BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXVIII
H
18
NAPOLI

XXXVIII
H
18

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

LEXICI SEV DICTIONARII GRÆCOLATINI EX THESAVRO VTRIVSQVE LINGVÆ ROBERTI Conſtantini Medici,

Tomus ſecundus,

PARTIM IPSIVS AVTHORIS, PARTIM Franciſci Porti, & aliorum additionibus plurimùm auctus, tum quantâ fieri potuit diligentia recognitus.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III NAPOLI

K Decimæ literæ Græcorum nota eſt, quam vocant κάππα: eſt etiam numeralis nota ſignificans viginti, hoc modo, κ', κα', κβ', & ſic deinceps, præfixo autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri lateris pede, viginti millia denotat, ͵κ.

Κακκαίρειν, Heſych. τρίζειν quod infra καρκαίρειν.

Κάβαισος, vel κάββασος, (vt apud Pollucem legitur) edax, vorax, qui cibo eſt inexplebilis, ὁ περὶ τὴν γαστέρα ἄπληστος Pollux. ἀπὸ τοῦ κάβου, qui menſuræ frumentaceæ genus eſt.

Καβάλλης, caballus, equus clitellarius, Heſych. ἐργάτης ἵππος. ſic latinum caballus quandam vilitatis ſignificationem habet, Lucil. Succuſſator teteri, tardique caballi. Horat. aut clitellis aget mercede caballum. Sic ſanè Plutarch. de non fœner. [illegible] non expectans. vide [illegible] ὀχήματα ζεῦξαι. Inde καβάλλαι, quod Heſych. exponit itidem καβάλλης, nec non ὁ ἐργάτης τῶν [illegible] διὰ τὸ [illegible].

Κάβαξ, πανοῦργος, verſutus, veterator, Suid.

Καβαρνοί, Cereris ſunt apud Parios ſacerdotes.

Κάβασος, ὁ, edax, inexplebilis, κάβαισος. κάβαισοι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὴν γαστέρα ἄπληστοι, [illegible] πολυτελῆ τὴν [illegible], κάβος γὰρ σίτου μέτρον, Pollux lib. 6.

Καβάη, πτωχῶς, λάπτουσα.

Κάββαλε, pro κατέβαλε, poeticum. Heſiod. ἐν χθονὶ κάββαλε μίσγων, humi ſtrauit.

Καββαλικός, ή, όν, proſternendo aptus. καββαλικώτερος, ad proſternendum aptior, qui aptius proſternitur, Plutarchus in Apophthegmat. Lacon. apud Suid. καββαλικός, ὁ καταβαλικός. inde κάββλημα pro κατάβλημα quod Heſych. a Laconibus vſurpari ait pro πείσματα.

Κάβειρα, τά, loci nomen.

Κάβειροι, dij Samothracum, & montes Phrygiæ. κάβειροι, Heſych. ſunt etiam καρκίνοι, cancri.

Καβείρων ἱερόν, Cabirorum templum, in quo nemini niſi ſacerdoti patet acceſſus, Herodotus libro tertio, quò tamen ait Cambyſen ingreſſum fuiſſe. καβείρων ὄργια, Cabirorum feſta, Herodotus.

Κάβη, cibus, τροφή.

Κάβηλος, curtatus, apella & recutitus, ὁ ἀποκεκολοβωμένος τὸ αἰδοῖον, Heſych. καὶ [illegible].

Κάβλα, μάνδαλος τῆς θύρας, Heſych.

Κάβαξ, κος, ὁ, larus auis propter edacitatem, λάρος, Suid.

Κάβασον, πέριξ.

Κάβος, ὁ, frumenti menſura, μέτρον σιτικόν, ἢ σιτικόν, οἱ δὲ τρυβλίον, Heſych.

Καγκαίνει, Heſych. affert pro θάλπει, ξηραίνει.

Κάγκαμον, Dioſcoridi lib. 1. cap. vigeſimotertio, Arabici ligni lachryma eſt, myrrhæ aſſimilis, grauem in guſtu odorem remittens, qua velut ſuffimento vtuntur, apud Heſych. ſcriptum eſt κάγκανον quod & ipſe eſſe dicit ligni cuiuſdam lachrymam, & θυμίαμα apud Indos. Cancamum vocat etiam Plinius libro duodecimo, capite vigeſimo. Serapio cæterique Arabes laccam vocant. ſed vera lacca hodie deſideratur. κάγχαμον verò aliud eſt, diuerſum à Cancamo: herba enim quædam eſt de qua Galenus loquitur: legendum tamen κάγκαμον, ſi verior eſt Pauli lectio, an verò ſit idem quod bacanum inquirit Cornarius libro tertio Dolabellarum, cap. 40. in Paul. Æginetam.

Κάγκανος, ſiccus, κατάξηρος, ſecunda breui. κάγκανα, ligna arida, combuſta. ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, Iliad. φ, Interpr. ξηρὰ ἀφ' οὗ τὸ καίω. Theocritus de anguibus, quos Hercules in cunis eliſerat, Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐπινήσατ' ἢ παλιούρω.

Κάγκελλος, cancellus, in Epigrammat. κάγκελλοι, cancelli, Heſych. in dictione δρύφακτοι. interp. Theocrit. in Edyl. ε'. [illegible]

Καγκελλωτὴ θύρα, porta clathrata Plauto, valua clathris & cancellis munita, ita dicebatur fori iudiciarij porta, & vno nomine κιγκλίς, interp. Ariſtoph. in Veſp. vide κιγκλίς.

Καγκίς, Heſych. eſt πύελος.

Καγκύλας, Æoles vocant τὰς κηκῖδας, gallas, Heſych. quæ infra κηκίς.

Καγχάζω, μ. άσω, π. ακα, effuſè rideo, cachinnor, ἀθρόως γελῶ. Eunapius, οἱ δὲ ἐπὶ πλατὺ καγχάσαντες. Soph. [illegible] καγχαζόντων γλώσσης, i. βλασφημούντων. dicitur &

Καγχαλάω, μ. άσω, π. ακα, cachinnor, irrideo, γελῶ, præ gaudio deficio, lætor, efferor, geſtio. Neut. Abſolut. Homerus Iliados γ, ἦ που καγχαλόωσι, pro γελῶσι, χαίρουσι. καγχαλᾷ, Heſych. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς [illegible], etymon exprimens, itidémque Euſtath. καγχαλάειν eſt χαίρειν, [illegible] & Heſych. καγχαλάα, χαίρει, γελᾷ· ἀπὸ τοῦ ἐγχαλᾶσθαι τὴν ψυχὴν ἔχει.

Κάγχαμοι, Crotoniatis dicitur ὁ κισσός hedera apud Heſych.

Καγχασμός, οῦ, ὁ, cachinnus, ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστής, οῦ, & καγχαστικός, qui lubenter cachinnatur.

Καγχλάζω, idem quod καγχάζω, Athen. [illegible] αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος [illegible] καγχλάζων, Heſyc. habet καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ.

Καγχραμίς, ίδος, ἡ, granum, ſiue acinus fici, vel potius κεγχραμίς, Gaza de Senectute.

Κάγχρος, ου, ὁ, ſemen libanotidis herbæ, roſmarinus.

Κάγχρυ, τό, Canchry, fructus libanotidis, id eſt, roſmarini, Dioſcorides libro tertio, dicitur & κάγχρυς ibidem capite præcedente, id eſt, capite 87. Sunt tamen qui κάχρυ legant, vt apud Theophraſtum legitur. Plinius libro vigeſimoſexto, capite ſeptimo, de Crethmo, habet intus nucleum candidum, quē aliqui Cachryn vocant. Et lib. 16. capite octauo, ferunt robora & cachryn ita vocatur pilula in medicina, vrendi vim habens. Et lib. 24. ca. 11. Canchrys ſemen roriſmarini eſſe ait. vide infrà.

Καγχρυδίας πυρός, triticum, ſimile hordeo decorticato, κάγχρυς enim dicitur. λελεπισμέναι κριθαί, Theophr. lib. 8. cap. 4. hiſt. plan. & de cauſis l. 3. cap. 26.

Κάγχρυς, hordeum, hordei farina: vnde καγχρυδίας ἄρτος, panis hordeaceus: vel vt Ariſtophan. interpr. ἐν Ἱππεῦσι, κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαί, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. potius leg. κάχρυς. vide ſuo loco.

Digitized by Google

Καδδάμα, ſeu καδδ' ἄμα, poetica & æolica ſyncope pro κατὰ δ' ἄμα.

Καδδὲ, poetic. pro κατὰ δὲ, Homer.

Καδδ' ἔβαλε, idem, i. κατέβαλε δὲ. καδδ' ἄρα, ἐκάθισαν δὲ. καδδ' ἔδυσε, κατέδυσε δὲ. Hom. καδδ' ἔλον, pro καθεῖλον δὲ, Odyſſ. detraxerunt, κατήνεγκον. καδδὲ μιαινομένους ἔβαλε, pro κατέβαλε, Hom. Il. ζ.

Κάδδος, vide κάδος.

Καδδραθέτην, dormierunt, pro κατεκοιμήθησαν, Od. ο, pro κατεδραθέτην, à δαρθάνω.

Καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro virili parte, ſicut καδδὲ, pro κατὰ δὲ, Iliad. θ.

Καδδύω, Aeolic. ſyncope pro καταδύω.

Κάδει, pro καὶ ἔδει, & oportebat apud Soph.

Κάδδιον, τὸ, pera. ἐν τῷ καδδίῳ τῷ ποιμενικῷ, in pera paſtorali, li. 1. Reg.

Καδίσκος, ου, ὁ, vrna ſuffragiorum, ſiue ſitella. Duplex autem erat: alteram θανάτου, ſiue κατα δικαζομένων, & κύριον appellabant: alteram ἐλέου, ſiue ἀπολυόντων, ἄκυρον. καδίσκος, ſitella exponitur à Bud. in Comm. ſitula eſt quæ in puteum demittitur, Nonn.

Καδμεία, ἡ, apud Æſchin. videtur eſſe proprium curiæ Thebanorum. καδμεία νίκη, Plato de Legib. καδμείαν νίκην νικῶν, Ariſtides. καδμεία νίκη verò Cadmea victoria, cum quis ſuo detrimento vicit: cui ſatius victum fuiſſe: aut turpiter vicit: ἡ δὲ καδμεία νίκη, inquit Apoſtolius Bizantius: parœmia ſumpta à Cadmi filiis, Polynice & Eteocle, qui contentione exorta de regno, ſeſe mutuis vulneribus confoderunt: ſic vterque vicit: & vterque victus eſt, Plutarchus in Opuſcul. οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὡς δεῖ νικᾶν ἡ πολιτικὴ καλόν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλάβην. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη καδμεία.

Καδμία, ἡ, Cadmia, fit ex metallis ad vſum medicinæ. ſcribitur & καδμεία libro quinto Dioſcorid. vbi abundè de ea agitur, & de omni metallico lapide. Cadmia autem colligitur ex ære aliòve metallo in fornacibus accenſo, fuligine egeſta flatu, & adhærente parietibus fornacúmque cameris, idem Dioſcorid.

Κάδμος, Cretenſibus eſt δόρυ, λόφος, ἀσπὶς, Heſych.

Κάδος, ου, ὁ, & κάδδος, cadus, vas vinarium εἶδος ἀγγείου, quidam ex Dioſcoride referunt decem congiorum fuiſſe capacem ſicut & monetam ab Heſych. exponitur κεράμιον quod ſignificat teſtam ſiue amphoram. Philochorus (inquit Pollux) tradit ἀμφορέα, vocatam fuiſſe à veteribus κάδον. Epicharmus tamen diſtinguere videtur κάδον & ἀμφορέα, ſcribens, ὅτι ἐν κάδῳ θαλάσσιον ἢ ἐν ἀμφορεῖ: eſſe ab ἔχανδον deriuatum videretur, mutata tenui in aſpiratam niſi כד Hebræis pro hydria alióque vaſis genere in vſu eſſet: eſt item ſitella ſiue vrnula iudiciaria, in quam ſuffragia demittebant. Ariſtophan. in Auib. ἐκ Σιμωνιδείας, ἐκ Σιμωνίδου τοῦ κάδου. & Ibid. ἐγὼ δὲ σοί γε τὸν κάδον διατεμῶ. Interpr. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορεαφόρους εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσι. Apud Athen. κάδος καὶ καδίσκος nomina ſunt poculorum, è quibus bibitur: à Polluce affertur hic Ariſtophan. locus εἰς κάδον τινὰ χαλκοῦν οὔρει, ita vt κάδος fuerit etiam vas vſum matulæ præſtans, lib. 21.

Κάδυτα, Heſych. eſt εἶδος σταφυλῆς vuæ ſpecies.

Καδραῖος, eidem eſt κατωφερὴς procliue.

Κάδρανον idem exponit κάθετον quod poſitum videtur pro καθέδρανον.

Κάδυρος, eidem eſt κάπρος ἔνορχις aper euiratus.

Καδύτας, ου, ὁ, Cadyta herba Syriaca quæ arboribus & vepribus innaſcitur, Theophraſt. de cauſ. libro 2. capite 25. Plinius libro 16. cap. vlt.

Καδύω, demergo.

Κάειρα, ας, ἡ, Carica, id eſt, mulier ex Caria. κάειρα ἐσθὴς, veſtis Carica. hac vſas Athenienſium fœminas tradit Herodot. libro quinto.

Καεὶς, έντος, vſtus, crematus, Lucian. καέντα, cremata.

Καίνυμαι, αι, σω, ω, κα, orno, inſtruo, κοσμῶ, adorno, excolo, καλλωπίζω. Actiu. Accuſ. iungitur. vnde κεκαστμένος pro κεκασμένος per pleonaſmum τοῦ τ, ornatus. Aratus παντοίῃσι σοφίῃσι κεκασμένος ἀνθρώποισι. κεκασμένος δόλοισι, dolis inſtructus, Homer. Iliad. δ, Idem Iliad. ἔ, ᾗσιν περὶ πάντων ἐκέκαστο, quibus erat inſtructus. Et cum Infinitiuo, Apollonius ſecundo, ἐκέκαστο ἰθυνέμεν, præditus erat regendi facilitate. Item pro νικῶ, Homerus Iliados β, ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, i. vincebat haſta Græcos omnes.

Καῇ, crematus ſit.

Καήσομαι, ardebo, ignem accipiam: ab καίω, Aoriſt.

Καθ' ἅπαν & καθ' ἅπαξ, vbique, omnino, funditus.

Καθ' ἅπερ, quemadmodum, vt.

Καθ' αὑτὸν, ſolus, ipſe ſecum: ſic dicitur eſſe qui ſolus eſt & ſemotis arbitris, Plutarch. πρὸς ἑαυτὸν, apud ſe ſiue ſecum. καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ καθ' ἑαυτὸν, Ariſtot. 9. Ethic. ἄτοπον δ' ἴσως καὶ τὸ μονώτην ποιεῖν τὸν μακάριον. οὐδεὶς γὰρ ἕλοιτ' ἂν καθ' αὑτὸν τἀγαθ' ἔχειν, nemo ſolus & ipſe per ſe cupiat. Idem in quarto, τῶν μετὰ τὰ φυσικά, ὅτι καθ' αὑτὸ λέγεται ὅσα μόνῳ ὑπάρχει καὶ ᾗ μόνον. οἱ τὸ κεχωρισμένον καθ' αὑτό. οἱ καθ' αὑτὸν, ſuæ ætatis homines, Herodianus. μείζων ἢ καθ' αὑτὸν, ſuis viribus impar, Demoſthen. καθ' ἑαυτὸν, ſuæ ætatis. τὸ καθ' ἑαυτὸν, quantum ad ſe pertinet Æſchin. τῇ φύσει καθ' αὑτὴν χρώμενος, naturæ ſolius beneficio adiutus, Plutarch. in Themiſtocl. καθ' αὑτὸ τάξιν, ſuo ordine. τοῦ ξύλου καθ' αὑτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, quum lignum per ſe ictus ſuſtinere non poſſet, Plutarchus in Camillo. καθ' ἕν τι, ſingula. Iſæus, οἱ τὰ δίκαια ἃ δεῖ, τούτους καθ' ἕν τι πάντα ἀποφαίνοντες ἀεὶ ἄξιον ἀποδικάζεσθαι. ἓν etiam in vno, & in aliquo ſignificat. Demoſthen. ἐν ἔστιν ἐλαυνόμενον τοῖς πράγμασιν οὐδὲ καθ' ἕν. Idem, οὐδὲ καθ' ἓν χρήσιμος τῇ πόλει, id eſt, καθ' οὐδέν. Item καθ' ἓν, ſingulatim: vide ἕν. καθ' ἕν, ad alterutrum, Thucydid. καθ' ἕν τι, in vno quopiam; Demoſthenes. οὐ δὲ καθ' ἓν, ne in vno quidem, Demoſthenes. μηδὲ καθ' ἓν τῶν συμφόρων, ne in vno quidem, ne in vna quidem re, idem. οὐ καθ' ἓν μόνον τῶν πραγμάτων, non ob eam rem ſolùm, non eo ſolùm nomine, Thucydid. καθ' ἓν ξυνειλεγμένον ναυτικόν, in vnum coacta claſſis. καθ' ἓν ἕκαστον λέγε, Xenoph. dic ſingulatim. μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιστάντας, Thucydides. Valla vertit, neque per vices, ſed pariter vndique circunſiſtere: Interpres Græcus, μὴ καθ' ἓν μέρος, ἀλλ' ὅλους ἐκ περιφορᾶς. καθ' ἓν ἕκαστον ἀπεκρινάμην ἃν εἶπεν ὁ θεὸς, ſingula quæ Deus dixit expedite, inquit Xenoph. in Apologia Socratis. καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει, Demoſthen. vnumquenque ipſorum ſingulatim, alternis vicibus. καθ' ἕνα ἑκάστῳ, ſinguli aduerſus ſingulos. οὐ γὰρ ἔστι ἐρημαῖον ἰδεῖν ἀγελαῖον, καὶ ἓν ἔστι κατὰ ἕνα ἰδεῖν (vbi pro καθ' ἕνα) ſolitariam cernere non datur; Ariſtoteles nono Animal. καθ' ἕνα καὶ δύο συνεχῶς, ſinguli ac bini, Plutarchus in Galba. ᾗ γὰρ ἑνὶ προσβῆναι ῥᾴδιον, οὐδὲ πολλοῖς καθ' ἕνα δύσκολον, qua vnus enim facilè aſcendit, nec multis ſingulatim difficilis acceſſus, Plutarchus in Camillo. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, ad noſtram vſque ætatem extant, ad noſtram vſque memoriam. καθ' ἡμέραν ἑκάστην, quotidie, Thucydid. καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις, quotidiana oblectatio, idem Thucyd. τὰ καθ' ἕκαστα πάντα, ſingula. καθ' ἕκαστον τῶν κεφαλαίων, in vno quoque capite, Hermogen. καθέκαστον pro καθ' ἕκαστον: & καθεκάστους, pro καθ' ἑκάστους, id eſt, ſinguli, ſingulos: ſic in aliis caſibus. τὰ καθέκαστα, ſingula, Demoſthenes. Græci etiam τὸν καθ' ἕνα dicunt, ἀντὶ τοῦ καθ' ἕκαστον, id eſt, ſingulos. κατὰ ἕνα, Plutarchus de virtutibus mulier. ἅμα μελλούσας σφάττεσθαι καθ' ἕνα τῶν γυναικῶν παρεδίδου σφαγησομένους, ſingulos tradebat interimendos. ſinguli etiam dicuntur οἱ καθ' ἕκαστον, καὶ οἱ καθέκαστοι. Gregorius dicitur eo etiam τὸ καθ' ἕκαστον καὶ τὰ καθ' ἕκαστα, pro eodem. Ariſtotel. in Metaphyſ. τὸ γὰρ ἀριθμῷ ἕν, ἢ τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, διαφέρει οὐδέν, numero vnum vel ſingula dicere nihil refert. & in 3. Ethic. δόξειε δ' ἂν οὐχ ὁμοίως ἑκούσιον ἡ δειλία εἶναι τοῖς καθ' ἕκαστα, videatur autem non ſic timiditas eſſe voluntaria, vt opera ſingula à timore manantia. Theophr. quinto de cauſ. οἱ δὲ καθ' ἕκαστον τόποι καὶ τῶν πάντων περιέχειν, id eſt, loci ſingulares, Ariſtotel. in 9. τῶν μετὰ τὰ φυσ. de ideis Platonis. τρίτος δ' ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἵππος, παρ' αὐτὸν καὶ τοὺς καθ' ἕκαστον, at homo tertius, nequaquam eſt, ne equus quidem tertius, præter equum formalem, & præter equos ſingulares. Ibid. παρὰ τὰ καθ' ἕκαστα, quæ præter ſingula ſunt. Plutarchus, τὰς δὲ καθ' ἑκάστην ἀρετὰς, ὅπως ἂν ἔχῃ, σκοπεῖν αἰσχρὸν ἡγοῦμαι. Lucian. οἱ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἀπολαύειν βούλομαι, Demoſthenes, οὐ γὰρ δή που εἷς καθ' ἕνα ὑμῶν ἕκαστος ἀνὴρ ἐπὶ κυρίου τὰς νίκας πεπλήρωται, &c. καθ' ἱστορίαν ἥκειν, viſendi gratia ire, Ariſtides in Panathen. τοῦτο δὴ τὸ χάριεν καὶ ταύτην τὴν θέαν χώρας ἔχουσα. ἃ μὲν ἀεὶ καταπλήσσονται ἑκάστοτε καὶ καθ' ἱστορίαν, ὃ χεῖρον εἰπεῖν. μείζων ἢ καθ' ἡμᾶς, noſtras vires excedit & exuperat. Plato in Timæo, δαιμόνων εἰπεῖν καὶ γνῶναι τὴν γένεσιν, μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς, Lares & noſſe, & nunciare eorum ortum, maius eſt quàm vt profiteri ſcribere nos audeamus, Cicer. Καθ' ὅσον, quoad, vel eatenus quoad. Idem Plato ibidem, καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι, qui eatenus nobis declarantur quoad ipſi volunt, idem Cicer. καθ' ὃ verò, non modò καθ' ὅσον, ſed etiam ſecundum quod, & cuius cauſa, vel ob quod ſignificat. Ariſtoteles quarto, τῶν μετὰ τὰ φυσ. τὸ καθ' ὃ πολλαχῶς λέγεται. ἕνα μὲν τρόπον, τὸ εἶδος καὶ ἡ οὐσία ἑκάστου. καθ' ὃ ἀγαθός, αὐτοαγαθόν. Καθ' αὑτὸν per ſe nec cum altero collatus. Ariſtoteles in Problemat. διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ' αὑτοὺς μόνους, alter præ altero ſpectatus, vel coram ipſi ſpectati & inter ſe compoſiti. καθ' ὁδὸν, rectè atque ordine. Plato quarto de Republic. καὶ ἴσον, καθ' ὁδὸν τε λέγεις, καὶ ποιεῖς χρὴ ὅπως. Καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, eſt ὑποθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον εἰπεῖν. Theophraſtus ſexto de cauſis, τοῦτο μὲν ὡς ἂν καθ' ὑπόθεσιν εἰρῆσθαι, verùm hoc ſic accipi velin, quaſi à ſupponente dictum, id eſt, non id planè ſtatuo, nec et argumentis probatum ſequor: ſed quaſi εἰκαζομένως ὑποθέμενος dixit Ariſt. 5. τῶν μετὰ τὰ φυσ.

Καθεῖς, ſingulatim. ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μή τι ἐγώ; cœperũt ei dicere ſingulatim, Num ego? Marci 14. Quidam codex manu ſcriptus habet καθεῖς, vt dictio ſit compoſita, & cap. 8. Euangel. Ioan. ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, &c. ſingulatim alius poſt alium exierunt, initio facto à ſeniorib. ὁ καθεῖς δὲ τῶν φίλων, vnuſquiſq; amicorũ, 3. Machab.

Digitized by Google

Καθὰ, Atticè, pro καθὼς, veluti, ſicut, tanquam, quemadmodum, prout.

Καθαγιάζω, conſecro, Suid.

Καθαγίζω, adoleo, ſoluo iuſta, perago exequias, offero mortuo ſacrificium, aut epulum ſuper ſepulchro. Lucian. de luctu, τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, alũtur libationibus & inferiis quæ ſepulchris inferuntur. ponitur item ſæpe pro adoleo, ſicut & Valla vertit apud Herodotum. Plutarch. καθαγίζειν & καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος dixit cremare corpus Cęſaris, apud Pauſaniam autem pro vrere, ad odorem excitandum [illegible] καθαγίζειν [illegible] καθαγίζειν. Καθαγίζειν (inquit Heſych.) [illegible], pro polluere.

Καθαγισμὸς, οῦ, ὁ, parentalia, id quod adolebatur in modum ſacrificij, in gratiam mortuorum. Lucian. de luctu, τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ἴσχετε.

Καθαγνίζω, purifico vel expio. ſchol. enim Eurip. in hoc loco Oreſtis, [illegible] καθαγνίζει [illegible], expon. [illegible], quoniam ignis eſt καθαρτικός. apud Sopho. autem in Antigon. [illegible] καθηγνίσαι, [illegible], pro μετ' ἄγους ἐκλίπωσι.

Καθαιμακτὰ τραύματα, Eurip. ſanguinolenta vulnera, à καθαιμάσσω.

Καθαιμακτὸς, οῦ, ὁ, cruentatus.

Καθαιμάξας, qui cruentauit.

Καθαιμάσσω, μ. άξω, π. ακα, cruento.

Καθαιματόω, ῶ, cruento.

Καθαίρεσις, εως, ἡ, demolitio. Cic. euerſio, diſſolutio, abolitio Tacit. cædes, καθαίρεσις τῆς τιμῆς, imminutio, tabes. Καθαίρεσις σαρκὸς, ἢ σώματος, extenuatio imminutióque corporis Ciceroni. Dioſcorid. de caſeo. [illegible] καθαίρεσιν σαρκὸς [illegible]. dixit tamen Plinius libro vigeſimooctauo de caſeis loquens, veteres aluum ſiſtunt, corpuſque minuunt, id eſt, τὸ σῶμα καθαιροῦσι. & ſine additione καθαίρεσις, vt apud Plutarch. in Antonio de Cleopatra, quæ ſibi mortem conſciſcere corporis imminutione ſtatuerat, [illegible] Ὄλυμπος, [illegible] καθαιρέσεως, i. τῆς τοῦ σώματος συντήξεως. Ariſtotel. in 3. Phyſicæ auditionis, καθαίρεσιν opponit τῇ αὐξήσει, [illegible] καθαίρεσιν. Idem de menſtruis libro ſecundo de Gener. [illegible] καθαιρέσεις, tabes & extenuationes. Καθαίρεσις ὀχυρωμάτων, demolitio munitionum, Paul. 2. ad Corinth. capite decimo, καθαίρεσις, item damnationem ſignific. apud Baſil.

Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, potentia euertenda, Thucyd.

Καθαιρέτης, ου, ὁ, demolitor Vitr. euerſor Cic. vaſtator Ouid. interfector, carnifex.

Καθαιρετικὸς, ἡ, ὁ, ἀφαιρετικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα, dicuntur τὰ καταστατικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων, quæ ad modum naturalem ſalubrémque reducunt, Galen.

Καθαιρέω, καὶ καθαιρέομαι, paſſ. καταβάλλω, euerto, ſubuerto, ἀνατρέπω. In Memnonis Eclogis, [illegible] Κάτων, φησὶ, πόλιν ἑλεῖν, [illegible] καθαιρεῖν [illegible], vrbem capere non diripere atque euertere. Thucyd. [illegible] καθαιρεῖν. Idem, [illegible] καθαιρεῖν [illegible], frangere, imminuere, extenuare. eſt enim καθαιρεῖν, quod excreuit & ſupra modum auctum eſt aut ſublatum ſummittere & extenuare: vt apud Galenum. καθαιρεῖν τὰ ὑπεραυξανόμενα, καὶ καθαιρεῖν τὴν [illegible]. Plutarchus in Antonio, [illegible] καθεῖλε [illegible]. Καθαιρεῖν τὴν μεγαλειότητα, minuere maieſtatem Ciceroni, [illegible] τὸ ἀξίωμα. In Actis Apoſt. capite vndecimo, [illegible] καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, foréque vt eius maieſtas minuatur, [illegible], vel deiiciatur & peſſundetur. nam & καθαιρῶ eſt deiicio & depello, de gradu exiſtimationis deturbo & abiicio, abrogo magiſtratum vel poteſtatẽ. Theodoret. in 2. hiſt. Eccleſiaſt. [illegible] καθεῖλον [illegible], epiſcopatu abdicauerunt & deiecerunt. Antiph. [illegible] καθελόντες [illegible], ſtatuam ex arce detractam. ſiquidem καθαιρεῖν, etiam eſt detrahere, deducere, diripere. Ariſtophanes in Nebul. [illegible] Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, ſi lunã noctu cælo diriperem. καθελεῖν [illegible], animos cohibere & comprimere, Cicer. claros ſpiritus minuere, [illegible]. Plutarchus in Demetrio, [illegible] καθελεῖν [illegible] καθ' αὑτὸν, [illegible]. Item καθαιρῶ, damno. Baſilius de hæreticis loquens in Synodo Conſtantinopolitana damnatis, [illegible] καθελόντων [illegible], & hinc ἡ καθαιρετικὴ ψῆφος, ſententia damnatoria, ἡ μέλαινα, cui opponitur ἡ λευκή. vide ψῆφος. καθαιρῶ etiam interimo, interficio. Sophocl. in Trach. vbi inquit Hercules, γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν, Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα, fœminea vi, fœminea interimor manu, Cicer. Tuſculan. 2. καθαιρεῖν τὰ ἱστία contrahere vela & deducere Odyſſ. γ. [illegible] καθελεῖν [illegible] ἱστία [illegible]. καθαιρεῖν ἀγῶνα, peragere & vincere ſuſceptũ certamen. Plutarch. [illegible] καθελόντας ἀγῶνας. Herodot. in Polymn. [illegible] καθαιρέεσθαι, i. [illegible]. καθαιρεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς, eſt morientium oculos cõprimere & claudere. Iliad. λ. [illegible] καθαιρήσουσι θανόντι [illegible]. Idem Homer. in Necyia, vbi Agamemnon de Clytemneſtræ improbitate conqueritur, [illegible], Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Sic illa Euryali mater apud Virgil. 9. -nec te tua funera mater Produxi, preſsive oculos. Plinius libro nono Morientibus oculos operire, ruſſúſque in rogo patefacere, Quiritiũ ſacrum eſt, &c. Lucian. in 5. Pharſal. Atque oculos morti clauſuram quærere dextram. καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα, apud Plutarch. in Themiſtocle, idem quod [illegible], καὶ καθελεῖν τὴν μεγαλειότητα, vt dictum. Soph. [illegible], id eſt, [illegible]. καθαιρεῖν [illegible], pro amplecti. Laſcar. [illegible]. Demoſt. ψήφισμα καθελεῖν, decretum reſcindere, Plutarchus in Pericle. καθαιρῶ τὸ ψήφισμα, reuinco, [illegible], Thucyd. καθαιρεῖ ἀγῶνας, obtinet certamina, id eſt, vincit. Herodot. [illegible] καθαιρήσουσι, oculos claudent Plutarch. καθαιροῦντες τὸ ἀξίωμα, deprimentes dignitatem, Plutarchus in Themiſtocle. καθαιρεθεὶς, euerſus. καθαιρεῖν (inquit Heſychius) [illegible] item καθελεῖν.

Καθαίρω, purgo, luſtro, expio. καθαίρων τὴν πόλιν, vrbem luſtrans, id eſt, expians, Plutarchus in Camillo, Ariſtoteles de mundo, ὀμβροις γῆ καθαίρεται, imbribus terra niteſcit. Hermogenes, [illegible] καθαρθεὶς ἀπὸ τῶν ἀσεβημάτων, neque de ſceleribus piatus. καθαίρω καθαρμὸν, adhibeo purgationem, Plato de Legibus, καθαρθήτω καθαρμοῖς, expiationibus vtatur, Plato ibidem. Καθαρθῆναι τῶν διωγμῶν, purgari à perſecutionibus, Nazanzenus. καθαίρειν, etiam eſt flagris examinare, & diuidere, τὸ σωχίζειν. Theocritus Edyl. 1, [illegible]. Interpr. [illegible]. Ariſtophanes, [illegible] ἐκάθηρεν.

Καθάλλομαι, deſilio, cui oppon. ἀνάλλομαι, Xenoph. [illegible] καθάλλεσθαι.

Καθαλμὸς, ὁ, ſubſalſus, ὑφαλμυρός, Nic. in Alex. [illegible].

Κάθαλος, ſale conſperſus Diphil. apud Athen. [illegible].

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per, vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plau ſtris trita: hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid eſt tritum, triuiale.

Κάθαμμα, τὸ, nodus.

Καθαμμίζω, obruo arena, Ariſt. 9. Anim.

Καθάπαν, Aduerb. &

Καθάπαξ, pro καθ' ἅπαν, vel καθ' ἅπαξ, omnino, [illegible], prorſus, per omnia denique, ſemel. [illegible] καθάπαξ, omnino. Dioſcorid. l. 7. καθάπαξ εἰπεῖν, vt ſemel dicam, ſeu planè, Ariſtid.

Καθάπερ, pro καθ' ἅπερ, quemadmodum, pro vt, inſtar, quo ordine, propemodum exponitur à Gaza libro quarto, Theophr. de cauſis plantar. tanquam, Plutarchus in Numa, [illegible] καθάπερ [illegible], quæcunque more leporis non ſuperfœtant. Ariſtoteles ſeptimo Animal. Dicitur & pro eodem, καθάπερ οὖν, & ὥσπερ οὖν. Themiſtius in 2. Phyſ. καθάπερ οὖν [illegible].

Καθαπερεὶ, vt quemadmodum, Theophra. de cauſ. libro tertio capite vigeſimoquinto, καθαπερεὶ [illegible]. [illegible], Plat. perinde ac eius interfector cauſam diceret, &c.

Καθαπερὶ, vt, ſicut. In epiſt. Dionis ad Perdiccum apud Platonem, [illegible] καθαπερεὶ [illegible] ζῶν. pro veluti, Bud. in epiſt. priorib.

Καθάπτομαι, attingo, tango, pungo, mordeo, obiurgo, [illegible], incello, impeto, manus iniicio, [illegible], Depon. Genit. Homer Datiuo & Accuſat. iunxit, Iliad. α, ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, id eſt, [illegible], pro Imperat. i. demulce, aggredere cum mollibus dictis. in Odyſ. [illegible]. illic enim καθάπτεσθαι eſt [illegible]. Eurip. induam corpus. καθαψάμενος τυραννίδος, tyrannidem inuaſi, Plutarch. in Solone. καθαψάμενος [illegible], cui tinctura vehemens & acris inuſta eſt, Plutarch. in Numa. καθάπτεσθαι [illegible], apud Herodot. legitur pro [illegible], id

eſt,præſenti manum ſeu manus iniicere,id eſt,manu prahēdere,& proficiſcenti obſtare.verbum eſt iuris,vt notat, Bud. in epiſt.Dicitur etiam Καθάπτω.Sophocl.in Trachiniis.ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐριννύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον,Oenei partu edita Hac me irretiuit veſte furiali,Cicero Tuſcul.2.vbi pro induo.Soph.Antigon.βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην.vide καθαπτός.Apud Athen.lib.4.κάθαπτοι ὄργανα καὶ ἔντατα,quod pulſatur & tenditur.καθάπτεσθαι,Heſych.λαβέσθαι ἐφάπτεσθαι,προσάψαι,προσπελάσαι,ἐγγίζειν.

Καθαπτῆρες,in curru ligna defixa, τοὺς θαιροὺς,Pollux l.1.

Καθαπτικοὶ λόγοι,mordacia dicta ſeu verba, Budæus in epiſtolis prioribus.

Καθαπτόμεν☉,perſtringens,reſpondens,Heſiod.καθαπτόμενος ἐπέεσσι,verbis inceſſens aſperis.apud Hippocr.σφοδρῶς καθαπτόμενος.

Καθαπτὸς,ὁ,ἡ,ligatus,vinct⁹,aſtrictus,Heſ.κάθαπτα τὰ λύει prouerb. eſſe ait de illis qui nodum aliquem ſolutu difficilem ſoluere conarentur,ſed alij pro κάθαπτα in hoc prou.κάθαμμα legūt. vide Eraſm. in Chil.itē indutus , amictus. Ariſtophanes in Ranis,θύμοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός.Suid.ἐνδεδυμέν☉.

Καθάπτω,annecto,alligo, appendo.Anth.epigr.libro quarto,τῆς ὁ ψόφις τε στυγνὰ καθῆψε μέτωπα.Xenoph.ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς,καθάπτων τὰς πέδας ἐμμεσ ἐπὶ τὴν γῆν.Syneſ.metaph.καθάπτω συναγαγὼν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς , id eſt,copulo inuicem & deuincio.Actorum capite vltim.ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ,manum eius inuaſit.vide καθαπτόμενος,quidam tamē mauult interpretari καθῆψεν ἑαυτὴν τῆς χειρὸς αὐτοῦ,illigauit ſe manui eius quemadmodum.Baſil.dixiſſe videtur.ἀναγκάζονται τὸ παιδίον ἐκκαθάψας ἔχειν,pro ἐκκάψας ἑαυτόν. Καθάπτεται εἰς τὸ στόμα , os attingunt,coniiciuntur in os,Ariſt.5.Anim.

Καθαρμενοπῦρ,luſtralis ignis,Eurip.

Καθαρεύω,μ.εύσω,π.ευκα, purus ſum,purè ago , in puritate dego, ἁγνεύω,καὶ ἐν καθαρότητι διάγω.Synesius,περίτταθι τὴν ὅσην καθαρεύειν πάθεσι ψυχῆ,καὶ ἀμιάντου τυχόντα καλῶς. & καθαρεύων καὶ καθαρός, integer vitæ ſceleriſque purus Horatio:innocens. Polybius, συνέβη θερμὴν εἶναι ἀντιχειρίαν τὴν ἁμαρτίαν,καὶ καθαρεύοντα αὐτὸν πολιτείας.Chryſoſtomus,φθόνου καθαρεύειν,ab inuidentia purum eſſe. Plato in epiſtola octaua. ἱερεὺς φησὶ καθαρεύειν καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς, ſacerdos,quem in ferenda de nece,carcere & exilio ſententia non decet contaminari.Et καθαρεύειν κακίας,talis eſt,qualē Cicero innocentem nomen habere Græcum negat. Chryſoſtomus, περιέχεσθαι βήματι τοῦ Χριστοῦ χρὴ καὶ καθαρεύειν πάσης κακίας,ab omni vitio purus.καθαρεύσαι τοῦ σώματος, corpore ex purgari , Philoſtrat. in Heroic. καθαρθεὶς,expiatus, expurgatus.καθαρεύω φθόνου, ab inuidentiæ lue ſum purus.καθαρεύω φόνου, me in ferenda necis ſententia contaminari nefas eſt, Plato in Epiſtol.γνώμῃ καθαρεύω, ſum pura mente, Ariſtophan. καθαρεύω τοῦ δέους,horrore careo , Chryſoſtomus de ſacerdote, καθαρεύω ἀπὸ τοῦ σώματος,à corpore ſum purus , Plutarchus καθαρεῦσαι τῶν τοιούτων τὴν πόλιν, talibus vrbem expurgare,Plut.in Fabio.συμμαχοῦσι καθαρεύουσι τῆς θαλάσσης,Ariſtid.

Καθαρθῆναι,expiari.

Καθαρεύομαι,ſum purus.

Καθαρίζω,μ.ίσω,π.ικα,mundo.Plin.purgo, purifico Sueton. Plin. Accuſ. καθαρίσαι,mundare.ἡ προτέρας ἐκκαθαρίσθη γενέσεως,à priori generatione purgatus eſt,Naz.

Καθάρει☉,ου,ὁ καὶ ἡ,mundus,ſyncerus,purus. Planudes in verſione libelli Catonis,καθάρει☉ ἴσθι,mundus eſto:vbi tamen καθάριος legitur in codice Aldino:ſic & in carmine aureo Pythagoræ, ἐσθίειν δίαιταν ἔχειν καθάριον,ἄρσεσιν καθάρσιον πῦρ apud Euripid. pro igne luſtrali.

Καθαριότης,ητος,ἡ,munditia,puritas,ſerenitas.

Καθάριος ἴσθι,mundus eſto.

Καθαρισμὸς,οῦ,ὁ,emundatio,purgatio,purificatio Plin. expiatio Cicer.

Καθαρῶς,purè,nitidè,Xen.puriter Catul ſcribitur & καθαρείως apud Pollucem.

Κάθαρμα,ατος,τὸ,piaculum,quales erant homines , qui peſte expianda aliôve morbo immolabantur diis:aut porcellus, quo domum luſtrabant:περίψημα,φάρμακα.accipitur & pro ipſo ſcelere & commiſſo propter quod expiatio debetur.Aliquando etiam pro homine ſacro & ſceleſto , quemadmodum ſcelus Latinis.Ariſtophan. in Pluto, χαίρειν δὲ ὦ παμπόνηροι , ὦ καθάρματα,id eſt,ô ſcelerati,Eraſm.nunc ſterquilinium nunc ſacrilegium interpretatur.Euſtath.καθάρματα dici ait τοὺς ἀτίμους καὶ ἀποβλήτους , viles homines & abiectos , Demoſthen. κάθαρμα eſt ὦ μιαρὰ μιαρία φύσεως : de hac voce ita annotauit Portus.

Καθαρμίζω,adapto.

Καθαρμὸς, purgatio , luſtratio , expiatio. Plato ſecundo de Republic. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, item pro κάθαρμα , id eſt, piaculari homine apud Herod.in Polym.καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου.

Καθαρτικὸς,purifico Plin.Suet.

Καθαρὸς,ὰ,ὸν,purus,ſanctus,ſyncerus,vacuus,integer , caſtus, liber,liquidus, merus. Antiquis dicebatur , qui ob cædem perpetratam impias manus habere non cenſebatur , ἀναγνὴς ὄντ☉. verba legis Solonis apud Andocidem extant , ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα,ὅσι☉ ἔστω καὶ καθαρός. Quæ verba interpretans, καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας inquit. & venti quoque καθαροὶ vocantur , qui nebulas pellunt , ac ſerenitatem inducunt.Ariſtotel. in Elench. καθαρὸς ſiue καθαρεύων,integer vitæ ſceleriſque purus Horatio. Ariſtotel. tertio Rhetoric. ὥσπερ εἰ ὅτι καθαρὸς ὁ μοιχὸς , καὶ ὁ δεῖνα οὐ,α. Καθαρῇ ἐνὶ νυκτὶ, Aratus , nocte ſerena,Cicero. Antiph. καθαρὸς πάντων τῶν ἐγκλημάτων dixit , qui nulli iniuriam intulit. καθαρὰ ἄντρα , dixit Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. id eſt, antra vaga & vacua , Budæus Commentar. καθαρὸς,Herodoto,expeditus : cui opponit ἀχρεῖον , id eſt,inutilem.λόγος καθαρὸς,oratio ſimplex & pura,inartificioſa, ἀποίκιλτος,καὶ ἀκατάσκευ☉: cui artificioſa & colorata oratio, id eſt, ἐμποίκιλ☉ , καὶ κατασκευασμέν☉ ſiue ἐνδιάσκευ☉ λόγος , opponitur. Hermogen. εἰ μὲν κομματικὸν τις ἀπολαβὼν , λέγοι ὡς ἀφελῶς τε καὶ καθαρῶς ὄν. Et καθαρότης, purus,nudúſque ſermo.Idem, ἀφελῶς γὰρ ἅπαντα ταῦτα,καὶ ὅσα ἐστὶν ἐννοίας ἀφελεῖς αὐτοῖς , ἃ δεῖ ἐκδοτέα καθαρότητι. ὁ καθαρὸς θάνατος, fœda mors , Philo de mundo. καθαρὸς τὴν προσηγορίαν , purus nomine , Nazanzenus. καθαρὸς τὰς χεῖρας, Plato.καθαρὸς τοῦ ζώου , mundus ab animali , idem in Legibus καθαρὸς φόνου,crimine cædis expiatus Plutarchus in Publicola. vide in dictione Ἔλεγχ☉. διὰ καθαροῦ, per vacuum & expeditum. ἐν καθαρῷ, in puro loco & vacuo cadaueribus,Ariſtophan. ἐν τῇ ἐρημίᾳ. καθαροὶ ὀφθαλμοὶ , continentes oculi, Plutarchus in Pericle. καθαροὶ στρόβιλοι , nuclei pinei per ſe ſumpti , Hermolaus libro primo . Dioſcorid. alij, repurgati. ἡμέραι καθαραὶ , dies faſti : quibus opponuntur ἀποφράδες,Plato de Legib.καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς , vacuas ſtrepitibus vias , ſeiunctas à ſtrepitibus, Plutarchus in Numa , καθαρὸς νοῦς,animus purus & integer.Xenoph.8.παιδ. οὐδέ γε ὅπως ἄφρων ἔσται ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ ἄφρον☉ σώματος δίχα γένηται , οὐδὲ τοῦτο πέπεισμαι, ἀλλ᾽ ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ,τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι,Nec verò tum animum eſſe inſipientem, quum ex inſipienti corpore euaſiſſet : ſed quum omni admiſtione corporis liberatus , purus & integer eſſe cœpiſſet,Cicero de Senect. & de Diuin. caſtus animus & purus : & pro Milone, pura atque integra mens. ſic καθαρὸς ἄρτος , dici poteſt purus purus panis , cui ſordidus opponitur apud Plautum.& Athenæus libro tertio,ait de panis generibus loquens , ὁ συγκομιστὸς διαχωρητικώτερός ἐστι τοῦ καθαροῦ. In Veſpis Ariſtophanis,Νῦν αὖτε λεῷ προσέχετε τὸν νοῦν,εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. Interpr.καθαρὸν,liberè dictum, παρρησιαστικὸν, ἀληθινὸν, γνήσιον. καθαροὶ Ἀθηναῖοι , flos Athenienſium , Thucydides. id eſt, vt Interpr.expon.οὐχὶ συγκλύδων τινῶν ἐπιμίκτων,ἀλλ᾽ αὐτῶν τῶν πολιτῶν.

Καθαρότης,ητος,ἡ,puritas,munditia,nitor.vide Καθαρός.

Καθαρπάζω,corripio,Ariſtoph.

Καθάρσιον,ου,τὸ,piaculum,& quaſi purificatorium poculum . Et καθάρσια, ſacra quædam & porcelli, quibus Athenis conciones & theatra luſtrabantur.Lucianus Cronoſolones , Lupercalia Plutarchus vocat. Idem ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, χοῖρος δὲ ἀπῆγεν ἑκάστη προπομπεύσ☉ εἰς περίοδον , ἀποτρόπαιον καὶ καθάρσιον ἑτέρας μοίρας.

Καθάρσι☉,ου,ὁ,expiator,qui expiationis gratia adhibetur,expiatorius,luſtratorius , Nazanzenus in Orat. καθάρσι☉ Ζεὺς,Iupiter expiator , Iouis epithet. Ariſtoteles de mundo,καθάρσι☉ φύσις,natura purgans.Naz.in Orat.καθάρσιον ὕδωρ. Nonno luſtralis aqua,καθάρσιον παντὸς τοῦ κόσμου , totius mundi purgatio, idem Naz.καθάρσιον περιφέρων ὑπὲρ τῆς σῆς ἐξόδου,tuum ob egreſſum piaculum circumferens,aut expurgationem. Lucian. τὰ καθάρσια,ſacra quç expiationis gratia ſunt inſtituta,vt Lupercalia.καθάρσι☉ enim expiatiuus : quo nomine Græcis interpretari poteſt menſis,qui Latinis Februarius,Plut.in Romulo. καθάρσια ὕδατα, purgatoriæ aquæ,Nazanz.ἐν καθαρσίοις ᾠδαῖς, Lucian.

Κάθαρσις,ε☉,ἡ,purgatio,luſtratio , medicina purgans. καθάρσεις ἐμμήνιοι, menſes mulierum,ſiue ſimpliciter menſes & menſtrua,quod & profluuium genitale dixit Plinius, μῆνες , καὶ ἔμμηνα,καὶ καταμήνια,& τὰ γυναικεῖα , Hippocrates. muliebris verò fluxus , ſiue mulierum vel fœminarum profluuium Plinio, id eſt, ῥοῦς γυναικεῖ☉ , res eſt diuerſa.Galen.de Alimēt. 7.vbi de lentis cibo ait, ἐν ταῖς ἐμμήνοις καθάρσεσι, ταχὺ καὶ δύσρουν ἐργάζεσθαι τὸ αἷμα,τῷ δὲ κελλομένῳ μὴ γυναιξὶν χρησιμεύειν.

Καθαρτέον,purgandum,Bud.in epiſt.prior.

Καθαρτὴρ,ῆρος,ὁ,purgator,expiator, luſtralis.

Καθαρτήρι☉,ου,ὁ,purgatiuus, vim habens purificam.τὸ καθαρτήριον, medicamentum purgans.vnde & τὰ καθαρτήρια,dicuntur purgationes.

Καθαρ-

Καθαρτὴς,οῦ,ὁ,purgator.

Καθαρτικὸς,purgatorius,vim habens purgandi & purgabilis Plinius.καθαρτικὸς τῶ κροκοδείλων,vacuus crocodilis.

Καθαρῶς,purè,manifeſtè,planè,dilucidè. Ariſt.1.Rheth.Νῦν δὲ περὶ αὐτῆς ποιῶμεν μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς. magis diſtinctè enucleatéque diſſeramus. Quint.lib.5.huius aduerbij vim expreſſit, inquiens,& ad liquidum confeſſúmque perducunt. Demoſt. περὶ ἀκριβῶς εἰ καθαρῶς,εἰ ἐκ τῶν ὕστερον εἴσεσθε, vt liquidò cognitis his,quæ poſtea ab ipſis geſta ſunt,intelligetis.

Καθαυαίνω,idem quod ἀφαυαίνω.

Καθ' αὑτὸ,ſua ſponte,per ſeipſum,καθ' αὑτὸ εἶναι, per ſeipſum conſtare.Cicer.de Orat.nullum genus rerum auulſum à cæteris per ſeipſum poteſt conſtare. τὸ καθ' αὑτὸ καλὸν quod per ſe nobis placet quod animos omnium natura & ſpecie ſua commouet.

Καθεδεῖσθαι,manſurum eſſe.

Καθεδοῦμαι,ſedebo à καθέζομαι.

Καθεδούμενος,pro καθεζόμενος,Præſens pro Futuro ſeſſurus, Ariſtophan.

Καθέδρα,ας,ἡ,ἕδρα,θᾶκος,cathedra,ſedes,ſedile,ſeſſio,obſidio,habitatio,dilatio.περὶ τὸ Καπιτώλιον καθέδρα ἡ χρόνιος χρόνος, diuturna per otium Capitolij obſeſſio,Plut.in Camil.ἐν δὲ καθέδρᾳ,ſedendo,Thucyd.aliàs,ἐν δὲ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας.καθέδρα ἀμφικέφαλος,cathedra mollis Iuuenali,biceps dicta, quia duob. capitulis exornatur.Syneſ.in epiſt. καθεζομένην γυναῖκα ἐπ' ἀμφικεφάλου καθέδρας,φασὶν,ἀργυρόποδος,πολλὰ κατεσκευασμένην τὴν ἀρχαίαν τῆς συμμετρίας. Καθέδραι etiam dicuntur πόλεις ὁμόροι ἐπὶ πεπλανημένα,Heſych.

Καθέζομαι,μ.καθεδοῦμαι,ſedeo.Plat.libro primo de Republic.ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτὸν,ſedebamus propè eum. Item perſeueranter fruor & bene habeo,deſideo,relaxor. Item caſtra pono,obſideo,εἰς τὸ ἱερὸν καθέζομαι εἰς τὸ ἱερὸν,Thucyd.ſedeo in templo Iunonis:ἐκαθεζόμην,extrinſecus augetur,quoniam plus ſignificat quàm ſimplex : vide καθίζω. καθεζόμεθα ἐπὶ τὰς λογισμοὺς,ſedemus ad exigendas rationes.καθέζετο:& à καθέομαι, καθῆστο,ſedebat. καθεζέσθω,Ariſtophanis interp.in Pluto,τὸ βαρύνει.καθεζέσθω,Heſych.ἱδρυνθήτω,ἢ, καθίσατω.

Καθεζόμενος,η,ον,accumbens.γῆ εἰς πεδία καθεζομένη, Naz. in Orat. terra in campos deſidens.

Καθείλε,demolitus eſt καθεῖλεν ἄστυ,Soph.

Καθείλκυσα,detraxi,deduxi.

Καθεῖμαι,demiſſus ſum,pendeo,ſum depreſſus.Perſ.verbi καθίεμαι.καθεῖνταί σοι,à te dimiſſi ſunt,Philoſtr.

Καθειμένως,remiſſè,parcè,ἀνειμένως.vide ὑφειμένως.

Καθεῖναι τὰς γνώμας,in medium afferre ſententias,Ariſtoph.

Καθείργνυμι,detineo,Bud.in epiſt.poſt. καθείργνυντο εἰς οἰκίαν, in domum occludebantur,Plut.in Lyc.

Καθειργνύω,& καθείργνυμι,&

Καθείργω,ω,ξω,ξα,εἶρχα,coerceo,includo, & tanquam in carcere cohibeo. Pauſ.τοῦτον Ἀλέξανδρος τὸν λέοντα ἱερὸν καθεῖρξεν ἐς οἴκημα.Plut.ἐπεὶ δὲ παρῆλθες μὲν ἐν ὕδρᾳ ἀσπίδα καθειργμένην φασιν. Ariſtoph.πῶς αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λάρνακα,i. ipſam incluſerim in loculū.Item cingo,& in carcerem coniicio.Dat.Xen. Interp. cogo ad.

Κάθειρξις,prohibitio,concluſio,coercitio.

Καθεὶς ἐς μέσον, Sophocl. i. in medium deiiciens & demittens:à καθίημι.καθεῖσα ἐν ὀθόναις,linteis impoſita,Dioſc.lib.1.ſic Ruel. linteis inducta,Marcel.καθεῖσάν με ἡδονὰς ἡδὺ φρενῶν, animum meum illecebris gratis affecerunt,Euripid.

Καθεῖσθαι εἰς τὸ ὕδωρ,in aquam indi,irrumpere in aquam,Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. à verbo καθίεμαι,demittor.

Καθειστήκει,fuerat.καθειστήκει Λακεδαιμονίοις πόλεμος πρὸς ἐκείνους, aduerſus illos Lacedæmonij bellum ſuſcepere.

Καθειστήκει,conſtitutus erat.Ariſtot.de mundo,ἄλλοι καθειστήκεσαν προσόδων ταμίαι,alij vectigalium quæſtores erant conſtituti.

Καθεκάστην,quotidie.

Καθεκούσιος εὐχὴ,votum ſpontaneum,c.15.Num.

Καθεκτέον,retinendum eſt.

Καθεκτικὸς,ού,ὁ,cohibens.ἡ καθεκτικὴ δύναμις,vis & potentia continens,ſeu retinens,Alex.Aphr.

Καθεκτὸς,οῦ,ὁ,qui detineri poteſt. οὐ ἦσαν καθεκτοὶ συνθέοντες ἐπὶ τὴν μάχην,contineri non poterant à pugnandi celeritate,Plutarchus in Othone. οὐ καθεκτὸν ἔτι,iam non ferendum, durum, obſtinatum.

Καθεκτῶς,ita vt contineri ſeu retineri poſſit.

Καθελκύσαι τὴν ἑλκάδα,Iſocrates: exponit Interpr. ſubducere nauem. καθελκύσαι τὰς τριήρεις, deducere in mare, Demoſthen. καθελκύειν τὰς ναῦς, trahere naues in mare,idem.καθέλκομαι, trahor,ἀφέλκομαι.

Καθελκύω,traho deorſum,deduco.Accuſ.καθελκύω τὰς ναῦς, deduco in mare Thucyd.

Καθελλήνιον,Χελλύν.

Καθέλω,inuſitatum thema ex quo καθελῶ mutuatur fut.& aor.2. demolior,deſtruo,profligo,καθεῖλον τὰς οἰκίας, deſtruxerūt domos cap.22.Eſaiæ.eſt porro illud ab Aor. ſecundo, καθεῖλεν Bœotico more pro καθεῖλεν,vt ἦλθεσαν pro ἦλθον. καθελῶ, demoliar,deſtruxero.καθελὼν,qui deleuit,qui depoſuit, qui deſtruxit,qui profligauit.

Κάθεμα,monile ad pectus demiſſum,ὁ κατὰ τὰ στήθη ὅρμος,pro genere ornatus muliebris capitur 3.Eſa.i.torques, ſeu monile, Ezechiel. capite decimoſexto,περιέθηκα κάθεμα περὶ τὸν τράχηλόν σου, circundedi torque collum tuum:vbi Hieron.pro torque,quā nos,iuxta Aquilæ ſecundam editionem,& Symmachum interpretati ſumus. LXX.& Teodotio κάθεμα tranſtulerunt.dicitur etiam καθετὴρ ἢ κάθεμα apud Pollucem.

Καθεξῆς,deinceps,Lucæ capite octauo,ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς,factum eſt deinceps.

Κάθεξις τῆς ἀρχῆς,imperij conſeruatio,detentio,Thucyd. κατοχὴ, κράτησις,ἀσφάλεια.

Καθερπύζω,ſerpo.Ioſeph.li. 2.καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔξω εἰς τὰς ἐπαύλεις.καθέρπυσον,vade,Ariſtoph.

Κάθες, demitte.

Καθεσμὸς,οῦ,ὁ,conſeſſus,ſedes,Ariſtoph.in Veſpis.

Καθεσταίην,ἀντὶ τοῦ καθεστηκοίην. vide καθίστημι.

Καθεσθήσομαι,ſedebo.vnde παρακαθεσθήσῃ,aſſidebis,Æſchin.i. παρακαθίσῃ,παρακαθεδεῖσαι:à verbo καθέζομαι.

Καθεσθίω,exedo,corrodo,deuoro.

Κάθεσις,diuerſorium,habitatio,demiſſio,deiectio,inſectatio, immiſſio,καταγωγὴ,οἴκησις,Heſych.

Καθεστηκότως,compoſitè,animo compoſito & moderato.Ariſt.8. Politic.

Καθεστάω,διατρίβω,συμμένω,perſto,quieſco,ἠρεμῶ,ὑπάρχω,ſum,Sophocl. ἔνθα μὴ καθεστήκει,vbi motus non eſt.Thucyd.πολέμου δὲ ἀπεστάτει ἡ βέβαιος μηδὲν καθεστηξει ἂν αἱ δίξεις.

Καθεστηκὼς,τος,ὁ,Paſſiuam habet ſignificationem conſtitutus cōſiſtens,conſtans,modeſtus,perfectus.Et τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ,rerum nouarum molitio.καθεστηκὼς τρόπος,mos aſſuetus, ἢ, ὅσα τι ἐθισθέντα ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν.Thucyd.idē καθεστηκότα νόμιμα & καθεστηκότες ἐχθροὶ, certi & minimè dubij hoſtes καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ,Demoſthen.καθεστηκότι ἤθει,conſtantiorem præ ſe ferebat,Philoſtr.οὔπω καθεστηκότες οὐδ' ἀπειληφότες αὑτοὺς,nondum compoſiti nec ad ſe reuerſi,Plutarch. in Camillo,id eſt,qui nondum vires recuperarunt. καθεστηκυῖα ἡλικία,matura ætas, Plato in epiſtol.καθεστηκὼς πνεῦμα, ſedatus, ventus,Bud.καθεστηκὼς πνεῦμα ἢ λεῖον,ventus placidus & mitis, Ariſtophan.παρὰ τὸ καθεστηκὸς,præter conſtitutum, Thucydid. vbi interpr.παρὰ τὸ εἰωθὸς ἢ πάτριον,præter ſolitum. τὰ καθεστηκότα, leges latæ,Æſchin.τὰ καθεστηκότα κινεῖν,res nouas moliri, Demoſthen.καθεστηκότα πράγματα.Idem.τὰ τοῦ καθεστηκότα πράγματα,ſtatus rerum præſentium,Æſchin.& Plat.de Leg.

Καθεστῶτα τὰ,leges,decreta,ſtatuta. τὸ καθεστὸς, mos conſtitutus, modus.Philo,τὸ καθεστὸς τῆς αὐξήσεως ὑπερβάλλειν,vltra modum incrementi exundare.ζῆν τινὰ καθεστῶτα βίον,Plat.in epiſt. 7.certam quandam vitam degere.τὰ καθεστῶτα,iam recepti & comparati mores,Demoſt.& τὰ καθεστῶτα,præſentia.Plutar.in Phocione,ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς,nullam rationem habens cum ſtatu præſentium temporum.

Καθέτη,ης,ἡ,retis genus.

Καθετὴρ,ῆρος,ὁ,genus monilis muliebris.quod & κάθεμα,dicitur, & ὅρμος.Eſt & inſtrumentum chirurgicum, quo vrina elicitur,vrinaria fiſtula. Alex.Aphro.Problemat.59.libro nono,ἴδοις γινόμενον ἢ ἐπὶ καθετῆρος.τὸ γὰρ ἐμβαλλόμενον ἐν αὐτῷ ἔριον ἐπιδεδεμένον συνεξάγει τὸ πνεῦμα,ἢ οὕτω πάλιν τῷ ἀκενεῖ τοῦ κενοῦ συνεφέλκεται τὸ οὖρον,ſcias id quod fieri per id inſtrumentum, quo admiſſo vrinam elicimus:lana enim obturante detracta , ſpiritus etiam internus educitur, atque ita ne inane ſit vrina attrahitur.Porrò Celſo auricularius clyſter inſtrumentum eſt chirurgicum, quo propriè in aurem medicamentum aliquod immittitur, hoc Græcis ἐγχυτὴς,vel in matricem & μητρεγχύτης dicitur,vel etiam in veſicam tūmque priuatim καθετὴρ appellatur.Galenus libro quinto Methodi.ὀργάνοις γοῦν ἐγχεῖν χρώμεθα διά τινων ἰδίων τῶ μήτρας,ἄλλοις μὲν ἐπὶ μήτρας, ἄλλοις δὲ ἐπὶ κύστεως ἄλλοις δὲ ἐπὶ τῶν κοιλιῶν ἀνώτεροις ἐπιχέομεν. Εἰς τοῦτο μὲν γὰρ διὰ κλυστῆρος,εἰς μήτραν δὲ διὰ μητρεγχύτου, τὴν κύστιν δὲ τὰ φάρμακα ἐνίεμεν,οὐ γάρ τι ἢ εἰς κύστιν,διὰ τῶν ἐνθυγχέοντων καθετήρων. Quo loco reſtitui poteſt alter Galeni locus corruptus hoc modo libro decimo,τῶν ἐκ τῶν.αἱ δὲ ἐκ τῶν μήτρας ἐλκώσεις ἢ κύστις τῶν αὐτῶν διαμένει φαρμάκων,ὀργάνου χρῄζουσι τῶν εἴσω προσφερομένων αὐτὰ,διὰ τ πατρὸς (poteſt legi πλατὺ) καλουμένου. Vox πατρὸς errorem mendúmque oſtendit,nam niſi μητρεγχύτου ἢ καθετῆρος legendum ſit cum Cornario viro doctiſſimo, πλατὺ auſim ſubſtituere. Nam πλατὺ ſiue μοτὸς,id eſt,linamentum,etiam καθετῆρα vocauit Hippocrates libro ſecundo.γυναικείων inquiens, μοτοῦ ἐμβάλλειν καθετῆρος.& καθετῆρος,inquit, Galen. in gloſſ.i.τοῦ ἐπὶ τῆς μοτοῦ,ἀπὸ τοῦ καθιέναι. Eſt item chirurgicum inſtrumentum

Digitized by Google

cuius vſus in obſtructa, vel præcluſa veſica, dum vrina non redditur: hoc æneam fiſtulam vocat idem Cornelius Celſus, libro ſeptimo, capite 26. Græci καθετῆρα etiam vt incitato Aphrod. loco ſumitur. Paulus Ægineta libro 6. capite 59. à ſiphunculorum ſiue ſiphonum ſimilitudine, σίφωνα nominauit quem & διαβήτην vocant mechanici, vt adnotauimus ſuo loco, húncque καθετῆρα quo vrina elicitur vulgò *ſonde*: alterum verò καθετῆρα quem & αὐλὸν nuncupauit ipſe Hippocrates loco adducto, & oricularium clyſterem Celſus, vernacula lingua *ſyringe*, id eſt, σύριγγα, nominarunt. vide Aetium de veſicæ reſolutione.

Κάθετος, ου, ἡ, perpendiculum, καλοβάδια Polluci. In Epigrammate quodã ſumitur pro reti. Item pro linea piſcatoria, quę velut perpendiculum in aquam demittitur. κατὰ κάθετον, iuxta perpẽdiculum, Lucianus: ad lineam dicit Cicero, quod Vitruuius ad perpendiculum. Idem Vitruuius perpendiculares lineas aliis, ita vocat libro tertio, capite tertio: ſecundum extremi abaci quadram lineæ demittendæ, quæ catheti dicuntur. κάθετος item agnus qui in mare porricitur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός, Harpocr.

Καθεύδω, μ. καθευδήσω, dormio. in Imperfecto ἐκάθευδεν, dormiebam, Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. & in imperatiu. κάθευδε. Ariſtophan. σὺ δ' οὖν κάθευδε. ἐκάθευδεν, forinſecus augetur: quia non plus ſignificat quàm ſimplex. ἐκαθεύδησε, ἰδίως ὑπτιάσας, Naz.

Καθεψέω, μ. ήσω, decoquo.

Καθέψω, coquo, Ariſtophan. καθεψηθεὶς, decoctus. καθέψεται, decoquitur.

Καθεώρων, deſpiciebant, Xen.

Καθῆ, pro κάθησαι, μέμνη, pro μέμνησαι, & δύνῃ, pro δύνασαι.

Καθηβάω, pubeſco.

Καθηγέομαι, οῦμαι, ſum dux, auſpicor, deduco, præeo, præceptor ſum, inſtituo. Plat. in epiſt. σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ, id eſt, præi, ſequar, i. auſpicare, incipe. Cum Genit. Strabo, καθηγήσατο δ' ὁ Κήφισος Ἀθηνοδώρου, præceptor fuit. Plato in Sympoſio, καὶ μὴν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, id eſt, rectè atque ordine videre diſputationem inſtituiſſe, hoc eſt, nobis diſputandi rationem rectam præſtituiſſe. idem in epiſtol. σὺ μὲν ἐμὲ πρῶτον, καὶ τούτων καθηγούμενος, φιλοσοφίαν δόξεις τιμᾶν, huius ponens initium. καθηγήσατο τῆς εἰς Ἰταλίαν στρατείας, in Italiam duxit exercitum, Plutar. in Camillo. καθηγεῖσθαι τῆς πολιτείας, id eſt, principem gerere rempubl. Plut. in Theſeo. item, καθηγοῦμαι, dux ſum, duco, præeo, i. doceo. Datiuo & Accuſatiu. Baſil. in epiſt. Xenoph. in 2. Ἀπομνημον. ἃ πάντα λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀδελφὸς πρὸς σοῦ, ὅς γε κελεύεις ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι, i. edere fratri maiori exemplum rectè agendi. τὰ καθηγούμενα, initium, Epictetus.

Καθηγεμονικός, ad præeundum & præcipiendum aptus, καθηγεμονικώτερος, καὶ τεχνολογικώτερος, faciliori ductu, & via, & ratione, atque artificio maiori Bud. in epiſt.

Καθηγεμών, όνος, ſuaſor, author. Propriè autem dux, qui cæco viam præit, præceptor, ductor, & dux fœmina, ὁ χειραγωγὸς καὶ ὁδηγός, & ἡ χειραγωγός. Herodot. καθηγεμὼν τῆς ὁδοῦ. Syneſius, τῆς γνησίας καθηγεμὼν τῆς φιλοσοφίας ἐστίν. Apud Plutarc. etiam in Theſ. Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Venerem ducem ſibi aſſumere.

Καθηγητής, οῦ, ὁ, magiſter, inſtitutor, gubernator ac moderator viæ dicitur propriè, ἀγωγὸς, ἡγεμών, καὶ ὁδηγός, Cebes.

Καθηδυπαθεῖσθαι, per luxum & voluptates conſumi: quia καθηδυπαθεῖν actiuum eſt. Lucian. de Annibale, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος [illegible] ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνών, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Xenoph. in 1. Ἀναβάσεως, καὶ μυρίους ἔδωκα δαρεικούς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, οὐδὲ καθηδυπάθησα. Plut. de Antonio in Ægypto exiſtẽte, καὶ διατριβὰς μειρακίου σχολὴν ἄγοντος, χρόνῳ ἀνήλισκε, καὶ καθηδυπάθει τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα τὸν χρόνον. Iungitur etiam cũ genitiuo, Baſilius, πρὸς τοὺς πλουτ. δεῖ ἐν μείζονι χρόνῳ καθηδυπαθεῖν τοῦ βίου, καὶ τῇ τρυφῇ [illegible] πάντας.

Καθῆκε, miſit, demiſit, καθῆκαν, demiſerunt.

Καθῆκον, οντος, τό, officium, conueniens, decens, quod conuenit: à καθήκω, pro προσήκω. Iulian. Auguſtus Iamblicho, εἰ δ' ὡς ἐλλελοιπότα τι τῶν πρός σε καθηκόντων αἰτιᾷ, [illegible], ſi officij deſiderati me inſimulas. Idem antea pro eo τὸ χρέος ita poſuit, ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τῶν πρός σε χρεῶν καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, πάντως [illegible], Ego verò ſi mihi conſcius eſſem officij erga te vel tantulum præteriti vel deſerti. Gregorius [illegible] αὐτοῦ, ἢ τοῦ φιλικοῦ καθήκοντος. & τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xenoph. pro officio perfungi dixit. Lucian. [illegible] καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων, i. officij detrectatio. Homer. [illegible] vocat. Stoicũm dogma, ἀρχὴ τῶν καθηκόντων τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, officia proficiſcuntur ab initiis naturæ, Cicero tertio de Finibus. Idem in Offic. libro primo. Perfectum autem officium rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem commune, quod ij καθῆκον vocant. vide Καθήκω.

Καθηκόντως, & Καθηκότως, decenter, ritè, officioſè. δεόντως, πρεπόντως, Suid. προσηκόντως, Heſych.

Καθήκω, pertineo, pertingo, porrigor, προήκω: vt, καθήκει δ' ὁ τῆς [illegible] εἰς τὴν [illegible], Pauſ. Polybius in 5. [illegible] καθηκόντων τόπων. Καθήκω etiam προσήκω, conuenio, conſentaneus ſum ſignificat. Syneſius, [illegible] καθήκει [illegible], nec conſentaneum eſt, nec veriſimile. Item conuenio, conſentaneus ſum, προσήκω, Syneſ. Vnde καθήκει imperſonale, decet, conuenit, fas eſt, licet, expedit, congruit, è re nata, moris eſt. ὡς καθήκει πάσῃ γῇ, iuxta morem vniuerſæ terræ. καθήκει μοι, officij mei eſt & muneris, Polyb. item accido, emano, vt τὸ καθῆκον ἐκ τοῦ θεοῦ, quod diuinitus accidit, Pauſan. item deuenio, Æſchin. καὶ καθήκει εἰς ὑμᾶς ὁ λόγος, partes loquẽdi ad nos deuenerunt, Bud. Comment. καθήκει κάτω, deorſum ducitur, Ariſtot. μὴ καθήκει δοξάσαι ἄνδρα ἁμαρτωλόν, noli magnificare virum peccatorem, capite decimoſexto Eccleſiaſt. καθῆκεν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφούς, in fratres ſucceſſio peruenit, Plut. in Rom. καθῆκεν ὁ χρόνος, inſtabat tempus, idem in Theſeo, ἐὰν δ' ὁ καθήκων μὴ βούληται, κολάζει, ſi is autẽ cui ſorte obueniat, recuſet, eum plectit, idem Plutar. in Solon. & τὸ καθῆκον dicitur [illegible], τεταγμένον, ſtatum & conſtitutum, Polyb. in 1. Οἱ δ' Ἀχαιοὶ καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων [illegible]. καθήκων χρόνος, tempus conueniens, quod cuique conuenit. καθήκων χρόνος τεταγμένος, debitum tempus, Æſchin. καθήκοντος χρόνου [illegible], quum tempus iuſtum adeſt. καθήκοντι χρόνῳ, Sophocl. id eſt, ſtato tempore, id eſt, τεταγμένῳ. καθήκοντος ὑπουργία, officij munus, Gaza de Seneſt. ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει, tempus ſeminandi eſt, Theophraſt. τοῦ βάλλειν καθηκόντος εἰς αὐτόν, vbi ſors iaciendi ad eum perueniſſet. Plutar. in Alcibiade. καθηκούσης ὥρας, tempore congruo, Gaza libro primo, cap. 13. de cauſ. plant. ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, inſtante illis diebus feſto, Plut. in Fabio. ἐν καθηκούσῃ ὥρᾳ τίκτουσι pariunt temporibus ſtatis, Ariſt. 6 Anim. καθήκοντα εἰς τὸ αὐτό, ad idem pertinentem, Bud. in epiſt. poſter. καθήκοντα αὐτοῖς, quæ ſunt ex eorum dignitate. καθήκοντα [illegible], Ariſtides. καθήκοντα ποιεῖν, in officio eſſe, Demoſt. i. τὰ δέοντα, & προσήκοντα. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. obire munia. [illegible] καθηκόντων τῇ φιλολογίᾳ, Bud. in epiſt. priorib. τὰ εἰς βασιλέα καθήκοντα, regis officia & munera, Gaza de Seneſt.

Καθήλατο, deſiliit, deſultauit, Bud. in epiſt. poſt.

Καθηλόω, ῶ, ώσω, ωκα, configo clauis, Accuſ. iungitur.

Καθήλωσις, εως, ἡ, quaſi confixio, confixus Cic.

Καθηλωτής, οῦ, ὁ, quaſi confixor.

Κάθημαι, ſedeo, aſſideo, quieſco, ſum ſitus, moror, deſideo: vt, κάθημαι [illegible] καθέδρας. Ariſtoph. πρὸ τῶν θυρῶν ἀεὶ καθῆσθαι, apud fores ſedere. κάθημαι προσδοκῶν, ſedeo expectans, & quieſco ſeu pergo expectare. ἐν ταυτῷ κάθηνται, in iiſdem veſtigiis quieſcunt, manent. Ariſtoph. καθῆστο, & ab ἕζομαι καθῆστο, ſedebat. καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, ἕως ἦλθε Φίλιππος, &c. ſederunt in Macedonia tres ſolidos menſes, quoad venit Philippus, Demoſt. ἐν τῷ περὶ στεφάνου λόγῳ, &c. κάθου, ſede, Ariſtophan. ἐὰν κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ſi ſederis, intrepidus eris, Naz. καθῆσθαι, ſedere. καθῆσθαι apud Græcos, apud Latinos ſedere, vſurpatur etiam pro negligenter ſe gerere in aliquo negotio. Demoſt. in 1. Philip. καὶ κελεύω [illegible] μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους [illegible]. Cic. in Piſonem, An poteſt vlla eſſe excuſatio, nõ dicam malè ſentienti, ſed ſedenti, dormienti in maximo Reipub. metu, Conſulitea phraſi dixit Bacchylides apud Halicarnaſſeum: οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Κάθημαι, igitur ſignificat interdum otior, nihil ago. Dem. 2. Olynth. πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ [illegible] ὑμῶν [illegible], καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες, οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα οὐδὲ φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μή τί γε τοῖς θεοῖς. Virgilius tertio Georgic. alitur vitium, viuitque tegendo Dum me dicas adhibere manus ad vulnera paſtor Abnegat & meliora deos ſedet omnia poſcens. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, ſedentes in equis, Xen. eſt etiam vocabulum militare ſignificans inſidere, obſidere, caſtra metari, Thucyd. lib. 2. καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τὰ χωρία ταῦτα, inſidente autem ſeu obſidente eo loca iſta: & lib. 1. [illegible] περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενοι [illegible] pro ἐστρατοπεδευκότας.

Καθημαξευμένος, τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, tritus, exercitatus, Ælianus, [illegible] καθημαξευμένη ὑπὸ [illegible]. ἐπειδὴ γὰρ ἦν ἐμφανής, &c.

Καθήμερον, τὸ πεδίον καὶ ὁμαλὸν χωρίον, καὶ πεδίον: vt, [illegible] εἰς καθήμερον [illegible], in planiciem & campum planum, Heſych.

Καθί-

Καθάρμεν๏ οὐρεῖ, demiſſis clunibus mingit. καθειμένος τὰ βραχῖ, Demoſt. καθειμένον πρόσωπον, vultus demiſſus, Idem.

Καθημέραν, quotidie, per diem, per ſingulos dies, vt κατὰ πόλιν, oppidatim: κατ' οἴκους, domeſticatim, per ſingulas domos. ὁ καθ' ἡμέραν, quotidianus. Plato, ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημερινῆς διαίτης, victus quotidiani rationem habere. τὰ καθ' ἡμέραν, victus quotidianus.

Καθημερινὸς, &, Καθημέριος, ν, ὁ, quotidianus, diurnus. μοῖρα καθημερία φθίνει σε, Sophocl. id eſt, κατὰ ταύτην ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει. καθημερινή, quotidiana.

Καθημερόβιοι, οἱ, qui in diem viuunt, atque ex tempore, Eraſmus Chiliad.

Καθήσεται, ὑφέζει, ἢ καθίζει.

Καθῆμαι, non κάθημαι dicunt Attici, ait Phrynic.

Καθῃρέθην, deſtructus ſum.

Καθῃρηκὼς, qui euertit, Nazanz. καθῃρηκὼς πόλιν, vrbem depopulatus.

Καθῃρημένος τὴν αἴσθησιν, ſenſu priuatus.

Καθῆστο, ſedebat. Iliad. α. ἡ δ' ἀκέουσα καθῆστο, i. ἐκαθέζετο. Plato lib. 1. de Rep. καθῆστο δ' ἐπὶ δίφρου, ſedebat ſuper ſedem. ἄνω καθῆστο, in loco edito ſedebat, Plutar. in Themiſt. πρός τινι λίθῳ καθῆστο, ad lapidem conſedit, Idem in Fabio. καθῆστο ἐκ μέσου, è medio abiit aliò ſeſſum, Herodot.

Καθιᾶσι, demittunt. vide καθίημι.

Καθιγμένον, Heſych. expon. κατελθόντα, κατηντηκότα, καταντήσαντα. item & φθάσαντα eſt particip. præt. à καθικνέομαι à Suida quoque exponitur ἰσθεῖν & φθάνειν: hoc eius exemplum afferente, ὁ δὲ βασιλεὺς καθιγμένος ἤδη τῆς ἐπιβολῆς ἐσήμαινε πρὸς αὐτὸν.

Καθαγίζειν, mortuis immolare, inquit Suid. id tamen potius eſt καθαγίζειν.

Κάθεδρ๏, καθεστηκὼς, κάθεδρος.

Καθιδρύομαι, collocor.

Καθιδρυμένος, ſitus, collocatus. vnde ἡ καθιδρυμένη, ſitum habens ſitum domicilium & collocatum. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem inſidentes, Thucyd.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Syneſ. epiſt. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως id eſt tempus quærebam dedicationis.

Καθιδρύω, vnde συγκαθιδρύω, colloco, Plutar. καθίδρυσε, collocauit. καθίδρυσε γυμνάσιον, gymnaſium conſtruxit. cap. 4. lib. 2. Mach. item dedico, conſecro.

Καθιδρωμένος. Suid. laſſus, defeſſus, fatigatus.

Καθιεὶς, demittens. Aristoph. ἐν Ἱππ. [illegible] καθιείς. Interpr. ἀντὶ τοῦ καθιεμένος ἐστίν. Eſt verò propriè καθιέναι τὸ χαλᾶν τὰ τῶν ἱστίων, metaphora à ventis.

Καθίεμαι, demittor, flacceo, deſcendo in certamen. καθειμένος, demiſſus, coniectus.

Καθιερεύω, καὶ ἱερεύω, ſacris operor. ἱερουργῶ, & macto, & ſacrifico, λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν θυομένων. Significat etiam dico & conſecro, τὸ ἀφιερῶ.

Καθιερόω, conſecro, ſacris initio, dedico. Datiuo & Accuſ. Lucian. [illegible] καθιερωσαι ἱερὸν Διί. εὔξατο τῷ θεῷ καθιερώσειν τὴν δεκάτην, vouit Deo decimas ſe dicaturũ, Plutarc. in Camil. καθιερώσαντες ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι, genio ſe pro patria deuouentes, ibidem.

Καθιέρωσις, ε๏, ἡ, conſecratio, dedicatio.

Καθιερωτέα, ſunt dicanda diis. Plato de Leg.

Καθιζάνω, conſtituo, ſedeo. Iſocr. ἐφ' ἄνθεσι τοῖς βλαστάνουσι καθιζάνουσαν τὴν μέλιτταν, &c. ſuper flores ſedentem.

Καθίζομαι, conſideo, ſedeo. καθίζομαι ἐπὶ τὸν βωμὸν, apud aram conſideo, ad aram ſto propter ius aſyliæ. ſupplices verò dicebantur, vt apud Thucyd. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, apud lares ſedere. vide καθίζω.

Καθίζω, καθίζομαι, ex ἵζω, ἵζομαι, μ. ίσω, π. ικα, vel καθιζήσω, καθιζήσομαι, ex ἰζῶ circunflexè, ſedeo, inſideo, κάθημαι, decumbo, deſideo. Plato in Phæd. καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο, Ibidem dixit in paſsiua voce, [illegible] καθιζόμεθα. Et rurſus, [illegible] καθιζόμενοι [illegible]. Hom. Iliad. γ, [illegible] καθίζειν, ſedere, Ariſtoph. νεφ. κάθιζε [illegible] ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Item colloco. i. ſedere facio. Heſiod. [illegible] καθίζειν, i. ſedere. Lucia. de ſacrificiis actiuè, [illegible] ἐκάθισεν ἑαυτόν. Ho. Iliad. γ, ἄλλους μὲν καθίσον τρῶας, i. καθίδρυσον, ſedere fac. καθίζω δικαστὰς αὐτῷ θεοὺς, id eſt, iudices illi deos fero. & eum apud deos accuſo, Liban. Gal. l. 1. Ther. [illegible] καθίσαι, [illegible]. Idem, [illegible] καθίζεις [illegible] δικαστὰς [illegible]. Greg. [illegible] δικαστὰς [illegible] καθίζειν. Nam καθίζειν δικαστὰς, eſt iudices ferre, & iudices in conſilium mittere, ſicut ferre arbitros, τὸ καθίζειν διαιτητάς. καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, Plat. Leg. tibi iudicem conſtituo, id eſt, te in ius rapio. καθίζω σε εἰς θρόνον, te in ſede loco, Plutarc. in Rom. καθίζω κριτὴν, iudicem conſtituo, Baſil. in Epiſt. καθίζει τὸν στρατὸν, caſtra ponit, Plutarch. in Rom. καθίζει ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ, in temone collocat, Nazanz. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν, Thucyd. ἱκέτην εἰς ἀγορὰν καθίζουσι, ſupplicem in foro ſiſtunt, Plutar. in Romulo. κεκάθικα, in Præterito perfecto, Marci cap. 11. ἐκάθισεν τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Plutarc. in Solone, ſenatum rerum omnium obſeruatorem eſſe voluit. κάθιζε, ſede. κάθιζε ἐπὶ κώπην, ſede ſuper remum, Ariſtophan. vel conſide & incumbe in remum. Ody. οἱ δ' ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, ſedebant in tranſtris, incumbebant in remos. ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, duximus vxores alienigenas de populis terræ, lib. 1. Eſdræ. καθίζειν εἰς χώραν, Plato de Leg. vbi actiuè capitur. καθιζόμενος ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, ſedens in officinis, Iſocr. καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, in ſacrario filium collocans, Plutarc. in Themiſt. καθίσας τὸ στρατόπεδον, caſtra metatus. καθισάντες ἐνέδρας αὐτοῖς, quum eis inſidias locaſſent. Plutar. in Publ. τὸ συγκλήτου ὁμοῦ καθίσαντας ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν [illegible], ſenatorum conſeſſui credere imperatoris electionem, Idem in Othone.

Καθίημι, μ. ήσω, π. ηκα, demitto, ſubmitto. Philo de mundo, ὅποι ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, vbinam igitur radices egerit conſiderandum. καθίησι τὸ ἱμάτιον, Dem. καθίημι τὸν πώγωνα, Ariſtop. καθίεμαι quoque voce paſſiua idem ſignificat, vt καθειμένος τὸν πώγωνα, pro καθεικὼς & καθειμένος βοστρύχους, Lucian. & καθιέναι τὴν ὑπήνην, pro κομᾶν ἄγειν, apud eundem. Sic Latinis ſummittere barbam & capillum Plin. Epiſtol. Quia reis moris eſt ſubmittere capillum, id eſt, demittere. Et Virgil. Æneid. 3. Reſpicio, diraſſluuies, immiſſaque barba. Refertur & ad inſidias, vt καθιέναι λόχον, inſidias collocare, Syneſio. Idem, τὸ σφαγέα δὲ καθεὶς [illegible] λοχιτὴν [illegible]. Latinè dicitur ſummittere percuſſorem, vel ſicarium. καθιέναι πεῖραν ἢ ἀπόπειραν, ſignificat tentare, probare, experiri. Baſil. Gregor. [illegible]. Idem, καθῆκαν δέ τινα πεῖραν δι' ἐπιστολῆς, &c. tentare etiam epiſtola ſuſtinuerunt. καθιέναι τὴν φωνὴν, demittere & ſummittere vocem, Herodia. [illegible] διὰ τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς. καθιᾶσι dicitur, ἀντὶ τοῦ χαλῶσι. & καθιέναι, ἀντὶ τοῦ καθάλλεσθαι, ſeſe demittere deſiliendo, & decurſum librare, ſine caſus adiectione: Xenoph. Hipparch. εἰ δέ γε διδάσκοιμεν [illegible] τὸ πεδίον, καὶ τραχεῖα ὑποφαίνει, καὶ ἀπ' ὄχθους [illegible], καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι, &c.

Καθικετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſupplico, Neutrum abſolut. & aliquando cum Accuſ.

Καθικνέομαι, μ. ίξομαι, attingo. Depon. Genit. Lucian. βαρέως καθίκετο αὐτῆς ὁ τῆς ἱερείας [illegible], grauiter eam dolor attigit, quòd ſacris non intereſſet. Idem, οὐδέν σου καθίκετο, nihil te tetigit, nihil ad te pertinere putaſti. Philoſt. καθίκετο αὐτοῦ ὁ πόνος, oppreſſus eſt laborib. καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, proſecutus eum conuitiis, idem Philoſtr. & cum accuſat. apud Homer. vt Ilia. ξ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, id eſt, vehementer tetigiſti vel pupugiſti animum meum tua obiurgatione, & Odyſſ. α, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον apud Pauſan. in Achaicis [illegible] καθικνεῖσθαι τῆς πηγῆς, expon. ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant. eſt etiam καθικνεῖσθαι, τὸ καταπλήσσεσθαι, ferire. Plutar. de Lupercis, σκύτεσι καθικνούμενοι [illegible] τῶν ἀπαντώντων. Pauſ. in Heliac. [illegible] γυναῖκας εἰς Ὀλυμπίαν καθίκετο [illegible]. & καθικόμενος Idem quod καθεψάμενος. καθικόμενος τῶν πραγμάτων, rerum potitus, ſiue adeptus rerum, vt dixit Cornel. Tacitus. Polyb [illegible] καθικόμενοι δὲ τῶν πραγμάτων, [illegible] συμμάχους, ἀλλὰ δεσποτικῶς ἄρχοντες τῶν πολιτῶν.

Καθιμάω, μ. άσω, π. ακα, demitto fune loreo. item ſimpl. demitto. χαλῶ. Ariſtoph. Veſpis, [illegible] καθίμα σεαυτὸν [illegible].

Καθιμονίζω, idem.

Καθίμησις ἀπὸ τοῦ καθιμᾶν, demiſſio Ciceroni. Plutarch. in Collectaneis antiquitatum Roman. [illegible] εἰς τὴν οἰκίαν καθίμησις.

Καθιππάζομαι, incurſo equitatu. καθιππάζοντο χώραν, incurſabat regionem. Suid. [illegible]. Laertius, ὁ δὲ βίων ὁ σοφιστὴς ποικίλος ἦν, πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας.

Καθιππασία, εως, ἡ, adequitatio.

Καθιπποτροφῶ, τὸ καθιπποτροφῆσαι, Poll.

Καθιπποτροφῶ, in alendis equis conſumo, Bud. Com.

Καθίπταμαι, μ. καταπτήσομαι, π. [illegible], κατέπτην. deuolo, Neutrũ abſolutum.

Καθίπταμαι, Heſych. euolo, ἐπάνω πέτομαι.

Κάθισις, ſedes, & ſeſſio.

Κάθισμα. Dioſcorides libro 3. τὸ ἀφέψημα ἐν καθίσμασι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, id eſt. decoctum in deſeſſionibus medetur vuluæ malis. dicitur & ἐγκάθισμα. & κάθισμα, id eſt, ἕδρα, Heſych. in dictione [illegible].

Κάθισον, & καθέζου differunt: nam κάθισον dicitur πρὸς τὸν ἑστῶτα: ſed καθέζου, πρὸς τὸν [illegible], i. μετὰ καθεζόμενος, Lucian.

Καθίσταμαι, conſtituo, queſco, componor, deſiſto. καθίσταμαι [illegible], Nazan. in Orat. καθίσταμαι ἡγεμών, ſum princeps. καθίσταμαι εἰς ἀπορίαν, Iſocrat. καθίσταμαι ἐν ἀπορίᾳ, Bud. in Epiſt. poſter. καθίσταμαι εἰς πόλεμον, bellum capeſſo. καθίσταμαί σοι εἰς πόλεμον, tibi infero bellum, Thuc. καθίσταται ὁ λοχαγὸς εἰς λόχον, id eſt, ad manipulum ductor manipuli excurrit, ſeu ad manipuli ſtationem, Ariſtotel. lib. de mundo. καθίστανται εἰς μάχην, pugnam conſerunt. καθιστάμεν τοῦτον ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, Iſocrat. hunc ad maximarum rerum gubernacula admouemus ſeu præficimus. καθιστάμεν κύριον τῶν πραγμάτων, Idem. εἰς πόλεμον καθίσταντο, ad bellum incubuerunt, Plutarc. in Theſeo. καταστησόμεθα πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς ταραχάς, Iſocrat. denuo in eaſdem turbas recidemus. εἰς στενὸν καταστήσεται, Demoſthen. in anguſtiam & inopiam redigetur. καθιστώμεθα τὴν κρίσιν, iudicium ſubeamus. καταστησάμενος λόγον, rationem iniens, Herodot. vide ſequentia.

Καθίσταμαι paſſiue, gubernor, regor. Nazanz.

Καθιστάω, vel vocali breui in ſuam longam mutata, & α in ω. καθιστῶ, [illegible], conſtituo: ſed variè: aliquando enim eſt efficio, afficio, redigo, ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι, [illegible]. Et id cum Præpoſitione εἰς, vel ἐπὶ, vel ἐν, vt καθιστῶ σε ἐν ἀπορίᾳ χρημάτων, Demoſt. redigo te in pecuniæ inopiam. καθίστασι εἰς [illegible], Euripid. καθιστάναι εἰς ἀτιμίαν, notam inuro, Demoſt. καθίστασαν ἐν αἰτίᾳ τὸν Σόλωνα, infamiam Soloni inuſſerunt. Plutarchus in Solone. Iſoc. ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν καταστάθῶσι, vbi fuerint imperium adepti. & εἰς τοὺς ἀγῶνας καθιστάναι, in certamina adducere. καθίστημι εἰς λογισμὸν αὐτόν, i. εἰς φροντίδα [illegible], ad cogitandum reuoco. καθιστῶ εἰς τὸ τεῖχος, in muros reſtituo. καθιστῶ εἰς φυγήν, ad fugiendum induco, Thucyd. καθιστῶ εἰς ταραχήν, perturbo, perduco in turbam. καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, exhibet ſe in iudicium. καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος, in ſcalis eam conſtituit, Plutar. in Numa. εἰς ἀκμὴν κατέστη, ad florem ætatis peruenit, Lucian. κατέστησεν ἐν ἀσφαλεῖ τὴν πολιτείαν, in tuto rempublicam conſtituit, Plutar. in Publ. κατέστησεν αὐτοὺς εἰς ἀξίωμα, eorum auxit authoritatem. καθίστασι τὸ στράτευμα [illegible] ζεῦγμα, exercitum ad pontem promouerunt, Plutarch. in Solone. [illegible] ἀπὸ τῆς ταραχῆς, adeò tumultuoſè agentes, vt neminem hoſtium animum recipere permitterent. Thucydid. κατέστησαν ἐς δέος, metu tenebantur. εἰς ὀργὴν καθιστάναι, iram facere Cice. ad iram prouocare, Plutarc. [illegible] καθιστάναι ἑαυτὸν [illegible], &c. abſtinere oratione, Demoſth. κατέστησαν ἐς λόγους, venerunt ad verba, in colloquium venerunt. κατέστησαν ἐς φυγήν, in fugam ſe coniecere. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν, ſuper omnibus bonis ſuis præficiet eum. καταστήσομεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, eis delegabimus hoc negotij, cap. 6. Actor. Apoſt. cap. autem 17. Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, qui Paulum ſuſceperant tuto loco conſtituendum. Alij, qui deducebant. καθιστάναι εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην, Chryſoſtomus de officio epiſcopi, iniicere neceſſitatem excuſandi. ἐς φόβον, vel ἐπὶ τὸν φόβον καθιστάναι, in timorem conijcere. καθιστάναι τὴν πόλιν [illegible], redigere, Demoſthenes. καθίστημι εἰς, pro aggrego in numerum, refero inter. Xenoph. εἰ τοὺς ἀρχικοὺς καταστήσαιμι in claſſem imperandi peritorũ cooptarim. pro eodem dicitur [illegible] εἰς, Ariſtot. de mundo. καθίσταται ὁ λοχαγὸς εἰς λόχον, manipuli ductor in manipulum ſe collocat, id eſt, ad ſuum manipulum ſe confert. καθίσταμαι, fio. Alex. Aphrod. [illegible] καθιστάναι εἰς φιλίαν, amicitia deuincire. Plat. Epiſt. 7. ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι, mutuam inter homines amicitiam atque ſocietatem conciliare. καταστῆναι ἐς κοινὰ τῶν Βοιωτῶν πάτρια, ad communia Bœotiorum iure redire, Thucydid. καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, domum hominem reducere, Plutarc. in Pericle. καταστῆναι ἐς τύχας, incertæ fortunæ, aleam fortunæ ſubire, Thucyd. καταστήσας ἐς ἀπόνοιαν [?], in deſperationem compellens. καταστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ἄρχοντα, ſubſtituens ducem pro ſe. ἐν καλῷ καταστήσας, ὅλως εἴργειν ἀπὸ τοῦ γάμου, honeſtum ducens, ſi contumeliâ à connubio arceret, Plutar. in Lycurgo. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, regi factus inimicus, Iſoc. καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον, ingreſſus in caſtra, Thucyd. καταστὰς ἐς φόβον, timore perculſus. καθιστάναι ἐς φόβον [illegible], metuere vobis ipſis. καταστὰς ἐς Ῥήγιον, quum Rhegium appuliſſet, Thucyd. καταστὰς ἐπ' αὐτῶν, ante eos ſtans, Herodot. καταστὰς ἐς Αἴγιναν πρῶτον ἔτει, Æginæ primum annum commoratus, Herodot. καταστὰς εἰς ἀγῶνα περὶ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ πρὸς τὸν Θουκυδίδην, in certamen de decennali exilio cum Thucydide veniens. καταστὰς εἰς ἀγῶνα περὶ τῆς βασιλείας [illegible], qui cum Oſtilio in regni diſceptationem venit, Plutarchus in Numa. καταστάντες εἰς διαφοράν, qui in diſſenſionem venerunt, Idem in Solon. In quibus exemplis obſeruandum cum εἰς & ἐπὶ ſumi pro afficere. Et ſine Præpoſitione ſignificat efficio, cõſtituo, creo, colloco. [illegible] μάχην, ſtatariam pugnam pugnabant, Thucydides. εἰς ἀπόνοιαν καταστῆσαι, ad deſperationem redigere, Idem. ſic Xenophon. δεσπότην ἑαυτοῦ καταστῆσαι, ſuum dominum efficere. Idem Xenoph. [illegible]. Iſocr. [illegible]. καθίστημι ἐγγυητάς, do fideiuſſores, Ariſtophanes. καθίστημι ἐμαυτόν, me offero, Demoſth. καθίστημι [illegible], efficio. Idem. καθίστημι [illegible], res in medium affero, Thucydid. καθίστημι τὸν ἀγῶνα, certamen ſuſcipio. [illegible], fuit in cauſa, Demoſthenes. [illegible], Thucy. bellum ex quo cœpit, aſſiduè gerebant. Aliquando inſtituo, conſtituo, præficio, efficio, reſtituo, repono, reprimo, ſiſto, reddo, compeſco, creo. Ariſtoph. in Plut. [illegible] καθίστησι, id eſt, ciuitas præficit iudicijs magiſtratus. καθιστᾶσι ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς, ſunt conſiliarijs præfecti. Ariſtot. 4. Politic. [illegible] κατέστησε καὶ τὰ δικαστήρια, Idem. καθιστάναι τὰς ἀρχάς, Idem Politic. 4. & κατάστασις τῶν ἀρχῶν, apud eundem. νομοθέτας καθίστατε, conſtituite legumlatores, Demoſth. καθίστησι δ' ἴκτερον, diſcutit morbum regium, compeſcit, Dioſcorid. καθίστησι ἰκτεριῶντας, regio morbo laborantes recreat, emendat, lib. 4. Dioſcor. καθιστᾷ, pro καθίστησι, Iſoc. ad Nicocl. [illegible], vbi agitur de legibus, id eſt, legũ obſeruatio fac vt lucro ſit omnibus. καθιστάναι νόμον, legem ferre. καταστῆσαι βελτίω δίαιταν, Iſocrat. efficere. καταστῆσαι νῆα, puppim flectere Cicero transfert de Finibus 5. exponẽs illud Odyſſ. μ. Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς. καταστῆσαι τὰς [illegible], tollere repugnantias, Plutarchus in Solone. καταστῆσαι Πύλονδε, in Pylum vehere, Hom. Aliquando item ponitur pro demulcere, componere, ſedare, placidum reddere. Galen. [illegible] καθιστάντες. & 2. ad Glau. [illegible] καθίστασι τὸ πάθος, [illegible]. Idem, [illegible] καθίστασθαι, [illegible], dicuntur [illegible]. Lyſias, [illegible] εὔνους εἰμὶ τοῖς καθεστῶσι πράγμασι, quòd amicus ſum rebus pacatis quietiſque conſilijs. Idem, [illegible] πράγματα [illegible]. Iſocrat. ἕως ἂν καταστῇ τὰ πράγματα, cum res compoſitæ tranq[illegible]que fuerint. Vnde καθεστηκότα, & κατεστῶτα, compoſita, pacata, tranquilla. Et aqua turbida, & ſpurca, καθίστασθαι dicitur, cum eius craſſamentum ſubſedit. καθίστατο θόρυβος, reſedit tumultus. Item καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum ſiſtere, ἀναχαλινοῦν. Et creo, vt Latinis creare litem, periculum vt καθίσταμαι εἰς κίνδυνον, id eſt, [illegible], & εἰς [illegible]. καθιστάμεθα εἰς ταραχήν, Iſoc. in turbas coniecti ſumus. καθιστάναι εἰς κίνδυνον, periculum creare, Demoſthenes. Aliquando incipere vt καθιστάναι τὸν πόλεμον, committere bellum, [illegible], κατέστη ὁ πόλεμος, illatum eſt bellum, Thucydid. καθιστάμεθ' ἐν ταύτῃ τύχῃ, id negotium agimus, Euripid. καθίστασθαι [illegible], Hermog. καθίστασθαι etiam εἰς τὸ βέλτιον [illegible], [illegible] ſignificat. Latinè rempubl. conſtituere dicitur, vel maieſtatem vel imperium, id eſt, labantem ſtabilire, confirmare, ad meliorem ſtatum redigere, quod καθιστάναι & καθίστασθαι Græci dicunt. Polyb. in 5. de Antiocho loquens, [illegible]. Item, [illegible], contrarium. [illegible], deſciſcere à ſua natura, illud vero, ad ſuam redire, Theophraſt. hiſtor. libro 4. cap. 8. [illegible]. & pro excedere & fieri. Iſocrat. [illegible] καθίστασθαι ἐς μάχην, ad pugnam deſcẽdere, [illegible], aduerſus te commiſſa eſt pugna, Aphth. [illegible] πόλεμον, bellum ſuſcipiebant, in bellum deueniebant. Vnde καθεστηκὼς πόλεμος, bellum cœptum ſeu commiſſum. [illegible], id eſt altercantes. [illegible], melodiæ reſtitui, Ariſtotel. 8. Politicorum. & [illegible], hoſtes qui ſunt, aut eſſe cœperunt, Thucyd. καθέστηκε πόλις ἔρημος, ciuitas deſerta eſt, Iſocr. καθέστηκεν ἐν τούτῳ, in hoc eſt ſtatu, Demoſthen. καθέστηκε τὸ φρόνημα, ſana mente eſt. ἐν ᾧ καθέστηκε τὰ τοῦ Φιλίππου, quo in ſtatu ſunt res Philippi, Demoſthen. id eſt, πῶς ἔχει. καθέστηκε τἀγαθὰ μηδὲν [illegible] τῶν κακῶν, nec dubium eſt bona minus ſuſpecta eſſe quàm mala, Thucydid. ἔθος καθέστηκε τυράννοις, Iſocr. mos eſt tyrannis. οὕτω πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας κατέστη, ſic omne genus improbitatis extitit, vel enatum eſt. Huc pertinet quoque καθίσταμαι, paſſiua voce, pro fieri & eſſe poſitum: vt καθίσταμαι ἄρχων, id eſt, γίνομαι. Xen. [illegible] καθίστασθαι. Sic quoque pro moderari, regere, [illegible]: vt καθίστασθαι τὴν ἀρχήν, Thucydid. & ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι, Lyſ. pro tueri, confirmare, reſtituere. Gregor. [illegible] καθίστασθαι [illegible], ſimilitudinem referre. Chryſoſt. [illegible], propter aſſiduam conſuetudinem ſic transformantur, vt illorum confeſtim referant prudentiam. Et καθίστασθαι, animo componi, ſedari, Ariſtotel. Polit. 8. Aliquando eſt formare, componere, fingere, [illegible], vt [illegible], Theophr. de cauſ. 3. Et ad perſonam apud Lucam, Act,

17.16.

17. refertur, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, de iis qui Paulum comitatu ſuo confirmabant, ſecuritatem ei præſtantes. vnde καθέστηκε, & καθέστηκεν, & κατέστη, pro νενόμισται, in more poſitum eſt, moribus receptum eſt. Pauſan. ἐν ὅσοις καθέστηκε θεοὺς ἄλλους σέβειν, apud quos moris eſt deos alios colere. Idem, οὐ μόνον ᾗ καθέστηκεν, non ſolùm quà parte legitimum eſt, & bonis moribus conuenit. Item, καθεστηκὼς, constitutum, fixum: vt εἴργειν τὸ καθεστηκός, non ſtudere rebus nouis, τὸ παρὸν μὴ κινεῖν, μηδὲν νεωτερίζειν, μηδὲ ταράττειν, ἐμμένειν τοῖς καθεστηκόσι, ἐπὶ τοῖς καθεστηκόσι ἀτρεμεῖν. & τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, rerum nouarum molitio. Et οὐδὲ ἐν καθεστηκός, indecorè, illicitè. Et καθεστηκυῖα τιμὴ, legitimum & iuſtum precium. Demoſth. καθεστὼς νόμος τῶν ἱερειῶν, lex Veſtalium virginum. καθεστὼς ἐν ἀρχῇ λόγος, ratio ſtatus noſtri. τὰ καθεστῶτα, præſentia. vide καθεστώς. τὸ καθεστὼς αὐτὰ περὶ ταῦτα ἀγνοεῖται, quomodo ſe res in his habeat, ignoratur, Plato de Legib. καθεστῶτες νόμοι, Ariſtophanes. καθεστῶτες τοῖς κακοῖς, Iſocrat. laborãtes malis. καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν, de cæde iudices conſtituti, Plutarchus in Romulo. τὸ καθεστὸς νόμιμον, receptum ac iuſtum, Thucyd. καθεστὸς πρόσωπον, frons ſerena, Plutarchus in Fabio. καθεστῶτος ἀεὶ, quum ſemper ſtatutum ſit. ἀνὴρ καθεστηκότος ἡλικίας, plena & confirmata ætate, Galenus.

Καθὸ, quòd, in quantum, tanquam, quoniã, in hoc. 1. Petri c. 4. καθὸ κοινωνεῖτε, in hoc.

Καθοδηγεῖν, deducere, viæ ducem eſſe.

Καθοδηγία, ἡ, viæ deductio.

Καθοδηγὸς, ὁ καὶ ἡ, dux.

Καθ᾽ ὁδὸν, rectè atque ordine. Plato 4. de Republica, ἀλλ᾽ ἴσως, καθ᾽ ὁδὸν τι λέγεις, καὶ ποιεῖς κατὰ ὄντως.

Κάθοδος, ἡ, regreſſus, reuerſio in patriam.

Καθ᾽ ὁδὸν, ſecus viam.

Καθολικὰ liber Apollonij Grammatici.

Καθολικὸς, ὁ, ἡ, vniuerſalis, communis. οἱ κοινοὶ, οἱ καθολικοὶ λόγοι, Hermog.

Καθολκὴ, ῆς, ἡ, deductio, vel detractio.

Καθόλου, & Καθολικῶς, vniuerſè, generatim, denique, ſummatim, breuiter. vnde καθόλου μὲν ἑνὶ εἰπεῖν, vt vno verbo dicam, vt in genere dicam, id eſt, vt in ſumma dicam, Plutarch. συνελόντι δὲ φράσαι, & καθόλου εἰπεῖν φημί, Demoſthen. Item abſque Infinitiuo pro eodem, vt apud Ariſtot. de mundo, καθόλου δὲ, &c. i. vt verò ſummatim loquar. καὶ καθόλου, dixit Alex. Aphr. Ponitur καθόλου interdum cum Genitiuo. Iſocr. ad Nicocl. καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, in genere quæ ſpectanda ſint ſtudia, nitar explicare: edifferere nitar de omnibus inſtitutis.

Καθομαλίζω, ex æquo complano. & metaphor. à ferocia in manſuetudinem redigo. Plut. in Cæſ. ἀγρίους καὶ ἀνημέρους ἔθνη καθομαλίσαι vbi quod καθομαλίσαι vocat, appellat etiam ἡμερώσασθαι, id eſt, à ferocia in manſuetudinem redigere, efferas gentes manſuefacere, & demulcere, inquit Bud. qui affert & καθομαλίσαι τὸν δῆμον pro δημαγωγεῖν.

Καθομηρίζω, vel ὁμηρίζω, Homericè induco, Homericis verſibus deſcribo vel celebro. Gregorius, εἰς βασ. Ο δὲ ἤδη τοιοῦτος χρυσοῦς (καὶ γὰρ ἦν ἀγχίνους εἰ καί τις ἄλλος) καὶ πολυθυμίας πλησθεὶς ἐν ταύταις αὐτὸν καθομηρίζων, ἔφασκε κλεινὸν τῷ λόγῳ οὐδὲ ἡττᾶσθαι.

Καθομιλέω, ῶ, ήσω, ἡκα, conſuetudinem habeo, ſeu commercium Datiuo & Accuſ. καθομιλεῖν τοῖς κρείττοσι, ἀξιοῦν ἑαυτὸν τοῖς κρείττοσι, inſeruio. καθομιλεῖσθαι τοὺς γνωρίμους, nobiles ſibi familiaritate coniungere, Ariſtot. 5. Politic. σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, Sardonicus riſus in prouerbij conſuetudinem abiit. Dioſcorides. libro 6.

Καθομολογέω, ῶ, conuenio, confiteor, fateor: indico mentem & aperio. Datiuo. Gregorius, ποθοῦντες δὲ πολλάκις τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, καὶ φιλοσοφίας εἰς τὸ συνεζυγμένον, deſyderium aperuimus: ac mutuò faſſi ſumus.

Καθομολογοῦμαι, deſpondeo. Plutar. καθωμολογημένη τῷ Κάτωνι παῖς ἐν αὐτῷ... Et καθωμολογημένη, deſponſa. Idem ... Exod. cap. 21. ἐὰν δὲ ... τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσηται αὐτὴν, &c. ſi autem filio deſponderit eam. καθωμολογημένη δωρεὰ, deſponſatum munus, promiſſum, Bud. in Epiſt. poſter.

Κάθομαι, eodem modo pariter, Heſych. κάθομαι expon. κατὰ τὸ αὐτὸ, καθ᾽ ὁμοῦ, item, κατὰ λόγον καθ᾽ ὁδὸν τὴν πορευόμενον.

Καθοπλίζω, ω, ίσω, ϰ. κα, armo. Accuſ. καθοπλίζω σε ὅπλοις, induo te arma, Chryſoſtom. Nazanz. τὸ καθοπλίζειν σαυτὸν, ἰσχύειν καὶ ἰσχυρότερον ποιεῖν.

Καθόπλισις, armatura, armorum inſtructio, Bud.

Καθοράω, deſpicio, κάθορα, Heſych.

Καθορατὸς, ὁ καὶ ἡ, conſpicuus, oculis ſubiectus, Bud. in Epiſt.

Καθόρεος, Heſych. κάθορε... ſed potius per ι ſcribitur.

Καθοράω, video, conſpicio, deſpicio, id eſt, deorſum aſpicio. Accuſat. Plato 2. de Republica. τί ποιοῦν ἐν τῇ σοὶ τί διάφορον ζῶον καθορᾷς; quid vides ſimile? ὑψόθεν ἅπαντα καθορᾷ, deſuper omnia deſpectat. Plutarchus in Publicola, ἵνα ἀποκρυφθῇς μὴ καθορᾷ σοῦ, Ariſtophan. id eſt, ἵνα μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ πανουργήματα. καθορώμενος τῇ ὄψει, cernens, vel qui cernitur. Thucydid.

Καθορθόω, dirigo, conſummo. καθορθώσει ἅπασαν ἀρετὴν, euadet conſummatus in omni virtute.

Καθορίζω, μ. ίσω, ϰ. κα, definio, Accuſ.

Καθόρμια, τὰ, collare ornamentum, ambitus. Suidas. καθόρμια, περιδέραια. καθόρμια apud Heſych. ſunt ὅρμοι περιδέραια ἀπὸ κοσμημάτων, ἢ κόσμια περὶ τράχηλα.

Καθόρμιον, monile cap. 2. Oſeæ Prophetæ.

Καθορμίζομαι, & Καθορμίζω, in portum appello, ſtationem ſubeo, κατάπλέω, καὶ κατάγω τὴν ναῦν. καθορμισάμενος ἐς τὴν Ἔφεσον, quum Epheſum ſubiiſſet, appulſus eſſet, Thucyd. καθωρμίσθαι ἐκ τῶν νεφρῶν, ex renibus dependere, Gaza. Plutar. ἐκ τῶν πραγμάτων, καθορμίζειν ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν, ſe q. ad quietis portum recipere.

Κάθος, vas, vel menſura frumenti, σπυρίς, Heſych.

Καθοσιόω, μ. ώσω, ϰ. ωκα, ſacrifico, adoleo, lito, dico. Ariſtophan. in Pluto, θύματα καὶ προθύματα καθοσιῶσαι. Actiu. Accuſ. vnde τὸ καθοσιωθὲν, & καθωσιωμένον, conſecratum. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, qui vrbem expiationibus ad religionem inſtituit, Plutar. in Solone.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, q. iuſtificatio, eadem natio, δικαίωσις, καθοσίωσις.

Καθόσον, in quantum, quoniam, quoad, tãtiſper, dum. Plato, ἀδικεῖ καθόσον οἷός τ᾽ ἐστὶ, iniquè agit pro viribus. Idem in Epiſt. καθόσον οἷός τ᾽ εἰμὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ, quãtum poſſum re & verbo. Idem lib. 2. de Rep. καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιτελεῖσθαι οἷόν τε, quãtum ab homine præſtari poteſt. dicitur & καθ᾽ ὅσον, Ariſtoph. καθ᾽ ὅσον ἐνδέχεται, quoad eius fieri poteſt. καθόσον ἐγχωρεῖ. καθόσον οἷόν τε ἦν, quoad eius fieri poterat. καθόσον ἔτι, Phalar. vbi ἔτι vacat. καθόσον προσῆλθε τῇ πόλει ἐκεῖ ἰδεῖν, προσῆλθεν, eatenus admouit, vnde ſibi in vrbem eſſet proſpectus. πλὴν καθόσον ἐπεμέλοντο, præter quàm quòd operam dabant, &c. Thucyd.

Καθότι, propterea quòd, quatenus, quoniam. καθ᾽ ὅτι πόλις ἄριστα οἰκοῖτο, qua ratione ciuitas optimè degeret, Thucydid καθότι ὑμῖν βούλεσθε, quantum vobis cordi fuerit. Idem. καθότι χρὴ, quonam modo oportet. καθότι χωρήσει, quónam eſt euaſurus, Idem. καθότι τὸ ᾠὸν ἐξεκένωσε, qua parte ouum exinaniuit. χρὴ δεῖ ... καθότι ... &c.

Καθοτιοῦν μέρος, quauis parte.

Κάθου, pro ἐκάθητο, ſedebat.

Κάθου, mane, ſede. κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ſede à dextris meis, cap. 1. ad Hebræos.

Καθυβρίζω, infamo, dedecore afficio, dedecus notámque inuro. Soph. Datiuo iunxit in Aiace, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων, i. ἐφυβρίζων, conuitiis inſectans tuos dolores. Item contumelia afficio. Accuſ. καθυβρίσαι πολλὰ χώραν, multis cladibus agrum affeciſſe, Plutarchus in Romulo. πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίζοντες, multis iniuriis regionem laceſſentes, idem in Camil. Herodia. de Commodo, καθυβρίζων τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μιμικωτάτῳ σχήματι.

Καθυγραίνω, μ. ανῶ, madefacio, Actiu. Accuſ.

Κάθυγρος, ὁ, ἡ, humidus. καθύγρους μασχάλας ἀφελκοῖ. Dioſc. virus alarum mitigat, alarum perfuſionibus medetur.

Καθυδριάδες νύμφαι, Nymphæ aquarum, in Epigr.

Κάθυδρος, ὁ καὶ ἡ, præhumidus.

Καθυετίζω, impluere.

Καθυλακτέω, μ. ήσω, ϰ. ηκα, oblatro.

Καθυλομανέω, τὸ ὑλομανεῖν, frondibus luxurio. Hippocrates. Διαφυγὸν, δεῖ ὅμως ἀεὶ χρῆσθαι γυμνῷ σκαφεῖ... ἔχει γὰρ φύσιν τὸ ἀκλάδευτον ἐν αὐτῷ, ὥσπερ εἰ καθ᾽ ὑπερβολὴν μὴ ἐπικόπτοιτο, ὥσπερ τὰ δένδρα καθυλομανεῖ.

Καθυμνέω, μ. ήσω, ϰ. ηκα, laudo. Actiu. Accuſ.

Καθυπερέχω, ſupero, ſuperior ſum, vinco. Polyb.

Καθύπερθε, deſuper, ἄνωθεν, e ſuperiori parte, ſupernè, ſuper, vltrà. Genit. Od. ο. ὀρτυγίης καθύπερθεν, trans Ortygiam. καθύπερθε ἐγένετο. Sophoc. πολλῷ καθύπερθε ἦν τῶν ἀντιστασιωτῶν, erat multò ſuperior his qui erant contrariæ factionis.

Καθυπέρτερος, ου, ὁ, editior, elatior, πλεονεκτῶν, Heſychius. δεισιδαιμονίας καθυπέρτερος, ſuperior ſuperſtitione, qui ſuperſtitionem ſubiicit pedibus, Plutar. in Pericl. καθυπέρτατος, editiſſimus.

Καθυπισχνέομαι, fateor, promitto. καθυπισχνεῖτο τῷ θεῷ, Deo vouit, Nazanz.

Καθυπνὶς, apud Nic. in Alexiph. idem quod

Κάθυπνος, grauiter conſopitus.

Καθυπνόω, μ. ώσω, obdormio. Xenoph. ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, vt ſuauiter ſomnum capias.

Καθύπνωσις, obdormitio. Ariſtot. Probl. 17. Sec. 11. οὐ γὰρ μεταξὺ τῆς ἐγέρσεως ὄντος ὀλίγου χρόνου ... καθυπνώσεως.

Καθυποβάλλω idem quod ὑποβάλλω, ſuggero, ad-nonco. καθυποβεβλημένος τῷ δεσμῷ, dicitur pro in vincula coniecto. καθυποβάλλειν τῷ ἀναθέματι anathemati ſubiicere.

Καθυπάρχω, ſubſiſto, ſubiaceo.

Καθυποκρίνομαι ὑμᾶς, hiſtrionica actione vos capto & demulceo. Demoſt. [illegible] ὑμᾶς, id eſt, hiſtrionica actione vos capturū, & ita demulſurum, vt a vobis damnari non poſſit: [illegible]. Baſilius, [illegible], ſi tempori diſſimulando ſeruiris, &c.

Καθύποπτος, ſuſpectus, Ariſtoph.

Καθυπόσχῃ, promittas.

Καθυποτάξαι, ſubigere, ſubiicere, Bud. ex Areopag.

Καθυστερέω, poſterior ſum, nec non tardior ſum, tardius venio. Polyb. lib. 16. [illegible] Θεοφιλίσκῳ. Rhodiorum qui poſtremi erant conuenerunt cum Theophiliſco. Theophraſt. datiuo iunxit. de cauſ. plantarum lib. 1. [illegible]. Bud. ſignificat etiam cedo, & inferior ſum, quomodo & ὑστερεῖν vſurpatur [illegible] καθυστέρησαν, nec eis in his faciendis ceſſerunt, nec minori diligentia in hæc incubuerunt. Bud.

Καθυστερίζω, tardo, moror. Eccleſ. 16.

Καθυφεῖναι, remittere, cedere, ſubiicere, ἐνδοῦναι, Heſych. ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν. ſuſpectum & fortaſſe legendum καθυφεῖναι.

Καθυφαίνω, intexo.

Καθυφαιρέω, ſubtraho. Ioſeph. libro ſecundo, [illegible].

Καθυφαιρούμενος, ὁ, ἡ, ſubtrahens.

Καθυφιέναι, Bud. in Epiſt. præuaricari expoſuit.

Καθύφεσις, præuaricatio ſeu eiuſmodi præuaricationis affectus, vt ſe velit ſubmittere aduerſario. vide ὕφεσις, & apud Pollucem, καθυφιέναι δίκην.

Καθυφίεμαι, vel καθυφίημι, amitto, præuaricor, prodo, & condono cauſam aduerſariis, [illegible] δίκην, [illegible], Plutarc. in Cic. [illegible] καθυφειμένος. Demoſthen. voce actiua vſus eſt, [illegible] τοῖς ἐναντίοις, occaſiones autem rerum bene gerendarum ſi quis aduerſariis condonarit & prodiderit. alibi, [illegible] τοῖς πολεμίοις. Baſilius in Hexaemer. de Sole loquēs, [illegible] καθυφεῖναι, minus ipſum iam & remiſſius admirentur. Hermogen. [illegible] καθυφιέντες [illegible]. Lucian. [illegible] καθυφεῖς [illegible], i. de nullo patris iure, quod tueri poſſis decedas. Deducta eſt ſignificatio ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, ſed conſultò vires ſubmittunt, vt vocantur: qualis illa Corinna in Amoribus Ouidij, quæ ita pugnabat, tanquam quæ vincere nollet, & proditione ſua victa eſt. καθυφίεμαι [illegible], deſpondeo, contraho & demitto animum. Cicer. καθυφεῖσαν, præuaricati ſunt, [illegible]. Polybius, [illegible] καθυφέντες [illegible]. id eſt, ſibi animi demiſſione & contractione mortem conſciuerunt. [illegible]. vt Suid. exponit.

Καθύω, compluo, vnde paſſiu. καθύσθη, complui.

Καθώμεθα, ſedeamus, Demoſt.

Καθωραΐζομαι, glorior.

Καθώς, vt, qualiter, vti, pro vt. Ariſtotel. de mundo. [illegible]. καθώς non dicendum admonet Phrynic. ſed καθό. καθὼς δὲ ἤγγιζεν, &c. quum autem appropinquaret, capite 7. Actor. Apoſt.

Καθωσιωμένος, conſecratus, ſepoſitus, inſcriptus, Etym. Interdum ſceleris purus, vt can. 18. conc. Sardicenſis.

Καί, & geminatur interdum Atticé. [illegible], Plutarc. [illegible]. Lucian. alicubi etiam veſtis diſrumpitur. Plat. 12. Leg. [illegible], color autem albus præcipuè decorus Deo eſt cùm in cæteris, tum maximè in textili, Cic. 2. de Leg. καὶ γὰρ καὶ, nam etiam. Idem. καὶ δὴ καὶ, tum vel maximè, etiam, etiam iam, atque etiam, itaque, ideóque, præterea, & ſanè, tum verò. Plato in Leg. & 2. de Repub. [illegible], id eſt quum ad omnia eſt fortiſſimus, tum verò Thraſymachi tunc non probauit defatigationem: vel atque adeò tunc, &c. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, libro 4. de gen. Anim. Ariſtotel. vel ſuperat, vel ſuperatur. καὶ μὴν καὶ, ad hæc, Demoſt. καὶ μὴν [illegible] καὶ, pro quinetiam, præterea, Plato 2. de Republ. [illegible], &c. καὶ τοῦ ἐμοῦ θεοῦ, imò Dei mei, Nazanz. Geminatur quandoque vt & apud Latinos. Xenoph. [illegible] καὶ ἔπραττε καὶ ἔλεγεν, aperte & faciebat & dicebat. Abundat quoque frequentiſſimè apud Atticos, vt [illegible], Demoſten. quod etiam ſine geminatione dixit, [illegible], &c. [illegible] in his locis quæ annotauit Portus, [illegible]. Xenoph. [illegible], etiam eſt [illegible]. καὶ interdum diſſimiles modos copulat, Ariſtoph. in Pluto, [illegible], abi in malam crucem, nec quicquam dicas. Item καὶ, pro æquè, & perinde vt, atque, æquè atque. Syneſius, [illegible] τοῖς ἀναιτίοις ἐτίμησε, in honore eum priuatum habuit, perinde vt inſontes. Budæus in epiſtol. ad Tunſtalum, [illegible], non enim opinor, quum æquè ac ille & æquus & candidus eſſe videaris, minus eò ignoſcere videri ſuſtineas. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, vt in cælo, ſic & in terra. docti ſic exprimunt Græcam figuram, cap. 6. Matth. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν non ſimiliter ac prius, non ita vt prius, Ariſtid. Eſt etiam idem quòd quàm, vt ac & atque, Latiné. Ariſtot. [illegible], alia eſt quæſtura ac diuitiæ œconomicæ. Accipitur præterea pro etiam, vt. &, Latiné. Plato, [illegible] καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus. Quintil. Sed non qui maximè imitandus, & ſolus imitandus eſt. Bud. Comment. [illegible], tyrannicas etiam in calamitates incidere. Interdum ſignificat Sed, quaſi dicas, imò magis. ἀντὶ τοῦ ἀλλά. Theophr. hiſtor. libr. 3. cap. 14. fagi glandem ait [illegible], id eſt, in calyce echinato, cæterùm non aculeato ſed leni. Idem ſequenti cap. ait taxi folium ſimile eſſe τῷ ἐλάτῃ, [illegible], id eſt, ſed. Aliquando ponitur ſuperfluè, quod docet Interpr. Thucydid. Καὶ, pro, vel, apud Thucydid. pro ſed, cap. 10. Act. Apoſtol. καὶ ἐμοὶ ὁ θεὸς ἔδειξε, ſed mihi Deus reſpondit. καὶ, pro aut Ariſtot. lib. 2. magnorum Moral. [illegible], virtus cum dolore vel voluptate. [illegible], ne hactenus quidem, Bud. in Epiſt. καὶ aliquando vacat, vt in [illegible]. καὶ pro καίπερ. Apol. 2 Arg. [illegible].

Καὶ γὰρ, etenim, & quidem, Xenophon. καὶ γὰρ δὴ, pro eodem, & καὶ γάρ ῥα. Iliad. α. [illegible]. καὶ γάρ τοι, atque ideo.

Καίγε, quanquam, ſaltem, atqui.

Καὶ δὴ, continuò, protinus, ideò, Demoſth. & Greg. [illegible], continuò ad eum me conuertam, iam, iam. καὶ δὴ, etiā. Bud. in epiſt. prior. Ariſtoph. pro iā ecce. καὶ δὴ σὺ χαῖρε, tu quoque ſalue, in Epigr.

Καὶ εἰ, etiamſi, etſi, quanuis, Odyſſ. [illegible], licet bene operetur. & Iliad. [illegible]. καὶ εἰ, quanquam, Ariſtot. 3. Polit.

Καὶ ἤ, ſiue.

Καὶ κέ τις, i. καὶ δή τις, χαίρειν, καὶ δὴ δὴ, Homer.

Καὶ μάλα, certè, ita, profectò in reſponſione. Xenoph. [illegible] καὶ μάλα, &c. καὶ μάλα, admodum, Plato in Leg. Aliquando etiam ſine reſponſione pro & quidem, atque adeò. Xenoph. lib. 2. [illegible].

Καὶ μὴν δὴ, Latiné, quód. pro cæterùm interdū dicitur. vide Bud. in dictione Quód.

Καὶ μέντοι καὶ, atque etiam. καὶ μὴν [illegible], quód ſi, ſin autem, Demoſthen.

Καὶ μὴ, ſiue non. pro ac non Matth. cap. 5.

Καὶ μὴν καὶ, atque etiam, quinetiam, quinetiam inſuper, atqui, Plato. Idem. καὶ μὴν [illegible].

Καὶ μὴν οὐδὲ, neque verò, Thucyd.

Καὶ μὴν, porrò autem, quinetiam, attamen, & quidem, & tamen, iam verò, præterea, atqui, Chryſoſt. de off. Epiſt.

Καὶ μὴν δὴ, imò, enimuerò, ſedenim.

Καὶ μὴν εἰ, &c. quód ſi, &c.

Καὶ μὴν οὐδὲ, neque verò.

Καὶ οὐδὲ, atque adeò, Xenoph.

Καὶ σὺ, Heſiod. καὶ σὺ δίκης ἐπάκουε, atque iuſtitiæ obtempera.

Καὶ νῦν, vide Νῦν.

Καὶ ὁ, nec idem.

Καὶ πάλαι, iampridem. Ariſtoph. vbi καὶ vacat.

Καὶ περ, quanuis, quanquam. in hac dictione aliquando περ redundat. Apol. 2. Arg. [illegible]: vbi Interpres, τὸ καίπερ, [illegible] τὸ περ. Nonnus pro vtique accepit. Aliquando diuiditur, vt Iliad. [illegible].

Καὶ [illegible] περ, pro καίπερ [illegible]. Homer.

Καὶ ταῦτα, præſertim, & maximè, idque. καὶ ταῦτα [illegible] ταῦτα, locutio

cutio Attica apud Ariſtoph. in Pluto.i.atque hęc quidem ſunt huiuſcemodi, vel ita ſe habent. apud Platonem, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, ſed de his hactenus.

Καί τι δὴ, ideo.

Καίτοι, licet, etſi, quanquam, nam, atqui. Demoſt. pro Cteſiph. καίτοι ὅτι, &c. καίτοι γε, Xenoph. Accipitur & pro verùm, & pro ſed. Demoſthen. καίτοι τίς ἡ κοινωνία; verùm quæ eſt iſta cauſæ communitas? id Cicer. per At, expreſſit in Verr. actione vltima, At quemadmodum ipſe ſeſe induit priore actione? καίτοι, etiam & quidem, Latinè dicitur. Item iam veró. Cicer. Quid non eſt dictum à me moderatè? quid non amicè? & quidem cuius temperantiæ fuit de M. Antonio dicentem, abſtinere maledicto? [illegible], Plutarch. καίτοι, ſed & atqui, atque tum, [illegible]. Dicitur & καίτοιγε, quanquam. Eſt interdum collectiuum, vt τοίνυν, & τοιγαροῦν, proinde, itaque, Bud. Com. Καί τοι, (annotauit Portus) hæc particula aduerſatiua eſt: ſed ſæpiſſimè tamen ſeruit principiis argumentationum, vt eſt apud Demoſth. Philip. 1. [illegible], &c. quanquã vt hoc obiter etiam dicam ſi quid ei humanitus accidat & fortuna iſta nobis affulgeat: & alibi apud eundem Demoſt. in orat. περὶ στεφάν. [illegible]. quãquam cui Græcorum calamitates reſeruatæ fuerant vt in iis ipſe ſe populo probaret & eloquentiam ſuam oſtentaret is potius capitis ſupplicio afficiendus quam ferendus dũ alium accuſat.

Καὶ μάλιστα, atque adeò.

Καιάδας, ὁ, locus apud Lacedæmonios, in quem ſontes deiiciebantur. Strabo lib. 8. [illegible]. Thucyd. lib. 1, [illegible]. Pauſanias in Meſſen. [illegible] εἰς τὸν Καιάδαν.

Καιατα, foſſæ, loca à terræ motu concuſſa & aperta. [illegible] vnde

Καιετάεσσα, dicta ab Homero creditur Sparta quòd multis eiuſmodi καιάτοις hiaret vide Strab. lib. 8.

Καιχάζειν, deridere.

Καικίας, ου, ὁ, Cæcias, venti nomen: de quo Ariſtoteles, lib. de mundo, [illegible], id eſt, Vulturnorum porró is Cæcias dicitur, qui naſcitur ad ortum ſolſtitialem. Nonnulli καικίαν vocarunt ventum, qui flat inter Septentrionem & occaſum ſolſtitialem, i. τὸν ἀργέστην, vt ibidem refert Ariſtot. Idem Ariſtotel. eodem lib. docet ex ventis alios eſſe [illegible], alios [illegible], nam hic ventus ita flat, vt nubes non procul propellat, ſed ad ſe vocet. vnde eſt verſus ille prouerbialis, [illegible] ὁ καικίας νέφος.

Καικίνος, ου, ὁ idem, Heſych.

Καικύλιον, Heſych. dici ſcribit τὴν κεφαλήν, caput.

Καινά, victoria, νίκη, Heſych. vide Καίνω, & Καίνυμαι.

Καινίζω, innouo, initio. Nonnus, [illegible]. καινίσαι, Heſyc. [illegible].

Καινιλίδος, ὁ, mors, cædes, ſtrages. Luc. in Aſino, [illegible].

Καινισμός, nouatio.

Καίνιται, fratres, ſorores.

Καινολογία, ἡ, ſermonis nouitas.

Καινοτεχνής, οῦ, ὁ, nouis artificiis in re quapiam vtens. q.d. nouitatis artifex. Xen. pæd. 8.

Καινοποιός, noua faciens. Nazanz.

Καινοποιῶ, τὸ καινοτομῶ, res nouas facio, innouo.

Καινοπραγία, ας, ἡ, nouitas rerum, innouatio.

Καινοπρεπής, έος, nouus, nouitate iucundus. qui nouitate conuenit, qui nouitatis ſtudioſus eſt. καινοπρεπῆ σχήματα, noua & decentia ſchemata, Hermog. vel decenter nouata, innouatio à Trapezuntio.

Καινός, οῦ, ὁ, nouus, recens, abſurdus: opponitur vetuſtati: ſed νέος, i. nouus etiam reſpondet ſenio, & competit iis quæ ſentiunt ætatem: hæc Eraſm. cap. 9. Euan. Matth. καινός etiam dicebatur locus ἐν τῷ δικαστηρίῳ: erant autem quatuor, καινός, τρίγωνος, μέσος, [illegible]. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. vbi τὸ καινόν. Interp. verò, ὁ καινός.

Καινότης, ητος, ἡ, nouitas.

Καινοτομέω, ῶ, μ. ήσω, metallum aut lapides excido. Aliquando etiã καινοτομεῖν eſt res nouas moliri & deſignare, [illegible]. Ariſtotel. Politic. 5. [illegible]. Item innouare quippiam, immutare: aut noui quid edere. Greg. [illegible]. Idem alibi [illegible], naturam dixit quum gigantes procrearet. Lucian. [illegible]. Nazanzen. in bonam partem vſus eſt.

Καινοτόμημα, ατος, τό, innouatio, nouum inſtitutum, [illegible], νεωτερισμός.

Καινοτομία, ας, ἡ, νεωτερισμός, renouatio, res nouæ, deſignatio, facinus nouum atque ab omni humanitate alienum. Herodian. [illegible].

Καινότομον σχῆμα, Hermogen. res noua. accipitur etiam Actiuè apud eundem.

Καινοτόμως, nouè, nullo exemplo: eſt enim deſignare nouum aliquid & inuſitatum inceptare, i. καινοτομεῖν.

Καινουργέω, deſigno nouum aliquid, καινοτομῶ, νεωτερίζω, rebus nouis ſtudeo. Lucianus in Promethee, [illegible]. Ariſtoteles de mũdo, [illegible], i. quicquid rerum in ſuarum quiſque in Aſia moliretur aut incœptaret, vno die reſciſcere.

Καινουργία, ἡ, νεωτερισμός, renouatio.

Καινουργίζω, καινουργέω.

Καινουργησμένον, ὁ, &c

Καινουργὸν, recens factum, ſine aliquo archetypo.

Καινόφιλος, recens amicus, qui non ſuetem ſubinde amicis vtitur.

Καινόω, ῶ, innouo, νεωτερίζω, Thucyd.

Καίνυμαι, ſupero, νικῶ: à verbo καίνω. Heſiodus, [illegible], i. ἐνίκα, ἐκαίνυτο. Deponens. Accuſat. vnde [illegible] pro eodem. Odyſſ. 3. [illegible]. Interp. ἐνίκα. ſignificat etiam perimo, occido, & quidem victum propriè, vnde [illegible]. Heſych. [illegible]. & Odyſſ. lib. 3, [illegible]. Heſychius pro agrum metiri, μετρεῖν ἀγρόν, & [illegible] etiam [illegible] accipit.

Καίνω, καίνομαι, μ. ανῶ, occido, κτείνω, φονεύω. Eurip. in Phœniſ. [illegible]. Actiu. Accuſat. vnde [illegible], φθίμαι. vnde καίνυμαι: [illegible].

Καινῶς, nouè, nouo modo. Iſocr. exp. & [illegible] apud Suid.

Καίομαι, μ. καύσομαι, π. κέκαυμαι, ardeo, flagro. [illegible], litatur. καίετο πῦρ, lucebat ignis. [illegible] πῦρ, ignis exuſtis lignis reſedit & flamma, Homerus. [illegible], crematus, incenſus, adductus.

Καίπερ, vide in dictione Καί.

Καίπτος, aſcia, ἀξίνη, Heſych.

Καιροσε, Heſ. [illegible] vel [illegible].

Καίριον, ου, τό, opportunitas temporis, obſeruatio.

Καίριος, ου, ὁ, temporarius Plinio, temporalis Quintiliano, tempeſtiuus. opportunus, lethalis. Sophocles, [illegible], id eſt, τὰ ἐγκαίρια, quæ agenda ſunt, quæ ſunt facta opportuna. τὰ καίρια μέρη, principalia membra, quæ Galenus vocat [illegible]. vnde [illegible] reſectio præcipuarum corporis partium quæ niſi certo cum periculo ſecari aut amputari poſſunt. Baſil. [illegible] defici præcipuis corporis partibus, Gregorius, [illegible]. Sic Budæus τὰ καίρια accipit: ſed eius pace nihil aliud ſignificare contenderim quàm quod in citato loco Sophocl. πληγὰς καιρίας, certis ictibus vertit Politianus. καίριος ὥρα, hora tempeſtiua Nonno dicitur. καίριος [illegible], opportunus ad feriendum. καίριος ἡ πληγὴ, ictus periculoſus. Ariſtoteles libro quinto de generatione Animalium. καιρία πληγή, vulnus lethale, Xenophon & Chryſoſtomus. καιρίαι [illegible], principales ſignificationes, Dioſcorides libro ſeptimo. καίριόν ἐστι, lethale eſt. [illegible], in Epigrammat. Iliad. 8, [illegible]. Interpr. [illegible]. Et Iliados quarto, [illegible], non loco periculoſo & lethali defixa ſagitta. [illegible], Ariſtides. τὰ καίρια λέγειν, opportuna dicere & conſentanea, Euripides, quæ dicta ſunt opportuna, quæ ſunt momenta alicuius. καίρια πολλὰ [illegible], periculoſa multa contingunt nauibus, id eſt, [illegible], Interpres Thucydidis.

Καιρίως, lethaliter.

Καιρίως, tempeſtiuè. Nazanz.

Καιριώτερος, tempeſtiuius, Xenoph.

Καιροσέων, ωνος, ὁ, benè textus: ſignificando à parte totum: apud Homer. Odyſſ. 7. [illegible], vel [illegible] Euſtath. à καιροσέων [illegible], plur. gen. [illegible] & per [illegible].

Καιροφθεῖν, vincere, præuertere, Heſych.

Καιρός, οῦ, ὁ, tempus, id eſt, occaſio, articulus temporis, ſiue opportunitas: quandoque etiam apud Græcos καιρός pro χρόνος

vſurpatur, at non contrà. Eſt autem propriè χρόνος, quoties de genere ſeu modo ſpatióve temporis agitur, veluti ſeculum, annus, menſis, dies, hora: καιρὸς autem, quum ſentimus opportunitatem rei gerendæ: nam vtrumque refertur à Rhetoribus inter argumenta coniecturalia. Quin apud Græcos, καιρὸς deus eſt, quem Auſonius vertit occaſionem. Neque verò καιρὸς ſpecies eſt huius ſeu generis χρόνου, quemadmodum indicat Valla, diuerſum magis eſt quàm pars. Et omnino plus quiddam eſt καιρὸς, quàm tempus: nempe articulus ipſumque momentum ac punctum, vt aiunt, in quo res ſit agenda. Neque dubito quin illud, Terentianum, Vt in ipſo articulo oppreſſit, Græcis ſit καιρῷ. Duabus dictionibus Græcis reſpondet vnica Latina Tempus: hæc Eraſmus in Annotationib. in Acta Apoſtolorum. καιρὸν τηρεῖν, tempus obſeruare, captare opportunitatem, vel cùm Liuio, imminere in occaſionem. Ariſtoteles Rhetoricorum 2. Καὶ οἱ ἐπιτηρῶντες, ὁ παίζοντες ἀδικεῖσθαι, ἀεὶ γὰρ τηροῦσι καιρόν. quod & καιροφυλακεῖν & καιροφυλακτεῖν dicitur. Idem octauo de Republica, διὰ τοῦτο δεῖ παρόντας εἰσέρχεσθαι, καιροφυλακοῦντας τὴν χρείαν. Demoſthenes aduerſus Ariſtocratem, τῷ ἔργῳ ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἰδίᾳ. Et re ipſa planum fecit ſe tempus idoneum nocendi reipublicæ aucupari, ac vni illi curæ intentum eſſe. Heſiodus, καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, id eſt, ὁ εὔκαιρος χρόνος. Sophocles in Aiace, καιρὸν δ᾽ ἐλήλυθας, tempore autem aduenis, id eſt, κατὰ καιρὸν, ἐγκαίρως, auſpicatò venis. Ibidem, πρὸς καιρὸν πονεῖν, tempeſtiuum laborem ſuſcipere, ſeu opportunè laborare. Ibidem, ἐν αὐτῷ καιρῷ οἱ δὲ πλησίον πάρεισιν, in ipſo temporis articulo hi propè adſunt. καιρὸς ἡλικίας, ratio ætatis. καιρὸς τὸ ἐν διανύειν τὴν στρατιάν, Xenophon. οἱ καιροὶ ἦν ἐκκομίζειν, &c. ὅ καιρὸς ἦν, vbi opus erat. ὅ καιρὸς εἴη, vbicunque eſſet opportunum. ταῦτα δὲ καιρὸς οὐκ ἦν οὔτε χάρις, hæc nec ad temporis rationem nec ad gratiam erant, Plutarchus in Pericle. καιρὸς ἀκοῦσαι. Demoſthenes. καιρὸς εἰδέναι, fas eſt ſcire, Euripides. ὅπου καιρὸς ἦν, quo fuerit opus, Demoſthenes.

Καιρὸς χρόνου, id eſt, ἀκμαῖον, apud Sophoclem. καιρὸς καὶ χρόνος, Demoſthenes. καιρὸς καὶ ἀκαιρία, oppoſita, apud eundem. τοῦ καιροῦ πλεῖον, plus quàm commodum ſit, Xenophon ſecundo Omiſſor. ἀπὸ καιροῦ, intempeſtiuè. τὸ ἀπὸ καιροῦ πρόσωπον, Hermogenes. Plato, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ καιροῦ τελεῖν ὥσπερ ἰσχὺς μεταθεῖν, non intempeſtiuum. ἐπὶ καιροῦ, pro tempore, ex occaſione, Demoſthenes. κατ᾽ ἐκεῖνον καιροῦ vel τοῦ καιροῦ. καιροῦ πρὸς τοῦτο πάρεστι τὰ πράγματα, in hac ſunt temporis conditione, Idem. πρώτιστα καιροῦ, Æſchines. δοῦλος καιροῦ, ſeruiens rerum ſtatui. Gregorius κατὰ Ἰουλ. μᾶλλον δὲ τοῦ στρατοπέδου μέρος ἐν ὀλίγῳ, ὅσον ἦν ἀγαθὸν καὶ τὸ ἄλλο, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τὸ τι καὶ πρότερον. καιρῷ δουλεύειν, tempori ſeruire, in Epigrammatibus.

Καιρῷ ἔργου, quum res ipſa poſtulat, Thucydides. Τότε γὰρ ὡς ἀληθῶς λαλοῦμεν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, &c. Chryſoſtomus de Orando, id eſt, nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi. καιρῷ χειμῶνος πολλαπλάσιον κυβερνητικὴν ἢ μὴ, μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ᾽ ἂν θείην, id eſt, imminente tempeſtate multum intereſſe arbitror, gubernatoriam habeas artem necne. ἐν καιρῷ, in tempore, commodùm, tempeſtiuè, tempore. ἐν καιρῷ ἐτύχη, beneficio temporis obtinuit. ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, eſſe alicui commodum, Xenophon. ἐν καιρῷ ἐπὶ εἶναι, Idem. καιρῷ ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore & opportunè collocatum, Thucydides. οὐκ ἀγνοῶ ταῦτα ὅσον ἐστὶν εἰς τὸν ἐπιφανῆ καιρὸν ὄφελος, non neſcij quanta ſit ad temporis periculum vtilitas, Plutarchus in Camillo. εἰς καιρὸν, opportunè. εἰς καιρὸν ἔσται, conducibile erit, Herodotus. εἰς καιρὸν πάρει, tempeſtiuè adeſt, Euripides. εἰς καιρὸν τυπείς, lethaliter vulneratus, Idem. κατὰ καιρὸν, tempeſtiuè, tempore, Demoſthenes. κατὰ καιρὸν κατέβαινε, certo tempore deſcendebat, capite quinto Euangelij Lucæ. κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, interdum quidem, interdum verò, Plutarchus in Pericle. Vide in dictione Κύλλιος. κατὰ τὸν ἐνεστηκότα καιρὸν, hoc tempore, Ariſtoteles in Rhetoric. παρὰ καιρὸν, importunè, alieno tempore, Lucianus. Syneſius, αὐτὸς οὖν ταύτας παρὰ τὸν καιρὸν ἐκφέρειν εἶναι σοι παρέχειν συνοίσει, vno quoque tempore. Idem, ἀλλ᾽ ἔστιν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχεστέρα, refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. vel, at verò locus ipſe refert ad felicitatis cumulum, παρ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸν, in præſenti, in præſens, impræſentiarum. πρὸς τὸν καιρὸν, pro tempore, Plutarchus. πρὸς καιρὸν λέγειν, opportunè dicere, Plato de Legibus. ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ὑπὲρ τὸν καιρὸν, Xenophon, ſupra modum. ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, plus ſatis ſaturari & repleri, idem Xenophon. καιροὶ μέγιστοι, maxima temporum momenta. Thucydides. καιροὶ μικροὶ, parua momenta, Demoſthenes. οἱ καιροὶ τοῦ πολέμου, belli tempora, Thucyd. συμβάντες καιροὶ, oblata tempora, Demoſthenes. καιροὶ πίσταμαι ἢ ἀπαιδεύτως, Æſchines. ἐπὶ καιρῶν, temporibus oblatis, Demoſthen. ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δυσποτμωτάτοις εἰς ἑαυτὸν παραλαβὼν τὴν πόλιν, &c. in temporibus perditiſſimis & alieniſſimis ciuitatem accipiens, &c. Plutarc. in Fabio. διὰ καιρούς τινας ἰσχύειν, Demoſthen. παρ᾽ ἕνα καιρὸν ἑκάστους, vnoquoque tempore.

Καῖρος, ου, ὁ, filum. καίρωμα, ἡ στημονή, δι᾽ ἧς οἱ στήμονες συνδέονται. vide Καίρωσις, quæ authore Tzetze ſuturæ cõmiſſura eſt in panno præſertim lineo.

Καιροφυλακέω, ῶ, tempus obſeruo, cum Accuſat. apud Demoſt. vide Καιρὸς.

Καιροφυλακτέω, ῶ, ήσω, ηκα, occaſionem capio, id eſt, obſeruo tempus, Neutr. abſol. καιροφυλακῶ, præſtolor occaſionem, immineo occaſioni.

Καίρωμα, ατος, τὸ, vide Καίρωσις.

Καίρωσις, εως, ἡ, connexio ſtaminis, ἡ πλοκὴ τοῦ μίτου. Polluci τοῦ στήμονος συνδέσις: vnde & καιροῦσθαι, ſtamina connectere & colligare. τὸ γινόμενον ἐπὶ τοῦ στήματος. καίρωμα τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῷ στήματι παρὰ τὸν μίτον, ne ſtamina effundantur. vnde ἀπὸ μέρους τοῦ μετονύματος vocauit ὅλας ἐνυφὰς, Poeta dum dixit καιροσέων ὀθονέων. vide Καῖρος.

Καιρωστρὶς, textrix, ὑφάντρια, Apud Callimachum. ὑφαντρὶς, ἐργαστρὶς, Heſych.

Καίτριαι, Heſychius. ὅπλα Ἰβηρικά: aliis κυρτίαι, Latini cetras dicunt.

Καίω, καύσω, & καύσομαι, π. κέκαυκα, accendo, vro, aduro, torreo, adoleo, areſacio, Galen. Heſiodus, καίουσ᾽ ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῷ, id eſt, adolent. hinc cauterium inſtrumentum, quo vitia inſanabilia exuruntur in corpore. Actiu. Accuſat. à καίω, catus deriuatur, vt vult Donatus. καίω πῦρ, Homerus. Nazanzenus, τὴν βάτον ἔκαιε μὲν, οὐ κατέκαιε δὲ, rubum quidem inflammabat, ſed non comburebat. καίειν πυρὰ, ignes accendere, Xenophon. facere ignes. πυρὰ πολλὰ καύσας τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν διεσήμηνε, multis incenſis ignibus ſuum aduentum ſignificauit, Plutarch. in Camillo. Matth. capite quinto, Οὐδὲ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, id eſt, accendunt lucernam. ἅπτουσι. καίειν in proſa etiam vſurpatur pro vrere mortuum, Iſæus in orat. pro Pyrrho: impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν, Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τὰς ῥῖνας τῶν κυνῶν.

Κἀκ, pro καὶ ἐκ.

Κακὰ, ſordes, θάλασσα κλύζει πάντα τ᾽ ἀνθρώπων κακά.

Κακάβη, ης, ἡ, cacabus, Galen. ad Glauc.

Κάκκαβος, idem.

Κακαγγελία, malus nuntius, apud Hippocr. Galenus exponit κακαγγελτικὸν, κακολογία.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians. Hom.

Κακάγγελτα, Sophocles in Antigone dicit τὰ κακὰ ἐπαγγέλλειν ἔχθροις.

Κακαλία, herba quæ & λεοντικὴ, Dioſcorid. libro quarto, capite 113. cacalia ſiue leontice Plinio libri vigeſimi quinti capite vndecimo.

Κακαλὶς, narciſſus, νάρκισσος, Heſych.

Κακᾶν, ſeu κακκᾶν, puerorum vox eſt qua vtuntur ſignificantes cacare, Ariſtoph.

Κακανδρία, ignauia, δειλία. Sophocl. in Aiace, τὴν δειλίαν προδότιν καὶ κακανδρίαν φιλοῦσ᾽ ἄρα.

Κακαρίζειν, excitare. Ita enim accipitur apud Plut. in apophthegm. Lacon. vbi Lacon interrogatus qualis eſſet Tyrtæus Pœta, reſpondit ἀγαθὸν κακκαρίζειν νέων ψυχάς, bonus ad excitandos iuuenum animos. Quidam, ad blandè ducendos iuuenum animos, legens nimirum ἀγαπᾶν vt habetur in vita Cleomenis.

Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ.

Κἀκεῖθεν, & inde, cap. 7. Act. Apoſt.

Κἀκεῖνος, pro καὶ ἐκεῖνος.

Κακίους, peiores.

Κακέμφατον, vide in κακέμφατος.

Κακοπραγία, aſtuta malignitas, celeritas ad nequitiam, Baſil. ὁ δέ τις ἔοικεν ἐν κακοτεχνίᾳ τρόπον, ἐξ ὧν τὸ ἴδιον λυσιτελὲς ἐκπορίζονται, καὶ συναρπάζοντα τὸν ἀπαρασκεύαστον, οἷα ὁ τοῦ οἰκονόμου τῆς ἀδικίας, cuius mentio eſt in Euangelio. Hinc

Κακοτεχνής, malignè diligens & acer. improbè verſutus ſolérſque ad fallendum, Euſtathio. Baſilius κατὰ τῶν ὀργιζομένων, Καὶ γὰρ τὸ λογιστικὸν καλῶς μεταχειριζόμενος, φρόνιμος ἐστι καὶ συνετός. ὁ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πλησίον ἐκτρεπόμενος τὸν νοῦν, κακοτεχνής ἐστι καὶ πανοῦργος.

Κακέμφατος, obſcurus, ἄδοξος, famoſus, malæ famæ, δυσκλεής. Eſt & vitium orationis κακέμφατον dictum, id eſt, obſcœna pronuntiatio vel in compoſita dictione, vel in vno verbo: vt,

- numerum cum nauibus æquat. &,

Arrige aures Pamphile.

Quintilianus vocat κακέμφατον libri octaui capite tertio. hoc

duobus modis fieri tradit, ſiue mala conſuetudine in obſcœnum intellectum ſermo detortus eſt, vt ductare exercitus, patrare bellum: ſiue iunctura deformiter ſonat, vt cum notis loqui. κακέμφατον, hæc exempla annot. Portus 2. Georg. Populus, & glauca canētia frōde ſalicta, Dorica caſtra. dicitur & κακέμφατον, verbum obſcœnum dictu, Origeni. nomen mali ominis, Chryſoſtomo in 1. ad Corinth. ἔστι γὰρ αὐτοῖς καὶ διὰ τῆς κακεμφάτου κλήσεως ὀνόματι χρῆσθαι.

Κακεργέτης, ου, ὁ, maleficus.

Κακεργετίας, pro κακοεργετίας, à κακοποιΐα.

Κακέσιαι, Heſych. eſſe dicit κακίαι χωρίσαι vel ἀπορίαι à nom. ſing. κακεσία vt & ἀκεσία.

Κακέχανος, ὁ καὶ ἡ, extremè malus, & improbus.

Κάκη, ης, ἡ, malitia, vitium, timiditas, ignauia, quum ſcilicet deſeritur locus in acie, κακία. Ælianus in varia hiſtoria, ἰδὼν οἰκέτας μαχομένους καὶ κάκην εἶξας, πειρώμενος τοὺς δεσπότας. Idem, κάκην τὴν ἄτην λέγειν.

Κακηγορέω, ῶ, ήσω, κα, maledico, conuitia iacio, perperàm dico, vitupero. Actiuum Accuſatiuo, Plato ſecundo de Republica. Phocylides, δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα, i. deferens ad dominum, & accuſans.

Κακηγορία, ας, ἡ, maledictum, maledicentia. vnde κακηγορίας δίκη, ἡ κακηγορίου δίκη, actio iniuriarum ob maledictum, Demoſthenes.

Κακηγόρημα, pro eodem.

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. & κακηγορίστερος, & κακηγορώτατος apud Pollucem. & Κακηγόρως, maledicé.

Κακηπελέων à Nicand. in Theriac. & Alexipharm. dicitur ὁ κακῶς ἔχων, qui malè habet, æger.

Κακία, ας, ἡ, vitium, malitia, vitioſitas, Ciceroni. Item ſcelus & maleficium, culpa, dedecus. Interdum afflictionem, miſeriam & noxam ſignificat. ſic vſurpatur hæc dictio capite ſexto Euangel. Matthæi, pro κάκωσις, vt Hieronymus indicat. & Tertul. lib. 2. in Marcionem, malitiæ, inquit, apud Græcos interdum pro vexationibus & læſuris, non pro malignitatibus ponuntur. Item ignauia, timiditas, apud Thucydid. Dem. & Syn. exponitur & probrum ſeu dedecus apud Thucydid. ἄνευ κακίας, ſine intentione mala, Ariſtot. 5. Ethic. κακία λόγου, Hermog. ἡ κακία ἐν λόγοις, idem.

Κακιζότεχνος, dictus eſt Callimachus pictor. Plin. de Pictoribus lib. 34. cap. 9. Ex omnibus autē maximè cognomine inſignis eſt Callimach. ſemper calumniator ſui nec finem habens diligentiæ, ob id cacizotechnos appellatus (ἀπὸ τοῦ κακίζειν τὴν τέχνην) memorabilis exemplo adhibendi curæ modum. huius ſunt Saltantes Lacænæ, emendatum opus, ſed in quo gratiam omnem diligentia abſtulerit. Vitruuius tamen architectum fuiſſe oſtendit cuius & codex ita habet lib. 4. cap. 1. Callimachus, qui propter elegantiam & ſubtilitatem artis marmoreæ, ab Athenienſibus catatechnos fuerat nominatus. vide Τεχνίτης.

Κακίζω, fut. ίσω, vitupero ſeu improbo, damno aliquid tanquam improbum. Demoſthen. τὴν τύχην κακίζειν τὴν ὅτε τὰ πράγματα κρίνουσαν. Plutarch. in Sol. κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν, iungitur & cum accuſ. perſonæ addito genit. rei. Philo κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπειρίας. κακίζω, carpo vocibus. Cæſ. id eſt, ignauum & imbellem appello Xenoph. lib. pr. οἱ δὲ Κορίνθιοι κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέρων, alias frango animum, virtutem minuo, reddo ignauum Euripid. Iphig. in Aulid. ... κάκιζε.

Κακίζομαι, vituperor, Thuc. lib. 1. interdum ſonat ignauus fio ſeu timidus aut ignauus ſum. ignauè me gero. Iliad. ν, ἐπεὶ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ſic Euripid. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς ne te ignauam oſtendas.

Κάκιδος ſignificat τὸν κακιζόμενον vel κακιζόμενον. Etym. & Suid. apud Heſych. κακίδα λιμηρά, famelica afferentem & κακίδες pro λιμηρὰ, χαλεπά: & κακίδης pro ἄτροφος ἄμπελος vitis nutrimento deſtituta.

Κακίμηνος, infelix, aduerſa Luna natus.

Κακισμὸς, οῦ, ὁ, probrum, detractio.

Κάκιστα, teterrimé.

Κάκιστος, η, ον, Superlatiuum, peſſimus, ineptiſſimus.

Κακίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Comparatiuum, peior, deterior. Odyſſ. ξ, οὐ κακίων οὐδὲν ἄλλος, i. ... τὴν ψυχήν. χείρων, Heſych.

Κακκάβαι, Laconibus ſunt ἱδρῶσαι ἀρχόμεναι quæ ſudare concipiunt teſte Heſych.

Κακκάβη, ἡ, perdix, Heſyc. & Athen. quo authore perdicum aliæ κακκαβίζουσι aliæ τιττυβίζουσι ſiue τρίζουσι. quod & ſcripſit Ariſt. hiſtor. anim. lib. 4. cap. 9. Heſych. habet κακκαβίζειν quoque, ſcribit enim κακκαβίζειν dici ab Atticis τὰς ὄρνεις τὰς περὶ τὸ τίκτειν φθεγγομένας, vt gallinæ etiam faciunt. Pollux vero meleagridum proprium eſſe τὸ κακκαβίζειν, vt perdicum τὸ κακκαβίζειν, & τιττυβίζειν.

Κακκάβη, ſiue κακκάβιον, & Κάκκαβος, olla teſtacea, Cacabus, Athen. libro quarto, vnde diminut. κακκάβιον, Latini quoque, cacabū appellant.

Κακκεφαλὴν, Æolic. ſyncop. apud Poëtas pro κατὰ κεφαλὴν, ſic κακκορυφὴν pro κατὰ κορυφήν.

Κακκείοντες, dormituri, μέλλοντες κοιμηθῆναι: ſic Didym. Hom. inter. dormiturientes: magis enim ſomni cupiditas, quàm tempus ſignificatur, quod verbis iſtis in είω pene familiare eſt, ſicut πολεμησείω, bellaturio. Deducitur autē ex antiquo verbo κέω, κεῖμαι, & poeticè κακκείω, pro κατακείω. Ilia. α, οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν, i. κατακοιμηθησόμενοι.

Κάκκη, ης, ἡ, fætor, merda. Ariſtoph. in Pace, ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχετε. κάκκη, ἀκαθαρσία καὶ δυσοσμία ἀποπάτημα, vt exponit Interpres. fit ἀπὸ τοῦ κακκᾶν quo verbo pueri nominare ſolent τὸ ἀποπατεῖν, cacare.

Κακκὸς, minimus digitus, Heſych.

Κακκρύψαι, pro κατακρύψαι, Heſiod.

Κακκώνας, Heſych. σκαφίον.

Κακίβας, infauſté pubeſcens. ἀπὸ κακῶς ἡβᾶν, Heſych.

Κακόβιος, ὁ καὶ ἡ, mali victus, i. duram vitam agens, vita ignobilis, victu iners, malè viuens.

Κακοβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in germinando deficiens. κακοβλαστὴς γίνεται, germen non bene profundit, Theophraſtus libro 4. de cauſis plantar.

Κακόβλαστος, malè germinans.

Κακοβουλία, ας, ἡ, peruerſitas, malum conſilium.

Κακόβουλος, ſtultus, Ariſtoph.

Κακόγαμβρος γάμος, Eurip.

Κακογάμιον, nuptiæ malæ, in quibus contrahendis non habita fuit quarum haberi debuit rerum ratio ſit, cum apud Lacedæmonios eſſet δίκη κακογαμίου, ſicut & ἀγαμίου & ὀψιγαμίου, δίκη κακογαμίου fuiſſe videtur ea qua à Lacedæmon. Archidamus mulctatus eſt pecunia quod paruam vxorem duxiſſet.

Κακόγλωσσος, inauſpicatus, κακόφημος Eurip. Hecub. κακόγλωσσος βοὴ, miſerabilis querelarum clamor.

Κακοδαιμονάω, ῶ, ήσω, ω, κα, inſanio, ſum fanaticus & malo dæmone percitus. Neutrum abſolut. Ariſtophanes, κακοδαιμονᾷς.

Κακοδαιμονέω, idem [1], malus & contumax ſum. κακοδαιμονεῖν, non dicunt Attici, ait Phrynich. ſed κακοδαιμονᾶν, licet dicatur εὐδαιμονεῖν. κακοδαιμονεῖ etiam ἀτυχεῖ καὶ κακοπραγεῖ, infelici fortuna conflictor, malam fortunam experior. Dinarch. εἰ μὲν οὖν ὅτι διὰ τὴν τύχην τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας ἀπολώλεσι, ἵνα μηδὲν λέγω κακοδαιμονοῦμεν (οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω) στερκτέον ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι.

Κακοδαιμονία, ας, ἡ, infelicitas, miſeria, δυσδαιμονία, Ariſtophan. in Pluto, τίς ἂν ἐκ μαίνεσθαι, κακοδαιμονίας γ' ἔτι μᾶλλον, i. duram miſeriam, ſeu dementiam: vbi δηλοῖ χεῖρον τῆς μανίας ἡ κακοδαιμονία.

Κακοδαιμόνως, ἀθλίως, δυστυχῶς, κακοδαιμόνως διακείμενος, miſerè affectus, Lucian.

Κακοδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix, Inſanus, malus genius. Bud. Comm. Deo inuiſus, animam habens incitatam, Etym. κακοδαίμων, in Vocatiuo ὦ κακόδαιμον, Ariſtoph. κακοδαίμων opponitur δαίμων ἀγαθὸς, idem Ariſtoph.

Κακοδεκτέω, malè accipio, Heſych. enim κακοδεκτεῖ eſt ἡ κακῶς δεχομένη.

Κακοδιδασκαλέω, mala doceo, in argum. 2. comœd. Ariſtoph.

Κακοδικία, eſt peruerſum iudicium, crimen iudicis corrupti, Platoni in fine lib. 11. Leg.

Κακοδοξέω, ῶ, ήσω, ſum prauę opinionis. item malè audio, vituperor. Xenoph. περὶ δὲ τούτους κακοδοξῶν, habens malam exiſtimationem.

Κακοδοξία, ας, ἡ, mala opinio malum dogma, apud Eccleſ. ſcriptores oppon. ὀρθοδοξία, infamia, iniquus error. vnde τυγχάνειν κακοδοξίας, ignominia notari, Xenoph. Plat. 2. de Rep. τυχεῖν ὑπὸ κακοδοξίας, aſpergi infamia.

Κακόδοξος, ὁ καὶ ἡ, qui mala eſt opinione.

Κακόδουλος, ου, ὁ, infelix ſeruus, Cratinus apud Pollucem.

Κακοειμονία, vtilitas veſtium. idem quod δυσειμονία.

Κακοείμων, pannoſus, ῥακενδύτης, detrita veſte amictus.

Κακοεπεία, ας, ἡ, obtrectatio, ſermo vitioſus, βλασφημία.

Κακοεργέω, ῶ, ήσω, i. κακουργέω, Ariſtoph. ... μὴ δεῖ σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. parentes tuo nullo incommodo affice.

Κακοεργὸς, maleficus, iniurius, Phocyl. χρὴ κακοεργὸν ἀποστρέφεσθαι, ſceleratum auerſari oportet. κακοεργὸς ἀνὴρ, in Epigr.

Κακοζηλία, ας, ἡ, cacozelia, mala affectatio, praua æmulatio. Veluti ſi quis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus. ſi quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. κακόζηλον dicitur à Quint. lib. 8. cap. 3.

Κακόζηλος, ου, ὁ, &

Κακοζήλως, cacozelus, i. imitator ineptus.

Κακοζωΐα, ας, ἡ, tenuis victus. vel miſera vita.

Κακοήθεια, ας, ἡ, malignitas, mala conſuetudo, moroſitas, peruer-

ſitas, κακοηθεία, Ariſtot. 2. Rhetoric. de ſenibus loquens ſuſpicioſis, dubiaque ſemper in deteriorem partem inique interpretantibus, καὶ κακοήθεις εἰσίν. ἔστι γὰρ κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. κακοήθεια πυρετῶν, Gal. malignitas febris. ἀλλ' οὐδὲ τις ἡ κακοήθεια γένοιτο περὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐκείνου, πλείονα λόγον παρέχει, Plutarch. in Alcibiade, vbi Acciolus, gloriam illam labefactauit calumnia quadam in infamiam, Alcibiadis liuore & maleuolentia diuulgata. τὰς ἐν μήτρα καὶ αἰδοίοις κακοηθείας, vuluæ mammarúmque vlcera, quæ cacoethe vocant Dioſcor. lib. 3. cap. 16.

Κακοήθευμα, ατος, τὸ, nequitia.

Κακοήθης, ὁ, ἡ, maliguus, moroſus, Ariſtoph. in Pace. ἀλλ' οὐ κακοήθης ... ἀσαίρω γὰρ πολὺ κακοηθέστερος, vbi latet iocus, debuit enim dicere ... κακοήθης νόσος, morbus comitialis, malignus, Galenus ad Glauconem, κακοήθεις πυρετοί, Idem Galen. ad Glauconem, κακοήθεις ἀποστάσεις, malefici abſceſſus, Marcel. ſuppurationes quas cacoethe vocant, Ruel. κακοήθεις σκληρίαι καὶ ... id eſt, durities quas cacoethe vocant & vlcera maligna, Dioſcor. libro 1. vbi Marcel. κακοήθη, inquit, Græci appellant generaliter mali genus, quod maleficium & difficillimam habeat curationé, &c. Dioſcorid. libro 1. ... id eſt, tibiarum vlceribus quæ diſtillant, aliáſque inſanabilia cacoethéque ſint, medetur. τὸ κακοήθες, mala & inueterata conſuetudo, malignitas: vnde Iuuenalis Satyra ſeptima, -tenet inſanabile multos, Scribendi cacoethes, &c. κακοήθες πολιτείας, Demoſthenes. τὰ κακοήθη, vitia, quæ cacoethe dicuntur, Dioſcorides libro ſecundo. τὰ κακοήθη ἐν μήτρα, vlcera vuluæ maligna, idem Dioſcor. libro 1. cacoethe, τὰ ἐν σκελέσιν κακοήθη, exedentia & malefica vlcera, Marcel. libro 3. Dioſcor.

Κακοηθιστέον, deprauandum eſt.

Κακοήθως, malignè. Plutarc. in Pericle. ... Lapus exponit, eius potétiam criminoſè indicant Comici, i. malignè.

Κακόηχος, ὁ, mali ſoni. Adamantius in Phyſiognom. ἦχος κακοήχος.

Κακόθελος, ὁ, ἡ, maleuolus: ſic Theophilus. Adaman. in Phyſiognom. κακοθελεῖς, καὶ χαιρέκακοι, καὶ φθονεροὶ ...

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, quum res malè digeruntur & diſponuntur apud Heſiodum.

Κακοθήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui eſt corpore malè conſtituto. Itē malè digeſtus, oppoſitum τῷ εὐθήμων.

Κακοθηνεῖν, infelicem eſſe, vel malè habitum, oppoſitum τῷ εὐθηνεῖν. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, quum malè prouenidt agni ipſæque oues partu ſunt infelices, hoc eſt quum parua agnorum eſt copia. Ariſtotel. hiſtor. animal. libro 6. ... τὰ πρόβατα ... κακοθηνεῖ τὰ πρόβατα.

Κακόθρους, ὁ, maledicus, ... Suid. Sophoc. in Aiace, λόγος κακόθρους, i. ſermo maledicus, mordax.

Κακοθυμία, ας, ἡ, malignitas animi, maleuolentia.

Κακοίλιος, infelix Ilium. Odyſſ. τ. & ... κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, improbum & nefarium Ilium.

Κακοκαρπία, ας, ἡ, prauitas fructuum.

Κακόκαρπος, ου, ὁ, ἡ, malè & infeliciter fructificans aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκερδεία, ας, ἡ, iniquum lucrū, iniqui lucri ſtudium apud Theognid. ... κακοκερδείῃσιν ...

Κακοκλεής, infamis Pind.

Κακόκνημος, macilentas tibias habens.

Κακοκρισία, ας, ἡ, iniquum iudicium, in Epigr.

Κακολογέω, ῶ, ήσω, κ. τ. λ. maledico, malè loquor de, κακολογῶν πατέρα, maledicit patri, cap. 15. Matth. ſeu diras & omnia mala imprecor.

Κακολογία, ας, ἡ, maledictum, βλασφημία, maledictio Cic. maledicentia Gellio, procacitas, inſectatio.

Κακολογικός, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολόγος, ου, ὁ, maledicus. κακολόγος τῶν ἐχθρῶν, in inimicos maledicus, Ariſtot. 4. Ethic.

Κακομαθής, ὁ, ἡ, malè doctus.

Κακόμαντις, malus vates.

Κακομαχέω, improbè pugno, ac ſubdolé. κακομαχεῖν, inſidioſè pugnare. Gregorius ... κακομαχῶν ...

Κακομέλετος, ὁ, lugubris, triſtis, κακῶν μέλος. Æſchyl. ... κακομέλετον ...

Κακομετρέω, ὁ, malè metior.

Κακόμετρος, malè metiens.

Κακομήτης, ὁ, ἡ, cui malum eſt conſilium, id eſt, callidum ſeu fraudulentum, mala cogitans, & fraudulenta in animo verſans.

Κακομήτης, mali conſilij, item κακόμητις, idem.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, Laſcar. Adamantius in Phyſiog. κακομηχανίας κατηγορεῖ.

Κακομήχανος, ὁ, ἡ, mala machinans ſeu machinatus, κακόβουλος, κακὰ ἐργαζόμενος, Homer.

Κακομιμήτως, malè imitando. Ariſtot.

Κακόμορος, pro quo poëticè κάμμορος infrà.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κακονοεῖν, malè cogitare.

Κακόνοια, ἡ, maleuolentia.

Κακόνομος, ου, qui prauis eſt moribus. ſeu qui malis legibus vtitur.

Κακόνοος, ου, ὁ, & per cōtractionem κακόνους, maleuolus, malè ſentiens, δύσνους. κακόνους ἔσομαί σοι, te odio habebo, Ariſtot. 5. Polit. Ariſtoph. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ὑμῖν. Comment. Ariſtoph. in Equitib. Οἱ κακονοοῦντες ... καὶ κακονοοῦντες ...

Κακόξενος, ου, ὁ, inhoſpitalis feritate, Plin. inhoſpitus, Virgil. Dion. Poeta, ... κακοξεινώτεροι ...

Κακοξύνετος, ου, ὁ, in malis ſapiens & prudens, Thucydides libro ſexto.

Κακόοσμος, malum odorem ſpirans, Heſych.

Κακοπάθεια, labor, calamitas, moleſtia, ταλαιπωρία, Cebes Theban.

Κακοπαθέω, defatigor. μὴ κακοπαθῶ, à laboribus vaco. κακοπαθεῖν, vexari, laborare, Xen. ἧττον κακοπαθεῖν, minus laborare, affligi. Iſocr. τῷ σώματι κακοπαθεῖν μᾶλλον, ἢ τῇ ψυχῇ ... corpore male affecto eſſe magis quàm animo, laborare corpore. ὑπὸ μιᾶς πόλεως κακοπαθεῖν, ab vna vrbe infeſtari, Thucydid. κακοπαθούντων, malè accepti. κακοπαθοῦντα μέρη, Galen. appellat loca affecta & vitiata. Apud Paul. 2. ad Timoth. capit. 2. κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης, feras afflictionem vt bonus miles.

Κακοπαθῶς ζῇ, aſperè tractatur, Ariſtot. lib. 2. Polit.

Κακόπατρις, ὁ, ἡ, malo patre, id eſt malę famę, ſeu mali nominis, qui eſt obſcuris natalibus, contra ἀγαθός. Theog. exponitur etiam, cui mala eſt patria.

Κακοπέτης, ὁ, ἡ, malè volans. Ariſtot.

Κακοπινέστατος, corruptiſſimus, maligniſſimus. κακοπινέστατος, fordidiſſimus. Sophocl. in Aiace Vlyſſem vocat κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ. i. puriſſimam impoſturam exercitus, i. impoſtoré fœdiſſimum.

Κακοπινής, impurus ſordibus & illuuie fœdus.

Κακοποιΐα, ἡ, maleficium, Cic. maleficentia. Plin.

Κακοποιός, qui malè agit, noxius, nocens.

Κακοποιέω, lædo, noceo. Cebes Theban. τὰ γὰρ θηρία ... ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ... χειρώσηται ἡ λύπη, ſerpentes qui alijs ad mortem vſque nocent, hos qui à vipera morſi fuerint, non lædunt. κακοποιεῖν, peccare, malefacere: hoc verbum ſonat non ſimpliciter facere rem malam, ſed mala re afficere quempiam & lædere.

Κακόπλανος, erraticus, Hermog.

Κακοπολιτεία, ἡ, mala Reip. adminiſtratio, corruptus Reip. ſtatus: apud Plut. in Cæſare.

Κακοπονητικός, ὁ, ἡ, imbecillis, peſſimè affectus ad tolerandum laborem, Ariſtot.

Κακόποτμος, infelix.

Κακόπους, οδος, qui infirmis eſt pedibus, apud Xenoph. κακόποδες: contrar. ... Hom. κακόποδες ... Idem Xenoph.

Κακοπραγεῖν, malè ac infeliciter affici, affligi κακοτυχεῖν, δυστυχεῖν, & pro κακοπαθεῖν. Gal. ad Glauc. ὁ πυρετὸς ... κακοπραγοῦντι σώματι ... idem quod κακῶς πράττειν, Ariſtotel. 2. Rhetor. cui opponit εὐπραγεῖν, τὸ ... καὶ καλῶς καὶ εὐτυχῶς ... , ἢ δυστυχεῖν.

Κακοπραγία, ας, ἡ, iactura, res aduerſa, ſυμφορά, infelicitas, malignitas, Bud. in epiſt. poſter. κακοπραγία γίνεται, res malè habet, Ariſtot. 4. Polit. contrar. εὐπραγία.

Κακοπραγής, malefactus. Heſyc. enim κακοπραγής affert pro κακοεργής niſi forte ſit maleficus.

Κακοπράγμων, ονος, ὁ, maleficus, doloſus.

Κακοπραγμονεῖν, nequiter & doloſè aliquid facere, Polyb. ἤρξατο κακοπραγμονεῖν καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιβάλλειν. Plutar. ... κακοπραγμονοῦντας ...

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, κακοήθεια, maleficentia. Plinio, κακοπραγία, Polybius.

Κακόπτερος, ου, ὁ, ἡ, malè pennatus, malè volans. Ariſtot.

Κακοραφία, machinatio, κακοβουλία, καὶ κακομηχανία apud Homerum. κακορραφίαι, Didy. ... κακὰ ῥάπτειν, mala conſuere & machinari. Idem Homerus Odyſſ. π, ... κακορράφους conſuturas vocat Cornelius Tacitus. Plautus Sutelas, & conſutos dolos. Heſychius affert & κακορραφίας pro κακοτεχνίας κακομηχανίας, malorum

malorum machinatores, dolorum conſutores.

Κακοῤῥήμων, ονος, ὁ, maledicus.

Κακοῤῥοθέω, maledico, conuitiis inſector, Ariſtoph. Theſm. ξὺν τῷ χρόνῳ ἡ κακοῤῥοθοῦσα νῦν κακοῤῥοθεῖς στρατιάς, Euripid. i. κακοῖς ἀγροθεῖς, veluti fluctibus & impetu agitas, vexas.

Κακὸς, ή, όν, timidus, malus, vitioſus, ingratus, ignauus, κακωπὸς, Hom. Iliad. β, ὄψιν τε κακὸς, τὸ φθέγμα. Anceps dictio eſt ad afflictionem & improbitatem. κακὸς ἄνεμος, ventus grauis & infauſtus, Hom. κακῶς τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα, Æſchin. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, Demoſthen. κακοῦ βίου φεύγειν. Hermogen. turpis vitæ accuſari. πάλαμαι κακοῖς, id eſt, κακοτεχνία, Homer. κακοὶ σφυρὰ φυλάξασθαι, id eſt, διὰ κακίαν ἀδύνατοι, ſegnes ad cauendum, Thucydid. Κακὸν, vt apud nos malum, maleuolentia. κακὸν ἀμφήρυστον, Odyſ. ἵνα τι κακὸν εἴδῃ ὅτι ἐν ὀλίγῳ..., καὶ πεισόμεθα κατηφείην, i. peccatum, culpa. Eius autem comparatiuum duplex, κακίων, ονος, & κακώτερος: de quo infrà. Item τὸ κακὸν, clades, pernicies, ſcelus, miſeria, detrimentũ, damnũ, lues, κακὸν πυρετοῦ dicitur, vt, ἀγαθὸν πυρετοῦ, Xenop. κακὸν δρῶ, offendo, κακὸν ποιῶ, ſcelus admitto, Thuc. κακὰ πολλὰ ἐποίησαν, Idẽ, mala quæ Græci intulerunt. κακὰ τῶν κακῶν, in Epigr.

Κακιστὸς, noxius, κακιστὸν ἐστι Hippocrat. ἐπιβλαβέστατοι.

Κακόσιτος, faſtidiens cibos, τοῖς κακοσίτοις, Nazanz. in Orat. vbi Moſel. nauſeantibus exponit.

Κακοσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens malum crus.

Κάκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœdus, olidus, Ariſtoph. in Pace. μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν.

Κακόσπερμος, ὁ καὶ ἡ, qui malum habet ſemen.

Κακοσκόπος, improbè & toruè inſpiciens. Heſych. δεινῶς ἐμβλεπόμενος.

Κακοστόμαχος, Cic. in Epiſt. is eſt Corn. Celſo cui imbecillus infirmuſque ſtomachus: cui verò bonus ſtomachus vt idem loquitur, is εὐστόμαχος appellatur. & τὰ κακοστόμαχα dicuntur, quę ſtomachi reſolutionem ſiue diſſolutionem creant: ita enim loqui ſolet Plinius. contrà, εὐστόμαχα, quæ languentem ruentémque ſtomachum fulciunt, quę orificio ſtomachi vel grata vel ſalutaria. Ach. l. 3. ... καὶ κακοστόμαχα, λέγω δὲ ... ἐπιτηδεύοντα ... βρώματα ... ἃ τῆς τοῦ στομάχου ... εὐστόμαχα, vt ſiſarum. vide Εὐστόμαχος.

Κακοστομέω, ῶ, κακοστομῶ, conuicior, Neutr. Dat. itẽ malè proñucio.

Κακοστομία, ας, ἡ, vitium quo quis malè pronunciat, verba alienæ linguæ.

Κακόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mali oris eſt, maledicus. Euripid. in Iphig. Aul. Αἰσχρὰς ..., καὶ κακοστόμους φίλων. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοσυνέτης, ου, κακοῦργος, prudentia abutens ad malum, vafer. Thucyd. lib. 6.

Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, Heſych. & alij acceperunt pro malorum ſtructio & machinatio, quum apud Homerum κακορραφίης exponſuerunt κακοσυνθεσίας.

Κακοσύστατος, ὁ καὶ ἡ, malè conſiſtens, Trapezunt.

Κακοσχημονέστατα, turpiſſimè, Plato de Legib. κακοσχημόνως, indecẽter & κακοσχήμων, indecens, indecorus.

Κακοσχολία, inutile otium.

Κακόσχολος, ου, ὁ, otio malè vtens, Heſych. vide Ορχηστοδιδάσκαλος.

Κακοτεχνέω, adultero, doloſè verſor circa aliquam rẽ. κακοτεχνεῖν, maleficium excogitare, κακοτεχνούμενος, malè cõfictus, adulteratus. Demoſt. ... κακοτεχνῶν δὲ φαίνῃ περὶ τὰς διαθήκας, τὰ ψευδῆ ἐφ' αὐτὰς μαρτυρεῖν ..., ... δὲ τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, manifeſtò liquet te circa teſtamentum doloſe & fraudulenter verſatum eſſe. Iungitur cum Accuſatiuo, & ſignificat adultero. Dioſcorides de hæmatite lapide, ... δὲ ὁ κακοτεχνούμενος ... διαφοραῖς. & κακοτεχνοῦντες καὶ κακομηχανοι ſunt qui vetitis & noxiis artibus vtuntur: qui coerceri iubentur in tractatu Pandectarum. De extraordinariis criminibus. & ſub titulo Stellionatus. Demoſthenes. ... καὶ ... Alibi. καὶ ... κακοτεχνοῦντας. vide Κακουργεῖν, Ραδιουργεῖν, καὶ Πανουργεῖν, καὶ Κακοπραγμονεῖν.

Κακοτεχνία, ars ad perniciem hominum inuenta, artis prauitas, maleficium. & κακοτεχνίας δίκη, genus erat accuſationis, vt apud Demoſth. κακοτεχνιῶν ὑπόδικος. dicitur & κακοτεχνιῶν δίκη à Lyſia. Poll.

Κακότεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, maleficus, maleuolus, malignus, qui malis artibus vtitur. Adamantius in Phyſiognom. ..., ..., κακότεχνος, ...

Κακότης, ητος, ἡ, vitium, ignauia, formido, malignitas, afflictio, flagitium, πονηρία, κίνδυνος, calamitas, ærumna, δυστυχία, κακοπάθεια, βλάβη, incommodum. Heſiod. ... γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, Aliquando δειλία, ignauia, timiditas. Iliad. β, ... κακότητι. Aliquando κακία, ἀδικία, Iliad. γ, ... κακότητος. Heſiod. τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι, &c. id eſt κακίαν. Idem, κακότητι δὲ χεῖρας ...

Κακοτροπεύομαι, malitioſè improbéque ago, κακουργῶ, κακοτεχνῶ, σκαιωρέομαι. Polyb. hiſt. lib. 5. κακοτροπεύεται ... πρὸς τοὺς ... εἰς τὴν Χαλκίδα, i. κακοτεχνήσας.

Κακοτροπία, ας, ἡ, improbitas morum, facinus nefarium.

Κακότροπος, ου, ὁ, improbus, nequam. Gel. exponit.

Κακοτροφία, ας, ἡ, improba nutritio.

Κακοτροφέομαι, &

Κακοτροφῶ, malè nutrior, parum alimenti accipio, κακοτροφηθεὶς, malè adultus, & altus, Theophr. 5. de Cauſis. ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ... πάλιν, καὶ ..., &c. opponit εὐτροφεῖν.

Κακοτυχέω, aduerſa fortuna vtor, malè habeo. ... δυστυχῶ, ἀτυχῶ Thucyd. καλῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧσσον συναπόλλυται. κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασῴζεται.

Κακοτυχὴς, infelix, Eurip.

Κακουργέω, ῶ, ήσω, κα, malo afficio, deprauo, infeſto, fraudo, graſſor. Activ. Accuſatiuo. Xenoph. ὡς μὴ δ' ὅ ... ἱερὸν κακουργῇ, ne incommodet, Plato 1. de Repub. ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ἢ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, i. hactenus accipis dicta, quatenus deprauare poſſis. Idem ibid. ... ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, malitioſè in verbis agere, i. ſubdolè diſputare. ibidẽ, πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι, peruerte hæc tuis iſtis cauillationibus, ſi potes. κακουργοῦντες τὰ φαρμάκεια, molientes veneficia, Dioſc. libro 6. κακουργεῖν dicunt, doloſè in ſuo munere verſari. Hinc

Κακούργημα, maleficium, dolus malus, fraus, quum quis doloſè in ſuo munere verſatur, Demoſth. licet etiam omne ſcelus ſignificet.

Κακουργία, ας, ἡ, maleficentia. Plin. & Lactant. ..., malus conatus, ſubdolum & meticuloſum maleficium: ſicut ὕβρις apertum & improbum: malitia, aſtutia, dolus, κακουργίαι φαρμάκων, veneficia. vide in dictione Φάρμακον. de hac voce & ſuperiore ita annotauit Franc. Port. Κακούργημα dolus malus. Bud. Com. vel potius facinus, quod malo dolo fit. vt eo differat ἀπὸ τῆς κακουργίας, quo differt ἀδίκημα ἀπὸ τῆς ἀδικίας. vt κακουργία, ſit nomen ipſius vitij κακούργημα, eius effectum vt ἀδικία, & ἀδίκημα. in genere tamen κακούργημα pro ſcelere, & maleficio accipitur, ſed ἀδίκημα pro maleficio ſubdolo, & meticuloſo. itaque opponitur ei ὕβρις, quæ eſt apertum, & improbũ maleficium. Ariſt. 4. Polit. γίγνονται γὰρ οἱ μὲν ὑπερπλούσιοι, καὶ ὑπερισχυροὶ ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι: οἱ δὲ ὑπέρπτωχοι, καὶ ὑπερασθενεῖς κακοῦργοι, i. & enim prædiuites homines, & præualentes, improbi eſſe ſolẽt, & confidentius iniqui: egentiſſimi verò, & perinfirmi, fraudulenti, & exiguè iniqui. Κακουργεῖν verſari doloſè in ſuo munere.

Κακοῦργος, ου, ὁ, maleficus, facinoroſus, perditus, λῃστὴς, ἐπιβουλευτής. malignus, noxius, malitioſus. Genit. iunxit Xenophon, κακοῦργοι μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτῶν δὲ πολὺ κακουργότεροι, cùm aliis tum ſibi nocẽs. Ariſtot. 4. in Polit. γίγνονται γὰρ οἱ μὲν ὑπερπλούσιοι καὶ ὑπερισχυροὶ, ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μᾶλλον. οἱ δὲ ὑπέρπτωχοι καὶ ὑπερασθενεῖς, κακοῦργοι, i. etenim prædiuites homines & præualentes improbi eſſe ſolent & confidentius iniqui: egentiſſimi verò & perinfirmi, fraudulenti & exiguè iniqui.

Κακούργως, fraudulenter.

Κακουχέομαι, μ. ήσομαι, ... ημαι, laboro, triſtor in diæta. ærumnas patior, accipio calamitatem, Thucyd. κακουχεῖν, i. κακοπαθεῖν, ſiue κακὰ ἔχειν. Cicero dicit malum habere, vt vulgò auoir mal: Quintilian. malo affligi & malis premi. Hinc

Κακουχία, ſtatus in malis, vexatio, atque afflictio, κακοπάθεια. Polyb. ἀσυνήθεις τῆς τοιαύτης κακουχίας, malo huiuſmodi non aſſueti, vt Virgil. loquitur. Heſychio κακουχία, ἀδικία, ὕβρις, ... ταλαιπωρία.

Κακουχούμενος, afflictus, dolore affectus.

Κακοφαὴς, infauſta, Æſchyl. ... τὴν κακοφαῆ βάξιν.

Κακόφατος, ον, vide Κακόφημος.

Κακόφημος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eſt mali ominis, inauſpicatus, item bonam famam lædens, & infamiam afferens.

Κακοφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, malum cogitans & machinans, Homer. Iliad. ψ.

Κακοφροσύνη, mens mala ſeu pernicioſa, Item mens maleuola, itẽ ſtultitia.

Κακόφρων, mala cogitans, κακὰ καὶ ἄλλοις φρονῶν. cui mala eſt mẽs vel malitioſa, item cui maleuolus eſt animus.

Κακοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui praua eſt natura, prauo ingenio ſeu mala indole eſt præditus: item malè prouenens.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenij & naturæ corruptio.

Κακοφωνία, ας, ἡ, vox ſeu ſonus aſper.

Κακόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, malam vocem ſeu malum ſonum habens, ſeu aſperam vocem aut ſonum habens.

Κακόχαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malis gaudens, & id quo mali gaudent. Heſiodus. ἐν Ἔργοις, ἔρις κακόχαρτος. pro eodem per ſyncop. dicitur κάγχαρτος.

Κακοχροέω, malo colore ſum.

Καχροια, ἡ, ingratus color, i. quum ſine manifeſta cauſa decoloramur & pallemus: ἄχροιαν id vitium Ægineta appellat: hæc Marcel. lib. 3. Dioſcor.

Κακόχροος, ου, ὁ, colore ignobilis.

Κακόχρως decolor κακοχρόοις decoloratis.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia vitioſi humoris in toto corpore. Alex. Aphrod.

Κακόχυμος, ο, malos humores gignens, malis humoribus plenus, vitioſus, ὡς ἂν ἐκ τῆς χυμῶν ἐνδείας, vt ſcribit Alex. Aphrod. Probl. 10. lib. 2. malè habitus à Gaza vertitur.

Κακόφορος πόλις. Theogn. ἡ πάντας κακοὺς φέρουσα, alij tamen legũt κακουργὸς, i. κακὰ ἐργαζομένη.

Κακοψυχία, ας, ἡ, animi demiſſio, Plat.

Κακόψυχος, pusillanimis.

Κακόω, μ. ώσω, π. ωκα, vexo, malo afficio, vitio. Accuſat. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 15. τὸ πήγανον κακοῦται ὑπὸ χειμῶνος καὶ ἀλλοιοῦται, i. ruta hyemis iniuria vitiatur foliiſque variat. κακώσας στρατὸν, κακωθεὶς πλέον ἄλλοι στρατοῦ, Æſchyl.

Κάκτανε, pro κατέκτανε, Homer.

Κάκτος, ου, ὁ, carduus ſatiuus & κινάρα, cinara, cuius teneri veſcique caules etiam οἱ κάκτοι dicuntur, vt ſcapus, πτέρνιξ: in fructu verò qui κεφαλωτὸς capitatúſque eſt, σπόνδυλος dictus & ἀρτυτικὰ, teneritas edulis palmæque cerebro ſimilis. σκαλία vocatur, & à Plinio Aſcalia, ἀσκάληρος ab Athenæo: quæ vulgo nominamus *cardons & artichaulx*, vt Itali *cardoni*. *carciofi* vel *archichiochi*. citabimus authores huius rei vt emendentur codi cum fœdæ maculæ, réſque certius intelligatur eorum collatione. Athenæus Δειπνοσοφιστῶν lib. 2. φύεται δὲ ἐν Σικελίᾳ ἀκανθῶδες, κάκτος καλούμενον ἐπὶ τινα κακοῦ ἀκανθώδες φυτόν, ὡς ἡ Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ περὶ φυτῶν, ὁ δὲ κάκτος καλούμενος, περὶ Σικελίαν μόνον ἐν τῇ Ἑλλάδι δ' οὐκ ἔστι. (deeſt vel conſultò præteriit, ἴδιον δὲ περὶ τὰ ἄλλα τὰ φυτά. || ἀφίησι δ' εὐθὺς ἀπὸ || corrigendum γὰρ εὐθὺς ἀπὸ || τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους, τὰ δὲ φύλλα ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες, καυλοὺς δὲ οὓς καλοῦμεν κάκτους, ἐδώδιμοι δ' εἰσὶ περιλεπόμενοι, καὶ μικρὸν ὑπόπικροι, καὶ ἀποτιθέασιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. ἕτερον δὲ καυλὸν ὀρθὸν φέρει ὃν καλοῦσι πτέρνικα lege πτέρνικα,) καὶ τοῦτο ἐδώδιμον. (habet Theophraſt. ἐστι δὲ καὶ οὗτος ἐδώδιμος, πλὴν ἀποσπάσμενος) τὸ δὲ περικάρπιον (emenda σπερμοφόριον) ἀφαιρεθέντων τῶν παππωδῶν, ὅμοιον τῷ τοῦ φοίνικος ἐγκεφάλῳ, ἐστὶ δὲ ἐδώδιμον καὶ τοῦτο καλοῦσι δ' αὐτὸ ἀσκάληρον. quid ſequendum neſcio. nam σκαλίας habet. Theophraſti liber, Aſcaliam Plin. τῆς δὲ, &c. Subiungenda ſunt ipſius Theophraſti verba, vt deprauata lectio corrigatur, & ne inculcanda ſint hæc ipſa alibi. Hiſtoriæ libro 6. cap. 4. ita ſcriptum, ἡ δὲ κάκτος καλουμένη, περὶ Σικελίαν μόνον ἐν τῇ Ἑλλάδι δ' οὐκ ἔστιν. ἴδιον δὲ περὶ τὰ ἄλλα τὰ φυτὰ, ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους. τὸ δὲ φύλλον ἔχει (deeſt πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες, καυλοὺς δὲ τοὺς καλουμένους (omiſſum eſt κάκτους) ἐδώδιμοι δ' εἰσὶ περιλεπόμενοι, μικρὸν ὑπόπικροι, reſpondendum, περιλεπόμενοι, & καὶ μικρὸν ὑπόπικροι) καὶ ταῦτα ἀποτίθενται αὐτὰς ἐν ἅλμῃ (ſubſtituendum ἐν ἅλμῃ.) ἕτερον δὲ καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησιν ὃν καλοῦσι πτέρνικα. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ἐδώδιμος, πλὴν ἀπὸ αὐγῆς σπέρματος. τὸ δὲ περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, πλὴν μὲν καρπῶν ἀποκάρπιον. ἀφαιρεθέντος δὲ τοῦ παππώδους (legend. παππώδους) ἐμφερὲς καὶ ὅμοιον ἐστι, καὶ ἐμφερὲς τῷ τοῦ φοίνικος ἐγκεφάλῳ. (quod ἐγκέφαλον Dioſcoridi, Italis *Ceſaglio*) καλοῦσι δὲ αὐτὸ σκαλίας. corrige αὐτό. hunc locum ita tranſtulit Plinius hiſtoriæ naturalis lib. 21. cap. 16. Cactos quoque in Sicilia tantùm naſcitur, ſuæ proprietatis & ipſa. Cuius in terra ſerpunt caules è radice emiſſi, lato folio & ſpinoſo: cauléſque vocant cactos. nec faſtidiunt in cibis inueteratos quoq. Vnum caulem rectum habet, quem vocant Pternica, eiuſdem ſuauitatis, ſed vetuſtatis impatientem. ſemen ei lanuginis, quem pappon vocant. quo detracto ex cortice teneritas ſimilis cerebro palmæ eſt. vocant Aſcaliam. meminit etiam τῆς κάκτου. Dioſcorid. lib. 6. cap. 32. & 33. ſeparato & corrupto hoc modo, καὶ ὁ καλούμενος κάκτος. ἄκανθος, οὐδ' ὁ κάκτος ἀκανθώδης τοῖς μὲν ἄρθροις ἄζυγος. quæ ita reſtituenda ex Paulo Ægineta, καὶ ὁ περὶ τοῦ κάκτου. αὐθις ἐστιν ἀκανθώδης τῆς κραμβώδης κάκτου. Quin & ſpinoſam plantam eſſe docet Theocrit. ita canens Εἰδύλ. 10. ἀκανθας ἐκ ποδὸς ἐξελεῖν. καὶ τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν. Et Philetas Cous, γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς, ἀπὸ ψυχὴν ὀλέσασα Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη. Ob idque dixit Epicharmus, περχάς τε κάκτος. Athenæus citato loco, τὴν κάκτον, carduum Latinorum eſſe Græcorúmque κινάραν his oſtendit quæ ſubieciam, τὰς δὲ κινάρας, inquit, ὡς ποτὲ μὲν φῶς δοξάζει ἐν τούτοις αὐτὰς ὁ τῶν Ῥωμαίων τῆς κάκτου μείζους, ἐκείνων δὲ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις κάκτων, ποιεῖσθαι τὰ κινάρια ὧν ἄξιοι παρὰ τοῖς ἀγροῖκοις ἐπεμφάνισαν. ἀμφοτέρων γὰρ ὁ γραμματικὸς καὶ τὴν κάκτον αὐτὴν εἶναι. Quæ rectè quidem ab Athenæo dicta ſunt. Nam eadem præcepta ſunt, vt & de re vna eadémque, quæ de carduorum ſatione carduetiſque ipſi tradunt rei ruſticæ ſcriptores Palladius li. in Menſe Martio & Octobri cap. 9. & 12. Plin. lib. 19. cap. 8. & περὶ καρπῶν φυτείας. Conſtantinus γεωπονικῶν, lib. 12. item Columella de Cinaræ ſobole ac ſemine, lib. 11. cap. 3. Cardui igitur ſiue cinaræ, id eſt, κάκτου ἢ κινάρας, quæ & κυνάρα ſcribitur, fructus capitatos & edules κεφαλώδεις dici author eſt Galenus,

ita de Cinaris loquens libro ſecundo, de Alimentis, τὰς δὲ κεφαλὰς αὐτῆς, ὡς ἐσθίουσιν πολλοί, Alexander verò Trallianus vocat ἀρτυτικά, nos vulgò *artichaulx*, quia ἀρτυτικοὶ κάκτοι, i. cacti conditanei fiebant, vt in ſuperioribus oſtenſum. vide Κινάρα.

Κακόω, malum vel improbum reddo ſeu efficio κακίας ἐμπιπλῶ. Item deprauo, vitio, corrumpo: velut quum κάκτος dicitur hoc nomen habere διὰ τὸ κακοῦν τοὺς πόδας, i. τὸν σῖτον. Sed Suidas κακοῦν τὸν σῖτον (quæ verba ex Ariſtophan. Nub. ſumpta exiſtimantur) tanquam prouerbialem allegoriam habentia exponit τὸν ἄξιον ὑβρίζειν. paſſ. autẽ Κακοῦμαι, malus ſeu improbus reddor, improbus fio, ſeu euado, deprauor, itẽ improbè ago, peruerſè ago, vt Budæus vertit, afferens ex Xeno. Pæd. 6. de militibus cõtumacibus in acie. καὶ τοῖς μὲν τὸ ἀεὶ ποιεῖν ἀγαθὸν εἶναι, τοῖς δὲ κακουμένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. & ex Euripid. ὅσοι κακοῦνται τοῖς δὲ τοῖς βουλεύμασιν. Item ex Platone in Timæo. τὸν τρόπον ὃν κακοῦνται, εἰς τοιαύτην αἱ μεταβάλλει θηρίου φύσιν.

Κακχάζειν, Heſychio ſunt ἐγχέουσι.

Καχλάζει, idẽ affert pro ἀνοίκτως γελᾷ ſeu ἀθρόως καὶ ἀτάκτως γελᾷ cachinnatur quod ſupra καγχάζει.

Κάγχασμα eodem teſte pro καχάζειν: dicitur eſt igitur ſyncope.

Καχεῦσαι, Suid. expo. καταβαλεῖν potius ſonat effundere. Aeolica ſyncope poſitum pro καταχεῦσαι à themate καταχέω.

Κακωδέστερον ὀσμὴ, odor fœdior. Ariſtot.

Κακωδέστερον ἔλαιον, oleum deterius olens, Gaza ex Theopraſt. lib. 4. hiſtor. cap. 3.

Κακώδης, ε⊖, ὁ καὶ ἡ, malè olens. κακώδεις καρποί. Theophr. lib. 6. de cauſ. plant. cap. 18.

Κακωθεὶς, mala perpeſſus, qui accepit calamitatem.

Κακῶς, malè, vitioſè, miſerè. Ariſtoph. κακῶς σε κακῶς, te miſerè perdam. κακῶς εἰδότες, ignorantes, ἀγνοοῦντες, Iſocr. ἐν τῷ περὶ Εἰρήνης. Aliquando pro deformiter, ineptè, improbè. κακῶς λέγειν, maledicere. Demoſth. κακῶς εἰπὼν, qui dixit conuitia, τὸ κακῶς ἀγορεύειν, non abſurde exiſtimauerit. κακῶς λέγω, maledictis laceſſo. κακῶς λέγω τοὺς πάντας, in omnes maledico, Plutar. in Apoph. κακῶς ποιῶ, opprimo, noxam facio, obſum. Thucyd. κακῶς ποιῶ, cum Accuſat. detrimento afficio, noceo, κακοποιῶ, vel ποιῶ σε κακά. Athen. malo afficio, lædo: cui opponitur εὖ ποιῶ, ſeu εὐεργετῶ. κακῶς πάσχω, Demoſt. κακῶς πάσχω, & κακῶς ἀκούω, ſum calamitoſus, δυστυχῶ, infelix ſum, malis affligor. Plat. τὸν πόλεμον φιλεῖ καὶ ζῆν, κακῶς πράττοντα διὰ τὸ προθυμεῖσθαι, κακῶς πράττω, rem malè gero, malè afficior. κακῶς φρονῶ, ſum imprudens, μωρὸς εἰμι, ſum demens. ἃ κακῶς φρονοῦσι συνέβη παθεῖν ἐκείνοις, quæ imprudentibus illis contigit pati, Plutar. in Camillo.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, ærumna, iactura, malè adminiſtratũ munus, malè adminiſtrati muneris crimen & actio quædam forenſis, κακώσεως δίκη, Polluci. Suid. δίκη τοῖς τε ἐπὶ ὀρφανοῖς καὶ τῇ γαμηλίου τάξει κατὰ τῶν τοιούτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτρόπου τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν.

Κακώτερος, peior, κακίων. Hom. Odyſſ. ὁ, σὺ δ' αὐτὸς κακώτερος εἰς ἄλλα ἔργα.

Κακωτικὸς, ὁ, infeſtus, inutilis, noxius, maleficus.

Καλά, (inquit Heſych. ἐστι τὰ ξύλα, ἐξ ὧν ἡ ἀπὸ τούτων καὶ κάλα, καλὰ τὰ ξύλα.

Καλαβαί, Heſychio eſt καλαβῶτας quod vide.

Καλαβίσθαι, eidem Heſychio eſt, ἐπισκέπτεσθαι τὰ ἴχνια, apud quem & Καλαβίς.

Καλαβρίζειν, idem affert pro χλευάζειν irrideantur.

Καλαβρισμὸς, υ, ὁ, ab Athen. l. 14. inter ſaltationũ genera numeratur, & quidẽ ea quæ ſunt ἐμμελείας καὶ γυμνοπαιδικῆς ἐν τοῖς θρηνώδεσι εἰσιν. paulo poſt καλαβρισμὸς inter χορείας ἐρχήσεις.

Καλαῦροψ, Suidæ eſt ῥάβδος ποιμενικὴ ἣν βάλλουσι, βαρυτέρα ὑπὸ τὴν κεφαλὴν, ἢ τοῦ ξύλου ἐστι, virga paſtoralis caput habens craſſius & grauius, pedum ex Philoſt. ἀφ' ἧς τὰ θηρία καλαύροπα λύει ῥιφθεῖσα ἀπὸ τῶν ἐμβάλλοντα τῷ θηρίῳ ἐπὶ ἀγροικίαν infra καλαῦροψ.

Καλαβῶτας, Argiui vocant τοὺς ἀσκαλαβώτας teſte Heſych. Καλαβῶτης, eidem eſt ἰχθύς τις, piſcis quidam & σαῦρος pro quo ſupra Ἀσκαλαβώτης. Itidem vero Leuit. cap. 11. vbi quædam editiones habent καλαβώτης καὶ σαῦρα, complutenſis habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα.

Καλαθίσκος, υ, ὁ, paruus calathus, quaſillus, in Epigr.

Καλαθοειδὴς, ε⊖, ὁ καὶ ἡ, qui figuram calathi habet.

Κάλαθος, ου, ὁ, calathus, κάλαθος ἐρίων, Ariſtoph. Propriè ſportula: vbi τάλαρον, id eſt, tinctas lanas reponebant: ſed ad tritici, vuarum, lactis, & aliorum vaſa tranſlatum eſt. Virgil. Ecloga 3. tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis: vbi Seruius, Sane calathus Græcum eſt, nam Latinè quaſillum dicitur. Cicer. in Philippic. Ac verò inter quaſilla pendatur aurum. Capitur etiam pro calice, Virgilius Eclog. 5. Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar. De calathi forma, vide annotationem Marcel. lib. 4. Dioſcor. Heſych. κάλαθος, ψυκτήρ, καὶ ὁ χαλκοῦ εἶδος.

Καλαΐνος, calaidis lapidis naturam vel colorẽ referens, vt Æſc. de variis

de variis coloribus dixit καλάινον χρῶμα.

Καλαΐς, lapis cuius ita meminit Plin. lib. 37. cap. 10. Augites multis nō alia videtur eſſe quàm quæ Calais. Ibidem, Calais Sapphyrum imitatur, candidior & littoroſo mari ſimilis. Hinc καλάινος, vt apud Dioſcoridem libro 5. cap. de Iaſpide, ὁ δέ τις τερεβινθίζων λέγεται, καλαΐνῳ χρώματι ἐμφερής, id eſt calaino colori ſimilis: venetum hunc eſſe intelligit Photion: Hermola. ſordidum colorem. vide ipſum Plin. lib. 37. cap. 8. vbi ſcriptum Callais. Et apud Galenum κατὰ τόπ. lib. 5. καλλαΐνος, ὄστρακον, cuius vſus in dentifriciis: ſed apud Aetium corruptè τὸ κλαΐνα ὄστρακα, in 6. cap. 65: vt rurſus κατὰ τόπ. lib. 1. de his quæ pilos attenuant, legitur pro καλαΐνα, μίλανα καλλάϊνα ſcilicet τὰ ἀλεξιφάρμακα. Καλαΐς, Heſych. τὸ ἴσιον.

Καλαμάγρωστις, ιος, ἡ, arundinaceum gramen, genus herbæ, de qua Dioſc. lib. 4.

Καλαμαῖος, α, ον, adiectiuū, q. d. culmarius inter culmos ſeu ſtipulas verſans, vt ἀκρὶς καλαμαία, id eſt ἡ ἀγρεία, ἡ ἐν τῷ καλάμῳ γεννωμένη, vt ſcribit ſchol. Theocriti in hæc. Idyl. 10. Μάντις τοι τὰν νύκτα χρεῖζεται ἁ καλαμαία.

Καλαμαία, pro καλαμαία vulgus dixiſſe teſtatur Euſtath. & ſchol. Theocriti.

Καλαμαῖον, ſubſtantiuè poſitum, τὸ λίχνον ὀλίγιστον, Euſtath.

Καλαμάριον, i. theca in qua reconduntur calami. Hierony. in cap. 9. Ezechielis.

Καλαμᾶσθαι, colligere ſpicas poſt meſſores, σταχυολογεῖν, ſpicilegium facere: quo verbo apud Plutarch. Antigonus acerbitatem ſuam in tributis exigendis excuſauit: cùm enim Alexandrum talem non fuiſſe quidam diceret, & meritò inquit, ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ille meſſim fecit, ego ſtipulam colligo, vel ſpicas ponè lego. & καλαμᾶσθαι metere, ſicut τρυγᾶν, vindemiare. Chryſ. ἐκ τοῦ ἱερεμ. καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ κατάλοιπα τοῦ Ἰσραήλ, racemate vt vineam reliquias Iſrael, cap. 6. Hier. ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου, ſi fruges oliuarum collegeris, non reuerteris vt colligas ſi quid remanſerit in arboribus. cap. 24. Deut. Ariſtoph. in Veſpis, ἐγὼ γὰρ αὖ ἐν Θεαρίων τούτῳ ζητοῦντ' ἐκ καλαμᾶσθαι κ' ἀποστερεῖν τουτί, ἄττα τι τοιόνδε. metaphoricè dixit, καλαμᾶσθαι τὸ ἀποσπάσαι, ἀπὸ τῆς τὴν καλάμην τῶν ἀπομηθέντων ἀποσπᾶν, i. ἀποστερεῖν τῆς εἰσοφορᾶς. vide Ἐπιφυλλίζω, & Ἐπιφυλλίς.

Καλαμαύλης, qui calamo canit, τῷ καλάμῳ αὐλῶν: qui verò ſtipula ἐν τῷ καλάμῳ dicitur γιγγρας. Idem verò καλαμαύλας ἢ μόναυλος, Athen. lib. 4.

Καλαμευτής, meſſor. Item qui linea piſcatur, in Epigr.

Καλάμη, ης, ἡ, ſtipula, culmus, calamus, ſtramentum. Odyſſ. ξ. ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, i. τὸ γῆρας μεταφορικῶς ἢ τὸ λείψανον τοῦ σώματος. ἔστι γὰρ ἡ καλάμη ὁ τοῦ σίτου καταλειπόμενος ὑπὸ τῶν θεριστῶν. καλάμης ἀμᾶν, dicitur apud Lyſiam malus auaruſque agricola, qui ſemente terram quotannis fatigat, cùm oporteat alternis ceſſare nouales, & ſegnem ſitu dureſcere cāpum, vt præcipit Virgilius in Georg. Καλάμη etiam ſpicilegiū ſignificat.

Καλαμητομέω, τὸ καλαμᾶσθαι.

Καλαμητομία, ας, ἡ, meſſis, calamorum ſectio.

Καλαμητρίς, ίδος, ἡ, ſpicilega. Suid. ἡ δράγματα συλλέγουσα.

Καλαμήτρια idem, apud Plut.

Καλαμίνθη, nepeta herba, cuius tria genera tradit Dioſ. lib. 3. c. 43. grauioris eſt odoris, ob idque dixit Ariſtoph. in Concion. σὺ δ' ὄζεις καλαμίνθης. καλαμίνθη (inquit Heſych.) τὸ ἡδύοσμον.

Καλαμίζειν, eſt ſtipula vel potius calamo carmen diſperdere, ſylueſtrem tenui muſam auena meditari. Athen. lib. 14. πνέουσι γὰρ ἀσμάτων αὐτοῦ πλήρεις οἱ ποιηταί, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀνθρώπων καλαμίζειν.

Καλαμινθίτης οἶνος, calaminthites vinum, i. cōfectum ex calamintha. Ruel. ex nepeta, Marcel. lib. 5. Dioſc.

Καλάμινος, η, ον, arundineus, arundinaceus, καλάμινον πλέγμα, fiſcella. τὸ ἐφ' ὧν ἰχθύς, Pollux lib. 7. καλάμινος αὐλός, fiſtula ex arundine, calamus: Virgil. Nec te pœniteat calamo triuiſſe labellum. idem eſt πλαγίαυλος, Athen. lib. 4.

Καλαμίς, ίδος, calamulus Ruel. calamiſtrum Hermol. acus arundinea Marcel. apud Dioſcorid. exponens id eſſe in purgandis à cibo dentibus acuminatam arundinis feſtucam. nam Græci καλαμίδας propriè dixerunt acus ex arundine factas, quibus mulieres cincinnos & velamenta capitis firmabant, quod nunc aureis aut argenteis fit: hæc Marcel. lib. 1. apud Dioſcor. vbi de dentifriciis agitur. τὰ δὲ ξύλα τὰ χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι, σμήχει τούτους, virentes ſurculi calamulorū vice dentibus repurgandis affricantur.

Καλαμίσκιον, ου, τό, paruum quoddam ornamentum cincinnos rediniens Euſtath.

Καλαμίσκος, calamiſtrum, fiſtula, monile, theca graphiaria, calathus lectus, arundo piſcatoria: item vlna. Heſy. καλαμίσκος, κοσμάριόν τι ἀπὸ τῶν πλοκάμων, ἢ σύριγξ, ἄλλοι χρυσοῦν ἀπὸ τραχήλου ἢ χαρτίων θήκην ἢ τὸ ὑπὸ γραμμάτων ταρσὸν ἢ ὁ ἁλιευτικὸς κάλαμος. καλαμίσκους δὲ οὐδὲ μακροὺς τιθέασι καλαμίδας καλοῦσιν. exponitur itaque etiam καλαμίς, diſcerniculum, vt Lucil. Euplocamo digitos, diſcerniculumque capillo.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, parua arundo. Ariſtophan. in Achar. Σὺ δ' αὖ πάλιν μοι καλαμίσκον ἐνθάδε ἰσχνὸν καλαμίσκου στάλαξον πουλιδίῳ.

Καλαμογλυφέω, arundines ſculpo. Etym.

Καλαμογλύφος, arundinum ſculptor, Ibidem.

Καλαμοειδής, calami ſpeciem gerens.

Κάλαμος, ου, ὁ, arundo: παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι. Etymo. Gazæ culmus. κάλαμος ἀρωματικός, calamus aromaticus. naſcitur in India. Dioſcor. lib. 1. vide Marcel. ibi. κάλαμος εὐώδης, odoratus calamus, naſcitur in felici Arabia: Dionyſ. de Situ orbis. κάλαμος ἐρυθραῖος, vide in verbo, Ἐρυθραῖος. κάλαμος λευκός, Ariſtoph. & in Epigr. καλάμῳ λευκῷ στεφανούμενος, coronatus albo calamo, Ariſtoph. calamus aromaticus. ſimpliciter calamus dicitur à Q. Sereno, arundo à Vitr. li. 8. c. 3. & Plin. lib. 13. c. 2. calamus odoratus ab eodem lib. 12. c. 22. Et à Solino cap. 65. ab Hippoc. κάλαμος μυρεψικός: meminitq. Xenoph. ἀναβάσ. lib. 1. vide Σχοῖνος.

Καλαμόεσσα ἰαχή, vox calamis edita, Eurip.

Καλαμοστεφής, calamis coronatus. Hom.

Καλαμοτύπος, Laconibus ὁ ἰξευτής, auceps vt teſtatur idem Heſyc.

Καλαμόφθογγος, arundine canens: Panos epithet.

Καλαμόφθογγος, ὁ ἢ ἡ, idem Ariſtoph. in Ran. Καὶ κεροβάτας Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων.

Καλαμοφόρος, ου, qui calamum fert.

Καλαμόφυλλος, habens folia arūdinacea, vt palma, & Coïx Theophr. hiſt. lib. 1. cap. 16.

Καλαμοχνοῦς, adarca, ἀδάρκη: naſcitur circa arūdines tenues è ſpuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi ſe miſcent. vide Plin. lib. 32. ca. 10. Dioſc. lib. 5. cap. 137.

Καλαμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, arundinoſus, Gazæ. τὸ καλαμῶδες, arundinetum, arundineta.

Καλαμῶμαι, ſpicas lego, καλαμώμενος ὥσπερ τρυγητής, qui colligit acinos poſt vindemiatores: ſic cap. 31. Eccleſiaſt. & c. 24. Eſaiæ. καλαμᾶσθαι (inquit Heſych.) λέγουσιν ὅταν ἐκ τῶν τετρυγημένων ἀπολειφθέντα τινὰ συνάγωσιν οἱ γεωργοί.

Καλαμωτή, ſeptum quoddam ex calamis, aut materia huiuſmodi in nauigiorum oris ſiue extremitatibus ὑπὸ τῶν ἰωνικῶν dicebatur. vt legimus apud Euſtath.

Κάλαν, καλὸν ἰσοτύπον, Heſych.

Καλάσιρις, Heſychio eſt χιτὼν πλατύσημος, tunica lato clauo inſignis, vel λινοῦς καὶ ποδήρης χιτών. quidam eſſe dicunt λινοῦν ἢ ποδήρη χιτῶνα apud Ariſtoph. in Theſmoph. Herod. lib. 2. de Ægyptiis ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτούς, οὓς καλέουσι καλασίρις. ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβαλλόμενοι φορέουσι, apud eundē lib. 2. Καλασίριες ſunt & Ægyptiorum gens quædam μάχιμοι. rurſus Heſyc. Καλασίριας dici innuit τοὺς θυσάνους fimbrias.

Καλαυρεῖ & καλαυρεῖ apud eūdem leguntur expoſita τρυφᾷ, ἐμπίμπλαται, deliciatur, ſeſe replet.

Καλαυρίτης, calabritis Ruel. calauritis Marcel. l. 5. ſic dicitur ſpuma argenti quæ ex ipſo argento fit, Dioſc. l. 5. forſan quod in Calauria ſeu Calabria fieret: cognominat enim & ibi alias ſpecies à regionibus, Atticā, Pateolanā, Cāpanā & Sicilieſem.

Καλαῦροψ, οπος, pedum, baculus, virga paſtoralis in ſummo repanda: χαῖον. Apol. καλαύροπι τε τρηχείας κύβελλαι, i. ῥάβδος ποιμενική. Theocritus λαγωβόλον vocat. Hom. Iliad. ψ. Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ, Ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, καλαύροπα, Heſych. ξύλον ᾧ τὰς βόας βάλλουσι.

Καλέεσκε, vocabat pro ἐκάλει, Apol. lib. 2. Arg.

Καλεῖν, lapidibus coniectis petere, λιθοβολεῖν, Heſyc.

Καλεῦντο, Doricè, pro ἐκαλεῦντο.

Καλιέστης, Theocr. Edyl. qui inſcribitur Κλεινὸς ὁ Θεοδαίμων, κακλήσατε συμπλέξαντα μακρὸν ὅσον ἐκκαλιέστην. Laſcar. dixit καλιέστας ſignificare inſtrumentum quoddam ligneum textorum. ſed quidam legendum cenſent καλιέστον à κλίνω.

Καλέω, ῶ, fut. έσω, præt. κέκληκα, voco, acceſſo. Ho. Plato in Charmid. καὶ ἔφη καλεῖ Χαρμίδην. Xen. καλεῖ ἐπὶ τινα ἐπὶ δεῖπνον. pro quo Homerus etiam dixit ſimpliciter καλεῖν. Od. λ, πάντες γὰρ καλέουσι. καλεῖν πρὸς τὰ κοινὰ vocare ad Remp. gerendam. Demoſt. καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in ius. Et ſimpliciter καλεῖν pro eodem: dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litē. Item inuoco, imploro apud Demoſt. ſic Ariſtoph. κάλει θεόν, inuoca Deum. Item voco, i. nomino. Iliad. ζ, τὸν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. dicitur & καλεῖν ὀνομαστί, appellare nominatim. Cic. apud Aratum interp. ſignare nomine vero. Paſſ. καλέομαι, οῦμαι, vocor, acceſſor. Itē nominor, i. nomine appellor. Interdū καλοῦμαι ſignificat ita vocor vt ſimul ſim. Iliad. δ, ὅτ' ἄκοιτις σὴ κέκλημαι. apud Ariſtoph. dicitur δίκην καλεῖσθαι, i. vocari, ſeu citari. vide καλοῦμαι.

Κάλλος, apella, recutitus, circuncíſus, ἢ ἀποτετμημένος τὸ αἰδοῖον, Heſych.

Καλήμεναι, pro καλεῖσθαι & καλεῖν, poetic. ἐκ τοῦ καλέω, i. κάλημι.

Καλάμερος,in Epigr.i.qui pulchram habet diem,i.felix.

Καλαμεῖ,Heſych.ſignificat pro κραυγῇ καλεῖ,clara voce vocat.

Καλήτωρ,ορος,ὁ,epithetum præconis vocalis,Ho.Iliad.ω,ἐς δ' ἄρα δὴ κήρυκα [illegible].vbi Interp.[illegible] τὸν κήρυκα, [illegible] vt ſit καλήτωρ velut vocator.

Καλιὰ,ᾶς,ἡ,nidus,tranſlatè domus.Heſiod. [illegible] καλιῇ. ἀπὸ τῶν ξύλων,i.à lignis.Phocyl. primam corripit [illegible],καλιὰ vel καλιὰς,etiam cauea,[illegible],vel κύρτη, Herodot. Polluci in citato exemplo Heſiod.ex li.1.τῶν ἔργων, καλιὰ, horreum granariúmque ſignificat, ſed apud Halicarnaſſeum καλιὰ & καλιὰς pro fano ſiue ſacello ſumitur:vel potius καλιαὶ ſunt cellarũ ædiculæ Vitruuio,quas vulgo niches:ſicque interpretor apud Diony. hiſt.l.3.

Καλιάς,άδος,ἡ,tugurium. [illegible] ἱερὰς, templa & ſacra tuguria,Plut.in Numa.Item in Camillo eiuſdem legitur,[illegible] vbi pertinuerunt ad ædem Martis.

Καλίζω,μ. ίσω,π. ικα,κράζω.vnde [illegible].

Κάλινα,τὰ,lignea.

Καλινδέομαι,οῦμαι,μ. ήσομαι,π. ημαι, verto, verſor, aſſiduus ſum,aſſiduè verſor.[illegible] &c. li.1.Pædiæ.vide Ἀλινδέομαι,[illegible].

Καλινδέω,μ.ήσω,π.ηκα,voluto,Accuſat.

Καλινδήθεις,ἀντὶ τοῦ κυλισθείς.

Καλιὸς,caſa,Ariſtoph.vide Καλιά. Κάλιος,Heſych.carcer,δεσμωτήριον,item lignum quod & ἄλωος vocatur.

Καλις,ſecuris,[illegible],Heſych.

Καλιστρέω,Heſyc.voco.

Καλίω,voluo,κυλίω.vt Heſych.quoque καλίομαι exponit κυλίομαι.

Καλιώσαι,idem affert pro [illegible].

Κάλλα,Heſych.ſunt τὰ βαπτὰ ἔρια.lanæ tinctæ,at Κάλλα ſiue Καῖα, eodem teſte dicitur calamus,arundo.

Κάλλαιον,τὸ,galli gallinacei barba.Ariſtoph.in Equitib. [illegible].Interpr.[illegible].& alibi,τῶν ἀλεκτρυόνων [illegible].Athenæus lib.9,de porphyrione aue loquens, [illegible] ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια.

Καλλαΐδες [illegible].in dictione Γεμινάδες.

Καλλείψω,pro καταλείψω,Odyſſ.1,& καλλείπειν,apud Epigram.vide Καταλείπω.

Κάλλα,τα,flores,veſtes purpureæ,genus tincturæ.

Καλλίβαντες, Heſ.ſunt [illegible], & [illegible].

Καλλιγένεια,ſecundum quoſdam,telluris,ſecundum alios Cereris epitheton eſt:alij verò nutricem eius eſſe volunt, alij pediſſequam,Heſych.

Καλλιβλέφαρον,ου,τὸ, medicamentum , quo fucantur ornantúrque palpebræ:vide [illegible], Hermol.circumlitiones quibus palpebras ornant. de his Galen. lib.4.[illegible].

Καλλιγέφυρος,ὁ & ἡ,pulchro ponte præditus,Eurip.

Καλλιγραφεῖν non dicunt Attici,ſed [illegible], ait Phrynic. ſed καλλιγραφεῖν tamen dicitur vt καλλιλογεῖν & καλλιεπεῖν. Ioſephus in 2.contra Apionem,[illegible]. apud Laert. [illegible] oratio elegans & compta.

Καλλιγραφία,ἡ,pulchritudo ſcribendi,elegantia.

Καλλιγράφος,ὁ,ὁ,librarius,lepidus ſcriptor, Nazanz.dicitur verò vt ταχυγράφος.

Καλλιγραφῶ,pulchrè ſcribo & eleganter.

Καλλιγύναικα,Iliad.β,i.καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν,pulchras habentem mulieres.

Καλλίδρομος,ου,τὸ,via cum recto tramite: cacuminis nomen apud Plutarch.

Καλλίθριξ,ιχος,ἡ,pulchricoma.

Καλλιέλαιος,ου,ἡ,frugifera olea:ei opponitur ἀγριέλαιος, i.agreſtis olea.Paulus ad Rom.cap.11.vtramque vocem vſurpat.

Καλλιέπεια,verborum ornatus & ſplendor,[illegible].Heſych.

Καλλιεπέω,μ.ήσω,π.ηκα,ornatè & eleganter dico.[illegible], dicitur & καλλιεπέομαι.Ariſtotel.3.Rhetor.de ornatu ſolutæ orationis loquens,[illegible]. & [illegible], oratio elegans & ornata.[illegible]. Plato in Apolog. Socratis, Οὐ μέντοι μὰ Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιεπημένους γε λόγους ὥσπερ οἱ τούτων [illegible], diſertè & ornatè, Bud.in Epiſt.

Καλλιεργὸς,affabrè factus,elegans,Philo.

Καλλιεργῶ, venuſtè & affabrè facio. Dionyſius , [illegible].

Καλλιερέομαι,&

Καλλιερέω,μ.ήσω,π.ηκα,lito,numine propitio vtor,ſacra facio,Datiuo. propriè eſt læta proſperaque exta ſacrificando habere. Ariſtoph.in Plut.[illegible].Herodot. [illegible], læta exta eis non erant. idem Herodot. καλλιερεῖ θύων , Platoni, id eſt,lito. [illegible], pulchra eis fuerunt exta, Idem.καλλιερεῖν verbum eſt aruſpicinæ artis,& extiſpicij,vt vocat Cic. cum litantibus facientibúſque vitula, aut quauis hoſtia addicunt exta, & auſpicatum euentum pollicentur.Plutar.in Paulo Æmilio,[illegible].In Ariſtide,[illegible]. Contrarium eſt τοῦ καλλιερεῖν,τὸ δυσιερεῖν, quo vſus eſt Plutar.in Phocione.Idem Plutar.in Alexãdro de Calano,ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν,ſe ipſum litauit.& pro καλλιερεῖν etiam καλλιερεῖσθαι ſumitur:dicitur tamen etiam paſſiuè, Xenoph.[illegible] οὐκ ἐκαλλιερεῖτο,non litabantur. ſacra litata dixit Virg. τὰ καλλιερηθέντα.

Καλλιέρημα,ατος,τὸ,victima,conſecratio.[illegible],litatum eſſe, Nazanz.[illegible].

Καλλίθριξ,ιτριχος,habens pulchros pilos.Odyſſ.γ, [illegible].vide Θρὶξ.

Καλλιθύτων βωμῶν, in Epigra.altarium, in quibus immolatur ſeu litatur,pulchris & ſplendidis victimis.

Καλλικαρπεῖν.lætos & vberes fructus afferre , Theophraſt.lib.1.de cauſis.hiſtor. lib.3. ait coryſum præcipue in aquoſis [illegible],i.præſtantiores nuces ferre.

Καλλικαρπία,ας,ἡ,fructuum bonitas.

Καλλίκαρπος,bonum fructum afferens,fructuoſus.καλλίκαρπος χώρα,fertile ſolum,Plutarch.in Lycurgo, Theophr.hiſtor.lib.3. cap.11.τὸ θῆλυ καλλικαρπότερον,fœminâ præſtantiores fert fructus:vel pulchriores.

Καλλικαρπότατος,fructu belliſſimus,fructuoſiſſimus.

Καλλικέλαδος,[illegible], pulchrum ſeu elegantem ſonum edens,cui opponitur δυσκέλαδος.

Καλλίκερως,ω,ὁ & ἡ,bene cornutus. Dicitur etiam apud Galen. [illegible],lib.1.καλλίκερως,pro αἰγόκερως,i.fœnum Græcum.

Καλλίκοκκος,ὁ & ἡ,cui pulcher eſt acinus.

Καλλικολώνη,in genere pulcher collis ſeu tumulus, tũ locus quidam amœniſſimus iuxta Simoenta,diis ſacer.

Καλλίκομος,ὁ & ἡ,habens pulchram comam. Odyſſ. ο, Heſiod.[illegible],i.καλλιτριχες.

Καλλικοτταβίζω,venuſtè cottabo ludo, eleganter ſcitéque cottabizo.apud Athen.lib.11.[illegible].

Καλλικρέας, craſſa quædam caro, candida & ſubpinguis, eſui iucundiſſima,meſenterion lactes.

Καλλικρήδεμνος,ου,ὁ,habens pulchras vittas.

Καλλικύριοι,exulum ſerui Syracuſis dicebantur, agricolationẽ exercentes. quorum cum ingens eſſet numerus prouerbio [illegible] dici ſolebat.[illegible].hæc Suid.

Καλλιλογέω, μ.ήσω, arte bene dicendi valeo , Bud.in Epiſt.poſter.

Καλλιλογεῖν,& καλλιεπεῖν,eleganter dicere.

Καλλιλογία,ας,ἡ,vis bene dicendi,Idem ibidem.

Κάλλιμος,ου,ὁ, pulcherrimus,λίαν καλός.Odyſſ.ο,[illegible],à nomine κάλλος,vt κύδιμος,à κῦδος.

Καλλίμορφος,ὁ & ἡ,formoſus,Eurip.

Καλλίναος,pulchrifluus,pulchrè fluens,καλλίῤῥοος,Euripid.

Καλλίνικος,victor egregius.Sic dictus eſt Hercul. [illegible], Eurip.[illegible],Idem. καλλίνικος [illegible], victoriam reporto de inimicis.Idem Euripid.[illegible], victoriam ferre,Idem.

Καλλιοινία,vini bonitas & præſtantia,& vini prouentus,Conſtantinus in 6. γεωπονικῶν. [illegible].

Κάλλιον,honeſtius,ſatius,melius.

Κάλλιον, τὸ, caliculus quo libabant , [illegible],inquit Athen.lib.11.

Καλλιώνυμος,callionius,pro piſce legitur lib.2.Dioſcorid. ſed fortè legendum καλλιώνυμος,vt exponit Hermolaus.

Καλλιόω,μ.ώσω,venuſto.

Καλλίπαις,αιδος,liberis pulcher,viſendus pater,Baſil.in Epiſt.

Καλλιπάρῃος,ου,ὁ & ἡ,Bœoticè,pro καλλιπάρειος,pulcher genas.καλλιπάρῃον,[illegible]. Odyſſ.ο,[illegible] καλλιπάρῃος.

Καλλιπέτηλος,folia habens pulchra. [illegible],in Epigr.

Καλλιπλόκαμος,ου,ὁ,habens pulchrum crinem.

Καλλίπνοος,ſuauiter ſpirans.

Καλλιπον,pro κατέλιπον,reliqui.

Καλλίπρωρος,pulchra facie.propriè pulchram habens proram.

Καλλίπυγος ἵππος,equus cui pulchræ clunes, Horat.Athen.li.12. [illegible] καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι , quod factum duarum ſororum contentione, quæ [illegible] καλλιπυγοτέρα. Corrigẽdus igitur Clementis Alexandrini locus lib.[illegible].vbi ita,[illegible] καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι.

Καλλίπυργος,ου,ὁ & ἡ,pulchrè turritus, ſublimis. Ariſtophan. [illegible].

Καλλιπάρθενος, α, ὁ, pulcherrimus, Heſio. [illegible]

Καλλιρρημοσύνη, magniloquentia, iactantia, venuſta oratio. Dion. Halicarnaſſ. de compoſitione, [illegible]

Καλλιρρόη, ας, ἡ, fons fuit Athenis, qui & ἐννεάκρουνος eſt dictus, à nouem ſalientibus & ſiphonibus, i. fiſtulis aquã fundentibus.

Καλλίρροος, ου, ὁ, pulchrè fluens, [illegible], Iliad. β. Heſiodus, [illegible]

Καλλισθενής, ὁ, ἡ, potens.

Κάλλιστα, optimè, potiſſimùm, ſplendidè, [illegible], Ariſtoph. verba ſunt renuentis, vt [illegible]. [illegible] Plato in Timæo, pulcherrimè gubernare, Cicer. [illegible], omnium optimè, vt nos dicimus minimè gratium, Plato.

Καλλιστεῖα, τά, certamen erat Lesbi de formæ muliebris præſtantia, in templo Iunonis.

Καλλιστεῖον, τὸ νικητήριον, hoc eſt, præmium optimi & pulcherrimi, vel honeſtiſſimi, res pulcherrima. Sophocles in Aiace, [illegible], i. [illegible] apud Lucia. [illegible]

Καλλίστιες, αἱ, panes quidam turbinati, in acumen faſtigiati, apud Ægyptios. vide Pollucem. apud Herodot. [illegible] ſunt Ægyptiorum panes li. 2.

Καλλίστευμα, τό, pulchritudo, ſpecies, [illegible], Euripides in Oreſte, & Phœniſſis in Oreſte, de Helena loquens. [illegible], vbi ſequendo ſcholiaſt. [illegible], id eſt, pulchritudo: at [illegible], potius videtur ibi ſignificare pulchritudinis præſtantiam, vel potius exuberantiam, item egregiæ fortitudinis, ſeu ſtrenuitatis ſpecimen.

Καλλιστέφανος, [illegible], Ariſtoph. interp.

Καλλιστεύω, ſum pulcherrimus, optimam operam nauo, ſum præſtantiſſimus. dicitur vt ἀριστεύω, Genit. & iungitur, & [illegible], quæ præſtantiſſima forma prædita eſt. [illegible], omnium eſt mulierum formoſiſſima, item [illegible], id eſt, [illegible], Herodot. [illegible], ſtrenuiſſimus quiſque propugnatorum. Καλλιστεῖα pa ſſiuè habetur apud Euripid. Medea [illegible], id eſt, dona quæ præſtantiſſima ſunt, vel præſtantiſſima exiſtimantur, vt vult ſcholiaſt. [illegible] (inquit) [illegible]

Κάλλιστος, η, ον, optimus. [illegible] qui formæ præſtantia cunctos anteit. [illegible], forma corporis pulcherrimus, Xenoph. [illegible], formoſiſſimi, idem, Xen.

[illegible]

Καλλιστρουθίαι σῦκα, paſſariæ ficus. Athenæus libro tertio. [illegible] Cui non adſtipulatur Plinius, inquiens libro decimoquinto, capite decimooctauo, & calliſtruthiæ parum ſapore præſtantiores, ficorum omnium frigidiſſimæ. Iulius Capitolinus ficus paſſarias appellat, ita ſcribens in Clodio Albino de ipſiuſque voracitate: Nam & quingentas ficus paſſarias quas Græci Calliſtruthias vocant, ieiunum comediſſe dicit Cordus.

Καλλίσφυρος, ου, ὁ & ἡ, habens pulchra calcanea. epithetum victoriæ in Theog. Heſiod.

Καλλιτία, Heſych. ſunt [illegible], forſan ex genere ſalicum quæ ἰτέαι dicuntur.

Καλλιτεχνήσας, qui excoluit, optimè fabricauit.

Καλλιτεχνία, ας, ἡ, pulchritudo artis.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis ſuę ſpecimina edens.

Καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem Heſych.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens, vel idem quod [illegible], Eurip. in Phœn.

Καλλίτριχος, habentis capillos pulchros. vide Καλλίθριξ [illegible], Homerus. [illegible], nucis putamen nutrit capillum, Dioſcorides libro primo, Callitrichon à quibuſdam vocatur etiam adianton, ſeu frutex topiarius: quod tingat capillum, & ad hoc decoquatur, vt criſpum denſumque faciat. Plinius ait Callitriches appellari ſimias quaſdam, l. 8. vbi Hermol. inquit à barbitio dictas eſſe, quod Græci [illegible] vocant.

Καλλιφεγγής, pulchrum ſplendorem habens, ſeu pulchram lucem.

Καλλίφθογγος, pulchrum reddens ſonum, [illegible], Euripid. in Hercule furente.

Καλλιφωνία, pulchra vox, ſeu elegans ſonus. Grammat. [illegible] & [illegible] opponuntur [illegible], vt [illegible] (inquit Moſchop.) [illegible]

Καλλίφυλλον, herba, quæ Dioſcorid. libro quarto, capite 129. trichomanes, aliique etiam Adiantum. Hippocrates libro ſeptimo, [illegible], Galen. in Gloſſ. [illegible]

Καλλίφυλλον, τό, adiantum herba, quæ & callitrichum.

Καλλιχέλωνος, ὁ, obolus, in quo teſtudinis ſpecies erat excuſa, Heſych.

Κάλλιχθυς, piſcis quidam, Athen. lib. ζ.

Καλλίχοιροι αἱ ὗες, ſcrophæ fœcundæ prolis laudabiles, Ariſtotel. 6. Animal.

Καλλίων, ονος, ὁ & ἡ, pulchrior.

Καλλιώνυμος, pulcher nomine, piſcis quidam, Ariſtot. 2. Anim. & membrum pudendum, Heſych.

Καλλονή, ῆς, ἡ, ſpecies, id eſt, pulchritudo, bonitas. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro nono, capite ſecundo, [illegible]. Gaza de Seneἀt. [illegible]

Κάλλος, εος, τό, pulchritudo, ornatus, vnguentum, veſtis purpurea, lana tincta, flos. [illegible], Plutarchus forma modica & modeſta. Inter enim pulcherrimam fœminam & deformiſſimam, vt inquit Gellius libro & capite vndecimo, media quædam forma eſt, quæ à nimiæ pulchritudinis periculo, & a ſummo deformitatis odio vacat qualis à Quinto Ennio in Menalippa, perquàm eleganti vocabulo ſtata dicitur, quę neque [illegible] (id eſt communis) futura ſit, neque [illegible], (id eſt, prona) quam formam modicam & modeſtam Fauorinus non inſcitè appellat vxoriam. Ennius autem in iſta quam dixi, Tragœdia, eas ferè fœminas ait incolumi pudicitia eſſe, quæ ſtata forma forent. [illegible], Phrynichus ſignificat etiam è gallinacei mento pendulam carunculam. vide Κάλλαια.

Καλλίφυλλος, ὁ & ἡ, pulchris frondibus præditus.

Καλλύνομαι, nitidè & eleganter me habeo, decorè cõſpicuus ſum, efferor pulchritudine, καλλωπίζομαι, glorior. Plato in Apolog. [illegible], ego quoque ſi hæc ſcirem, nitidè elegantérque me haberem, & gloriarer, mihique ipſi placerem. vide Καλλύνω.

Καλλυντής, ornator, tonſor, [illegible].

Καλλυντήριον, ornamentum, [illegible].

Κάλλυντρον, τό, limiculum, ſcopa, ſcopæ, [illegible] Phrynich. & omne inſtrumentum comptorium: vt ſi dicas, [illegible], capite vigeſimotertio Leuitic. vbi Latinè, ſpatulas palmarum & ramos ligni denſarum frondium. [illegible] enim [illegible] vſum præbebant ſcoparum. [illegible] (inquit Heſych.) [illegible]

Καλλύνω, verro, & [illegible], conuerro. Ariſtoteles in Problem. [illegible]. Polybius de platea loquens, [illegible]. ſignificat, como, venuſto, honeſto. vnde Κάλλυντρον.

Καλλύνω τ' ἀργύριον, argenti defæcandi munere fungor, Gaza.

Καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo, me iacto. Xenophon, [illegible], de equo feroci. item plauſum & gloriam capto atque aucupor. Plutarchus in conuiuio Sapien. [illegible]. Ponitur & pro [illegible], id eſt, arte oſtento, Plato in Protagora, [illegible]. In Sympoſio pro excoli & ornari dixit, [illegible]. Itaque me veſtitu exornaui & honeſtaui. [illegible], glorior quòd patriæ incommodis non angor, Plutarch. in Solon. [illegible], fœminis fucum facere ſtudens. Naz. in Orat. de pauone ſe oſtentante. [illegible], comam exorno, Plut. in Solon.

Καλλωπίζω, μελλ. ιῶ, [illegible], accuratè orno, honeſto, iacto, fuco, Actiuo Accuſat. Gregor. in ſecunda, [illegible]

Καλλώπισμα, τό, ſ,

Καλλωπισμός, οῦ, decus & ornamentum, [illegible]: ponitúrque [illegible], in cultu ſuperfluo, vt [illegible], pro honeſtamento non improbando. Gregorius, [illegible], ornamentorum aureorum artifex, Plu. in Lycurg.

Καλλωπιστής, οῦ, ὁ, laſciuè ſe ornans, elegantiæ in veſtitu nimium ſtudioſus, Iſocrat. [illegible] Baſilius, [illegible]

Καλλωπίστρια, quaſi comptrix, ornatrix Tranquillo, qualis illa de qua Ouidius in Amoribus. Colligere incertos & in ordine ponere crines Docta, neque ancillas inter habenda Nape.

Καλοβάται, grallatores Plauto, qui grallis ſubnixi gradiuntur, vtpote quæ ſunt κᾶλα, ligneæ. vnde grallatorius gradus ab ipſo dicitur, cui teſtudineū & formicinum opponit. ſunt autem grallæ hæ furculæ καὶ ὀκρίβαντες [?], quæ & vulgò *eſchaſſes*: his Pantomimi ægipanas ſaltantes ementiebantur.

Καλοδιδάσκαλος, honeſta docens. Paulus 2. cap. ad Titum, τὰς πρεσβύτιδας καλοδιδασκάλους eſſe vult.

Κάλοι, rudentes, interpres Ariſtophanis, in dictione Θρῖαι [?]. οἱ κάλοι ἱστίων, funes velorum, Herodotus. κάλους ἅπαντας, id eſt, omnibus rudentibus, in Adag. Eraſm. [?] κάλους, in Epigramm. vela immittite rudentibus, id eſt, χαλᾶτε τοὺς πόδας [?]. οἱ κάλοι, funes, capite tertio Numer. Bibliorum. κάλος (inquit Heſych.) τὸ σχοινίον [?] δι' οὗ ἀνασπᾶται καὶ κατάγεται τὸ κέρας καὶ τὸ ἄρμενον [?].

Καλοιώνιστος [?], qui boni augurij eſt, ſeu ominis. Ariſtophan. ſchol. ſcribit παρὰ τῷ Στησιχόρῳ [?] ſæpe ſolere dici καλλιπέδας [?] & καλοπίλους [?], vbi nota καλόποδας ſonare vel lignipedes ſeu ligneis ſolis vtentes, vel pulcripedes, ſi mendo caret locus.

Καλοκαγαθία, ας, ἡ, probitas honeſta, omnis probitas & virtus. Xenophon, τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγει, ad morum honeſtatem auditores prouehit. Iſocrates, τῶν δὲ τῆς ψυχῆς [?] καλοκαγαθίας παιδεύσει [?] καλοκαγαθίας ἔδειξε μέγα [?], in Sympoſ. Xenophon. ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐστι, ὁ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς ὢν ἀγαθός, καὶ ὁ τὰ ἄλλα καλὰ, καλὰ ἐστι [?]. Ariſtotel. ἠθικ. μεγάλ. 2. libro, capite nono, perfectio interior perfectionem exteriorem gignit illa vocatur bonitas, hæc pulchritudo, quæ velut flos quidam eſſe videtur bonitatis quaſi ſeminis ſui: vnde illa Græcorum καλοκαγαθία. Viues 3. de Anima.

Καλοκαγαθικός, οῦ, honeſtus ac probus, Plut. in Apophthegm. καλοκαγαθικὸς ὁ τρόπος ὁ Ἀριστείδης [?], Ariſtides vir probus, Plutarch. in Themiſtocle.

Καλοκάγαθος, ὁ, ἡ, probus, integer.

Καλοκοπεῖν, ξυλοκοπεῖν, σκηνοποιεῖν [?], ligna ſcindere, ſcenas ſtruere, Heſych.

Κᾶλον, ου, τό, lignum. Heſiod. πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα. Valla funem exp. apud Herodo. Feſtus Calones dictos tradit, quòd ligneas clauas gerant.

Καλοπόδιον, ου, τό, σκυτοτομικὸν ἐργαλεῖον, vide Καλόπους.

Καλοποδιώκτας [?], vide Καλόπους.

Καλοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, bonum facio, bene facio, adorno. Neutr. abſolut. Paulus 2. ad Theſſal. c. vl. μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες, ne benefaciendo ſegneſcatis.

Καλοπρόσωπος [?] ὁ καλὸς τὴν ὄψιν, εὔμορφος καὶ εὐόφθαλμος [?], ſpecioſus. vide infrà.

Καλόπους, καὶ

Καλοπόδιον, ſutoriū eſt inſtrumentum, καὶ σκυτοτομικὸν σκυτικὸν ἐργαλεῖον [?], forma lignea pedis. Nam apud Pollucem καλάπους corruptè ſcriptum: ea voce vſus Plato in ſympoſ. dicitur verò καλόπους, ὁ ξύλινος πούς, quia κᾶλον, id eſt, τὸ ξύλον. Galen. Therapeut. libro nono, [illegible], ſed & iuxta prouerbiū, eadem forma omnes calceant. calceamentum malè interpretatur Eraſm. nam καλόπους καὶ καλοπόδιον, eſt ſutoris forma, vulgò etiam *forme*. ſicque vocat Horatius 1. Serm. Satyr. 3. Si quis emat citharas, emptas comportet in vnum, Nec ſtudio citharæ, nec Muſæ deditus vlli, ſi ſcalpra & formas, non ſutor, &c. Plat. ἐν τῷ συμποσίῳ, ἔχοντι τοιαῦτα ὄργανα, ὡς οἱ σκυτοτόμοι [?] ... καλόποδας [?]. Ariſtophanis Cōmentar. in Auib. etiam notat quoſdam ſeruos καλόποδας dici καὶ [?]: ſed malo ſcribere καλοπόδας [?]. Et in Nebulis pædicones quos Apoſtolus ἀρσενοκοίτας vocat, prima ad Corinthios ſexto. καλοποδιώκτας [?] καὶ ἄχρεις [?], id eſt, παιδεραστὰς [?] καὶ ... [?], dici idem interpr. teſtatur.

Καλός, οῦ, ὁ, honeſtus, pulcher, bonus, egregius. καλὸς ἐς ὀφθαλμούς [?], qui eſt ſpecie & forma inſigni, Plutarchus in Romul. καλὸς κἀγαθός, honeſto loco natus, Xenoph. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι, id eſt, optimates, Thucydid. viri præſtantes & probitate præditi. καλοὶ κἀγαθοὶ μάντεις [?], Demoſthen. καλὸν appellant philoſophi, quod quouis modo pulchrum ſit: cæterum τὸ καλόν, eximium illud ac verè pulchrum ſiue honeſtum, quod à virtute proficiſcitur: & τὰ καλά, à Cicer. præclara vocantur. τὸ καλὸν βίου [?], decus vitæ Euripid. [?] καλοὶ κἀγαθοί, Xenophon. ἐν καλῷ, commodè, Euripid. [?] ἐν καλῷ φρονεῖν [?], Sophocl. id eſt, [?] καλῶς φρονεῖν [?]. Xeno. Hell. 6. ὅτι δὲ κεῖται [?] τὴν Κόρινθον [?] ἐν καλῷ μέσῳ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου: expon. ſitam eſſe in loco peropportuno ad traiiciendum in ſinum Corinthiacum. καλὰ ἱερὰ ἦν αὐτῷ. Xenoph. litauit, ſacrificia ipſi bene habuerunt. τὰ τοῦ πατρὸς καλά, ornamenta, & decora patris, Iſocrat. τὰ τῆς τέχνης καλά, artis decora, Galen. Heſio. [?] καλοκἀγαθῶν [?] οἰκίας, &c. domos patriciorum: ſic Lap. in Public. Plutarchus de Romanis, apud eundem in Pericle, οἱ καλοὶ κἀγαθοί, id eſt, nobiles, interpr. eodem Lapo. ſic Xenoph. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι [?], ad res præclaras peruenire. Iungitur aliquando Accuſat. Xenophon, τοὺς καλοὺς τὰ σώματα, &c. ſic τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχάς, dixit.

Καλοῦμαι, τοῦτο, hoc nomine vocor. Lucian. κωκυτοὶ γὰρ καὶ πυριφλεγέθοντες [?] καλοῦνται, Cocyti enim appellantur & Pyriphlegethōtes, huiuſmodique nominibus. Item καλοῦμαι pro voco in ius, reum cito. Ariſtophan. καλοῦμαι [?] ... Interdum nomino. Plato libro primo de Republic. κυβερνήτης καλεῖται ἀπὸ τῆς τέχνης καὶ τῆς τῶν ναυτῶν ἀρχῆς, i. ab arte gubernator dicitur, &c. καλεῖται ἡ Ῥώμη ἀπὸ Ῥωμύλου, Roma è Romulo dicta eſt, Plutarchus in Romul. αἱ ἡμέραι καλοῦνται Καίσαρ [?], quos dies à ſe appellat, dies qui à Cæſare appellantur, idem Plutarchus in Galba. καλοῦνται τ' αὐτὸ τοῦτο πυρετοὶ καὶ εἰσί [?], & febres vocantur & ſunt, Galenus libro primo ad Glauconem. καλεῖσθαι [?] ... τὴν ἀρχήν, Plato de Legib. vocet eum qui tenet ad magiſtratum.

Καλοτίθηνα [?], Heſych. ſunt καλότροφα.

Καλότεχνον [?], eodem Heſych. authore vocatur τὸ αἰδοῖον [?] quod alij καλλίτεχνον [?] appellant.

Καλοτύπος [?], ὁ, picus martius dicitur, qui & δρυοκολάπτης, quòd arbores roſtro tundendo excauet, Heſych.

Καλπάζειν, τὸ διὰ κάλπεως [?] ... γυμνάζειν, & ἀναβάλλειν [?], equo à latere curſitare, fræno eius manu apprehenſo. Plutarchus in Alexand. de Bucephalo loquens, ... Quibus ſignificat Alexandrum equi frænum manu tenentem, ad aliquantum ſpatij equū incitaſſe ad procurſum, cùm ipſe quoque curſu equum aſſequeretur atque æquaret: deinde manu plauſúque permulſiſſe, vt ſolent equiſones equos ferociores mitigare: & deinde in Bucephalum inſiluiſſe & conſcendiſſe. Pelagonius mulomedicus, ... Suid. καλπάζειν, τὸ ἀκρως βαδίζειν.

Κάλπη, ης, ἡ, &

Κάλπις, ιδος, ἡ, vrna aquaria, peluis, hydria, ὑδρία, ſitula, hauſtrum, gurguſtium, gurguſtiolum. κάλπη, etiam pro quatuor ſtellis, quæ in ſumma aquarij dextra viſuntur, Proclus Comment. Ariſtophan. in Veſp. vrnas iudiciarias, καὶ καδίσκους [?] ... vocat κάλπεις: ad hæc κάλπις dicitur vas quoddam potorium Philemone enim authore κάλπις vocatur τὸ δακτυλωτὸν ἔκπωμα [?] καὶ τὸ ἄμφωτον, in quo digiti vtrinque inſeri poſſunt, ſeu traiici, vel vt alij volunt, τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους [?]: teſtis Athen. libro vndecimo, vbi oxytonos ſcriptum. Heſych. κάλπις eſt etiam ἵππος βαδιστής [?], ſeu ... δρόμος [?]: item pro curſus quodam genere accepit Pauſan. κάλπην Eliac. libro primo vbi dicit ... ſubiungit autem, equa vehi ſolitos in hoc certamine: ad extremum autem curriculum ex equa celeriter equitem deſilientem apprehenſo equæ fræno quaſi tunc ea curſu certaſſe.

Κάλπιον [?], genus poculi, Heſych. Κάλπιον ποτήριον [?] ... , Athen. 11.

Κάλτιος [?], ὁ, genus calceamenti, quo equitando vtebantur, Heſyc. κάλτιος & καλτίκιος [?], idem.

Καλύβαι, vide ὀρφνίβαι [?].

Καλύβη, ης, ἡ, tugurium. καλεῖται πᾶν ἀγροικὸν οἰκοδόμημα [?]: tugurij enim appellatione, omne ædificium rei ruſticæ cuſtodiendæ conueniens ſignificatur.

Καλύβιον, τό, ergaſtulum, tuguriolum, Dion. Halicarn. l. 10. hiſtor. vulgò *cabane*.

Καλυβοποιέω, tuguria condo, attegias ſtruo, Strabo.

Καλυβός, thalamus, ex velorum obductione facta ſcena, παστός, Heſych.

Καλυκες [?], τὰ ἔμβρυα, Heſych.

Καλυκίζω, floreo.

Καλύκιον, calyculus, Heſych. καλύκιον, ῥόδον κάλυκα [?].

Καλυκίς [?], parua roſa.

Καλυκοειδής, οῦς, ὁ καὶ ἡ, q. calyculatus, calycis figuram repræſentās: vt Theophraſtus hiſtoriæ libro tertio, capite ſeptimo, dixit καρύα [?] καλυκοειδὴς ... [?]. Plin. puluinati calycis operimenta. λοβὸς καλυκώδης, calyculata ſiliqua, Dioſc. l. 2.

Κάλυμμα, ατος, τό, tegmen, velum, operimentum. Sophocles, κρᾶτα καλύμμασιν ἀμφικαλυψάμενος [?], caput velis tegentem, &c. Eſt & genus retis, palpebræ & genæ, ſiue pellis oculos claudens. Græcis τὰ βλέφαρα καὶ καλύμματα, Pollux l. 2. Καλυμμάτιον. Ariſtoph. ἐν καλυμματίοις [?] ... [?].

Καλυντήρια, feſtum Athenis.

Κάλυξ, υκος, ἡ, calyculus roſæ, εἶδος ῥόδου μεμυκός, roſa clauſa, & etiā

ne putamen, in quo aliquid includitur, foliculus, calyx, Gazæ tumens roſa needum foliis dilatatis, inquit Hieronym. in capite trigeſimoquinto Eſa. Calyces in floribus ſunt inuolucra, quibus dehiſcentibus, in ſua folia ſe flores pandunt, vt in roſis. κάλυξ ab aliquibus dicitur herba quę & anchuſa, Dioſcorides libro quarto. ἐν κάλυξι ἄνθη, calyculi flores, Gaza ex Theophraſt. ἡμιθαλεῖς κάλυκες, in Epigrammat. ἀπαλὰς κάλυκας, ibid.

Κάλυκες, etiam annumerantur in mundo muliebri. Heſychius, κάλυκας exponit ὅρμους, ἢ συνεστραμμένα κόσμου. Vulcanus apud Homerum Ilia. σ, inquit, Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά, Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Interpres κάλυκας exponit ἐνωτίσματα. λέγει δὲ τὰς λογχοειδεῖς ἐνεργείας ... κάλυξ (inquit Heſych.) τὸ ἄνθος τὸ εἶδος, τὸ μὴ ἐκπεπταμένον, ἢ τὸ ἐνώτιον ἢ ὁ χρυσοῦς ... οἱ δὲ ... πορφύρας.

Καλύξη, ornatus quidam è roſis, Heſych.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen. capite vigeſimoſeptimo, Exodi, & capite quarto, Numerorum, τὰ πυρεῖα καὶ τὰς κρεάγρας καὶ τὰς φιάλας καὶ τὸν καλυπτῆρα: vbi Latinè, ignium receptacula, fuſcinulas ac tridentes, vncinos & batilla: vbi videtur accipi pro inſtrumento quodam. καλυπτὴρ apud Diodorum Sicul. operculum, τὸ ... καλυπτῆρσι βάλλειν apud Dion. Halicarn. l. 6. imbricibus & tegulis inceſſere.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum.

Καλύπτειμος, me tego. Ariſtoph. ...

Καλύπτρα, ας, ἡ, muliebre capitis tegmen, tegumentum flammeũ ſponſæ. ... Pollux libro 3. ... Capitur etiam pro quouis velo & tegmine. Apud Heſych. κάλυπτρα, κάλυμμα, κεφαλῆς καλύμματα.

Καλύπτω, ψω, ψα, πτα, & aliquando καλύνω, ſed rarius: obduco, operio, Actiu. Accu.

Καλχαίνω, purpuro, turbo, miſceo omnia cogitando, curo, πορφύρω. ... Suid. Heſych. ...

Κάλχη, ης, ἡ, flos, animalue quo tingitur purpura. Nicand. in Alexipharmach. ... Interpr. ... Idem Interp. in Theriac. κάλχη, inquit, ... ὁ βάπτεται ἡ πορφύρα.

Καλῶ, voco in iudicium, Æſchin. καλεῖ τὸ δικαστήριον, voco in ius, Demoſthen. καλεῖ ..., Ariſtophan. καλεῖ ..., appello.

Καλώδιον, τὸ, funiculus. χοινίον. Ariſt. in Veſpis, ...

Κάλως, rudentes, funes nautici. Apoll. 2. ...

Καλοπεδίωκτος, qui ſectatur pulchros. Ariſtoph. ſchol.

Καλόστηθος, pulcher a pectu. Heſych.

Κάλως, ω, ὁ, funis, rudens, quo velum contrahitur, vel demittitur: ... vnde prouerb. πάντα κάλων σείειν, omnem rudentem mouere, id eſt, omnia experiri, nihilque intentatum relinquere, libro primo Epigrammat. ... fune ligatus: vnde vulgò cable, i. rudens. vide Ποὺς pro pede nauis.

Καλῶς, bene, honeſtè, ſanctè, humaniter. ſic καλῶς ἔχει, ſequente infinit. pro decet, conuenit: vt καλῶς ἔχει ..., meritò vocatur. ἃ καλῶς ἔχει, quæ honeſta ſunt. Xenoph. καλῶς ἔχει, abſque Infinit. Iſocrates, ... καλῶς ἔχει, conatus ludi dandus eſt. καλῶς γε, rectè quidem. Ariſtophanes ... καλῶς ..., aliquando eſt gratias agentis, vt Terent. rectè. καλῶς ἔχει, bene habebat. Xenoph. καλῶς ἔχει ..., verba ſunt annuentis coactè & permittentis. τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα, quæ praua ſunt, quæ non ſunt bene inſtituta. καλῶς ὑμεῖς ..., vos laudauerint, capite ſexto, Lucæ. Demoſthenes, καλῶς ..., Καλῶς ποιῶν, ſermo ita vſitatus apud authores, Demoſthen. ... Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα ..., meritò fortuna auxit Reip. redditus annuos. Gregor. ... καλῶς ..., quod vt decuit & debuit, concurrit, ſermo eſt approbantis rei euentum. Horat. Diis bene fecerunt inopis me, quódque puſilli finxerunt animi. καλῶς ..., mecum bene agitur. vide ..., renuentis eſt, Ariſtophan. καλῶς, interdum ... (inquit ſchol.) ... λέγει τὸ καλῶς.

Καλωστρόφος, qui funes parat, intorquet. Plut. in Pericle.

ΚΑΜΑ, ατος, τὸ, labor, πόνος.

Καμακίας, ου, ὁ, camacias, genus frumenti, Theophraſt. lib. 8. hiſtor. plantar.

Καμαρὶς, ornatus mulierum crinibus continendis comparatus.

Κάμαξ, ακος, ὁ, pertica, tibicen, fulci, palus, pedamẽtum vitis. Heſiod. ... ἀμφὶ ..., id eſt, χάραξι, palis & adminiculis. ... κάμακες, ramales perticæ, in Epigrammat. κάμακας χαλκᾶς apud Ioſephum, vertit Interpr. vallos æreos. Pollux, ... κάμακας ... vide Πηδάλιον.

Καμάρα, ας, fornix, camera, zona militaris. καμάρα etiam dicitur pars auris iuxta foramen, & lecticæ pars fornicata, Poll. teſte. & καμάραι ταῖς ἁμάξαις, camerata vehicula. vide Καμάρας.

Καμαρίζω, cumulo, cum labore quippiam proſequor, congrego, vexor, ... πονέω, τρίζω.

Καμάρας ἅμαξα, plauſtrum concameratum, Herodot. ἐν καμάραις ἐπὶ ζευγέων ..., concameratis plauſtris vectæ, Idem libro primo.

Καμάρινα, ἡ, vide Chiliadas Eraſmi.

Καμάριον, ου, τὸ, cerebri pars ſupra communem meatum, fornicis modo ſuperinducta, quæ & ψαλιδοειδὲς, ſeu ψαλιδωτὸς nominatur, Galen. de vſu part.

Καμαρὶς, muliebris ornatus. Heſych.

Καμαρωτὸς, concameratus, conuexus.

Καμάρωσις, concameratio, teſtudinatio: caluę ictus eſt in quo oſſis pars aliqua in teſtudinis & cameræ formam ſuſpenſa relinquitur, altrinſecus à reliqua calua ſeparata: hæc Marcellus l. 4. Dioſcorid.

Καμασῆνες, Heſych. ſunt ἰχθύες piſces, apud Athen. vero ſcriptum καμασῆνες: nam libro octauo ſcribit ... τῶν ἰχθύων ab Empedocle phyſico dictos fuiſſe καμασῆνας, vt quum canit ... καμασήνων: apud Plutarch. quoque leguntur aliquot Empedoclis verſus, in quibus vox hæc eodem modo ſcripta eſt itidémque Epigrammat. libro ſecundo, ... καμασήνων ...

Καματὸς, Heſych. ...

Καμάσσειν, concutere, vibrare, ..., Heſych.

Καματηρὸν Heſych eſt ... laborioſum.

Καματηρὸς, ὰ, ὸν, laborioſus, feſſus, ... vide καματηρῶς, ægrè. Apollonius ſecundo Argonautic. ... Ariſtoteles de mundo, ... καματηρῶς ..., &c. his quidem labor eſt moderari & regere.

Καματηρῶς, laborioſè, ægrè, ..., Polluci.

Κάματος, ου, labor, defatigatio, morbus, πόνος, κόπος, μόχθος, κάκωσις, ..., Herodianus lib. 2. ... καμάτοις ... attritum confectũmque laboribus & curis.

Καματώδης, εος, ὁ, ἡ, laborioſus, ..., Heſiod. ... καματώδεος ὥρης, &c. æſtatis grauis tempore.

Καμάτων, laborans.

Καμβάσω, &

Καμβῶ, ceſſo.

Καμβαυδὶς, Heſychio eſt ..., laboribus confectus.

Καμβύλαι, eidem ſunt κακολογίαι, λοιδορίαι, maledicta.

Καμβύσσειν, idem affert pro ἀμελεῖν, negligentem.

Καμηλαύκιον, galerus. Ariſtophanis Commentarius in Acharneſ. ... exponit ..., dicitur & καμηλαύκιον.

Καμήλειος, camelinus.

Καμηλασία, camelorũ productio, ſeu agitatio: huiuſmodi munus inſtitutum erat impedimentis exercitus agendis & comportandis in expeditionibus publicis.

Καμηλάτης, camelorum agitator & ductor.

Καμηλῖται, camelarij, qui inſidebant camelis in acie, vt eſt apud Herodianum 4. Item qui camelos curant, Ariſtoteles libro περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. de Camelo qui ... καμηλίτην ἀπέκτεινε, quòd ipſum matrem inire coëgiſſet.

Καμηλοπάρδαλις, animal de genere camelorum apud Athen. libro 4. Deuteronomij capite decimoquarto: à Plinio libro octauo, capite decimooctauo. Camelopardalis & ouis fera dicitur, vulgò gyraphe.

Κάμηλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, camelus, iumentum. Item funis nauticus & craſſus, cui anchoram alligabant, à ſimilitudine cameli animantis tortuoſi. Cælius libro quarto, capite decimooctauo. Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος εἰσελθεῖν, &c. Matthæus capite decimonono, difficilius eſt camelum ingredi per foramen acus. D. Hieronymus camelum capit pro animante, cui ſubſcribit & Eraſmus, quanquam Vulgarius vult hoc loco ſignificari rudentem nauticum, & apud Suidam eo reperitur ſignificatu: Beza pro animali vſurpatum cenſet.

Καμηλωτὴ, ἡ, pellis cameli.

Κάμιλλον, Plutarchus à Latinis dici refert, τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν, οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον, id eſt, qui Iouis templo miniſtraret, pubeſcentem puerum, quomodo Græcorum aliqui Mercurium ab obſequio Camillum appellarunt, &c. Inquit his Plutarchus dictionem Camillus Grecam eſſe. Camillus etiam Feſto dicitur cumera, i. vas quod opertum in nuptiis fe-

rebant,in quo erant nubentis vtenſilia.

Κάμιλος,ου,ὁ,pro κάμηλος,quum pro fune nautico accipitur,Suidas interpr.Ariſtophan.in Veſpis,κάμηλος ἢ τὸ παχὺ σχοινίον διὰ τὸ ſ

Καμινεύειν,excoquere in fornace.Author lib.περὶ θαυμασ. ἀκούομέν τινι,ταύτην ἢ οἱ μὲν ἄλλοι φασὶ πλεονάκις καμινεύειν.de chalybe.

Καμινευομένου χαλκοῦ,æris in fornace candentis , in fornacibus accenſi,Dioſc.l.5.

Καμινευθεὶς,έντος,ὁ καὶ ἡ,excoctus in fornace apud Strabonem libro 13.

Καμινευτὴς,οῦ,ὁ,circa fornacem laborans, caminarius. ſic dicitur Vulcanus à Luciano.

Καμιναῖος, caminarius,ad caminū pertinens.καμιναίας αἰθάλης, fuliginis camini,cap.9.Exodi.

Κάμινος,ου,ὁ καὶ ἡ,fornax,caminus. vnde ἄρτος καμινίτης,apud Athenæum libro tertio,id eſt,ἰπνίτης. Et pars quædam nauis,lupanar,bos validus,capite vigeſimo quinto Numerorum.Ariſtophan.Commentar.in Pace,ἰπνὸς ἢ,ὃ ἡμεῖς κάμινον καλοῦμεν. Apocal.c.9.καπνὸς καμίνου μεγάλης,fumus fornacis magnæ.Κάμινοι (inquit Heſych.) ἐργαστήρια,ἰχνοὶ καὶ λέχη.

Καμινὼ,οῦς,ἡ,vnde apud Homerum Odyſſ.σ, Datiuus caſus καμινοῖ:anus foco aſſidens,ob nigrorem, quaſi fuligine oppleta: vel ſecundum Ariſtarchum, quæ ad focum frigit torrétque hordeum,quò facilius in pila frangatur,vel viribus neruiſq; defecta:à κάμνω καὶ ἴνες,Euſt.ibid.

Κάμμαρος,ſiue κάμμορος,gammarus & cammarum piſcis ex cancrorum marinorum genere,quem & leonem vocat Plinius: huic καρὶς ſiue καρίς,id eſt,ſquilla ſimilis , ſed minor : vulgò homaru.à cuius ſimilitudine etiam nomen traxit aconitum, quod κάμμαρον vel κάμμορον etiam dicitur,Dioſc.li.4.ca.77.apud Athen.Κάμμαρος.

Καμμάρψαι,Æolic.pro καταμάρψαι,Heſych.exp.καταλαβεῖν.

Κάμμαρψις,idem Aeolibus eſſe dicit μέτρον σιτικὸν τὸ ἡμιμέδιμνον verum & Καμμαρσίαν eſſe dicit μετρητήν.

Κάμματα,&

Καμματίδες,quid ſit,ita docet Athen. libro quarto , περὶ τῶν ὑποκλιτῶν loquens,ἄλειμα γάρ ἐστι ἐλαίῳ διαλυθέν,ἃ φησι Νικάνωρ ὁ Κυρηναῖος,κάμματα καλεῖσθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δαφνίνοις,τινὰς καὶ καμματίδας μὲν στεφανοῦσθαι τὰ φύλλα,αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα.

Καμμὸς,pro κατὰ μέν.Heſiod.καμμὲν ἄρ' ἔργ' ἐξήρατο,&c.

Καμμορφὸς,καταμορφοῦσα τις αὐτὰ, orbem mutuo inflexu colligantia.

Καμμύειν,Heſyc.Aeol.pro καταμύειν.

Καμμίσγων,immiſcens,pro καταμίσγων.

Καμμονίη,ας,ἡ,victoria,ἐκ τοῦ καταμένειν καὶ ἐν μονομαχίαις νικᾶν.Iliad.χ,δώῃ καμμονίην.Plutarchus dicit eſſe apud Æoles τὴν τὸν νῖκον ἐπιμενόντων καὶ καρτερίας.

Κάμμορον,apud Hippocratem , κάμμαρον , τὸ ζῶον τῷ σιτακῷ καρίδι, ſimile,ſignificat & τὸ ἀκόνιτον à ſimilitudine radicum cum huiuſmodi animali.Galenus in Gloſſis.Plinius libro vigeſimoſeptimo , capite primo de aconito loquens , radicem habet cammaro ſimilem marino. Quare quidam cammarum appellauere.vide Κάμμαρος.

Κάμμορος, pro

Κατάμορος,ου,ὁ,infortunatus,pœna affectus,cruciatus,Hom.

Καμμύω,pro καταμύω,claudo oculos.καμμύσον τοὺς ὀφθαλμούς, claude oculos,capite vigeſimonono Eſaiæ. ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς,oculos compreſſerunt,oculos occluſerunt, capite vigeſimo octauo, Actorum Apoſtolorum,& Matt.13.vbi alij conniuere exponunt.

Κάμνω,ω,καμοῦμαι,fabrico,operor. Odyſſ.ξ, ὅς οἱ πολλὰ κάμνεν. & Odyſſ.ξ,πέπλους κάμεν αὐτή,peplos fecerat & elaborarat. Dicitur & in voce paſſiua pro eodem.Apollonius ſecundo, ἱερὸν ὅ ῥ' ἐκάμοντο,templum quod quidem ſtruxerunt.Homerus Iliados β,περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται, id eſt , κοπιάσει δὲ καὶ ἡ χεὶρ ἀπὸ βαστάζοντος τὸ δόρυ.Item laboro,delaſſor,defatigor,deficio, ſuccumbo,doleo,ægroto,patior,iraſcor,defatigatus ſum,extinguor pro morior,Plutarchus in vita Romul.fatiſco.Ariſtophanes,κάμνω ἐν τούτῳ,malè mecum agitur hanc ob rem.ἐν τῷ δὲ γῇ κάμνοντι οἱ πολλοὶ πάνυ.Eurip.Hecub.ἐν τῷ δ' ἔκαμνον νόσος,Euripid.ab hoc pendebat protectio.in ſecunda Aoriſt.ἔκαμον.καμὼν χεῖρας,Homer.pro ἔκαμε,κάμε νῆα,fecit nauem, Apollonius. κάμετε δίχα,Home.κάμετε,defatigemini.πολλὰ μὴ κάμνε λέγων, ne coneris multis verbis agere.καμεῖν defeciſſe.

Καμὼν,pro καμὼν in nonnullis codicibus legitur,ſed malè.vide ſuprà καμμόρος.

Καμόντες,mortui,defuncti vita,Odyſ.λ,βροτῶν εἴδωλα καμόντων,dixit mortuorum ſpectra.In eadem ſignificatione reperitur,Epig.l.3.

Κάμορος,alnus arbor,κλήθρα,Heſych.

Καμπαλέος,inflexus,incuruus Heſych.

Καμπαὶ,id eſt,λυγισμοί, flexus & eluſiones luctæ , Budæus in Epiſtolis.

Κάμπειος,flexuoſus.

Καμψίγονος,Erynnis,ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων, quia peccantium genua flectat & corrumpat.

Καμπὴ,ῆς,ἡ,flexura,κάμψις,curuamen,flexus artuum, articulus, nodus,poples,ſuffrago.Ariſtophan.εἰ μὴ κάμψει τινὰ καμπὴν, ſi quempiam flexum feciſſet , pro ſi fracta & molli voce ceciniſſet.

Καμπὴ , aliquando στροφὴ in harmonia, vnde καμπτοκάμπτης, Ariſtophan.

Κάμπη,ης,ἡ,apud Theophraſtum hiſtoriæ libro quarto , capite decimoſexto. & de Cauſis libri quinti,capite decimoquarto. Eſt autem inſectum villoſum , quod Hirſutum Columella appellat , Plinius Erucam.Chryſoſtomus,καὶ φύλλοις καὶ κλάδοις τὸ πονηρὸν τῶν ἀκρίδων στρατόπεδον,καὶ ὅπερ ἂν διαφύγῃ ἡ κάμπη. Columella libri vndecimi , capite tertio,quæ à nobis appellantur erucæ,Græcè autem κάμπαι nominantur , vel manu colligi debent , vel matutinis temporibus frutices olerum concuti.Græcis à flexura nomen habet,quia in arcum rependo curuatur.

Καμπυλότης,ητος,ἡ,inflexio,curuitas.

Κάμπιμος,lentus,flexilis,Euripid.

Κάμπιος,ου,ὁ,κάμπιος δρόμος, curſus qui nō rectà fit,ſed per quoſdam flexus Suid.& Heſych.

Καμπτὴρ,ῆρος,ὁ,flexus.νύσσα,βαλβίς, metam ſignificare videtur in Commentar.Ariſtophan.& in Commentar.Euripid.Circi & ſtadij ſpatium decurritur:cum ad metam ventum eſt,pars ea flexus καὶ καμπτὴρ dicitur.Ariſtoteles tertio Rhetoric.δεινὸν γὰρ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται. Cicero libro primo de Oratore,decurſu honorum & ætatis flexu conſtitiſſet : & pro Cælio , in hoc flexu quaſi ætatis fama adoleſcentis paulum hæſit ad metas:quæ tranſlatio eſt à curriculo circóve ducta. Pacuuius campterem dixit in Tantalo Extremum intra Cāpterem ipſum iam prægreditur Parthenopæum.

Καμπτικὸς,ή,όν,ſe inflectens.

Καμπτὸς,ή,όν,flexilis,flexibilis.

Κάμπτω,ψω,κέκαμφα,πτωμαι,flecto,deflecto,curuo,circumuehor, contraho.Accuſat.κάμπτω,ἐπ' ἀγκῶνι καὶ κάμψαι τι, veluti cubitus & flexus aliquis,Plutarchus in Themiſtocle. κάμπτω τὸ γόνυ,Homerus Iliad.ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν,Euripid.propè mea præcordia flecteris,id eſt,me memorem facis:dicūtur & nauigātes κάμπτειν.Plutarchus vtra animantium ſint prudentiora,ἀκρωτήριόν τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀνεμώδες,id eſt(Gryn.interprete)ſi quam oram procelloſiorem circumire neceſſe ſit , loquitur autem de anſeribus.

Κάμπτειν,flectere , vt fit in curruli certamine , à quo καμπτὴρ dicitur meta:vnde ſumpta metaphor. dixit Euripid.τέλος κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου,finem vitæ inflectam vt incœpi,id eſt, ad finem vſque vitæ ſic ire pergam vt cœpi.Κάμπτειν,Heſych. ait eſſe etiam τὸ ἐν τῷ ἱππικῷ καμπτῆρας ποιεῖν.κάμπτειν pro exorare(vt Latinis flectere)de ſententia deducere.Gregor.ἐπειδὴ ἐκάμφθη ὑπὸ ἱκετευόντων, Thucydides libro tertio. καμφθῆναι δήμου καὶ μεταγνῶναι.

Καμπύλη,ης,ἡ,baculus retortus,quo venatores vtuntur. Cyrillus καμπύλας τῶν ῥᾳδιούργων,pro flexibus & fallaciis hominum verſipellium dixit.

Καμπυλιάζειν,τὸ κάμπτειν,στρέφειν,flectere,Suid.

Καμπυλόγραμμον,ου,τὸ,quod curuis lineis informatur.

Καμπυλίνος,recuruus,libro ſexto Epigrammat. γυρὸν τ' ἀγκίστρον, καμπυλοδέρας ἵππων.

Καμπυλόῤῥιν,ινος,ὁ,aduncum habens naſum.

Καμπύλος,η,ον,flexibilis,aduncus,curuus,retortus , ἀγκυλοτόξ.Il. γ καμπύλα τόξα.καμπύλοι πόδες,Ariſtoph.interp.

Καμπυλότης,ητος,ἡ,inflexio,Cic.flexus,curuitas.

Κάμψα,theca,γλωσσόκομον,capſa Latinis, Heſych. apud eundem, & καμψία,κίστη,κιστίδια,κανίσκια πλεκτὰ ἐκ γόγγρων , ἢ ὑποσφίγγοντα ποιά.

Καμψάκης,ου,ὁ,vas olearium.

Καμψίαυλος χεὶρ,apud Pindarum,manus volubilis & cito percurrens citharæ chordas:à κάμπτω & δίαυλος:alias καμψίαυλος propriè eſt in diaulo reciprocans.

Καμψανίζω,barbarizo.

Καμψίουρος,flectens caudam,idem quod σείουρος,Heſych.

Κάμψις,εως,ἡ,curuatura,flexura,inflexio, flexus , ſuffrago , poples,contractio.

Καμψοδάκτυλος,in Epigrammat.digito incuruo,& qui dum flectitur frequenter,dolet:vel qui dum flectitur,animus cruciatur propter habendi cupiditatem.

Καμψὸς,incuruus,Virg.καμψὸς,καμπύλος.

Καμὼ,ἐργάσομαι.

Καμὼν,mortuus.Hom.Il.γ,καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, id eſt,τελευτήσαντας,ἀποθανόντας.

Κᾶν,quamuis:conſtruitur cum Optatiuo (neque neceſſe eſt ſermonem de præterito eſſe,ſicut in εἰ) etiam ſi tanquam de præ-

præſenti ſit, Plato ſecundo de Republic. ἐὰν δὲ ἀγνοήσῃ [illegible], καὶ ἂν μηδὲν ὠφελῆται ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν παιδίον, etiam ſi nihil ab eo beneficij acceperit. Ab aliquib. autem ſcribitur μετὰ [illegible], & tunc ſignificat atque adeò, vel etiam conſtruitúrque cum Optatiuo & Indicatiuo. Demoſthenes, [illegible] ἐκεῖνα δὲ ἀδικῶ, καὶ δύο καὶ τρία ἴσως εἰρήσεται, ἃ κἂν ἐχθὲς [illegible] αὐτῶν [illegible]. Idem in eadem, ταῦτα κατηγορῶ, ταῦτα μέμνησθε, ἐπεὶ εἰρήνην ἀξίαν καὶ ἴσην, καὶ μηδὲν πεπρακότας ἀνθρώπους, μηδὲ ψευσαμένους ὕστερον, κἂν ἐπῄνουν καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον, hæc ſunt quæ accuſo, quæ vos in memoriam veſtram reuocate. nam pacem æquam iuſtámque ego laudarem, eiúſque authores probos viros atque integros corona donandos cenſuiſsē. Καὶ pro καὶ [illegible] & fortaſſe ſæpe ſic Nazanzen. Quum verò ſignificat καὶ εἰ, quòd ſi, vel ſin, vel & ſi, Subiunctiuum poſcit. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite primo, ὅσα δὲ ἐκ σπέρματος καὶ καρποῦ, κἂν ἀπὸ ῥίζης γίνηται, καὶ ἀπὸ τούτων, ſiquidem radice proueniant. Demoſthenes in eadem, ἐγὼ δὲ [illegible] ὅτι Λεπτίνης, κἄν τις ἄλλος ἐφ' [illegible] λέγῃ, δίκαιον μὲν οὐδὲν ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ, ſeu Leptines, ſeu quis alius. Idem, ἔστι δὲ νόμος ἀρχαῖος, ἐάν τις ὑποσχόμενός τι, τὸν δῆμον ἐξαπατήσῃ, κρίνειν, κἂν ἁλῷ, θανάτῳ ζημιοῦν, & ſi conuincatur. Significat etiam ſaltem. Interdum potentialis particula eſt. Xenophon, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, mihi hoc periculum ſuſtinere poſſe videor: & quādo ſæpe geminatur in oratione, pro ſiue ponitur. Κἂν, etiam ſi, Ariſtophan. in Plut. κἂν ἐθέλωσι, ſi velint, Galen. Κἂν etiam per ſe ſignificat etiam ſi. Demoſthen. καὶ γὰρ εἰ μέν τινες ἀξιοῦσι [illegible], [illegible] αἱ μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τὴν πόλιν, εἰ κἂν ἀδικῶν [illegible]. εἰ μὲν γὰρ μηδὲν ἀδικῶν, κἀγὼ φημι δεῖν. εἰ δ' ὅλως κἂν ὁτιοῦν, [illegible] ἀξιοῦντες, ſi enim à quibuſdam veſtrum hoc contendunt precibus, vt iſte abſoluatur: vtrum ita demum ſi publicè inſons ſit, an etiam ſi nocens, id verò vobis videndum. Etenim ſi demum in ſons, ego quoque id vobis author ſum vt faciatis: ſin etiam ſi quiduis admiſerit, hoc ipſi contendunt, id precantur vtique, vt periurio voſmetipſos obligetis.

Κἂν εἰ, Indicatiuo iungitur, Demoſthen. περὶ [illegible]. κἂν εἰ πάντα ταῦτα ὑπῆρχεν, ἐκεῖνο δὲ μὴ [illegible], & ſi in eo omnia hęc eſſēt. Alibi & cum optatiuo per tmeſim, Νῦν δὲ κἂν δοκεῖ, καταπλαγεῖεν οἱ καταγνόντες τις [illegible]. Ariſtoteles, κἂν εἰ βίᾳ ταῦτα κινοῖτο, καὶ φύσει, quod ſi moueri poſſent, natura quoque. Ariſtoteles de mundo, ὡς κἂν εἰ τινὰ [illegible] θαυμάζειν, &c. perinde quaſi mirarentur aliqui, &c. Lucianus in Caucaſ. [illegible], κἂν δέῃ [illegible] μετ' [illegible], etiam ſi neceſſe ſit ire. [illegible] χρόνῳ, κἂν εἰ μάχης δέοι, volebat bellum tempore conterere. quanquam pugna opus erat. Plutarch. in Camillo, κἂν σύ με τύπτῃς, [illegible], Ariſtophan. etiam ſi me verberes, tibi non contradixerim. Κἂν εἰ & κἂν ſibi reſpondent, vt εἴπερ & εἴ τι, Ariſtotel. id eſt, Meteorolog. Οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνονται, [illegible] διαφέρει [illegible] ἑαυτῶν [illegible].

Κἂν εἰ μὴ, & ſi, tametſi, ſi non. Ariſtoteles, Κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, & ſi non ob aliam cauſam, certè ob iſtā. Gregorius, κἂν εἰ τι μὴ [illegible], etſi non definitis, id eſt, quanquam. Poteſt & in principio ſententiæ poni, vt tāetſi. Idem Ariſtoteles libro primo de Cœlo, Κἂν εἰ μὴ [illegible] τὸ [illegible] τὸ πᾶν, [illegible] πλείους [illegible].

Κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, & ſi quid ſimile, Ariſtot. frequens.

Καν ſine accentu pro καὶ ἐν [illegible], etiam inuenitur pro καὶ ἐν.

Κανᾶ, τὰ, calathi, caniſtra, Theophraſt. [illegible] κανᾶ, Euripid. primus coronam è calatho cape, ſic Eraſm. Item τὰ κανᾶ, dies feſtus quo virgines in templum Liberi patris caniſtra ferebant, idque Athenis, Æſchin. vide κανοῦν.

Κάναβοι, οἱ, fontes riuo multiplici ſparſi. ἐν κανάβοις γεγραμμένοις, in depictis canabis, hoc eſt, fontibus illis riuo multiplici ſparſis, Ariſtoteles libro tertio Animal. ſic Gaza. [illegible] κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις, modo riuorum, quos in parietibus proficiſcentes ab eodem fonte pingunt, idem Ariſtoteles libro ſecundo de generatione Animal. & κάναβος figlinæ vocabulum: ſignificatque lignum tenue cum ſectores ceram vel gypſum circumliniunt. Nam authore Polluce libro ſeptimo, [illegible] οἱ [illegible] πλάττοντες [illegible], τοῦτο τὸ ξυλήφιον κάναβος [illegible]. Hinc & κάναβοι dicuntur macilenti & ſtrigoſi, [illegible], Heſych. qui & ea quæ Pollux, ſed pro [illegible] habet.

Κάναδες, Heſych. ſunt σιαγόνες γνάθοι maxillæ.

Κάνναθρον, cūrrus viminibus connexus. Xenophon, [illegible] κανάθρου εἰς Ἀμύκλας, ciuili plauſtro Amyclas petiit. Heſyc. κάναθρον, ἀστράβη, ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα [illegible] ὅτι [illegible] αἱ παρθένοι ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν: [illegible] τῆς [illegible] γυναικός, quæ verba confer cum loco Plutarchi in Ageſilao, vbi ait, κάναθρα εἴδωλα καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς, porro κάναθρον deducit à κάνη, quam vocem ſignificare ait ψιάθους καὶ τὰ ἀγροῖκα πλέγματα.

Κανάξαι, μίξαι, Heſych.

Κανάξαι & ἐκκανάξαι, Pol. pro euacuare vel ebibere ἀπὸ τοῦ κανάστρου.

Κανάστρα, τὰ, vaſa quædam concaua.

Κάναστρον, caniſtrum, tela, cochlear. κάναστρα ſiue κάνιστρα exponūtur φιαλώδεις [illegible], à quibus τὸ ἐκκενοῦσθαι vel ἐκπιεῖν, dicitur κανάξαι vel ἐκκανάξαι, ſi Polluci credimus.

Καναχέω, ῶ, ήσω, & ησα, reſono, ἀπὸ τοῦ κανὰ ἠχεῖν. Neutr. abſol.

Καναχή, ῆς, ἡ, crepitus, κτύπος, ſtrepitus, clamor, Heſiod. τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, dentium ſtridor erat.

Καναχηδὰ, Aduerbium, cum ſtrepitu, ἠχητικῶς, Apollonius. dicitur & καναχηδὸν, i. μετὰ κτύπου πολλοῦ, Dionyſ. de ſitu orbis. Heſio. in Theog. [illegible] καναχηδὰ ῥέοντες.

Καναχίπους, οδος, ὁ, pedibus ſonans, aper ſylueſtris, Gaza interprete.

Καναχίζω, ξω, ισα, & ιξα, reſono, ſtrepo, clamo, ploro. Heſiod. τῶν δ' ὑπὸ σευομένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖα χθών, irruentium pedibus, ſtrepebat terra.

Καναχὸς, ſtreperus, Nic. in Ther. [illegible] καναχοὶ [illegible] Βάτραχοι.

Κἄν γοῦν, ſaltem.

Κάνδαρος, Heſych. eſt ἄνθραξ, carbo, at Κάνδαλοι eidem ſunt κοιλώματα βάθρα.

Κανδαύλας, Mercurius, aut Hercules.

Κανδοφόρος, atrata veſte vtens.

Κανδύτης, fuit Perſica veſtis, teſte Polluce.

Κάνδυλαι, & κανδυταλίδες, dicuntur veſtiaria pretioſiorum veſtimētorum repoſitoria ἱματιοθῆκαι, ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον, Heſych. pro eodem reperitur apud Pollucem κανδυτάνες & κανδύταλις.

Κάνδυλος, ου, ὁ, edulium καὶ ἔδεσμα, ex amylo, caſeo, melle & lacte, Polluci libro ſexto. Vel κάνδαυλος (vt alij ſcribunt) cibus ex elixa carne, & pane caſeóque Phrygio cum anetho & pingui iure, idem l. 11. c. 14. Athen. l. 12.

Κάνδυς, υος, ὁ, candys, indumentum Perſicum. Cœlius libro decimoquarto, capite quinquageſimoſexto. κάνδυς πορφυροῦς, Gaza de Senectute. Dicitur etiam κανδύκη. Ariſtophan. in Veſpis, Οἱ μὲν [illegible], οἱ δὲ κανδύκην. & κάνδυς ἐλατὴ, φορὸς, βασιλικὸς, aliorum πορφυροῦς.

Κανδύταλις, arcula perſica, κιβώτιον, Pollux. Et κανδυτάνες, i. διὸν [illegible], Terent.

Κάνδαυλος, ου, ὁ, verſutus, latro, Heſych.

Κανεῖν, eidem eſt κτεῖναι, κτείνειν.

Κάνεον, ου, & per contractionem κανοῦν τὸ, caniſtrum, lanx. Homerus, ἐν' εὐκύκλῳ κανέῳ, ex caniſtro rotūdo. Legitur apud Dionyſium κανέσι, caniſtris, in quinta declinatione. Dicitur & κανισκοῦ & κανίσκιον. Κάνεον Hippocr. ſed eidem περὶ γυναικείων l. 2. eſt ollæ operculum καὶ τῆς χύτρας ἐπίθημα.

Κάνης, ητος, ὁ, ſtorea, calathus, ψίαθος. κάνητα, calathum: Nam nominatiuus eſt κάνης. μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα, neque calathum cubito maiorem, Plutarchus in Solone. Et apud Pollucem libro ſeptimo, κάνης, τὸ ἐκ καλάμου πλέγμα τι. Ariſtophanes in Veſpis, Οὐ μὴν [illegible] κάνης [illegible]: apud Suidam idem eſt quod κάνη, id eſt, ψίαθος.

Κανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, gerens caniſtrum, id quod facere puellæ nubiles conſueuerant: hoc ipſo Dianę fidem facientes ſe virginitatis pertęſas, cupientes exauthorari.

Κανθαρίας, canthara, vitis huius nominis. Theophraſtus libro ſecundo, capite vigeſimo, de cauſ. plant. ἄμπελος ἡ λεγομένη κανθαρίας.

Κανθαρίζειν, tremere, apud Atticos, Ammonius.

Κανθαρὶς, ίδος, ἡ, cantharis. Canthari des naſcuntur ex vermiculo, in ſpongia maximè cynorhodi quæ fit in caule, ſed fœcundiſſime in fraxino: cæteróque in albaroſa minus efficaces. Potētiſſimę inter oēs varię, luteis lineis, quas in pennis tranſuerſas habent. proueniunt & in ſegetibus, viridis ipſis color, odórque viroſus, vis lethalis & cauſtica: de quibus Hippocrat. περὶ γυναικείας φύσιος, & libro quarto de diæta in acutis, Dioſcorides libro ſexto & ſecundo, capite quinquageſimoquarto, Plinius libro vigeſimonono, capite quarto. Item κανθαρὶς vel κάνθαρος, cantharus, ſcarabeus paruus frumenta erōdens. Nicander in Alexipharmach. [illegible] κανθαρίδος [illegible], Κοίτε [illegible] χυτῷ [illegible]. Interpretes, κανθαρίδες εἰσὶ τὰ κωνοειδῆ [illegible] καὶ σιτοφάγα ζῷα, οἱ λεγόμενοι κάνθαροι, [illegible] χλωρὰς [illegible], [illegible] χυτὸν [illegible]. Theophraſtus de hiſtoria plantar. libro octauo, capite 9. [illegible] κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς. Quod Plin. li. 18. cap. 17. ita tranſtulit, Eſt & cantharus dictus ſcarabeus paruus frumenta erodens.

Κανθαρόλεθρος, ὁ, locus eſt Thraciæ ſcarabeorum generi exitioſus. vide Ariſtotel. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων: & Plin. li. 11. c. 28. ſcribitur melius per ω in antepen.

Κάνθαρος, ου, ὁ, cantharus Virgil. poculum Liberi patris. Gaza ſcarabeum pilularium vertit. vide [illegible]. dicitur & hoc nomine piſcis litoralis, quem etiam ſcarabeum exponit iucun

Gaza libro octauo Animal. Ariſtotel. Georgius Valla in Ethic. Ariſtotel. crabronem vertit. vide κανθαρίς. Eſt & nota in lingua Apidis bouis, Herodotus libro tertio, κάνθαρος ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. Ariſtoph. κανθάρου νηλαῖς, idem.

Κανθάρω, pro καὶ ἀνθρώπ.

Κανθήλια, τά, onera aſinorum, munimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. aliqui clitellas interpretantur. Polybius, ὡς γὰρ τοῖς στρατοπέδοις φορτίοις καὶ κανθήλια λαβόντες ἐκ τῶν ὅπλων, &c. vbi ſagmatibus clitellisq; vſos eſſe valli loco oſtēdit. Heſychio, σάγματα τῶν ὄνων, & in puppi ligna incurua περὶ τὴν πρύμναν. Apud Strabonem κανθήλιοι ciſtam ſignificare videtur. vide Σάγμα.

Κανθήλιος, ου, ὁ, curuus, hebes, tardus, aſinus prægrandis. ὄνοις κανθηλίοις, Lucian, qui & κάνθωνες. Xenophon de palmis loquens, οἱ δὲ πεζοὶ ... κανθήλια. Suid. κανθήλιος, ὁ βραδὺς ὄνος.

Κανθίς, ſportulæ, σπυρίδες.

Κανθὶ, aſinus, aſina.

Κανθὸς, ὁ, ferrum quo rotæ extremitates vinciuntur. Item hirquus, hoc eſt, angulus oculi, canthus, Galen. κανθοὶ (inquit Heſych.) ὁ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλος, ἢ ὁ ... τοῖς ... χρόνοις φρύγονται.

Κάνθων, ωνος, ὁ, aſinus, ὄνος. Ariſtophan. in Veſpis, κάνθων τὸ ... In Pace verò inquiens, ... κανθάρων, de ſcarabeo extulit, καὶ κάνθων αὐτὶ τοῦ κανθάρου.

Κάνθωνα ..., inquit Heſych. ... ὀφθαλμοὺς ... ψόφοι.

Κάνης, ſeu κάνεις, i. χοινίς, idem.

Κανίσκιον, ου, τό, paruum caniſtrum, Pollux Athen.

Κανίσκος, idem teſte Heſych.

Κάννα, ας, ἡ, canna, ſtorea.

Κάνναβις, εως, & ιος, ἡ, cannabis, Herodotus libro quarto, vbi ait apud Scythas cannabem naſci lino ſimillimam, præter quàm craſſitudine ac magnitudine: genus plantę eſt, cuius duo ſunt genera: eſt enim ſatiua, de qua Dioſcorides libro 3. & agreſtis, ibidem.

Κανναβίζειν, ab Heſych. expon. περὶ τὴν κάνναβιν ... quæ vt intelligantur ſubiungenda ſunt quæ idem Heſych. de voce Κάνναβις, ſcripſit inquiens eſſe ... τὸ ... τοῦ ... θυμιᾶσθαι.

Κάνναβος, ου, ὁ, cannabus, lini genus, & lignum ad quod imaginum figuli ceram concinnant, formantque. vnde graciles & macilenti, κάνναβοι vocantur. in Κάνναβος.

Κάνναθρον, currus ex ſtorea contextus, vnde in κάναθρον.

Κανυεύσας, pro κατανεύσας, Odyſſ. ι, annuens, qui annuit.

Κάνης, vel κάννης, ητος, ſtorea, ψίαθος. Ariſtoph. in Veſpis, ... vide Κάνης.

Κάννειαι, Heſych. ſunt πλέγματα ψιάθων.

Κανηλογοποιὸς, οῦ, ὁ, qui ſtoreas & canneas tegetes conficit, ὁ τὰς κάννας ..., Hippon.

Κανόνια, τά, ligna quibus in cataphractis nauibus tabulæ incumbunt. Pollux libro primo, τὰ δὲ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ... τὰ καταστρώματα ...

Κανονίαι, apud Hippocratem dicuntur quibus ventres velut ad regulam exactè & directi ſunt. Galen. ὀρθοὶ καὶ ... quibus planus venter & ſubſtrictus eſt: quibúſque opponuntur ventroſi Plin. ſiue ventrioſi Plaut.

Κανονίζω, ω, ίσω, σα, ικα, ad regulam examino, formo, artis præceptis aſtringo, ad regulam dirigo, metior, regula colligo, conſtituo. Accuſat. Dioſcorides in præfat. ... κανονίζειν, ad normam exigere. ... κανονίζεσθαι, ad normam dirigi, Athenag. in Apol. vnde κεκανονισμένη βουλὴ, id eſt, conſtituta conſilia, & per canones inſtituta: ſic canone 16. concilij Calchedonenſis, c. 32.

Κανονικὸς, οῦ, ὁ, regularis. Et κανονικοὶ vocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando partes, longéque ratas maxime rationi aſcribunt, Cælius libro tertio, capite vndecimo, Geometriæ pars quædam dicitur κανονική, id eſt, regularis, quę ad aures pertinet: nam quæ ad oculos, ὀπτική, i. perſpectiua, Gel. l. 16.

Κανονικῶς, ritè.

Κανόνιον, libellus, Suid.

Κανονὶς, inſtrumentum ſcriptorium, Suid. ὄργανόν τι γραφικόν. potius κανονίς.

Κανοῦν, οῦ, τό, canıſtrum.

Κατροῦν, pro καὶ ..., hic quoque.

Κανόντες, Heſych. ..., qui & ..., ſed ..., videtur ſonare potius peremptores à κτείνω.

Κανυσινὴ, Canuſina veſtis ex Canuſio oppido Apuliæ ex lana rutila, fuſca, aut ruffa. Martialis ſæpe meminit canuſiarum, à quo etiam dicitur canuſinatus, tali veſte indutus. Athen. l. 3. ὁ γὰρ ... ἐν ... κανυσινῇ ...

Κανυτόν, vide in κάνεον ſupra.

Κανωβισμὸς, licentia ſoluta & petulantia. Strabo l. 17. ... κανωβισμὸν ...

Κάνωβος, ὁ, Canobus ſeu Canopus, proprium nomen gubernatoris Menelai, qui in Ægypto periit: à cuius nomine κάνωβος illic dicta eſt. Eſt & κάνωβος, canobus, ſtella fulgida in ſummo Argus gubernaculo, vt ſcribit Proclus. Cleomedes ex Poſſidonio libro primo, κάνωβος ... λαμπρὸς ... περὶ ... πηδάλιον ...

Κανών, lib. Iudith, cap. 13, καὶ προσελθοῦσα τῷ κανόνι τῆς κλίνης, ὃς ἦν πρὸς κεφαλῆς Ὀλοφέρνου, καθεῖλε τὸν ἀκινάκην αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, vbi Latinè, Accedens ad columnam, quæ erat ad caput lectuli eius, pugionem eius, qui in ea ligatus pendebat, exoluit. tu videris.

Κανὼν, propriè regula, vt στάθμη amuſſis lineaque Gellio, κάθετος perpendiculum: libra ſiue libella, quæ vulgò niveau, γνώμων, id eſt, norma vulgóque eſquerre. vide Πῆχυς. his inſtrumentis directiones exiguntur, ſed ad regulam longitudines, ſicut ad perpendiculum altitudines, & ad normam anguli. Et Hinc petuntur tranſlationes, vt Cicero ad Tyron. tu qui κανὼν eſſe ſoles ſcriptorum meorum, id eſt, διορθωτής. Et in trutinis pars quæ libril is, id eſt, ſcapi ſiue iugi in medio lingulato conſiſtit linguæ inſtar, æquilibriúmque ſiue æquamentum oſtendit, κανὼν dicitur, & Latinè examen. Κανὼν etiam dicitur ſaltus menſura, id eſt, τὸ τοῦ ἅλματος μέτρον, Pollux. ſic autem Paulus ſecunda ad Corinth. capite decimo, verſ. decimoquinto, κανόνα vocauit (vt docet Beza) aſſignatam ſibi certam veluti arui dominici menſuram aut portionem, in qua excolenda laboraret tranſlatione ab agri menſoribus ſumpta: nec ſimpliciter menſuram, ſed quam dominus velut ad regulam exegerit. Eſt enim illic κανὼν non regula ſed ſpatium quod ad regulam admenſum eſt: ad hunc locum pertinere videtur illa vocis κανὼν ſignificatio quam Spartianus ei tribuit, quum canonem frumentarium dicit, ita vocans certam diſtribuendi populo frumenti rationem. Et κανὼν calamus circa quem textores fila inuoluunt, vulgò canette. Homerus Iliad. ψ, ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεος ἐστὶ κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος. Interpres, ὁ κάλαμος περὶ ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη. Quinetiam κανόνες dicuntur regulæ virgulæque quibus clypeos tenebant. Iliad. θ, dicit Homerus, ἀσπίδα περὶ πρὸ οἷ ... κανόνας τε ... Interpr. ... nondum autem vſus erat fibularum quas πόρπακα vocat. Heſych. ſcribit αἱ ἀσπίδος ... κανόνες, Beza putat vocatos lora ſeu quòd ita eſſent collocata, vt ipſum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret, κανὼν (inquit Budæus) palus, lignum erectum Chryſoſtomus in epiſtol. ad Epheſ. κανόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ incluſæ ſunt. Κανόνες pro trutina & ipſius examine Ariſtophan. in Ranis, καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν. Commentar. ... κανονικοὶ, clerici ſub regula conſtituti, qui in gradu ſeu ordine ſunt conſtituti: ſic in canone decimoſeptimo concilij Nicæni κανὼν præter ... apud Eccleſiaſticos ſcriptores, ſignificat etiam interdum regulam & normam diſciplinæ ſiue politicæ Eccleſiaſticæ, vt eſt Apoſtolicis primum ... deinde ſynodis legitimis deſcripta, vnde & κανόνες vocantur conſtitutiones his de rebus factæ, item pro ſacrorum librorum catalogo (vt multis locis meminit Euſtathius) quorum inuiolabilis eſt authoritas & ad quos veluti ad certiſſimam normam exigenda ſunt omnia chriſtianæ religionis dogmata κανὼν ... à quibuſdam Græcis & Latinis theologis recentioribus dici cœpit certa benedictionis cœnæ myſticæ formula. κανὼν etiam pro fidelium epiſcoporum, & præſertim martyrum catalogo, quorum in ſolennibus precibus memoria celebrabatur: cæterum οἱ ἐν τῷ κανόνι ... dicebantur qui eccleſiis in quocunq; munere ſeruirent, qui rurſus diſtinguebantur in ... qui omnes ... habebant, & alios qui non eſſent quidem ... ſed à Laicis diſtinguerētur illa generali appellatione, quod eſſent ... & ... κανόνος, & inter eos numerātur ... & alij huiuſmodi. ... Ariſtoph. ... annalibus quibuſdam canonibus appellatis, Plutarchus in Solone. κανόνες χρονικοὶ (inquit Cæl. Rhodigin.) in quibus temporum ratio tractabatur rectius & plenius: Beza κανόνας χρονικοὺς (quales ſunt Euſebij) interpretatur ſupputationem temporum, quę omnium hiſtoriarum ſit veluti norma. κανόνας αὐλῶν, in Epigrammat. id eſt, regulas organorum, id eſt, tabellas, quę digitis percutiuntur.

Κανονὶς, pingendi inſtrumentum, parua regula. vide κανονίς.

Καο-

Καμπαλίς, dicitur à quibuſdam pityuſa herba, vt eſt apud Dioſcorid.

Κάομαι, flagro, aduror, καίομαι.

Καπάναι, præſepia. idem affert Καπανεῖς pro ἱππεῖς agaſones, & καπανίζει pro ζευγηλατεῖ aurigatur.

Καπάνη, ης, ἡ, pro præſepi & rheda accipi indicat Heſych. ſcribens καπανικὸν ἄχθος dici τὸ χορτασματικόν, ἀπὸ τῆς φάτνης. Athenæus quoque libro decimo ſcribit τὰς ἀπήνας, à Theſſalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη eſt pars quædam currus, item galea è pilis. Heſych.

Καπανικός, Athenæus quaſi ἀρκέσιμος: ideóque μέγας ac μεγαλόσπερμος.

Κάππεσε, pro κατέπεσε, & mox.

Κάπετος, ου, ἡ, foſſa, conditorium, ſepulchrum, ſcrobs. Sophocles, gener. Fœminin. κάπετον κοίλην ... Homerus Iliados σ, ... κάπετον, ... Interp. κοίλον ὄρυγμα, τάφρον.

Κάπη, ης, ἡ, præſepium. Iliad. θ, ἵππους ... ἐπὶ κάπῃσιν, id eſt, φάτναις. ἀπὸ τοῦ κάπτειν, id eſt, ἐσθίειν ἐν αὐταῖς ... ἵππους ...

Κάπηλα, Tarentinis dicitur ἡ κρεωπωλικὴ ἀγορὰ forum carnarium, macellum, Heſych.

Καπηλεία, ars inſtitoria, ars cauponaria. καπηλείας ταύτην μηδεὶς ἐπιτηδευέτω, hæc vendendo artem cauponariam nemo exerceat, Plato de Leg. καπηλεῖαι ... fœminę dicuntur quæ fuco ad conciliandos amatores vtuntur.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, id eſt, taberna. & καπηλεῖα apud Athenæũ libro octauo. ἐν καπηλείῳ ... πίνειν dixit Hermippus apud Poll. in 7. ex caupona non numerato, ſed credita pecunia bibere: de cóque dicitur cui fiduciam habet propola, ... ἀργυρίου πίνειν.

Καπηλεύω, σω, εύσω, καπηλεύσω, cauponor, cauponam exerceo. Neutr. abſol. Herodian. de Germanis, φιλάργυροι ὄντες ... καπηλεύοντες ..., res omnes quæſtui habeo, Herodot. ... καπηλεύει, Euripid. decipe in cibis per eſcam rei inanimatæ, vt ſunt poma & olera. καπηλεύειν τὰς δίκας, id eſt, ſordide & auarè ius dicere. καπηλεύειν etiam eſt παραφθείρειν, ſed propriè τὸν οἶνον παραφθείρειν. Καπηλεύειν τὴν μάχην. Æſchy. Etymolog. cauponantes bellum. Καπηλεύειν, μεταβάλλειν, ... Heſych.

Καπηλία, Chryſoſt. ...

Καπηλικός, ή, ὀν, cauponarius, deceptorius. ἡ καπηλική, cauponaria ratio, ratio nummularia. vnde Ariſtoteles primo Politi. duas ſpecies facit τῆς χρηματιστικῆς, καπηλικὴν ..., qui animo, ſeu cogitatione cauponatur, Naz.

Καπηλικῶς, fraudulenter, doloſe, per impoſturam. καπηλικῶς ἔχει, inſtitoriè, id eſt, inſtitorio more quæſtum facere, i. πανούργως. Ariſtoph. in Pluto, πῶς καπηλικῶς ἔχει.

Καπήλιον, ου, τὸ, taberna.

Καπηλίς, ίδος, ἡ, caupona, cauponatrix, Ariſtoph.

Καπηλοδύτης, ου, ὁ, tabernarius, qui cauponam ſubinde ingreditur.

Κάπηλον, adulteratum, ac dolo fraudéque vitiatum. vnde Æſchylus, κάπηλα τεχνήματα, cauponarias & ludicras artes vocauit.

Κάπηλος, ου, ὁ, caupo, inſtitor, propola, tabernarius. ἀπὸ τοῦ κακύνειν τὸν πηλόν, id eſt, à corrumpendo vino, vel ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν οἶνον. κάπηλος (inquit Budæus Commentar.) dicitur, ὁ ἀπὸ τῶν αὐτοπωλῶν ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. differt τοῦ ἐμπόρου. Plato ſecundo de Republic. ... : ... propolas vocamus eos qui in foro ad emendum & vendendum ſedent, qui verò in alienas vrbes ſe conferunt, mercatores. vnde παλιγκάπηλος. differt etiam τοῦ αὐτοπώλου, apud eundem in Politic. vt κάπηλος propriè ſit propola. Κάπηλος, μεταπράτης, ὁ τὰ παρ' ἄλλων ... Heſych.

Καπίθυρα, placentæ ſpecies, quæ etiam καπύρια.

Κάπος, ...

Καπίθη, ης, ἡ, genus menſuræ, duarum Atticarum cotylarum capax.

Κάπιστρον, capiſtrum. φορβεία ..., Heſych.

Καπνείω, poetica ectaſi & epentheſi τοῦ ι pro καπνέω, i. καπνίζω, fumigo, ſuffio. Nic. en Ther.

Καπνέλαιον, reſina quæ ſponte fluit, ita vocatur in Cilicia. Galenus libro ſecundo, κατὰ τόπους & libro tertio, κατὰ γένη ... Verum καπνέλαιον, aliud eſt, quod quid ſit, & quomodo fiat, vide apud Actium libro primo.

Καπνεὼς ἄμπελος, vitis quam capneam vocant. hæc ſua natura eſt inter albam & nigram, Ariſtoteles quarto de generat. Animal. & Theophraſtus libro ſecundo, hiſtor. plantar. vbi ὁ καπνεὼς ἄμπελος legitur, vitis capnios dicta, & libro quinto, capite tertio, κάπνιος ἄμπελος ..., vbi etiam nomen hoc ei impoſitum eſſe docet ex eo quod ... καπνώδης. Dicitur à Plinio lib. 14. c. 3. Capnias vitis.

Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium, καπνοδόχη, Comm. Ariſtopha. in Veſpis. Naz. in epiſt.

Καπνηλός, fumidus, fumoſus. Nic. in Ther. de Cedro, ... καπνηλοῦ ...

Καπνία, ας, ἡ, fuligo. & ... οἶνος, vappa, Ariſtoph. Commentar.

Καπνίας, ου, ὁ, fumoſus: ſic dicitur lapis quidam quaſi fumo denigratus. eſt autem de genere iaſpidum, Dioſc. l. 5.

Καπνιάω, fumigo Varr. Apollonius ſecundo Argonautic. ... καπνιόωσι, fumo infeſtant: cum Accuſ.

Καπνίζομαι, ίσομαι, ισθήσομαι, fumigo, fumo infeſtor. φεύγω καπνιζόμενος, fumo fugio, fumum eructo, in fumum euaneſco. Cyryllus ait καπνιζέσθω ... ſuffici odoribus, & vnguentis vngi.

Καπνίζω, in fumo denigro, fumo inficio, ſuffio, conuiuij gratia ignem ſuccendo, & camino vtor luculento, Hom. Il. β, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, i. πῦρ ἀνῆψαν, ignem accenderunt.

Καπνίον, fumulus.

Κάπνισις, εως, ἡ, fumatio, Gaza.

Κάπνισμα, ατος, τὸ, quaſi infumatio, incenſum, thus, in Epigrammat.

Καπνιστός, ή, όν, infumatus, Plin. fumigatus: vt τὰ κρέα καπνιστά, Athenæo.

Καπνοδόχη, ης, ἡ, caminus, fumarium, Martial. Budæus in epiſt. poſter.

Καπνοδόχιον, idem.

Καπνοῦμαι, ſuffumigor.

Καπνός, οῦ, ὁ, herba fumaria. ἀπὸ τοῦ κάειν, καὶ τὸ πνεῖν. vide Dioſcor. libro quarto, eius ſuccus lachrymas elicit: vnde & nomẽ inuenit. dicitur etiam καπνῖτις.

Καπνός, fumus, vapor, nidor. vide Marcell. libro primo Dioſcorid. pro re vili, Ariſtophan. interpres. ὑπὲρ καπνοῦ κρεμήσεσθαι, ſuſpendere ad fumum i. ὑπὲρ ... τοῦ καπνοῦ κρέμασθαι, interp. Heſiod. ὑπὲρ καπνοῦ ...

Καπνοσφράντης, οῦ, ὁ, ſordidus ac parcus, quaſi fumi olfactor, Cæl. l. 14. c. 21.

Καπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fumoſus, fumidus, in fumum conformatus, nebuloſus, fæculentus.

Κάπος, ſpiritus, anhelitus. Item cortex palmæ, in quo fructus latet, & primum germen.

Κάππαρις, ἡ, Capparis, plantæ & fruticis genus, Dioſc. li. 2. huius meminit Gal. ad Glauc. intubis Gal vertit ex Theophr. l. 3. c. 1. de cauſ. plant.

Καππεδίον, per campum, pro κατὰ πεδίον, in campo, poetic.

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ, Homerus Iliados α, decidi in Lemnum, pro κατέπεσον.

Καππαφόρος, cappa ferens. Lucianus, ... κοππαφόρον, &c. i. ferentem cappa literam, quę nota erat boni equi & eximij.

Κάπραινα, ἡ, libidinoſa, vt κάπραινα γυνή, Ael. Dionyſ.

Καπράω, ῶ, άσω, ήσω, propriè dicitur de porca aprum appetente, ſicut ταυρᾶν de boue taurum. Apuleius in prima Apolog. fœminæ ſubent, mares furiant. Ariſtophanes in Pluto, de vetula muliere dixit, ... καπρῶσα ... notat anus libidinoſæ viaticum & opes vorare.

Κάπριαι, ſunt in mentula cameli prominentes carnes. Suid. αἱ ἐπὶ τῆς ... ſαρκες ...

Καπριᾶν, ſiue καπρᾶν καὶ καπρίζειν, ſubare, vt ταυριᾶν de vaccis dicitur taurum appetentibus, & vt ἱππομανεῖν equire, σκυζᾶν, catullire, non ſicut Gaza canire. Ariſtotel. ζ. hiſtor. αἱ δὲ ὕες ... ἀφροδισιαστικῶς, ... καπρᾶν. vide καπράω.

Καπρίζειν, ſubare, de ſuibus concitatis in venerem.

Κάπριος, ου, ὁ, aper. Apollonius ſecundo, κάπριος ἀργιόδων. Herodot. καὶ τὰς νέας καπρίους ἐχούσας τὰς πρώρας ... ac roſtratas naues mutilauerunt.

Καπρίσκος, piſcis dictus mys à Plin. qui & μῦς ab Athen. lib. ζ, ...

Κάπρος, aper, σύαγρος, & ἄγριος, vt apud Appianum in Annib. ... membrum genitale viri. Item piſcis qui in Acheloo fluuio vocalis eſt. Ariſtoteles quarto Animal. de quo & Athenæus lib. ζ. Heſychius vocat ... Eſt & κάπρος morbus qui apibus obuenit. Plutarchus in Theſeo de apro, quem Meleager interfecit. & Dioſcorides libro ſecundo, ... ſus, Ariſtophan. ... pro porco domeſtico Heſiod. accepit. ... Hom.

Κάπτη, tubus, fictilis Gaza apud Theoph. de cauſ. l. 5. c. 6. vbi, ... ſed ſuſpect.

Κάπτω, μ. ἄψω, π. ἄφα, auidè voro, comedo, mordeo, ſuſcipio, καταπίνω. Neutr. Accuſat. Hinc κάμμαρον καὶ καμμαρίδας diximus appellari, παρὰ τὸ κάπτειν, vt inquit Athenæus libro quarto. Idem lib. 8. ſcribit ex Ariſtotele ὅτι πορφυρίων σπάσας πίνει, legendum verò κάψας à quo fit κάψει. Nam habet Ariſtoteles hiſtoriæ Animal. lib. 8, ca. 6. ὁ δὲ πορφυρίων μόνος κάψει (intellige ex ſuperioribus πίνει) Quod tranſtulit Plinius libro decimo, capite 46. Porphyrio ſolus morſu bibit. Ariſtophan. in Pace, ὅλην ἐπίεζε κατακλίνας τοῖν ποδοῖν, dicit ſcarabeum deuoraſſe totam maſſam comprehenſam pedibus.

Κάνδυς, tunica Perſica, manuleata Polluci.

Καπύρια, τά, Athen. ἐπὶ ἄρτων, οἷς δὲ τὰ καπύρια χελύδρια καὶ τραγανά μάζας ὡς τὰ καὶ τοὺς ἄρτους.

Καπυρόν, vide Suid. in dictione κριβάνιον.

Καπυρός, ὰ, ὸν, feruens, æſtuans, exuſtus, quaſi καπνόπυρος. Gaza καπυρὸν durum & rigidum vertit. καπυρὸν γελάσας ἐξεμάνη, in Epigramm. ardenti & magno cum riſu, id eſt, lætitia, tranſi. Dioſcorides libro primo, capite decimoquarto, de reſina lentiſci, λιπαρὰ καὶ καπυρὰ καὶ εὔθρυπτα καὶ εὐώδης, id eſt, craſſa, retorrida, friabilis, odorata, ſic Hermolaus apud Theocrit. Id. 6. ὡς ἀπ᾽ ἀκάνθας, ταὶ καπυραὶ χαῖται expon. ſchol. ὡς καταρρέουσιν ἀπὸ τῆς ἀκάνθης, i. quemadmodum à carduo ſeu cinara defluunt torridæ comæ, i. lanugo à ſole vſta & torrida, quam vocant πάππους, at καπυροτραγήματα κάρυα ab Epicharm. dicta fuerunt αἱ ἀμυγδάλαι, amygdalæ, vt eſt apud Athenæum libro ſecundo, forſan quoniam torridæ ſeu aridæ videntur inter comedendum, idem dici poſſit de illo placentarum genere, quę dicuntur καπύρια, ſeu καπυρίδια, vt Euſtath. quoque docet, tradit enim καπυρὸν compoſitum eſſe ἐκ τοῦ κάειν καὶ πυρός, inde que apud Dipnoſoph. eſſe καπυρίδια τὰ λεπτὰ καὶ τραγανά.

Καπύσαι, ἱκανῶσαι, Heſych.

Καπύω, efflo, expiro. Iliad. χ, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, i. ἐξέπνευσεν. vide Καπνός.

Καπφάλαρ, Hom. Il. π, βάλλετο δ᾽ αἰεὶ κὰπ φάλαρ᾽ εὐποίητα. Interpr. κατὰ τὰ φάλαρα. ſunt autē φάλαρα, in medio galeæ clypeoli ornatus cauſa.

Κάπω, idem quod κάπτω, vnde deducunt quidam Grammatici illud Homer. Iliad. ε, κεκαφηότα θυμόν, i. ἐκπνέοντα, vt à καπῶ fiat καπηκώς, vnde Ionicè κεκαπηώς, & mutato π in aſpirat. φ, κεκαφηότα: alij tanquam à κεκάφω deducunt inuſitatum καφῶ, futur. καφήσω, inde κεκαφηώς.

Κάρ, ρός, ὁ, Car, hoc eſt aliquis è Caria, & ſeruus: quòd hęc gens, propoſita mercede, non dubitarit quiduis pati: accipitur igitur Κάρ pro Carico mancipio, ſeu homine nauci & nihili, qualis Carum gens, quę alijs ſe mancipabat, vt apud Homer. τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, vbi tamen alij ſcribunt ἐγκηρός, interpr. ἐγκεφάλου Heſych. καρ exponit etiam θρίακας, φθεῖρας, σκέβανας, veruntamen & ipſe Καρὸς αἴσῃ expon. non ſolùm θεράποντος μοίρᾳ, ſed etiam μισθοφόρου μοίρᾳ quoniam primi cares fuerūt μισθοφόροι: eidem καρ eſt etiam μεγάλη αὐγής.

Κάρ, Homer. Iliad. π, ἔκειτο κόνιος ἐπὶ κάρ. Eſt ἐπικεφαλ, inquit interpres τὸ κάρα, non verò τὸ κάρ. Non enim vnquam dicit poeta κάρα, ſed κάρη quod apocope eſt τοῦ κάρηνον, i. caput. τὸ γὰρ ἐπὶ τὸ ὑδάτινον, ἢ ἐπὶ κάρ ἐστιν, ἢ πληθυντικά. vide κάρα.

Κάρα, ας, ἡ, Atticè, vel κάρη Ionicè. &

Κάρα, ατος, τό, caput. Apocope autem eſt, pro κάρηνον, ſiue κάρηνον. Sophocl. in Aiace, παίσας κάρα θώϋξε, percuſſo capite vociferatus eſt. κακὸν κάρα, in Epig. ξανθὸν κάρα, Eurip. κάρᾳ σῷ, tuo capiti. vide κάρ.

Καράνιος μόρος, mors capitalis, idem Eurip.

Καραβίς, Heſyc. eſt δίκρουν ξύλον, i. furca, at Καραβίδες à Methymnæis dicuntur αἱ γραῖαι, vetulę, teſte eodem.

Καράβιον, ου, τό, nauicula.

Καραβοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, locuſtæ ſpeciem gerens. τὰ καραβοειδῆ, locuſtacea, Ariſtotel. l. 4. de part. Anim.

Κάραβος, ου, ὁ, carabus, animal marinum è cancrorū genere cauda à cęteris canceris diſtans, vt Pli. tradit l. 9. c. 31. Eſt & κάραβος vel Atticè σκάραβος, inſectum de genere ſcarabeorum præſertim eorum quos Nigidius vocabat Lucanos, nóſque cerfs volans. apud Ariſtotelem hiſtor. libro quinto, capite decimonono, ἐκ δὲ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις αὐαῖς, οἱ κάραβοι γίνονται, &c. Gaza taurum ſcarabeum vertit. De quo ſenſit Plinius cum de ſcarabeis (quod & nomen à Gręco) ait libro vndecimo, capite vigeſimooctauo, volitant alij magno cum murmure & mugitu. Et libro trigeſimo, capite quinto, ſic ſcribit, Tauri vocantur ſcarabei terreſtres ricino ſimiles (nempe roſtro, capite & collo, exceptis cornibus longis & nodoſis) nomen cornicula dedere. Alij pediculos terræ vocant, &c. Hoc genus in collo nilium habet ſiue collare cælatum coloris nigri & lucidi Heſych. κάραβος preterea dici tradit τὰ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις σκώληκας: item κάραβον dici à Macedonibus τὴν πύλην, inde καραβοειδὴς & καραβοειδής, carabi ſpeciem gerens, qui è caraborum genere eſt, item diminut. καράβιον paruus carabus.

Κάραγος, gratis ſtrepitus, vt ſerræ Heſych.

Καραδοκέω, μ. ήσω, π. κα, quaſi τῷ κάρᾳ δοκεύω (inquit Suid.) ſolicitè & cupidè expecto tanquam exerendo caput ad proſpiciendum eminus eum qui expectatur. Accuſat. προσδοκᾶν καραδοκεῖν, Eurip. καραδοκεῖν, καραφυλακεῖν, τὸ πράγματος κεφαλαίου ἀποτηρεῖν, ὅπου χωρήσει, ἐλπίζειν ἐκδέχεσθαι. Ariſtoph. in Equi. ἐκαραδόκει σοῖς ἡμᾶς ἡ βουλὴ πάλαι. Eurip. Τὰ πατρὸς καὶ κεραυνίους βολὰς λαβοῦσα πατρὸς ἐκ χειρῶν καραδοκεῖ. Ὄτ᾽ ἂν στράτευμ᾽ ἀργεῖον ἐκβῇ πόντιον: Armatam patris fulmine Palladem Neptunus iubet obſeruare, dū ſoluant Gręci claſſem. Herodot. in Polymn. ὁ δὲ πέμψας ἐς Δελφοὺς καὶ δι᾽ ἐκεῖνον καραδοκήσοντα τὴν μάχην ἢ πεσεῖται. expon. etiam ἀποβλέπειν apud Ariſtop. in Equi. ἐκαραδόκει σοῖς ἡμᾶς ἡ βουλὴ πάλαι.

Καραδοκία, ας, ἡ, ſollicita expectatio.

Καραβαρίζω, pro καρβαρίζω.

Κάραμος, κύριος, ſeu αὐτοκράτωρ, vt vulgò chef, qui cum imperio mero ſummaque poteſtate eſt, Xen. Ἑλλην. α.

Κάρανος, Heſ. κεκορυφωμένος, κεφάλιμος, item ἱερός.

Καρανώ, vocant Cretenſes τὴν αἶγα Heſych.

Καρανίσαι, idem affert pro κορυφῶσαι.

Κάρατα, & Καρητά, eidem ſunt κεφαλαί capita.

Καρατομέω, μ. ήσω, π. κα, caput amputo, decollo Sueton. Accuſ. καρατομεῖν melius dici quam κεφαλοτομεῖν, admonet Phrynic.

Καρατόμος, cui caput amputatum eſt, vt γοργὼν καρατόμος apud Eurid. in Alceſt. item è capite reſectus. Sophocles in Electra, τύμβον καρατόμοις χλιδαῖς στέφοντες, capitis cincinnis exectis tumulum coronantes. Interp. καρατόμοις ταῖς ἀπὸ κεφαλῆς τετμημέναις θριξί, at καρατόμος, caput abſcindens, vnde καρατόμος σφαγεύς.

Καρβᾶνες dicuntur οἱ βάρβαροι οἱ ἔχοντες, Καρὸς βοήν (inquit Etym.) ſubiungens ex Lycoph. Κάρβανον ἔχει.

Καρβάριοι, Heſych. teſte, οἱ κάραβοι, carabi.

Καρβάζω, ...

Καρβάζω, καρικῶς loquor & barbarè, Eraſm. Chilia. ſed & Καρβανίζειν, Heſych. affert pro βαρβαρίζειν, quoniam vid. Græci Καρβάνους vocant τοὺς Κᾶρας, ſiue τοὺς βαρβάρους alioqui Κάρβανοι & ἀστικοί dicuntur. οἱ ἄλλοι οἱ λίθον ἔχοντες, item τὸ σφενδονᾶν καρφιῆ, vt ex Seleuco, tradit Heſych.

Καρβάριοι, Heſych. teſte, dicuntur οἱ κάραβοι, Carabi.

Καρβάτινα, ας, ἡ, eodem teſte dictum fuit, vile & ruſticum calceamentum vna ſuppactum ſolea. Xenoph. Ἀναβ. libro quarto, ὅσοι δὲ ὑποδεδεμένοι ἐκάθευδον, εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες καὶ τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἐπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Vnde apud Catullum crepidæ carbatinæ: καρβατίναις ὑποδῦσα τοὺς καμάκους, &c. Ariſtoteles libro 2. Animal. calceant camelos carbatinis, ſic Gaza.

Κάρδακες, οἱ, qui rapto viuunt, & mercede conducti barbari milites, Pauſ. item impij, Dionyſ. Cęl. li. 10. c. 1.

Κάρδαμον, ου, τό, Naſturtium, vt Cicer. quoque interpretatur: nam quod Xenophon dicit Perſis κάρδαμον fuiſſe ὄψον, ipſe ſic reddidit Perſas: ad panem adhibere naſturtium, multa de hac herba Dioſcorides libro ſecundo, capite 185. Plinius libro vigeſimo, cap. decimotertio, ſunt qui ſic nominatam putent quaſi καρηδάμον, quia calore & acrimonia ſua caput tenet. Plinius tamen capitis dolores tollere ſcribit, & animum exacuere: qui Naſturtium ait nomen accepiſſe à narium tormento: vt & Varro in Vopiſco, Naſturtium (inquit) nonne vides ideo dici quod naſum torqueat? forſitan quoniam acrimoniæ vi ſingulari preditum eſt: vnde & κάρδαμον ſeu κάρδαμα βλέπειν, apud comicos pro δριμὺ βλέπειν, eorum vid. more qui cardamum guſtarunt, vel quorum oculis naribúſque cardamū fuit admotum: inde καρδαμογλύφος, vt κυμινοπρίστης, dicitur ὁ φειδωλός, parcus teſte Heſychio, vt qui ob parſimoniam è naſturtio quoque herba ſatis vili deſculpat aliquid, aut etiam qui ob parſimoniam, ſcalpendo collecto naſturtio vitam toleret item Καρδαμίνη & Καρδαμίς, Cardamine & Cardamis herbæ, à naſturtij ſimilitudine ſic nominatæ Paul. Ægineta libro ſeptimo ait, τὸ σισύμβριον à nonnullis vocari καρδαμίνην ait, vtpote καρδαμίνῃ προσεοικός: alij Ἰβηρίδα dictam eſſe καρδαμίνην, quod cardamo ſimilis ſit foliis & radicibus, quæ eadem facultate cum cardamo calefaciendi & vrendi ſint præditæ: καρδαμίδα autem ſcholiaſt. Nicandri eandem putat eſſe cum τῷ καρδάμῳ. Plutarchus pro naſturtio accepiſſe videtur, quum περὶ εὐθυμίας dicit ὁ χθὲς σὺν, καὶ ἀμύλια καὶ στεφάνους ἄρτους διαθρύπτων, τήμερον αὐτὸ ἄρτον ἐὰν ἐλάττω καρδαμίδι σιτεῖται, nam naſturtium pani adhiberi ſolitam fuiſſe, ex paulo ante dictis patet, niſi fortè ſiſymbrium ibi intelligere velis, quū & ipſum ſit ex genere edulium olerū. Sed & καρδάμωμον à Cardamo denominatum videtur, quum Galen. ſimplic. medicamenti libro ſeptimo ſcribat videri & ipſum eſſe θερμῆς ἱκανῶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer, vt τὸ κάρδαμον, ſed ἔστι ἴδιόν τι καὶ ἀρωματικώτερον ὑπάρχει καρδάμου, τοσοῦτο καὶ τὴν θερμὴν δύναμιν μετεχει φέρει, de hac verò aromatica planta multa Dioſcorides lib. primo, capite quinto, & Theopraſt. hiſtor. plantar. libro nono,

no, capite ſeptimo, Plinius libro duodecimo, capite decimo-tertio cardamomum amomo, & amomidi ſimile eſſe ſcribit, & nomine, & frutice, ſemine oblongo.

Κ [illegible] nomen & maza ſpecies, teſte Euſt. quam mazam Athen. & Heſych. [illegible] vocant.

Καρδαμαται, Heſyc. aſſert pro [illegible]. Etymolog. vero [illegible] quoniam vid. ſi quis ipſum [illegible], vel etiam [illegible] dicitur idem & [illegible], & quidem frequentius.

Καρδία, ας, ἡ, cor, item oſtium ſtomachi, ſiue ſtomachus ipſe: ſic veteres os ventris vocarunt. vide & recenta vocabula, [illegible]. Item Cardia regio. καρδία λέοντος, corleonis dicitur ſtella quæ in corde leonis ſyderis apparet, ſimili cum loco nomine: à nonnullis [illegible], id eſt, regia ſtella, quod qui ſub ea naſcuntur regiam natiuitatem ſunt nacti, vt ſcribit proclus. Item alius: vt καρδία τῆς κλεψύδρας, alius clepſydræ, Ariſtoteles in Problemat. vide etiam Marcell. libro primo Dioſcorid. ἐκ καρδίας φιλῶ, ex animo amo, Ariſtophan. Καρδία etiam dicitur à Theophraſto hiſtoriæ plantar. libro primo cor & medulla ſiue matrix arborum, id eſt, [illegible], quæ in palma ἐγκάρδιον ab eodem vocatur, à Dioſcoride [illegible], à Galeno [illegible], medulla & cerebrum Plinio. & in lignis atque materia partes medullæ, id eſt, τὰ καρδία viciniores, torulum vocauit Vitruuius libro ſecundo, capite nono, καρδίας ἀκαρτέρου, ignauus, Ariſtophanes in Auibus.

Καρδιακός, cardiacus, Plin. talis morbus in ore ventris eſt. [illegible] ſudores, cardiacorum ſudores cohibet, Dioſcorides libro primo. Celſus libro tertio, capite decimonono, cardiacum morbum ait nihil aliud eſſe, quàm nimiam imbecillitatem corporis, quod ſtomacho languente, immodico ſudore digeritur ſic καρδιακὴ διάθεσις in Definit. Galeni. καρδιαλγία apud Galenum lib. primo de morbis & Symptom. affectus eſt ſtomachi, i. oris ventriculi, doloſque: qui quomodo differat [illegible], vide ſuo loco.

Καρδιαλγέω, triſtari, [illegible], Heſych.

Καρδιογνώστης, ὁ, qui corda nouit, cognitor cordium, cordis cognitor, c. 1. Act. Apoſt.

Καρδιακὸν, cor tenello. Lucian. [illegible], &c. Καρδιακὸν, Suid.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, thorax æreus, corditutus Polybio Laſcare interprete, potius quod vulgò pl. ſtron. [illegible], Suid.

Καρδιωγμὸς, morſus ſtomachi, id eſt, oris ventris. καρδιωγμοὺς vocat Dioſcorides, & alibi de pulegio loquens, [illegible], Plinius Stomachi roſiones. Hippocrates 4. Aphoriſm. 65. [illegible]. Galenus in Commentar. eiuſdem libri, Aphoriſm. 17. [illegible]. Alexan. Aphrodiſ. libro ſecundo Problema. [illegible], id eſt, fit affectus communis etiam per ſitus propinquitatem, vt cordis & ſtomachi. ſic enim cor ſentit, quoties materia acrior ſtomachum mordet motúque ad id expellendum quod moleſtum eſt.

Καρδιόω, id eſt, [illegible], oris ventriculi ſtomachique dolorem ſentio. Nic. in Alexiph. [illegible].

Καρδιώσσω, fameſcere, [illegible], Pollux, [illegible], nauſeare, ſtomacho mordeti. [illegible], ſtomachum non perturbat, Ariſtoteles in Problemat, [illegible], ſi quis roſionem ſtomachi ſentiat, Galen. [illegible], Euſt. καρδιόω, vulnerare cor, Canticor. 4.

Καρδόπος, ου, ἡ, area panaria, Panarium Plin. [illegible], & vas magnum in quo panis pinſitur, quod etiam [illegible] dicitur. Et mortarium Nicandro, [illegible] ſic interpr. Ariſtophan. in dictione [illegible] apud Gellium decimotertio, capite vigeſimoquarto ex Ariſtophane. [illegible]. Artemidorus libro quinto, [illegible]. Nicander in Theriacis, [illegible]. Interp. [illegible], Poll. Heſych. [illegible].

Κάρη, caput. Od. [illegible], priori breui, id eſt, [illegible], pro [illegible] per [illegible] inuenitur & [illegible], pro eodem, cum acuto in fine.

Κάρηνα, τα, τό, caput. Heſiod. [illegible]. hinc volunt Grammatici per ſyncopen facta eſſe [illegible] & [illegible] quibus vtuntur.

Καρηβαρέω, tentor, grauórque capite, laboro vertigine. [illegible], mihi caput aggrauatur. καρηβαρεῖ, grauato capite eſſe. [illegible], fuſum capite onuſtum, in Epigramm.

Καρηβαρία, capitis grauedo, grauitudo Vitruuius libro primo, capite ſexto, heluens: qua voce ita vſus Tertullianus de Corona Militis, Harpocration, inquit, Liberum induſtria hederatum argumentatur, quód hederæ natura ſit cerebrum ab heluco defenſare. Scio tamen à Sexto Pompeio helucum appellari languidum & ſemiſomnum heſternóque languentem, ab hiatu oris & oſcitatione. Etiam [illegible], ebrietas, [illegible], Suid.

Καρηβαρικὸς, [illegible].

Καρηβαρὴς, ὁ, ἡ, caput grauans. Genit.

Καρηβαρέω, vertigine laboro ſeu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo, Ael. Dionyſ. apud Euſt.

Καρηβαρικὸς οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis grauedinem afferens.

Καρηκομάω, capite crinito ſum. Homerus Iliados β, Græcos, hoc nomine vocat. quaſi [illegible].

Κάρηνον, ου, τό, caput, vertex, collis, ſummitas. Aratus, [illegible], medio verò ſuper capite. [illegible], id eſt, [illegible]. Hom. Il. [illegible], idem.

Καρθμοὶ, motus, [illegible], forſan pro [illegible]: ſaltationes ſeu ſaltus.

Καρυατίδες, αἱ, genus ſaltationis in honorem Dianæ.

Καρίδιον, ου, τό, ſquilla parua, paruus cancer, Ariſtoteles 5. Animal. vide καρίς.

Καρίζω vel καρικίζω, Caricè loquor, [illegible].

Καρικὸς, vile, exiguum. [illegible], Ariſtophan. [illegible], Caricarum maſſas, Lucian. [illegible], ſepulchrū Caricum, id eſt, in Caria. [illegible] etiam eſt edulium apud Hippoc. [illegible], vbi ipſius, [illegible] decet.

Καρικοεργὴς, à Carica gente factus, vt [illegible] apud Anacreont. ſicut apud Alcæum legimus [illegible], fuerunt enim Cares bellicoſi & multorum armorum inuentores.

Καρίνη, ait Heſych. [illegible].

Καρίον, ου, τό, nux arbor.

Καρίς, pro Caria Plutarchus in Themiſtocle, refert Phaniā ſcriptum reliquiſſe, Themiſtoclis matrem, non Thraciam fuiſſe ſed Cariam.

Καρικοεργὴς ὁ χαλινὸς, amenti à Caribus confecti, Hom.

Κάριος, Carius. [illegible], Cario Ioui, immolabant conſanguinei Iſagoræ Athenienſis, ait Herodot. l. 5.

Καρκίνος, perimo. Heſych. enim [illegible] aſſert pro [illegible], forſan [illegible], Doricè pro [illegible].

Καρίς, ſquilla piſcis, [illegible], minor gammaro, qui [illegible], & Plinio leo dicitur. dicitur [illegible] eſt, [illegible], quia [illegible], vocatur etiam [illegible], Athenæus libro tertio, Dioſcorides libro quarto, Aconiti alterius, [illegible] eſſe ſcribit, vulgò [illegible]. Hinc καρίδιον, id eſt, parua ſquilla. Ariſtotel. [illegible]. Plinius nono, cap. 42. Concharū generis & pinna eſt. Naſcitur in limoſis ſubrecta ſemper, nec vnquam ſine comite, quem pinnoteren vocant, alij pinnophylacen, id eſt, ſquilla parua: alibi cancer dapis aſſectator.

Καριστὶ, Aduerb. Caricè, Carica lingua.

Καρίτης, eques, pirata, Car.

Καρκαίρω, ſono, ſtrepo. [illegible]. Hom. [illegible].

Καρκίνάδες, apud Aetium, ſunt parua animalia, minutis canceris admodum ſimilia, coloris fului: hæc multi piſces deuorantes fœtidi ſunt, & iniucundi ſaporis. Galenus libro Alimentor. tertio, [illegible].

Καρκίνιον, ου, τό, paruus cancer. vide καρίς.

Καρκίνος, cancer morbus qui fit authore Galeno de tumoribus præter nat. ex fluxu etiam non feruentis bilis atræ in carnem: ea bilis ſi acrior exulcerat: diſtendit venas magis quàm in inflammatione, calor remiſſior, minus ruber color, ſed nigrior exiſtit: inueteratus cancer incurabilis: rectéque dixit Ouidius ſecundo Metamorphoſ. Vtque malum latè ſolet immedicabile cancer Serpere, & illæſas vitiatis addere partes. Alexander Aphrodiſeus prima Problematum, Quæſtio. nonageſimaſecunda, [illegible]. Suidas [illegible] morbum, nunc καρκίνωμα appellari tradit, quod & Heſychius.

Καρκῖνος, propriè, cancer piſcis. cancrorum verò genera multa, carabi, aſtaci, maiæ, paguri, heracleotici, leones ſiue cammari, & alia ignobiliora, de quibus Plinius ex Ariſtotele libro nono, capite trigeſimotertio. Athenæúſque libro tertio. Καρκῖνος etiam cancer ſydus. Aratus, Καρκίνῳ δ' ὑπ' ἔθηται, ... καρκίνος ἐστί. Sed Pherecrates cum dixit, καρκίνους ... καρκίνους, calceamenti genus intellexit de quo Pollux in ſeptimo, quo authore libro ſecundo καρκίνοι etiam dicuntur oſſa duo iugalia, quæ propè tempora committuntur, ſcribit enim καὶ τὰ καρκίνους εἶναι ... ſυμβολάς ..., quę nominari ζυγώματα, & καρκίνους: forſan quoniam ita committuntur vt cancrorum forcipes inter ſe coeunt. Heſych. καρκίνος, inquit, τὸ ... καὶ ... πάγουρος, ... ἄγρα. Hinc

Καρκινώδης, dicuntur plantarum radices, quæ cancri inſtar diuaricatis & in latera diſperſis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, quòd vulgò empatter. Theophraſtus de cauſis libro primo, capite decimotertio, de frumento loquens, ... μᾶλλον, ὃ δὲ καρκινοῦσθαι λέγουσι. Et Plinius libro decimooctauo, capite ſeptimo, dixit frumenta multis radicari fibris ſiue ramis. Idem Theophraſtus tertio de cauſis vigeſimoſexto cap. de frumentorũ ſatu loquẽs, ῥιζοῦται γὰρ καὶ καρκινοῦται μᾶλλον. vbi cancrificatur barbare nouéque transfert Gaza. Idem Theophraſtus hiſtoriæ libro primo, capite nono, de radicum differentia loquens, ... καρκινωδῶς, id eſt, cancrorum more expanſas. nam non bene Gaza, contorſiores. vide ... & ſυγκαρκινοῦσθαι.

Καρκινώδης, τὸ, genus cancrarium, Ariſtoteles libro 4. de partibus Animal.

Καρκινώδης, cancro exeſus. Celſus libro ſexto de Polypo, Ea caro dura eſt & ſpiritum impedit, feréque carcinodes eſt, itaque attingi non debet. Galenus libro tertio ad Glaucon. καρκινώδεις ὄγκους, tumor cancroſus ſeu cancreſcens, tumor cancro ſimilis, qui abſque exeſione eſt, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ. Problemat. 92. libro primo, καρκινώδη ἕλκη, carcinomata, Dioſcorid. l. 2.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, tumor aſpectu teterrimus in corpore humano cum dolore vehementiſſimo, cancer morbus. Carcinoma dixit Suetonius in Auguſto. Marcell. interpres Dioſcorid. libro primo docet, in oculorũ morbis carcinoma maleficum vlcus eſſe, carbunculo, qui in ea parte fit, à Paulo Æginetа in deſcriptione coniunctum. καρκίνωμα κρυπτὸν, excæcum carcinoma, latens, id eſt, nondum exulceratum. Eſt autem carcinoma inæqualis, glomeroſus, luceſcens, aſpectu teter tumor, qui in omnibus partibus humani corporis fieri poſſit. Vide annotat. Marcell. libro ſecundo Dioſcorid. Scribonius Largus in compoſition. hieræ, duritias in mammis mulierum cum dolore conſiſtentes, quas medici inſanabiles vocant καρκινώματα & κρυπτὰ, vocantes. Pollux ita definit, καρκίνωμα, ... Idem vocat κρυπτὸν καρκίνωμα, ... Dioſcorides libro ſecundo, Irionem tradit ... καρκινώματα ... Et libro primo Thuris fuliginem ... καρκινώματα, Hippocrates ſexto Aphoriſm. 38. ait, ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκίνοι γίνονται, μὴ θεραπεύειν βέλτιον, &c. confer Galeni Commentar. & Cornel. Celſum libro quinto, capite vigeſimooctauo. vide καρκῖνος. Author Definit. apud Gal. Καρκίνωμά ἐστιν ὄγκος ... ἐρυθρὸς.

Κάρνεια, τὰ, feſta Apollinis, inſtituta propter interfectum Carnum quendam vatem, Cęl. l. 5, c. 27.

Καρνεῖος μὴν, Thucyd. l. 5, μεταγειτνιών, Athen.

Κάροινον apud Nic. Mierp. Palladio carœnũ & Marcel. Empirico, i. ἕψημα καὶ σίραιον Galen. ... Hippocr. Plin. ſapa & aliquando defrutum tametſi differant. vide σίραιον.

Κάρνος, pediculus, pecus, ouis, Heſych.

Καρνεῶνον, ſtabulum ouium, Heſych.

Κάρνος & κάρνυξ tubæ genus apud Celtas Heſych. & Euſt.

Καρόομαι, μ. ώσομαι, ... ebrior, aggrauor, capite ſum attonitus, emo.

Καρόνας, Heſych. ... ...

Κάρος ὁ κατοφορᾶς, veterni ſpecies eſt, altúſque ſopor, congenérque affectus τῷ λη θάργῳ, qui marcor eſt & inexpugnabilis penè dormiendi neceſſitas. cauſa eius, frigidi & humidi humores occupantes cerebrum. Sequitur totius corporis ἀναισθησία, ſenſus ſtupor, principum actionum læſio, febris lenta. æger ſemper oculos claudit, rogatus nihil reſpondet, & hoc differt à lethargo: liberius ſpirat, quod in apoplexia negatũ. Κάρος vulgò ex Arabum gente vocatur ſubet, id ſopor eſt Plinio, qui diſtinguit à ſomno inquiens, huius ſemine ſomnum allici, ſed modum ſeruandum ne ſopor fiat. Galenus decimotertio Methodi, ... καὶ ... τοῦ ...

... ἐργάζεται ... , ... καὶ ... κάρος δὲ καὶ ... , καὶ ... Vide Aetium de Caro ex Poſſidonio, ipſumque Galenum 4. de locis affectis. Apollonius ſecundo Argonautic. κάρος δ' ... id eſt, ... inquit interpr. vertigo oculorum & tenebræ: & rectè. Nam ibidem mox ſequitur, ... κάρος ..., grauitatem ſoporémque affert, Hermolaus. Dioſcorid. libro primo, ... καροῦσθαι, id eſt, altiſſimo ſopore corripi. Baſil. in epiſtol. ... κάρον καὶ ... , grauitatem creat & crapulam, Ariſtoteles in Problemat. Suidæ κάρος eſt veternus, ... , dixit Antiphon apud Pollucem quod caput veterno & grauedine tentat, ... Et καροῦσθαι, alto grauique ſopore corripi, vt apud Ariſtotel. καροῦται ... & apud Dioſ. ... , veternoſi fiunt, & ſoporantur. vide καρωτικά.

Κάρος vel κάρον, Dioſc. l. 3. c. 66. careum, quod & κάρυον καὶ κάρον vel κάρος Aetio dicitur, & à Simeone Zethi ... , Officinis Carui, & vulgò chervy. herba eſt dodrantalis, caule anguloſo, albo flore purpuraſcente, ſemen profert anguloſum, copioſum, odoratum aniſíque vicem præbens in antidotis, folia ſtaphylini ſubalbida. eius veſca radix paſtinacæ modo, candida, intorta & odorata. floret in montibus pratis æſtate.

Καρόω, μ. ώσω, ... vide κάρος.

Καρύα, Lacones vocant τὰ κάρυα, nuces. Heſych.

Καρύλχος, eidem eſt ὁ χυρὸς, ..., facilis.

Καρυώσαι, Heſych. affert pro ... & καρυώνυμος pro ...

Καρπάζω, diſſipo, diſſicio, ..., Heſych.

Κάρπαι, αἱ, carpæ, vermes qui in oleis creantur, Theophr. li. 3. c. 27. de cauſ. plant.

Καρπαία, ludi genus, ὄρχησις ἐν ὅπλοις, Athen. lib. 1.

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ, velox.

Καρπαλίμως, ſubitò, ταχέως. Od. ... καρπαλίμως ...

Καρπάσιον, κάρπασον.

Καρπασιόω, diſpergi.

Κάρπασος, ὁ, inter venena cenſetur. Dioſcorides libro ſexto, ὁ ... καρπάσου ... apud Plinium libro 32. capite quinto, ſuccus carpathij pro carpaſij legitur. Is autem ſuccus à Dioſcoride libro ſexto Aetio Serm. decimotertio. & Paul. Ægin. ὀποκάρπασον dicitur, quod Galen. libro primo κατὰ τόπους capite tertio ex Archigene ad flauos & criſpos faciendos pilos vſurpauit. Idem Galenus libro primo de Antidotis. ὀποκάρπασον inter optimam myrrham deprehendi ita ſcripſit, ... καὶ ... apud Plinium libro vigeſimooctauo, capite decimo opocarpathon legitur pro opocarpaſon. Et apud Paulum pro καρπάσου corruptè ſcriptum, καρπασίας, vide Ὀποκάρπασον. Κάρπασος, carbaſus, genus lini, quod negat Pauſanias ignibus abſumi, καὶ οἱ, ait, λίνου καρπασίου ...

Καρπήσιον vel καρπήσια Aetio Serm. vndecimo, capite decimotertio, κύμβηβα vel κύμβηβα Actuario & Nicolao Myrepſo, atque Arabibus Cubebæ, aliud ab Officinarum Cubebis. Nam de Carpeſio ita prodidit Galenus primo Antidot. ... 7. Simplic ... ſcriptum, ſed corruptè ... libro ſeptimo ſimplic. integra lectio ... vide etiam de Carpeſio ibidem plura. vires habet in medicina præſtantiores phu, caſſiæ aromaticæ pares, inferiores cinamomo. Idem Galenus libro primo, κατὰ τόπους, carpeſium aſaro præfert. vide ...

Καρπεῖον, Heſych. eſt ...

Καρπεία, fructus perceptio, idem quod κάρπωσις, & καρπεύσις.

Καρπίζω, Heſych. eſt ... icere, at καρπίζεσθαι, idem eſt dicit ... purgare.

Καρπιαῖς, dixit Ariſtophan. pro καρποῖς teſte Polluce, vt ... ita Nic. in Alexiph. ... Καρπίοις. vbi malicorium intelligit.

Καρπίζω, μ. ίσω, ... colligo, poſſideo, Accuſ. Halic. li. 6. ...

Καρπίζεσθαι, τὸ καρποῦσθαι, καὶ ... defrugare Plin. & defrugari paſſ. Cic. Vnde καρπίζομαι appellat Theophr. ea ſemina quæ terrã exhauriunt & extenuant, quæ etiam defrugare terram à Latinis dicuntur. ... , ſolum emacerat, Theophraſt. hiſt. plant. lib. & de cauſis lib. 4. cap. 9. & ibidem ... Columella, terram nimia defrugatione exinanire. Sed Thucyd. καρπίζεσθαι dixit ... Hinc καρπισμοὺς ... apud Theophraſt. lib. 4. de cauſis capite nono, cum nimia defrugatione terra exinanitur,

tur, ita enim Columella. Gaza perperam terræ conſumptionem tranſtulit. Contrar. κενοῦται τὸ γῆς, ibid. vide καρπισμός.

Καρπίζω, fructus colligo, fruor, decerpo, meto, fructum percipio, Dioſc. li. 3.

Κάρπιμα, τα, fructus, Ariſtoph.

Κάρπιμος, ο, ὁ, fructifer, fructuoſus, frugifer.

Καρπισμός, οῦ, ὁ, Theophraſtus libro quarto de cauſis plantar. vide in καρπίζεσθαι. Καρπισμός (ἀπὸ τοῦ καρποῦ, id eſt, carpus & brachiale Plin. apud Clementem & καρπεία apud Chariſium, id eſt, aſſertio & vindiciæ. Qui ſeruum ſuum eſſe aſſerebat iureque manc ipi vnde & nomen) ſibi vendicabat, arrepto carpo ſiue brachiali ſuum eſſe profitebatur, quod Gellius oſtendit: vindiciæ inquit correptione manus in re atque loco præſenti apud Prætorem fiebant. Hinc & καρπιστής pro aſſertore ponitur.

Καρπιστία, vide Καρπισμός.

Καρπιστής, in Καρπισμός.

Καρποβάλσαμον, balſami fructus, Dioſc.

Καρποβλάστης ἐπίθετον, in Epig. 1. productor fructuum.

Καρπογονέω, ῶ, fructum fero. eo vtitur Alex. Aphr. l. 2. Problem. & Theophr. [illegible] καρπογονεῖ.

Καρπογονία, ας, ἡ, fertilitas, fructus editio: dicitur quum ſtirpes fructum pariunt. Polyb. [illegible] καρπογονίας.

Καρπογόνος, frugifer.

Καρπόδεσμα, τά, manicæ, hoc eſt, manuum vincula vel potius vincula quæ manui iniiciuntur ea parte qua cum brachio coit. Luc.

Καρποδότης, ου, ὁ, frugifer, frugum dator, καρποδότης [illegible], Nazanzenus. [illegible], frugum largitorem inuocans.

Καρπολογέω, τὸ καρποῦμαι, fructum lego & decerpo. καρπολογούμενα [illegible], arbores à quibus fructus decerpuntur, Gaza ex Theophraſt. l. 1. de cauſ. pl. & l. 5. [illegible], fructum ab eis decerpere, quum præualentes ſunt ramuli, non eſt abſurdum.

Καρπομανής, luxurians fructu. καρπομανὴς apud Sophocl. [illegible]

Καρπόομαι, οῦμαι, ώσομαι, capio fructum, fructu abundo, aſſequor, vtor, fruor. καρποῦμαι τὴν δόξαν, gloria fruor, Demoſthen. καρποῦμαι τὰς τιμὰς καὶ χρήματα, honoribus & pecuniis fruor, Plutarchus in Galba, καρποῦμαι δωρεὰς μεγάλας, magnis augeor muneribus, idem in Themiſtocle [illegible], vti, frui καρπὸν λαμβάνειν, Demoſthen. [illegible] καρπούμενοι, idem [illegible], fruentes poſſeſſionibus. Plutarchus in Solone. Item tributis vectigal impono Xenoph. [illegible]. Eſt etiam exhaurio, & conſumo fructum alicuius prædij & redituum. Demoſthenes. [illegible], de matre, Æſchin. καρποῦμαι χώραν, Demoſthen. Plato epiſt. 7. [illegible] καρποῦσθαι χρήματα, permittens Dionem patrimonium poſſidere, fructuſque inde percipere. [illegible], Ariſtid. Item fructum elicio, fructuoſum facio: vt καρποῦσθαι ἐνιαυτόν, fructum in annum elicere, Theophraſt. libro 4. hiſtor. plant. [illegible] καρποῦσθαι ἐνιαυτόν, id eſt, palmites ſummittere, & fructum in annum elicere. καρποῦσθαι τὴν σχολήν, frui otio Syneſius dixit eos qui ſtudent philoſophiæ. Lyſias in Apol. [illegible], priuatim quidem fructum capientes ex calamitatibus reipubl. καρποῦμαι [illegible], omnium facultatum fructum percipio, fruor, Plato de Legib. καρποῦμαι τὴν πλεονεξίαν, impleo auiditatem, Demoſth. [illegible], Eurip. vide ἐκκαρποῦμαι. [illegible]

Καρπός, οῦ, ὁ, fructus, eſt verò fructus ſemen cum ſuo inuolucro, & integumento, vel cortice, vel vaſculo. Theophraſt. hiſtor. li. 1. cap. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Sæpe tamen καρπὸς [illegible], ſumitur [illegible]. καρποῦ autē & σπέρματος, quæ ſit differentia, vide apud Ariſtot. libro primo, de generat. animal. & Galen. lib. 2. de Alimentis. Aratus, [illegible], id eſt, ſquilla [illegible] quod Cicero, iam vero ſemper viridis, ſempérq. grauata Lentiſcus, triplici ſolita grandeſcere fœtu. Matth. 7. καρποὺς ποιεῖν, fructum edere, vel ferre. Et οἱ καρποὶ etiam dicuntur fruges. Et Theophraſt. hiſt. 2. καρπὸς [illegible], frumenta. καρποῦ [illegible] ideo dixit Lyſias, quia καρποῦ δίκη iudiciumq; erat aduerſus eos qui fruges corrupiſſent, vel noxam iis feciſſent, vt loquitur Gel. & quod poeta dixit Ilia. [illegible]

Καρπὸς vocat Celſ. primam palmæ partem. & [illegible] καρποὺς quæ geſtantur ornamenta luxuriæ, brachialia Plinio, quæ Poll. & περικάρπια vocat καὶ ἐχῖνος καὶ ἀμφιδέας, ὄφεις, [illegible], χλιδῶνας καὶ βραχιόνια. Is de cubito loquens l. 2. inquit, [illegible], καρπὸς [illegible] cuius partes primæ, mediæ, poſtremæ, dicuntur [illegible], apud Theophraſt. hiſt. l. 4. c. 9. de papyro Ægyptiaca, [illegible] καρποῦ [illegible]: Plin. tranſtulit, brachiali radicis craſſitudine. Gaza καρπὸν & hic & apud Ariſtotelem malè volam tranſtulit. Nam vola media pars pedis, ſiue manus authore Seruio Mauro, i. κοῖλον χειρὸς καὶ κοτύλη in manu. at καρπὸς propriè dicitur iunctura illa qua brachium cum manu committitur, vt diſertis verbis ita oſtendit idem Ariſtot. [illegible] inquiens, [illegible] χεὶρ καὶ βραχίων, καρπός. Scio tamen καρπὸν [illegible] pro vola ſumi apud poetam, vbi [illegible] καρπός. Dixerat. Theophr. lib. de Odorib. [illegible] χειρὸς [illegible] μυρεψοὶ [illegible] μύρα. Ex quo Plinius lib. 13. cap. 2. etiam ipſe de vnguentis loquens, experimentum eorum inuerſa manu capitur, ne carnoſæ partis calor vitiet. Sed rectius [illegible] legit Plin. vide [illegible].

Καρποπιεῖν, ῶ, fructum edo.

Καρποποιΐα, fructus editio, [illegible] καὶ καρπογονία. Theophr. hiſt. 1. cap. 3. [illegible] καρποποιΐας. Et l. 2. de cauſ. ca. 14. ἡ δὲ καρποποιΐα [illegible].

Καρποτόκος, frugifer, in Epig.

Καρποφαγεῖν, frugibus viuere.

Καρποφάγος, fruge viuens. τὰ καρποφάγα, quę frugibus veſcuntur.

Καρποφορέω, ῶ, ήσω, fructum fero, vel edo vel creo Quintil. fruor, lucrum facio, fructum affero, fructus offero, quaſi primitias, Naz. in Orat. καρποφορείτω τὰ [illegible], idem. vbi Bilibald. perfectiora colligat. [illegible] καρποφόρησον, [illegible], Naz. [illegible] τῷ βαπτίσματι, idem Naz. quod ex baptiſmate percipiatur, quod fructum afferat.

Καρποφορία, ας, ἡ, idem quod καρπογονία, & fructuum frugumq; vbertas Cic. Naz. in Orat.

Καρποφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructifer Plin. fertilis, ferax.

Καρποφορεῖν idem quod καρποφορεῖν.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos fructuum, in Epig.

Καρπόω, καρποῦμαι, fructum percipio. Tranſlatè pro rei alicuius fructum decerpo atque vtilitatem Athenagoras in Apolog. [illegible], laudem decerpunt. cap. 2. Leuit. [illegible] τῷ κυρίῳ, non offeretis ex eo ad ſacrificandum Domino.

Κάρπωμα, ατος, τὸ, oblatio, ſacrificium, lucrum, genus, ſemen, munus, poſſeſſio. κάρπωμά ἐστι κυρίῳ, oblatio eſt Domino, ca. 29. Exodi. cap. 1. Leuit. [illegible] τοῦ καρπώματος, caput hoſtiæ. Suid. [illegible], θυσία.

Κάρπωσις, εως, ἡ, perceptio fructus, καρπεία, Xen. libatio. θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως, altare holocauſti, c. 4. Leuit.

Καρπωτὸς χιτὼν, veſtis talaris, capite tertio, libro ſecundo Reg. de veſte filiæ Dauid virginis. Sed ea interpretatio conuenit alteri potius lectioni quæ eſt in Complut. editione. [illegible] χιτών. at καρπωτός ſic manuleatus.

Καῤῥέζουσα, in καῤῥέζω.

Καῤῥόθεν, à præſtantiore ſiue potiore: καῤῥὼν enim [illegible].

Καῤῥόνες, οἱ, meliores, fortiores. καῤῥόνες [illegible], præſtantiores multis, Doricè, Plutarchus in Lycurgo. Etymol. deriuat à κρατύς, vt βραχίων à βραχύς.

Καῤῥῶσα, pro [illegible] alibi καῤῥέζω.

Καρσία, ας, ἡ, obliquitas.

Κάρσις, ἡ, tonſura Varroni, Columel. ἀπὸ τοῦ κείρειν. Theophraſt. de cauſ. libro quarto, capite nono [illegible] legend. [illegible], Gaza, præciſa regerminant.

Κάρσιος, obliquus, vt Heſych. quoque exp. πλάγιον.

Καρσίως, obliquè, doloſè, [illegible], πλαγίως.

Κάρτα, pluſquam ſatis, præcipuè, admodum, vehementer, perquā, planè, tantopere, pro λίαν. Sophocl. [illegible] κάρτ' [illegible]. ἢ κάρτα, maximè, modus eſt affirmandi. οὐ κάρτα, non, Herodot.

Καρταίνω, valeo, vinco.

Κάρταλλος, ου, ὁ, cartallus, caniſtrum, genus vaſis, [illegible], cartallus exponitur, capite quinto Hieremiæ, & capite vigeſimoſexto Deuteronom. ἐν καρτάλλοις, in cophinis, capite 10. lib. 4. Reg.

Καρτερέω, ῶ, ήσω, tolero, patienter ſuſtineo, [illegible], καρτερῶ θεοῦ δόσιν, boni conſulo Dei donum, id eſt, id quod dat, Paulus. λιμὸν καρτερῶ, famem tolero, Xenoph. καρτερῶ [illegible], Hermogen. [illegible] &c. non patior quin reddat, Philoſtrat. in Heroic. ſic Niger. καρτερῶ ἀκούων, ſuſtineo audire, patienter audio, Æſchin. [illegible], Xenoph. καρτερῶ [illegible], ita me contineo, vt moderate me geram, Plato de Legibus. καρτερῶ [illegible], verbera tolero. [illegible], ſitim tolero, Ariſt. in Probl. [illegible],

plectendum perferebant, Plutarchus in Lycurgo. Item annitor, patienti animo ſuſtineo. Accuſat. Xenophon, τὰ σώματα τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Iſocrates, τὴν γὰρ τῶν ὑπερεχόντων ἐξουσίαν μόλις αὐτοὶ δύνανται καρτερεῖν, id eſt, vix patiantur. Idem, καρτερεῖ ἐν τοῖς ὅπλοις, ἐπιταθὲν μᾶλλον, καρτερεῖν σπεύδοντες, conſtanter accelerare, Xen.

Καρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia vel toleratio Cicer. moderatio, conſtantia. καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, conſueſcere à cibo & potu abſtinere, Pla. 2 de Leg. καρτερήσεις χειμώνων καὶ τῆς ἐναντίας, frigus æſtum que pati, ibidem mox.

Καρτερία, ας, ἡ, tolerantia, conſtans temperantia. Xen. καὶ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, aſſidua ſtudia.

Καρτερικός, ή, ὁ, tolerans. Xen. πρὸς ψῦχος καὶ θάλπος καὶ πάντας τοὺς πόνους καρτερικώτατος. Item fortis & temperans.

Καρτερόθυμος, magnanimus, fortiſſimus, δυναμικώτατος, ἀνδρειότατος. Homer. pertinax. Heſiod. ἔχει τινὰ καρτερόθυμον.

Καρτερόν, τό, conſtantia. πρός τι καρτερὸν τόλμης, Eurip.

Καρτερός, ά, ὁ, potens, ἐγκρατὴς Suid. fortis, arduus, aſper, acer, munitus, pro κρατερός. Hom. Odyſſ. ὁ, ὡς ὑμεῖς καρτεροί ἐστε, id eſt, δυναζόμενοι, dominantes, ἐγκρατεῖς. & Iliados α, μάλα καρτερός ἐστι, id eſt, ἰσχυρὸς, ἰσχυρός. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia ferenda acrior, Xenoph. καρτερὸς ἀδελφὸς, tutus ab Eubulo. καρτερὸν καταφύγιον, tutum perfugium, Plutarch. in Rom. καρτερὰ μάχη, atrox pugna. τὰ καρτερὰ, loca munita. καρτερὰ ἔργα, ... Hom. i. violenta.

Καρτερόψυχος, magnanimus, conſtans, durus, Heſiod.

Καρτερώνυχος, vel καρτερῶνυξ, ὁ, qui robuſtos habet vngues.

Κάρτη, genus veſtis, bos apud Cretenſes & famulus.

Κάρτιστος, ου, ὁ, pro κράτιστος, ἰσχυρότατος, Iliad. α.

Καρυκευτής, ὁ, deriſor, χλευαστής.

Κάρπη, τό, genus paſtinacæ. Athenæus libro θ, τὸ δὲ κάρπη καλούμενον μέγεθος ... ſταφυλῖνος, &c. vide Σταφυλῖνος.

Κάρτος, pro κράτος, εος, ἰσχύς, δύναμις, vires. Il. ... καὶ κῦδος ...

Καρτός, tonſus.

Καρτύνω, pro κρατύνω, firmo, teneo, κρατῶ, ἀσφαλίζω Act. 11. Accuſ. Apol. 2. Arg. pro timeo, καρτυνάμενοι ... Idem ibid. ... Heſiod. ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρύα, ας, ἡ, nux arbor. vide κάρυον. Καρύα καλουμένη dicit Theophraſtus hiſt. lib. tertio betulam folium habere ſimile, ſed de qua ſpecie nucis hoc dixerit ignoratur.

Καρυάτιδες, αἱ, Caryatides. ita vocant architecti ſtolatarum mulierum imagines marmoreas, ſtatuaſque ornatu matronali quas in operibus ferundo oneri collocant. cauſam hiſtoriamque vide apud Vitruuium libro primo, capite primo. Athenæus libro δωδεκάτῳ. 6. ex Lynceo Samio refert Eucratem quendã bibentem in domo veteri & marcida dixiſſe, ibi cœnantem oportere ſiniſtram manum ſupponere inſtar Caryatidum. Καρυάτιδες ὁ Κόρυδος inquit, ... ἐνταῦθα ... τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ... καρυατίδας, καρυατίζειν apud Lucian. περὶ ὀρχήσεως, de genere ſaltationis dicitur.

Καρυηρὸς καρπὸς, Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite decimo ſeptimo. id eſt, nucis naturæ, καρυώδης: fructus nucis modo, Gaza. τὰ καρυηρὰ, quę nucum genere comprehenduntur. Theophraſt. hiſt. l. 1. c. 18.

Καρύϊνος, nuceus. καρύϊνον ἔλαιον, caryinum oleum, quod fit è nuce iuglande: nuceum vertit Marcell. caryinum, Hermol.

Καρυίσκος, capite vigeſimoquinto Exod. τρεῖς κρατῆρες ἐκτετυπωμένοι καρυΐσκους, ſcyphi in nucis modum formati paulò pòſt tamen legitur, ἐκτετυπωμένοι καρυΐσκοις.

Καρυΐτης, caryites, genus Tithymali herbæ, à nucibus quibus ſimilem fructum gerit, Dioſcorides libro quarto, capite 155. & 156. dicitur & Myrſinites, Plinius lib. vigeſimoſexto, capite octauo.

Καρυκάζω, turbo, ταράττω, Heſych.

Καρύκη, ἡ, ſici, propriè ſicci.

Καρυκεία, ας, ἡ, &

Καρύκευμα, ατος, τό, cibus cum aromatibus conditus, condimentum: vt ex Galeno de ſanit. tuenda licet colligere, ſaxatiles piſces in albo iure dabit: voco ius album, quod ſine garo magiſque etiam ſine ſuperuacua conditura, quam καρυκείαν vocant, præparatur. Aliqui per duplex κ ſcribunt. Cælius li. 14. c. 56.

Καρυκεύω, ... ſacio & tracto guloſa, condio. Neutrum abſolutum.

Καρύκη, genus eduli apud Hippocratem, quod Galen. exponit ... vnde & καρυκοειδέα dixit id. in Hippocrates τὰ οὖρα, cruenta. τῆς καρύκης etiã meminit Galenus in Iſagoge pulſuum. Apud Athenæum libro duodecimo corrupte ſcribitur, ... Λυδοὶ καὶ τὴν Καρύκαλον ... In Commentar. Ariſtophanis in illud in Equitibus.

Ὁ πῶς λέγεις οἷός τι κἀγὼ καὶ καρυκοποιεῖν, id eſt, ... ἡ λέξις ... πλαγίως δὲ τῇ λέξει ὡς μάγειρος ἐχρήσατο. nam καρυκεύματα καὶ ... Et καρύκη, ... Lucian. καρύκας τὰ ζῶντα ... Legitur & καρυκὴ pro condimento.

Καρύκινος, η, ὁ, caryccinus color.

Καρυκοποιεῖν, ſuauiter condire: transfertur ad orationem à condimento, ſermonem variis modis exornare. vide καρύκευμα.

Καρυκοποιοὶ dicuntur Delphi, quòd victimas circuncidentes, coquorum fungi officio videbantur, Bud. Com.

Κόρυλος, corylus arbor, mutato a in o.

Καρυοκατάκτης, ου, ὁ, inſtrumentum quo franguntur nuces, nucifrangibulum dixit Plaut. in Bacchid. & iocans ita dentem vocauit. Spartani μουκηροβάγον vocant inſtrumentũ illud, & propriè quo frangunt amygdala quæ vocant μουκηρούς: hoc & ἀμυγδαλοκατάκτην appellat Athenæus δευτέρῳ. lib. tertio: cui horum omnium author Pamphilus ἐν γλώσσαις.

Κάρυον, ου, τό, nux, quę vt à nocendo, ita κάρυον à capitis grauedine, propter odoris grauitatem conuenit dictum, inquit Plin. libro decimoquinto, capite vigeſimoſecundo. Κάρυα, inquit Athenæus libro ſecundo, Attici cæterique ſcriptores communiter vocant πάντα τὰ ἀκρόδρυα, id eſt, arborum fructus nucéſque præſertim. Epicharmus, κατ' ἐξοχὴν καρύων ... , amygdalas appellauit. Sed vt Latini nucem quum dicunt, ſimpliciter iuglandem intelligunt per excellentiam καὶ ἀντονομασίαν: ſic Græci quum καρύαν arborem, & fructum τὸ κάρυον nominant. Κάρυον igitur iuglans Plinio, cui & nuces iuglandes l. 14. cap. 22. quæ & regiæ. Theophraſtus hiſtor. quarto, capite ſexto, ἔχει ὅλως πολὺ τὸ κάρυον, καὶ τὴν Διὸς βάλανον. Polluci κάρυα Περσικὰ καὶ βασιλικὰ, id eſt, iuglandes, τὰ κάρυα. Et Dioſcorides, κάρυα βασιλικὰ, ἃ ἔνιοι καὶ Περσικά. Diphilus prodidit τὰ κάρυα τὰ βασιλικὰ κεφαλαλγῆ εἶναι, καὶ ... inſuper Dioſcoridi ... καὶ ... καὶ χολώδη: tuſſientibus item contrariæ ſentiuntur iuglantes, licet nuptialium Feſcenniorum fuerint olim comites, quòd ei naturæ honor peculiaris gemino protectis operimento, puluinati primùm calycis, mox lignei putaminis. Καρύα, arbor ipſa, id eſt, iuglans, vt Latinis nux ſine adiectione. Theophraſtus de germinatione arborum loquens, libro tertio hiſtoriæ capite ſexto, Τὰ δὲ ἄλλα, ... πρίνος, ... καρύα, Διὸς βάλανος. Ex quibus retulit Plinius libro decimoſexto, capite vigeſimi quinto. Cæteræ vere concepto, aquifolium, terebinthus, paliurus, caſtanea, glandes. verùm, iuglandes, id eſt, καρύα corrigendum eſt. Sunt & καρυοπερσικά, nucipersica Martiali, Palladioque in verſu de Perſico. Sunt & καρυοκοκκύμηλα, nucipruna Plinio: quæ duo genera inſitione fiunt, & in adoptiuis ramis artificio procreantur. Κάρυα ποντικὰ ſiue λεπτοκάρυα Dioſcorid. id eſt, κάρυα ... Polluci, Prænestinæ nuces Macrobio, auellanæ ſiue abellinæ & ponticæ Plinio, quæ putamen habent ſolidum, cùm a iuglandibus ſint bifidæ putaminum carinæ, ſolúmque hoc pomum natura compactili operimento clauſerit. Nucleorum quin & hæc differentia, quòd iuglandium quadripartita diſtinctio, intercurſante membrana, auellanarum ſolida rotunditas. has minimas nuces, vt Græci λεπτοκάρυα, Iuuenalis Satyra tertia, nuncupauit. Arbor quæ Virgilio eſt corylus, Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite decimoquinto, ἡρακλεωτικὴ καρύα dicitur, & capito ſexto, καρύα ἡρακλεῶτις. quo Athenæi (apud quẽ Eubulum auellanas καρύδια exiſtimo nominaſſe) erratum coarguitur, vbi inquit, τὰ δὲ ἡρακλεωτικὰ καλούμενα καὶ Διὸς βάλανοι, ... ἀμυγδάλας, ... quibus duo diuerſa diſtinctiſque ſeparata nominibus auellanas ſcilicet & caſtaneas confundit, ſicut & Macrobius libro Saturnal. tertio, capite decimooctauo, caſtaneam nucem heracleoticam appellans. Tamen Athenæum malo culpa liberare, errorémque deprauato codici imputare: diſtinguendum enim poſt ... , ſubſtituẽdúmque ... pro ... ibi duobus locis inculcatum. Scribit Dioſcorid. τὰ ποντικὰ κάρυα κακοστόμαχα εἶναι. Pliniúſque auellanas nuces capitis dolorem facere, inflationem ſtomachi, & pinguedini corporis conferre pluſquam veriſimile ſit: id eſt, ... Philotimus ἐν τοῖς περὶ τροφῆς prodidit ... εἶναι. quæ cauſa cur ... καὶ ... Κάρυα εὐβοϊκὰ, caſtanea, Virgiliúſque caſtaneas nuces dixit in Bucol. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite decimooctauo, τὰ μὲν ... (legend. ...) ... ὥσπερ ἡ βάλανος, καὶ τὸ εὐβοϊκὸν, ſcribendum εὐβοϊκόν. Plinius decimoquinto, capite vigeſimooctauo, cruſta teguntur glandes, corio caſtaneæ. Heſychius etiam ... exponit per καστάνεα: ſed ſcribendum εὐβοϊκὰ vel εὐβοϊκὰ, ſuppie κάρυα. Eæ nuces quæ echinatum corticem habent, ob idque hirſutæ dicuntur à Poeta, ſunt Sardianæ glandes ſiue balani Plinio. Diphilúſque, referente Athenæo, τὰ κάστανα, ſiue καστάνεια ſiue καστάνια, σαρδια-

ναι

τιὰ βαλανίας nominauit, quas σαρδιανὰς βαλάνους Dioſcorides, & λόπιμα, καὶ μοτὰ καὶ διὸς βαλάνους. Nicander quidem λόπιμον κάρυον τὸ Εὐβοίιος, βάλανον δὲ μεταξὺ περὶ χαλίνοντι, cecinit. Sed Agelochus apud ipſum Athenæum non ἀόπα, ſed ἄμωτα καλεῖ τὰ καςάνεια. Διὸς βάλανος autem appellatio controuerſia eſt, quum caſtaneæ aſſignant Theophraſtus & Dioſcorid. (Virgilium etiam Chaoniique patris glandes inquientem, id eſt, Iouis Epirotici glandes, caſtaneas intellexiſſe credibile: ſicque glandibus veteres victitaſſe veriſimilius) Macrobius loco citato ementita Theophraſti authoritate iuglandi: Iuglans, inquit, quaſi diuiglans, id eſt, διὸς βάλανος, ſicut Theophraſtus ait, &c. Idem Athenæus cælum mari miſcet, hæc inconſideratè profundens, ποντικὸν καρυον ὅπερ καρύαν, ἃ λόπιμα τινες ὀνομάζουσι. Subiungitque Τρυγχίδας ἐν γλώσσαις, Διὸς βάλανοι φασὶ καλεῖσθαι τὰ ποντικὰ κάρυα. Caſtanearum, id eſt, καςανῶν, vt ſcriptum apud Galen. 2. de Alimentis, qui & λοπίμους vocat, ἡ τροφὴ τῶν ἀγρίων κας. ἀν. ἐξέχουσα τῷ σώματι. Mneſitheus Athenienſis ἐν τῷ περὶ ἐδεςῶν inquit, τῶν βαλανωδῶν καρύων ἃ [illegible] (quæ & κάρυα σπενστικὰ) δύσπεπτος [illegible] κατεργασία τοῦ κοιλίᾳ, καὶ φυσώδη ἡ τρῖψις γίνεται. παχύνει δὲ τὰς ἕξεις, [illegible] τις αὐτῶν κοχλιάσῃ. Plinius author caſtaneas vehementer ſiſtere ſtomachi & ventris fluxiones, aluum ciere, ſanguinem excreantibus prodeſſe, carnes alere. Καρύα βαλανικὴ, caſtanea arbor, & κάρυον βαλανικὸν fructus caſtaneæ, id eſt, caſtanea vt ex ſuperioribus ſatis oſtenſum: quibus deprehenditur nondum retectus error Plinij quem ſequitur Gaza. Siquidem Theophraſtus hiſtoriæ libro quinto, & capit. 5. quia καρύαν βαλανικὴν recenſet inter [illegible]. Plinius libro 6. capite 40. iuglandem inter ea quæ tardiſſimè cariem vetuſtatémq; ſentiunt annumerauit. Et quod idem Theophraſtus ait hiſtoriæ libro 5. cap. 7. τὸ δὲ τῆς βαλανικῆς καρύας (γίνεται γὰρ μέγα καὶ χρῶνται πρὸς τὴν [illegible] [illegible] μάλιςα [illegible], φανοῖ (legend. verò ψοφεῖ). ὥς τε [illegible] [illegible] ἐν Ἀντάνδρῳ συνέπεσεν ἐν τῷ βαλανείῳ, καὶ [illegible]. Plinius libro 16. capite 42. ita transfert, facile pandatur iuglans. fiunt enim ex ea trabes, frangíque ſe prænuntiat ſtrepitu: quod in Antandro accidit, quum è balneis territi ſono profugerunt. Κάρυον φηγινὸν, fagea glans Plinio, quæ omnium dulciſſima, nucleis ſimilis & triãgula cute includitur, vulgò faine, ὁ τῆς φηγοῦ καρπὸς Theophraſto libro 3. hiſtoriæ capite 11. φηγὸς non eſt fagus, ſed eſculus. ipſe verò fagum ὀξύαν vocat.) quæ & φηγὸς dicitur arboris ſuæ nomine, vt τῶν Δειπνοσοφιςῶν libr. 3. quum Eubulus, inquit, φηγοί, κάρυα, καρύσια. ibidem περὶ καςάνων loquens, τὰ δὲ ξηρὰ καὶ τρυφερά, [illegible] [illegible] φηγοὶ καὶ [illegible] [illegible], &c. Κάρυον πικρὸν, nux amara Celſo, i. amarum amygdalum ſiue amygdala apud Galenum libro 1. κατὰ τόπους ita vocatur ab Archigene: & apud Athenæũ γλυκέα κάρυα, dulces amygdalæ. Macrobius nucem Thaſiam vocat & nucem Græcam, vt Columell. τὸ ἀμύγδαλον dicunt Græci καὶ τὴν ἀμυγδάλην, Phrynich. [illegible] ἀμύγδαλα [illegible], [illegible] ἀμυγδάλην καλεῖσθαι. Pamphilus ait Lacones amygdalas vocare [illegible]: ſed Seleucus eoſdem τὰ μεγάλα κάρυα [illegible] nominare. Scribitur & ἀμυγδαλῆ pro fructu, & ἀμυγδαλέα pro arbore. apud Dioſcorid. Et Tryphon ἀμυγδαλῆ [illegible] dixit Athenæo teſte: apud quem Diocles ἀμύγδαλα φησὶ [illegible] [illegible] καὶ [illegible]. Amerias verò ait [illegible] [illegible] ἀμύγδαλα [illegible]. Dioſcorides ἀμέθυςα [illegible] eſſe affirmat. Aiunt quoque, inquit Plinius, quinis ferè præſumptis ebrietatem non ſentire potores. Hoc verum eſſe docuit Tiberij medicus, de quo apud Plutar. Suetonium, ipſumque Athenæum. ipſæ nuces etiam ſomnum faciunt & auiditatem. Diphilus tradit τὰ ἀμύγδαλα εἶναι κατωτικὰ καὶ οὐρητικά, καὶ καθαρτικὰ καὶ ὀλιγότροφα. τὰ μὲν τοι χλωρὰ [illegible] [illegible] καὶ ἀτροφώτερα (ſic enim in Athenæi codice legendum non ἀτροφώτερα.) πολὺ μᾶλλον φυσώδη [illegible] καὶ [illegible], &c. De Piſtaciis vero vide πιςάκια. Περὶ μοτλωνὶ καρύων apud Athenæ. quæ ſint, nihil præter nomen reperio: molluſcas nuces apud Plinium aliquis fortè expoſuiſſet, ſed molluſcam nucẽ quæ putamen rumpit, mollíſque eſt adeò vt attrectata frangatur, Perſicum eſſe comprobat Macrobius: cui ſimilis etiam nux Tarentina. Κάρυον ἰνδικὸν, nux Indica, vide κινναμώμον. Κάρυον μυριςικὸν, nux moſchata. vide βάλανος. Κάρυον πιτύινον, nux pinea. In pinus fructu tria diſtinguenda ſunt. pomum ipſum quod Cybeles pomum vocat Martialis, quod & nux dicitur, id eſt, κάρυον, καὶ ςρόβιλος. Dioſcorid. & Theophraſt. καὶ κῶνος. Item contentus intus fructus ὅπερ ὁ καρπὸς, quem etiam Græci κάρυα καὶ [illegible]. id eſt, nuces & nucleos Latini vt Plin. dicere conſueuerunt. κώνους etiam vocant, & peculiari nomine [illegible] Mneſitheus medicus, & [illegible] Hippocrates, vt ſuis quæque locis oſtendam. Quin & ita ſcribit Dioſcorides libro 1. cap. 88. [illegible] [illegible] ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῶν πευκῶν, ὁ [illegible] ἐν τοῖς κώνοις. Tertium eſt id quod nucibus incluſum eſt atque editur. Græci ςρόβιλους quoque vocarunt: Plinius nucleos nucis pineæ, quos ſitim ſedare inter cætera dicit, renibus & veſicæ vtiles. περὶ ςροβίλων vide apud eundem Dioſcorid. libri 1. cap. 89. & apud Athenæum lib. 2. vbi corruptè ſcriptum ςρόβολοι. Sed ſatis diu luſimus nucibus iuxta Catullum: nucibus igitur relictis cum Perſio (quas franget qui è nuce nucleos eſſe volet, vt monuit Plautus, vel ſparget vt apud Virgil. nouus maritus) cætera perſequar ſi expoſuero apud Xenophontem κάρυα [illegible] καρύοις ἑφθοῖς, de caſtaneis intelligendum eſſe. Tandem ſi docuero τὴν καρύων παιδιὰν puerorum eſſe qui ludunt par impar: vt dixit Horatius, Ludere par impar, id eſt, vt antè diximus ἀρτιάζειν, vel πότερα ἄρτια καὶ περιττὰ παίζειν. quem morem puerilem ludendi tetigit Ariſtophan. in Pluto, vbi ita iuuenis [illegible] vetulam non irridiculè defricat ſale Attico, Νε. Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; Γρ. ποῖ τάλαν. Νε. Αὐτοῦ λαβοῦσα κάρυα. Γρ. παιδιὰν τίνα; Νε. Πόσους ἔχεις ὀδόντας; (debuit dicere πόσα ἔχεις κάρυα) Γρ. ἀλλὰ γνώσομαι Κἀγωγ᾽. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας. Νε. Ἀπότισον. ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.

Καρύοπον, Plin. in fine 12. in Syria gignitur & cinnamum, quod caryopon appellant. Hic eſt ſuccus nuci expreſſus, multum à ſurculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. Precium in libras aſſes quadraginta.

Καρυςος, lapidis nomen.

Καρυόφυλλον, ου, τὸ, q. d. nucis folium. Eſt arboris fructus (vt vult Aet.) vel flos (auth. Paulo) arboris in India naſcentis: cuius deſcriptionem vide apud eoſdem: quidam ipſi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Καρυτίζομαι, lætor. εὐφραίνομαι.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nucis referens ſpeciem, nuceus, Gaza lib. 1. de cauſis plant.

Καρύον, placenta è nucibus.

Καρυωτὰ, cyphi inſtar nucis, ſcyphi in nucis modum, capite 35. Exodi.

Καρυωτὸς φοῖνιξ Aetius libro 11 capite 30. Varro libro 2. palmula caryota. Dioſcorides 7. libro 149. cap. καρυωτίδες. Plinio caryotæ, libro 15. capite 4. Papinius in ſyluis etiam caryotidas vocauit.

Καρφαλέος, α, ον, aridus, reſonans, paleaceus, friatilis, φρυγανώδης. ἀςάχυας καρφαλέους, in Epigrammatib. καρφαλέον πῦρ, ſiccans ignis, Nicander in Muſtella. Homerus Iliad. ν, Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἐπιδρίξαντος ἄυσεν. Interpr. ξηρὸν, vnde, inquit, καὶ ὁ καρφὸς καὶ τὸ κάρφος. item idem quod ὑπόξηρος, vt Euſtath. ex antiquis docet.

Κάρφη, ης, & Καρφὴ, ἡ, ſtramen, fœnum, palea.

Καρφίον, parua feſtuca, ſurculus.

Καρφίτης, ex feſtucis compoſitus. καρφίτας θάλαμος, in Epigr. pro nido hirundinis.

Καρφώδης, ſurculaceus, feſtucæ modo gracilis.

Καρφολογεῖν, paleas ſeu feſtucas legere, item exquiſitè in alium inquirere, quaſi feſtucam in oculo ſcrutari. Baſil. floccos legere & quiſquilias in veſte hærentes, vel capillis: ex Theoph. libello περὶ κολακείας.

Καρφολογία, ας, ἡ, feſtucarum collectio: recenſet Galenus inter ſigna phreneſeos. vide Κροκυδίζειν.

Κάρφος, εος, τὸ, feſtuca, ſtipula, ſurculus. Dioſcorid. lib. 3. vnde λεπτὸν κάρφος [illegible], ramus, palea, Ruel. libro 5. Dioſcorid. feſtuca, Marcel. ibidem. δοκὸς καὶ κάρφος, trabs & feſtuca, Nazanz. Nicand. in Alexipharm. καί τε σὺ μελιλώτοιο νεοδρεπὲς ἄγρει κάρφος. Interp. τὰ θρέμματα. Et alibi de malis punicis loquens, [illegible] [illegible] κάρφος, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Interpr. [illegible] [illegible] per antiphraſin. κάρφος apud Polyb. in Epit. tabella, τὸ ξυλάριον καὶ πλατύον, Laſcaris transfert taleolam. Suid. κάρφος, τὸ ξηρὸν καὶ καρφὸς χόρτος. Dicitur & κάρφον. Arrian. [illegible] τῷ κάρφους [illegible], τὸ κάρφος, ἄχυρον, χόρτος, κεραία ξύλου λεπτὴ, Heſyc. quod poſtremum idem eſt, atque apex tenuis à ligno fiſſo abſcedens.

Καρφυλαὶ, Euripid. [illegible] τῶν ξηρῶν ξύλων [illegible] [illegible].

Κάρφυρα, nidus, dumetus, Heſych.

Καρυοι, pulli, νεοσσοὶ, Heſych.

Καρφαίνω, &

Καρφω, ω. ψω, ψα, ſicco, ſqualidum efficio, ξηραίνω, deſicco, ſordido. [illegible], id eſt, [illegible] [illegible] καὶ [illegible]: ſic Proclus. Act. Accuſ.

Καρχαλέος, α, ον, ſiccus, διψαλέος, detentus ſiti, ſqualidus, apud Homerum. Athen. lib. 11. ὅμαρος [illegible] ὑπὸ δίψους κεχηνυμένους καρχαλέους εἶπεν.

Καρχαρος, aſper, Etym.

Καρχαρίας, canis marinus, genus piſcis, canicula, bellua marina. Theophraſt. [illegible] [illegible] θηριώδεις, πλείστας δὲ ἐγχ καρχαρίας ὥς τε [illegible] κολυμβᾶν, lib. 4. cap. 8. caniculas tranſtulit Plinius in fine libri 13. καρχαρίας etiam κύων dicitur, & ab Athenæo λαμία καὶ σκύλλα.

Καρχαρόδους, οντος, ὁ, dentes habens aſperos, rotundos, acutos, ſerratos, & inter ſe pectinatim coeuntes: cui ſe pectinatim ſtipat dentium ſeries. καρχαρόδους πάντων ὀδόντων, qui eſt omnibus

dentibus ſerratis, ὡς ὅσοι χαρχαρόδοντες, οἱ τὴν συνεχῆ ἔχουσι τὴν ὅσοι καρχαρόδοντες, vt leones pantheræ, canes, & quicunque piſcium carniuori ſunt. παρὰ τὸ κάρχαρον. Heſiod. καὶ κύνα καρχαρόδοντα, id eſt ἀξυόδοντα. καρχαρόδοντες ὀδόντες, dentes ſerrati, Ariſtot. 9. de part. Anim. καρχαρόδοντα δὲ λέγονται ὅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ἐπαλλάττοντας τοῦ στόματος, ἐπαλλάττεσθαι δὲ ... piſces ſerratis dentibus pectinatimque coeuntibus, Ariſtot. 2. Anim.

Κάρχαρος, ὁ, asper, acutus, Lucian. de Luctu.

Κάρχαρα, mulcedo Gel.

Καρχήσιον, ου, τὸ, apud Athenæum genus poculi, Carcheſium Virgil. Et καρχήσιον ſumma pars mali, foraminaque quæ à ſummo mali funes recipiunt. vulgò *careos & guindal*, carcheſium etiam Vitruuio 22. capit. libri 10. vbi ait Calliam feciſſe acroaſim, exemplumque protuliſſe muri, & ſupra id machinam in carcheſio verſatili conſtituiſſe, qua helepolin ad mœnia accedentem corripuit, & tranſtulit intra murum. Pollux lib. 1. τὸ πλάτος ... Galen. apud Hippocr. exponit ... Oribaſius autem καρχήσιον inter laqueorum ſiue vinculorum genera recenſet libello de hac re edito. καρχήσιον, pars mali ſuperior, vt πτέρνα, infima, media verò τράχηλος, Euſtathius & Athen. τῷ καρχησίῳ ἐφιζάνοντες, ſummis antennis inſediſſe, Lucian. non tam ſignificat ſummam partem veli, quam id quod in ſummo malo circumagitatur, à cuius ſimilitudine carcheſium dicitur poculum circa mediam partem compreſſum.

Κάρχος, genus leguminis.

Καρχνὸς, aſper.

Κάρος, ſtupor, & quædam priuatio ſenſus.

Κάρωσις, ὁ, ſopor, nimia ebrietas.

Καρωτίδες ἀρτηρίαι, arteriæ in collo quæ ſurſum rectà procedentes caluariam ingrediuntur: vbi plexum reticularem efficiunt: deinde veluti in duas rurſus coeuntes arterias, cerebrum tranſcendunt. καρωτίδας autem dixerunt veteres quaſi ſoporiferas, quòd compreſſæ τὸν κάρον inducant, eorum opinione: cuius tamen affectus cauſa non ſunt καρωτίδες, ſed nerui ſenſum deferentes qui ſimul comprimuntur, & patiuntur. de his Galenus libr. περὶ χρείας ... Ariſtot. hiſtor. Animal. 3. Rufus medicus de partib. hominis. Quibus Celſi locus nondum emendatus corrigitur, qui ſic habet libro 4. cap. 1. in dextra ſiniſtráque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur, itémque arteriæ (quas parotidas vocant) ſurſum procedentes vltra aures feruntur. carotidas enim legendum, non parotidas, quod & ſuo loco dicetur. Scio & ambiguum eſſe locum apud eundem authorem lib. 8. cap. 1. qui ſic legebatur, Ac ne ſuſtinere quidem caput poſſet, niſi vtrinque recti valentéſque nerui collum continerent, quos cerotas Græci appellant. reponit Hermolaus τένοντας, Celius verò κροτάφους. ego ampliandum cenſeo. περὶ καρωτίδων ἀρτηριῶν vide etiã apud Aretæum Acutorum lib. 2. cap. 11. Alexan. Aphrod. lib. 2. Problem. quæſtion. 63.

Καρωτικὰ dicuntur ſoporifera, quæ κάρον τὸ πάθος (de quo ſuprà) inducunt. Dioſcorid. tradit lib. 4. cap. 76. ... Et Plinius ex eo ſcribit lib. 25. cap. 13. mandragoræ mala grauedinem afferre etiam olfactu. vide κάρος.

Κασαλβάζειν, conuitiari. Ariſtoph. equit. ...

Κασαλβὰς, ἄδος, ἡ, ſcortum, πόρνη. Suid.

Κασάλβιον, ſeu κασαύριον, lupanar, πορνεῖον. Ariſtoph.

Κάσαμον, τὸ, Actuario, Aetio & Nicol. Myrepſo, eſt ὁ κυκλάμινος, Dioſcorid. cyclaminum, cuius flos coloſſinus in coronas admittitur, Plinius inquit: ſed de cyclamini ſecunda ſpecie intelligendum. Vide Κυκλάμινος.

Κάσας, ὁ, Heſychio eſt ἀμφίταπος καὶ ... Tapes vtraque parte villoſus. Xen. Pæd. 8. forſitan eſt Perſicum vocabulum.

Κασαύρα, ſcortum, κασωρὶς, πόρνη.

Κασαύριον, lupanar, Ariſtoph. vide λέχος. ſcribitur & per ω. Κασωρεῖον. Heſychius ... expon. ...

Κασιγνήτη, ης, ἡ, ſoror.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ἀδελφὸς, frater, germanus. Odyſſ. ... Κασίγνητος aliquando adiectiuè ſumitur pro κασιγνητικὸς, id eſt, ἀδελφικὸς, fraternus, vt ... Euripides.

Κάσις, ιος, idem.

Κασαλίζεται, Heſyc. expon. γαργαλίζεται, titillatur, vel ridet.

Κάσιαι eodem teſte ſunt κασσύματα.

Κασκαΐζειν eidem eſt τὸ ...

Κασκὸς, paruus digitus, Heſych.

Κάσσα, & Κασαλβὰς, dicitur ἡ πόρνη ... Lycophron adiectiuè dixit, ... pro meretrice & libidinoſa columba.

Κασσαλβάζω, conuitiis inceſſam, obiurgabo.

Κασσαύ ... miluus, ἰκτῖνος.

Κασσία, ας, ἡ, Caſſia aroma, Dioſcorid. lib. 1. cap. 12. Plin. lib. 12. cap. 19. dicitur etiam à Galen. κασσία σύριγξ, & ab Actuario σύριγξ τῆς κασσίας, vulgò *canella*, & κασσία Nicol. Myrepſo, proxima eſt cinnamomo vt docet Galenus de Antidotis, quo fit vt in medicinis cinnamomi quo caremus nomen ementiatur. Eſt & caſia herba coronaria Virgil. Plin. Et caſia ſiliqua Arabum vulgò *caſſi*, quæ purgatricem vim habet. incognita & indicta veteribus. Ab Actuario etiam κασσία μέλαινα vocatur, diuerſa à priore quam Græci recentiores ξυλοκασσία vocarunt. notandum crebriuſ & forſan rectius vnico σ ſcriptum reperiri κασία apud Gal. & Plin. vt & apud Etymolog. qui ... dictam vult, quaſi ... ſic apud Heſych. reperitur. Κασσιδέρες, ὁ ... vermis qui caſiæ innaſcitur, eamque rodit.

Κασσιέπεια, ἡ, ... nomen ſyderis apud Proclum.

Κασσύειν, ca... ſium reſerre.

Κασσιτέρινος, η, ον, ſtanneus. κασσιτέρινος cum accentu in antepenultima legitur lib. 1. Dioſc.

Κασσίτερος, ου, ὁ, ſtannum, album plumbum. dicitur & κασσίτερος, ſecunda breui. Heſiod. ... vnde κεκασσιτερωμένος, ſtanno illitus, ſtanno inductus.

Κάσσυμα, τὸ, corium, δέρμα. Nicol. Myrepſus. vtpote quo calcei ſolent κασσύεσθαι.

Κασσύω, reficio: & quidem ita vt veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9. ...

Κασωρὶς, ſcortum, libidinoſa, Heſych. inde verbum κασωρεύειν, & cum ſimplic. σ κασωρεύω. Lycophron Alex. ſchol. interpretat. πορνεύειν.

Κασταλία, ας, ἡ, fons apud Delphos. vnde muſæ Κασταλίδες nominatæ.

Κάστανον, caſtanea. Nicand. in Alexiphar. ... Interp. ... & de eadem nuce ... Interp. ... Eſt & Κασταναία eo authore Ponti vrbs quæ caſtaneis abundat. Idem addit ... dicitur etiam caſtanea καστανικὸν κάρυον. Theoph. hiſt. l. 4. c. 10. ... libro 13. capite 18. radicem lotos hæc habet mali cotonei magnitudine, opertam nigro cortice, qualis & caſtaneas tegit. vide κάρυον.

Καστορίαι, αἱ, genus canum ſic appellatum. ... Xenoph. in Venat.

Καστόρειον μέλος, Laconicum erat, quo vtebantur in prœliis, vt fortiter & audenter agerent, mortémque contemnerent. καστόρειον μέλος αὐλεῖν, caſtorio modulo ad tibias vti, Plutarc. in Lycurgo de ritibus Spartanorum. apud Pollucem ita ſcriptum, ...

Καστορίδων ὑλακὴ, in Epigr. latratus canum: nam καστόριον quoddã eſt genus canum.

Καστορίζω, caſtoreum imitor, caſtoreum oleo, Dioſcor.

Καστόρειον, genus coloris & tincturæ ex conchylio ſeu purpura ait enim Suid. ... etiam caſtoreum, medicamentum ex fibri teſtibus, cuius magnum vſum oſtendit in medicina Dioſcorid. libro 2. capite 26. Galenus, ... dicuntur & καστόρια, Heſychio. Plinius libro 32. capite 3. Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua victus, vt & fibris quos caſtores vocant, & caſtoria teſtes eorum. De quibus Virgil. in Georg. viróſaque Pontus Caſtorea. Lucretius etiam Caſtoreum dixerat lib. 6, Caſtoreóque graui mulier ſopita recumbet. Et Plin. lib. 26. cap. 11. cui & caſtoreus odor li. 12. cap. 24.

Κάστωρ, ορος, ὁ, caſtor, fiber. ζῶον, vt inquit Dioſcor. ... ventricoſum eſt animal: vnde κάστωρ quaſi γάστωρ dicitur. quod ferũt ipſum ſibi teſtes præcidere dentibus mordicus apprehenſos, dum venatur, id mera eſt fabula.

Κασωρεῖον, ου, τὸ, proſtibulum: ſcribitur etiam per ω.

Κασωρὶς, ίδος, ἡ, meretrix.

Κατὰ, Præpoſitio Genitiuo iuncta ſignificat aduerſus, contrà, ... Item ſuper, ... κεφαλῆς ...

κάθημαι. In laudem vtitur Æſchin. πολὺ δὲ ἔπαρθε ἐκ καὶ τῆς ὁμοτίμας πόλεως, id eſt, etiã apud Dialecticos valet δὲ, τὸ ζεῦν λέγεται κατ' ἀνθρώπου. Item per, & eſt iuriſiurandi nota, εἰ δὲ κατ' κεφαλῆς ἢ χλωρῶν ἢ πλατάνου ἐνόμνυσι, Luci. Item inuicis. Alex. Aphr. πίπτειν κατ' τῆς γῆς, in terram cadere, φέρεσθαι κατ' κρημνῶν, in præcipitium delabi. Nonnunquam ἀπὸ, id eſt, ab, de, apud poetas. Homer. κατ' οὐλύμποιο καρήνων. Et Odyſſ. ξ. βαλέειν κατ' πέτρης, de ſaxo præcipitare. Matth. cap. 8 κατ' κρημνοῦ, de præcipitio. κατ' τῆς ἁμαρτίας διὰ παθητῆς, Nazan. in Orat. Deo tollendi noſtri peccati cauſa patibili. κατ' αὐτὸ τοῦ ὕδατ, ſub. Theophraſt. hiſtor. lib. 2. & lib. 1. cap. 10. κατ' γῆς ἀποπέμπω, ſub terram mitto, Ariſtop. vide Καταβάζω. καθ' ὑμῶν ἔστω χάρις, gratia erit nobiſcum, in Epiſt. 2. beati Ioannis. κατ' τοῦ θεοῦ ἐξορκίζω σε, adiuro te per Deũ. cap. 27. Euang. Matthæi. καθ' ἱππων ἀλξαντες, id eſt, ἐκ τῶν ἵππων ἐφαλλόμενος, Homer. κατ' τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατέχει, illi in caput effudit, cap. 14. Euangelij Marci. οἱ κατ' λυσίαν, qui fuerunt tempore Lyſiæ, Hermogen. κατ' τοῦ μονογενοῦς τιμᾶν τὸν πατέρα, Nazanzen. in Orat. in iniuriam Vnigeniti colere Patrem. κατ' τοῦ νώτου ξαίνει, dorſum verberat, Demoſthen. κατ' οὐρανοῦ, de cælo. κατ' παντὸς εἰπεῖν, in vniuerſum dicere. κατ' πάντων κοινὸν ἐστι, omnium commune eſt, Ariſtot. 6. Animal. κατ' τῶν πετρῶν ἱέναι, de petris proiicio, Plutarch. in Theſeo. κατ' πολλῶν κειμένας προσηγορίας, multis impoſitas appellationes, Nazanz. in Orat. κατ' στύλον φέρε, produc iuxta columnam, in Epigramm. Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 7. de nucis auellanis. ἡ δὲ τοῖς καρύοις κατ' ὄνειδα στεφάνῳ γίγνεται, συμπεφυκυῖα κατ' τοῦ μίσχου, iuxta pediculum compreſſa. vbi tamen Gaza ſuper expoſuit. κατ' τείχεος κάτω ἱέναι, e muro præcipito, Herodot. κατ' τοῦ τείχεος κρεμασθῆναι, è muro ſuſpendiſſe, Idem. κατ' τοῦ αὐτοῦ ὄντα, quæ ſunt eodem modo, Gaza libro 3. Gramm. κατ' τῆς τραπέζης καταπάσσας, per menſam ſpargens, Ariſtophan. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, de vobis, Demoſthen. ποιεῖ ὑψηλὰ κατ' αὐτὸ τοῦ ὕδατ, ſuper Theophraſt. hiſtor. 2. cap. vlt. κατασπεῖρουσι κατ' τοῦ κρυοῦ τῆς θαλάσσης. ſic etiam dixit καθ' ὕδατος, ſuper aqua, hiſtor. lib. 4. cap. 11. Accuſatiuo iuncta ſignificat ſecundum, κατ' ἀρετὴν πραχθεῖσαν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν, actio honeſta Ciceroni. Quo & ſimilitudo notatur, 1. Petri cap. 1. κατ' τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ. Sic apud Terent. in Eun. Collaudaui ſecundum facta & virtutes tuas. vulgò *ſelon*. Item. per, ſeu inter Odyſſ. ξ, κατ' ἰσσαλία κεῖμεθα, iacebamus inter virgulta, in virgultis. Ariſtotel. de mundo, τὸν πόντον ὁ μὲν βορρᾶς ὡς κατ' τὸ βόρειον κλίμα, in Aquilonari tractu ſeu ad tractum, &c. κατ' μίαν προθυμίαν ἀνατρέπειν, dixit Ariſtoteles ibidem, id eſt, vno obnixu ſubuertere, Philo de mundo, κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, ad Dei imaginem factus eſt homo. κατ' τοὐναντίον ab eodem dicitur, pro in diuerſum, & è contrario. αἱ κατ' τὸ σῶμα ἡδοναί, id eſt, corporis voluptates. Plato libro primo de Republica, κατ' τὴν χρείαν, ad neceſſitatem, Idem ibidem, οὐ κατ' χρείαν ἀπολαύοντες, οἱ ἔργοις αὐτῆς, οὐ κατ' τὴν χρείαν, non vſus cauſa, aut neceſſitatis. μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον, humana forma maius, Idem 2. de Republic. Aliquando tempus. καθ' ἡμᾶς ἐγένετο, noſtris temporibus fuit. Sophocl. σὺ δὲ ἀεὶ καθ' ἡμέρας ἀεί ἐν ἡλικίαν, id eſt, noſtra ætate. Item per. κατ' τὴν ἀγοράν. Item ad, circa, in, vt τεῖνειν κατ' ὀξείας γωνίας, ad angulos acutos quatere, Ariſtot. κατ' φορὰν. Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 11. κατ' τὸν ὀχετὸν, circa aquæductum. Et voluntatem, κατ' θέλημα, è voluntate Dei. Item pro, Ariſtotel. de mundo, κατ' τὴν τούτων ὁμοιότητα, pro harum rerum ſimilitudine, vel à ſimilitudine, Plato 1. de Repub. κατ' τὴν τέχνην κυβερνήτης καλεῖται, ab arte gubernator vocatur. Chryſoſto. καὶ κατ' δύναμιν λέγειν, ἀεὶ τοῦ πράγματος, de re pro viribus diſſerere. κατ' τὴν ἀγορὰν, in foro, Demoſthen. κατ' αἰνείαν, haud ſecus ac Æneas verſor. κατ' πᾶσαν αἰτίαν, qualibet ex cauſa. μείζω ἢ κατ' ἀμφίπολιν εὐποιήσειν ὑμᾶς, maiora beneficia vobis quam pro Amphipoli facturum, Demoſthen. κατ' ἀμφω, vtrinque, vtrobique, coniunctim. κατ' ἄνδρα, viritim, ſingulatim, id eſt, καθ' ἕκαστον, Demoſthen. κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰς ὑπέσχετο, viritim aulicis largitiones pollicitus eſt, Plutarch. in Galba. ἃ δ' ἐστι κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν, quantum iuuenis præſtare poſſis, Euripid. τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. κατ' τὴν ἀξίαν, pro merito. ὁ κατ' ἀρετὴν, virtute præditus. κατ' αὐτὸ, eodem tempore, Plato libro 1. de Repub. ἰατρὸν καλεῖς κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἁμαρτάνει, medicum vocas quatenus peccat? &c. id eſt, τότε ὅταν ἁμαρτάνῃ, vt ibid. mox. κατ' αὐτὸ τοῦτο, ob id ipſum. Demoſthen. κατ' αὐτὸ, non coit, non coaleſcit. δύο καθ' αὑτὰ, duo ab illis diſtincta. κατ' αὐτὰ, eodem modo. κατ' τὸ βάθος παντὸς ὁ περιέχων, qua continens. κατ' τὴν βασιλείαν, regiæ poteſtati reſpondet, Ariſtotel. libro 5. Politic. κατ' βιβλίον, per libros ſingulos. κατὰ βορρᾶν ἑστηκώς, id eſt, κατὰ τὸ φερόμενον τοῦ βορέου, Thucydid. Aquiloni obnoxius, Valla. κατὰ βραχὺ, paulatim ſenſim. Κατὰ pro quantum: vt cum dicitur quantum ſpectat, quod attinet ad. Sic apud Herodot. in Clio. κατὰ δὲ τὴν ἀμφισβήτησιν τοῦ μαντείου ἐπίσχισιν, ἐν ὅσῳ εἶπεν ὅ, τι, &c. Sic ad Corinth. 2. cap. 11. κατὰ ἀτιμίαν λέγω. κατὰ τὸ κατ' τὰ

γάλβαν, hæc ſunt quæ ad Galbam attinent, Plutarch. in Galba. κατ' γένος, & κατ' διαθήκας, ex propinquitate, & ex teſtamento vel tabulis petere, Bud. Comment. κατ' γῆν, terreſtri itinere, Thucydid. κατά γε μὴν ἐμὴν, mea quidem ſententia, Hermogen. δῆλον δὲ, κατ' γε, ὅπερ ἐν ἰλιάδι, manifeſtum eſt quod in Iliade fecit mentionem, Herodot. κατ' γνώμην, propria ſponte. μείζω ἢ κατ' δάκρυα, maiora quam quæ lachrymis oſtendantur, Thucydid. κατ' δαίμονα ἢ τύχην τινα, forte fortuna. τὸ κατ' τὴν διφθέραν, Lucianus. κατὰ δὴ, in hunc modum. κατ' δεύτερον, ſecundo loco, Hermogen. ἡ μὲν οὖν ὡς εἰπεῖν ... κατ' δύναμιν ..., id eſt, ... in bellicis rebus Diomedis fuit æmulus, Philoſtrat. κατὰ δύναμιν, pro viribus. Plato Epiſtola 6. dicit, κατὰ δύναμιν ὡς οἷόν τε πλειστάκις, &c. pro viribus quàm ſæpiſſime fieri poteſt. κατὰ δύο, bini. Plato in Epiſt. ... καθ' ἑαυτὸν, ſeorſum, per ſe, ex ſeipſo, aliis exceptis, τὸ καθ' ἕκαστον γένος, ſingulare genus. καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν, Thucydid. ... καθ' ἕκαστα, ſingula alia. Idem. καθ' ἕκαστον γνῶναι, ſingulatim cognoſcere. καθ' ἑκάστους ... ἐνθυμεῖσθαι, & ſinguli & vniuerſi cogitate, Thucydid. & alio loco, ... καθ' ἕκαστον, omnibus & ſingulis. κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, ſeu κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, Phryni. ὁ κατ' ἐναντίας, illis oppoſitus, Thucyd. κατ' εἴκοσιν ... icenos viros educo, Idem. τὸ κατ' ἐμὲ, αὐτὸ ..., Paulus ad Ro. c. 1. ... id eſt, ἐγὼ πρόθυμός εἰμι. Et pro τὸ δὲ κατ' ἐμὲ dicitur τὸ δ' ἐμὸν ..., id eſt, ὑμεῖς, Galen. τὸ δ' ἐμὸν. Sic τὸ κατὰ τὸν θεὸν Gregorius dixit pro Deo. Κατ' ἐμὲ, è viribus meis, & pro facultatibus. Syneſius, ... ἐμὴν τοῦ πράγματος, conſentaneum mihi & pro facultatibus meis. Lucian. ... κατ' ἐμὲ ... Κατ' ἐμὲ, ἢ τὸ ἐμὸν, quantum in me eſt, pro virili. Item, κατ' ἐμὲ, vt mea fert opinio, Herodot. Item pro mea ſorte & conditione, in Epigrammat. οἱ κατ' ἐμὲ, mei æquales, Xenoph. κατ' ἐμὲ ..., meãrum eſt virium, Budæus in Epiſtol. prioribus. κατ' ἐμὲ δὲ ... per me illuſtris eris, Euripid. κατ' ... Hom. id eſt, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, pro viribus meis. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, quantum in me ſitum, quod in me poſitum, quod ad me attinet, pro virili, ... Syneſ. ... κατ' ἐμαυτὸν λέγειν μείζω λόγον, verba maiora me, id eſt, meo captu, vel quàm me deceant. κατὰ τὴν ἐμὴν, mea ſententia, meo iudicio. κατ' ἀξίαν τιμῆς χωρεῖ, Ariſtoph. κατὰ τοὺς ἐμπλέοντας, pro dignitate nauigantium. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, ſigillatim omnia, Xenophon. κατ' ἐνιαυτὸν ἑκαστὸν πορεύεται, per ſingulos annos vadit, cap. 6. lib. 1. Reg. κατὰ τὸ ἑξῆς, deinceps. κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam. κατ' ἔπος, in ſingulis verſibus, Ariſtophan. κατὰ ἐνακόσια ἔτη, fermè nongenti anni. ... καθ' ἡμᾶς, vt temporibus noſtris, hoc ſeculo duntaxat, quantum hæc ætas efficere poteſt. κατὰ θεὸν, ſubitò, ex inſperato, diuinitus, Ariſtophan. in Equitibus. ... κατὰ θεὸν ..., Interp. ... κατὰ θεοῦ ..., tempore, vulgò *à point & de bonne fort*. i. e. κατὰ θεὸν, Dei exemplo, Dei in morem, Dei nutu. κατὰ θεὸν ἥκεις, Dei nutu venis, Herodot. κατὰ θεὸν νοσεῖ, Euripid. Deo inſanit, id eſt, Dei impulſu. κατὰ θεὸν interdum ſic dicitur, vt κατὰ τύχην ἢ κατὰ δαίμονα, inſtinctu diuino, diuinitus. Plato in Euthyd. ... κατὰ διάνοιαν, pro animi ſententia. Iliad. ... Κατ' ἰδίαν, ſeorſim, ſecretò, priuatim, ſemotis arbitris. κατὰ ἱστία φέρεται, per vela fertur, in Epigramm. κατ' ἰχθὺν καθαρισθεὶς, Budæus in Epiſtolis prioribus. Κατὰ κάθετον, ad perpendiculum, ad lineam Cicer. κατὰ τὸ καρτερὸν, acriter, Ariſtophan. κατὰ κοινὸν, communiter, communi aſſenſu, Demoſthen. κατὰ καιρὸν, opportune, commodum. κατὰ κόσμον, decorè Cicer. κατὰ κρατος ἀλῶναι, funditus excidit. κατὰ κώμας, vicatim, pagatim. κατὰ λέξιν, ad verbum. κατὰ λόγον, rectè: item pro rata parte, pro proportione. Ariſtot. in hiſt. Anima. ... κατὰ λόγον ... μείζω ..., ὁ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. ὁ κατὰ λόγον στρατὸς, tantulus exercitus, Thucydid. κατὰ λόγον ἐν δίκῃ τὸ ἐλθεῖν, probabili & iuſta de cauſa veni, Plato Epiſt. 7. κατὰ μὲ ... me veneficio læſiſti, Herodot. κατὰ μέγεθος, pro magnitudinis proportione, Gaza κατὰ μὲν, &c. κατὰ δὲ, & c. tum, tum, hinc, illinc. κατὰ μέρος, partim, particulatim, vel ſingulatim. κατὰ μέρος ἀδικεῖν τῶν τοιούτων κακουργημάτων, Plato dicit 1. de Republic. huiuſmodi ſcelera ſigillatim patrare. Item κατὰ μέρος, per vices, Demoſthen. κατὰ τὸ σὸν μέρος, per te, Plato Epiſtola ſeptima. κατὰ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ ... ὕπαγε κατὰ μεσημβρίαν ..., vade meridiem verſus, ad meridiem, cap. 8. Actorum Apoſtol. κατὰ μῆνα, ſingulis menſibus, tempore menſtruo, Demoſthen. dicitur & κατὰ μῆνας, apud Platonem κατὰ μίαν, ſigillatim. κατὰ μικρὸν, paulatim, paulliſper, leniter, ſenſim, aliquantulum, modicè. Κατὰ μικρὸν ἧττον, minus atque minus, id eſt, ἔλαττον ἐν προσθήκαις, ... cui contrarium κατὰ μικρὸν μᾶλλον, magis atque magis

giſ,id eſt, [illegible] κατὰ μοῖραν, naturæ ſponte concedere, ſecundum fatum, ſiue vt Virgilius dicit, [illegible]. κατὰ Μύγδονα, temporibus Mygdonis, Philoſtrat. κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀποθανόντων [illegible], plura arma quàm pro numero cæſorum capta ſunt, Thucydid. κατὰ νῆας ἴεν, adiit naues, Homer. κατὰ θυμόν, pro animi ſententia. Plato, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, pro mea voluntate. κατόπιν, à tergo. Κατ᾽ οἴκους, ſingulis familiis, domeſticatim, per ſingulas domos, dicitur etiam κατ᾽ οἶκον. ἐν ταῖς κατὰ Οὐιτέλλιον ſτάσεσι, in Vitellij ſeditionibus, Plutarch. κατ᾽ ὀλίγον, paulatim, pene, minutatim, ſenſim, [illegible]. dicitur & ἐκ τοῦ κατ᾽ ὀλίγου, pro eodem à Philone. κατ᾽ ὀλίγους, ſeorſum alij ab aliis, in paucis, Hermogen. κατ᾽ ὄρεσφι, in montibus. κατὰ ὄρεσφι, pro κατὰ τῶν ὀρῶν, de montibus, Homer. κατ᾽ οὐδὲν εἰδέναι [illegible] σαφῶς, nequaquam certò ſcire, Lucianus de Luctu. κατ᾽ ὕστατον, poſtremò, à tergo. κατ᾽ ὀφθαλμοὺς λέγειν, dicere in conſpectu & in faciem, ob oculos. κατ᾽ ὀφθαλμούς σοι λέγει, tibi coram verba facit, Ariſtophan. Κατὰ πάντα, in omnibus, Demoſthe. κατὰ πάντα τετρύχωμαι, prorſus exhauſti, Thucydides. κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum noſtrorum memoria. κατὰ πλῆθος δεδοκιμασμένοι ἦσαν καὶ κατὰ ἄνδρα, vniuerſi & ſinguli viri erant probatiſſimi, Philoſtrat. κατὰ πόδας, per veſtigia, Xenophon. θηρατέος οὐ κατὰ πόδας ὥσπερ ὁ λαγώς, non venandus veſtigiis eius inſiſtendo, vt lepus. κατὰ πόλιν, in vrbe: ſic exponitur capite viceſimo quarto Actorum Apoſtolicorum, & rectè meo iudicio. τὰ κατὰ τὴν πόλιν, Iſocrates, quæ in vrbe aguntur, quæ ad ciuitatis ſtatum pertinent: ſic Moſellan. ἐν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτήν, in iis quæ pertinent ad vrbem ipſam, Demoſthen. κατὰ πόλεις, καὶ κατ᾽ ἔθνη, oppidatim, Idem. κατὰ πόλεις [illegible], id eſt, ſingulos [illegible], Thucydid. κατὰ πολύ, frequenter, Demoſthen. κατὰ πολλοὺς τρόπους, multis modis, multis de cauſis, Idem. κατὰ ποταμόν, ſecundo flumine. Κατὰ πολύ, idem quod [illegible] πολύ, admodum, valde, permultum. κατὰ πρόσωπον, in faciem, palàm, in conſpectu omnium. Κατὰ πρῶτον λόγον, primaria ratione & cauſa, & per ſe: vt κατὰ δεύτερον λόγον, ſecundaria & per accidens, Alexander Aphrod. in primo Problem. Κατὰ προαίρεσιν, conſultò. Κατὰ ῥοῦν, Plutarc. κατὰ σέ, vt tu, qualis tu, Lucian. κατὰ σὲ ταῦτα οὐκ ἐστί, hæc te non decent, Idem. [illegible] ὁ κατὰ σὲ [illegible], à Theologo multo quam tu ſis meliore. Nazianzen. in Oratione. κατὰ σμικρόν, idem quòd κατὰ μικρόν. Plato primo de Republica. κατὰ σπουδήν, celeriter, feſtinanter. κατὰ σταγόνα, guttatim, Alexander Aphrodiſ. κατὰ στόμα, tranſlatè, pro in initio, κατὰ τὸ στόμα [illegible], id eſt, [illegible], Ariſtophanes. Κατὰ στοῖχον [illegible], Thucyd. recta ſerie porrigi, non alternante ſitu. Κατὰ συμβεβηκός, per accidens, vt [illegible] λέγεται. κατὰ συνθήκας [illegible], ex conuentu adfuerunt, Herodot. κατὰ σφαγάς, per immolationes. κατὰ σφι, pro αὐτῶν, Heſiodus. κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμα [illegible], ab iis ſic ater ſanguis in terram fundebatur.

Κατὰ τὰ αὐτά, Atticè dicitur, pro κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. κατὰ ταὐτά, pariter, itidem, Plato de Legibus. [illegible], daturum obſides, ſingulis talentis in ſingula capita obſidum taxatis, Thucyd. κατὰ τάχος, confeſtim. κατὰ τῆς τέφρας βαθείας εὑρεθῆναι, in alto cinere reperiri, Plutar. in Romulo. κατὰ τέχνην [illegible], affabre factus, Lucian. κατὰ τὴν ἐμήν, mea ſententia: quod & plena oratione effertur κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, Plato. κατά τι, quadantenus, propter quid, quamobrem, Ariſtophan. Κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, id eſt, libro ſeptimo. κατὰ τόπους, pro conditione locorum. Item ſingulis locis, capite vigeſimo quarto Euangelij Matthæi. κατὰ τοῦτο, ea gratia. κατὰ τρεῖς [illegible], terni adiungebant ſe, Plutarchus in Galba. Κατὰ τρόπον, commodè, decenter. Plato in Hippia maiore, [illegible]. κατὰ τύχην, id eſt, ἀπὸ τύχης, caſu quodam. οἱ καθ᾽ ὑμᾶς ποιηταί, veſtrates poetæ. κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν [illegible], pro modo facultatum. οἱ κατ᾽ ὑπεροχὴν νόμοι leges quę ſunt circa exceſſum, Ariſtoteles quinto Politicorum. κατὰ ὑπέσχετο [illegible], quemadmodum à principio ſpoponderat, Herodot. Κατὰ φῦλα, tributim. κατὰ φῶς [illegible], in luce faciebant, Xenophon. κατὰ χειρὸς ὕδωρ, eam manuum lotionem vocabant quæ ante cœnam fiebat, ſicut poſt cœnam [illegible]. vide Eraſmum in Chiliadibus. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Homer. Iliad. γ, in terram figens oculos, humi oculos defigens. κατὰ χρέος. vide χρέος. κατά, ſecundum, vel in, deeſt interdum, Gaza lib. 4. Κατὰ in compoſitione ſubiectionem quandoque ſignificat, vt κατείδωλος, obnoxius ſimulachris. Habitudinem quoque affert, vt [illegible]. Interdum maiorem ſignificationem [illegible] & καταμανθάνω, id eſt, perdiſco. Κατὰ vt in [illegible], id eſt ὑπό, ſub. Nonnunquam in malam partem accipitur, καταφρονῶ. Quum poſtponitur mutat accentum, vt [illegible], ſicut & aliæ Præpoſitiones diſſyllabæ, præter διά, ne Accuſatiuus à Ζεὺς eſſe videatur.

Κἆτα, pro καὶ εἶτα, & deinde. Item κἆτα [illegible], vt ſcribit Chryſoloras, pro itá ne.

Καταβα, pro κατάβηθι. Ariſtophan. in Veſp. κατάβα, κατάβα, [illegible]. Interp. notat morem iudicum, qui κατάβα dicere conſueuerant [illegible] τοῖς λόγοις.

Καταβάλλειν [illegible], Ariſtophan. [illegible].

Καταβασμός, οῦ, ὁ, deſcenſus.

Καταβαίνω, deſcendo, regredior, deuenio, ſubſideo. καταβαίνειν εἰς [illegible], Demoſth. ei opponitur ἀναβαίνειν. κατέβη, deſcendit, Ariſto. [illegible]. κατεβήσετο, Homer. καταβέβηκε, deſcendit, capite 28. Euangelij Matthæi. [illegible], Chryſoſtom. de orando Deum. omnia illinc bona eſſe defluxiſſe. καταβαίνειν [illegible], Xenophon. [illegible] eſt καταβῆναι, Homer. Idem in Necya, [illegible]. μὴ καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος, de ſuggeſto ſeu tribunali deſcendens, Demoſthen. [illegible], deſcendere oportet, Plato.

Καταβάλλομαι, fundamenta iacio, primordia cõſtituo: vt [illegible] ἀρχὴν [illegible], Plato. καταβάλλεσθαι λόγον, ſententiæ fundamenta iacio. Ariſtot. lib. de mundo. καταβάλλεται [illegible] βιβλιοθήκην, conſtruit bibliothecã, capite ſecundo libri ſecundi Machab. cor. ſic Budæus in Epiſtolis poſterioribus. Pro fundo: & tranſlatè, Gregor. [illegible], materiam & argumenta rerum præſtruit, & quaſi fundamenta iacit. καταβαλλόμενοι θεμέλιον, iacientes fundamentum. Paulus capite ſexto ad Hebræos. καταβάλλεται πρὸς ταῦτα λόγος, ad ipſa ratio iacitur, id eſt, ſtruitur, Ariſtot. 3. Rhetoricis. καταβάλλεται [illegible] πυρός, locis frigidis triticum committitur, Theophraſtus 3. de cauſis plantarum. nam καταβάλλειν & καταβάλλεσθαι σπέρματα dicitur, pro iacere ſemina. Chryſoſtomus ad Roman. 6. [illegible] καταβάλλεται λόγον. Καταβάλλεσθαι etiam eſt ordiri & pręmoliri auſpicarique. Idem Theophraſtus in tale Cauſis, [illegible]. Chryſoſtomus capite 1. ad Epheſios, πρὸ τοῦ κόσμου καταβληθῆναι, antequam mundi iacta eſſent fundamenta & primordia. Themiſtius in 6. Phyſicon, ὅτε τὰ θεμέλια κατεβάλλοντο, [illegible], cùm iaciebantur fundamenta. Idem καταβάλλεσθαι videtur ſumpſiſſe pro moliri & ab integro texere, quaſique ab elementis ordiri, in exordio Poſter. analyt. [illegible]. Plutarchus. [illegible] καταβαλλόμενος, id eſt, ὁ πρῶτος [illegible], author & conditor. καταβέβληται [illegible] δόξης, à [illegible] externa gloria excidit, Nazianzenus. vnde καταβεβλημένος, abiectus, ſiue deiiciens. vt καταβεβλημένοι [illegible], ſpiritu abiecti & demiſſi. [illegible], Ariſtoteles octauo Politicorum. Aretinus, diſciplinæ quas diximus.

Καταβάλλω, deiicio, abiicio, negligo, [illegible], deſtruo, diruo, opprimo, proſterno, [illegible], macto, Iſocra. [illegible], id eſt, victimas proſternere & interficere. καταβάλλω, telis peto & obruo, ſterno. Polybius in [illegible]. Plutarchus in Cimone, [illegible]. Xenophon, [illegible], pro demitto & deiicio. Plutarchus, καταβέβληκα ἐμαυτὸν εἰς [illegible], vt vnum neglectorum & deſpicabilium. καταβάλλω [illegible], baculum deiicio, depono & relinquo, Ariſtophan. καταβαλῶ [illegible] προφήτας, prophetas ignominia notabo. Nazanzenus. Eſt etiam ſoluo & pendeo, ἐκτίνω, κατατίθημι: [illegible] καταβάλλειν τὰς καταβολάς, menſtruas penſiones vectigalium ſoluere, Demoſthenes. καταβάλλω τὸ ἀργύριον, numero pecuniam. καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων, pro vuis tibi drachmam impono, Philoſtrat. in Heroicis. καταβάλλειν τὰ ναῦλα, naulũ ſoluere, Lucianus. [illegible], quum viginti talentis Corinthios mulctaſſet, Plutarchus in Themiſtocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας χρυσίου καταβαλεῖν, auri mille libras pendere. Eraſmus dependere exponit. καταβάλλω σε εἰς συμφοράς, te in calamitatem præcipito, redigo, Euripid. καταβάλλω εἰς οὐδέν, in nihilũ redigo, Heſiodus in Theogonia, [illegible], pro εἰς πόντον dixit, deiicit in pontum. καταβάλλειν εἰς φόβον, terrere. Plato. [illegible] φόβον [illegible], nobis metum iniecerunt. καταβάλλειν εἰς ἀπορίας καὶ ἀνάγκας, [illegible] ſubiicere & difficultati, Platoni Epiſtola ſeptima. καταβάλλειν τῇ γῇ τὰ σπέρματα, terræ mandare ſemina, Aphthon. Hinc καταβολὴ ſementis, [illegible]. Baſil. [illegible] σπέρματα καταβαλὼν [illegible]. Chryſoſtomus epiſt. primæ ad Corinthios 15. [illegible]. Dicitur etiam voce paſſiua [illegible] pro eodem [illegible] τὰ σιτία τῇ στρατιᾷ, commeatum exercitui comportare, Herodot.

Καταβάπτειν τρίχας, crines inficere, Baſil. in Epiſt.

Καταβαπτίζω,μ.ίσω,π.ικα,&
Καταβαπτίζω, demergo, obruo, opprimo, ſuffoco, Actiuu. Accuſatiuo.
Καταβαπτιστής,οῦ,ὁ,ſubmerſor,vt ita dicam.
Καταβαρέω,degrauo,peſſum premo.
Καταβαρύνω,onero,grauo.
Καταβάς,άντος,ὁ,deſcendens.
Κατάβασις,εως,ἡ, deſcenſus. Lucæ capite 19. πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ ὄρους.
Καταβάτης,q.deſcenſor, decliuis. Heſychius. ὑπὸ τοῦ ἅρματος ὑποβάτας.
Καταβαυκαλήσεις,αἱ,nutricum cantilenæ,αἱ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαί,Athen.lib.14.compoſ. ex βαυκάς ſeu βαυκαλᾶ. vnde apud Heſych κατεβαυκάλησεν,κατεκοίμισεν,i.ſopiuit nutricum more quæ cantilenis puerulos ſopiunt.
Καταβεβαιόομαι,οῦμαι,affirmo,Plut.
Καταβεβλακευμένως,ſegniter,diſſolutè,Ariſtoph.in Plut. κατάξομαι δή τινα προθύμως ἅπαντα κοὐ συντετογμένως οὐδὲ καταβεβλακευμένως.Interp.βραδέως ἢ τρυφερῶς.vide βλάξ & καταβλακεύω.
Καταβέβριθα,ſum onuſtus.Heſiod.οἶες μαλλοῖς καταβεβρίθασι,velleribus oues ſunt onuſtæ graues:à βρίθω.
Καταβεβρωμένος,comeſtus,abſumptus.
Καταβλαβέντες,οἱ,ſaucij.
Καταβιάζομαι, ſupero,vinco : item vrgeor, opprimor, Depon. καταβιάζεται ἀπ᾽ ἐκείνου, ab illo opprimitur, Plutarchus in Theſeo.
Καταβιβάζω,μ.άσω,π.ακα, deſcendere iubeo, demitto, ſubdiuido, Actiu. Accuſat. κατὰ μικρὸν καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ſenſim ad oram maritimam deducit ciuitatem, Plutarchus in Themiſtocle. κατεβίβαζεν ὄρθρου τοὺς ὁπλίτας καὶ παρέταττεν ἐν τοῖς πεδίοις, diluculò armatos deduxit, & loco campeſtri in aciem diſpoſuit,id eſt, in ima montis duxit.καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, à præceptore pueros circa mœnia cauſa deambulandi atque ſeſe exercendi produci,id eſt,deduci, Plutarc. in Camillo. καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῷ ἕψεσθαι, ad tertias decoctum, id eſt, quod decreuit & imminutum eſt ad tertiam partem,Dioſc.l.4.Matth.cap.11.ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα,ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ,vſque ad inferos depriméris.
Καταβιβρώσκω,exedo,deuoro:vnde καταβρῶξαι,apud Apolloniū, id eſt,καταφαγεῖν.
Καταβιῶ,vnde à καταβιόω,ῶ,quod eſt vitam tranſigo,vel vitam ad exitum perduco.Herod.& Plut.
Καταβιοτεύω,vitam agere.
Καταβιώσας, vita defunctus,Plutar.in Lycurgo.
Καταβίωσις,εως,ἡ,tenuis victus,repreſſio vitæ.
Καταβλακεύω,μ.εύσω,π.ευκα,torpeo,inutilis ſum, Neutrum Abſol. vnde καταβεβλακευμένος, ſtupidus,Greg.περὶ θεολογίας, τὸ δὲ πρᾶγμα τοῦτο οὐ τῶν σφόδρα εὐκόλων, πάντως ἀδύνατον καὶ ἀνέφικτον, μὴ ὅτι τοῖς καταβεβλακευμένοις καὶ χάμαι ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς λίαν ὑψηλοῖς τε καὶ φιλοθέοις, id eſt, ſupinis & in mollitiem inertiamque effuſis. Sozomenus ſcribit Conſtantinum τὰς ἀκολάστους καὶ καταβεβλακευμένας μίξεις coercuiſſe, quas ante eum nemo prohibuerat.Id non de concubinatu, ſed de inceſtis nuptiis accipiendum tradit maximus Iuriſconſultus Cuiacius Obſeru. lib.8.cap.27. hinc καταβεβλακευμένως. Dicitur & καταβλακεῦσαι, τὸ ἐκθυμῆσαι, δαπανᾶν μαθήματα apud Hippocr.καταβλακώδες ſcriptum, id eſt,καταπλαγμενῶδες.
Καταβλάπτω,lædo,euerto,Nazanz.in Orat.Accuſat.
Καταβλίθει,Heſych.& καταπίνει,deglutit.
Καταβλέπω,deſpicio.καταβλέπειν εἰς τὴν γῆν,deſpicere in terram, vt ἀναβλέπειν εἰς ἥλιον,Pollux.
Καταβεβλημένος,fundatus.Budæus in Epiſtolis poſterioribus:à καταβάλλομαι.
Καταβλήματα,τά,aulęa in ſcena,quibus fabulæ argumentum depictum proponebatur, ὑφάσματα, ἢ πίνακας ἔχοντα γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους, Pollux libro 4. κατάβλημα apud Hippocrat. Galenus exponit περίβλημα ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον τῷ ὑποκειμένῳ ἐπιδέσμῳ.ſeu τὸ κατὰ πάντων ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον : apud Hippocr.inquam in lib.de articul. vbi dicit ξυνάψαι τὸ ἱμάντας κατὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ ταῦτα περὶ τὸ μέτωπον φθάνειν κατὰ ἴνα, καὶ καταβλήματα χρὴ εἰς ἀτρεμίην τοῦ δεσμοῦ.
Καταβλάξ,Heſych.eſt μάταιος.
Καταβλητέον χρέος,reſtituendum eſt debitum.
Καταβλητικός,ή,όν, deiiciendi & proſternendi vim habens. apud Xenoph.
Καταβληχάομαι,ῶμαι,pro βληχάομαι,Theocr.
Καταβλώσκω,κατατρέχω,ὑποφεύγω, Heſychio percurro,ſeu decurro in,& ſubterfugio.
Καταβοάω,ῶ,vociferor.clamore proſequor,Plutarc.in Lycurgo, κατεβόων τῶν Ἀθηναίων,contra Athenienſes vociferabātur,Thucyd.κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, in eum ſunt Tribuni pleb.in concione vehementer inuecti,Plutarc.in Fabio. Eſt enim & καταβοᾶν,accuſare, κατηγορεῖν. Appianus in Iber. Ἰβηρικὰ,οἱ γείτονες αὐτοῦ ζακανθαῖοι πρὸς (legend. non πρὸς,ſed ζακυνθαῖοι,vt in Annib.initio,vbi hæc eadem) καταβοῶσι. κατεβόων αὐτοῦ οἱ Λακεδαιμόνιοι,cum accuſarunt Lacedæmonij,Plutar.in Themiſt.πάντας ἐπ᾽ αὐτὸν ἐξαιρόμενα καταβοᾶν καὶ ἀγανακτεῖν, i. in eum omnes clamoribus ac tumultu inſurrexiſſe,Idem. καταβοήσεσθαι αὐτοῦ πρὸς τοὺς πολίτας,cum ciuibus delaturum,i.accuſaturum.expon.& imploro apud Plutarc. καταβοᾶ τὴν βακχιάδου:Καταβοάομαι, idem quod act.vox reclamo. Ariſtoph.partic.καταβεβοημένος(inquit Bud.)dicitur qui omniū clamore in inuidiam vocatur App.in 5.ciuil.vid. καταβοάομαι.
Καταβοή,ῆς,ἡ,& Καταβόησις,ἡ,clamor,reclamatio,querela, κατηγορία.καταβοὴ ἡμῶν,querela aduerſus nos, Thucyd.καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς Λακεδαίμονα,inuidiæ cauſa, quæ apud Lacedæmonē flagrat,Idem.item ἀξιούμενος δὲ καταβοῆς ἐπ᾽ ὀλίγον ὑπὲρ ἡμῶν.
Καταβόθρα,ramus,Heſych.
Καταβολή,ῆς,ἡ,conſtitutio,ſucceſſio,ſolutio. Ariſtot.2. OEcon. αἱ καταβολαὶ τῶν προσόδων,prouentuum repræſentationes & penſiones,Demoſth.κατὰ Νεαίρας,δεῖν αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον,pendere pēſiones.ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, in numerandis ſeu ſoluendis tributis, Chryſoſtom.de officio Epiſcopi.Item fundamentum,ſtructura,& molitio: à καταβάλλομαι.vnde apud Ioannem 17 & Paul.ad Epheſ.cap.1. πρὸ καταβολῆς κόσμου,i.ante iacta fundamenta mundi,ante molitionem mundi,alij conſtitutionem transferunt. Eraſm.adnotat cap.13.Euang.Matth.hoc nomen eſſe dictum à deiiciēdo,videlicet quum in imo iacitur fundamētum.Præterea acceſſio & impetus febris:à καταβάλλω,propendo. καταβολὴ πυρετοῦ,febris acceſſio,Demoſt.καταβολαὶ τῶν πυρετῶν, acceſſiones febrium,Galen. quæ & εἰσβολαὶ τῶν πυρετῶν, eidem paulò pòſt dicuntur. Apud Platonem in Hippia minore, οἶσθα ὅτι ἐγώ σοι καὶ πρότερον δοκεῖ μοι τοῦτο, ᾗ πλανῶμαι περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω διὰ τὸ μὴ εἰδέναι. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθε, in præſenti verò res mihi redit ad quandam veluti circuitum alternantis opinionis, & rurſus repetit & refricat morbum animi addubitantis & hæſitantis.Sic Ariſtot.Meteorol.1,ἕως ἂν ἔλθῃ πάλιν ἡ καταβολὴ τῆς περιόδου τῆς αὐτῆς.Metaphora ſumpta ab eorum ſimilitudine,quibus ſtatis diebus in orbem redeūtibus certas ſummas pecuniarum dependere ſolenne eſt, vt ſunt αἱ καταβολαὶ τῶν πλουτούντων. πολέμου καταβολή apud Ioſep. belli fundamentum,vt ſalutis & pacis μεταφορικῶς Cicero.Itē pro calumnia in eo verſu iambico, qui inter dicta & ſententias Cleobuli ſapientis habetur, ἡδὺ εἰς καταβολὴν τοῦ βίου λυμαίνεται.καταβολὴ σπέρματος,ſementis,σπορά,ſeminis emiſſio.11.ca. ad Hebræ.πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. Sed interpretes non videntur conſiderare ὅτι καὶ ὁ γάμος σπερματίζει,ſine quo opus inane.ἐκ καταβολῆς παιδὸς ἢ ἀναχώρησιν,Polyb.eſt & ταμιεύματος,Suid.
Κατάβολον,ait Thucydid.Interpres,vocant nunc multi quodcunque emporium & maritimum oppidum, quod alij dicunt ἐπίνειον.
Καταβορβόρωσις,εως,ἡ, cæni oblitio, vel deiectio in cænum apud Plutarch.
Κατάβορρος,ου,Boreæ obnoxius,Aquilonius,Aquiloni expoſitus: κατάβορρος οἰκία,domus Aquiloni expoſita,Ariſtot. lib.1. OEconomic.
Καταβουκολεῖν,depaſcere.
Καταβόσκομαι,depaſco.
Καταβόστρυχος, ου, ὁ, nutriens capillos, crinitus, cincinnatus. ταῖς θριξὶ κεκομημένος,Suid.
Καταβουκολῶ,irrideo.
Καταβοῶμαι,clamore vincor,defatigor clamando.Ariſtophan. in Equit. προσκλαίοντι καταβοῶμαί σου.Κλ. καταβοήσομαί σε. Ἀλλαντοπ. κατεκεκράξομαί σου κράζων. Καταβοηθεὶς etiam dicitur is qui clamore increpantium obruitur,ὁ ὑπὸ καταβοώντων ἡττώμενος. Gregor. Boſporio,ἵνα μή τι βοηθοῦ ἔχοιμι,καταχαρισάμενος τῷ ὄχλῳ,καὶ αὐτὸς ἐπιτρέπω τῷ κλήρῳ καταβοώμενος. Καταβοῶμαί σου ſignificat etiam clamore auxilium tuum imploro,quaſi quiritando.Idem,μαρτυρεῖται καταβοώντων τοῦ λαοῦ τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ θεοῦ.
Καταβραβεύειν,q.contrà præmiare,præmio defraudare,in capiēdo brauio aliquem circunuenire.Item apud Demoſth.reum peragere,de actore. Sic alij adnotarunt. Ego hoc verbum ſic poſitum inuenio apud Apoſtol.cap.2.ad Coloſſ. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων(vbi eſt βραχυλογία ſubaudito καταβραβεύσασθαι:aut θέλων παρέλκει,niſi pro ἐκὼν θέλων exponas) ἐν &c. vide ταπεινοφροσύνη.
Καταβρεχθείς,madefactus.
Καταβραχέως,paulatim,Plato in Timæo.
Καταβραχύ,paulatim,membratim, minutatim, haud ita multò pòſt.
Καταβρέχω,μ.έξω,π.εχα,irrigo,madefacio.Accuſat.
Καταβρίθω,μ.ίσω,π.ικα,ingraueſco,item onuſtus ſum.
Καταβροντάω,ῶ,ſtupefacio,tonitru terreo.

Καταβροτόω, cruento, inquino.

Καταβροχθίζω, deuoro: nam βρόχθος guttur eſt. κατεβρόχθισας pro κατέπιες exponit Ariſtophanis Interpres, id eſt, comediſti & demiſiſti in ſtomachum. Lucianus. ὀλίγον ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν, ex carne aſſa detrahens quippiam deuorauit.

Καταβρύχω, deuoro, in Epigr. idem quod ἀναβρύχω.

Καταβρύκω, commando, comedo. Hippon. apud Athe. lib. 14. λαγὼς καταβρύκων.

Καταβρυχάω, pro βρυχάω de leone dictum.

Κατάβρωμα, eſca.

Καταβρώσκω, ſeu καταβιβρώσκω, depaſco, deuoro. Hyper. τὰ ὄντα καταβέβρωκε.

Καταβυθίζω, demergo.

Καταβυρσόω, ῶ, coriis contego, Thucyd.

Κατάγαιον vel κατάγειον, hypogeũ Vitruuio, ædificium quod non plano pede conſtruitur, ſed vt in ſubſtructionibus ſubterraneiſque operibus.

Κατάγαιος, ſiue κατάγειος, ὁ, ἡ, ſubterraneus. κατάγαια τριώροφα, cœnacula triſtega. cap. 7. Geneſ.

Καταγγελεὺς & κατάγγελος, qui aliquid annuntiat, quaſi annuntiator. Actor. Apoſtolor. capite 17. ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Plutarchus in Apophthegm. σὺ οὖν κατάγγελος ὁ πεμφθεὶς ἐμοῦ;

Καταγγέλλω, annuntio: vnde κατάγγελος. καταγγέλλειν πόλεμον, indicere bellum. καταγγέλλω πόλεμον τῇ ἡδονῇ, indico bellum voluptati, Gaza Senectut. καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς εἵλωσι, indicit bellum ſeruis, Plutarchus in Lycurg. Lyſias, ἀντὶ δὲ ... πόλεμον κατηγγέλκασι. Item accuſo, defero: ſic canon. 5. concilij Sardin.

Καταγγελθέντες πολεμίοις γενέσθαι, id eſt, ἐχθροῖς διὰ μηνυμάτων, i. hoſtibus proditi, Thucyd.

Καταγγίζειν εἰς ἀγγεῖον, tranſuaſare, in vas diffundere, καταγγίζειν εἰς ἕτερα κεράμια, in alia vaſa tranſfundere. Ruel. lib. 5. Dioſ. cap. 22. vaſe condere exponit. Ibidem tamen Marcel. in dolia diffundere.

Κατάγειος, ſubterraneus: vt apud Suid. αἱ δὲ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι.

Καταγέλασμα τῆς θαλάσσης apud Pollucem expreſſit Lucret. inquiens, Subdola cum ridet placidi pellacia Ponti.

Καταγελαστικῶς apud Pollucem, non irridiculè Cæſar, ridiculè, καταγελάστως.

Καταγέλαστος, ὁ, ἡ, ridiculus, qui eſt ludibrio. Ariſtoph. ... καταγέλαστος εἶ. Plato in Apolog. καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖν. καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος, ab inimicis deriſus, Plutarch. in Camillo. χορείαις χρώμενοι καταγελάστοις, choreis ridiculis exerceri. Idem in Lycurgo.

Καταγελάστως, ridiculè Æſchin. καταγελάστως βιώσεται, Xen.

Καταγελάω, irrideo, derideo, Actiu. Genit. Xenoph. τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν, deridens eos, qui hæc facerẽt. Datiuo etiam iungitur. Πέρσῃσι καταγελᾷ. Perſis illudo, eos irrideo, Herodot. πολλὰ τῷ ἀγάλματι κατεγέλασε, multo deriſu ſimulachrum eius cauillatus eſt, idem Herodot.

Καταγελῶμαι, ſum ridiculus. καταγελώμενοι μῦθοι, fabulæ quæ deridentur, Plato de Repub. lib. 1. Idem in dialogo περὶ ὁσίου, Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελᾶσθαι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα.

Κατάγελως, ωτος, riſus, irriſio, Xenoph. & Epictet. ἐγενόμην εἰς κατάγελωτα, factus ſum in deriſum, Ariſtop. ... κατάγελων ... τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις ... Syneſ. ... καταγελῶντος non animo irridendi.

Καταγέμω, ſum plenus, Neutr. ἀμφιλαφῶς ἔχω.

Καταγεωθεὶς, τῇ γῇ [illegible].

Καταγῖται, pollinctores, Heſyc. qui inhumant mortuos: eos autem extra vrbem habitare ait.

Καταγήοχα, deduxi: à κατάγω.

Καταγηράσκω, ſeneſco, veteraſco, conſeneſco. Neutrum abſolut. Heſiodus. ἐν μεγάροισι βροτοὶ καταγηράσκουσι. κατεγήρασε, conſenuit.

Καταγήραος, ω, ὁ καὶ ἡ, conſeneſcens, Ariſtoph.

Καταγιάζω, pro καθαγιάζω, conſecro, Herodot.

Καταγιγαρτίζω, acinos eximere vel conterere, τὰ γίγαρτα βαλεῖν, ἢ θλίψαι: & quia γίγαρτον etiam τὸ αἰδοῖον pudendúmque ſignificat, eò factum, vt ἀντὶ τοῦ συνουσιάσαι & coire ponatur. Ariſtoph. Acharn. μέσην λαβόντ' ἄραντα καταβαλόντα καταγιγαρτίσαι.

Καταγίζω, Ionicè pro καθαγίζω, adoleo, Depon. Abſol. καταγίζω πυρί, igni admoueo. καταγιζόμενον πυρὶ θυμίαμα, adhibitum igni thymiama, Herodotus. καταγιζομένων μυρίων ἐπὶ τῷ βωμῷ, ægrotorum infinitorum qui ſunt ad aram, Valla ex Herodoto.

Καταγινέω, abduco, κατάγω, Herodot.

Καταγίνομαι, habito, verſor, vt Cic. Nobiſcum verſari iamdiu nõ potes. ſic γεωμετρία ... περὶ ... καταγινομένη ... ἀκίνητον.

Καταγινώσκομαι, comprehendor, intelligor, & damnor, vt δίκη κατεγνωσμένη, cauſa damnata, Antiph. ... ſententia qua iniuſtè damnatus eſt reus. vide ſequentia.

Καταγινώσκω, cognoſco, intelligo, καταμανθάνω, percipio. Xen. ... Item arguo, damno, condẽno, reprehendo, contẽno, deſpicio. Conſtruitur autem cum Gen. & Acc. vt καταγινώσκω σου ῥᾳθυμίαν, contemno te vt ſocordem. καταγινώσκω σου τοῦτο, hoc de te indico & æſtimo. Xeno. τί δαί; ἤδη τινὰ ... ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ quid agentem vidiſti, vt ita de eo ſenſeris? καταγινώσκω σου ἀπειρίαν, vel κακίαν, vel φόνον & ſimilia, indico te imperitum. Demoſt. apud Syneſ. φυγὴν ἡμῶν καὶ δειλίαν καταγνοῦσι, fugiſſe nos, & perterritos fuiſſe arbitrantur. Plato in Apol. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctaſti. Vel conuerſa conſtructione, καταγινώσκω σε φόνου: ſicut Ouidius, Parce tuum vatem ſceleris damnare Cupido. καταγινώσκω σου ... Budæus. καταγινώσκω σου κακίαν, te malum indico, Demoſthenes. καταγινώσκω σου θάνατον, mulcto te morte. καταγινώσκω τούτου θάνατον, Demoſth. id eſt, ἐκείνου θάνατος κατέγνωσται. καταγινώσκω θάνατον αὐτοῦ, cum capite damno, cum morte plecto, Thucyd. τοῦ δὲ Κλεανδρίδου φεύγοντος θάνατον κατέγνωσαν, accuſatum Cleandridem ſupplicij capitalis damnarunt, Plutarchus in Pericle. κατέγνωσαν τούτου θάνατον, Thucydid. κατεγνωκότων αὐτοῦ θάνατον τῶν ἐφόρων, quum eum Ephori morti adiudicaſſent. Plutarchus. καταγινώσκω ταῦτα ἐμαυτοῦ μὲν αὐτός, ὡς οὔποτ' ἂν δυνατὸς γένωμαι τοὺς ἄνδρας ἐγκωμιάσαι, equidem fateor non eum eſſe me, qui viros poſſim laudibus efferre, Plato in Timæo. κατέγνωσαν τοῦ ... ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου, noluerunt mihi venire obuiam, lib. Iudith. τοῦ ... καταγινώσκει, Chryſoſto. ἡμεῖς ἑαυτῶν καταγινώσκομεν ταῦτα, Idem. καταγνώτω, improbet, Æſchin. οὐ μὴν κατηγορῶ ὑμῶν τοῦτό γε, nõ tamen hoc crimen vobis aſcribo. Phalar. in Epiſt. ... καταγνωσθῆναι ..., Nazanzen. κατέγνωσαί σου θάνατος, res capitalis damnatus es, & vltimo ſupplicio. καταγνοὺς ἑαυτοῦ is dicitur, quem facti ſui pœnitet, qui factum ipſe ſuum improbat. Demoſth. τοῦτον τὸ ἔργον ... καταγνῶναι ἑαυτοῦ τοῦτο, hunc ſeipſum factumque ſuum damnaſſe. Idem, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν ἔγωγε ..., neque enim hoc arbitrari de vobis poſſum, neque enim hoc mihi iudicare perſuaſerim. Idem pro Coron. Καί μου πρὸς θεῶν καὶ ..., μηδεὶς ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptũ eſſe iudicet nullus ita hoc quod dicturus ſum excipiat vt frigidum & abſurdum. καταγινώσκεσθαι, contemni, aſpernari. Polybius, ... καταγινωσκομένους πάντας. Et καταγινώσκω Ianudes pro negligo, in verſione libelli Catonis. καταγνῶναι τοῦ ..., liberũ aſſeruiſſe, qui ſeruus eſt, Ariſtot. in Probl. ... Æſchin. δυσχεράνας καὶ καταγνοὺς ὁ Πορσίνας κατελύσατο τὸν πόλεμον, Porſena ægrè ferens ac improbans bellum diſſoluit, Plutarch. in Publicola. καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ ..., inſidias opinans nequaquam ſibi ſucceſſuras, Thucy. οὐ δικαίως καταγνόντες κατ' ἐμοῦ, non pro merito de me malè opinati, Herodot. ... ἀλλήλων ἀδικεῖν, qui ſe mutuò condemnent inique egiſſe, Æſchin.

Καταγλωττίζω, impudicè ſuauiari lingua ori inſerta, collabellare oſculum Laberio, & oſcula iungere columbatim Catullo. καταγλωττίζειν etiam eſt blaterare, στωμύλλεσθαι & conuitiari, τὸ λοιδορεῖν καὶ βλασφημεῖν. Ariſtoph. in Acharn. ... κατεγλωττισμένον μου, in me deblaterauit. item pro elinguem reddo, os obturo. Ariſtoph. ... loquacitate tua perſonantem plenamque tacere, & verboſa garrulitate tua attonitam & perturbatam. Greg. ... appellat τὸ καταγλωττισμένον diſputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ venere conſectantem. Poll. vero author καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι ſumi. vnde Καταγλώττισμα ſiue καταγλωττισμός, ſuauium impudicum conſertis labris & lingua inſerta. huiuſmodi libidinoſæ baſiationes quum columbatim iunguntur oſcula iuxta Catullum, etiam γεγλωττισμοί nomine appellantur. Commentarius Ariſtophanis in illud ... καταγλωττισμ... τὸ καταγλωττίσαι, inquit, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ... τὴν γλῶτταν ..., hoc eſt viperino more & deteſtabili opus ipſum peragere. hoc etiam ipſi Ethnici vocant ... De quo Plautus in Aſinaria, Fac proſerpentem beſtiam me, duplicem vt habeam linguã. Et infra, ne ſic tuſſiat Vt cuiquam linguam in tuſſiendo proſerat.

Κάταγμα, ατος, τὸ, fractura, Plin. κάταγμα ... decoctum foliorum oſſa contracta ſolidat, Dioſc. lib. 1

rb

vbi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de fractis tantùm oſſibus dici. [illegible], oſſa rupta & fracta. Idem libro 2. Dioſcorid. [illegible], capitis vulnera & oſſa fracta. vide annotationem ipſius Marcelli ibidem. κατάγματα, fracta, Ruellius: colita, Hermol. lib. 1. Dioſco. fit autem à κατάγω, pro quo κατάγνυμι & καταγνύω in præſenti magis eſt in vſu: ſignificat autem confringo, perfringo, diſtringo. κάταγμα autem apud Sophocl. in Trachiniis, lana, ἔριον, Interp. τὸ ὤρυμα. in Platonis Politico, [illegible] κάταγμά τι. fit autem κάταγμα in ea ſignificatione à κατάγω quod eſt deduco nendo, & eſt id quod netur, Glomus, Bud. [illegible] Pollux.

Καταγνύω, frango, perfringo, Actiu. Accuſ. & κατάγνυμι [illegible], littori deſcenſus gratia illidere, Thuc. κατάγνυσθαι, frangi, Plutarch. in Camillo.

Κατάγνωσις, damnatio. Gregor. [illegible] κατάγνωσιν ἀσυγγνώμονα, i. damnatio ſine clementia. Thucyd. [illegible] Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας [illegible], propter ſui contemptum, & ob id quod eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent.

Καταγογγύζω, obmurmuro, murmuro aduerſus aliquem, Genit. c. 11. lib. 1. Mach.

Καταγοητεύω, [illegible], demento, præſtigiis decipio.

Κατάγομαι opponitur τῷ ἀνάγομαι. hinc κατάγω, reduces. κατάγομαι, diuerſor, hoſpitor: quod & deducor dicitur. Cicero in Verrem, Parum lautè diuerſari dicit: ad Philodemum deduci iubet. Idem per vim deduci Rubrium imperauit ad eum qui recipere non debebat. Xenoph. in Sympoſ. [illegible] Λακεδαιμονίων. Æſchin. [illegible]. Plutarc. in amatoriis narrationibus. [illegible]. vide κατάγω.

Καταγορευσις, expoſitio, ſignificatio, Plutarch. [illegible].

Καταγορεύω, id quod occultum eſt detego expono, [illegible], ad amicum querelam defero, Thuc. i. [illegible], Iſocrat.

Καταγραπτος, ὁ, ἡ, deſcriptus, depictus, variegatus, ποικίλος.

Καταγραφὴ, inquit Budæus centuriatio: ſed hæc vox nec eſt in vſu, nec ſi ſit hoc poteſt ſignificare, vt nec centuriare Græcè eſt καταγράφειν. Cicero in Topicis [illegible] deſcriptionē interpretatur. & vt idem 4. Tuſcul. 1. equitum peditumque deſcriptionem dixit, ſic Polybius in politia Rom. [illegible], alibi & [illegible], vt conſcriptos milites Cæſar protulit. in eo enim ſenſu quod vulgò enroller, Græci dicunt καταγράφειν, & Latini conſcribere, cui ſimile non idem tamen directum habere & centuriare caſtrenſia vocabula. vide in Supplemento Καταλέξις. Diodor. [illegible], pro quo & διαγράφω potius Polybius. apud Plutar. vero de proſcriptione triumuirali, [illegible], trucidandos denotarant, Ciceroni. καταγραφὴ etiam eſt διαγραμμα, delineatio, & deformatio, deſignatio Vitru. Plato in Sympoſ. [illegible]. Nam καταγράφειν eſt deformare, ſcribere, & delineare. Pauſanias, [illegible], pro deſcribere, Proclus de ſphæra, [illegible]. Vide Catagrapha apud Plin. libro 35. capit. 8. & apud Catull.

Κατάγραπτος, inſcriptus, notatus lineis vel punctis.

Καταγράφω, deſcribo, delineo, depingo. [illegible], leges deſcriptæ ſunt in lineis tabulis, Plutarch. in Solone. [illegible], in ſphæra deſcribi, Proclus de ſphæra. vide καταγραφή.

Καταγρεῖ, comprehendit, deſtruit, Heſych.

Καταγυιόω, eneruo, imbecillem reddo, deartuo. Plaut. Hippocra. [illegible] Galen. apud Hippoc. exponit [illegible].

Καταγυμνάζω, exerceo, Luc.

Καταγύναιξ, [illegible], mulieroſus.

Καταγύνης, idem.

Κατάγχω, ſuffoco, prohibeo, reſtringo, ango.

Κατάγω, μ. ξω, π. χα, deorſum ago, opponitur τῷ ἀνάγω. Item deduco, voluo, filum nendo deduco. κατάγω τὰ ἔρια, deduco lanas. Lucian. [illegible]. Idem, [illegible]. Item de mari ad portum nauigo, applico. vnde κατάγειν τὰ πλοῖα, nauigia ſubducere dicitur, à Latinis. [illegible], Demoſth. Item in patriam reduco. vnde κατάγομαι, reduces, Herodot. κατάγειν [illegible], reſtituo in regnum, Thucyd. [illegible], ab exilio reduxerunt populum, Iſocrat. κατάγειν, id eſt, diuertere propriè dicitur de iis qui in naue vehuntur: καταλύειν autem, de iis qui curru, Thucyd. Interp. [illegible], deorſum egiſſe Iouem arte magica vſos, Plutarch. in Numa. [illegible], fertur clariſſimos ex infeſtiſſimis hoſtibus triumphos reportaſſe, Idem in Fabio. [illegible], deducens aquilam supernè volantem, Idem Plutarc. ibidem. [illegible], qui vrbem in priſtinum ſtatum reduxit, Idem in Camillo. [illegible], qui ex bello aurum reportauit, Idem in Lycurgo. [illegible], rete piſcatorium trahentes, Idem in Solon. [illegible], ſolitam horam ventum luculentum ex pelago impellentem, Idem in Themiſto. [illegible], ad hunc deducuntur ſtemmata, Idem in Numa. [illegible], quoties terræ nauem applicarent, Herodot. lib. 4. [illegible], à genere deſcendentes. Item κατάγω (pro quo dicitur κατάγνυμι & κατάγνυμαι) confringo, diffringo, vel ſimp. frango. & metap. Xenoph. τὰς ψυχὰς κατάγνυσι frangunt animos, pro eneruant in eadem ſignificatione κατάγνυμαι paſſ. confringor.

Καταγωγὴ, ἡ, appulſus, diuerſio & applicatio. Budæo. reditus, [illegible]. Idem ſedes, [illegible], manſio, domicilium, diuerſoriū, receptus, portus, [illegible]. Item ſuſtentaculum, cui innitimur aſcenſuri. Herodot. [illegible].

Καταγωγικὸς opponitur ἀναγωγικῷ. Dionyſius Theologus, [illegible].

Καταγώγιον, τὸ, idem. καταλυμα, [illegible], diuerſorium, hoſpitium, [illegible], gymnaſium, ludus.

Καταγωγὶς, [illegible], indumentum muliebre, fimbria. Heſychio eſt [illegible], item [illegible] nec non [illegible].

Καταγωνίζομαι, in lucta & prælio vinco, expugno, deuinco, [illegible], debello. Accuſ. [illegible], regna expugnarunt. Apoſt. cap. 11. ad Hebr. [illegible], qui ſuperauit Pompeium, Plut. in Numa. Lucian. [illegible].

Καταγώνισις, ſubactio Cicer. & q. debellatio. [illegible], Thucyd.

Καταδάρθομαι, comedo, epulor. Non.

Καταδάκνω, mordeo, Homerus.

Καταδακρύω, defleo, deploro. [illegible], Xenoph. 5. Pæd. defleuit ſuam ſortem.

Καταδαλ[illegible], vide Σκυμαλίζω.

Καταδακτυλικὸς, libidinoſus, [illegible], Ariſtoph. in Equitib. [illegible].

Καταδαμάζω, domo, perdomo.

Καταδάμναμαι, domor, in Epigr.

Καταδάνειστος [illegible], bona oppignerata creditoribus, i. [illegible] vel κατὰ χρεῖαν. vide [illegible]. apud Diodorum Sicul. καταδάνειστος, obæratus, qui eſt in ære alieno. vbi circumflectitur.

Καταδαπανάω, abſumo, conſumo.

Καταδαπάνησις, conſumptio. Cic. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. [illegible].

Καταδάπτομαι, conſumo, lacero.

Καταδαρδάπτω, deuoro.

Καταδαρθάνω, dormio, Neutr. abſol. in 2. Aor. κατέδαρθον. Ariſtoph. [illegible], me ſine dormire: vbi Inter. [illegible].

Καταδαρθεὶς, ἐντος, dormiens, conſopitus. Ariſtoph. in Pluto. [illegible], &c.

Καταδεὴς, [illegible], in Accuſatiuo καταδεᾶ Atticè, pro καταδεῆ, imminutus, impar, obſcurus, egenus, tenuis. vnde καταδεέστερος, minor, inferior. Iſocr. [illegible], opinionem ſpe longè inferiorem. [illegible], Bud. in Epiſt. priorib.

Καταδεῖ, [illegible], duæ ad explendum numerum naues deſunt, Herodot. [illegible], viginti pedibus minor, Idem. [illegible], vndecim myriades minus mille, Idem. [illegible], ex triginta myriadibus exceptis quatuor, Idem Herodotus.

Καταδείδω, metuo. καταδείσας, metu perculſi.

Καταδείκνυμι, oſtendo, præſcribo, demonſtro, ſum author, inſtituo. Actiu. Accuſ.

Καταδειλιάω, [illegible], apud Demoſt. pro [illegible]. Bud.

Καταδειλιάω, [illegible], timidè & ignaue ſuccumbo. Accuſ.

Καταδενδρος, [illegible], plenus & conſitus arboribus.

Καταδέομαι, egeo, rogo, deprecor. Plato in Apolog. [illegible], ille hunc precari nequeat. Item καταδέομαι

conſtringor. καταδεδεμένος τὼ ὀφθαλμώ, velatus oculis.
Κατάδεσις, aſtrictio.
Καταδεσμεύω, alligo, colligo, obligo, vincio, Accuſ. Nazanzen. in Orat.
Κατάδεσμος, ου, ὁ, vinculum, alligatura, Colum. vel alligatio. Plato 2. de Repub. ἐπαγωγαῖς τε καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς πείθειν. accipi etiam pro incantatione ſeu quodam γοητείας genere ſcribit Bud. ſic Syneſ. dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς ἀνάγκας.
Καταδεύω, madefacio. Heſiod. Erg. 2. κεφαλὴν δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ ſc. ὁ ὑετός, i. καταβρέχῃ, inquiunt Procl. & Moſchop.
Καταδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur ἐκβάλλω. Item ſuſtineo, patior. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτταν, Οἱ ἄνδρες, μὴ καταδέξησθε γυναικῶν ἐλάττους ἐφθῆναι πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Et περὶ ἀναχωρήσεως, Τί ποιῶ ποίσαι, καταπνίξομαι τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ καταδέξομαι χολὴν πιεῖν χαμαὶ ἢ ποταμόθεν;
Καταδέω, colligo, obligo, vincio, ἐμποδίζω, prohibeo, cohibeo, κατέχω. Odyſſ. ξ, τοῖσι θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν. Ibidem, ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν, me deligarunt. κατέδησαν φῶρα εἶναι, pronuntiarunt eſſe furem, Herodotus. ἢν καταδήσωσι ἐπιορκίην, ſi periurij conuicerint.
Κατάδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, conſpicuus. Xenoph. οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον, &c. nónne tibi conſtat. Plato in Apolog. κατάδηλοι γίγνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, manifeſtò comperitur & deprehenditur eos ſe ſcire ſimulare.
Καταδημαγωγέομαι, & Καταδημαγωγέω, μ. ήσω, π. ηκα, blandè aut populariter loquor, homines demulceo. Accuſ. vt τούτους ὁ Περικλῆς καταδημαγωγούμενος, hos Pericles ſuperans populari gratia. Plutar. Syneſius, τὸν ἄνθρωπον ὑποκρινόμενος, καὶ καταδημαγωγῶν τὸ πλῆθος. vide Δημαγωγός.
Καταδημοβορέω, abſumo, quæ ſunt reipubl. deuoro.
Καταδημοκοπέω, idem quod ἐνδημοκοπέω.
Καταδημιοῦργέω, in populum diſtribuere.
Καταδῃόω, vaſtare, deprædari.
Καταδηριάομαι, certo.
Καταδιαιρέω, diuido, Accuſ. Actiu.
Καταδιαιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, condemno. Dicitur de arbitro: καταδικάζω autem de iudice, & καταψηφίζω. huic opponitur ἀποδιαιτᾶν, i. abſoluere. Demoſth. κατὰ Μειδίου, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸν τὴν δίκην ἐπιθέντα εἰς τὴν ἡμέραν ἣν κατεδιῄτησεν, παρὰ τὴν κατὰ ἐπιορκίας ... ἀποφήνειεν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν. Καταδιαιτᾶν τινὸς eſt arbitriū vincere. Demoſthen. ὅτι ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ, negauit me arbitrium viciſſe cum eo. Idem, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐρήμην μου καταδιῄτησε τοιαύτην οὖσαν δίκην, obtinuit & vicit arbitrium contra me indicta cauſa. alibi verò dixit, ὅτε ἐγὼ μὲν τῇ δὲ ταύτῃ οὐκ ἀπήντησα, καὶ ὁ διαιτητὴς ... καταδιῄτησεν αὐτοῦ, quum [illegible] diem arbitrij non adeſſet, arbiter cōtra eum indicta cauſa pronuntiauit: vel vadimonium deſertum pronuntiauit.
Καταδιαιτηθείς, ὁ νικηθεὶς τὴν δίαιταν, vel (vt inquit Pollux) ὁ τῇ δίαιτῃ κριθείς.
Καταδιέδυ, εἰς τὸν ποταμὸν. καταδιέδυ εἰς ποταμὸν, influit in fluuiū, Herodot.
Καταδιδόω, diſtribuo, item influo. αὐλῶν ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὰ ὕδατα καταδιδόντα τοῦ ποταμοῦ ἀναχεῖται, καὶ λίμνας ἁλμυρὰς βαθείας ἔχει, καὶ τέναγος πρὸς αἰγιαλόν, Plutarch. in Fabio, vallis mare verſus explicatur, vbi diffuſus in ſtagna fluuius profundiſſimas arenas habens ad mare profluit.
Καταδιελέσθαι, diuiſiſſe, καταμερίσασθαι.
Καταδιίστημι, ſeparo.
Καταδικάζω, μ. άσω, π. ακα, condemno, damno. ſic conſtruitur, & in eodē ſignificatu quo καταψηφίζω. Porrò iudex dicitur καταδικάζων: ſed καταδικάζεσθαι ὁ νικήσας τὸ ἔγκλημα, καταδικάσασθαί τινα τινός, & καταδικασάμενος, aduerſarius actor, Plato in Legib. καταδικάζεις σωφροσύνην ἐμοῦ, prudētiam meam accuſas, Phalaris in Epiſt. κατεδίκασε πενίας, Nazanz. καταδικάζειν πάντα, Ariſtot. in Polit. Inde ἡ καταδικάζουσα, ſententia damnatoria, Syneſ. ad Anaſtaſ. πάντας γὰρ ἀποφήνασα τῇ καταδικαζούσῃ. Καταδικάσαι τὸν ἀναίτιον, inſontem condemnare, Matth. cap. 12. eſt etiam irrogo, infligo ceu pœnam. Baſil. ὁ τὸν ἥλιον ἀνατέλλειν καὶ τὴν ἀβλεψίαν καταδικάζων qui ſolem exoriri facit, idem eſt qui & cæcitatem irrogat.
Καταδικαστής, ὁ δικαστής: iudex, καταδικασθείς, ſecundum quem iudicatum, ὁ ἡττηθεὶς τὴν δίκην, καὶ ᾧ ἐπὶ τῷ καταδικασθῆναι τὸ ἔγκλημα ἐγένετο. Deinoſt. κατὰ Μειδίου, δίκην ἐπὶ ... καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Μειδίου. Matth. cap. 12. κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte damnati ſunt, Plutarch. in Laced. apophth. ἐὰν τῷ ἡμίσει ψήφῳ ἢ μέσου μαρτυρῶν καταδικασθῶσί τινες, &c. ſi maiori quàm dimidia parte teſtium condemnati fuerint.
Καταδίκη, ης, ἡ, condemnatio, mulcta: iudicatum Cicer. vocat. Lucian in Cauc. εἰ μηδὲ ὅλως καὶ λόγου με εἰπεῖν τῆς καταδίκης. Idem alibi, ἐπὶ ἀναπράττοιεν τὴν καταδίκην, iudicatam rem fecit. καταδίκην ἐκτίνειν, vel κατατίνειν, id eſt, τὸ κριθὲν ἐκπληρῶσαι, id eſt, iudicatum facere, Bud. i n Epiſt. poſter.
Κατάδικος, ου, ὁ, extratius, da mnatus iudicio, obnoxius è re iudicata καὶ τοῖς καταδίκοις, ὁ μὴ ἐκτίνων τὴν καταδίκην.
Καταδιψάω, intensè ſitio. at καταδίψιον, Heſych. eſt εἶδος καύματος ſpecies æſtus.
Καταδιώκω, perſequor, Actiu. Accuſ.
Καταδοξάομαι, exiſtimor, & ſuſpicione opprimor. Antipho, καταδοξασθεὶς φονεύς, ἐξ αἰτίας ἁλίσκομαι. Idem, ἀξιῶ δὲ διὰ τὸ μὴ ... τὴν ὑπόνοιαν αὐτοῦ, μὴ καταδοξασθῆναι ὑφ' ὑμῶν, ἵνα ὀρθῶς ἀξιοῖ, ſuſpicione non premi.
Καταδοκέω, μ. ήσω, π. ηκα, ex pecto, exiſtimo, obſeruo, reor, ſuſpicor, νομίζω, ἡγοῦμαι.
Καταδόμαι, cantu aures meæ feriuntur, perſonant. Lucian. ἐνοχλοῦμαι γὰρ διὰ τῆς ὀργῆς ... καταδόμενος.
Καταδολεσχέω, ῶ, idem quod ἀδολεσχῶ, deblatero, nugor, garrio, verba profundo, vt apud Iulianum ταῦτ' ἴσως κατηδολέσχησά σου, καὶ κατελήρησα, i. hæc in te fortaſſe deblateraui, & nugando effutiui.
Καταδοξάζω, contrà opinor, quidam interp. Bud. ſimplicit. expo. exiſtimo, opinor.
Καταδόξας, ratus, cum Infinitiuo, Herodot.
Καταδουλόω, μ. ώσω, π. ωκα, vel καταδουλόομαι, ſubigo, redigo in ſeruitutem. Xenoph. οἱ ἀνδρεῖοι τὸν ἀναίδρους καταδουλωσάμενοι κεκτῶνται. Plutarch. in Demetr. συνῄει μεγάλη καταδουλοῦντο τὴν γνώμην αὐτῶν, frangebant ſpiritus eorum, & ad ſeruilem animi ſubmiſſionem eos deiiciebant. κατεδουλώσατο τὴν νῆσον βασιλεῖ, inſulam in regis ſeruitutem redegit. Iſocrat. in Euagor. ὁ μὲν Μενέλαος με καταδουλώσαντα, non me inuitum ſubegit Menelaus. non adegit. τὸ καταδουλοῦσθαι μὲν ὅπερ, τὸ καταδουλοῦν δὲ ... λέγεται, Lucian. hanc differentiam ponit. τοὺς ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος, alios magnanimitate ſibi inſeruire cogens, Iſocrates in Euagora. Idem in voce actiua in eadem, ... τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε. Thucyd. καρανεῖ καταδουλοῦν dixit lib. 3.
Καταδούλωσις, εως, ἡ, ſubactio. Cicer. impoſita ſeruitus, ſeruitium Tranquil. ſeruitudo Liu. δούλωσις. quam vocem Pollux ſeueriùs ἐν τῇ ... eſſe ait. ἐπὶ καταδουλώσει σφῶν, de ſibi ſubigendo, i. vt in ſuam ditionem reducant, Thucyd.
Κατάδουπα, τά, cataractæ Nili.
Καταδουπέω, cum ſonitu cado.
Κατάδουπος, ſtrepitus, vid. è corpore aliquo in terram ex alto decidente.
Καταδοχή, receptio, Plato in Leg.
Καταδαρθάνω, obdormire. ὁ καταδαρθεῖν.
Καταδραμεῖν, decurrere, Chryſoſt. εἰς αὐτὸν τὸν βυθὸν τῆς ... σοφίας καταδράμωμεν, in ipſum profundum decurramus, i. deſcendamus. καταδράμοιεν, incurſent. καταδρομαῖς ἐκάκωσαν, incurſionibus vaſtarunt. καταδραμόντες, decurrentes, peruagati. καταδραμόντες εἰς πεδίον, campum procurſantes, Thucyd.
Καταδρέπω, ſtringo, decerpo.
Καταδρομέω, μ. ήσω, π. ηκα, contra curro, Neutr. abſol.
Καταδρομή, ῆς, ἡ, incurſus vel incurſio, decurſio. ποιεῖν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι ſeu ποιεῖν, incurſionem facere, Xenophon. καταδρομὴ etiam reprehenſio & inſectatio, Athen. lib. 5. ὁ δὲ ... καταδρομὴν ἔχει τῆς ἀθλιότητος ... γυνή. Vide κατατρέχω.
Καδάδρομος, ſtadium, in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio. Latinè decurſorium dici poteſt, Bud. in Annot.
Καταδρύμματα χερῶν, lacerationes manuum, i. à manibus factæ, Euripid.
Καταδρύμους τόπους, Straboni pro ſyluoſo vt annot. Bud.
Καταδρύπτομαι, dilanio, Heſiod. κατὰ δ' ἐδρύπτετο παρειάς, i. κατέξεε τὰς παρειάς.
Καταδρύπτω, dilacero, dilanio, diſcerpo, in Epigr. καταδρύψασα παρειάς, Ibidem.
Καταδρυφάσσω, μ. άξω, π. αχα, munio, Accuſ.
Καταδυναστεύομαι, tyrannide & potentia cuiuſpiam opprimor. καταδυναστευόμενος, preſſus à potentioribus.
Καταδυναστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, tyrannide & potentia opprimo, βιάζω. Accuſ. καταδυναστεύουσιν ὑμῶν, diuites in vos tyrannidem exercent. Eraſm. c. 2. Epiſt. Iacobi. καταδυναστεύουσιν τῶν πενήτων, Nazan. Act. c. 10. ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, tyrannicè oppreſſos à diabolo.
Καταδύω, & καταδύνω, demergo, abſcondo, ſubeo. Philo de mundo, αὐταὶ κατὰ τῆς θαλάσσης κατεδύθησαν ἐπικλυσθεῖσαι, hæ mari ſubmerſæ ſunt & obrutæ. κατέδυσαν εἰς γῆν, terram ſubeūt, Ariſtot. πολλάκις δὲ κατέδυσεν ἐφ' ὕδωρ, ſæpe in aquam demergebatur, Homer. in bello Rana. καταδῦναι, ſubire, ingredi, ὑπὸ ... Odyſſ. ... Et Iliad. γ, μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, prælium virorum ſubire. Item occidere, Iliad. ... καταδὺς καταδύσεται εἰς ὕλην, ſyluis ſe abdens.
Καταδύομαι, lateo, inferius ſubſideo, mergor, occultor, regredior item confundor, ἐρυθριῶ. Deponens abſ. & paſſiuū. καταδύομαι μὴ παρ-

[illegible], &c. Chryſoſto. vereor, vel non audeo. [illegible], Damon videtur quum maximus ſophiſta eſſet, quò multitudinem lateret, vim artis muſicæ nomine tegere voluiſſe. Plutarch. in Pericle.

Καταδύω, vide in καταδύω.

Καταδύσις, ἡ, q. demerſio, [illegible], latibulum, ſpecus.

Καταδυσωπῶ, idem quod ſimplex δυσωπῶ, Lucian. de Chryſe ſacerdote, [illegible], id eſt, exorauit. Tranſlata eſt ſignificatio à more eorum qui pudore impediuntur quominus negent, quod rogantur. Heſychio καταδυσωπῆσαι, [illegible].

Καταείδω, vel κατᾴδω, occino, cantu obſtrepo, canò. Euripid. Itē incanto, carminibus afficio. [illegible], veneficiis ventum incantantes, Herodot.

Καταδωροδοκεῖν, idē quod ſimplex, ſordidis muneribus corrumpere, & munera accipere Ariſtot. 2. Politicon paſſiua voce vſus eſt, [illegible].

Καταδωροδοκεῖσθαι, muneribus corrumpi. [illegible], munera accipit, Ariſtoph.

Καταδωροδοκούμενοι, dona largientes, Ariſtot. 2. Polit.

Καταείνυμι ſiue καταεινύω, induo conueſtio. Iliad. [illegible].

Καταειμένος, tectus, denſus: ab ἕω, quod eſt induo. [illegible], Apollon. Rhod. i. [illegible], Homer. i. [illegible], mons ſyluoſus, ſylua veſtitus.

Καταείνυον, tegebant: ab ἕω.

Καταζεύγνυμι, coniungo, copulo. item caſtrametor, iacio vallum. [illegible], ciuitatibus locum ad morandum capientibus, Plato de Legib. & [illegible].

Καταζευγοτροφῶ vt καθιπποτροφῶ, id eſt, in alendis equis conſumo, dicitur. Iſæus, [illegible].

Κατάζευξις, caſtrametatio: cui opponitur ἀνάζευξις. [illegible], vt caſtrametarentur, Plutarch.

Καταζῶ, viuere, degere. [illegible], Bud. in Epiſt. prior. qui inquit, διαζῶ & καταζῶ, eſſe largè & opulenter viuere: [illegible] verò, arctè. [illegible], Idem.

Καταζύγωσις, libramentum, Bayſ. de nauibus.

Καταζώννυμι, & καταζώννυω, circumcingo, præcingo.

Καταζωστῆρες, lora quibus ephippia & alia equis alligantur. nā Heſych. [illegible].

Καταθαμβέομαι, perhorreſco. [illegible], Annibalem perhorreſcens, Plutar. in Fabio. [illegible], admirati vim Numæ, Idem in Numa.

Καταθαυμάζω, ad ſtuporem vſque miror.

Καταθάπτω, defodio, ſepelio, in Epigr.

Καταθαῤῥεῖν, audeo quaſi contra aliquem: nam κατὰ contrarietatem hic ſignificat. [illegible], animoſus ſum aduerſus hoſtes. Bud. in Epiſt. poſter.

Καταθαρσύνω, confido, Herodian. [illegible], Genit. vt [illegible] in Fabulas Æſopi, [illegible], auſus eſt accedere propè.

Καταθεάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, conſpicor, aſpicio deorſum. Depon. Accuſatiu. Philo de mundo, pro ſuſpicio accepit. [illegible], vt cælum reſpiceret.

Καταθέλγω, mulceo, recreo, delinio, decipio, in Epigr.

Κατάθημα, vide ἀνάθημα, apud Iuſtin. Martyr. [illegible], ſed forſan reponendum eſt [illegible].

Καταθέσθαι, deponere.

Κατάθεσις, εως, ἡ, propagatio, dilatio [illegible], propagatio vitium, Gaza de Senectute.

Καταθέω, diſcurro, decurro. [illegible], Babylonem verſus regionem incurſionibus infeſtabat.

Καταθήγω, μ. ξω, acuo, in Epigr.

Καταθεῖν, i. [illegible], Iſocrat.

Καταθαμβέω, obſtupeſco, cum ſtupore demiror.

Καταθλάω, μ. άσω, π. ακα, confringo. Accuſ.

Καταθλέω, ῶ, fut. ήσω, Athleticis exercitationibus operam do. Plut. de liber. educ. [illegible]. Idem in eodem libro aliquātò poſt dicit, [illegible], iaculandi & ſagittas mittendi peritia inter ſe certantes.

Καταθλεύω, vincere, ſuperare certando. [illegible]. Plutar. in Opuſcul. [illegible], ſumptum ab athletis.

Καταθνήσκω, intereo.

Καταθνητός, mortalis. Homer. [illegible]: vbi κατὰ ſi ſit vna dictio, vacat.

Καταθοινάω, ῶ, abſumo epulando.

Καταθολῶσαι, turbidum reddere.

Καταθρώσκοντες ἀπὸ τῶν ἵππων, ex equis deſilientes.

Κατάθου, depone, in Imperatiuo Aoriſti ſecundi, verbi κατατίθεμαι. Ariſtoph. [illegible].

Καταθρασύνομαι, audax ſum, audacter & liberè loquor, Deponēs abſolutum.

Καταθραύω, μ. αύσω, π. αυκα, frango, diſſeco, diuello, diſtraho, eſtringo, deſtringo, confringo. Accuſ.

Καταθρίσσω, percutere à κατατρίχω.

Καταθρέω, ῶ, inſpicio vel perſpicio, Heſych.

Καταθρώσκειν, deſilire. [illegible], de maceria deſilio. Herodot.

Καταθυμέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſidero. Item animo concido & labaſco: cadere animis, Cicer. Xenoph. [illegible].

Καταθύμιος, ου, ὁ, animo placens, ſuauis, qui eſt cordi, qui ex animi ſententia eſt, hoc eſt, iucundus & gratiſſimus. cui contrarium ἀποθύμιος. Syneſius, [illegible]. Significat etiam quod animo verſatur, vt Iliad. κ, [illegible], noli terreri mortis reputatione. vbi Græcus Interpr. [illegible], Latinus autem, noli in animo & mente mortem habere, quia te non occidemus. Adamantius in Phyſionom. [illegible], ab his quidem nihil adhuc perpetratur, verum ſceleſta facinora agitant in animo.

Καταθυμίως, libenter.

Καταθύομαι, excanto, excanto ſuffimentis, [illegible]. Καταθύω, præſto ſacrificia, immolo, macto, Herodian. Accuſatiuo.

Καταί, pro κατὰ, ſicut παραί pro παρά. Gaza lib. 4. Gram.

Καταιβάσιαι, ἡ, ſigna cælitus ad terram demiſſa.

Καταιβάσις, pro κατάβασις, deſcenſus, in Epigr.

Καταιβάται θύραι ἀνθρώποισι, hominibus acceſſiæ fores, i. [illegible].

Καταιβάτης, ου, ὁ, cognomentum Iouis, [illegible]. Et genus fulminis, quorum alia [illegible], alia [illegible] vocantur. καταιβάτης Ζεύς, Ariſtophan. [illegible], Idem.

Καταιβάτις οἶμος, decliuis via, Nonnus. [illegible], libro 2. Arg. Apol.

Καταιβατός, pro καταβατός, peruius, q. acceſſibilis.

Καταιγίδην, impetuoſè, ſecunda longa, Apollon.

Καταιγίζειν, impetuoſum eſſe. [illegible], tumultuans, in Epigr. pro irruere [illegible] dixit Hippocrates [illegible] lib. 3. [illegible]. loquitur de capitis dolore.

Καταιγίς, ίδος, ἡ, procella, tempeſtas, impetus ventorum. Ariſtot. de mundo, [illegible], i. cæterùm è genere violentiorū flatuum. καταιγὶς, nomen eſt flatus ingruentis supernè repentéque euerberantis.

Καταιδῶ, Actiu. pudore perfundo & ad venerationem cogo vel flecto animum. Plutar. in Polit. præcep. [illegible]. Theodoret. in 5. hiſt. Eccleſ. [illegible]. Chryſoſt. de Apoſtolo, [illegible].

Καταιδέομαι, veneror, reuereor, vereor. Depon. Accuſ. Ariſtophan. [illegible], reuerere Iouem.

Καταιθαλόω, ῶ, ώσω, comburo, ardeo, in fumum redigo, Euripides. [illegible], inquit Heſychius. [illegible], in cinerem redacta.

Καταιθύσσω, [illegible]. Heſych.

Καταίθω, vro, Euripid.

Καταικίζομαι, & καταικίζω, verbero, corrumpo, damno afficio, ſupplicio afficio, fœdo, plecto, crucio. vnde [illegible].

Καταίνεσις, ἡ, aſſenſus, vel approbatio, ſponſio.

Καταινέσαι, Heſych. [illegible]: poeticè pro [illegible], annuere, nutu affirmare, ſeu approbare.

Καταινέω, μ. έσω, adnuo, annuo, admitto, laudo, acquieſco; accipio conditionem, Euripides. [illegible], hæc approbans, Herodot. [illegible], cur deſtinaſti filiam, Euripid. [illegible], annuere & dare, Plutarchus in Lycurgo.

Καταΐξ, ικος, ἡ, turbo, procella, [illegible] Apoll. Rhod. vnde [illegible]. Heſych. [illegible].

Καταιονάω, perfundo, inſpergo, illino, foueo, [illegible]. Accuſ. [illegible], fouere & illinere, emplaſtris obducere.

vnde καταίονησις,fotus,perfuſio.

Κατάρσις,diuerſorium,appulſus,κατάλυσις.

Καταιρέω,Ionicè pro καθαιρέω, corripio, comprehendo,capio,apud Suid. οἱ δὲ φθάσαντες κατελαμβάνοντο ὑπ' αὐτῶν, καὶ οἱ καταιρεόμενοι ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον συγκατεκαίοντο ex Herod.

Κατάρω,deſcendo.Item appello,deferor:& eſt nauticum verbū. Polyb.in 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον, cum vniuerſa claſſe delatus eſt Corinthum. Sic Maro, Huc vbi delati portus intrauimus. Item ſoluo, regredior : ab αἴρω,moueo. ἐς δῆλον κατάρει, Ariſtid. στόλος κατῆρεν εἰς Παγασάς, ad Pagaſas claſſis ſubducta eſt, Plutarchus in Themiſtocle. κατάρειν apud Polybium pro deſcendere. Alciphron, οἶδα τὸν μάλιστα [illegible], huc applicantem, Xenoph. καὶ τοῖχον ὑπερπηδᾶν, καὶ ἀπ' ὄχου κατάρειν, καὶ ἀκοντίζειν ἱκανῶς,deſilire.Plutarch.in Romul. de vulturibus, ἀφ' ἑτέρας ποθὲν γῆς καταίρειν ἐνταῦθα, aduenire.Polybius. Οἱ δὲ Κελτοὶ καταίροντες εἰς τὴν τοιαύτην, ἀπεπορεύοντο τὴν χώραν πορθοῦντες ἀδεῶς, deſcendentes,profecti. & in 3. εἰς τοῖα μέρη κατῆρε τῆς Ἰταλίας. Vide ἐξαίρω, διαίρω, ἐπικατάρω.

Καταρθρόομαι,intelligo,Sophocl.

Καταίρω,deſcendo,deferor,irruo.

Καταισχύνομαι,μ.υνοῦμαι,erubeſco,Depon.abſol.1.Petri cap.2. Paul. Rom.11.

Καταισχύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,fœdo,contumelia & probro afficio,pudore ſuffundo.Actiu.Accuſ.καταισχύνω σε, rem tibi pudeudā facio. καταισχύνασα παρθενίαν, quæ virginitatem perdiderit, Plutarch.in Numa, Tranſlatè etiam dixit Theophr. [illegible], Καταισχύνειν δὲ δοκεῖ τὸ ῥόδον καὶ τὴν σύνθεσιν [illegible], Quinetiam odoribus compoſitis roſa dedecori videtur eſſe. καταισχύνειν etiam vt αἰσχύνειν,vitium offerre Terent. ſtuprum offerre Cice. Lyſias, τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνειν γυναῖκας quod Horat. alienas permolere vxores.

Καταιτιάομαι,ῶμαι,incuſo,damno,obiicio,obiurgo.καταιτιῶνται ἀλλήλους,alius in alium reiicit culpam. καταιτιαθείς, delatus, accuſatus.

Καταῖτυξ,ὁ,genus galeæ humilis & ſine criſta, caſſis Valla interprete,[illegible]. Iliad.κ,ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην, ἄφαλόν τε, καὶ ἄλοφον, ἥ τε καταῖτυξ Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

Καταιωρέω,dependo,& καταιωρέομαι,dependeo, Heſiod. θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί,fimbriæ ſplendidæ dependebant.

Κατακαύματα,ambuſta,aduſtiones,Plin.lib.2.Dioſc.

Κατακαήμεν, exuri, Doricè, pro κατακαῆναι, Plutarchus in Lycurgo.

Κατακαῆναι,arſiſſe,incenſum eſſe.κατακαυθείς,concrematus,combuſtus. κατακαυθήσομαι,exurar.

Κατακερίζω,μ.ίσω,π.ικα,& Κατακρίνω,percutio,occido,interficio, interimo,Accuſ.Eunapius,ὁ δὲ [illegible], id eſt, [illegible], vtitur & Xenoph.Appian.in Iber.[illegible].

Κατακαίω,μ.αύσω,π.αυκα,comburo, κατφλέγω, deuro, incendio conſumo,cremo,peruro.Accu.Ariſtop.αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, ſeipſum deurens. κατακαίοντες ζῶν λύπαις ἐν πολλαῖς, ad viuendum inter dolores multos incendunt ac inſtimulant,Plutarc. in Numa.κατέκαυσεν,deure, Plato in Epiſt. [illegible] κατέκαυσεν.κατακαῦσαι,comburere.κατακαυθήσομαι, deurar, ardebo,Ariſtoph.[illegible] κατακεκαυμένος,deuſtus.Apud Petrum Epi. 2.cap.vlt.legitur ἔργα κατακαήσεται,i.exurentur.

Κατακαλέω, aduoco, accerſo, exquiro, [illegible]. Polybius, ὁ δὲ [illegible] [illegible]. Item imploro. & Κατακαλέομαι,οῦμαι,pro eodem,[illegible] φωνῇ,vna ſimul voce Deum inuocarunt, Plutarch.in Themiſtocle,κατακαλούμενος ἀθηναίους [illegible], certo promiſſo Athenas hos euocans,Idem in Solone.[illegible] κατακληθείς,Thucydid.

Κατακαλλωπίζω,orno,vel verro.

Κατακάλυμμα,ατος,τὸ,operimentum,velamen.

Κατακαλύπτω, obtego, operio, velo. circuntego. Plato Epiſtola ſeptima, πορεύομαι δὲ τὸν λεγόμενον τρόπον κατακεκαλυμμένος, iter ingredior hac ratione velatus, id eſt, defenſus & protectus. Idem in Timæo, κατακαλύπτεται καὶ πάλιν ἀναφαίνεται, à noſtro conſpectu oblitefcunt, & rurſus emerſi, Cicero.

Κατακάμπτω, deflecto, inflecto, detorqueo. Plato in Timæo, κατέκαμψεν εἰς κύκλον, in orbem torſit, Cicero. Κατακάμπτομαι,κατακαμφθείς ὑπὸ τῆς ἠπείρου,qui deflexit à continentia.Baſil.

Κατάκαμψις,εως,ἡ,inflexio.Strab.

Καταπόσιον,ου,τὸ,res ad amorem inducens,amatorium poculum, vis amoris,φίλτρον,deſyderij poculum,Horat.

Κατακαπηλεύω,adultero cauponum more.

Κατακάρα,in caput,ſecundum caput:ſic enim dicunt Attici, pro eo quod eſt ἐπὶ κεφαλήν.reperitur & κατάκρας vt apud Diony. Longin.τὰ φρονήματα τὸν νοῦν βίαι, καὶ κατάκρας ἄγοντα καὶ φέροντα πάθη.

Κατακάρδιος πληγή. Herodian. lib.6. τρίτον πληγαῖς κατακαρδίοις ξίφεσιν,[illegible].

Κατακάρπιον,ου,τὸ,Idem quod περικάρπιον, fructus inuolucrum, calyculus Plinio.Theophraſtus hiſtor.lib.4.cap.11.de ſidæ flore loquens, ὅταν συστῇ τὸ κατακάρπιον, cum ſeminis calyculū formarit.

Κατάκαρπος,ου,ὁ,diues,fructifer.κατάκαρπος ἐλαία, fructifera oliua, Pſalmo 51.Heſych. πλήρης.

Κατακάρπωσις, capite ſexto Leuitici, καὶ ἀφελεῖ τὴν κατακάρπωσιν, ἣν ἂν καταναλώσῃ τὸ πῦρ, tollet cineres, quos vorans ignis excuſſit.

Κατακάρφω,demolio,corrūpo,exſicco,ἀφανίζω,ξηραίνω, apud Heſych.κατακαρφίξεις, καταμαλάξεις.

Κατακάρων,κατωφερής,prona in libidinem,libidinoſa:à κάρον quod virile ſemen ſignificat.vnde καρόγονος.

Κατακαρίται,αἱ,infelices,quæ ob flagitium domi manent,ignis ſupplicio dignæ,Heſych.ἄξιαι τοῦ κατακαυθῆναι.

Κατακαυμα,aduſtio,Plin.κατακαύματα,ambuſta,Gaza.

Κατάκαυσις,εως,ἡ,aduſtio.

Κατακαυχάομαι,glorior aduerſus. Paul. cap.11. ad Rom. μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων, ne glorieris aduerſus ramos. εἰ κατακαυχᾶσαι,ſi glorieris,Ibidem.

Κατακεχρῖσθαι,ab Heſych.& Suid.expon.ἀλεῖψαι itidémque Euſtath. apud Pauſan.metaph.pro καταφρύξαι καὶ καυτηρίσαι poni dicit.

Κατάκειμαι,iaceo,accumbo,diſcumbo,Plato 2.de Repub.ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι,ſuper lectos accumbere : vbi de epulis agitur. Ariſtoph.in Pluto,κοσμίως κατεκείμεθα,id eſt,cubabamus,ſtrati iacebamus:vbi de ſomno agitur.Ibid. ἐν τῷ πίνακι δὲ αὐτὸν ἐπιλείξαι' ἰσχυρῶς. Nam κατακεῖσθαι aliquando idem quod ſimplex κεῖσθαι, iacere : & decumbere ad tabulam Varroni. τὸ κατακεκλίσθαι quod & ἀνακλίνεσθαι dicitur : eſt etiam τὸ νοσεῖν. vt cubare Horatio : vnde οἱ κατακείμενοι, ægroti.Ariſtoph.in Pluto,οἱ δ' ἄλλοι κατακείμενοι παρ' αὐτῷ, [illegible]. Lucian. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ſi quis ſodalium morbo decumbat.Ex quo κατακεῖνται, iacent, poſita ſunt. ſidunt. Item κατάκειμαι,ſum repoſitus,aſſeruor.Heſiod. [illegible], &c. κατάκειμαι ἐν γῇ, in ſolo iaceo, Plato de Leg.

Κατακείρω,detondeo,κατανάλισκω,καταδαπανῶ,Homer.

Κατακεκαυμένη,regio quædam eſt,quam poſſident Lydi & Myſij exuſta arboribus,præter vitem.Illinc vinum affertur virtute præſtans,quod κατακεκαυμενίτης οἶνος dicitur. Quidam hinc iocoſe Bacchum πυριγενῆ vocant.Cælius lib.4.cap.14.

Κατακέλευμαι,pruritu libidinis vexor.

Κατακελεύειν,ἐγκελεύειν.

Κατακελευσμός,οῦ,ὁ,ſpecies cantus, quo in Pythicis ludis vti ſolebant.Polluc.τὸ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ μέρος.

Κατακελεύω,idem quod ſimplex,impero,iubeo.κατακελεύειν, etiā imperare atque indicere ſilentium, facere audientiam. Cicero.σιωπὴν κηρύξαι.apud Ariſtophan.[illegible].

Κατακενόω,μ.ώσω,euacuo,effundo.

Κατακεντέω,ſtimulo,pungo,Lucian.

Κατακεντάω,pungo,vulnero,confodio,apud Ioſeph.

Κατακέντημα,ατος,τὸ, eſt punctum Plinio, id punctionis ſiue pūctus,vt idem vocat τὴν κέντησιν,opus eſt.

Κατακεράννυμι,confundo,permiſceo,diffundo.

Κατακεράσαι,temperare.

Κατακέρασις,εως,ἡ,temperatio.

Κατακεραυνόω,vide κατακεραυνίζω.

Κατακεραυνόω,fulmine interficio.

Κατακερδαίνω,quæſtum facio,Xenoph.

Κατακερματίζω,μ.ίσω,π.ικα,diſſeco,λεπτύνω,μερίζω,in minutas partes diſtribuo,& redigo in nummos.Accuſat.Achilles Statius ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

Κατακερτομέω,μ.ήσω,π.ηκα,illudo,nugor, conuitiis inſector. Accuſat. χλευάζω, φλυαρέω.

Κατακερχνόομαι,aſperum fieri,exaſperari.

Κατακεχρημένος,qui vtendum accepit:à Præt.κατακέχρημαι. Laert. [illegible], quæ Athenis à quodam vtenda accepi ſiue ea adhuc habeam,ſiue vendiderim.

Κατακηλέω,καταθέλγω,Heſych.permulceo,Cicer.mitigo.vide κηλέω.

Κατακηλητικός,ἡ,ὁ,[illegible],leniendi vim habens.

Κατακηαι,κατακαῦσαι,Homer.κατακηέμεν,cremare,Idem.i.κατακαίειν.

Κατα-

Κατακηρόω, cera oblino, cera obduco, incero Celſo, & Iuuenali. Herodot. lib. 1. κατακηρώσαντες δὲ [illegible] Πέρσαι γῇ κρύπτουσι, Cicero Tuſcul. 1. Perſæ etiam cera circunlitos condiunt. ſed legend. condunt.

Κατακηρύξαι ἐκεχειρίαν, τὸ καταγγεῖλαι ἡσυχίας, inducias & pacem ſequeſtrem inducere. Pollux, ferias indicere, Liu.

Κατακήρωτος, ὁ, ἡ, & κατακεκηρωμένος, inceratus, cera circunlitus, Herodot.

Κατακίνησις, εως, ἡ, q. dimotio.

Κατακιρνάω, miſceo, tempero. Alexand. Aphrod. [illegible] τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, calorem mellis ingentem temperabat.

Κατακισηρίζω, pumice defrico & deſtringo, pumice læuigo, Athen. lib. 12. de Sardanapalo [illegible].

Κατακκίζεσθαι, ſimulare, præ ſe ferre quod & ἀκκίζεσθαι.

Κατακλαίω, deploro, lugeo. item lachrymando afficio ad miſericordiam commoueo lachrymis. apud Plat.

Κατάκλασις, εως, ἡ, perfractio, Gaza.

Κατακλάω, frango.

Κατακλεῖς, ῖδος, ἡ, pars ſub pectore τῶν ὠμοπλατῶν, id eſt, ſcoptularum in collum deſinens. Κατακλεῖδες apud Ariſtophan. in Veſpis τὰ κλείοντα τὰς θύρας, quæ fores claudunt & ἐπικλεῖδες etiam dicuntur. Item κατακλεῖδες etiam quæcunque iuncturæ, & fori tranſtra. κατακλεῖδες in veſte muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur fibulæ: quæ κατακλεῖδες ab Homero κληῖδες appellatæ fuerunt.

Κατάκλειστος, ου, ὁ, clauſus, abſtruſus, occluſus.

Κατακλείω, μ. είσω, π. εικα, includo, contineo, aſtringo, Xenophon. εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, in remp. me includo. κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα, Idem lib. 4. Pæd. Cyri, me intra munitionem occludo. Alexand. Aphrod. libro 2. Problem. κατακλείειν σώματι γηΐνῳ, terreſtri corpore claudere. Lucia. in Cauc. [illegible], id eſt, aſtringe dextram & aſtringe. [illegible], à Macedonia interccluſerunt Perdiccam, Thucyd. id eſt, [illegible], ipſum domi includens, Plutarc. in Publicola. [illegible], artem quæ ex contradictione in ambiguitatem concludit, Idem in Pericle. κατακλείεται τῷ σώματι, includitur in corpore, Galenus 2. ad Glaucon. Ariſtophan. [illegible], quum ventus in eis incluſus & detentus fuerit. κατακεκλεισμένος, obſeratus. Interdum etiam κατακλείειν, pro perorare accipitur.

Κατακληΐζω, occludo, includo, obſero, Herodot.

Κατακληροδοτέω, ſorte diſtribuo. Actor. 13. cap.

Κατακληρονομεῖν, poſſidere. cap. 2. lib. 1. Regum. [illegible] Dominus eum hæredem fecit, cap. 7. lib. 2. Regum. κατακληρονομήσεις σοφίαν, hæreditabis ſapientiam, i. hæreditariam habebis, cap. 4. Eccleſiaſtici. [illegible] τὴν γῆν, tu terram eis ſorte diuides, cap. 13. Deuteron. [illegible] κατακληρονομῶν αὐτοῖς, ſolium gloriæ diſtribuens eis, cap. 2. lib. 1. Regum.

Κατακληρόομαι, ſortito accipio, ſortior, adipiſcor. Plutarchus in Pompeio de morte Mithridatis loquens, [illegible], in quem ſortem Deus miſerit, cap. 14. lib. 1. Regum.

Κατακληρουχεῖν, in colonias deſcribo & partior. Plutarc. [illegible] Polyb. hiſtoriæ lib. 3. [illegible]. Idem [illegible] τὴν χώραν, ſortiti ſunt, ſortitò partiti ſunt.

Κατάκλησις, εως, ἡ, euocatio.

Κατακλησία, conuocatio multitudinis, Heſych. [illegible], conuocabant qui in agris habitabant.

Κατακλιθείς, diſcumbens. [illegible], Xenop. lib. 5. Pæd. [illegible].

Κατακλινής, έος, inclinatus, Ariſtoph. [illegible] vbi Interp. [illegible] vnde [illegible] apud eundem in Equitib. Plato de Repub. [illegible], in choris diſcumbentes.

Κατακλινής, decumbens in lecto, valetudinarius, Suid. [illegible].

Κατακλίνομαι, & Κατακλίνω, decumbo, eo cubitum, accumbo, reclino, deprimo, accumbere facio, Demoſthen. [illegible], id eſt, epulis accumbere. [illegible], apud Athen. [illegible], & [illegible] pro diſcūbere. pro quo & [illegible] dicitur, Latinéque recumbere. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible] ἐπὶ ταῖς κλίναις, iacentes in lectis. Ibidem, [illegible] αὐτὸν εἰς [illegible], collocare, ſedere iubere. Item pro vergere, Apollon. 2. [illegible]. Item pro ſterni. Laſcar. in Epigrammat. [illegible], mulceor allicior que voluptate, Ariſtotel. 9. Animalium. [illegible] εἰς γόνατα, in genua inclinatur. [illegible], &c. [illegible], puerum regio ſolio reclinat, Plutarchus in Lycurgo: ſic Ariſtophan. κατεκλίθην, cubui in lecto, Budæus in Epiſtol. & Ariſtophan. vnde ſυγκατακλίνομαι, ſimul lectum adeo. κατακλιθῶμεν, diſcumbamus, capite 16. lib. 1. Reg.

Κατάκλισις, diſcubitus, accubitus, loci ceſſio honoris gratia. [illegible] apud Ioſeph. Galen. lib. primo ad Glauconem. [illegible], id eſt, iudicaturæ quæ ducuntur à decubitu, ægrotantis ſcilicet. [illegible], Gaza de Senectut. accubatio epularis.

Κατάκλιτον, lectulus diſcubitorius, vel ſedes in qua reclinari poſſumus. Suid. ſolium.

Κατακλύζω, μ. ύσω, π. υκα, demergo, obruo vndis, inundo, irrigo, γεμίζω ὕδατι. Actiu. Accuſ. [illegible], Xenoph. copia victum meum abundare facient, Ariſtop. [illegible] ὕδωρ, i. [illegible], imple aqua.

Κατακλυσθείς, ablutus.

Κατάκλυσις, εως, ἡ, & Κατακλυσμός, οῦ, ὁ, diluuium, terrarum inundatio, Platoni. metaph. κατακλυσμός, de moleſtiis, quæ mentem velut obruunt, apud Syneſ. ſic κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων obliuio memoriam rerum obruens apud Demoſthenem.

Κατακλῶθες, accumulationes Parcarum, ſiue congeſta ſtamina Parcarum. Homer. Odyſſ. η. [illegible]. Interp. [illegible], Suidas ex Homero.

Κατακλώθη, ης, ἡ, fatum, εἱμαρμένη.

Κατακλώθω, fila deduco, ſtamina deduco: & peculiariter fatalia ſtamina duco.

Κατακνάω, in tenues partes attero, derado, abrado, diſtringo, defringo.

Κατακνήθομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, patior titillationem. item deradori [illegible], Ariſtoph. Interp. vnde κατακνηθείς, ſcalptus.

Κατακνῆσαι, τεμεῖν, μερίσαι, Ariſtoph. Interp.

Κατακνῆστις, τυρόκνηστις. alij ſcribunt κατάκνηστις. culter quo caſeum abradimus.

Κατακνιδόω, pungo in modum vrticæ, ſcarifico, κατακνίζω.

Κατακνίζω, titillo, vellico, ſcalpo. Ariſtophan. in Pluto, [illegible]. pro lædo & ſugillo, Iſocrat. Lucianus. [illegible], Homerica inceſſunt & vellicant.

Κατακοιμίζω, ſopio, mulceo.

Κατακοιμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, dormio, Depon.

Κατακοιμιστής, cubicularius.

Κατακοιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſopio, Accuſ.

Κατακοιμητικόν, hoc genus epithalamij dicebatur, quod canebatur ab ortu veſperi ad mediam vſque noctem, donec ſomnū caperēt: ſicuti matutinum διεγερτικόν. de quibus Theocriti interpr. κατακοιμητικόν eſt hoc poetæ, Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus Oetam. & Catul. Nimirum Oeteos oſtendit noctifer ignis, i. φωσφόρος [illegible].

Κατακοιμίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſopio, i. compono aliquos ad ſomnum capiendum, ſomnum concilio, miniſtro in thalamo, [illegible].

Κατακοινωνέω, impertior, communico. Accuſ. Æſchin.

Κατακοιρανέω, διατάττω, guberno, rego, ordino. Accuſ. Iliad. [illegible], de Pallade & Bellona loquens: & Odyſſ. [illegible] & Odyſſ. [illegible], domi regnant & imperitant.

Κατακολλάω, glutino. Κατακολουθέω, ſubſequor. Datiu.

Κατακολπίζειν, ſinus ſequi & circumire, in ſinum deflecti. [illegible] εἰς Αἴγιναν, in ſinum Æginæ deflexiſſe, Thucydides.

Κατακολυμβάω, aquis ingurgito me, vrinor, nato.

Κατακολυμβητής, οῦ, vrinator.

Κατακομιδή, perceptio, ἡ συγκομιδή, Thucyd. [illegible] κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, comportationem fructuum.

Κατακομίζω, defero & deporto. Herodianus de apotheoſi loquens [illegible] κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. & pro eodem ἀνακομίζουσι dixit. Antiph. [illegible] κατακομίζειν, Eſt etiam [illegible] domum reportare. & Κατακομίζεσθαι domum redire. Æſch. [illegible]

ναῦν, appellere nauem aliquo.

Κατάκομος, -ου, ὁ, denſus. Et nomen perſonæ ſcenicæ, Pol.

Κατακομψεύεσθαι, ſcitè & concinnè dicere. πλοκεῖ λέγειν, Baſil.

Κατακανά, deſtructio. Dorica vox à κατακαίνω.

Κατακοπέω, ῶ, exacuo, exerceo, domo, Eurip. κατακοπῶ ἀλίαστος βίω, i. λεπτύνει. Inde Κοπέω.

Κατακονδυλίζω, pugno percutio. κατακονδυλίζειν & κατακονδυλοῦν, pugnis obtundere & concidere, Æſchin.

Κατακοντίζω, iaculis conficio vel confodio, perfodio ſagittis, διασφαγῆναι δι᾽ ἀκοντίων.

Κατακοπείς, truncatus, plagis confectus.

Κατακοπή, ῆς, ἡ, præciſio.

Κατάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, furioſus, inſanus. Item defeſſus, labore confectus. Diodorus κατακόπους appellat defeſſos pugnando, quibus ἀκέραιοι, integri & recentes ſubſtituuntur. Plutarch. in Sylla, καὶ μὴ κατακόπους ἔχοντα τοὺς ἄνδρας ἀποκαθίστασθαι περὶ τῆς ἐσχάτου, id eſt, μὴ κατακόπους καὶ πεπονηκότας. Item de virtutibus mulierum, κατάκοποι δὲ ὄντες, καὶ μᾶλλον τῷ φρονεῖν προέχοντες αὐτῆς, ἐν τῇ ἀγορᾷ ... τὰ σώματα, ... ἐκεῖνοι ... δύναμιν. vbi ... loquitur.

Κατακόπτω, μ. ψω, π. φα, obtrunco, trucido, contundo, quum res aut homo minutatim diſcerpitur. vnde δύο μοίρας κατέκοψα, duas acies fudi. Herodot. pro nummum percutio accipit. Apud Theophraſtum arbores præcido, & materiam luxuriantem reſeco ſignificat.

Κατακορέσαι, ἐμφορῆσαι, ſatiare.

Κατακορῆ, τά, crebra.

Κατακορής, έος, ὁ, multus, redundans, ſatiatus, ſatur, moleſtus, expletus, oppreſſus. κατακορὴς ἄμμος, arena craſſiſſima, Dioſc. l. 5. κατακορὴς ἡ ἕξις, merus habitus, Ariſtot. in Probl. κατακορὴς ξυνουσία, ſatura conſuetudo, ἡ πλησμονή, Plato. σανδαράχην τὴν κατακορῆ πυῤῥάν, ſandaracham, quæ ad ſatietatem ruffeſcit, Dioſcor. l. 5. κατακορὲς εἰς μέλαν ἐμπεσόν, plurima offuſum nigredine, Plato in Timæo. χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥόδῳ κατακορές, color roſeus in plenum, Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantar. capite decimo. Saturum colorem dicit. Virgilius. Hippocrates κατακορέα vocat recrementa bilis meræ, id eſt, τὰ ἄκρατα χολῆς διαχωρήματα Galeno: & ῥόδια κατακορέα quæ humorem huiuſmodi generant, à quo & homines κατακορέας vocat, & φάρμακα κατακορέα, bilem euacuans, vel bilis colore: quin & vehementem ſitim quam bilis accendit δίψαν κατακορέα dixit idem Hippocr.

Κατακορματίζειν, ſcindere, comminuere, κατακόψαι, Heſych.

Κατάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀκόρεστος. Poll. item nimius qui ſatietatem & faſtidium affert. Plutar. in Alex. item inſatiabilis, ſeu inſaturabilis, Suid.

Κατάκορφος οἰκία, domus altera parte preſſior anguſtiórque dicitur ab Ariſtotel. libro 1. OEconom. πρὸς ... καὶ πρὸς ... τὴν οἰκίαν ... τοῦ θέρους, ... δὲ τοῦ χειμῶνος· ... κατάκορφος ... καὶ μὴ ... . Alij legunt κατάκυρτος.

Κατακόρως, abundè ſatis, affatim, vſque ad ſatietatem. τῇ χρόᾳ κατακόρως πρασίζει, colore vſque ad ſatietatem viret, Marcel. colorem porri quàm ſimillimè reddit, Ruel. lib. 5. Dioſcor. cap. 96. Immodicè etiam, ad tædium vſque: ſimpliciter etiam ſignificare poteſt, frequenter Attici ... κατακόρως χρῶνται. Corinth.

Κατακοσμέω, compono, orno, apto, digero, in ordinem, illuſtro, exorno. κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, colentes, obſeruantéſque ſe inuicem, Plut. in Rom. κατακοσμοῦντο πρὸς ἐκείνου γνώμην, ſe ad illius ſententiam accommodabant, Idem in Fabio. Plato in Politic. ὁ κόσμος ... καὶ ταραχῆς ... ἐστι ..., καὶ τὴν ... κατακεκοσμημένος ἦν, ratione & ordine conſtitutus.

Κατακόσμησις, ordo & digeſtio rerum, & apta compoſitio, Plato.

Κατακούω, exaudio, Actiu. Accuſ. Genit. κατακούω αὐλοῦντος, modulantem audio. Item obtempero, πάνυ ὑπακούω.

Κατακραζω, occlamo, obſtrepo, clamore obtundo.

Κατάκρας, nonnulli volunt eſſe pro κατακράτος ſeu κατὰ κράτος, vi: nonnulli pro ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, ἄρδην, prorſus, funditus. Etymol. Thucydid. Ὁ δὲ Βρασίδας ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ... Βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. Idem, ... πόλιν ... κατάκρας, ... i. ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, ἄρδην, apud Heſychium diuiſim ſcriptum eſt κατ᾽ ἄκρας dicentem κατ᾽ ἄκρας ἴσως eſſe ... καὶ ... . Idem & κατ᾽ ἄκρας affert pro κατὰ κορυφῆς addens etiam κατὰ κράτος.

Κατάκρασις, ἡ, commixtio vel permiſtio.

Κατακρατεῖν, obtinere in poteſtate, robore vincere & domare, ſuperare, obliterare, Gen. Philo de mundo, πάντων κατακρατεῖν, omnibus præualere. κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, nequit principium deuincere, Theophr. lib. 2. cap. 19. de cauſ. plant. κατεκράτησε πολλῷ τῷ κινδύνῳ τῆς ἀρχῆς, multo cum periculo imperium retinuit.

Κατακρατέομαι, vincor, cohibeor, Philo de mundo, ὑφ᾽ οὗ καὶ κατακρατεῖται, à quo coercetur vt præualente.

Κατακράτησις, vide κατακράτημα.

Κατακρατητικός, vim habens compeſcendi & cohibendi. Aetius 9. cap. 37. de lactis potu. αὐτὸ γὰρ διδόμενον, ἅμα συλλαγὲν καὶ κατακρατητικὸν γίνεται τῶν ῥευμάτων, ſiſtit & cohibet fluxiones. ſed Cornarius temperat vertit: deriuátque ἀπὸ τοῦ κεράννυμι, ego verò ἀπὸ τοῦ κράτους. ibi verò Idem Aetius 11. cap. 19. in cura dyſuriæ iubet τροφὰς κατακρατητικὰς χρῆσθαι, id eſt, ἐπικρατητικάς. vide ἐπικράτησι.

Κατακράτος, pro viribus, omnino, vi, vehementer. κατακράτος εἷλε, vi expugnauit, Plato de Legib. κατακράτος φεύγειν, Xenoph. 4. Pæd. vel diſiunctè κατὰ κράτος.

Κατακρημνάννυμι, ſiue κατακρημνάω idem quod κατακρεμάω. κατακρημνάννυμαι ſuſpenſus ſum de, dependeo de.

Κατακρήμναστος penſilis, Gaza.

Κατακρεουργέω, lanij more concido, dilanio. κατεκρεουργήθη, dilaniatus eſt. Herodotus in Polymnia. ... κατεκρεουργήθη ..., velut in laniena conciſus eſt.

Κατακρῆθεν, Hom. Iliad. σ. ... δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. Interp. κατὰ τῆς κεφαλῆς, κατὰ κορυφῆς, ſiue κατὰ κάρας.

Κατακρημνίζω, præcipito: vnde κατακρημνίζομαι, præcipitor, pendeo. Ariſtoph. ... κατακρημνισμέναι, πλήρεις ὄμβρου, præcipites, plenæ pluuia.

Κατακρημνίζω, μ. ίσω, π. ικα, præcipito, κατακρημνῶ. Actiu. Accuſatiuo iungitur. Lucæ cap. 4. εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν, vt præcipitarent eum.

Κατάκρας, κατάκρας.

Κατακρύβω, deliteſco.

Κατακρεκεῖν, contradicere, irridere: à cicadis. Κατακρέκειν, Heſych. exponi tradit vel καταλαλεῖν, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι vel καταγελᾶν quoniam αἱ ἀκρίδες ſunt ... vel καταγελᾶν.

Κατάκριμα, ατος, τό, damnatio, condemnatio. Nazanzen. in orat. de Chriſto, ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος, vt naturam damnatam in ſe totam copulatā à damnationis vinculo liberet.

Κατακρίνομαι, damnor: interdum cum Accuſatiu. vt κατακρίνομαι θάνατον, morte damnor, morte mulctor. Xenophon in Apologia Socratis per Imperſonale dixit. ἐὰν γὰρ νῦν κατακριθῇ μου, &c. nam ſi nunc damner. νῦν κατακέκριται θάνατος, lata erat in eos mortis ſententia. ἵνα μὴ πενίαν θεότητος κατακριθῶμεν. Natā. ne diuinitatis inopiam decernamus ſic Interpres. Euſtat. Ἀτλας ἐπ᾽ ὀλέθρῳ ἑαυτοῦ ... τῷ Διΐ, ... κατακριθεὶς ... ἐξορίαν, exilio mulctatus, Nazan. θάνατον κατακριθεὶς, morte damnatus, Idem in Orat.

Κατακρίνω, μ. νῶ, π. ικα, damno, condemno. Accuſ. cum Genit. Iſoc. τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν, morti omnes ex fato ſunt obnoxij. Idem κατὰ Λοχίτου, ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν, omnes morte damnare, i. καταψηφίσασθαι καὶ καταδικάζειν. Siue Genit. Luc. 11. ἐγερθήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio.

Κατάκριτος, ου, ὁ, condemnatus. κατεγνωσμένος, κατάκριτος ἐπὶ θανάτῳ, rei capitalis damnatus, Gaza de Senect.

Κατακροτέω, valde laudo, celebro, applaudo.

Κατακρουνίζω, Galen. 13. Methodi, ... ὑψηλοτέρου βάλλοντες, καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, in ſalientis modū fundentes. Verbum ἀπὸ τῶν κρουνῶν, i. à ſalientibus deductum.

Κατάκρουσις, εως, ἡ, repreſſio, repreſſus deſuper illatus, Gaza.

Κατακρουστικός, vim habens reprimendi. Ariſtot. in Probl. ἔστι δὲ ... κατακρουστικὸς: videtur opponi τῷ ἀνακρουστικῷ.

Κατακρούω, reprimo, diſcindo, defigo, adigo. Apud Platonem lib. 8. de Legib. videtur accipi pro ſallo. apud Hippocratē vbi agit de cucurbitulis, Cornarius κατακρούειν, exponit ſcarificare, i. καταχαράζειν, ſed Galen. in Gloſ. Καταχίζειν.

Κατακρύπτω, occulto, tego. εἰς τὴν γῆν κατακρύπτει, Xenoph. Ariſt. de mundo, ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατὰ τὸν νότιον κλίμα, alter verò infra terram conditus eſt ad tractum auſtralem.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, Cicer.

Κατάκται, qui deducunt ad diuerſoria, οἱ δὲ εἰς πανδοχεῖα κατάγοντες, Pollux. κατάκτης enim propriè deductorem ſonat à κατάγω.

Κατακτάμεναι, i. κατακτεῖναι. κατακτάμεναι μεμαώς, Iliad. γ, i. interficere volens.

Κατακτανέουσι, pro κατακτανοῦσι, occident, Futurum ſecundum verbi κτείνω.

Κατακτάομαι, acquiro, comparo, habeo, ἀνδέχομαι. Sophocles, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ, κράτος κατακτήσαιτο, id eſt, homo quidem etiam nihili, cum diis victoriam ſibi comparare poſſit. Idem. εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ, niſi mentem, i. φρένας, tibi acquiteris.

qui interfecit, κατακτανών. Odyſſ. ι, οὐδ' ἐμὲ κατακτὰς μάρψε, [illegible]. vide Κατακτας.
[illegible] μ. τενῶ, α. ανα, & Imperatiuum, κατάκτανε, interficio. Ac-
[illegible]enit.
[illegible], εως, ἡ, acquiſitio.
[illegible], quæ eſt pexis capillis. Heſych. [illegible], κτὶς enim
dicitur.
[illegible], ὁ. κατακτὸς, apud Ariſtophan. in Pace, [illegible], ſpe-
quo Athen. & Poll. Item κατακτὸς, fragilis, vnde δυσκά-
ioſcorid. libro 5. capite 1. frangi pertinax, fractu con-
[illegible]
[illegible], Heſych. eſt ἱερουργὸς, ſacrificia ad verbum ſonat,
ix vel tractrix.
[illegible], in alea conſumi & diſſipari: vt [illegible],
in ludo aleæ ſuperari, & facultatibus euerti. Euſtat.
[illegible]
alea rem perdo. Lyſias [illegible]
[illegible]
circuncludo.
[illegible], μ. ίσω, α. ισα, &
[illegible], π. ισα, deuoluo. Accuſ. [illegible], deuoluatur. [illegible] ἀπὸ τῶν ἵππων, ab equis deuoluti, qui ab equis de-
cidiſſent, Xen. 5. Pæd.
[illegible], ύψω, α. υψα, decli̇no, inclino me deorſum, demergor,
[illegible] (pro quo & συγκύπτειν dicitur) oppo-
[illegible]. Lucian. [illegible]
[illegible], dominor, dominiũ exerceo aduerſus,
ſubigo. Neutr. Genitiu. κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominan
ominantur in eos, capite vigeſimo, Euangel. Matth.
s prima epiſtola, capite vltim. μηδ' ὡς κατακυριεύοντες
neque vt dominantes cleris.
confirmo.
[illegible], eſt in auctionib. licitatori allubeſcenti &
ollenti rem venalem addicere atque adiudicare. Io-
Antiquitat. [illegible]
[illegible]
damnatus. ψῆφος θανάτου κατακυρωθεὶς, mortis calcu-
tus apud Eurip. in Oreſte.
rohibeo, impedio, moror. [illegible], pran-
oratus, Ariſtop.
[illegible], deridere, [illegible], διασυρεῖν, κωμῳδεῖν, [illegible],
Heſych. [illegible], τὸ καταγελᾶν.
[illegible], ἡ, detentio, inſtinctus, κατοχὴ, κατάσχεσις, Suid. vtitur
[illegible]
[illegible] τῶν ἀλωπῶς. κατακώχιμοι πρὸς ὁμιλίαν, ad coitum
ſtoteles ſecundo Politic. κατακώχιμοι ὑπὸ [illegible]
8. Polit. Faber vertit, motu ſunt occupati Aretinus,
m deuoti & ſupplices fiunt. Idem Ethicorum libro
[illegible], quod facilè capitur a-
utis. Argyrop. vertit, bona educatione factus iam i-
obtemperandum. κατακώχιμοι βόες, vaccæ libidine
riſt. 6. Anim.
effœmino.
[illegible], ſuperbio, iactito, mentior. De-
[illegible], inani-
e & gloriari.
[illegible], detraho famæ alicuius, obtrecto, debla-
thendo cuulgo. Quoties rebus iungitur animatis,
t: vt [illegible]. Inanimatis
onſtruitur cum Accuſat. vt [illegible]
epiſtol. Iacobi, capite quarto, μὴ καταλαλεῖτε ἀλλή-
aduerſus alios loquamini. ibid. καταλαλεῖ νόμου, cō-
loquitur. Sed [illegible] ſignificat [illegible],
[illegible], loquacitate obrutus, vt [illegible]
[illegible]
ἡ, obtrectatio, βλασφημία, prima Petri capite ſe-
[illegible]
ὁ, obtrectator, oblocutor Plaut. Paulus ad Rom.
[illegible]
[illegible], celebratus.
[illegible], occupo, occupor, vinco, & vincor celeritate. Pla-
to de planetis loquens, καταλαμβάνει τε καὶ καταλαμ-
[illegible]: Cicero, alij alios vincunt, vicis-
ncuntur. Καταλαμβάνεσθαι, pro occupare. Diodor. [illegible]
[illegible], id eſt, [illegible]
[illegible], adactus, Thucydid. [illegible]
mpreſſis. [illegible] νόμοις, legibus conſtituta. κα-
[illegible], foliolis veſtitus, Dioſcorides lib. quarto,
[illegible], deprehenſus. [illegible], ſuſceptiuus. He-
ic. pro [illegible] & [illegible].
anteuerto, alloquor, detineo, occupo. [illegible]
[illegible], loris ligantes, Plutarchus in Numa. Item inuenio,

apprehendo, circumuenio, accipio, deligo. καταλαμβάνειν ἐξιόντας, offendit egredientes, Demoſthenes. καταλαμβάνειν τὸ στρατόπεδον, locum caſtris deligo, Thucydid. καταλαμβάνουσι στρατόπεδον, deligunt caſtra, locum ponendis caſtris deligunt. Xenophon in perſona Socrat. [illegible] καταλαβεῖν με ἐγχειροῦντες. καταλαβόντες ὅρκιον, iuſiurandum accipientes. καταλαβόντες πίστιν, dantes accipientéſque fidem, Herodot. καταλαβούσης συμφορᾶς, accepta calamitas, idem. Plato in Apolog. [illegible] καταλειφθείη ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, vt me illis imperitiorem eſſe manifeſtò comperturus. Item complector, περιλαμβάνω. Theophraſt. de plant. quinto, ὅτι δὲ περίφυσις καταλαμβάνει [illegible], id eſt, contegit, obducit. ἄκρα τοῦ θερμοῦ [illegible] καταλαμβάνει, extrema attingit calore, Nazanzenus. Eſt etiam reum perago: vt δίκαιον καταλαμβάνειν, Antiphon. Item opprimo, & affligo, inuado: & hoc in malam partem, vt de peſte, fame, morte, &c. κατέλαβέ με [illegible], mihi contingit, mihi accidit. καταλαμβάνει, oppreſſit, coegit, cum Infinit. Herodot. κατέλαβε νόσος [illegible], morbus eum corripuit, quo laborauit circa pudenda, idem. καταλαμβάνω σε ὅρκῳ, te iureiurando aſtringo, Thucydid. καταλαμβάνω κατ' ἀνάγκην ὅρκοις, ad iuſiurandum adigo, idem. καταλαμβάνω [illegible], opprimo. καταλαμβάνει με συμφορά, mihi incidit calamitas, Plato in Leg. καταλαμβάνει ὑμᾶς [illegible], Hermogen. καταλαβόντα [illegible], rem detulit, indicauit quæ contingunt, Herodot. Et impersonaliter apud eundem: vt κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν, contigit vt liberis orbus diſcederet. [illegible] κατέλαβε [illegible] ἀποθανεῖν, ob hanc noxam vnum mori contingit, Herodot. κατέλαβε σφέας ἐκλιπεῖν τὴν χώρην, coacti ſunt vertere ſolum, idem. καταλαμβάνει [illegible] φεύγοντα ἐς τὰ ἕλεα, contingit ei vt fugeret in paludes, idem. καταλαμβάνει πάντας στρατεύεσθαι, contingit omnes militare, idem Herodotus, item aduenio. Herodian. [illegible] κατέλαβεν ἡ [illegible] ἡμέρα. Philo de mundo, [illegible] καταλαμβάνειν dixit, pro capere incrementum & augeri. καταλαβεῖν τὴν μάχην, pugnæ adeſſe, Herodot.

Καταλαμπτέος, comprehendendus eſt. καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ, comprehendendus eſt ad necem, Herodotus. Item,

Καταλαμφθεὶς, έντος, ὁ, comprehenſus, pro καταληφθεὶς, apud eundem.

Καταλάμπω, μ. ψω, α. ψα, illuſtro, illumino. Plutarchus, [illegible] κατέλαμπε τὴν [illegible], λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστᾶσιν ἐπὶ τῆς θύρας. Et καταλάμπομαι, præfulgeo, apud Alexand. Aphrodiſ. [illegible] καταλαμπομένην. Pro luceo, cum Accuſat. Lucianus in Caucaſ. [illegible] καταλάμπειν αὐτὸν, eis lucere. Et cum Geni. κατέλαμπεν [illegible] χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Ariſtid. καταλάμπεσθαι τῷ φωτὶ, luce illuſtrari, Naz. [illegible].

Καταλγύνεσθαι, dolere, triſtari.

Καταλεαίνω, μ. ανῶ, α. ηνα, leuigo, ita contero vt leuis fiat.

Καταλέγμενος, poetica ſyncop. pro καταλεγόμενος, dormiens, cubans, Homer. Odyſſ. χ, item Aor. 1. κατελέξατο. Euſt. vtrunque à καταλέγομαι deducit.

Καταλέγομαι, recenſeo, recognoſco, conſcribo, deligo, ἀπαριθμῶ, enumero. Xenophon, [illegible] καταλέξασθαι, χιλίους [illegible]. Idem, μετὰ δὲ ταῦτα κατελέξατο τὴν στρατιάν, exercitũ conſcripſit. Athenæus, [illegible] καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν [illegible], [illegible], recenſens, & enumerans. Plutar. καταλεγομένους εἰς στρατείαν [illegible]. vnde κατάλογος, enumeratio, recenſio. καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, Xenoph. in militares numeros referri. κατελέγησαν, congeſti ſunt, enumerati ſunt. καταλεχθεὶς, dictus, commemoratus. Etiam deflere mortuum Heſych.

Καταλέγω, μ. ξω, α. ξα, recenſeo, enumero. Xenoph. τοῖς [illegible] ταῦτα καταλέγειν, id interrogantibus recenſere & enumerare. Ariſtophan. [illegible] κατάλεξας. Item deligo, conſcribo, centurióq; [illegible], Lyſ. vnde καταλεγεὶς, conſcriptus, delectus. Eſt etiam allegere & aſcribere, delectum facere, referre. Plutarchus, [illegible] καταλεγομένους εἰς [illegible], militum habuit delectum, idem in Camillo. Vnde κατάλογος, delectus, καταλέγειν εἰς τάξιν, Chryſoſtom. Significat etiam ordine dico, & quaſi deduco, deputóque dicendo, Homerus Odyſſ. [illegible] καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, dic, recenſe, refer, ſigillatim enarra, [illegible]. Et libro quarto, [illegible] κατάλεξον [illegible]. Καταλέγειν, etiam exiſtimare, numero & loco habere. Plato libro quinto Leg. [illegible] καταλέγουσι, quos quidem certè diuites multitudo numerat. ſic Cic. accipit numerare.

Καταλείβω, μ. ψω, α. ψα, propriè effundo & deſtillo, vt ij qui inter libandum vinum è patera fundunt, [illegible], vnde Paſſiuum καταλείβομαι. Heſiodus, [illegible] κατελείβετο, ex ſaxo deſtillat, defluit. Aratus, [illegible] κατελείβετο [illegible]: Nec vnquam enim Helicon ſummus deſtillarat fontibus.

item, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν καταλείπεται.

Καταλειμμα, ατος, τό, reliquiæ. τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ, reliquus populus, c.13.l.1.Reg.

Καταλείπεται, pro καταλείπω. Xenophon primo Commentar. τὸ δὲ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις ἔμαθε διὰ τῆς ἑαυτοῦ καταλελοιπέναι. καταλείπεται, reſtat, reliquum eſt. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, à Deo deſeritur, Plato de Legibus. καταλείπεται ἀείμνηστος δόξα, Thucyd. μνήμη καταλελείψεται, memoria relinquetur, idem.

Καταλειπτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, derelictus.

Καταλείπω, μ. ψω, π. λοιπα, relinquo, derelinquo, deſero, pro derelicto habeo, omitto, teſtaméto relinquo, lego, καταλείπομαι, deſiſto. vnde καταλείπειν τὴν δίκην, καὶ μὴ δίκην, pro deſerere vadimonium. Actiu. Accu. καταλείπω δόξαν, meam gloriam relinquo apud poſteritatem. Demoſthenes, καταλείπω τὸν λόγον, finem dicendi facio, Iſocrates in Euagora. καταλείπει τὴν φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς δωριστὶ Σωκράτης, Socrates Phrygiam harmoniam cum Dorica relinquit, ſupple ad iuuentutis diſciplinā, Ariſtoteles octauo Politic. καταλελοιπότα, reliqui. Et pro καταλείπω poeticè dicitur καλλείπω: vt in Solonis epitaph. Μηδέ μοι ἄκλαυτος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, id eſt, Ciceroni Tuſculan. mors mea ne careat lachrymis: linquamus amicis Mœrorem, vt celebrent funera cum gemitu.

Καταλείφω, illino, καταλείφειν apud Hippocrat. καταλειπτος μύρῳ, Ariſtophan.

Κατάλειψις, reliquiæ.

Καταλέουσι, Herodot. mola frangunt: ab ἀλέω.

Καταλεπτολογέω, ῶ, ήσω, ſubtiliter & accuratè rimor, Ariſtoph.

Καταλεπτύνω, idem extenuo.

Καταλευκαλέα, Heſych. κάθυγρος, humida.

Καταλεύσιμος, ὁ, dignus qui lapidetur, Suid. ἄξιος τοῦ καταλευσθῆναι, Suid.

Καταλεύω, lapidibus obruo, lapido. κατέλευσαν, lapidibus interemi, Thucydid. κατέλευσαν βάλλοντες, lapidarunt, Plat. in epiſt. καταλεῦσαι, lapidibus obruere, lapidare. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus, Herodot.

Καταλέχομαι, μ. λέξομαι, π. λεγμαι, dormio, requieſco, dormitum eo. Odyſſ. ξ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν κατέλεκτο, id eſt, κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. & Odyſſ. ο, ἐπεὶ παροιχωκεν, ὅτι ὥρα, καταλέχθαι, id eſt, κατακοιμᾶσθαι. Euſtath. à καταλέγομαι, deducit illa tempora.

Καταλέω, molo, Hippoc. de ant. med.

Καταλήγματα, vide in dictione Γεννάω.

Καταλήγοντα, τὰ, fines, confinia.

Καταλήγω, μ. ξω, π. χα, termino, deſino, ſum extremus, fine claudor, συναίρομαι. Neut. abſol.

Καταληΐζομαι, diſcerpo, diripio, διαρπάζω.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen, cui ad perfectionem ſyllaba deeſt: pendulum à Trapezuntio dicitur.

Κατάληξις, εως, ἡ, terminatio, finis, exitus, clauſula à Quintilian. à Trapez. pendula clauſula dicitur, & apud Aldum de pedibus depoſitio. Heſych. συγχώρησις.

Καταληπτέον, occupandum eſt.

Καταληπτικὸς, occupans & anteuertens, Ariſtophan. in Equitib. καταληπτικὸς τ' ἄγαν τὰ τοῦ θορυβητικοῦ. Interpr. φαντασία καταληπτικὴ, imaginatio apprehenſiua, Epictet. καταληπτικὸς ἑαυτοῦ, ſeipſum comprehendens, Naz.

Καταληπτικῶς, ita vt comprehendi poſſit: Cleomedes libro primo, διὰ τὸ ἐναργὲς ὁρᾶν, καὶ καταληπτικῶς ἡμῖν φαινομένων, liquidò apparentibus.

Καταληπτὸς, οῦ, ὁ, comprehenſibilis, cognitus, perceptus. καταληπτὴ σοφία, ſapientia comprehenſibilis, Philoſtrat. οὐ καταληπτοὶ, Nazanzen. καταληπτὸς ἐκ θεοῦ κλόνος, luctus diuinitus acceptus, Eurip.

Καταληπτικὸς, cui opponitur ἀπολυτικὸς, ad deprehenſionem condemnationémque conducens & incitans. Antiph. ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐν τῷ λεγομένῳ γενέσθαι.

Κατάληψις, εως, ἡ, deprehenſio, id eſt, inuentio, εὕρεσις, λῆψις, αἴσθησις, Ariſtophanes comprehenſio, Cicerone interpr. quæ propinqua eſt ſcientiæ, quæque fit quaſi digitis in pugnum contractis. Quintilianus libro ſecundo, artem ait conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ, id eſt, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, vt dixit Euſtathius Ariſtotelis interpres in primo de Moralibus ad Nicomac. cum de fine artis loquitur, in qua finitione ὁμολογουμένων omiſſum eſt. Nam & Cicero in primo de Oratore, inquit, artem verò negabat eſſe vllam, niſi quę cognitis penitúſque perſpectis & in vnum exitum ſpectantibus & nunquam fallentibus rebus contineretur. Muſici etiam comprehenſionem, pulſationémq; chordarum κατάληψιν appellant, quando concentum explorant. Ariſtophan. πόθεν ἡ ψάλλεξις, ἡ κροῦσις, ἡ κατάληψις. Interpr. κατάληψιν δὲ αὐτὴν οἱ μουσικοὶ λέγουσι, ὅταν αἱ πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς, καταλάβωσι καὶ ἀποπαύσωσι τὸν φθόγγον. κατάληψις τελεία, perfecta cognitio, Nazanzenus in Orationibus, ὀρθὴν τὴν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ κατάληψιν, idem. κατάληψις τῆς βασιλείας, Iſocrat. adeptio regni. κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, inuaſio templi, Demoſt. κατάληψις τῶν ῥινῶν, narium apprehenſio, Galenus libro primo ad Glaucon. ποῖ καταλήψεις, ποῖ καθήκοντα, ποῖ ἐξημμένα, ποῖ πολλαπλᾶ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, Lucian. de ſectis Philoſoph. loquēs de Stoica diſciplina. ἐν καταλήψει οὐδέποτε ἐσόμενος, nuſquam adipiſcendi ſpes fuit. πρὸς τὴν γεωργικὴν κατάληψιν συγγράφονται, literis notant vt dominus agrum recipiat, Theophr. lib. 2. de cauſis plantarum.

Κατάληψις, morbus qui & κάτοχος ſiue κατοχὴ dicitur, medicis recentiorib. congelatio. Eſt autem affectus inter phrenitidem & lethargum in quo ſubita fit detentio, mentis corporiſque ſenſu motuque intercepto, remanente figura in qua correptus fuerit æger ſiue ſteterit, ſiue ſederit, ſiue oculos clauſos aut apertos habuerit. fit ſæpius à melancholico humore, nonnunquam à ſanguinis copia. Vide Galen. libro quarto de locis affectis, Aetium libro ſecundo, Serm. capite quarto. Paulus Ægineta libro tertio, capite ſexto, de Comate loquens, Οἱ δὲ παλαιότεροι τὸ γένος τοῦ κάτοχον τοῦτο, inquit, ὠνόμαζον τὸ πάθος, κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νέοι.

Καταλιθάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Καταλιθοβολέω, &

Καταλιθόω, lapido, lapidibus peto. καταλιθοῦν, lapidare, καταλιθοῦν, Hermogen. Lucæ capite vigeſimo, ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς.

Καταλιμπάνω, relinquo. Actiu. Accuſat. Plato epiſtola nona, χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, improbis hominibus locum dare & cedere.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, ſagino.

Καταλιπαρέω, ῶ, ſupplico, obſecro, Lucian.

Καταλίσκομαι, abſumor. καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντείου, ab oraculo conuincor.

Καταλιτάω, μ. ήσω, demulceo, τὰ ὦτα τοῖς ἀνδρὶ, Ariſtoph.

Κατάλιψ, καλύβη, Heſych. media pars domus, vel nauis, vel inter columnas.

Καταλλάγδην, mutuò, viciſſim, è conuerſo.

Καταλλαγὴ, ῆς, ἡ, conciliatio, reconciliatio, pacificatio, commutatio. Ariſtoteles ſecundo OEconom. τὴν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν μιᾷ τραπέζῃ, vni menſæ nummorum permutationem addixerunt. καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio, Ariſtoph.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis, placidus, facilis, Ariſtot.

Καταλλάττομαι, muto, id eſt, comparo, concilio. καταλλάττομαι χρυσίον ἀντὶ τῆς τραπέζης, Demoſthenes. Dinarchus, μὴ δὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν, τοὺς νόμους, καὶ τὰς ψήφους καὶ τὰ βλάβας ὑποφέροντας, neque ob iſtorum gratiam emerendam leges & populi curiæque præiudicia condonare, iſtiſque indulgere. Conſtruitur etiam cum πρός. Ariſtoteles tertio Ethicor. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, modicis lucris vitam commutant. Ponitur etiam pro alienare, addicere, vendere. Herodianus, καὶ τὴν ῥωμαίων ἀρχὴν, ὥσπερ τι ἐν ἀγορᾷ καταλλάξασθαι. καταλλάττομαι πρός σε, tecum reconcilior, Thucydid. καταλλαγείη τῷ ἀνδρὶ, viro reconcilietur, Sophocles in Aiace, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, vt diis reconcilietur, id eſt, ἕνεκα τοῦ χόλου, vel ἀπὸ τοῦ χόλου καταλλαχθεῖσα σοι, tibi reconciliata, Euripides. καταλλαγῆναι, in priſtinam redire gratiam. καταλλαγεὶς, reconciliatus.

Καταλλάττω, μ. άξω, π. αχα, concilio, ſeu reconcilio. Ponitur & pro ad concordiam & contubernium adduco, ἀπαλλάττω. Actiu. Accuſat. iung. Ariſtoteles ſecundo OEconom. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, eos inter ſe reconciliauit. ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ, vt inimicos ſuos ſibi reconciliet, Chryſoſtomus. δεόμεθα, καταλλάγητε τῷ θεῷ, cum Deo in gratiam redite. Naz. in Orat.

Κατάλληλα vt ἐπάλληλα aduerb. pro καταλλήλως. Polybius libro quinto, ἀξιώματα ἐφεξῆς ἀεὶ καταλλήλων ἀλλήλοις συμβαινόντων, ſerie conſequenti, & ſeſe ordine excipientes, ἀμοιβαίως ἀλλήλους.

Κατάλληλος, quum vnum pro altero ponitur, mutuū, conueniens, item iunctura congrua, compoſitio recta orationis.

Κατάλληλος, mutuus, inuicem reſpondens, aduerſus, ſubalternus Gaz. ordinatus. κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα, medicamentis congruam habet qualitatem. κατάλληλα, inter ſe reſpōdentes. τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Chryſoſtomus inter ſe coniuncta, congrua medicamenta, Marcellus idonea remedia, Ruellius. At verò τοῖς καταλλήλοις (dicunt etiam disiunctim κατ' ἀλλήλους) τὰ ἐπαλλάττοντα opponuntur. Ariſtoteles in Problemat. τὰ μὲν οὖν οἱ πόροι κατάλληλοι, τὰ δὲ ταῦτα ἐπαλλάττοντες. Κατάλληλα autem ſunt quæ ſibi ordine conſentaneo reſpondent. κατάλληλα φύλλα, Theophr. hiſtor. libro 1. c. 16. folia aduerſa, vel mutua ſerie reſpondentia.

Καταλληλότης, quadrans cohærentia, inoffenſa rerum ordiniſque concinnitas.

Καταλλήλως, modò hoc, modò illud agendo vel addendo, concinnè, Budæus in epiſtolis prioribus, εἰς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, quæ congruenter vna cum ſuis nominibus enunciantur, Nazanzenus in Oratione. Idem, ὅτι μὴ καταλλήλως ἔχειν ἐφύλαξεν, quòd ipſam vocum inter ſe congruentiam neglexit.

Καταλεάω, μ. ἀσω, π. ακα, frango, impingo, Actiu. Accuſ.

Καταλογάδην, πεζῶς, πεζῷ λόγῳ, proſaice. Iſocrates, πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγεγραμμένων, &c. multa quę proſa oratione ſunt cōſcripta. ſic Plutarchus de fortitud. Roman. ἐν ὀ ποιητὴς ἐν ταῖς δίχα μέτρῳ καὶ καταλογάδην ἀναγεγραμμένοις: dicitur & πεζῶς ſeu πεζοὶ ac πεζῷ λόγῳ.

Καταλογεύς, ἐως, ὁ, hiſtoricus, qui deſcribit & recenſet nominatim.

Καταλογίζομαι, numero, recenſeo, computo. Xenophon, εἰς τοὺς ἀδίκους καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους, in numerum iniuſtorum adſcribere ingratos. καταλογίζομαι τοῦτο εἰς ἀρετήν, id eſt, hoc pono & aſcribo ad virtutem, Æſchin. καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὴν εὐεργεσίαν, apud vos colloco beneficium, Demoſthen. id eſt, attribuo. impenſum fero, bene mereor de vobis.

Καταλογισμός, numerus, enumeratio, curſus.

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio, recenſio, calendarium nominum, catalogus, delectus, formula, τάγμα, τάξις, cohors, legio. καταλόγους, Latini etiam numeros vocant. vide καταλέγομαι, & Budęus in Annotat. poſteriorib. & in epiſtol. ἐκ καταλόγου, ex formula, ex delectu, Thucydid. Ariſtophanes in Equitib. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μεταλλαχθήσεται. Nam vt inquit interpr. κατάλογοι vocabantur πίνακες ἐφ' ὧν ἐνεγέγραπτο τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα. καταλόγους σφαιρα παραβάλλομαι, enumero. οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, donati rude, qui ætate militari exceſſerunt, Demoſt.

Καταλοκάω, inſerto, i. pro καταλοκίζω.

Κατάλοιπος, reliquus, reſiduus. κατάλοιπα, quę relicta ſunt, reliqua. Ariſtotel. 2. OEcon. τὸ κατάλοιπον ἔχειν ἀθῷον, reſiduum impunè habere.

Καταλούω, in balneas conſumo, vt aquam profundo: dicitur & καταλούομαι, pro eodem. Ariſtophan. τὸ ἀνδρὸς τεθνειῶτος καταλούει μου τὸν βίον, i. eluis, abſumis, prodigis, κατασπαθᾷς. vbi κατὰ ſumitur ſtolampenεὶς [illegible].

Καταλοφάδια, ſupra ceruicem, ſuper humeros. Od. κ.

Καταλοχία, turma, ca. 13. Paralip.

Καταλοχίσαι, & καταλοχίζειν, & καταλοχίσαι, inſtruere aciem, in multitudinem & claſſem contribuere, in decurias diſtinguere. Item συνισταίω, id eſt, factioſe cogere, συλλοχίζειν, συγκροτεῖν, διατάττειν. Budæus in Anotat. καταλοχίζει παῖδας εἰς ἀγέλας, pueros in greges diſtribuit, Plut. in Lyc.

Καταλοχισμός, οὐ, ὁ, inſtructio aciei.

Κατάλοχος, cohors. Thucyd.

Καταλυγίζεσθαι, vinciri, torqueri, δεσμεῖσθαι, στρέφεσθαι.

Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & vſurpo contra aliquam rē. Gen. Alciphron in epiſtola Lamiæ ad Demetr. εἰ ὥσπερ Λακεδαιμονίων, ἵνα δοκῶσιν εἶδος ἐξ[illegible] σοφίσταις διαβάλλοντες τὰ σὰ τῆς διαίτης, καταλυκουργίζοντες τῆς ἀνθρωπότητος, Lycurgi leges citantes, & vſurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia inſtitutam, non è ſeueritatis duritia, philoſophiæque decretis.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, diuerſorium, habitatio, tabernaculum, cœnaculum, triclinium, capite nono, lib. primo Reg. ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα, ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; capite decimoquarto Euangel. Marci, vbi eſt diuerſorium, vbi paſcha cum diſcipulis meis edam? Gregor. οἱ ἐντυχόντες τῷ ἐμῷ καταλύματι. & κατάλυμα, quies, ἀνάπαυσις, vide καταλύω. Heſych. καταγώγιον, οἶκος.

Καταλυμαίνομαι, noceo, incommodo, deſtruo, corrumpo, attero, perdo, Xen. in OEcon.

Καταλύομαι, μ. λύσομαι, π. λυμαι, definio bellum in concilio, depono bellum, malis me explico, ἀναπαύομαι, remittor, deprimor, καταπαύω, διαλύομαι. Pauſan. in Attic. καταλύοντα δὲ τούτοις τὸν πόλεμον, καταλελυμένου τοῦ πολέμου, id eſt, καταλελυκότες, Thucydid. ſignificat etiam euertor, ἀφανίζομαι, Gregorius. Item demigro. Herodianus poſuit pro morior. Budæus Commentar. καταλύομαί σοι, tecum tranſigo. καταλυσάμενοι τὰς ἔχθρας, in gratiam reuerſi. καταλελυμένος ἐκ βασιλείας, ab rege abdicatus, Herodot. καταλυθέντες τῆς ἀρχῆς, principatu deiecti, idem.

Καταλύσιμον, dicitur quicquid iam non viget, ſed ceſſat. Plutarchus, ὥσπερ γὰρ ταῖς ναυσὶν αἳ οὐκέτι ἀπεῖρον χρῶνται καταλυσίμοις, iam non nauigantes.

Καταλύσιμος, καταλυόμενος, ἀφανιζόμενος, Sophoclis Interpres.

Κατάλυσις, εως, ἡ, diſſolutio, euerſio, depulſio, ſublatio, ruina, pernicies, interitus, finis. Xenophon, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ſub belli finem. κατάλυσις mors, vt καταστροφὴ apud Gregor. Aliquando reconciliatio. Item diuerſorium, manſio. καταλύσεις τοὺς Ῥωμαίους ἐπαγγελλόμενοι, σπουδῇ ἐλιπάρουν, ſtudioſè circumibant, Romanos ad hoſpitia inuitantes, Plutarchus in Camillo: vbi interpres, amicitiam Romanis pollicentes exponit. agitur autem ibidem de amicitia & hoſpitalitate.

Καταλυτήριον, ου, τὸ, κατάλυμα.

Καταλύτης, ου, ὁ, hoſpes, qui diuerſatur & hoſpitio ſuſcipitur: à καταλύω, id eſt, hoſpitor. Sapient. ὡς μνήμη καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, tanquam memoria hoſpitis diurni præteriit. vtitur & hac voce Plut. Cic. diuerſorem vocauit lib. de inuentione. καταλύτης idem ſignificat.

Καταλυτής, q. diſſolutor, euerſor, deſtructor. ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως καταλυτής, qui acerbum guſtum in ſuauitatem vertit, Nazanzen. Orat.

Καταλύω, μ. ύσω, π. υκα, diſſoluo, deſiſtere facio, derogo, peſſundo, deſtruo, euerto. πολίων κατέλυσε κάρηνα. Homerus, καταλῦσαι τὸν δῆμον, euertere democratiam, quæ ſignificatio frequēs Demoſtheni ἀπὸ τῶν ὀλιγαρχῶν. Lyſias, τὴν τῶν πατρῴων οὐσίαν καταλῦσαι, auitis bonis euertere. Ariſtophan. in Pluto, ὦ δεσποτὴν δαίμων [illegible] τι, καταλύσεις μισθόν, id eſt, διαλύσεις, ἀφανίσεις. Eſt etiam maneo, commoror, habito, diuerſor, id eſt, hoſpitor, κατάγομαι, ἐπιδημῶ. Laſcar. πῇ δ' ἄρα πεμπέμεν ἦε καταλύειν, item deſino, vt πλεῖν καταλέλυκα, nauigare deſij, Demoſthenes & Xenophon. ὥστε οἱ στρατηγοὶ φανεροὶ ἦσαν οἱ ἐνθένδε τὴν ὁδὸν καταλύσοντες. Cicero eodem modo dixit, Libenter me hercule artem deſinerem. Sic καταλύειν τὸν λόγον, id eſt, finire ſermonem: & καταλύειν τὸν βίον, vitam finire, apud Xenoph. καταλύειν enim dicuntur οἱ ἀπερχόμενοι, & vita excedentes. Gregor. ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ῥᾳδίως τῶν ἐν πολιᾷ τῇ πολλῇ καταλυσάντων, vt haud ſcio an nullus eorum qui in multa canicie migrant è vita. dicuntur etiam οἱ καταστρέψαντες καὶ λυθέντες, eſt enim καταλύων qui iā abiit, & in manſione eſt, vt οἱ ἐπιδημοῦντες. i. οἱ πάροικοι. καταλύειν τὸν δρόμον, à progrediēdo deſtituitur. καταλύω τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum compono, bellum diſſoluo & dirimo. οὐ καταλύω τὸν πόλεμον, non deſino bellum gerere, idem. καταλύω τὴν φρουράν, deſero cuſtodiam, Plato de Legibus. καταλύω σφῶν ἵππους, eis equos ſoluo, eos excipio, accipio in hoſpitium, Homerus. ὕβριν καταλύω, profligo inſolentiam, Demoſthen. καταλύω εἰς πανδοχεῖον, in diuerſorium venio, in meritoriam tabernam diuerto, Plutarchus in Apophthegm. καταλύσαι πρὸς Ἀθηναίους, id eſt, διαλλάττεσθαι πρὸς Ἀθηναίους, Thucydid. καταλύσεις ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον, Nazanzenus. vitam in ſecuritate tranſige. καταλύειν, id eſt, diuertere: propriè dicitur de iis qui curru vehuntur, quia nimirū equos ſoluunt, quum ad diuerſorium ventum eſt. Καταλῦσαι, ἁμ[illegible] ταξάμενος ſumptum, id eſt, quieſcere, τὸ ἀναπαῦσαι. vnde κατάλυμα, ἡ ἀνάπαυσις. Interp. Ariſtoph. in Pluto.

Καταμάθησις, diſciplina, eruditio, Hermog.

Καταμαίνω, furore contemno, contrà inſanio.

Καταμαλακίζομαι, remolleſco. τῇ ἁφῇ καταμαλακισθείς, tactu et emollitus, Naz.

Καταμαλακίζω, μ. ίσω, π. ικα, emollio, Accuſ.

Καταμαλάσσω, μ. άξω, π. αχα, mollio, demulceo, Accuſ.

Καταμαλθακίζω, idem, καταπραΰνω.

Καταμαλθακισθείς, fractus animi mollitie, Plat. in epiſt.

Καταμανθάνω, perdiſco, intelligo, odoror, κατανοῶ, animaduerto, perſpicio, perpendo, cognoſco, Accuſat. Plutarchus, εἰ ἀπ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὁ λέγω, &c. ſi fortè ex me intelligitis. τὴν σαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, conſule naturam tuam, Epictetus. κατέμαθες τὰ ἐγχειρίδια, Xenophon. Plutarchus, [illegible], καὶ κατεμάνθανε, conſiderabat. Cū participio alterius verbi, καταμαθὼν αὐτὸν ἔτι θύοντα τοῖς θεοῖς, &c. quum intelligeret eum neque diis ſacra offerre, &c. alitet idem, [illegible], κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς υἱός, &c.

Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, conijcere futura, Ariſt. Rheth.

Καταμαξεύω, curru tero, currum agito per, vnde καταμαξευμένη ὁδὸς dicitur καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται, ſcribitur alioqui à καθαμαξεύω, itidémque καθημαξευμένη.

Καταμάομαι, accumulo, attraho, haurio, Ioſephus, ὁ δὲ ἀφελκύσας τὴν ἐσθῆτα καὶ καταμησάμενος τῆς κεφαλῆς κόνιν, id eſt, ἐπιβαλών, ἐπικαταχέας. Et apud Poetam, κατ[illegible], id eſt, ἐπισωρεύσας, ἐπισωρεύσαντο ab ἀμῶ quod eſt σωρεύειν quo terra accumulatur & attrahitur.

Καταμαραίνομαι, &

Καταμαραίνω, emarceſco, emarceſcere ſino, marceſcere facio, extinguo.

Καταμάρπτω, comprehendo, apprehendo, aſſequor, κατέχω, occupo, opprimo, deprehendo, Heſiodus, κατάμαρπτε φθόνῳ ἐνέχων τὸν Θεμιστοκλέα, liuore inſaniens Themiſtocli crimini dabat, Herodot.

Καταμαρτυρέω, teſtimonium dico in, diſſentio, cum Genit. Plutarchus in Romulo, & in Theſeo. καταμαρτυρῶ σου, premo te meo teſtimonio, & conuinco. Demoſthen. ὡς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμαρτυρήσας, ὑπὲρ ἀμφοτέρων [illegible], pro illo aduerſus te

teſtimonium dico. κατεμαρτύρησέ μου, aduerſus me teſtificatur, Demoſthen. Matthæus capite vigeſimoſeptimo, οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι, quàm multa aduerſum te teſtificentur.

Καταμαρτυροῦμαι, teſtimoniis conuincor & percellor. Æſchin. contra Timarchum, ὁ δὲ κεκριμένος καταμεμαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

Κατασαρκάζω, ſeu κατασαρκάζομαι, commanduco, comedo, manduco, abſumo, apud Athen. l. 4.

Καταμασάομαι, mando.

Καταμάχομαι, depugno, pugnando ſupero, egregiè pugno, Bud. in epiſt. poſter.

Καταμβλύνω, obtundo, hebeto. καταμβλύνων αἰών, Soph.

Καταμβλύνω, μ. υνῶ, π. υκα, obtundo, Act. Accuſ.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Καταμειδιάω, derideo, ludibrio habere.

Καταμειλίσσω, demulceo.

Καταμελετᾶσθαι, exercere, meditari, Plat. de Leg.

Καταμελέω, μ. ήσω, π. ηκα, negligo, contemno, relinquo, non curo, Accuſat. Abſol. Sophocl. καὶ ἐξήρκεσεν εἰ καταμελήσαιμι, ſi neglexiſſem. καταμεμελημένος, neglectum, Bud. in epiſt. poſt.

Καταμέμφομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, damno, inſimulo, ſuccenſeo, increpo. Act. Accuſ. Gen. & Accuſ. interdum. Xen. καταμεμφόμενος ἐμαυτόν, me accuſo.

Κατάμεμψις, εως, ἡ, querimonia, vituperatio, criminatio, reprehenſio, Accuſatiuo. κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν ἦν, ſibi ipſi ſuccenſebant, Thucydid. κατάμεμψιν ἔχω, reprehendor, idem Thucydides.

Καταμένω, μ. ενῶ, π. ενηκα, remaneo, præſtolor, perſiſto, ſubſideo, reſiſto, Neutr.

Καταμερίζω, μ. ίσω, π. ικα, διαιρῶ, διανέμω, diuido, diſtribuo, diſpenſo, in fragmenta diſſeco. Baſilius, καταμερίζειν δὲ τὸ πλῆθος ... idem, ... nam καταμερίζομαι, partior, legitimam partem recipio.

Καταμερίς, ίδος, fragmentum.

Καταμερισμός, diuiſio, partitio.

Καταμέρος, membratim, ſigillatim, Dioſcorid. libro primo ... membratim procedamus, membratim tractemus Plin. & membratim cæſimque dicere Cic.

Καταμεστος, idem quod μεστὸς plenus.

Καταμεστόω, impleo.

Καταμετρέω, ῶ, dimetior, admetior.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, dimenſio.

Καταμηλόω, propriè eſt ſpecillo, ſiue ſpathula & tudicula demiſſa aliquid agitare, Ariſtophanes in Equitibus, ... Interpres καταμηλῶσαι exponit τὸ τὴν μήλην καθιέναι ... qui digitum in fauces demittunt, vt vomitum prouocent. Suidas quoque καταμηλοῦν eſſe dicit ... & medicorum proprium, prouerbialiter autem vſurpatum ... Dicitur authore Polluce, ... itaque tinctor lanam καταμηλοῖ, quum eam ſpathula, ſeu tudicula agitat, vel deprimit & in coloramenta immergit.

Καταμήνιος, ὁ, menſtruus. & τὰ καταμήνια, menſtrua, mēſes, quod mulieribus per ſingulos menſes ſolet accidere. Alexander libro ſecundo Problemat. ... i. totum ſanguinem menſtruum in matricem colligit.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ, ἡ, menſtruoſus, καταμηνιώδεις ..., mēſtruum excrementum, Gaza.

Καταμηνύω, indico, id eſt, defero, & oſtendo, prodo, ſignifico. Eſt etiam exprobro: hoc eſt, obiicio culpam non verbis, ſed re & aliquo facto. Sic Plinius, Nam mala emptio ſemper ingrata, eò quòd exprobrare ſtultitiam domino videtur. Accu. iungitur. κατεμήνυσε προδοσίαν, proditionem indicauit, Plutarchus in Themiſtocl. & Bud. in epiſt. poſt.

Καταμηρύω, denere, ſternere.

Καταμιαίνομαι, fœdor.

Καταμιαίνω, conſpurco, maculo, deformo Cicero, deturpo, Sueton.

Καταμίγνυμι, μ. ξω, π. ιχα, &

Καταμιγνύω, immiſceo, inſero, Actiu. Accuſat. iungitur. Ariſtophan. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, aerem conſimilem miſcens, id eſt, cum aere. καταμιγνύειν τοῖς ἀναγκαίοις ... , rebus neceſſariis virtutis deſyderium admiſcebat, Plut. in Lyc.

Καταμιμέω, deuorare. Καταμινεῖ Heſych. expon. ... eo quod μινεῖ dicatur ...

Κατάμιξις, permixtio.

Καταμισθοφορέω, in alendis militibus conſumo, expendo. εἰς μισθὸν ... καταδαπανᾶν. Æſchin. ... κατηλώθησαν δὲ

λιπεῖν ... ἐπὶ τὰς ...

Καταμόνας, ſingulatim, ſingulariter, ſolitariè, per ſolitudinem, ſeorſum, ſine adminiculo. αὐτὸς ἐγένετο καταμόνας, ipſe ſolus erat, ſeu ſolitarius, c. 4. Euang. Marci.

Καταμονομαχέω, ῶ, ήσω, ſingulari certamine deuinco, ſupero, Accuſat. Plutarchus in Theſeo, κύκνον ... καταμονομαχήσας, Cygnum ſingulari vicit certamine, gladiatorum more ſuperauit.

Καταμουσόω, numeris & modis exornare, & venuſtius reddere, Accuſat. Iulian. Gregor. ...

Καταμπέχω, cooperio.

Καταμύσσεις, apud Plutarchum in Camillo legimus ... vbi quidam vertunt nictationes, alij vultus humi deiectos, & ita legendum videretur καταμύσεις à καταμύειν, vt id ſignificet inclinationē, & nutum in terram, alij cenſent legi poſſe καταμηνύσεις, id eſt, denunciationes, vt intelligant ſe auertendo ſtatuas quaſdam prædixiſſe & indicaſſe.

Καταμυθολογῶ σοι, tibi fabellas narro, Philoſt.

Καταμύσσομαι, conſaucio.

Καταμύσσω, μ. ύξω, π. υχα, lacero, ſaucio. Accuſ. Il. ε, ... perſtrinxit, ...

Καταμυττωτεύω, allium contundere, facere intritum & alliatum. Ariſtophan. in Pace, ... id eſt, ... vide μυττωτός.

Καταμύω, μ. ύσω, π. υκα, inclinor, concido, claudor, conniueo, ... Apollonius ſecundo, ... id eſt, ... ſunt preſſi doloribus. Suid. καταμύειν paſſiuè exponit κλείεσθαι claudūtur, comprimuntur, ſeu claudunt aut comprimunt ſe. Heſychius vero κατάμυσον affert pro κατάκυψον, inclinata facie deſpice, oculos in terram defige.

Κάλαμος ..., tibiarum genus.

Καλαμοκάομαι, derideo, Genit. vt ..., qui deridebit te. Attica, ..., deridebit te, capite 13. Eccleſiaſtic.

Καναμοκώλιον, χλευάζομαι.

Καναμώσσω, apud Hippocr. ... fit ...

Καταναγκάζω, μ. άσω π. ακα, cogo, ſuppo, extorqueo, vi perduco.

Κατανάγκη, Catanance herba cuius duæ ſpecies ad amatoria tantum expetitæ, deſcribit Dioſcorides libro quarto, capite 134. Plinius libro vigeſimoſeptimo, capite octauo, ignoratur ab herbariæ ſcriptoribus noſtri ſeculi. Videtur eſſe Pes milui herba, de qua Columella. ..., etiam pro violentiore illecebra amoris ponitur ... Heſychius, ...

Κατανάγω, comporto. Affertur enim καταναγαγόντες ... pro comportantes, & iniicientes terram. Heſychius, καταναγόντες exp. non ſolum ..., ſed etiam ἀναχωρήσαντες regreſſi.

Κατανάθεμα, ατος, τό, maledictum, capite vigeſimoſecundo Apoc. Ioannis.

Καταναθεματίζω, deteſtor, execror, deuoueo. Matthæus capite vigeſimoſexto, τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν, ſeipſum deuouere, diris execrari.

Καταναλίσκω, apud Hippocratem καταναλίσκομαι, & καταναλόω, conſumo, abſumo, accido, extenuo, Accuſatiu. Iſocrates, καταναλίσκειν τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιλομάθειαν, vitæ otiū impende libenter literis percipiendis. ... in feras inſumentes. Plutarchus in Pericle. vide Budæum in verbo Accido, in epiſtolis: dicitur & ...

Καταναλόω, conſumo, extenuo, circūcido, exhaurio, accido: ſicut Liuius, Quanquam accifas res eorum ſatis conſtabat. καταναλώσαντες τὰ χρήματα, qui pecunias conſumpſerunt. Xenophō. Iſocrates in Euagora, εἰς τὴν στρατιὰν πλείω ἢ πεντήκοντα τάλαντα κατηνάλωσεν, in exercitum pluſquam quinquaginta millia talentorum abſumpſit.

Καταναχοῦντες γῆν, comportantes terram, iniicientes terram, retrocedentes, terga uertiſi.

Καταναρκάω, μ. ήσω, π. ηκα, facio obtorpeſcere & elanguere cūm μετὰ Genitivo ſumitur. Nam ναρκάω eſt torpeſcere facio Plinio, quod torporare olim dictū teſtis Nonius: ... id eſt, à torpedine piſce cui talis vis inſita. Καταναρκᾶν etiam eſt obtorpeſcere vt ναρκᾶν ſimplex torpeſcere. Hoc verbo μεταφορικῶς vſus eſt ſæpius Apoſtolus, vt in ſecunda epiſtola ad Corinth capite vndecimo, οὐ κατενάρκησα: & capite duodecimo, ... Ibidem, ... vbi Καταναρκᾶν eſt ... torporem iniicere, nimirum crebra petitione atque exactione torpidos reddere: alij exponunt

munt ſuo otio & corpore moleſtum eſſe & oneroſum:recens interpr.doctiſſ.obtorpêre cum alterius incommodo.

Καταναυμαχέω,μ.ήσω,π.κα,expugno,nauali prælio debello, Actiu.Accuſ.

Κατανάω,habitare facio:vnde κατένασσε.Heſiodus, κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, deduxit in terræ fines extremos. Idem in Theogon.γυιαῖσιν κατένασσε νομοῖς, in locis Nemeæ fertilibus collocauit. Ibidem, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός, collocauit ſub terra.

Κατανδρίζω,Heſych.eſt καταπολεμῆσαι,vincere, ſuperare: ſonat potius viribus & virilitate præualere.

Κατανδρολογία,collectio viritim facta,ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή. Machab.libro ſecundo,capite duodecimo, κατανδρολογίας ποιησάμενος.

Κατανεανιεύομαι,roboro, vigeo, iuueniliter glorior. κατισχύω, καυχῶμαι.

Κατανείσομαι,ſiue κατανίσσομαι,venio de,deſcendo.Apol. Arg.l.2. ἐξ ὀρέων κατανίσσεται.

Κατανεμηθῆναι,in decurias diſtingui, in numerum aliquorum aſcribi & centuriari,in album referri,καταταχθῆναι, Demoſth. κατανεμηθῆναι δὲ τὸν πλήθους εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς. κατανέμεσθαι, etiam poſſidere & frui,τὸ καρποῦσθαι καὶ νέμεσθαι, & populari ſignificat.Iſocrates in Plataico, Τίς γὰρ ἂν εἰδὼς ὅτι τὴν χώραν ἡμῶν κατανενέμηνται,καὶ τὴν πόλιν κατεσκάφασι. Idem,αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται.

Κατανέμομαι,habito.

Κατανέμω,μ.νεμῶ,π.νενεμηκα,diſtribuo,partior,largior,præbeo,Actiu. Accuſat.

Κατενηνεγμένος,deuectus.

Κατάνεται,perficitur,κατανύεται,Hom.Odyſſ.

Κατανευόμαι,deſcendo.κατανευόμενοι κάτω,Nonn. de finib. deſcendens,i.κατιόντες.

Κατανεύσομαι,annuam.Il.α,εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι,i.ἐπινεύσω. Plato 1.de Repub.ὑπισχνοῦμαι καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι,annuam & abnuam.

Κατανεύω,μ.εύσω,π.ευκα,me inclino,annuo, Datiu. Odyſſ.ι,ὁ δὲ τῷ κατένευσεν, illi annuit ipſe. Item cum Accuſat. Ianus Laſcar. αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ὃ κατένευσεν ὁ μέγας,vbi ὃ pro ὅν capitur, ſubaudito εἶναι,vt ſit,ipſe magnus Alexander,cum quem Alexandrum eſſe innuit & affirmauit,Epheſtiona videlicet, ὑπονεύσαντα,id eſt,deflexit.Item cum Datiu.vt Iliad.ἐγὼ μὲν ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἰλίου ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

Κατανήσαντες,aggerant,& κατανῆσαι,aggerare,extruere, Herodot.

Κατανθρακόω,μ.ώσω,comburo,Accuſ.

Καταπλυντήριον,aut eſt cognomen alicuius, aut eſt ſacrificium Athenis Mineruæ,quum peplum eius infra ſordidatum aliquis abluit, Etym.

Κατανίσσομαι,deſcendo.Apol.1.ἐξ ὀρέων κατανίσσεται. vbi etiam κατανίσσεται legitur.

Κατανίσταμαι, τὸ κατά τινος ἀνίσταμαι,repugnaturus inſurgo. Polybius libro primo,ἀνίστανται, μίαν τοῖς ἐχθροῖς ἐπὶ τὸ τῶν ἐλεφάντων στῖφος.Idem,ὁ δὲ ἐν ταῖς πραγματείαις τὸ ἀνδραγαθεῖν προαιρούμενος,κατανίσταται τῶν τε πόνων καὶ τῶν κινδύνων.

Κατανίφω,ningo deorſum.Ariſtophan.νιφέτω καὶ κεραυνὸς καταιβάτης,etiam ſi nix per grumos craſſiores caderet,vel etiamſi grumi niuis craſſi caderent.κατανίφεσθαι χιόνι,idem Ariſtoph.κατανιφόμενος, niue obrui,perire.

Κατανοέω,μ.ήσω,π.ηκα,conſidero,intelligo, contemplor, diſco, deprehendo,Accuſat.κατανοεῖται τὸ πρόσωπον ἐν ἐσόπτρῳ, faciem in ſpeculo contemplari.Iacob.capite primo.κατανοεῖ ὄντας,eſſe intelligo,Thucydid.κατανοοῦσι τοὺς πάντας, Xenophon primo Pædiæ.Plato in Timæo,ἔστι δὴ ὅμως κατανοῆσαι τῇ δυνάμει,Cicero,attamen illud perſpici & intelligi poteſt. Theophraſtus hiſtor.libro 4.capite 5.καὶ τοῦτο ὕστερον κατανοηθῆναι, idq; poſtea deprehenſum.

Κατανόημα,ατος,τὸ,conſideratio,coniectura. etiam apud Ariſtot. κατανόημα & εὕρημα,remedium excogitatum.

Κατανόησις,εως,ἡ,cognitio,attentio, animaduerſio, prudentia,diiudicandi ratio,Budæus in epiſtolis prioribus.ἡ τῶν ὄντων κατανόησις,vera cognitio,Nazanzenus.ἐκπίπτουσι ἀκριβοῦς κατανοήσεως, idem κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει,permulta ſui ingenij documenta præbet, Plut.in Rom.

Κατάνομαι,abſumor. Odyſſ.ρ,πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον,μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Κατανομισματόω,μ.ώσω,π.ωκα,Suid.κατανομισματώσας expon.νόμισμα ἐργασάμενος,ſubiungens hoc exemplum ὁ δὲ ... χρυσίον,ὅσον εἶχε κόσμον κατανομισματώσας Ἀρταξέρξῃ καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ ἔπεμψε,quum in nummos conflaſſet.

Κατανομοθετέω,i.legem pono,legem obrogo,Plato.

Κατανουθετέω,inſtituo,moderor,tempero præceptis,Accuſ.Bud.ex Syneſ. κατανουθετήσει καὶ σωφρονίσει ὁ λόγος, poſſis etiam reddere,commonebit & commonefaciet.

Καταντάω,μ.ήσω,π.ηκα,occurro, incido,deſcendo, peruenio. κατήντησεν εἰς Λύστραν, peruenit Lyſtram, capite decimoſexto, Actorum Apoſtolorum:& capite decimooctauo ibidem deuenit exponitur:ſed capite quarto libri ſecundi Machab. εἰς ἑαυτὸν κατήντησε τὴν ἀρχιερωσύνην, in ſeipſum retorſit ſummũ ſacerdotium,id eſt,ſibi aſſumpſit.καταντᾶν, tandem euadere. Polybius in quarto,καί μοι δοκεῖ τοῦτ' ἀληθὲς εἶναι,διότι πολλάκις τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο,εἰς ἀλογίαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾷ τέλος,id eſt,καταστρέφει. Areth.in Apocalypſ. ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς εἰς τὴν μακαριότητα καταντήσει.

Κατάντης,εος,ὁ καὶ ἡ,procliuis,decliuis,pronus.κατάντης opponitur ἀνάντης,id eſt,accliuis.κατάντη ὁδὸς, Ariſtophan.κάταντες, è regione poſitum,decliue. apud Heſych.autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xenoph.Hellenic.3.καὶ ὅτι τὸν λόφον ἐπικαλινδοῦν πέτρας εἰς τὸ κάταντες.Item metaph.pronus,facilis vel πρὸς χρηματισμὸν, apud eundẽ. Heſych. κάταντα,τὰ (poëtice) κατωφερῆ.Suid.& pro κάταντα, ἢ κάταντες. κάταντα aduerb. ſurſum deorſum ἄναντα κάταντα. Luc.σὺ δὲ ἄνθρωπε τὰ μὲν ἄλλα ἐρρωμένος,τὰ δὲ βάδιζε ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα(τοιαύτη γὰρ ὡς οἶσθα ἡ πόλις)διαδραμεῖν ἱδρῶσας καὶ ἀσθμαίνων, id eſt,ſurſum,deorſum curſitans.Sic apud Hom. Il.ψ,πολλὰ δ' ἄναντα,κάταντα,πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

Καταντικρὺ,è contrario,è regione,parte obiecta,in aduerſum, à fronte,ex aduerſo,contrà.Ariſto.de mundo,Genit. καταντικρὺ ἀλλήλων ἔχει ταῦτα,id eſt,è regione inter ſe obuerſa καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἐστι,obuius eſt aſpectui.

Καταντίον,idem.καταντίον ὄμματα βαλόντες, in Epig.

Καταντιπέρας,contra,è regione,Genit.

Καταντλέω,exhaurio,perfundo, foueo cum infuſione,perungo. καταντλεῖ σου ταῦτα,Ariſtophan. id eſt, κατεχέω, καταχεῖ. metaph.in Veſpis,ἀλλ' ὅταν ξυνάγειρῃ ταῦτα σου καταντλεῖ hic accuſationibus te aſperget,has accuſationes in te fundet.Plato de Republica libro ſeptimo, καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν,maiore ludibrio philoſophiam afficiemus. Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφελεῖ,calidum oleum perfuſum prodeſt. vnde τὰ καταντλήματα,fomenta.Dioſcorid.τὰ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενα,κάταγμα ταχέως πωροῖ, ſi oſſa fracta eorum decocto foueantur,celerius ſolidantur.Galenus,κατήντλουν ἐλαίῳ τὸν μηρὸν fouebãt oleo femur.καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη,aqua maris vlcera fouere,Dioſcorides libro nono.καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον,ſpumam argenti ex alto fundens in vas, Ruell. transferens,Marcellus libro quinto Dioſcorid. καταντλεῖται ὠφελίμως ἄρθρα χαλαρά,id eſt,articulos diſſolutos fouet, Hermol. eo laxati artus vtiliter fouentur,Ruellius libro primo Dioſcoridis.καταντλεῖσθαι, certam apud Græcos habet ſignificationem,quum liquore aliquo quippiam fouemus, vt notat Marcellus libro ſecundo Dioſcoridis. καταντλούμενον ὕδωρ,aqua qua fouetur pars, Galenus libro ſecundo ad Glauconem. οἴδημα καταντλούμενον καὶ τοῖς λιπαροῖς μαλαττόμενον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ αἰδοίου ἐκπληροῖ, tumor fotus pinguibúſque emollitus, quod genitali deeſt explet, Marcell. tumor pinguium fotu emollitus,&c. καταντλούμενον ἀφέψημα ἄρθρα λελυμένα ἵστησι, Dioſcorides libro primo, decocto fouemus articulos ſolutos, Hermolaus.καταντληθὲν,calens impoſitus, Barbarus & Marcellus libro tertio Dioſcoridis,capite vndecimo,καταντληθῆναι θερμὸν ἔλαιον ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ,i.podagricos amurca calida foueri vtile eſt,Dioſc.l. 1.& 2.

Κατάντλημα,ατος, τὸ, fomentum, quod cum infuſione fit, fotus quaſi exhauſtio. κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων,&c.foliorum decocto podagras foueri vtiliſſimum,Dioſcorides libro primo,capite 137. ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάμασι,in liquidis & ſiccis fomentis,Dioſc.l.1.

Κατάντλησις,εως,ἡ,fomentum,aquæ calidæ fotus.

Καταντλούμενος,qui exhauritur,qui exprimitur.

Κατάνυξις,εως,ἡ,compunctio Plin. dicitur quum quis pungitur dolore mordeturque.Apoſtol.ad Roman. vndecimo, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ θεὸς πνεῦμα κατανύξεως. quidam exponunt veternum profundiſſimum & omni ſenſu priuantem. Chryſoſtomus, κατάνυξιν,ibi ſignificare dicit habitum animæ quo ita ſe peccato dat, vt in meliorem ſtatum reuocari nequeat. Heſych. ἡσυχία,λύπη: apud Paulum putarem ſcriptum fuiſſe καταδυσεως,id eſt,ſoporis,vt in Hebræo Eſaiæ capite vigeſimonono, decimo, niſi & ſic legeretur in verſione Græcorum interpretibus.

Κατανύσσω,μ.ύξω,π.υχα,compungo,vide κατανύζω.

Κατανυστάζω,idem quod ἐπινυστάζω,obdormiſco,vel aliquãtulum dormio,inde κατανυστάζω,palpebras concludere,nictare ſomnolentorum ritu,τὰ πτωλιᾶ βλέφαρα.Polluci.

Κατανύω,μ.ύσω,π.υκα,expedio,Accuſat.κατανύει ναῦς, nauis meat. κατανύειν τὴν πορείαν,agere iter,capite nono,libri ſecundi Machab. κατανύσαι δρόμον,curſum conficere,Herodotus.κατηνύσθη ναΐ, naue delatus eſt,idem.εἶπας γὰρ ἔργον κατήνυσαν, Sophocl. vbi Laſcar.ait duplicem eſſe ſenſum, & ambiguum de induſtria,priorem ſic,peregerunt opus,id eſt, iter, & ſunt diuer-

ſus ſeu hoſpitati apud chariſſimam hoſpitem alterum, execut[illegible], contra eam, ne eam peremerunt.

Κατ[illegible]νῶ[illegible], doſſuarius, vt doſſuaria iumenta dixit Varro, id eſt, [illegible] & loca quæ per dorſum equorum iugalium tra[illegible]ſeunt [illegible] dicuntur à Polluce.

Κατ[illegible], dorſo tero, [illegible].

Κατάγνυμι, frangere, Euripid. κατεάξει, frangat, κατέαξε, idem [illegible] τὴν κεφαλὴν, pro [illegible], Atticè apud Platonem [illegible] & [illegible], tantum à κατάγω τὸ κατάγνυμι frango.

Καταξαίνω, μ. [illegible], lacero, excorio, Actiu. Accuſat. Chryſoſtomus, [illegible] id eſt, cędens totum e[illegible]us corpus. Ariſtophanes in Acharn. [illegible]. Interpr. [illegible] plagis verberibuſque examinari, [illegible]. Κα[illegible] etiam attero, [illegible] vt apud Suid. [illegible] item [illegible], Eurip. [illegible] lapidatus, Soph.

Καταξύω, derado vel deradendo, ſeu ſcalpendo polio, vnde apud Plutarchum [illegible] ſecta vel raſa cornua pellucida redduntur.

Κα[illegible], exſicco.

Κα[illegible], aridus, peraridus, ſiccus, retorridus.

Καταξιόω, dignor, volo, dignum puto, dignum habeo, dignum reddo. [illegible], vt liceat vobis effugere, vt digni reddamini qui poſſitis effugere. [illegible], dignus habitus contumelia affici, capite quinto Actorum Apoſtolorum.

Καταξίως ἐμοῦ, pro mea dignitate, Soph.

Κάταξον, frange.

Καταξυσμός, ὁ, ſcalptura.

Καταξύω, de[illegible], rado, aboleo, item inciſo & ſcarifico. Luc. [illegible] gladiis ſummam carnem inſcribentes.

Κατα[illegible], illudo.

Κα[illegible], flagello, mulcto, ferio.

Καταπαλαίω, [illegible], eluctor [illegible], ſupero palæſtra, in lucta vinco, proſterno, oppugno, Accuſ. Transfertur etiam ad alia, pro ſupero & vinco, Plato ſecundo de Republ. [illegible], quæ hic dixit, me poſſunt vincere.

Καταπάλτης, Heſychio teſte dicitur & τὸ [illegible] βέλος, & inſtrumentum quod telum eiaculatur, forſan quod [illegible] βέλος, idem & [illegible]: Latinè catapulta.

Κα[illegible], callidè ago, malitioſe ago, & dolis vtor contra.

Καταπαρδεῖν, in Aoriſt. 2. à [illegible], oppedere, contemnere. Cũ Genit. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] καταπαρδεῖν, paupertati oppedere.

Κατάπασμα, ατος, τὸ, q. inſperſio, id quo corpus conſpergitur.

Καταπάσσω, [illegible], inſpergo, ſpargo, Accuſat. Alexander Aphrodiſæus libro primo Problemat. [illegible], quercum ſulphure illinere. Ariſtophan. [illegible], per menſam ſpargens cinerem exilem.

Κατάπαστος, qui aſpergitur, vt κατάπαστα φάρμακα, medicamenta quibus vtuntur ea inſpergentes. apud Ariſtophanem ita ſcriptum in Equit. [illegible]. Interp. [illegible].

Καταπατέω, [illegible], conculco, proculco, item metaph. pro contemptui habeo, prorſus nihili facio, vt Ilia. [illegible] per tmeſin pro [illegible].

Καταπάτημα, ατος, conculcatio, Plin.

Καταπάττω, Atticè pro καταπάσσω, conſpergo. Alexand. Aphrodiſ. in Problemat. [illegible], quercum ſulphure cõſpergere, & apud Ariſtophanem in Nub. [illegible].

Κατάπαυμα, requies, [illegible], Hom. Il. [illegible].

Καταπαύομαι, finio, deſino, Ariſtoph.

Καταπαύσιμος [illegible], dies operum quietem afferens, Nazanzenus de die ſeptimo. [illegible].

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, ſedes, colla[illegible]tio. Item abdicatus, depoſitio, Suid. [illegible].

Καταπαύω, μ. αύσω, [illegible], ſedeo, compeſco, requiem præſto, ceſſare facio, abdico, ſubmoueo, euello, extinguo, priuo, eijcio, amoueo, tollo, Accuſat. [illegible], cum receptui, dirimo prælium. Plutarchus in Camillo. [illegible], requieuit, Apoſtol. capite quarto ad Hebræos, Abſolute. Ibidem tamen tranſitiuè, [illegible], illis requiem præſtitit, [illegible], ab operibus requieuit, ibidem. [illegible] abrogauit imperio Medos. expon. etiam priuo, apud Xenophontem [illegible] 8. [illegible] Galenus libro primo ad Glauconem. hic finem huius diſceptationis faciam. [illegible]

[illegible], ceſſabis ſerere. capite trigeſimoquarto Exodi. [illegible], Plutarchus in Numa, quieſcere, & ab operibus deſiſtere iubentes. Κατα[illegible] dicitur etiam qui ab ſoluto itinere, Polybius, [illegible], ſecunda die appulit.

Κατα[illegible], obaudiens.

Καταπείθω, [illegible] adhortor, induco, Dat. iungitur.

Κατα[illegible], fame confect[illegible] animam ieiunam, Ariſtotel. ε Polit. [illegible] dixit.

Καταπειράζω, tento, expugnare conor. Polybius libro quarto, [illegible]. Idem, [illegible]. Dicitur & [illegible] in eodem ſignificatu. Idem libro ſecundo, [illegible]. Alibi lib. 5. [illegible], periculum virium inter ſe fecerunt.

Καταπείρασις, [illegible], experientia, tentatio.

Καταπειράω, [illegible], tento vel attento. Machab. l. 2. c. 13. [illegible].

Καταπειρητηρία, inſtrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant, βολίς. Herod. in Euterpe, [illegible]. Ibid. [illegible].

Καταπειρητήριον, idem.

Καταπείρω, traiicio, transfigo vel configo, Phalar.

Κα[illegible], pictaciis conſuta. [illegible], capite decimo Ioſue: vbi Latinè, calceamenta perantiqua, & quæ ad indicium vetuſtatis pictaciis conſuta erant, [illegible] tamen dicuntur, ſoleæ potius & [illegible], ſandalium ſoleis nouis in detritarum locum repoſitis reſarcire.

Καταπελτάζω, oppugno, incurſo, iaculor. Ariſtophan. in Acharnenſ. [illegible], id eſt, [illegible]. Loquitur de Thracum auxiliis, qui ſoliti peltis cetriſve & parmis pugnare. vide [illegible]. ſic Plautus exbaliſtare confinxit.

Καταπελτάφετης, catapultarum iaculator.

Καταπέλτης, ὁ, catapultæ & ſupplicij genus. Polybius, catapultas & baliſtas vocat [illegible]. Suidæ καταπέλτης ſupplicij, id eſt, [illegible] ſpecies. vbi [illegible]. Heſychius, [illegible].

Καταπελτικός, ὁ, ἡ, miſſus ex catapulta, [illegible] βέλος, catapulta, catapultæ iaculum, Plut. in Apoph. Lacon. apud Plaut. catapultarium pilum.

Καταπέμπειν, demittere, ſubditis edicta mittere.

Καταπενθεῖν, lugere.

Καταπεπλασμένον, τὸ, Quintilianus libro primo, capite decimonono, nec, quod minime ſermoni puro coueniat, ſimplicem vocis naturam plenioré quodam ſono circunlinire, quod Græci [illegible] dicunt, ſic appellatur cantus tibiarum, quæ præcluſis quibus clareſcunt [illegible] foraminibus, recto modo exitu grauiorem ſpiritum reddunt.

Κα[illegible].

Κα[illegible], neglecta res eſt.

Κα[illegible].

Καταπεπλασμένον, [illegible].

Καταπεσεῖν, excidit, decidit, procidit. Heſiod. [illegible].

Καταπέσσω, decoquo, deuoro, concoquo, digero.

Καταπέτασμα, [illegible].

Καταπερ, pro vt, quemadmodum, vt pro [illegible], Herodot.

Καταπέρδω, oppedo, Gen. [illegible]. Ariſtoph. [illegible] idem in Plut. vide [illegible].

Καταπερισσεύειν, longè excedo & ſuperior ſum, plus eſt quàm [illegible]. Polybius libro quinto, [illegible].

Καταπερονῶντες, transfigentes, item infibulantes, veluti fibula defigentes.

Καταπερπερεύομαι, τὸ χαριεντίζομαι, adulor: nam [illegible] dicitur homo leuis, inconſtans, [illegible].

Καταπετάομαι, [illegible], deuolans, volatu delapſus.

Καταπετάζω, καταπετάννυμι, &

Καταπετάννυμι, μ. άσω, [illegible], expando, explico, extendo, item tego Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], cooperuit eius caput puniceo panno. [illegible], velis operire, idem. vnde [illegible], extentus, Plut. in Theſeo. [illegible], extentum velum.

Καταπέτασμα, ατος, τὸ, velum, obtentum aliquod atque obiectũ, quod arceat aſpectum. Eraſm. cap. 6. ad Hebr. annotat hac dictione propriè ſignificari aliquid obtentum atque obductũ, quod

quod arceat conſpectum ſic & Nazanzen.in Orat.Matth.capite vigeſimoprimo, καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη, aulæum templi ſciſſum eſt.

Καταπετρόω, ώσω, ωκα, lapido. Accuſ.

Καταπέσσω, concoquo, [illegible]. vnde τὴν ὀργὴν καταπέσσειν, iram emollire, [illegible] & Iliad. α. χόλον καταπέψῃ pro eodem Cicero concoquere odium dicit: quod ideo factum, quoniam cibus in ventriculo dum coquitur cōſumitur.

Καταπέφνω, occido, φονεύω, Accuſ. poeticum. Hom. Il. [illegible] καταπέφνεν.

Καταπηγὰς, ſublicæ, vetus criticus.

Καταπήγνυμι, gelo, Ariſtotel. de hiſt. Anim. libro 6. [illegible] καταπήγνυται.

Καταπήγνυμι. &

Καταπήσσω, ήξω, μ. ξα, π. χα, gelu conſtringo, item defigo, depando. Ariſtotel. de hiſtor. Animal. libro quinto, εἰς γῆν [illegible] καταπῆξαι τὸν καυλὸν, in terra figere cauliculum. καταπήξαντες, defigentes.

Καταπηδάω, μ. ήσω, π. κα, deſilio Neutr.

Καταπαιχθίω, ludo, [illegible].

Καταπὴξ, palus in aquam defixus, ſublica. vide Καταπῆγες.

Καταπηγνύειν, defigere.

Καταπηχυς, quatuor cubitorum.

Καταπιαίνω, idem quod πιαίνω, impinguo, ſagino.

Καταπιέζω, μ. έσω, π. κα, deprimo, opprimo, Accuſ.

Καταπίεσις, εως, ἡ, compreſſio.

Κατάπικρος, amarus.

Καταπίμελος, ου, ὁ, prǽpinguis obæſus.

Καταπίμπλημι ſeu καταπιπλάω, & καταπιμπλάω, repleo, oppleo, impleo, Athenæus lib. quarto, καταπιμπλάμαι, oppleor, repleor.

Καταπιμπλήσομαι, opplebo.

Καταπίμπρημι, μ. ήσω, π. κα, incendo, inflammo, comburo. καταπιμπράντες ταῖς οἰκίαις, faces tectis iniiciebant, Plut. in Camil. καταπιμπρασθαι, comburi, [illegible], Pind.

Καταπίνω, deglutio, abſorbeo, deuoro, [illegible], Budæus in Commentar. pro ἐσθίω, Ariſtophan. καταπιοῦνται, abſorbebunt, Plutarchus in Alcibiade. καταπιεῖν, deuorare. καταπιών, qui deuorauit.

Καταπίπτω, decido, proſternor, diruor, relabor, recido, Neutrum abſolutum. Ariſtophan. ἀπ' ὄνου καταπεσεῖν, ab aſino delapſum prouerbialiter dicitur in eos, qui inconſultò quippiam agunt & imperitè. καταπίπτειν ἐπὶ τῆς γῆς, in terram cadere, Xenophon. καταπίπτομαι φροντίσι, ſuccumbo curis, Chryſoſtom. [illegible].

Καταπιστεύω, committo, trado [illegible], Phalar. in epiſtol. muſis creditus. καταπιστεύομαι [illegible], iureiurando obſtringor.

Καταπιστόω, fidem facio, aut præſto.

Καταπίστωσις, fiduciæ eſt & ſecuritatis contractus, vt fit inter eos quibus incomperta eſt vtriuſque fides alterius. Plutarch. de virt. muher. [illegible]

Καταπιττόω, ῶ, pice illino. Ariſtoph. vide Πιττόω.

Καταπίω, idem quod καταπίνω deglutio, Heſych.

Καταπλανὴς, qui aberrauit, [illegible].

Κατάπλασμα, τὸ, cataplaſma Plinio. Scribonius Largus ſuperpoſitum medicamentum transfert, ſed hoc potius [illegible]. medicamentorum [illegible], id eſt, [illegible]. Ariſtophanis Interpr. [illegible] vnde κατάπλασμα & [illegible] dicuntur, id eſt, [illegible] hodie cataplaſma vocant medici medicamenta ex ſtirpibus viridibus contuſis, vel decoctis non addito quidem oleo, quod ſecus fit in emplaſtris. κατάπλασμα & κατάπασμα multum differunt re ipſa, ſcriptura vnica litera, quod infinitos errores peperit. idem in verbis accidit. [illegible], emplaſtri modo allegatur, Barbarus: illinitur, &c. Marcellus libro primo Dioſcorid.

Καταπλάσσεσθαι, emplaſtri modo imponere. [illegible], panibus inſpergitur, Ruell. cruſtæ panis inſpergitur, Barbarus. compingitur pani cibo gratiſſimo, Marcel. l. 3. Dioſc. c. 39. leg. καταπάσσεται.

Καταπλασμή, ῆς, ἡ, Herodot. cataplaſma.

Καταπλαστὸς, οῦ, ὁ, cataplaſmatis in modum conformatus. Ariſtophan in Pluto. [illegible].

Καταπλάττω, cataplaſmate curo & medeor, illino, impono. [illegible], limo obducto ſe loricat, Gaza ex Ariſtotel. hiſtor. 9. Plin. luto tergorat dixit. [illegible], imponere cataplaſma ex triticea farina, Galenus ad Glaucon. vnde καταπλαστὸς, ibidem mox. [illegible], &c. illita teſtibus, Dioſcorides libro quarto, capite 79.

Καταπλέκω, complico, necto, inſero [illegible], peroro,

[illegible] καταπλέξε, non probè vita exceſſit, Herodot.

Κατάπλεος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, expletus.

Καταπλέω, naue deuehor, quaſi deorſum nauigo, & ſecundo amne in portum redeo. appello. [illegible], &c. frumenti quod Athenas nauigio vehitur, Theophraſt. lib. 4. de cauſ. plan.

Κατάπλεως, Atticè idem quod κατάπλεος, expletus. κατάπλεως φιλία, iuſta & plena amicitia, Bud. in epiſt. poſt.

Καταπληγμὸς, obiurgatio, c. 21. Eccleſiaſt.

Καταπληθὲς, confertum.

Καταπληκτικὸς, ή, ὸν, deterrens, horribilis. [illegible], formidabilis aſpectus, Plut. in Lyc.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, perculſus, ſtolidus, ſtupefactus, ſemper attonitus. [illegible], Plutarchus in Fabio, vbi Guarin. virum bellicis rebus ſtrenuum, ſed multitudini inuiſum, & à negotiis publicis abhorrentem ex mulcta quadam ad ærarium ei indicta. Suid. καταπλὴξ, [illegible], vt à Theopompo dicitur, [illegible]. Heſyc. [illegible], apud Ariſtotelem Ethic. libro ſecundo, ὁ καταπλὴξ dicitur, [illegible], & opponitur τῷ ἀναισχύντῳ, quorum μεσότης eſt ὁ αἰδήμων.

Κατάπληξις, εως, ἡ, ſtupor, confuſio, ſeu diſſipatio, pauor. Ariſtoteles libro primo magnorum Moralium. [illegible], &c. eos pauor perculit diffidentes vllum ſibi futurum exitum eſſe, Thucyd. vide καταπλήσσω.

Καταπλήσσομαι, admiror, ad ſtuporem vſque ſuſpicio, perceller, φοβοῦμαι, Accuſ. Philo de mundo, [illegible], &c. καταπλήσσομαι ὕπο, id eſt, φοβοῦμαι. Hom. Iliad. [illegible], id eſt, animo eſt perculſus. κατεπλάγη, perculſus eſt, [illegible]. κατεπέπληκτο, perculſus erat. [illegible], bello perterreri, Thucyd. [illegible], formidare hoſtes, cap. 8. lib. 2. Machabæorū. [illegible], deterritus multitudine. [illegible], potentia territus, Thucyd. ὁ καταπεπληγμένος, attonitus, timore perculſus, Thucyd.

Καταπλήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, perterreo, iniicio timorem. [illegible], Xenophon libro primo Pæd. [illegible], id ſenes extimeſcunt, Gaza de Senect. Καταπλήττειν etiam attonitos reddere & quaſi ſtatu mentis mouere, in admirationem rapere. Ariſtoteles tertio Rhetor. [illegible]. Halicarn. verbo medio ita vſus eſt in vita Lyſiæ de Gorgia loquens, [illegible]. vnde Lucretius de amatoribus etiam amicarum vitia in bonam partem interpretantibus, Magna atque immanis καταπλαγεῖσα velut quæ quaſi numen attonitos ſtupentéſque efficiat granditate ſua.

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio.

Κατάπλους, adnauigatio, portus ad quem applicamus, incurſus nauium, Bud. in Pandect. [illegible] Didymo, vt [illegible].

Καταπλουτέω, &

Καταπλουτίζω, dito, locupleto.

Καταπλύνω, expurgo, perluo, abluo. [illegible], ablutus: ſic legitur libro ſecundo, capite tertio de cauſis plantar. Theoph. & hiſtoriæ libro quarto, capite nono, vbi de his qui pluuiam aquam eluunt ſuperfuſa fontana. [illegible], pro obſorduit apud Æſchin. [illegible] exp. obſorduit, viluit.

Καταπλώω, Ionicè pro καταπλέω, naui deferor ſeu deuehor, vnde particip. aor. 1. καταπλώσας apud Herodot. l. 1.

Καταπνεῖσθαι, difflari, perflari, ventilari, & vento exponi. Theophraſtus libro quarto, capite decimoquarto de cauſis, de fabis loquens [illegible]: vbi Gaza malè transfert immutari oris halitu. Eſt enim ſolutio eius quod propoſuerat, [illegible].

Καταπνεῖσθαι: vt in Phœniſſis dixit Euripid. [illegible], de tibiis quæ fiebant ex loto: ſignificans tibiarum inflatum vt dixit Cicero vel incentionem cum Gellio.

Καταπνέω, μ. εύσω, π. ευκα, perflo, aſpiro & foueo, ſpiritum emitto. [illegible], perdix fœmina contra marem ſteterit aura ab eo flante, Ariſt. l. 6. Anim.

Καταπνίγω, ſtringo, ac propemodum ſtrangulo. [illegible], ignem opprimere & ſuffocare, Galen.

Κατάπνιξις, ſtrangulatio, ſuffocatio.

Καταπόδας, cominus, per veſtigia, Thucydides. καταπόδας αἱρεῖν, per veſtigia inſequendo capere, veſtigiis conſequi, Xenoph. 8. Pædiæ.

Καταποθεὶς, abſorptus, conſumptus. Chryſoſt. [illegible] καταποθεὶς, abſorptus, inūdat⁹: à verbo καταπίνω.

Καταποθῇ, deglutiatur. καταποθήσεται, abſorbebitur, Ariſtoph.

Καταπῖθρα, ας, ἡ, fauces infimæ quibus cibus deuoratur, ſtomachi orificium Paul. Ægin.

Καταποικίλλω, diſtinguo, vario, Hermog.

Καταπολαύω, nimium & pluſquam par eſt fruor.

Καταπολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, debello, expugno, vinco, inſector. Actiu. Accuſ. καταπολεμῶ σε ἐγκλήμασι, crimine te inſector, Thucydides.

Καταπολέμησις apud Thucyd. quaſi debellatio, καταγωνισμὸς, διαπολέμησις, καταχρήσεις vel διαχρήσεις.

Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, inſtitutis meis vinco, vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλπίσθησαν ὑπὸ ὃ ἐκείνοις ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευθεὶς ὁ τιμωρῶν. Idem in Lyc. καταπολιτευόμενοι τῶν ἐν πόντῳ πολιτειῶν.

Καταπολὺ, multum, effuſim. καταπολὺ ἥττων, multò inferior, Dioſcor. l. 1.

Καταπονόω, tabulis obduco, contabulo. Heſych. καταπονωθῆναι affert pro καταπονηθῆναι.

Καταπονέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſupero, in lucta obtineo, opprimo, labore conficio, Actiu. Accuſat.

Κατάπονος, ὁ, ἡ, delaſſus, defeſſus, laborioſus.

Καταπονέομαι, labore conficior, langueo, fatiſco. 2. Petri 2. καταπονούμενος ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἀναστροφῆς, conuerſatione defatigatus: vel oppreſſus. Et enim aliquando καταπονοῦμαι, opprimor, & vexor. Syneſius, in epiſt. Pentad. φιλοτιμήσεις γὰρ πᾶσι χρῆσθαι καταπονοῦ ὅτι μηδὲ πάντας ἄγεις πως, ἀνοίξας τοῖς καταπονουμένοις ἐπ' ἐμὲ τὴν εἴσοδον, omnibus afflictis atque moleſtia oppreſſis ad me aditum patefeciſti.

Καταπονούμενος, interdum pro exercitato.

Καταποντίζομαι, &

Καταποντίζω, μ. ίσω, π. ικα, emergo in mare, præcipito, ſubmergo, inuoluo vndis marinis, καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, demergatur in profundum maris, capite decimooctauo Euangel. Matth. & capite decimoquarto, ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, demergi. apud Polybium tamen libro ſecundo interpret. καταποντίζεσθαι in vinculis ſtrangulari tranſtulit.

Καταποντισμὸς, οῦ, ὁ, q. demerſio.

Καταποντιστής, οῦ, ὁ, pirata, qui poſt prædam etiam in mare mergit.

Καταποντόω, καταποντίζω, demergo, Herodot. καταποντῶσαι, demerſiſſe, in mare demergere.

Καταπορθέω, oppedo è contra. Neutr.

Καταπορεύομαι, redeo, deſcendo, tendo. Polyb. ... ἀναλαβεῖν μὲν ἐκ ... καταπορευθῆναι ... i. ... τυχεῖν τῆς ... [illegible]

Καταπορνεία, apud Plut. in Timoleone, ſcortandi actio q. ſcortatio: eſt & meretricium Tranq.

Καταπορνεύω, &

Καταπορνεύω, idem cum πορνεύω. Item ſtupro, ſtuprum infero. Plutar. in Politic. præc. ... γὰρ Δαμῶνος παῖδας ... τὴν γυναῖκα καταπορνεύοντες ... καταπορνεύειν τὴν γεῦσιν, guſtũ illecebroſis ſaporibus irrito, Nazanzen. μὴ γεῦσιν καταπορνεύωμεν, idem in Orat. & guſtui ne lenocinemur. καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, filias adigo ad quæſtum corpore faciendum, Herodot. iungitur & Genit.

Καταπορνοκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcortando exhaurio ſubſtantiam.

Καταπορσύνω, μ. υνῶ, π. υκα, præbeo. καταπορσύνειν τοῖς πολεμίοις κακὰ, Xenophon libro primo Pæd. afferre ſeu inferre incommoda hoſti.

Κατάποσις, εως, abſorpſio, deuoratio, item deglutitio cibi & potionis ab ore in ventriculum deſcenſus, eſt & ipſe deglutiendi meatus, gula, λαιμὸς, φάρυγξ, δέρη, vel δειρή, qua Euripid. in Oreſte vtitur. Gula autem pars colli anterior, per quam cibus atque potus admittitur, Dioſcorides libro tertio, βδέλλας τὰς προσεχομένας τῇ καταπόσει, hirudines gulæ hærentes. & libro ſexto, τὸν ἐπὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρον, faucium meatus, Ruell. tonſillarum deglutiendique meatus, Marcell. ἐν τῇ καταπόσει, in deuorando.

Καταπολλάκις, ſæpius, πολλάκις, πλειστάκις, vel inquantum.

Καταπότης, guttur, gula, λαιμὸς, βρόγχος.

Καταπότιον, τὸ, catapotium: à καταπίνω, i. abſorbeo, deglutio, medicamentum quod ſumitur deglutiendo. καταπότια, Plinius pilulas & catapotia vocat. Theophr. l. 9. c. 8. hiſt. plant. de cicuta, καὶ τὴν ... καταπότιον δοῦναι, potui datum, Gaza. δίδοται καὶ καταπότιον, Dioſcor. l. 1. cœliacis catapotium eſt.

Καταπραγματεύεσθαι, de negotiatoribus qui annonæ precium intendentes, ex fame & penuria vulgi lucrum captant, & inde locupletari ... Gregor. ... καταπραγματεύονται ... συμφορὰς, obſeruant enim temporum articulos, ad penuriamque inducendam negotiantur, & ex calamitatibus publicis meſſem faciunt. Idem de Ioſepho, ... καταπραγματεύεσθαι τῷ λιμῷ, καὶ τὴν Αἰγυπτίων ἐξωνεῖται γῆν ... [illegible] ... μου λαβεῖν.

Καταπρανής, decliuis, κατωφερής, pronus.

Καταπράθημι, &

Καταπράσσω, μ. άξω, π. αχα, gero, i. facio, tranſigo, perago, pertracto. Xenoph. εἰ μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράξῃ, &c. niſi omnia confecerit. Item vendo, καταπωλέω. Halicarn. l. 6. καταπραθείς ἀσφάλειαν, comparans ſecuritatem. Καταπραθεὶς, venditus.

Καταπραΰνσις, εως, ἡ, mitigatio.

Καταπραΰνω, mitigo, lenio, demulceo. Accuſat. Xenoph. ... καταπραΰνειν. Item compeſco. καταπραΰνων τῆς ὀργῆς αὐτὸν, eum ab ira ad manſuetudinem & clementiam reuocauit, Plutarchus in Themiſtocle. καταπραΰνοντα τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι, id eſt, quum hæc audirent, eorum ingentia demulcebantur, idem in Lycurgo. καταπραΰνθήσομαι, placabor, Bud. in epiſt. prior.

Καταπρεσβυς, καταπιλάδης.

Καταπρήθω, concremo. κατέπρησαν, incenderunt. καταπρῆσαι, incẽdere, incendiſſe. καταπρήσας, qui deuſſit, in Epigr. καταπρησθεὶς, incenſus, Bud. in ep. poſt.

Καταπρηνὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pronus, decliuis. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Homer. manu prona feriens. Idem, καὶ ὃ πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσιν, &c.

Καταπρηνίζω, μ. ίξω, π. ιχα, pronum præcipito & deiicio.

Καταπραΰνω, mitigo, demulceo, καταπραΰνω.

Καταπρίω, diſſeco.

Καταπροδίδωμι, prodo, dilapido, deſero. Lucianus in Cauc. ... καταπροδίδωμι, rempub. prodo, Bud. in epiſt. poſteriorib. Thucydid. μήτε ἡμᾶς συμμάχους καταπροδῶτε, id eſt, deſtituamus ope.

Καταπροδιδόναι, prodere. apud Suid. ... καταπροδιδόναι ... φρέατι ... καταπροδόντα.

Καταπροϊέσθαι τὴν δίκην, ... τὴν κατηγορίαν, præuaricari. Bud. Comm. καταπροΐεσθαι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere vtilitatem, idem in epiſt. poſt.

Καταπροΐξομαι, contemnere, deſerere, impunè aliquid agere, impunè irridere, καὶ προῖκα ἐγχανῶν, vel ἀπὸ τοῦ προῖκα τὸ δωρεὰν ἐπαινοῦντος. Ariſtoph. νεφ. Οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἐμοῦ καταπροΐξεσθε, nequaquam certè impunè feres, minimè verò impunè me illuſeris, non gratis ludibrio me habueris: alij reddunt non progredieris longius, vt ſit à πρὸ & ἵκομαι, progredior parta tecum faciam, ... καταπροΐξεσθαι. Herodotus in Polymn. Οὔτοι τὸ Ἀργαῖον τοῦ καταπροΐξεται ... χαίρειν. Idem, ὡς ὁ καταπροΐξεται ... probè ſcies non præ contemptu fuiſſe rebellaturos, Herodot. καταπροΐξεσθαι, daturum eſſe veniam, idem.

Καταπρωτεύω, ſ, primas partes eripio, deuinco. καταπρωτεύομαι, priores partes deuictus amitto.

Καταπτάω, deuolo, inuſitatum thema, à quo καταπτῆναι ſua mutuatur tempora, vt καταπτὰς à καταπτάω, καταπτὰς, deuolans.

Καταπτάομαι, deuolabo. Lucian. in Cauc. καταπτήσεται δὲ ὕστερον καὶ ὁ αἰετὸς ἀπο[illegible]

Καταπτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, terreo, conſternor, δειλιῶ, φοβοῦμαι. Iliad. θ. ... ἵππους Διόθεν καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, id eſt, κατέπληξαν, ἐφοβήθησαν. Syncope eſt τοῦ καταπλήξασθαι. vnde καταπτηχὴς, perterritus. Appianus in Iber. ... καὶ καταπτηχὴς ἦν.

Καταπτοέω, μ. ήσω, terreo, Accuſ.

Καταπτύομαι, tango, exprobro. Genit. καταπτύομαι μαρτύρων, cito teſtes. καταπτομαι τοῦ Δημαρήτου, ad Demaretum refero, ſeu Demaretum teſtem cito, Herodotus libro octauo, Ionicè pro καθάπτομαι.

Κατάπτυστος, ὁ, deſpuendus, abominandus, κατάπτυστος. καταπτυστὸν etiam dixit Anacreon.

Καταπτύω, deſpuo, contemno, reiicio. καταπτύω σου, tὸ deſpuo, execror, Æſchin. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, deſpuo philoſophiam, Lucian.

Καταπτύω, ... deuolauero. Lucian. ... ἐπ' αὐτοὺς κατέπτη, donec aquila deuolarit à κατέπτην Aor. 2.

Κατάπτωσις, εως, ἡ, &

Κατάπτωμα, ruina, caſus, lapſus. Alexander Aphrodiſ. libro 2. Problem. καταπτώματα ποιεῖ τὰ δυσώδη, quæ malè olent, faciunt vt quis collabatur.

Καταπτώσσω, timeo, trepido. καταπτώσσων, ὑποδεδοικὼς, φεύγων, formidans, abdens ſe præ timore.

Καταπτώσσοντες, trepidantes.

Καταπτωχεύομαι, inops ſum, ad mendicitatem redigor.

Καταπύγων, ὁ, cinædus.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium abominandum libidinis, fœda voluptas, obſcœnitas. Ariſtophan. νεφ. τῆς ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἐπιλήσεται.

Καταπυγίζω, libidinoſus ſum, καταπυγαίνω, Suid.

Καταπύγων, ωνος, ὁ, τὸ θῆλυ, cinædus, drauci, obſcœnus, cui σώφρων opponitur. Et apud Atticos medius digitus, & infamis, qui & καταπυγὼν appellatur. Ariſtophan. in Equitib. pathicus, apud Ariſtophan. in Veſpis, puer meritorius pulluique ſitle catamithus.

Καταπύθω, putrefacio, putredine conſumo vel abſumo.

Καταπύθομαι, marceſco, putreſco.

Καταπυκνόω, denſo, frequentem reddo, multiplico, Accuſ. vrbem referciebat exemplorum copia, Plut. in Lyc.

Καταπυκτεύω, vinco in pugillatu.

Καταπυρόω, comburere, Phalaris.

Καταπυῤῥος, rubeus, rufus, fuluus, fuluescens.

Κατάρα, exſecratio, imprecatio, execrationibus aſtringere, Herodot. iratas preces reddidit Horat. improbus vrget iratis precibus.

Καταράσσω, ſeu καταῤῥάσσω, lacero, vnde paſſiu. particip. laceratus, Soph. Trach. id eſt, inquit Scholiaſtes, cui carnes computruerunt, & velut panni laceri dependent.

Καταῤῥάκτης, ὁ, ἡ, genus auis maritimæ. auem eſſe ex aquilarum genere annotat Euſtathius in Dionyſium poetam. ita autem vocatur quod magno impetu ſe deorſum præcipitet dum defertur in prædam. Item cataracta (quo nomine & Liuius vtitur) locus eſt abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quam fluit vt cataractes Nili apud Strabone m. li. xvl. Hęc vox aliàs ſimplici, aliàs duplici ρ ſcribitur. vide καταῤῥάκτης.

Καταῤῥήγνυμι, frangere, deiicere.

Καταράομαι, ῶμαι, maledico, execror, deuoueo, deteſtor, male precor, imprecor, Nazanzenus in epiſtol. Datiuo. Ariſtophan. an præceptori imprecaris? Aliquando & Accuſat. iungitur. hominibus maledicimus, Iacobi capite tertio, regi ne maledixeris. Ariſtid. qui vos deuouent, Matthæi capite quinto, & Eccleſiaſt. & paſſiua voce maledictus eſt à Deo Cyril.

Καταράκτης, ὁ, præceps.

Κατάρατος, ὁ, ἡ, maledictus, execratus, ſceleſtus, deuotus.

Καταράσσω, ingruo, percutio fortiter, colliſo, frango, rumpo. Herodot. 5. Item erumpo. Diodorus, vnde Et impetuoſè deturbare. Demoſt. Eſt etiam præcipito, cum impetu decido, Ariſt. de mundo, Herodot. Item defluo & caſtro more ſalientium aquarū, & tranſitiuè cum Accuſ. Baſil. emitto. Galen. Method. 8. tranſitiuè apud eundem method. 13. confricatur manibus, Dioſc. l. 2. Bud. Comm.

Καταρβάω, Heſych. eſt.

Καταρβύλοι χλαῖναι, Soph. in Troilo dicit pro inquit Heſych.) i. talaribus ad ipſa vſque calceamina demiſſis.

Καταργέω, ῶ, otioſum & inutile aliquid efficio, antiquo, abrogo, irritū facio, ceſſo in opere, inutili operē onero. Paul. Timot. ad Hebr. ca. 2. & Luc. 13. ad quid vel terram occupat? vel vt alij inutilem reddit. annot Eraſm. ibidem ſignificare onerare, ſed inutili onere. à lege liberatus eſt, Paul. c. 7. Rom. idem ca. 5. ad Galat. vbi Eraſm. Chriſtus factus eſt vobis otioſus.

Κατάργμα, ατος, τὸ, initiatio, primitiæ: à κατάρχομαι, Euripid. luſtratio, ſed quæ ex primitiis fiat fructuum, Plut. in Theſeo.

Καταργουμένην, Chryſoſt. 2. Corinth. 3. interpretatus eſt vacantem, ceſſantem & ſuperuacaneam, vt ager vacans Cæſari.

Καταργυρόω, ῶ, deargento.

Καταρδεύω, irrigo & tranſlatè pro vt Latine lactare ſpe, laudibus perfundere. Ariſtoph. Acharn.

Καταρέζω, manibus tractare, demulcere. vnde Ilia. Et lib.

Αχιλλῆα ... , i. vel ... Καρέζειν, vulgò careſſer. vide ...

Καταρήτης, Heſych. quod crebrius gemino ρ ſcribitur.

Καταρης αὔρα, ab Alcæo & Sapphone dicitur vt Euſt. tradit ex Typhon. Gramm. typhonem ferè vocant, eiuſmodi procellam & turbinem.

Καταρθρόω, articulo.

Καταριθμέω, ... i. horrenda ſunt.

Καταριθμέω, ῶ, & καταριθμέομαι, in numerum coopto, enumero, recenſeo. ſeptimū inter ſapientes enumerant. Plut. in Solon. Polyb. in 5. hiſtor. ne facinus illud quidem ſuum iniuriæ loco numerabat, quaſi hoc facto quæ ſua erant vendicaſſet, nō aliena occupaſſet. recenſeo apud vos, Æſchines. commemorem, Nazanzenus in Orat. Iſocrat. ad Demonic.

Καταῤῥιπτάζω, deiicio. Heſych. diſſiciuntur infra gemino ρ.

Καταριστᾶν & ἀριστᾶν apud Athen. l. 10. prandere. ibid.

Καταρκεῖ, ſufficit. mihi ſatis erit, Eurip.

Καταρμόζων, adaptans, Herodot.

Καταροῦσι, arant, Ariſtoph.

Καταῤῥαγείσης μάχης, erumpente prælio, i. conſerto, Hermog.

Καταῤῥαθυμέω, deſidioſus ſum, per incuriam perdo. vnde per incuriam perdita. Demoſt. Olynth. 1. deſidere, torpeſcere, Xen.

Καταῤῥαίνω, aſpergo, Gal. l. 2. ad Glauc. ca. 7. l. 4. Reg.

Καταῤῥάκτης ſiue καταράκτης, ὁ, eſt etiam vectis, quo porta obfirmatur. Dionyſ. l. 8. eſt etiam ipſa porta cataracta. vt dictum in dict. Liu. porta catarrhacta deiecta clauſa erat (vt apud Cæſarem portis obiectus erat ericius, vbi tamen hercius lego) Idem alibi pendulas & recidentes portas vocat. Plut. in Antonio, Dionyſ. Halic. l. 8. Apud Aratum malo ſcribere vt ſit adiectiuum, velut quomodo & ſcribend. apud Soph. in Oedip. Coloneo, hic autem vocat deſcenſum apud inferos, quē & alibi vide Καταράκτης.

Καταῤῥάκτης, catarrhacta auis, Ariſt. l. 2. Anim. & l. 9. c. 12. & Leuitic. c. 11. bubonem & mergulum & ibin, hæ aues erant prohibitæ Iudæis, Ibidem. Plin. catarrhactas Diomedeas aues vocat l. 10. c. 44. vide Καταράκτης.

Καταῤῥάπτω, conſuo, perſuo, inſero.

Καταῤῥακος, pannoſus.

Καταῤῥαγείς, ruptus. Herodian. & apud eundem alliſus torrens & violenter incumbens.

Καταῤῥαψῳδεῖν, nugari.

Καταῤῥαίνομαι ἱδρῶτι, ſudore profundor. Lucian. lanceam cruore perfuſam, Plut. in Galb.

Καταῤῥεπής, in alteram partem vergens.

Καταῤῥέπω, deorſum vergo. Polybius,

Καταῤῥέω, defluo, reſoluor, diſtillo, delabor. Neut. abſol. delabi in terram, Xen. l. 1. Pæd. è vulnere defluent, Aphth. Ariſtoph. in Acharn. vſus eſt, confeſtim confluentes & irrumpentes, metaphora Sic Hom. Et

Καταῤῥήγνυμι, decido, delabor, ruo, cum impetu fluo. ventus cum fragore incidebat, Plutar. in Fabio. Strabo, infrà erumpit. erupit bellum, Ariſtophan. ad terram diſciſſum labi. abrupta. Xen. 3. Theophr. hiſt. l. 3. c. 11. effringitur ac decidit.

Κατάῤῥησις, ἡ, condemnatio, & ...

Καταῤῥοιζέω, conſtrepere, inſonare. ventrem laxat, aluum purgat, aluum turbat, libro ſecundo Dioſcorid.

Καταῤῥητορεύομαι, eloquentiæ torrente rapior, vt liberum iudiciū non habeam. Herodotus,

γεγονυῖαν ποιοῦμαι, ἥ γε, καὶ κατὰ τὴν βελτίστην νόμων θέσιν, καὶ συνάψει πάλιν τὴν ἀρίστην καταρρητορευομένου.

Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo & afficio, arte dicendi vinco, Bud. in epiſt. poſt.

Καταῤῥοιζέω, ſiue καταῤῥοιζάω, inſtrepo, ἐπιψοφῶ, ἐπιψοφέω.

Καταῤῥιζος, terra conditus, Gaza libro 1. hiſtor. plan. Theophraſt. capite 10.

Καταῤῥιζόομαι, ago radices, figor radicibus, radicor Plin.

Καταῤῥιζόω, fulcio.

Καταῤῥινάω, ῶ, limo, polio. vnde καταῤῥινημένος, i. ἐξεσμένος, limatus, Ariſtoph. βατράχ.

Καταῤῥιπτάζω, diſiicio.

Καταῤῥίπτω, μ. ψω, π. φα, proiicio, Accuſatiu. & cum ſimplici ρ, καταρίπτω.

Καταῤῥοϊκὸς, qui diſtillationibus infeſtatur.

Καταῤῥοΐζομαι, diſtillationibus laboro. καταῤῥοϊζόμενος, narium diſtillationibus laborans, Marcell. diſtillatione vexatus, Ruel. li. 5. Dioſcorid.

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, languores qui fiunt diſtillatione, Plato in Timæo. καταῤῥοϊκὴ διάθεσις, affectus diſtillationi obnoxius: tranſlatè dixit Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας. ἔλαθον ἀπαλὴν καὶ καταῤῥοϊκὴν διάθεσιν περὶ τὸ θυμοειδὲς ἀναπλασάμενος.

Κατάῤῥοος, ου, ὁ, defluxus, catarrhus, diſtillatio, pituita, Hermolaus in ſubiectas partes diſtillatio, Marcellus libro primo Dioſcorid.

Κατάῤῥοπος, deorſum vergens, decliuis, contrarium ἀνάῤῥοπος. Galenus ad Glauconem libro ſecundo, δεῖ ὅ χρὴ ἐξευρίσκειν καὶ τὸ ἀνάῤῥοπον κόλπον, ἐργάζεσθαι κατάῤῥοπον, καὶ τὸ κατάῤῥοπον ἀνάῤῥοπον, ſinus cuius os ſurſum vergit, is vt deorſum vergat facere, & vice verſa. de ſinu vlceroſo loquens.

Κατάῤῥους, idem quod κατάῤῥοος. παρὰ τὸ κάτω ῥέειν, Etym.

Καταῤῥοφέω, μ. ήσω π. ηκα, ſorbillo, ſorbeo, digero.

Καταῤῥύησις, εως, lapſus.

Καταῤῥυῇ, defluxerit.

Καταῤῥυήσεται, defluet.

Καταῤῥυθμίζω, quadrare facio, concilio. καταῤῥυθμίσας, ἁρμόσας.

Καταῤῥυπαίνω, conſpurco Columel. contamino, obſcuro, fœdo, Plato Leg. 12. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, τὰ ῥήματα καὶ τοὺς λέγοντας πρώτους καταῤῥυπαίνειν, primos conſpurcat.

Κατάῤῥυτος τόπος, locus in quem humor influit, id eſt, irriguus, ἐπιτήδειος κατάῤῥυτος ποταμοῖς χώρα, regio fluuiis irrigua, Plutarchus in Camillo. Baſilius Gregorio, ὄρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαυγέσιν εἰς τὸ κατάῤῥυτον. Accipitur pro pleno & copioſo: ſicut affluens apud Latinos. κατάῤῥυτος χιόνι Θρῄκη, Eurip. Thracia affluа niue.

Καταῤῥωδέω, timeo, in metum adducor, Accuſ.

Καταῤῥωδήκει, perterritus erat.

Καταῤῥωδικὸς, ſolicitus.

Καταῤῥωδέων, metuens, formidans, perterritus.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulſus, deſcenſus nauis. κάταρσιν, ἀπόβασιν εἰς καταγωγὴν ποιεῖται verbo κατάρω. Plutarchus in Pompeio, καταρσεις ἐπιτηδείους ταῖς ὁλκάσιν διὰ θαλάττης, opportunas ſtationes, vulgò *playes & rades.*

Καταρτίζω, μ. ίσω, π. ικα, apto, præparo, appendo, reſtituo, Accuſ. ὅπως καταρτίσω σοι πάντα ταῦτα, vt omnia illa negotia tibi in integrum reſtituam, Herodot.

Καταρτισις, εως, ἡ, aptatio.

Καταρτίζω, μ. ίσω, π. ικα & Καταρτίζομαι. Καταρτίζω, coagmento componóque. Paulus ad Galatas vltimo, Ἀδελφοὶ, ἐὰν τι προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, ſi occupatus fuerit homo in aliqua offenſione, vos qui ſpirituales eſtis, componite hominem huiuſcemodi in ſpiritu clementiæ. Tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, ὅταν τὰ ἐξαρθρήματα μέλη εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ἐπανέλθῃ, quū luxati artus componendo redeunt ad naturalem iuncturam & poſitionem: quod καταρτισμὸν vocat Paulus Ægineta. Sic etiam tranſtulit ad animum Plutarch. in Catone, ὁμίλησε οὖν... καταρτίσαι. ἀντὶ τοῦ καταστῆσαι τὴν ταραχθεῖσαν, perturbatum, & qui è poteſtate exiuerit ſanæ menti reſtituere. Καταρτίζειν etiam conciliare diſſidentes, conſociare diremptos, perturbatos & ſeditionem agitantes ſedare & componere, τὸ καταλλάττειν. Herodotus in Terpſich. de Mileto, νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν. τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. κατήλλαξαν δὲ σφέας ὧδε Πάριοι. Καταρτίζω idem etiam quod ἁρμόζω, concinno, coagmento, & omnibus numeris partibuſque abſoluo, abſolutè compono. Paulus prima ad Corinth. capite primo, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, concordes & ἡρμοσμένοι ſiue coagmentati. Baſilius in Patrem. κατεσκεύαστο δὲ κατὰ ψυχὴν ἐπὶ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς: κατηρτισμένος πρὸς τὸ πᾶσιν, omnibus virtutis numeris cõpoſitus & abſolutus. Lucæ 6. κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ſic concinnus & compoſitus erit, ſic aptus & congruens. ita dixit Gregorius εἰς τὴν προφητείαν κατηρτισμένον, cõparatum compoſitúmque ad prophetiam. Idem, ὄντα δὲ κατηρτισμένον ἐν τοῖς τοῦ πνεύματος. Polybius in 5. hiſtor. ἤδη γεγυμνασμένοις δὲ τοῖς Μακεδόσι, καὶ τὴν μεταβολὴν τὴν ἐπὶ τὰς εἰρεσίας κατηρτισμένοις, Macedonibus nunc iam exercitatione inſtructis accommodatiſque ad remigandum, ad nauigandum paratis atque aptatis. Nā Καταρτίζειν eſt etiam aptare, id eſt, apparare, accommodare. in epiſtol. ad Hebræos, capite decimo, θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι, corpus autem accommodaſti mihi & concinnè aptaſti. Baſilius, τὴν πνευματικὴν χάριν τῆς ψυχῆς καταρτίζει, aptat & apparat. Et Dioſcorides in præfatione libri ſexti ad veneni cautionem, apparatus eduliorum varietatéſque concinnas quæ ſcitamenta vocat Macrobius, ita fugere ſuadet, ὅθεν τὸν ὑποπτεύοντα δεῖ παραιτεῖσθαι τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Quare eum qui ſibi metuit à veneficio, vitare oportet omnia edulia è multis rebus concinnata, compoſita atque elaborata. Gregorius ad animum tranſtulit; eſt enim καὶ τῆς ψυχῆς ἴδιος καταρτισμὸς, id eſt, concinnitas & inſtructio: ὅτε ζῆλος, inquit, ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς ἐκπαιδεύομεν, καὶ τοὺς ἀεὶ τοῦτο ἡμῖν ἐπιστεύοντας καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ συνεθίζοντας, καταρτίζειν οὓς ἐπιδίδομεν, eos qui nobis concrediti ſunt inſtruere & conſummatos reddere. apud Apoſtol. ad Roman. 9. σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, id eſt, iræ vaſa compoſita & comparata ad exitium id eſt, κατηρτισμένα, ἡτοιμασμένα. alij perfecta & abſoluta, quæ minus congruit interpretatio. Καταρτίζειν nunc denique eſt reconcinnare, reficere, reſarcire. Matth. capite quarto, καταρτίζοντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, retia reſarcientes. Sic Polybius hiſtor. primo, ναῦς καταρτισάμενοι ἀνήγοντο, refectis claſſibus portu ſoluerunt. Et in tertio, κατηρτισμένας ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τὰς ὑπὸ τῶν πολεμίων καταλειφθείσας τριάκοντα ναῦς. Καταρτίζειν, Beza reddit perficere. Matth. 21. ver. 16. ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον & putat vocem factam ab ἄρτιον quod ſignificat perfectum ſimilitudine paris numeri, & ἄρτιος ἄνθρωπος pro τέλειος vſurpatur à Timot. 3. 17. vnde (inquit) καταρτίζειν ἀπαρτίζειν, ἐξαρτίζειν quæ frequenter occurrunt, interdum pro τελειοῦν, i. perfectum & integrum reddere, interdum pro ἁρμόζειν & ἑτοιμάζειν, i. aptare, & præparare vt Rom. 9. 22. & 2. Timoth. 3. 16. & alibi.

Κατάρτιον, ἱστὸς, malus nauis, Homer.

Κατάρτισις, εως, ἡ, abſolutio & perfectio, ὁ καταρτισμός. Pau. 2. ad Corinth. c. vl. τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi etiam verbo καταρτίζεσθαι vtitur. Plutarch. in Themiſtocle, ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις, cura atque inſtitutio, i. παιδεία καὶ ἀγωγὴ, diſciplina. Eſt & integritas.

Καταρτισμὸς, οῦ, ὁ, compoſitio & concinnitas, abſolutio & perfectio, καταλλαγὴ, reconciliatio gratiæ & compoſitio. Et καταρτισμὸς Galeno, ἡ μεταγωγὴ ἐστὶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, luxatorum compoſitio, reſtitutióque ad naturalem poſitionem ſitumque legitimum. Paulus Ægineta περὶ τῶν ἐξαρθρημάτων loquens, ἔστι δὲ τὸ ἄστι ἐξαρθρήσεις... μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείως ἁρμόσει καταρτισμός. Baſilius tranſtulit ad animum homil. 9. in Hexaem. δέξασθε... ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῆς ὑμῶν... ad animorum inſtructionem. Significat etiam inſtaurationem.

Καταρτιστὴρ, ῆρος, ὁ, reconciliator Liu. διαλλακτὴς, ἁρμοστὴς, συναλλακτής. Herodot. in Terpſ. de Mileto, νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν. τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. κατήλλαξαν δὲ σφέας.

Καταρτύω, condo, diſpono, παρασκευάζω, adapto. Plato de Legibus. καταρτύσωμεν, conſtituamus, paremus, Nazanzenus in Orat.

Καταρυῆναι, defluere.

Καταρυθμίζω, diſpono, κατευθύνω, κοσμίζω.

Καταρχὰς, ab initio, Plutarchus in Solone. αὐτίκα καταρχὰς, iam inde ab initio, Herodot. dicitur & τὸ καταρχὰς Demoſt.

Καταρχὴ, libatio, primitiæ, pro exordio, Athen. in princip. 13. ποιεῖσθαι τὴν καταρχὴν ποιούμεθα, εἰδὼς ἄγει νῦν ἱερατά. Polyb. in Laconicis πόλεμον καταρχὴ καὶ φοβερώτερον.

Καταρχὲς, ἀσφαλὲς, τέλειος.

Καταρχῆς, ab initio.

Κατάρχομαι, μ. ἄρξομαι, π. ῆργμαι, initio, ſacrifico dæmonibus, victimā ferio, nuncupo vota. Plut. in Themiſtoc. ἐκέλευσε τοὺς νεανίσκους κατάρξασθαι καὶ καθιερεῦσαι πάντας, iuſſit adoleſcentes primitias immolare. κατάρχονται ἀεὶ πρὸς βωμῷ, eum ante aram ſiſtunt, Herodot. κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, Demoſt. ſacra auſpicari. Κατάρχεσθαι, hoſtiam & ſacrificium libare, προκατάρχεσθαι καὶ προθύματα ποιεῖσθαι. Od. γ. χέρνιβα δ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. κατάρχεσθαι etiam victimam ferire. illud Virgil. in Æneid. Et ſummas carpens media inter cornua ſetas, κατάρχεσθαι intelligunt, quod eſt poſt immolationem & mactationem libationémque (τὴν κατάρχεσιν dicunt Græci) ſacrificium incipere. Ad alia transfertur. Lucianus in vita ſua, ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σου νεο-

[illegible] καταρξάμενος, cæpit mecæ inceſſit ſacrificantium ritu. Plutarchus de nece Cæſaris, [illegible] Lucian. de Oreſte & Pylade in Taurica, [illegible] κατάρχεται [illegible], cultrum iam adigit. quod & καθιερεύεσθαι dicitur. Item incipio, inchoo, auſpicor, aggredior. vnde κατάρχειν τῆς μάχης, prælium committere & incipere, Polybius. [illegible] κατάρξομαι [illegible], vt enim initium capiam, id eſt, faciam præludium, Euripides. [illegible], proſequar luctu mortuum herum. κατάρχεσθαι, incipere. vnde κατάρχουσα αἰτία, præcedēs cauſa, quæ & προκαταρκτικὴ dicitur. Celſus vocat euidentem cauſam: recentiores medici primitiuam appellant, [illegible] rei author & hortatrix fuit, Plutarchus in Public. [illegible], in Epig.

Κατάρχω, laceſſo, id eſt, prior aliquid facio, auſpicor, cœpi, prouoco, & author ſum, exemplum præbeo. [illegible], prior lædo, Phalaris in epiſtol. [illegible], ſed quod bonum fauſtúmque ſit, Phædrus primas dicendi partes habeat. Plato. κατάρχειν μάχης, auſpicor prælium, Euripides: κατάρχειν τοῦ πολέμου, bellum incipio, Plutarchus in Theſeo. Budæus in epiſtolis prioribus. [illegible]. & in epiſt. poſteriorib. [illegible], incœperunt prælio nauali decernere. Ariſtophan. [illegible] dicit, pro aggredior. [illegible], cœpit facere, Xenoph. [illegible], incipiebat in equos prodiſire, in cum libro primo Pæd. [illegible], certum eſt quod prior debeam illū inuitare, idem. Athenæus, [illegible]. Ariſtoteles de mundo. pro [illegible] vſus eſt, [illegible], in choro præſuli auſpicanti atti præcentori accinit omnis chorus. Accipitur etiam pro ἡγεμονεύειν, præeſſe, dominari, cum Genitiu. vt [illegible], Plato in Protagora. Baſilius, [illegible], id eſt, animabus imperare contenditis. Et pro [illegible] laceſſere, prouocare. Idē, [illegible], en nunc priores ſcribendi officium occupamus, ſcriptis laceſſimus. Significat etiam κατάρχειν principem alicuius artis eſſe & facultatis. Chryſoſtomus in præfat. epiſtol. ad Roman. [illegible]. Laertius in ſecundo, [illegible], Academicorum principem & conditorem. [illegible], iniquis manibus vti cœpit, capite quarto, libro ſecundo Machab. Plato in Euthyd. cum Accuſat. muxit, [illegible], partes vnde fit euacuatio, a quibus humor deſluit, Galen.

Κατάρχης, præſultor, præcentor. [illegible].

Καταίω, claudo, occludo. Heſychius eum [illegible] affert pro [illegible].

Καταμπέλος, terra vitibus apta.

Κατασαρκόω, [illegible], incarno, carnem facio.

Κατάσαρκος, ὁ, ἡ, corpulentus, obeſus.

Κατασάττοντες τὴν γῆν, terram aggerantes, condenſantes, Theophraſtus libro quinto, capite quinto de cauſ. plantarum. vide [illegible].

Κατασβέννυμι, &

Κατασβέννυω, κατασβέσω, extinguo, ſedo, compeſco. Accuſatiu. Ariſtophanes, [illegible], extinctum eſſe.

Κατασείομαι, [illegible], decido.

Κατασείω, [illegible], concutio, vt haſtam quaſſo. [illegible], decuſſerunt ſuper fructum. Gaza. Κατασείειν etiam verbum conuiuale pro proſternere multis exſiccatis poculis, Menander apud Athenæum libro decimo, [illegible]. Idem Athenæus, [illegible]. Item non voce, ſed manu ſilentium indico, vel aliud ſignifico, ſignum do. Xenophon quinto, [illegible], ſignum dederunt. Synesius, [illegible]. Pleno autem ſermone dictum, [illegible], innuit manu populo, capite vigeſimoprimo, Actorum Apoſtolorum, & decimonono, [illegible], quum innuiſſet illis tota manu vt tacerent, manu ſilentio indicto. Ita Perſius, - & calidæ feciſſe ſilentia turbæ Maieſtate manus.

Κατασεσηπὼς, ſeptus, putris, Medium perfectum a κατασήπω, Ariſtophan. Pluto.

Κατασημαίνω, obſigno, ἐπισφραγίζομαι, Xenoph. [illegible]. Herodianus, [illegible]. Significat etiam inſignio. Gregorius, [illegible]. dicitur autem κατασημαίνεσθαι & [illegible].

Κατασημειόω, adnoto, noto, conſcribo.

Κατασήπομαι, marceſco. Depon. abſol. Chryſoſt. [illegible], marceſcentes flores relinquere.

Κατασήπω, tabefacio, putrefacio, marceſcere facio.

Κατασιγάζω, ſilentium impero. κατασιγάζειν τινὰ, facio vt obmuteſcas, [illegible], ſilentium indicere & facere audientiam, iubere vt linguis faueatur, [illegible], ſacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες, officium erat. Synesius, [illegible]. idem, [illegible], ad ſilentium redigere. Xenophon in ſecundo Ἑλληνικῶν, [illegible].

Κατασιγάω, conticeſco, Plato.

Κατασικελίζω, Ariſtoph. in Veſpis, [illegible], interp. [illegible].

Κατασίνεσθαι, lædere.

Κατασιτέομαι, [illegible], edo, veſcor.

Κατασιωπάω, [illegible], κατασιωπάζω, ſilere iubeo, ſilentium impono. vide κατασιγάζω, ſic & in media voce apud Xenophontem Hellin. 2. [illegible]. Apud Ariſtotelem tertio Rhetor. κατασιωπᾶν pro ſimplici ſumitur, id eſt, ſilere: vbi inquit [illegible] locutionémque aptam rebus ſcribendis monimentiſque literarum tradendis neceſſariam, [illegible].

Κατασκάζω, procumbere facio, concido.

Κατασκάπτω, [illegible], effodio, euerto, diruo, ſolo adæquo, funditus euerto. Accuſat. [illegible], domum totam funditus euertit, Plutarchus in Publicol. [illegible], Ariſtophan. [illegible], Æſchin. [illegible], dirui vrbes, Demoſth. & Ariſtophan. κατεσκαμμένος, dirutus.

Κατασκαριφάω, vellico, fodio, pungo.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, defoſſio, euerſio, excidium. [illegible], euerſiones murorum Æſchin.

Κατασκαφὴς, dirutus, ſuffodiendo euerſus.

Κατασκέλφος, qui amicis dedecori eſt, [illegible], Heſychius.

Κατασκεδάζω, [illegible], diſpergo, diſſipo. κατασκεδάννυμι, pro eodem, Alexander Aphrodiſ. Accuſat. Plutarchus ex Ariſtotele ſcribit lib. [illegible] iram deſinere aqua frigida affuſa vel ſuffuſa, id eſt, [illegible].

Κατασκελετεύω, carnes abſumere, [illegible], excarnificare, [illegible], Heſych.

Κατασκεπάζω, protego.

Κατασκέπτομαι, [illegible], ſpeculor, prouideo. Depon. Accuſat. [illegible], nauem ad hoſtes ſpeculandos miſiſſe, Plut. in Solon.

Κατασκευὴ, ῆς, ἡ, habitatio. [illegible], hæc eſt habitatio eorum & ſedium diſtributio.

Κατασκευάζομαι, inſtruo, exorno, armóque, κατασκευάζω, vt [illegible], Xenoph. Demoſthen. [illegible]. Item compono, conficio, molior, extruo: vt [illegible], Ariſtoteles de mundo. Propriè autem κατασκευάζειν [illegible], artificis eſt: κατασκευάζεσθαι verò [illegible], locatoris, qui opus impendiis ſuis faciundum locat. Eſt & perficio, abſoluo, [illegible], regnum appetens, & occupare volens, Xenophon. [illegible], iacere in anima fundamentum. Capitur etiam pro comparo & acquiro. Idem, [illegible], conſtituta ſors, Plato in Legib. [illegible], inſtructus ſeruis, idē. [illegible], ædificiis inſtructo, Lucianus in Anacharſ. [illegible], vrbs rebus omnibus inſtructa, Plutarchus in Camillo. [illegible], fictum, commentitium, [illegible]. Demoſth. [illegible].

Κατασκευάζω, [illegible], ædifico, extruo: vt [illegible], Pauſa. Item inſtruo, adorno: vt Latinis inſtruere domū, agrum, hortum, nauem rebus neceſſariis. Strabo, [illegible], regiam inſtrumento regio adornauit. Plato ſecundo de Republic. [illegible] κατασκευάζειν, id eſt, conuiuium adornare. In conuiuiis etiam niſi exſiccaſſent pocula, reliquū conuiuæ in potoris veſtes more Thracio effundebant, quod κατασκευάζειν dicebatur, Xenophon in Cyri [illegible] lib. 8. Item exorno, præparo, doceo, compono, conſtituo, Budæus in Cōmentar. in epiſt. [illegible]: vnde ſυγκατασκευάζω Iſocrates pro

eodem. Item dirigo me ad, efficio, cóciano, inſtерao, munio, ex compoſito adorno, Æſchin. κατασκευάζω στέφανον, coronã efficio, Demoſthen. κατασκευάζει τὰς ὁδούς, vias moliri, exitum munire, idem. εἰς πολλὴν διάνοιαν κατεσκεύασε τὸν λόγον, orationem multum ſententiæ habere effecit, Plutarchus in Lycurgo. Item probo, confirmo, aſtruo. κατασκευάζει μάρτυσι, Demoſt. aſtruit, probat. Κατασκευάζειν verò eſt propoſita capita aſtruere δι' ἐπιχειρημάτων. Hermogenes, εἴτε γὰρ κατασκευάζομεν, εἴτε ἀνασκευάζομεν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἢ ἀπὸ τῶν κεφαλαίων τοὺς ἐπιχειρήσεις. Plato epiſtola ſeptima, νόμους κατασκευάσαι, leges condere & ferre. Idem epiſtola vndecima, πολιτείαν κατασκευάζειν, rempu. conſtituere. Refertur aliquando ad fraudes & dolos, & ſignificat contechnor Plaut. contexo Cicer. Demoſthen. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, id eſt, ſtruit, molitur. Virgilius, -dolis inſtructus & arte Pelaſga. Idem, ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύασται, hoc eſt, autem quod ſignificat & planè demonſtrat, quod omne hoc negocium ex compoſito ab ipſis ſtructum eſt. λόγῳ τὸ οἰκεῖον κατασκευάζοντες, oratione ſuam ſententiam aſtruente, Nazanzenus in Oratione, κατεσκευάσαντο αὑτοῖς οὐσίας, ſibi facultates aſciuerunt, Demoſth. eſt item comparo, & acquiro, vt κατασκευάζομαι, κατασκευάζειν πλοῦτον, opes comparare.

Κατασκευάσθη, c. 25. Prouerb. Salom. οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκάπτονται, maceria lapidum deſtruitur: ſed forſan pro eo legendum κατεσκάπτοντο.

Κατασκεύασμα, ατος, τό, ædificium, apparatus, ſtructura, machina, τὸ χίασμα. Item fraus, commentum, Demoſthen. ἐκ προσκέψεως καὶ ὅτι ταῦτ' οὖτως ἔστιν, καὶ ὅτι ἦν τὸ κατασκεύασμα αὐτοῖς, τὰ πράγματα αὐτὰ κατηγορεῖ, res ipſa indicat ex compoſito factum eſſe & ſtructum quod dico. Dicitur & Κατασκευασμὸς ab eodem in ead. καὶ κατασκευασμὸς ὑπὸ τῶν κλεπτῶν τοῖς δὲ ἐγόμεν πάντα, fraus & commentum ex compoſito adornatum. Accipitur & in bonam partem. Ariſtoteles in ſexto Politicor. ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν διαμονὴν τῆς πολιτείας: quod ipſe alibi κατάλημμα dixit, & πόρισμα, hoc eſt, remedium excogitatum. τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, machinales fabricæ, vt vertit Gaza, id eſt, machinæ apud Alexandrum Aphrodiſ. κατασκευασμάτων ἐπιδόσεις, rerum parandarum acceſſiones, Plut. in Pericle.

Κατασκευαστικός, ή, όν, fraus, ſicut κατασκεύασμα, inſtitutum, inſtrumentum, res laborata, apparatus, Thucydid. vide apud Bayf. de re nauali: & in κατασκεύασμα.

Κατασκευαστής, opifex, vt mundi Deus molitor.

Κατασκευαστικός, aſtruens: cui opponitur ἀνασκευαστικός, deſtruens euertenſque, Hermog.

Κατασκευαστός, ſubornatus, appoſitus, allegatus, adornatus & ſummiſſus, Ariſtoteles ſecundo OEconom. κατασκευαστοὶ δὲ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὑπισχνεῖσθαι αὐτῷ ἕκαστος. Significat etiam compactum & fabrilem, Plutarchus in Apophthegm. de Ageſilao loquens: ἐμοὶ μαθήματα καὶ ἴσα μέν γεγονότα, μὴ πλαστά, μηδὲ κατεσκευασμένα.

Κατασκευή, ῆς, ἡ, ſtructura, opificium, compoſitio, Budæus in epiſtolis poſterioribus, compages principium, ſtabilitas, Dioſcorides libro ſexto, vtenſilia, Thucydides. ἡ πρὸς πᾶσαν ὕλην, res familiaris, diſpoſitio: à Trapezun. ratio dicitur. vnde ἡ κατασκευὴ τοῦ λόγου διηγήσεως. Eſt tranſlatè pro artificioſa orationis compoſitione & ſtructura. Halicarnaſſeus in vita Lyſiæ, Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν ποιεῖ καὶ ὑπέρογκον τὴν κατασκευήν, orationis ſtructuram & compoſitionem. Idem ὅπλων κατασκευῆς χρυσῶν καὶ ὁ. τέλειος δὲ, ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευή, deſcriptio armorum Achillis, Aphthon. Vnde etiam κατασκευὴ τέχνης Athen. pro officio & opere: vt materiam ſuperabat opus. Ciceroni molitio rei dicitur. Item κατασκευὴ τοῦ σώματος, conſtitutio corporis, Galeno: & κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, pro conſtitutione animi, Platoni. Philo de mundo, inquit. ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον, id eſt, præſtanti atque eximia hominem à Deo eſſe donatum conſtitutione. & Ariſtotel. δρῶντας μὲν πάντας ἑκάστους τῆς προσηκούσης κατασκευῆς, &c. id eſt, vnoquóque conuenienter ſuæ conſtitutioni agente & naturæ. Item ſuppellex & vaſa & inſtrumentum domus vel fundi hoc nomine ſignificatur. Xenophon, ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος πάντα ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ καὶ τῆς ἰδίας κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, bonus amicus ſe vicarium ſubſtituit ad id omne quod deeſt amico ſupplendum, in rebus & priuatis & communibus. Eſt & probatio, aſtructio, demonſtratio. ἡ κατασκευὴ opponitur ἀνασκευῇ. Quintilianus, Narrationibus nõ inutiliter ſubiungitur opus deſtruendi conſtruendique eas, quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Aphthonius, ἀνασκευὴ ἐστὶν ἀνατροπὴ τοῦ προτεθέντος πράγματος. κατασκευὴ δὲ, τοὐναντίον, τοῦ προτεθέντος βεβαίωσις πράγματος. Philo de mundo, ταύτα πρὸς κατασκευὴν λόγων χρῶνται, hac diſputatione vtuntur ad aſtruendam opinionem ſuam. Ab Hermogen. ἡ ἀρχὴ ἡ τῆς κατασκευῆς, dicitur lib. primo de Inuent. ἀρχὰς καὶ κατασκευάς, principium & cauſa, Plutarchus in Pericle. κατασκευὴ νόμων, legum latio ſiue poſitio: Plato epiſtola ſeptima, ἐπὶ πολιτείαν δὲ καὶ νόμων κατασκευὴν τῆς δημοκρατίας. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευή, vitæ cultus & apparatus, Plutarchus in Pericle. ἡ περὶ τὴν οἰκίαν κατασκευή, Hermogen. καλὸν κατασκευὴν ταχθεῖσαν, ſupellectilem digeſtam eſſe ſuis locis, Xenophon in OEconom. καὶ κατασκευή. Ariſtoteles libro quarto Ethicor. capite ſecundo, κατασκευὴ οἴκου, Demoſthen. ἡ τοῦ βίου κατασκευή, vitæ inſtitutis. Iſocrates in Euagora. τὰς κατασκευὰς καὶ ἐπισκευὰς ἐκδιδόναι, locare ſarta tecta tuenda. Nunc denique κατασκευαὶ nomine apparatus & copiæ dicuntur, ſine quibus commodè aliquid adminiſtrari nequit. Iſocrates in Panegyr. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν ἐν ᾗ κατῳκήσαμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα, &c. quaſi ſuppellectilem imperij, vel Reip. Græcorum inſtrumentum dixit.

Κατασκελετεύω, ſut. εύσω, exerceo, erudio. vnde κατεσκελετευμένος exercitatus, eruditus, Baſilius in Hexaemer. homil. 6. οὐδὲ γὰρ τῶν πάνυ κατεσκελετευμένων ἡ ψυχὴ καὶ περὶ τὴν θεωρίαν τοιαύτην φύσιν ἐγγυμνάζεται.

Κατασκηνόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, firmo tentoria. Plato, ἐν πεδίῳ ἡμῖν κατασκηνοῦν δέον.

Κατασκηνόω, μ. ώσω, π. ωκα, in tabernaculo maneo, requieſco, Matthæus decimotertio, nidifico, nidulor, κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις, Marci quarto, in tabernaculum ſeu tentorium recipio, Xenophon. Neutr. abſol. εἰς ἐνδεᾶ σκηνώματα κατασκηνοῦν, in tabernaculis quibus aliquid deſit, habitare, idem. εἰς τόπον χλόης κατασκηνώσας, in loco paſcuæ habitacula præbens, Nazanzenus in Orat. Xenoph. 6. στρατιᾶς, καλῶς τοῖς πολεμίοις ἐγγὺς ὄντος κατεσκηνώκατε, φυλάττετε τὰ χρήματα, tentoria poſuiſtis.

Κατασκήνωσις, εως, ἡ, vmbraculum, receptaculum, diuerſorium: pro nido capitur, capite octauo Matth. ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, habent, vt volucres cæli nidos. & capite 9. Lucæ.

Κατασκήπτω, μ. ψω, π. φα, immitto, κατασπείρω. Item emergo, cum impetu exorior, graſſor. κατασκήπτει τὸ νόσημα, morbus emergit, Dioſcorides libro nono, κατασκήπτει νοῦν, mentem peruadit. κατασκήπτει εἰς τὴν πόλιν, in vrbem incumbit, Herodotus. κατασκήπτει εἰς κιρσούς, in varices fertur, Galenus. κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους, nuntios corripuit, Herodotus. Ariſtoteles de mundo pro decumbo capit, inquiens, ὅσα δὲ τούτων κατασκῆψαι εἰς τὴν γῆν, σκηπτοὶ ὀνομάζονται, horum quicquid in terram decubuerit, σκηπτοί. id eſt, fulmen dicitur Alexander Aphrodiſ. cum Dauiuo libro primo Problemat. κατασκήπτειν τὸ [illegible], in dentem decumbere. νέφος ἔδοξεν ἀρθῆναι καὶ κατασκῆψαι εἰς τὰς τριήρεις, nebula viſa eſt recidere & in triremes deferri. Plutarchus in Themiſtocle. λέγεται σκηπτοῦ εἰς τὸν τάφον κατασκήψαντος, dicitur fulmine ſepulchrum ſtructum eſſe, idem in Lycurgo. κατασκήπτειν, idem etiam quod ἐπισκήπτειν, & κατασκήπτειν, incumbere, irruere, ingruere, inceſſere. Thucydides libro ſecundo, de morbo peſtifero, κατέσκηψε γὰρ καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας [illegible], [illegible], vrgere precibus. Soph. in Oedip. ἔτι κλύοντες ἱκεσίους κατασκήπτειν λιταῖς.

Κατάσκηψις, incubitus, Gaza. vide Dioſcorid. libro πρὸς τὰς κατασκήψεις τῶν παθῶν, ante morborum conflictationem.

Κατασκιάζω, obumbro, adũbro. κατεσκίασεν ἅπαντα σαρξὶ ἄνωθεν, omnia carne deſuper operuit, Plat. in Tim. & ἐσκίασαν βελέεσσι πελώρας, telis obruerunt, Heſiod.

Κατασκιδνάμαι, ſuſpergor, κατασκεδάζομαι.

Κατάσκιος, ο, ὁ, opacus, vmbroſus, inumbratus. δένδρεσι κατάσκιος, arboribus inumbratus, Herodotus. λόχμῃ δήεις κατάσκιον, Heſiodus.

Κατασκέλλω, exareſco, vel contabeſco, vnde præterit. κατέσκληκα, exarui, contabui. Luc. κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων, ἐκτετηκώς, totus emaciatus eſt præ cura tabefactus. κατεσκληκέναι exponitur etiam induruiſſe, vel induratum eſſe apud Theophraſtum.

Κατασκοπέω, exploro.

Κατασκοπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, exploro, inſpicio, ſpeculor, oculis perluſtro, circunſpecto. Κατασκοπεύομαι pro eodem. Xenophon ſecundo. [illegible], κατασκοπεῦσαι δὲ δῆμος ἑαυτῶν, [illegible] αὐτοῦ [illegible].

Κατασκοπή, ῆς, ἡ, ſpecula, ſpeculatio, exploratio.

Κατασκοπικά, vel

Κατάσκοποι, αἱ, naues exploratorias & ſpeculatorias Cęſar & Liuius appellant.

Κατάσκοπος, ο, ὁ, explorator, ſpeculator, index.

Κατασκώπτομαι, ἐν τοῖς σκώμμασι, inter conuiuas iocor.

Κατασμικρύνω, parui pendo, hoc eſt, σμικρὸν ἡγοῦμαι [illegible]. Vel potius parcum & illiberalem iudico & exiſtimo. Accuſatiuo. Hippocrates in epiſtol. ad Demagetum, [illegible] [illegible], noli exigue de natura ſentire & maligne, hoc eſt, illiberaliter.

Κα-

Καταπονόω, deprimo, extermino, imminuo.

Κατάσμυρνος, myrrhatus, olens myrrham. Dioſcor. lib. 1. cap. 26. κατάμυρρος pro eodem, Ruel.

Κατασμύχω, comburo, corrumpo, diſcerpo. [illegible]. Iliad. ι. [illegible]. κατασμύχομαι, torqueor dolore, apud Phalarim in Epiſt.

Κατασμώχω, contero, tundendo comminuo. vnde apud Nican. in Alexipharm. [illegible] καταμώξαι [illegible]. ſcholia quæ ſunt ad marginem habent κατάτριψον contere, tundendo cõminue: quidam tamen legunt καταψώξαι.

Κατασοβαρεύομαι, cum faſtu ſperno. Laert. in Diog. [illegible], &c.

Κατασοβέω, depello, alijs, perſequor, arceo, Heſych. exponit [illegible].

Κατασοφίζω, decipio, ſophiſmate redarguo & percello. Plut. [illegible], quũ exultantẽ cum gaudio videret, reſpondiſſe [illegible]. Heſych. κατασοφισθῆναι, expon. [illegible], &c. Dicitur etiam Κατασοφιστεύω. Gregor. [illegible], arte rhetorica nos vrgens & oppugnans, Budæus, ſed potius, nos eludens captioſe verborum lenocinio atque argutijs. Actorum cap. 7. κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, aduerſus genus noſtrum ingenioſus: genus noſtrum malis artibus eludens: Alij, circumueniens.

Κατασπάζω, demitto, detraho, deorſum duco.

Κατασπαθάω, luxu conſumo, prodigo.

Κατασπαράττω, ξω, ξα, dilanio. Accuſ.

Κατάσπασις, ἡ, diſtractio & diſiunctio Cicer. In ligulis tibiarum opponuntur, τῇ γλωττίδι κατάσπασις, καὶ σύμμυσις, id eſt, compreſſus ſiue compreſſio Cicer. Theophraſt. hiſtoriæ plantar. lib. 4. cap. 12. de calamis loquens. [illegible]. Ad id. quę hæc continenter, [illegible]. vbi inquit [illegible], tibiarum ligulas diſtrahi & diſiungi, non verò comprimi & conniuere: quod linguas diſtetui ac flecti Gaza impropriè tranſtulit. Plinius ſic hunc locum reddidit libro 16. cap. 36. Cædi ſolebant tempeſtiuè vſque ad Antigenem tibicinem, cùm adhuc ſimplici muſica vterentur, ſub Arcturo: ſic præparati aliquot poſt annos vtiles eſſe incipiebant. Tunc quoque multa domandæ exercitatione, & canere tibię ipſæ docendæ, comprimentibus ſe ligulis, quod erat illis theatrorum moribus vtilius. Poſt quam varietas acceſſit, & cantus quoque luxuria, cędi ante ſolſtitia cęptæ, & fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos ſonos, &c.

Κατασπαστικὸς γάλακτος, lac euocans, Dioſc. lib. 2.

Κατασπαταλάω, delicate nutrior, affluo delicijs. [illegible], in lecto elephantino delicate cubas, Nazanz. in Orat. item Epigram. libr. 2. in guloſos, [illegible], nemo deorum mihi conciliant delicias, lautitiaſque illas tuas in quibus vitam tranſigis.

Κατασπάω, demolior, detraho, diuello, diſſoluo. Κατασπᾶν γάλα, lac attrahere atque elicere, ſiue euocare, conferre ad lactis generationem, [illegible]. Dioſco. lib. 3. cap. 134. de Circæa herba loquens, [illegible], Ruel. ſemen in ſorbitionibus datum lacte mammas nutricum explet. in quo lapſus eſt Plinius li. 27. cap. 8. de Circæa inquiens, lac minuit in vino, &c. Galenus lib. 7. Simplic. de Circæa ex Dioſcoridis authoritate inquit. [illegible]. Vide ipſum Dioſcor. & Galen. cap. [illegible]. Κατασπᾶν γάλα etiam dicuntur lactentes pueri dum lac attrahunt & exugunt. Inter: Ariſtophanis in illud in Equitibus [illegible], inquit, [illegible]. vbi tamen κατασπᾶν vſurpat Ariſtoph: pro attrahendo abſumere, vorare. exprobrat enim quod populi Athenienſis rem voret & abſumat, vt malæ nutrices quę cum omnia minima manſa infantibus pueris in os inſerere debeant, teipſum liguriunt atque depaſcuntur. ἔμβρυα κατασπᾶ, partus expellit, extrahit, Dioſcorides libro primo. Item libro quinto, κατασπᾶν εἰς ὕπνον, ſomno opprimere, Lucian. [illegible], deducentes in mare naues æſtuarias, Herodotus. κατεσπάσθη σημεῖα, ſigna ſunt reuulſa, Thucydid.

Κατασπείρω, ſpargo, ſemino, detraho. Sophocl. [illegible], dolores & moleſtias ferens, i. afferens. [illegible], flammas in vallum iactauit, Plutarc. in Camillo.

Κατασπένδω, perfundo libamine, libo.

Κατασπέρχομαι, vrgeor. κατασπερχόμενος, [illegible].

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, vrgeo, citato gradu progredi cogo. Thucyd. lib. 5.

Κατασπεύδω, accelero, vrgeo, præcipito. κατασπεύδω τὸ πρᾶγμα, i. rem accelero, Æſchin. [illegible], cap. 5. Daniel. vbi in codice Latino, Conturbet te.

Κατασπιλάζω, inquino, μολύνω. Heſych. apud Etymol. κατασπιλάζοντες expon. [illegible]: metaphor. ſumpta à petris quæ in mari teguntur & σπιλάδες appellantur.

Κατασποδεῖν, depellere. [illegible], Heſych.

Κατασπουδάζω, ingenti ſtudio, & cum ambitione quadam aliquid facio. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, Nazanzen. in Orat. filij ſategimus, de filio anxiè laborauimus. κατασπουδάζεσθαι, ſtudio laborare. κατεσπουδασμένος, rerum agendarum anxius, Valla.

Κατασπουδαστικῶς, bona fide, citra figmentum.

Κατὰ σπουδὴν, de induſtria, ſeriò.

Κατάσταγμος, deſtillatio, Celſus lib. 4. cap. 2.

Καταστάζω, ξω, αξα, distillo, inſtillo, Lucianus. [illegible], id eſt, putatis merum ad nos diſtillaturum.

Κατασταθμεύω eſt in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio colloco. in eo ſignificatu ſtabulare dixit Varro. Strabo de Britannis loquens, [illegible].

Κατὰ στάθμην, in rectum, ad perpendiculum. potius ſeorſim legendum. κατὰ στάθμην & Heſychius interpret. κατ' ὀρθὸν, [illegible].

Κατασταθμίζω, appendo, pondere demetior.

Κατασταθμισμὸς, οῦ, ὁ, appenſio, Hermol. ſingulorum per ſua pondera adiectio, Marcel. apud Dioſc.

Κατασταλτικὸς, cohibens, vim habens cohibendi, reprimens, ſiſtẽs. κατασταλτικὰ, pharmaca cohibentia, ſupprimentia, [illegible], Galeno: à καταστέλλω.

Κατασταμνίζειν. Polluc. [illegible], elutriare Plinio, quod alij tranſuaſare dicunt, [illegible]. ex Theophr. lib. 2. de cauſ. plant. affertur, κατεσταμνισμένος οἶνος, pro vinum amphoris conditum.

Καταστὰς, ſtans. Herodot. καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ſtans apud multitudinem. καταστὰς ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, ſtans ante Athenienſes. καταστὰς ἐς ὄψιν, veniens in conſpectum. καταστὰς εὖ, bene conſtitutus. καταστάσης τῆς ἐκκλησίας, coacta concione, Thucydid. καταστάντες, οἱ, congreſſi. καταστάντες ἐμάχοντο, ſtatariam pugnã pugnabant, idem Thucydid. καταστάντες [illegible], naturam habentes deorum, Aphthon. καταστάντες [illegible], pro muris ſtantes belligerabantur, Thucyd. καταστάντες ἐπὶ [illegible], principes adeuntes. Herodot. καταστάντων [illegible], rebus conſtitutis.

Καταστασιάζομαι, factionibus vincor, in ſeditionem deuenio, ſeditionibus premor, Plutarchus in Theſeo. Xenoph. [illegible]. καταστασιάζεσθαι περὶ γάμους, de nuptijs concertare, Ariſtot. libro 5. Polit. cap. 6. καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, factione victus à Themiſtocle, Plutarch. in Themiſt.

Καταστασιάζω, ſeditionem ſuſcito, Plutarch. in Themiſt. καταστασιάσας τὴν βουλὴν, concitata ſeditione, ſenatum delere geſtiebat, Idem in Pericle. καταστασιάζειν, circumuenire, i. inuidia cõflata & factione opprimere.

Κατάστασις, εως, ἡ, tranquillitas, ſtatus, conditio, ordo, conſtitutio, [illegible], inſtitutum, ratio, induſtria, [illegible], concilium, concio, ſedes, Interp. Thucyd. [illegible]. Item executio, aliquando inſtauratio. λοιμικὴ κατάστασις, aeris ſtatus peſtilens, Alex. Aphrod. Lucian. [illegible], cælum mirum in modum ſerenatũ eſt. κατάστασις νόμου, apud Sophocl. id eſt, [illegible], legis conſtitutio & ſtabilitas. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio, Galen. ad Glauc. κατάστασις ἐπὶ τὴν γῆν, in terram caſus, Plato in Timæo. κατάστασις πολιτείας, Idem in Legib. κατάστασις [illegible], ciuitatis perturbatio, Herodot. libro 5. κατάστασις τῶν ἀγώνων, inter. Demoſt. ἐν ἀνθρώπου φύσει καὶ καταστάσει, in hominis natura & induſtria, Herodot. Κατάστασις etiam compoſitio rerúmque conſtitutio in meliorem ſtatum: quæ etiam διόρθωσις dicitur. Polybius, [illegible] κατάστασις. κατάστασις, creatio & deſignatio magiſtratus, Polyb. [illegible], inito magiſtratu dijs ſacrificans. [illegible] κατάστασις, Hippocr. Aphoriſ. lib. 3. tem-

peſtatum habitus, Celſus lib. & cap. 1. τοῦ ἀέρος κατάστασις καὶ ὥρας, Hippocrat. cæli habitus Colum. vel affectio vel conditio Ciceroni. Theophraſt. hiſtor. lib. 2. cap. 11. [illegible] κατάστασις, Galen. 1. de Criſib. [illegible] καταστάσεις ait Hippocratem vocare, [illegible] κατάστασις τῆς διοίκησις καὶ [illegible], Theophraſt. id eſt, [illegible]. eſt etiam κατάστασις, figura orationis, qua fundamenta iacimus rei agendæ. Hermog.

Κατάστασις, item eſt caſtrenſe vocabulum pro ſtatione & præſidio. Et ſtipendium quod ſtationem agentibus, id eſt, ſtationariis militibus dabatur, etiam dicitur κατάστασις. τὸ ἀργύριον ὃ οἱ καταστάντες [illegible] λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ δημοσίου [illegible] κατάστασις. Sic Lyſias. Eupolis apud Suid. [illegible] τὴν κατάστασιν [illegible] λαμβάνειν [illegible]. Hoc æs equeſtre pendebant equitantes olim dicti, i. qui merebant equo publico, quum in eorum locum ſuffecti erant alij: exigebátque id ipſum tribunus.

Καταστατῆρες, Heſych. eſſe dicit [illegible], amuleta (ſicut vid. κατάστασις dici ſolet pro [illegible]) vel [illegible], [illegible].

Καταστάτης, diſpoſitor Senecæ, inſtaurator, Sophocl. [illegible] καὶ καταστάτην δόμων, ἀντὶ τοῦ [illegible].

Καταστατικὸς, ὁ τῆς καταστάσεως λόγος, Hermogen. item ſedandi vim habens, Plut. in Lyc.

Κατάστεγα, τὰ, ſubtegulanea.

Καταστεγάζω, μ. άσω, intego, obtego, cooperio. καταστεγάσας, operiens.

Καταστέγασμα, ατος, τὸ, tectum, lacunar, Herodot.

Κατάστεγος, ὁ, vndique tectus, opertus.

Καταστείχω, deſcendo, redeo. Nonnus, [illegible] καταστείχοντι [illegible], longa via redeunti, &c.

Καταστέλλω, μ. στελῶ, π. σταλκα, ad modeſtiam reuoco, & in officio contineo, mores compono, Plutar. [illegible] καταστέλλει [illegible]. Baſilius, [illegible] κατεσταλμένος. καταστέλλειν etiam comprimere & ſupprimere tumentia vel excreſcentia. Dioſc. [illegible] καταστέλλει τὰ [illegible]. hinc καταστελτικὴ [illegible], quæ & [illegible].

Καταστενάζω, μ. ξω, ingemiſco. Baſil. [illegible] ψυχῆς, [illegible]. Dicitur etiam paſſiuè. Alciphron. [illegible], mihi nullum eſt hærediolum auitum in agro Myrrhinuſio, nec metallum in argentifodinis: ſed capturæ tantùm obueniunt, munuſculaque ſtultorum amatorum cum ſuſpiriis data.

Καταστένω, μ. νῶ, π. γκα, ingemo, ſuſpiro. Neutr. Genit. [illegible], Euripid.

Καταστερίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtellis inſignio, in numerum ſtellarum refero, Proclus, τὰ κατεστερισμένα ζώδια, [illegible], ſigna ſtellis inſignita. idem, [illegible] καταστερίζονται, falcem conficiunt ſeu formantur in falcem. [illegible] καταστερίζεσθαι, probè locari, aſtris inſigniri, Procl. in ſphæra. καταστερισμένος, in aſtra relatus, Idem ibidem. Apud Ciceron. Tuſcul. lib. 5. Nec ſtellatus Cepheus, id eſt, καταστερισθείς, inter ſydera relatus, & ſidus factus.

Κατάστερος, ὁ, ὁ, ſtellatus, ſydereus, ſtellarum fulgore coruſcans, Nazanz. in Orat. de cauda pauonis.

Καταστέφω, corono, exorno, ſertis redimio, Æſchines & Euripides.

Καταστῆθι μακρὰν ἐμοῦ, eminus abſis à me, Plutar. in Apophth.

Καταστηλιτεύω, in ſtela noto, in ſtela ſeu in cippo proſcribo, Lucianus.

Κατάστημα, ατος, τὸ, habitus, ſtatus, amictus, progreſſus & motus corporis. hæc dictio non ſolùm ad veſtitum refertur, ſed ad omnem corporis habitū. κατάστημα [illegible], natiuus habitus, Dioſcorides lib. 6. κατάστημα ἱλαρὸν καὶ [illegible] τῆς ψυχῆς, hilaris & alacris animæ ſtabilitas, Baſil. in Epiſtol. κατάστημα [illegible], ſerena cæli conſtitutio. Dioſcorid. libro primo, apud Hippocrat. 2. Epidem. κατάστημα Galenus. [illegible]. nam καταστῆναι, τὸ [illegible]. Heſych. [illegible], [illegible].

Καταστηματικὸς, ὁ, ὁ, placido ac placato animo ſedatus, qui nullo motu agitatur. Plut. in Graccho, & Laert. lib. 2.

Καταστηρίζω, incumbo.

Καταστίζω, condemno, καταψηφίζω, punctis diſtinguo. Baſilius [illegible]. κατάστικτος, ὁ, punctis diſtinctus. [illegible] probris & maculis inuſtus & quaſi diſtinctus. Heſych. καταστίζειν expon. [illegible], item καταψηφίζειν ſignum gens [illegible].

Κατάστικτος, ὁ, ἡ, interſtinctus, notis compunctus Cicer. maculoſus, diſtinctus maculis. vnde & pro tunica ponitur, animalium figuris aut floribus intexta: belluata dici ſolet. Pollux, ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἦν, ὁ ἐχιτωνίσκος, ὁ αὐθις ἐνυφασμένα. dicitur etiam ζωωτὸς χιτὼν, & ζωδιωτός. talis tunica Bacchi apud Arrianum. [illegible] κατάστικτοι, numeri multum decoris grauitatiſque habentes, Plutarchus in Lycurgo.

Καταστίλβω, reluceo.

Καταστολὴ, ῆς, ἡ, repreſſio, inhibitio, cohibitio. καταστολὴ [illegible], Plutarch. in Pericle, redditur modeſtia in veſtitu ſeu veſtitus modeſtus. Paulus 1. ad Timoth. γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, mulieres amictu honeſto. Heſych. καταστολὴν exponit [illegible], amictum vt Suidæ quoque καταστολὴ eſt ἡ στολή.

Καταστόμως, ἐξ [illegible].

Καταστομίζω, tacere facio, ad infantiam redigo.

Καταστόμιον, tibiæ pars quædam, [illegible], Heſych.

Καταστοναχέω, & καταστοναχίζω, ſuſpiro, in Epigr.

Καταστορέω, μ. έσω vel ἔσω, π. κα, ſterno, humi proſterno, ſeu deiicio. κατεστόρεσε ἀνωμαλίαν, amouit inæqualitatem, Plutarch. in Numa. Et καταστορέσαι, interficere, vt Virgilio ſternit humi, [illegible]. Herodo. [illegible]. Ariſtoph. in Equit. id [illegible] dixit. Item conſterno, complano. Philo de vita Moſis lib. 3. [illegible] κατεστόρεσεν. dicitur & placidus ventus aut aër ſedatus æquor καταστορέσαι apud Baſil. vnde metaph. pro ſedare, componere, & demulcere vſurpatur, vt apud Plutarc. καταστορέσαι τὴν φιλονικίαν.

Καταστόρνυμι, complano.

Καταστοχάζεσθαι, vel καταστοχεῖν, collineare vel collimare ad ſcopū intendere, [illegible]. Baſilius, ὥσπερ ὁ τοξότης [illegible] τὸ βέλος, οὕτως ὁ [illegible] καταστοχάζεται, οὐ [illegible] λαμβάνει.

Καταστράπτω, fulgure vel ſplendore obruo. κατέστραψε, fulgurauit, impersonaliter, Plutar. in Galba. καταστραπτόμενος [illegible], mōs fulgure coruſcans, Nazanz. in Orat.

Καταστρατεύομαι τὸ κατὰ [illegible]. Baſil.

Καταστρατηγέω, μ. ήσω, π. κα, bellica aſtutia decipio, ſtratagemate ſupero. Plutarch. de Pompeio in Theſſalia caſtra habente, [illegible] καταστρατηγεῖν, [illegible], criminabantur autem eum, tanquam bellō ducendo patriam potius & Senatum, quàm Cæſarem vincere in poteſtatémque ſuam redigere meditaretur. Baſil. de 40. Martyribus, [illegible], i. dolis petebat & captabat. & καταστρατηγούμενος, oppreſſus peritia militari.

Καταστρατοπεδεύω, μ. εύσω, caſtrametor, in caſtris dego. κατεστρατοπέδευσεν εἰς τὴν φοινίκην, in Phœnicen exercitum conuertit, libro 2. Machab. capite 4. Et καταστρατοπεδεύειν, milites caſtrametari iubere, & in caſtra contrahere. Xenophon 7. παιδείας, Ὁ δὲ [illegible] καταστρατοπεδεύσας [illegible].

Καταστρεβλωμένος, η, ον, deprauatus.

Καταστρεβλόω, præſtringo. idem quod διαστρεβλόω torqueo, ſeu tormentis diſtraho.

Καταστρεβλωθεὶς, contortus.

Καταστρέφομαι, ſubigo, in poteſtatem redigo, euerto. τὸ δουλοῦμαι, in ſeruitutem redigo, Aphth. [illegible] κατεστραμμένοι. Demoſthen. κατεστράφατο, ſubacti fuerant, Herodot. καταστρέψασθαι, in poteſtatem redigere, ſubigere. Verbum eſt medium. καταστρεψάμενος τὴν βασιλέως χώραν, regis agrum occupans, Plutarc. in Peric. καταστραμμένος, ſubactus. καταστρεψάμενος πολλὴν γῆν, qui multum terræ ſubegit, Herod. κατεστρέψατο [illegible], tributariam fecit prouinciam. κατεστρέψατο τὰς πόλεις, ciuitates in ditionem redegit, Plutarc. in Rom. & in Pericle. καταστρέψασθαι [illegible], Demoſth. Ariſtotel. de Nautilo piſce, [illegible] κατεστραμμένον [illegible]. vbi cōuerti vel inuerti ſignificat.

Καταστρέφω, μ. ψω, π. φα, finem impono, do exitum & finem rei, & rem inclino conuertóque ad extremum, deſino: vt τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, exacto anno, Plutarch. & Pauſan. κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit. Dinarchus contra Demoſth. [illegible]. Inde tabularum καταστροφή. Plutarch. in Sylla, [illegible] καταστρεφούσης, iam vergente & labente die. Idem in Sympoſ. [illegible] καταστρέφουσι, deſinunt in nuptias. καταστρέφω abſolutè poſitum, morior. Plutarch. de virtutib. mulier. [illegible] καταστρέψαι. Arrianus, [illegible] καταστρέψαι. Ceb. Theb. [illegible] καταστρέψαι [illegible], reliquum vitæ exigit, id eſt, finit. καταστρέψαντος [illegible], Nymphidio interempto. Plut. in Galba. Præterea conuerto, inuerto, diruo: vt [illegible]

baia-

κατεστρέψας, Ariſtoph. in Equitib. Item ſubiugo, in poteſtatem redigo, expugno, Thucyd. Item ἀφανίζω, λυμαίνω, deſtruo, vexo. [illegible] teuocauit orationem ad remp. Liba. apud Demoſth. Item καταστρέφω τὸν βίον, finio vitam. κατέστρεψε τὸν βίον, mortuus eſt, Plutarch. in Theſeo. [illegible], epoto ſanguine taurino mortem oppetiit, Idem in Themiſtocle. [illegible], Tellus ab hoſtibus cæſis fuit, Idem in Publicola. [illegible] etiam [illegible], Heſych.

Καταστρηνιάζω, & Καταστρηνιάω, μ. άσω, π. ακα, luxurio, τρυφῶ, laſciuio, Genit. [illegible], apud Apoſtol. 1. ad Timoth. cap. 5.

Καταστροφή, ῆς, ἡ, q. ſubuerſio, euerſio, expugnatio, vaſtatio, interitus, mors, τελευτή, exitus rei. Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. [illegible], ad euerſionem auditorum. Vnde pro extrema parte fabulæ accipitur. Lucian. [illegible]. καταστροφικός, totus herbis confectus, lectiſternium. Euripid. de hac voce ita annotauit Portus, Καταστροφή, exitum rei ſignificat, [illegible] exitum fabularum, is ſi eſt lætus, pertinet ad comœdiam: ſi eſt triſtis, pertinet ad tragœdiam: quæ plerunque ſi eſt futura triſtis, terminatur vel cæde, morte vnius, & alterius perſonæ, vel caſu aliquo miſerando. Hecuba Euripidis terminatur mactatione Polyxenæ, cæde Polydori, cæde liberorum Polymeſtoris, & excæcatione ipſius patris. OEdipus Tyrannus, Iocaſtes ſuſpendio, & excæcatione filij ędipodis: Electra Sophoclis, cæde Clytæmneſtræ, & Ægiſthi, &c.

Κατάστρωμα, ατος, ſuperius pauimentum nauis, ſiue tori potius, i. tabulata nauium, quæ nautas ferunt & ſuſtinent currentes, vulgò gatides. Gaza in traductione Ciceronis de Senect. [illegible], alij per foros curſitant.

Καταστρώματα (inquit Heſych.) [illegible].

Καταστρώννυμι, & Καταστρωννύω, μ. στρώσω, π. ωκα, ſterno, proſterno, ſtragem edo. Actiu. Accuſ. [illegible], omnium ſtrages facta eſt, proſtrati ſunt, Galen. [illegible].

Κατάστρωσις, εως, ἡ, conſtratio, item proſtratio.

Κατασύρω, detrahere, colligere, odiſſe. [illegible] odi pro quo tamen magis eſt in vſu [illegible], in vſu eſt aor. 2. [illegible] autem expon. Heſychius. [illegible], & [illegible].

Κατάσυρμος, ὁ, ἡ, aridus, ſiue durus & aſper. Heſiod. in Theog. [illegible], vam per aridum locum. pro eode per ſyncopen dicitur [illegible], vt [illegible]. Euripid. in Iphig. Taur. Heſych. [illegible] expon. [illegible], & ſubiicit, [illegible].

Κατασυρμολογέω, deblatero, vnde [illegible], deblateratus pro deblateratore potius Ariſtoph. Ranis, [illegible], Bud.

Κατασυρίττω, ſibilum edo, ſibilo. Ariſtophan. in Pluto. item exibilo.

Κατασύρω, ν. υρῶ, π. υρκα ab luco, detraho, diſtraho, euerto. Lucæ 12. [illegible], ad iudicem pertrahere. Philo de mundo, [illegible], vniuerſæ aquæ naturam detractam ſecum mouet. [illegible], per quod omne quod datur abiumitur, ſeu trahitur. [illegible], Nazanz. in Orat. pertracti & vexabunde adducti. Κατασύρω, populor, diripio, vexo. Polyb. 2. hiſtor. [illegible], Herodot. in Terpſich. [illegible]. Κατασύρω, detraho, deduco, [illegible]. Gregor. [illegible]. Alciphron. in Epiſt. [illegible]. Idem, [illegible], in mare deduximus. κατασύρω quaſi de cælo detraho, vt Cicero loquitur, è ſummo in imum deturbo, euerto. Areth. in 9. Apocal. [illegible], de ſtatu mentis deturbant ad inferos detrahunt.

Κατασφάζω, interficio. κατασφάξατε, interficite.

Κατασφακτικός, φυσικός, iugulatorius: ſeu auidus iugulationi & cædis, ſanguinolentus. Bud. in epiſt. poſt.

Κατασφαλίζομαι, confirmo: roboro.

Κατασφηνόω, munio, lib. 3. Machab. [illegible], pedicis compediti.

Κατασφάττω, μ. ξω, iugulo, macto, occido, Lucian. Accuſ.

Κατασφηνόω, cuneo. Hippoc. de nat. mul. [illegible].

Κατασφραγίζω, μ. ίσω, obſigno, ſignaculo claudo.

Κατασχάζω, ſcarifico, [illegible] medici dicunt: Attici autem κατασχάσαι, Phryn. [illegible]

[illegible], circunſtantia loca profundioribus ſcarificationibus incidenda, profundius ſcarificanda. Dioſc. lib. 7.

Κατασκιρτάω, inſultare.

Κατασχασμός, ſcarificatio, inciſio ſcapello facta.

Κατασχεδιάζω, μ. άσω, π. ακα, fingo: mentior. Ioſephus, [illegible], id eſt, [illegible].

Κατασχεθείς, coercitus. κατασχεθεὶς ἀνάγκῃ, neceſſitate coactus.

Κατασχέθω, teneo, inhibeo, Heſiod.

Κατάσχεσις, retentio quaſique detentio. Item poſſeſſio, vt Actor. 7. [illegible] κατάσχεσιν, vt inquit Epheſtion, [illegible] Euripid. in Hecuba, [illegible], inquit, [illegible].

Κατασχετλιάζω, exaggero rem, indignè fero.

Κατάσχετος, ὁ, ἡ, detentus, quaſi detentiuus.

Κατασχέω, detineo, occupo, inhabito.

Κατασχηματίζομαι, ſimulor. [illegible], formatur ad honeſtatem. Plutarc. in Lycurgo, [illegible], folia inciſuris diuiſa habens. Dioſc. l. 2.

Κατασχηματίζω, μ. ίσω, π. ικα, formo, conformo. [illegible], veſtitum ſibi apparauit, Plutar. in Rom.

Κατασχίζω, diſtringo, diſcindo, præcido, diſſindo.

Κατάσχισις, diuiſura, fiſſio vel fiſſura Columel.

Κατάσχισμα, fiſſum Cicer. apud Theophraſt. hiſtor. libro tertio. capite 19.

Κατάσχετος, tectus. Homer. Iliad γ, [illegible], id eſt, peplo operta, [illegible], alij interpret. faciei obtento ſeu prætento velo.

Κατασχῶμεν, teneremus, occupemus, poſſideamus. [illegible], Sophocl. κατασχόντων, appellent, [illegible], κατασχόντες, i. [illegible] appellentes ſeu appulſi. [illegible], in locum applicantes ſeu appellentes nauigia, Herodot. [illegible], ingreſſi in portum. Thucyd.

Κατασωρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, accumulo.

Κατατάχω, attero, contero.

Κατάταξις, digeſtio, vt decuriatus & centuriatus. Liu. & Tacit. centurionatus, & decuriatio. Cicer. [illegible].

Κατατάττω, enumero, inſcribo, in ordinem refero, colloco, deligo, καταλέγω, comparo ſeu præparo, inſtruo. Xenoph. κατατάξαι, ſtatuere: quod & [illegible] dicitur & [illegible], Bud. Cōſtruent. κατατάξασθαι, eſt quod Iuriſconſulti vocant pecuniam conſtituere. vnde conſtitutum Ciceroni, pro pecunia aſſignata. Demoſth. [illegible], quòd igitur mulctā, quæ debebatur ex iudicato, vt ipſe fatetur, conſtituit ſe apud tribules pro ſe ipſo ac fratre ſoluturum. Significat etiam κατατάξαι, centuriare, decuriare, in numeros militares referre, [illegible]. Lyſias contra Agorat. [illegible]. Vide Καταλέγω.

Κατατάχος, continuò, breui, raptim, trepide, properè, feſtinanter, quàm celerrimè.

Κατατάχω, prævenio, celeritate vinco & anteuerto, vt καταταχοῦμαι, celeritate vincor & opprimor. Polyb. lib. 3. [illegible]. Et paulò inferius, [illegible]. Et apud Diodor. [illegible].

Καταταφόω, admiror, timeo, obſtupeſco.

Κατατείνω, intendo, extendo, contendo, porrigor. [illegible], contendo curſum, Syneſ. Sic Cæſar. de bello Gal. 1. Maturat ab vrbe proficiſci, & quàm maximis itineribus in Galliā vlteriorem contendit. [illegible], fugit contentus. [illegible], ad paludem pertingit, porrigitur. [illegible], ad mare protenditur. [illegible], equos retinere annititur & demulcet, Plutarc. in Publ. [illegible], id eſt, coacto & inuito populo conſulebat vtilitati, Idem in Pericle. Item κατατείνειν, contendere, ſcilicet dicendo, [illegible], latius diſſerere, explicare, Plato 2. de Repub. [illegible], quas e latius commemorabo. Idem, [illegible], quàm longiſſima poſſum diſputatione vtor ſic Latini extendere. Alibi pro contra diſſerere poſuit. Κατατείνω [illegible], contendo curſum. Syneſ. [illegible]. Item ſternere, deiicere, premere, atterere. [illegible], eos ſolo ſternentes, Plutarc. in Public. Plato lib. 1. de Repub. [illegible], libidines deferueſcunt. Κατατείνω, [illegible], conficio, rumpo, frango. Athenæus [illegible]. Demoſthenes. [illegible], ruptu & cruciatu victus. Vlpian. Si ſeruus municipalis ſeruum meum loris ruperit, id eſt, [illegible]. Chryſoſt.

ἐμὶ δ' ἀφθεὶς καταπλεθῆναι παντὸς τοῦ ὄχλου, confici, Ariſtot. de leone a veneratoribus oppreſſo, ἐπὶ δὲ τοῖς ψιλοῖς ἐπὶ τὸν αἰσχύνθεὶς φαίνεται διὰ τὸ πλῆθος ὀλίγον, πρὶν καταπεσεῖν, καὶ ὡσπερ, τῷ δὲ βήματι σοβαρῶς ὥσπερ κοινῶς ἐπὶ καταπεπλῆχθαι, curſum contendit, non ſaleuatim ingreditur.

Κατατειχίζομαι τὰ τείχη, muros euerto. Xenoph. in Ageſil. ἀρᾶν τὸ γέρας τοῦ ῥυμοτόμου φυλακῆς, καὶ τοῦ ἄλλα τὰ ἐντὸς λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη κατατειχίσει, & muros euertit: vbi etiam legitur καὶ τὸ τεῖχος ἀνατειχίσει.

Κατατειχογραφέω, in pariete pingo aut ſcribo, apud Strabonem libro 14.

Κατατίλια, vt apud Arrianum in expeditione Alexandri, ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ ταῦτα κατατίλια ἐδίδου, interp. ſacrificiorum reliquias militibus diſtribuit.

Κατατίλια, τά, apud Herodot. ſumptus, impenſa, ἀναλώματα, conſeſſus magiſtratuum, τὰ εἰσιόντα εἰς ἀρχὰς, & pecunia quę in ordinem vel tribum penditur.

Κατατέμνω, μ. τεμῶ, cotundo, concido, interficio, Accuſ. ἑαυτὸν κατατέμνειν, i. membrum aut partem ſui corporis ſecare, Xenop. κατατεμεῖν πλείστας τομὰς τὸ σῶμα πλῆθος, in partes plures multitudinem vniuerſam diſſecare, Plutarc. in Numa. κατατέμνοντες, concidentes. κατατετμημένος, diſtinctus eſt. κατατετμημένος, inciſus. κατατμηθεὶς, interciſus eſt. κατατμηθεὶς, exciſus.

Κατατέτηκα, contabui, maceratus ſum, Ariſtoph. in Pluto. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄχους κατατέτηκα. Medium eſt perfect. a κατατήκω. vnde κατατετηκώς, tabefactus.

Κατατεχνολογεῖν, in artem redigere, artis præceptis alligare & aſtringere, ſub artis neceſſitatem redigere, Nazan. in Orat. ὡς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον, ad quarum artificioſam ratione deitatem nobis exigis.

Κατατεχνικῶς, artificioſè. κατατεχνικῶς ᾄδων, qui ex arte cecinit, Plutarc in Pericle.

Κατάτεχνος, ο, ὁ, artificioſus, induſtrius. Callimachi epith. ab Athenienſibus propter elegantiam & artis ſubtilitatem.

Κατατήκω, liquefacio, diffluo, conſumo, tabefacio.

Κατατίθεμαι, voce Paſſiua ſignificationem habet Actiuam, depono: vt καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν, ſicut Latinis deponere magiſtratum, præfecturam, exuere magiſtratum, ἀφιέναι τὰς ἀρχὰς, ἀποθέσθαι vel ἀποθέσθαι τὴν ἀρχὴν. κατατίθεμαι, depono onus, ſiue exeutio: vt καταθέσθαι δυνάμεις, id eſt, ἀποφορτίζω, ἀποσκευάζω, ἀποτίθημι, apud Ariſtoph. Homer. Iliad. γ, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, id eſt, quæ quidem deponebant in terram. κατέθεντο τὰ πράγματα, Demoſth. depoſuerunt. Aliquando eſt collocare gratiam, beneficium conferre: vt τὴν χάριν καταθέσθαι, vel εἰς τοὺς ἀνθρώπους χάριν καταθέσθαι. Demoſt. ἐν τῷ σπεύδειν ὡς εὐθὺς οὐ δεῖ καὶ δεῖ ἐπὶ ἑκάστῳ τὰς χεῖρας· ἐλπίδας τοῖς κακοῖς ἢ ἑαυτῷ, τὰ ἄδηλα γίγνεται, ἀποστερεῖσθαι, ᾗ τὴν ἀδηλοῦ ἢ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσθαι, id eſt, quam ab iſtis occultam & incertam gratiam inire. Idē, οἰόμενος ὡς τὴν ἀνθρώπου χάριν καταθήσεσθαι, exiſtimans a muliere gratiam ſe initurum, id eſt, ἐπιτυχεῖν. Xenoph. 8. παιδ. χάριν δ' ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι οὐκ ἀπαξιοῦν, gratiam autem apud bonum virum collocatam non recuſarim. Lucas Actor. 24. θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, volens gratiam inire a Iudæis. καταθεῖναι χάριν, beneficium collocaueritis, Thucyd. κατέθεντο χάριν ἀθάνατον, immortali beneficio demeruerunt. Vnde καταθέσθαι τιμήν, vel σπουδὴν, eſt deferre honorem vel ſtudium in aliquo ornando. καταθέσθαι μαρτυρίαν, deferre teſtimonium, teſtificari. Synefius, ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ἀνδρὸς, ὡς γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίας καταθήσομαι, de eo elogium memoriæ mando, & teſtimonium literis perhibeo & prodo. κατατίθεμαι τὴν ζημίαν, mulctam ſoluo, Phalar. in Epiſt. κατέθεντο γράμματα, literas poſteritati tradiderunt, Demoſth. κατέθεντο τὰ αὐτοῖς εἰς μνήμην ξυμβουλὴν συγγεγραμμένας, opera a ſe compoſita mandarunt litterarum monimentis. Plato de Leg. καταθέσθαι εἰς γραφὴν τὰ ὑπομνήματα, literis mandare commentaria. κατατίθεσθαι εἰς βιβλίον, in librum redigi, Gaza. κατατίθεται εἰς Τένεδον, in Tenedum tranſmittitur. καταπεθειμένος συμφορᾶς μετρίας, mediocri iactura depoſita. κατατίθεμαι ἐν ἀμελείᾳ, negligo. καταθέσθαι ἀίδιον δόξαν, perpetuam gloriam parere, Thucyd. καταθέσθαι τὴν εὐεργεσίαν πρός τινα, beneficium collocare apud aliquem, demereri, Demoſthen. καταθέσθαι κλέος βουλόμενος, comparandæ gloriæ cupidus. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, i. volēs ſtatum rerum ſuarum ſtabilire, Iſocr. in Euagora. καταθέσθαι εἰς νῆσον, in inſulam tranſcribere, Thucyd.

Κατατίθημι, pono, depono, amoueo. vide in Καθίημι, Thucydid. κατατίθημι κλέος μάχαις, omnes gloria ſupergredior. θέλοντας κατατιθέναι, exnam ponere, Ariſtoph. in Plut. κατατίθημι εἰς μέσον, depono in medium, Idem. κατατίθημι τὰ ὅπλα, depono arma, Xenoph. εὖ κατέθηκε, bene depoſuit, Homer. κατάθες, depone, Demoſth. κατάθεσθε αὐτὸν, deponite eum, Plutarc. in Apoph. Pro reponere ponitur, & diſponere, ſiue ſingula ſuo loco condere. Xenophon in OEconom. δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθημεν, ſeorſum etiam quæ in annuum vſum

deputata ſunt condidimus, & ſuo loco collocauimus. Idem, καὶ ἀποκαταστήσουσι τῇ χρείᾳ κατατιθέντα ταῦτα ὅθεν ἕκαστα λαμβάνει. Item pro beneficium aliquod in alium ponere: vt ταῖς δὲ σοὶ τὰ χάριν κατέθηκα, ſicut Plaut. Quid dona ceſſant mihi conferre omnes gratulantes? κατατίθημι δωρεὰν, confero beneficium, Baſil. in Epiſtol. Lucianus ſæpe vſurpat pro rependere gratiam & paria facere. καταθεῖναι ἐς μέσον, in medium conſtitui. Ponitur aliquando pro ſoluere, numerare, exponere, δαπανᾶν, ἀναλίσκειν, rependere, id eſt, καταβάλλειν, ἐκτίνειν, τιμὰς ἢ χάριν: vt κατατίθημι τὸν μισθὸν. & τὴν τιμὴν καταθεὶς, Plato. Ariſtopha. ἀλλὰ μισθὸν δ' ὅπερ εἰ θέλῃς μὴ ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν δίκαιος, me tibi iurabo ſoluturum. κατατίθημι χρήματα, ſoluo & pendo, Æſch. καταθεῖναι ἀργύριον, numero pecunias. In ea ſignifitione iungitur quoque cum Datiuo & Genit. Demoſthen. κατέθηκε, καὶ λύτρα αὐτοῦ ὁ Νίκος, ἀποδόντα τὰ δὲ ἄλλα ὅσα προσῆκεν εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτὸν τῷ Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, orauitque eum vt addito ad id quod præſenti pecuniæ dabat, eo quod deerat ad viginti minas conficiendas, dependeret illis manumiſſionis ſuæ precium. vbi ἕνεκα vel ſimilis particula ſubauditur. Lucian. de Luctu pro indere, εἰς στόμα ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, obolum afferentes, in eius os indiderunt. κοινῇ καταθεῖναι, pro communicare, Plato 2. de Repub. ἕργον ἅπασι κοινὸν καταθεῖναι, opus omnibus impartiri, cum omnibus communicare. καταθεῖναι σπονδὰς, fœdera facere. Eurip. καταθεὶς κίνδυνον, tentans, periculum faciens, Gregor. in Epiſt.

Καταπλάω, conſpurco, commaculo, cōcaco. καταπλᾷ τῆς ἐκκλησίας, Ariſtoph. vbi Interpr. ἥρων ἀσελγῶς διάκειται ἀεὶ τὰ τῆς ὁδοῦ τὰς ἀμαθίας. vide Τιλᾶν, & apud Varinum in verbo Καταπλᾷ.

Κατατίλω, depilo. item euello, Ariſtoph.

Κατατετραίνω, ſeu κατατετραίνω, idem quod διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo.

Καταπιτρώσκω, proſterno, ſaucio, vulnero.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Ariſtot. in 2. Politic. ὅτι κατατοκιζόμενοι καταπαίζόμενοι γίγνεται πίστις.

Κατατολμῶ, audeo aggredior, Genit. vt Κατατολμῶ σου.

Κατατομή, ἡ, ſectio, conciſio, inciſura. Theophr. hiſtor. lib. 4. c. 10. de capite loti, καὶ διέξωσι τὰς κατατομὰς τοῦ αὐτοῦ τετμημένου, ſimilib. inciſuris, Plin.

Κάταντος, deorſum tendens, & minus altus.

Κατατοξεύω, configo, ſagittis conficio, perdo. Ariſtophan. νεο. ῥήμασιν κομψοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω, etiam rationibus conficiam & opprimam. κατατοξευθήσομαι βελῶν, iaculo configar.

Κατατραυματίζω, lacero, ſaucio.

Κατατρέπομαι, fundo, fugo, profligo. Accuſ.

Κατατρέχω, diſcurro, decurro, incurſionem facio, incurſionibus vaſto: pergraſſor & percurro Latinè etiam dicitur. Quum de animato dicitur, Genitiuum ferè habet: ſed quum de inanimato, Accuſatiuum. κατέδραμε τὴν Ἀκαρνανίαν, Acarnaniam incurſionibus infeſtauit, Plutarch. in Pericle. κατέδραμον τὴν χώραν, excurſionibus agrum depopulati ſunt, Idem in Romulo. ἀσθενέστεροι κατέδραμον, imbecilliores incurſionibus infeſtarunt, Nazan. Κατατρέχειν elegans etiam vſus pro inſectari & inuehi, reprehendere. Athenæus in 5. Ὁ δὲ Καλλίας πρὸς ἀλκιβιάδην κατατρέχει ὡς εἰσάγοντος, καὶ ἀεὶ τὰς ἀλλοτρίας γνώμας ἀπολεξάμενος. Sic incurrere Latini vſurpant. Trebonius Ciceroni, non magis dignos habuerit, in quos tanta libertate verborum incurreret, id eſt, inueheretur. Idem Athenæus. Οἱ ποιηταὶ δὲ τῆς κωμῳδίας κατατρέχουσι τῶν τοῖς ἰδίοις ἀκρασίαις, καὶ τὰ λοιπά. Laertius in Chryſippo. οἱ δὲ οἱ κατατρέχοντες χρύσιππον, ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἄρρητα ἀναγεγραφότος. Gregorius ἀεὶ ἀνθρώπων, Καὶ τοῦτο δ' ἂν τις ἴσως ἐν ἀρετῇ τινι τῶν ἀεὶ τοὺς ἄλλους ἐπιχειροῦντας πείθει, ὡς μὴ δοκεῖν ἔρημον κατατρέχειν τοῦ λόγου, ne videremur quaſi indicta eos cauſa damnare & improbare.

Κατατρῶ, μ. ήσω, τ. μαι. perforo. κατατετρημένος, in foramina dehiſcens, Dioſcor. lib. 5. κατατετρημένη ῥίζα, radix dehiſcēs, flacceſcens, Idem lib. 2.

Κατάτρησις, ἡ, foramen, exeſio.

Κατατρίβω, tero, attero, conſumo, ἀναλίσκω. κατατρίβειν τὸν χρόνον, diē eximere, cunctari. κατατρίβω χρόνον, Demoſth. Item exercere, defatigare, & frangere, & tædio afficere. Xenophon, εἰ μὲν αὐτοῦ κατατριβῆναι διὰ τὸ πολεμεῖν ὑπὸ σου, κατατριβόμενος ἀεὶ τῷ πολέμῳ, bello vires atteret, Plutar. in Fabio.

Κατατρίζω, ſtrido, in bello ranarum.

Κατάτριχος, ὁ, tenuis, capillamentorum inſtar, λεπτός.

Κατατροπή, ἡ, τροπὴ, accliue: ἀντίτροπος δὲ, τὸ ἐναντίον.

Κατατροχάζω, μάσω, τ. αχε, decurro, roto. Accuſ.

Κατατρυφάω, ῶ, μ. ήσω, τ. μαι, delector, κατασπαταλῶ, luxu diffluo atque deliciis, delicatè admodum viuo: Item vt Columel. verbo vtar, eluxurior in aliqua re. Genit. Greg. ἵνα τι καὶ αὐτὸς κατατρυφήσω τοῦ λόγου, vt ipſe quoque eluxuriante ſtylo vtar.

κατα-

κατατρύφησαι τῷ κυρίῳ, delectare in Domino, Pſalm. 37. Baſil. in 2. [illegible], Κατατρυφήσωμεν δὲ τῷ κυρίῳ, ἵνα τὰς ψυχὰς [illegible], animas noſtras accipiamus vſque ad delicias. κατατρυφῶντες [illegible], Ariſtid. Item derideo, inſulto, eludo, ludificor per laſciuiam ac delitias. Idem Gregor. [illegible], Bud. Comment.

Κατατρύχω, μ. ύξω, π. υχα, ergo, domo, affligo, vexo, ſupprimo [illegible], abſumo, perdo. [illegible], imminuo, exhaurio, accido facultates. Odyſſ. [illegible], Chryſoſt. [illegible].

Κατατρώγω, comedo.

Κατατρώσω, vulnerabo. κατατρώσας, qui ſauciauit.

Κατατυχεῖν, aſſequi, ſortiri, ſucceſſum habere, [illegible], Genitiuo.

Κατευχής, ὁ, ἡ, τό, voti compos.

Καταυαίνω, ſicco, ſplendidum reddo. in priori ſignificatione ſcribitur & καθαυαίνω.

Καταυγάζομαι, video, aſpicio, lib. 1. Epigr. [illegible], Ioue ſpectaui. τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως καταυγασθέντες, cognitionis fulgore illuſtrati ſunt, Nazan. in Orat.

Καταυγάζω, illuſtro, illumino, φαινῶ Nonnus, [illegible], Pro luceo & reſplendeo, Idem cap. 8.

Καταυγασμός, ὁ, ἡ, illuſtratio. Quintil. fulgor & ſplendor.

Καταυδάω, apud Hippocr. [illegible], vociferatio, κραυγή.

Καταυλακίζω, & κατωλακίζω, ſulco. vnde per tmeſin, apud Euripid. [illegible].

Καταυλέομαι, μ. ήσω, π. ηκα, tibia modulor. Plato 7. Leg. [illegible], & tanquam tibiæ ſono permulcent & conſopiunt. [illegible], nec aures oblectemus. Nazan. Καταυλέομαι, ῆμαι, tibiæ cantum audio aut tibiis perſono. Luc. Strab. Plut. Item exibilor, & derideor. vide paulo poſt καταυλῶμαι.

Κατάυλησις, tibialis ſcientiæ meditatio & exercitium, tibiarũ inflatus & incentio, vt loquuntur Cicero & Gellius, quibus præcentio præcedenſque exercitatio, προκατάυλησις. Theoph. hiſt. 4. cap. 12. de tibiali calamo loquens, [illegible]. Plin. lib. 16. c. 36. Sic præparatæ aliquot poſt annos vtiles eſſe incipiebant. Tunc quoque multa domandæ exercitatione, & canere tibiæ ipſæ docendæ, &c. paulò poſt ſubiicit idẽ Theophr. [illegible] (legend. [illegible]), [illegible], ex quo Plinius, fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos ſonos, &c. vide κατάυλησις. Budæus ita transfert non planè bene, Aiunt autem trimam tibiam vtilem eſſe, nec multæ inſpirationis indigere in auſpicando cantu: vel antequam in theatrum afferatur ludicræ & lenitoriæ exercitationis.

Καταυλίζομαι, ίσομαι, π. ισμαι, caſtrametator, conſideo, Plutarc. in Publicola.

Κάταυλος, extenſus, apertus.

Καταυλοῦμαι, τὸ αὐλοῦμαι, capior & recreor tibiæ cantu. Lucian. [illegible], tu vero ſedes & tibiarum modulis oblectaris. Et de tauro Phalar. [illegible]. apud Suid. [illegible].

Καταυσίς, vrinator. [illegible], Heſy. à verbo καταύω, quod idem expon. [illegible], & καταδύεσθαι.

Καταυτόθι, ibi, hic, Apol. 2. Argon. [illegible].

Καταυχέομαι, glorior. κατακαυχᾶται κρίσεως, gloriatur aduerſus iudicium, cap. 2. Epiſt. diui Iacobi. Paulus ad Rom. cap. 11. μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων, ne glorieris aduerſus ramos.

Κάταυχμος, Suid. affert cum hoc exemplo, [illegible]: ſed non exponit, videtur ſignificare ſqualiditatem.

Καταύω, exuro, [illegible], aboleo, [illegible], deſtruo. Aleman Lyricus, [illegible], hoc eſt, [illegible], Euſtath.

Καταφαγεῖν, comedere, in 2. Aor. à κατέφαγον. Ariſtoph. in Pluto, [illegible]. Καταφαγεῖν [illegible], apud Athenæum, bona vel patrimonium comedere. Cic. [illegible] quidẽ [illegible] dicitur: [illegible], vorare, Interpr. Ariſtoph. [illegible].

Καταφαγᾶς, ᾶ, ὁ, vorax, helluo, [illegible], Æſchyl. Pollux reſpuit.

Καταφάγομαι, deuorabo, Fut. temp. [illegible], deuora.

Καταφαίνομαι, videor, id eſt, appareo, manifeſtus ſum. Ariſtot. de mundo, [illegible], partua viderentur. [illegible], qui ei nomen conciliauit clariſſimum, Aphthon.

Καταφαίνω, ad formam do, facio.

Καταφάναι, affirmare, [illegible].

Καταφάνεια, ας, ἡ, perſpicuitas.

Καταφανής, ὁ, ἡ, manifeſtus, apertus, perſpicuus, [illegible], manifeſtus eſt, deprehenſus eſt, Æſchin. τὸ καταφανὲς, quod cõſtat, Plato 1. de Rep. [illegible], &c. καταφανῆ ποιεῖν, oſtendere, Xenop. καταφανῆ γέγονε, comperta ſunt, Plato de Leg.

Καταφατός, qui affirmari poteſt, affirmandus, vt apud Suid. [illegible].

Καταφανῶς, manifeſtè, palam.

Καταφαρμακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, venenis inficio, excanto, Actiuum, Accuſ.

Καταφαρμάσσω λόγῳ, delinio oratione.

Κατάφασις, εως, ἡ, affirmatio, intentio, aſſertio, [illegible], oratio adnutiua, cuius contrarium oratio abnutiua, Martian.

Καταφάσκω, affirmo, Gaza lib. 4. [illegible].

Καταφατίζω, μ. ίσω, π. ικα, dico contra aliquem, teſtor, polliceor, confiteor. [illegible], in foro ad lapidem iuſiurandum addidit, ſi quid ex legibus tranſgreſſus fuerit, auream ſtatuam ſui æquali pondere in Delphis poſiturum, Plutar. in Solone.

Καταφατικός, ἡ, ὁ, affirmatiuus. καταφατικὸς λόγος, affirmans oratio, Ariſtot. in prædicam. aiens, Cicero.

Καταφέρεια, procliuitas. Laertius, [illegible].

Καταφερής, pronus, procliuis, deorſum means. Athen. [illegible], Laert. de Arceſil. [illegible], dicitur & καταφορός.

Καταφέρομαι, deſcendo, delabor, deferor, ſomno corripior, obdormiſco. cui opponitur ἀναφέρομαι, Act. Apoſt. 20. [illegible], altiore ſomno obdormiſcens. [illegible], Dioſ. lib. 2. cap. 25. & lib. 3. cap. 90. veternoſi, ſopiti, in ſomnum procidens, Ruellius. Pro delabor & decido. Gregor. [illegible], in morbum delapſus eſt. Chryſoſtom. 1. ad Corinth. 6. [illegible]. Gregor. [illegible], impetum in hoſtem facio. [illegible], ſidere, mergi, peſſum ire: vt Ariſtot. de Teſtudinibus, [illegible], inquit, [illegible]. Item ruere: vt [illegible], vrbes euerſæ terræ motu, Gregor. Significat etiam deferor & appello in portum, Bud. Comment. [illegible], occidente Sole, Gaza.

Καταφέρω, defero, deiicio, deturbo, deorſum traho, euerto: cui ἀναφέρω opponitur. Chryſoſt. ad Coloſ. 1. [illegible], ſcyphum in eum iaculatur. καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, enſem in hoſtẽ refert, Plutarc. in Apophth. [illegible], in genealogias innumerabilem annorũ numerum mittunt. [illegible], accuſarunt eum apud patrem crimine peſſimo, c. 37. Geneſ. Item allido, impingo, incutio, Lucian. [illegible], fortiter malleo percutias. Eſt etiã ſopio. Alex. Probl. 1. [illegible].

Καταφεύγω, refugio, fuga me perfero, fugam intẽdo, exulo. Neutrum abſol. [illegible], ad te confugio, Plutar. in Themiſt. [illegible], ad vos confugio, Demoſth. [illegible], ad Camillũ confugerunt, Plut. in Camillo. καταφυγών, confugiens.

Καταφεύξις, effugium.

Καταφημί, affirmo, confirmo. Accuſ. καταφήσω, affirmabo. καταφῆσαι, affirmare.

Καταφημίζω, diuulgo.

Καταφής, [illegible], triſtatus.

Καταφθάνομαι, peribo.

Καταφθείρω, corrumpo, conſumo, trucido, Iſocr.

Καταφθινύθω, diſpereo.

Καταφθίνω, marceſco, pereo, conſumo tabe. [illegible] mortuus.

Καταφθίσθαι, periiſſe.

Καταφθορά, ᾶς, ἡ, corruptio, deſtructio, tergiuerſatio, Valla: maceratio, Stephanus Niger apud Platonem.

Καταφιλέω, μ. ήσω, π. ηκα, deoſculor, baſio, baſium do. Accuſ. Xen. [illegible].

Καταφιλοσοφεῖν τινός, philoſophica diſputatione vincere aliquem. Baſil. [illegible], fortaſſe vt te iuſtis funebribus fraudent, philoſophicè

cauſabuntur, & à philoſophia authoritatem mutuabuntur, cauſamque plebeio funere efferendi, καταφιλοσοφοῦντες, Heſych. expon. διὰ τῆς σοφίας νικῶντες.

Καταφιλοσοφοῦμαι, patientia & moderatione vincor.

Καταφλᾶν, diſcindere, contundere, [illegible], Heſych.

Καταφλέγω, comburo, deuro, exuro, Accuſ.

Καταφλεξίπολις, in Epigr. ciuitatem inflammans.

Κατάφλεξις, deflagratio. Cic. κατάκαυσις, exuſtio. Cic.

Καταφλεχθεὶς, flagrans.

Καταφλυαρῶ, blatero, nugas effutio, mentior.

Κατάφοβος, ου, ὁ, formidoloſus.

Καταφοβοῦμαι, deterreor, reformido, Ariſtoph.

Καταφοιτάω, accedo, ἀφικνοῦμαι.

Καταφοιτέοντες, deſcendentes, Herodot. Ionicè pro καταφοιτάοντες.

Καταφόνοι iidem dicti fuerunt qui & φόνοι, id eſt, qui perpetrarunt propter quæ meritó ſint interficiendi vt annotat Euſta. ex Heraclit.

Καταφονεύω, trucido, interimo. κατεφόνευσα, trucidaui.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, delapſus, incurſus, delatio, alliſio vehemens, ὁρμή. Polyb. [illegible], ictus vehementiores innocuos præbet. Alibi, [illegible], id eſt, πληγὴν ἐκ τῆς διαιρέσεως, percuſſionem quæ cæſim fit non punctim. τὰς τῶν μαχαιρῶν καταφορὰς ἐκδέχεσθαι, gladiorum impetus excipere, id eſt, delationes, Plutar. in Camillo. Item ſoporis vehementis impetus, grauis ſomnus, torpor degrauans. [illegible], Dioſc. lib. 6. inexpugnabilis ſomni neceſſitas nihil à morbo, qui lethargus dicitur, differens. Eſt & ſua oratoribus καταφορὰ, hoc eſt inter accuſandum longior ſpiritus productio. Hermogen. lib. 4. de inuent. [illegible].

Καταφορέω, deueho, defero.

Καταφορικὸς, ή, όν, vehemens, impetuoſus, impetu currens. καταφορικὸς λόγος, ὁ ὑβριστικὸς, Hermog. Chryſoſt. 1. ad Corint. 15. enarrans illud, [illegible] &c. [illegible], inquit, [illegible], vbi καταφορικὸς λόγος eſt inuectiua & inſectatio, verborum contumelia. quod fugiſſe doctiſſ. Budæum comperio. Item ſomnolentus. vnde καταφορικὸς ὕπνος, ſomnus vehementius incubans, Paul. Ægineta.

Κατάφορος, ου, ὁ, pronus, manifeſtus, perſpicuus. κατάφορος περὶ δόξαν, procliuis ad gloriam. Plutarch. in Themiſt. Galenus, [illegible], id eſt, indicatu pronum, ſiue planum & perſpicuum. Id tamen rectius κατάφωρον cum ω legeretur. Bud.

Καταφορτίζω, onero. Baſil.

Καταφορτικὸς, ὁ, onerosus, vehemens, σφοδρός.

Καταφράγματα ναῦς ἔχουσα, id eſt, [illegible] ἔχουσα, nauis loricata.

Καταφράζομαι, conſidero, animaduerto, [illegible]. Heſiodus, [illegible], id eſt, conſiderate.

Κατάφρακτος, ου, ὁ, cataphractus, equus opertus & vndique munitus armis. κατάφρακτοι νῆες, conſtratę naues dicuntur & tectę, quibus contrariæ ſunt quæ apertæ vocantur, Bayſ. κατάφρακτα πλοῖα, naues conſtratæ. & quæ καταστρώματα habebant: actuarias Liuius appellat. κατάφρακτοι ψυχαὶ, animæ obtenebratæ, neque prouidentes futura. κατάφρακτοι ψυχαὶ (inquit Heſych.) [illegible].

Καταφράττειν, contegere.

Καταφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſpicio, nihili pendo. Genitiu. Gaza libro quarto, [illegible], iura Spartæ contemnit, Plutarchus in Apophtheg. Lacon. [illegible], artificem ſpernimus, Idem in Pericle. καταφρονήσας τῆς ὀλιγότητος τῶν νεῶν, nauium paucitatem deſpiciens, Idem ibidem. τῶν τοιούτων καταφρονοῦντες, talia contemnentes, Idem in Themiſtocle. καταφρονεῖν, eſt deſpicere & nihili facere, quod & in bonam partem accipi poſſit: veluti ſiquis pro Chriſto contemnat cruciatus aut mortem: ſed ὑπερφρονεῖν dicitur, qui faſtu quodam ſibi videtur alio melior ac ſapientior. Ariſtoph. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ſcando per aerem, & pluris me non eſſe quam Solé: hæc ex Diuo Hieronymo in Epiſt. Pauli ad Titum. Apud Hippoc. in Prorrhetic. καταφρονητικὰ Galenus exponit, [illegible].

Καταφρονοῦμαι, contemnor, ſpernor, deſpectui habeor. Ariſtot. 2. OEcon. [illegible] καταφρονηθῇ, &c. Lucian. [illegible] καταφρονηθήσῃ, neque deſpectus eris.

Καταφρόνημα, ατος, τὸ, confidentia, fiducia.

Καταφρόνησις, contemptus, deſpectus, inſipientia, contemptio, aſpernatio & deſpicientia. Cic. apud Thucydid. idem quod [illegible] intenſiue acceptum.

Καταφρονητέον, deſpiciendum.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor.

Καταφρονητικὸς, vel potius ad contemnendum propenſus qui facile contemnit. idem, Genit. Ariſtot. 4. Ethic.

Καταφρονητικῶς, contemptim. Liuio. καταφρονητικῶς τῶν ἐλαττόνων, contemptu viliorum ſeu inferiorum.

Καταφροντίζω, expendo in ſtudia literarum, [illegible]. Ariſtoph. [illegible], in diſciplinam inſumpſi.

Καταφρύγω, deuro, aduro. Ariſtophan. in Nebulis de fulmine, [illegible], Interp. [illegible], Heſych.

Καταφρύττω, idem.

Καταφυγγάνω, καταφεύγω, Æſchin.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, perfugium, refugium, ſuffugium, Nazanz. in Orat. & Æſchin.

Καταφύγιον, [illegible], ſubſidium, [illegible].

Καταφυὲς, genitum.

Καταφυλαδὸν, per gentes, vel tribus, tributim.

Καταφυλάττω, obſeruo, Ariſtoph.

Καταφυσάω, afflo, efflo, effundo.

Καταφυσῶ, perſpuo, ſputum inſpiro, Ariſtot. libro 9. de hiſtor. Anim. [illegible].

Καταφυτεύω, planto, tranſplanto.

Κατάφυτος, locus arboribus conſitus. κατάφυτος ἀσφοδέλῳ, conſitus aſphodelo, Lucian. de luctu.

Καταφωνῶ, reſonare facio, [illegible] τὰ ἄλση, per nemora vociferantes, Nazanz. in Orat.

Κατάφωρος, ου, ὁ, manifeſtarius, manifeſtus, clarus, deprehenſus. [illegible].

Καταφωρῶ, manifeſtarium facio, in furto prodo, deprehendo, ἐλέγχω, caſtigo, ſic Valla. vtitur Lucianus. [illegible]. Xenoph. [illegible], Cicero de Senectute, Nec enim dum eram vobiſcum animum meum videbatis: ſed eum eſſe in hoc corpore ex iis rebus quas gerebam, intelligebatis. Καταφωρᾶν. Heſych. [illegible], excutere, exquirere.

Καταφωτίζω, illumino, lumine penetro, Accuſat. Nazanz. & in Epigram.

Καταχάσκω, hiſco, dehiſco. item derideo cachinnās & magno hiatu os deducens, in ſubiunctiuo aor. 1. καταχάνῃ, quod Heſych. expon. [illegible].

Καταχαίρω, inſulto. Herodot. [illegible].

Καταχαλαζάω, grandine infeſto.

Καταχαλάω, demitto. κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδος, demiſit eos per funem de feneſtra. cap. 2. Ioſue.

Κατάχαλκος, æratus. κατάχαλκος δράκων, draco munitus, ſeptus. Euripid.

Καταχαλκόω, ώσω, ære obduco.

Καταχαρίζομαι, gratificor, condonor, largior, Budæ. in epiſt. poſter. καταχαρίζεται ταῖς γυναιξὶ προδότας τῆς πατρίδος, patriæ proditores mulieribus per gratiam concedit, Plutarchus in Publicola. Plato in Apologia. [illegible] καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. Æſchines. [illegible]. Item καταχαρίζεσθαι, præuaricari gratioſè, ambitioſè tractare, eblandiri, effugere. Bud. in Pandect.

Καταχαριστικὸς, largitor, Bud. in Epiſt. prior.

Κατάχασμα, ατος, τὸ, hiatus, ſectio profundior, profunditas.

Καταχασμώμενα, hiantia, oſcitantia, Theophraſt. libro 4. cap. 14. de cauſ. plant.

Καταχέζω, μ. έσω, elido ſtercus. Ariſtoph. [illegible], ſtellio cacauit. Ibide, [illegible], ſtellione ſum oblectatus, qui in Socratem ſtercus illiſit.

Καταχειροτονέω, diſſentio, contrà nitor, condemno, Etym. [illegible], te ſuffragiis populi condemno, Æſchines.

Καταχειροτονία, condemnatio, contrarium ſuffragium, [illegible], ſed quæ à populo iure fit. [illegible], Demoſth. [illegible]. vide Ἀποχειροτονία.

Καταχεῖσθαι, τὸ καταχεῖν. Plato in Timæo, [illegible], Cicero, Deinde ad temperationem ſuperiorem reuertitur, in qua omnem animum vniuerſæ naturæ temperans permiſcuit. ſuperiſque mixturis reliquas fundens æquabat.

Καταχεύομαι, effundo, Heſiodus. [illegible] ἀοιδὴν, i. cantū fundit & edit.

Καταχέω, profundo, infundo, offundo, perfundo. Accuſat. Odyſſ. [illegible], i. me grauiter increpuiſſes. [illegible], Phalaris, oblitero, obliuione offundo. Ariſtophan.

cum

cum Accuſ. & Genit. [illegible], i. offudit quendam morbum meis fortunis. Idem in Pluto, [illegible], acinacem cruore perfundunt, Herodot. κατέχευε, effudit, Lucian. & Iliad. β, [illegible], pro abundè tribuit. [illegible] χαμαὶ, humi deiecerunt, Homer. [illegible], Ariſtoph. [illegible], oleum in cardamomum infunde, Dioſc. lib. 1. [illegible], partem inflammatam oleo calido perfundere, Galen. lib. 2. ad Glau. [illegible], perfunde inteſtinum melle, Ariſtoph. καταχεῖν δόξαν [illegible], opinionem de hominibus dare, ſeu ſpargere, Plato de Legib. [illegible] τὰ φύλλα, folia alius in alium fundentes, Lucian. [illegible], perfundentes veſtes, Plato de Legib. Ariſtoph. interpr. in illud Equitib. [illegible], notat ὅτι τὸ καταχεῖν [illegible], ſed quod & de ſolidis dicatur.

[illegible], hiatus, profunditas idem quod κατάχασμα & [illegible], & καταχήνη.

Καταχήνη, ης, ἡ, hiatus, [illegible], irriſio, deſpectus, Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] καταχήνη; Idem [illegible] καταχήνη [illegible].

[illegible], frangi. [illegible], ſpinam frangi & diſiungi, Gaza. [illegible].

[illegible], ſum pertritus, Datiuo.

Καταχθόνιος, ὁ, ὁ, infernalis, infernus, ſubterraneus. Ζεὺς καταχθόνιος, [illegible], Homer. ſummanus, orcus.

[illegible], pinguis, nutriendi vim habens [illegible], Heſych.

[illegible], irrideo.

[illegible], delicias facio.

[illegible], caligo, tenebrarum q. offuſio.

[illegible], reſcindo, Herodot.

[illegible], ſpecies cantus, quo in Pythiis ludis repræſentabatur Apollo iam ouans, Pollux.

Καταχορηγεῖν, abſumo ſuppeditando, abſumo in choragia conſumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum, largior, ſuppeto, abſumo ſuppeditando, Genit.

Καταχόω, [illegible], obruo, terra aggeſta, Accuſat.

[illegible], in Epigr. coloro.

Καταχρῶμαι, [illegible], abutor, id eſt, re aliqua malè vtor, vel ſupra modum vtor. Lucian. de Luctu, [illegible], hoc ſocio & chorago dementiæ abutuntur. In bonam partem, Iſocrat. ad Nicoclem: vnde apud Platonem Epiſtolâ 8. [illegible], dono non eſt rectè vſus. Eſt etiam malè accipere, verberibus vel morte afficere, Æſchi. [illegible]. Herodot. [illegible], interfecit leonem. Lucia. in Prometh. Accuſ. iungit. [illegible], otium conſumere in diſceptatione ſophiſtica. [illegible], hoc pro hoc vtor, Plato de Leg. [illegible], ſuum pabulo ſunt, Theophraſt. lib. 4. cap. 13. de cauſ. plant. [illegible], coactos partem tantâ conferre eorum quæ comparaſſent & poſſediſſent, Plutarch. in Camillo. Accipitur & paſſiuè interdum. Iſocrat. in Panegyr. [illegible], abſumpta eſſe. Nam [illegible], Lyſ. protulit, [illegible], Plutarch. in Demetrio. Καταχρήσασθαι etiam eſt valde vti, alioquin eſt [illegible]. Iſocr. in Panegyr. [illegible] hic [illegible], exponit Bud. abunde commemorare, copiosè earum illuſtratione vti. ad noſtram vtilitatem abutimur, etiam dixit Cicero.

Καταχρῇ, ſatis eſt. [illegible] καταχρᾷ, quod ſibi ſatis eſt. Herodot. lib. 1. [illegible], ſatis erit. Idem.

Κατάχρεως, debito & vſuræ implicitus. [illegible], in corpore ſubdito peccato, cap. 1. libri Sapientiç, qui Solomoni inſcribitur. vnde [illegible], ſiue [illegible], bona dicuntur oppignerata, & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta: & debitores ipſi ære alieno oppreſſi, [illegible], & [illegible], & [illegible]. Athenæus, [illegible]. Idem, [illegible], inquit Heſych. [illegible].

[illegible], excreo. Ariſtoph. in Pace, [illegible]. Interp. [illegible].

Κατάχρησις, εως, ἡ, abuſus, vſurpatio. Item Κατάχρησις, figura, abuſio. Quintil. 8. cap. de tropis, Eo magis neceſſaria κατάχρησις, quam rectè dicimus abuſionem, quæ non habentibus nomen ſuum accommodat, quod in proximo eſt, ſic, equum diuina Palladis arte Ædificant. Diſcernendúmque eſt hoc totum à tranſlatione genus: quod abuſio eſt, vbi nomen defuit: tranſlatio vbi aliud fuit.

Καταχρηστικός, οῦ, ὁ, ἡ, abuſiuus. & καταχρηστικῶς, Aduerb. [illegible] (inquit Heſych.) [illegible].

Καταχρίζω, illino.

[illegible], illitus.

[illegible], illitus, inũctio. Plin. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. [illegible], i. thapſia illita, vt vertit Gaza.

[illegible], vnguentum, Dioſc. lib. 2.

[illegible], qui vel quæ illinitur.

Καταχρίω, perungo, illino. [illegible], totum femur circumleui, Galen. lib. 2. ad Glauc. Idem ibidem, [illegible]. apud eundem ponitur cũ duobus Accuſat. niſi ſit erratum.

[illegible], aureus calceus, Epictet.

Καταχρυσόω, inauro. [illegible], auro vrbem illuſtrantes, Plut. in Pericle. [illegible], inaurare.

[illegible], tingere capillum, fucare & [illegible] capillos tractare ſeu pectere, in Epigr. Laſcar. vide Χρύζω.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, aqua balnei, qua perfunduntur balneo exeuntes, iuris condimentum.

Κατάχυσις, ἡ, infuſio, aſperſio. Cicero, diffuſio. ſignificat etiam ipſum inſtrumentum [illegible]: vt quum Heſych. [illegible] expon. per [illegible]: & [illegible] per [illegible] accipiens eo nomine aqualem ſeu guttum, vas nimirũ aquarium quo aqua vel manibus infunditur, vel menſæ infertur, alio nomine [illegible] ſiue [illegible] dictum.

Καταχύσματα, τὰ, res ſiue bellaria, quæ effundebantur ſuper caput ſerui nuper empti, quum domum heri ingrediebatur, ſicut ſupra caput vxoris nuper nuptæ. Ariſtoph. in Pluto. [illegible], i. [illegible]. Pollux, [illegible] καταχύσματα. Ipſi verò Καταχύσματα numerantur inter condimenta, [illegible] etiam [illegible] dicta. Καταχύσματα (inquit Heſyc.) [illegible].

Κατάχυτλον, inſtrumentum balneatorũ ſupellectilis quo aquam infundunt vel perfundunt lauantes. Pollux meminit lib. 10. vide Χύτλον. Eupol. [illegible] ſynonymos, vero ponuntur illa tria [illegible], καταχυτλον.

[illegible], obrutus ſum. [illegible], obrutus, Ariſtid. [illegible], clypeis obrutus, Plut. in Romulo.

[illegible], obruor, i. nimium implicor.

Καταχωννύω, [illegible], facio aggerem, occulo terra, Accuſatiuo.

Καταχωρίζω, [illegible], colloco, in loco ſtatuo & diſpono, ſemoueo.

[illegible], moueo, feſtino. [illegible], Heſych.

Καταψάλλομαι, tibiis citharíſque perſono ac oblector, Plutar. [illegible].

Καταψάω, demulceo, palpo, defrico, Accuſat. Xenoph. in Apolog. Socrat. [illegible] κεφαλὴν, [illegible], demulcens eius caput, dixit. [illegible] κεφαλὴν, caput puellæ demulcens, Herodot.

Καταψεκάζω, irroro, aſpergo, Accuſ. Plut. in Alex.

Καταψεύδομαι, mentior contrà, Genit. Plato 2. de Repub. [illegible], de Proteo & Thetide nullus falſa dicat. [illegible], contra te mentior. Demoſth. [illegible], te proditionis inſimulabo, Phalar. [illegible], falſò accuſaret apud Athenienſes, Plutarc. in Themiſt. [illegible], hæc falſa videntur, Idem ibidem.

Καταψευδομαρτυρέω, falſum dico teſtimonium, cum Genit. Xeno. in Apolog. Socrat. [illegible], in me falſum dicere teſtimonium.

Καταψευδομαρτυρημένος, η, ὁ, qui adhibuit falſos teſtes.

Καταψευδομαρτυρεῖσθαι, falſis teſtibus opprimi, Demoſth. [illegible].

[illegible], falſò accuſo, ementior.

Καταψευσμός, mendacium.

[illegible], obſcurare: nam [illegible] tenebras ſignificat: [illegible], item [illegible]. Heſych.

Καταψηφίζομαι, [illegible], contrà iudico, condemno, faciendum cenſeo, fero ſententiam. [illegible] τὸν νόμον, ſuadeo legem ſeu cenſeo legem eſſe perferendam, Demoſth. cui opponitur [illegible], id eſt, abrogo, [illegible], eum morte mulcto, Xenoph. in Omiſſ. Idem in Apolog. Socrat. [illegible], ſententia lata eſt. Ibidem,

ἐξ ὅτου περ ἐγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος, id eſt, ex quo natus ſum, morte ab ipſa natura damnatus ſum. cum Genit. Ibidem, ἐμοῦ καταψηφισάμενοι, me condemnantes. καταψηφισθέντων λίθων. Baſil. in Epiſt. Demoſth. contra Midiam, ἐπὶ ταῦτα [illegible], ὡς [illegible] καὶ κατεψήφισται, i. [illegible] κατακέκριται. Et Καταψηφισμένος dicitur, qui damnauit, & qui damnatus eſt. Καταψηφισθεῖσα σφῶν δίκη, aduerſus eos lata ſententia, Thucyd.

Καταψήχω, contero, contundo. Nicand in Theriac. [illegible] καταψήχουσι [illegible]. Interp. [illegible]. item derado, deſtringo, detergo. vnde in Theriacis, [illegible] καταψηχθεῖσα χαίτης. interp. [illegible], [illegible] καταψήχει τὴν κεφαλὴν, vide Χαίρ in ordine. item leniter tero, ſeu defrico, demulceo, Heſy. καταψήχει, [illegible], ἠρέμα τρίβει.

Καταψιλόω, tenuem vel glabrum reddere.

Καταψεύδομαι & [illegible], cauillor, ſcommatibus inceſſo, καθάπτομαι. Homer. in Odyſſ. [illegible] καταψεύσαιτο [illegible], alij legunt καθεψιόωνται.

Καταψυκτικός, ἡ, ὁ, refrigeratorius, vim habens refrigerandi. καταψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratrix vel refrigeratoria. Plinius.

Κατάψυκτος, ὁ, refrigeratus.

Κατάψυξις, εως, ἡ, perfrictio, frigiditas, refrigeratio. Cicer. Dioſc. libro 1.

Καταψύχομαι, refrigeror, rigeo, καταψυχθῆναι, refrigerari. κατεψυγμένος, qui perfrixit, frigidus. κατεψυγμένη καὶ [illegible] γλῶσσα, rigens & balbutiens lingua, Nazanz. in Orat.

Κατάψυχρος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algens, Dioſcor.

Καταψύχω, fut. ύξω, ℞. υχα, refrigero, ſicco, frigore conficio, Bud. in Epiſt. poſter. Actiu. Accuſat.

Καταψάω, palpo, demulceo, καταψῶντα, [illegible], Herodot. [illegible], Καταψῶσι τοῦ [illegible] τὴν κεφαλὴν Polybius, [illegible] καὶ καταψῶσι, [illegible]. Philoſtratus, καταψῶσι [illegible] καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην. Ariſtoph. [illegible].

Κατέαγα, fractus ſum, ab ἄγω, med. Præterit. ἔαγα. & per diſſolutionem [illegible] κατέαγα, fractus ſit, Lucian. κατέαγε τὴν κεφαλὴν, caput ſibi fregit, Ariſtoph. κατεαγεῖεν, frangerentur.

Κατεαγώς, ότος, ὁ, & καταγείς, ὁ, Particip. fractus, [illegible]. Et interdum, fluxus, mollis, effœminatus, ſicut fractus Latinis. κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, Philoſtrat. in Heroicis. τὰ κατεαγότα, Ariſtoph. κατεαγότα ἀσυμφόρητα, fracta ferruminationi repugnantia, oſſa fracta, Hermol Dioſc lib. 1.

Κατέαξα, pro κατῆξα, fregi, diffregi, Accuſat.

Κατεάξει, confringet. cap. 12. Euang. Matth.

Κατεδαρθείς, ſopitus, Heſych. [illegible].

Κατέαται, conſtituti ſolent, Herodot. pro κάθηνται.

Κατεάχθη, fractus, deiectus, vel poſitus eſt.

Κατεβλακευμένος, ſupinus, iners. κατεβλακευμένως ſocorditer, per ſocordiam, remiſſo animo, Ariſtoph.

Κατεγγυᾶν, tradere: vt κατεγγυῶ τὴν κόρην, trado deſponſam. Item vadimonio vel ſponſione, vel ſatiſdatione obſtringere quempiam. Demoſth. [illegible] κατηγγύησα αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον, ſatiſdatione eum obligaui apud magiſtratum. Aliter alibi dixit [illegible] καὶ [illegible] κατεγγυᾶν καὶ [illegible], id eſt, pueros & nauem pro credito pignerari, & manum prædiibus bonis injicere, quæ bona ſatis accepto habebat obnoxia. Polybius in 5. Ὁ δὲ βασιλεὺς [illegible] κατηγγυήσατο, [illegible], ſatiſdatione eos obſtrinxit viginti talentorum, interimque in carcerem coniici juſſit, quoad expromiſſorem dediſſent. Pla. 9. Leg. Ὁ δὲ [illegible] κατεγγυάσθω. Ὁ δὲ [illegible] ἐγγυητὰς ἀξιοχρέως, Is autem qui vadibus obſtringitur ab accuſante, vades det locupletes. Conſtruitur autem cum duobus Accuſat. Idem, [illegible] κατεγγυᾶσθαι, hæc ſponſorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. Κατεγγυᾶσθαι, etiā eſt [illegible] & ἐγγυᾶσθαι, vt [illegible] κατεγγ. [illegible]. Κατεγγυᾶται ὁ [illegible], κατεγγυᾷ δὲ ὁ [illegible].

Κατεγκαλεῖν, in iudicium vocare, actione conuenire, iudicium intendere, [illegible], accuſare & accerſere. Dionyſ. Areop. de Deo, [illegible].

Κατεγχειρεῖν, [illegible].

Κατεγλωττίσθαι, diſſolutum & languidum eſſe, [illegible].

Κατεγνωσμένος, ὁ, ἡ, damnatus, reprehenſus.

Κατεγχλιδάω, delicias facio, [illegible], morosiuſcule & meretricio faſtidio amatorem tenere, faſtidioſe me indulgeo. Athenæus 13. de Lamia, [illegible], &c.

Κατεδαρθάνω, [illegible].

Κατέδαρθον, pro κατέδαρθεν, dormierunt. [illegible], [illegible] ἀ δεσμωτήριον. Plato ſingulari numero in Apologia, ἐν ᾧ κατέδαρθε, in qua dormiuit.

Κατεδαφίζω, ſubuerto, ſolo æquo.

Κατεδάσθη, diſſectus eſt, diuiſus eſt.

Κατεδάσαντο, κατένειμαν.

Κατέδεισα, timui.

Κατεδηδεσμένος, abſorptus, deuoratus, acciſus.

Κατεδηδοκώς, qui deuorauit.

Κατεδίδρασκε, [illegible].

Κατεδράμον, incurſionibus infeſtaui, id eſt, [illegible], Bayſ. de nauibus.

Κατέδυ, occidit, depreſſus eſt, ſubmerſus eſt. Iliad. α, [illegible] κατέδυ.

Κατέδω, conſumo, deuoro, exedo, corrodo, conficio. Odyſſ. δ, [illegible] κατέδουσι, Dicitur etiam κατεσθίω, [illegible] & Attice [illegible]. Syneſ. in Epiſtol. [illegible] καταδέδει.

Κατέζευχθε ὑπ' ἀνάγκης, neceſſitate eſtis obſtricti.

Κατεθίζω, aſſuefacio. ex more facio. Polyb. in 4. καὶ πρὸς τούτοις [illegible] κατεθίζουσι.

Κάτει, deſcendis, & deſcende, Lucian. [illegible]. Sic dicitur μέτει, perſequere, δίει, narra, percurre.

Κατείβω, idem quod καταλείβω: vt κατείβειν δάκρυα, effundere lachrymas. Iliad π. & κατείβομαι, defluo, deſtillo vel fluo. Odyſſ. ε, κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, aqua ſtygis ſubterlabens, Hom. dicitur vero & [illegible] καταλείβεσθαι, eo ſenſu quo labi apud Latinos. Odyſſ. ε, paulo ante locum citatum de Vlyſſe [illegible] κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ. Κατείβω, eſt etiam perfundo, ſeu delectatione perfundo Alcæus apud Athenæum libro 13. [illegible] γλυκὺ κατείβων καρδίας ἱμέρα.

Κατεῖδον, vidi, perſpexi, conſpexi, Æſchin.

Κατείδωλος, ὁ καὶ ἡ, idololatriæ deditus. vt κατὰ ſubiectionem ſignificet. κατείδωλος πόλις, ſimulachrorum cultui dedita ciuitas, cap. 17. Act. Apoſtol.

Κατειδέναι τὴν ὁδὸν, Plato de Leg.

Κατείη, Præter. med. ab εἶμι, deſcendit ſeu deſcendebat. Heſiodus, ψυχὴ δ' ἀϊδόσδε κατῄει, anima autem ad inferos deſcendebat.

Κατεικάζω, ſuſpicor, κατεικάζον, interprebantur.

Κατεικής, concedens, moriger, æquus.

Κατεῖλε, ſuſtulit, cepit.

Κατείλια, penetralia domus. τὰ ἐσώτερα οἰκήματα Erythræi. Heſych.

Κατειλεγμένος, numeratus, à καταλέγομαι.

Κατειλεῖσθαι, deuolui, volutari, condenſari, Plutar. in Camillo. [illegible] κατειλεῖσθαι, in orbem conglobari, & colligi in arctum.

Κατειλέω, implico, intorqueo, inuoluo, in arctum colligo. vnde ἐγκατειλέω, pro eodem.

Κατειλημμένος, receptus. κατειληφθέντες ἐς Μέμφιν, quum ſe recepiſſent Memphin, Herodot.

Κατειλημμένος, ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνω, deprehenſus, interceptus. κατειλημμένος ὅρκῳ, iureiurando adactus. κατειλημμένος ψάμμῳ, ſabulo obſitus, Chryſoſtom. [illegible] & Iſocr. κατειλημμέναι σπονδαί, id eſt, ἐχυραί, comprobata fœdera Thucydid. κατειλημμένα τοῖς ἔθεσιν, in conſuetudinem recepta, Plutarchus in Lycurgo.

Κατείλησθαι, [illegible].

Κατειλίσσω, obligo, inuoluo, præuoluo.

Κατειλίχατο τὰς κνήμας ῥάκεσι, panno crura erant induti, Herodotus.

Κατείλλω, coarctatum & quaſi concluſum teneo, in anguſtum cogo. vnde (neutraliter tamen) [illegible] κατείλλουσαι apud Erot. ex Hippoc. quod exponit [illegible]: addens Bacchum non recte explicuiſſe [illegible] Phacam autem Dioſcor. tradere [illegible] ſic enim ibi ſcribitur τὸ [illegible] καὶ [illegible]: vt ſignificet τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ [illegible].

Κατείλοχε, recenſuit. κατέλεξε.

Κατειλυσπᾶσθαι, inſtar ſerpentium corpus trahere, [illegible].

Κατειλωτισμένος, in ſeruitutem redactus. ab εἵλως quod Lacedæmon. is ſeruum ſignificat.

Κατειμαστίει, Heſych. [illegible].

Κατειμένος pro καθειμένος indutus.

Κάτειμι, deſcendo, proficiſcor, redeo, Odyſſ. δ, [illegible], κάτειμι. Alexander in Aphrodiſ. Problemat. [illegible], in partes reuertitur. κάτεισιν εἰς ᾅδου, deſcendit ad inferos, Nazanzen. in Orat. εἰ κάτεισι, ſi rediret. Thucydid.

Κατεῖναι, demiſiſſe. Ionicè pro καθεῖναι à καθίημι.

Κατεινύω, contego, occulto, Etym. vnde κατανεύω, quo Homer. in Ilia. vtitur canes, [illegible] ponit tamen

idem

idem Etymolog.& thema κατειπῶ, quod crebrius geminato ν dicitur κατειπεῖν.

Κατειπεῖν, reprehendere, contra dicere, occultè accuſare, deferre, occultum detegere. Ariſtot.2.Rhet. περὶ συνειδότες κατειπεῖν τι δεινόν, ἀδικοῦντα κατειπεῖν, ἢ ἐγκαλοῦντα, verbis aperire atque indicare quod tectum eſt. Lyſias in Euphileti Apologia, κατείπεν αὐτῷ πάντα τὰ πραχθέντα μετὰ ταῦτα ἀληθῆ. alicubi etiam ſimpliciter pro dicere de aliquo, ſeu narrare. Xenophon. ἀλλ' εἰπέ μοι κατειπεῖν. σοὶ γάρ· αὐτὸν ἀγαθόν τε ἀεὶ καὶ ἐπιθυμεῖν φίλον εἶναι, κατειπεῖν ἔδοξεν, Gaza lib.4. κατειπεῖν αὐτῶν, ſcribere aduerſus eos. κατείπαν, detuliſſe, Accuſat. Herodot. κατεῖπε πάντα, patefecit omnia, Plutar. in Public. Imperat. κάτειπε, Ariſtoph. ποῖον, εἰπέ μοι, κάτειπέ μοι, dic mihi, detege mihi, ne retice.

Κατεῖρα, ſcutum, pelta, ἀσπίς, πέλτη, Heſych.

Κατειργασμένη γῆ, terra culta & ſubacta. ὁ κατειργασμένος, moribus inſtitutus, & elaboratus, & perpolitus, vel potius excultus Ariſtoph. interpres in nubib.

Κατείργνυμι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Pauſan. τούτους ἀπάξαντες ποι κατεῖρξαν εἰς οἴκημα.

Κατείργω, ſubigo, compello, adigo, Thucydid. in primo, οὔτε αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Neque huius inſtituti authores ſumus. quippe cùm ita ſemper moribus conſtitutum ſit, inferiorem à potentiore cogi, & ad parendi neceſſitatem adigi. Item impedio, veto & arceo, vt τοὺς ἐν θαλάσσῃ κατείργειν, liberum commeatum adimere, Pauſan. & apud eundem, ἐντὸς τειχῶν κατείργειν, intra fines continere, exitumque adimere.

Κατείσατο, diſcidit, Accuſ. iungitur. κατείσαντο, reſciderunt, & κατείσατο, à themate κατείσω, Herodot.

Κατερεῶν, denuntians, Bud. in epiſt. poſter.

Κατειρήσεταί σοι, tibi dicetur, tibi exponetur, Herod.

Κατείρυσεν, deduxit. Odyſſ. ὁ, τὴν γὰρ κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. à κατερύω.

Κατειρύσθαι, deduci. Odyſſ. ξ, νῆα κατειρύσθαι, nauem trahi in mare ſeu portum, i. deduci.

Κατειρωνεύομαι, calumnior, detraho.

Κατειρωνεύομαι, -εύσομαι, -ευόμην, cauillor, diſſimulo, per diſſimulationem deludo, Genit.

Κατεκάη, concrematus eſt, deuſtus eſt.

Κατεκαύθη, deflagrauit.

Κατεκέατο, decumbebant. Ionicè pro κατέκειντο à κατάκειμαι.

Κατεκοιμήθη, obdormiuit.

Κατέκαυσα, combuſſi.

Κατεκλάσθη, ...

Κατεκκλησία, ας, ἡ, congregatio vniuerſorum, & publica quædam concio. Pollux. ... ἡ κατεκκλησία. quoniam & οἱ ἐν τῷ ἄστει ... Heſych. habet κατακλησία.

Κατεκλάσθησαν, pro κατεκλάσθησαν, apud Theocr.

Κατεκρύβη, abſconditus eſt.

Κατέκταθεν, Poetica ſyncope pro κατεκτάθησαν, occiſi ſunt, ſunt proſtrati. ... Iliad. ...

Κατέκτανον, ὁ πλάτος, ἔφθιτον, interfeci. Iliad. β, ... pro κατέκτανον, in Aoriſto β, verbi κτείνω. vnde κατακτείνω. vide κτανῶ apud Etym. Hom. Iliad. β, ... κατέκταθε, pro ἀνείλετο.

Κατέλαβε, imperſonal. neceſſe fuit, neceſſitas coegit. Pauſanias, ... ſubauditur τὸ χρεών, vel ἀνάγκη. Nam idem dixit alibi, ... κατέλαβεν ἀνάγκη ...

Κατελάσσω, coire.

Κατελαύνω, depello, Exodi, cap.32. κατήλεσεν αὐτὸν λεπτόν, vitulum duxit in minuta. vbi tamen Latinè, vitulum combuſſit & contriuit vſque ad puluerem.

Κατελέγην, delectus ſum.

Κατελέγχω, redarguo, dedecoro.

Κατελεέω, ῶ, ήσω, ήσα, miſereor. Accuſ. Lucian. in Caucaſo, κατελέησατέ με, miſeremini me.

Κατελεῶν, ὁ, miſerans.

Κατελέξατο, κατεκοιμήθη, dormiuit. vide καταλέγομαι. ſic ſupra κατακλιθείς pro κατακλινόμενος.

Κατελήξας, ...

Κατέλευσαν, lapidibus obruerunt, Plutar. in Solone.

Κατέλθε, deſcende. κατελθεῖν, deſcenderent, delapſi ſint. κατελθεῖν, reuerti, redire. κατελθών, reuerſus, remigrans, Thucyd.

Κατέλοιας, occidas, Ionicè pro καθέλοις.

Κατελίσσομαι, circumuoluor. Ionicè pro καθελίσσομαι.

Κατελπίζω, ſpero, ſpem concipio.

Κατελπισμός. Polyb. κατελπισμὸν ἐμβάλλειν, ſpem iniicere.

Κατέλω, Ionicè pro καθέλω à καθαιρέω.

Κατεμβάλλειν, idem quod ἐμβάλλειν, immitto. Nicander in Alexiph. ... quo ſignificat, vt dextra manu demiſſa prouocetur vomitus, Interpr. τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἔμετον.

Κατεμμάρπτω, corripio, vrgeo, Nicander in Theriacis. ... Interpr. καταλαμβάνῃ καὶ καταπείγῃ.

Κατεναίρω, occido, in Epigr.

Κατέναντα, è regione, è diuerſo, contrà, ἐναντίον ſeu κατεναντίον, in conſpectu, ex aduerſo, Genit. cap.12. Euang. Marci. κατέναντι ὀλυμπίων, ex aduerſo olympiorum, Lucian. κατέναντι κυρίου τραχηλιᾶν, aduerſus Dominum cornua attollere, Nazanzen. in Orat.

Κατεναντίον, aduerſus contra, lib.2. Epigram. κατεναντίοι ἦλθον ἀγῶνος, deſcenderunt in certamen. Dionyſ. de Situ orbis dixit κατεναντία κεῖνται, è regione reſpondent. & Apollon.2. Argonaut. κατ' ἐναντίον ἀκτῆς, ex aduerſo vrſæ. Idem ibidem, κατεναντία νήσου, è regione inſulæ. Cum Datiuo. Heſiod. τίς κεν ἐκείνῳ ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι: quis contra illum tendere auſus eſſet.

Κατεναρίζω, occido, Sophocl. in Aiace, ... κατηναρισμένας ἐν χερί, manu trucidatas.

Κατένασσα, κατῴκισα, deduxi, habitare feci. Heſiod. ... κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, demigrare fecit. à κατανάω, pro κατοικίζω.

Κατεναστάμενος, habitans, Apollon. 2. Argon. ... κατεναστάμενοι.

Κατενδεής, indigens, qui caret, indigus, Bud.

Κατένειμε, pro κατένειμε, detulit, Apol.2. Argon.

Κατενεχθῆναι, appulſum eſſe, deferri, decidere, deſcendere. κατενεχθέντος τείχους, muri corruent, Nazanz. in Orat. κατενεχθείς, depreſſus, delatus. κατενεχθεὶς ὑπὸ ὕπνου, ſomno oppreſſus. κατενεχθέντος, i. ...

Κατενεχυράζω, oppignero, pignora capio.

Κατενήνοθε, idem quod ἐπενήνοθε, percurrebat κατέτρεχε ſeu ἐπέτρεχε. Accuſat. Heſiod. in clypeo Herculis, πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, multus puluis humeros percurrebat, ſeu humeri erant puluere obſiti. vbi Interpr. τὸ ἦκε, ...

Κατενόπλιος, ὁ, genus modulationis, ad quam ſaltabant arma concutientes, Ariſtoph. in Nephel. ... κατενόπλιον. Interpr. exponit ... &c. ſed videtur diuiſim potius ſcribendum κατ' ἐνόπλιον vt in textu Ariſtophan. habetur vel ſaltem κατενόπλιος vt manu ſcriptus & vetus Suidæ codex habet.

Κατεντευκτής, qui aliquem conueniens & compellans accuſat vel alium vel illum ipſum quem conuenit ac compellat, κατήγορος, oblocutor, κατεντευκτὴν αὐτοῦ ... cap.7. Iob in fine.

Κατεντυγχάνω, contra aliquem verba apud alium facio, Baſil. quod opponitur τὸ ὑπερεντυγχάνειν.

Κατενύγην, ſtimulatus ſum κατανύσσω, compunctus eſt. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, corde compuncti ſunt. Act. cap.2.

Κατενώπιον, in conſpectum, εἰς πρόσωπον, Suid.

Κατενώπιον τῆς δόξης, in conſpectu gloriæ, in Epiſt. Iudæ.

Κατεξανίσταμαι, inſulto per occaſionem, contra aliquem inſurgo, κατεξανίσταμαι. Baſil. ... Chryſoſt. in 8. ad Roman. ... Idem Iudæorum elationem notans qui propter legem inſolenter ſe præferebant Græcis, ... Laert. ...

Κατεξαναστάμενος, ου, ὁ, imminens.

Κατεξετάζω, recognoſco, vt ... in comparationibus literarum dicitur in Pandect.

Κατεξουσιάζω, poteſtatem gero, Cicer. quaſi poteſtatem exerceo. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, poteſtatem exercent aduerſus illos, capite 20. Euangel. Matth. vbi Eraſm. adnotat ſignificare, ius ſiue authoritatem exercent. Alij vertunt Latinè licentia vtuntur.

Κατεξούσιος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt ſuæ poteſtatis & ſpontis.

Κατεπαγγέλλομαι, effuſè promitto, polliceor, Accuſ. Bud. in Epiſt. prior. Plutar. in Polit. præcept.

Κατεπάγω, inuito, induco, infero.

Κατεπάδω, ω, άσω, άσα, incanto, conſolor, lenio, pſallendo fugo, Plato in Gorgia, Accuſ. Nazan. Genitiuo iungit.

Κατεπαίρομαι, inſurgo, Nazanz. ... ne rurſus in nos inſurgas, extollaris.

Κατεπάλμενος, inſiliens pro καθαλλόμενος. Apol.2. Arg. ...

Κατεπάτουν, κατεπάτουν.

Κατεπατήθη, conculcatus eſt.

Κατεπείγομαι, propero. κατεπειγόμενοι ἀλλήλων, inuicem ſe præuenientes: ſic Bilibald. ex Nazanz. Item ſtudioſus ſum, Polyb. in 5. [illegible] κατεπείγεται.

Κατεπείγω, μ. ξω, π. χα, vrgeo, impello, ſtimulo, incito, premo, cogo, ſolicito, ango: & ſic cum Accuſat. conſtituitur: at pro feſtino, accelero, Abſolutum eſt. Xenoph. τὸ κατεπεῖγον πράττειν, vrgens & neceſſarium negotium obire, Plato Epiſt. 7. κατεπείγουσιν ὑμᾶς [illegible], &c. vrgent vos. Idem ibidem, ἡ φιλοτιμία κατεπείγουσα αὐτόν, honoris cum amor ſtimulabat. ἂν κατεπείγῃ, ſi res vrgeat. Iſocr. & Xenoph. κατεπεῖγον, negotium vrgens. ἔργα κατεπείγοντα, primo quoque tempore agenda, Plutar. in Pericle.

Κατέπεφνα, occidi.

Κατεπιορκεῖν, Demoſth. κατὰ [illegible] τὸ πρᾶγμα, id eſt, periurio cauſam iuſtam ſubuerſurus, vel potius iudicium obtenturus.

Κατεπόθην, ſum abſorptus. Philo de mundo. κατεπόθησαν, abſorpti ſunt. à καταπίνω.

Κατέπρησα, incendi.

Κατεπτήχεσαν, perterreri, πεφοβῆσθαι.

Κατέπτηχος, ου, ὁ, latitans, pauidus. vide Καταπτήσσω.

Κατερᾶν, verbum frequens apud Medicos, decapulare. Plinius ex vaſe in vas transfundere, deplere, Columel. quod & explere dicitur authore Donato. vide [illegible], [illegible], [illegible] κατερᾶται.

Κατεργάζομαι, μ. άσομαι, π. είργασμαι. operor, conficio, præparo, curo, exequor, efficio quod conſtitui. deſtruo, opprimo. Item concoquo. Theophraſt. libro 4. de cauſ. de lupino, [illegible] κατεργασθεῖσαι, [illegible], id eſt, [illegible], concoqui & putreſcere ad germinationem. Et conficio, id eſt, occido. Item ſupero, mihi ſubiicio. κατεργάζομαί σε, mihi rem gero, Xenoph. κατεργάζομαι μαθήσιν [illegible], mentis ſtudeo indagationi, Plato in Timæo. κατεργάζεται τὴν ὑπομονήν, parit patientiam, Iacobus in Epiſt. cap. 1. κατεργάζεται εἰς τὰ ὀφθαλμικά, excolitur ad oculorum medicamenta. diſponitur, Dioſcor. libro 1. κατεργάζεται [illegible], contuſum efficax redditur, Hermolaus: contuſum reſoluitur, Ruel. in vſum tunditur, Marcel. apud eundem libro 1. κατέργαστο [illegible], gens à Cyro ſubacta eſt, Herodot. κατείργασται θυσία, ſacrificium eſt perfectum, Euripid. κατεργάσασθαι τοὺς ἀγῶνας, certamina conſummauit, Herodot. Xenoph. [illegible] κατεργάσαιτο. Idem, εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν [illegible], ſi voles vt quiſpiam te ad cœnam vocet, id eſt, πεῖσαι. [illegible] κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον, Plutarch. in Fabio. vbi puto exponendum, hominem perſuaſionibus conciliaſſe ſibi. κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην τέχναι, artes materiam tractantes & exercentes, Plutarch. in Pericle. cum duobus Accuſ. Andocid. vt κατεργάζομαί σε ἀγαθόν. κατειργασμένος, exercitatus, Bud. in Epiſt. poſt. κατειργασμένος, confectus, profligatus, Herodot. κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίαν, qui imperium præripuerunt. Herodot. Κατεργάζομαι, interficio, φονεύω, αἱρέω, conficio. Κατεργάζεσθαι etiam vt ſimplex pro terram colere & ſubigere. vnde γῆ κατειργασμένη, terra culta & ſubacta, Plutar. lib. [illegible].

Κατεργασία, confectio, opificium, cultura, opera hominis, agitatio, ſarritio, fructuũ concoctio. κατεργασία τῆς γῆς, cultus & ſubactio. Theophr. 5. de Cauſis, [illegible]. Idem, [illegible]. & κατεργασία τῆς τροφῆς, concoctio, πέψις, & ἐργασία, Ariſtot. in 3. de part.

Κατεργαστέον, expugnandum eſt, enitendum.

Κατεργαστικός, vim habens conficiendi.

Κατεργαστός, ὁ, occultus, operoſus.

Κάτεργος, ὁ, cultus, id eſt, κατειργασμένος καὶ ἐξειργασμένος. vt κάτεργος χώρα, exculta regio, Theophra. libro 5. cap. 10. de cauſ. cui ἀργὸς opponitur. τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς, opus tabernaculi, cap. 30. Exodi.

Κατεργός, antiquatus.

Κατέργω, depello. idem quod κατείργω. Herodot.

Κατερεῖν, dicturum eſſe.

Κατερεθίζω, incito, irrito, Gaza de Senect. non ſemel.

Κατερείκω, contundere, [illegible]. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible], Interpr. [illegible]. inde apud Heſych. κατερεικτά, vel [illegible].

Κατερείπω, demolior, labefacto, euerto. Accuſatiuo. Herodian. τὸ δὲ τεῖχος [illegible] κατερείπετο. Et κατερηριμμένος apud Plutarchum.

Κατέρεξε, demulſit, [illegible]. Iliad. α, [illegible] κατέρεξεν, ἀκὰ κατερύξαιν: vnde fit κατερέζω.

Κατερεύγω, in Aoriſt. 2. κατήρυγον, efflo, eructo. Ariſtoph. in Veſpis. [illegible] κατήρυγεν. Interp. [illegible].

Κατερεφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, munitus, tectus.

Κατερέφω, tego, καταστεγάζω. Ariſtophan. in Veſpis, ὡς εὖ κατερέψασθε, quam bene opertæ eſtis, ὦ χελῶναι videlicet, id eſt, ô teſtudines. Apollon. 2. [illegible], &c. i. tegula teget.

Κατερέω, accuſo. Genit. κατερῶ σου τῷ πάππῳ, deferam te auo, ſeu ad auum, Xenoph. & cum Accuſ. κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον, eos apud magum accuſabo: prodam atque indicabo, Herod. in Thalia. Plato Epitaphio, ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς, vide ne prodas me. κατερῶ, dicam. Ariſtoph. [illegible] τἀληθῆ, dicam vobis verum. κατερεῖεν, ediſſerent, aperient, Idem.

Κατερητύω, idem quod ἐρύκω ſeu κατερύκω.

Κατερράγη, diſceſſus eſt.

Κατέρραξας, ad pauimentum impegiſti. κατέρραξάς με, alliſiſti me, in Pſalmis Dauid.

Κατέρρει, defluebat.

Κατερρηγμένος, fragilis.

Κατερρινημένον, limatum, expolitum à ῥινῶ. vſus eſt Ariſtoph. in Ranis, [illegible], nam ῥίνη, eſt lima, [illegible], & [illegible] etiam exponitur quia [illegible] quãquam ſunt qui ibi legant κατερρινισμένον tanquam à κατερρινίζομαι idem ſignificãte apud Heſych. perperã legit. κατερρινημένως expoſ. [illegible] pro κατερρινημένως.

Κατερρινημένον [illegible], Heſyc.

Κατερρυηκώς, qui defluxit.

Κατερρωγότες ἀσκοί, rupti vtres, cap. 10. Ioſue.

Κατερρωμένος, conſtipatus, firmus factus.

Κατερυθραίνω, tingo colore rubro.

Κατερύκω, inhibeo, detineo, prohibeo. Accuſ. Odyſſ. ο, ὅς [illegible] κατερύκει, qui abire parantem remoratur. Heſiod. [illegible], vinculo coercet.

Κατερύω, καθέλκω, traho, deduco, Odyſſ. ξ, [illegible].

Κατέρχομαι, deſcendo, redeo vt exul, & poſt liminio accedo. Depon. [illegible] κατέρχομαι, vt refert Gell. Æſchin. pro [illegible], ſuperuenio, deuenio.

Κατεσάπη, putridus intabuit.

Κατεσθίω, vel κατέσθω, deuoro, abſumo, depaſcor. Ariſtoph. [illegible] κατήσθιεν, omnibus veſcebatur.

Κατεσκελετευμένος, η, ον, attonitus, attenuatus.

Κατεσκλήκει, morbo vel fame contabui, macrui.

Κατεσπουδασμένος, η, ον, accuratus.

Κατεσπουδασμένως, feſtinató.

Κατεσπουδασμένον, ambitioſum, ingenti ſtudio factum, enixum & affectatum.

Κατέσσευε, impulit.

Κατέσταθεν, pro κατεστάθησαν. Heſiod. [illegible], hi tunc Titanibus oppoſiti ſunt in prælio.

Κατεστέαται, conſtituti ſunt, Herodot. Ionicè pro κατεστᾶσι à themat. act. καθίστημι, ſeu κατιστάω.

Κατεστεμμένος, coronatus.

Κατεστεναγμένα χάριτα, dona cum ſuſpirio data, Budæ. Commentar.

Κατεστεώς, ſiue κατεστεώς. Ionic. pro καθεστώς, conſtitutus, verſatus. κατεστεῶσαι φυλακαί, diſpoſitæ excubiæ. κατεστεῶτες ἐν δείματι, metu attoniti.

Κατέστη, aſtitit, adfuit. κατέστη ὁ θόρυβος, reſedit tumultus. κατέστη [illegible], nobis in melius recidit. Et κατέστη, καὶ καθέστηκε καὶ καθέστηκεν pro νενόμισται, in more poſitum eſt, moribus receptum eſt. vide Καθίστημι.

Κατέστην εἰς λόγους σοι, collocutus ſum tecum. κατέστην εἰς ἀπολογίαν, defenſionem dixi, Bud. Com.

Κατεστέφθη, (apud Heſych. ſi modo codex mendo caret) [illegible].

Κατεστιγμένα, punctis diſtincta, [illegible].

Κατεστόρεσαν, ſtrauerunt.

Κατεστραμμένος λόγος, Ariſtot. contorta oratio, Cicer.

Κατεστραμμένως, aduerſè.

Κατέστρωτο, i. [illegible].

Κατεστρώθησαν, proſtrati ſunt.

Κατεστράφαται, ſubacti ſunt, Herodotus. Ionicè pro κατεστραμμένοι εἰσί.

Κατεστρώθησαν, proſtrati ſunt, κατεστορέσθησαν.

Κατεστυγημένος, inuiſus, formidatus, exoſus, μεμισημένος. apud Heſych. ſcriptum κατεστυγημένος, τὸ μεμισημένος.

Κατέστυξαν, timuerunt. oderunt: [illegible].

Κατεσφραγίσθη, [illegible].

Κατεσφαγμένην, [illegible].

Κατεχαιολόγος, antiquarius.

Κατέχεν, tenebat, Heſiod. in Theog.

Κατεῖχε, compeſcuit.

Κατέχομαι, i. κατέχεσθαι, verbum peculiare iis eſt, qui tanquam alieno feruntur arbitrio: vt qui in dei alicuius redacti ſunt poteſtatem, qui illos pro ſua poteſtate moderatur poſſidétque, & agit quocunque lubet. Dat. iungitur, vt ἀπὸ θεοῦ κατέχομαι Luciano.

Κατεχόμενος, detentus, correptus.

Κατέπεσε, incidit.

Κατέτος, quotannis, in ſingulos annos, q. annuatim. τὸ κατ' ἔτος, annuus, Bud. in Epiſt. poſt.

Κάτευγμα, ατος, τό, imprecatio, diræ, κατάρα, εὐχή. Suid. Heſyc. quoque affert κατευγμάτων pro κατάρων, & κατευξάμενοι pro κατὰ … Item res, vota, vel donum votiuum, Sophocl. in OEdipo.

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, & beatum puto. Accuſat.

Κατευημερέω, vt εὐημερέω, proſperè agere, authoritate pollere, cenſeri, Æſchin. … Baſil. … mendacio præualente veritati, & magis populari effecto, vel fauorabiliori.

Κατευθικτεῖν, tangere. κατευθικτήσας, Suidæ eſt ἐπιτυχών, aſſecutus.

Κατευθύ, rectum.

Κατευθυντήρ, ῆρος, ὁ, amuſſis & linea Gellio. ὁ στάθμη. Inter. Hom. lib. o, Iliad. στάθμη, inquit, ὄργανον τεκτονικόν, ὁ καὶ κατευθυντηρία λεγόμενος … ξύλον, &c.

Κατευθύνω, dirigo, vt κατευθύνει τὸ σκάφος. Item adminiſtro, moderor. κατευθύνει … διαβήματα, Nazanz. in Orat. κατευθῦναι τὰ πράγματα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος, ad finem optimum præſentia dirigere, Plutarch. in Camillo. Conſtruitur etiam cum Accuſat. & Genit. & ſignificat mulcto. Plato de Leg. … χιλίαις, cum Cenſor mulctet mille drachmis, ſi quidem primum cenſum cenſus eſt, vel primario cenſu. Et Pollux ex Platone κατευθύνειν exponit τὸ καταδικάζειν. οἱ κατευθύνοντες, recti, iuſti, paſſim apud 70. interpretes.

Κατευκτικὸν dici … author. Heſych.

Κατευλογέω, prædico, extollo, commendo. Plutarc. in …

Κατευλογοῦντες, laudantes, prædicantes.

Κατευμαρίζειν, verbis aliquid leuare. … complano. Suid.

Κατευμεγεθεῖν, ſuperare, dominari. Genit. Suid. expon. καταδυναστεύειν. Heſyc. …

Κατευνάζομαι, μ. ασθήσομαι, accumbo, dormio, plicor. Depon. abſol. Hom. Iliad. γ, … κατευνασθεῖσαι, cubuerunt.

Κατευνάζω, ſopio, conſopio, ſoporo, ſedo. libro tertio, Epigram. … id eſt, meos labores non repreſſit.

Κατευναστής, οῦ, ὁ, cubicularius, Plutarc. in Othone, qui ſponſam ducit dormitum, qui delicias recenſet. Idem in Alexandro. …

Κατευνάω, μ. ήσω, π. ηκα, facio dormire.

Κατευξάμενος, ὁ, qui peregit preces.

Κατευοδοῖ … proſperè ſuccedit iter noſtrum quod inimus, Iudic. cap. 18. pro quibus quædam editiones habent, εἰ κατευοδοῖ ſub. ὁ θεὸς τὴν ὁδὸν ἡμῶν ſi Deus proſperat iter noſtrum.

Κατευοδόομαι, … proſperor. Depon. abſol. κατευοδωθέν, proſperum factum.

Κατευσταθέω, idem quod …

Κατευρύνομαι, dilator.

Κατευστοχέω, bene coniecto.

Κατευθετίζω, compono, Ariſtoph.

Κατευτύχησέ μοι τοῦ πράγματος, mihi hæc res ſucceſſit, Areth. in Apocal.

Κατευφημέω, laudo, fauſta acclamatione proſequor, fauoré præſto. … eo collaudato, Plutarc.

Κατευφημούμενοι, laudati.

Κατευχή, obſecratio, precatio, Plutar. in Dione, …

Κατεύχομαι, depreco, imprecor, deuoueo, inſulto, preces ago. κατεύχομαί σοι τἀγαθόν, tibi bonum opto, Eurip. … Sophocl. … i. deuoueo diris. … quum iſta imprecaris, &c. … multa & grauia aduerſus eos imprecantes, Plutar. in Numa. κατεύξασθαι, precibus interpellaſſe. … Arimanium deum precatus, vt eam daret hoſtibus mentem, Plutar. in Themiſt.

Κατευωχέομαι, epulor, veſcor, paſcor, populor.

Κατέφαγον, comedi, voraui, deuoraui, exedi. Odyſſ. … πάντα φάγωσι.

Κατέφησε, affirmauit.

Κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, corrupti mente.

Κατέφθιτο, periit.

Κατεφίλουν, oſculabantur.

Κατεφίστημι, inſurgo, aduerſum ſto. Lucas in Act. cap. 18. κατεπέστησαν τῷ Παύλῳ, inſurrexerunt in Paulum.

Κατεφρονῶ, intelligo, Gaza de Seneā.

Κατέχεσκε, poetice, pro κατεῖχε. vide Κατέχω.

Κατεχθραίνω, odio proſequor, inimicor. Cic.

Κατεχμάζοντες, Heſych. eſt κατέχοντες, detinens, retinens.

Κατέχομαι, pareo, me teneo, … vide Συνέχομαι. Plato in Ione, … Alibi κατέχεται. … Ibid. … κατεχόμενα, conuenientia, Plato de Leg. κατεχόμενος, deprehenſus, …, Ibidem.

Κατέχω, occupo, id eſt, poſſideo, magnopere aliquid teneo, acquiro, ſuſtineo, κωλύω, cohibeo, inualeſco, implico curis, cuſtodio, amplector, incumbo, & decumbo, & ſido, hoc eſt, ἐφεδρεύω, ἐφίσταμαι. Theophraſt. primo de Cauſis, … Idem libro 6. cap. 25. … (niſi legēd. …, pro quo habet, Ariſtot. Problemat. Segm. 12. Quæſt. 2. … , id eſt, decubuerit) … &c. quod etiam confirmat Plinius lib. 12. cap. 24. lib. 17. cap. 5. libro 21. cap. 7. libro 24. capite 13. κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν expon. ſuſtinere impreſſionem hoſtium apud Polyb. κατέχειν τὴν διάνοιαν, … pro continere, ſeu prohibere. & κατέχειν ἑαυτὸν apud Herod. ſe continere, ſibi temperare. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas dixit Cebes Theb. Plato 2. de Republ. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν, regimen occupaſſe. Idem in Epiſtol. πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε, bellum vos diſtringebat, impediebat, remorabatur. Idem ibidem, κατέχει κίνδυνος Σικελίαν, periculum tenet Siciliam, id eſt, venit in periculum. κατέχω ναῦς, applico naues. κατέχω τὰ πράγματα, rem conficio, rerum potior. … bene habebit, bene ſuccedet. Sophocl. κατέχει φρουραῖς, occupat & tenet præſidiis, Demoſthen. κατέχειν τὴν στρατιάν, cum exercitu præſto fuerunt. … πολὺν χρόνον, diu moratus. κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν, tendebant ad litus cap. 27. Actor. Apoſtol. κατέσχε τῆς χώρας ἐς τὸν αἰγιαλόν, tenuit oram terræ, Herodot. κατέσχεν ἐς τὴν Δῆλον, in Delum ſe contulit, Plutar. in Theſeo κατέσχε ἐς Σαλαμῖνα, ad Salaminam appulſi ſunt. κατασχόντες ἐς χωρία, locis potiti, Herodot. κατασχὼν ὁ λόγος, ſermo qui increbuit, aut inualuit, Thucyd.

Κατέχων, … κατέχων καιρός, præſens tempus, Baſil.

Κατεψηφισμένος, qui damnauit, vel qui damnatus eſt.

Κατηβολέω, linquor animo. Nicander in Alexipharm. … Interp. … Hinc apud Hippocratem καταβολὴν exponit Galenus … in morbis recurrētis acceſſionis initium.

Κατηβολή, morbi circuitus, pro καταβολή. in Κατηβολέω. καταβολή, (inquit Heſych.) ἡ τοῦ πυρετοῦ ἔφοδος καὶ ὁρμή.

Κατηγεμών, dux, Ionice pro καθηγεμών. κατηγεμόνες, ductores.

Κατηγέομαι, itidem pro καθηγέομαι, ſum dux, deduco. Datiuo. κατηγέετό σφι ἐς τοῦτο, eò illos deducebat, perducebat. … in ſuam regionem Perſis præibant, Herodot. … in agros adducebant, idem Herodo. … prouehebantur vſque ad prælium. κατηγήσατο, dux fuit, duxit, admonuit. κατηγήσασθαι, exponere, Idē. κατηγούμενος, ducens.

Κατηγορέομαι, accuſor. & aliquando accuſo. κατηγορεῖται, prædicatur. κατηγορεῖσθαι καθ' ὑποκειμένου, de ſubiecto dici. & vt multi loquuntur, prædicari. dicitur & λέγεσθαι καθ' ὑποκειμένου pro eodem apud Ariſtot. quod ſuperioris eſt generis, vt Socrates eſt homo: homo eſt Animal. Inuenitur etiam abſque Præpoſitione. Alexand. Aphrodiſ. libro 1. Problem. … κατηγορεῖται, id eſt, ſub pulſus nomine contractio dilatatióque comprehenditur. Ὁ κατηγορούμενος, accuſatus, reus. …

Κατηγορέω, μ. ήσω, π. ηκα, accuſo, obiicio: conſtruitur cum accuſat. vt κατηγορεῖ σε. & cum Accuſat. & Genitiuo, vt κατηγορεῖ σε φόνου, vel κατηγορεῖ σου φόνον: item cum duplici Genitiuo. Phalaris Megarenſ. Κατηγορεῖ δ' ἡμῶν τῆς …

μεῖζόν μου ἐστὶ τῆς αὐτῆς πολλάκις σὺ καταφρονῶ, ſtupiditatem meam condemno. κατηγορῶ σου κλοπῆς, te furti criminor, Gaza libro 4. Grammat. κατηγορῶ τῆς πονηρίας αὐτοῦ, Demoſth. καὶ ὑπὸ ἡμῶν εἰς ἀπαντῶν, ἐξ κατηγορῶ σου ἁμαρτίας. & κατηγορῶ σου τοῦτο, Ariſtoph. ſic & Demoſthen. Item arguo, coarguo, defero, inſimulo, teſtificor, imprecatione inſto, in ius voco, prædico, id eſt, palàm commemoro, ἐπιτιμῶ, iudico, λέγω, nomine & appellatione ſignifico, idque cum Accuſatiuo. κατηγορεῖς σε, de te obloquor, Plato in Epiſt. τὴν ἐμὴν μωρίαν κατηγόρει, Xenophon aliis exprobrabat ſtultitiam, ſeu alios accuſabat ſtultitiæ. Lucian. ἵνα μὴ πολλὰ αὐτοῦ κατηγορῇ τοῦ ἀγεννοῦς αὐτοῦ, vide ne hæc eius redarguant illiberalitatem & detegant. τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου, hac in re accuſant Ageſilaum, Plutarch. in Lycurgo, & in Publicola. τῶν ἱερέων ὁμοίως τοῦ Φαβίου κατηγορούντων, ſacerdotibus conſimiliter Fabium accuſantibus, Idem in Camillo. αὐτῶν κατηγόρησα, Ariſtoph. κατηγορεῖς τὰς δωρεάς, Demoſthen. αὐτῆς τοῦ κόσμου κατηγορεῖς, Philo de mundo. Item præ me fero. Lucian. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, id eſt, ineptiam multam præ ſe ferentes. Hoc verbum non capit incrementum. Plato in Apolog. Socrat. κατηγόρουν ἐμοῦ οὐδὲν ἀληθές, de nullo vero crimine me accuſabant. Idem ibidem, κατηγόρησαν πολλοὶ καὶ πολὺν ἤδη χρόνον κατηγοροῦντες. Ibidem cum Præpoſitione περὶ & Genitiuo. περὶ μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μου κατήγοροι κατηγόρουν, αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἀπολογία, de quibus me accuſabant. κατηγορῶ σου περὶ τούτου, Demoſthen. κατηγορῶ σοῦ, te accuſo, Xenoph. in Oinyſl. κατηγορῶ πρὸς σε, tibi defero, apud te accuſo, in Theſeo Plutarchus. πρὸς τοὺς δικαστάς, τῶν παίδων κατηγορεῖν, apud Brutum patrem filios accuſare, Idem in Publicola. Κατηγορεῖν, pro indicare, arguere, Demoſt. ἔστι τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι τὸ πρᾶγμα κατεσκεύασται, hoc eſt autem quod ſignificat & plane demonſtrat, quod omne hoc negotium ex compoſito ab ipſis ſtructum eſt. Iulianus Auguſt. de melle, χλωρὸν γὰρ αὐτὸ γίνεσθαι τῆς φύσεως ἀνθεμῶδες, ὅθεν καὶ ... τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ παραίτησις κατηγορεῖ τὴν γένεσιν. αὐτὸ τοῦ πράγματος ..., indicat. Baſilius. τὸ δὲ βάδισμα ... τῆς ψυχῆς ... κατηγορεῖ, prædicat, πρεπεῖ. Seneca in eo cenſu exprobrare ſumit, obiurgare, condemnare Cicero. Philo de mundo, Θεόφραστος μέν φησι ... τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, ... ἀπατηθῆναι, qui mundum damnant ortus & interitus. vel potius, qui de mundo hoc prædicant & palàm commemorant.

Κατηγορεῖν & κατηγορεῖσθαι, verbum eſt Dialecticorum, quod prædicari vocant. Ariſtot. 7. Metaphyſic. οὕτως καθ' ἕκαστον λέγεται, ... συμβέβηκε ... τἀναντία ... κατηγορεῖν. Galenus paſſiua voce dixit, κατηγορείσθω δὲ τοῦτο τὸ ..., lib. 14. Therapeu. i. id quod vincitur, ſit adiectiuum nominis, & de eo prædicetur.

Κατηγόρητος, reprehenſione non carens.

Κατηγόρημα, τος, τό, accuſatio, cui opponitur ἀπολόγημα, excuſatio, Plato 7. Leg. vide ſupra. Κατηγόρημα item, vt vocant, prædicatum, τὸ κατηγορούμενον περί τινος, quod de quodam dicitur. Cicero Tuſcul. 4. Sit libido earum rerum quæ dicuntur de quodam, aut quibuſdam, quæ κατηγορήματα Dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Suid. κατηγόρημά ἐστι, τὸ κατά τινος ἀγορευόμενον. ἢ πρᾶγμα συντακτὸν περί τινος, ὥς φησι. Vide Laertium in Zenone & Gazâ lib. 4. Gramm. Κατηγορία verò apud Philoſophos ... πλείω λέγεται καὶ ζητεῖται, ... ἐπὶ πλεῖον δὲ ... vocant autem ἐπὶ πλεῖον ὅτι καθολικώτερα κατηγοροῦνται τῶν μερικωτέρων, cum quæ magis vniuerſalia de his quæ magis particularia dicuntur, ſunt autem καθολικώτερα, τὰ ἐπάνω, μερικώτερα δὲ, τὰ ὑποκάτω. Eſtque κατηγορία velut προσηγορία & appellatio dicta ſimpliciter. Categoriæ decē ſunt generalia ſummaque genera ad quæ vox omnis ſimplex refertur, οὐσία, ποσόν, ποιόν, πρός τι, πού, πότε, κεῖσθαι, ποιεῖν, πάσχειν, ἔχειν. horum ſubſtantia, id eſt, οὐσία, ἐπὶ ὑποκειμένου, reliquæ nouem ſunt in ſubiecto, quod ὑποκείμενον appellatur. Vide Σύμβαμα.

Κατηγορημένα, τά, obiecta crimini. Plato in Apolog. Socrat. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, æquum eſt vt ad priora mihi obiecta crimina reſpondeam.

Κατηγορητέος ἐστί, accuſandus ipſe eſt. Plutar. in Galba.

Κατηγορία, ας, ἡ, prædicamentum, accuſatio, ἔλεγξις, διαβολή, αἰτία, κρίσις, ψόγος, crimen, reprehenſio, λοιδορία: eſt autem de hoſtibus qui affecerunt iniuria: μέμψις de amicis non functis officio, Thucydid. κατηγορία μου, mei delatio, Demoſthen. ψηφισθείσης κατηγορίας, conſtituta accuſatione, quum accuſatio fieret, Plutarchus in Publicola. κατηγορίαν ἔχω, accuſor, reprehendor. κατηγορίαν τινός, crimen obiicio. τῆς Ἀμφισσέων, accuſationes Amphiſſeuntium, i. aduerſus eos. Æſchines. vide Κατηγόρησις.

Κατηγορικὴ πρότασις & ἀποφατικὴ Martiano Capellæ in lib. Dialectico, dedicatiua propoſitio: cui abdicatiuam, i. ἀποφατικὴν, & negatiuam opponit. Dedicare autem pro indicare & arguere τὸ κατηγορεῖν ſumitur. Lucret. lib. 1. At contrà grauius plus in ſe corporum ineſſe Dedicat, & multo vacuum minus intus habere.

Κατηγορικός, delator.

Κατήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, accuſator, actor, petitor. Plato in Epiſt. πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολήν, mittite epiſtolam, quæ deferat querimoniam.

Κατῄει, deſcendebat, Thucyd. κατῄειμεν, deſcendimus. κατῄεσαν, deſcendebant ſeu deſcenderunt, redierunt, Plutarc. in Camil. ἐπὶ ναῦς κατῄεσαν. Apollon. 2.

Κατηθλημένος, exercitatus.

Κατήκει, par eſt, pertinet. κατήκει ἐς Σάμον, ad Samum pertinet, Herodot. pro καθήκει.

Κατῆκαν, demiſerunt. Ionicé. pro καθῆκαν.

Κατήκοος, ου, ὁ, obediens, dicto audiens, morem gerens, auditor, auſcultator, obſequens, ὁ πειθαρχικὸς καὶ ἀπειθής. Pauſan. in Atticis, ὅτι ἐθελοντὴς κατήκοοι. Κατήκοος τῇ πόλει, Plato 7. de Leg. Damaſc. τῷ δὲ γεγονότι λόγῳ καὶ ἐπιτακτικῷ, διαφέρεται εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν. Plutarch. in Fabio, καὶ τοῦ φρονοῦντος κατήκοον πόλιν, ciuitatem conſilio prudentis obtemperantem. ἴσω κατήκοος, in Epigram. ſis attentus audi. κατήκοός σοι εἰμι, ſum tibi ſubiectus, Herodotus.

Κατήκω, deuenio, habito, pertingo, Herodot. κατήκω ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingo, Idem. ἐπὶ κατήκοντι πρήγμασι, ob ſtatum rerum præſentium, idem Herodot. ἐπὶ κατήκει ποιεῖν πρήγματα τάδε πρήσσειν, ad rem tranſigendam hoc agendum eſſe, Herodot. κατήκοντες ἐπὶ δουλοσύνην, in ſeruitutem redacti ſunt, Idem. κατῆκε ἐς πέλαγος, in pelagus demiſit, deiecit, Idem.

Κατηλέηντο, Heſych. affert pro φροντίδας ἐποιοῦντο.

Κατηλέητος, ὁ, propitius, ἵλεως, Heſych.

Κατῆλιψ, ιπος, vel ιφος, ἡ, ſcala, tabulatum, trabs tectum ſuſtinens. Heſych. μεσόδμη, μεσότοιχος, ὅπου ἡ ὑπὸ τινος βαστάζεται τὸ ἔρεισμα, ἱκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ. Ariſtoph. in Ranis, ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναβάς, interp. μεσόδμην, ὁ ἀλλ' ἱκρίωμα exponit.

Κατημέλησε, neglexit, prætermiſit.

Κατηναρον, iugularunt.

Κατήλυθον, κατῆλθον, κατῆλθον, deſcendi.

Κατήλυς, decliuis, deſcendens. Nonnus, ἄστεος ἀγχιτόρμον κατήλυδα πέζαν ὁδεύων, in vrbem deſcendens. Idem cap. 8. καταλυδίς ...

Κατήλυσις, ιος, ἡ, & Κατήλυσις, ιος, ἡ, deſcenſus, profectio, in Epigr. ἐς αἰδὴν ἰδίαν κατήλυσιν. eſt etiam κάθοδος, & ἐπάνοδος, acceſſus. Apollon. Argonaut. lib. 4. ἐς τόσα ... κατηλυσίῃ ... Aratus, κατηλυσίην ...

Κατημαξευμένα, vulgaria, trita, conculcata.

Κατῆμαρ, quotidie.

Κατημυνός, ὁ, obediens, obſecundans, κατήκοος.

Κατήμενος, ſedens, conſidens. ἐκ μέσου κατήμενοι, è medio cedentes, Herodotus.

Κατηναλωκώς, qui abſumpſit.

Κατηναρισμένη, occiſa, perdita, ſpoliata.

Κατήνεγκα ψῆφον, ſententiam detuli, cap. 26. Act. Apoſt. κατήνεγκε, demiſit, intulit, ademit, abſtulit.

Κατηνέμιος, ventis obnoxius.

Κατηνέχθη, delatus eſt, cecidit. κατηνέχθησαν ἐπὶ τὴν γῆν, terram tenuerunt.

Κατήορος, dependens, demiſſus. vt ἐπήορος, ſublimis. Apoll. 2. λαιφέων πλάγματα κατήορα. Et lib. 7. Epigr. κατήορα βόστρυχα ..., pendentes & demiſſos crines abſcondis.

Κατηπιάω, mitigo, placo, ſedo.

Κατηπιόωντο, mitigati ſunt, κατεπραΰνοντο.

Κατηραμένος, maledictus. Matth. cap. 25.

Κατηράσω, execratus es.

Κατηρειμμένος, lapſus, flexus. πεπτωκὼς, καμπτόμενος, Heſych.

Κατηρείφθην, euerſus ſum & dirutus.

Κατηρεμέω, μῶ, τὸ ... , ſedo, Accuſ.

Κατηρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, tectus, altus, adumbratus, qui fronte eſt triſti, σκυθρωπός, ater, βαθύς. vnde κατηρεφὲς σπέος. Odyſſ. ε, id eſt, ὑψηλόν, ἐσκεπασμένον καὶ κατασκιασμένον, &c. κατηρεφὲς ἄντρον, tectum antrum & abditum, antrum opacum, ἄντρον σκιερόν, κατασκιασμένον καὶ καλυπτόμενον: ſic Didymus. ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ, id eſt, σκοτεινῇ, βαθείᾳ, Sophocles, κατηρεφεῖς δόμοι, tectæ ædes, Euripid. Heſych. ait κατηρεφὴς, κατεσκεπασμένος, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ... .

Κατήρης, ſublimis, pendens. κατήρει πίτυρῳ, remigio, Eurip. Heſych. exp. κατήρει κρεμαμένην.

Κατηρτισμένος, perfectus.

Κατηρτυμένης φρενὸς, mentis ſtabilis & compoſitæ, vt vult Budæ. κατηρτυμένης.

Κατηρεφεῖς ἄμπελοι, vites vuis grauatæ, & ſeſe demittentes, præ pondere αἱ βεβριθυῖαι καὶ κατανεύουσαι ἄμπελοι. ita autem vocat (inquit) τὰς χθονὸς ἀμπέλους τραφέντας ἐν ... , Heſych.

Κατή-

Κατήρωτο,idem aſſert pro κακουμένοις καὶ κατηχούμενοι.

Κατώτιον,Hecates ſtatua, ὑπὸ τὰς ἀγάλμα, τὸ ὑπὸ κάτωθεν,interp.Ariſtophan.in Veſ.ſed ſcrib.ἐγκάτιον.

Κατωχυρωσάμην,roborabam.

Κατήφεια,ας,ἡ,λύπη,σκυθρωπότης,triſtitia cum vultus demiſſione, vultuoſa triſtitia,id eſt,pudor cũ mœrore. ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων,alios mœſtitia & ſilentium habebat , Plutarchus in Publicola. Homerus Iliados γ, Δυσμενέσιν μὲν χάρμα κατηφείην δέ σοι αὐτῷ,i.αἰσχύνην, ὄνειδος. οἱ γὰρ αἰσχυνόμενοι κατηφεῖς εἰσι.

Κατηφέω,vel

Κατηφιάω,ῶ,ήσω,ω,κα,cado animo, triſtor . mœſto vultu & demiſſo cogito.Apollonius ſecundo Argonautic.τοὶ γὰρ κατηφιόωντες ἀκήν ἔσαν.κατηφεῖν & κατηφιᾶν pro eodem Ariſtoteles in 8. hiſtor.Animal.κατηφεῖ δὲ καὶ πρὶν λυσσῆσαι,loquẽs de equo lymphato. Cæſ. ſed triſtes capite demiſſo terram intueri.

Κατηφής,έος,ὁ καὶ ἡ,ſubtriſtis,σκυθρωπός,præ verecundia ſupercilia & vultum demittens.Plutarchus, ἦν μάλα κατηφὴς καὶ δυσθυμούμενος. Ariſtoteles in ſexto Animal de equabus equientibus, διαφαίνονται τῷ ὄμματι μᾶλλον,καὶ γίνονται κατηφέστεραι.

Κατηφιόω, pro κατηφιάω,Apollonius primo Argonautic.κατηφιόωντι ἐοικώς, triſtanti ſimilis.Plutarchus,αἰτῶ γὰρ τὸν βασιλέα συνδιῆγεν τὴν τῶν κατὰ πυλῶνα ἐν ἀθυμίᾳ, ὥσπερ ὀλιγώρως,καὶ κατηφιάσαντα,σκυθρωπόν,mœſto vultu & demiſſo cogitantem.

Κατηφόνες,ignaui,morte digni.Suid.Heſych.ſunt κατάισχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες.

Κατηφών,όνος,ὁ,morte & cæde dignus,ἄξιος κατακοπῆναι. Iliados ω, Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες. Suid.τυχὼν,αναχωρῶν.

Κατηχέω,ῶ,ήσω,ω,κα,erudio,initio,voce erudio:ab ἠχεῖν , quod eſt ſonare voce.qui eum docet is quaſi inſonat rem eius auribus quem docere vult.κατηχοῦσι μύθοις,Lucianus de Poetis, id eſt,fabulis perſonant , ſeu fabulis initiant lectorem. Priſcis Theologis apud Ægyptios mos erat , vt myſteria voce tantùm veluti per manus poſteris relinquerent. Apud Chriſtianos , qui Baptiſmatis erant candidati,vt viua voce tradebantur fidei Chriſtianæ myſteria ſine ſcriptis : quod Paulus & Lucas κατηχεῖν vocant:vnde qui docebantur, catechumeni vocabantur:qui docebant,catechiſtæ. tamen in Apoſtol. Actis ſemel Lucas vſus eſt hoc verbo κατηχεῖσθαι ſimpliciter pro auditum eſt.κατηχήθησαν περὶ σοῦ,audierunt de te,c.21.Act.Apoſt.Hinc κατηχοῦντες τόποι.infrà.

Κατηχημα,ſonitus,Bud.in epiſt.poſt.

Κατηχής,ὁ,καὶ ἡ,ἔς,reſonans.

Κατήχησις,εως,ἡ,inſtructio,catecheſis dicitur.

Κατηχητικὸς,ή,ὸν,q.inſtructiuus.

Κατηχητὴς,qui viua voce prima elementa religionis tradit,& initiat.

Κατηχηταὶ,qui inſtituuntur,qui initiantur,Areopag.

Κατηχημένος,&

Κατηχούμενος,ὁ διδασκόμενος,Participium eſt ab eo verbo vnde dicti ſunt catechumeni,ait Eraſm.in illud , κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου,capite decimonono Actorum Apoſtolorum inſtitutus in via Domini,de Apollo,qui vtcunque initiatus erat baptiſmo Ioannis.κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου,inſtitutus ex lege,id eſt,eruditus ſiue initiatus,Paulus capite ſecundo ad Roman. quod videtur eſſe dictum à voce qua olim myſteria tradebãtur , quæ netas erat literis committere. vide Budæum in epiſt.ad Eraſm. quæ incipit,Dici non poteſt.Quòd οἱ κατηχούμενοι & οἱ ἀκροώμενοι, id eſt, auditores, Tertullian. ſint diuiſi, apparet ex canone decimoquarto concilij Niceni, & decimotertio canone concilij Neocæſarienſis. De precibus eorum habetur canone decimonono,concilij Laodicenſis. περὶ τῶν κατηχουμένων habetur canone vltimo concilij Conſtantinopolitani.vide προκατηχούμενοι.

Κατηχίζω,inſtituo,admoneo.Catechizare ab Eraſm. exponitur, c.6.Paul.ad Galatás.

Κατηχητὸς,ή,ὸν,idem quod κατηχητικός.

Κατηχοῦντες τόποι.Vitruuius libro quinto,capite octauo, ſunt enim nonnulli loci naturaliter impediẽntes vocis motus , vti diſſonantes, qui Græcè dicuntur κατηχοῦντες:circumſonantes qui apud eos nominãtur περιηχοῦντες.Item reſonantes,qui dicuntur ἀντηχοῦντες,conſonantéſque , quos appellant συνηχοῦντες.Diſſonantes ſunt,in quibus vox prima, quum eſt elata in altitudinem , offenſa ſuperioribus corporibus,repulſúque reſiliens in imum , opprimit inſequentis vocis elationem.Circumſonantes autem ſunt , in quibus circumuagando coacta vox ſe ſoluens in medio ſine extremis caſibus ſonans,ibi extinguitur,incerta verborum ſignificatione.Reſonantes verò,in quibus,cum in ſolido tactu percuſſa reſiliat imagines exprimendo , nouiſſimos caſus duplices faciunt auditu. Item conſonantes ſunt , in quibus ab imis auxiliata cum incremento ſcandens, ingreditur ad aures diſcreta verborum claritate.Hæc ſemel & ſimul,ne ſæpius inculcanda.

Κάτθανε,mortuus eſt,pro κατέθανε.& κατθανεῖν apud Sophoclẽ, pro καταθανεῖν,mori.μὴ κατθάνῃ,ne moriatur.κάτθανε,obi,morere,in Epigrammat. κατθανῇ,morieris,Euripid.vnde κατθανουμένη,moritura apud eundem,pro καταθανουμένη.

Κάτθες,pro κατάθες,ſeu κατάθου.ὑπόθετο, impone. Heſiod. item, κατθέμενος,in Epigrammat.pro καταθέμενος. Item κάτθεσαν pro κατέθεσαν,depoſuerunt.Od.τ,κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι.

Κἄτι,Attica ſynalœphe pro καὶ ἔτι,& adhuc ,ſeu & amplius, & κἄτι μάλιστα pro æquè adeo.

Κατιάπτω,lædo,corrumpo,Od.β.

Κατιᾶσι,deſcendunt,κατέρχονται:à κάτειμι.Sed καθιᾶσι,remittunt, χαλῶσι:à καθίημι.

Κατιδεῖν,perſpicere.& κατιδὼν,conſpiciens,intuens , conſpicatus, contemplatus,intuitus deorſum,qui perſpexit:à ſecundo Aoriſto κατεῖδον. Accuſat.iungitur.Ariſtophan. ἦν αἴτημα τὸ ἐμ...μένον κατίδωσι.κάτιδε,deſpice,reſpice.κατίδῃ,perſpexerit.

Κατ' ἰδίαν,ſeorſum,peculiariter,priuatim.dicitur & καθ' ἰδίαν,pro eod.κατ' ἰδίαν ἀνέβη,ſolus conſcendit. κατ' ἰδίαν ζῆν , ſeorſum, vel priuatim viuere,Plut.in Lyc.

Κατίει,demittit.

Κατιεμένη,demiſſa.

Κατιέναι,reuerti,deſcendere,à κάτειμι per μετάθεσιν inde κατιέμεν, Alexand.Aphrodiſ.libro ſecundo Problemat.ῥᾷον κλίμακα κατίμεν ἢ ἀνιέμεν,per ſcalas facilius deſcendimus quàm aſcendimus.κατίῃ,deſcenderit.

Κατιέντες,demittentes,Herodot. Κατιέναι,deſcendere.

Κατίζω,ſedeo,pono.ἱκάτισε,collocauit, Ionicè.

Κατίημι,Ion.pro καθίημι,demitto.vnde & κατιέναι pro καθιέναι demittere & κατιέντες,demittentes,κατιεμένη demiſſa Herod.

Κατιθυνέω,dirigo,moderor,modulor,in Epig.

Κατικέτευε,obſecrauit,Herodot.

Κατικετηρία,ſacrificium ob reditum,Heſyc.Ionicè pro καθικετηρία.

Κατιλλώπτειν καὶ κατιλλαίνειν , deiectis oculis irridere. ἰλλώπτειν enim in Comœdia authore Polluce, τὸ ἀποβλέπειν.καὶ κατιλλώπτειν, τὸ καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ.

Κατιλύω,μύσω,κ.υκα,infeſto limo obuoluo,Accuſ.κατιλυωθεὶς,limo obductus,Xen.in Oec.

Κατιόομαι,μ,ώσομαι,ω.ωμαι,ærugine contraho.

Κατιόω,ῶ,ώσω,ærugine vitio.In epiſtola Iacobi capite vltimo ,ὁ ἄργυρος κατίωται,argentum ærugine vitiatum eſt.

Κατίπταμαι,deuolo.Ionicè pro κατίπταμαι.

Κάτισον,colloca,ſtatue.Herodot.

Κατιστάναι,conſtituere,Ionicè. κατιστᾶσι ἐς τὰς πόλιας δημοκρατίας,in ciuitatibus ſtatum popularem conſtituit.Herodot.

Κάτιστε,ſcitis,Sophocl.pro κατίσατε à κατίσημι idem quod ἴσημι.

Κατισχναίνω,emacio,extenuo.

Κατίσχει,pro κατίσχῃ & κατίσχῃς,Hom.i.κατέχῃς.

Κατισχνὸς,ν,ὁ,qui tenui eſt valetudine.

Κατισχνόω,exſicco,attenuo,καταλεπτύνω.

Κατισχνώθη,ἐξηράνθη,ἐλεπτύνθη.

Κατίσχομαι,coerceo,teneo,i.κατέχω.Accuſ.Hom.Il.β.

Κατισχύομαι,vincor,cedo,Diodor. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας,ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι στρατιώτας,Heſych.κατισχυμένος,κατεργασμένος.

Κατισχύω,roboro,præualeo,vinco,contendo, nitor.Genitiu. vel Accuſat.Syneſius,Μὴ γὰρ δὴ καὶ τὸ γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσῃ, præualeat.κατισχύσουσιν αὐτῆς , valebunt aduerſus eam , Matthæi capite decimoſexto,κατίσχυσον αὐτὸν, robora eum , capite primo Deuteronom. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν παρέστη , in fraude circunuenientium adfuit ei,capite decimo libri Sapiẽtiæ,& capite vigeſimoſecundo Eſaiæ,μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με,ne contendatis vt me conſolemini.Lucæ c. 23.καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν,& inualeſcebant eorum voces .

Κατίσχω, detineo,ſiſto,κατέχω,coerceo.Gaza de Senect. Accuſat. κατίσχειν ἐπὶ τὴν βοῦν σκηπτὸν,bouem fulgure ici,Herodot κατίσχοιεν νῆες,ſubſiſterent naues,Thucydid.κατίσχοντες τὰς νήσους,inſulas tenent,i.appellunt,idem.

Κατιτρώσκομαι,vulneror.

Κατ' ἴχνος τῶν ποδῶν,è veſtigio. (libro 4.

Κατιωμένος, rubigine obſitus.κατιωμένοις ἥλοις,rubiginoſis, Dioſ.

Κατιὼν,όντος,delabens,decurrens.κατιοῦσα,deſcendens.κατιοῦσαι χαῖται,Homer.κατιοῦσαι πολιαὶ, cani defluentes,Ariſtophan. κατιὼν οἴκαδε,Plato epiſtola ſeptima , domum reuertens,rediens in patriam.κατιὼν μόνος σὺν ταῖς ῥάβδοις ἅμα καὶ πελέκεσι κατουλοῦν,ad cicatricem perducere ſolus deſcendens cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus,Plutarchus in Publicola. ἀνέμου κατιόντος ἐκ πελάγους, vento in pelago ſpirante,Idem in Pericle.κατιόντες,reuertentes,redeuntes.κατιούσης ἀνθρώπῳ ὕβριος,contumeliæ homini factæ,Herodot.

Κατίωται,ærugine vitiatum eſt.

Κάτοδος,regreſſus,reditus,Ionicè Herodot.

Κατοδυνάομαι,dolore conficior.

Κατοδυνάω,affligo.

Κατοδύρομαι,lugeo,deploro.Accuſat.Ianus Laſcar.κατοδύρεται ἀ-

ται,deflet Artum.καταδυρϑείς,defletus.

Κατειλυσφῆναι,ſordidatum.Heſych.κατηλυσφῆναι.

Κάτοιδα αὐτὶ τοῦ οἶδα,noui,ſcio.Soph.κάτοιδ' ὅπως λέγεις.

Κατοικός,ὁ,ἡ,vel κατοικίδιος,domeſticus,ædes habitans,κατοικίδιος.Nicander in Alexipharmach.ὄρνιθος σφεδανὸν κατοικάδος. Interp.κατοικιδίου ὄρνιθος.Alibi,ἐν νώτω σφεδανὸν κατοικάδος.

Κατοικέομαι,habito,ſum accola.κατῴκεε,habitabat,Thucydid.κατοικέονται ἐν τῇ χώρῃ,hanc regionem incolunt,Herodot.κατοικημένοισι,ſtationem habentibus,habitantibus,idem.κατοικημένος εἰς ἀγρόν,Iſocr.

Κατοικίδια,τά,Nazanzenus in Orat. vbi Bilibald. domeſticalia ſignificari videntur feſta,quæ celebrabantur ob loci alicuius inhabitationem.

Κατοικέω,ῶ,ήσω,ηκα,habito,frequento. Neutrum Accuſat.vel Datiuo cum Præpoſitione ἐν,κατοικεῖ ἐν Πελοποννήσῳ,Iſocrat. κατοικῶ παρά σοι,ſum tuus hoſpes,Thucydid.κατοικουμένη πόλις, ciuitas ſita,extructa,Plato de Legibus.& κατοικούμεναι νῆσοι,Lucianus,inſulæ quę habitantur.Κατοικεῖν,commorari,Matt.c.2. & Act.ca.2.

Κατοίκησις,habitatio,οἴκησις,Thucyd.cognatio , domicilium, ſedes,regio, locus.

Κατοικητήριον,ου,τό,habitaculum, habitatio , domicilium, Apocalyp.18.

Κατοικία habitatio,id eſt,habitandi locus,vt domus,ædes ,oppidulũ,præfectura,pagus.κατοικία πόλεως,deductio coloniæ,ſeu colonia,Strabo libro quinto,& Appianus in quarto ciuil.Nazanzen.τὴν ἄνω κατοικίαν,vocat cælum.ipſi etiam κατοικία, habitatio ſtabilis & perpetua,vt παροικία,& temporaria, qualis incolarum & inquilinorum. ἡ κατοικία , etiam κληρουχία dicitur.

Κατοικίδιος,α,ὁ,ἡ,ὁ,villaris,domus incola , qui nunquam domo diſcedit.vnde ὄρνις κατοικίδιος , villaris gallina. Alexander Aphrodiſ.libro primo Problemat.ὄρνις δὲ κατοικίδιος ὠὸν τεκοῦσα τοῖς καρφεσιν ἑαυτὴν ...., villaris gallina edito ouo circumacta ſeſe purificat feſtucis & luſtrat.dicitur etiam auis chortalis,Columel.

Κατοικίζομαι,locum ad habitandum capio,Thucyd. κατοικίσϑησαν ἐν Αἰγύπτῳ,Ægyptum incoluerunt,Herodot.οἱ κατοικιζόμενοι,qui in nouæ ciuitatis habitationem conueniunt.κατοικισμένος,habitans.κατοικισϑεὶς ἐς τόπους,incolens loca,Thucyd.κατοικισϑησόμενον, iri habitatum,idem.

Κατοικίζω,μ,ίσω,σ,ικα,habitabilem locum facio,reduco domum vel in patriam,duco in nouas ſedes,tranſcribo,coloniam deduco,ciuitatem inſtituo.κατοικίζω τὰς νήσους,colonias in inſulas deduco.κατοικίζω εἰς ἄλλην εἴκησιν τὸ δὲ ϑνητὸν,in alia ſede colloco mortalem , Plato in Timæo.ἐν Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν, Roma Cameriam habitatum deduxit,Plutarchus in Romulo.Plato ſecundo de Republic.πόλιν κατοικίσαι εἰς τοιοῦτον τόπον, condere ciuitatem in tali loco,& habitabilem facere.Idem epiſtola ſeptima,πόλεις τὰς ἐξηρημωμένας κατοικίζειν, id eſt, reſtituere & reficere.κατοικίζειν τὸν πόλεμον, bellum inducere.κατοικίζειν Σικελίαν,Siciliam colonis implere,Plato epiſtola octaua.Idem ibidem pro reducere colonos, ... εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν,ſuperiores colonos in antiquas & paternas ſedes reſtituere. τῷ κατοικίζειν opponitur ἐξοικίζειν.

Κατοίκισις,reductio domum,domicilium,in Pand.

Κατοικισμός,collocatio domicilij,Plato epiſtola ſeptima . κατοικισμὸς τῆς πόλεως , ſitus vrbis , congregatio domorum hominũmque.

Κατοικοδομεῖν,ædificare.

Κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν,Plut.tempora rerum agendarum partiri.

Κάτοικος,habitator,incola,Ariſto.2.OEc.οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι ἔφυγον,&c.i.κληροῦχοι.

Κατοικοφϑορεῖν, propriè familiam domúmque ad egeſtatem redigo,depaupero Horat.Plutarch.ἃ μᾶλλον αὐτὸν διεσπάσατο καὶ κατοικοφϑόρησε τὴν πόλιν,exhauſit & accidit res eorum.

Κατοικτείρω,miſereor.Neutr.Accuſ.κατοικτείρειν,ſuam conditionem miſerabatur,i.deplorabat,Herodot.

Κατοικτίζεσϑαι,miſericordiam implorare.

Κατοίκτισις,εως,ἡ,&

Κατοικτισμός , miſericordia , commiſeratio , Xenophon ſexto Pædiæ.

Κατοικτειρόμενος,miſerans,Herodot.

Κατοιμώζω,lugeo.

Κατοινόομαι, vino obruor.κατῳνωμένος,inebriatus,vinolentus,Plato de Leg.vt οἰνωμένος,apud Ariſtot.in Ethic. identidem.

Κάτοινος,ου,ὁ,vinoſus.

Κατοιχνεῦσαι,abſcondere.Heſych κατακρύψαι.

Κατοιόμαι,ſum arrogans,c.2.Habacuc Prophetæ.

Κατοιόμενος,de ſe arroganter ſentiens,inſolens: Heſych.verò , ὁ μετ' ἀλαζονείας πεποιϑώς,ὁ ἐν ἑαυτῷ φρονιμώτατος,ὁ ὑπερηφανευόμενος,

ἐπαρμένος.

Κατοίσειν χρήματα,pecunias ſoluturum eſſe,allaturum eſſe, Plut. in Pericle.

Κάτοισϑα,noſti,Sophocl.in Aiace.Attica 2.perſona à κάτοιδα.

Κατοίχομαι,morior,decedo,Deponens.

Κατοιχόμενοι,οἱ,manes mortui.

Κατοιωνίζομαι,augurium capio,Phalar.

Κατοκνέω, torpeo,pigreſco,cunctor,vereor.Neutr. abſolut. Iſocrat.μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσϑαι , ne te pigeat viam longã conficere.κατοκνῶ περιιδεῖν γῆν τμηϑεῖσαν , non patior terram vaſtari, Thucydid.μὴ κατοκνήσῃς μὴ ὁδοῦ μῆκος,μὴ μέτρα ϑαλάσσης,μὴ πῦρ,ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος , nec propter viæ longitudinem,nec maris ſpatia,nec ignem cuncteris,qui donum cõſequaris,Nazanzenus in Orat. Κατοκνεῖν,faſtidire,contemnere.Aratus,τῶν μηδὲν κατόκνειν,Theon, μηδὲν καταμεμφόμενος .....

Κατοκωχή,idem quod κατοχή.& κατακωχιμα,τὸ κάτοχον,ἰσχυρόν.

Κατ' ὀλίγον,ſenſim,paulatim,Lucian. κατ' ὀλίγον προϊόντες,paulum præeuntes,Thucyd.κατ' ὀλίγον ἄνϑρωποι,vix homines, ſic Naz. in Orat.

Κατολιγωρῶ,vt καταμελῶ,prorſus negligo,Polyb.

Κατολισϑάνω,delabor.κατολισϑαίνειν εἰς δάκρυα,Suid.

Κατολοφύρομαι,defleo.Depon.Accuſ.κατολοφύρομαί σε , tuam ſortem deploro,Eurip.

Κατομβρέω,ῶ,humecto,madefacio.κατομβρηϑείς,irrigatus, in Epigrammat.

Κάτομβρος , humidus, irriguus, in Epigrammat.κάτομβρος ἀήρ, aer humidus.

Κατομή,ῆς,ἡ,ſectio.

Κατόμνυμι,deiero,cum iuramento affirmo,Eurip.κατώμοσα,deiera,Ariſtophan.κατομνύμενος, iurans,Herodotus.Et voce paſſiua κατωμόσϑη.Pauſanias in primo Eliacon, ... τοῖς ἀϑληταῖς, δεῖ ... κατομόσασϑαι τομίων. & libro ſecundo, ... κατώμοσε αὐτὸν ... Apud Suidam, ... Ibid. ... κατομόσαι, ἢ ἀπομόσαι.

Κατόμοσις,εως,ἡ,admiratio.

Κατονειδίζω, vitupero,exprobro,Accuſ.

Κατονόομαι & κατονόω,vitupero,carpo,item ſperno, deſpicor, vilipendo,ἐξουδενίζω,ἐκφαυλίζω,ſic accipiendum eſt apud Herodotum libro ſecundo,in inſcriptione lateritiæ pyramidis ab Aſyche rege Ægypti conſtructæ μή με κατονοσϑῇς πρὸς τὰς λιϑίνας πυραμίδας, προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων ϑεῶν,alibi, apud eundem κατόνοντο pro contemnebant.

Κατονομάζω,denomino,dico,nuncupo. Philo de mundo, κατονομαζόμενος τοῖς πάϑεσι.&c. id eſt , qui denominatur ab affectibus,&c.Phalar.in epiſtol.τί γὰρ διαφέρει τὰ ἀνατεϑειμένα τοῖς ϑεοῖς ἀποσπάσαντας ἀπενεγκεῖν,ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς ϑεοῖς,id eſt,quid enim refert munera iam dicata, an tantum deſtinata diis auferatis ? Pro deſpondeo & deſtino , Polybius libro quinto, ... γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην. Κατονομάζω.vide in ὄνος pro ſucula.

Κατοξεῖα,peracuta,σφοδρά,ὀξεῖα,Ariſtoph.

Κάτοξυς,εος,ὁ,peracutus,vt κατοξεῖα βοή,peracutus clamor,& κάτοξυ νόσημα,apud medicos peracutus morbus.κάτοξυ,νόσημα τὸ ἄγαν ὀξύ,ὡς ..... τὸ δὲ κάτοξυ,ὡς ἀποπληξία,συνάγχη,χολέρα. .... ὀξύτατον καλεῖται.

Κατοπάζω,ſequor,ponè ſequor,à tergo ſequor. Heſiodus , ... κατοπάζει,ſic enim quidam legunt. Alij, ... ἀμφαδίην κατοπάζει,id eſt,ἀκολουϑεῖ,à tergo ſequitur,id eſt,poſt habetur.

Κατοπήιον,τό,repagulum.μοχλός.Interp.Theocr.αἱ ϑύραι ἐσφαλισμέναι τῷ μοχλῷ,τῷ καινῶς λεγομένῳ κατοπηίῳ.

Κατόπιν,poſt,retro,à tergo,quaſi poſt faciem , Genitiu. Ariſtophan.ἀκολουϑεῖ κατόπιν ἀνϑρώπου τυφλοῦ , poſt hominem cæcum ſequitur.ἱδρύσατο τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorum ſua caſtra locauit,Plutarchus in Camillo. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, poſt interrogationes,Nazanzenus in Orat. Dionyſ. Halicarnaſſ. libro octauo , τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ , ſequenti anno.Ariſtophan.in Equitibus,ἄλλος γὰρ αὖ κατόπιν ἐλϑὼν ᾐρήμην,interpr. ὄπισϑεν , ἢ μετ' αὐτὸν ὕστερον,ὕστερον. Suid. καὶ τὸ πάλιν καὶ αὐτοὺς κατόπιν τίϑεσϑαι πάντα,poſtponere. κατόπιν ἑορτῆς , poſtridie,idem εἰς ..... ἐν τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ,in ſubſequenti anno , Chryſoſtomus de officio Epiſcopi, ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ,Baſil.in epiſt.vbi videtur ſignificare in præterito tempore.τὰ κατόπιν δάκρυα,lachrymæ poſt futuræ,in epig.

Κατόπισϑε , &

Κατόπισϑεν , pòſt,ponè , à tergo, Genitiuo. aliquando ſine caſu. Plato ſecundo de Republic. γένος κατόπισϑε λείπεσϑαι , in poſterum ſuperſtites manere.Aratus , αὐτὰς μὲν κατόπισϑεν ἑλίκης κυνοσουρίδος ἄρκτου , Namque ipſum ad tergum Cynoſuræ vertitur Arcti.

Κάτοπτα,τά,conſpicua.

Κατοπτάω, exuro, cremo, torreo, inaſſo, decoquo. Ariſtoteles lib. περὶ ἀκουστῶν, τὰς φωνὰς τοιαύτας ἀναφέρεσθαι, καὶ τὰ κατοπτώμενα τῶν κεράτων.

Κατοπτεύειν, aſpicere, oculis luſtrare, ἀφορμάσθαι, Suidas. ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τὴν γῆν ἐκλαμπούσας ὁρῶντες τὰ ἔργα κατοπτεύοντες. Ariſtoteles de mundo, τὰ ἔργα ἑαυτῶν χερσὶν κατοπτεύομαι. ſic Alexander Aphrodiſ. Sophocl. καὶ μὴ σὲ ἐχθροὶ τοῦ κατοπτεύσαντος πυρὸς μυθαινοιεν, id eſt, viſus. κατοπτεύειν τὰ ἅγια, ſancta contemplari, Nazan. in Orat.

Κατόπτης, ου, ὁ, ſpeculator, explorator, ſpectator, ἐπισκοπός, κατάσκοπος, Herodot.

Κάτοπτον, manifeſtum, è conſpectu, è regione.

Κατοπτὸς, ὁ ἡ ὁ, decoctus, πέττω ὀπτὸς, id eſt, pertoſtus, Dioſcorides libro primo.

Κατοπτρίζω, κατοπτρίζομαι, ad ſpeculum me aſſingo & compono, in ſpeculo repræſento ac refero. Plutarchus κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν, id eſt, imaginem Iridis reddens: in quo ſignificatu imaginare dicitur. Gellius libro decimoquinto, vt ſpeculum in loco certo poſitum nihil imaginat, aliorſum tráſlatum facit imagines. Κατοπτρίζεσθαι vero eſt imaginari, ἐν ἐσόπτρῳ φαντάζεσθαι, ὁρᾶν. Propriè tamen κατοπτρίζομαι in ſpeculo intueor: & ἐν τῷ ἐσόπτρῳ θεᾶσθαι, contemplor, miror. Apoſtolus 2. ad Cor. 3. ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν κυρίου κατοπτριζόμενοι.

Κατοπτρικὸς, ὁ, ὁ, perſpicax, ſpecularis.

Κατοπτρικὴ, pars optices, quæ reflexiones deprehendit.

Κατοπτρικῶς, ſpeculari ratione.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, ſpeculum. Ariſtoph. ὑφ' κατόπτρων λειότης, Plat. Timæo, ſpeculorum leuitas Cic.

Κατορέων, Ionicè pro καθορῶν, κατιδὼν, deſpiciens, proſpiciens, Herodot.

Κατορρωδεῖν, ἀπομαραίνειν, deflorere, vigorem amittere, & κατοργανοῦν, Heſych. exp. ποιμαινόμενος.

Κατοργιάζειν, orgiis initiare vel alligare. Datiuo & Accuſatiuo iungitur, κατοργιάζει τοῖς θεοῖς τὸν ἄνθρωπον. κατοργιάζω τὴν ψυχὴν, ad ſacra ſuſcipienda mentem præparo. κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, expiationibus vrbem ad myſteria religionémque inſtituens, Plutarchus in Solone. κατωργιασμένος, initiatus, conſecratus, deuotus. Idem in libro εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, Οὐδαμοῦ μηδὲ ἐκεῖνο τὸν ἄνδρα τὸν πολιτικὸν ἱερὸν ἐξάρχειν ὄντα καὶ σεμνότατον, ἀφιέναι τὰς τοῦ πλήθους καὶ ἀγορᾶς τιμὰς αὐτοῖς, ἐκπεπληγμένους κατωργιασμένοις αὐτοῖς.

Κατορθόω, μ. ώσω, π. ωκα, erigo, inſtauro, item cum virtute ac laude aliquid facio, & ſuſcepti negotij compos euado, ex animi ſententia gero, ἐπιτυχεῖν, εὐτυχεῖν. huic opponitur σφάλλομαι, apud Ariſtophan. in Pluto. διαμαρτάνω apud Xenophontem. apud Demoſthenem, ἀποτυγχάνω. Accuſatiu. κατορθοῦσι τὰς πράξεις, Chryſoſtomus. ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, inſtaurauit altare, capite decimoquinto, libro ſecundo Paralipom. μεγάλα κατορθοῦν, Demoſthen. κατορθοῦν τοὺς ἀγῶνας, certamen pro animi ſententia gerere. κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην, id eſt, partes omnes temperantiæ implere. κατορθοῦν οὐδὲν περὶ τὴν ἐργασίαν, in opere parum proſpero vti ſucceſſu, Theophraſtus libro quarto, capite duodecimo hiſtor. plantar. κατορθωκὼς τῆς ἐπαγγελίας, compos ſuæ petitionis, Budæus in epiſtolis poſteriorib. ὁ μὴ κατορθώσας, quem ſpes fruſtrata eſt. κατορθοῦσα πόλις, felix ciuitas, Thucyd. κατορθοῦται ἡ πεῖρα, conatus recte cedit, idem. κατορθούμενα, proſperè cedentia.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, rectè factum. Cicero offic. 1. perfectum officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem commune, quod ij καθῆκον vocant & De finibus quarto. Illud enim rectum, quod κατόρθωμα dicebas, contingit ſapienti ſoli. Dixerátque libro tertio. Quæ autem nos aut recta aut rectè facta dicamus, ſi placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continent. Rurſus, ſic recta effectio κατόρθωσιν enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα. Facinus item bellicum & memorabile. Plutarch. ὡς μέγα κατόρθωμα ποιήσαντα. αὐτὸ κατώρθωμα rectius dici Phrynic. author eſt.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, correctio, recta effectio, Cic. l. 3. de Finib. profectus, Bud. in epiſt. vide κατόρθωμα.

Κατορθωτικὸς, οῦ, ὁ, ὁ μὴ ἁμαρτητικὸς, qui id quod ſuſcepit, pro animi ſententia efficere ſolet: cui opponitur Latinè offenſator. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικὸς, qui adminiſtrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus eſt, Budæus in Annotat. in epiſtol. in verbo Frugi.

Κατόριον, Heſych. ὁ κατ' ὁδὸν βωμὸς ἱδρυμένος, ara in via.

Κατορρωδέω, ῶ, trepido, metuo. Accuſ. φοβοῦμαι, δέδοικα, πτήσσω.

Κατορρωδηκὼς, ότος, ὁ, territus.

Κατορυκτὸς, defoſſus.

Κατορύττω, defodio, ſepelio, humi defodio, obruo. Accuſatiu. Xenophon, ἐν τῇ ταφῇ ζῶντας κατορύττειν ἐδίδαξεν, i. ſepelire. Ariſtoph. in Pluto, κατορυχθεὶς μετὰ τῆς γῆς κεῖται, me terra obruit. κατορύττω χρυσίον, obruo aurum, Hermog.

Κατορυχὴ, ῆς, defoſſio. defoſſus Plin. θησαυρός.

Κατορχίτης οἶνος, ὃν ἔνιοι συκίτην καλοῦσι, catorchites vinum, quod nonnulli ſyciten, id eſt, ficatum vocant, Dioſcorides libro 5. fit enim ex ficubus, ſeu caricis: nam caricæ chelidoniæ macerantur, & expreſſo inde ſucco perfunduntur vinacea, é quib. deinde hic συκίτης οἶνος elicitur.

Κατορχέομαι, exulto, ſaltando lætitiam exprimo, ſalio gaudio, καταχορεύω, ἐμπαίζω. Et exulto & triumpho, ſaltatione & tripudiis ſimulato Bacchi numine (vt Virgiliana Helena quæ Chorum ſimulans euanteis Orgia circum Ducebat Phrygias) opprimo. Lucianus, καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, Budæus ſaltationibus demulſit, & ita demitigauit, vt parere ei non recuſarent. Gregorius Genitiuo appoſuit, κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν ποικίλοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, ſpectatores multiplicibus atque efflœminatis flexibus inter ſaltandum oblectare & afficere. Et de tyrannis hoſtibus Eccleſiæ, Ἐκκλησίας ἐπιστρατεύοντες, καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, in contumeliam altarium ſaltantes, ad ſugillandam religionem orthodoxam. Alibi paſſiuè vſus eſt de Iuliani funere loquẽs, Μίμων γελοίων ἔργα αὐτῷ, καὶ τοῖς ὑπὸ τῆς σκηνῆς ἄχρι τοῦ ἐπεμπετο κατανλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, per tibiarum cantus ſaltatorumque ſpectacula elatus.

Κατόσον, quantum, Herodot. Ionicè pro καθόσον.

Κατότι, cur, idem Herodot.

Κατουδαῖος, ſubterraneus, καταγειος, νεκρὸς, Heſych.

Κατουλὰς, άδος, nox opaca & obſcura, ὀρφνὴ, Apollonio, καὶ νὺξ ὀρφναίη Homero. Apollonius Argonautic. libro quarto, Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι Νύκτ' ὀλοήν, οὐκ ἄστρα διέσχεθεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ Μήνης· οὐρανόθεν δὲ μελαμβαφὲς ἠέ τις ἄλλη Ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων. Interpr. σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς (legend. κατουλὰς, vt ſimplex οὐλὰς καλεῖται, παρὰ τὸ εἰλεῖν. vel διὰ τὸ αὐτὴν ὀλοὴν εἶναι: ac Pauſan. dictam vult quaſi κατειλοῦσαν καὶ καθείργουσαν. Citat etiam Sophocl. ἐν ναυπλίῳ, νυκτὶ κατουλάδι. Apud Suid. etiam ſcriptum κατουλὰξ. νὺξ ὀρφναίη etiam Hom.

Κατουλόω, ad cicatricem perduco, Dioſc. l. 5.

Κατουλωτικὸς, ad cicatricem perducens, Ægineta.

Κατουρίζειν, verbum eſſe tragicum vult Euſtath. pro quo κατευρισμοῦ etiam dicitur καὶ ἐπουρίζειν, ſiue ἐπουριάζειν ſecundo vento deferri. Polybius libro primo, λαβὼν δ' ἔγειρε καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρίσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Idem, ἐβδομαῖοι ὄντες δὲ νῆες ἐδόκει αὐτοῖς ἔχειν τὸ λοιπὸν πλοῦ ἔξω ἐκπεσόντες εἰς ἱστοὺς καὶ κατουρίσαντες, αὖθις ἀπεχώρησαν ἐπὶ τὴν ἱερὰν νῆσον, Bud. vela ad ventum ſecundum componens: Suid. ἱερὸν αἰθέρα κατουρισμένον.

Κατουρέω, te permingo, Ariſtoph. κατουροῦντες, mingentes.

Κατοφείλειν, debere apud Demoſt.

Κατοφρυάζεσθαί τινος, eſt ſupercilium aduerſus eum tollere, ſuperbè ipſum & cum faſtu alloqui. Gregorius, εἰς Βασίλ. ὅσοι ἐκείνου μὴ κατεφρυάζοντο, καὶ μέχρι τινὸς κατεσοβαρεύοντο. τὸ δὲ ὑπερηφάνως κατοφρυᾶσθαι, quaſi ſuperciliosè alloqui, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Laertius, Λεοντεὺς Ἐπικούρειος παντελῶς κατωφρυωμένον, μηδὲ ἐπιτηδευόμενον, παιδείας ἰδοῦσα, εἶπε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἶναι, ζηλοῦσιν. οὗτος δὲ τῷ ἀδελφῷ τὸν ἀρχὴν, τοσοῦτοι μὲν οἱ ἐχθροὶ ἀπέστησαν. Lucianus à perſona ad rem tranſtulit κατωφρυωμένους λόγους appellans verba elata & ſuperba, ductiſque & arrectis ſuperciliis prolata. Heſych. κατωφρυωμένος, μεγαλοφρονῶν.

Κατοχεὺς, terebri pars, quæ manu tenetur, manubrium.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, quaſi detentio, retenſio & poſſeſſio, in libro primo ff. de acquirendis poſſeſſionibus. Alexander Aphrodiſ. in Problemat. ὁ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὴν λυγμὸν, ſingultum ſoluit ſpiritus retentio. Eſt etiam affectio animi τῶν ἐνθουσιώντων: à κατέχομαι. Κατοχὴ etiam eſt morbus veternoſus, de quo Galen. Therapeut. libro decimotertio, apud Paulum Æginet. captus eſt περὶ κατοχῆς, ἤγουν ἐχθέντος κάρου, quod, vt ipſe inquit, γίνεται καὶ διὰ τὴν ψυχροῦ καὶ παχέος κατακρατοῦντος χυμοῦ. φρενιτίζουσι γὰρ εἰλικρινῶς ἀχωρητοῦντες. τὸ δ' αὖ φλεγματῶδες, καὶ ψυχρὸν ὡς εἴρηται καταφέρονται. ἢ δὲ σπανιωτέρα τὸ γαληνὸν κάτοχοι οὔτε φρενιτίζουσι, κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν τὸ πάθος οἱ νέοι. vide κατάληψις.

Κατοχιμαῖος, ὁ, ὁ, fanaticus, numine afflatus, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐνθουσιαστικός. vel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κατεχόμενος, δαιμονιζόμενος, ἐνθουσιαστὴς c. 25. Leuit. idem κατόχιμος.

Κατοχίτης λίθος, corſicæ lapis eſt, impoſitam manum veluti gummi retinens, inquit Plin. l. 37. c. 10.

Κάτοχος, ὁ, ὁ, numine afflatus inflatu inſtinctúque diuino animatus Cicer. vnde apud Plutarchum, ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος: & κάτοχος μεθυστικὸς, hoc eſt, eorum quæ apprehendit tenax, apud eundem. κάτοχος ἐκ θεοῦ γυνὴ, numine correpta mulier, Plutarchus in Romulo. ἐκ μουσῶν κάτοχος, Laſcar. muſarum ſtudio captus. Eſt & κάτοχος ſeu κατοχὴ, detentio occupatióque aut mentis aut corporis ſenſu motúque priuati, in ea corporis figura permanente ægro, quá

fuerit correptus,ſiue ſedeat ſiue decumbat. Vide κατοχή. κάτοχος ἢ κτῆσις καὶ βέβαιος,poſſeſſio firmata vſu,in vita Iſocr.

Κάτοχοι,etiam dicuntur prominentes partes τῆς σφονδύλης ſecundæ vertebræ quæ ἄξων vocatur,Pollux. Item κάτοχοι dicuntur lapides monumentorum,οἱ λίθοι οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι.

Κατόψιος,ον,ὁ,ἡ,apertus,patens,oculis ſubiectus. Apollonius ſecundo Argonautic. κατόψιοι ἐκ νήσοιο τρίτος Παλλάδος,è regione Palladis,Eurip.in Hippolyto.κατόψιον arduum.

Κατόψομαι,videbo,aſpiciam,perſpiciam. Accuſatiuo à καθοράω. Plato ſecundo de Legibus,τὸν δὲ κοινὸν κατόψεται. κατόψεται, ſpectabit,Herodotus. κατοψόμενος, exploraturus,inſpecturus.

Κατοψοφαγεῖν,per luxum conſumere,voraciter pulmentaria edere,& pane abſtinere. vide Ὀψοφάγος,apud Athen. κατοψοφαγοῦσι, obſoniis & exquiſitis ferculis reficiuntur.

Κάτρεπε,decline. Heſych. pro κατάτρεπε.

Κατταῦτα,Doricè,quemadmodum,in hunc modum.

Κάττα,ης,felis,Varin. καττίον ζῶον ἄγριον.

Καττίτερος,ου,ὁ,ſtannum. vnde καττιτέρινος,ſtanneus.

Καττύματα,τὰ,coria duriora,quæ à veteramentariis calceis muniendis ſubduntur,ſoleæ,impoſturæ,ſutulæ,doli,τὰ δέρματα καὶ εἰς μικρὰ τετμημένα. Dioſcorides libro ſecundo,ἀπὸ τῶν καττυμάτων τῶν παλαιῶν δερμάτων,coria ex veteri calciamento,veteres ſoleæ. vide Interpr. Ariſtophan. Καττύματα Pollux inter calceorum genera recenſens,inquit,τὰ δὲ καττύματα καλεῖται,ὡς ἐγγὺς ἢ τὸ κάττυμα. Paulo poſt addit,τὸ κάττυμα ξύλινον,τετράδακτυλον,οἱ δὲ ἱκρίας τε,τὰ ἴχνη.

Καττύς,cori praſura.

Καττύω,conſarcino,aſſuo,anguſtè coarcto,concinno,ἐντύω,Polybius:& metaphoricè συντίθημι,ſtruo,machinor. Ariſtophanes in Equitibus,Οἶδ᾽ ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ᾽ ὅθεν πάλαι καττύεται,Interp. συντίθεται καὶ ἐκ τῆς κατ᾽ ἐμοῦ. facetè verbo vtitur ὡς βυρσοδέψης ὢν τῶν ὑποδημάτων.

Κάττυμα,quod ſtruitur.

Κατυβρίσας,qui profligauit. Dat. Herodot.

Κατύπερθε,vltra,ſupra. Genit. τὸ καθύπερθε,ſuperiora,tractus vlterior. κατύπερθεν ὀλίγον,paulò ſupra. κατύπερθε γενέσθαι,vincere,ſuperiores euadere,pro καθύπερθε.

Κατυπέρτερος,ſuperior,Herodot.

Κατυπνῶσαι,obdormiſſe,cepiſſe ſomnum. κατυπνωκὼς,quieſcēs,ſomnum capiens.

Κάτω,infrà,peſſum,deorſum,infernè,ad ima,ſubter. τὸ κάτω,ima pars & inferna. ὁ κάτω,ſubiectus. & οἱ κάτω,humiles, plebeii, apud Nazanzenum, οἱ κάτω τόποι,ſitus inferioris mares. οἱ κάτω,id eſt,παράλιοι, qui inferiora ſeu maritima colunt,Thucydid. ſic viciſſim ἄνω de locis mediterraneis dicitur. ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω ἐκκρίνεται,oris & alui excrementa,Galenus libro primo ad Glaucon. κάτω interdum etiam ſignificat apud inferos,vt in Axiocho,ὅτι ἢ κάτω ἢ ἄνω σε εὐδαίμονα εἶναι δεῖ,quocirca aut apud inferos aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe.

Κατωβλέπων,fera quæ ſolo oculorum coniectu & intuitu homines perimit: à Plinio Catoblepas dicitur,qui eius naturam deſcribit libro octauo,capite vigeſimoprimo præter Athen. & Ælian. l.7.c.1.

Κατωβλεψ,qui capite eſt in terram demiſſo: ὅτι βεβλεμμένος ὡς ἐς κάτω ἀεὶ τὸ κεκλιμένος,Athen.

Κατώγειος,ὁ,ἡ,ſubterraneus.

Κατώγειον,ου,τὸ,diuerſorium. κατώγαιον,Gaza.

Κατώδυνος,ου,ὁ,ἡ,dolore affectus,triſtis. ψυχὴ κατώδυνος, qui eſt animo ægro. αὐτὴ κατώδυνος ψυχῇ,ipſa animo amaro,cap. 1. lib. 1. Reg. κατώδυνοι ψυχῇ αὐτῶν,animo concitati capite 18. Iudicum.

Κάτωθεν,ab imo,inferius,id eſt,ex inferiore loco. τὰ κάτωθεν,& τὰ κάτω,pro eodem ponit Ariſtoteles quarto Animal. Dicitur & κάτωθε Doricè,vt ἄγχοθι apud Pindarum. κάτωθεν & ἄνωθεν,apud Theophraſtum hiſtor. libro tertio,capite decimoſeptimo,i. infernè & supernè Lucret. & Plin.

Κατωθεῖν,deiicio,depello.

Κατωκάρα,aduerb. in caput,ἐπὶ κεφαλήν. κατωκάρα φυτὰ ὁ θεὸς εἰργάσατο,Philo de mundo,ſtirpes in caput merſas Deus fecit. Ariſtophan. in Acharn. εἰ δ᾽ ἐκ τοῦ ἄνω κατωκάρα ἐκκυλίσαι. Idem in Pace,κατωκάρα ἴλῖς με βουκολῶν,interp. κατωκάρως. ſic vulgò Latine In has. Euſtath. ſcribit κατώκαρα,quod videtur potius quoniam in pleriſque compoſitis,ſiue quæ ἐν ἑνὶ ſcribuntur,talis accentus ὑποβίβασμος obſeruatur.

Κατῴκησε,commigrauit.

Κατωμαδόν. Aduerbium,humeris,ἐπὶ τῶν ὤμων. κατωμαδὸν φέρεσθαι,ſuccollare. Apollonius ſecundo,ἐπὶ ὤμοιο κατωμαδίη. vnde κατωμάδιος,qui humeris fertur,ab humero pendens,libro quarto Epigrammat. πήρην δ᾽ εἶχε κατωμαδίην. Aratus,κατωμάδιοι φορέονται,ὑμενάων εἰς ὤμους,τετραμμένοι,auerſis humeris feruntur.

Κατωμίζειν,apud Hippoc. ἐπὶ τῶν ὤμων,cùm humeris adiuuatur reſtitutio luxati membri. & res ipſa Κατωμισμός. ſic dicitur autem peculiariter medicis modus reponendi humeri prolapſi quo ſuper ſummum humerum alterius qui maior ſit hominem ægrum collocant,vt ſummo illius humero æger ala ſuſpendatur.

Κατωμιστής. equus ſeſſorem ab humeris excutiens,equus ſternax Virgil. Heſych.

Κατωμοτόμην,iuraui,Herodot.

Κάτωμος,in Hippiat. de aſino admiſſario,ἔστω δὲ ὁ κάτωμος εὐμεγέθης τε ὑψαυχενίας ἔχων καὶ ἴσχυν,demiſſis armis. Ibid. Θηλείας δὲ κάτωμοι,de equis loquens.

Κατώμοσις &

Κατωμοσία,iuſiurandum,Herodot.

Κατωμοτικός,ἡ,ὁ,quaſi adiuratiuus,iurando affirmans,Ariſtoph. Interpr.

Κατώμοτον,τὸ,iuramenti genus.

Κατωνάκη,ης,ἡ,&

Κατωνάκης,ου,ὁ,veſtis ſeruilis & breuis,quæ vltra genua non pertingebat,& in inferiori parte limbum ſubſutum habebat pelliceum: vnde & nomē habet à κάτω & νάκος,quod diphtherā ſignificat. Ariſtophanis Commentar. Ἐκκλ. Κατωνάκη,inquit Heſych. ἱμάτιον ἔχει ἐπὶ τὸ κάτω μέρος νάκος προσερραμμένον: ὃ ἠνάγκαζον φορεῖν οἱ τύραννοι τοὺς ἀμφὶ αὐτοὺς ἀεὶ ἀπείργοντες παράγειν εἰς ἄστυ, ἵνα ὑπ᾽ αἰσχύνης μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ πολῖται.

Κατωνομασμένη,deſponſata,Suetonius. Polybius,ἄγων Ἀνδρόμαχον τὸν Μιθριδάτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα,παρθένον οὖσαν,γυναῖκα τοῦ βασιλεῖ κατωνομασμένην.

Κατώνοντο,contempſerunt,Accuſ. Herod.

Κατωνωμένος,vino obrutus,Plato.

Κατωπιάω,oculos in terram demitto. κατωπιᾶν,frontem demittere. Ariſtoteles libro octauo Animal. τότε συμφέρει κατώπιον,ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλῇ τις,καὶ κατωπιᾷ,id eſt,κατωφεῖ,vel κατωφιᾷ.

Κατωπός,κατωβλεψ. In Hippiatricis,Ὀφθαλμοὶ δ᾽ ἔχειν ὑπόδρωπας καὶ κατωπούς. Et alibi,κατωπὸς δὲ γίνεται καὶ κεκλιμένος,i. oculis in terram demiſſis.

Κατωραΐζομαι,glorior,ornor.

Κατωρής,pronus,deorſum vergens.

Κατώρυξ,defoſſus,ſeu in terram defoſſus: vnde κατώρυχες,Heſych. κατορυγμένοι,qua ſignificatione ab Æſchylo vſurpatur.

Κατώρυχες λίθοι,lapides fundamentis ſubſtructi,& defoſſi altius κατώρυχες ab Hom. vocari author Pollux. hos & θεμελίους λίθους dixerunt. i. τοὺς θεμελίοις ὑποδεδομένους.

Κατώρυχον,ου,τὸ,ὑπόγειον,infernum,quod ſub terram inuenitur: vnde ὑποκατώρυχα,vitium propagines Theophraſtus vocat,capite duodecimo,libro quinto de cauſis plantar. Aratus de ſtellis,κατώρυχα δινεῖται,ſubterraneæ verſantur.

Κατώτατος,ου,ὁ,infimus,extremus. τὰ κατώτατα,infima. κατωτάτω τῶν ἐσχάτων,Philo de mundo.

Κατώτερος,ου,ὁ,inferior.

Κατωτέρωθεν,ex inferiori,Theophraſtus libro tertio,capite 25. de cauſ. plant.

Κατωτίδες dicuntur teſte Heſychio: ἀφ᾽ οἱ νομεῖς ἐπὶ τῆς ὤτων φοροῦσι δέρματα,vt ſunt cuculli pellicei,quibus caput aduerſus pluuias,ventos,frigúſque muniunt.

Κατωτριχίας,κάτω τετριχωμένος,qui ima capitis parte crinitus eſt vertice autem caluo.

Κατωφαγᾶς,nomen auis quæ ἐσθίουσα τὰ σπέρματα: fortaſſe ἀπὸ τοῦ κατωφαγεῖν inquiunt,Ariſtophan. Schol. & Suid. ab ea aui Cleonymus à Comicis vocatus eſt κατωφαγᾶς,quòd ſemper [eſſet capite in terram deiecto & voraret: Latini lurconem & comedonem dicunt.

Κατωπορισμός,veſtis,commodus.

Κατωφερής,ὁ,ad ima tendens,pronus,procliuis,κατωφέρεια,κατωφορός,ὁ ἐπιρρεπής. Alexand. in Problem. διὰ τὴν κατωφερῆ ῥοπὴν ὑποφέρεται. Dicitur & ἐπὶ τῶν ὀρῶν τὰ ἀπόκρημνα ἐκκλάσεως. κατωφερὴς ῥοπὴ decliuitas.

Κατωκάρα,in præceps Virgil. κατωκάρα,Commentar. Ariſtophan. ἐν Εἰρήνῃ.

Κατωφορος,ὁ κάτω φερόμενος,deorſum tendēs,delapſus. Alex. Aphr. τὸ γὰρ βαρὺ,κατωφορον. cui contrar. ἀνωφορος.

Κατωφρυωμένος,qui ſublatis eſt ſuperciliis præ ſuperbia. Diogen. Laert. in vita Ariſtot. Ὀφθαλμίας καὶ κατωφρυωμένος.

Κατωχεύς,manubrium terebri.

Κατωχριῶσαι παρειαί,in Epig. pallore contracto in genis.

Κατωχριάω,palleſco.

Καυάζοντα Heſych. affert pro ὑποπιάζοντα.

Καυάξω,ξω,contero,frango. Heſiod. ἐπὶ νῆα καυάξαις,i. κατεάξαις & καυάξαι,συντρῖψαι.

Καυαόν,flos,ab Aeolenſib. exuſtum,aridum,calidum. Heſych.

Καυαλός,morio,fatuus.

Καύαξ,larus auis,καύηξ καυᾶξ,in Epigrammat. id eſt,auibus eius

ius nominis.

Καυαρὸς, malus, improbus, torridus.

Καύηξ, ſeu κάυης, λάρος.

Καυθμοὶ, vredo: de qua re lege Theophraſtum hiſtor. plantar. capite 17. libri 4. & 5. de cauſis, capite decimoſexto, vbi corrupte legitur ἀσαυθμοί. Item apud Plinium libro decimotertio, ca. 24.

Καυκαλίον, -ου, τὸ, vas quod vulgò *bocal* dicitur: à ſono quem edit dũ aqua confertim egreditur aere exeunte, & contrà, Alexander Aphrodiſ. Problemat. 24. libro primo καυκάλια, τὰ, caucalia, vaſa ſic dicta à ſtrepitu quem edunt quum implentur, idẽ l.2. Probl. 8.

Καυκαλὶς, herba quam in olerum cenſu annumerat Theophraſt. hiſtor. libro ſeptimo, & capite ſeptimo. Pliniuſque libro vigeſimo, capite decimoquinto. Deſcribit Dioſcorides libro 2. capite 169. vocatur etiam δαῦκος ἄγριος ab ipſo & Galen. 6. Simplic. Eſt & καυκαλὶς σμύρνα, myrrha caucalis, ſpecies myrrhę, Dioſc. l. 1.

Καυκαλίας, Heſych. authore eſt auis quædam, & herba ſimilis τῷ κορίῳ coriandro.

Καυκιάζειν, ſaltare, & quidem laſciuius: forſan eſt ſaltare καυκίδας ὑποδεδεμένον.

Καυκὶς, ίδος, ἡ, genus calceamenti muliebris. Alexis apud Athen. in tertio, Τυγχάνει μακρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν ἐγκακάττυται.

Καυκεῖα, Heſyc. eſt καυλίον cauliculus, & ἄγριον λάχανον olus ſylueſtre.

Καυλεῖν, caulescere, Theophr. l. 1. ca. 3. de cauſ. plant. καυλοῦσι, caulem emittunt.

Καυληδὸν, in modum caulis. καυληδὸν κάταγμα eſt fractura oſſis per tranſuerſum facta, fracti oſſis partes ita ſeparans, vt è directo non iaceant: vt ſcribit Galen. 6. method. & Comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Καυλίας, -ου, ὁ, ſuccus laſerpitii, ſcapaſium Gaza exponit, libro ſexto, capite tertio hiſtor. plantar. Theophraſt. caulias Plinius libro decimooctauo, capite tertio, & Gaza lib. 9. c. 1. hiſt. plan. Theophr.

Καυλικὸς, ad caulem ſpectans, Gaza cauliculacens. καυλικὴ προσφυσις, cauliculaceus appendix, Gaza libr. 3. cap. 9. hiſtor. plantar. Theophr.

Καυλῖναι. Athen. de gobiis loquens lib. ζ, οἱ δὲ χλωροὶ (καλοῦνται δὲ καυλῖναι) ...

Καυλίον, -ου, τὸ, cauliculus, ſcapus caulium, herba qua ſicut alga & muſco piſces quoſdam veſci refert Ariſtotel. libro octauo, Anim. c. 2.

Καυλόδετος, -ου, ὁ, μακρὸς καυλός.

Καυλοειδὴς, caulis ſpeciem præbens.

Καυλὸς, -οῦ, ὁ, caulis, qui & ſcapus & thyrſus dicitur Latinè, vnde thyrſiculum lactucæ dixit Sueton. in Auguſto, id eſt, καυλίδιον, cauliculus paruus Plinio. καυλὸς autem dicitur in planta, id quod ſupra terram ſimpliciter aſſurgit. Theophraſtus libro primo hiſto. plantar. quod in arbore στέλεχος, id eſt, caudex dicitur. καυλὸς τῆς κράμβης, caulis braſſicæ, Ariſtoteles libro quinto Animal. καυλοὶ κράμβης, in Epigrammat. καυλὸς τοῦ μύκητος, pediculus fungi. καυλὸς σκορόδου, Ariſtophan. Καυλὸς, itẽ pars teli, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν αὐλίσκον. Homerus Iliados ν, ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. in enſe dicitur idem quod κώπη, vt Euſtath. tradit Iliad. π, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη, ea parte qua manubrio induitur. καυλὸς etiam τοῦ αἰδοίου τὸ ... Medicis virga virilis. καυλὸς ὁ ἐν τῷ αἰδοίῳ, Ariſtoteles libro tertio Animal. Item καυλὸς, caulis quo conſtat penna auis. Ariſtoteles libro ſecundo Anima. πτερὰ δ' ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caule conſtant. nam ſic caules pennarum dixit Plin.

Καυλωδέστερος, qui caule eſt ampliore, Dioſc. l. 2.

Καυλωτὸς, -ή, -όν, caulatus, caulem habens, Athen. l. 9.

Καῦμα, -ατος, τὸ, calor, æſtus, ſolis feruor, Gaza. καύματα, aduſta, Barbarus: ambuſta, alij.

Καυματία, pileus latus ad æſtum ſolis arcendum.

Καυματίζομαι, æſtuo. ἐκαυματίσθη, exuſtus eſt, æſtu periit.

Καυματίζω, æſtu affligo, exuro, Accuſatiuo. In Apocalypſ. capite decimoſexto καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρί. Ibidem, καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, æſtuarunt, vel torrefacti ſunt, vt Mat. c. 13.

Καυματώδης, -εος, ὁ, æſtuoſus.

Καυνάκαι, εἶδος χλαίνης, σισύρα, Ariſtoph. in Veſpis.

Καυνάκιον, -ου, τὸ, ſtramentum, ſtratum.

Καυνιάζειν, ſeu καυνίζειν, ſortiri, κληροῦσθαι, Ariſtoph. in pace.

Καυνὸς, malus, amarus.

Καῦνος, ſors, κλῆρος. vnde καυνίζω, Ariſtophanis Commentar. in Pace.

Καῦρος, -ου, ὁ, mente ſurdus, ſtolidus, vel potius γαῦρος, quod ſuperbum ſignificat, ſcribat item καυρος.

Καύσανος, febris. Heſych.

Καυθμὸς, ὁ, vredo, arborum quarundam morbus.

Καυσία, -ας, ἡ, καυσίδιον, velamentum capitis nauticum: pro geſtamine regio, vide Athen. Cauſiam habeas ferrugineam dixit Plautus in Milite. Pollux, ἡ δὲ καυσία, πῖλος ... Μακεδόνων, ... σκεπαστικός.

Καύσιμος, -ου, ὁ, vri aptus, vrendus, vt καύσιμα ξύλα, καύσιμος ὕλη, i. materia ignis, i. lignum, Plat. de Leg.

Καῦσις, -εως, ἡ, vſtio Plinio & Celſo, opus quod cauterio perficitur: ſimpliciterque vſtio Caton. & crematio Cicer. καῦσις itẽ dicitur in expolitionibus ceræ Punicæ loricatio quæ igni liquefacta ſeta inducitur. de qua apud Vitruuium libro ſeptimo, capite nono. Plinium li. 33. capite 7. vide ἔγκαυσις. ardor, item adolendi modus.

Καῦσος, -ου, ὁ, dicitur & καύσων, ardor, febris ardens: tertiana eſt continua, à bile feruenti & putreſcente intra vaſa: de qua Galen. de victu in morb. acut. 4. Hippocrat. aphoriſ. 54. libro quarto & libro ſexto, aphoriſm. vigeſimoſexto, καῦσος στομάχου, æſtus ſtomachi, ardor. καυσώδης, ſiticuloſus, æſtuoſuſque. καῦσοι, ardores febrium. καῦσοι γίνονται οἱ πυρετοί, febres tranſeunt in ardores, Gaza in Problemat. Ariſtotel. ſect. prima, quæſt. 2. ſic dicitur etiam dipſas à quibuſdam vt Aet. docet, à qua ictos ob multam ſitim exuſtos perire ſcribit.

Καυσοῦσθαι, æſtuare, calore corripi.

Καυσούμενος, æſtuans. καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, ęſtuanti ſtomacho auxiliatur, Dioſcorides libro primo, καυσούμενα, æſtuantia, aduſta, στοιχεῖα καυσούμενα, 2. Pet. c. vlt.

Καυστειρὸς, -ά, -όν, ardens, pugnæ epitheton, μάχης καυστειρῆς, i. δεινῆς, καυστικῆς, διακαοῦς, Hom.

Καυστέον, vrendum eſt.

Καυστηριάζω, -άσω, -ακα, cauterio notam inuro. Paul. ad Tim. κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν.

Καυστήριον, -ου, τὸ, locus vbi inuruntur ſtigmata, & ferrum quo inuruntur Luc.

Καυστικὸς, -ή, -όν, adurens, Celſus, ardens, cauſticus. καυστικὸς πόλεμος, Budæus in epiſtolis poſteriorib. καυστικὴ δύναμις, Galenus, vis cauſtica. καυστικὰ φάρμακα, cauſtica Plin. quæ adurendi vim habent vt quę in 4. ordine calido, ſicut auripigmentum, pyrethrum, cantharides & id genus.

Καῦσις, ſpicarum exortus, Heſyc. ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων, ὥσπερ ἀφανίζεται καὶ χόρτος, quod ipſum & ἀμφίκαυσις & ἐπίκαυσις Δάμαρχος. Cratinus ἐπὶ τοῦ μαζοῦ poſuit hoc vocabulum. vocatur & Εὔσεμα & Στέφανα: hæc ille, itaque ſeges adulta & ſole adurente matureſcens fœnum itidem ſolis ardore inardeſcens, ac veluti torreſcens καῦσις dicitur ἀπὸ τοῦ κατακαίεσθαι.

Καυστὸν, -οῦ, τὸ, quod exuri poteſt, cremium Columel.

Καυστὸς, -ή, -όν, q. cremabilis, qui exuri poteſt.

Καυσώδης, ardens, καυσώδης χώρα, æſtuoſa, καυσώδεις πυρετοί. Gal. ad Glauc. τὸ καυσῶδες, ęſtus, Bud. in epiſt. poſt.

Καυσωθεὶς, ęſtuans, ſudans.

Καύσωμα, apud Hippoc. l. 1. de morb. i. πύρωσις.

Καύσων, -ωνος, ὁ, æſtus, ardor, febris æſtuans. Deſcendit à Participio, & τ in obliquis amittit, itaque ω ſeruat ob naturalẽ productionem.

Καυσάνιος νόμος, ὁ, lex incendendi, Bud. in epiſt. poſt.

Καυτηριασμένος, notatus cauterio, ſeu κεκαυτηριασμένος, Paulus prima ad Timoth. capite quarto, ἐν ὑποκρίσει κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, quibus cauterio inuſta eſt conſcientia. Adhibetur autem cauterium vitiatis partibus quæ aliam curã non recipiunt. Serui cauterio notabantur, ob id dicti στιγματίαι, i. notis compuncti Cic.

Καυτὴρ Apſyrto, & Καυτήριον, cauterium Plin. inſtrumentũ quo vſtio perficitur: vt cùm putrida vlcera candenti ferro inuruntur. Galen. ad Glaucon. Eſt item locus vbi inuruntur ſtigmata.

Καυτὴ, ſacrificium quoddam, focus. Heſych.

Καυχαλὶς, ίδος, ἡ, puſtula, φλύκταινα.

Καυχάομαι, -ῶμαι, -ήσομαι, glorior, & prædico, exulto, iacto. κομπάζω, αὐχέω, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ. Lycurgo apud Suid. ἐφ' οἷς καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται, ob quæ exultas tanquam facinus prędicabile & gloriandum, alij verecundantur. Paulus ſecunda ad Corinth. capite duodecimo, καυχᾶσθαι δὲ οὐ συμφέρει μοι, id eſt, gloriari & glorioſè loqui Ciceroni. & capite nono eiuſdem οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, ἣν ὑπὲρ ὑμῶν καυχῶμαι Μακεδόσιν, id eſt, noui enim incitationem & alacritatem animi veſtri quam prædicare, iactare, & de vobis gloriari apud Macedones ſoleo. Sequitur, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ, ne gloriatio hæc noſtra de vobis, inanis ſit. διὰ τὸ κεκαυχῆσθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, quia iactaſſet ſe eius abuſum eſſe ætate, Ariſtoteles libro quinto Politic. capite decimo, καυχώμενος εἰς τὰ ἄπειρα, qui ſibi placet veluti perceptis his quæ nullo neque modo, neque fine poſſunt includi: ſic Moſellanus apud Nazan Orat.

Καύχη, glorioſatio, καύχησις, apud Pind. vt αὖθι, αὖθαις Atticè.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloria, glorioſatio, exultatio. καύχημα ἔχω, habet quod glorietur. Paul. ad Rom.

Καυχηματίας, glorioſus, iactator.

Καύχησις, εως, ἡ, exultatio, glorioſatio. ἔχω καύχησιν, habeo vnde glorier, quod glorier.

Καφά, λιτρα, apud Lacones, cui æquiualet latinorum cupa.

Καχάζειν, ridere, cachinnari. καχάζω, καγχάζω, γελῶ.

Κάφος, Heſych. Dicitur Doricè fucus.

Καφίω, ω, ίσω, ῶ, κα, ſpiro.

Καφηρεύς, ῆος, Caphereus Eubœæ promontorium. Et appellatiuè, locus aſper, ſcopuloſus, difficilis deſcenſu: παρὰ τὸ καφεῖν, καὶ καταπονεῖσθαι αὐτοῦ ἀναβάτας, Etym.

Κάφος, ſpiritus. vnde καὶ τὸ ἀποκεκαφηκὸς πνεῦμα.

Καφάρη, vulpes, ἀλώπηξ, Suid.

Κάχαρις, imagunculа, ſeu puppa ex cera alba aut auro, puellarũ ludicrum, Heſych.

Καχάζω, Doricè in cachinnos effundor.

Καχεκτέω, valetudinarius ſum, κακῶς τὴν ἕξιν διατίθεμαι. Polyb. ὁ δὲ ἀφελὴς σεσηπὼς, ἢ χείρων καὶ ἢ τοῖς σώμασι τῇ ψυχῇ καχεκτεῖ οἱ καχεκτικοί τε τὸν ἀθλητὴν, ὅτι γὰρ τὸ δεινὸν ἐγγίζει καὶ ὅλον ἀφειδῶς αἴτιον τὸν ὅλον καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῇ ψυχῇ.

Καχέκτης, ου, ὁ, καὶ Καχεκτικός, cachectes Plinius lib. vigeſimooctauõ, capite nono tabidus, malè habitus, is cuius corpus macie cõficitur, libro ſecundo Dioſcorid. pro ſeditioſo apud Polyb. libro ſecundo in fine, ἰδιώτας καὶ καχέκτας ὄντας καὶ κακοπραγμονας, i. turbulentos, & malæ mentis.

Καχεκτικός, vt Galenus libro quarto περὶ τόπων, affectiones ad malum habitum perductas oculorum, vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν.

Καχεξία, ας, ἡ, malus corporis habitus alimenta corrumpens, Celſus libro tertio, capite vigeſimoſecundo, tranſtulit ad animũ Polybius, ὑπὸ τῆς συνεχοῦς ἐν τῇ ὕλῃ ῥᾳθυμίας καὶ καχεξίας, propter coniũctam vitæ ſocordiam, & morum deprauationem, vitioſitatémque animi.

Καχήμερος, infelix. propriè is dicitur, qui malum inauſpicatũ diem ſortitus eſt: cui opponitur καλήμερος, in Epigr.

Κάχρυα Cypriis dicuntur τὰ ἄνθη flores Heſych.

Καχλάζω, ſtrepito, παφλάζομαι, καγχάζω, ἀχῶ. immodeſtè rideo: a fluctibus ſumptum, quum τὰ κύματα φερόμενα ἐπὶ τῶν χαλίκων ψοφεῖ, & ἠχεῖ. præſertim in littore vbi fluctus agitati per lapillos ſtrepitant & reſonant. καχλάζει ἀφρόν, feruore ſpumam concito, Euripid. Apollonius ſecundo Argonauti. καχλάζοντος αὐτοῦ ὕδατος ἄχεῖ, id eſt, ubi ἦχον ἀποτελοῦντος: vbi etiã καχλάζοντος legitur. Dionyſius Poeta, ἥσυχα καχλάζοντες Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἀγλαοὶ ὕδασι tacitè ſtrepentis.

Καχλασμός, turbo.

Κάχλαν, cachlan, quidam vocant herbam βούφθαλμον, Dioſcorid. libro tertio.

Κάχλασμα, ατος, τὸ, ſtrepitus & ſonitus, quem καχλάζουσα à fluctibus agitati edunt, q. ebullitio: βράσμα, ζέσις, Euſt. Il. ψ.

Κάχληξ, ηκος, ὁ, teſtudo, item lapillus qui ab aqua agitatur, glarea Interpr. Ioſephi. καὶ χάληκα ληψόμενοι, Thucyd. li. 4. vbi Valla, effodientes ſabulum. vide χάληξ.

Κάχλος καὶ καχλιαῖος, apud Comicos ridiculus, ſtupidus à χαίνειν, quòd ſtultorum eſt ſemper ore hianti eſſe.

Καχοσφύρις, Theopr. l. 3. hiſt. plan. c. 7.

Καχρυόεντος κορωνῶν, ibid. c. 12.

Καχυπόπτευτος, ὁ, καὶ ἡ, idem ac καχύποπτος Pol. ex Platon.

Καχύποπτος, ὁ, ἡ, ſuſpectus: propriè de quo eſt mala ſuſpicio. Plato in Phæd. φυλακὰς τε καχυπόπτως φυλαττομένας διαφεύγεις. Et καχύποπτος, ſuſpicioſus, vt ille apud Virgil. omnia tuta timens, mala damnáque metuens, exiſtimans ex omni ſemper negotio ſermonéque incommoda quædam oritura. Plato libro tertio de Republic. ὁ δὲ ἀπὸ τούτου, καχύποπτος, ὁ πολλὰ ἀδικηκὼς καὶ πανοῦργος καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Ariſtot. Rhetoricorum ſecundo de moribus ſenum loquens, ἔτι δὲ καχύποπτοι εἰσι διὰ τὴν ἀπιστίαν, ἄπιστοι δὲ δι' ἐμπειρίαν. Dicitur & καχυποπτεύοντες à Platon. ſuſpectus, cui contrar. ἀνύποπτος.

Καχυπονοητος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, mala ſuſpicans, Suid.

Καχυποπτεύειν, mali quippiam ſuſpicari. αὐτὸς τι καχυποπτεύει τὰ τῆς αὐτῆς τιχνεύσεως, Ariſt. in Ranis.

ΚΑΨΑ, capſa: κίστη: & καψάκης, vel potius καμψάκης, à κάμψα. pro vaſe olei, tertio Reg. decimoſeptimo, & καμψάκης ὕδατος,

Κάψαι, mordicus petere, ore hianti rapere: (ibidem.

Καψανόν, idem quod γναφεῖον, Heſych.

Καψιδρώτιον, ου, τὸ, ſudariolum, σουδάριον, Poll. παρὰ τὸ κάψαι τὴν ἱδρῶτα.

Καψιπέδιλος, Heſych. teſte dicitur ὁ μὴ τὸν ποδὸς ἀνδρα ἀπολλύμενος.

Κάψις, morſus. Gaza. παρὰ τὸ κάψαι τὸ ὕδωρ. vide κάμψα, καψις, murus, paries. ἐκ τοίχου, Heſych.

ΚΑ'Ω, ut καίω. ω. ἄκαυσα, vro. Accuſ. πῦρ καίειν, ignem facere, Xen. καιόμενος, ardens. Lucian. περὶ διψάδων, ἐκ τοῦ καιομένου ἀπέχεσθαι, ex matre ardente.

ΚΕ vel Κεν, apud poetas idem quod in proſa oratione ἄν, ἂν particula apud Ariſtophan. cum Subiunct. & cum Optatiuo apud Hom. pro εἰ. Iliad. καί κε τὸ θεὸς εἰπέμεν, i. καὶ ἂν τοῦτο εἴποιμι. Et cum Fut. Indicatiui, apud eundem.

Κεάδας Athenis fuit βάραθρον, ſiue τόπος ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο, vt apud Lacedæmonios εἰς τὸν καιάδαν teſte Suid. Κεάς παρὰ Κεαδοῦς ὁ ἀποθνήσκοντι ἐν φυλακῇ, καὶ τοὺς δημότας. Steph.

Κεάζω, κ. άσω, σ. ακα, diuido, ſcindo, frango. Od. ξ. κέασσε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ, ſcindite.

Κέαται, iacent, laborant. Accuſ.

Κεάνωθος, Theophr. l. 4. c. 11. ἀκανθώδης δὲ καὶ ἀκανθα κεανώθος, eodẽ modo & ſpina, quæ appellatur κεάνωθος, hanc eſſe puto quæ vulgò *grattſelier.* Italorum vua ſpina.

Κέαρ, & craſi, κῆρ, ρος, τὸ, cor, καρδία, animus. Ariſtopha. in Acharn. τὸ κέαρ Κεριώδης εἶδον. Heſych. κέαρ eſſe dicit ψυχὴν διηρημένην, alludens ad etymon: innuens vid. eſſe παρὰ τὸ κεάζειν.

Κέαρνη, ſecuris, ferramentum fabrile aut ſutorium.

Κέας, α, ὁ, nomen proprium, Etym.

Κεάς, άδος, ἡ, locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios. vt Athenis in Barathrum.

Κέασμα, fractura. Heſych.

Κέαται, Ionicè, pro κεῖνται, iacent. & κέατο, pro ἔκειντο. Heſiod. πολλοὶ μὴ κέατο.

Κέβλη, caput, calx. ἀπὸ τοῦ κεφαλὴ, Etymol. Callimach. ἀμφὶ τε κέβλην εἰρυμένος ἀγλαὸν ὕδασι ἐπὶ σίφωνι.

Κεβληγόνος, ὁ, καὶ ἡ, in capite ſemen gerens, papaueris epitheton. Nicand. in Alexipharmach. καὶ σὺ δὲ μήκωνος κεβληγόνου ὁπὸν ὄλεσο Πίνοισ τοῦ ὄντως. Interpr. ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ γένος ἔχοντος, ὁ ἐστι τὸ σπέρμα. Cognatæ enim literæ β & φ.

Κεβλήνη, Heſych. authore dicitur ὁ ὀρίγανος, origanum.

Κεβλήπυρις, genus auis, Ariſtopha. in Auibus, forſan à rutilo ſeu igneo capite.

Κέβλος, cynocephalus, cete.

Κεβριόνης, nomen auis, Ariſtoph. in Auibus.

Κεγχλος, auis quædam marina.

Κεγχραμίδες, τὰ, ficorum grana.

Κεγχραμίς, granum ficus, Theophraſtus libro quinto, capite vigeſimoquinto, de cauſis plantar. Plinius libro decimoquinto, capite decimonono, de ficis loquens κεγχραμίδας frumenta vocat. & libro decimotertio, capite ſeptimo, grana interiora, ex Theophraſt. hiſtoriæ libro quarto, capite primo, Gaza de Senect. ex tantillo grano fici, ἐκ τηλικαύτης κεγχραμίδος vertit.

Κεγχρεών, ῶνος, ὁ, dicitur τὸ καθαριστήριον ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον ἀποψύχει, vt innuit Theoph. in lib. de metallis. i. officina in qua grana & ramenta metallorum exſiccantur.

Κεγχρίδιον, τὸ, mica, minutulum. καὶ κεγχρίδιον μεγέθος, milij magnitudo, Dioſc. l. 2.

Κεγχρίας, ου, ὁ, &

Κεγχρίδας, α, ὁ, panis ex milio. κεγχρίας ἕρπης, miliaris herpes, de quo Galen. ad Glauc.

Κεγχρίς, auis nomen. vide Suid. & in Κεγχρίς.

Κεγχρίτης, puls è milio, ſerpens, hydrus. παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν ὡς ἀγαστὸν τὰ κέγχρα, διὰ τὸ ποικίλον εἶναι, ὡς κέγχροι, Etym.

Κέγχρινον ἄλευρον, milij farina, Dioſcorides libro quinto, capite quinto.

Κεγχρίς, ίδος, ἡ, auis Tinnunculus vulgò *quercerelle*: nidulatur fere in ædificiis, vbi oua ponit quaterna, nonnunquam plura, rubra inſtar minij, aut rubricæ. Et cũm γαμψώνυχα dicta multipara (ſic enim voco πολύτοκα, ὁ πολύτοκα) nec ſint, ſed ὀλιγότοκα: nec multibiba genera omnia auium, verũ ὀλιγόποτα, & ἄποτα fermè γαμψώνυχα, Tinnunculus tamen accipiter omnium quæ aduncos habent vngues plurima parit, bibit etiam, quod niſi cum miluo tantum habet iuxta commune. Ipſi venter veluti quarundam ingluuies, quam πρόλοβον Ariſtotel. appellauit. Mirus eſt conſenſus conſenſuſque naturæ, quæ Græcis συμπάθεια, eidem cum columbis. De hac aue conſule Ariſtotel. libris hiſtor. 2. 6. 8. capite vltim. primo cum 2. & 3. Columel. libro & capite octauo, ex quo Plin. in decimo, cap. 36. accipitur etiam κεγχρίς pro grano ὁ κεγχρὶς σύκου, nonne granum ficus Chryſoſt.

Κεγχρίτης λίθος, Cenchrites lapis milij granis velut ſparſis, inquit Plinio lib. 37. cap. 11. & fœmin. gen. κεγχρῖτις ἰσχάς dicitur caricæ quoniam granula in ſe habet milij granis ſimilia.

Κεγχροειδής, milio ſimilis.

Κέγχρος, ου, ὁ, milium. Heſiod. τῶν δὲ κέγχρων, &c. Aratus dixit σίμβλοι εἰσὶν τῶν κεγχρῶν. Item cenchrus, genus ſerpentis, Dioſcorides libro octauo. Pluribus hunc maculis variatam tingere aluum docet Lucanus, quæ quoniam milij ſeminibus ſimiles ſunt, quam Lugem (τοὺς) κέγχρον vocant, nomen hoc ſerpenti fecerunt. Idem ſerpens dicitur κεγχρίνης, cenchridium, voce diminutiua, l. 2. Dioſcor. Eſt item κέγχρος, ornamentum veſtis

veſtis. Athen. [illegible] χιτῶνι [illegible].

Κεγχρ[illegible], milij naturam referens. Athe. l. 3. ex Philotimo refert, [illegible] κεγχρίδες [illegible]. & l. 2. inquit amygdala [illegible] κεγχρίδι, [illegible] κεγχρίδια [illegible] affert. Sed mendum ſubeſſe conijcio: legendum, vt opinor, κεγχρώδες, vel κεγχρώδη.

Κέγχρωμα, τὸ, ἢ κέγχρος, ornatus clypei circa oram, vt claui aurei trajecti: vel κέγχροι ſunt parua foramina in umbo clypei quibus hoſtes ſpeculabantur. Eurip. in Phœn. [illegible].

Κεγχρωτὸς, quaſi miliaris, κεγχρώδης. Adamantius in Phyſiogn. [illegible].

Κεδάζω, [illegible], pro σκεδάζω, frango, diſſipo, diſpergo. Accuſ. Od. [illegible], pro σκεδασθέντες, [illegible], Hom.

Κεδαίω, idem.

Κεδνὸς, [illegible]. Nicander in Alexipharmach. [illegible]. Inter. [illegible]. Aratus. [illegible], ſæpe contuiti ſunt iactatos homines. idem, [illegible].

Κέδματα, τὰ, apud Hippocratem inueterati affectus ex fluxu in coxendices vel articulos omnes. vide Galen. in Gloſſis. κέδματα, inquit Heſych. [illegible].

Κεδμάτοδες, τα, dicuntur quæ ad [illegible] naturã proximè accedunt, ſimilia τοῖς κέδμασι Hippocr.

Κεδνὸς, ὁ, curioſus, ſollicitus, probus, ἀγαθὸς, inſignis, glorioſus, venerandus, inclytus, prudens, precioſus, τίμιος, σεμνὸς, [illegible], per ſyſtolẽ. Odyſſ. [illegible], id eſt, [illegible], vt exponit Didymus. Heſiodus, [illegible] κεδνὰ, id eſt, [illegible]. Idem, [illegible], vt bonis moribus inſtituas. Sophocles in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible]. κεδνὰ [illegible], id eſt, [illegible], Hom. Od.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, quod è malis cedri fit.

Κεδρελάτη, ἡ, cedrus magna, è qua cedri pix manat.

Κεδρία, pix cedrina, liquor cedrinus, cedrina. Ab aliis etiam cedrium genere Neutr. vide Marcell. libro primo Dioſcorid. Item κεδρὶς, cedria arbor, Theophraſtus libro primo histo. pl. cap. 16.

Κέδρινον, ὁ, cedrinum vnguentum, Herodot.

Κέδρινος, η, ὁ, cedrinus. κέδρινος οἶνος, vinum cedrinum, i. liquore cedrino confectum, Dioſcorid. libro quinto, dicitur & κεδρίτης οἶνος, ibid.

Κεδρὶς, ὁ, cedrus, cedrula, frutex puſillus, Theophr. lib. 3. hiſt. pl. & fructus cedri. vide κέδρος.

Κεδρόμηλα, τὰ, cedromela, id eſt, citria mala, medica mala. Dioſc. vide κέδρος.

Κέδροπα, legumina annotat Erot. apud Hippocrat. Atticos χέδροπα vocare [illegible]: quoſdam verò per κ ſcribere κέδροπα, id tamen Ionicum potius videretur, meminit eius & Heſych.

Κεδροσηνὴ, pars Thraciæ.

Κέδρος, ὁ, ἡ, cedrus, cuius multa genera. Nam, vt inquit Plinius decimotertio, capite tertio. Iuniperi ſimilem habent Phœnices & cedrum minorem: Duo eius genera, Lycia & Phœnicea differunt folio. Nam quæ durum, acutum, ſpinoſum habet, ὀξύκεδρος vocatur, ramoſa & nodis infeſta. Altera odore præſtat. Fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem ſapore. Et maioris cedri duo genera: quæ floret, fructum non fert. fructifera non floret, & in ea antecedentem fructum occupat nouus. Semen eius cupreſſo ſimile. Cedrus magna Cedrelate dicitur, eodem authore teſte libro decimoquarto, capite 5. de hac Dioſcorid. egit libro primo, capite 106. Cedri vero genera deſcribit Theophraſt. præter Galen. in ſimplic. libro hiſtoriæ tertio, capite duodecimo, huius arboris hæc proprietas quod ipſius non decidant folia. Materiæ verò ipſi æternitas, quia nec cariem vnquam ſentiat. Idem Latinus author cedro folia capillata eſſe ait Græcus [illegible], lignũ quidẽ flauum eſt taxi æmulum etiam cortice: præterea odoratum: ob idque illa Circe Virgiliana, Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum. Sicut & Homerica Calypſo: ait enim Poeta, Odyſſ. ε, [illegible] κέδρου τ' [illegible]. quæ memoria lapſus Plinius Circæ tribuit libro decimotertio, capite decimoſexto, vbi & in capite præcedenti malè diuulſo, crux fixa Grammaticis de menſis cedrinis, quum citreas vocet ipſe capite primo, libro quinto, & Cicero in Verrem. Sed dicenda alibi de cedro Libani, nodum a nemine adhuc diſſolutum, expedient. Cæterùm κεδρίδες dicuntur cedri fructus, cuius locupletes teſtes ſunt authores à me laudati. κεδρὶς verò etiam de genere cedrorum eſt. Theophraſtus hiſto. libro [illegible] primo, capite decimoſexto de foliis arborum loquens, [illegible], καὶ

τὸ [illegible], καὶ [illegible] κέδρος ἡ κεδρὶς. κεδρία item Dioſcorides libro primo, capite 106 liquor ſiue reſina quæ ex cedro colligitur. ait enim, κέδρος δένδρον ἐστὶ μέγα [illegible] κεδρία συνάγεται. Plinius libro vigeſimoquarto, capite 5. Cedrus magna, quam cedrelatem vocant, dat picem quæ cedria vocatur, dentium doloribus aptiſſimam. & libro decimoquarto, capite vigeſimoquinto, dixerat cedrum reſinam craſſam fundere & ad pices faciendas. Cecinerat enim & Nicander in Alexipharmach. [illegible], vbi interpres, [illegible]. Galenus libro primo [illegible] κεδρίας vſum tradit ad denigrandos capillos. dixit idem ibid. κέδρινον ἔλαιον: & alibi inquit, [illegible]. At libro 7. Simplicium, [illegible] (ſic enim ſcriptum) [illegible] κέδρου, &c. Paulo Æginetæ eſt κεδρία. Vitruuius libro ſecundo, capite nono. Item cedrus & iuniperus eaſdem habent virtutes & vtilitates, ſed quemadmodum ex cupreſſu & pinu reſina, ſic ex cedro oleum quod cedrium dicitur, naſcitur, quo reliquæ res quum ſunt vnctæ (pro his cedrata dicit Plinius) vel etiam libri à tineis & à carie non læduntur. Arboris autem eius ſunt ſimiles (ſcilicet frondes, quæ vox non expreſſa fefellit doctum interpretem) cupreſſeæ foliaturæ, materies vena directa, &c. (Plin. etiam libro decimotertio, capite decimoquinto, cedros ex quibus menſæ fierent precioſiſſimæ prodidit eſſe cupreſſo fœminæ etiamnum ſylueſtri ſimiles folio, odore, caudice. Tales etiam fert Syria in qua mons Libanus: fructus non vt aliarum baccæ, ſed mali magnitudine, tereti & oblonga figura, callo compactili.) Et quia etiam κέδρος citrij eſt arbor, vt infra dicetur, hinc citreæ menſæ & cedrinæ appellatæ, voce diuerſa, re eadem, ſi de hac ſpecie tantùm cedri quæ nec Trogete, vel θύα arbor eſt, reclamante tamen Hermolao cum ſuis fautoribus, intelligatur. Plinius idem libro decimoquinto, capite ſeptimo, author oleum fieri ex malis cedri, quod cedrelæon nominatur. Et libro decimoſexto, capite vndecimo, ſcribit conciſas cedri tedas in furnos coniectas vndique igni extra circundato feruere, primúmque ſudorem qui aquæ modo fluxerit canali, cedrium vocari. Sequentem verò liquorem craſſiorem iam, fundere picem. Quin & libro vigeſimoquarto, capite 5. de cedro loquens, Fit & ex ea, inquit, oleum, quod piſſelæum vocant. vide Πισσέλαιον.

Κέδρος etiam arbor eſt citrei mali, cuius materies citrum Varroni & Martiali. Κεδρόμηλα verò dicuntur Latinè citria, ſiue citrea mala. Dioſcorides libro primo, capite 167. Τὰ δὲ μηδικὰ λεγόμενα ἢ περσικὰ, ἢ κεδρόμηλα, [illegible] κίτρια, [illegible]. [illegible] &c. Sic & vocatum hoc pomum ita ſcribit Galenus ſimplic. libro ſeptimo, μηλέα μηδική. [illegible], &c. Depingit & Plin. libro duodecimo, capite tertio, Malus Aſſyria, quam alij vocant Medicam, venenis medetur. Folium eius eſt vnedonis intercurrentibus ſpinis. Pomum ipſum aliàs non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui tranſit in veſtes vna conditus, arcétque animalium noxia. Arbor ipſa omnibus horis pomifera eſt, aliis cadentibus, aliis matureſcentibus, aliis verò ſubnaſcentibus, &c. De hac idem intellexit libro decimotertio, capite decimoſexto, vbi de cedro loquutus dixit, Alia eſt arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiã decorans, nec dicenda verboſius. Quin & libro vndecimo, capite quinquageſimotertio, quum diceret, Parthorum populis hoc præcipuè, & à iuuenta, propter indiſcretos cibos namque & vino fœtent ora nimio. Sed ſibi proceres medentur grano Aſſyrij mali, cuius eſt ſuauitas præcipua, in eſculenta addito. Quod libro duodecimo, capite tertio, de malo Aſſyria loquens, ita retulit, Hæc eſt autem, cuius grana Parthorum proceres incoquere diximus eſculentis, commendandi halitus gratia. Nec alia arbor laudatur in Medis. Quæ deſumpſit ex his verſibus Virgilij Georgicôn 2. Media fert triſtes ſuccos, tardúmque ſaporem Felicis mali: quo non præſentius vllum (Pocula ſi quando ſæuæ infecêre nouercæ, Miſcuerúntque herbas, & non innoxia verba) Auxilium venit: ac membris agit atra venena. Ipſa ingens arbos faciémque ſimillima lauro: &, ſi non alium latè iactaret odorem, Laurus erat, folia aut vllis labentia ventis. Flos apprimã tenax. animas, & olentia Medi Ora fouent illo: & ſenibus medicantur anhelis. Porrò citreis odor acerrimus, ſapor aſperrimus. Proueniunt ſemine & propagine, vt inquit Plinius, vel etiam vt Palladius, citri arbor quatuor modis ſeritur, ſemine, ramo, talea, claua, id eſt, τῷ καρμώ vt habet author τῶν γεωπονικῶν, apud quem etiam citri arbor κιτρία καὶ τὸ κίτριον dicitur. [illegible] inquit libro decimo, [illegible], &c. & alibi, [illegible]

καρπὸν τὸ κατὰ τὸ γῦ ... χαμαὶ χεῖρας,&c.Veteres citriorũ genera indiſtincta reliquerunt. Sunt autem 4. quæ vulgò *citrons, limons, oranges, poncires*, quaſi poma cerea vel potius Aſſyria:quæ Adami poma vocant.Interp. Nicandri malum medicum nerantzium vocat his verbis in Alexipharmacis. ἔστι δὲ μηδικὸν μᾶλον, ὃ δὴ τὸ νεράντζιον.Apud Virgil.in Eclog.aurea mala,medica non interpretor(quæ non Virgilij tempore, imò vixdum Plinij ferebat Italia) ſed cotonea & ea quæ chryſomela,id eſt,aurea mala dicta fuiſſe ipſe teſtatur Plinius libro decimoquinto,capite vndecimo. Nec me tamen fugit apud Athenæum libro tertio, τὰ χρυσᾶ μῆλα,& ἑσπερίδων μῆλα, (id eſt, Virgilio Eccloga 6.Heſperidum mala,vel poma Heſperidum Statio 3.Syluarum) citrea eſſe ſiue mala medica. De quibus inter alios loquitur etiam Saturnaliorum 3. Macrobius, qui tamen citreum malè prodidit θύον ſiue, vt in eius codice legitur,θύιν ab Homero nominari.Theophraſtus quidem(& ex eo Athenæus libro tertio)mali Medici hiſtoriam diſertè exequutus eſt lib. περὶ φυτῶν 4. cuius dictionem aſcribam,vt deprauatam lectionem pro virili parte reſtituam.Sic verò capite quarto,Ἡ δὲ μηδία χώρα, καὶ ἡ περσὶς ἄλλα τε ἔχει πλείω, καὶ τὸ μῆλον τὸ μηδικὸν,καὶ τὸ περσικὸν καλούμενον(quæ vera mihi videtur lectio,ita vt ex præcedentibus facile ſit colligere malum Medicum, & Perſicum, duo diuerſa eſſe admodum genera, licet & Medicum & Perſicum dici ſcribat Dioſcorides ex aliorum opinione, ipſe Perſicum alibi diſtinguens : dicatque ex Oppio in libro de ſyluestribus arboribus Macrobius,Generantur autem in Perſide omni tempore mala citrea. Alia enim præcarpuntur,alia interim matureſcunt : habeat item Athenæi codex hoc pacto,καὶ τὸ μῆλον τὸ περσικὸν, ὃ μηδικὸν καλούμενον)ἔχει δὲ τὸ δένδρον τοῦτο φύλλον μὲν ὅμοιον καὶ σχεδὸν ἴσον τῷ τῆς ἀνδράχνης(Athen.τῷ δάφνης ἀνδράχνης καὶ καρύας.ſed leg.ἀνδράχνης,quę arbor eſt folio vnedonis,vt ſuo loco dictũ,ob idq; dixit Plin. malũ Medicum foliũ habere vnedonis,Virgil.lauri)ἀκάνθας δ' οἵας ἄπιος, ἢ ὀξυάκανθος,λείας δὲ καὶ ὀξείας σφόδρα καὶ ἰσχυράς. τὸ δὲ μῆλον οὐκ ἐσθίεται μὲν, εὔοσμον δὲ πάνυ, καὶ τὸ φύλλον τοῦ δένδρου(Athen. καὶ αὐτὸ,καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου)κἂν εἰς ἱμάτια τεθῇ τὸ μῆλον,ἄκοπα διατηρεῖ.χρήσιμον δὲ,ἐπειδὰν τύχῃ πεπωκώς τις φάρμακον(legend.ex Athen.καὶ τύχῃ τις πεπωκὼς θανάσιμον φάρμακον.δοθὲν γὰρ ἐν οἴνῳ,διακινεῖ τὴν κοιλίαν, καὶ ἐξάγει τὸ φάρμακον, καὶ πρὸς εὐωδίαν στόματος.) ὃ πρὸς στόματος εὐωδίαν.ἐάν γάρ τις ἑψήσας ἐν τῷ ζωμῷ,ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ,τὸ ἔσωθεν τοῦ μήλου ἐκπιέσῃ εἰς τὸ στόμα,καὶ καταρροφήσῃ (Athen. lectio corrupta eſt)ποιεῖ τὴν ὀσμὴν ἡδεῖαν. σπείρεται δὲ τοῦ ἦρος εἰς πρασιὰς ἐξαιρεθὲν τὸ σπέρμα,ἐπιμελῶς ἐργασαμένους,εἶτα ἀρδεύεται διὰ τετάρτης ἢ πέμπτης ἡμέρας.(deterior lectio codicis Athenæi) ὅταν δὲ ἁδρὸν ᾖ,διαφυτεύεται πάλιν τοῦ ἔαρος εἰς χωρίον μαλακὸν καὶ ἔφυδρον,καὶ οὐ λίαν λεπτόν.φιλεῖ γὰρ τοιαῦτα(quæ deſunt in Athen.Palladius,amat terram rarioris naturæ,cælum calidũ, humoréque continuum)φέρει δὲ τὰ μῆλα πάσας ὥρας.τὰ μὲν γὰρ ἀφῄρηται,τὰ δὲ ἀνθεῖ,τὰ δὲ ἐκπέττει(Athen.ἀφῄρηται bene quidem. Sed ἐκπέττει malè. Palladius,Aſſerit Martialis apud Aſſyrios pomis hanc arborem non carere quod ego in Sardinia,& in territorio Neapolitano in fundis meis comperi (quibus ſolum, & cælum tepidum eſt,& humor exundans)per gradus quoſdam ſibi ſemper poma ſuccedere,cũ maturis ſe acerba ſubſtituant , acerborum verò ætatem florentia conſequantur, orbem quendam continuæ fœcunditatis ſibi miniſtrante natura)cætera integra ſunt. reliqua vide apud Athenæum citato loco,vbi κίτριον,& κίτριον καὶ τὸ κεδρίον legitur.

Κίδριον,ου,τὸ,cedri arboris fructus,Etym.κεδρίς.

Κίδρωσις,dicitur ab aliquib.,quæ & ἄμπελος λευκὴ, quę & βρυωνία & ἀμπελόπρασον Dioſc.l.4.

Κεδρόω,cedro condire,Strabo.

Κεδρωτὸς,οῦ,ὁ,ex cedro fabricatus.

Κεῖμαι & ſyncop. κεῖμαι,μ.κείσομαι,iaceo,cubo,decumbo,deponor, deiectus ſum,diruor: aliquando ſitus ſum & locatus. Odyſſ. ξ,ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο , domus & poſſeſſiones erant. Accipitur etiam pro pendere,ſeu dependere. Apollonius ſecundo Argonaut.ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac fines & coronæ certaminum dependent. Heſiod. ἄμμεσι δὲ μετ' ὤμοιο ... ἔκειτο,id eſt,περὶ αὐτὸν ἔκειτο κρεμάμενον. Item, κεῖμαι,deſideo,ἀργὸς διατελῶ,Homer.Iliad.ζ,κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι,ſedebat otioſus.ἢ μετὰ φρεσὶ ... ἀργὸς διατελεῖ.Plato de Republica libro primo,ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ, ſellæ quædam ibi diſpoſitæ erant. Pro collocor,ibidem,ἔστι παρ' ἡμῖν σοι κείσεται ὅ,τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, non malè abs te collocatum fuerit beneficium quod nobis contuleris. Odyſſ.ξ. πολλὰ δέ οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖται. Pro ἀπόκειμαι,Datiuo, Ariſtid.Item ſum relictus, me contineo,ſum oppreſſus, ſum conditus,conſtituor.πρὸς ὃν κεῖται διαλέγεσθαι ..., quam habeat ſententiam declarat. Plutarchus in Solone. κεῖται ἀγὼν, propoſitum eſt certamen,Soph.in Aiace, ἔρχου γὰρ ὅπλων ἐκτεθ' ἀγὼν πρὸς ... ἀριστεία,&c. Thucy.habetur tibi gratia domi noſtræ nunquam delenda. κεῖται χαλκὸς ἐν ... ἐπικαίρως,idem,Italiam verſus nauigantibus commodè ſita eſt. κεῖται δὲ παράπλου,idem,opportunè ad traiectum in Italiam ſita eſt:vbi intelligitur ἡ νῆσος.κεῖνται πρὸς τοῦτο,Xenoph.κεῖνται νόμοι,leges latæ ſunt.κεῖνται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτεραι ζημίαι , maximis ſceleribus mitiores fuerunt pœnæ conſtitutæ,Thucydid.κείμην pro ἐκείμην iacebam.κείμην ... ἔκειτο τὰ χρήματα παρ' αὐτῷ,Iſoc.κεῖσθαί μοι ... σε,Ariſtoph. ... κείσομαι, idem, i. ἀθυμεῖν.κεῖσθαι,repoſitum eſſe,Herodot.κεῖσθαι ἐᾶν,ne moueas,ne tangas,Plat.de Leg.κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων, proſterni & deiici alia ab aliis,idem ibid.κείμενος λέγει,Ariſtopha. κείμενος ἐπὶ τῷ ξίφει,incumbens gladio,Philoſt.in Heroic.κείμενοι νόμοι, conditæ leges,leges latæ.τεθειμένοι.κείμενοι ... ὑπὸ τῶν θεῶν,Xenoph. κείμενοι ὑπ' ἐκείνων,ab illis poſiti,Thucyd.κειμένη ἐν γούνασιν,in genua cubans. αὐτῶν πόλις αὐτοῖς ... κειμένη,&c. eorum vrbs ipſo ſitu appoſita ad ipſorum conſilium,Thucyd.i. Non ... κείμενα ἐν γράμμασι,ſcripta,Plato. Κεῖσθαι etiam dicitur id quod ita poſitum eſt , vt axioma efficiat:vnde & Theſes ipſæ,τὰ κείμενα vocantur.Alexan.in 2. de Anima,Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ εὖ ζῆν, καὶ τὸ ἁπλῶς βιοῦν, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτάρκης ἡ ψυχή, οὐδὲ πρὸς εὐδαιμονίαν.κεῖται γὰρ ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον,i.huiuſcemodi eſſe τὴν εὐδαιμονίαν pro axiomate poſitũ eſt, vel αἰτεῖ τὸ αὐταρκεῖν ... .Deinde ſequitur , Εἰ καὶ τινὰ ὁ κατὰ φύσιν βίος, εὐδαίμων κείμενος, πῶς ἡ ψυχὴ πρὸς ... ;

Καῖα,incendi,vſſi,ἐκαύθη,adoleri,vnde particip.καίωντος,& media voce κεάμενοι pro καύσαντες à καίω: at nomen Κεῖα Heſych.authore ſignificat καθάρματα purgamenta quæ infra κεῖα.

Κείαντο,ἔκαυσαν.Heſiod.κείαντο πεδ' ὀμφαλός.

Κεῖθεν,illinc.Il.ν,κεῖθεν ἀπώσεται.

Κεῖθι,illic,Odyſſ.ξ.

Κεῖμαι.vide Κέομαι.

Κείμενος,η,ον,ſitus,inhærens.

Κειμηλιαρχεῖον,locus in quo res precioſæ,& in deliciis habitæ reconduntur,in Cod.tit.de bon.author.iudic.poſſi.&

Κειμηλιάρχης,thesaurarius.

Κειμήλιος,ου,ὁ,qui veluti precioſa ſuppellex reponitur, vel repoſitus eſt Plat.de Leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι , domi iacent repoſiti.

Κειμήλιον,ου,τὸ,munus,monimentum : ſignificat id quod vulgò dicunt *ioyau*,quod in precio magno habetur. Nonnus,ὄφρα φυλάξῃ σώματος ἡμετέρου κειμήλιον.Odyſſ. δ,ὅσσ' ἐμοὶ ἐν μεγάροισι κειμήλια ἐσθλὰ ... τὰ κειμήλια,pro opibus & ſuppellectili precioſa dicuntur:ἀ κεῖμαι.κειμήλια,ἔργα ὅμηρος,τὰ κείμενα,ὁ δὴ τὰ ... ἀπόθετα. Suid. τὰ κειμήλια, τὰ ἀποθετὰ χρήματα,καὶ τὰ ἐν θησαυροῖς.

Κείνῃ,illo modo,Eurip.

Κεῖνος,pro ἐκεῖνος,η,ο,ille.Il.α,καί τε ... κεῖνος.

Κεινὸς,pro κενὸς,ή,ὁ,vacuus.Hom.Il.γ,κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κείνως,illo modo,Plat.2.de Repub.ὅπως ... κείνως.

Κεῖο, iaceres.

Κεῖε,vre.

Κεῖος,Cous,apud Steph.in dictione Κέως.

Κεῖπος,animal monſtroſum quod ita depingit Strabo, libro decimoquinto,ἔστι δὲ ὁ κῆπος τὸ μὲν πρόσωπον ἐοικὼς σατύρῳ,τὰ ἄλλα δὲ κυνὸς καὶ ἄρκτου μεταξύ.γεννᾶται δ' ἐν Αἰθιοπίᾳ, apud Solinum cap. 33.dicitur Celphus,ſed legendum Cephus,vt apud Plinium l. 8.cap.19.

Κείρα,ας,ἡ,generatio,vel ætas. Heſych.

Κείρασθαι,tonderi.κείρασθαι κόμην,tondere.Hom.κεφαλῇ ἔπι ... κείρασθαι ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ,Phrynic.ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο, Æſchines,ciuitas luxit & detonſa eſt:quod per luctum fieri ſolebat.κεῖραι, tondere in Imperatiuo.κείρασθαι ... ,Nazanzenus,vindemietur tibi racemus.κειρόκομος τὴν κεφαλὴν,qui caput raſit.

Κειρία,ἡ,faſcia lecti Cicer.Ariſtophan.in Auib. Στρώματα γὰρ αἱ δέμνια ... κειρίας ἔχει. Interp.κειρία,εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παραπλησίως ἱμάντι, ᾗ δεσμεύουσι τὰς κλίνας.Prouerb. 7. κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου, ἀμφιτάποις διέστρωκα.Κειρία à Cælio exponitur inſtita, καὶ σπάρτη à Suida. Κειρίαι item dicuntur δεσμοὶ ἐνταφίων,faſciæ ſepulchrales. Euangel. Ioan. capite vndecimo de Lazaro,καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις.Κειρίαι,etiam dicuntur à Græcis medicis , αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες, ταινίαι , interaneorum animalia , quas & tænias vocat Plinius, Celſúſque lumbricos latos.

Κεῖρις,auis quæ Scylla & Ciris Virgilio & Ouid.in Metam.dicta ἀπὸ τοῦ κείρειν,i.tondere:quia Scylla totondit fabuloſum criniũ apicem patris Niſi,qui conuerſus in auem haliæetum,perſequitur Cirin auem quam & κεῖριν Oppian.1.ἰξευτ.hęc eſt αἴθυια Ariſt.Gazæ fiorus:vulgò *vaneau*:alij fulicam malè exponunt, & alaudam.ſunt qui accipitrem eſſe velint,aliqui alcyonem, inquit Heſy.

Κειρεκόμας,ὁ,raſus,tonſus.

Κειρεχθόνες,χώρας,vaſtata regione.

Κειροπλάστης,i.ὁ περὶ κόμην κομμωτής, qui in ornanda coma occupatur.

[illegible]atur, rectius κεγχλάδεις apud Pollucem.

[illegible]λος, auis quædam, inquit Heſych. qui κεφάλας ab Antigono dici ſcribit τὰς ἀλκυόνας τὰς ἄρσενας, alcyones maſculos.

Κείρω, μ. κερῶ, ἀόρ. ά. ἔκειρα, π. κέκαρκα, tondeo, meto, θερίζω, κόπτω, σφάζω, rado, detergo, depopulor, ſterno, deuoro, ſcindo, σφάττω, i. trucido. Sophocl. ὄρειον πολύκαρπον φύτον. κείρω τὸ ὄρος, montem repurgo, tondeo, vaſto. ἐν χρῷ κείρειν, vide χρώς. κείρειν, pro populari ſumitur, vt τέμνειν & κόπτειν. Plato 5. de Republ. [illegible] τέμνουσι [illegible], [illegible] αὐτῶν [illegible]. Οὐ γὰρ [illegible] τολμῶσι τὴν [illegible] κείρειν. κάρφειν paſſiue. Galen. Simplic. ζ de oleo cedri loquens, [illegible] τοῖς κεκαρμένοις [illegible] ὑπὸ τῶν [illegible], id eſt, tonderi forficibus, dicebant Comici, perſtringentes elegantes nimium & [illegible]. vide μάχαιρα. apud Pauſaniam in Boeoticis, Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, Cicero Tuſcul. 5. de Epaminonda, Conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum. vide Κουρά.

Κεῖσε, illuc. Od. ι, κεῖσέ με νοσφίσαντο, me illuc profectum, pro ἐκεῖσε. Aliquando ſine motu, i. illic. Apol. 2. κεῖσε τέτυκται ἱερόν, illic ſtructum eſt templum.

Κειόω, iacebo.

Κειοδὸς [illegible], Heſych. νωθροὶ, pigri, ignaui.

Κείω, iacere ſeu decumbere cupio, eſt enim hoc verbum deſideratiuum, ſicut multa alia in ειω deſinentia: docet enim Euſt. apud Hom. Odyſſ. θ, idem eſſe [illegible], & [illegible]. & Ody. ξ, de ſubulco. [illegible] de quo paulo ante dixerat, ei non placuiſſe κεῖσε in ædibus Vlyſſis, nec [illegible] κοιμηθῆναι. pro eodem dicitur etiam κίω, vt illud Ὄρσο κίω ὦ ξεῖνε. Surge cubitum iture, vt cubitum eas: eſt & κείων ſindens tanquam à κείω quod eſt ſindo. Odyſſ. ξ, de ſubulco mactante ſuem. Κεῖψε δὲ [illegible] σχίζῃ, [illegible], id eſt, σχίζων, vt Euſt. exponit. qui tamen addit antiquos κείων, eo loco accepiſſe pro [illegible]. nam & aliud κείω eſt à κέω quod ſignificat vro, vnde καίω.

Κεκαδεῖν, odoratum, Heſych. [illegible].

Κεκαδήσομαι, mex Futur. à κήδω, curabo. κεκαδησόμεθα, φροντιοῦμεν, διανοησόμεθα, [illegible] & φροντίδα ποιησόμεθα. deducunt nonnulli à κεκαδεῖν μαι. vide κήδω.

Κεκαδήσω, priuabo, diſſipabo. κεκαδεῖν, χωρίσαι & στερῆσαι, vt expon. Heſych.

Κεκάδοντο, pro ἐκεκάδοντο: à χάζω, ceſſerunt, priuarunt.

Κεκαδών, priuans, curans, ſeparans, parcens.

Κέκαμον pro ἔκαμον, laboraui, ἀόρ. 2, poeticè. Hom. Il. α, [illegible] κεκάμω [illegible], i. [illegible], vbi ſum defeſſus & fractus labore.

Κέκαρκα, Præter. à κείρω, totondi.

Κέκαρμαι, tonſus ſum, Eurip. κεκαρμένος, tonſus, ornatus.

Κεκαρωμένος, ebrius, ſomno & ſopore grauatus.

Κεκασμένος, inſtructus, [illegible]: à κέζω.

Κεκαφηὼς, ότος, ſpirans, exſpirans, Homerus Iliados ε, [illegible] κεκαφηότα θυμὸν, id eſt, [illegible]. nam κάφος, ſpiritus, [illegible]: vnde difflatus locus & [illegible] à Didymo [illegible] dicitur. Verbum καφῶ, i. [illegible].

Κέκευθε, texi, tego, contineo, complector. Odyſſ. [illegible] κέκευθε.

Κεκῆνας. Cretenſes vocant τοὺς λαγωοὺς, lepores, Heſych.

Κεκήκας, idem affert pro βοᾷς vociferaris, clamas.

Κέκηφε, idem expon. τέθνηκε, mortuus eſt, expirauit.

Κέκηλος, ὁ, gracilem habens vocem. ἰσχνόφωνος, Heſych.

Κέκουβος οἶνος, cecubum vinum, lib. 5. Dioſc. de vinis Italiæ: legitur & κέκουβος ibid.

Κεκλάγξω, latrabo, Suid.

Κεκλεμμένον, furto ſubreptum.

Κεκλασμένα μέλη, perfracta, mollia, languida membra.

Κεκλαύσεται, flebitur, impersonaliter, Ariſtoph. [illegible], i. fruſtra à me flebitur.

Κέκληνται, vocantur pro κέκληνται ab Actiu. καλέω ſeu κλέω.

Κεκλεῖ Heſych. affert poſitum pro καλεῖ, κελεύει, vocat, iubet tanquam à themate κεκλέω.

Κεκλεισμένος pro κεκλεισμένος.

Κεκλέατο, poetica ectaſi pro κεκλέατο, quod Ionicum eſt pro κέκληντο Heſych. expon. pro συγκεκλημένοι ἦσαν, conuocati erant.

Κέκλετο, aduocauit, vocauit, Hom. Od.

Κεκλήγοντες, pro κεκληγότες, οἱ, clamantes, Od. ξ. οἱ δὲ κεκλήγοντες ἐπέδραμον, i. latrantes.

Κεκληγυῖα, clamans. Heſiod. [illegible], &c.

Κεκληγὼς, ότος, ὁ, reſonans, clamans: à κλάγγω, ſeu à κλάζω. Iliad. ε, [illegible] κεκληγὼς, i. βοῶν, κράζων. Apoll. 2. κεκληγὼς [illegible], ſtridens flatibus: de vento.

Κεκληρωμένος, ὁ λαχὼν, ſorte electus.

Κέκλομαι, hortor, iubeo, κελεύω, Il. δ, [illegible] κέκλετ' [illegible], i. [illegible]. Aliquando inuoco, Apoll. 2. Arg. Accuſ. κεκλόμενοι μάλα [illegible], Apollinem inuocantes. Il. θ, [illegible] κεκλόμενοι: Interp. ἐγκελευόμενοι.

Κέκλοφα, furatus ſum, Præter. Attic. à κλέπτω. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] κέκλοφας [illegible]. Lucian. & τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ignem ſurripuiſſe.

Κέκλυθι, pro κλῦθι, audi: [illegible] ἀπὸ τοῦ κλύω. Odyſſ. ξ, κέκλυθι νῦν [illegible], i. ἄκουσον.

Κέκλυτε, pro κλῦτε, audite. Il. γ, κέκλυτέ μευ [illegible].

Κεκλῶ, voco, iubeo.

Κεκλωσμένον, fatatum [illegible].

Κέκμηκα, defeci, feſſus ſum: à κάμνω. κεκμηκὼς, defunctus. κεκμηκότες, deficientes, defeſſi, defuncti, Ariſt. li. 1. Ethic. ca. 11. κεκμηκότων χοαὶ, inferiæ.

Κεκμηκότες, vita defuncti, Thucyd.

Κεκολοβωμένοι πόδες, pedes mutilati vel mutili.

Κεκομμέναι ἄμπελοι, cæſæ vites.

Κεκομισμένος, ὁ, [illegible], pro importante & importato.

Κεκορημένος, [illegible], ſatiatus. Odyſſ. ξ, [illegible] κεκορημένοι.

Κεκορυθμένος, η, ον, armatus. [illegible], acutus. Hom. κεκορυθμένος [illegible] χαλκῷ.

Κεκορυμβωμένη κόμη, faſtigiata coma. vide κόρυμβος.

Κεκοτηότες, irati, ὀργιζόμενοι: à κοτέω. Apollon. 2. Argonautic. κεκοτηότες [illegible].

Κεκράανται, pro κεκράανται, [illegible]: à κραίνω, perficio, perago. Odyſſ. δ, [illegible] κεκράανται.

Κέκραγα, clamaui & clamo: medium Perfectum: à κράζω. Lucian. τί κέκραγας; quid vociferaris? Ariſtophan. τὸ [illegible] & δεινὰ κέκραγεν, vehementer ſonat, immaniter clamat. Sophocl. cum Genit. & Accuſ. τοῖν κέκραγας [illegible], i. ὑπὲρ τίνος [illegible], pro quo viro tam ſuperbum extuliſti clamorem. vnde κεκραγέναι, & κεκραγὼς, clamans. Ariſtophan. in Pluto, ὁ δὲ κεκραγὼς & βοῶν [illegible]. κέκραγε, pro clamat exponitur capite 1. Euang. Ioannis, μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ & κέκραγε. κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, clamat ad ſeruos, Ariſtoph.

Κέκραγμα, ατος, τὸ, & κεκραγμὸς, ὁ, clamor, vociferatio & vociferatus Plin.

Κεκράγω, clamo: à medio Præterito κέκραγα, cuius primum Indefinit. ἐκέκραξα.

Κέκρακα, miſcui, temperaui.

Κεκράκτης, ου, ὁ, clamoſus, quaſi vociferator & clamator. nam ἀπὸ τοῦ κεκραγμοῦ dicitur & κεκράκτης. ὁ κεκράκτης, Pollux.

Κεκραμένος, temperatus, dilutus, à verbo κεράννυμι, Ariſtophan. in Pluto, [illegible] κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη! ó poculum pari vini & aquæ portione temperatum!

Κεκραμένως, concinnè, temperatè.

Κεκραντὴς, ῶτος, qui miſcuit. vide apud Eraſm. in Prouerbio, Deorum manus.

Κεκραξιδάμας, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, qui vociferatione & clamore aliquem domat, Ariſtoph.

Κεκράξομαι, clamabo. temporis eſt μετ' ὀλίγον μέλλοντος, i. paulò pòſt futuri. κεκράξονται πρὸς κύριον, clamabunt ad Dominum, c. 19. Eſaiæ.

Κέκραται, temperie præditus eſt. κέκραται ψυχὴ, Eurip.

Κεκριγότες, incertè loquentes: nam κριγμὸς, dentium ſtrepitus in morientibus dicitur.

Κεκριμένος, qui cauſam dixit: qui accuſatus fuit, electus. μέση & κεκριμένη ἡλικία, dicitur à Cebete Theb. integra ætas & iudicio firmata. κεκριμένον πρᾶγμα, res iudicata. affertur & κεκριμένος pro probatus, & exploratus, ex Anthol. epigramm. [illegible] κεκριμένον [illegible] & πολέμῳ κεκριμένον, à Budæo exponitur etiam exactum, ſeuerum germanum apud Plutarc. de muſica: quinetiam aduerbium hanc ipſam ſignificationem ſequens eſt κεκριμένως apud eundem Plutarchum εἰ οὖν τις βούλεται τῇ μουσικῇ καλῶς & κεκριμένως χρῆσθαι, [illegible], i. exactè, adhibito iudicio, adhibita cenſura.

Κέκροψ, impoſtor, ἀπατεὼν, & ſimia πίθηκος, Heſych.

Κεκρύδειλος, pro κροκόδειλος, κατ' ἐναλλαγὴν, crocodilus.

Κεκρυμμένως, latenter, clam, occultè.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, [illegible], reticulum, vitta, κεφαλόδεσμον, flammeum, [illegible]. Item ſecundus venter in cornigeris, libro tertio, capite decimotertio de partibus Animal. Ariſtotel. & in Problemat. de ventriculis ruminantium. Idem libro ſecundo Animal. ait reticulum ex argumento ſic dictum ſinum annexum ventri prope gulæ ſeu ſtomachi commiſſuram. vide Gazam libro ſecundo ibidem, capite vltimo. κεκρύφαλοι πλεκτοί, implexa reticula, Ariſtotel. Eſt & venatorum vocabulum κεκρύφαλος, pro ſinuoſo illo macularum contextu, in quem ſe inſinuant animalia vrgentibus canibus tunc enim fit impulſu ferarum vt vari proni concidant ipſęque feræ operiantur. Xenophon, [illegible] βρόχους ἐπιβαλλέτω, & [illegible], [illegible] εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Pol-

lux κεκρύφαλος ἦ, ἄμυξ ὁ καλύπτης. vnde & κεκρυφάλιον dicitur, & vt δικτυοπλόκος, ſic & κεκρυφαλοπλόκος. Apud Homerum Iliados χ, κεκρύφαλον mulierum, etiam κεραύφαλον dici author Didymus, Suid. κεκρύφαλον ἢ σαβακάθιον exponit in Epigrammat. κεκρύφαλοι σφίγγουσι τὴν τρίχα, τέλεμοι εἴσω. Κεκρύφαλος etiam equorum κορυφαστὴς ἢ κορυφαῖος, qui & ἄμπυξ reticulum ſeu lorum quo frontales equorum crines ſtringuntur. Heſych.

Κεκρύφαται, ſunt abſconditæ. Heſiodus de Virgiliis: à verbo κρύπτω.

Κέκτημαι, poſſideo.

Κεκτημένος, ὁ, id eſt, κύριος, dominus, vt qui poſſideat ſeruum, ὁ δεσπότης. Ariſtoph. δέξη ἦ μοι δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Et Κεκτημένη, ης, ἡ, hera, domina, ἡ δέσποινα.

Κεκυφότες εἰς γῆν, proni terram ſpectantes Ouid. obſtipo capite figentes lumine terram, Iuuenal. Plato.

Κέλω, curo, doleo. Heſych.

Κεκωμάσθαι, alto ſopore opprimi, Hippocr.

Κελαδεινός, οῦ, ὁ, clamoſus, tumultuoſus. Et κελαδεινή, Diana, vel quod Enceladum occiderit, vel ob venatorios ſtrepitus, vel quòd lunæ mutationes aeris tumultus ſequatur, ventorúmque tempeſtas.

Κελαδέω, ῶ, ήσω, σα. κα, clamo, reſono, ἠχῶ, μύκω, murmuro: propriè de aquarum ſtrepitu, Neut. abſol. ἡδέα κελαδοῦσι, dulciter canunt, Lucian.

Κελάδημα, ατος, τό, vox, ἦχημα, ſonus, ſtrepitus, clamor, murmur. Ariſtoph. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα.

Κέλαδος, ου, ὁ, ſtrepitus, clamor, θόρυβος, ταραχή. Homerus Iliados ι, θεῖε πολὺν κέλαδον ἢ ἀϋτήν, &c. κέλαδος μουσικός, cantus muſicus, libro primo Epigrammat. vnde τὸ ἐγκέλαδε.

Κελάδων, οντος, ὁ, reſonans, clamans. Ariſtophan. νεφ. ἢ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον: Venti, maris & fluuij epithetum eſt, κελάδοντα videtur garrulum reddidiſſe. Ouid. 1. Faſt. Garrulus in primo limine riuus erat.

Κελαιαί, locus inter Athenienſium & Bœotorum fines ſitus, & vrbs Phrygiæ.

Κελαινεφής, έος, ὁ ἢ ἡ, ater vt nubes, niger, denigrans nubes. Iliad. κελαινεφὲς χερείων, &c. id eſt, τὸν τὰς νεφέλας μελαίνοντα, ἐμβροντῶν, pro Ioue apud Homerum Odyſſ. in Vocatiuo, κελαινεφές, apud eundem.

Κελαινιόων, nigricans, à κελαινιάω.

Κελαινόλωτα, dicuntur ceraſa, quod ſint veluti nigricans lotus. Heſychius.

Κελαινοκάρδιος, ου, ὁ, τὸ μὴ φανερὸν, τὸ δόλιον ἢ τῆς ψυχῆς ἀφανὲς. Heſych. ita vt κελαινοκάρδιος, propriè ſignificare videatur eum cuius cordis affectus ſunt obſcuri, vel nigri, vnde intelligitur, tectus, non apertus, ſubdolus.

Κελαινός, ώ, ὁ, niger. κελαινὴ νύξ, σκοτεινή, φοβερά, Homerus. κελαινὸν αἷμα, μέλαν, ἢ ὁ θερμόν, idem. κελαινοῖς ξίφεσι, cruentis enſibus, Sophocl.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινόρρινος, ιος, ὁ ἢ ἡ, niger, obſcurus, Ariſtoph.

Κελαινώπας θυμός, niger animus, id eſt, non apertus & ſimplex, ſed occultus & ſubdolus. Sophocles, κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ, vbi κατὰ ſubauditur. vt ſit κατὰ θυμόν, animo ſubdolo contumelioſus eſt, animo liuido.

Κελέβεια ἢ ἰμβάφια Pollux recenſet inter condimentorum vaſcula, quæ ὑδρομάτων ἀγγεῖα vocat.

Κελάρυζα, ης, ἡ, garrula, crocitans, epithetum cornicis. dicitur & λακέρυζα.

Κελαρύζω, μ. ύσω, σ. υκα, reſono: de aqua dicitur molliter ſcaturiente, & inter fluendum ſibilante. Dionyſius poeta, Κορακοῦ μέγα χεῦμα κατὰ χθονὸς κελαρύζει, murmurat. κελαρύζει, κατ᾽ ἦχον ῥέει, Hom. Interpr.

Κελάρυζα κορώνη, affertur pro crocitans cornix quæ alioqui λακέρυζα tranſpoſitis primoribus ſyllabis.

Κελάρυσις, ſtrepitus.

Κελέβη, ης, ἡ, poculum ligneum, peluis. παρὰ τὸ χέειν ἢ λείβειν. Suidas κύλιξ, λεκάνη, σκεῦος ἐν ᾧ θερμὸν ὕδωρ νίψαι τοὺς πόδας.

Κελέβεια Heſych. λεπτὰ ἢ υγρὰ πτίλια.

Κελεός, ὁ, ſecuris, ἀξίνη, Heſych.

Κελέοντες, authore Pauſania dicuntur οἱ ἱστόποδες ἢ τὰ λεπτὰ ἢ στενὰ τὰ ξύλα: authore Aelio, Dionyſio οἱ ἱστόποδες ἢ πάντα τὰ ὀρθὰ, ſeu ὀρθὰ ξύλα, ſeu etiam τὰ κατακεκαυμένα ξύλα. quæ etiam ſταυροὶ nominantur. apud Pollucem ſcriptum κέλεοντε. ſic Heſychius quoque κελέοντας eſſe dicit τοὺς ἱστόποδας ἢ τὰ ὑπερέχοντα ὀρθὰ ξύλα, λεπτά, ἱστοί.

Κελεός, ὁ, Suida & Etymologo authore eſt, ὄρνεον ταχύτατον auis perniciſſima, à qua & κέλεος dicitur τὸ ταχέως βαδίζειν. Ariſtoteles hiſtoriæ Animalium, libro nono, capite decimo. κελεὸν & λιβυὸν inter ſe eſſe πολεμίους tradit.

Κέλεθρον, inſtrumentum piſcibus capiendis aptum.

Κελέβη, κελέβη.

Κέλευθα, vide in κέλευθος.

Κελευθεῖαι, deæ quæ in viis ſtatuuntur, ſeu viarum monſtratrices aut viarum cuſtodes, Heſych.

Κελευθεύω, viam carpo, idem

Κελευθίτης, ου, ὁ, viator.

Κελευθιῶν, cupiens iter facere. πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν, Heſych.

Κελευθοποιός, ὁ, idem quod κελευθίτης, in Epig.

Κέλευθος, ου, ὁ, & Plural. τὰ κέλευθα, via: ὡς τὸ κέλευθον. Homer. Iliad. α, ἡ δ᾽ ἔδυσε κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Idem Iliados γ, θεῶν δ᾽ ἀπόειπε κελεύθους, id eſt, τὰς ὁδούς. Sophocles, τὴν πρὸς ἥλιον βολὰς κέλευθον, &c. id eſt, viam, vt ita dicam, orientalem. πλατεῖα κέλευθος, lata via, in Cario Bacchillidis, vt refert Plutarch. in Numa. μακρὰ κέλευθα, Apollonius. ὑγρὰ κέλευθα, Homerus viæ humidæ, id eſt, per mare & vndas. τὴν διὰ θαλάσσης ὁδὸν, id eſt, πλοῦν. ἄγοντα δὲ, inquit Interpr. τὴν διὰ τοῦ ὕδατος ὁδὸν σημαίνει.

Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur Thucydid. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Xenophon. κελευσθείς, iuſſus, cui iubetur, idem in Pædia Cyri. κελευόμενοι ᾄδειν, iuſſi canere: ſic in Lycurgo Plutarch. τὸ κελευόμενον ποιεῖν, imperatum facere, Xenophon. κελευόμενα ποιεῖν, imperata facere, Demoſthenes alibi τὰ προσταττόμενα ποιεῖν dicit. Aratus de grege, πυκνοῖς κελευόμενοι λιθάκεσσιν, crebris impetiti lapillis, τυπτόμενοι.

Κελευσθείς, iuſſus, Xen.

Κέλευσις, exhortatio, iuſſus.

Κέλευσμα, ατος, τό, ἢ κελευσμός, hortamentum, exhortatio nautica. Cani autem remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruos olim ſolitum erat, & per aſſam vocem, id eſt, ore prolatam, &(vt in Argon.) interdum per citharam, authore Pædiano: vnde & Martialis libro tertio. Quorum per vada tarda nauigantes Lentos ſigitis ad celeuma remos. dicitur & κέλευμα. θεοῦ κέλευμα, mandatum, Eurip.

Κελευσμοσύνη, ἡ, præceptum, iuſſus, Herod. l. 1.

Κελεύστρα, vel κέλευστρα, currus mulorum.

Κελευστής, οῦ, ὁ, hortator, qui nautas moderatur. Dicitur à Plauto in Mercat. hortator: ſollicitus hortator remiges hortarier. οἱ ναύτας ἢ κελευστάς, ἢ κυβερνήτας τὴν δύναμιν ἐφελκόμενος, Plutarc. in Themiſt. vbi Lapus, ad nautas, remiges, & gubernatores potentia tranſlata.

Κελευτιάω, μ. άσω, σ. ακα, &

Κελεύω, μ. εύσω, σ. ευκα, iubeo, cenſeo vt hortator. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ, iube ad me venire. τὸ κελευόμενον ἱκανὸς ποιεῖν, potens imperium capeſſere, idem. Et ſuadeo, hortor, permitto, voce Actiu. Lyſ. ὁ ἦ στρέφεσθαι με ἐκέλευεν, ἢ ποιεῖν ἐκέλευσεν ὅ, τι βούλομαι, & ſinebat me torquere ſe: aut aliud de ſe ſtatuere. Datiu. Homer. Iliad. δ, κέλευε ἦ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων. Heſiod. per Accuſatiu. dixit μελετᾶν βίον, ὥς σε κελεύω: vbi ſubauditur μελετᾶν. Cum Datiuo, idem, στρατιώταις κελεύων, id eſt, milites adhortans. Plato cum Accuſat. & infinit. in epiſt. κελεύων σε τὰς πόλεις κατοικίζειν, iubens te ciuitates reſtituere. κελεύω σε ἀπάγειν, iubeo, te deducere, id eſt, vt te deducas, Thucyd. κελεύω σε ἀπαλλάττεσθαι. ſic Xenophon libro primo Pædiæ. κελεύω σπεύσειν, Thucydid. Item κελεύω, facio poteſtatem, innuo, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. nec dicitur de maioribus hoc verbum, Thucyd. Interp. τίς σε ἐκέλευσε; quis te iuſſit? Plutarch. in Galba. κελεύω τοὺς θεούς, precor à diis. Plat. in Alcibiad.

Κελευσμοσύνη, iuſſio.

Κέλης, ητος, ὁ, equus celes, qui ab vno ceſſore agitatur & regitur, deſultor, Bud. in Pandect. Interp. Ariſtophan. in dictione κελητίζομαι, Gellius l. 10. Celoces, vel vt Græci dicunt, κέλητες, pro eodem. κέλης ἵππος ἐλαύνων, Homer. id eſt, ὁ ἄζυγα, ὁ χαμαὶ ἐλαυνόμενος, id eſt, equum deſultorium. ἤλαυνον κέλητας ἢ ἅρματα, agebant equos deſultorios & currus, Herodotus. Hos centauri primùm commonſtrarunt, quum antea curribus vterentur. per tranſlationem κέλης pro nauigio actuario ponitur, quod vno remo & non binis, aut ternis per ſedilia & tranſtra agitur, quum tamen plures remiges habeat, vt Bayfius docet hæc nauigia eadem eſſe putans quæ μονήρη. vnde & κελήτιον, paruulus celox. vide Bayſ. Thucydidis interpr. exponit μικρὸν πλοιάριον ὑφ᾽ ἑνὸς ἐρεττόμενον. Χρὴ μονοφορὰς τῷ κέλητος λαβεῖν, ᾧ οἷς αἰεὶ ἐπιχειροῦνται. Κέλητες, dicuntur etiam ipſi deſultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine vtuntur, ſed equo vno inſident. Plinius ita libro vigeſimoquarto, capite quinto, Equeſtres ſtatuæ Romanã celebrationem habent orto ſine dubio à Græcis exemplo. ſed illi celetas tantùm dicabant in ſacris victores. Poſtea verò & qui bigis & quadrigis viciſſent. Apud eundem libro trigeſimoquinto, capite octauo, Celetizontes dicuntur pueri equum regentes ſingularem quem κέλητα ἢ μονάπωλον, Heſych. deſultoriúmque vocat Suet. vide Σωρηείς.

Κέλης, apud Comicos etiam genitale muliebre ſignif. vt & χοῖρος, αὐλός, σάκανδρον, κλειτορίς, σῦκον, χοιρίδιον, βύσαυχον, φαρμάκιον, ἰσθμός, ἴτυς, γέννα, πύλη, θύρα, κτεῖς, λειμών, κῆπος, ἐσχάρα ἢ ἄλλα. vide Euſtat. Od. ε. Κέλητες, actuariæ naues, Bayſ.

Κελητίζω,μ.ίσω,π.ικα,&
Κελητίζω,μ.ίσω,π.ικα,equito,rego equum deſultorium. Homer. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν ἐῢ εἰδώς.vide κέλης.
Κέλλαρ,ὁ,aper,σύαγρος,Suid.
Κέλλαι,Heſych.eſſe dicit δημότας,plebeios.
Κελλός,obliquus,στρεβλός,πλάγιος,Heſych.& κελλαίνεσθαι pro πλαγιάζεσθαι,obliquare.
Κέλλω,μ.κέλσω,τὸ προσεγγίζω,appello in portum,venio in terram. Apollonius, τῇ δ' ἐνὶ κέλσαντες,eò appulerunt. ἔκελσεν appulit. & compoſitum ἐπικέλλω,id eſt,καθορμίζω τὴν ναῦν,idem.κέλλω itē, pro τὸ χέρσον τρέχω.vnde κέλσαι,ὁ δ' ερμηνὴς λέγεται,inquit Etymologic.κέλσαι,id eſt,ὁρμῆσαι,appuliſſe , propinquaſſe. ἐνθάδε κέλσαι ... ,huc appelli,id eſt, προσορμισθῆναι, Apollon. ... , Euripides. κέλλει Heſych. τὸ ... τὴν ναῦν ... metaph.apud Eurip.in Hecuba ... .
Κέλμις,puer,lecythus,& vnus ex idæis dactylis.
Κέλομαι,iubeo,poet.Deponens.Odyſſ.ι,κέλονται ... , ...
Κέλοντες,in textrina idem quod ἱστόποδες,Pollux:ab aliis ſcribitur καλόποδες,Antiphon ſic recta ligna vocauit,Suid.
Κέλουρος,ὁ,ἡ,τὸ,intonſa auis.
Κελαινός,niger,κελαινὸς,μέλας.
Κέλσαι, appellere, Odyſſ. ι.& Κέλσε , appuli , ad portum veni, aſſumpſi.
Κελτίβηρες,vide Ἴβηρες.
Κελτικός,Gallicus,Ariſtot. ... .
Κελτοὶ καὶ Γαλάται,Galli,à Celto Herculis filio. à Polyb. dicuntur Galli,qui erant in Italia:& γαλάται,illi qui Romam ceperunt. κελτοὶ καὶ γαλάται ... ,Baſil.Appian.in Iber. κελτοὶ ὅσοι γαλάται ... .
Κελτόριοι καὶ σένωνες,Celtorij ac Senones populi Galliæ , Plutarch. in Camil.
Κελύφανον,ου,τὸ,ſiliqua,cortex.
Κελυφώδης,putaminoſus,Gaza apud Theophraſtum li.1.cap.7. de cauſ.
Κέλυφος,ους,τὸ,cortex exterior,putamen , λέπυρον τὸ ... ,teſta.τὸ ... ,caliculus,cruſta,Ariſtoteles lib.quinto Animal. de cancrorum cruſta : operculum,Gaza de inſectis: tegamen,tegumētum.ἐν κελύφει ῥόας,in calice punici mali,Dioſcorides libro primo,Hermolaus & Ruellius in mali corio, Marcellus ibidem.κέλυφος τοῦ κάρυου,cortex nucis,Dioſcorides libro primo, τὸ ... βαλάνου κέλυφος, caliculus glandis,Hermolaus putamen glandis,Ruellius corium glandis , Marcellus libro primo Dioſcorid. accipitur etiam pro oculorum inuolucro & integumento quod ... dicitur.κέλυφος ... , clauſerunt oculos , in Epigrammat. ... κέλυφος, velut putamen canaliculatum,Ariſtoteles libro tertio Animal. ſic Gaza Ariſtophan.in Veſpis ... dixit, ... , pro ... ,cancrorum cruſtæ, Ariſtoteles libro nono Animal. Theophraſtus etiam vſurpat de tunicis capitatæ radicis iunci,hiſtor. libro quarto , capite decimotertio, dicitur & de inuolucro & integumento oculorum,vt ... . Syneſius verò & corpus humanum vocare auſus eſt γήϊνον κέλυφος,terrenum inuolucrum animæ.
Κέλω,iubeo.
Κέλωρ,ωρος,vox,eques,ſpado,filius.κέλωρ ... ,id eſt,υἱός.Etymolog.ſignificare ait τὴν φωνὴν , vocem ... , quod eſt ... ,vel ... ,mutato α in ο , ſed & ab Heſych. exponitur ... aſſerente & verbum κελωρύειν pro ... , ... clamare vociferari,ex quo participium κελωρύοντες, quod idem exp. ... , ...
Κέλωρ,putatur eſſe vſtiuus, omnium apud eundem legamus κέλωρ, ... quod apud Hom. ... .
Κεμάς,άδος,ἡ,ceruus.ἡ ... ,hinnulus , quaſi ... . Homerus Iliados κ, ... :vbi interp. ... .
Κέμφος,Heſych. ... ἐλαφρὸς ἄνθρωπος,homo leuis,qui eſt ... .
Κέμφος,ὁ,ceruus:pro κεμάς.
Κέμφος,ὁ, fulica auis,quæ & κέπφος,Gaza.
Κέμμος,ὁ,vnoculus,ἑτερόφθαλμος.
Κέν,coniunctio expletiua.vide κέ.
Κέναυλος,vir vanus & futilis,κενὸς ἀνήρ, Suid.
Κένδυλα,in Epig.inſtrumentum ad naues fabrefaciendas.
Κενάγγεια, apud Hippocratem Aphoriſm. libro primo,vaſorum inanitas,vel quaſi inanitio: ... , ita dicitur ab ipſo per accidens: euacuando enim contingit vaſa inaniri atque depleri. vide Galen.ibid.apud Poll.κεναγγία,pro inedia.
Κεναγορία,ας,ἡ, orationis vanitas Cicer.inanis ſermo,vaniloquētia Liuio,vt κεναγόρος inaniloquus Plaut.Plato ... ,γὰρ ... ,& c.

Κενεαφος,Heſych.eſt κενός,ἐλαφρός,vacuus,leuis.
Κεναυχής,vana iactans,κατὰ ... κεναυχής. Iliados θ, ... ἐπεὶ δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε.
Κενέβρεια,τὰ, morticinæ carnes: pro ... ,i. θνησιμαῖα.Ariſtophan.in Auib.κενέβρεια Pollux,θνησιμαῖα κρέα.
Κενεμβατέω,μ.ήσω,π.ηκα,per vacua vado,vana conor, Neut.Abſol.Suid.εἰς κενὰ βαίνω,κατὰ ... .
Κενεός, pro
Κενός,οῦ,ὁ,vacuus,inanis,leuis,effœtus,friuolus. Odyſſ. ... .
Κενεών,ῶνος,ὁ,λαγών,venter, pars quæ eſt inter latera , quaſi κενὸς ὤν, locus ſub pectore concauus & oſſibus carens : item capacitas & complexio,κόλπος. aliquando capitur pro aere, ſeu cælo:inane etiam dicitur Latinis.& χθόνιος κενεών,pro terra apud Nonnum. ... ἐς κενεῶνα,in imum vterum : ſic Valla,id eſt,vltimam & infimam partem ventris,vbi ſunt ilia,id eſt,locus oſſibus vacuus, vbi cingimur ... : κενεωνισμός,equorum morbus eſt circa ilia. de quo intellexit Virgilius cùm tertio Georg.inquit, atque attractus ab alto Spiritus , interdum gemitu grauis:imáque longo Ilia ſingultu tendunt. ... ,inquit Abſyrtus, ... Ibi tamen ... , initio legitur.
Κενήριον,ου,τὸ, vacuum monumentum,inane ſepulchrum, κενοτάφιον.Nonn. ... .
Κενοδοξεῖν,inani gloria duci,Nazanz. & Chryſoſtom. de officio Epiſcopi.
Κενοδοξία,ας,ἡ,inanis gloria. κενοδοξίας ... ,Chryſoſt. ... .
Κενόδοξος,glorioſus , gloriæ auidus , inanēm de ſe perſuaſionem habens,inanis glorię cupidus,Paulus ad Galatas capite quinto.Plut.in Opuſc. ... ,κενόδοξος ... .
Κενολογέω,μ.ήσω,π.ηκα,garrio,inaniter loquor, Themiſtocl.
Κενοπαθεῖν,inaniter afflici,vanis duci affectibus,Baſil.
Κενοπραγμοσύνη,vide εὔτακα.
Κενός,οῦ,ὁ, vacuus,deſertus,vanus. Demoſthenes pro corona, ... ,inanem inis gratiam. ... ,Ariſtid.κενός, id eſt, ... ,Sophocl. ... ,idem.
Κενοσπουδία,ας,ἡ,inane ſtudium,ματαιοπονία.
Κενόσπουδος,ὁ,curioſus,inanium rerum ſtudioſus:Cicero ad Atticum,ſed hæc fortaſſe κενόσπουδα ſunt,curioſitatis plena , quæ tamen breui ſciantur neceſſe eſt.
Κενοσπούδως,fruſtrà, Plut.in Apophth.
Κενοσοφία,vana ſapientia.
Κενοτάφιον,imaginarium ſepulchrum,quale deſcribit Virgil.libro tertio Æneid. Hectoreum ad tumulum,viridi quem ceſpite inanem. ... . Suetonius honorarium tumulum appellat.τὰ κενοτάφια,inania ſepulchra,l.1.Reg.cap.19.vbi tamen ſtatua exponitur,Bud.in Pand.
Κενότης,ητος,ἡ,vacuitas.
Κενοτεχνία,ας,ἡ, rerum inanium & vanarum ſtudium.
Κενοφροσύνη,pro inani & vana opinione,apud Plutar.in Platonis quæſt.
Κενοφωνία,ας,ἡ, vocum inanitas, vaniloquium.ματαιολογία,Heſyc. Paulus prima ad Timoth. capite vltim. ... τὰς βεβήλους κενοφωνίας deuitans de rebus inanibus clamores.
Κενόω,μ.ώσω,π.ωκα,inanio,euacuo,purgo, exhaurio, Accuſatiu. & Genitiu.Gaza libro quarto Grammat. prima ad Corinth. capite primo,ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ χριστοῦ,ne irrita atque inanis fiat. Theophraſtus de cauſis libro ſecundo, capite primo, ... , arbores inanitas, in fructus nimirum abſumpto alimento.κενοῦται, euaneſcit, vacuatur,Nazanzenus. ... ,excrementa oris & alui,Galen.libro primo ad Glaucon.
Κένσαι,κεντρίσαι,κεῖσαι, ... ,ſtimulare,inhortari, eſt à themate κέντω.
Κενταυρίδες,αἱ genus ornamenti muliebris.
Κενταυρίδες. ... ,Lucian.
Κενταυρικῶς,centauricè,immaniter,Eraſm.Chil.
Κενταύριον,ου,τὸ,centaurea herba,vel centaurium Plin.quod Virgilius dixit graueolentia centaurea,& Lucret.triſtia.Dioſcoridi & Galeno duo genera: ... , τὸ μέγα quod ſerratum habet folium,alioqui iuglandis ſimile. hoc & χειρώνιον a Chirone dicitur,καὶ κενταυρία ab interpr.Nicandri. Secundum τὸ μικρὸν ſiue λεπτόν, ... dictum καὶ ... ,quia fecundū fon-

tes naſcitur. hoc origani vel hyperici conſtat folio, & propter amaritudinem ſummam, fel terræ Latinè nominatur. Tertia eſt κενταυρὶς, Theophraſtus hiſtor. libro & capite nono, quæ centauris Plinius libro vigeſimoquinto, capite ſexto, & triorches, à triorche de genere accipitrum. febrifugam nouè transfert Gaza. hæc ſuccum ſanguineum mittit.

Κενταυρήιος, agreſtis.

Κένταυροι, latrones.

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, pugna centaurorum, i. immanis.

Κένταυρος, centaurus nauis, apud Bayf. à ſigno centauri, quod in roſtris præferebat, item ſignum cæleſte & nomen ſyderis, Proclo in Sphæra. Ariſtophan. pro monſtro, id eſt, ἀγρίου τέρατος, in Comm. in dictione κομῶν τὴν κενταυρικὸν φῦλον, cétauricum genus, i. centauri.

Κεντέομαι, ſtimulor.

Κεντύω, μ. ύσω, pungo, Naz.

Κεντέω, vel

Κεντάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtimulo, pungo, Ariſtophan. ... ὀφθαλμὸν κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν ὑπὸ τῆς γνώμης ..., oculos percuſſus, quaſi à crabronibus. Item pro trucido. Sophocl. ... id eſt, σφάζετε.

Κέντημα, damnum, punctum, punctio Plin. ſtimulatio. Polybius in Epitome, κέντημα ἔχει διαφορον, καὶ τὸ ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ ἀκέραιον, mucronem habet ancipitem. Et alibi, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. apud eundem συγκεντῆσαι, confodere.

Κεντηρία, ἡ, centeria plantæ genus, Theoph. l. 9. c. 1. hiſt. pl. vbi tamen κένταυρα impreſſum eſt.

Κεντητήριον, ου, τὸ. id quod pungere ſeu ſtimulare poſſumus. ſubula, Lucian. de coriario loquens.

Κεντητικός, ή, ὁ, pungens, aculeatus, Theophraſtus hiſtor. tertio, capite decimotertio, de foliis abietis, ὀξύτερον γὰρ, καὶ κεντητικώτερον τῆς πίτυος.

Κεντητὸς, ή, ὁ. punctis diſtinctus. κεντητὸν ὑπόδημα, Epictetus.

Κεντίζω, μ. ίσω, π. ικα, κεντέω.

Κεντίνης, ὁ, vel potius κεντρίνης, vt emendo apud Theophraſtum hiſtor. ſecundo, capite vltim. vbi ... Plinius ſic tranſtulit libro decimoſeptimo, capite vigeſimoſeptimo. Eſt & aliud genus culicum quos vocant centrinas, fucis apum ſimiles ignauia malitiaque cum pernicie verorum & vtilium. interimunt enim illos atq. ipſi moriuntur.

Κέντορες ἵππων, ἵππων κεντρωταί, in mod. Hom. Il.

Κεντρεῖν, Herodot. ſtimulare.

Κεντρηνεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, velox, tanquam ſtimulo percuſſus, equus ſtimulo obediens, quaſi ... τοῖς κέντροις. Hom. in Iliad.

Κεντρίζω, pungo, in Epigr.

Κεντρίνης, ου, ὁ, Athenæus & Ariſtotel. in quinto hiſtor. ... Epainetus in ζ. ... vocat. ſic verò dicitur galeos piſcis quia aculeum καὶ τὸ κέντρον ἔχει πρὸς τῇ ... vide κεντίνης.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, κεγχρίνα, genus ſerpentis, dipſas.

Κεντρὶς, etiam locus in quo à ſeſſore equus ſtimulatur, punctum Plinio. Apſyrtus mulomedicus in ἱππιατρικῇ.

Κεντρομυρσίνη, Theophraſt. hiſtor. capite decimoſeptimo, libro tertio reponitur inter ...: cuſpidatam vertice myrtum vocat Poeta, & ruſcum: Dioſcorid. ὀξυμυρσίνην, καὶ μυρσίνην ἀγρίαν, id eſt, myrtum ſylueſtrem. ſcopam regiam, Scribonius Largus.

Κέντρον, ου, τὸ, ſtimulus, calcar, ſpiculum, aculeus. Ariſtoph. ... φέρε μοι τὸ κέντρον, affer mihi ſtimulum.

Κέντρα, etiam dicuntur vitia quædam arborum, de quibus Theophraſt. hiſt lib. quinto, capite tertio, ... vide Ὄζωδης. Plinius libro decimoſexto, capite trigeſimonono. Inueniuntur in quibuſdam, ſicut in marmore, centra, id eſt, duritia clauo ſimilis, inimica ſerris. Idem libro trigeſimoſeptimo, capite de iaſpidum generibus. Præterea inutiles ſcalpturæ interuenientibus cryſtallinis centris. κέντρον etiam idem quod Latinis centrum, punctum in medio circuli aut globi κέντρα itē dicuntur cardines Cœli, quas cuſpides nonnulli vocant. Item κέντρα, ..., & quæſtionum ſtimuli. πρὸς κέντρα λακτίζειν, aduerſus ſtimulos calces iactare, Actorum 9. & vigeſimoſexto. Euripid. in Bacchis, ... Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ. Terentius in Phormione, Nam quæ inſcitia eſt aduerſus ſtimulum calces? Supplend. iactare, vt inquit Donatus, quod Græci vno verbo dicunt λακτίζειν. Dixerat & Plautus Truculento, ſi ſtimulos pugnis cædis, manibus plus dolet. Pindarus in Pythiis, ποτὶ κέντρον δέ τι λακτιζέμεν τελέθει. κέντρα ..., Interp. Ariſtoph. in Auib. gallorum calcaria, Columel. quæ & πλῆκτρα dicuntur.

Κεντρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, habeo ſtimulum.

Κεντρωνικός, ου, ὁ, nequam, vafer, ſtimulator. Interpr. Ariſtoph. in Nebul. ... apud Ariſtoph. Heſych.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, veſtis verſicoloribus pannis conſuta, ad eiuſmodi veſtis ſimilitudinem centonem vocant carminis genus ex diuerſis carminibus, & carminum fragmentis hinc atque illinc accerſitis contextum quaſique conſutum. vnde pro vario & verſuto ponitur. Ariſtophan. ... κέντρων, ... &c. i. ... vide interp.

Κεντρωτός, ή, ὁ, ſtimulis confixus, vt κεντρωταὶ ... apud Plutarchum in Apophthegm. aculeis frequentibus ſpiculatæ. Item aculeo ſeu ſpiculo armatus, aculeatus idem quod ἐγκεντρος, ſiue κατακεντρωμένος, vt κεντρωταὶ κηφῆνες, apud Ariſt. l. 9. de hiſt. Anim. quos Plato & Them. κατακεντρωμένους dicunt.

Κέντωρ, ſtimulator, percuſſor, libro tertio Epigrammat. ... Item auriga, libro quinto Epigrammat. ... Item mordax: vnde ... κέντορι μύθῳ, apud Nonnum. & κέντορι λόγχῃ, apud eundem Gen. fœm.

Κένωμα, ατος, τὸ, euacuatio, inanitas. apud Galen. Dioſc. & Ægin. τὸ κένωμα, ἡ κένωσις διὰ κλυστῆρος.

Κενὸν, κενεὸν, τὸ κενόν. in Hippia. ... videtur poſitum ἀντὶ τοῦ κενεῶνος.

Κένωσις, εως, ἡ, euacuatio, inanitas, detractio. κένωσις μυστηρίου, myſterij euacuatio, Naz. in Orat.

Κενωτικὸς, vim habens euacuandi. κενωτικὸν φάρμακον, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Κέομαι, pro κεῖμαι. vnde κέονται, pro κεῖνται, & κέαται, ... Aratus, ... κέονται.

Κέπφος, ου, ὁ, Gazæ fulica, quæ tamen λάρος eſt, vulgóque f. ..., κέπφος verò ... non diſtinguit tamen Commentar. Ariſtophan. auis eſt clamoſa, ſpuma etiam victitans, quæ quia ... καὶ ἀφρὸν, de nomine ipſius ſtulti vocantur. Ariſtophanes in Pluto, Οὐ γὰρ ... id eſt, ... κέπφος ..., parœmia, vana promittentes indicans. vide interpr. Ariſtoph. etiam ἐν εἰρήνῃ: vbi & κέπφος dicitur. κέπφος (inquit Heſych.) ... κέπφος. inde verbum κεπφοῦσθαι dicitur efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου cuius particip. aor. 1. κεπφωθεὶς à Suid. exp. ..., Heſych. etiam ..., deceptus, quoniam auis ea eſt ..., ac facillimè capitur. Idē Heſ. affert & partic. præt. paſſ. ..., pro ..., elatæ.

Κέρα, ἡ, Theophraſtus libro nono, capite decimoquinto, hiſt. ς. l. ... ἀγρία.

Κέρα, in plurali pro κέρατα, cornua, crines, ſignificare autē traditur hoc κέρα non ſolùm cornua, ſed etiam crines: vt quidā Homericum paridem κέρα ἀγλαὸν, vocari tradunt pro ἀγλαὸν τὴν κόμην teſte Poll. Heſych. κέρα ἀγλαὲ, τὴν τρίχα λαμπρὲ τὸ τόξῳ ἀγαλλόμενε.

Κεραβάτης, qui ſuper cornua graditur, i. corneos pedes habens. ὁ ἐπὶ τῶν κεράτων, Heſych. Suid.

Κεραελκὴς, cornibus tractus, Nonn. κεραελκεῖς Heſych. vocari ſcribit etiam eos qui cornibus boues trahunt.

Κεραία, ας, ἡ, apex, antenna, punctum, virgula minuta, pars in talis ſuperior. ἐκ τοῦ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ κεραίαν ἔχον, ex altera extremitate exortus veluti corniculum gerens, Ruell. cornutus antennæ modo, Barbarus libro tertio Dioſcoridis pro parte tali ſuperiori, Ariſtotelis libro ſecundo Animalium. Gaza ibidem antennas vertit. κεραίαι γραμμῶν, Plutarchus in Numa, apices lineæ: ſic Lapus pro apice & re minimi momenti, Euangel. Matthæi capite quinto, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. Luc. 16. Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν, ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. κεραία Item pro eo quod eſt antenna, i. lignum in tranſuerſum mali poſitum, vnde pendet velum, id eſt, vt inquit Didymus, τὸ ... ob id dixit Homerus Iliados Ξ, ..., id eſt, ... κεραίας ἐχόντων. τὴν κεραίαν verò ... vocat Artemidorus, id eſt, ... vt Valerius Flaccus libro primo Argonautic. & Lucanus libro octauo & decimo ceruchon, id eſt, κερούχον, quòd cornua habeat: idcircóque Virgil. cornua velatarum antennarum ... appellauit. κεραία item in vtero dicuntur à Polluce, ..., id eſt, πλεκτάνη. Plutarch. in Marcello à figura antennarum ἀπὸ τῶν τειχῶν κεραίας ... dixit trabes è muro ſuſpenſas. Nicand. in Theriac. ... κεραίην dixit, vt Poeta ramoſi cornua cerui: nam κεραίην ἀντὶ τοῦ κέρας vel κέρας vſurpauit. Sic Syneſius in epiſt. τὸ κέρας ... poſuit, ἀντὶ τοῦ κεραία.

Κεραΐζω, μ. ίσω, π. ικα, ſcindo, trucido, populor, vaſto, diripio, ..., Act. Accuſ. Hom. Il. ..., i. ... καὶ ...

Κεράω,& Κεράω,κερῶ,miſceo,Iliad.9. ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.

Κέραφος.Heſyc.ταυρός.

Κεραοῦχος,antemnæ cornua tenens,Heſych.

Κεραΐς,ΐδος,ἡ,perditrix,vaſtatrix à κεραΐζω. peculiariter vero quidam κεραΐδας eſſe volebant vermes cornu infeſtantes. Odyſſ. φ. eſt & ſalaciſſima auicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.vide Interp.

Κεραστὴς,cornutus,comatus,& genus ſerpentis. ὄφις ὄφεως, ὃς ὁ κέρατα ἔχει,Varin.

Κεράτιον,ὁ,fœnum Græcum nonnullis,quod aliis βούκερας,alii αἰγόκερας,alii τῆλις.

Κερατοτρῶγες,nonnullis ſunt vermes cornua rodentes.Euſtat.

Κεραμβύκιον,Κέραμβον,& Κεράμβυξ.Heſychio authore,eſt θηρίδιόν τι κανθάρῳ ὅμοιον, ὃ περὶ τὰς συκᾶς διαρραβδιζόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κώνωπας,beſtiola ſcarabeo ſimilis , quæ ficui arbori circumligata,voce ſua culices abigit.

Κεραμεία , figulina , vel figlina Plinio , ars figularis , κεραμευτική, Pollux.

Κεραμεικὸς,οῦ,ὁ, Ceramicus, locus Athenis, in quo ſepeliebantur qui in bello perierant.erat & alter,in quo diuerſabantur meretrices.κεραμικὸς κάμινος,figlina fornax,Dioſc.lib.5.

Κεραμεῖον,ου,τὸ,figulina.vas teſtaceum, amphora, hydria fictilis. κεραμεῖα,figlinæ , ἔνθα τὰ ὀστρακινὰ σκεύη πωλεῖται , κεραμοπωλεῖον,Pollux.

Κεράμειον ἀγγεῖον,apud Herodot.vas vinarium figlinum.

Κεραμεοῦς,& κεραμοῦς,figulinus,fictilis. vide Ammon. circunflectitur in vltima , vt adiectiua metallica contracta , vt docet Gaza lib.2.Grammat.κεραμεοῦς λύχνος,fictilis lucerna, Lucian. ἐν κεραμέῳ τρυβλίῳ,in fictili patina, Dioſcor.lib. 5. κεραμεῷ ποτηρίῳ, fictili poculo,Idem lib.2.Ibidem tamen κεραμεοῦ ἀγγείου, legitur accentu mutato.ἐς κεραμέους πίθους,in fictiles fidelias,Herodot.κεραμεᾶ χύτρα, fictile, fictilis olla, Dioſcorid.libro 2. τὰς κεραμέας κύλικας,fictilia pocula. Theophraſt. lib.5.cap.4.hiſto. plant.κεραμεοῦν ἀγγεῖον,fictile vas,vas figlinum, Dioſcorid.lib. 5.κεραμεοῦν ἅρμα,currus fictilis,Plutar.in Publica. κεραμεοῦν ποτήριον,fictile poculum. Apud Athen.lib.9. auis πέρδιξ quæ & [illegible] κεραμεοῦς eſſe dicitur.

Κεραμεὺς,έως,ὁ,figulus.Heſiod.καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει.

Κεραμεύω, fingo, facio fictilia. Item malè mereor de Republic. [illegible].Ariſtophan.ἐν Ἐκκλησιαζ. τὰ τρύβλια [illegible] κεραμεύεις, [illegible].Interp.etiam notat τὸ κεραμεύεσθαι καὶ τὸ [illegible] ποιεῖν τὰ κακά.

Κεραμόω,ῶ,tegulis tego,ſeu contego , vnde paſſiu. κεραμωθεῖσα οἰκία,apud Ariſtot.domus tegulis contecta.

Κεραμικὸς πηλὸς,figularis creta , Dioſcorid.lib.5. κεραμικὴ μάστιξ, periphraſis oſtraciſmi.κεραμικὴ κύλιξ, fictilis calix , Herodot. κεραμικὰ σκεύη,vaſa figuli.Κεραμικαὶ πληγαὶ, manus ſupinæ verbera quæ efferebantur in ceramico certamine. Nam , vt inquit Euphronius , mos erat ἐν τῷ κεραμικῷ ἀγῶνι τῶν λαμπάδων, [illegible] παίειν ὑπὸ τῆς [illegible] χειρός.Vide in Βατεραχίς.

Κεράμιον , ου , τὸ , vas fictile , figlinum , amphora , id eſt , menſura octo & quadraginta ſextariorum , authore Budæo de Aſſe. ἀμφορεὺς , ὁ [illegible] κεράμιον , Dioſcorid. libro 15. τὰ κεράμια, lagenæ & cuncta id genus figlina , Gaza in Problem.Ariſtot. ſect.11.q.8.Ibidem fictilia,& apud Theo. li.5.c.6.hiſtor.plant.

Κεράμινος,figularis.Theophraſt.lib.2.cap.13. de cauſis plant. χύτρα κεραμίνη,vas fictile.Dioſcor.lib.2.cap.77.κεραμίνη γάστρα, fictile ventroſum,Idem lib.5.

Κεραμὶς,ίδος,ἡ,tegula,teſta,Plutarc.in Apophth. Eſt item genus terræ.κεραμὶς γῆ, Ficin.apud Platon. vertit cretam. apud Pollucem κεραμῖτις γῆ,καὶ κεραμεία,καὶ κεραμευτική.

Κέραμος,ου,ὁ,tegula.item [illegible] Ariſtoph. [illegible].τῷ κεράμῳ,id eſt,ταῖς κεραμίσι, tegulis, Thucyd.ἐπὶ τῷ κεράμῳ διατρίβει,verſatur in tectis,Ariſtotel.libro 9.Anim.cap.19.λίθοις καὶ κεράμῳ, lapidibus & tegulis, Thucyd.Athenagoras in Apolog.κέραμον γὰρ εἰργάζετο , figlinam exercebat. niſi legend.κεραμεῖον. Item dolium,vrceus, fictile vas , hydria , Plato in Timæo. Et carcer,lingua Cypriorum. Eſt & Cariæ vrbis proprium.& [illegible],Heſych.

Κεραμοπωλεῖν,figlina védere: vnde & κεραμοπώλης,& κεραμοπωλεῖον apud Pollucem.

Κεραμίζειν,κολυμβᾶν,[illegible], Heſych.aquas ſubire, præcipitem in caput ſe dare.

Κεράννυμι,κεράσω,vel κεράω,[illegible],&

Κεραστὴς,pocillator,pincerna,ὁ κερῶν,Poll.eſt Particip.

Κεράννυμι, miſceo, tempero, confundo, diluo,adultero,applico. Odyſſ.ε,κίρνη δ' οἶνον ἐρυθρὸν,pro ἐνεχεῖτο. ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας: οὐ κιρνᾶν γὰρ ἐγχέοντες,ἔλεγον, inquit Didymus , [illegible] τῆς [illegible]:vnde κεράσας qui temperauit. κεράσας οἴνῳ [illegible],vino & melle temperans fontem, Plutarch.in Numa.Iliad.θ, [illegible] ὕδωρ, οἶνον ἐγκεράσασα πιεῖν. Et Odyſſ.γ,τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο, quo vino ſcilicet craterem impleuit. Apollon.lib.1. Argon. κεραιόμενοι δὲ λοιβάς, id eſt,fundentes.pro attempero,Philo de mundo, τὴν δὲ φύσιν ἀνθίσταμαι τοῖς φυτοῖς,κεραννύμενος αὐτὴν ἐν πλείστοις δυνάμεσιν,è pluſimis eam attemperans facultatibus.Galen.de parua pila , [illegible] κεραννύμενον. κίρναται, temperátur. κεραννῦσθαι,temperari.Plato de Legib.κεκραμένος οἶνος,vinum dilutum,Dioſcor.lib.4.οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος,vinum frigida dilutum,Galen.ad Glaucon. φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος , ingenio ad omnem virtutem accómodatus, Plutarch. in Numa. κεκερασμένον ἀκράτου οἴνου , infuſo meraco, cap.14.Apocal.Ioann. vbi notat Eraſm. κεραννύεσθαι dici qu d infunditur in calicem bibituro,etiamſi nó diluatur aqua,aut alio potus genere. Theophraſt.de Cauſis lib.6.cap.15.κεκραμένος ὑπὸ τῆς φύσεως τῷ ὕδατι,temperatus aqua à natura.Κεραννύειν. Plato in Philebo, νῷν δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι κεραννύωμεν. Alcæus , κεραννύντες τι ἀφανίζουσί τι. Hyperides , [illegible]. κεραστής, ὁ μετοχικὸς τῷ κεράσαντι , qui miſcet , qui miſcuit , commiſcens , κεράσας,κεραννύμενος.

Κέραξ,capillus,arcus,membrum pudendum,Heſych.

Κεραοξόος,ου,ὁ,ſpoliens cornua,faber arcuarius,ὁ κερατουργὸς,ὁ κερατογλύφος.

Κεραὸς,οῦ,ὁ,cornutus,κερατοφόρος,δίκερως,κερασφόρος. Iliad.γ, ἄγρει ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα. aliquando corneus: vnde κεραὸς βιὸς, arcus corneus,in Epigram.

Κεράρχης,ου,ὁ,alæ præfectus.

Κεραρχία , ας , ἡ , cornu præfectura , quæ triginta duobus imperauit.

Κέρας , ατος , τὸ , καὶ τὸ κέρας , cornu ſignificat & poculum : antiqui enim cornibus bibebant. vnde ea forma facta pocula κέρατα dicuntur, & [illegible] vide Athen.lib. 11.quare Bacchum cornutum fingebant. Refertur quoque ad rem bellicam , Ariſtot. de mundo , ὁ δὲ [illegible] τὸ κέρας [illegible]. vnde [illegible] κέρας καὶ ἐπὶ κέρως ἄγειν,cornua inſtruere. & ἐπὶ κέρως πορευόμενοι,cornu præpoſito procedentes, Ælian. Accipitur & pro cornu vngulæ bouis , Ariſtot.lib.8.Anim. cap.8. & 23.Dicitur item oſtium, Thucydid.[illegible] κέρας,id eſt , vt interpretatur Varin. τὸ τοῦ ποταμοῦ στόμα. quod & caput Cæſar dixit,loquens enim de Rheno,ait multiſque capitibus in Oceanū influit : ſignificat preterea comam, ἀπὸ τοῦ κείρω, tondeo.inde κουρὰ , tonſura. vnde Diomedes ad Paridem apud Homerum , κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα, coma comptiſſimè , & capite puellariter compto. & ὀρθόκραιρος θρίξ, apud Sophocl. quæ capillum ſurrigit. Iuuenalis Satyr.13.Homer.ſequutus dixit, Et madido torquentem cornua cirro. ſic κέρας vocarunt nonnulli σταφυλῖνον ἄγριον, id eſt, erraticam paſtinacam a fibrata & capillata radice. Ariſtotel. libro 3. Animal accipit pro extremis vuluarum,id eſt,κεραίας. & ὁ σάλπιγξ,vt cornu Latiné. κέρατα etiam dicũtur ſophiſmata,& captioſæ argutiæ.vt,quod non perdidiſti,habes:cornua non perdidiſti:cornua ergo habes. Græcè ſic Chryſippus, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες,κέρατα ἄρα ἔχεις.dicũtur etiam κερατίναι huiuſmodi gryphi & fallacia argumenta. Lucianus primo Necricorum dialogo : καὶ κέρατα φύουσι [illegible], καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι. Quintilian.ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat lib.cap. 10. Κέρατα item dicuntur αἱ τῶν κεραιῶν, i.cornua antemnarum. vide Κεραία. vide etiam Κερατωνία.

Κεραόβολος,ου,præfractus,intractabilis:à ſeminibus , quæ priuſquam in terram cadant,ſi in cornua boum inciderint,duriora naſci dicuntur.κερόβολα σπέρματα ἀτέραμνα γίνεται, Theophr. lib.4.cap.14.de cauſis plantarum, Semen quod cornu tetigerit non eſt coctibile:ſic Plin.vide Plutarc.in Sympoſ. Ariſtot. in Problem.

Κερασὸς,τὸ δένδρον: κέρασος,ὁ καρπὸς,&c

Κερασία, ceraſus arbor,in γεωπονικοῖς lib.10.i.κέρασος.

Κεράσια,τὰ,ceraſa:de quibus Dioſcorid. lib. 1. vertunt támen Interpretes ceraſia pro eodem,κερασίαν κόμμι, ibidem vertunt ceraſorum gummi.

Κέρασμα,ατος,τὸ,mixtura, temperatio ſiue temperatura. Plutarc. περὶ ἀρμονίας,ὁ Ζήνων ἔλεγε , τὸ σῶμα σύμμιγμα καὶ κέρασμα τῆς ψυχῆς δυνάμεων [illegible].

Κεράσσω,infundo.

Κεράστης,ου,ὁ,ceraſtes vermis in ficu.Theophra.hiſtor.libro & capite 5.τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις, οἱ μὲν εἰσιν ἐκ τῆς οἰκείας σήψεως , οἱ δὲ ἐκ [illegible]. ἐντίκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδρεσι , ὁ κεράστης καλούμενος , ὅταν [illegible]. ex quo loco Plin. lib.16.cap.41.Quartum eſt & è vermiculorum genere, quorum quidem alij putreſcente ſucco,ipſa materie:alij pariuntur ſicut in arboribus ex eo qui Ceraſtes vocatur. quum tantùm eroſerit vt circumagat ſe,generat alium.Dixit idem lib. 7. cap.24. de arboribus quæ vermiculãtur loquens, Eorum

inquit,qui in ficis exiſtunt,alij naſcuntur ex illis, alios parit quæ vocatur ceraſtes. Omnes tamen in ceraſten figurantur, ſonúmque edunt paruuli ſtridoris. Quæ rurſus tranſtulit ex Theophraſto apud quem de Cauſis plantarum libro 5.capit. 14. ἴδιον τὸ περὶ τοὺς κεράστας γινόμενον συμβαίνει. τούτους γὰρ φασὶ καὶ ἐν τοῖς ἐρινεοῖς γίνεσθαι, καὶ ἐκ τῆς συκῆς ἐκπέτεσθαι, οὐχ ἡ συκῆ καὶ δι' ἑαυτῆς ... καὶ τὴν ... φθέγγεσθαι δὲ τετριγμόν. ſed legend. τετριγμὸν,vt & lib.4.hiſt. cap. 16.vbi, ... τοὺς ἐν ταῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν, οἱ δ' ἐπιπίπτουσιν ὑπὸ τῶν ... κεράστου. πάντες δὲ εἰς κεράστην ... φθέγγονται δὲ τετριγμόν. Κεράστης etiam ſerpens eſt, ceraſtes dictus, quia ceraſtis corpore eminere cornicula ſæpe quadrigemina proditum:quorum motu reliquo corpore occultato ſolicitent ad ſe aues. meminit Statius Thebaid. 1. & 11. deſcribit Aetius lib.Τετραβ.libro 4.cap.26.Plin.libro 8.capite 23. Dioſcor. libro 7. de percuſſis à Ceraſte cap. 17. de remediis lib.8.cap.13.

Κερασφόρος,ου ὁ,cornigeri,cornutus, ὁ κέρατα ἔχων. Theophraſtus in fragm. de iis quæ colores mutant. ait Tarandum animal δίχηλον εἶναι καὶ κερασφόρον.

Κεράχειλοι,qui ſunt labris incuruis.

Κερατραύλας,καὶ κεραύλας,cornicen,cornu canens.

Κεράτεια,ἡ,ſiliquaſtrum.

Κερατοφόρος,corniger,cornutus,δίκερως.

Κερατίας,ου,ὁ,cometæ genus,cornu ſpeciem habens.

Κερατίζω,σω, ἐκέρατισα,arieto. Κερατίζειν verò multis modis effertur,dicitur enim etiam κερατίζειν καὶ κερατιᾶν,ὁ κερατίζει, καὶ κυρίττειν Galeno,1.de vſu part.id eſt Plauto arietare, quod ſit quũ aduerſis cornibus arietes ſe mutuò laceſſunt: hoc Iuriſconſultus libro 9. digeſt. committere dicit in hoc ſignificatu: quum arietes,inquit,& boues commiſiſſent, & alter alterum occiderit. frontem coruſcare Iuuenal. dicitur & coniſcare. Quintil.lib.8.cap.3.caput opponis cum eo coniſcans. Lucret. libro 2.Et ſatiati agni ludunt,blãdéque coniſcant:vbi & coruſcant pro coniſcant quidam legunt:id eſt Virgil. cornu ferire & petere.

Κερατίν,buccina,2.Reg.cap.2.

Κεράτινος, ου ὁ,corneus, cornutus. & κερατίνη, καὶ κερατίς,ἡ,oratio ambigua. Sunt tamen qui κερατίνην, ſyllogiſmum cornutum interpretantur. Laertius in Zenone, & Politianus in Miſcellan.ἐν κερατίνοις πλήκτροις, in corneis plectris, Plato de Legib.vide Κέρας.

Κεράτιον, ου, τὸ, ſiliqua, corniculum. Ceration ſiliquæ genus eſt Theophraſto,vt annotat libro 4.Dioſcorid.Marcel. Colum. lib.5.cap.10. Siliqua Græca, quam quidam κεράτιον vocant & perſicum,ante brumam per autumnum ſeritur.cap.16.Lucæ, de filio prodigo.Et cupiebat ventrem implere ſiliquis, quibus porci veſcebantur,id eſt, ἀπὸ τῶν κερατίων. τὸ ἀκάνθης κεράτιον,fructus ſiliquatus acaciæ ſpinæ,Gale.libro 1.κατὰ τόπους,περὶ ... ſi quidem ſpina arboreſcens ſiliquatur teſte Dioſcoride.reliqua ἀπὸ κεράτιον vocis, vide in Κερατωνία, & Κερωνία. Et hic error Heſychij ſignandus eſt, qui κερατωνίαν ficum Ægyptiam exponit.vide Συκάμινος.

Κερατιστὴς,οῦ,ὁ,q. cornupeta,cornu petens & feriens.

Κερατῖτις,corniculatum papauer.recenſetur inter lethalia,Dioſ. lib.6.κερατίτιδος μήκωνος,corniculati papaueris,cornuti papaueris:de quo lib.4.Dioſc.

Κερατογλύφος,qui cornu expolit excolitque.

Κερατοειδὴς,corneus,qui ſpecie eſt cornea,tranſlucidus,corniculatus.vnde ὑμὴν κερατοειδὴς,cornea membrana, Gale. lib.2.ad Glauc.de ophthalmia.

Κερατουργὸς,ὁ κερατογλύφος,qui cornua expolit, ad arcus cõficiendos,vel huiuſmodi.

Κερατοῦσθαι,in cornu durari,corneſcere. Plin.

Κερατώδης,cornutus,cornu imitans.

Κεράτων, βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συναρμοσθεὶς εὐωνύμων ἁπάντων, Plutarc. in Theſ.Ceraton ara in Delo,ex cornibus concinnis & inter ſe congruentibus ſiniſtris omnibus conſtructa, Genit.eſt κεράτωνος.

Κερατωνία,ας,ἡ,Galeno lib.7.Simplic. & Aetio, arbor eſt ſiliqua, cuius fructus τὰ κέρατα & κεράτια,dicuntur, Latinis ſiliquæ,& ξυλοκέρατα & ab Actuario χαρούπια,vt vulgò carrubes, & arbor ipſa carrubiere.De ſiliquis Dioſcorides lib.1.cap.127.Plinius li. 15.cap.28.& lib.23. Κερατωνία etiam ſiliqua dulcis & prædulcis à Plinio dicitur:cũm inquit lib.15.cap.28.alia ſiliquis ipſis gignuntur ipſis dulcibus,ſeméque complexis amarum: cũm in pluribus ſemina placeant,in ſiliqua damnentur. & ibidem, in ſiliquis verò quod manditur,quid niſi lignum eſt.cũm capite 14.dixiſſet,haud procul abeſſe videntur & prædulces ſiliquæ niſi quod in iis cortex ipſe manditur. Digitorum hominis longitudo illis,& interim falcata pollicari latitudine. Siliquam etiam ſine adiectione vocat lib.33.cap.8. de hacque (nam & ſiliqua eſt fœnum Græcum,id eſt,βούκερως, Columel. lib.2.)etiam intelligit Palladius in Februario.ipſam etiam ſiliquam Græcam vocat Columella libro 3.cap.10.& lib.de arborib.cap.25.Siliquam Græcam, inquit, quam quidam κεράτιον vocant.de qua ſimiliter & Plinius loquitur lib.17. cap. 18. ſic intelligitur locus ille in Euangel.Lucæ 15.καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι.Et Horat.2. Epiſt.1. viuit ſiliquis & pane ſecundo.Hinc & κεράτιον ſiue ſiliqua ponderis genus,nomen accepit. nam ſex ſiliquæ ſemina ſcriptulum ſiue ſcripulum καὶ τὸ γράμμα efficiunt: drachmam, octodecim.vide Συκάμινος,& Κερωνία.

Κεραύλης,cornicen,Pollux.

Κεραυνέω,ῶ,ήσω,ηκα,fulmino.Accuſ.

Κεραύνια,τὰ,Ceraunia,montes Epiri.

Κεραυνίας,ου,ὁ,fulmine ictus.

Κεραύνιος,& Κεραύνειος Ζεὺς,in Epigr. Iupiter fulminator dictus: ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ,vt ſcribit Ariſtotel.de mundo. κεραύνιον δέμας, fulmine ictum corpus,Eurip.Item Adiectiuè,fulmineus. κεραύνιον πῦρ,ignis fulminis,Idem. φρουρὰ κεραύνιος, in Epigr. Itẽ κεραύνιος,veſtis quædam.

Κεραυνόβλητοι, fulminati Plinio, i.fulmine tacti ſiue percuſſi & icti.Theophr.de roboris ſpecie loquens hiſtor. lib. 3. cap.11. κεραυνόβλητοι αὗται οὐ γίνονται,καίτοι ὕψος ἔχουσαι.

Κεραυνοβολέω,fulmen iaculor,fulmen intorqueo.

Κεραυνοβολία,ας,ἡ,fulminum iactus.

Κεραυνοβόλος,fulminis iaculator,Lucian.

Κεραυνὸς,οῦ,ὁ,fulmen:παρὰ τὸ κεραΐζειν,& αὔειν,ὅπερ ἐστὶ φθείρειν καὶ ξηραίνειν. Ariſtot.de mundo,τὸ δὲ ἐκπυρωθὲν ... μέχρι γῆς διεκθέον,κεραυνὸς καλεῖται,i.at quod fulſerit accenſum, ſi ad terrã vſque curſim illiſum ſit, fulmen dicitur. κεραυνὸς, πτεροφόρον Διὸς βέλος.Ariſtoph.κεραυνοῦ εἶδος,Idem.

Κεραυνοσκοπεῖον,alta machina in ſcena,verſatilis inſtar ſpeculæ,ex qua fulminum iactus exhibebant,Pollux.vide Βροντεῖον.

Κεραυνοφαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,in modum fulminis coruſcans.apud Euripid. Troad.κεραυνοφαὲς πῦρ.

Κεραυνοφόρος,fulmen ferens.

Κεραυνόω,ῶ,ώσω,ωκα,fulmino,fulmine percutio,ferio.Accuſat. vnde κεραυνωθεὶς,Heſiod. i.ictus fulmine.

Κέρβερος,irriſio,χλευαστικὸς,Heſych.

Κεράω,& κεράννυμι,miſceo, vinum infundo: ab antiquo vſu cornuum pro poculis. Odyſſ.ε, κερόωντο τε ἀργύρια οἶνον. & Odyſſ.γ, κεράασθε δ' οἶνον,miſcete,fundite.

Κερβέριοι,Cimerij,imbecilles.

Κερβερικὸν δῶμα, ab Heſychio dicitur tartarus, quòd periculoſus ſit & infeſtus cane ſeu monſtro illo quod cerberus dicitur.

Κερβολέω,conuitior,maledico,decipio.

Κερδαίνω,ανῶ καὶ κερδήσω,ηκα,lucrifacio:cuius Paſſiuum lucrifio,quæſtum facio,ἐργάζομαι,χρηματίζομαι:παρὰ τὸ κέαρ δαίνειν, ὅ ἐστι εὐφραίνειν.Neut. Xenoph. ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, à quouis lucrum accipere.dicitur & λαμβάνειν ἀπὸ παντός. Chryſoſtom. οὐκ ἐδάπανα,ἀλλ' ἐκέρδαινε. Præterito κεκέρδηκα vtitur. Phalar. in Epiſtol.κεκέρδακα,commodum cepi, apud Liban. videtur deduci à κερδέω.ἐκέρδησαν, quæſtum fecerunt. ἵνα Χριστὸν κερδήσω, vt Chriſtum lucrifaciam,Paul.cap.3 ad Philip.κερδαίνειν δόξαν, captare,parare,κερδαίνειν ἐργασίαν,operam lucrari. Bud. in epiſt. poſter.κερδανεῖσθαι μέλλων,quippiam lucrifacturus, Herodot.1. Petri capite 3. ἵνα διὰ λόγου κερδηθήσωνται,lucrifiant.

Κερδαλέη,ας,ἡ,& per contract. vulpina pellis κερδαλῆ.

Κερδώ,Heſych.eſt ὁ ἐπὶ κέρδει qui & κερδῷος.

Κερδαλέος,α,ον,aſtutus,callidus,fraudulentus,δόλιος,πανοῦργος. Odyſſ.ν,παῖς κερδαλέος,puer verſutus.κερδαλέος λύκος, πανοῦργος. Item lucroſus,vtilis,Plato lib.1.de Repub.ἀγαθοποιὸς,Thucy. ei opponitur ζημιώδης.κερδαλέα βουλή. Iliad.κ, χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ,διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε κερδαλέης.Interpr.συνετῆς,ὠφελίμου, ὁ πανοῦργος.nam κερδὼ vulpes,ἀλώπηξ.Homer.κερδαλέος δόμος, in Epigr.domus opulenta.

Κερδαλεόφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ,quæſtuarius,auarus,Iliad.α,ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλεόφρον,i. πανοῦργε τὰ φρονῶν,improbe & verſute, ὁ ἐπὶ ... τὸν νοῦν ἔχων,τουτέστι κερδαλέον φρονῶν.

Κερδαλέως,aſtutè,vafrè,Horat.

Κερδαλῆ,κερδαλέη, pellis vulpina. Nazanz. τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων.

Κερδάλη,ἀλώπηξ,Heſych.

Κερδεία,τὰ,aſtutiæ vulpinæ,κέρδη πανουργίας.

Κερδία,vaframentum Valer.Max.aſtutia.

Κέρδιον,expediens,ὠφέλιμον.Item κέρδιον,vtilius,lucroſius,melius, βέλτιον,κρεῖττον.Odyſſ.ξ,ὡς μοι τόδε κέρδιον εἶναι.

Κέρδιστος,η,ον,vtiliſſimus,aſtutiſſimus, prudentiſſimus, locupletiſſimus,Sophocl.in Aiace, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, conuerſus ad prudentiſſimum conſilium.

Κερδογαμεῖν,lucri cauſa vxorem ducere.

Κερδὼ,herba lanaria.

Κέρδος,εος,τὸ,lucrum,vſus,ſtipendium, prouentus, aſtutia vulpina,

pina,aſtus.δόλος,πανουργία ἡ σωφίας,vafrамentum. κέρδος ποιῆν, lucrum facere,Ariſtot.in Polit. ἐν κέρδει τίθεμαι, lucro appono,Horat.in lucro deputo,Terent.pono in lucro,Cicer.Herodot. ἐν κέρδει ποιεῦμαι.

Κερδοσύνη,ης,ἡ,aſtutia,decipiens aſtutia,σωφία.Odyſſ.ξ,ἕζετο κερδοσύνῃ,de induſtria ſedebat.

Κερδύδριον,ου,τὸ,lucellum.

Κερδαλέος,ὁ,vulpes.Ariſtoph.ἐν ὄρνισι,δόλιος κερδὼ πολλὰ ἰδεῖν dixit Interpr. ἀπὸ τῆς κερδοσύνης,ἤτοι πανουργίας , vulpem κερδὼ dictam eſſe vult.

Κερδῷος, ὁ,ad verbum eſſet lucroſus , conciliator lucri , ſeu lucrifer , Mercurij epithet. apud Lucian. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ Ἑρμῆ κερδῷε πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; verba ſunt Timonis theſaurum effodientis.

Κερδίζειν,Heſych.aſſert pro βασανίζειν.

Κέρθιος,ὁ,auis quædam,Ariſtot.Gaza reddit certhiam.

Κέρκα,κέρκος,locuſta.

Κέρκαξ,κος,accipiter.

Κερκὰς,αδος,auis,Heſych.

Κέρκεια.Heſych.ἐγγύη.ſponſio manu facta.

Κερκαφίδαι,dicuntur Rhodij,à Cercapho rege in Epigr.

Κερκίωνες,ἡ,machina ferrea. quæ de antenna ſuſpendebatur , cuius in nauali prælio vſus erat ad demergendas hoſtiles naues: alio nomine δελφίς.Euſtathius ex Pauſaniæ Lexico,Iliad.ο.Eſt & gubernaculum nauis,μακρὸν πηδάλιον , de nomine inuentoris(inquit Heſych.)

Κερκίδιον,ου,τὸ,radiolus.

Κερκιδοποιικὴ,pectinaria ars,Ariſtot.lib.1.Politic.cap.5.

Κερκίζω,μ.ίσω.π.ικα,texo cum radio,Plato in Politic. Et in Cratylo,κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; τὴν κρόκην , καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν:Ibidem κερκὶς , id eſt, pecten textoris , a quo pectere , pectinare, quod Virg. Arguto coniux percurrit pectine telas , & Ouid. rarum pectine denſat opus , inquiens ſignificauit. Homer. Odyſſ. ε΄, ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν.

Κερκιδοθήκη,erodius auis,Heſych.ἐρωδιός.

Κερκὶς,ίδος,ἡ, arbor de genere populi , quam ita deſcribit Theophraſt.hiſtoriæ lib.3. cap.14. ἡ κερκὶς δὲ παρόμοιον τῇ λεύκῃ, καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῷ τοὺς κλάδους ὑπολεύκους ἔχειν. τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες μὲν, ἀγώνιον δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου, τὴν δὲ μίαν προμήκη, καὶ εἰς ὀξὺ συνάγουσαν. τὸ δὲ χρῶμα παρόμοιον, τὸ ὕπτιον καὶ τὸ πρανές. μίσχῳ δὲ προσηρτημένον μακρῷ, καὶ λεπτῷ. διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ᾽ ἐγκεκλιμένον. φλοιὸν δὲ τραχύτερον τῆς λεύκης καὶ μᾶλλον ὑπόλευκον, ὥσπερ ὁ τῆς ἀχράδος , id eſt , pyri ſylueſtris,non vt corruptus codex Gazæ , pinus ſylueſtris. hic interpres nulla ratione τὴν κερκίδα transfert Alpinam. Idem Theophraſt.libro hiſtor.primo,cap.18.τὴν κερκίδα (leg. κερωνίαν)inter ἰδιόκαρπα, id eſt,fructum ἐν τοῖς λοβοῖς , & filiquis ferentia,annumerat, vt & κυάμους καὶ κολοκύντας περὶ λεπτῶν. ibi interpres ſolito religioſior Græcam vocem retinuit:Nam virgulta male tranſtulit apud Ariſtotelem hiſtor.Animal.lib.8, capite 5.vbi καὶ ὁ καλούμενος λάταξ. ἔστι καὶ οὗτος πλατύτερος ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς. ἐξιὼν γὰρ νύκτωρ πολλάκις, τὰς περὶ τὸν ποταμὸν κερκίδας ἐκτέμνει τοῖς ὀδοῦσι,&c. quod tamen tribuit fibro Pontico ſiue caſtori.Plin.libro 8.capit.30.vbi ait animal eſſe horrendi morſus,arbores iuxta flumina vt ferro cedere. confer ipſos authores. Κερκὶς , item in curru paxillus ſiue cuneolus eſt ligneus qui in iugi foramen inſeritur,vt ſubiugia lora cohibeat,nec ſinat extra iugi caput excidere. dicitur etiam ἔμβολον,καὶ ἔστωρ à Polluce , vt ſuo loco adnotatum. Κερκὶς , os brachij & tibiæ qui radius dicitur,de quo Celſus lib.8. cap.1. Plutarchus in Alexandro,τοξεύματι ὑφ᾽ ὃ τὴν κνήμην λαβεῖν, ὑφ᾽ οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν.Pollux lib.2.τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ περὶ τῷ ποδὶ ὀστέου,τὸ συμφερόμενον κερκὶς ὀνομάζεται καὶ περόνη χρεῖν. Et alibi ita tradit,τὸ δὲ ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ἀστράγαλον μείζονος ὀστοῦ,ὃ τὴν κνήμην φέρει,κερκὶς καλούμενον.μικρὰ ὀστᾶ,ἃ πρόσται λέγονται, καὶ παρακερκίδες. vide Παρακτόμεια. Κερκὶς,radius textoris,pecten. item textura. Nam apud Homer.κερκίσι,Interp.ταῖς ἱστουργίαις,ἀπὸ μέρους. κερκίδες γὰρ συνωθοῦσι τὴν κρόκην τῷ στήμονι. Et apud Euripid. κερκίδος ὕφασμα, pannus radio textus. Κερκὶς,pars Theatri : κερκίδες enim Latinè cunei Theatrorum dicuntur.Alexis γυναικοκρατία , Ἐνταυθοῖ περὶ τὴν ἐσχάτην κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας. vide Pollucem vbi de Theatro, καὶ θεάτρου μέρος κερκίδα εἶναι ait. Κερκὶς,piſtillum,quod & δοίδυξ, καὶ τρίβανον , καὶ ὕπερος dicitur, radius etiam Plinio. Lampon apud Galen.3.κατὰ τόπους,Κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον,agita radio ſiue piſtillo æris rubri. Κερκὶς Heſych.ἀντὶ τοῦ πίτυος κερκὶς ἡ αἴγειρος,καὶ εἶδος ὀρνέου.vide Κερκίζω.

Κέρκνος,accipiter aut gallus,Heſych.

Κερκοπίθηκος,ου,ὁ,cercopithecus,ſimia caudata.

Κερκώπων ἀγορά,vide in Prouerbiis Eraſmi.

Κέρκος,ου,ὁ,vaſis genus,ſicuti eſt tripus,ianua ænea , annulus oſtij. Ponitur & pro cuiuſlibet animalis cauda.Ariſtophan. in Achar. Ἀλλ᾽ οὐδὲ θυμιατήρ,αὐτὴν κέρκον οὐκ ἔχει. vide Κόλουρος.

Ariſtot.loquens de ſue:item de equis , lib.6. Animal. cap.18. propriè de quadrupedibus,vt ὀρροπύγιον de auibus,Ariſtot.lib. 4.de partibus Anim. c.13. ἀλλ᾽ ἐν τῷ σκαίρειν καὶ ἕρπειν , hoc eſt,aſſaliendo obrependoq. Ariſtoph.in Equit. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγώ, Ecce(inquit)leporis caudam accipe. Quia verò mollior delicatiórque eſt animalis eius pilus , ſpongiæ loco vtebantur, purgandis præſertim , detergendiſque lippitudinibus. Inde fortaſſis natum eſt adagium in eum,qui nimis aſtutè ſubblãditur,vt nuncupetur cercus.vide Cæl. libro 16. cap.59. Gaza κέρκον ex Ariſtotele vertit caudam , & addit fœmininum articulum. apud Plutarc. in Sertorio , ἵππου κέρκος. & apud Lucian. in Aſino,auicula ex cauda aſini ὄνου κέρκου pendens.Eſt & κέρκος.Heſych. αἰδοῖον ἀνδρεῖον , vt Horatius dixit, caudámque ſalacem Demeteret ferro.Item κέρκος, θηρίδιον vitibus infeſtum.

Κέρκουρος,vel κέρκουρος vt ſcribunt alij εἶδος πλοίου καὶ ἰχθύς , Heſych. Actuarium nauigium, ὑπηρετικὸν vocat Athen. cercurum Plin. Plaut. Valla in Herodot. genus eſt nauigij breuioris , quaſi caudata nauis,& ſpecies piſcis. Etymolog. κέρκουρον eſſe dicit πλοῖον βραχὺ , καὶ σκάφος μακρὰν ἔχον πρύμναν Ariſtoph. Scholiaſt. & Suid.ſine diphtongo habent κέρκυρος, dicentes κέρκυρον eſſe denominatum ἀπὸ τῆς Κερκύρας & παρὰ τὸ ἀπὸ πύργου : itidémque Ναξιουργεῖς & Κυθνουργεῖς naues dici ab inſulis in quibus fiunt.

Κερκοφόρα,quæ caudam habent.

Κερκουραῖα μάστιξ , vide Interpret. Ariſtophan. in Veſpis , duplex ſcutica,magnum flagellum.

Κέρκω,pecto,tendo , pulſo,reſonare facio.Dionyſ.Halycar. lib. 7. καὶ τὰ λεγόμενα βαρβιτα κερκοντες.

Κερκώπη , cicadæ genus exiguum , quod & καλαμαία vocat Heſychius. aliis τέττιξ θήλεια μὴ φωνοῦσα. Athenæus. ζῷον ὅμοιον τέττιγι.

Κερκωπίζω,laſciuio,adulor, χλευάζω , μωκίζω , tranſlatione à brutis ducta caudam motitantibus, Cæl.libro 11. cap.33. & Eraſmus Chil.

Κέρκωσις,εως,ἡ,morbus muliebrium locorum, quum ſcilicet caro adnaſcens,totum pudendum implet,&ad exteriora inſtar caudæ(vnde etiam nomen habet)prominet.

Κέρκωψ,ωπος,aſtutus,caudatus,& ſimiarũ genus. Cyclopes quoque Cercopes appellabantur.vide adagium , Cercopum cœtus. Bud. aulam ſeu aulæ comitatum venuſtè vocat κερκώπων ἀγορὰν,in Epiſt.poſter.κέρκωπα etiam tradit Feſtus Græcos vocare,quem lucrionem Latini. metaph. de homine verſuto & fraudulento dicitur,teſte Etymol.& Euſtath. ſumpta nimirũ metaphora à canibus,qui oculis, et cauda adblandiẽtes mordent vt inquit Etymol.vtitur & Syneſ.epiſt.101.

Κέρμα,ατος,τὸ,ſtips,moneta,pecunia,λεπτὸν νόμισμα verbo κείρω & τέμνω.κέρματα,fruſta minuta,minutiæ æris, Senec.Ariſtoph.in Pluto,τὸ γὰρ ὑπόβολος κέρμασι τὴν ἰατρικὴν.τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν, æs nummulariorum,cap.2.Euang.Ioan.

Κερματίζω,μ. ίσω,π.ικα,in minuta ſcindo , comminuo, diſcerpo, trucido.Item cudo monetam.Pro diuidere & partiri,Ariſtoph. Actiu.Accuſ. Κερματίζειν eſt in minutiam redigere , vt loquitur Seneca in Epiſt.καὶ κερματίζειν,commutare pecuniam, τὸ καταλλάττειν νόμισμα. Ariſtoph. Οὐδ᾽ ἀργύριον ἦν κατακεκερματισμένον.& de oratione κατακερματίζειν dixit Plato.

Κερμάτιον,ου,τὸ,fruſtum,pecuniola.

Κερματιστὴς,οῦ,ὁ,nummularius,qui maiores nummos pro minutulis commutat non ſine quæſtu.Ioan.cap.2.

Κερμοδέτης,ου,ὁ,nummularius,Nonnus.

Κέρνος,vas figulinum,ſacrificium Cybeles,σφαῖρα & κέρνα , ſecuris,foculus. apud Athen. τὸ κέρνος , ἀγγεῖον κεραμεοῦν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. Et κέρνα οἷς τοὺς τῶν χύτρας, Pollux.vide Κερνοφόρος.

Κερνοφόρος , ſaltationis genus , quod crateras manibus gerentes peragebant , Pollux , τὸ γὰρ κερνοφόρον ὄρχημα , εἶδον ὅτι κέρνα, ὃ ἐσχαρίδας ἔφερον. κέρνα δὲ ταῦτα ἐκαλεῖτο. Et κερνοφόρος. Nicander in Alexipharm. ἡ ἄπο κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια ῥείης. Interpr. κερνοφόρος , ἡ τοὺς κρατῆρας φέρουσα ἱέρεια. κέρνους φασὶ τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας , ἐφ᾽ ὧν λύχνους τιθέασι. Κέρνα verò Heſychio aſcia, ἀξίνη.

Κεροβάτης,ου,ὁ, epitheton Panos , quòd cornua geſtare fingatur, vel τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην.

Κερόδετα τόξα,arcus cornu vincti,Euripid.

Κερόεις,pro κερατόεις,cornutus,συμπλεκτικὸς, κερόεις λαγὼς,in Epigr. & ibidem κερόεις θεός.

Κεροίαξ,antennæ, extremitas. τὸ ἄκρον τῆς κεραίας antennæ cornu. Suid.vide in dictione Οἴαξ.Lucianus. καὶ θαυμάζοντες ἀπῄεσαν τὸν ναύτην διὰ τὴν χηλὴν εἰ ὡς ἐπὶ τῆς κεραίας ἀσφαλῶς διαθεῖται τῶν κεροιάκων ἀπειλημμένος,i.τὴν ἄκραν τῆς κεραίας.

Κεροπλάστης ,comæ ornandæ artifex. nam οἱ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι,dicuntur κομμωταί,& mulieres κομμώτριαι.ipſoſque κεροπλάστας vult Iulius Pollux appellari: quia κέρας etiam comam ſic

gnificet. Τραχυσμένος.

Κερόστρωτον dicitur vt λιθόστρωτον: ceroſtrotum opus Vitruuio lib. 4. cap. 6. Plin. lib. 11. cap. 37. ramentis & teſſellis pictorum variis coloribus & vermiculatim ligno inſertorum cornuum compoſitum.

Κερουλκός, ιδ, ὁ, cornibus trahens, & funis quidam nauticus, ὁ [illegible].

Κερουτίας, iactator ſuperbus, quaſi elatis cornib. γαυρίας.

Κερουτιάω, cornua erigo, τὴν κεφαλὴν ἀνατείνω, Ariſtoph. in Equitib. [illegible] κερουτιᾶν: Inter. τὴν κεφαλὴν [illegible] τῶν κερατοφόρων ζώων.

Κερουχίς, ίδος, ἡ, cornigera, vel quæ cornibus tenetur: vtroque modo exponit ſchol. Theoc. Id. 5. αἶγες ἐμοὶ [illegible] κερουχίδες.

Κεροῦχος, ου, ὁ, cornutus, Item antemnam ſeu antemnæ cornua gerens, vt κεροῦχος κάλως, rudens antemnarum cornua terens, ſuáſve habens in puppi anſas ad quas religatur.

Κέρωντο, miſcebant, Aratus, [illegible] κέρωντο [illegible].

Κερὼς, piſcis quidam, Suid.

Κέρσα, Heſych. eſt numiſma Aſianum.

Κέρσε, inciſit, Doricè: à κείρω. Heſiodus. [illegible].

Κέρτα, Heſychio teſte Armeniaca lingua dicitur πόλις, vrbs. Itaq; Tigranocerta ſonat vrbs Tigranis: & ſimiliter alia.

Κερτομέω, ῶ, ήσω, [illegible], conuitior, mordeo, dolo ludo, σκώπτω, ὑβρίζω, [illegible], χλευάζω, ludificor, irrideo: à κέαρ & τέμνω, Homer. Iliad. β.

Κερτόμημα, ατος, τὸ, irriſio, ludibrium, Sophoc. in Philoct. οἱ κερτομήσεις [illegible] λέγειν.

Κερτομία, ας, ἡ, probrum, conuitium, irriſio.

Κερτομικός, ἡ, όν, & Κερτόμιος, ου, ὁ, mordax, quaſi irritatiuus, ἐρεθιστικός, χλευαστικός, ὑβριστικός, [illegible], μεμπτικός, [illegible] Iliad. α. κερτομίοισι προσηύδα, id eſt, τοῖς τὸ κέαρ, ὅ ἐστι τὴν ψυχὴν, τέμνουσι καὶ λυποῦσι λόγοις.

Κέρτομος, ου, ὁ, iocabundus, mordax, cauillatorius, ὁ κέαρ τέμνων, [illegible]. Heſiodus. κέρτομα βάζειν, conuitia dicere. [illegible], in Epigram. κέρτομος χαρὰ, lætitia quaſi deriſoria, Achu.

Κερχναὸς, aſperitas, vel aſpredo, vel aſpritudo gutturis Celſo. καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύματι ψόφος.

Κερχναλέος, qui raucum ſonum ſeu vocem edit: item aſper, aridus, ſiticuloſus.

Κέρχνεα, vel κερχνεία, τὰ, oſſa & radices dentium, Heſyc.

Κερχνοῦν, aſperare, ſcalpere, cælare, τραχύνειν, καὶ τὸ ῥέγχειν, Galen. de Cauſis Symptom. lib. 5. Hinc

Κέρχνος, ου, aſperitas quædam gutturis. Alex. Trallianus, οὐδὲ ψόφον τινὰ, οὐδὲ κέρχνον [illegible]. Hinc

Κερχναλέος καὶ κερχνώδης, τοῦ κέρχνου ποιητικός. Nam κέρχνος Galeno ὁ τραχύτης τῆς φάρυγγος, ὁ ἐν τῷ πνεύματι ψόφος. Idem Galen. Commentar. 3. de articul. Hippocr. καὶ [illegible] μάλιστα κερχνώδεα τὴν [illegible]. Dicitur & κερχνασμὸς Galen. in Gloſ. Quære Αἱμοκέρχνα. κέρχνον autem Iones appellant τὴν κέγχρον, id eſt, Milium: atque inde appellata nonnulli putant τὰ κερχνώδεα πάθη: quum vid. [illegible] ἐν τῇ φάρυγγι τραχύτητες [illegible] κέγχροι quum in gutture exiguæ quædam aſperitates veluti aliqua milij grana ſentiuntur. Heſychio in [illegible] κέρχνος eſt ὄσπριον, legumen quoddam quo teſte etiam κέρχνη dictum fuit τὸ ἐκ μελίνης ἕψημα, puls è panico vel potius milio. Κέρχνος etiam argentariarum puluis, τῆς ἀργυροκοπείας [illegible]. vide Pollucem. Κερχνίον, vulgo raller & κέρχνος, ralle.

Κερχνὴ, vel κερχνὶς, vel potius κερχνηΐς, auis nocturna, quæ vt & noctua depaſcitur animalia quæ Græci τένθρηνας, id eſt alius ἀκρίδας, [illegible], mihi vero [illegible], apes ſylueſtres, fuci genus vel potius veſpæ, quæ maturas vuas, quin & immaturas atque acerbas, id eſt, [illegible] exugunt & abſumunt. Ariſtoph. in Auibus, Πορφυρὶς, κερχνὴς, &c. Et Ibidem, [illegible] τὰς [illegible] αἱ τενθρῆναι [illegible], id eſt. Imprimis quidem ipſorum vuas acerbas veſpæ non abſument. Noctuarum nimbus in ipſas & ſtridularum ingruet. Nam κερχνῆδες aues dictæ ſunt ἀπὸ τοῦ κερχνεῖν, ſtridere. vt ſuprà annotauimus, falluntúrque, qui confundunt cum tinnunculo, qui κεγχρὶς eſt. Dicuntur verò κερχνηΐδες, etiam Στρίγγες (ἀπὸ τοῦ στρίζειν, id eſt, ſtridere) & Latinè ſtriges, quas Ouidius 6. Faſtorum depingit, vbi & τὸ ἔτυμον addit, Eſt illis ſtrigibus nomen: ſed nominis huius Cauſa, quòd horrenda ſtridere nocte ſolent. Feſtus ipſas ita vocauit, [illegible] (vel [illegible]) [illegible]. Eſt autem ſenſus, vti Syrnia noctiuaga ſtrigéſque nominatæ celeriter ſuffocantes depellantur, quod auerruncare dixit Liuius. κερχνηΐδα vulgò vocamus la d. me. Sic autem Heſychij corruptus codex reſtituendus: Στρίγγες τοῦ [illegible], [illegible]. Lege Plinium de Strigib. cap. 39. lib. 11.

Κερχνόω, ῶ, ſignificat exaſpero, ſeu paruulis punctis veluti granis milij aſperum reddo cuius verbi Heſych. quoque meminit nam compoſ. κατακερχνοῦται. expon. τραχύνεται, διὰ τὴν [illegible], ſubiungit, itidem & κερχνοῦται eſſe τὸ [illegible] καὶ [illegible] τραχύνεται.

Κέρχνωμα, verbale à κερχνόω cuius & Heſych. meminit κερχνώμασι afferens pro τραχύσμασι, κυκλώμασι: proculdubio ex Euripide innuens pro κεγχρώμασι ſcribi etiam κερχνώμασι. Ita vero (inquit vocant) [illegible] τὴν ἀσπίδων κόσμον, & [illegible], niſi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti fimbriam clypeorum, & labra poculorum aſpera punctulis veluti milij granis.

Κερχνωτὸς, οῦ, lignis aſper, cælatus, tornatus, variegatus, [illegible]. κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum poſtulatum, Pollux.

Κερχνώδεις, οἱ, abſque ι. Hippocrati dicuntur qui aſperam & obſcuram habent vocem, ex diuturno vitio natorũ in pulmonibus crudorum tuberculorum: voce deducta à κέρχνος, Gale. lib. 3. de Articul. & κερχνώδεα πάθη, quæ aſperum raucumque ſonare faciunt.

Κέρχω & Κέρχνω, exaſpero, raucúmque & creperum quid ſonare facio, apud Galen. de morb. extern. [illegible] καὶ κέρχει αὐτὸν & Κέρχομαι exaſperor & quidem ita vt vocem ſeu ſonum edam raucum qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt.

Κέρω, pulſo, cædo, [illegible], Interp. Lycophronis.

Κερῶ pro κεράσω vt ἐλῶ pro ἐλάσω, Heſ.

Κερωνία, ας, ἡ, alia arbor eſt quàm κερατωνία, id eſt, ſiliqua Græca de qua diximus: vtraque tamen quia ſiliquatur καὶ τὰ κεράτια φέρει, hoc ſibi nomen aſciuit: ideóque ceraunia pro ceronia falſò ſcriptum in codice Plinij. Theophraſtus inter [illegible] (ſic enim dicuntur quæ in ſiliquis fructum ferunt, [illegible] dicta, id eſt, legumina) ceroniam recenſet his verbis hiſtor. lib. 1. cap. 18. [illegible]. falsò tamen vt ipſe infra [illegible]. Ceroniæ fructus qui ſiliquati ſunt & nomine fabæ Indicæ circunferuntur, ſiliquas Syriacas certè vocat Plinius libro 23. cap. 8. hanc enim arborem etiam fert Syria. Theophraſtus hiſtoriæ plant. libro 4. cap. 2. de ficu Ægyptia (quæ [illegible] dicitur) & de ficu Cypria loquens, [illegible]. Quæ ita tranſtulit Plinius lib. 13. cap. 8. Similis his ſiliqua, quam Iones Ceranniam (leg. ceroniam) vocant, trunco & ipſa fertilis, ſed pomo ſiliquæ. ob id quidam Ægyptiacam ficum dixere, errore manifeſto. Non enim in Ægypto naſcitur, ſed in Syria, Ioniáque & circa Cnidum atque in Rhodo, ſemper comantibus foliis, flore candido, cum vehementia odoris. Plantigera imis partibus, & ideo in ſuperficie flaueſcens, ſuccum auferente ſobole. Pomo antecedentis anni circa canis ortus detracto, ſtatim alterum parit, poſtea florem per arcturum, hyeme fœtus nutriente.

Κέρωνται, κιρνῶσι, miſceant, Homer.

Κ' ἐς, pro καὶ ἐς.

Κέσκετο, iacebat, ἔκειτο. quidam legendum dubitant [illegible] Ionicum eſt.

Κεσκίον, ſtuppa, [illegible], τὸ [illegible] τοῦ λινοῦ, Heſych.

Κεσσχίτην, ὁ, legitur apud Orpheum in lib. de Gemm. in lapide proximo ante iaſpidem ſed legendum [illegible].

Κεστανὸ βάλανος, caſtanea, Aetius Serm. 8. cap. 73.

Κεστὸς, οῦ, ὁ, acu pictus, (alij velut ſutile lorum καὶ κεστὸς ἱμὰς dici volunt) ceſtus, hoc eſt, cingulum Veneris, efficax ad illecebras gratiarum & amorum, quo illa dicitur Martem conciliare. Eraſ. prouerb. Ceſtum habet Veneris. [illegible] κεστὸν, in Epigr. Hom in Iliad.

Κέστρα, ἡ, piſcis qui & σφύραινα dicitur Athenæo lib. 7. à Plin. ſudis, eſt etiam malleus, σφῦρα Polluci.

Κέστρα, ας, ἡ, ſtimulus, ſiue ſtylus, telum, malleus, Cælius libro 14. cap. 37. apud Ariſtoph. κεστρᾶς Genitiuus eſt 1. declin, generis fœmin. vide Interpretem.

Κεστρεῖνος, apud Hippocr. mugil. κεστρεύς.

Κεστρεὺς, έως, ὁ, mugil, Ariſtotel. lib. 2. Animal. [illegible] dicitur & mugilis in recto, Gaza lib. 4. Animal. dicitur etiam κέφαλος. eſt & κεστρα, piſcis, Ariſtophan. κεστρεὺς νηστεύει prouerbio dicitur [illegible] quoniam ὁ κεστρεὺς ex genere τῶν [illegible] ſolus ferè carniuorus non eſt, & partim [illegible].

ὀ χρῆται, partim alitur τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ partim ἄμμῳ καὶ ἰλυῒ victitat: vnde Amipſias comicus. Νῆστις χρόνου κεστρεὺς ἀκεκλυθὸν ἐμοὶ κεστρεῖς, inquit Suid. etiã vocabant τοὺς πεινῶντας καὶ πεινῶντας. à piſce iſto qui λαίμαργος ſit & ἄπληστος vnde colligi poteſt diuerſas eſſe eius piſcis ſpecies. dicuntur etiam κεστρεῖς, Athen. lib. ζ.

Κεστρεύειν, eſurire, νηστεύειν πεινῶντα. quia mugiles piſces, id eſt, κεστρεῖς, voraces ſunt, famelicos καὶ πεινῶντας νηστείαις τε vocabant κεστρεῖς, Suid. Heſych.

Κεστρῖνος, Larinus bos, Cæl. lib. 3. cap. 21. κεστρῖνος βοῦς, Suidas in verbo Λαρινοί. ſed pro eo habet Heſych. κεστρινικοί. tradit enim κεστρινικοὺς βόας dici τοὺς ἐν Χαονίᾳ, quoniam olim ἡ Χαονία appellabatur Κεστρίνη.

Κεστρῖνος, piſcis quidam, Suid.

Κέστρος, teli genus, vnde κεστροσφενδόνη dicta, ceſtroſphendona Liuio libro 2. Decad. 5. vbi deſcribitur. Κέστρον etiam viriculum Plinio, inſtrumentum quo cauatur ebur. Lala Cyzicena, inquit libro 35. capite 11. perpetuò virgo M. Varronis iuuenta Romæ & penicillo pinxit, ceſtro in ebore imagines mulierum maximé. Idem 27. Encauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat, cera, & in ebore ceſtro, id eſt, viriculo, &c. vbi lego veruculo, vt libro 33. cap. 6. Κέστρον etiam herbam ſignificat, quam Latini betonicam, quòd Vetones Hiſpaniæ populi eam inuenerint, teſte Plinio libro 35. capite 8. quo authore betonica dicitur in Gallia, Serratula in Italia: fert caulem ſpicatum καὶ ἐσταχυωμένον (quod ſemini malè tribuit interpres Dioſcorid. Ruellius, deceptus codicis vitio) florem fert purpureum & etiam album. Galen. Simplic. libro 7. κέστρον ψυχότροφον, ἔνιοι δὲ βεττονίκην. Dioſcorid. libro 4. capite primo, κέστρον τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτέροις φύεται τόποις ὃ ἰταλιῶται βεττονίκην καλοῦσι. Ex hac conficitur κεστρίτης οἶνος, ceſtrites vinum, Dioſ. l. 5. vide Στοιχάδες.

Κέστρος, aſperitas linguæ, telum, prima ſeminum germinatio.

Κεστροσφενδόνη, lignum graue, acutum & præuſtum, ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον.

Κεύθω, occulto item tego. Homer. Iliad. γ, οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο, non celaſſent.

Κευθμών, ῶνος, latibulum, penetrale, receſſus, vel abditus receſſus. Heſiod. γαίης ἐν κευθμῶσι. κευθμὼν, ait Interp. Homeri, καταδύσεις, σπήλαιον τόπος, κρυπτὸς τόπος dicitur & κευθμὸς (κευθμὶς Aeolic. hom. & κεῦθμα τὸ Theogn.

Κεύθομαι, occulor, occultor, abſcondor.

Κεῦθος, εος, τὸ, profunditas, cauerna. Heſiod. in Theogon. ὑπὸ κεύθεσι γαίης, in antris terræ.

Κεύθω, σω, ευσα, ευθα, occulto. vnde ἀπὸ κεύθω. κέκευθα, abſcondi, texian præterit. medio. Iliad. ι, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. Interp. κεύθει, κρύπτει, καὶ δὲ ἐκ μετα. κέκευθε ὕδωρ, in Epigr. κεύθω etiam reperitur pro κεύθομαι, id eſt, κρύπτομαι, Sophocl. in Aiace, κρείσσον γὰρ ἀΐδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, i. ὁ τεθνεὼς, ὁ κευθόμενος αἴδᾳ. & κέκευθε. Paſſiuum, i. κεκρυμμένα, apud eundem.

Κεφαλαία, ας, ἡ, planta apud Theophr. hiſtor. 9. cap. 1. cui vt atractylidi ſuccus ineſt ſanguineus. Eſt fortè illud genus Betæ quod vocant herbarij Sanguinem draconis.

Κεφαλαία, eſt intentus capitis dolor, iuxta Galenum in Definit. qui ſi in alteram capitis partem ſe inſinuarit, heterocrania & hemicrania dicitur. Celſus libro 4. cap. 2. In capite autem interdum acutus & peſtifer morbus eſt, quem κεφαλαίαν Græci vocant. vide cætera. Dicitur & Cephalæa à Plinio. Definit Aetius, capitis dolorem eſſe inueteratum atque ægrè cedentem, in quo differt ἀπὸ τῆς κεφαλαλγίας. Vide ipſum Aetium τετραβ. Serm. 2. cap. 48. Aretæum Cappadoc. περὶ χρον. lib. 1. cap. 2. κεφαλαλγίας, enim eſſe dicũt ἢν μὲν ἀλγέῃ κεφαλὴ χρόνια ἐπὶ σμικροῖσι, ἢν δὲ ἐπιδέξῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα καὶ ἐπιπόλαιον μακρῇσι καὶ πολλῇσι, καὶ δυσαπαλλάκτοις μᾶλλόν τε καὶ πλείονι δυνάμει κεφαλαίην καλέουσιν.

Κεφαλαί, αἱ, tribus Atticæ, cuius in Auibus meminit Ariſtoph.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, caput. ὅ, τι περ κεφάλαιον, quod eſt caput. Lucian. ὅ, τι περ κεφάλαιον τῆς κάτωθεν ἀνήγαγες; quodnam caput ex inferis eduxiſti? Plutarch. in Pericle. Plato lib. 1. Leg. κεφάλαιον δὲ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν, caput & ſummam efficere dicimus rectam educationem. Ariſtoph. νεφ. pro fruſtro rotundo, κεφάλαιον τῶν ῥαφανίδων, radiculæ rotundum caulem ſeu ipſius partem in orbem ſectam, id eſt, τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις κεφαλῶδες, inquit interpres. Transfertur autem variè, quemadmodum apud Latinos. Aliquando enim ponitur pro ſumma, atque vniuerſo, hoc eſt, pro eo quod rem continet, vt κεφάλαιον τῶν εἰρημένων, ſumma ſupradictorum hæc eſt. τὸ κεφάλαιον ὅλων τῶν πραγμάτων, caput rei totius. Iſocr. vnde ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐπὶ κεφαλαίῳ, vel κεφαλαίῳ, pro in ſumma. Plato in Epiſt. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt autem in genere dicam, vt in ſumma dicam. ἐν κεφαλαίῳ φράσαι, Demoſthen. βεβαιωθέντα ἐν κεφαλαίῳ τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον, omnibus & ſingulis in ſummam collectis, Thucy. ἐπὶ δὲ κεφαλαίῳ, ſummatim, Nazanzen. in Orat. ſic Demoſthen. καὶ τὸ κεφάλαιον, ad ſummam, Æſchin. Demoſthen. ἵν' ἐν κεφαλαίῳ πάντα μάθητε, vt paucis & ſummatim rem cognoſcatis. Et pro eo, κεφαλαίῳ apud eundem. τὸ δὲ ὅλον κεφάλαιον, ſumma autem hæc eſt. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ, id eſt, ſumma & ſcopus artis. Item pro ſumma, id eſt, ſorte vſurarum. Idem, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem, id eſt, τὸ ἀρχαῖον. ſic Græci vocant ſupputationem in ſummam ſubductam, τὸ σύμπαν, quod ex multis ſingulis colligitur, Bud. in Epiſt. Aliquando pro firmamento & capite cauſæ ponitur, aliquando pro capite & vertice rerum. Gregorius, ἥκει δὲ ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. pro fine & coronide, velútque extremo actu & clauſula: Idem de Conſtantino Imper. καὶ ὁ κοινὴ βασιλεία κεφάλαιον ἐπέθηκε: αὐτὸ τοῦ τὴν κολοφῶνα. Accipitur etiam aliquando pro parte diuiſa, quod vulgò capitulum vocant. Eſt etiam compendium, cardo, principium, pars ſumma, pars præcipua, prouerbialiter, Lucian. τὰ κεφάλαια loci, id eſt, ſedes argumentorum, & ex quibus argumenta petenda ſunt. κεφάλαια τελικά, Hermog. τὰ κεφάλαια τῆς διαιρέσεως, Idem. κεφάλαια καὶ τὰ ζητήματα, idem Hermog. res de quibus dicturi ſumus, Quintil. libro 3. cap. 13. ἐπὶ κεφαλαίου, id eſt, κεφαλαιωδῶς, Hermog. ἐν κεφαλαίοις ὑπομιμνήσκοντες, ſummatim in memoriam redigentes, Thucyd. ὡς ἐν κεφαλαίοις εἰπεῖν, vt ſummatim dicam, Ariſtotel. lib. 5. Politicor. cap. 10. τὸ κεφάλαιον συνάγειν, ſummam colligere. τὸ κεφαλαιοῦν καὶ κεφαλαιοῦσθαι καὶ συγκεφαλαιοῦσθαι, i. conſummare. Vitruuio. Ariſtotel. 9. Metaphyſ. ἐκ δὴ τῶν συλλογισθέντων δεῖ, καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. συνεσχεμένα πολλῶν κεφάλαια λέγειν, argumentorum caput & ſummam dicere, illiſque quod effectum eſt pluribus, breuiter ſtrictéq; exponere. Demoſth. in 3. Olynth. κεφάλαια ἔργων vocauit, capita ſummámq; rerum geſtarum.

Κεφάλαιον ῥῆμα, verbum durum, ἄδηλον. Ariſtophan. in Ranis, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θένων, ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν ἐγκέφαλον.

Κεφαλαιοῦσθαι, in ſummam ſubduci, & colligi. Ariſtot. de mundo, τὸ δὲ τῶν πλανητῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη κεφαλαιούμενον, &c. errantium numerus ſeptenario collectus, &c. Et actiuè pro in ſummam colligere. Plato, κεφαλαιωσάμενοι τοίνυν, ſummatim igitur definiamus.

Κεφαλαιόω, ῶ, ώσω, ωκα, in ſummam quandam ſubduco & colligo. Item ſummatim dico, in pauca contraho, in ſummam cõtraho. κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλοῦ, i. ἐκ πολλοῦ ἀποδεικνύντες, ἤγουν κεφαλαιωδῶς καὶ συντετμημένως λέγοντες, Thucydid. altius repetentes, Valla. Item, κεφαλαιοῦν, caput contundere, caput comminuere, καὶ τραχηλίζειν. Euang. Marci 12. κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμένον.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſummarius, capitalis, κεφαλαιωδέστατον, Phrynicus reiicit. Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, ſummatim diſſerere, 3. Rheto. Ariſtot.

Κεφαλαίωμα, τὸ, ſumma, τὸ κεφάλαιον. Herodot. διελέγοντο πάντα μυριάδες τὸ κεφαλαίωμα συνῆλθε.

Κεφαλαλγέω, capite doleo.

Κεφαλαλγής, ὁ καὶ ἡ, caput tentans, vt κεφαλαλγὴς ἐστὶ τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλον, inquit Xenoph. κεφαλαλγεῖς εἶναι πάντας οἱ βόδες καὶ κίρκοι. κεφαλαλγὴς, & τὸ κεφαλαλγὲς, idem capiti dolorem inferens.

Κεφαλαλγία, ας, ἡ, vel κεφαλαργία, τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, Gal. capitis dolor qui non inueteratus eſt: is fit à cauſa interna ſimplici intẽperie, humorum vitio & qualitate, corũ plenitudine, meatuum obſtructione, conſenſu partis, vt ſtomachi: fit & à cauſa prægreſſa & externa, quæ προκαταρκτικὴ dicitur, vt ardore ſolis, frigore, ebrietate, ictu, & id genus quatenus primarius eſt affectus vel accidens καὶ σύμπτωμα, vt puta febris. Vide Galenum 3. de locis affectis: & in Κεφαλαία.

Κεφαλή, ῆς, ἡ, caput, vertex, ſumma pars, apex, ceruix, exordium, origo, ſtatura corporis. κεφαλὴ, τὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐργαστήριον, caput ſentiẽdi organorum officina, Nazanz. περὶ βαπτίσματ. κεφαλὴ αἰδοῖος, id eſt, αἰδοῖος, Homerus. φίλη κεφαλὴ, idem Homer. ἡ κεφαλὴ ἣν ἱερὰν ὄντιν' ἔχει αὐτοῖς ἄμμιν καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς γεγόμενον παρὰ προσκυνήσει, ἀθλίως κεφαλὴ στόμιον, veræ caput & pars ſuperior, Ariſtophan. ἡ κεφαλὴ τῆς τάφρου, foſſæ faſtigium, ſtatio, Demoſthen. τὸ κύτος τῶν πολυπόδων κεφαλὴ dicitur, id eſt, alueus polypodum. Ariſtot. lib. 2 de partib. Animal. πρὸς κεφαλῆς ξένος, Ariſtot. τῆς κεφαλῆς κατὰ λόγον, κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 8. vnuſquiſque certum quid in ſingula capita taxatum ſoluit. ὦ κοινὴ κεφαλὴ, ὦ μιαρὰ κεφαλὴ, Demoſthen. κεφαλὴ etiam hominem ſignificat, vt apud Lat. caput. itémque ſummam & concluſionem. Καρδίας κεφαλὴ, cordis baſis, ita ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς dicitur, vt fundum & pars mucronata, πυθμὴν etiam referente Polluce, à quo & lienis pars craſſiſſima, καὶ τὸ τοῦ πνεύμονος, τοῦ πολύποδος κεφαλὴ item vocatur. πρὸς κεφαλῆς καὶ τὰ ποσί, de affluentia rerum dicitur, quæ caput

pedéſque obuoluat: vt ille paſtor iactans ſuas opes apud Theocritum inquit, ἔστιν μοι πρὸς κεφαλᾶς καὶ ποσσὶ καλὰ ποιμένας. Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν dicitur amicus, qui non palàm redarguit, ſed quaſi collato & admoto capite muſſat in aurem quæ admonitione digna cenſuerit: in quem ſenſum Plutarchus in libello quem inſcripſit, πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου, vſurpat hũc Homeri verſum, Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Iliad. ψ, à capite ad calcem, vt, talos à vertice pulcher ad imos, dixit Horatius cùm totum vellet ſignificare: Cicero ab imis vnguibus vſque ad verticem pro eo poſuit. ſic Theocritus in Εἰδυλ. Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸν πόδα ποιμένες ἦνθον. Ariſtophanes ordinem inuertit mouendi riſus cauſa, ita efferens in Pluto, Ἄνωθεν τοίνυν, ὥς ἐγὼ τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ. nec aliter Plautus in Epidico, Cõtempla Epidice ab vnguiculo ad capillum ſummum. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιφέρειν dicunt Græci vt Latinè Cicero, oculis ferre, & alij in ſinu geſtare, pro vehementer amplecti. Plato libro de Rep. 10. Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. Ἐς κεφαλήν σοι, vel ἔλθοι εἰς τὴν κεφαλήν σου, vel εἰς κεφαλήν σου τρέποιτο, plena oratione dicebant imprecantes, vel malum aliquod in authorem retorquentes, vt teſtis Ariſtophanis inter. in Achar. ſic Cælius in epiſt. ad Ciceronem vſurpauit. Subroſtrani (quod illorum capiti ſit) diſſiparant periiſſe. Et Virgil. 2. Æneid. quod dij prius omen in ipſum Conuertant, & alibi, capiti cane talia demens, Plautus, Capiti veſtro id quidem: Cteſippus in Euthydemo Platonis, Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν, σοὶ εἰς κεφαλήν. Demoſthen. in Orat. περὶ παραπρεσβ. ὃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτοῦ διατρίψαι. Et apud Ariſtophan. in Pluto, vbi Chremylus ita Peniam accipit præteritas ærumnas referentem, ἐς κεφαλήν σοι, imprecans. Idem verò Comicus in melius conuertit in Acharn. Nam Dicæopolis cùm dixiſſet, Καὶ χαῖρε πολλά. Megarenſiſque reſpondiſſet, Ἀλλ' ἁμὶν οὐκ ἐπιχώριον: ſubiungit idem Dicæop. πολυπραγμοσύνης νυν, ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Γυμνῇ κεφαλῇ, id eſt, nudo capite facere aliquid dicuntur, qui palàm ac citra pudorem omnem faciunt. Siquidem tegit Socrates faciem apud Platonem in Phædro, dicturus amoris vituperationem. Vide Eraſm. in Adag. Ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν, præcipitare, dare vel agere præcipitem, Lucian. ὁ ὠθοῦσιν ἐπὶ κεφαλήν. Herodot. Polymn. ὠθεόμενοι ἐπὶ κεφαλήν, ἐπὶ κεφαλήν, Homer. ἐπὶ κεφαλὴν βαδίζειν, vel σπεύδειν, præcipitare moras, Virg. feſtinare, Demoſth. πρὸς ἀρχὴν ... ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν. Τρεῖς κεφαλαί, & δρυὸς κεφαλαί, idem locus iuxta Cithærona, vt Herodot. Καλλιόπη. Vnde iocus ille ductus in ebrios apud Athen. lib. 4. ex Diphilo, κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ Γηρυόνης. Κεφαλὴν τρίψαι, vide Τρίβω.

Κεφαληγερέτας, ὁ, dictus eſt Pericles à Cratino poeta, quòd eſſet capite oblongo, Plutarch. in Pericle. Κνῆν τὴν κεφαλήν, vide in Κνάω.

Κεφαλαῖται, οἱ, lapides angulares.

Κεφαλικός, ή, όν, capitalis. κεφαλικαὶ ἔχθραι, capitales inimicitiæ, Modeſt. cap. 6. lib. 27. Digeſtorum circa finem. Et κεφαλικὴ δίκη, lis capitalis, in Pand. Dioſcorid. libro tertio, capite 55. μίγνυται δὲ ἀκόποις καὶ κεφαλικαῖς δυνάμεσι, acopis & capitis medicaminibus admiſcetur. κεφαλικὰ ἔμπλαστρα, quaſi capitalia emplaſtra dicuntur ab Aetio τετραβ. lib. 4. Serm. 3. cap. 13. quæ vulneribus capitis adhibita, vim habent altè penetrandi, & ſquamas atque ramenta ab oſſibus diſparata educunt & extrahunt non in capite modò, ſed etiam in cæteris corporis partibus. in Σκρίβ. τὸ κεφαλικὸν καλούμενον φάρμακον, Galen. libro ſecundo, ad Glauc.

Κεφαλικῶς, capitaliter, Plin. 2. Herodian. κεφαλικῶς κολασθῆναι, capitali ſupplicio affici.

Κεφαλίς, dicitur in lingua ea pars, cui guſtus acrioris potẽtia ineſt: vocatur & γεύσις, authore Polluce.

Κεφαλῖνος, piſcis non idem qui κέφαλος, ſed is qui & βλεψίας ab Athenæo lib. ζ.

Κεφάλαιον, capitulum, lib. 2. Dioſcor. verbum rhetoricum, Hermo. identidem. vt πρότασις, λύσις, ἀπόφασις, &c.

Κεφαλίς, ίδος, caput, capitulum, vaſculum, vt in plãtis, idem Dioſcorid. lib. 3. Κεφαλὶς eſt item capitis tegmen, vt pileus, capitium, capital Varroni & Feſto. quod non videntur intellexiſſe (vt dicetur in dict. Περίχωμα) interpretes Ariſtot. vbi ſcriptũ lib. Ariſtot. 2. Rhetor. οἱ γὰρ περίχωμα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δυνάμεις ... Supra autem dixerat, εἰ γὰρ τὸ ὅλον δυνατὸν καὶ τὰ μέρη ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Κεφαλὶς βιβλίου à Suida dicitur εἴλημα. ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, ad Hebr. cap. 10. in capite ſiue in volumine libri.

Κεφαλίτης, vt κεφαλίτης λίθος, lapis angularis, Heſych.

Κεφαλισμός, apud Ariſtot. in Topicis, in fine, dicitur ſimplicium numerorum vſque ad decem multiplicatio. vulgò menſam Pythagoræ vocant.

Κεφαλόβριζος, capitatus, Gaza ex libro 1. cap. 10. hiſt. plant. Theop. vbi de radicibus capitatis agit, diciturque κεφαλόβριζον, & hiſt. 7. cap. 11. κεφαλόρριζα. Sic intelligendum quod tradit lib. 4. cap. 13. περὶ κεφαλῆς ... vide apud Ariſtot. de diuturnit. & breuit.

Κεφαλοδέσμιον, ου, & Κεφαλόδεσμος, ου, frontale, ἄμπυξ.

Κεφαλοειδής, capitis ſpeciem referens, Hippocr.

Κεφαλοθλάσια, τά, capitis contuſiones, Theophraſt. lib. 9. cap. 22. hiſt. plant.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, phalangij genus, quod & κρανοκολάπτης, apud Nicandrum in Theriacis. ita autem appellatum eſt quòd quum irruit in aliquem, caput eius petat.

Κεφαλόμακτρον, ου, τό, ſudarium, quo caput abſtergitur.

Κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam. vide Κεφαλόβριζος.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus piſcis, capito, Gaza interpr. diuerſus à cephalino piſce, quem blepſiam vocant. de genere mugilum eſt, Ariſtot. libro 5. Animal. cap. 11. hunc vocant etiam labeonem, id eſt, χελλῶνα. Idem libro 8. Animal. cap. 2. Κέφαλος Suid. idem quod κεστρεύς, i. mugil. Cephalus item propriũm viri, cui Aurora peperit Phaethontem, vt ſcribit Heſiod. κέφαλοι ἰχθύες ... Eurip.

Κεφαλοτομεῖν, decollare: reiiciendum ait Phrynichus, & pro eo dicendum καρατομεῖν.

Κεφαλώδης, in caput extuberans. κεφαλῶδές τι, quiddam modo capitis.

Κεφαλωτός, capitatus, Ariſtot. in Prædicam. πράσον κεφαλωτὸν Dioſcor. libro 2. porrum capitatum, Plinio. apud Athen. libro 8, κεφαλωτὸν dicitur πράσον: qua voce γηθυλλίδας ſignificari ait Epænetus.

Κέχανδα, ſum capax.

Κεχαρακωμένος, vallo munitus.

Κεχάρηκα, gauiſus ſum: à χαρέω. κεχαρηκότες, lætitia affecti, gauiſi, lætabundi, Herodot. vide Χαρέω.

Κεχάρητο, gaudebat, ἔχαιρε. in Pluſquamperf. κεχαρήκειν. Heſiod. κεχάρητο δ' αὖ Κύκνος ἀμύμων, lætus erat Cygnus inculpatus.

Κεχαρηώς, ότος, gauiſus. Homer. κεχαρηότα νίκῃ, Ionicè pro κεχαρηκότα.

Κεχαρισμένος, iucundus, gratus. Iliad. ε, Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, i. προσφιλέστατε. vide χαρίζομαι. vnde κεχαρισμένως. Aduerb. κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχε, Iſocr. ad Nicocl. 1. ita imperare, vt ſis charus ipſis ſubditis & gratus. κεχαρισμένως εἰπεῖν, ad gratiam dicere, idem Iſocr. & Ariſtoph.

Κεχαριτωμένος, gratuitò, non meritis acceptus, gratiam cõſecutus, id eſt τὴν χάριν εὑρών, ὁ παρὰ τὸ χαριτόω, id eſt, gratis amo, quod amo gratiæ & fauori tribuo, non meritis: vt dictum de Deo Epheſ. cap. 1. ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ. ſic Lucæ cap. primo, χαῖρε κεχαριτωμένη.

Κεχαριτωμένως, quære ἐπιχαρίτως.

Κεχαρμένος, gauiſus, ſe oblectans. Eurip. vide χαίρομαι.

Κεχάροιτο, lætaretur, gratularetur, Homer. Apol. Rhod. pro valeat.

Κεχαρήσομαι, gauiſus ſum. Iliad. ο, κεχαρήσεται δ' ὅστις ἔχαρε, i. ἔχαιρε. Datiuo. Apol. 2. ... κεχάροντο. Et in Optat. Hom. Il. 4. ὁ τρῶες μέγα κεχάροιντο θυμῷ. pro χαίροιεν.

Κεχηνώς.) Euſtath. καὶ τὸ χάσκειν (inquit οἱ παλαιοὶ ... τὸ κεχηνέναι. ... ὁ κωμικὸς κεχηναίους ... Ἀθηναίους ...

Κέχηνα, hiaui, hio. medium perfectum verbi χαίνω, id eſt, χάσκω. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν ἀγρόν. Ariſtophan. ἐπεχήνεσαν πρὸς ἐμέ, in me erant intenti. Idem. κεχήνη, pro κεχήνειν, in prima perſona apud eundem in Acharn. Ὅτι δ' ἐκεχήνη πρὸς ... ἀρχαῖον. vide Interpr. κεχήνη πρὸς σέ, id eſt, εἰς σὲ ἀπέβλεπον, & ... idẽ Ariſtophanes.

Κεχηνός, τό, hiatus.

Κεχηνώς, hians, hiſcens, os aperiens, ἀνεῳγώς, apertus. πρὸς ταῦτα κεχηνώς, hiante ore hæc reſpiciens. Ariſtoph. κεχηνότες, hiantes, ſtulti. μωροί, inquit Interp. τὸ γὰρ κεχηνέναι ἐπὶ τῶν ἀνοήτων λαμβάνεται.

Κεχλαδῶν, Heſyc. eſt χλιδῶντι: afferenti & κεχλαδότα pro χλιδῶντα.

Κεχλαδέναι, eidem eſt φρονεῖν. at κεχλαδότα idem affert pro ... florentem.

Κεχλάδω, facio florere, floreo. ...

Κέχοδα, cacaui: à χέζω: Ariſtophanes, id eſt, ἀποπέπαρδα. vnde ἐγκέχοδα.

Κεχολώατο, Ionicè pro ἐκεχόλωντο, id eſt, ὠργίζοντο, κεχολώσεαι ἄλλων, idem.

Κεχρηματισμένος ἀνήρ, dicitur, qui locupletatus eſt, & quæſtus vberes fecit.

Κεχρημένος, ου, ὁ, mutuatus, indigens, ἐνδεής. Homerus in Odyſſ. ρ, καὶ πολλάκις δόσκον ἀλήτῃ τοιῷ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι. Alibi in eodem pro egenti & mendico poſuit. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι: quod citat Plato in Lachete. Heſiod. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Cum Genit. Idem, ὅτε δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου, tua opera egebit. βίου κεχρημένος, victus egens, idẽ Heſiod. Et pro dictus, denunciatus, εἰρημένος.

σημαινόμενος. Aratus, [illegible] & κεχυμένος [illegible] morti prænunciata Euſtath. vult hoc κεχυμένος deriuatum à χρῄζω quod ſignif. egeo per ἔλλειψιν literæ ρ.

Κεχρημένως apud Baſil. id eſt, parcè ac ſobriè.

Κέχυμαι, mano, expaſſus ſum, ſum fuſus, Apollon. κέχυται τύμβος, ſepulchrum ex fuſili humo aggeſtum eſt. Lucian. [illegible], in Venerem profuſus. Iliad. [illegible], id eſt, κεῖται, Interpr.

Κεχωρίδαται, diſcrepant, ſeparati ſunt, Herodot. Ionicè, κεχωρίδαται τῶν ἄλλων, ab aliis diſcrepant.

Κεχώσθαι, exaggerari, aggeri. [illegible], ſatis ſoli ad vſum vaſtatum, Thucydid.

Κέω, vide κείω, accipitur etiam pro [illegible] iacere cupio.

Κεδνός, Heſych. [illegible], purus.

Κηώεις, redolens, odoratus.

Κηώς, Heſych. [illegible] cubiturus.

Κηνῶ, [illegible] muliebria appetere.

Κέως, in Genit. [illegible], vt ἕως, ἕω, Gaza lib. 1. Gram. Ceos inſula quam Latini Ceam vocant, vt Plin. κεῖος & καῖος, Ceus. Nam Coos, vnde Coi, alia eſt prope Rhodum.

ΚΗΑΙ ΠΥΡ, accendere ignem. [illegible], ei iuſſit ignê accendere. vide [illegible] πῦρ, pro [illegible], accenderunt, Iliad. [illegible].

Κηάμενος, comburens. [illegible], qui adoleuit & aſſauit.

Κῆβος, ὁ, ſimia eſt caudata, vt ita dicam, dicente Ariſtot. hiſt. Anim. lib. [illegible] cap. 8. [illegible] & cap. 9. [illegible]. Non mihi videtur aliud animal quàm cercopithecus, id eſt, κερκοπίθηκος, à cauda, quam longam trahit genus hoc ſimiarum, ita vocatus, vulgò que marmot. eſt autem animal illud natura ancipite partim hominem partim quadrupedem imitans.

Κηάζω, purgo, [illegible], Heſych.

Κηδέω, curo, ſolicitus ſum.

Κήδαιον, Heſych. i. eſt [illegible].

Κηδεῖον, locus quidam tenebroſus, [illegible].

Κηδεία, ας, ἡ, funus, ſepultura, ἐκφορά, ταφή, exequiæ, [illegible]. Apollon. 2. [illegible], apud funus defuncti manebant. Item affinitas. Euripid. in Supplic. [illegible], Xenoph. [illegible] κηδείας, affinitatem inter homines conciliare, Ariſtotel. libro 5. Politi. cap. 5.

Κήδειος, ου, ὁ, eſt [illegible] is cuius curam gerimus atque etiam dilectus & charus nobis. Iliad. [illegible] idem quod κήδιστος vide Euſtath.

Κηδεμόνες, οἱ, curatores, qui proſpiciunt, Apol. item κηδεμονεῖς, κηδεσταί, affines, propinqui, idem.

Κηδεμονία, ας, ἡ, diligentia, cura, ratio, [illegible], officium, vt [illegible], paternum officium, paterna indulgentia & ſolicitudo. Chryſoſt. [illegible], ſolicitudinem ergo nos è cælo deportabunt preces. Item affinitas.

Κηδεμονικός, οῦ, ὁ, intentus, accuratus, ſalutaris, qui curam gerit, vt Deus huius orbis, Areopag.

Κηδεμών, ὄνος, ὁ, rector, moderator, patronus, affinis, beneficus, ſtudioſus, [illegible], deſignator & curator funeris, Xenoph. [illegible], illæ quidem vt procuratorem diligebant, id eſt, [illegible], negotio præfectum. κηδεμόνες, [illegible].

Κηδεμονικῶς, ſeduló, accuratè, Polyb. [illegible].

Κηδεός, οῦ, ὁ, Hom. Iliad. [illegible], i. [illegible], i. ad quos eius ſepeliendi cura pertinet.

Κηδαίνω, damnum infero, profligo à κήδω idem ſignificâre quod βλάπτω & λυπέω.

Κηδεστής, οῦ, ὁ, affinis, [illegible], ſocer: & aliquando γαμβρός, gener, Xen. [illegible]. κηδεστὴς item frater vxoris. Sic enim Demoſt. appellat [illegible], cuius ἀδελφὸς ſororem duxerat vxorem. Alibi κηδεστὴν appellat fratrem, qui ſororem dat vxorem, & eum qui accipit. Andocid. [illegible]. Κηδεσταί, propriè dicuntur, [illegible], qui potius [illegible], & Herodoto [illegible]. Fit à κηδεύω.

Κηδεστία, & Κήδευμα, ατος, τό, affinitas, Plato in Leg.

Κηδεύομαι, [illegible], ſepelior, paſſiuè. [illegible], funeratus. [illegible], ſepultorum mortuorum, Plutar. in Solone. & κηδευθείς, ſepulturæ mandatus.

Κηδευτέος, curandus, & ſepultura dignus. Didymus in illud Ilia. [illegible], inquit, [illegible]. Nam [illegible].

Κηδεστής, cliens ac curator, Gaza in Problem. Ariſtotel. ſect. 19. quæſt. 49.

Κηδεύω, μ. εύσω, π. [illegible], funero, [illegible], parẽto, iuſta facio, [illegible], Fabio funus exhibuerunt, Plutarch. in Fabio. Significat etiam matrimonio colloco, contraho affinitatem, ſum ſocer, Appian. in 5. ciuil. [illegible], affinitatem ſum contracturus. Euripides. κηδεῦσαι, Ariſtot. libro 5. Polit. cap. 7. de Spartanis loquens. [illegible] κηδείας, &c. Aretin. ſic, Magnam licentiam habet nobilitas faciendi quod libet, & cuiuſcunque voluerit curam habere, quæ cauſa fuit vt Locrorum ciuitas interierit propter Dionyſij affinitatem. Item præſum magiſtratui, procuro, rego.

Κήδω, triſtor, angor. [illegible]. Futur. eſt in [illegible] vel [illegible].

Κήδειος, α, ὁ & ἡ, funeralis, [illegible], apud Æſchyl.

Κήδιστος, η, ὁ, [illegible], cura dignus, [illegible] ἄξιος, chariſſimus, [illegible], familiariſſimus, [illegible].

Κήδομαι, μ. [illegible], curo, anxiè ſatago, [illegible], Heſych. adiuuo, proſpicio, magnifacio, triſtor. Deponens, Genitiuo, Iliad. [illegible], id eſt, [illegible]. Ibidem, [illegible], id eſt, [illegible], mœrens. [illegible], de regis ſalute ſum ſolicitus, Plutarch. in Themiſtocle. & ſic Iſocrat. Xenoph. lib. 5. Pædiæ, [illegible], ſi vllam mei rationem habuiſſes. Cum Genitiuo & Accuſat. Plato 1. de Republ. [illegible], videris noſtrî nullam habere rationem. Ariſtophan. [illegible], ſi quid curas paternas fortunas. [illegible], curator eius. Κήδομαι etiam exequias curo, [illegible]. Ælianus, [illegible].

Κῆδος, εος, τό, cura, labor, moleſtia, λύπη, dolor, affinitas, cognatio ex nuptiis, coniugium, Etym. Homer. Odyſſ. [illegible], quot ærumnas pertuliſti: & Iliad. [illegible], tecum affinitatem contrahere, Euripid. Item funus, exequiæ, Plutar. in Solon. [illegible], funera. [illegible] apud Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 2. vbi Argyrop. ſponſalia, Aretinus funera.

Κηδοσύνη, ης, ἡ, dolor.

Κηδοσύνος, η, ὁ, mœſtus, expon. & ſollicitus.

Κήδω, μ. [illegible], contriſto. Virg. curo, torqueo, λυπῶ, [illegible], lædo, ango, grauo, moleſto, noceo. Actiu. Accuſ. Heſiod. [illegible], i. λυπεῖ. Hom. Iliad. [illegible], i. [illegible].

Κηδεμονικός, οῦ, ὁ, anxius, curioſus.

Κηδών. Heſyc. τάφος, ſepulchrum.

Κημός, alueolus, vrna in quam calculi coniiciebantur, [illegible], Ariſtophanes in Veſpis, vbi Interpres, [illegible]. vas in quod coniiciebantur ſortes vocat Plautus ſitulam. vide [illegible]. Et [illegible] pro fritillo à quibuſdam obſeruatum reperi.

Κηδεῖν, auxiliari, concurrere. Heſyc.

Κημός, τό, idem quod [illegible], catinus, fritillus. [illegible], Athen. lib. 11.

Κηδός, οῦ, ὁ, auxiliator.

Κεῖα. Heſych. ſunt [illegible], Ionicè pro κεῖα.

Κηίων [illegible], cœnaculum Ceorum, in Delo, Herodot.

Κηκάζω, conuitior, ſubſanno [illegible], idem.

Κηκάς, άδος, ἡ, conuitiator, vulpes. item malicioſus, prauus, maleficus, Etym. Nicander in Alexiphar. [illegible]. Interp. legit. [illegible], [illegible]. eſt & [illegible]. Callimachus, [illegible], i. [illegible].

Κηκάζω pro λοιδορέω, conuitiis & maledictis inceſſo.

Κηκασμός pro λοιδορία. conuitia & maledicta, ſeu conuitiorum & maledictorum ingeſtio. Lycophron Alexandro, [illegible]. vbi Etymolog. exponit [illegible], conuitiis & ſcommatis mutuis exaſperati itidémque ſchol. [illegible], poſt conuitia ad bellum deſcendent.

Κηκή, acies, potius [illegible], & [illegible] dicitur.

Κήκιε, fluebat, ſaltabat, ſudabat, deſcendebat. [illegible], Etymolog. [illegible], id eſt, [illegible], Apollo. Rhod.

Κηκίς, ίδος, ἡ, galla, i. fructus quercus. Dioſcorid. libr. 1. κηκὶς καρπός ἐστι δρυός, galla eſt fructus quercus. Idem eodem lib. c. 147. non de glande, ſed alio fructu quodam. ſunt autem duo genera, vna dicitur ὀμφακῖτις, quæ parua eſt, nodoſa, ponderoſa, non perforata: altera inoſſenſæ rotunditatis, leuis, pertuſa.

Eſt & Κηλὶς, fuligo. Sophocles in Antigone, μηδ᾽ ὅσα κηλὶς μαρίλης ἔχοιεν. Interp. κηλὶς δὲ ἡ αἰθάλη ἢ σποδὸς. κυρίως δὲ, ἡ λεγομένη ἀπὸ τῶν ἀσβολώντων γιγνομένη.

Κῆλα, τὰ, tela, Homer. Iliad. α, ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. Interp. τὰ βέλη, vnde & κηλέω.

Κηλάδειν, Heſych. affert pro ἠχεῖν, βοᾶν, pro quo potius dicitur κελαδεῖν.

Κηλαίνω, demulceo, θέλγω.

Κηλὰς, ἡ, nubes ſicca, dies hybernus, capra fronte calloſo ſigno notata, vulpes. Heſych. & Suid.

Κηλάστρα, ſcapha, vas paſtorale, σκαφίς. eſt & arbor quædam agreſtis quę numeratur inter ἀειφύλλους à Theoph. ſed nominatur κήλαστρος.

Κήλαστρος, ὁ, celaſtrus, arbor ſemper virens, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 15. κήλαστρος, in genere fœmin. reperitur lib. 3. hiſt. plant. cap. 6.

Κηλεῖος, nocuus, idem quod κήλειος.

Κήλεος, ου, ὁ, vim habens vrendi & abſumendi, calidus, clarus. Heſiodus in Theog. δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ, domitus ab igne edaci.

Κηλήτης, ου, deceptor Senec. impoſtor. qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. Suid.

Κηλητὴς, idem, ἀπατεών.

Κηλέω, ῶ. ήσω, κ. ηκα, mulceo, delinio, blandè ſeduco, delectatione capio, perſuadeo, mãſuefacio. Accuſ. pro carmine demulceo, Plato 2. de Rep. θηρευτικός γάρ ἐστι φάρμακα ὥσπερ ἐπῳδαῖς κηλεῖσθαι, Suid. τὸ τέρπειν, θέλγειν.

Κήλη, ης, ἡ, cele & hernia, tumor in variis partibus corporis. ſic dicitur quiuis humor in ſcroto, quem ramicem Latini vocant, vt notat Marcel. lib. 1. apud Dioſcorid.

Κηληδόνες, apud Pindarum, vt σειρῆνες apud Homer. vide Athen. libro 7.

Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, oblectatio per quietem, voluptas, delinitio. Cicer. off. delinimentum Liu.

Κηλητὴς, οῦ, ὁ, delinitor, Cic.

Κήλημα, ατος, τὸ, error, impoſtura.

Κηλαίνη, Heſ. μέλαινα, nigra.

Κήλησις, εως, ἡ, mulcedo Gell. Didymus exponit κήλησις, ἡδονὴ δι᾽ ἀκοῆς τέρψις καὶ ἀπάτη. Dogma Stoicorum, κήλησις, ἡδονὴ δι᾽ ὤτων κατακηλοῦσα, Cic. Tuſculana 4. Delectatio, voluptas ſuauitate auditus animum deliniens. Κήλησις autem etiam dicitur à Latin. pellacia, Lucret. illicium, Varro. delinimentum, Liu.

Κηλητήριος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, quaſi oblectatiuus, θελκτήριος, Eurip. allector, Colum. pellax, illex.

Κηλήτης, ου, ὁ, herniosus. qui κήλῃ laborat. Synesius in Epiſt. καὶ ἐνδαιμονέστατος, ὃς ἀπὸ τῶν [illegible], ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν [illegible], ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, ὁ [illegible], ὁ [illegible].

Κηλητὴρ, ὁ καὶ κηλητήριος, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κήλητρον, oblectamentum, ſolamen, παραμύθιον, φίλτρον, Heſych. κηλητήριον.

Κηλιδόω, ῶ. ώσω, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, ſordidatus.

Κηλὶς, ῖδος, ἡ, macula, probrum, nota, ſqualor, vlcus, cicatrix, μολυσμός. hoc nomine, non σπῖλος vtuntur Attici, ait Phrynich.

Κῆλον, ου, τὸ, lignum, telum, ſagitta. Iliad. α, ᾤχετο κῆλα θεοῖο, i. τὰ βέλη, tela. Euſtat. κῆλα propriè eſſe dicit τὰ τῶν βελῶν ἀκόντια, fuſum ſeu lignum iaculi à ξύλον quod eſt lignum. Heſych. rurſum κῆλα exponit θεῖα σημεῖα.

Κηλώνειον, τὸ, apud Ariſtot. μηχανικ. Quæſt. 29. inſtrumentum & machina iuxta puteos ad hauriendam facilius aquã, alteram partem prægrauante põdere: tollenonem vocant Feſtus, Plinius & Veget. Herodot. κηλωνηΐοισι ἀρδευόμενος, irrigatus ligneis machinis. vbi etiam κηλώνειον ſeu κηλωνήιον. de eo qui nõ ducebat rectos ſcripturæ ſulcos, [illegible], Suid. [illegible] vocat, καὶ κηλώνειον, [illegible]: Heſych. [illegible] ξύλινον.

Κηλόω, ῶ. ώσω, κ. ωκα, comburo à κηλὸν quod Heſych. ſignif. ξηρόν. item [illegible] Heſych. Item decipio, ſubagito, noceo. Accu.

Κήλων, præceps in libidinẽ, θερμὸς εἰς συνουσίαν. libidinoſus & ſalax in modum equi aſinive admiſſarij. Archiloch. [illegible] κήλωνος ἐπλήμμυρεν.

Κηλωνεῖον, ου, τὸ, lupanar apud Lycophronem.

Κἠμὲ, καὶ ἐμὲ, in Epigr.

Κημὸς, οῦ, ὁ, camus, Heſyc. eſt πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, fiſcella è vimine qua capiunt purpuras, qualis eſt Naſſa apud Latinos, item freni genus, q. lupatum reticulatum aut ex viminibus textum. vide in dictione φιμὸς. Item operculum è vitili ſimile infundibulo quod ſuperponebatur cado iudiciali, ſeu ciſtæ, in quã calculos iudices mittebant. Interp. Ariſtophan. in Equitib. κημὸς ὁ ἠθμὸς, ὁ ἐπικείμενος τοῖς ἵπποις. Et κημὸς, τὸ πλέγμα τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ καδίσκῳ, δι᾽ οὗ αἱ ψῆφοι καθίεντο τὰς ψήφους. καὶ γυναικεῖον σχηματισμός. Et κήμωσις idem quod φίμωσις.

Κημόω, ῶ, camum circumpono. & Κήμωσις, Heſych. φίμωσις, fiſcellæ, ſeu cami circumpoſitio.

Κἂν, etſi, pro καὶ ἐάν, καὶ ἐάν, κἂν ἴδῃ, etſi vidit. Item κἂν, pro καὶ ἐν, in Epigram.

Κηνεῖν, Heſyc. eſt καθαρὸν, purum.

Κηνυτῆρα, eidem Heſ. eſt ὁ τῶν γλωσσῶν μετρητής.

Κῆνσος, ὁ, cenſus. hanc vocem Latinam Matth. vſurpat cap. 22. & 17. at κηνσὸς, Heſyc. eſt herba quædam.

Κηνωθεῖσαν, idem Heſych. affert pro ἀφανῆ γεγενημένην ita vt κηνωθῆναι ſit in ſpectrum & vmbram corporis euaneſcere ab eo verbo eſt verbale.

Κήνωμα, inanitas corporis, vmbra, idolum.

Κηνῶν, vocoridem enim κηνῶν expon. χαλεῖ, vocat.

Κῆνο, idem Heſych. eſſe dicit ἐκεῖ, illic pro quo paulò antè κανῶν.

Κὴξ, κηκὸς, Cex auis, quæ & κήυξ ſeu κηΰξ, & κηρύλος ſiue κείρυλος item κηρύλος dicitur, id eſt, Ceyx halcyonum mas. περὶ κήυκος ita Homerus Odyſſ. ο, Ἂν τᾶρ ἐς ἄντλον πεσοῦσ᾽ ὡς εἰναλίη κὴξ, id eſt, lapſa in ſentinam ſonitum dedit, vt marina Cex. vbi malè interpres Didymus exponit, κὴξ, ὄρνεον θαλάσσιον παραπλήσιον χελιδόνι, ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ αἴθυιαν. περὶ Κήυκος vocis verò, vide Commentar. Ariſtophanis in Auibus. vbi Ceycis fabulam recitat mutati in auem, quam κηρύλον vocat τῆς ἀλκυόνος marem. qui Κηρύλος ita ſcribitur apud Ariſtotel. hiſtor. libro 8. cap. 3. περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυὼν, καὶ κηρύλος, Gaza ſuo more carulum transfert. Ceycum etiam meminit Plin. libro 32. capite 8. vbi, Fit in mari & halcyoneum appellatum ex nidis, vt aliqui exiſtimant, halcyonum & ceycum. Idem halcyonum hiſtoriam tractat libro 10. capite 32. mutuatus ex Ariſtotel. hiſtor. libro nono, capite 14. Sed idem Plin. non ſine errore halcyonibus tribuit, quæ δενδροβάται dixerat idem philoſophus hiſt. lib. 8. cap. 3. niſi potius in Ariſtotelis codice mendum ſubſit, legendumque pro κηρύλοι, ἀλκυόνες: nam & Theodorus tranſtulit alcedonum. Exequitur item Ceycis ἀποπτερωθέντος μυθολογίαν. Ouid. 11. Metamorph.

Κηπαία, cepæa, herba ſimilis portulacæ. Dioſcor. lib. 3.

Κηπαῖος, hortenſis, ſatiuus. σμίλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, Ruellius: hortenſiana, Barbar.

Κηπεία, cultus horti, Plato in Legib. ὕδωρ τρόφιμον τὸ περὶ τὰς κηπείας, aqua nutriendis hortis maximè confert, ſeu hortorum ſatis.

Κηπευόμενα, ſata hortorum, hortenſia. Theophr. in 7. περὶ δὲ τῶν [illegible] τῶν κηπευομένων φυτῶν.

Κηπευτικὸς, οῦ, ὁ, hortenſis, ſatiuus. f. g. κηπευτικά.

Κηπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, in horto ſero, hortum excolo, κηπουρῶ etiam Polluci.

Κηπὶ, pro καὶ ἐπὶ. κηπὶ νέμειον Ζῆνα, ad Iouem Nemeum, in Epigrammat.

Κηπίον, ου, τὸ, κῆπος, hortulus, Thucydid. ſic Laſcar. eſſet κηπίον illud tonſuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Luc. lexiphan. καὶ γὰρ ὁ κηπίον ἀλλὰ σκαφίον ἀποκεκαρμένος.

Κηποκόμος, ὁ, apud Comicos dicitur, qui cæſariem habet certo modo attonſam, Euſtath.

Κηπουρὸς, hortulanus κηπουρὸς, κηπωρὸς, Polluci.

Κῆπος, ου, ὁ, hortus, pomarium, Gaza de Seneċt. κῆπος πολυδένδρεος, Homer. Odyſſ. Plato in Epiſt. [illegible] i. in hortis. ἐν κήποις [illegible], Ariſtoph. Et præterea tonſuræ & ornatus capitis capillique antiqua in Perſide ratio, vt notat Heſych. Tonſuræ, i. τῆς κουρᾶς, duo præcipua genere fuere, κῆπος & σκαφίον: quorum κῆπος orbem capillorum haberet, σκαφίον autem raſura eſſet ad viuũ. Suid. Κῆπος etiam eſt τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν, Heſyc. pecten muliebriſque pubes: inguina & verenda mulierum. apud Diogenem Laertium Stilpon negabat Mineruam deum eſſe quia fœmina eſſet, quem ita irriſit Theodorus Cyrenaicus, πόθεν δὲ τοῦτ᾽ ᾔδει Στίλπων; ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; an retecta & ſublata veſte eius hortum contemplatus eſt? Hortũ enim in hac ſignificatione honeſta metaphora (vt & genitale aruũ Virg.) vſurpauit Ouid. in Metam. Fœmineos hortos in olentes vertere menthas Perſephonæ licuit. Sed author Phalici Sotadicique carminis hac voce ita abuſus eſt ad ſignificandã præpoſteram belluarumque venerem, Quod meus hortus habet ſumas impune licebit, Si dederis nobis quod tuus hortus habet. Κῆποι ἀδώνιδος, Adonidis horti, horti penſiles, de quibus Plin. lib. 19. c. 4. hos nunc etiam imitantur eleganti artificio & venuſtate. macerata prius ſemina variarum aqua cæleſti, vel fontana 24. horis, crudo fictili (cuius forma teres & oblonga, collũ anguſtius) circũponunt & velut inducunt. ſed vaſculũ prius fœni Græci vel pſyllij viſcoſo lentore, mucilaginẽ vocant Medici, circumlinire cõuenit, vt eo velut glutine adhæreant ſemina: quę fibris enatis mutuóque implexis paucis diebus virentem ceſpitem proferunt, quo ollula tota conueſtita velut in opere topiario, nouitate & elegantia ſpectatori

admirationem affert iam hortulus laquearibus aut tholo, funiculo vaſculi cernitur [illegible] pluuium appenditur: quotidie vaſculi aqua [illegible], quam exugunt atria [illegible] herbarum radices per latentes meatus eiuſdem fictilis crudi, ſole tantum ſiccati, non verò in fornace excocti. Fiunt hi horti penſiles dicunt a ſtatis, vel hyeme in hypocauſtis & vaporariis [illegible] ab hortis in feneſtris, quos plebs vrbana in imagine hortorum quotidiana oculis rura præbet, vt dixit idem Plinius libro 19. cap. 14. Quibus intelligitur Plato in Phædro, [illegible], Et Plutarch. in Opuſculis [illegible], &c. Theophraſt. hiſtor. lib. 6. cap. [illegible] volunt Abrotonum alſiorum eſſe ideóque æſtate [illegible] modo ſeminis ex quibus fiunt Adonidis horti, inquit, [illegible], &c. Sed pro Adonidis hortis [illegible] quem Hermolaus etiam ſequitur, temere [illegible] Adonium herbam, ex hoc loco ſic transferês lib. 21. cap. [illegible] autem abrotonum ſemine melius quàm radice & ſurculo. Semine quoque non ſine negotio plantaria transferuntur. Sic & adonium. Vtrunque æſtate. Alſioſa enim admodum ſunt, & [illegible] nimio læduntur, &c. [illegible], etiam Pauſanias.

Κηπίον, τὸ, hortulo.

Κηπουρὸς, ὁ, olitorius, hortulanus.

Κηπωρὸς, ὁ, olitor, hortulanus. [illegible] cap. 2. apud Pollucem [illegible].

Κὴρ, κηρὸς, parca, mors [illegible], mortem vitauit. [illegible], Hom. Inter. κῆρες enim noxæ, fata, vitia, diræ calamitates ſeu peſtes. Theophr. lib. 5. cap. 14. de cauſ. plant. de morbis ſtirpium loquens, [illegible], id eſt, omnino ſingula loca ſua vitia habent. [illegible] Dionyſ. de Situ orbis, [illegible]. Homerus Iliad. β.

Κῆρ, pro κέαρ, [illegible], cor, animus, ψυχὴ, pectus [illegible], idem Homer. [illegible], ex corde diligere. Odyſſ. [illegible], quem ex animo diligebat, i. [illegible] & [illegible], animo iratus.

Κηραίνω, [illegible], perimo, interimo, corrumpo, noceo, [illegible] nem [illegible] fatali quadam interitu pereo, miſerè pereo, [illegible] Heſychius [illegible] & dum has ſignificationes habet [illegible] derivatum, [illegible] (id eſt cor) deriuatum, ſignificat animo [illegible] verſo, ſolicitè, & anxiè cogitare [illegible] ſcholiaſt. Sophocl. [illegible] apud Sophoc. in Trach. [illegible].

Κηραλεξιτῆρες, [illegible] vindex & propulſator mortis: [illegible] Euſtat.

Κα[illegible], [illegible].

Κη[illegible], Heſych. eſt [illegible], cerabus piſcis è cancrorum genere.

Κηρία, [illegible] ſepulchrales, exequiæ. in [illegible] Erot.

Κηρίνθος, [illegible].

Κηρεσσιφόρητος, ὁ, ὁ, parca agitatus, fatis adductus. Homer. Iliad. θ, [illegible], Interpres [illegible], ſed idem poeta ſe ipſum exponit, continenter adiiciens, [illegible].

Κηρία, τὰ, vlcera concreta in modum faui, quæ ceria dicuntur, Dioſcor. lib. 2.

Κηριάζω, fauos conſtruere, τὰ κηρία ποιεῖν: quod non ſolùm de apibus dicitur, ſed etiam de purpuris & muricibus quæ ſaliuarium lentorem emittunt, qui poſtea concreſcens fauum repræſentat ſimilitudine. Ariſtot. hiſtor. libro 5. cap. 15. [illegible], &c. ex quo Plinius libro 9. cap. 37. Purpuræ congregantur verno tempore, mutuóque attritu [illegible] cuiuſdam ceræ ſaliuant. ſic enim vocat τὸ κηριάζειν. [illegible]. Et [illegible] vnde Plinius libro eodem cap. 37. quoniam cùm cerificauêre, fluxos habent ſucces, vocem enim cerificauêre, vt prior habuit lectio [illegible] Plinius τὸ κηριάζειν, fauificare expreſſius dixiſſet, nec [illegible] pro qua fœtificare, correctores [illegible] inconſiderate ſubſtituerunt vera expuncta lectione. [illegible] enim purpuræ [illegible] edunt, [illegible], vt dixit philoſophus ibidem.

Κηρίον, flagellum quoddam.

Κήρινθον, cerinthus, flos quidam æſtiuus, Theoph. lib. 6. cap. 7. hiſt. plant. lilium fuluum.

Κήρινθος, ὁ, cerago, mellificium. ſic dicitur quidam cibus apum, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 40. vide Ἐριθάκη. Item [illegible], Theoph. lib. 8. cap. 11. hiſtor. plant.

Κήρινος, η, ον, cereus. Plato in Theæteto, κήρινον ἐκμαγεῖον.

Κηροειδὴς, cerei ſpeciem præferens.

Κηρίον, ου, τὸ, fauus, apum domicilium & cellulæ, candela cerea, placenta, μελιτοῦς. Eſt etiam genus vlceris, à faui ſimilitudine. Plin. lib. 22. cap. 2. vlcera concreta in modum faui, quæ ceria vocant. vide Μελικηρίς. Apud Ariſtoph. [illegible], Inter. [illegible] pro fauo. Heſiod. in Theog. [illegible]. Κηρία, cerulæ, vide Παρακηρία.

Κηριοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, fauos faciens. κηριοποιΐα, fauos conficientia.

Κηριᾶν, terreri, [illegible]. Heſych. & Suid. [illegible] exp. [illegible] ex metu pallore cereo perfuſus ſum, addens etiam [illegible] & [illegible].

Κηρὶς, piſcis, de quo Athen. lib. 8.

Κηρίτης, gemma ceræ, cerites.

Κηρετρεφὴς, ſorti obnoxius & morti, θνητός. Heſiod. [illegible] &c. à parca nutritorum, i. ſorti obnoxiorum, [illegible], Heſiodi Interpres.

Κηρόθανες, fato decedens, morbo defunctus, Heſych.

Κηρογονία, ας, ἡ, ceræ opificium. Nam quod & apud Plinium, ſi vera lectio, legitur cerificare. i. κηρογονεῖν. Ioſephus de Antiquit. [illegible].

Κηρογραφία apud Athen. lib. 5. quæ aliis ἐγκαυστικὴ dicitur. Ceris enim pingebant veteres ac picturam inurebant, vt docet Plin. vide Ἐγκαυστικὴ. Athen. idem lib. etiam 5. verbo ita vſus eſt, [illegible]. Et poſtea, [illegible]. Vide Ἐγκαυστικὴ.

Κηρόδετος, ceræ alligatus, cum cera coniunctus. [illegible].

Κηροδομεῖν, ex cera domos facio, Phocyl. de apibus.

Κηροειδὴς, ceræ colorem ſeu ſpeciem referens. vide Marcel. lib. 1. Dioſcor. κηροειδὲς [illegible]. Plato in Timæo.

Κηρόθι, ex animo, κηρόθεν. Odyſſ. [illegible], ex animo me diligebat præter cæteros.

Κηροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cera concretus, in Epigr.

Κηροστάτης, ου, τὸ, candelabrum.

Κηροπλαστεῖν, ceras fingere, de apibus, Diodor.

Κηροπλάστης, ου, ὁ, qui cera aliquid effingit.

Κηρόπλαστος, ὁ, cera compactus: vt apud Virgil. 2. Eclog. calamos cera coniungere plures. Æſchyl. in Prometh. κηρόπλαστος δόναξ, quod adducit Plutar. [illegible].

Κῆρος, ου, ὁ, fluuius Armeniæ.

Κηρὸς, οῦ, ὁ, cera, candela: adhibetur medicamentis, Gal. ad Glauc. [illegible], cera Tyrrenica, Dioſcorid. lib. 2. [illegible] cera Punica, i. candida Vitr. [illegible], Heſych. affert pro [illegible], tenue morbidum.

Κηρόφημι, idem affert pro [illegible] veterum.

Κηροτρόφος, ὁ καὶ ἡ, ceram alens, in Epigr. eſt etiam mortem nutriens, & velut in ſinu fouens, lethifer Nic. in Ther.

Κηρουλκὸς, ὁ καὶ ἡ, ad fatum, i. mortem pertrahês. ὁ εἰς θάνατον ἕλκων.

Κηροχυτεῖν, ceram fundere & liquare. Ariſtoph. [illegible] dixit, pro fundere ſcripta ſcita quidem ſed non ſolida, [illegible].

Κηρόω: vnde [illegible], cera circunlino ſeu inuoluo. at partic. [illegible] ab Heſ. exponitur [illegible] à κὴρ quod eſt noxa.

Κέρδεα, Heſych. ſunt τὰ κέρδη quæſtus, lucrum.

Κηρύβια, τὰ, reiectamēta fabarum, [illegible]. Crat. [illegible]. ita Etym. qui hoc nomen [illegible] eſſe ait Erot. [illegible] apud Hippo. exponit ἄχυρα καὶ πίτυρα, i. ceſū & furfurum Atticā eſſe vocē annotās.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, edictū præconis voce factū, proclamatio, nūtius, μήνυμα, interdictū. [illegible] decertātis denūtiatio victoriæ & corona, Plutarh. in Solone. κήρυγμα ποιῶ, per caduceatorem edico, Ariſtot. 2. Oeco. [illegible] &c. per præconē edixit vt referret. Idē ibidem, κήρυγμα [illegible], &c. itē pro ipſa promulgādi actione. Æſc. in Cteſi.

Κηρύκαινα, θήλεια. ita Suidas ſubiūgens [illegible] vocatas fuiſſe fœminas [illegible] purgamenta ait nominata fuiſſe [illegible].

Κηρύκεια, ας, ἡ, & Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nuntius & præmium quod datur præconi, aut quippiam nuntianti, aut vendenti, Suid. κηρύκεια item vt ἱκετηρίαι & [illegible], inſignia ſunt legatorū, & velamenta ſupplicum, [illegible].

Κηρύκειον, vel κηρύκιον, caduceus, de quo vide Interpretem Thucydidis lib. 1. & Polybium 3. erat autē Græcis [illegible]

vt oleæ ramus, & corona cæteris gentibus. Appian. in Iber. [illegible] Eſt & ſignum cæleſte, Proclus. Pollux, [illegible] apud Suidam, [illegible] quod ferre ſolebant ſecum præcones quia [illegible] erant.

Κηρυκεύματα, præconia.

Κηρυκεία, [illegible] officium præconis et [illegible] dicitur [illegible]

Κηρυκεῖον, [illegible] Herodot. lib. 7.

Κ[illegible]

Κήρυλος, [illegible] ſiue [illegible], halcyonum maſculus, carylus auis. Vide Κη[illegible].

Κῆρυξ, [illegible] fecialis, præco, legatus, buccinator [illegible] [illegible] libro tertio, [illegible] etiam dicitur, [illegible] in Epigrammat. id eſt, index. [illegible] Thucydid. Interpr. [illegible] erant Athenis velut magiſtratus, Æſchin. vide Suidam in dictione [illegible], Hom. [illegible], per caduceatorem curant libertatem, Lucian. Κῆρυξ etiam apud Ariſtotel. hiſtor. libro 5. cap. 10. murex, & buccinum dictum Plinio libro nono, capite 37. de genere concharum eſt quarum olim vſus erat ad purpuras & conchylia. ipſi minor concha quam purpuris, ad ſimilitudinem eius buccini, quo ſonus [illegible], vnde & cauſa nominis rotunditate oris in margine inciſa. ſaliuarium lentorem etiam, vt & purpuræ & mytuli, fundunt, quod [illegible] à philoſopho vocari diximus, & à Plinio, ceritheare, ſiue lentorem cuiuſdam ceræ ſalinare. Κῆρυξ item authore Suid. [illegible] Sed errat, & eadem eſt quę [illegible]. Vide ſuo loco.

Κηρύσσω, & [illegible] per præconem iubeo, pronuntio, Ciceroni in Verrem: Non ipſa præconis voce excitus es, qui te [illegible] centuriis illo honore affici pronuntiauit. Soph. [illegible] id eſt per præconem denunciaſſe. [illegible] nuntio patri alta voce. Ariſtophan. [illegible] deducendam coloniam edico, Thucydid. [illegible], Xen. [illegible] præco edicat ne quis foris ius violet. [illegible], auctionem bonorum facio, per præconem vendo. [illegible], fidem publicam dare, publico edicto in fidem recipere. Xenophon, [illegible] vnde [illegible] & [illegible], præconio voco, Ariſtophan. Interpr. Item [illegible], precibus & præconio collaudo, inuoco, imploro. Euripid. in Hecuba: [illegible], inuocat deos cœli &c. [illegible], publicatus à præcone. [illegible] quis præconio iuſſus eſt primam vigiliam vigilare?

Κηρῖνος, [illegible] naturæ æmulus, vel cerinus, id eſt, cerei coloris, Plin.

Κήρωμα, ατος, τό, tabula cerata, in quam antiqui ſcribebant. & ceratura Columel. Eſt item vnguentum, quod fit ſubacta oleo cera, qua in palæſtris ad luctam vtebantur athletæ. Plin. pro loco vſurpauit, in quo certabatur.

Κηρωματιστής, [illegible]

Κήρωσις, ἡ, quaſi cerago, materia ex qua ceram conficiunt apes. Ariſtot. hiſtor. libro [illegible] cap. [illegible] [illegible] Gaza ceram tranſtulit ſolum.

Κηρωτή, medicamentum, id eſt, [illegible] cera temperatum, Galen. ad Glauconem. [illegible], Cypria cera: ſic Ruel. lib. 1. capite 10. Dioſcorid. & Hermol. [illegible], Idem ibidem exponit roſaceum ceratum. [illegible], cera œnanthes, Hermol. ceratum œnanthinum, Ruell. [illegible] ex floribus confectum oleum cera ſubacta, Marcell. libro primo, Dioſcorid.

Κηρ[illegible] Heſych. eſt [illegible] olorum.

Κῆτα, [illegible] eſt [illegible], calamintha.

Κη[illegible], videtur ſignificare capturam cetorum apud Athen. libro 8.

Κῆτος, [illegible] magnitudinis ceti inſtar. Hom. Odyſſ. [illegible] exponitur [illegible] tamen [illegible] dicat [illegible] & Heſych. [illegible] non modo [illegible] Κῆτος à Ceto [illegible] qui eum præceſſit.

Κήτειος, [illegible] Atheniensium [illegible] ſunt [illegible] Dorotheus apud Athen. lib. 3. [illegible]

Κητώδης, [illegible] grande, vel à forma ceti, vel à magnitudine [illegible]

Κη[illegible] menſas, [illegible]. Heſych. [illegible] exponit [illegible], ſed tribuit huic & alias ſignificatiões, tradit enim [illegible] vocari etiã [illegible] (quod & [illegible] item [illegible] Cratinus [illegible] & [illegible] non [illegible] quod addit [illegible] contempſerunt [illegible]

Κῆτος, [illegible], cetus, balæna. Homero etiam dicitur vitulus marinus. Item quoddam ſignum cæleſte Proclo. Apud Aratum [illegible] vertit Cicero, & iuxta Andromedam. Heſych. [illegible] eſſe non ſolum [illegible] ſed etiam [illegible], verum [illegible] dicitur.

Κητ[illegible] magnus cetarius, cetaceus, Gaza lib. 8. Anim. c. 2 [illegible] cetaria, Idem.

Κητ[illegible] vel quod [illegible] plurima [illegible] ſitad. [illegible] Heſych. [illegible]

Κη[illegible] piſcis cetacei, Ruel. & Marcel. [illegible] Barbar. lib. 3. Dioſcor.

Κηύξ, vide [illegible], apud Heſych. legitur [illegible]

Κῆα, Doricè, pro [illegible] & dixit. [illegible], Laſcar. in Epigr. pro [illegible]

Κηφεύς, [illegible], cepheus, ſideris nomen Proclo.

Κηφὴν [illegible], fucus, i. veſpa [illegible] aculeo, teſte Ariſtotele lib. 5. Anim. cap. 22.

Κηφ[illegible] fucus paruulus, fætus fucorum, Ariſtot.

Κ[illegible] [illegible]

Κη[illegible], argentum.

Κήχος, pro [illegible] quo. vt [illegible], Etym. & Heſyc. interdũ ei præmittitur [illegible] Ariſtoph. [illegible]

Κη[illegible] Heſych. [illegible], quod potius [illegible]

Κη[illegible]

Κη[illegible], apparatus, ed [illegible] Odyſſ. [illegible] thalamum [illegible] Homer. [illegible] Heſych. [illegible] expon. non ſolum [illegible] ſed etiam [illegible]

Κ[illegible], ebrietas.

Κι[illegible], meretrix ebrioſa.

Κι[illegible], ager [illegible] terra proxima [illegible], Etym.

Κι[illegible] nomen gentile, Etym.

Κι[illegible], cinædus, [illegible], Heſych.

Κι[illegible], Heſych. [illegible] eſſe, iacere.

Κίβαλος, [illegible], Heſych.

Κίβισις, Heſyc. teſte ab Aetolis dicitur [illegible], pera, infra [illegible] pro eodem.

Κιβδήλευμα, ατος, τό, fucatio & adulteratio, adulterium mercis [illegible]

Κιβδηλεύω, [illegible] fuco impoſturã facio, adultero. [illegible] adulterinos conficio, Ariſtot. [illegible] cap. 3. [illegible], adulteratus nummus, [illegible]

Κιβδηλεία, adulterium [illegible] in aliqua re, impoſtura & fucus. Plato Legum 11. [illegible]

Κιβδηλία, [illegible] idem quod [illegible]. Ariſtoph. in Auib. [illegible] vitæ impuritatem, [illegible] Interpretes etiam [illegible] vocat [illegible] ſordes & purgamentum ſiue recrementum Celſo, vel [illegible] Macrob.

Κιβδηλιάω, [illegible], pallere vitio morbi. Ariſtot. Probl. [illegible] &c.

Κίβδηλον, [illegible] in metallis, excrementa metallorũ, quod [illegible] vocant. vide [illegible]

Κιβδηλ[illegible] vitioſo veſcentes, pallidi, Gaza in Probl. ſect. [illegible]

Κίβδηλος, [illegible], adulteratus, incertus, ementitus, ſubæratus adulterinus, [illegible] de nummis, Plato de Rep. [illegible] quam ſi in ſpeciem [illegible] adulterati. Item [illegible] Legum, [illegible] Et [illegible] adulterina & ſubærata, [illegible] Perſius, [illegible] mendoſum [illegible] nummum [illegible] poſt geſtũ cum ipſis bellum, [illegible] indica-

indicaturæ & valoris(vt Plinij verbis vtar) eſſe ſignificarent: horum author Ariſtophanis interpr. in Auibus κίβδαλον Heſych. teſtatur a Pamphylus deductum à voce κίβδαλις. ſic enim ait ὅτι γ κίβδηλα, ἐν τοῖς μετάλλοις φασίν, ἀφ' ὅς συμφύεται κίβδηλον, μεγέθει, φαῦλον, ψευδῆ, νόθον, ἀδόκιμον.

Κίβδος, improbus. lutum, γεωσώμε, τελος, χθεστόχοι.

Κίβιξ, κος, ὁ, auarus.

Κίβισις, arca ſiue pera, capſa, Heſiod. in ſcuto Herc. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, circum eum capſa diſcurrebat, i. κιβωτός, πήρα, vbi pro theca capitis Gorgonis capitur. παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βορὰν vel etiam à κεῖσθαι, quaſi τὴν εἰς τὸ εἶδος ἐσθῆτα βορὰν ἔχουσαν hoc eſt πηρίδιον.

Κίβος, τό, capſula, ſtultus, cibus, τὸ κιβώτιον.

Κίβηλος, ἡ, ſpatio.

Κιβώριον, ποτήριον. εἶδος δὲ κυάμου, διὰ τὸ χρῆσθαι τοὺς αὐτοὺς κιβωρίου ἀντὶ ποτηρίων τοὺς Αἰγυπτίους. Athen. Item ciborium vocatur faba Ægyptia, ſic Dioſcor. libro 2. Steph. in voce Ἀρα ait huius plantæ radicem dici κολοκάσιον.

Κιβώτιον, ſcrinium, ſcriniolum, arcula. τὸ ὑπερποώδες autem nominari κιβώριον. vbi nota cū generalius dicere, τὸ ὑπερπεφυκὸς, quod ſupernaſcitur ſeu in ſummo caule naſcitur ideoque & de faba ipſa & de folliculo eius poſſe intelligi.

Κιβωτοποιός, dicitur is qui arcas fabricatur.

Κιβωτός, arca, ciſta, capſa, armarium, λάρναξ, κίστη. Fœmin. genere, apud Paulum, cap. 9. ad Hebræos, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam teſtamenti, & cap. 3. Epiſt. 1. Petri, τῆς κιβωτοῦ κατασκευαζομένης εἰς ἣν ὀλίγοι, cap. 4. lib. 1. Reg. vbi exponitur aſſeramus ad nos arcam fœderis Dei, & apud Dioſc. lib. 3. cap. 26. [illegible] &c. in Κ[illegible].

Κιγκλίς, ίδος, ἡ, carcer, cancelli fori quibus à iudice populus arcebatur. [illegible] κιγκλίδα, [illegible], Plutarch. in Galba, cadauer tractum in medium, & cancellis circumſeptum, ſpectaculo volentibus interdiu præbuerunt. Ponitur & pro valua. ſera, ſiue foramine, quo immittitur clauis: & pro eo quod vulgò [illegible], quæ vox ἀπὸ τῆς κιγκλίδος, emanauit. Pollux in 8. [illegible] θύρας, κιγκλίδας ἐκάλουν, αἱ οἱ [illegible] legend. [illegible]. ſic & Interpr. Ariſtoph. in Veſpis. Ariſtoph. in Equitib. [illegible]. Interpr. τὰς θύρας [illegible]. Intelligendumque monet valuas bifores, τὰς θύρας διπλᾶς καὶ δικλίδας. Aut κιγκλίς, inquit, propriè ὁ [illegible] (legend. ὁ κλεὶς) [illegible], Κιγκλίδες pro cippis, vide Δρύφακτοι.

Κίγκλος, ου, Cinclus auis vulgò *bouſſtme demer* (quam confundi video cum ea quæ & à crebra agitatione clunium & caudæ σεισοπυγὶς & σεισουρὶς dicitur, [illegible] item & κίλλουρος ab Heſych. nominata, motacilla, vulgòque *battemare, lauendiere, bergeronnette*) quam & κίναιδος à motu illo cinædorum appellatur: quæ nec eadem eſt, vt falſò multi prodidere, cum ea ane, quę Græcis, vt Pindaro & Theocrito, ἴυγξ dicitur, à Theodoro & Hermolao turbo & torquilla, vulgò *turcot*, de qua ita Ariſtotel. hiſtor. libro ſecundo, capite 12. de palmipedibus & digitatis auibus loquens, Ὀλίγοι δέ τινες, δύο μὲν ἔμπροσθεν, δύο δὲ ὄπισθεν ἔχουσι δακτύλους, οἷον ἡ καλουμένη ἴυγξ. αὕτη δ' ἐστὶ μικρὸν μὲν μείζων σπίζης, τὸ δ' εἶδος ποικίλον. Ἴδια δ' ἔχει τά τε περὶ τοὺς δακτύλους, καὶ τὴν γλῶτταν, ὁμοίαν τοῖς ὄφεσιν. (in quo iyngis lingua quæ teres eſt ac ſimplex non cum ſerpentis lingua confertur, quę bifida eſt Ariſtotel. hiſtor. lib. 2. capite 17. & libro 2. de partib. capite vltim. vel etiam triſulca ac tenuiſſima Plinio teſte hiſtor. libro 11. capite 37. ſed cum ſerpentis ſpecie comparatur, quam exhibet exerta.) ἔχει γὰρ ἐπὶ μῆκος ἐκτατήν, καὶ ἐπὶ τέτταρας δακτύλους, καὶ πάλιν συστέλλει εἰς ἑαυτήν. ἔτι δὲ περιστρέφει τὸν τράχηλον εἰς τοὔπισθεν, τοῦ λοιποῦ σώματος ἠρεμοῦντος, καθάπερ οἱ ὄφεις. ὄνυχας δ' ἔχει μεγάλους μέν, ὁμοίους δὲ τοῖς τῶν κολοιῶν, τὴν δὲ φωνὴν τρίζει. Ex quo Plinius libro 11. capite 47. Iynx ſola vtrinque binos habet digitos. Eadem linguam ſerpentium ſimilem in magnam longitudinem porrigit. Collum circumagit in auerſum. Vngues ei grandes ſeu graculis. Sic κολοιοὺς dixit quod Gaza minus rectè monedulas. At Cinclus marina auis eſt, aſtuta, difficilisque aucupij, quæ tamen capta maximè omnium cicuratur & manſueſcit. imbecilla quaſique clunibus exilis: ideoque poſteriora velut criſſans atque exagitans. fertur nidum conſtruere non poſſe & idcirco oua ſua in alieno ponere. Eius hiſtoriam præter Ariſtot. lib. 8. & 9. capite 3. & 12. etiam ſcribit Ælianus libro 12. de naturis animantium. Apud Suidam & Κιγκλὶς & κίγκαλος & αἴγκλος ſcribitur. Κίγκλος, inquit, ὁ σεισοπυγὶς ὄρνεον [illegible], [illegible]. Et poſtea, Κίγκλος, [illegible]. vnde & parœmia, πτωχότερος κιγκλοῦ. Idem ſubiungit, [illegible]. adducitque hoc prouerbium ex Menandri Thebaide, πτωχότερος κίγκλου.

Cinclum Heſychius [illegible] vocat: & σεισοπυγίδα, vt & interpres Theocriti.

Κιγκλίζειν, crebrò mouere atque agitare, motare. Virgil. ἀπὸ τοῦ κίγκλου aue caudam quatiente, vnde ad cinædos & pathicos transfertur pro tremulùm criſſare vel ceuere Theocri. Idyl. [illegible] κιγκλίζω: Interpres, κιγκλίζειν λέγεται, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι. dicitur autem metaphoricè ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος, ὅ ἐστι κόραξ σιδηροῦς ἐμπιπτόμενος εἰς τὸ μέσον καὶ συναπτόμενος τὴν θύραν (id eſt, marculus ferreus fores pultans, qui cantharus Plauto, manus extera Lucretio, [illegible] dicitur) vel inquit, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου ὄρνιθος [illegible]. Et vt à verbo γελῶ fit γίγνω, ſic & à κλῶ, fit κίγκλω, & κίγκλος. Hinc

Κιγκλισμὸς, οῦ, ὁ, ſucceſſus, crebra agitatio & motio, quaſi qui motatio. Hippocrates περὶ ἄρθρων libro primo. [illegible] Galenus, τὴν βραχεῖαν κίνησιν [illegible] κιγκλισμὸν, [illegible] ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κίγκλου [illegible], &c. Idem in Gloſſis Hippocratis, κιγκλισμὸς, βραχεῖα συνεχὴς κίνησις ἀπὸ τοῦ κίγκλου τοῦ ζώου. Alibi idem Hippocrates, κιγκλισμὸς [illegible]. vbi Erotianus onomatologus in vocibus Hippocratis inquit, ἀντὶ τοῦ κινήσεις [illegible]. Κίγκλος δὲ ἐστὶν ὄρνεον εἶδος πολυκινήτου καὶ πολυταράχου.

Κιγκᾷ, Heſ. κυκᾷ, miſcet, quod & κικᾷ ſine γ.

Κιγκρύμος, eodem teſte auis quondam eſt.

Κίγκεται, eidem eſt κνίζεται, ὀδύρεται, vellicatur, lamentatur. in qua poſteriori ſignificat. dicitur & κινύρεται.

Κιγχάνω, aſſequor, τυγχάνω. vide Κιχάνω.

Κιγχλισμὸς, οῦ, ὁ, cachinnus immodeſtus riſus, Heſych. infra ſine γ ſcriptum κιχλισμός.

Κίβαθε, genus nummi Pollux.

Κίδαλον, τό, cepe, κρόμμυον. Heſych.

Κίδαρις, πῖλος βασιλικός, [illegible]. vide Heſych. & Suidam, qui multa de hoc ſcribit. Inſigne capitis regium apud Perſas, inquit Curtius, Plutarc. in Anton. eundem pileum τιάραν, nonnulli, alij κίταριν per τ appellant, vel στέφος quale geſtant ſacerdotes ex myrrha & labyſo. Apud Athen. lib. 14. ὁ παρ' Ἀρκάσι κίδαρις, de ſaltationis quodam genere.

Κιδαφεύειν, decipere, πανουργεῖν. nam Κίδαφος, vulpes, Heſychio. [illegible] ἀπὸ τῆς [illegible].

Κίδαφος, vel κίδαφος, improbus, doloſus, vulpes, δόλιος, ἀλώπηξ, Heſychio. ſunt & qui eodem teſte hoc κινάβρα deducant [illegible] & ſignificare velint τὸ διαβεβρωκότα.

Κίδναμαι, diffundor, diſpergor, σκεδάννυμαι, σκορπίζομαι. Iliados θ, ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, aurora ſpargebatur ſuper terram.

Κίδνη, hordeum toſtum.

Κιδνός, imbecillis.

Κιέλλα, [illegible]. Heſych.

Κίε, ibat vel iuit, πορεύθη. Hom. Iliad. β. Vide Κίω.

Κιες, οἱ, caries, & frugum vermes, θρίπες σητοφάγα.

Κιθάρα, ας, ἡ, cithara, inſtrumentum muſicum [illegible]. Suid. multique alij Grammatici τὴν λύραν, i. lyram καὶ κιθάραν cōfundunt, cùm duo diuerſa ſint inſtrumenta. Eſt enim ἡ λύρα eadem quæ & κίθαρις, lyra, fides, vnde & fidicula, parua lyra. hinc lyricus, & fidicen lyræ Horat. & lyriſtes Plinio ſecundo: cithariſta (à quo citharistria & fidicina pro eadem Terentio) id eſt λυρικὸς, λυριστὴς, λυρῳδὸς, κιθαριστὴς, qui ſolum lyra pſallit digitorum percuſſu. vulgò dicitur lyra, ἡ λύρα, *harpe*: à cuius ſimilitudine lyra ſydus cæleſte nomen traxit, quæ fidicula Plin. fides etiam Columellæ, & à ſono ſtridulo. ἡ λύρα dictus piſcis apud Ariſtot. hiſtor. lib. 4. cap. 9. Κιθάρα verò, id eſt, cithara, & teſtudo à forma vt oſtendit Cicero de Natura deorum, ἡ χέλυς, ἡ φόρμιγξ Homero dicta: quæ, vt lyra digitis pectitur, ita digitis manus pulſatur, vt teſtis Ouidius ad Piſonem, licet Seneca Troad. 4. dixerit chelyn plectro verberari. ἀπὸ τῆς κιθάρας autem, quæ vulgò *lut* vel *luc*, dicuntur οἱ κιθαρῳδοὶ, id eſt, citharœdi qui tum pſallebant tum canebant. Plato πολιτείας 3. ſic citharam & lyram vt diuerſa ſeparat, λύρα δή σοι [illegible] καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ [illegible], &c. Athe. lib. 4. [illegible] κιθάρα, λύρα, βάρβιτον. Apoſtolus ſimilitudinem ſumpſit à cithara quum dixit Epiſtol. 1. ad Corinth. cap. decimoquarto. Ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον, ἢ τὸ κιθαριζόμενον. de hac voce ita annotauit Portus. Κιθάρα, Suidas & plerique Grammatici confundunt citharam, & lyram. alij diuerſam à lyra fuiſſe volunt teſtudinem ſc. vtcunque ſit, erat inſtrumētum ex eorum ordine, quæ Græci appellant ἐντατά à fidium intenſione. hinc artifices eius periti κιθαρισταὶ vocantur, quos Iul. Pol. & κιθαρῳδοὶ, & λυρῳδοὺς vocat: ars autem ipſa Κιθαριστικὴ dicitur: Cane-

batur autem ad citharam, ſicuti ad lyram: & carmina quæ ad eam canebantur, προσῴδιας vocabantur. author eſt Iul. Pollux. Philoxenus exercuit plurimum citharisticem: Terpander in ea fuit inſignis Cretenſes ea in bello vtebantur. Getæ ταῖς ἐπικηρυκείαις edere ſoliti dicuntur ad citharam, & tibias, vt emollirent animos audientium, & præpararent ad leges æquo animo accipiendas. partes eius lege apud Iul.Pol. Eſt etiam κιθάρα, στῆθος, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum, in Hippiat. de equo hydrope affecto, ἡ τε κιθάρα [illegible]. dicitur & χέλυς in hoc ſignificatu, & κίθαρος.

Κιθαρίζομαι, τὰ ἀνεγνωσμένα κιθαρίζοντες, Bud.Com.

Κιθαριζόμενον, quod cithara canitur. κιθαριζόμενον μέλος, ὡς ᾀδόμενον καὶ αὐλούμενον, Plutar. περὶ μουσικῆς. vide κιθάρα.

Κιθαρίζω, μ. ίσω, π. ικα, cithara cano, ludo cithara. Cithariſſare dixit Æmilius Probus. vide Παιδεία. Lucian. in Pſeudologiſta. [illegible] apud Plutar. de Fort. Alexan. [illegible] κιθαρίζειν.

Κίθαρις, ιος, ἡ, lyra, Homer. Iliad. γ, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, i. ἡ κιθαρῳδία. Ammon. diſtinguit à κιθάρα. vide in calce libri & in Κιθάρα.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulſatio, ſonus citharæ. Plato de Legib.

Κιθάρισμα, idem quod κιθάρισις. Plato in Protagora, [illegible] κιθαρίσεως, & ibidem, ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν, [illegible] ἀγαθῶν ποιητῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν, εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες, &c.

Κιθαριστήριοι αὐλοὶ tibiæ quædam, de quibus Athen. 4.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, Heſiod. in Theog. primis breuibus. vide Κιθάρα.

Κιθαριστικός, ad cythariſtam pertinēs, item peritus citharam pulſandi, Plato 1. de Rep.

Κιθαρίστρια, ίδος, ἡ, citharistria: & κιθαριστρὶς γυνή, vt ψάλτρια. Athen. αὐλητρίδας, ψαλτρίας, κιθαριστρίας, fidicina. vide κιθάρα.

Κιθαριστύς, ύος, ἡ, i. ἡ κιθαρῳδία, ars cithara ludendi. Homer. Iliad. β, καὶ ἔλυσαν κιθαριστύν.

Κίθαρος, vide in dictione Κιρ-.

Κίθαρος, citharus piſcis de quo Ariſtot. de hiſtor. Animal. Athenæus libro 7. conſecratus eſt & Apollini [illegible] Gaza transtulit ſiliculam, qui piſcis potius λύρα. vide Κιθάρα. Κίθαρος apud Hippocr. exponit Galen. thoracem, i. θώρακα: Doricam vocem eſſe adnotat Erotianus. Scribitur & Κίθαρος.

Κιθαρῳδέω, ad citharam cano.

Κιθαρῳδία, ας, ἡ, citharœdia, carmen ad citharam modulatum, ſonus citharæ vel cantus, Plato.

Κιθαρῳδικός, citharæ accommodus.

Κιθαρῳδός, οῦ, ὁ, citharœdus, Bud. in Pandect. vnde κιθαρῳδία, modulatio citharœdica.

Κίθρον τῆς Θετταλίας, cithrum Theſſaliæ, Theophr. lib. 5. cap. 20. de cauſis plantar.

Κιθών, ῶνος, tunica, lorica, veſtis, paludamentum, ponitur ſub veſte, Herodot. Ionice pro χιτών.

Κίθων, operculum dolii, τὸ πῶμα πίθου, Heſych.

Κίκαρος, Heſych. eſt ὁ χοιρίδιος κροκόδειλος.

Κίκι, ιος, τὸ, cici arbor, quæ & κρότων, Latinè verò ricinus: vnde fit oleum nomine κίκινον, cicinum, i. ricininum Dioſcor. libro 4. cap. 164. Plin. 15. cap. 7. Galen. in Simp. Theoph. hiſtor. lib. 1. c. 16. & de Cauſis lib. 2. cap. 21. Κίκι ab Ægyptiis dicitur σιλλικύπριον, Herodotus lib. 2. Ricinum, ineptum vulgus pharmacopolarum hodie vocat palmam Chriſti. Ficinus gummi expoſit apud Platon. in Tim.

Κικινέλαιον, cicinum oleum è cici arbore fit, in Ægypto copioſa: vbi ſine igne & aqua ſale aſperſum exprimitur, cibis fœdū, lucernis vtile Plin. lib. 15. cap. 7. vide Dioſcor. lib. 1. cap. 38. huius olei meminit Galen. ad Glauc.

Κίκιννος, ου, ὁ, cicinnus, capillus tortus, plexus & criſpatus, crinis comptus, accuratus: prima breui, libro 7. Epigramm. & apud Ianum Laſcar. Ariſtophan. & Eupolis, [illegible] etiam vocarunt κικίννους, quos & [illegible] nominabant, Cratinus [illegible], quòd ſtamini ſimiles ſubtilitate & tenuitate, Pollux libro ſecundo, Κικίννα, Heſych. [illegible]. Vide Ἕλιξ.

Κικκίζος, gallus, ἀλεκτρυών. Κικκα, gallina, ἀλεκτορίς. & κίκκος, gallus. [illegible], ὁ νέος τέττιξ.

Κῖκυς, υος, ἡ, factum ἀπὸ τὸ κῖκυς, potentia.

Κικκαβαί, αἱ, γλαῦκες, noctuæ, Ariſtophanis interp. vide Κιμαυδις.

Κικκαβαῦ, noctuarum vox, Ariſtoph. in Auibus.

Κικκόρος, ſudor manans ex femoribus, & boli iactúſque teſſerarij nomen, Heſych.

Κίκκα, coitus, συνουσία, ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων ὀσφρησία, genitalium fœtor.

Κικκάδεσθαι, eidem Heſych. eſt μολύνεσθαι merda inquinare.

Κικκιλοῦδες, pueri retrimenta alui, τὰ παιδὸς ἀφόδευμα.

Κικλήσκω, voco, καλῶ, Accuſ. Odyſſ. ὁ, τίς σε τις ουρω κικλήσκει τῇ. & Iliad. θ, κίκλησκον δ' ὀνομαστί, i. ἐκάλει.

Κιχλισμός, οῦ, ὁ, riſus cachinnus. pro quo ſupra κιγχλισμός.

Κικύα, eidem ſunt μικροὶ φθεῖρες parui pediculi.

Κικυβαλαλίδες, conchylii quoddam genus, nigrum: item [illegible], Heſyc.

Κίκος, eidem Heſych. eſt ὁ νέος τέττιξ, cicada recens à partu: infra κικκός.

Κιγκλίζω, fut. ίσω, idem quod κεράω, miſceo.

Κίκυμος ſiue κίκυμις, Heſychio λαμπτήρ, item γλαυκός glaucus. forſitan ab aue quæ vocatur κικυμίς: ea autem eſt γλαύξ noctua vnde verbum

Κικυμώττειν, cæcutire, ἀμβλυώττειν, Heſyc. τυφλώττειν, Suid.

Κῖκυς, ἡ, vis, ἡ δύναμις. Hom. Odyſſ. ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κῖκυς. interpr. ἡ μετὰ δυνάμεως κίνησις. indè ἄκικυς cui nulla eſt κῖκυς.

Κικύω, accelero, ταχύνω, ἰσχύω, Suid.

Κιλλίρος, Heſ. ὁ ἥλιος, ſol.

Κιλίας, eidem eſt στρουθὸς ἄρρην paſſer maſculus.

Κιλίκιοι ἄρτοι eodem teſte dicuntur, οἱ συγκομιστοὶ καὶ μεγάλοι. forſan autem eiuſmodi panes ſic dicti ſunt quod tales in Cilicia fierēt è farina per cribrum, ſeu ſaccellum non tranſmiſſa ſed mixta furfuribus.

Κιλικίζεσθαι, improbum eſſe, κακοήθιζεσθαι: à Cilicibus populis, de quibus etiam prouerb. extat, Cilix haud facilè verum dicit.

Κιλικιοτραγοι, hirſi denſo vellere & frequentibus pilis [illegible], Ariſtid. Hinc κιλίκια dicuntur, quæcunque ex pilis contecta conſtant, cilicia. quod in Cilicia & magna parte Phrygiæ capræ ſunt magnis villis ibique primum inſtituta tonſura caprarum & ratio conficiendi veſtes ex pilis ipſarum. author Varr. lib. 2. de re ruſtic.

Κιλίκιος ὄλεθρος, idem quod κίλιξ ὄλεθρος & κιλίκιος τιμωρία, i. κακή, latrones enim crudeliſſimiq́; homines fuiſſe perhibentur Cilices.

Κιλικισμός, οῦ, ὁ, cædes, φόνος ἐκ παροινίας, cædes ex temulētia. Theo.

Κίλιξ πίναξ, cilissa tabula, Aphthonius.

Κίλλιον χρῶμα de veſte dicitur apud Pollucē aſinini coloris, quem & ὀνοχρουν vocat. Nam κίλλος Doricè, ὁ ὄνος aſinus. vnde κιλλάκτης, i. aſinarius Catoni, κιλλακτὴς, dicitur.

Κιλλακτήρ, & κιλλακτής, Doricè, agaſo, ὀνηλάτης, Eraſm. Chiliad.

Κιλλαφείζειν, idem quod [illegible].

Κιλλίβας, baſis menſæ, menſa tripes. κιλλίβαντες, τρισκελῆ τινα [illegible], instrumenta trium crurum, quibus ſcuta imponebant fatigati bello. Inter. Ariſtoph. in illud Acharnen. Τὼ κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. apud Pollucem verò Κιλλίβαντες inter partes currus numerantur: [illegible], inquit, [illegible].

Κιλλικύριοι, vel καλλικύριοι, exulum ſerui, qui quum agros colerent, mox in tantam multitudinem excreuerūt, vt dominos ſuos eiecerint, Idem lib. 13. c. 48. vide ſuprà Καλλικύριοι.

Κίλλιξ, agnus aut bos alterum cornu contortum habens.

Κίλλος, Doricè, aſinus: hinc κιλλακτής.

Κίλλουρος, in Κιγκλος.

Κιμβάζω, milito, στρατεύομαι, κίμβαξ quod eſt ἀσπίς ſcutum.

Κιμβερικόν, vocauit Sappho genus tunicæ, quod & [illegible] dicitur, καὶ διαφανὴς χιτωνίσκος ἐστί. Polluci apud Ariſtoph. tamen Κιμβερικὸν ἐπὶ ἱματίου, quod genus veſtis dictū à loco vult Suid. Heſychius, κιμβερικὸν habet, aitque χιτώνιον εἶδος [illegible], tunicam rectam vocauit Plinius.

Κιμβεύω, co, iter facio, ὁδοιπορῶ.

Κίμβηλα, fraus, πανουργία, ἱερεῖς. at Κιμβία eidem Heſych. ſunt σφηκία, veſpulæ, veſparum fœtus recens adhuc à partu.

Κιμβεία, ας, ἡ, auaritia, μικρολογία.

Κιμβικία, σφηκία κιμβικία σμικρολογία.

Κίμβιξ, ικος, ὁ, nimis parcus, ſordidus, [illegible], Euſtath. Ariſtotel. lib. 1. magnor. Moral. cap. 25. [illegible], ſunt autem auaritiæ plures ſpecies, vt quos vocamus nugiuendulos & cumini ſectores, nec non turpilucros, & paruiloquos, Georgius Valla. Item lib. 4. Ethi. cap. 1. vbi Interpr. aridum interpretantur.

Κίμβροι, Cimbri, populi Europæ, qui hodie Dani vel potius Daci appellantur.

Κίμινδις vel Κύμινδις, trāſpoſitis literis vocalibus γλαῦξ, Noctua.

Κιμμέριος Βόσπορος, Cimmerius Boſphorus.

Κιμμερὶς, ἡ, Cybele mater deorum.

Κιμμέριοι, οἱ, populi Cimmerii qui interiora Aſiæ olim tenuerunt poſtea à regibus Phrygiæ Lydiæque item à Scythis Nomadibus. Aſia exacti ad occidua magis ſe receperunt ab iiſdem Cimmerii muri, Cimmerium fretum, Cimmerius Boſporus: de quibus

de quibus vide Herodotum, 2. Cimmerij lacus & Cimmeriæ tenebræ prouerbialiter à Cimmerijs frigida & Soli impertuia loca tenentibus de quibus vide Feſtum & Strab.

[illegible] pro [illegible] dicitur vt [illegible] pro [illegible]. vnde [illegible], quod Heſychius [illegible].

Κιμωλία γῆ, Cimolia terra creteæ genus quod in Cimolo inſula effodiebatur, ea autem erat vel [illegible], candida, vel [illegible] ad purpureum inclinans Dioſcorides libro quinto, cap. 176. Plinius Cimoliam cretam appellat libro 35. capite ſexto, qui itidem lib. eiuſdem capite decimoſeptimo. Cretæ (inquit) plura genera ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia cādidum & ad purpuriſſum inclinans.

Κιμώνια, Suid. [illegible], Heſych. [illegible], parietinæ, rudera, [illegible] rudera fani in honorem Cimonis ædificati.

Κινάβαρι, [illegible], color rubricæ, Gaza ex Ariſtot.

Κινάβαρι, cinnabari. vide Κιννάβαρι.

[illegible].

Κινάβρα, graueolentia, hoc eſt, fœtor caprarum ſiue hircorum, odor ſuis aliis virolus, [illegible], hircus alarum, legitur & κιννάβρα. vide [illegible].

Κιναβράω, grauem odorem reddo, fœteo. Ariſtoph. in Pluto; [illegible].

[illegible], purgamentum fœtens.

[illegible], cinnus.

Κίναδος, vulpes. bellua aſtutiſſima, vafer, Ariſtophan. [illegible], id eſt, aſtutus vt vulpes. vbi interp. [illegible] eſt, homo vulpis in modum vafer, & verſutus. [illegible]. Alij [illegible].

[illegible], Heſych. [illegible], alij [illegible].

Κιναδισμός, [illegible], fragor & ſtrepitus multitudinis, [illegible], motus ſtrepitúſque auium confertim volantium. Æſchyl. in Prometh. [illegible] Interp. [illegible].

Κιναιδία, impudicitia, Cicer. impuritas & obſcœnitas cynædorū. Æſchin. [illegible].

Κιναίδιον, τό, auicula, quæ eſt [illegible], teſte Heſych. vid. [illegible], vnde & [illegible] dicitur lat. Motacilla.

[illegible], τό, obſcœnitas, cinædica apud Euſtat.

[illegible], ὁ, turpiloquus, [illegible], cinædica impudentia in loquendo vtens, Athen.

Κίναιδος, ὁ, ἡ, cinædus, [illegible], mollis, pathicus, puer meritorius, [illegible], qui turpiter obſecundat pædiconi ſéque proſtituit & diuidi patitur, Interpr. Ariſtophan. vide [illegible], mollities cinædi, item [illegible] Græci vocent. [illegible] etiam dicitur Cinclus auis de qua in voce [illegible]. [illegible] item dicuntur piſces ſoli omnium inter cinædos vocat Plinius trigeſimotertio, capite vndecimo. in quorum capite lapillus inuenitur candidus & oblongus, cui præſagire ſertur habitum maris nubilo colore aut tranquillitate. Idem Plinius cinædiam dixit appellari, libro trigeſimoſeptimo, capite decimo. [illegible], gemma, quæ & [illegible], vulgò perle, margarita, vnio, bacca conchea Virgil. in Culice, granum rubri maris, Hieronym. Erythræus lapillus, vt in voce [illegible] diximus appellatur. Arrianus, [illegible], &c. Ibidem eius indicaturam & pretium ita aſſerit, [illegible].

[illegible], Heſych. eſt [illegible].

Κινάμωμον, quod & apud Dioſcoridem ſcribitur κιννάμωμον, cinnamomum, vel quod idem cinnamum aroma omnium odoratiſſimum de genere caſiæ quę vulgò canelle, in quam ſæpe degenerat. Deſcribit Theophraſt. hiſtor libro nono, capite 5. Dioſcorides libro primo, capite decimotertio. Plinius libro duodecimo, capite decimonono. Galenus in [illegible] libro primo de Antidotis, meminit etiam facultatis lib. ſimplic. vbi & [illegible], cinnamomi genus inualidum quod ab ipſo Galeno & Dioſcoride [illegible] dicitur.

[illegible], auis nomen Arabiæ, de qua ita Ariſtoteles libro hiſtor. nono, capite decimotertio, [illegible]. Ex quo loco Plinius libro decimo, capite trigeſimotertio, in Arabia cinamomus (ita enim legend. non cynamolgus) auis appellatur: cinnami ſurculis nidificat. Plūbatis eam ſagittis decutiunt indigenæ, mercis gratia. Idem tamen Plinius inquit libro duodecimo, capite decimonono. Cinnamum & caſias fabuloſa narrauit antiquitas, princépſve Herodotus, auium nidis, & priuatim phœnicis, in quo ſitu Liber pater educatus eſſet, ex inuiis rupibus arboribúſque decuti, carnis quam ipſæ inferrent pondere, aut plumbatis ſagittis.

[illegible], ὁ, vulpes.

Κινάρα, ας, ἡ, cinara, carduus qui in pappos abit. vide Κυνάρα.

Κινυρίζομαι, ploro cum ſingultu, moueo.

Κνάβρα, ας, ἡ, cinabra, id eſt, hircorum fœtor, frigus matutinum. vide [illegible].

Κναβράω. fœteo, Neut. abſol.

Κναφεύω, decipio, [illegible].

Κίνδα, ἡ, meretrix, turpitudo.

Κινδαλισμός, ludi genus. Pollux l. 9. deſcribit.

Κινδαλοπαίκτης, ου, ὁ, qui ludit paxillo, Pollux l. 9.

Κίνδαλος, ου, ὁ, paxillus. vnde κινδαλισμός, Pollux l. 10. [illegible].

Κίνδαξ, agilis, facilè mobilis, [illegible].

Κινδαύεις, Heſych. eſt [illegible], mouetur, cornibus ferit.

Κινδάω, vulpes, [illegible]. Hinc [illegible].

Κινδαψός, οῦ, muſici inſtrumenti genus, [illegible], Heſych. vide [illegible]. eſt & auis quędam eo nomine.

Κινδυνεύεται, periculum aditur, cum periculo fit. Imperſonal.

Κινδύνευμα, τό, periculum, facinus audax, Lucian.

Κινδυνευτέον, periclitandum eſt, Eurip.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, pericula ſubiens, Thucyd.

Κινδυνευτικός, ή, όν, audax, qui facilè ſubit periculum, Ariſt.

Κινδυνεύω, [illegible], periclitor, periculum ſubeo, periculū facio, in periculum & diſcrimen adducor, in periculum venio, Celſus. Conſtruitúrque κινδυνεύω vt & Latinè periclitor: vt enim dicunt Græci κινδυνεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ſic periclitari capite, Martial. periclitari cancro, Celſus: periclitari gelu, Plinius. Et vt [illegible], ſic periclitatur rūpi, Quintilian. & periclitatur eſſe priuatus. Plinius ſecundo, id eſt, [illegible], vel [illegible], ſic & dicitur, inops fieri periclitatur. Primùm igitur exempla conſtructionis. Cū Infinitiuo, vt [illegible], periculum adeo vt liberer. [illegible], in periculum venio nę abſumar, Valla. [illegible], periculum eſt ne reus fiam. [illegible], periculum facio intrandi, id eſt, [illegible], pati periclitor, Herodotus. [illegible], ſum propemodum grauius erumnis obnoxius, [illegible], videor mihi eodem modo affici, quo Zethus reſpectu Amphionis, ita Nazanzenus in Orat. [illegible], adeo periculum ne mente abaliener, Xenophon. [illegible], adeo periculum ne omni parte priuer, Thucyd. ſic Budęus in epiſto. poſteriorib. [illegible] periculum venit ne pereat egeſtate. [illegible], Hermogenes. [illegible], periclitatur ne veniat. [illegible], Ariſtides. [illegible], id eſt, haud ſcio an ea quę nunc metuunt, ſi eibi copia ſuppetat, cum homine manſuete agant, Gaza ex Ariſtotel. [illegible], fit vt animoſior ſit ſenectus quàm adoleſcentia, Gaza de Senect. ſic & Ariſtid. [illegible], videtur inſtituiſſe, Plato de Legib. [illegible], parum defuit quin Otho periret, Plutarchus in Galba. Idem in Othone, [illegible], quum autem Spurina eos vi cogeret, parum defuit quin ab iis perderetur. Philelphus tamen ita exponit, quin à venientibus perderetur. [illegible], vbi periculū imminebat, ne in hoſtis veniret poteſtatem, Plutarchus in Publicola. Cum Genitiu. [illegible], imperio periclitor, Thucydides. Item cum Datiuo, vt [illegible], hac re periclitor. [illegible], vrbe periclitor, Herodotus. [illegible], ciuitatem in periculum vocantes. [illegible], animæ periculum adeo. [illegible], periclitor his quæ certa ſunt propter incerta, Thucydides. Theophraſtus hiſtor. nonò, [illegible], periclitatur oculis, loquitur de Pęonia quam precipiunt eruere noctu, quoniam ſi picus Martius videat, tuendo in oculos impetum faciat. Et cum Accuſatiu. [illegible], periclitans ſeditione ſua culpa contracta, Nazanzenus in Orat. [illegible]. Æſchin. Abſolut. poſitum, vt [illegible], non periculum tantùm ſubiit, ſed etiam quæ [illegible]

pertulit, Plutarchus in Romulo. Et cum Præpoſitione, εἰς τὸ κατὰ δύναμιν κινδυνεύσωσι, de viribus ſuis periclitentur, Nazanzenus in Orat. κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ παιδί, Lucianus. κινδυνεύω ἐφ᾽ ἑνὶ παιδί, in vno filio periclitor. Phalar. in ep ſtol. item cum Genitiu. & περὶ, Xenophon. κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου, vita periclitatur, Ariſtophan. κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, capitis periculum adiens. κινδυνεύειν περὶ πάντων, Demoſthenes. περὶ τῆς ἑαυτῶν κινδυνεύουσι, de proprio ſolo periclitantur, Iſocrates in Euagora. κινδυνεύειν περὶ πολλῶν χρημάτων, idem. κινδυνεύω περὶ τῶν μεγίστων, in maximarum rerum diſcrimen adducor, Thucydid. & Xenophon. κινδυνεύσεις περὶ [illegible], periclitatos fuiſſe proprium ſolum amittere, Plutarchus in Numa. κινδυνεύω πρὸς τὴν πολιτείαν, Xenophon. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Demoſthenes. Item poſſum probare ex præcedentibus, id eſt, neceſſarió ſequitur, vel concluditur, proximè & ferè facio. Eſt etiam τὸ ἐγγίζω, & videor. Synéſius, ἤδη κινδυνεύουσι πείθειν τινάς, ὅτι καὶ [illegible] λόγῳ τῷ φίλῳ, iam propè in eo ſunt, vt quoſdam in opinionem adduxerint, aut ſermone ſuo commouerint. Plutarchus in Hippia minore, Νῦν δὲ ἤδη κινδυνεύω μαθεῖν ὃ λέγεις, iam fermè quod dicis aſſequor. Plato ſeptimo de Republic. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος, propè eſt vt ſint natura ſimili cum corporis virtutibus, propriè accedunt vt ſint, vel eſſe videantur eadem natura. Gregorius, κινδυνεύει γὰρ πάντων χαλεπώτερον εἶναι τὸ [illegible], propè eſt enim vt dicam omnino difficilius eſſe: vel, atque haud ſcio an difficilius ſit. Xenophon, κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ χρηστὸς εἶναι, videris oſtendere te virum bonum eſſe. Apud Platonem ferè legitur κινδυνεύει, pro φαίνεται, δοκεῖ. & in aliis etiam perſonis, vt primo de Republic. κινδυνεύεις παρ᾽ Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό, id videris ab Homero edoctus. ibidem κινδυνεύει τὸ ἐκείνῳ [illegible], videtur haberi turpe, ſeu habetur turpe. Idem in Apolog. κινδυνεύει γάρ [illegible], [illegible]. Et in epiſtol. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. videor ignorare. vnde & κινδυνεύει impersonaliter ponitur pro eo quod eſt, propemodum dixerim. Plato lib. quinto de Republic. Σχεδὸν γὰρ [illegible] κινδυνεύει ἡμῖν [illegible], id eſt, fortaſſe autem. Significat etiam reus ſum, in reatu ſum & ſordibus, cauſam dico. Quemadmodum Latinis quoque periculum reatus & ſordes dicuntur à Cicerone. Antiphon κατὰ Αἰσχ. [illegible] κινδυνεύσαντα, [illegible]. Quin & κινδυνεύομαι dicitur, vt κινδυνεύω, non tamen eadem ſignificatione, Demoſthen. περὶ [illegible] κινδυνεύεται τῇ πόλει, quum ab aliquo periculum impendet, quæ ad ſummam rerū pertinent. dicitur etiam quod cum periculo probatur aut ſuſcipitur, Thucydides libro ſecundo, οἷς ἡ [illegible] μεταβολὴ ἐν τῷ [illegible] κινδυνεύεται, [illegible], quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutationis periculum. Iſocrates in Buſir. Καὶ [illegible] κινδυνεύεσθαι [illegible], ex periculo petitis, Fabius. Demoſthenes, [illegible] κινδυνεύεται τῇ πόλει. Idem, κινδυνεύεται [illegible], in periculum veniunt. κινδυνευθεὶς [illegible], Thucyd. κινδυνευθεὶς [illegible], creatum periculum, Lucian.

Κίνδυνος, ου, ὁ, periculum, dimicatio, alea. κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo aggredior. [illegible] κίνδυνος λέγεται, Etymolog. Xenophon, ἐν τούτῳ κίνδυνος τὴν προτέραν χάριν μειωθῆναι, periculum eſt ne prior gratia decreſcat. Ariſtophan. in Pluto, pro periculo & ſpe accepit. [illegible] τῷ κινδύνῳ [illegible], &c. ὁ [illegible] κίνδυνος, quod ne patiaris periculum tibi imminet. Nazanzenus in Orat. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς [illegible], periculum ex capite imminere Imperatori. Plutarchus in Galba, id eſt, periculum capitis. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει, periculum affert ciuitati, Demoſt. ῥίπτω κίνδυνον, iacio periculum, id eſt, experior, Euripides. εἰς κίνδυνον καθιστάναι, periculum creare, Demoſthen. κίνδυνον ἐκφεύγειν, vitare periculum, idem. κινδύνους ποιεῖν, periculum ſubire, idem Demoſthen. κινδύνους περιλαμβάνειν, pericula ſuſcipere. κίνδυνον ἐγείρειν, Gregorius. periculum creare, Cicer. Κινδυνεύω [illegible], periclitor, cum periculo tento & aggredior. Iſocr. in Plataico, [illegible] κινδυνεύειν.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculoſus.

Κινέω, ῶ, ήσω, prima longa, variè accipitur: moueo, molior, animum erigo, incitor. κινεῖν τὰ καθεστῶτα, res nouas moliri. κινεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τοὺς καλούς, ad res honeſtas animum intendit, Plutarchus in Pericle. κινεῖν μακρότερον, prolixius exequi, idem in Numa. & κινεῖν καρδίαν, Euripid. κινεῖν [illegible]. Κινεῖν τὴν κοιλίαν dicunt Græci, Latinique mouere aluum. κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς, mouere aluum licet medicis, id eſt, exhibere catharticon: vulgò medicinam laxatiuam dicunt. Item ſolicito, turbo, & abrogo quæ à maioribus tradita ſunt, Ariſtoteles in Politic. & Iſocrates, τῶν πατρίων [illegible] κινεῖν [illegible]. κινεῖν, caſtra mouere, quod & [illegible] dicitur & [illegible], id eſt, egredi cum exercitu, id eſt, [illegible], Polybius identidem. & κινεῖν πόλεμον, bellum mouere, Demoſthenes. Pro ſubagitare, & venerem pati, Ariſtophan. [illegible], id eſt, ἐβίνει, ſtuprabat. vnde κίναιδος. Κινεῖν πάντα λίθον, lapidem omnem mouere, id eſt, omnia tentare atque experiri, quod & [illegible] dicitur. Theocritus in Eid. [illegible] λίθον. Iubet Hippocrates in Aphoriſm. libro primo, τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινεῖν, μηδὲ νεωτεροποιεῖν: & πάντα φαρμακεύειν [illegible]. [illegible] λέγει [illegible], dicitur vir conſummatæ doctrinæ. Athenagoras in Apolog. [illegible] λόγον κεκινηκότας, ὁ [illegible], &c. apud vos qui verſati eſtis in omni doctrina literarum. Μὴ κάρφος κίνει, ne moue feſtucam: ſtrcus in ſtrepitus impatientem. τὰ ἀκίνητα κινεῖν, Plato octauo Leg. non mouenda mouere: quod illicita fieri aut impoſſibilia tentari commonſtrat. Affine eſt Μὴ κινεῖν γραμμήν. Interpres Pindari: quo metam finéſque præſcriptos prætergredi vetatur. Κινεῖν, attrectare, de re ſancta & ſacra, Thucydides libro primo, [illegible] χρήματα [illegible] κινεῖν τὰ χρήματα [illegible]. Item, κινούμενον, Plato, motu incitor. ſic Cicer. de Vniuer. Cælóque ſolivago & volubili & in orbem incitato complexus eſt. ἀγὼν [illegible] κεκίνηται, id eſt, certamen commotum eſt, Ariſtophan. ἐκινήθη, tremuit. [illegible] κινηθέντα, idem. [illegible] commouerı. κινήσονται, loco ſe mouebunt. [illegible], Homerus Iliados ζ, [illegible] αὐτῷ, de ſuis rebus ſoliciti, Thucydid. κεκινημένος, mente commotus, Gaza ex Ariſtotele in Problemat. in poſter. parte. [illegible] περὶ [illegible], ad incantationem prompti, Plato de Legib. Κινεῖσθαι etiam dicitur ſemina, cum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur, naturæ ſcilicet principio in particularibus conſentiente cùm totius motu, à quo ſolicitantur ad actionem. Theophraſtus de cauſis plantar. libro primo, capite ſeptimo, [illegible] χώρας (lege ὥρας) [illegible], &c. vide & [illegible].

Κίνημα, ατος, τὸ, &

Κίνησις, εως, ἡ, incitabulum, Gell. incitus Plin. incitatio, motus, id eſt, [illegible], Polybius. Ariſtoteles de mundo, [illegible] ἀχώριστος, id eſt, à motu incompoſito ſecretus.

Κινήματα, τὰ, vibramenta.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, quid ſit docet Ariſtoteles libro decimo Metaph. commotio, iactatio. [illegible] κίνησις, agitetur. κίνησιν λαμβάνειν, inſtituuntur, Gaza. κίνησις, vt μεταβολή, Ariſtot. in 4. Politicor. τῶν πολιτειῶν κινήσεις. Ibidem μεταβολάς poſteà dicit & ſic ſæpe.

Κινητέος, mouendus, Ariſtotel. in Politic. [illegible] κινητέος εἰς μάχην, ad pugnandum alliciendus, Plut. in Fabio.

Κινητήριον, ου, τὸ, incitamentum.

Κινητής, οῦ, ὁ, motor, Martial.

Κινητικός, ή, όν, mobilis, motorius, Donat. motalis, Gazæ: cuius intereſt mouere, qui concitat, motiuus. Politianus in Problemat. Alexand. Aphrodiſ. κινητικὸν σημεῖον, mouendi nota. [illegible] κινητικοὺς καὶ [illegible], Polybius vocat turbulentos milites, & ad ſeditionem pronos, libro ſecundo in fine, & tertio in princip.

Κινητός, ή, όν, mobilis, mouendi obtinens facultatem.

Κινητρίς, τὸ, tinctorum baculus, quo pannum tingendum immergunt apud Pollucem.

Κινυρός, α, ον, variegatus.

Κίννα, cinna, genus ἀγρώστεως, i. graminis naſcentis in Cilicia, Dioſcor. l. 4. c. 33.

Κινναβαρίζω, ſum cinnabaris colore, colore cinnabarim imitor, Dioſc. l. 5.

Κιννάβαρι, εως, τὸ, cinnabari ſiue cinnabaris, cuius duo genera eſſe tradit Theoph. περὶ λίθων, [illegible] κιννάβαρι [illegible], τὸ δὲ κατ᾽ ἐργασίαν. αὐτοφυὲς μὲν, τὸ περὶ Ἰβηρίαν [illegible]. Factitium verò ſic deſcribit, τὸ δὲ κατ᾽ ἐργασίαν, [illegible]. addit etiam, [illegible]. Quibus nihil aliud per κιννάβαρι oſtendit, quam minium, quod & μίλτος Græcè dicitur, duas eſſe ſpecies, natiuam videlicet & factitiam. Plinius enim libro trigeſimotertio, capite ſeptimo, quum ait in argentariis metallis minimum inueniri, & tum inter pigmenta magnæ authoritatis eſſe, & quondam apud Romanos non ſolum maximæ, ſed etiam ſacræ: hæc aſcribit Theophraſt. 90. annis ante Praxibulum Athenienſium magiſtratum, quod tempus exit in

vrbis

vrbis noſtræ 249. annum, tradit inuentum minium à Callia Athenienſe, initiò ſperante aurum poſſe excoqui arena [illegible] argenti, hanc fuiſſe originem eius. Repertum autem iam tunc in Hiſpaniis, ſed durum & arenoſum. Item apud Colchos in rupe quadam inacceſſa, ex qua iaculantes decuterent [illegible] Optimum verò ſupra Epheſum Cilbianis agris Arenam cocci colorem habere, hanc teri, [illegible] lauari. [illegible] Quæ Plinius ex citato Theophraſto deſcripſit, in quo [illegible] [illegible] metallicum minium ſiue [illegible] Arcad. & Galenus primo de compoſ. [illegible] capite vigeſimo [illegible] & [illegible] hodie nomen ſibi ſequit, [illegible] Et paulo poſt [illegible] hoc nominatum Cinnabarin [illegible] corpus aſſumptum venenum eſt. expertum enim [illegible] colorem, qualis eſt in pittaci [illegible] quæ etiam miniatus, in picturis atque in expolitionibus [illegible] quod [illegible] tectoriis [illegible] ſine vitiis permanere: quæ cauſa eſt [illegible] diligenter executus ſit Vitruuius libro ſeptimo, capite octauo, quam ipſe potes legere. Ex [illegible] gleba quæ anthrax dicitur [illegible] argentum, vt plenius annotabo in voce [illegible]. Hoc ipſum [illegible] minium, cuius perniciosus halitus in [illegible] aut [illegible] re [illegible] nunc quidem [illegible] eſt, ſed quod lethalis eſt [illegible] officinæ [illegible] vt vocant cinnabarinum: hoc a Chymiſtis paratur igneo artificio, conſtatque argento viuo & ſulphure [illegible]. [illegible] etiam aliud eſt longe diuerſum a minio [illegible] dicto. hoc [illegible] Indica Plinij, [illegible] quod [illegible] cum Solino [illegible] que [illegible] draconum ſanguinem eſſe credidit: qui error ad hanc vſque ætatem [illegible]. Nam [illegible] hanc Indicam cinnabarim [illegible] veteres [illegible] pingebant, & ſanguinis ſpeciem [illegible], neque enim alius eſt color qui in picturis propriè ſanguinem reddat) hodie medicinæ vocant ſanguinem draconis, [illegible] Nicolaus Myrepſus [illegible]. [illegible] tamen hoc [illegible] draconis ſanguis, [illegible] dixit Ar[illegible] [illegible] Cinnabaris hæc etiam adulteratur in [illegible] ſanguine caprino, aut ſorbis tritis. Vera cinnabaris Indica inter [illegible] refertur, vt hæmatites [illegible] contra ſanguinis [illegible] corpus aſſumitur. de qua intelligendus Dioſc. [illegible] [illegible] Plinius qui libro trigeſimotertio, capite ſeptimo, inquit, Miltos vocant Græci minium, qui [illegible] cinnabarin. vnde natus error Indicæ cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi ſaniem draconis eliſi elephantorum morientium pondere permixto vtriuſque animalis ſanguine. &c. [illegible] Dioſcorides (qui etiam a Galeno libro Simplic. [illegible] [illegible] pariter ignorauit [illegible] vocem eſſe æquiuocam, ſignificareque aliud minium arenarium, quod quia ex [illegible] naturalibus [illegible] fieret, de quibus Theophraſtum loquentem oſtendimus [illegible] dictum eſt. [illegible] Dioſcorides iiſdem, [illegible] [illegible] libro trigeſimo tertio, capite ſeptimo, ait, Qui minium in officinis poliunt, faciem laxis veſicis illigant, ne in reſpirando perniciosum puluerem trahant, & tamen vt per illas ſpectent. [illegible] leg. [illegible]. Et Plinius author, Minium in voluminum quoque ſcriptura vſurpari, clarioreſque literas, vel in auro, vel in marmore etiam in ſepulchris facere. Quare horum omnium hoc [illegible] & ſumma: [illegible] lex eſt: Cinnabari Theophraſti vel Galeni, & Cinnabari Dioſcoridis. Cinnabaris, primum lapidoſum eſt, metallicum, naturale verumque minium Plinio, cuius vomica argentum viuum, cuius & gleba anthrax dicitur Vitruuio: hoc & [illegible] vocant Græci, [illegible] eius ſpeciem artificialem ex arenis, cocci colore, propter quem [illegible] à pictoribus appellari author Heſychius. [illegible] tamen nomine Dioſcorides gleboſi, lapideſi, ſoſſiliſque minij primam ſpeciem ita videtur ſignificare, in quinto libro quinto, capite 110. [illegible] Eſt & alterum minij genus in omnibus fere argentariis, itemque plumbariis [illegible], quod fit exuſto lapide venis permixto, [illegible] illo cuius vomicam argentum viuum vocat Plinius, ſed ex aliis ſimul repertis: cui [illegible] etiam ſecundarium eſt minium quod [illegible] ſterili plumbo [illegible] exuſto & trito in farinam. Hæc omnia genera lethalia intus aſſumpta, vt & ſeplaſiariorum cinnabaris, quod fieri diximus ex argento viuo & ſulphure per ſublimationem, vt vocant. Conſtat igitur quid ſit [illegible] [illegible] tionis, id eſt, minium, vulgò [illegible], quo [illegible] miniatas ceruſſas vocauit Cicero ad Atticum. Vitruuius libro nono, capite tertio, ceras ex milto: quo, inquam, miniculatores dicti ab Vlpiano Pandectis, qui maiuſculas vnciales que illas literas minio pingebant, quos vulgò [illegible]. Nec tamen ignorandum latius patere minij, quàm [illegible] in hoc ſignificatu vocabulum. Siquidem Celſus rubricam ſynopicam, id eſt, [illegible] Dioſcoridi, minium ſynopicū nominauit lib. quinto & ſexto li. verò quarto, capite [illegible] torminibus, id eſt, [illegible], vt ipſe exponit. [illegible] eſt etiam aduerſus vlcera inteſtinorum minij gleba, quum dixit, intellexit ſanè de terra [illegible] ſiue ſigillata, quam [illegible], Dioſcorides idem affirmat. Porrò alterum [illegible] Dioſcoridis, cinnabaris eſt Indica Plinij, [illegible] Nicol. Myrepſ. ſanguiſque draconis officinarum, quo mangonium adulteriumque mercis expertum repudio. hæc cinnabaris [illegible] antidotis medicamentiſque [illegible] & quæ nihil aliud, quàm rubra ſanguinis floridi modo, lachryma arboris Indicæ. Detrahenda enim hoc in loco fides Aetio, qui [illegible] in India ex herba dracunculo appellata colligi aſſeruit [illegible] libro quarto, Serm. tertio, capite duodecimo. [illegible]

[illegible]. vt architectus priuſquam architectari incipiat, futuri ædificij orthographiæ ratione figuram deſignat atque delineat, vel ligno concepti operis formam præſtruit, ſic ſculptor cera protypum, ſic plaſtes creta proplaſmata [illegible] de Archeſilai proplaſmata pluris venire ſolita ab artificibus ipſis, quàm aliorum opera tradit Plinius libro trigeſimoquinto, ca. [illegible] decimo. Ibidem que Paſitelem qui plaſticē quæ ars eſt fingendi typos atque formas) matrem ſtatuariæ, ſculpturæque, & cælaturæ eſſe dixerit, cùm eſſet in [illegible] omnibus ſummus, nihil feciſſe antequam finxiſſet hoc exemplar, ſiue formam quæ vulgò [illegible], appellant Græci [illegible] formare Vitruuio, vulgòque [illegible] [illegible] id eſt, Platoni, [illegible] Ciceroni, propoſito exemplari rei al cuius ſpeciem & ſimulachrum effingere atque imitari. Eſt verò [illegible] [illegible]. Hinc opera nuper edita prodeuntiaque ab ipſis typis & formis ex officina, dicuntur [illegible]. Ariſtophanes, [illegible] vbi innuit [illegible]

[illegible] vel [illegible] vel [illegible], carduus ſatiuus, cinara, vulgò [illegible]. Ita eleganter depingit Columella in horto. Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniet, nec Phœbo grata canenti. Hæc modò purpureo ſurgit glomerata corymbo: Myrtiolo modò crine viret: deflexaque collo nunc adoperta manet, nunc pinea vertice [illegible] nunc ſimilis calatho, ſpiniſque minantibus horret: Pallida nonnunquam tortos imitatur acanthos. Cinaram à cinere dictam male credidit Pomponius Fortunatus. Græcum enim vocabulum [illegible] [illegible] notandum per excellentiam cinaram [illegible] & eius [illegible]. [illegible] Fr. in Alexipharmach. [illegible] Cinaræ [illegible] fructus & caule: Trallianus vocat [illegible], & [illegible] Ca-

lenus, vt diximus in voce Κάσσος. Nam & cinara dicitur [illegible] à Theophraſt. & Athen. [illegible], & tamen [illegible], id eſt, Sophocl. Interpr. Didymo [illegible], rubus canis, ſentis Columel. quem [illegible] vocauit Pythia [illegible] ita obiter meminit Dioſcorides libro tertio, capite decimo de Chamælæone albo, [illegible].

Κιγκλίδες, Heſych. ſunt [illegible], paruæ auiculæ.

Κιγκλίας, eodem authore vocant [illegible], equos maleficos, ſeu malignos & improbos, qui vel calce vel morſu, vel excuſſione ſeſſorem lædunt.

Κίνσωρ, ωρος, Latinum nomen in Epigrammat. i. cenſor. [illegible], procenſor, vt dicimus proconſul, dodem. vide Κήνσωρ.

Κίνυγμα, ſimulachrum aërium, inquit Euſtat. legitur apud Æſchyl. in Prometh.

Κινέω, moueo, agito, Actiu. Accuſat. Iliad. [illegible], pro [illegible], id eſt, [illegible]. Aratus, [illegible], ſurgente tempeſtate.

Κινύρα, ας, ἡ, inſtrumentum muſicum, cithara, [illegible]. Ioſephus de Antiquitat. [illegible], ibi tamen ſcribitur [illegible], apud quoſdam inuenio. inſtrumentum fuiſſe decachordon, quod plectro pulſaretur. conſtat tamen ex etymologia fuiſſe querulum inſtrumentum, vt hodie quod vulgò dicitur [illegible]. Suidas exponit, [illegible].

Κινυρίζω, conqueri, cantillare. Ariſtoph. [illegible] quid fruſtra lamentamur [illegible].

Κινυρίζεσθαι, [illegible], Apol. Rhod.

Κινυρός, ὁ, ἡ, querulus, flebilis, funeſtus, primis breuibus. Nonn. [illegible].

Κινύσσω, idem quod κινέω. Euſtat.

Κινώ, Dorienſibus, idem quod κίνησις, motus teſte Heſych. at κινῶ, idem quod κινέω, moueo.

Κνώπεα, τα, Heſych. [illegible] ſchol. Nicand. vult dici, quaſi [illegible].

Κίον, in Optatiu. Odyſſ. [illegible], irent, [illegible], abirent.

Κιξάλλης, ου, ὁ, fur, [illegible]. Κιξάλλαι, [illegible], Heſych. apud quem Κιξαλλία, ſignificat [illegible], hoc eſt, omne genus malas artes.

Κίξαν eidem Heſych. eſt [illegible], aſſecutus eſt & reportauit à themate κιχάω. Idem tamen participium [illegible] expon. [illegible]: acſi κιχάω idem etiam ſignificaret quod [illegible].

Κίξιος, ὁ, cicada.

Κίον, pro ἔκιον, [illegible], iui, iuerunt, poeticè. Odyſſ. [illegible].

Κιόνιος, columnaris. vide Κίων.

Κιόνια, inquit Dioſcorides libro ſecundo, capite ſexto, [illegible], cionia vocantur purpurarum buccinorúmque mediæ partes circa quas teſtæ volumen clauiculatim intorquetur, vbi falsò ſcriptum [illegible].

Κιονὶς, ίδος, ἡ, carnoſa quędam particula in ſumma oris parte dependens, quæ apparet cum ore aperto lingua rudicula deprimitur. à veteribus [illegible] dicitur, à noſtris medicis gurgulio & columella: hæc aliquando inflammatur, aut laxatur. Galenus [illegible] lib. [illegible]. Sed omnes, inquit, qui ſubſequuti ſunt medici hoc [illegible] vocarunt. vbi idem Galenus oſtendit quoſdam etiam [illegible] vocaſſe: ſed tamen hac voce non ipſam partem, ſed eius affectum ſignificari. Latini verò [illegible], vuam vocant. Plinius libro vndecimo, capite trigeſimoſeptimo, tonſillæ in homine, in ſue glandulæ. Quod inter eas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tantùm eſt. Celſus libro ſexto, capite decimoquarto, vuæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Idem libro ſeptimo, capite duodecimo, Vua ſi cum inflammatione deſcendit, dolorique eſt & ſubrubicundi coloris, præcidi ſine periculo non poteſt. Solet enim multum ſanguinem effundere, &c. Quæ tranſtulit ex Hippocratis Prognoſticôn libro tertio, vbi [illegible], &c. vbi vide [illegible], & apud Aetium [illegible] l. 2. Serm. 4. c. 40. [illegible] releuare docet Serenus Samonicus.

Κιόκρανον, τὸ, ſummitas vel caput columnæ. [illegible], Ioſepho, capitulum & capitellum Vitruuio, [illegible] apud Pollucem [illegible]. Et apud Theophraſtum hiſtor. lib. vbi legitur [illegible], lego [illegible], i. Doricum capitellum.

Κιρκήσια, Circenſes ludi. Arrianus in [illegible], dicti putantur ij ludi à circo in quo celebrabantur, & ſpectabantur: atque ita vox eſſet è Latina [illegible].

Κίρκη, Circe, Solis filia & Perſeidos, Heſiod. in Theog.

Κιρκαία Dioſcoridi vel [illegible], & in Galeni codice [illegible] Simpl. l. 7, ſic & apud Ægin. Pli. circæa, folia habet ſolani hortenſis, agnatis crebris, flores in calathis inciſis ex viridi cereos, id eſt, [illegible] (nam apud Dioſcoridem falsò ſcriptum [illegible], ex qua ſcriptura Plinij codicem infecerunt multos ſingulatim, plicatiles vt ciſſampeli, vel calathianæ violæ. ferè in corniculis vel potius capitulis ſemen milij, vel inſiquitami albi, &c. quæ tradit Dioſcorides conſentiunt, qui ſcribit radicem albam eſſe [illegible], vt & Paulus Ægineta ex Galeno, cuius tamen liber mendosè habet pro [illegible]. Quod vero ait idem Dioſcorides Circeæ fructũ [illegible], id eſt, lac ad mammas attrahere, vel potius conferre ad lactis generationem, Plinius libro trigeſimoſeptimo capite octauo, hoc loquendi genus non intelligens, male tranſtulit lac minuere. pro me eſt Galenus qui vertit [illegible]. & Ægineta [illegible]. Dioſcorides ipſe etiam halimon fruticem, qui Plinio etiam aureo dicitur, aſſerit [illegible], quod [illegible] interpretantur Galenus & Ægineta.

Κίρκος, ου, ὁ, circus, tertia ſpecies accipitrum. inimicitias gerit cum vulpibus naturæ repugnantia. peruerſiſſima eſt auium: volantémque ſturni & graculi conferto agmine laceſſunt ſtridoribus obſtrependo. κίρκου meminit Ariſtoteles hiſtor. nono capite primo, & trigeſimoſexto. Plinius libro decimo, capite octauo circon claudum altero pede eſſe tradit, proſperrimique augurij nuptialibus negocijs & pecuariæ rei. Idem accipiter auiculas prædatur, vt videtur Homerus ceciniſſe Iliad. [illegible]. Sed ibi Didymus [illegible] exponit [illegible] ideo à poeta dici vult, quòd aquila magnas aues occidat. cuius ratio fulcitur Ariſtotel. authoritate, qui poſt [illegible], id eſt, buteonem Plin. & poſt æſalona, κίρκον accipitrum [illegible], id eſt, valentiſſimum, & fortiſſimum. nam quod præcipuum vertit Gaza, non placet. Idem Homerus Odyſſ. [illegible]. Venatur etiam mures, Homerus in [illegible]. ob id à multis putatur circus quæ vulgò [illegible] Apollonius cùm alibi tum Argonautic. libro ſecundo etiam meminit. apud Feſtum item eſt Circanea auis quæ volando circuitum facit. Sunt autem κίρκοι, idem quod [illegible] poeticè, id eſt, [illegible], circuli & annuli quibus funes trahuntur. Pollux, [illegible] vnica vero & Heſychio [illegible] ſunt [illegible].

Κιρκόω, ferreo anulo aut vinculo quopiã in orbem circumdo & aſtringo. Æſchyl. Prom. [illegible], pro quo ſupra dixerat [illegible].

Κιρνάω verbo vtuntur Græci priuatim in aqua: vt [illegible], id eſt, quod aceto & aqua ſit mixtum & temperatum. ſic & [illegible], vinum, & [illegible]: ſic & [illegible], & alia multa, vt notat Marcellus libro tertio Dioſcorid. [illegible], qui miſcetur, Nazanzenus in Orat. [illegible], Athen. pares partes vini & aquæ miſcere.

Κίρνημι, μ. άσω, & ω, miſceo, inficio, tempero, infundo vinum. Actiu. Accuſ. [illegible], vinum crateri miſcet, Herodot. [illegible]. Hom.

Κίρνη, miſcebat. Odyſſ. [illegible].

Κιῤῥά, ας, ἡ, ignea, ruffa.

Κιῤῥίζω, rufeſcens [illegible], qui eſt colore rutilo, fulno: vel, vt Barbarus, cereo l. 3. Diolc.

Κιῤῥὸς, οῦ, ὁ, color giluus. Gellius vltimo capite, libro decimotertio, tradit tria genera eſſe vini, nigrum, album, medium quod vocant [illegible], id eſt, giluum. ſic Galenus tertio [illegible], Vini tria genera recenſet [illegible]: ſic enim leg. [illegible]. At giluus color Seruio Mauro, id eſt, melinus, cui [illegible] Dioſcoridi, & fuluus Plinio dicenti libro decimoquarto, capite nono, Colores vini quatuor, albus, fuluus, ſanguineus, niger. vbi ſanguinem [illegible] vocatum [illegible] quidam vocant indiſtinctè atque promiſcuè. Eſt enim rufi generaliter ſignificatio: ſiquidem rufi ſiue rubei coloris, fuluus, flauus, rubidus, phœniceus: qui & rutilus & ſpadix [illegible] quibus exuberantia ſplendorque ruboris ſignificatur, qualis in palmæ fructibus, non admodum ſole maturis apparet: & luteus, appellationes ſunt, aut acuentes eum, quaſi incendentes: aut cum colore viridi miſcentes, aut nigro infuſcantes, aut virenti ſenſim albo illuminantes. Hęc autem inter fuluum & flauum, id eſt, [illegible] differentia,

tia, quòd fuluus videatur de rufo atque viridi miſtus: in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere: flauus contrà, ex viridi & rufo & albo concretus appareat. Sic aurum, æs, arena, aquila, leo, mitius dicuntur: flaui verò, mel, ſeges, comæ, & id genus. At rubidus rufus eſt atrore & nigrore multo mixtus: vt Luteus, quo χλωρὸς aliquando exprimitur: rufus color eſt dilucidior. De quibus vide Gel. libro ſecundo, capite vigeſimoſexto. Galenus Methodi libro duodecimo, libro de tuenda ſanit. præſertim 5. de Alimentis facult. 3. & Commentar. tertio in Hippocrat. de victu in morb. acut. Alij κιῤῥὸν per ὠχρὸν exponunt vt Suid. Sed idem Galen. differre oſtendit in quibus, [illegible], vbi rufum pallentem interpr. ipſemet Galenus aliquando ξανθὸν colorem cum κιῤῥῷ miſcet cùm de vino agit aliquando verò κιῤῥὸν ait in ξανθὸν tranſire.

Κιρσαία, ἡ, cirſium herba, quam deſcribunt Dioſcorides libro 4. capite 119. Plinius libro vigeſimoſeptimo, cap. 8. non eſt bugloſſum vulgare.

Κιρσοειδής, varicum modo tumens.

Κιρσοκήλη, varicoſus ramex. vide in dictione Κήλη. Celſus libro ſeptimo, capite decimooctauo, integris tunicis ramex innaſcitur κιρσοκήλην Græci appellant, quum venæ intumeſcunt.

Κιρσὸς, σοῦ, ὁ, &

Κίρσος, varix & tumor pedum, qui & [illegible] dicitur, dilatatio venarum circa tibias, aut ventris imam partem, in paruulis nonnunquam circa teſtes. vocatur & [illegible], Galenus libro ſecundo [illegible], varices, Dioſcorides libro quarto, [illegible] varicum dolores. Pollux in quarto, [illegible].

Κιρρὸς, ad venerem ineptus & inhabilis, [illegible] inquit Heſyc. [illegible] (fortaſſe [illegible]) [illegible].

Κὶς, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno & frumento naſcitur. vnde [illegible], Heſiodus. Theophraſtus libro quarto, capite decimoſexto de cauſis plantar. [illegible], triticum & hordeum curculionem gignunt.

Κίσηρις, ἡ, [illegible], pumex, prima breui, in Epig.

Κισηρώδης, pumiceus, Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. capite 8.

Κίσσα, ης, vel [illegible], ciſſa dicitur mali genus, id eſt, faſtidium conſuetorum ciborum, & abſurdorum appetitus, morbus mulierum prægnantium, qui pica dicitur. cuius vitij cauſam vide Problemat. 74. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo, vbi cur ita dicatur affertur ratio. [illegible], Dioſcorides libro primo, fœminis à conceptu deficientibus, quum dicunt capiſcari, manditur, Hermolaus. eſtuantibus malacia mulieribus, Ruellius: comeditur in prægnantium faſtidiis, quod malum Græci κίσσαν dicunt. Marcell. dicitur autem pica ab aue, quæ terræ glebas eſitat: aut quia varius & alienus eſt eius color, vt grauidarum mulierum appetit [illegible]. Scholiaſt. Ariſtophan. aſſert & aliam nominis cauſam ſcribit enim [illegible] eſſe [illegible], ipſum enim [illegible], ita vt κίσσα dicatur quum mulieres alios atque alios cibos appetunt & guſtatos mox reſpuunt, cuiuſmodi faſtidium in quouis homine dicitur [illegible]. vide Κισσάω. Heſych. eſt non ſolum [illegible], ſed etiam [illegible], item [illegible].

Κισσάμπελος, ſpecies conuoluuli herbæ, de ea Dioſc. l. 4. c. 39. [illegible].

Κισσάνθεμος, altera tuberis terræ, id eſt, [illegible] ſpecies, ciſſanthemos, [illegible]: [illegible] etiam dici ſcribit Dioſcorid. libro ſecundo, capite 195. cuius ait [illegible], ſed legend. [illegible], id eſt, ſpecioſa, vt legit tranſtulitque Plin. l. 25. cap. 9.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera, idem ibid.

Κισσάω, ῶ, [illegible], deſydero vt mulier pica laborans, guſto, Athen. lib. 3, [illegible]. hinc factum vt κισσᾶν ſumatur pro improbè aliquid appetere. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible], hoc rurſus dictum à pica aue, de qua vide in κίσσα. & illud in Pſalm. [illegible], ibi Suid. interpretatur [illegible].

Κισσήρης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, hedera inſtructus vel denſus. Sophocles in Antigon. [illegible].

Κίσσηρις, ιδος, ἡ, pumex, de quo Dioſcorides libro quinto, dicitur autem ita ob fiſtuloſas concauitates, quas habet. Cis enim vermis eſt, qui in tritico & hordeo quum referbuerunt naſcitur, cui natura eſt ſemina illa cuſpide potius quàm ore exiguis foraminibus terebrare. [illegible], pumicem eſſe. Ariſtoteles libro tertio Ethic. cap. 1. ſic [illegible] apud Gazam. libro 3. Gramm.

Κισσηρώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, pumicoſus. apud Theophraſtum hiſtor. libro tertio, capite decimo, [illegible], malo [illegible].

Κισσοβαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ, hederaceo colore tinctus.

Κίσσινος, νη, ον, hederaceus, confectus ex hedera, vt [illegible], apud Athen. l. 10. & [illegible].

Κισσίον, hederula.

Κισσίρης, genus auis, Suidæ.

Κισσοειδὴς, hederæ ſimilis, hederaceus, Dioſc. l. 2.

Κισσοκόμης, ου, ὁ, hedera redimitus, Homer.

Κισσὸς, σοῦ, ὁ, hedera, libro quinto Animal. Ariſtotel. cap. 22. & lib. nono, capite quinto, vbi ait ceruum captum eſſe innata cornibus hedera.

Κισσοχαίτης [illegible] βάκχος, in Epig.

Κισσοφόρος, hederam gerens, Dionyſ.

Κισσοφορέω, ῶ, ſiue κισσοφορῶ, hederam gero, vel hederaceam frondem geſto.

Κισσύβιον, ου, τὸ, [illegible], vas paſtorale, [illegible], hoc eſt, ab hedera, ex qua fiunt pocula. Homerus, Odyſſ. ξ, [illegible]. Et Odyſſ. ι, [illegible]. Interpr. [illegible]. Pollux, [illegible]. vide Athen. l. 11.

Κισσώδης, Apud Theophr. hiſt. libro 3. cap. 17 [illegible], hederacea ſpecies Plin. Κισσώδης, vſurpatur etiam pro eo qui ciſſa laborat, vt [illegible], Dioſcorides libro quinto, capite decimoquarto prægnantium malaciæ prodeſt. Ruell. prægnantium in fœtura abſurdis ciborum appetitib. prodeſt, Marcellus, & libro quinto, capite primo, [illegible], malacia ſiue pica laborantes: Plinius prægnantes defectas vocat, & lib. 23. hunc affectum mulierum à conceptu defectionem appellauit.

Κίστη, ης, ἡ, &

Κιστὶς, ίδος, ἡ, ſeu Κίστιον, ου, ciſta, arca, loculi, marſupium, apud Nonnum. κίστη in Epigrammat. pro ciſta ſcriptoria, vbi atramentum, cultellus & calami aſſeruantur, variis & multis foraminibus, id eſt, cellulis propriis. [illegible], Pollux. apud Theophraſtum hiſto. tertio, capite decimo. Gaza tranſtulit cunnas. Differt [illegible]. nam [illegible], Suid. Heſych. tamen eſſe dicit [illegible] vas è vitili textum in quo edulia & veſtimenta imponebantur. non ſemper tamen vitilis ſunt ciſtæ ſed è ligneis quoque aſſeribus, vt apud Cicer. iudices in ciſtam tabulas conijciebant ſuas. Sunt & κίσται pharmacopolarum, Ariſtophan. Pollux.

Κίστος, ου, ὁ, ciſtus, frutex eſt quem aliqui vocant [illegible], vel [illegible], vide apud Dioſcoridem libro primo, capite 127. eſt & fœminea in eo genere arbor, vt patet ibidem de altero genere ciſti, idem Dioſcorides lib. eodem, capite 129. Κίστος apud Æginetam, apud Aetium verò [illegible], vt & Galen. in Simplic. lib. 7. Plinio ciſthos. cuius alterum genus ex quo colligitur ladanum, vocat ladam, Dioſc. [illegible], Galenus. [illegible].

Κιστοφόρος, ol, numiſmatis genus, in quo imago cuiuſdam ciſtam ferentis procudebatur.

Κίταρις, ιος, ὁ, citaris, ornatus capitis. Demaratus Spartanus à Xerxe munus petiit, vt ſibi per Sardios regio more incendere liceret, Citari capite redimito, Plut. in Themiſt. vbi Lapus tiara exponit. vide Κίδαρις.

Κιτίβαινα, ης, Citibæna, locus in Arabia, vbi thus prouenit, Theophraſt. l. 9. c. 4. hiſt. plan.

Κίτριον, ου, τὸ, citrus: cortex mali medici à Gaza redditur, apud Alexandrum Aphrodiſ. libro primo Problemat. [illegible], malum citrium extrinſecus admotum & colliſum, humori qui intus continetur, ſuam præbet qualitatem & odorem. [illegible] μῆλα, citria poma, in dictione Μήδικα & Κίτρος. [illegible] autem μῆλα quidam interpretantur Perſica ſiue Medica poma, quidam aurea poma ex hortis Heſperidum in Græciam ab Hercule importata, Phœnias teſte Athenæo vult [illegible] dictum quaſi [illegible], vt enim cedrū ita [illegible].

Κίτρος, vide Κέδρος.

Κίττα, ης, ἡ, morbus prægnantium. vide Κίσσα, & Κισσᾶν.

Κιττοβίζειν, picarum vocem edere, quæ [illegible] dicuntur, Poll.

Κιττᾶν, vide Κισσᾶν.

Κιττάρια, τὰ, nucamenta callo ſquamatim compactilia. vide Κύτ-

ᾳι per υ:ſic enim ſcribendum eſt.

Κίμαρις,diadema capitis:melius κίδαρις vel κίταρις.

Κιττός,Atticè pro κισσός,quod vide.Lacones autem κιρρὸν vocare κισσόν author eſt Heſych.

Κιττοφορέω,& Κιττοφόρος,vide paulo ſupra in Κισσός.

Κίττυλα,Heſych.ſunt τὰ κελύφη τῶν καρπῶν cortices fructuum, qui infra κύτταροι.

Κιττύματα,eidem ſunt γλαυκὰ:quę ſupra κίκυβα & κίκυμα.

Κιχάνω,offendo,reperio.Od.ι.ὅτ᾽ ἐκίχεσι,i.κατέλαβε.

Κιχείω,aſſecutus fuero,deprehendero.Il.α.μή σε κιχείω,i.καταλάβω,pro κιχῶ.

Κιχέω,ω.ήσω,α.κηκα,inuenio,peruenio,accedo, conſequor. Actiu. Accuſat.in Aor. 2. ἔκιχον. ἔκιχε,nactus eſt,κατέλαβε:fit à κίω,Etymolog.

Κιχήμεναι,dixit Nonn.pro κιχεῖν, id eſt,deprehendere,capite 12. Euang. Ioan.

Κίχησις,λῆψις,Heſych.

Κιχήσομαι,reperiam,conſequar.Od.ξ,ὅππη ἄν αἴσιτα κιχήσομαι.

Κιχανὸς,acerra,vel thuris vas:in quod reponitur thus εἰς ὃ βάλλεται ὁ λίβανος.

Κίχλα,eſt Doricè κίχλη,turdus auis,vulgò *grive* & *tourd*. In hyeme iuniperi bacchis veſcitur , eius tria genera vide apud Ariſtotelem hiſtor.libro nono , capite vigeſimo , apud Athenæum libro ſecundo, prima turdorum ſpecies ἰξοφάγος quia viſco veſcitur, magnitudine picæ: ſecunda τριχὰς par merulæ.Tertia omnium minima , ἰλιὰς,ſiue τυλὰς: hæc congregalis eſt hirundinum modo nidificans.Epicharmus ἐλαιοφυλλοφάγος κίχλας dixit. Κίχλη,turdus piſcis,de quo præter Ariſtotelem hiſtor.libro octauo capite decimotertio.& Athenæum libro ſeptimo. Plinius libro trigeſimoſecundo,capite vndecimo.Quintilianus libro octauo , capite primo. Columella etiam libro octauo,capite decimoſexto,turdum inter ſaxatiles piſces recenſet.Eſt μονήρης piſcis καὶ πολυώνυμος.

Κιχλίζω,ω.ίσω,α.κα,turdos edo,laſciuè rideo, ἀτάκτως γελῶ, cachinnor.Accipitur generaliter pro gulæ indulgere & delicatè viuere,Neutr.Abſolut. Ariſtophan.νεφ.ὅς ὀψοφαγεῖν,οὐδὲ κιχλίζειν.vbi interp. κιχλίζειν ἀντὶ τοῦ λιτοσιεῖν ὀρνίθας τρώγειν,κίχλας ἐσθίειν , ὁ ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως. Apud Athenæum κιχλίζω ſcribitur.

Κιχλισμὸς,οῦ,ὁ,cachinnus,riſus mollis & impudicus. Ariſtoph. νεφ.ἔστι τοῦτο,κιχλισμοῦ ἀπεστερήθη. Heſych.κιχλίζουσιν affert pro γελῶσι μετὰ ὄσι,rident,renident , necnon κιχλισμὸς pro γέλως σφοδρὸς,riſus vehemens : ſeu riſus effuſus,cachinnus, qui & καγχασμός.

Κίχρημαι,vtendum accipio,vtendum rogo.ἐκιχρώμεθα γάμοις, voce vtebamur,in Epig.

Κιχρὰς,qui vtendum dedit.vide Κίχρημι.

Κιχράω, ἐπαρκέω,συμβάλλω,κιχρᾶ αὐτὸν τῷ κυρίῳ,eum Domino commodo,lib.1.capit.1.Regum.ὁ οἰκτίρων καὶ κιχρῶν, qui miſeretur & commodat. Pſal.ιια.

Κίχρημι:à κιχράω,commodo:vtendum do.κιχρῶμαι τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι,manus ſpiritui accommodo , Nazanzenus in Orat. de Baptiſm. Demoſthen. πρὸς Νικοστ. τὸ δ᾽ ἀργύριον σοι τῶν φίλων κίχρημι, τί βούλει, δέομαι ὅπως ἀποληπτὰ ἀργύριον ἐστὶ σοι. Apud Plutarchum in Pomp.Τούτῳ ὁ μόνος ἐσχάτη καὶ ἄλλῳ,ἀλλὰ καὶ παρασχέσθαι ἔτυχε τ Πομπηίου αὐθάρεστος εἰσαγει καὶ ὁ δεῖνα κίχραται, καὶ ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐτοῦ δίξας,ὥσπερ ἀπεξιφθαρκάς,nomen ſuum commodantem.Vt autem κιχρὰς eſt qui vtendum dedit:ita ὁ κιχράμενος,qui vtendum rogauit,eo modo quo δανείζων & δανειζόμενος dicitur.Plut. ὅτι αὐτῷ ἐκ Βαλβιου ἔλεγε κιχραμένους,dicitur & κιχράμενος.

Κίχω,in Aor.2.Subiunct.modi.μέχρις ἂν κιχῶσι κλέπτας τῶ χώτα δεινὸς,donec ſint latebras ſortiti,donec adhærint ſinus : vnde κιχῶ, aſſecutus,nactus.Od.ἐπιχὼν ἔδυσε ἐπὶ οἴκω,&c.

Κιχώρια,τὰ,intercrura.

Κιχώρη,ἡ,intubum herba,Theophraſtus libro ſeptimo, capite 7. hiſt.plant.

Κιχώριον,τὸ,intubum erraticum,Plinio,endiuia ſylueſtris quæ & πικρὶς dicitus,ἢ σέρις ſpecies Dioſcorides libro ſecundo, capite 160.apud Nicandrum in Alexipharmach. κίχορα καὶ θερμίδας τι ἢ ἐν ἀφροῖσιν ἔνοσσιν. Interpr.τὰ δὲ κίχορα οἱ ἀττικοὶ κιχόρια φασὶν,οἱ δὲ γηγενὴς.Κιχόρια,apud Pollucem.

Κιχοριώδης , εος,ὁ,ἡ,ſimilis cichorio, ad cichorium proximè accedens , ſeu qui è cichoriorum genere eſt Theophraſt. hiſtor.plantar. libro ſeptimo,capite ſeptimo,de aruenſibus oleribus κιχώριον,ἀφάκη,καὶ ὅλως ὅσα κιχοριώδη,hęc enim & ſimilia eſſe dicit ὅμοια τῷ κιχορίῳ.

Κίω,vado,accedo,πορεύομαι.

Κιών,ἴοντος,vadens.Iliad.α,κιόντα δὲ αὐτὸν,id eſt,πορευθέντα, ἀφικόμενον : à verbo κίω,licet in vltima acuatur,vt docet Gaza lib. 3. Grammat.

Κίων,ονος,ὁ,vel ἡ,ἐπιμοσος,columna. ὁ κίων ἀρσενικὸς, κίων δὲ τοῖς ποιηταῖς ἡ κίων θηλυκόν.Odyſſ.α,ἡ δὲ σὺ κίονας αὐτὰς ἔχουσι,&c, vnde ἀγγελίζω, apud Nonnum.Heſiod. in gener.Maſculin.κίονι διὰ μέσον ἐλάσσας.ſic etiam Ariſtophan.νεφ.κίων λίθος,i.lapis, Gaza lib.4. Gramm.Item κίων,excreſcens caro in faucibus vocem impediens,vua,columella.vide Κιονίς.

Κίς,etiam animal exiguum frumenta corrodens,curculio,vulgò *calenſon*.eſt& earum beſtiolarum congregatio.Galenus in gloſſis Hippocrat. qui ea voce vſus eſt in fine ... κίς ... ſed melius fortaſſe legeretur κίων. Κίων etiam pars illa naſi quæ velut murus interiectus nares diſcriminat.Pollux ... διαφράγματα.

ΚΛΑΓΓΑΖΕΙΝ,clangere:propriè de gruibus dicitur,Pollux.

Κλαγγάνω & ἐκκλαγγάζω,dicuntur de canibus in venatione.

Κλαγγὴ,ῆς,ἡ,clangor,propriè gruum,latratus, Xenoph. ... κλάζω,Etymolog.pro grunnitu,Homer.Odyſſ.ξ,κλαγγὴ δ᾽ ἄρ ... &c.Item τόξου,de ſono ſagittarum & arcus. Iliados α, δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ᾽ ἀργυρέοιο βιοῖο.Item βοὴ,ἰαχὴ,etiam de hominib.vt Il.β,... κλαγγῇς.

Κλαγγηδὸν,ῶς ... cum clangore.Arat. ... κλαγγηδὸν ...

Κλαγγὶς,Cretenſibus γάλα,quod aliis γλάγος, Heſych.

Κλάζω,μ.άξω,α.κλαγα ... clango,clamo , reſono, Neutr.Abſol. Apollonius ſecundo, κλάζουσι ... , vociferatur. Homerus Iliados α,ἔκλαγξαν δ᾽ ἄρ᾽ οἰστοί, id eſt, ... κεκλήγασι.

Κλαγγώδης φωνὴ,vox ſtridula,qualis eſt gruum,Hippocr.

Κλαδαρόμματος,ὁ,mobilis oculis,inſtabiles habens oculos,ἀστατος τὰ ὄμματα,Heſych.

Κλαδαρόρυγχος,Heſych.ſpecies quædam trochili.

Κλαδαρὸς,ὰ,ὸν,fragilis,vel potius vibratilis & ramalis. κλαδαραὶ κάμακες,ramales perticæ,in Epig.

Κλάδος,Ramus,Heſych.enim κλάδοι affert pro κλάδοι,ἱκέτιδες.

Κλαδάω,pampino,quatio,κλαδᾶν ἀμπέλους φασὶ, ...

Κλάδοι,pro κλάδοι,rami.Ariſtoph.in Auib. à nominatiuo κλάδος,inflexum vt τίκος.

Κλάδες,Aeolenſibus ſunt ζυγὰ iuga,Heſych.

Κλάδευσις,εως,ἡ,putatio.

Κλαδευτὴρ,ῆρος,ὁ,putator.

Κλαδευτήριον,ου,τὸ,falx putatoria.

Κλαδεύω,μ.εύσω,α.κα,puto vites. ... ἀμπέλους, ... ἀμπελουργεῖν.

Κλαδέω,quatio,moueo,conuicior,loquor,Heſych.

Κλαδίσκος,ramulus.

Κλάδος,ramus.differt autem κλάδος ἀπὸ τοῦ ἀκρέμονος, quòd ἀκρέμων maior craſſiorque ſit ramus:arbor enim à caudice ſtatim in ἀκρέμονας(quæ brachia vocat Plinius)diuiditur.minor autem ramus vt anniculus κλάδος appellatur.Theophraſtus hiſtoriç libro primo , cap. ſecundo,ἀκρέμονας vocat ... ſed alibi ... κλάδος δὲ ... (vt ... alibi ... dixit)τὸ ... Idem Theophraſtus libro quarto, capite ſecundo, eiuſdem operis, ficum Ægyptiam ait fructum ferre ... Plinius libro decimotertio,capite ſeptimo,pomum ferre,non ramis, ſed caudice ipſo:Dioſcorides Theophraſt.ſequitur,ſed Athenæus libro ſecundo, φέρει καρπὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου ... Et Galeni codex ita habet, ... qui locus manifeſtè corruptus eſt.vide Κλαδώδης.

Κλαδώδης,εος,ὁ,ἡ,ramoſus.

Κλαδών,ῶνος,ramus.

Κλάδωνες,οἱ,bacchæ antiquitus dictæ, fortaſſis à thyrſorum geſtatione. apud Heſychium κλάδωνες dicuntur,κλάδωνας enim expon. τὰς μιμαλλόνας, μαινάδας,βάκχας.

Κλάζω,μ.άσω,α.κα,frango,flecto,curuo,reſono,clamo. De telis,arcu,gruibus,ſtibus,& aliis dicitur. Actiu.Accuſat. Heſiod.pro κλάζω,Abſolutè.μεγάλα κλάζοντες ... ,valdè clangentes:vnde ἀνακλάζω.κλάζω μέλισμα , canto, in Epigrammat. κλάζειν aquilis proprium tribuit Pollux , at κλάζω Doricè pro κλείζω,claudo,vnde κλᾶξα,Heſych. κλᾶξις,necnon κλάξ,clauis κλαΐς,apud Theocr.

Κλαύσει,flebit,Demoſt.κλαυσεῖται,idem alio loco pro κλαύσεται, tanquam à themate κλαύω.

Κλαύσκε,plorabat.

Κλαμὸς,Heſych.eſt κάνειον,caniſtrum.Κλαῒς eidem eſt μοχλὸς,vectis,obex.Item clauis Callimach. hymno in Cerer. ... ἔχε κλαΐδα, ibi enim ſcholiaſt.expon. κλεῖν ſeu κλεῖδα.

Κλᾷθρον,ου,τὸ,operimentum,clauſtrum,κλεῖθρον,apud Pindarum Pythiis.

Κλαίω,μ.αύσω,α.αυκα,fleo,mœreo, deploro.Neutr.Accuſat.Gaza libro

libro quarto Gramm. in tranſitiua ponit. κλαίειν κεφαλὴν, plangere caput. Ariſtopha. κλαύσεταί τις αὐτῶν ἥψατ' ἐμοῦ θίξεται, quis ipſorum me tanget lugens id eſt, ſi quis me tangat male cum eo agetur, id eſt, vapulabit. Κλαίειν λέγειν τινὶ: alicui mandare lachrymas, ἀγρυπνεῖν λέγειν: quod minitantis aſpernantiſque eſt, frequens apud Lucian. Suid. Ὁ δὲ θύειν ἐκέλευσε καὶ δίκας τοῖς ἑαυτοῦ κλαίειν ἐκέλευσε: mandare laqueum dicitur. Iuuenalis Satyr. 10. de Democrito, quum fortunæ ipſe minaci Mandaret laqueum, mediumque oſtenderet vnguem. Αἷμα κλαίειν dicitur τὸ ματαίως: dicebant enim veteres, haud flectes illum, ne ſi ſanguine quidem fleueris. vt κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλε, quod fertur vbi victoris quàm victi deterior conditio. Τὰ ἀδάκρυτα κλαίειν, dicitur etiam de vehementi luctu in miſeris temporibus, & lachrymabili rerum ſtatu. Herodes Iambographus, ἵνα τὰ ἀδάκρυτα κλαύσω. Κλαίειν πικρῶς, amarè flere, Matt. c. 26.

Κλαμαρόν, Heſych. expon. πλαδαρόν, ἀσθενῆ, humectam laxam inualidam forſan ſignificat fragilem, παρὰ τὸ κλᾶν.

Κλαμβάς. Apſyrtus in aſino admiſſario deſyderat ὦτα μὴ μικρὰ, μὴ δὲ κλαμβά, ne mutilata ſint depopulataque tempora raptis auribus.

Κλάμμα, Heſych. ἀναδενδράς vitis arbuſtina.

Κλαμυσσέσθαι, eidem eſt, βοᾶν, κράζειν, clamare, vocare, infra κλαμμύσσεσθαι.

Κλάνια, eidem ſunt ψέλια βραχιόνων armillæ, pro quo apud Suid. κλανία.

Κλάξ, Doricè, clauis.

Κλανυάζω, diuturno, longo tempore moror.

Κλαπεὶς, έντος, ſubtractus furto: ab κλέπτω. Ariſtot. & Lucian. κλαπέντες ἀπὸ τῆς γνώμης κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, quadam vafricie ad Euangelium perducti, Naz. in Orat. κλαπέν, furto ſubductum, Plat. in Leg.

Κλαρέγγω, leuiter dormio. Siculis. Heſych.

Κλάριοι, eidem Heſych. ſunt αἱ ἐπὶ ἰδάφους ἐσχάραι, humiles foci.

Κλάριον, eidem eſt ἀμπελόφυτον vinetum: afferenti & κλάρια pro ἐλάσματα ἀμπελόφυτα: necnon κλάρεις pro κλήρους, ſed his tribuit & alias ſignificationes κλαρία enim exponit etiam κληρία, vt Doricum ſit a κλᾶρος poſito pro κλῆρος: & κλάρωτες expon. etiam δοῦλοι ſerui, qui alioqui etiam dicuntur κληρωταί, præterea κλάριον eſſe dicit Apollinis epitheton. Suid. vero κλάρια eſſe ait ψέλια, armillas, pro quo Heſych. habet κλανία, necnon κλαριά.

Κλαρῶται, eidem Heſych. ſunt εἵλωτες, Helotes, mancipia ſerui. Calliſtratus Ariſtophanicus, vt refert Athen. libro ſexto, ſcribit quod Spartani fecerunt ἐπὶ τῶν εἱλώτων Theſſali ἐπὶ τῶν πενεστῶν, Cretenſes hoc feciſſe ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν; vocare autem eos ita διὰ τὸ ἀγροὺς ἐργάζεσθαι, mancipia ruſtica, διὰ τὸ κληρωθῆναι, vt Ephorus quoque tradit κλαρώτας à Cretenſibus appellari τοὺς δούλους ſeruos, ἀπὸ τοῦ γενομένου περὶ αὐτῶν κλήρου.

Κλάσθρον, Heſych. eſt à κλᾶθρον à κλάω doricè poſito pro κλείω.

Κλαστβώλακες ἄροτρα, glebas terens, in Epig.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio, Plinio fractura, Alex. Aphr. .... καὶ κλάσις. Item infractus, reflectio, amputatio. Κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio, Cicer. Theophraſtus libro tertio, capite decimonono de cauſis plantar. τῆς δὲ ἀμπέλου τῆς τελέας ... μέχρι οὗ ἡ κλάσις, &c. pro eodem ἀμπελουργικὴν καὶ τομὴν poſuit alibi.

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fruſtum, fragmen.

Κλαστάω, frangere, peculiariter, ſarmenta deſtringere ſiue amputare, vnde metaph. Ariſtoph. in Equitib. στρατηγοὺς κλαστάσεις, ἀντὶ τοῦ ἐκ μέσου ἀποκρίψεις.

Κλαστήριον, falx ad vites putandas, δρέπανον, ᾧ κλαδεύονται τὰ ξύλα ἢ κλάσματα τῆς ἀμπέλου. Interp. Ariſtop.

Κλάστης, pampinator, vinitor.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus, vox flebilis, Matt. c. 8.

Κλαυθμυρίζομαι, vagio, eiulor, puerorum eſt fletus.

Κλαυθμυρίζόμενοι, οἱ, plorantes.

Κλαυθμυρίζω, fleo. Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα ἡσυχάζει, infantes modulos audientes vagire deſinunt.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, eiulatus, Plutarc. in Lyc. & apud Platonem. Κλαυθμοί.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicuntur ab Hippocrat. iis ſimiles quę cum fletu fiunt quaſi ſuſpirioſæ ab Erotiano expon. πυκναί.

Κλαυθμών, ῶνος, locus flentium, c. 2. Iudicum.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, ploratus. Ariſtophan. ἐν εἰρήνῃ, ὡς μεγάλα καὶ θερμὰ τὸν μαγειρὸν ἐπιβάλει τὰ κλαύματα. Interpres ἀντὶ τοῦ σκέλεα, τοὺς γὰρ ... σκέλεα, ... διὰ τῶν θερμότατα.

Κλαυμακίζω, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem, vt eſt apud Heſych. apud quem & Κλαυμακίζεται, κλαίει.

Κλαυμονή, ῆς, ἡ, fletus, Plato in Leg. κλαυθμονή Polluci.

Κλαυσιάω, idem eſt quod κλαίω ſed poeticum.

Κλαυσαυχενίζομαι, ploratum ex gutture edo, i. vocem quandam tanquam eiulantis ex gutture edo, κλαυσαυχενίζεται γὰρ πρωκτί-

ζεται in Alcib. Plutarch.

Κλαυσιγελᾶν, ἐχεῖν, ſonare vltrò. Ariſtoph. in Plut. de ſtrepitu ianuæ, ἡ θύρα φθεγξαμένη ἄφνω κλαυσιᾷ vltrò clangit ſiue concrepat, quod Ouid. dixit ſub verbum querulas impulit aura fores. κλαυσιᾷ Polluci, τὸ κλαίουσα θύρα.

Κλαυσίγελως, fletus, riſu permixtus, inquit Hom. Pollux li. 2.

Κλαυστεί, Heſych. πικρᾷ φωνῇ forſan cum fletu.

Κλαυστόμαι, vide

Κλάω, μ. σω, α. ασα, frango, infringo, luxo, flecto, curuo: vnde ἀνακλάω. Actiu. Accuſat. Non. ἄρτους ἔκλασε, panes fregit. κλασθεὶς, fractus. εἰς τοὐπίσω κλασθεὶς, repandus, retorſus, pandus, Dioſc. l. 3. ἐπὶ τὴν γῆν κεκλασμένα, in terram conuexa, Ruel. & Barbar. in terram reflexa, Marcell. κεκλασμένα ἐπὶ γῆν φύει φύλλα, folia gerit ad terram infracta: conuexa, Barbar. fracta, Marcel. l. 3. Dioſc. cap. 143.

Κλάω, μ. αύσω, καὶ κλαύσομαι, α. αυσα, pro κλαίω, Atticè, fleo, οἰμώζω, lugeo, vapulo, Ariſtoph. Στ. ... κλάω. Φιδ. ... κλαύσομαι. Ian. Laſc. κλαύσετε δυσμενεῖς, dabitis pœnas, Lucian. ... Ariſtoph. κλάειν ταῦτα.

Κλέα, pro κλέεα, κλεῖα, ἔνδοξα ἔργα Heſych. exp. ἀνδραγαθίας, glorioſa & celebria facinora. vide Κλέος.

Κλεαρὸς, οῦ, ὁ, celebris, illuſtris.

Κλέζω, voco, ſono, loquor, Heſych.

Κλεηδών, pro κληδών, fama, augurium. κλεηδόνι οὐδὲ χρεώμενος, admonitu vti nolens, Herodot.

Κλέεθρον, κληδόνα. Κλεῖ, ἐπαινεῖ, ὑμνεῖ.

Κλεῖα, & κλεῖα pro κλέεα, res præclarè geſtæ. Heſiod. κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων ὑμνήσει, laudes antiquorum.

Κλεῖδα, τὴν, clauem, κλεῖδα σύεις καθουραία, in Epig. pro vnco ſeu inſtrumento aut baculo incuruo, quo porci irretiuntur ferociores.

Κλεῖδες, & diminutiua voce κλειδία, ſunt iuguli thynni piſcis, qui clides & clidia dicuntur. Plin. l. 9. cap. 15. de thynnis, Hi membratim cæſi, ceruice & abdomine commendantur atque clidio, &c.

Κλειδίον, ου, τὸ, clauicula, clauis, & pars piſcis cetarij, Athen. Apud authon. l. 1. ... ... eſt parua clauis.

Κλειδοῦχος, ου, ὁ, claniger.

Κλειδόω, ῶ, claudo claue, obſero.

Κλειδώματα καὶ κλειδώσεις, ſera.

Κλειζω, celebro.

Κλεῖθρία, ἡ, rima. Lucian. ὥσπερ διὰ κλειθρίας ὁρῶσι φῶς.

Κλεῖθρον, τὸ, clauſtrum, retinaculum, vectis, μοχλός. Didymus in Hom. Od. 1. vbi, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι, inquit, τὸ λεγόμενον ... κλεῖθρον, gemina lora habebat pendentia hinc atque hinc ex quibuſdam foraminibus, tum ad ianuam aperiendã, tum ad claudendam.

Κλειμακίζω, decipio, luctor, πλανῶ, σφαλίζω, ſupplanto, ἀνατρέπω.

Κλειμακτὴρ, gradus, ſcala.

Κλείμαξ, ἡ κλειμακισμὸς, certamen quoddam, genus quoddã luctę.

Κλεινὸς, celebris, & κλεινὸς, οῦ, ὁ, idem, inclytus.

Κλεινὸς, pro κλειὸς legitur apud Arrian. l. 3. Interp. vertit catenam.

Κλείπυος, Heſych κόσμος τις τοῦ χαλινοῦ γέλωτος.

Κλεῖθρα, eidem eſt κλειδίον clauicula.

Κλεὶς, ειδὸς, τὴν κλεῖν, τὰς κλεῖς, vt Matth. 16. clauis. ἀπὸ τοῦ κλείειν, vt clauis à claudendo ducitur. Ab eo etiam dicitur in corpore ea pars, quæ diuidit pectus à ceruice, i. os latum in ſummo coſtarum, quod & κλειδίον dicitur: nonnulli clauiculam nominare non dubitarunt: & κλεῖδες, iuguli, compages colli cũ trũco, ſeu ἀπὸ τῆς αὐχένος, prope iugulum, Ariſtot. li. 5. Ethic. capite 1. Refert Plut. de Philippo in prælio læſo iugulo, i. τὴν κλεῖδα αὐτοῦ κατεαγέντος ἐν πολέμῳ, quum in dies ab eo aliquid poſtularet medicus, à quo curabatur, Quin tu accipis quantum libet quum in tua poteſtate ſit clauis: τὴν κλεῖν κατεαγὼς, humero fractus exponitur, Gel. l. 2. ... τὰς κλεῖδας, propter humeros. Ariſtot. l. 3. ſic Gaza & paulò pòſt clauiculas vertit: alibi iugale.

Κλεισια, fores, vel latæ fores, per quas & iumenta ingrediuntur, apud Euſt.

Κλεισμὸς, άδος, ἡ, clauſura, pro valuis aut foribus. Plut. in Publ. ὅπως μὴ καταλαμβάνοιτο συγκλείσαντες ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸ στενὸν, ne forib. in anguſtum impulſis deprehenderentur.

Κλείσιον, ſtabulum, σταθμός, Suid. à Plu. in Publ. eodem modo accipitur, quo apud Heſych. κλεῖσιν.

Κλεῖσις, εως, ἡ, ſcena, clauſtrum. κλεῖσις λιμένος, Thucyd.

Κλεισμὸς, οῦ, ὁ, ſedes, gloria, θρόνος, Heſych. idem quod κλισμός.

Κλειστὸς λιμὴν, i. ἀποκεκλεισμένος, portus clauſus, concluſus, Thucyd. & Ariſtid.

Κλεισοῦραι, vox potius Latina quàm Græca ſignificat cliſuras, ſiue potius clauſuras. Nam Suid. ſcribit Romanos κλεισούρας vocare τὰ ὀχυρώματα τῶν διεξόδων. Procopius l. 3. de Iuſtinian. opib. ... ... κλεισούρας καλεῖν. Et Annal. Imper. Alexij l. 10. ... κλεισούρας ... Et paulò pòſt, ...

ζυγὴ κλεισιάδων κλεισμένων. Dixerunt etiam clusuras. Theodoricus apud Caſſiodor.l.2.variarum ad Fauſtum præf. prætorio, Præcipimus, inquit, ix. militibus in Auguſtanis clu ſuris iugiter conſtitutis annonas præſtare. Et ita legendum in d.l. curæ, quod rectum eſt l.2.§.in Sardinia Cod.de offic.præfect.præt.

Κλεισώρεια, ας, ἡ, clauſtrum montis ſeu montium.

Κλειστρίδιον, ὁ χώρος δεύτερος, Pollux, nauis ſecunda carina.

Κλειστόφορος, circa equos inſignis, dicitur & κλειστόφορος.

Κλειτορίζειν, impudentius contrectare muliebria.

Κλειτορίς, pudendum muliebre, Heſych. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὁ καλεῖται κλειτορίς, ὅθεν καὶ τὸ κλειτορίζειν, pudenda & fœminæ genitale attrectare, τὸ ψηλαφᾶν, legendum verò ἀπὸ [illegible], i. auth. Ruſo medico lib. de partibus hominis, pudendi muliebris muſculoſa in medio caruncula, νύμφη etiam dicta καὶ μύρτον καὶ κλειτορίς, vnde κλειτορίζειν, inquit, eam partem laſciuè tractare.

Κλειτός, ή, όν, inclitus, glorioſus, ἔνδοξος. Hom.Il.α', κλειτὴν ἑκατόμβην, ſolenne ſacrificium.

Κλειτύς, aquæ delapſus, τὸ τοῦ ὕδατος κατωφερές. Itē decliuitas montis ἐπίκλιμα τοῦ ὄρους.

Κλειώ, όος, οῦς, clio, ὄνομα μιᾶς τῶν μουσῶν.

Κλείω, κλείσω, κέκλεικα, laudo, ὑμνῶ, ἀείδω, memoro, dico, celebro, Act. Accuſ. κλείουσι τὰ ἔργα, laudare, Od.α', τά τε κλείουσιν ἀοιδοί, i. decantant. Item obſideo, obſero, præcludo, Demoſt. ἐν τῇ τοῦ ἐμπορίου κλεισμῷ, clauſus, Ariſtop. κατακεκλείσθαι, concluſi ſunt, Thucyd. Item κλείομαι ſeu κλέομαι, celebror Od.ν, exp. & ἐπαινοῦμαι, denique κλείω ſignificat ἀείδω, celebro apud Poetas, à κλέος, i. κῦδος apud Orat. autem claudo, κλεὶς etiam clauis.

Κλέμμα, ατος, τό, furtum, fraus, Demoſt. pro corona, τὸ μὴ μόνον ἐν τῇ πρεσβείᾳ κλέμμα μὴ φαίνεσθαι, neque modò peculatum, & pecuniam interuerſam, ſed etiam obreptionem ſignificat & circumuentionem, ait Bud. Comm. de hoc verbo, vide Plat. de 3. Rep. l. qui differētiam ponit inter κλέπτειν & γοητεύειν. apud eundem κλεμμάτια, parua furta.

Κλεμμάδην, furtim, Plat.l.12.Leg.

Κλέμμας, ſella, Heſych. κλέμμαν eſſe dicit δίφρον ἀνακλιτόν, ſellam in qua recumbi poteſt.

Κλεμμύς, teſtudo, χελώνη.

Κλεμμύω, prædico, declaro.

Κλέομαι, δοξάζομαι, celebror. Od.ι, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι δολοῖσιν νόῳ τε κλέομαι, &c.

Κλεόμβροτος, ου, ὁ, delectans & illuſtrans mortales.

Κλεόστεος, vide κλεοστέος.

Κλέος, εος, τό, laus, gloria, fama, nominis ſplendor: vnde κατακλεής, in genit. κατακλεέος, Thucyd. Il.ι, κλέος ἐσθλὸν εἶναι, i. δόξαν. Il.ι, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν, i. clara geſta, i. δόξας, ἀπὸ τοῦ κλέω, laudo, vel à κλύω, i. audio. Apol.2. ἐκ κλεηδόνος κλέος ὃ περ ἀκούει, i. ex fama. Lucian. in Alcy. κλέος μῦθον περὶ δοῦλον πατρὸς, i. famā. ἔχειν κλέος, gloriam habere, Ariſtophan. ναυτικὸν κλέος ἔχοντες τὸ πρὸς ταῖς ναῦς, clari gloria nautica, Thucyd.

Κλέπος, furtum, τὸ κλέμμα, καὶ φώριον, κλεμμάδιον, Pollux ita Solonem hanc vocem vſurpaſſe teſtatur.

Κλεπτέλεγχος λίθος, lapis furem deprehēdens ſeu coarguens, Dioſcor.l.5. de aetite lapide.

Κλέπτης, ου, ὁ, ἀπὸ τοῦ κλέπτειν, fur, καὶ κλεπτίδης, Pherecrat.

Κλεπτική, ars furandi, Lucian.

Κλεπτικός, ή, όν, furax, Eurip.

Κλεπτίστατος, η, ὁ, furaciſſimus, prudētiſſimus, callidiſſimus, vel maximè taciturnus, Ariſtoph. in Pluto, πρὸς τούτοις ὀμνύμεν τε καὶ κλεπτίστατος, χρῆμα κλεπτίστατον, Adamant.

Κλέπτομαι, mihi aliquid ſubripitur. vnde κλέπτεσθαι dicitur is qui aliquem fallit, i. qui dolum non animaduertit, qui celatur. Gregor. κατὰ μικρὸν μεταθέσθαι κλαπεὶς ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, ſenſim cōmutatione facta, latenter in Euangelium adducti. Idem contra Iulian. ὡς τάχ' ἄν τις δουλείας κλαπείη τῷ ἄμφω τὸ διαλύεσθαι. Et Κλέπτεσθαι, falli & circumueniri. Idem, ταῖς τε μηνὸς ἀκολουθίαις [illegible], ὥραις τὲ καὶ νυξί, Naz. in Orat. dum anni partes ipſa vicinitate fallentes, aliæ aliorum vice non aduertentibus nocte vt die obrepunt. ſic Moſel. vide κλέπτω.

Κλεπτῶς, inſtar furis, pro κλεπτικῶς. κλέπτεις τὸ χρῶμα, i. κλεπτικῶς, Ariſt. & in Veſpis, ὡς ἔγὼ καὶ κλέπτας ἔλαβον.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum. Adamant. in Phyſiognom. [illegible] χεῖρες, [illegible] καὶ κλεπτοσύνης σημεῖον.

Κλέπτεια, ας, ἡ, fur. μὴ ζητεῖν κλέπτειν ἡδονὴν δούλην. Naz. in Orat. ſeruam voluptatem ne ſurripiatis.

Κλέπτω, ψω, φα, occulo, occultè habeo ita vt non appareat, furor, fallo, auferō, τὸ λάθρα ὑφαιρέω, λάθρα ἐργάζομαι, ἀπατῶ, ἀφαιρέομαι: quaſi καλύπτω, tego: vnde pro obrepo, & decipio ponitur, & falſis rationibus circumuenio, Iliad.α', μὴ δὴ κλέπτε νόῳ, ne me fallas, ne fallere te poſſe me ſperes, μὴ ἐλπίζε τὸ διδάσκειν. Heſiodus, ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν. κλέπτει νόον, mentem fallit, in Epigrammat. Plato primo

de Republic. τὸ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις, id eſt, fallere & fruſtrari hoſtium conſilia & reliquas actiones, id eſt, eludere. Sic Xenophon de Hipparchi officio loquens, χρὴ δὲ καὶ τὰ τῶν πολεμίων αὐτὸν κλέπτειν ἱκανὸν εἶναι, ὥστε καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἰσχυρὰς ἅμα κλέπτειν, &c. ἀπροσδόκητα τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. Demetrius Phalereus, vbi de arida elocutione agit, ἢ κλέπτοντες δὲ [illegible] καὶ καινῶς [illegible], & quæ ſententiam, quæ ſine metu infamiæ efferri non poterat, propter obſcuritatem facit vt tutò exponatur. Dionyſius Halicarnaſ. in arte dicendi, καὶ πάντα φασὶ τὸ κακόζηλον διαφεύγει, κλέπτουσι τὸ ποικίλον τὸ κόρον, quæ remouent ſui varietate faſtidium, atque ita eripiunt illud & auferunt, vt quomodo res fiat, non appareat. in hoc ſignificatu dixit Ariſtoteles libro tertio Rhetoricorū. κλέπτεται δ' εὖ ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων, συντιθῇ, latet hoc ratioque ſatis certa eſt huius boni ſine periculo vllo obtinēdi, ſi quis è vulgari & quotidiano ſermone verba ſeligens, componat orationem. nam κλέπτεται ibi valet, clam hoc fit, dolus procedit, & artificium non intelligitur. Infrà dixit, ὅπερ γὰρ κλέπτεται ὁ λανθάνει: nec nō ὁ κλέπτεσθαι. Demetrius Phalereus lib. de elocutione cūm de frigore orationis diſputat, ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ μέγα πάθος συνεχῶς, κρύπτεσθαι γὰρ δεῖ, καὶ μὴ κλέπτεσθαι ὑπὸ τῆς συνεχείας: quæ nō tegantur & obſcurentur à continuatione verborum. κλέπτειν, pro fallaciter interpretari, & veritatem ſententiæ occulere. Apud Nazanzen. in ſecundo, οἱ μέν, τοὺς δὲ τῶν θείων γραφῶν ἐπάρσεις τε καὶ ἀποθέσεις ὡς οἱ τὰ γράμματα ἱερώτερον ὡς τοῦ λόγου [illegible] παρεξετάζοντες, &c. κλέπτω, interdum ſignificat λανθάνω, lateo. Sophocles in Aiace, [illegible] κλέπτουσιν μύθους οἱ μεγάλοι [illegible], verba clām ſerunt & falſò ſupponunt. Item μὴ κλοπαῖς ἐργάζομαι. Idem ibidem, πολλὰ ἄν κακὰ λάθρα οὐ κλέψειας κακὰ, id eſt, ἀρτύειν κακὰ, clam moliri poſſis multa mala & ſtruere. Transfertur & ad forū, vt κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, eſt occulere & ſupprimere crimina, & alio ſum transferre, Δημοσθ., Lyſ. & Xenophon. & κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, pro fallere aures iudicum, & artificio dicendi obrepere iudicibus, Æſchines. & κλέπτειν τὴν ὄψιν, fallere viſum. κλέπτειν τὸ κακὸν, Demoſthen. Præter medium, κέκλοφα, furatus ſum, Ariſtophan. in Pluto. μὴ κέκλοφας εἶπ' ἀληθῶς τὸ πρᾶγμα, κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σέβας, Dei cultum in ſeipſum clām transferre, Nazanzenus in Orat. τοὺς ὁδηγοὺς κλέπτας, obrepens, id eſt, fallens. κλέπτων ἢ βιαζόμενος, clam agens, aut vi, Plato de Legib. τῷ σκότει κλαπείς, tenebris deceptus Chryſoſtom. κλέψαι τὸ ἱερόν. Κλέπτειν etiam eſt appetere, τὸ ἐπιθυμεῖν. vnde apud Homerum, κλέπτε νόῳ, id eſt, ἐπιθύμει, ἐφιεμένῳ. nam & κλέπτειν hoc eſt, ἐπιθυμεῖν τῶν ἀλλοτρίων, Didymus Od.φ.

Κλέτας, τό, κλιτύ, ἀκρωτήριον, decliuitas, ſeu deuexus & altus locus, cacumen, rupes, ſeu ὑψηλὸν τραχεῖαν ἐξοχήν, eminentia in monte aſpera, l.4. Epig. ὑψοῦ ἐπὶ δάφνης ἱερῆς κλίτεσιν: vbi lauretum Ian. Laſc. exponebat.

Κλεύθομαι, per ſyncopen pro κελεύθομαι, ſeu ὁδεύω, ἐξορμᾶσθαι, teſte Heſych. qui itidem κλεύσομαι affert pro κλεύθομαι, ὁδεύσω: idem tamen κλεύσομαι exp. etiam ἀκούσομαι, ἐπιζητήσω.

Κλεύων, idem Heſych. vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod & τεῦτλον, Beta.

Κλεψιμαῖος, furtiuus, furto ſublatus.

Κλεψίνοος, dicitur ὁ κλέπτων νοῦν qui aliud in pectore clauſum habet, aliud in lingua promptum & ita veluti fallit animo, ſeu occulit animum ſuum.

Κλεψιποτεῖ, parcè poto, impono compotori, τὸ ὀλίγον πίνειν καὶ σοφίζεσθαι τὸ συμπίνειν. Suid. αὐτοὶ γὰρ μὴ κλεψιποτοῦντες καὶ σοφιζόμενοι.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepſydra, ὑδρόμετρον ὀργανον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ὕδωρ ὁ [illegible]. Ariſtoph. interp. in Veſpis, vbi Ὁ δὲ [illegible] τῇ ὕδατι τὴν κλεψύδραν: δεῖ τὴν κλεψύδραν, inquit ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον. Κλεψύδρα γὰρ ὄργανον [illegible] ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον καὶ [illegible] ἔχει τὸ στόμα, ὅταν ἔλεγον ὁ ῥήτωρ. hoc forenſe vaſculum ita deſcribit Apuleius inquiens in Aſino aureo, Ruſum præconis amplo boatu citatus accuſator quidam ſenior exurgit, & ad dicendi ſpatium vaſculo quodam in vicem coli graciliter fiſtulato, ac per hoc guttatim defluo, infuſa aqua, populum ſic adorat. Ad aquam autem appoſita clepſydra dicebant rhetores. Idem interpres in illud Ariſtophanis in Acharnenſ. πρὸς κλεψύδραν Πολλὰ ἐν συμπόσιον, &c. ἐν τῷ δικαστηρίῳ, inquit, ὁ κλεψύδρα ἀγγεῖον ἐστὶν ὕδωρ μικρὸν ἔχον [illegible] τὴν ἀπόφασιν, ὁ [illegible] ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετὰ ὕδατος ταύτην, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. Eos rhetores ſic facetè perſtringit idem Comicus in Auibus, ἔστι δ' ἐν φαναῖς, πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος. Et Philoſtratus in Adriano ſophiſta, τοὺς πρὸς ὕδωρ ἀγωνιζομένους appellat ſophiſtas qui ad aquam exercebantur. Cicero tertio de Oratore, de Pericle loquens, At hunc non clamator aliquis ad clepſydram latrare docuerat, &c. vide Plinium Iuniorem in Epiſtola ad Falconem, & ad Arrianum. Hinc πρὸς τὸ ὕδωρ λέγειν: quære, Ὕδωρ. Κλεψύδρα etiam μεταφορικῶς dicitur pudendum virile, τὸ αἰδοῖον. In Veſpis Ariſto-

Ariſtophan. [illegible] neque ſidere. præualet verò [illegible] De hac voce ſic annotauit Portus. Κλεψύδρα vas erat, in quo veteres per inſtillationem aquæ ſingulas horas dinumerabant: quo inſtrumento plurimum etiã in iudicijs publicis vtebantur, vt accuſatori, ac defenſori horas præſcriberent: hoc ipſum declarat & Cicer. in Bruto, & Aſconius Ped. in argumento Milonianæ: Lege Pomp. horæ ternæ defenſoribus, accuſatori datæ fuerunt: Martialis huius moris meminit in Epig. ad Cæcilianum.

Septem clepſydras magna tibi voce petenti

Arbiter inuitus Cæciliane dedi.

[illegible] Κλεψύδρα, etiam fons Athenis, Heſych. cum aqua [illegible], dicebatur quod terram ſubeundo videretur veluti furari ſe, & è conſpectu hominum ſubripere.

[illegible], cleonica radix Theophraſtus libro 7. capite 4. hiſt. plant.

[illegible], cleonia herba, quæ & [illegible], Dioſc. l. 1.

Κληδὴν, q. vocatim, nominatim, [illegible], Homer. Ilia.

Κληδονίζω, expon. diuinaculos conſulo li. 4. Reg.

Κληδονίζομαι, vaticinor, auguror.

Κληδονισμός, ominatio, auſpicij genus, Lucian. Epiphanius in fragmento libri, quem Panacion appellauit, poſuit [illegible] ominandi artē, vel potius vanitatem, & extiſpicia. vnde omet. vocatur.

[illegible], malo omine.

Κλῇδα pro [illegible] tanquam à nominatiuo [illegible]. At [illegible] Heſyc. affert pro [illegible] acerrimum, cumulum.

Κλῇθρα, autem [illegible], ſepes, [illegible], inquit Heſych. [illegible] tanquam à [illegible], ſepes enim viis eſt ad claudendum.

Κλειδοῦχος, claniger. [illegible], Eurip. cubicularius & cubicularis, Suid. ſcribitur etiam per ει.

Κληδών, [illegible], Heſych diuinatio, fama, ſors, [illegible], vocatio, appellatio. [illegible], Camillus famæ templum extruxit; Plutarchus in Camill. [illegible], ominis gratia, Herodotus. [illegible], capite primo, libro ſecundo Regum. vbi exponitur Latinè, armillam brachij. ſed in complutenſi editione ſcriptū eſt [illegible].

Κλήζω, [illegible], pro [illegible], at [illegible] pro celebro fit à [illegible], claudo. Act. Accuſ. [illegible], intercluſurum eſſe, Thucyd.

Κλήθρα, [illegible], & [illegible], nomen arboris, alnus, vectis. Gaza l. 1. hiſt. plant. Theophr. cap. 7. [illegible] legitur ibidem lib. 3. cap. 4. pro eodem.

Κλεῖθρον, claustrum, ſeptum. [illegible], Euripid. ad clauſtra, ad feras. Soph. in Oed. [illegible].

Κλεῖθρος, [illegible].

Κλεῖθρον, τὸ, pars ſub tonſillis circa fauces quas deglutimus, Galen. in gloſſis Hippocr. [illegible] apud Hippocratem tamen ita ſcriptum vbi [illegible] agit l. 2. [illegible]

Κλεὶς, [illegible], dicitur quicquid clauſam ianuam continet, tranſtrū, [illegible], ſedes. Odyſſ. [illegible], in tranſtris. [illegible], in Epigrammata. clauſtra, anguſtiæ. [illegible] claues Cypri. Herodotus libro quinto, ſic dicitur promontorium, vt illic vertit Valla. vnde & pro [illegible] ponitur, hoc eſt, pro ceruice humeri, qua humerus iungitur ceruici: [illegible], vt inquit Homer. Interpr. Iliad. [illegible], ſera. [illegible]. Aratus, [illegible]

Qualem verò fera ianuam intus munitam biforibus.

Κληΐζω, [illegible], voco, famam ſpargo. Xen. 1. Pæd. [illegible]. Item claudo. Act. Accuſ. & [illegible], vocatus, Dionyſ. poeta.

Κληϊστὸς, obſeratus, Thucyd. [illegible], fores clauſæ, Hom.

Κλῆμα, ατος, τὸ, palmes, Gazæ internodium & faſciculus ſarmenti, libro quinto Animal. Ariſtotel. [illegible] Theophr. ſubmittere palmites & flagella vitis, vt loquitur Columel. Idem etiam vocat ſarmentum libro tertio, capite decimo. Sed id ſarmentum inquit quod media vite ſitum, &c. Atque Plinius libro decimoſeptimo, capite vigeſimoprimo, Vitium nihil ſert, niſi inutile & deputatum in ſarmento. Theophraſtus hiſtoriæ libro ſecundo, capite primo, ait vitem [illegible], id eſt, è ſarmentis, vel vt Gaza e palmitibus. [illegible], id eſt, vitis centurionalis, quod milites à Centurionibus vite olim cæderentur. vnde & Spartianus in Hadriano, vitem pro centurionatu accepit. Plutarchus in Galba, [illegible], interpres vertit palmitem. Macrobius vocat vitem centurialem. lege autem Romana ſancitum erat, vt ciues non virgis euerberarentur, ſed vitibus. vide Florum & Tit. Liuium libro quinquageſimoſeptimo; hunc antiquum morem retulimus in noſtris antiquitatum collectaneis. Plutarchus in Apophth. κλῆμα vſurpauit pro virga, [illegible] De Pompilio ſic ſcribit Valer. Maxim. libro ſexto, capite quarto, indignatus Pompilius quòd aliquam moram interpoſuiſſet, virga ſolum quo inſiſtebat, denotauit. Et Appianus Alexandrinus de bello Syriaco de ipſomet ſic tradit, [illegible] κλῆμα quibuſdam herba eſt, quæ & [illegible], Dioſc. l. 4. Eſt & genus calciamenti.

Κλιμακηρὸς, aſper, rectus, accliuis, apud Heſychium, ſed in hac ſignificat. ſcribendum potius [illegible] à κλῖμαξ, quod eſt ſcala.

Κλιμακτὴρ, Suid. affert pro [illegible]. difficultatum cùm hoc exemplo, [illegible], ſed & hîc per ι ſcribendum [illegible] accipiendúmque, non pro difficultatibus ſed pro ſcalis ſeu gradibus.

Κλιματίας, ου, ὁ, terræmotus eſt ſpecies in latum vibrantis, apud Heraclid. ſcribend. [illegible].

Κλημάτινος, ſarmentitius. [illegible], lixiuium ex ſarmentis factum, Dioſc. l. 6.

Κλημάτιον, viticula, veluti ramulus in herbis, ſarmentulū, Theophr. l. 9. c. 12. hiſt. plant.

Κληματὶς, ίδος, ἡ, malleolus, ſarmentum. Item clematis herba, de qua Dioſc. l. 4.

Κληματῖτις, quaſi ſarmentaria, ſpecies ariſtolochiæ, de qua Dioſcor. l. 4. & l. 3. c. 6.

Κληματῶ, porrigo materiem, ſubmitto, in materiem laxo, [illegible], vitis non putata luxuriantibus flagellis & ſarmentis, Gaza verò porrecta materia: libro ſecundo, capite decimoquarto, de cauſis plantar. Theophraſt. [illegible], pampinis & ſarmentis opacari & ſylueſcere, idem in 3. Theophr.

Κληματώδης, ſarmentoſum, Dioſc. l. 3. ſic interp.

[illegible]

Κληρικὸς: vnde [illegible], conclericus, canon. 18. conc. Calchedonenſis. cur dicantur [illegible] Leuitæ docet Suid.

Κληροδοσία, ας, ἡ, partium diſtributio, hæreditas, Naz. [illegible] partium diuiſio.

Κληροδοτέω, [illegible], diuido per ſortem. Act. Accuſ.

Κληροδότης, teſtator, in Pand.

[illegible], Theſmothetæ ſortitò creari ſolent.

Κληρονομέω, [illegible], hereditо, id eſt, heres ſum, ſortior, ſeu conſequor hereditatem, Genitiu. & Accuſat. Iſocrat. [illegible], hęc turpitudo ad me non pertinet, Demoſthen. [illegible], ſuccedere periculis, id eſt, pericula ſuſcipere, Ariſtides. [illegible], Phrynich. Apoſtol. capite primo in epiſtol. ad Hebræos iunxit Accuſatiu. [illegible], quantò excellentius præ illis ſortitus eſt nomen. ſic Petrus capite tertio, epiſt. primæ, vide & in epi. Pauli ad Gal. c. 4. & 5.

[illegible], hęres inſcriptus.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas, poſſeſſio, ſucceſſio hęreditatis. [illegible], nomen ſibi vendicat, Ariſtoteles libro ſeptimo Ethicor. capite decimotertio, [illegible], hęreditas quæ ab inteſtato defertur legitimis hęredib. vide Ἀγχιστεία.

Κληρονόμος, ου, ὁ, hęres. [illegible], amplarum fortunarum hæredem inſtituit. Plut. in Rom. ad Galatas 4. cap.

[illegible], ſpiritus qui hæreditate obtingit, Naz. in in Orat. de Spiritu ſancto.

Κλῆρος, ου, ὁ, [illegible], ſors, quæ eſt fortuitus alicuius rei euentus, conditio, fatum, munus, patrimonium, hęreditas, portio quæ ſorte obtigit, Homerus Odyſſ. ξ, [illegible]. Heſiodus, [illegible], aliorum hæreditatem emas patrimonium ſeu rem. [illegible], hæreditas controuerſa, vel quæ in controuerſiam deduci iure poteſt, vide [illegible], adire hęreditatem, Plato de Legib. [illegible], ibidem mox. [illegible], idem ibidem, bona hæreditaria ſorte obtinens. Sophocles in Aiace, pro ſorte qua quis deligitur ad quippiam gerendum. [illegible], &c. [illegible] ſortibus, Plutarchus. [illegible], ſortem ducere Euripid. interdum accipitur pro menſura terræ, puta, iugero, [illegible] pro hortos

ſcut Latini heredium pro predio intelligunt: propterea quòd huiuſmodi res heredem ſequatur. οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ ſunt arbitri, qui non electione litigantiũ, ſed ſortitò arbitrandi poteſtatem habebant: & ij erant annui magiſtratus, τοῖς ἀθύνοις ἐπιχόμενοι. Item clerus, Baſil. in epiſto. pro ordine ſacerdotum, Chryſoſtom. in 2. homil. ad Philipp. τῶν κλήρων κατακυριεύοντες, in cleros, (id eſt, quaſlibet particulares Eccleſias: quia vniuerſ. Eccl. κλῆρος hereditaſque domini) dominiũ exercentes: 1. Petri cap. vltim. Κλῆρος, item vermiculus infeſtans fauos apum qui ab aliis pyrauſta dicitur, Ariſt. 8. Anim. ca. 27. idem libro nono, capite 40. κλῆρος, de agris & huiuſmodi, quę per ſortem diuiduntur, Plato de Leg. 1. portiones & partes. vide Χαλκός.

Κληρικός, οὗ, ὁ, ſorte datus, electus diaconus, Cyrill.

Κληρόομαι, ſortior, hoc eſt, ſorte accipio, ſortitò aliquid facio, ſorte duco, ſorte eligor. Lucian. cum Infin. κεκληρῶσθαι γάρ φασι τὸ πλεῖστον ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, id eſt, in mortuos imperium ſortitò eum accepiſſe, id eſt, λαχεῖν. Hippocrat. in epiſt. καὶ ἐγὼ ἐδοκίμαζον μεμψιμοιρίην ὁ τηλικοῦτον κεκληρῶσθαι τὴν τύχην, id eſt, εἰληχέναι. Hinc κεκληρωμένοι dicuntur οἱ λαχόντες, i. ſorte lecti. Demoſt. & κληρούμενοι dicuntur competitores & ambientes. Demoſt. καὶ κληρουμένων πρῶτος ἄρχειν ἔλαχον, & competitorum primus deſignatus ſum.

Κληρουχεῖσθαι, idem.

Κληρουχέω, obtineo, in ſortem accipio, vt coloni & veterani. Appian. in 5. ciuilium, μέσος δὲ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐκλελοιπότων γεωμετρίην χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν.

Κληρουχία, ας, ἡ, gens aliquò ſorte habitatum miſſa, & tellus ei data: diuiſio quæ per ſortem fit. προσφάτου κληρουχίας οὔσης, Plut. in Numa: vbi interpr. quum ſortitio recens eſſet. ἀπλεονεκτοῦ πολλάς κληρουχίας ἀτίμους ἐποίει, Ariſtides. Ariſtoteles ſecundo Rhetor. ὅπερ Κυδίας περὶ τῆς Σαμίων κληρουχίας ἐδημηγόρησε, de Samiorum territorij atque agrorum diuiſione.

Κληρουχικὸς, ſorte datus. κληρουχικὴ γῆ, terra ſorte diſtributa, Ariſtophan. νεφ. Μα. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. Σ. πότερα κληρουχικήν.

Κληροῦχος, ου, ὁ, gubernator vrbis, & diſtribuens agros per ſortę coloniæ, item colonus, id eſt, ſortitus ad habitandum alicubi. Sophocl. in Aiace, ἄρχεται δὲ μαντίας πολλοῖς ὁ τῶν κληροῦχος, id eſt, μέτοχος, κληρονόμος, ὁμοῦ δὲ πολίτης, annoſam, κεκληρωμένην, κλῆρον ἔχουσαν. χιλίους δ' ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον κληρούχους, mille viros miſit in Cherroneſum eius loci agrum ſibi diuiſuros, Plutarchus in Pericle. Pauſan. εἰσάγεσθαι δὲ τάξιν Ἀθηναίων κληρούχους, colonos. κληροῦχοι Cicero vocat agripetas & agrarios.

Κληρόω, ῶ, ώσω, ωκα, ſortior, hoc eſt, ſorte lego, diuino Act. Accuſat. Plutarchus in Præceptis politicis, Οἱ δὲ ὥσπερ κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων, &c. vbi κληροῦν, ſorte legere & quaſi ſortibus ductis allegere. Indicat. D. Hieronymus verbum hoc partim à ſorte: partim ab hæreditate dici quòd κλῆρος ambiguum ſit. κληρώσει τοῖς υἱοῖς, filiis hæreditatem dabit, c. 17. Eſaiæ. ἐκληρώθην καὶ πρὸς γενομένη δούλη, ſorte facta ſum ſerua, Eurip. κληρουμένων ἀριστέων, ſortientium heros, idem.

Κληρωτήριον, ου, τό, locus vbi magiſtratus per ſortem creantur. Polluci verò locus in Theatro, in quo οἱ κληρωτοὶ magiſtratus ſedebant.

Κληρωτὴς τῶν κλήρων τῶν ιερῶν, Budęus in epiſtol. ſortium diſtributor. κληρωταὶ ἀρχαὶ, ſortitò creati magiſtratus, Æſch. κληρωταὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀρχαί, magiſtratus ſortitò capi ſolebant, Plutarchus in Pericle.

Κληρωτί, legitur cap. 21. Ioſue, id eſt, ſorte: ſic etiam apud Nazan. in Orat.

Κληρωτὶς κάδος, apud Ariſtophanem in Veſpis, vas in quod coniiciebantur ſortes & ſuffragia, ſit ula Plauto, κληρωτὶς καδίσκος, ὑδρία, ἀγγεῖον, χαλκῆ, κημὸς, interp.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, qui ſorte factus eſt, ſorte electus. κληρωτοὶ οὐκ αἱρετοί, ſorte electi, non ex compromiſſo.

Κλησιάδας, Heſych. dici ſcribit τὰς θύρας τοῦ σκηνῶν, portas ſeu fores tabernaculi. Pollux τὰς θύρας τοῦ κλεισίου, fores conclauis: verum illa ſignificat. ſcribendum potius κλεισιάδας per ι in hac κλεισιάδας per ει.

Κλήσατε, Heſych. eſt συνάγετε cogo, congrega in vnum, forſan potius eſt conuoca, voce congrega ἀπὸ τοῦ κλῆσαι quod eſt vocare.

Κληστά, ianua ſcenæ, Pollux.

Κλῆσις, εως, ἡ, inuitatio, cognomentum, appellatio, vocabulum, vocatio. τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἀκούων, Xenoph. audiuit ſe à Cyro vocari. Ariſtophan. νεφ. pro vocatione in ius: vbi μαρτυρία exponitur ab interprete, & ἡ ἐν ταῖς δίκαις εἰσαγωγή. κλήσεις τῶν δικῶν, in ius vocationes. κλήσεις τῶν δείπνων, ad cœnas inuitationes, Plutarchus in Pericle. vocationes appellat Catullus & vocatus, Suetonius: vnde δειπνοκλήτορες καὶ κλήτορες, vocatores Plin. τὰς κλήσεις λύειν, retinacula ſoluere, id eſt, concluſiones, Thucyd.

Κλητέος, α, ον, vocandus: Plato 1. de Rep. οὐδ' ἐγὼ κλητέος πάντως, neque

nauta nominandus.

Κλητεύω, καλεῖν εἰς δικαστήριον, μαρτυρεῖν, diē dicere, in ius vocare, denuntiare teſtimonium, vadari, vel anteſtari vt Horatius dixit, Demoſthen. ἐν τῷ πρὸς Στεφ. τίς ὑμᾶς ἐκλήτευσεν ὑμεῖς; quis vos in iudicium vocauit? Ariſtophan. νεφ. τὸν ἐμαυτοῦ γ' ὑμῖν ἐγὼ χρήστην ἵν' ἄγω σε κλητεύσοντα, te traho vt voces in ius: debitorem meum videlicet. κλητευθῆναι τὴν δίκην, in iudicium vocari. Ariſtotel. in Problemat. Vt enim κλητεύειν dicitur in ius vocare alio poſtulante, & teſtem eſſe in ius vocationis, hoc eſt, τοῖς καλοῦσι καὶ προσκαλουμένοις μαρτυρεῖν, atque teſtimonium denunciare. nam τὸν μὴ μαρτυροῦντα βουλόμενον ἐκλήτευον: quem oportebat poſt denunciationem vel teſtificari, vel eiurare teſtimonium, id eſt, ἐξόμνυσθαι. Sic quibus denunciabatur, κλητεύεσθαι, καὶ ἐκκλητεύεσθαι dicebantur, Æſch. κατὰ Τιμαρ. Pollux tamen diſtinguit inter κλητεύεσθαι, ὅ ἐστι τὸ κληθῆναι εἰς μαρτυρίαν, & ἐκκλητεύεσθαι, τὸ δίκην ὀφλεῖν, ἐπὶ τὸ τὰς χιλίας καταβαλεῖν.

Κλητή, ποιοτης, Heſych. ſed ſuſpectum.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, anteſtatus, & κλητῆρες λέγονται οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα, interpres Ariſtophan. qui homines in ius vocat. Latini viatorem, apparitorem, & ſtatorem vocant. dicuntur etiam viatores qui ſenatores è villa ad curiam acceſſebant, Gaza de Senect. & Xen. vide Κλήτωρ.

Κλητικὸς, ή, ὁ, vocatiuus. κλητικὴ πτῶσις, vocatiuus caſus. Et κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorum haberent aduocationes, quibus opponebantur ἀποπεμπτικοί.

Κλητορίζειν, κλειτορίζειν, vide ſuprà: & apud Pollucem de pudendo muliebri, ὁ δὲ τομὸς, χοῖρος, τὸ δὲ ἐν μέσῳ σαρκίον, νύμφη, ὁ μύρτον, ὁ ὑπόδειξις, ἡ κλειτορίς, καὶ κλειτορίζειν, τὸ ἀφᾶν, καὶ γαργαλίζειν τὴν κλειτορίδα.

Κλειτορὶς, ίδος, ἡ, pudenda mulieris. vide Κλειτορίς.

Κλητὸς, ῦ, ὁ, vocatus, acceſſitus, exoptatus, celebris. οἱ κλητοὶ ὑπό, ab eo inuitati.

Κλῆτος, multitudo, gloria. Suid. pro quo apud Heſychium κλεῖτος, alias κλέος, meminit huius vocabuli Etymolog. quoque: annotat enim κλειτὸς oxytonos ſcriptum maſculinum eſſe, & ſignificare τὸν καλούμενον, at barytonum κλεῖτος eſſe neutrum, & denotare τὴν δόξαν καὶ τὸ πλῆθος: per ι autem κλίτος duo ſignificare, partem quandam domus dictam, πλευρὰν, ſiue κλίματος, vt ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας: item τὸ ἀποκείμενον τόπον, ſeu τὸ ἀπόκρυφον μέρος, vt πεποίηται ἐν τῷ κλίτει σου χρυσὸς καὶ μέγαν ἐν δεξιῷ σου. hæc ille.

Κλητήρ, gloria, menſa regia. Suid.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, idem qui & κλητήρ. Demoſthen. κατὰ Εὐέργου, ὅτι μὲν τότε προσεκλήθη ὑπὸ ἐμοῦ, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν οἱ κλητεύσαντες.

Κλητροί, Heſych. κλήτορες vocatores.

Κλῄω, claudo, Ionice ſeu Atticè pro κλείω, Eurip. ἔκληον λιμένα, portum pręcludebant, Thucyd.

Κλίβαθον, genus herbæ, quæ & ἐλξίνη dicitur Dioſcor. l. 4. ſunt tamen qui legant κλύβατον.

Κλιβανίτης, & κριβανίτης, panis in clibano coctus. vide Κλίβανος.

Κλίβανος, vel Atticè κρίβανος clibanus, teſtus Catoni & teſtum Plinio, apud quem ſub æreo teſto coquere, id eſt, ἐν κλιβάνῳ. Ἰπνὸς, verò eſt furnus, φοῦρνος, etiam Athenæo libro tertio. Hinc κλιβανίτης, ſiue κριβανίτης ἄρτος, panis teſtuaceus, qui melior quam ἰπνίτης, id eſt, furnaceus. Differunt enim & apud Græcos κλίβανος καὶ ἰπνὸς, & apud Latinos Clibanus & furnus. Plinius libro vigeſimo, capite nono de Scylla, coquitur pluribus modis in olla quæ coniicitur in clibanum aut furnum, Columella duodecimo, capite decimoquinto, oblita vaſa clibano vel furno torrefaciunt. Athenæus δειπνοσοφιστὰς libro ι, ἀνθίας κρίβανος, ἴσθι δὲ κρίβανον χαλκοῦν, ἐν τούτῳ ὀπτᾷ τὸ μέρος. Herodotus libro ſecundo, κλιβάνῳ διαφανεῖ. Idem Athenæus libro tertio, ἐπναλτοῦ δὲ ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον. Idem, ὁ ἀρτοπτικὸς ἄρτος χαλκευτὸς, κλιβανίτης καὶ φουρνιτῶν διαφέρει. Idem, Οἱ δὲ ἰπνίτας καλουμένους, καὶ κριβανίτας, διαφέροντας. Οἱ δὲ κλιβανίτας πάντας τοῖς ἀρτοῖς ὠφελιμωτέρους. εὔχυλος γὰρ καὶ εὐστόμαχος, καὶ εὔπεπτος, καὶ πρὸς ἀνάδοσιν ῥᾷστος. οὗτοι γὰρ ἰσοπέπτοι τῆς κοιλίας, οὔτε συστρέφοντες. A quibus ipſe Galenus non diſſentit libro περὶ εὐχυμίας, & libro de alimentis primo: quin & libro de Antidotis inquit, πρὸς ταῦτα ἀρκοῦσί τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔστω κριβανίτης, ἢ ἰπνίτης. Et 8. Methodi καὶ τοὺς ἄρτους οἱ κριβανίτας τῶν ἄρτων ἀγαθοὺς ἔδεσμα, vbi non de panibus in furno coctis accipiendum eſt, velut malè tranſtulit Linacer, ſed de teſtuaceis ſiue ſub teſtu coctis. Κλίβανος autem ſiue κρίβανος aliquibus (falſò tamen. nam ἰπνός eſt τὸ καμίνιον Ariſtophanis interpreti, ſiue ὁ κάμινος ἐν ᾧ ὀπτῶνται καὶ βαλανεῖον) vel κρίβανος ἢ τὸ κρίβανον, id eſt, teſtum ſiue teſtus, & clibanus, inſtrumentum eſt, ἐκ τῶν μεταφορῶν, mobile, ex teſta, ferro, ære, aliave materia, quo panes olim,

olim,nunc dulciariorum opera aliáque ſcitamenta,farcimina,boruli,[illegible] & id genus coquuntur congeſtis pru[illegible] ſuperne itemque ſubnectis:vulgò vocatur vn tartrer.Moſchopulus [illegible] ita definit,κλίβανος,[illegible]. Nec [illegible] quod Ariſtophan.interpres (in illud Acharn. [illegible] κρίβανον βοῦ. [illegible] [illegible] attulit,[illegible],inquit,τὸ κρίβανον, quod [illegible] Arrianus,Οἱ δὲ [illegible] ἐν κριβάνῳ [illegible] ἐν κριβάνῳ [illegible] ἐν κριβάνῳ [illegible]. vnde & parœmia de aliquo nouiter inuento,[illegible]. Idem Ariſtophan. in Pluto dixit κριβανωτὸν ὁρμαθὸν,panum teſtuaceorum catenam. Hinc κλιβανοειδὴς, in modum clibani conformatus. Dioſcorides libro primo, capite [illegible]. [illegible] κλιβανοειδῆ, [illegible] κλίβανοι,quibus clibani figura exprimitur.

Κλιθεὶς,diſcumbens,Herodot.

Κλίμα,ατος,τὸ,clima,regio,plaga,tractus, ſegmentum. nam ſegmenta dicuntur partes,& vt ita dicam membra mundi, in quæ vniuerſa terra digeritur,quæ noſtri circulos, Græci Parallelos & climata vocant. Eſt verò κλίμα ſpatium contentum comprehenſumque inter duos parallelos,in quo dimidiæ horæ percipitur varietas.Vitruuius lib. & capite primo, Diſciplinam vero medicinæ nouiſſe oportet, propter inclinationes cæli,quæ Græci κλίματα vocant. Κλίματα autem dicuntur, ἀπὸ τῦ κλίνειν,quod quæuis plaga duobus intercepta parallelis certo ſpatio inclinet ad polumvel declinet ab æquatore. Clinos vocat Pontanus libro primo de rebus cæleſtibus.Paulus ad Galat. capite primo, Ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας,in tractus & regiones.gradus exponitur libro ſecundo Eſdræ,[illegible],vſque ad gradus qui deſcendunt de ciuitateDauid. pro menſura quadam Columel.libro quinto,capite primo,[illegible] etiam ſcalæ.Alexand.Aphrod.l.1.Problemat.διὰ τί [illegible],cur per ſcalas facilius deſcendimus quam aſcendimus?

Κλιμακίζω,&

Κλιμακίζειν [illegible],Dinarch.[illegible],peruertere, torquere,ſupplantare,à genere certaminis gymnici,quod κλιμακισμὸς dicitur. vide Pollucem.

Κλιμακίδες,αἱ, graduli,& apud Athenæum libro ſexto,κλιμακίδες γυναῖκες,aſſentatrices quæ[illegible] mulierculæ ab obſequio quod reginis præſtabant,id nomen adeptæ, ſua enim dorſa ſcalarum vicem illis curruum conſcendere volentibus præbebant.

Κλιμακηδὸν,ſcalæ in modum,in epiſt.Baſil.[illegible].

Κλιμάκιον,ου,τὸ,parua ſcala,vel lignum tranſuerſum in ſcalis, τὰ [illegible] ἐν ταῖς κλίμαξι ξύλα,Galen.

Κλιμακὶς,ίδος,ἡ,ſcalula. Apud Vitruuium libro decimo, capite decimoquinto.Climacis in balliſta,quæ in catapulta vocatur σύριγξ,id eſt,canalis. Hero.[illegible] σύριγξ [illegible] κλιμακίς.

Κλιμακωτὸς,[illegible],altus,q.ſcalatus.

Κλιμακτὴρ,ῆρος,ὁ,gradus, capite 41.Ezechielis.κλιμακτῆρες,οἱ,gradus ſcalæ.οἱ τῆς κλίμακος βαθμοὶ,Heſych. apud Pollucem ſcriptum κλιμακτῆρες.

Κλιμακτῆρες, Climacteres,anni ſcanſiles.vnde κλιμακτηρικὸν ἔτος, idem.Iulius Maternus ait ſexageſimum tertium ætatis annũ maximè periculoſum eſſe,quoniam numerus vterque ſeptimus & nonus qui decretorij maleficiq; ſunt & ad vitam ſuccidendam pollentes,in vnum quaſi confluunt. nouies enim ſeptem,vel nouem ſepties, ſexaginta tres efficiunt. Et ob id Climactericus,hoc eſt, gradarius & ſcanſilis præcipuè annus is vocatur:quoniam à ſeptimo incipiens vitam hominis quaſi per gradus quoſdam agat. Ita & quinquageſimus quartus & alij minores Climacterici dicũtur,quoties aut per ſeptem, aut per nouem conſurgunt,Plin.lib. ſeptimo,capite quadrageſimonono.Rara autem eſſe dicunt longiora tempora,quandoquidem momentis horarum inſi gnibus lunæ dierumve ſeptem atque nouem(quæ nocte ac die obſeruantur) ingens turba naſcatur,ſcanſili annorum lege occiduæ,quam Climacteras appellant,non ferè ita genitis LIIII.annum excedentibus. Marcus Varro pericula quoque vitæ fortunarũmque hominum quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, grauiſſima quaque fieri affirmat ſeptenariis. Siquidem obſeruatum in multa hominum memoria,expertũmque in ſenioribus pleriſque omnibus,ſexageſimum tertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire,aut corporis morbique grauioris,aut vitæ interitus,aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborumque iſtiuſmodi ſtudio tenentur,eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν. Quod & Imper.Auguſti epiſtola ad Caium oſtenditur, in qua ſic ſcriptum, Oculi mei requirunt meum Caium, quem (vbicunque hoc die fuiſti) ſpero lætum & bene valentem celebraſſe quartum & ſexageſimum natalem meum.Nam vt vides,κλιμακτῆρα communem ſeniorum omnium tertium & ſexageſimum annum euaſimus. Quibus lux affertur Plinio ſecundo,vbi inquit,epiſtola 44.habes climactericum tempus,ſed euades. vbi pro arduo atque difficili poſitum. Nam & κλιμακτῆρας Suidas τὰς δυσχερείας exponit:hócque affert exemplum, χρεὶς γὰρ [illegible] καὶ κλιμακτῆρας [illegible] τὸ [illegible].Quin & Vettius ValensAntiochenus in lib. [illegible] Climactericæ legis rationem affert traditam prius à Petoſiri & Necepſo regibus,hoc titulo,περὶ κλιμακτήρων [illegible] καὶ [illegible].Super hac re ſatis impedita,ſi plura deſideras, conſule præter citatos authores,Cenſorinum in libello de natali die, Suet.in Auguſt. Gellium lib.3.& 15.cap.decimo.Item 7.atque Hermolaum in Plinium.

Κλιμακτηρικὸς,ἡ,ὸ,ſcalaris.κλιμακτηρικὸν ἔτος, climactericus annus. i.gradarius & ſcanſilis.

Κλιμακωτὸς,ὴ,ὸ,idem quod κλιμακίας,vt κλιμακωτὴ,[illegible],aſcenſus ſcalaris apud Strabonem,& κλιμακωτὸν σχῆμα, apud Rhetores idem quod κλίμαξ.

Κλίμαξ,ακος,ἡ,ſcala ſeu ſcalæ.κλίμαξ ἑλικτὴ,ſcalæ cochlides,quibus in gyrum aſcenditur,κοχλίδια Straboni libro vltimo. Athen. libro quinto.vide κοχλίδιον.vulgò [illegible] κλίμακα [illegible], ligare in ſcalis. Ariſtophanes in Ranis,καὶ [illegible]; deinde reſpondet Xanthus, [illegible] ἐν κλίμακι [illegible]. Item gradatio figura, quæ & aſcenſus quibuſdam dicitur,Roman.Aquila,dicitur & κλιμακωτὸν σχῆμα,quæ eſt [illegible]. Eſt etiam κλίμαξ,[illegible],Interpr.Sophocl.in Trachiniis:[illegible] κλίμακας.vnde Κλιμακίζειν.

Κλιμαχίς,ſcala nauium.

Κλινάριον,ου,τὸ,& κλινάριον,τὸ,lectulus.

Κλίνη,ης,ἡ, lectus diſcubitorius & nocturnus,lectica,menſa.Plato in Sympoſ.[illegible] κλίνη [illegible], vitationes & declinationes ictuum,Heſyc.

Κλινήρης,ægrotus, lecto decumbens,κλινοπετὴς, idem.

Κλινίδιον,τὸ,lectulus.Lucæ capite 5.& Theophraſt.hiſtor. lib. 4. capite 2.

Κλινικὸς,ægrotus,lecto affixus,clinicus Plinio, vel medicus qui in lecto decumbentes inuiſit,qui & clinicus hoc in ſignificatu dicitur à Martiali,[illegible] κλίνης:vnde & clinice medicina dicta ab ipſo Plinio. De hac voce ita annotauit Franc. Portus. κλινικὴ,hãc prius inſtituiſſe dicitur Hippocrates cremato Æſculapij templo: quæ duas habebat partes τὴν διαιτητικὴν, τὴν φαρμακευτικὴν,& Κλινικοὶ dicebãtur medici qui vtrunque munus habebãt,id eſt,vt victus rationem præſcriberent,& pharmaca ægrotis neceſſaria exhiberent,& eis aſſiſterent.

Κλινὶς,locus in curru in quo ſponſa ſedet,[illegible],Heſych.

Κλίνομαι,ſuccumbo,do terga.κεκλιμένος,innixus,Datiuo. Homerus Iliados [illegible],id eſt,[illegible], in ſcuta incumbentes.Idem ibidem,[illegible], ſe inclinauit & euaſit mortem. [illegible],id eſt,[illegible]. Homerus, [illegible] κεκλιμένη, mari adiacet,id eſt,[illegible].Apud Theophraſtum hiſtoriæ libro tertio,capite duodecimo,φύλλα κεκλιμένα [illegible],id eſt,folia magis demiſſa atque pendentia: flaccida, minúſque ſurrecta, vel potius flacida, vt cuidam lauri generi tribuit Plinius.

Κλινοπετὴς,έος, ὁ καὶ ἡ,affixus lecto,ægrotus,decumbens in lecto. κλινοπετεῖς,[illegible].

Κλινοπηγία,ἡ,lectorum compactio. Theophraſtus hiſtor.libro 3. capite 14.

Κλινοπόδιον,τὸ, clinopodion, herba à ſimilitudine pedum lecti, Dioſcorides libro tertio. Dicitur etiam Dioſcuridi libro tertio [illegible],Cleonicium Plini.l.24.

Κλινοποιὸς,οῦ,ὁ,qui fabricatur ſpondas.

Κλινότροχος,forfex,[illegible],Heſych.

Κλινότροχος,ὁ,lectirotaria:ſic exponitur à Gaza pro ſpecie aceris arboris,Theophr.l 3.hiſt.plant.c.11.

Κλιντὴρ,ῆρος,ὁ,cubile,lectica,currus clauſus,ſella.[illegible].

Κλιντήριον,τὸ,lectulus.

Κλίνω,[illegible],inclino,demitto,diſcumbo,auerto,Accuſatiũ. [illegible] παρεμβολὰς [illegible],capite vndecimo ad Hebr. auerterunt incurſiones exterorum,Eraſm. annotat autem ibidem, [illegible] παρεμβολὰς,id eſt, incurſiones ſiue impreſſiones in fugam verterunt & inclinarunt. [illegible], admouerunt ad parietes,deflexerunt,Homerus.[illegible],declinarunt res,Ariſtid.[illegible],ſole ſe inclinante, Apollonius.[illegible] ἡμέρα,inclinatus eſt dies,Lucæ capite vigeſimoquarto.Item κλίνω pro κατάγω,degrauo, deprimo,[illegible]

[illegible]erto,minuo,[illegible]. Sophocles in Aiace,[illegible],id eſt, dies omnia humana proſternit & rurſum erigit. Lucę capite nono,ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν, dies autem cœperat inclinare.Columella, die iam in veſperum declinante.

Κλισία,ας,ἡ,locus accubitus,σκηνὴ,[illegible],ſtatio,tabernaculum, καλύβη,caula & caſa ruſtica,& tentorium compactum. & κλισίη pro eodem. Plutarchus dixit κλισίαν [illegible]. Homerus Iliados α,αὐτὸς ἐπὶ κλισίηνδε,pro εἰς τὴν σκηνὴν,in tentorium. vnde κλισίηθεν,ibidem.i.è ſcena,è ſtatione,ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Κλισιάδες,αἱ,fores duplices,valuæ,θύραι [illegible],Suid.

Κλίσιον,ου,τὸ,κλισία,Cęlius libro decimotertio, porticus,veſtibulum,ſtabulum ouium & boum,[illegible] vide Heſych.Dion ouile interpretatur. vide in dictione Κλεισίον.τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ [illegible],Pollux. Homerus Odyſſ.ω,[illegible],id eſt,[illegible],vel eſt [illegible],inter. Didymus.exedra.

Κλίσις,εως,ἡ,inclinatio,declinatio,vmbra,ſedes,nominatio.κλίσις ἄρθρων,accubitus articulorum & artuum,Euripid.κλίσις ἡλίου,occaſus. Dionyſius poeta.ἰθεῖα κλίσις,recta inclinatio, Dionyſius de ſitu orbis. ἐπὶ δόρυ κλίσις,& ἐφ᾽ ἡνίαν,& ἐπ᾽ ἀσπίδα κλίσις, verba ſunt caſtrenſia. Polybius,[illegible],id eſt,flexus in dextram & ſiniſtram : haſta enim dextra tenetur & habena ſiniſtra. Ælianus,ἐπ᾽ ἀσπίδα κλίσιν dixit,τὴν ἐφ᾽ ἡνίαν:nam in codice Suidę ἐφ᾽ ἵνα mendoſum.

Κλισμὸς,οῦ,ὁ,ſedes,ſella,lecticæ genus, torus vbi cibum capiebant. Odyſſ.α,ἑζέσθην δὲ κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, in toris ſedebant.Et apud Hippoc [illegible].l.2.κλίνη.

Κλιτεα,colles,[illegible],Apoll.

Κλιτικὸς,οῦ,ὁ,declinatiuus.

Κλιτὶς,ίδος,ἡ,decliuitas montis.Dionyſius Poeta,[illegible].

Κλίτον,porticus.

Κλιτήριον,ου,τὸ,κλιντήριον.

Κλιτὸς,οῦ,ὁ,declinabilis,decliuis,deuexus,[illegible].

Κλίτος,εος,τὸ,angulus,pars obliqua,latus.κλίτος τὸ πρὸς νότον,plaga auſtralis.ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου,capite ſeptimo,libro tertio Regum,καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ,aqua deſcendebat in latus dextrum,capite 47.Ezechiel.κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς, per angulos atrij, capite 46. Ezechiel. & cap.vigeſimoſexto Exod.pro eodem.

Κλιτὺς,ύος,ἡ,locus decliuis & præceps,decliuitas Cæſari, deuexitas montis Plinius.deuexa rupes,veteres κλιτύας dixerunt [illegible],vt etiam τὰ ἄγκεα vocantur [illegible]. Homerus Iliados π,πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ᾽ ἀποτμήγουσι χαράδραι. Didymus [illegible]. Interpr.Eurip. in Hippol.[illegible] exponit.

Κλοιὸς,οῦ,ὁ,καὶ κλοιὸν,τὸ κολλάριον,κύφων,genus ſupplicij, & truncus ad quem aliquid alligatur,& ligamen ceruicis, κλοιὸς, [illegible]. De hac voce ſic annotauit Portus. Numellæ.Nonn. M. genus machinæ ligneum ad diſcruciandos noxios paratum, quo & collum, & pedes immittunt.Plaut.in Aſinaria. Neruos,catenas,carcerem,numellas,pedicas, boias. Xenoph. libro tertio,[illegible] de cinadone loquitur.Item pars nauis.Item torques, Hieronymus in capite quinquageſimooctauo Eſaię, ſic cap. primo Prouerb.Solom.& c.quadrageſimoprimo Geneſ. Eraſm.alibi trabs,alibi truncus.ξύλον, dicitur apud Ariſtophan. Plutarchus pro collari canum capit κλοιῷ [illegible],&c. Idem in Solone.vbi oſtendit Solonis legem fuiſſe, quæ canem mordacem capiſtro quatuor cubitorum alligatum dedi iuſſit:ſic Lapus vertit.[illegible],equeſtris venatoriæque diſciplinæ peritos,cura magis & vſu & victu,quàm verberib.& catenis feritatem animalium adimere,Plutarchus in Fabio.[illegible],ponet iugum ferreum ſuper ceruicem tuam.ὁ πατήρ σου ἐβάρυνε τὸν κλοιὸν ἡμῶν,pater tuus duriſſimum iugum impoſuit nobis,capite duodecimo,libro tertio Regum.Apud Ariſtophanem in Veſpis dicitur κλοιὸς κύνειος. nam ita Atticè τὸν κλοιὸν dicebant. Interpr.ξύλινον κολλάριον exponit, quo ſolent in villis canes alligare.Idem [illegible], inquit,[illegible],vulgò carquan ou colier,quaſi eſſet κλοιὸς per metatheſim, [illegible],Heſych.[illegible].

Κλοιῶσαι,capite ſexto Prouerb.καὶ [illegible] τράχηλον,i. pro collari appende ceruici tuæ,circunda gutturi tuo.

Κλοιωτὸς,vinculis comprehenſus.

Κλονέω,μ.ήσω,π.ηκα,moueo,κινῶ,agito,quatio,turbo,ταράσσω,corrumpo,κλονεῖται,[illegible],Accuſ.

Κλόνις,ſpina dorſi,ἰξὺς,ῥάχις,[illegible].

Κλόνις, venter. Æſchyli interpr.[illegible]. Tamen dorſi ſpinam, i.τὴν ῥάχιν,Antimachus poeta κλόνιν nominauit.

Κλονιστὴρ,Heſych.[illegible].

Κλονώδης,tumultuoſus.

Κλόνος,ου,ὁ,turbatio,motus,pugna,violentia, quaſſatio,θόρυβος, ταραχὸς,tumultus,ſtrepitus.Heſiod.[illegible],cies bellum virorum. κλόνος [illegible],in Epigrammat. id eſt, [illegible].

Κλοπαῖος,α,ὁ,furtiuus,furto captus,Eurip.τὰ κλοπαῖα, quæ furto aguntur,quæ clàm aguntur,Plat.de Leg.

Κλοπεύς,έως,ὁ,fur,apud Soph.

Κλοπεύω,μ.εύσω,π.ευκα,&

Κλοπέω,μ.ήσω,π.ηκα,furor,Accuſ.

Κλοπὴ,ῆς,ἡ,fraus,dolus,Chryſoſtom.κλοπῆς δίκη, Plato de Leg. [illegible],Sophocl.furtim ſe ſubducere,[illegible],i. furtis & noxiis ſolutus,Bud.in Ann.in Epiſt.in dictione Noxa.κλοπαῖα ἔργα,furta,Plat.de Leg.

Κλοπία,ας,ἡ,furtum,ablatio,κλέμμα.

Κλοπιμαῖος,α,ὁ,&

Κλόπιμος,furtiuus,Phocylides.[illegible]. Idem, ζῶν κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν, viuit ex furtiuis manibus. τὰ κλοπιμαῖα,καὶ κλοπαῖα dicuntur κλέμματα,καὶ φώρια. Plato etiam dixit κλεμμάδια,& Solon authore Polluce,[illegible].

Κλόπος,ſubdolus,vt ἐπίκλοπος,Hom.Od.ν.

Κλόπιοι μῦθοι,furtiui ſermones & callidi.

Κλοποφορέω,diripio,deprædor.ἐκλοποφόρησάς με,me expilaſti,mihi ſurripuiſti,c.3.Geneſ.

Κλοποπεύειν,decipere,παραλογίζεσθαι.Homerus Iliados τ,[illegible]. Interpres.[illegible]. Heſych.eſt [illegible] exponit etiam generalius παραλογίζεσθαι,ἀπατᾶν,verba dare,decipere.Euſtathius quoque annotat ſecundum veteres ſignificare [illegible] latenter furari, & ſubducere tempus:alios tamen velle petitum eſſe pro [illegible],elegantia verborum tempus terere.

Κλοποπευτὴς,Heſych.[illegible].

Κλύβατις,herba quæ Helxine καὶ [illegible].Dioſc.Nic.in Ther.[illegible] ab Interp.dicitur etiam [illegible], perdicium & muralium Celſo, Plinius.

Κλυδάζεται καὶ ψόφον παρέχει,Hippo.de Locis.

Κλυδασμὸς,æſtus.Strabo in 6.[illegible], in hoc mari ſcilicet,&c.

Κλυδωνίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,fluctuo,περιφέρομαι,[illegible]. Depon.abſol. Paul.Epheſ.quarto, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κλύδων,ωνος,ὁ,fluctuatio,ζάλη,χειμὼν,tempeſtas maris. Apollonius ſecundo Argonautic.[illegible] κλύδωνος. Apud Euripidem κλύδων ἔριδος,litis tumultus,& κλύδων πολεμίων,hoſtium impetus. κλύδωνα καὶ μανίας,Demoſt.tempeſtatē. κλύδων᾽ [illegible],Soph.

Κλυδώνιον,ου,τὸ,vnda,turbatio,æſtus vndarum. ἐν κλυδωνίῳ,in vndoſo mari,Thucyd.

Κλυζέσκω,inundo.κλύζεσκον,inundabant.

Κλύζομαι,interrumpo.

Κλύζω,μ.ύσω,π.υκα,alluo,diluo,colluo,inundo, demergo,eluo & purgo. Accuſatiu. Galenus duodecimo Methodi, [illegible]. vide Κλύσμα. Euripid. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Idem, [illegible] κλύζω dixit,pro purgo aures. Et libro ſecundo Epigrammat.[illegible], neque mihi clyſtera præbuit.Hine vulgaris vox clyſter. dicitur & de quodam ſonitu quem edunt fluctus,vt Iliados ψ,[illegible] κλύζεσκεν paſſiuè autem κλύζεσθαι θάλασσαν, dicitur ab eodem Homero pro κλυδωνίζεσθαι, ſeu κλύδωνά τινα πάσχειν : vt ſcribit Euſt.i.turbari & vndis agitari.

Κλύμενον,τὸ,clymenon herba,de qua Dioſc. l. 4.Plin.Clymeni & Periclymeni miſcet hiſtoriam,quas tamen herbas Dioſc.facit diuerſas.

Κλύμενος,ου,ὁ,cognomen Plutonis ſic dicti,ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν,quod ad ſe accerſat omnes,vel ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος,quem audiunt omnes.Item herba quædam volubilis dicta,Antimacho hedera.

Κλῦμι,ἃ κλύω, audio,ἐπακούω. vnde κλῦθι,pro κλύε,ἐπάκουσον. Iliados α,κλῦθί μευ ἀργυρότοξε.& Iliad.β,κλῦτε φίλοι. dicitur & [illegible]

[illegible].

Κλύσις, infuſio, clyſter, lauatio Cicer.

Κλύσμα, clyſter, alluuio, mundatio, dilutio alui & ἔγκλυσμα, Lucian. κλύσματα, dilutiones. κλύσμασιν [illegible] μάλιστα, clyſteribus infunditur aduerſus coxendicum dolores, Dioſcorides libro 4. Galenus [illegible] : [illegible] dicere ſolet. cùm præcipit per clyſterem infuſionem fieri, id eſt Scribonio Largo, per clyſteria iniicere, ſiue aluum clyſmo trahere: pro quo κοιλίαν ἐκκλύζειν dicitur, hoc eſt alui elotio quæ infuſu per clyſterem perficitur, quod κλύσμα eſt & ἔγκλυσμα & κλυσμὸς, ab eluendo, vt & ἔγκλυσμα: & ἔνεμα ab infundendo & immittendo: Latini infuſa dicunt, Marcellus Empiricus etiam iniectiones & clyſteres. Nam alioqui κλυστὴρ propriè inſtrumentum eſt quo fit infuſio, & τὸ κλύσμα. Eſt & τὸ ἔνεμα & κλύσμα, vt cùm Galenus idem ait, [illegible]. Vide de clyſtere oriculario in Καθετὴρ, & [illegible]. Dicitur etiam Κλυσμάτιον. Hippocr. [illegible].

Κλυσμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, lotio. κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ, iſchiadicorum clyſteres, clyſteres qui contra coxendicis dolores infunduntur, Dioſcor. lib. 3. vide Κλύσμα.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, clyſter, Galen. Meth. 5. κλυστὴρ ὄργανον [illegible]. Eſt & infuſio ſiue τὸ κλύσμα. fit clyſter ex melle, nitro & hydrelæo, inquit Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. quæſt. 90. Vide Κλύσμα.

Κλυστήριον, idem.

Κλυσιμοχὴς, exaudiens luctum. [illegible]

Κλυτόβουλος, inclytus conſilio, in Epigr.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus, in Epigr.

Κλυτόπαις, δος, ὁ & ἡ, inclytus filiis, clarus liberis.

Κλυτόπωλος, inclytus equis, Plutonis cognomen, vel cuius aduentus facilè auditur ob mortuorum luctus. Homer. Iliad. ε, [illegible] Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. Interp. [illegible].

Κλυτὸς, ὁ, ἡ, clarus, celebris, inclytus, Heſiod. [illegible]. Et Hom. Iliad. β, κλυτὰ [illegible]. Item vocalis, clamore & ſtrepitu turbulentus. Sophocl. in Aiace, [illegible] appellat, [illegible], greges caprarum clamoſos & tumultuoſos. Hom. ὀδ. ε, [illegible] κλυτὸν, i. obſtreperum. & ὀδ. ι, [illegible], genere fœm. Ibycus item diluculum appellat κλυτὸν, quòd eo tempore κλύειν, hoc eſt, audire iam & loqui liceat.

Κλυτοτέχνης, ου, ὁ, artifex celebris, & Vulcani epitheton. Iliad. α, [illegible] κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, id eſt, [illegible].

Κλυτότοξος, ου, ὁ, arte ſagittandi celebris.

Κλύω, audio, ſentio, auſculto. Genit. & Accuſ. Odyſſ. ξ, [illegible], dei vocem perceperunt. [illegible], Euripid. id eſt, [illegible]. Cum Datiuo Heſiod. in Theog. [illegible] κλύον, illi autem filiam audiebant. κλύω ἐκ σέθεν, ex te audio, Euripid. [illegible], Sophocl. ſignificat etiam obedio, morem gero. Idem, [illegible], virum bonum magiſtratibus parere oportet. item percipio apud Homer. Heſych. [illegible] expon. vt [illegible].

Κλωβοὺς ἀμφιῤῥῶγας, id eſt, caueas auium circumruptas. in Epigrammat.

Κλωγμὸς, οῦ, ὁ, exibilatio, ſonus acutior palati ac gutturis. κλωγμὸς [illegible], belli motus, propriè ſonus oris, Lucian. Heſych. [illegible], quidam vocant, qualem propriè aſinarij edunt: diuerſus à ſcloppo. vide Κλώζειν, [illegible].

Κλώδωνες, αἱ, Macedonica lingua Mænades dicebantur.

Κλώζειν, ſonum quendam excitare in ore, qualis auditur in pronunciatione verbi iſtius primæ ſyllabæ: explodere. vnde κλώζειν & [illegible], apud Pollucem, pro eiicere è theatro ponitur: repudiare. Idem de vocibus auium loquens, ait [illegible]. vide Κλωγμός.

Κλῶθες, αἱ, Parcæ.

Κλωθὼ, όος, ἡ, Clotho, Noctis filia, vna ex Parcis, quas latè deſcribit Heſiod. in Theog.

Κλώθω, σω, [illegible], circumuoluo, neo, contorqueo, νήθω, Actiu. Accuſ. κλώθω λίνον, neo linum. [illegible] κλώθω, filum glomero ſeu circumuoluo, Lucian. [illegible], idem fatum paſſæ quod Bura, in Epigramm. [illegible], ipſi deſtinata fato, Philoſtrat.

Κλωναδὸν καθίζειν, in vtriſque pedibus ſedere.

Κλωμακόεις, όεσσα, όεν, aſper, confragoſus, ſalebroſus, mõtanus, præruptus, altus, ſcopuloſus, munitus. Ho. Iliad. β, [illegible]. pro eo ſupra habuimus [illegible].

Κλωνοκόπος, qui frangitur. [illegible], quibus rami deputantur, quæ ramis ſpoliantur, Theophr. lib. 1. cap. 17. de cauſ. plant.

Κλὼν, ωνὸς, ὁ, ramus, ſummitas rami, ſurculus, Gaz. [illegible], poſuit Theophr. in principio l. 2. de plant. [illegible], &c.

Κλώναξ, ακος, κλάδος, ramus.

Κλωνάριον, ου, τὸ, diminutiuum, ramulus, ſurculus.

Κλώνιον, τὸ, idem.

Κλωνίζειν, τὸ κλῶνας τίλλειν, Suid.

Κλωπὸς, κλωπός.

Κλωπεύομαι, clàm tacitéque facio aliquid, loquor, incedo, furor. Heſych. [illegible].

Κλωπεία, furtum. Plato de Leg. Fuit item ſaltationis ſpecies, cuius meminit Iubas Theatr. 4.

Κλωπεύω & Κλωπεύομαι, & Κλέπτω pro eodem, Xenop. in Polit. Lacedæm. [illegible].

Κλωπικὸς, ῦ, ὁ, furtiuus.

Κλωποπάτωρ, cuius pater eſt fur. Panis epithetõ ex Mercurio geniti.

Κλώσκω, neo, κλώθω.

Κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hyacinthina, capite 15. Numer. παρὰ τὸ κλώθω.

Κλωσμὸς, οῦ, ὁ, vox gallinacea, idem quod [illegible].

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, filum, nexus, fuſus, νῆμα, λίνου [illegible], Pollux. Euripid. [illegible]. Ariſtoph. in Ranis. [illegible] Κλωστῆρα [illegible], id eſt, [illegible].

Κλωστὸς, οῦ, ὁ, connexus. κλωστὸν κόκκινον, coccinum retortum, cap. 14. Leuitici.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur, κλέπτης.

ΚΜΕΛΕΘΡΑ, τὰ, trabes apud Pamphylum, Etym.

Κμητὸς, factus, elaboratus.

ΚΝΑΔΑΛΛΕΤΑΙ, Heſych. eſt κνήθεται, prurit vel ſtabit.

Κνάζω, iuuo, βοηθῶ.

Κνάθω, eo.

Κνάω, contriſto, λυπῶ, tundo, [illegible], διαφθείρω Interpreti Ariſtoph. in Auib. vbi [illegible] exponit [illegible]. Idem in Pace, vbi, [illegible], interpretatur [illegible]. Homer. [illegible] τυρὸν. Eſt etiam κνᾶν, propriè, radula caſeum radere. [illegible]. Κνῆμα eſt item [illegible].

Κνακιών. Pythia monuit Lycurgum vt rempub. inſtituens populum cogeret concionaturus, μεταξὺ βαβύκας τε καὶ κνακιῶνος, inter Babycam & Cnacionem. [illegible], id eſt, Babycam autem & Cnacionem nunc Œnuntem appellant. Ariſtoteles Cnacionem fluuium, Babycam verò pontem eſſe aſſerit, inter quæ conciones agebant, quum neque atria eſſent, neque vllus alius apparatus. Plutarc. in Lycurgo.

Κνακὸς, ὁ, albus, rufus, ξανθὸς, [illegible], cneci ſeminis colore, color eſt fuluus ad albiorem accedens. [illegible], fuluũ hircum hirſutum, in Epigr.

Κνάκων, ωνος, ὁ, idem, capri nomen apud Theocrit.

Κνάμπτω, flecto, polio, carmino, lanio, [illegible], expon. etiam robore vinco, viribus præualeo. & Κνάμπτομαι metaph. malis fatigor & ſuccumbo inſtar eorum quæ præ grauitate ponderis flectuntur & panduntur.

Κνάπτομαι, conficior, derador.

Κνάπτω, ψω, ἔκναψα, idem quod γνάπτω & κναφεύω, τὸ ξύω, rado, carmino, apud Varin. [illegible], id eſt continere intra ſepta dentium. Suid. [illegible]. Κνάφος, inſtrumentum quo carminant lanas: & runcina tortorum, [illegible].

Κνάφαλον, ου, τὸ, τύλη, floccus. fullonico carduo detractus è panno inter pectendum ſeu tomẽtum ex eiuſmodi floccis quo culcitræ infercirí ſolent.

Κναφεῖον, ου, τὸ, vel γναφεῖον Atticè, fullonica, officina fullonis: κναφεῖον idem, Herodot. Lucian. [illegible]

Κναφεὺς, vel γναφεὺς, έως, ὁ, fullo, παρὰ τὸ κνάπτω. Etym. vel ἀπὸ τὸ ξύω.

Κναφευτικὴ, ars fullonica, Platoni in Politic. cui ſubiicit [illegible].

Κναφεύω, vel γναφεύω, μ. εύσω, π. ευκα, fullonicam exerceo, Ariſtophanes in Pluto.

Κναφικὸς, ὁ, ad fullonem ſpectans.

Κνάφος, carduus quo pectuntur & raduntur panni: item inſtrumentum vndique ſtimulos habens, quo ſontes tortos occidunt, ſimile carduo fullonico. Suid. Interp. Ariſtoph. in Pluto,

κνάφος, ἀκανθώδης τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. Κνάφος tortorum runcina, vide Κνάπτω, Σκορ.

Κνάω, κνήσω, κέκνηκα, ſcalpo, inciſo, leniter frico, ſcabo, ſcariſico, atcero, erado, effringo. Actiu. Accuſ. Suid. κνίζω, ξύω.

Κνεφαῖος, obſcurus, inuiſibilis, veſpertinus, ſerotinus, ἑσπέριος, matutinus, nocturnus. Ariſtop. in Veſpis, ὁ δ' αἰτρεία κνεφαῖος ἐπὶ τῷ κεγχρ... vide Κνέφας.

Κνέφαλλον, τὸ, callus. item tomentum, lana illa breuis & conciſa, quæ à fullone poliendo ex veſtibus detrahitur. Polluci κνέφαλλον, ἀπαλὸν στρωμα, καὶ μαλακὸν καὶ βαθεῖα. Demoſt. κνέφαλα, στρωματόφυλλα. Heſyc. τύλη.

Κνέφας, ατος, τὸ, crepuſculum, tenebræ, ζόφος, τὸ τῆς νυκτὸς σκότος, νύξ. Iliad. ε, ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, id eſt, ἡ νὺξ ἐπῆλθε. Idem in ἐλ. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε. κνέφας etiam capitur pro vltima noctis parte: vnde apud Xenoph. ἅμα κνέφα, id eſt, ſub diluculum, Ariſtoph. in Ranis, ὅπως κνεφαῖος ἐς τὴν ἀγορὰν φέρων ἀπέδοιτο. Interp. κνεφαῖος, ἑωθινὸς, κνέφας γὰρ τὸ λυκαῖον.

Κνέφος, εος, τὸ, obſcuritas, vmbra, caligo, quaſi κενὸν φάους, Etym. σκότος.

Κνέωρον, τὸ, vel κνέωρος, Caſia herba, differens à Caſſia frutice. Nam caſſia inter aromata, de qua Plinius libro 12. capite 19. Dioſc. libro 1. capite 12. Caſia verò herba eſt coronaria & in apiariis expetita: de qua Virgilius, Vix humiles apibus caſias roremque miniſtrat. de hac intelligit Plinius libro 21. cap. 12. & libro 21. cap. 19. vbi cneoron, quod caſiam Hyginus, vocat. Theophraſtus hiſtor. lib. 6. cap. 2. duo genera ſtatuit, album & nigrum. Albi folium ait eſſe δερματῶδες, σαρκῶδες, ὁμοιόχρουν τῷ ... τῇ ἐλαίᾳ: & nigri tamariſci ſimile, carnoſum. additque, ἐπίγειος δὲ μᾶλλον ὁ λευκός. ἔστι δὲ ὀσμώδης. ὁ δὲ μέλας ἄοσμος (leged. ἄοσμος, vt ſecutus Plinium vertit Gaza) vtrique radix alta, magna, rami multi, craſſi, lignoſi, ferè ſtatim à terra diuiſi. quæ ſequuntur corrupta, ita legenda: ξυλώδεστάτην μὲν ἔχουσι τὴν ὕλην, γλίσχρα δὲ σφόδρα. διὸ καὶ χρῶνται πρὸς τὰ σχοινία, καὶ πρὸς τὰ καλάθια, ὥσπερ τῇ ἰτέᾳ, i. ſalicis vitiliúmq; modo, non verò iunci, vt malè Gaza reddidit) βλαστάνει δὲ καὶ ἀνθεῖ μετ' ἰσημερίαν μετοπωρινὴν, καὶ ἀνθεῖ πολὺν χρόνον. Ex quo loco dixit Plin. lib. 21. cap. 9. Et Cneori duo genera, nigri atque candidi. Hoc & odoratū. ramoſa ambo. Florent poſt Æquinoctium Autumni. Apud Galen. lib. 9. κατὰ τόπους, κνέωρον ὃ χαμελαίαν ἔνιοι καλοῦσι. Hippocrates etiam vocat κνέωρον.

Κνῆ, pro ἔκνη, percuſſit: à κνάω.

Κνήθειν, mordere, vrere vt vrtica, ſcribend. per ι.

Κνήδη, ης, ἡ, vrtica, ſcribend. quoque per ι.

Κνηθμός, οῦ, ὁ, pruritus.

Κνήθομαι, κνήσομαι, κέκνησμαι, prurio, iraſcor, Gaza in Proble. Ariſtot. Depon κνήθομαι τὴν ἀκοὴν, aures mihi pruriunt, titillor & prurio auditu.

Κνήθω, κνήσω, κέκνηκα, ſcalpo, frico, Accuſ. item pruritum moueo item irrito, ad iram prouoco.

Κνηκίας, ου, ὁ, niger, epitheton aquilæ, apud Lycophron. quidam volunt eſſe à κνηκὸς & ſignificare fuluum, quomodo & fuluas aquilas dicunt Latini poëtæ.

Κνηκίας, ου, ὁ, lupus, Suid.

Κνηκίς, ίδος, ἡ, parua nebula, μελανία, & ἀὴρ λεπτός. Itē ceruus, Suid. ποικιλώδης ζώνη. Apud Cleomed. libro 2. ſcriptum, κνηκίδες νεφώδεις. Interp. ſpiræ nebuloſæ. Heſych. pro periſpωmenωs habet κνῆκες, exponens κηλιδώδεις τὸ πλέγμα καὶ νέφωσις, ποικίλην λευκότητα: nec non μελανία ac mox allato hemiſtichio hoc κνῆκες ἐπιτέθεινται. ſubiungit itidem μελανία τις τῷ σώματι nęuus & macula nigra alios vero & ἐπὶ τῶν ἵππων hoc vocabulum vſurpare.

Κνηκός, ἡ, ὁ, flauus, flauum rubens, ſeu rutilus, luteus, croceus item albidus. Heſych. enim ſcribit κνηκὸν dici τὸ ὑποξανθὸν χρῶμα, ἐπὶ αἰθύης. at ἐπὶ αἰγῶν dici τὸ λευκὸν. apud eundem Heſych. legitur & properiſpωmenωs κνῆκος expoſitum itidem λευκός. ita tamen vt dicatur eſſe & εἶδος τι ὀρνιθίου μέλανος ἢ πυῤῥοῦ. niſi πυῤῥὸς malis legere, hoc eſt rutilus ſeu rufus: inde κνηκώδεις, & κνηκέλαιον. ſeu κνήκινον ἔλαιον. item κνηκίδες legitur quoque κνῆκος. apud Dioſc. Ariſt. itidémque κνηκέλαιον & κνήκινον ἔλαιον apud Dioſc. & κνηκίδες apud Theop. præſtat tamen ſcriptura per κ quæ ſępius occurrit cum apud Plinium legitur Cnecinum.

Κνῆμα, ατος, τὸ, ramentum, ξύσμα, Hippoc. ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι τὸ ξύεσθαι.

Κνήμων, ονος, cui craſſa tibia, κνημώδης, παχύκνημος.

Κνημαῖος, in Κνήμη.

Κνήμη, ης, ἡ, tibia. Eſt verò κνήμη, τὸ ἐπὶ τοῦ γόνατος, καὶ τῆς ἰγνύος τὸ ὑποκάτω. vnde περόνη, os tibiæ minus & externum, vt contrà τὸ ἀντικνήμιον. eiuſdémque tibiæ pars anterior dicitur ἀντικνήμιον, pars verò poſterior & toroſa, γαστροκνήμιον, ſura. Κνήμη item radius rotæ, quem & Lyſias κνημίδα vocauit. Sunt verò ὑπερῷοι κνῆμαι, τὰ ὀψὲ καὶ ὅσπερ αἱ ἐπιμιξομένης ἰδέαι. Hinc Κνημαῖος apud Hippo. ad tibiam ſpectans, ὁ τῆς κνήμης.

Κνῆν vide in κνάω. ſupra.

Κνηστίς, perditio, ὄλεθρος. Κνησμὸς, Heſych. ἐρωτικὴ ξύλα τῆς ...

Κνημιδοφόρος, ocreis armatus.

Κνημίς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Homer. Iliad. γ. κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε. κνημιδώσεις αὐτὰς οἷα ... τὴν κεφαλὴν ... , Dionyſ. de ſitu orb. τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ ὑποδεῖσθαι, ocreas applicare capiti. prouerbium eſt quo præpoſterè facta notantur.

Κνημοπαχής, æquè craſſus ac ſura hominis, Gaza lib. 4. hiſt. plant. Theophr. τὸ πάχος δὲ κνημοπαχές.

Κνημός, οῦ, ὁ, collis, ſaltus, montium receſſus, locus inuius, denſus arbuſtis & aſper, radix montis, ὁ ... , vt exponit Didymus Homeri Interp. μετεωρισμός, ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης κνήμης.

Κνημόω, deſtruo, obſtruo, obturo terra aggeſta, frango, venio.

Κνησιάω, prurio.

Κνησίρα ſiue Κνηστίρ, dicitur ἡ ἄκνηστις ... , δι' ἧς διαθεῖ ... , meminit & Ariſtoph. ἐν ... ita Erot. apud Hippoc.

Κνῆσμα, idem quod κνῆμα, ξύσμα, ramentum. Hippocrat. ... μολύβδου κνήσματα, plumbi ramenta.

Κνησμός, οῦ, ὁ, prurigo, pruritus, fricandi motus, fricatio. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ ποιοῦν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, &c. pituita pruritum efficiens, &c vbi arbitror, per ι. potius ſcribendum.

Κνησμώδη, in Hippiatr. ... loquens.

Κνησμώδη, τὰ, genus omne prurientium, Gaza.

Κνῆστις καὶ κνῆστις καὶ κνάστρον καὶ τυροκνῆστις, radula qua caſeus raditur. Homer. Iliad. λ. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ. Interp. τυροξυστρίδι. Galenus in gloſſis Hippoc. κνῆστιν, τὴν τυροκνῆστιν, ὅτι δὲ μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρός. Interp. Ariſtophanis in Pluto, ... Vide Κνίζω.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, homicida, mactator, φονεὺς, ἐκτεὶρ.

Κνησιάω, κνησιῶ, prurio, ardeo, depereo: hoc verbo vtitur Galen. lib. 3. de Cauſis Sympt. & Alex. Aphrod.

Κνηστίδες, flamminulæ.

Κνῆστις, ιος, ἡ, gladius, quo coqui caſeum terunt.

Κνηστίς. Plutarchus in vita Antonij loquens de Cleopatra, ... λαμινίδα ... laminulam vertit interpres, quem ſequitur Cælius Rhodiginus: ſed vterque toto cælo errat. nam hoc loco κνηστίς, ... τὸ ... calamiſtrum. Colligitur ex Dione Cocceo qui libro ... ita ſcribit de morte Cleopatrę, ... , & quod ſequitur, αὐτὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐφόρει.

Κνῆστρον, τὸ, carduus, quo confricantur panni. Vide Κνέωρον.

Κνίδη, κνησμός, Suid. item vrtica.

Κνιδᾶται, Heſych. eſt δάκνεται, mordetur: ... forſan ab herba, id eſt vrtica, ea enim vrit & mordicat admota cuti.

Κνίδιος, vel κόκκος Κνίδιος, Gnidium granum, vnde conficitur κνίδιον ἔλαιον, Gnidium oleum, vt apud Hermolaum legitur: apud alios verò Cnidium oleum.

Κνίδη, vrtica, per ι, Gaza lib. 3. Gram. dicitur & ἀκαλήφη, Ariſtotel. lib. 4. de partibus Anim. cap. 5. in Κνησμός.

Κνίδιον, ου, τὸ, atriplex herba, & Gnidium granum.

Κνίδοντες, κνίδῃ μαστιγοῦντες.

Κνίδωσις, ἡ, pruritus Plin. prurigo Colum. qualis ab vrtica herba vel piſce efficitur: nam & eius tactio vredinem excitat, vt idē ait Plinius, i. τὴν κνίδωσιν, καὶ κνίδωσιν Hippocrati. Galenus, Κνιδώσεις, νύξεις τινὰς κνησμώδεις οἷα καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται. Dicitur & κνησμὸς καὶ κνησμώδης.

Κνίζομαι σοῦ, λέγει μὲν, ὅταν τις ἐρωτικῶς ἔχῃ μᾶλλον.

Κνίζω, κνίσω, κέκνικα, vellico, frico, pungo, ſcarifico, ango, τέμνω, κόπτω, ſcalpo, pruritu afficio, mordeo, i. dolore afficio, & ſcrupulum inijcio. vnde κνίζειν τὸν ἐραστὴν dicitur amica, quum fingit ſe auerſari eum. Item indignationem & ſtomachum moueo. Actiu. Accuſ. ἔκνιζε ξέρξην γνώμη, ſententia Xerxes eſt ſtomachatus. κνίζειν συκάμινα, ſcalpere morum, Nazanz. in Orat. Appianus, ... &c. i. ... ἀπὸ τῆς κνίδης.

Κνῆκος, ου, vel κνῖκος, Cnicus quem Cartamum vocant. Theop. hiſt. lib. 1. & 6. cap. 4. Ariſt. lib. 5. Anim. cap. 19.

Κνικώδη, quæ genere cnici comprehenduntur, quæ generis ſunt cnicci, Theophr. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 18. cnicum autem pro planta quadam accipit.

Κνίπα, σῖλαι.

Κνιπία, ας, ἡ, parcitas, φειδωλία.

Κνιπῶ, ξύειν, ... , quaſſare, radere.

Κνίπες, οἱ, cnipes, vermiculi qui innaſcuntur folliculis vlmi. Theophr. lib. 2. hiſt. plant. cap. 9. culices libro 4. cap. 17. Dioſc. lib. 1. vocat θηρία κωνωπώδη. Vide Κνίψ.

Κνιπολόγος ἡ κνιπολόγος, folliculus vlmi dicitur quo continentur culices infectum, quaſique dicas cnipera vel cnipopera. Theophraſtus libro de hiſtoria Stirpium 2. cap. vlt. φασὶ δὲ ἐργάζεσθαι καὶ τὸ πλεῖον, ὅταν αἱ ψῆνες ἐξέλθωσι. καὶ τὴν τῆς πτελέας κνιπολόγον. ἐγγίνεται ἐν ταύταις θηρίδια ἄττα, κνῖπες. οἱ ὅταν ἐν ταῖς σκηναῖς γίνωνται, καταδιέλωσι τὰς ψῆνας. & ita duplex tollitur menda ex ipſius authoris libro. nam deprauatè legitur πτελέας αἰθέρα. & ἐν τοῖς.

Κνιπολόγος, ὁ, culicilega auis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 3.

Κνιπὸς, ή, ὁ, parcus, tenuiter viuens.

Κνίπωσις, σεως, vellicatio. ſunt qui oculorum ariditatem interpretantur. Galenus κνίπωσιν apud Hippocrat. exponit per κνησμόν. & ex aliorum ſententia τὴν ξηροφθαλμίαν.

Κνιφὸς, ὁ, per metaplaſmum dicitur pro κνιπὸς.

Κνίψ, idem quod κνιπός, Heſyc. σμικρὸς ſiue ἐσχατος τῷ θυμῷ: & τὸ ἀλγεῖν ἐν ἐσχάτῳ, & ὁ πένης.

Κνισμαλέος, pruriens. apud Heſych.

Κνιστὴρ, ὁ, nouacula, ὁ ξυρὸς.

Κνισμὸς, ματος, τὸ, vellicatio, ἐρέθισμα, illecebræ, prurituſ. vnde κνισμοὺς ἐρωτικοὺς, apud Chryſoſt. in 1. ad Cor. κνίσμα ἐρωτικὸν, dolor amatorius, Baſilio ad Libanium.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, prurigo, κνησμὸς, ζηλοτυπία ἢ μίλος τι ἢ ὀργὴ τὴν μίξιν βραχεῖαν καὶ ταραχώδη, Heſych. ἡ διαφορὰ καὶ ἔρις, id eſt diſſidiū & iurgium, Alciphr. & Plutar. Athen. lib. 3. de vrtica piſce loquens qui & ἀκαλήφη dicitur, κνισμὸν δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἵνα ἀλλήλοις μὴ προσκνίζωνται.

Κνισολοίχος, gulosus, catillo, λίχνος. Apud Athenæum lib. 3. κνισολοίχος, ἢ κνισολοίχ. Idem, ὀψοφάγος ἢ καὶ κνισολοῖχος. Ibidem & κνισολοιχία, liguritio Cic. catillatio Feſto. ſcribitur etiam κνισολοίχος apud Heſych.

Κνισὸς. Apud Athenæum libro 3. αὐτὸς ὑπὸ τοσαύτῃ διὰ τὴν τῶν ὄψων ἐπιθυμίαν, ἐπεκαλεῖτο κνισός, διὰ δὲ τὸ κνισὸν, [illegible], propter nidorem. vel eo quod nidoroſus ſit, ibi enim κνισὸς, idem ſignificare videtur, quod κνισηρὸς, ſiue κνισᾶν aut κνισώδης.

Κνίσσα, vel κνίσα, ης, ἡ, nidor, vſtura carnium, fumus ex ſacrificio, aruina, pinguedo. Homer. Iliad. α, κνίσσῃ δ' οὐρανὸν ἷκε, id eſt. ὁ ἀπὸ τῆς ἀναθυμιάσεως ἀτμὸς ἐκ τῆς θυσίας τῶν ἀναθυμιαμάτων. ὁ δὲ αἰξὶ τὰ ἱερὰ θυμιάματα, ὡς τὸ παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸ ἐπίπλοον, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Homer. Iliad. α, μηρία δ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, i. τῷ ἐπίπλῳ, vt exponit interpres, i. omento vel adipe, πιμελῇ ſeu λίπει, vt ibidem exponitur. Et iliad. θ. κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον.

Κνίζω, pungere, moleſtare, metri cauſa geminatum σ habet à them. κνίζω.

Κνισάριον, exigua pinguedo τὸ μικρὸν λίπος.

Κνισάω, nidore perfundo. Accuſ. κνισῶμεν ἀγυιὰς, ſacrificiorum nidore perfundamus, Ariſtophan. κνισᾶν βωμοὺς, aras adolere, ſeu per aras, Euripid. κνισωτὸν αἰεὶ τὸν βωμὸν, Lucian. κνισοκοπούμενος, nidorulentus, Gaza.

Κνισήεις, εντος, ὁ, plenus nidore, nidoroſus. Dionyſius Poeta, βωμοὶ κνισήεντες ἀθάναα χεῦαν ἔχουσι, aræ nidoroſæ.

Κνισὸς, ὁ λίχνος, catillo, à quo deriuari poteſt compar. κνισότερος Athenæus de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν ἀκρίβειαν fuit, πολὺ αὐτοῦ τοῦ χεῖρος κνισότερον, ἀπαγχόμενος ἐν τῇ Ἀπολλωνίου ἀνατάσεως ἐν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, nidoris appetentior, guloſior.

Κνισόω, ω, ώσω, Matron apud Athen. lib. 4. ὁ μάγειρος ζέοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα, bullientes & ſtridentes appoſuit, ac nidore grato repleuit totas ædes, item nidore inficio Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 4. cap. 8. exponitur etiam. fumigo, in fumum redigo, Alexan. Aphrod. ὑποκνισούμενος ὁ ἰχθὺς κνισοῦται καὶ ἀφανίζεται, i. piſcis deuſtus fumigatur & euaneſcit: ſic Gaza vertit.

Κνισώδης, ὁ, pinguis, nidorulentus. Gaza Ariſtot. lib. 4. Anim. c. 8. κνισώδης τὰ κνισωδῆ φέρεται.

Κνιστὰ, τὰ, ſic vocabant olera conciſa, λάχανα συγκεκομμένα, Pollux, vbi per σ ſcribend. vt κνιστὸς ἄρτος apud Athenæum & Artemidorum.

Κνίδη, vrtica, κνίδη, ἀκαλήφη.

Κνὶψ vel κνίψ, culex. Apud Ariſtotel. κνῖπας vocat Gaza cum Plinio, culices dictos muliones: σκνῖπας verò culices ſimpliciter. Idem Ariſtoteles hiſtor. libro 8. cap. 3. σκνιπολόγα ἅττα vocat (vnde & κνιπολόγος auis dicta) ἃ τὰς σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ. ficus exedunt culices, ſed hos ipſos turdi aues. Ariſtophan. in Auib. οὐδ' αἱ κνῖπες αἱ ψῆνες αἱ τὰς συκᾶς τοὺς κεχηνότας. Ἀλλ' ἀπολέξει πάντας καθαρῶς αὐτὸς ἀγέλη μου μιχλᾶν. vbi Interp. κνῖπες, δὲ, τὰ ζωΰφια τὰ μικρά: rectè quidem, nam & philoſophus μεταξὺ τῶν ἐντόμων repoſuit. Dicebat & Columella lib. Agricult. 11. cap. 3. Qui æſtate iſta ſeret, caueat ne propter ſiccitates culex adhuc tenera folia prorepentia conſumat. Et Plinius lib. 19. c. 11 Infeſtant & culices hortos, riguos præcipuè, ſi ſunt arbuſculæ aliquæ. vbi docet fugandi modum, & multis aliis locis. de eorum generatione ita tradit Theophraſt. hiſtor. 4. capite 17. γίνεται δὲ καὶ κνὶψ ἐν ταῖς ἐν τῇ ἀμπέλῳ. ὥσπερ ἐν τῇ ἐλαίᾳ ἡ εὐλή. καὶ δεῖται ἐκ τῆς ὑγρότητος σαπείσης, τοῖς ὑπὸ τὸν φλοιὸν σωματωθέντων. αὐτὸ δὲ τὸ γλυκεῖα γίνεσθαι. Ex quo loco Plinius lib. 17. c. 24. Sunt & culicum genera aliquibus moleſta, vt glandibus, fico, qui videntur ex humore naſci, tunc dulci ſubiuto corticibus. Idem libro 11. cap. 35. dixit, ficarios culices caprificus generat. Sed ψῆνας iſtos vocat ipſe Theophraſtus ſic ſcribens hiſtor. libro 2. capite vlt. οἱ δὲ ψῆνες ἐκδύονται μὲν ἐκ τῶν ἐρινεῶν, καθάπερ εἴρηται, γίνονται δὲ ἐκ τῶν κεγχραμίδων. Galenus Simplic. libro 9, de ampelitide terra loquens. Ὀνομάζεται δ' ἀμπελῖτις, οὐχ ὅτι τὸ φυτὸν ἀμπέλους ἐν ταύτῃ βέλτιον, ἀλλ' ὅτι συγχριομένη τὰς ἀμπέλους φθείρει τὰς γεννωμένας ἐν αὐτῇ σκώληκας, οὓς καλοῦσι σκνῖπας ἐν τοῖς ἡμῶν ἀγροῖς. γίνονται δὲ οὗτοι περὶ τὸν οὐρανὸν θάλλοντες, ἔπειτα βλαστάνουσιν αἱ ἄμπελοι, καὶ τὸ γ' ἐσθίοντες αὐτῶν μέρος, ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται ὁ καλούμενος ὀφθαλμός. Subiungenda ſunt etiam neceſſariò hæc verba, τοίνυν (legend. τούτους) οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσθίοντες οἱ σκνῖπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους, διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων ἐγχρίουσι οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. addit etiam continenter, ὑπὸ τοῦ μὲν οὖν ἀλείφειν τὸ καὶ φαρμάκῳ τοὺς κνῖπας τὸ φθείρεσθαι, διὸ ὅλον τὰ τὸ φθείρειν τοὺς σκνῖπας, &c. In quibus primus inſignem errorem deprehendo librariorum culpa, in voce σκνῖπες, quòd animal vitium gemmas depaſcens σκώληκα, id eſt, vermem eſſe ait. (Et certè ὑπὸ τοῦ φθειρὸς καὶ σκώληκος vineas lædi vel ex Conſtantino Cæſare γεωπονικῶν libro 5. ſatis conſtat: & ampelitidem terram τὴν ἀμπέλων κνῖπας σκώληκας ſcribit Dioſcorid.) Culex enim ſiue κνὶψ vel σκνὶψ vermis non eſt, ſed inſectum pennatum ſiue penniger: quod ſi nō noſti ipſe, mihique diffidis, Plinium ſaltem legito lib. 11 cap. 2. vbi naturæ artificium in culice admirans, inquit, qua ſubtilitate pennas adnexuit? prolongauit pedum crura? &c. Itē Culex non vites priuatim arrodit, ſed vermis qui Plinio conuoluolus & voluox, Columellæ voluera, Plauto inuoluulus dicitur, & qui Græcè ἴψ (tametſi hæc vox καὶ τὸν κεράστην ſignificet) & ἴξ. Aleman, καὶ τοιαῦτα ἴπες τὴν ὀφθαλμὸν τῶν ἀμπέλων ἐσθίοντες. Corrige igitur meo periculo pro σκώληκας, ἶπας vel ἶκας. Nec ἶπα confunde cum eo verme qui & vites arrodit ἴουλός que dicitur Suidæ, eſt enim hic millepeda & eruca hirſuta. Vide Κνιπόφαγος, & Σκώληκοτρόφος.

Κνοῦ, & Κνοῦς, ſtrepitus axis rotæ, vel pedum. nonnulli verò κνοῦν quidem eſſe volunt τὸν ἦχον ſonum, ſeu ſonitum, κνοῦν autem μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν χοινικίδα, modiolum rotæ; hæc Heſyc. infrà iſta per χ ſcripta ſunt.

Κνέφος, caligo, γνόφος.

Κνὸ, Heſych. teſte dicitur τὸ ἐλάχιστον, res minima; floccus, pilum quod & χνό.

Κνύζα, ſcabies prurigo. Euſtat. Item ſyncopâ, pro κόνυζα, ης, ἡ, plātæ genus arcens venerem. De qua præter Dioſcorid. Theocr. Edyl. 4.

Κνυζάω, vel κνύζω, ήσω, ῆσαι, κνυζᾶσθαι, gannire adulatoriè & queribundè. Ariſtoph. ὦ σφηκὲς τοῦ τὰ παιδία, ἀναβάντες ὦ πονηρά, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε, χαλαζομενα, ἡ δικαστὰ. verba ſunt patroni cā nem accuſatum defendentis, & tandem vrentis deprecatione, liberóſque producentis, i. catulos. Philoſtr. de leone manſueto etiam dixit.

Κνυζηθμὸς, gannitus canis adulantis. λέγεται τοῖς κυσὶν ἐπὶ τῶν ἐν σαίνουσιν φωνῇ, Interpr. Ariſtoph. in Veſpis. apud Athenæum ſumitur pro vagitu pueri. Sed in eius codice lib. 8, ita mendoſè ſcriptum, [illegible] (legend. [illegible]) alij legunt [illegible] τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους. Polluci κνυζᾶσθαι de canibus dicitur, vt ὑλακτεῖν de lupis.

Κνύζημα, ατος, τὸ, vagitus, circulatorium dicterium.

Κνύζομαι, laboror, affligor aduerſis, vagio, ploro.

Κνυζὸς, nebuloſus, ventoſus, oculis dolens, Heſych.

Κνυζόω, ω, ώσω, ωσαι, ſcabie infeſto, ſcabie fœdo, ſeu deturpo, Accuſ.

Κνύζω, ſcalpo, rado. Etymol. Galen. apud Hippocr. expon. etiam ψώρα.

Κνύζαξ, ακος, ὁ, olus ſimile apio.

Κνῦος, ου, ὁ, parua ſpina, ἄκανθα μικρὰ. Heſych. affert & κνῦος pro σμικρὸς, paruum, quod & τυτθὸν.

Κνυπάω, idem eſt quod θριγκόω, ſepiſm, loricabo hoc eſt maceria aut ſepimento, loricáve muniam.

Κνύμα, pruritus, ſtrepitus. κνύμα apud Hippoc. ſcribitur. Galenus, ἀποκαλεῖσθαι κνύμα, inquit. μικρὸν τι ψόφον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ὅμηρος ἐπιλέγει κνυζηθμός ὑπὸ τὸ ἀκουστὴ ὁ ἐπὶ τὴν κυνῶν κνυζηθμός.

Κνύος, corruptio. item ſcabies, prurigo.

Κνύω, prurio, rado, ſcrio.

Κνώδαξ, caput papaueris, quod & κωδία.

Κνώδαλον, folium vtres.

Κνώδαλον, ου, τὸ, fera tam terreſtris, quàm aquatica & aeria, belua. Heſiod. κνώδαλα ὅσσα τε ἤπειρος τρέφει ἠδὲ θάλασσα, hanc feram coli ab Ægyptiis, Nazanz. in Orat. tradit. Æſchylus in Prom.

metth. Κάβεα, Interpr. Bias. Interpr. Ariſtophan. Veſpis.

Κορνὸς, tornum, a gnomon, ferrum torni, organum teretium.

Κρίο, cultrum, ferro, gladius, ſecuris, & omne in acutum deſinens. Interpr. Pol. aures ſeu anſas vaſculi vocat ex Xenop. dentalia vertit Philippus ex eodem.

Κράζω, clamat, βοᾶ.

Κῶλθ, Heſyc. eſt ἡσυχία πάντων quies omnium.

Κίνησις, ſiue κινησις, eodem teſte dicitur στίχος, verſus.

Κνᾶν, titillans, à κνάω.

Κνώσσω, dormio, τὸ νωθρεύω, pigreſco. Neutrum abſolutum. Heſych. etiam ῥέγχω dicitur etiam κνωσσω. nam idē Heſych. aſſert κνώσσειν pro καθεύδειν.

Κωφὸς, caecus, τυφλός. Nicander ita vocat τὸ φαλάγγιον, dicens in Teriac. ibi enim ſchol. expon.

ΚΟΑ, audit, perſuadetur, ἀκούει, πείθεται. Plutarchus in Cymone.

Κοάλεμος, ſtolidus, fatuus, inanis. Ariſtop. in Equit. Interp. Eſt verò κοάλεμος vocant.

Κόαξ, Heſychio ſunt Barbari.

Κοάξ, vox ranarum, Ariſtoph. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

Κοάξ, eidem eſt βάτραχος, rana.

Κόβαλον, Heſych. eſſe ait rem minimam, hilum, floccū. quo ſignificatu & κόγχον dici Suidas tradit. idem ſupra.

Κοάχαλος, Heſ. eſſe ſcribit panes.

Κοβαλεία, ἡ, τό, aſſentatio, verſutia.

Κοβαλεία, scurrilis vafritia & impoſtura ludicri ſpeciem habens, ex interprete Ariſtophanis in Veſpis. Vide ſequentia.

Κοβαλεύω, praedor, decipio, aliena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλικεύματα, aſſentatio, Ariſtoph. in Equit. vide Interp.

Κόβαλος, ὁ, ὁ, loquax, ineptus, futilis, inepte loquax, illiberalis, verſutus, ὁ βωμολόχος, qui luſu aſſimulato fallit. Ariſtoph. in Pluto, &c. Et in Equitib. Interpr. vnde & κοβαλεία, hinc κόβαλος qui hac vtitur, cuius ὁ βωμολόχος. Ariſtoteles hiſtor. Animal. libro 1. autem ſcribit eſſe κόβαλον, & imitandi ſtudio teneri, atque ita ſaltantem capi. Plinius paraſiticum interpretatur. Theodor. blateronē, hallucinatorémque. Interpres Ariſtoph. etiam dictos fuiſſe adnotat. Idem in Ranis, exponit & ibi κόβαλα. Vnde & in Equitib. id eſt. Sunt qui praedonem aut ſicarium interpretentur, à genere gladij, quem κοπίδα vocant. κόβαλοι praeterea appellabant daemones quoſdam Dionyſiacos, aſperos & immites. Idem in Pluto.

Κόβελος, ὁ, ὁ, riſum mouens, deriſor, conuitiator.

Κοβαίνιον, idem Heſych. eſſe ſcribit Scutellam.

Κόβολος, idem quod radula qua caſeus raditur. Plato poeta. ſed quibuſdam ſcribendum videtur κόβολος.

Κόγγρος, ὁ, conger.

Κόγκαλος, Heſychio eſt puluis.

Κογχοδιώκτης, eidem ſunt proculdubio autem κογχύλη dixit pro κογχύλιον, conchylum.

Κόγξ, ὄμπαξ, idem Heſych. eſſe ſcribit ſonum quem iudiciarius calculus in vrnam coniectus reddiderit ὁ dicitur βλὸψ apud Atticos.

Κογχυλίζειν, authore Heſychio, à ſonitu concharum.

Κόγχνη, Heſych. pyra ſyluatica.

Κόγχη, ης, concha, oſtreum, & pars in auricula. Apud Poll. Athen. 3. Apud Hippoc. κόγχη, olla, figlinum. vide Κογχύλιον.

Κόγχος, ὁ, ὁ, & ἡ, Heſych. eſt cochlea ſiue concha, idem κόγχον prouerbialiter dici ſcribit pro feciſti aequalem. idem vaſculum ad implendum depleudumq. Ariſtot. libro 4. Anim. & Dioſc. libro 1. capite 32. quo nomine & caua oculorum ſignificantur. Item calua capitis. Lycoph. Κόγχος etiam vmbo clypei. in Epytome Polybij, apud Virgilium voluerūt ſinum appellando: Sic ciſtata ficum lachrymis implentur obortis. Pollux, Κόγχος apud Hippocratem idem quod χοῦς. menſurae procul dubio genus quod tantum capit quantum concha.

Κογχύζω, & ἀποκογχύζω, concha deſpumo, vel eximo, depleo. Dioſcor.

Κογχύλη, ης, ἡ, purpura.

Κογχίτης, ου, ὁ, conchylias, genus lapidis.

Κογχυλευτής, οῦ, ὁ, conchyliarius, conchyta. ſic Plaut. in Rud. Saluete fures maritimi, conchitae atque hamiotae.

Κογχύλιον, τό, conchylium, concha, purpura. vocant Graeci, lanam, vel flocculum lanae purpura tinctum & infectum. Sic apud Galenum libro 5. i. fomentum lanae purpura infectae indito. hoc eſt vt alibi, conchyliata lana aurē obturata, vt loquitur Marcellus Empiricus cap. 9. Conchylio infecta lana, dixit Plinius libro 32. capite 7. Et ita intelligendus Dioſcorides libro 2. quum inquit, Et Paulus Aegineta quum inquit libro 3. cap. 26. hoc eſt filum lanae purpura marina infectum. non enim lanatae purpurae piſces. Sic & accipiendum illud Aetij libro nono, capite 35. & libro 9. capite 36. Porro κογχύλια authore Athenaeo libro 3. dicta. Apud Ariſtoph. in Veſpis, Interp. κογχύλια verò

Κογχυλόπτης, Heſychio ſunt

Κόγχος, reperitur apud Pollucem pro putamine oſtri, quo integitur oſtrum, & abijcitur quum comeditur.

Κοδαλίσμοι, ocior, intus latito. Heſych.

Κοδύμα, ας, ἡ, ſiccatio, hordei in furno, aut alio quopiam vaſe.

Κοδομεῖον, τό, frixorium, ſartago, in qua frigitur far, Pollux, φρύγετρον: vel φρύγετρον, Pollux.

Κοδομεύς, ὁ, ὁ, frictor, i. qui fruges frigit & torret.

Κοδομεύω, in furno ſicco, torreo, φρύγω.

Κοδράντης, ου, ὁ, quadrans.

Κοδύμαλον, τό, malum ſtruthium, ſiue Cydonium, Athen. lib. 3. Heſych. addit quoſdam velle eſſe genus floris, alios ornamentum collare.

Κοεῖν, pro νοεῖν, intelligere.

Κοέω, intelligo, ſentio.

Κόθορμα, τό, verenda.

Κόθορνος, ου, ὁ, cothurnus. vide in Chiliad. Eraſmi, Cothurno verſatilior. Pollux. erant apti vtrique pedi. ob id Tyramenem vocarunt

Κόθουρος, vulpes.

Κόθουρος, ου, ὁ, epitheton fuci, quòd aculeum non exerat vt apes reliquae. Heſiod. in ἔργ.

Κοῖα, Heſyc. βλάβη, damnum, noxa.

Κοθώνις, ιδος, ὁ, edax.

Κοΐ, vox paruorum porcorum, Ariſtop.

Κοιάομαι, deliſco.

Κοιάζω, oppignero.

Κοιαί, Heſych. dici ſcribit

Κοιάτης, idem aſſert pro ἱερεύς, forſan à κοίης. eodem enim authore κοίης ſiue κόης, dicitur ἱερεὺς

Κοῖλα, eidem ſunt κοῖλα, caua concaua.

Κοίλαθος, ὁ, animalculum fabis innaſcens.

Κοΐζειν, grunnire: à κοΐ, propriè ſuum.

Κοίλασμα, τό, ſtirps, foetus, φύτευμα.

Κοίλας, palmularum ſpecies, & ſtoreae crates atque id genus alia è foliis palmae contexta.

Κοιλόλλω, circunſpicio. Suid. expon. obuerſor circunquaque oculos circunferens. item inuideo. Suid. expon. non ſolum ſed etiam in hoc loco,

Κοιλαίνω, ω, caueo, cauum reddo, exentero, exinanio. Accuſat. &c. ne cauaueris Veneri mentem, id eſt, ne dederis locum. Nam quae cauantur cedunt locum.

Κοιλάς, άδος, ἡ, vallis, ſpelunca, ὁ βαθεῖα γῆ.

Κοιλέμβολον, modus quidam aciei vocatur, quum duplicis phalangis poſteriora cornua coniuncta ſunt, ſed anteriora disiuncta.

Κοίλη,

Κοιλία, ἡ, area Polluci, pars nauis Athenæo. Synef. venter nauis, concaua pars, Xenoph.

Κοιλία, ας, ἡ, venter, γαστὴρ, ventriculus, in quo cibus concoquitur, vterus: aluus eſt ſicci excrementi conceptaculum, Ariſto. lib. 4. de Animal. ἡ κοιλία ῥεῖ, alui eſt profluuium, Idem libro 8. Animal. cap. 21. ἡ κάτω κοιλία, imus venter, νηδὺς, Homero, aluus, ventriculus, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 1. quæſt. 42. κοιλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, ſuperior & inferior venter, Ariſtot. lib. 2. cap. 3. de part. Anim. Pollux, venter maior. Idem libro 2. Animal. κοιλία τῆς καρδίας, ſinus cordis, ἡ κύτος, Ariſtophan. cor triplicem ſinum continet, Ariſtot. libro 2. Animal. τὸ στόμα τῆς κοιλίας, os ventriculi. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1. hoc vocat Pollux. Ariſtoph. in Pluto, pro omaſis. Item κοιλία, domus lignea. Et κοιλία αὐτὴ τὸ στόμαχος. vide στόμαχος. Κοιλία item cadauer Polybius.

Κοιλίαι γῆς, cuniculi ſubterranei.

Κοιλιακὸς, οῦ, ὁ, cœliacus morbus, quo qui laborant, cœliaci etiam & aluini dicuntur à Plinio. Celſus libro 4. cap. 12. In ipſius verò ventriculi porta conſiſtit is, qui & longus eſſe conſueuit, & κοιλιακὸς à Græcis nominatur. Sub hoc venter indureſcit, dolórque eius eſt. aluus nihil reddit, ac ne ſpiritum quidé tranſmittit. Extremæ partes frigeſcunt. Difficulter ſpiritus redditur. Aetius libro 3. ſerm. 1. cap. 37. Non omnem vêtris fluxum cœliacum affectû dici propriè, tradit: neque enim ſi cibi crudi & incocti inferne prodeat, neque ſi corrupti atque in pere grinum habitum commutati ſint, ideo cœliacum morbum appellari: verùm tunc ſolùm quando leuia & humecta excrementa egeruntur, ventre præ imbecillitate ea coquere nequeunte. vide cætera.

Κοιλιοδαίμων, Athen. qui in gula & ventre ſummum bonum ponit.

Κοιλιόδουλος, ὁ, ὁ, ventri deditus.

Κοιλιολυσία, ἡ, ſolutio ventris, Cic. ad Attic.

Κοιλιοπώλης, qui vendit ventres & omaſa, Ariſtophan.

Κοιλοφθαλμιᾶν, apud Alexand. in Problemat. Gaza oculos ſubſidere vertit leg.

Κοιλιώδης, ventris ſpeciem gerens.

Κοιλαίνεσθαι, caua oculorum parte intumeſcere.

Κοῖλον, τὸ, palpebra inferior: ſuperior verò vel, Pollux. Κοῖλον, cauum, id eſt inſtrumentum vaſcularium, vt apud Trebellium.

Κοῖλος, η, ον, concauus, βαθὺς, ſinuoſus, vacuus. Κοῖλος de naturali concauitate vt γλαφυρός, de artificioſa, γλάφω enim concauo ſignificat. & oppoſita, Xenoph. vijuum argentum dicitur ab Ariſtot. 2. OEcon. pro valis argenteis. cælatum, Plutarch. Thucyd. in receſſu cauo apud concluſa portus: ſic Valla. caui menſes, Gaza de menſibus. caua vena. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. id eſt, τὸ κοῖλον, vola, cauum pedis, Pollux. quod etiam vocant quidam. Eſt & τὸ κοῖλον, τὰ κοῖλα τῆς γῆς, depreſſa terrarum. parte ilium leo eſt infirmus, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Κοιλοστομία, vel Κοιλοστομία, dicitur quum vox in ore, quaſi ſpecu obſcuratur, & veluti in receſſu auditur, Quintil. lib. 1. cap. 9. eſt pronuntiandi vitium cum ſonus è palato aut naribus prodit vt Galli ſolent efferre, on.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, pars Syriæ, quæ quòd ſita eſt inter duo flumina, Euphratem & Tygrim, Meſopotamia appellata eſt.

Κυλλόπους, ὁ, claudus, Suid.

Κοιλότερος, cauatior, Gaza.

Κοιλότης, ητος, cauitas, κοίλωμα.

Κοιλοφθαλμία, ας, ἡ, oculorum concauitas. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Κοιλοφθαλμιῶ, oculis ſubſidentibus reddor, mihi oculi excauantur.

Κοιλόφθαλμος, ὁ, ὁ, qui cõcauis eſt oculis, cuius in receſſu cauo oculi ſunt. Contrà ἐξόφθαλμος, qui oculis eſt prominentibus.

Κοιλόφυλλος, concauis foliis conſtans.

Κοίλωμα, ατος, τὸ, cauum, concauitas, apud Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 11. item vlcus in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur.

Κοιλώπης, profunda, prudens. in Epigramm.

Κοιλωπὸς, cauus, Euripid.

Κοιμάομαι, ῶμαι, dormio, obdormio, cubo, quieſco, Xenoph. Plato in Epiſt. Bis in die ſaturum fieri, nec vnquam pernoctare ſolum, Cic. Tuſc. 5.

Κοιμάω, ῶ, ſopio, dormio, Actiu. Accuſ.

Κοιμηθῆναι, ſopiri, cubare, dormire.

Κοίμησις, εως, ἡ, q. dormitio, obitus: ſic canon 23. concil. Antiochenum, κοίμησιν τοῦ ἀπελθόντος, poſt obitum quieſcentis, i. poſt obitum eius qui præceſſit. Euang. Ioan. cap. 11. Interp. de dormitione ſomni.

Κοιμητήριον, ου, τὸ, cœmeterium. Athenæus lib. 4. vbi de conuiuiis Cretenſium agit, Sunt, inquit, vbique in domibus duo loca conuiuiis celebrandis aſſignata, quorum alterum vocant: alterum, in quo hoſpites dormiũt, κοιμητήριον, id eſt, dormio. Quod nunc vocamus cœmeterium olim culinas vocabant. Vide Feſtum libro 3. & A genum vrbicum & de Puticulis (quæ cæmeteria pauperũ) Pompeium libro 4. & Varron. Anal. 4. accipitur item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſedo, comprimo, mulceo, ſopio. Act. Accuſ. κοιμίζω de morte Sophocl. pro Eurip.

Κοίμησις, ſopitor, in Epigram.

Κοῖνος, compoſitus, ornatus. Etymolog.

Κοιμᾶν, dormi, in Epigram.

Κοινᾶν, cauponari, ſcortari, inquinare. Κοινεῖον, lupanar.

Κοινῇ, communiter, ſimul, publicè, generaliter, in ſumma: & intelligitur γνώμῃ, teſte Interprete Thucydidis. quæ communi examine diſſeruntur, Ariſtotel. 13. Animal. & Gaza ibidem. Thucydid. odium publicè priuatimque gerere, Xenoph. vnà cum amicis. Huic opponitur ἰδίᾳ, i. priuatim Ariſtotel. inter nos conuenit. Cum Datiuo, Plato in Epiſt. ſcis me tecum pauca tractaſſe.

Κοινοβιάρχης, cœnobiarcha, contubernij præfectus vulgò Abbas.

Κοινόβιον, cœnobium, contubernium, vita fortunarumque cõmunitas, Gel. lib. 1. cap. 9. de Pythagoricis.

Κοινόβουλοι, ſenatores.

Κοινοβουλία, ὁ, communiter conſulto. Xenoph.

Κοινογαμία, αι, communes nuptiæ, & promiſcuæ.

Κοινογενὲς, ſic appellatur ut aſinus ex equa, Plato in Politico. reliqua ἰδιογενῆ dicuntur.

Κοινοδημεὶ, publicè, vulgò.

Κοινὸς δῆμος, τὸ, quod publicè omnium eſt.

Κοινοδρομεῖν (vt legendum apud Xenophont. in Sympoſio vbi tamen ἐκκοινοδρομεῖν) eſt pari incitatione communiter decurrere, vt currens ſocium adæquet curſus velocitate.

Κοινόλεκτρος, ὁ, ἡ, communem habens lectum: Æſchyl.

Κοινολεκτικῶς, vulgariter, lingua communi.

Κοινολεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, adulter, i. habens lectum communem.

Κοινολογέομαι, confero ſermones, Cic. & communico cum aliquo de re aliqua, confero, fero colloquia, Lu. Ariſtotel. in Pol. Dat. & mox Accuſ. cum Samiis publicè locutus. inter vos in aurẽ dicite, Lucian. inter ſe conferentes. Polybius libro 2. &c. Ariſtot. de arbitris loquens, capita conferunt & inter ſe diſſerunt ante ſententiam.

Κοινολόγημα, colloquium.

Κοινολογία, collocutio. Plutar. ita appellat coniurationem Lentuli cum Allobrogibus. κοινολογία item eſt dialectus, qua vulgò omnes vtuntur.

Κοινὸν, τὸ, commune, id eſt, Reſpublica: ſicut Cicero in Verr. Quis tibi moleſtus eſſet, aut quis appellare auderet, quum videret ſtatuas ab negotiatoribus, ab aratoribus, à communi Siciliæ? Aſconius commune exponit communem remp. Herodot. in Erato, τὸ κοινὸν, commune bonum, reſp. bonũ publ. publica authoritas. in ærario ciuitatis, Ariſtot. in Politic. ſic Interpres Thucyd. in ærario. ἐς τὸ κοινὸν, in medium, in commune bonum. ἐν κοινῷ, in medio, in vtranque partem opinabile. Iſocr. in Buſir. &c. Demoſth. ἐς τὸ κοινὸν, in medium. Lucian. τὰ κοινὰ, quæ ad rẽp. pertinent, reſpublicæ, honores publici. τὸ κοινὸν τῆς Βαβυλωνίων, magiſtratus Babyloniorum, Herodot. τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, reſpublica. Plato in Epiſtol. 7. ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, ad rẽpub. adminiſtrandam accedere. τὰ κοινὰ πράγματα, res publicæ

adminiſtrare. μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, negotia publica tractare, Demoſt. πρὸς τὰ κοινὰ προσιέναι, ad res publicè adminiſtrandas accedere. Idem dicitur & προσελθεῖν τοῖς κοινοῖς. τὰ κοινὰ διανέμειν, Lucian. in Cauc. τὰ κοινὰ νέμειν καὶ διδόναι, Demoſth. pecuniam publicam diſtribuere. τὰ κοινὰ κλέπτειν, id eſt, pecuniam publicam, Idem. τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι, à pecunia publica abſtinere. idem Demoſth. πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κοινῶν, ex publico ditari, apud Ariſtoph. in Pluto eſt depeculari. τὸ κοινὸν magiſtratus. Thucyd. [illegible]

Κοινὸν γραμματεῖον, vocabatur publica tabula, in quam referebantur illi qui liberos profeſſi erant, aut inter tribules & cognatos aſciti.

Κοινόπλοος, ὁ, ἡ, ſimul nauigans, Sophoc. [illegible] audis ſtrepitum noſtræ nauis editum à nauigationis ſocius.

Κοινοποιέομαι, communico, commune facio. Datiuo & Accuſ. mediante πρὸς, Nazan. in Orat.

Κοινόπους, οδος, ὁ, ἡ, comes viæ, ſocius. [illegible] i. aduentus conſors [illegible], Sophoc.

Κοινοπραγέω, conſpirare, inire ſocietatem rerum gerẽdarum. Polybius in quinto, [illegible] id eſt, συμφρονεῖν [illegible]. bona facere communia. Hinc Κοινοπραγία, conſpiratio, conſenſio. Idem, [illegible]

Κοινοποιΐς, innouatio.

Κοινὸς, ἡ, ὁ, communis, publicus, qui eſt in medio, vulgaris, expoſitus, liberalis. Iſocr. ad Demoſth. τοῖς φίλοις κοινὸς ἦν, id eſt, expoſitus. κοινὸν καταστῆσαι, in commune conferre, Plato 2. de Rep. [illegible] id eſt, commune omnium facere. Item κοινὸς, vſitatus, non exuperans, Phocy. [illegible] affectus modum non ſuperent. κοινὸς λόγος commune decretum. κοινῷ λόγῳ, communi ratione, Plato de Leg. κοινὸς τόπος, Hermog. κοινὸς, pro affini, Idem lib. 4. de Inuent. [illegible] i. affine enim eſt ebrietati ſomnũ. κοινὸς, ſocius & particeps, φίλος, Sophocl. in Aiace [illegible] quo oratores vtuntur, Aphthon. κοινὸς [illegible], Euripid. & Xenoph. in OEcon. [illegible] publicum ſolum colunt, Ariſtot. lib. 2. Polit. c. 6. κοινοὶ διδάσκαλοι, publici præceptores, Plato de Leg. [illegible] leges communiter poſitæ de imperando parendóque. Idẽ ibid. [illegible] non ex æquo ad iudicandum veneritis. Thuc. κοινοὶ φίλοι [illegible], Demoſt. Eurip. in Phœniſ. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων [illegible] Idem in Oreſte, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. & in Andromacha, φίλων γὰρ [illegible] Terentius in Adelph. Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter ſe communia eſſe omnia. Cicer. Offi. 1. vt in Græcorum prouerbio eſt, Amicorum eſſe omnia communia. Ariſtot. l. 8. Ethic. & Plato Leg. 5. [illegible] Martia. Epigr. lib. 2. Candide κοινὰ φίλων, ſunt hæc tua Candide πάντα, Quæ tu magniloquus nocte diéque ſonas. Atque ita concludit, Das nihil, & dicis Candide κοινὰ φίλων. Plutarc. [illegible] Cic. 1. de Leg. vnde enim illa Pythagorica vox, τὰ φίλων κοινὰ καὶ φιλίαν ἰσότητα, vide κοινωνία. κοινὸν [illegible], commune eſt omni ſubſtantiæ. κοινὸν [illegible], cõmune eſt omnium animalium, Ariſt. l. 6. Anim. c. 17. ἀπὸ κοινοῦ, genus figuræ. [illegible] nihil coniunctum, Demoſt. ὁ κοινὸς, magiſtratus, i. qui eũ gerit, in Epigr. Item κοινὸς pro Aduerbio ὁμοῦ, id eſt, ſimul. [illegible] arma mecum ſepeliuntur, Sophocl. Item κοινὸς [illegible] Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] Hebræi κοινὸν vocabant immundum, fœdum & nefaſtum. vnde in Act. Apoſt. [illegible] Marci cap. 7. κοιναῖς χερσὶ, [illegible] manibus profanis vel pollutis, i. illotis. Vide Κοινόω.

Κοινότερον, appellatur, quod à multitudine quoque tractatur atque imperitis. Ariſtotel. lib. 1. Rhetoric. [illegible] Sic accepit Cic. in Ep. ad Att.

Κοινότης, vide Κοινός.

Κοινότατος, omnibus expoſitus, accommodus.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, participatio, par ratio. [illegible] Nazanz. omnibus communis ſocietas. Eſtque nomen figuræ ſententiarum, quum ab vno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in vno nouiſſimè acquieſcunt. Habet enim hoc ſchema coniunctionem quandam cum [illegible] & [illegible] exemplum pete à Rutilio Lupo.

Κοινότοκος, ὁ, ἡ, frater, i. communiter natus.

Κοινοῦμαι, communico, impertio. Syneſ. in Epiſt. [illegible] Plato de Leg. κοινοῦμαι πρὸς σε, conſilium tecum agito. [illegible] κοινόλεκτρον, tecum lecti participem.

Κοινόφρων σοι, communiter ſentiens tecum, Idem.

Κοινοχρησία, communis vſus, & publica vtilitas. OEcum. in Actis, [illegible]

Κοινόω, ῶ, ώσω, ῶ, ωκα, communico, committo, commune reddo, Ariſtot. lib. 2. Polit. [illegible] Eurip. imperti nobis ſermonem. Ariſtoph. [illegible] maneant, vt cum ipſis communicem quampiam ſeculam meam. κοινώσῃ λόγους, cõmunicabis ſermones, Eurip. [illegible] ſibi cũ illis res eſſe communes voluerunt, Thuc. [illegible] Chryſoſt. de off. Ep. cui communicabimus noſtras calamitates & ſolicitudines? Pro polluo & inquino: vt in Actis, ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, ne communia feceris aut exiſtimaueris. Match. cap. 15. Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, non polluit hominem. Vide Κοινός. Κοινοῦσθαι τὸ ἕρμαιον, inuentum atque oblatum communicare. Syneſius in Epiſt. ad Pylæmenem, [illegible] Hinc κοινὸς ὁ Ἑρμῆς Luciano, καὶ κοινὸς ὁ ἑρμῆς Plutarc. & author [illegible] loquẽs. [illegible] quod dici ſolebat in fortuitò oblatis. Et apud Ariſtot. 2. Rhet. [illegible] Heſyc. [illegible]

Κοινωθεὶς, copulatus, coniunctus, mixtus. [illegible] cum flauo colore permixtus, Plato in Tim. [illegible] communis complexus, Theophraſt. lib. 5. cap. 5. de cauſ. plant.

Κοινωνὸς, ὁ, ἡ, ſocius, familiaris.

Κοινωνέω τῆς στάσεως, ſum particeps claſſis, Thucydid.

Κοινωνέω, ῶ, ήσω, ηκα, κοινῶν, communico, ſum particeps, habeo commercium: aliquando in bonam, aliquãdo in malam partem. Genit. & Dat. Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu vti communiter, venire in partem, participem eſſe. Plato 1. de Repub. [illegible] talis cum tali conſociatur. Idem lib. 2. [illegible] cum aliis communicare. Idem in Epiſt. [illegible] meritò tecum nolui agere de reipub. gubernatione. κοινώνησον αἵματος, eſto particeps ſanguinis, Nazanzen. in Orat. [illegible] Lucian. [illegible] Iſocrat. [illegible] patriorum ſepulchrorum ſum particeps, Lucian. [illegible] Eurip. ſum affinis fortunæ. [illegible] Demoſthen. [illegible] qui labores vnà ſubierunt, Plato. [illegible] conſueſcere cum aliquo, Idem Epiſtol. 7. [illegible] tota vita ſic cum eo conſueſcere. [illegible] conuenire nolunt, Plato in Legib. [illegible] γυναικὶ, vxori coniungor, Idem de Legib. [illegible] Lucianus. [illegible] inter nos conuenit, Plato. [illegible] hoc tecum commune habeo, Idem. [illegible] Eurip. [illegible] tecum habeo commercium, tecum aliquid gero, Plato in Legib. οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune, Demoſth. [illegible] id eſt, applicata oris caliditati, Ficinus in Tim. Platon. [illegible] omnes horum debent eſſe participes.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, commercium. Plato 1. de Rep. [illegible] conſociatio, Cic.

Κοινωνία, ας, ἡ, communicatio, ſocietas, collatio, conſortium. [illegible] communio: ſiue conſortio Cicer. vt ſociabilis cõſortio Liuio. pro eleemoſyna & coniugio. [illegible] dicitur ab Ariſtot. de mundo, id eſt, communio, quæ cum hiſce intercedit. λόγου κοινωνία, rationis participatio, Nazanz. in Orat. [illegible] Plato. Paulus 1. ad Corinth. capit. 1. [illegible] ad cõmunionem Filij. Dicunt Stoici [illegible] vnde ait Cicero 3. de Finibus, Natura fieri vt liberi à parentibus amentur: à quo initio profectam communem humani generis ſocietatem perſequimur. Xenoph. in OEconom. [illegible] Cicero apud Columel. lib. 12. cap. 1. Maritale coniugium ſic comparatum eſt natura, vt non ſolùm iucundiſſima, verumetiam vtiliſſima vitæ ſocietas iniretur.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὁ, ſocietatis & æquabilitatis cultor, κοινὸς, liberalis. [illegible] æquabilitatis facies, Phalaris. [illegible] etiam Baſil. ſunt οἱ μὴ [illegible] non excommunicati. Κοινωνικὸς φύσει, ad coniunctionem congregationémque hominum & ad naturalem ſocietatem natus, Cicero. Et qui egregia bona quæ habet, libenter aliis confert & communicat, is etiam ob talem

ob talem beneficentiam κοινωνικὸς dicitur, cui πλεονέκτης opponitur. Ariſtot.1.Rhetoric. Καὶ τὸ κοινωνικὸν φιλίαι τε ἐπαινοῦνται μάλιστα τὸ ὑπάρχον γὰρ χρῆσθαι κοινῶς ἔχουσι. Κοινωνικὸς vulgò etiam communicatiſ. Et apud Demoſth. κοινωνικὰ χρήματα, communes pecuniæ conſortionis & ſodalitij.

Κοινωνός, ὁ, ἡ, particeps, ſocius, adiutor, amicus, familiaris, cōſcius. Xenoph. de virtute agens, χαίρει δὲ οἰκίας κοινωνός, conciliatrix. Idem pro conſorte, τῆς πολιτικῆς τιμῆς κοινωνοὺς εἶναι, ciuiles honores inter ſe communicare. Plato in Epiſt. οὐχὶ δὲ συνεργὸν αὐτῶν γενέσθαι μᾶλλον ἢ κοινωνὸς, quàm ipſis imperiorum ſcelerum ſocius fieret. κοινωνοὶ τοῦ πολέμου, qui bello interſunt, Plat. κοινωνοὶ τῆς πράξεως, conſortes operis, ſeu actionis, Idem de Leg. κοινωνεῖν τῆς ἀρχῆς τιμῆς, Xenoph.

Κοινῶς, communiter, publicè, vno animo. τὰ κοινῶς συμβεβηκότα, communiter, accidentia, Porphyrius in commune dicit. Plin. vnde Κοινότερον, magis communiter. Theophraſt. hiſtor. lib.1. cap.16.

Κοινωφελὴς, & Κοινωφέλητος, omnibus vtilis, reipub. vtilis, ὁ πάντας ὠφελῶν, Phauorin. & κοινωφελία.

Κοῖξ, apud Theophraſt. hiſtor. lib.1. cap.16. planta eſt ἐκ τῶν χαμαιζήλων. Et lib.7. capite 13. recenſetur inter bulbacea: vbi tamen legitur κόιξ. apud Heſych. legitur κοῖκας ſine diæreſi & dicitur eſſe in Æthiopia palmarum ſpecies & πλέγματα inde confecta. Fit etiam Κοῖξ vas farinarium. & vt Antiphanes ait, ἀγγεῖον σιτηρόν, quod Dores κοῖν vocant. Vetus criticus eronem κοῖκα interpretatur.

Κοίης, ὁ, ἱερεὺς, ſacerdos, augur.

Κοῖον, pignus.

Κοῖος, Æolicè, pro ποῖος, qualis. item prudens: à κοέω, id eſt νοέω.

Κοιρανικὸν φάλαγξ. vide in Appendice Lexici de vocabulis militar.

Κοιοίεγα, grauida.

Κοιρανέω, ῶ, ήσω, ω. κα, impero, δυναστεύω. βασιλεύω, dominor, adminiſtro rempublic. Neutr. Genit. & aliquando Datiuo. Apollonius 2. ἵπποι τοῦτο κοιρανέοντα. Iliad. β, ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν, id eſt, δυναστεύων, διαρχόμενος, καὶ τὸ τοῦ κοιρανεῖν ἔργον ἐπετέλει.

Κοιρανία, dominium, imperium.

Κοίρανος, ου, ὁ, dominus. Sicut autem ab ἀείρω dicitur ὄρος, mons, mutatione ἀ in ὀ, ſic à κυρίω, κοίρανος, commutatione ἀ in οι: & eſt ὁ ἐν τῷ καιρῷ ἄρχων, hoc eſt, qui opportunè imperat, & abſq; ſuorum iniuria.

Κοισύρα, ας, ἡ, nomen proprium mulieris nobiliſſimæ. vnde κοισυρώδης, μέγα φρονῶν, Ariſtoph. aliàs κοισυρόω.

Κοισυρόομαι, luxu diffluere, nimium ornari: à Cœſyra Athenienſi muliere huiuſmodi. vnde ἐγκεκοισυρωμένην, ambitioſè orno, Ariſtoph. in Nubib. σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην, i. ἀσελγῶς κεκοσμημένην.

Κοιτάζομαι, in lecto cubo.

Κοιτάζω, ω. άσω, τ. ακα, colloco in lecto.

Κοιταῖος, ὁ ἐπὶ τὴν κοίτην ἐρχόμενος, qui it cubitum, qui lectum petit. Demoſth. ἐν τοῖς ἀγροῖς τοῖς σφετέροις ἢ χώρα κοιταῖοι γίγνεσθαι, in agro cubare, Polyb. τάξας ἡμέραν ἐν ᾗ δέοι κοιταίους εἰς Ἀρίμινον ἀφικέσθαι, præſtituta die qua oporteret adeſſe vt ad Arimin. cubarent. Gallicè, venir coucher, & venir au giſte.

Κοίτη, ας, ἡ, cubile, luſtrum ferarum, concubitus, coitus. Nazanz. κοίτην ἔχουσα ἐξ ἑνὸς, ex vno concubitum habens, id eſt, connubium, Paulus cap.9. ad Roman. vbi Eraſmus, Porrò cubile habens verecundè dixit, pro eo quod eſt, concepit. Hic tamen κοίτη eſt ſemen non concubitus: eſtque κοίτην ἔχειν concipere. Sed pro concubitu cap. 13. ſumitur, vbi Apoſtolus vetat οὐδ' ἐν κοίταις καὶ ἀσελγείαις. Odyſſ. ξ, ἔβη κοίτην δὲ νέεσθαι, ibāt cubitum. Xenoph. κοίτην μαλακὴν αὐτῷ παρέχειν, ſede molli honorem deferre. Pollux, τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ γράμματα ἔθεσαν, θήκην καὶ κοίτην vocabant. Significat etiam κοίτη, alueum fluminis in Pandect. Græcis ſæpius.

Κοιτήριον, ου, τὸ, dormitorium, & cubiculum dormitorium, Plin.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ κίστη ἀπὸ λύγου, arcula, qua muliebris mundus reconditur. Item cunæ: vt ἐν κοιτίδι βαβάζειν, in cunis vagire, Gaza de Senectute, Apud Arrianum ciſtulam, Interpret.

Κοῖται, Cœti, dicuntur quidam piſculi fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcentes, Ariſtot. lib.4. Anim. & Gaza ibid. cap.8.

Κοιτὼν, dormitorium Plinio, thalamus Vitruuio, cœtū Varroni: & procœtum pro antecubiculo, Cecil. in Epiſt.

Κοῖτος, ου, ὁ, ſomnus, ὕπνος, & cubile, Odyſſ. β, ἐπεὶ ἄρ' ὥρη ἐστὶ καὶ κοίτου. κοῖτον ποιοῦμαι, dormio, Herodot. De ſtabulo boum, i. bubili dixit Aratus, Ἠ κοῖτον πλήθοντες ἐπείγονται τανύοντες.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, cubiculum: melius dicitur κοιτωνίσκος, quàm κοιτών, Phrynichus.

Κοιτωνίς, ίδος, ἡ, lectulus.

Κοιτωνίσκος, ου, ὁ, paruum cubiculum, expon. & lectulus.

Κοῖφι, vulgari ſermone & ἐξ ὀνομάτων dicitur quod propriè ὀς

ὀλίβανος dicendum eſt καφι ὁ cenſu τῶν ἱερῶν ἀρωμάτων, ita Etym.

Κόκκαλοι, οἱ, nuclei pinei, qui & στρόβιλοι apud Hippocrat. ſunt qui coccum Cnidium intelligunt, Galen.

Κόκκαλος, nux pinea Hippocrati, ſed Galen. contendit antiquis parum vſitatam vocem: magis probat κῶνον, vel à recentiorib. vſurpatam vocem στρόβιλον. Dioſc. Cnidium coccum diminutiuè vocat.

Κόκκινος, η, ον, coccinus: à grano tincturæ vocatus, & ipſo rubore clarus, κόκκινον, vermiculum tranſtulit Hieronym. κόκκινος χιτών, purpurea veſtis, Plutar. in Fabio. τὸ κόκκινον ἐνδύσασθαι, indue purpuram, Nazanz. in Orat. κοκκίνη χλαμὺς, coccina chlamys. κόκκινον ἔριον, coccina lana, Paul. c. 9. ad Hebr. à cocco adhibetur tingendæ purpuræ. vide κόκκος.

Κοκκοβαφὴς, cocco tincta, Athen. & κοκκοβαφής,

Κοκκάαξ, Heſyc. eſt κορώνη, cornix forſan à voce

Κοκκοβόη, eidem eſt γλαῦξ, noctua.

Κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocl. dicitur teſte Euſtath. quaſi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Κοκκοδρύνικος, Heſyc. eſt ὄρνις ποιὸς, auis quædam.

Κοκκία, eidem ſunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, olearum nuclei.

Κοκκοπηγὴς, cocco tinctum.

Κοκκόρυζος, apud Apſyrtum, granum oryzæ.

Κόκκος, ου, ὁ, granum, non tamen ſimpliciter ſed quod rotundū. Dioſcor. libro 4. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, acini punici mali. κόκκοι καὶ κοκκία dicuntur etiam pilulæ, τὰ καταπότια. Trallianus, ὁ κάθαρσις ὁ διὰ τῶν κόκκων ἔχουσα τὴν κολοκυνθίδα. Idem, κοκκία βραχέα. Κόκκος etiam apud Hippocratem granum Cnidium: & granum infectorum. Eſt verò κόκκος κνίδιος Dioſcoridi, quod & λίνον dicitur καὶ κόκκαλος, fructus Thymelææ. Cocco autem Gnidio color cocci tribuitur, magnitudo grani piperis maior, vis ardens, itáque in pane deuoratur, ne adurat gulam cùm tranſit. De eo etiam Plinius libro 13. cap.21. libro 27. capite 9. At verò κόκκος βαφικὴ Dioſcoridi, Theophraſti πρῖνος, eſt arbor cuius fructum præter glandem, κόκκον φοινικοῦν vocat lib. hiſto, 3. cap. 7. & 16. Hippocrates κόκκον, Plinius coccum, vt cùm inquit libro 9. cap.41. coccum Galatiæ rubens granum, &c. Et libro 16. cap.8. omnes tamen has eius dotes ilex ſolo prouocat: cocco granum hoc, primóque ceu ſpectes frutices paruos aquifoliæ ilicis: quiſquiliū vocant, &c. alibi, cocci ilicis vocat, vt lib.24. cap.4. Ex ipſius admirabili ſucco inficiuntur coccineæ veſtes quæ coccina vocat Martialis, Lampridius indumenta coccea. B. Hieronymus κόκκινον reddidit vermiculū, ſed ad coccum ſcolecion dictum reſpexit, de quo alibi, & in annotationibus noſtris in Amatum Luſitanum. Narbonenſes coccum vocant vermillon, nos graine en eſcarlate. Κοκκίζειν ῥοιὰς, Ariſtoph. acinos punici mali extrahere, vulgò eſgrener. Κόκκος, Heſych. pudendum muliebre.

Κόκκυ, celeriter, ἀντὶ τοῦ ταχύ. Etym. at Suidæ codex habet κόκκυ. κόκκυ autem ab Heſych. expon. τὸ ἐλάχιστον, res minima.

Κοκκύαι, αἱ, auiæ, progenitrices, maiores, αἱ πρόγονοι. Suid. qui in exemplū affert ἀφ' ὑμῶν κοκκύαι καθαρμῶν ἀρχέτυποι. infra vnico κ.

Κόκκυγες, οἱ, caprifici groſſi dicuntur à Nicand. quod iſtius groſſi cum cuculis ſimul verno tēpore prodeant. Sic ille in Theriacis, Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδας, εἴτ' ὀπὸν ἄλλοτε, φήλοις ἐκφαίνουσιν ἀειδόμενοι ἐαρινούς.

Κοκκυγίας vocant Crotoniatæ ventum quendam teſte Heſychio: forſan quod eo tempore ſpiret quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν.

Κοκκύζω, verbum fictitium à galli & cuculi voce. Gaza in Ariſt. hanc vocem gallinacei generis cucurrire vertit lib.9. Anim. vide in prouerb. Eraſm. Quum Nibas coccyſauerit.

Κοκκυμηλέα, prunus arbor Dioſcorid. libro 1 capite 175. Theophraſtus hiſtor. libro 4. cap.3. τῆς κοκκυμηλέας quoddam genus deſcribit: id Plinius libro 13. cap.10. prunum Ægyptiam vocat. Idem author Græcus libro hiſtor. 3. cap.16. de alio genere ita tradit, ὅμοιον δὲ ἔστι τούτοις τὸ φύλλον καὶ τῆς κοκκυμηλέας, τὸ δὲ δένδρον μικρόν. ἴδιον δὲ ἔχει καὶ τὸ ἀποπαππούσθαι τὸν καρπὸν, &c. Coggygriam tamen habet Plinius, vbi ex hoc loco ita retulit libro 13. ca.22. Similis & Coggygria eſt folio, magnitudine minor. Proprietatem habet fructum amittendi lanugine (pappum vocant) quod nulli alij arbori euenit. Κοκκύμηλον, τὸ, prunum, quod δαμασκηνὸν propriè dici author Athenæus lib.2. ſic extulit Nicander, ἠδὲ ἂν ὁ κόκκυγες ἐρινεῶν. Sunt & ἄγρια κοκκύμηλα, pruna ſylueſtria, quæ βράβυλα, καὶ βράβιλα dici à Theocrito nonnulli volunt. Apud Theophraſtum hiſtor. libro 4. cap.2. vbi de ficu Cypria agitur, μέγεθος ὅσον κοκκύμηλον, legendum puto ὅσον μῆλον. Nam magnitudo ſorbi ſcriptū apud Plinium, vbi libro 13. cap. 7. quæ à Theophraſto dicta ſunt interpretatur. Nec ſolùm κοκκυμηλέα arbor dicitur, ſed & κοκκύμηλος in maſcul. authore Polluce. Suidas τὰ κοκκύμηλα tradit vocari βερίκοκκα, quæ potius nobis arbrecots, id eſt, armeniaca. Apud Theophraſt. hiſt. lib.1. cap.18. etiam vocari videtur prunum fructus κοκκυμηλέα.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, cuculus auis, qui & κόκκυς, Suid. Eſt & piſcis vo-

calis apud Ariſtotel. libro 4. Animal. De aue cuculo vide etiam Ælian. & Oppian. in Ixeutic. & Eraſm. in Prouerb. Coccyce aſturior. Item appendix illa oſſi ſacro adnata, vide Galen. de Oſſibus.

Κόκκυξ, ὁ λόφος, collis.

Κόκκων, apud Hippocr. granum Cnidium. Vide κόκκος.

Κοκκωνίδες, Heſychio ſunt κωλαί.

Κοκρύλοι, idem affert pro λῃστῶν, κλεπτῶν, latronum, furum.

Κόκκυες, Heſychio οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι, aui & maiores: vt Etymologo quoque κόκκυς eſt ὁ πρόγονος: qui addit Ionicum eſſe vocabulum & ſignificare τὸν ἄνω κείμενον pro auum ſeu atauum, proaui maiores, legitur in Epigram. libro 1. titul. εἰς δένδρα. ibi enim Zonas dicit Τελείη δή ἴχε φρυὸς πίσυγον, κακιάτῃ γὰρ ἐλέξατο Ἀμῖν εἰς πρύτιγος μητέρας ἐστὶ δρύες: indicans auos monuiſſe à quercubus abſtinendam eſſe ſecurim propter ſtirpis antiquitatem.

Κόλα, venter, κοιλία. Suid. cui ſubiungit dat. plur. τοῖς κόλοις. plurale κόλα. Heſyc. expon. ἐντερὰ, μέλη, νεκρόλα: nec non ὄπλα dicens eſſe & ſaltationis ſpeciem, quæ alio nomine appellatur ξιφισμός gladiatio.

Κολαβίζω, ω, ἴσω. buccellam deuoro, deglutio, abſumo. vnde ἐκκολάβιζειν, apud Ariſtoph.

Κόλαβοι, οἱ, Lyricorum poetarum genus, qui ἀπὸ τῶν κολάβων, quæ ſunt citharæ verticilla aptandis fidibus inſerta, ſic dicti fuere.

Κόλαβος, offula, paruum fruſtum, μικρὸς ψωμός.

Κολαβρίζω, reſilio, extendo, diſrumpo, deſpicio.

Κολαβρισθῆναι, χλευασθῆναι, ἐκτιναχθῆναι, ἀτιμασθῆναι, &c. vide Suidam.

Κολαβρισμὸς, ὁ, genus ſaltationis Thraciæ, Pollux.

Κόλαβρος, υ, ὁ, porcellus.

Κολάζομαι, pœnas luo, damno afficior. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ do pœnas, Thucyd. pro κολάζω, Ariſtoph. Ariſtot. 6. hiſtor. πρεσβύτεροι: ἢ αὐτοὶ ὑπὸ γῆς, κολάζονται καὶ διαλυῶνται: ibi pro κολάζουσι.

Κολάζω, ω, ἄσω, τ. ασμ, punio, τιμωροῦμαι, animaduerto, vindico, erudio, ἐπιπλήττω, obiurgo. κολάζειν, propriè eſt, quod nimiũ eſt reprimere, frenare, & quaſi caſtigare: vt κολάζειν τὸ ἀκόλαστον. Pollux. Ariſtotel. 2. de Morib. ad Nicomach. κολάζει γὰρ ἡ ἀπομαχοῦνται διὰ τῶν τὰ μεγάλα. vide Κόλασις. & Actiu. Accuſatiuo. Xenoph. πᾶσι κακοῖς αὐτὸν κολάζει, omnibus malis eum afficio. Iſocrat. καὶ ἢ διὰ τῶν τιμῶν τοὺς μεγίστους πημονὰς ἐκόλασε, pœnis affecit maximis. κολάζω πληγαῖς, cædo, Plato de Legib. κολάζειν τὰ δένδρα, Theoph. in 1. de cauſ. caſtigare, Gaz. Sophoc. in Aiace, cum duobus Accuſ. τά νῦν ὅσα κολάζει κἀκεῖ. 1. διὰ τῆς αἰτίας ὑπὸ ὧν ἔφθη ἐπέσε. Item tempero: ſic medici dum per admiſtionem alterius rei aliquid redundans emendant, dicũt κολάζειν, hoc eſt, εὐθύνειν & πραΰνειν.

Κολαινὶς, Dianæ cognomen à quodam Colæno, qui templum ei cõſtruxit: aut διὰ τὸ τὸν κριὸν θῦσαι αὐτῇ κόλον, Comment. Ariſtoph. in Auib. Eſt & auis nomen.

Κολακεία, nomen oppidi, quod Theſſali ſubuerterũt propter inuidioſum nomen. Suid.

Κολακεία, aſſentatio, adulatio. Author τῶν χαρίτων, τὴν ἢ κολακείαν ... συμφέρουσι ἢ τῷ κολακεύοντι.

Κολακεύομαι, adulationibus inducor & capior.

Κολακευτικὸς, aſſentandi peritus.

Κολακευτικῶς, adulatoriè, aſſentatoriè.

Κολακεύω, ω, ἄσω, τ. ευκα, aſſentor, adulor, obſequioſè colo, alicui me vendito, & cum obſequio, ... Accuſ. Xenoph. κολακεύειν αὐτὸν, ei obſequitur, blandimentis eum ſibi conciliat.

Κολακίδες γυναῖκες, aſſentatriculæ, Athen.

Κολακικὸς, ὁ, ὁ, blandus, Plato de Legib.

Κολακρέται, dicebantur qui pecuniæ præeſſent, quæ ad res diuinas erogabatur. Cuſtodiebant & in pecuniam, quæ iudicibus contribuebatur, vt annotat Ariſtophan. grammaticus. Et omnino ciuilium pecuniarum quæſtores erant, Cæl. lib. 5. cap. 9. pro quo rectius κωλακρέται, ſcribitur.

Κόλαξ, ακος, ὁ, adulator: à κόλος, ὁ ὅτι ... vel ... Cæl. lib. 13. cap. 33. vel ...

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, inſtrumentum lapicidarum malleo ſimile ſed ... quo ... incidunt.

Κολάπτω, ω, ψω, τ. αφα, tundo, ſcalpo, exentero, lacero, incido, rado: ... crado, deleo, Actiu. Accuſ. Lucian. ... pertundere. κολάπτεσθαι, Hominem conti... inſculptum, Lucian. ... Ariſtot. hiſtor. lib. 8. cap. ... oculos ... ſculpere. Idem ibidem de Ægitho aue aſino ... Plin. lib. 10. cap. 74. a... viſcera eius roſtro excauat. δρυοκολάπτης, picus Martius ...

Κολαρὶς, auis quam rapit ἀετὸς ... i. vlula, & aliæ aues vnguibus... Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 2.

Κόλασις, εως, ἡ, propriè dicitur punitio quædam, hoc eſt caſtigatio ac cohibitio quædam appetitionis, non autem vitio & vindicta, inquit Euſtathius Nicæn. libro 1. de moribus. Ariſtoteles Rhetor. 1. διαφέρει ἢ τιμωρία καὶ κόλασις: ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν: ἡ ἢ τιμωρία, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. κολάσεις ... de Samius vitio. Thucydid. & κολάσεις τῆς διανοίας, Theop.

Κόλασμα, ατος, τὸ, animaduerſio cruciatus: à κολάζω. ... Xenoph.

Κολασμὸς, ὁ, adulatio. Item reprehenſio, Plutar.

Κολαστέα, punienda ſunt. ... vitia ſenectutis compeſcenda ſunt, Gaza de Senect.

Κολαστήριον, ιο, carcer, carnificina, locus vbi quis punitur, animaduerſio, Xenoph. ... quæ caſtigationis cauſa coarguebat, &c. ... eadem ſunt ea ſupplicia, Chryſoſtom. ... ignis aſſlictionis, Nazan. in Orat.

Κολαστὴς, οῦ, ὁ, caſtigator. & Cicer. animaduerſor, tortor, vindex, Euripid.

Κολαφίζω, ω, ίσω, τ. ικα, colaphis cædo, πυγμῇ παίω, εἰς τοῦ ... in Euangelio. & 1. Petr. 2. κολαφιζόμενοι.

Κολάφισμα, & Κόλαφος, colaphus: ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς ἀφάς, Atticis eſt κόνδυλος.

Κόλαφα, Heſyc. eſt ſaltatio quædam.

Κολεάζοντες, eidem ſunt ... pellentes, prohibẽtes, item ... diuidentes: in obſcœna ſignificatione.

Κολεάσαι, eidem eſt ...

Κολεᾶν, Heſych. eſt ..., venire.

Κολεοβρίτης, ὁ, numularius, argentarius, ... Suid. vox eſt linguæ vulgaris, & vulgo coll. ...

Κολεόπτερος, vaginipennis, cuius pennis cruſta ſuperueniit, vt ſunt inſecta quædam. τὰ κολεόπτερα, quorum pennæ vagina continentur, vt ſunt ſcarabei, & huiuſmodi. vide κολεόπτερα.

Κολεὸς, ὁ, ὁ, vagina, capſula, culeus, teſticulus, loculus, Hom. Iliad. α, ... id eſt, ἐκ τοῦ ξιφοθήκης. item galgulus auis, de qua Ariſtot. libro 9. Animal. alibi dicitur. κολιός. vide κολιός.

Κολεροὶ, οἱ, glabræ. κολεροί οἶες, oues breuem lanam habentes, oues glabræ, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 10. ... Gaza vertit, oues glabræ exutiores, ſunt frigoris patientiores quàm veſtitiores: ſed fortè ſic, Criſpæ oues ſunt hirſutis frigoris patientiores.

Κολετρᾶν, κολετρῷ, nates percutio, aut ventrem calcibus impeto, Ariſtoph. ... hæc interpr. ibidem.

Κολιβάζει, eſt Heſych. ἐσθίει, κατεσθίει, comedit, deuorat, deglutit.

Κολία, ας, ὁ, genus ſaltationis. vnde κολιάζεται deriuatum, quod idem exponit ὀρχεῖσθαι ſaltare. veruntamen idem κολία exponit etiam ..., & μέτρον τι καὶ τὸ εὐσκελές: item plur. num. ...

Κολιάνδρον, pro κορίανδρον, Ariſtoph. interp. in Equit.

Κολίας, ὁ, Colias, Lacertorum piſcium minima, vt tradit Plinius lib 32. cap. vlt. vide Athen. lib. 3. Gaza malè vertit monedulam apud Ariſtotel. in hiſtor.

Κολιάω, contendo, ingratus ſum, ἐρίζω, ἀγνωμονῶ, Heſych.

Κολιὸς ἢ κλώζειν, graculis vt proprium tribuit Pollux.

Κολικευόμενος, morbo maioris inteſtini laborantes, Gaza in Probl. Alexan. ſed ſcribendum eſt κωλικευόμενος, per ω.

Κολικὴ νόσος, vide κόλον ἢ κωλον.

Κόλιξ, ... vnde κολικοφάγος, Ariſtoph.

Κολιὸς, galgulus, ſed κολοιὸς, per οι, monedula: auis galguli (vt Interpretes vocant) Ariſtot. & Ælian. meminere. apud Ariſtot. tamen alibi κολεὸς, alibi κολιὸς legitur, vbi Gaza vertit galgulum. Et tamen Plinio libro 3. cap. 11. galgulus à Græcis dicitur ἴκτερος.

Κόλλα, gluten. & fragmentum coriorum, ex quibus excoquitur colla, pellis dorſi in boue, Heſyc.

Κολλαβίζω, impingo, ..., Ariſtoph.

Κολλαβίζειν eſt authore Polluce ludi genus, ὅταν ὁ μὲν ... χερσὶ τὰς ὄψεις ..., ὁ ἢ παίσας ..., vnde ... vulgò capifollet.

Κόλλαβοι, fidium ..., id eſt, clauiculi in cithara, quibus intenduntur & remittuntur fides. ... inquit Dydimus. Iliados 9. ... Dicuntur item κόλλαβοι: à quorum ſimilitudine panis quidam dicti ſunt κόλλαβοι, teſte Suida. Alij ſpeciem placentæ quadrangulæ, aut minuti panis intelligunt. ... Cælius libro 16. capite 46. vide Κόλλιξ.

Κολλάγιον, vide Κλαδί.

Κολλάω,

Κολλάω, μ. ήσω, adglutino, ferrumino, glutine munio, adiungo. κολλᾷ καὶ συνδεῖ, Plato de Legib. quaſi glutino quodam connectit & vincit. vnde κολλάομαι, adhæreo. κολλήθητι τῷ ἅρματι, adiunge te currui, cap. 8. Act. Apoſtol. κολλώμενοι τούτοις, his ad hæreſcens. κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, ei quod bonum eſt adhærentes. κολλᾶσθαι, coaleſcere, Galen. vnde δυσκόλλητα καὶ ευκόλλητα, apud eundem in lib. ad Glauc.

Κόλλα, ης, ἡ, κόλλα, gluten.

Κολλητὸς, ή, όν, conglutinatus, colligatus, Heſiod. ἅρματα κολλητά.

Κόλλησις, conglutinatio. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, vbi quærit quot modis vſus carminum eſſe poſſit in ſoluta oratione, ita inquit, [illegible] ὅλοκληρα ἢ ὅτι ὅμοφυῆ κολλήσει τῷ λόγῳ, ὅτι ἀσυμφανὲς ἐκεῖνο, cuius exemplum adducit ex Æſchine contra Timarchum. Κόλλησις etiam tranſlatione ſumpta à lignorum compactione, pro appoſitu adhæſuque cucurbitularum poſitur: vt ἐν τῇ ἀρτήματι τῷ ἀνθρώπων apud Athenæum libro 10. vbi de griphis agit, ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Τοῦτο, inquit ipſe & Ariſtoteles Rhetoric. libro 3. σημαίνει τὰς σικύας προσβολάς.

Κολλικίας ἄρτους ὀνομάζουσι, colleſtes panes appellant Ægyptij, ait Herodot.

Κολλιταὶ κανίδας, i. τὰς θύρας, τὰς ἀρχαῖα κλισίας λέγει Ὅμηρος.

Κολλητὴς, ὁ, agglutinator, concinnator.

Κολλητικὸς, glutinandi vi præditus, tenax, κολλητικὰ φάρμακα, quæ coaleſcere faciunt & glutinant vulnera vel vlcera, Galen. ad Glaucon.

Κολλητὸς, ή, όν, compactilis, Valla apud Herodot. ἑνούμενατ.

Κολλυτὸς, locus in Attica, vbi fictilia fiebant, tugurium.

Κολλιξ, vel κολλιξ, ῖκος, ὁ, ſpecies panis rotundi, ſubcineritius panis. κόλλικας ὄπτει ἢ κολλάδας καλοῦμεν, Athen. ἢ κριμνῖτας ἄρτους ἢ χονδρίτας, idem libro 3. hinc κολλικοφάγος apud Ariſtophanem in Acharnenſ. dicuntur item κολλικες ἄρτοι. κόλιξ item origanum. Interpres Ariſtophan. in Acharn. Idem in Ranis vbi, τῶν κολλύρων ἐκτανθέντων ἢ ἄρτων ἀκόσου ὁ [illegible] χρήσιμα, exponit ἄρτους, ὀπτούς. Galenus apud Hippocratem ἀρτίσκους, ἢ κολλίκια.

Κολλοφωνεῖν, apud Ariſtoph. connectere orationem concinnè ac quæ compoſite μετὰ ῥυθμοῦ.

Κολλοπίζειν, intendere, clauiculis ſeu verticillis.

Κολλυβιστής, vide κολλυβιστής.

Κόλλουρα, quæ mutilas caudas habent.

Κολλύριον, τὸ, collyrium, oculare medicamentum, quod fluxum oculorum ſiſtat, quaſi τὸ κωλύον τὸ ῥεῖν. & κολλύριον interdum pro peſſo accipitur. Dioſc. lib. 2. de Iride, [illegible] ἕλκος ἢ κολλύρια. In Apocal. cap. 3. κολλύριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς, collyrium illine oculis tuis.

Κόλλοψ, οπος, ὁ, ſinus, gremium, melius dicitur κόλπος quam κόλλοψ, ait Phrynich. Item verticillum citharæ, quo fides intenduntur, κόλλοπος. Ariſtoph. [illegible] vſus eſt μεταφορικῶς, χ' ὅπως ἀπολέσει τοὺς ἐμοὺς [illegible] κόλλοπα ἀπόλλυμι, [illegible]. Propriè autem cauo nomine duriſſimum id genus in boum ceruicibus corium ſignificatur, ex quo gluten fieri ſolet: vnde ex [illegible] & calloſi pueri κόλλοπες dicebantur. Ariſtoph. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς κόλλοπας εἶναι, quum Æſchyli duritiam oſtendere vellet, Bud. Com.

Κολλυβιστὴς, nummularius, apud Matth. cap. 21. ſed melius ἀργυραμοιβὸς, ait Phrynich. κολλυβιστικὰ σύμβολα, teſſeræ collybiſticæ, quas collybiſticas, quaſi ad permutandam pecuniam externam inſtitutas, Bud. Comm.

Κόλλυβος, ὁ, collybus, Cic. Suet. quod nummulario datur pro commutanda pecunia, ἀργυρίου ἀλλαγή. Pollux. [illegible] κόλλυβος, ait Interp. Ariſtoph. in Pace, κολλυβιστής apſiratur. ait expoſuerunt, quod qui pecuniam permutaret, pro ea aſperam habere vellet. κόλλυβα, φωῖσκοι, τραγήματα εἶναι φασί, hæc genera ſunt bellariorum, in Comm Ariſtoph. in Pluto.

Κόλλυρα, Callimach. eſt κολλύρα πεμμάτιον. apud Ariſtoph. in Pace, κολλύβιον dictum, vt ab ὀστέον.

Κολλύριον, oculorum medicamentum, collyrium: & quod collyrij formam habet, vt apud Lucian. in Alexandro, vbi compoſitionem molliorem qua indurata ſigilla fiunt, κολλύριον vocat. Et τὰ ἔμβρια medicamenta eo nomine vocantur, item peſſi, glandes. Aphroditus, [illegible] κολλύρια [illegible], ὅταν χρίζωσιν ἐν μυκτῆρσι αὐτῆς ἐμβάλλει. Scribitur & κολλούριον. Anatolius in Hippiat. ποιήσας κολλούρια. ἃ [illegible].

Κολλύρα, inter genera panis apud Ariſtophan in Pace. Plautus in Perſa, Collyræ facite madeant. Sunt panes paruuli mundi, ſed & genus fictorum farinaceorum, quæ vt lagana, interdum in ſartagine friguntur, interdum cocta per ſe eduntur, interdum ex iure comeduntur, vt tabellæ paniceæ in ſorbitiuncula. Inde apud Plautum ius collyricum. Hinc

Κολλυρίων, lagana, λαγάνια.

Κολλυρίς, & κολλυρίδιον, ἡ, collyridæ, tortæ panis 2. Reg. cap. 6. ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτου, &c. alibi pro pulte accipitur.

Κολλυρίζειν, opus piſtorium facere, 2. Reg. cap. 13. ἐλθέτω Θαμὰρ ἡ ἀδελφή μου, καὶ κολλυρισάτω ἐν ὀφθαλμοῖς μου κολλυρίδας δύο, &c. Eſt item in ſartagine coquere, λαγάνας τηγανίζειν, lagana in ſartagine frigere.

Κολλυρίων, ὁ, collyrio, auis apud Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 33. à Gaza redditur collurio.

Κόλλιξ, capillus verticis dicitur, quem relinquebant indetonſum diis conſecrandum, Etym. alij habent σκόλλυς.

Κολλύχιον, cortex nucis, καρύου λέπισμα.

Κολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glutinoſus, tenax.

Κολοβανθὴς, florem seſſilem gerit, Gaza ex Theophraſt. lib. 8. hiſt. plant.

Κολόβιον, tunica, χιτωνίσκος: cui θυμάτιον ſuperamicitur. veſtis erat breuis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali vtebātur monachi & heremitæ, Beroal.

Κολοβανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, florem minutulum ſeu mutilum edens. Ononis herba flore pumillo eſt & in ſiliqua, odidque κολοβανθὴς ἢ ἰσχνανθὴς eſſe dicitur à Theophraſto hiſtor. libro 6. cap. 5.

Κολοβόπους, οδος, ὁ, truncatus pedes.

Κολοβόρριν, Leuitici cap. 21. camurus Virgil. vnde vulgò camus: vel cui mutilatus & decurtatus naſus.

Κολοβὸς, ή, όν, mutilus, viciatus: quid ſit docet Ariſtot. 4. Metaphyſ. κολοβὸς χείρ, mancus in Epigr. κολοβὸς γίνεται, deficit. vnde colobium tunicæ genus abſque manicis. κολοβὸς τὴν βάλανον, curtus, i. recutitus, Strab. Item κολοβὸς, Interpr. Gaza ex 8. Anim. de oto duce coturnicum, blaterator & hallucinator, & planipes. Suid. κολοβὸς, ὁ σμικρὸς, ἢ τὸ κολοβὸν, ἐλλιπὲς. κολοβὰ ξύλα apud Athen. vtenſilia fracta & mutila.

Κολοβόκερκος θυσία, victima cauda mutila, vt ἀπότμητος, Chryſoſt. ad Roman.

Κολοβόσταχυς, ὁ καὶ ἡ, breuem ferens ſpicam, Dioſcor.

Κολοβότης, τητος, ἡ, quaſi decurtatio. κολοβότητες κολοβότης, animæ anguſtia Cicer. qua mutila & decurtata pronunciantur, quod vitium primum fuit in Demoſth. Plutar. in eius vita, γλώττης ἀσάφεια, ἢ πνεύματος κολοβότης ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους.

Κολόβουρος, ὁ καὶ ἡ, cauda truncus.

Κολοβόω, μ. ώσω, ω. ῶσα, decurto, mutilo, trunco, minuo, diminuo, caſtro, Actiu. Accuſ. iungitur. κολοβωθῆναι τοὺς πόδας, mutili pedes, Gaza. Matth. cap. 24. εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι, niſi decurtati eſſent dies.

Κολόβωμα, τὸ, ἀπονομάζεται τὰ ἐκ χρόνου, ἢ ἐκ τραύματος, εἴ τις ἐκλείποντα, inquit Galenus libro 14. methodi. & de arte medica vocat κολοβώματα, mutila & decurtata. κολοβώματα μελῶν generaliter dixit Baſilius pro mutilationibus membrorum. Sunt & κολοβώματα, aurium morbi, quum aliqua earum pars deeſt. Cornel. Celſus vocat curta.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, qui malè pronūciat, quaſi ſyllabas extrema deglutiens.

Κολοιβάζω, inordinatè comedo.

Κολοιβρεύς, lignum vel truncus, qui pugnantibus, vt diuellantur, interiicitur, longurius & linea.

Κολοιόθηρας, κολοιόθηρος, ζῶα, ὁ κρίνουσιν ἢ τὸ μελανόθυον & ſimilia. ita Suid. ſed pro priore ſcribendum potius κολοιόθηρος, vt infrà.

Κολοιὸς, ὁ, graculus, vel vt Gaza tranſfert, monedula auis, de qua Ariſtot. Ælian. & Oppian. in Ixeut. Cælius lib. 13. cap. 4. ἀπὸ τοῦ κολᾶν, i. tumultuando, deriuatum dicit. κολοιὸς ὑπερφίαλος πτεροῖς ἀγάλλεται, Lucian. graculus alienis plumis ſuperbit. Aretinus cornicem interpretatur apud Ariſtot. in Ethicis. ἀεὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει, parœmia eſt apud Nazan. in epiſtol.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem ſono, graculos voce imitor. Pollux libro 6. ait κολοιὰς ἢ ὀξεῖς, κολοιοὺς κλάζειν ſiue κολοιᾶν.

Κολοίτεια, colœtia arbor, Gaza lib. 1. hiſt. plant. cap. 18. ea ſiliquatur. Vide Κολυτέα.

Κολοιόδης, ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ.

Κολοκάνοι, Heſychio ſunt ἐπιμήκεις ἢ λεπτοί, oblongi & tenues ſeu graciles qui & κολεκάνοι ſimiliter poſitum ille ſcribit οἱ μακροὶ ἄνευ λεπτότητος.

Κολοκασία, ας, ἡ, vel κολοκάσιον, radix fabæ Ægyptiæ. Vide Κύαμος. Fuit item apud Sycionem κολοκασίας Ἀφροδίτης templum.

Κολοκυνθίδια, inteſtina, omaſa, ſic Laſcar.

Κολόκυμα, τος, τὸ, κῦμα κυφόν, ſurdus fluctus. Euſtat. Interp. Ariſtop. in Acharn. τὸ κολοβὸν κῦμα.

Κολοκύνθη, vel κολοκύντη, Atticè, ης, ἡ, cucurbita, Ariſtoph. κεφαλὰς κολοκυντῶν. Apud Athenæum Δειπνοσοφ. lib. 2. Eutydemus σικύαν Ἰνδικὴν vocat ἣ κολοκύνθην. Helleſpontij δὲ σικύας τὰς μακρὰς nominant, κολοκύντας δὲ τὰς σφαιροειδεῖς. Phrynich. [illegible] dixit κολοκυντίαι. Idem Athen. lib. 2. [illegible] vocaſſe ait Nicandrum, τὰς κολοκύντας.

Κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, cucurbita agreſtis, quæ pituitam ducit, Alexan. Aphrod. in Præfat. libro 1. Probl. dicitur & κολοκυνθὶς ἀγρία ab Hippocr. καὶ σικυώνη.

Κολεκάνος, nonnulli τοὺς βραχεῖς authore Heſych.

Κολοιὸς, τὸ μέρος, vnde κόλαξ, [illegible], Athen. lib. 6.

Κολοὸς, apud Etymolog. ὁ θόρυβος metap. ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, quod & θορυβώδης, καὶ κραυγαστικὸς ὄρνεον.

Κολώνη ἄθω, moles Athonis, i. athos mons. Apoll.

Κολωνὸς, tumulus, collis. κολωνὸς fortè melius ſcribitur.

Κόλος, ου, ὁ, mutilus: vt κόλος βοῦς, bos cornibus mutilatus. Κόλοι ab Ionibus etiam dicuntur arietes, qui mutilis ſunt cornibus. Item τὸ κόλον magnum vnde κολοσυρτὸς exponit μέγας θόρυβος.

Κόλος, vel κόλος, animal quod ita deſcribit Strabo geograph. li. 7. [illegible] Meminit & Athen. apud quem [illegible].

Κολοσσία, ſtaturæ vmbra, erectio in altum. κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, coloſſi magnitudine, Lucian. colloſſicus, Vitr.

Κολοσσικώτερα, grandiora, coloſſi inſtar habentia, Vitr.

Κολοσσὸς, οῦ, coloſſus, ſtatua viſendæ magnitudinis. vide Adag. Coloſſi magnitudo.

Κολοσσαθμὸς, eidem Heſych. eſt [illegible].

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, tumultus, turba, & multitudo vaga, [illegible], ſtrepitus, Interpretes Ariſtophan. in Pace. [illegible], propriè ſtipularum vel faſcium lignorum, dũ trahuntur excitato puluere, i. φρυγανίς, φρύγανα, cremium, palea. Heſiod. [illegible] κολοσυρτῷ. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] κολοσυρτὸν, i. ſitum, [illegible]. Dicitur & [illegible] inde verbum κολοσυρτεῖ tumultuatur, turbas dat. Heſ.

Κολοβὸς, diminutus. legitur & κολοβωθεὶς, id eſt, demutilatus, apud Theophraſtum.

Κολοβωθεὶς ἰσχὺν, viribus diminutus, Theophr. lib. 1. cap. 20. [illegible], in Epigr. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible].

Κολούω, diſturbo, deſtruo.

Κολυμβὰς [illegible], caua, gibboſa, flexibilis. Callimach.

Κολλύριον, ου, τὸ, mutilatum cauda. Item panis genus & pharmaci, quod Latini collyrion vocant. Apocal. cap. 3. καὶ κολλύριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

Κόλουρος, ου, ὁ, ὁ κόλος ſiue κολοβὸς τὴν οὐρὰν, ὁ μὴ ἔχων οὐρὰν, caudam non habens, imperfectus, mutilus. vetitum autem erat [illegible]. Vide in Leuitico: Et Κέρκος. Hinc coluri, circuli duo in Sphæra, ob imperfectam conuerſionẽ. hi ducuntur per polos mundi: ſic dicti, διὰ τὸ μέρη τινὰ ἀθεώρητα αὐτῶν γίνεσθαι, id eſt, quòd partes aliquas in ſe minimè conſpectas habẽt. vide apud Proclum de Sphæra. vocantur à Com. Arati [illegible].

Κόλουσις, εως, ἡ, imminutio, mutilatio. κόλουσις τῶν σταχύων, ſpicarum amputatio, Ariſtot. lib. 5. Polit.

Κολούσματα, fragmenta, κλάσματα.

Κολουτέα, non eſt ſena, vt voluit Ruellius, quæ purgatricem vim habet & ſiliquatur, ſiliquis quidem lunatis. Sed colutea arbor eſt quam vulgò vocamus *baguenaudier*, fructum ferens in ventoſis folliculis. Sena verò herba eſt quæ ſingulis annis ſeritur, ac emoritur. Coluteam ita deſcribit Theoph. de hiſt. planta. libro 3. capite 17. [illegible] (corruptè legitur [illegible]) [illegible] (leg. [illegible] id eſt tæno græco vel ſiliquæ vel ſiliquis) [illegible] (malè ſcribitur [illegible]) [illegible]. Alia verò arbor eſt Colytea quã ipſe Theophraſtus ibidem deſcribit.

Κολούω, ſ. σω, turbo, impedio, tumultuor, frango, arceo, [illegible], Apollon. libro 3. Item [illegible], minuo. [illegible], imminuere dignitatem, Plutarch. in Polit. præcept. Item [illegible]. Videtur nos ſupra modum inceſſere atque deiicere. Ariſtot. Politic. 2. [illegible]. Plato in Apolog. [illegible], alios imminuere & lædere. Κολεὸς pro κολοβὸς, mutilus, apud Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 17.

Κολοῦρα, τὰ, armenta, vt boues, muli apud Theophr. dicuntur. Callimachus [illegible] ita dixit, Nicand. Interp.

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, κορυφὴ, κορυφή, κεφάλαιον, τέλος καὶ ἄκρας. Feſtus, Colophona dicunt, quum quid finitum ſignificatur, vertex. vnde κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, vltimam manum, & veluti faſtigium imponere. Plato Epiſt. 3. [illegible], colophonem tuis omnibus pollicitationibus egregium impoſuiſti. κολοφὼν γήρως [illegible], apex ſenectutis eſt authoritas, Gaza de Senectute. κολοφῶνα [illegible] τῷ λόγῳ. Plato de Legibus. apex ſit illatus & faſtigium. Strabo libro 14. [illegible]. vnde & hanc parœmiam in vulgus emanaſſe, τὸν Κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, [illegible]. Item κολοφὼν, vrbs (Lydiæ.

Κολοφωνία, ας, ἡ, picis genus.

Κολόχερ, [illegible]. Heſych.

Κόλπωμα, ſinuoſum loculamentum, ſinus.

Κόλπος, ου, ὁ, [illegible], ſinus & laxa vberis regio, quæ lac continet: & nomen vlceris quo cutis & caro ſumma laxa ſinuoſáque redditur. dicitur etiam affectus, vbi cutis à ſubiectis partibus multum diducta eſt & ſoluta, Galen. libro 2. ad Glauc. κόλπος [illegible], de terra, Thucydid. vnde βαθύκολπος, id eſt, profundus. Item κόλπος pro reti, in Epigr. [illegible] dixit Nonn. & [illegible] κόλπων, de cælo ſeu ære. Idem κόλπος ἀρούρης, ſinus ſeu gremium terræ. Aliquando κόλπος, [illegible], vt Iliad. [illegible] κόλπους [illegible], Ho. [illegible] κόλπον [illegible], in Epigrammate, ſpuit ter in ſinum. Prouerbium eſt, quãdo denotamus nos quippiam ne eueniat precari & auerſari. εἰς κόλπους [illegible], Ariſtoph.

Κόλπος, etiam pro loculis muliebribus & vtero ponitur. Callimachus in Hymno ad Iouem, [illegible] κόλπων. vide [illegible]. alioqui κόλπος καὶ [illegible] in muliere dicitur authore Polluce, [illegible].

Κολπόω, ῶ, ώσω, ſinuo, curuo.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſinuoſus. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro 1. capite 16. folia fico ſinuoſa tribuit inquiens, [illegible] κολπώδη. Gaza tranſtulit cruciformia, ſed vitioſa ſcriptura deceptus: legitur enim corruptè [illegible].

Κόλπωμα, ατος, τὸ, veſtis ſinuoſa Polluci, qua in tragœdiis vtebantur.

Κόλπωσις, ſinuatio, in ſinum collectio: ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curuos ſinus obligantur, vt venti flatibus pareant. metaphor. remigium, velificatio. κόλπωσις τῶν [illegible], Herodian. velis. Politian.

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, ſinuatus. Plut.

Κολυάζειν, Heſ. ἱκετεύειν, ſupplicare.

Κόλυβα, frumentum coctum.

Κολυβάθρα, piſcis, de quo Athen. lib. 3.

Κολυβιστὴς, οῦ, ὁ, nummularius.

Κόλυβος, ου, ὁ, villa, caſa, ἀγροικία, i. ruſticitas. Item proiiciens ſe in caput. vnde [illegible], natandi inſcius.

Κολύθρη, Suidæ eſt ſpecies plantæ. Euſtat. vero κολύθρα dici ſcribit [illegible], ficus maturas: itidémque Athen. libro 3. ex Philemonis Ἀττικαῖς λέξεσι.

Κολυμβῶντες, Heſych. ſunt [illegible].

Κολυμβὰς ἐλαία, olea condſtanea in muria innatans. Plinio etiam Colymbades dicuntur [illegible], de quibus Dioſcorid. lib. 1. hæ & [illegible] vocantur ab Athenæo lib. 4. vt dictum, quę & [illegible] à Polluce, vt dicetur.

Κολυμβάω, vel κολυμβέω, [illegible], nato, νέω, νήχομαι, κυβιστῶ. Neutr. abſol. [illegible].

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piſcina, lauacrum, Plato. & Ioan. Euang. c. 5.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, vrinator, δύτης, [illegible], apud Theophraſt. hiſtor. lib. 4. cap. 7.

Κολυμβὶς, ἡ, vrinatrix, Gaza: & auis quædam, anatis genus. quod & κόλυμβον apud Ariſtotelem Gaza vrinatricem vertit. Oppian. eandem, puto, κόλυμβον nominat. Et κολυμβάδα etiam Athen. li. 9. cui [illegible].

Κόλυμβος, vrinator, ſeu vrinatrix auis, Ariſtoph. Item natatio. εἰς κόλυμβον, in Epigr. ad natationem.

Κόλυμβος, & Κολύμβων, numiſmatis genus.

Κολύρες, Heſyc. dicit ſcribit [illegible], paruulos è pura farina panes. & [illegible].

Κολυτέα, ας, ἡ, colytea, arboris genus, de qua Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 14.

Κολύφανον, τὸ, cortex, putamen: pro [illegible].

Κολυσ[illegible], ὁ, leuis, agilis, ἐλαφρὸς.

Κολχικὸν, οῦ, τὸ, herba venenata. Nicand. in Alexiph. & Dioſcorid. vide Ἐφήμερον.

Κολχικὸν λίνον, Colchicũ linũ à Græcis dicitur Sardonicũ, Herod.

Κολῶ, Atticè pro κολάσω, vt ἐλῶ, pro ἐλάσω teſte Heſy. qui itidem [illegible] dici ſcribit pro κολάσονται. Itaq; apud Ariſtop. in Veſp. pro [illegible] quod ſupra allatũ eſt, ſcribendũ potius [illegible].

Κολῳάω, ῶ, ήσω, ακα, effutio, tumultuor, Neutr. abſol. Gell. lib. 1. cap. 15. loquitari interpretatur, & graculorum more ſtrepere, Iliad. β, ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, i. ἐθορύβει.

Κολοδὸς, pro κολοβὸς, mutilus, puſillus, Theophr. de cauſis lib. 3. cap. 7. ἐλαύξει γὰρ, καὶ μικρὰ, καὶ κολοδὰ (ita enim legend. non κολοβὰ) γίνεται διὰ τὰς πληγὰς, τὰς ἀπὸ τῆς σπαλμάτων.

Κολιας, ου, piſcis, ex genere τῆς κεστρέων, mugilum ſeu τῆς κεφαλίνων apud Athen. lib. 8. vbi & κελλάριες, aliquanto ante χελλάριες apud Ariſtot. pro eodem modo χελλάριες, modo χελάονες, quam poſtremam ſignificationem ſunt qui cæteris præferant cóſq; piſces Latinè reddant Labeones.

Κολώνη, ης, ἡ, ὄχθος, mons, collis, tumulus, ἄκρα, moles, columna, τύμβος. Hom. Iliad. β. vbi Interp. κολώνη, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων ὅτε χωματώδης, ἢ γὰρ γεώλοφος ὄχθος.

Κολωνίτης, ου, ὁ, mercenarius, colonus. Athenis duo erant κολωνοί: alter ad quem confugerat OEdipus, qui etiam Hippius dicebatur: alter verò in foro, iuxta Euriſaceum, ad quē confluebant qui mercede operam ſuam aliis locarent: vnde κολωνῖται vocantur mercenarij & baiuli, Polluci.

Κολωνὸς, οῦ, ὁ, iugum, locus altus. Didymus Odyſſ. λ. meminit, & Apol. 1. Arg. ἐπ᾽ ὀκρυόεντα κολωνόν. Item ὄρος, tumulus, collis, maceria, Valla ex Herodoto. λίθων κολωνοί, Ariſtid. εἰς τὸν κολωνὸν ξυνέλεξαν τὴν ἐκκλησίαν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα, Thucyd. lib. 8. concionem in locum editum conuocarūt, vbi templum Neptuni eſt ſitum, decem fermè extra Athenas ſtadiis, Valla. διὰ τῶν κολωνῶν, per edita. κολωνὸς λίθων, aceruus lapidum, Herodot. lib. 7.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, turbatio, ſtrepitus, tumultus, θόρυβος, Iliad. μ. ὡς δ᾽ ἐπὶ κολοιῶν ἐλαυνόντων: à nomine κολοιὸς, quod graculum ſignificat: vel à verbo κλῶ, i. κλάζω, rumpo.

Κομαρόδης, ου, flauam habens cæſariem, ξανθότριξ, apud Lycophr. auricomus.

Κόμαρος, ὁ, ἡ, arbutus, arbor alia vt diximus quàm ἀνδράχνη, id eſt, vnedo: tametſi Plinius non ſine errore confuderit. numeratur inter ἀείφυλλα à Theophraſto hiſtor. libro 1. cap. 15. folia fert lauri, numeroſa, florem ſubherbaceum, fructus vt fraga ex longis pendulos pediculis, quæ μιμαίκυλα vocat Theophraſtus cum Dioſcor. (apud Galenum tamen ſcriptum μιμαίκυλον, apud Æginetam μιμαικύλιον, apud Athenæum multoties μιμαίκυλα & apud Plin. memecylon) non aſſurgit pluſquam cotonea, quam & refert ſimilitudine: quod intellexit his Dioſcorides, Κόμαρος δένδρον ἐστὶ, παρόμοιον κυδωνίᾳ, λεπτόφυλλον, ſed legendum, λεπτόφλοιον: habet enim Theophraſtus hiſtor. libro 3. cap. 16. ἡ δὲ κόμαρος, ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον, ἔστι μὲν οὐ λίαν μέγα, τὸν δὲ φλοιὸν ἔχει λεπτὸν, &c. materies vtilis carbonibus, quod nec idem Theophraſtus tacuit hiſtor. lib. 5. cap. 10. arbutus vulgò arbouſier, vnedo verò ſiue ἀνδράχνη, alier. arbuteos fœtus dixit Ouidius, quæ Virgilius dixit arbuta, i. κόμαρα ἢ μιμαίκυλα. Dicitur quoque κόμαρος & in maſcul. gen. apud Athen. lib. 2. cùm ſit fœm. apud Theoph. Hinc Κομαροφάγος apud Ariſtoph. in Auib.

Κομάω, ciſteror, comam nutrio, Neut. abſol. κομῶντες τὰς κεφαλὰς, alentes comas. Herodot. Ariſtot. de mundo Datiuo iunxit, ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, terra omni genere veſtita ſtirpiū, &c. Chryſoſt. ὥσπερ δένδρον φύλλοις κομῶν, foliis vernans. κομᾶν λειμῶν, ſtatuere vernare & abundare, frondere, virere, Dionyſ. de ſitu orbis. κομᾶν, item pro ſuperbio. Ariſtoph. νεφ. οὐδὲν γάρ ἐστι τοῦτον ἐν κομῶν, non mihi placeo, non ſuperbio, οὐ σεμνύνομαι. Idem in Pluto, Μέγα δὲ πάνυ ἐν τοῖς ἀγροῖς διὰ πάντα κομᾷ, id eſt, σεμνύνεται τὸ ἀθεωρητὸν τῆς ἀρχῆς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς κόμας. In Equit. Μὴ δῆτα κομᾷ ὅτι ἱππεύειν, ἐὰν δ᾽ ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἔχω, i. τρυφᾷν, πλουτεῖν. Nam κομᾶν interpr. ἀπὸ τῶν τρεφόντων χαίτας, καὶ μέγα φρονεῖν. ἐκόμα ἐπὶ τυραννίδι, tyrannidem affectauit. Herodot.

Κομβασιάω, magnificè iacto & crepo, κόμπους λέγω.

Κόμβαλα, eidem Heſych. ſunt ποιήματά τινα.

Κομβάζω, ornare, comere, κομμῶ. Heſych. κόμβασαι exponit τινὲς ὄχλον ἐκταράξαι, quod fere & κομβολογεῖσθαι eſt, inanibus verborum ampullis ſtrepitare: verbo ficto ex ipſo ſono vnde & κομπάζω, ac κομπάζεσθαι.

Κόμβη, ἡ, Curetum mater.

Κομβίζω, idem affert pro συστρέφω.

Κομβολοτομος, eidem Heſych. eſt βαλαντιοτόμος, marſupiorum amputator.

Κόμβος, ου, ὁ, nodus. Item locus editus, ὑψηλὸς τόπος. Item γόμφιος ὀδούς, dens molaris.

Κόμβωμα, τὸ ἐγκόμβωμα, ornatus, veſtitus. inde verbum

Κομβώσασθαι. Heſych. στολίσασθαι, quod & ἐγκομβώσασθαι dicitur.

Κομβώσασθαι, amiciri, στολίσασθαι, Heſych. ornari. vide ἐγκομβόομαι.

Κομενταρήσιος, Heſychio eſt ὁ τὰς ἀπογραφὰς τῶν ἐγκαλουμένων δεχόμενος: ex Latin. commentarienſis vide & Etymologum.

Κομέω, nutrio, θεραπεύω, curo, orno, como. καλλωπίζω, ἐπιμελοῦμαι. Apol. 1. Arg. ὃ χαίτην μετὰ κομέουσι πάντες, alunt. Heſiod. κομεῖν, unde ἐκόμεον, curabat, apud Hom. Odyſſ. & γηροκομεῖν, ſenij curam habere. κομεῖτον, Iliad. θ. θεράποντες. Itē κομέω, ſum comatus. κομόωσι, capillati ſunt.

Κόμη, ης, ἡ, coma, τρίχωσις, ex eo dicta quòd ſit κόσμος, i. ornatus corporis: vt ſit propriè compta cæſaries: τρίχωμα verò neglectam ſignificat. Artemidor. ... & folium arboris. Item herba, quæ alio nomine τραγοπώγων, Theoph. hiſtor. lib. & cap. 7. Plin. lib. 21. cap. 15. Et de arborum coma ἡ κόμη etiam vſurpauit Theoph. de cauſ. l. 3. c. 8. κόμη τοῦ ἀψινθίου, coma abſynthij, Galen. ad Glau. pro folio. κόμην ἐγχεῖν ... Ariſtop. Interp.

Κόμης, κόμητος, vel κόμιτος, & Ionicè κόμης: quidam ſuſpicantur Græcos recentiores mutuatos eſſe ex Latino comes. ... ἄρχων, Suid. princeps, dux.

Κομήτης, ου, ὁ, crinitus, comatus, Ariſtoph. ... Item cometa. Ariſtot. de mundo, ἐν τῷ οὐρανῷ ... κομῆται λεγόμενοι συνίστανται, καὶ σβέννυνται πολλάκις, i. crinitæ fixæ viſuntur & reſtinguntur ſæpius. Cic. 1. de natura deorum, tum facibus viſis cœleſtib. tum ſtellis iis, quas Græci κομήτας, noſtri crinitas vocant. κομήτης λειμών, in tragœdia dicitur pratum læto gramine veſtitum, Eurip. in Hippolyto.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, vectura, portatio, propriè frugum in ciuitatem, cura, commeatus, recuperatio debiti. Ariſtot. 9. Ethic. Οἱ γὰρ ἀδ... φίλοις ... κομιδὴ καὶ ἀντικομιδὴ, commeatus vltrò citróque. Syneſ. Hom. Odyſſ. ξ, κομιδῆς κεχρημένοι ... i. ... ἐπιμελείας καὶ θεραπείας, cibo & potu egentes, i. commeatu. κομιδὴ Herodoto, ἡ ἀνάσωσις, Heſiodo ἡ φέρεις. κομιδὴ βαρέων σωμάτων, dicitur ab Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. portatio grauium corporum, quæ in humeros imponuntur. ἡ τῶν καρπῶν κομιδὴ, fructus collectio, meſſis, Xenop. τῇ κομιδῇ τῶν καρπῶν, &c. percipiendis fructibus, Gaza de Senect. Item κομιδὴ, tractatio, cura, ἐπιμέλεια, θεραπεία. Iliad. θ, Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον. vulgò bon traitement. ζῆν ἐν κομιδῇ ... lautè vixiſſe, ac ſi in ædibus patris fuiſſet, in Heroicis. Hom. in Odyſſ. vlt. αὐτὸν δ᾽ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει: quod & citat Galenus ἐν ...

Κομιδῇ, valde, magnopere, diligenter, λίαν, παντελῶς, omnino: vt κομιδῇ νέοι, admodum, adoleſcentuli, Herodian. κομιδῇ μὲν οὖν, i. prorſus quidem, ſæpe apud Platon. legitur pro πάνυ μὲν οὖν, ſiue παντάπασι μὲν οὖν: ſic etiam apud Ariſtoph.

Κομίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, habeo, capio, mutuor, recipio, vt κομίζεσθαι τὴν ἐπιστολὴν, apud Syneſ. recipere. Phalar. in Epiſt. τὰ χρήματα ... κομίζομαι, pecuniam velut perſolutam & acceptam fero. κομίζεσθαι χάριν, beneficium viciſſim accipere, gratiam reportare, Demoſth. & κομίζεσθαι τὰς χάριτας pro eodē Ariſtot. 9. Ethic. ... Item colligo, mihi ſatis fit, recupero, adipiſcor. Et ad ſe recipere, domum deducere: vt κομίζεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν, i. ... Andoc. & Iſoc. & Hom. Odyſſ. ξ, ... Pro percipere, Heſiod. ἔργα κομίζεσθαι, i. κομίζειν, opera, i. fructus operum percipere & reportare domum. κομίζεσθαι καρπὸν ... Xenoph. Demoſth. ... ἐκομίσασθε, tuliſtis, reportaſtis, percepiſtis. Plutar. in Demetr. ... & in tempore legere domique condere. πάλιν κομίζεσθαι, pro recuperare dixit Ariſtotel. lib. 1. OEcon. Item ſuſcipere, Iliad. β, κομίσαντο ..., pro ... Sophocl. in Aiace, ... κομίζεται. Κομίζεσθαι, ad ſeſe recipere, domum deducere. Andoc. ... κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, i. ... Iſæus de orphanis, ... κομίζεσθαι, ire, ſeſe recipere domū. Thuc. Οἱ μὲν ... ἐκομίζοντο ἐπ᾽ οἴκου ... Plutar. ... ſecundum littus nauigans. ἐκομίζοντο πεζῇ, pedeſtre iter fecere. κομίζεσθαι πλοῦν, curſum tendere. κομισθεὶς ἐς τὰς Ἀθήνας, quum ſe Athenas recepiſſet. κομίζεσθαι ἐς Δελφοὺς, à Delphis petere, Plato de Legib. ... κομιζόμενος, rediens, reuertens, Herodot.

Κομίζω, μ. ίσω, π. ικα, geſto, veho, ἄγω, fero, porto, habeo, capio, curo, αἴρω, tollo, perfero, reporto, recipio, duco, deduco, trāſporto. Accuſ. Odyſ. ο, τὸν δ᾽ ἐγὼ κομιῶ, hunc ducam, vel ... curabo, hic mihi curæ erit. κόμιζε, Hom. i. ... tracta, ſatage. Iſocr. de Theſeo. ... transportauit. Ariſtop. ... κομιεῖ τοῦτον ..., i. recipies hunc. Apollon. lib. 1. ... &c. i. vt curet ſeneſcentem. Heſiod. ... κομίζει, fert, ducit, vehit. Ho. Iliad. ... i. ... tulerunt, acceperunt. Pro importare, Plato 2. de Rep. ... κομιοῦσι, i. eam importabunt. Itē adduco ſeu acceerſo, Sophoc. ... Plato Epiſt. 7. ... huc eum ſi poſſint ſiſtere ad reſpondendū nobis de criminine ſibi obiecto. κομίζω πρός σε τὴν ... ἐπιστολὴν, fero tibi ad regē epiſtolā, Thuc. κομίζω πάλιν, reporto, reduco, Itē. ... κομισθεὶς, exue. Eurip. ... reuerſus Spartam, Herodo. Item κομίζω, effero mortuum, Sophocl. in Aiace ad finem tragœdiæ.

Κομιδή, cibus, commeatus.

Κομισταὶ, οἱ, bauli, deductores, naues.

Κομιστὴς, curator, vector, geſtator, portator.

Κομιστικὸς, ἡ, ὸν, ad portandum aptus. & κομιστικὰ πλοῖα, ab Hyperide vocabantur illa nauigia, quibus tyranni præda ab hoſte capta ſpolia deportabant.

Κομίστρια, nutrix, curatrix, comptrix.

Κόμιστρα, munera data pro reditu Æſchyl. Agam. ψυχῆς κόμιστρα τῆς [illegible].

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod datur ferenti quippiam: φέρετρον, φορεῖον, pro quo & φέρετρον & [illegible] apud Polluc.

Κόμμα, ατος, τὸ, inciſio, percuſſio, pars, fragmentum in oratione. Cæſum (inquit Romanus Aquila) quod Græci appellant κόμμα, eſt pars orationis nōdum ex duobus aut ex pluribus verbis quicquam abſolutis ſignificans: vt Etſi vereor, iudices, ne turpe ſit. vide eundem. Κόμμα etiam, quod ἀπὸ τοῦ κόπτειν dictū, locum habet in re numaria, vt apud Ariſtophanem in Pluto, [illegible] vulgò dicimus *eſtre de mauuais coing*. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν [illegible], i. æris obærati. Ibid. [illegible]. Interp. [illegible]. Et in Ranis, [illegible]. Idem in Concionant. [illegible]. Vide Παρακόπτω. Apud Dionem, οἱ τοῦ νομίσματος κόμμα [illegible] dicuntur, qui Triumuiri monetales Pomponio Iuriſconſul. lib. 2. de Orig. Iuris, id eſt, æris, argenti atque auri flatores, ſiue Tribuni ærarij, quæſtores ærarij, Tito Liuio menſarij dicti. hi feriēdi ſignandique numiſmatis, necnon ęræ aſſignandæ poteſtatem habuerunt. Quin & κόμματα, aquarum emiſſaria & incilia, ad hoc inuenta & ſtructa, vt aquæ aut in campos aruales admitti poſſent, aut intra alueum contineri. Harpoc. ait κόμματα ἐστὶ μέρη τινὰ τῆς [illegible].

Κομμάδες, ſiue [illegible], à Macedonibus dicuntur [illegible], Heſych. cuius generis & [illegible].

Κομμαρεύω, venor, laboro.

Κομματικὸς, ἡ, ὸν, i. inciſiuus, circuncisus, & lenocinij plenus, ſeu ad lenocinium pertinens, Trapezunt. κομματικὰ σχήματα, diſſolutæ figuræ, Hermog.

Κομματικὸν, poſtrema chori pars, vbi reliquum totum in luctu conſumitur. id autem vocatur [illegible] & planctus.

Κομματικῶς, cæſim, idem.

Κομμάτιον, ου, particula quæ duos vel tres verſus complectitur, nonnunquam plures, ſectiuncula, pars comœdiæ. vt apud Ariſtoph. videre licet: hæc pars τῇ παραβάσει præponitur, vt ſit κομμάτιον [illegible] τῆς παραβάσεως. Sunt enim παραβάσεως τῆς κωμικῆς partes ſeptem, inter quas κομμάτιον, [illegible], vt dixit, Poll.

Κομμῶ, ornare.

Κόμμι, τὸ, gummi: gumma dicitur Gazæ. τὸ κόμμι [illegible], gummi illino, Herodot. κόμμι apud medicos ſimpliciter poſitum, eſt gūmi Arabicum quod ex Acacia ſpina naſcitur in Ægypto, ob idque dicitur à Plin. lib. 13. cap. 9. gummi ex Ægyptia ſpina. Et à Marcello Empirico cap. 14. gummi acanthinū. quod κόμμι ἀκάνθινον dixit Galen. 7. [illegible]: Alij Babylonicum. τὸ κόμμι ſic accipit Theophr. hiſtor. lib. 4. cap 3. & lib. 9. capit. 1. Vide Adnotat. noſtram in ipſum authorem. Hinc, Κομμιώδης, gummoſus, Plin. Theophr. de Cauſ. lib. 5. cap. 13. [illegible].

Κομμίζειν, gummi ſpeciem præbere. apud Dioſcor.

Κομμιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gummoſus, gummi referens. Ariſtot.

Κομμονιτώριον, ου, τὸ, à Suida eſſe dicitur [illegible]: ex latino commonitorium.

Κομμὸς, οῦ, lenocinium, [illegible], ſuperuacaneus ornatus. item planctus, plangor, apud Suid. [illegible], cum plangore & eiulatu. eſt itē pars Tragœdię, Ariſt. [illegible].

Κομμοῦσθαι, comptum eſſe, præter decorum ornari, [illegible], Suid.

Κόμμωσις, εως, gummitio Columellæ libro 12. cap. 50. dicitur etiam κόμμωσις à mellariis ſiue melliturgis Varroni, [illegible]. Plinius libro 11. cap. 7. de apibus loquens ait, prima fundamenta operis commoſin vocant periti, ſecunda pilloceron, tertia propolin. & inbi inde inquit, nigra cruſta eſt prima, ſaporis amari. Virgilius gluten vocaſſe videtur. Μίτυς dicitur ab Ariſtot. hiſtor. libro 9. cap. 40. Et idem ſcribit, [illegible]. Heſych. κόμμωσις [illegible]. Κόμμωσις item cultus comptior: comptum dixit Lucret. fucatum & aſcititium nitorem, id eſt, [illegible], [illegible] exponit Heſych. vide Κομμωτική.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, comptor, tonſor, Poll. [illegible].

Κομμωτίζω, curioſius orno, [illegible].

Κομμωτικὴ, ἡ, vocantur à medicis pigmenta & fuci quibus mulieres lenocinantur ſuæ formæ, vt vitia celent artificio ſimulatis: quæ verè ſunt lenocinia atque mangonia. Κοσμητικὴ verò, honeſtamenta ſunt quibus non fucatus & aſcititius ſplendor conciliatur, ſed inſitus naturaliſque formæ nitor conſeruatur vel inſtauratur. Hinc patet quàm κοσμητικὴ τέχνη, quæ pars eſt medicinæ, latè differat ἀπὸ τῆς κομμωτικῆς, quæ fraudis eſt meretriciæ. Crito & Cleopatra libros ſuos Κοσμητικὰ inſcripſerunt. Galenus libro primo, [illegible], & c. turpe enim capillorum, ſuperciliorum, ciliorúmve defluuium: hoc dehoneſtamentum & impedit, & reparat ἡ κοσμητικὴ, non tantùm formæ curioſa, quàm ſanitatis partium quibus ad id & pilis neceſſe eſt. [illegible], vt idem ait Galenus, [illegible]. Ipſarum tamen artium communione, [illegible] præſcribere coguntur medici principum iuſſu. De qua ita rectè Plato in Gorgia, [illegible]. Hinc μεταφορικῶς comptum dicendi genus, κομμωτικὸν appellatur. Hermogenes, [illegible]. Sed hæc omnia mihi videntur prauè ſcribi, per μ cōgeminatum: fiunt enim [illegible], vnde & κόμμα. Et Οἱ [illegible], apud Pollucem Κομμωταὶ quos & [illegible] vocabant, quia [illegible]: & Κομμώτριαι αἱ γυναῖκες quas Latini ornatrices vocant. Tranquil. in Claudio, Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. talis fuit & illa Cypaſſis Ouidiana edocta comam dominæ arte atque lege fingere, & compoſitam in ſtatione ponere. Κομμώματα dixit Lucianus, τὰ [illegible], cultum muliebrem vt Plinius, vel crinalem cultum, quomodo loquutus eſt Claudianus: & virginales comptus poſuit Lucretius.

Κομμωτικὴ, ars fucandi & lenocinij aptandi, de qua Plat. in Gorg.

Κομμωτικῶς, comptè, Hermog.

Κομμώτρια, ας, ἡ, [illegible], comptrix, Pli. 2. de Rep. [illegible].

Κομμωτρίδιον, ου, τὸ, apud Poll. ex Theſmoph. Ariſtoph. videtur accipi pro calamiſtro, i. acu maiore quæ calefacta, & adhibita fronti, intorquet capillos.

Κομμώτριον, ου, τὸ, inſtrumentum muliebre.

Κομοτροφεῖν, comam nutrire, de Gallia comata dixit. Strabo. Diodorus lib. 1. [illegible]. Flaccus, ſeruato colla capillo Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras.

Κόμπα, apud Poëtas. idem quod κόμπος quum neutraliter ponitur, Oppian. lib. 3. de venat.

Κομπάζω, σω, κα, magnificè iacto, glorior, tumidè & cum faſtu efferor, καυχῶμαι. Accuſ. Neut. Abſolut. Sophocl. in Aiace, [illegible], magnopere tibi placeres. vnde [illegible], raucum ſonum edidit, in Epigr. [illegible], temerè iactatus.

Κομπασμὸς, & Κόμπασμα, τος, ὁ, iactantia, oſtentatio, Ariſtoph.

Κομπαστὴς, [illegible], iactator, mendax. Idem.

Κομπαστικῶς, iactabundè.

Κομπέω, ῶ, ήσω, ηκα, reſono, ſuperbio, ἀλαζονεύω, μεγαλοφρονοῦμαι, [illegible]. Neut. Abſolut. Ianus Laſcar. [illegible], ſuperbite fremitibus & faſtu. Soph. in Aiace, cum Accuſ. [illegible], tantum verbū ſuperbè iactabat, i. [illegible]. Eurip.

Κομπηρὸς, ὰ, ὸν, ſuperbus.

Κομπολακέω, futilia glorior, [illegible], Inter. Ariſtoph. in Ranis.

Κομπολακύθης, vel κομπολάκυθος, ex κόμπος & λήκυθος, qui inanes bullas proiicit, tumidus, ac ſui iactans.

Κομπορρήμων, iactabundus.

Κόμπος, ου, ὁ, ſtridor, ſonus, iactantia, faſtus, ἀλαζονεία, [illegible], Sophoc. in Aiace, κόμπος [illegible], faſtus adeſt. Euripid. in Rheſo, [illegible], id eſt, ſonitus. & lib. 7. Epigr. [illegible], faſtum ſuperbiæ. [illegible], Nazan. pompis & ſolennitatibus Græcorum. [illegible].

Κομπὸς, οῦ, ὁ, ſuperbus, inſolens: oxytonum Cyrillo.

Κομπολογοῦμαι, iactanter aliquid dico. Thucydid. libro 6. [illegible].

πανοῦργοι, i. δεινοὺς λέγοντας.

Κομποφακελοῤῥήμων, grauibus & duris verbis vtens. nam φάκελοι grandes ſunt lignorum faſces, Ariſtoph. in Ran.

Κομπώδης, εος, ὁ & ἡ, ſuperbus in verbis. τὸ κομπῶδες, iactantia. κομπωδέστερος, iactantiuſculus, Valla.

Κομπωδῶς, magnificè.

Κομψεία, ας, ἡ, feſtiuitas, lepor, argutia, πιθανολογία, ἀλαζονεία, ἐλαφρία, ἀστειότης, Interp. Ariſtoph. in Auibus.

Κόμψευμα, ſcitamentum, ſpecioſus ſermo, Lucian.

Κομψεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ſcitè & vrbanè cauillor, Plato libro quarto de Republic. Themiſtocl. pro eleganter fingere. οἱ πλέονες δ' ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τοῖς ἔργοις, i. elegantius aſſingunt & ſolertius: adulor, veneror, Depon. Abſol.

Κομψευριπιδικῶς, verſutè. Ariſtophan. ἰωπολέων, Εἶτ' εἶμ' αὖ αὐτὸ δόξα κομψευριπιδικῶς. ἀντὶ τοῦ Εὐριπιδικῶς, καὶ δεινῶς ἤδη πανούργως. Nam κομψοὶ apud veteres dicebantur aſtuti & vafri, ſignificat igitur περιεργαζόμενοι καὶ λεληθότως καὶ μὴ φανερῶς.

Κομψεύω, μ. εύσω, π. ευκα, iocor, venuſtè dico vel ſeuerè, ἀστεΐζω, Neut. Abſol.

Κομψευριπικὴ μοῦσα, dicitur ab Ariſtoph. νεφ. muſa, feſtiua, lepida, compta, ſcita, venuſta.

Κομψὸς, οῦ, ὁ, ſcitus, elegans, induſtrius, facundus, fictus, ſubornatus, verſutus. Plato ſecundo de Republic. κομψὸν γὰρ φαίνεται αὐτὸ τὸ φύσει, ipſius naturæ affectus videtur ingenuus. Ariſtophan. νεφ. ἔσῃ κομψὸς ἐν συνουσίᾳ, id eſt, ἀστεῖος, πιθανὸς, εὔχαρις, feſtiuum eſſe in congreſſu. Idem in Auibus, μὰ ἐγὼ νόμον κομψότερος ὁ ἄνθρωπος. Interp. κομψὸς, ἐντρεχὴς, ἀστεῖος, πανοῦργος, ἀπατητικὸς, πιθανὸς, τεχνικὸς. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψά, i. tu es aſtutiis exercitatus, Eurip.

Κομψότερος, α, ὁ, naſutior. βελτιώτερος, ἱλαρώτερος.

Κομψότης, ητος, ἡ, lepor, feſtiuitas, vrbanitas, elegantia, venuſtas, ſubtilitas, argutia, Plat. epiſt. 10.

Κόμψως vel κομψῶς, ſcitè, pulchrè, lepidè, Xen. pro bellè: vt apud Ioan. c. 4. κομψότερον ἔσχε, melius habuit.

Κομῶ, nauo operam, curo, ἐπιμελοῦμαι, curam adhibeo.

Κομωτὴ & κομώτρια. vide κομμωτικὴ.

Κομώτρια, ας, ἡ, perita nutriendorum capillorum.

Κοναβέω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Κοναβίζω, μ. ίσω, π. ικα, reſono, ſtrepo, ἠχῶ. Neutr. Abſol. Homerus Iliados β, σμερδαλέον κονάβησαν. Ibidem, σμερδαλέον κονάβιζε.

Κοναβηδὸν, aduerb. in Epig.

Κόναβος, ου, ὁ, ſtrepitus, plauſus, ἦχος, α. breui. ψόφος κρότος.

Κοναρὸς, pinguis, efficax, ἀκμαῖος, ὁ ἀκμαῖος.

Κόνδαι, Gratiæ: vnde ἄκονδος quod vide

Κονδῖτον, in Epigrammat. Laſcar. retulit eſſe vinum in dolio, quod dolium eſt in alio ampliori dolio pleno aqua, & illic codito.

Κόνδοι, ἀστράγαλοι, Heſych.

Κονδρίλλη, ης, ἡ, condrilla herba cichorio ſimilis, ob idque & κιχώριον & σέρις, quidam vocarunt. apud Galen. & Paul. χονδρίλλη, ſcriptum apud Dioſcorid. libro ſecundo, capite 161. κονδρίλλη apud Plinium lib. & cap. 22. Condrillon ſiue condrille: & alibi condrylia.

Κόνδυ, poculi genus, Athen. l. 11. ποτήριον ἀσιατικὸν eſſe ait κοτύλας χωροῦν δέκα. Heſych. κοῦδυ vocat.

Κονδύλη, ης, ἡ, tuber, vibex, ἢ πληγῆς οἴδημα, Interp. Ariſtophan. i. Acharn. σμῶδιξ, Hom. σμώδιξ.

Κονδύλιον, operculum, ſiue teſta conchylij, quod & ὄνυξ appellatur, Paul. Ægin. p. κογχ.

Κόνδυλος, ου, ὁ, tuberculum, ſiue id quod extat, articulus, ſiue nodus digitorum, digitorum prominentia. Martial. complicatis in condylos digitis vulnerabat. Sic Ariſtoteles libro primo Animal. τὰ τῶν δακτύλων καμπτόμενα κονδύλους vocari, τὰ δ' ἀκαμπτα φάλαγγας, id eſt, vbi contrahuntur, κονδύλους nominari: vbi verò directi ſunt, φάλαγγας: vnde & plagæ nomen ductum pro pugno, videlicet *vn coup de poing* ſeu digiti inflexi percuſſio: quæ cùm vngue fit conuerſo, à Suetonio talitrum dicitur. κονδύλοις καθαίρειν, alapis cædi, Demoſthen. κονδύλους ἐντρῖψαι, Lucian. colaphos ducere, vel incutere. Plutarchus in Catone, τῷ μὲν τοι παιδαγωγῷ, ὃ χαρίεις πιθανὸς ὄνομα, δὲ ἦν, καὶ πειθανῶς τὸ ἀστεῖον, ἐρρέθη δὲ τὴν αἰτίαν ἐρωτηθεὶς, τὸ δὲ οὐ συνεθίζεσθαι. καὶ γὰρ ἦν χαρίεις ὁ παιδαγωγὸς αὐτῷ, καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον, ὄνομα Σαρπηδών, cui erat pugno & verberibus expeditior ac promptior ratio. Apſyrtus de equi ſcapulis lætis loquens, ὁ κόνδυλος, inquit, ἐν λαγόσι γονυρεῖ. Et Pollux, ἔστι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι αὐτὸ ἔξω (nam & Galen. Commentar. 1. περὶ ἀγμῶν Hippocrat. τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος καὶ κόνδυλον quoſdam vocare tradit) καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κερκίδος καλοῦσι. δὲ, εἰσιν. ὁ κόνδυλος. Idem alibi, τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς μετακαρπίοις πρὸς τῶν κονδύλων, μετακονδύλια. Ruffus medicus de partib. hominis, κονδύλους vocat τὰς καμπὰς τῶν δακτύλων, id eſt, digitorum curuaturas quarum primæ προκονδύλοι, vltimæ μετακόνδυλοι. alibi dicit digitorum medios nodos & articulos κονδύλους nominari. hinc κονδυλίζειν, pugnum facere, Cicer. item pugnis cædere atque pugnos ingerere, Terentio, vt Athen. libro nono ſcribit, ὁ δὲ τῷ χειρὶ κεφαλῇ παῖσας, ὅσον ἐστὶ κατὰ χεῖρα Ἡρακλέους ὄνυξ, ὡς ἀπεκτόνει ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ: Sicut & Cæſarem ſcripſit Suetonius etiam ſiniſtræ manus articulos tam firmos habuiſſe, vt caput pueri vel etiam adoleſcentis talitro vulneraret. Σκανθαρίζειν autem dixit Pollux libro nono, naſum talitro ferire, vulgo *nazarder*, id eſt, τὴν ῥῖνα τῆς χειρὸς δακτύλῳ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀφιέντα τὴν ῥῖνα παίειν. Eſt & apud Suidam, Ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα ὄντα τινα οἰνοχοοῦντα ὁ κατανοήσας, κονδύλοις ἀπέκτεινεν, id eſt, κονδύλοις πλήξας. Ariſtophan. Ἢν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου, ſi puer vinum petierit, pugnos ipſi ingere: quod dictũ ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν δεῖ παῖδας μηδὲν αἰτεῖν. Et Interp. in Veſp. ait, ἀγανακτοῦντας, κονδύλους αὐτοῖς δίδωσι. Sic & nos dicimus *donner vn coup de poing*. ἀπὸ τοῦ Κονδύλου fit Κονδυλώδης. Dioſc. lib. primo de Galla loquens, ἡ μέν τις ὀμφακῖτις καλεῖται μικρὰ καὶ κονδυλώδης, Ruellius: tuberoſa: Cornarius nodoſa, adnotátque τῷ κονδύλῳ voce, nodos & calloſas concretiones in digitis manuum, ac pedum, in ſede item ac vuluæ coactas, quæ etiam κονδυλώματα appellari. ſuſpicatur tamen legendum eſſe κονδυλώδης ἀπὸ τοῦ κόνδυ: in quo ego amplio.

Κονδυλίζω, pugno. verbero, vel nodo digiti. Socrat. inter loquendum agente id orationis vehementia ſæpe ſolebat κονδυλίζεσθαι, Laert. libro ſecundo, vbi interpr. non bene vertit iactare digitos. Hyperides actiuè dixit κονδυλίζειν, τὸ δὲ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι apud Poll. vide κόνδυλος.

Κονδυλοῦσθαι, intumeſcere.

Κονδυλώδης, tuberoſus, præ ſe ferens formam in digitis articulorum, nodoſus. vide κόνδυλος.

Κονδύλωμα, excreſcentia carnis circa anum (vt placet Polluci, περὶ τὴν ἕδραν τὸ ἐκ τοῦ δακτυλίου ἐξίσχον οἴδημα), & tubercula quædam in locis muliebribus ſanguinem fundentia: ſic dicta à ſimilitudine extremorum in quatuor digitis pugno clauſo nodorũ. Author. definition. apud Galenum Κονδύλωμα, inquit, ἐστὶ δακτυλίου συστροφὴ ἐπανεστηκυῖα μετὰ φλεγμονῆς. Aetius libro quarto Sermon. 4. cap. 106. Condyloma ait eſſe rugoſam eminentiam. Rugas enim circa os vteri exiſtentes, dum inflammantur, attolli & indurari, tumorémque ac craſſitudinem quandam in locis efficere, præcipuè dum menſes prodeunt, & poſt partus attolli: tactúque facilè iudicari. Celſus de carcinomate loquens lib. quinto, capite vigeſimooctauo. Interdum, inquit, ſimile is eſt, quæ vocant Græci κονδυλώματα, aſpredine quadã & magnitudine ſua. Idem libro ſeptimo, capite 30. At tubercula, quæ condylomata appellantur, vbi induruerunt, hac ratione curantur: &c. In Hippiatria, τὰ φαγέδαινα λεγόμενα τὰ κονδυλώματα καὶ τὰ περὶ τοὺς ὄνυχας. vnde ait Apſyrtus, ἕστηκε δὲ ὁ ἵππος μεμφόμενος, ἀμφὶ πόδας. Alibi verò Hierocles dixit, Κονδύλου τὸ πάθος οἰδήματος χρόνιον ἐστι. συμβαίνει δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις περὶ τὸ ἧπαρ, ὁ καλοῦσι κύστεις. ἔτι δὲ παρὰ ὑπόσαρκα σκληρά. Sed legendum vt alibi, ἐν τοῖς ὤμοις καὶ τοῖς περὶ τραχήλου τυλώσει κονδυλώματα, id eſt, durities, calli & nodi. & poſtea, συμβαίνει ἐν τοῖς περὶ μάλιστα τοῖς ὑποχονδρίοις ὑπὸ τὴν ἴασιν τῆς ἰσχάδος, ὡς περὶ τὸν σφαίρων ἀρμάτων ὅπου τὸ χωρὶς ᾖ κονδυλώματα, σκληρά, καὶ πωρώματα. vbi multa verba eandem rem exprimunt, τὰ σκληρὰ καὶ τυλώματα, ἔτρωσεν τῆς συνηθείας ἐπιπέδου σκληρά.

Κονέω, μ. ήσω, π. ηκα, feſtino, propero, curro. Heſych. item operor, ἐγκονέω. vnde γένοιτο κάνω τι ὅτε: ὀξὺ τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτὸ, inquit Interpr. Apollon. Κονεῖν etiam eſt corrumpere, φθείρειν: & extenuare, λεπτύνειν: vnde διακονέω eſt item miniſtro, famulor.

Κόνη, ης, ἡ, cædes. Heſychio enim κόναι ſunt φόνοι, forſan à καίνω.

Κονεὸς, miniſter.

Κονθυλαὶ, αἱ, extuberationes, ἐπάρσεις, Heſyc.

Κονία, ας, ἡ, calx, cinis, puluis, κονιορτὸς, & τὸ κόνιον, lixiuium: κονία ſeu κονίη 2. ſyllabam nunc producit, Homerus Iliados β, ὑπὸ δὲ κονίη ὄρνυτ' ἀεσσομένων: nunc corripit: ibidem, πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, id eſt, ἐν τῇ γῇ. Heſiodus, ἀμφὶ δὲ κονίη χαμαὶ πίπτει. Item, κονία, opus tectorium, interdum certamen, μάχεσθαι κονίζειν, id eſt, certare, ſiue ſe comparare ad pugnandum. Et κονία, lixiuium, id eſt, Polluci τὸ ἐκ τέφρας καθεψόμενον ὑγρὸν. quod in τῇ πλυντικῇ & ῥυπτικῇ eſſe ſtatuit. Κονία στακτὴ, quæ & κονίας στακτὸν, & ſimpliciter στακτὴ, eſt lixiuia, ſiue lixiuium liquidum, vt apud Galenum libro ſeptimo κατὰ τόπους, & apud Aetium ſerm. 12. At verò id lixiuium in quo calx additur cum cinere quolibet, peculiariter στακτὴ κονία dicitur vt Paulus libro ſeptimo tradit. στακτὴ etiam διυλισμένη appellatur, id eſt, lixiuium excolatum. Quin & κονία στακτὴ τῶν σαπωνοποιῶν, lixiuium eſt liquidum coactiliariorum. Galenus ſexto Methodi: μάλιστα τῇ ἀφεψήματι ὀνομαζομένη ἔχουσα ταύτης κονίας στακτῆς, ἰσχυρῶς ἐκ γεννήσεως τοῦ σάπωνος σκευασίας. Et apud Dioſcoridem libro ſexto de lacte, σαπωνοποιικὴν κονίαν lego: non σαπωνοποιικήν. Galenus id libro decimo, κατὰ τόπους, ὕδωρ σαπωνοποιικὸν vocat. Et libro ſexto, κατὰ γένη. Ab Aetio libro duodecimo, c. quadrageſimoſecũdo, στακτὴ τῶν σαπωνοποιῶν, δριμύτατη κονία, Pau-

lus libro tertio, capite quinquageſimo ſecundo, id eſt, τίτανος ἀκατάσβεστος & ἄσβεστος ſimpliciter, calx inextincta, ſed vt κονίαν τεφρώδη dicunt Græci, ſic Latini pulueris lixiuium, Columella l. duodecimo, capite vigeſimoſecundo, Plinius libro decimoquarto, capite vigeſimo, libro decimoquinto, capite decimoſeptimo, & libro vigeſimooctauo, capite decimooctauo. Idem Plinius ſimpliciter Cinerem dixit pro cineris lixiuia, libro vigeſimotertio, capite ſeptimo. Ex Dioſcoride libro primo de lixiuio ficulneo. Et libro trigeſimoſexto, capite vigeſimoſeptimo. Idem Plinius ex Varronis verbis, lix cinis eſt, inquit, foci, inde enim cinis luxatis potus medetur. vbi cinerem foci, qui lix appellatur pro κονίας τεφρῶς, & liquida lixiuia poſuit. Marcel. Empiric. capite decimo, lixiuium vnde operantur coactiliarij, id eſt, κονία τῶν πιλοποιῶν. vide Πιλοποιός. Eſt & κονία βαλανευτική, lixiuium balneorum, apud Conſtantinum Geop. libro decimo. ca. 27. ſtacταγμένη κονία. Paul. lib. 6. cap. 9. Lixiuium ex ſapone liquato quo tonſores vtuntur.

Κονίαμα, τὸ, albarium opus, tectorium, ἡ κονία ᾗ ἐπιχρίεται. ſunt verò tectoria quaſi illinimenta parietum & velut coria, & incruſtatio, quæ aut calce pura fiunt, & albarium opus vocatur à Vitruuio, aut gypſo, & gypſatum dici queat, aut calce & arena, & dicitur arenatum: aut marmorato tectorio etiam loricantur & obducuntur parietes, quod marmoratũ Varro nuncupauit, Theophraſtus de cauſis plantar. libro quarto, capite vltimo. καὶ τὸ κονίαμα, ὅταν ἀναξηρανθῇ, παρεῖ τὴν θερμότητα. Ibidem κονιατὸν καὶ ἀκονίατον οἴκημα poſuit. vide Κονιορτός. Hinc Κονιᾶται dicuntur qui opere tectorio inducunt, id eſt, οἱ τοὺς τοίχους ἀλείφοντες, quos tectores dixit Varro, Theodoſius & Valentinianus AA. Cod. libro decimo, de excuſat. artific. vocarũt albinos ſiue potius albarios. Κονιατής, albatus Varroni, quaſi albatio, τὸ κονίαμα ἐπιχρίοντες Heſych. vel potius ἐπιχρίοντες, albarium, tector. uni, ἀσβεστωτής etiam ab ipſo dicta.

Κονιατής, οῦ, ὁ, Suid. ſcribit κονιάτας. vide Κονίαμα.

Κονιατὸς, ή, όν, calce illitus, calce læuigatus. ἐν τοῖς κονιατοῖς οἰκήμασι, in domicilijs opere tectorio læuigatis, Theophr. l. 4. de cauſ. plan. cap. vl. vide Κονιορτός.

Κονιάω, ῶ, άσω, ακα, & κονιάομαι, τὸ τοίχους τῇ κονίᾳ ἤγουν τιτάνῳ καὶ ἀσβέστῳ ἀλείφειν, opus albarium facio, calce induco, τὸ κονίαμα ποιῶ, calce illino, dealbo, opere tectorio induco, Matthæus vigeſimotertio, τάφοις κεκονιαμένοις, ſepulchra albata, illita. Ariſtotel. 8. Animal. Καὶ οὕτω τρέφουσι οἱ ἐγχελυοτρόφοι ὅταν ... κονιῶνται ἐγχελεῶνας, i. calce illinunt & inducunt albario opere ſiue tectorio anguillarum viuaria.

Κονίδες, αἱ, lendes. vide κόνις in Ammon. & infrà.

Κονίω, idem quod κονίω.

Κόνυζα, ης, ἡ, vel per ypſilon, pulicaria herba, vel pulicaris Theodoro, quòd pulices necat, teſte Dioſc. Latinè tamen eſt cunilago Plin. l. 21. c. 90.

Κονίζω, μ. ίσω, π. ικα, puluere fœdo, exerceor: de athletis, qui luctæ ſe exercentes, puluerem excitabant, Act. Accuſat. vnde apud Heſiod. κονισαλέος, puluerulentus. κονισαλέος ἐχθρὸς ποταμοῖο, puluerulentus propter calculos & arenam, in Epig. apud Ariſtoph. κεκονισμένος itidem in Epig. κεκονισμένη ἀσπὶς, puluerulẽta parma, ὁ κονιορτὸς ἐδέξατο, Demoſth. κεκόνισται ὁ ποταμὸς, in Epigrammat. id eſt, fluuius deſiccatus eſt, vt puluerem admitteret.

Κονίλη, ης, ἡ, origanum ſylueſtre, cunila Plinio. Nicander in Theriac. ... κονίλην ... Idem in Alexipharmach. ... κονίλην. Interpr. tamen κονίαν exponit. ſed κονίλην legendum eſſet in verſu.

Κονίοντες, ἐλαύνοντες, Hom. Od. 3.

Κονίπους & κονίποδες, (apud Etymologiſten & Suidam) οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus in puluere verſans, vel cuius pedes puluere reſperſi ſunt. Plutarchus initio Problemat. Græc. κονίποδας & ἀρτύνας. in Epidaurica Rep. tradit fuiſſe vocatos quoſdam ſenatores nominatos autem κονίποδας coniectatur ... nam in agris vt plurimum degebant. κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam ſolea exilioris Poll. οἱ δὲ κονίποδες, ... Etymologiſtes autem ac Suid. κονίποδας dicunt eſſe ... addit verò Suid. ... Heſychio vero κονίποδες ſunt ...

Κονιορτόποδες, κονίποδες, quorum pedes in puluere verſantur.

Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, puluis ... Theophr. de cauſ. lib. quarto, capite vltim. ... (legend. ...) ... (legend. ...) ... lege Plin. l. 18. ca. 30. vbi ait horrea ſine calce conſtrui debere, quoniam ſit frumento inimiciſſima.

Κονιορτέω, puluerem inijcio, puluerem excito. κεκονιορτωμένος, puluere inſperſus, Nazanzenus, μηδὲ αὐτοὶ πρὸς ὀδίας κονιορτώμεθα. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo ca. 10. ... vide ὑποκονίω.

Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puluerulentus. vide Κονιορτός.

Κονίσαλος, ου, ὁ, qui verſatur in puluere athletico vel palæſtrico.

Κονίω, puluerem excito.

Κονίω, μ. ίσω, π. ικα, excito puluerem, puluero Col. impleo puluere, Act. Accuſ.

Κόνις, ιδος, ἡ, paroxytonum, Cyrillus (ſuperius tamen. κονίδες ſcribitur:) lens, lendis, Ammon. Cyrillus exponit lendes aut furfures capitis.

Κόνις, εως, ἡ, oxytonum, puluis, cinis, calx, & quiduis aliud, quo aſperitas læuigari poteſt, & obſtrui raritas. vnde ἀκόνιτος, non picatus. Lucianus de luctu, τὸ δὲ ... ἡ κόνις, quod remanet cinis eſt, id eſt, ὁ ... Κόνις μαλακὴ, Galen. ὑγιεινῶν libro quinto, vocat in palæſtris puluerem mollem, in quo nihil ſit aſperi.

Κονισάλεος, puluerulentus.

Κονίσαλος, ου, ὁ, puluis, κονιορτός. Homerus Iliados γ, circa initium & aliâs ... ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς, ſub pedibus excitabatur puluis procelloſus. Et puluis in coniſterio aſperſus luctaturis poſt ceroma πάτος καὶ κονίσαλος dicebatur, Galenus ſecundo & tertio libro, τῶν ὑγιεινῶν. Vide πάτος. Item dæmonis nomen apud Athenienſes, Cælius libro quarto, cap. 26. vide Κοτυττώ.

Κονίσαλοι, Heſych. ἀφροδίσια.

Κονιστήριον, ου, τὸ, ἀπὸ τῆς κόνεως, coniſterium Vitruuio libro quinto, capite vndecimo, vbi puluere poſt ceroma luctaturi aſpergebantur, vt præhenſiones eſſent firmiores, & minus lubricę. Nam & puluerem luctatoribus ex Ægypto allatam author eſt in Nerone Sueton. & Plinio libro 35. capite decimotertio, & in gymnico inſtrumento pulueris ſportulam enumerat Pollux. vide ἀφὴ & ἁφαστή. Atque is puluis qui luctaturis aſpergebatur atque affricabatur corporibus illitis oleo, dicebatur πάτος καὶ κονίσαλος Atticè, teſte Galeno ὑγιεινῶν li. 2. & 3.

Κονιστικὸς, ή, όν, in puluere ſe volutans. κονιστικὰ ὄρνις, vt ἀλεκτρυὼν, φασιανός, apud Ariſtotelem pulueratrix, quæ ſeſe in puluere volutat, Gaza.

Κονίστρα, arena, ſeu puluis in quo exercemur, palæſtra, area. Ariſtoteles libro nono Animal. de nido perdicis. καλίστρα, παλαίστρα.

Κόνιτρον, puluis. ſordes, ῥύπος. Suid. κονίστρα.

Κονίω, lino, vngo, puluerem excito, feſtino. Heſiodus, κονίοντες πεδίοιο, id eſt, τρέχοντες. ... inquit interpr. κονίονται, puluere volutantur.

Κόνια, cinis.

Κονεῖν, intelligere, ſcire.

Κόνναρος, Connarus arbor Alexandriæ quam deſcribit Athen. libro 14.

Κόννος, erro, mendicus. Heſych. ἀλήτης ... ὢν ἄριστος, qui vagari & mendicare cogitur, licet optimus.

Κόννος, barba.

Κοντὸς, οῦ, ὁ, contus, remus, eſt hinc etiam Κοντίλος ſignificans & ipſum ... Heſych. κοντίλον eſſe ſcribit εἶδος ὀρνέου, ſiue ὀρτυγα et turnicem, item eſſe ſerpentem quendam forſitan illum qui ἀκοντίας dicitur ex eo quod ſeſe iaculi modo in aduerſarium vibret. κόντοι, trudes quib. nauis inhærens ſaxis traditur, & retrorſum reuocatur.

Κοντουβερνάλιος, ου, ὁ, contubernalis, commilito, συστρατιώτης, ... λαχίτης.

Κοντουβέρνιον, οἱ, vide ἐπιλῖται in Append. Lex. vocab. militar.

Κοντωτὰ, τὰ, genera quædam nauium dicta, quòd contis propellerentur. Apud Diodorum Siculum, κοντωτὰ πλοῖα. Appianus, in primo bello externo, pro minoribus nauigiis vtitur, quaſi actuaria.

Κόνυζα, ης, ἡ, βοτάνη τις. vide κόνιζα.

Κονῶν, Heſychio eſt ... quod ſupra κονεῖν.

Κόξα, ης, ἡ, coxa, poples, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος.

Κοπάδες σῦκαι, fici multifidæ, Gaza libro primo, capite quinto, de plant. Theophr.

Κοπάζω, μ. άσω, π. ακα, ceſſo, requieſco. Neutr. Numerorum vndecimo, καὶ ηὔξατο Μωυσῆς πρὸς κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, & ceſſauit ignis. Et pro deſino & pono: de vento, Matthæus decimoquarto, καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. id eſt, pacatus fuit, quaſi vid. flando delaſſatus. quum enim κόπος grauem laborem declaret, videtur τὸ κοπάζειν propriè de ea demũ quiete dici quę vehementiſſimã aliquam motionẽ conſequatur & hoc verbo ſimiliter vti Herodotum in Polymnia obſeruauit doctiſſimus Camerarius, itidem agentem de tempeſtate à Magis (vt quidem tradit) ſedata.

Κοπα-

Κόπανον, piſtillum, ὕπερ. vnde τρικοπάνιστος ἄρτος, panis ter piſtus, i. bene ſubactus.

Κοπάς, arbor inciſa.

Κοπεὶς, έντος, cæſus, contuſus, detruncatus: à κόπτω.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, luctus, eiulatus, θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælum quo marmorarij incidunt marmora Luc. in ſomnio.

Κοπὴ, ῆς, ἡ, contuſio, tritura, fractura, præcipitium quaſi præciſio quædam, Strabo libro decimo, ἀπὸ τῆς κοπῆς ἐπὶ τὴν πεδίαν, præcipitem dari. Κοπὴ, cædes: in epiſtol. ad Hebr. capite ſeptimo, ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων. Κοπὴ αὐτὴ τοῦ κύματος apud Ariſt. de Mundo c. 3.

Κοπηρὸς, ά, όν, laborioſus. κοπηρότερος, laborioſior, Ariſtot. Probl. ſect. 5.

Κοπιάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Κοπιάω, laboro, negotium faceſſe, laſſitudinem affero, ſeſſus ſuccumbo, Neutr. abſol. Ariſtophan. ἐν Θρ. ... κοπιᾶν ὑμῖν ... interpr. ... Apoſtolus capite quarto ad Galatas, φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, de vobis metuo, ne in vobis conſumptus labor meus & defatigatio fruſtrà fuerit. Matth. capite vndecimo, οἱ κοπιῶντες, fatigati, deſeſſi.

Κοπίζειν, ψεύδεσθαι, mentiri, Cælius libro decimoquarto, ca. 38. vide κοπίς.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, mucro, falx, bipennis, gladij genus, Pollux in inſtrumento culinario numerat. κόπις (ſcribit Suid.) Iſæus, rhetor, ... acutus & verſutus, Euripid. de Vlyſſe. Plutarchus in Phocione, ... verba ſunt Demoſthen. de Phocione. Et κοπὶς, cœna Lacedæmoniorum, Athen. inde κοπίζειν verbum quo etiam vtitur libro ſecundo & quarto, Cæl. libro 14. cap. 58.

Κόπος, ου, ὁ, labor, moleſtia, laſſitudo ſponte veniens, defatigatio, ... Galen. id eſt, corripi defatigatione. Ariſtophanes in Pluto, ... in labore verſari. ... κόπου ... laſſeſcendi cauſam labor infert.

Κοπιῶμαι, laſſeſco, fatigor, iactor. apud Dioſc. ... labore confractis, vel fatiſcentibus, vel contuſis.

Κοππατίας ἵππος, equus ϙ litera notatus. vide Ariſtoph. interpr. in Neb. & Cæl. l. 14. c. 31.

Κοπρέω, vel Κοπρόω, ſtercoro, planto.

Κοπρία, ας, ἡ, ſtercus, Lucæ capite decimotertio, ... & ſtercorabo. ſterquilinium, ... Chryſoſt. ... & ſterquilinium pro domo & vrbe vt ei eſſet, faciens.

Κοπρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtercoro, Neut. Accuſ.

Κοπρινὸς, ή, όν, ſtercoreus.

Κοπρεῖν, ... fimum circumiicere, Nazanzen.

Κοπρεῖος ἀνὴρ, plebeius homo, ... qui fœda & vilia loquitur.

Κόπρισις, εως, ἡ, ſtercoratio.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Κοπρώδης, εος, ὁ & ἡ, ſtercoroſus.

Κοπρεᾶι, ῶν, ſcarabæi, quòd ſtercoreas pilas prouoluant Hippocrat.

Κοπρολόγοι ἄνδρες, viri ſordida loquentes, legentes ſtercora, ita vocat rhetoras Ariſtophanes ... κοπρολόγοι ...

Κόπρος, ου, ὁ & ἡ, fimus, ... Ariſtophan. ... καὶ τὴν κόπρον, veſceris ſtercore. Item excrementum quod ab edulis in ipſis inteſtinis continetur, mandra: propriè tamen equinus fimus. κόπρου ... vtilitas ſtercorandi κόπρος, fimus quo fit ſtercoratio, l. fimo lætamen, τὸ κόπριον. hinc & κοπρολογεῖν, ... Ariſtophani, vnde dicti κοπρολόγοι qui & κοπροφόροι. κόπρον ..., Gaza de Seneſt. ... Interpr. Ariſtophan. vide prou. Apud fimum. vide ... & Pollucem libro quinto, capite decimoquarto. dicitur etiam de luto ſeu cœno Il. χ, dicitur quoque de bubili ſeu boum ſtabulo Il. σ. ſic & Od. κ.

Κοπροφορεῖν, inquinare, ... ſtercore fœdabo.

Κόφινος κοπροφόρος, corbis qua ſtercora, aut fimi afferuntur.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, ſterquilinium, latrina, ... Ariſtophan.

Κοπρεαῖος, pro homine extremæ ſortis ponitur à Chryſoſt. quaſi ſterquilinarius

Κόπρωσις, εως, ἡ, ſtercoratio, Theophraſtus de cauſis libro tertio, cap. 24.

Κοπτάρια, appellantur à Medicis pharmaca quæ ad placentulæ formam contundendo rediguntur, qualia ſunt quæ κοπτάρια ... vocantur. vide Galen. κατὰ τόπους libro ſeptimo Dioſcorides libro quarto de Cnico, ... κοπτάρια ... ἀμυγδάλων, ... ſφαιρίον. Eadem etiam Κοπταὶ appellantur. Idem Dioſcorides libro ſecundo de Lino, ... Aetius cecimotertio, capite 125. ... &c. Artemidorus libro primo, capite 74. ... placentæ ex ſeſamo. eius generis fuit & Copta Rhodia. Martialis in Apophoret. Copta Rhodia. Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodos coptam, quam tibi miſit edat. Κοπτὸν φάρμακον, medicamentum quod non coquitur, ſed tunditur, & liquoribus guttatim inſtillatis ad malagmatis formam redigitur; niſi res tundendæ per ſe ſatis humectæ ſint. Galen. κατὰ τόπους l. 9. ... τὸ φάρμακον. Alibi, κόπτεται τὸ φάρμακον.

Κοπτὴ, ῆς, ἡ, copta, genus panificij quod tundendo fiebat. Eius meminit Trallian. & κοπτάριον Oribaſius. vide Κοπτάριον.

Κοπτὶς, ίδος, placentæ genus. vide Κοπτάριον.

Κόπτον σιδήριον, ferramentum acutum.

Κοπτὸς, ὁ, πόλις, & locus, Schol. Theocr. Idyl. 17.

Κόπτομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, Depon. &

Κόπτω, μ. ψω, π. φα, cædo, percutio, pulſo, dirigo, obtundo, frango, dilanio, plango. κόπτει τὸν λειμῶνα, lacus petit. νόμισμα κόψαι, Ariſtoteles ſecundo OEconom. cudere nummum. νόμισμα ... ex ſtanno percuſſit nummum. Ariſtophan. κόπτω τὴν θύραν, pulſo ianuam. vide ψοφῶ. Κόπτομαι, pro arieto, Ariſtoteles de mundo, ... κόπτεται μετὰ βίας, ventus in terra cohibitus ac conuolutus arietat impetu vehementi. Pro plango pectus. Lucianus de ſacriſic. ... excitatus puluis, Heſiodus. ... puluis quem excitant currus. Accipitur aliquando in ſignificatione impudica, quemadmodũ Latinis præcidere. Ariſtophan. Ran. ... præciditur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præciſus Næuole ploras. Ammonius diſtinguit à ψοφεῖν. Κόπτεσθαι pro φθείρεσθαι, corrumpi, de ſeminibus dixit Theophraſt. hiſtor. libro octauo, capite decimo & vndecimo, ... κόπτεσθαι. Et de fabis quæ vermiculationi obnoxiæ ſunt, idem de cauſis libro quarto, capite decimoquarto, ... vide etiam cap. 5. & 2. eiuſdem lib.

Κοπώδης, εος, ὁ & ἡ, operoſus, quo facilè quis fatigatur. Pro moleſto accipit Plut. in Plat. quæſt.

Κοπωθέντες, defatigati.

Κορεῖν, puellam abducere.

Κορακέας, τὸ, ficus genus à corui nigredine & coracino colore, Comm. Ariſtoph.

Κορακινόομαι, κορακόω, κορακίνω, denigro, μελαίνω.

Κορακίας, ὁ, niger. Item graculus, ſpecies quædam monedularum, Ariſt. 9. Anim.

Κοράκινος, η, ον, coruinus. vide Κόραξ.

Κορακῖνος, ου, ὁ, piſcis, ... (vt Oppian. enarrator ait) qui coracinus Plinio. Athen. lib. 7. dictum aſſerit ... Gaza graculum vertit, & coruulum.

Κοράκιον, ου, τὸ, coruulus. Item rudes, ſeu malleus quo pulſantur fores apud Euſtathium, eſt etiam ficus cuius fructus eſt coracino colore, vt Ariſtoph. ſchol. & Suid. tradunt alio nomine κοράκεια appellant.

Κορακοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, coruinam ſpeciem gerens.

Κορακώδης, ὁ & ἡ, qui eſt coruini generis, coruinus.

Κοραλλίζω, corallium imitor, rubeſco.

Κοράλλιον, corallium. ... infra ſcribitur per ω μέγα.

Κόραμβη, Atticè pro κράμβη, braſſica, quòd pupillas hebetet. ... alij ſcribunt κοράμβη.

Κόραξ, ακος, ὁ, coruus. ... nigrum: vel ... ab aſſiduo pupillæ motu, Cælius libro ſeptimo, capite quinto. Eſt etiam locus ſupplicij in Theſſalia, vnde Prouerbium, εἰς κόρακας, ad coruos, de quo Eraſm. Chil. Ariſtophan. ... non abibis in perniciem. ... idem. ... εἰς κόρακας, Plautus in Pœnulo. i dierectè in maximam malam crucem, idem. ... ἐς κόρακας, idem Ariſtophan. Dicit Plautus in Pœnulo, abi dierectus: &, i dierectè in maximam malam crucem. Eſt etiam κόραξ, ſydus, ſignum cæleſte, Proclo de Sphæra. Aratus, ... De coruo aue vide Ariſtotel. libro octauo Animal. Ælian. & Oppian. Eſt & machina nautica cuius in naumachia vſus apud Polybium, qui appoſitè eam depingit libro primo, meminit & Appian. coruus demolitor, & grus dicitur à Vitruuio libro decimo, capite decimonono, & horum coruorum fit mentio apud Curtium libro quarto, eſt & κόραξ, marculus ferreus oſtij, cantharus Plauto, manus ferrea Lucretio, ... etiam vt diximus: Stra-

bo libro duodecimo, [illegible] χροιὰ, id eſt, [illegible] χρῶμα, vocat quem coracinum colorem dixit Vitruuius libro octauo, capite tertio, qui cum quodam ſplendore nigerrimus eſt, qualis eſt gagatis vel obſidiani lapidis color, vel ſerici nigri villoſi, quod vulgo *veloux noir*. Κόραξ eſt etiam genus ſupplicij apud Lucian. in Menippo.

Κορακ[illegible], ſuppliciter obſecrare.

Κοράσιον, ου, τὸ, puella, puellula, Catul. apud Matthæum c. nono.

Κορασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορ[illegible], obſtrepere, improbe & pertinaciter quippiam flagitare. Suid. [illegible]

Κορ[illegible], ου, ὁ, vlcus, [illegible].

Κ[illegible], ου, ὁ, auis quædam.

Κορδακίζειν, inconditè & laſciuè ſaltare.

Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, &

Κορδακισμός, ὁ, genus ridiculæ ſaltationis ac ruſticæ in comœdiis ad quam Terentius alluſit in Adelphis, Tu inter eas reſtim ductitans ſaltabis? id eſt, κορδακισμὸν agens. In libello [illegible] χαρακτῆρ, qui aſcribitur Theophraſto cap. [illegible] Demoſthenes etiam obiiciebat κορδακισμοὺς Philippo. Ariſtophan. [illegible] neque cordacem protraxit. Syneſius in epiſtol. [illegible] Tria aût erât ſaltationis genera ἐμμέλεια tragica, σίκιννις Satyrica, κόρδαξ Comica quæ turpiter lumbos ſpinaque quatiebat. vide Interpr. Arrianus libro [illegible]. Capitur & κόρδαξ pro pede trochæo, Quintilianus libro nono. Cicero in Oratore ad Brut. Ariſtoteles trochæum, qui eſt eodem ſpatio quo choreus, appellat κόρδακα, quia contractio & breuitas dignitatem non habeat. Sed ſolùm tamen ſic habet Ariſt. 3. Rhet. ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος, i. mollior & ſine grauitate, vt Cordax ſaltatio.

Κορδίνημα, ατος, τὸ, capitis grauedo Erot. ſcribitur & σκοτόδινημα.

Κορδιστοὶ, gens quædam Galatarum apud Athen. lib. 6. meminit Eraſ. in Prouerb. Canis in præſepi.

Κορδύλη, ης, ἡ, [illegible], ligula, claua, omne eminens & contortum, & genus vilium piſciculi, Cælius libro decimotertio, capite quinquageſimooctauo, Interpr. Ariſtophan. In Nebul. annotat Cypros κορδύλην appellare, τὸ [illegible] τῆς κεφαλῆς, capitis inuolucrum. Item fœtus thynnorum, qui in pelamidem abit, exactoque anno thynni nomen aſſumit: ſic Ariſtoteles Plinius libro nono, capite decimoquinto, de Thynnis loquens, Cordylla appellatur partus, qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. libro verò triceſimotertio, ca. vndecimo, Cordylla, inquit, & hæc pelamis pupila, cum è Pontum in Mæotide exit, hoc nomê habet.

Κορδύλος, ου, ὁ, animal ἀμφίβιον, quod ſoli expoſitum emoritur. dicitur & Κύρυλος à Numenio apud Athenæum libro ζ. pulmonem non habet ſed branchias, éſtque de genere quadrupedum. vide Ariſtotel. hiſtor. libro octauo, c. 2. Κορδύλος verò, vt rana inter paluſtres, l. 1. c. 2.

Κόρδυς, υος, ὁ, aſtutus, fallax, propriè [illegible], i. is qui omnibus in rebus verſatus eſt.

Κορέα, ſaturitas, pulchritudo, virginitas, Proſerpinæ ſacrificium.

Κορεῖον, ου, τὸ, idem quod [illegible].

Κορεύω, puerum ſiue puellam educo, Eurip.

Κορέννυμι, μι, [illegible], &

Κορεννύω, &

Κορέω, ſaturo, ſatio, expleo. vnde [illegible], libro quarto Epigrammat. & cum Genitiu. & Heſiodus, κεκορημένος [illegible]. κεκορημένος ὕδατος, aqua ſaturatus, in Epigrammat. [illegible], ſaturata herba, Apol. Nican. in Alexiphar. [illegible]

Κορεστής, ὁ, ſaturatus, repletus: dicitur & κεκορημένος, Hom.

Κορεύματα [illegible], ſoluere virginitatem, Eurip. in Alceſte, [illegible] dixit.

Κορέω, ῶ, [illegible], orno, purgo, verro, Actiuum, Accuſatiuo, [illegible], metaphoricè apud Ariſtophanem in pace [illegible], ne facias vt incolis deſtituatur.

Κόρη, ἡ, puella decenti forma conſpicua apud Moloſorum gentem, vnde & Ades rex eorum filiam ſuam appellauit κόρην. Accipitur etiam pro virgine, vt annotauit Euſtath. vnde forma diminutiua fit κοράσιον, [illegible], puellula virgo, Demoſthenes [illegible], virgo & domina. pro Minerua, Plato de Legibus. Sic item Proſerpina aliquando vocatur, Laertius in Pythagora. Athenagoras in Apologia, [illegible] Timæus quoque in decimo hiſtor. ait dixiſſe illum, quæ cum viris habitarent eas deorum nomine cenſeri κόρας & nymphas, & deinceps matres appellari. Lycophron hoc nomine vocat naues [illegible], id eſt, primum in aquam coniectas. Item pupila in oculo, id eſt, humor oculi interior quo videmus, vbi imago quaſi in ſpeculo ſemper relucet. vnde Plutarchus ſcribit oratorem quendam dixiſſe de impudente, quod in oculis haberet non κόρας ſed πόρνας. Item impedimentum ſiſtens profluuium, & nummi ſpecies. Κόρη, pro ſorore, Euripi. in Androm. [illegible]

Κόρηθρον, ου, τὸ: ſcopæ: [illegible] potius κόρυθρον. ſcribitur tamen κόρηθρον apud Lucianum, id eſt, [illegible], ſcopæ & ſcopulæ Columellæ. Is in [illegible] Morus male tranſtulit ſcobinā, quæ Plin. eſt τὸ ῥίνημα, ſcobs ſiue ramentum.

Κόρημα, idem, [illegible], ſcopæ quibus verrimus, σάρωθρον. Significat etiam ramentum, & τὸ [illegible], id quod domū verrendo abiiciunt. Item vas, Polluci.

Κόρθιλος, ου, ὁ, auis quædam à nonnullis baſiliſcus dicitur.

Κορθύω, accumulo, colligo. Heſiod. in Theog. [illegible] μένος, vires ſuas collegit.

Κόρθυς, υος, cumulus, σωρός.

Κορθύω, accumulo, [illegible], eleuo, augeo, Hom. Il. ι, [illegible] κορθύεται, attollitur, efferueſcit, [illegible], αὔξεται.

Κορθὼ, Heſych. eſt βλάβη, noxa, damnum.

Κορακῖνοι Heſychio teſte dicuntur αἱ τρίγλαι, mulli piſces.

Κορακίνεον. Theophraſtus hiſtor. l. 1. c. 18. [illegible], κορακίνεον (lego κορίαννον, [illegible]) [illegible].

Κορίαννον, ου, τὸ, annulus, qui in indice ferebatur, teſte Polluce libro ſecundo, ornatus muliebris. Et coriandrum herba, de qua Nicander in Alexipharmacis, & Dioſcorides. κορίαννον, genus oleris hortenſis, Gaza coriannum vertit ex Theophraſto, apud quem aliquando κορίανον legitur, ſed ſæpius κορίαννον. dicitur & κόριον & κορίανδρον.

Κοριάω, effero me, Heſych. enim [illegible] affert pro γαυρούμενοι, pro quo infrà [illegible].

Κορίδιος, ου, ὁ, qui virgo ducit vxorem, ſed magis eſt in vſu κουρίδιος.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello. Ariſtophanes, [illegible]: vt patres & matres filiolas ſuas diminutiuis nominibus ſæpenumerò nuncupant, vt blandius loquantur, vt puta, γλυκέριον [illegible] γλυκέρα appellantes.

Κορικὸς [illegible], puellæ nubiles.

Κορινθιάς, laurus.

Κορικὸν, τὸ, res ad virginem ſpectans.

Κορικὸν, virginale.

Κορικῶς, puellarum more, puellariter, Plin.

Κορινθίαι, οἱ, qui ex clancularie concubitu nati ſunt. forſan ſunt quos clam pepererunt, quæ κόραι eſſe putabantur, cuiuſmodi [illegible] Lubulus comicus per riſum vocauit [illegible].

Κορινθία ῥίζα, radix Corinthia, Theophraſtus libro ſeptimo, de plant.

Κορινθιάζειν, &

Κορινθιάζεσθαι, ſcortari, lenonem agere, Corinthiari. vide in Chiliad. Eraſmi. Heſychio teſte prouerbialiter & Κορίνθιος ξένος dicitur [illegible].

Κορινθιουργὴς, Corinthio opificio factum. Bud. Com.

Κορίνω, puluerem concito. malim [illegible].

Κόριον, ου, τὸ, &

Κορίσκιον, ου, τὸ, puellula. κόριον, κορίδιον & κορίσκιον dicunt Attici, ait Phrynich. non autem κοράσιον. Item κόριον, coriandrum, κορίαννον, [illegible]. Nic. in Alexiph. [illegible] Interp. ſylueſtre coriandrum intelligit.

Κόρις, ὁ καὶ ἡ, cimex, vt Gaza vertit [illegible] Ariſtotel. Dioſcorides libro ſecundo, capite trigeſimoſexto, κόρεις [illegible]. vulgò [illegible] lege Conſtantinum [illegible] libro decimoquinto, cap. [illegible]. Ariſtoteles hiſtoriæ libro quinto, capite trigeſimoprimo, de cimicum generat. ita tradit. [illegible] Ariſtophan. in Nebul. [illegible] Κόρις, herba de genere Hyperici. deſcribit Dioſcorides libro tertio, capite 174. Plinius libro vigeſimoſexto, capite octauo, apud Hippocratem, κορίον ſcriptum eſt. vide Galen. in Gloſſis.

Κορίσαι, Heſych. eſt ὑψῶσαι, in altum extollere, eleuare.

Κορίσκος, ου, ὁ, adoleſcentulus, νεανίσκος.

Κορικὸς, puellaris.

Κορκ[illegible], [illegible].

Κορκορος, olus agreſte & contemptum. vide [illegible], piſcis quidam.

Κορκορυγεῖν [illegible] dicitur, i. latrare, ſtrepere, ἠχεῖν. vnde [illegible], apud Ariſtoph.

Κορκορ[illegible], ὁ, Æſchylo [illegible] &

Κορκορυγμὸς, οῦ, ὁ, inteſtinorum latratus, & ſtrepitus, propriè de equis.

quis. vide [illegible].

Κορμοτὰς, αἰδοῖον ἀνδρὸς, genitale vel teſticulus virorum, Heſych. ſed quidam reponunt κορμάτας.

Κορμίζω, μιμάτω, ῥ. μαρκ, incido, populor, τέμνω, & circunligo.

Κορμὸς, ῦ, ὁ, truncus, ſtipes, caudex, codex: [illegible], Eurip.

Κορνοπίων, cognomentum Herculis, à fugatis locuſtis.

Κορνός, ῦ, ὁ, aculeus, tormentum, κέντρον. Eſt etiam myrtus, μυρσίνη, niſi fortè legendum ſit [illegible].

Κορνώπης, ὁ, &

Κόρνοψ, οπος, locuſta, Heſychio κορνώπιδες ſunt κώνωπες, culices, rurſum tamen κορνοπίων dicitur eſſe Herculis cognomentum à fugatis locuſtis.

Κορνὸς, ὁ, mucro teli, τὸ ἄκρον τοῦ τόξου.

Κοροίβης, ου, ὁ, Coroebus. Ponitur & pro ſtulto.

Κορώνη, ἡ, vulpes, ἀλώπηξ.

Κοροφθόρος, ου, ὁ, virginum corruptor.

Κοροκόσμιον, τὸ, virginum ornatus.

Κοροπλάθος, ου, ὁ, vel κοροπλάθης potius, teſte Chriſtodulo, figulus, propriè pupparum, & huiuſmodi imaguncularum quorumcunque animalium, [illegible]. vſus eſt & inter alios hac voce Iſocrat. in Orat. [illegible], inquit Iul. Pollux, [illegible] vocatur, vt dictum. vide Πλάθω. Etymolog. [illegible] (ſed ille κοροπλάθης vocatur) [illegible]. vide Κοροπλάθαι in ſupplemento, & Κοροπλάθος.

Κόρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis mas, nouellum germen, ramus, ſatietas. [illegible], Demoſt. [illegible], ad ſatietatem video Lucian. Item κόρος, menſuræ genus 41. medimnûm teſte Ioſepho libro tertio de Antiquit. in fine vide [illegible], plus ſatis, Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. Idem dixit, [illegible], pro explere & ſaturare. Eſt etiam hominum multitudo. apud Galenum in Gloſſis malè ſcriptum [illegible] pro [illegible], id eſt [illegible], itẽ ſcopa, item niger.

Κορόσημα, ατος, τὸ, purgamentum, quod conuertitur, [illegible], Heſiod. interp.

Κόῤῥη, ης, ἡ, caput cum collo; gena, maxilla, γνάθος. Iulius Pollux, [illegible]. vnde apud Lucianum [illegible], colaphum incutere. [illegible], pugnum in genam impingit, in faciem percutit. [illegible], Phrynich. [illegible], alapis, Nazanzenus.

Κόῤῥιον, [illegible].

Κόρση, ης, ἡ, tempus, κρόταφος, pars capitis. pro κόῤῥη. Interdum capillus, [illegible]. Interdum caput κεφαλή. Lucianus in Dionyſ. [illegible]. de Ioue Mineruam è capite parturiente loquens. [illegible], in Epigramm. Plutarc. in Opuſcu. [illegible], tempora vtrinque hirſuta. Homer. [illegible]. Heſych. [illegible] etiam dicit [illegible] vel [illegible].

Κόρσης apud Cratinum comicum τράγος, hircus, Heſych. forſan quoniam tonderi ſolent hirci, & inde fieri cilicia.

Κόρσος, cognominatus eſt, qui barbam ſibi abraſit primus. κόρσαι item quidam, qui erant in Ionicis ædium ſacrarum foribus.

Κόρσιον, ου, τὸ, corſium, ſic dicitur radix loti, Theophr. l. 4. hiſt. plantar. c. 10.

Κορσίνιον, ου, τὸ, radix quædam, vel numiſma apud Ægyptios, κορσαῖον appellatum.

Κορσὶς, ἡ, Heſych. Corſica, Fuſt.

Κορσοειδὴς, gemma colore ei quæ eſt caniciei.

Κορσωτὸς, libidinoſus, prolixa cæſarie: [illegible].

Κορσὸς, κορμὸς, truncus, ſtipes.

Κορσοῦν, radere, tondere.

Κορσύρη, idem quod κρώβυλος.

Κορσωτὴρ, ῆρος, ὁ,

Κορσωτὴς, &

Κορσωτὸς, οῦ, ὁ, tonſor. Nam veteres [illegible] vocabant κορσωτὰς. quorum inſtrumenta, [illegible] ſiue [illegible], i. [illegible].

Κορσωτήριον, ου, τὸ, tonſtrina, κουρεῖον, Heſych. apud Athen.

Κόρταφος, ὁ, tempus, pars capitis, pro κρόταφος.

Κορταγὴ, Heſych. [illegible], quę & [illegible].

Κορτὶς, idem dici tradit pro [illegible].

Κόρυς, ὁ, apud Perſas prætexta virilis.

Κόρυς, ὁ, ricinus canes infeſtans, κυνόραιστης, Heſych.

Κόρυα, Arcadiæ ciuitas: vnde κορυαῖοι, Arcades.

Κορύβαντες, αἱ, Corybantes ſacerdotes Rheæ. vide κορυβαντιάω.

Κορυβαντιάω, ῶ, μ. άσω, π. ακα, inſanio more Corybantum. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible]. de his Eraſm. Chil. Corybantiari, & κορυβαντιᾷ. Apud Plinium locus difficillimus eſt, hiſtoriæ libro vndecimo, capite 37. Animo autem videmus, animo cernimus: oculi, ſeu vaſa quædam, viſibilem eius partem accipiunt, atque tranſmittunt. Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus viſu. Sic in morbo comitiali aperti nihil cernunt, animo caligante. Quin & patentibus dormiunt lepores, multique hominum, quod Corybantiari Græci dicunt. At κορυβαντιᾷν non ſignificat patentibus oculis dormire, quo vitio qui laborant [illegible] dicuntur a Celſo. Itaque quidam vir magni nominis, pro quod corybantian Græci dicunt, ſubſtituit. quos corybantia (ſunt autem κορυβαντεῖα loca ſacris & initiationibus Corybantum dicata, qua forma [illegible]. Strabo, [illegible], &c. regrediunt, id eſt, inquit reuocant & reſtituunt ſanitati. Sed dura correctio, & pro ſanitati reſtituere regredere vſurpari probare oportuit: deinde oſtendere illud malum ita ſanari authoris cuiuſuis ſententia. Ego ſenſum apertum in Plin. vimque verbi ſubeſſe exiſtimo atque ſeruari, ſi legas hæc interclusa parentheſi (Quin & patentibus dormiunt lepores multique hominum) Nam ſic erit Plinio κορυβαντιᾷν, abducto intus viſu magna cogitatione (qua ſenſus in caput reuocatur, ſuáque munia deſerit) obcæcatis apertiſque oculis nihil cernere, animo caligante: quod in Corybantis efficit furor, & inſania, vnde vulgò dementem vocamus *monté de teſte*: vt quidam Corybantes deducunt [illegible] pro [illegible] & [illegible]: quia velut abductus animus capitis verticem aſcendit: licet author Etymologic. quaſi [illegible] (quod Iouem occultarint) [illegible] deriuet.

Κορυβαντίζω, Corybantum ſacris initio, Ariſtophan. Idem in Veſpis, [illegible]. Plato in Phæd. [illegible], cum quo inſaniat, i. immodicè oblectetur confabulando.

Κορυβάντειον in κορυβαντιάω.

Κορυβαντισμὸς, luſtratio, purgatio, καθαρισμός.

Κορυγγεῖν, Heſychio eſt κορυπτίζειν, cornibus ferire κορύπτειν.

Κορύζας, doricè dicitur ὁ κῆρυξ præco, teſte eodem.

Κορυδαλὸς, vel κορυδαλλὸς, κορυδαλλὶς, κόρυδος ſiue κορυδὸς & κόρυς, eadem auis quæ & κορυδὼν dicitur, alauda, vulgò *cochevis*, & *alouette*. eius duo genera: vnum cum apice in capite galeri ſpecie ſiue caſſidis: ob idque galeritam vocat Plinius, Varro galericum, Gellius libro ſecundo, capite vigeſimo nono, caſſitam. Et alterum ſine apice, cuius rurſus duo genera, terreſtre & marinum. Ariſtotel. hiſtoriæ libro nono, capite viceſimoquinto: [illegible]. Et libro hiſtor. ſexto, capite primo, vbi ita legend. [illegible], id eſt, galeritæ. Eius auis mira eſt commendatio aduerſus colon ſiue coli vitium, quod [illegible] dicitur. vide Plinium libro 30. c. 7. in eo loco, Coli vitium efficaciſſime ſanatur ab aue galerita aſſa in cibo ſumpta, &c. id ſæpe ſe expertum teſtatur Aetius in colicis magno ſucceſſu. ipſam dabat decoctã cum iure ſimplici: vt & Paulus Ægineta, cuius aſcribam dictionem rerum & verborum cauſa, [illegible], &c. Galen. etiam de hac aue doctè & accuratè conſcripſit, cuius etiam verba recitabo, vt eadem opera deprauatam ſcripturam corrigam. Sic enim ſimpl. l. vndecimo, [illegible] (habet verò Dioſcorid. libro ſecundo, cap. 59. [illegible], vbi repono ex Galeno, Plinio, Paulo, Aetio, κωλικοῖς. vide in voce [illegible] (nempe in comœdia quæ Ὄρνιθες inſcribitur) [illegible] (legend. [illegible]) [illegible] (leg. [illegible]) [illegible] (apud Ariſtophanem ſcriptum κορυδὸς, quæ & κορυδὼν interpreti) [illegible] (leg. [illegible]) [illegible] leg. [illegible] &c. legendo hoc modo [illegible]. Hoc & aiunt Theocritum innuere dicentem, [illegible], quo epitheto apicem ferentem galeritam

denotauit, qui vt tumulus aſſurgit capiti. vide cætera apud ipſum Galenum, cui etiam

Κορυδαλὶς, herbæ nomen eſt, cuius vſus in colicis affectibus.

Κορύδυλλις, ἡ, piſcis ſalſamentarius, quem cordyllam appellant. Numenius in Halieuticis γλαυκὴν κορύδυλιν dixit.

Κόρυζα, ης, ἡ, humoris à capite fluxio, grauedo, pituita, mucus narium: quod malum ab Hippocrat. dicitur μύξα, vt μεστὸς κορύζης τὴν ῥῖνα, habens nares muco oppletas, Lucian. Ponitur aliquando pro ſuperbia, faſtu. Tria ſunt deſtillationis genera ex capitis refrigeratione, κόρυζα, id eſt, grauedo in qua ad nares humor deſtuit. βρόγχος verò cum in os aſperam arteriam pulmonémque decumbit. Et κατάῤῥους, vbi fit fluxus in fauces, gulam atque ventriculum. Vide Galen. libro primo, de locis affect. Aetium ſerm. 8. capite 53. Cornelius Celſus libro quarto, capite de diſtillatione & grauedine, inquit, Hæc omnia κορύζας Hippocrates nominat. Nunc vide apud Græcos in grauedine hoc nomen ſeruari, deſtillationes καταῤῥοὰς appellari.

Κορυζάω, μ. ήσω, π. κα, muco plenus ſum, grauedine infeſtor, cōflictor. Neutr. Abſol. apud Heſychium reperitur etiam κορύζει expoſitum μωραίνει, itidémque Κορύζαν, μωρευόμενος, pro quo Suid. habet κορυζᾷν. periſpomenon, ratio forſan eius expoſitionis eſt quod ſtulti eſſe ſoleant οἱ κορυζῶντες: vnde & βλεννόμυξα.

Κορυζέω, lacero, vanus fio.

Κορυδαὶξ, impetuoſus, violentus, ἀπὸ τοῦ κόρυδος καὶ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ.

Κορυθαίολος, ὁ, ornatam habens galeam, Homer. Iliad. β, κορυθαίολος Ἕκτωρ, radiantibus armis circundatus, ὁ αἰόλλων καὶ κινῶν τὴν περικεφαλαίαν, ἢ ὁ ποικιλός, Interpr. Homer. κορυθαίολος, exponitur à Græcis non ſolùm variam habens galeam ſeu criſtam, ſed etiā δινῶντες, & ὁ κινῶν τὴν περικεφαλαίαν, quaſi in varias partes mobilis. κορυθαίολα νίκα, Ariſtoph.

Κορυθαλὶς Heſych. eſt δάφνη ἐστεμμένη, ſecundum alios εἰρεσιώνη, ſunt qui dicant eſſe ὑπὸ ῥίζαν Βῶν. apud Etymolog. pro hoc ſcriptū κουρυθάλη, ab eóque exponitur itidem ἡ περὶ τὴν Θυρῶν δάφνη [illegible], quoniam (inquit) οἱ κλάδοι, quos vocant κορυς θαλλοὺς, vt Chryſippus [illegible]: alij hanc nominis rationem afferunt, quod [illegible], qui κόροι & κόραι dicuntur [illegible], κορυθαλλίας Ἀρτέμιδος, meminit Athen. alicubi, & Κορυθαλλίστριαι Heſych. ſunt αἱ χορεύουσαι τῇ κορυθαλλίᾳ θεᾷ.

Κόρυθρον, ſcopa. nam κορεῖν, verrere eſt. vide Κόρηθρον.

Κορυθόω, ἀπὸ τοῦ κόρυθος, κορυθόω, κεκορύθωμαι, & per syncopen κεκόρυθμαι. & Participium κεκορυθμένος, Odyſ. φ. in fine, idem quod κορύσσω, armo.

Κορυθὶς Heſych. eſt αὐλήτρια tibicina.

Κόρυδος, eidem ſunt περικεφαλαῖαι quę & κόρυθες: eidem κόρυδος eſt εἶδος τι τῶν τριχῶν.

Κώρυκος, pera, ſacculus, θύλακος, genus pilæ ex pelle factæ ventoque inflatæ, cuius apud Italos frequens eſt vſus, Latinè follis. Martialis. Folle decet pueros ludere, folle ſenes. Plautus pugillatorium follem vocat. vide infrà Κώρυκος.

Κώρυκος, etiam teſtium conceptaculum & ſacculus, ſcrotum. Apſyrtus, [illegible] εἰς κώρυκον ὁ θυλάκιον.

Κορυλλίων, Heſychio eſt ſpecies auis ſupra [illegible].

Κορυμβάς, [illegible] κορυφαῖος καὶ ἄκρος.

Κορυμβήθρα, ας, ἡ, hedera.

Κορυμβίας. Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro tertio, cap. 18. de hedera, [illegible] (male legitur [illegible]), [illegible] κορυμβίαν, [illegible]. hunc locum ita expoſuit Plinius libro decimoſexto, capite 34. alia fructu tantùm candida, alia & folio. Fructúmque candidum ferentium aliis denſus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Corymbiam Gaza intelligit illud genus hederæ, Plinius hac voce videtur ipſius fructum, id eſt, corymbos intelligere. Sed libro 19. capite nono, corymbiam aliter accepit. ferulæ, inquit, duo genera in peregrinis fruticibus diximus. ſemen eius in Italia cibus eſt. conditur quippe duratque in vrceis, vel anni ſpatio. Duo ea genera, Caules, & racemi. Corymbiam hanc vocant, corymbóſque quos condiunt.

Κόρυμβον, ου, τὸ, caſtellum nauis, [illegible]. Euripid. in Iphig. in Aulide, [illegible] ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα, id eſt, [illegible]. Homer. Iliad. ι, [illegible], id eſt, [illegible], inquit interpr. ibidem. Et lib. primo Epigrammat. [illegible]. Apollonius ſecundo Argonaut [illegible] κόρυμβα, id eſt: [illegible], inquit interpres, id eſt, amplustra ſeu amplustria, i. ornamenta puppis, quę non ad robur naui conciliandum opponuntur, ſed ad venuſtatem & gratiam. [illegible], in Epig.

Κόρυμβος, ου, ὁ, quoduis ſummum, eminens, cacumen, ora. Herodot. [illegible] κόρυμβον. vide in Chiliad. Eraſm. Meos corymbos necto. Item coma mulicbris plexilis, κρωβύλος. vide interpr. Thucyd. apud Athen. κόρυμβοι libro vndecimo in verſu Aſij, [illegible] κόρυμβοι [illegible]. Dixēre & κόμην κατακορυμβωμένην, vt apud Suid. κόμην τρέφων χρυσῷ κεκορυμβωμένην, comam nutriens aureis corymbis faſtigiatam. Item coles aſparagi, & ramus ſiue racemus. κόρυμβοι [illegible], id eſt, ramus, in Epigramm. κόρυμβοι κισσοῦ, racemi hederæ ſiue acini. Dionyſ. de ſitu orb. κόρυμβοι [illegible], id eſt, κλῶνες, rami, coles, Nonnus. οἱ κόρυμβοι κισσοῦ, corymbi hederæ, apud Galenum ad Glauco. ex his fit oleum, cui vis ineſt repellendi humoris. Κόρυμβος itidem quod ῥόμβος, turbo. vide Ῥόμβος.

Κορύμβιον, monile. ſuperius etiam κορύμβιον, pro ornatu mulicbri exponitur. Heſych. κόρυμβα eſt κόσμος τις γυναικεῖος [illegible].

Κορυνά, ὀφθαλμά.

Κορύνη, ης, ἡ, claua, virga capitata. Apollon. 2. Argonaut. [illegible] κορύνας, id eſt, [illegible]. Ponitur pro aſini veretro. Nicander in Alexipharmac. [illegible] κορύνην. Dicitur etiam tranſlatè βλάστη κορύνη, à clauę ſimilitudine quā in germinatione nonnullæ exprimunt arbores. Theophraſt. hiſtor. libro tertio, cap. 6. Καὶ τὰ μὲν [illegible] βλάστησιν, [illegible] βλαστοῦ κορύνην. Plinius libro 16. capite 25. vocare videtur geniculatum incrementum, & cacuminum articulationem. Nam quod Gaza ſurculum vertit nullo modo probo. Vſus eſt etiam verbo κορυνᾷ pro κορυνοφορεῖ ἢ τι κορυνῶδες φέρει. Idem Theophraſt. hiſtor. libro quarto, cap. duodecimo, vbi de iūco ita legitur, [illegible]. Sed legendum κορυνᾷ, id eſt, clauæ inſtar faſtigium edit, vel faſtigiat ſe & velut thyrſum profert. Gaza tranſtulit, omnino frugifer in callum de regulari ſurculo ipſo tumeſcens. Et ἀπὸ τῆς κορύνης (qua voce etiam, à clauæ ſimilitudine, in humeri cubitique articulatione capitulata ſiue capita oſſa vocarunt dicente Polluc. [illegible], κορύνας καλοῦσι) dicitur Κορυνήτης & Κορυνώδης, vt ſi à claua, clauatus dixeris. Heſiodus, [illegible] κορυνήεντα [illegible]. vbi interpr. [illegible], culmos faſtigiatos rectè interpretaberis: nam Plin. libro 19. cap. 8. de aſparago loquens, ita inquit, viret thyrſo primū emicante, qui caulem educens tempore ipſo quo faſtigiatus eſt, in toros ſtringitur. vbi thyrſum & faſtigium vocat τὴν κορύνην, quam aſparago attribuit Theophr. ita ſcribens hiſtor. l. 6. cap. 3. Ὁ δὲ ἀσπάραγος [illegible] κορυνώδης [illegible], &c. Gaza quendam peciolum reddidit omnino male. Et alibi libro tertio hiſtoriæ, vbi ab ipſo Theophraſt. κορυνώδης [illegible] eſſe dicitur, amentum ſurculoſum idem Gaza nō melius tranſtulit.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio, βλάστησις, Heſych.

Κορυνήτης, ου, ὁ, &

Κορυνηφόρος, ου, ὁ, clauiger, claua pugnans. vide [illegible] & ξυλοφόρος, Feſto & Plauto clauatores, vt ῥαβδοφόροι, virgatores. Dioſc. l. 5. latro inſignis Corynetes, i. clauiger dicitur, vt Ouid. l. 7. Metamorph.

Κορυνθὴ, ῆς, ἡ, κόφινος, ſporta, calathus. at κόρυνθος eidem Heſyc. eſt [illegible]: oſſula mazæ.

Κορυνήεις, vide Κορύνη.

Κορυνώδης, vide Κορύνη.

Κόρυξ, iuuenis, νεανίσκος, Heſych. ſupra κόρυψ.

Κορυπτίλος, vel κορυπτίλης, ου, ὁ, cornupeta.

Κορύπτω, vel κορύττω, μ. ψω, π. φα, caput iacto ſaltando, cornu peto, κερατίζω, arietor, cornibus ferio. Neut. abſol. vide Κερατίζω.

Κόρυς, υθος, ὁ, θριγκὸς, στεφάνη, ſeptum, maceria, lorica.

Κόρυς, υθος, ἡ, περικεφαλαία, galea, ἀπὸ τοῦ τὰ κόρα ῥύεσθαι. Eſt & galerita auis. vide Κορυδαλός.

Κορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, armo, turbo, concito. Activ. Accuſat. χαλκῷ [illegible]. Homer. Iliad. β, [illegible], [illegible] κορύσσων, id eſt, adornans. Et Iliad. δ, [illegible], armabantur. Capitur etiam κορύσσομαι pro ſurgo & æſtuo. Apollon. 2. Argonaut. [illegible] κορύσσεται, id eſt, furit aduerſus nauem. Heſiod. κορύσσεται [illegible], id eſt, [illegible] κορύσσεται, i. [illegible], attollitur. [illegible] ἀπὸ τῆς κόρυθος.

Κορυστὴς, ου, ὁ, armatus, armatus bellator, galeatus, bonus miles, πολεμιστὴς, ὁπλίτης.

Κορυστὴς, οἱ, γενναῖοι, armati.

Κορωνὸς, plenus, redundans, [illegible].

Κορωνίς, ίδος, ἀπὸ κορωνός [illegible], Pollux

lux, pars habenæ ſummum equi caput cingens. Xen. περὶ ἱππικῆς, [illegible] χαλινοῦ, [illegible]

Κορυφαία, pileus etiam ἱππουρὶς dictus ab Ariſt. l. hiſt. & [illegible] apud Athen. l. [illegible].

Κορυφαῖος, ου, ὁ, cuiuſque ordinis caput & princeps, ἔξαρχος, vt in choreis præſultor ſeu præcentor erat, in vertice poſitus, ſummus. dicebatur etiam κατάρχων & χοροστάτης. eratque hic ordo, vt præcentori proximus eſſet ὁ [illegible], & hunc deinceps proximus, ὁ τρίτος. Qui vero [illegible] ſuccinebant, [illegible] vocat. Ariſtoteles in quarto, τῶν μετὰ τὰ φυσ. de multiplici appellatione prioris & poſterioris loquens, τὰ δὲ κατὰ τάξιν πρότερα καὶ ὕστερα. ταῦτα δ' ἐστὶν ὅσα [illegible] διεστηκότα [illegible] τὸν λόγον. [illegible] τοῦ κορυφαίου πρότερον, [illegible] κορυφαῖος, [illegible] ἀρχή. Ariſtot. de Mundo, καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, [illegible] ὁ χορός, vt fit in choro, auſpicanti præſuli aut præcentori accinit totus chorus, &c. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] κορυφαῖος [illegible], id eſt, primus. Ariſtotel. lib. 1. de mundo, [illegible] τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανός, id eſt, ſydera, & vniuerſum ipſum cælum eos ad numeros mouentur, quos Deus ſurſum quaſi auſpicando præcinendoque emodulatur, quem à ſimilitudine ſanè congrua coryphæum mundi rectè appellaueris, quaſi præſultorem ipſum huiuſque chori magiſtrum. κορυφαῖοι, proceres, primores. [illegible], apud Plut. in Marcello: Valer. Max. apicem vocat.

Κορυφαῖον, τὸ, pars anguſta retis: dicitur etiam κορυφαία à Polluce.

Κορύδαλος, caſſita, idem quod [illegible].

Κορυφαιότατος, excellentiſſimus ſeu eminentiſſimus.

Κόρυφος, [illegible], oranum contractio ad vmbilicum. Hippocr.

Κορυφῆ, [illegible], ſi non mentiuntur Heſychiana exemplaria.

Κορυφή, ῆς, ἡ, vertex, id eſt, ſumma pars capitis, quæ inter ſinciput & occiput interiacet, [illegible]. Capitur & pro ſummitate, faſtigio & cacumine. Transfertur & ad montium cacumina, & cæterarum rerum extremitates. κορυφὴ τοῦ λόγου, orationis ſumma & caput. Plutarchus in libello de prudentia, [illegible] ὁ λόγος [illegible], vt autem oratio ſibi velut faſtigium imponens, finem faciat. idem quod κολοφὼν Gregorio: pro quibus etiam ponitur [illegible] id eſt, [illegible]. Homer. ἐξ κορυφῆς [illegible], ex iugo montis inuadere. Thucyd. κορυφῶν σύζυξις, capitum coniugatio. Gaza de ſenect. loquens de vitibus. Et oſſis [illegible] dicti pars podicem verſus inclinans, κορυφὴ dicitur à Polluce. Et digitorum internæ extremitates, ῥάγες & κορυφαί.

Κορυφόω, ſupra idem quod [illegible].

Κορυφαῖος, Heſych. eſt [illegible].

Κορυφοῦμαι, [illegible], attollor, [illegible], aſſurgo, tumeo, impleo ad ſummitatem ab ore. [illegible], numerus in vnum collectus, i. ſumma, in Epig.

Κόρυμα, idem.

Κόρυφος, [illegible].

Κορυφῶς, [illegible], leuiter, agiliter, facilè.

Κόρχορος, vel κόρκορος, ου, ὁ, oleris genus viliſſimi, & agreſtis. vide in Chil. Eraſm. Corchorus inter olera, κόρχορος ἐν λαχάνοις, de iis qui aliquo ſe honore dignos haberi volunt, quum ſint putidi & ſordidi. Nicandri interpr. in [illegible] in Theriacis, [illegible], inquit, [illegible] λάχανον [illegible]. vnde & parœmia, καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. [illegible] vero dicitur, quaſi [illegible], ſi folia ocimi tribuit Theophraſt. hiſtor. libro 7. capite [illegible]. Plinius lib. 21. cap. 32. Corchorum Alexandrini cibi herbam eſſe tradit, conuolutis foliis ad ſimilitudinem mori. Seplaſiariorum antea Chamæpytis falſò, verius creditur eſſe Corchorus. Aliis eſt ea herba quam pro Myoſotide pingit Tragus: qui cichorij ſpeciem eſſe volunt, ſunt qui κόρχορον dicant eſſe piſcem quoque [illegible].

Κορώ, Cxorno, [illegible].

Κόρω, Heſych. [illegible], temonis pars inflexa, ſeu incurua.

Κορώνεος, genus ficus, Ariſtoph. [illegible], ait Suid.

Κορώνη, ης, ἡ, auis cornix, & fulica, vel mergus. Homer. Odyſſ. ε, [illegible]. Idem Odyſſ. [illegible], & quibus verbis conſtat autem eſſe marinam. Item κόραξ, catena ſeu catenula oſtij, annulus oſtij quo pulſatur, vel ob figuram, vel ob garrulitatem ſic dictus, [illegible]. vide [illegible]. Dicimus etiã κορώνην, curuaturam in arcu, vbi figitur ex vtraque parte neruus, corona teneus a quibuſdam dicitur à Valla cuſpis. Vnde (inquit Euſt.) bonum rerum finem ſignificantes, [illegible] prouerbio dicere ſolemus. Ilia. 4. de arcu loquens Homer. [illegible]. Interpr. [illegible]. Od. φ, [illegible]. Paulò antè dixerat [illegible] κορώνης, ſed αὐτὶ τοῦ [illegible]. Item apex ligni inter vtrunq; bouem in aratro protenſi. ad quod alluſit illud oraculum laſciuum, [illegible] κορώνην. Item quicquid eſt incuruum, & inflexum illud quod in nauis puppi viſitur, [illegible], roſtrum, Aratus, [illegible], Cicer. ſicut quum cœptant tutos conſtringere portus, Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ, Aduerſamque trahunt optata ad littora puppim. vnde κορωνίδες naues, Hom. i. roſtratæ. Theon in Aratum. Apollon. lib. 3. annulum iugi ſignificare videtur. Item textilis coronæ genus teſte Euſt. Sic etiam dicitur exortus ſiue proceſſus rotundus in vlna. vide Hippoc. de natura oſſium. Galen. 2. de vſu partium. Item κορώνη Ruffo medico ſutura ſincipitis. Κορώνη, penis, glans, id eſt, βάλανος. Artemid. [illegible] κορώνης [illegible]. κορώνη, vel [illegible], alterum maxillæ caput quod roſtrum refert.

Κορωνιάω, ῶ, ceruicem, vel cornu effero. Heſych. item incuruus, & lunatus ſum. vnde apud Heſiod. in Theog. κορωνιόωντα πέταλα, inſtar lunæ inflexa folia.

Κορωνιδεὺς, cornicis pullus.

Κορωνὸς, inflexus, lunatus, vt βοῦς κορωνός, bos lunatis cornibus, i. [illegible], Cæl. l. 8. c. 41.

Κορωνίς, ίδος, ἡ, diminutiuum à κορώνη, ſummitas ſeu apex alicuius rei veluti montis aut ſtructuræ alicuius. Eſt & nauis epitheton. Homer. Iliad. α, σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, i. cum nauibus inflexas & ſinuoſas habentib. ſummitates, i. puppes, [illegible]. quanquam alij nigras intelligere malunt, ad differentiam earum quæ μιλτοπάρῃοι vocantur, id eſt, minio rubentes. roſtratas dixeris non malè. Ouid. l. 15. vocat naues coronatas, Torta coronatę ſoluunt retinacula naues. Κορωνίς, item corona Vitruuio, ſiue coronis, vulgò cornice, ornamẽtum colũmnarum, vt cymatium, trochilus, aſtragalus. Κορωνὶς etiam, vt tradit Hephæſtion, ſignum eſt in dramate, cuius vſus triplex, quum hiſtrionibus abeuntibus ſubſiſtit chorus, vel vice verſa, choro emigrante, remanent hiſtriones: vel quando locorum commutatio in ſcena fit. Hæc nota in Ariſtophanis comœdiis pingitur ferè vt ternarij ſignum. Eſtque κορωνὶς duplex, [illegible], [illegible] (dipla verò nota eſt, quæ trigoni figuram oſtendit citra baſin) Et [illegible], ſi alteram ipſa præcedat diplam. Comment. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], &c. Item in calce libri nota appingi ſolita vnci figura, ad ſignificandum finem, κορωνὶς dicebatur: ob idque dixit Martialis lib. 10. Si nimis videor, ſeráque coronide longus Eſſe liber, legito pauca, libellus ero. Idem, Et mage principio grata coronis erit. Hinc dicunt Græci, μέχρι τῆς κορωνίδος, vſque ad coronidem, finem extremũmque ſignificantes. Plutarch. de fortuna Alexandri, Philoxenum à Dionyſio in Latomias coniectum refert, [illegible] ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος [illegible] τραγῳδίαν, quòd tragœdiam quã excudendam illi tradiderat, circunſcripſiſſet e principio ad coronidem & vmbilicos, totam delendam vna litura ſignificans. Idem aduerſus Stoicos, [illegible] κορωνίδος dixit, ἀντὶ τοῦ τέλους. Et τὴν κορωνίδα ἐπιτιθέναι, dicunt Latini perducere ad vmbilicos, vt Martial. Iam peruenimus vſque ad vmbilicos. vide [illegible].

Κορωνὶς, Salamina inſula, Porphyrius.

Κορωνισταί, [illegible] κορωνισμάτα. vide Athen. l. 8. circulatores.

Κορωνοθήρας ὄργανον, in Epig. inſtrumentum ad cornices petendas, vt eſt [illegible].

Κορωνοὶ, medicorum vox eſt, inquit Pollux. vocant & κύβιτον, quod cum Hippocr. καὶ κύβιτον dixeris.

Κορωνοπόδιον forma diminutiua à κορωνόπους, pediculus cornicis accipitur pro coronopo herba apud Aet. l. 1.

Κορωνοπώδης, τὸ, cornicis pedi ſimile, quale ficus folium tradit, Hippocrates.

Κορωνόπους, ποδος, Coronopus herba, ita dicta à pedis cornicis ſimilitudine quam eius exprimunt folia. pro Coronopode eã pingit doctiſſimus interpres Dioſcoridis Mathiolus, quàm vulgò vocamus *corne de cerf*, quæ ſpicata eſt nec per humũ ſtrata, ſed aſſurgens & cruda in acetariis potius eſtur quàm coctaque in viis ita naſcitur ſed in hortis. Dioſcor. verò lib. 2. cap. 156. Κορωνόπους [illegible]. Ex quo Plinius lib. 22. cap. 19. Coronopus oblonga herba eſt cum fiſſuris. ſeritur interim, quoniam radix cœliacis præclarè facit in cinere toſta. quæ

poſtrema verba ex alio mutuatus eſt. Idem Dioſcor. lib. 4. capite 11. Coronopodem ſarmentoſam herbam eſſe, id eſt, κληματώδη oſtendit, quando comparans Holoſtio, ait, φύλλα δὲ ἔχει καὶ κλωνία μακρά, ὅπερ ἀρχὴ κλῶνα, ὃ ἔχει, ſed vbi ſarmenta ſiue viticulæ in picto monſtratóque coronopode? Quin & Theophr. lib. hiſtor. 7. cap. 9. inter eas quæ à terra foliatæ eſſe incipiunt, enumerat, quod genus ὀλιγόφυλλα, ita vocat, διαφορὰ δέ τις καὶ παρὰ τῶν ποικίλων δὲ, τὰ μὲν ὀλιγόφυλλα, τὰ δὲ πολύφυλλα ἐστι, χαίτη δὲ ἀμφοτέρων. ὀλιγόφυλλα μὲν, χειρωνίου, &c. Plinius item coronopum κλῶνας καὶ ἔχει κατ' ἐδάφους ἐρπυσμένα ſolū ſignificare volens, ita ſcripſit lib. 20. cap. 16. Aculeatarum caules aliquarum per terram ſerpunt, vt eius quam coronopum vocant. ex quo coronopi caules ſerpere concluditur, nō autem (vt falſus putauit idem Mathiolus) coronopum aculeatā plantam eſſe. ſit enim aculeatorum & coronopi in hoc tantū collatio. Hęc omnia ſuis quæque locis expende & confer diligenter: tum mecum pronunciabis ſi verrucariam herbariorum noſtri, verum eſſe coronopum (quem & κορωνοπόδιον vocant Aetius & Trallianus) nulla nota prorſus reclamante. Nec obſtat quod verrucariæ radix acris, Dioſcoridis coronopi ῥίζα γλυκεῖα. Non enim ipſi nouum aut inuſitatum τὸ θερμὸν vocare γλυκὺ, vt & Galenus mihi locuples teſtis lib. Simplic. 11. ca. περὶ πικρῶν καὶ ἁλμυρῶν, vbi ἀναξαγόρου διαστολή, πολλὰ μὲν χυλὸν εἰρηκεν τὸν ... ἐκ γλυκεῖας ὕλης ἱστορουμένων, ἀγνοεῖ δὲ τὰ συμφερόμενα τῶν ἐκλυτικῶν ἰσχυμάτων: ὅτως οὖν ὅταν λέγῃ γλυκύτητος ... τὸ τῆς ἀρχῆς τὸ τῆς ὕλης. εἰ μὲν οὖν τὸ θερμότερον διὰ τὸ συνθετώτερον ἐβλάστησεν, &c. Corrigendus & error codicis Pauli Æginetæ vbi ita habet, Κορωνόποδος ἡ ῥίζα, καὶ αὐτὴ ... κοιλιακοῖς ... ἐδόθη. legendum enim conſenſu 4. authorum Galen. Dioſcor. Plinij, Aetij, κοιλιακοῖς. contrà apud Dioſcorid. l. 2. cap. 59. de Galerita pro κοιλιακοῖς reſtituendum κωλικοῖς ex Galen. 11. ſimplic. Aetio, Paulo, Plin. libro 30. cap. 7. Sed de iis ſuo loco dicetur. hæc fuſius, vt in ignotis & difficilibus.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ, oxytonum, taurus dicitur ὑψίκερως. Item elatus, iactabundus, ferox, facinoroſus, improbus. Cyril. exponit angulum: paroxytonum autem, montis nomen eſſe dicit.

Κόρυβος, poculum: fortè idem quod κότταβος.

Κοσκίλιον, paululum, τὸ βραχὺ, καὶ τὸ ὀλίγον.

Κοσκύλματα, οἱ, χόλικες.

Κόσβατοι, οἱ ἐπὶ θυσίας τεταγμένοι, ad ſacrificia ordinati.

Κόσσυφοι, οἱ, κατοικίδιοι ὄρνιθες, aues domeſticæ.

Κοσκινηδὸν, Aduerb. inſtar cribri. in Tim. οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, terræ quaſſationes cribri inſtar frequentes.

Κοσκινίζω, μέλλω, αο. ισα, cribro, Neut. Accuſ.

Κοσκινόμαντις, ιος, vates cribro diuinans, Philippides apud Pollucem.

Κόσκινον, ου, τὸ, vel κόσκινος, ὁ, cribrum. Plat. 2. de Repu. κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, cribro aquam ferre. κόσκινον, apud Pſellū eſt figura, quæ collectione numerorum perficitur, eò quod velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri.

Κοσκινοποιὸς, οῦ, ὁ, cribrorum fabricator.

Κοσκινόδερμα, ου, ὁ, pellis ad conficiendum cribrum.

Κοσκυλμάτια, τὰ, coriorum minuta præſegmina. τὰ λεπτὰ, τὰ ἀποτμήματα ἀπὸ τῶν σκυτῶν. Ariſtophan. in Equit. ἐλάθ' ὑποθεὶς ... Κοσκυλμάτια ἄττα περι λόγων. ... vel λογαρίων ἀμύλων. Suid. ...

Κοσμάω, contendo, ingratus ſum, ſicut κολάζω.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. paruum ornamentum, Heſych.

Κοσμέω, μέλλω, αο. ισα, orno, como, laudo, ordino, impero, rego. Actiu. Accuſ. Sopho. οὐ ... κοσμεῖσθαι πλὴν ἀρχὰς ἔχοντα. vnde κεκοσμημένος τὸ σῶμα καθαριότητι, habens corpus mūditia excultum, apud Xenoph. κοσμεῖ εἰς μεῖζον, in maius effero ſeu extollo exornando, Thucydid. commodis afficio, Herodian. ... κοσμεῖν propriè eſt inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, quo modo Deus informem materiem & principia ipſa digeſſit. vnde fit vt κοσμεῖν ſit mundum architectari & cōſtruere. Plato in Timæo, ὅτι δὴ ἐνεχείρει κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν, &c. κοσμοποιεῖν, dixit Philo.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum, Lucian. Plat. 12. de Leg. βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα, Cic. 2. de Leg. tincta verò abſint, niſi à bellicis inſignibus.

Κόσμησις, εως, ἡ, cultus, ornatus, Ariſtot.

Κοσμητάδης, ου, ὁ, ſtans in acie, ordinans, ...

Κοσμητὴς, ῆ, ὁ, ordinator Senecæ, compoſitor Cicer. moderator. apud Heſych. paroxytonus κοσμήτας expoſitum κόσμιοι, εὐπρεπεῖς.

Κοσμητικὸς, ordinandi peritus.

Κοσμητικά, τὰ, vide Κομμωτικά.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ornator, princeps, dux, διατάκτωρ, ἡγεμὼν, quaſi multitudini ordinem præfigens, moderator. Il. α', οἱ δὲ κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμικὸς, ἡ, ὁν, mundanus, mundialis, Tertul. l. 5. in Marcion. κοσμικοὶ & μονάζοντες opponuntur apud Chryſoſt.

Κόσμιον, τὸ, æquitas, dignitas, modeſtia, quod decet, honeſtas, honeſti cultus. κόσμια τὰ στρατηγικὰ, prætoria aut imperatoria inſignia, i. geſtamina, Plut.

Κόσμιος, ου, ὁ, ornatus, honeſtus, vrbanus, σώφρων, grauis, modeſtus, moderatus, temperatus, æquus, Plato li. 1. de Rep. ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, i. ſi moderati ſint nec difficiles. Idem epi. 7. δίαιτα ἡ καθ' ἡμέραν ... κοσμία ..., quotidianus victus modicus & temperatus, rei congruens.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, ἡ τάξις, venuſtas, honeſtas, moderatio, decus, modeſtia, Ariſtoph. in Pluto.

Κοσμίως, ritè, modeſtè, compoſitè, decenter. Plut. in Opuſ. περὶ ἀοργησίας, κοσμίως ἀπελθεῖν, modeſtè diſcedere.

Κόσμοι, οἱ, Coſmi, magiſtratus in Creta, quales Lacedæmone Ephori, Ariſtot. lib. 2. Polit. & quales Romæ tribuni plebis: vnde κοσμεῖν, pro gerere eum magiſtratum.

Κοσμοκόμην ἄτρια, dixit in Epigr. Laſc. i. pectinem capillorum cōptorem.

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, princeps mundi, Naz.

Κοσμολογία, ſermo vel ratio de mundo.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, mundi fictor, Philo de mundo.

Κοσμοποιεῖν, mundum moliri, mundū ordiri, & κοσμοποιὸς de Deo mundi opifice, dicuntur à Phil. de mundo.

Κοσμοποιία, mundi creatio, liber Empedoclis, cuius meminit Ariſt. ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά.

Κοσμοπολίτης, Laer. in Diogen. ἐρωτηθεὶς πόθεν εἴη, κοσμοπολίτης, ἔφη.

Κόσμος, ου, ὁ, ornamentum, ordo, ratio, inſtitutum, κατάστασις, ſtatus, modus: modeſtia ſeu moderatio interdum dicitur. Itē decus, dignitas, rerum coagmentatio compoſita, concinnéq; digeſta: cui ἀκοσμία opponitur, i. congeries confuſa & incompoſita, Plato in Gorg. Idem in epiſt. ἀμφοτέροις κόσμος ἔσται. Ariſtot. de mundo, παντελὴς ὁ κόσμος, vbi Bud. is erat apparatus, ea deſcriptæ collocationis ratio. Ibidem, κόσμος πολιτείας dicitur ratio reipub. rectè atque ordine conſtitutæ, Herodot. κόσμον τὸν δὲ καταστησάμενος, hanc rationem inſtituit. κόσμῳ θέντες, in ordinem redigentes. Nam κόσμος etiam ἡ τάξις, Plutar. ... Ariſto. de mundo, ... Idem de regno Perſarum, τοσοῦτος ἦν κόσμος, καὶ μάλιστα ... διαδοχαὶ ..., tam deſcriptæ vices, ordineſque tam conſtituti. κόσμῳ φέρειν, modeſtè ferre. κόσμον οὐκ ἐφη ... κατηγορεῖν, non putabat ſibi decorum accuſari, &c. ἐν κόσμῳ καὶ τάξει, Lucian. ἐν κόσμῳ οὐκέτι ἑωρᾶτο τὰ ὀστᾶ, nō amplius oſſa compacta conſpiciebantur, Philoſtr. in Heroic. ἐς κόσμον τῶν ἑαυτοῦ ἐχώρουν, in ſuo quiſque loco conſtiterunt, Thucyd. 1. εἰς ... κατὰ κόσμον, pro commoditate, aptè, conuenienter. Od. θ, λίην γὰρ κατὰ κόσμον ... κατὰ κόσμον, pulchrè & per ordinem, decenter. Vnde & mundus, i. orbis, hoc nomine appellatur, à perfecta abſolutaque elegantia, vt ſcribit Plin. Ariſt. de mundo, κόσμος μὲν οὖν ἐστι σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, i. mundus eſt coagmentata compages ex cęlo, &c. Ibid. κόσμον ὀρθῶς τὸ σύμπαν ... i. vniuerſum ipſum commodè κόσμον nominaueris, i. compagem rerū compoſitam concinnóque ordine digeſtam. κόσμος καὶ οὐρανὸς pro eodem, Plato in Tim. Ammon. diſtinguit ab οὐρανῷ. Et κόσμος γυναικεῖος, Plato 2. de Rep. mundus muliebris, quo matronæ (vt inquit Vlpian.) mundior fit, i. comptior & ornatior. Eſt etiam magiſtratus apud Cretenſes, qui Ephorus apud Lacedęmonios dicitur: à quo κοσμεῖν dicti ſunt, qui eum magiſtratum gerebant. Ariſtoteles 2. Politic. vide κόσμοι. Κόσμος, in ſacra ſcriptura variè accipitur: pro ipſo mundo, vt cū dicitur κόσμον καταβολῆς in Euang. Ioan. 17. Et figuratè, vt ad Galat. cap. 4. στοιχεῖα τοῦ κόσμου, id eſt, lex Moſaica quæ fuit inſtar rudimentum. Item κόσμος mundani ipſi, i. mundi amatores, reprobi atque infideles: Ioan. 15. μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Aliquando κόσμος res ipſæ mundanæ, omniáque obſtacula ad ſalutem, vt in epiſt. 1. Ioan. ca. 2. μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον. Item κόσμος ipſi electi & fideles qui apud Deum totius mundi rationem obtinent, vt cùm dicitur Ioann. 6. ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ. Præterea κόσμος præſens in mundo vita multis moleſtiis implicita, vt Ioan. 17. οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Sunt & aliæ acceptiones quas alio in opere, Deo duce, copioſè proponemus.

Κόσος, Ionicè pro πόσος.

Κόσσαβος, idem quod κότταβος. vide κότταβος.

Κόσσος, τὸ ἰδίωμα, colaphus.

Κόσσυφος, ου, merula, in Epig.

Κοσταὶ Heſych. ſunt κριθαί, hordeum, ſed legitur apud eum & paroxytonus κόσται, vide à κοστή.

Κόστος, ὁ, coſtus, genus aromatis, Theophr. l. 9. de plant. Dioſc. l. 1.

Κοσύμβη, ης, ἡ, &

Κόσυμβος, ου, ὁ, nodus capillorum, ſuccingulum, veſtis fimbriata, Exod. cap. 28. Attici κοσύμβην non dicunt, ſed authore Polluce [illegible] id κοσύμβη. [illegible], χιτὼν κροσσωτός. Heſyc. [illegible] ſcribitur κοσύμβη.

Κοσυμβωτός, ή, ὸν, fimbriatum, κροσσωτόν.

[illegible]

Κοτὶ pro ποτί.

Κότος, breuis, acutus.

Κότερα, Ionicè pro πότερα, vtrum.

Κοτέων [illegible], iratus, μεμφόμενος.

Κοτέω, μ. ήσω, πε. κα. iraſcor, ὀργίζομαι, ſum animo infenſo & hoſtili. Neutr. Datiu. Heſiod. καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, figulus figulo eſt infeſtus. Et κοτέομαι pro eodem. Homer. Iliad. β, [illegible], ei ſuccenſebant. Heſiod. cum infinitiuo [illegible], iraſcentes ad pugnandum.

Κοτήεις, εσσα, ἐν, iracundus.

Κοτέω, inuideo, æmulor.

Κοτίλλω, cucullo, [illegible] & κοτίλλων, membrum virile.

Κοτινάς, άδος, ἡ, inſerta olea in oleaſtrum.

Κότινος, ου, ſecunda breui, oleaſter, ἀγριέλαιος, olea ſylueſtris quæ etiam baccas fert minores ſatiuis, Ariſt. 3. Anim. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite 5. [illegible], inter oleaſtrum, & oleam. Κότινος, etiam aliter ſumitur, vide Annot. noſtram in hiſtor. libro tertio, cap. 15. Eſt & corona ex oleaſtro, Heſych. Κότινος exponitur etiam acinus apud Theophraſtum hiſtor. plantar. libro ſecundo, cap. 8. [illegible], cui ante oppoſuerat [illegible] [illegible].

Κοτινοτρώγης, [illegible], oleaſtrum rodens.

Κότος, [illegible], occiput, cunabulum, ira, inimicitiæ, tenuis ceruicis, cerebellum apud Hippoc. Gale. [illegible].

Κότος, [illegible], ira, excandeſcentia, ὀργή. propriè κότος dicitur [illegible] verbo [illegible] ſeu [illegible], vt ſit [illegible] [illegible].

Κοτταβεῖον, [illegible] dicebatur vas illud in quod vinum cum ſonitu effundebatur, item præmium quod dabatur ei qui ludo illo viciſſet.

Κοτταβίζω, [illegible] quæ criſpis eſt capillis.

Κότταβος, ου, ὁ, [illegible], genus eſt conuiualis ludicri ſeu luſus. vide Interpr. Ariſtophan. Cottabus à Plauto etiam dicitur ænea phiala quam in conuiuio apponere ſolebant vino plenam: deinde in minora pocula ab alto transfundentes ſonum edebant, qui ſi eliſu maior ederetur ab amaſiis diligi ſe augurabantur, ex Athen. Ariſtophan. [illegible], &c. vbi interp. κότταβος [illegible]. Cicer. Tuſcul. quæſt. 1. Theramenes quum coniectus in carcerem triginta iuſſu Tyrannorum venenum ſitiens ebibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit vt id reſonaret: quo ſonitu reddito, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare cui poculum tradituri ſint. Accipi poteſt quoque pro eo ipſo ſono. vnde

Κοτταβίζειν, verbum pro huiuſmodi ſonū edido, [illegible], Heſych. Et κοτταβισμὸς, ipſe ludus, [illegible]. Ad hoc amatorij ludi genus, qui in conuiuio fiebat edito ſono è potu qui ſuperfuerat, alluſit Iuuenalis Satyra 3. Si trulla inuerſa crepitum dedit aurea fundo. vide Ariſtophanis interp. in Nebul. & in Pace. & in dictione [illegible]. Et κοττάβια, præmia vincenti eō ludo data, quæ (vt Athen. ſcribit) fuerunt pyramuntes, hoc eſt, triticeæ placentulæ & ſeſaminæ. Et qui ita ludebant, [illegible] appellabantur, vt eſt apud Ariſtophanem, quòd iam vino madentes id agerent. vide [illegible] & [illegible], & [illegible], in Chil. Eraſm. Barbarum in Coroll. Athen. l. 11.

Κοττανία, ας, ἡ, laterum coctio.

Κοττάναθρον, ου, τὸ, locus vbi aues dormiunt.

Κόττανον, parua ficus.

Κοτταριον, ου, τὸ, [illegible].

Κοττέω, verbero, lancea configo.

Κοττίσασθαι, iraſci.

Κόττα, ας, ἡ, & κοττίς, ίδος, caput. vnde κόττοι gallinacei dicti ſunt, ob criſtam, quam in capite ferunt. & [illegible], genus conſuræ, quum ſinciput capillis veſtitur tantùm. ſupra tamen κοττὶς habuimus pro occipite: atque ita ſcriptum eſt apud Hippocr.

Κοτύδημα, crepitaculum, ſtrepitus.

Κόττανοι, οἱ, galex, [illegible].

Κοττυβολεῖν, eſt obſeruare auem quandam, vel captare.

Κοτύλα, fungo ſimile quiddam naſcens.

Κοττύλαι Heſych. ſunt [illegible] ὄρνιθες, aues domeſticæ ſeu cortales.

Κόσσυφος, ὁ, καὶ κόσυφος, merula piſcis, & auis, apud Ariſtot. vertente Gaza. De aue merula, vide etiam Ælianum & Oppianum de Aucupio.

Κοτύ, celeriter.

Κοτύλη, ης, ἡ, omne cauum hoc nomine ſignificatur. vnde pro vaſis concaui genere ponitur: vt Odyſſ. [illegible]: vbi Didymus adnotat eſſe [illegible], id eſt, poculum. Pro manuum cauo capitur, quam volam Latini vocant. Eſt etiam menſuræ genus, id eſt (vt Pollux ſcribit) τὸ τρίτον τ̃ χοίνικος. Athenæus heminam quoque dici tradit. Et Fannius, At Cotylas, quas (ſi placeat) dixiſſe licebit Heminas, recipit geminas ſextarius vnus. Continet autem Cotyle cyathos ſex, alio nomine & [illegible] & ἡμίξεστον. Efficitur etiam tam de humidis quam aridis. δύο κοτύλας οἴνου, duas cotylas vini, Thucydid. lib. 4. Idem, κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας σίτου, aquæ ſingula acetabula, panis bina, Valla. Et Ariſtoph. [illegible]. Idem in Pluto, [illegible], quæ me ſemper heminis lædit & detrimento afficit. Æſchylus κοτύλας cymbala appellat, quum ait, [illegible]. κοτύλην accipit Simon in Sinonym. pro pondere nouem vnciarum. Eum interim ludum ſignificat, in quo aliquis reductis in tergum manus coniungebat ſtringebátque, rurſus alter impoſitis in eas genibus tollebatur, ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. Ad hunc igitur modum geſtatus, ἐν κοτύλῃ geſtari dicebatur. Athen. lib. 11. ſic habet, [illegible]. Vbi tamen legendum puto ἐν κοτύλῃ. ſic enim & Pollux, [illegible]. vocant etiam [illegible], & [illegible]. Et Κοτύλη ſinus, in quo caput femoris vertitur, imò quiuis ſinus oſſium altius deſcendens, qui alterius oſſis caput excepit, κοτύλη Medicis dicitur.

Κοτυληδών, ἡ, coxa, pars qua femur verſatur, Ariſtot. [illegible], acetabulum, Gaza vertit. [illegible], Athen. li. 11. coxendix, [illegible].

Κοτυληδόνες, αἱ, polypodum acetabula, [illegible], Euſt. Iliad. χ, vel potius [illegible] vt habet Athen. lib. 11. Sunt etiam Hippocrati in Aphoriſm. [illegible], orificia vaſorum quæ pertingunt ad matricem. Item κοτυληδών, herbæ genus, quod vmbilicum veneris vocant Latini. Duo genera deſcribit Dioſc. libro quarto, cap. 91. & 92. Plinius lib. 25. cap. 13. Κοτυληδὼν etiā idem quod κοτύλη, Nicand. in Alexiph. [illegible].

Κοτυλήρυτον, ου, multum. [illegible], Heſych. Athen. li. 11. [illegible]. Euſtath. Iliad. χ, interpretatur, quantum quis vtraque manus vola haurire poteſt, [illegible].

Κοτυλιαῖος, ου, cotulæ menſura, poculum capiens heminam, Laertius.

Κοτυλίζω, quaſi heminatim vendo, propriè de vino dicitur, ſed transfertur ad alia quæ non confertim, ſed particulatim venduntur, id eſt, [illegible]. Ariſtophan. [illegible]. Et Pherecrates apud Polluc. [illegible], vulgò vendre en detail.

Κοτυλίς, ίδος, vertebri in coxa cauum & iis locis quæ coxæ adiuncta ſunt, apud Hippoc. Gal. exp. [illegible].

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον, apud Ariſtoph. in Acharn. diminutiuum τ̃ κοτύλης.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, poculi genus, quo in ſacris vtebantur, [illegible], ſic Euſtath. Iliad χ. Inde κοτυλισμός, Athen. [illegible] item poculi genus de quo Athen. 11.

Κόττανα, τὰ, rudera, [illegible].

Κοτύττια, τὰ, feſtum quoddam erat apud Siculos. vide Chil. Eraſ. Rapina Cotyriis.

Κοτυτώ, οῦς, Cotyto dea, turpitudinis præſes, quæ & κότυς dicta eſt. cuius ſacra mirè exagitauit Eupolis in Baptis comœdia, & meminit Iuuenalis Satyra 2. Apud Syneſium in epiſtol. ita ſcriptum, [illegible].

Κοῦος iracundus.

Κοῦ, pro ποῦ, Ionicè. κοῦ δ' ἔστι; vbinam?

Κοῦα, τὰ ἐνέχυρα, pignora. Heſych. aſſerenti itidem [illegible] pro [illegible], pro quibus ſupra [illegible] & [illegible] per υ.

Κουβαρίδες, αἱ, Dioſcoridi vocantur, qui alio nomine [illegible], multipedæ, ſiue aſelli, animalculum ſub aquariis vaſis frequens. vide Ὄνος.

Κούθουροι dicuntur οἱ κηφῆνες, fuci, [illegible]: ſiue quoniam ἄκεντροι ſunt, ita Suid. ſed ſcribendum potius [illegible].

Κουίμαλον, τὸ, cuci pomum, ſic enim emendo apud Theophr. hiſt.

lib.4.cap.2.vbi corruptè κουκιμάχες.

Κουκιόφορον, δενδρον, arbor Theophraſto, quam Plinius vocat Cuci. Dixerat enim Theophraſtus lib.3.de hiſt.ſtirp.ca.2. τὸ δὲ καλούμενον κουκιόφορον, ἔστι ὅμοιον τῷ φοίνικι, τὴν δὲ ὁμοιότητα κατὰ τὸ στέλεχος ἔχει καὶ τὰ φύλλα. διαφέρει δὲ ὅτι ὁ μὲν φοῖνιξ μονοφυὴς, καὶ ἁπλοῦς ἐστι, τοῦτο δὲ προελθὸν σχίζεται καὶ γίνεται δίκρουν (corrupte legitur ἄκρον) εἶτα πάλιν ἑκάτερον τούτων ὁμοίως. ἔτι δὲ τὰς ῥάβδους βραχείας ἔχει, καὶ οὐ πολλάς. χρῶνται δὲ τῷ φλοιῷ legendum φύλλῳ) πρὸς τὰ πλέγματα, ὥσπερ τοῖς φοίνιξι. καρπὸν δὲ ἴδιον ἔχει πολὺ διαφέροντα καὶ μεγέθει, καὶ χυλῷ (legendum χυλῷ) μέγεθος μὲν γὰρ ἔχει χειρὸς ἐμπλήθεις, στρογγύλον δὲ, οὐ προμήκη, χρῶμα δὲ ὑπόξανθον. χυλὸν δὲ γλυκὺν, καὶ εὔστομον. οὐκ ἀθρόον δὲ ὥσπερ ὁ φοῖνιξ, ἀλλὰ χωρὶς καθ' ἕνα. πυρῆνα δὲ μέγαν, καὶ σφόδρα σκληρὸν, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι, τοὺς εἰς τὰ στρώματα τοὺς διαποικίλους. διαφέρει δὲ πολὺ τὸ ξύλον τοῦ φοίνικος. τὸ μὲν γὰρ μανὸν, καὶ ἰνῶδες καὶ χαλαρόν. τὸ δὲ πυκνὸν, καὶ βαρὺ, καὶ σαρκῶδες, καὶ διατμηθὲν, οὖλον σφόδρα καὶ σκληρόν ἐστι. καὶ οἱ Πέρσαι πάνυ ἐτίμων αὐτὸ, καὶ ἐκ τούτου τῶν κλινῶν ἐποιοῦντο τοὺς πόδας. Quæ preſſius tranſtulit Plinius lib.13.ca.19.hunc in modum: At è diuerſo cuci in magno honore palmæ ſimilis, quando & eius foliis vtuntur ad textilia. Differt quod in brachia ramorum ſpargitur. Pomo magnitudo quæ manum impleat, color fuluus, commendabilis ſucco ex auſtero dulci. Lignum intus grandis firmæque duritiæ, ex quo velares detornant anulos. In eo nucleus dulcis dum recens eſt. Siccatus dureſcit ad infinitum, vt mādi non poſſit, niſi pluribus diebus maceratus. Materies criſpioris elegantiæ, & ob id Perſis gratiſſima. ſed legendum apud Theophraſtum non κρίκους ſed κρίκους. Eſt autem Cucioſera, arbor quæ nucem indicam parit, frequens in India, Perſia, & Arabia, & in Ægypto. incolæ hoc etiam tempore ſua lingua vernacula vocant Cocos. Et qui eò nauigarunt ita prorſus deſcribunt atque Theophraſtus. Deſcribunt nucem indicam Matthiolus in Dioſc. Fuchſius l.1.de compoſitione medicamentorum.

Κουκούμιον, ου, τὸ, cucuma, vaſis genus.

Κουλεόπτερα, τὰ, quibus pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, vt ſcā rabæis. Superius ſcribitur κολεόπτερα.

Κουλεὸν, οῦ, ὁ, vagina. Iliad. α, ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, i. recondidit. Et Il. γ, παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, i. ad ipſum ſtringi ... vbi κουλεὸν generis eſt neutr. Apud Hippoc. cordis inuolucrum inſtar vaginæ & conditorij, κουλεὸς καρδίας dicitur.

Κουλίκαδαι ſiue Κουλίκαι Heſych. dici ſcribit τὴν ἀνδρείαν πίταν, quæ à nonnullis vocatur ἄξιοπρα alijs κολυβάδας & κλίβανος.

Κουνάβαλ, pinus, ὁ πίτυς.

Κουράπτοι, ...

Κούνικλος, ὁ, cuniculus, Athen. & Ælian.

Κουπάλην, ... Camera, ſeu fornix curruum & rhedarum.

Κουρὰ, ᾶς, ἡ, cæſaries, tonſura, crinium præſegmen. πρὸς τὴν κουράν, ad tondendum, Plut. Tonſuræ duo fuerunt genera: Interpr. Ariſtoph. in Auib. δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον, τὸ ἐν χρῷ: καὶ Κῆπος, τὸ περὶ μετώπου κατακομᾶσθαι: Latinis, ad viuum radere: & tondere in orbem.

Κουράλια τῶν πυρφόρων ... , Lucian. Laſcar. putat legēd κοράλια, de more Latino.

Κουραλίζειν, ad corallij vergere colorem.

Κουράλιον, τὸ, corallium, apud Orpheum de gemmis, & apud Theophraſtum ... ſupra ſcribitur κοράλλιον. Dionyſ. poeta, ... κουράλιον corallium ſcribit ... Orpheus ex herba quadam marina.

Κουραίνα, ἐκ μελίνης ἄλφιτα, farina è panico.

Κουρὰ, inſcriptio, vel tabula in ſummo tecto, ὁ γεγραμμένος πίναξ καὶ ἐπιγραφή.

Κουρευτικὸς, ή, ὁ, tonſorius, ad tonſorem ſeu tonſores pertinens. Polyb. li.3.

Κουρεῖα, Proſerpinalia.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonſtrina. Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων, &c.

Κουρειῶ, tonderi cupio.

Κουρητικὸν, οῦ, τὸ, genus dulcis moduli & carminis à Curetib. dictū.

Κουρεὺς, έως, ὁ, & κουρευτής, ὁ, tonſor.

Κουρεύτρια, ας, ἡ, tonſtrix, Plutarch.

Κουρεύω, tondeo, Ariſtoph. interpr.

Κουρία, curia.

Κουρεῶτις, vnde fœmininum κουρεῶτις, vt κουρεῶτις ἡμέρα, & κουρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ ſacrificāt Heſych. & Suid. alij volunt fuiſſe diem tertium Feſti, quæ Apaturia dicebatur, quo pueros triennes quadriennéſve in claſſes tribuum diuidebant, eodémque die pueri vt quiſque ingenio pollebat, poemata canebant, alter alterum ſuperare contendentes, qui plura recitare poſſet. ἡ δὲ κουρεῶτις ἡμῖν ἔτυχεν οὖσα Ἀπατουρίων, celebratur ſolennis ille dies, in quo ad cātum carminum pueri conuocabantur, Ficin. in Tim. Platon.

ſed hoc modo à κόρος deduceretur vocabulum.

Κούρη, ης, ἡ, pro κόρη, puella. Il. α, ἑλικώπιδα κούρην. Heſiod. in Theog. per metaplaſmum, ... poteſt tamen legi κόρα, elidendo υ more antiquorum. Item tonſura, ſeu raſura, quæ nouacula inſtituitur, Hipp.

Κούρητες, οι, iuuenes validi, νέοι.

Κούρητες, Salij, & ſacerdotes Cybeles Creteuſéſque. erant autem vates & oraculorum interpretes. vnde prouerbialiter κουρήτων στόμα, hoc eſt, θεσπιῳδὸν στόμα. Curetum hymnus eſt apud Orpheum, κουρήτων ἐνόπλια παίγνια, Curetum armatorū luſi, Plato in Leg.

Κουρητοπαγὴς, ές, Saliorum ſacerdotum feſtum.

Κουριᾶν, abundare coma & ſqualere, κομᾶν καὶ αὐχμεῖν, & τῆς κουρᾶς δεῖσθαι, tonſoris manum poſcere. Nam vt in κομᾶν verbo intelligimus ornatum & elegantiam: ſic in κουριᾶν horrorem & deformitatem.

Κουρίας, ου, ὁ, tonſus, tonſum capillum habens, κεκαρμένος τὰς τρίχας. ἐν χρῷ κουρίας, ad cutim raſus, Lucianus de Stoicis (de quibus Iuuenal. Atque ſupercilio breuior coma) ... ἐν χρῷ κουρίας ...

Κουρίδης, idem quod κουρίδιος.

Κουριδία, ας, ἡ, quæ virgo nupſit & puella adhuc. κουριδίην ἄλοχον, i. παρθένον γυναῖκα, Hom. κουρίδιαι γυναῖκες legitimæ vxores, quę virgines ducuntur, Herodot. li.1.

Κουρίδιος, ου, ὁ, qui virgo vxorem duxit. κουρίδιος πόσις ὃν παρθένον οὖσαν γεγαμηκυῖα γυναῖκα. Hom. Od. ὁ, κουριδίου φίλου ἐκ ἔτι μέμνηται. qui virgineam ætatem agens vxorem duxerit. Lucian. ... γυναῖκα ποτὲ ... θυγατέρα, κουρίδιον ... &c. i. cui iuueni virgo nupſerat. Capitur multoties pro legitimo deſponſato, dotato apud Hom. Il. α, κουριδίην ἄλοχον, Ari-

Κουρίζεσθαι, nubere.

Κουριζομένη, ης, ἡ, γαμουμένη, ὑμεναιουμένη.

Κουρίζω, adoleſco, ſum puer, ſum iuuenis. Aratus, ὁ μὲν ἔτι κουρίζοντα. Eſt & ἀνατρέφω, à puerili ætate educo, cum Accuſ. Heſiod. in Theog. ... κουρίζειν. eſt itē iuuenilia ſapio Suid. eſt itē κουρίζομαι, nube, hymenæus mihi cātatur, Heſych. Item ſuccido, trunco, apud Theophr. κουριζομένη ἐλάτη, abies ſuccifa, ... κουριζομένη κυπάρισσος, tōſilis: Gaza, cęduа cupreſſus, Theophr. 2. hiſt. plant. c. 2.

Κουρικὸς, ή, ὁ, tonſorius, vas ligneum.

Κούρικος, emporium, proparoxyt. Cyrill.

Κούριλος, idem quod ſuperius Κύριλλος.

Κούριμος, κουρὰ ποιῶν, κουρᾶς ποιητικός, i. efficax, idoneum ad tonſuram, hoc eſt, acutum, Eurip. in Oreſte.

Κούριμος, ὁ καὶ ἡ, tonſus, in Epig. κούριμος, κουρᾶ ποιητικός, Euripid. in Oreſte, ... κούριμον ... dixit κούριμον raſorū cultrum, i. nouaculam, Cic. in Off. tonſorium cultrum. male interpres raſile. nam raſile eſt quod raſum eſt & politum, vt raſilis fibula apud Ouid. in 8. Metam. vel radi idoneum, vt Virgil. torno raſile buxum.

Κουρὶξ, adu. κόμης, iuueniliter. ἐρύειν κουρὶξ, pro, crinibus aliquem corripere, Euſt. Od. χ.

Κουριώσος, nomen eſt Latinum quod vſurpat tamen Suidas in vita Chryſoſtomi, ἐγκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κουριώσου τῆς πόλεως ἐν μέσῃ τῇ πόλει. Erat autem curioſus magiſtratus qualis in caſtris ſtationarius, qui in cuiuſque officio an in eo quiuis decenter ſe gereret curioſè obſeruabat, ac ſingulorum facta dictaque notabat, vt ſi quid emendationis opus eſſet, cēſoria animaduerſione caſtigarentur, ij ſuis iudicio. De eo magiſtratu Cod. lib.2. lib.11. Tacitus lib.15. hiſtoriæ Auguſtæ ad curioſorū munus videtur ita alludere. Ergo aduerſus nouam prouinciarū ſuperbiam dignum fide conſtantiáque Romana capiamus conſilium, quo tutelæ ſociorum nihil derogetur, nobis opinio decedat, qualis quiſque habeatur, alibi quàm in ciuium iudicio eſſe. Olim quidem non modo Prætor aut Conſul, ſed priuati etiam mittebantur, qui prouincias viſerent, & quid de cuiuſque obſequio videretur referrent: trepidantque gentes de æſtimatione ſingulorum. Recenſet & Codex Theodoſianus ſub munere magiſtri officiorum, curioſum vnum publici curſus: hoc eſt, qui perſonas ad publicum curſum pertinentes luſtrare ſolebat. Huc ſpectauit Apuleius cū dixit lib. de aſino aureo: Non equidem curioſus ſum, ſed qui velit ſcire cuncta vel plurima timentibus cum comitib. præſertim Ariſtomene, mortem Comitis prodere, eos tam audacter hortatur: qui non curioſus, i. delator eſſet, ſed potius plura libenter ſcire cuperet. vulgò dici poteſt *enqueſteur*, *ou inquiſiteur*.

Κουρὶς, ίδος, ἡ, nouacula. Κουρίδες, Doricè vocantur etiam αἱ κουρίδες.

Κοῦρμι, potus quidam ex hordeo ſimilis zytho, ſiue ceruiſiæ. vide Dioſc. l.2.c.110.

Κουροθάλεια δάφνη, ramis florens laurus: à κόρος ſiue κοῦρος ſignificante nouellum germen: vel quoniam Apollini ſacra ſit, qui κουροτρόφος dictus, ob vim ſolis cuncta vegetantem.

Κου-

Κουρογονία, vel θηλυγονία, apud Hippoc. περὶ γονῆς, pro puerorũ ſeu puellarum generatione.

Κουροπλάθος, vide ſuperius κοροπλάθος.

Κοῦρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis. Od. ἐγχέετ' ὦ κοῦροι, ὁ adoleſcentes. Et Iliad. β, κοῦρος ἐόντα, i. ἔτι ὄντα νέον, vt παῖδας ἀχρεῖς, i. ἀχρεῖ, νεωτέρους ὄντας, eſt item nouellum germen ſeu ramus ſicut & κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur apud Theocr. Idyl. 1. fœm. genere κούρη idem quod κόρη, dicitur & de vxore ſeu muliere iuuencula.

Κουροσύνη, ης, ἡ, infantia, pueritia, in Epig.

Κουρόσυνον, ſacrificium pro tonſa cæſarie oblatum. τὰ κουρόσυνα, Nazanzen. id eſt, feſta, quæ celebrari ſolebant propter comæ primitias.

Κουροσύνη θρὶξ, puerilis capillus, in Epigr.

Κουρότεροι, νεώτεροι, iuniores, iuuenes, adoleſcentes. Comparatiuum pro Poſitiuo. Iliad. κουρότεροι γὰρ ἀνὴρ ἐὼν ὁμήλικας ἀσπίστησιν.

Κουροτόκος, ὁ, puerpera, mater, Eurip.

Κουροτρόφος, ου, ὁ & ἡ, nutriens filios, iuuenum nutrix. Heſiod. ... κουροτρόφος, i. ἣ τὰς νέας αὔξουσα, ab eodem in Theog. dicitur. ἐκ τὸ κουροτρόφος.

Κούφαλος, à Numenio in Halieutico vocatur piſcis qui ſupra κύφαλος, teſte Athen. l. 7.

Κουρᾶς, πρέπον, decens.

Κουρευτήρ, tonſor, κουρεύς.

Κουρσὶς, vox Latina Græcis vſurpata, Suid.

Κόμπωσις, ὁ, τὸ, ... Hierocles in Mulomedicina, ... (Sic enim ſcriptum) ... vtitur in equo laborante malide.

Κοσσυφίδες, συκαλίδες, ficedulæ.

Κουπίδια, τὰ, retia, δίκτυα, τὰ περὶ τὰς συκαλίδας.

Κουφοφόρος, leue onus ferens, aſſertur ex Xenophonte de re equeſtri.

Κουφίζω, ιῶ, ίσω, τ. ικα, leuo, id eſt, leuem facio, erigo, Xenoph. ... κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare poſſimus. Ariſtotel. de mundo, ... κουφίζουσι τὰς φθοράς, interitus rerũ leuant ortus exuberantes. Eurip. in Rheſo, ... ἐκούφισας, leuaſti. in Antigona, ... κουφιεῖς χερὶ, an ſubleuabis & tolles. Heſiod. ... κουφίζουσαν ἄρουραν, id eſt, terram leuem & non lutoſam. κουφίζειν ἅλμα ... dixit Sophocles pro ſaliendo extre è galea. κουφισθεὶς τοῦ κακοῦ, leuatus malo, Ariſt. in Probl.

Κουφίζεσθαι, pro hilareſcere, & alacrem eſſe, apud Thuc.

Κούφισις, εως, ἡ, & Κούφισμα, ατος, τὸ, & Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, leuatio, leuamẽ, alleuatio & alleuamentum, Cicer. κούφισμα dixit Euripid. in Phœniſſ. Plutarchus περὶ ἀοργησίας, ἔχει κουφισμὸν, leuationem habet.

Κουφολογία φλυαρία, orationis vanitas Ciceroni. Thucyd. de Cleone, ... κουφολογίᾳ αὐτοῦ.

Κουφόνοος, leuiter natus. Soph. in Antig. ... φῦλον ὀρνίθων.

Κουφόλογος, inanis, vanus, leuis.

Κουφόνοι, οἱ, leues. Adamantius in Phyſiognom. ... κουφόνοος, & ... apud Sophoclem in Antigon. quoniam amentium mens leuis eſt & inconſtans, & fallacia ac lubrica eorum cogitata.

Κουφόνωτος, ου, ὁ & ἡ, qui leui dorſo eſt, & agili tergore apud Athen. lib. 14.

Κουφοξυλία, apud Nicol. Myrepſum Alex. ligni ſcobs: interpr. limaturam.

Κοῦφος, ου, ὁ, leuis, expeditus. Item remiſſus. Dioſcorid. ... κούφως κινῶν ..., leuiter mouens. Et κοῦφαι σικύαι, apud Medicos cucurbitulæ dicuntur, quæ ſine ſcarificatu cutim laxant relicto ferri vſu. Et κούφη σοι χθὼν ἐπάνωθεν, prouerbiale precantis quietem mortuo, ex Suida: vt Iuuenalis, Dij maiorum vmbris tenuem & ſine pondere terram. Et κουφότης, Thucydid. & κούφη ἀνθρακιὰ Dioſcor. albi ... dicta, i. leuis vel languida pruna. κοῦφα σπέρματα vocat paſſim Theophraſt. ſemina quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt, ſed quaſi ſubleuant atque recreant. Hinc κουφότης τῆς γῆς, huiuſmodi ſoli leuamentum, cui contrarium ἐκκαρπισμὸς, id eſt, defrugatio Columellæ, vel ἐκκαρπισμός. Theophr. apud quem ita legendum de cauſis plantar. lib. 4. cap. 9. ... καὶ πρὸς πλῆθος καρποῦ, καὶ πρὸς κουφότητα τῆς γῆς καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι, καὶ πρὸς, &c.

Κουφόπλος, armiger, ... ab Heſych. exponit: ſignificat tamen potius leuibus ὅπλοις indutus ſeu onuſtus leuis armaturæ.

Κουφότης, ητος, ἡ, leuitas.

Κούφως, celeriter, facilè. κούφως φέρειν, in Epig. i. ῥᾳδίως.

Κοχίω, Heſych. pro ἐξοχῇ dici ſcribit.

Κόφινος, ου, ὁ, cophinus, corbis, calathus, qualus, ſporta: vt δώδεκα κοφίνους πλήρεις, Mat. 14. Item menſuræ genus, Polluci. ſecunda corripitur l. 2. Epig. ... κοφίνου, &c. Ariſtoph. ... ἀλλ' ... κοφίνων ἀσπασίως ἱμείροντα ... Nonn. produxit, ... κοφίνων.

Κοχλάδες vel κόχλακες: ſiue κάχληκες & χάλικες, i. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, ſilices, glarea, lapides, qui leguntur in fluminibus vel lapilli quos mare agitatione & æſtu in littus conijcit & congerit. Dioſcorides lib. 3. de Aſpleno, φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάδων. Interpr. naſcitur in parietibus ſaxiſque ſiliceis. Theophraſt. de hiſt. plant. lib. 9. cap. 10. de iſchade ſiue ſylueſtri raphano, ... χώρα, καὶ κοχλακώδη. Hoc Gaza præteriit. Plinius quaſi legiſſet χλοώδη, tranſtulit herboſa lib. 26. cap. 8. Sunt propriè κοχλάδες lapides attriti perpetua in aquis volutatione, ſilices in hoc ſignificatu dixit Celſus libro 6. cap. de dentium dolore, vbi præcipit in peluem ſilices cãdentes demitti, ſic vt non aqua tegantur. Sic & Dioſcorid. lib. 2. cap. 75. ... γάλα ... καὶ μάλιστα τὸ διαπύροις κόχλαξιν ἀφεψηθέν. Interpr. ventrem aſtringit lac omne decoctum, præcipueque candentibus calculis marinis exutum. Galen. κατὰ τόπους lib. 8. ... κοχλάκων ...

Κοχλάζω, ἄσω, ακα, ebullio. Neut. abſol.

Κοχλαρίναι, conchę quædam, Ariſt. 4. Anim.

Κοχλακώδης, vide Κοχλάδες.

Κοχλίας, ὁ, monedula piſcis, vt Gaza vertit apud Ariſtot. ſuperius ſcribitur κολίας.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare, menſuræ genus, μυστιλάριον, κοχλιώρυχον, Polluci.

Κοχλίας, ου, ὁ, coclea, animal vulgò notum ita dictum ἀπὸ τοῦ κόχλου, id eſt, teſta quam circunfert: ob idq́ue vocauit Heſiod. κοχλίαν φερέοικον, id eſt, domiportam: quod ioco in diffidentiã torquetur, quaſi eſſet ἄπιστος, & id diffidenter faceret, nõ autem neceſſitate naturæ. Anaxilas in ... ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἱ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας. Sunt tamen & cochleæ nudæ quæ Latinis propriè limaces, vulgò *limaz*. circa puteos & in vliginoſis locis reperiuntur: horum ſaliuario lentore abutuntur mulieres ad formæ lenocinia: & lapillus in capite inuentus, qui callus eſt duritiæ lapideæ inſtar calculi, magnos vſus præſtat in medicina. Cochleas exceptis limacibus, iam olim in cibos ganea conuertit. Nam altiles veteres habuiſſe & harum inſtituiſſe viuaria ſatis conſtat ex Plinio. Dioſcorid. κοχλίαν χερσαῖον ... εὐστόμαχον ... eſſe ſcribit: laudatque ... in Alpibus Liguriæ, cuius nominis ratio eſt, quòd ſe operculo abſcondat, quod efficit ſua ſaliua lenta & concreta. Eſt & præter terreſtrem marina, id eſt, κοχλίας θαλάσσιος (vulgò *vrelis*, & rana eius duo diuerſa vocantur genera ... καὶ ...). Item aquatilis, eſt enim & ποτάμιος κοχλίας, ... Apollodorus in Etymolog. ait τοὺς κοχλίας τινὰς vocari ... Et ... nominaſſe Lacedæmonios refert Athenæus: καὶ τινὰς τοὺς κοχλίας ... dici: apud quem ita Epicharmus, ... Σέσιλος verò κοχλίας, cochlea eſt vepribus & frutetis adhærens. Dioſcorides lib. 2. cap. περὶ κοχλιῶν, ... ἐν ταῖς ἀκάνθαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις ... Κοχλίαι κεράσται dicuntur, id eſt, cornutæ. Nam hoc tam paruum animal præterquam quòd & equinum caput habet dentéſque quib. vites arrodit, cornua item geſtat in quorum extremo ſiti ſunt oculi, licet Plinius ſine oculis eſſe falſò crediderit. Achæus Eretrienſis tragicus, ... κοχλίας ... De cochlea hic griphus conuiualis, ὑλογενής, ἀκανθόνωτος, ἀναίμακτος, ὑγροκέλευθος. Secedunt laténtque cochleæ ob id inter φωλεύοντα numeratæ: & in coitu ſolæ inter teſtacea, copulantur, vel vt protulit Ari. hiſt. l. 5. οἱ κοχλίαι μόνοι τῶν ὀστρακοδέρμων συνδυαζόμενοι ὤφθησαν. De his ſcribit item Galen. 3. de Alimentis. Κοχλίας itẽ in aure dicitur, externus ambitus circunflexu cochleam imitans, Polluci τοῦ ὠτὸς ὁ ἔξωθεν ... Κοχλίας, cochlea Vitruuio: inſtrumentum ad hauriendum aquam, vt tolleno, hauſtrum. Eius inuentor Archimedes. Diod. Sic. l. 1. ... ῥᾳδίως ἅπασαν ... διὰ τινὸς μηχανῆς, ἣν ἐπενόησε μὲν Ἀρχιμήδης ὁ Συρακούσιος, ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος κοχλίας.

Κοχλίδιον, τὸ, apud Strabonem lib. vltim. ſcalarum genus eſt cuius ſcapum inſtar ... τοῦ κοχλίου vel τὸ κοχλίδι, i. cocleatum, volumen ἑλικοειδὲς quaſiq́ue clauiculatim circunductum ambit à ſumma coaſſatione ad imum libramentum: ſcalam rotundam vocant vulgò *une vis*. aliæ verò ſunt ſcalæ quæ ad normam emendatã edificantur, & triquetro aſcenſu faſtigiatur interiectis poſt impares gradus, puta, ſeptenos refractuũ ſiue areolarum certis ſpatiis: vulgò vocant *eſcaliers*. Porrò cochlides ſcalæ quibus per gyrum ſurſum aſcenditur, non ſolùm κοχλίδια ſed etiam ... vocantur à Græcis. Athenæus de Philopatoris naue loquens, libro quinto, ... κοχλίαν ... &c.

Κοχλιοειδῶς,cuniculatim,Plinio interp.vel potius clauiculatim.

Κοχλὶς,ἡ,cochlea,concha.

Κοχλιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,cochleæ ſpeciem gerens,tortilis, tortuoſus.

Κόχλος,ου,ὁ,teſta,cochlea,teſtudo,vmbilicus,concha, tortilis & turbinata.Gaza in Ariſtotel. vertit cochleam. κόχλος φωνῶν, concha inflata vocans , concha ſonans,Euripid.& pro purpura, in Epigramm. κόγχη,κογχύλιον,oſtrum,murex,Ioſeph.

Κόχλω,gyro.

Κόχος,ὁ,ἡ ἐπιφορά.vnde κοχύουσι.Interpr. Theocri.ἀναφλαὶς ῥοὺς,humor abundè,& magna cum copia fluens.

Κοχὺ,abundanter,cum ſtrepitu.

Κοχυδεῖν,ὑπερχεῖν,ſuperfundere,Heſych. & Pherecydes apud Athenæum eſſe dicit τὸ πολλαχῇ μετ᾽ ἤχου ῥεῖν , deductum ἀπὸ τοῦ κοχύ.

Κοχύοντι,impetuoſè fluo.Theocr.Idyl.β,ἱδρὼς δὲ κοχύεσκε. vnde κόχος,impetuoſus fluxus.

Κοχώνη,ης,ἡ,pars infra pudenda , quæ coxis interiacet, iunctura coxendicis,vulgò vocant μεσόμηλον: locus eſt vbi coxendix cum ſede coniungitur. Ariſtophan.in Equitib. ἀποπυγίζω μέγας εἰς τὰ κόχωνα. Interpres, κοχώνη τόπος ἀπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. Alibi dixit ibidem poeta , ἄγε συναπόδυθι ταῖς κοχώναις. Archippus vocauit πύγαια & περιχώνας , Galenus apud Hippocrat.ſignificare ait,τὴν σύζευξιν ἰσχίων πρὸς τὴν ἕδραν,δι᾽ ἣν καὶ πᾶς,φησὶν,ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος οὕτως ὀνομάζεται , id eſt, iuncturam coxarum & ſedis : & ideo, inquit , totus locus ſedis ita vocatur.

Κόψα,hydria,affert & κοψία pro χύτρα olla.

Κόψαι,συγκεράσαι,χαλάσαι,Heſych.

Κόψιον,τὸ, ſmyrnion,herba, quæ vulgò leuiſticum,Nic.

Κοψία,olla,χύτρα,Heſych.

Κόψιμος,ἡ,genus arboris, Theophraſt.libro 3.hiſtor.plantar. Gaza pro ea nihil reponit. hęc arbor putatur eſſe quæ vulgò *Neprun* , ex quo fit pigmentum quod vulgo dicitur *verd de veſcie* ,cui opinioni nullo modo aſſentior. Eſt enim locus deprauatus legendúmque κόττινος cum Athenæo.

Κόψιχος,auis genus,quam & κόσσυφον appellari,& merulam eſſe exponunt.

Κόω,dormio.Neut.abſol.ſed κοῶ,ſcio,intelligo.

Κραίνειν,πλείονα κρατεῖν.

Κραῖας,τό,caput.Apollonius lib. primo,κραίατος ἐξ ὑπάτοιο, &c. ex ſummo capite.Idem l.2. κράατα δησάμενοι , capita colligantes.

Κραῖαξ,Heſych. κόσκινον ἢ ὄρυγμα,cribrum ſiue foſſa.

Κράββατος,ου,ὁ, grabatus:lecti genus,aut lecticæ potius : παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις , à ſuſpendendo pedes , quód ſic in lecticis portarentur, vt pedibus terram non contingerent. Perottus grabatum dictum putat à κάρα caput, & βατὸν, peruium:quaſi καράβατον. Apud Latinos primam corripit , apud Græcos producit , & duplici ββ ſcribitur. Virgilius, Membra leuat ſenſim vili demiſſa grabato. Idem fit in λάκκος,lacus : πτισάνη ptiſana:& aliis multis. σκίμπους dicitur ab Atticis , non κράββατος ait Phryn.

Κραιβος,larus auis,ὁ λάρος,Heſych.

Κραγγὼν,ἡ,crango:aliàs cancrum vertit Gaza,aliàs cranginem. piſcis eſt de genere ſquillarum.

Κράγγονες,αἱ,crāgines,Gaza l.4.Anim.legitur & κραγγόνες:ſunt piſces de genere ſquillarum.

Κραγὼν,ὄνομα ζώου,καὶ εἶδος κιχήλης.

Κραῖμα,Heſych. σκότωμα ἐν κεφαλῇ,contuſio in capite.

Κραγὴν,idem affert pro κραυγὴν,clamorem, vociferationem,κραγὴν autem eſſe dicit βοήθεια opitulationem,& montem.

Κράδη,vel κράδαι,ης,ἡ, ramus ficulnus,ſummum ficorum germē, quod plantari conſueuit.Nicander pro ipſo fico poſuit.Item hamus vel pegma,ex quo aliquid ſuſpenditur:aliquando ea pegmatum ſpecies , quæ in ſcenis ad ficulnæ arboris imaginem produci ſolebant. Item ἀγκυρίς,ἀφ᾽ ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτηθέντα θεοὶ μιμούμενοι ἐπιφαίνονται ζῶντες τρόπαιον κατηναγμένοι, author Zenodot. κράδας Theophraſtus accipit libro primo hiſtor. plantarum , pro eo quod extumeſcit in vlmo,quercu,& præcipuè platano:& l.2.ait,ficum germē citare ex crada,ſicut punicam ex virga.vide κράδος.

Κραδεῖον,ου,τὸ,fici arboris folium,Pollux.

Κράδαλοι,rami ficulni,Heſych.

Κραδαλὸς,ὁ,ἡ,vibratilis,qui facilè concutitur,ſeu quaſſatur.

Κραδαφάγος apud Heſych.pro κραδοφάγος.

Κραδαίνω,& κραδάω,libro,vibro,criſpo,quatio,σείω,πάλλω,σαλεύω, λέγεται ἀπὸ τῆς κράδης καταχρηστικῶς καὶ τιναγμοῦ,Etymolog.à κράδη,manaſſe videtur quibuſdam illa ſignificatio verbi κραδάω,quod κράδη interdum pro folio accipitur,cuius natura eſt facilè concuti ſeu agitari à vento.itē κραδάω,cradatione infeſtor, Theophraſt.eſt autem cradatio, Græcè κράδος morbus qui ficus infeſtat.

Κραδαίνεται,pro κραδαίνεται,Heſych.σείεται,κινεῖται,τὸ διαφαίνεσθαι σαλεύεται.

Κραδάω,quatio.

Κράδη,ης,ἡ,ramus ficulnus.Heſiod.ἐν κράδῃ ἀκρεμόνων. Et apud Hippocr.κράδῃσι,inquit Galen.συκαῖς αἱ ἀκρεμόνες.Item κράδη Suid.μηχανὴ.quod enim in tragœdia dicebant μηχανὴν,illud in comœdia κράδη erat,vt Pollux ſcribit dicens eſſe συκῆς μίμημα : nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Heſychio autem κράδη eſt ἀγκυρὶς ἐξ ἧς ἀνεκρεμάννυντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι.

Κραδησίτης,Heſych. φαρμακὸς ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.

Κραδηφορία,ας,ἡ,geſtatio ramorum,ſeu ramorum ficus.Plutarch. Symp.lib. quarto de Iudæis ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ᾽ αὐτοῖς ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασι.

Κραδία,pro καρδία,ας,ἡ,cor:ἀπὸ τοῦ κραδαίνεσθαι,καὶ πάλλεσθαι. Didymus Iliad.α.

Κραδοπώλης,ου,ὁ,ſurculorum præſertim ficulneorum venditor.

Κράδος,ου,ὁ, ramus,κλάδος,& præcipuè ficulneus. Κράδος,vitium præſertim in ficu cùm in articulos & cacuminum digitos vis morbi erupit,ramique denigrantur.Theophraſtus de hiſtor. plant.lib.4.cap.16. ἀλλότριαι συκῆ μάλιστα ὁ σφακελισμὸς καὶ κράδος, καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι.κράδος δὲ ὅταν οἱ κλάδοι. καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδας,ὅθεν καὶ τοὔνομα ἀφείκασι. Plinius libro 17.capite 24.fuſius vtrumque hoc vitium deſcribit.Verùm,inquit,vt homini neruorum cruciatus:ſic & arbori , ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, hoc eſt, radices erumpit vis morbi, aut in articulos , hoc eſt , cacuminum digitos , qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcunt ergo,& ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio. Vndique primo dolor, mox & macies earum partium fragilis,poſtremò tabes morbuſque non intrante ſucco,aut non perueniente,maximéque id fici ſentiunt.Dicitur etiam κράδη.Idem Theophraſtus hiſtor.libro primo,capite 13.ἐνίαις δὲ καὶ αἱ κράδαι γίνονται,&c.Eſt verò κράδη,verrucoſa & tuberatio quæ præcipuè arboris diuiſuras occupat,quibus caudex primùm velut in ramorum brachia diſtinguitur.

Κραδοφάγος,συκοφάγος,parœmiacè,ſordidus homo & ruſticus.vide in Chil.Eraſm.

Κράζω,μ.ξω,π.αχα,μέσος π. κέκραγα,ἀόρ.β,ἔκραγον,clamito, vociferor.Neutr.abſol.Ariſtophan.in Equit. καταβοήσομαί σε κράζων,obtundam te clamorib.vide κραυγάζω.

Κραθεὶς,mixtus,temperatus:à verbo κεράω,ſiue κεράννυμι.

Κραθὲν,τὸ,συμβάν,Eurip.in Hippolyto.

Κραθήσομαι,temperabor,præditus ero. Plato in epiſtol.οὐδ᾽ οὕτως θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται, neque ita excellenti ingenio præditus erit.

Κραιαίνω,pro κραίνω,i.ἐπιτελῶ,perago,exequor.

Κραίνω,μ.ανῶ,π.γκα,perficio,adſum,impleo,præſum,impero. Sophocl.in Aiace,ὃς κραίνει στρατοῦ,id eſt,βασιλεύει,imperat exercitui,& regnat.Homer.Iliad.ι,τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ἔπος,ἠδ᾽ ἐπακοῦσαι κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ,interpr.ἐπιτελέσαι,ἀπαρτίσαι,ὃ ἂν σοι δόξῃ εἰς καλὸν ἀγαθόν.Et cum Accuſatiu.Athenagoras in Apologia ex Euripide,Πολλάκις μοι πραπίδων διῆλθε φροντίς εἴτε τύχα εἴτε δαίμων τὰ βρότεια κραίνει, Deus an fortuna vitę humanæ ſtatum regat.fit ἀπὸ τοῦ κραίνω,κρανῶ,ἔκρανα, & in infinitiuo κρᾶναι καὶ κρηῆναι,& per pleonaſmum κρηῆναι.Apud Hippocr. κραίνειν Gal. exponit per λέγειν.

Κραιπαλάω,vel κραιπαλέω,μ.ήσω,π.ηκα, crapulam ſentio , ebrior, exaturor.Neutr.abſolut.Ariſtophan.κραιπαλῶντα ἐγρήγορα τοὺς προβατίους.opponitur τῷ νήφειν,κραιπαλᾶν:eſt etiam deſipere ſeu delirare per crapulam vino dementari & παραφρονεῖν τῇ κραιπάλῃ ſeu τῇ ἐκ μέθης ἀπάτῃ inquit Suid.qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι , in hoc loco τὸ δὲ Σύνεσις ἐπὶ πολὺ κραιπαλᾶν ὥστε ἀφροσύνῃ συμπεπλέχθαι χρυσοῦ ἀντὶ , λίθους τε τιμίους ταύτῃ ἀποβαλεῖν καὶ ἐρίζειν ζητεῖν ἐπὶ ἀδελφοῦ βασιλεῖ , vbi pręſtat reddere, vſque eo dementis arrogantiæ venit ,ſeu eo inſaniæ.

Κραιπάλη,ης,ἡ,crapula,quando ex vinolentia caput tremit.Galen. in Aphoriſm.ſcribit omnem noxam ex vino factam,à Græcis κραιπάλην nominari:παρὰ τὸ κάρα,caput ſcilicet,καὶ πάλλεσθαι, cōcuti.Thomas magiſter putat, κραιπάλην propriè dici ebrietatem ex pridiano die ſeu heſterno : μέθην verò ex præſenti. Sic Plato in Sympoſ. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας , grauedinem adhuc ſentiens ex potatione heſterna.Ariſtophan.in Acharn. Εἰ μὴ ἀποβλύζοιμι ἐκ κραιπάλης: interpr. ἡ ἐκ χθεσινῆς μέθης,κραιπάλη καλεῖται. ἢ ἀπὸ χθιζῆς οἰνώσεως, id eſt, veterni, eſt etiam κραιπάλη τὸ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως νέφος,quo mens & ſenſus hebetantur & obſcurantur.Dicūtur item κραιπάλαι,medicamenta quibus vini leuitas excitatur:crapulam etiam vocat Plin.lib.16. cap.11.& libro 23.capite 1.de vinis.ἀκραιπάλα,medicamenta ebrietatem prohibentia.

Κραιπαλίζω,μ.ίσω,π.ικα,crapulor,Neut.

Κραιπαλόκωμος, Ariſtophan.in Ranis.ὁ τῆς μέθης ἀφειδὴς ὄμιλος.ita ſcholiaſt.ſed potius adiectiuè accipiendum videtur & coniungendum cum ὄχλος,vt κραιπαλόκωμος ὄχλος , ſit qui ἐκ κραιπάλης κωμάζει,turba quę ebria & grauata vino comeſſatur ac bacchatur.

Κραιπνὰ,velociter,Hom.Iliad.

Κραιπνὸς,

Κραιπνός,ού,ὁ,velox,rapidus.Homer. ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, citis pedibus accurrens. vnde κραιπνῶς, velociter, & κραιπνὰ διώκειν,celeriter currere,in Epigramm.Laſc.κραιπνοὶ πόδες, Apollon.Rhod.

Κραιπνόσυτος,ου,ὁ,velociter,concitatus,celer, Æſchyl.

Κραιπνοφόρος,ου,ὁ,velox,citus,Idem.niſi fortè ſcribendum ſit κραιπνόφορος vt ſit qui rapido impetu fertur ſicut κραιπνόσυτος.

Κραιπνῶς,properé,ταχέως,citò.

Κρᾶρα,ſiue Κάρηρα. Heſych. ἡ κεφαλὴ,caput & τὸ ἀκρωτήριον. vnde ὀρθόκραιρος,ταναόκραιρος,item δίκραιρος ἡ μίκραιρος. apud eũdem Heſychium legitur & Κραῖρα expoſitum σύλαι τοῦ, μέτωπα κεφαλή.

Κράκτης vel κεκράκτης Polluci ἀπὸ τοῦ κεκραγμοῦ, ſtreperus, clamator.

Κρακτικός,clamoſus.

Κρᾶμα,ατος,τὸ, temperatura, mixtura, maſſa, vinum aqua dilutum.vt plus aquæ ſit quàm vini.οἶνος κεκραμένος:quod etiam dicitur κρᾶμα οἴνου ὑδαροῦς:κέκραμαι & ἐκέκρατο Alexand. Aphrod. libro 1.Problem. τὸ κέλυφος ἔξωθεν προσαχθὲν ἢ κρουσθὲν τὸ κρᾶμα τὸ ἔνδοθεν ὅτι τῆς ἑαυτοῦ δίδωσι ποιότητος:vbi Gaza, Corticem mali Medici ſi admotum extrinſecus collidas, humor contentus qualitatem corticis recipit. Plutarchus in libello de connubialibus præceptis, ὥσπερ τὸ κρᾶμα καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος οἶνον καλοῦμεν, οὕτω,&c.pro corpore concreto.Nazanz. in natali Chriſti, τὸν ἐκ τοῦ ἀπὸ πολλοῦ & κεράματος, & alio loco, ὅπως δὲ ὢν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων οὐδέ τι μίξις τῶν ἐναντίων,i. homo cõſtans ſenſu & intellectu.

Κραμβαλέος,idem quod κράμβος,toſtus,aſſus,ſiccus,apud Athen. lib.9.

Κραμβαλίζω,Heſych.κραυγάζω.item κραιπαλᾶν.

Κράμβη,ης,ἡ,braſſica,cuius tria genera apud Dioſcorid.& Galen. Satiua,ſylueſtris, & marina. ῥάφανον etiam vocari ſcribit Ariſtotel.Attici κάραμβον pro κράμβην dicunt,quoniam pupillam & viſum hebetet.vide in Chiliad. Eraſm.Crãbe bis poſita mors. παλινδίωκτος κράμβη,in Epigr.Ionicum iuſiurandum fuit, ναὶ μὰ τὴν κράμβην,Athen. lib.9.

Κραμβίον Siculi appellant τὸ κώνειον,i.cicutã vt tradit Erot.in ſuo lexico.

Κραμβίδιον,ου,raphanus paruus,cauliculus,Antiphanes apud Pollucem.

Κραμβίον apud Hippocrat.braſſicæ decoctum. Gale.κράμβης ἀφέψημα.

Κράμβος,ὁ,aridus,torridus.Ariſtoph.item (ſubſtant.) vinearum vitium eſt ſimile rubigini. cùm poſtquam rorauerit adhuc incidente humore racemis ſol acrior incumbens exurit, efficitque hæc ſolis exuſtio vt acini decoquantur in callum,vt dixit Plinius libro 17. cap.24. exponens Theophraſt. ita dicentem libro de cauſis plantarum 5.cap. 13. vbi de roratione vitium agit, τὰ δὲ τῶν καρπῶν ὥσπερ ἐν μὲν βότρυσιν ὁ καλούμενος κράμβος,τοῦτο δ᾽ ὅμοιον τῇ ἐρυσίβῃ. γίνεται γὰρ, ὅταν ὑπονοτίων ὄντων ὑγρῶν μετὰ τὰς ψεκάδας, ἐπικαύσῃ σφοδρὸς ἐπιγενόμενος ὁ ἥλιος. ὅπερ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν οἰνάνθων,id eſt,fructuum verò vitia, veluti crambus dictus, hoc eſt,ſolis exuſtio,in racemis:quod inſtar eſt rubiginis. fit enim poſteaquam rorauerit cùm incidẽte humore ſol acrior adusſerit,quod & pampinis cõſueuit accidere.Quæ rel ignoratione ita deprauauit Gaza, fructuum autem vt vuarum crambus vocitatus, hoc animal eſt ærugini ſimile, naſcitur quum tempore humido reſidente humore ſol acrior conſecutus iuſſerit: quod etiam pampinis accidere conſtat. Virgilius hoc innuit vitium, quod vulgò vocamus roſtiſſenre, vbi inquit 2.Georgic.Aut grauis incumbens ſcopulis arentibus æſtas.

Κραμβότατος,κατωρόστατος,& κραμβοτάτη,aridiſſima. item dulciſſima. Ariſtoph.in Equit. ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μαλακὰς ἀγοραῖς πλήθους,Interp.ἡδυτάτου,ξηροτάτου.

Κρᾶνα,caput,item doricè pro κρήνη fons.

Κραναός,ού,ὁ,ſterilis,aſper,τραχύς,montanus,altus.vnde κραναὴν Ἰθάκην,dicit Homerus Iliad.γ,id eſt, τραχεῖαν. κραναὰ πέτρα, in Epigram.Eſt & κραναὴ,inſula Laconica.Iliad.γ,νήσῳ δ᾽ ἐν κραναῇ ἐμίγην:vbi legit Interp. κρανάῃ παροξυτόνως, ἵνα κύριον ὄνομα γένηται. ἡ τὰ ἐκαλεῖτο ἡ ἀκτὴ ἀπὸ κρανεοῦ τοῦ βασιλέως, ἢ διὰ τὸ τραχὺ καὶ λιθῶδες.

Κρανεία,ας,ἡ,cornus, itẽ τὰ ἐκ κρανείας δόρυ vt μελία τὸ ἐκ μελίας ſunt qui ſcribant κρανία.apud Suid. reperitur. κράνειον φυτὸν & κράνειος καρπός.

Κρανέϊνος,η,ὁ, corneus, id eſt, ex corno.

Κρανέω,perficio,Ionicè.pro κραίνω à κραίω.vnde

Κράνη,in Arcadia locus,de quo Theophraſtus hiſtor.libr. quarto initio.

Κραντήριος ψῆφος, Eurip.i.πανυκρατήριος, victrix ſententia vbi etiam legitur κρατήριος.

Κρανία,ας,ἡ,cornus arbor,de qua Theophr. lib.1.hiſt.plant. eadẽ κράνεια apud eundem dicitur.

Κρανίον,ου,τὸ,craniũ,id eſt,caluaria, vel calua. ſedes cerebri etiam à Gaza vertitur. Item poculi genus apud Athen. lib.11.quod & κρανίον dicitur. Item ciuitatis nomen Cephaleniæ. Thucydides pluraliter dixit, καὶ κρατήσαντες αὐτοὺς οἱ κράνιοι τῆς κεφαλληνίας: quo loco Valla vertices falſò interpretatur. Cranium item erat gymnaſium ante Corinthum,Laertius lib.3. κρανίον prima breui & ſecunda longa, Nonnus. Item κεράνιον, genus plantæ radicibus carentis,vt tubera & fungi, Theophraſt.li. 1.hiſt.plant.cap.9.Plinius libro 19.capite 3.habet Ceraunium: quomodo fortè legendum apud ipſum Theophr. (nam & ibi πυξὸς pro ἰξὸς legitur.) fortè illud eſt quod vocant Arabes habkazis.fructus eſt ſub terra naſcens craſſitie radiculæ, fabæ magnitudine,amygdalarum ſapore dulci: ab incolis vrbis Cappes ſuggitur magnus eius prouentus in regno Tunicẽſi. Sic Ioan. Leo in hiſtor. Africæ.

Κρανιοκολάπτης,ου,ὁ, & κρανοκόλαπτον, τὸ, genus phalangij, beſtiolæ lucernis aduolitanti non diſſimile,apud Nicandrum in Theriacis.ab Interprete dicitur etiam κεφαλοκρούστης,ὃς ἐν τοῖς φύλλοις τῆς ἀρτείας τρέφεται.

Κράνον,ου,τὸ,caput,vnde compoſita

Κρανοποιός,οῦ,ὁ,artifex galearum,Ariſtoph.

Κρανοπτεροί,i. κράνη καὶ λόφους διηρμένος,Idem.

Κράνος,εος,τὸ,galea.hoc vtitur Ariſtoteles.τὰ κράνεα,galeę,Herodotus. κράνη, Theophraſt. hiſtor. libro 4.capit.5. vide Κυνοκράνος.

Κράντειρα,ας,ἡ,princeps,perfectrix,in Epigram.

Κραντὴρ,ῆρος,ὁ,effector, qui efficit ſeu perficit.

Κραντῆρες,οἱ,dentes genuini dicuntur.dentes poſtremi,qui & σωφρονιστῆρες, dentes maxillares. Interpres Nicandri in illud in Theriacis,οἱ ἀνέχοντες ὑπὸ κραντῆρας ὀδόντας. Κραντῆρες,inquit,dicuntur οἱ ὕστερον ἀναβαίνοντες ὀδόντες,ὅτι τὸ τέλειον καὶ ἀπαρτισμὸν τῆς ἡλικίας. σημεῖον γὰρ τῆς φύονται. Cleanthus σωφρονιστῆρας vocauit quòd ætati conſtitutæ prudentiæ ſoleant accedere.apud Pollucem corruptè ſcriptum κρατῆρες pro κραντῆρες lib. 2. capit. περὶ ὀδόντων.

Κραντήρες,qui efficiunt Heſyc. οἱ τελοῦντες καὶ ἐπιτελοῦντες.

Κράντωρ,ορος,ὁ,rex,imperator,princeps:à κραίνω. οἱ κράντορες,duces, optimates,ἡγεμόνες.

Κράπαθος,metatheſi,pro Carpatho inſula.

Κραπάλαλοι, Heſychio authore ſunt piſces quidam. κραπάλαλος tamen eodem teſte,vulgò eſt ὁ μωρὸς,fatuus.quomodo & κραπαλαλίας(ſimplici λ apud eum ſcriptum eſt)quum expoſuiſſet ληρώδεις,καὶ μωροὺς,καὶ ἀπαιδεύτους:ſubiũgit rectius accipi pro ληρώδης.delirus rurſum κραπάλαλος ei eſt τέρατα.

Κρᾶς,ατὸς,τὸ,καὶ ὁ,Varino,producta α litera.Odyſſ. ξ, ἀπὸ κρατὸς ὄλεσα. κρατὸς ἄπο,Euripid. ἐπὶ κρατὸς λιμένος, in capite portus, id eſt,ἐπὶ τῆς ἀρχῆς,in aditu & veſtibulo,Eurip. σῷ κρατὶ κρεμάσεις, tuo capite dependes.κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἐφθίμενον δὲ τῆς κεφαλῆς.Hom. ἀμφὶ κρατί,Ariſtoph.κρᾶτα ἀπατρίχωτον,caput ſine pilis,in Epig. ὀρθοῖ κρᾶτ᾽ ἔστησαν ἵπποι, equi erexerunt caput, Eurip.Apoll. 2. Argon.κρᾶτα ἐπικλίνας,caput inflectens. ἀνακαλύψας κρᾶτα, detecto capite,Idem.

Κρᾶς,τὸ,id eſt,κρέας,caro.

Κράσβελα,Heſ.ſunt κίμβαλα ἀρμόζοντα.

Κρᾶσις,εως, temperamentum ſiue temperatio Ciceroni, vt dicitur σώματος κρᾶσις, temperies, vt ἀέρος κρᾶσις, temperatura & miſtura Varroni, vt οἴνου κρᾶσις apud Athen: libro 1.κέρασμα. Ariſtotel.de mundo,τὰ δ᾽ ἔχοντα κρᾶσιν ὕδατα, aquas vocat bene temperatas. ibidem,ἐκ φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, &c. vocalium & mutarum cinnum efficiens, &c.σύμμετρος κρᾶσις,bona habitudo,Alexand.Aphrod.ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγίεια,ex ęquabili corporis cõſtitutione ſanitas exiſtit.κρᾶσις αἰτία,Ariſtot.id eſt,cæli & ſitus conditio, cauſa eſt,Gaza.ἡ κρᾶσις ἡ τοῦ ἀέρος,aeris clementia,Hermogen.κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος,aeris temperies, id eſt, conditio & ſtatus cæli, Theoph. lib.6.de cauſ.pl.confuſio etiam à Gaza vertitur, Alex.Aphrod.libro 2.Probl.τὰ δὲ ἑνούμενα ἑαυτοῖς,ἑνοῦται, τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα συνελθόντα ἓν ἀποτελεῖ σῶμα, ἀφανιζόμενα καὶ ἕτερα γινόμενα, δυνάμενα δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι,καὶ ἀνασωθῆναι, i.ex iis quæ iunguntur, alia per confuſionem coniunguntur,vt elementa quum coeunt,corpúſque vnum efficiunt,quanquam reſolui à natura reſtituiq; poſſint in ſtatum priſtinum.

Κρασιδαίτης ὁ ἄρχων τοῦ χοροῦ,cui oppoſitus eſt κορυφαῖος. Plutar. Sympoſ. quæſt.

Κράσπεδον,ου,τὸ,margo, ὁ ἀκρότατος ὅρος, τὸ κατὰ μέρος ἄκρον τῆς πόλεως. κράσπεδον ἀγκαλοῦ,in Epigr.Item limbus, ora veſtimenti, fimbria, extremitas,veſtis fimbriata.Matth.cap.9.ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, tetigit fimbriam veſtimenti illius. τοῦ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὕλλοισιν ἔλκοισι. Θεοκρ.φαρμακ. Κράσπεδον item à ſimilitudine radicis montis dicitur vuæ ſiue columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam deſinentis. Aretæus libr.primo.Acutor.Itẽ de retibus etiam dicitur.Pollux,

ἔστι δ' ἤτι ἄργυρος μέγας, ἢ ἄλλο τι ἵνα, ἐὰν δέῃ τὰ δεινὰ τῶν ἀγαθῶν, ἢ εἰ μὴ κραταιά, αἱ δὲ πτερύγια πτέρυγες, Et in veſte αἱ τελευταῖαι ὀχθαὶ εἰσιν, Com. Ariſtoph. Veſpis.

Κραστήριον, ου, τό, compago ex quatuor lignis, vnde iumenta pabulum depaſcuntur. Dicitur à voce κράστις, id eſt, herba, vulgò *mengeoire*. apud Pollucem mendoſe ſcriptum κραστήριον lib. 7. cap. λ.

Κραστίζεσθαι, fœno ſemiuſto paſci.

Κράστις, ιος, herba, ſemiaridum fœnum, Pollux. Et γράστις, gramen, vnde vulgò *graſſe*.

Κράταιγος vel κραταιγών, arbor eſt folio meſpili ſine inciſura: fructum fert ſaporis etiam meſpili qui maturus ex flauo nigreſcit: vulgò creditur eſſe *magalet*. Vide Adnotationẽ noſtram in Theophr. Deſcripſit ex Theophraſto Athenæus libro 2. Ἀκανθος. Sed vtriuſque dictio aſcribenda, vt genuina lectio retineatur. Theophraſt. hiſtor. lib. 3. cap. 14. ſic habet. Κράταιγος δ' ἐστὶν αἱ δὲ κραταιγόνα καλοῦσι (ſed leg. κραταιγόνα. mendoſius Athen. codex habet κράταιγον. Plin. melius inquit libro 27. capit. 8. Theophraſtus arboris genus intelligi voluit cratægon, corruptè enim ſcriptum cratægonon) ſiue crategona, quam Italia aquifolium vocat. in quibus poſtremis verbis tamen latet inſigne erratum. Nam aquifolium ſiue aquifolia ipſo Plinio teſte, arbor aculeata & perpetuò virens, non eſt κράταιγος Theophraſti. ſed ἀγρία quæ vulgò *houx*, diuerſa ab ilice quæ ἀγρία καὶ πρῖνος quam & ilicem aquifoliam aliquando vocat idem Plinius. vnde, credo, fraus ipſi facta eſt, quia mox poſt cratægi ilicis, id eſt, τοῦ πρίνου hiſtoriam ſubiungit idem Theophraſtus: ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον μεσπίλῃ, πλὴν μεῖζον (Athen. τὸ μὲν φύλλον) πλὴν μεῖζον ἐκείνου (Athen. ἐκεῖνο male) καὶ πλατύτερον, καὶ (Athen. ἢ male) προμηκέστερον. τὸν δὲ χαραγμὸν (Athen. χαραγμοὺς, male) οὐκ ἔχει, (Athen. ἔχει ὥσπερ ἐκεῖνο Athen. ἐκεῖνο) γίνεται δὲ τὸ δένδρον οὔτε μέγα λίαν, οὔτε παχύ. τὸ δὲ ξύλον, ποικίλον, ἰσχυρόν, ξανθόν. ἔχει δὲ φλοιὸν λεῖον, ὡς μεσπίλη. μονόριζον δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, εἰς βάθος, ὡς ἐπιπολύ. (Athe. ὡς ἐπιπολύ, minus bene) καρπὸν δὲ ἔχει στρογγύλον, ὥσπερ ὁ κότινος. (Athen. ὁ κότινος. quæ vera lectio non ita facilè indicatu. Gaza hoc tranſiliit: ego Athenæum ſequor) πεπαινόμενος δὲ (Athen. πεπαινόμενος quod minus probo) δὲ ξανθός (Athen. ξανθός, quæ quidẽ vera eſt ſcriptura) γίνεται, καὶ ὑπομελαίνεται, ἔστι δὲ τὴν γεῦσιν καὶ τὸν χυλὸν, μεσπιλώδης (Athen. ἔχει δὲ τὴν γεῦσιν καὶ τὸν χυλὸν μεσπίλης) διὸ καὶ ἀγρία εἰκάζοιτ' ἂν εἶναι (Athe. διόπερ ἀγρία μεσπίλη δόξειεν μᾶλλον εἶναι) μονοειδὴς δὲ καὶ οὐ ἔχων διαφοράς.

Κραταιγύαλος, roborans membra. validos artus habens. θώρηκες κραταιγύαλοι, i. firmi, Iliad. τ.

Κραταιγόνον. Vide Κράταιγος.

Κραταίωμα, ατος, τό, conſuetum ſcripturæ aut picturæ firmamentum.

Κράταιγος, herba de qua ita ſcribit Theophraſt. hiſtor. libro 9. capite 19. de his loquens quæ generationi conferunt καὶ πρὸς τὸ σπέρμα γόνιμον εἶναι, Πρὸς δὲ αὐτὸ γόνιμον, inquit, πινομένης κραταιγόνου καρποῦ ἐν ὕδατι. φύεται δὲ τοῦτο ὥσπερ λινοσπέρμου. ὁ δὲ καρπός, ἐστι κέγχρος. Hanc deſcribit Dioſcorides libro 3. capit. 139. Sed κραταιόγονον vel κραταιγόνον vocat, atque folia habere μαλακωτέρα (lib. verò 4. cap. 117. μὴ ἀμπέλου eadem quæ μύαγρος) id eſt, λίνου πλείονα Theophraſto, quæ verba lini modo ruſtum malè reddidit Gaza falſa fortè ſcriptura deceptus, quæ habuit λίνον πυρρόν. Idem Dioſcorid. ſurculoſam herbam & geniculatam eſſe oſtendit fructûmque ferre milij ſimilem: Item naſci in locis vmbroſis & fruteroſis, plantámque eſſe vehementer acrem. Apud Plinium malè ita ſcriptum libro 27. capite 8. Crategonon ſpicæ tritici ſimile eſt, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorúmque geniculorum. Naſcitur in opacis ſemine milij, vehementer aſpero guſtu, &c. Eſt & alia, inquit, Cratægonos quæ thelygonos vocatur. differentia intelligitur lenitate guſtus. In qua planta inſigniter peccauit Paulus Ægineta ita ſcribens, Κραταιόγονον τῆς πόας ὁ καρπός, καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ, καὶ ψυχρός, κέγχρῳ παραπλήσιος. addidit enim de ſuo ψυχρὸν εἶναι, quia cum milio comparatur, cuius vis refrigeratrix etiam dicente Galeno, κέγχρος ψύχει μὲν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν. Sed cum idem Galenus dixiſſet lib. Simp. de Cratæogono, Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπός, καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς θερμαίνει, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων, hic imitator putauit Cratæogonon cum milio conferri in facultate, cùm tamen in hoc ſit figuræ comparatio. verùm ipſi impoſuit non recta verborum compoſitio: quæ emendatur hoc modo, ὁ καρπὸς κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων, καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς θερμαίνει. Hippocrates vocat πολύκαρπον.

Κραταιός, ά, όν, fortis, validus, potens. Odyſſ. ι, ὡς κραταιώ, in duali. Philo de mundo. ὕδωρ τῶν ἐν ὕλαις κραταιὸν ὄντως, ὥστε κόσμου ἐγκρατὲς ἰσχύειν, i. ita validum. Et δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validiſſimum, apud eũdem. μοῖρα κραταιή, i. ἀπότομος, ἰσχυρά, violentum fatum, Homer.

Κραταιόω, ῶ, ώσω, τ. ω. κα, confirmo, corroboro. Accuſat. vnde κραταιοῦμαι, ſum fortis, corroboror & confirmor. ad Epheſios c. 3. δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος.

Κραταίπεδον, ου, τό, via lapidibus ſtrata, ſolum durum, τὸ ἔδαφος. Odyſſ. ψ. τοὶ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες κόψαν ἐπ' ἀλλήλοισι.

Κραταίπους, validos pedes habens.

Κράτυμμα, ατος, τό, firmamentum.

Κρατάνιον, poculi genus, apud Pollucem, κρανίον etiam dictum Athen. 11.

Κρατερός, pro καρτερός, οῦ, ὁ, fortis, patiens, validus, minax. Iliad. α, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, id eſt ἰσχυρὸν καὶ ἀπειλητικόν. σίδηρος κρατερώτατος, ferrum ſolidiſſimum dicitur ab Heſiod. in Theogonia.

Κρατερόφρων, ονος, ὁ, fortis, prudens, magnanimus, truculentus, durus. Heſiod. ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν, habebant ex adamante durum animum. Idem, τίκτε κρατερόφρονα τέκνα, peperit violentos filios.

Κρατήρισμα, æris & ſtanni commixtio, qua aliquid ſolidatur.

Κρατερῶνυξ, χος, ὁ, fortis vnguibus, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχων.

Κρατερῶς, ἰσχυρῶς, ἀποτόμως, præciſè, rigidè, Homer.

Κράτεσφι, τῇ κεφαλῇ, ἐκ τῆς κεφαλῆς, Dionyſ. poeta.

Κρατευταί, αἱ, lapides quibus imponitur veru, cùm carnes aſſantur. Homer. Iliad. ι. Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας. Interpr. τῶν βάσεων ἐπὶ τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν. Dicuntur etiam à Polluce κρατευτήρια, vulgò *haſtiers*, quæ nunc & ex ferro parantur. Eupolis dixit μαγειρικὰς κρατευτάς.

Κρατέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, teneo, apprehendo, vinco, occupo, domo. Vis autem quædam ineſſe huic verbo videtur, conſtituiturq; cum Genit. vt κρατεῖν τῶν θηρίων, in feras habere imperium, Sophocl. ἑαυτοῦ κρατῶν, liber, compos ſui, Plato. & apud Xenoph. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, id quod imperium tenet & principatũ vrbis. & τῶν ἡδονῶν κρατεῖν, voluptatibus eſſe ſuperiorem, Idem. τῶν γυναικῶν κάλλει κρατεῖν, Iſocrat. in Helen. non vinci nec tẽtari mulierum ſpecie. κρατεῖν τῶν ἐναντίων, vincere hoſtes, & κρατεῖν τῆς γῆς, terram & agros ſub imperio tenere, apud eundem. Homer. Iliad. α, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, pro βασιλεύει, qui imperat & præeſt omnibus Græcis. πολὺ κρατῶ σου, longè te ſupero. Plato in Legib. κρατεῖν τῶν πραγμάτων, rerum potior, Demoſthen. κρατῶ τῶν ποδῶν, Ariſtot. in Problem. pedibus valeo. κρατῶν τῶν χειρῶν, manuum compos, Herodot. κρατεῖν τῆς χώρας, potior regione, Xenoph. libro 5. Pædiæ, κρατεῖν τῆς θαλάττης, mare teneo, Thucydid. κεκράτηκε τοῦ νέου, ad amorem ſui impulit iuuenem. κρατοῦντες τοῦ ποταμοῦ, flumio potiti, Thucydid. τῆς παρόδου κρατοῦντες, Demoſthen. Item cum Datiuo, vt κρατῶ τῷ πολέμῳ, bello ſuperior euado, Idem. κρατῶ ναυσί, Idem Demoſthen. κρατοῦσιν ὑμῶν τὴν βασιλείαν, vobis regnum occupant & adimunt, Herodot. κρατοῦντες τοῖς προδόταις τῷ πλήθει, multitudine proditoribus præpollentes, Thucydid. libro 4. Interdum cum Accuſ. vt μάχας κρατήσας ἐν ὀλίγαις, Xenoph. πῶς αἰσθήσεσθαι τὸν τοιοῦτον τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; qui ſperemus talem hoſtes eſſe victurum? κρατῶ τὴν μάχην, Demoſthen. κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα, certamine te vinco, Philoſtrat. in Heroicis. κρατῶ τὴν προτέραν ἡμέραν, Demoſthen. ὦ τὰ πάντα νικῶν κρατῶν, Soph. ὦ τύχη δέξασθ' ἔχε, εἰ τι τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατοῦντες. ἐκράτησε σωτηρίας, Demoſthen. manum iniecit. κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς, prælio vincunt Sicanos. Thucyd. Interdum abſolutè, vt apud Sophocl. κρατεῖ φάτις, fama obtinet, Æſchyl. Perſis τοιάδ' ἐς κρατεῖ σαφηνές. τοῦτο δὴ ἐνίκησε. & apud Plutarch. in Camillo, conſuetudo inualuit & obtinuit. τὰ τοῦ Μήδου κρατεῖ, Medus rerum potitur, Thucydid. κρατεῖ πρὸς δόξαν, principatum tenet ad gloriam conſequendam, Plato de Legib. Ponitur aliquando pro maneo, abſcondo. Admonet Moſcopulus κρατεῖν pro κατέχειν, conſtrui cum Accuſ. quum autem ſignificat νικᾶν, Genit. & Accuſ. iungitur. ſed etiam pro ἅπτεσθαι, i. tangere ſimpliciter vſurpatum cum genit. iungitur. Matt. 9. v. 25. εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς prehendit manum eius: vbi annotant interpretes vocabulum κρατεῖν propriè ſignificare vi adhibita aliquid retinere veluti quum trahimus reluctãtem iniecta manu: ſed ibi & aliis locis multis idem valere quod ἅπτεσθαι, id eſt, prehendere & tangere. Marci autem cap. 7. v. 3. & 4. pro retinere & ſtudioſè quidpiam obſeruare accipitur. ſed tunc iungitur cum accuſat. κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. & in voce paſſiua, κρατεῖσθαι δόξῃ, gloria ſuperari, Nazanz. κρατοῦμαι τοῦ τύπτειν, me à cædendo contineo, Ariſtot. 2. magnorum Moral. κρατεῖσθαι τείχεσι, muris circundari. Idem 7. Politic. κρατοῦμαι πόθῳ, teneor deſyderio. κρατοῦμαι ὑπὸ τούτων, his ſuccumbo, his ſum inferior, his ſeruio, Xenoph. κρατοῦμαι ὑπὸ τῶν δακρύων, vincor lachrymis. Idem libro 6. Pæd. κρατούμενος καὶ ἑστώς, perennis & perpetuus, Nazanzen. κρατούμενοι τῷ πολέμῳ, bello victi. Demoſth. τὰ ἐν πολέμῳ κρατούμενα, quæ bello capiuntur, Ariſtot. 1. Polit. κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ſomno oppreſſus. Οἱ κρατοῦντες, qui rerum potiuntur. Cicero libro 2. Epiſtol. ad Attic. vt nunc τὰς τῶν κρατούντων. Quod eſt apud Euripid. in Phœniſſ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ, crater, τὸ κύλικα τὸν οἶνον ἔχειν, capula, vas vnde vinũ in pateram infunditur, vt Iliad. γ. κῆρυξ δ' ἐν κρατῆρι φαεινὸν ἔχειν. & ibidem, κρατῆρσι δ' οἶνον μίσγον, id est, miſcebant, ex τὸν κρατῆρα τὸν οἶνον a verbo κεράννυμι, id est, miſceo. Κρατὴρ σωτῆρος Διὸς, Iouis ſeruatoris ſoſpitatoriſque poculum in conuiuiis dicebatur : vt κρατὴρ ἀγαθοῦ δαίμονος, id est, boni genij poculum quod erat meraci potio ſublatis menſis: De quibus in libris Antiquitatum pleniſſimè diximus. κρατῆρες item in monte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis ciniſque euomitur libro 3. Epigram. de Empedocle, τὸν δὲ κρατῆρσι ὕπαιθεν ἀθανάτων. vide Ariſtot. de mundo. κρατὴρ etiam dicitur in fonte ſalientis aquæ conceptaculum, vt Odyſſ. ν. ἐν δὲ κρατῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάϊνοι. κρατὴρ præterea ſignum est cæleſte, de quo Procl. in Sphæra.

Κρατήριον, pro ἄριστος, vt κρατῆρες πλοῖον Herodoto in Vrania, nauis inſtructa & parata vt vult Bayſius.

Κρατηρίζω, compoto συμπίνω, Euſtath. ex veteribus paſſ. ἐκρατηρίσθημεν. Heſych. affert pro ἐμεθύσθημεν, exhauſtis crateribus inebriati ſumus.

Κρατηρίσκιον, ου, τὸ, parua cratera, apud Pollue. ſic etiam docet vocari receptaculum illud fœni, quod ſolet ſupra præſepe ædificari. Sed leg. κρατηρίσκιον. vide ſupra.

Κρατηρίσκοι, Heſyc. οἱ τῶν ὀφθαλμῶν, qui & μύωπες dicuntur.

Κρατὶς, ἡ, farrago. κρατὶς ἐγκυος, farrago frugibus grauida, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Κράτιστα, optimè. ταῦτα κράτιστα βουλεύσασθαι, hæc facientes præclariſſime conſuluerint, Thucyd.

Κρατιστεύω, κρατιστεύσω, ſum præſtantiſſimus & fortiſſimus. Neut. Abſol. Xenoph. τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς κρατιστεύοντες, corpore & animo pugilantes, Philo de mundo, τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον ψυχὴ, eorum quæ in nobis ſunt animus in primis bonitate cenſetur & præſtantia, i. τὸ ἡγεμονικώτατον.

Κράτιστος, η, ὁ, optimus, plurimùm pollens, primatum obtinens, præſtantiſſimus, ἄριστος. Iſocrat. κράτιστος στρατιώτης, Ariſtot. in Ethic. ad Nicomach. libro 3. optimus miles, quod non ad mores refertur, ſed ad bellicam vtilitatem. κράτιστον τῶν τοῦ καιροῦ τυγχάνειν, id eſt, potiſſimum eſt temporũ punctum attingere. κράτιστον ἐστι, potiſſimũ eſt, Demoſt. τὰ κράτιστα, quæ præcipuè ſunt ex dignitate & vtilitate. τὰς κρατίστας ναῦς ἐπληρώσαντο, robuſtiſſimas quaſque naues ad claſſem inſtruxerunt.

Κρατίων, fortior.

Κράτος, εος, τὸ, potentia, robur, vis, δύναμις. principatus, ἀρχὴ, imperium, Ariſtot. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμὼν, &c. dux apud quem ſumma eſt imperij. pro victoria, id eſt, νίκη, Heſiod. τοῦ δὲ ζεὺς κράτος ὤπασε. Sophoc. ὅταν οὐδὲν ᾖ, μηδὲν ὤν ἐμοῦ κράτος κρατήσεται, homo etiam nihili vi ſtatim cum cum ſibi contigerit. κράτος τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως, Demoſthen. τὸ κράτος τῶν πλειόνων, plures prævalent, Thucydid. κράτος τῶν ἀντιπάλων, id eſt, κρατίστευσις τῶν ἐχθρῶν, Euripides οἷς τὸ κράτος τῆς γῆς, penes quos ſit regionis imperium. κράτος ἔχω, rerum potior. Pollux de manus partibus loquens, quod ad digitos vergit, etiam κράτος καὶ πρόσω vocat. κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, vrbem vi capere & expugnare, Iſocrat. Actor. cap. 19. οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ηὔξανεν καὶ ἴσχυεν, fortiter creſcebat.

Κρατὸς, capitis. vide κρᾶς.

Κρατύνομαι, firmo. κρατύνομαι τὴν πίστιν, fidem habeo, fidem præſto. κρατύνομαι τῆς πόλεως, vrbe potior.

Κρατυντὴς, victor, κρατηγέτης.

Κρατυντήριος δίφρος, ſella ad retinendum apud Hippoc.

Κρατυντικὸς, ὁ, firmans, confirmans.

Κρατύνω, κρατυνῶ, ἐκράτυνα, munio, firmo, ἰσχυροποιῶ, Actiu. Accuſatiu. fracta oſſa cùm per callum glutinantur, κρατυνθῆναι dicuntur ab Hippocr. conferuere à Corn. Celſo.

Κρατὺς, Poetica κράτος, ſicut à πλάτος πλατύς.

Κραυγάζομαι, vagio. Κραυγαζόμενον παιδίον, Herodot. vagiens.

Κραυγάζω, κραυγάσω, ἐκραύγασα, clamo, voco, Neutr. & κραυγαστικὸς, clamoſus.

Κραυγανάω, idem quod κραυγάζω. dicitur etiam de infante vagiente apud Herod. lib. 1.

Κραυγέτης, vociferator, clamator.

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. παρὰ τὸ κράζω, κέκραγα, πλεοναςμῷ τοῦ υ, Etymol. κραυγὴν ποιεῖν, clamorem tollere, Xenoph. ad Epheſios cap. 4. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, id eſt, omnis amaritudo & excandeſcentia, & ira, & vociferatio, & conuicium tollatur à vobis. Reprehenditur Dionyſius ὁ χαλκοῦς dictus, quòd in Elegiis dixiſſet, κραυγὴν Καλλιόπης, τὴν ποίησιν, eſt enim inquit Ariſtot. Rhet. 2. καὶ τὸ ἐν τοῖς ἀσμένοις ἀδιανόητον, τὰ μὴ ἐδύναντο σημεῖα φωνὴ, ſecutus exemplum apud Horatium dicentem, Ad ſtrepitum citharæ. Eſt & morbus puerorum, Heſych.

Κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & ſtrepitu terretur.

Κραυγὸς, picus Martius, auis, Heſych.

Κραῦρα, ας, ἡ, ſtruma, morbus ſues præcipuè infeſtans.

Κραυρᾶ, ſtruma laborat, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Κραῦρος, ὁ, ſiccus, friabilis, rigidus Gazæ aridus Ficino. κραῦρος contrarium γλίσχρος, id eſt, lentum, Ariſtotel. lib. 2. de part. Animal. Item ὁ κραῦρος, ſtruma, morbus boues tentans, Idem 8. Animal.

Κραυρότης, ητος, ἡ, fragilitas, cui opponitur γλισχρότης, apud Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 8.

Κραύσιν, Heſych. τὸ πῦρ.

Κρεάγρα, eidem eſt id quo οἱ κρεωπῶλαι τὰ κρέα ἀνέλκουσι qualis ſupra κρεάγρα, & ἁρπάγη tridens.

Κρεάω, vide in κεράννυμι.

Κρέα, dicitur quicquid in anteriore tibiæ parte tenue & carnis eſt expers.

Κρεάγρα, ας, ἡ, harpago fuſcina, propriè coquinarium inſtrumentum incuruum vnci modo ad carnes extrahendas ex olla, vulgò *hamet*. dicitur etiam ἁρπάγη, λύκος καὶ ὑδράγρα à Polluce. Interp. Ariſtophan. in illud in Equitib. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ἀρχιδίων ἑλκύσομεν ἐς κορακίνον, inquit, Κρεάγρα, ὄργανόν ἐστι μαγειρικὸν περὶ πυρπολικὸν, μάλιστα ἐγκεχυμένον ἐν τοῖς δακτυλίοις, ἐν ᾧ ἕλκουσι τὰ ζέοντα διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ τὰ κρέα ἀγρεύειν, καὶ ἀνασπᾶν. κρεάγρα τριόδους, fuſcina tridens, cap. 2. lib. 1. Reg. & c. 27. Exodi.

Κρεαγρὶς, ἡ, idem quod κρεάγρα, in Epigr.

Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula.

Κρείας, Heſych. pro ἐλπίδας, ſpes.

Κρεανομία, ας, ἡ, carnis diſtributio, viſceratio Ciceroni : κρεῶν μοῖρα, Ioſeph. & Lucian. in Promet. & κρεανομεῖν, carnes diſtribuere, Ibidem.

Κρέας, ατος, & κρέαος, τὸ, caro. παρὰ τὸ κέαρ ὃ ἐστι τὴν ψυχὴν ἔχειν· τοῦτο γὰρ κρέας ἔμψυχόν ἐστι. vide Etym. κρέα per apocopen. διῄρει ὁ, διαιδεῖ κρέα ὁ ἱερεὺς, carnes diuidebat. Plato de Repub. βόεια κρέα dixit per ſynæreſin. καὶ ἀντὶ ἐγμολεῖς τὰ βόεια κρέα, ei confert caro bubula. κρέα ὄνεια, caro aſinina, Galen. 2. ad Glauc. κρέα τρία, tria fruſta carnium, Xenoph. κρέα εἴκοσι, carnes viginti, id eſt, fruſta carnis, Ariſtot. Genit. huius vocis ferè ſemper eſt κρέως, Atticè. Κρέας item vt σὰρξ in ſcriptura ſacra ſæpiſſimè vſurpatur ἀντὶ τοῦ σώματος. Sophocl. ἄρξεις τοῦ δὲ τοῦ κρέως, in hoc corpus habebis imperium, Ariſtoph. in Ranis, δέδοικα ἐγὼ, εἰ μὴ τεμοῦσα χέει τὴν κρεῶν, vbi Interpr. σώματος. Κρέα ἐν ὕδατι dixit Athen. lib. 4. carnes appoſitas cum decocto & ſuo iure. Idem lib. 7. καπνιστὰ κρέα vocat fumo ſiccatas carnes, vt Plautus dixit, hilas infumatas, & ſumen.

Κρεββάτιον, grabatum, lecti vel lecticæ genus. παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, Etym. vide Κραββάτιον.

Κρεγμὸς, pulſatio, ſonitus, ſtrepitus citharæ, Horatio, παρὰ τὸ κρέκειν. apud Pollucem κρεγμὸς corruptè.

Κρεγμῷ, Aduerb. cum pulſu. Apolion.

Κρεοδόκος, ὁ καὶ ἡ, carnis capax. in Epigramm. dicitur, & κρεοδόχος, Ibidem.

Κρεοφαγεῖν, carnes vorare : & κρεοφαγίη, carnium voratio ſeu comeſtio. ambo apud Hippocrat. ambo Ionica, pro κρεωφαγεῖν & κρεωφαγία.

Κρεῖον, ου, τὸ, ahenum, vas ad recondendas carnes. Suid. κρεοδόχον ἀγγεῖον. παρὰ τὸ κρέας. ſecundùm aliquos placenta, eſt ex ſeuo animantis confecta. Euphorion eo nomine carnes intelligere maluit vt ſcribunt Appion & Herodot. Pauſan. putat eſſe caniſtrum vel lancem vel quid eiuſmodi, in quo concidatur caro. vide Etym.

Κρεῖος, Attica lingua dicebatur piſcis is qui κόγχος apud Macedonas, id eſt, aſpera concha. κόγχη τραχεῖα, Ἀπολλόδωρος libro tertio.

Κρείουσα, βασίλισσα, imperatrix, regina, Etym.

Κρείσσων, melior, potentior, Iliad. α. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, i. ὑπερέχων, παρὰ τὸ κράτος. vide Ety. τῷ κρείσσονι λογισμῷ εἰς τὸ ἀπιστεῖν, qui ad diffidendum proniori eſt cogitatione.

Κρειττοῦσθαι, vnde κρείττωσις. Siderationis genus eſt, vt dixit Plin. libro 17. capite 24. in defloreſcentibus vitibus roratio : quod vitium ῥυάδα ſiue ῥυάδα, id eſt, vulgò *coulure*, vocat Theophraſtus, vnde γονορροικαὶ libro 5. vites non continentes fructũ ῥυάδες ἀπὸ τοῦ ῥεῖν dicuntur & ab aliis ψιάδες: quo vitio defluũt acini & qui remanent graciles exiſtunt. Rorationis autẽ ſpecies altera κρείττωσις appellatur. Theophraſtus de Cauſis libro 5. capite 13. τὸ δὲ ῥυάδα ἐκβάλλεσθαι, διὸ καὶ περὶ ὅταν ὑπερβάλλῃ τὴν ἀπὸ ἐκείνων, ὅτε καὶ κρειττοῦσθαι, ὅτι καὶ ἄλλαις, ἔοικε τῇ ἀτροφίᾳ ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὥστε ἐκβρωθῆναι. ἡ δὲ κρείττωσις, ἡ αἰτία ὑπὸ μάλιστα τὴν τροφὴν, ὥστε ἐν ἀμφοτέροις ἀδυνατεῖν ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ὑπολοίπους μικρὰς εἶναι. vbi Gaza τὴν κρείττωσιν exuperantiam transfert. Idem Theophraſtus hiſtor. libro 4. capite 16. dixerat, ἐκεῖ δὲ γίνεται ἡ ῥυὰς ὅταν ἀνθῇ, ὅταν ὑπερβάλλῃ τὴν ἀνθήσιν. ὁ δὲ καὶ κρειττοῦσθαι, τὸ δὲ ποιεῖν ἐστὶν, ὥστε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας, καὶ τὰς ὑπολοίπους εἶναι μικράς. vbi κρειττοῦσθαι, irrorari vertit Gaza, cum

tamen ſignificet niue obrui: quid verò κρυμῶδη denotet nullo modo expreſſit. Quid ſi κρυμώδη, id eſt alſerit legẽdum, vnde κρύμνος, algor? Res quidem innoteſcit, vocis origo & τὸ ἔτυμον ambigitur. vide ἰσαί.

Κρείττων, ονος, melior, potentior, ſuperior, potior, vt κρείττους ὄντες ἢ ἁλῶναι, Syneſius, validiores quàm vt vincerentur, vel vinci poſſent. κρείττους τῆς παιδείας, vocat Ariſtot. 5. Politic. quos doctrina emendare non poteſt, quaſi validiores & ſuperiores doctrina. Et κρείττους χρημάτων, præſtantiores pecuniis, id eſt, liberaliores, Iſocrat. Κρείττων βασιλέως, Horat. libro 3. Et iam dente minus mordeor inuido. κρείττων λόγου, cui reſpondet ὄντων, Ariſtophan. id eſt, δίκαιος καὶ ἄδικος. Κρείττων etiam præter vulgarem ſignificationem Deum denotat. Plato in Sophiſta: τάχ' ἂν οὖν καὶ σύ τις ὢν τῶν κρειττόνων τυγχάνοις. Plutarch. in Pyrrho, τοῦτο τῶν βασιλέων ἐπίχειρον χαρίζεσθαι, ὡς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάσαντες. Heliodorus: διαπλασθεῖσι τοῖς νέοις ἀγριαίνοντας καὶ κρείττονας τῶν μαχητῶν ἄγουσι. Quem loquendi modum videtur explicare Xenophon: κατεμάθετε δὲ ἐν τῷ βασιλείῳ ὅτι οὐδὲ τοιοῦτο, ἐδόκει αὐτοῖς προσηκεῖν κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον. Κρείττονες etiam dicunt Latini meliores, id eſt potentiores. Polybius libro 16. hiſtoriarum, δεῖν γὰρ ἢ μαχομένους νικᾶν, ἢ ποιεῖν τοῖς κρείττοσι τὸ προσταττόμενον, Liu. lib. 32. aut bello vincendum, aut melioribus parendum eſſe. Τὸ κρεῖττον, præſtantius & potius.

Κρειττοῦσθαι, vide Κρατταυθεῖσαι.

Κρείω, pro κρέω, impero.

Κρείων, ὁ, princeps, βασιλεύς, ἄναξ. Iliad. ά, ποτὶ κρείων Ἀγαμέμνων. & Iliad. δ. κρείων Ἀγαμέμνων, id eſt, ἰσχυρός, κρατερός. Idem διάκτορος, Didymus Odyſſ. β. Iliad. θ. ὕπατε κρειόντων, id eſt, βασιλεῦ βασιλέων. ſunt qui velint eſſe particip. ex verbo κρείω poſito pro κρέω, impero: vt ſanè & ab Heſychio exponitur ἄρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων: aſſerente & κρείουσα pro κρατοῦσα.

Κρειῶν, pro κρεῶν, carnium, Odyſſ. ξ, σῖτα καὶ κρειῶν κακοεργῶν.

Κρέκα, capillum τρίχα, à recto κρέξ.

Κρεκαλ ...

Κρέκη, ἡ, ſonus odioſus, Hippocrat. lib. 2. de Morbis, ἔστι δὲ ἡ κρεκ ... εἰσὶ τὰ ἦχος ...

Κρεκόπολις, ... Etym.

Κρέκω, ξω, ἔκρεξα, reſono, citharam pulſo, ἠχῶ. Neut. Abſolut. κρέξασα λίγεια, in Epigram. de cicada. Κρέκειν propriè eſt τὴν κιθάραν κρούειν vt annotauit Ariſtoph. Interpr. vnde κρεγμός, citharæ ſtrepitus, Horatio. ſed etiam transfertur ad alia, vt apud Ariſtoph. in Auib. ὑφ' ἧς χελιδόνες κρέκουσι αὐλόν. id eſt, λαλοῦσι. Ibidem. ... κρέκοντες, ἴαχον Ἀπόλλω, id eſt, ἠχοῦντες.

Κρεμάζω, vel κρεμάω, ἀσω, ...ακα, pendo, ſuſpendo, appendo, Actiuum. Accuſat. Ariſtoph. in Ranis, μὴ μοι γὰρ ἄπο τῶν ... κρεμαμένῳ ..., te ſuſpendenti ex fune, &c. Item cum ſolo Genit. Ian. Laſcar. πάντ' ἐκρεμάσθη φωνῆς χηνείας, omnia pependerunt ex voce anſerina. Heſiod. ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, ad fumum ſuſpendere.

Κρεμάθρα, ας, ἡ, vas penſile, quali ruſtici vtuntur ad exſiccandum caſeum, ... generaliter quodcunque conceptaculum penſile ſignificat. Ariſtoph. τί γὰρ ἔτος ὁ ... τῆς κρεμάθρας ἀφῆς; id eſt, ἀπὸ τοῦ ταρροῦ, in calatho penſili. Eius Comment. in Nebulis, etiam κρεμαστὴν vocat hoc vas aſſeruandis opſoniorum reliquiis deſtinatum, quod penſile repoſitorium rectè dixeris, vulgò g. ... ita verò dicitur ... διὰ τὸ μετέωρον εἶναι καὶ κρεμάμενον. vide Κρεμάστρα.

Κρέμαμαι, pendeo, ſuſpenſus ſum.

Κρεμάννυμι, pendeo, annecto, Gaza.

Κρεμαννύω, ſuſpendo.

Κρεμαστῆρες, οἱ, cremaſteres, id eſt, nerui, à quibus teſticuli pendẽt: teſtium appendices Gaza vertit, libro 2. Problem. Aphrod. ſic autem dicuntur ab eo, quòd ex illis genitales partes dependent, vt docet Columella cap. 25. libro 6. Celſus libro 7. cap. 18. Ruſus de partib. hominis cap. 32. Item κρεμαστῆρες dicitur etiam ... apud Euſtath. alij κρεμαστῆρας dicunt eſſe lora ſeu habenas penſiles ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ο, pendulus, penſilis.

Κρεμαστός, ῦ, ὁ, penſilis, ſuſpenſus.

Κρεμάστρα, ἡ, appendix. Theophraſt. libro 3. hiſtor. plant. cap. 17. τὰ δ' ἄνθη ... ἐπὶ αὐτὰς κρεμάστρας ἐν ... βοτρυώδη. Gaza vertit appendicem. Sed hic ſignificat pediculum multifidum quo fructus appenduntur. Ariſtotel. 3. Rhetoricorum, vbi docet ex diſtantibus rebus inter ſe ſimilitudines petere, hoc ponit exemplum, ... καὶ κρεμάστρα ... ταὐτὸν ... Videtur idem ſignificare κρεμάθρα nonnullis. ſed & κρεμαστὰ ſiue κρεμάθρα voce, aſtronomica & geometrica inſtrumenta penſilia ſignificantur, vt mihi teſtis Comment. Ariſtoph. in illud in Nebulis, ... γάρ ἐστι, καὶ τὴν κρεμάθραν ... τὴν ...

Κρεμάω, κρεμάζω, ſuſpendo, Ariſtot. 2. OEconom. ἐκρέμασε ἅπαντας, omnes ſuſpendit, Ariſtop. in Pluto, τὴν ... κρεμάσαι ... Iliad. η, κρεμόω ποτὶ νηόν, i. κρεμάσω.

Κρεμβαλιαστύς, ῦ, ἡ. Vide infrà.

Κρέμβαλον, τό, inſtrumentum erat quod digitis agitatum ſtrepitum tantùm edebat, quale illud puerorum aulicorum quod paratur ex acie, quódque ore artificiosè retentum agitata digito ligula ipſius, perſtrepit lingua ſonorum diſcrimina figurante. Athenæus in 14. ... τὰ ἐγχειρίδια, τὰ δὲ ... κατακροτεῖν ..., ὥσπερ ... χερσὶ διαλαμβανομένους ... ψόφον ... κρέμβαλα. vbi Dicæarchi authoritate oſtendit κρέμβαλα digitis pulſata ſtridulum ſtrepitum edere. Hinc verbum Κρεμβαλίζειν. Hermippus, λεπάδας δὲ ... κρεμβαλίζουσι. Quibus cõſtat, hoc κρεμβαλίζειν dici poſſe quod mendici circumforanei faciunt, dum teſtis vel oſſibus inter digitos inſertis ſtrepitũ inconditum excitant, quod vulgò vocant ... Et Didymus author conſueſſe quoſdam ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, ῥυθμόν ἔχει τινὰ ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις, vt Ariſtoph. etiam in Ranis ſignificat. Hinc κρεμβαλιαστύς, crembali peritus, apud Homer. in hymnis.

Κρέμβολον, τό, radius in quo tramam agglomerant fœminæ, cui tramam inuoluere ſolent, Heſych.

Κρέμμυον, pro κρόμμυον, dicitur cæpa.

Κρεμνάω, ... ſuſpendo, Accuſat.

Κρεμάω, idem.

Κρέμυς, piſcis ..., Ariſtot. Athen.

Κρέξ, κός, ἡ, capillus, coma verticalis. Heſych. Κρέξ etiam auis eſt pugnax, & in victu parando ingenioſa, roſtrum habet præacutum & ſerratum: inimicitias exercet cum κελεῷ καὶ ... καὶ χλωρίωνι, fertúrque inominata auis & mali fati. Ariſtoph. in Auib. ... κρέκας ... Ariſtot. eius meminit hiſtor. lib. 9. cap. 1. & 17. vulgò agreste. Suid. κρὲξ ὄρνεον ... τοῖς γαμοῦσι.

Κρεμνάω, ᾷ, pendeo.

Κρεοκάκκαβος, apud Athen. libro 9. carnes, quæ minutim conſeſſæ cum ſanguine & aruina dulci iure conditaneo concinnantur.

Κρεοπωλία, idem quod κρεωπωλία, apud Athen.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putreſco.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium, Athen. lib. 12.

Κρεουργία, ἡ, vide κρεουργῶ.

Κρεουργηδόν, Herodotus. κρεουργηδὸν διασπάσας, fruſtatim dilanians, Valla.

Κρεουργία, laniatus, Cicer. conciſio carnium. τὴν ... κρεουργίαν, Nazanzen.

Κρεουργός, lanius.

Κρεουργῶ, excarnifico, dilanio, lanij more concido, vnde apud Herodot. ... κρεουργηθεὶς ..., velut in laniena fruſtatim conciſus eſt. Hinc & Κρεουργία, vide ſuprà.

Κρέσσων, ονος, pro κρείσσων, fortior. τὸ κρέσσον, ſatius, conducibilius. οἱ κρέσσονες, meliores.

Κρεΰλλιον, caruncula, Syneſ.

Κρέω, impero, regno.

Κρεωδαισία, ας, ἡ, carnium diuiſio, κρεουργία.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ, carnium diuiſor, lanius, coquus.

Κρεωδετρα, apud Pollucem, inſtrumentum quo excoriantur animalia.

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnoſus. κρεώδης ἱερουργία, ἡ διὰ κρεῶν θυσία.

Κρεωδοσία, carnium datio, ſeu diſtributio, viſceratio, Plut. in Demetr.

Κρεωδότης, carnium dator ſeu diſtributor.

Κρεωδόχον ἄγκιστρον, ἁρπάγη.

Κρεωκοπῶ, ῶ, carnes in fruſta concido. Αἰσχύλ. ... κρεωκοπεῖσθαι ... μέλη.

Κρεωνομία, ας, ἡ, carnium diuiſio, viſceratio, κρεωδαισία. Vide Πρωτοθυσία.

Κρεωπώλης, ου, macellarius. Varr. vel potius lanius. Theophraſt. in Characterib. καὶ ... τῶν κρεωπωλῶν, ... αὐτῷ χάριν.

Κρεωπώλιον, ου, τό, macellum, vel potius laniena, locus vbi carnes veneunt: nam macellum ad omnia eſculenta pertinet. Varro laniarium vocat lib. 2. rei ruſt. cap. 4. quo in ſignificatu carnariam tabernam etiam dixit. & Plautus carnarium.

Κρεωστάθμη, ſtatera in qua caro appenditur, apud Poll.

Κρεωφαγεῖν, carnibus veſci, Gaza de menſibus.

Κρεωφάγος, ου, ὁ, carnarius Martial. carnibus victitans.

Κρήγυος, verus, bonus, placitus, idoneus. Plat. Alcibiad. ά, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων, neque idonei doctores ſunt, hoc eſt, verè docere nequeunt. Iliad. ά, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Tradunt etiam Grammatici hanc dictionem componi ex κῆρ & ἐδύ,

ἰδὼν, κραδάων, & ſyncopa κράδων, mutatóq; δ in γ, κράγων, quaſi τῷ ψυχῷ ἰδιών, Etym. apud Hippoc. κράγων, Galen. τὸ ἀγαθόν.

Κρήδεμνον, ου, τὸ, vitta, corona, infula, velum, καλύπτρα. Odyſſ. ε. αὐτὰ ἐπειδὰν χερσὶν ἐφάψεαι ἠπείροιο, κρήδεμνα, i. vela ſeu velum, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιδέσμια: ſic Didymus. κρήδεμνον item τὸ πῶμα τοῦ πίθου μεταφορικῶς, operculum vaſis. Odyſſ. γ, ὤιξε ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν. Ponitur & pro mœnibus etiam translatè, ὅτι τὰ κρήδεμνα. Odyſſ. ν, Τροίης λύοιμεν λιπαρὰ κρήδεμνα, i. τὰ τείχη. Heſiodus. ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, qui Thebes mœnia obtinet. κρήδεμνα τοῦ ἰλίου, Ilij pergama, Philoſtr.

Κρηήνατε, perficite, ἐπιτελέσατε, in Odyſſ.

Κρήηνον, pro κρῆνον à κραίνω, perfice, ἐπιτέλεσον, Iliad. α, κρήηνον ἐέλδωρ.

Κρηθεν, Heſych. κατακεφαλῆς.

Κρῆθεν, ex capite. ἐκ κεφαλῆς, Heſiod. ἐκ κρῆθεν δὲ καλύπτρην ἀμφικάλυψε χείρεσσι κατέχεν, à capite verò calyptram tenebat. Idem in ſcuto Herc. τῆς κ' ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων, cuius à capite.

Κρῆθμον, τὸ, apud Galen. in Simplic. Aetium, & Paulum. i. κρίθμον vel κρῆθμον Dioſcoridi, & Plinio Crethmos, & batis, vel battis apud Columellam, ſiue olus cordil, Officinis Cretha marina, vulgò *bacile ou perce-pierre*, Italis herba *di Sanpietro*. Deſcribit Dioſcor. lib. 2. cap. 157.

Κρῆιον, Athen. lib. 14. placentæ genus quæ à ſponſa mittebatur ad ſponſum.

Κρεῖον, κρεῖον, κρεωδόχον.

Κρημνάω, & Κρημνίζω, μ. ίσω, π. κα, præcipito, Accuſ. & κρημνίζομαι præceps ruo, in præcipitia detrudor. Nazanz.

Κρημνηγορέω, grandia loquor.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, vt illi qui murum aſcendunt item funambulus, petauriſta, σχοινοβάται, ὀροβάται, Heſyc. Nazanz. τερατουργός τε καὶ ἐν θεάτροις χαίρων, κρημνοβάτας ὁρῶν αἱ κυβιστώμενοι.

Κρημνοκομπεῖν, gloriari, iactare ſe, magnificè de ſe prædicare, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι.

Κρημνοποιός, οῦ, grandiloquus, vt Æſchil. apud Ariſtoph. ὡς μεγάλας λέξεις ποιῶν, præceps, præruptus ſcaber.

Κρημνός, οῦ, ὁ, præcipitium, locus eminens. ἐκ κρημνοῦ ὦσε ἑαυτόν, Hermog. κρημνοί, loca abrupta, rupes præruptæ, tumuli, loci ardui. μονίους ἀπὸ κρημνῶν, Sophocl. id eſt, τῶν χωρίων, inquit Interp. Mat. cap. 8. ὥρμησεν κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ruit de præcipitio in mare. Item κρημνοί, laborum vlceris. Hippocr. κρημνοὶ ἕλκεος. Et labra pudendi muliebris κρημνοί dicuntur. Pol. τὰ δὲ ἐξέχοντα σαρκία τῆς κλειτορίδος, μυρτοχείλια, τὰ κρημνοί, τὰ ἐπιγουνίδες. Gale. etiam in gloſſis κρημνούς exponit apud Hippocr. ἐν τῷ περὶ τόπων κατ' ἄνθρωπον, τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, atque hac voce ſignificari τὰ περιεχόμενα τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, præceps, præruptus.

Κρημνώρεια, ας, ἡ, præcipitium montis ſeu prærupta montis pars.

Κρήναγος, Heſ. affert pro ἀρχή, ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὕδατος.

Κρηναῖος, α, ον, fontanus, vt κρηναῖον ὕδωρ, fontana aqua. Κρηναῖον ὕδωρ, edulium τῷ κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel frigidum inſtar aquæ fontanæ, cui tepidum, i. χλιαρὸν καὶ χλιαρῶδες opponitur, Galenus & Aetius. vide ὕδωρ.

Κρήνη, ης, ἡ, fons. In poemate Epigonis pro vaſe aquario, ſicut apud Plautum in Curcul. fons pro vaſe aquario capaciſſimo. παρὰ τὸ κρῶ, ἐκ τοῦ κρουνὸν τὸ ἐκχέω, Etymolog. Apud Plat. de Legib. dicitur κρήνη etiam de aqua pluuia retenta & ſcatente.

Κρηνίας, quidam vocant τὴν κεφαλαλγίας teſte Heſych.

Κρηνιάω, capite doleo, καρηβαρῶ.

Κρηνίς, ίδος, ἡ, fonticulus, κρήνη περὶ τὰς κρηνίδας, apud crenides, Theophraſtus libro ſexto, de cauſ. plantar. aut locus eſt Thraciæ.

Κρηνοφυλακία, fontium cuſtodia atque tutela, ne videlicet obturentur aut inficiantur. Pollux, ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ κρηνοφύλακες ἀρχή, ὅτι λέοντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τοῖς κρουνοῖς ἔχουσι. vnde & κρηνοφύλαξ dicebatur, æreus leo in fontibus.

Κρηπιδοπώλης, ὁ, calcearius, calceorum venditor, apud Syneſium. Κρηπιδουργός, Dinarch. crepidarius, Gel. lib. 3. cap. 20.

Κρηπιδοφόρος, crepidatus, qui induitur crepidis, qui induitur calceis, Plutar. in Apophth.

Κρηπιδόω, crepidas induo. Eſt etiam fundo. Dion, τὸ δὲ χῶμα ἐν ᾧ ὠκοδόμησαν λίθοις τετραγώνοις ἐκρηπίδωσαν.

Κρηπίς, ίδος, ἡ, crepida. Vide Gellium 13. capite 10. Eſt & crepido, θεμέλιον, θεμέλιος. & in architectura baſis, τὸ ἐφ' οὗ τι ἐπιβαίνει, & ſedes. ἕδραν, fundamentum, Xen. καὶ τοῦτο αὖ δεῖ ἐγνωκέναι τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, fundamentum eſſe. παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, Athenienſiũ liberi manifeſta libertatis fundameta iecerunt, Pindari verba ſunt in Themiſt. Plut. ἕδραν καὶ κρηπῖδα τῆς πολιτείας, ſedem & fundamentũ reipubl. Plutar. in Numa. τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, aqua Iordani reuerſa eſt in alueum ſuum, c. 4. Ioſue. Κρηπίς etiam in cenſu placẽtarum authore Iulio Polluce, fiebat ex farina & melle, ᾗ περιεπλάττετο ἀλφίτων τε ὥσπερ ὁ κρηπιδῖτις ἄρτος, ὡς κρηπιδώδη, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ἐρεβίνθινον ὑπογραφεῖς, ἄρτους.

Κρής, ητός, ὁ, Cres. i. Cretenſis. κριοῦ μέτωπον ἄκρας, de Cretæ promontorio, Dionyſ. Poeta.

Κρῆς, Doricè, pro κρέας, τὸ, caro, circunflexum, Cyril.

Κρησέρα, ſiue κρησέρας, excuſſoriũ vel pollinarium incerniculum ex lana, lino, quale quod vulgò *estamine ou bluteau*. apud Hippocr. Erotianus onomatologus exponit χειρόμακτρον ἢ ἱμάτιον λεπτὸν δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ. citatque Ariſtoph. in vocibus Atticis. vide etiam Pollucem. Alij pollen, ἢ σινδόνιον τι κρησέρας, reticulum, calãdrum Horat. operculum calathorum. Apud Galen. in Gloſſis, Κρήσερα ſcriptum, i. ὁ τοῖς ἀλεύροις πλοῦς ἐγκεκρυμμένος, κερμάτιον ᾧ τὸ ἄλευρον ἀποκρίνεται.

Κρήσιος, Cretenſis, Eurip.

Κρῆσσα, ης, ἡ, Creſſa, Cretenſis mulier.

Κρησφύγετον, τὸ, latebra, aſylum, ἐκφυγή, φύξιμον, perfugium, præſidium, ἀσφάλεια. παρὰ τὸ τὴν ταπεινὴν αἰτεῖν φυγὴν τοῖς κρεῖσσον εἶναι ἢ κρᾶτος. vide Etym. κρησφύγετόν τι ὑπάρχειν ἂν λέγων ὡς ἄμεινον εἴη, conſulens melius fore, ſi in ſeptentrionalia loca profugerent; ſic Valla ex Herod. pro ſubſidiaria defenſione, Lucian.

Κρηταιεῖς, Cretenſes, Apol. Rhod.

Κρήτη, ης, ἡ, Creta. παρὰ τὸ ἐκ κερανῶν τὴν περὶ αὐτὴν ἅλα, Etymol.

Κρητήρ, crater, guttus, κρατήρ. Hom. in Iliad. κρητῆρα στήσασθαι ἐλελίχθων. Κρατήρ etiam aſtrum Arato, cratera Cic.

Κρητηρισμός, mixtio, infuſio, ἐπίχυσις.

Κρητίζειν, mentiri, Cretizare. vide Eraſm. Chiliad.

Κρητικόν, veſtis quædam tenuis & breuis, & ſaltationis genus, Heſych.

Κρητικός, οῦ, ὁ, Cretenſis, Creticus. Item pes quidam carminis, ὁ ἀμφίμακρος, Quintil. lib. 9. cuius inuentio ad Cretas refertur. vide Comment. Ariſtoph. in Nebulis.

Κρητικοὶ ὀξελιγμοί, vide in appendice de vocabulis militaribus.

Κρητισμός, οῦ, mos Creticus, verſutia, impoſtura. Plutarc. in Paulo Æmylio, ὁ δὲ κρὴς κρητισμοῖ χρησάμενος, &c. fallacia ac fraude vſus Cretenſibus conſueta.

Κρητός, οῦ, ὁ, mons Cretæ.

Κρηοφαγεῖν, carnes edere.

Κρῖ, pro κριθή, apud Homer. in Neut. genere ponitur, vt κρῖ λευκόν, licet κριθὴ ſit fœmin. niſi à κριμνὸν deflecti malumus. Eſt autem ἀποκοπὴ τὸ πάθος, inquit Interpr.

Κριδδέμεν, Bœotij dicunt pro γελᾶν ridere, Heſych. pro quo apud Athen. ἐκκριδδέμεν. apud eũ enim Stratis comicus dicit Thebanos vocare τύλα, τὰ τύλα, καπανικάδας δὲ, τὰς χελιδόνας. τὴν δ' ἰσχάδα δ' ἄκαλον, τὸ γελᾶν δ' ἐκκριδδέμεν: probans & aliis multis eos ἀλλοτρίαν ἐκ τὰς φωνάς.

Κριβανίτης ἄρτος, clibanarius panis, in clibano coctus, non furnaceus, qui ἰπνίτης. Vide Κλίβανος.

Κρίβανος, ου, ὁ, clibanus. vide Κλίβανος.

Κριβανωτῶν ὁρμαθοί, ſeries panum in clibano coctorum; Ariſtop. in Pluto.

Κριζάνις, Heſych. πέλτη, ἀσπίς, pelta, clypeus.

Κριγή, ῆς, ἡ, ſtridor. κριγή δὲ, ὁ ψόφος, εἴδωλα. Interpr. Ariſtophan. in Auib. κριγὴ ὁ τῶν ἀποθνησκόντων γλαυκῶν πρὸς τοὺς ἐνδοξοφανεῖς. Eſt autem κρίγη noctua, ἡ γλαύξ, Heſychius. ſtrigem potius intelligo.

Κριγμός, dentium ſtridor.

Κρίδιον, diminutiuum à κριός, parexytonon.

Κρίζω, μ. ίσω, π. ικα, clamo, παρὰ τὸ κρίζω, tibia cano acutiſſimè; ſtrido: & ſic eſt fictitium, Etym.

Κριθανίας, ου, ὁ, hordeago, genus hordei, Theophraſt. libr. 8. hiſtor. plantar.

Κριθάω, ῶ, ordeo ſaturor Æſchyl. Agam. κριθῶντα πῶλον.

Κριθή, ῆ, priori longa, libro 2. Epigr. hordeum προτιμᾶν τὴν κριθὴν τῶν ἀκροδρύων, præferre hordeum glandibus. παρὰ τὸ κρίνειν καὶ διαχωρίζειν αὐτὴν ἐκ τῶν ἀγρίων ἀπὸ τοῦ αἵματος, Ety. antequàm enim cognoſcerent & diiudicarent fruges, glande veſcebantur. κριθὰς παρέχειν τῷ κάπρῳ, apro hordeum apponere pabulo, Gaza. Κριθὴ vel κριθίδιον ὑποκοριστικῶς, etiam dicitur pudendum virile, vt muliebre βότρυς καὶ μύρτον, Ariſtoph. Comm. in Pace. & Suid. Alia etiam ſignificatio τῆς κριθῆς. Celſus libro 7. in palpebra ſuper pilorum locum, tuberculum paruulum naſcitur quod à ſimilitudine hordei à Græcis κριθὴ nominatur. vide Πηθία.

Κριθίδιον, idem quod μύρτον, caruncula in pudendo muliebri prominula, ab hordei ſimilitudine.

Κριθίασις ita vocatur equorum morbus apud Ariſtot. hiſtor. lib. 8. cap. 24. Gaza hordeationem tranſtulit. fit autem hoc vitium cùm equo curſu laſſo atque anhelanti hordeum vel potus ſtatim porrigitur: ita enim crudus euadit, cruditaſque ſub pellem penetrat atque in totum corpus diſpargitur. vide Apſyrtũ in mulomedicina vulgò dicitur *forbeure & tomber* κριθιᾶν. quo verbo etiam vſus eſt Æſchylus, *cheual forbeu*. κριθᾶν tamen etiam eſt nimium paſtum eſſe atque ſaturatum, τὸ

[illegible] Sophocles, [illegible].

Κρίθινος, η, ον, hordeaceus. κρίθινα ἄχυρα, palea hordei, libro 8. hiſtor. plant. Theophr. Κρίθινος οἶνος, Athen. libro 1. id eſt, Zythum, ζῦθος.

Κριθολόγοι, οἱ, magiſtratus apud Opuntios, qui ſacris & colligendis primitiis præerant, quaſi hordeologi, à vetuſtiſſimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo vti ſolebant, vt eſt apud Plut. in quæſt.

Κριθοτρόφος, ὁ, ἡ, [illegible]

Κριθοφάγος, qui hordeo veſcitur, Ariſtoph. in Auib. & κριθοφαγία, eſt pœna militaris apud Polyb.

Κριθοφόρος, ὁ, ἡ, hordei ferax.

Κριθώδης, hordeaceus: vnde [illegible] ἄρτος, Nonno.

Κρικόομαι, annulo traiectus ſum, infibulor. Strabo 12. [illegible] χαλκῷ.

Κρίκε, ſtridebat. [illegible] τὸ κρίζω. Etym. Factitium eſt ad imitationem currentis, ſiue ſtridentis.

Κρίκος, ου, ὁ, annulus, circus vel circulus. Alex. Aphrod. li. 2. Probl. [illegible] alia mutua cohærentia & connexione committuntur: vt annulus annulo, vbi Gaza anſas oſtiales tranſtulit. Κρίκοι [illegible] dicuntur annuli in lorica cōſerta hamis, quæ [illegible] dicitur. Κρίκοι [illegible], Herodot. velorū anſulæ. Κρίκοι στρωμάτων, ſtragulorum annuli vel vncini. Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 2. [illegible] (ſed ibi corruptè legitur [illegible]) [illegible]. Plin. l. 3. c. 9. tranſtulit, ex quo velares detornant annulos. Κρίκοι δικτύων, annuli plagarum, Poll. de inſtrumentis venatoris, [illegible]. Idem de nauis ſupellectili, [illegible]: nam κρίκοι, inquit, poeticum, proprium [illegible]. Ioſephus, [illegible]. Κρίκος etiā annulus oſtij, [illegible], vel marculus ferreus quo pulſantur fores, manus extera Lucretio, & cantharus Plauto, Euſtathio [illegible], vt ſuperius adnotatum eſt. Κρίκοι item circuli quibus ſphæra cōpingitur rota, quæ à Martiano Capella dicitur Circite. Κρίκοι præterea, armilla, ſpinther, & brachiale Plin. Plutarch. in Demoſt. de ipſo ſcribit, [illegible]. & paulò pōſt, [illegible]. Heſyc. κρίκοι ſiue κίρκοι vncū aut harpagonem intelligit & in ſumma quicquid aduncum eſt. vide Κίρκος. hinc fit diminutiuum Κρικίδιον. Trallian. cap. de dolore colico, in quo deſcribit [illegible] & amuletum hoc, [illegible], inquit, [illegible], &c. ſuperſtitioſa atque vana.

Κρικωτός, ῆ, ὁ, annulatus, vt lorica. vnde Ptolemæus κρικωτὸν vocat, quam alij annularem rationem, quæ fortè non alia eſt, quàm quæ Latinè decuſſatio dicitur, Cæl.

Κρίμα, ατος, τό, iudicium, calculus iudicis, lis, condemnatio. κρίμα λαμβάνειν. Iacob. cap. 3. μεῖζον κρίμα λαμψόμεθα, grauius iudicium ſubimus, Claud. Sæpe pro κατάκριμα in ſcriptura. εἰς κρίμα [illegible], ad duplex iudicium, Nonnus. κρίματα ἔχειν, [illegible], litem habere Cic. litigare, vt vulgò *plaider & auoir vn procez.* Paulus 1. ad Corinth. cap. 6. [illegible] ſuperius [illegible]. Vide Κρίνομαι.

Κρίμνον, τό, craſſior eſt ex zea triticóque farina, ex qua pultem faciunt. Dioſc. lib. 2. cap. 112 [illegible]. Galen. li. 5. Simplic. etiam ita vocat [illegible]. Idem Galen. in Gloſſis apud Hippocr. exponit κρίμνα, [illegible]. Et apud eūdem [illegible], [illegible] ait ſignificari. Hinc & Κριμνῖται ἄρτος [illegible], apud Athen. 14.

Κριμνώδης, craſſus, [illegible]. Hippocr. [illegible], vrinæ ſedimentum parti farinæ craſſiori ſimile.

Κρίνα, τά, lilia, Herodot. lib. 2.

Κρῖνε, elegit.

Κρίνεσι, pro κρίνοις, liliis. Ariſtoph. [illegible]: vbi Interp. [illegible].

Κρίνομαι, μ. οῦμαι, π. ιμαι, vocor ad iudicium, accuſor, iudicor. [illegible], iniuriæ accuſor, Plut. in Apophth. Lacon. κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου, Demoſt. cauſam dicere de morte. Ath. [illegible], rei capitalis accuſata, abſoluta eſt, Demoſt. [illegible], Si ego cauſam dicerem accuſatore Æſchine, & Philippo iudice. nec ſolùm dicitur κρίνομαι [illegible], i. capitis accerſor, ſed etiam apud Demoſt. [illegible] de eo ſententiam pronuntiari. Xenoph. [illegible], Thuc. ab eis iudicatus, eorum ſubiens iudicium. Item pro interpretor, vt Ilia. [illegible], pro [illegible], explicauit ſomnia. Item diſcepto, litigo, contendo, Matth. cap. 5. [illegible] Et ei qui vult tecum iudicio contendere: vt quidem reddiderunt vetus interpres & Eraſmus, ſed præſtat cum doctiſſimo Theo. [illegible] interpretari ei qui velit tecum contendere, rixari, litigare, i. qui rixandi & certandi tecum occaſionē quærat, nam (vt idem obſeruat) etſi verba τὸ κρίνειν & κρίνεσθαι de forenſibus controuerſiis propriè dicuntur, tamen etiam accipiuntur pro rixari & cōtendere (quod Gallico idiomate dicimus *quereller*, idem igitur eo loco erit [illegible] atque [illegible]. Paulus 1. ad Corinth. cap. 6. [illegible], frater cū fratre litigat, iudicio experitur. Heſio. [illegible], certabant homines & dij inter ſe & contendebant. Ariſtop. [illegible], cum diſceptabamus. κρίνομαι δίκῃ, iudicio diſcepto, Thuc. [illegible], de virtute diſcepto. κρίνομαι πρὸς ἐκεῖνον, cum iſto contendo iudicio, Ariſtid. [illegible], &c. vide Κρίνω. Item decerno prælio, vt [illegible], Ho. Iliad. β. i. [illegible]. Et [illegible], de ſumma rerum prælio decernere, quod & [illegible] dicitur à Polybio. κρινόμενος, ὁ, accuſatus, cum quo agitur in iudicio. Et κρινόμενον τό, controuerſia, ſeu ſumma iudicij quæſtio, & quod maximè iudicandū eſt, quod potiſſimum nunc in cauſa hac verſatur, iudicatio, id quò iudiciū referatur, Quintil. l. 3. vnde τὸ κρινόμενον, iudicatio Quintil. diſceptatio Cicero. Idem in Orat. ad Brut. Quicquid eſt enim illud, in quo quaſi certamen eſt controuerſiæ, quod Græcè κρινόμενον dicitur, &c. Vide [illegible] res iudicata, in Pandect. Et κεκριμένοι dicuntur, qui cauſam dixerunt, qui accuſati ſunt: vt ἄκριτοι qui nō dixerunt. Eſt etiam κρίνομαι, idē quod [illegible], quæſtionem de aliquo habeo & exerceo. [illegible], in Epigr. clypeum probatum & exploratū. Ab hoc verbo τὸ κριθὲν, Demoſt. dicitur res iudicata: & [illegible], ſermo erat, quo ſe ad aliud maius iudicium prouocare nolle ſignificabant. Vide Κρίνω.

Κρίνον, ου, τό, lilium, flos: interdum cucurbitæ flos. Κρίνον [illegible] vocabant mendicum & pauperem, [illegible], Pollux.

Κρίνον, τό, ſpecies ſaltationis in pulpito ſcenæve chori, Euſta. ex Athen.

Κρίνω, μ. νῶ, π. κα, priori longa, accuſo, diem dico, defero, reum ago, iudico, damno. Plut. in Cæſare, [illegible], accuſauit repetundarum. κρίνω τὴν ἡδονὴν, de voluptate iudico, iudicium fero de voluptate, Ariſtot. lib. 2. Ethic. κρίνω [illegible], iudicium de ipſis profero, Ariſtoph. Xenoph. [illegible] de Soc. iudicare. Plato de Rep. lib. 1. [illegible], iudicium de ipſorum vita rectū facere. Herm. [illegible]: de quibus me accuſas? Plato in Apol. [illegible], de me iudicare. item diſcepto iudicio, declaro ſententia, iudicio deligo, iudicium fero, iudicio tribuo, ſentio & diſcerno, ſtatuo. [illegible], arbitror, decerno, coniecto, diiudico, oſtendo, numero, excerno, ſecerno [illegible], deligo, [illegible], internoſco, [illegible], definio, ſtatuo, determino, exiſtimo, cenſeo. Pro eo quod eſt ſtatuo, i. decerno, cōſtituo. [illegible]. Polyb. in [illegible]. Ho. Iliad. [illegible], i. διάκρινε, diſtingue. Plato in Epiſt. [illegible]. λόγῳ κρίνω, verbis iudiciū profero, Demoſt. [illegible], ſententiā profero, Idem. κρίνω πολεμίους, pro hoſtibus habeo, idem Demoſt. κρίνει δίκας, iura reddit. [illegible], pro oſtento hæc accipiunt, Ariſtot. [illegible], Ariſtid. κρίνειν ἀγῶνα, iudicium de certamine ferre, Ariſtoph. [illegible], excernit recrementum, Ariſtot. in Probl. Odyſſ. ξ, [illegible], quū ad inſidias viros fortes deligerē, & Iliad. [illegible], pro [illegible]. Sophocl. [illegible], ne indages, ne inquiras. Heſiod. [illegible], pro auſpicari poſuit, i. [illegible], conſulere aues. κρίνω itē pro adiudico. Soph. in Aiace, [illegible], &c. [illegible], dearum arbiter, Eurip. Aliquando interpretor. κρίνω ὀνείρατα, pando ſomnia & explico, Idem. [illegible], in æquo pono, Thucyd. Κρίνειν τὰ ὅλα, decernere ſummā belli, de ſumma imperij dimicare, extremā tentare fortunæ aleā, quod & κριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, Polyb. in 3. hiſt. [illegible]. Idem. [illegible] ſic cernere vitam dixit Ennius pro decernere de vita. Non. Marc. Nam ter ſub armis malim

vitam

vitam cernere & κρίνειν τι τινος. aliquem exitum & euentũ tribuere alicui rei. Demoſth. περὶ στεφ. de fortuna loquens τὴν ὅτω τὰ πράγματα κρίνασαν quæ iſtum rebus euentum dedit. & Sophocl. in Anti[illegible] γὰρ τύχη κρίνει.

Κριτής, [illegible], [illegible] lictum.

Κρίνανθεμον, [illegible], lilij planta, Theophr. hiſt. lib. & cap. 2.

Κρῖζος, vide Κρίνος.

Κριοδόκος, [illegible], arietaria machina, Vitruuius.

Κριοκοπέω, arietibus oppugnare & impetere, arietare, Polyb. lib. 1. [illegible] χώσαντες, ariete quatiendo ſubruere.

Κριοκοπῶ, ariete quatio & oppugno Cyril. [illegible].

Κριομαχία, arietatio, arietum pugna, Gel. Satyra erat Varronis.

Κριομύξους ἄνδρας vocauit Cercidas Megalopolitanus poeta iambographus, homines non emunctæ naris: ſed obeſæ potius & mucoſæ, τὰς ἰδιώτας καὶ κορύζης μεστοὺς τὴν ῥῖνα cum Luciano, vel κορυζῶντας iuxta Platonem: pituitoſum autem admodum animal eſt aries. Galen. lib. 6. Methodi Theſſalum perſtringens, inquit [illegible] κεκριμένων [illegible], &c. qui locus non intellectus ab Interprete Linacro.

Κρίον apud Heſy. [illegible] fortaſſis idem cum κριὸν ſiue κρίνον quod Heſych. expon. [illegible].

Κριοπρόσωπος, arietina facie, arietino aſ, ectu.

Κριοπρόσωπος Ζεύς, Iupiter arietino capite: colitur ab Ægyptiis, Lucian. περὶ θυσιῶν.

Κριός, οῦ, ὁ, aries, [illegible] τὸ κατασεῖον τοῦ τείχους. Κριὸς χρυσόμαλλος, vide in Commentar. Ariſtophan. in Nebulis. Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε, parœmia in ingratos. Sumpta à natura arietis qui cum adoleuerit in eos potiſſimùm arietat qui aluerint, Suid. De ariete pecude Ariſtotel. & Ælian. apud quem marini quoque arietis mentio fit. videntur & naues quædam κριοὶ dictæ, quòd arietis haberent inſigne, Bayf. κριοὶ ἐρέβινθοι, arietinum cicer, Theophr. lib. 8. hiſt. plant. à capitis arietini ſimilitudine.

Κριός, aries bellicum inſtrumentum à Ioſepho de Captiuitate libro 3. omnium optimè depingitur: [illegible] hæc (ſi quis non ſatis luculenter græcè ſciat) apud Robertum Valturium expoſita inueniet libris de re militari. Quo loco apud Ioſephũ notandum eſt: helepolin impropriè ſumi pro ariete: addit enim expeditum arietem efficaciter turres concuſſiſſe, [illegible]. Helepolis enim, niſi ſolùm τὸ ὄνομα conſyderes, inſtrumentum aliud eſt: de quo ita Ammianus Marcellinus rerum geſtarum libro 24. Pro his arietum meditamẽtis iam crebritate deſpectis conditur machina ſcriptoribus hiſtoricis nota, quam ἑλέπολιν Græcè cognominamus, cuius opera diutina Demetrius Antigoni regis filius Rhodo aliiſq; vrbib. oppugnatis, Poliorcetes eſt appellatus. Ædificatur autem hoc modo, teſtudo compaginatur immanis aſſeribus roborata longioribus ferreiſque clauis aptata, & contegitur coriis bubulis virgarúmque recenti textura atque limo, aſperguntur autem eius ſuprema vt flammeos detrectet & miſſiles caſus: conſeruntur autem eius frontalibus triſulcæ cuſpidis præacutæ ponderibus ferreis trabes, qualia nobis oſtendunt pictores fulmina, vt quicquid prætererit aculeis exertis abrumpat. Aſciſcamus etiam quæ de helepoli à Vitruuio prodita ſunt, quoniam lectu digniſſima. Diognetus Rhodius erat cui è publico quotannis certa merces pro arte tribuebatur ad honorem: ea tempeſtate quidam præſtanti ingenio nomine Callias, Rhodum cum veniſſet, exẽpla protulit muri, ſupérque eo machinam in Carcheſio verſatili cõſtituit, quæ helepolin ad mœnia accedentẽ corripuit & tranſtulit intra murum: hoc Rhodij quum vidiſſent, admirati ademerunt Diogneto honorarium præmium & ad Calliam tranſtulerunt. interea rex Demetrius contra Rhodũ bellum comparat, Epimacho talium machinationum præſtanti artifice ſecum adducto vnà cùm helepoli eius artificij. Et quum rogaretur Callias vt contra eam helepolin machinam pararet, vt illam ſicut erat pollicitus intrà murum tranſueheret, negauit poſſe. Nonnulla enim ſunt quæ in exemplarib. paruis videntur veriſimilia, quum autem creſcere cœperunt dilabuntur & ſpem fruſtrantur. Itaque Rhodij tandem in ſummo diſcrimine conſtituti, rurſus Diognetum obſecrare cõpulſi ſunt, vt eorum illum miſereſceret, quod primum iniurie memor facere denegauit. tandem ſuppliciter obteſtantibus aſſenſus eſt. ea tamen lege vt ſi machinam caperet ſui iuris eſſet futura. tum nocte ſequenti ante murum qua parte inuaſura eſſet machina, omnem vrbis illuuiem & ſordes cõiecit, intra quas irruens machina, in loco lubrico adhæſit: & ita abſorpta remanſit: quouſque ipſe Diognetus ex hac voragine extraxit. & in publico collocauit cum hac inſcriptione, Diognetus è manubiis id populo cõceſſit. Atque hoc pacto, Demetrius ſtratagemate Diogneti eluſus abſceſſit. Ab ipſo Vitruuio lib. 10. cap. 19. κριοδόκη exponitur arietaria machina. Et quæ de ariete tradit Vitruuius, omnia ad verbum deſumpta ſunt, ex authoribus è quibus τὸν κριὸν deſcripſit Athenæus. Κριός, etiam vocabulum eſt architecturæ authore Heſyc. quo ſignificatur ornamentum quoddam inſtar tortilis pampini & clauicularum ſiue capreolorum in capitulis columnæ Corinthiæ & Ionicæ, volutam & helicem vocat Vitruuius. vide Ἕλιξ.

Κριοφάγος, deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur.

Κριπτῷ, [illegible], ſordido, Accuſ.

Κρίσιμα, Heſychio ſunt [illegible].

Κρίσιμοι, κρίσιμοι ἡμέραι, eoſque tanquam tunc de ægris iudicaretur κρισίμους nominabant: hi, erant dies tertius, quintus, ſeptimus, nonus, vndecimus, quartus decimus, vnus & vigeſimus, ita vt ſumma potentia ſeptimo deinde quarto decimo, deinde vni & vigeſimo daretur.

Κρίσις, εως, ἡ, iudicium, lis, controuerſia, ſententia tã ciuilis quàm criminalis. κρίσις ὅπω γέγονε ἀμφισβητουμένων περὶ ὀνόματος, nõdum terminata eſt de nomine controuerſia, Ariſtot. 4. Polit. κρίσιν προαγορεύειν, diem dicere, Plutarc. in Ageſilao. nam κρίσις & accuſationem ſignificat & cauſæ dictionem, iudicium & ſententiam, Demoſth. [illegible], accuſandi tempus exiit. κρίσιν λαμβάνω ἱκανῶς, ſum contentus iudicio, Plato de Leg. κρίσιν ποιεῖσθαι, κρίνειν, Ariſtoph. κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων, iudicium de oratoribus facere, Dem. κρίσιν ταχεῖαν ἔχει, [illegible], celeriter finitus eſt, Thucyd. εἰς κρίσιν καταστῆναι, ad iudiciũ deducti. ἡ ἐξ ἁπάντων κρίσιν αἵρεσις, creatio per ſuffragia, Ariſtot. 2. Politic. μετὰ κρίσιν, poſt decretorium diem, Gazæ: poſt iudicij tempus Politiano in Probl. Aphro. Dicitur etiam κρίσις, quum pugna decernitur, κρίσιν λαβεῖν, Dem. dimicaſſe, exitum habere. [illegible], Plutarch. Et in Phocione, [illegible]. vnde ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur, cùm ancipiti marte pugnatur. Κρίσις aliquando condemnatio, id eſt, κατάκρισις, conſequentia. Κρίσιν ἐκφέρειν, ferre ſententiam. Cicer. damnare Iudas in Epiſt. οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, non auſus eſt iudicio probrum inferre ſiue ignominiam. Interp. impingere notam maledicti. κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος, quendam reum ago. κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι, qui ſint idonei probare & diſcernere, Ariſtot. lib. 6. Polit. Et τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, iudicia facere ſeu agere, Iſocr. ad Nicoclem. Κρίσις etiam medicinalis vox eſt, qua in morbis aliquando ipſius ſolutio ſignificatur, aliquando verò omnis repentina mutatio momentúmque in melius aut deterius. Galen. in Aphoriſ. Hippocr. [illegible] κρίσεις. Idem Epidimiorum 1. Hippocr. [illegible] appellauit, & lib. 3. de diebus decretoriis, κρίσιν definiuit [illegible] μεταβολήν. Nam li. 1. de Criſib. [illegible], inquit, [illegible]. Siquidẽ idem Galen. περὶ κρισίμων ἡμερῶν lib. 2. Dioclem & Hippocratẽ in eo loco, oſtendit, [illegible]. Κρίσις item ἀντὶ τοῦ ἐκκρίσις, i. excretio, egeſtio. Nic. in Alexiph. [illegible].

Κρισμός, οῦ, ὁ, ſtridor dentium, κριγμός.

Κρισσοκήλωτες ἵπποι, equi hernioſi vel potius qui varices habent, i. κιρσοὺς (nam ramicem κιρσοκήλην diximus a Celſo interpretari) in teſticulis, ob idque admiſſuræ inhabiles eſſe feruntur. Apſyrtus, [illegible].

Κρισσός, ſciſſura, tuberculum in quercubus per quod viſcus effluit, & in corpore humano exuberatio dura ac fœtida. [illegible] (inquit Heſych.) [illegible], vel [illegible].

Κρίταμος, Heſych. τέρμινθος terebinthus.

Κρίται, idem Heſyc. exponit ὀδόντας dentes.

Κριτήριον, ου, τό, vis iudicandi: id eſt, ſenſus & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra. Plato. ἔχει γὰρ αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ [illegible]. Plutarc. in Platonicis quæſtion. 1. κριτήρια dicit nobis a Deo data [illegible]. Item forum, i. locus iudicij, i. vbi cauſæ cognoſcuntur. Iacob. in epiſt. ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια, Paulus 1. ad Corinth. cap. 6. ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων, indigni eſtis mini-

mis iudiciis, i. iudiciariis foris. ſic enim dixit de loco Quint. iudicium militibus armatis claudere Paulus ibidē dixit βιωτικὰ κριτήρια, i. iudiciaria fora de iis quæ ad vitæ vſum pertinent.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, iudex, arbiter, æſtimator, patronus, fautor, Ariſtot. 8. Polit.

Κριτικὸς, ἡ, ὸν, iudicia lis, iudiciarius, iudicio valens. τί φάρμακα διακρίνεις τὰ μοῦσα ἀνάστατα; τὸ κριτικὸν ἰδοῦσα ἴσας παρεσκευάσατε τῶ ὑποδίκου Nazanz. ἡ κριτικὴ, ars iudicandi, Quintil. lib. 5. Et κριτικοὶ, poematum iudices, ac cenſores aliorum operum olim dicti ſunt, quales Ariſtarchus & Ariſtoph. grammatici fuerunt: dicti ἀπὸ τῶ κριτῶν, i. iudicibus, qui muſicis agonibus, i. ſcenicis præerát. Critici vocem vſurpant Latini, vt Cicero & Horat. apud Apoſtol. in epiſt. ad Hebr. cap. 4. ſermo Dei dicitur κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, i. criticus cogitationū. ſic enim tranſlate & eleganter, non verò diſcretor, vt alij barbarè nec vocis vi intellecta.

Κριτὸς, ἡ, ὸ, ſecr etus, ſelectus.

Κριάμαι, μ. ασῶ, μ. αγχα, pulſo, laſciuè ſalto: παρὰ τὸ κροτῶ, κροταίνω, καὶ ἀπόβολῆ, Etym. Neut. abſol. Hom. Iliad. ζ. de equo, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Interp. ἀπὸ τῶ ἔργου τῆς ποσὶν, ᾗ ἐπιθυμῶν, ἢ χρεμετίζων, κροαίνει κατὰ πεδίον, per campos laſciue curſitat, Naz. in Epiſt.

Κρίβαλος, Heſyc. ὁ κολλητὸς τῶν τριχῶν (qui Suidæ κρώβυλος) & αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων pili in pube.

Κροβύζω, idem quod κρίζω, Etym.

Κρονὸς, morboſu s, infirmus.

Κρόκα, τὴν, in Accuſ. i. ſubtegmen. Heſiod. pro κροκίδα ſeu κρόκην, id quod ſubducitur.

Κροκάλη, ης, ἡ, & Κρόκαλος, ου, ὁ, καὶ κρόκαλον, τὸ, litus, calculus, lapis albicans, arena litoralis. li. 1. Epigr. παρὰ κροκάλησι θαλάσσης, apud litora, in litore. vnde ἐγκρόκαλος.

Κρόκη, ης, ἡ, trama, filum, ſubtegmen. item litus. arena. Et κρόκαι Ariſtotel. calculi frequenti motu in litore maris rotundati. Cicer. de Orat. 2. vmbilicos appellat, Cæl. lib 8. cap. 42. Heſych. κρόκη eſt etiam τὸ μέρος τοῦ εἴδους ὁ ῥόδον, itidémque Suidæ.

Κροκίας, gemma: à croci dicta colore.

Κροκίδες, αἱ, flocci & pili in veſtibus. ἐπὶ κροκίδων πορφυρῶν, in purpureis ſubtegminibus, i. pannis, in Epigram. in ſingulari legitur apud Plutarch. in Sylla, vbi rugam interpres vertit, nō bene. in libello περὶ χαρακτήρων titulo de aſſentatione. ἀπὸ τῆ ἱματίῳ ἀφελεῖν κροκίδα. ſed legend. κροκίδα. vnde κροκιδίζειν, adulari: vel delirare, Trallian. ξυμβαίνει ἐν τῷ φρενιτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. vide Plinij noſtri cap. 51. libri 7.

Κροκιδίζειν, floccos & feſtucas ex veſtibus colligere. Ponitur pro adulari, quòd adulatores ſubblandiendo floccos pilóſque ex veſtibus legere ſoleant. Cæl. lib. 11. c. 33. vide Κροκίδες.

Κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, collectio floccorum, quod eſt aſſentatorum, vel etiam phreneticorum, Galeno authore.

Κροκίζω, μ. ίσω, π. ικα, neo, texo, croco illino, ad luteum vel croceū colorem vergo: tramare verbo vtitur Valla apud Herodot. Dioſc. l. 4. c. 65. Neutr. Accuſ.

Κρόκινον ἄνθος, flos croceus, Theoph. lib. 1. hiſt. plant. cap. 21. crocinum etiam dicit Plin. κρόκινον μύρον, crocinum vnguentum, Dioſc. lib. 1. c. 65.

Κροκόβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, croco tinctus.

Κροκοδείλειον, τὸ, herba chamæleonti nigro ſimilis, Dioſcorid. Plin. vide Τετράλιξ.

Κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, genus ſerpentis. παρὰ τὸ δειλιᾶν τὸν κρόκον, ἤγουν τὸν αἰγιαλόν, ... παρὰ τὸ τὸν κρόκον καὶ δειλός: φοβεῖται γὰρ αὐτόν. vide Etym. Ariſtotelem, Ælianum, & Eraſmū in Chiliad. Crocodilus pro deo colebatur apud Ægyptios, vt ſcribit Ariſtot. 2. OEco. & Lucian. περὶ θυσιῶν. Κροκόδειλος etiam ſophiſma. vide κέρατα, Heſychio κροκόδειλος eſt etiam culcitra niſi aliquis τύλην & κνέφαλλα idem eſſe vellet, hoc eſt tomentū ſeu lanę floccos quibus culcitræ farciūtur.

Κροκοδειλίτης, quæſtio Sophiſtarum ludicra, κροκόδειλος.

Κροκοδίνη apud Pollucem idem eſt quod κρόκη, quæ vox eſt τῆς ταλασιουργίας καὶ ἱστουργίας. filum ſeu ſtamen quod nendo deducitur è colo.

Κροκοείμων ονος, ὁ, indutus croceis.

Κροκόεν, quod eſt coloris crocei, Theophraſtus libro 9. hiſtor. plantar.

Κροκόμαγμα, τος, τὸ, ſæx & recrementū olei crocini, quo crocum adulterant: fit ab expreſſis vnguenti crocini odoramentis. Dioſc. lib. 1.

Κρόκον, ου, τὸ, vel Κρόκος, ὁ, ſicut Latinis crocum vel crocus. παρὰ τὸ θάλλειν ἐν κρύει, Callimachi Interpr. κρόκῳ libros inungi ſolitos ſcribit Lucian.

Κροκόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, croceam habens veſtem: Auroræ epith. in crepuſculo videlicet: paulò pòſt enim ſuperante die ῥοδοδάκτυλος propriè dicitur, Heſiod. in Theog.

Κρόκος, ὁ, idem quod κρόκον. item auena, genus frumentaceum, Theophraſtus 8. hiſtor. plantar. Κρόκος etiam dicitur oui luteum ſine vitellus, ὁ λέκυθος. Alexander Trallianus, λεκίθου ὠοῦ κρόκον ὀπτοῦ. Athenæus lib. 2. dixit τὸ χρυσοῦ τῶν ὠῶν. Et alibi ὠῶν πυρροὶ: vt ouorum albumina. Idem Trallianus vocat ὠὰ τραχέα καὶ λευκά.

Κροκόττας, apud Porphyr. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων lib. 3 crocuta fera de qua Plin. lib 8. cap. 30. & 21.

Κροκόδειλος μικρὸν ζωΰφιον, apud Hipponact.

Κροκυδίζω, idem quod κροκιδίζω.

Κροκύς, Herodotus pro flocculo ponere videtur, κροκίς vel κρόκη.

Κροκὺς, ύδος, ſtuppa, vide Κογχύλιον. Item eſt herbæ genus, tomentum.

Κροκύφαντος, quod per ſubtegmen texendo immittitur, ὅτι διὰ κρόκας ὑφαίνεται. Attici κεκρύφαλοι vocant ὅτι κρύπτει τὰς θρίκας. Crocyphanta redimicula ornamentáque capitis, quæ tota è ſubtegmine ſine vllo ſtamine contexta reticula καὶ γύργαθος.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceum referens.

Κρόκωμα, ατος, τὸ, trama. item genus veſtis, Ariſtoph.

Κροκωτὸς, τοῦ, ὁ, croceus. dicebatur & crocota veſtis rotūda & fimbriata, diuitioribus matronis in vſu. vnde κροκωτίδιον, i. crocotula, diminut. Ariſtoph. in Ranis. τί βούλεται κροκωτὸς καὶ ῥόπαλον ξυνελθέτην. Et ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. De crocoto veſte etiam hoc Maronis in Æneid. Vobis picta croco, & ſplendenti murice veſtis. vide Bayf. & in Chil. Eraſm. Feli crocoton, & leonis exuuium ſuper crocotō. Lucian. in ... Cleomedes lib. 2. ἐπὶ τῶν κροκωτῶν καὶ τοὺς ... ...

Κροκωτοφόρος, ὁ, qui crocoto veſtitur.

Κρομμυάζω, ocyus accelero, appropero, adiungo me citius.

Κρόμβος, nodus vel articulus digiti, κόνδυλος, κρατυρός. Heſyc. qui itidem affert κρομβώματα, & pro ... ... & pro ... ... pro quo poſteriore ſupra ... ex ...

Κρομμυηγέτιον, τὸ, cepigetium, Gaza lib. 4. hiſtor. plant. Theophr. cap. 7.

Κρόμμυον, ου, τὸ, cepa, vel cepe: παρὰ τὸ κόρας μύειν τῶν ἐσθιόντων, vel ὅτι τὰς κόρας μύειν ἐν τῇ ὀδμῇ, Athen. libro 8. cepa lachrymoſa dicitur à Columella: & apud Græcos κρόμμυα ἐσθίειν ἢ ὀσφραίνεσθαι, pro inuitè flere. Bias apud Diogen. Laert. lib. 1. regem ipſum ad ſe venire mandantem aſpernatus reſcribit, ἐγὼ Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id eſt, κλαίειν καὶ οἰμώζειν, Ariſtoph. in Ranis, Τί δ᾽ ἔστι κακόν; κρομμύων ὀσφραίνομαι. Idem, κρομμύοις γὰρ ὀδῶ: quo innuit, vel citra cepas fleturum. κρομμύων ὄζειν, Xenoph. in Sympoſio, conuenit in fœtidos & ſordidos. vide Σκοροδίζειν.

Κρομμυοξυρεγμία, cruditas, fœtórque qualem eructant qui cepas ederint. Ariſtophan. in Pace, τοῦ δ᾽ ὄζει; κακόν ... ... κρομμυοξυρεγμίας. Interpr. ... ... Et dictionis compoſitio ἀπὸ τῶν κρομμύων, καὶ τοῦ ὀξύνοντος, καὶ ἐρυγῆς. Suid.

Κρόνια, τὰ, Saturnalia. item vetuſtate prærancida, & prorſus fatua: à Croniis, i. Saturnalibus, feſto perantiquo. κρονιάδες ἡμέραι, Plutarch. in Cicerone.

Κρονίδης, ου, ὁ, Saturno genitus, Saturnius Iupiter, & κρονίδαι βύθιοι Neptunus, in Epigr.

Κρονιὰς ἅλς, Adriaticum mare, quòd illic Saturnus habitauerit, Cæl. lib. 7. cap. 6.

Κρονικὸς, delirus, ætate deſipiens. Ariſtoph. in Pluto, ὦ χειμέριοι γνώμαις ... ... i. ò mente capti, ò mentes excæcatas habentes. κρονικὸς ἀνὴρ, in Epigr.

Κρόνιος, ου, ὁ, Saturnius, priſcus. vnde apud Ariſtoph. in Neb. κρόνιον ὄζειν, i. ἀρχαϊκῶς διακεῖσθαι, reſipere & retinere antiquam ſimplicitatem vel ſtultitiam. vide prouerb. Saturniæ lemæ, apud Eraſm. κρόνιον φλύαρον. vide Εὐκαιρομάχον. κρονίου πατρὸς δεῖμα, terror panicus, vanus, Euripid.

Κρονόληρος, vehementer delirus, veterator, peruetus. ὁ μέγας κρόνος, i. μέγας ὁ γέρων, vt τὸ ἴτεος accipiatur κατ᾽ ἀντίφρασιν. Ariſtoph. ... ... i. vetulus.

Κρονίων, antiquus homo.

Κρονόληρος, ὁ, κρονικὸς, Eraſm. Chil.

Κρονόληρος, ου, ὁ, Saturnius: παρὰ τὸ κρατεῖν καὶ κραίνειν ἔργα τῶν ... ... Ariſtot. de mundo, agens de Deo, inquit, κρόνος δὲ καὶ χρόνος λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα, i. Crono, id eſt Saturno: & Chrono id eſt, tempore ortus eſſe dicitur, nimirum ab æuo ſempiterno ad alterum æuum pertinens. Interpres Heſiodi per κρόνον, intelligit τὸ ἀρχέγονον χρόνος. Interdum κρόνος pro bardo & ſtupido, propterea quòd Saturnus podagroſus ac ſenex à poetis fingitur, & temporum deus, quaſi χρόνος. ἀρχαῖα verò, id eſt, priſca & antiqua Græci nonnunquam ſtulta vocant, vt ſcribit Eraſm. in prouerbium Saturniæ lemæ. Ariſtophan. ... ... κρόνος εἰ, id eſt, ἀρχαῖος, μωρός.

Κρονοῖ. Heſych. κατασήπεται, putreſcit.

Κρονίδαι, & Κρόνιοι, eodem autore vatum genus ſunt.

Κρόκυ, vide in κρόκα Hesychio est κρόκας, crocus.

Κρόνιον, eidem est ἀξίνη δίστομος, securis anceps, bipennis.

Κροσσίς, idem quod κροσσωτός, Etym.

Κροσσόω, fimbriam circumpono, aſſuo, Etym.

Κρόσσαι, ῶν, αἱ, pinnæ murorum, ſcala, gradus, fimbria & propugnaculum. Etym. κρόσσαι Suidæ [illegible]. Homer. Iliad. μ, Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, [illegible], minas, pinnas murorum. vnde προκρόσσος, & naues προκρόσσαι, apud Herodot. quæ inuicem oppoſitæ ſtant inferis roſtris. Homer. Iliad. μ. Κρόσσαι [illegible], Interpr. [illegible]. Et Iliad. ξ, [illegible]. Interpr. κρόσσαι, τειχῶν κλίμακες. Κρόσσαι (inquit Heſych.) quibuſdam ſunt κλίμακες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, ſcalæ ſcalis ſuperpoſitæ: alij verò eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν vel [illegible] vel [illegible] quoniam [illegible] etiamnum vocant [illegible]: & hæc expoſitio melior eſt: nam Homero nomen, τῆς κλίμακος incognitum fuit, necdum ipſius ætate bellica inſtrumenta in vſu eſſe cœperant.

Κροσσοί, ῶν, οἱ, fimbria, κράσπεδον, θύσανος. Pollux κροσσοὺς nomine villos intelligit qui imæ veſtis oræ aſſui ſolebant: ſcribit enim [illegible] dici [illegible], θυσάνους verò [illegible], qui θύσανοι ſunt villi quidam qui extremæ veſti aſſuuntur.

Κρωσσός, vas, in Epigr. κρωσσός, vas eſt balneatoriæ ſupellectilis ad affundendam aquam, Plutar. in Alex. [illegible], interpr. hydrias vertit. apud Pollucem idem eſſe χύτραν [illegible] & apud Trallianum [illegible] exiſtimo. ſed quidam cenſent ſcribend. per ω.

Κροσσωτός, ή, όν, fimbriatus, Exod. cap. 28.

Κρόσσα, φυλακτήρια.

Κρότ[illegible], ὁ, & per γ γρόφος, cuſpis ferrea, qua extrema haſta præpilatur, [illegible]. Iliad. ι. Dicitur & [illegible], & [illegible], Euſtath. Iliad. ο, vide [illegible].

Κροταλόν, idem quod [illegible], Etym.

Κροταλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtrepo, plaudo, concutio, riſu effuſo excipio. [illegible]. Κροταλίζεσθαι eſt plauſu excipi, [illegible] verò [illegible], inquit Euſtath. Athen. [illegible]. Alciphron in Epiſt. [illegible].

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum. [illegible], crotalum, quod eſt calamus ſciſſus, ex teſta, ligno, ære ita concinnatus, vt efficere ſonum queat, ſi quis verſet manibus. Ariſtoph. [illegible] κρόταλον, [illegible], id eſt, [illegible]. Alij inſtrumentum muſicum intelligunt, quo in deorum ceremoniis vtebantur Ægyptij: à verbo κρέω, quod eſt pulſo. Alij pro plauſtro reſonanti accipiunt. Quidam annulum ferreum interpretantur, qui ferreo quatiatur baculo, Cæl. lib. 10. cap. 44. & Bud. Comm. [illegible] iuuenes mares exercebātur, puellæ crotalo in Epigr.

Κρόταλος, qui lingua eſt expeditiore ac voce ſonanti, homo loquax, [illegible], Metaphora ſumpta ἐκ τοῦ κροτάλου.

Κροτεὺς, in inſtrumentis fabri ferrarij annumeratur à Polluce.

Κροταφῖται μύες, muſculi temporales, Galen.

Κρόταφος, ου, ὁ, tempus, pars capitis. [illegible], vide Etym. κρόταφος etiam Suidæ [illegible].

Κροτέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, pulſo, verbero, item κροτεῖν [illegible]: itē plaudo, plauſu comprobo, vel excipio. Item crepo, ea ſignificatione (qua dixit Horatius) ſi quid Stertinius veri crepat, vt in Axiocho [illegible] κροτήσεις. Et κροτοῦμαι paſſiuè, plauſu excipior. Ariſtoteles de arte poetica, [illegible], id eſt, plaudi non plauſum excitare aut applaudere, vt vult Robortellus vir inſigniter doctus. Sic & Paſſiuè plaudor verbo vſus eſt Cicero ad Atticum libro 13. Populum verò (inquit) præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidē plauditur, id eſt, plauſu excipitur, [illegible]. Ouid. 4. Triſt. Eleg. 2. Quàque ibi manibus circùm plaudēre tuorum, Plutarch. [illegible]. Metaph. [illegible] dicuntur aſtu & fraude exercitati homines.

Κρότημα, plauſus: item doloſus. [illegible], &c. Vlyſſes eſt res aſtutiſſima, i. aſtu exercitatiſſimus, &, vt ſic dicam, tritiſſimus.

Κροτητά, τὰ, loca quæ pedibus ſaltantium pulſantur: atque ita indureſcunt vt volgiolis & cylindris complanata eſſe videantur. Theop. lib. & cap. 6. de iis quæ oriuntur è terra: vbi agit de croco, [illegible] (vbi tamen legi poteſt pro [illegible], & pro [illegible]) Quod ita vertit Plin. lib. 21. c. 6. gaudet calcari & atteri pede: pereundóque melius prouenit, ideóque iuxta ſemitas ac fontes lætiſſimum. vbi, vt apparet, κρουνοὺς tranſtuliſſe fontes, quorū propter frequentiam ſemitæ pulſu & conculcatione pedum tritæ & velut pauitæ ſunt: quæ loca videtur Lucretius ſignificaſſe quum dixit. Principiò pars terrai, nonnulla peruſta Solibus aſſiduis: multa pulſata pedum vi. Galenus etiam vocat [illegible]: lib. 2. [illegible] de robuſtis exercitationibus loquens, [illegible]. Κρουστὰ μέλη, quæ digito pulſatis organis aut etiam quæ tibiis canūtur.

Κροτητός, ή, όν, collidens, plauſibilis. [illegible], plauſum edens.

Κροτοθόρυβα, τὰ, nominātur alicubi ab Auſonio quæ Latini, puto, crepundia & crepitacula vocant.

Κρότος, ου, ὁ, plauſus, applauſus, laus, bona fama. [illegible], Ety. Item ſuccuſſus, pulſus. κρότος χερῶν, Ariſtoph.

Κροτοῦμαι, plauſu excipior, plaudor Ciceroni, [illegible] ἄξιος, plauſu dignus, Chryſoſt.

Κρότα. Heſych. ſunt [illegible].

Κρότων, ωνος, ὁ, ricinus, [illegible] Homero, de quo intellexit Plinius quum diceret lib. 11. cap. 34. Eſt animal eiuſdem turpitudinis, infixo ſemper ſanguini capite viuēs, atque ita intumeſcens, vnum animaliū cui cibi non ſit exitus. quum nimia dehiſcit ſatietate, alimento ipſo moriens. Nunquam in iumētis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia: vulgò vocatur tique. vide [illegible]. Item Κρότων, ricinus arbor. [illegible] vt diximus in voce Κίκι. Item κρότων pars in aure, [illegible]. Pollux, [illegible]. Idem. Et Κρότωνες ab Hippocrate lib. 1. [illegible] vocantur, [illegible], i. pulmonum bronchia cartilaginea, ſiue cartilagineæ concauitates in pulmone. Itē vrbis nomen, & nomen viri proprium ab Hercule interfecti, Ety.

Κροτῶν, οῦντος, ὁ, plaudens.

Κροτώνη, crotona, vocant alij gongrum. id vitij eſt quod innaſcitur in arboribus, præcipuè in olea, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 13. vide Γόγγρος.

Κρούζω, τὸ κρούω, [illegible], Etym.

Κροῦμα, ατος, τὸ, pulſatio, pulſus chordarum. Vide Παρακρούω.

Κρουματοποιός, ſic dicitur αὐλητὴς ab Athenæo.

Κρουματικὴ τέχνη, ars pulſandi citharam, in Epigr.

Κροῦσαι, Heſych. eſt [illegible]: & [illegible].

Κρουνός, ου, ὁ, κρουνῶν ὕδωρ aqua ex ſcatebris ſaliens.

Κρουνηδόν, inſtar ſcatebræ ſeu fontis ſalientis.

Κρουνίζειν, vide [illegible] ſuperius, verbum ἀπὸ τῶν κρουνῶν, id eſt à ſalientibus deductum, [illegible], in ſalientis modum fundere. Athen. lib. 11. de vaſis pototiis loquens, [illegible].

Κρουνίσμα, τὸ, vortex, torrens. [illegible], in Epigr. pulſus aquæ mellitus, i. ſcaturigo & vena.

Κρουνός, οῦ, ὁ, ſcatebra & ſcaturigo riuorum, caput & origo fontium & ipſi ſalientes. Interp. Ariſtop. in Equit. [illegible]. Interpres Homeri hac voce propriè ſignificari tradit τὰς ἀρχὰς τῶν ῥευμάτων. Κρουνὸς etiā locus vbi lauant, lauacrum & latrina dici poteſt quaſi lauatrina Varroni, [illegible]. Ho. Iliad. χ, Κρουνὼ δ' [illegible], &c. Ariſtop. [illegible].

Κρουνοφόρον, dicitur quoddam in nauibus, Heſych. forſan quod ſuſtinet [illegible].

Κρουνοχυτρολήραιον, nugax, [illegible]: compoſita dictione à κρουνός, χύτρα & λῆρος. Ariſtoph. in Equitib.

Κρούομαι, inhibeo. [illegible], eſt nauem inhibere, nauem remigatione commutata conuertere ad puppim, hoc eſt retroagere nauem, ceſſim ire. [illegible] in animantibus, Arriano: Luciano [illegible]. Horum omnium teſtimonia producemus, quòd authoribus laudatis ineptiarum crimen liceat effugere. Thucyd. [illegible]. Et alibi, [illegible]. Scholiaſt. [illegible]. Cicer. libro 13. Epiſtolarum ad Attic. Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriſerat, vehemēter diſplicet: eſt enim verbum totum nauticum. quanquam id quidem ſciebam: ſed arbitrabar ſuſtineri remos, quum inhiberi eſſent remiges iuſſi. id non eſſe eiuſmodi didici heri, quum ad villam noſtram nauis appelleretur: non enim ſuſtinent, ſed alio modo remigant. id ab ἐποχῇ remotiſſimū eſt. Et paulò pòſt, Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quidem remigationis nauē conuertentis ad puppim. Iuſtinus lib. 2. commiſſo prælio ite ceſſim, inhibete

remos ſ.d.ā bello diſceditc. Arrianus in expeditione Alex. [illegible] : Elephanti vt inhibitæ naues retrocedebant. Herodian. lib. 5. [illegible], retrogradus ceſsimque decurrebat.

Κρούματα, inſtrumenta muſica, quæ neruis intenduntur.

Κρουπέζια, τά. lignei calcei, gallicæ, ξύλινα σανδάλια, κρούπαλα. Sophocl. vel κρούπεζα. κρουπεζοφόροι autem erant Bœotij. vide Pollucem.

Κρουσιδημῶ, voce plebem eludo ac ſeduco. [illegible]

Κρουσιμετρεῖν, defraudare in menſura. [illegible] (inquit Heſ.) [illegible]

Κρουσιμέτρης, qui in menſura defraudat.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulſatio. vide Nebul. Ariſtoph. item [illegible] Suid. Heſych. [illegible] : item [illegible]

Κρουστικός, aures feriens, acrimonia & vehementia dicendi, impulſu valens, vim pulſandi obtinés. κρουστικὸν ἢ συνεκτικόν, Lucian. loquens de Demoſthenis facundia.

Κρούω, μ. ούσω, π. κέκρουκα, pulſo, percutio, cõcutio, offendo, agito, cornibus peto propriè. Neutrum Accuſ. κρούω χεῖρας, plaudo manibus, Eurip. κροῦσαι τὴν θύραν non tam rectè dicitur quàm κόψαι τὴν θύραν, Phrynich. [illegible], Arrianus. Ἀπὸ τοῦ κρούειν, vulgaris vox *crouler* emanauit.

Κρύβδα, & κρύβδην, clàm, λάθρα. Demoſth. [illegible]

Κρυβάζει, Heſych. eſt ἀποκρύπτει, abſcondit, occulit.

Κρύβεες, Heſych. ſunt νεκροί, mortui, forſan [illegible] κρυβῆναι, nam ſub terra ſunt abſconditi: idémque affert & κρυβησία, pro νεκυσία: & κρυβῆτας pro τετελευτηκότας defunctos: certè κρυβεὸς ei eſt [illegible] abſconditus, occultus.

Κρυβείς, έντος, abſconditus: ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, vel κρύβομαι.

Κρύβω, antiquè pro κρύπτω, abſcondo.

Κρυερός, ού, ὁ & ἡ, lethalis, frigidus, horridus, odioſus, miſerabilis, difficilis. Odyſſ. [illegible] Heſiodus. [illegible], diræ cladis. vbi gener. eſt fœminini.

Κρύμα, ατος, τό, inuentum, εὕρημα, Æſchyl. tranſpoſitis literis pro κύρμα.

Κρυμαλέος, α, ον, gelidus, frigidus, Eratoſthenes de Zonis duabus extremis loquens.

Κρυμαίνειν, frigere.

Κρυμός, οῦ, ὁ, & κρυμμός, algor, frigus intenſum, gelu, glacies, rigor. ſic Bud. apud Platonem, ἐν κρυμῷ, in gelido.

Κρυμώδης, εος, ὁ & ἡ, frigidus. Dionyſ. Poeta, [illegible] in frigidis ripis. κρυμῶδες, frigidũ. Item κρυμώδης, febris quæ pulmonibus eryſipelate correptis oboritur.

Κρυόεις, όεντος, ὁ & ἡ, frigidus, rigidus, horribilis, horridus, Heſiod. [illegible], Apol. Homer. Iliad. 9. [illegible] Interp. [illegible]

Κρύος, εος, τό, frigus. [illegible], Etym. Et κρυὸς, frigens. Adiectiuum. vide Gel. lib. 13. cap. vlt. & Eraſm. in prouerb. Caninum prandium. Κρύος etiam dicitur κρύσταλλος, cryſtallus lapis. Ariſtoph. in Nebulis, [illegible] : vbi Interpr. [illegible]

Κρυπτάδιος, ου, ὁ, occultus. λαθραῖος, κρυφαῖος. Iliad. α. [illegible], &c. & Iliad. ζ, κρυπταδίῃ [illegible]. λαθραίᾳ καὶ μυχῇ.

Κρυπτάζω, cooperio.

Κρυπτεία, ας, ἡ, occultatio, officium occulta indagans.

Κρυπτεύομαι, inſidior, Heſych. forſan quoniam inſidiatores ſe abſcondunt & in loca occulta abſtrudunt.

Κρυπτή, ῆς, ἡ, crypta, locus abditus & concameratus. pro cryptoporticu videtur poſuiſſe Vitruuius: In ædibus, ait, cryptæ, horrea, apothecæ. Iuuenalis pro ſubterranea cauerna fornicata, i. cloaca, vſurpauit, Et ſolitus mediæ cryptam penetrare ſaburræ.

Κρυπτικῶς, furtim, latenter, captioſè. vide Κρύψις.

Κρυπτός, οῦ, ὁ, occultus, abditus, tegendus. τὰ κρυπτά, occulta. vide Κρύψις.

Κρύπτομαι, & Κρύπτω, μ. ψω, π. φα, abſcondo me, deliteſco, tego, arcanum teneo, diſſimulo. [illegible] κρύπτω, Actiu. Accuſ. Ariſtoph. [illegible], non te celabo. cum duplici accuſatiuo: Lyſias, [illegible], celauit filiam mortem viri. κρύπτω γῇ, humo, Thucydid. κρύπτω

ἐν γωνίδίῳ, abſcõdo in gurguſtio, Idem. In Apocal. cap. 6. [illegible] occultarunt ſe in ſpeluncis. [illegible], cap. 3. lib. 1. Regum. celo ipſum verba. [illegible], duo dolia ſub terra abſcondiſſe in templo Quirini, Plutarch. in Camillo. Demoſth. [illegible], nec factum celare vult. Κρύπτειν verbo vtitur etiam Ariſtoteles pro eo quod eſt ita argumentari, vt fallamus & lateamus eum quicum diſſerimus, quo euaſuri tandem ſimus. Κρύπτοντα δὲ, inquit, [illegible] hoc artificium κρύψις dicitur: & κρυπτὸν quod ſic captioſè intenditur, i. [illegible] vide Κρύψις.

Κρυσίζα, Ariſtoph. in Concion. Interpr. [illegible], vide Κρισίζα.

Κρυσταίνεται, glaciatur, refrigeſcit, cogitur, πήγνυται. apud Nicand. in Alexipharm. [illegible]

Κρυστάλλινος, η, ον, cryſtallinus.

Κρυσταλλοειδής, cryſtallo ſimilis. τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν, à cryſtallo cognominatus humor oculorum, Alex. Aphrod.

Κρυστάλλιον, ου, τό, glacies. Ariſtot. in Probl.

Κρυσταλλοπῆγες ἄνεμοι, flatus congelantes, Euripid.

Κρύσταλλος, ου, ὁ, glacies, cryſtallus, [illegible], Etymolog. [illegible] κρύσταλλος, id eſt, gelu. κρύσταλλος λίθος, gen. fœmin. in Epigramm. & apud Dionyſ. de Situ orbis, vbi inquit in mari Caſpio gigni. Vide Κρύος.

Κρυσταλλώδης, εος, ὁ & ἡ, glacialis.

Κρύφα, ſecreto, clam. cum Genit. κρύφα τινός.

Κρυφαῖος, α, ον, latens, occultus, clandeſtinus, clancularius, Sophoc. [illegible]

Κρυφηδόν, & Κρυφῇ, latenter, occultè. & κρυφαδὸν pro eodem, Homer. Paul. ad Epheſ. cap. 5.

Κρυφθείς, έντος, tectus: à κρύπτομαι. Sophocl. [illegible], ſub amiculo tectus.

Κρυφοῖ & Κρυφηδίς, idem quod κρύφα.

Κρυφίνοος, κρυψίνους. Heſych. [illegible], ſeu qui animum ſuum occulit, qui animi ſui cogitata cælat nec vlli aperit.

Κρύφιος, ου, ὁ, occultus.

Κρυψίνοος, vel Κρυψίνους, ου, ὁ, diſſimulator, mentem ſuam doloſè celans, aſtutus. Adamantius in Phyſiognom. [illegible], κρυψίνοες, [illegible]

Κρύψις, εως, occultatio, latebra. Κρύψις etiam eſt ars quædam & ſolertia diſputandi, [illegible] captandi, & [illegible] irretiendi: quod κρύπτειν dicitur ab Ariſtotele & [illegible]: vnde & [illegible] dicti huius artificij, quod & [illegible] vocatur. Alexander in 8. Topicor. [illegible] i. quod auocat reſpondentem ab animaduerſione & cautione in reſpondendo, quod Ariſtoteles vocat [illegible] (inquit Ariſtoteles) [illegible]. vide κρύπτω.

Κρυψίχολος, qui iram celat & premit, iram diſſimulans.

Κρυώδης, εος, ὁ & ἡ, algidus, horridus.

Κρύωνα, olus ſimile apio, prope mare naſcens. Erot. in lexico Hippocr.

Κρῶ pro κερῶ per ſyncopen, inſtillo, infundo, Euſtathius Iliados ι.

Κρωβυλός, ὁ, idem quod κρώβυλος.

Κρώβιον, τό, falx. vide κρώπιον.

Κρωβύλη, ἡ, reticulum quo contegitur coma.

Κρώβυλος, ου, ὁ, Heſychio ὁ πλοκὰς τῶν τριχῶν, itidémque Suidæ: illi etiam [illegible] vt ſignificet, & cincinnos puerorum intortósque qui in pube effloreſcunt adoleſcentibus. Heſychio eſt etiam ὁ κόρυμβος [illegible], nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. cincinnus, aureus vel argenteus corymbus ex capillis pendens. κρώβυλος τριχῶν, cincinnum, Inter. Thucydid. κρώβυλος, inquit, [illegible]. eſt & κρώβυλος virorum, mulierum verò κόρυμβος, & puerorum σκόρπιος. Seruius 4. Æneid. in eo verſu, crines nodantur in aurum: κρωβύλον exponit reuolumquo coma continetur. vide Comm. Ariſtoph. in Nebul. Varro libr. 6. de lingua Lat. Tutulus appellatur id, quo matres familias crines conuolutos ad verticem capitis habent vti velatos: ſiue ab eo, quòd tuendi cauſſa capilli fiebant, ſiue ab eo, quòd altiſſimum in vrbe quod eſt, ea res tutiſſima, tutulus vocatur. Eſt etiam nomen proprium, Etym.

Κρωδιάτης, Heſych. ὁ δεσπότης, qui potius κρωδάτης.

Κρωκιαίνω, eidem eſt [illegible]: quod ſupra κρέκελον.

Κρωγμός, οῦ, ὁ, vociferatio, q. cornicatio. κρωγμὸς κολοιῶν, in Epigr. Moſco;

Moſcopulus in Heſiod.

Κρώζω, garrio & piuio: [illegible] Ariſtoph. in Plut. [illegible] [illegible] quid crocites, vis partice[illegible] eſſe [illegible] &c. Lucian. [illegible] tus de gallinis, [illegible] memore voce. Alii nando prædæ [illegible] cornicari ſignificare oſtendit [illegible] Eſt verò [illegible] & crocitare & cornicari, [illegible] Heſychius. Aratus de cornice, [illegible] Κρώζειν, cornicari, Perſius, neſcio quid tecum graue cornicaris ineptè.

Κρώμνος, i. acerum lapidum, Heſyc. affert & [illegible] pro [illegible] præceps, abruptū, præruptum, ea [illegible] & per [illegible] efferuntur, vt & Euſtath. teſtatur: is enim exponēs Homericum hoc hemiſtichium. Iliad. β, [illegible] ſcribit [illegible] ſecundum veteres eſſe [illegible] ſeu τραχείας, [illegible] hāc vocem ſua quoque ætate in Paphlagonia duraſſe, eos enim [illegible] appellaſſe [illegible].

Κρῶμνα, Paphlagoniæ ciuitas, Etym. Item ditio Corinthiorum.

Κρωπιεῖς, apud Pollucem, piſcatores [illegible] diuerſi ab iis qui vocantur [illegible].

Κρωπίον dixit Pherecydes [illegible].

Κρωσσαῖος, [illegible] Herodot. libro 2. pro κέραμος.

Κρωσσίον, ου, τό, [illegible].

Κρωσσός, οῦ, ὁ, hydria vulgò *cruſe* vel *cruche*, vas quo aqua ſeruatur, vas vnguentarium, Plutar. Cæl. lib. 15. c. 6. & Bayfius de Vaſcu. apud Sophocl. crater, poculum: Lycophroni guttus, quo aqua funditur. vide Κέραμος.

ΚΤΑΜΕΝΟΣ, interfectus. Heſiod. & Homer. [illegible] [illegible] ab ἐκτάμην, præt. paſſiuo tanquam à κτῶ. interficio.

Κταν, Heſych. affert pro κτανών, [illegible], ἀπολέσε & κτάνθη pro [illegible] quod potius paroxytonos ſcribendum [illegible] vtpote infinitum ex [illegible] medio [illegible].

Κταίνω quoque idem affert pro κτείνω, vnde κταίνειν pro [illegible] hoc eſt [illegible].

Κτάομαι, ω, κτήσομαι, κέκτημαι, acquiro, paro mihi & comparo, poſſideo, Depon. Accuſat. [illegible] vexari calamitate, Plato de Leg. [illegible] odia ſuſcipere, Thucydid. [illegible] quæ parta ſunt, Idem [illegible] ſibi cōparans honorem, Plato. [illegible] vi opprimentes. [illegible] Plato de Leg. [illegible] qui eſt de ſummo cenſu, Idem de Leg. [illegible] admiſſa cæde ſeu commiſſa cæde domeſtica venerunt, Euripid. Plato in Epiſt. [illegible] honores ſummos reportantes à non inuitis hominibus & legibus.

Κτάρ, Heſych. [illegible].

Κτασία, cædes, trucidatio Laciant.

Κτέαρ, poſſideo.

Κτέαρ, ατος, τό, poſſeſſio, Pindaro. κτέαρ & κτῆσις.

Κτέανον, τό, prædium, poſſeſſio. Odyſſ. [illegible] Odyſſ. [illegible] neminem meis fortunis cuſtodem reliqui.

Κτεατίζω, [illegible] poſſideo, acquiro. Accuſ. Homer. Odyſſ. β, [illegible] multi poſſidens. Apollonius 2. [illegible] [illegible] habitationes Bithynorum cum ipſa regione [illegible].

Κτείνω [illegible] interimens, occidens.

Κτείνω, [illegible] occido. Accuſ.

Κτείς, ενός, ὁ, pecten, [illegible] Callimachus, [illegible] item pubes, [illegible] quod & pecten ſunt, ab inguina traduntur medicis iam pectine nigro. Item pectines piſces qui pectinatim conchas ſtriatas habent, vulgò *vanes* & *coquilles*: de his Plin. lib. 9. cap. 33. Ariſtot. hiſt. lib. & cap. 4. Gaza vertit pectinem aut pectunculum: [illegible] Etymol. Et κτένες, quatuor dentes anteriores, pectunculi qui naribus iunguntur, Gaza apud Ariſtot.

Κτενίζω, ιῶ, ιεῖς, pecto. κτενιζόμενοι τὰς κόμας, comas pectentes, Herodot. in Polymni.

Κτένιον, ου, τό, ἀκτίς, pectunculus, pecten.

Κτέννω, & Κτείνω, [illegible] macto, morte mulcto, Æolicè pro κτείνω, vt [illegible] pro [illegible]. Item morior, ſuccumbo, Euripid. in Tauris.

Κτενωτὸς, textus, pectine percuſſus [illegible] Heſyc. exponit [illegible] enim ſunt [illegible].

Κτέρας, ατος, res poſſeſſa.

Κτέρεα, [illegible] item [illegible] mortuorum poſſeſſiones & parentalia ſeu iuſta quæ mortuis debentur.

Κτερείζω, & κτερίζω, [illegible] iuſta facio, parento, ſepelio. Neutr. Accuſ. Odyſſ. [illegible] & Odyſſ. α, [illegible] i. [illegible] Apollo. [illegible] id eſt, defuncto ferebat inferias. ab Heſychio exponitur non ſolum [illegible]: ſed etiam [illegible] quod eſt [illegible].

Κτέρες, οἱ, mortui [illegible].

Κτέρισμα, ατος, τό, & Κτέρισμος, ὁ, parentatio, funus, iuſta, quicquid in mortuorum honorem fit. Laſcar. [illegible] hic ſortitus ſum parentalia.

Κτεριστής, οῦ, ὁ, curator funeris, libitinarius. Vlpianus in L. Quęcunque ff. de Inſtitoria actione, Si libitinarius (quem Græci [illegible] vocant) ſeruum pollinctorem habuerit iſque mortuum ſpoliauerit, dandam in eum quaſi inſtitoriam actionem.

Κτέω, occido.

Κτηδὼν, όνος, ὁ, in arboribus dicitur [illegible] venarum diſcrimina & curſus. Theophraſt. hiſtor. libro 5. cap. 2. [illegible] Plinius, Sunt autem in arboribus & carum materia pectines, per longitudinem rectæ pectinum modo lineæ & interualla, Græce κτηδόνες appellantur. alibi ſæpe vocat venarum curſus. Et libro 16. capit. 38. dixit, fagis pectines tranſuerſi in pulpa, id eſt, κτηδόνες [illegible] vide [illegible]. Hippocrates etiam [illegible] hac voce ita vſus eſt, [illegible] vbi interpre. ſtrias, & ſegmēta tranſtulit. Et Ruffus de partib. hominis libro 2. capite 3. hanc vocem vſurpat, cùm inquit corneam tunicam ob id dictam, quòd inſtar cornu in corpuſcula κτηδόνας dicta reſoluatur. Interpr. fibras vel filamenta expoſuit. apud Suid. κτηδόνες expoſitum [illegible].

Κτῆμα, κτῆμα.

Κτῆμα, ατος, τό, poſſeſſio, lucrum, res, emolumentum, facultates. Odyſſ [illegible] rem familiarem abſumunt. [illegible] hæreditatem adire, Demoſth. [illegible] pignora capere [illegible] Plato 12. Leg. Cicero, aurum autem & argentum inuidioſa res eſt. vide Ammon. in κτῆμα & κτῆσις. Ariſtot. in Polit. κτῆμα, poſſeſſio eſt & res ipſa: κτῆσις, acquiſitio. [illegible] externa corporis fulcimenta, Ficinus in Tim. Plat. Significantur quoque hoc nomine [illegible] hoc eſt, mancipia, homines in bello capti, & ſeruituti mancipati, cuius relatiuum eſt ὁ κεκτημένος, [illegible] eſt, herus: & ἡ κεκτημένη, hera, Plutarch.

Κτηματικὸς, opulentus, qui multas habet poſſeſſiones. & κτημάτιον, villa, Gaza ex Cicer. Plutarch. [illegible] alibi [illegible] dixit. Dicitur etiam Κτηματίτης pro eodem, [illegible] Suid.

Κτηματολογία ſic dicitur vt [illegible] Gaza, [illegible] poni poteſt pro titulis poſſeſſionum, quibus vtimur, cùm dominium huius & illius loci dicimus.

Κτῶ, interficio. vnde κτάμενος, interfectus.

Κτήνεα ἀχθοφόρα, animalia veterina, iumenta ſarcinaria.

Κτηνηδὸν, pecudum more.

Κτηνιατροὶ, veterinarij, iumentorum veterinorum curatores & medici, qui iidem ſoleas equis affigunt, Budæus in Annot. poſter.

Κτηνοβάται, qui ineunt iumenta in Pand. Bud.

Κτηνόομαι, οῦμαι, vnde compoſ. [illegible] in iumentorum ſeu pecudum naturam degenero.

Κτηνοπρεπῆ eis conueniunt eadem quæ & iumentis. Areth.

Κτῆνος, εος, τό, iumentum, ferum Virgil. pecus, quadrupes, quod mactatur aut immolatur: [illegible] Etymol. Xenophon in OEco. [illegible] Cicero apud Columellam lib. 12. cap. 1. Tum etiam quum victus & cultus humanus non, vti feris, in propatulo ac ſyluestrib. locis, ſed domi ſub tecto accurandus erat.

Κτηνοτροφία, ἡ, ipſa actio paſcendi iumenta ſeu pecora.

Κτηνοτρόφος, ου, ὁ, qui iumenta paſcit.

Κτηνώδης, inſtar pecorum, irrationalis, belluinus.

Κτηνωδία, ſtoliditas, pecuaria, & beſtialis.

Κτησίδιον, ου, τό, poſſeſſiuncula, citra ſuppellex, Epictet.

Κτησικλῆς, έους, ὁ, Cteſicles, gloriæ poſſeſſor, Lucian.

Κτήσιος, quæſtorius, Mercurij cognomen, vt quem lucripetis propitium fingerent, [illegible]. Vocabatur & Iupiter κτήσιος, id eſt, præſes poſſeſſionum & prædiorum, apud Hipperid. & Menand. referente Harpocratione, cuius ſtatuam iuxta ærarium ponebant. à Plauto dicitur Iupiter opulentus. Plutar. li. de Fœnore, vix [illegible] inquit, [illegible] eos ſeruet qui ſumunt fœnori.

Κτησίππος, Equorum poſſeſſor, Luciano.

Κτῆσις, εως, ἡ, poſſeſſio, patrimonium, cenſus, dominij comparatio, poſſidendique ius, peculium, οὐσία, res, prædium, hæreditas. Odyſſ. ξ, ἡ κτῆσιν ὄπασσεν, hoc eſt, κτῆμα. κτήσει χρημάτων, Demoſth. ἡ κτήσει χρημάτων προσέχων, conficiendæ pecuniæ dediti, Thucyd. πρὸς κτῆσιν, ad poſſidendum. τὰς ὑπαρχούσας σοι τῶν ἀγαθῶν κτήσεις, bona quæ tibi iam parta ſunt, Ariſtot. in Rhet.

Κτητικός, ή, όν, acquirendi peritus. ἡ κτητική, acquirendi diſciplina ſeu ratio, Ariſtot. 1. Polit.

Κτητός, ή, όν, acquiſititius, ὠνητός, emptitius, comparabilis, Heſiod. γυναῖκα κτητήν, οὐ γαμετήν, i. ancillam, Iſocr. δόξῃ μὲν χρήματα κτητά, per famam pecuniæ parabilis eſt.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, poſſeſſor, dominus. Actor. c. 4. κτήτορες χωρίων poſſeſſores agrorum.

Κτίδεος, ου, ὁ, nomen poſſeſſiuum ab ἰκτίς, per aphæreſin vel à κτίς. confectus ex viuerræ pelle ſeu corio.

Κτίζω, ω, ίσω, τ. κα, condo, creo, fabrico, muro cingo. Act. Accuſ. κτίζω νῆσον, oppidum in inſula condo. Herodot. κτίζειν χώραν, Idem. ἐκτίζοντο τείχεσι, muris cingebantur, Thuc. κτίζειν τὴν τέχνην, in Epiſt. Phalaridis, artem inſtituere, Cicero.

Κτίλος, ου, ὁ, aries, dux gregis apud Hom. à κίω, quoniam gregē ferè præcedat. Pro quocunque cicure & manſueto animali capitur apud eundē, Iliad. γ, αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. vbi Interpr. κτίλος πρόβατος καὶ χειροήθης [illegible] τῆς ποίμνης. εἴρηται δὲ κτίλος [illegible] τὸ πρόβατον, τὸ ποίμνιον. Nicander in Theriacis, ἠπιόωντι τε κτίλα [illegible] βρύχων. Interp. [illegible] καὶ [illegible], vbi adiect. Pindarus in Pythiis, [illegible] κτίλον ἀφροδίτας. Interp. συνήγορον καὶ συνωδόν.

Κτιλεύειν, eſt puellam demulcere, atque ita demum conciliare, vt vxorem ducas, Accuſat. Hinc ἐκτιλωμένος apud Pauſ. qui cuipiam familiaris eſt factus. vide ἐκτιλεύειν. Herodot. ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν ἁμαζόνων, hoc eſt, vt Euſtat. Iliad γ. exponit, εἰς τὰς γυναῖκας ἔχειν [illegible].

Κτιμένος, conditus, habitatus. κτιζόμενος, Heſyc. affert pro κατοικούμενος & κτίμενοι pro οἰκούμενοι.

Κτινεῖν, occido. κτίννυμι etiam dicitur.

Κτὶς, ἰκτίς, viuerra. per ἀφαίρεσιν pro ἰκτίς.

Κτίσις, εως, ἡ, fabricatio. καινὴ κτίσις, noua creatura vel creatio, in Epiſt. ad Galat. cap. vlt. Ad Rom. cap. 1. κτίσις κόσμου, mūdi creatio. Ibid. ἐλατρεύσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, i. creaturæ. Κτίσις, ordinatio, τάξις, πολιτεία. 1. Petr. c. 2. ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει, ſubiecti ergo eſtote cuiuis humanæ ordinationi.

Κτίσμα, ατος, τό, κτιστὸν ποίημα, opus, ſtructura, ædificiū, creatura. vt in Epiſt. D. Iacobi, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων, vt eſſemus primitiæ quędam creaturarū eius. Et in 8. c. Apoc.

Κτιστὴς, οῦ, ὁ, creator, conditor. ἐπὶ μιλησίων κτιστύν, in coloniam Mileti locandam, Herodot. πιστὸς κτιστής, 1. Petr. 4. de Deo.

Κτιστός, creatus, conditus.

Κτίστωρ, creator, mundi fabricator & molitor Deus, κτιστής, ποιητής. Iuſtinus Martyr, [illegible] ἀγαθοὺς [illegible] καὶ κτίστορα. Apud Athen. lib. 1. Ζῆνα τὸν [illegible] κτίστορα.

Κτίστωρ οἰκήτωρ, Oreſtes, Eurip.

Κτείνω, occido, vnde ἀποκτείνω: de quo ſuo loco.

Κτόνος, cædes.

Κτυπέομαι, pro κτυπέω. Ariſtop. in Plut. ἐκτυπεῖτο [illegible] ἀρυθμοῖς προβήμασι, ſtrepebat autem calceus ſenum numeroſis progreſſibus, i. planſum ciebat.

Κτυπέω, ῶ, ήσω, κα, ſonum edo, ſono, obſtrepo, ἠχέω, βροντάω. Ho. Iliad. ν, Ζεὺς κτυπέων, tonans. Et in 2. Aor. ἔκτυπε. Idem Iliad. θ, [illegible] ἔκτυπε, i. ἐβρόντησε. κτυπεῖν φόβον, metū incutio, Eurip. in Rheſo, [illegible] κτυπεῖς φόβον.

Κτύπημα, ατος, τό, ſtrepitus, planſus, ψόφος.

Κτύπος, ου, ὁ, ſonus, ſonitus, fragor, ſtrepitus: παρὰ τὸ τύπτεσθαι, πλεονασμῷ, Etym.

Κτῶ, compara, pro κτάου à κτάομαι.

ΚΥΑΘΕΙΟΝ, ου, τό, κύαθος, apud Pollucem κυάθιον.

Κυαθίζειν, poculis indulgere, Eraſ. Chiliad.

Κυαθίσκος μήλης, apud Galen. ſpecilli concauum. quod Celſus & Scribonius ſpecillum auerſum. Marcel. Empiricus, Auriſcalpio, inquit, auerſo, quam partem κυαθίσκον, Græci vocant. vide μήλη.

Κύαθος, ου, ὁ, cyathus, cochleare, vncias duas capit. κύαθος exponitur ſextarius à Ruellio lib. 1. Dioſcor. vide in Chiliad. Eraſmi, Cyathum non emam.

Κυάει, grauida eſt.

Κυαμευτής, οῦ, conciliator, qui agit cum fabis, ſortilegus.

Κυαμευτός, ὁ, fabis delectus. κυαμευτὸς ἄρχων, magiſtratus per fabas creatus, fabarius magiſtratus, Xenoph. lib. 1. Ἀπομ.

Κυαμεύω, ſortior, κυάμῳ ψηφίζομαι.

Κυαμιαῖος, α, ὁ, fabali magnitudine κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος κλῆροι, ſortes fabæ magnitudine, Lucian.

Κυαμίζειν, catulliſire, cyamiſſare. De puella dicitur, quæ ætate iam maturior virum appetere incipit. Nam κύαμοι (vt mox dicetur) etiam colei appellantur, Cælius libro 15. cap. 24. Ariſtop. κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας dixit, ἄλλοι δὲ κυαμίζειν [illegible] ἄνδρας εἶναι [illegible].

Κυάμινον ἄλευρον, lomentum fabaceum.

Κύαμοι, οἱ, Aſiatica lingua dicebantur, Galen. teſte, aſelli, animalcula in hydriis nata, à fabæ ſimilitudine, qui alio nomine ὄνισκοι & ἴουλοι.

Κύαμος, vel πύαμος, faba. ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλὴ συνελέγετο, concilium ex conſuetudine congregabatur, Thucydid. lib. 8. de Rep. Athenienſ. τὴν ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλὴν [illegible], circunſteterunt intra curiam ſenatores, Idem. κυάμῳ λαχών, faba ſortitus. Significantur item hoc nomine teſticuli, quia ſint [illegible]. κύαμος etiam menſura liquidorum, τὸ κιβώριον ſiue κιβώτιον, apud Aetium ſæpe. Aliquando item prima lactis πῆξις, id eſt, coagulatio, ſub circulo illo nigrante, pupillam ambiente, Pollux. Κύαμος αἰγύπτιος, faba Ægyptia, colocaſia Plinio, vel colocaſium Virg. cuius loculi fabam continentes κιβώρια ſiue κιβώτια dicuntur. κολοκασία tamen Dioſcoridi, radicis eius nomen eſt: & viridis fructus fabæ Ægyptiæ κιβώριον Aetio: vnde & pocula olim dicta apud Athen. κιβώρια & ciboria apud Horatium. Sed quia res eſt ſcitu digniſſima, & codices deprauati, tum cognoſcendi, tum emendandi cauſa, totam hiſtoriam aſcribemus. Dioſcorides libro 2. cap. 128. Ὁ δὲ αἰγύπτιος κύαμος [illegible] ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν Ἀσίᾳ δὲ καὶ ἐν Κιλικίᾳ ἐν ταῖς λίμναις εὑρίσκεται. [illegible] (Theophr. ſcapi longitudinem quatuor eſſe cubitorum ſcribit: ſed de minimo intellexit Dioſcorides, vt is de maximo) [illegible] τὸ πάχος. [illegible] ſed legendum σφηκία, quæ cellę ſunt veſparum Ariſtoteli. Theophr. habet σφηκία καὶ κηρίοις. [illegible] verò intelligo loculos, ſiue ciſtulas, id eſt, κιβώτια) ἐν οἷς κύαμος [illegible] (id eſt arcula ſiue ciſtella in qua candida faba ſeritur) [illegible] (ſed pro [illegible] neceſſariò legēd. ἐν αὐτῷ, id eſt, in ipſo, alioquin eſt frigidiſſima originatio. κιβώριον ſiue κιβώτιον hoc, à forma potius ciborio poculo nomen dedit. Athenæus libro 11. ex Didymo ait poculi genus eſſe & idem fortaſſe quod [illegible]: κιβώριον autem appellatum, [illegible] τὰ αἰγύπτια κιβώρια [illegible] colocaſiū vocat Virgilius ipſam plantam, vt colocaſiam Plinius: Diphilus verò [illegible] τοῦ κυάμου αἰγυπτίου ῥίζαν: quo authore flos coronarius, ἐκ τῶν κιβωρίων, quem vocant Ægyptij λωτόν, Naucratitę [illegible]: ex quo [illegible], corollæ, quarum gratus odor, & æſtus tempore, vis refrigeratrix ſingularis) ὁ δὲ κύαμος, & cætera quæ ad facultates pertinent: de quibus etiam vide Galen. de Alimentis & Athen. lib. 3. Plinius libro 2. cap. 15. in Ægypto nobiliſſima eſt colocaſia, quam cyamon vocant aliqui. Hanc à Nilo metunt, caule cùm coctus eſt, araneoſo in mādendo, thyrſo autem qui inter folia emicat ſpectabilis, foliis latiſſimis, etiam ſi arbores comparentur, ad ſimilitudinem eorum quæ perſonatiæ in noſtris amnibus vocamus. Adeóque Nili ſuis dotibus gaudent, vt implexis colocaſiæ foliis in variam ſpeciem vaſorum, potare gratiſſimum habeant. ſeritur iam hæc in Italia. Theophraſt. hiſtoriæ libro 4. cap. 10. Ὁ δὲ κύαμος (deeſt ὁ αἰγύπτιος, quod repono ex Athen. libro 3.) φύεται μὲν ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις. [illegible] (codex Athenęi, ſed malè vt ex lectione Plinij conſtabit) [illegible] (Athen. [illegible]: quæ quidem vera lectio) [illegible] (quæ vox ſignificanter appoſita eſt ad diſcrimen cellarum apum & veſparum quæ ſexangulæ) [illegible] (lego [illegible] nempe [illegible], vt ſcribitur apud Ariſtot.) [illegible] (mutilus & mancus admodum in his ſuperioribus codex Athenæi) [illegible] (quæ malè prætérita in Athen.) [illegible] (leg. [illegible]) [illegible], & reliqua quæ emendatè leguntur, niſi vbi [illegible], pro [illegible]. & apud Athen. ante [illegible], deeſt καὶ, & pro [illegible], corruptè [illegible]. Plin. ex Theo. dixit lib. 18. c. 12. de faba loquens, Naſcitur & in Ægypto ſpinoſo caule: qua de cauſa crocodili oculis timentes refugiunt (verba ſunt Theophraſti, [illegible]) Lōgitudo ſcapo quatuor cubitorū eſt ampliſſima craſſitudo, nec genicula habet molli calamo. Simile

mile caput papaueriſ hęc certè de ſuo malè cõfinxit Plin.cõfer picturam apud diligentiſs.interpr.Dioſcorid.Matthiolū. ſed hoc ipſum conuenit lotho, de quo ſubinde Theophraſt. τὸ ἢ κύαθος τὸ μέγεθος, ὁ κύαμος αὐτοῦ ἐκ τῆς ῥίζης colore roſeo. In eo fabæ non ſupra tricenas,folia ampla, fructus ipſe amarus & odore:legito cætera,& vbi Chalcidis, aduerte & Athen. habere τὸ χαλκίδι, licet Theophraſt.τὸ χαλκιδικὸν.vide Strab. lib.17.

Κυαμευτής,iudex qui victum habet à ſuffragiis.in quibus ferendis vtebantur κυάμοις.Sic κυάμων τρώγειν,pro δικάζειν.

Κυαμώδης,ὁ,ἡ,q.fabetum.Theophraſtus lib.4. hiſtor.plantar.ca. decimo.ὥσπερ κυαμώδεις σὺν κυάμοις,ſic fabarum ſeminaria comparant.

Κυαναυγής,ὁ,ἡ,q.cæruleè ſplendens,nigredinis ſplendorem habens,ex nigrore ſplendeſcens κυαναυγεῖς ἰῶν, Euripid.nigris ſuperciliis.Dionyſ.poeta, κυαναυγὴς ἀμφιτρίτης, cærulei maris.

Κυάνεαι,ſaxa in mari Euxino, quæ & Latini cyaneas vocant. eadem ſunt ſymplegades.

Κυανός,idem quod κύανος,Etym.

Κυανέμβολοι τριήρεις,roſtris cæruleis triremes,vel mare ſecantes, Ariſtophan.in Equit. eſt enim κυανὸν, ἄλς ὕδωρ. κυανεμβόλους ſecare,idem.

Κυανός,cæruleus,fuſcus.Heſiod.κυανέης ἐπιπλ. vnde κυανοῦς per contractionem,vt χρύσεος χρυσοῦς.κυάνεος ἦν,Apollon.1.κυανοῦς χρῶμα,cæruleus color, qui conſtatur ex ſplendido & albo pinguna nigredine addita, Plato in Timæo,κυανέας ὀφρύσι, Homerus.id eſt,κυάνεοι ἄνδρες,nigri viri,id eſt, Æthiopes,Heſiod.κυάνεον νέφος,Homeri cærulea nubes & νεῦσε, idem Iliad.α, κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε,nigris ſuperciliis annuit,id eſt, μελαίναις ὀφρύσι. ſic abuſiuè Cæruleus pro nigro vel nigrante ponitur. Virgil. 5.Æneid. Olli cæruleus ſupra caput aſtitit imber. Et in 6.cærulea ſubuectat corpora cymba. κυανέα πτέρυξ συμπληγάδων, Euripides.κυανέα συμπληγάς.κυανέας ἐμβολίμους πτερύγων φύλλα, folium adſimile Bœotorum cyathis,Gaza lib. 3.hiſtor. plant. Theophraſt.

Κυανόω,nigreſco.Heſiod.in ſcuto Herculis, βλεφάρων ἄπο κυανέοντο,ab oculis nigris.Diony.poeta,ὑπὸ χροὶ κυανέοντο.

Κυανοειδής,ὁ,ἡ,τό,cæruleus, Ariſtotel. quinto, de genere Animalium.

Κυανόπεζα τράπεζα,Il.λ,nigrantibus pedibus.

Κυανόπεπλος,ὁ,ἡ,cæruleo peplo vtens. λευκὰ κυανόπεπλον ὀμίχλην.

Κυανοπρῴρειος,&

Κυανόπρῳρος ναῦς.Od.ξ.nauis nigra prora.

Κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ,nigras habens pennas canora cicada,Heſiod.κυανόπτερος ὄρνις,Eurip.

Κυανός,cæruleus Gazæ,& aqua marina,auis quædam.

Κυανόφρυς,ὁ,ἡ,habens nigrum ſupercilium.

Κυανοχαίτης,ου,ὁ, habens crines nigros vel cæruleos potius. Epitheton Neptuni,Lucian.et Hom.pro Neptuno. Heſiod. τῇ δ' ἐμίγη κυανοχαίτης.Idem de equo Herculis Arione,μέλαν ἵππον κυανοχαίτην,i.nigris ſetis præditum.

Κυανόχροος,purpureo colore.

Κυανώπις,nigros habens oculos,Heſiod. Ἀμφιτρίτην κυανῶπιν.

Κύαρ,foramen acus apud Hippocr.τὸ βελόνης τρῦπα. & foramen manubrij molæ truſatilis.Item pars auris interna,Pollux.

Κυβαρία,ας,ἡ,& τιάρα authore Polluce, ſunt Perſica capitis ornamenta.

Κυβάζειν,euertere.

Κύββα,eidem Heſych.eſt ποτήριον,potorium poculum.

Κυβάζειν autem Amathuſiis dicitur ἅμα teſte eodem.

Κυβδά,inclinato capite,Ariſtoph.

Κύβηβος,ὁ,Gallus,Cybeles ſacerdos,cynædus,fanaticus.

Κυβεθρον,apum receptaculum,aluearc,Suid. Heſych.habet κύψελα,τὰ τῶν μελισσῶν.

Κυβεία,ας,ἡ,ludus aleæ,iactus talorum,taxillorum iactus.Xenophon,ἡ κυβεία ἢ χρῆμα ᾗ ἔχειν ἢ ἔθος ἐὰν ἀεὶ τὸ φιλεῖν ἐάσαντες,&c. Item ἡ πανουργία,nequitia. Apoſtolus 4. cap. ad Epheſ. præcipit,ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας,ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων,ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης,id eſt,ne amplius infantes ſimus,qui fluctuemus & circunferamur quouis vento doctrinæ in hominum alea, & aſtuta arte fallendi. τῶν κυβείας παίζειν ἀεὶ γυναικῶν, de vxoribus aleam iacere,Athen.in 10.

Κυβεῖον,locus in quo alea luditur,ludus talarius,Cic.

Κύβηλος,impudens.

Κυβέλη,ης,ἡ,Cybele deorum mater,quæ & Rhea.vnde eius ſacra dicebantur μητρῷα, & μητρίζειν eadem obire. Dicitur etiam hoc nomine aurium foramen, Cælius libro decimo, capite decimoſeptimo.

Κύβελα,mons in Phrygia,vbi templum Cybeles.

Κυβερνάω,μ.ήσω,ω,ῶμαι,guberno, de naui propriè. Actiuum,Accuſatiuo.

Κυβερνήσια,τά,gubernatoria,dies feſti in Attica,in honorem Nauſithei & Pheacis,nauis Theſei rectorum,Plu.in Theſeo.

Κυβέρνησις,ἡ,gubernatio,regimen,adminiſtratio, recta vitæ inſtitutio.Plato 6. Politic. τῶν δὲ ταύτης τῆς καταλόγων περὶ ἀλλήλας περὶ τὴν κυβέρνησιν,ἐρεσσειν αὐτοὺς δεῖν κυβερνᾶν, μετὰ καθάπερ ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ,&c. ex quo loco dixit Cicer. lib.1.Offic.vt ſi nautæ certarent,quis eorum potiſſimum gubernaret, &c.

Κυβερνήτειρα,ας,ἡ,gubernatrix,in Epig.

Κυβερνητικὸν ἔργον,munus gubernandi,Plut.in Solone.

Κυβερνητήρ,ῆρος,ὁ, &

Κυβερνήτης,ου,ὁ,gubernator naualis,rector nauis:περὶ τὸ τὰ κύματα ἐκτεμεῖν, καὶ περὶ αὐτὸν ἰθύνειν τὴν ναῦν, τρεῖς ἢ μεῖς β, κυβερνήτης δὲ ἐμάθε αὐτὸ ὄντα νηυσίν.Homer. Odyſſ.ξ, ταῖς δ' αὐτὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν: à Platone libro primo de Republic.κυβερνήτης,ναυτῶν ἄρχων, dicitur, nautarum princeps & dominus.κυβερνᾶν πλείστων,idem de Leg.capitur & pro rectore reipub.apud eundem.

Κυβερνητική,ῆς,ἡ,gubernatio, gubernatoris vel gubernandi ars, gubernandi facultas,ars gubernatoria.Idem ibid.

Κυβερνητικός,οῦ,ὁ,qui peritus eſt nauis gubernandæ.

Κυβερνισμός,οῦ,ὁ,gubernatio.

Κυβερνῶμαι,guberno,adminiſtro Accuſ.apud Soph.in Aiace. κυβερνησθὴς τῆς διανοίας αὐτοῖς,quum vis intelligendi hæc aſtruit, Gaza ex Probl.Ariſt.

Κύβησις,Heſych.idem quod κύβευσις ſeu πέσσα.

Κυβευτήριον,τό,conſeſſus aleatorius,vbi alea luditur, Plut. ludus talarius,Cic.

Κυβευτής,οῦ,ὁ,aleator.

Κυβευτικός,οῦ,ὁ,luſor alearum. Plato ſecundo de Republic. πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανὸς ἂν ποτε γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων,i.peritus talorum vel teſſerarum ſatis euadat.

Κυβεύω,μ.εύσω,ω ἔκυβ.ludo taxillis,iacio talos, Xenophon. Ammon.diſtinguit à πεσσεύειν. apud Euripidem in Rheſo alia ſignificat.οἱ κυβεύοντες εἰώθασι λέγειν,&.ἀ.γ.ὁ.Ariſtophan. κυβεύειν etiam periclitari,& ſubire aleam,κινδυνεύειν τὸ σῶμα καὶ ἀνακινδυνεύειν. Polybius, Οἱ μὲν ἀλογιστίας καὶ μανίας ἔφασαν εἶναι,τὸ παραβαλλόμενον καὶ κυβεύειν τῇ βίᾳ.Κυβεύειν περὶ ἀλλήλων περὶ τῆς γυναικὸς, Athen.l.10.

Κύβη,caput,Cæl.l. 10.c.17.& Etym.

Κυβηβᾶν,ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥίπτειν,κυβιστᾶν,in caput prouolui, Etym.

Κυβήβη,ης,ἡ,κυβήβη,Suid.παρὰ τὸ ἐμπνεῖν τοὺς μύστας ἐνθουσιασμόν, καὶ τὸ κυβηβᾶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥίπτειν,Etym.

Κύβηβος,pronus,inclinatus,κατωκυφής,Etymolo.Item Bacchus, qui & σαβάζιος.

Κυβήλη, ἡ, mater deorum Cybele, & calciamentum apud Arcades.

Κύβηλις,ιος,ſecuris,bipennis,πέλεκυς ὁ μαγειρικός,Etymologic. vide Ἄγυρτικὴ βάλις,eſt autem ἀγυρτικὴ κύβηλις Suid.ἡ θύουσα.ſed pro eo fortaſſe legendum ἀμφικύβαλις,alij κύβηλιν interpretantur πέλεκυν ᾧ τὰς βοῦς κατασφάζουσι.

Κυβηλίζω,ſecuri percutere,πελεκίζω,Suid.

Κυβηλιστής,circulator,ἀγύρτης,maleficus,κακούργος.

Κύβινθα,Heſych.eſt κολύμβα,aſſerenti etiam κυβίνθους pro γραπτούς nochuis quæ infra κυμίνδις,& καδαία.

Κυβίζω,τό,granum milij,& paleæ,Interpr.Hippoc.in illud σὺν διαίταις,αἳ χρεῖν χύτρ' ἐχρ κυβαρίσω,perperam pro κυμβίαν.

Κύβος, idem quod κυβιστᾶν,Heſyc.

Κύβιστρα,Heſych.affert pro ταφρὶς quę & κύβησις.

Κυβιστίνδα,genus luſus puerilis,quod alio nomine ἐν κατύλῃ, etiā appellatur.Κυβιστίνδα Heſych.exponit ἐπὶ κεφαλήν,vnde ſuſpicantur nonnulli legendum κυβιστίνδα,ita vt ſit κυβιστίνδα παίζειν κυβιστᾶν deiicere ſe,ſeu ſaltare in caput:quanquam & ipſe etiā Heſych.exponit φησὶν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν ῥιπτεῖν,quemadmodum apud Pollucem eſt τὸ ἐν κοτύλῃ παιζόμενον dictam fuiſſe ἐγκοτυλία & κυβιστίνδα.

Κυβίζω, cubum facio,in cubum formo,Plut.de ſoler.animi.

Κυβία,ludus teſſerarum,Ariſt.in Rhet.vbi puto legendum κυβεία quia à κυβεύω.

Κυβικὸς ἀριθμὸς,numerus cubicus,Ariſtot.in Probl.κυβικὸν σχῆμα, cubica figura,Plat.in Tim.

Κύβιον,ου,τό,pelamis conciſa particulatímque confecta,vt loquitur Plin.libro 6.cap.15.Athen.lib.3.Suid.κυβία exp. ramis digitalibus digiti craſſitudinem æquantibus.

Κυβισις,Heſych.κιβώς,loculamentum.

Κυβιστάω,ſalto caput demittendo,me deiicio,me inicio,me immergo,κατακυβιστᾶν,in caput ſalto,in caput deferor deuoluórque à κύβη, quod caput ſignificat,Xenophon, ἐὰν καὶ εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν,hic in enſes ſe præcipitare poſſit.Idem in Sympoſ. ſaltatricem quandam puellam ſcribit εἰς τὰ ξίφη κυβιστᾶν,id eſt, per pugiones in mucronem erectos in caput prouolui: eius ſunt verba,ὡς δὲ τοῦτο ἐγένετο κύκλος ἐσεὶ ἄμ περιμεστὸς ξιφῶν ὀρθῶν, εἰς

[illegible] Idem in OEconom. [illegible], parui canes circuncurrere & flecti diſcunt, Volaterr. Capitur & pro vrinari & [illegible]. Aliquando & pro taxillis ludere, Bud. in Annotat.

Κυβίστησις, gurges aquarum, [illegible], vertigo, vortex, contortio. Et genus ſaltationis, aut exercitij, quod κυβίστησις Lucian. dicitur. Simile eſt ei, quod hodie à petauriſtis factitari videmus, quum corpore in ſpiram contracto in caput prouoluũtur, Bud. ibidem.

Κυβιστητία, ſaltatio.

Κυβιστητήρ, ῆρος, ſaltator, qui in caput conuolui manibus pedibúſque contractis didicit. Item vrinator, hoc eſt, qui gurgites ſubit. Dicitur & κυβιστής & [illegible] in Comment. Arati. Item κυβιστητήρ pro præcipiti apud Nonn.

Κυβιτίζω, cubito percutio, [illegible], Epicharm. apud Poll. & Ruffum Medicum.

Κύβιτον, ου, τό, cubitus. [illegible], Etymolog. nodus brachij, teſte Dioſcorid. apud Hippocratem, [illegible]. Frequentius dicitur de nodo ſiue tubere quod in iunctura brachij extat, quo aliquem pellimus, & cui innitimur.

Κύβιτος, idem quod κύβιτον, Etym.

Κόβλα, Heſych. [illegible], ſeu [illegible] & [illegible].

Κύβος, ου, ὁ, teſſera, à κυβιστᾶν. Facillimè enim prouoluitur, ſemper velut in caput ſaliens. Cælius libro decimo, cap. 17. Teſſeras Ouidius numeros eburnos vocauit. vide [illegible]. Eſt κύβος figura geometrica, cubus, figura ſolida vndique quadrata. Ariſtotel. de mundo, [illegible], id eſt, teſſeram, id eſt, figuram vndique quadratam. Athen. lib. 13. [illegible] κύβος. decreta res eſt, iacta hæc eſto alea. Lucian. [illegible]. Euripid. in Rheſo. [illegible]. Terentius in Adelphis, vitã hominum eſſe dixit perinde atque ſi ludas teſſeris: quod & Plato apud Plutarchum. De hac voce ſic annotauit Portus. teſſera figura geometrica. Κύβος in numeris, numerus ſolidus, cui latera ſunt paria: vt terna ſibi impoſita, vt quaterna ſexdecim faciunt cubum quadratum, nouem triquetrum, & ita deinceps: hæc à numero perfecto ducitur, tranſlatio. Ariſtotel. 3. Rhet. [illegible]. Beatus dicitur quadratus: quia vt corpora quadrata firmiora ſunt, & aptius iacent, ac proiecta ſemper quadrata baſi nituntur, ita beatus firmus eſt, & à fortuna iactatus vitæ firmitate nititur. Streb. Macrob. In numeris laudatur quadratorum cubus propter ſoliditatem, quia ſolidum corpus efficit, quod [illegible] vocant. Interdum κύβος ſignificat, monadem impreſſam teſſeræ. [illegible], de iactu feliciſſimo & infeliciſſimo. Item κύβοι inter vertebras. vide [illegible], & [illegible]. Et panes quadrati, Athenæus. Eſt & ipſa monas quæ in teſſera extat: vnde illud Euripid. [illegible], duos vniones & quaternionem: tribus enim antiquitus in luſu vtebantur, non duobus talis. Item κύβος [illegible]. Item quadrantale numeri ſpecies, Ariſtotel. in Problemat.

Κυβοειδής, ſpeciem cubi præferens, quadratus vndique vt teſſera. os κυβοειδὲς apud Galen. de vſu part. vide [illegible].

Κύβιτον, ου, τό, cubitus, Pollux.

Κυγχίς, ίδος, crater magnus, Hippoc.

Κύγχραμος, auis dux coturnicum, apud Ariſtotelem 8. Animal. capite duodecimo, κύγχραμος legitur, & habet Gaza Cynchramus, apud Heſychium falſò [illegible]. Vide Plin. libro 10. cap. 23.

Κυδοιμός... Κύδαγχα, ὁ, conuitium, contentio.

Κυδάγχω, conſiſtior, [illegible].

Κυδάζω, μαι, σω, σα, [illegible], conuitior, territo, maledico, inceſſo conuitiis. Sophocl. in Aiace, [illegible], i. [illegible]: à nomine κύδος, quod in maſculino genere ſignificat conuitium.

Κυδαίνω, ῶ, ανῶ, [illegible], illuſtro, orno, [illegible], colo, honoro, decoro, honorem defero. Act. Accuſ. Od. ξ, [illegible], honore afficiebat prima ſyllaba longa.

Κυδάλιμος, ου, ὁ, glorioſus. ἔνδοξος, [illegible]. Od. ξ, [illegible], filius inclitus.

Κύδανον, Heſych. [illegible]: quæ ſupra κυδαίνω.

Κύδαρ, eidem eſt [illegible], ſepulchrum.

Κύδαρος, ου, ὁ, &

Κύδαρον, τό, Etym. & Κύδαρος, ου, ὁ, nauigij genus.

Κυδάνω, &

Κυδάζω, turbo, conuitior.

Κυδάω, ῶ, ήσω, σα, [illegible], glorior, veneror, admiror, extollo.

Κύδιος, cura dignus, glorioſus.

Κυδιάνειρα... Κυδήεις, εντος, glorioſus, in Epig.

Κυδηθῆναι, honore affici & gloria, Cicero.

Κυδιάνειρα, faciens viros claros, viros cohoneſtans, Homerus Iliad. [illegible], i. [illegible]. in Epig. [illegible], patria clara viris, ſeu viros celebres reddens, vt apud Hom.

Κυδιάω, exulto, glorior, efferor opinione mei. Neutr. Datiu. Heſiod. [illegible], de populis glorians. Homerus Iliad. [illegible], id eſt, [illegible].

Κύδιμος, ου, ὁ, glorioſus, venerabilis, illuſtris, grauis. Heſiod. [illegible].

Κύδιον, melius, magis optandum, honorificentius.

Κύδιος, ὁ, clarus, honorificus, Eurip.

Κύδιστος, ου, ὁ, illuſtriſſimus, eximius, [illegible]. Homerus Iliad. [illegible], id eſt, [illegible], & Iliad. [illegible].

Κύδνος, cycnus.

Κυδνός, ή, όν, venerandus, celebris. Heſiod. in Theog. [illegible]: à nomine κῦδος, i. gloria. idem, [illegible], inclita dea. Item Κύδνος, Cydnus, flumen Ciliciæ.

Κυδοιδοπᾶν, confundere. Ariſtoph. [illegible], i. [illegible]: à nomine κυδοιμός, tumultus, ſed indicat ſcholiaſt. ſcribi etiam [illegible].

Κυδοιμέω, ῶ, ήσω, σα, [illegible], turbo, Actiu. Accuſ.

Κυδοιμός, ὁ, ὁ, tumultus vel bellum: [illegible]. Heſiod. [illegible], &c. i. [illegible], inquit interp. Hom. Il. [illegible].

Κῦδος, εος, τό, gloria, decus, Od. [illegible], ô decus Argolicum, Cic. de Finib. 5.

Κύδος, ου, ὁ, conuitium, obiurgatio, maledictum, [illegible]. vnde [illegible].

Κύδιστος, glorioſiſſimus, ἐνδοξότατος, Etym.

Κυδίων, glorioſior, Etym.

Κυδρός, ά, όν, venerabilis, honeſtus, bonus, pretioſus, [illegible]. vnde Odyſſ. [illegible], pudica vxor. vnde

Κυδρόω, honeſto, clarum reddo. & κυδρόομαι, ſuperbio. Laſcar. [illegible], ſuperbè gradientem regit.

Κύδων, ωνος, Cydon, vrbs in Creta.

Κυδωνία σῦκα ab Achæis vocari τὰ [illegible], ficus hybernas tradit Pamphilus, apud Athenæum lib. 3. citans Ariſtoph. [illegible].

Κυδωνία ποα, Galenus libro primo [illegible], capite quinto, Cydonia herba, quam Alum Latinos itémque Gallos vocare Plinius libro 26. capite ſeptimo, & 27. capite 6 dixit, Venetos autem Coroneam. Eſt verò ea herba quæ Græcis Symphyton petræum.

Κυδωνιάω, ῶ, mali Cydonij modo me habeo, i. imitor & repræſento pomum Cydonium in Epigr.

Κυδώνιος, Cotonea. Theophraſt. lib. 2. hiſtor. plantar. cap. 4. [illegible], cotonea malus. [illegible], coroneum malum, Idem libro quarto hiſtor. plantar. Apud Nicandrum in Alexiph. [illegible]: Interp. [illegible].

Κυέω, ῶ, ήσω, σα, & κύω, concipio, vterum fero, pario, ſum prægnans, ſum grauida, intumeſco. [illegible], quæ mares ferunt, Ariſtotel. 7. Animal. vide Κυίσκομαι. Item oſculor, adoro. dicitur [illegible], vt annotat Euſt. Il. ζ, vide φιλεῖν apud Ammon. qui etiam diſtinguit inter [illegible] & [illegible]. vide etiam κύειν in Chil. Eraſm.

Κυζικηνός, ὁ, nũmus aureus [illegible] Dem. [illegible].

Κυηθείς, conceptus, genitus.

Κύημα, ατος, τό, fœtus, germen, fœtura, partus, conceptus. Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal. [illegible], geſtant vterum. [illegible], grauidæ fœtus habentes. τὸ κύημα, Ariſtophan. [illegible] vocat apud Pollucem [illegible]. Dicitur etiam [illegible]: vnde apud Callimachum [illegible], oues ſteriles.

Κύησις, εως, ἡ, prægnatio, grauiditas Cic. partus, fœtus, fœtura, cõceptio, conceptus, geſtatio vteri. [illegible] χρόνος, gerendi vteri tempus. [illegible], Euſeb.

Κυητικός, ή, όν, genitalis.

Κυθαίνω, Heſych. [illegible] quod & [illegible].

Κύθε, ἔκρυψε, [illegible].

Κυθέρεια, ας, ἡ, Cytherea Venus: [illegible], Etym. vel vt Heſiodus, [illegible], quod in Cythera appulit.

Κυθαιρών, ῶνος, ὁ, Cytheron, mons Baccho ſacer.

Κυθογείτων... Κυθογενής, furtim & ex adulterio natus. [illegible] Heſyc. exp.

Κυθέρεια, ας, ἡ, ἡ [illegible], Cytherea Venus, in Epig.

Κυθηρόδικης, Heſych. [illegible] à Cythero populo,

ſeu

ſeu curia Atticæ.

Κυθμώδης,& κυθμιακὸς,perditus,calamitoſus: à Cythmo inſula, quam vaſtauit Amphitryon.Suid.habet κυθνώδης συμφορὰ,quã dici ait ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν. à Cythmis qui χαλεπῶς διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος,i.peſſimè tractati fuerunt ab Amphytrione.

Κυθνὸς,οῦ,τὸ,&

Κύθνος,ὁ,ſemen ſperma,ſemen genitale,vnde ἄκυθος pro ἄγονος ſterilis Callim.

Κύθνος,vna ex inſulis Cycladibus.

Κύθομαι,Occulor,abſcondor.

Κύθος,vide κύτος.

Κυθρα,ας,ἡ,γέλως σαρκαστικὸς,riſus mordens. Item olla, teſta, pro χύτρα,Ion.teſte Euſt.vt βάθρακος pro βάτραχος.

Κυθριάζειν,ficus folia legere,τὸ συλλέγειν τῶν συκῶν.ita apud Pollucem legitur,ſed quibuſdam videtur reponend.θριάζειν.

Κυθρίζω,μ.ίσω,π.ικα,κυθρίζω,mordeo,irrideo.à panegyri Atheniẽſi dicta κύθροι ἐν τῷ ἀγῶνι ἑορτῆς, in qua ſe inuicem deridebant & ſcommatis dicteriiſque impetebant.

Κυθρίσματος,apud Ioſeph.de Antiq.labrum conchæ ſpecie.

Κυθρὶς,teſtum apud Athenienſes erat,in quo ſe inuicem irridebant,Etym.vid. in κυθρίζω.

Κυθώδης,fœtidus.

Κυθώνυμος,infauſtus, inominatus, cuius tacendum eſt nomen, ἀνώνυμος,quidam ſuſpicantur legendum κυθνώδης, vt ſit eadem ratio Etymologiæ quæ in κυθνώδης συμφορά.

Κύϊξ,κος,ὁ,cuix,herba de genere bulborum,Theophraſt.li.7.c. 13.hiſt.plant.

Κυΐσκομαι,& κυΐσκω,fero partum,concipio,gigno,fio prægnans, coitu impleor, ἐγκύμων γίνομαι,κύω & κυέω,vterum gero,fero in vtero.Theophraſt.3.de Cauſis, [illegible]. Deinde ſubdit, [illegible]. Plato κυοῦντες dixit Symp. ἐν τῇ ψυχῇ κυοῦσι.vide ἐγκυίσκω.

Κυκᾶς,ᾶ,cyca,genus palmæ,de qua Theophraſt.libro 2. hiſtor. plantar.

Κυκάω,vel

Κυκάω,μ.ήσω,π.ηκα,miſceo,confundo,agito,turbo,perturbo. Actiu.Accuſat.Cyrillus.Inferius etiam κυκεῶν ſcribitur & κυκεῶνα. κυκᾶν τὸν βόρβορον,Ariſtophan.idem,ἅλμην κύκα,fac muriam. Et κυκῶμαι,κυκώμενος [illegible],Ariſtophan.vnde κυκώμενος,iactatus, turbatus, [illegible], vulgatum inter omnes verbum:ſic Niger apud Plut.in Opuſc.

Κυκεία,ας,ἡ,confuſio, perturbatio.

Κυκεῖ,pro κυκεῶ,ſeu κυκεῶνα, Heſych.dici ſcribit [illegible].

Κυκεῖν,ταράττειν.

Κυκεὼν,ῶνος,ὁ,potio ex multis rebus: ex melle & vino mixtura ad ſitum ſedandam: cum polenta vel admiſcebatur: ob id dixit Homerus Odyſſ.κ,ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα,Ouidius.Dulce dedit, toſta quod coxerat ante polenta.In Accuſatiu. κυκεῶ pro κυκεῶνα per Apocopen.Homer.ibid. τεῦχε δέ τοι κυκεῶ. ibid. τεῦχε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ [illegible] κυκεὼν,metaphoricè cinnum ſignificat, & miſcellam quarumuis rerum, commixtionem rerum diſſidentium ſeu diuerſarum.Bud.afferens ex Luciano [illegible], quis cinnus rerum in vnum mundum compingi videatur: apud eundem ita loquitur Heraclitus, [illegible] id eſt,confuſionem, vt idem vertit Synesius quoque dixit [illegible] κυκεὼν, pro omnia confuſa & perturbata erat,ſed idem κυκεῶνα mari tribuit (ſicut Homerus ipſum κυκᾶσθαι dicit)ſcribens, [illegible].

Κυκήθρα,ας,ἡ,idem quod κυκεία,ab Heſych. exponit. ταραχή: à Suida autem additur [illegible] & [illegible], ἡ, τὸ, à miſcendo dictum eſt Rutrum, ſeu Rudis aut Rudicula, vt Budæus accipit apud Ariſtophanem: fortaſſe autem & Ioſephus ita vſus eſt quum ſcripſit in lib.de antiquitatibus, [illegible] quum alibi dixiſſet de eodem [illegible].

Κύκημα,ατος,τὸ,confuſio,perturbatio.

Κυκησίτεφρος, miſcens cinerem ſeu confundens apud Ariſtophanem.

Κυκητὴς,οῦ,ὁ,turbator.Epicurus Heraclitum appellabat κυκητὴν, merobibum,Laert.l.10.

Κύκλα,τὰ,Odyſſ.18. & Theocrit. Idyl.32. per metaplaſmum pro κύκλοι.

Κυκλάζω,gyro,circumeo.

Κυκλαμῖνος,idem στρογγύλη.

Κυκλάμινος ſiue κυκλάμινον,tuber terræ,herba purpureis floribus. Eſt & κυκλάμινος ἑτέρα & κισσάνθεμον & χαμαίκισσον vocant,flores habet candidos ſpecioſos,id eſt,εἶδος λευκὸν, vt legit Plinius apud Dioſcoridem, in cuius tamen codice ſcriptum ἄοδον.Vide Theophraſt.hiſtor.plantar.lib.9.& libro 7. capite 9.Dioſcorid. libro 2.capite 194.& 195. Plinium lib. 25. cap.9. hæc ſecunda ſpecies,eſt herbariorum ſigillum B.Mariæ.Vide κισσάνθεμον.

Κυκλὰς,άδος,ἡ,cyclas,veſtis genus,vel limbus.item rotunda, orbiculata,Adiectiuè.Nonn.κυκλάδες ὧραι,horæ in orbem actæ.

Κύκλευτε,ſiue κίκλευτε Heſych.ἀκούσατε,auſcultate.

Κυκλέω,μ.ήσω,π.ηκα,κυκλῶ.

Κυκλέομαι,pro κυκλέω,στρέφω,Sophocl.in Aiace, [illegible], iactat me & verſat. [illegible], id eſt, vehemens,Homer. [illegible] κύκλα γὰρ οἱ τετραχθ[illegible].

Κυκλεῖον, poculum in quo fit mixtura, [illegible].

Κυκλέω,verſo,duco rota vel plauſtro veho,in orbem ago, στρέφω. at κυκλόω,circundo, περιλαμβάνω: ſic Sophoclis Scholiaſt. Accuſat.

Κυκλόθεν,in orbem,vndequaque.καὶ ἀμφιβαλόντες κυκλόθεν τὸ πλῆθος, Euſt.Il.λ,q.circulariter,in gyrum.

Κυκλικὸς,circularis,orbicularis.κυκλικοὶ ἀστέρων χοροὶ,Naz.κυκλικὸν σχῆμα,circulus,figura orbicularis.

Κυκλιοδιδάσκαλος,dithyrambicus poeta,διθυραμβοποιὸς. apud Ariſtoph.in Auib.ita dictus ὅτι τοὺς κυκλίους χοροὺς διδάσκει.

Κύκλιος,α,ὁ & ἡ,circulatorius,in orbem actus,Ariſtophan.[illegible] χορὸν [illegible],&c. κύκλιος χορὸς, Xenophon in OEconom.[illegible], Ariſtoph. Interpr.quæ eiuſdem ſunt argumenti: [illegible] ſunt ὕμνοι, [illegible], Suid.

Κυκλίσκος,& κυκλισμὸς,orbiculus,trochiſcus,Suid. κυκλίσκος, apud Galenum 6.Methodi,ſcalper exciſorius Celſo. Incipit à latiore parte cauata,mox fit anguſtior,deinde ſpecilli modo anguſtus euadit vulgò [illegible]. Eius vſus præcipuus in exſculpendis eximendiſque cranij oſſibus vitiatis. Eius plura genera.

Κυκλίσκος,vide κυκλίσκ.

Κυκλοβορεῖν,circulatorem agere,circumquæſtui habere, vel clamore inſectari aliquem circulatoris more.Ariſtoph.Κυκλοβόρος,circulator,qui in circo declamitat,& inde quæſtum facit.

Κυκλόγαλοι,auari,ſordidi.Heſych.

Κυκλοδίωκτος,ὁ & ἡ,in orbem actus,in Epig.vtitur hac voce Gal. 5.Therap.

Κυκλόεις,εντος,ὁ,rotundus,κυκλόεις θρόνος ἁγνός.

Κύκλος,κ,τὸ,rota,orbis,circulus.Plutarch.[illegible] ex Sophocle,[illegible],dixit Dionyſ.ternum circuitum Lunæ, tribus menſibus peractum.ponitur & pro ambitu murorum.

Κυκλοπαιδεία,ας,ἡ,diſciplina circularis.

Κυκλοπορεῖν,eſt non recta via iter facere,ſed circuire.Strabo li.7. [illegible] κυκλοπορεῖν ἀνάγκη. Oppoſitum τὸ εὐθυπορεῖν.

Κύκλος,κ,ὁ,circus,globus,orbis,rota,gyrus,ambitus,& orbis,id eſt,diſcus,circulus,oculus.Plato epiſtol.7.κύκλος ἐστί τι ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ,id eſt,quod ab extremis ad medium æqualiter diſtat.Homerus in plurali dixit Ionice,Iliad.ε,[illegible] κύκλα,[illegible]. κύκλοι [illegible] apud Hipporcrat.malæ,τὰ μῆλα,lib. 1. [illegible], κύκλος etiam [illegible] dicitur ab Ariſtophan. [illegible] χορῶ. Eſt & κύκλος,circulus figura dictionis apud Hermogenem.Pro globo,Ariſtotel.de mundo. [illegible] κύκλος. Aliquando pro eo quod tripodi ſuperimponitur. Et in noua Comœdia pro loco vbi vendebantur mancipia, ſic dicto, quòd in orbem & coronam circunſteterint vendentes,[illegible], ἐν κύκλῳ κύκλοι,inquit Bayſ.apud Iulium Pollucem,ſunt quos orbes & quadras dicimus,& alibi.Quos enim diſcos vocant, Pollux cenſet eos κύκλους ἀργυροῦς,orbes argenteos, [illegible] appellandos,lib.6. Eſt & κύκλος Dialecticis, idem proponens & concludens,licet aliis verbis, circularis argumentatio,quæ in ſeipſam redit. Hippocr. etiam κύκλους vocauit locum ſub oculis,in mali rotũdi ſpeciem extuberãtem.κύκλος etiam pro oculo.Sophocl.OEdip. Tyran.[illegible]. Apud Ariſtotel.in Problemat. κύκλος,vertit Gaza,turbo,ſed κυκεὼν legit. κύκλος [illegible], Homer. [illegible], muro cingo. [illegible], in ordinem diſponentes,Thucydid.ἐν κύκλῳ, in vniuerſum,nullo prætermiſſo,Lucian. Pro circuncirca & in orbem.Sophocl.[illegible] ἐν κύκλῳ [illegible], cum vndique circunſteterunt. Ariſtophan.in Pluto,[illegible] ἐν κύκλῳ. Κύκλος etiam ſumitur pro circulo,id eſt, hominum cœtu in orbem collectorum. Euripid. in Andromacha,[illegible] κύκλοις [illegible]. Sic circulum ſumpſit Tacitus libro tertio. Nec ignoro in conuiuiis & circu-

lis incuſari iſta, & modum poſci. Liuius libro quarto, Decad. 5. In omnibus circulis atque etiam (ſi diis placet) in conuiuiis ſunt qui exercitus in Macedoniam ducant: in eo ſignificatu Suetonius vſus eſt aduerbio Circulatim. Cicero & Cæſar li bro primo, de bello ciuili verbo Circulari. Totis verò caſtris milites circulari, & dolere hoſtem è manibus dimitti, id eſt, κυκλοῦσθαι Xenophonti 6. Pædiæ. Pollux, ἵνα δ' ἐπαγγέλεται τὰ σκεύη τ' ἀγορᾶς, τὸ μέρος τοῦτο, στοιχεῖον κύκλοι. Κύκλος, circulus, nempe cum de indictione agitur, annorum XV. reuolutio in No. CXLIII. τῷ τοῦ παρελθόντος κύκλου, id eſt, præſentis circuli, annorum puta 15. vt No. de Alexandr. τῷ παρελθόντος κύκλου τῆς ἰνδικτιῶνος, id eſt, præteriti circuli annorum retrò 15. Euagrius libro 4. τῆς κυκλικῆς τῆς ἰνδικτιῶνος. Et infrà, ἐπὶ τὸ ἱερὸς καὶ ἀρχῆς ἀρξάσθαι κύκλος. Vide Cuiacium Obſeruat. lib. 6. cap. 7.

Κυκλόσε, circunquaque.

Κυκλοτερὴς, ὁ, circularis, aduncus, rotundus, orbiculatus, vndique teres.

Κυκλοῦσθαι, circulari, Columel. Xenoph. παιδ. 6. φοιτῶσι περὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἀεὶ ἐπιτρέποντι, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μετὰ ἔπειτα ἀνήλουν ἐρωτῶντες καὶ διαλεγόμενοι. Id quod Cicero imitatus in Bruto, Videt (inquit) oſcitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, id eſt, caput in circulo conferentem, quod indicium eſt animum orationi non aduertentis. Eſt & circumuenire, & in medio concludere. Idem, ἀλλ' ὅπως αὐτοὶ μὴ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθῶσιν, at videant illi ne circumuenientes circumueniantur. χερσὶν ἐκυκλώσαντο, circundederunt, Nonnus. Plutarch. de Sertorio loquens, κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν εἰώθει καὶ τὸ μεγαλαυχεῖσθαι, αὐτοὺς ἐξέφηνε ἀπορίας ἐξεληλυθὼς κύκλῳ.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agitor, verſor, circumagor, rotor. Ariſtotel. de mundo, τοῦ ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, globi qui in torno circumagitur. κυκλοφορούμενα, ea quæ circumaguntur, Cicero.

Κυκλοφορητικὸς, verſatilis, Plut.

Κυκλοφορία, Ariſtot. in v. Metaph. rotatio in orbem, conuerſio in gyrum, ἡ κυκλοφορητικὴ κίνησις.

Κυκλοφορητικῶς κινούμενα, in orbem mota, Athenagoras in Apologia. In Etymologico in voce Αἰθήρ, legitur etiam κυκλοφορικῶς.

Κυκλοφορῶ, verſo, circumago.

Κυκλόω, μ. ώσω, π. ωκα, circundo, vallo, circumuenio, circumeo, circunſiſto, in medio concludo, verſo, perluſtro, duco rota, plauſtro veho. Actiuum Accuſatiuo. Gregor. in 5. στηλ. Στρατιώτας κυκλοῦντας τὴν ἱερουσαλὴμ, λέγω τι ἀπιστεῖς καὶ ὑπεραρθῶσι κατὰ τὸ τῷ Σαβαώθ καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ διαφθειρόμενοι. Sophocles in Aiace, βάσιν κυκλοῦν dixit, pro oberrare, circumire, στρέφεσθαι, & libro 7. Epig. κυκλῶσαι τόξα, arcum ſeu arcus tendere & curuare. Et κυκλοῦμαι pro eodem etiam cum Accuſat. ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, in medio illos concludebant.

Κύκλῳ, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, Sueton. amplexu, circiter, vndique, circumcirca, per ambitum, ambitu, τῷ κύκλῳ. Ariſtotel. de mundo, ἅλως φαίνεται κύκλῳ περὶ τὸ ἄστρον, area circum totum ſydus ſe exhibet. Ariſtophan. ἱππ. ὅπως αὐτοῦ κύκλῳ τὴν σκηνὴν, id eſt, circumcirca. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, circum caſtra. Xenoph. κύκλῳ περιέρχομαι, oberro, in orbem erro, longis ambagibus circumagor, Demoſthen. ἡ κύκλῳ φορὰ, Plato de Legib. ἡ κύκλῳ κίνησις, circularis mouendi ratio. τὰ κύκλῳ, quæ circunſtant, quæ eueniunt, quæ ſunt extrà, id eſt, τὰ ἐκτὸς, Ariſtotel. in Rhetor. τὰ κύκλῳ τοῦ ἀδικεῖν, Demoſth. κύκλῳ περιάγειν, eſt ludificari, arte quempiam circumagere, vt quum ſe putet aliquid egiſſe, nihil egerit, ſed in idem recidat vnde volebat extricari. Plato in Char. ὦ Κριτία, ἔφην ἐγώ, πάλαι με περιάγεις κύκλῳ ἀποκρυπτόμενος, me iamdudum per ambages circunducens ludificas, quod fit arte ſophiſtica.

Κύκλωθεν, in ambitu, πανταχόθεν.

Κύκλωμα, τος, τὸ, rotæ circumactio. κυκλώματα ἱππικὰ, dixit Euripides, χρ κινητὰ exponit Euſt. Il. ν.

Κύκλωπες, Siciliæ incolas vocatos fuiſſe ſcribit, Heſiod. quòd vnum oculum orbicularem in fronte habebant: à κύκλος, & ὤψ, Etymolog. De iis Hom. Od. li. 9. & Virgil. Æneid. 3. vide in Chil. Eraſmi. Cyclopica vita.

Κυκλώπεια πόλις, i. Mycenæ, Eurip. in Oreſte, Iphig. & Hercule furente. κυκλώπεια τε μυκλώπια, in Epig.

Κυκλώπειον, mons Lybiæ, Etym.

Κυκλωποδίωκτος, in Epig.

Κυκλωπικῶς, ritu Cyclopum, inſtar Cyclopum, Ariſtot. 10. Ethic. cap. vlt.

Κύκλωψ, totum illud quod albicat in oculo, id album, quod ambit pupillam oculi, σφενδόνην τὴν κύκλῳ καὶ τὸ κυκλοειδὲς, pupillam & portionis albidæ ambitionem, Ariſt. 4. Anim.

Κύκλωσις, εως, ἡ, circuitus. Et in re bellica eſt quum extenſis cornibus acies aduerſa in medio intercipitur. Xenoph. 4. ἑλλην.

Σφενδονώμενοι καὶ τὸ ἀπαλὸν ἀμύνειν τῇ ἀγγελίᾳ, ὅπως ἐπὶ τῶν κύκλωσιν, τὸ ὑπόλοιπον ἐπιλαβὼν φυγεῖν εἰς κύκλωσιν.

Κύκνειον, melos cygni.

Κύκνειος, α, ον, cygneus, olorinus.

Κύκνος, ου, ὁ, olor, cygnus. Gaza in Ariſtotele vertit olorem. vide etiam Ælianum & Oppianum in Ixeuticis, & in Chiliad. Eraſmi, Cygni canent tacentibus graculis, & Cygneum melos. eſt etiam genus nauigij, quod in prora cygnes habeat inſculptos, Etym.

Κυκοίας, Heſych. τὸ σαργήνας: qui ſuprà κυκοίας.

Κυκύζα, eidem eſt γλυκεῖα κολοκύνθα: qui & κύκυον dici ſcribit & σικυὸν cucumerem.

Κυκυμαίω, turbo, territo, Etym. melius κυκάω, vt ſuprà. vide infrà in κυρμαίνω ſiue κυρκαίρω.

Κυλὰ, ab Heſych. exponitur non ſolum τὰ ὑποκάτω & ὑπὸ τῶν, ſed etiam δάκρυα: afferente itidem κυλοιδιῶντες pro δακρύοντες: forſan quoniam turbatis oculis erumpunt lacrymæ.

Κύλα, caua ſub oculis pars.

Κυλαδὶα, vide κυλοιδιάω.

Κύλιξ vt innuit Athenæus libro vndecimo, eſt ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: apud Alexim. in Heſione. ἔπειτα κύλικα, καὶ λαβεῖν ἐξῆς ποιεῖ τάλαν.

Κυλιβῖτις, ἡ, ſterilis braſſica.

Κυλίκεια ζητήματα, dicebantur quæſtiones & griphi conuiuales atque inter pocula, μυθιάματα vocauit Theodectes: Pollux.

Κυλικηγορεῖν, apud Athen. lib. 11. concionari inter pocula: vnde & κυλικηγόρος.

Κυλικεύτης, calice hauſtus, vel tam exundans vt calicibus hauriri queat. Heſych.

Κυλικεῖον, τὸ, theca poculorum, ἡ θήκη τῶν ποτηρίων, vulgò buffet, Athen. l. 11. vaſarium, cyliceum Varroni.

Κυλίκιον, τὸ, paruus calix, poculum. ἐκ κυλικίου χλιαροῦ ποτοῦ τῷ ὄντι πηλὸς, poculum limo intectum.

Κυλίχνις, ίδος, ἡ, pyxis è buxo tornatilis, Euſt.

Κυλίχνη, ἡ, peluis, patina, catinus, Etym. pro κυλίχνη.

Κυλιχνίδες, pyxides, alij thura, alij vaſa lignina, Etym.

Κυλινδέω, μ. ήσω, π. ηκα, voluo, Actiuum. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται, Lucian.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, locus in quo volutant ſe iumenta, κυλίστρα, volutabrum.

Κυλινδοῦμαι, verſor, aſſiduus ſum, volutor. κυλίομαι, κυλινδοῦμαι, ἀνακυλινδοῦμαι, ἐκκυλινδοῦμαι, ἐγκυλίομαι. Plutarchus de Pompeio loquens qui ſe Clodio dedidit, vt eius aut hortatu potentiáque abuteretur, τοῦτον ἐπὶ πράξεσι κυλινδούμενόν τε ἀγορᾷ ἄγων καὶ φέρων ὁ Κλώδιος.

Κυλινδροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, cylindro ſimilis.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, ἐπίμηκος λίθος ψηφὶς ὀρυκτός. Βάσιν ἔχων ἰσόπεδον, inquit Apollonij interpres. Plin. de Beryllis loquens, cylindros vocat, à figura, qua in proceritatem æqualiter orbiculatam à gemmariis effinguntur.

Κυλινδρία, cylindro ſpiſſo ac coæquo. Theophr. hiſt. l. 2. c. 5. ἅλως κυλινδρηθεῖσα, eſt area æquata cylindro & volgiolis, vt dixit Plin. l. 17. c. 10.

Κυλινδρωτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, cylindratus, Gaza libro octauo, hiſtor. plantar.

Κυλινδῶ, voluo, ἀπὸ τοῦ. Act. Accuſ. Od. ὁ, βαρέας μέγα κῦμα κυλίνδει. Ariſtoph. αὐτοὶ δ' ἐντὸς κυλινδούμεθα.

Κύλισις, ἡ, terra minimè frugifera.

Κύλιξ, κος, ἡ, poculum, calix, ἡ κύλιξ, à rotunditate. ὁ ἐκ χύλιξ, παρὰ τὸ χεῖν. Ariſtophan. in Pluto, εἶμι δ' κύλιξ ἴσος ἴσῳ κεκραμένης, ό poculum pari temperatum portione vini & aquæ. τὰς κύλικας ἐν κύκλῳ περιελαύνειν, circunferre pocula, Pollux. κύλιξ μεταναιπτρὶς, ἢ τῶν χειρῶν, dicitur & ἀπονιπτρὶς, poculum menſis remotis & poſt ablutas manus, idem.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio dicitur de athletis qui inuncti in puluere ſe volutant vt tactus lubricus non ſit.

Κυλίσμα, τὸ κυλινδοῦμαι, κυλιστὸς, ὁ, qui euoluitur.

Κυλίσματα exponunt Capedines, quod eſt poculi genus.

Κύλισμα, ατος, τὸ, volutabrum, volutatio, in epiſt. 2. Petri Apoſt. c. 2. ὁ εἰς ὕ.

Κυλίστραξ, vrbs Italiæ, quæ prius Parthax vocata erat, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἄλλα φαίνεσθαι διῳκισμένα τινὰ ὑφάσματα, καὶ κυλινδοῦσθαι εἰς αὐτὴν, Etymolog.

Κυλιστὸς, verſatus, volutatus, voluendo circumactus, aut contortus, conuolutus aut volubilis vt κυλιστὸς στέφανος, corolla plectilis. Eubulus Comicus, εἶναί γε στέφανος ἅπλους τε κυλιστὸς στέφανος, quæ propter amplitudinem firmitatémque circuli in orbem torqueri poſſit, Euſt. leg. κυλιστός.

Κυλίστρα, ας, ἡ, locus in quo volutant ſe iumenta, ἡ κυλινδήθρα, volutabrum, κυλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, ἀπὸ τοῦ κυλίεσθαι, volutare ſe vt iumenta, τὸ ἐκλίεσθαι καὶ ἐξαλίεσθαι.

Κυλίχνη, ης, ἡ, catinus, ἐγχύλισμα ἐκφέρειν, Pollux ex Ariſtophan. κυλιχνίς vero pyxis, ἐνθεῖσα, idem. Galen. apud Hippoc. κυλιχνίδα ex-

λα exponit σφυρὰ τὰ κύλλα, καὶ τὴν ἰγνύαν [illegible].

Κυλιχνίον, ου, τὸ, pyxidicula. [illegible], Ariſtophan.

Κυλινδέω, ῶ, τὸ, deuoluo, voluto, verſo. vide Ἀποκυλίω, Act. Accuſ. vide κυλίνδω.

Κύλλαιθοι, Heſych. ſunt [illegible].

Κύλλα, ων, oculorum ſinus.

Κυλλαίνω, iraſcor.

Κύλλαρος, Heſych. βόστρυχος cincinnus.

Κύλλα, τὰ, [illegible].

Κυλλάστις, panis quidam in Ægypto ex radicibus olyræ, inquit Heſych.

Κύλλαι, idem Heſych. exponit τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos.

Κυλλὴν, idem dici innuit, κυλλὴν mutilam.

Κυλλόθος, ου, ὁ, arida ficus.

Κυλλόπους, qui diſtortis eſt pedibus, loripes.

Κυλλοποδίων, mutilatus, mancus, epith. Vulcani.

Κυλλὸς, οῦ, ὁ, debilis, claudus, mutilatus, mancus, varus, ῥαιβὸς, teſte Galen. libro tertio, κατ' ἄρθρον. Idem Galenus de manu poſuit libro primo, περὶ χειρὸς μορίων, κυλλὸν ταύτῃ τὸ μέλος ἰσχύειν, mancum redderetur membrum, pro manibus capto vſurpatur in Epigrammat. κυλλὸς δ' [illegible]. & apud Hippocrat. [illegible], eſt οὐ κυλλόν. Vnde apud Homer. Vulcanus κυλλοποδίων, id eſt, loripes. Matth. 18. κυλλὸς, mancus, id eſt, mutilatus: at cap. 15. pro manco ſumitur, id eſt, membris debilitato non verò truncato. Sic mancus apud Ciceronem pro Rabirio. Hinc κύλλωσις authore Galeno vitium contrarium τῇ βλαισώσει. apud ipſum Hippocr. κυλλοποδίης.

Κυλλόω, ῶ, reddo κυλλὸν, vnde κυλλοποδίης apud eundem Hippocratem.

Κυλοιδιάω, ῶ, [illegible], &

Κυλοιδιῶ, oculo turgeſco, vt apud Suetonium, tumentibus oculis proſequutus eſt, quaſi natantes oculos habeo ex deſyderio & peruigiliis. dictum quaſi [illegible]. Sunt enim κύλα Theocrit. oculorum ſinus. [illegible]. Nicand. in Alexipharmach. [illegible]. Interp. [illegible]. Adamant. in Phyſiognom. [illegible]. Eſt & κυλοιδιᾶν καὶ [illegible], Pollux.

Κῦμα, ατος, τὸ, vnda, tempeſtas: [illegible], κῦμα πολέμου, belli æſtus, in Epigrammat. Interdum fœtus, germen, per craſin, pro κύημα, vt illud Euripid. [illegible] vbi grauidam e Neptuno innuit. Latini cymatilem, id eſt, cæruleum colorem nominant, Raytius. Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. Interdum κῦμα pro aqua, aere & igni accipitur ob eorum corporum ſubtilitatem & teneritudinem, Hermolaus ſecundo Plinij. Κῦμα καὶ κυμάτιον, coliculus ſiue cauliculus propriè braſſicæ qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celſus, Plinius & Columella vocant, & Cyma idem Columella in verſibus. κύματα verò dicuntur: velut κυήματα, fœtus qui primo vere eduntur in plantis, turiones & aſparagos vocant medici. In columnis ſuprema pars epyſtilij, id eſt, capitelli ſiue capituli Plinio, cymatium (quod proiecturas habet quas Græci vocant ἐκφορὰς) à Vitruuio nominatur. Labra etiam Heſychio teſte κυμάτια vocantur, perinde atque in architectura prominentiæ. Ioſephus de Antiquitat. [illegible] κυμάτια [illegible], menſæ quidem coronam quadrantalem confecerunt, cymatia autem tortilia, quibus inerat ſcalptura reſtis æmula trinis partibus tornata mirabiliter. Sigiſmundus interpres malè. κῦμα Plato pro riſu poſuit quo loquentes interdum obruuntur, cùm quippiam ridiculum eis excidit. Sic enim inquit libro quinto de Republic. [illegible] κῦμα [illegible]. ſuprà autem dixerat, [illegible]. Id quod ipſe dicit propter communionem vxorum & liberorum ab ſe inſtitutam in ſua Republ. quam intelligebat omnium riſu excipiendam. μέγιστον autem κῦμα καὶ τρικυμίαν, pro eodem dixit. vide τρικυμία. κῦμα etiam metaphor. dixit Plato pro magna lue de leg. libro quinto, [illegible] κῦμα [illegible]: quod Bud. vertit ſi peſtis & lues incidat in ciuitatem.

Κυμάγχη, ης, ἡ, carcer, εἱρκτή.

Κυμαίθα, ας, ἡ, nomen capræ apud Theocritum. [illegible], vt ſit quaſi [illegible].

Κυμαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, exundo, fluctuo, ferueo, vndo, inundo, æſtuo: vt κυμαίνειν τὴν θάλασσαν, Lucian. id eſt, ταράττειν, turbare. Odyſſ. [illegible] κυμαίνοντα, id eſt, vndoſum & fluctuantem. Transfertur & ad alias res commotas & fluctuantes. Plutarchus de acie fluctuante, [illegible] κυμαίνειν [illegible]. Xenophon in 1. [illegible] ἐξεκύμηνέ τι τῆς φάλαγγος [illegible]. Idem Plutarch. [illegible] κυμαίνει [illegible]. Et in Platonicis quæſtionibus, [illegible] κυμαίνεται [illegible]. κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, vndant ingreſſu, Ariſt. 5. Anim.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio.

Κυμὰς, άδος, fœta, grauida, ἔγκυος, à κύω.

Κύμαρος, Heſych. κίκιννος, βόστρυχος: qui βόστρυχος ſupra etiam κύλλαρος.

Κυματία, ας, ἡ, illuuies. κυμάτια δὲ, χείλη, ὑδροχεῖ.

Κυματίας, ου, ὁ, vndoſus: ὁ κυματώδης. vt κυματίας ποταμὸς, fluuius vndabundus, Herodotus. κυματίας ὁ ποταμὸς ἐγένετο, concitatus eſt fluuius.

Κυματίη, tempeſtas, pro κυματία, Herodot.

Κυμάτιον, parua vnda, paruus fluctus. vide ſupra κῦμα.

Κυματίζεσθαι, vndis iactari & fluctuari.

Κυματίζειν, & κυματοῦν, idem quod κυμαίνειν, ταράττειν, fluctibus iactare.

Κυματοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vndabundus.

Κυματόπληξ, ηγος, vndis pulſatus in Epig.

Κυματοῦσθαι, fluctibus agitari, κυματίζεσθαι. Thucydid. [illegible] κυματωθεῖσα [illegible].

Κυματοφορίδες, αἱ, conchæ.

Κυματωγὴ, ῆς, ἡ, procella, vnda, litus, ſummum litoris, quod vndis euerberatur, crepido litoris. Herodot. in Calliope, [illegible] κυματωγῆς [illegible]. Lucianus, [illegible] κυματωγὴν [illegible]. κυματωγὴ, dicitur pro ἀκτὴ vbi τὰ κύματα ἄγνυνται. Herod.

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuoſus, κυματωδέστεροι αἰγιαλοὶ, i. litora fluctuoſiora, Ariſt. in Probl.

Κυματώδης, reſtagnans.

Κυμάτωσις, Straboni, æſtus procellæ, fluctuatio, Liuio, Plin.

Κυμβεῖον, τὸ, κύμβιον, pro poculo. Cæl. l. 2. c. 23.

Κύμβαλον, [illegible], Heſych.

Κυμβαλίζω, cymbala pulſo.

Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur [illegible], vt eſt apud Heſyc.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum. vide in Chil. Eraſm. vide Cymbalum mundi, & ἀκρότητα κύμβαλα.

Κυμβαστής, auceps, Heſych.

Κύμβαχος, ου, ὁ, pronus, in caput præceps, [illegible]. Homerus Iliad. ε, [illegible] κύμβαχος, in caput erectis cruribus cecidit. Nam κύμβη caput dicitur. Accipitur & pro ſuprema parte galeæ, cui immittitur criſta teſte Etymolog. & Suid. Sic Iliad. ο, κύμβαχον [illegible], item occipitium, cutis, Etym.

Κυμβεῖον, genus poculi ſimile nauigio, Etym.

Κύμβη, ης, ἡ, cymba, teſta, caput, σκαφίδιον.

Κυμβητιάω, in caput deiicio, quod & κυβιστάω à ſynonimo κύβη dicitur.

Κύμβιον, cymbium, poculi genus ſimile nauigio, quod κύμβην vocant, [illegible]. Dionyſius Samius, Athenæo teſte, appellauit κύμβιον, idem quod Homer. [illegible]. Dicitque idem Athenæus libro ſecundo, parua & concaua pocula ita vocari. Ibidem Dorotheus dicit eſſe genus poculi profundi, quod nec fundum nec aures habeat rectas. Demoſthenes Midiam reprehendens carpit eum, quòd cymbio vteretur, poculo non ſatis caſtrenſi, ſed molli & fœmineo. Significat etiam vertebram ſeu cubum pedis bouini, Etym.

Κύμβιον, ου, τὸ, acetabulum, quoniam cubi eſſet figura, quadrangula ſcilicet: dicitur & ὀξύβαφον καὶ κύμβιον, [illegible], conchula ſiue ſcutella qua acetum apponitur in menſa ad intingendas carnes.

Κύμβος, ου, ὁ, fundus ollæ fictilis, [illegible]. Eraſm. prouerb. Cumini ſector. Nicand. in Theriac. [illegible] κύμβοιο [illegible]. Interpr. [illegible] κύμβον καὶ κύμβιον [illegible] ὀξύβαφον.

Κύμη, vrbs Italiæ, Cuma. vide Etym.

Κύμινδις, ιδος, ἡ, accipitrem nocturnum interpretatur, Plin. lib. 10. c. 8. Homerus Iliad. ξ, χαλκίδα, quaſi nigram, καὶ [illegible] dixit.

Κυμινοδόχη, καὶ

Κυμινοθήκη, apud Pollucem receptaculum & repoſitorium cumini.

Κυμινοκίμβιξ, ικος, præparcus, cumini ſector. κυμινοπρίστης, Euſtath. Odyſſ.

Κύμινον, ου, τὸ, cyminum.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, quaſi cumini ſector, ſordidus, & reſtrictus. Ari-

ſtotel. 4.Ethic. Οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις ὄντες φειδωλοί, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, τοῦ δ' ἀλλοτρίου οὐκ ἐφίενται. Et paulò poſt, τούτων δὲ καὶ ὁ κυμινοπρίστης καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μηδενὶ ἂν δοῦναι. Talem vocat Horat. Carm.l.2. ſalis auarum.

Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, compoſita dictio apud Ariſtophanem in Veſp. pro ſordido, & pro eo qui adeo ſit reſtrictus, vt non erubeſcat etiam τὸ κύμινον πρίειν καὶ τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Κυμινότριβοι ἅλες apud eundem Ariſtophanem pro ſale cum cumino contrito.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, Gaza libro octauo, hiſtor. plan. Theophraſti.

Κυματοδέγμων, ονος, vndas capiens. κυματοδέγμων ἀκτῆς, litoris fluctus excipientis, Eurip.

Κυμοδόκη, ἡ, nympha, Nereidum vna à ſedandis fluctibus dicta.

Κυμοθόη, ἡ, marina nympha, quòd promoueat naues fluctus ſecantes.

Κυμώσιον. Heſych. dici tradit τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥεῦμα.

Κυματώμας, apud Suid. genus ædificij in pontibus triangularis formæ nauiſque magnæ roſtrum referens.

Κυνάγχη, ης, ἡ, angina, cynanche, dum in gutture interiores muſculi inflammationem patiuntur, hoc eſt, quum hyeme veréque fluxio multa & viſcoſa ad iugulares defluxerit venas, plurimúmque hæ propter latitudinem traxerunt ſpiritum, Cælius libro 2. cap. 33. & lib. 9. cap. 52. Item collare canum, in Epig. vide Συνάγχη.

Κυνάγχη, quibuſdam eſt quod aliis ὑπόκυνον.

Κυναγωγός, οῦ, canum ductor.

Κυνάδες, ῶν, Doricè pro κυνηγοί. Theocr. Athen. li. 10. κυνάδας dicit vocari à Lacedæmoniis ea, quibus manus vnà cum aqua purgantur, qualia erant ψώματα & μαγδαλίαι.

Κυναίδεος, ὁ, illiberalis, ſordidus.

Κυναδόν, Aduerb. caninè, canum ritu, vſitatius eſt κυνηδόν.

Κυνάδρα, fons, ex quo bibebant ſerui, qui manumittebantur.

Κυνώπης, ου, ὁ, valdè impudens, vt canis.

Κυνωπός, idem.

Κυνάκανθα, ης, ἡ, ſentis canina. Dixerat Ariſtotel. hiſtor. libro 5. capite 19. Canthari des fieri ἐκ κάμπης τῆς ἐν κυνακάνθῃ. Plinius libro 29. capite 4. ſic ex ipſo, ipſæ naſcuntur ex vermiculo, in ſpongia maximè cynorrhodi quæ fit in caule.

Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe & cane natus, Cælius libro decimo, capite 41. & Eraſmus Chiliad. Apud Ariſtoph. torquetur in quendam, caninam impudentiam cum vulpina vafritie qui coniunxerat.

Κυνάμυια, quibuſdã dicitur eſſe ὁ κυνοραίστης, aliis ὁ ἄδικος κύων, vt eſt apud Heſych.

Κυνάνθρωπος, ὁ, morbus qui & λυκάνθρωπος ſeu λυκανθρωπία appellatur.

Κυνάγρα, ας, ἡ, κυνάγρια, ἡ, ἀναιδής, impudens & temeraria.

Κυνάριον, ου, τό, catellus. Matt. c.15.

Κυνάρα ἄκανθα, & κυνάρα ἄκανθα, cynara herba, aut cynoſbatus. vide κάκτος.

Κυνάς, άδος, rubus caninus. Dores κυνάδας puellas vocant, Cælius libro 28. capite primo. Et Lacedæmonij κυνάδα vocant τὴν ἀπομαγδαλιὰν mallamque quam deterſis manibus canibus obiiciunt. Pollux.

Κυνδάλη, ἡ, luſus puerilis, quo paxillos & paxillis impellunt atque proſternunt. vide Pollucem.

Κυνδαλισμός, οῦ, idem quod κυνδάλη.

Κυνδαλοπαίστης, ὁ, πασσαλιστής.

Κυνδαλοπλῆκται, οἱ, paxilli, πασσαλίσκοι.

Κύνδαλος, clauus.

Κυνέας, Heſych. eſt κυνίδας.

Κυνεγκέφαλος, eidem Heſ. ὁ τοῦ βρέγματος ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὸ ἰνίον φερόμενος λόγος.

Κυνέη, propriè canis aquatici pellis, ſicut παρδαλέη, pardalis pellis. Ex ea antiqui videntur effeciſſe capitis munimentum loco galeæ, aut galeam ea operuiſſe: vnde pro galea quoque paſſim accipitur, Odyſſ. ξ, κυνέην κρατὶ ἔθηκε. Dicitur & ab ipſo κυνῆ, & Latinè cudo. Silius, caput his cudone ferino ſtat cautum.

Κύνεος, robuſtus, ἄλκιμος, ἰσχυρός, φοβερός, χαλεπός, κύνεος θάνατος, Ariſtoph. Item κύνεος, caninus.

Κυνηλοῖα, abſcondito, κρύπτω.

Κύνεος, ὁ, caninus, impudens, ἀναιδής, ἄφρων. κύνεος νόος, caninus animus, i. impudens, Heſiod.

Κυνέω, ῶ, ήσω, ηκα, oſculor, oro, Accuſat. Ariſtophan. in Acharnenſib. τί με οὐ κυνεῖς; Interpr. κυνεῖν ἀντὶ τοῦ σαίνειν, aſſentari, blandiri.

Κυνῆ, ῆς, ἡ, galerus, galea, criſta, pileus Lacedæmoniorum. Vide Bayf. Eſt Pollucei pellis canina.

Κυνηγεσία, venatio, quæ fit per canes. Galen. [illegible] Dicitur & κυνηγέσιον, ab Lucian.

Κυνηγέσιον, locus aptus venationi. Et ὁ τῶν κυνῶν ἀγωγεύς authore Polluce. τὰ κυνηγέσια, venationes. κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν, alendis canibus operam dare, Plat. de Leg.

Κυνηγέτης, ὁ, venator. Ariſt. de mundo, στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγέται, &c. i. duces cùm bellici tum venatores.

Κυνηγετέω, ῶ, ήσω, ηκα, venor, Neut. Accuſ.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator.

Κυνηγετικός, ή, όν, venatorius, venationis ſtudioſus. Chion in epiſt. ἐπεμελήθη, ὅπως μὴ πονηρῶς τις ἡμῶν ἡ ὁδὸς καὶ κυνηγετικῶς γένηται.

Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. κυνηγέτιδι ἀγρεσίᾳ, venatorio telo, in Epigramm.

Κυνηγέω, ῶ, ήσω, ηκα, venor. Accuſ. Plat. epiſt. 7. ὁ μὲν ἐκυνήγει [illegible], i. capere conabatur.

Κυνηγία, ας, ἡ, venatio. Sophocl. in Aiace, [illegible] κυνηγία.

Κυνίδια, τά, legitur in Probl. Ariſt. pro catellis.

Κυνηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, venator, venatrix.

Κυνηδόν, caninè, more canum, Ariſtoph. τί δαί; κυνηδὸν τὰς σοφίας σιτήσομαι; in modum canis ſeu quaſi canis doctrinam excipiam & comedam?

Κυνηλατεῖν, venari, canes ciere, κυνηγετεῖν. Nican. in Ther. de ſcorpione, [illegible] Οἷα κυνηλατέοντες [illegible].

Κυνήποδες, oſſa in cruribus equorum inter vngulã & ſuram Xenoph. de re Equeſtri.

Κυνῆθις, ος, τό, perſona aut larua lignea,

Κύνθος, ου, ὁ, mons Deli inſulæ: vnde Cynthio Apollini nomen. Et κυνθία πέτρα, pro eodem periphraſticè, Ariſtoph. νεφ.

Κυνίδαι, genus ſacrum Athenis, à Cyno vel Cynide ſic appellatũ, Etymol.

Κυνίας, ου, ὁ, quæ κυνόσβατος Dioſcorid. κυνίας. Heſych. πῆλος ὁ χυτός.

Κυνίδιον, ου, τό, catellus.

Κυνίζειν, cynicam exercere, cynicè viuere.

Κύνικλος, cuniculus. Polyb. [illegible]

Κυνικός, ή, όν, caninus mordax, inuerecundus: vnde Cynici philoſophi dicti ſunt.

Κυνικὸς σπασμός, oris conuulſio & diſtortio, dicta fortè quod rictum canis repræſentet.

Κυνίξεις, velitationes.

Κυνίσκη, ης, ἡ, catella, parua canis, apud Ariſtoph.

Κυνίσκοι, οἱ, piſces quidam.

Κυνίσκος, ου, ὁ, catulus.

Κυνισμός, οῦ, ὁ, cyniſmus, ſecta Cynicorum: Cyniſmum dixere breuem ad virtutem viam, Laer. in Mened. l. 6. idem repetit l. 7. in Zenone.

Κυνιφὸς, ου, ὁ, fallax, impoſtor, ἀπατητικός.

Κυνοβλῶπες, impudentes, caninè intuentes.

Κυνόγλωσσον, ου, τό, canis lingua, herba, quod caninam imitetur linguam.

Κυνόγλωσσος, idem piſcis eſſe videtur apud Athen. l. ζ, qui & βούγλωσσος, i. ſolea & lingulaca.

Κυνοδέσμιον, ου, τό, vinculum præputij, Pollux.

Κυνόδηκτα, τά, vocantur canum morſus, qui ſi rabidi fuerint, iam λυσσόδηκτα nominãtur, inquit Manardus contra Marcel. Virg.

Κυνόδηκτος, à cane morſus.

Κυνόδοντες, dentes canini acuminati, Plin. l. 11. ca. 37. hi dentes planos ab acutis diſterminant. Ariſtot. hos eoſdem cum γομφίους poſuit. Interpretari igitur cum Cicerone poterimus non ſolùm caninos, ſed etiam genuinos & intimos.

Κυνοδρομεῖν, cum canibus currere, peruestigare. Et apud Hippoc. κυνοδρομεῖν. Apud Xen. in Sympoſio, ἐκυνοδρομοῦμεν, incitato curſu tanquam canes ferebamur.

Κυνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, canino aſpectu: vnde κυνοειδέστερος, facie caninæ formæ ſimilior.

Κυνοθαρσής, impudens, ἀναιδής.

Κυνοκάρδαμον, naſturtium.

Κυνόκαυμα, τό, æſtus Caniculæ.

Κυνοσόδακον, herba quædam, q. caninus ſtimulus.

Κυνοκέφαλον, herba, quam nonnulli anemonen vocant.

Κυνοκέφαλοι, cynocephali, canicipites. ſic dicuntur quędã animalia, Herodot. l. 4. item quidam homines Aphricæ, Lucian.

Κυνοκέφαλος, [illegible] caniceps, vt Gaza reddit ex Ariſtot. alibi tamen Græcam vocem relinquit. Cynocephali etiam meminit Ælian. colitur apud Ægyptios. dicitur autem & [illegible]. κυνοκέφαλος pro impudente apud Ariſtoph. [illegible].

Κυνοκλόπος, fur canis: ſic dicitur Hercules, quod Cerberum ſit ſuratus, Ariſtoph.

Κυνοκοπήσω, percutiam, κυνὸς δίκην τι παίσω, vel verberabo vt canem, idem.

Κυνοκράμβη, ἡ, canina braſſica.

Κυνοκτόνον, ου, τό, aconitum, quo ſumpto canes necantur.

Κυνο-

Κυνακανθὶς, ίδος, ἡ, roſa canina, Marcellus Empericus.

Κυνολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes ſunt de rebus obſcœnis.

Κυνάκανθαι, aſperitates vertebrarum in principio ſpinæ dorſi, Pollux.

Κυνόλυσσος, ὁ, ab Andrea medico hydrophobus dictus, quòd è rabie canina morbus ille concipiatur.

Κυνόμαζον, chamelæo niger à quibuſdam dictus teſte Dioſcorid.

Κυνομαχεῖν, cum canibus pugnare.

Κυνόμυια, ας, ἡ, muſca canina, quæ & Latinè cynomyia dicitur. Ponitur pro valde impudente: à cane & muſca, vtroque impudente, compoſita dictione, Cæl. l. 9. cap. 52.

Κυνόμυια γαστὴρ, in Epigramm. venter canina muſca, propter ſordiditatem, & quia hæ muſcæ peruicaces ſunt, neque adeò faciles ad expellendum quales ſunt caballinæ, vel κυνόμυια γαστὴρ, i. venter blandus & impudens, vt canis & muſca.

Κυνόμορον, τὸ, rubus canis, apud Ruffum. vide num potius ſit χαμαίβατος.

Κυνοπρόσωπος ἑρμῆς, canina facie, canino aſpectu Mercurius ab Ægyptiis colebatur, Lucian. περὶ θυσιῶν.

Κυνοραιστὴς, Heſych. ζῶόν τι: tale proculdubio quale ὁ βοοραίστης canibus nimirum ea mala inferens quæ illa bubus.

Κυνοραισταὶ, muſcæ caninæ, quæ ſanguinem ab animalibus exugunt. [illegible]. Gaza in Ariſtot. ricinum vertit: fœdum animal & canibus infeſtum. videtur autem non aliud quam κρότων, quod rediuiuum exponit.

Κυνόροδον, τὸ, cynorodon, canina roſa, Theophraſt. lib. 4. hiſtor. plantar. roſa ſyluestris Plinio libro 25. cap. 2. vulgò eſglantier, vel potius roſe ſauuage. Ille κυνόσβατον.

Κυνόσχης, iactus aleatorij nomen. Heſych. propriè eſt canis teſticulos referens.

Κυνόσαργες, εος, τὸ, gymnaſium, & locus Athenis in quo nothi exercebantur: vnde εἰς Κυνόσαργες, prouerbiali conuitio dicebatur, quemadmodum εἰς κόρακας, Eraſm. Chiliad. & Bud. in Annotat.

Κυνόσβατον, τὸ, κυνόσβατος, ὁ, ἡ, canirubus, genus rubi, Theophr. lib. 3. hiſtor. plantar. canina ſentis, ibidem libro v. Columel. Parum ſint vaſtiſſimarum ſpinarum maximéque rubi & paliuri, & eius quam Græci vocant κυνόσβατον, nos ſentem canis appellamus.

Κυνόσουρα, vrſa minor, quaſi canis cauda. Huius primi obſeruatores Phœnices fuere, apud Arat.

Κυνόσουρα, ὠὰ, oua vrina. Ariſtotel. Animal. hiſtor. libro ſexto, capite 2. de ouis loquens, [illegible]. Plinius libro 10. cap. 60. Irrita oua, quæ hypenemia diximus, aut mutua fœminę inter ſe libidinis imaginatione concipiunt, aut puluere: & paulò poſt, Quidam & vento putant ea generari, qua de cauſa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum. Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alij cynoſura dixere. Theophraſt. hiſtor. libro 1. cap. 17. [illegible], vbi manifeſtò deeſt κυνόσουρα ſiue οὔρια. vide οὔριος.

Κυνὸς σῆμα, τὸ, vel κυνὸς τάφος, tumulus eſt Hecubæ, Euripid. meminit & Plin.

Κυνοσφαγεῖς, θηραταί, venatores.

Κυνότερος, nullius pretij.

Κυνοῦχοι, Heſych. ſunt ἀστράγαλοι, tali in ludo aleatorio.

Κυνουρία, procella, fluctus, [illegible], Heſych.

Κυνοῦχος, ου, ὁ, pera, [illegible] Heſych. lorum quo canis ligatur, Pollux.

Κυνοφθαλμίζομαι, impudenter aſpicio.

Κύντατος, pro κυνότατος ſyncope, Euripid. in Suppli. & Apollon. li. 4. Iliad. κ, [illegible], Euripid. [illegible].

Κύντερος, α, ον, peior, χείρων, impudentior, moleſtior. Iliad. θ, [illegible], Comparatiuũ abuſiuum à κύων, & Superlat. κύντατος, de quo ſupra.

Κυνοῦρα, Cyprij [illegible]. Heſych.

Κυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, canis ſpeciem referens. κυνώδης ὄρεξις, caninus appetitus apud medicos.

Κυνῶπις, ἡ, Heſych. [illegible] caninus ſeu canina impudentia præditus.

Κυνώπης, ου, ὁ, inuerecundus, qui canino eſt aſpectu. Homer. Iliad. α, [illegible], o confidentiſſime & impudentiſſime.

Κυνῶπις, ιδος, ἡ, inuerecunda. Hom. Il. γ, [illegible] i. impudentis, [illegible].

Κυνωψ, ωπος, ὁ, canaria, genus herbæ, Theophr. l. 7. hiſt. plant. oculus caninus illic etiam exponitur. Cynops Plinio lib. 21. ca. 17. herba ex ſpicatarum genere.

Κυξ, ſonus ſictitius calculorum, Euſt. Il. 9.

Κυοφορούμενα παιδία, infantes qui vtero geruntur, Ariſtot.

Κύος, fœtus, κύημα, Ariſtoph.

Κυοτοκία, ας, ἡ, fœtus editio, vteri geſtatio, γεννητικία, Alex. Aphrod. Probl. 68. lib. 2.

Κυοφορούμενα ᾠὰ, oua quæ per coitum concepta geſtantur.

Κυοφορούμενοι, qui in vtero parentis geruntur. Plat. de Leg.

Κυοφόρον, τὸ, fœtus, [illegible], vterus ad partum vſque ſe comprimit, Ariſt. l. 4. de Gener. Animal.

Κυοφορεῖν, ferre vterum, prægnantem eſſe, ἐγκυμονεῖν. ἡ κυοφοροῦσα, prægnans fœmina, grauida. [illegible], geſtatur infans in vtero, Lucian. [illegible].

Κυοφορία, vteri geſtatio, Ioſephus.

Κύπαι, nauis genus, (Cybæa Cic. in Verr.) & ex materia fœnóque tuguria, Heſych.

Κυπαιτίζω, milito.

Κυπάρα, fons Siciliæ Arethuſa.

Κυπαρίσσινος, η, ον, cupreſſinus: legitur & per ττ ſcriptum apud Platonem.

Κυπαρισσος, ου, ὁ, pueri nomen.

Κυπάρισσος, ου, ἡ, cupreſſus arbor: [illegible] ex eo quod ex æquo & ramos & fructus creet. vide in Chiliad. Eraſm. Cypariſſi fructus [illegible], in Epig.

Κύπαρον (inquit Heſych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικά, vaſa concaua & capacia, eam ob rem [illegible] per metaphor. κυπάρους appellat, Theophr. autem [illegible] nominat κύπαρον: hæc ille: infra κύπελλον.

Κυπασσὶς, ἡ, pallium, lecti ſtragulum. Lycophron. [illegible], teget eam operculum ſaxorum imbre, i. ſaxis obruetur. Sed videndum ne ſcribendum ſit [illegible], idque idem ſit quod Homero λάϊνος χιτών.

Κυπασσὶς, ίδος, ἡ, genus ornamenti muliebris, aut veſtis [illegible], ſupparum, cinctus apud Pollucem, [illegible].

Κυπάτταν. Heſych. [illegible].

Κύπειρον, ου, τὸ, apud Theophr. de Odorib. & hiſtor. lib. 4. cap. 11. & κύπειρος, ὁ, item ἡ. Dioſc. cyperus herba, vulgò ſchenet: iuncum quadratum Hermolaus: iuncum anguloſum Marcellus exponit. naſcitur circa loca paluſtria. Doricè κύπαιρον, apud Alcman. teſte Euſt. vide κυπερίς.

Κυπελλομάχος, vt [illegible], conuiuium poculis digladians.

Κύπελλον, ου, τὸ, poculum, cyathus, [illegible]: quaſi κύφελλον, vel χύπελλον, à χέω & ἀλλὸς, i. vinum. Hom. Ilia. α, [illegible], ait Interp. Hom. [illegible]. Athenæus lib. 11. [illegible]. Cretenſes, vas ſeu poculum tres habens anſas, Syracuſani κύπελλα vocabant maſſæ panique in menſa relicta fruſta.

Κυπερίς, ίδος, radix anguloſi iunci. κυπερίς [illegible], vlmi folliculus, Gaza ex Theophr. l. 2. hiſt. plan. Nicand. in Alexipharm. [illegible]. vbi interpr. duo genera cyperi ſtatuit, marem & fœminam. Heſych. κύπειρον etiam [illegible] tradit vocari.

Κύπη, foramen, τρώγλη, Heſyc. eidem κύπαι ſunt εἶδός τι πλοίου, ſpecies nauis, & εἶδός οἰκήματος [illegible] caſæ ex materia lignea, & fœno quales αἱ καλύβαι.

Κυπρίζω, floreo.

Κυπρίζουσα, ης, ἡ, florens.

Κυπρῖνος, ὁ, Carinus piſcis fluuiatilis apud Ariſtot. alibi etiam in Latina verſione Gazæ Cyprinus legitur non Carinus. vide ſuprà, κυπρῖνος, Cyprinus. Carpionem vocant. apud Athenæũ, [illegible] apud Heſyc. pro paroxytonos legitur κύπρινος.

Κύπρινον, cyprinum Hermol. Marcel. liguſtrinum vnguentũ: Ruel. cyprinum oleum explicat.

Κύπριος λόγος, cypria fabula, Aphthon. [illegible] dicitur [illegible]: nam eius loci boues ſtercore veſcuntur.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus dicta, quaſi [illegible], Fauor. Κύπρις ποντία, venus marina. Eurip. [illegible]. Horat. Dextrum marinæ qui veneris latus. Κύπρις, τὸ [illegible], Interp. Apol. item pulchritudo, [illegible], Heſych.

Κυπρογένεια, ας, ἡ, &

Κυπρογενὴς, έος, ἡ, eadem, veluti in Cypro nata.

Κύπρον, ου, τὸ, & ἡμίκυπρον, genus menſuræ frumentariæ apud Alcæum.

Κύπρος, ἡ, cyprus.

Κύπρος, ου, arbor eſt Ægypti aſſimilis ei quam liguſtrum vocat Italia: quam quidam etiam cum liguſtro eandem eſſe contendére Plinij temporibus: & ſic ferè interpretes omnes eandem liguſtrum reddunt, quum diuerſæ ſint, vt rectè cenſet

Maſſarius.Theophr.etiam κύπρος dicitur vnguentum ipſum quod & cyprinum dicitur,quod etiam liguſtrum appellatur de Cypro vide apud Ioſeph.περὶ ἁλώσεως l.4.

Κυπτάζω,μ.άσω,π.ακα.κύπτω,proſpicio,immineo,inſto,incumbo, πραγματεύομαι καὶ διατρίβω. κυπτάζω περὶ τὰ σκῦλα, circa ſpolia occupor,circa ſpolia tempus tero.Plut.in Apophth. Lacon. Ariſtoph.νεφ.χώρει,τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; id eſt, quid ceſſas?quid tempus teris?quid differs?Et in Pace,ὡς κάνθαρος μάλιστα Πειραιεῖ ... κυπτάζειν καὶ ..., occultè morari,atque delitescere: interp. ... Ammonius diſtinguit à κύπτειν.

Κυπτάριον,apud Nicol.Alex.placentula curua & inflexa.

Κυπτὸς,inclinatus, ſupplex, Æſchyl.

Κύπτω,ὁ κυπτὸς, Æſchyl.χοηφ. ...

Κύπτω,μ.ύψω,π.υφα,propendeo,ſum pronus,demitto oculos, i. ... κύπτω ἐς τὴν γῆν, humi vultum demitto, apud Herodot. pro eodem etiam κύπτω κάτω dicitur. κύπτων κάτω, deflectens oculos in terram, Ariſtoph. vnde Particip. κεκυφὼς,ότος,i.procumbens,flexus,incuruatus. Nonn. καὶ Πέτρος κεκυφότι ... ὤμῳ,Petrus humeris curuatis affligebatur & premebatur. κεκυφότα κέρατα, cornua inflexa. κύπτω item pro caput erigo & excero capitur interdum,Strabo.Ariſtophan.in Equit.verbo κύπτειν vſus eſt in ſignificatione pudoris, ... in veſpis verò κάτω κύπτειν in pertinacia notauit.

Κύρβαντες,dæmones ſunt circa Rheam,Etym.

Κυρβασία,ας,ἡ,caſſis,galea,tiara,criſtata caſſis,pilei genus in coni ſpeciem educti,Bayſ.de re Veſt.Perſarum fuit κυρβασία quę & κίδαρις καὶ πῖλος dicebatur,vt author Pollux.Gal.apud Hippoc.τιάραν ὀρθὴν exponit καὶ πίλον,tiaram erectam ſoli ferebant reges,Ariſtoph.interp.in Auib.Sic etiam galli criſta vocatur apud Ariſtoph.ὁ κυρβασία ἀλεκτρυόνος.

Κύρβασις,idem.

Κυρβαρεῖς,tabularum cuſtodes,in quibus leges Athenienſiū ſcriptæ erant,Etym.

Κύρβεις,ἡ κύρβις,εις, tabulæ triangulæ,veluti teſtatur in 8. ὀνομαστ. Pollux,vt ἄξονες quadrę, in quibus leges apud Athenienſes deſcribebātur, & variç delinquentium mulctæ, teſte Zenodoto.vnde quum inſigniter peruerſos indicare volumus,κύρβεις κακῶν dicimus.Ariſtoph.Soph.πρὸ Apoll.li. 4. Sunt autem ſic appellatæ,ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι,quòd rectæ ſtabant atque ſublimes,quò omnibus eſſent conſpicuæ.Suid.fœminino gen. κύρβεις ſcribit ex Etym.fuiſſe tabulas continentes deorū feſta:ſic dictas quaſi κυρίας τινὰς,vtpote in quibus τὰ περὶ θεῶν oporteret eſſe ... Aſclepiadem verò denominatas eſſe velle:ἀπὸ Κύρβου τοῦ ταξιάρχου ..., & Phaniam Ereſiū ἀπὸ τοῦ ... ſchol.autem Ariſtoph. τὰς κύρβεις,nomen habere ſcribit ἀπὸ τῶν Κορυβάντων,ſiue κορυβάντων, quorum inuentum eſſe teſtatur Theopompus ἐν τῷ περὶ Εὐσεβείας.Lucian.ἄξονας appellat.Ariſtot. de mundo, νόμος γὰρ ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς,κρείττων καὶ βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, Deus nobis lex eſt,in omnem partem illa quidem ad ęquilibrium vergens,potior illis legibus & ſtabilior quæ in tabulis perſcriptæ ſunt.vide ἄξονες,apud Ammonium, & Cyrbes malorum in Chil.Eraſm.Nominatiuus eius ſingularis eſt κύρβις,εως,καὶ ιος,Etym.ab Ariſtoph.νεφ.capitur pro leguleio ſeu legum perito.κύρβεις, ... i.ἔμπειρος τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων.vide Plut.in Solon.

Κυρεία, ἡ κυρία,ἐξουσία,poteſtas.

Κυρέω,μ.κύρσω,& κυρήσω,ἐντυγχάνω,ſum,adipiſcor,incido, abſoluo,allido,propinquo. κυρεῖ ὤν,Od. ... κυρεῖς,i. τυγχάνεις ὤν,Eurip.κυρεῖ ἐνόντα,inſunt,idem.εὖ κυρεῖ τάδε,hęc feliciter ſuccedunt,Soph.Heſiod. ... κύρσας, i.ἐμπεσὼν,fortè incidens,Soph.μέν᾽ ὥσπερ κυρεῖς ἔχων,mane in tuis veſtigiis,i.ſic vt te habes.Item alio loco,ὡς ἔχει κυρεῖ,i.ὡς διάκειται. κυρεῖς ... pro ..., & ..., Soph.vide interp. ἔκυρσα τάφου,aſſecutus ſum tumulum,in Epigram.ἔκυρσα δόμων, in domum incidi,Eurip.κυρήσω ἐγκλήματος,crimen ſum refutaturus,Herodot.κυρήσαις ἐσθλῶν,bona aſſequaris,Eurip.κυρῆσαι ταφῆς,ſepeliri. κυρήσας δείπνου,qui cœnas dedit, Herodot.κυρήσας γνώμης,ſententia & mente fretus,Sophoc.κυρήσας ἀτιμίης πρὸς ὑμέων,à vobis contemptus,Herodot.& cum Accuſ. Æſchyl. ... moderans. Portus annot.

Κύρα,Ceres apud Cnidios.παρὰ τὸ κυρίαν εἶναι τοῦ ζῆν.ſic Orus.

Κυρίβα,ας,ἡ, Ceres.

Κυρηβασία,pugna quę fit cornibus, concurſus cornutorum animantium.vide κυρηβῶ.

Κυρηβάζω, &

Κυρηβάω,μ.άσω,π.ακα, pugno.Ariſtoph.in Equitib. ... interpr. ... Idem, ...

Κυρήβια,τὰ,furfures,dilutum hordei aut tritici,acus,paleæ. Gal. apud Hippocr.ἄχυρα exponit καὶ τὰ πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα,apud Pollucem κυρήβια ſcriptum, i. ... Hæc voce etiam vſus eſt Ariſtoph.in Equit.Gaza floccos interpretatur apud Alex.Aphrod. ſic ſcribentem, ὁ ἤλεκτρος ... τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη ..., i electrum floccos feſtucáſque ſibi ita coniungit, vt hærentes poſſit attrahere.Politian.vertit folia arida.vide Plin.l. 37 & Κυρήβια.

Κύρημα,ατος,τὸ,ſors,quod caſu accidit lucrum.

Κυρία,ας,ἡ,hera,domina.Epictetus, ... Κυρία,locus concionis Athenis,vbi creabantur magiſtratus: Latini comitia vocāt.item Κυρία,dies vadimonij ſiſtendi:& ..., ſtatus dies ſiue ſtatutus: & ius aliquod agendi:vnde dictum videtur κυρόω, velut ſuffragiis comprobo & ratum facio,Eraſm.in Pauli epiſt. ἀπαντᾶν ... τὴν κυρίαν,obire vadimonij diem,Demoſt.κατὰ Μειδίου.Idem, τὴν κυρίαν ἐγγράψαι,diem vadimonij in acta referre.κυρίας ἐπιούσης, appetente die vadimonij. κυρία γνῶσις,rata iudicis cognitio. κυρίαν ποιεῖ τὴν βουλὴν,populus ſenatui rem permittit, Demoſt. κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσιος,dies reſponſioni præſtituta, Herodot. Interdum extra forum pro aliis diebus ſtatis ponitur,quemadmodum ſolennia & dies comitiorum Latinis, vt κυρία ἐκκλησία,concio qua magiſtratus examinarentur,&de agrorum munitione aliiſque id genus rebus ageretur. Eleganter quoque ponitur à Syneſio ad Theophil.pro die fati & mortis vadimonij: ... Similiter κυρίαι δόξαι, propoſitiones dicuntur, & axiomata rata & firma,cuiuſmodi erant quædam Epicuri. Item κυρία poteſtas,καὶ ἀντὶ τοῦ κυριότης.Polyb.in Epit. ... κυρίαι ἀρχαὶ,ſummę poteſtates.

Κυριάζω,appello,ἀπαγορῶ.

Κυριακὸς,ἡ,ὸν,authenticus,dominicus. ἡ καινὴ κυριακὴ nouus dominicus,dies ſcilic. qui poſt octauam paſchæ illucet. dicitur & ἐγκαίνια,encænia ſeu renoualia:de hoc Naz.

Κυριβάζεσθαι,pugnare,conuiciari,λοιδορεῖσθαι.

Κυριβασία,ας,ἡ,pugna:propriè quum bruta cornibus ſeſe mutuò laceſſunt:alij κυρηβασία.Heſych.etiam exponit τὰ κριθῶν ἀποβρέγματα, ...

Κυριβάτης,ου,ὁ,καὶ κύριβος,procax,maledicus, petulans.

Κυρίβια,τὰ,furfures,paleę.vide κυρήβια.

Κυριεύω,μ.εύσω,π.ευκα,dominor,in poteſtate habeo,Neut. Gen. Xen.πάντων κυριεύειν,omnia imperio tenere, ſummam tenere imperij.

Κυρίζειν ἢ κυρίττειν,κέρασι μάχεσθαι, cornu verberare ſiue petere. Heſych.κυρίζεσθε pro τρίβεσθε,conterimini.

Κύριθρα,perſonę laruęque ligno,προσωπεῖα ξύλινα,Heſych.

Κυριολεκτῶν,propriè & diſtinctè loquens.

Κυριολογεῖν,proprio nomine dicere.Iuſtin. Martyr,οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δύναται,i.nullum de Deo proprium nomen dici poteſt.

Κυριολογία,ας,ἡ, propria & ſana oratio,quam ipſa veritas & ſimplicitas exornant, de qua Quint.

Κύριος,ου,ὁ,proprius,vt κύριος αὐτοῦ ..., ſuę iam tutelę permiſſus.Item dominus,& qui aliquem habet in poteſtate,vt tutores & curatores,qui κύριοι dicebantur. Item qui iuriſdictionē habet.Dinarch.κατὰ Ἀριστογ. ... Item authenticus,authoritate & poteſtate præditus,vnde & vir in iudiciis κύριος dicebatur:ad quod alludit Ariſtoph.in Equit.inquiens ... Nam inquit interp.ſic ... ὁ ἀνὴρ ἢ ὁ κύριος, cum mulieri crimen obiicitur,quam nec ſine authore licet ad ſubſellia pertrahere. Cum Genit.vt κύριος τῆς πόλεως,in quo reipub.ſumma authoritas conſiſtit.κύριος τῆς ἁλώσεως,ad ſaliendū accommodatus,Gaza.κύριος τῆς εἰρήνης,penes quē eſt ius pacis.κύριος τῶν σφετέρων οἰκετῶν,dominatur in ſuos,Gaza de Senect.κύριος τῶν μεγίστων,rerū maximarum habens poteſtatem.Plat.de Rep.2. ... ad felicitatē valētiſſimū,Soph. in Aiac, ... vbi ſyllaba 1.producitur.Plat.epiſt.7.τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον, i. horū ducē & authorē ſiue auſpicem.ibid. ... velim ne me putes oīa apud Dionē poſſe. ... oīa apud te poſſum tanquā dominus.Plat.in epiſt.κύριος εἰμι τούτου,hoc eſt,muneris & curationis meę. ... reconciliationis penes me eſt poteſtas,Thucyd. κύριός εἰμι ..., vēdendi ius habeo,Valla ex Thucyd. κύριος εἰμι ..., mihi abducere licet.κύριος ἦν ..., penes quem ius erat mittēdi,idē κύριος ... εἰμὶ,poſsū pro arbitrio conſulere, Ariſtot.in Polit.κύριος ... ,ſuo imperio hęc fecit, Thuc.κύριος ἔστω τῆς διανομῆς,ſuo arbitratu diſtribuatur,Plato de Leg.κύριος αὐτὸς ..., idē in epiſt.tollere.niſi

vobis

nequeat. κύριος περὶ πολέμου, authoritatem habens de bello, Ariſtotel. 4. Politic. Κύριος καδίσκος, ſitella condemnatoria, [illegible] abſolutoria, [illegible]. Et κύριος νόμος, lex rata & non abrogata, vt quę vim & authoritatem obtineat. Æſchin. [illegible] κύριοι πάντων, omnium domini, Xenophon. κύριοι [illegible], ſuffragia magiſtratuum habentes. Ariſtotel. 2. Politic. κύριον ποιεῖν τινά, Demoſthen. κύριον ποιεῖν, dare poteſtatem alicui & authoritatem. Demoſthen. [illegible] κύριος, [illegible]. Cum eſſem tum Senator, id eſt, βουλευτής, rogationem tuli, cùm populus rem ſenatui permiſiſſet, vt primo quoque tempore legati proficiſcerentur. κυρία ἡμέρα, dies præſtitutus, condictus, Euripid. κύριον μέρος, princeps pars, Galen. τὸ κύριον, principatus, authoritas. κύριον quoque dicitur præcipuum & antiquiſſimum, id eſt, [illegible]. τὰ κύρια, ſummæ poteſtates, id eſt, qui ſunt in imperio, Demoſt. τὰ κύρια τῆς πόλεως, idem, id eſt, οἱ πολιτευόμενοι & qui ſummam habent reipubl. Et Ariſtotel. pro iis, qui ſummam reipublicæ tenent. τὰ κύρια πράξεως, actionis principia. τὰ κύρια τῶν λόγων, quæ ſunt maximè accommodata, ſeu propria orationi. Ariſtid. in Panath. [illegible]. κύρια τοῦ ζῆν μόρια, partes viuendi principales, Ariſtotel. 4. de generatione animal. κύρια ποιεῖν, Demoſthen. rata efficere, dare poteſtatem & authoritatem, permittere. Sic etiam [illegible] κύρια [illegible], dicebant ſignificantes ſe nolle ad aliud maius iudicium prouocare. [illegible] κύρια, hoc eſt, & quod ſemel iudicauerint, id ſemel ius ratúmque eſto, [illegible]. Demoſthen. [illegible]. Ariſtoteles, τὸ κύριον καὶ τὸ [illegible], [illegible] iudicium eſt ratum, & non fallitur. De hac voce ſic annotauit Portus, κύριος, dominus, & qui habet aliquem in ſua poteſtate, vt dominus ſeruum, [illegible], & paulo poſt, [illegible]. Ita dicitur iudex κύριος [illegible], qui eſt in eius poteſtate, & in quem habet ius vel damnandi, vel abſoluendi: ac hac poteſtate iudicis in reum, Cic. pro Quint. 117. propterea quod omnes, quorum in alterius manu vita poſita eſt, ſæpius illud cogitant, quid poſſit is, cuius in ditione ac poteſtate ſint, quam quid debeat facere: & ibidem 2. 113. vbi ſæpe is, qui rei dominus futurus eſt, alienus, atque iratus.

Κυρίζ[illegible], locus in Macedonia, oxytonum, Cyrill.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio. Item dies in qua quæ ſtatuta fuerant, peraguntur.

Κυρία, idem quod κυρέω.

Κυρ[illegible], Adonis, ſportula, funiculus.

Κυ[illegible], idem quod κυρίζω.

Κερατίνας ſυλλογισμός, ſyllogiſmus cornutus, Plut.

Κερ[illegible], cornupeta, petulcus, [illegible].

Κυρίττω, cornu peto, arieto, κερατίζω. Plato [illegible] libro nono [illegible]. vide κερατίζω.

Κυρίως, propriè, per ſe, [illegible], validè & firmiter, cum poteſtate & authoritate.

Κυριώτατος, potiſſimum. κυριώτατον δικαστήριον, iudicium potiſſimũ augustiſſimumque: vnde τὰ κυριώτατα μόρια Galeno, pro principalibus membris ſeu partibus, quæ etiam κύρια dicuntur. κυριώτατον [illegible], ad mortem periculoſiſſimi morbi, Plato in Tim. κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, Plut. locus præcipuus & principalis.

Κυριώτερος, potior. κυριώτερος μᾶλλον [illegible], Euripid. meum eſt potius rem dicere, id eſt, mea intereſt, ad me pertinet. Κυριώτερος etiam dicitur cuius fides eſt exploratior, cui magis credimus. Ariſtotel. [illegible].

Κυρκανάω, tumultuor, moueo, turbo, Etym.

Κυρκανισμός, tumultus, turbatio, idem.

Κυρκαίνω, idem quod κυρκανάω, Etym.

Κύρμα, ατος, τό, adeptio, inuentum, lucrum inſperatum, præda, [illegible]. Home. Iliad. [illegible]. & Od. [illegible], pro eſca, [illegible], Ariſtoph. in Aueb.

Κύρνος, ου, ἡ, Corſica. vide Theophraſt. hiſtor. lib. 5. cap. 6. Plin. lib. 3. cap. 6. ad hanc inſulam olim non concedebatur nauigantibus acceſſus propter continuas piratarum prædationes: vnde in prouerbium abiit, [illegible]. Dionyſius poeta, [illegible].

Κυρόω, idem quod κυρέω, Etymol. κύρει [illegible], bonum ſortitur, conſequitur, Hom.

Κῦρος, εος, τό, [illegible], authoritas, principatus, poteſtas, arbitriũ, ἐξουσία, βεβαίωσις, dominium, vis, firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorgia, [illegible]. [illegible], Sophocles in Electra, id eſt, Hodiernus autem dies fortaſſe nobis pignus erit, & certum omen attulit, ratámque ſpem aduentantis fortunæ melioris: vt ſit κῦρος, βεβαίωσις καὶ πληροφορία. Suidas legit [illegible]: & τὸ κῦρος per [illegible] exponit. Item caput & cardo alicuius rei, quod Plinius indicaturam appellat. Galen. in Therapeuticis, [illegible], id eſt, præcipuum munus & præuertendum. Et in 10. de febribus loquens, [illegible], hoc præcipua functio, ratáq; medicatio. Item κῦρος edictum. Dion, [illegible].

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, Soph. Schol. in Electra.

Κυρόομαι, &

Κυρόω, ῶ, ώσω, ῶ. ωκα, q. authentico, ratum facio, ratum habeo, firmo, confirmo, ὁρίζω, obtineo, vim & pondus addo, conſtituo, ſuffragiis comprobo, decerno, Budæus in Commentariis. Accuſatiu. Significat autem hoc verbum non tam comprobare, quàm cum authoritate decernere, & legitimè rem tranſigere, vt demum ratum ſit quod actum fuerit. [illegible], ad hęc confirmandum præſtituo vobis tempus ad quatuor menſes, Herodot. κυρῶσαι τὴν ἀγάπην, id eſt, facere vt valeat charitas, facere vt pondus & authoritatem habeat. Paulus 2. ad Corint. capite ſecundo, παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην: vbi intercedit pro eo cui denegata fuerat pax Eccleſiæ, vt publico conſenſu eius reconciliatio reuocatióque rata ſit. κεκυρωμένη διαθήκη, teſtamenti tabulæ ratæ atque comprobatæ. Idem 3 ad Galat. [illegible].

Κυρίττειν, Heſychio [illegible], cornibus ferire quod ſupra κυρίζειν ſiue κυρίττειν.

Κυρσάνιος, appellant Lacones adoleſcentulos & homines nihili: [illegible], quod viliſſimi cuiuſdam oleris ſpecies eſt.

Κύρσας, incidens, [illegible].

Κύρτος, podex, Hippoc. vide [illegible].

Κυρτ[illegible], alucaria, [illegible].

Κυρσίον, Heſych. [illegible], adoleſcentulus qui paulo ante [illegible].

Κυρταύχην, ενος, ὁ, cui incurua ceruix.

Κυρτεύς, Heſych. ἁλιεύς, nimirum is qui τῷ κύρτῳ piſcatur.

Κύρτη, ἡ, cauea, naſſa, Herodot. Nicand. in Alexipharm. [illegible], Interpr. τῆς κυρτίδος, qualli vel fiſcellæ.

Κυρτίας, ου, ὁ, genus clypei.

Κυρτίδιον, ου, τό, quaſillus, ſportula, fiſcella, interpretes Dioſcoridis.

Κυρτίς, ίδος, fiſcella, quallus, cauea, ſporta. Nicand. in Alexipharm. [illegible], Interpr. κυρτίς [illegible]: vocant etiam [illegible] vel [illegible].

Κυρτοφίλα, nomen proprium ſcorti, Etym.

Κύρτος, ου, ὁ, vas piſcatorium. [illegible], ſagena gibboſa.

Κυρτός, ή, όν, gibboſus, curuus, rotundus, altus, ὑψηλός, [illegible], id eſt, flexuoſus, deuexus. Alexand. Aphrodiſ. libro 1. Problemat. [illegible], id eſt, colorum alios cauo contineri, alios deuexo videmus. [illegible]: vide in appendice Lexici de vocab. militar. [illegible], in Epigr.

Κυρτόω, ῶ, ώσω, [illegible], curuo, attollo, inflecto, in deuexum erigo. Accuſatiuo.

Κύρτωμα, τό, camera, locus teſtudinatus & incuruus, quem Latini fornicem appellant. Item tumor, tuberculum, corpus gibbũ, apud Hippoc. [illegible], gibbus, Lucian.

Κύρτωσις, εως, ἡ, q. gibboſitas, curuitas, ſpinæ intorſio, Galen. l. 3. de articulis, quæ & κύφωσις.

Κύρω, κύρσω, [illegible]. Apoll. 2. Arg. [illegible], eſt in æthere, [illegible], vt interpr. exponit. Significat etiam naneiſcor, cum Genitiuo. Euripid. in Medea, [illegible]: vnde κύρμα, præda. Cum Datiuo, Heſiod. [illegible], in damnũ incidere, ſic [illegible], hoc eſt [illegible] impingere, offendere.

Κύρωσις, idem quod κῦρος, Plato in Gorgia.

Κυρωτῆρες, principes.

Κυσάζειν, congredi, [illegible].

Κυσ[illegible], Heſych. [illegible], fundum, hiatus.

Κύσθος, idem quod κύσος, Etymolog. Eſt & poculi genus Laconici quod etiam [illegible], inquit Ariſtophan. interp. [illegible] apud Comicum idem quod πρωκτός, podex, [illegible], interpr. Ariſtoph. in Acharn.

Κυσίβαλ[illegible], idem quod [illegible].

Κυσ[illegible], [illegible] ei nates pruriunt.

Κυσολαμπὶς, noctiluca, cicindela. [illegible], ex eo quod ei nates luceant.

Κυσολέσχης, ὁ, turpiloquus, αἰσχρορρήμων, Eust. Il. 9. quem κυνολέσχην nonnulli appellant.

Κύσ[illegible] osculum, osculare. & κύσε osculatus est. vide Κύω.

Κυσοδόχος, ſcortator, cinædus.

Κυσὸς, nates, muliebre pudendum.

Κυσοχήνη, teſte Heſych. à nonnullis eſſe dicitur ὁ [illegible]: ab aliis [illegible].

Κύσθος, anus, podex, Hippocr. [illegible]. Idem κύσθον dixit, [illegible].

Κύσταρα, Heſych. [illegible] qui & κύτταρα (& [illegible] eidem) necnon [illegible], caſeoli.

Κύστα, eidem eſt [illegible], panis ſpongites.

Κύστις, ιος, ἡ, &

Κύστις, ιος, ἡ, [illegible], venter vſque ad femora, vrinæ receptaculum, veſica, ἡ φῦσα, [illegible], matula, patina, & locus ſiue corium in quo quippiam includimus. [illegible] κύστις, Alexander Aphrodiſæus libro primo Problemat. veſica. & κύστις χολήδοχος, bilis folliculus & tunica. Ariſtophan. [illegible] κύστιν φυσᾷ, vt veſicam ſpiritu implet. κύστις χοιρεία, ſuilla veſica ſeu ſuina, Galen. ad Glaucon. κύστις, pro folliculo in quo aliquid coquitur patellæ aut ſartaginis loco. Ariſtotel. de generat. lib. 3. cap. 1. in fine, [illegible], &c. Interpres vertit patellam non propriè. Homerus γαστέρα in hunc vſum vſurpat, vbi ait Odyſſ. Σ, [illegible]. interpr. γαστέρας exponit τὰς φύσκας. In folliculo, veſica, & charta peruncta oleo vel butyro aut quauis pinguitudine, poteris piſces frigere atque oua aliaque coquere non minus commodè, quàm in ſartagine & patella. Galen. Simplic. 10. de ventriculis caprarum loquens, quos ruſtici ſanguine explent, [illegible]. Interpres malè intellexit atque expoſuit, rurales, ſuos ventres ſanguine & adipe caprarum implere.

Κύστιγξ, γγος, ἡ, parua veſica, Hippoc.

Κύστιον, ου, τὸ, veſicaria herba, quæ & halycacabum ſolanum, forſan ita dictum ἀπὸ τῆς κύστεως, nam authore Dioſcorid. libro quarto, [illegible], vnde & [illegible] ipſum dixere nonnulli.

Κύτταρος, Heſychio [illegible], forſan ἀπὸ τοῦ κύτους, nam cochlear conchæ ſimilis eſt.

Κύταια, Cytæa, vt ſcribit Lycophron in Alex. vrbs eſt Colchidis, veneficis mulieribus plena. Etym. dicit Scythiæ vrbem: vnde Cytæina carmina Propertio, Eleg. 1.

Κυταῖς, vrbs Europæ, non Scythiæ, Etym.

Κυτίδες, ciſtæ, αἱ κίσται, interp. Ariſtoph. ἐν Βατράχ.

Κύτινος, flos eſt, & pomi in punica principium.

Κύτινοι, flores mali punici. κύτινοι, ait Heſych. [illegible], id eſt, ne flores punicę in erectum formati humorem ſuſcipiant. Gaza libro 2. de cauſ. plantar. Theophraſt. Galen. & Plin. cytinos vocant primum partum mali punici florere deſinentis. Celius capitula mali punici. Cælius Aurelius Med. lib. 4. Chroniôn cap. 3. decoctio mali punici vel eius caduci, quod Græci κύτινον [illegible] appellant, nos ampullagium. Sed lib. 5. cap. 2. aut mali punici foliis viridibus, vel eius caduco, quod Latini ambulacium vocant.

Κυτινώδη κεφαλὴν ἔχει, tale caput gerit, Gaza, l. 4. hiſt. plant. Theophraſt. c. 11. Dictu talem cytinum ſupernè habet.

Κύτισος, cytiſus. Theocrit. ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει, capra cytiſum, lupus capellam ſequitur. dicitur & [illegible], Heſych. Eſt & cytiſus arbor cuius materies ebeno ſimilis. vide Theophr. hiſt. l. 1. c. 9. & l. 5. c. 4. Plin. l. 16. c. 40.

Κυτμὶς, ίδος, ἡ, emplaſtri genus, Lucian.

Κύτος, εος, τὸ, latitudo, capacitas, ſinus, alueus, conceptaculum, vas profundum, fundum nauis. Sic etiam vocatur (vt ſcribit Pollux) os capitis vniuerſum: Latinè caluam & caluariam vocant. Ariſtot. [illegible] τετριχωμένον, intelligit, id eſt, quod capillis integitur. κεφαλῆς κύτος, caput, globus capitis, ſic Ficin. apud Platonem. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, occiput vacuum. κύτος [illegible] σώματος, alueus ſiue ſinus continens interiora. Eſt item tertia pars inſectorum & animalium ſanguine carentium: nam prima eſt pedes ſeu brachia, ſecunda caput, tertia κύτος. [illegible] θώραξ, id eſt, ea pars quę à collo ad pudenda vſque pertendit, thorax appellatur, Ariſtotel. lib. 1. Animal. τὸ ἄνω κύτος, ſuperior moles, Gaza ex Ariſtotel. κύτος τῆς ψυχῆς, tota anima, Plato in Tim. κύτος ὅλον τῆς ψυχῆς, totus animus, vertitur à Cicerone. κύτος νεὼς, in Epigrammat. Laſcar. expoſuit pro nauis quadam particula ventricoſa & lata, venter nauis dicitur. [illegible], in ſinu orbiculato, Ariſtotel. 5. Animal. de loco vbi pariunt aranei. [illegible] κύτει, Euripid.

Κυτῶ, corio, tego: inde compoſitum [illegible] quod Suid. exp. [illegible].

Κύτρα, Doricè, pro χύτρα, olla.

Κύτταρος, ου, ὁ, ſublimior cæli pars. Aliquando κύτταροι, id eſt, cauitates in fauis, & quibus inſident glandes, loculi, ſellæ, cellulæ, folliculi, apum aut veſparum loculamenta. Et in piceis panni, ſeu panniculæ, aut nucamenta callo ſquammatim compactili. Theophr. in pinu, ſtrobilia primùm florentia hoc nomine appellat, Ariſtophan. interpr. in Veſpis. κύτταρος ὁ [illegible]. Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. nucamentum illic exponitur. accipitur autem pro lanugine, quæ in picea arbore pro flore eſt. Pannicula exponitur à Ruellio libro 3. Dioſcorid. à Barbaro & Marcello nucamentum. quomodo & Plin. Et κύτταρον vſurpauit Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite 10. ad ſignificandum cellulam fabæ Ægyptiæ quod κιβώριον & κιβώτιον vocat Dioſcorid. ibi tamen κύτταρα prauè ſcriptum. Apud Ariſtotelem libro tertio, [illegible]. etiam diminutiuum legitur, ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις, in faui cellulis.

Κυττοὶ, Heſych. τὸ δικτυωτὸν χώρημα [illegible].

Κυτταρόεις, εσσα, εν, alueo tumens. τὸ [illegible] κύτταρον dixit Ariſtoph. Pace. fornicem ſeu cameram cæli.

Κυτώνιος, ου, ὁ, Cytoneus.

Κύτωρος, Cytorus mons Paphlagoniæ buxifer, vt eſt Iliad. 2. & meminit Virgil. 2. Georgic. Et buxifer Cytorus Catullo. vnde Cytoriaci radij & pectines Ouidio, i. buxei. Dicitur & in plurali, τὰ κύτωρα apud Theophraſtum hiſtoriæ libro 3. c. de buxo.

Κύφαι, αἱ, apud Ariſtot. genus ſquillæ, piſces de genere ſquillarũ. Gaza vertit gibbas. aliàs ſcribitur κυφαὶ pro eodem.

Κυφαγωγὸς, equus proni capitis vel cerui capitis ſeu ceruuus, vt Bud. interpr. ex Xenoph.

Κυφαλέος, incuruus, [illegible].

Κύφελλα τὰ, nubes, quaſi [illegible] vel [illegible].

Κύφελλον, poculum: ἀπὸ τοῦ κυφὸν τὸ βαθὺ, Etym.

Κῦφι, Thymiamatis quædam eſt compoſitio ſacerdotibus Ægyptiis vſitata, de qua Dioſcorid. lib. primo, cap. 24. & Cyphios ἱερατικοῦ meminit Galen. id eſt, ſacerdotalis libro 8. capite 5. [illegible] & ca. 7. eiuſdem operis in Andromachi antidoto Cyphoide. Plutarchus etiam docet compoſitionem in lib. de Iſide & Oſiride, Paulus libro ſeptimo, capite 22. duplicem Cypheos tradit compoſitionem. Aetius etiam libro 13. cap. 116. & 117. meminit & libro 99, Et Damocrates verſibus iambicis docuit componendi modum apud Galenum libro ſecundo, de Antidotis. Sic intelligitur locus B. Hieronymi libro 2. aduerſus Iouinianum. Odoris autem ſuauitas, & diuerſa thymiamata, & amomum & cyphi, & œnanthe, muſcus & peregrini muris pellicula, quod diſſolutis & amatoribus conueniat, nemo niſi diſſolutus negat. huic cyphi ſucceſſit in officinis ſeplaſiæ, ſuffitus quem vulgò dicimus *parfum & oyſelets de cypre*. meminit etiam Trallianus l. 8. c. 4.

Κυφὸς, ὁ, gibboſus, incuruus, [illegible], Apollonij interpr.

Κύφος, ου, idem quod κυφὸς, Etym.

Κύφος, εος, ὁ, gibbus, item vas concauum exculptum, quod dicitur nauicula, Etymolog. Item vrbs Theſſaliæ. penanflexum, Cyrtilus.

Κυφῶ, incuruo, Κυφωθῆναι, incuruari, κυφότης curuitas.

Κύφων, ωνος, ὁ, genus ſupplicij, cataſta, lignum in quo vinciuntur nocentes, collare, [illegible]. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], id eſt, numellæ, quæſtiones, cyphones. Ariſtotel. 5. Politic. [illegible]: vbi interpres, ligari ac ceruices annulo ferreo includi in ipſo foro. Accipitur pro furcifero, aut quouis malefico. Item camera, fornix, locus teſtudinatus, ſeu incuruus, Etymolog. ἀπὸ τοῦ κυφοῦν. Eſt & veſtis genus, præterea baculi genus incuruati. Item angina Pſello, [illegible].

Κυφωνισμὸς, οῦ, ὁ, ſupplicium.

Κύφωσις, εως, ἡ, inflexio ſpinæ retrorſum cedens, quæ & [illegible], Galen. de Artic. vide Λόρδωσις & Σκολίωσις.

Κύψαι, Heſych. eſt ἀποπνῖξαι, ſuffocare, ſtrangulare.

Κύχραμος, vide κέγχραμος.

Κυψέλη, ης, ἡ, alueare: vaſis aut menſuræ ſpecies, ſex medimnos capiens arca Corinthiis Pauſan. in Eliacis. cumera. Horatius, Repſerat in cumeram frumenti. Et Cur tua plus laudas cumeris granaria noſtris? Ariſtophanes, [illegible]. Interpr. [illegible], Pauperes in cumeris, vt diuites in granariis frumentum recondebant. Κυψέλη, pars aurium interior, aurium ſordes & excrementa, Aphrod. in Probl.

Κυψελίδαι, αἱ, Cypſelidæ, i. à Cypſelo oriundi, Herodot. li. 6.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, ſordes aurium, quas aurium marmorata vocant Latini, alij cerumina, Cæl. ibidem.

Κυψελίσκη, ης, ἡ, ciſta, Ariſtoph.

Κυψέλιον, alueus, Ariſt. 9. Anim.

Κυψελλὶς, ίδος, ἡ, ciſtella, Gaza ex Ariſtot. eod. lib.

Κύψελλος, ὁ, cypſellus, hirundinum ſpecies. Pſellus [illegible] vocat: dicuntur & ἄποδες, Cæl. ibid. Gaza apud Ariſtot. Græcam vocem relinquit. Leg. per ſimplex λ.

Κυψελόβυστος, ὁ, ἡ, τὸ, ſordibus aurium obſtructus, vel cui αἱ κυψέλαι, hoc eſt, auriū foramina & auditorij meatus obthurati ſunt.

Κύψελοι expon. [illegible] coopertorium ſeu alueare apū.

Κύψελος, filius fuit Eethionis, ac rex Corinthiorum: ciuitate expugnata multiſque in exilium pulſis, ſic dictus ab alueo in quo latuerat.

Κύω, μ. κύσω, π. κέκυκα, τὸ κυῶ, oſculor, ſum prægnans, gero vterum. Ariſtophan. [illegible], me oſculare. [illegible], columbæ ſe mutuò oſculantur, Ariſtotel. 6. Animal. Odyſſ. ξ, [illegible], oſculatus ſum. & lib. ω. [illegible]. Ex quo Catullus. Iucundum os oculóſque ſuauiabor. [illegible], cū eſt per dextram oſculata, Apol. vide χείρ. κύω, pario. [illegible], Hom. Heſio. [illegible], quos peperit vbi concepiſſet. Idem, [illegible], i. grauida facta dea à deo in amore. Vnde cunabula & cunæ dicuntur.

Κυῶ, concipio & non pario. vnde κύησις.

Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, canicula, ſignum cæleſte eſt, & ſtella in eius ore ſplendida, quæ æſtus incrementa ſecum afferre putatur, canis eodem quo totum ſignum nomine cenſetur, inquit Proclus in lib. de Sphæra. ἐπὶ κυνὶ, caniculæ tempore, canicula oriente, Ariſtotel. 8. Animal. ὑπὸ κύνα, ſub ortum canis ſyderis. Item κύων, canis marinus. membrum virile, inferior præputij pars cuti adnata, [illegible], Etymolog. Pro impudenti, vt etiam Latinis canis dicitur. Terentius in Eunucho, Ain verò canis? Et apud Homerum pro graui contumelia in aduerſarium dicitur, velut in illo loco, [illegible]. De cane quadrupede vide Ariſtotel. Ælianum, & Oppianum de venatione. [illegible], Sophocl. [illegible], id eſt, [illegible], Homer. [illegible], idem [illegible], id eſt, [illegible], Ariſtophan. [illegible], in Epigrammat. Eſt etiam [illegible], Galen. libro ſecundo de pulſib. Et iactus in teſſeris vt apud Latinos damnoſi canes, id eſt, [illegible]. [illegible], parœmia, inquit Heſych. [illegible]. Apud quem & hæc, [illegible]. [illegible], canem cauere, caue canem, prouerbij more vſurpabatur, quum quempiam terrere vel arcere volebant: Varroniſque ſatyra quædam huius inſcriptionis erat. Natum à feris canibus quibus atrij commiſſa cuſtodia: vt in mercatorum veſtibulis, aut foribus, moloſſi ſæui peregrinis & ignotis excubant. Ariſtophanes in Lyſiſtrata, [illegible]. Apud Nonium itaque facete, Quòd ea die mea erat præbitio, in ianuā, caue canem inſcribi iubeo. Nempe vt canis ſæuitia deterriti accedentes conuiuæ diſcederent. Sunt autem quæ citantur verba Varronis. κύων inquit Heſych. [illegible], id eſt, ſcintilla ex ferro cadente proſiliens, quum malleo pulſatur.

Κυῶν, οῦντος, prægnans.

Κῶα, Heſyc. [illegible] & [illegible], pro [illegible], à nominatiuo [illegible] quod expon. [illegible] & paſſiuum [illegible] pro [illegible], ſupra hæc eadem per κ & α.

Κῶας, ατος, τὸ, pellis ouina, villoſa, vellus, tapes. Apollon. 1. Argonaut. [illegible]: à verbo κῶμαι, vt docet interpr. Heſiod. rurſum Heſych. κῶας expon. [illegible] tanquam à nominatiuo κῶς.

Κώβαλος, verſutus, [illegible]. vſitatius per ο μικρὸν ſcribetur, vt ſupra κόβαλος, eidem ſunt [illegible].

Κώβαξ, ακος, cicada grandis.

Κωβιὸς, acus: vnde [illegible], eidem [illegible] Sutrix vel ſartrix: item coitus.

Κωβιὸς, οῦ, ὁ, gobius, vel gobio, genus piſcis, mutato κ in g.

Κωβίτης, ὁ, piſcis quidam ex apuarum genere, è prauis gobiis in arena naſcens.

Κωδάριχος, Suid. [illegible], apud Heſych. verò [illegible], prouerbialiter [illegible].

Κωδάριον, ου, τὸ, diminutiuum eſt τοῦ κώδιον, Ariſtoph.

Κώδεια, ας, ἡ, caput papaueris. Vnde pro capite interdum apud poetas ponitur, à ſimilitudine papauerum. Significat & orbiculum. eſt etiam genus herbæ, Etym.

Κώδη, fructus papaueris, Etym.

Κωδίας, ας, ὁ, pro capite loti, Theophraſt. lib. 4. hiſtor. plantar. cap. 10. Plin. lib. 13. cap. 17 papauera exponit, & cap. 18. etiam ſcapū tranſtulit. [illegible] & [illegible] Heſych. eſt [illegible] caput ſine corpore quod Hom. [illegible].

Κώδιξ, ικος, ὁ, codex, χάρτης, charta.

Κώδιον, ου, τὸ, pellis cum villis, ſtragulum laneum, villoſa pellis, ad vſum veſtis parata qua vtebantur contra pluuiam apud Philoſtrat. cap. 2. Ruell. corium alij interpret. apud Dioſcoridē. Ariſtophan. [illegible]. Lectulis æſtate [illegible], hyeme κώδια ſuperponebant, Laertius libro 2. in Mened. Interpres pro κώδιον reddit veruecum pelles. De bulbis etiam dicitur. [illegible], flos bulbi, Theophr. l. 6. hiſt. plant.

Κωδύα, caput ciborij: i. fabæ Ægyptiæ. Athen. l. 3.

Κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, crepitaculum, tuba. Propriè ſignificat [illegible]. Soph. in Aiace, [illegible]: vbi gener. eſt Fœm. vide interp.

Κωδωνιαῖα σῦκα, ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινὰ ficus hybernę.

Κωδωνίζω, tinnio. item exploro, periculum facio: tractum ab equis, qui ſonitu tintinnabulorum explorari ſolebant, an generoſe ſtrepitus bellicos ferre poſſent: vel à vaſis, quorū integritatem tinnitu probamus.

Κωδωνοφαλαροπῶλοι, οἱ, qui tintinnabula & nolas phaleris equorū adiiciunt, apud Ariſtoph. qui hoc verbo notat ducum imperatorúmque inſolentiam.

Κωδωνοφόροι, οἱ, tintinnabula geſtantes. Bud. in Anno. ferales pręcones vocat, quales Pariſiis vicatim tintinnabulo attati diſcurrunt, funuſque indicant.

Κῶεα, τὰ, pelles ouium, quibus inſtratis vſi veteres. apud Homerum Iliad. ι. [illegible]. [illegible]. Interpr. exponit κώδια, id eſt, [illegible].

Κωθάλοι Heſych. expon. [illegible], qui & [illegible].

Κώθων, ωνος, ὁ, inordinatus potus, ebrietas, poculum fictile, Laconicum & militare poculum, quod in pera geſtari poterat, Athen. libro vndecimo, & Eraſm. Chiliad. Vſus eſt, inter alios hac voce Xenoph. Pæd. Cyri libro primo, [illegible], Galen. 4. [illegible]. Heſychio κώθων eſt etiam [illegible]: qui alioqui compoſ. vocabulo [illegible] dicitur. Siculi item vocant [illegible], Numenius in Halieutico eos vocat [illegible] apud Heſychium reperitur etiam [illegible]: nec non [illegible], pocula.

Κωθωνία, larga potio, Aretęus.

Κωθωνίζειν, & κωθωνίζεσθαι, indecorè laſciuire, cethonizare, ebriū eſſe, Eraſm. Chiliad. & Bud. Commenta. [illegible], amplis & fœcundis calicibus haurientes, Ariſtotel. in Problemat. largius ſe inuitare, q. poſcere maioribus poculis. Paul. Ægin. lib. 1. cap. 59. κωθωνίζεσθαι etiam [illegible], inebriari.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, liberalior potio & plenior.

Κώϊον, pignus, veſtis.

Κωκάλιον, Heſych. eſſe dicit [illegible], nec non ſpeciem galli gallinacei.

Κωκάλια, τὰ, animalia communi hoc nomine dicuntur, quæ teſta teguntur, vt conchylia, limaces, Ariſt. 4. Anim.

Κωκύζω, μ. ύσω, π. υκα, lamentor, lugeo. Neut. abſol.

Κώκυμα, ατος, τὸ, ploratus. Sophocl. in Aiace, [illegible].

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, luctus, Cocytus, fluuius infernus.

Κωκύω, μ. ύσω, π. υκα, ploro, lugeo: verbum fictitium ad vocem galli. Neut. abſol.

Κωλακρέτης, ου, ὁ, diſpenſator. Ariſtophan. οἱ κωλακρέται, queſtores & cuſtodes iudicialis pecuniæ, & ſumptuum in deos, habuerūt etiam poteſtatem mulcta liberandi ſi qua ab archontibus iniuſtè eſſet irrogata: annotat ſcholiaſt. Ariſtophan. legem fuiſſe, vt ſacerdotes acciperent reliquias ſacrificij, vt ſunt [illegible], alludens forſan ad etymon huius vocabuli, apud Pollucem ſcriptum κωλαγρέτης, id eſt, [illegible].

Κωλάριον, imperfectus verſiculus. Suid. [illegible], inquit, [illegible].

Κωλεὰ, ἡ, vel κωλέα, perna. κωλεὰ & κωλῆ per contractionem, idem quod κωλεὸς, ſeu (vt quidam apud Heſychium exponit [illegible]: eidem [illegible], eſt [illegible] & [illegible], [illegible].

Κῶλον, præmium propoſitum certantibus.

Κωλεὸς, ὁ, & apud Athen. gener. fœm. perna, ſuffrago animalium, Euſt. Il. γ. Apud Hippocr. Galen. [illegible].

Κωλῆ, ἡ, anterior pars victimæ armus, pes anterior. pro pede aut tibia, Ariſtophan. [illegible], clypeum pedi prætendens. Item oleris ac edulij genus. Xenoph. de venatione. [illegible]. κωλῆ pro pudendis apud Ariſtoph. in Nebul.

Κωλήφιον, ὁ, tibia hominum, perna. [illegible], crurum

oſſa, quibus femora & tibiæ conſtant, pernæ aut culinæ nomine, Gaza ex Ariſtotel. libro tertio Animal. κωλῆ & κωλῆνας vocat Athenæus, Celſus petiolos. apud Ariſtophanem in Pluto, Οἴμοι δ᾽ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον: interpr. τῆς κωλῆνας λεγομένης. κῶλα δὲ τὰ ἱμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. Eſt etiam κωλῆ, viri nomen proprium, Etym.

Κώλαξ, κος, ὁ, os, oſſis.

Κωλῆψ, πος, ὁ, talus, ἀστράγαλος, vel ſuffrago aut ſura. Nicander in Theriacis, ἤτοι ἐπ᾽ ἐς κώληπας ὁ ἐκ πτέρνης ἴχνη τύψῃ. apud Homerum Odyſſ. τ. Euſtath. τὸ κόψει κώληπα, idem ſignificare tradit, quod πρὸς τὸ σκέλος κυρβᾶσαι apud Comicum. Eſt & κώληψ ὁ ἀγκύλη ἡ ὀπίσω τοῦ γονάτος, quam ἰγνύας καὶ ἰγνῦς vocant.

Κωλία, poples, ſura, coxa, κῶλον.

Κωλιάς, άδος, ἡ, Venus, à loco Atticæ vbi illa colebatur. Ariſtoph. νεφ. δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος, &c. vide interp. eiuſdem, & apud Stephanum περὶ πόλεων. Eſt etiam fluuius Atticæ hoc nomine.

Κωλικεύομαι, morbo colico laboro, Alex. Trallian.

Κωλικὴ διάθεσις, colicus affectus, coli inteſtini morbus. hunc etiã colum vocat Plinius libro 26. capite primo. Et κωλικός, qui colo laborat, qui differt ab eo qui κοιλιακὸς dicitur. Nam in Paulo de Coronopode legend. κοιλιακοῖς vbi κωλικοῖς: rurſus apud Dioſc. de Galerita ſiue corydallo pro κοιλιακοῖς ſubſtituẽdum κωλικοῖς.

Κωλίφιον, ου, τό, panis quo vtebantur athletæ: ἀπὸ τοῦ κώλου καὶ τῆς ἶφι, i. robore membrorum. vtitur Iuuenalis, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ.

Κῶλον, ου, τό, membrum, & craſſioris inteſtini pars, laxius inteſtinum κῶλον Græci vocant, inquit Celſus libro primo. Apſyrtus, [illegible] τοῖς λοιποῖς [illegible], [illegible] ἑαυτό. Alexand. Aphrodiſ. Problemat. vltim. libro primo, τὸ δὲ [illegible] τὸ κῶλον, ruta laxum inteſtinũ adiuuat. Gaza. κῶλα τὰ ἐφ᾽ ἑκάτερα, βραχίων, Ariſtotel. de Animal. libro primo. Gaza vertit, membri ſuperioris bipartita compactio brachium ſiue vlna vocatur. κῶλα διμερῆ [illegible], σκέλος, membri inferioris bipartita compactio, crus dicitur, ibidem. μέτρα κώλων καὶ ῥυθμοί, Lucian. Et κῶλα, cadauera, in epiſtol. ad Hebræos capite tertio, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, corpora, vel cadauera. Nam ſic ſeptuaginta interpretes vertũt vocem Hebræam pigdim, i. cadauera. κῶλα, veneres in talis: pars ſcilicet tali: manus & pedes. κῶλα dicuntur quæ nos crura & lacertos vocamus, ait Hermol. in Plin. libro nono. [illegible] κῶλα βάλλων, in Epigrammat. id eſt, brachia. Et κῶλα, τὰ [illegible] μέρη, Suid. Item κῶλον, orationis pars duobus aut tribus inciſis conſtans, verſiculus. κῶλον, id eſt, membrum, inquit Romanus Aquila, eſt pars orationis ex pluribus verbis abſolutè aliquid ſignificans hoc modo, & ſi vereor, iudices, ne turpe ſit pro fortiſſimo viro dicere incipientem timere. vide κωλῆ.

Κῶλος vel κόλος, apud Athen. & Strabon. lib. ζ. animal magnitudine inter ceruum & arietem, album, curſu illis velocius.

Κωλοτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, membra incido.

Κώλυμα, ατος, τό, ἐμπόδισμα, impedimentum, interdictũ, Chryſoſtom. [illegible] κώλυμα. κώλυμα θεοῦ, dij ſunt impedimento, Thucydid. κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, impedimenta ne augeſcerent, idem. Pollux, τὸ δὲ [illegible], καὶ [illegible] κῶλον, καὶ κώλυμα.

Κωλύμη, ης, ἡ, apud Herodianum querela, inhibitio, impedimentum, Thucyd.

Κωλυσανέμας, α, ὁ, ventorum cohibitor, venti flatum inhibẽs, quo nomine dictus Empedocles, vt ſcribit Laertius. Nam quum Agrigentini vento infeſtarentur vehementiore, illum auertiſſe Empedocles dicitur, circumpoſitis vrbi pellibus aſinorũ innumeris.

Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ, quondam dictus fuit qui cunctantius ſeriúſque conuiuium rogatus accederet, quòd ſua mora impedimento eſſet, quo minus cœnaretur. Et Apollodorus [illegible] lib. 2. [illegible] κωλυσιδείπνους.

Κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum & remora, apud Eudoxium.

Κώλυσις, εως, ἡ, impedimentum, obſtaculum, εἶργμα, φράγμα, obex.

Κωλυτέον, prohibendum eſt.

Κωλυτήριον, τό, propugnaculum.

Κωλυτής, οῦ, ὁ, q. prohibitor, vindex, interceſſor, qui arcet, qui eſt impedimento.

Κωλυτικός, ή, όν, vim habens prohibendi, prohibitorius Plin. Alexander Aphrodiſ. φάρμακον κωλυτικόν, medicamentum prohibens ne quid officiat. κωλυτικὴ κίνησις, Gal. 1. ad Glauc. κωλυτικὸς [illegible], Trapezunt.

Κωλυτός, ή, όν, qui prohiberi poteſt, Epictet.

Κωλύω, μ. ύσω, π. υκα, prohibeo, impedio, reprimo, caſtigo, veto, retardo, inhibeo, ſum impedimento, arceo, depello, obſto, remoror. Actiu. Accuſat. 2. Petri capite 2. ἐκώλυσε τὴν τοῦ προφή-

-του παραφρονίαν cohibuit vel repreſſit: interpr. malè hic prohibuit. [illegible], Ariſtophan. Et cum infinitiu. Plato, οὐδεὶς κωλύει διαμυθολογῆσαι, &c. [illegible] βαδίζειν, Demoſthen. κωλύω θανεῖν, veto ne moriatur, Euripid. κωλύω [illegible], Demoſthen. κωλύω πλεῖν, Thucydid. κωλύω πολεῖν, Ariſtotel. in Polit. κωλύω τειχίζειν, Demoſthen. κωλύω χρῆσθαι, Xenoph. οὕτως [illegible] κωλύει ἐχόντων, ita quoſdam ſe habere nihil vetat. κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, prohibeo ne nauem circumagat, Thucydid. Xenoph. διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, propter hæc non poſſe agere. Lucian. τούτων κωλύειν μεταδίδοσθαι τοῖς δεομένοις, egentibus dare non permittere. Genitiuo. Chryſoſtom. φόβος κωλύει [illegible], arcet à vitiis. κωλύω ἀπὸ σοῦ, abs te arceo, Xenophon. κωλύεσθαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, idem. vbi κωλῦσαι ſcribitur. [illegible] κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, ὅτι [illegible], Thucydid. vbi videtur ſignificare, neque illud cauetur fœderibus &c. [illegible] κωλύειν, &c. Demoſt.

Κωλωτὴ, ἡ, colota auis apud Ariſtotel. Gaza Græcam vocem relinquit.

Κωλώτης, ου, ὁ, &

Κωλώτης, ου, ὁ, ſtellio, lacertæ genus, ἀσκαλαβώτης.

Κωλῶτις, Venus, κωλιάς.

Κῶμα, ſyncopa, pro κοίμημα, ατος, τό, ſopor altus Virgil. ὕπνος, ſomnus veterni ſpecies Apollonius ſecundo Argonautic. [illegible], id eſt, [illegible], præ graui ſopore. Heſiod. [illegible] κῶμα [illegible], id eſt, malus veternus. Medici κῶμα interpretantur profundum ſomnum & diuturnum. Nicander in Alexipharmac. ita legend. [illegible]. Interpr. [illegible] κῶμα καλοῦσι. vnde κωμάζειν τὸ [illegible] τοῖς κοιμωμένοις. Κῶμα etiam eſt illecebra, lenocinium, pellacia Lucr. Pind. in Olym. [illegible] κώματι, interp. θέλγματι.

Κωμάζω, μ. άσω, π. ακα, ſum petulans. Neutr. abſol. Heſiod. [illegible] ὑπ᾽ αὐλοῦ, ad tibiam tripudiabant. [illegible], in Epigrammat. Lucianus voce paſſiua dixit, [illegible], id eſt, comeſſationibus non indulgebis. Theocrit. in Amaryllide, κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες βόσκονται κατ᾽ ὄρος, id eſt, comeſſatum ibo. vide ἐπικωμάζω. κωμάζω, accedo. Nonnus, [illegible]. [illegible], Chryſoſto. [illegible], de Hercule, id eſt, acceſſiſti, in Epigrammat. [illegible], Hermogen. ad, ſeu prope carcerem accedes. eſt etiam κωμάζω temulentia proteruia conuiuor, & obuios pulſo Demoſt.

Κωμαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, νυστάζω, dormiturio, appeto ſomnum, perturbor, &

Κωμαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι.

Κωμακόν, τό, comacum, fructus quidam quem vnguentis ſumptuoſis permiſcere ſolent, Theoph. l. 9. hiſt. plant. c. 7. quidam garyophyllon intelligunt.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator, Euſt.

Κωμάομαι, κωμάζω, μαχλάω, conuiuor, laſciuio.

Κωμάρχης, Xen. & κώμαρχος, ου, ὁ, vicorum præfectus, qui vrbium imperio præeſt.

Κωμάσδω, Doricè pro κωμάζω, procatum eo, Theocritus Idyllio tertio.

Κωμαστής, οῦ, ὁ, ebrius, incontinens, petulans, procus, laſciuus, qui nocturnis aut intempeſtiuis conuiuiis indulget, comeſſator. Epitheton Bacchi. Ariſtoph. νεφ. κωμαστὰς Διόνυσος. Huic σωφρονικὸν opponit Naz.

Κωμαστικὴ ὄρχησις, ſaltationis genus apud Pollucem quæ fiebat prælio & ictibus.

Κωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quem tenet ſeu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κώμη, ης, ἡ, villa, caſtellum, oppidum, vicus, pagus, ἡ [illegible], Etymolog. interpr. Heſiod. κώμη, inquit, οὐχ ἡ πόλις, ἀλλ᾽ ἡ μείζων ἀγροικία, ἤτοι τὸ μέγιστον χωρίον. περιάγειν τὰς κώμας, circumire pagos, Matth. c. 9. alij vicos. κατὰ κώμας, vicatim, pagatim, Plato.

Κωμηδόν, vicatim, pagatim, Liu.

Κωμήτης, ὁ, Iouis cognomentum, qui apud Halicarnaſſ. hoc nomine colebatur.

Κωμήτης, ου, ὁ, vicinus, γείτων. κωμήτας vocabant eiuſdem pagi ſeu oppidi habitatores, ruſticos, villicos, paganos. Ariſtoph. νεφ. [illegible], &c. [illegible], Eurip.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, vicina.

Κωμικεύομαι, μ. εύσομαι, comicè loquor, Lucian.

Κωμικός, comicus.

Κώμιον, diminutiuum eſt à κώμη.

Κωμόπολις, ex κώμη & πόλις, vici maiores, quaſi æmuli oppidorum, oppidula ruſticana, quæ vel vici vel oppida videri poſſunt. Quidam municipia interpretantur vulgò bourgades. Marci capite primo, [illegible] τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, camus in con-

in continentes ſiue contiguos vicos ſiue oppidula.

Κῶμος,ου,ὁ,deus apud veteres habitus,comeſſationum nocturnarúmque ſaltationum præſes.Hinc κῶμον, iuuenilem procacitatem,& intemperantiæ feſtum vocauerunt.Euripid.in Supplic. pro impetuoſo aduentu.πεσεῖν ἐπεισπίπτοντας κώμους λέλεκα, idem Euripid.κῶμος ἐρωτικὸς, Laſc.id eſt,nequitia,proteruia,conatus venereus.κῶμος ὁ παιγνίου,in Epigr. infantia ſeu infantilis luſus,niſi fortè eſt cognomen,Ariſtoph.in Pluto,ἔοικεν ἐπὶ κῶμον βαδίζειν,videtur ad comeſſationem ire,id eſt ad conuiuium laſciuum & immoderatum.Menedemus conſultanti Antigono an κῶμον adiret, hoc illi ſolùm renuntiari iuſſit, Memento regis te eſſe filium,Laert.lib.2.Interp.vertit luxurioſum conuiuium.ἐὰν ἐπὶ κῶμον κληθῇς,μὴ ταχύνῃς.ſi ad voluptariam vitam vocatus fueris,ne properes, Nazanz.κῶμον ἄγειν,ſaltationem agere, Dionyſ.de ſitu orb. Comum eleganter depingit Philoſtratus imagine tertia,περὶ εἰκόνων.Eſt etiam genus ſaltationis & carminis:item tibia & fiſtula,in comeſſationibus ac conuiuiis vſitata propter ebrietatem.Eſt & κῶμος, laudatio,encomium.Pindarus in Olymp. Ὀλυμπιονίκας δέκευ χαρίτων ἕκατι τὸν δὲ κῶμον. Item tempus à cœna vſque dum cubitum itur. Item quicunque locus veteribus dicebatur, Ety. Hinc & comeſſor, & comeſſatio apud Latinos teſte M.Varrone. Alij ſcribunt comiſſatio:vel comaſſatio: comiſſari vel comaſſari. à κῶμος etiam Latinè Comis,vide Varron.lib.5. de lingua Lat.Vnde etiam κραιπαλόκωμος, vinolentorum hymnus Ariſtop.Ran.κῶμος ἱερῶν Nonno dicitur feſti hilaritas & voluptas,in bonam partem.

Κωμαίνω,alto ſopore,& veterno opprimi vnde κεκωμαίνοντες apud Hippoc.quod Gal.expon.ἐν κώματι ἦσαν.

Κωμάδρυς,ὁ μικρὰ δὲ βοτάνη τις vilis quædam herbula.

Κώμυθα,ἡ,faſciculus fœni.Item laurus,quæ boni ominis gratia ante fores locabatur.κώμυθες: Theophr.hiſtor.libro 4. 12. c.inquit φύεται περὶ τὰς πλάκας,(ſed leg.πλάταμοι ἢ πλάτανοι) ἐπὶ τῶν πλωτῶν,τὴν δὲ χαράκια ἐπὶ τῶν κώμυθι. Plin.lib. 16.cap.36.Characiam & Plotiam atque hanc in inſulis fluitantibus natare, illam in ripis expatiantis lacus.Sed quid ſit κώμυθες ipſe Theophr.eo loco ita explicat,κώμυθες δ' ἐρχῶν,ὡς αἱ συνθρυσμένοι κάλαμοι,καὶ συμπεπλεγμένοι ταῖς ῥίζαις. ταῦτα δ' ἐπὶ ταχεῖ αἱ τέλμα τῶν λιμνῶν ἄγεσθαι χρεῖον. Theocritus Edyl. 4. καὶ καλαμαὶ χόρτοιο παρ' αἱ κώμυθα δίδωμι.Interpr.κώμυς ἡ δέσμη,ὅπερ τὸ δέσμαιον.vide Ταιρὸς.

Κωμῳδέω,ῶ,ήσω,ηκα,reprehẽdo,obiurgo,mordeo,ſugillo,σκώπτω,nominatim in comœdia perſtringo:cui opponitur τὸ παινίζειν apud Ariſtoph.in Pluto.Plutar.in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, δημοσίᾳ γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωμῳδούμενος ἐν θεάτρῳ,publicè ab ipſo comicè perſtrictus:in comœdia taxatus.

Κωμῳδεῖα,& Κωμῳδήματα,Plato lib.7.de Leg. accipit pro omni ludicra muſica & ridicula.

Κωμῳδία,ας,ἡ,comœdia,vt κωμῳδίαν διδάσκω,comœdiam edo,cõſcribo & compono.Vide Τραγῳδία.

Κωμῳδιδασκαλία,ας,ἡ,comœdiarum editio.

Κωμῳδικὰ ἔπη,comica carmina,Ariſtoph.

Κωμῳδοδιδάσκαλος,poeta comicus,comœdiarum magiſter.

Κωμῳδοποιητὴς,οῦ,ὁ,comicus poeta,κωμῳδοποιὸς,Idem.

Κωμῳδιστὴς,οῦ,ὁ, qui cauillis laceſſit aliquem,comicus poeta, comœdiarum ſcriptor.Plato in Apolog.Socrat.vide Ammo. in κωμῳδὸς.

Κωμῳδὸς,comicus,comœdus,hiſtrio.

Κωμῳδούμενος,comœdiis taxatus.

Κωμύδριον,ου,τὸ,viculus.

Κῶνα.Heſyc.βέμβιξ,turbo.

Κωνᾶν,circumuertere,pice inungere,δινεῖν.

Κώνειον,ου,τὸ, cicuta, venenum: παρὰ τὸ κωνᾶν. διὰ τὸ ποιεῖν ἰλιγγιᾶν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι, Etymolog. Nicander in Alexiphar. καὶ τὸ σὺ κωνείου βλαβόεν πόμα. ſcribitur etiam per ο μικρόν.

Κωνίας οἶνος,vinum picatum.οἶνος πισσίτης,Hippocr.

Κωνὶς,hydria,vrceolus.

Κωνοειδὴς,έος,ὁ,cono ſimilis, vt terræ vmbra: turbinatus, nucis pineæ ſpeciem gerens:turbinalis vertit Politianus.

Κωνοειδὲς,turbinatæ figuræ,Cleomedes libro 2. κωνοειδὲς χαμαιζήλου.

Κῶνος,ου,ὁ,conus galeæ, meta, turbo. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστὶ, turbinis baſis in orbem ſe colligit.Ariſtot.in Probl. Idem de mundo,εἴ τις ἐξ ἀγγείου ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν, καὶ κύβον, καὶ κῶνον, καὶ κύλινδρον,&c. ſi quis ex eodem vaſe iaciat globum, teſſerã,turbinem,& columellam.κῶνος ἐστὶν ἡ πρόπτωσις τῆς ὄψεως,aſpectuũ procidentia,quæ turbine agitur, Ariſtot.in Probl. Item nux pinea,vel ipſa pinus,figura ex lato in acutum deſinens, Ety. κῶνος ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λήγει, Interp. Dionyſ. poetæ. Aliquando placentæ genus ex vuis paſſis & amygdalis. Item κῶνος, illud tegmen quo fructus aliquarum arborum includuntur,quod ab eis abſolui & ſeparari poteſt, Theophr. hiſt.

lib.1.cap.18. Κῶνοι fructus pinorum & piceæ.ipſique ſtrobili. Dioſcorid. πιτυΐδες δὲ καλοῦνται ὁ καρπὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις. Mneſitheus Διαιτητ.lib.2. vocat ἐστρακίδας τῶν κώνων τῶν πυρῆνας, ἐν δὲ κώνοις. Et Nycol.Myrepſus κωνάρια,nuces pineas.vbi tamen κουκουνάρια ſcriptum.Κῶνοι in arcis dicuntur metæ, vnde apud Hippocrat. ἐν φύσει ἀρχαίης, τὰ περὶ τὸ τοῦ κώνου σχήματος, hoc eſt, τὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπὶ καὶ ἀπλῶς κεῖσθαι. Nam κῶνος ἐν ταῖς ἄλλαις ἵσταται,καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις χώραις ξύλον ὀρθὸν,εἰς ὃ περιτίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδεῖς.

Κωνοφόρος,ου,ὁ,conifer, thyrſiger, quemadmodum conos & ſtrobilos in Bacchi ſacris mulieres geſtabant. Κωνοφόρα δένδρα. Theophr.hiſtor.libro 1.cap.19.vt Virgil.coniferi cypariſſi. Idem Theoph.hiſtor.lib.& c.3.dixit τῶν κωνοφόρων.

Κόνωσις,εως,ἡ, tectorium imum: ſic dicitur pauimenti incruſtatio in alueo apum,quando eſt ab ipſis apibus illitum glutino & reſina collecta ex arboribus aut huiuſmodi, Ariſtot. 9.Animal.

Κωνωπεῖον,ου,τὸ,conopeum,velum ad arcendos culices. Horat.Intérque ſigna turpe militaria Sol aſpicit conopeum.

Κωνωπίων,ωνος,ὁ, genus eſt inſtrumenti ad arcendos culices, in Epigramm.

Κωνωποειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,culicis gerens ſpeciem. κωνωποειδῆ θηρία, animalia culicea,Gaza ex 3.lib.hiſtor.plant.Theophraſt cap. 14.nolim ſic loqui.

Κωνωποθήρας,ου, ὁ, Heſyc. ὄρνις ὁ κώνωπας θηρῶν auis quæ venatur culices.

Κώνωψ,ωπος,ὁ vel ἡ,culex vinarius,Ariſtot.5. Animal.

Κῶοι, οἱ, cauernæ, κοιλώματα, Strabo. vnde Iliad.ά θηρὸς ὀρεσκῴοισιν.

Κῶον,ου,τὸ,pignus,veſtis.

Κῶος,ους,τὸ,pellis agnina, ſtragulum, μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν, in pellibus ouium,Apollon.lib.1.Argon.vide Κώα.

Κῷος,ου,ὁ,Cous,ex inſula Co.κῷος οἶνος,Coum vinum, Dioſcor. lib.5.cap.12.

Κῷος ἑξίτης,ſenio,iactus teſſerarum ſenarium valens,cauum.

Κώπα,καὶ κώπια,ὁ δεύτερος χόλος κόσμος, monile.

Κωπαῖαι,αἱ,& Κῶπαι,αἱ,Bœotiæ vrbs.

Κωπαΐς,ίδος,ἡ,anguilla in Eubœa,vt in Sicilia πλωτή. Bœotij præcipuas τῶν κωπαΐδων diis immolabant victimarum ritu coronatas.Eſt etiam hoc nomine palus in Bœotia, in qua ingẽtes anguillæ naſcuntur.

Κώπεα,ligna vnde remi parantur,τὰ εἰς κώπας ξύλα ἐπιτήδεια.

Κωπεῖς,οἱ,remiges.

Κωπήρης χεὶρ,manus remigans,Euripid.

Κώπης,aues quæ & σκῶπες.

Κωπίας,Heſ. σφοδρῶς ἁλιεὺς μεγάλους ἰχθῦς.

Κωπιὸς,ληρῶδος.ſed potius per ο ſcribitur.

Κωπίδες,αἱ,remi Theophr.libro 4.hiſt.plant.cap.1.& lib.5.cap.1. κωπεῶν.

Κώπη,ης,ἡ,anſa,manubrium remi & gladij. Hom.Iliad.ά, ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα,i.τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους.τὰς κώπας καθιέναι, remos demittere, Thucyd. Item molæ quaſi manubrium Luciano,quod tanquam remus agitatur in gyrum.vnde in Aſino ait,ἐπεζεύγνυσαν με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου.

Κωπήεις,εντος,ὁ,capulatus,anſatus,nigricãti manubrio, ferratus, nigras anſas habens,Etym.

Κωπηλατέω,ῶ,ήσω,ηκα, remigo. Neutr. abſol. Lucianus de Ver. Narr.ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν. Hinc κωπηλασία, remigatio,remigium.

Κωπηλάτης,ου,ὁ,remex,ἐρέτης.

Κωπήρες πλοῖον, nauigium quod remis agitur, actuarium,Bayſ. de re Nauali.κωπήρει πλοίῳ,id eſt,nauigio quod remis agatur, Thucyd.

Κωπήρης,nauta remum tenens,πρόσκωπος. dicitur vt ξιφήρης. Alciphron. λοιπὸς δὲ καὶ ἀρκεῖ,ἀντὶ τοῦ σκάφους ἤχετο ἐπιλέξασθαι κωπήρης, i. ὑπηρέτης,ὁ ἐπίκωπος.

Κωποτὴρ,ῆρος,ὁ,ſcalmus remi.

Κωπία,τὰ, oſſa anguſtiora coſtarum ſicut πλάται quæ ſunt latiora,Pollux.

Κώπιον,ου,τὸ,paruus remus,Ariſtoph.

Κώπος,ου,ὁ,ὑπὸ Ἰνδῶν κοσμὸς:monile.

Κωπίδες,οἱ,garruli.

Κωποτήρια, τὰ, locus in naui iuxta remiges, vbi remi aſſeruantur,Pollux.& κωποτῆρες idem quod κωποτήρια.

Κῶρα,iniuria.

Κωραλλεῖς,Heſych. authore ſunt apud Siculos οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον qui curalium legunt.

Κωράλιον,ου,τὸ,coralium,κοράλλιον,κουράλιον.

Κωρίκιον ἢ κώρυκος,coricium crocum.

Κῶρος,pro κοῦρος,ου,ὁ,puer.

Κωρυκαῖος,ου,ὁ,Corycæus,explorator.vide Eraſm. prouerb. Corycæus auſcultauit.

Κωρυκαῖος,qui eſt ex Corycio,Etym.

Κωρύκιον, ου, τὸ, crumenula. eſt etiam locus Lyciæ, & antrum, & promontorium Siciliæ, Etym. Cebes Theb. ἐν πίνακι, τετραχῶς γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ μαρσύπιον αὐτοῖς ἔχειν: vbi tamen κωρύκιον legitur. vide κώρυκος.

Κωρυκομαχία, apud Hippocr. περὶ διαίτης, exercitij genus cum folle vel pila. Cæl. Aurel. Med. l.5. Chron. c.12. cum volutatio in palæſtra varia, quam Græci κυλινδεῖαν (leg. κυλινδήσιν & Hippoc. ἀλινδήσιν vocat) atque κωρυκομαχίαν vocauerunt. Et apud Vitru. locus in quo coryco ludebant Coryceum appellatur.

Κώρυκος, vnde & κωρύκιον, follis & folliculus, bulga, & panarium ſiue caniſtrum. Suid. θυλάκιον, quod vocamus, inquit, θυλάκιον, pera, ſacculus, ἢ πλέγμα δικτυωτὸν ἄρτων, Ariſtotel. 2. Rhetoricôn, ὥσπερ τὸ κώρυκον ζητοῦσιν τῷ κωρύκῳ Athenæus lib.5. de paraſitis loquens. Εὑρήσεις τι τῶν ὀπτανίων τούτων τινάς, οἱ δειπνοῦσιν σοφοὶ ὁ-... ἀλλότρια ... κωρύκους λέγει περιέχοντας ... Theophraſtus hiſtoriæ libro 3. cap. 14. ἐν ταῖς κωρύκοις (legend. κωρυκίοις) τὸ κόμμι ... θηρία ... φέρει, id eſt, folliculis, ſiue loculis: Gaza malè tranſtulit petiolis. Plinius non melius ad Corycum montem retulit. Sic enim ex hoc loco lib. 13. cap. 11. vlmo etiam in Coryco monte Ciliciæ, ac iunipero ad nihil vtile. Ex vlmo vero gummi & culices ibi naſcũtur, &c. Philoſophus hiſtor. lib. 3.8. etiam dixit ... ferre. Theophraſtum verò ita dicentem libro eodem cap. 15. de terebintho, φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη (quo loco emendo κωρυκώδη) ... κοῖλα, ... θηρία, ... ἐγγίνεται κωνωπώδη, rectè expoſuit idem Plinius. lib. 13. cap. eiuſ. de terebintho, fert, inquit, folliculos emittentes quædam animalia, ceu culices, &c. Quos locos ſi diligentius expendiſſet Gaza non & hic vertiſſet, fert ad oneris ſimilitudinem quædam. Hegeſander etiam author eſt δειπνοσοφιστ. lib. 3. κωρύκους τοὺς ... , Macedonas appellaſſe. Eſt & κώρυκος mons Pamphiliæ. ſiue promontorium. cuius incolas volunt dictos κωρυκαίους proverbio autem dici κωρυκαῖος ἠκροάσατο explorator ſiue delator auſcultauit.

Κῶς, ῶ, ἡ, Cos inſula. Legitur autem variè, κῶος, κόως, κῶς, κόος, κῶ: & in Accuſ. τὴν κῶ Atticè ſine ν, vt ſcribit Gaza lib. 2. Gramm. Et apud Corinthios ergaſtulum quoddam vbi fures & fugitiui includebantur, Etym.

Κῶς, pellis ouilla vinoſa, ouium vellus. Κώπαλις tudicula.

Κωτίλας, ου, ἡ, hirundo, ἡ χελιδών, διὰ τὸ λάλον εἶναι.

Κωτίλλω, μ, ιλῶ, τ. ιλκα, multa loquor, garrio, πολυλογῶ, ἀδολεσχῶ, κολακεύω. Heſiod. ἐν ἔργοις, μὴ δὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, αἱμύλα κωτίλλουσα. Theocrit. in ἀδωνιαζούσαις, Παύσασθ' ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Κωτίλος, loquax, garrulus, λάλος, ὁ πατταλός, libro 3. Epigr. ... τὰ μείλιχα τὰ κωτίλα, i. blandi amores.

Κωφόω, exſurdo, obſurdere facio.

Κωφέομαι, obmuteſco, ſurdeſco. Depon. abſol.

Κωφᾶν, quieſcere, ſilere, ſurdere.

Κωφὴν, ῆνος, ὁ, Cophen fluuius.

Κωφίας, ſerpentis genus, alio nomine τυφλίας.

Κωφὸς, οῦ, ὁ, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, id eſt, cui auditus eſt viriatus, hoc eſt, mutus. κωφὸς καὶ ἄλαλος. Nazan. Matt. cap. 9. καὶ ἐλάλησεν ὁ κωφὸς, & mutus loquutus eſt. Aphr. lib. 1 Probl. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ, καὶ ἄλαλοι, &c. cur qui ſurdi ab ortu natura ſunt, iidẽ & muti viuant, &c. queſt. 138. εἴ τις κατέχει φόμεν κωφὸς τῶν τοιούτων, ſi quis ad hæc ſit ſurdus, Plato de Leg. Item languidus, inualidus, ſtolidus, ſtupidus, ἀπόπληκτος absurdus, hebes. Sophocl. in Aiace. ... κωφὸς, ... Idem. Homerus κῦμα κωφὸν appellat, i. nullum ſtrepitum edẽs & quietum. Κωφὸν πρόσωπον, muta perſona in ſcenis, de qua Mart. Cicero.

Κωφὸς, ſpecies rubetæ quòd ὁ κορυτὴς ... ἄφωνος. Nican. in Alexiph. ... Ἠὲ καὶ κωφοῖο λοχηδὸν ... Et alibi de eodem ranæ genere inquit, ... Inter. ... κωφός ... ἄλαλος.

Κωφότης, ητος, ἡ, ſurditas, ſtupor. Demoſthen. ei opponit ... ἀκοήν.

Κώφωσις, εως, ἡ, ſurditas.

Κωχύω, μ. ύσω, π. υκα, coco, μινυρίζω, ὀχῶ.

Λ

Λ· particula per ſe nihil ſignificans, ſed in compoſitione dictionibus vehementiam affert, vt in λαιψηρός. nam λα ἐπιτατικόν. Fœminina deſinentia in λα, ante λ. alterum aſſumunt λάμβδα, vt σκύλλα, σκίλλα, κίλλα, βδέλλα, ἅμιλλα, ἄμυλλα. Quæ verò in λη non item. exemplo eſt, ὀμίχλη, φύτλη, αἴγλη, γενέθλη, αὐλή, τρώγλη, τρίγλη.

Λᾶ, λᾶς, vrbis Peloponneſi aſpero loco ſitæ nomen, apud Lycophronem: vnde nomen ſumpſere λαπέρσαι, Dioſcuri.

Λᾶας, τοῦ λάαος, & λᾶος, per craſin. vel ὁ λᾶας, τοῦ λάου, τῷ λάῳ, τὸν λᾶον, vt tradit Conſtant. Laſcar. lapis. Homer. Iliad. priorem producit, poſteriorem corripiens, λᾶας ... &c. id eſt, λίθος τραχύς. Gaza libro 2. Gramm. Doricè inflectit λᾶας τῶ λᾶα. Homer. Iliad. β. λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε, in lapidem vertit. λᾶας ὁ τυμβίτας, in Epigr. οἱ λᾶες ... τοῖς ἱστοῖς, pondera textrices telis appendunt, Ariſtot. lib. 1. de Animal. generat. Eſt etiam proprium nomen viri, & fluuij, & vrbis. vide Etymologum.

Λαβαὶ, ταγηνι. Heſyc. quæ & λαβαί.

Λαβάργυρος, qui argentum accipit. Athenæus δειπνοσ. lib. 7. ... Sed ego inquit Democritus ... λαβάργυρος ... &c.

Λαβαί, ...

Λαβάνη, ...

Λάβδα, nomen literæ apud Græcos, quæ aliàs λάμβδα, vide in Chil. Eraſ. Labda mihi videris.

Λαβδακισμὸς, οῦ, ὁ, orationis vitium, quo L crebrò repetitur, vt, ſolet luna luce lucere. Capel. lib. 5.

Λαβδοειδὴς ῥαφὴ, ſutura capitis poſterior, literæ Λ, figuram exprimens, Galen.

Λάβε, cape, ἐνθάδε acuitur, κατάδε penacuitur. Iliad. α, ... καὶ λάβε γούνων, i. κρατοῦ, tene genua, ſeu per genua.

Λάβεσκε, ſumebat, ſumpſit. pro ἔλαβε.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, anſa, captio, prehenſio, manubrium, capulus, cauſa, occaſio, μέμψις, accuſatio. λαβὴν παρέχειν, anſam præbere, Ariſtoph. Idem ἐν ... λαβὴν ..., occaſionem præbuit & anſam. καὶ λαβὴν ἐνδίδωσι, anſam præbet, Plato de Leg. Plutarch. de inimico, λαβὴν ζητῶν ... τὸν βίον, anſam quærens nocendi. λαβὴ apud Hippocrat. morbi acceſſio & inuaſio, ἡ ἐπισημασία, ... λαβαὶ ... τοῖς κριτικοῖς, Ariſtoph. in Pace, i. τὰ ...

Λαβὴ, ῆς, ἡ, excuſatio, paroxytonum, Cyrillus.

Λαβίρους, Heſych. ... infra λαβίρος.

Λάβης, canis nomen ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν, in Veſpis.

Λαβίδιον, forcipicula.

Λάβιον, τὸ, manubrium: diminut. à λαβή.

Λαβὶς, ίδος, forceps, fuſcina. apud Ioſeph. in ſupellectili tẽpli Solomonis. λαβίδες καὶ ..., Interp. tenacula.

Λάβιρος, ου, ὁ, fouea, βόθυνος.

Λαβὶς, fibula, anſa, capulus, manubrium, ... ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, inquit Homeri Interpres.

Λαβρεγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax, temerarius in loquendo, ... rabula, ... Adamant. in Phyſiognom. ...

Λαβραγορεῖν, σφοδρῶς δημηγορεῖν.

Λαβρεύω, procax & temerarius ſum. Item, vociferor. Nicander in Alexipharm. ... λαβράζουσιν ... Homerus, ... id eſt, λάβρως ... Æſchylus, ... apud Lycop. λαβράζων, aliis ſtrepens ... Eſt verò λαβράζειν, ...

Λάβραξ, ακος, ὁ, lupus piſcis. labrax, quo & Plautus vtitur. Colu. hunc varium videtur appellaſſe: quum enim duo luporum genera cõmemoraſſet, alios lanatos, alios varios appellauit. hinc factum vt nonnulli eundem piſcem putent eſſe λάβρακα, quẽ vulgus varium appellat. Vide in Chil. Eraſmi, Labrax Mileſius. dicitur λάβραξ, ὅτι λάβρως ... Lucian. ... λάβραξ ... Et Athen. lib. 7. oſtendit λάβρακα ... appellatũ fuiſſe.

Λαβρεία, ας, ἡ, præcipitantia ſeu incontinentia & procacitas in loquendo.

Λαβρεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, turbatè, aut immodeſtè, & arroganter loquor, Depon. abſol.

Λάβρυς, ὁ, Lydorum lingua ſecuris dicitur. Vnde apud Cares, Iouis λαβρανδέως ſtatua eſt manu ſecurim tenens.

Λαβραγορῶ, λαβραγόρησα.

Λαβροποτέω, abundè bibo, in Epigr.

Λαβρός, ὁ, ἡ, abundans, oxytonum, Cyril.

Λάβρος, ου, ὁ, nimium vorax λίαν βορός: item λίαν βίαιος, immediocris, vehemens, rapidus, incontinens, δριμύς, σφοδρός, ſæuiens, vorax, auidus. Etym. λαβροτόμος, imber vehemens, imber atrox. Apol. Rhod. lib. 1. Arg. ὅπιλαχεν ὁ ἐν μαϊε λάβρον ὕδωρ, impetuoſam aquam, Homer. Odyſſ. ὁ, ἐφη λάβρος, i. σφοδρός. λάβροιο apud Sophocl. i. σφοδρόν.

Λαβρόσυτος, ὁ, ὁ, impetu ruens, curſu concitus.

Λαβροστομία, loquacitas, ἡ ὃ δι᾽ ἀχρεῖον λαλιά. vide λαβρεύομαι & λαβροστομέω, procax os habeo procaciter loquax ſum. Æſch. μὴ λαβροστόμει.

Λαβροσύνη, procacitas, voracitas.

Λαβρότατοι, σφοδρότατοι.

Λαβρότης, incontinentia.

Λαβροφαγώνται, οἱ, edaces, voraces.

Λαβρώνεσθαι, apud Heſych. in eadem ſignificat. qua λαβρεύομαι & λαβράζομαι, vnde λαβρῶσαι, λαβρῶν, item ὀ λαῦρον.

Λαβρώνιος, & λαβρώνιον, poculi ſpecies. apud Athen. l. 11. λαβρώνια poculum Perſicum, latum, ἀπὸ τῆς λαβρότητος.

Λάβρως, incontinenter, voraciter, Gaza 8. Anim. confertim, rapidè, impetuoſè. Polyb. λάβρως φέρεται τῷ ποταμῷ. ὅτι λάβρως ὕει & ὀλίγον χρόνον. Theophraſt. hiſtor. libro 4. capite 8. impetuoſè pluit.

Λάβυζος, ὁ, ὁ, Labyzus: aromatis ſiue thymiamatis genus myrrha ſuauius, & pretioſius ex quo iuncta myrrha Perſarum reges eidarin ferebant, vt teſtatur Heſych. in Κίδαρις & Athen. lib. 12. in ſermone de luxu regum Perſiæ.

Λαβύρινθος, ου, ὁ, ὑφ᾽ ὧ τὰ μὴ θύραις λαβεῖν, Suid. ὁ τουτέστι Labyrinthus mons eſt in Creta habens antrum ſinuoſum, difficile ingreſſu, & reditu difficilius. vide Etym. & Chil. Eraſm. Suid. ἀχανεῖς ἐκ τόπος. Sumitur etiam in loquaces qui orationis exitum inueniunt nunquam. labyrinthus Virgilio, inextricabilis & irremeabilis error.

Λαβυρινθώδης, εος, ὁ, ἡ, καὶ ὁ, tortuoſus, flexuoſus, λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio labyrinthica, id eſt, intricata, Lucian. τὸ λαβυρινθῶδες, tortuoſum in antractum, Gaza ex Ariſtotel. 1. de Animal.

Λάγανα, τά, lagana, placentæ è ſimila, & oleo recente.

Λαγαίω, ſpumo, ἀφρίζω.

Λαγαρίζομαι, accipiendum videtur pro laxus fio & exinanior, in hoc loco Ariſtoph. Veſp. καὶ ξυμμαχεῖ αὐτοῖς ... τὸ μὴ ... ὑπὸ φόρου τὰ ἄλλα. Et ad λαγαρίζεσθαι ... τραγηλίζοντα τὸ μηδὲν, vt ſenſus ſit, eos gauiſos eſſe quum viderent τὸν τῆς ... χρὴ ... (erat enim κηθάριον fiſcella quæ vrnæ ſuffragiorum veluti infundibulum ſuperimponebantur non amplius tam tumido eſſe ventre, ſed laxiorem fieri & euacuari, nec quidquam habere quod roderet, illa duo vocabula ... annectendo præcedentibus. Scholiaſt. tamen cum ſequentibus iungit λαγαρίζομαι exponi poſſe dicens vel λαγαρὰ ..., vel ..., vt ſit ... : ſed pluribus ad rem vide Henric. Stephanus.

Λαγαρίζω, ſubo latera manibus, ſeu pungo ilia. Heſych. Item mulgeo animal paſcens ſiue velſcens. τὸ ... Ariſtoph. in Veſp.

Λαγαρός, verſus in medio breuem ſyllabam pro longa habentes, qui & σφαδικοί. vide λαγαρός.

Λαγαρός, ά, όν, vacuus, gracilis, extenuatus, λαγαρούς ... qui bibunt graciles, ventre adducto efficit, Theophr. libro 9. hiſtor. plant. λαγαρός etiam arctus, angultus. λαγαρὸς βραχύς, Ioſeph. de Antiq. Interp. malè, amplus. vide βραχύς. λαγαρὸς ... authore Athenæo, ὁ ... ἔχων, vt ... Idem. lib. 14. de Homero, ... Λαγαρότης, anguſtia, concauitas cum gracilitate, ..., Euſtath.

Λαγαρύνομαι, laxus & vacuus fio, alius reddor, gracileſco, contrahor. λαγαρὰ ..., ſinuus ſubſidens lacunæ in modum, quod ſolet fieri dum gelu remittitur, in Epigr.

Λαγάνον, ... Heſych.

Λαγαρός, ὁ τῷ ... μαχῃ.

Λαγάζω, pigreſco.

Λαγγάζω, ...

Λαγέω, fugio, ἀποδιδράσκω.

Λαγέτας, mercator, ... qui & ...

Λαγηνά, ... qualis & ...

Λάγηνος, idem quod λάγυνος: vt ... λαγηνα, Euſtath.

Λαγένη, ...

Λαγέτας, dux populi.

Λαγγίς, haſta, ...

Λάγηνος, ὁ, ἡ, lagena, Gen. fœm. legitur in Epigram.

Λαγηνοφόρια, apud Athen. lib. 7. feſtum in quo ſtrati per herbam, è lagena quam quiſque ferebat, bibebant.

Λαγυνοφόρος. Heſych. ὁ ... cui lagenarum ſeu vini diſpenſandi cura commiſſa eſt. ſcribitur etiam λάγυνος per υ.

Λαγνός, libidinoſus, ὁ ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια καταφερής. Heſych. qui eidem λάγνης & λάγνος dicitur.

Λάγια, & λαγίδες, αἱ, catuli leporum. λαγίδια, τά, idem, Xenophon. Pollux. λαγίδια, cuniculi, quaſi lepuſculi. Strabo, ... λαγιδέων, ...

Λάγκανε, εἴκασε, ſimilis erat.

Λάγκα, ..., capſa, arca.

Λαγνεία, ας, ἡ, libido immodica, venereis vſus immodicus, ſcortatio, ſalacitas. Xenop. λαγνείᾳ δουλεύειν, immodicæ libidini ſeruire. ... admodum genitali ſemine abundat, Ariſtot. in Probl.

Λαγνεύω, petulantem & ſalacem eſſe: aliquando ..., ſemen emittere. Polybius medicus ..., οἱ δὲ ... Idē, ...

Λάγνευμα, ατος, τό, laſciuia & petulantia. Hippocr. ... gemellus fœtus editur vno initu & coitu. Galen. λαγνείαν ... accipit.

Λάγνης, ου, ὁ, & λάγνος, vel λάγνος, ου, ὁ, mollis, effœminatus, libidinoſus, ſalax, laſciuus, ad procreandum abundans ſemine, ..., quod in mulieribus dicitur μαχλάς. λάγνος, ſunt qui pudendum fœmineum interpretentur. Dicitur etiam ὁ λάγνος. Athenagoras in Apolog. λάγνος ... dicitur Atticè λαγνίστατος, & λαγνίστατος Ionicé.

Λαγοθήρας, ..., leporis venator.

Λαγοῖος, ...

Λαγοκτονία, ...

Λαγός, ὁ, ὁ, lepus. hāc enim inflexionem inueniri quoque ait Euſtat. & λαγὼς, ὁ. Heſiod. etiam λαγώς in Accuſ. poſuit Doricè, τοὺς ... λαγὼς ..., lepores captabant.

Λαγοῦν, ... Heſych. at λάγυνος, eodem authore placentæ ſpecies eſt.

Λάγυνον, τό, menſura continens heminas ſiue cotylas 12.

Λάγυνος, mollis, effœminatus: à nomine γυνή, Gaza lib. 3. Gram. & corripit ſecundam ſyllabam. Suid. λάγυνος, ὁ ... Apud Pollucem eſt τὸ λαγυνον, ... idem quod λάγυνος, ὁ λάγυνος, trulla.

Λαγχάνω, κλ ... λήξομαι, ... ἔλαχον, λέλογχα, ..., ſortior, adipiſcor, ſum compos, obtineo: vt, λαγχάνει βουλεύειν, id eſt, deſignatur ſenator, & in curiam cooptatur, Demoſt. Et λαγχάνειν δίκην, pro ſortiri iudicium, dictare iudicium, vel etiam ſubſcribere, litem intendere, edere iudicium vel actionem, ſortiri dicam vel dicas Cicer. Demoſt. ... Cùm primùm tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpiſſem adhuc adoleſcentulus exiſtens. In cauſis etiam capitalibus ſignificat poſtulare & accuſare. Idem ... Cùm autem iniuriarum eum eo ob maledicta expertus eſſem, indicta cauſa damnaui, hoc eſt, cùm ille ad iudicium non aſſuiſſet. ... &c. Iſocr. ... idem Iſocrat ... id eſt, ..., Phauorin. Item per ſortem accipio ..., id eſt, ... Iungitur etiam Genit. Apollonides lib. 1. Epigram. ... & Laſcar. ..., hic ſortitus ſum iuſta & parentalia. Philo de mundo, ... id eſt, eximia conſtitutione homo donatus eſt. λαγχάνω τιμῆς, honore afficior, Plato de Leg. Ariſtoteles de mundo cum Accuſ. ... Sophocl. ..., præmium ſortiri, id eſt, conſequi, id eſt ..., Idem. ... Demoſt. ..., Idem. ... ſorte aſſecutus, Xenoph. ... id eſt, ... Ariſtoph. Sortes autem à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur: à quo more deductum eſt verbum, λαχὼν βουλεύειν, rex deſignatus: dicitur verò λαχεῖν βουλεύειν & βουλεῦσαι, deligi atque creari Senator. Λαγχάνει ... quod ſorte obuenit. Plato lib. 5. Legum, ... nominatim dicare partes ſingulas ſingulis diis, vt ſorte obtigerunt. Ammonius diſtinguit à ... accipitur item tranſitiuè pro participem redde, tribuo aut veluti ſortito tribuo. vt Iliad. ...

ἐκλελαμπρυνθήσομαι [illegible], ſi hoc veluti ſortitus à vobis fuerim vt me cremetis.

Λαγῷα, τὰ, carnes leporinæ, deliciæ. λαγῷα κρέα, pulpamentum. λαγῷα τίτθια, Ariſtoph. ἐν τοῖς λαγῴοις, id eſt, ἐν κρέασι λαγῴοις, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς: pro ἐν τρυφῇ: Idem.

Λαγωβόλον, ου, τό, pedum, λαγωβόλιον, locus vbi lepores capiuntur. [illegible] λαγωβόλα, in Epigr. Theocritus Edyl. 4. [illegible] λαγωβόλον ὥς τυ πατάξω. Inter. ξύλῳ, ῥάβδῳ, ᾗτινι οἱ λαγωοὶ βάλλονται.

Λαγωδία, aſinoj ὄνις, Athen. lib. 9.

Λαγώδιον, lepuſculus, Ariſtoph.

Λαγὼν, όνος, ἡ, ilia lateris cauitas laxior, & exoſſis inter coſtas & coxendicē ab Homero vocatur λαπάρη. item ſciſſura vel hiatus terræ profundus. Cleomed. lib. 1. ἐν ταῖς λαγόσι τῆς [illegible], Nonn. id eſt, [illegible] & [illegible], ſinus. Apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro 1. etiam angiportus vel diuerticulum.

Λαγώνεια, λαγῷα, λαγῷα κρέα.

Λαγόνων πόνος, ου, ὁ, iliorum dolor.

Λαγῷος, leporinus, Plutar. θριξὶ λαγῴαις, lib. περὶ ἀοργησίας.

Λαγωός, οῦ, ὁ, lepus terreſtris & marinus. Ex λα compoſitum intenſiua particula, & οὖς ὠτός. Item λαγωός, ſydus. dicitur etiam λαγὼς & λαγός.

Λαγώπους, pes leporinus, nomen herbæ.

Λαγώπυρος, herba apud Hippocratem: ſic enim lib. de vlceribus, [illegible] λαγώπυρος [illegible] legitur & πτύρεσιν [illegible] τὸ φύλλον, [illegible]. Galenus verò exponit λαγώπυρος per λαγωπάτιον in gloſſis. dubitatur an ſit lagopus herba Dioſcor. lib. 4. cap. 15. & Plin. lib. 26. cap. 8.

Λαγώς, ὦ, ὁ, λαγωός. Xenoph. θηρατέος κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς. Accuſ. facit τὸν λαγὼ Atticè, vt ſcribit Gaza lib. 2. Gram.

Λαγωφαγία, ας, ἡ, eſus leporis, in Epigr.

Λαγώφθαλμος, apud medicos dicitur cui palpebræ oculorum in ſomno non coeunt, ſed apertis oculis dormire videtur inſtar leporis. Celſ. lib. 7. nonnũquam autem ſub hac curatione exciſa cute euenit vt oculus non contegatur, idque interdum etiam alia de cauſa fit, λαγωφθάλμους Græci appellant.

Λαγωοκτόνος ἀετός, aquila lepores occidens, Ariſtot.

Λάδανον, pinguedo quæ exit ex herba ladone, & adhæret velleribus caprarum, quod detrahentes in vſum medicinæ ſeruant. λάδανον, inquit Herodot. libro 3. Arabes vocant, quod Græci λήδανον. [illegible]

Λάζαι, ceruus, hinnulus.

Λαδογενής, Veneris cognomentum, quód ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit.

Λαθμεῖ, [illegible]

Λάδος, τό, chlamys, Doricè pro λῶδιξ.

Λαδρὸς, μεγάλως ῥέων, valdè fluens: [illegible], Etym.

Λάδων, ladon, fruticis genus, & Arcadiæ fluuius.

Λάε, ſtrepitum ſonuit, ἐφθέγξατο.

Λάειν, videre, βλέπειν. vnde ἀλαὸς, ἀόρατος.

Λᾶες, lapides. vnde λάεσσι, λίθοις, ſaxis, [illegible].

Λάζιναι, [illegible]

Λάζομαι, deponens, Depon. [illegible], conuerto, capio, teneo, Ho. Iliad. β. ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, terram mordeant, [illegible] τῇ γαίῃ, ἀντὶ τοῦ γαῖαν, inquit Interp. Et Ilia. 4. [illegible] παλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, Interp. μετέστρεψε, orationem conuertit ſe reuocans. Plutar. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, [illegible], accipe arma.

Λάζυμαι, capio, ſumo, teneo.

Λαζῶ, laſciuio nimia pabuli vbertate, [illegible].

Λαζεῖν, [illegible] tandem quod ἀλαζῶν.

Λααιμα, [illegible]

Λάθανες, [illegible]

Λάθα pro λήθη, Doricè, i. obliuio.

Λαθαῖος, [illegible]

Λαθάργος, ου, ὁ, clandeſtinus, λαθαργὸς epitheton vermium quorundam, & canum latenter mordentium, item ramenta quæ ex pellibus decidunt quum [illegible] pro λάθαργος in priori ſign. dicitur etiam λαθάργης.

Λαθικηδὴς, ου, ὁ, ſenex, quaſi iuuentæ immemor, vel propter obliuionis vitium illi ætati peculiare.

Λαθικρυπτεὺς, latens.

Λαθικηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, faciens obliuiſci curas. Ilia. l. χ. [illegible]. Et λαθικήδης, τό, [illegible].

Λαθίπορος, ὁ, tardè accedens, reditum ſuum procraſtinans, [illegible].

Λάθος, fons circa Ofren. ſic dictus, quód fecerit Herculem obliuiſci calamitatum humanarum, [illegible] bibiſſet, Etym.

Λαθιπόνητος, ου, ὁ ἡ, ὁ, punire oblitus. & τὸ λαθιπόνητον quod non punitur, Heſych.

Λαθίπονος, ου, ὁ, abſcondens laborem. recreatus à dolore. [illegible], è dolore recreatus, ſedatus, dolorem tegens, Sopho. in Aiace.

Λαθιφθεγγής, έος, ὁ, faciens obliuiſci vocem. Heſio. θανάτοιο λαθιφθέγγοιο δοτῆρες, mortis vocem auferentis datores.

Λαθιφροσύνη, Apollon. lib. 4. obliuio dementia.

Λαθίφρων, ονος, ὁ, obliuioſus, amens.

Λάθομαι pro λήθομαι, Ionicè, in Epigr. λάθεται, immemor eſt. Soph. λάθεσθαι [illegible], pedetentim captus fuerit, Iliad. [illegible] λάθοιτο, i. [illegible].

Λάθος, obliuio, negligentia.

Λαθοσύνη, ης, ἡ, idem.

Λάθρα ſeu λάθρη, furtim. clàm & furtò. κρυφίως, [illegible], clãculum, occulté. Genitiuo iungitur, Euripid. in Androm. λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς [illegible] λάθρα, [illegible].

Λαθραῖος, ου, ὁ, occultus, clandeſtinus.

Λαθραίως, λάθρα, latenter, κρυφίως.

Λαθραδὸν, λαθραίως.

Λαθρογαμος, ου, ὁ, ſpurius, illegitimo coitu natus.

Λαθρίδιος, occultus, poeticum.

Λαθρίδιως, clanculum, in Epigr.

Λάθριος, ου, ὁ, clandeſtinus. λάθριος [illegible], in Epigr. λαθρίοισι τενάγεσι, in vadis occultis, ibidem. Et λαθρίως.

Λαθροδάκνας κόρεις, i. clàm mordentes cimices. in Epigr.

Λαθροδρομία, Heſych. accipere videtur pro clandeſtino receſſu.

Λαθροβλαβεῖν, lædere. βλάπτειν.

Λαθροφαγεῖν, occultè comedere, apud Pollucem.

Λάθυρις, herba quædam quam Dioſcorid. tithymallum vocari ſcribit.

Λάθυρον, ου, τό, &

Λάθυρος, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis, Theophraſt. libro 8. hiſtor. plant.

Λάθων, ωνος, paroxyt. nomen fluuij. Cyril. oxytonum autē, Participium eſt ab ἔλαθον, verbi λανθάνω.

Λαιὰ, Heſyc. eſſe dicit [illegible]: item [illegible]: addens Dores [illegible] dicere ἀπὸ τῆς λείας de præda vide λεία.

Λαῖαι, eidem [illegible], quæ infrà λαῖον item [illegible].

Λαίγμα, eidem [illegible] mox tamen λαίγματα eſſe dicit [illegible].

Λάϊγγες, lapilli, calculi fluuiatiles, ſcrupi, glareæ, Odyſſ. ζ. [illegible] λάϊγγας [illegible], Interp. [illegible].

Λάϊγξ, lapillus, Etym.

Λαίδαρον, τό, lacerna, penula. veſtis æſtiua. Heſych. λαῖφος quod & λαῖφος, ſeu λῶδιξ, [illegible].

Λαιδρὸς, ſiniſter.

Λαιδρὸς, ὁ, ὁ, impetuoſus, temerarius, ſiniſter, velox, impudens, rapax. Nicand. in Theriac. [illegible], Interp. [illegible]. Et in Alexiph. [illegible]. Interp. [illegible].

Λαιθαργος, canis latenter mordens, Heſych.

Λαιθοργός, Heſyc. [illegible].

Λαικάζω, meretricor, [illegible].

Λαικάζω, decipio. Item ſcortor, πορνεύω, Ariſtoph. Equit.

Λαικαστής, ſcortum maſculum, cinædus, Ariſtoph. Acharn.

Λαικάστρια, ἡ, meretrix: ab indecoro ornatu: nam λα intendit, & κοσμεῖν ornare eſt. λαικάστρια, Com. Ariſtoph.

Λαῖλαψ, απος, ἡ, turbo venti, vertex, imber cum turbine, procella, nimbus. Marci cap. 4. καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη, tunc oritur venti turbo magnus. Ariſtotel. de mundo, λαῖλαψ δὲ [illegible], i. vertex & turbo ventus eſt violentus, & qui infernè ſurſum verſus repentè conuoluitur. Ariſtot. vſus eſt genere fœm. λαίλαπα [illegible]. Lucian. [illegible], &c. Homer. Odyſſ. [illegible] Ζεὺς λαίλαπα [illegible]. Interp. [illegible]. Heſych. [illegible].

Λαιλαπώδης, cæli conditio nubila & ventoſa, Idem.

Λαῖμα, [illegible] expon. [illegible] alij [illegible].

Λαιμάζω, & λαιμάω, [illegible], intemperanter comedo.

Λαιμαργία, ας, ἡ, ingluuies, voracitas. [illegible], vorandi auiditas. λαιμαργία [illegible], Plato de Leg.

Λαίμαργος, ου, ὁ, helluo, famelicus, decoctor, [illegible], vorax & guloſus. λαίμαργοι κύνες, in Epigr.

Λαιμοτόμοι κεφαλαὶ, capita amputata ceruice reſecta, Euripid. λαιμότομος [illegible], in Epigr.

Λαιμοδάκτης, ου, ὁ, ἡ, fauces mordens, in Epigr.

Λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis. collus Latinè dicitur. Itē λαιμοπέδη, [illegible], pedica, ſeu laqueus, quo aues capiuntur, in Epigr.

Λαιμὸς, οῦ, ὁ, guttur, ingluuies, gula, ingluuies. vnde iamia, vorago, lacuna.

lacuna.λαιμοῦ τομὸς,iugulum incidens. λαιμὸς κύλικος, pro vaſe amplo & capaci,in Epigr. Iliad.τ,πρὶν δ' οὔπως ἄν ἐμοίγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις,οὐδὲ βρῶσις:pro meatu cibi & potus:Heſych. φάρυγξ,λαιμὸς,ἰσθμὸς,βρόγχος.

Λαιμότμητος,cui inciſa gula vel collum. Eurip.in Phœniſſis, λαιμότμητοι γυναικὸς γε.

Λαιμοτομέω,iugulo,iugulum diſcindo,macto , Apoll.2.λαιμοτόμησαν μῆλα,pecudes immolarunt. λαιμοτομέω, Eurip.in Hecuba,ἀπέτεμεν τὸν λαιμὸν.λαιμοτομήσας ἑαυτὸν, quæ ſibi gulam præſecuit,Plutar.in Othone.

Λαιμώσσω,aufugio.

Λαιμώσσω,ἡ λαιμαργία.

Λαιμώσσω,gulæ ingerere & abligurire cupio : vel famelicus ſum ſcol. Nicand. ex Hipponacte λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ,legitur & apud Nicand. in Ther.

Λαῖνα,læna veſtis,i.ſagum villoſum,Strab.lib.5.

Λάϊνος,lapideus.lib.4 . Epigr.ſic apud Nonn.ἄγεα λαΐνεοις, lapideis valis. & λαΐνεοι βωμοὶ,pro lapidibus.

Λαιὸς,ſiniſter.durus,terra frumento conſita, καὶ ἡ σπαρεῖσα γῆ καὶ σκληρά. inde λαιόχειρ pro σκληρόχειρ qui dura eſt manu , duras habens manus.

Λάϊνος,η,ον,lapideus,λίθινος.Hom.Iliad.γ,ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα,lapideam tunicam induiſſes,id eſt,lapidatus eſſes, λιθόλευστος ἐγεγόνεις.

Λάϊγξ,γος,ἡ,lapillus,petra. Odyſſ. ν, gen.fœm. συναγὴ λάϊγγας ἔχοντας,i.ὥσπερ λιθάρια,ἢ μικρὰ ψῆφοι,inquit Interpres.

Λαῖον,ſeges pro λήϊον.item falx meſſoria.

Λαιὸς,ὰ,ὸν,ſiniſter.læuus.δεξιὰ χεὶρ,dextra,& λαιὰ, i.ſiniſtra, læua, ἀριστερά,σκαιά,εὐώνυμος.

Λαῖος,ου,ὁ,Laius.

Λαιοτομεῖν,ſegetes demetere.à λαῖον pro λήϊον.

Λαῖς,caper laſciuus,Etym.

Λᾶας,αος,& per craſin λᾶς,ὁ,lapis.

Λαίσταξ,Heſyc.κίναιδος,λάσταυρος,cinædus,ſalax,libidinoſus, qualis & ὁ λαικαστής,& ὁ λαικαστὴς. [illegible]

Λαισοφόρος,Heſych [illegible] forſan pro λαισηφόρος at λαισαί, eidem [illegible].

Λαισήιον,ου,& λαισήϊα,ων,τὰ,ſcutum oblongum,θυρεὸς ἐπιμήκης.clypei genus ad modum ianuæ factum. alii exponunt breue ſcutum crudo corio obductum,ἀσπίδιον [illegible], Euſtath.Iliad.ε, parmula,telum,Interp.Hom.λαισήϊα, [illegible] [illegible] parmæ, peltæ, minores clypei, cola.Iliad.ε,λαισήϊα [illegible].

Λαίσσα,ἡ καὶ ὁ,cinædus,meretrix,Heſych.

Λαισταυρος,ὁ,laſciuus,petulans.λάγνος καὶ λαμυρὸς παρὰ τὸ λαιὸν καὶ [illegible],pleonaſmo τοῦ ι,vt in [illegible] pro [illegible].

Λαίστας,à Leucadiis dicitur ὁ βάτραχος teſte Heſych.

Λαισποδίας,qui ad venerea proclius eſt & nomen ducis Athenienſis.Aliquando pro eo,qui altero pede eſt putrido,claudus.Ariſtoph. Auibus,λαισποδίας ἢ τὴν φύσιν.

Λαῖτμα,vel λαῖθα,dedecus.

Λαιτὸν,moleſtum.τὸ ἀηδὲς,Suid.

Λαιφὴ,ventilabrum.[illegible],Heſych.

Λαιστρυγόνες,οἱ,Læſtrygones,populi Siciliæ immanes.

Λαῖφα,Heſ.[illegible],pelta quæ ſupra λαῖφα,& infra λαῖφος.

Λαῖτμα,ατος,τὸ,exponitur [illegible] πλάτος,traiectus,latitudo,ſeu æquor.Hom.Odyſſ.[illegible] μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Idem ſine genitiuo θαλάσσης, ſubaudito tamen Odyſſ.[illegible] [illegible]. Nam quum vniuerſum diſtributum eſſet in partes duas , terram & mare, λαῖτμα τοῦτο vocabatur ἡ θάλασσα.

Λαιτὸν,Heſyc.τὸ ἀρχεῖον,archiuum.afferenti & λαιτὸν pro δημόσιον τόπον.dorice pro λῃτόν. perperam apud Suid. λαιτὸν τὸ ἀρχεῖον & λαισεῖον, τὸ πρυτανεῖον,pro λαιτὸν ἀρχεῖον ſiue πρυτανεῖον.

Λαιφὸς,Heſyc.[illegible],incolumis:Latinis hilarus.

Λαῖφα.eidem eſt [illegible] quæ & λαῖφα & λαῖψα.

Λαιφάσσω,palpo,contrecto.

Λαῖφος,ους,τὸ,& λαῖφος,ου,ὁ,τὸ,veſtis ex licio,tegmen, velum, veſtis pannoſa & turpis,Homer.in Odyſſ. Heſych.λαῖφος,τὸ ἱστίον [illegible] τὸ ἄρμενον.

Λαίφερος,ὁ,imbecillis,infirmus.

Λαιψηρὰ,pro αἶψα,celeriter.

Λαιψηροδρόμος,velociter currens,rapidus,Eurip.

Λαιψηροκέλευθος,rapidus,celer, oblique means. Heſiod. [illegible] (ψηροκέλευθον.

Λαιψηρὸς,ὰ,ὸν,celer,leuis,pro αἰψηρός.

Λακάθη,ης,ἡ,Lacatha arbor,quæ etiam in plana deſcendit, vt teſtatur Theoph.hiſtor.lib.3.c.3. corrupte legitur [illegible] cap. 7.vbi ex Gaza adnotant λακάρη,ibique numeratur inter [illegible] [illegible].Eſt verò Lacatha, ea arbor quæ à Serapione vocatur Macaleb,fortaſſe è Græco corrupto:ea vioſe creſcit in agro Veronenſi , vt teſtus Lodoicus Anguilara rei herbariæ peritiſſimus.

Λάκαινα,nomen vrbis.

Λακαίνη,in λάκαινα.

Λακαφθεὶ,Paulus Ægineta libro 7.cap.22. in compoſitione Cypheos heliaci , lacaphti dodrantem accipit , & exponit. ἔστι δὲ φλοιὸς πίτυος,ἢ ἕτερος κατὰ διαφορὰν. Plutar.lib.2. de Iſide & Oſiride in compoſitione eadem habet λαπάθου,vbi reſtituendum λακαφθοῦ.

Λακεδαιμόνιος, nuntios retulit,Eurip.ab ἐλαύνω.

Λακεδαίμων,ἡ, Λακεδαίμων τις ἦν, ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πολλοὶ ἔλαχον τὰς πόλεις,vrbs ipſa dicitur,vel qui eſt ex ea oriundus,Etym.

Λακερὸν,Heſyc.[illegible],[illegible].

Λακέρυζα,ης,ἡ,latrans,garrula,Heſiodus.λακέρυζα κορώνη, ſtridula, pro λακέρυζα,καὶ μεγάλως κράζουσα.Plato Polit.lib.[illegible],καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα [illegible] [illegible],καὶ ὁ [illegible] ὄχλος [illegible].

Λακερύζεσθαι,nugari,conuitiari,λοιδορεῖσθαι,Suid.

Λακερύζω,nugor,inclamo,Etym.

Λακέω,ω,ήσω,increpo,clamo,cano,ludo fiſtula,Eurip.

Λάκη,Heſyc. à Cretenſibus [illegible] dici ſcribit afferens & λακῆσαι pro διαρρῆξαι.

Λακηδοὶ,nonnulli quod Attici [illegible],Heſych.

Λακηδαμενος idem ψοφοῦντος , ἠχοῦντος , ſtrepitantis,ſonitum ſeu crepitum dantis παρὰ τὸ λακεῖν.

Λακιδοφορέω,ῶ, non ſum ſanus ex conſequenti,qui enim vlceroſas tibias habent,pannos circa eas ferunt,Heſych.

Λακίδω,lacero.

Λακίζω,μ.ίσω,π.ικα,rumpo,ſcindo,ῥήγνυμι,σχίζω. ita vt ſonitum & crepitum edat,id quod laceratur & ſcinditur,exponitur etiã θωπεύω blandior.

Λακίνα,nomen vrbis,Etym.

Λακίνιον,mons Crotoniſtã Lacinio heroe,Etym.

Λακὶς,ίδος,ἡ,detrimenta veſtis,& ipſa veſtis lacera detritáque,Ariſtoph.in Nebul.[illegible],Etym. Item relegmina panni & carbaſorum fragmina λακίδες dicuntur.Item ſimpliciter ruptura,ſciſſura. λακὶς χθονὸς, terræ hiatus. Αἰσχύλ.[illegible] [illegible].

Λάκισμα,ατος,τὸ,ruptura,ſciſſura,σχίσμα.

Λακκαῖον ὕδωρ,apud Athen.lib.3.ciſternina aqua,Columellæ.

Λακκίζω,fodio.

Λακκόπλουτος , ου, ὁ, pro ex foſſa locupletato , Plutarch.Eraſmus Chiliad.

Λακκοπρωκτὸς,cinædus,εὐρύπρωκτος.Ariſtoph.[illegible].qui eſt lato & profundo podice,[illegible].

Λάκκος,ου,ὁ, foſſa, cuniculus, puteus canali ſimilis , lacus vbi vinum fit,lacus,viuarium,ciſterna,fouea,pro tranſenna Interp. Plutar.Polit.in Pſalmis λάκκος, ὁ θάνατος καὶ τάφος. Exod.cap.12. ἕως τοῦ πρωτοτόκου τῆς αἰχμαλωτίδος τῆς ἐν τῷ λάκκῳ.

Λακκοσχέας,ου,τὸ,ſcrotum,ſeu ſcroti pars laxior, ſinus teſticulorũ. Pollux,τὸ [illegible],[illegible] [illegible].

Λάκος,ſonitus,ſtrepitus à λακεῖν.

Λακκοσχέας,ου,ὁ,apud Atticos dicebatur, cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus,Pollux.ſcribitur & λακκοσχέας.

Λακπατεῖν,calcibus petere, conculcare, euertere. quaſi λὰξ πατεῖν.

Λακτίζω,μ.ίσω,π.ικα,calcitro, calcibus percutio, calcibus cædo, calces incutio,calcibus repulſo,calco,iacto calces:vt πρὸς τὴν [illegible] λακτίζειν,cædere calcibus.Alex. Aphrod.lib.2.Probl.τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς [illegible], quæ iugulantur animalia aſſidue calcitrant.Ariſtop h.[illegible].[illegible] λακτίζω εἰς τὸν [illegible].Lucia.λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα [illegible],calcibus infeſtatus in ventrem ab aduerſariis.

Λάκτις,ſtimulus,ſcutica,& cochleare,tudicula.Nicand.in Ther. [illegible] λάκτι. Interpr. λάκτις [illegible] [illegible].

Λάκτισμα, Heſych. idem quod λάκτισμα id eſt ictus qui calce incuſſus eſt.

Λακτιστὴς,calcitro,Xenoph.

Λακτιστικὸς,ὴ,ὸν,pro eodem, vnde λακτιστικὰ ζῶα & λακτιστικὰ ὑποζύγια quæ calcibus verberare & cædere ſolent.

Λάκτυρος, ὁ, vinum quod ab expreſſis racemis colligitur σταφυλίας οἶνος,Heſych.

Λάκω,reſono,clamo,cano,do oraculum, vt Phœbus. Heſiodus, δαιμονίη, τί λέληκας : miſera, quid ſtrepis ? id eſt,βοᾷς,clamat Ariſtophanes,τί δ' ὁ φίλος [illegible] ἐν τῷ σιγηρῷ, id eſt,ἐφθέγξατο.

Λάκων,ὁ,paroxytonon,Lacon,gentile nomen.oxytonon autem à Cyrillo exponitur ſortitor,quo ſenſu per χ potius ſcribitur.

Λακωνίδες,αἱ,Lacænæ.in Epigr.

Λακωνίζω,μ.ίσω,π.ικα,fauco parti Laconũ,Laconicè loquor,breuitati ſtudeo,Neutr.Abiol.Heſyc.λακωνίζειν,τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι.

Λακωνικαὶ,ſolex Laconicæ,calceamenta virilia,apud Ariſtophan Theſmoph.ἀρβυλίδες.

Λακωνικὴ, ἡ, Laconica, genus plantæ, Theophraſt. libro 3. de cauſis plant.

Λακωνικὸς κάλαμος, arundo Laconica. Idem l. 4. hiſt. plant.

Λακωνικῶς, Laconicè, breuiter.

Λακωνισμὸς, ὁ, Laconiſmus, breuiloquentia, amicitia in Lacones. vide in Chil. Eraſm.

Λακωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui partes Lacedæmoniorum ſequitur.

Λάλαγες, virides ranæ, circa paludes, vel auium genus.

Λαλαγέω, ῶ, ήσω, vocem edo, Neutr. Dat.

Λαλαγὴ, ῆς, ἡ, vox, κραυγή.

Λάλαγμα, τὸ, ſonitus, [illegible], ἤχημα.

Λαλαγήτης, nugator, [illegible].

Λαλάζω, vociferor, Heſych.

Λαλακώνη, apud eundem arena calculoſa ſabulum calculoſum.

Λαλάμυς, [illegible] quidam [illegible] ſcribunt, Heſych.

Λάλαξ, λάλαγος, clamor, vociferatio, ſonitus, tumultus. in Epigr. Heſ. tradit λάλαγας appellari virides ranas circum ſtagna degentes, quæ à quibuſdam κύρβεις dicuntur, quoſdam vero tradere λάλαξ eſſe auis quandam ſpeciem.

Λαλέω, λαλήσω, λελάληκα, loquor. Sæpe in malam partem accipitur, vt ſit temerè & inconſideratè, citràque delectum aliquem verba effutire: cui opponitur διαλέγομαι & λέγω. Vnde celebratū illud Eupolidis apud Gellium, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, id eſt, ad garriendum præcipuus & optimus: verum ad loquendum nemo minus idoneus. Apud Latinos ſimilis differentia eſt inter loquacem & facundum, aut dicere & loqui. vide Ammonium in λαλεῖν. & in διαλέγεσθαι. Dicitur etiam λαλεῖσθαι Paſſiuè. Act. cap. 9. λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν, Dicetur tibi quid te oporteat facere. λαληθεὶς, enunciatus, Nazanz.

Λάληθρος, garrulus. λάληθρον θῆλυ γένος, in Epigr. garrulum genus fœmininum.

Λάλημα, ατος, τὸ, ſermo, loquacitas, Euripid.

Λαλητέος, prædicandus vel etiam fortiſſimè vocalis, in Epigr.

Λαλητικὸς, οῦ, ὁ, garrulus, Ariſtophan. item vim loquendi habens. Damaſc.

Λαλητὸς, loquendi facultatem habens, Euſtat.

Λαλητρίδες, loquaces, in Epigr.

Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, φλυαρία, garrulitas, loquacitas, loquentia: vt apud Saluſtium, Satis loquentiæ, ſapientiæ parum. Eſt verò λαλιὰ Theophraſto in Characterib. [illegible], Item genus declamationum, quod totum ad voluptatem & delectandos auditores comparatum eſt: Græci λαλιὰς vel λαλιὰς vocauerunt.

Λάλιος, ὁ, ἡ, garrulus, loquax λαλίαν ἑταίραν, amicam facundam in Epigram.

Λαλὶς, poeticè, pro λάλος, ἀγρευτής.

Λαλίστατος, loquaciſſimus, Euripid. in Cyclope.

Λαλίστερος, verborum vber, loquacior, Gaza.

Λάλλη, pro λάλη, ſonus, lapillus litoralis, qui à mari agitatur cum ſtrepitu, glarea.

Λαλόεις, εσσα, ἡ λαλιστάτη, loquax.

Λάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, πολύλογος, diſertus, vocalis, garrulus. λάλος ἠχὼ dicitur lib. 1. Epigr. & λάλος σύριγξ, ibidem genere Fœm. λαλοι [illegible], in Epigr.

Λαμβάνομαι, adipiſcor, reperio, amplector, commodato accipio, enumero, explico, iniicio manus, excipio, intercipio, comprehēdo, intelligo, in poteſtatem redigo, aufero, vrgeo, occupo, Gen. vt ἐὰν λαβώμαι σχολῆς, ſi otium nactus fuero, Syneſ. ὅσου λάβοιτο, quicquid nactus ſit, Gaz. de Senectute. Plato de Rep. ὁ τοῦ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, quum veſtem prehendiſſet. λάβεσθε κωπῶν, capeſſite remos, Eurip. λαβέσθαι φίλων, amicos comparare, Phalaris. Aliquando ἀντιλαμβάνομαι. Andocid. [illegible] τοῦ ἱεροῦ λαμβάνομαι, aram tenui, aræ adhæſi. Aliquando, reprehendo, increpo. Plato lib. 1. de Leg. [illegible], Lucian. poſuit cum Accuſ. λαμβάνεταί με (inquit) [illegible]. Accipitur etiam pro conuincor, ſicut Latinè teneor. Plaut. Manifeſtè miſer teneor, i. λαμβάνομαι. Demoſth. [illegible], conuinci & teneri, [illegible], ait interp. Thucyd. [illegible] caput tentari, Gaza. [illegible]. Plato. [illegible], ne deprehendatur. [illegible], comprehenſum eſſe, Herodot. [illegible], ſumi tus. [illegible], coactus, Plato de Leg. [illegible], propoſitiones. Alexand. 1. Topic. [illegible], immediatæ propoſitiones & axiomaticæ.

Λαμβάνω, λήψομαι, ε, εἴληφα, αὐτ. β. ἔλαβον, capio, deprehendo, accipio, afficio, oratione detineo. Et accipio, patior, ſicut Latinè dicimus, magnum cepi dolorem, & cepit me dolor, [illegible]. Ita dicunt Græci [illegible], vt [illegible] capere Columellę. Xenophon [illegible]. Hom. Iliad. [illegible] Ariſtoph. [illegible] ſcim mihi [illegible], mihi inceſſit dubium. Plato in Epiſt. ἄλλαι σε ἀπορίαι λήψονται, aliæ tibi dubitationes oborientur: ad verbum, te capient aliæ difficultates. Thucyd. [illegible] λαμβάνει, euadit ſublimis. Significat etiam [illegible] conuinco, damno, ſicut teneo apud Latinos. Demoſ. [illegible]. Eſt etiam verbum Dialecticorum, ſignificans ſupponere & ponere. & quaſi ſuo iure ſumere, hoc eſt, tanquam firmum, vel per ſe probatum ſumere. Actiu. Accuſ. λαμβάνειν πίστιν ἢ πίστεις, ſumere argumentum. λαμβάνειν πίστιν, creditur, Demoſt. λαμβάνειν τὴν ἀξίωσιν, fiduciā præſumere, Thucyd. λαμβάνειν τὴν εὔνοιαν, beneuolentiam contrahi, idem Thucyd. λαμβάνειν ἔργον, rem aggredior, Xenop. λαμβάνειν [illegible], Demoſt. λαμβάνειν τὸ δίκαιον, iuſtitiam metior. λαμβάνειν πειθοῖ καὶ βίᾳ, ſuadeo & cogo, Plato de Legib. λαμβάνειν τὰς ὠφελείας, capto vtilitates, Idem in Epiſt. λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, anſam capere, Lucian. inſimulari & authorem haberi. Thucy. & Plato de Leg. λαμβάνειν δίκην, ſumere pœnas, Demoſt. λαμβάνειν δόξαν, gloriam comparare, Aphthon. λαμβάνειν τὴν παιδείαν, percipere diſciplinam. Plato 2. de Repub. [illegible], ſcientia imbutus. λαμβάνειν τὸν φθόνον, inuidiam ſuſcipere, Thucydides. λαμβάνειν ἀτάκτους τοὺς πολεμίους, adoriri hoſtes inordinatos. Xenophon. 1. Pædiæ. λαβὼν τὸν λήκυθον ὀβολοῦ, emes obolo lecythum, Ariſtoph. cum Genit. & ἐκ vel ἀπὸ, Xenop. [illegible], nihil percepimus neque ex terra neque ab ædibus. Item [illegible] λαμβάνειν, à ſycophantis, accipere. i. [illegible]. Cum Geni. ſine præpoſitione. Hom. Iliad. γ, κόρυθος λάβε, per galeam accepit. [illegible], Idem. λαμβάνειν τοῦ βραχίονος. Ariſtoph. λαμβάνειν τῆς [illegible], Idem. Pro cōſequor cum Accuſ. & Dat. Plato in Epiſtol. [illegible], hanc potentiam Hermias mihi videtur & ingenio & arte cum experientia coniuncta, eſſe aſſecutus. λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, admittere in animos, Xenophon, [illegible], capere, mente complecti, animaduertere, recordari. Polybius in 5. [illegible] &c. Idē, λαμβάνειν περὶ [illegible], conſyderare. λαβεῖν ἐν γαστρὶ, Hippocr. concipere. λαμβάνειν τὰς χεῖρας, Plato de Legib. Imperatiuum habet λάβε paroxyt. communiter: Attic. verò λαβέ oxyt. Ammon. diſtinguit λαβὲ à verbo [illegible].

Λαμὸς, Heſyc. [illegible].

Λάμαχος, eidem Heſyc. [illegible]: ex λα epitatico inde poſſis etiam interpretari, ſtrenuè & validè pugnans.

Λαμβῆς, eidem Heſych. τὰ χάσματα, & αἱ [illegible].

Λαμία, ας, ἡ, Lamia mulieris nomen Beli & Libyæ filiæ cuius Horat. in arte poet. mentionem facit. De Lamia vide Diod. & Comment. Ariſtoph. in Veſpis. cuius mulieris mentio formidabilis erat pueris: vt quæ deuorare infantes perhiberetur. Philoſtratus λαμίας inter [illegible] numerat. apud eū enim libro 4. Apollonius Menippi cuiuſdam ſponſam eſſe dicit [illegible]. Eſt & vrbis nomen à Lamio Herculis ita appellatæ: & piſcis genus quòd habeat magnum guttur, λαιμὸς enim id eſt, nunc autem ſcribitur λάμια accentu in antepenultima, Etym. λαμία Ariſtoteli, piſcis eſt è cartilagineis. Gaza Græcam vocem relinquit. [illegible] vocat Nicander.

Λάμια, τὰ, teſtes, ὄρχεις, apud Ariſtoph.

Λάμιθος, Heſych. [illegible] vel [illegible].

Λαμίασμα, Heſ. [illegible], niſi fortè [illegible].

Λάμος, Læſtrygonum vrbs.

Λαμπαδαρχία, [illegible], Ariſtoteles 5. Politicorum, vbi ait hæc eſſe munera reipublicæ magni quidem ſumptus, ſed inutilia. exponunt Aretinus & Faber, facularum & chororum atque ludorum exhibitio.

Λαμπαδηφορέω, lampada ferre, Suid.

Λαμπαδηφορία, & λαμπαδοῦχος [illegible], Ariſtop. interp. in Ranis idē vocat & λαμπαδοδρομίας.

Λαμπαδοδρομία, de hac voce ita annotauit Franc. Portus. λαμπαδοδρομία Pauſ. l. 1. Att. In Academia Promethei ara eſt, vnde homines in vrbem accēſas lampadas ferentes decurrunt: ſequitur autem victoria eum, qui facem accenſam conſeruauerit: nam ſi extincta fuerit, alteri ſuccedenti ea traditur: eadémque ratione tertio ſucceſſori, ſi ſecundus non peruenerit ad metam cum lampade accenſa. Quod ſi nemini ardentem deferre licuerit, palma in medio relinquitur. Aeſchin. [illegible] [illegible]. Certabatur autem non ſolum pedibus, ſed etiam ex equo, Plato lib. 1. πολιτ. [illegible] [illegible]. Καὶ τὸ ἄγαλμα [illegible].

Λαμπα-

Λαμπαδηφόρος, ὁ καὶ ἡ, ferens lampada.

Λαμπαδίζειν, iacere lampada, Ariſtoph. Interp. in Ranis.

Λαμπάδιον, τό, parua lampas, item τὰ ἔμμοτα, i. lineamenta quæ vulneribus induntur. Ariſtophan. in Acharn. λαμπάδιον αὐτῷ τὸ σφυρὸν περίπτυσσε τῷ πίσματι, interp. vinculi ſpeciem exponit. Plato 1. de Rep. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, i. faculas geſtantes. λαμπάδιον etiam perſona Comica atq; meretrix. Pollux, τὸ δὲ λαμπάδιον ἰδέα τριχῶν ἐν πλέγματι εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα, ἀφ' ἧς καὶ κέκληται. Lucretius libro 4. vbi amatores ait decipi in vitiis earum quas amant, At flagrans, odioſa, loquacula, λαμπάδιον fit.

Λαμπαδουχεῖν, ferre faces, quod in Prometheis, Vulcanicis, & Panathenaicis ſolebant.

Λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, i. lucem ſuſcipiens, Eurip.

Λαμπάς, άδος, ἡ, fax, funale, candelabrum, lumen funale, ſplēdor. Et λαμπάδες, tormentorum genus, Cyrillo. In aere etiam velut faces apparere ſolent, quæ λαμπάδες vocantur, vt ſcribit Ariſtot. de mundo.

Λαμπαχία, ας, ἡ, ludicrum.

Λαμπετάω, λάμπω, ſplendeo, Neut. Abſol. vnde fit λαμπετόων poſt factam contractionem. Hom. Iliad. α, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, i. ſplendenti.

Λάμπη, ſiue λαμπή, craſſior ſpuma vino innatans, à nitore & candore dicta Erot.

Λαμπηδών, όνος, ἡ, ſplendor, ſcintilla, σπινθήρ, & λαμπυρίς, cicindela. Cleomed. lib. 1. ἀπὸ τοῦ ἡλίου λαμπηδόνα λαβεῖν, i. fulgorem à Sole mutuatur.

Λαμπήνη, ης, ἡ, currus regius, lectica, Pollux. ſed perperā fort. pro ἀπήνη.

Λαμπηρός, ὁ, ſpumoſus, ſpumeus.

Λαμπίας, ου, ὁ, pro Sole & lumine, Heſych.

Λάμπομαι, illuſtror & illuminor, fulgeo, ardeo, accēdor. Heſiod. [illegible] λάμπομαι πυρί, ardeo igne, ſeu fulgeo, Ariſtoph.

Λαμπουρίς, ίδος, ἡ, vulpis genus albicante cauda.

Λαμπουρίς, ίδος, ἡ, cicindela, vulpes apud Lycophronem, [illegible] in Λαμπουρίς.

Λάμπουρος, ὁ, ὁ, lampurus canis eſt nomen. Theocrit. Edyl. [illegible] ſic dicitur ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐράν, [illegible] ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τὸ [illegible], id eſt, [illegible], aut etiam fortaſſe [illegible]. λαμπουρίς enim vulpes, quod animal quidam canes referunt ſimilitudine.

Λάμπρος, ας, ἡ, paroxytonum, vrbis nomen Cyrillo: oxytonū vero, Fœmin. eſt à λαμπρός.

Λαμπροείμων, ονος, ὁ, ſplendide indutus.

Λαμπροφόρος, lucernam ferens.

Λαμπροπρόσωπος, Angeli epitheton, coruſco aſpectu fulgurātis, Nazanz.

Λαμπρός, ά, όν, clarus, ingenuus, nobilis, emicans, φανερός, conſpicuus luculentus, [illegible], nitidus ac lautus, lautus & ſplendidus, elegans, & [illegible]. Item vehemens, alacer, i. [illegible], Syneſ. Demoſth. ſæpe pro ſplendido, largo & magnifico vtitur, [illegible] λαμπρός [illegible], idem Demoſt. [illegible] λαμπρῶς, i. [illegible], Herod. item Æſch.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, lux, dignitas.

Λαμπροφορία, ας, ἡ, geſtatio luminum, Nazan. λαμπροφορία καὶ φωταγωγία, ſplendoris & luminum celebritas.

Λαμπροφόρος, ὁ, ἡ, qui lucernam gerit, λυχνοφόρος, λαμπροφόρων, ſplēdida ferens.

Λαμπροφωνία, ας, ἡ, vocalitas.

Λαμπρόφωνος, ὁ, ἡ, qui voce eſt ſplendida ac ſonanti.

Λαμπρόψυχος, μεγαλόψυχος.

Λαμπρυντής, apud Laert. in vita Platon. de equo dicitur: vbi interpres expon. præclarus videtur ibi ſignificare oſtentatorē ferociæ ſeu alacritatis.

Λαμπρύνομαι, ſplendide & liberaliter viuo, lætor, [illegible], magnificentiam oſtento, celebror, ſplendorem quæro largitione. Ariſt. 4. Ethic. [illegible]. Idem [illegible] λαμπρυνόμενος [illegible]. Significat etiam in alacritatem me compono, magnificē geſtio & loquor. Hermogenes, [illegible] λαμπρυνόμενος, & vt inquit Herodotus. [illegible], illuſtrari, Nazanz.

Λαμπρύνω, λαμπρυνῶ, illuſtro, ſplendorem affero, [illegible], nobilito, clarum reddo. Actiuum Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] ὀφθαλμοὺς [illegible], oculos habet illuſtratos, nitidos.

Λαμπρῶς, αἰ, εἰτὲ, φανερῶς, [illegible], clarè, ſplendidè, oppiparè, [illegible], ſupramodum, [illegible].

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ, fax, λυχνοῦχος, pharus, vnde datur ſignum nauigantibus, candelabrum, lucerna, lux, lignum, aridum, Sophocl. [illegible] λαμπτῆρας [illegible]. apud Hippocr. [illegible], Galeno. Heſych. λαμπτῆρ, φανός, φῶς, λαμπάς, [illegible]. Ignitabulum enim vel focum in mediis ædibus habebant (vt nunc Sabaudi) in quo thedas vrebant luminis cauſa. Maro, vrit odoratam nocturna ad lumina cedrum. Portus. λαμπτήρ, lucerna, candelabrum, laterna, qua datur ſignum ex alta turri nauigantibus, vt in pharo Alexandriæ. lumen, quod nauis prætoria habet in puppi, &c. in verſione τῶν τοῦ [illegible] φαρμάκῳ de Argo loquitur. At canis ad caudam ſerpens prælabitur Argo Conuerſam præ ſe portans cum lumine puppim. λαμπτηρουχία, excubiæ, Æſch. Agam. τῆς ἀμφὶ σοὶ κλαίουσα λαμπτηρουχίας ἀτημελήτους αἰεί.

Λαμπυρός, ſpumoſus.

Λαμπυρίζω, ſplendeſco. vide λαμπυρίς.

Λαμπυρίς ἡ λαμπουρίς, cicindela ſiue noctiluca, [illegible], λαμπυρίδες. Plinius libr. 11. cap. 28. Lucent ignium modo noctu laterum & clunium colore lampyrides, nunc pinnarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu obumbratæ: non ante matura pabula aut poſt deſecta conſpicuæ. apud Ariſtot. hiſtor. libro quinto, πυγολαμπίδας, vertit Gaza cincedulas, vbi & legitur πυγολαμπίδας. Hinc λαμπυρίζειν, vt apud Dioſcorid. lib. 5. capit. 99. [illegible] λαμπυρίζειν, vbi Ruellius etiam non ſine magno errore, modóque nitedularū emicat, pro cicindelarum. vide λάμπουρος.

Λαμυρός, loquax, [illegible], facetus, terribilis, καταπληκτικός, [illegible], [illegible]. ita quidem Heſ. ſed ex Euſtath. repon. λαμυρός.

Λάμπω, ψω, ἔλαμψα, λαμψω, coruſco, ſplendeo, & ferueo, Sophocl. in Oedipo tyranno. Aliquando Actiuè, pro illuſtro & illumino. Plato Epiſt. 7. [illegible] λάμψειν δόξα, coruſcās ſententia & illuſtris. Ariſtot. de mundo, [illegible] λαμπόμενος [illegible], agitatione illuſtratus. Ibidem, Neutr. facit, [illegible] λάμψας [illegible], i. ſpiritus coruſcus. Cum Dat. Ariſtoph. λάμπων πυρὶ [illegible], igni fulgens. [illegible] λάμψαντα, nunc fulgentiores, Nazanz.

Λαμυρία, ας, ἡ, audacia, facetia, temeritas, loquacitas, Plutarch. in libello de amico dignoſcendo ab adulatore, [illegible] λαμυρίαν καὶ θρασύτητα. Significat nonnunquam καταπληξιν καὶ εὐτονίαν: item καθαρότητα, hoc eſt, purum, lympidum & impermiſtum: ſic Thucyd. dicitur λαμυρὰ [illegible], id eſt, [illegible].

Λαμυρίζειν, purum eſſe ac ſplendidum, potius λαμπυρίζειν.

Λαμυρός, οῦ, ὁ, loquax, audax, facetus, iucundum ſtuporem inducens, γλυκερός, λαμυρός. λαμυραί [illegible], Eurip. λαμυρὸν στόματος, oris dulcis, Laſcar. λαμυρός etiam eloquens & facundus. Athen. λαμυρώτερον οὐδὲν ἢ Τίμων σου, nihil te lepidius atque elegantius. Xenoph. in Sympoſ. [illegible] λαμυρώτερος λέγω, [illegible], ſi facundius vel copioſius loquor. In Epigramm. [illegible] λαμυρῆς [illegible]. λαμυρός, Suid. [illegible], καταπληκτικός, τερπνός. Apud Athen. [illegible] λαμυρώτερον οὐδέν, auidius, guloſius. Hinc [illegible] λαμυρούς dixère maris gurgites.

Λάμψακος, nomen vrbis: ὅτι τοῖς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, [illegible] λάμψῃ [illegible], Etym.

Λάμψις, εως, ἡ, ſplendor, Nazanzen. [illegible] τὴν λάμψιν [illegible], &c.

Λάμων, ὁ, gramioſus: qui & γλάμων.

Λανδὸς, Heſychio eſt δεύτερος οἶνος, vinum ſecundarium, lora.

Λανθάνουσαν ὥραν, clementiam temporis, vertit Gaza ex Simonide, apud Ariſtotelem quinto, Animalium, [illegible].

Λᾶν, videre, aut lapidem.

Λανθάνομαι, λήσομαι, λέλησμαι, ἐλαθόμην, [illegible], oblitiſcor, Deponens. Genit. λελάθοιτο ἀλκῆς dicitur ab Homero Iliad. ε, i. robur meum langueſcit: vt contrà, μνήσασθε ἀλκῆς, eſt fortiter agere. λήσομαι pro λήσω. Lucian. de Sacrif. [illegible], immemior & oblitus mutaſti, i. diuerſus es quàm antea, Eurip.

Λανθανόντως, latenter.

Λανθάνω, λήσω, λέληθα, ἔλαθον, lateo, fallor, & imprudens aliquid facio, vel imprudenti mihi aliquid accidit. Plato, λάθοι διαφθαρείς, imprudenter peribitis. Xenophon, μή τι λάθω [illegible], ne quid per ignorantiam imprudēs præter leges committam, λανθάνει με, fall'or, erro, hallucinor, Xenophon, [illegible] λανθάνει με, me hoc ſcire fugiebat. Xenoph. λανθάνουσί σε οἱ [illegible], te latet quoſdā arbores ſecare & populari, &c. ſic vſurpant Latini, me feſellit Horat. Ode 3. Epodon 4. ad Mecænatem. Nam viperinus hic cruor inunctus herbis me feſellit. Οἶομαι δή σε [illegible] αὐτῆς, Exiſtimo autem te multa admodum huius artis ſcire, quæ tu te ignorare putes. Plato in

Phædone, ὅμως οὐκ αἰσχυνοῦμεν ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς γῆς, λελήθασι, καὶ οἰόμεθα αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι. i. falli. λανθάνομεν ἐπὶ τὴν ἀΐδιον οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς, &c. non rectè aſſignamus æternæ ſubſtantiæ, &c. Plato in Timæo, λανθάνει θεὸν οὐ δυνατὸς, Idem in Republ. Ariſtoph. in Pluto, τὰς τιτθίας ἐψηλάφησε σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ, id eſt, tuas mammas contrectat, latere me ſe putans. λαθὼν τὴν φυλακὴν, fallens cuſtodes, Thucyd. λαθόντες τοὺς Πελοποννησίους, i. λαθραίως ποιήσαντες. idem Thucydid. λανθάνοντες dicuntur etiam quorum nomen obſcurum eſt Ariſtid. in Panathen.

Λαιζειν, Heſych. λας χάζειν, ἐρίζειν.

Λαιστήρ, Heſych. στρατηγόν ψυχήν, conſultum pectus.

Λάξ, Aduerbium, cum calcibus, λακτικῶς, calcitrando, vel pede porrecto, τῷ ἄκρῳ ποδί. Odyſſ. ο, νύξε δέ οἱ ἐκέλευσε ὀρθόν ἐγείρων λὰξ ποδὶ κινήσας, id eſt, κινήσας τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδός, ἢ τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς τὸν ταρσόν. & Iliad. ζ, ὁ ἐφετμὰς δ' ἐπ' ἐν στήθεσι βαίνων, ἐξ ἔρυσε μείλινον ἔγχος, id eſt, innixa planta pectori interempti hoſtis, haſtam extraxit, & Iliad. π, ὁ δὲ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος ἐσπάσατο, impreſſo pede in pectus iacentis. Apollon 2. Argon. τοῖο μὲν ὑπὸ στέρνοιο ἐπὶ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων πλῆξεν, id eſt, iniecto pede in eum. Idem ibidem, ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐφόρουσε λὰξ ἐπιβάς, in oculos inſiliit, iactatis calcibus in oculos inuolauit. apud Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, βάλλε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βάλλε καὶ τὴν χεῖρα.

Λαξευτήριον, ου, τὸ, aſcia, cælũ, lapicidarium, inſtrumẽtum ferreum quo lapicidæ vtuntur.

Λαξευτὴς, lapicida, quem & λιθουργὸν vocat Lucian.

Λαξευτὸς, τὸ, ὁ, excîſus, exculptus, Lucæ cap. 23. ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, in monumẽto è lapide exciſo, i. ἐν μνημείῳ λελατομημένῳ ἐκ πέτρας, vt dixit Marcus cap. 15.

Λαξεύω, τὸ ξέω, incîdo, ſculpo, polio, reſeco: propriè lapides cædo.

Λάξις, ſortitio, diuiſio. λάξιν Βουδῖνοι ἔχοντες δευτέρην νέμονται τόπους, ſupra hos habitant quæ ſecunda portio eſt, Budini, Herodot. lib. 4. Item ſepis conſtructio. Etym.

Λαξόν, Heſych. expon. λιθουργοί & ἐλασίδμοι.

Λαοδογματικῶς, Aduerb. ex vulgi opinione.

Λάομαι, volo.

Λαομέδοντιάδης, i. Λαομέδοντος παῖς, Homer.

Λαοξόος, lapicida, architectus.

Λᾶος, ου, τὸ, lapis. Cyrillus Maſculinum facit tertiæ declinationis, neſcio quàm rectè.

Λαὸς, οῦ, ὁ, plebs, populus, ὄχλος: à nomine λᾶας, id eſt, lapis. Nam iactu lapidum ferunt Deucalionem & Pyrrham vxorem homines procreaſſe, vt ſcribit Virgil. inquiens. Vnde homines nati durum genus. λᾶες etiam Plurali numero λίθοι, id eſt, lapides dicuntur. λαὸς αὐτῆς, Hom. quidam exponunt, tumultus.

Λαοσσόος, ου, ὁ, populos ſeruans: ἀπὸ τοῦ λαὸς, καὶ σεύω ὃ ἐστι, τὸ ὁρμῶ, viros ad bellum incitans, Ety. epithet. Amphiarai, Odyſſ. ο.

Λαοτρόφος, qui populum alit, paroxytonũ: λαότροφος verò proparoxyt. paſſiuam habet ſignificationem, hoc eſt, qui à populo nutritur.

Λαοτύπος, ου, ὁ, lapicida, in Epigr. λαοτύποις σμίλαις, Ibidem.

Λαοφόρος, ου, ἡ, via, qua it populus, via publica, via vel porta celebris. λεωφόρος, via regia, vel militaris, prætoria aut conſularis.

Λάπαγμα, id ipſum quod euacuando educitur: apud Heſych.

Λαπαγμὸς, euacuatio, exinanitio.

Λαπάζω, euacuo, perdo: vnde ἀλαπάζω πτολίεθρον τὸ ἐ. apud Hippocr. λαπαχθῆναι, exinaniri, ob idque molliri, id eſt, τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι Galeno. Athen. lib. ε, dicit λαπάζειν καὶ λαπάττειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀπαλύνειν: & οἱ λαπάθοι, ἀπὸ τοῦ λαπάττειν. λαπάττει δὲ τὴν τροφὴν, inquit, ἐκπίπτει καὶ κατεργάζεται λαπαρὰ γίγνεσθαι.

Λαπάθιον, ου, τὸ, herba lapathium: à λαπάζω, vel λάπτω, ventrẽ enim euacuat.

Λάπαθον, ου, τὸ, & Λάπαθος, ου, ὁ, lapathum, rumex, oleris genus: ἀπὸ τοῦ λαπάζειν, quòd vacuet ventrem. Item foſſa ad capiendas feras. Etym. Suidæ neutro genere λάπαθον eſt ὄρυγμα εἰς θηρῶν ἐπιβουλάς. λάπαθος, τὸ κατόρυγμα, Euſtath.

Λάπαξις, ιος, ἡ, ventris ſalubris euacuatio, Ariſtot.

Λαπάρα, ας, ἡ, ile, abdomen à laxitate. Ho. Iliad. ξ, ὅπη τοῦ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε. λαπάραι, i. κενεῶνες, λαγόνες. Gale. Com. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, ſupra λαγόνας collocat, aitque eſſe medias inter thoracis oſſa, & quæ propriè λαγόνες vocentur. Item morbus eam partem infeſtans, quæ inter thoracis & iliorum oſſa ſubſidit, teſte Galeno.

Λαπάργος, inanitus, libidinoſus.

Λαπαρὸς, ὁ, latus, tenuis. Item ventris inanitate aduſtus. λαπαροὶ οἱ ἄλγος, ei latera ſubſidunt, & ilia pręſtringuntur, Ariſtot. 8. Ani. λαπαροὶ γίνονται, ventre ſalubriter euacuantur. Idem in Proble. Hippocr. περὶ ἀγμῶν, σαρκοφάγον λίθον ἢ ἄρθρον μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, laxum & molle.

Λαπάρυνται, λαπαροὶ γίνονται, idem Ariſtot. ibidem.

Λαπαχθῆναι, euacuari.

Λαπέρσαι, οἱ, Caſtor & Pollux, Lycophr. dicuntur, quòd Las vrbẽ aſperam exciderunt.

Λαπιθῶναι, Heſyc. λαπαθῶναι, à λάπτω.

Λαπίδα, Suid. ἅμαξα, rheda.

Λάπη, pituita, Hippocr. de Morb. λευκὴ σίαλα καὶ λάπην.

Λαπιδόρχης, habens magnos teſticulos.

Λαπίζειν, magnificè & arroganter ſe gerere.

Λαπίθης, ὁ, Lapitha. Theſſalici heroes erant Lapithæ Centauris inimici. λαπίθης etiam per iocum dicitur glorioſus homo, iactator, αὐχηματίας: παρὰ τὸ τὸν λαὸν εἰς ἔπος ἄγειν καὶ ἐπισπᾶσθαι, εἴτε πείθειν περὶ ἀλαζονευομένου, Euſtath. Iliad. ι.

Λαπίσσιν, Heſ. ὄρυγμα τὸ κατωτικόν: nec nõ olus ſylueſtre edule, quod & λαμψάνη ſiue σίναπι.

Λάπισμα, τὸ, iactantia, vanitas, κόμπος, καύχημα. hac voce etiam vſus Cic. in Epiſt. ad Attic. Nam ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, claſſibus, auxiliis Gallorum, quo Matius, ἐπάλπισμα, vt puto, ſed certè dicebat peditum, equitum ſe polliceri ſumptu ſuo annos decem. Sed ſit hoc λάπισμα: magnas habet certe copias & habebit.

Λαπιστὴς, mendax, temerarius, nugator, negligens, voluptuoſus, laſciuus, procax, ψεύστης, σοβαρός.

Λάπτω, μέλλω, ψω, π. φα, lambo, canis in morem poto, euacuo: παρὰ τὸ λίαν ἅπτω, Etym. Neutr. Accuſ. vulgò laper. Hom. Iliad. π, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: vox eſt factitia à ſono quem canes & lupi bibẽdo edunt, Athen. lib. ε, λάπτει δὲ τὴν τροφὴν, inquit, ἐκπίπτει καὶ κατεργάζεται λαπαρὰ γίγνεσθαι.

Λάπτω, λαπάζω, deuoro, ſorbeo, ἐκκενῶ, ἀφανίζω, Athen.

Λαρίδης. Heſychio, tegmen è Stœbe.

Λαριναῖοι, idem à piſcatoribus dicit vocari κύπρον ἐκ λιχάνης aſſerẽs & λαρινοῦς pro ἁλιεῖς ſed λαριναῖοι exponit etiam μέγαν.

Λαρινεύομαι, ſaginor. λαρινεύω, τὸ σιτεύω.

Λαρινὸς, dulcis, tener, μεγάλος. & piſcis quidam. Et λαρινοὶ σύες καὶ βόες, apud Athen. ſaginati porci & boues vel à loco, vel à paſtore quopiam ſic dicti.

Λαρισοποιοὶ, creatores Lariſſeorum, Ariſtot. lib. 3. Polit.

Λάρκος, ου, ὁ, vas vimineum, quo carbones feruntur, cophinus, φορμὸς, κόφινος. vnde λαρκίδιον diminut. Ariſtoph. in Acharn.

Λάρναξ, κος, ἡ, vrna, arca, capſa, capulus, ſcrinium. dicitur & de naue. Ioſephus περὶ ἁλώς. αὐτὸ λάρνακας, ὡς εἰς ἐκκομιδὴν νεκροῦ τετεχνασμένας, vbi pro loculis, ſiue conditorio, ſandapila vel pheretro ſumitur.

Λάρος, ου, ὁ, larus, marina auis, à cuius ſtupiditate homines laros appellamus. Comici aliquando pro furaciſſimo vſurpant. Nam auis eſt voracis naturæ rapaciſque. Sunt qui fulicam eo nomine accipiant. Ariſtoph. νεφ. κλέπτει τῶν λάρων ἔοικεν ὁ κλέπτης καὶ κλωπὸς, &c. vbi Cleonem larum vocat, quòd furtis & rapinis inhiaret, Eraſ. Chiliad. vbi vide prouerbia aliquot à laro ſumpta. Meminit eius & Oppianus in Ixeuticis. λάρος ὁ λευκὸς, gauia alba, Gaza ex Ariſtot. lib. 8. Anim. Apuleius de Aſino aureo lib. 5. auis per alba illa gauia, quæ ſuper fluctus marinos pinnis natat, demergit ſeſe properè ad Oceani profundum gremium. vide κέπφος.

Λαρὸς, ὁ, ὁ, dulcis: à λῶ, τὸ θέλω. vel quaſi λίαν ἀρεστός. item tener. Ety. ἡδύς, lautus, Odyſſ. ξ, ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. λαρὸν μῦθον, Apol. Rhod.

Λαρυγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, loquor gula deducta, dilato vocem. λαρυγγίζω διηγούμενος, dicitur de eo qui curioſius loquitur. Neutr. abſolu. Ariſtoph. λαρυγγιῶ καὶ νικήσω κεκραγώς, i. voce & clamore ſuperabo. Item ἀπὸ χειλέων λέγω, teſte Chriſtodulo.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

Λάρυγξ, γγος, ὁ, guttur, colli pars prior, ſiue illius loci, qui inter pectus & faciẽ eſt. Ariſtot. l. 1. de Ani. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος, καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ, τὸ δὲ ὄπισθεν στόμαχος. Galen. dicit eſſe ſummã partem arteriæ, quæ nobis deglutientib. liquidò cernitur, quę in tantũ ſublata ſurſum currit, quantũ gula deorſum trahitur. Itẽ gula, fauces, frumẽ, reſpirationis inſtrumẽtũ, & animæ canalis. vide φάρυγξ. Poll. ἔχει μὲν φάρυγξ στόμαχον ἐπὶ ἀρχῇ, ὁ δὲ βρόγχος λάρυγξ. Et λαρυγγίζειν dixit Dem. quod veteres φαρυγγίζειν. Gal. in Aphor. ὅ τι καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἢ καὶ κεφαλὴν αὐτῆς καὶ στόμα ζωντος λάρυγγα, i. laryngen caput atque oſtium aſperæ arteriæ. At Thomas in Ariſtoph. ἀντὶ δὲ φάρυγξ εἶπε, ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος. λάρυγξ δὲ, ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος.

Λαρύδες, Heſyc. τύλοι ἐν τῷ ἀρότρῳ, claui in aratro.

Λαρύζω, clamo.

Λαρώτερος. i. ἡδύτερος, aut ἥδιον.

Λαρωτίδαι, dicebant ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, vt ἱερεῖς idem.

Λᾶς, ᾶ, ὁ, per conciſionem à λᾶας lapis genit. τοῦ λᾶος, inquit Gaza l. 2. Gram. Eſt etiam nomen fluuij & ciuitatis.

Λάσα, Heſyc. τράπεζα πληρεστάτη, menſa refertiſſima.

Λάσαι. idem dici ſcribit τὴν λάρνακα.

Λάσαγες eidẽ οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι virides paludũ ranę.

Λάσανον, ου, τὸ, matella vide Schol. Sophocl. in Aiace, ad finem. vaſculum ad euacuandum ventrem, χυτρόπους in Epigr. familiaris ſella vocatur a Varrone. καὶ ἕδρας καὶ ἀφεδρῶνας a Polluce, qui ait λάσανα ſumi οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοιλίαν ἀποπατεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ ἱερά.

Λασανοφόρος, ου, ὁ, qui domino matulam ſubiicit, quique ſoricis ſeu excrementis purgandis præeſt. Horatius ad verbum dixit, Te pueri laſanum portantes, œnophorúmque.

Λάσαρον σιλφίου, apud Apſyrtum, τὸ σίλφιον, Dioſc. laſerpitium, laſer.

Λασδίλαι pro λαζέσθαι, i. λαμβάνειν, Heſych.

Λασθῆναι, & Λασθαίνειν, illudere, contemnere, conuitiari.

Λασθέν, Heſyc. [illegible]

Λασιαύχην, ενος, ὁ, hirtam & villoſam habens ceruicem. Hom. in Hymnis, & Ariſtoph.

Λάσθη, [illegible], inſultatio, inſolentia, Herodot.

Λασίων, maledictus infelicis.

Λασιθὸς, imprudens, oblitus.

Λασιόκωφος, [illegible], hirſutas aures habens.

Λασιομαλον, lanugine obductum quadam: de pomo.

Λασίη, apud Hippocr. [illegible] Galen.

Λάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, hirſutus, ſetoſus, hiſpidus, denſus, prudens, Lucian. ἡ γῆ ὕλαις ἀγρίαις λάσιος, tellus ſyluis agreſtibus horrens & hirſuta. Hom. Iliad. β. πολυφλοίσβοιο λάσιον κῆρ, i. [illegible] in Epigramm. λασίοις [illegible], i. [illegible], Homer.

Λασιότης, textura.

Λασίαμα, Heſ. dici ſcribit [illegible], fertur enim hic [illegible], teſte Suid.

Λάσπις, Heſych. [illegible]

Λασταυρόκακα, Siculis [illegible], teſte Heſych.

Λαστάνες, arbuſta, loca denſa: Latinè teſqua. ſcribitur & λαστῶνες apud Nicand.

Λαστηρή, Heſ. [illegible], quod & [illegible].

Λασμάζω, nugor, adulor, rumpo.

Λάσκω, loqui, dicere, increpare, conuitiis inceſſere, [illegible], Eurip. in Andromacha, [illegible]

[illegible]

[illegible]

Λάσιον, τὸ, villoſa mantilia. [illegible], Pollux.

Λασταί, Heſych. [illegible] quod & [illegible].

Λάσται, eidem [illegible] proſtibula ſcorta quæ & λάσται ſeu λάσσαι.

Λάστρα, Heſyc. [illegible] flagellum, ſcutica.

Λασταῖον, [illegible], edulium quoddam operoſius ac lautius. apud Chryſipp.

Λάσταυρος, ου, ὁ, laſtaurus, ſalax, inſigniter mutoniatus à λα, & σταυρὸς, quæ pudendorum pars eſt.

Λάτη, ης, genus arboris, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. [illegible], Gaza Oclaſtrus vel celaſtrus.

Λαταγεῖν, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere effuſis τῶν λατάγων.

Λατάγη, apud Ariſtoph. in Pace, Interpr. humoris reliquum exhauſto poculo.

Λαταΐς, ὁ, gladiolus, mucro, culter, qui maiori gladio adiungitur.

Λάταξ, γος, gutta ſiue ſtillicidium maiuſculum. Item λάταξ, animal eſt quadrupes, a mari victum quærens: ſed aerem non humorem recipiens, vt crocodilus, Ariſtot. 8. Animal. Gaza Græcam vocem reliquit.

Λάταγες, genus veſtimenti, Etymolog. quoniam [illegible]

Λατομέω, ῶ, ήσω, ηκα, lapides incido, lapidem ſcindo & expolio. Matt. cap. 27. μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, monumento quod exciderat in petra. Marci cap. 15. μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας.

Λατομία, ας, ἡ, lapicidina, vel vt Plaut. protulit lapidicina. locus cæſis lapidibus excſus, metallum ſaxorium, ſaxifodina. ſic etiam appellari poſſunt omnia hypogea, quæ in ſaxo inciſa ſunt. λατομίαι etiam carcer Syracuſanus. Plato Epiſt. 2. [illegible] bene feciſti, qui ex latumiis ſiue latomiis captiuum eduxeris, Philoxenū videlicet. Erat & carcer Romæ ſic dictus, cuius meminit Liuius.

Λατομεῖον, ου, τὸ, latomium, lapicidina.

Λατομητὸς, [illegible], idem quod λατόμος.

Λάτος, piſcis apud Athen. lib. 7. [illegible] Archeſtratus dixit, [illegible] vulgò late.

Λατραΐζειν, Heſych. [illegible] afferens & [illegible] pro [illegible]

Λατραΐζειν, barbarizare.

Λατρεία, ας, ἡ, ſeruitus, obſequium, cultus diuinus, religio ſacrificium, idem quod δουλεία ἐπὶ μισθῷ, Suid. Sophocl. in Aiace, οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζῆλον τρέφει, i. οἵας δουλείας. λατρεία ἀγεννής, ſeruitus indigna Lucian. Ioan. Euang. cap. 16. λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ, Deo cultum exhibere.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, cultus, miniſterium, in Epigr.

Λατρεὺς, ſeruus ὁ δοῦλος, Euſtathius in Iliad. φ. & Odyſſ. ξ, ex Ariſtophane Grammatico.

Λατρεῖς, Apollo & Neptunus, à ſeruitio Laomedonti in extruendis muris impenſo.

Λατρευτὴς, οῦ, ὁ, cultor.

Λατρεύω, εύσω, ευκα, colo, ſeruio, δουλεύω, Dat. iungitur. Phocylid. καιρῷ λατρεύειν, tempori ſeruire. apud Eccleſiaſticos ſcriptores pro religioſe colo.

Λάτρις, ιος, ὁ, ſeruus, μισθοῦ δουλεύων, ὁ [illegible]

Λάτρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, famulus, ſeruus, & ſerua. Ariſtot. in Polit.

Λάτρον, τὸ, merces, ὁ μισθός.

Λατύπαι, lateres quadro, & ſaxa: Lycophron accipit pro muros è ſaxis extructe.

Λατύπη, ἡ, quod à lapidibus marmorarij abradunt. friatos lapides quidam vertunt. Et terra ſiglina, Cymolia, [illegible], vel gypſum. Interp. Ariſtoph. in Veſpis. [illegible]. Heſych. λατύπη, λίθου τὸ ἀπολέπισμα.

Λατύπος, lapicida, latomus, ſcalptor, λαξευτής, λατόμος, λιθοξόος, Sophocles.

Λατύσσω, turbo, verbero, calcitro, nato.

Λατῶος, nomen fluuij, quod Latona apud eum pepererit, Etym.

Λαυκανίη, ας, ἡ, gula, λαιμὸς καὶ στόμαχος Homero, & Polluci οἰσοφάγος. apud Suid. [illegible] legitur in eodem ſignificatu. vide Στόμαχος.

Λαύκη, Heſych. [illegible]

Λαύζω, obtineo, conuiuor, delecto.

Λαύρα, ας, ἡ, vicus latus, lata via & publica. Laſcar. λαύρας [illegible] ſecus viam ſedebat obſeruans. [illegible], & angiportus, anguſtum & impurū ſterquilinium: & generaliter ſordentia omnia loca. Odyſſ. χ. [illegible]. Interp. [illegible]

Λαύρειον, τὸ, Atticæ locus metalla habens.

Λαῦρος, ου, ὁ, latus, μέγας, πολύς, vt λαῦρος [illegible], Herodot.

Λαυροστάται, Heſych. [illegible] quales ſunt deteriores: quum [illegible] ſoleant [illegible]

Λαυροστομεῖν, plus ſatis loqui & pleno ore, magna crepare, blaterare. apud Æſchyl. [illegible]

Λαύρως, latè, abundè.

Λαυστὴρ, moleſtus.

Λαύστρωτι, quidam λύκον, lupum, quidam [illegible] vncinum ſeu harpaginem qua extrahitur aqua è puteo.

Λαφάζω, feſtino.

Λαφθεῖσα, [illegible], deuoro.

Λαύω (pro quo vſus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor. Euſtath. deducit à λάω, pleonaſmo literæ υ. λαῦσαι, Heſ. [illegible] hero à latere adequitare.

Λαφθείς, eidem γλῶσσα lingua.

Λαφία, eidem ἡ ἀσπὶς ſcutum ſeu clypeus.

Λάφνη, eodem teſte Pergæi dicunt pro δάφνη.

Λαφὸς, eidem ὁ [illegible]

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, prodigalitas, ciborum & epularum ſumptuoſus apparatus. lautitia, edacitas. Ariſtoph. [illegible], &c. i. [illegible], heluationis. Interdū inſatiabilis voracitas, & de canibus & ſuibus dici ſolet, inanitio, [illegible]

Λάφυξ, ὁ, mortus.

Λαφύκτης, ου, ὁ, heluo, [illegible]. Euſtath. Iliad. φ. Athen. lib. 11. [illegible]

Λαφυραγωγία, præda.

Λαφυραγωγέω, ſpolio, prædor, deprædor, diripio. Plutar. in Galba, [illegible]. Idē in libr. de liberorum educat. [illegible] virtus bello ſpolium eſſe non poteſt.

Λάφυρον, ου, τὸ, ſpolia, exuuiæ, præda de viuente hoſte. [illegible] autem mortuorum ſunt: ſed confunduntur. Sophocl. [illegible], aureis te ſpoliis coronabo.

Λαφυροπώλης, ου, ὁ, venditor prædę & ſpoliorum ſiue captiuorum, Xenoph. Plutar. pro eo qui vendit captiuos.

Λαφυροπώλιον, ου, τὸ, forum vendendæ prædæ.

Λαφυροπωλέω, auctionor, addico & ſub haſta vendo. Athen. [illegible] Diodor. [illegible]. Polybius in 5. [illegible]

Λαφύσσω, ξω, χα, lanio, deuoro, abſorbeo, effundo, heluor

Cicero dixit, τὸ ἰσχὺ. Homer. ἔγχεα πάντα λαφύσσει. proprium eſt canum & porcorum.

Λαφύστιος, heluo, guloſus. λαφυγμὸς, gurges: & Dionyſii cognomē à Bœotiæ monte Laphyſtio. Etym. dicitur & λαφύστιος Ζεύς, Interpr. Apoll. Rhod. lib. 2.

Λαχαίνω, ω, ανῶ, ν. αγ κα, fodio, σκάπτω, Neutr. Accuſat. Dionyſ. poeta, φάσγανα τ' ἐγγεγαμένοι λαχαίνοντες μετὰ ... .

Λάχανα, quod è vimine connexum curtui ad ſedendum imponitur.

Λαχανάριον, τὸ, oluſculum.

Λαχανεία, ἡ, λαχανισμὸς, olerum collectio. de capt. Ioſephus, ὅτι γυνὴ λαχανείας ἕνεκεν ὁ ... ἔξω συνῆλθε, διέφθειρε. quod alibi dixit, ἐπὶ λαχανείαν ᾗ φρυγάνων συλλογήν.

Λαχανεύεσθαι, idoneum eſſe eſui olerum modo.

Λαχανηρὰ, τὰ, oleracea, Theophr. de hiſt. lib. 1. c. 18.

Λαχανιά, ας, ἡ, locus oleribus conſitus.

Λαχανίζεσθαι, olus legere. vide Lachaniſſare in Chil. Eraſm.

Λαχανικὸς, ῦ, ὁ, ad olera pertinens. τὰ λαχανικὰ, olera.

Λαχανισμὸς, ῦ, olerum collectio. λαχάνων συναθροισμός. Thucyd.

Λάχανον, ου, τὸ, olus, ἐκ τοῦ λαχαίνω, ὃ λάχα. χεδάσφ λάχανα τὰ ... i. olera vocamus quæ nobis vſui cibario ſunt, Theophr. lib. 7. hiſt. plant. λάχανα ἄγρια, olera agreſtia, Ariſtoph. in Pluto. τὰ συγκοπτόμενα λάχανα λεπτά, Idem & Athen. olera cōciſa minutatim.

Λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus vbi olera venduntur.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ, venditor olerum.

Λαχανώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, oleraceus, olerum modo ſatiuus. τὰ λαχανώδη, olera.

Λάχεια, ας, ἡ, γῆ βραχεῖα, terra breuis, ad fodiendum facilis, & bene effoſſa. Heſych. eſt εὔγεως & εὔγειος ... quod eſt ... vt ſit facilis foſſu bonum habens ſolum. Eſt etiam nomen inſulæ, Etym.

Λαχεῖν, conſequi, ſortiri, accuſare. λαχεῖν δίκην τινὶ τῆς ..., actionem iniuriarum intendere. λαχεῖν αἰκίας δίκην, agere locati actionem. vide λαγχάνω.

Λάχεσις, ιος, ἡ, Lacheſis parca, Noctis filia, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. ſors Latinè: quæ ideo vitæ præeſt, quoniam ſorte obtingit quemadmodum quis viuere poſſit vt ſcribit Placiades: quæ ethnica eſt opinio atque falſiſſima. Dominatur enim in omnibus vnius Dei æterna voluntas & conſtitutio. Ariſtot. de mundo, ἡ δὲ τὸ μέλλον Λάχεσις ἐπιτέτακται, ... τὸ γὰρ ὁ ... φύσιν μένει λῆξις, id eſt, Lacheſis futuris deſtinata eſt: omnium enim quæ ſecundum naturam ſunt, ſors ſua quodque manet. ... λαγχάνω, ὡς ... .

Λάχη, ab Heſych. exponitur ..., λῆξις, ſortitio λαχή, item ... vbi ſcholiaſtes ... .

Λαχμὸς, ὁ, denſitas pilorum, ſors, κλῆρος: à verbo λαγχάνω. Antimachus dicit calcitrationem equorum, Etymol. Odyſſ. 10. ... i. ... ſcribitur & λάχνη, i. τῇ λάχνῃ.

Λαχνήεις, ὁ, piloſus, in Epigr.

Λάχνη, ης, ἡ, lana, lanugo, villus, capillus, capillamētum, hirſuties; ſetæ ἐκ τοῦ λα & χνοῦς. Homer. Iliad. β, ... λάχνη. Nicander in Theriacis, ... λάχνην, i. pellem, τὸ δέρμα. Heſychio etiam eſt ὁ ... Suidæ λάχνη, ἡ τρίχωσις: & vtrique ſpuma maris, ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρὸς, in quo manifeſtus error: id enim ἄχνη dicitur non λάχνη.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, lanoſus, villoſus, capilloſus. Hom. Iliad. β, φῆρας λαχνήεντας, i. δασεῖς, hirſutos, βαθύτριχας.

Λάχνος, idem.

Λαχνὸς, idem quod λαχμὸς, ſic Seleucus, Etym.

Λαχνόομαι à λάχνη, ſignificat τριχοῦμαι, δασύνομαι, piloſus fit & hiſpidus teſte Heſych. apud quem & præter paſſ. λελαχνωμένος pro δασὺς ᾗ hirtus eſt ſeu factus eſt hiſpidus & piloſus.

Λαχαίνω, Æolicè pro λαχαίνω, hoc vero Atticè pro λάχαινω.

Λάχος, εος, τὸ, ſors. hoc ipſum quod ſorte obtingit Cyrillus maſculinum facit.

Λάχως, quaſi.

Λαψάνη, ης, ἡ, lapſana, oleris ſpecies frequentiſſima inter ſegetes. Galenus vt mali ſucci improbat lib. de alimentis. Noſtri ruſtici vocant *quelloques*: Alij *naueaux blancs*. Pauperes ea victitant fame graſſante, cum ſit alioqui pecoris & vaccarum gratiſſimum pabulum. Plinius braſſicam ſylueſtrem & cymā ſylueſtrem ita vocauit lib. 19. cap. 8. Necnon olus quoque ſylueſtre eſt triū foliorum, diui Iulij carminibus præcipue iocisq; ue militaribus celebratum. Alternis quippe verſibus exprobrauere lapſana ſe vixiſſe apud Dyrrachium, præmiorum parſimoniam cauillantes. Eſt autem id cyma ſylueſtris. Et lib. 20. cap. 9. inter ſylueſtres braſſicas & lapſana eſt, pedalis altitudinis, hirſutis foliis, napis ſimilimis, niſi candidior eſſet flore. Vide Eraſm. in Chil. Lapſana viuere.

Λαψάραι, Heſych. τὸ χρεμετίζειν vel ἀποσφυρός.

Λάψαι, eodem authore eſt ... γλώσσῃ ᾗ ... ὕδωρ μετά τινος ἤχου. Suid. vero λάψοντες exp. ... cupientes bibere, reſpiciens ad hunc locum Hom. Iliad. π, de lupis, ἐρχόμενοι λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: ſed eo in loco λάψοντες eſt particip. futuri à λάπτω quemadmodum Heſych. quoque λάψοντες per futurum exponit ... .

Λάω pro λεύσσω tueor. ex Hom. Odyſſ. β. affertur λάε περὶ ... i. ἀπέλαυεν, ... Heſych. λάε ... exponit ... alij λάειν eſſe dicunt videre. vnde ἀλαὸς qui non videt: cæcus teſte Suida vt Heſyc. etiam affert λάειν pro ..., & λᾶν pro ὁρᾶν.

Λεώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, popularis.

Λ Ε Α, Etymologo ... λίθος, lapis quem textores ſtamini inter texendum appendunt, quæ & λεία & ... . Heſych. oxytonws habet λεία, exponens & ipſe ... .

Λεάδη, eidem Heſych. ἡ ... rupum eminentia infrà ... .

Λέαινα, ης, ἡ, leæna: à maſculino λέων, οντος. vide in Chil. Eraſmi, Leæna non ſtatuar in machæra.

Λεαίνομαι, læuigor.

Λεαίνω, ῶ, ανῶ, α. γκα, deleo, detergo, extenuo, molo, conficio, frango, tero, detero, extero, polio, læuigo, mitigo, concido, comminuo, complano, ſubigo, vaſto, in infinit. λεᾶναι, λεῆναι, longa α. vt docet Gaza libro tertio, Gramm. Actiu. Accuſat. λεαίνεσθαι ..., in farinæ ſpeciem molit. Ariſtotel. lib. 1. Anim.

Λεαντικὸς, deliniens, leuigandi vi præditus. λεαντικὸς οἶνος, læue vinum, Ariſtot. in Probl.

Λέβηρις, ιδος, ... nauigia bellica, τριήρεις, triremes.

Λεβηρὶς, ίδος, ἡ, leberis, τὸ γῆρας Nicandro, ᾗ σῦφαρ, Lycophr. Plinio libro 29. cap. ... natio, & lib. 30. cap. 3. anguina vernatio, libro 29. cap. 5. membrana ſiue ſenectus anguium vernatione exuta: & lib. 7. cap. 30. ſenectus: alibi, vernatio annua, & ... exuuiæ: Virgil. in Georg. exuuiæ: Lucretio veſtis libro ... veſtémque relinquere vt anguis Gauderet. Idem lib. 4. ... lubrica ſerpens Exuit in ſpinis veſtem. Stat. Theb. 4. inquit ... lubricus alta Anguis humo verni blanda ad ſpiramina ſolis Erigitur liber ſenio & ſqualentib annis. Quod ... dem. Latini anguium ſenectam & exuuias vocant, ... & ſqualentes annos nominauit. Quia, inquit Lactantius grammaticus, depoſita pelle dicuntur ſerpentes in iuuentutem redire. herba quædam dicitur mathios, quam cum comederint, ſenium deponunt ætatis, i. λεβηρίδα. in quo manifeſtus ineſt error (vt in tranſcurſu opem afferamus claſſico grammatico) in dictione mathios: pro qua legendum marathios ſiue marathron: cuius fidem facit locus Nicand. in Theriacis, in quo ... ita ... . (Sic enim corrigo pro ...) ... lege Scol. Galenus ad Hippocr. λεβηρίδα, inquit, τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας ... . Heſyc. ... fabæ cortex. Athen. in ... oſtendis te ipſum inamorem leberide. Eſt enim parum ... in tenuitatem adfinitatem modum & pauperes. Et apud Suid. ... λεβηρίς, cuniculus. Strabo, ... (propterea Celtibericam cuniculoſam vocat Apul.) ... .

Λέβης, ητος, ὁ, lebes, olla, cacabus. Cælius libro 18. capite 1. apud Hom. Odyſſ. *i*. etiam malluuium ad lauandas manus comparatum. Lebetes dabantur viris fortibus, vt tripodes: vt Odyſſ. ... pro pelue in qua manus abluuntur. Ibidem, ... quæ vulgò λεκάνη, vel χερνιβεῖον vel λέβης, λέβης ... abluere.

Λεβήτιον, ου, τὸ, peluis.

Λεβητάριον, ου, τὸ, cacabus in quo calefit aqua.

Λεβητοχαρὴς, lebete ſeu lebetibus gaudens apud Athen. lib. 3.

Λεβητώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, lebetis formam habens.

Λεβιτωνάριον, Pruſaenſium dialectis dicitur χιτὼν μοναχικὸς ἐκ τριχῶν ..., cilicium monachicum vt tradit Suid.

Λεβίας, piſcis qui & ... & ... dicitur, ... lib. 3. Eſt & λεβίας qui ... vocatur, cuius cor triangulare: at λεβίας Heſych. τὰ λεπίδας ἔχοντα ſquamigera ſeu ſquamata necnon ... , piſces, lacuſtres.

Λεβίνθος, eidem Heſyc. ἐρέβινθος, Cicer.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ ſalaces & venereæ, quaſi lecti appetentes.

Λεγαί-

Λεχωΐζειν, mutatione literæ, pro λοχεύειν, τῷ λέχει ἐπιθεῖναι.

Λεγατεύειν, legare.

Λεγεών, ῶνος, ἡ, legio, σύστημα τὸ ἐκ στρατιωτῶν, conſtans viris 6000.

Λέγνον, ου, τό, fimbria quæ aſſuitur extremæ veſti ornatus gratia. & λέγνα, τά, indumentorum extremitates, à quibus per tranſlationem ita vocauit Hippocrates, extremitates oris vuluæ, τὰ ἄκρα τῶν τοῦ μήτρας στόματος. alibi vocat τὰ χείλεα καὶ ἀμφίβλια. Nam λέγνα propriè τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων.

Λεγνὸς, ὁ, panis nec denſus, nec ſolidus.

Λεγνοῦν, Heſyc. ποικίλλειν, variare, variegare.

Λεγνώδης, εος, ὁ, variegatus, verſicolor.

Λεγνωτὸς ὁ ἔχων λέγνον, fimbriatus, inſtitam habens, qui & κρασπεδωτὸς ſiue θυσανωτὸς. Callimach. hymno in Dian. ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λέγομαι, eligo, Hom. Iliad. βουλὰς ἐμοὶ λέξασθαι, id eſt, ἐκλέξασθαι. Itē diſſerere. Ibidem, μηκέτι νῦν δ᾽ αὖθι λεγώμεθα, i. διαλεγώμεθα, ἢ συνδιατρίβωμεθα. Item pro annumeror, recenſeo inter. Homer. Iliad. γ, μετ᾽ πρώτοισι λέγοντο, id eſt, καταλέγω, συγκαταλέγω. λέγεται καθ᾽ ἑτέρου, de alio dicitur, Ariſtot. lib. περὶ ἑρμηνείας. λέγεται, cum Infinit. & Accuſ. Xenoph. λέγεται ἀλκιβιάδην περικλεῖ διαλεχθῆναι, fama eſt Alcibiadem cum Pericle ſermonem cōtuliſſe. Idem aliter, [illegible] τὸ λεγόμενον, quod dici ſolet, quod prouerbio dicitur. Plato lib. 2. de Rep. ἀδελφὸς τὸ λεγόμενον ἀνδρὶ παρείη, frater adeſto viro, vt habet prouerbiū, quod dicitur, vt eſt in prouerbio, vt dicitur. Aliquando pro χρῆσθαι, vel, vt in genere dicam, vt ita dicam. περὶ τῶν λεγομένων ἐς τὸ μέσον, de oratione habenda in medium, Herodot. λέγομαι, accipitur etiam pro iaceo, cubo, ſeu dormio. Homer. Heſiod. [illegible]

Λέγω, ω, ξω, κα, χα, dico, oratoriè loquor, ago, recito, recenſeo, refero, expono, narro, nomino, pronuntio, commemoro, côcionor, ἀγορεύω. Eſt etiam diſcerno, diiudico, cognoſco, cenſeo. vnde λόγος, id eſt, λογισμὸς, ratio. Item iubeo, doceo. Aliquando profiteor, fateor. Item metior, æſtimo, expendo μετρῶ. Item curam habeo: cui ἀλέγω opponitur. Actiu. Accuſat. λέγειν λόγον, verba facere, dicere, Demoſthen. λέγειν λόγους, pro eodem Ariſtophan. λέγειν τὸ αὐτὸ, idem loqui, id eſt, conſentire, Paulus ad Corinthios capite primo Epiſtolæ ſecundæ. λέγειν τὸν ἐπιτάφιον, habere orationem funebrem, Ariſtotel. in Rhetoricis. Iungitur item Datiuo & Accuſatiuo. Xenoph. τοῦτο μοι λέγεις; idem mihi dicis. Plato libro 2. de Republica. μῦθον λέγειν τοῖς παισὶ, id eſt, narrare. Item Genitiuo cum περὶ. Xenophon, περὶ ἐμοῦ λέγειν, de me loqui. λέγω περὶ σοῦ, loquor de te. Demoſthen. Xenophon, ταῦτα [illegible] λέγειν περὶ σοῦ [illegible], illis dicere, vel ad illos dicere quos tibi velis reddere amicos. Item cum duobus Accuſatiuis, [illegible] ſi hiſce me appellent nominibus. λέγω σε [illegible], id eſt, ὀνομάζω & voco, Ariſtoph. item cum Accuſatiuo ſolo. Plato 1. de Republica, [illegible] λέγω, loquor de crumenariis. Cum Infinitiuo, λέγω κλάειν, iubeo te flere. Cum Aduerbio, λέγω καλῶς ζῶντας, viuentes laudo, de viuis bene loquor, Plutarch. in Apophth. εὖ λέγω, rectè dico, Demoſthenes. εὖ λέγω σε, de te bene dico, Euripid. εὖ λέγειν, pro ἐπαινεῖν, ἢ ἐπαινεῖν, cum Accuſatiuo. Demoſth. Item εὖ λέγειν, id eſt, καλῶς [illegible], bene diſſerere, Euripid. λέγω κακῶς, maledictis vtor. λέγω κακῶς σε, de te male loquor, tibi detraho, in Epigrammat. λέγει κακῶς πάντας, omnes maledictis onerat, de omnibus male loquitur, maledicit omnibus, Plutarchus in Apophtheg. Cum Præpoſitione, λέγουσι κατ᾽ ταὐτὰ ἐκείνοις, cum illis conſentiunt. λέγω πρὸς σὲ, tibi dico, Xenoph. Apud Demoſthenem, λέγε, pro recita & lege. λέγειν ὄνομα, pro nominare, nomen alicuius edere & dicere. Plato in Apologia, [illegible] ὄνομα γὰρ οὐδὲν δεῖ με λέγειν, nihil mihi opus eſt nominare. Item λέγω, voco. σὲ λέγω, te appello, Euripid. Ariſtophan. in Pluto, σὲ τοι [illegible] λέγω. λέγω δὲ, pro φημὶ, hoc eſt dicere, vt Cicero etiam loquitur. Ariſtotel. de mundo, οὕτως ὑπολαπτέον καὶ ἐπὶ τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὲ, τοῦδε τοῦ κόσμου. idem de vrbe quoque maiori, de hoc inquam mundo, exiſtimandum eſt. Item λέγω, τὸ διακρίνω, καὶ διαλέγω, diſcerno, diiudico. Plato in Timæo de anima, λέγει κινουμένη διὰ πάσης ἑαυτῆς, ὅτῳ τ᾽ ἄν τι ταὐτὸν ᾖ, καὶ ὅτου ἂν ἕτερον, Cicero, Diſcernitque quid ſit eiuſdem generis, & quid alterius, & cætera diiudicat. Et λέγω, colligo, συλλέγω, & recenſeo, τὸ καταλέγω. Odyſſ. 4. [illegible] λέγειν, dicere ex tempore, Pollux. δεινὸς λέγειν, facundus, dicendi peritus. Sophocl. in OEdipo, λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ᾽ ἐγὼ κακὸς. λέγειν τι, probare. Xenoph. [illegible] λέγειν.

Λεδὸν, ἡ, eminentia calcanei, ἐξοχὴ τῆς πτέρνης. pro quo ſuprà λεάδα ἐξοχὴ τῆς πτέρνης.

Λεδραίνω, curo, volo.

Λεηλασία, ας, ἡ, direptio, præda, excurſio militaris, captiuitas, populatio, pugna. Apol. 2. Arg. [illegible] ἐκ λεηλασίης ἐκόμισαν, ex præda Amyci, i. ex pecudibus quas victo Amyco rapuerant.

Λεηλατέω, ῶ, ήσω, κα, κεκα, vehementer populor, depopulor, prædor, impetum facio in hoſtes, ſedoriæ vnde, pro λαὸς, & ἐλάω, noceo, quaſi λαελατεῖν, λεηλατεῖν, αἰχμαλωτίζω. potius eſt λείαν ἐλαύνω. Neutrum Accuſatiuo iungitur. λεηλατεῖν ἐκ τῆς Μυσίας, Xenophon.

Λεῖα, τα, ἀγνυθες, ponduſcula appenſa tegminibus. Et λεῖα, quo poliunt lapides, Pollux. λεῖα dicuntur etiam quæ trita & infricata ſunt, & ex grumoſis ſtrupeiſque in læuem puluerem redacta. vnde & λειοτριβεῖν ita conterere vt læuia fiant. vt λείον τὸ θεῖον [illegible] ſulphuris puluiſculo inſperſo, at λεία, ας, ἡ, inſtrumentum lapidicidarum complanandis, poliendiſque & læuigandis lapidibus aptum. Pol. lib. 7. ſub finem cap. 26. καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατόμων [illegible]

Λεία, ας, ἡ, præda, ſpolium, commeatus, λῃστεία, ἁρπαγή. [illegible] vnde ἀγελείη ἀγελαίη. Sophocl. in Aiace, λείας dicit pecudes, i. τὰ πρόβατα, τὰ βοσκήματα [illegible]. λείαν ἄγειν, agere prædam. Xenoph. λείαν ποιεῖσθαι, prædas abigit, Thucyd. λείας ἀπελαύνειν, prędas agere. λεία. Suid. [illegible]

Λειάδες, prata, loci humidi. fort. leg. λιβάδες.

Λειαίνω, ανῶ, ανα, γκα, læuo, mitigo, polio, mollio, læuigo, rado, explano, complano, tero, ſubigo, molo, pinſo. Act. Accuſ.

Λειαξ, idem quod λεῖος, Etym.

Λειβεῖον, τὸ, q. libatorium. vbi oleum ſpargebant, vbi verò vinum libabant σπονδεῖον dicebatur, Pollux.

Λείβω, ψω, λέλειφα, libo, ſtillo, fundo, rigo, σπένδω, στάζω, Actiuū. Accuſat. vnde λείψας pro σπείσας. Odyſſ. [illegible] λείψαντι χοάων. λείβω δάκρυα, apud Euripid. pro fleo. δάκρυα λείβων, fundens lachrymas. Hom. Heſiod. Datiu. & Accuſat. Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον, Ioui libare nigrum vinum. Idem, [illegible] λείβεται, i. fluit.

Λειβήθροι, οι, ῶν, aquæ ductus, irrigatio. Eſt & mons Macedoniæ, apud Lycophr. Et λειβήθριοι populi, apud quos vixiſſe Orpheus legitur. Euſtath. Iliad. φ.

Λειεντερέω, laboro læuore ſiue fluxu inteſtinorum.

Λειεντερία, ας, ἡ, lienteria, morbus quum inteſtina læuore fluunt, celerrima tranſmiſſio ac tota ſimul ciborum, quum ſcilicet tales excernuntur, quales ingeſti ſunt, inteſtinorum læuor ſeu læuitas. vide λειεντερία.

Λειξέομαι, conſcindo, tero, communiter λέπομαι.

Λεΐζομαι, prædor, in Epigr.

Λεΐη, grex, ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. vide λεία.

Λεῖκνον, ornamentum Bacchicum, vētilabrum, caniſtrum, λῖκνον, λικμητήριον, κατὰ ἐφ᾽ οἷς τὰ κανᾶ, hoc eſt τὸ ἀνερχέσθαι καρποὺς, i. fruges [illegible] Heſy. Callimac. [illegible]

Λείμακες, Heſychio ſunt σειραὶ, χορδαὶ, πλέγματα, quæ infrà λειμακες.

Λείμαξ, limax, Heſych.

Λειμαξ, ακος, hortulus, λειμὼν, locus arboribus conſitus, pratum, Euripid. vnde comparat. λειμακίστερος, herbidior.

Λειμάς, άδος, irriguus & pinguis locus, [illegible]

Λειμακή, portuoſa ἀπὸ τῶν λιμένων. Euſtat.

Λεῖμμα, ατος, τὸ, reſiduum, κατάλειμμα, ſpatium, defectus, reliquię. Item hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα καὶ δίεσις: & diuiditur in duo διαστήματα. Boet. libro 2. cap. 27. Pythagorici λεῖμμα vocāt quod e duabus ſectionibus minus eſt, [illegible], Plutar.

Λειμόδωρον, τὸ, limodorū genus herbæ, quæ τὸ βούκερας, i. fœnum Græcum interimit ei adnaſcens, Theophraſt. libro 5. de cauſ. plant. cap. 22.

Λειμών, ῶνος, ὁ, pratum, σύμφυτος καὶ ὑγρὸς τόπος, locus conſitus & humidus. ἀπὸ τοῦ λείβω, λειμὼν, Etym. λειμὼν ὁ [illegible] τόπος. ἀπὸ τοῦ λείβω, [illegible]. Aliquando ponitur pro mari, Heſych. Eſt & locus teſte Strabone, trans Tmolum, verſus Auſtrum, vbi delubrum Cayſtri Penteſileæ filij, & Aſij herois Lydorum regis monſtratur, iuxtaque fluens Cayſtrus fluuius.

Λειμωνία, ας, ἡ, prati viriditas & ornamentum. [illegible] χλόη, beta ſylueſtris. Eſt etiam herba coronaria, genúſque anemones ſylueſtris. Theophraſt. de hiſtor. plant. libro 6. cap. 7. καὶ τῆς ἀνεμώνης ἡ λειμωνία καλουμένη. Plinius libr. 21. cap. 11. Alterum genus anemones quæ limonia vocatur. apud Theophraſt. libro 6. hiſtor. capit. 3. inter φυλλάκανθα reponitur [illegible], ſed legend. ἡ λειμωνία. Eſt & λειμωνίτης. Suid. Et λειμωνίδης, herba pratenſis.

Λειμωνιὰς νύμφη, Nympha pratenſis. Apoll. 2. Arg. [illegible] νύμφη λειμωνιάς.

Λειμωνιάτης λίθος, limoniates gemma quædam dicta à pratenſi virore. Plinio eadem cum ſmaragdo.

Λειμώνιον, herba: betam ſylueſtrem vocat Plin.lib.20.cap.10. & λιμώνιον, etiam Dioſcor.lib. 4. cap.16.
Λειμώνιος,α,ον,pratenſis.
Λειμωνὶς ποία,pratenſis herba,Dionyſ.de ſitu orbis.
Λειμωνοειδής,ὁ,ἡ,prati ſimilis.
Λεῖος,Cypriis ἔρια,lanas,teſte. Heſyc.
Λείξαι,lixæ,Suid.inde λειξουρία,lucrandi cupiditas qualis lixarum.
Λειόβατος,locus planus,& piſcis genus,læuiraia,Ariſtot.2. Anim. ἡ ῥίνη,Athen.lib.ζ.
Λειογένειος,læue mentum habens. Herodot.Terpſich. ἄνδρες λειογένειοι.
Λειοκέφαλος,α,ον,caluus,glaber.
Λειόκαυλος,ὁ & ἡ,læuicaulis,læuem caulem habens, braſſica læuis,cui contraria οὐλόφυλλος.
Λειοκύμων,Heſyc λεῖος ὁλοκλήρως,item τελείως,quod λεῖος ſignificet τελείως perfectè,integrè,planè.
Λειοκύμων θάλασσα,pacatum mare,ſtratum,apud Lucianum.
Λειόμαγος,Heſyc.τὰ χυδαῖα.
Λειόμιτος κανὼν, pertica illa tranſuerſa cui appenduntur οἱ λεῖοι ad complananda ſtamina.
Λεῖον,τὸ,læuor,puluis,Ariſtot.lib.4. Anim.
Λειοντή,pro λεοντή,in Epigr.
Λειοντοπάλης,ὁ,qui luctatur cum leone,Ibidem.
Λειόποδες,οἱ, quibus concauum vel conuexum pedis deperditum eſt.Latini plancos vocant.
Λεῖος,α,ον,planus,læuis vel politus,facilis, contritus, expeditus, parabilis,explanatus,tranquillus, nitidus,glaber, æquabilis. λεῖος πετράων, cautibus liber. λεῖος opponitur τραχύς. λειοτέρχεα,in Epigr.λεῖον πνεῦμα & κρηναῖος, Ariſtoph.i.læuis & placidus ventus.
Λειόστρακος,teſta læui tectus.τὰ λειόστρακα,læues teſtæ.
Λειόστρεα,τὰ,oſtrea non ſcabra,ſed læuia.
Λειότης,ητος,ἡ,læuitas,læuor:lenitas aſperitati contr.Plutarc.κατειργασμένη & λειότητα αὐτὴν τῆς γῆς κατειργασμένης,i.ſubacta,vſurpauit lib.περὶ ἀοργησίας.
Λειοτριβοῦντες,in farinam terentes,Galen.κζ τόποις.
Λειοτριχεῖν, læui pilo præditum eſſe. λειοτριχεῖν ποιεῖ, pilum expolit.
Λειουργῶ,polio,orno.
Λείουρος,felis,αἴλουρος,Heſyc.
Λείουσι,pro λέουσι,leonibus.
Λειόφλοιος,ὁ & ἡ,qui eſt læui cortice.τὰ λειόφλοια,quibus eſt læuis cortex, Theoph.hiſt.lib.1.cap.13.
Λειόφυλλος,qui eſt læui folio.
Λειόω,læuio,mollio,mitigo,contero,in læuorem redigo: friare Latinè dicitur.
Λειπανδρεῖν,reſiduum eſſe.
Λειπανδρεῖν,virorum penuria laborare.
Λειπανδρίας,vocatum eſt Athenienſium decretum, quo propter hominum penuriam ſtatuebant vt ciues ducta vxore vrbica, etiam ex ſcorto liberos procrearent, vt ita numerus excreſceret, Suid.
Λειπανδρία,virorum penuria.
Λειποβοτεῖ,caret pabulo.
Λειπογνώμονες,de equis multũ annoſis, quorum anni dentium ratione mitti in digitos amplius non poſſunt. qui & ἄγνωμονες dicuntur Iulio Polluci:à dentibus quos duali numero γνώμονε vocant.
Λειπόδης,ιος,ὁ & ἡ,tenuis,pauper,Pythagor.
Λειπόδερμος,ὁ,apella, cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri.
Λειποψυχεῖν,animo deficere,imbecillem eſſe.
Λειποθυμεῖν,ήσω, ηκα, animo deficio, λειποψυχῶ, exanimor, Neut. Abſolut.
Λειποθυμία,ας,ἡ,defectio animi,Alex.Aphrod.lib.2.Probl. ὄξος & γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίας, acetum & pulegium animũ deficientem reficiunt.vide Χωλεύειν.
Λειπόσαρκος,macilentus,minimè carnoſus,ὁ ἰσχνότατος.
Λείπομαι,ψομαι,μμαι, deficio, inferior ſum, ἐλλείπομαι, ἡττῶμαι, cedo,ἀπείπομαι,defatigatus deficio,ſum impar,non ſum par,deſum,abſum,Depõn.Gen.λείπομαι τοῦ αἰῶνος, æternitate deficio. Xenop.οὐδενὸς λείπεται,nulli cedit.μηδὲν λείπομαί σου, te non ſum inferior,Plato de Legib.λείπομαί σου γνώμῃ, cõſilio me ſuperas, Eurip.λείπομαι βασιλέως,regem deſero,Herodot.λείπεται τῆς διανοίας,à mente deficit, Ariſtot.6.Ethic. οἷς δύναται φορεῖν λείπεται τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς,inferior fuit veſtro imperio,quantũ diſcus iaci poteſt,Ariſtid.τούτῳ λείπομαι,ſum inferior in hoc, Xenop. λειπόμενα τῷ χρόνῳ,in Epigr.λειπόμενος οὐδενός, Thucyd. λείπεσθαι τοῦ, Idem.λειπόμενος οὐδενὸς, in rebus prudenter agendis nemini ſecundus,Thucyd.λείπεσθαι, cedere.Polyb. τὸ δὲ καιρὸν τοῦ εἴκειν ἤδη λειπόμενος τὸ δοκοῦν βλάπτει τοῖς τὰ πράγματα, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τῶ λείπεσθαι καιρόν, cedendi tempus. λείπομαι λόγου, αὐτὶ τοῦ ἐκ ἀκούω, Sophocl. λελειμμένος λόγου , qui nihil audiuit, ad cuius aures ſermo non peruenit:à ſermone remotus,apud Sophoclem:apud quem etiam pro vincor accipitur. τῶν δὲ λελειμμένοι οἱ λελειμμένοι, i. ἡττηθέντες οἱ πανδέντες ὑπὸ ἀρχηλον. Polyb.in 5. γράμματα φέρει διασαφοῦν ὅτι λείπεται Ῥωμαίοι μάχῃ μεγάλῃ.Et alibi, λειπόμενος μάχῃ μεγάλῃ,vbi pro vinci & ſuperari ſumitur. Pro ſupereſſe,& reliquum eſſe,Plato Epiſt.8. εἰ μὲν δὲ τότε ἀπὸ λόγος ὑπ' αὐτῆς ἐλείπετ' ἂν ἡμῖν ὑπέλειπετο,tum ſi periiſſent , neque nũc loqui de iis liceret,neque ſpes vlla ſupereſſet.
Λειπομαρτύριον,actio deſerti teſtimonij.Pollux, δίκη ὡς ἂν, λειπομαρτύριον ἐστί τῷ ὑπέχοντι μὲν, & μαρτυρήσειν ὁμολογήσαντι, ἐν δὲ τῷ χρησμῷ τῷ μαρτυρίᾳ ἐκλιπόντι.
Λειπομελής,arbor,quæ ſuperioribus mutilata,à radice germinat.
Λειπόν,τὸ λοιπὸν ἐστὶ,τὸ λεῖπον ἀνταποδίδοσθαι.defectum ſupplere,Galen. lib.1.ad Glauc.
Λεῖπον,idem quod λίκνον,caniſtrum,ventilabrum,Etym.
Λειποναύτης,ὁ,deſerens ſocios nautas.
Λειποναυτίου γραφή, iudicium in eos qui nauẽ deſeruiſſent, in quos animaduertebatur vt in deſertores militiæ,Pollux.
Λειποναύτης,deſertor nauis.
Λειπόσαρκος,emaciatus,corpore veſco & ſtrigoſo.Syneſ.ἵππος λειπόσαρκος,equus non toroſus,& gracilis.
Λειποστρατία,ας,ἡ,deſertio expeditionis,Herodot.
Λειποστράτιον,τὸ,deſertio exercitus ſeu militiæ.
Λειποστράτης,qui militiam recuſat.
Λειποταξέω,ήσω,ηκα,exercitum deſero,Neutr.Abſolut. vide Vlpianum Olynthiaca 3.Demoſth. λειποταξεῖν, ſtationem ſuam ordinémve deſerere,Bud.vertit.
Λειποταξία,deſertio loci in acie,Demoſt.
Λειπότακτης,ὁ,ἡ,ὁ φυγάς, &
Λειποταξίας,ὁ,&
Λειποτάκτης,ὁ,ἡ,deſertor aciei.λειποταξίου γραφὴ, dici ei vt deſertori dicta eſt,poſtulatus ẽſt defectionis.λειποταξίου γραφή,deſertæ militiæ delatio,ſeu deſerti ordinis,Demoſthen.Archeſtratus ἐν τῷ lib. ζ, τὰ δ' ὁ χείλε χρόφωμαι λειποταξίον. Agath. ἀλλ' εἰ τι & ἀγῶνες ἦσαν, οἱ πολέμου συνεγνώκοτες αὐτοῖς γε & οἱ ἀμφ' αὐτοὺς,λειποταξία ἀλόντι.
Λειποψυχεῖν,deficere animo,animam agere,mori,linquente animo collabi,ignauum eſſe,apud Thucyd.
Λειποψυχία,ας,ἡ,defectio animi,exanimatio.
Λειπυρίας,ſpecies febris ſimilis epialo,quum interna viſcera calent,in extremis verò frigus ſentitur.
Λείπω,ψω,φα,λοιπα,linquo: Accuſ. λείπω τὴν δωρεάν, tributũ ſoluere deſino, Xenoph.λείπω μικρὸν τὸ θῆλυ τὸ εἶδος, i. parum à fœminea ſpecie diſto. λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ.abs te interficior, Plato in Leg.λείπω,item,deſum,deficio,Ariſtoph.in Pluto,ὧν σοι μὲν λείπουσι μὴ δύναι, λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶ,tantùm deeſt vt ſit ſterilis.λείπει κα' μέγεθος,minutus eſt.λείπεις πολύ,ab hoc lõgiſſimè abeſt,tota via aberrat, Plato de Leg.τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, i.ἐλειποψύχησε,Hom. τὸν γε λείπει ἀγαθόν, in demortui loco eligant alium,Plato de Leg.λείπει ἄνεμος,ventus qui deſiit & ceſſauit,Apol.
Λειπώδυνος,Suid.teſte,genit.ex λειπώδυνα videtur ſignif. quem dolores reliquere.
Λεῖραι αἱ,canes macræ,quæ pilos reiecerunt.
Λείριον,lirinus: ſic enim lirinum vnguentum etiam vocauit Plin. lib.21. cap.5.& libr. 23.cap.4.lirinum & phaſelinũ & Syrium. Theophr.hiſt.plant.lib.3.cap.vlt.de ſmilace , ἄνθος δὲ λευκὸν καὶ ὀσμῶδες & λείριον.ſed legend.λειριώδες id eſt,vt alibi Theophraſtus loquitur,λειριώδες ὀσμὴν ἔχει.Quod non vidit Gaza,ſed potuit illi autem vellere Plinius,qui lib.16.cap.35. ſmilacem ait eſſe flore candido,olente lilium, Apud Theophraſt.etiam error eſt librarij lib.9.hiſt.cap.16.vbi inquit,ἐφήμερον τὸ φύλλον ὅμοιον ἔχει τῷ ἐλλεβόρῳ, ἢ τῷ λείρῳ. legendum enim λειρίῳ. Ephemeron enim folia habet lilij,vt & inquit Plinius lib.25.cap.vlt.quod & Gaza videtur ignoraſſe. Λείριον , autem id lilij genus eſt quod herbarij vocant *martagon*. Theophraſt.hiſtor. libro 6. cap.6. λείριον etiam narciſſum vocari tradit: diſtinguit tamen cap.vlt. Pollux adnotat omne genus florum λείρια ab Hom. nominari.vide λειρόεις.
Λειρόεις,έσσα,ὁ,floridus,dulcis,ſuauis,deſyderatus, concupitus. λειρόεσσα ὄπα,φωνὴν ἡδεῖαν,i.ἐπιθυμητικήν,Homer.
Λείριον,ου,τὸ,lilium. vide λειρόεις.
Λείριος,Apollo,pro ſuaui,Apol.lib.4.
Λειριοφθαλμος,ὁ,ὁ,mitis,manſueto aſpectu.
Λειρός,ά,όν,tenuis,pallidus.
Λειρίου ὀσμὴν ἔχει, redolet lilium , Theophraſtus in hiſtoria plantar.
Λείως,facilè,item vehementer,perfectè,pulchrè.
Λειστός,ά,όν,prædabilis,ληϊστός.
Λειταί,Heſyc.ſunt ἱκεσίαι ſupplicationes quæ & λιταί. vnde
Λειτῆρες,ſacerdos,à λειτῆρες ſacerdotes.
Λειτουργός,Heſych. ἱέρειας ἐν ἰλίῳ.
Λειτής,conuitiator,Heſych.

Λειτουργέω, ῶ, ήσω, fut. ministro, publicum munus obeo. Neutr. Datiuo. Xenophon, τῇ πόλει [illegible] λειτουργεῖν, in reipublicæ commoda ſumptum facere. λειτουργεῖ [illegible], vni miniſtrat neceſſaria, Ariſtotel. 5. Politicor. λειτουργοῦντας τὰς οὐσίας, qui magna habentes patrimonia, publica ſuſtinent onera, idem 4. Politic. ad Roman. cap. 15 [illegible] λειτουργῆσαι αὐτοῖς. λειτουργεῖν λειτουργίας, Demoſthen. λειτουργεῖν τὰς [illegible] λειτουργίας, ſubire munera magni ſumptus, Ariſtotel. 5. Politic. λειτουργεῖ περὶ τὰς ἀρχὰς, gerendis occupatur magiſtratibus, idem ibidem λειτουργεῖ [illegible], operam dat liberis procreandis, idem 7. Polit. λειτουργήματα τὰ [illegible] βίου, vitæ munera.

Λειτουργεῖν, dicit Theophil. in Inſtit. ciuil. pro λειτουργία.

Λειτουργία, ας, ἡ, ſeruitium, ſubminiſtratio, famulatus, adminiſtratio, miniſterium, officium, munus quoduis publicum. λειτουργίας λειτουργεῖν, munera obire, publicis fungi officiis, Demoſth. Ariſtoteles libro primo, οἰκονομ. ait ducendam eſſe vxorem, [illegible] λειτουργίας τῇ φύσει, [illegible]. vbi miniſterium naturæ vocat coniugium. λειτουργία τῶν θεῶν, deorum cultus, Ariſtotel.

Λειτουργός, οῦ, ὁ, publicus operator ſeu miniſter, ſacrorũ miniſter. Paulus ad Roman. capite 15. εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη. Sunt qui per ι ſcribant λιτουργὸς, quaſi [illegible] nanque dicuntur [illegible], hoc eſt, publica.

Λείφαιμοι, οἱ, decolores & pallidi, quaſi ſanguine carentes, exangues, Hippoc. 4. de Morb. acut.

Λειφαιμεῖν, ſanguine priuari, Ariſtot. in Probl.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, impetigo, genus morbi quod mentagram Latinos vocaſſe author Plin. lib. 26. capite primo. λειχὴν item lichen herba petris adhærens quæ lichenas ſanat, vt tradit Dioſcorid. libro quarto, capite 53. Idem libro ſecundo, capite 45. λειχῆνας ἰᾶται, [illegible]. Plinius libro 28. cap. 11. lichene item equi cum oleo infuſo per aurem. Eſt autem hoc non Hippomanes, quod alioqui noxium omitto, ſed in equorum genibus, ac ſuper vngulas. Pollux, λειχὴν ἄγριος, fera impetigo, τραχὺς, [illegible], [illegible]. Idem, λειχῆνας τραχεῖς, [illegible].

Λειχηνιάω, ῶ, impetigine laboro. Theophraſt. 5. de cauſis plantar. capite duodecimo, λειχηνιᾶν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, accidit oleæ impetigo.

Λειχομύλης, Epithet, eſt muris apud Homerum in Βατραχομ. Solent enim mures molas lingere. Seneca, Quia mures Romę, quod ipſis ſolitum eſt & vſitatum, molas lingunt, idcirco cenſoriam iſte diſtringit ſeueritatem, vt curua corrigat.

Λείχω, μ. λείξω, π. λέλειχα, lingo, μύζω. Actiu. Accuſat. λείχω item fellare & ore morigerari, [illegible]. Ariſtoph. in Equitib. de Ariphrade fellatore & cunnilingo, [illegible].

Λειπανδρία, virorum defectus.

Λείψανον, ου, τὸ, reliquum, reliqua, [illegible]. τὰ λείψανα vtitur Herodian. pro reliquiis diuorum.

Λειψυδρία, ας, ἡ, defectus aquæ, humoris defectio, Theophr. l. 5. ca. 16. de cauſis.

Λειψύδριον, locus Atticæ, Etym. vide in Chil. Eraſm. In Lipſydrio pugnas.

Λεῖος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, planus, læuis. Eſt etiam nomen proprium, Etymolog.

Λείωμα, ατος, τὸ, lomentum, propriè quod eſt tritum ſignificat.

Λείουσι, pro λέουσι, Datiu. λέουσι, i. leonibus, pro λέοσι, Homer.

Λείωσις, εως, ἡ, læuigatio, ipſa actio læuigandi ſeu læuem & lubricum reddendi.

Λεκάνη, ης, ἡ, peluis, patina & catinus. Dicitur etiam λεκάνη communiter [illegible]. Ariſtophanes [illegible]. [illegible], date mihi peluim, [illegible], inquit interp. λεκάνη, inquit Pollux, [illegible] Alexis [illegible] vocat.

Λεκανίδιον & λεκάνιον, ου, τὸ, diminutiuum, parua peluis, patella, delicatior bolus, lanx referta cibis. Idem λεκανίσκη, Ariſtoph.

Λεκανὶς, ίδος, ἡ, λεκάνη.

Λεκάνη [illegible], Heſych.

Λέκιθος, luteum oui, vitellus, flauum. αἱ λέκιθοι, vitelli ouorum, Galenus ad Glauconem, [illegible], id eſt, oua gemella binis conſtant vitellis, qui ne inuicem confundantur, facit nonnullis prætenue quoddam ſeptum albuminis medium: alia ſunt ſine diſcrimine medio, Ariſtotel. 6. Animal. Trallianus, [illegible], & alibi [illegible]. vbi tamen per ypſilon ſcribitur. At maſculino genere, piſum, quod eius color vitello oui non ſit abſimilis, teſte ſcholiaſt. Ariſtophan. & Suid. Galen. pro lente cui detracta ſunt putamina apud Hippoc. interpretatur. vide potius λέκυθος.

Λεκιθοπώλης, ου, venditor leguminum, qui pulmenta leguminibus elixa conditaque vendit, Cyrill. paroxyt.

Λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ, venditrix leguminum vel ouorum, quæ pulmentaria è lomento condita venditat, [illegible].

Λεκιθώδης χολὴ, vitellina bilis, Alexander Aphrodiſ. lib. Problemat. λεκιθώδης γίνεται, Theophraſtus libro quarto, hiſtor. plantar. capite decimo de corſio, i. loti radice, hoc eſt, vitelli formam accipit.

Λεκὶς, patina, paropſis, chlæna. [illegible], Hippocrates patella.

Λέκος, & λεκάνη, Heſych. chlæna, χλαῖνα quæ & [illegible].

Λέκρανα, idem dici tradit pro [illegible], i. ἀγκῶνας.

Λέκρανα, eidem [illegible], quę & [illegible].

Λέκρα, ὄζοι τῶν ἐλάφων cerunlorum rami.

Λεκτέον, dicendum & λεκτέος, dicendus, Nomen poſitiuum apud Plat. l. 2. de Repub.

Λεκτίκιον, apud Trallianum pro lectica.

Λεκτικός, ή, όν, eloquens.

Λεκτική, mulier inter perſonas Comicas, Poll. λεκτικὸς, verò apud Demoſt. & Xen. [illegible].

Λέκτο, pro ἐλέλεκτο, recenſuerat λέκτο ἀριθμὸν, recenſuit numerũ, Hom. i. [illegible]. Item ἀλέγομαι, pro [illegible], apud eundem.

Λεκτὸν, Idę promontorium.

Λεκτὸς, ή, όν, dicendus, dictus. Item ſelectus, [illegible], Sophocl.

Λέκτρον, pro copulatione ipſa & coniunctione in lecto, & nuptiis in Epig.

Λεκτρῖτις, Heſych. θρόνος [illegible] ἔχοντα, ſellę in qua velut in lectulo recumbi poteſt.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, thalamus. λέχος [illegible], Eurip. [illegible] λέκτροις, in Epig.

Λέκυθος. appellatur edulium ex leguminibus freſis & fractis [illegible], ſicut ex eorum farina pulmentarium λέκυθος. Galenus libro de bono & malo ſucco, [illegible]. Paulus libro tertio, capite octageſimo, [illegible] λέκυθος [illegible] ὄξει [illegible], id eſt, lomentum fabæ ex aceto coctum. Hinc λεκυθώδη apud Athenęum libro 9. vide [illegible]. Apud Plutarchum in Opuſcul. pro genere leguminis quod ex Piſa afferebatur, [illegible], legendum λέκυθον. [illegible]. Scribitur etiam λέκιθος. Galen. apud Hippoc. λεκύθων interpretatur, [illegible].

Λελαβέσθαι, [illegible], cepiſſe, Hom. [illegible], occupauit, cepit, Herodot.

Λελαθέσθαι, pro λαθέσθαι, obliuiſci. Apol 2. Arg. [illegible]. Heſiod. [illegible].

Λέλακα, obſtrepo, ſono. vide λάσκω. λέλακας, inſonas, inſtrepis, [illegible], loqueris ſeu dixiſti, reboaſti, pro εἴρηκας, Eurip.

Λελάσμεθα, obliti ſumus.

Λελασμένος, oblitus, Hom.

Λελάχω, ſortitus fuero. & λελάχοιμι in Optat. 2. Aoriſt. pro λάχοιμι, poeticè.

Λελιγὲς, Heſych. [illegible] ſiue [illegible].

Λελειχμότες, apud Heſiodum in Theogon. lambentes & lingentes à λιχμάζω ſeu λιχμάω, quæ idem ſignificant quod λείχω.

Λελεπὶς, piſcis qui & [illegible], Heſych.

Λέληθα, latui, Medium perfectum à λανθάνω. & Pluſquam perfectum ἐλελήθειν. Ariſtophan. cum Accuſat. [illegible] μ' ἐλελήθει, id me latuerat.

Λεληθότως, ſenſim, latenter.

Λέλακα, ἀπὸ τοῦ λελάλακα, locutus ſum, Etym.

Λέλακε, clangit, Ariſt. 9. Anim, de Aquila.

Λελαικὼς, ὁ, [illegible], Hom.

Λελημμένος, captus, cogitans, [illegible] λῆμμα ἔχων.

Λελῆσθαι, oblitum eſſe, Etym.

Λελῇσθαι, prædatum eſſe, idem.

Λελίζω, verto, torqueo, quatio. idem quod ἑλελίζω Heſych. λέλιξεν affert pro ἐλέλιξεν, hoc eſt [illegible], concuſſit, quaſſauit, ſeu torſit.

Λελιημένος, η, ον, ardens, incitatus, cupiens, animatus. [illegible]. Iliad. [illegible]. Cum Genitiuo Apollon. 1. Argonautic. [illegible], pro [illegible]: à λιλαίομαι Heſych. affert & λελίηται pro [illegible]. accenſus eſt, ardet, flagrat deſiderio vid. & λελιῆσθαι pro [illegible].

Λελογισμένως, prudenter, Eurip. [illegible], ad legendum aurum tendunt, Herodot.

Λέλογχα, ſortitus ſum: à λαγχάνω, vel potius λήχω. Heſiod. τιμῆς ἔξοχα λέλογχε μοῖραν.

Λελογχωμένος, ferratus, haſtatus.

Λελοίπασι, deſtituti, vel deſeci. Homer. Odyſſ. ξ, νῦν δ' ἤδη πάντα λελοίπασι, defecerunt & deſunt. Actiuè, idem Iliad. ι, πρὶν ἐὸν ἔλειπε ... ſecturam reliquit, id eſt, κατέλιπε: Medium perfectum à λείπω.

Λελουμένος, lotus.

Λελυθρωμένος, cruentatus.

Λελυκοβρωμένος, à lupo deuoratus.

Λελυμασμένος, vide λυμαίνομαι.

Λεμβάδιον, nauicula velociſſima, Bayſ. de re nauali.

Λεμβαρχοι, in lembo nauigantes.

Λέμβος, ου, ὁ, lembus, paruum nauigium, λεπτὸν πλοῖον.

Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpeciem lembi præbens.

Λέμμα, τό, tunica, λέπισμα. Theophr. l. 4. ca. 12. de tunica arundinis, pro vagina, Gaza de Seneſt.

Λέμνα, lemna, plantæ genus in lacu Orchomenio, Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto. Aliqui legunt λέμμα, hæc planta oxyn refert figura: ita dicta quia ὡς λεπίς, folia habet quaterna: Oxys verò terna: circa radicem ſupra terram ſiliquulas cicerculæ modo (ſed ſæpius ternas) profert: intus exiguiſſima ſemina continentur: radix parua capillamentis referta.

Λεμφός, vanus, ſtultus, ἀπόπληκτος. Item mucoſus, ſeu mucus ipſe narium.

Λέντιον, linteum, vox eſt Latina. Ioannes Euangel. capite decimotertio, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. Heſyc. ſacrum cingulum, ἱερατικὸν περίζωμα, Etymolog. deducit παρὰ τὸ λευκαίνειν ἢ λεαίνειν. Naz. λεντίῳ διαζωννύεται, linteo præcingitur.

Λεξείδιον, li. tiuncula; Etym.

Λεξικόν, οῦ, τό, vocabularium, dictionarium.

Λέξις, εως, ἡ, dictio, verbum, vocabulum, compoſitio, ſermo, ſententia, elocutio, oratio, λόγος, αὐταῖς λέξεσι γράφειν, iiſdem verbis ſcribere, ſeu ad verbum. λέξις ἀττική, Attica dictionum lectio, oratio, iunctura, Atticæ orationis elegantia, character, & filum dicendi & ſtylus. ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν, Ariſtotel. Rhetoric. 1. vulgaris ſermo, Cicero in Oratore. λέξις πεζή, oratio ſoluta, Hermogen. λέξις ἀφελὴς καὶ πλατεῖα, idem. λέξεως σχήματα, figuræ verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel ſermonis, vel orationis, Quintilianus libro nono, λέξιν μεταβάλλειν, verbis variare, Ariſtotel. in Rhetor. κατὰ λέξιν, in verbis, Plato de Legib. τὰ περὶ τὴν λέξιν [illegible], dicuntur ea quæ in verbis ſpectantur, Ariſtot.

Λεξικός, dictionarij ſcriptor, ſic Suid. dicitur, Gaza de Menſibus, λεξικογράφος idem.

Λεξοῦντι, Doricè, dicent.

Λεοντοβοτάνη, ſiue λεοντοβότανον, orobanche herba legumina ſuffocans, ὀροβάγχη, ὁ ἄγριος λέων, Conſtantinus γεωπονικῶν libro ſecundo.

Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, Ariſtot. 8. Polit.

Λεόντειος & λεοντεῖος, leontinus, ad leonem pertinens. λεοντεία βία, vis leonis, in Epig.

Λεοντέη, & λεοντῆ, ῆς, ἡ, pellis leonis.

Λεοντιδεῖς, οἱ, leonum catuli.

Λεοντοκέφαλοι, leonicipites, i. leonino capite homines, Lucian.

Λεοντοκόμος, cui negotium datum eſt curandi leonis.

Λεοντομιγεῖς, canes, e leonum & canum coitu prognati, apud Pollucem.

Λεοντοπέταλον, leontopetalon herba, rhapeion, Dioſc. l. 3. c. 110. Pli. l. 27. cap. 11.

Λεοντοπόδιον, herba de qua Dioſc.

Λεοντοφόνος, animal quoddam in Syria leonem interficiens.

Λεοντοκτόνος, ὁ καὶ ἡ, leonicida, in Epig.

Λεοντοφόρος, qui fert leonem.

Λεοντόχλαινος, pelle leonis pro tegmine vtens, in Epig. λεοντόχλαινος Ἡρακλῆς.

Λεοντῆ, apud Xen. quod φοινικοῦν ἦν, ait Pollux, facit autem ſynonimum hiſce, θρασύ, ἀνδρεῖος, [illegible] & ſimilibus.

Λεπαδοθήρας, Heſych. συνάγων λεπάδας, hoc eſt, θαλασσίας κόγχας μικράς, περιεχούσας τῆς πέτρας.

Λέπαδνα, τά, coria lata circa pectus equorum, capiſtra, collaria, antilenæ, ζυγόδεσμοι. Iliad. ε, ἐν δὲ λέπαδνα κάλ' ἔβαλε χρύσεια, id eſt, τὰ περὶ τὰ στήθη τῶν ἵππων, ἀπὸ ἱμάντων. Pollux, τὰ ἀπὸ τῶν αὐχένων τῶν ἵππων [illegible], λέπαδνα [illegible].

Λεπαῖος, ὁ, promontorio aptus, λεπαίας χθονός, Euripid. terræ promontorij. νάπαις λεπαίαις, i. ſaltus promontorium, idem.

Λέπαργος vel λέπαργος, apella, recutitus [illegible], Heſych.

Λέπαργος, ου, ὁ, taurus albi pili. Item aſinus apud Nicand. in Ther. [illegible] λαχνήεντος λευκὴν.

Λέπας, τό, promontorium, ὄρος τραχύτης καὶ [illegible]. Cyrill. paroxyt. λέπας ἀμφὶ [illegible], in Epig.

Λεπάς, άδος, ἡ, genus oſtrei vel piſcis: lopas à Plauto dicitur, à Gaza patella vertitur. Ariſtophan. in Pluto, τὸ γράδιον, ὥσπερ λεπάς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, anicula tanquam concha adoleſcenti adhæret. Interpr. memorat oſtrei genus eſſe, quod petris adhæreat, adeò vt difficulter auelli queat: in qua ſignificatione vſurpatur etiam ab Hippocrate. λεπὰς ἀγρία, ἣν καλοῦσι θαλάττιον οὖς, patella fera quam vocant aurem marinam, Ariſtotel. 4. Animal. Syneſ. in epiſtol. [illegible] λεπάς, [illegible]. Apud Hippocratem λεπάδες, Galenus [illegible]. Apud Pollucem λεπὰς ἐφθή, edulium habebatur vilis pretij.

Λεπαστή, ῆς, ἡ, poculi genus maioris, ἀφ' ἧς [illegible], Athen. aliquando calix, dolium, Ariſtoph. οἰνοχόη.

Λεπαστίς, apud Heſych idem.

Λέπαστρον, piſcatorum vas.

Λεπεῖν, λέπειν, percutio, Comm. Ariſtoph.

Λεπίδιον, ου, τό, herba lepidion, ἰβηρὶς Paulo Ægin.

Λεπιδοειδεῖς ἁρμονίαι, ἤγουν καὶ ῥαφαὶ λεπιδοειδεῖς, ſuturæ & compages oſſium caluariæ, quæ vtrinque ad aures adiacent ſquamatim commiſſæ, Galen.

Λεπιδόχαλκον, Celſ. l. 2. c. 11. Dabāt olim ad ductionem alui ſquamam æris quam λεπιδόχαλκον vocant.

Λεπιδωτός, οῦ, ὁ, ſquamoſus, ſquamis conſutus. Eſt & λεπιδωτός, genus piſcis apud Herodot. l. 2. ſquamoſus à Valla exponitur. λεπιδωτὸν δέρμα, pellis ſquamoſa.

Λεπίζω, μέλλω, ίσω, π. ικα, deſquamo, decortico, detraho pellem, cortice nudo, ἐκδέρω, purgo, Neut. Accuſ. vide ἐκδέρω.

Λεπίς, ίδος, ἡ, ſama, ſquama, lamina, vt exponit Donatus: vnde lepidus. Athenæus de machinis bellicis, ἀμφαλλὰξ [illegible] λεπίσι [illegible], Vitruuius, Alternis inter ſe ſubſcudibus coagmentari, & laminis à frigido ductis. λεπὶς morbi genus, quem Latini porriginem vocant. Item λεπὶς, putamen, de nuce, in Epig.

Λέπισμα, ατος, τό, cortex, ſiliqua. λεπίσματα ῥοιᾶς, malicorium ſeu malicoria, Gal. ad Glauc.

Λεπνός, mendax, ψεύστης, Heſych.

Λέπομαι: λέπεσθαι, inquit Athen. lib. 14. Athenienſes vſurpare ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῶς τοῖς ἀφροδισίοις χρωμένου: venere intemperanter vti, [illegible].

Λέπος, εος, τό, tunica, liber. Alexand. Aphrodiſ. καρποὶ καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἀσφαλίζεται, i. tunicis, vt vertit Gaza. Et piſcium λέπη καὶ λεπίδες, i. ſquamæ, λέμματα, Pollux. λέπος ἐστὶ τὸ ὑμένιον membrana. Ariſtoteles hiſtoriæ libro nono, capite 37. nautili piſcis cirris λέπος τι συνυφὲς eſſe ait καὶ ἀραχνῶδες, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων Plinius membranam miræ ſubtilitatis expoſuit, & Athen. [illegible] ὑμένα.

Λέπρα, ας, ἡ, lepra, quæ & ψώρα, Græcis dicitur: ea verò quam hodie lepram dicimus, Græcis eſt elephantiaſis. varium enim cutis colorem ſicut in elephante facit, partim album partim nigriorem, propriè ſi manifeſtas ſquamas facit ſatisque profunda ſit.

Λεπρά, ἀγρεῖα, aſpera, alta, alba.

Λεπρικά, τά, medicamenta leprarum, quæ contra lepras conficiūtur, Dioſc. lib.

Λεπριῶ, ſcaber ſum. idem Dioſc. ibid. λεπριῶντας ὄνυχας dixit. λεπρᾶν apud Pollucem.

Λεπρόομαι, οῦμαι, ώσομαι, ωμαι, lepram patior.

Λεπρός, οῦ, ὁ, leproſus, Matth. capite octauo. & ſcabioſus, Theophraſtus de cauſis libro ſecundo, capite octauo, ἐν τῷ λέπει, τὸ ἐκδέρειν. Item aſperitas quædam ſuper vngues naſcens, hāc Pli. ſcabrum vocat.

Λεπρύνομαι, ſcaber fio, τραχύνομαι, vel albeſco, λευκαίνομαι, apud Nicand.

Λεπρώδης, ſcaber.

Λεπτακινός, minutulus, in Epig.

Λεπταλέος, tenuis, gracilis, ſubtilis, l. 1. Argon. 2. Apoll. [illegible] λεπταλέον.

Λεπτεπίλεπτος, gracilis ſupra graciles.

Λεπτεῖν, Heſych. πλέκειν dictum ἀπὸ τῆς [illegible].

Λέπτυμα, λεπτῶς ἐξυφασμένα [illegible].

Λεπτίς, ίδος, ἡ, hordei genus ab exilitate nomen adeptum.

Λεπτοβλαστος, ὁ καὶ ἡ, tenuia germina edens.

Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, ſterilis, non pinguis, parum ferax. λεπτόγεως τόπος, locus tenuis & macilentus, macer. Theophraſt. libro 2. hiſtor. plantar. capite 11. ἐν τοῖς κατὰ βορέαν, καὶ λεπτογείοις, in aquilonio ſitu, & macro ſolo. ſic & Plinius libro decimoquinto, capite 19. λεπτόγεως πατρίς, patria tenuis agri ſeu humi, Lucian.

Λεπτογεῖον, τό, ſterilitas ſegetis, Thucyd.

Λεπτογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſubtilis, acer, argutus.

Λεπτοδέρματος, ὁ καὶ ἡ, cutem habens tenuem.

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, tenuitas corticis.

Λεπτόδερμοι, οἱ, quibus cutis tenuiſſima eſt.

Λεπτόθριον, ου, τὸ, tenuia habens folia, Nicand.

Λεπτόϊνος, ου, neruoſus, vel potius qui habet tenues fibras.

Λεπτοκάρυα, τὰ ποντικὰ κάρυα, auellanæ, Dioſc. vide κάρυον.

Λεπτόκλαδος, habens ramos tenues.

Λεπτοκατάτομος, ου, ὁ, minutatim conciſus.

Λεπτολέσχας, καὶ λεπτολόγους vocat Ariſtoph. philoſophos de minutulis quibuſdam rebus diſputantes.

Λεπτολεσχία, ſubtilia nugamenta: à λεπτὸς & λέσχη, nugæ.

Λεπτολογεῖν, de rebus tenuibus diſceptare, & friuola tractare. Ariſtophan. [illegible] λεπτολογεῖν [illegible], argutari iam cupit & ſubtiliter diſſerere. Lucianus, [illegible] λεπτολογεῖν: vbi & [illegible], pro eodē poſuit, hoc eſt, minuta & ſubtilia diſputare. Idem, [illegible] λεπτολογούμενος.

Λεπτολογήματα, & λεπτολογία, ſubtiles de minimis rebus diſputationes.

Λεπτολογητής, οῦ, ὁ, argutator Gellio, [illegible]. Ariſtophan. in Auib. [illegible].

Λεπτολόγος, argutus, Ariſtoph.

Λεπτομερὴς, έος, ſubtilis, tenuis, tenuitate particularum præditus, exilis. unde λεπτομέρεια, ſubtilitas, tenuitas, exilitas, partium tenuitas. Et λεπτομερῶς, Eraſm. Chil.

Λεπτόμητις, prudens conſilium, callidicas.

Λεπτόνητος, ſubtiliter textus, tenuis, filo tenui præditus, in Epigr. λεπτόνητον φᾶρος, Eurip.

Λεπτὸν, τὸ, bucca, minutia, minutiſſimum monetæ genus, cuiuſmodi teruntium. vulgò pite à petite decurtata voce. Porrò ſeptem λεπτὰ conficiebant æreolum, hoc eſt, χαλκοῦν. Lucæ capite 21. [illegible] λεπτὰ δύο, illuc mittentem duos minutos aſſes Chryſoſtomus, [illegible], vt ipſemet exponit. Marci capite duodecimo, λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης, quæ extrema verba ſuſpecta ſunt, ne irrepſerint ex adnotatione: non enim hic conuenit calculus.

Λεπτόπηνος, ſubtili licio atque filo tenui contextus, Eubulus apud Athen.

Λεπτοποιῶ, extenuo.

Λεπτόπους, οδος, ὁ, qui habet exiles pedes.

Λεπτὸς, ή, όν, tenuis, minutus, ſubtilis, macer. ἐκ λεπτοῦ, fruſtulatim. [illegible], tenuis materia, Alexander Aphrodiſ. λεπτὴ μῆτις, mens ſubtilis & arguta, Euripid. λεπτὴ γνώμη, exacta intelligentia & ſubtilis, Galen. ad Glaucon. λεπτὰς ἐλπίδας [illegible], dixit Ariſtid. de iis qui paruam & imbecillem ſpem de re quapiam futura conceperunt. Et Liban. Ariſtophan. in Nebul., [illegible] dixit & [illegible]: nimirum tenues nimiúmque ſubtiles philoſophorum ridens argutias. λεπτὸν apud Hippocratem aliquādo τὸ ἔντερον. λεπτὸν ἔντερον, tenue inteſtinum, Galen. λεπτὸν pro expugnatu difficile & quod non facilem habet acceſſum. λεπτὴ [illegible] dicitur conſilium & ſententia implicatior, nec multis expoſita & obuia. λεπτὸς de loco, apud Theophraſtum hiſtoriæ libro primo, capite 13. macer, ſolum naturæ rarioris Palladius, vide λεπτόγεων.

Λεπτοσκελὴς, crura gracilia habens.

Λεπτοσύνη, ης, ἡ, gracilitas, in Epig.

Λεπτοσχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens tenues inciſuras.

Λεπτοσχιδὲς ſiue [illegible], ſumptuoſum & voluptuarium calceamenti genus apud Poll.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas, exilitas, gracilitas, macies, ſubtilitas, argutia.

Λεπτόθριξ, τριχος, cui pili ſunt tenuiores, qui pilo eſt tenui. τὰ λεπτότριχα, quæ ſunt tenuiori pilo.

Λεπτοτριχεῖν, neut. pili tenuioris.

Λεπτουργῶ, ῶ, ήσω, ſculpo, in ſculptura & cælatura ſubtiliore & minutiore operor, ſubtiliter operor. Plutarchus, [illegible] λεπτουργεῖν. Plato pro ſubtiliter partiri & diſtinguere, [illegible]. Neut. abſol.

Λεπτουργία, artificium huiuſcemodi quale eſt opus teſſellatum & vermiculatum, opus inteſtinum inquiſiti artificij, & qui hoc facit λεπτουργὸς dicitur. Diodorus de fune Hephæſtionis, [illegible]. λεπτουργοὶ fuerunt Callicrates & Myrmecides, de quibus Plinius lib. 7. cap. 21.

Λεπτουργὸς, huiuſmodi artifex.

Λεπτόφλοιος, ὁ καὶ ἡ, qui tenui eſt cortice.

Λεπτοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui natura eſt tenui, tenuis & gracilis, Nonnus.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. λεπτόφυλλος δάφνη, laurus tenui folio, Gaza in Probl. Ariſt. ſect. 1. q. 40.

Λεπτόφωνος, gracilem & tenuem vocem habens, cui vox eſt exilis.

Λεπτόχειλος, cui labrum tenue eſt.

Λεπτόχυμος, ὁ καὶ ἡ, ſucco tenuis.

Λεπτῦνις, apud Lycophronem [illegible], mors, fatum, Pluto, Proſerpina. διὰ τὸ λεπτύνειν τὰ σώματα τῶν [illegible], Etym.

Λεπτύνομαι, graciliſco, [illegible] λεπτυνθεὶς, attenuatus. λεπτυνθεὶς, extenuatus.

Λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio Galen.

Λεπτυντικὸς, ή, όν, extenuatiuus.

Λεπτύνω, νῶ, ὕνα, [illegible], attenuo, comminuo, extenuo, ſubtile reddo, [illegible]. Act. Accuſ.

Λέπτυσμα, imminutio, & quum aliquid de phalangis numero demitur, Suid. [illegible].

Λεπύδιον, parua ſquama, ſi de cæpis & id genus, tunicula Plin. λεπύδια ἔχει, ſquamatus eſt, Gaza libro quarto hiſtor. plantar. Theophraſtus cap. 7. ſed impropriè, loquitur enim de algæ radice, quæ non ſquamas habet, ſed tunicas, quæ velut in lamellas ſeparantur: ſic dixit λεπυρώδη de radicibus. vide infra. ἐκ λεπυρίων, ex putaminibus, Ariſtot. 5. Anim. apud Hippocr. λεπύριον, cortex.

Λεπυριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multis tunicis conſtans. τὰ λεπυριώδη, putamina, cellæ putamineæ.

Λεπυρίζειν, deglubere, glumas excutere, excorticare.

Λέπυρον, ου, τὸ, teſta, putamen oui, aut mali punici cortex. Suidas [illegible] ſcribendum ait & ſignificare [illegible].

Λεπυρὸς, ά, όν, teſtaceus, putamini oui incluſus fœtus. λεπυρὰ [illegible] Nicandro dicitur. [illegible], idem in Theriac. [illegible].

Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſquamis conſtans, ſquamatus, ſquamoſus, Theophraſtus libro nono hiſtor. plantar. qui eſt tunica multiplici, Idem libro primo, hiſtor. plantar. c. 1. de radicibus. Eſt igitur hic λεπυρώδης ὁ πολυχίτων. vide λεπύριον.

Λεπύχανον, idem quod λεπυρόν.

Λέπω, ψω, φα, decortico, delibro. Iliad. [illegible] glubo, etiam exponitur à Franciſco Porto, qui refert etiam dici [illegible].

Λέρνα, ης, Lerna, locus in Argiuorum ac Mycenæorum agro communis, quem igni Hercules expurgauit. Zenodotus inquit eſſe fontem in Argiuorum agro, prope quem Hercules cōfecit hydram, ac interanea victimarum quum in eodem ablueretur ac purgarentur, factum eſt vt aqua corrumperetur ſtercore & ſordibus earum rerum quæ mundabantur: vnde etiam natum prouerb. λέρνα κακῶν.

Λεσβία, [illegible], Bud. in Pand.

Λεσβιάς, ſcortum, λαικάστρια, fellatrix.

Λεσβίζειν καὶ λεσβιάζειν, mores fœdos oris polluti Lesbiorum imitari tetra & execrabili turpitudine, τὸ λαικάζειν, fellare, irrumātē parere, vt λαικάστριαι, id eſt, fellatrices, [illegible]. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible]. Hoc Sueton. in Tiberio vocat ore morigerari. Idem Comicus in Ranis, [illegible] λεσβιάζειν. Idem huc alluſit [illegible] inquiens, [illegible], id eſt, [illegible] λεσβιάζειν. Ita & Lucianus in Apophrade, [illegible] λεσβιάζειν καὶ φοινικίζειν: vbi φοινικίζειν (nam malè φοινίζειν & phœniciſſare in Adagium conuertit Eraſmus) notat phœnicum tetram obſcœnitatem: de qua intellexit Lactantius Firmianus de vero cultu libro ſexto: De iſtis loquor, inquit, quorum teterrima libido, & execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Et libro quinto, capite nono, qui ſanctiſſimam quoque corporis ſui partem, contra fas omne polluant, & prophanent. Iuuenalis, inguinis & capitis quæ ſint diſcrimina neſcit. Hoc tam fœdum dictu capiti illudere & irrumare vocant Latini, quæ [illegible] Græcè dicitur. Plutarchus in vita Cæſaris, [illegible]. In quorum verborum proprietate, vnum pro altero ſubſtituendo impegiſſe Galenum ipſum deprehendi, niſi mendum ſubſit librarij. Nam quum vellet dicere fellatorem obſcœniorem eſſe irrumatore, ſic protulit [illegible], libro decimo. [illegible]. Relatiua ſunt, irrumare, vel capiti illudere, id eſt, φοινικίζειν: & fellare, ſiue ore morigerari, id eſt, λεσβιάζειν. Ad hoc oletum, id eſt, fellationem & irrumationem hæc ſpectant quæ ſequuntur: Barbatum furem tertia pœna manet, author carminis obſcœni. Rurſus, Præbeat hic nates, præbeat ille caput. Et hoc Martialis, Corue ſalutator, quare fellator haberis, Cum caput intrarit mentula nulla tuum? In ea re caput pro ore vſurpare ſolent authores. Suetonius in Tiberio Cæſare: fœminarum quoque, & quidem illuſtrium capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, euidentiſſimè appa-

tuit,&c. Sed relinquenda hæc ſententia ſpurſiſſima & ter exſecranda flagitiorum, parendúmque Stratidi dicenti in Troilo, Μή ποτ' ὦ παῖ Ζηνὸς ἐς τοῦτο μόλῃς, ἀλλὰ προστάτης τοῖς Λεσβίοις χαίρειν ἔα, id eſt, ne vnquàm fili Iouis eouſque proceſſeris nequitiæ, ſed Lesbiis has mandans partes valere ſinito. Corrigendum tamen apud Heſychium λεσβιάζειν, πρὸς ἄνδρα ποιεῖν.

Λέσβιον, τό, genus poculi apud Athenæum & apud Pollucem pars nauis, ἄντλος, πρῶρα, φίλαι, χαλκῶμα καὶ κλειστοπόδιον.

Λεσχάριον, paruum ſcutum. vide λαισήιον.

Λέσσαι, magna aquatica. Heſych.

Λεσχάζω, garrio, nugor, Theog. κακὰ λεσχάζοντες.

Λεσχηνεὺς, interpres, congerro, ἑρμηνεύς.

Λέσχαι, ſcolæ, ſolia, ad otiandum ædificia facta, Etym.

Λέσχη, ης, ἡ, loquela, confabulatio, garrulatio Vallæ: nugæ, conuentus, locus communis, ærāria fabrica, cœnaculum publicum apud Bœotos. quidam dicunt lignum ſiccum, & genus cantilenæ: quidam loca calida & æſtiua, Etymolog. Heſiodus. ἐπ' ἀλέα λέσχην, id eſt, ἀναπαυστήριον τόπον, ἐν ᾧ ἀθροιζόμενοι πολλοὶ καὶ διατρίβοντες ἐφλυάρουν: Suidas κάμινον hic exponit. Herodotus, Εὐτέρπῃ, καί σφι ἐς λόγους τῆς λέσχης ἀπικομένοις περὶ τοῦ Νείλου, in mentionem incidiſſe Nili. Et apud ipſum ἀδολεσχία libro 1. quaſi ἐν λέσχαις ἔντα, quæ ſermonibus iactantur. Idem λέσχη, ἐξέδρα, exedra Vitruuio, vulgò pulchrum. Homer. Odyſſ. σ, Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν Ἠέ που ἐς λέσχην, ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις. Interpr. ἐν δημοσίῳ οἰκήματι, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ συνερχομένους τινὰς λέσχην ποιεῖσθαι. ὅ ἐστι τὸ λεσχαίνειν ἐν αὐτῷ, ὁ ἐστιν ὁμιλεῖν. Suid. λέσχη, τόπος ἐν ᾧ πολλοὶ φλυαροῦσι, τὸ δὲ παλαιὸν οἱ ἀργοὶ διέτριβον, καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροιζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο. παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ λέσχη ὁ κάμινος. Significat denique & locum in quem homines confluebant, & garriebant, & ipſam garrulitatem.

Λεσχῆνες, Heſych. exp. μύθων καὶ ...

Λεσχηνεία, contumelia, calumnia, ὕβρις.

Λεσχηνεύειν, garrire, nugari, confabulari, loqui apud Hippocr. de morbis falſò ſcriptum ſine ſigma, fit enim ἀπὸ τοῦ λέσχη.

Λεσχηνόριος, ὁ, Apollinis cognomentum apud Cornutum, propter confabulandi interdiu hominum ſtudium, congerronem dixeris.

Λεσχηνώτης, ὁ, calumniator, κακός, δεινός, inſanus, edax, procax.

Λεσχηνῶται, οἱ, diſcipuli ex eo quod cum præceptore ſermocinari & confabulari ſoleant. Laer. l. 2. in Anaximene.

Λεσχηνῶ, ὁμιλῶ, confabulor, Heſych.

Λέσχαι πυρῶν, legitur & λέσχη apud Athenæum libro octauo. Pollux ex Ariſtoph. exp. catinum ſeu ſcutellam tritici.

Λέτυμος, ... Heſych.

Λευγαλέος, α, ον, pernicioſus, triſtis, anxius, grauis, difficilis, humidus à nomine λοιγὸς, id eſt, ὄλεθρος. vnde λευγαλέῳ θανάτῳ, Odyſſ. ι, hoc eſt, καὶ ὀλεθρίῳ, χαλεπῷ. vnde λευγαλέως Aduerbium, grauiter, acerbè. Apollonius ſecundo Argonautic. λευγαλέως ἐφέβοντο. Item imbecillis apud Homerum Odyſſ. ζ, λευγαλέοι ἐσόμεθα, hoc eſt, ἀσθενεῖς, ſic Euſtath. imbelles & opportuni iniuriæ, alij exponunt λευγαλέοι quaſi φευγαλέοι, id eſt, fugaces, exponitur item ab Heſych. miſerabilis, miſer, ærumnoſus.

Λεύγη, μέτρον τι γάλακτος.

Λευίτης, ὁ, διάκονος καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Λευί.

Λευκάνια, αἱ, caſtaneæ nuces, ſic dictæ à loco Idæ montis quem Λευκὰς plurali numero appellat Galen. lib. de Euchymia.

Λευκαίνομαι, albeſco, candeſco.

Λευκάκανθα, ης, ἡ, ſpina alba, ſpina candida, Theophraſtus libro 6. hiſt. plant.

Λευκαίνω, ῶ, ανῶ, ἀγκα, dealbo, candidum facio, album reddo. Accuſa. λευκαίνομαι τὰς τρίχας, caneſco. Apoca. c. 7. ἐλεύκαναν τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

Λευκάσπιδες, epitheton Eretriæ παρὰ τὸ λευκὰς ἀσπίδας φέρειν, λευκὰς autem ἀσπίδας erant τὰς ἐκ λεύκης inuenit etiam λευκαῖς nominari.

Λευκανθεμίς, anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc.

Λευκανθής, έος, ὁ, canus, vt albus flos, qui eſt flore candido, Theoph. hiſtor. libro primo, capite 22. τὰ μὲν γὰρ διανθῆ ... καὶ λευκανθῆ, λευκανθὲς κάρα, i. caput canum, Soph.

Λευκανθίζω, albico, λευκαίνω.

Λευκανία, ας, ἡ, gula, guttur, ſtomachus libro ſecundo Epigramm. καὶ περὶ λευκανίην βραχὺ λαρυγγίζων, circa gulam. Apollonius 2. Argonaut. εἰ μή πέ τι... λευκανίην δὲ ... niſi ad gulam accedens, id eſt, nauſeans. vbi interpr. λευκανίην οἱ μὲν τὸ ... Item Lucania regio, dicta ſic quòd albicet.

Λευκανίηθεν, ex imo gutture.

Λευκανοί, Lucani populi.

Λευκάργιλλος à Græcis vocatur candida argilla qua in megarico agro vtuntur.

Λευκαρίων, pro Deucalione dicitur, Etym.

Λευκάς, leucas herba de qua Dioſc. l. 3. c. 113. Nic. in Ther. ... περὶ ... λευκάδος, ἢ ... τε πολιοῖς ἀδιγνία φέρει. Antigonus λευκάδα ... vocauit.

Λευκαὶ χαῖται, alba coma & cana, Nonn. & λευκὴ φωνὴ vox candida, i. clara & aperta, apud eundem.

Λευκασμός, οῦ, ὁ, candor.

Λευκάσπις, argyraſpis, μονῇ λευκῇ ἀσπίδι χρώμενος, albo ſcuto vtens.

Λευκεία, Eurip. ἡ τῶν λευκῶν φορά.

Λευκόϊον, ου, τό, viola matronalis, Theophraſtus libro quarto hiſt. plantar.

Λευκερινεός, οῦ, ὁ, ſpecies fici arboris. Athenæus lib. 3. ... λευκερινεὸς ... φέρουσα.

Λευκερῳδιός, alba ardeola, auis de qua Ariſtoteles libro octauo Animalium.

Λεύκη, ης, ἡ, populus arbor, interpr. Ariſtoph. λεύκην εἰς αἴγειρον μεταβάλλειν, id eſt, candidam populum mutari in nigram docet Theoph. libro ſecundo de cauſ. plantar. Item morbi, ſiue vitiliginis genus, apud Herodotum albugo à Gaza redditur, alba vitiligo, quæ ab humore pituitoſo fit alia eſt & nigra, quæ ab atra bile. λεύκη & λέπρα laborantes vrbem non adeunt apud Perſas, Herodotus libro primo, λευκαὶ ἕλκη apud Hippoc. Gal. τῆς ἐρυθρότητος.

Λευκή, ῆς, ἡ, alba. eſt etiam inſulę nomen in Ponto, Etym.

Λευκήπατος, ου, ὁ, formidoloſus, Eraſm. Chiliad. aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat eius autem vitiati indicium pallor eſt qui timidos arguit.

Λευκήρετμος, ὁ καὶ ἡ, albiremus, candidos remos habens, Eurip.

Λεύκωμα, tabula ex gypſo facta, Etym.

Λεύκινος, ου, ὁ, populeus. Ruellius vertit populinus, l. 1. Dioſc. vnde στέφανος λεύκινος, Ariſtot. 2. OEconom. i. corona populea, ſeu populina.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piſcis è mugilum genere, paulò tamen candidior & minus capitatus, apud Galen.

Λευκίτης, albus, apud Theocr. hirci epithet.

Λευκοβραχίων, pulchra brachia habens. ...

Λευκογραφεύς, qui depingit albo colore.

Λευκογραφίς, genus lapidis.

Λευκοδιφθέροι Heſych. ... albis pellibus, ſeu rhenonibus amicti.

Λευκοθέα, Matuta dea vertitur à Plutarch. in vita Camilli. Leucothea dicta, quòd quum circa Megaridem per campum quendam albicantem curreret, in furorem incideſit, adeo vt ſe in mare iniiceret. alio nomine etiam Ino dicitur, Etym. Leucotheæ hymnus eſt apud Orph.

Λευκοθέαι, Nereides à Myrſino appellantur, Etym.

Λευκόθριξ, τριχος, cui albi ſunt pili.

Λευκόϊον, ου, τό, alba viola, i. λευκὸν ἴον.

Λευκόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt fructu candido.

Λευκόκαυλος, qui eſt caule albo.

Λευκόκρανος, ὁ, albus capite, canus.

Λευκόλινον, album linum, Herodot.

Λευκόν, τό, candidum ſiue albugo, id eſt, ea pars oculi quę nigrum circundat, Gaza ex Ariſtotel. de Animal. ... albida oculorum leuiter pandentes, idem libro quarto Anim. τὸ λευκὸν ᾠοῦ, oui album, Gal. l. 1. ad Glauc. λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, albumen Gaza. τὰ λευκά, Ariſtoteles ſic vocat quæ fœminis admodum puellis eueniunt, ſicut menſtrua in pubertate, lib. 7. Animal. cap. 1. λευκὰ etiam Heſych. ... τι ἐν ...

Λευκόλοφος, ὁ καὶ ἡ, album conum habens ſeu criſtam. λευκόλοφος ..., Ariſtoph.

Λευκομαινίς, mœna candida.

Λευκομελαινός, genus fici arboris apud Athenæum libro 3. quæ ... fert.

Λευκόπηχυς, υ, ὁ, qui albis genis eſt.

Λευκοπάρυφος, ου, ὁ, candidis veſtibus indutus. Vnde extat prouerb. ἔξωθεν λευκοπάρυφος ..., in eum qui veſtib. quidem frugi vtatur, nec vllo maioris impendij fuco inebriatis, animi verò luxu diffluat, Cælius libro nono, capite ſeptimo.

Λευκοχρύσος, gemma quæ candorem niuis ex auro diſtinguit.

Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, Ariſtoph.

Λευκόπρωκτος, cui albus podex, Comm. Ariſtoph. ex Callia.

Λευκόπυγος, ου, ὁ, mollis denotatur & effœminatus, quaſi candidis natibus, imbellis, deliciis fractus, timidus. Huic opponitur μελάμπυγος, virilis.

Λευκοστίκτου, ... φυσικῶς ...

Λευκόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, clarum epithet. Solis, quòd duobus equis albis veheretur. item dies. Sophocl. in Aiace, ... λευκόπωλος φέγγος ἡμέρας φλέγειν.

Λευκόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, poma ſeu fructus albos ferens, in Epigr.

Λευκόροδον, ου, τό, alba roſa.

Λευκός, ή, όν, albus, candidus, albicans, canus. λευκὴν ἡμέραν διάγειν, eſt hilariter & iucundè diem tranſigere: veluti Silius dixit, albóſque dies horaſque ſerenas. αἱ λευκαί, cani, in Epigrammat.

λευκὸν ἀμπίσχεσθαι dixit Comicus in Acharnenſ. vt vulgò *s'accoutrer de blanc*, id eſt, λευχειμονεῖν. λευκὸν ἔαρ, album ver, propter flores, vel propter lætitiam, Interpr. Heſiodi. λευκῷ ὕδατι, Homer. de fonte. Callimach. in hymno ad Iouem, ἐρύγμαλος λευκότατος ποταμῶν, limpidiſſimus. λευκὸς λόγος, oratio dilucida. Euſebius λευκότατος pro clariſſimo & facillimo poſuit. Aſinius Pollio apud Senecam Albutij ſententias, quæ apertæ erant, faciles non obſcuræ, non tenebricoſæ albas appellat, eius verba, ſententiæ, quas optimè Pollio Aſinius albas vocabat. λευκὸς, leucus, id eſt, ardeola, auis proprium, Philoſtrat. in Heroicis: auis ex ardeolarum genere apud Ariſtotelem, vel potius epitheton tantùm iungendum cum ἐρῳδιὸς, quam & cõpoſito nomine λευκερῳδιὸν vocat.

Λευκαστεφὴς, Heſych. κεραυνοβλὴς fulmine ictus, forſan quod is fulgore quaſi coronari videatur & cingi.

Λευκόστικτος, ὁ καὶ ἡ, albis notis diſtinctus. λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιοὺς πώλους, equos albis notis variantes, Eurip.

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, candor.

Λευκότερα μύρτα dixit Comicus in Auib. ἀντὶ τοῦ λευκὰ καὶ τρυφερά.

Λευκοῦσθαι, albario induci. Sumitur & actiuè pro dealbare. Xen. l. 7. ἑλληνικῶν, ἐλευκοῦντο αἱ ἱππεῖς τὰ κράνη.

Λευκόφαιος, ὁ, fuſcus, i. color mixtus ex albo & nigro. vtuntur & Latini hac voce, Thyle. de Col.

Λευκοφανὴς, ἐος, aſpectu candidus, albus.

Λευκοφλεγματίας, ὁ, hydrops, qui & anaſarca, qui totius corporis ſuperficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Λευκόφρυς ἀγορὰ, cana fori facies, Heſych.

Λευκοχίτων, ωνος, habens tunicam albam. Homerus, ὅπασσα λευκοχίτωνα.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχροος, ſeu λευκόχρους qui albi coloris eſt, colore albicans, à quo poſteriori eſt, λευκόχροα εἵματα apud Eurip.

Λευκόχρως, ὁ, albus, corpore nitidus, in Epig.

Λευκότεφρος, albicans in cinereum colorem, vt Bud. exp.

Λευκόω, ῶ, μ. ώσω, dealbo, Cyril.

Λευκώλενος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens albas vlnas. Epitheton Iunonis, propter aeris perſpicuitatem. Il. α, λευκώλενος Ἥρη, i. λευκοβραχίων, ὡς ...

Λεύκωμα, ατος, τὸ, πινάκιον, pro λελευκωμένον γραμματεῖον, id eſt, tabula albo colore inducta, ſicut album Latinè, τὸ γραμματεῖον ἐν ... ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, perſcribens in albo, Demoſthen. Significat etiam album oui, & albuginem oculorum quę λεύκωσις καὶ λεύκωμα ab Alexandro in Problemat. dicitur. In Hippiatria, ... εἰς λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν. Dioſc. ... λευκώματα, καὶ τὰ ἐπιπολῆς ...

Λευκωπὸς, & λευκώπης, ου, ὁ, albus aſpectu.

Λευκῶπις, ιδος, ἡ, habens oculos albos.

Λεύκωσις, albugo, idem quod λεύκωμα.

Λεσμυγία, loquacitas, facetiæ, iucunditas. conſternatio. Item puritas. vnde λευμυγὲς ὕδωρ vel λαμυρόν.

Λεύρα, inuenire. Heſych.

Λευρὸς, ὁ, ὁ, latus, planus, tenuis, perfectus, cauus, humilis, λεῖος, ὁμαλὸς, μὴ τραχὺς, πλατύς.

Λεύσιμος, funeſtus, exitialis, propriè lapidatorius. Eurip. in Herac. ἢ λευσίμου ἄγος. in Oreſte, λευσίμῳ πετρώματι.

Λευσμὸς, Interp. Æſchyl. malorum cumulus, lapidatio. Herodiano, σύστεμμα ἢ ἄθροισμα.

Λεύσσω, μ. σω, video, aſpicio. Il. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, i. βλέπετε, ὁρᾶτε.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator, item dignus qui lapidetur, ... τουτέστι λιθοβοληθῆναι. Ælianus, ... καὶ λευστῆρα ...

Λευστὸς, viſibilis, lapidatus.

Λευχείμων, ονος, ὁ, albis indutus, vt apud Horatium, 'Ille repotia, natales, alióſve dierum Feſtos albatus celebret, Budæus in Annotat.

Λευχειμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, albis induor, λευκὸν ἀμπίσχομαι, interpr. Ariſtophan. in Acharn. Neut. Abſolu. λευχειμονοῦσα, niueis induta veſtibus.

Λευχεπατίας, ου, ὁ, timidus, quòd metuentibus hepar albeſcere creditur, Suid. ſupra λευκηπατίας.

Λεύω, μ. λεύσω, π. ευκα, lapido, λιθάζω, lapidatione obruo, ſic vertit Bud. apud Philonem.

Λεχαίνειν, lectum, hoc eſt, concubitum appetere.

Λεχαία πόα, herba quædam lectis ſeu toris ſtruendis apta.

Λεχεποίης, ου, ὁ, herboſus, herbas producens, vnde fiunt tori. Iliad. β, ... λεχεποίην. λεχεποίης, ripæ gramineæ, Herodotus. Interpres Homeri in illud Iliad. 4. ... βαθύχυ... λεχεποίην ... λέχος ...

Λέχομαι, μ. λέξομαι, π. λέλεγμαι, cubo. Depon. Abſolut. Homerus Iliad. θ, λέξασθαι ... Idem Iliados libro ι, ... λεξάσθω ... id eſt, λεξάσθωσαν, κοιμηθήτωσαν.

Λέχος, εος, τὸ, lectus, coniugium. Hom. Ilia. γ. ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι, i. cubilibus. κοίταις. Il. α, ... λέχεα. & λέχος μεταφορικῶς ἡ συνουσία.

Λέχριος, ου, ὁ, obliquus.

Λέχρις, ex obliquo, obliquè, πλαγίως.

Λεχὼ, όος, ἡ, puerpera.

Λεχόω, μ. ώσω, π. ωκα, facio dormire, Neut.

Λεχῶδες, fruticoſum, herboſum.

Λεχωΐδες ὧραι, horæ ſeu tempora partus, Non. & λεχωΐς γυνὴ, puerpera, idem Nonn.

Λεχώϊος, ου, ὁ, puerperio condecens. Apol. 2. λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται, his parant balnea luſtrica.

Λεωφόρος, via publica & vehicularis.

Λεωκόριον, templum Athenis filiarum Leo, Etym.

Λεωκόρητος, λεωλέθρειος, ὁ λεωκόρητος, ... ὀλεθρος.

Λεώλης, plane perditus.

Λεωλογέω, populum percenſeo, Phœn. Colophon. apud Athen. li. 12. de Nino ...

Λεώσω, perfecero, τελέσω.

Λέων, οντος, ὁ, leo: παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω, ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. vnde ἡ λέαινα, hæc leęna. De leone quadrupede fera vide Ariſtot. & Oppianum in 3. & 4. libro de venatione. Et leo ſerpens Nicand. in Theriac. καὶ λέων δέ τις ..., inquit Pollux, ... χαλκοῦ πεποιημένος, ... τὸ ὕδωρ ... ὕδωρ ... Λέων etiam ipſo authore teſte, genus erat ſaltationis horridum: de quo & Athenæus. Eſt & λέων piſcis ἐν τοῖς ὀστρακοδέρμοις, Idem libro 3. & Plinius l. 9. cap. 31. leones inter genera cancrorum enumerat. Item λέων, elephantiaſis à ſimilitudine pellis ſupercilij. Aretæus Cappadox, ... καὶ λέοντα τὸ πάθος, ... vide ſuperius λέαινα.

Λεωπάτητος, à populo conculcatus, vel prorſus cõculcatus, Soph.

Λεωπέτρα & Λεωπετρία, planum ſaxum.

Λεωργὸς, οῦ, ὁ, Promethei epitheton apud Æſchylum, ferociſſimus, nihil non audens, πανοῦργος, qui pro populo moritur, qui populo operis occaſionem ſubminiſtrat, vt Prometheus tradito igni mortalibus. Xenophon, ... λεωργότατον ..., id eſt, confidentiſſimum & audaciſſimum.

Λεὼς, ὼ, ὁ, Atticè, populus, turba. Sophocl. ἐνάλιος λεὼς, inſulanus populus.

Λέως, vel λεῶς, aphæreſi pro τελέως, abſolutè, perfectè, apud Hippocr. Galen. ...

Λεωτρεφίδου λεπτότερος, καὶ Θουμαντίδου, ... καὶ λεπτοὺς, prouerbialiter de ſummè macris: fertur enim leotrophides admodum macilentus fuiſſe.

Λεωφόρος, ου, ὁ, λεωφόρος, via publica, Philo de mundo: vbi à Budæo vertitur vehicularis via. Proſtitutam fœminam λεωφόρον dixit Anacreon.

Λῇ, vult, contractum, ex λάει, vt δίψῇ ex διψάει.

Λεσβιάς, άδος, ἡ, torica, publicum ſtequilinium, ...

Λήβιλος, pro λιθοβόλος, lapides iaciens, vel dignus qui lapidetur.

Λήβω, λαμβάνω: ſed eſt obſoletum.

Λήγω, quieſco, deſino, ceſſo, Alexander Aphrodiſ. ἐν μείζοσι λήγουσι, in maioribus finem faciunt. Cum Genitiu. Homerus Iliad. α, λῆγ' ἔριδος, modum impone contentioni, deſiſte à contentione. Iſocrat. λήγειν τῶν πόνων, finire labores. λήγω τῆς ..., Plato de Leg. λήγω τῶν κακῶν, deſino in malis verſari, Idem in epiſtol. λήγειν τῆς προθυμίας, Dionyſius de ſitu orbis, ... λήξω, Homerus. μήποτέ σοι λήξειν ... μεταμέλεια, nunquam tibi deſinat pœnitentia, Xenophon libro quinto Pæd. id eſt, nunquam deſinat te pœnitere. λήγω cum Participio alterius verbi. Plato in epiſtol. ... μεταβάλλοντας ... λήγειν, nunquam deſinere mutari. λήγω ..., Plato in Legibus.

Λήδανον, ου, τὸ, vide Λῆδον.

Ληδάριον, & λήδιον, tunicula vilis, æſtiua, vetus, Etym. obſoleta & detrita plagula. Euſt. Il. ε, λῄδιον ..., indumentum tenue ac laxum, ... Λῆδιν, feſſum eſſe.

Λῆδον, τὸ, apud Dioſcoridem l. 1. c. 29. ſpecies ciſti fruticis ex quo colligitur ladanum. Ladam vocat Plin. libro 26. c. 8. & lib. 12. cap. 16. Herodot. lib. 3. λάδανον tradit in Arabia vocari, quod in Græcia λήδανον.

Λῆδος, εος, τὸ, veſtis è panno raro aut detrito. Philemon. ... ſeu χλαμύδιον ...

Λήζομαι, pro λῃΐζομαι, in Epig.

Ληθαῖος, obliuioſus, vel obliuionem inducens.

Ληθάνω, obliuiſci facio, ληθάνω ...

Ληθαργικὸς, οῦ, ὁ, veternoſus, Marcellus Empir.

Λήθαργος, ου, ὁ, morbus eſt quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi neceſſitas, vt ſcribit Celſus libro tertio, capite 20. Dictum ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, obliuione: nam eo morbo accidit obliuio omnium rerum

à pituita poſteriores ventriculos cerebri occupante, in quibus eſt memoria:hoc enim vitio memoriæ ſedes torpet. Dicitur etiam ληθαργία, lethargia Plinio, & lethargicus morbus: lethargicus etiam Horatio & Plin. ὁ ληθαργίζων ἄνθρωπος, inexcitabili ſomno oppreſſus, vt loquitur Seneca Nat. Q. lib. Lethargus, veternus, affectus apud medicos phrenitidi contrarius, item languidi ac torpeſcentes ac ſegnes vocantur ληθαργοι, teſte Zenodoto: Suid. ἐπιλήσμονες, ἐπιλήσμονες.

Ληθεδανὸς, obliuionem pariens. ληθεδανὸν φάρμακον, pharmacum obliuionem inducens, Lucian.

Ληθεδὼν, ὁ, ἡ, obliuio, in Epig.

Λήθη, ης, ἡ, obliuio, lethe. Lucian. de luctu, καὶ τοῦτο μάλιστα πολλάκις, λήθη γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται, potio memoriæ hoſtis vnde & lethe dicta. λήθης πεδίον, apud Ariſtophanem in Ranis, λήθῃ παραδίδοσθαι, obliuioni tradere. Lucianus, τὸ μέγιστον τοῦτο ποιῶν λήθῃ παραδίδωσι.

Ληθικὸς, pharmacum obliuionem inducens.

Ληθαῖος, clancularius, λαθραῖος.

Λήθομαι, obliuiſcor. Genit. Homer. Il. α, ὥστε σέ γ' ὦ λελῆσθ' ἐφετμάων, i. ἐπιλανθάνεσθαι.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, obliuio, ἐπιλησμοσύνη.

Λήθω, μ. λήσω, πε. λέληθα, lateo, λανθάνω. Accuſ. Heſiod. οὐδέ ἑ λήθει, neque cum latet. Hom. Il. α, οὐδέ σε λήθω.

Ληϊάδης, predando captus ſeu abductus captiuus.

Ληϊάνειρα, iniiciens viris mulierum amorem: ἀπὸ τῶν λεῖζειν τοὺς ἀνέρας.

Ληϊὰς, ἡ, bello capta, αἰχμάλωτος.

Ληϊβότειρα, ας, ἡ, ſegetem paſcens.

Ληϊβοτῆρες, ὁ, ἡ, ſegetes depaſcens.

Ληϊβότης, aper: Suid. ληϊβότης.

Ληϊδέρμων, λαιδέρμων ὄρνις ἐστὶν ὁ ἀπὸ τοῦ λήϊου δέρμα ἔχειν, Comm. Ariſtophan. in illud in Auibus, χοὶ χλωρὰς πάσαις ὕλαις, καὶ ληϊδέρμων ὄρνιθας.

Ληΐδιαι χεῖρες, captiuæ manus, in Epigr.

Ληΐζω, λῃζω.

Ληΐζομαι, μ. ίσομαι, πε. λέλησμαι, prædor, expilo, vaſto ſegetes, poſſideo, latrocinor Vallæ: intercipio, interuerto, abigo prædas, diripio, ex præda comparo, in prædam ago. Heſiod ἀλλὰ θεὸς δώῃ, τῷ γε χρήματα ἐκ χειρῶν ληΐζεται ἄμεινον ἀγαθὸς ἢ ἀγαθὰ πάσης, ſibi comparat & habet: item ab Etymol. ληΐζεσθαι dicitur eſſe proprie τὸ σπεῖρειν.

Ληΐζω, latrociniis infeſto, Thucyd. (χωρία ἀκίνδυνα τοῦ.

Ληΐη, ης, ἡ, præda. Herodot. ἀπὸ ληΐης ζῶσι, viuunt ex rapto. ληΐην ἄγειν, diripere, ληΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, prædas agens exercitu, Herodot. l. 1. ἐπὶ ληΐην ἐκπλώοντες, prædandi gratia nauigantes.

Λήϊον, ου, τὸ, ſeges, fruges, campus ſegetum, συμφέρει χαρίεν λήϊον. λήϊον τοῦ σίτου, herba tritici, Ariſtotel. 9. Anim. ἐν λήϊοις, in aruis colendis. Interpr. Theocr. Εἰδ. ι. χωρίοις σπορίμοις exponit. Comment. Ariſtophan. in Equit. λήϊον ἀρουραῖον ἐστι τῆς ἀρούρης, ὡς ὁ κῆπος σπειρόμενον ἀρότρῳ.

Ληΐθος, mutilus, vilis.

Ληΐς, ΐδος, ἡ, præda, poſſeſſio ex præda. Odyſſ. ξ, πολλὴν ἐσσυμένως ληΐδα ἔσω, hoc eſt, κτῆσιν. ληΐς etiam pro captiua accipitur. Item pro quadrupedibus, vt ſunt oues. Heſiodus in Theogon. σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν, i. pecus augere. vbi interp. ληΐδα τὰ τετράποδα λέγει, ἀπὸ τοῦ τὰ λεῖα κατατίθεσθαι.

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, latro, prædator & direptor Cic.

Ληϊστὴς, prædator, iumentorum abactor, Etym.

Ληϊστήριον Heſych. eſt τὸ δὸν ἐφ' ὃ τὰ ληΐ ἤρεται.

Ληϊστὸς, bello captus, cum prædis abactus, prædaceus & prædatitius Gellio. ληϊσταὶ βόες, boues prædabiles, i. quos vi capere licet.

Ληϊσταλπιγκταὶ, dicti fuerunt Tyrrheni quod prædones eſſent & primi tubas inuenerint Heſych.

Ληΐτιος, α, ον, prædatitius, ληϊτός. Od. ι, ληΐτιοι ἄνδρες. Et ληΐτιος μῦθος dixit Nonn. pro furtiuo ſermone. ληΐτιος χρυσὸς, i. prædatitia pecunia, in Epig.

Ληΐτο, Heſych. ἱερεία (quæ & λήϊτεια) necnon λιταί.

Ληΐτις, ἴδος, ἡ, epitheton Mineruæ, quia prædæ præeſt, prædatrix. Stat. λαοσσόος. Hom. Il. κ, Ἀθηναίῃ ληΐτιδι.

Ληΐτις, bello capta mulier, captiua, prædatrix.

Ληΐταρχοι apud Heſych. qui præerant ſacrificiis.

Λήϊτον, locus publicus vbi magiſtratus conueniunt, Etym. λήϊτον καλοῦσι τὸ πρυτανεῖον οἱ Ἀχαιοί, leitum Achæi vocat prytaneum, i. curiam, Herodot. l. 7. Heſych. λήϊτον exponit etiam τὸ ἀρχεῖον.

Λήϊτος, ὁ, ἡ, populus.

Ληϊτουργοὶ, δημόσιοι λειτουργοί.

Ληϊτουργέω, opus aliquod publicum facio.

Λήκαν, συνουσιάζειν αἰσχρῶς, χορεύειν.

Ληκᾶν, & λακεῖν, clamare, plaudere, percutere, latrare, Heſych. τὸ ψοφεῖν ἢ ἐπὶ ὀρχεῖσθαι.

Λήκημα, dixit Epicurus, quam vocem vitio vertit Cleomedes l. 2. latratus ſignificare puto.

Ληκτάριον, apud Lycoph. inſula quæ mari circunſcripta finiatur.

Λήκτης, quoque Heſych. καταληκτικὸς, ſuis finibus in quos deſinit terminatus, cui oppon. ἀκατάληκτος, infinitus indeſinens.

Ληκύθια, τὰ, inaures quædam.

Ληκυθίζειν, exornare, elucubrare, euigilare ad lucernam. Strabo lib. 13. Geographic. μαθὼν ἐξ ἔχει φιλοσοφεῖν ἀρχαῖα πάνυ, οὐδὲ πρὸς τοὺς ληκυθίζειν. vnde ληκυθισμοὶ, lucubrationes & euigilata ſtudia. Scripta appellauit Cicero libro primo ad Attic. Totum hunc locum quem ego variè meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere de flamma de ferro (noſti illas ληκύθους) &c. Plin. epiſt. lib. 2. Non tamen omninò M. noſtri ληκύθους fugimus, quoties paulùm itinere decedere non intempeſtiuis amœnitatibus admonebamur. Accepit de oratione amœna, & pigmentis orationis perpolita. Horatius de oratione tumida & magnifica interpretatur: Proiicit ampullas & ſeſquipedalia verba. Et alibi: An tragica deſæuit & ampullatur in arte? tranſlatè quidem à tumore τῆς ληκύθου, id eſt, ampullarum. vel ληκύθους locos communes intellige ſummo artificio expoſitos, in quibus perpoliendis & exornandis lecythi atque arculæ illæ adhibitæ ſint. Sic ληκυθίζειν erit locis communibus aliquid amplificare atque ornare. λήκυθος propriè ἀγγεῖον μυρηρὸν, τὸ μυροφόρον, vas vnguentarium vt alabaſtrum. Soph. in Androm. εὐτεχνίαν ληκύθους dixit, ἀπὸ τῶν ἄγαν ἀνακλᾶσθαι ſignificans. Comm entar. Ariſtophan. in Acharn. exponit ληκυθίζειν, vociferari atque perſtrepere, τὸ μιμεῖσθαι βίαν καὶ φωνήν. Sed ibi legend. λημίζειν, vt apud Suid.

Ληκύθιον, ου, τὸ, parua lecythus, parua ampulla. Eſt & carminis genus trochaicum, dimetrum catalecticum, heptamimeres, quod & ληκύθιον dicitur alio nomine.

Ληκυθισμὸς, cantillatio, frigillatio.

Ληκυθόφωνος, ὁ, ἡ, qui exilem habet vocem, ὑπόκωφος, qui cauam vocem edit, hoc eſt, talem qualem vaſa caua ſi pulſentur, Heſychius.

Ληκυθοποιὸς, οῦ, ὁ, vaſis olearij fictor.

Λήκυθος, ου, ἡ, ampulla, vas olearium, & in quo vnguenta reconduntur, quod & Latinè lecythus dicitur, penul. correpta. μυροθήκη, ἀλάβαστρον. Ariſtophan. in Pluto, τὸ σμῆμ' ἐν τῇ ... καὶ ἡ ληκυθοφόρου γλώσσης, id eſt, feriæ oleariæ. Cicer. videtur libro primo ad Attic. copiam dicendi vniformem, pigmenta oratoria, & myrothecium, ληκύθους appellaſſe, alludens fortè ad illud Ariſtophan. ληκύθιον ἀπώλεσεν. ληκύθιον χαμαὶ ... Ariſtophan. ἔλαιον ἐν ληκύθῳ ἐν τῇ ληκύθῳ, i. ... idem, & eius interpr. vide Bayf. & prouerb. apud Eraſm. Non eſt oleum in lecytho, Lecytho pinguior, Lecythum habet in malis. vide ληκυθίζειν.

Λῆμα, ατος, τὸ, præſens animus Terentio, virilis fortiſque animus, idem: animi præſentia & acer animus & præſens, Cicer. προθυμία, audacia, fiducia, ἐλπὶς καὶ θάρσος. Ioſeph. ὁ δὲ λήμματι ... ἐν τῷ μεγάλῳ ... vt Virgilius dixit, Nunc animis opus Ænea, nunc pectore firmo. Syneſius ad fratrem epiſt. ... Herodotus in Polymnia, ... Ariſtophan. in Nebul. λῆμα ... Idem ... Pro quo etiam λημᾶν verbo vſus ita eſt ibidem, ... magnos animos concipis, ... φρονεῖς. nam λῆμα τὸ φρόνημα. Ibi tamen etiam ſcriptum λημάτιας, id eſt, μεγαλόφρων, magno & excelſo animo præditus, magnanimus: qua forma apud Ariſtotelem quinto Politic. φρονηματίας dicitur homo elati ſpiritus: & ἀσχημάτιας ὁ ὑπερήφανος, ſuperbus & inſolens. Euripid. in Iphig. Taurica, ... & in Alceſtide, ... Pro animo & ira. Euripid. in calce Oreſtis, & principio Medeæ. vide in Chiliad. Eraſmi, Lemathurium. Ammon. diſtinguit ... ſum animo præſtanti, Ariſtophan. λημᾶτις πλέος, ſolertiæ plenus, Herodot. dicitur etiam interdum de timido animo, vt apud Euripidem, ... ab Heſyc. exponitur etiam voluntas, conſilium decretum ſeu propoſitum animi, exponitur etiam ſententia ... mutata ſententia.

Λημαλέος, α, ον, gramioſus, qui & λήμων Luc.

Λήμματα, τὰ, ſententiæ, conſilia. Heſych. ... non ſolùm exp. φρονήματα, ſed etiam βουλεύματα & cum eo Suid.

Λημᾶν, eſſe generoſum, μέγα φρονεῖν, Ariſtoph. in λῆμα.

Λημάτιας, ὁ, ἡ, arrogans, ſuperbus. vide λῆμα.

Λημάτιον, ὁ, animum addo, animo præſenti & confidenti munio: vnde λημάτιον apud Heſych. λῆμα ... ἔχω ... εἰς τὸ ἔργον.

Λημᾶν, lippio, cæcutio lippitudine. Neutr. abſolutum Ariſtoph. ... lippus cucurbitis, id eſt, λήμας ἔχει ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας ὡς κολοκύντας. Idem in Pluto, ... id eſt, ò mente capti, ò mentes excæcatas habentes, ... Lucianus, λημᾷς ... καὶ ἀμβλυώττεις, ... Plato, λημᾶς & λημᾷ dixit pro gramioſum eſſe: ita enim vocat Nonius, qui gramias oculorum, vt loquitur Plin. lib. 26. cap.

cap.11.vel glamas,vt Feſtus vocat,patiuntur,i. τὴν λήμην, quæ vox ita legitur apud Ariſtot.Rhetor.libro 3. καὶ ὡς Περικλῆς τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν ἐκέλευσε τὴν λήμην τοῦ Πειραιῶς. vbi Trapezuntius male tranſtulit peſtem. rectam autem eſſe lectionem oſtendit Plutarchus in vita Demoſthenis,vbi eadem verba citantur.

Λῆμα,ατος,ἡ,lippitudo,humor in oculis concretus,vnde lippitudo naſcitur: [illegible] in Chiliadibus. animæ Lema, [illegible], Ariſtoph.Interpr. in Pluto. vide λημάω.

Λημῶντες,ἡ λήμη,lippitudo interp. Ariſtoph.

Λῆμμα,ατος,τὸ,ſumptio,[illegible], vt [illegible] τὸ [illegible],aſſumptio : ſicut [illegible] τὸ [illegible]. Cicero de Diuinat.2. Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici, ſed nos Latine loqui malumus : præſumptio autem,quam πρόσληψιν iidem vocant,non datur. λήμματα Ariſtoteles προτάσεις appellauit. Alexand. [illegible]. Laertius in Zenone, [illegible] &c. vnde λημμάτιον,quaſi ſumptiuncula,propoſitiuncula. Margent. in lib. [illegible]. Hinc μονολήμματοι συλλογισμοί, & διλήμματοι χῶραι, de quibus ſuo loco. λῆμμα etiam dicitur velut titulus & argumentum,eius nempe quod tractandum ſumitur atque proponitur. Martialis lib.14. Lemmata ſi quæris cur ſint aſcripta,docebo : vt ſi malueris,lemmata ſola legas. Idem alibi, Vnida cum poſcas epigrammata,mortua ponis Lemmata. λῆμμα præterea τὸ κέρδος,lucrum, captura, [illegible], quod acceptum ab altero largiente : vnde eſt in Æſchinem Demoſthen.probrum, [illegible] procliuis ad munera & ſordes. Idem Demoſthen. [illegible] contraria ſunt ita quæ in ea ſignificatione λῆμμα & ἀνάλωμα. Idem Olynth.4. [illegible], vbi reditus & obuentiones [illegible] intelligit:interp.lucra & emolumẽta tranſtulit,alij diætam & demenſum.

Λημμάτιον,idem.

Λημνιάδες [illegible],in Epig.

Λήμνιον κακόν,dicitur de maximo malo,quòd mulieres Athenienſes viros in Lemno occidiſſent. qua de re conſule Zenodot. λήμνια ἔργα, Lemnia facinora,teterrima,Herodot.

[illegible],[illegible] obtuen & [illegible] oculis,Euſt.Il.ά.

Λημνίσκος,ου,ὁ,faſciola.lemniſcos etiam dicunt Latini,Athenæus, [illegible]. Plutarchus in Sylla, [illegible], ſit tamen perperam ſcriptum [illegible], vt cum alibi vita eſt laurean coronam præterea decidentibus lemniſcis geminis. Sic enim vocat Plinius huiuſcemodi coronarum additamenta & appẽdices. Interpres male vertit corymbo pendente gemino. λημνίσκους enim vocant Græci Heſychio teſte, [illegible], quas Syracuſij ταινίας. Hinc coronæ lemniſcatæ dictæ ſunt, quòd lemniſcis,id eſt,tæniis dependentibus inſignirentur , vt pulchrè Seruius Maurus in illud Virgilij,in longæ tænia vittæ, expoſuit. Cicero pro S.Roſcio, lemniſcatam palmam dixit, inſignitam & nobilem. λημνίσκος etiam à tæniæ ſimilitudine, dicitur linamentum quod chirurgi vulneribus indere conſueuerunt: Cato capite 89. turundam vocat , Columella pannos quæ ἔμμοτα ſunt Græcis Æginetæ [illegible], Apſyrto [illegible], & Herodoto [illegible]. Celſus lib.7. capite 28. intus implicitum in longitudinem linamentum , λημνίσκον Græci vocant , in aceto tinctum demittere. hoc videtur Heraclides apud Galenum lib. tertio. [illegible] vocaſſe. Aetius libro 14. capite 7. de abſceſſibus ſedis, [illegible], id eſt oblongum linamentum in podicem indere. Paulus libro 6. capite 24. [illegible]. vide in dictione μοτός.

Λῆμνος,inſula Thraciæ propinqua, Vulcano ſacra : ſic etiã vrbs in ea dicitur Etym. τῶν λημνιάδων [illegible] meminit Ariſtophan. in Pace.

Λῆν,Heſych.dici ſcribit pro λίαν valdè:per ſyncopen pro λίαν.

[illegible],[illegible],lippi[illegible].

Ληναί,Nymphæ torculariũ,vt Naiades fontium,in Epig.

Λήναια,τὰ,Bacchi ſacra apud Athenienſes,in quibus concertabãt poetæ ludicris carminibus ad riſum comparatis, Ariſtophan. Interpres in Acharn. & in Equitib. [illegible] ληναΐτας,[illegible], ibid.

Ληναῖος,quod ad torcular pertinet,Etym.

Ληναῖος,Lenæus,cognomen Bacchi,& λήναια,feſtum eius.Lenęi hymnus eſt apud Orpheũ. Ληναῖος βάκχος,in Epig. [illegible] ληναίῳ ἀγὼν,Ariſtoph. [illegible] ληναίῳ [illegible].Demoſth.

Ληναΐτας.quære λήναια.

Ληναιών,Ianuarius dicitur,vt ſcribit Ioann. Grammaticus , quòd Dionyſio Lenæo à torcularibus dicto feſtus dies eo menſe ageretur.

Ληνίς,ίδος,pars nauis,quæ malum continet,apud Poll. quæ & [illegible] & ληνός,apud Athen.

Ληνίς,ίδος,ἡ,mulier Baccha. καὶ ληνίς,ἡ μέθη,temulentia.

Ληνοβάτης,ου,ὁ,vinitor.

Ληνός,οῦ,ἡ, torcular,torcularium prælum , lacus. vnde Lenæus Bacchus: [illegible]. vide Pollucem & Theocritum Idyl.ζ. In Apocalypſ. capite 14 [illegible] ἡ ληνός, interpr. & calcatus eſt lacus. Item locus concauus in circo, in quo reponebantur ab aurigis [illegible], teſte Ælio Dionyſ. qui & [illegible] dicitur:& mali nautici conceptaculum , quod & ληνίς. ληνός,pro lacu.vide [illegible].

Λῆνος,εος,τὸ,lana apud Æſchylum Eumenid. λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον.

Ληξιαρχικόν,τὸ,εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελειωθέντες τῶν παίδων,εἰς [illegible] τὰ πατρῷα [illegible],liber in quẽ puerorum nomina referebantur,qui iam tutelæ ſuæ facti erant, [illegible], id eſt, τὸν κλῆρον τὸν ἴδιον. nam paterna hæreditas,λῆξις dicebatur. Et tũm erant αὐτεξούσιοι,hoc eſt,ſui iuris, & ſtatuere de patrimonio poterant pro arbitratu. Iſæus , [illegible] ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ. Æſchin. [illegible] ληξιαρχικὸν γραμματεῖον,[illegible]. Eius [illegible] tempus erat pubertas. Lycurg. orator [illegible], [illegible] εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον [illegible]. Lucianus iocoſè dixit, ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ [illegible] ληξιαρχικόν, [illegible],id eſt, in album. ληξίαρχοι autem ſex erant magiſtratus Athenis præfecti ciuibus in album aſcriptis, Pollux ληξιαρχεῖν, Heſyc. eſt γραμματεῖον [illegible]: ſicut in albo quoque leges prętoris & edicta quædam ſcribi ſolita fuiſſe Turnebus docet.

Ληξιπύρετος,ου,ὁ,lexipyretus potius quàm lexipyreta, medicinæ, quæ febres fugant. hac voce vſus eſt ſemel Plinius. Et ληξιπύρετον ſcribitur apud Nicocl. Alexandrinum pro medicamento ſiniente febrem.

Λῆξις,εως,ἡ,quies,terminatio,ſors,ſeu hæreditas. portio quæ ſorte obtigit, [illegible], Pollux. vide ληξιαρχικόν. Quas vocationes vulgò appellant,id eſt,deſcriptas officiorum miniſteriorũmque vices, λήξεις [illegible] Dionyſius Theolog. apud Pollucem, [illegible]. Suid. λῆξις, [illegible] : qua ratione dicimus λαχεῖν δίκην, atque λῆξιν δίκης [illegible], iudicium dictare & denunciare de rebus priuatis. λῆξις δαιμόνων, ſedes dæmonum. Plato de Leg.1. loca quę ſortiti ſunt dæmones.

Λῆσι,idem quod [illegible],Etym.

Ληπτέον,capiendum eſt,ſumendum eſt,capeſſendum eſt , aggrediendum eſt,conſiderandum eſt. Xenoph. ἔργον ληπτέον, opus inchoandum eſt & incipiendum:à λαμβάνω.

Ληπτέος,capiendus,petendus,ſumendus.

Λήπτης,captãs.

Ληπτικός,ή,όν,ad capiendum procliuis.

Ληπτός,captus,perceptus,ſenſilis,q.perceptibilis. τὰ ληπτὰ καὶ τὰ [illegible],in Epig.

Ληρέω,ῶ,ήσω,nugor,tricor,nihil dico,garrio:propriè nefariè loquor ex ebrietate,vel ſenectutis ac ætatis vitio inepta multa effutio,blatero,mentior,tempus tero , φλυαρεῖν autem nimium & ſtultè loquor,deſipio,Etymolog. ληρεῖς ἔχων, Atticè,pro nugaris. Ariſtophan. in Ranis:& [illegible], [illegible]; λῆρος [illegible] dicitur apud eundem Ariſtoph. in Pluto , vt dicitur [illegible].

Λήρημα,nugamentum, Naz. deliramentum, Plaut.

Λήρησις,apud Aretæum Cappadocem,& λῆρος apud Hippocrat.3. Epidem. deliratio Ciceroni,vitium proprium ſenectuti. Diogenes Laertius, [illegible] διὰ μελαγχολίαν [illegible].

Λῆρος,ου,ὁ,nugæ,tricę,commentum,deliratio , res friuola & nihili. Ariſtoph. in Pluto, λῆρος, [illegible],&c. Idem ibidem, λήροις [illegible] , rebus friuolis coronant victores. à Terentio Pluraliter pro eodem dicitur Fabulæ. λῆρος [illegible], futile quiddam nimiùm eſſe videtur, Ariſtot. Polit. [illegible], in Epigr. Laſcaris cenſet legendum [illegible]. vide λήρησις.

[illegible],Heſych. [illegible] delirum.

Ληρῶδες,nugatorium.

Ληρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,delirus,nugator.

Λῆς,vis,vt εἰ λῆς,ſi vis, Ariſtoph. Doricè.

[illegible] Heſych. [illegible]:pro quo ſupra [illegible].

Λῆσις,voluntas,electio.

Λησμοσύνη,obliuio,Heſiod. in Theog.

Λήσομαι,obliuiſcar. [illegible], i. [illegible], Sophocl.

Λῃσαῖ, ſtella ſplendida in ſpina ſcorpionis Heſych.
Λῃσταρχὶς, ὁ, ὁ, & λῄσταρχος, ſicariorum ſiue latronum princeps, ἀρχηγὸς λῃστῶν.
Λῃστεία, ας, ἡ, latrocinium.
Λῃστεύομαι, agito latrocinia.
Λῃστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, latrocinor, populor; latrocinio ſpolio, Neut. abſol.
Λῃστὴς, οῦ, ὁ, latro, prædo, ſicarius, populator, graſſator. λῃστὰς τῶν πραγμάτων, Æſchin.
Λῃστικὸς βίος, vita prędatoria, Ariſt. 1. Polit.
Λῃστικώτερον, magis prædonum more, Thucyd.
Λῆστις, ιος, ἡ, obliuio, λήθη, Soph.
Λῃστοκτόνος, ὁ, prædonis interfector, in Epigr.
Λῃστὸς, οῦ, ὁ, q. prędabilis.
Λῃστρικῇ ναυσὶ, i. ὁ λῃστῶν, Interp. Thucyd.
Λῃστρικοὶ, οἱ, prædones, Ariſt. 5. Polit.
Λῃστρικὸν πλοῖον, piraticum nauigium, vt λῃστρίς.
Λῃστρικὸν, τὸ, latrones, prędonum multitudo.
Λῃστρικῶς, q. prędatiuè.
Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prędatrix. λῃστρίδες νῆες, naues prædatoriæ ſiue piraticæ.
Λήσω, latebo: Futurum verbi λανθάνω.
Λῆται Heſych. κῆται, venti qui & βύκται.
Λητῆρες, Heſych. ſunt ἱεροὶ στεφανηφόροι Ἀθαμάντες.
Λήτειρα, ἡ, ſacerdos.
Λητογενὴς Ἀπόλλων, in Epigr.
Λητοΐδης, ου, ὁ, Latonę filius, Apollo, ibidem.
Λητὸν, publicum, Heſych. apud Plutar. in Antiquit. Rom. λῆτον, τὸ δημόσιον.
Λητουργεῖν, obire munus publicum.
Λητουργὸς, οῦ, ὁ. vide λειτουργός.
Λητὼ, όος, ἡ, Latona. Φοίβη γὰρ Κοίου ἡ Λητώ, filia Cœi & Phœbes, Heſiod. in Theog. hęc à Ioue compreſſa peperit Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν.
Λητωῒς κούρη, Diana Latonę filia, in Epigr.
Λητῷος, Latous, Apollo, ibidem.
Λήχω, μ. λήξω, π. ληχα, inuſitatum à quo λαγχάνω ſumit tempora.
Λῆψις, εως, ἡ, captura, occupatio, χρῆσις, accipiendi actus, acceptio, acceſſio, expugnatio. τῶν μὲν γὰρ ἡ λῆψις ταχεῖα, ab his facilè auffertur, ab his facilè capiunt. Ariſt. in Rhet. πρὸς λῆψιν, ad capiendum, Plato l. 1. de Rep. ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις ἑκατέρου γίγνεται, id eſt, redditio & receptio. εἰσφορὰ & λῆψις opponuntur inter ſeſe, apud eundem ibidem.
Λήψομαι, capiam. vide λαμβάνω.
Λιάζω, μ. άσω, π. ακα, ſeparo, χωρίζω, dirimo, λύω, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, fugio, declino, erro, euito. Act. Accuſ. Il. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα λιασθεὶς, ſeparatus. Idem Odyſſ. λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, id eſt, diſceſſit in ventos, & diſparuit. Et Odyſſ. ε, ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, id eſt, egreſſus ex fluuio. Euripid. σοῦ δὲ πρὸς ἐλιάσθη. Laſcar. ψυχὴν σῶν λιάσ' ἐκ μελέων, animam ex tuis membris ſeparauit. Heſych. λιάζειν, τὸ χωρίζειν, παρέλκειν, λίαν ἀπονεύειν. Et λιάζεσθαι, τὸ σαίρειν.
Λιαμυδοὶ, caprarij paſtores: παρὰ τὸ λίαν ἀμυδροὺς εἶναι, Etym. Heſych. verò λιαμυδῷ αἰγιαλῷ expon. pro λίαν ἀμαθώδει, admodum arenoſo à λίαν & ἄμαθος.
Λίαν, nimis, valdè, admodum, λίαν: priore communi, longa, Od. ξ, ἐν δὲ γὰρ κεχολώσεται λίαν, ἡ πάνυ, & breui, Od. ι, ἐπεὶ λίαν λυγρά. λίαν ἐκ περισσοῦ, ſupra modum.
Λίαξ, Heſych. παῖς ἀχειρογένειος, forſitan παρὰ τὸ λεῖος, quod læues & glabras genas habeat.
Λιαρὸς, οῦ, ὁ, calidus, temperatus, ſuauis. Od. ω, ἔργον δ' ἀπονίψαντες αἷμα τι λιαρὸν τε, i. χλιαρὸν, ὁ προσηνὲς, placidum. Et Apoll. 2. λιαρὴ γὰρ ὑπὸ νύκτας ἰκάνει αὔρη, aura lenis & liquida. Idem λιαρὸς ἀνεμόεις ὕδωρ. ὕδατι λιαρῷ ἰδίει, Il. χ. αἷμα λιαρὸν. Il. λ.
Λίασμα, ατος, τὸ, pro χλίασμα apud Athen. li. 8.
Λιάσθη, Od. π. ἐχωρίσθη, Didym. vide λιάζω.
Λίβα pro λιβάδα. λίβα πλοῖον μαινόμενος, in Epig.
Λιβάδιον, herboſus locus, βοτανώδης χῶρος.
Λιβάζω, ſtillo, defluo, perdo, σβέννυμι.
Λιβανικὸς, οῦ, ὁ, thureus.
Λιβανῖτις, ἡ, proprium deæ cuiuſdam apud Lucianum.
Λιβανομάντης, εως, ὁ, qui ex iis quæ diis adolētur futura coniectat. dicitur & ἐμπυρομάντης, Euſt. Il. α.
Λίβανος, ου, ὁ, thus, arbor thuris. λίβανος ἄτομος, thus integrum nec comminutum & ſectum, quod probat Archigenes apud Galenum κατὰ τόπους libro 5. dicitur & ἄτμητος, cui contrarium ὑπότομος καὶ τμητός. Ἄτομος verò καὶ στρογγύλος, καὶ ἄρρην λίβανος, i. thus maſculum, primas tenet. vide Dioſcorid. libro 1. cap. de thure. Plin. lib. 12. cap. 14. λιβανοφόρα καὶ λιβανωτοφόρα, & λιβανωτοπώλης apud Ariſtophan. Polluc. teſte. Dicitur verò thus λίβανος à Dioſc. & λιβανωτὸς, vt & à Galen. lib. ſimplic. cap. περὶ λιβανωτοῦ.

vbi mendum irrepſit: vt apud Æginet. habent enim codices, ὁ δὲ λιβανὸς αἰθάλη, pro ἡ δὲ αὐτοῦ αἰθάλη, id eſt, ipſius thuris fuligo, quæ αἰθάλη Dioſcorid. καὶ λιγνὺς vocatur. Apud Hippocratem per λιβανωτοῦ καρπὸν, Galenus thus ſignificari exiſtimat. Λιβανωτὶς verò, roſmarinus ipſo Galen. & Dioſcoride teſtib. cuius tres ſpecies enumerant. Item λίβανος, Libanus mons Arabiæ. Interpres Ariſtoph. in illud in Pluto, ἡ σμικρὸν ἀπεγεύσω τῶν λιβανωτοῦ. (dixerat autem μέγα πάνυ ἀπὸ τοῦ λιβανωτοῦ γὰρ βάλω. aliud, inquit, λίβανος, & aliud, λιβανωτός. λίβανος enim ipſa arbor: λιβανωτὸς verò ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὄρος λίβανος καλούμενον. Theophraſtus hiſtoriæ libro nono, capite quarto, hanc differentiam ſeruat λιβανωτὸν ipſum thus vocans, λίβανον verò ἢ λιβανωτοῦ δένδρον, thuris arborem, quam thuream virgam dixit in Georg. Virgil. vide Μάννα.
Λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus.
Λιβανωτὶς, ἡ, roſmarinus. Gaza ex Theophraſt. hiſtor. plantar. lib. 9. Nicander in Theriacis, ἄμμιγα κεχρυφέρῳ λιβανωτίδι. Vide λίβανος.
Λιβανωτὸν, τὸ, thus, Herodot. l. 3.
Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, ὁ τοῦ λιβάνου καρπός. pro arbore Theoph. hiſt. plant. vide λίβανος.
Λιβανωτοφόρος, ὁ, ὁ, thurifer.
Λιβανωτρὶς, thurea planta.
Λιβὰς, άδος, ἡ, ſtillatio, gutta, fons, latex, aqua, ſcaturigo, locus amœnus & humidus, ſtagnum, Gaza lib. ſecundo hiſtor. plan. Interpr. Ariſtophan. ἡ σταγὼν, vnde & verbum ἀπολιβάζειν. Suid. σταλαγμὸς τῶν δακρύων, capite 6. vbi legend. παρὰ τὸ ὕδωρ ἐπὶ ὀχετῶν ἐμβαλλόμενον τῆς λιβάδος.
Λιβάδνομαι, Etymolog deriuat ἀπὸ τῆς λιβάδος exponens ἐμβυθίζομαι, vnde (inquit) & Ino cognominata eſt λευκὴ, quoniam ἐβεβύθιστο, ſubmerſa eſt. Euphorion verò βυθὸν appellat τὴν θάλασσαν mare: vt παλίῤῥοον ἅλμα βυθὸς dicere volens τὸν ἅλα, ſalem, ſed poteſt hoc λιβάδνομαι & per ſynalephen factum eſſe ex εἰς λιβάδα ἵεμαι, quod eſt εἰς ἅλα βυθίζομαι. hæc ille.
Λιβάζειν, Heſych. ἀφορίζειν, determinare vel ſeparare.
Λίβερνα, & λιβυρνίδες, naues liburnicæ Suid. dicuntur etiam λιβυρνικαὶ νῆες.
Λίβες, Africi venti.
Λιβέθρον, τὸ, incilis foſſa, aquæ ductus apud Ælium Dionyſ. receptius tamen eſt per ει, λειβήθρον.
Λιβηρὸς, humidus, ὑγρὸς, Hippocr.
Λιβόνοτος ἄνεμος, ὁ μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου πνέων, inquit Ariſtotel. de mundo, i. Libonotus, ventus inter Africum & Auſtrum ſpirans. alij λιβοφοίνικα vocant, inquit idem Ariſtotel. ſpirat autē inter meridiem & hybernum occidentem, inquit Plin. lib. 2. cap. 22.
Λίβος, gutta, lachryma, deſtillatio oculorum apud Hippocratem. Galen. ὑγρόν τι ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον. ἀπὸ τοῦ λείβειν, τὸ στάζειν.
Λιβοφοίνιξ, nomen venti, qui & λιβόνοτος dicitur, vt ſcribit Ariſt. de mundo. vide ἐν τῷ λιβόνοτος.
Λιβρὸς, οῦ, ὁ, obſcurus, caliginoſus, humectus.
Λίβυες, ſerpentes quidam, Nicand.
Λιβύη, ης, ἡ, Libya, Africa, hydria nigra ſepulchro impoſita.
Λιβύηθεν ex Libya.
Λιβυκὸς, Libycus, Africus, Punicus. Æſchines in epiſt. ὃς δὲ ἐν τῷ ἀπὸ τῷ ἐμῷ ἔδει, αἰτιᾶται πόνδυμα λιβυκόν. λιβυκὸν ὄρνεον apud Ariſtophan. in Auib.
Λιβυὸς, ὁ, libyus auis, quę à galgulo odio diſſidet, Ariſt. l. 9. Anim. lędus à Gaza pro eodem.
Λίβυρνον, Heſych. πολεμικὸν πλοῖον, bellicum nauigium.
Λιβυρνίδες, αἱ, naues liburnę, piraticæ & velociſſimę, roſtris æreis, λιβυρνικαὶ νῆες. vide Λίβερνα.
Λίβυς, υος, Libys, homo ex Libya, Pœnus, Afer. dicitur etiam tibia à Poetis. λίβυς λωτὸς, λίβυς αὐλὸς, tibia Libyca. λιβυκοῦ αὐλοῦ, Eurip. Item λίψ pro vento, in Epig.
Λίβυσσα, ης, ἡ, Libyſſa, mulier Africana. Sophocl. ποίας λιβύσσης, σπαρδακοφόρου κόρης. λίβυσσα, auis ſtruthiocamelus, στρουθοκάμηλος, Suid.
Λιβύστις, γαῖα, Libyca regio, in Epig.
Λίγα, ſtridulè, tenuiter, ſuauiter, ὀξέως, vehementer. Hom. pro λιγέα, vt ἦχα pro ἡκέα per ſyncopen.
Λιγαίνω, μ. ανῶ, ſtrideo, delecto, prædico, ὀξέως φωνῶ, cano canto, deſcribo, in Epigrammat. ludo, de cithara, Apollonius. Aratus de cornis, χαίρειν καὶ ποτ' ἐλαιον Οἷα τὰ μὲν ὁμοῖα λιγαινομένοιο ὀμφῇ, Theocr. ἱεῖσα ἢ αὐδή.
Λίγγω, μ. ίγξω, π. ιγχα, ſtrideo, reſono, Neutrum, verbum fictum à ſono.
Λιγδὸς, cos, lixiuium.
Λιγδέω, ſonum reddo feriendo ſuperficiem.
Λίγδην, in ſuperficie, ſtrictim, ἀκροθιγῶς. Hom. Odyſſ. χ, βάλε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν ἀράξε χαλκός, i. ὥστε ἐπιξέσαι ἢ ἐπιπολῆς-

ὑπὲρ γαίης [illegible] ἐπὶ τοῦ [illegible].

Λιγδὶς, ἡ, fornacula in qua metalla conflant. apud Nic. in Ther. pro pila ſeu mortario accipitur.

Λιγεῖος, α, ον, canorus, in Epig. λιγεῖα φόρμιγξ, Homer. i. λύρα, cithara dulciſona.

Λιγέως, acutè, dulciter, celeriter, vehementer. Ilia. γ, ἦ τοι μὲν παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, i. ὀξέως, εὐστόμως, argutè.

Λιγματικὸν, τὸ, imbecillum: pro ἀσθενικὸς, ἀσθενές.

Λιγνὰ, τὰ, veſtis ornamenta interna, vulgò *paremens*. Pollux, λίγνα δὲ τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἐσχάτῃ μέρος, ἢ ὅπου ἡ ᾤα.

Λιγνὸς, flexibilis, mobilis, Etymolog. ſcribit deriuari vel à λυγὸς, vel à λυγίζω quaſi λυγνὸς ſed non exponit.

Λιγνυόεις, fuliginoſus, ἀχλυόεις, καπνώδης. Apol. 2. Arg. [illegible] λιγνυόεντα [illegible], &c.

Λιγνὺς, ύος, ἡ, fumus, fumi emiſſio. Nicand. pro flamma accipit. propriè fuligo Latinè dicitur, αἰθάλη, ὁ αἴθαλος. Apollonius 2. [illegible] λιγνὺν [illegible], id eſt, τὸ αἰθάλη.

Λιγνυώδης, fuliginoſus. vnde λιγνυώδη περιττώματα, Alexand. Aphrodiſ. id eſt, fauillacea excrementa vt Gaza vertit: Politian. fuliginoſa excrementa, apud Hippoc. ὑπομέλανα, quòd nigra ſint λιγνὺς fuligo.

Λιγνυσμὰ, τά. Nicander in Theriacis de Aſterio, [illegible]. Interp. λιγνυώδη τινά.

Λιγυπλάγχος, Heſych. [illegible] ſeu [illegible].

Λίγξε, ſonuit. fictitia vox à ſono ſagittæ aerem diuerberantis. λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, Hom. Il. 4.

Λιγυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, λιγυόφωνος, canorus, ſuauiloquens, argutus, in Epig. λιγυηχὲς ἀηδὼ.

Λιγύθροος, ὁ, crepitus, quaſi dulcicrepus. Dionyſ. poeta, [illegible].

Λιγυμόχθος, ὁ, luſciniæ epithet. quòd cantu laboret, Commentar. Ariſtophan.

Λιγύμυθος, dulciloquus, λιγύμυθος, Ariſtoph.

Λιγύπνοιος, i. λίγεια ἔχων πνοήν, Home.

Λιγυστικὴ, apud Dioſc. l. 3. cap. περὶ λιγυστικοῦ, Liguria.

Λιγυρίζω, canto.

Λιγγούριον, ου, τὸ, ligurius lapis. λιγύριον, Ioſeph. de antiquit. [illegible] Interp. λιγύριον vertit lyncurium, quod ſuccinum eſt Aetio quod in Liguria plurimum prouenit. Diocles & Theophraſtus ex vrina lyncis concreſcere crediderunt: ſed eorum vanitatem arguit Plinius. non eſſe autem hoc loco λιγύριον electrum ſiue ſuccinum, facit vt exiſtimem indicatio, & enorme precium apud Ioſephum: cùm ſuccinum quod ambram dicimus, vili conſtet propter abundantiam. Vide λυγγούριον.

Λιγυρόθροος, ſtridulus, Dionyſ. de ſitu orbis.

Λιγυπνείοντες, dictio poetica pro leniter flans. nam γλυκὺ πνεῦμα, [illegible] λιγυρὸν dicitur à [illegible]lluce.

Λιγυρὸς, ά, όν, ſtridulus, acutus in voce, ſuauis, λιγύφωνος, ſtridens, vocalis, argutus. Heſiod. [illegible]. Odyſſ. μ, Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, i. ἡδείᾳ: ab hoc deducitur verbum Latinum ligurio, vt ſcribit Donat. in Eunuch. Terent. qui λιγυρὸν ſuaue exponit. λιγυρὰ φωνὴ [illegible], valet vocis amœnitate, Ariſtotel. 9. Animal. Idem lib. περὶ ἀκουστῶν. [illegible]. Ibid. [illegible], id eſt, [illegible], Homer. [illegible], Eurip.

Λίγυρος, lapis ligurius: vide λιγύριον.

Λιγυρῶς, ſuauiter, concinne.

Λίγυστος, ὁ, Ligur, paroxyt. Cyril.

Λιγὺς, εῖα, ὺ, ſtridulus, canorus, argutus, facundus, ἡδὺ, λιγυρὸς, ὀξὺ, ταχύ. priori breui. fœmininum eius, λίγεια. [illegible] Hom. & [illegible], ſtridulus ventus.

Λιγυστικὸν, οῦ, τὸ, liguſticum herba, ἐπεὶ ἐν λιγυρίᾳ, i. liguria naſcatur, Dioſc. l. 3. cap. 48. apud Galen. lib. ſimpl. λιβυστικόν. ſed ordo literarum mendum ſubeſſe declarat.

Λιγύφθογγος, ὁ καὶ ἡ, λιγύφωνος, i. ἡδύφωνος, εὔφωνος, ſtridulæ vel ſuauis vocis, vocalis. Homer. Iliad. β, κήρυκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν.

Λιγύφωνος, canorus, habens vocem ſtridulam, argutus. Heſiod. [illegible] λιγύφωνοι.

Λιδριον, Heſych. τρύβλιον, ſcutella.

Λίζονες eidem pro ὀλίζονες, hoc eſt, ἐλάσσονες minores.

Λίθαιαι Heſych. [illegible].

Λίζω, ludo, ſtillo, ῥέω, tuſſio.

Λίην, admodum. λίην πολλὸς, plurimus ſanè. vide λίαν.

Λιῖτος, Heſych. eſt ὀξὺς, acer aut atrox.

Λιθάζω, μ. άσω, π. ακα, lapido, lapidem iacto. Accuſat. vnde apud Chryſoſtom. [illegible] λιθαζόμενος, lapidibus petitus. λιθάζου, ſuſtine lapidari. Item ſimpliciter βάλλω, peto. Arrianus, [illegible].

Λίθαξ, ακος, ὁ, lapillus, λιθίδιον. Item τραχὺς τόπος, locus aſper & petricoſus, Nican. λίθαξ πέτρη, Hom. i. λιθώδης.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, ſpuma argenti à Plinio vocatur lib. 33. cap. 6. improbè tamen: non enim ſpuma eſt argenti, ſed admiſti plūbi. tria eius genera vide apud Plinium & Dioſcoridem lib. 5. cap. 102. Quæ flauo colore ſplendet & ex ipſa vena fit, χρυσῖτις dicitur: μολυβδῖτις quæ ex ipſius plumbi fuſura: ἀργυρῖτις quæ ex argento fit. Hippocr. λιθάργυρον, τὸ, καὶ ἀργυρίου ἀφρὸν vocauit lib. de nat. mulier. Argenti ſpumam μεταξὺ τῶν φθαρτικῶν, enumerat Dioſcorides libro ſexto, cap. 27. Et Nicand. in Alexipharm. [illegible] λιθάργυρος [illegible].

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 10. λιθάρια κισηρώδη, lapillus pumicoſus. Attice λιθίδιον dici non λιθάριον ſcribit Phrynic.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapis. Odyſſ. ξ, [illegible] λιθάδεσσιν. & lapidum cumulus, σωρὸς λίθων, Interp. Æſchyl. in illud [illegible].

Λιθεία, luxus, πολυτέλεια, Suid.

Λίθεος, ου, ὁ, lapideus, λίθινος. Hom. [illegible] λίθοισι [illegible].

Λιθικά, τὰ, opus de lapidibus ſcriptum. vide in vita Dionyſ. ſcriptoris orbis.

Λιθίασις, εως, ἡ, calculus morbus in renibus aut veſica. Sic etiam vocantur, quum in palpebris gignuntur albicantia quædam & aſpera lapidis modo, oculúmque perpungentia.

Λιθιάω, calculo laboro. Alex. Aphr. Probl. 45. lib. 2. & Probl. 50. αἱ θήλειαι βραδέως λιθιῶσι τὴν κύστιν, fœminæ veſicæ calculo rarò laborant.

Λιθίζειν, lapidis qualitatem potius quàm gemmæ referre, Plin. l. 7. c. 37. Sic λιθίζων dicitur carbunculus languidius liuidiúſq; lucens.

Λίθινος, ου, ὁ, lapideus, è lapide factus, ex lapidibus.

Λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, λιθίδιον.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, ictu lapidis factus, vt li. 1. Epig. περὶ λιθοβλήτου [illegible], de nuce arbore. [illegible], Ibidem.

Λιθοβολέω, μ. ήσω, π. ηκα, lapido, lapides iacio. Accuſ. Marc. c. 12. κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, & illum poſtquàm lapidaſſēt in capite vulnerarunt, vel eius caput contuderunt.

Λιθοβόλος, ου, ὁ, iaciens lapides. λιθοβόλοι, Thucyd. qui de manu lapides iaciunt, Valla. Ioſeph. λιθοβόλοι μηχαναί.

Λιθογλυφὴς, in lapide inſculptus.

Λιθογλύφος, ου, ὁ, ſculptor, lapidarius.

Λιθόδενδρον, τὸ, corallium.

Λιθοδμήτοις πύργοις, in Epigramm.

Λιθόδερμος, habens corium lapideum & ſolidum.

Λιθοδόμος, ου, ὁ, architectus, faber lapidarius, qui domum extruit ex lapidibus.

Λιθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapidis ſpeciem gerens.

Λιθοθλάω, lapide frango.

Λιθοκάρδιος, ου, ὁ, qui eſt ſaxeo corde.

Λιθόκολλα, glutinum quo lapides ferruminantur, & conglutinantur. Dioſc. l. 5. c. 164. ἡ δὲ λιθόκολλα μίγμα ἐστὶ μαρμάρου [illegible].

Λιθοκόλλητος, ου, ὁ, gemmis vel lapillis diſtinctus ac picturatus. vnde οἱ λιθοκόλλητοι στέφανοι, apud Chryſoſt. i. è gemmis contextæ coronæ. λιθοκόλλητοι χλιδῶνες, Diodor. Sicul. vt Virgil. dixit baccatumque monile: Apuleius gemmoſa monilia. & Plinius gemmata potoria protulit. λιθοκόλλητον στόμιον, lapideum, i. durum frænum. Sophoc. Trach. [illegible] λιθοκόλλητον στόμιον [illegible].

Λιθοκόπος, lapicida, latomus, λιθουργὸς, Demoſth. Pollux. λιθοκοπία Suid. [illegible].

Λιθόλευστος, ου, ὁ, lapidatus, λιθόβλητος, Soph. in Aiace, πέφρικα λιθόλευστον ἄρη, i. λιθόβλητον φόνον, i. cædem lapidum iactu factam, ſeu quæ fiat. In Cteſiæ Perſicis, [illegible] λιθόλευστος ἐγένετο. Heſych. λιθολεύστης, lapidator.

Λιθολεύω, μ. εύσω, π. ευκα, lapido, Accuſ.

Λιθολόγημα, ατος, τὸ, ſtrues lapidum, ædificium.

Λιθολόγος, lapides colligens, architectus, qui ex lapidibus aliquid extruit, οἰκοδόμος. Thucyd. [illegible] λιθολόγοις καὶ τέκτοσι.

Λιθομόται, qui ad populum concionabantur: [illegible].

Λιθοξοϊκὸν ὄργανον, τὸ, bipennis, inſtrumentum ſcalpendorum lapidum.

Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, ſtatuarius, λατόμος, λαοτόμος, λιθουργός.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. vnde λιθοποιὸς χυμὸς, humor vnde gignuntur calculi, Alex. Aphr.

Λιθόρρινοι, οἱ, piſces, ὀστρακόδερμοι, teſta obtecti, quaſi ſaxeo tergore muniti, apud Empedoclem.

Λίθος, ου, ὁ, lapis, ſaxum, pumex, vel λίθος, gemma, politus lapis, marmor. Capitur & pro anchora, quoniam ante repertum eius vſum naues graui ſaxo firmabant. Accipitur etiam pro calculo luſorio. Moſcop. admonet maſculini generis eſſe, quum ſimpliciter lapidem ſignificat: fœminini verò, quum vel lapidem pretioſum, vel expolitum. Odyſſ. τ, στιπτὴ λίθος. Ariſtophan. νεφέλ. de vitro, τὴν λίθον ταύτην ἑόρακας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι, lapidem pellucidum, vnde ignem accendunt. ὥσπερ ἡ λίθος ἡ ἡρακλεία, καὶ τὸ ἤλεκτρον, vt magnes lapis atque ſuccinum. Theophr. l. 9. c. 18. hiſt. plant. ἡ λίθος ἡ μυρία, pro ſepulchro, in Epig. παῖς λίθου παιεῖ, ibid. ὄντες λίθοι, de hominibus inertibus, Ariſtoph. exponitur etiam λίθος apud Ariſtoph. τὸ βῆμα, & τὸ ἀναστάσιον τὸ ἐν πνυκί. Item λίθος, calculus, morbus veſicæ. Ariſt. 3. Anim. λίθος etiam locus vbi olim vendebantur ſerui & mancipia. Pollux Onomaſtici, l. 3. ἀπὸ τοῦ πωλεῖσθαι, ἀνδράποδα, ὁ δὲ τόπος, inquit, πρατήρ, λίθος & πωλητήριον, & vt Herodot. dixit πρατήριον. vnde apud Cic. aduerſus Piſonem, preterque duos de lapide emptos.

Λιθοβόλος, & λιθοβολιστὴς, q. lapidator, qui lapides iacit. Nonn. λιθοβόλον σκοπὸν ἔχουσα, &c. à verbo βάλλω.

Λιθόσπερμον, τὸ, herba ita dicta à duritie ſeminis, lapillos enim fert candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia verò lapidea. Nec quicquam inter herbas maiore quidem miraculo aſpicitur. Dicitur etiam αἰγόνυχος, Dioſcor. vocitque ægonychon Plinius & dioſpyron, & heracleon. ἡρακλεία quidem Dioſc. & αἰγόνυχον: ſed Paul. Ægin. λιθόσπερμον, ἤγουν καὶ αἰγόνυχον. Vide Plin. l. 27. c. 11. Dioſc. l. 3. ca. 158. Duûm eſt generum, maius, quod Iobi lachrymam vocant: & minus quod milium ſolis dicitur in medicinis: hoc ipſum ſe propagat vt rubus, radicatúrque quacunque terram attigerit. vulgò gremil.

Λιθόστρωτος, lapidibus ſtratus: qua forma etiam dicitur πεζόστρωτος, ἀπὸ τοῦ στρώννυσθαι λίθοις. Plin. l. 36. c. 25. Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte picturæ ratione, donec lithoſtrota expulere eam, &c. Ibid. lithoſtrota cœptauere iam ſub Sylla paruulis certè cruſtis, &c. vide πεζόστρωτος, & λιθοστρωτὸς.

Λιθοτομία, ας, ἡ, lapicidina. Eſt etiam carceris & cuſtodiæ nomen apud Siracuſanos, cuius meminit Thucy. vnde arbitror prouerbium natum, εἰς λιθοτομίας.

Λιθοτομεῖον, ου, τὸ, idem cum λιθοτομία.

Λιθοτόμος λιθοξόος, Cyril. paroxyton. Et chirurgus calculum veſicæ excindens.

Λιθότομος, inciſus à lapide, proparoxyt. Cyrill.

Λιθοτεχνία, ars lapides excolentium elaborantiúmque ad operum ornamenta.

Λιθουλκεῖν, τὸ σπᾶν λίθους βάρεσιν τοῖς ἀναθήμασι.

Λιθουλκοί, vectiarij, exemptores Plinio.

Λιθουργέω, in lapidem vertet.

Λιθουργική, ars incidendorum lapidum. ad eos qui in metallis cædunt pertinere videtur, Suid.

Λιθουργὸς, ὁ λιθοξόος, lapidarius, qui legit lapides, Valla ex Thucydide, lapidum ſcalptor, λαξὸς λιθοξόος. Et λιθουργὸν, lapidarium ferramentum, apud Thucyd.

Λιθοῦσθαι, in lapidem indureſcere & lapidem fieri, lapideſcere.

Λιθοφορέω, lapides fero, Thucyd.

Λιθόω, ῶ, ώσω, ω. ωκα, lapideſco, lapidem genero. Neutrum abſolutum.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidoſus, glareoſus, lapideus. vnde λιθώδεα τάδε, apud Nonn.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam ſaxeam Plut.

Λικερτίζειν, Heſych. σκιρτᾷν ſaltare ſeu laſciuius ſaltare.

Λίκυθος, vas teſtaceum.

Λιγγὴ, tinnitus aurium, minimus & exiliſſimus auiculæ ſonus, ἡ ἐλαχίστη φωνὴ τῆς ὀρνιθος, Ariſt. in Acharn.

Λικμάζειν, Heſych. περιέχειν, continere, comprehendere.

Λικμάω, ῶ, ήσω, ω κα, ventilo, cribro, ventilabro purgo, ἀλοῶ, trituro, comminuo, lingo, Xen. Hom. Iliad. l. ε, ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, ἀνδρῶν λικμώντων, &c. Theophr. lib. 4. de cauſis cap. 14. de fabis loquens, ἐὰν δὲ λικμηθῶσι (malè enim ſcriptum eſt λικμηθῶσι) πάλιν μικρὸν ἀπέχει ὑπὸ τοῦ ἀνθήματος, ſi rurſus ventilentur. λικμᾶν tranſlatè pro diſſipare: ſumptum à ventilatoribus qui ventilando ſemina in aerem conſiciunt, diſſipantque paleas ſordéſque. Eſt enim & λικμᾶν, εἰς ἀέρα χεῖσθαι. Matt. c. 21. ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσει αὐτὸν, i. ita comminuet, vt minutæ partes in auras diſpergantur. Eſt antecedens pro conſequenti.

Λικμητὴς, ῆρος, ὁ, ventilator.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, τὸ πτύον.

Λικμητρὶς, ίδος, ventilabrum, τὸ πτύον. Item qualus, vas quo percolatur fæx ſiue vini ſiue olei, i. amurca. Pollux Onomaſtici l. 1. λικμητρὶς δὲ καλεῖται, τρύγοιπος (ſcribendū τρύγοιπος vt apud Ariſtophan.) δι' οὗ ἀπηθεῖται ἡ τρύξ.

Λικμητὸς, οῦ, ὁ, λικμητὴς, διασκορπιστὴς ἐστι.

Λικμίζω, ventilo, λικμῶ.

Λίκμος, ου, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικνοφόρος, vannum ferens, vt olim ad ſacra Bacchi ferebatur ab hominibus infimæ ſortis. vnde etiam dictum eſt de homine abiecto.

Λικνίτης, Bacchi epitheton: ab incunabulis puerorum quæ λίκνα dicuntur.

Λικνώδης, ſordidus.

Λίκνον, ου, τὸ, cuna, vannus, cribrum, ciſta panaria. Aratus, καὶ χέλυν ἔτι ὀλίγον. τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρησε, ad cunam Mercurius compegit. Comm. exponit κανοῦν, παρὰ τὸ λίαν κινεῖσθαι, ὁ λικμητήριον.

Λικνοφόρος, pro λικμοφόρος, apud Demoſt.

Λικριφὶς, vel λικριφίς, obliquè, εἰς πλάγιον. Hom. Ilia. ξ, ὃ δ' ἄρα τὸν μὲν ἀλεύατο λικριφὶς ἀΐξας, Interp. εἰς πλάγιον ὁρμήσας, id eſt, ἐκκλίνας, declinans.

Λικροὶ, οἱ, rami cornuum ceruorum, Heſych.

Λικτὸς, ὁ, qui glomerari poteſt.

Λιλαίειν, βιάζεσθαι.

Λιλαίομαι, cupio, appeto, deſydero, capto. Deponens, Genitiu. Aliquando cum Infinitiu. Odyſſ. ε, περὶ δ' αὖ λιλαίομαι ἤματα πάντα, i. ἐπιθυμῶ. vnde λιλαιόμενος. Idem Hom. Ilia. γ. Cum Genit. νεῶν λιλαιόμενος πολέμοιο.

Λιλύβαιον, ου, τὸ, Lilybæum.

Λιλῶ, inuideo, cupio, feſtino.

Λιμαγχεῖν, fame necare, famem imperare: vt Medici ægrotis faciunt.

Λιμαγχονεῖν, idem: quaſi dicas, angina inediæ ſuffocare. vnde de Mida fertur, ὅτι τυχὼν τῆς ἀρχῆς λιμαγχονηθεὶς ἀπώλετο. Baſilius metaphoricῶς vſurpauit περί τινος, καὶ ἄρα αὐτῷ τὰ περὶ τῶν ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον.

Λιμαίνειν ἀπὸ τοῦ λιμοῦ, fame laborare. Heſiod. ἐν δ' ἴσον ἐν μεγάροισι λιμαίνειν. Herodot. πολιορκ. ἵνα μὴ λιμαίνοι ὁ στρατός.

Λιμακώδης, humidus, herboſus, βοτανώδης, Hippoc.

Λιμαξὴς, Heſ. ἰσχνὸν, λεπτὸν, rugoſum tenue ſeu macrum.

Λίμβος, ὁ, vel λιμβὸς, guloſus, inſatiabilis.

Λιμβερὸς, ὁ, ὁ, Suidæ & Etymolo. ὁ σκοτεινὸς, tenebroſus, obſcurus. Etymolog. rurſum alludens ad rationem nominis λιμβερὸν eſſe dicit τὴν λίαν ἐρεβεννὴν epitheton noctis: ſed addit per ſyncopen etiam dictum videri poſſe pro λιβερόν παρὰ τὴν λιβάδα διὰ τὸ ὑγρὸν εἶναι τὸ σκότος, quod magis probandum vt μ inſertum poſtea fuerit ad efficiendum ſonum pleniorem ſicut in λάμπω & ſimilibus.

Λιμενάρχαι, οἱ, qui locis maritimis præſunt, vnde traiectus eſt ad exteras nationes. λιμενοφύλακες, i. portus cuſtodes, Ariſt. Bud. in Annot.

Λιμεναρχία, munus portuum curandorum, λιμενοφυλακία.

Λιμενόχος ἄκρα, promontoriū quod portum cōtinet, at λιμενοῦχος qui à portu continetur. Apol. Rhod. l. 2. ...... λιμενόχου ἄκρης. hoc promontorium ἱερὰ ἄκρα dicitur.

Λιμενίζω. ſum in portu. λιμενίσκος, ου, τὸ, Diminut. à λιμὴν, q. portulus. Syneſ. in epiſtol. Euoptio, τὸ δὲ πλοῖον ἐνορμίζει λιμενίσκῳ χαίροντα.

Λιμενίτης, ου, ὁ, &

Λιμενορμίτης, ου, propriè qui ad portum applicare facit, portuum cuſtodiæ præfectus, qui præeſt portubus, Portunus, epitheton Priapi. λιμενορμίτας ἔχεται, in Epig. λιμενίτην Φοῖβον, ibidem.

Λιμὴν, ένος, ὁ, portus, litus, ſinus maris, λιμὴν πάνορμος, Homerus Odyſſ.

Λιμήρη, quæ ad portum aut pratum attinent, Etym. per ſyncopen vel pro λιμενήρη vel pro λειμωνήρη.

Λιμηρὸς, λιμώδης, famelicus. vnde Epidaurum quidam per contumeliam λιμηρὰν vocarunt, cum eſſet quaſi λιμενηρὰ, id eſt, portuoſa, Suid. in Epigramm. λιμηρὰ ἐργασία, id eſt, λιμώδης, vel quæ artificem ſuum famelicum reddit, vtpote nullū ei quæſtum afferens, ibid.

Λιμινθες, Heſych. ἕλμινθες, lumbrici.

Λίμνα, ας, ἡ, ſtagnum, mare, Oceanus.

Λιμνάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtagno, Neut. Abſol.

Λιμναῖος, α, ον, lacuſtris, aquatilis, paluſtris. Ariſtophan. Atticè dixit ἐν βατράχ. λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, pro λιμναῖα καὶ κρηναῖα. λιμναῖοι, venti ſpirantes ex ſtagnis, Heſych.

Λιμνακίδες, αἱ, deæ aquarum.

Λίμνη, palus, ſtagnum, lacuna, παρὰ τὸ λίαν καὶ διὰ μένειν. dicitur & de mari apud Homerum, vt & Paulus apud Virgil. in eo verſu in Buco. conuexa palus dum ſydera paſcet. Sic enim leged. propter Stoicum dogma apud Laer. in Zenon. & Cleomed. Ariſtophan. in Auib. ὡς αἱ ποταμῶν ἀφυσσάμενοι γλαυκὰς ἐπὶ καὶ λίμνας. Sic enim τὴν θάλασσαν vocat. Eſt & gymnaſium in Trœzena, Eurip. in Hippol.

Λιμνήτης, idem quod λιμναῖος.

Λιμνῆτις, ιδος, ἡ, ſtagnea.

Λιμνοθάλασσα, lacus, aut ſtagna marina, falſa ſtagna. ἐν ταῖς λιμνοθαλάσσαις, in maritimis lacubus, Ariſt. 8. Anim. in ſtagnis marinis.

Λιμηρὸς χειροπάλη: Hesych. pueri pugillatu certantes in loco qui λίμναι vocabatur.

Λιμνόστρεα, ostreæ, idem l.4. Anim. de concharum varietate: vbi tamen legitur λιμνόστρεα, & alibi λιμνόστρεα τῶν ὀστρακοδέρμων, ostrea, idem l. 3. de gen. Anim.

Λιμνοκάθαρσις, lacunas purgans.

Λιμνάζω, in paludem vel lacum abire & exundare, vel in paludem redundare, λιμνάζει τὸ πεδίον, campus in lacum redundatur, Gaza ex Theophrast. lib. 5. histor. plantar. λιμνώδης, exundans. λιμνάζον πεδίον, aqua stagnante repletus campus, idē l. 5. de caus. plant.

Λιμνοφυὴς δόναξ, in Epig.

Λιμνοχαρής, stagno gaudens, siue palude: ranæ epithetum apud Homerum.

Λίμνασις, ἡ, restagnatio.

Λιμνώδης, ὁ, ἡ, quasi stagnosus, stagnum imitans; Theophr. hist. lib. &c. 3.

Λιμοδωριεῖς, οἱ, qui fame vrgente aliquò demigrant: à Doriensib. qui è Peloponneso fugerant annonæ inopia, sumpta vox est, Erasm. Chil.

Λιμοδωριεύω, fame compulsus aliquò demigro.

Λιμοκίμβιξ, ικος, ὁ, sordidus, & cumini sector, qui ad famem vsque sordidus est & parcus, Eust. vt κυμινοκίμβιξ.

Λιμοκτονέω, ῶ, ήσω, fame neco, Act. Accus. Galen. λιμοκτονεῖν τοὺς κάμνοντας.

Λιμοκτονία, fames pernicialis: imperata à medicis exquisitissima viuendi ratio atque inedia. Plato in Protagora, ... Alexander Aphrodis. libro primo Problemat. ... per esuritionem pituita pro alimento natura vtitur. Item victus ratio, quæ in solis potibus fit.

Λιμός, ὁ, ἡ, Atticè, vel ἡ Doricè, fames, esuries. Odyss. μ, ... Ibidem, ... sordidum & preparcum, λιμὸς quoque dici annotat Eust. in Od.

Λιμὸν φέροντα, famem afferentes, in Epig.

Λιμοφθορία, malus corporis habitus ob famem. nam vt docet Galenus de febribus, καχεξία fit propter succum praui alimenti quo vtimur in annonæ caritate. hac voce vsus est Polybius histor. libro tertio. Suid. etiam vsurpat in strigosis equis macie atque inedia.

Λιμπάνω, relinquo, Act. Accus.

Λιμφάζειν, decipere, ἀπατᾶν, Hesych.

Λιμφός, sycophanta, parcus.

Λιμώσσω, μ. ώξω, π. ωχα, esurio, Neut. abso. Lucian. ...

Λινεργὴς στολή, ἡ, ἡ, induta veste linea, vili veste induta.

Λιν, leonem.

Λινά, ἔργα, apud eundem Hesych.

Λιναρία, τὸ, filum, funiculus.

Λίνεος, λινοῦς, lineus. Nonn. ... vnde λινᾶ τὰ ἱμάτια, linea indumenta, apud Alex. Aphro. l. 1. Probl. λινοῦς χιτῶνας, tunicas lineas, Thucyd.

Λινεργὴς ἱστός, tela linea, Dionys. de situ orbis.

Λινεύς, έως, ὁ, mugil piscis.

Λινεύω, intermitto. potius ἐλινύω.

Λινίον, τὸ, funiculus.

Λινόδεσμος, ὁ, ὁ, vinculum lineum. λινόδεσμον ζεῦγμα, Arist. de rate Xerxis super Bosphorum.

Λινόδετος, ὁ, ὁ ἡ, ἡ, illigatus, funiculo vinctus, lino seu lineo filo vinctus. Aristophan. ... pro retinaculis nauis (Euripid.

Λινόζωστις, ἡ, Mercurialis herba.

Λινοθώραξ, ακος, ὁ, lineo thorace indutus. Hom. Il. β, de Aiace, ... i. λινοῦν θώρακα ἔχων.

Λινοκαλάμη, linum agreste.

Λινοπῶλαι, οἱ, retia & lina vendentes, pro λινοπῶλαι.

Λινόπτερος ἄγρα, in Epig.

Λινόκροκος ex lino textum & croceo colore tinctum, Eurip.

Λίνον, ου, τὸ, linum, lineum filum, carbasum, nauis velum, priori breui libro primo Epigrammat. ... id est, filo, & libro 1. Argon. pollon. ... id est, vela nauis. Homerus Iliad. ... id est, δικτύου, retis. ... in Epigrammat. pro retib. aucium: vnde ἄλινος θήρα, venatio sine retibus capta, in Epigr. λίνον pro linteo in quo dormitur, Homer. ... interpretatur Didymus. Et λίνον in fidibus neruorum loco. Homerus Iliad. Σ, ... item pro eo quod est ὁρμιὰ, ἡ ἄγκιστρον, linea aut hamus piscatorum. Iliad. π, ... Suidas illud λίνον ἀείδε Homericum non de chordis intelligit, vt interpres: sed de quodam genere hymni. λίνου σπέρμα κεκομμένον, lini semen pinsitum, Thucyd. li. 4.

Λινόπλεκτα θήρα, feræ retibus implicitæ, aut intra casses obseptæ.

Λινοπλέξ, idem est quod φυτευτής, si Hesych. & Suid. credimus.

Λινοπλόκος, piscator retia plicans.

Λινοπτέροις αὔραις, veliuolis ventis, Eurip.

Λινοπτάομαι, retia obseruans, ... qui λινοπτὴς ab Aristotele dicitur, vt ... Aristophan. in Pace, ... obseruans vt aucupes aues incidentes in retia. ait enim interpres sumptum esse ... Adnotat idem ... vocare, ... Et Polluci Onomastici libro quinto, ...

Λίνος, ὁ, ἡ, cantilenæ genus, proprium rusticorum: item funis. Est & hoc nomine Linus, qui Herculem musicam docuit, apud Theocritum: & alius Linus, qui ex vetustissimis poetis vnus numeratur. Item λίνοι, lineæ seu lineolæ, Basso Pontano linum & ligamentum, id est, stellæ quædam à piscium caudæ partibus sitæ: de quibus Proclus in libello de Sphæra. Menander teste Polluce ... vocauit. apud ipsum λίνος ἡ ... fossorum cantilenæ, ... & agricolarum.

Λινόσαρκος, ὁ, ὁ & ἡ, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino, ... apud Antiph. ...

Λινόσπαρτον, apud Theophrastum, quod Gaza suo iure linigenistam transtulit histor. stirp. libro primo, capite octauo, Cornarius magnæ authoritatis medicus existimat nihil aliud esse quàm spartum, ex quo Plinius libro 19. capite primo, Asiam lina ad retia præcipua facere dixit: Tametsi idem Plin. asseuerit Theophrastum sparti nullam mentionem fecisse, qui tamen cuncta cura magna sit persecutus, ante ipsum annis CCCCXC. hęc sunt verba Theophr. ... ibi tamen legunt nonnulli separatim, λίνον, σπάρτον.

Λινόσπερμον, lini semen. Alex. Aphr. li. 1. Probl. ... i. lini semen quum siccam præ se ferat speciem, humidam potentiã sortitur.

Λινοστασία, ας, ἡ, pro laqueo in Epig. quòd fixus stet.

Λινοστατέω, illaquear, in casses incidere. de amante extulit Plato.

Λινοστολία, amictus lineus Plut. λινοτόμος, qui linum secat.

Λινουργοί, aucupes, in Oppiani Ixeuticis. propriè tamen λινουργὸς est, qui linum elaborat, seu apparat.

Λινοχίτων, ωνος, ὁ ἡ, ἡ, lineam tunicam vel vestem indutus. Hesych. expon. λινοστολος.

Λινοχλαίνων, οἱ ... χιτῶνα ἔχων, Dionys. de situ orbis.

Λινόω, ῶ, lino vincio, λίνωσις ligatio.

Λιξ, obliquus, lapis latus.

Λιπαδρία, idem exp. ...

Λιπαρὸς, ridem est λίθος λεῖος, lapis læuis.

Λίπα, pro λιπαρὸν, pingue oleũ. Indeclinabile poetis. Hesiodus, ... pro ... quanquam Ioannes Gramm. ... exponit ... oleo se vnxerunt, Thucyd. ... qui corpus oleo perunxit, Theophr. l. 9. hist. plant.

Λιπαίνω, μ. ανῶ, π. κα, pinguẽ reddo, ... irrigo, Accus. Eurip. in Hecuba. Item pro corrumpo & corrodo apud medicos vsurpatur.

Λιπάρα, insulæ nomen paroxyt. nam oxyt. Fœmin. est à λιπαρός.

Λιπαραί, lenia emplastra Cels. dicta lib. 5. Alij pinguia malunt: sic dicta, quòd adipum, pinguedinum, oleorúmque mixtura cõstent. vnde ἡ λιπαρά.

Λιπαράμπυξ, υκος. Aristophan. ... Interpr. ...

Λιπαρέω, μ. ήσω, π. κα, obsecro, postulo mihi condonari, supplex inuoco, obtestor, supplico, adulor, persevero. μένω, insto, assiduus sum: ... Accusatiu. Xenoph. cum: subsnitiu. Apolog. Socrat. ... mortem non putabat sibi deprecandam. λιπαρέω μανθάνειν, scire vis, idem in OEconom. ... neque indulgeas nimiæ potationi, Herodotus. Aristophan. in Acharn. ... vbi extenditur in ...

Λιπαρέως, affatim.

Λιπαρής, ὁ, ἡ ἡ, accuratus, diligens, supplex λιπαρέστερον, assiduè magis. λιπαρέστερον ... &c. Budæus in epist.

Λιπάρησις, ὡς, ἡ, obtestatio, ἡ ..., Suid. assiduitas, constantia, tolerantia, fortitudo, pinguitudo, interp. Diosc.

Αἰπειθεία, ἡ, pertinacia, ſtrenuitas. αἰπειθίη ἀντέχομεν, ſtrenuè reſiſtimus, Herodot.

Αἰπείγαιος, pinguem terram habens.

Αἰπειρέζωνος, ὁ, χρυσεοπτεροις, epithetum ſolis, Euripides in Phœniſ. λιπαροζῶ τε αἰθέρος θύγατερ σελάνας.

Αἰπειρωι ἰδμηρος, ὁ, ἡ, habens pulchras vittas in capite.

Αἰπαρεῖ, τὸ, ingue.

Αἰπαρός, ά, όν, vnctus, opimus, pinguis, πίων, ἀλοιφώς, εὐθαλής, ferax: cui contrarium eſt λυπρός. Item matú: us, formoſus, plenus, ſplendidus, lautus, nitidus, opulentus, πλούσιος, ἀφανής, εὐγενής. Od. ὁ, λιπαροὶ κεφαλάς, delibuta vnguento capita habentes, id eſt, ἀλειμμένοι. Ariſtophan. αὐτ. Atticam vocat λιπαρὰν χθόνα, terram pinguem & opimam. Et Pindar. λιπαραὶ ἡ ἰοστέφανοι ἀοίδιμοι Ἀθᾶναι. λιπαρῆς χυλός, ſapor pinguis. λιπαρὰ ἄρουρα, tellus pinguis, Apollonio Rhodio. λιπαρὸν γῆρας, lauta ſenectus, Diony. de ſitu orbis, etenim ſenes vita lautiori tractari ſolent. vide λιπαρός.

Αἰπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, axungia, pinguitudo, Gaza l. 2. de cau. plan. Theophr.

Αἰπαρόχροος, idem quod λιπαρόχρως Theoc. Idy. 2.

Αἰπαρωπὸς, pinguem faciem habens ſeu delibutam: apud Athenæū menſa dicitur λιπαρωπὸς, i. pinguis.

Αἴπας dicitur etiam pro λίπος, ſiquidem ſequamur Herodianum grammaticum dicentem apud Euſt. vt ὕδος ὕδας, & γῆρος γῆρας, ſic etiam dici λίπος & λίπας.

Αἰπαρῶς, abundanter, aſſiduè, ἐπιμόνως, diligenter. λιπαρῶς γηράσκειν, eſt beatè ac delicatè conſeneſcere, nulla premi egeſtate. λιπαρῶς ἐγκεῖσθαι, ſuppliciter & inſtanter orare. Ioſephus, τὸ γεωργεῖν ἐγκειμένως λιπαρῶς, ἀπαιδεύτως. Apud Sophoclem, λιπαρεῖ χρεὶ pro λιπαρῶς ἡ εὐπιστῶς. Heſychius, ἐπιμελῶς ἡ ἀφθόνως, ἐκτενῶς.

Αἰπασμα ἐφθαρμένον, dixit Epicurus cum lachrymam efferre voluit, quod culpat Cleomedes libro 2. alioqui λίπασμα ſignificat rem quæ pingueſcit.

Αἰπασμός, οῦ, ὁ, inunctio.

Αἰπαυγής, έος, ὁ, obſcurus, caliginoſus, cæcus, lumine defectus, in Epigram.

Αἰπαυγεῖ, Heſych. αὐγὰς [illegible].

Αἰπεκοσμία, ἡ. τὸ [illegible] τὸ ὅταν ἔχῃ τὸ φλοιὸν αὐξάνῃ, arbor quum germinat, ſquamas corticum ſpargit, Gaza l. 3. hiſt. plan. Theoph. ὥρα δὲ ἀρίστη τῆς τομῆς τῶν ξύλων τότε ὅτε τὸ λιπεῖ, ad materiam cædendam tempus tunc potiſſimum intelligitur propter amplitudinem corticis, Gaza ex Theophr.

Αἰπ' ἐλαίῳ, apocopa, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, pingui oleo. vide λίπα.

Αἰπέρνης, qui pauper ex diuite factus eſt, qui ex agro in vrbem profugit. qui vrbem deſeruit, ὁ λιπὼν [illegible], Heſych.

Αἰπερνήτης, ου, ὁ, egena, inops, vt quæ ἔρνος, id eſt, virgultis quoq; careat aut abiectior ſit. Maſc. λιπερνήτης, egenus, πτωχός, pauper vel vt Ariſtoxenus piſcator marinus.

Αἰπεσάνωρ, id eſt, deſerens maritum, adultera, Euripid. Schol. in Oreſte.

Αἰπήμερος, qui ſtatuto die non præſto fuit.

Αἰπητὸς, ου, ὁ, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt & ſucco pinguiore turgent.

Αἰπόβιοι, mortui, νεκροί.

Αἰποβλέφαρος κύκλος, orbis cui deſunt palpebræ, ſeu cui deeſt oculus, Nonn.

Αἰπόγυιος, ὁ, ἡ, pedibus defectus, mancus, in Epig.

Αἰπογαμιον, λιπογάμιον.

Αἰποδερμὸς, affectus eſt pelliculæ tegentis glandem adeò vt diſtrahi iam amplius non poſſit.

Αἰποθυμοῦντες, animi defectione laborantes: de mulierib. dictum.

Αἰπόζυγος, ſolitarius, qui ſocietatis iugum reliquit, vt Heſychius exp. λιπόζυγος, μονόζυγος.

Αἰπόμην, ſum relictus. Od. ὁ, λιπόμην ἀρχιχύθριον ἦτορ.

Αἰπόναυς, nauis deſertor.

Αἰπόνηρος, eximiè malus: λι enim auget.

Αἰποπίνεος, ὁ, ἡ, pelle carens, vel vuidam & lubricam habens pellem: Salamandræ Epithetum apud Nican.

Αἴπος, εος, τὸ, pinguedo, pinguitudo, vnguen: adeps à Gaza vertitur.

Αἰποσαρκὸς, ἔος, ὁ, ἡ, macilentus. λιποσαρκῆ σώματα, in Epig.

Αἰπόσκιος, ὁ, ἡ, tenebras relinquens, clarus, Nonn.

Αἰποστεφάνων φύλλων, in Epig. foliorum quæ corollas aut ſerta deſtituerunt.

Αἰποστρατία, ας, ἡ, &

Αἰποστρατιον, ου, τὸ, deſertio militiæ: vnde quis mulctabatur iudicio. τὸ μὴ ἐθέλειν στρατεύεσθαι, deſertorem eſſe militiæ, Interp. Thucy did.

Αἰποταξιῶ, ordinem meum deſero, fugio.

Αἰποτάκτης, ου, ὁ, &

Αἰποτάκτης, ου, deſertor aciei, transfuga.

Αἰποτριχὴς, ές, ὁ, ἡ, depilis, ſine pilis, in Epig.

Αἰποφεγγὴς, έος, cæcus.

Αἰπόφθογγος, mutus.

Αἰποψυχῶ, ὦ, efflo animam, relinquo animam, morior, animo concido, in Epig.

Αἰπαυγῆς κεκρύφαλος, reticulum nitidum & ſplendidum, ibid. Dionyſ. poeta, λιπαυγεῖς λιπαυγέτας, obeli.

Αἰπαυγ τῆς τιμήματα, ibid.

Αἰπῶ, cupio, amplector, ἐπιθυμῶ, Suid.

Αἰπῶν, Ionice pro λίπ. [illegible], Hippocr. de iudic. [illegible]

Αἰπώδης, pinguis. τὸ λιπῶδες, pinguitudo quam humor copioſus & exiguus calor gignunt, vt ſcribit Alexand. Aphrodiſ. lib. 1. Problemat.

Αἴρινον, oleum liliaceum Palladio, quod & λείριον ab Hippocrate dicitur, id eſt, χρῖσμα ἡ σύνθεσις ἡ ἀλοιφή Gale. λείριον enim lilium ſignificat, τὸ κρίνον. vide λείριον.

Αἰρινος, ſuauis, odoratus, ſplendidus.

Αἰριον, flos narciſſus propriè Atticis pro λείριον.

Αἰρος, ὁ, ὁ, item λίρος properiſp. omenos vt apud Callimach. λίρος ἠγή, id eſt, ἀναίσχυντος, εἰς ἀνὰ [illegible] ἀθλίως, deriuatum autem volunt ἀπὸ τῆς λείας nam ἀμάλειας [illegible] inde

Αἰρόφθαλμος, qui eſt oculis impudentibus & audacibus.

Αἰς, λῖς, ὁ, leo. Heſiod. [illegible]

Αἰς, λιτός, pannus lineus, ſubtilis, λιτῷ τι [illegible], ſtragulum tenue. Homer. Iliad. θ, [illegible]

Interp. [illegible] illud vero λῖτα quidam volunt eſſe plurale. Etymolog. negat, & ſi ſit ſingulare eſſe a nominatiuo λίς, ſed vt a [illegible] ita a λιτὸς & λίσσω [illegible] & [illegible].

Αἴσαι, ora, λιτάνευσον. Il. ά, [illegible], ſeu ſupplica.

Αἰσσόμαι, ſupplico.

Αἰστρίον, ligo. Interpres Theocriti Edyl. 4. [illegible] nos Galli dicimus [illegible] & Latinum ligonem, i. τζαπίον ἡ λιστρίον lingua recentiorum Græcorum. Vide σκαφεῖον.

Αἰσπος, ὁ, attritus vſu diminutúſque, λεῖος. Sic etiam dicitur cui nates ſunt graciles, ac tumore prorſus vacant: cuiuſmodi ſunt aues: λισπόπυγοι ἡ [illegible]. λίσποι etiam λίσπαι dicuntur qui in medio pertuſi ſunt: & [illegible] eadem ratione [illegible] ἡ [illegible], lubrica, Comm. Ariſtoph. in Ranis.

Αἰσπόπυγοι, à comicis appellantur Athenienſes, quòd quum magna ex parte nautici eſſent, ob ſedendi aſſiduitatem, ſe[illegible] ges reddebantur. Heſych. vult hoc epithetum Athenienſibus per riſum à comicis tribui vtpote nepotibus Theſei qui fertur [illegible], depygem dicunt Latini Horatius lib. primo Satyr. 2. Depygis nafuta breui latere ac pede virgo eſt.

Αἰσσαὶ πέτραι, id eſt, λεῖαι ἡ ὑψηλαὶ, Euripid. Et λισσάδες πέτραι, petræ arduæ ſeu politæ, Apollonii. πέτραι λισσάδες [illegible]

Αἴσσομαι, λίσσομαι, ſupplico, ἱκετεύω, δέομαι, precor, obſecro. Odyſſ. ί, λίσσομ' ὑπὲρ θυέων, precor per ſacra ſeu victimas aut libamenta. Apollonius ſecundo Argonaut. [illegible], id eſt, [illegible], inuocare in auxilium. λίσσομαι [illegible] vbi ſubauditur [illegible], Homerus Odyſſ. & Iliad. [illegible], id eſt, [illegible] Ibid. cum Infinitiuo. [illegible]

Αἰσσός, læuis, planus, quaſi λεῖος ἴσος. Interdum, aſper, altus, accliuis, præruptus. Apollonius 2. Argonautic. [illegible] Homer. Odyſſ. γ, [illegible]

Αἰσσῶ, λίσσομαι.

Αἰστός, ἡ, ὁ, exorabilis.

Αἰστραῖος, &

Αἰστρεύω, purgo, fodio, polio, explano, Neut. Accuſ.

Αἴστρον, τὸ, ſartago, τήγανον, ſiue τὸ [illegible], Pollux. Heſyc. [illegible], ſcaphula ſeu ventilabrum ferreum, qualibus vti ſolebant in complanando pauiendóque ſolo. Heſych. quoque tradit λίστρον ſua ætate dictū fuiſſe menſuram quandam qua farinam in ſartaginem infundunt: à λίστρον ſunt verba λιστρεύω & λιστρῶ item λίστρω, quod ſignificat itidem pauio, complano, rado, apud Heſychium reperitur & λιστρεύω, expoſitum [illegible], necnon [illegible]

Αἰστρος, idem quod λίστρον, Etym.

Αἰστρωτός, lapidibus ſtratus, planus, & veluti raſus, læuigatúſque à λίστρον, quod radulam notat. Nic. in Ther. [illegible]

Αἰσφοὶ, coxendices [illegible] apud Heſychium reperitur & verbum λισφοῦσθαι quod expon. [illegible] ac ſi λισφὸς ſignificet etiam minimus aut exilis, indeque λισφόω, attenuo, minuo.

Αἰχος,

Λίγνος, ου, ὁ, parcus. φειδωλός, γλίσχρος.
Λιτά, pro λιτάς, in Epigr.
Λιτάζομαι, adhortor, ſaluto, voueo, ſupplico.
Λιτανεία, ας, ἡ, ſupplicatio, litania, λιτή, δέησις.
Λιτανεύω, σω, [illegible], rogo, ſupplico, Actiu. Accuſat. Heſiod. [illegible], orabat parentes, vt ſibi conſilium darent.
Λιταργίζω, curro, feſtino, ſalto, [illegible]. apud Ariſtoph. [illegible]
Λιταργισμός, rapidus curſus aut fuga σκίρτημα, Ariſtophanis Comment. [illegible]
Λίταργος, velox. Suid. ταχύς.
Λιτεύω, ſupplicatum eſſe. [illegible] Etym.
Λιτή, ῆς, ἡ, ſupplicatio, preces, & Macedoniæ vrbs. Litæ apud Homerum deæ ſunt.
Λιτήσιον θαλλόν, Heſyc. τὸν ἱκέτην, ramum ſupplicem.
Λιτήσιος αὐχήν, ſupplex ceruix, Nonn.
Λιτόκοιλον, θύρα, ianua, oſtium, Interp. Ariſtoph.
Λιτί, τῷ, linteo ſtragulo.
Λιτίς, ἡ, ſquama æris.
Λιτοβορεῖ, tenuiter nutritur.
Λιτοδίαιτον, τό, tenuitas victus.
[illegible], Odyſſ. ξ, [illegible]
Λῖτος, ο, τό, pannus, operimentum tenue, vile tegmen lineum, [illegible], Euſtath. τὸ λιτὸν περιβόλαιον, veſtis tenuitas, veſtis vilitas, Plutarch. in Apophth. Athenæus libro [illegible] [illegible] ſtragulum nec tinctum nec pictum quod quidē pictum ſtragulum propriè dicitur ποικίλμα.
Λιτοξόος, ad radendos lapides aptus.
Λιτός, ή, όν, ſimplex, frugi, tenuis, leuis, humilis, exiguus, [illegible], parua dona. Phocylid. [illegible], modicis menſis. [illegible], in Epigrammat. In Epicuri Epiſtol. [illegible], Naturæ diuitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu id eſt, contemptiſſimis cibis & potionibus minorem voluptatem non percipi, quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Plutarchus [illegible], in vaſis vilib. & fictilibus.
Λιτότης, ητος, ἡ, ſimplicitas, frugalitas, tenuitas, lenitas. Cicero Epi. lib. 7. Lex ſumptuaria quæ videtur λιτότητα attuliſſe. λιτότης etiam figura dicitur, quum rem magnam modeſtiæ cauſa verbis extenuamus.
Λιτουργεῖν, τὸ κακῶς λέγειν, Didymo authore, maledicere, Cyril. & Ammon. diſtinguens à λειτουργεῖν per ε in 1 ſyllaba.
Λιτουργοὶ δημόσιοι, miniſtri publici. potius λειτουργοὶ vel λῃτουργοί.
Λιτόεργος, improbus.
Λίτρα, ας, ἡ, libra, obolus, numiſmatis genus apud Siculos. idque parui admodum precij. Iulius Pollux teſtatur λίτρα vocem eſſe è vetuſtis ſcriptoribus Græcis vſurpatam, vt probabilius ſit Latinos eam vocem à Græcis ſumpſiſſe mutuò mutata litera quam contra: [illegible] χρόνος, modicum temporis, in Epigr.
Λιτρονόμοι, Heſych. dici ſcribit [illegible], ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος quod λίτρα vocatur. item [illegible].
Λιτρίς, vena, loculus, arca.
Λίτρον, Attice, pro νίτρον, ου, τό, nitrum, Ariſtoph.
Λιτῶ, cupio, potius λιλαίω dicitur.
Λιτυέρσης, ου, ὁ, cantionis genus apud Phrygios. proprium foſſorū & agricolarum, vide Adag. & Pollucem.
Λιτός, ἀδρανής, ἀπλοῦς, ὁ ἀσθενής.
Λιφαιμῶ, ſanguinem mitto, deficio corpore, exanguis fio, palleſco. vide λειφαιμῶ.
Λιφερνῶντες, οἱ, in loco arboribus conſito amicè degentes.
Λιχάζω, λιθάζω, ῥίπτω, βάλλω. per prærupta deiicio.
Λιχανός, οῦ, ὁ, digitus index, παρὰ τὸ λίαν χαίρειν. nam inter hunc & pollicem magnus hiatus magnumque interuallum eſt. alij à λείχω deriuant, id eſt, lambo, lingo, quoniam ipſum in opſonium immiſſum lingimus ad condimentum explorandum. Eſt autem hic digitorum ordo, μικρός, παράμεσος, μέσος, λιχανός, ἀντίχειρ.
Λίχανος, ου, ὁ, lichanus, quædam chorda muſica, Ariſtoteles in Problemat.
Λιχάς, ſi pollicem explices & indicem, nominatur eius interſtitij menſura λιχὰς [illegible], Heſych.
Λιχμάζω, μ. άσω, α. ασα, lambo, apud Heſiodum, λιχμάζουσι [illegible].
Λιχμάω, & Λιχμάομαι, ώμαι, ήσομαι, [illegible], lambo, ligurio, Actiu. Accu. Appian. in Iber. de Numantinis, [illegible].

Λιχμήρης, εος, exerta lingua os lambens Nicand. in Ther.
Λιχνεία, ας, ἡ, edacitas, liguritio, ganea, gula, Suid. [illegible].
Λιχνεύω, μ. εύσω, α. ευσα, glutio, παρὰ τὸ λίαν χαίρειν. Neut Accuſ.
Λίχνος, & Λιχνός, οῦ, ὁ, guloſus, helluo, cruda vorans, [illegible], cupediis deditus, auidus, variis rebus ſe immiſcens, γαστρὸς ἀκρατής, apud Xenoph. Plato lib. 1. de Repub. [illegible], in Epigr. [illegible], appetitu auidioribus, Nazanz. τὸ λίχνον, cupedia. vide [illegible].
Λιχνοφιλάργυρος, qui λίχνος quidem eſt, ſed φειδωλός. Heſyc. ex Philolai verbibus.
Λίχνως, guloſè, auidè, voraciter, i. catillonum & liguritorū more.
Λίχνον, ου, τό, condimentum delicatum gulæ pallati illicium vt λιχνεῦμα apud Pollūc. lib. 6.
Λίψ, λιβός, ventus, aduerſus Vulturnum flans, qui Latinè Africus dicitur, Gel. lib. 2. cap. 22. Ariſtot. de mundo. [illegible], id eſt, Africus. ex fauonijs ſpirat ab occaſu brumali. ſignificat etiam pugnam & guttā, Etymol.
Λιψύδριον, ου, τό, regio ſiticuloſa, vel inaquoſa montis, Atticæ, χωρίον [illegible] ἄνυδρον.
[illegible], ὁ, κακόδρυος.
Λ Ο Β Α Λ, [illegible].
Λόβαι, pars gibba hepatis.
Λοβός, infima auricula, fibra aurium: vnde ellobia: [illegible] eam enim prehendimus, quum admonemus. Dicitur etiam eodem nomine pars auris ſuperior, & ſumma omnia, λοβοὶ poſſunt dici, vt in iecore λοβοὶ partes inferiores, aut ſuperiores, & fibræ, quibus pulmo cordi circundatus eſt. λοβοὶ [illegible], Nazanz. Dicitur item ciceris aut fabæ vas & ſiliqua. Item omnis folliculus in quo continetur ſemen, λοβὸς dicitur: atque adeò vaſculum in quo ſemen reponunt agricolæ & quo includuntur fructus. Hinc apud Theophraſt. quæ ſiliquantur, id eſt, [illegible] λοβὸν ἔχοντα, [illegible] dicuntur, vt [illegible]. Plin. ſiliqua ſyriaca, [illegible]. Et apud ipſum lib. hiſtoria 8. cap. 4. Typha & olyra ſunt [illegible]. leg. [illegible]. vide [illegible]. λοβοὶ item vocantur, phaſeli ſiue phaſeoli Columellæ, quod leguminis genus φασήλους dixit Dioſcorides, & [illegible] Galenus, veteréſque [illegible] nominarunt. Vide ipſum Galen. initio libri 2. περὶ τροφῶν δυνάμεως. ſcribitur etiam λόβος in hoc ſignificatu.
Λοβώδης, εος, ὁ ἡ, ſiliquaceus.
Λογάδες, οἱ, delecti ciues, prudentes, proceres, primores, cohortes, copiæ. λογάδες ἀφ' ἑκάστων, i. [illegible], inter ſuos electi, Thucyd. λογάδας ἔχων τριακοσίους, delectum trecentorum habens. λογάδα στρατιὴν, delectum exercituum, in Epigr. Nicand. oculi ſignificantur, [illegible], albugo oculi, qua ſignificatione & [illegible] ſcriptum inuenitur.
Λογάδην, Aduerb. [illegible], electè Ciceroni: collectim. λογάδην φέροντες λίθους, collectos paſſim lapides ferentes, id eſt, [illegible]. λίθοις λογάδην [illegible], ſaxis paſſim lectis conſtructus, Thucyd. Idem libro 6. λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις, electis ſaxis ac lignis.
Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo. λογαριασμός computatio & λογαριαστής computator.
Λογάρια, τά, ſermocinationes, verbula, oratiunculæ, Ariſtoph. [illegible] λογάρια [illegible].
Λογάω, q. d. dicturio, dicere ſeu fari & differere cupio, Luc. in Lex.
Λογγάζω, μ. άσω, tardo, moror, inuideo. pro [illegible] apud Æſch. Sed Pollux reſpuit.
Λογγάνια, λογγῶνες, ſaxa, de quibus naues retinaculis ligatæ ſtant.
Λογάς, άδος, idem quod [illegible], [illegible], delectus, eximius. Vide λογάδες.
Λογγάω, ringo.
Λόγγη, ης, ἡ, [illegible].
Λογγῶν, ſaxum in portu, Etymol. lapis, palúſve de quo nauis funes religantur.
Λογγῶνες, ſaxa in portu, quibus naues alligantur.
Λογεῖον, ου, τό, locus vbi conueniunt conſulentes, pulpitum, vbi recitantur comœdiæ, theatri locus. Pollux lib. 4. Vitruu. lib. 5. cap. 8. & ſcenam receſſiorem, minoréque latitudine pulpitū, quod λογεῖον appellant. Eſt etiam genus crateris, Etym. Os etiam, i. τὸ στόμα, καὶ λογεῖον καὶ [illegible] vocatur authore Polluce. Et λογεῖον in ſacris, illud in quo 12. lapides precioſi, quod ferebat ſacerdos. [illegible]. Suid. [illegible].
Λογέμπορος, Sophiſtæ epithetum.
Λογία, ας, ἡ, conuentus, collatio, collectio, collecta, eleemoſyna, quam Paulus εὐλογίαν etiam vocat ad Corinth. 1. cap. 16. περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους: nouum apud Apoſtolum verbum, à colligendo ſiue legēdo dictum. Apparet enim metaphoram ſumpſiſſe à fœtibus arborum aut terræ, quæ legi dicuntur: vnde & legumina. Chryſoſt. λογίας τὰς εὐχὰς [illegible] exponit.

Λογίατροι, οἱ, vocabantur apud veteres ſophiſtæ, qui cùm artem medicam profiterentur, huiuſce opera non attingebant, quaſi verbis tenus medici.

Λογίδιον, oratiuncula, ὑπόθεσις, argumentum: à λόγος. Ariſtophan. [illegible] λογίδιον [illegible].

Λογιδεὺς, έως, ὁ, rhetor, Critias apud Pollucem.

Λογίζομαι, ι. ίσομαι, π. ισμαι, computo, ſupputo, conſydero, exiſtimo, arbitror, reputo, expendo, imputo, acceptum fero, recēſeo, taxo, rationem ineo, ſubduco rationem, intelligo, agito, valeo ratione, enumero, coniecto, cogito, διαλογίζομαι, [illegible], φρονίζω. Ariſtot. 2. OEcon. [illegible] λογιεῖται, ipſi vt magno empta imputaturus eſt, Ariſtoph. in Pluto, [illegible] λογίζεσθαι [illegible], id eſt, talis, vt quum expoſueris tres minas, impēſas referas duodecim. λογισθέντα εἰς ἀργύριον, argēto æſtimata, in rationem argenti. ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, imputatum eſt ei ad iuſtitiam cap. 3. ad Romanos: vel imputauit nempe Deus: ſic enim ſonat verbum Hebr. Et ad Roman. 3. λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον χωρὶς ἔργων νόμου, id eſt, concludimus. λογίζομαι γνώμῃ, Herodot. [illegible], Demoſt. λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, vobiſcum perpendite. Idem. Paulus ad Corinth. 1. cap. 13. ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται κακόν, non cogitat malum. [illegible], Euripid. huiuſmodi quidem ratio mortalibus rectè inſtituta eſt, vt bene vitam cum ſapientia tranſigant. [illegible], rationem dimittens, Idem.

Λογίζω, idem.

Λογικὸς, ή, ὸν, rationalis, qui ratione quadā & methodo quippiam facit. Λογικὸς etiam, qui ſermonis compos eſt, [illegible], quaſi ſermocinator, vt λογική ſermocinatrix. Quintiliano. Gregor. de homine, [illegible] λογικοὶ [illegible]. λογικὸς μῦθος, rationalis fabula, Aphthon. verbalis, poſita in dictis, Quintilia. λογικὴ στάσις, rationalis ſtatus, de quo apud Hermog. λογική, ratio diſſerendi. Cic. τὸ λογικόν, pars animi in qua ineſt ratio atq; conſilium. λογικὰ ζῶα, homines.

Λογικῶς, verbis, ratione, diſſerendi modo.

Λόγιμος, inſignis, eximius. οἱ λόγιμοι, proceres. λογίμη πόλις, inſignis vrbs. τὸ λογιμον, λόγου ἄξιον, [illegible], Herodot. lib. 1.

Λογιμώτατος, præſtantiſſimus, ſelectiſſimus, honeſtiſſimus.

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, deorum reſponſum, vaticinium, rumor, φήμη, conſilium, ſupputatio, ratio, iudicium, recordatio, [illegible], elogium, reſponſum oratione ſoluta: ſed χρησμὸς carmine. λόγια [illegible] ait Interp. Thucyd. [illegible]. θεῖα λόγια, diuina oracula, ſacræ literæ, Nazan.

Λόγιος, ου, ὁ, eloquens, prudens, doctus, verboſus. λόγιος apud antiquos dicebatur, qui in vnaquaque natione patria inſtituta interpretari & eloqui poterat, id eſt, hiſtoriæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus. poſtea omnes diſerti ſic appellari cœperunt. Actorum cap. 18. ἀνὴρ λόγιος, vir eloquens. Ariſtot. 7. Politic. [illegible]. λόγιος, Mercurius ob id dicitur, quaſi ſtudiorum eloquentiæque præſes, hoc eſt, ὁ λόγων ἔφορος. Syneſ. [illegible] λόγιος etiam fatidicus dicitur & vates, ſeu vaticiniorum interpres. Plut. in Sylla, [illegible]. Ibidem λογιωτάτους vaticiniorum interpretes peritiſſimos vocat. Lucian. [illegible].

Λογιότης, ἡ, eloquentia, ἡ δύναμις τῆς φράσεως.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, conſyderatio, cogitatio, intellectus: vnde λογισμὸς κοινὸς, ſenſus communis. Gregorius. [illegible] Quis adeò ſtolidus [illegible], rationis & mentis compotem eſſe. Baſilius, [illegible]. Plutar. [illegible], ſecum rem æſtimare, ſecum ratiocinari, ſeſe reſpicere. λογισμὸν [illegible], rationem explico, rationes reſeco. διὰ λογισμοῦ [illegible], ratione fieri, Ariſtot. in Rhetor.

Λογιστέον, ratiocinandum eſt, cogitandum eſt, conſyderandum eſt.

Λογιστεύω, enumero, expendo, [illegible].

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus in quo exercitus recenſetur, & ſtipendia militiæ numerantur, Polluci λογιστήριον, ἵνα λογισταὶ [illegible].

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, æſtimator, Ciceroni ratiocinator, Marcellino rationarius. Gregor. Οἱ [illegible] λογισταὶ, id eſt, exiſtimatores, [illegible] λογισταὶ etiam erant magiſtratus Athenis, id eſt, ratiocinatores. vide Ety. Cic. 1. Officiorum vt boni ratiocinatores officiorum eſſe poſſimus & addendo deducendóque videre quæ reliqui ſumma fiat ex qua quantum cuique debeatur, intelligas, ibi ratiocinatores poſſis reddere λογισταί.

Λογιστεία, vt λογιστεία τῆς πόλεως, curatio Reip.

Λογισταὶ, οἱ, curatores patreſque Reip. Vlpian. in Orat. [illegible].

Λογιστικὸς, ή, ὸν, ratiocinator, rationalis, cōputabilis Plinio: diſertus, ſupputandi peritus. Plato, ἡ λογιστική, ars ſupputandi, quæ calculatoria dicitur. λογιστικὴ ἕξις, Ariſtot. in Rhetor. λογιστικὸς βίος, [illegible]: Polluci, vita in otio & literis. τὸ λογιστικὸν, pars animæ, quæ ratio dicitur, in qua conſiſtit vis conſultandi, ratióque ſubducendi. Λογιστικῶς, Pollux.

Λογίστρια, [illegible].

Λογογραφέω, ῶ, ήσω, scribo hiſtoriam, vel orationes forenſes: ſcriptitare, & ſcriptitare orationes. Cic. Gregor. [illegible], qui nunc Baſilij vitam ſcribo. Plutar. in Demoſt. [illegible].

Λογογραφία, ας, ἡ, ſcriptio orationū, liber, tractatus, oratio ſoluta, Hermog. Λογογραφικὴ, Plato.

Λογογράφος, eſt orator, & qui oratione proſa ſcribit, qui ſcribit orationem ſolutam, hiſtoricus, Thucyd. de Herodot. Accipitur nonnunquam in malam partem, atque ad vituperiū pertinet. Demoſt. [illegible]. Et Æſchin. de Demoſth. loquens, [illegible]. Ammonius diſtinguit à λογοποιός.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, ſophiſta qui venuſtatem verborū non ſenſuum acumen inſectatur, vel qui dolum celat ſermonis ornatu, vt exponit Seruius Virgil. Interp. Sermonis artifex. hac voce etiam vtitur Plautus. Cic. in Oratore, Hæc tractaſſe Thraſymachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferūt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multoſque alios quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates.

Λογόδειπνον, ου, τὸ, cœna verbis magis quam cibis condita.

Λογοδοσία, altercatio, verborum contentio, Athanaſ.

Λογοδιάρροια, ας, ἡ, verborum profluuium, loquendi profluentia. Cicer. Athen. [illegible].

Λογοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dicendi magiſter.

Λογοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, orationi ſimilis, ſermonem referens, ſimilis. [illegible], Hermog.

Λογοεσία, vitium dicitur in poemate, quando nihil in ſe doctrinæ ſolidæ habet, aut cultus, ſplendoriſve, ſed nugax eſt & futile. Nam λόγοι pro dictis ridiculis contemnendiſque interdum etiam apud Terent. & Ciceronem.

Λογοθεώρητα. Cælius Aurel. Med. Chron. lib. 3. cap. 2. Sin verò occulta fuerit ſolutio, quam Græci [illegible] appellant, aut immenſa ſigna quæ Græci λογοθεώρητα vocauerunt. Philoſophi λογοθεώρητα vocant, ea quæ ratione & intelligentia comprehenduntur & percipiuntur, non verò ſub ſenſum cadunt, vt ἀρχαὶ λογοθεώρητοι, principia rerum ſenſum fugientia, vt atomi, ſapiens Stoicorum: ſic à Cicerone dialis ille Cōſul Caninius λογοθεώρητος dicitur. quidam cenſent diſiunctim legendum λόγῳ θεωρητά, quæ ratione percipi & comprehendi poſſunt.

Λογολεσχεῖν, nugari, blaterare.

Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, loquax. in Epigr.

Λογομανεῖν, vehementer literis & diſciplinis incumbere ad inſaniam vſque, literas deperire. Chion. in Epiſtol. [illegible], i. vt minimè tyrannus metuat à nobis tanquam prorſus philoſophiæ deditis ſtudióque literarum.

Λογομαχία, verborum velitatio, & loquax contentio, inquit Euſtatius in primum Iliad. vbi Homerus, [illegible] dixit. Apud Paulum 1. ad Timoth. cap. vlt. λογομαχίας, verborum certamina. λογομάχος, argutator, [illegible], quales ſunt Sophiſtæ. Λογομαχεῖν, verboſa & contentioſa diſceptatione argutari. Dionyſ. [illegible]. Et Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. præcipit μὴ λογομαχεῖν, i. ne verborum pugnas ſequamur.

Λογομύθιον, ου, τὸ, oratio fabuloſæ narratiunculæ.

Λογοποιέω, ῶ, ήσω, verba facio, verba fero in vulgus, μυθολογῶ, fabulor, hiſtoriam ſeu fabulas ſcribo, orationem habeo, confingo, mentior. Neut. Abſol. Plato 2. de Repub. [illegible] λογοποιεῖν, cogendique poetæ vt ad hæc fabulas ſuas dirigant. Iſocrat. de poetis, [illegible], finxerunt. Lucian. [illegible], &c. vt perhibent & dictitant.

Λογοποιία, ας, ἡ, maledictum, multiloquium temerarium. λογοποιΐα. Theopompus apud Polluc. Athenagoras in Apolog. [illegible].

Λογοποιὸς, οῦ, ὁ λογογράφος, ſermonū ſcriptor, fabularum ſcriptor. λογοποιὸς dictus eſt Iſocrat. quòd orationes alijs ſcriberet, non quas

quas ipſe oraret. Item falſa ſcribens, ὁ ψευδῆ συντιθείς. Theophr. in Charact. eſt συνθεῖναι ψευδεῖς λόγους καὶ πράξεις, ἃς βούλεται ὁ λογοποιός. vide λογογράφος in Ammonio. Item λογοποιὸς, mendax ſycophanta & criminator. Syneſ. Ὡς οὐχ ὅπως ἀπὸ τρόπου θαυμαστὸς ὢν ὁ λογοποιὸς, ὁ πεπονηκὼς τῶν δημοσίων. Alibi, ὡς δεῖ λογοποιοὺς καταπαύσαι.

Λογοπράτης, apud Nazanz. Iudæ Epithetum, quòd verbum, id eſt Chriſtum vendiderit.

Λόγος, ου, ὁ, multiplicis eſt ſignificationis. Aliquando ratio: vt, λόγος δ' ὁ κατὰ ταυτὸν ἀληθὴς γιγνόμενος, Plat. in Timæo, ratio autem vera quæ verſatur in iis quæ ſunt ſemper eadem. Aliquando eſt ſermo, ſentẽtia, oratio. Theodorus in 4. Gram. ex Ammonio ἐπὶ τοῦ περὶ ἑρμ. & Platone, ἔστι γάρ τις ὁ λόγος, συντιθεὶς λέξεως ἐκ πολλῶν συντεθειμένη διάνοιαν ἔχουσα αὐτοτελῆ. λόγους ἐπιταφίους ἔσχον ἐπὶ τῶν μνημάτων, funebres orationes habuerunt, Lucian. λόγον διδόναι, verba facere. & λόγον λαμβάνειν, aures accommodare, Syneſ. Significat & λόγον λαμβάνειν, rationem exigere & repoſcere, apud Demoſthen. Apud Xenoph. ἄλλῳ λόγον διδόναι, eſt cauſam orandi locum dare: vel apud Demoſthen. κατὰ νόμους, dicendi cauſam poteſtatem facere & dare. vnde λόγου τυχεῖν ij dicuntur, quibus dicendi poteſtas facta eſt, apud Eundem. Apud Platonem verò in Protag. ſignificat vices dare loquendi & percunctandi, & viciſſim reſpondere percunctanti. Sed λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Demoſtheni ὑπὲρ στεφ. Andoc. περὶ μυστ. Et Plut. in Catone, eſt rem ſecum æſtimare & perpendere, vel ratiocinari & coniectura colligere. διδόναι τὸν λόγον, pro reddere rationem, Ariſtot. 2. OEconom. πρὶν λόγον, πρὶν εὐθύνας δοῦναι, Demoſth. priuſquam rationes retuliſſet, Cic. ἕως αὐτὸς τὸν λόγον αὐτῷ ἔδωκε. Ariſtophanes in Pluto, καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον, vobis dare rationem ſeu reddere, ratiocinari apud vos, vobiſcum colloqui & diſcutere, reſpondere, cauſam dicere: verba ſunt τῆς πενίας. λόγον ἐδίδου ἑαυτῷ περὶ τοῦ ὄψεως, viſum intra ſe retractabat, Herodot. λόγον ἐμαυτῷ δίδωμι, apud memetipſum ſum ratiocinatus, Herodot. Interdum tamen ſignificatio fraudis eſt & vanitatis: vt λόγος ταῦτα, Demoſth. i. verba iſthæc ſunt, vt Terent. vel, Verba ſunt atque ineptiæ, vt Cicer. Plato Epiſt. 7. μὴ δόξαιμί ποτε ἐμαυτῷ λόγος μόνον εἶναί τις, ne viderer ad res agendas prorſus ineptus. Vnde etiam λόγους λέγειν, pro inaniter verba fundere, verba loquaciter facere, Demoſth. & λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus diſſipare, Plato. Huc pertinet quum pro ſermone fabuloſo, ſeu fabula accipitur, vt Euſtat. tradit. πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, 2. Petri cap. 2. id eſt, fictis fabulis ſiue verbis, vt vetus Interp. melius quàm ſermonib. vt Nonus. ſupra poſuit σεσοφισμένοις μύθοις. vnde Æſop. ille λογοποιὸς id eſt, μυθογράφος dicitur. Aliquando pro ratione, id eſt, cura & reſpectu & occaſione ponitur: vt λόγον ἔχειν, rationem habere, Plato in Apolog. τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσιν ἀλλ' ἢ δίκαιον, quam niſi iuſtam habent rationẽ. Ibidem, τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν βοηθοῦντες, non mirum fortaſſe ſit ſi opem ferant. Ibidem, εἶχεν ἄν τινα λόγον, mirum non eſſet. λόγον ἔχω πρὸς γῆν, rationem habeo cum terra, Gaza de Seneƈt. λόγον τοῦ πατρὸς ἔχειν, rationem patris habere, Ariſtot. 1. Ethicor. ἐν λόγῳ ποιεῖσθαι, & ἐν λόγῳ τίθεσθαι, pro eodem, rebus conſulere, proſpicere, res conſiderare, de rebus cogitare, videre, conſtituere. λόγον ἔχει interdum eſt proportionem habere, hoc eſt, inſtar eſſe, & ἀνάλογον εἶναι, apud Syneſ. Interdum pro à ratione non abhorrere. Plato 2. de Rep. ἔχει γὰρ, ἔφη, λόγον. λόγον ἔχει, conſentaneum eſt rationi, Demoſth. λόγον οὐδαμῶς ἔχει ταῦτα, id eſt, ἀπόβλητα, hæc ſunt reiicienda, Plato de Legib. λόγου ταῦτα ἄξιον ὄντως ἔχει, hoc eſt memorabile. λόγον ἔχουσα, Idem ibidem. κατ' ἀπηκριβωμένον λόγον, exacta & præciſa ratione, ſummo iure. Phalaris in Epiſt. Κατὰ λόγον, κατὰ γὰρ ἀπηκριβωμένον λόγον, πατρὸς ἂν εἴης ... κατὰ λόγον, ex ſermone, ex formula, vt par eſt, ſecũdum proportionem, ex proportione, ordine, non ab re, prout ratio poſtulat, meritò, ex ratione, πρὸς μέρος, pro rata parte, pro ratione, id eſt, modo & forma: vt ἔξω λόγου, ab re, extra propoſitum. Lucian. κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολάζεσθαι, pro ſceleris modo puniri. Plato Epiſt. 7. ἦλθον κατὰ λόγον ἐν δίκῃ, veni probabili ratione atque iure ipſo adductus. κατὰ λόγον, ſeruata proprietate, Idem de Leg. Sic etiam λόγου κρεῖττον, pro eo quod maius eſt omni ratione, aut quod nulla ratio comprehendere poteſt. λόγου μείζων, fide maior. λόγου μείζω, relatu maiora. λόγον παρέχειν, opinionem præbere & ſuſpicionem, ex qua hominum ſermo excitatur. Polyb. de Fabio cunctatore, τὰς μὲν οὖν ἀρχὰς καταφρονεῖσθαι, καὶ παρέχειν λόγον ὡς ἀποδειλιῶντα καὶ καταπεπληγμένον τὸν κίνδυνον. Cicero dare ſermonem dixit in Epiſtol. Vel pro ratione, id eſt, cauſa: vt, λόγον ὑπέχειν, rationem reddere, & λόγον διδόναι cauſam dicere, ἀπολογεῖσθαι, κρίνεσθαι, εὐθύνεσθαι. Andocyd. Xenophon & Demoſth. λόγον ὑφέξοντα ὧν ἂν ἢ καλῶς ἢ θησαυρίσῃ, rationem redditurum de iis quæ vel bene vel malè theſaurizauit. Nazanz. Huc pertinet quod quum κατὰ πρῶτον λόγον dicunt, prima ratione & cauſa ſignificant, ſiue per ſe, κυρίως: & κατὰ δεύτερον λόγον, ſecundaria & per accidens, loco ſecundo, id eſt, τάξιν, Hermogen. Sic quum ponitur pro ratione ſubſtantiæ, id eſt, finitione, Ariſtotel. Item pro re, Plato 2. de Republ. οὔτι τῶν οἷον ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου, de re dictum eſſe. ἡ κατὰ τὸν λόγον φύσις, natura ratiocinaria. Gaza. Aliquando pro opinione, fama, & exiſtimatione hominum, vt λόγος ἔχει, fama eſt. Philo de mundo, ψυχὰς τὰ μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώματα θνητὰ, animarum alias corpora ſubire mortalia ferunt. λόγος ἔχει ῥᾳστώνης, facilitatis ratio conſtat, Plato de Legibus. Idem ibidem λόγος ἔχει πεπεῖσθαι, vt fama fert, perſuaſit. Sæpius tamen ſine verbo. Gregor. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, vt mea eſt opinio. οὐδεὶς λόγος τούτου, in nullo numero habetur. Ariſtoph. περὶ ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, nulla de me eſt opinio, id eſt, negligor. Λόγος, ſpecies, Paulus cap. 2. ad Coloſſ. Ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας, quæ quidem ſapientiæ ſpeciem quandam habent. Aliquando ponitur pro diſceptatione, ſeu diſputatione & argumentatione. Theophraſt πλείων γὰρ ὁ λόγος, &c. Idem, ... λόγον διαλέγου. λόγος ἐστί μοι πρὸς σέ, tecum contendo, Demoſ. Aliquando pro libro: vt κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, libro ſeptimo, Galen. λόγος, pro ὁρισμὸς, id eſt, definitio, Porphyr. i. ratio ſubſtantiæ. Eſt verò λόγος ὁριστικὸς, καὶ λόγος φυσικὸς, Philop. λόγος apud Dialecticos eſt ſyllogiſmus & argumentum: vnde λογικὰ ζητήματα, Diogen. Laert. Λόγοι, rationes, vt λόγοι σπερματικοί: vide Σπέρμα. Et λόγος, proportio in numeris & phthongis: vnde τὸ ἀσύμμετρον, quod proportionem non habet, ἄλογον dicitur ... λόγον ἔχει τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, ταῦτα τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. Item λόγος, apologus. οὐ λέγεις αὐτοῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον, id eſt, ἀπόλογον ſeu ſermonem canis. ὡς ἀργυρίου λόγῳ νόμισμα σιδηροῦν κόψαι, dixit Ariſtot. 2. OEcono. argẽti loco nummum ferreum cudere. & lib. 1. OEconom. ἐν φαρμάκου λόγῳ ἡ τροφή, medicamenti loco cibus eſt. λόγος item precium ſignificat. Sophocl. ὡς οὐ πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται, nullo precio emerim hominem qui vana ſpe fouetur. Item conditionem denotat. Plato Epiſt. 7. ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, his conditionibus me venturum promiſi. Item λόγος dicitur Filius Dei & virtus, vt ſcribit Cyprianus. ratio itẽ & ſapiẽtia eius & gloria. λόγος ἀργὸς, Ciceroni ignaua ratio. λόγος δίκαιος, iuſtitiæ ratio. δίκαιος ὁ λόγος, rectè dicta, Ariſtoph. λόγος ἥττων καὶ κρείττων, cauſa inferior & potentior, ſeu ſuperior. Idẽ. κρείττων λόγος, inquit interpres, id eſt. δίκαιος. ἥττων δὲ λόγος, id eſt, ἄδικος. λόγος χρημάτων, pecuniarum ſuppeditatio, Thucydid. Ὁ ἐνδιάθετος λόγος, ſermo interior, mentis conceptus. ὁ ἔξωθεν λόγος, ſermo prolatus, Themiſtocl. hunc λόγον προφορικὸν appellant philoſophi, illum λόγον ἐνδιάθετον. λόγος σαπρὸς, Paul. ad Epheſ. ſermo ſpurcus & obſcœnus. λόγος ἐστί μοι, ſtudium eſt mihi, Demoſthen. λόγος μοι οὐκ ἔστι, non eſt mihi conſilium, Idem. λόγος ἥξει περὶ σοῦ, id eſt, dices, idem Demoſthen. λόγος λέγεται, ratio redditur. τοῦ λόγου σημεῖον, Thuc. 1. huius rei indicium. λόγου ἄξιος, Plato de Leg. Σκοπεῖτε αὐτὸν, μὴ ὁποτέρου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστί, perpẽdite non vtrius verbi, i. nõ vtrius partis verbo ſit: ſed vita & moribus. λόγου τινὸς ἀξιῶ, momenti alicuius puto, Euripid. λόγου δεῖ, verbis opus eſt, dicere oportet. Demoſthen. λόγῳ ἔχομαι, non temere, ſed prudenter ago, Phalaris in Epiſt. λόγου μεταλαβεῖν, ſententiæ eſſe participẽ, Plutarc. in Galba. λόγου χάριν, verbi gratia. διὰ τοῦ λόγου, ratione dictante. ἐν λόγου χρόνος γίνεται, id eſt, verbo, Demoſthen. ὡς ἐξ ἑνὸς λόγου, pro, ἁπλῶς, in ſumma. Ariſtophan. in Pluto, ἔδοξέ μοι τοῦτο ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθαι. Dicitur & ἐκ λόγου. λόγῳ κοινῷ, publico con ſenſu, communi conſilio. λόγῳ κοινῷ χρησάμενοι, communi vſi conſilio. λόγῳ πλείους καθαιροῦνται τῆς αὐξήσεως, plus enim eis adimitur, quàm additur, Ariſtotel. λόγῳ δεινὸν ἀκοῦσαι, res dictu quoque horribilis. διδόναι τῷ λόγῳ, memoriæ prodere, ſcribere, Gregor. τῷ λόγῳ εἰπεῖν, oratione complecti, Demoſthen. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, propè dixerim. λόγῳ δὲ εἰπεῖν θαυμασιώτερος, dictu tamen admirabilior. λόγῳ ᾔδεα, auditu cognoueram. λόγῳ μνᾶσθαι, verbo ſolùm coniugium petere, verbo tenus, Herodot. λόγῳ πυνθανόμενος, fando cognoſcens. ἐν λόγῳ συμμάχων λέγονται, numero ſociorum cenſentur. ἐν λόγῳ τέρατος τίθενται, pro oſtento capiunt. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, & ἐν μηδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι, flocci facere, περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, καταφρονεῖν. ὡς ἐν πλείοσι λόγοις δηλώσω, vt pluribus verbis demonſtrem. ἐν λόγῳ ψήφου πλῆθος τίθεσθαι, numerum inire, Euripid. καὶ ἐνὶ δὲ λόγῳ, vt breuiter dicatur, ἐν ὁμήρου λόγῳ, obſidum loco. ἐπὶ λόγῳ τούτῳ, ad hoc ipſum. λόγῳ θεωρητὰ, dicuntur νοητὰ, id eſt, mente percepta. Procl. ἀποφέρειν λόγον & λόγους, rationes ad ærarium referre, Demoſthen. λόγον αἰτοῦμαι, accipio conditionem, Demoſth. λόγον δέχομαι, Idem. λόγον ἀπαιτοῦμαι ὑπὲρ ὧν, &c. Chryſoſt. λόγον δοῦναι εἰς ὄχλον, dicere apud vulgus, Euripid. λόγον φέρω fero ſententiam. λόγον ἐμβάλλειν, inſtituere ſermonem, Xenoph. λόγον ἔχειν, parcere, apud Aphthonium: ſic Interp. λόγον ἔχειν πρός τινα, rationẽ habere cum aliquo, Cicero. Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, μαρτυρόμενος ὅτι πρὸς τοὺς δεσπότας ἕξει τὸν λόγον, conteſtans ſibi rationem fore cum dominis. λόγον πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ ζητοῦντες, rerum geſtarum rationem à ductore exigentes,

Demoſt. λόγον λέγειν, Idem. λόγον ποιεῖν, dicendi poteſtatem facere, diſſerere, idem. Demoſth. λόγον τούτων ποιοῦμαι, hos in exiſtimatione habeo. τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν, cauſam inferiorem, dicendo efficere ſuperiorem, Bud. in Pandect. λόγον ποιεῖσθαι θεῶν, deorum rationem habere, Aphthon. λόγον τοῦ δικαίου ποιούμενοι, rationem iuſtitiæ habentes, Demoſthen. λόγον οὐδένα ποιούμενος, nihil penſi habens. εἰς λόγον ἀρετῆς, ratione virtutis, Idem. εἰς λόγον ἀρετῆς νικᾷ, virtutis ratione vincit, Ariſtid. εἰς λόγον περὶ τῆς παρασκευῆς καθίστασθαι, ad dicendum accedere, Demoſt. ὁ ἐν λόγῳ, iuſtus, Thucyd. παρὰ λόγον, παρὰ δόξαν, Interpr. Thucydid. παρὰ λόγον ἐπιγιγνόμενος, expectatione longior, id eſt, παρὰ λόγον [illegible] ξυμβαίνων. Thucydides. ὑπὲρ λόγον, vltra modum, ſupra quàm dici poſſit. Aliquando λόγοι ſunt ſtudia literarum & diſciplinæ liberales. Synesius, καὶ μὴν τῶν λόγων. Dicitur etiam in ſingulari, vt πάντα λόγον κεκτημένος vocatur ab Athenagora in Apologia, homo conſummatæ doctrinæ, & in omni diſciplinarum genere verſatus. οἱ ἔξωθεν λόγοι, ſtudia externa & diſciplinæ quæ ſeculares appellantur, & quæ nihil pertinent ad Euangelica ſcripta, Chryſoſt. id eſt, ἡ ἔξωθεν παιδεία, Gregorio. Οἱ ἔξωθεν λόγοι etiam dicebantur οἱ ἐξωτερικοί, id eſt, libri populariter ſcripti. Xenoph. ἐν τοῖς λόγοις ἔγραψε λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν, ne literas doceret, aut dicendi facultatem & artem. Et Ariſtot. τοὺς ἐν λόγοις ὄντας, philoſophos appellat, & doctrinarum ſtudioſos. Et οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, literati homines dicuntur: οἱ περὶ τοὺς λόγους [illegible], Gregor. id eſt, οἱ φιλολόγοι: καὶ εἴ τις μαθεῖν [illegible], Herodian. οἱ ἐπὶ λόγοις [illegible], homines inſigni doctrina præditi. Οἱ ἀπαιδεύτως λόγων ὄντες, homines illiterati, & literarum expertes: quemadmodum οἱ ἔμπειροι, literati & periti, Plutarch. λόγοι [illegible] καὶ [illegible], Hermogen. λόγοι, vt fabulæ & ſomnium, pro re futili & inani & nihili. Eraſm. λόγοι μαθητικοί. Quintilian. λόγοι pro μῦθοι, id eſt, fabulis apud Ariſtot. in Problemat. & 3. Rhetoric. ἐν δὲ τοῖς λόγοις [illegible]. λόγος etiã pro ſyllogiſmo, accipitur 2. [illegible], rationes. Plato in Epiſtol. λόγοι τῆς ἐπιτροπῆς, rationes tutelæ. πολιτικοὶ λόγοι, ciuiles cauſæ, Ariſtot. in Rhetoric. λόγων χρείας, Demoſthen. λόγον δίδωμι, ad conſilium me confero, Thucyd. λόγον [illegible] ὑπέχειν, cauſam dicere de orationibus & concionibus, Demoſthen. διὰ λόγων [illegible] ἑαυτῷ, id eſt, διαλέγεσθαι ἑαυτῷ, Euripid. λόγοις [illegible], auditu didicimus. λόγοις κοινοῖς χρώμενοι, commune habentes colloquium. ἐν λόγοις εἶναι, hominum ſermone celebrari, apud Ariſtotel. λόγους πολλοὺς ἔχει τὸ πρᾶγμα, res multa verba habet, id eſt, eſt capax & admittit, id eſt, poſſunt de ea dici multa, Euripid. λόγους γεγονέναι, ſermones factos, id eſt, verba fieri, Demoſthen. λόγους διδόναι, rationes afferre. Plato in Epiſtol. [illegible], &c. ad hæc etiam alia dicerem ſuperioribus clariora, probarémque, &c. λόγον ποιεῖν, verba facere, Demoſthen. λόγους ποιεῖσθαι περὶ πολιτείας, de republica conſultare. λόγον ποιεῖν, & λόγους ποιεῖσθαι, verba facere orationem habere, Demoſthen. Ariſtot. 2. OEconom. dixit, λόγους ἐποιεῖτο πρὸς τὴν ἑτέραν στάσιν, apud alteram factioné verba facit, λόγους πρὸς αὐτὸν ποιούμενος, eum alloquens. λόγους ποιοῦμαι, tecum habeo ſermonem, Thucydid. εἰς λόγους ἐλθεῖν, ad colloquium venire, Xenoph. ἐς λόγους [illegible], cũ ſupplicibus venerunt in colloquium, Thucyd. Et ἐς λόγους ἐλθεῖν, Ariſtoph. pro eodem. ἐς λόγους Καμβύσῃ ἐλθεῖν, in collocutioné Cambyſis venire, Herodot. Athenagoras dixit in Apologia, [illegible] λόγος ἀργὸς inertiæ ratio, vel ignaua ratio: ita enim appellant Philoſophi genus argumenti quod neceſſitatem nullam cur ita eſſet, afferret. λόγος, apud Euangeliſtas ſæpius indeſinita eſt particula, pro quidquam vt apud Hebræos דבר Matt. 21. v. 24. ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα, id eſt, interrogabo vos & ego rem quandam & cap. 22. v. 46. καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, id eſt, & nemo poterat ei reſpõdere quicquam, quo loco annotat doctiſſimus interpres λόγον ἀντὶ τοῦ πράγματος etiam apud ipſos diſertiores Græcos vſurpari Sophoclémque in Trachiniis citat. [illegible].

Λογοτρόπος, ου, ὁ, argumentationis dialecticæ forma. [illegible], vt, Si viuit Plato, ſpirat. Atqui primum, igitur ſecundum. inuentum hoc compendij gratia, vt ſit concluſio, τὸ δὲ πρῶτον, ἄρα τὸ δεύτερον, Suid.

Λογχάριον, ου, τό, vitrum, [illegible].

Λόγχαι, αἱ, fruitiones, [illegible].

Λογχωτός, haſtatus.

Λογχάς, albugo, albũ in oculis, Ety. ſcribitur & λοχάς. Heſ. ſane λογχάδας quibuſdam eſſe dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, quibuſdã τὰς [illegible], quibuſdã τὰς ὄψεις, quibuſdam etiam τὰς [illegible].

Λόγχη, Ionum idiomate dicitur ſors, portio, teſte Etymolog. & Heſych. item lancea. Lancea inquit Feſtus, à Græco dicta, quã illi λόγχην vocant. λόγχη enim haſta, & λογχοφόροι ſatelles. Tertullianus de corona militis etiam lonchum dixit. hanc pili teloque ritu eiaculabantur. Chion in Epiſtol. [illegible] vel iaculæ & conti modo teretem manibus agitabant, vt Homerus oſtendit. Apud Pollucem, λόγχη, eſt prominens ferrum, mucro, [illegible].

Λογχήρεσιν [illegible], ſcutatis, Eurip.

Λογχοφόρος, ὁ, ſatelles, lancearius Tranquillo.

Λογχῖτις, ιδος, ἡ, lonchitis herba, ita dicta ἀπὸ τοῦ σπέρμα ἔχειν λόγχῃ [illegible]. deſcribit. Plin. lib. 25. cap. 11. duo genera poſuit Dioſc. lib. 3. cap. 161. & 162.

Λογχίζομαι, tendo in acutum, Depon. abſ.

Λογχοφόρος, ου, ὁ, lanceam ferens, δορυφόρος.

Λογχωτός, ου, ὁ, mucronatus, cuſpidatus, mucroni ſeu cuſpidi ſimilis. aut etiam lanceæ. λογχωτὸν [illegible], in Epigr.

Λοέσσαι, pro λοῦσαι, Heſiod. vide λούω.

Λοεσσάμενος, lotus. [illegible], &c. λοεσσαμένη lota ſeu lauans, Heſiod.

Λοέσσας, qui lauit, in Epigr.

Λοέσσεται, lauatur, Ibidem.

Λοετρόν, οῦ, τό, lauacrum, balneum, Homer. Iliad.

Λοετροχόοι τρίποδες dicebantur in quibus calefiebat aqua, qui & ἀπύρωτοι [illegible] dicuntur, Euſtath. Iliad. 9. vide in [illegible] Athen. lib. Dipnoſoph. 2.

Λοέω, ῶ, ήσω, lauo, Actiu. Accuſ. pro λούω poeticè, reſoluta diphthongo.

Λοιά, Heſyc. ἐκκλησία ἢ ὀλεθρία, concio vel pernicioſa.

Λοιβή, fœnum aridum.

Λοιβάζειν, libare.

Λοιβάσιον, vas quo oleum libabant, vt σπονδεῖον, quo vinum, Athen. [illegible] lib. 11.

Λοιβή, ῆς, ἡ, libamen, libatio, θυσία: à λείβω. λοιβὴ οἴνου, vini libatio, Plato de Legib. λοιβαῖς, [illegible]. Portus annotauit. λοιβαὶ Libationes mortuorum ex melle, lacte, vino, aqua fiebant: ex melle, vt mortis amaritudinem ſua dulcedine temperaret: ex lacte, vt ſuo candore tenebras mortis illuſtraret: ex vino, vt mœrorem mortuis exhilararet: ex aqua, vt ſignificaret hominem conſtare ex 4. elementis: Brodeus ex Nicephoro Gregora Porphyrius. [illegible]. notandum quoque flores, & coronas contineri nomine τῶν λοιβῶν.

Λοιβίδες, σπονδεῖα, calices quibus vinum in ſacris deorum libabatur.

Λοιγαία ἐσθής, veſtis lugubris. apud Lycophr.

Λοιγήεις, εντος, pernicialis, exitioſus. Nicand. in Alexiph. [illegible], Interp. [illegible].

Λοίγιος, ου, ὁ, peſtifer, mortem ferens. Iliad. ἦ δὴ λοίγια ἔργα, i. ὀλέθρια. à Nonno, λοίγιος ὥρα, dicitur hora funeſta.

Λοιγός, οῦ, ὁ, exitium, pernicies. Ho. Iliad. [illegible] λοιγὸν ἀμῦναι, i. ὄλεθρον. vnde [illegible].

Λοιδορέομαι, conuitior, conuitium dico. Datiuo. Philoſtrat. λοιδοροῦμαί σοι, tibi conuitior, Lucian. τί με λοιδορεῖς; quid me oneras maledictis? Æſchines [illegible]. Xenoph. 1. Pædiæ, [illegible] λοιδορεῖσθαι, cum auunculus increpabat. [illegible], Plutarch. generis ignobilitatem obiicere, Cicero, Capitur etiam paſſiuè pro malè audio, conuitio afficior: apud Iſocrat. [illegible] λοιδοροῦντας καὶ λοιδορουμένους, i. maledicentes & male audientes. Ariſt. [illegible] ἐλοιδορούμεθα, de nomine hæc inter nos cõuitia ingerebamus, ita contendebamus. Plato in Epiſt. 7. [illegible] λοιδορουμένης, &c. quum enim tum reſpublica improbaretur à multis.

Λοιδορέω, ῶ, ήσω, τ. ηκα, conuitior, mordeo, increpo. Accuſat. Ariſtophan. [illegible] λοιδοροῦσί με, probris me inſectantur. [illegible], Idem. Iſocrat. in Areopag. [illegible], reprehendo & obiurgo. Ariſtoph. in Equit. [illegible].

Λοιδόρημα, ατος, τό, conuitium.

Λοιδορημάτιον, ου, τό, conuitiolum.

Λοιδορία, ας, ἡ, conuitium, iurgium, irriſio, dicacitas. Demoſthen. [illegible]. quid ſit λοιδορία ex Cicerone facilè poteſt intelligi. Cicer. pro M. Cœlio. Sed aliud eſt maledicere, aliud accuſare: accuſatio crimen deſiderat, rem vt definiat, hominem vt notet, argumento probet, teſte confirmet. maledictio autem nihil habet propoſiti præter contumeliam: quę ſi petulantius iactatur, conuitium, ſi facetius, vrbanitas nominatur. Omnia ſunt alia non crimina, ſed maledicta iurgij petulantis magis, quam publicæ quæſtionis. adulter, impudicus, ſequeſter, conuitium eſt, non accuſatio. Miror Macrobium negare apud Latinos inueniri

nomen

nomen τῆς λοιδορίας 7.Saturnaliũ. Præter categoriam, inquit, quæ eſt ψόγος, & διαβολὴ, quæ delatio eſt, ſunt alia duo apud Græcos nomina Lædoria, & ſcomma, quibus nec vocabula Latinè reperio, niſi fortè dicas Lædoriam eſſe exprobrationem ad directam contumeliam. Scomma enim penè dixerim morſum figuratum, quia ſæpe fraude, vel vrbanitate tegitur, vt aliud ſonet, aliud intelligas.

Λοιδορίας ἔχοντα ὑπομνήματα, libelli diffamatorij, Herm.

Λοιδόρημα, τὸ, obiurgatio. reiicit hanc vocem Thomas Magiſter, & λοιδορίαν probat.

Λοίδορος, ου, ὁ, conuitiator, maledicus.

Λοιδορητέον, τὸ λοιδορεῖν. vide Λοιδοροῦμαι.

Λοῖσθος, ου, τὸ, fames, λιμός. Heſych. ſed ſuſp.

Λοιμαίνομαι, corrumpo, noceo, contagione inficio.

Λοίμη, pernicies.

Λοιμικὸς, ῆ, ὸ, peſtilens. vnde λοιμικαὶ ἀπόῤῥοιαι, peſtileos effluentia, Alex. Aphrod.

Λοιμὸς, οῦ, ὁ, peſtis, cõtagium, corruptio, ἀέρος θάνατος, aeris mors, vt Philo definit libro de mundo. Significat etiam virum peſtiferum & ſceleratum. Ariſtid. [illegible]. Actorum cap. 24. εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν, id eſt, peſtiferum hominem, vt peſtiferum ciuem dixit Cicero. Idem peſtem hominum, in hoc ſenſu. in hanc vocem ſic annotauit Franciſ. Port. Λοιμὸς, λιμὸς, Thucyd. lib. 2. [illegible] λοιμὸς [illegible], ἀλλὰ λιμός. Vbi ſunt iam qui profitentur ſe rectam pronuntiandi græcè rationem inueniſſe, & ea de re triumphos agunt? videāt quæſo, ne dum gloriæ quęrunt, in infamiæ labem incidant. nam quid ineptius iſta pronuntiatione, [illegible] pro [illegible], & λοίμοι pro λιμοί, & alia id genus hoc modo pronuntiare, portentoſè ſcilicet? hoc eſt peruertere quantitatem ſyllabarum, corrumpere poemata, & leges carminum abolere, ex ſpondeis dactylos, ex dactylis alios pedes conſtituere, atque ita omnia miſcere, & confundere: Athenæ ipſæ, quæ erant doctrinarum omnium domicilium ita pronuntiabāt, vt vix diſcerni poſſet λιμὸς fames à λοιμὸς peſtis, adeo nullum diſcrimen, aut certè tenuiſſimum inter hanc, & illam vocem erat, homines autem noſtrorum temporũ, remotiſſimi ab illo aureo ſeculo, quos certè Athenienſes ipſi barbaros appellarent, audent emēdare Græcam pronuntiandi rationem? deſiſtant quæſo, & conſulant ſuæ exiſtimationi, & quærant aliunde nomen, non deerit materia præſertim ſi adhibeant laborem, & induſtriam.

Λοιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, peſtilens, peſtifer, λοιμώδη ἕλκη, Pollux.

Λοιμώττοντες, peſte laborantes.

Λοιμώττειν, ſæuire peſtilentia, laborare peſtilentia. Lucian. [illegible] αὐτούς, eos à peſte liberauit.

Λοιπάδες, reliquatores, Bud. in Annot. poſter.

Λοιπάδιον, ου, veli nautici genus eſt. Polluci. vide Ἀκάτιον.

Λοιπάζεσθαι, reliquari.

Λοιπὸν, igitur, deinceps, poſtea, (pro quo Lucretius quod ſupereſt) præterea, pro itaque, Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. [illegible], &c. Chryſoſtom. [illegible], &c.

Λοιπὸς, ῆ, ὸ, reliquus, reſiduus. οἱ λοιποὶ, cæteri. λοιπαὶ ἦσαν, Thucyd. i. ὑπῆρχον, ἀπέλειπον. τὸ λοιπὸν, quod ſupereſt. τοῦ λοιποῦ, poſthac, deinceps, poſtmodum, in poſterum. τὸ λοιπὸν διαγαγεῖν, reliquum vitæ degit. εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου. Demoſt.

Λοισθήϊος, ου, ὁ, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo curſorio vltimus eſt. Iliad. ψ.

Λοισθήϊα, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ vltimo dantur, quæ & λοισθήϊα ἄεθλα, Iliad. ψ.

Λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

Λοῖσθος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſtremus, vltimus. lib. 3. Epigr. λοίσθια [illegible]. Nonnus, λοῖσθος [illegible]. vnde λοῖσθον, ad poſtremũ, apud Sophocl. λοίσθιον [illegible], ad vltimum, Apol. τὰ λοίσθια πνεῖν, i. ducere extremum ſpiritum, Plato in Phædone.

Λοίσθιος, ου, idem. Heſiod. in Theog. [illegible], poſtremam vxorem fecit.

Λοῖσθος, libidinoſus, incontinens.

Λοισθεία, ἡ, audacia, confidentia.

Λοκαζεῖν, ſepelire, θάπτειν. & λοκεῖον, ſepulchrum, Heſych.

Λοκαλὸς, auis ciconia, Ariſtot. lib. 2. Anim.

Λόκμη, ης, ἡ, chlamys, veſtis militaris, Heſych. pro quo in Epigr. eſt λάκκη.

Λοξὸς, ῆ, ὸ, placidus, mollis, apud Dionyſ. Heſych. λοξὸς & λαγαρὸς eſt φαλακρὸς, caluus.

Λοφιαὶ, αἱ, denudati, ἀποσκυθισμένοι.

Λοφόλυσθος, ὁ, ſceleſtus, βωμολόχος, Heſych.

Λοξάω, μ. ἄσω, π. ἄκα, obliquo, Actiu. Accuſ.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollo, propter obliqua & tortuoſa reſponſa, quæ reddebant ejus vates. [illegible] τὸ λοξὸν ἔχειν [illegible]: ὁ [illegible] τὸ λοξὸν ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, Etym. vide Macrobium libr. 1. cap. 17. in Somnium Scipionis. & Eurip. Schol. in Oreſte.

Λοξὶς, pro λοξότης, legitur apud Ocellum.

Λοξοβάμων, & Λοξοβάτης, ου, ὁ, obliquè iens.

Λοξοπλανεῖ, tranſuerſus fertur.

Λοξὸς, ὴ, ὸ, obliquus. Ariſtot. de mundo, ἡ Ταπροβάνη [illegible] λοξὴ πρὸς τὴν οἰκουμένην, id eſt, Taprobane ſitu ad terrarum orbem inflexo. vnde λοξὸς κύκλος ὁ ζωδιακὸς λεγόμενος, circulus obliquus, quoniam diſpeſcit circulos parallelos, vt ſcribit Proclus in tractatu de Sphæra. λοξότερον ἔχειν πρός τινα, fide ſuſpectiore erga aliquem ſe gerere: minus alicui fidere. Polybius, [illegible]. πρὸς δὲ τὸν Ἀπελλῆν λοξότερον εἶχε, Apellem ſuſpiciebat. Suſpicere enim apud Saluſt. in Iugurtha, τὸ ὑποπτεύειν, ſuſpectum habere: vnde ὑποψία, id eſt, ſuſpicio, dicitur ſuſpectio in Andr. Terentij. λοξὴ φάλαγξ. vide in Appendice Lexici, de vocabulis Militaribus.

Λοξοτρόχις, ιδος, ἡ, obliquè currens, per ambages obſcurè verba voluens. de Caſſandra dictum in Epigr.

Λοξόω, ῶ, μ. ώσω, obliquo. Proclus in Sphæra.

Λόξωσις, apud Strabon. obliquitas Plinio.

Λοπάδιον, ου, τὸ, ollula, patella, Ariſtoph. in Pluto.

Λοπαδοφορητὴς, οῦ, ὁ, helluo, ὀψοφάγος.

Λοπὰς, άδος, ἡ, olla, patina, orca. λοπὰς & χύτρα videtur vaſa diuerſa. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] λοπάδιον καὶ χύτραν [illegible]: vt ſit λοπὰς, patina: λοπάδιον, patella, & χύτρα olla. Item ſartago & vrna, ἡ σορὸς, loculus apud Comicum. λοπὰς item arborum morbus. Theophraſt. hiſtor. libro 4. cap. 16. [illegible] (ſic enim legendum, non vt corruptè ſcriptum [illegible]) Plinius hunc locum ita explicuit libro 17. cap. 24. Olea præter vermiculationem quam æquè ac ficus ſentit, clauum etiam patitur, ſiue fungum placet dici ſiue patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio. Ipſe tamen Theophraſtus loco ſuprà citato ita ſcripſit, [illegible] λοπάδα. Et Plin. lib. 17. cap. 24. ſiue imbres nimij fuere, alio morbo ficus laborat radicibus madidis. Gaza ſuo more glabrationem confinxit.

Λοπάω, vel Λοπάζω, decortico, cortice turgeſco, cortice turgido ſum, Theoph. lib. 4. hiſt. plant. Vnde λοπῶντα vel λοπῶντα φυτὰ, apud eundem. vide potius Λέπω.

Λόπιμα, vel Λόπιμα, τὰ, & Λόπιμος, Gal. caſtaneæ à cortice denſiore ſic appellatæ. vide κάρυον.

Λοπητὸς, turgor corticis. vel potius tempus illud anni, quũ cortices arborum turgeſcunt, & exemptiles fiunt, Bud. Comm. vide Λοπάω.

Λόπησις, εως, ἡ, corticis turgor, quum humor eſt ſub cortice, Theop. lib. 5. hiſt. plant.

Λοπὶς, λεπὶς, ſquama, Ariſtoph. in Veſpis.

Λόπισμα, τὸ, cortex, putamen, λέπυρον.

Λοπὸς, οῦ, ὁ, folium, i. cartilago, tela ſubtilis, cortex, tunica cepæ ſubtilior. Odyſ. 19. τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα [illegible], Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο. Interp. λέπυρον, λέμμα.

Λορδοὶ, οἱ, cernui, obſtipi, incuruati, λορδούμενοι, repandi & inflexi. Hinc vulgò lordus.

Λορδόω, Λορδαίνω, ſinuo, luxo, inflexo. vide Σκολιόω.

Λόρδωσις, εως, ἡ, vertebrarum luxatio, quę fit aut ob caſum, aut ob ictum, aut tumorem præter naturam. Item ſpinæ inflexio prorſum concedens, quæ opponitur τῇ κυφώσει, Galen. libro tertio, de articulis, [illegible]. vide Σκολίωσις.

Λοῦμαι, pro λούομαι dicunt Attici, vt notat Phrynich. vnde ἐλοῦτο apud Ariſtoph. pro ἐλούετο, & λούμενος pro λουόμενος. λοῦσθαι θερμῷ, calida lauari, pro λούεσθαι. λοῦται pro λούεται, apud Xenoph. & λοῦνται pro λούονται, apud Herodot.

Λουνὸς, ſplendidus.

Λούομαι, μ. σομαι, π. σμαι, lauor. λούεσθαι ἐν τῷ πηλῷ, luto volutari. Alexan. Aphrod. οἱ πολλὰ λουόμενοι, qui crebrò balneo vtuntur, Ariſtoph. [illegible] εἰς βαλανεῖον ἐλθὼν λουσόμενος, i. ſe loturus. Phrynic. adnotat Atticos dicere λοῦμαι pro λούομαι.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, peluis, labrum: à quo λουτήριον diminutiuum, Athen. lib. 11. &

Λουτηρίδιον, labellum.

Λουτρὸν, τὸ, aqua balnei, τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, Ariſtoph.

Λουτρὼν, locus balnearum, Etym.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, balneum, lauacrum, Lucian. [illegible], tanquã non ſit lauacrum idoneum, &c. λουτρὸν παλιγγενεσίας dicitur baptiſma. Nazanzen. Paulus ad Epheſ. καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, λουτρὸν

ἐψόλετο & ϑερμῷ, Ariſtoph. [illegible], &c. Plato de Legib. Item λουτρὸν, lotio, lotura, [illegible], item τὸ ἀπόλουμα ἢ ῥύπασμα, Ariſtoph. Et propriè balnei pars illa, quam lauationem vocat Vitruuius.

Λουτρῶνες, apud Xenoph. & Pollucem balnea.

Λουτροχόος, ὁ, ἡ, λουτροχόος, aquam lauantibus fundens.

Λούω, μ. λούσω, π. λέλουκα, lauo, Actiu. Accuſat. iungitur. Lucian. λούοντες αὐτοὺς, eos lauantes. λούμενος pro λουόμενος per ſyncopen, Ariſtophanes: apud quem etiam λούμενος pro λουόμενος. λούειν τὸν κάμνοντα, laborantem morbo lauare, Galen. 1. ad Glaucon. λούειν propriè dicitur de corpore, νίπτειν de manibus, & πλύνειν de pannis. apud Hippocrat. λουῦ non ſolum τὸ λούειν ſignificat, ſed etiam τὸ ἀλείφειν, fouere. Sic & λοῦσαι apud ipſum duo ſignificat.

Λοφάδια, ſupra collum, κατὰ τοῦ αὐχένος, ita Suid. ſed mendosè forſan pro ἐπιλοφάδια. Odyſſ. κ. [illegible], apud Heſychium autem ſic, λοφαδιὰ αὐχένα, ἢ κατὰ τοῦ αὐχένος, [illegible], ac ſi λοφαδιὰ eſſet nomen ſubſtantiuũ quod ſignificaret idem quod λόφος. Λοφαδιὰ & λοφιὰ dicitur etiam caro quæ ſub Atlante dicto & quæ ſupra illum eſt alio nomine ἀσφάλεια ſecuritas. Camer. ex Poll. idem Camer. λοφάδια & λοφιὰς & λόφον ſignificare ait ceruicem imam vbi vid. [illegible] incipit ſe demittere qua parte onera geſtantur. affértque locum illum ex Odyſſ. κ.

Λόφαλοι, οἱ, ſplendida ſcuta & parua, quæ affigi galeis ſolent.

Λοφαμίσκος, ὁ, colliculus, [illegible].

Λοφᾶν, i. λόφους πολλοὺς ἔχειν, Ariſtoph. in Pace.

Λοφεῖον, ου, τὸ, vas, theca criſtæ, quæ eſt in Galea. & ſpeculi loculamentum, loculus, Ariſtoph. [illegible].

Λόφη, ης, ἡ, ſummitas.

Λοφιὰ, ἡ, ſeta, iuba equorum & mulorum, crines qui è galea prominent, ceruix. Interdum dorſum ſeu dorſi eminentia. Heſio. de apro [illegible], i. in dorſo. ἐκ τῆς λοφιᾶς [illegible], Gaza ex Ariſtot. 8. Animal. vertit, è dorſo ſetas euellit. Item cacumen montis.

Λοφιὰς, collum, ceruix, τράχηλος.

Λοφίζω, τὸ ὑψόω, exalto [illegible].

Λοφίον, colliculus. collis, pro λοφιὰ, ceruix, Ariſtoph. de leone: vertex. item dorſum ſeu dorſi eminentia, in Epigr. λοφιὴν ἔχει ἵππου, iubam habẽs equinam, Herodot. Apud Aratũ ſcriptum [illegible]. λοφιὰ Polluci [illegible]. Idem λοφιὰς καὶ λοφάδια carnem vocat, quæ ſuperpoſita lumborum vertebræ cui Atlantis nomen eſt.

Λοφιῶν, [illegible], αὐχένα.

Λοφεῖον, galea & repoſitorium. Item fungi qui circa vites naſcuntur. Polluci [illegible].

Λοφίον, colliculus.

Λοφὶς, ίδος, ἡ, galeæ repoſitorium.

Λοφνὶς ἐκ φλοιοῦ λαμπὰς, λύχνος, Athen. &

Λοφνὶς, ίδος, ἡ, fax eſt ex ſolo ligno, aut ex cortice vitis, Ety. teda, luculenta fax, Lycophr. Interpres. quaſi [illegible]. Inde diminutiuum λοφνίδιον, facula, & λοφνίδες, faces, tedæ.

Λοφόεις, εσσα, aſper, montanus, tumuloſus, Nonnus.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex criſtarum galeæ.

Λοφοπωλεῖν, criſtas vendere, annuere, Ariſtot.

Λόφος, ου, ὁ, tumulus, γῆς ἐπανάστημα, collis, apex, criſta, galerus, collum, vertex capitis, faſtigium. Pro apice & criſta galeę, Apol. 2. [illegible]. Homer. Iliad. [illegible], id eſt, [illegible], inquit Interp. vnde [illegible], Ariſtoph.

Λοφουροι, iumenta, quæ caudam & iubam habent teſte Euſtat. Iliad. ψ, ſeu quæ ſetas habent in ceruice erectas in modũ criſtæ, & caudam.

Λοφυρὸς, miſer, οἰκτρὸς. ὁ λοφυρὸς.

Λόφουρος, inquit Heſyc. [illegible], criſta inſignis, item qui ceruicem erigit & criſtam ſurrigit: & per conſequens ſuperbus. [illegible].

Λόφωσις, εως, ἡ. criſtatura, criſtæ emiſſio. Ariſtophan. in Auibus. [illegible]; vt ſi à criſta fieret criſtatura.

Λοφωτὸς, [illegible] propriè criſta inſignis.

Λοχαγέται, prætores ſeu ductores turmarum. Eurip.

Λοχαγέω, ῶ, turmæ ſum præfectus, inſidiis ſtruendis ſum præfectus, Xenoph.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis, Ariſtot. 6. Polit.

Λοχαγὸς, præfectus agminis, tribunus plebis. Xenoph. in 8. Pædię, [illegible]: λοχαγοὶ δὲ [illegible]. Ariſtot. de mũdo, [illegible] λοχαγὸς εἰς λόχον, [illegible], tũ manipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad [illegible], &c. primipilum quidam vertunt. [illegible] καὶ λοχαγὸς, [illegible].

Λοχαγωγὸς, οῦ, ὁ, manipularis, manipuli ductor vel turmæ. vide [illegible] in appendice Lexici.

Λοχαγία, ας, ἡ, turmæ, vel inſidiarum præfectura.

Λοχάω, apud Theophr. de cauſis lib. 3. cap. 26. [illegible] λοχᾶν, [illegible], vbi lege. λοχᾶν [illegible] &c. vt cap. 29. legitur, [illegible]. vbi λοχᾶν, herboſa, λοχαία Homero. Gaza tranſiliit priore loco, ſecundo autem vitia fœtificat tranſtulit. Si verò legas λοχῶν, erit vt λοχαῖα χέρσος apud Aratum. Sed quid ſi λοχῶν legatur cùm Heſychius terram vberem lætos fructus ferentem ita vocari teſtetur. vide infrà.

Λοχαία χέρσος, lentiſcus denſa atque edita, ſic vt vel locatas ſub ea inſidias occulere queat, [illegible]. apud Aratum Theon.

Λοχεῖαι δίφροι, ſellæ, quibus in partu mulieres vtuntur.

Λοχεῖος, decumbens, lautius viuens.

Λοχάομαι, inſidiis peto. Accuſ. Odyſſ. [illegible] λοχήσομαι. Apol. 2. [illegible], ex inſidiis cepit. λοχῶντες, captantes, Idem.

Λοχάω, μ. ήσω, π. ηκα, & λοχῶ, τὸ ἐνεδρεύω, inſidior, deliteſco. Accuſ. pro inſidiis appeto, Plutarch. [illegible]. Sic Alciphr. [illegible], intus latens, Phalaris. vide λοχάομαι. λοχήσας [illegible], locans inſidias ante vrbem. ἐλόχησαν τὰς γυναῖκας, vxoribus inſidias tetenderunt, Herodotus.

Λοχεία, ας, ἡ, curatio partus, puer perium, dolores partus. fœtura, lib. 4. Epigr. [illegible] λοχείην. Et λοχεία Diana, parturientium fautrix: facilior enim pleniluniis eſt partus.

Λοχεῖα, τὰ, purgamenta vocat Ariſtotel. quibus equæ vacant in partu. Euripid. in Iphig. in Taur. pro loco natali accipit, [illegible] λοχεῖα κλεινὰ [illegible], id eſt, [illegible]. vide λόχια.

Λοχεύματα, [illegible], Eurip. in Phœniſſ. Schol. partus.

Λοχεύτρια, obſtetrix, μαῖα, ἐμφανιστρία: Interpr. Ho. in Iliad. [illegible].

Λοχεύω, & Λοχεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, enitor, pario, fœtifico. λοχεύει ἡ γυνή. Phocylides vſurpat paſſiuè, [illegible] ἐλοχεύθης, vt genitus es. λοχευθέντες, Heſy. expon. etiam [illegible].

Λοχέω, λοχάω.

Λοχηγετέω λόχου, &c. ſum tribunus cohortis, Herodot.

Λοχηγέω, præſtum, λοχαγέω, inſidiis ſtruendis ſum præfectus, turmæ ſum præfectus.

Λοχησαμένη, inſidiata.

Λόχησις, inſidiæ, ἐνέδρα.

Λοχία, ἡ, obſtetrix, Lucina: vnde λοχία ἄρτεμις, apud Euripid. ponitur & pro inſidiis λοχίη, inquit Heſyc. [illegible]. vide Λοχεία.

Λόχια, τὰ, purgamenta poſt partum, Gaza ex Ariſtotele, eorum videlicet quæ in locis muliebribus relicta ſunt. lib. 1. Epigra. [illegible] λοχίων χάριν, i. partuum gratia. [illegible], purgamentis maximè vacans, Ariſto. 6. Anim. Inuenitur etiam Adiectiuum, vt apud Nonnum, λοχίῳ [illegible], ferro quo à partu preputium circunciditur. Item [illegible] λοχίη, apud eundem dies natalis.

Λοχμάδες, αἱ, ſyluæ, quòd inſidiis collocandis aptiſſima loca ſaltus ſint.

Λοχίζω, μ. ίσω, π. ικα, pono inſidias, Valla. λοχίζω τὴν ὁδὸν, Thucyd. λοχισθεὶς, exceptus inſidiis.

Λοχισμὸς, οῦ, ὁ, inſidiæ.

Λοχίτης, ου, ὁ, manipularis inſidiator. Syneſ. in Epiſt. Ioann. [illegible], ex manipularibus tuis ſæuiſſimum.

Λοχμαία μοῦσα, muſa ſylueſtris. Sic Ariſtoph. in Auib. auium cantum [illegible] vocat, [illegible], vt inquit Didymus.

Λόχμη, ης, ἡ, denſitas arborum, ceſpes, ſylua, lucus. Ariſtophan. in Auib. [illegible] λόχμην. Interp. λόχμη, [illegible] λοχμώδης. λόχμη (inquit Heſych. [illegible]).

Λόχμος, denſus, δασὺς, ſyluius, ſylueſtris.

Λοχμὸς, obliquus.

Λοχμόω, & ἀπολοχμόω, fruticare, ὑλομανεῖν, i. ſylueſcere. Theoph. in 6. de roſa, [illegible].

Λοχμώδης, fruticoſus: vt λοχμώδη vocat Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro quarto, cap. 9. [illegible]. Arundo enim omnis, vt inquit Plinius libro 16. capite 36. ex vna ſtirpe numeroſa, hoc eſt, λοχμώδης. Et quod ipſe Theophraſtus eiuſdem libri c. 12. dixerat de calamo donace, ipſum

ipſum λοχμωδέστατον εἶ, Plinius ſuperius citato loco,ita retulit:Fruticoſiſſimus eſt qui vocatur donax.Gaza maléſ balbutire,quàm cum Plinio Latinè loqui,cannam omnium maximè fruticitiam eſſe interpretatur.Notandum verò quod niſi planta ex ſuo corpore fruticeſcat, λοχμώδης non dicitur, quamuis ſit ſimilium multitudine conferta & ſtipata. Ait enim ipſemet Græcus author de Calamis δονακώδει (Plinius elegiam vocat) φύεται δ' ἐξ ἑνὸς συστρέμμα πολλοί, καὶ οὐ λοχμώδεις.

Λόχος,ου,ὁ,inſidiæ,ἐνέδρα, agmen,cohors, manipulus, centuria, claſſis.Iliad.θ, εἰς ἄλλον δέ τις ἑκατὸν ἐν... Interp.ἐνέδρα.Heſych.ἀπὸ τοῦ λέχους deriuat.οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν ἑαυτοὺς ὡς ἐπὶ λέχους:vnde λοχαγοὶ οἱ ταξίαρχοι. vnde λόχονδ' ἄνδρας ἀρίστους εἶπεν,Odyſſ.ξ,viros fortes ad inſidias legere.Ibidem,ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, inſtructum ad inſidias agmen ducebamus.& Iliad.α,λόχονδ' ἰέναι,ad faciendum inſidias ire.Heſiod.in Theogonia,ἐκ λοχεοῖο dixit, pro ἐκ λόχου,ex inſidiis,ἐκ λοχεοῖο πάις ὠρέξατο χειρί,&c. Thucydid.lib.5. ἐν ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες,&c. vbi Valla,ſingula agmina ex quinis conſtant centuriis.Interpres,ὁ πεντηκοστὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ... ὁ δὲ λόχος ποτὲ μὲν παραπλησίως, γίγνεται ἀνδρῶν ... ὁ δὲ ... ἀρχεῖον ... ὁ δὲ λόχος ... : hæc ille. λοχεῖον, ... in iecore ponit Plato in Timæo, vbi χολὴν Ficinus legitimam bilem exponit.

Λοχώ,οῦς,ἡ,puerpera.

Λῷος,ὁ, apud Macedonas is menſis, qui apud Athenienſes μεταγειτνιών,Hebræis Sedebath,teſte Ioſepho.

Λοχῶμαι,inſidias petor,& in inſidiis locatus ſum, hoc eſt,λοχίζομαι,conditus ſum & lateo.Phalaris Athenienſibus de tauro æneo loquens & de Perillo, καὶ σφόδρα ὑμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν ... χαλκοῦ ... οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχισμένον ἀπεδείκνυε μόρον, nondum ſæuum illud genus mortis intus latens oſtenderat.

ΛΥ Λύα,ας,ἡ,ſeditio,bellum,diſſenſio.

Λυάζω,nugor,garrio,ſeditiones moueo,Heſych.

Λυαῖος,prima breui,Lyæus Bacchus,in Epigr.quòd λύας, i.ſeditionem pariat. ὁ παρὰ τὴν λύσιν τοῦ φαρμάκου, ὁ παρὰ τὸ λύειν ... Etym.

Λυάνω,ſeditiones moueo.

Λυάζω,conuicior,λοιδορῶ.

Λυαίνα,ἡ,Venus.

Λύγκιον ... Heſych.

Λυγαῖος,α,ον,tenebroſus,obſcurus ob denſitatem viminum.Item horrendus,φοβερός:prima longa. Apol.lib.1. λυγαίης ... & lib. 2.νυκτὶ ... λυγαίῃ,i.σκοτεινῇ: nam λύγη ἡ σκοτία, inquit Hom.Interp.in Iliade.vel ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, καὶ γὰρ ἐκεῖνο μέλαν,inquit Interpr.Apol.

Λύγα,& Λυγαίως,obſcurè.vide Schol.Apol.lib.α.

Λυγγούριον,ſuccinum, quam ambram vocant. concreſcit ex bitumine,non ex vrina lyncis, vt fabulatur Solinus. paleas ad ſe trahit,vnde ἅρπαξ dicitur καὶ ἠλεκτροφόρον,vocatur & ἤλεκτρον, vt dictum antea.Strabo lib.4. de Liguribus, πλεονάζει δὲ καὶ τὸ λυγγούριον παρ' αὐτοῖς,ὅ τινες ἤλεκτρον προσαγορεύουσι. Lyncurius autē lapis officinarum. non eſt niſi Phrygius lapis Dioſcoridis. apud Heſyc.λυγκούριον depratiatè ſcriptum eſt.

Λύγδη,populus alba.

Λύγδην,Aduerbium,ſimul.

Λύγδος,ὁ,calculus litoralis,glarea.Alij marmoris genus eſſe volunt,vnde λύγδινος,in Epigr.

Λύγη,ἡ,obſcuritas,nox,σκοτία,Interp.Ho.Iliad.α.

Λυγίζω,μ. ίσω,π.ικα,verto,moueo,flecto,vincio,contorqueo,Ariſtoph.in Veſpis,πλάγιος λυγιζόμενος ... Interpr. συστρεφόμενος,... ſumpta à luctatoribus metaphora. Theocritus, ... λυγίζειν. Et ... Interpr.λυγίζειν,ligare,vincire,τὸ δεσμεύειν καὶ δῆσαι.Porrò λυγίζειν dicuntur luctantes,cùm nexus alter alterius euadere cupientes, corpora contorquent, & flexibus artificioſis vtuntur. λυγίζειν μεταφορικῶς, ſubterfugere & tergiuerſari quærere effugia,πολλὰς στροφὰς στρέφεσθαι.Plato in Gorgia,... λυγιζόμενος ... ἐλυγίσθησαν ... , rotis verſati ſunt, Phalaris in Epiſtolis.

Λύγινος,vimineus.

Λύγισμα,ατος,τὸ,ſtridula vox,flexus cantus,ἀγκύλη φωνή,... ἆσμα, ... τῶν μελῶν, ..., luxatio, contortio, volubilitas.

Λυγισμός,οῦ,ὁ,tenebroſus.Eſt & plantæ nomen,quæ quia contorta eſt frequentibus nodis, fit vt pro inuolucro quoque accipiatur.Item pro membrorum luxatione intorſionéque apud Dioſcorid.& pro nexu. καὶ λαβὰς τῶν παλαισμάτων, quibus luctatores inter ſe comprehenſantes vinciuntur.Poteſt dici eluſio luctæ,quæ flexu corporis fit,eluctatio,Ariſtophanes in Ran. metaphoricè vſus eſt,pro cantus flexione,οἷα, inquit, ... καὶ λυγισμοὺς, καὶ ..., Interpres ex Didymo τὰς συγκάμψεις τῶν λογων intelligit.Euſtach. innuit turpiculum eſſe in ſaltatione inhoneſta corporis flexum,quum inquit,καὶ οἱ κωμικοὶ ... ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί.

Λυγιστικά,τὰ,vitilia,i.quæcũque ſic lenta ſunt,vt commodè flecti poſſint,cuiuſmodi ſunt vimina,i.λύγοι, quæ ... dicũtur. λυγιστικός,epitheton eſt ſaltatoris,vt ... Polluci.

Λυγκαίνω,& λυζαίνω gemo,ſingultio condolens,ebullio.

Λυγκεύς,ὁ,ὀξυδερκής,& animantis ſpecies. Eſt etiam Lynceus oculatiſſimus ille in fabulis.Ariſtophanes in Pluto, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Et apud Suid. Λυγκέως ὀξύτερον βλέπεις.

Λυγκικός,οῦ,ὁ,lynceus.λυγκικὸν βλέπων, Hom. in pugna Ranarum & murium.

Λυγμός,οῦ,ὁ,ſingultus,vt Gaza vertit ex Ariſtotele,motio quædā ſtomachi conuulſionem ciens.λυγμὸν ποιεῖ.Alexand.Aphrod. Suid.ὀλολυγμός.

Λυγξ,ιγγος,idem.λύγξ κενή, Thucyd.inanis ſingultus.Alexander Aphrod.libro 1.Problem. καὶ ποιοῦσι τὸ λύζειν ..., ſingultum efficiunt.

Λύγξ,κος,ὁ,lynx fera.Vide Ariſtot. & Oppian.lib. 2. de venatione.λύγκες βαλιαί,lynces maculoſi.Eurip.

Λυγοδέσμα,ας,ἡ,Dianæ cognomen,quòd in virgultorum denſitate comperta memoretur,quæ λύγοι vocantur.

Λύγος,vimen, vitex, ſalix Amerina, quæ & ἄγνος,teſte Euſtath. Hom. Odyſſ.ι, αὐτὰρ ἐγὼ ... ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. ſignificat etiam tenebras.Etym. Item λύγος,virga,ῥάβδος.Ioſeph.... καὶ τὴν λύγον χρυσῆν ἣν εἶχεν αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Hinc vulgò vn lyngot d'or ou d'argent.Λύγοι apud Suid.αἱ ... Λυγός,etiam inſtrumentum in quod coniiciuntur ea quæ glutinantur & cõmittuntur,vt vulgò vne preſſe: aut eſt quæſtionis genus.Heſychius, λυγός, ὀργανον ἐν ᾧ τὰ κολλώμενα ἐμβάλλεται.οἱ δὲ τὸ στρεβλωτήριον ὄργανον: Sed corrigendum κολλώμενα & στρεβλωτήριον.

Λυγοπλεκής,pro cauea pſittaci,in Epigr.

Λυγόω,flecto,inflecto, vincio. ... ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα, in Epigram.

Λυγρός,ά,όν,perhumidus,quaſi λίαν ὑγρός. ... λυγρόν, i. λίαν ὑγρόν, Hom.Item grauis,χαλεπός,moleſtus,miſerabilis,pernicioſus. vide Heſych.lugubris:vnde λυγρὸς ὄλεθρος,Odyſſ.ξ,luctuoſus interitus.

Λυγρῶς,χαλεπῶς,vehementer.

Λυγρὰ ἐξύφαντος:vnde λυγρὰ φωνὴ,& λυγρὸν μέλος.

Λυγώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,flexibilis,lentus.

Λυδιάζειν,intemperanter laſciuire: à Lydis extremè libidinoſis, Eraſm. prouerb.Lydus cauponatur.

Λυδίζω,partes Lydorum ſequor.

Λύδιος,Lydius:à Lydia regione. λύδιος ἁρμονία, Lydia harmonia. Lucian.huius proprium τὸ βακχικόν. λυδία λίθος, dicitur lapis quo aurum probamus:coticula Plinio, lapis Lydius. vide βάσανος. Λύδιον ἅρμα:Plutarchus in Opuſculis, κόλαξ ... καὶ ..., οὐ κατὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, ... χρυσὸν ..., ὥς φησι Σιμωνίδης, ἀκήρατον οὐδὲ ... ἔχων. Parœmia ſumpta eſt ad celeritatem exprimendam à curru Lydio velociſſimo, quem qui pedes anteuertere poſſet, celerrimè currere dicebatur. Eadem ipſe vſus eſt in Nicia, cùm de Timotheo loqueretur qui iactabat ſe Thucydidem in hiſtoria ſuperare potuiſſe,interim Philiſtum exagitans vti vulgarem ſcriptorem, cùm ipſemet in oratione admodum foret abiectus,οὐ κατὰ,inquit,Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, ... ἀλλ' ὅλως τις ὀψιμαθὴς καὶ μειρακιώδης ... ἐν τούτοις. Hanc parœmiam nec prætermiſit Eraſmus,ſed quid vellet ſibi,mihi ſatis intellexiſſe non videtur.

Λυδιστί,Lydicè.ἡ λυδιστὶ ἁρμονία,Lydia harmonia, Ariſtotel.libro 8. Politic.

Λυδοπαθεῖς,voluptarij,luxurioſi,ἁβροδίαιτοι,ἡδυπαθεῖς, apud Anacreontem.nam Lydij ob luxum & vitam genialem malè audierunt,Æſchyl.in Perſis,ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. Et ὁ Λυδοφοίνιξ τε μυροπώλης, hanc delicatiorem vitam exprobat: vt etiam baccharem nonnulli Lydorum vnguentum dixerint.vide Interp. Æſchyl.ibid.

Λυδός,ὁ,Lydus priore longa,in Epigram.

Λύει,pro λυσιτελεῖ, vtile eſt, Eurip. in Medea & Alceſtide.& λύει τέλη,pro eodem Schol. Sophocl.in tyranno Oedipo.

Λύζω,ſingultio,ſingulto.Neutr.abſol. λύζει ἀπὸ σίτου, inquit Alex.Aphrod id eſt,ex pane ſingultire,vt Gaza vertit. apud Ariſtoph.in Acharn.αὐτὶ τοῦ ... λύζειν, ... ὁ λυγμὸς ...

Λυε,λύα,παρὰ τὸ λύειν τὴν ὁμόνοιαν:vide λύα.

Λύθεν,ſoluti ſunt.

Λυθιγαμβος,ὁ, apud Pindarum vocatur Bacchus, quòd Iuppiter illum aſſuerit femori, ac mox eo in lucem proditurο incla-

maueſerit, λύθρ[illegible], i. ſolue futuram, ſolue futuram. vide ſupra [illegible].

Λύθρον, ου, τὸ, cruor, puluis mixtus ſanguine & ſudore, tabes, puluerulenta ſanies. Dicitur etiam λύθρος. Homer. Iliad. [illegible], λύθρῳ δ' ἐπεπάλακτο χεῖρας ἀάπτους. Interp. [illegible], λύθρος καλεῖται.

Λυθρόω, μ. ώσω, π. ωκα, cruento, Accuſat.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus, ſanguinolentus. λυθρώδεις χεῖρας, ſanguinolentus manus, in Epigr.

Λυκάβας, αντος, ὁ, annus. Odyſſ. ξ, [illegible], &c. [illegible] inquit Didym. vel quòd ſerie dies eius cohæreant, inſtar luporum, qui quum flumen tranât, proximus quiſque præcedentis caudam mordicus tenet, Macrob. lib. 1. capit. 17. ἑξήκοντα λυκάβαντας ἔτη, ſexaginta anni, in Epigr.

Λυκαῖα, τὰ, Lupercalia.

Λύκαινα, ης, ἡ, lupa.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ, parua lupa, in Epigr.

Λυκαῖος, Iupiter à Lycaone Pelaſgi filio primùm cognominatus eſt, illique Lycæa primus inſtituit: qui cùm ad Lycæi Iouis aram puerum immolaſſet, & ſparſiſſet cruorem, in lupū creditur deformatus, Cælius lib. 9. c. 3. Eſt etiam λυκαῖος montis nomen, ad ſiniſtram Cereris templi, qui & Olympus, & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, ſacer vertex ab Iouis inibi educatione dictus eſt. Illic fons ἁγνὸ appellatus. de quo vide Cælium, lib. 13. c. 17. λυκαῖος [illegible], Pauſan.

Λυκαμβιάδες, θυγατέρες λυκάμβου, filiæ Lycambi, in Epigr.

Λυκάμβης, magiſtratus, Heſych.

Λυκανθρωπία, ας, ἡ, melancholica eſt affectio, ſiue inſaniæ genus: quo qui afficiuntur λυκάνθρωποι dicuntur. Eorum præpallet facies, καὶ ὄμματα ξηρά, hoc eſt, oculis areſcentibus, præcipuè verò lingua. Sunt præterea διψώδεις, ſitibundi, tibiis ex impactione crebra ἀνιάτοις, i. citra medelam vlceroſis. Hi & λυκάονες appellantur, Cæl. lib. 14. cap. 45.

Λυκάς, άδος, ἡ, canis nomen, quem Simonides ſuo epigrammate nobilitauit.

Λυκαυγές, τὸ, crepuſculum, quod νύκτα ἀμφιλύκην vocat Homer. Lucian. [illegible].

Λύκαψος, nomen herbæ. Nicander in Theriacis, [illegible] λυκάψου, vide λύκοψις.

Λυκάων, Arcadiæ rex. Titanis ac terræ filius, à Ioue in lupū conuerſus. vide in λυκανθρωπία.

Λυκέη, & Λυκείη, ἡ, pellis lupina, λύκου δορὰ, Polybio.

Λύκειον, ου, τὸ, Lyceum gymnaſium Athenis, in quo docebat Ariſtoteles authore Stephano.

Λύκειος, lupinus, terribilis.

Λύκειος Ἀπόλλων λέγεται, [illegible].

Λύκη, ης, ἡ, prima lux quæ præcedit ortum ſolis, apud priſcos Græcos. λυκόφως hodie vocatur: vnde putat Macrob. λύκους lupos dictos, quòd hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, poſt famem nocturnam maximè obſeruant. λυκῆ per contractionem pro λυκέη.

Λυκηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, lucem generans, vel in Lycia genitus. Apollinis epith. Macrob. lib. 1 cap. 17. Hom. Iliad. δ.

Λυκηδὸν, q. d. lupinè, luporum more. Euſtat.

Λυκηθμὸς, luporum vlulatus, Suid.

Λυκιλαμπὶς, anguilla.

Λυκία, ας, ἡ, Lycia.

Λύκιος ὄλυμπος, Lyciæ Olympus.

Λυκιδεῖς, catuli luporum. Plutar. [illegible] λυκιδεῖς.

Λύκιον, ſuccus, qui extrahitur ex planta eius nominis, lycium Plinio. arbor ipſa ſpinoſa eſt, buxi foliis, quam Dioſcorides libro primo, capite 133. vocat λύκιον καὶ πυξάκανθαν, Gal. πυξάκανθον.

Λύκιον, vrbs Theſſaliæ, à lupo qui vrbem ingreſſus in ſaxū fuit conuerſus, denominata.

Λύκιος, ου, ὁ, Lycius gentile, & cognomentum Apollinis: ſicut λυκηγενὴς, Cæl. lib. 29. cap. 20. Sophocl. in Elect.

Λυκιουργὴς, τὰ λυκιουργῆ ποιεῖν, Athen. in 9. [illegible].

Λυκιουργής, Lycio opificio factum. Athen. libro nono. λυκιουργεῖς φιάλας.

Λυκὶς, ίδος, ἡ, lupa, Plutarc. in Solone.

Λυκίσκος, ὁ, trochlea ſuculis carens, ſolum foramen habens, [illegible], Heſych.

Λυκοβατίας, ſylua in qua lupi morantur.

Λυκόβρωτος, ου, ὁ, à lupo morſus, Plut. λυκόβρωτα πρόβατα, oues quas lupi comederunt, Gaza.

Λυκοδάγχη, ης, ἡ, dolor fauces infeſtans.

Λυκαυγὲς, διάλυκες, matutinus.

Λυκοεργὸς, ὁ, ἡ, conficiens lupos. λυκοεργέας προβόλους, veruta ad lupos conficiendos, Herodot.

Λυκοθαρσὴς, magnanimus, in Epigr.

Λυκοκτονεῖν, lupum interficere: cuius lex lata erat Athenis. vide Comment. Ariſtoph. in Aub.

Λυκοκτόνος, ου, ὁ, lupum occidens ac perimens, Sophocl. in Electra, & Ariſtoph. in Auibus. [illegible] habent ſignificationem, vt tradidit Moſcopulus, vt [illegible] lupo interemptus, ξιφόκτονος gladio occiſus: ξιφοκτόνος verò occidens alium gladio. λυκοκτόνος item, Apollinis cognomentum, cui lupos immolabant. λυκοκτόνος θεὸς, id eſt, [illegible], Sophocl.

Λυκοπάνθηρος, ου, ὁ, animal ex pardo & lupo.

Λυκόποδες, οἱ, tyrannorū ſatellites, vegeto corpore, & animo præſigni iuuenes: ſic dicti quia pedes lupino circuntegerent corio, aut quia in clypeis lupi inſigne geſtarent.

Λυκοῤῥαίστης, ου, ὁ, luporum occiſor. [illegible], in Epigr.

Λύκος, lupus: vnde deducitur, a in p mutato. De lupis quadrupedibus vide Ariſtot. Ælian. & Oppian. lib. 3. de venatione. λύκοι ἅρπαγες, lupi rapaces, Matth. cap. 7. [illegible], Apol. Rhod. λύκος etiam dicitur callionymus piſcis, Athen. lib. 7. Aliquando pro lupato ponitur, quod eſt freni genus aſperrimū: à lupinorum dentium ſimilitudine appellatum, quos eſſe inæquales conſtat. Eſt & lupus, auis apud Ariſtot. ex monedularum genere. Et lupus ex inſectis aranei ſpecies: Theomneſtus, [illegible]. Aliquando pro inſtrumento coquinario, quod alio nomine (Polluce & Pauſania authoribus) harpage & creagra, lupus ferreus quoque appellari ſolet. vide ἁρπάγη. Eſt quoque proprium fluuii in Phœnice, apud Strabon. λύκους flores herbæ iridis dici inuenio, quòd labrorum lupi ſpeciem reddant.

Λύκος [illegible].

Λύκου [illegible].

Λυκοσπάδες, equi dicuntur à freni genere, quod λύκον diximus appellari, & lupatum Latinis, Cæl. lib. 11. cap. 58. Euſtath. ſunt ii qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt. Sunt qui & λυκοσπάδας veſpas ſiue apes interpretentur, apud Nicand. [illegible].

Λυκοσπάδες, equi à lupis diſcerpti. Heſych. ſed addit [illegible].

Λυκοῦργος, pro λυκόεργος, ου, ὁ, Lycurgus. vnde λυκούργειος τύχη, Lycurgi fortuna, in Epigr.

Λυκοφιλία, ſimultas, lupina amicitia. Plato Epiſt. 3. [illegible], hæc ſimultatem inter nos & diſſidium pepererunt.

Λυκόφιλος, ου, ὁ, ſuſpectus & lateus: ſi rectè legitur apud Menand. [illegible], i. ſuſpecta quidem fœdera ſunt. vnde λυκοφιλίαι, [illegible].

Λυκόφρων, alta ſapiens. Eſt & poetæ nomen Chalcidenſis, cuius extat Alexandra poema, Platonis (quod aiunt) numeris obſcurius.

Λυκοφόνας vel λυκόφωνας [illegible] στιβάσι, eos qui lycophones appellantur ſubiiciebant miſcebántque toris, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. ait enim æſtate dormire ſolitos in στιβάσι Lacedæmonios iuuenes: in hyeme autem miſcere στιβάσι, i. toris aut herbis, quos Lycophonas dicunt. forſan quis exiſtimet [illegible] ſcribendum Heſych. tradente [illegible] à Meſſeniis, vicinis Lacedæmoniorum vocari τὴν ἐχινόποδα qui ἐχινόπους eſt herba aculeata referens figura ſua pedes Echini marini vt vult Etym.

Λυκόφως, pro ſummo diluculo ponitur, quod lupi color cinereus eſt, nec nigredinem præferens intenſiorem vt ait Euſtat. Interpres Homeri Iliad. [illegible], inquit, [illegible], id eſt, [illegible]. vide in Ἀμφιλύκη & Λύκη, Et Com. Arati.

Λυκόχροος βαφὴ, color cinereus, cuiuſmodi lupinus eſt. Euſtath. Iliad. η.

Λύκοψις, lycopſis herba, Dioſc. lib. 4. c. 26. inter anchuſæ genera: Plin. lib. 27. cap. 11. à Paulo Ægineta vocatur [illegible]: ſed λύκαψος apud Nicandr. ſcriptum. vide ſuprà.

Λυκοψία, ἡ, noctis obſcuritas, locus ſolitarius & obſcurus, latibulum. apud Lycophr. [illegible].

Λυκόω, μ. ώσω, π. ωκα, dilanio, dilacero, diſcerpo lupi more.

Λυκτὸς, intolerabilis. Heſych. λυκτὰ, [illegible], non toleranda, forſan

ſan pro ἀλευρά, vt ſit vitanda, ſeu fugienda παρὰ τὸ ἀλύξαι.

Λυκοειδὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, lupo ſimilis, λυκοειδέας τε χρόας, lupi colorem referens.

Λυκώρεια, vrbs Delphidis, in qua colitur Apollo: à Lycoro conditore denominata, Etym.

Λυκωρειόθεν, in Epigram.

Λυκωρεὺς, έως, ὁ, Apollo Lycoreus, à loco in Delphis, ibidem.

Λύματα, ατος, τὸ, ſordes, purgamentum, illuuies. Iliad. α', οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον, i. τὰ καθάρματα, τὰ ἀποσμήγματα. Purgamenta luſtrationis & incantationis poſt tergum in auertum porriciebant, & in aquam profluentē. Virgil. riuóque fluenti tranſque caput iace, in Bucol. Sophocl. λυμάτων ἁγνίσματα, i. τὰ μολυσμοὺς ἀφαγνίζοντα. Suid. λύματα, ἐκχύσεις, ἢ ῥύπους ἢ καθάρματα, καὶ ὅμματα, & ventris onus, retrimenta alui, ἀπὸ τῆς γαστρὸς εἰς ἀφεδρῶνα ἀποχωρεῖ: vide Ἀπολυμαίνομαι.

Λυμάζω, idem quod λυμαίνω. Etym.

Λυμαίνομαι, fut. ανοῦμαι, φθείρω, βλάπτω, vaſto, lædo, labefacto, afflicto, corrumpo, vitio, λυμεύεις, ligurio vertit Gaza. λυμαίνεσθαι (inquit Demoſt. contra Ariſtoc. eſt τὸ ὑβρίζειν. δεῖ ἢ ποιεῖν τὰ τοιαῦτα. Depon. Accuſatiuo iungitur. Iſocrat. συμμάχους λυμαινόμεθα, id eſt, ſociorum opibus detrahimus. Chryſoſt. ὁ διάβολος οὐδὲν αὐτὸν ἐλυμήνατο, nihil ei nocuit. καὶ τὸ σῶμα πάντα λυμανθῆναι, & omni denique contumelia affici. Item Datiuo. Demoſth. τοῖς ὅλοις ἐλυμήνατο, ſummam rerum profligauit & corrupit. Ariſtoph. νεανίσκοις λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις, adoleſcentulos corrumpentem & inficientem. λυμαίνομαι νεκρῷ, Herodot. in mortuum ſæuio, mortuò inſulto. vnde λελυμασμένος ἀντὶ τοῦ λελωβημένος, ἢ διαφθείρας, qui labefactauit, Xenoph. & Demoſth. Aliquando ἀντὶ τοῦ διαφθείρομαι, vt λελυμασμένη ἐκκλησία, apud Gregor. Actor. cap. 8. Σαῦλος ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν, vaſtabat.

Λυμαίνω, idem quod λυμαίνομαι, noceo. Xenoph. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus. λυμαίνω enim à λύμα, ατος, ſignificat καθαίρω. à λύμη quod ſignificat βλάβην, φθοράν, ſignificat διαφθείρω.

Λυμαντὴς, οῦ, pernicies, λύμη, peſtis, exitium. Sophocl. in Trachiniis, οἵας κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου, qualem ſortitus peſtem vitæ.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor & perditor, metaphor. autem cœnarum & conuiuiorum euerſor, decoctor, qui ex ruderibus e ſeulenta depurgat, Etym.

Λύμασι, Heſych. ῥύπους, forſan παρὰ τὴν λύμην, vt ſint ſordidæ & contaminatæ ex alluuione vndarum.

Λυμαχὴ, [illegible], dolor. ὁ ἐκ διαδοχῆς λύπη, vt ſit idem quod λύμη.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, Cic. ὀλετὴρ, corruptor, Soph.

Λύμη, ης, ἡ, pernicies, βλάβη, ὄλεθρος, καταστροφή, ruina, corruptela, corruptio, ſordes, detrimentum, nocumentum, calamitas, iniuria: παρὰ τὸ λύειν. Polybius, ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρώπων λύμας, humanas illuuies ſuſcipiens, i. τὰς καθάρσεις ἢ λύματα, ſordes. Interpres malè vertit, morbos ob multitudinem aquarum hominibus deferens. Apollon. 2. Argon. [illegible] λύμας. Chryſoſtom. [illegible] λύμην ὑπὸ τῆς [illegible] ὑπὸ ἀρετῆς. αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéque affectus. ἐπὶ λύμῃ, ignominiæ cauſa. ἐπὶ λύμῃ ξυρῆσαι, in contumeliam deraſiſſe. Herodotus. Sophocl. Electra. [illegible] χερσὶ ἡ λύμη [illegible]. ἢ χερσὶ ἢ λύμαισι ἢ πάσῃ [illegible].

Λυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus.

Λύμνα, ης, ἡ, labor.

Λύομαι, ſoluo, libero, luo, redimo, ſeruo & recipio. Æſchin. ἐπειδὰν τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ ἀδίκημα. cùm primo ſuffragio nō abſolutus fuerit reus τῷ ἀδικήματι. Demoſt. [illegible] ἐκ τῶν πολεμίων ἐλύσατο, ἐπεὶ μὴ ἀπεῖχε τὰ λύτρα. Xen. [illegible]. de heroibus loquens, ὥστε ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι [illegible] ἐγένετο ἡ πόλις ἡ βασιλεὺς, ἐλύοντο αὐτοὺς, ſeruabant, & à calamitate recipiebant. Hom. Iliad. α, λυσόμενός τε θύγατρα, filiámque redempturus, λυτρωσόμενος. Item è vita excedo, morior, apud Sophocl.

Λυπάζω, metaphoricè Lucian. ait quoſdam nominare Oratorem quendam in concionibus tumultus excitantem.

Λυπέομαι, fut. ήσομαι, ἐπαίομαι, triſtor, moleſtia afficior. Dep. Datiu. λυποῦμαι ἐλάττω, de paucioribus triſtor, i. minus triſtor, Plato de Legib. Plato Epith. de Sapiente, οὔτε γὰρ χαίρει, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανεῖται, διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι, neque enim lætabitur vnquam, nec mœrebit nimis: quod ſemper in ſeipſo omnem ſpem reponat ſui, Cic. Tuſcul. 5.

Λυπέω, fut. ήσω, πε. ηκα, triſtitiam infero, moleſtia afficio, contriſto, Virgil. Actiu. Accuſat. Paulus 2. ad Corinth. cap. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ: & ad Epheſ. cap. 4. καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ θεοῦ. Interdum etiam cum duobus accuſat. vt λυπῶ σε πολλά, multis doloribus te afficio, Xenoph. lib. 2. [illegible]. primam producit. Heſiod. [illegible] λυπεῖς.

Λύπη, ης, ἡ, contractio animi atque ægritudo. Cicer. παρὰ τὸ λύειν τὰς δυνάμεις τοῦ ὄντος, ἢ λυμαίνεσθαι τὸ σῶμα, Etym. [illegible], dolor, mœſtitia, pernicies. λύπη, Stoicis eſt συστολὴ ἄλογος (apud Suidam corruptè ἄλογος) ψυχῆς. Cic. 4. Tuſc. Ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. & λύπη δὲ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας, ἐφ' ᾧ οἴονται δεῖν συστέλλεσθαι καὶ ταπεινοῦσθαι. Ægritudo eſt opinio recens mali præſentis: in quo demitti contrahique animo rectum eſſe videatur, Idem Cicero ibidē, & lib. 3. ægritudinem λύπην Chryſippus quaſi λύσιν, id eſt ſolutionem totius hominis appellatam putat. ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, Plato in Timæo, voluptate & moleſtia mixtus amor, Cic. Plato in Protagora, καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῇ πρὸς λύπην, ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις, Quæ igitur poteſt eſſe indignitas voluptatis ad moleſtiam, niſi in magnitudine aut longitudine alterius vtrius poſita, Cic. apud Priſcian.

Λυπηλύθερον, ου, τὸ, lupinum, genus leguminis, ſic dictum, quòd ſit amarum. vnde Virgil. triſtiſque lupini Suſtuleris fragiles calamos. Suid. λυπηλύθερα, θέρμοι vel θέρμα.

Λυπηρὸς, ού, ὁ, triſtis, ἄθυμος, grauis, anxius, infeſtus, miſer, ἐπίφθονος, inuidioſus, acerbus, moleſtus: cui opponitur τερπνός. τὸ λυπηρὸν, triſtitia, Thucyd.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, Plin. moleſtè & acerbè. λυπηρῶς βιωσόμεθα, anxiè viuemus, Xenoph. 5. Pædiæ.

Λυπητικὸς, qui triſtatur.

Λυποθυμία, ας, ἡ, exanimatio, animæ deliquium.

Λυπρόγειος, ου, ἡ, terra ſterilis. & λυπρόγεως, Appian. in Iber. vbi tamē ſcriptum τὸ λυπρόγειον.

Λυπρὸς, οῦ, ὁ, ſterilis, mœſtus, infirmus, exilis, ψιλὸς, nudus & aridus locus, Hippocrat. opponitur λιπαρός. λυπρὰ γῆ, ager tenuis & parum fœcundus, Philo. λυπρὰ χώρα, Theoph. hiſtor. lib. 4. cap. 17. Solum gracile. Plinio libro 17. cap. 24. λυπρὰ δένδρα, arbores, quæ triſti ieiunáque conſtant natura.

Λυπρότης, ητος, ἡ, macies.

Λύρα, ας, ἡ, lyra, quaſi λύτρα: vt quæ Apollini tanquam compenſatio pro bobus à Mercurio ſit data, antea χέλυς appellata. Ariſtoph. in Nebul. τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ ᾄσαι Σιμωνίδου μέλος. Olim enim in conuiuiis circunferebatur lyra, ſingulíſque ordine conuiuis offerebatur à conuiuatore, quām qui recuſaſſet habebatur indoctior. Vide κιθάρα. Item λύρα, ſydus cæleſte: item clara etiam ſtella, quæ iuxta Lyram poſita eſt, totius ſigni nomine λύρα dicitur, inquit Proclus. Item λύρα, piſcis, qui ſonum vocalem emittere putatur. Ariſtot. 4. Anim. cap. 9.

Λυραοιδὸς, ὁ ἢ ἡ, lyricen, in Epigr. κιθαρῳδός.

Λυρικὸς, οῦ, ὁ, lyricus, melicus.

Λυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, lyra cano, cano ad lyram. Neutr. abſolutum.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parua lyra, vnde ὑπολύριος. Ariſtoph. [illegible] εἰς τὸ λύριον. Interp. τὴν μικρὰν λύραν.

Λυρίτης, ου, animal quoddam quod in quercubus generatur, glis, Heſych.

Λυρόθελκτος, ἴος, ὁ καὶ ἡ, lyra gaudens, Epithetum Apollinis in Epigramm.

Λυρίων, ονος, ὁ, ἢ ἡ, λυρίωνα, lyricus, lyrica.

Λυρογενὴς, οῦ, ὁ, lyræ inuentor.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, id eſt, λυρόθελκτος: λυροθελγέα πέμψαι, in Epigrammat.

Λυροκτύπος θεὸς, ibidem.

Λυροκτυπίη, ſonus lyræ, in Epigram.

Λυροκτύπης, citharœdus, Nonnus.

Λυροποιὸς, οῦ, ὁ, lyræ opifex. Hinc λυροποιΐα, λυροποιική, λυροποιεῖν etiam dixit, Ariſtoph. vide κίθαρις in Ammon.

Λυρὸς, ſcyphus, Athen. lib. 11.

Λυρῳδία, lyræ cantus.

Λυρῳδὸς, οῦ, ὁ, lyricen, lyriſtes Plinio iuniori.

Λυρῳδῶς, lyricè, ψαλμῳδῶς, κιθαρῳδῶς, Heſych.

Λυσικὴ, ῆς, ἡ, Ariſtophani dicitur ars ſeu ſcientia lyrarum conficiendarum, vt tradit Pollux.

Λυσανίας, ὁ, curas & triſtitiam ſoluens. Ariſtoph. [illegible]. λυσανίας τεθριππικῆς μεγάλων κακῶν, i. ὁ λύων τὰς ἀνίας ἢ λύπας.

Λύσσα, furor, impetus. Heſyc. ὁρμὴ ἢ στυγερὰ μανία.

Λυσιγάμους ἀμβολίας, in Epigr.

Λυσίγυιος, membra ſeu artus diſſoluens: at

Λυσιγυΐα, membrorum luxatio, & diſſolutio, apud Hippocr.

Λυσίδικος, qui iura diſſoluit, Cic. Philip. 11. Lyſidicum ipſum Græco verbo, qui omnia iura diſſoluit.

Λυσίθριξ, ας, ἡ, ſoluta capillos.

Λυσιζώνη, ης, ἡ, epitheton Dianæ, quòd parientibus zonam ſoluat. Interpr. Apollonius, λύουσι τὰς ζώνας αἱ πρῶτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι ὅθεν καὶ λυσιζώνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις.

Λυσίζωνος, ἡ, corrupta, vt quæ virgineam zonam ſoluit.

Λυσιμάχιον, τὸ, Lyſimachia herba, ita dicta, quòd eius vis tanta ſit vt iumētis diſcordātibus iugo impoſita, aſperitatē cohibeat,

Plin.lib.25.cap.7.Dioſcor.lib.4.c.5.Eſt verò cui flos luteus,& cui purpureus. Λυσιμάχιον apud Heſych. qui vult ſic appellatam à Lyſimacho inuentore.

Λυσιμέλεια,ας,ἡ,portus Syracuſarum.

Λυσιμελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,membra ſoluens. Somni epitheton eſt,quod μελεδῶνας,i.curas ſoluat.

Λυσιμέριμνος βάκχος,in Epigr.ὁ λύων τὰς μερίμνας.

Λύσιμος,ſolubilis,λυτός,item exemptilis,Plato de Leg.

Λυσίνομος,legis violator,legirupa,Plaut.Nonn.

Λύσιος,ου,ὁ,ſolubilis, Bacchi cognomen, quaſi liberatoris, quòd curas ſoluat,apud Cornutum ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν θεῶν θεολογίας,legitur ἀλύσιος malè,reclamante ratione. Pauſanias ad fabulam refert,quia Thebani captiui,ope Bacchi obtruncatis Thracibus in libertatem ſe vindicarũt,Lyſij hymnus erat apud Orpheum.Item luſtrationum præſes,expiator. Plato 2. de Rep. αἱ τελεταὶ μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί.

Λυσιτελέω,timeo.

Λυσίπονος,ὁ καὶ ἡ,ſoluens labores.λυσίπονος μῦθος,oratio,q.ſolutrix doloris ſeu laboris.

Λύσις,κεφάλαιον eſt Hermogeni tom.4. περὶ τοῦ ἀντιλήμματος, actoris exceptionem rei elidentis, firmamentum vocat Cicero in Partitionib.id eſt,rationis ſeu exceptionis propoſitæ labefactationem: & τῇ καταστάσει oppoſita eſt λύσις, quæ ipſam diluit. Idem Hermogen. Κεφάλαιον τοίνυν ἐστὶ περὶ ὃ ἡ πᾶσα ζήτησις, ὁ δίτον καταστάσεις, ὁ περὶ τῆς ἐχθρᾶς πέσεται, ὁ δίτον λύσεως.

Λύσιμος,ὁ, ſolutio, abrogatio,effugium,finis, expiatio. vnde νόσων λύσεις,Alexand. Aphrodiſ.luſtratio. Plato 2.de Republ. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. id eſt, ſcelerum expiationes. λύσις πυρετοῦ πρώτη,prima ſolutio febris, i. primæ acceſſionis febris finis,Galen.lib.1.ad Glaucon.αἰσθάνεται τὴν πρώτην λύσιν τοῦ πυρετοῦ. λύσιν αὐτίκα,&c.id eſt,παραλυθεῖσαν. λύσις ζημίας, damni reparatio,Nazanzen.λύσεις ἀποκηρύξεων, Demoſth. λύσεις γάμων ζητοῦσι, ſolitę fieri abdicationes,id eſt, diſſolutiones generis. Alij exponunt expiationes,libro 2. Politic. Ariſtot. λύσεις apud Hippocrat.luxationes membrorum,interualla inter diſiunctos articulos, αἱ διαστάσεις καθ' ἃς ἀπολέλυνται ἀλλήλων τὰ ἄρθρα,Galen.

Λυσιτέλεια,ας,ἡ,vtilitas,reſpuit Pollux.

Λυσιτελέω,ῶ,ήσω,η,κα,proſum,συμφέρω,ſum commodus, lucrũ aſſero.Neut.Datiu.Xeno.μηδενὶ δίκαιόν τι λυσιτελεῖν.λυσιτελεῖ γηράσκειν,ſeneſcere bonum eſt,ſeneſcere conducit, Plutarch.in Apophtheg.τὸ λυσιτελοῦν,commodum, Demoſth.τὰ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦντα,pacis commoda,Idem.

Λυσιτελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,vtilis,frugifer,χρήσιμος.

Λυσιτελούντως,commodè,Xenoph.in OEcon.

Λυσίφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ,mentem ſoluens,à curis liberans, vel prudentiam è mente tollens epitheton Lyæi.

Λυσιῳδὸς,οῦ,ὁ,Ariſtoxenus apud Athen.lib.14.μαγῳδὸν vocari ſcribit τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον: λυσιῳδὸν vero τὸν γυναικεῖα ἀνδρείοις(ſeu vt Euſtat. habet) τὸν ἐν ἀνδρείοις σχήμασι γυναικεῖα ὑποκρινόμενον, qui ſub virili perſona muliebrem fabulam agit,forſan quod eiuſmodi δράματα peragi ſolerent ἐν λυσίαις τελεταῖς.

Λυσκάζω,fugio,Heſyc.

Λύσσα,rabies,furor:παρὰ τὸ λύειν τὰς φρένας, Etym.vnde λυσσητὴρ apud Nonnum,id eſt,λυσσώδης. vide μανία apud Ammonium. Atticè λύττα. vermiculus ſub lingua canum. Plinio libro 29. cap.5.

Λυσσὰς,άδος,ἡ,rabida,in Epigram. Theocr. pro fera horrenda.in Dioſcuris.

Λυσσάω,rabie percellor, inſanio, Phocylid. πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι περὶ χρυσοῦ μέχρι θανάτου.

Λύσσημα,rabies,furor,Euripid.in Oreſte.

Λυσσητὴρ,ῆρος,ὁ,rabidus,μανιώδης,λυσσώδης, Iliad.θ, Τοῦτον δὲ ἐμβαλεῖν κύνα λυσσητῆρα.

Λυσσόδηκτος,vt θηριόδηκτος,à rabido cane morſus. Dioſcorid. λυσσοδήκτοις ἀμύσσειν καὶ τεχνικὴ θεραπείαν.

Λύσσομαι,rabie agitor,furo.Heſych.

Λυσσομανὴς κύων,Ibid. & apud Suid. λυσσομανὴς, præ rabie furentes,vel ὑπὸ μανίας κεκινημένοι.

Λυσσόομαι,μ.ώσομαι,inſanio,rabie percellor.Phocyl. μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν φρένα λυσσωθεῖσα,mente ne ſis rabida.

Λυσσῶν,pro λυσσῶν,in Epigr.

Λυσσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,rabioſus.vnde λυσσῶδες νόσος,Sophocl.

Λύσωμα,τι,& Λύσωσις, Gaza in Ariſtot.libro 3.Anim. τὸ λύσωμα τῆς τριχός, vertit equamentum vel diſcrimen capillorum, id eſt,vertex.

Λυτά,τὰ,iuſtitia,i.iuris intermiſſiones,in Epigr.dicuntur eadem λύσιμα.

Λυτέον,ſoluendum eſt,ſoluere oportet:à λύω.

Λυτὴρ,liberator,Nonnus,ἀριζήλοις ὅλας λυτῆρα χθονὶ ὕλης.

Λυτήριον,expiatio, καθάρσιον, porcellus, cuius mactati ſanguine manus illinuntur eius pro quo expiatio fit,τὰ λυτήρια,expiatoria ſacra,apud Sophocl.φυλακτήριον,Heſych.

Λυτήριος,ὁ,ſolutorius,ſolutor. vnde λυτήριος Απόλλων, i. liberator,apud Eurip.λυτηρίους ἐχθρῶν,Soph.

Λυτικὸς,ή,όν,ſolutilis, Sueton.q.ſolubilis, & qui vim habet reſoluendi ſeu diſcutiendi.λυτικὸν φάρμακον,remedium.

Λυτικῶς,ſolutè,Cicer.

Λυτὸς,ή,όν,ſolubilis,Lactant.ſolutus, liquabilis. λυτὸν vocat Ariſtot.καὶ λύσιμον in Analyt. argumentum quod facilè tentari ac diſſolui poteſt.

Λύτρον,ου,τὸ,pretium redempti captiui,ἄποινα, ἄποινα, quod poſtremum tamen magis poeticum eſt. ἃ λύτρον τῆς πτέρυγος ᾖ, ei pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, Gaza ex Ariſtotele. vnde ἀλύτρωτα, quibus pennæ nulla cruſta teguntur. λύτρα τῶν ἰπποι ὧν ἀδελφεῖα τῆς αἰχμαλωσίας ἐλέλυσαν, δεκάτη, decima redemptionis, Herodot. εἰς μισθὸς εἴη καὶ λύτρα μοι αὐτῆς τῆς καταδίκης, Lucian. vt ſit mihi merces & precium liberationis pro re iudicata.Ἀπολυτρωσιῶ,eius eſt, qui captiui precium accipit, apud Strabonem.

Λυτρὸς,ὁ,ὁ ψηλὸς τόπος,locus altus.

Λυτρόω,μ.ώσω,π.κα,& Λυτρόομαι,redimo, Actiu. Accuſat. vt βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα,volens filiam redimere.

Λυτρών,ῶνος,ὁ,ſeceſſus,ὁ ἀφεδρών.

Λύτρωσις,εως,ἡ,redemptio.

Λυτρωτὴς,οῦ,ὁ,redemptor, Actor.cap.7.

Λυττᾷ,apud Ariſtot.idem quod λυσσᾷ.

Λυττάω,rabie laboro, rabie teneor, ſum furioſus. vnde λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης,lib.1.de Repub.Plat.

Λυττίω,multa loquor.

Λύτωρ,ορος,ὁ,q.ſolutor,qui diſſoluit,in Epigr.

Λυχνεὺς,& λυχνίτης,gemma quædam pellucida. quæ & λυχνίτης, ſpecies pyropi & carbunculi.

Λυχνιάπτης,&

Λυχναψία,ας,ἡ,&

Λυχναψία,vbi accenditur lychnus,λυχναψία Heſychio, λυχνοκαΐα, lumen.Satyr.10.quum dixit pereundum ante lucernas,τὴν λυχναψίαν ſignificauit.

Λυχνεῖον,καὶ

Λυχνεῖον,ὁ τῷ λύχνῳ τόπος, candelabrum, ὁ λυχνία, Athen. vide λυχνοῦχος in Ammon.

Λυχνέω,prælucere,Accuſ.Areth.in Apocal. λυχνεῖ ὥσπερ ...

Λυχνίτης,ὁ, ſpecies pyropi & carbunculi, lychnites.Plinius. λυχνεὺς καὶ λυχνίτης. Athenæ. libro 5. ἀγάλματα λίθου λυχνίτου.

Λυχνία,ας,ἡ,τὸ λύχνιον,candelabrum.Ioan.Apocal.cap.1. ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς.Matth.cap.5.οὐδὲ καίουσι λύχνον,καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν. Hoc inſtrumentum eminenti loco poſitũ cui imponebatur aut infigebatur lucerna λαμπτῆρα vocat Hom.Odyſſ.σ.

Λυχνιαῖον φέγγος,lucernæ flamma,Alex.Aphrod.

Λυχνιαῖος,lucernaris,vt apud Aëtium ἔλαιον λυχνιαῖον, olei genus cuius vſus ad lucernas:De quo intelligend.apud Horat.Non quo fraudatis immundus nacta lucernis.

Λύχνιον,ου,τὸ,candelabrum,lucernula,λυχνίδιον,Ariſtoph.

Λυχνὶς,ἡ,lucernula,item flos quidam æſtiuus, Theoph.lib.6.hiſtor.plant.duplex eſt Dioſc.hortenſis & ſylueſtris:à Plin.roſa Græca etiam vocatur lychnis.item lapillus, quem Iuno in capite geſtat in ſacra ciuitate,Lucian.

Λυχνίτης,ου,ὁ,lychnites gemma.vide λυχνεύς.

Λυχνόβιοι, οἱ, dicebantur ij,qui præpoſteram vitam agerent,noctu quod interdiu fieri ſolet facientes, quaſi lucernarios dicas,Eraſ.in Chil.

Λυχνοκαής μύκης,in Epigr.

Λυχνοκαΐα,ας,ἡ,Herodot.in 2.&

Λυχνοκαυτία,vbi accenditur lychnus,accenſio lucernarum:ſic dicitur feſtum quoddam apud Ægyptios,Herodot.

Λυχνοποιὸς,οῦ,ὁ,effector lucernarum,Ariſtoph.

Λυχνοπώλης,ου,ὁ,venditor lucernarum,Idem.

Λύχνος,ου,ὁ,lucerna,lychnus:παρὰ τὸ λύειν τὸ νύχος,ὅ ἐστι σκότος. Ariſtop.ἅπτε παῖ λύχνον,accẽde puer lucernam.λύχνος φωτὸς,lychnus luminis,Gaza lib.3.Gram. περὶ λυχνῶν ἁφάς, circa lucernarum incenſionem, i. ſub crepuſculum, Herodot.lib.2. ἅμα λύχνων ἁφαῖς,Gale.περὶ τὸ πρῶτον,prima facie, Apuleius & Macrob.Lucilius apud ipſum,Porrò clinopodáſque lychnóſque.Dicimus ἀγκώνα,ante pedes lecti atque lucernas.

Λυχνοῦχος,ου,ὁ,lampas,facula,aut qui portat lucernam,apud Atticos, id eſt, λαμπτὴρ καὶ φανός. vide Ammon. in λυχνοῦχος λυχνία.

Λυχνοφόρος,prælucens,lucernam præferens,Athe.ἀνέθηκε δὲ αὐτῷ τὸ ὅλον πάντας εἰκασθεὶς, καὶ μετ' λυχνοφόρου μικρὸν φυτεῦσαι.

Λυχνώματα,dicuntur à Medicis ὀθόνια, ait Interp.Ariſtoph.in Acharnenſ.vide ὀθόνια.

Λύω, μ. λύσω, π. λέλυκα, variè accipitur : aliquando crimen diluo, hoc eſt, ἀπολογοῦμαι. Actiu. Accuſat. λύειν ἔγκλημα, diluere crimen, Thucydid. & λύσαι τὰς ἁμαρτίας, diluere errata ſeu crimina, ἀπολογῆσαι, Ariſtophan. λύων τὰς ἔχεις ἁμαρτίας, lib. 1. Epigr. Pro ſeruare & recipere à periculo & calamitate. λύω σε ταλαιπωρίας, libero te miſeria, Homer. Odyſſ. λύειν τινὶ τὴν ἀπορίαν, alicuius inopiam ſubleuare, Lucianus. δωρήσω ἀνδρὶ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, paupertatem leuauit. λύω νείκεος πατρί, Euripid. patrem iurgio abſoluo. λύω τὸν νόμον, abrogo legem, Demoſthen. λύειν τὴν εἰρήνην, Idem, λύειν τὰς ἐπιστολάς, ſoluere epiſtolas, Thucydid. λύειν σήμαντρα γράμματα, reſignare literas, Euripid. λύε τὰς ἀποθήκας, aperi horrea, Nazanzen. λύειν γὰρ κολλύρια, paſſo paſtillos macerare, id eſt, diluere, Galen. ad Glaucon. dicitur & Ibid. per ἀπολύειν. Homer. Iliad. α. λῦσαν δ' ἀγορήν, id eſt, dimiſerunt. Idem ibidem, παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, id eſt, reddite, λύτρα λαβόντες ἀπόδοτε. Sic libro 1. Epigramm. ἀφροσύνη λύεται ταῦτα. λύεται ἡ ἀγορά, ſenatus dimittitur, Xenoph. in OEconom. λῦντο δὲ γυῖα, ſoluta ſunt membra, Homer. λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, diſſidere inter ſe, Xenoph. 1. Pædiæ. λύσασθαι χρημάτων, Demoſth. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, magna pecunia redemptus eſt. λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, vinculis ſolutum eſſe, Herodot. λελυμένος ἀνὴρ κατ' ἀνδρός, vir viro permutatus, Thucydid. λύσαι ſoluere, id eſt, ἀνάγεσθαι, è litore enauigare, Syneſ. λύσαντες ἐκ Βερενίκης, &c. λύω priorem corripit, vt docet Gaza lib. 3. Grammat. Nonn. tamen produxit, inquiens, πέδηι λυομένη καὶ χείρματι. λύω item pro λυπῶ, Sophoc. ὅταν δ' ὑψόθεν ἐπὶ τὸν ἄλγος λύῃ, αἰτεῖ πόνων ... λύειν ζώνην. vide Ζώνη, λῦσαι μίτρην, ſoluere zonã, Callimach. λύσασα μίτρην, triplicem autem habet ſenſum hęc locutio. Sumitur enim pro parere: vt apud Apollon. ὃν δὴ μοῦνον μίτρην πρώτην ἔλυσα, καὶ ἔτεκον, quem vnicum peperi. Item eripere virginitatem: Muſæus, ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην, virginitatem eripuit. & pro virginitatem amittere. vnde ἄμιτροι dicuntur puellæ innuptæ & coniugij expertes. vide in Schol. Apol.

Λυώδης, ὁ ἐσφακελικώς, Hippocr.

Λ Ω, volo, ἐπιθυμῶ, video, βλέπω, fruor, ἀπολαύω. λῶ pro θέλω, ἐνδεία συλλαβῆς, Apol. Gram.

Λωβάω, μ. ήσω, & λωβάομαι, & λωβέω, μ. ήσω, contumelia afficio, ψέγω, καταγελῶ, Heſych. cauillor, ludibrio habeo, ludificor, mutilo, deformo. Homer. Iliad. α, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, nũc vltimam iniuriam inferres, ὑπεράλλως ... Iliad. ψ, τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, irrides, mihi illudis. χλευάζεις, εἰς λώβην καὶ ὕβριν ἄγεις. ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην αἰσχίστην, deformiſſima ſe mutilatione afficit, Herodot. Lyſias, τὴν πόλιν τούτους αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, contumelia affecerunt, male acceperunt. Plato 10. de Republic. τί γὰρ ... ἤθη λωβᾶσθαι, eorum mores corrumpere atque deprauare. Accipitur etiam paſſiuè pro oblædor & vitior, contumelioſe improbor. λωβάζομαι, & λελωβημένος, deprauatus, truncatus, Galen. οἱ ἐκ πάσης τῆς ἀθλήσεως ἅπαντα λελώβηνται, omnibus partibus ſunt mutilati palæſtritæ. Herodian. καὶ πάσαν ὕβριν ... λωβηθέντας, contumelia affectos. Dicitur etiam λωβάζομαι. ... λωβάζεσθαι ... ἐγχειρεῖν, id eſt, contumelioſe improbari, apud Hippocrat. verba ſunt Democriti.

Λώβη, ης, ἡ, αἰσχύνη, contumelia, nocumentum, iactura, ὕβρις, mutilatio, vitium, ... propriè cùm extremæ corporis partes vt aures amputantur. Homer. Iliad. γ, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι. Heſiod. in Theog. πατρός γε κακὴν τεισαίμεθα λώβην, patris iniuriam vleiſcamur, i. quam pater intulit. Sophocl. αὐτοὶ ὑβρίζει σε χαλεπὴν λώβην, iniuriis afficiat acerbis. τῇ τῶν ἄλλων λώβῃ, aliorum pernicie, Plat. in Legib. λώβην ἀπὸ μητρὸς ἀμύνειν, à matre iniuriam propulſare, Apol. Rhod. Item λώβη, cruciatus, ſupplicium, Phalar. in Epiſ. λώβην ... Hom. i. ὕβριν. Valla pro iniuria, pro ignominia ſuppliciũ dare. λώβην τίσειεν, iniuriæ pœnas luerit, Apol. Rhod. Pro blaſphemia apud ſacros Scriptores ſubinde accipitur. Theodor. in 2. Eccleſiaſt. ἡ Ἀρείου λώβη, vocat Arij errorem, quaſi contumeliam in Chriſtum.

Λωβήεις, εσσα, damnoſus.

Λωβητήρ, ῆρος, ὁ, & λωβητής, ῆρος, ὁ, conuitiator, contumelioſus, iniurioſus, ὑβριστής: vt Ilia. β, ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων, i. ὑβριστήν. Aliquando accipitur pro flagitioſo & perdito: vt Iliad. ω, ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες.

Λωβητής, οῦ, ὁ, idem. λωβηταὶ τέχνης, artis q. mutilatores, corruptores, Ariſtoph.

Λωβητὸς, ὁ, ἡ, læſus, ἐνυβρισμένος, contumeliis obnoxius, iniuria affectus, λώβην ἔχων. Sophocl. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν.

Λωβητωρ, ορος, ὁ, idem quod λωβητήρ. Nic. in Alexiph. ... λωβητορος ...

Λωβὸς, morbus, vitium, mutilatus.

Λωγάνιον, ου, τό, τὸ ὑπὸ τὸ γένει τῶν τραχήλων χάλασμα.

Λωγάλιος, ου, ὁ, ἀργαλέος, ὁ πόνηρος.

Λωγάς, πόρνη.

Λώγανον, ου, ὁ, flagellum ex pelle taurina confectum.

Λώγη, ης, ἡ, καλάμη καὶ συναγωγὴ σίτου, id eſt ſtipula & frumenti congregatio. Heſych.

Λώπαξ, idem Heſych. τὴν ἅμαξαν, currum ſeu carrucam quam & λάκτισαν.

Λωΐων, ονος, τό, λῷον, melius. Iliad. α, ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι. Plato Epiſtol. 7. μιμεῖσθαι συμβουλεύω Δίωνα ὑμῖν τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν ἔτι λῷον, imitari Dionem eiúſque ſobrium victum magis ac magis complecti.

Λωΐσμος, Heſ. λῶμα fimbria, inſtita ſeu κλασμός.

Λώϊστος, optimus.

Λωΐτερος, λῴων.

Λωΐτις, συμφορωτέρα, Heſych. conducibilior, vtilior, pro λωΐτερα melior.

Λωΐων, ονος, ὁ, melior.

Λῶμα, ατος, τό, margo, limes, fimbria ex byſſo, purpura & coccino, κράσπεδον, ora veſtimenti, Exod. 28.

Λωμάτιον, ου, τό, fimbriola, paruus limbus, paruula inſtita.

Λῶνα, ἀντὶ τοῦ θέλουσι, βούλονται.

Λῷος, ὁ, Lous à Macedonibus dicitur menſis Hecatombæon vt teſtatur. Plin. in Alex. ſeu Βοηδρομιών. Suidas eſſe dicit Romanorum Auguſtum ſeu ſextilem: ſunt qui ι. ſubſcribant vel adſcribant λῷος ſiue λώϊος.

Λωπίζειν, mentiri.

Λώπη, ης, ἡ, genus veſtis, ἱμάτιον, ἢ τὸ περιβόλαιον, amictus, amiculũ. Odyſſ. ν, ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' ἀργῆτα λώπην. Apollon. lib. 2. Argon. δίπτυχα λώπην, i. χλαμύδα διπλῆν, inquit Inter. Hinc λωποδύτης.

Λωπίζω, exuo, denudo ἐκδύω.

Λῶπος, veſtis vilis.

Λωποδυτεῖν τινα, ſpoliare aliquem, Ariſtoph.

Λωποδυσία, ας, ἡ, expoliatio, furtum.

Λωποδυσίου δίκη, Hermog.

Λωποδυτέω, μ. ήσω, π. ηκα, furor, ſpolio, exuo, prædor, Cæl. libr. 22. cap. 17. Demoſt. Philip. 3. Ariſtoph. ὁ δὲ λωποδυτῶν, λωποδυτεῖ τῆς ... depredans, Hermog.

Λωποδύτης, ὁ, ſpoliator, fur veſtium, ſuppilator, viarum ac in vrbe vicorum obſeſſor, Graſſatorem Latini vocant. Accipitur ſimpliciter pro fure, ἀπὸ τῆς λώπης. Interp. Hom. λωποδύτης, à Latinis præmiator dicebatur. Non. præmiatores, nocturni prædones.

Λῶπος, ου, ὁ, & λώπη, indumentum tenue.

Λωρὶν, πικρὸν, amarum.

Λῶρος, ἱμάς, lorum.

Λωρυμνόν, infimè, profundiſſimè.

Λῶσα, volens.

Λῷστος, ου, ὁ, optimus, βέλτιστος, φίλτατος. παρὰ τὸ λῶ, θέλω, Etym. Negat Moſcopul. in Eclogis, λῷστον ſignificare φίλον.

Λώταξ, ὁ, tibicen à λωτός, quod ſignificat tibiam vt Euſtath. tradit quoſdam per ο ſcribere λωτὸν τὸν αὐλόν, vnde λώτιγγα dici τὸν αὐλητήν.

Λωτεῦντα, pro λωτοῦντα ex λωτόεντα à recto λωτόεις.

Λωτόω, μ. ώσω, π. ωκα, loto abundo. Neut. Iliad. μ, ...

Λώτινα, è loto ſertum.

Λωτίζειν, flores decerpere, perdere, ἀπανθίζεσθαι, ἀπολλύειν. vnde ἀπολωτίζειν, tollere de medio, diſtrahere, Eurip.

Λώτινα ξύλα, ligna lotea, Gaza ex lib. 5. hiſt. plant. Theophr. & lib. 4. cap. 3. λώτινον ξύλον, materies celtis idem Gaza. λωτίνας ἀηδόνας, vocauit quidam fiſtulas tibiáſve, quaſi fictas è Libyco ligno loto luſcinias.

Λώτις, ιος, ὁ, penanflex. proprium nomen viri. Cyrillus.

Λωτός, οῦ, ὁ, lotus, cuius vocis explicanda ὁμωνυμία. Nam vt author Theophraſt. hiſtor. lib. 7 cap. 14. τὰ μὲν ἐν πλείοσιν ἰδίαις ... καὶ σχεδὸν ὁμωνύμοις, ὥσπερ ὁ λωτός. τούτου γὰρ εἴδη πολλὰ διαφέροντα καὶ φύλλοις, καὶ καυλοῖς, καὶ ἄνθεσι καὶ καρποῖς. Primùm igitur lotus arbor eſt, cuius multæ ſpecies quæ fructu diſtinguũtur: tam dulcis in lotophagia cibus eſt, vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hoſpitali aduenarum obliuione patriæ. vnde parœmia, λωτὸν ἔφαγε. de quo Homer. Odyſſ. ι, Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν, Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι, &c. lotum deſcribit Theop. hiſt. l. 4. c. 4. & ex eo Plin. l. 13. c. 17. atque celtin tradit vocari. fructui magnitudo fabæ. Lotus Dioſc. lib. 1. c. 172. ferens fructũ pipere maiorem. vel potius Theophr. eſt Italorum *perlaro* ſiue *bagolaro*, nobis *alizier*. Lotus ἰσόφυλλος ſiue ſecunda apud Theoph. hiſt. li. & c. 4. frequens in Sabaudia, cuius fructus vocant *ambrozelles*. Athen. lib. 14. ex Polybio lotũ aliam deſcribit, arborẽ ſpinoſam, folio rhãni, fructu cùm maturuerit coloris punicei, intus nucleo paruo. Hæc Lotus videtur eſſe zizyphus Cappadociæ. Vide in noſtris Adnotat. in Th. hiſt. l. & c. 4. Eſt & lotos Pli. l. 16. c. 30. ſiue faba Græca: quã Romę ait à ſuauitate fructus ſylueſtris quidẽ, ſed ceraſorũ penè natura,

loton appellari: præcipuéque domibus expeti ramorum petulantia, breui caudice, latiſſima expatiantium vmbra, & in vicinas domos ſæpe tranſilientium. Hanc Theophraſti λώτινον falsò credunt nonnulli. Eſt & eodem nomine in Ægypto caulis in paluſtrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit ſimilis fabæ caule, foliiſque denſa congerie ſtipatis, breuioribus tantùm gracilioribúſque: cui fructus in capite papaueri ſimilis inciſuris, omniſq; alio modo, intus grana ceu milium. Incolæ capita in aceruis putrefaciunt, mox reparant lauando & ſiccata tundunt, eóque pane vtuntur, radicem quæ κόρσιον vocatur, habet mali cotonei magnitudine. Depingit Theophraſtus hiſtor. libro quarto, cap. 10. & ex eodem Plin. lib. 13. capit. 17. Mirum quod ab iis traditur. Sole occidente papauera ea comprimi, & integi foliis: ad ortum autem aperiri donec matureſcant, flóſque qui eſt candidus decidat. Sed περὶ λωτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, conſule præter Herodot. libro ſecundo, Dioſcorid. libro 4. capite 114. Sed notandum imprimis quod ex Diphilo recitat his verbis Athenæus δειπνοσοφιστῶν libro tertio, de faba Ægyptia loquens, γίνεται δὲ οὗτος ἐν τῇ κιβωρίῳ καὶ αὐτὸς στεφανωτικός, καλοῦσι δ' Αἰγύπτιοι λωτόν. Ναυκρατῖται δέ εἰ ἐμοί, λέγει δὲ Ἀθήναιος, μελίλωτον, ἀφ' οὗ καὶ μελιλώτινοι στέφανοι, ὄζουσι δὲ εὖ, καὶ κατὰ ὥραν ψυκτικοί εἰσιν. De hoc loti paluſtris genere Homerum locutum eſſe opinor, vbi dixit Iliad. 2. ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. Eſt & λωτὸς herba pratenſis. Dioſcorid. libro quarto, capite 111. λωτὸν ἥμερον ponit quàm τρίφυλλον nonnulli vocant, prouenientem in hortis: item capite 112. λωτὸν ἄγριον: herbam hanc melilotum eſſe arbitror vulgarem. Geſnerus quem vnum omnium maximi facio, non oxyn Plinij, vt alibi dixi, memoria lapſus ipſe, ſed trifolium eſſe vulgare crediderat. idem Homerus inter herbas ſubnaſcentes deorum voluptati, hanc loton primam nominauit. Nam de Ioue & Iunone loquens ait Iliad. ξ'. Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Et in Odyſſ. libro 4. inquit Telemachus Menelao, σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον, &c. Quoniam verò lotus arbor vel Plinio teſte libro 13. capite 17. ad tibiarum cantus expetitur, (quod ſumpſit ex loco Theophraſti à me reſtituto hiſtor. libro & capite 4. de loti ligno, τὸ δὲ ξύλον εἰς τε τὰς αὐλοὺς καὶ εἰς ἄλλα πλείω) λώτινος αὐλὸς & apud Pollucem etiam λωτὸς dicitur. Athen. libro 4. οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοί, οὗτοι εἰσὶν οὓς ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι φωτίγγας. ex loto, inquit, parantur quod lignum eſt Libycum. in Epigramm. λωτοὶ δ' ἤχευν, καὶ θαλάμων ἐπαταγεῦντο θύραι, id eſt, inſonabant loti & thalamorum perſtrepebant ianuæ. Eurip. item in Hercule furente per λωτὸν videtur intelligere tibiam Amphitruo de Megara loquens. ἦν ποτε ὑμεναίων χαρὰ αὐλῶν ... Sunt tamen qui priorem ſyllabam corripiant, vt λωτὸν χέω ... μέλεα, Eurip. ſunt verba in Phœniſ. & eſſe calamiſcū intelligitur. vnde dicuntur lotages, qui lotum exercent, Cæl. lib. 5. cap. 25.

Λωτοφαγία, regio Lotophagorum, de qua Theoph. hiſt. lib. & c. 4.

Λωτοφάγοι, οἱ, populi qui ex loto arbore victitant. apud hos Vlyſſis ſocij, degustata loto redire ad nauem noluerunt, niſi verberibus adacti, Hom. Odyſſ. lib. 9. vide λωτός.

Λωτρόν, οῦ, τό, ἄλειμμα ἑσπερινόν, vnctio veſpertina apud Lacones.

Λώφη idem quod λώφημα. Heſ.

Λωφάω, vel λωφέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, ceſſo, recreor, onere leuor. Hom. Odyſſ. ι, χεῖρ' ἐμὸν αὖ λωφήσει κακοῖο, id eſt, παύσεται, λήξει. Propriè de bobus, à quorum ceruice deponuntur onera: λόφος enim ceruicem ſignificat. Sophocl. in Aiace, ἐλώφησεν φόνου, cædi finem impoſuit, ἐπαύσατο ἀπὸ τῆς σφαγῆς, ὅθεν καὶ τὸ λωφᾶν εἴρηται, inquit Interp. Thucydid. libro 9. ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, ab ingenti morbo ac bello paululum quiddam laxamēti accepimus. apud Hippocratem, λωφᾶν τὴν νόσον, leuare morbū. λωφᾷ ἡ νόσος, ſedatur morbus, ceſſat morbus, Plat. de Leg. Apol. 2. Arg. τοῖσιν μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων, talibus verbis alleuabantur: vbi διὰ ſubaudiendum. λωφῶν μὲν πολλὰ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς, minus in ſimili vitio peccare, Plato de Leg.

Λωφήϊα, ων, ſedatiuum, καταπαυστικά. vnde λωφήϊα ἱερά quæ fiunt pro quiete impetranda, apud Apol. Rhod. ſacra pacalia, vt Ouid. pacales flammæ.

Λώφησις, quies, ceſſatio, κατάπαυσις. λώφησις τοῦ πολέμου, laxamentum belli, Thucydid.

Λωφία, idem.

Λῶψ, chlamys.

Λῴων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præſtantior, λῷον, λώϊον, μεῖζον, in Epigr. τὸ λῷον vtile, melius, ſatius, Sophocl. in Aiace, τούτων γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι, nihil hoc vobis poſſum melius dicere. ἄμεινον καὶ λῷον, Plat. de Legib.

M

MΑ' ὀμοτικὸν ἐπίρρημα, iurandi Aduerb. & μὰ quidem per ſe negat καὶ ἀπομοτικόν ἐστι ἀποφατικόν ἐστι, vt μὰ τὴν δίκην οὐ ποιήσω τόδε. νὴ verò affirmat καὶ κατωμοτικὸν ὅρκου καταφατικόν ἐστι, vt, νὴ τὸν λόγον ποιήσω τόδε. Ariſtophan. ὦ τὴν πατρῴαν ἑστίαν καὶ τειχωρύχων. Ξαν. μὰ Δία, nequaquam. Aliquando tamen adiicitur ἀρνητικὸν apud Atticos οὐ. Hom. οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διὶ φίλον. Demoſt. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας ... Cum ναὶ affirmat. Iliad. α. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον ... Syneſ. ναὶ μὰ τὴν φιλίαν ... vbi μὰ ... Et verò ... ſic ἐν τῷ ... μὰ Δία, Xenoph. μὰ Δί', ... per Iouem, nequaquam inquit: nō profectò, inquit. Plato 1. de Rep. μὰ ... vbi ſubauditur οἶμαι, i. non certè puto, ſed certè ſcio. Ariſtoph. in Plut. μὰ Δί' ... &c. ... Ariſtoph. μὰ τὸν Δία, ... Xenoph. lib. 1. Pædiæ, nō me hercle, inquit Cyrus: ſic Interpr. οὐ μὰ τὸν Δία, non per Iouē. vbi negatio ex vſu quodam ſuperfluit, Interp. Thucydid. μὰ etiam ... & in affirmatione ponitur, atque etiam ... Liban. ... Lucian. ... Xenoph. lib. 1. ... &c. vel ſubaudienda hæc ſunt, μὰ Δία ... Additur illud interdum ναὶ, vt ναὶ μὰ Δία, quod eſt affirmantis. de quo vide ſuo loco. Interdum ſubauditur, Theocrit. οὐ μάν, αἰτεῖ τοῦ οὐ μὰ τὸν ... Sæpe etiam μὰ τὸν ſolum inuenitur ἐλλειπτικῶς non addendo τὸν θεόν, ... χάριν, vt inquit Ariſtophan. Interpr. in illud in Ranis. Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν εἰ τις ... quod dicit de more ἐπικρύπτων ... μὰ etiam aliquando capitur affirmatiuè ſubaudito ναὶ extrinſecus. Ariſtophan. ... ſp. μὰ Δί', οὐ γὰρ ... : vbi τὸ ναὶ λείπει ...

Μά, αἱ, oues, πρόβατα, apud Phryges.

Μααρός, οῦ, ὁ, ſtultus, μωρός, Laconibus.

Μαγάδιον. &

Μαγαδίζω, vide μαγάς.

Μαγάδιον, aſſer, qui recipit chordas lyræ, μαγάς. Lucianus de Mercurio citharam compingente, καὶ μαγάδιον ἐπιθείς, Bud. in Ann. vide μαγάς.

Μάγαδις, vide μαγάς.

Μαγάζειν, τὸ ψάλλειν, Heſych.

Μάγαρις, Heſych. μικρὰ σπάθη, parua ſpatha.

Μαγαρίσκος, idem eſt πινακίσκος, paruus diſcus.

Μάγαρον, ου, ſacellum, humile ædificium, in quod myſtica ſacra reponebantur. Sic Ælius Dionyſ. dici, & non μέγαρον teſtatur.

Μαγάς, άδος, ἡ, Suidæ μαγάς, σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῆς κιθάρας νευρὰς καὶ ἀποτελοῦσα φθόγγον. vt ſit lamina illa lignea repanda ſuper qua cytharæ nerui contenduntur, pulſatis iis ſonum reddens è foraminibus quibus pertuſa eſt. vel eo authore, i. quod vulgò dicimus *le cheualet*, ... Id Boetius hemiſpheriū vocat: I. Froſchinus muſicus fulcrum: Franchinus ſoni retinaculum: Georg. Valla Canonem, & vulgus lyricorum ponticulos. Gregor. ... dixit, ... quis cicadæ magadem dedit ſub pectore: Apud Pollucem, libro quarto, vitiosè ſcript. μαγάδην pro μάγαδιν. Eſt verò Μάγαδις, ιδος, ὄργανον ψαλτικόν, quod Anacreon Lydorum inuentū eſſe dixit. Idē, ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι μάγαδιν ἔχων, ὦ Λεύκασπι

Πλανῆς,

Πηκτὶς autem & μάγαδις, idem inſtrumentum Ariſtoxeno. Ariſtarchus genus tibiæ eſſe voluit, pſalterium Apollodor. Didymus μάγαδιν αὐλὸν intellexit, τὸν κιθαριστήριον. Tryphoni ὁ μάγαδις αὐλός, ὁ μάγαδις acutum ſimul & grauem edit ſonum. vide Euſtach. Iliad. σ', apud quem & παλαιμάγαδις αὐλὸς, atque Athen. lib. δωδεκάτῳ. 14. apud quem Theophil. Μαγαδίζειν dixit pro τῷ μάγαδι διὰ ψάλλειν: qua forma πανδουρίζειν, id eſt, pandurizare Sidonio dictum eſt. Ariſtotel. Problemat. Quæſtione 17. Segment. 19. quærit cur ſola diapaſôn conſonantia cantetur. deinde ſubiicit, μαγαδίζουσι γὰρ ταύτην, ἄλλην δὲ οὐδεμίαν. Conſtat autem τὸ μαγαδίζειν ex contrariis vocibus, ibid. Segment. eod. quæſt. 41. Lucian. de Mercurio citharam compingente, diminutiuo ſic vſus, ἢ μαγάδιον ὑποθείς, vbi aſſerem ſignificat qui equuleum ſiue hemiſpherium ſuſtinet: ea pars eſt, in qua manu dextra fit chordarum pulſatio, ſiue percuſſio.

Μαγγάνα, ας, ἡ, vas vinarium ligneum, Suid.

Μαγγανεία, ἡ, μαγεία, μαγγάνευμα, impoſtura, γοητεία, incantatio, veneficium. Nazanzenus, ὀψοποιῶν μαγγανείας, id eſt, ſcitamenta, Macrob.

Μαγγάνευμα, mangonium, impoſtura, magicus cantus, excogitatio. Nazanzenus, [illegible] καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ [illegible], coquorum ſcitamenta. Plutarchus de Cleopatra loquens, pro lenociniis poſuit, καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασιν, καὶ φίλτροις ἡ Κλεοπάτρα [illegible]. Μαγγανευτικός, mangonicus, Plin. Suet.

Μαγγανεύω, εύσω, ευκα, mangonizo Plin. incanto, liceo, licitórve, Actiuum. Accuſatiuo. Ariſtophan. in Pluto; pro incanto, κηλεῖν τὰ φάρμακα ὑπαντιάσας, ἢ μαγγανεύσας, μηχανῶσαί τι τῶν ἐναντίων.

Μάγγανον, τὸ, machinamentum, præſtigię, γοήτευμα, dolus, rete μάγγανον, βάλανος, item vectis, obex, peſſulus, μοχλός, repagulum. Interpr. Thucydid. & Ariſtophan. in Veſp. Vide βάλανος, ſed prima ſignificatio vſitatior eſt, qua nimirum pro machinamento ſeu machinamento pręſtigioſo ponitur: quapropter & Suid. exponit per ἀπροσδόκητόν τι, inopinatum machinamentum qualia ſunt pręſtigiatorum.

Μαγγανίτης, ου, ὁ, mango, qui varia inter ſe miſcet & confundit ad faciendam impoſturam, propriè autem mangones dicuntur qui, vt Quintiliani verbis vtar colorem fuco, & verum robur, inani ſagina in mancipiis mentiuntur: indéque Mangonium, & Mangonius quæſtus, Plin. dicit etiam lætiore quodã colore & cutis tenuitate mangonizat corpora.

Μαγδαλιά, ᾶς, ἡ, purgamentum manuum, ἀπόμαγμα, caninus cibus, Ariſtophan. Equitib. ὁ κύων γ' ἀπὸ μαγδαλιᾶς σιτούμενος τοῦ σοῦ λαφύσσεται. Interpr. ἀπὸ ὧν ἂν τὰς χεῖρας ἀπομάττονται. Nam μαγδαλιά, inquit, τὸ τῆς ἀλείατος ἀποβλήματα, ὃ τὴν κυνῶν τροφή, ὅτι τε λοιπὸν καὶ λίπος: quod innuit poeta per αἰεὶ γάρ τι φέρει μεσιζόμενα θυμῷ. Siquidem poſt prandium maſſa huiuſmodi manus extergebant, quam poſtea abiiciebant canibus. Vocabatur etiam ἀπομαγδαλία. Lacedæmonij vocabant κυνάδας. vide Ἀπομαγδαλία. Hinc magdalia & magdalidas vocant Latini medici, quod barbari rotulas & lozengias. Scribonius Largus, redactum in rotundas ampliores quas magdalidas dicunt. Marcelli. Empiricus, ex quibus trochiſci vel magdalia fient. vide in Chil. Eraſm. Magdali canem alens.

Μάγδωλος, Heſych. οἰκοδόμημά τι ſtructura quædam.

Μαγεία, ας, ἡ, incantatio, præſtigiæ, γοητεία. Plat. in Alcibiade docet quid ſit, ἔστι δὲ θεῶν θεραπεία.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, coquina, culina, ὀπτανεῖον, ἰπνός. μαγειρεῖον non dicũt Attici, ſed ὀπτανεῖον, Phrynich. ait.

Μαγειρεύειν, mactare, quòd coci occidant coquendas pecudes, δαιτρεύειν, carnes diuidere.

Μαγειρικός, ή, όν, coquinarius. τέχνη μαγειρική, ἡ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα, inquit Plato l. 1. de Rep. ars coquinaria, quæ obſoniis prębet condimenta. μαγειρικὴ χρεία, vſus cibarius, Gaza.

Μάγειρος, ου, ὁ, cocus, ſtructor. ἀπὸ τοῦ μάσσειν, vel ἀπὸ τῆς τὰς μάζας μερίζειν, Etym. ζῶα διαμερίζοντες μάγειροι διαπιπράσκουσι, ſint qui carnes coctas vendant, Plat. in Leg.

Μαγεύτας, captans, faſcinans, μαγεύτας αὐλὸν Heſych. exponit τὸν μαγεύοντα σὺν ἁρμονίᾳ.

Μάγευμα, ατος, τὸ, magica ars.

Μαγεύς, piuſor Varr. piſtor, ὁ μάττων Poll.

Μαγεύω, μ. εύσω, π. ευκα, magicam exerceo, capto deos, γοητεύω, θεραπεύω θεούς, Neut. Abſolut. Plutarchus in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, deorſum egiſſe Iouem arte magica vſos.

Μαγίζειν ſeu μαγαδίζειν, vide μαγάς.

Μαγικός, magicus. ἡ μαγική, ars magica, Lucian.

Μαγίς, ίδος, ἡ, coquinarij inſtrumenti genus, vel menſa tripus. Cælius libro quinto, capite 45. Quas inquit, Poll. libro ſexto, capite 12. imponimus, vt collibuit, & tollimus menſas, nunc μαγίδας appellãt. verba Pollucis, αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι, αἳ νῦν μαγίδες καλοῦνται. Varro de Analog. vbi aſſa ponebant magidam aut langulam: de lance intelligit. Rurſus Polluci μαγίς, ὁ μάκτρα καὶ σκάφη, αὐτὸ ἰκανόν. Dioſcorides libro primo, capite 129. de Ladano, ἀναπλάττεται εἰς μαγίδας, id eſt, offas, Plinius libro 12. capite 17. Idem Plinius libro 35. capite 11. pro genere lancis. ait enim, Feneſtella tradit tympana ſe iuuene appellata ſtateras & lances quas antiqui magidas appellauerant. Vſurpatur & à Paulo Iuriſconſulto: ſed ita, vt eo nomine *tabulerium* accipiat Interpr. aut *ſcaluchetum*, Budęus in Annotatio. Marcellus Empiricus, raſamen paſtę quod in magide adhæret, id eſt, ἐν τῇ μάκτρᾳ. μαγὶς apud Suid. καρδόπιον exponitur in dictione καρδόπιον. μαγίδα, ἐν ᾗ τὸ μάγμα ἢ τὸ φύραμα, καὶ τὴν χειρόμακτρον μαγδαλιάν, Galen. apud Hippocr.

Μάγμα, ατος, τὸ, vnguentorum maſſula, atque paſtilli, & quicquid ſupereſt craſſum ex materia aliqua expreſſa. Celſ.: ceremẽtũ: vnguentorũ fæces Plin. interp. μάγμα τι, vocãtur à Medicis. vnde κροκόμαγμα, apud Dioſc. l. 1. capite 26. μάγμα, quod & ἀπόμαγμα καὶ ἔκπιεσμα diximus nominari, Columella briſam vocauit, vbi inquit libro 12. capite 39. tum permiſcere, & ſubactam briſam pręlo ſubiicere, &c. vulgò *le marc*.

Μαγνός, abſtergens, purgans, καθαίρων. ἀπομάσσω dicitur quando ἐκκαθαίρουσι τὴν ἐκχολουμένην τινὶ πάθει.

Μαγνύειν, commiſcere.

Μάγνης, teſſerarum quidam iactus. Item μάγνης, magnes lapis. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. ἕλκεται ὑπὸ μάγνητος σίδηρος, à magnete ferrum trahitur.

Μαγνῆτις, magnes lapis, qui & ſideritis & Herculeus. μαγνῆτις δ' ἐστιν αὐτῇ τὴν σίδηρον, Etymolog. Alexand. Aphrodiſ. in præfa. Problemat. λίθος ὁ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον, ὑπὸ τῶν τούτου ῥινημάτων ζωοποιεῖται ὁ λίθος, lapis qui magnes dicitur, ſolum ferrum attrahit, eiuſque ramentis iuuatur. vide in Chiliad. Eraſm. Magnetis more. Dicitur etiam μαγνήτης, ου, ὁ, Dioſcorid. libro quinto, capite 148. τὸν δὲ μαγνήτην λίθον ἄριστος ἐστὶν ὁ ῥᾳδίως τὸν σίδηρον ἐφελκόμενος. vide ἡρακλεία. vocatur & μαγνησία λίθος. Achil. Alexiph. ὥσπερ, ἐφ' ὅλῳ ἡ μαγνησία λίθος τὸν σίδηρον. ἡρακλεώτης, Heſych.

Μάγος, ὁ καὶ ἡ, diuinorum interpres & cultor, reconditiſſima quæque diuinorum operum exactiſſimè ſpeculans proménſque illa in actum ſcientiæ auguſtioris profunditate, Cęlius libro quinto, capite 42. μάγους ἐκάλουν, inquit Suid. οἱ παρὰ Πέρσαις φιλοσόφους καὶ φιλοθέους. vnde καὶ μαγικοὺς ſic vocabant. Sophocl. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. vide infrà. Plato in Alcibiade priore magos dicit fuiſſe Perſarum ſapientiſſimos & μαγείαν Zoroaſtris filij Horomazi vocat τῶν θεῶν θεραπείαν, id eſt, cultum deorum quem magi docuerint ipſos Perſarum reges, vt etiam τὰ βασιλικά, id eſt, regni iura. apparet igitur magos initio fuiſſe apud Perſas tum diuini tum humani iuris interpretes. Sed iam pridem magi ad nefarias artes conuerſi (vt non tantùm ex prophanis: ſed multo etiam magis ex ſacris literis liquet) ſuam hanc ſapientiam infamarunt.

Μαγοφόνια, ων, magophoniæ, i. magorum cædes, ſic dicitur apud Perſas dies ſolennis, in quo Magi fratres duo interfecti ſunt à ſeptem Perſis, Herodot. l. 3.

Μαγύδαρις, ἡ, vide σίλφιον.

Μαγωδή, mollis ſaltatio.

Μαγῳδός, genus mimi aſſimulans vtriuſque ſexus perſonas, ὁ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενος. & eorum artificium μαγῳδία, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι, καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, Athen. l. 14.

Μαγώτερος, vi alliciendi magis pollẽs, magis pellax & illecebroſus, in Epig. καὶ κισσοῦ φύσεως μαγώτερος, i. ἐπαγωγότερος.

Μαδάω, & μαδίζω, actiuè & tranſitiuè ſignificantia glabro, depilo vtrunque apud Heſychium legitur. Is enim μαδίζοντες affert pro τίλλοντες, exponens tamen & ἰδίοντες) & μαδίσας pro τὰς τρίχας ἀποβαλών.

Μαδιγένειος, ου, ὁ, imberbis.

Μαδαρός, οῦ, ὁ, depilis, glaber, læuis. μαδαρὰ γίγνεται, & Ariſt. 4. Anim. itemque ab Heſych. exp. φαλακρός, ψιλός.

Μαδάρωσις, εως, ἡ, glabrities, læuor ex defluuio pilorum, peculiariter ſic appellatur morbus oculorum, cùm ex palpebris defluunt pili, μαδαρώσεις, Hippoc. vide μίλφωσις.

Μαδάω, ſum caluus, caluęſco, glabreſco, ſum glaber, ſum depilis ſiue depilatus, Neutr. abſolut. Theophraſt. 4. φυτῶν, ποιεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται. τὰ γὰρ πρὸς τῇ ῥίζῃ αὐτῆς μαδᾷ, & ad radicẽ veluti glabreſcit Plin. ex hoc loco dixit libro 17. cap. [illegible]. Cæterùm ſi cadunt, ſiue imbres nimij fuere, alio modo ficus laborat radicibus madidis. μαδᾶν etiam ἀντὶ τοῦ μαδίζειν, id eſt glabrare. Interpr. Homer. Odyſſ. β', ἕψειν, inquit, τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, id eſt, glabrare aqua candente, vt loquitur ſuper eadem re, l. 12. c. 53. Columel. interp. Ariſtoph. in Pluto, μαδῶντα exponit κόμην μὴ ἔχοντα.

Μάδδα, μᾶζα, Doricè ἀπὸ τοῦ μάσσειν.

Μάδημα, ſiue μάδαμα, eſca, τρόφημα, Heſych.

Μαδάκιον,bdellium.

Μαδίζω,glabrum reddo,& vello,Bud. Comm. μαδίσας τὰς τρίχας ἀπέβαλεν.

Μάδισις τῶν ῥιζῶν,q.glabratio radicum.Theophraſt.lib.5.de cauſis plantar.capite 12.quæ fit διὰ τὴν ὑγρότητα,id eſt, propter nimietatem aquæ.apud Hippoc.αἱ τρίχες,Μάδισις,defluuium capillorum.

Μαδιστήριον,volſella.Ægineta τριχολαβίδα,ἢ τριχολάβιον vocat.

Μάδος,τὸ ψίλωθρον,Heſych.medicamentum quo cutis deglabratur & depilis redditur.

Μαδός,ὁ,ἡ,λεῖος,glaber,Theophraſtus libro quinto de cauſis plantar.

Μάδρυα,τὰ,pruna,κοκκύμηλα,quaſi μαλόδρυα.Athenæus δειπνοσ. libro 2.

Μαδρυώα,punio.

Μαδρῶν,ῶντος,ὁ,recaluaſter,caluus totus.μαδῶν,i.φαλακρὸς,τρίχας μὴ ἔχοντα,Ariſtoph.Interp.

Μαδωνάϊς,ἡ,Madonais,à Bœotis ſic dicitur herba,quæ & Nymphæa appellatur,Theophr.l.9.hiſt.plant.

Μάζα,vel potius μᾶζα,Ariſtophan.Interpreti,maza.ἄλφιτα πεφυραμένα ὕδατι ἢ ἐλαίῳ,Heſych.polenta: ſimilis pulti cibus erat loco pulmentarij.Athen.dicit eſſe panem oſſa madefactum,ſeu libum,ſeu placentam à verbo μάσσω.μᾶζα ἢ ἄρτος,Xenophon. Gaza maſſam hordeaceam vertit,vt ἄρτον triticeam. Ariſtophan.Interpr.μαζῶν,γλυκυτέρα ἄρτου exponit,in Pace: & ibidem. vbi Ἀλλ' ἄρα μαζῶν(ſic enim ſcriptum.nam καταρᾶσθαι vel Suida teſte) ὡς μέγιστα ἀγαθά.μᾶζα,inquit.κυρίως ὁ τεθεὶς ἐπὶ χάλκωμα ἢ τόπου,ἐπὶ τὸ μαγειρεῖον:& ἀπομαγδαλιάς ſic ἀπομάττειν vocat Comicus,id eſt,μακρὰς φύλλα εἰς τὸν.Nonnulli nauticum panem,vulgò bis coctum intelligunt. Alij verò ponunt inter edulia delicatiora.vnde ἀπὸ μαζῶν,in Chiliad.vide εὐέχειν.

Μαζᾶν,mazas pinſere,delicatè viuere.

Μαζεύς,Phrygibus ὁ Ζεύς,Iupiter Heſych.

Μαζίσκη,ης,ἡ,parua placenta,ἄρτος πλακουντώδης.Ariſtoph. ὡς τὴν μαζίσκην ἔγωγε ἐκ τῶν ὅλων τῶν ἐν οἴκῳ μεμαγμένην.

Μαζονόμιον,&

Μαζόνομον,ου,τὸ,tabula lignea coquinaria,ſiue lanx prægrandis qua cibi feruntur in conuiuia,vt innuit Horat.cùm ait, Mazonomo pueri magno diſcerpta ferentes membra gruis.caniſtrum,Etymolog.vide in Chiliad.Eraſm.Mazonomum cantio.Poll.l.6.c.12.μαζονόμια δὲ κοῖλαι μεγάλαι πίνακες,ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διενέμοντο:ξύλινοι δὲ ἦσαν.

Μαζοπόνος,ου,ὁ,qui mazas coquit Heſych. σιτοποιός.

Μαζός,οῦ,ὁ,papilla,mamma,mamilla,propriè viri. Homerus Iliad.γ,βάλε δὲ ἐγγὺς μαζοῖο παρὰ,& libro χ,τί ποτέ σοι λάθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.Ibidem ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.vide ſcholia.Homer. Iliad.ε,Callimachus μαζὸν nutricem appellauit. Contra verò mammas pro nutricibus Catullus vſurpauit.

Μαζοφορὶς,ciſtella ferendis mazis ὑπηρετική.

Μάζων,ωνος,epulum in Bacchanalibus,ὁ διοπονικοῦ συνόδοις,Athen.l.4.

Μαθαλίς,poculum aut menſura quædam,calix,Athenæus libro 14.

Μάθας,Heſych.μαθήματα:à Dorico μάθα pro μάθη.

Μάθημα,ατος,τὸ,diſciplina,documentum,præceptum,doctrina,eruditio,præceptio,ars,inſtitutio,cognitio,monumentum: Lucian. ὁ ἀπειρος,καὶ ἀμαθὴς τῶν τῶν καλλίστων μαθημάτων,nec optimarum artium & politioris humanitatis rudis,atque inexercitatus,γέροντος μάθημα πολλῶν,diſciplina ſenilis,in Timæo. μαθήματα ποιητῶν,poetarum monumenta,Plato de Legib.μαθήματα ἀκροάματα,i.loci Hermogen. ὁρῶντες ὅσα ἐστὶ τῶν τοιούτων μαθημάτων.Plato epiſt.7. ἰδόντες ὅσα μαθήματά ἐστι,videntes quàm multa ſint diſcenda.

Μαθηματικός,diſciplinis vacans,docilis,diſcendi cupidus,ingenioſus,mathematicus,μαθητικός ἢ φιλομαθής.Ariſtotel.in 1. τῆς μετὰ τὰ φυσικά,τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῶν ὑπὸ ἀκουόντων μανθανόντων ἐστὶ, id eſt,docibiliora,δυνατώτερα.Plato pro diſcendi cupido accepit,τούτους οὖν φαίνεται,ἢ πάντων πρὸς μαθηματικούς,ἢ ὅσοι τῆς τυχούσης φιλοσοφίας ἅπτονται.

Μάθησις,ἡ,diſciplina,doctrina.εἰς παχυτέρα μάθησιν λέγειν,dixit Ariſtotel.de mundo,pro craſſiori minerua dicere. μάθησις ὀξεῖα,acumen ingenij,Plato de Legib. μάθησις τῶν γραμμάτων,literarum cognitio,Ariſtotel.8.Politicor. μάθησιν ποιοῦμαι, auſculto,Thucydid.addiſco,Ariſtotel. μάθησις γίνεται τῶν λεγομένων,verba edicuntur,Gaza μάθησιν ποιεῖν,erudire,inſtituere, Ariſtotel.Rhetor.3.ὡς τὸ ὅτι τῶν ὀνομάτων ποιεῖ ἡμῖν μάθησιν ἥδιστα. Et paulò póſt,ὅταν γὰρ εἴπῃ τὸ γῆρας καλάμην,ἐποίησε μάθησιν καὶ γνῶσιν,διὰ τοῦ γένους,id eſt,ſcientiam attulit. Sic enim Cic. aſſert autem vetuſtas omnibus in rebus longinqua obſeruatione incredibilem ſcientiam.

Μαθήσομαι,diſcam.vide μανθάνω.Μαθητεία,ἡ,diſciplina,doctrina.

Μαθητέον,diſcere oportet,à μανθάνω.

Μαθητεύω,μαθητεύσω,ευκα,doceo,διδάσκω,Actiu. Accuſatiu.Matth. capite vltim.μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη,docete omnes gentes. Idem capite 13.μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, edoctus vel doctus in regno cælorum. Μαθητεύω,in neutra ſignificatione,id eſt,ſum diſcipulus,vt c.27.Euang.Matt.ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ,diſcipulus fuit Ieſu.

Μαθητής,οῦ,ὁ,diſcipulus.

Μαθητιάω,diſciturio(vt ita dicam)cupio diſcere.Ariſtoph.ἐν Νεφ. ἔχεις ὡς πυχεὶ μοι ἢ τρια τὸ μαθητιάω γὰρ,i.μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

Μαθητός,οῦ,ὁ,qui per diſciplinam cognoſci poteſt,qui diſci poteſt,qui diſciplina acquiri poteſt,ſub diſciplinam cadens.μαθητὴ ἐπιστήμη,diſciplinabilis ſcientia,Cic.ad Heren.

Μαθήτρια,ας,ἡ,diſcipula,Act.c.9.

Μαθητρὶς,vt αὐλητρὶς,non μαθήτρια,probatur à Thoma magiſtro.

Μάθυια,Heſych.γνάθοι,malæ,maxillæ.

Μαθύλλω,quæro,ζητῶ.

Μαῖα,ας,ἡ,Atlantis filia,Mercurij parens μαῖα ab Heſiodo dicitur.Hoc item nomine amita,ſiue patris matriſque mater intelligitur.Item nutrix & obſtetrix,id eſt,ea quæ patientibus aſſiſtit,quæque vmbilicum præcidit,quam ὀμφαλητόμον etiam nuncupant.Eſt & προσφώνησις πρὸς πρεσβυτέρας γυναῖκας,id eſt,honeſta aduerſus ætate grandiorem allocutio,vtpote qua honoris cauſa vtebantur natu maiores ad nutricem,vel mulieres alioqui natu maiores. Sumitur & pro matre ipſa apud Euripid.in Alceſt.

Μαῖα,ἡ,maximum genus cancrorum,apud Ariſt. Gaza Maiam reddit.

Μαίανδρος,Mæander,vel Mæandrus,propriè fluuius Phrygiæ, ſiue Mæoniæ,ſinuoſus atque flexuoſus admodum,apud Strabonem: hinc omnis obliquitas μαίανδρος. Mæandrum dixit Feſtus,genus picturæ in qua multæ ſunt flexiones & gyri. Virgil.teſte Seruio,purpuram flexuoſam & inter ſe remeabilem,ſic ſignificauit Æneid.5. Victori chlamydem auratā, quam plurima circum Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit. & Mæander ex authoritate Nonij,picturæ genus eſt,in morem labyrinthorum flexuoſis ambagibus implexū, quod oris chlamydum addi ſolet,ſed non ſolum in texturis filorum flexibus & circunductionibus ambagioſis hæc Mæandri obliquitas exprimebatur,ſed etiam in cælaturis lineis diſcurſantibus,nunc per helices & ſpiras retortis,nunc per gyros & anfractus ſinuatis.Ioſephus de Antiquitat. μαίανδρος ὁ λαβύρινθος πεπλεγμένος τῇ ὑφῇ ἐξαρτᾶσθαι ἐξ ἑκατέρων λίθων ποικίλων τῶν ἄλλων.μαίανδρος,flexio etiam equeſtris,cùm curſus,alióſque recurſus,aduerſis ſpatiis,alternóſque orbibus orbes impediunt,vt eſt in 5.Æneid.Heſych.εἶδος ἱππασίας ἐν τῇ πομπῇ,vulgò ſουργιον.

Μαιάς,άδος,pro μαῖα.Od.ξ,ἢ ἐμοὶ μαιάδος ἦν θῆλυ,&c.

Μαιεία,q.obſtetricatus,μαίευσις,Pollux.

Μαιεύομαι,obſtetricor,quæro,inquiro,Deponens.μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις,Diana eſt obſtetrix,Lucian. μαιεύσασθαι,pro abortū cōciliare dixit Philoſtrat. 1. ἱκανὸς δὲ ἐστι φόβος ἐμβρύου μαιεύσασθαι ἢ τοῦ ὥρας,terror quilibet ſatis eſſe poteſt abigendo fœtui.Dicitur etiam μαιῶσθαι ἢ μαιεύεσθαι pro eodem à Polluce. Hinc μαίευσις,ipſi idem quod μαιεία,i.μαίωσις,Plut.

Μαιευτική,obſtetrix,& eius officium,Polluci.hinc μαιευτικός, idem.

Μαιεύτρια,ας,ἡ,μαιευτική.

Μαιόω,idem quod μαιεύομαι.

Μαιμαί,eheu,οἴμοι.

Μαιμάζω,ſalio,conſumo,ſtrepo,fluctuo,cupio.

Μαιμακτηριών,ῶνος,ὁ,Ianuarius à Suida dicitur: à Gaza Septembris,libro quinto Anim.Ariſt.ex Demoſt.intelligitur menſis hybernus fuiſſe,vel ſecundum alios Auguſtus,ἀπὸ τοῦ μαιμάκτου Διός.

Μαιμάκτης,οῦ,ὁ,furore percitus,ἐνθουσιαστής,ταρακτικός,Lexicographi. Eſt etiam μαιμάκτης cognomen Iouis à benefaciendi promptitudine.Plutarchus in Opuſcul.οὐδ' εἰργασίας,διὸ ἢ τῶν ἄλλων βασιλέα μειλίχιον,Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην οἶμαι καλοῦσι.nam apud Heſych.μαιμάκτης,ſignificat μειλίχιον,καθάρσιον.

Μαιμᾶν,ruere.

Μαιμάξ,μαιμάκτης.

Μαιμάω,μ.άσω,ω.ακα,idem quod μαιμάζω ſum promptus,μαιμῶσαν apud Heſych.exp.προθυμεῖται.

Μαινάω,cupio,deſydero.μαιμάοντες ἀπ' αὐτῶν,inſtincti furiis,Herodotus.

Μαιμάξ,Heſych.κινητικὸς,vel ἀλλαγὰς.

Μαιμώωσα,inſana,vehementer incitā,ſanguinis auida,quaſi αἱμῶσα,ἢ μὴ κλαίοντες,μαιμώωσα,Genit.Soph.in Aiace,ἐπὶ χερὸς μαιμῶσα σοῖς.& μαιμῶν,Lycophr.

Μαιμώδρος,ὁ,ἡ,ζητῶν.

Μαιμώσσω,quæro,Nicander.Theophraſtus,ὄρνεα μαιμώσσοντα ἐπιτίθενται.

Μαιμών,ſe mouens,ὁρμῶν,κινούμενος.Apollon.1.Argonautic.ὡς δ' ὄγε μαιμώων.

Μαιμω-

Μαιμώωσα,properans,Iliad.ε,ἀλλ᾽ ὡς δ᾽ ἰδέσθαι,μαιμώωσα, i.ἐνθουσιῶσα καὶ ὀξέως ὁρμῶσα,ὁ τῷ αἵματος γευστικὸς ἔχουσα.καὶ ἔστι μαιμάουσα καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ,μαιμώωσα,inquit interpr.Inuenitur cum Genitiuo,pro auida,2.Arg.Apoll. ἀλλ᾽ ἔτι μαιμώωσαι ἐδητύος,cupidæ cibi,ἐπιθυμοῦσαι.

Μαινας,άδος,ἡ,Mænas,βάκχη.

Μαινίδιον,ου,τὸ,halecula,Ariſt.6.Anim.

Μαινὶς,ίδος,ἡ,in Epig.&

Μαινὶς,ίδος,ἡ, mena piſcis,halec,vel halecula,Theodor. Interpr. Perſ.Mænaque quod prima nondum defecerit orca. Μαινόλης,ου,ὁ,furens,lymphatus.Bacchi epitheton apud Euſebium, at μαινόλης οἶνος dicitur eo quòd in furorem agit:apud Grego. ſic & ὀνομάτοι μαινόλαι.Plut.

Μαινόλιος,βάκχος,furens Bacchus,in Epig.Dicitur & μαινόλης apud Plut.περὶ ἀοργησίας.

Μαίνομαι,μανοῦμαι,vel μανήσομαι,inſanio,ferocio,deſipio,Ariſtophan.ἐν εἰρήνῃ, Ὁ δεσπότης μου μαίνεται,καινὸν τρόπον μαίνεται τῇ τόλμῃ,inſania ſum audacior,Xenophon 1.Pęd.πλεῖον ἢ μαίνομαι, id eſt,μᾶλλον,&c.pluſquam inſanio,id eſt,quam depereo , & concupiſco.vnde γυναικομανής.μαίνεται οἴνου, Homer. μὴ μαίνεο, ne inſanias,pro μὴ μαίνου,Ariſtophan.μαινόμενος,veſanus.μαινομένη ἄμπελος,Theophraſtus libro primo de cauſis plantar.c. 22. vitis inſana,Plin. μάλιστα μαινομένη, in Epigrammat. μαινόμενοι κηδεύματα,inſana connubia , Plato de Legibus. Aliquando renuſtius accipitur pro παραφρονεῖν,id eſt,deſipere, Demoſthen.in Mid.οὐδ᾽ ἂν εἰ δέοι εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς φλαῦρόν τι,ἐγὼ καὶ γὰρ αὖ μαίνομαι. Accipitur aliquando in bonam partem, vt in Epigrammata.μάλιστα μαινομένη dicitur ob laborem & aſſiduitatem. Sophocl.in Aiace dixit, γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι, id eſt, τοῖς διὰ τὴν μανίαν συμβεβηκόσιν, quæ propter furorem contigerunt. Eſt & mænomenon mel,ab inſania quam gignit,de quo Pli. l.21.ca.13.

Μαίνουρος,Suidæ ſpecies eſt.

Μαιοῖ,Heſych.ἐνθουσιᾷ:afficienti & μαιοῖν pro ἐνθουσιᾶν παρὰ τὸ μαίνεσθαι.Μαίω,non eſt in vſu,verùm ab eo formatum ἐκμαίω reperitur pro lympho in furorem ago.annot.Euſt.

Μαίομαι,inquiro,ἐρευνῶ , ζητῶ, quæro , ἐπιζητῶ. Odyſſ. ξ, ἐπεὶ αὐτὸν κλέψας ἔχω μαίεσθαι.Item cupio,Apollon.2. μαιομένοισιν κέλευθον ἄγειν.

Μαιονὶς,ὁμηρικὸς,in Epigr.μαιονία,Lydia.

Μαιεύομαι, εύσομαι,q.obſtetricor,ad pariendum adiuuo,libro primo Epigrammat.ὁμοῦ ποτ᾽ αὐτῆς ἠρξατο μαιεύεσθαι γαστέρας ἡμετέρας. Item lib.eodem,ὠδῖνας ἀφρικτὸς ὑπὸ μαιώσατο,τόλμης δ᾽ ἔτεκεν.

Μαιεύτριαι,αἱ,obſtetricantes.

Μαῖρα,canicula,ſummus æſtus,luna,Heſych.Tarentini verò μαιρᾶν dicunt τὸ κακῶς ἔχειν male habere.

Μαίρω,luceo,λάμπω:vnde μαρμαίρω.

Μαίτανος,animal Indicum quadrupes & vitulo ſimile , Heſych.

Μαίσων,πολίτης: μάγειρος,Athen.l.14.ab Heſych. exp.μαγειρικός,alij ἥρωα eſſe dicunt ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι.

Μαίωσις,idem quod μαιεία, μαίευσις,obſtetricis officium,q. obſtetricatus,Plut.in Alexand.

Μαιωτά,Heſych.ἰχθύς τις ποιός.

Μαιῶτις,ιδος,ἡ,Mæotis,palus eſt.

Μαίωτρα,τὰ,obſtetricationis pręmia.

Μάκαιρα,ας,ἡ,beata,fortunata,dea. Ariſtoph.ὅτι ἐγὼ εἰμὶ μάκαιρα τοῖς χρυσοῦν ἔχει εἶναι.

Μάκαρος,beatus,Etym.

Μάκαρ,αρος,ὁ καὶ ἡ,beatus.Iliad.γ,ὦ μάκαρ Ἀτρείδη,&c. Item πλούσιος, id eſt,diues,apud Heſiodum.ἀνδρὸς ἀνερχομένος πίσυνα μακάρων ἐπὶ ἔργα. Item μάκαρες,dij appellantur, οἱ μὴ τεθνηκότες ὑπὸ κῆρας. Ariſtophan.in Ran. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων.ἀλλ᾽ ἐς μακάρων ἀπῳχίσω, quod de defuncto ait , ἀνδρὶ ὡς τοὺς μακάρων τίουσι , Callimach.μακάρεσσιν ὀλίζοσι,diis minoribus , quos Latini vocant deos minorum gentium.μάκαρες verò,ἀπὸ τοῦ θεοί frequens.

Μακαρίζω τὸν ἀναδύντα ... ἀπὸ τοῦ ...

Μακαρία,ας,ἡ,beata:& per ἀντίφρασιν,pernicies,Ariſtophan.in Equitib. ἄπαγ᾽ ἐς μακαρίαν ἐκποδών. Fingunt & apud inferos locũ eſſe hoc nomine de quo Com.Ariſtoph.ibid.& Eraſ.Prou. In beatá eſt hoc nomine Herculis filia, quæ pro ſalute ciuiũ ſeipſam mactandam obtulit , obſeſſis ab Euriſtheo Athenienſibus.

Μακαρίζειν, beatum & fortunatum prædicare , vt apud Terentium , omnia bona dicere ac laudare fortunas : & Heauton. Equidem te mea Antiphila laudo, & fortunatam iudico , id eſt,μακαρίζω.vnde μακαρισμὸς,felicitatis pręedicatio , vt μακαριότης ipſa beatitudo ſiue beatitas, Ciceroni. μακαρίζω χιλίους τῶν δημάτων,Ariſtophan.vbi intelligitur ἕνεκα,vt in hoc loquendi genere,μακαρίζω σε τοῦ φρονήματος : quod imitari conatus eſt Horat.Serm.libro primo,Satyra nona , ó te Bollane cerebri Felicem,aiebam tacitus.Et hic ſubauditur cauſa.

Μακάριος,ου,ὁ,beatus.ὅς ὁ μακάριος,πολὺ σοῦ βελτίων καὶ μακαριώτερος , te multò præſtantior & felicior.Ariſtotel.7.Ethic.τὴν δὲ εὐδαιμονίαν οἱ πλεῖστοι μεθ᾽ ἡδονῆς εἶναί φασι:διὸ καὶ τὸ μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαίρειν , felicitatem plurimi cum voluptate eſſe dicunt: vnde & beatum à gaudendo nominarunt.ὦ μακαρία τῆς τύχης,Ariſtophan.vnde μακαρίως,feliciter,apud eundem.

Μακαριότης,ητος,ἡ,beatitudo,felicitas,Chryſoſtom.Plato in Epiſtol.βίος ἀμήχανος μακαριότητι,vita beatiſſima,vita felicitatis admirandæ. vide μακαρίζειν.

Μακαρὶς,ἡ,beata,locus apud inferos.

Μακαρισμὸς,οῦ,ὁ,beatitatis felicitatiſque prædicatio.Paul.ad Galat.4. τίς οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν,quæ igitur erat veſtræ beatitatis prædicatio? μακαρισμὸς ſiue εὐδαιμονισμὸς laudationis præcipuum genus , quo fortunatũ quendam pręedicamus,de quo vide Ariſtotel. Rhetoric. libro 1. vbi μακαρισμὸς δὲ καὶ εὐδαιμονισμὸς , αὑτοῖς μὲν ταὐτά. vide ζῆλος in Ammon. & μακαρίζειν.

Μακαριστὸν,τὸ,beatitudo,diuinitas.

Μακαριστὸς πρὸς πάντων,apud Herodotum, qui beatus ab omnib. prædicandus eſt. Xenophon libro ſecundo,ἐπιμελούμενος τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι , maximè prædicandam felicitatem poſſidere.

Μακαρίτης,& μακαρῖτις , in fœminino genere dici ſolet,cùm nominamus defunctos vita,quaſi beatos:vt nunc felicis memoriæ dicimus. Lucian.de luctu,ἔπειτα ἀνακαλοῦνται ἕκαστοι τοῦ μακαρίτου δαίμονος. Synefius in epiſtol. μηδενὶ λόγου δοὺς,ὅτι μὴ τῷ μακαρίτῃ Φωτίῳ,cum nemine colloquutus in via , extra quàm defuncto Photio. Iulianus ἐπιστολῇ,ἀλλ᾽ ἐκείνῳ μὲν δὴ,ἐπειδὴ μακαρίτης γέγονε,κοῦφα γῆ,κατὰ τὸν λόγον,verum illi quãdoquidem iam fato functus eſt,bene precemur.vt illud Perſij, Nunc nõ cinis ille poetę Felix?nunc leuior cippus non imprimit oſſa. & Iuuenal.in 7.Dij maiorum vmbris tenuem & ſine pondere terram.Plutarchus,ἐν τῷ ἀρχαϊκῷ,Καλὰς ἐλπίδας ἔχει ἐν δὲ περὶ τοῦ μακαρίτου ... Ariſtophan.in Pluto,μακαρίτην βίον, beatam vitam dixit,id eſt, μακάριον βίον.ὡς μακαρίτην,ὦ δέσποτα,τὸν βίον αὐτοῦ κατέλιπες.De hac voce ſic obſeruauit Portus,μακαρίτας,defunctos vita cum nominamus & nunc dicimus μακαρίτας.beatos,felicis memorię; felices.... de mortuis vſurpari ſolet. Horatius. omnes compoſui felices.Prouerb.Salom.cap.10. Memoria iuſti erit in benedictionem.vbi Mercerus, Hebræi de ſuis mortuis hanc verſiculi partem vſurpare ſolent.

Μάκαρς,felix Etym.

Μακάρτατος,η,ον, beatiſſimus. & μακάρτερος felicior apud Nonnũ.

Μακαρτὸς,ὁ felix,beatus,opulentus,in Epig.

Μακεδνὸς,Doricè pro μακεδνὸς,pro quo & per ſyncopen μακεδνὸς,eſt autem μακεδνὸς apud poetas longus, ea forma qua ex ῥίζα dicitur ῥιζεδνὸς.

Μάκελλα,ης,ἡ,ligo,nis. παρὰ τὸ κέλλειν,ὅ ἐστι κινεῖν καὶ τέμνειν μετὰ βίας,ὃ γὰρ δίκελλα διχῇ θεῖν κέλλει.Heſiod.ſecundã ſyllabam corripit,δίκελλαν ἔχων μακέλλην,μακέλλη ὁ δεῖς,Ariſtoph.

Μάκελλον,ου,τὸ,macellum.D.Paul.ca.10.1.ad Cor. τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον,&c.

Μακέλλω,moueo.

Μάκερ,ερος,τὸ,macer,aroma hodie incognitum. Dioſcorides libro ſeptimo,capite 111. μάκερ φλοιός ἐστι κομιζόμενος ἐκ τῆς βαρβάρου,ὑπόξανθος,παχὺς,στύφων ἱκανῶς μετὰ τῆς γεύσεως. Plinius libro 12. capite 8. non ſatis conſentit cum Dioſcorid.& macir inquit, ex India aduehitur,cortex rubens radicis magnæ nomine arboris ſuæ. Qualis ſit ea incompertum habeo.Galen.Simplic. lib.7.μάκερ φλοιός ἐστιν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενος,ἐν τῷ γεύεσθαι στρυφνὸς ἱκανῶς,μετά τινος δριμύτητος ἀρωματιζούσης, &c. Idẽ κατὰ τόπους,lib.ς´.τὸ καλούμενον μάκερ φλοιός τις ἀρωματικὸς ἐκ τῆς Ἰνδίας κομιζόμενος , ἱκανῶς θερμαίνων καὶ στύφων.Μάκις verò recentioribus Græcis,eſt Macis Arabum,res planè diuerſa:vulgò etiam macis dicitur.aromaticus cortex eſt ambiens rotundum inuolucrum nucis myrepſicæ ſiue moſchatæ.

Μακιστήρανος,epithetum vpupæ:à capitis criſta.

Μακιστὴρ, Æſchyl.Perſis Μὴν μακιστῆρα μῦθον , ὅμως σύντομον λέγων. vbi ſcholiaſt.expon. μᾶκος ἐχόμενον,ſeu potius μακρὸν,inuenitur & ſcriptum μηκιστῆρα in illo Æſchyli loco.

Μακιστὴρ,ὁ,telum,βέλος,quod longiſſimè iaci poteſt.

Μάκιστος,longiſſimus,μήκιστος,Soph.Schol.

Μακκοᾶν,delirare,proprium ſenum.

Μακκοάω,deſipio,fatuè & ſtultè me gero,quaſi μὴ κοέω, μὴ νοέω, non percipere animo nec intelligere,alij μακκοᾶν dictum volunt παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν expon. προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν ſimulare ſeu pręſe ferre non audire.ἀισθάνεσθαι.Ariſtophan.in Equitib.τὸ τοῦ δήμου προσώπου μακκοᾷ καθήμενον.ibid. ὁ γέρων ... Ὁ δ᾽ αὐτὸς ὡς ὁρῶ μεμακκοακότα,τί χρὴ ποιεῖν. Interpr.τὰ μακκοᾶν φρονοῦντα, ... μακκὼ γὰρ καὶ λαμία ἐγένετο ... vide Κοῶ.

Μάκκας,Heſych.βασιλεύς,rex,Μακκίας idem Heſych. ... περὶ τῆς ...

Μάκελλα,ης,ligo,inſtrumentum ruſticum.

Μακελλεῖον,τὸ,retis genus, quod turdis tenditur,quod & κιχήλα à quibuſdam dicitur,Heſych.

Μάκτρα,ἡ,κολυμβήθρα,δεξαμενὴ,ἔμβασις,ſolium,labrum.Galen. lib. ι. τόπ. καθίζε εἰς μάκτραν ἢ λεκάνην, in calidæ labrum deſide, & lana. Artemid. pro ciſta,& arca panaria poſuit libro quinto,ἔδοξέ τις ἐπὶ μάκτρας τὰ λογεῖα κεῖσθαι,μετὰ ὕδατος ἀνθρώπου βασταζόμενος φέρεσθαι.pro ſolio balnearum etiam vſurpauit Democrat.apud Galenum libro decimo κατὰ τόπ. μάκτρας δὲ παιδὸς χρησάμενος εἰς τὴν μακρὰν καθίζε. Apud Pollucem libro ſecundo, & apud Gellium libro decimotertio,cap.24.μάκτρα, i.καρδόπος legitur in hoc Ariſtoph.ſenario:χλαῖναν σὺ μάκτραν,εἰ δὲ βούλει καρδόπον.

Μακρὰ,τὰ,putei aut laci profundi,Hom.

Μακρὰ,Aduerb.ſignificat μεγάλως,vide Etym. μακρὰ κλάειν,μακρὰ οἰμώζειν,μακρὰ χαίρειν,μακρὰ κωκύειν,Ariſtoph.

Μακρὰ δρομοῦντες,οἱ,qui longiſſimè currunt.

Μακραίων,ωνος,ὁ,πολυχρόνιος,diuturnus,longæuus. Sophocl.ἐπεί μοι βίος ὁ μακραίων τοῦδε φέρεται τῷδ' ἐλάχιστον, pro eo quod eſt,οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ. Idem μακραίωνι χρόνῳ,pro πολυχρονίῳ.

Μακρὰν, longè,diu,procul.Lucian.ἀφίξεταί σοι φίλος ἐκ εἰς μακράν, breui veniet. οὐκ εἰς μακράν,breui,Ariſtophan.μακρὰν οἰκῶ,longè habito,Plato de Legib. μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς, Ariſtophan.μακρὰν ἀπέλθοιμι,longum iter facerem, Plato de Legib. οἱ μακρὰν ἐλθόντες ποι,longè quopiam euntes, Idem in epiſtol. ὁ μακρὰν ἀποδημῶν,Ariſtophan.Iſocrat.μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι,longè diſtantes amore proſequuntur.μακρὰν χαίρειν, dicebant longum valere,prouerbij vice,de iis rebus quibus nuntium remittebant.μακρὰν χαίρειν φράσας,Lucian.Ariſtophan.in Equitib.κλάειν σε μακρὰν κελεύω. Sic χαίρειν λέγειν καὶ οἰμώζειν μακρὰ,in contemptu,Comment.

Μακραύχην,ενος,ὁ καὶ ἡ,cui collum eſt prælongum,Euripi.per catachreſin μακραύχενα κλίμακα vocat altas ſcalas in Phœniſſis.

Μακρέτης,idem.

Μακρηγορέω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,prolixa vtor oratione.Neut.abſ.Phil.de mundo,τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός; quid opus eſt verboſius diſputare de igne?

Μακρίς, Eubœa inſula.

Μακρόβιος,ου,ὁ καὶ ἡ,longæuus,viuax.

Μακροβιότης,ητος,ἡ,vitæ longitudo.

Μακροβιώτερος,viuacior,apud Ariſtot.

Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi digiti,Ariſtot.

Μακροδρομος,qui longè excurrit,vnde de leporib. dicit Xen.μακροδρομώτατοι καὶ βραχυδρομώτατοι.

Μακρόθεν,procul,à longè,eminus.

Μακροθυμέω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,ſum patiens & æquanimus,ſum leni animo,Neut.abſolut.2.Petri cap.3. μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς,patiens eſt erga nos. Matth. capite 18.μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, Interpr. differ iram erga me,Beza vertit cohibe iram erga me,& docet eo loco θυμὸν iram ſignificare & quidem præcipitem quã Galenus propriè ὀξυθυμίαν appellat iræ acerbitatem & præcipitationem dicere poſſumus: quod Cicero excandeſcentiã commodiſſimè interpretari videtur : animum autem Horatius in illo verſiculo,ira furor breuis eſt,animum rege. Vnde & animoſi Græcis dicuntur θυμώδεις,vel θυμοειδεῖς,atque adeo θυμικοί.

Μακροθυμία,ας,ἡ,tolerantia, æquanimitas.

Μακρόθυμος,ου,ὁ,æquanimus,magnanimus, cui opponitur ὀξύθυμος.

Μακροκατάληκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,dictio in longam deſinens.

Μακρόκεντρος,ου,ὁ καὶ ἡ,longum aculeum habens, longo ſpiculo armatus,Ariſtot.

Μακρόκαυλος, habens longos caules.

Μακρόκερκος,cui cauda eſt porrecta.

Μακροκέφαλος,apud Pollucem, cui caput in magnitudinem extuberat & excreſcit,cui grande caput,vel potius longum.talis gens Scythica,Hippocr.περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων.

Μακροκωλία,ας,ἡ,longitudo colorum, Hermog.

Μακρόκωλος,ου,q.longimembris.

Μακρόλοβος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſiliqua longa incluſus.

Μακρολογέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,multa loquor, longa oratione vtor,Herodian. Athen. libro 6. ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ, ne multis morer.

Μακρολογία,ἡ,ſermo nimium prolixus.

Μακρολόγος,multiloquus.impendio loquax.

Μακρόν,procul,μακράν.

Μακρονοσία,ας,ἡ, longitudo morbi.

Μακροπαροξυτονεῖν,in penultimam longam deſinere.

Μακροπονηρότατος,ου,ὁ,longe contumelioſiſſimus.

Μακρόπνοος,apud Hippoc.μακρὸν ἀναπνέων,ὁ διὰ μακροῦ, qui ſpiritum ducit longius.Eurip.in Phœn. dixit μακρόπνουν ζωὴν, de vita longa.

Μακρόπτερος,ου,longas alas habens.

Μακροπώγων,ωνος,ὁ,cui eſt promiſſa barba.

Μακρορριζία,ας,ἡ,longitudo radicum,Theophraſtus hiſtor. libro 1. cap.11.

Μακρόρριζος,ὁ καὶ ἡ,longas radices habens.

Μακρός,ά,όν,longus altus,porrectus,ſerus,longinquus, βαθύς, id eſt,profundus.Iliad.φ',μακρὸς βίος,Sophocl.id eſt,ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένη ζωή.μακρὰ φυγή. οὐ διὰ μακροῦ,non ſerò,non ſerius. Phalar.in Epiſtol. ἐς μακρὸν,in longum, diu, Herodot.dicitur & εἰς μακρὸν,pro eodem.μακρᾶς ταύτης τοὺς τριήρεις,Ariſtophan. μακρὸν πλοῖον, longa nauis,Iſocrat.μακρὰ δίκελλα,id eſt,βαθεῖα,quẽadmodum φρέατα μακρὰ nominat Homer. Philoſtrat. in Heroicis,μακρὰ γένυς,Sophocl.id eſt, μεγάλως ὁ πολυχρόνιος, Ariſtophan.ἐπὶ μακρὸν,longè,Xenophon. ἐπὶ μακρότατον, longiſſimè, Thucydid.ἐς τὰ μακρότατα,id eſt,ἐπὶ πλεῖστον.τὸ μακρότατον, ad ſummum. ὅσον μακρότατον δυνατός εἰμι, quam longiſſime poſſum,Herodot.μακρὰ γραμμὴ apud Suid.dicebatur linea condemnatoria,ἡ καταδικάζουσα.nam breuis erat quæ abſoluebat. μακρὰν οἰκίαν dicunt Attici ἀντὶ τοῦ πολλὴν,rem lautam ſignificare volentes atque opum copiam,idem Heſych.μακρὰ,μεγάλα. εἰώθασι γὰρ οἱ δικάζοντες ἐν τῷ γραμματείῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν.

Μακροσκελής,έος,ὁ καὶ ἡ, qui cruribus eſt longis. μακροσκελεῖς, οἱ, longipedes quibus crura ſunt prolixa ſeu prælonga.

Μακροστέλεχος,ὁ καὶ ἡ,qui eſt caudice longo.

Μακρότερον,vlterius,diuturnius,ſuprà,Plato.

Μακρότης,ητος,ἡ,longitudo.

Μακροτομεῖν,longè amputare,μέχρι ἀμπελοκομεῖν: à τέμνω. μακροτομεῖν ἄμπελον,vitem reſecare ad longum palmitem, Gaza ex libro 3. de cauſis plantar.Theophr.ἐν τῷ μακροτομεῖν, in longitudine reciſionis. Μακρότομος ἄμπελος,vitis in longo palmite amputanda.

Μακροτράχηλοι ἵπποι,Il.ψ.i.magni,à parte,Didym.

Μακροφυής,έος,ὁ καὶ ἡ,prælongus,ſua natura longus.

Μακροφλυαρίας,ου,ὁ,prolixus nugator.

Μακρόφυλλος,ὁ καὶ ἡ,foliis longus.

Μακρόχειρ,ειρος,ὁ,longimanus.

Μακροχρόνιος,ου,ὁ,diuturnus,longæuus. Paulus ad Epheſ. capite 6.Et in Tim.Platon.μακροχρονιώτερος.

Μακρύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,elongo,Act.Accuſ.

Μακρῷ,multò. μακρῷ ἀμείνων,longè melior, Plat.de Leg.μακρῷ ἀρίστη,longè optima.μακρῷ τάχιστον,longè celerrimum, idem idem ibidem.μακρῷ apud Suid.πολὺ & κατὰ πολύ.

Μάκρωνες,qui longo ſunt capite,μακροκέφαλοι,ſic Scythas vocauit Xenoph.

Μακρῶς,longè,ſerò.

Μάκρωσις,ἡ,μακρότης,prolixitas,Polyb.hiſtor.

Μακτήρ,mactra,diphthera,ſaltationis genus,κόρδαξ Heſych.

Μάκτης,qui mazas pinſit.

Μάκτρα,ας,ἡ,mactra,vas in quo pinſitur farina,arca panaria,colum ſeu mortarium.Nic.in Ther. δοιῇ μάκτρῃ,Interp. θυείᾳ, ὅλμῳ.

Μακύνω,magnifico,elongo.

Μακῶν,in longitudinem extenſus,tanquam à themate μακάω,vel μακέω.

Μάλα,Aduerb.valdè,λίαν,πολύ,multùm.μάλ' αὖθις,id eſt,δή,ſanè, Ariſtophan.μάλα γε,ſanè quidem, idem. μάλα δέ γε,ſed valdè quidem,imò,verò,idem Ariſtophan. ἦ μάλα,profectò, Homer.Iliad.γ.ἦ μάλα πολλάκις τιμῆς ἐσσῆται, id eſt, ὄντως δὴ ἦ μάλα δὴ,ὄντως δὴ,Apollon.καὶ μάλα,pro καί,Ariſtophan.μάλα σφόδρα,valde vehementer,id eſt,magnoperè.apud Platonem,μάλα γε,ſanè quidem,concedentis cum affirmatione,vt καὶ μάλα & πάνυ γε.Xen.μάλα τοι,πρῶτα τὸ ἀδελφεία,&c. vtique,prius quidẽ. οὐ μάλα,non ferè.vide πλεῖν.

Μαλάβαθρον vel μαλόβαθρον cum Arrian. quod etiam dicitur μαλαβάθρου φύλλον,& ſimpliciter φύλλον, καὶ ἰνδικὸν φύλλον, quod & Aetius libro ſeptimo,capite 98.& libro 16. capite 122. φύλλον αὐλακωτὸς vocauit,eſt malabathrum ſiue malobathrum Plin. quod & folium tantùm nominatur,& folium Indicum:Arabes vocant Tembul,Indi verò apud quos prouenit in regione Malaber, dicunt bethrum vel bathrum, vnde compoſita eſt dictio à Græcis malabathrum.Eſt autem precioſiſſimum folium in Indicis paludibus innatans abſque radice. Deſcribit Dioſcorid. libro primo,capite vndecimo,& Plinius libro duodecimo,capite 26.Dat,inquit, & malabathron Syria, arborem folio conuoluto,albido colore,ex quo exprimitur oleum ad vnguenta,fertiliore eiuſdem Ægypto.Laudatius ex India venit.In paludibus illic gigni tradunt lentis modo, odoratius croco,nigricans,ſcabrúmque quodã ſalis guſtu,&c. ex folio itaq; ſiue malabathro fiebant precioſiſſima vnguenta,quæ vt à nardo dicebantur ſpicata, ſic ab hoc propriè folia a:Martialis Epigrammat.libro vndecimo,At mea me libramfoliati poſcit amica:quod vnguentum à præcipua materia

teria Malabatrum vocat Horatius 2. Carmin. Cum quo morantem ſæpe diem mero Fregi coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Sic nardum pro ipſo ſpicato ſiue nardino vnguento ſumpſit. Tibullus quum dixit, Iamdudum Syrio madefactus tempora nardo. Sic in folium vnguentum Plaut. videtur in Curc. vocaſſe folium, à voce Græca φύλλον, id eſt, folium: quo nomine etiam Iuriſconſultus malabathrum appellauit, ff. de his quæ debent Imperatori vectigal. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν libro ſexto, capite ſexto, φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία ε, folij malabathri pilulas 5. in picationem quandam recipit. Paulus Ægineta etiam libro quarto, cap. 48. habet φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία ϛ. Et idem Conſtantinus libro ſeptimo, capite decimotertio, φύλλου σφαιρία ιϛ. Quia verò nardinum vnguentum etiam parabatur cum malabathri folijs, vt oſtendit Dioſcorid. libro primo, capite 62. eò factum credo, vt Plinius confuſius ipſum nardinum etiam foliatum appellarit libro 13. capite 1. ſpicatum tamen & foliatum diſtinxit optimè Galenus libro primo, capite ſecundo, κατὰ τόπους. Quæ fuſius explico, quia in his labuntur vel doctiſſimi, vt ille tamen magnifice eruditus interpres Theophraſti de Odoribus, vbi ait in Scholiis. Nardinum vnguentum Theophraſto non è folio paratur, &c. vbi quid folium quid nardus, vel quid foliatum aut ſpicatum, mihi videtur ignoraſſe.

Μαλάγας, ſaccus, vter.

Μαλάγματα, τά, malagmata, compoſitiones ſunt ἐκ τῶν μαλακτικῶν φαρμάκων, ſunt verò μαλακτικά, id eſt, emollientia, ἃ τὰς σκληρύνσεις μαλάττει, quæ concretas durities emolliunt, Galen. ſimpl. facult. libr. ἰδίως ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τὰ σκληρὰ φαρμακα ... παχύ ... χυμοῦ ... ἰκτικά. Quę concretiones tum alias, tum ſæpe fiunt maximè circa muſculorum capita atque eorum tendones. Ea medicamenta, vt quod concretum eſt commodè fundant & ſenſim per euaporationem diſcutiant, nec admodum calida, nec valde ſicca eſſe oportere, idem author oſtendit. talia ſunt ammoniacum, bdellium, butyrum, adipes omnes. ἀπὸ τοῦ μαλάττειν, id eſt, ſubigere, quod Marcell. Empiricus malaxare, & malacißare dixit Plautus. Malagmata fere non refrigerandi, ſed calfaciendi cauſa reperta ſunt. Fit tamen quod refrigerare poßit, ad calidas podagras aptum.

Porro notandum eſt malagmatum varia eſſe genera, & diuerſis partibus accommodata ad multiplices effectus: quædam enim digerunt materiam, quædam extrahunt, quæ ἑλκτικά vocantur: ſunt & quæ aperiendi vim habent, ob id στομωτικά nuncupata: pleraque certis magis partibus membrorum accommodata ſunt, vt iecori, lieni, articulis. Sunt malagmata ad ſtrumas, phymata, parotidas, ad aquam intercutem, ſiſtendum ſanguinem, atque id genus. Malagmata verò atque Emplaſtra, Paſtilli que (quos τροχίσκους Græci vocant & μαγίδας Hippocrat.) cum plurima eadem habeant, differunt eo, quod Malagmata maximè ex floribus eorumque etiam ſurculis: Emplaſtra, Paſtillique magis ex quibuſdam metallicis fiunt: deinde malagmata abunde molleſcunt: nam ſuper integram cutem iniiciuntur. Laborioſe verò conteruntur ea, ex quibus emplaſtra paſtilli que fiunt, ne lædant vulnera cũ impoſita ſunt. De quibus præter Galen. κατὰ τόπους, Cælius libro 5. capite 17. & 18. Apud Columel. ad lentorem malagmatis, i. πρὸς μαλάγματος γλισχρότητα.

Μαλακόπους, molles & teneros pedes habens Thuc. Idyl. 15. μαλακαὶ πόδας ὧραι.

Μαλάκια, τά, ea piſcium genera exanguia, quæ nec ſquamas habent, vt λεπιδωτά dicta, nec teſtacea operimenta, vt ὀστρακόδερμα: cuius generis ſunt Polypus & ſepia. Ariſtoteles hiſtoriæ Animal. libro primo, capite ſexto, οἷον τὰ τῶν μαλακίων, ὥσπερ πολύποδες, καὶ τευθίς, καὶ σηπία, Galen. περὶ τροφῶν δυνάμεως libro tertio μαλάκια καλεῖται, τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε τραχὺ ... τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' ὥσπερ ... τευθὶς καὶ σηπία, καὶ πολύποδες, &c. ea genera mollia vocat Plin. διὰ τὸ ... libro nono, capite 28. Piſcium quidam ſanguine carent. Sunt autem tria genera: Inprimis quæ mollia appellantur, deinde contecta cruſtis tenuibus, poſtremò teſtis concluſa duris. Mollia ſunt loligo, ſepia, polypus, & cætera eius generis, idem Galenus apud Hippocra. μαλάκια ὧν ... inquit, καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων ζώων ... καθάπερ πολύποδες, καὶ τευθίς, καὶ σηπία, καὶ ... Athen. li. ζ. μαλάκια δὲ καλεῖται τὰ πολύποδα.

Μαλακία, ας, ἡ, mollitudo, & vitium vnde μαλακοὶ ſiue μαλακίαι dicti, molles atque effœminati, pro animi mollitie. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, καὶ τὰ μὴ ἀμυνόμενα πάσχειν ... εὐεργετεῖσθαι ... ἐπὶ μαλακίας σημεῖα apud Suid. ſcript. μαλακία καὶ χαυνότης, ἔκλυσις, Heſych. ...

Μαλακία, ας, ἡ, διὰ τὸ μαλακόν, Plinio mollities quædam prægnantium & defectio, quum languentes modò hoc, modò illud appetunt, adeo vt terram quoque rorare appetant, nonnullæ carbones etiam extinctos, aut cimoliam, quę res κίττα appellatur, id eſt, pica, διὰ τὸ ποικίλον τοῦ ζῴου τὴν κλῆσιν, id eſt, ex auis varietate traxit. Eſt & στομάχου μαλακία, ſtomachi malacia Plin. libro 28. capite ſeptimo, hoc eſt, debilitas, languor, ignauia, μαλακίᾳ ἐτίμησαν οἱ Λακωνικοί, Nazanzen. Apud Cæſar. lib. 3. belli Gallici, malacia maris dicitur pro tranquillitate, ac velut mollitie, vulgo bonaſſe. Feſtus. Auſtra dicuntur quum in mari fluctus non mouentur: quam Græci μαλακίαν vocant.

Μαλακιᾶν, mollem eſſe, & mollitie laborare, flacceſcere. Xenophon κυνηγετικῷ, αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, ἢ ... infirmitate narium laborantes & mollitie. Harpocrat. τὴν δίκην ... μαλακιᾶν, exponit, litis deciſionem & ... horreſcere.

Μαλακίας, ὁ, μαλακός, mollis & effœminatus.

Μαλακιεῖς, frigoris cauſa dolentes & contracti.

Μαλακίζομαι, μαλακίσομαι, ἐμαλακισάμην, molleſco, emollior, ſum ignauus. Propriè eſt mulierũ prægnantiũ. Interdũ de viris, ... aut κακῶς ... ægroto. Depon. Datiuo, vt μὴ ... μαλακισθῆναι ... Greg. Aliquando Accuſ. cum præpoſitione πρός. Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ad mortem fuit inſtrenuus μαλακισθείς, qui ignauiter egit.

Μαλάκιον, muliebris ornatus.

Μαλακίων, molliculus, μαλακός. Ariſtophan. ὁ ... μαλακίων ... καὶ μὴ καλεῖ. vbi ὑποκοριστικῶς dictum eſt.

Μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, torpeſcentes naribus.

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mitis corde, placabilis, Æſchyl.

Μαλακόδερμος, qui cute molli obducitur, molli cute incluſus, molli putamine conſtans, cute molli intectus. μαλακόδερμα τά, quæ molli cute integuntur, vt in piſcibus.

Μαλακοκρανεύς, ὁ, mollliceps auis, Ariſtoteles 9. Animal. vulgò groſbec, oiſon royal.

Μαλακοσάρκινος, ου, ὁ, molli ligno aut nucleo. μαλακοσάρκινος καρπός, fructus cum ligno intus molli, id eſt, cum nucleo, qui eſt molli nucleo.

Μαλακός, ή, όν, mollis, placidus, mitis, tardus, indulgens, tactui cedens. ei opponitur σκληρός, Xenophon. μαλακὸς ὁ ... πρὸς τὸ ... , mollis circa deſidiam, Ariſtotel. in Rhetoricis. μαλακὸς οἶνος, molle deliniénſque vinum, Gaza ex Problema. Ariſto. μαλακὸς χιτών, i. ... Hom. μαλακὸς ὕπνος, i. ... idẽ. μαλακὸν ἐνδιδόναι, remittere apud Herodot. ὁ μαλακός, ... apud Quint. nihil aliud ſignificat, quàm in carnis mollitie & raritate ſummã intelligi mentis perſpicaciã: quoniã ita affectus facilè quicquid eſt redũdantis copiæ digeritur: fatuos verò ac rudes παχυδέρμους, quaſi craßipelles Græci vocant, Cęlius libro tertio, capite 15. μαλακὸς πρὸς τὰ ... , Xen. μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, mollibus manibus fricare, Galen. τὸ μαλακὸν τοῦ ἀμυγδάλου, nucleus amygdali, Ariſtoteles nono Animal. μαλακὸς etiam propriè dicitur ἀπὸ τῆς μαλακίας quæ inter vitia numeratur, mollis & effœminatus, qui mollitie & luxu diſfluit: eiuſmodi homines βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. inquit Apoſt. 1. ad Cor. c. 6.

Μάλακος, ὁ, accentu in antepenultima, nomen hiſtorici apud Athenæum.

Μαλακόσαρκος, cui caro tenera & mollis: vnde μαλακόσαρκοι ſiue ἁπαλόσαρκοι ἰχθύες, vt gobius, perca, aſellus, & id genus, quorum Galen. de Alimentis libro tertio, carnes ait eſſe tenerrimas & coctu facillimas: ... μαλακωτάτην ἔχει τὴν σάρκα, καὶ εὐπεπτοτάτην ... Contrar. σκληρόσαρκοι.

Μαλακόστρακα, quæ cruſtis tenuibus operiuntur, Plin. μαλακόστρακα ζῷα, animalia quibus cruſta pro tegmine, vt omne genus cancrorum. Gaza ex Ariſtot. cruſtata, & cruſtacea vertit. vide Galen. 3. de Aliment.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo, indulgentia. ἡ ἀέρος μαλακότης, Theophraſt. hiſtor. libro tertio, cap. 7. cœli clementia, vel indulgentia cum Virgil. & Plin.

Μαλακότριχες, quibus molles capilli, vt apud Ariſtotelem vocantur Scythæ.

Μαλακόφλοιος, cortice molli veſtitus.

Μαλακτήρ, ῆρος, ὁ, qui mollit ſeu emollit Plut.

Μαλακτικός, ή, όν, emolliens τὰ μαλακτικὰ φάρμακα, Gal. ad Glauc. vide Μαλάγματα.

Μαλακτός, ή, όν, qui emolliri poteſt.

Μαλακύνομαι, μαλακυνοῦμαι, molliorem me præbeo, emollior, Depon abſol.

Μαλακύνω, emollio, Galen. ad Glauc.

Μαλακυσμός, οῦ, ὁ, emollitio.

Μαλακῶς ἔχειν, incommoda eſſe valetudine, ęgrotare, μαλακίζεσθαι.

Μαλακτήρ, ῆρος, ὁ, qui emollit.

Μάλαξις, εως, ἡ, mollitudo.

Μάλαξος, collum, ceruix.

Μαλάσσομαι, miteſco.

Μαλάσσω, μαλάξω. π. αχα, mollio, ſubigo χειρόω, ἀπαλύνω, καὶ μαλαχθῆ ἐμμαθῆ. Heſych.

Μαλάχη, ἡ, ης, ἡ, malua, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin. libro 20. capite 21. Heſiodus, οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ, &c.

Μαλάχια, τά, vide Μαλάκια. Quidam cum ει ſcribunt μαλέχια, & μαλακια.

Μαλεῖν, Heſych. [illegible] videtur Doricum ſeu Ionicum eſſe pro μαλοῦν, ſiue μέλα ποιεῖν.

Μάλεια, ας, ἡ, Malea promontorium Laconicæ, quod & ſine diphthongo ſcribitur. nam anceps tam eſt apud Græcos quàm Latinos. Euſtath. λέγεται δὲ καὶ μάλεια ἰωνικῶς, καὶ μαλέαι πληθυντικῶς [illegible], in epiſtol. Plinij Nepotis in 10. apud Ciceronem libro quarto, epiſtol. Famil. ſupra Maleas. Μάλεια Heſych. expon. [illegible].

Μαλεῖν, augere, creſcere. Heſych. [illegible] expon. [illegible] quærendum.

Μαλερός, ά, όν, pernicioſus, q. vſtiuus, καυστικός, ſæuus, feruidus, acutus, ſiccus, acris. μαλεροῦ πυρός, Apoll. Item imbecillis, q. corruptibilis, ἄφθαρτος, [illegible], durus, σκληρός, Euſt. Il. ι.

Μάλη, ης, ἡ, ala, maxilla, ἡ μασχάλη Atticis. nam μάλη [illegible] vox eſt authore Polluce. Thomas magiſter nominatiuum inuſitatum eſſe vult. Genitiuus ſimpliciter vſurpatur ab Apſyrto. Rhetores ſemper cum præpoſitione dicunt ὑπὸ μάλης, pro eo quod eſt ſub ala ſimpliciter, vel μεταφορικῶς [illegible] καὶ λαθραίως, clanculum, furtim, latenter. Xenophon ἑλλην. libro ſecundo, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, ſub alis geſtantes ſicas. Lyſias, ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν, ὑπὸ μάλης λαβὼν [illegible] ξίφος [illegible]. Athenæus libro decimo, [illegible] ὑπὸ μάλης ἔχειν [illegible]. Syneſius, ὑπὸ μάλης [illegible]. Lucianus in dialogo quodam Charontis, & Menippi ac Mercurij, philoſophum quempiam omnibus exuens vitiis, [illegible] ὑπὸ μάλης ἔχει. Τί ὦ Μένιππε; Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ, vnum adhuc ſub alis geſtat & quod eſt omnium grauiſſimum. Quodnam Menippe? Adulationem, Mercuri, quæ illi in vita multum profuit. Idem, [illegible] ὑπὸ μάλης κρύψειας [illegible]. Hinc transfertur ad omnia quæ clàm fiunt, vt ὑπὸ μάλης πράξεις, res clandeſtinæ, vt turpes quæ clàm & ſine conſcio maximè geruntur. Plutarchus in libello de dignoſcendo adulatore ab amico, [illegible], ὑπὸ μάλης [illegible], &c. Demoſthen. in oratione πρὸς Κόνωνα, [illegible] ὑπὸ μάλης [illegible], non clàm ſed in medio foro. Dion Cocceus, Οὐ γὰρ ὑπὸ μάλης [illegible], ὦ Καῖσαρ, [illegible].

Μαλθακευνία, ας, ἡ, lectorum mollities.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollities.

Μαλθακίζομαι, otio langueo, dedo me deſidiæ. Plat. in epiſt. [illegible] μὴ μαλθακίζεσθαι.

Μαλθακίζω, μαλθακίσω, π. ικα, mollio. Accuſ.

Μαλθακὴ χάρις, molli gratiæ, in Epig.

Μαλθακιστέον, & μαλθακιστέα, molliter agendum & ſegniter, Ariſtophan. [illegible] μαλθακιστέ', [illegible].

Μαλθακός, ή, όν, mollis, delicatus, languidus. τὸ τῆς γῆς μαλθακόν, humus ſubacta, Gaza de Senect. & 4. coſtæ nothæ μαλθακαὶ dicuntur à Polluce.

Μάλθαξις, εως, ἡ, fomentum, fotus, θέρμασμα Hippoc.

Μαλθάσσω, mollio, lenio.

Μάλθη, ης, ἡ, cera mollita, qua vtuntur ad tabularum ferruminationem. vide ſequentia.

Μαλθώδης, emollitus, cereus. apud Hippocratem μαλθώδεα, Galen. μαλακτικά, ἡ κηρώδη, [illegible]. Feſto, pix erat cum cera mixta: ſimilis eſt quam Cicero in Verrem ceram legitimam vocauit, qua tabellæ iudiciales incerabantur. Pollux, [illegible], ἡ μάλθα, ἡ μάλθη. Ariſtophan. τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων [illegible]. Idem Pollux, μάλθη [illegible]. Hinc apud Latinos Maltha vox ſumpta eſt. Eſt verò permiſtio picis liquidæ, vnguinis ſiue axungiæ ſiue ſeui, & calcis ad ſtrigmenti craſſitié, qua in ciſternis, piſcinis vel puteis rimas & lacunas quũ aqua per ſaxa manat, reſarciunt, atque pauimenti vel parietis tecturam ſuccumbentem reparant. Compoſitionem docet Palladius rei ruſtic. libro primo, capite 17. Plinius lib. 36. capite 24. aliud genus docet hoc modo, Maltha è calce fit recenti, gleba vino reſtinguitur: mox tunditur cum adipe ſuillo & ficu, duplici linamento: quæ res omnium tenaciſſima, & duritiem lapidis antecedens. vbi & verbo etiam vtitur: Quod malthatur, inquit, oleo perfricatur. Idem libro ſecundo, capite 104. docet etiam eſſe malthæ ſpeciem naturalem. Maltham vulgò dicimus [illegible] & [illegible], hoc eſt, malthare.

Μάλθων, ὁ, mollis ebrius, diſſolutus, Suid. [illegible]. Inde Horatio Malthinus vocatur Mæcenas mollis & effeminatus: Malthinus tunicis demiſſis ambulat. Eſt & [illegible] proprium.

Μάλια, Heſych. [illegible], ſiue μάλις mulomedicis, morbus eſt ex concretione ad diſcernendum difficili, humoris corrupti atque putridi, ſpecieſque articularis morbi in veteri natus. Apſyrtus de equo, [illegible]. Themiſti. [illegible]. Eius quatuor ſunt genera, ὑγρά, ξηρά, [illegible], [illegible]. Hinc verbum [illegible]. Inde malandria, vnde malandroſi, apud Marcellum Empiricum, & vulgò *malandre*. Suid. [illegible].

Μαλικαί τινες Heſych. [illegible] qui etiam addit [illegible] & [illegible] vocantur [illegible].

Μαλιναθάλλη, ἡ, planta in Ægypto naſcens, Theophraſtus libro quarto hiſtoriæ plantar. capite decimo. Eſt Anthalium Plinij libro 21. capite 15. & Italorum *Traſi*, ſiue *Dolceghini*. meminit Anthalij idem Plinius lib. 21. cap. 29. Et rurſus Theophr. hiſt. 2. [illegible] μαλιναθάλλη.

Μάλιστα, maximè, ſuper omnia, maiorem in modum. Thucydid. pro exactè poſuit. μάλιστα πάντων, maximè, Ariſtophan. affirmantis eſt: vt negantis ἥκιστα πάντων apud ipſum in Pluto: in quibus eſt [illegible]. Sic Latini maximè omnium, minimè omnium Cicero, & minimè gentium. Terent. μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, ſupra omnes homines, Demoſthen. μάλιστα τῶν ζώων, omnium præcipuè animalium. πολλῷ μάλιστα, multò maximè Cicero in Verrem, & ad Heren. & frequens multò maxima pars, apud ipſum & Horat. Pauſan. [illegible] πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων [illegible], multò maximam admirationem mihi præbuit. μάλιστα [illegible], longè plurimùm. Additur etiam nominibus numeralibus pro ferè, circiter, quodammodo, vt plurimum, Thucydides libro ſecundo, [illegible] μάλιστα [illegible], id eſt, ſeptem ferè ſtadia, Interpres Græc. [illegible] exponit [illegible]. μάλιστα [illegible], tertia fermè pars, Thucydid. Ariſtoteles de mundo, [illegible] μάλιστα [illegible] σταδίων, id eſt, longitudo ad ſeptuaginta ſtadiorum millia: ſic vertit Bud. Sed μάλιστα ſic poſitum ſignificare videtur quod Latinè plurimùm, ſiue ad ſummum Cicer. vt maximè Columel. quod & vt multum dixit Mart. id eſt, [illegible] reſpondet minimum, id eſt, [illegible]. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite quinto, [illegible] μάλιστα [illegible]. Ponitur interdum affirmatiuè in reſponſione. Xenophon, [illegible], μάλιστά γε, ἔφη, maximè, inquit. Ariſtophan. [illegible]. μάλιστα. μάλιστα pro μᾶλλον, Ariſtophan. [illegible] μάλιστα [illegible], id eſt, magis, vel potius quã. τὰ μάλιστα, potiſſimùm, maximè. τὰ μάλιστα [illegible] εἰς ἔχθρας, maximas contraxiſſe inimicitias. τὰ μάλιστα [illegible], Thucydid. τὰ μάλιστα [illegible], decentiſſimè coagmentatus, maxima ex parte digeſtus. οὐ μήν τοι τὰ μάλιστα, non tamen vniuerſaliter, Ariſtotel. in Problemat. ἐν τοῖς μάλιστα, in primis, Thucydid. Interpres exponit, ἐν τοῖς [illegible]. ἐς τὰ μάλιστα, maxima ex parte. εἰς τὰ μάλιστα πλεῖστος, Demoſthen. ἐς τὰ μάλιστα χειμασθείς, acerrima tempeſtate iactatus, Thucydid. καὶ μάλιστα, Plato de Legib. καὶ vacat. καὶ τὰ μάλιστα, atque adeò, Ariſtophan. ὅτι μάλιστα, perfectè, ἀκριβῶς. ὡς μάλιστα, ὅσον μάλιστα, quàm maximè fieri poteſt, Thucydid. μάλιστα δέ, fermè, præcipuè, quàm plurimùm. μάλιστα δή, id eſt, [illegible], præcipuè, mirum in modum. μάλιστα ἐκ πάντων, ex omnibus maximè, Thucydid. μάλιστα ἤ, magis quàm, Ariſtophan. μόνον μάλιστα, ἢ μᾶλλον ζώων ἄνθρωπος, ſolus potiſſimum animalium homo, Ariſtotel. 1. de Animal. μάλιστα πάντως, omnino quidem. Plato in Apolog. [illegible] μάλιστα πάντως [illegible] ὑπὸ μαλίστου.

Μαλκιᾶν, μαλκιῶν, frigore contrahi & torpore, rigere. Nicander in Theriac. [illegible], vtitur hoc verbo Demoſthen. [illegible]. Aratus, [illegible] μαλκιόωντα [illegible]: Comm. [illegible].

Μάλκη, ης, ἡ, contractio ex frigore, manuum pedúmque è frigore tumor & inflatio, Theon in Aratum. Item ſtupor, νάρκη. Nicander in Theriacis, [illegible]. Interpr. [illegible]. Plinius permones & perniunculos dicit

Marcellus Empiricus malandriam & frigore peruſtos pedes.

Μαλαι, Heſych. exponit [illegible] ψυχαι [illegible].

Μαλαθ-, ι, ὁ, frigidus, imbecillus, mollis, ἀσθενὴς, ψυχεινὸς: μαλακώτατα, frigidiſſimum apud Suid.

Μᾶλα, pro [illegible], Ariſtoph. quod notat eius Interp.

Μᾶλλον, magis. Interdum apponitur Comparatiuo. Iſæus, πολὺ μᾶλλον προθυμότερον, multo promptius. Philo de mundo, ἄμεινον ὅπως μᾶλλον, melius foret: vbi μᾶλλον περισσὸν. & apud Platonē in Apolog. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Sic etiam apud poetas reperire licet. Æſchylus. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Et Ariſtoph. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Verùm apud Oratores non eſt ita ferendum. abſurdum enim Comparatiuo addere alium Comparatiuum, aut Superlatiuo alium Superlatiuum, vt teſtatur Thomas Magiſter. quod tamen culpa non vacat, & vt ſuperſti ipſi Grammatici præceptione te exoluant, proferam exempla contraria. Demoſthen. in 3. Olynth. [illegible] Ariſtotele ortu Animant. lib. 5. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Et 2. Topicor. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Idem Rhetoric. 1. [illegible] μᾶλλον [illegible]. & 2. [illegible] μᾶλλον. Et ſic legendum libro κατηγοριῶν, teſte Simplicio, [illegible] μᾶλλον καὶ ἧττον. vbi deprauatè [illegible]. poſſunt enim hæc cæteraque huiuſmodi intendi ac remitti. Itaque μᾶλλον ſecundæ collationis nominibus adiunctum, præſtantiam eius quod confertur, ad illud cum quo confertur, auget. τὸ μᾶλλον, pluris ratio. ἐκ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, ex maiore & minore. τῷ μᾶλλον ἢ ἧττον διαφέρει, pluris minoriſve modo differt, pluris aut minoris ratione, intenſione & remiſſione. [illegible] μᾶλλον [illegible], non continuò amat, id eſt, non ideo, Ariſtot. 9. Ethicor. μᾶλλον [illegible], Xenophon. [illegible] μᾶλλον, Plato de Legib. μᾶλλον [illegible], Demoſthen. [illegible] τὸ μᾶλλον, ratione quantitatis intenſioris. μᾶλλον βούλομαι [illegible], Thucydid. id malo quam illud. μᾶλλον aliquando non eſt [illegible], interpres Thucydidis. apud Xenoph. μᾶλλον pro facilius: item pro melius. [illegible] μᾶλλον [illegible] ſubaud. interdum vt apud Syn. epiſt. 5. [illegible]. Accipitur etiam pro vel potius, Bud. Comm.

Μᾶλλον δὲ, imò, verò, quin potius. Philo de mundo, [illegible], μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον, &c. eſt enim veriſimile atque adeò neceſſarium. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], μᾶλλον δὲ ὁ [illegible] αὐτός.

Μαλλονμενοῦν, imò.

Μαλλονί, magis. μᾶλλον.

Μαλλὸς, vellus, lana, coma demiſſa. vnde εὔμαλλος, & τρίμαλλος.

Μαλλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, laniger. Cereris cognomen in Megaride, quod ab iis videtur impoſitum, qui mortalium primi oues conſuitire experint: nam μαλλὸν, Græci lanam dicunt, Cæl. l. 13. cap. 31.

Μαλλωτὴ, lanata pellis. Græci idam μαλλωτὴν vocarunt, veluti πολυμαλλῶσαν, i. crinibus abundantem.

Μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, villoſus, lanatus, ὁ μαλλοὺς ἔχων, vt Plato Comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας, & μαλλωτὸν χιτῶνα Pollux. Comm. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] μαλλωτὸν, [illegible] μαλλός.

Μαλλοπάρῃος, ὁ καὶ ἡ, teneras habens & molliculas genas, velleris inſtar apud Theocr.

Μαλὸς, ού, ὁ, tener, ἁπαλὸς, & exitioſus, ἀφανιστικὸς, idem quod ἀμαλὸς. vnde ἀμαλδύνω, Euſt. Iliad. [illegible], & [illegible] per duas ſyllabas in Odyſſ. legunt quidam, non ἀπὸ ἀμαλδύνω, Euſt. ibid.

Μάλιστα, Heſych. [illegible], à Dorico μᾶλλον, ſed forſan ſcribendum μάλιστα.

Μάλουρος, & μάλουρις, caudam albam habens.

Μάμμα, Heſych. [illegible].

Μαμαντίδες, eodem teſte à Dolopibus vocantur αἱ [illegible].

Μάμερος, Ἄρης, Mars.

Μαμάκουθοι, Mamacuthæ. vide μαμμάκουθος, & Prouerb. Chil. Eraſ. Stultior Melitide.

Μαμιρᾶς, eſt herbæ velut radicula, tuberculis nodoſis cincta pluribus, quæ cicatrices & albugines ſanare creditur, qua prædita eſt nimirum facultate detergendi. eadem res eſt quod Do- roncium Romanum apud Nicol. Alexand. vbi [illegible] & μαμιρᾶς confundit Fuſchſius. Ægineta libro 7. Μαμιρᾶς [illegible]. Μαμιρὰς, verò eſt manna thuris. vide Μάννα.

Μαμμάκουθος, ὁ, [illegible], eſt proprium cuiuſdam nomen, ſola illuſtris ſtultitate. vnde apud Ariſtophan. in Ranis, [illegible] μαμμάκουθοι dicuntur. i. hiantes mammacuthi. Hinc factum opinor, vt homines id genus quandoque mammalucos dicamus, Cæl. lib. 9. cap. 29. Alij proprium fabulæ volunt, quã Platonis putant eſſe.

Μαμμᾶν, balbutientium puerorum vox. Ariſtoph. [illegible] μαμμᾶν δ' [illegible] ἄρτον.

Μάμμη, ης, ἡ, μάμμα, auia, patris matriſve mater, [illegible] μητρὸς, τίτθη.

Μαμμία, ας, ἡ, auia, mater. & μάμμαι diminutiuè, aut blandientis modo: [illegible].

Μαμμόθρεπτος, ου, ὁ, nutritius, à nutrice educatus. vide [illegible].

Μαμῶ, cupio, ἐπιθυμῶ.

Μάν, quidem. Odyſſ. λ, ἦ μὰν, ἢ μὴν, Hom. [illegible], idem. μὰ μὰν, id eſt, [illegible], Homer. Ariſtophan. Acharn. [illegible], pro [illegible].

Μανάκις, raro, σπανίως.

Μανᾶς, vocabant olim ſeruos. Ariſtoph. in Auib. [illegible]. Nomen eſt ſeruile ἀπὸ τοῦ μανῆς.

Μανδύας, ας, ὁ, corium, βύρσα, δέρμα. Apſyrtus, [illegible]. Et hinc aduerbium μανδακηδὸν, ad cutim, ἐν χρωτὶ, [illegible]. Idem, [illegible]. Tiberius mulomedicus, [illegible]: & probibet [illegible].

Μανδάκης, vide Σίλφιον.

Μανδαλωτὸς, οῦ, τὸ, ſuauium laſciuius, labella cum labellis, vt inquit Plautus, [illegible]. Ariſtophan. in Acharnenſ. [illegible]. Notat Interpres, [illegible]. Vide [illegible].

Μάνδρα, ας, ἡ, ſpelunca, cubile, ſtabulum, αὐλὴ, caula, [illegible], σταθμὸς. Item domus ſiue locus in quo torcularia ſunt, & vuæ exprimuntur.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, mandragoras herba, cuius tria genera: eſt enim μανδραγόρας θῆλυς ὁ μέλας, dictus θριδακίας à lactucæ foliorum ſimilitudine, quę viroſa ſunt & humi ſparſa, ſine caule (tamen Theophraſto mandragoræ ſpecies quædam caulem habet. ait enim hiſtor. libro ζ, capite ſecundo, [illegible] ὁ μανδραγόρας. Et Plinius libro vigeſimoquinto, capite decimotertio, mandragoræ fœminæ hirſutos caules attribuit) quod & teſtatur Dioſcorid. Fructu verò ouata ſpecie (lego enim apud Dioſcoridem cum Marcello, μῆλα οἰὸς ὅμοια, mala ouis ſimilia: non autem [illegible], id eſt, ſorbis, vt legit Ruellius, cui ſubſeruit pictura Mathioli. Et apud Theophraſtum hiſtor. libro ζ, capite 2. vbi [illegible] ὁ καρπὸς τοῦ μανδραγόρου, [illegible], non [illegible], id eſt, racemoſus, lego cum Gaza: ſed [illegible], id eſt, ouatus, cum Hermolao in Corollario) vitelliqúe colore. Eſt & mas, albus, cuius folia lata, læuia vt betæ, qui mala fert duplo maiora coloris vergentis ad crocum. Tertium genus μώριον vocatur. ſic dictū quòd [illegible] faciat, & infatuet qui comederint. [illegible] δύναμις, id eſt, ſomnifica vis Plin. ineſt mandragoræ: vnde Græci μανδραγόραν πεπωκότας dicunt, id eſt, mandragoram bibiſſe, dormitatores, atque in rebus gerendis velut veterno correptos. Demoſthen. 4. Philippica, [illegible] μανδραγόραν πεπωκόσιν, [illegible], ſimiles videmur his qui mandragoram biberunt. Julian. Cæſar in epiſtol. [illegible] μανδραγόραν [illegible]. Lucianus ſic extulit in Timone, [illegible] μανδραγόρου καθεύδοντες. Hanc Pythagoras propter diuaricatas radices inſtar ritus humani ἀνθρωπόμορφον vocauit. Et Columella libro 10. ſemihominis epitheto ob id ita adoptauit, Quamuis ſemihominis veſano gramine fœta Mandragoræ pariat flores: Plura vide apud Theophraſtum citato loco, Dioſcorid. libro 4. cap. 77. & Plin. in 25. cap. 13. De Mandragoris etiam Geneſ. c. 30. & Cantici c. 7. in fine fit mentio. Apud Suid. μανδραγορίζειν verbum.

Μάνδρευμα, τὸ, caula.

Μανδύα, ας, ἡ, mantelum Plaut. penulæ genus, quod loricæ loco ſolebat eſſe: hine [illegible] vocat Suid. μανδύην (ſcribit Pollux) [illegible]. vulgò *un manteau*, Bayſius. vide [illegible].

Μανεὶς, mente captus ad inſaniam redactus, furens.

Μανέρως, ὁ, genus agreſtis cantionis, dictę à Manero quodam Ægyptio, eius carminis & agricolationis repertore, Poll. apud Athen. l. 14. μανέρως ſcriptum.

Μανῆναι, inſaniuiſſe, furioſum fuiſſe.

Μάνης, apud veteres fuit ſeruile nomen, à furore inclinatum, vnde ad æneam ſtatuam tranſlatum vocabulum eſt, quam cottaborum luſui adhibebant, Cælius libro decimotertio, capite 54. Ariſtophan. [illegible] ὁ μάνης, id eſt, [illegible], vt mox exponitur. [illegible], interpres Ariſtophan. Item vaſis genus, apud Athenæum libro 11. & in cottabo pars extenſior ac prominula, Hermolaus Barba

rus. Eſt quoque μάνης teſſerarij iactus nomen apud Eubul. in aleatoribus.

Μανίασμα, inſaniam.

Μανθάνω, μαθήσομαι, μεμάθηκα, ἔμαθον, diſco, intelligo, doceor, interpretor, ſentio, imbuor, comperio, deprehendo, percipio, cognoſco. Actiuum Accuſatiuo. μάθε δή μου ἃ σοι ἐγὼ λέγω, diſce ex me hęc, Xenophon libro primo Pędiæ. Ariſtotel. Rhetoric. 3. τὸ γὰρ μανθάνειν ῥᾳδίως, ἡδὺ φύσει πᾶσιν ἐστί. Ariſtophan. [illegible] cum Accuſatiuo & Genitiuo pretij, ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, diſco ex aliis, Plato. μανθάνειν περὶ [illegible], Ariſtophan. μανθάνω ἐπιτυχών, Xenophon. μανθάνειν [illegible], conſiderare & videre. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible] diſco cauere. Ariſtotel. 3. Politic.

Μανία, furor, inſania, quæ eſt ægritudo animi: vt quum mens tranquillitate & cōſtantia vacua eſt: propterea quod ita perturbato animo, ſicut in corpore, ſanitas eſſe non poſſit, Cicero Tuſculan. 3. vide Ammon. qui diſtinguit ἄνοιαν & οἶστρον. Ariſtoph. [illegible], pro [illegible].

Μανιάκης, ου, ὁ, torques, armilla, vel brachiale cum Plinio, βραχιονιστήρ, περιχείριος Polyb. & ψέλιον Luciano in Amorib. & περιδέραιος κόσμος vt Plutarch. in Galba. Idem in Cimone, ψέλια χρυσᾶ, καὶ μανιάκας, vbi Interpr. tamen bullas, non bene. Dicitur etiam Μανιάκιον. Polybius, μανιάκας, τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλιον ὃ φοροῦσι περὶ τοὺς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. Quòd ſi notaſſet Interpres, in loco in quo legitur χρυσοῖς μανιάκαις καὶ περιχειρίοις [illegible], non tam fœde lapſus eſſet vertendo virgatis ſagulis, vt ad illud, credo, Virgilianū alluderet, quod de Gallis dictum à Poeta Æneid. 8. Virgatis lucent ſagulis: ſed non hoc erat, ſed quod immediate ſequitur: tum lactea colla Auro innectuntur. Idem etiam μάνος & diminutiua forma μανιάκιον vocatur. Interpres Theocriti [illegible] μάνος δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανιάκιον. B. Hieronymus ad Marcellam τὰ μανιάκια vocauit murenulas. Hoc manus ornamentum, non aliunde ſumpta origine ſibi apud Grę cos nomen aſciuit, quàm à manus voce Latinorū. [illegible] vero gentilitiū fuiſſet verbum, & ſine mutuatione commodius. ſed hæc ridens torquatorum iſtorum dignam ſanè catenis, ſed ferreis, inſaniam. vide Δρέπανον. Et apud Poll. inter ornamenta muliebria μάνος ſiue μόνος, quam vocem ait eſſe Doricam: vbi legend. pro μόνος, μάνος: & pro μάνος, μάννος.

Μανιάς, inſana. vnde apud Soph. in Aiace, μανιάσιν νόσοις, i. μανίαις, furiales morbi.

Μανικά, τά, apud Phryges magna & inſignia admirandáque facta dicebantur, à Mane quodam rege ſuo incredibilis virtutis & potentiæ viro.

Μανικός, ή, όν, inſanus, furioſus, inſanire faciens, furibundus. μανικὸν νόσημα, inſanus morbus. Interdum diuinus ac numine afflatus. Ariſtid. Oratione in Iouem, [illegible]. Plato in Charmide, [illegible] μανικός, inſanus. i. ingens, egregius, excedens modum vulgarem, quale eſt illud Virgilij, iuuat inſano indulgere labori. Sic Xen. Ageſil. [illegible] καὶ λίαν μανικὸν hoc pudicum facinus, & minimè vulgare.

Μανικῶς, furioſè, Plato νόμ. ι.

Μανιόκυσος, furioſè libidinoſa, cuius pubes ſeu pecten inſanit. apud Ariſtoph. à κύσθος, quod pubem ſignificat.

Μανιόφυλλα, foliis tenuibus.

Μανιώδης, ε͂ος, ὁ καὶ ἡ, furioſus, veſanus, inſanienti ſimilis. Item deſipiens ac ſtultus, Thucydid. libro quarto, [illegible]. Nonn. [illegible] θυμῷ.

Μάνα, Chaldæis, vel μαν Hebræis, μαννῶδες ὕδωρ Nonno poetæ, id eſt, manna, cibus ille quo Deus quadraginta annis Iſraelitas pauit in deſerto. nocte roris inſtar cælo demittebatur, poſt ſolis exortum liqueſcebat. Itaque quiſque ſibi gomer menſuram tantùm legebat quotidie diluculò. Aſſeruatus in craſtinum tùm putredini tùm vermiculationi continuò obnoxius erat. ſequabatur æquabilitas, vt πλεονεξία locum nō haberet, atque ἔλλειψις nulla intercederet. Hæc diaria ſimpla, dupla fiebant ſexta die. Cælitus duplicata annona, vt ſabbatho quo intermittebat [illegible] uere, quieſcerent ex præcepto, & repoſita veſcerentur. Mannæ verò forma, coriandri grana referebat, atque cryſtalli colorem. hanc molebant, vel tūdebant in pila, & decoquebant in lebetibus placentáſque ſiue liba fingebant ex [illegible], quorum ſapor qui in dulciariorum mellitis [illegible] deprehenditur. Manna non pluit tandem cùm Iſrael [illegible] terram Iericho, & Chananæorum fruges [illegible]. Tamen ad multos annos ea mannæ menſura remanſit, quam tùm primùm in aureo vaſculo intra tabernaculum aſſeruari Dominus Moſi præceperat ad tanti miraculi propagandam memoriam p[illegible]. Exodi

cap. 16. [illegible]. Numerorum cap. 11. [illegible]. Et conuenienter ſequitur, [illegible]. Vide etiam Ioſuæ cap. 5. Deuteronom. 8. & Ioan. 6. præter Ioſeph. [illegible]. Μάννα recentiorum Græcorum, quæ manna eſt Arabum, diuerſa res eſt à ſuperiori. Duo eius ſunt genera: manna granuloſa vt vocant, vel potius granoſa cum Plinio: cui purgatrix vis ineſt: vt caſſiæ eiuſdem gentis familiæ: hæc in officinis frequens eo nomine, maſtichæ ſimilis: vnde & mannam maſtichinam dixere. Altera liquida eſt, nunc etiam voce tamen priſca Tereniabin nuncupata in Arabia. vtraque legitur ex arboribus, ſed [illegible] tantùm aſſertur. liquida præcipuè illud eſt κέδρινον μέλι Hippocratis: & μελιτώδης χυλὸς ἐπὶ τῆς δρυός, quem quercubus inſidere ex authoritate Heſiodi dixit Theophraſtus hiſtor. libri tertij, 9. cap. quod δροσόμελι καὶ ἀερόμελι tradit vocari, Galenus libro tertio Alimentorum cap. de melle: quodque aſſerit magna copia colligi in Libano concuſſis arboribus: idipſum eſt mel Syriacum Cornel. Celſo, & mel aerium atque roſcidum Virgilio: de quo item ad hunc modum Plinius prodidit hiſtorię libro vndecimo, capite de natura mellis: Venit hoc, inquit, ex aere, & maximè ſyderum exortu, præcipuéque ipſo Syrio explendeſcēte fit. nec omnino prius vergiliarum exortu, ſublucanis temporibus. Itaque cum prima aurora folia arborum melle roſcida inueniūtur, ac ſi qui matutino ſub dio fuere, vnctas liquore veſtes, capillumque concretum ſentiunt. Siue ille eſt cæli ſudor, ſiue quædam ſyderum ſaliua, ſiue purgantis ſe aeris ſuccus, &c. Μάννα λιβάνου, manna thuris aliud longè diuerſum à ſuperioribus: de hac Galenus libro ſecundo de articul. & Therapeut. libro primo. Item libro quarto [illegible], inquit, [illegible]. Plinius libro 12. capite 14. de thure loquens, Micas concuſſu eliſas mannam vocamus. Et Columella libro ſexto, capite 30. in cura equi qui vrinam non facit, thuris micas accipit. Scribonius Largus mannam thuris, ſępius pollinem thuris vocat. Paulus Ægineta libro 3. cap. 21. μάννα appellat, etiam μυρμηκίαν, atque ita Aetius Serm. capite 44. Dioſcorides libro primo, capite 74. μάννα δὲ λιβάνου [illegible], ἐγχειρίδιος.

Μάνος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris, quod & μανιάκης dicitur. vnde μαννοφόρος, qui eo vtitur, περιτραχήλια habēs. vide Μανιάκης.

Μανόνημος, tenui ſtamine contextus.

Μανόκαρπος, ſolutum fructum generans.

Μανός, ή, όν, rarus, ſolutus laxior, tener, lentus, fungoſus, fluxus. σπορὰ μανὴ, rara ſatio. μανὴ φυτεία, conſitio amplo diſtincta interuallo, Gaza lib. 1. de cauſ. plant. μανὴ σάρξ, ſoluta caro, id eſt, χαύνη, Galen. ad Glauconem. τὸ μανόν, μαλακὸν καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ συνιέναι, Ariſtotel. in Problemat. Gaza vertit, quod rarum eſt, molle eſt, & tale vt in ſe coire poſſit. μανὰ καὶ πυκνὰ δένδρα etiam dicuntur, id eſt, raræ arbores & crebræ conſitionis habita ratione ſitúſque, non verò concretionis partium, apud Theophraſtum hiſtor. libro 1. cap. 13. μανὸν Ariſtoteles opponit τῷ πυκνῷ. Item Theophraſt. μανὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα, ſemen rarum & molle, idem libro 4. de cauſis plantar. Ibidem mox ſequitur, τὸ μὲν μανὸν καὶ μαλακόν: τὸ δὲ πυκνὸν καὶ σκληρόν. Theophraſt. in hiſtor. plantar. τὰ μανὰ opponit τοῖς πυκνοῖς. quo loco Gaza eneruis voce vtitur. Et μάνος, ornamentum muliebre: vide Μανιάκης.

Μανοσπορέω, ῶ, rarum ſemen ſpargo.

Μανόσπορος, qui rarè ſeminatur, i. non denſè & ſpiſsè.

Μανότατα, τά, incertiſſima.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas corporis, laxitas, ἀραιότης.

Μανοῦσθαι, rareſcere, ἀραιοῦσθαι. Theophraſtus hiſtoriæ libro nono, [illegible].

Μανόφυλλος, ου, raris foliis.

Μανόω, ῶ, ſolutum reddo, extenuo, rarefacio.

Μαντεία, ας, ἡ, diuinatio, oraculum, prædictum. μαντείᾳ χρῆσθαι, diuinatione vti. Plato νόμ. γ. μαντείᾳ σποδῷ, Soph. vbi μαντείᾳ, adiectiuè, i. cineri vaticino, μαντικῷ.

Μαντεῖον, ου, τό, locus vaticinandi, vaticinium, oraculum, χρηστήριον, [illegible] μαντείῳ χρήσασθαι, Iſocr.

Μάντευμα, ατος, τό, diuinatio, vaticinium, prædictio, pręſagium, Plat. in epiſt.

Μαντεύομαι, μαντεύσομαι, [illegible], χρησμῳδῶ, præſagio, vaticinor, χρησμῳδέω, oraculum conſulo vel edo, & pro μαντεύεσθαι dicitur χρᾶν καὶ χρᾶσθαι ſiue χρῆσαι, τὸ διαιρεῖν, Æſchin. ἀμφισβητοῦντες μαντεύεσθαι ἐμαντεύοντο παρὰ τῷ θεῷ, oraculum petierunt. Cū Dat. de homine vate. Od. [illegible], vaticinabatur. μαντευ-

[illegible] ἀμφίβολα, dubia omnibus reddit oracula, Lucian. [illegible], eis eſt redditum oraculum. [illegible], hanc locutionem carpit Lucian. cum Accuſ. Plato 2. de Repub. [illegible] μαντεία, veriſſima augurans. Idem in epiſt. [illegible], bonum omen vaticinor. Idem in Apolog. [illegible], hoc ex Deo teſtari auſus eſt. Idem pro diuino ibidem, [illegible]. Idem in epiſt. [illegible], diuinat vt diſmentem mihi aut meam. Xen. [illegible], conſulentibus deos.

Μαντεῖα λουτρά, balnea vaticinij, Philoſtr.

Μαντευτής, ὁ, vates, augur, aruſpex.

Μ[illegible], vates, arte diuinandi præditus.

Μαντήϊον, [illegible], vaticinium, Herodot.

Μαντήϊος, [illegible], fatidicus Apollo, Apoll. 2. Arg.

Μάντης, [illegible], vel μάντις, vates, augur, ſortilegus, [illegible], Hippocrat. Chaldæus Gellio, & Ciceroni diuinus, vt vulgò [illegible].

Μαντὶς, μάντιος.

Μαντική, ἡ, diuinatio, præſagitio, præſenſio & ſcientia rerum futurarum, cuius partes ſunt tres, vt ſcribit Homer. Interpr. in Iliad. α, [illegible]. Μαντικὴ dicitur quaſi μανικὴ, i. ars quæ in furore ponitur, & apud veteres non μαντικὴ: ſed μανικὴ vocabatur, & καλλίστη τέχνη exiſtimabatur, id eſt, ars honeſtiſſima: author eſt Plato in Phædro. 202. 2. his verbis, [illegible] μανικὴν ἐκάλεσαν. Loquitur ibi Plato de furore, & commendat eum, vſus teſtimonio & authoritate veterum. Itaque ait neque hoc ipſum nomen furoris inferentes, honeſtiſſimamque artem furorem appellaſſent: ſed quia res honeſta & præclara erat quum diuinitus proficiſcebatur, ita exiſtimantes hoc nomen impoſuerunt. at recentiores imperitius τ litera interpoſita μαντικὴν vocarunt.

Μαντικός, [illegible], fatidicus, diuinus, & diuinationem habens, Cicer. [illegible], Ariſtid. [illegible], Nazan. [illegible] augurandi ſcientia, Gaza de Senect. [illegible], Ariſtid.

Μαντιπόλος, ὁ, vates, in Epig. μάντις, Suid.

Μάντις, ιος, ὁ, locuſtæ genus eſt, quæ in ſtipulis enaſcitur, virens colore, corpore prælongo, pedibus item prælongis. Vnde Theocrit. Idyl. 10. prætenuem ac pertenuem ſignificauit puellam, inquiens [illegible]. Noxium hoc animantium genus moleſtique aſpectus eſt. vnde adagium, Mantis te vidit. in eos dicitur quibus faſcinator oculus mali quippiam obiecit. Eſt & [illegible] μάντις in deſides & inertes, [illegible], quia inquit Suid. [illegible]. Nicander braſſicam, quæ ſacra ſit, μάντιν appellauit. Item μάντις pro μάντεως. Homerus Iliad. α, [illegible], &c. Eſt itaque μάντις οἰωνιστής, id eſt, augur, aruſpex. Hinc etiam illud, μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς. [illegible], augur, Gaza de Senectute [illegible], in Epigramm. [illegible], ibid. vide Galenum in Hippoc. de victus ratione.

Μαντιχώρας, α, ὁ, beſtia monſtroſa, de qua Ariſtotel. libro ſecundo Animal. Plinius libro octauo, capite 21. Ælianus libro ſeptimo, cap. 2. Pauſanias in Bœoticis [illegible] vocauit, & Philoſtratus in vita Apollonij [illegible], apud Cteſiam in Indicis ſcriptum μαρτιχόρα.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, ἡ μαντικὴ, μαντεία. Iliad. α', ἣν διὰ μαντοσύνην. (πτωσίλου?)

Μαντῷος φωνή, fatidica vox, l. 5. in Epig. & Nonn.

Μα[illegible], apud Plut. legitur factum ex [illegible] pro [illegible].

Μανύω, indico, declaro, expono. Communiter μηνύω per η, μανύω, Euripid.

Μανός, [illegible], laxus, rarus.

Μανότης, raritas, laxitas. [illegible]. Theophr. l. 4. de cauſ. c. 15. [illegible], vbi de faba loquitur: dicitur & [illegible]. Heſych.

Μα[illegible], rarus, Hermog.

Μαξῖνος, aſellus piſcis, [illegible], Athen. l. 7.

Μάπτειν, capere. Heſiod. [illegible], vbi Interpr. [illegible].

Μάραγδος, ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur. Smaragdus, ſed rectius μάραγδος dicitur ſine σ, nominata enim eſt [illegible], propterea quod pellucida ſit. Ita Athen. lib. 3. hoc aſſerens ex Menandro exemplum [illegible].

Μαράγνα, genus ſupplicij, Eurip. Plato Comicus, authore Polluce, [illegible] flagellum & τὴν μάστιγα vocauit: dici videri queat [illegible] quoniam crepitum ſeu ſonitum verbere edit.

Μάραγοι, loci prærupti.

Μάραθρον, [illegible], marathrum, fœniculum: vim habet calculi frangendi, vt docet Aphr. l. 1. Probl.

Μαραθών, ῶνος, Marathon, locus Atticæ. μαραθῶνι in Datiuo abſolute dixit Ariſtid. [illegible], quod & idē alio loco facit aduerbialiter, vt ὀλυμπιᾶσιν.

Μαραθωνομάχαι ἄνδρες, vocat Ariſtoph. [illegible]. eos qui in Marathone loco Atticæ, Darij fuderunt exercitum.

Μάρη, ἡ, manus. χεὶρ. vnde [illegible].

Μαραίνομαι, [illegible], marceſco, flacceſco, tabeſco. Ariſto. in Probl. [illegible], quibus cor circa præcordia marceſcit & exoleſcit. Idem de igni qui extinguitur ſine vi, in 3. de cœlo, [illegible] μαραίνεσθαι, id eſt, ignis, niſi quis eum moueat, marceſcit. Hom. φλὸξ ἐμαράνθη, i. flamma quieuit & concidit, laſſum. Budæus Commentar. μαραίνεσθαι, id eſt, emarceſcere. etiam de vento ponente & ceſſante accepit Ariſtot. in Problemat.

Μαραίνω, [illegible], tabefacio, areſacio, obſcuro, Ariſtotel. [illegible], Iſocr. [illegible], i. pulchritudinem vel tēpus conſumpſit. vel morbus marcidam reddidit. Soph. [illegible], i. [illegible].

Μαραίπους, cui pedes marcuerunt, [illegible].

Μάρανσις, &

Μαρασμός, οῦ, ὁ, marcor, q. flacciditas, tabes, defectio. Eo nomine ſenium in homine ſignificari ſcribit Gal. nimirum quum caloris fit tabes, id quod in ſtirpibus eſt αὔανσις. Ariſtot. [illegible]. Alibi, [illegible]. vide [illegible].

Μάραφος, menſis ille qui & Ἀπελλαῖος dicitur Heſych.

Μαρασμώδης, tabidus, & ſpecies febris: de qua vide ſuprà in [illegible]. Galen. [illegible], qui paulatim exeſt corpus aridum, quum [illegible] liquefaciat [illegible].

Μαραυγεῖν, perſtringi lumina. vtitur eo verbo Plutarch. [illegible] ſub finem lib. 1. dicens, [illegible], & initio libri de exilio [illegible] καὶ μαραυγεῖν.

Μαργαίνω, [illegible], ago nimium feſtinanter, inſanio, μαίνομαι, [illegible]. Iliad. [illegible], procaciter in deos agere.

Μάργαρον, vnio, Pauſan. in Arcad. &

Μάργαρα, τὰ, margaritæ, in Epig.

Μαργαρίτης, ου, ὁ, margarita, vnio. vide Ælian. veteres Neutro gen. margaritum. Vlpianus in l. gratuitam, ff. præſcrip. verbis. & Hieronym. in epiſt. ſæpius Beſſario maſculino genere margaritos legit. vocatur etiam [illegible] ab Arriano, & [illegible] λίθος, & [illegible] λίθος à Luciano, vt antea adnotatum. Gignitur veluti χάλαζα in oſtreo illo quod [illegible] dicitur magnitudine qua oculus piſcis eſt, colore aliâs aureo, aliâs argenteo, aliâs albo. plura vide apud Athenæum libro tertio, vbi inter alia dicit [illegible] μαργαρίτας quoniam ὁ κόγχος ſoleat μύων & vrinatori digitos præſcindere quum eum ſentit accedere.

Μαργάω, τὸ μαργαίνω.

Μ[illegible], iniuria, ſtultitia, furor.

Μ[illegible], &

Μαργης, [illegible].

Μαργίτης, ου, ὁ, ſtolidus, nebulo. Æſchin. obiicit Demoſthen. quod μαργίτην [illegible] vocarit, quem locum exponens Suid. deducit à Margite quodam inſigni fatuo, qui vltra quinque numerare non poſſet: & quum virginem duceret, eam non auſus eſt attingere, ne illa matri eius rem indicaret.

Μάργος, ὁ καὶ ἡ, edax, ignauus, veſanus, ſtolidus. Item petulans, proteruus, improbè libidinoſus, [illegible]. Ariſtotel. de notis ſalacium loquens, [illegible] ὄμμα καὶ μαργόν. Plato, [illegible] καὶ μάργος, idem in Alcib. 2. [illegible], &c. pro ſtolido. Homer Odyſſ. ψ, [illegible]. Interpr. [illegible].

Μαργοσύνη, ης, ἡ, ingluuies, procacitas libidinoſa, Naz.

Μαργότης, ητος, ἡ, laſciuia, ingluuies, [illegible], Plato in Timæo.

Μαργῶ, ῶσα, id eſt, μαίνομαι, inſanio. [illegible] φρένας, Euripid.

Μα[illegible], vitis ſpecies eſt author Heſych.

Μάρη, manus.

Μάρις, ὁ, ſeu [illegible] menſuræ genus ſex cotylarū capacis, Pollux.

Μα[illegible], cinis, fauilla, languidus ignis. Item puluis carbonum

tenuiſſimus. vnde illud, Faber fumo oppletus & mariſa. Pollux, μαρίλη ἐκκάλυψε τὸ χρυσῶ τὴν αἰθάλην. ſcribitur & μαρίλη, ibid. & carbonarij, i. οἱ ἀνθρακεῖς, μαριλοκαυταὶ dicti: & [illegible] μαριλεύσαι, carbonariam facere. Ariſtoph. in Acharn. ὑπὸ τῷ δέει τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησε [illegible]. Interpr. ἡ αἰθάλη τῶν [illegible] καὶ [illegible] μαρίλη, Galen. [illegible]. Hippoc. tamen diſtinguere videtur inter τὴν αἰθάλην [illegible] & μαρίλην: ac μαρίλην eſſe quiddam medium inter τὴν αἰθάλην [illegible] ac τὴν [illegible] minutias nimirum & reliquias prunarum quæ in cinere reperiuntur.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, qui cinerem bibit. Vulcani epitheton, & fabrorum, qui fauillam ſæpe hauriunt.

Μαρῖνοι, οἱ, marini, piſces, de quibus Ariſt. 6. Anim.

Μάρις, εως, ὁ, maris, menſura eſt ſex heminas continens, teſte Polluce. Ariſt. 8. Anim. [illegible] μάρις.

Μαρμαίρω, μ [illegible], rutilo, reſplendeo, vibranti ſplendore coruſco. Neut. abſol. λάμπω. Hom. ἔμμαρτε μαρμαίροντα.

Μαρμάρεος, α, ον, marmoreus, ſplendidus. Il. γ. [illegible] μαρμαρέην, i. λαμπρὰν, λευκὴν.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν, marmoreus. μαρμαρόεις ἥλιος, radiatus ſol, Cicer. vel, vt Plautus, radioſus. Diod. Sicul. de rebus geſtis Philippi, [illegible] τῶν τειχῶν μαρμαρίνας τειχῶν [illegible] ὑπὸ τὴν θάλασσαν [illegible], Interp. orbiculares machinas ſubter aquam immiſſas exponit: ſed alio loco idem author ſeipſum explicat, cùm inquit, τειχῶν [illegible], id eſt, crebris cæmentorum marmoris interſepimentis, ita vt μαρμάρινοι τείχη ſint pilæ ex fragmentis marmoris confectæ.

Μαρμάριον, τὸ, nomen ſcorti apud Laertium in 8.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, τὸ, quaſi luciditas marmoris, rubia tinctum, Chryſoſtom. de precatione μαρμαρα, i. marmora dixit pluraliter, [illegible] καὶ πολυτελεῖς λίθοι καὶ μάρμαρα τοιαῦτα [illegible] τῆς βασιλείας. vide μάρμαρα pro morbo equorum in dict. Κατ' ὄλομα. Heſych. affert μάρμαρα & pro λαμπρὰ ἐρυσίβη ſplendida rubigo: necnon μαρμαρα pro [illegible]: ubia tinctæ forſan ab eo marmoris genere quod eſt rubore quodam perfuſum: denique apud eum legitur μάρμαρ expoſitum [illegible], hoc eſt, ſolidum marmoris vid. modo.

Μάρμαρος, ου, ὁ, marmor. dicitur & fragmentum marmoris poliendo decuſſum, marmoris cæmentum, vel ſimpliciter cæmentum λατύπη.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, αἴγλη, λαμπηδὼν, fulgor, coruſcatio, lucis ſplendor incertus & diſcurrens. ἡ τῆς [illegible] καὶ τῆς [illegible] μαρμαρυγὴ, Chryſoſtom. μαρμαρυγαὶ ἔργων φαντάζονται, Gal. ad Glauc. fulgores. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, inquit Hom. Odyſ. θ. [illegible] loquens, i. pedum micationes, τὰς [illegible] τῶν ποδῶν κινήσεις. [illegible], inquit Interp.

Μάρναμαι, μ μαχέσομαι, pugno à negatiua particula μὴ, & αἶνος, i. [illegible], quod eſt concilio: [illegible]. Depon. Datiu. Hom. Il. γ. μαρνάμενοι μενελάῳ. i. μαχόμενοι, cũ Menelao dimicantem.

Μάρον, montis & herbe nomen Heſych.

Μαρύλιν, ἢ μαρύλλιν, i. θριδακίνη, lactuca, Pſellus.

Μαρπήσσα, ης, ἡ, halcyone, & proprium nomē à re inditum, quod eius mater omnia planctu cōmiſcuerit, halcyonis inſtar, Euſt. Iliad. ζ.

Μάρπτω, μ. μάρψω, π. κ. α, idem, Act. Accu. vnde μεμαρπὼς, corripiens, συλλαβὼν, Heſio. l. 1. 10. μάρψε δ' [illegible]. Aor. 2. μαρπεῖν. & præt. med. μέμαρπα. vnde particip. μεμαρπώς: ſed & ſine π dicunt μάρψαι & μαρπεῖν. Heſiod. [illegible] ἱέμενοι μαρπτειν, cupientes prehendere. Et rurſum [illegible].

Μάρπτις, Heſych. [illegible], violenter & contumelioſe iniurius.

Μάρρον, inſtrumentum ferreum, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Heſych. marrha Columellæ.

Μαρσύας, ου, ὁ, Marſya.

Μαρσύπιον, ου, τὸ, & Μάρσυπος, ου, ὁ, marſupium, ſacculus, crumena. μάρσιππος ſcriptum eſt apud Trallianũ, pro ſacculo quo pars dolens fouetur, & apud Pollucẽ μαρσίππιον pro βαλάντιον. Quin apud Xen. [illegible], Heſych. μαρσίππιον, τὸ βαλάντιον, [illegible], & μάρσιπποι οἱ [illegible] & οἱ γαστρίμαργοι, quoniam forſitan τὴν γαστέρα μαργῶν ventres æquè capaces ſunt atque vel ampliſſimi ſacci.

Μάρτυρ, υρος, ὁ καὶ ἡ, teſtis. μάρτυρα ἐπάγομαι, teſtem profero, Plato νόμ. ζ μάρτυρα φύσιν παράγομαι, teſtem profero naturam, idem νόμ. ι', [illegible] in Epig. μάρτυρας παρέχεσθαι, teſtes producuntur, Xen. [illegible], ſemotis arbitris. Ariſtoph. μάρτυρας ποιοῦμαι θεοὺς, deos teſtor, Thucyd. μάρτυρας ποιεῖσθαι, teſtes facere, Demoſth. facere certiores. μάρτυρας παρέχεσθαι, teſtes producere, Demoſt. [illegible].

Μαρτυρέομαι, teſtor, teſtimonio comprobo. Lucian. ὁ δ' ἐμὲ [illegible]

ἔσω τὴν ἀξίωσιν μαρτυρηθεὶς χρόνῳ τὸ [illegible], neceſſitudinem nomine ſignificat. μαρτυρεῖσθαι [illegible], Xen. μαρτυρηθεὶς [illegible], Naz. nullo alio teſtimonio ſuffultus. μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, accipiens teſtimonium à Spiritu. Naz. [illegible], quæ comprobatur teſtimonio legis. Paul. c. 3. ad Rom. Et 1. ad Tim. ca. 5. [illegible] ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, comprobata & ſpectata. Act. c. 6. [illegible] μαρτυρουμένους, viri teſtimonio ornati, Cic. Phalar. in ep. [illegible], multis teſtata eſt modeſtia tua, vel hanc multi teſtimonio ſuo comprobant, teſtantur.

Μαρτυρέω, μ. ήσω, π. κ. α, teſtor, teſtimonium fero, teſtimonium dico, Cic. Dat. μαρτυρῶ σοι, pro te teſtimonium dico, in tuam gratiam, Demoſt. [illegible], hæc teſtor, Plut. Paul. ad Galat. c. 4. μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι, [illegible] teſtimonium perhibeo & reddo, vt loquitur, Quint. [illegible] de Repub. αὐτῷ μαρτυρεῖς, ei teſtis es, ei teſtimonium reddis. Xen. l. 1. [illegible] paulo poſt. [illegible], hoc aſſentior. Et cum præpoſ. [illegible], Lucian. μαρτυρῶ τοῖς ἐμοῖς, in rebus meis ſum teſtimonio, Herodot. μαρτυρῶ [illegible], de Deo teſtor, Paul. c. 15. prioris ad Cor. Item cum Accuſ. Philo de mundo. [illegible] μαρτυρεῖ [illegible]: μαρτυρεῖ τὰ ψευδῆ, falſum dico teſtimonium, Plat. de Leg. [illegible] μαρτυρεῖν, vera dicere videris, Soph. μαρτυρεῖν [illegible], nihil non teſtificari, Demoſth. Accipitur etiam pro ſignifico, declaro, ἐμφαίνω. Significat etiam μαρτυρεῖν, cruciatu in martyrio affici, Baſil. μαρτυρεῖν pro μαρτύρεσθαι, vocare in ius, Ariſtoph.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, teſtificatio, Eurip.

Μαρτυρία, ας, ἡ, teſtatio, teſtimonium, elogium, ſignificatio Baſilio ſæpius. Dicitur propriè de præſentibus: ἐκμαρτυρία de abſentibus. Vide apud Ammon. μαρτυρίαν [illegible], denuntiare teſtimonium: & μαρτυρίαν [illegible], Demoſt. [illegible] μαρτυρίαν, proferre teſtimonium. Idem, [illegible]. Et in præſenti alibi, [illegible] μαρτυρίαν [illegible], profert falſum teſtimonium, teſtéſque laudat quorum teſtimonio viſus eſt. μαρτυρίας παρέχειν, teſtes produxit, idem. [illegible], abſtinere à vocationibus in iudicium, Ariſtophan. Μαρτυρία, apud Naz. ſumi videtur pro cætu eorum qui præſentes ſunt, atque eius quod fit ſpectatores ac veluti teſtes, [illegible] μαρτυρίας, auſpicante cætu.

Μαρτύριον, ου, τὸ, argumentum, teſtimonium, elogium, teſtificatio. Xen. τούτου μαρτύριον [illegible], &c. μαρτύριον pro loco vbi ſunt martyris alicuius reliquiæ, in Canon. 6. concilij Chalcedonenſis.

Μαρτύρομαι, teſtor, teſtem adduco, conteſtor. μάρτυρας [illegible], Plat. 2. de Rep. [illegible], alij quòd dij precibus hominum & muneribus flectantur, Homer. teſtem citant. Ariſtoph. in Pluto. [illegible] μαρτύρομαι, iſta teſtificor, teſtor. μαρτύρομαι [illegible], te in teſtimonium voco, Philoſt. μαρτύρεσθαι τοὺς θεοὺς, teſtes deos inuocare, Ariſtid. μαρτύρομαι [illegible], conteſtor hominem, Eraſm. c. 5. epiſt. Paul. ad Galat. Μαρτυρέομαι, teſtimonium redditum eſt, teſtimonio comprobatũ eſt. Ioã. ep. 3. Δημητρίῳ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Μάρτυρος, ου, ὁ, poeticè pro μάρτυς. [illegible] ἀμφοτέροισι θεοὶ, Ion. i. μάρτυρες.

Μάρτυς, υρος, ὁ, idem, Nonn. μάρτυς ἐσόμενος. Plato in epiſt. [illegible] καὶ σὺ μάρτυς. Idem epiſt. 7. [illegible]. Ariſtoph. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς, ſum tibi huius rei teſtis. Qui autem in ius quempiam trahebat, teſtem ſecum ducebat. Ariſtoph. in Plut. [illegible] μάρτυς ὁ κλητὴρ, cũ viatore ſeu apparitore. μάρτυς ὁ [illegible], Lucian. μάρτυς θεὸς, modus iurandi frequens Syneſ. q. Deus ſit mihi teſtis.

Μαρυανδυνοὶ, οἱ, ſatellites, qui regum latera ſtipant, Euſt. Iliad. [illegible] fuerũt aũt Maryãdyni ab Heracleotis in ſeruitutẽ redacti vt οἱ εἵλωτες à Spartanis vnde ſicut εἵλωτες ita Μαρυανδυνοὶ vocantur ſerui mancipia.

Μαρύεσθαι, Doricè pro μαρύεσθαι quod eſt [illegible] Euſt.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, rumino, μαρυκάζω. μαρυκᾶται, ruminat. Cõmuniter μηρυκάομαι. Heſych. exp. μαρυκᾶσθαι, [illegible].

Μάρων, ωνος, ὁ, Maro rex Thraciæ. Et pro vino Cratin. apud Poll. [illegible].

Μαρωνεία, ας, ἡ, vrbs Thraciæ.

Μάσαι, Æolicè, pro religare.

Μασάομαι, mando, id eſt, edo. Plinius commanduco dixit. Legitur ad hunc modum per vnicum σ apud Theophraſtum ca. 9. lib. 4. hiſtor. plant. [illegible] μασῶνται, &c. Dixerat & antea [illegible] καὶ ἐσθίει καὶ [illegible]: τὸ δὲ μάσημα [illegible]. Et Plinius libro 13. Mandunt quoque crudum decoctumque, ſuccum

ſuccum tantùm deuorantes. & Ariſtoteles libro quarto, de part. [illegible] animal. μασησάμενος, qui ſuccum expreſſit, idem Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plantar. [illegible], Ariſtoph. [illegible] vide [illegible] maſtiche.

Μ[illegible], manſum, manducamentum. Gaza ex Theophr. [illegible] ὁ δὲ μὲν χυλὸς [illegible] τὸ δὲ μάσημα [illegible], exprimit manſum, ſucco deuorato. Cicero hoc manſum [illegible] Atque omnia minima manſa, vt aiunt, nutrices in[illegible] [illegible] in os inſerunt, in 2. de Orat. vide [illegible], & [illegible].

Μ[illegible], manducatio, Baſilio.

Μ[illegible], ſiue [illegible], [illegible], qui mandit, qui commanducat.

Μ[illegible], ὁ καὶ μάσθλης, lorum maceratum & emollitum, coriū puniceum calceamentum, habena. Item verbero, [illegible], homo [illegible] [illegible] vel [illegible]. Ariſtophan. [illegible] vt exponit interpr.

Μ[illegible], idem quod μασθλής. Quanquam ſint qui vtroque modo [illegible] cauſa ſcribant, vt alterum ſit viri, alterum mulieris. Dicitur autem μασθλής, teſte Suida, [illegible] vero, διὰ τὸ [illegible].

Μ[illegible] Heſych. [illegible], grande afferens itidem [illegible] pro [illegible].

Μ[illegible], idem [illegible] dictos fuiſſe τοὺς βαρβάρους.

Μ[illegible] Dorice pro [illegible].

Μ[illegible], ligo, [illegible].

Μ[illegible], vide [illegible].

Μ[illegible], ſtringere, pungere, commiſcere. Heſych. à themate [illegible] quod [illegible] expon. [illegible] Aoriſt. med. [illegible] expon. [illegible] necnon [illegible] meminit huius verbi Euſtath. quoque [illegible] exponens [illegible] & [illegible] [illegible] Hom. compoſitè dicit, [illegible] prehendere manibus, capere.

Μ[illegible], Maſſilia, apud Suid. ἐκ Μασσαλίας ἥκεις, dictum in effœminatos. At apud Athen. [illegible], ab habitu e[illegible] [illegible] pene atque effœminato. vide Eraſm. in Chiliad. è Maſſilia veniſti. Dionyſ. Poeta, [illegible].

Μ[illegible], mando, is. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] καὶ κρέας [illegible], i. capiens pa[illegible] aliquem, & carnem mandens & edens. Apocal. cap. 16. [illegible] τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, & mandebant linguas ſuas præ dolore. Dicitur & [illegible] vnde vulgò [illegible].

Μ[illegible], Æolicè, ligna vincire, ligare, Euſtat.

Μ[illegible], manducatio. Theophr. in Odorib. [illegible], dum manditur.

Μ[illegible], [illegible], qui dum cibus manditur, mouentur.

Μ[illegible], longius, maius, [illegible], Hippocr.

Μ[illegible], vel [illegible], pinſo, abſtergo, premo, mollio, ſubigo, [illegible], [illegible] Act. Accuſ.

Μ[illegible] vt [illegible] pro [illegible], longior, maior, amplior. Xen. [illegible].

Μ[illegible], mando, manſito, manduco ſeu commanduco Nicand. in Ther.

Μάσταξ, [illegible], mandibula vel os. Odyſſ. [illegible] ἀλλ' Ὀδυσεὺς [illegible] χερσὶ [illegible]. Μάσταξ quibuſdam etiam dicitur labrum ſuperius & in eo enati pili pro quo [illegible] dicitur [illegible] item eſca, bucca, buccella, [illegible]. vide [illegible]. Homer. Iliad. [illegible] Interp. [illegible]. Interdum genus locuſtæ quod bruchum vocant. Nicander in Theriac. [illegible].

Μ[illegible], labra contraho, [illegible] τὰ χείλη: à lactentibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt. Ariſtoph. in Acharn. [illegible]. Interpr. [illegible] τὰ χείλη: ſed tunc à μαστὸς deriuaretur. alij tamen [illegible], ſiue [illegible] vt Heſych. codex habet [illegible] languide & ignauiter manducare, tanquam à μάσταξ.

Μ[illegible], inquiro, affecto, peto, requiro, [illegible], opto, [illegible], Act. Accuſ. Hinc [illegible], i. indagare, vulgò dicimus maſtin, canem moloſſum. Dionyſ. de ſitu orbis, [illegible].

Μ[illegible], inquiſitor, Xen.

Μ[illegible], quæſitor, [illegible].

Μ[illegible] pro μάστιγι per apocopen.

Μ[illegible], virgator, q. flagellator, Herodot.

Μ[illegible], maſtigia, verbero, [illegible]. Athen. qui vibicibus inſcriptus eſt, talis flagrionis [illegible].

Μ[illegible], flagello indigeo. Sic enim Eupolis teſte Polluce [illegible] vſurpauit, [illegible].

Μ[illegible], deſignator, [illegible], &

Μαστιγοφόρος, flagellifer, lictor, qui agonothetas in ſacris certaminibus comitabatur ad ſubmouendam turbam, & cohibendas ſeditiones.

Μαστίζω, [illegible], flagello, pulſo, cædo, ſtimulo, caſtigo. Actiu. Accuſat. Heſiod. [illegible]. [illegible] τὸ δέρμα, mea cutis cæditur, dixit Xen. l. 2. ſic [illegible]. Plat. 2. de Repub. [illegible] dixit pro cædetur. Paſſiu. [illegible], numero æqualia verbera patiatur, Plato [illegible]. ibid. [illegible], cæſus prout iudicibus viſum fuerit.

Μ[illegible], verberibus dignus, verbero, verberabilis, cuius & ſuperl. verberabiliſſimus apud Plat. [illegible], Lucian.

Μ[illegible], verberandus, Ariſtoph.

Μ[illegible], [illegible].

Μάστιξ, [illegible], flagellum, verbera, vibex [illegible], qui ſcuticis cæduntur, Plut. in Apoph. pro plaga accipitur Marci 5. [illegible] ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, de muliere ſanguinis profluuio affecta, [illegible], vide apud max. Tyrum.

Μάστις, poeticè. idem Od. [illegible].

Μαστίχη, [illegible], maſtiche, reſina lentiſci. [illegible], maſtiche & aloe, Alex. Aphr. in Probl. proœm. Idem Probl. 106. l. 1. [illegible], maſtiche & abſtergit & digerit & firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum maſtichinum, quod fit è maſtiche, Dioſcor. lib. 1.

Μ[illegible], pro μαστίζω, poeticè.

Μ[illegible], mammillantes carniculæ, Gaza 4. Anim.

Μ[illegible], terrarum ſupercilia, durities.

Μάστροι, οἱ, Magiſtratus erat de rebus publicis inquirendis. Latini quæſitores vocant.

Μαστός, [illegible], mamilla, propriè mulierum. Gaza ex Ariſtot. vertit mammam. vide μαζός. Significat item poculi genus, Athen. lib. 11. Et in retib. [illegible], Pollux. Xenophon. [illegible] μαστούς. Idem μαστὸν iugum appellauit, i. [illegible].

Μ[illegible], locus vbi verſantur lenones, proſtibulum. vide [illegible].

Μ[illegible], lenocinium.

Μ[illegible], lenocinor, per[illegible]uco, i. ſtupro concilio. Appian. in 2. ciuil. de Cęſare vxorem accipiente Piſonis filiā, & ſuam deſpondente Pompeio, quum quinquennium ei prorogatum eſt, [illegible], i. imperium Cæſari nuptiarum lenocinio dari.

Μ[illegible], leno, perductor Cic. lena, quaſi quæ vocem maternam mentitur ſuauibus verbis: [illegible], quaſi [illegible], Euſt. Il. [illegible]. vide [illegible] ſiue [illegible]. Suid. [illegible]. Scribitur etiam ſine ω mega.

Μ[illegible], idem Heſych.

Μ[illegible], inquiſitio, [illegible], Apoll. Rhod.

Μ[illegible], paraſitus.

Μασχάλη, ης, ἡ, ala, axilla, armi. Transfertur quoque ad herbas, hoc eſt, cauum illum inter caulem & ramulos amfractum, vnde ſinuatim noua proles egreditur, quem Latini ſimiliter alas, vel ſinus appellant. Dicitur etiam hoc nomine pars nauis, [illegible]. Sic Virgil. & velorum pandimus alas. Sunt qui pro grue, hoc eſt, machina deponendis in naues ſarcinis eximendiſque apta, interpretantur. μασχάλην αἴρειν, præter ſignificationem de qua antea in verbo αἴρω, etiam dicitur de potoribus & ebriis, qui ſæpius inter bibendum axillam attollunt dum ſcyphos exſiccant altius ſublatos, ne quid liquoris in fundo reſideat. Poll. [illegible], χεῖρας [illegible]. Heſychius, μασχάλην αἴρειν ſumit [illegible] atque affert exempli loco hunc trochaicum tetrametrum, [illegible]. ſolebant inquit, [illegible], Atque dicere, μασχάλην αἴρειν pro [illegible] velut eſt apud Homer. [illegible].

Μ[illegible], in ſinu, vel ſub axillis gero.

Μασχαλίζω, [illegible], obtrunco per ignominiam extremas partes corporis, Soph. in Electra, [illegible] ἐμασχαλίσθη. qui enim cædem aliquam patrarant ſolebant occiſo extremas præcipuè partes corporis amputantes eáſque connectentes ſub axilla ferre, vt qui putarent defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad ſe vlciſcendum quē admodum & Iaſon apud Apollonium li. 4. [illegible].

Μ[illegible], ſportula, caniſtrum è palmæ virgulis contextum.

Μασχαλίς, ίδος, ἡ, ala, axilla. etiam de arborib. Theoph. 3. hiſt. plan.

Μασχάλισμα, τὸ, obtruncatio extremarū partiū corporis, quę à latronib. fieri ſolet, ne cognoſcatur iugulati cadauer, Soph. in

Electra.Suid.Qui aliquos(inquit)ex inſidiis interfeciſſent,vt iram eorum effugerent amputatis eorum extremis partibus & connexis e collo ſuſpendebant traiectas per axillas, eáſque appellabant μασχαλίσματα, his addit ſignificare vocabulum hoc & τὰ τῆς μαγείας ἀπὸ τῶν ὤμων ἀπὸ τῆς ὀσφύος τοῖς τῶν θυσιῶν. Μασχαλιστὴρ,Heſyc.affert pro χιτῶνα tunicam.

Ματάζω,μ.άσω,π.κα,ineptio,deſipio.ματαιοφρονέω.Neutr.at tranſitiuè vſurpatur pro fallere apud Æſchyl. Agamen. παρά γε δ' εἴ τις ματάζει ...

Ματαΐζω,ineptio.Accuſatiu.Lucianus de luctu, ...ματάζειν.

Ματαίζειν,morari,διατρίβειν,χρονίζειν,rectius ματᾷν à μάτη.

Ματαΐζω,μ.ίσω,π.ικα,vana iacto.

Ματαιολογία,ας,ἡ,vaniloquentia,Liu. & Tacitus, de rebus nihili curioſa diſceptatio.Paulus 1.ad Timot. c.1.ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν,deflexerunt ad vaniloquentiam.

Ματαιολόγος,vaniloquus,ſtultè loquens.apud Paulum ca.1. epiſt. ad Titum.

Ματαιολοιχὸς,οῦ,ὁ,qui friuolas res inueſtigat & conſulit,vel parcus & qui ex appenſione lucrum colligit, veluti menſuram lingens,& ὁ περὶ τὰ μικρὰ σπουδάζων ἢ κατατρίβων,Euſt.Il.ὁ.Scribitur etiam ματτυλ.

Ματαιόομαι,ῦ.οῦμαι,π.ωμαι,fruſtror,ſtulteſco,ſtultus fio.Paulus capite primo ad Roman.ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, ſed vani fuerunt in ratiocinationibus ſuis,interp.

Ματαιοπονεῖν,fruſtra conari & nihil perficere,Ariſtoph.

Ματαιοπονία,Inanis labor,inanis dolor,à Plut.dicitur de philoſophis argutis & ſophiſticis.

Μάταιος,ῦ,ὁ ἢ ἡ,inanis,ineptus,vanus,demens,ſtultus, & quem expectatio fruſtratur.ὁ πρὸς μηδὲν χρήσιμος, Chryſoſtom. in epiſtol.ad Epheſ.Idem,τέχνην τοξοτῶν ματαίαν ἀποφαίνει, ſagittariorum artem eludit & fruſtratur. Soph. κλύειν ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη ...,virum futilem audire. Plato in Timæo,τὸ λέγειν κἀκ δηλοῦν αὐτῶν μιμήματα ... μάταιος ὁ πόνος,ſi verbis explicare conemur, nullo poſito ſub oculos ſimulachro earum rerum : fruſtra ſuſcipiatur labor,Cicero.

Ματαιοσπουδία,inane ſtudium.

Ματαιοτεχνία,eſt inanis & ſuperuacua artis imitatio.

Ματαιοτέχνοι,οἱ,inanium artium ſtudioſi.

Ματαιότης,ητος,ἡ,vanitas,Paul.ad Epheſ.ca.4.ὅπως περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν.

Ματαιόφρων, qui inepta & abſurda ſapit,Damaſc.

Ματαιωσύνη,ης,ἡ,ſtultitia, mentis malum Plin. Athenæus ex Seleuco tradidit libro tertio, γλωσσίδα non attingi διὰ τὸ ποιεῖν ματαιοσύνην.

Ματαίζειν,deſipere,μωραίνειν,ματαΐζειν.

Μάταιον λέγειν,fruſtra verba facere,Plato in epiſt.

Ματᾶν,pro ματᾶν,Doricè.Soph.ματᾶν ..., i.ἀμελοῦντας.

Ματᾶν,torpeſcere,ἀργεῖν.Item aberrare à ſcopo,Euſtathius Iliad.ὁ, Æſchyl. in Prometh. ... , Interpr. ἡ μάτην γίγνεται.

Μάταρος,ῦ, ſertum quod emarcuit.

Ματεῦσαι,& Ματεῖσαι,inquirere,Hippocr.

Ματεύω,μ.εύσω,π.ευκα, quæro. Item nihil ago, fruſtra laboro, vanus ſum,Euripid.Iliad. ..., Interp. ματαιοπονοῦντες, ἢ ζητοῦντες.

Ματέω,μ.ήσω,π.ηκα,ἁμαρτάνω,inſanio,inefficax ſum. Item aberro à ſcopo,non collimo,teſte Euſt.Il.ἐ.

Μάτην,fruſtra,gratis,ab re,ſine cauſa,μάτην ὁ πόνος, inanis eſt labor,Plat.de Leg.

Ματὴρ,inquiſitor.

Ματηρεύω,vanè viuo,inquiro.

Ματία,ας,ἡ,ſtoliditas,vanitas,ματαιότης,φλυαρία,Apollonius.

Ματίζω,quæro,apud Hippoc. ματίσαι ſcriptum pro ζητεῖν.

Ματὶς,vanitas.Item ſocordia,ματαιοπραγία.

Ματιολοιχὸς,οῦ,ὁ, qui parcè comedit, aut qui è minimis rebus ſeu menſuris captat lucrum. ἀπὸ τοῦ μάτιος & λείχω, quod eſt lambo,ὁ ... ματιολοιχὸς ... vtitur hac voce Ariſtoph.Nebulis.ſuprà Ματαιολοιχός.

Μάτιον,ῦ,τὸ,menſuræ genus,& id quod minimum eſt, Com. Ariſtoph.in Nebulis.Item mica,exiguum fruſtum.

Ματιὸς,fruſtra deliberans,parcus,deceptor.

Μάτος,τὸ,inquiſitio,ζήτησις,Hippoc.

Ματρόξενος,ſpurius.

Ματρῶος,ὁ, Doricè, ὁ μητρὸς ἔχων, & pleonaſmo ματρῶος, Euſt.Iliad.π.

Ματρύλλα,ας,ἡ,lena,μαστροπὸς,Euſt.

Ματρυλλεῖον,locum eſſe aiunt in quo verſantes vetulæ comeſſaturos aut ſe mutuò inebriaturos ſuſcipiunt.

Ματρυλλεῖον,proſtibulum.

Μάτρως,ωος,ὁ,pro μήτρως,frater matris. Pind. ματρῶας vocat parentes matris,ſic Euſt.Bœot.

Ματτάζειν,circunſpicio,grauiter fero,mœreo, à ματτάζειν quod eſt ὁ ... at

Μάτταβος,ῦ,ὁ,ſtultus.

Ματτύη,ης,ἡ,cibi genus delicatiſſimi,vltimum ferculum & lautiſſimum. πάντα τὰ πολυτελῆ ἐδέσματα,i. omnia precioſa edulia ſignificari hoc nomine ſcribit Athen.l.14.

Ματτυάζειν,τὸ ... ,εἴτε ..., εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε ..., opiparè & ſuauiter viuere,Eraſm.Chil.1 Athen.lib.14.

Μάττω,& μάττομαι,pinſo,ſubigo,tero vnde terunda, ὁ μάκτρα, ἀπὸ ... τὴν μάζαν ... ,Athen.ibidem.Plato libro 2. de Republic. ... μάζας ... ,id eſt,in mazam conformantes.Hippocrates libro primo ... ,μάττειν non pro ... ſumpſit, ſed pro exprimere,τὸ ἐκθλίβειν,Galeno teſte.Ariſtotel.Rhetor.libro tertio,Καὶ ... hic pro ſubigere,τὸ ... . Ariſtophan. ... in qua tacitas ſubigebamus.μάττειν,apud eundem etiam ſignificat comedere & vorare. Euſtath.Iliad.ο,etiam pro fermentare & ſubigere panes exponit : Commentar.Ariſtophan. τὸ ... ἢ φυρᾶν.

Ματύλλη,cibus apud Macedonas ad irritandam ſitim : quo vtebantur vbi potus incaluerat, Pollux.

Μαυλία,id eſt, μάχαιραι,διὰ τὸ ἐν μιᾷ αὐλίζεσθαι, ἢ ὁμαυλεῖν, Interpr. Thucyd.quod plures in vna vagina velut ſtabulari poſſunt.

Μαυλὶς,ίδος,ἡ,gladius.Nicander in Theriacis, ... μαυλὶς ... : μαυλὶς autem Heſychio eſt qui mercede aliquid facit , vnde μαυλίζειν mercede proſtituere,μαυλιστὴς Suid. qui alterius corpus mercede proſtituit.

Μαυρὸν,ῦ,obſcurum,imbecille.Heſych. & Suid. at iiſdem μαυρὸς eſt μωρὸς,fatuus,ſtultus.

Μαυρόω,μ.ώσω,π.ωκα,ἀφανίζω,extermino,perdo,obſcuro, deleo. Act.Accuſ.Heſiod ... ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, ...ipſum dij facile diſperdunt,i.ἀμαυροῦσι.

Μαυσωλεῖον,ῦ,τὸ,mauſoleum.

Μάχαιρα,ας,ἡ,culter,gladius,enſis,quo cæſim feriunt in pugna, Polyb. quod etiam ξίφος vocat Xenoph. ... μαχαίραις ... ,ſe in enſes deiiciat.Homer. Iliad. ... μάχαιραν, ... ,id eſt, ... τὸ ξίφος ... ,id eſt,cultellum.μάχαιρα Δελφικὴ,Delphicus gladius,Ariſtotel.1.Politic.μάχαιρα pro Perſico gladio, Xenophon idem etiam dicitur κοπὶς.μαχαίρᾳ capilli tonduntur,Ariſtophan.μάχαιρα κουρικὴ,nouacula,Plut. in Dione. μάχαιραν σπᾶ, gladium diſtringit, idem in Apophthegmat. vide μαχαιρίς.

Μαχαίριον,ῦ,gladiolus.

Μαχαιρίδιον, ῦ, τὸ, enſiculus Plaut. & idem quod μαχαιρίς, apud Lucianum.

Μαχαίριον,ῦ,τὸ,cultellus,ſicula Plauto,diminutiuum à ſica.μαχαίρια ... vocat Archigenes apud Galenum κατὰ τόπους libro 5. capite nono, Perſicorum malorum nucleos à forma cultellata & mucronata. μαχαίρια ἐλεφάντινα, eburnei cultelli,vt κεράτινα,apud Pollucem cornei : cultellis autem oſſeis radices purgari Scribonius & Marcellus medici præcipiunt.

Μαχαιρὶς,ίδος,ἡ,nouacula,culter tonſorius.vide μάχαιρα in Ammon. Lucian.de inſtrumentis tonſorum, ... μαχαιρίδας, ... ἔχοντας. Μαχαιρίδα ſiue μαχαιρίδας ſumpſit Cratinus apud Pollucem, pro forficib. quę ψαλίδες dicuntur,ait enim, ... μαχαιρίδες, ... Idem Pollux, μαχαιρίδας ... καὶ ... vocabant.Et Comœdi dicebant ... μαχαιρίδι, ... ,id eſt,in comptos elegantiore cultu. ... inquit, ... ψαλίδα vocarunt.vide ψαλὶς.Apud Hippocratem, μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ,id eſt,ſcalpello,vulgò lancette,Galeno φλεβοτόμῳ.Apud eundem μαχαιρίδι ..., ſpecillo, ... ,vulgò eſprouuette.

Μαχαιρομαχεῖν ... μαχαίρας, Polyb. de exercitatione tyronum loquens,digladiari.

Μαχαιροποιοὶ,gladiarij & telorum artifices,Bud.in Ann.

Μαχαιροπωλεῖον,officina gladiatoria.

Μαχαιροφόρος,ῦ,ὁ,enſifer,Ouid.gladio cinctus. Xenophon Cyropæ.libro ſexto, ... μαχαιροφόροι.

Μαχαιρώνιον,ῦ,τὸ,herba quæ & ξίφιον & Latini gladiolus.

Μαχαιρωτὸς πρίων,ſerra,quæ polit & leuigat melius quam ὀδοντωτὸς,quæ in incidendo altiora crenularum veſtigia relinquit, apud Galen.eſt vtraque dictio.

Μαχάς ... ,pro μαχητὴς.

Μαχᾶν,pugnam deſydero,Heſych.

Μαχέω,μαχέσω,verbum deſyderatiuum in έω.

Μαχητὴς,

Μαχέοιτο, pro μάχοιτο, pugnet. Iliad. ά. & μαχέοιντο. Ibidem, pugnent.

Μαχεστέον, pugnandum, Plutarch. μαχετέον, legitur apud Platon. διαμαχετέον κατὰ τὸ δυνατόν.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, certamen, dimicatio, conflictus, Plato Epiſt. 7. [illegible] μάχη περὶ τούτων. μάχης δὲ γενομένης καρτερᾶς, acri prælio commiſſo. διὰ μάχης ἐξέπεσον, prælio & armis eiecti ſunt. διὰ μάχης ἰέναι, in certamen venire, Plato [illegible], accepit μάχην pro vi ſeu minis. ποιεῖσθαι μάχην, prælium committere, decernere, Xenoph. [illegible] 7.

Μαχήμων, ονος, ὁ, pugnans, pugnator, pugnax.

Μαχήμη, ης, ἡ, pro pugna legitur in Pugna felium & murium.

Μαχήσομαι, pugnabo. Iliad. ά. vnde μαχησάμενος, ibid.

Μαχητής, οῦ, ὁ, pugil, pugnator, bellator.

Μαχητικός, ή, όν, pugnax. μαχητικὸς περὶ κέρδους, qui pugnat de lucro, ſeu pro lucro. Ariſtot. in Rhet. μαχητικὴ παιδιά, ludi pugnæ, Idem ibidem.

Μαχητός, ή, όν, oppugnabilis ſeu expugnabilis.

Μάχιμος, ου, ὁ, bellator, bellicoſus, pugnax, bellax, bellicus, militaris. μάχιμος, lib. Epigram. generis Fœmin. ſed etiam μαχίμη legitur alio loco libri eiuſdem. μάχιμοι μυριάδες, myriades bellatorum. τὸ μάχιμον, res militaris, acies. τὸ μάχιμον τῆς πόλεως, ciuitatis pars, quæ militiæ ſtudet, Plato de Legib. μάχιμα [illegible] vide apud Athen. lib. 10.

Μαχλάς, άδος, ἡ, meretrix μαχλάδι χαίτῃ dixit Nõnus, i. molli coma ſeu capillo. [illegible] molli & blanda, vt Laſc. expoſuit. Luciano non μαχλάς ſed μάχλη dicitur [illegible] γυναικὸς [illegible].

Μαχλάω, ſcortor.

Μάχλη, ης, ἡ, μάχλος.

Μαχλίς, ίδος, ἡ, meretrix, ὡς ἡ μάχλος, φιλεῖ, Pollux.

Μάχλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, laſciuus, adulter, ineptiens, [illegible], libidinoſus, [illegible] ἐς ἄνδρας μάχλος, virorum appetens. Gener. Fœm. in Epigr. Dicitur etiam ἡ μάχλος, i. [illegible], χαμαιτύπη. Ex hac voce fluxit vulgaris Gallica *maquereau* ſiue *maquerelle*, lenonem tamen ſignificans. vide [illegible].

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, laſciuia, adulterium, impudicitia, ad venerem propenſio. Hom. Iliad. Ω. [illegible] μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. Interpr. [illegible]. Heſiodus de Prœti filiabus, εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος. Vtitur & Adamantius Phyſiogn.

Μαχλότατος, libidinoſiſſimus, Heſiodus. [illegible] μαχλόταται γυναῖκες, &c.

Μάχομαι, μ. μαχέσομαι, μαχέσσομαι, & μαχήσομαι, καὶ ἐμαχεσάμην, μεμάχημαι, pugno, prælio, contendo, ἀγωνίζομαι. Depon. Datiuo. μάχομαι τοῖς πολεμίοις, pugno aduerſus hoſtes, Demoſth. μάχομαι [illegible], Ariſtoph. [illegible] μαχόμεσθα, Hom. id eſt, διὰ σε. μάχομαι περὶ σοῦ, Ariſtophan. pugno pro te. Homer. Iliad. έ. [illegible] μαχέσονται. & Iliad. γ. [illegible] μαχέσονται περὶ σεῖο, haſtis pro te dimicabunt. μαχέσομαι, pugnabo. Plato Epiſt. 7. [illegible] μαχεῖται, cum multis teſtibus pugnabit, id eſt, ei res erit cum. & Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι, de hac tecum non contendam. Xenophon, [illegible] με μαχόμενόν τῳ περὶ σκιᾶς, comperiſti me de vmbra cum aliquo pugnantem. μάχεσθαι ἀμφ᾽ Ἑλένῃ dixit Hom. Iliad. γ, pugnare pro Helena. Plato 1. de Repub. περὶ αὐτοῦ μάχεσθαι dixit, pro contra ea pugnare: & μάχεσθαι ὑπὲρ τοῦ δικαίου, pro iuſto pugnare. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, pugnare pro regione, Xenophon 5. Pædiæ. μαχεσάμενος, expugnatus. Thucyd.

Μαχόμενον, contrarium, repugnans.

Μάψ, fruſtra. Iliad. ά, [illegible] μάψ.

Μαψαῦραι, venti leues. Heſiod. in Theog. αἱ δ᾽ ἄλλαι μαψαῦραι, ἐπιπνείουσι θάλασσαν, alij venti mari inſpirant.

Μαψίδιος, ου, τὸ, vanum, immodicum, acerbum.

Μαψιδίως, incaſſum. μάτην. Odyſſ. ξ, [illegible].

Μαψοεπής, ὁ, qui fruſtra nugis effutit. Pindarus in Nem. [illegible], [illegible] μαψυλάκας, ſicut eius qui pueris nugas effutit.

Μαψυλάκας, fruſtra latrans, inanibus ſtrepitans latratibus: hoc eſt inania deblaterans magno cum clamore apud Plutarc. ex tragico quopiam [illegible] γλῶσσαι μαψυλάκαι.

Μάω, ῶ, vehementer cupio ſupra modum cupio expon. etiam præſenti animo cupio, flagro cupiditate. poëticum eſt à quo deriuat hæc tempora Euſtath. μέμαα, & μέμαμεν, & μέμαα. vnde μεμαώς item μεμαυῖα, à quo fœmin. μεμαυῖα. dicit μέμαμεν. factum eſſe per ſyncopen ex μεμάκαμεν frequens in vſu eſt μεμαώς, præſentis participij ſignificationem habens, pro prono inclinatoque animo cupiens, promptus.

Μαψόπορος, idem.

Μαψωτής, apud Heſych. expon. [illegible] vanus, inanis.

ΜΕΓΑ, valde, vehementer, magnoperè, multùm. Iliad. ά, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, i. μεγάλως. μέγ᾽ ἀμείνων, lõge melior, multò melior. in Epigr. & Ho. μέγ᾽ ἀμείνονες, i. [illegible] μέγ᾽ ἄριστος, i. μεγάλως ἄριστος, idem Hom. μέγα σφόδρα, Ariſtoph. vt [illegible] σφόδρα. μέγα φέρει, magni refert, *emporter beaucoup, eſtre d'importance* vulgò dicimus. Plato lib. 5. de Rep. μέγα γάρ τοι φέρει [illegible] ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, i. πολὺ διαφέρει. μέγα, magnum Horat. At magnum fecit, quòd verbis Græca Latinis miſcuit.

Μέγα, Adiectiuum. vide in μέγας.

Μεγάδικος, ὁ, ἡ, cui in magnis ſit iniuria.

Μεγάδωρος, munificus, qui magna donat.

Μεγαθαρσής, έος, magnanimus. Heſiod. μεγαθαρσεῖ [illegible], &c.

Μεγάθεος ποταμοῦ, magni fluuij, Herodot.

Μέγαθος, εος, τὸ, vaſtitas, magnitudo. μέγαθος [illegible] λίθος, lapis maiorem in modum ſplendens, Herodot.

Μεγάθυμος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus. Odyſſ. [illegible] μεγαθύμου, i. γενναίου, μεγαλοψύχου.

Μεγαίρω, odi, inuideo, æmulor, priuo. ἐμέγηρέ μοι τόκου, partũ mihi inuidit, Apoll. Rhod. [illegible], in Epigr. μεγαιρόμενα [illegible], Ibidem.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, ingens, magna ceta habens, aut magnus ſimpliciter. Hom. Iliad. θ. μεγακήτεϊ [illegible]. Interp. μεγάλη: [illegible] τὸ κῆτος, ὁ πλατεῖα καὶ εὐρυχώρῳ.

Μεγάλα, valdé. Odyſſ. ξ, μεγάλα στενάχοντες [illegible], &c. [illegible] μεγάλα, abundé.

Μεγαλαδικητικός, vehementer iniurius, Ariſtot. in 2. Rhet. μεγαδικητικός, apud eundem.

Μεγαλ[illegible]δης, magnos circuitus habens. Euſtath.

Μεγάλ᾽ ἄνδρες, viri magni, aut fortes.

Μεγαλαλκής, robuſtus.

Μεγάλαρτος, ὡς μεγαλόμαζος, Athen. libro 10. & μεγαλάρτια feſtum, Idem.

Μεγαλαυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, & μεγαλαυχέομαι, iacto, glorior, exulto, extollor. Neutr. abſol. Iſocrates in Buſir. [illegible] μεγαλαυχούμενοι ἐπὶ τῇ Βουσίριδος [illegible]. Baſilius ad Eunomium, [illegible] μεγαλαυχεῖς φαντάζεσθαι;

Μεγαλαυχία, ας, ἡ, iactantia, oſtentatio, excitatio.

Μεγάλαυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, iactator, Adamantius in Phyſiogn. μεγάλαυχοι, κοῦφοι, magna iactantes, leues. Aiſchyl. [illegible] μεγάλαυχον καὶ [illegible].

Μεγαλαυχοτολμος, audacia timidus.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia, maieſtas, Gregor. μεγαλειότης. Actor. cap. 2. λαλεῖν τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, loqui magnifica opera Dei. Et Lucæ 1. cap. in cantico Virginis. ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα, magnificè mecum egit: id eſt præſtantiam ac magnificentiam ſuam in mei exemplo declarauit. μεγαλεῖον, vnguentum a Megalo Siculo primùm inuentum, apud Ariſtoph. vt Orus annotat: aut vt alij, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleó balanino, balſamo, calamo, iuncoque odorato fiebat, teſte Plinio. Dicitur & μεγαλλεῖον à Polluce.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, magnus, venerandus, Xenoph. [illegible] μεγαλειοτέρως [illegible]. Idem, [illegible] μεγαλεῖον [illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible].

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, maieſtas, magnificentia, τὸ μεγαλεῖον.

Μεγαλείως, magnificé. Polybius, μεγαλείως ἔχαιρον, magnoperé gaudebant. Et alibi, μεγαλείως [illegible], inſigniter contemni.

Μεγαλέμπορος, magnarum rerum negotiator. ἔμπορος γὰρ ὁ [illegible].

Μεγαλεπίβολος, qui quod ſuſcipit, quamlibet magnum, ad exitum perſequitur, ὁ [illegible] καὶ [illegible] ἐγχειρήματα.

Μεγάλη, Adiectiuum. vide μέγας.

Μεγαληγορέω, μ. ήσω, π. ηκα, extollo, amplifico, magna iacto, Neut. abſol. Accuſat. Herod. in 3. [illegible] μεγαληγορέει, &c. vim vocabuli expreſſit. Horat. 8. Satyr. lib. 1. loqui reges atque Tetrarchas omnia magna.

Μεγαληγορία, ας, ἡ, μεγαλαυχία, magniloquentia, iactatio ſeu iactãtia, arrogantia, Pollux.

Μεγαλήγορος, iactabundus, vocalis, Lucian. Xenoph.

Μεγαληγόρως, magnificé. Appianus ἐν Ἰβηρικῇ, [illegible] μεγαληγόρως.

Μεγαλήσια, τὰ, Megaleſia, i. Matris magnæ feſta, Cicero in Orat. de Aruſp. reſp.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, magnanimus, ſuperbus, Iliad. β. i. γενναῖος, μεγαλόψυχος.

Μεγαλίζομαι, μ. ίσομαι, ſum elatus, ſuperbio, ſublimiter loquor. Ho. Iliad. κ, [illegible] μεγαλίζεο θυμῷ. Interp. [illegible].

Μεγαλόβυζοι, ſacerdotes Epheſiæ Dianæ eunuchi, Strab.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, celſitudo animi & liberalitas.

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, magno animo & excelſo. μεγαλογνώμων [illegible], qui grandibus ſententiis vtitur Philoſtratus de Gorgia, [illegible]

πλεῖς δ' ἢ Θεαιτήδης ἐκ ἀγνοοῦσι τὶ μεγαλόγνωμον ἢ τὴν ἑρμὴν περὶ αὐτῶν ἀκτιστῇ ... ἀρχόντι. dicuntur, qui ingenioſi & prudentes ſunt, Xenoph. in fine OEcon.

Μεγαλογραφία, pictura magni ſumptus, & magnarum perſonarum aut rerum deformatrix, atque figuratrix. hac voce vtitur Vitru. lib. 7. cap. 4. & 5.

Μεγαλόδοι vocant vias publicas, quas Latini prætorias & conſulares appellabant. vocantur militares & regiæ.

Μεγάλη δυναμένη, potentia præſto, Epictet.

Μεγαλοδωρία, largitio, Herodian. Lucian. φιλοτιμεῖσθαι δεῖ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, &

Μεγαλοδωρία, munificentia.

Μεγαλόδωρον, ſplendidum & magnificum munus, apud Herodia.

Μεγαλόδωρος, ὁ, ἡ, qui magna donat, liberalis.

Μεγαλόθυμος, animoſus, θυμοειδής. Plato 2. de Rep. τόδε ἔχει ... καὶ μεγαλόθυμοι ὄντες εἰρήσονται.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ, valde infelix. Theocr. in Pharmac.

Μεγαλόκαρπος, ὁ, ἡ, magnitudine fructus inſignis.

Μεγαλόκαυλος, ὁ, ἡ, grandicaulis.

Μεγαλοκέφαλοι, capitones.

Μεγαλοκίνδυνος, qui in magnis aggrediendis periculis vitæ non metuit. Ariſtot. 4. Ethicor. μεγαλοκίνδυνος ... κινδυνεύων ἀφειδὴς τοῦ βίου. vide κινδυνεύω.

Μεγαλοκίνδυνος, magna pericula ſubiens.

Μεγαλοκοίλιος, ὁ, ἡ, qui ventre eſt amplo, ſeu ventriculo.

Μεγαλοκύμων, ὁ, ἡ, ingentes fluctus excitans.

Μεγαλόκωλος, ſine craſſioribus cruribus, prælongis membris.

Μεγαλόμαζος, magnas mammas habens.

Μεγαλόμαστος, dicitur item fœmina quæ magnas habet mammas, mammoſa.

Μεγαλομερής, ὁ, ἡ, partibus magnis conſtans. μεγαλομερῆ dicuntur quæ partibus maioribus conſtant & concreta ſunt, vt terra: contra μικρομερῆ, quæ minimis, vt ignis. Ariſtot. 1. Metaph. μεγαλομερέστερος, maiuſculis partibus conſtans, Gaza.

Μεγαλομέρεια & δύναμις, amplitudo & potentia. Polybius de rebus Rom. & Carthag. ... μεγαλομέρειαν ... Μεγαλομερῶς, laute, ſplendide, ... Suid.

Μεγαλόμισθος, ὁ, ἡ, magna conductus mercede, Lucian. Athen. de ſcorto, ... μεγαλόμισθος.

Μεγαλομύτης, auia.

Μεγαλομυκητής, grande mugiens: item rudens, aſini epithet.

Μεγαλόνοια, ἡ, ſuperbia ... Syneſ. prudentia, μεγαλονοίας, Lucian. Baſil. μεγαλόνοιαν καὶ μεγαλοψυχίαν, pro magnifico animo & ingenti dixit. Comment. Ariſtophan. Νεφέλ. de Pericle, ... μεγαλονοίας ... præ animi celſitate atque magnitudine, i. magnanimitate Ciceroni, quæ μεγαλοψυχία.

Μεγαλονοῦν, τό, magnitudo animi.

Μεγαλόνους, animo magnifico præditus & mentis præſtantia, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Μεγαλόπολις, ... μεγαλοπολίτης, Pollux. qui eſt ex magna vrbe, magnæ vrbis ciuis.

Μεγαλοπόνηροι, vt μικροπόνηροι, qui confidentiore ſunt malitia, ſic vocantur ab Ariſtotel. ... μεγαλοπόνηροι, libro 4. Politicor. Aretinus vertit, contumelioſi & delinquẽtes in rebus magnis.

Μεγαλόπους, qui eſt pede magno.

Μεγαλοπρέπεια, magnificentia.

Μεγαλοπράγμων, ὁ, ἡ, factioſus, magnarum rerum inceptator & ſuſceptor. Plutarchus in Demetrio, ... μεγαλοπραγμονέστατος βασιλεύς ... vulgò *grand entrepreneur*.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, μεγαλοπραγμοσύνη, maieſtas, dignitas, magnificentia: cui contrar. μικροπρέπεια. Ariſtot Rhetor. lib. 1. μεγαλοπρέπεια ... μεγέθους ποιητική.

Μεγαλοπρεπέστατα, magnificè admodum.

Μεγαλοπρεπής, ὁ, ἡ, magnificus, magnifici apparatus, clarus, magnum virum decens.

Μεγαλοπρεπῶς, munificè, magnificè.

Μεγαλορρημονέω, magna loquor, iacto, μεγαλορρημονῶ, Neutr. Datiuo.

Μεγαλορρημοσύνη, ἡ, magniloquentia.

Μεγαλορρήμων, ὁ, ἡ, magniloquus.

Μεγαλορρημοῦντες, oſtentantes ſeſe. Vtitur hoc vocabulo Lucianus de diis loquens, quòd faſtu quodam viuant. Dictum ἀπὸ τοῦ μεγάλα ῥήματα, quòd omnia magna loquantur, & nihil plebeium.

Μεγαλοσθενής, ὁ, ἡ, maieſtas, μεγαλοψυχία.

Μεγαλόσπλαγχνος, magnanimus, Eurip.

Μεγαλόσπορος, ὁ, ἡ, qui ſpicam grandem effundit.

Μεγαλόσχημος, ὁ, ἡ, qui figura ampla conſtat aut perficitur, Theophr. lib. 2. de cauſis plant.

Μεγαλόσωμος, prælongus, ingenti corpore.

Μεγαλότεχνος, præſtans in magnitudine artificij vel artis. Halicarnaſſ. in Iſocr. ... μεγαλοτεχνὲς καὶ ἀξιωματικόν.

Μεγαλότολμος, immani audacia præditus, magna audens.

Μεγαλουργός, magnificus, Plutar. in Cæſare.

Μεγαλουργία, ἡ, grandium rerum conatus.

Μεγαλουργία, ἡ, magnificentia, excellentia, ad res magnas conatus. Plutarc. in Opuſc. ... animi magnitudinem, vel in rebus magnis peragendis conatum.

Μεγαλόφθαλμος, qui omnia intuetur, magno oculo præditus: Baſil. Dei epitheton qui παντεπόπτης dicitur.

Μεγαλόφλεβος, ὁ, ἡ, qui amplioribus eſt venis.

Μεγαλοφρονέομαι, & μεγαλοφρονέω, ῶ, ſuperbio, glorior. Neut. Datiuo. Xenophon in 6. Ἑλληνικῶν, ... Plato in 7. de Rep. ... μεγαλοφρονήσαι.

Μεγαλοφρόνως, magnificè, largiter, Pollux.

Μεγαλοφροσύνη, ἡ, animi magnitudo, arrogantia, Ariſtot.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magna ſapiens, magnanimus, magnificus. hac dictione vtitur Iſocr.

Μεγαλόφυτος, ὁ, μεγαλόνους, magnanimus, μεγαλόψυχος. Gregorius, ... Et μεγαλοφυΐα, i. magnanimitas, μεγαλοψυχία. Et μεγαλοφυῶς, ingenioſè, magno animo. Cleomedes lib. 2. de Homero, ... μεγαλοφυῶς ...

Μεγαλόφυλλος, amplo folio conſtans.

Μεγαλοφωνία, ἡ, magnitudo & excellentia vocis.

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ, qui magnam habet vocem, vocalis.

Μεγαλοψυχία, ἡ, magnanimitas, animi magnitudo: quæ etiam, μεγαλόνοια, & μεγαλοφυΐα dicitur. Ariſtot. Rhetor. lib. 1. μεγαλοψυχία δ' ἀρετὴ μεγάλων ποιητικὴ εὐεργετημάτων. cui contr. μικροψυχία. Pro magnificentia: Nazanzenus. ... pro auaritia ponere videtur, quum ait, ... μικροψυχίας, &c.

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ, magnanimus.

Μεγαλοψύχως ἔχω, magno & arrecto ſum animo, Dem.

Μεγαλαυχέω, glorior, efferor, ſuperbio.

Μεγαλύνω, ῶ, ... magnifico, Plin. magnum facio, magnum dico, εἰς μέγεθος αἴρω, exaggero, amplifico, maius ac maius facio. Actiu. Accuſat. Xenoph. μεγαλύνειν ἑαυτόν, ſeſe efferre. Matth. cap. 23. μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων, producunt fimbrias palliorum.

Μεγαλώνυμος, magni nominis, μεγαλώνυμος, amplus. Ariſtoph. ... verba ſunt nubium.

Μεγάλως, magnopere, vehementer, egregiè.

Μεγαλωστί, magnificè, pro μεγάλως ... particula redundante. Apoll. 2. ... μεγαλωστί ... magnam cladem accepit, Herodot.

Μεγαλωσύνη, ἡ, magnificentia. Cicer. μεγαλειότης. Iudas Apoſt. in Epiſt. ... δόξα καὶ μεγαλωσύνη.

Μεγαμυκής, altè mugiens.

Μεγάνωρ, epithet. diuitiarum, apud Pindar. μεγάνορος ... πλούτου, quòd faſtum & animum addat. magnos viros faciens ac proinde ſuperbos.

Μεγαρίζω, fameſco, magna loquor, lingua Megarica vtor. Ariſtoph. Acharnenſ. ... Interp. ... μεγαρίζειν ...

Μεγαρικαὶ σφίγγες, prouerbialiter de meretricibus teſte Heſych. qui & aliud prouerbium affert μεγαρέων δάκρυα pro fictitiis lachrymis quòd multæ apud Megarenſes naſcerentur cepæ quæ non veras cient lachrymas.

Μέγαρον, τό, propriè domus ampla, palatium: ſed impropriè quæcunque domus, i. οἶκος, conclaue, cœnaculum: ædes etiam ſacra Herodoto: ... τὸ μέγαρον ... Etym. vide Athen. libro 5. Cæl. libro 27. capite 24. Homerus fermè pro heroica domo. Athen. maiores, inquit, domus heroum Homerus μέγαρα vocat, & δώματα, & κλισίας: nos verò ... Heſiodi Interpr. ... Accipitur & pro ſtabulo in libro Epigram. & eſt poeticum, cuius Plurali etiam pro Sing. vtitur Homer.

Μέγαιρε, inuidia, Heſych.

Μεγαρτός, inuidioſus, idem.

Μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, ὁ μέγας, ὦ μέγα, magnus. ... Latinè ſublimis. μέγας ... Thucyd. μέγας ... pollex, qui dicitur etiam ἀντίχειρ ... μέγας ... ſicn intumuit, Gal. ad Glauc.

Glauc.lib.1.μέγας χειμὼν,atrox tẽpeſtas. μέγα εἰς χρήματα, prædiues,Plato de Legib.Sophoc.cum Accuſatiuo, μέγας ἢ πλάτος βοῦς,bos magnis lateribus præditus. μέγα τὸ ὄνυχα, magnum vnguem.μεγάλη, ὁ μαγνεῖς, Sophocles. ὦ μεγάλη, magna. μεγάλη βουλὴ,ſummum conſilium,Gaza interprete.μεγάλως καταθωρήκισαι,præbibere largiter;poſcere maioribus,poculis certare: Attica eſt βουχανίζεσθαι. τὸ μέγα,μεγάλου, magnum,longum,arduum,res magna, magni momenti. μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος,magna enim res eſt maris imperium,Thucydid. ἐπὶ μέγα,vehementer,magna ex parte,Idem.ἐπὶ μέγα ἰσχύος ἐχώρησαν,ad magnum potentiam peruenit,Idem Thucydid.μέγα δ' ἐποιοῦντο.magni eſſe momenti, Xenoph. μέγα ποιοῦμαι καταλιπεῖν, magni facio quod relinquam, Idem lib.5.Pædiæ.μέγα φρονέω,Demoſth.μέγα αἰνῶν & φρονῶν,vide in Chil.Eraſ.μέγα φέρει, magni refert,τοῦ διαφέρει,Bud.Com.

Μεγαλοθενὴς,valde potens,magnanimus, Apol.vbi ſciendum quæ ex σθένος & γένος compoununtur,ſi ſunt propria nomina, barytona eſſe,alias oxytona.

Μεγαχαλίς,Heſyc.expon.μέγα χάσμα ἔχειν magna rima fiſſę.

Μεγαυχὴς,έος,ὁ ἡ,ὁ.i.μεγάλαυχος,in Epigr.

Μεγαφρονέω,ῶ, ſeu μεγαφρονῶ, inſoleſco, inſolens ſum, mihi placeo, efferor, animos tollo, iacto, ſuperbio, magnificè de me ſentio.

Μεγάφρων,valde ſtultus,quaſi μεγάλως ἄφρων,ὁ μεγαλόφρων.

Μεγαχανεῖται,Heſyc.μέγα βοήσει,ingentem clamorem edet.

Μέγεθος,εος,τὸ,magnitudo,proceritas,amplitudo,logitudo,celſitudo,vaſtitas,laxitas,vehementia,potentia,ſtatura, menſura,quantitas,moles,granditas,vt Ciceroni granditate verborum:& maximitas,Lucret.libro 2.Ne quædam cogas immani maximitate.Plato Epiſt. 7.χειμῶνος ὀξύτατον τε καὶ ἀφορητότατον μέγεθος, vis tempeſtatis maxima. μέγεθος τοῦ λόγου, Hermogen.τὸ μακρὸν τὸ μέγεθος.Lucian.μέγεθος ἔχει,eſt amplus.Epicurus Epiſ. παρεῖχεν τὰ τῆς κύστεως πάθη καὶ δυσεντερικὰ ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους,Tanti autem morbi aderant veſicæ & viſcerum, vt nihil ad eorum magnitudinem poſſet accedere,Cic.

Μεγαλουργία, operis magnitudo, vel magnificentia, magnificum opus,Philo de mundo ex Platonis Axiocho,οὐ γὰρ ἂν ἡ φύσις εἰς τοσοῦτον ἤγειρε μεγαλουργίας non ſublata eſſet ad tantam operis molem,ad tantam rerum molitionem.

Μεγεθύνομαι,increſco,creſco,augeor.Alexander in 1.Probl. αὐξομένης μείζων ἑαυτοῦ γίνεται καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνει. vtitur & Cleomed.lib.1.

Μεγεθύνω,amplifico,maiorem reddo.Plin.Alexand.Aphrod.lib. 1.Problem.

Μεγήρατος ὁ δαίμων,inuida fortuna,Liban.in Declamat.

Μεγήρατος,ου,ὁ,multum amabilis,delectabilis,elatus, precioſus. Heſiod.in Theog.μεγήρατα τέκνα θεάων, i. deæ filiæ peramabiles:vbi ſunt qui μεγήρατα legunt, i.cũ quibus nemo auſit contendere,παρὰ δ' οὐδεὶς ἐρίζει.

Μεγήριος, idem μεγήρατος. Heſych. τὰ τίμια μεγαλόχαρμα, precioſa ob quæ magnopere lætandum eſt.

Μεγιστᾶνες,οἱ, primates, megiſtanes: quo & Suetonius vtitur in Caligula,& Cæſare:In Apocal.cap.6.

Μέγιστος,η,ον, maximus,ampliſſimus.τῷ ὄντι ὡς μέγιστος, Bud.in Epiſt.τὸ μέγιστον,in primis,Plato in Epiſt.καὶ τὸ μέγιστον, præcipuè tamen,poſtremò,in primis,& quod caput eſt.μέγιστον ἐχθίστη,maximè inimica,Eurip.μέγιστον διαφέρω, plurimum differo, Plato de Legibus.μέγιστα δύναται, potentia plurimùm valet, Thucydid.μέγιστον τόνον φθέγξασθαι,vocem emittere altiſſimam,ſeu maximam.εἰς μέγιστα,maximè, Plato τόμ.1. Μέγιστον , difficillimum.Plato in Timæo,μέγιστον δὲ πάντως ἀρχὴν κατὰ φύσιν ἀρχήν, Difficillimum autem eſt in omni conquiſitione rationis exordium,Cicero.

Μέδα,τὰ,μέζεα,μήδεα.

Μέδω,μέδομαι,rego,curo.Genitiuo,poeticum.Hom.cum Aduerb. dixit Iliad.γ, ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων,pro τῆς ἴδης βασιλεύων, ὁ ἐξ ἴδης,ἐκ τοῖς.

Μεδήσομαι,Homer.i.φροντίσω ποιήσομαι,φροντίσω, mihi curæ erit: à μεδέομαι.

Μέδιμνος,ου,ὁ, menſura eſt (ſcribit Suid.) aridorum,vt tritici vel hordei,capiens quinos modios Sicula menſura, vel ſenos Attica aut Romana,Bud.de Aſſe lib.5.Scribit Interpr.Ariſtoph. μέδιμνον capere χοίνικας ὀκτώ.μέδιμνος μακεδονικός, modius Macedoniæ,Ariſtot.lib.8.Anim.Admonet Thomas Magiſter,hanc vocem ab Atticis παροξυτόνως efferri,μεδίμνος.

Μέδομαι,φροντίζω,curam gero,Hom.Iliad.β,πολέμοιο μεδέσθω.μεδόμαι κοίτου,quietem capio,Idem.

Μέδω,impero,curo,Genit.

Μέδων,οντος,ὁ,rex,imperator.Iliad.β,ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.i. ἀρχηγοί.

Μέζεα,τὰ,genitalia,pudenda,Ionicè:ὅτι μέσα εἰσὶ τῶν μηρῶν μέσα ὄντα,Etym.Heſiod.ἐρὰξ δ' ὑπὸ μέζεα θῆκε,i. ὑπὸ τὰ αἰδοῖα.

Μειζόνως,pro μειζόνως,magis,pluribus,vehementius.

Μείζων,pro μείζων,maior,grandior,amplior.τὸ μεῖζον, amplius. τὰ μείζω,maiora.

Μεθαρμόζω,μόσω,σα,μαι,conglutino permutando,id eſt,tranſponendo adapto,committo,concinno,compono,ἐναρμόζω. Baſil.de hæreticis, τοῖς ῥήμασι τοῖς πίστεως ὥσπερ ἰατροὶ κεχρημένοι, καὶ μεταβάλλουσιν ἄλλοις πρὸς τὰ νοούμενα παρὰ μεθαρμοζομένοις,alias aliter aptantes & accommodantes. Eſt etiam id quod Latinis conſtitutio dicitur,id eſt,καταρθώσαι.Laſcaris.ὅσα μεθαρμόσαι πράγματα πρὸς λόγον ἀεὶ δεῖ,&c.Philo de mundo,μεθαρμοσάμενος τὴν ψευδοδοξίαν εἰς ἀλήθειαν, i. vanitatem opinionis vertens in veritatem.

Μεθαρμόττω,idem ſignific.Plutarc.ἐπανορθοῦν τὸν ἑαυτοῦ καὶ μεθαρμόττειν βίον,item emendare,& caſtigare,i.meliorem reddere.ſic Suid. exponit μεθάρμοσον,ἐπανόρθωσον.

Μεθαρμόζομαι,accommodor.

Μεθείω,Ionicè pro μεθῶ,dimittam,negligam, Ho.Iliad.γ,μὴ χωσαμένη σε μεθείω,ne te deſeram,Iliad.ι, πολλάκι γὰρ μεθίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Interpr.ἀμελεῖ.

Μεθεκτέον τοῖς χρημάτων,pecuniæ particeps eſſe debes,Thucyd.

Μεθεκτικὸς,particeps.Ariſtot.4.Phyſic.διὰ τί ἐκεῖ οἱ τόπος τι εἴη,οὐ τὸ μεθεκτικὸν ὁ τόπος;

Μεθεκτὸς,ὁ,communicabilis.

Μεθέλκω,traduco,diſtraho,retraho,traho.Philo, μεθέλκει τὴν διάνοιαν εἰς τὸ ὑπέρ, μεθέλκοντες τὴν ἐπὶ γῆς.

Μεθέμεν, pro μεθεῖναι, id eſt, remittere. Iliad. ν, ἀγρίως μεθέμεν χόλον, id eſt, συγγνῶναι. ψυχὴν μεθέμεν, animam efflare, pro μεθεῖναι.

Μέθεξις,εως,ἡ,κοινωνία,communio, communicatio, ἀπὸ τοῦ μετέχω, Atticè,vt κάθεξις pro κατέχω;Ariſtot.in Μετὰ τὰ φυσ. Πλάτων δὲ,μέθεξιν,τοὔνομα μεταβαλών.Μεθεκτικὸς.

Μεθεορτάσιμος, feſtiuitas feſtiuitatis comes, poſt ſolennitatem ſolennitas,Nazan.μεθέορτος ἡμέρα,Pollux,repotia.

Μεθέπομαι, aſſequor,Datiuo.

Μεθέπω,quæro,διώκω,ἀκολουθῶ,ſector,ſequor,ἕπομαι,μετέρχομαι,μετιὼν,exerceo,diſpono,guberno.Accu.poeticè,Iliad.θ,ὁ δ' ἐπὶ Τυδείδην μεθέπει κρατερώνυχας ἵππους. Interpr. ἐπιὼν, ἰθύνει. Nonn.ζωῆς μεθέπω παλαμήν πεζῶν τὸν κόσμον ζωὴν, ἦ ζωὴν ἐν ἑαυτῷ.vt loquitur Euangeliſta.idem Nonnus,μείζονα μαρτυρίην μεθέπω,i.ἔχω. Ian. Laſcar. pro διώκω,ἔκδικο μεθέπει μηδενὶ; τούτῳ.Phocyl. γεωργίην μεθέπειν,agriculturam tractare & exercere.

Μεθερμηνεύομαι,interpretor,Gaza de Menſib.Actiuè.

Μεθερμηνεύω,traduco,transfero,interpretor:vt μεθερμηνευόμενα κατὰ λέξιν,ad verbum tranſlata,Plutarch.in Catone,i.μεταφραζόμενα. Polyb.τούτους καλοῦσιν ἐπιτεταγμένους, ὃ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ.

Μεθήκαι,μεταβέβηκε.μεθίστασι τὸν τρόπον, de moribus demigrauit, mores immutauit, Ariſtophan. in Pluto. Idem ibidem ſine caſu,πολὺ μεθέστηκε πάνυ, multùm ab ingenio demigrauit, mutatus eſt.

Μεθετέον,dimittendum eſt.

Μέθη,ης,ἡ,ebrietas,temulentia,vinolentia, potus. vide κραιπάλη, in Ammonio.Plutarch.περὶ ἀδολεσχίας, οἰνώσεις καὶ μέθας διωρίσθαι τῶν μὲν ἄνεσιν, οἰνώσεως μὲν ἄνεσιν, μέθης δὲ φλυαρίαν, in vinoſitate quidem exhilarationem & relaxationem: in ebrietate verò futilem & importunam loquacitatem poſuit. καλῶς ἔχοντες μέθης,bene poti temulentique.Plato Politic.9.Ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ,ὅσον λογικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου,τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν, σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον,ζητῇ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη.Vnde Cic.1. de Diuin. dicit enim Socrates,Quum dormientibus ea pars animi quæ mentis & rationis ſit particeps,ſopita langueat:illa autem in qua feritas quædam ſit atque agreſtis immanitas, quum ſit immoderato tumefacta potu atq; paſtu , exultare in ſomno immoderatéque iactari.

Μεθῆκα,proieci.vide in μεθίημι.

Μεθήκω , traduco, tranſeo, accedo, interuenio, μετέρχομαι, Ariſtophan.

Μεθηλικιοῦμαι,tranſeo ab vna ætate in aliam:& μεθηλικίωσις,eiuſmodi tranſitio ab ætate in ætatem velut à primo ſeptennio in ſecundum & è ſecundo in tertium.apud Baſil. μεθηλικιώσεις τὰς τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπὸ τῆς,&c.

Μεθημερινὸς,ή,ὸν,diurnus.vt μεθημερινὴ κραιπάλη,Plut.

Μεθημοσύνη,ης,ἡ,negligentia,ἀμέλεια,ῥᾳθυμία.

Μεθήμων,ονος,ὁ ἡ,remittens,parcens alteri,negligens , Hom. Iliad.β,ἀλλὰ μεθήμονα,i.ἀμελής.

Μεθήσω,dimittam:à μεθίημι.

Μεθίεμαι, Genit.iungitur, pro dimitto.Ariſtoph.μεθήσεσθαι τοῦ κακοῦ.Idem,Εἰ δ' ἐῶν τοῦ νῦν μὴ μεθέξεις.Plato 7. de Rep. ἐν τῷ χρόνῳ,ἐν ᾧ ἂν ἀναγκαίων ,ὁ δ' ἐγὼ , τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθιῶνται,cum deſiuunt exerceri. πηγὴ μεθίεται φύσει,fons permittitur natura fluere & naturæ permiſſu fluit.Plut.

Μεθίημι,μ.ήσω,α.ῆκα,negligo,prætermitto,concedo:vnde μεθήμων

ιν, promouent, emittunt, deſerunt, pro ἀφιᾶσι καὶ συγχωροῦσι. μεθιᾶσι verò τὸ ἀνιᾶσι καὶ ζητοῦσι, id eſt, vleiſcuntur, veſtigant, indagant. μεθίεμαι, ceſſo, ἀπέχομαι, μεθίεσθαι δὲ χρῆμα. μεθιέναι τοῦ θέειν, Ariſtoph. μὴ νῦν μεθῆτε τοῦ ἀγῶνος, id eſt, μὴ ὀκνήσητε, ne detrectetis. μεθιέμεν πολέμοιο, id eſt, ἀμελεῖν, Hom. Idem Iliad. ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. μεθιέναι, deſerere, Gaza. μεθιέναι πόδα, dimittere pedem, Philoſtrat. ſic Niger. μεθιεῖς, id eſt, μεθιεὶς καὶ ἀμελεῖς, Homer. non vis vti fortitudine, negligens et ceſſas, otiaris, cum Accuſ. vt μεθίησι βλαστόν, emittit germen, Theoph. lib. 5. de cau. plant. Sophocl. in Aiace. χειρὶ μεθῆκα, è manibus dimiſi, id eſt, ἀφῆκα. Sic Syneſius, μεθεὶς ... ἐκ τῶν χειρῶν τὰ ὕδατα, fluere aquas permittens, Plato ... μεθεὶς, tranſmittens. Cum infinit. Xenoph. οὐ μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν, non omittunt quæ agenda ſunt, agere, non prætermittunt agendi occaſionem. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, in Epigr. id eſt, non permiſi te mori. μεθῆκα θεῖν, currere dimiſi. μεθήσειν, relicturum eſſe. μεθεῖτε, pro μεθεῖτε, Ariſtoph. Sophocl. in Aiace dicit, κώπας μεθιέναι, naui remigia permittere, id eſt, diſcedere, μὴ μεθῆσθε μηδενί, ne mini relinquatis, Ariſtoph. οὐ μὴ μεθήσω, haudquaquam dimittam, Euri. μεθειμένος, prætermiſſus, μεθείς, qui omiſit, omittens. μεθεῖσα τὸ ὕδωρ, quæ humorem emiſit. μεθιᾶσι, i. τὸ ἀφιᾶσι καὶ συγχωροῦσι: μετίασι verò τὸ διώκουσι καὶ ζητοῦσι.

Μεθίστημι, μ. μεταστήσω, π. ... transmuto, luxo, vt cruribus luxatis ſit, loco moueo aliquem, ablego, transfero, diſcedo. ... μεθίστημι φόνου, cæde ſtatuam arceo, prohibeo, Eurip. μεθίστημι τὸ χρῶμα, muto colorem, Ariſtoph. μετέστην, tranſiui. μετέστησαν εἰς δουλείαν, in ſeruitutem migrarunt, in ſeruitutem reciderunt, Plutarch. in Apophtheg. Laconicis. μετέστησαν περὶ τὸ χρεών, deceſſerunt, fato ſunt defuncti, Plutar. μετέστημεν φόβου, deſtitimus timere, Xenoph. ... ὅσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστήκεσαν, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Et lib. 4. μεταστάντος τοῦ Σπιθριδάτου, remoto Spithridate. μετέστης ἄν, mutareris, mutares ſententiam, Herodot. Plato in Epiſt. τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι. Ibidem pro eodem βασιλείαν ἀντὶ τυραννίδος μεταστῆσαι dixit. μεταστῆναι, defeciſſe, tranſiiſſe ad. Chryſoſtom. ἐπὶ τὸν διάβολον μεταστῆναι, ad diabolum deficere. Idem, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι, in exiliū mittere, patria expellere. μεθιστάσθων, moueantur. Sophoc. ἐκ γὰρ τυράννων ... μεταστάς, digreſſus à corona & conſeſſu principum. Plato in Epiſt. ἐκ τοῦ ψευδοῦς εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστησον, ex mendaci ſermone ad veracem te traducito. μεταστῆναι ἀπὸ σφῶν, à ſe ſeceſſiſſe, Thucydid. μεθιστάναι, auocare, dimouere. μεταστάντες, demigrauerimus. μεταστῆναι βίου, vita excedere, Eurip. μεταστῆναι τοῦ βίου, Chryſoſt. μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, mitti extra fines patriæ, è regione demigrare. Plat. epi. 7. μετέστη εἰς, retro abiit, Herodot. μετέστησαν ἐκ τόπου, quæ locū permutarunt, Ariſtot. 4. de generat. μεταστάς, qui demigrauit, defunctus, ſemotus, ſepoſitus, tranſlatus, rebellis, Thucydid. μεθεστηκυῖα, quæ rebellauit. μεθεστῶτα ἐκ τόπου, non ſuis poſita locis, Ariſtot. lib. 4. de Gener. Anim. vnde μεθίσταμαι, à natura diſcedo, tranſeo ad, migro, tranſmigro & ſecedo, & procul ab hominum frequētia recedo. μεταστῶ τῆς οἰκονομίας, remotus fuero à curatione, Lucę cap. 16. ἐπὶ πόδα μεθίστασθαι, retrocedere, ſe recipere, Polyb. 2. μεθίστασο λύπης, depone mœrorem, Euripid. ... μεθίσταται, ... Homer. intercurrat, interuerſabatur. μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, de loco ad locū tranſire, migrare, Plato de Legib. Idem 2. de Repub. αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ μεθίστασθαι, ipſum à ſe immutari & moueri loco. Galen. de parua pila, εἰς τὸ πλάγιον μεθίστασθαι, in obliquum ſe mouere. Ibidem, ἀνασώζειν τὸ μεθεστηκός, rem amiſſam recuperare. μεθιστάμενος, mutans locum, cedens locum, Lucian.

Μεθό, poſtquàm.

Μεθοδεία, ας, ἡ, inſidiæ, aſſultus, Virgil. Eſt μεθοδεία, ſi quis ex inſidiis adortus aggreditur alium: vt in deuus. vox dentium ſonat. Diuus Hieronym. verſutias vertit. Paulus ad Epheſ. ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, ne amplius ſimus infantes, qui fluctuemus & circumferamur quouis vento doctrinæ, in hominum alea, in aſtutia ad ſubſeſſas erroris. Interpres, veteratoria ad inſidiosè fallendum verſutia, exponit capit. 4. & cap. vlt. πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου, i. ... inſidias.

Μεθοδεύω, μ. εύσω, π. ... decipio, machinor, aſtutè ago, pertranſeo, aliquem ex inſidiis adorior, τεχνάζομαι, μετέρχομαι, ... Item artificiosè tracto, præcepta trado, Nicomach. lib. 1. Arithm. μεθοδεύειν ἐπιστήμην dicit pro ſcientiam tractare, & præcepta proſequi. Et ὁ μεθοδευτής, artifex.

Μεθοδηγέω, aliter doceo & miniſtro viam, aliter viam demonſtro, quàm quis iturus eſt, in Epigr.

Μεθοδικός, qui rationem artis, & diſcendi compendia ſequitur. ἡ μεθοδική, ratio loquendi, Quintilian. lib. 1. cap. 15. Ariſtoteli de diſſerendi ratione libros Μεθοδικὰ inſcripſerat, ... Simplicius, Laert. & ipſe Rhetoric. primo. Hinc μεθοδικῶς, ... Polybio.

Μεθόδιον, viaticum, ἐφόδιον.

Μέθοδος, ου, ἡ, via, compendium, ſeu ratio, Plat. de Legib. ... Glauc. exp. etiam ratio commentandi & ... aliquid apud Platon. de Rep. item docendarum rerum ratio, ars, vel breue dicendi compendium, Quintil. Interpres breuis viæ ... præceptum. Plato ... conabor, ſi potero, de his omnibus veram rationem & viam explicare. rationem enim vocat μέθοδον Cicero, ... Omnis quæ à ratione ſuſcipitur de aliqua re inſtitutio, in Offi. De tribus methodis, definitiua, compoſitiua, & reſolutiua, vide Galen. ab initio artis paruæ. ... ratio quæ in vniuerſum docet, Gaza. μέθοδος ... ratio tractandæ naturæ. φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως, medicamenta componendi ratio, Galen. ad Glauc. de hac voce ſic annotauit Portus. Socrates apud Platonem in Philebo: nulla via pulchrior eſſe poteſt ea, quam ſemper vnicè dilexi: ſed illa me perpetuò fugit, & deſerit. Protarchus: cedo, quæ nam eſt illa? Socr. Quam verbis explicare non eſt difficile: vſu verò, & exercitatione conſequi difficillimum eſt: quæcunque enim via & arte inuenta, deſcriptaque ſunt, hac vna via in lucem prodierunt. Ibidem. Donum Deorum ad homines, vt mihi quidem videtur, per Prometheum quendam vnà cum clariſſimo igne delatū eſt. & paulo poſt. Dij igitur, vt diximus, hanc vobis inueſtigandi, diſcendi, docendi viam oſtenderunt. ... item μέθοδος, fictio, ludificatio, illuſio: ſic in Canone Concylij Ancyrani.

Μεθομιλέω, vnà verſor. Dat. Homer. Iliad. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ ... μεθομίλησα, i. ...

Μεθορίζω, propriè confinis ſum, participo.

Μεθόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, conterminus, confinis, medius, dirimens. μεθόριος τόπος, confinis locus. Philo de mundo, ... ἀὴρ καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ... τόπον, aer, aquæ igniſque continem locum ſortitus. Idem ibidem, ἡ μεθόριος ..., continens terra mari ſubmerſa eſt. τὸ μεθόριον, finis, confinium, interſtinium. μεθόριον Σινθοῦ καὶ Παιόνων, quod Sinthos Pæonatique committit. Thucydid. ἐς τὰ μεθόρια, ad fines, Idem ἐν μεθορίοις, in confiniis, Valla ex Thucyd.

Μεθορμίζομαι, muto, tranſfreto, muto portum, μετέρχομαι, ... moueo caſtra.

Μεθορμίζω, muto portum. Idem trāſmitto, muto à, auoco. Genit. & Accuſ.

Μέθυ, τό, vinum: ... &c.

Μεθυμναῖος, Bacchus. à nomine μέθυ. vel à Methymna inſula in Leſbo.

Μεθύσομαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, &

Μεθύσκομαι, ebrior, ebrius ſum. Lucian. ... μεθυσθήσῃ, inebriaberis. Paulus ad Epheſ. cap. 5. καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία.

Μεθυπλήξ, ebrius, in Epigr.

Μεθυποδέομαι, poſt induo, ſeu calceo. Ariſtoph.

Μεθύση, ebria, pro μεθύσος, Atticè. vide μέθυσος.

Μεθύσκω, inebrio. Plato tranſlatè poſuit, ... μεθύσκουσα, ... id eſt, inebriantia voluptate. Theophr. de Odorib. ... μεθύσκειν τὴν αἴσθησιν, vt ſenſum inebriās. vnde ἐμμεθύσκω, humore impleo & obruo, apud Theophr. li. 5. de cauſ. plantar. Ariſtotel. ... idem ſignificat μεθύων & μεθυσκόμενος, i. ebrius.

Μέθυσμα, ατος, τό, id quod inebriat.

Μεθυσοκότταβος. vide in Chiliad. Eraſm.

Μέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ebrius, temulentus, μεθύων. ebrioſus, vt Paulus ait 1. ad Corinth. οὔτε οἱ μέθυσοι ... βασιλείαν Θεοῦ. Ariſtoph. ... γραῦν μεθύσην, dixit vinolentam anum. μέθυσος γυνὴ καὶ μεθύση, μεθυστικὸς ἀνήρ, Phrynich. Libanius in Declamatione loquacis mulieris ſemel vſus eſt hac voce, ſed genere Fœminino, inquiens, ... μέθυσος. Maſculino genere magis in vſu eſt μεθύων.

Μεθυστικός, vinoſus, vinolentus. Philo, ... μεθυστικοὺς ... & Plato, ... μεθυστικὸς καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται.

Μεθύστρια, ἡ, mulier vinoſa, temulenta. Theopompus apud Pollucem.

Μεθυσφαλεῖς ὑμέναιοι, nuptiæ vino defectæ, ſeu quibus vinum defuit. at μεθυσφαλὲς ἴχνος, in Epigr. dictum de veſtigio ebrij, i. de pedibus præ vino titubantibus.

Μεθυτρόφος, ὁ καὶ ἡ, alens vinum, Ibidem.

Μεθύω

Μεθύω, μ. ύσω, π. υκα, inebrio : ſicut μεθύσκω. Accipitur & pro ebrius ſum. Nonn. cum Accuſatiuo c. cap. 12. Ioan. Euang. ὅμεθυσεν ὅλον δόμον ὀδμὴ μύρου, totam domum inebriauit, i. imbuit & impleuit. εἶναι ἐν τῷ μεθύειν, Lucian. Dicitur autem μεθύειν, quòd ebrij fierent μετὰ τὸ θύειν, id eſt poſt ſacrificium. Athen. lib. 2. Nam ſe inuitare largius rei diuinæ cauſa tas credebatur, Cæl. lib. 7. cap. 2. Transfertur nonnunquam ad alias res, nec ſolùm de vino ac potu dicitur. μεθύω τῷ φιλήματι, ſum ebrius propter oſculum, in Epigram. cum genit. Theophil. ἔρωτος μεθύοντες ὀδύνῃ. cū dat. Demoſt. Phil. pp. 1. Philippum dixit μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων: ſic & taurina pellis Iliad. ρ. dicitur μεθύουσα ἀλοιφῇ madens ſeu perfuſa pinguedine. Abſolut. dixit Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. τῶν ἄγαν μεθυόντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι, i. ebriorum nonnulli geminas res cernunt. Plato 2. de Rep. τὸν ἅπαντα χρόνον διάγοντας μεθύοντας, omne tempus traducentes in ebrietate.

Μειαγωγέω, ſignificat τὸ μεῖον ἄγω, minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ouem: eam ferunt oportuiſſe aliquãto minus pendere ſolito pondere ideoq; [illegible] μεῖον. inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγε μεῖον pendere minus. Ariſtoph. βατράχ. [illegible], μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν, expendent & pondera tragœdiæ examinabunt, i. πρὸς τὸν ζυγὸν [illegible] καὶ [illegible]. Syneſ. [illegible] τὴν [illegible], καὶ τὸ μειαγωγοῦν ἐν [illegible] λογίζοντα, quod minus ponderat. Hinc apud ipſum χρῆμα ἀμειαγώγητον, i. non perpenſum, ἀκριβὲς [illegible], ἀστάθμητον. Et Μειαγωγὸς, vide Μεῖον.

Μειδάω, μ. άσω, π. ακα, ſubrideo, Iliad. α, μείδησε δὲ θεὰ, i. ἐμειδίασεν, ἐγέλασε.

Μείδημα, ατος, τὸ, riſus. Heſiod. in Theog. [illegible], μειδήματα.

Μειδίαμα, ατος, τὸ, riſus. μειδιασμὸς, μειδίαμα, μειδίασις.

Μειδίας, nomen viri proprium, Etym.

Μειδιάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Μειδιάω, rideo, ſubrideo, placidè rideo, arrideo, Neut. abſolut.

Μειζόνως, magnificentius, magis, amplius, plenius. Plato in Epiſt. [illegible] σοφίας μειζόνως ὅσω, pluſquā oporteat. μειζόνως ὅμως αὐτῷ [illegible] αὐτοῦ τὸν λόγον, audiamus quàm diligentiſſimè, Idem Plat. νόμ. ζ. τῷ γνώμῃ μειζόνως, maiori animo, Thucydid. μειζόνως λαμβάνω, i. μεγαλύνω, pluris quam pro qualitate exiſtimo.

Μειζότερος pro μείζων, maior. Ioan. epiſt. 3. μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαρὰν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περιπατοῦντα.

Μείζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, maior, grandior, capacior. μείζων γίνεται, amplificatur. Et Neutr. μεῖζον, maius, Genit. vt μεῖζον λόγου ἔργον, facinus maius quàm vt verbis explicari queat. Herodot. in vlt. ἔργον ἐργάσαντο μεῖζον λόγου. Plato in Timæo, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔτ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν, quo bono nullum optabilius, nullum præſtantius neque datum eſt mortalium generi deorum conceſſu atque munere, neque dabitur, Cicero. Ariſtid. Panathen. μεῖζον φόβου [illegible] vocauit rē ſupra modum terrorem ac metum incutientem, quum inquit, καὶ ἐν [illegible] ἦν [illegible] καὶ φόβου μεῖζον. Dicimus etiā [illegible] φόβου μεῖζον, vultum, in quo metus indicia non facilè licet deprehendere, i. ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπίπτον φόβῳ. Aliquando Aduerb. pro magis & valde. μεῖζον ἰσχύει. Demoſth. μεῖζον ἂν δύναιο, plus poſſis. Ariſtoph.

Μείλαξ, ακος, pratum, paradiſus. pro quo λείμαξ etiam dicitur.

Μείλας, pro μέλας, poeticum.

Μειλεῖν, placere.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, μείλιχμα, mulcimentum, lenimentum, Plut. in Pompeij vita [illegible] ὀργῆς μείλιγμα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα κατεγγυήσας, id eſt, lenimentum iræ. ſic Homerus de canibus loquens, Odyſſ. κ. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. per μειλίγματα θυμοῦ intelligit [illegible]. ſic [illegible] μειλίγματα dicuntur [illegible]: & μειλίγματα νόσων apud Nic. lenimenta ſeu lenimina morborum. [illegible] μειλίγματα [illegible]. Heſychius. μειλίγματα expon. χαρίσματα vt μειλίσσειν χαρίζεσθαι.

Μειλικτήριον, ου, τὸ, placamentum.

Μειλικτήριος, ου, ὁ, blandus, ἀφροδισιακός.

Μειλικτὸς, οῦ, ὁ, qui talis eſt vt mulceri poſſit ſeu leniri.

Μείλιατρα, Apollon. 4. μειλικτήρια.

Μειλίνεος, ίνου, ὁ, melinus color ſubflauificans, μείλινος. Nicand.

Μειλινὸν ἡδονὴν, gratam voluptatem, Euripid.

Μείλινος, ου, ὁ, fraxineus. ἀπὸ τοῦ μέλιος, [illegible], Ety. melinus color ſeu pallidus, χλωρὸς: cuiuſmodi eſt mellis.

Μείλιον, ου, τὸ, munus demulcens, dotale, [illegible], Apol. Schol. lib. 3. & Homer. Odyſſ. β. μείλια à ſchol. Apollon. Argon. lib. 3. redditur etiam τιμωρία in hoc verſu [illegible] μείλια τίσειν. hic enim exponit τιμωρίαν [illegible]. ac fortaſſe μείλια in hac ſignificatione per ἀντίφρασιν vſurpatum cenſeri poſſet.

Μειλίσσομαι, μ. ίξομαι, π. ιγμαι, &

Μειλίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, palpo, adulor, demulceo. [illegible] καὶ μειλίχω, placo, [illegible], blandis verbis oro. Accuſat. Hom. Odyſſ. γ. μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο. Et Iliad. η, vbi de mortuis loquitur, [illegible] πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα, Interp. [illegible] καὶ [illegible], [illegible] διὰ πυρὸς [illegible].

Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, manſuetudo, benignitas. Apollon. 2. μειλιχίῃ [illegible] ἀμείψατο.

Μειλίχιος, ου, ὁ, & Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuauis, tranquillus, mitis. Ζεὺς μειλίχιος, Iupiter Milichius, cui Athenienſes, nō victima, non cæde, neque ſanguine, ſed frugibus terræ ſacra faciebant. Itaque (à pomis) μειλίχιος etiam ſcribitur. In Epigram. ζωὸς μειλιχίη. Plutarcho περὶ ἀοργησίας, deorum rex μειλίχιος nuncupatus à placabilitate quæ maximè principem decet. Iouis Milichij mentio apud Thucyd. Xenoph. & Pauſaniam in Attic. & Corinth. Phurnutus, [illegible] δὲ καὶ μειλίχιον τὸν δία, [illegible] ὄντα τοῖς ἐξ ἀδικίας μετατιθεμένοις. Fortuna etiam μειλίχιος apud Plutarc. de Fortuna Rom. Sic & Bacchus Athenæo 3. [illegible]. manes θεοὺς μειλιχίους vocat Orpheus in hymnis. μειλίχιος μῦθος, pacatoria oratio, Homer. μειλιχίοις ἐπέεσσι, in Epigr. μειλιχίῳ opponitur στερεὸς, Hermogen. Heſiod. [illegible] μείλιχα, i. placida verba. Idem, [illegible] μειλιχίῃ, i. veneratione humana. Idem genere Fœmin. [illegible] μειλίχια dicit. Eſt & μείλιχος nomen vrbis.

Μειλιχίως, placidè, comiter.

Μειλιχόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanditias donans, ſeu blandes reddens.

Μειλιχόμητις, ὁ καὶ ἡ, manſueti ingenij & ſuauis.

Μεῖον, τὸ, Dioſc. τὸ μῆον. Galen. Meu Plinio, herba foliis anethi, radice odoris iucundiſſimi: eius magna copia in Sabaudiæ mōtibus. Vide Dioſc. lib. 1. cap. 3. Plin. lib. 21. c. 23. vbi corrige pro foliis aniſo ſimile, foliis anethi ſimile. Item Μεῖον, τὸ, ſacrificium [illegible]: vide μειαγωγεῖν, τὸ, [illegible]. Pollux. Vide Ariſtoph. interpretem in Ranis, apud quem etiam μειαγωγός.

Μεῖον, ονος, τὸ, minus. & Aduerb. Gal. de parua pila, [illegible] μεῖον, nihilo minus quàm preces Homericę. μεῖον ἔχειν, Xenoph. minus habere. deteriori eſſe conditione, cedere. μεῖον ἀπέχειν, minus diſtare, Idem.

Μειονέκτημα, ατος, τὸ, &

Μειονεξία, ας, ἡ, diminutio, q. defraudatio, contemptus, mala tractatio, iniuria, Xenop. & μειονεκτήματα, partes inferiores deteriórque conditio, cui contrar. πλεονέκτημα: Idem ἐλάττωμα.

Μειονεκτέω, μ. ήσω, π. ηκα, minus habeo, inferior ſum conditione, vt πλεονεκτῶ, potior ſum cōditione, ſuperioréſque partes habeo: τὸ ἐλαττοῦμαι. Lucian. [illegible] μειονεκτεῖς πολλὰ [illegible] τῆς πατρίας [illegible]. Syneſ. caſus variauit, ad Theophilum ſcribens, [illegible] τῷ θεῷ, πλεονεκτεῖν μὲν [illegible] μειονεκτεῖν δὲ [illegible].

Μειότερος, minor. Apol. 2. Argon. [illegible] μειότερος, id eſt, ἐλάσσων.

Μειουρίζειν, minoribus terminis finiri. propriè eſt, cauda eſſe decurtata.

Μείουρος, in extremo mutilus diminutúſque: verſus quoque qui in fine tempore deficiunt atque claudicant, Græci μειούρους vocant. Ariſt. Rhet. l. 3. [illegible], ὥστε μείουρα εἶναι. Athen. lib. 14. [illegible] οἱ ἀρχαῖοι, [illegible] Ὁμήρου, [illegible] τίχους [illegible], ἐπὶ δὲ μειούρου. & paulò pòſt μειούρους verſus eſſe ait, [illegible] χωλότατον ἔχοντα, vt, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Μείουρος, τὰ, mutila & decurtata Cicer. Apſyrt. [illegible] ἐν τῷ μειούρῳ τῆς κέρκου, in mutilata parte caudæ.

Μείουροι, οἱ, & μειουρίζοντες, dicuntur mutili & quaſi truncati: ſic vt pulſus ſecundus paulò ſit minor primo, tertius identidem ſecundo, pari ratione quartus tertio, & ſic deinceps, Galen. de lib. pulſibus.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, ſtultus.

Μειόω, μ. ώσω, π. ωκα, minuo, ἐλαττόω. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo, Xenoph. μειοῦσθαι, minus habere, è ſtatu & gradu deſcendere. [illegible] μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, pro μειονεκτεῖν, ſe non putabat deteriori eſſe conditione, quàm qui magna immolant.

Μειρακιεύεσθαι καὶ Μειρακιεύειν, adoleſcentis more agere, vt νεανιεύεσθαι, iuuenili more. Lucian. [illegible], καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών, i. mortem horres vt adoleſcens. Significat etiam adoleſcentis more laſciuire & exultare. Athen. de Thaide. [illegible] μειρακιευσαμένου πρὸς αὐτὴν, καὶ φάσκοντος πολλοὺς συμπεπαικέναι, ὀργίζομαί σοι [illegible] ἔχει. vbi πληγὰς ſubaudi, more Attico. Plutarc. de Antonio, [illegible] καὶ μειρακιευόμενος. Vide ἀμμειρακιεύομαι. ſic Varro dixit adoleſcentiari, & Quintil. adoleſcenturire, vt iuuenari Horatius.

Μειράκιον, ου, τὸ, adoleſcentulus. Ariſtoph. [illegible]. [illegible] ἐθέλει τῶν μειρακίων, i. nullus adoleſcentūm ſcholam vult adire.

vbi ad rem reſpicit poeta, non ad nomen quod Neut.gen.eſt ἐκ μειρακίου, ab adoleſcentia. Epicurus in Epiſt. Σὺ δὲ ἀξίως τῆς ἐκ μειρακίου παρεστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίαν, ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, Cic.de Fin. ſed tu, vt dignum eſt tua erga me & philoſophiã voluntate ab adoleſcentia ſuſcepta, fac vt Metrodori tueare liberos. νεανίας, dicitur iuuenis, & eſt ætate maior quàm μειράκιον, Philoſtrat.in Heroicis. cuius eſt tertia ætas à 14. anno [illegible] 20. Vide Pollucem.

Μειρακιεύομαι, μειρακιεύσομαι. vt verò ἐφηβεύειν, i. adoleſcere, dicitur, ſic μειρακιεύεσθαι, iuueneſcere Plin. & iuuenari Horat. Xenoph. in Politia Lacedæmoniorum, ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων.

Μειρακίσκη, ης, ἡ, adoleſcentula.

Μειρακίσκος, ου, ὁ, adoleſcentulus. vide Ammon. Thomas Magiſter hanc vocem non probat, ſed μειράκιον potius: eſt tamen apud Pollucem, vt & μειρακύλλιον.

Μειρακιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. iuuenilis, puerilis.

Μεῖραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, adoleſcens, & puella, Luciano. ab εἴρω (vt quidã tradunt) quaſi εἶραξ, vt ſit puer qui iam loqui poſſit. Rariſſimus huius vſus eſt in Maſc.gen. Ariſtoph.in Pluto, in genere Fœmin. ἔπειτα χαίρων συλλαβεῖν τὴν μείρακα.

Μείρομαι, diuido, ſortior, & cupio: ἀπὸ τοῦ ἱμείρομαι, Etym.

Μείρω, μ. μερῶ, π. ὤμαρκα, καὶ μ. α. ἔμμορα, & ἔμμαρκα. diuido. Aratus, μεμορμένα γείτονι, diuiſa à genibus Com. μεμερισμένα τῶν γονάτων.

Μεὶς, τοῦ μηνὸς, ὁ, Æolicè & Doricè, pro μὴν, menſis. Heſiod. μεὶς γὰρ χειμέριος ἐστὶν. Sic etiam apud Hom.ſcribitur.

Μεῖστον, τὸ, minimum.

Μείωμα, ατος, τὸ, μείωσις.

Μείων, minor, paucior, paroxyt.

Μειῶ, minuens à μείω.

Μείωσις, εως, ἡ, diminutio, imminutio, ἐλάττωσις, extenuatio, diſceſſio, abſceſſio: his modis dicitur à Cicerone. λύπη Stoicis, ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας, ἄξιον εἶναι μειοῦσθαι καὶ συστέλλεσθαι. Cicero Tuſcul.4. Ægritudo eſt opinio recens mali præſentis: in quo demitti contrahique animo rectum eſſe videatur. alibi infractionem & demiſſionem animi, dixit, i. τῆς ψυχῆς μείωσιν.

Μειωτικὸς, vim habens diminuendi.

Μείωψ, ωπος, ὁ, luſcioſus: rectius per ύ, μύωψ.

Μελάγγειον, ου, τὸ, vel μελάγγειος, Herodotus. nigrum ſolum, pulla terra.

Μελάγγειος, ὁ καὶ ἡ, niger, pullus. μελάγγειος χώρα, ſolum nigrum.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum: ſeu fructus loco atram afferens obſcuritatem vt μελάγκαρπος ἀσέβεια apud Plut.

Μελαγκόρυφος, ὁ, auis, de qua Ariſt. lib.8. Animal. Gaza atricapillam vertit: eadē dicitur συκαλὶς, id eſt, ficedula: ſed diuerſo anni tempore, propter coloris mutationem, Idem Ariſtot. libro 9. de Animal.

Μελαγκρανὶς, genus iunci. apud Theophr. hiſtor.4. cap.13. Plin. lib. 21. capit.18. melancranin vocat ex Theophraſto, quia ſemen nigrum ferat. Sed apud ipſum Græcum authorem corruptè legitur μελαγκρανισμὸν appellari. Gaza ſuo more atriſerum tranſtulit.

Μελάγκρανον, τὴν μέλαιναν. Αἰσχυλ. ζῶσι θάλασσα. τὸν ἄσπετον μελάγκρανον τοῦτ' ἐλεῖ στρατόν.

Μελαγχαίτης, qui nigro eſt capillitio. Heſiod. μελαγχαίτην τε Μίμαντα. μελαγχαίτης πατέρος, in Epigr.

Μελάγχιμα, τὰ, luſtra ferarum, loca quæ hyeme ob cōcauitatem niue non teguntur, aut in quibus nix liquefacta eſt. Pollux, ἐν δὲ χιόνι, τὰ μελάγχιμα. ἔστι δὲ ταῦτα, τὰ κοῖλα, ἐν οἷς ἡ χιὼν διερρύηκε. Ita vocantur, inquit, ὅτι ὁρῶσι τὴν χρόαν τῆς γῆς ὅθεν ἀπολωλὸς ἦν τὸ ἀπὸ τῆς χιόνος, ταῦτα οὕτω μελαίνεται.

Μελαγχείμων, profundus, cauus. μελαγχείμων πέδον γαίας, id eſt, inferi, Euripid.

Μελάγχιμος, idem quod μέλας, μελάγχιμος πέπλος. Æſchyl.

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, pullatus, mœſtus. ſic tropicè μελαγχίτων φρὴν, apud Æſchyl. dicitur animus mœſtus, & velut atratus.

Μελάγχλαινοι, pullati, atra veſte induti. Theocrit. in Bionis Epitaphio. Et Dionyſ. de Situ orbis.

Μελάγχλωρος, ου, ὁ, pallidus & niger, qui eſt colore inter nigrum & viridem mixto.

Μελαγχολάω, μ. ήσω, π. ηκα, inſanio, atra bile laboro, ſtomachor, Neut.Abſolut. Ariſtoph.in Pluto, μελαγχολᾷς ὦ 'νθρωπε, nigra bile laboras ô homo.

Μελαγχολία, ας, ἡ, atra bilis, furor, inſania: cuius affectionis ſpecies quædam apud Medicos hypochondriaca nominatur.

Μελαγχολικὸς, ὁ, qui atra bile abundat. ὁ λεγόμενος μελαγχολικὸς χυμὸς, humor [illegible], qui melancholicus dicitur, Alexan. Aphrod. Probl. [illegible] μελαγχολικὰ σώματα, Galen. l.2. ad Gl. ex conſtitutione [illegible] mulierum. τὰ μελαγχολικὰ, Gaza vertit atræ bilis vitia. Galen.lib.1. ad Glauc. [illegible] μελαγχολικὰ πάθη.

Μελαγχρὴς, ater colore. ἀπὸ τοῦ μελαγχροίας ἐπωνόμασται. μελαγχρὴς μέγαλος, Menander.

Μελάγχροες, μελάγχροοι, qui ſunt atro colore, cute nigra, Lucian.

Μελαγχροιὴς, & Μελαγχρὼς, ῶτος, nigri coloris. Eurip. in Oreſte. μελαγχρῶτες [illegible].

Μελανδῖνες, nigros habens vortices.

Μέλαθρον, ου, τὸ, atrium, palatium. τὸ βασίλειον, οἶκος, ſiue οἰκία, ἀπὸ τοῦ δοχεῖν. Propriè trabs in medio tecti fumo denigrata: ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Heſychio μέλαθρον eſt non ſolum τὸ οἴκημα ſiue ἡ οἰκία, ſed etiam τὸ τοῦ ὀρόφου & αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, ſiue ὁ διάμεσος δοκός: id eſt trabes tecti, vel trabs tranſuerſaria quæ contignationem ſuſtinet. Et pudendum muliebre μέλαθρον, eodem authore, vocatur. Iliad. [illegible] Πριάμοιο μέλαθρον, i. regiam. abuſiuè etiã de naue, ait enim ille Achilles. Iliad.ι, Οἱ γὰρ [illegible] ἐμῷ ἐνὶ μελάθρῳ.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra, tenebroſa. profunda, Etym. morbum qui ex atra bile prouenit, μέλαιναν ſim[pliciter] Medici dicunt, Galen. in gloſſis, Μέλαινα, λέγεται δὲ καὶ ὁ νόσος οὗτος ἀπὸ μελαίνης χολῆς [illegible]. Μέλαινα ῥίζα apud Hippoc. aſpalathi aromatici radix.

Μέλαιναι ὀρφναὶ, Heſych. expon. αἱ βαθεῖαι, καὶ σκοτειναὶ καὶ πυκναὶ, ἢ αἱ δειναὶ αἱ ἰσχυραὶ καὶ δεξιαί.

Μελαναίετος, aquila pulla, aquila fuluia, Gaza.

Μελαίνομαι, nigreſco, Depon.

Μελαίνω, nigrum reddo, denigro, Accuſat.

Μέλανθος, ου, ὁ, miſer, vanus, μάταιος.

Μέλανθος, idem quod μέλας, Etym.

Μελανοείμων ὁμίχλη, atra caligo, Nonn.

Μελαμβαθὴς, nigrum ex profunditate, Apollon.lib.4.

Μελαμβαφὲς, τὸ, quod nigrum ex tinctura eſt.

Μελάμβιος, obſcuræ vitæ.

Μελάμβωλος, terra nigris glebis, pinguis, fertilis.

Μελαμπέταλος, ὁ, nigris foliis præditus.

Μελαμπόδιον, ου, τὸ, melampodium, herba: nigrum eſt elleborum ab inuentore, & qui primò ſuccidit, Theophr. lib.9. hiſtor. plant.

Μελάμπυγος, cui niger eſt podex, ἀνδρεῖος. Cognomen Herculis, vt minimè effœminati, aut mollis: nam talem λευκόπυγον nominant.

Μελάμπυρον, τὸ, herba in quam degenerat etiam triticum, Gal. de Alimentis lib.1. cap.vlt. τὸ μελάμπυρον ἐν τοῖς σιτίοις εὑρίσκεται μὲν οὐχ ἥκιστα αὐτὸ σπέρμα τοῖς πυροῖς, ἀλλ' ἀποκρίνεται [illegible] τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς κακῶς. Theoph hiſt. lib.8. cap.5. de frumentis loquens, ὁ δὲ πυρὸς, ἴδιον ἔχει τὸ μελάμπυρον καλούμενον, ὅπερ ἀβλαβὲς, [illegible] ὥσπερ ἡ αἶρα καὶ αἰγίλωψ. Dioſcorid. l.3. Cratægonon ſiue cratæonon dicit habere folia ὅμοια τοῖς τοῦ μελαμπύρου. Pro quibus habet. Plin. lib.27. cap.8. Cratægonon ſpicæ tritici ſimile eſt. Idem Theoph. lib. περὶ φυτῶν l. Cratæon vocãs, ſic habet, τὸ δὲ κραταίου καρπὸς ἐν ὕδατι, φύεται δὲ τοῦτο, ὥσπερ λεπτὸν πύρινον. Idem Dioſcor. melampyron nomine Myagri vocatum eſſe ita ſcribit lib.4. cap.17. Μύαγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης δίπηχυς, φύλλα ἔχουσα ὅμοια τοῖς τοῦ ἐρυθροδάνου, ἔχει σπέρμα τραχηλίῳ ὅμοιον λιπαρὸν, &c. Marcellus pro τραχηλίῳ emendat τήλιδι, i. fœnogræco. Profectò ſemen melampyri verticillatum eſt poſitione. tria enim grana vel ſæpius quatuor, ſingula fœnigræci ſpecie, ita ſimul collocantur vt verticillum referant figura, i. τραχῆλον. hæc enim vox præter communem ſignificatum, & vertebram & verticillum oſtendit.

Μελάμφυλλον, τὸ, melamphyllon herba, acanthi ſpecies, quam & παιδέρωτα vocant. Vide Galen. & Aëtium in voce ἄκανθος, & Plin. lib.8 cap.22.

Μελάμφυλλος πλατὺς, Dionyſ. de Situ orbis.

Μελάμφωνος, cui vox fuſca & obſcura, Galen. lib. 4. περὶ διαγνώσεων.

Μέλαν, ανος, τὸ, nigrum id quod pupillam ambit: atramentum, quod & μέλαν γραφικὸν dicitur, atramētum librarium ſiue ſcriptorium. Celſ. μέλαν ζωγραφικὸν, atramētum pictorium ſiue tectorium. Vitr. Μέλαν ἰνδικὸν Paul. Ægin. vocat, quod ſimpliciter Dioſcor. ἰνδικὸν: id tamen cæruleum. habet & atramentum indicum. Plin. lib.33. cap.6. Μέλαν φάρμακον, deſcribit Hippoc. libro περὶ ἑλκῶν. τὸ μέλαν τρίβειν, apud Pollue. Μέλαν τὸ [illegible], Hippocr. id eſt, [illegible] Galeno quæ inter ocularia medicamenta.

Μελανάργης, ιδος, ἡ, atro nimbo horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans, apud Plutarch.

Μελανοσταγὲς, atro cruori, Euripid. id eſt, αἵματι μέλανας ἰσταγόνας ἔχοντι.

Μελανόδετον, denſum, longum, nigrum habens capulum ferro ligatum. Heſiod. in ſcuto Herculis, μελανόδετον ἄορ ἔχοντο, i. τὸ μέλαιναν θήκην ἔχον, habens nigram vaginam: vel τὸ μέλαιναν ἔχον λαβὴν, habens nigrum manubrium. Iliad.ο, φάσγανα καλὰ, μελανόδετα, i. σιδηρόδετα, μέλαινας λαβὰς ἔχοντα.

Μελανοδόχος αἶγα, atramentarium, in Epigr.

Μελάνδρυα, τὰ, pulpamenta thynnorum conditanea cæſis querneis aſtulis ſimilia, vt ait Plin. lib.9. cap. 15. vide infra.

Μελάνδρυον,

Μελάνδρυον, τὸ, nigrum roboris, id eſt, medulla quercus. Theophr. lib. hiſt. plant. lib. 5. & lib. 1. cap. 9. μήτρα γὰρ ἡ ἐν τῷ ξύλῳ (αὕτη) ἐν τῇ δρυῒ, ὃ καλοῦσι μελάνδρυον. Homer. ſeparatè dixit μέλαν δρυός. Odyſſ. ξ. vide μέλας. Μελανδρύαι verò quid ſit vide Athenæum lib. 7. vbi leg. vt lib. 3. . . . Μελανδρυς autem eſt, inquit, maximorum thunnorum ſpecies. . . .

Μελαναίνω, i. μελαίνομαι ἢ μελάνομαι, nigreſcit, Hom.

Μελανειμονέω, ῶ, . . . , induo nigram veſtem, Neut. abſolut. Ariſtot. lib. περὶ . . .

Μελανείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pullatus, veſtibus lugubribus indutus.

Μελανεῦσα, fuſca, in Epigr. Aratus, καὶ μᾶλλον μελανεῦσα, magis nigricans.

Μελανεῦσα, atriuiſa.

Μελανθέλαιον, melanthelæum, quod dicitur & μελάνθινον ἔλαιον, melanthinum oleum.

Μελανθὲς ἄνθος, Sophocl.

Μελάνθιον, τὸ, melanthium herba, gith Plinio, μελανόσπερμον: Theophraſto lib. 1. hiſtor. ſtirp. cap. 22. . . . nigellam vocant officinæ. Eſt & ſylueſtre, vulgò *melle* vel *nielle*. vide Dioſcor. lib. 3. cap. 93. Plin. lib. 20. cap. 17. Nicander in Theriacis, Καὶ τε μελάνθιον . . . Dicitur & μελάνθιος. Interp. . . . μελάνθιος . . .

Μελάνθιος, ου, ὁ, Neptunus: παρὰ τὸ μέλαν καὶ τὸ εἶδος τὸ λευκὸν, vt πελαργὸς ex contrariis compoſita ſignificationibus, Euſtath. Iliad. τ.

Μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigritia, nigrities, nigror. voce Græca pro Latina etiam vtitur Plin. lib. 24. c. 8. alibi nigritudo.

Μελανίζω, nigrico.

Μελάνιον, τὸ, viola nigra, vt λευκόϊον, viola alba. apud Theophraſt. hiſt. ſtirp. lib. 6. cap. vlt. radice eſt capitata, vt crocus. habet enim eius codex τὸ ἴον τὸ μέλαν καὶ κρόκον . . . Plin. lib. 21. cap. 11. melanion vocat, perpetuò florere videtur vt Oenanthe. Theophr. lib. 1. cap. 15. & lib. hiſt. & cap. 6. dicitur ἔνια μελάνια . . . ita vt quidam dicant perpetuò poſſe florere, ſi quodam modo colatur. Differt à viola alba, præter alia violæ ceſpite: folio conſtat lato, ſeſſili, & carnoſo: radice multa.

Μελανόγραμμος, melanurus: à linearum nigredine, quibus interſtinguitur.

Μελανοδοχεῖον, ου, τὸ, atramentarium.

Μελανόθριξ, τριχος, qui pilis eſt nigris.

Μελανοκάρδιος, ὁ, ruſticus homo & crudelis: ſic μελανοκάρδιον πέτραν dixit Ariſtoph. aſperam.

Μελανόκομος, habens capillitium nigrum.

Μελανόμματος, ὁ καὶ ἡ, nigris oculis. Adamant. in Phyſiognom. . . .

Μελανοπεπλος, atris & funebribus indutus veſtibus.

Μελανοπτέρυξ, Ariſtoph.

Μελανοπτέρυγος μᾶτερ ὀνείρων, gignens atris ſomnia pennis, Euripides.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigritia, nigredo. Galen. ad Glauc.

Μελανουρίδες, in Epigr. piſces, qui & μελάνουροι, id eſt, oculatæ, vt vertit Gaza.

Μελάνουρος, nigram habens caudam.

Μελάνουρος, ſerpentis genus in Lybia & Arabia præcipuè naſcens, & eſt vipera magnitudine minor, ad inferendam perniciem celerior multò. Quos mordicus apprehenderit, ſiti inardeſcũt. Cauda lineis duabus nigriſque diſtinguitur (vnde & nomen accepit quaſi nigræ caudæ) corpore albicante reliquo. Appellatur quoque . . . Cælius lib. 14. cap. 63. Eſt etiam melanurus piſcis Plinio & Columellæ: oculatam Gaza vertit ex Ariſtot. lib. 8. Anim. Hinc illud Pythagoricum, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων.

Μελανόφθαλμος, habens nigros oculos.

Μελανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, nigri aut denſi ſupercilij.

Μελανόχροος, οῦ, ὁ, nigricolor.

Μελανόχρως, ωτος, ὁ, habens nigrum corpus.

Μελάντατος, η, ον, nigerrimus.

Μελάντερος, α, ον, nigrior.

Μελαντηρία, melanteria atramẽtum metallicum, in faucibus cuniculorum quibus æs æruitur ſalis modo concretum. Vide Dioſc. lib. 5. c. 118. μελαντηρία, Scribonius Largus exponit cretam ſutoriam qua ligulæ calceorum denigrantur.

Μελάνυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens aquam nigram & profundam. Iliad. π, . . . Interpr. . . . Nam nigredinis in aqua, cauſa profunditas: vt albedinis lux in aqua ſuperficiaria. Sic Maro dixit: Qua niger humectat flauentia culta Galeſus.

Μελανωπὸς, niger aſpectu qui intuentium oculis apparet niger.

Μελάνωσις, εως, ἡ, q. denigratio, macula, Nazianz.

Μέλας, τοῦ μέλανος, ὁ, niger, ater, pullus, fuſcus, nigricans, atro colore, qui eſt pullo colore: item cæcus, Etymolog. μέλας πόντος, Apollon. Μέλας ζωμὸς, Laconicum maximè erat edulium, de quo Pollux in 6. ius nigrum Latinè dicitur. lege Ciceronem 5. Tuſcul. Μέλας νεανίσκος, perſona Comica ſic dicitur ab ipſo Polluc. μέλαινα χυμὸς, atra bilis, Galen. lib. 1. ad Glauc. μέλαινα χολὴ, atra bilis quæ duplex eſt: propriè dicta & impropriè, de qua Alexand. Aphrod. Problem. 92. lib. 1. Hom. Iliad. δ, νῆα μέλαιναν dicit, id eſt, βαθεῖαν ἢ πίσσῃ κεχρισμένην, id eſt, profundam, vel pice illitam. μελαίνῃ ἐνὶ νυκτὶ, id eſt, . . . Hom. ſic μελαίνῃ . . . in Epigr. Euricij. Per atrum colorem, quod infeſtum, dirum, noxium, peruerſum iniuſtúmque notatur: quia color niger infauſtus eſt. Flaccus, Minuentur atræ carmine curæ. Maro, Quid face Troianos atra vim inferre Latinis, id eſt, infeſta. μέλαν ἦθος, nigri mores, apud Marcum Aurelium. Sic μέλας, Latinis niger dicitur. Horat. Serm. lib. 1. Epiſt. 4. abſentem qui rodit amicum, Qui non defendit alio culpante, ſolutos Qui captat riſus hominum famámque dicacis: Fingere qui non viſa poteſt, commiſſa tacere Qui nequit: hic niger eſt. μέλαν ὕδωρ, Odyſſ. ν. de aqua fontis. τὸ μέλαν, nigrum: ſic dicitur ea pars oculi quæ ambit pupillam. τὸ μέλαν δρυὸς, Odyſſ. ξ, vbi Didym. . . . μελάνδρυον γὰρ λέγεται . . . Vide μελάνδρυον & cætera in μέλαινα, & μέλαν. μέλας per atrum colorem notatur, quicquid noxium, infauſtum, dirum, funeſtúmque eſt. Horat. minuentur atræ carmine curæ. Virgil. Quid face Troianos atra vim inferre Latinis.

Μέλασμα, ατος, τὸ, &

Μελασμὸς, οῦ, ὁ, q. denigratio, liuor, atramentum, in Epigr. Comã denigrare, μελαίνειν dicebant, τὴν κόμην ſubaudiendo. vnde tinctura atque eius velut denigratio μέλασμα, id eſt, τὸ τῆς κόμης βάμμα Polluci. Cleomedes libro 2. σελήνης μελάσματα, lunæ nigrores.

Μελάγχιμα συγκείμενα, & μέλαν, pro nigris apud Euſtath. Iliad. χ. & apud Æſchyl. φάρεα μελάγχιμα, pullæ veſtes.

Μέλδομαι, liqueſio.

Μέλδω, propriè membro exero & abſumo. παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, Etym. Item elixo, macero, corrumpo, liquefacio, coquo, Neut. Accuſat.

Μέλε, pro μέλεε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε, ὦ δειλέ. Ariſtoph. . . . ὦ μέλ' . . . &c. ô miſer.

Μέλε, διὰ φροντίδος ἦν, curæ erat, Homer.

Μελεαγρίδες, meleagrides, aues, quarum oua ſunt velut punctis diſtincta, Ariſtotel. Animal. Gallinas Mauras quidam vocant. Gaza Græcam vocem relinquit. de his vide Columel. libr. 8. cap. 2. Plinium lib. 10. cap. 26. Varro de Re ruſt. lib. 3. Gallinæ africanæ ſunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci, &c.

Μελεδαίνω, curo, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύομαι apud Hippocr. vnde μελεδὼν, cura, tractatio, apud eundem, ἡ ἐπιμέλεια, non, inquit Galenus, vt apud Homer. ἡ λύπη, i. moleſtia, ægritudo. Herodot. . . .

Μελέδημα, ατος, τὸ, cura, ærumna. μέριμνα. παρὰ τὸ . . . Odyſſ. ξ, Τηλέμαχε μελεδήματα πατρὸς ἔγειρε, curæ patris, & cogitationes de patre, φροντίδες, μέριμναι. χαίρετε . . . μελεδήματα apud Athen. lib. 13. muſarum cura, pro eo qui eſt muſis curæ. Dicitur & μελεδὼν ab Hippocr. pro cura, curatio: vt . . . lib. 1. . . . pro ἐπιμελείᾳ, θεραπείᾳ.

Μελεδήμων, ὁ, curator, qui exercet, in Epigr.

Μελεδωνεὺς, έως, ὁ, &

Μελεδώνη, ης, ἡ, cura, . . . μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες. vide μελεδαίνω. item θεραπεία.

Μελεδωνὸς, οῦ, ὁ, procurator, φροντιστὴς, ἐπίτροπος, ἐπιμελητὴς, curator, qui curam gerit: apud Herodot. legitur gen. Fœm. μελεδωνοὶ . . . τῆς τροφῆς curam educationis ſuſcipiunt. dicitur & μελεδωνὸς, Heſych. quoque μελεδὼν eſt βασιλεὺς, φροντιστὴς, ἐπίτροπος, . . . φύλαξ, rex curator, præfectus.

Μέλεθρον, apud Oppianum in Cyneget. pedica, funis quo ligantur artus.

Μέλει, curæ eſt: vt, μέλει μοι τούτου, vel μέλει μοι περὶ τούτου, vel μέλει μοι τοῦτο, id eſt, τοῦτο μοι ἐστὶν ἐπιμελές. Plato 1. de Republ. τῇ ποιμενικῇ οὐδ' ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ, arti paſtorali neutiquam aliud curæ eſt, quàm vt illi ad quod comparata eſt, vtilitatem afferat. Ariſtoph. . . . ὀλίγον γάρ μοι μέλει, curæ non magnæ mihi eſt, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὀλίγον φροντίζω. μέλει μοι πολλὰ, multa curis me diſtinent, Eurip. τί δέ σοι μέλει, quid ad te ? Epictet. Plat. in Apolog. οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις. Idem ibidem, ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν: τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον ἐργάζεσθαι τὸ πᾶν μέλει, nihil omnino mortem curo: illud verò prorſus curo, ne quid iniuſtè faciam. Ariſtoph. in Pluto, cum Genit. Dat. . . . μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς, Xenoph. οὐδὲν μέλει . . . nihil

moror dicteria. ἰσχυρὰ μέλλει τῶν, omnes vacant choreis & feſtis, Plato, τῷ μ. ὁ, μέλει μοι ἀεὶ τούτου, Iſocr. μέλει μοι ἐκείνου τούτου, Demoſt. μέλει cum Datiuo & infinit. Sophocl. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι, nunc cogito tripudiare. μέλει μοι ἀκούειν, audire mihi curæ eſt. μελήσει, erit ſolicitudini & curæ. οἷς φροντὶς ... Ho. μελήσουσι μοι ἵπποι, οἷ ἐπιμελεῖσθαι ἵπποις, Idem. οὐδ᾽ αἱ μελήσει ... ἀγαθὸς, Ariſtot. 2. Ethic. nunquam euadet bonus, nũquam curabit eſſe bonus. μέλειν, curæ eſſe. τὸ μέλον, cura. Plutarc. Opuſc. ἀεὶ ... μέλει. Atque illa quidem riſu iocóque excipiuntur.

Μελίνεος, fraxineus, Theoph. lib. 5. hiſt. plant. potius tamen dicẽdum videtur μελίνεος à μελία.

Μελεϊστὶ, membratim, κατὰ μέλος, Apollon. μελεϊστί.

Μελέομαι, pro ἐπιμελέομαι, curam gero, Genit. & Dat. Sophocl. ... id eſt, ἐπιμελοῦμαι ... χάριν.

Μέλεον, incaſſum, Iliad. α, οὐδέ τι ... μέλεον ... Interp. μελέως, ματαίως, ὁ μάταιον.

Μέλεος, α, ὁ, tardus, otioſus, vanus, infelix, miſer, miſerandus. Heſiodus. ...

Μελεόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, miſera cogitans. Eurip.

Μέλεται, curæ eſt, pro μέλει. vide in μέλομαι.

Μελετάω, μ. ήσω, π. ηκα, meditor (vnde & Latinis id verbum deducitur vt docet Seruius) excogito, exerceeo, Actiu. Accuſat. μελετᾶν τὰς τάξεις, exercere ordines, Xenoph. Idem, ... id eſt, ... Plato in Phædone, ... μελετᾶν, vnde Cicero in Somnio Scip. Tota enim philoſophorum vita commentatio mortis eſt. ... maximo ſtudio virtutis gloriam amplector, Thucyd. Heſiod. cum Genit. iunxit. μελετᾶς βίου, vitæ ſeu victus rationem habes, φροντὶς. ἔργου μελετηρὸς, operi intentus. Idem μελέτα ... , curæ tibi ſit de rebus honeſtis loqui. Cum Infinit. Xenoph. in Apol. Socrat. ... , cogitans quemadmodum vitam traduxerim ... , ſtudeo habere me. ... artes quibus animi exculti ſunt. Xenoph.

Μελέτη, ης, ἡ, meditatio, exercitatio, commentatio, ἄσκησις, ἐπιμέλεια, cura, declamatio, actio, aſſiduitas. ... tyrocinium, Thucyd. ἐκ μελέτης, de induſtria. μελέτας ποιοῦμαι, ſe exercentes. Idem.

Μελέτημα, ατος, τὸ, meditatio, φρόντισμα.

Μελετηρὸς, οῦ, ὁ, meditatiuus.

Μελετητὴς, meditator, vt ita dicam. Vide μελετητής.

Μελετητήριον, locus exercitationis, γυμνάσιον, meditatorium, Tertul. & inſtrumentum quo quis ſe exercet, Heſyc.

Μελετητικὸς, οῦ, ὁ, declamatorius, meditatiuus.

Μελέτω, curæ ſit, Iſocrat. μελέτω σοι τὸ πλῆθος, curæ tibi ſit multitudo.

Μελετῶν, exercitij domus, μελετητήριον.

Μελέτωρ, procurator, φροντιστὴς, Sophocl. Suid. ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ τιμωρὸς τοῦ πατρὸς.

Μέλη, τὰ, membra, carnes, vaſa, carmina.

Μεληδὸν, Aduerb. membratim, μελεϊστί.

Μεληδὼν, ὁ, cantus, quæ & μελῳδία item cura, meditatio. Heſych. idẽ plurale μεληδόνες expon. præterea ἐπιθυμίαι cupiditates.

Μεληθεὶς, vide μελέομαι.

Μέλημα, ατος, τὸ, &

Μέλλησις, εως, ἡ, cura, cunctatio, φρόντισμα.

Μελλησμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Μελητέον, curandum eſt, Plato 2. de Rep. ... , nobis curandum non eſt vt lateamus.

Μέλι, ιτος, τὸ, mel. Iliad. α, τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, ex cuius lingua melle dulcior fluebat oratio, Cicero de Sene. μέλι ἄκαπνον, mel acapnon, quod ἀκάπνιστον vocat Strabo. de eo Plin. lib. 11. c. 16. & lib. 23. cap. 4. de hoc & Columella & veterinariæ ſcriptores. μέλι ἰνδικὸν, vide Σάκχαρον.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus, haſta, μελίης ἔγχος, apud poetas. Hom. Iliad. β, ... Ariſtop. ... μελίας ... φυλακάκμον.

Μελίαι νύμφαι, Meliæ nymphæ, filiæ terræ ex guttis genitalis Cęli, Heſiod. in Theogon. νύμφας θ᾽ ἃς μελίας καλέουσ᾽, &c. ... , dicuntur & μελιάδες.

Μελιάδες pro μελιάδες.

Μελίας σῖτος, Theoph. lib. 7. hiſt. plant. cap. vlt. mel frugum, Gaza. Sed authore Plin. lib. 22. cap. 25. Diocles panicũ mel frugum appellauit. Hic pro loti ſpecie.

Μελιβάζειν, Heſ. μέλλειν, cunctari.

Μελίβρομος κύκνος, in Epigr.

Μελιγηθὴς, idem cum μελιγηθής.

Μελιγάρυες ὕμνοι, Doric. pro μελιγήρυες ſuauiſoni.

Μελιγνα, Heſych. ...

Μελιγηθὴς, ἑος, ὁ ἡ ἡ, melle gaudens, melleus.

Μελίγηρυς, υος, ὁ ἡ ἡ, vocalis, ſuauiter canens. ... , Ennius Marcum Cethegum vocat Suadæ medullam, quaſi diceres dulciloquium. vide Politianum in Miſcel. cap. 91. Odyſſ. μ, ... , Interpr. ... , vocem mellitam, vocis dulcedinem vertit Cic. Dicitur & apud Pindar. ... , μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulciſoni.

Μελιγουνὶς, ſic Lipara inſula vocatur. Eſt & vna filiarum Veneris hoc nomine.

Μελίγλυνος, dulcis aſpectu.

Μελίγλωσσος, ὁ ἡ ἡ, cuius ſuauis & mellita oratio, vt Ælianus dictus eſt. Ariſtoph. in Auib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum, vt Horatius dixit poetica mella.

Μελίδιον, τὸ, fauus, κηρίον, Suid.

Μελίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Μελίζω, μ. ίσω, π. ικα, cano, mellitum facio, ... , truncco, κατακόπτω, Accuſat. pro modulor & cano. Alex. Aphr. lib. 1. Probl. ... &c. μελίσδεται etiam Theocrito pinus, i. dulce ſonat.

Μελίκρατον, melicratum, ſeu mulſum, Nicand. in Alexiph. ... In Theriacis verò, ... , id eſt, guſtu mellito.

Μελία, pro μελία.

Μελιηδὴς, ἑος, melleus, dulcis, iucundus. vnde μελιηδέα οἶνον, apud Homer. Hippocrates verò οἶνον μελιηδέα vocat non ſolum τὸν ἡδὺν, ſed etiam melli permixtum, i. τὸ μέλιτι μεμιγμένον. Sic enim appellauit li. 1. ... , quod vinum & μελίχρουν ... dixit teſte Galeno.

Μελίθρεπτος, i. melle nutritus, in Epigr.

Μελίθροος κύκνος, canorus cygnus, Ibidem.

Μελικέρτης, Melicerta, deus maris, πελάγιος, Comm. Ariſtoph. in Veſpis.

Μελικηρὶς, ἡ, apud Ariſtotel. à Gaza redditur ſauago purpurarum concharum. Eſt verò ſaliuarius lentor quem ſaliuant purpuræ, qui fauum repræſentat ſimilitudine. Vide Κηρίον. apud Athen. l. 3. μελικηρὶς, ſcribitur ... .

Μελικηρὶς, ίδος, ἡ, Ἀχῶρες Græci vocant in capitis cute vlcuſcula in quibus ſunt tenuia foramina per quæ viſcoſa ſanies effluit. De genere horum eſt μελικηρὶς ſiue κηρίον, dicta à faui mellíſque ſimilitudine propter foramina & mellei coloris emanantem humorem, vt teſtis Aëtius τετραβ. 2. Serm. c. 68. Galenus κατὰ τόπους lib. 1. ... vbi & de Meliceride ſiue Cerio hæc ἀμέσως ſubiungit, ... &c. Paulus Æginetа lib. 3. cap. ... ait, ... Vtrumque affectum, ἀχῶρας ſcilicet & μελικηρίδας. Plinius vlcera capitis manantia conſueuit appellare. Nam ἀχώρων appellationis nuſquam meminit, ſed κηρίου & μελικηρίδος alicubi, vt lib. 20. cap. 2. de peponibus loquens, Radix ſanat vlcera concreta in modum faui, quæ Ceria vocant. Dixerat autem Dioſcorides lib. 2. de peponis radice, ... μετὰ μέλιτος. Idem Latinus author cap. 7. lib. 23. de ramulis fici ait, Iidem cum melle vlceribus quæ ceria vocantur illinuntur. Et lib. 21. cap. 20. de Meliloto, peculiariter & contra melicerídas efficax. quæ quidem vera lectio: habet enim Dioſcorid. ... lib. 3. ... μελικηρίδας ... . Alibi non melicerídas, ſed melicerias legitur vt lib. 20. cap. 21. de Oxylapathi & Hippol. radice, inquit Plinius, melicerias curant. Et Cornel. Celſ. lib. 5. cap. de Meliceria. Eſt etiam, ait, vlceris genus quod & à faui ſimilitudine μελικηρία à Græcis nominatur, idque duas ſpecies habet. &c. & pauló pòſt, Rarò fit, niſi in ſcapulis. vbi capillis legendum: & pro μελικηρία, μελικηρὶς, vt & apud Plin. rurſúſque apud ipſum Celſum lib. 5. in Malagmate Protarchi melicerıæ, i. faui legitur, pro melicerides. At idem author nõ inter vlcera, ſed inter vlcerum ſordes meliceriam enumerat, ait enim lib. 5. c. 26. Eſt enim quædam ſanies, quæ vel ἰχῶρ, vel meliceria nominatur. Meliceria craſſior, & glutinoſior, ſubalbida mellique albo ſubſimilis fertur. Hæc quoque ex malis vlceribus, vbi nerui circa articulos læſi ſunt, & inter hæc loca maximè ex genibus. Pollux verò li. 4. μελικηρίδα eſſe ait, ...

Μελίκομπος, dulcedine glorians, qui mellito ſono gloriatur. Pind.

Μελικοὶ, poetæ Melici, qui cantilenas ſcribebant, qui parum differunt à Lyricis, quales μελοποιοὶ, Anacreon, Sapphus, Alcman, Pindarus. Galen. in fine de vſu partium, ... τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς.

τῆς, ὡς ὄντα λυρικοὶ ἐτραγῴδησαν.

Μελιχρὸς Πίνδαρος, Pindarus ſuauiſſimus, Plutarch. μελικὸς, ὁ, Poeta Lyricus, Galen. in fine de vſu partium, ὥσπερ τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ὄντας λυρικοὺς ἐτραγῴδησαν.

Μελίκρατον, τό, mulſum. Vide μελιτίτης.

Μελισσόφυλλον, ὁ, vel μελιττόφυλλον, herba, quæ & μελίφυλλον, Nicander in Theriacis.

Μελιστὴς, οῦ, ὁ, cantor, poeta. à μελίζω, i. τὸ μέλος cano, modulor. Theocr.

Μελίλωτος, ου, ὁ. Dioſcor. lib. 3. c. 48. ἢ μελίλωτον, τό. Galeno Simplic. melilotus herba, ſertula Campana Plin. lib. 21. cap. 9. Officinarum Melilotus, eſt lotus vrbana Dioſcor. Vide Λωτός. Et ibi μελιλώτινοι στέφανοι.

Μελίμηλον, ου, τό, genus mali, à dulcedine mellis, γλυκύμηλον, malū muſteum, Varroni.

Μελίνεως, vitis ſpecies, teſte Heſyc.

Μελίνη, ης, ἡ, panicum. Valla vertit piſum apud Herodot. Melica Varroni genus eſt milij: hodie in agro Taurinorum Melica appellatur, ex cuius radicis fibris & capillamentis ſcopas efficiunt quibus veſtium ſordes puluerémque euerrunt.

Μέλινον, quod alii μελίφυλλον, alij μελισσόφυλλον appellant. apiaſtrū authore Varro. de Re ruſt. lib. 3. cap. 16.

Μέλινος, ου, ὁ, luteus. item μέλινος, panicum, genus frumenti Theo. lib. 8. hiſt. plant. vbi etiam ἔλυμος dicitur. Plin. lib. 21. c. 25. Panicum Diocles medicus mel frugum appellauit.

Μελιπήκτον, ου, placenta ex melle. τὰ μελίπηκτα Interpr. Plutarch. in Apophthegm. exponit, liba melle confecta. Vide in Epiſt. Baſilij.

Μελίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuauiter ſpirans, ἡδύπνους.

Μελιπονῶ, mellifico.

Μελίρρυτος, ου, ὁ, mellifluus. vnde μελίρρυτος δρόσος, id eſt, manna apud Nonnum.

Μέλισμα, cantus, ᾆσμα, carmen.

Μελισμάτιον, ου, τό, in Epigr. cantiuncula.

Μελισμὸς, membrorum diuiſio: à μελίζω.

Μελισπονδὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, in quo diis melle libatur vt μελίσπονδα ἱερά. Plut. in Sympoſ. 4.

Μέλισσα, ης, ἡ, apes: παρὰ τὸ μέλι : αἰνίττεται γὰρ ζῷον καὶ ἐπιμελὲς, Etymol. Ponitur aliquando pro obulo. De apibus vide Ariſtot. & Ælian.

Μελισσαῖος, cognomen Iouis.

Μελισσεῖα, τά, aluearia.

Μελισσεῖον, apum examen, fauus.

Μελίσσειος, ου, ὁ, melleus. Lucæ cap. vlt. μέρος, καὶ ἀπὸ μελισσείου κηρίου, mellei faui: vel faui apum artificij. nam apiarij faui, vt Inter. ſine authoritate dicere non auſim.

Μελισσεὺς, έως, ὁ, apiarius, i. qui apum curam habet.

Μελισσήεις, εντος, locus Heliconis, à Meliſſeo rege dictus, apud Nicand.

Μελισσόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab apibus depaſtus, Nonnus.

Μελισσοβότης, apiarius, Columel. Eſt & Adiect. Dionyſ. Poeta, ἄνθη μελισσοβότοιο κατ' εὐτυχίας παλλαίας, apes paſcentis.

Μελισσοκόμος, apiarius, qui curandis apibus præeſt.

Μελισσονόμοι, Ariſtoph. in Ranis ſunt οἱ ἐπιμελούμενοι τῶν τῆς θεᾶς, οἱ οἰκοῦντες ἐν τῷ ναῷ, ſi ſchol. credimus.

Μελισσοσόος, οῦ, in Epigr. i. apiarius, cuſtos apum.

Μελισσουργικά, τά, libri de apibus curandis & nutriendis, ſeu de re apiaria. Athen.

Μελισσόφυλλον, apiaſtrum herba. citrago Palladio. vide Μελίφυλλον.

Μελίσσω, μελίζω.

Μελισσὼν, ῶνος, ὁ, apiarium.

Μελισταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mellifluus, mel ſtilans, in Epigram. μελισταγὲς κρουνίσμα, pulſus aquæ mellitus, ibidem. & κηρίον μελισταγὲς, ibidem.

Μελιταῖος, ου, ὁ, Melitæus, à Melite inſula: vt μελιταῖον κυνίδιον, Melitenſis catellus. Ariſtot. lib. 9. Anim. de catellis qui in deliciis & ad luſum habentur: μελιταῖοι κύνες Suid. & μελιταῖα ὀθόνια, Melitæa lintea, de quo Eraſm. Chiliad.

Μελίτεια, ας, ἡ, herba quam alij μελίταινα, alij μελισσόφυλλον vocant, apiaſtrum, Theocrit. Edyl. 4. καὶ ἁ ὁδὸς ἁ μελίτεια.

Μελιτόβροχος, ου, ὁ, χλαίνης, Heſyc.

Μελίτη, ὄνομα τῆς δήμου, Ariſtoph.

Μελίτειος ſub. οἶνος, potus melleus, ſeu mellitus. potus ex melle: mellina. Plut. ſymp. lib. 4. ſcribitur & μελίτινος apud Heſyc.

Μελιτώδης μέρος, ſuaue, iucundum.

Μελιτηρὸς χυλὸς, ſuccus melligenus: ſic Plinius lib. 16. cap. 7. vertit, ex lib. 3. hiſt. plant. Theophr. c. 10. Μελιτηρὰ ἀγγεῖα, vaſa quę mel habuerunt. Galen. de puero epileptico, μελιτηρὰ ἀγγεῖα ἐπιμελῶς πλύνοντες οὐκ ἔχουσι καθαρὰ μέλιτος. μελιτηρὸν ἀγγεῖον etiam apud Ariſtoph. teſte Polluce.

Μελιταῖος, ου, ὁ, μελιταῖος.

Μελιτίνη, ἡ, paroxyt. melitina mulier: oxytonum autem, gentile nomen eſt, Cyril.

Μελίτιον, ου, τό, melliculum, fauus, potus Scythicus cum melle aqua & herba quadam coctus, Heſych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, melitites gemma.

Μελιτίτης οἶνος, melitites vinum. fit ex muſto & melle. Plautus mellinam vocat, cùm ait in Pſeudolo, Murinam, paſſum, defrutum, mellinam. Compoſitionem docet Dioſcor. lib. 5. Pli. lib. 14. c. 9. eiúſque vſum lib. 22. c. 24. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν lib. ἢ καὶ τὴν σκευασίαν αὐτοῦ oſtendit, ſed ipſum vocat ἀπὸ γλεύκους οἰνόμελι, i. mulſum ex muſto: quod φυλάττεται καὶ ἄχρι ἐνιαυτοῦ, ὡς ἐστι, teſtatur. Aliud autem eſt Οἰνόμελι, i. μελίκρατον Polluci, & mulſum Plinio. hoc enim ex vino fit auſtero & vetere, addito pauco melle. Οἰνόμελι verò quod ex vino & aromatibus paratur, κόνδιτον dici idem Conſtantinus eſt author. Mulſum componere docuit Palladius lib. 11. in Octob. menſe: καὶ περὶ Οἰνομέλιτος tradit Dioſcorides loco citato. Nicā. in Alexiph. οἰνόμελι vocauit μελίζωρον, vt ſuprà adnotauimus.

Μελιτόεσσα, ἡ, libamen è melle confectum. μελιτόεσσαν ἐπιμήνια, è melle confecta menſtrua libamina, Herodot.

Μελιτὸν, οῦ, τό, placenta, vel muſtum purum, κηρίον, ὃ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος, Heſych.

Μελιτοπώλης, ου, ὁ, venditor mellis. Ariſtoph. Et ita legend. puto apud Ariſtot. περὶ ζώων ἱστορίας vbi μελιττοπώλης.

Μελιτουργεῖον, ου, τό, locus vbi fit mel.

Μελιτουργία, ας, ἡ, mellificatio, Ariſtot. in Politic.

Μελιτοῦττα, ης, ἡ, placentæ genus melle conditæ, offa mellita. Ariſtoph. νεφ. ἐς τὰ χεῖρε νυν δός μοι μελιτοῦτταν. vide μελιττοῦττα infrà. factum eſt per contractionem ex μελιτόεσσα μᾶζα.

Μελιτόω, ῶ, ώσω, ῶ. ώσω, mellitum facio. εὖ μελιτοῦσι, probè mellant, Gaza ex Theophraſti hiſtor. plantar. lib. 6. μεμελιτωμένος, mellitus.

Μελιτοτροφεῖον, ου, τό, apiarium, mellarium, μελιττών, Varro.

Μέλιττα, pro μέλισσα, apis.

Μελίττιον, ου, τό, apicula, fauus apum.

Μελιττοκτυπεῖν, ſtrepitum facere pulſando ne auolent apes.

Μελιττουργέω, ῶ, mellifico.

Μελιττουργὸς, οῦ, ὁ, mellarius, apiarius Plinio lib. 21. cap. 10. ex Th. hiſt. lib. 6. cap. 2.

Μελιττοῦτται πανσπερμίαι, Theoph. lib. 9. hiſt. plant. cap. 9. Gaza vertit, varium genus frugum. & Ibidem, μελιττούτας τεμενίους ἀποτιμαβάλλειν μισθόν, placentas veluti mercedem quandam exoluere. Interp. Ariſtoph. μελιττούτας πόπανα exponit. μελιττοῦττα etiā ἀρτὸς καὶ ὑγίεια dicta eſt à Triphonio, placenta melle imbuta. vide μελιτοῦττα.

Μελιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, melleus, dulcis. τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, apes & reliqua generis eiuſdem.

Μελιττὼν, ῶνος, ὁ, locus vbi aſſeruatur mel, cella mellaria, μελιτοτροφεῖον.

Μελίτωμα, ατος, τό, placenta mellita, confectio ex melle: dulciariū dicunt Latini. Homer. ὁ χρυσὸς μελίτωμα.

Μελίφθογγοι, οἱ, qui voce ſunt mellita & dulci, Heſiod.

Μελίφυρτος, ὁ καὶ ἡ, melle mixtus, in Epigr.

Μελίφρων, ονος, ὁ, dulcia ſapiens, mel reſipiens, mellitus, mitis. vnde μελίφρων οἶνος, Homer. i. γλυκὺς ὁ ἡδύς. Et in Iliade; Τοῖσι μὲν πυροὺς μελίφρονα πυρὸν ἔθηκαν. Inſignes Grammatici cū Galeno μελίφρονα πυρὸν exponunt τὴν τίφην, tipham commodiſſimum equorum pabulum.

Μελίφυλλον, herba, quæ alio nomine μελισσόφυλλον ἢ μέλαινα, apiaſtrum, Varro. Vide Μελισσόφυλλον.

Μελιχλωρὸς, inſtar mellis flauus, Epithet. Iouis, Etym.

Μελιχρὸς, οῦ, ὁ, amœnus, melleus color, Plin.

Μελίχρουν, vinum cum melle mixtum.

Μελίχρους Σοφοκλῆς, mellitus Sophocles dicitur, lib. 3. Epig.

Μελίχρωος, flauus colore, Philoſtrat. in Heroic. mellei coloris. Plin. Μελιχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum μελίχροος.

Μέλκα ſiue μέλκη, melca. vox enim eſt Latina Galeno teſte. Eſt verò ex lacte edulium, quod ferè fit vt oxygala apud Plin. & Columel. Nam in feruentes ollas aceto perſuſas atque imbutas lac infunditur, permittitúrque in eis extra ignem tota nocte reſidere donec acuerit. qui modus eſt compendiarius. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν lib. 18, c. περὶ μέλκας σκευασίας ſic legendus, Ἡ κοινοτάτη μέλκα, αὐτοσχέδιος καὶ χαλκίον ὀξάλμη ἐκμάξας ὄξος ἐμβάλλεις θερμὸν, καὶ ἐπιθεὶς αὐτὸ θερμαινέσθω, ἢ πυρὶ μαλθακῷ, τουτέστιν ἐπ' ἀνθρακιάς. καὶ ἐπειδὰν ἄρξηται ἀναζεῖν τὸ γάλα ἀπὸ τῆς σκευασίας ἀπαρθῆ, ἐκλύσας ἀπὸ τῆς ἀνθρακιᾶς βάλλε γάλα εἰς τὰ αὐτὰ σκεύη, καὶ θὲς αὐτὰ εἰς ὑπαίθριον, ὃ μακρόθεν, ὅ ἐστιν ἀπὸ ἀέρος μολύνει. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ἕξεις πολλὰς κοχλίους μέλκης τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ κατασκευαζομένας μέχρι σκεύους, μετ' ἀρώματος ὃ δευτέρως χρῶνται ἄλλοι. Gal. lib. 7. Methodi dat Melcam refrigerandi cauſa, ἐδέσματα τε, inquit, τὰ οὕτως ἐμψυχρὰ πολλάκις ἐδίδομεν συγχωρούμεθα μὲν λαμβάνειν αὐτοῖς, ὡς ἡ δὲ καὶ ἡ μέλκη, τὴν ἐν ὕδατι καὶ ποτὸν ἐν ἐπιπολῆς ἐψυγμένον ἐδέσματα ὥσπερ τὰ ἀφέψημα. Idem lib. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχ. Melcam Romanam eſſe vocem oſtendit, cuius

eſum æſtatis tempore ex parte concedit: καθόλου γε τῆς κατὰ ... πρὸς ἐσχάτην ψυχρὰν οὖσαν ... ἀλλὰ διὰ γάλακτος ἐσκευασμένον. Paulus Ægineta lib. 3. cap. 37. Melcam edulium eſſe è lacte ait, præbérque cibum faſtidientibus: ſic enim vbi περὶ ἀνορεξίας, Τοῖς μὲν οὖν διὰ θερμὴν δυσκρασίαν ἀνορεκτοῦσιν διὰ τὴν ἐμψυχόντων διαιτᾶν. & paulò pòſt, τό, τε ὀξύγαλα καὶ ἡ ... καλουμένη μέλκα. ἔστι δὲ ὄψον τι διὰ γάλακτος. Mirum apud Latinos tamen hãc vocem nuſquam legi. Hermolaus in Corollario ita ait: Sunt quibus melce videatur eſſe quod oxygala (& id malè quidem, vt nos ſuo loco oſtendemus) vocamus: tametſi butyrum quoque ruſtici non aliter ferè appellant, quàm melcen.

Μέλκιον, ου, τό, fons, ſcaturigo. item puerilia delectamenta.

Μελλαξός, homo rudis, nihil intelligens, ſemimortuus.

Μέλλει, apparet, videtur, permanet.

Μελλείρενες, οἱ, apud Lacedæmonios vocantur pueri grandiſſimi, poſt pueritiam autem annis duobus, εἴρενες.

Μέλλημα, cunctatio, procraſtinatio, mora, prolatio. Æſchyl. οὐδὲ τοι τῶν ἐν δόμοις εἰσφρήσεται μελλήματα.

Μέλλησις, cunctatio, ὑπέρθεσις, tarditas, dilatio, negligentia, ἀναβολή. μέλλησις βραχεῖα, breue momentum. μέλλησις πρὸς τὸ βέλτιον, tarditas ad melius, Nazanz.

Μελλησμός, μέλλησις, cunctatio, διατριβή, mora, ...

Μελλητής, οῦ, ὁ, piger, tardus, ceſſator, cunctator. Adamantius in Phyſiognom. μελλητήν. (ſic enim ſcrib.) ... potest legi μελετητήν, quaſi meditatorem. ſcriptum verò μελλητήν.

Μελλητιᾶν, cunctari, μέλλειν.

Μελλίγαμβρος, μελλόνυμφος.

Μελλόγαμος, ὁ καὶ ἡ, virgo nuptura, aut ſponſus vxorem ducturus.

Μελλοθάνατος, decrepitus, capularis, morti proximus.

Μελλονικιᾶν, tardare, differre, protelare, procraſtinare: à Nicia quodam Nicerati filio, Eraſ. Chil. Ariſtoph. in Auib. Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν.

Μελλονύμφη, ης, ἡ, futura ſponſa, deſponſata virgo, μελλόνυμφος, παῖς.

Μελλόνυμφος, ου, ὁ, ὁ μέλλων γαμεῖν καὶ μελλόγαμος, καὶ μελλόποσις, Dion, Pollux, ſponſus, ducturus vxorem.

Μελλέφηβος, pueritiam ingreſſurus, decennis, ... παῖς τῇ ἡλικίᾳ.

Μελλόποσις, ιος, ὁ, futurus ſponſus, qui nondum duxit vxorẽ, mox ducturus, Pollux, Heſyc.

Μελλόπταρμος, ου, ὁ, vel Μελλόπταρμος dicitur qui iamiam ſternutaturus eſt, Ariſtotel. in Probl. ſect. 31. ... μέλλουσι ... ἐμμάτων, οἱ μελλόπταρμοι.

Μέλλω, ἀπὸ τοῦ ἰσχύω, debeo, futurus ſum. Cum infinitiuo præſenti conſtruitur. Demoſth. Εἴπερ ἔμελλεν σώζεσθαι, ſiquidem ſeruari debuiſſem. Odyſſ. α, Μέλλει μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων ἔμμεναι, eſſe debebat, ὤφειλεν εἶναι: alioqui poeta ἀντὶ τοῦ ἔοικεν ſolet vſurpare. μέλλω πέμπειν, ſum miſſurus, Thucyd. Item μέλλω ἐξαγγέλλεσθαι, ſum eruptioni proximus. Hom. Iliad. 2. Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι, ſic viſum Ioui. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει, ἔοικε. Alibi, μέλλει εἰδέναι. Sic Latinè vulgóque debere vſurpamus. Plinius, quãquam noſſe debes. Cicero ad Lentul. Certorum hominum, quos iam debes ſuſpicari, ſermónes referebantur ad me. Iliad. ξ, τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ, hęc vos fando audiuiſſe debetis, hæc par eſt vos cognoſcere, ἀντὶ τοῦ ... ὑμᾶς ἀκηκοέναι. Μέλλω cum Futuro: Syneſius, Ἔμελλε μὲν δὲ ... τινὶ γαλήνην, futurum autem erat, vt à ventis tranquillitatem deſideraremus, Iliad. κ, ἀλλ' οὐ ἔμελλεν ... Ἕκτορος ... Ibidem, Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε ... Thucyd. μέλλω κινδυνεύσειν, periculum ſubiturus ſum, in animo habeo fortunam experiri. Euripid. μέλλεις κτενεῖν, deſtinas interficere. Iſocrat. περὶ ὧν μέλλει σοι συνοίσειν, de his quę tibi ſunt profutura. Xenoph. αἰσχρόν τι ἔμελλεν ἐργάσεσθαι, futurũ erat vt turpe quippiam in ſe admitteret. Sophocl. ἔμελλες ἐξανύσειν, futurum erat vt perficeres. Interdum etiam cum Aoriſto iungitur. Iliad. π, Αὐτίκα ... ἔμελλεν ἑταῖρον ... Et Iliad. vlt. μέλλει μέν που ... Plato, ... αἱ ... ſupple ... ex præcedentibus. Lucianus in eadem ſignificatione cum futuro, ἔμελλέ γε ... μετρίως περὶ ὀρχηστικὴν συνδιέσεσθαι (Sic legit Bud. ſed ego in aoriſto συνδιαθέσθαι) ... καὶ τὰ μικρὰ ... καταθέσθαι, atque oportet illum ſtudioſum ſaltationis fuiſſe, qui etiam parua diſcenda ſibi duxerit. Cum Præterito autem rarius, niſi præcedat ἂν particula. Plat. 1. de Rep. μέλλει ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, futurus eſt talibus ſimilis. Idem in Socratis Apol. ... μέλλω τεθνάναι. Sed Thomas magiſter addendum ἂν neceſſariò arbitratur in hoc poſteriori exemplo. Cõſtruitur cum ἂν & in aoriſto, vt apud Plat. in Epiſtola, ... μελλήσει (quod futurum eſt tanquam à verbo μελλέω) ... σώφρων, nunquam contrahet. Sine infinitiuo, ſed eo tamen ſubaudito. Ioſephus contra Appionem, τί γὰρ ἂν ἔμελλε, ... ἀνθρώποις ... καὶ βαρβάροις ... διαθέσθαι τοιαῦτα; Quid enim illi tandem non facerent, quum, &c. Iſocr. in Helene, τὰς μὲν ὑπέμεινε, τὰς δὲ ἔμελλε, τὰς δὲ ... vbi ποιήσειν intellig. Cum alio verbo ſic extulit Demoſth. pro Cteſiphõte, ὅτι μέλλει καὶ ... ἄξειν ... vbi μέλλει, de eo qui paulò poſt quippiam aggreſſurus eſt, iam iamq; incœpturus. Aliquando duobus verbis ſubſeruit. Idem Demoſth. Τί ἔμελλε κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύειν αὐτοῖς ποιεῖν; quid ipſis t faceret iubere aut conſulere debuit. Item μέλλω, interdum cunctari, protrahere, morari, τὸ βραδύνειν, ... Ariſtoph. ... Thucyd. μὴ μέλλειν τιμωρεῖν, differo ne vltum, Valla. Idem, Οἱ δὲ ... μέλλουσι ..., non horum iam differtur iniuria, i. hi iam ſunt in malis. Demoſth. μέλλετε ταῦτα, hæc prorogatis, Nazan. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν, ad ſuſcipiendam gratiam nolite cunctari. Thucyd. μὴ μελλήσαντες τιμωρεῖν, vlciſci ne cunctemini. Et in voce paſſiua dixit. Idẽ, μέλλεται ταῦτα, hæc ſunt futuri temporis. Atque vt μέλλειν, ſic ἐλπίζειν, προσδοκᾶν, εἰκὸς, φοβοῦμαι, ... conſtruuntur cũ futuro aut præſenti. Μέλλει, etiam pro fatale eſt: ſic eſt in fatis, ... Item μέλλω, pro videor, habeor atque exiſtimor. Odyſ. Σ, Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Interp. ἐδόκουν, ἐνομιζόμην, i. fuit enim aliquãdo quum ego beatus eſſe videbar.

Μέλλων, οντος, ὁ, futurus, venturus. περὶ τοῦ μέλλοντος, de euentu. Et μέλλοντες, deſignati magiſtratus, Bud. in Annot. poſter. Ariſtot. 2. de Gener. Anim. περὶ ... loquens, γίνεται γὰρ καὶ τοῖς ... τοῖς μέλλουσιν ἤδη, μᾶλλον ... i. pubertati proximis, & iamiam prolificum ſemen emiſſuris. Idẽ Rhetor. 1. Λεγόμενα καὶ λέγοντες, καὶ ποιοῦντες, καὶ μέλλοντες, i. facturi aut dicturi aliquid: eſt enim βραχυλογία, qua hæc duo verba λέγειν καὶ ποιεῖν ſubaudiuntur. Idem in 2. Polit. Καὶ γὰρ ... ἄρχοντες καὶ μέλλοντες, i. perfuncti iam & deſignati. Plato 2. de Repub. ſic locutus eſt, ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι εὐδαίμονι ἔσεσθαι, expetẽdum eſt ei qui beatus eſt futurus. ὁ μέλλων, ſubitus & præſentaneus, Thucyd. μέλλων ἄρξειν, ad magiſtratum deſignatus. μετὰ τὸν μέλλοντα μῆνα, poſt inſequentem menſem, Idem. μελλούσης μάχης ἔσεσθαι, quũ in eo res eſſet, vt pugna iam foret committenda. τὸ μέλλον, futurum, tarditas, cunctatio. τὸ μέλλον ἔσεσθαι, euentus rerum. τὸ μέλλον τοῦ πολέμου, i. μέλλησις πολέμου, Idem. μέλλοντι συνειδὼς, rei agendæ conſcius. τὰ ἔσεσθαι μέλλοντα, futura. Idem.

Μελοκοπία, ας, ἡ, membrorum amputatio, ſectio carnium, quum membra per fruſta conciduntur.

Μέλομαι, curo, ἐπιμελοῦμαι. Cum Genit. Apollon. lib. 4. Euripid. in Tauris, præficior, deſtinor. μέλομαι ... Apollo. Rhod. μέλεταί μοι θρησκεία ἐς τὰ ἱερά, ſacrorum curam habeo, Lucian. μελέτω σοι μόσχος, in Epigr. μελήσεται, curæ erit. Iliad. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, i. ἐπιμελείας ἄξια ἔσται, mihi curæ futura ſunt. μὴ μέλεσθε λύκου, nolite eſſe de lupo anxij, lib. 4. Epigr. Apollon. lib. 1. Argon. ... Cum Accuſ. & Præpoſitione, Idem lib. 2. ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται, in curam operum ferreorum incumbunt. μοχθοῦσι, φροντίδα ποιοῦνται. Heſiod. in Theog. ... μέλονται, quibus cantus curæ eſt: per duplex λλ, quanquam etiam per vnum ſcribi poteſt: nam liquida vim habet duplicis conſonantis: vnde & μέλος apud Homer. priori longa effertur. ... in Epigr. μελόμενος τάφου τοῦδε, huius tumulum curans, i. ἐπιμελούμενος.

Μέλων, Participium verbi μέλω. Plato in Apolog. οἶσθα μέλον γέ σοι, noſti quàm curæ ſit tibi. οὐδενὶ ἐμοῦ μέλον, quũ nulli ſim curæ, Ariſtoph.

Μελοποιέω, ῶ, carmina modulor & pango, Idem.

Μελοποιητής, οῦ, ὁ, μελοποιός, in Epigr.

Μελοποιΐα, ας, ἡ, melodia, modulatio. Quint. modulatus. Senec. modulamen.

Μελοποιός, οῦ, ὁ, modulandi ſcientiam exercens, lyricus poeta, μελικός, melicus, modulator Ciceroni.

Μέλος, εος, τό, membrum. Hom. item cantus, carmen, cantilena, modulatio, τὸ μέλισμα. Propriè μέλος dicitur lyræ ſonus. quæ vox tranſlata diſtinctionis cauſa epithetis fulcitur. apud Ariſtotel. in Rhetor. τὸ ἀγορεύειν, ἢ ἄλυρον μέλος. Plato 2. de Republ. εἶδος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ... ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ. Plato in Sophiſta, ἐν μέλει φθεγξόμεθα, aptè & concinnè loquemur. apud Quintil. μέλος, canore ac ſonis conſtat & flexu vocis: ... modulatione. μελῳδικὸν μέλος, Ariſtoph. μέλος γοερόν, luctus, Euripid. ἐν μέλει ποιεῖσθαι, carmini mandans. παρὰ μέλος, importunè, parũ aptè, perperam, inconcinnè, Ariſtot. Ethic. 4. τὰ μέλη, moduli numerique, carmina lyrica. Plinius iunior. Hinc mele dicuntur pro cantilenis. Lucretius lib. 2. ęquè ac muſæa mele per chordas organici quæ mobilibus digitis expergefacta figurant. Ibidem, cignea mele. Claudianus verò, ſermonis mela politi. Perſius, Cantare credas Pegaſium melos. Sic & Homerus in Hymnis μέλος priore producta extulit, cuius exẽplo Perſi⁹, & Martia-

Martianus Capella cecinit libro 9. Et melicas cantus melica grata tulit. Nodum igitur in ſcirpo quærit Politianus, quum in illo Perſij verſiculo de quantitate μέλος & ſcriptura litigat. Παρὰ μέλος γεγονὸς, dicitur, τὸ ἐκμελὲς, abſurdum, inconcinnum, diſcrepans. Ariſtotel. 4. Ethicor. Ὁ δὲ ὑπερβάλλων, ϰ̀ βάναυσος ἐν τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει, ϰ̀ λαμπρύνεται παρὰ μέλος, & largitionem exercet importunè atque ineptè. Vtitur & Plato in diſſentaneis. Atque παρὰ μέλος verti poteſt ineptè, id eſt, σολοίκως, ἀπᾴδοντως, ἐκμελῶς, ἀνοικείως, ἀκαίρως. Lucianus in Eunucho, ϰ̀ ἐφ' ὧν αἰδεῖταί τις ὁ δίδων παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, apud quos aliquem pudeat aliquid inconcinnè dixiſſe. Quod imitatum ex Platone qui ſic ſcribit 3. de Legibus, παρὰ μέλος ὅ, γεγονέναι δοκεῖ φθέγξασθαι. Et in Critia, παρὰ μέλος δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἄνοητος εἰ τις φῦναι, δίκαιον δεῖ συγγνώμην ἔχειν. Hoc vnica voce dixit Ariſtoph. παραχορδίζει, τουτέστι παρὰ μέλος, ὁ μὴ προσῆκον τι ποιεῖ. Μέλος στάσιμον, ſtatarium canticum, carmina quę ſtando canebantur à choro. Comment. Ariſtophanis in illud in Ranis, Μὴ πρὸς γ' ἀκούσεις χ' ἅτερα στάσιμα μέλη εκ τῶν κωμῳδιῶν εἰρημένα στάσιμα μέλη inquit, στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἑστῶτες οἱ χορευταί. Item μέλος membrum artus, μέρος τοῦ σώματος: cuius exempla vulgaria.

Μελεαγρὶς, ίδος, locuſta frumentum rodens, ἡ σιτοφάγος ἀκρίς.

Μέλπηθρον, ου, τό, ludus, voluptas. Hom. Iliad. ρ, ὅς τ' ἐν Τροίῃ κυσὶν μέλπηθρα γένωνται, i. laniatus, ἐνευφήματα, παίγνια. Nam canes ſaturi, cadaueris reliquiis illudunt. Suid. ἐναγωνίσματα. alibi Homer. ἐλώρια.

Μέλπομαι, canto, Homer. Iliad. ή, Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Interpr. μέλπεσθαι κυρίως μὲν παίζειν, ἢ τέρπεσθαι, ludere, oblectari. hoc loco verò, τὸ ὀρχεῖσθαι ἀγχίνως καὶ ἐμπείρως ϰατὰ τὴν μάχην.

Μελπόμεν⊙, cognomen Dionyſij.

Μέλπω, μ. ψω, π. μελψα, cāto, celebro, ὑμνῶ, cano, modulor. Actiu. Accuſ. Iliad. α, μέλποντες ἑκάεργον.

Μελπωδὸς, cantor.

Μελύδριον, ου, τό, cantiuncula: diminutiuum à μέλος, Ariſtoph.

Μέλω, μ. ήσω, π. μέμηλα, curo, curam habeo, anxius ſum, prouideo: vnde μέλει μοι πραγμάτων, curæ mihi ſunt res. Vide μέλει.

Μελῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, dulce cano, μετ' ᾠδῆς ὑμνῶ. Neutr. abſol. μελῳδεῖται, cantilenam patitur.

Μελῳδία, cantus dulcis, ſiue melleus, melodia.

Μελῳδὸς, οῦ, ὁ ϰ̀ ἡ, modulator, muſicus, cantor lyricus. Lucian. in Alcyone, ὦ ὄρνι θρήνων μελῳδέ, ô auis lamentationum cātatrix.

Μέμαα, ἀπὸ τοῦ μάω, propenſus fui, promptus ſum vel fueram, ſum animatus, geſtio, flagro cupiditate. μέματε, vobis præſens eſt animus, προθυμεῖσθε, Hom.

Μεμάασι, cupierunt, προθυμοῦνται.

Μεμαίκυλον, ου, τό, videtur eſſe fructus arbuti, leg. μιμαίκυλον, Gaza de menſibus. vide Κόμαρος & ἀνδράχλη.

Μεμακυῖα, mugiens, vociferans: pro μεμηκυῖα. μὴ autem eſt vox caprarum.

Μέμαρπον, corripuiſſent, Heſiod. ἐν δ' ἀφθίτοι μεμάρποιεν. in Aoriſto ſecundo verbi μάρπτω, ἔμαρπον, deinde abiecto ρ, ἔμαπον, & interpoſito μ, μέμαπον: ſunt tamen qui apud Heſiod. legunt, ἐν δ' ἀφθίτοι μέμαρπον.

Μέμαρπον, Ionicè pro ἔμαρπον in ſecundo Aoriſto, à μάρπτω. Heſi. οἱ προβῶσιν ἔσαν γήρας τε μέμαρπεν. ſenectutem attigerunt.

Μεμαρπώς, qui corripuit, Heſiod. ἐνὶ χερσὶ μεμαρπώς, &c.

Μέμασαν, i. προθυμοῦντο, cupiebant, Iliad. β, μέμασαν δ' ὑσμίνη μάχεσθαι. volebant prælium committere.

Μεμαυῖα, ας, ἡ, prompta, deliberata, cupiens. Μεμαυῖα γαστὴρ adfertur ex Odyſſ. ρ. affertur pro ieiunus & famelicus venter.

Μεμαώς, ότος, per ο, Hom. Iliad. β, θωρήξασθαι μεμαότες ἐγχείῃσιν, i. haſtis prompti, προθυμούμενοι.

Μεμαώς, cupiens, cogitans, in animo habens. In Genit. μεμαῶτος per ω, poeticè, vt tradunt Gaza & Conſtantinus. Ho. Iliad. γ, ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν, &c. Apol. tamen lib. 2. καὶ δ' ἄγεν χρειὼ μεμαότας, &c. vbi tamen in codice manu ſcripto legitur χρειὼ μεμαῶτας, id eſt, προθύμους. μεμαῶτα νέεσθαι, reuerti conantem, Homerus.

Μεμβλέσθαι, συνδεῖσθαι, vincire.

Μέμβλεται, ſum curæ, ἐν φροντίδι εἰμὶ, à verbo μέλω, Apoll. 2. Arg. οἷσιν μέμβλεσθε κιόντες, quibus curæ eſtis. μέμβλεται, tamen & μέμβλετο dicunt Grammatici ex eo fieri quod præter ſyncopen habent inſertum β per pleonaſmū: eſt enim μέμβλεται pro μεμέληται, curæ eſt, curæ habetur itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Ho. Iliad. τ, ὅ τι τοι κατὰ πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. & Iliad. φ. Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος.

Μέμβω, σ. ψω, curo, adſum, aſſideo alicui rei cum cura & diligentia.

Μέμβλωκα, pro μεμόληκα, συγκοπῇ ϰ̀ πλεονασμῷ τοῦ β, ϰ̀ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω: tranſiui: παρεγενόμην.

Μεμβράδες, piſces de quibus Athen. libro ζ. Comment. Ariſtoph. in Veſpis ait ἀφύας ἀφύη.

Μεμέληκε, curæ fuit. Plato in Apolog. οὐδέν σοι μεμέληκε.

Μεμεληκὸς, ότος, quod curæ fuit, Xenoph. in Apolog. Socrat. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκὸς, hoc mihi curæ fuiſſe norunt.

Μεμελημέν⊙, gratus, qui curæ eſt, lib. 3. Epigr. Datiuo, ἔρνεσι δὲ χαρίεσσι μεμελημένον. Capitur etiam actiuè, vt l. 1. Epigr. οἱ δ' ἐπ' ἀμφ' ἀγαθὸν μεμελημένοι, ἀγρυπνοῦσι περὶ σφὰς, anxij & ſoliciti.

Μεμελημένως, diligenter, elaboratè, curioſè.

Μεμερισμένως, Ariſtid. partitè, Cicero.

Μέμηκε, clamat, mugit, μηκᾶται.

Μέμηλα, curæ ſum. vnde μέμηλε, curæ eſt. & μεμήλει, curæ erat, poet. Ilia. β, ϰ̀ τόσσα μέμηλε, ſunt curæ, διὰ φροντίδος ἐστί.

Μεμηλὼς, ότος, ὁ, ἀντὶ τοῦ μεμεληκὼς ϰ̀ φροντίζων, curans, πεφροντικώς. Iliad. ε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Aliquando μεμηλὼς, qui curæ eſt, gratus, διὰ φροντίδος ὤν. Heſiod. θνητοῖς δ' μεμηλότα ἔργα τέτυκται, i. τὰ διὰ φροντίδος ὄντα, de quibus cura eſt.

Μέμηνα, inſaniui: vnde μεμηνὼς, inſanus, furēs. μέμηνε δ' ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ πλεῖν, diuinus ardor quiſpiam tenet Græcorū exercitum vt nauiget, Eurip.

Μεμηνιμένως, anim● commoto, indignabundè. Plato, ἀπεκρίνω μεμηνιμένως, ferociter reſpondiſti: à verbo μηνίζω.

Μεμηχανημέν⊙ λόγος, oratio artifici ſolertia compoſita ad fallendum: à μηχανάομαι, Bud. Com.

Μεμιασμέν⊙, Plato, contaminatus, pollutus.

Μεμιγμέν⊙, permixtus, promiſcuus.

Μεμιγμένως, confuſè, mixtim.

Μεμιλτωμέν⊙, rubrica aut minio tinctus. Ariſtoph. in Achar. Τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον. vide Interp.

Μεμιμημέν⊙, imitatione factus & effictus, Bud. Com.

Μεμισημέν⊙, inuiſus, exoſus, Apocal. cap. 18. φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου ϰ̀ μεμισημένου.

Μεμιστυλλημέν⊙, epulatus, ἀνεχημέν⊙, ζωμὸν ἀρυσάμεν⊙, ἄρτους κλάσας ϰ̀ κυστρίοις ἐκκενώμεν⊙. Ariſtoph. ἐν πλούτῳ, τὰ πλεῖστα θυλήμας μεμιστυλλημένος, Interp. τετεμαχισμένος ϰ̀ ζωμοῖς ἐψοφίσαντες.

Μεμνάμαι, ἀντὶ τοῦ μεμνήσθαι, Doricè apud Pindarum.

Μεμνέωτο, ἀντὶ τοῦ μεμνῇτο, promptus fuiſſet, apud Hom. Etym.

Μέμνημαι, μ. ήσομαι, vel μέμναμαι, μ. ήσω, memini, reminiſcor. Vnde μέμνη pro ἐμέμνητο, meminerat. μεμνῷτο verò, maneret. Genit. παλαιῶν πραγμάτων μέμνηνται, commemorant res geſtas antiquorum, Xenoph. Et aliquando Accuſat. Idem, ὅσα τοὺς λόγους, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι, quantum ego memini. μέμνημαί σε λέγοντα. Demoſ. μέμνημαι ϰ̀ ταῦτά σου λέγοντος, memini te dicere, Xenop. lib. 1. Pęd. μέμνημαί σοι χάριν, Demoſt. 1. ὀχυ. μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου. Xen. memini ex te aliquando nos audire. μέμνημαι ἐλθὼν, Euripid. μέμνημαι ἰδὼν τὸν Λεύκιον, memini videre Lucium, Gaza de Sene. μέμνησθε, memoria tenetis. ὡς οἱ ἐμέμνηντο, quantum vnquam meminerant. ὁ μνήσθην περὶ τούτων, Demoſt. ἐμνήσθην περὶ νεῶν, nauium memini, Thucyd μέμνησο, memento, Plutarc. in Apoph. μέμνησο ὅπως σωφρόνως αὐτῶν, cura, vt cum aeuas, Ariſtop. μεμ. ἐὰν μέμνῃ, ſi memineris, Plutar. μέμνησθε τοίνυν περὶ σοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἰσχύοις, Xenop. lib. 1. Pæd. memento quonam pacto curare poſſis vt valeas μεμνῄμην, meminiſſem, in Optat. Ariſtoph. in Plut. ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου, vt meam veſtem geſtans eſſet mei memor, ἀντὶ τοῦ μεμνήσθω, ſecundum analogiam. μεμνεῖτο, ἀντὶ τοῦ μεμνῇτο, apud Cratem, Etym. μεμνῷτο, ἀντὶ τοῦ μεμνῇτο, apud Xenoph. Ety. μεμνώμεθα, Odyſſ. ξ, καὶ ἄλλα σμικρὰ μεμνώμεθα, i. μνησθῶμεν, memoremus, recordemur. μεμνήμεθα, cum Genit. meminerimus, Sophocl. Præter vulgaré ſignificationem pro curam gero etiam ſumitur. Sic Vlyſſes ad Troiam ſoluturus Penelopæ mandat, μεμνῆσθαι πατρὸς ϰ̀ μητρὸς, curam adhibere, ϰ̀ ἐπιμελεῖσθαι, Euſtat. Ilia. 9. vide & in Μιδμνν. vnde μεμνημέν⊙. Plato Epiſt. 7. μεμνημέν⊙ πῶς τε αὐτὸς ϰ̀ ἡ μετ' ἐμοῦ συνουσία, ὡς ἀπλῶς ἐξειργάσατο εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν αὐτὸν τοῦ καλλίστου βίου, i. memoria tenens quàm facilè noſtra ſe conſuetudo ad vitæ honeſtiſſimæ cupiditatem traduxiſſet, i. μεμνημένος ὡς ῥᾳδίως ὁ αὐτὸς ϰ̀ ἡ ἐμὴ συνουσία ἐξειργάσατο, &c. μεμνημένοι αὐτοῦ, ὅτι ἐδέξαντο, memoria tenentes cum ſe recepiſſe, Thūcyd.

Μέμνονες, οἱ, aues ſunt apud Ælianum & Oppianum de Aucupio.

Μέμνω, maneo, duro, τὸ καρτερῶ. ſed potius μίμνω dicitur.

Μέμνων, ον⊙, Memnon rex Æthiopum, filius auroræ & Tithoni, Heſiod. in Theogon.

Μεμογηκὼς, ότος, elaboratus, Nicand. in Alexiph. πολλάκι ϰ̀ χαλκεῖα τύκῳ μεμογηκότος ἄνθη.

Μεμοίραμαι, ſum ſortitus, Genit. Phalar. in Epiſt.

Μεμολυσμέν⊙, refrigeratus, induratus, lapideus. Hippocrat. κατεψυγμέν⊙, ἐσκιῤῥωμέν⊙, λιθώδης. μεμολυσμένα, Heſyc. expon. πεφυρμένα.

Μέμονα, cupio, promptus ſum, προθυμοῦμαι, βούλομαι. Odyſſ. ά, μητρὸς ἐμῆς γαμέειν μέμονε. μέμονε φρεσὶ θυμός, animus hæſitat. μέμονεν δόρατα, haſtæ manent, ſeu promptæ ſunt, Eurip. ſic Laſca. Eraſm. firment exponit. μέμονε, Heſych. expon. θέλει, ὁρμᾷ, καρτερεῖ, προθυμεῖται ἢ προθυμεῖσθαι iungitur cum infinitiuo μέμονεν δ' ἐπὶ ἀέθλια θέειν ἀπάντας, & cum genit. Apollon. tertio.

ἐπὶ μέμηται γε πάντα.

Μεμανωμένος, pro μεμιγμένος, apud Herodot.

Μεμαώς, cupiens, promptus. ἐμμανῶς προθυμῶν.

Μεμάρπει, Nicand. in Alexiphar. πᾶσι δὲ γυῖα τὰ μαλακά μεμάρπει, i. ἐκάλεσεν περὶ τὴν μεῖζον.

Μεμερισμένον, factum, paratum. Nicand. in Alexiphar. ὕδασιν ἐντύξας πυρὸς μεμερισμένον αὐγῆς. Interp. ὕδασι μὲν ἢ ἑψηθέντα. Heſych. πεπεισμένον, ποιούμενον.

Μεμόρηται, pro μεμοίρηται, ſorte aut fato euenit, Apol. lib. 1.

Μέμαρπται, idem.

Μεμαρυγμένος, permixtus, maceratus. Nicander in Alexiphar. ἐν γαίῃ σπαρεὶς μεμαρυγμένος ἀφρῷ, Interpr. μεμαλαγμένος. & alibi, καὶ πίεσμα κραμβῆς ἅλις μεμαρυγμένον ἕξει, i. μεμιγμένον. μεμαρυγμένα Heſych. exponit μυσαρά, μεμολυσμένα, ἐῤῥυπωμένα, πεφυραμένα, μεμαραμμένα ἅπαντα.

Μεμοσυνόται, reſonat.

Μεμπτὸς, & Μεμπτέος, ὁ, ἡ, lamentabilis, improbandus, accuſandus, malus. μεμπτῶς πρὸς ἡμᾶς, nobis infeſtus.

Μέμυκε, ſonuit, i. ſonat, concidit. medium Præteritum à μυκάω. quando verò ſignificat clauſum eſt, vel conſtrictum eſt, vel glutinatum eſt, vel abditum eſt, tunc à μύω. Heſiod. μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη, i. frigore contrahitur vel mugit.

Μεμύκεν, conuoluit, à lanis quæ nentur. apud Hippocr. Galen. συνείληκεν, ἀπὸ τῶν μυομένων ἐρίων.

Μεμφιβολεῖν, conqueri, accuſare.

Μέμφιδες, Heſych. αἱ τῶν ἀνθρώπων ψυχαί.

Μέμφομαι, μ. μέμψομαι, π. μέμψαμαι, conqueror, accuſo, indignor, obiicio, vitio verto. Depon. Datiuo & Accuſat. μέμφομαί σοι, de te queror, Demoſth. μέμφομαί σοι μέμψιν δικαίαν, de te iuſtam querimoniam habeo. Ariſtoph. in Pluto, τῷ δὲ λεξίῳ μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, &c μέμφομαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Xenoph. in OEcon. accuſo ſeu conqueror de quopiam apud amicos. Epictetus, οὐδένα μέμφεται. Lucian. in Cauc. εἰ μεμφοίμην τὴν ὑπόθεσιν, &c. Plat. 2. de Rep. ὀρθῶς ἐγὼ τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, hęc meritó reprobanda ſupt. Idem in Apol. τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, hoc de ipſis conquerendum eſt. Epicurus in Select. ſent. οὐκ ἄν ποτε εἴη μὲν ὅ, τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς, nihil vnquam eſſet quod in eis poſſemus reprehendere. Cum Genitiuo, Thucy. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit. τιμᾶς ἐμέμφθη, honori inuidit, Eurip. μεμφόμενος, ſuccenſens.

Μέμφω, prehendo, capio, Etym.

Μεμφωλή, accuſatio, conqueſtio, μέμψις.

Μεμψιβολέω, q. d. querimoniis & reprehenſionibus impeto.

Μεμψίγαμος, ἡ, vxor qua de nuptiis conqueritur. Eraſm.

Μεμψιμοιρέω, μ. ήσω, conqueror. Lucian. μεμψιμοιρήσαντες ἐπὶ μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν. Diodorus Sicul. ὅμως δὲ πολλῶν αὐτῷ μεμψιμοιρησάντων, multis cum illo expoſtulantibus. Idem, μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινος καὶ τῷ θυμῷ χαριζόμενος, conqueſtus apud regem & iræ indulgens.

Μεμψιμοιρία, ἡ, querela, conqueſtio Ciceroni. Theoph. in Chara. μεμψιμοιρία, ἐστὶν ἐπιτίμησις παρὰ τὸ προσῆκον τῶν δεδομένων.

Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ, querulus. Propriè de eo qui putat ſe deteriorē partem accepiſſe. Iſocrat. in Panath. οὕτω μοι τὸ γῆρας δυσάρεστον, καὶ ἀκριβολόγον, καὶ μεμψίμοιρον, ita eſt ſenecta mea moroſa, & inquirens in minima quæque & querula. in Epiſt. Iudæ, γογγυσταὶ, μεμψίμοιροι.

Μέμψις, εως, accuſatio, conqueſtio, querela, expoſtulatio, crimē, κατηγορία.

Μεμωρωμένα, carentia ſenſu. Hipporcrat. τὰ ἀναίσθητα.

Μὲν, quidem, ſequente δὲ, i. autem. Xenoph. ἐγὼ τοίνυν μὲν δίκαιος νομίζω, φασὶ δὲ οὐκ ἀσεβοῦν. Interdum ſequente μέντοι pro δὲ, vide μέντοι. Interdum etiam ſequente οὐ μὴν, i. non item. Ariſtotel. de mundo, τῷ μὲν ταῖς δυνάμεσι περὶ αὐτοῦ, ὅμως τῇ γε οὐσίᾳ. μὲν apud Heſiod. in eadem ſententia bis legitur.

Μὲν γὰρ, enim. Xenoph. τῶν μὲν γὰρ ὅπως ὑπὸ θυμοῦ ἔτυχον. μὲν γὰρ, Thucydidi aliquando dicitur: vbi ὁ μὲν, ποιούμενος πρότερον, ait Interpr. μὲν γὰρ δέον. Xenophon. Plato, ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω, equidem volo.

Μὲν δὴ, certè, quidem, igitur, itaque, quidem, vtique, μὲν δὴ, ſequente δὲ, Demoſthen. μὲν δήπου, Xenophon. in Apolog. Socratis, καὶ τοι ὅτι γ᾽ ἄλλα μὲν δήπου τίνες εἰσὶν αἱ διαφθοραὶ quāquam profectó quæ ſint iuuenum corruptelæ nouimus. Οὐ μὲν δὴ, minimè verò, Cicero. Xenophon in 5. παιδ. ὁ μὲν τοίνυν ἔφη, οὐ μὲν δὴ. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Plato, atque hæc quidem ſunt huiuſcemodi, vel ita ſe habent. Idem, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ſed de his hactenus. Plato in Timæo, τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν, λυτὸν, quanquam omne colligatum ſolui poteſt, Cic. Plato ibidem, Οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, neutiquam tamen diſſoluemini, Cic. εἰ μὲν δὴ, atque ſi.

Μὲν οὖν, porrò quidem, ſanè quidem, ſed, at, atqui, imò verò. Ariſtoph. in Pluto, ἐῤῥήσεται οὖν δεῖ τὸ πολυσεβασμένον. Σὺ τὸ μὲν βελτίστους τοὺς ἀνθρώπους, &c. Xenophon, ἔστιν, ἔφη, οἱ πολλοὶ τούτων ἀνδράσι εἰσὶν ταῦτα; πάντα μὲν οὖν, ἔφη. Item pro quidem. Idem, χαλεπὸν μὲν οὖν δεῖ τὸν εἰκότα θεραπεύειν ἐπιτηδεύματα, αἱ ὥσπερ δὲ πάνυ τις τρέφει, &c. Plato 1. de Repub. πάνυ πάντα γε θησόμεθα; θησόμεθα μὲν οὖν, ponemus vtique? ponemus verò. ἐγὼ μὲν οὖν, ego verò. εἰ μὲν οὖν ἐγύμνασεν, atqui mexercitati, Demoſthen. εἰ μὲν οὖν, atenim, ſi, cæterum, ſi, quod ſi. πάνυ μὲν οὖν, ita prorſus, proculdubio. καὶ μὲν οὖν, quanquam, &c. Thuc. μὲν οὖν, aduerſatiua interdum eſt, pro imó vero. Baſil. ἐν οἷς ἐδυνάσθης ἡμῖν ἀφορμὴ, τὸ εὐσεβεῖν μὲν οὖν ἐγρήγορεν.

Μενοῦνγε, atqui, quinimo, verè. ad Roman. 16. Μενοῦνγε ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ. Enimuerò ô homo, tu quis es qui ex aduerſo reſpondeas Deo? vel, ſanè verò: immò verò.

Μένουν, nempe, in interrogatione. Plato, τὸ μὲν τῶν αὐτῶν ἀρετὴν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; nempe horum alterum virtutem, alterum vitium vocas? Ponitur etiam in affirmatione pro quidem, ſanè, vtique. Idem Epiſt. 7. εἰ δεῖται μὲν οὖν χρή. &c. ſcire nimirū oportet. Sophocl. σὺ μὲν οὖν τοῖς ἀληθέσιν ἐλέγχεις ἀδικοῦμαι.

Μέν ῥα, οὖν δή.

Μέντ᾽ ἂν, i. μέντοι ἂν, atqui. Demoſt. δικαίως μέντ᾽ ἂν ἀπέθανον, atqui ſi hoc commiſiſſem, iure ab ipſis morte affectus fuiſſem. Idem, μανίᾳ μέντ᾽ ἂν, at furore id agitari eſſet.

Μέν τε, pro μὲν, Homer.

Μέν τι, vtique, in Epigr.

Μέν τοι γε, πάλιν δὲ ταῦτα, ὁμοῦ.

Μὲν τοίνυν, quidem certè, profectò, Demoſt.

Μενεαίνω, & Μενεαίρω, iraſcor, ὀργίζομαι, προθυμοῦμαι, σπουδάζω. geſtio, promptus ſum, cupio, cogito. Iliad. γ, κατὰ πνεύματι μενεαίνων. He ſiod. cum Geni. μάχης ἄμοτον μενεαίνει, i. ἐπιθυμεῖ, pugnę auidus. Idem Hom. ζώοισι μενεαίνομεν, i. iraſcimur, ὀργιζόμεθα. Alibi, μενέαινε κλέος αἰνόμενος, affectabat, προθυμεῖτο. Item linqui animo, λειποψυχεῖν. Iliad. π, Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ᾽ ὀλέκοντο ἑταῖρον.

Μενέανδρος, ὁ, qui virum expectat, in Epigr.

Μένδης, hircus Ægyptiis, Ety. hoc nomine & Pan vocatur apud Ægyptios.

Μενδήσιον, τό, Mendeſium vnguentum, quod quo modo fiat docet, Dioſcorid. & Ægineta. Meminit eius Plin. σκευάζεται δὲ τὸ ἐν αἰγύπτῳ μύρον, ὅθεν καὶ ὁ μένδης εἴρηται, ſic enim legend. apud ipſum Paul. Æginet. lib. 7. cap. 18. Eſt autem Mendes hircus, itémque Pan deus Ægyptiorum lingua. Galen. lib. 2. κατὰ τόπους, καὶ μεγαλεῖον vocat: diuerſum tamen facit Dioſcorid. vocatur & Ægyptium.

Μενδήσιος τράγος, Mendeſius hircus.

Μενέω, vide Μενεαίνω.

Μενεδήιος, bellicoſus, belli patiens. Apol. 2. Arg. μενεδήιον ἄλλον ὦρτο ἔρεσσεν, &c. i. ἐμμένοντα ἐν τῷ πολέμῳ. δηΐς γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ὁ μάχη, Interp. eiuſdem.

Μενετυπος, bellicoſus, durans in prælio.

Μενέλαος, ἀπὸ τοῦ μένειν τὸν λαὸν, συγκινεῖν, τὸν χρόνον, Etym.

Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ, belli patiens, bellicoſus, nihil metuens tumultus, bellax, γενναῖος, ὑπομένων ἐν τῷ πολέμῳ, promptus in bello, Hom. Iliad. β.

Μενετέον, manendum. Aduerb. poſitionis, Plato de Rep. lib. 1. ἔοικε μενετέον εἶναι, videtur manendum eſſe à verbo μένω.

Μενετὸς, expectans, expectandus. οὐ μενετὸς, qui differri nequit. Thucydid. τὰ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ, μενετοὶ θεοὶ, Com. Ariſtop. in Auib. ἐπεξιέναι καὶ ἐκ θεῶν τιμωρούμενος, ὥσπερ μενετοὶ θεοὶ, ὦ λεπταλέγειν, ὅπῃ μένειν καὶ βλέπειν, ὦ ἀνακαλεῖν μενετὸς item, ὁ ὑπομένων μένειν.

Μενεχάρμης, & Μενέχαρμος, ὁ, promptus in bello, Hom. ſtatarius miles. Liu. μενέμαχος Appiano.

Μενθήρης, αἱ, curæ, φροντίδες, quaſi μενοθήρης, quòd vires & neruos omnes corporis pariter & animi depaſcant.

Μενθηρῶ, curabo, διαπράξω. à μενθηρίζω.

Μενὶ, pro μὲν, Ariſtoph.

Μενοεικὴς, ὁ, ἡ, placabilis, animo gratus, demulcens animū, ὁ μένει ἀρέσκων, τῇ ψυχῇ ἀρεστὸς ſeu ἐφικτὸς, προσηνὴς, ἀγαθός. Hom. Iliad. i. πολλὰ δὲ σφιν ἔδωκε μενοεικέα δῶρα, i. τῷ μένει εἴκοντα, δαψιλῆ, αὐτάρκη, lautum conuiuium, μενοεικέα δαῖτα. Idem, βάλανον μενοεικέα, Homer. glandem gratam ſeu dulcem. μενοεικέα δῶρα, Apol. Rhod.

Μενοινάω & Μενοινέω. opto, geſtio, deſtino, in animo habeo, cupio efficere, propono, paro, curo, προθυμέομαι, ſtatuo, tento facere: poeticum. Sophocl. τί ποτε μενοινᾷ; quid vult, quid cupit? Heſio. cum Infinitiuo iunxit.

Μενοινὴ, ſententia, cura, cupiditas, προθυμία, βουλή, acies animi & vis, animus.

Μενοινᾷ, Heſyc. προθυμεῖται, φροντίζει.

Μενόκλειον, inſtrumentum balneatoriæ ſupellectilis. Plut. in Alex. μυρόχρεα καὶ κρατῆρες καὶ στλεγγίδες. Interpres præteriit.

Μένος, ἐος, τό, vis, robur, animi potentia, animus, anima, bellum, ardor, furor, ψυχή, ira, ſtimulus, Odyſſ. ε. ἑσπόμενοι μένεϊ σφῷ, animo ſuo & viribus obſequentes. Et Iliad. α. μένεος δὲ μέγα φρένες

φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, id eſt, θυμοῦ, id eſt, excandeſcentia implebantur. Ibidem, οὐ δ' ἀπὸ ποὺς μένος, id eſt, τὴν ῥώμην. Sophocl. μηδ' ἐπ' ἐμοὶ ἐξάρῃς μένος, ne vim tentes infeſtam. Idem, ἐνέργηκε ἄνω πνεύματι μέλαινα μένος, id eſt, μέλαν αἷμα μετ' ἰχῶρος. αἱματώδης ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, Homer. Odyſſ. μένος ἀνδρῶν, idem. μένος ἠελίοιο, Apollon. μένος πυρός, vis ignis, Homer. ὁρῶ μένος πνείοντας, video animos ſpirantem, id eſt, θυμοὺς. μένεα πνείοντες, Homer. id eſt, κατὰ πολλὰ δυνάμεως ἐνεργῶν. Μένος, inquit Moſcopulus in 2. lib. Heſiodi, καὶ ἡ μακροχρονία, καὶ τὸ μένειν ἐν πολέμῳ καὶ μὴ φεύγειν, καὶ μένος χειρῶν, τὸ ὅρμημα ὃ ἔχει, ὅπου ἀπὸ τοῦ μένειν. Ἀπὸ τούτου μένος, τὸ θάρσος.

Μενοῦν, παραγωγὸν. μέν που, nempe. μέν γε ὡς δή.

Μέντ' ἄν, ex μέντοι & ἄν, componitur, ſignificátque atqui. vide apud Budæum in Commentar. μαίνοιτο μέντ' ἄν, at furore id agitari eſſet, Demoſthen. Significat etiam quidem, certè. Sophocl. γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου, quiduis certe fiat, &c.

Μέντοι, nihilominus, quidem, tamen, quanquam, porrò, certè, atqui. Xenophon, οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἐξὸν πρίασθαι, τότε φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι, porrò autem boni œconomi, &c. Plato libro primo de Republic. ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, libentiſſimè verò ab eo profugi. Item μέντοι, ſanè, verò: & aſſentientis eſt, quemadmodum illa Latinis. Xenophon, δεήσει μέντοι, ἔφην ἐγώ, te verò, inquam, oportebit. Sic Terent. Heus laudas qui heros fallunt? CHR. in loco ego verò. Interdum ornatus cauſa magis quàm ſignificationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Idem in Sympoſ. τί δαί, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνηγέσθω μέντοι, patiatur verò ipſe quidem, inquit Socrates. Eſt & aduerſatiua coniunctio, vt verùm. Xen. οὐ μέντοι οὐδ' ὥς, Ariſtot. οὐ μέντοι, non tamen. Cicero, ea ſunt omnia non à natura, verum à magiſtro. Ponitur etiam pro δὲ, præcedente μέν. Xenophon, ὑπὸ μὲν τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ὑπερορίας νῦν μέντοι αὐτόθεν ἐφοίτων, nunc autem ex hoc loco prodij & veni. Aliquando ponitur pro αὖθις, vice verſa & rurſus. Ariſtophan. οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος αὐτὸς μάθοι, οὐ μέντοι μαθὼν ἀπολέσθαι, quanquam & pro etiam intelligi poteſt. Ponitur aliquãdo in interrogatione. Ariſtophan. καὶ τί μέντοι πρῶτον ἦν, ſed quid primum erat? Ibidem mox, τίς ἦν ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τὰ ἄλφιτα, id eſt, in qua quidem farinam ſubigimus. Dicitur etiam μέντοι γε, καὶ μέντοι γε, apud Lucianum: nimirum, tamen, atqui, ideirco. ἔσται μέντοι γέ σοι δοκεῖ, tuo verò id quidem arbitratu, Cicero. ὁ μέντοι, ſed quid. Plato in Phædro, ὁ μέντοι μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἐθέλω, ſed quid de illo augurer, lubet dicere, Cicer. in Orat. ad Brut. Hæc coniunctio neque negat, neque reiicit quod dictum eſt, ſed quod certius eſt, infert μέντοι καὶ, & tum.

Μεντύαστι, χλευαστικῶς exp. Heſych.

Μένω, μ. νῶ, π. κα, ἀόρ. α. ἔμεινα, maneo, duro, expecto. μένει σε δίκη, pœna te manet, Phalar. μένειν τι, ſuſtinere quippiam, Homer. Iliad. γ. οὐδ' αὖ Τρῶες μεῖναν ἐπερχόμενον Μενέλαον. Demoſthen. μένειν τοῖς αὐτοῖς δόγμασι, eorum in opinionibus perſiſtere, Ariſtoteles 2. Politic. Plato epiſtol. 10. μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν, ἐν οἷς καὶ μένεις, mane & perſeuera in iſtis moribus. μένειν ἐπὶ τούτοις, his acquieſcere, Demoſthen. Plato in Tim. ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, cõſtanter in ſuo manebat ſtatu, Cicero. Ibidem, καὶ διὰ ταύτην ἐν ταυτῷ τοπῷ ἔμενεν ἀεὶ μένει, ob eámque cauſam ſuis ſedibus inhærent, & perpetuò manent. Aliquando περιθυμεῖσθαι, cupio. vnde μέμονα pro eodem in medio Perfect. Pro ſuſtineo, Heſiod. μίμνοντες χειμῶνα, tempeſtatem ferentes. Μένειν etiam, domi degere, in patria viuere. Ariſtot. ſecundo Rhetoric. ὅτι μέν γὰρ τὸ μένειν, αἰτὶ τοῦ μὴ χαλεποῦ, ἀγαθὸν τοῦτο; ὅτι δὲ τὸ μὴ μένειν, αἰτὶ τοῦ μὴ μένειν.

Μέρ' ἐς ὁμιλίαν Heſych.

Μεραρχία, exercitus, duo millia virorũ & quadraginta octo continens, τάγμα. Dux eorum μεράρχης dicitur.

Μέργε, Heſychio ἄδδην ἔσθιε, auidè comede, quo ſignificatu & μάργος dici queat, à μάργης, i. vorax.

Μέρδω. fut. σω, priuo, vnde μερδοῖεν apud Heſychium στερήσειεν, ἀμαυρώσειεν. Item intueor, obtueor, βλέπω, vt Euſtath. ex veterum grammat. authoritate exponit, eſt & apud Heſych. μέρδει, κωλύει, βλάπτει.

Μέρθα, ας, ἡ, tribus pars ex triginta compacta.

Μερίδια, priuata, ἰδιωτικὰ.

Μερίδες, fercula ſunt quæ vnicuique apponuntur in conuiuio ſigillatim, vt in conuiuio χαλκίδων, quod Athen. deſcribit. dicuntur & μοῖραι, vt ipſe ait, poſt quas ſequuntur ἐπιφορήματα, id eſt, ſecundæ menſæ. δαῖτες etiam dicuntur. vide Δαίς. Plutarchus in Ageſil. ἅμα δὲ αὐτὸς ἔθυσε εὐαγγέλια καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις, &c.

Μεριδάρχης, ου, ὁ, apud Ioſephum pro curator regius, vt vertit Gelenius interpr.

Μερίζομαι, partior, id eſt, virilem partem vel legitimam recipio, particeps fio, diſgrego, diſcerno, diſleco, ſeco, digero, Genit. μερίζομαι τοῦ ἀδικήματος, ſum particeps eius quod per iniuriam ablatum eſt, Ariſtot. 5. Ethic. μερίζομαι πρὸς τὰς μελίττας ἐν τῷ αὐτῷ σμήνει καὶ κηρίον, cum apibus negotium conficiendi faui in eodem aluco partior, Ariſtote. nono Animal. μερίζομαι cum Accuſatiu. mihi vendico. Plato epiſtol. 9. ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν, τὸ μέν τι ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι, non ſolùm nobis nati ſumus, ſed ortus noſtri partem patria, partem parentes vendicant, partem amici. μεριζομένη τῷ φωτισμῷ, Nazanzen. de lumine participans.

Μερίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuido in partes, Act. Accuſ.

Μερικεύομαι, apud Pachymer. diuidor, ſecor in partes.

Μερικὸς, ή, ὸν, particularis. μερικὰ φάρμακα, τὰ τοπικὰ, medicamenta particularia & localia dicta, Galen. κατὰ τόπους l. 1.

Μερικῶς, particulatim Columel. partitè Cic.

Μέριμνα, ης, ἡ, ærumna, cura, meditatio. Solicitudinem propriè eſſe dicit Valla, non ęrumnam, quod ęrumna grauior ſit. παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν. ὁ ὡς μέριμνα, τροπῇ τοῦ δ εἰς μ, Etym.

Μεριμνάω, μ. ήσω, π. κα, curo, anxiè & ſolicitè cogito, ſolicitus ſum, ſolicitudinem gero. Xenophon libro primo, ἀπομνημ. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾶν, in curam incumbere naturæ rerũ omnium, id eſt, contemplari. Matth. capite ſexto, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, ne ſitis anxiè ſoliciti. Μέριμνα enim in ſcriptura in vitio ponitur, vt quæ ex diffidentia quæ fidei contraria oriatur, eſt igitur μεριμνᾶν eo in loco anxiè ſolicitum eſſe, eſt autem ſolicitudo, ægritudo cum cogitatione (vt definit Cicer. Tuſculan. 4. & μεριμνᾶν deriuant Grammatici παρὰ τὸ μερίζειν quòd ſolicitudo animũ rapiat in partes varias: ſolicitudinem itaque eo loco prohibet Chriſtus, & anxietatẽ animi cui ſemper eſt coniuncta diffidentia.

Μεριμνητὸς, excogitatus, in Epig.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, cogitator, contemplator, Eurip. in Med.

Μεριμνοφροντισταὶ, anxij contemplatores, vt Μεριμνοφροντιστὰς vocat Ariſtoph. philoſophos, Comm. in Nebul.

Μερὶς, ίδος, ἡ, particula, κληρονομία, portiuncula, pars, participatio. Lucian. τὴν κολακευόντων μερίδα ἐκτάττων αὐτοῦ ἐκείνων, id eſt, portio. Item factio. μερὶς καὶ πλεονεξία, Demoſt. magnæ partes & ſuperior conditio. μερίδα τῆς σωτηρίας ὑπάρχειν, loco eſſe ſalutis, idem. vide Μερίδες.

Μερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio, diſtributio. Schema eſt, inquit P. Rutil. Lupus, quod ſingulas res ſeparatim diſponendo, & ſuum cuique proprium tribuendo, magnam efficere vtilitatem & illuſtrem conſueuit. Lycurg. Cuius omnes corporis partes ad nequitiam ſunt aptiſſimæ: oculi ad petulantem laſciuiam manus ad rapinam, venter ad auiditatem.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, partitor, Cicero. Lucæ capite duodecimo, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς, quis me conſtituit iudicem aut partitorem ſuper vos?

Μεριστὸς, οῦ, ὁ, ſeparabilis, diuiduus, Plato.

Μερίτης, ου, ὁ, partiarius Catoni, particeps, συμμερίτης, μεταλαγχάνων. Polybius, καὶ πολλὰ παρακαλοῦμεν σώματα, καὶ χρήματα, τούτων οὐδεὶς μερίτης ὑπάρχει τῶν ἀλόντων. Idem, ὁ δὲ φύλαξ διὰ τὸ αὐτὸς ἐκπίζει καὶ αὐτὸς διατείνει τὴν ἀσφαλείαν, διὰ τὸ μερίτην αὐτὸν ἀεὶ γενέσθαι τῶν εἰσφερομένων.

Μερκηδίνος. Plutarchus in Cæſare, Οἱ δὲ ἱερεῖς μόνοι τὸν καιρὸν εἰδότες, ἐξαίφνης καὶ προειδότος μηδενὸς τὸν ἐμβόλιμον προσέγραφον μῆνα Μερκηδῖνον ὀνομάζοντες, ſacerdotes nempe Romani. vnde planum fit, olim Cæſaris ætate Mercedonium Latinè ſignificaſſe mẽſem intercalarem, tametſi hoc apud Latinum authorem me legere non memini, adnotat id etiam Cælius, ſed alba linea vt dicitur: is enim non perpenſo loco Græcum vocabulum eſſe pronunciat.

Μερκηδῖνος, ου, ὁ, intercalatio.

Μερμαίρω, & μερμηρίζω curo, anxiè cogito, curioſè cogito.

Μερμηρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, ſolicitè cogito, delibero, conſulo. Odyſſ. α. Ἔνθ' ὅ γε τεῖς ἀλλὰ πολλὰ φρεσὶ μερμήριζεν, id eſt, διαλογίζομαι, μεριμνῶ, εἰς πολλὰ μέρη διαιρῶ τὴν ψυχὴν. Idem Odyſſ. κ. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξε. Virgil. exprimere voluit in eo animũ nunc huc, nunc diuidit illuc. Neut. abſol.

Μέρμερος, ου, ὁ, curioſus, ſolicitus, anxiè percontator, & exquiſitus interrogator. Heſiod. μέρμερα ἔργα γενναῖα, &c. id eſt, χαλεπὰ, grauia & moleſta. μέρμερον ἔθνος, Dionyſ. de ſitu orbis, id eſt, τὸ μερίμνης πολλῆς ἄξιον, τὸ πολεμικὸν, gens ſtrenua. μέρμερον κακὸν, malum de quo oportet eſſe ſolicitum, Eurip.

Μέρμηρα, cura, angor, conſilium, ſolicitudo. Item ſomnus leuis, qui ſub auroram occupat hominem, ὁ τοῖς ὕπνοις καταφερὴς πρὸς τὴν ἕω. λέγεται δὲ μέρμηρα καὶ φροντίς, Interpr. Ariſtoph. in Veſpis. ἀπομερμηρίζω, apud eundem. ἀπὸ τοῦ καθεύδω.

Μερμηρίζω, τὸ μέρμηρίζω à μερίζω prima ſyllaba duplicata, & ι in η conuerſo. μεριμνῶ, ἐνθυμοῦμαι, cogito, βουλεύομαι. Odyſſ. δ. μερμήριξεν ἀμύμονος μένεα, mente verſauit. & Iliad. β, μερμήριξε κατὰ φρένα ὡς ἀχιλῆα τιμήσῃ, id eſt, animum in partes varias verſauit, &c. μερμήριξε διάνδιχα ἵππους στρέψαι, &c. vbi intelligitur, ὁ φεύγειν, ὁ ἵππους στρέψαι aut στρέψαι ſignificat in fugam vertere &

conijcere: & melius, i. an verteret in fugam, an ex aduerſo dimicaret.

Μερμήριχαι, οἱ, ληϛαί, prædones.

Μερμηρίζω, curo.

Μέρμις, ιθος, ἡ, funiculus, filum: ἀπὸ τὸ εἴρω, ἔρμις, καὶ μέρμις πλεοναϲμῷ τοῦ μ, Etymolog. Odyſſ. κ, χαλκῷ ἐν μέρμιθι φαεινῇ, ἀργυρέῃ. Interpr. χαλκῷ potius χαλκέῃ.

Μέρμνος, τριόρχος, accipitris genus, Heſych.

Μεροπήϊα ἀλγεα, humana damna, in Epig.

Μεροπίς, ἡ, inſula poſtea Cos dicta.

Μέρος, εος, τό, pars, viciſſitudo, vices, Euripid. in Simplic. Item principium, Gregor. εἰς μέρος ἐκβολῆς ἔχων. Sic Virgi. Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni. μέρος ἔργου ὁ τυμβὸς Αἰσχύλ. χοηφόρ. τῷ δὲ θεραπόντι ὁ παντάπαϲι μέρος ἔργων. Multiplicis autem vſus eſt hæc dictio, vt μέρος ἐστι, pro vno eſt e numero. Gregor. in 2. στηλιτευτ. ἠμῖν ὁ θεσμὸς καὶ χωρισμὸς ἐκεῖνος, καὶ τὰ τῆς πομπῆς ... μέρος ἦν, id eſt, inter alios erat, interfuit. Sic Lucanus, & in tanta pauidi formidine motus, Pars populi lugentis erat. τοὐμὸν μέρος, pro virili mea parte. τὸ σὸν μέρος, quantum in te eſt, Euripid. id eſt, τὸ ἐπὶ σοί, pro parte virili, quod etiam τὸ μέρος dicitur. τὸ ἐκείνου μέρος, quantum in eo fuit, Demoſthen. τὸ μὲν ταύτης μέρος, quantum ad hanc pertinet, Iſocra. μηδὲ ἐς ... μέρος ἑωυτῷ ἀνιέναι, nec vllam partem ad luſum ſibi indulgere, Herodot. τὸ γὰρ αὐτῶν μέρος, &c. quantum in ipſis eſt, vel fuit Chryſoſtom. μέρος ὁ μικρὸν τῆς ὁρμῆς κατέδησαν, non parū eſt impetum retorſiſſe, Gaza. τὸ μέρος τι τῆς πόλεως βλάπτει, aliqua ex parte ciuitatem lædit, Thucyd. μέρος τι, quadam ex parte, idem μέρος τι μισοῦμαι, magna ex parte ſum inuiſus. πλεῖον μέρος τῆς φοβεῖσθαι ... τῇ γυναικὶ ἡ φύσις, Xenophon, mulierem timidiorem reddidit natura. τὸ πέμπτον μέρος τὴν ψῆφον λαμβάνειν, quintum quenque calculum ferre. ἀνὰ μέρος, per viciſſitudinem, viciſſim, diuiſim. ἀπὸ μέρους, ex parte, id eſt, aliquātulum, Paul. capite 15. ad Romanos. ἐν μέρει, viciſſim, Gabrias in Fab. μέρει γάρ τινι στρατιωτῶν ἐξίωμεν, Demoſthen. in expeditionem exibimus parte militū, ſiue partim militū. ἐν μέρει, partim, Dion. Halic. l. 5. Item viciſſim, alternis vicibus. ἐν τῷ μέρει ἀναπαύοντες, per vices quieſcentes, Thucydid. Item ἐν μέρει, numero & loco, in quibuſdam. ἐν μέρει τιμῆς, Demoſthen. ἐν μέρει φαρμάκου, loco medelæ, Theophraſt. ἐν διδασκάλου μέρει, vice præceptoris ſeu loco, Ariſtid. ἐν ὀργῆς μέρει, idem. ἐν μέρει κατηγορίας ποιεῖσθαι, loco criminis ducere. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nihil fieri, Demoſthen. Accipitur etiam ἐν μέρει, pro ſigillatim & deinceps, κατὰ μέρος: vt ἀπεμνημόνευσεν αὐτὸν ἐν μέρει, Ariſtophan. id eſt, ſigillatim. Lucianus, διελόντας λέγειν καὶ διεξιέναι ἐν τῷ μέρει εἰπεῖν, ſigillatim & deinceps commemorare. Aliter Plato Politic. 1. εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τιθῇς μέρει τὴν ἀδικίαν, ſi iniuriam, partem eſſe virtutis putas. ἡ ἐν μέρει τῆς ἀρετῆς δικαιοσύνη, iuſtitia quæ eſt pars virtutis, Ariſtoph. libro quinto Ethicor. Et Demoſthen. οὐ τίθεμαι ἐν ἀδικήματος μέρει, non ſceleris loco duco. Sic Cicer. Philip. 11. Mors in beneficij parte numeretur. ὁ ἐν μέρει λόγος, particularis oratio, Ariſtid. τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, ſingularia, τὰ καθ' ἕκαστον, Philoni. Sic. Cicer. ad Attic. Singulares ſunt boni viri, id eſt, τῶν καθ' ἕκαστον χρηστοί. τὸ κατ' αὐτὸν μέρος, quod ad eum attinet. τὰ ἐπὶ μέρους, ſpecialia, ſeu particularia & ſingularia. Ariſtotel. de mundo, ἑκάστων ἔτυχε τῶν ἐπὶ μέρους. κατὰ μέρος, ſingulatim, ſigillatim, particulatim, per vices, viciſſim, ad tempus. κατὰ μέρος ἕκαστος, ſigillatim vnuſquiſque, Nazanzen. κατὰ μέρος διῃρημένος, id eſt, diſtributus membratim, membratimve, vt loquitur Cicero. Plato epiſtola ſeptima, τὸ κατὰ σὸν μέρος ἐγὼ καταλιπεῖν ..., quantum in te fuit, quod etiam hoc modo ibidem effertur, φιλοσοφία ... μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε, quantum in te fuit, prodita eſt mecum abs te philoſophia. Dicitur etiam τὸ σὸν μέρος, quantum in te fuit, pro virili parte. Et τὸ μέρος, Demoſthen. ... Οὕτω γὰρ ... αὐτὸ εἶμαι τὸ μέρος σύ, ... τὸ ἐμὸν μέρος, quod & τὸ κατ' ἐμέ, & τὸ κατ' ἐμὲ dicitur, καὶ τὸ ἐμόν, Syneſ. Gregor. τὸ κατ' αὐτοὺς ἦκον μέρος. Dionyſ. Halicarnaſſ. τὸ γε ἐφ' ὑμῖν ἦν μέρος, quantum in nobis poſitum & ſitum fuit, Alibi, τὸ γοῦν ἐφ' ὑμῖν. Idem libro ſeptimo, τὸ γε ἐπὶ τούτῳ ἦν μέρος, quod in eo fuit. Et libro nono, τὸ κατὰ τούτους ἦν μέρος. κατὰ πολὺ μέρος, magna ex parte, Plato in Timæo, ὁ κατὰ μέρος, particularis. οἱ κατὰ μέρος, ſinguli. ταῖς κατὰ μέρος ἐνεργείαις, ſingulas operationes, Galen. ad Glaucon. παρὰ μέρος, alternis. Theophraſtus, ἡ παρὰ μέρος βλάστησις, quæ fit alternis annis, alternata germinatio, Gaza. πρὸς μέρος, pro rata parte. Ariſt. 2. OEc. ἐχρῆτο πρὸς μέρος ..., i. κατὰ λόγον, pro proportione.

Μέροψ, οπος, hominum epitheton, quod habeant vocem diuiſam, id eſt, quod hic alia, ille alia lingua loquatur: vel diuiſam, id eſt articulatam, quod ſoli homini datum eſt inter animantia: ἀπὸ μερίζω, & ὄψ, Etymolog. Sunt qui θνητοὺς ſignificare dicant, Cælius libro ſecundo, capite 32. μερόπων ἀνθρώπων, in Epigr. ἀρχαίων μερόπων, priſcorum hominum, ibid. ἐν μέροψι, inter homines, ibidem, πολλοὶ μερόπων ἀνθρώπων, Home. Iliad. ... μέροπες ... ἐπὶ μεμαζευμένων εἰς συλλαβάς, ... φωνὴν. vel à diuiſione vocis, quæ poſt Chaldæam turrim facta proditur. Coi Meropes dicuntur à Merope Triope filio, & Meropis inſula, quæ poſtea Cos appellata eſt. Laertius in Thalete Mileſio, libro primo, μέροπες gentile facit in carmine quodam. Μέροψ, item auis apibus inimica, apud Ariſtot. lib. 9. Animal. apiariam quidam vocant ſiue riparium à Gaza vertitur apiaſter.

Μερύτης, ὁ, impudens.

Μεσάβιοω, ῶ, iungo boues, abuſiuè vero ad alia animalia transfertur.

Μεσάβοιον, τό, & poeticè μέσαβον, lorum quo boues iugo alligantur, ἐχέβοιον, καὶ μεσόβοιον. Polluci, πλατεῖ ἱμάς, ὁ τῷ ζυγῷ ... προσδούμενος.

Μέσαβον, τό, lignū inter boues iunctum medium, ὅ τῷ ζυγῷ ..., ὅθεν αἱ αὐχένες τῶν ζώων δέδενται. Heſiodus libro ſecundo, βουσὶ δ' ἐργάται ... μεσάβῳ. Suid. τὸ μέσον τῶν βοῶν ξύλον. Vnde verbum μεσαβοῦν, boues iungere. μέσαβα, λέγει τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ... ὁ ... Heſiodi interp. μέσαβα, lora quibus iugum ad temonem alligatur, vel iugi crenæ, vbi loris ceruices boum colligantur.

Μεσάγκυλα, τά, amentata iacula. Inſtrumenta autem erant, quibus Perſæ vtebantur eo loco, quo Macedones iaculis. μεσάγκυλα ἔχοντες, Arrian. in 6.

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, ſemicanus, ſeneſcens, ad mediam perueniēs caniciem. Home. Iliad. ν, Ἴδομενεὺς μεσαιπόλιός περ ἐών, interpr. ὁ κατὰ μέσον ... πεπολιωμένος, ὁ ... Item μεσοπόλιος, l. 7. Epig. αὐχένα σοι ... κυανὸν μεσαιπόλιον.

Μεσαίτατος, η, ον, maximè medius. ἐν μεσαιτάτῃ τῇ αὐλῇ, in aulæ meditullio. Ariſtotel. de mundo, μετὰ τὸ μεσαίτατον ... τῆς συνεστώσης ... γῆς, in medio maximè mundi terra conſtitit. Dicitur verò μεσαίτερος, pro μεσαίτερος.

Μεσαίχμιον, ου, τό, μεταίχμιον, omne inter aliquod mediū, pars media haſtæ, & ſpatium inter duos exercitus.

Μεσαμβρίη, meridies, Herodot.

Μεσακτίον, panis.

Μεσαραῖον, τό, membrana venis, arteriis, neruiſque contexta, per cuius vaſa (quæ μεσαραϊκαὶ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diſtribuitur. Dicitur & μεσεντέριον à ſitu, μεσάραιον Hippocrat. ſcribitur & μεσάραιον. nam & Heſych. authore ἀραιὸν dicitur ὁ γαστὴρ καὶ λεπτὸν ἔντερον, venter & tenuia inteſtina. Item ἀραιὸν dicitur τὸ λεπτὸν καὶ στενόν, tenue & anguſtum. eam ob rem μεσάραιον dicitur quaſi in medio inteſtinorum tenuiū, vel ventre poſitum.

Μέσαρχον, Græci vocant, quod & μεσεντέριον alias dicitur. Omnes venas quæ ad ipſum ex hepate feruntur, vnà cum adiacentibus arteriis circunquaque ambit & complectitur.

Μεσάτιος, μέσος, medius, Dionyſ. de ſitu orbis. Poll. ἀπὸ δὲ ... ἐστιν, ὁ ... ἡμέρας μεσάτιος.

Μέσατος, η, ον, poeticè, medius, & μεσάτιος etiam poeticum. Homer. Iliad. θ, ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκεν, ... apud Ariſtoph. in Veſp. μέσατος, ἀντὶ τοῦ μέσος.

Μεσαύλιον, ſcribit Suidas propriè ſignificare medianam ianuam, vel etiam in aulæ meditullio locum: ſic Cæl. interpretatur. apud Homerum ſeruus quidam eſt Odyſſ. 14. ... μεσαύλιος. Mediaſtinum fortè huiuſmodi Latinè rectè dixeris, quæ dictio pro viliſſimis quibuſcunque mancipiis ponitur: cuiuſmodi ſunt hodie in principum domibus lignarij & bacularij: qui in medio ſemper & propatulo ad omniū nutus excubant, Cælius libro 13. capite 50. Eſt & ... τὸ μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλίδιον.

Μέσαυλος, ου, ianua media inter duas aulas: vt Ælius Dionyſ. quā & μέταυλον vocat μέσαυλον καὶ ... compluuium expoſuerunt. Attici verò medium ingreſſum inter gynæceum & andronem, μέσαυλον appellant, Hom. eſt tuguriolum & caula. διὰ μεσαύλου, Eurip.

Μεσαύχενες, media ceruice ligati.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, ... fideiuſſionem capio, apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo: de iis dictum redemptoribus qui ſequeſtratione pecuniæ ſibi cauent. Iſocrat. καὶ ... διδόναι ..., πάντες τὰ παρὰ τῶν ... μεσεγγυῶντες. Et apud Antiph. ὁ μεσεγγυωμένος, ſequeſter, τὸ μεσεγγύημα ... Lyſias, ... μεσεγγυη... apud ſequeſtrem depoſitum, Plato de Leg.

Μεσεγγύημα, depoſitum apud ſequeſtrem, Xenophon. Pro ſponſione mercedis & precio ..., Æſchyl. & pro pacta mercede occulta.

Μεσέγγυος, ου, ὁ, mediator, interceſſor, ſequaſter, interuentor Vlp. ἐγγυητὴς, μεσίτης, Heſych.

Μεσεντέριον, inteſtinorum genus eſt, quo lactes inuoluuntur, ne contactu ſpinæ duro lædantur. Iulius Pollux, τὸ δὲ τι μεσεντέριον, ὅτι μὲν ὑμὴν ἐκ φλεβῶν, ἀρτηριῶν συμπεπλεγμένος, μεσαραῖον δὲ καὶ μεσόκωλον, τὴν κοιλίαν ἀνατείνει εἰς τὸ ἄνω. Gaza pro lactibus accepit apud Ariſtotelem libro quarto de partibus. Cicero de Natura deorum, medium inteſtinum appellat pro meſenterio. Dicitur autem μεσεντέριον, quòd in medio inteſtinorum ſit collocatum: item & μέσαραιον, de quo iam antea. vocatur & μεσάραιον ab Hippocr. μεσαραῖον à Galeno.

Μεσέμιος, epitheton Iouis teſte Heſych. forſan quod in medio τῆς ἕρκεος ſtatui & coli antiquitus ſoleret.

Μεσεύω, μεσεύσω, & μεσόω, ambigo, ad vtrunque medius ſum, id eſt, vtriuſque particeps. Ariſtotel. Politic. 7. τὸ δὲ τῶν ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, inter Aſiam & Europam medium eſt. μεσοῖ τὸ δεῖπνον, id eſt, μέσον ἐστι, Ariſtophan. μεσουρανῶν, Sol medium cœlum tenens. μεσοῖ τὴν ἀρχὴν, id eſt, μεταξύ ἄρχει, Æſchin. μεσοῦντος δείπνου, media cœna iam peracta. μεσοῦντας τῆς πορείας in medio viæ exiſtentes, Ariſtid. μεσούσης ἡμέρας, meridies, Herodot.

Μέση, ης, ἡ, media, medietas. Eſt & μέση inter phthongos muſicos. vide Vitruu. l. 5. c. 4. vulgò, A la. mi. re.

Μεσήγαιος, α, ὁ, & μεσόγαιος, mediterraneus.

Μεσηγὺ, inter, μεταξὺ, Gen. Iliad. ι, κεῖται τι μεσηγὺ καὶ ἀπάλαν. cui alterum υ etiam additur, μεσσηγὺ apud Nonn.

Μεσηγὺς, Aduerb. κατὰ μέσον, interim, in medio, & μεσσηγὺς. Gen. Homer. Od. ε, μεσσηγὺ νηός τε καὶ αὐτοῦ inter nauem & ipſum.

Μεσήεις, εσσα, ὁ, mediocris, medius.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt in ætate media. μεσηλικες, μεσήλικες, Hippocr. Aphoriſm. 13. l. 1. ἔνθεσμος, ὁ μεσήλιξ, μεσήλικος ἰδόντες, οἱ κωμῳδοῦντες, Artemid. ὀνειρ.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies, medium diei.

Μεσημβριάζω, & μεσημβρίζω, meridio, ſeu meridior: dicitur & μεσημβρεύω, vt libro quarto Epigramma. ἐν ... μεσημβρινοῖς φυλάσσω, Apollon. 2. pro meridiem ago, μεσημβριόωντος ἡελίοιο.

Μεσημβρινὸς, ὁ, ὁ, meridianus, pro μεσημερινός. μεσημβρινοὶ κύκλοι, circuli ſunt in ſphæra apud Proclum. Comparat. μεσημβρινώτερος, magis accedens ad meridiem, Adamant. in Phyſiogn.

Μεσημέριος, idem.

Μεσήπειρος, ὁ καὶ ἡ, mediterraneus, Dionyſ. de ſitu orbis.

Μεσιδιόω, ſum mediator, nulli parti fero præſidium.

Μέσης, nomen venti, in 2. Meteorol. Ariſtot. 189.

Μεσίδιος, medius. μεσίδιος ἄρχων, princeps qui ad neutram partẽ magis inclinat, Ariſt. l. 5. Polit. c. 6.

Μεσιτεύω, μεσιτεύσω, σ. ἄδιε, interuenio, vt Iuriſconſulti loquuntur, ἀνάμεσον εἰμι, Suid. in epiſt. ad Heb. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, i. interpoſuit ſe cum iureiurando.

Μεσιπορέω, conſiſto, vel incedo in medio.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator, μεσάζων, ſequeſter, interceſſor, internuntius. ὁ μεσίτης, Nazanzen. vbi puto, γνώστης intelligi, vel διαδέκτης. auſpex dici poteſt. Vlpian. Iuriſconſultus interuenſorem vocat, ſed ſi filius fideiuſſor vel quaſi interuentor acceptus ſit, &c. Eſt enim interuenire, fideiubere, vt & intercedere vtitur Lamprid. Paul. ad Galat. capite 5. διαταγεὶς δι' ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου. ὁ δὲ μεσίτης ἑνὸς οὐκ ἔστιν, id eſt, mediator: qua voce etiam vtitur Apuleius libro nono, alij internuntium vertunt, quod cur minus placeat, alibi dicetur. Suid. ὁ εἰρηνοποιός.

Μεσοκοιλία, τά. Pollux, μεσοκοιλία δὲ ..., ὁ τὰ ... apud Heſych. verò ſcriptum, Μεσοκοίνια, τὰ ἔντερα ..

Μέσκος, pellis, δέρμα, κώδιον, Nicand.

Μέσμα, vrbs à Locris condita, cuiuſmodi nominis eſt & fluuius præterlabens: ſic Orus, Etym. Item μέσμα, plenitudo.

Μεσοβασιλεία, ας, ἡ, &

Μεσοβασίλειον, ου, τὸ, interregnum, Plutar. in Pompeio. Μεσοβασιλεὺς Suid. interrex.

Μεσόβοιον, ſiue ἐχίβοιον, idem quod μεσόδμη.

Μεσόδμη, apud Hippoc. Galen. μεσόδμη, interſtitium.

Μεσογαία, ἡ, mediterranea regio, Thucyd. ἐς τὴν μεσογαίαν, ad mediterraneum locum, Herodot.

Μεσόγαστρος, qui eſt in media parte nauis, vel medio ventris cinctus, vt ſit expeditior ad obeunda nautica miniſteria.

Μεσόγεια, ἡ, μεσόγαια.

Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mediterraneus. Philo de mundo, μεσόγεια μέρη καταπέποθεν, partes mediterraneæ ſunt abſorptæ.

Μεσογονάτιον, & μεσογόνιον, ου, τὸ, internodium τῶν καλάμων, Theophraſtus libro quarto hiſtor. plantar. capite duodecimo, ex quo loco Plin. libro 16. capite 36. internodia dixit. Idẽ Theophraſt. in caule ſmilacis aſperæ διαστάσεις φυλλικὰς vocat.

Μεσόγραφος, ου, ſemiſcriptus, in medio exaratus. Μεσογράφους lineas medias vocant Mathematici cum meſolabio inſtrumento aſſequuntur media proportionalia. Apud Eutocium Aſcalonitam ſic de ſuo meſolabo loquitur Eratoſthenes, τοῖς δὲ ἐν τάξει μεσογράφοις μεγάλα τεύχεις ἐπαινεῖν ἐν σανίδεσσιν ἐστὶ ... Plut. in Marcel. μεσογράφους τινάς, ἐστι καμπύλων γραμμῶν μεταλαμβάνοντες. vide Μεσολάβιον.

Μεσόδικος, ου, ὁ, diſceptator, qui alteram partem præponderantem ad æquilibrium aut æquitatem reducit ac reuocat: item, iudex, quoniam qui medium conſequi potuerunt, ij ius ſuum obtinere videntur, Budæus in Annotat. honorarius arbiter Cicer. de ſententia quorundam. iudex medius dici poteſt, vt Liu. medius amicus, qui neutri parti fauet.

Μεσόδμη, ης, ἡ, columna in medio poſita, foramen cui malus inſeritur. Odyſſ. β, ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, id eſt, ... τὸ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς ... Item ingens trabs quæ ab vno pariete in alterum traiicitur, teſte Galeno: vel trabs ſeparans domum in duas partes. Odyſſ. τ, τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι εἰλάτιναι. Interpr. τὰ μεταξὺ τῶν κιόνων διαφράγματα ... Μεσόδμη quaſi μεσόδομη apud Galen. τὰ ὑπερκείμενα ξύλα.

Μεσόδωμα, γωνία, apud Lacones.

Μεσοζεῦγμα, figura à Gramm. ita appellata, quum in medio clauſularum verbum aliquod poſitum, & præcedentia nectit & ſequentia.

Μεσοκαίτας, μέτωπα, ὁ τὰς λαχήνας ..., Heſych.

Μεσόκοιτοι αὐλαὶ dicuntur αἱ ὑποδεέστεραι τῶν ... , μέσοι. Heſych. ij ab Athen. vocantur ..

Μεσοκράνιον, ου, τὸ, vertex capitis, & μεσοκράνιον Orpheo, κορυφὴ, Pol.

Μεσοκρανεῖς κίονες, ita vocabant metallici fulcimenta ad ſuſtinendam terram in ſubſtructionibus, Pollux.

Μεσοκνήμιον, ſuffrago & talus, pedis cum tibia compago. Apſyrtus in Hippiatria ... διαχάλασιν τὰ μεσοκνήμια ... Opponitur ſuffragines genibus anteriorum pedum, quia auerſæ ſunt: ſub & in anterioribus pedibus, hoc eſt, ſub talis. Ibidem, διακόπτειν δεῖ τὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις μεσοκνημίοις φλέβας, καὶ ἐὰν ... τὸ ἱκανόν.

Μεσόκωλον, ου, τὸ, Hippoc. Epidem libro 6. μεσεντέριον vocat, quòd craſſa inteſtina, quæ κῶλα vocantur, ſeparet. Propriè tamen μεσόκωλον (ſic enim etiam ſcribitur) ea pars meſenterij ſiue meſaræi, ex qua tenuia inteſtina, i. lactes, dependent. vide Galen. in 4. Com. in 6. Epidem.

Μεσολαβέω μέσω, σ. ηκα, intercipio, ſepio & circundo, anteuerto. μεσολαβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, in medio fortunæ curſu fato præreptus, Diod. Sic. Accuſ. OEc. in Acta.

Μεσολάβιον, meſolabium inſtrumentum Mathematicum, de quo Vitruu. libro nono, capite tertio. Dicitur & μεσολάβος, hoc excogitauit Eratoſthenes ad inueniendum media proportionalia: hac mediarum linearum inuentione ſolent Mathematici figuras augere, vt duplicare. vide Μεσόγραφος. Pingitur ab ipſius Vitruuij interp.

Μεσόλευκος, ου, ὁ, albo diſtinctus.

Μεσομήρια, femina: vt παραμήρια, femora. Pollux, τὰ δὲ ἐντὸς τῶν μηρῶν, παραμήρια. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν μηρῶν, μεσομήρια. μεσομήριον, interfeminium, qua voce vſus eſt Apuleius, ſed pro pudendo muliebri.

Μεσομφάλιον, ου, τὸ, vmbilicus clypei, ὄμφαλος Polluci.

Μεσόμφαλοι, οἱ, genus quoddam placentarum, Pollux.

Μεσόμφαλος, ου, ὁ, res poſita in medio. μεσόμφαλοι μυχοὶ χθονὸς, Eurip. in Oreſte.

Μέσον, τὸ, mediocritas, decorum, modus. τοῦ μέσου τυγχάνειν, tenere modum Cic. vide Schol. Eurip. in Alceſt. μεταξὺ μέσον, idem Eurip. in Oreſte.

Μεσοναῦται, dicuntur in nauibus, qui domi mediaſtini, qui in medio ac propatulo ad nutus omnes excubant: de quibus Vlpian in leg. 1. §. qui ſunt, ff. nau. cau. ſtabu. ſicut in aulis μεσαύλιοι. Dicuntur etiam μεσοναῦται, qui partim vt nautæ, regendæ naui operam nauant: partim etiam vt vectores aliquam mercedem naviculatoribus, aut nauarchis pendunt.

Μεσόνεως, Ariſtoteli, remiges qui ſunt in media naui, ζύγιοι.

Μεσονύκτιον, ου, τὸ, nox intempeſta, noctis medium. Marci capite 13. ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσονυκτίου. μεσονύκτιον poetæ dicunt, non oratores, ait Phrynic. μεσονυκτίων ἐκλείψεων, defectuum qui noctis medio incipiunt.

Μεσοπαγὴς, vſque ad mediu m terræ infixum.

Μεσοπαλὴς, vibratum vſque ad medietatem.

Μεσοπερσικαὶ, τὰ, calceamenta muliebria ad Perſicorum calceorũ formam (vt videtur) accedentia.

Μεσοπλεύριος ἢ μεσοπλεύρια, apud Poll. τὰ μέσα τῶν πλευρῶν.

Μεσοπόλιος, ου, ὁ, ſemicanus, ſenectuti vicinus. μεσαιπ.

Μεσόπορος, μέσην ὁδὸν, Heſych.

Μεσοποταμία, vt ἀμφιποταμία, ſpatium inter duo flumina. Strabo de Hiſpania loquens. ὁ δ' εἶναι φασί τινες ... τὴν μεσοποταμίαν ἀφορίζειν, &c. meſopotamiam quidam Interamnem vocant, quia ſita inter Euphratem & Tygrim. Et Hebræis eſt Aram naharaiim, i. Syria duorum fluuiorum.

Μεσόπυκνοι, ſoni, qui media ſpiſſi poſſident Cap.

Μεσοπύργιον, υ, murus interiectus inter turres. Eſt item locus in muris, vbi vigiliæ & excubiæ fiunt. Syneſ. ἐγὼ δὲ ἐν μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπομαχῶ.

Μεσοπωρεῖν, eſſe in media maturitate, in medio autumni eſſe Dioſcor.

Μεσορὶ, proprium menſis apud Ægyptios, in Epigr.

Μεσόδμος, υ, ὁ, clauus, δεσμὸς ἐπὶ τοῖς ἱστοῖς.

Μεσορρὸν, Suid. μέσην ὁδὸν, Μεσοσπορὸν, Heſychius mediam viam ſeco.

Μέσος, η, ον, medius, interiacens, modicus, mediocris. Lucianus, ἑαυτὸν δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν, neutrum ſe & ancipitem ſeruabat, id eſt, neutri plus altero auxiliabatur. μέσος πολίτης, mediæ inter ciues conditionis, id eſt, ὅτι ἐπιφανὴς, ὅτι ἄδοξος, Thucydid. μέσοι τῶν πολιτῶν, ciues qui non ſunt in partibus, qui neutras partes fouent, idem. μέσος δικαστὴς, id eſt, μεσίτης καὶ διαιτητὴς, idem Thucydid. μέσος μεγέθους καὶ ταπεινότητος, medius inter magnitudinem & humilitatem, Nazanzen. μέσοι ἄνθρωποι, homines mediocres, Plato de Legibus. οἱ τὸν μέσον βίον ἄνθρωποι, Luciano dicuntur qui ſunt inter homines mediæ conditionis. μέσαι νύκτες ἀμφοτέρων, id eſt, αἱ μεθ᾽ ἑτέρα μέρει προσεσιδιδόμεναι. μέσαι νύκτες, media nox, nox dimidiata, Gaza. Dicimus autem μέσον, παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd eius partes æquales ſint. ἢ παρὰ τὸ μεγέθει τῷ συγκρινομένῳ, Etymolog. μέσον ἡμέρας, meridies, Xenoph. μέσον οὐδέν ἐστι, nihil eſt remedij, Æſchin. μέσον τούτων, inter hæc medium. μέσον ἀμφοῖν, medium tenens inter vtrunque. μέσον ἔχω, ſum medius inter, id eſt, medium teneo, Plato de Legib. μέσος ἔχομαι, medius teneor, id eſt, vincor vel victus ſum. Metaphora ſumpta à luctatoribus: quem enim ſublimem medium arripuerint, vt ille Terentian. loquitur, ex facili vincunt. Ariſtophan. in Ran. vbi Æacus Baccho, ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Et in Acharn. βουλεύσεσθε τί; δῶρ᾽ ἐγὼ δ᾽ ἔχομαι μέσος. Interpr. ἀντὶ τοῦ ἥττημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα λαμβανόντων, καὶ μὴ ἐχόντων ἄλλως ἐκφυγεῖν τὰς ἀντιπαλαίοντας. μέσον τέμνειν, medium tenere. vide in verbo τέμνω. Significat quoque μέσον, interuallum, diſcrimen. Chryſoſtom. πολὺ τὸ μέσον, multum diſcrimen ſeu interuallum. πολὺ τὸ μέσον, multum intereſt, Eurip. Quid ſit in ſyllogiſmis τὸ μέσον & μέσος ὅρος, vide in Prior. Ariſtotel. διὰ μέσου, interea, medij interuentu. ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ, eo interim tempore. τὸ διὰ μέσου πολὺ, multa mediocritas, Ariſtotel. 4. Politic. τὸ τούτων διὰ μέσου, horum medium, vel inter hæc, Plato de Legibus. ἐκ μέσου, à multitudine, id eſt, à populo, Eurip. ἐκ μέσου ἀναιρεῖν, de medio tollere, Demoſthen. ἐκ τοῦ μέσου ἐκστάντες, è medio ceſſerant, Herodot. ἐν τῷ μέσῳ καθήμενοι ἐμήδιζον, in medio ſedentes cum Medis ſentiebant, idem. ὀκτὼ ἔτη καὶ ἔνατον ἐς μέσον, octo anni & dimidiatus, Thucydid. Μέσος, manifeſtus, φανερὸς, vt & apud Latinos medius, cui obſcurus opponitur. Ioan. capite primo, μέσος δὲ ὑμῶν ἕστηκεν, ſed in medio veſtrum ſtat. vel vt apud Horatium, Pacis eras mediúſque belli, id eſt, in media pace bellóque verſabaris. Sic quidam: Ego, tu medium in vtroque ſeruabas. ἐν μέσῳ, in propatulo, in promptu, Xenophon. Matth. 14. ὠρχήσατο ἐν τῷ μέσῳ, ſaltauit in medio, id eſt palam. ἐν μέσῳ ποιεῖν, in medio claudere, Thucydid. ἐν ὀλίγῳ τῷ μέσῳ, in paruo medio, id eſt, ſpatio, Ariſtid. εἰς μέσον ἥκει, ad punctum venit, id eſt, tempeſtiuè, ad articulum temporis, Euripid. εἰς τὸ μέσον φέρειν, in medium afferre, Plato in Epiſto. μέσον εἶναι βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου, medium ſe inter grauem & leuem athletam agit, Philoſtr. in Heroic.

Μεσολαβέω, medium complector, intercipio. Alexand. Aphr. ὅταν τὸ περιγεγραμμένον τῶν λίθων μεσολαβούμενον ᾖ, &c.

Μεσοσχιδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, in medio fiſſus, in Epig. cui opponitur ἀκροσχιδὴς apud Theophr. hiſt. l. 3. c. 17.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, mediocritas, medium, Cicer. qui μεσότητας δύο vertit ex Platone, bina media. Plato in Timæo, μία μεσότης δεῖ ξυνέχειν ταῦτα μετ᾽ αὐτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτὴν, vnum interiectum medium, & ſeipſum & ea quibus eſſet interpoſitum, colligaret, Cicero. Ariſtoteles ſecundo Ethicor. περὶ τὸ ἀκολασταίνειν μεσότης, moderata intemperantia, Cic.

Μεσότοιχον, τὸ, (& apud Appianum in Annib. μεσοτείχιον murus interiectus inter oppidanos & hoſtes vulgò *trenchée*) interſtitium parietum, & paries ipſe intermedius, paries medianus, vt columna mediana Vitruuio, paries interiectus & medius Ciceroni, paries intergerinus Feſto & Plinio. Paulus ad Epheſios capite ſecundo, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας. vtitur etiam hac voce Athenæus. Plinius libro 13. capite 12. vna voce appellauit intergerium.

Μεσοτύλαιον, ου, τὸ, teſticulus, αἰδοῖον, genitale.

Μεσοῦντος δείπνου, media cœna iam peracta.

Μεσουρανέω, ῶ, ſum in medio cælo. μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, Sole medium cælum tenente, id eſt, μεσημβριάζοντος, Homerus dixit, ἦμος δ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. Cleomed. lib. 2. de Sole, ἀνίσχει καὶ δύνεται, καὶ μεσουρανεῖ.

Μεσουράνημα, τὸ, dicitur cum aſtrum 90. partibus, id eſt, tribus ſignis ſolem ortu præcurrit. Vide Ioan. Grammaticum in Heſiodi libro ſecundo. Dicitur etiam Μεσουράνησις. Strabo, ἐξάρματα ἡλίου τὰ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, ſolis eleuatio meridiana. In 8. cap. Apocal. ἀγγέλου πετομένου ἐν μεσουρανήματι, interpr. in medio cæli. Cleomed. l. ſecundo de Sole cum medio cæli ſpatio inuehitur, ἐλαύνει δὲ κατὰ τὸ μεσουράνημα.

Μεσουράνιον, υ, τὸ, medium cæli, cæli vmbilicus, Gaza.

Μεσουρίαι, αἱ, funes, quibus ſubducitur velum. in ποιὰ.

Μεσούριον, limes, vel terminus medius, Dionyſ. de ſitu orbis, μεσούριοι ἐπιλιμένες, pro μεσόριοι.

Μεσοφέρδει, μεσολαβεῖ, Heſych.

Μεσοφλέβια, τὰ, interuenia. Sic enim Vitruu. libro ſecundo, capite ſexto, vapor per interuenia permanans: vt Cicero dixit intermundia.

Μεσόφρυον, υ, τὸ, Mart. Capellæ, pars vbi pubem ciliorum diſcriminat glabella medietas, id eſt, ſuperciliorum interſtitium, quod & μετώπιον Polluci.

Μεσόχθονες, οἱ, mediterranei.

Μεσόχλοος, ſemiuirens, dimidia ex parte virens, & Nicander in Theriac. dicit μεσοχλόου ἐντὸς ἀρίστης, quod ſcholiaſt. expon. μετὰ λίαν ὠμαλοῦς, ὑπὸ λίαν δαπανῆς.

Μεσόχορος, Plinius libro ſecundo. epiſtol. ad Maximum, hoc ingens corona colligitur, hoc infiniti clamores commouentur cùm μεσόχορος dedit ſignum. cum videtur ſignificare qui declamatores euocabat. aliter Sidonius cùm ait, nullus ibi lyriſtes, choraules, meſochorus, tympaniſtria, pſaltria canit.

Μεσόω, τὸ μεσόω. Eurip. in Medea, ζῶσ᾽ ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ, & νῦν τὸ δ᾽ ἴδῃ μᾶλλον μεσοῦν κακόν. Æſchyl. Perſis. Suid. μεσοῦται, πληροῦται.

Μεσπίλη, ης, ἡ, meſpilus arbor, Theophr. l. 3. de plant.

Μέσπιλον, υ, τὸ, meſpilum fructus, idem lib. 2. μεσπίλια καὶ ὄα vocari ſcribit Pollux.

Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, meſpilaceus, ſic dicitur apud Theophr. hiſtor. l. 3. c. 15.

Μέσσαλα, ας, ἡ, Luna apud Scythas.

Μέσσαβον, idem Heſych. τὸ ἱμάντιον ᾧ τὸν ἐνάβοιον πρὸς μέσον τὸ ζυγὸν προσδοῦσιν, quod nonnulli ἐχῖνον. hæc ille. ſupra vnico σ.

Μεσσάτιος, pro μέσατος, medius, intermedius. vide Μέσατος.

Μεσσηγὺ, τὸ μεσσηγὺ, in medio. μεσσηγὺ αἰθέρος, in Epig.

Μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum ſubinde ſurgit è menſa ad exonerãdum aluum. Euſt. ex Hipponacte.

Μεσσήρης σείριος, Syrius medius, Eurip.

Μεσσίδιος pro μεσίδιος dicitur, i. medius æqualis ſiue par.

Μεσσηλικὴς, mediæ ætatis.

Μεσσόθι, inter, in medio. μεσσόθι νηὸς, vſque ad medium nauis. Apollonius ſecundo Argonautic. Aratus, μέσσος δ᾽ ὁ μεσσόθι τέμνει. Idem, μεσσόθεν ἡμιτελὴς περιτέλλεται, dimidio ſemiperfectus, rurſus, Μεσσόθι δὲ τρίβει μέγας οὐρανὸς. Μεσσόθεν, è medio.

Μεσσήρης, ὁ μέσος ἀκαιρεὺς καὶ ἱερεὺς τόπος.

Μέσσος, geminato σ pro μέσος, medius. Heſiodus. μέσσω δὲ μελαίνας, &c.

Μεσσότομοι κάλαμοι, calami in medio ſciſſi, in Epig.

Μεσσοφανὴς, in medio apparens, Nonn.

Μεσσατὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſe interponit certamini, ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα, Heſych.

Μέσταξ, κος, ὁ καὶ ἡ, μεμασσημένη τροφὴ, Heſych. cibus præmanſus.

Μεστὸς, ὴ, ὸν, plenus, refertus.

Μεστόω, ῶ, ώσω, ώσομαι, impleo. Genit.

Μέσφα, vel μέσφι, donec, vſque ad. Cum Genitiu. Homer. Iliad. θ, μέσφ᾽ ἠοῦς, pro μέχρι τῆς ἡμέρας. Aratus verò dixit, μέσφα ποτὶ λοφιὴν οὐρήν, ad ſummam caudam, & alibi, μέσφα διχομηνίας, vſque ad dimidiatam. Item cum verbo Indicatiui modi. Apollonius ſecundo, ἐγρέσθαι, μέσφ᾽ αὖτις δίχα παρενάχοντο καθεύδειν.

Μεσῳδικὰ μέλη, apud metricos dicuntur ἐν οἷς ἀνὰ μέσον μέσα τὰ ἄλλα, μέσον δὲ τὰ ἀνόμοια τίθενται, inquit Hephæſtion.

Μέσσαρα ὅπλα, inquit Pollux, arma quæ mediæ ætatis pueris aptabantur, decennibus vid.

Μεσωρὶ, nomen menſis cuiuſdam Ægyptij. Lucian. ἐσβάλλοντος δὲ τοῦ μηνὸς μεσωρί.

Μέσως, mediocriter, id eſt, μετρίως, tenuiter, Euri. μέσως ἔχοντος ἀρετῆς καὶ κακίας, i. ἡμιμόχθηρος, Nat.

Μέτα, pro μέτεστι, contingit, pars eſt. μέτα μοι λόγου, Eurip. τούτοισι δὲ οὐ μέτα, Herodotus libro primo, his non eſt communis. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ σῇ σοὶ μέτα; Euripid. Id eſt, quid rei aut negotij cũ Helena eſt tuæ virgini? Nam Præuerbia eleganter interdum pro verbis ponuntur, vt & πάρα pro πάρεστι. Quod Latini imitantur dicentes ſuper pro ſupereſt. Valerius Flaccus, Nec ſpes vlla ſuper. Virgi. O mihi ſola mei ſuper Aſtianactis imago. Licet aliter Seruius.

Μετὰ, præpoſitio eſt, quæ conſtructa cum Genitiuo ſignificat cum

cum. μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτε, non ſaluis legibus peccauit, Thucyd. μεθ' ὅπλων, in armis, idem. μετὰ τῆς αἰτήσεως τῆς ξυμμαχίας, ad poſcendam ſocietatem, idem. μετὰ etiam ὀργανικῶς ſumitur, vt Libanius, μετὰ τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ σὺν γνησίοις ὠφελούμενος, cum his pecuniis, velut inſtrumentis. μετὰ φίλου σκεφθεὶς ἐποίησα, e cum amico conſiderata, de amici ſententia. γῆρας μετὰ πενίας, Plato, ſenectus in paupertate, Cicer. μετὰ τὸ γυμνάζεσθαι, ad ſe exercendum. Et poeticè pro ἐπί. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν, id eſt, de patre ſciſcitaturus iuit. Inuenitur & cum Datiu. pro ἐν Iliad. ι, ἵν' ἔχαλλος μετὰ πᾶσιν ἀγάλματι χρύσεον. vbi μετὰ præpoſitio, inquit interpres, ἀντὶ τοῦ ἐν κεῖται. Odyſſ. ξ, μετὰ Κρήτεσσι γενέσθαι, id eſt, inter Cretenſes. Heſiodus, ἔχει μετὰ χερσὶ φίλῃσι. Iliad. γ, ὄφρα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔοιεν, id eſt, ἐν μετὰ σφίσι, pro cum ipſis, μετ' αὐτῶν. Apollonius ſecundo, φιλότητα ἔθεντο μετὰ σφίσι, fecerunt cum ipſis amicitiam. μετ' Ἰώνων μέτα, cum Ionibus, Herodotus libro primo, μετὰ ταῦτα χωρείτω, ad illa accedat, Homer. Odyſſ. Item pro διά, per, vt Iliad. ε, μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος, id eſt, διὰ τῆς ἑαυτοῦ χειρός. μετὰ cum Accuſatiu. pro εἰς. Homerus Iliad. β, ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, id eſt, me litibus implicat; me coniicit in iurgia. Item πρός, ad: vt Iliad. ε, βῆ δὲ μετ' ἄλλους. μετὰ νῆα, ad nauem. Apollon. Rhod. μετὰ νῆας Ἀχαιῶν, Homer. id eſt, ἐπὶ τὰς ναῦς. μετὰ δαῖτα, id eſt, ἐπὶ τὴν εὐωχίαν, ad conuiuium, Iliad. α. Item pro ἐν: vt Iliad. β, πᾶσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθύν, id eſt, ἐν τῷ πλήθει. Thucydid. μετὰ χεῖρας ἔχειν, habere inter manus, ἐν χερσίν. μετά τε γῆν καὶ θάλασσαν ἡγεμόνα διαγγελθέντα, quum ducem terra marique declaraſſent, Plutarchus in Apophthegm. μετὰ pro contra & aduerſus: Heſiodus in ſcuto Herculis, ἦ τι μετ' ἀθανάτους μέγ' ἀάσθη, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν ἀλιτὼν ἀμφοτέρων, peccauit in deos, id eſt, εἰς τοὺς θεούς. Aliquando ſignificat propter, vt Odyſſ. λ, τὴν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος. interdum ſignificat poſt, ſecundũ, vt Thucydid. libro ſecundo, ἀδελφιδοῦς ὤν, καὶ μέγιστον μετ' ἐκεῖνον δυνάμενος, qui plurimum poſt ipſum poterat, vel ſecundũ ipſum. Sæpe etiam ſignificat poſt, in ſignificatione temporis, vt μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν, apud Plat. item μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, poſt mala prudentior. dicitur etiam μετ' ὀλίγον paulò pòſt, & μετ' ὀλίγον τούτων, poſt haſce res geſtas tempore. At μετὰ μικρόν paucis interiectis diebus, paulo poſt. Item per, vt apud Lucianum, μετὰ τὸν βίον, per vitam. μεθ' ἡμέραν, interdiu. Ariſtophanes in Pluto. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν, exuar per diem, exuar luce ſiue luci, idque Atticè. alias ſignificat poſtridie. μετὰ χρόνον, poſtea, Apollon. Rhod. μετὰ νῦν, deinceps, ex eo die. Capitur etiam Aduerbialiter pro μετὰ ταῦτα, Iliad. α, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. τὰ μετὰ ταῦτα, poſthac, poſtea, Plat. de Leg. in compoſitione ſignificat μετάβασιν ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα καὶ ἀπὸ τόπου πρὸς ἄλλον.

Μετάβα, pro μετάβηθι, tranſi, à μεταβαίνω.

Μεταβαίνω, tranſeo, digredior, deflecto, emigro. Neutr. Accuſat. Matth. capite octauo, παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν, precabantur vt digrederetur à finibus eorum. Galenus libro primo ad Glaucon. καιρὸς δὲ μεταβαίνειν ἐπὶ τὸ περὶ τῶν διαλειπόντων λέγειν.

Μεταβάλλομαι, mutatione vtor, transfero, & transferor. Pro μεταβάλλω, Xenophon libro primo. ὥσπερ οἱ τὰ ἱμάτια μεταβαλλόμενοι, ψυχρὰ καὶ θαλπεινὰ μεταβάλλονται, qui veſtimenta mutant. Ariſtoteles ſecundo OEconomic. καπήλους ἐν οἷς μεταβαλλοίμεθά τι, caupones & inſtitores, apud quos quippiam commutari poſſit. μεταβαλλόμενος οἶνον πωλεῖ, Plato in Leg. in vino vendendo cauponariam exercens. μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro permutantes, Xenophon de mercatoribus. Item tranſeo, id eſt, ſum transfuga. Plutarchus in Apophthegm. ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς ἀπὸ Ἀντιόχου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Præterea μετανοῶ καὶ μεταβουλεύομαι, Xenoph. ἑλλην. 2. ἐπεὶ δέ τι αἰσθάνοιτο, ἀεὶ μεταβάλλεσθαι. Eſt etiam tranſeo & degenero de vna ſpecie in aliam, Galen. μεταβάλλομαι τὸν τρόπον, Ariſtophan. Et μεταβάλλεσθαι, τὸ μεταβάλλειν καὶ ἐκτοπίζειν, ſedem mutare & in aliam regionem commeare. Ariſtotel. de anguillis, μεταβαλλόμεναι ἐκ θαλάττης εἰς τὰς ἐγχελεῶνας, ἀποδημοῦσαι, tranſlatæ, commeantes.

Μεταβάλλω, tranſmuto, Horat. euario, me conuerto, tranſeo, inuerto, trãsfero, diſcedo, deſciſco, muto, & mutor: vt ταύτας ἀεὶ δεῖ μεταβάλλειν, Ariſt. de Partib. & ὥσπερ εἰς μεταβάλλει τὰ σώματα, id eſt, mutat, apud eundem in Problemat. Theophraſtus hiſtor. libro & capite quarto, μεταβάλλειν τὰς χρόας, colore alius atque alius, vt vertit Pli. l. 13. capite 17. Ruſſus Ariſtotel. Politic. 5. ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ πόλις, id eſt, mutata eſt. Idem ſecũdo Rhet. ἔστι δὲ τὰ πάθη, δι' ὅσα μεταβάλλοντες, διαφέρουσι πρὸς τὰς κρίσεις. huius enim verbi ſignificatio actionem & paſſionem oſtendit. Sic dixit Liuius, Poſt Caudinam pacem animi mutauerant, pro mutati erant. Varro 5. de Ling. in denario numero hoc mutat, id eſt, mutationem ſuſcipit. Theophraſtus ita in paſſiua ſignificat. libro tertio hiſtor. capite 18. ἀκάνθιον δὲ ποτέ, καὶ ἐν ὀλίγῳ δέ, ὥστε συνεχῶς μεταβάλλειν. Pro concoquo: Alexand. Aphrodiſ. in præfatione libri primi Problema. ἱερὰ

τὴν τροφὴν μεταβάλλει, cibum concoquit, Gaza. Significat etiam migro, id eſt, ἐκτοπίζω, ſedem muto. Ariſtotel. de hiſtor. 8. μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν ἀπηλιώτου εἰς τὰ ἔξω τὰ ὄντα τῆς Αἰγύπτου. Idem de piſcibus ſtationem mutantibus, μεταβάλλουσιν εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ πελάγους. Idem dicitur per μεταβάλλεσθαι. μεταβάλλω τὰ νῶτα, terga verto, do terga, τρέψαι τὰ νῶτα πρὸς τοὺς πολεμίους, Homer. μεταβάλλει ἐξ ἱέρακος, fit ex accipitre, Ariſtoteles ſexto Animal. μεταβάλλουσιν ἐν ᾧ ἂν ὦσι πρὸς τὰς χροιάς, id eſt, colorem contrahunt contrarium parti in qua efficiuntur, idem Ariſtotel. in Problemat. μεταβάλλειν μεταβολάς, mutari, Plato νόμ. ά, μεταβάλλειν τοὺς τρόπους, mutare mores, Ariſtophan. Μεταβάλλειν etiam eſt vocabulum agriculturæ pro ceſpites refringere & terram inuertere, id eſt Virgil. tellurem mouere. Theophraſt. de cauſis libro tertio, capite 25. καὶ ὅταν μετὰ τὰς πρώτας ἀρόσεις πάσας, πάλιν τὸ ὄρος μεταβάλλειν ὅπως τὴν ἀναφυομένην πόαν ἀποπνίγωσι. Et ibidem, γῆ πολλάκις μεταβληθεῖσα. Alibi idem γῆν ἀνατρέπειν dixit in eo ſignificatu, quo Xenoph. in OEconom. τὴν γῆν μεταβάλλειν.

Μετάβασις, εως, ἡ, tranſitus, ſedis ſeu loci mutatio, variatio. Eſt & figura orationis quæ fit duobus modis. vide Petr. Rutilium Lupum initio libri ſecundi. De priori genere. vide etiam in μετάστασις, & Quint. l. 9. c. 3.

Μεταβατικός, ή, όν, tranſitiuus. Philo de mundo, τὰ μεταβατικῇ κινήσει χρώμενα φυτά, φαμὲν ἡμεῖς ζῷα εἶναι, ſtirpes quæ motu tranſitiuo vtuntur, animantes eſſe dicimus: ſic Budęus: vnde τὰ μεταβατικῶς κινητά, ibidem dicuntur, id eſt, quæ tranſitu moueri, & motu (vt ita dicam) locali vti queunt. μεταβατικὰ ῥήματα, verba tranſitiua, quorum ſignificatio tranſit ad alia quædam. quibus verò hoc non accidit, ἀμετάβατα dicuntur: vt γρηγορῶ, κοιμῶμαι, ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, quæ nec paſſiuum habent. μεταβατικόν, verbum eſt, vt ζηλῶ, δίδωμι. Ariſtophan. Acharn. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας: in quo fit μετάβασις, id eſt, tranſitus ab Accuſatiuo ad Genitiuum. Odyſſ. δ, ἀλλ' ἄγε τις καὶ ἐμοὶ τόκεων φίλα ταῦτ' ἔειπε. vide Πλουτῶ.

Μετάβηθι, vade, tranſi.

Μεταβιβάζω, μ, άσω, σ, α, κα, transfero, tranſmuto. Ariſtophan. εἰρήνῃ, Νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὸν μεταβιβάζει: vt Virgilius dixit, referre in melius. eſt etiam ab opinione deduco μεταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphr. interpretatur.

Μεταβλαστάνω, germen muto, præter ſpeciem germino. Sic enim μετὰ accipitur, vt in μεταμορφοῦσθαι & μετεμψύχωσις: ſignificatur enim degeneratio atque mutatio. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite ſeptimo, ὥστε αὐτόματα τὸ μεταβλαστάνειν, μεταβλαστήσεως αἰτίας γινομένης ἐκ τῶν οὐρανίων, ita vt fortuitò germen mutent, taliſque mutationis cauſa cæleſtibus aſſignanda eſt.

Μεταβλητική, ῆς, ἡ, ars ſeu ratio rerum contrahendarum, permutatio venditióque, Ariſt. 1. Polit.

Μεταβλητικός, ὁ, mutabilis, commutabilis, Theophraſt. 6. de cauſ. δεῖ γὰρ ἐξ ὧν τι μέλλει γίνεσθαι, μεταβλητικὰ εἶναι. τὰ δ' ἀλλοιωτὰ πάθη καὶ ἀμετάβλητα. item qui mutationem facit. Ariſtot. 4. μετὰ τὰ φυσικά, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. μεταβλητικὰ ζῷα, animalia ſede mutabili & vaga degentia, Gaza.

Μεταβοτανεύω, tranſplanto, μεταφυτεύω, μεταφυτεύω.

Μεταβολεύς, ὁ κατὰ μεταβολὴν πωλῶν, μετάβολος, κάπηλος, propola Ciceroni. vide Comm. Ariſtoph. in Pluto.

Μεταβολή, ῆς, ἡ, mutatio ſeu migratio de ſede in ſedem, commutatio, permutatio, viciſſitudo, innouatio: ἡ τῶν ξυμπάντων μεταβολή, rerum omnium viciſſitudo Hippocrat. ἡ κατὰ τόπον μεταβολή, loci mutatio dicitur à Cicerone, & loci commutatio. Ariſtotel. 8. hiſtor. Animal. ἐν τοῖς ἰχθύσι τὰ πλεῖστα ποιεῖται τὰς μεταβολάς, id eſt, μεταβάλλει ἔσχατα vel μεταβάλλονται καὶ ἐκτοπίζονται. μεταβολὴν λαμβάνειν, Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite 3. i. μεταβάλλεσθαι, mutari. μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἐναντία, diuerſa vitæ cõditio. Vſurpatur etiam de conuerſione aciei, μεταβολὴ ἐγένετο, facta mutatio, Thucydid. μεταβολῆς γενομένης, ſtatu mutato. αἱ μεταβολαὶ τῆς συντάξεως, quæ & κλίσεις dicuntur. μεταβολὴ etiam dicitur ἀλλοίωσις. vt eſt εἴτε τοῦτο μεταβολὴ τῶν κατὰ ἰσοτιμίαν ... Et μεταβολὴ figura in qua coniuncta rerum diuerſitas: de qua Quintilianus libro 9. capite 3. motum vocat Rom. Aquila.

Μεταβολικός, ή, όν, mutabilis.

Μετάβολος, negotiator, qui merces mercibus commutat, μεταπράτης, propola. Chriſtodulo magis probatur μεταβολεύς. Cõment. Ariſtoph. in Nebul. μεταπρατεύοντες πλεῖον, οἱ τοῦ μετάβολοι καλοῦνται.

Μεταβουλεύεσθαι, mutare conſilium aut ſententiam.

Μετάβουλος, ταχύβουλος, credulus, leuis, Ariſtoph.

Μετάβορρος, ῳ, ὁ, æquus & modeſtus, item interp. Heſych.

Μεταγγέλλομαι, promitto. Gen. vel Accuſ.

Μετάγγελος, nuntius: Præpoſitio abundat. Iliad. ο, Iris θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Μεταγγίζειν, elutriare, hoc eſt, de vaſe in vas transferre, transfundere Varroni, exinanire, & Donato explere apud Terentiũ,

id eſt, deplere, μετακεράσαι, μεταγγίζειν εἰς ἕτερα ἀγγεῖα, decapulare, deplere, Dioſc. l. 1. c. 62. μεταγγίζων, decapulans, diffundēs. vide Μετακεράω.

Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, eluctiatio vini de vaſe in vas effuſio.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ, ſecundus menſis Athenienſium, Latinis Maius authore Plutarcho in Camillo & Nicia. Iulius teſte Harpocratione in hoc menſe Apollini Meganitnio ſacrificium exhibebant. Gaza etiam Iulium vertit lib. quinto, Anim. Ariſt. cap. 17.

Μεταγενέστερος, ου, ὁ, iunior, poſterior, ὀψίγονος, poſthumus, ὀψίγονος.

Μεταγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, poſterior.

Μεταγεγενημένον, ου, τὸ, aliter factum.

Μεταγινώσκω, pœnitentia ducor, muto ſententiam, reſpicio. μεταγνώσκω τι τῶν δεδογμένων, decretorum me pœnitet, Thucydid. μεταγνώσομαι τάδε, hanc mentem pœnitens muto, Euripid. μεταγνῶναι, pœnitere, Xenophon. Sophocl. in Aiace, ἐκ τῶν ἀελπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμοῦ Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων, ex inſperatis magniſque iurgiis Aiax animum mutauit in Atridarum gratiā, id eſt, de ſententia deductus eſt, μετεπείσθη, μετεκλίθη τὴν ψυχήν. μεταγνόντες, reſipiſcentes.

Μετάγκεια, ας, ἡ, vallis.

Μετάγνοια, ας, ἡ, pœnitentia.

Μετάγνωσις, idem, μεταμέλεια.

Μεταγραφεὺς, exſcriptor, deſcriptor, corrector.

Μεταγραφὴ, exemplum libri & deſcriptio, τὸ ἀντίγραφον. Iulianus, Μετέδωκε γάρ μοι σοὶ τὴν ἐγκαταλείπειν ὅτι, ὅσα μεταγραφὴν τινα βιβλία, καὶ ταῦτα ἔλαβε πάλιν.

Μεταγράφω, corrigo, muto ſcriptum. Xenophon Ἑλλην. 6. ἐκέλευσε μεταγράψαι αὐτὸ δεδόχθαι βεβαιοῦν ὁμολογήσαντας. Sic etiam μεταγράφειν τὸν νόμον, Dinarch. ἐν τῷ κατὰ Δημοσθ. abrogo, refigo. Item tranſcribo, deſcribo, vulgò copier vocant. Iulian. τὰς μὲν παιδικὰς καὶ ἐπιδεικτικὰς εἰκότας εἰς ἑαυτὸν εἶδε καὶ ἐθεάσατο μετεγράψατο. Sic Virgilius, Et tua Dardaniis tranſcribi ſceptra colonis, id eſt, Μεταγράφεσθαι Liuius libro quinto de bello Maced. Via fraudis inita erat, vt in ſocios qui non tenerentur iis legibus nomina tranſcriberent, id eſt, debita fœneratoribus. Demoſthen. κατὰ Μειδίου, τὴν δ' ἄλλην ἀπαιδευσίαν ἀφαιρεῖσθαι τὴν αἰτίαν μεταγράφειν, id eſt, τὴν ἑαυτοῦ ἀπαιδευσίαν μεταβάλλειν εἰς ἀπάτην καὶ ἐπιδεικνυμένας. Iſæus, καὶ τ' ἐναντία τοῖς διαθήκαις διαθήκας μεταγραφόμενος, contrarium teſtamento vero ſcribi. Eſt etiam τὸ ἀπογράφω, exſcribo, deſcribo. Sicut Cicero ad Atticum, Librum ad te mittam, ſi deſcripſerint librarij. Thucydid. τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, epiſtolas legerunt ex Aſſyriis literis traductas, id eſt, μεθερμηνευθείσας.

Μετάγω, traduco, deduco, remoueo, perſequor, tranſmuto, transfero, vindico. Actiu. Accuſ. Iacob. 3. cap. de frænis equorum, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν, traducimus & conuertimus.

Μεταγωγὴ, tranſitus.

Μεταδαίνυμαι, conuiuor, cum aliis particeps ſum epuli.

Μεταδὲ, de hinc, vbi, poſt, poſtquàm, mox, interea.

Μεταδεδογμένος, ου, ὁ, qui eſt mutata opinione & conſilio. μεταδεδογμένῳ μοι, mihi ſententiam reuocanti.

Μεταδέησις, ας, ἡ, μετάνοια, pœnitentia.

Μεταδεία, ας, ἡ, idem.

Μετάδημος, in populo, præſens. Ἰωνικῶς. μετάδημος αὐτὸς, Diony. de ſitu orbis. μετὰ δήμιον κακὸν, Hom. Od. ἢ δήμιον τῇ πόλει, publicum malum.

Μεταδιαιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, tranſmuto viuendi modum, muto ſolum.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora, noua doctrina imbuo.

Μεταδίδωμι, μ. δώσω, π. δέδωκα, diſtribuo, impertior, communico, participem facio, Genitiu. vt μεταδίδωμι τῆς πολιτείας, dono ciuitate. Adiungitur & Genitiuo Datiuus hoc modo, χρὴ τῶν βαρέων μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, moleſtia cum amicis communicanda eſt, Xenoph. Paulus ad Epheſ. capite quarto, μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι, impartiri egenti. μεταδίδωμι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, pericula multis impertio. Thucydid. μεταδίδωμί σοι τῆς ἀρχῆς, tibi magiſtratum impertior, Ariſtoteles quarto Politic. οὐδ' ἐπειδὴ σοι μεταδίδωμι τῆς πολιτείας, Demoſthen. Plato epiſtola ſeptima addit Accuſatiu. οἷς ἂν καὶ σμικρὰ τινὰ δόξα ὀρθῆς καὶ βραχὺ δόξης ὀρθῆς μεταδῷ καὶ θεία τις τύχη, id eſt, cui vel paulum rectæ opinionis ſors quædam diuina ſit largita. μεταδίδωσι Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, quinque talentis Eurybiadem impertit, Herodotus libro octauo. μεταδιδόασι δωρεὰς, gratias impertiunt, Lucian.

Μεταδιωκτέον, perſequendum eſt.

Μεταδίωκτος, ου, ὁ, perſequendo captus, quem nacti ſunt qui inſectabantur, qui retrahitur. μεταδίωκτος γενόμενος ἦλθε, retractus venit.

Μεταδιώκω, μ. ώξω, π. ωχα, inſequor, perſequor, ſector. Accuſatiu. μεταδιώκω τὴν τιμωρίαν, perſequor vltione, Plato de Leg. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν, ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν, illum autem qui intelligentiæ ſapientiæque ſe amatorem profitetur, neceſſe eſt intelligentis ſapientiſque naturæ primas cauſas conquirere, Cicero.

Μεταδόξαι, capti pœnitet conſilij, Demoſthen. μεταδόξαν, eſt quū mutatur conſilium. Idem, πρὸς Λεπτ. κ. μὴ δ' εἰ μεταδόξαι, ſi pœnituerit capti conſilij. μὴ σφι μεταδόξῃ, ne illis voluntas immutaretur, Herodot. μετέδοξε, conſilium mutaui, id eſt, μεταδόξαν σοι ταῦτα βελτίω ἐφάνη, mutato conſilio hæc tibi viſa præſtantiora, Lucian.

Μεταδοξάζω, opinionem muto. Plato, πῶς γε μὴν γνωσθήσεται σοφίας ἂν ἔχῃ εἰ μεταδοξάζει ταῦτα. vbi pro μεταπείθεσθαι.

Μεταδόξας, qui mutauit conſilium.

Μεταδόρπιος, cœnatus, à cœna. Odyſſ. 4. οὐ γὰρ ἐγώ γε τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος. Interpr. μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐν ἀρίστοις ὢν καὶ θρηνῶν. Μεταδόρπιος παῖς Polluci, ὁ μετακοίτης.

Μεταδόρπια, ſecundæ menſæ, poſtcœnia Hermol. ἐπιδόρπια, Suid.

Μετάδοσις, εως, ἡ, collatio, communicatio. μετάδοσις καὶ φιλανθρωπία, Nazanzen. μετάδοσις τῶν καρπῶν, communicatio fructuum, Ariſtid. τῆς ἀλλήλων μεταδόσεως, Naz. μεταδόσεις ποιεῖσθαι, permutationem facere, Ariſt. in Polit.

Μεταδοτικὸς, οῦ, ὁ, communicatiuus, qui libenter communicat, ſeu impertitur. vide Ἐπιδοτικὸς apud Ammon.

Μεταδοῦπος, intercidens. Heſiod, αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, &c. i. αἱ ἐν τῷ μεταξὺ πίπτουσαι ἡμέραι.

Μεταδρομάδην, curſim, currendo, Apollon. l. 1. μεταδροχάζοντες, Heſych.

Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, diſcurſio, tranſcurſus, incurſio.

Μετάδρομος, ου, ὁ, curſor, animaduerſor, vltor, τιμωρὸς.

Μεταζεύγνυμι, tranſiungo.

Μετάθεσις, εως, ἡ, tranſpoſitio. Demoſthen. de præſtigiatoribus, ψήφους παίζειν, τὴν ψῆφον κλέπτουσι τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως. Et pro mutatione, idem, τὴν μὲν κοινωνίαν ἐδέξατο τὴν μετάθεσιν ποιησάμενος. Item tranſpoſitio, figura, ὑπερβιβασμὸς, vt κραδίη pro καρδίη. Metatheſis eſt (inquit Iul. Ruſin.) quum quod ante dictū eſt poſtponitur, & quod pòſt dictum eſt, anteponitur: vt Eripis veperdas, perdis vt eripias. Hæc figura videtur & ἀντιμεταβολὴ alias dici. μετάθεσις αἰτίας, tranſlatio cauſæ facti, quam vulgò colorem nominant, inquit Donat. enerrans illud Terent. in Phorm. Poſtquam ad iudices ventum eſt, non potuit cogitata proloqui, ita eum timidū obſtupefecit pudor.

Μεταθέω, tranſcurro, curſu inſequor.

Μεταΐγδην, impetuoſe, ὁρμητικῶς. Apollon. 2. Argon. μεταΐγδην ὑπὲρ ὕδατος, incitatè.

Μεταΐζειν, conſidere.

Μεταΐξας, inſecutus, ὁρμήσας, feſtinans, μεταΐσσω ἕξας, Heſych.

Μεταίρω, μ. αρῶ, π. ῆρκα, transfero, excedo. Matth. cap. 19. μετῆρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας. & cap. 13. μετῆρεν ἐκεῖθεν: interp. ſoluit illinc.

Μεταίσιον, Heſych. μεταχείμιον.

Μεταιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, repeto, poſco, appello debitorem. μεταιτέω τὴν βασιλείαν, regnum affecto, Herodot.

Μεταίτης, ου, ὁ, mendicus. Dicitur & μέταιτις, i. προσαίτης, ἐπαίτης. Polyb. Οὕτω τε μέταιτις ἐπιλάθεσθαι καὶ χρημάτων ἀπορεῖ, ὡς μετακαλεῖται.

Μεταίτιος, ου, qui vna cum alio in cauſa eſt, alicuius rei particeps, princeps, author. μεταίτιος εἰμὶ πάθους, dāni culpa eſt penes me. ὁ μεταίτιος, expers, Herodot. τῆς δὲ ναὶ γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον, ὡς ἐν ἀρχῇ τῶν νόμων, fuit in cauſa.

Μέταιτις, vide Μεταίτης.

Μεταίφνιος, repentinus, ἐξαίφνης.

Μεταιχμεῖ Heſych. μαχῇ.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, quaſi τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, i. στρατοπέδων, vel quaſi μεταίχμιον, vt tradit Euſt. campus inter vtraſque acies: & ſimpliciter inter quodcūque duo aliqua medium. μεταίχμιον ἀπολιπόντες, relicta inter duas acies intercapedine. μεταίχμιον τῆς γῆς ἐκνεμόμενοι, poſſidentes terram inter diuerſas acies politam, Herodot. ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων, qui neque ſunt idiotæ neque philoſophi, Lucian. vide Comm. Eurip. in Phœniſſ.

Μετακαθίζω, transfero.

Μετακαλέω, μ. καλέσω, π. κέκληκα, acceſſo. Actiu. Ariſtophanes in Pluto, μετεκάλει τὸν ἱερέα, ſacerdotem ad ſe vocabat. μετακληθεὶς, accerſitus. Eſt etiam reuocare, τὸ ἀνακαλεῖν. Sic ſumi puto Actorum capite 24. τὸ νῦν ἔχον πορεύου, καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε, in præſentia abi: cæterum occaſionem nactus reuocabo te. Interp. opportunitatem nactus, accerſam te.

Μετακάρπιον, ου, τὸ, pars manus à iunctura vſque ad digitorum fiſſuram, τὸ ἀπὸ τῆς δακτύλων διαφύσεως ἐφ' ὃ καὶ εἰς ἰσχίον ἡ χεὶρ σχίζεται, Polluci, palma, cui reſpondet in pede τὸ πεδίον, Galen. vide Ταρσὸς.

Μετάκειμαι, transferor, tranſponor.

Μετακέραστος, αστος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, temperatus atque tepidus, χλιαρὸς καὶ μεταλλάξας. vide Μετακεράω.

Μετακε-

Μεταγγίσας, qui transfudit. μεταγγίσας ἐκ τοῦ κυρτιδίου τῷ λαγυνίδιο ἀρώματα..., Dioſc. l. 1. Hermol. vertit, odores expreſſos è ſportula in labellum transferens: Ruel. transfundens: Plin. diffundens.

Μετακέρασμα, τό, temperamentum Plut. de primo frigido, ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum: peculiariter accipitur apud Hippocrat. pro aqua lactis teporis.

Μετακιάθω, Heſych. μετελθὼν, afferens itidem μετεκίαθον pro μετῆλθον, μετέβη, ..., vtitur hoc verbo Homer. Odyſſ. α, initio de Neptuno, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας, id eſt, μετῆλθε mutato loco iuit ſeu abiit inde ad.

Μετακινέω, ῶ, ήσω, ..., transmoueo, dimoueo, moueo, transpono, Actiu. Accuſ. Theophraſt. de vnguentis loquens lib. de Odorib. μετακινοῦνται δ' ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ὧραι, tentantur anni temporibus.

Μετακλαίομαι, defleo, Euripid. μετεκλαίοντο πολλά, deplorabant multa, Naz.

Μετακλείω, mutato nomine appello, Apol. 2. Arg. ... ἀνθρώποι, &c. transnominant.

Μετακινητός, mutabilis qui immutari poteſt.

Μετάκλησις, εως, ἡ, accitus, us, Virgil. κλῆσις ..., Heſych.

Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Μετακλίνω, ..., declino.

Μετακοινωνός, particeps, κοινωνός.

Μετακομίζω, transueho, transporto Herod. lib. 1. τὸ ἄγαλμα εἰς ... μετακομίζεσθαι, transuehor.

Μετακονδύλια, τά, ..., Pol. Heſych. ..., dicuntur tubera in ea digiti iunctura quæ vicina eſt metacarpio.

Μετακοσμέω, ῶ, ήσω, transmuto ornatum. Accipitur pro mutare & nouare, transformareque ſimpliciter. Lucian. ...

Μετακόσμια τὰ ἄτομα, dixit Epicurus, quod Cicero intermundia & intermundia, apud Laert. & Suid. μετακόσμιον.

Μετακτίζω, ..., transformo, Actiu.

Μετακυλινδέω, de loco in locum voluo, voluendo transfero.

Μετακύμιον, fluctuum interuallum, τὸ μεταξὺ κυμάτων, Heſych.

Μετακύμιος, ὁ, ἡ, poſt fluctus adueniens ſeu fluctibus ſuccedens, tranquillus, ſeu qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat, vnde apud Euripid. in Alceſtide Apollo inuocatur vt ſit μετακύμιος ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus.

Μετακέρας, apud Hippoc. Galen. τὸ χλιαρόν ... exponit. vbi legendum ... inquit Athen. l. 2. τὸ χλιαρόν, vt Eratoſthenes ait, ὕδωρ ... quod Galen. χλιαρόν, i. tepidum ſolet appellare. vide ... Heſyc. ...

Μεταλαγεῖν, ..., Heſych.

Μεταλαγχάνω, ſortior, ſero ad muneris functionem accedo, ..., cum Accuſ. cum Gen. ſignificat μετέχω. Plato de Leg. ... Philo de mundo, ..., aliquid vitam ſortitus neſciam. eſt enim μεταλαγχάνειν mutatis vicibus ſortiri ſeu præſenti ſorte amiſſa, & mutata alia ſorte obtinere, & quaſi ſortito muto. Sic & Baſil. ... & Suid.

Μεταλαμβάνω, muto, induo, poſt alium ſumo, accipio, participo, μεταλαγχάνω, μετέχω, Accuſa. μεταλαμβάνω τὸν πόλεμον ..., bellum ſumo, Thucyd. ..., vnde & nomen accepit, Theophraſt. libro ſeptimo, hiſtor. plantar. Plato in Apologia, οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, non aſſequutus quintam partem ſuffragiorum. ..., Iſocrat. μεταλαβεῖν ἱμάτια, aſſumere veſtimenta, Xenophon. μεταλαμβάνοντες ..., in eadem ſtudia incumbunt, Thucydid. libro 6. ... μεταλήψεσθε. In Geometria ..., quæ permutantur, Nazian. ..., vſurpemus legem Euangelicè. ..., id eſt, ..., idem. Item participo, particeps ſum, cum Genit. ..., hoc eſt, conſecutus, Nazanzen. Ariſtotel. de mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, i. vtilitatem ſentire. Lucian. ..., de eo ſumpſerit. Naz. ..., arboribus ei eſt vtendum. ..., id nomen mihi vendico, Herodot. Capitur etiam pro repello apud Hermog. vnde ..., repulſio ..., autumnalibus prorogatis, Gaza l. 6. hiſt. plant.

Μεταλδαίνω, produco, Apollon.

Μεταλήγω, deſino, Apol. Iliad. ..., i. λήξαντα, παυσάμενον.

Μεταληπτικός, particeps, Naz.

Μεταληπτικῶς, vide μετάληψις.

Μεταληπτός, cuius particeps aliquis fieri poteſt.

Μετάληψις, εως, ἡ, primùm idem ſignificat quod ſimplex λῆψις, ſumptio, acceptio, vt cùm dicitur κακοῦ ἀντὶ μείζονος ἐλάττονος μετάληψις: vbi malis duobus propoſitis minus profertur. Ariſtotel. Rhetoric. libro primo, ... μετάληψις. Metalepſis, perceptio, vt perceptio fructuum apud Ciceronem. Paulus 1. ad Timoth. capite quarto, ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας, i. ad perceptionem cum gratiarum actione: Alij, ad participandum, i. πρὸς κοινωνίαν. μετάληψις quaſi transmutatio, translatio, id eſt, quæſtio actionis, lis præſcriptionis etiam à Quintil. dicitur, exceptio, tranſlatiua cauſæ conſtitutio, præſcriptio: quę ſic ab Hermogene finitur, μετάληψίς ἐστιν ὅταν ..., id eſt, ſi actio eſt intendenda. Figura μετάληψις, ab eo quod ſequitur id quod præcedit à poſterioribus ad priora, inquit Donat. vt quum Dico pro Credo ponitur: non enim dicimus niſi quod credimus. Terent. in Andria. Quaſi tu dicas id factum conſilio meo. Figura hæc fit cùm gradatim itur ad id quod oſtenditur, ac ab eo quod præcedit, id quod ſequitur inſinuatur. Virgil. Æneid. 2. Speluncis abdidit atris. Nam intelliguntur nigræ, ex nigris tenebroſæ, ac per hoc in præceps profundæ, vt ait Diomedes. Apud Ariſtophanem in Pluto, μεταληπτικῶς, quaſique tranſſumptiuè ſumi dicitur ὅπως αὐτὸ τὸ ὅτι, quia ὅπως idem quod ὡς, quod ipſum pro ὅτι ponitur. Verſus eſt, ... Quintilian. libro octauo, μετάληψις, id eſt, tranſſumptio, quæ ex alio in aliud velut viam præſtat, &c. Μετάληψις, etiam de literis effertur, cùm vna pro alia ſubſtituitur, vt in Etymolog. ... fieri dicitur pro ... κατὰ μετάληψιν τοῦ γράμματος ... μετάληψις, etiam repulſio dicitur ab Hermogen. in l. de ſtatibus, quæ ἀντιλήψει ſemper contraria eſt, id eſt, abſolutioni, vnde μεταλαμβάνειν apud eundem pro repello capitur. ..., id eſt, tempore ad rem accuſandam & repellendam vtitur, ſeu tempus mutuatur, & accipit temporis circunſtantiam. Apud Polyb. hiſtoriograp. ἐν μεταλήψει τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι, punctim gladijs vti: cui opponitur ἐκ ... καὶ ἐκ διαιρέσεως, i. cæſim.

Μεταλλαγή, mutatio, commutatio, tranſmutatio Quint.

Μετάλλαξις, idem. Xenoph. de canibus leporem perſequentibus, ... & in 6. παιδείας, ...

Μεταλλάττω, μ. ξω, π. χα, tranſmuto. Iſoc. πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν, multos amicos mutare. Idem, ... μετήλλαξε τὸν βίον, vitam cum morte commutauit. ὁ μεταλλάξας, qui vitam cum morte commutauit. μεταλλάξαι τὸν βίον, vitam cum morte commutaſſe, Plutarch. in Opuſcul. Item diſcedo, ..., è ſedibus migrare. Dicitur etiam μεταλλάττειν abſolutè: vbi τὸν βίον ſubaudiendum, vnde μεταλλάξας, defunctus. Apud Platonem eſt inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facio, vt quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius premia occupat: quæ enim ſic fiunt, μεταλλακτά ..., ab eo dicuntur.

Μεταλλάω, ſcrutor, inquiro, ἐξετάζω, πολυπραγμονῶ, multis rebus me immiſceo, Etym. Act. Accuſ. Od. ξ, ..., i. ἐρωτᾷ.

Μεταλλεία, ας, ἡ, ſcrutatio metalli, fodina metallica, cuniculus, ductus ſubterraneus, occultus canalis. Diodo. Sicul. διὰ τῆς μεταλλείας ..., actis cuniculis, foſſione: quod Polybius διὰ μετάλλων dixit.

Μετάλλειον, vnguentum metallicum, à Metallo Siculo inuentore nuncupatum, Etym.

Μεταλλεύς, metallorum ſcrutator, qui circa metalla & fodinas verſatur, metallicus, Plin. Lyſias, ..., i. μεταλλουργοί.

Μεταλλευτική, ἡ, ratio metallica, Ariſt. 1. Polit.

Μεταλλευτικὴ πραγματεία, res metallica, ſeu res æraria, Plato νόμ. ε.

Μεταλλευτός, qui à metallicis effoditur, & elaboratur Ariſtot. l. 3. meteorol.

Μεταλλεύω, quæro, effodio, inquiro fodiendo, cauo, μεταμορφόω, ..., transfiguro. μεταλλεύεται ἐκ γῆς, terræ metalla. Ariſt. in Polit. vide Μέταλλον.

Μεταλλικός, ή, όν, metallicus. μεταλλικὰ φάρμακα, apud Galenum 1. κατὰ τόπους & libro nono Simplic. medicamenta quæ ex metallis naturalibus aut artificio factis conſtant, vt ceruſſa, pſorico, ſandyce, fuco.

Μέταλλον, ου, metallum. μέταλλον ἁλός, ſalis metallum, id eſt, effoſſio, Herodot. μέταλλα ..., argenti fodinæ, Valla. μέταλλα χρυσοῦ, auri venę. Polybius, ... διὰ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obſidere: quod Diodorus dixit διὰ μεταλλείας. Hinc μεταλλεύειν, cuniculos agere apud ipſum Polybium, vulgò miner, & ἀντιμεταλλεύειν contreminer, eodem modo Liuius libro nono Decad. 4. Sed metalla etiam & vetera intermiſſa recoluit, & noua multis locis inſtituit. Μέταλλα

vero dicta ſunt, ἀπὸ τοῦ μεταλλᾶν, id eſt inquirendo & ſcrutãdo. Eorum enim gratia, itum eſt in viſcera terræ, & in ſede manium opes quæruntur. Plinius tamen ita cenſuit libro 33. capite ſexto, & vbicunque inquit, vna inuenta vena eſt, nõ procul inuenitur alia, hoc quidem & in omni ferè materia, vnde metalla Græci videãtur dixiſſe. Quod videtur protuliſſe, quia μετ᾽ ἄλλα vel μετὰ τὰ ἄλλα inueniantur, ideo ſic eſſe nuncupata. Μετάλλου στόμα dixit Callias Comicus, Dioſco. verò ὀρυγμάτων στόμα, i. fauces cuniculorum.

Μεταλλουργός, οῦ, ὁ, qui in terræ viſceribus metalla ſcrutatur, Theophylact. μεταλλικός, metallicus Plin.

Μετάλμενος, ὁ ἐφαλλόμενος, inſiliens, & aggreſſus, Hom.

Μεταμάζιον, quod medium eſt inter vtraſque mammas, Etym. μεταμάζιον στῆθος, Hom. i. μεταξὺ τῶν μαζῶν.

Μεταμανθάνω, addiſco, vel aliud diſco relicto priore ſtudij fructu. Ariſtophan. in Pluto, ἐδ᾽ αὖ μεταμαθεῖν; Interpr. ἀντὶ τοῦ διαπαιδεύεσθαι. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον, τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν ἀφεμένους τοῦ προτέρου. Μεταμαθεῖν etiam τὸ μεταγνῶναι, pœnitere, reſipiſcere, atque conſilium mutare. Agathias, ὑμεῖς δὲ ὁμολογοῦντες ἀπαρ᾽ ἦν ἐπιμαρτύρεσθε, ἀλλ᾽ εἴγε καὶ νῦν ἐθελήσετε μεταμαθεῖν τὸ συνοῖσον, οὐδέν τι ἔλαττον ἔσται. Et pro μεταπείθεσθαι, mutare, vt apud Suid. καὶ μετέμαθεν ὁ βάρβαρος ἀντὶ τῆς ἀσεβείας φρονεῖν, addidicit, Suid. ὑπηλλάξατο.

Μεταμείβω, muto, tranſmuto, μεταλλάττω, Act. Accuſ.

Μετάμειψις, tranſmutatio.

Μεταμέλει, pœnitet, Lucian. μετέμελεν αὐτῷ ὅμως, eum vix pœnitebat. Ariſtophan. πο. cum Datiu. ſolo vbi videtur perſonale, οἶομαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν, hęc tibi puto pœnitentiam allatura. Plato in Apolog. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, non me pœnitet huiuſce defenſionis. μετέμελε τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον, pœnituit Ariſtonem dicti. μετέμελε τοῖς ἡμαρτηκόσι, Iſocrat. μετεμέλησε τοῦ γήρως, ſenectutis eum ſuæ pœnitet, Gaza μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ, Cambyſes facti erit pœnitens, Herod. οὐ γάρ σοι μεταμελήσει, non te pœnitebit. μήποτε μεταμελήσῃ σοι, &c. Plat. in epiſt. τῷ δ᾽ ἐκ σοῦ ὑμῶν μεταμελήσειν, Iſocr.

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatum conſilium, μετάνοια, dicitur propriè quum ſocordes in re peragenda ſerò incipimus eſſe attenti, iam admoniti noſtris malis. μεταμέλεια dicitur à cura in melius mutandi μεταμελείας ἐλαχίστας λαμβάνω, minimè pœnitenda committo, Thucyd.

Μεταμελεῖ μαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, & Μεταμελέω, μ. ήσω, &

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor, Depon. Gen. cum Dat. μεταμέλει μοι τῇ δὲ τοῦ πράγματος, pœnitet me huius rei. & μετέμελέ μοι τούτων, horum me pœnitebat. μεταμέλειν τοῖς κακωθεῖσι δεῖ, eos qui cladem acceperunt pœnitere eſt. μεταμέλομαι ἀεὶ τῶν βελτιόνων, me pœnitet meliorum, Phal. in epiſt. μετεμέλοντο ὅτι οὐκ ἀπεχώρησαν, eos pœnitebat quòd non diſceſſiſſent, Thucydid. μεταμελόμενος ἐπὶ τῶν πεπραγμένων, Phal. in epiſt. εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, in pœnitentiam proſerpere, Xen. vide μετάνοια.

Μεταμελητικός, οῦ, quem pœnitet, ad pœnitendum facilis.

Μεταμέλον, abſolutè, quum pœniteret. Iſocr. τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς μεταμέλον.

Μετάμελος, pœnitens, & pœnitentia, Thucyd.

Μεταμίμνῃσκομαι, μεταμέλομαι.

Μεταμίγδην, ἡ, ὁ, μεταμιγής, Varin.

Μεταμίξ, mixtim, ἀναμίξ.

Μεταμορφόω, μ. ώσω, π. ωκα, transformo, transfiguro. Plin. Act. Accuſ. vide μεταβάλλεσθαι, in Ammon. Paul. ad Cor. c. 3. μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν.

Μεταμόρφωσις, ιος, q. transformatio, transfiguratio Plin.

Μεταμοσχεύω, tranſplanto: vnde apud Heſych. μεταμόσχευσον, μεταφύτευσον.

Μεταμπίσχομαι, tranſmuto habitum.

Μεταμφιάζομαι, idem quod μεταμφιέννυμαι. Μεταμφιέννυμαι veſtib. exutum aliis induo, vel veſtem muto, permuto Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέννυμαι, relicto pallio philoſophico purpuram induar. Μεταμφιέσαι, pro iiſdem.

Μεταμώλιος, ὁ, ἡ, vel ὁ, ἡ, τὸ, ventoſus, vanus, irritus. μάταιος. τὸ μεταμώλιον exponitur apud Apol. Rhod. τὸ ματαιότητος ἄξιον. Hom. Odyſ. ς, μή μοι μεταμώλια εἴπης ἔπεα, i. μάταια, μὴ ὄντα.

Μεταμώνιος, ὁ, ἡ, vanus, nullius frugis. Nic. in Ther. loquens de quodam genere phalangiorum, ἄλλο δέ τοι ἐπὶ τύμμα ... μεταμώνιον ... Interp. μάταιον καὶ ἀφανές. Ariſtoph. ... μεταμώνιος, i. μάταιος, ... χρήσιμος.

Μεταναγιγνώσκομαι, Soph. in Aiace, Εὖ ... μετεγνώσθη θυμόν ... i. μετεπείσθη, ... τοῦ θυμοῦ.

Μετανάστης, ου, ὁ, idem quod μετανάστης exponitur & incola apud Heſiod. in Theog. παῖδας δ᾽ ἥψατο πάντας ἑοὺς μετανάστας ... vbi vltima Doricè corripitur: nam Dores accuſatiu. in ας omnes corripiunt.

Μεταναστάσιον ὕδωρ, aqua quæ de loco in locum transfertur, Nonnus.

Μετανάστασις, εως, ἡ, migratio, remigratio, μεταναστάσεις ποιοῦνται, ſolum vertunt, migrant, Lucian.

Μεταναστατικός, ὁ, ἡ, qui demigrat, Ocellus de vniuerſo.

Μετανάστημι, & μετανίσταμαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, tranſmigro, exilij cauſa ſolum verto, Bud. in Annot. poſt.

Μετανάστης, ου, ὁ, exul, pulſus patria, peregrinus, inquilinus, profugus, vagus, φυγάς, μέτοικος, Iliad. 9. ὡσεί τιν᾽ ἀτίμητον μετανάστην. & l. 16. Aratus, ἀστέρες μετανάσται, ſtellæ vagæ, Cic.

Μετανάστος, idem quod μετανάστης & ἐπήλυτος, Nonn.

Μεταναστρια, ας, ἡ, vaga, profuga, in Epig. ... μεταναστρια ..., perdix quæ migras à ſcopulis & permutas, q. demigratrix.

Μετανίσσομαι, tranſeo, mutato loco vado.

Μετανάστευω, exulo, pulſus ſum patria Etym.

Μετανέμω, diuido, diſtribuo, impertior, θεὸς μετενείματο κάλλος οὐρανῷ Deus impertiuit pulchritudinem cælo.

Μεταντλέω, refundo in aliud vas.

Μετανιπτρίς, ίδος, poculum poſt remotam menſam lotáſque manus, Polluci κύλιξ ἣν μετὰ ἀπονίψασθαι ἐλάμβανον, ταύτης μετανιπτρίδος. Dicitur etiam Μετάνιπτρον, ου, τό, poculum quod lotis manibus affertur poſt prandium. Athenæus libro 11. Μετάνιπτρον, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὰν ἀπονίψωνται, μεταδιδομένη κύλιξ. vide illic teſtimonia & exempla. apud Heſych. ... ſcribitur καὶ ... exponitur.

Μετανίσσομαι, voluor, vertor, μεταστρέφομαι. Aratus, αὐτὰρ ὅγ᾽ οὐδ᾽ ὀλίγον μετανίσσεται, at ne tantillum quidem circumuertitur. Eſt enim νίσσομαι τὸ στρέφομαι, quod à νέομαι poeticè πορεύομαι: cuius futurum νίσομαι Comm.

Μετανίσσεται, vadit, Apol. Rhod.

Μετανίστημι, à ſedibus pello, ſolicito. μετανίστανται ἐπ᾽ ἐκείνους, ad illos confugerunt.

Μετανίσταμαι, tranſeo ad, expellor, Thucyd.

Μετανοέω, μ. ήσω, π. ηκα, pœnitentiam ago, reſipiſco, ad ſanam mẽtem redeo. Neut. abſolut. Significat aliquando muto ſententiam & retracto, me colligo, conuertor, & diuerſum ab eo quod prius exiſtimabam ſentio. Xenophon ſtatim in principio libri primi παιδείας, quum dixiſſet facilius homini imperium habere in quoduis belluarum genus, quam in ipſos homines, ſubiungit, de Cyri præſtantia loquens, ἐκ τούτου δὴ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ, τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ. Μετανοεῖν etiam opponitur τῷ προνοεῖν, τὸ ἄπλως προνοεῖν νοεῖ. Gorgias, ταῦτα γὰρ προνοοῦσιν μὲν σοφοῦ ἀνδρός, μετανοοῦσιν δέ, ἀνδρείου.

Μετάνοια, ας, ἡ, reſipiſcentia. Lactant. lib. 6. Inſtit. cap. 24. pœnitentia, μεταμέλεια, μετάγνωσις, quum poſt factum ſapimus. μετάνοια ἔμφρων, Nonn. Μετάνοιαν ἐμποιεῖν, efficere vt aliquem pœniteat, ſiue vt quis pœnitentiam agat Plin. Sed Plut. οὐκ ἀγροικίας, ὁ δὲ ... ἀδιόρθωτος, οὐ μετάνοιαν ἐμποιεῖ τῆς πονηρίας, non efficit vt nequitiæ pœniteat. Metanœa ſchema eſt (inquit P. Rutil. Lupus l. 1.) quum ipſe ſe qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit ſententia poſteriore commutat.

Μέταξα, ης, ἡ, ſericum. vide Μεταξωτόν.

Μεταξύ, inter, ἀνὰ μέσον, in medio, deinceps, interim, ſubinde, interim dum, interdum. Genit. vt μεταξὺ τοῦ λέγοντος inter dicendum. μεταξὺ λόγων, interim dum loquimur. τὰ μεταξὺ τῶν ἐσχάτων, media, Gaz. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεται, ſit amborum mediũ, Plato τόμ. 3. Et cum Nomin. μεταξὺ λουόμενος, interea dum lauaretur. Aliquando cum Accuſ. μεταξὺ ἐπ᾽ ᾠδήν, inter aſſandũ. Et ſine caſu. Hom. Il. α, πολλὰ μεταξὺ ὄρεα, &c. φίλος ἢ ἐχθρός, ἢ μεταξύ, amicus, vel inimicus, vel neuter, Ariſt. in Rhetor. ὁ μεταξύ, interiectus, mediocris. ὁ μεταξὺ χρόνος, Demoſthe. τὸ μεταξύ, intercapedo, diſcrimen, quod interiacet, interiectus & interpoſitus Cic. τὰ μεταξύ, intermedia, interiecta, media, idẽ.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interlocutio Gellio, interfatio Quint.

Μεταξυτριγλύφιον vel μεσοτριγλύφιον appellant architecti ſpatium illud epiſtylij à triglypho qui ſuper columnam eſt, ad aliũ, qui ſuper proximam eſt collocatus: hoc etiã intercolũnium vocat Vitr. l. 4. c. 3.

Μεταξωτόν, τό, ſericum communi lingua vocant Græci, quod & σηρικόν, & ... & μέταξαν, Itali ſetam, quæ à vermiculis netur ſcilicet. Actuarius, Aetius & Nicol. Alexandrinus μέταξαν ὠμὴν vocant, ſericum crudum, i. bombicum vermium vellus nondum infectum & cortinam expertum: quam vocem Arcadius & Honorius l. 11. Cod. de muricilegis vſurparunt. vnde Metaxarij Iuſtiniano libro 8. Cod. de pignoribus & hypothecis, appellantur, ſerici negotiatores. Meminit & Metaxæ Martian. Iuriſc. l. 39. Pand. eod. tit.

Μεταπαιδεύω, aliter doceo & erudio & inſtituo mutato inſtitutionis genere erudio. Lucian. apud quem etiam pro dedoceo legitur.

Μεταπαύεσθαι, interquieſcere Cic. alternis quieſcere.

Μεταπαυσωλή, quies, reſpiratio.

Μεταπείθειν, diſſuadere, deducere, dimouere à ſententia, in contrariam ſententiam abducere. Item perſuadere, in ſententiã ſuam adducere.

Μεταπεμ-

Μεταπειράζω, mutata arte tento, item vario, muto, Ariſtoph.

Μεταπειστός, cui aliquid perſuaſum eſt, in aliam ſententiam ſeu perſuaſionem adductus, at μεταπειστικός, qui poteſt à ſententia dimoueri.

Μεταπέμπομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, accerſo, μεταστέλλομαι, curo ad me vocandum, euoco, mando vt aducatur. Ariſtot. 2. Œconom. μεταπεμψάμενος ἐκ τῆς [illegible] κώμης. Plat. in Apoll. οἱ τριάκοντα μεταπεμψάμενοί με εἰς τὴν θόλον, &c. μετεπέμφθην, ſum acceſitus, Apollon. Actorum capite 24. διὸ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μεταπεμπόμενος ὡμίλει αὐτῷ, quamobrem etiam frequentius acceſſens eum, colloquebatur cum eo.

Μεταπεμπτέος, acceſſendus.

Μετάπεμπτος, ου, ὁ, acceſitus, accitus, reuocatus. [illegible]. Ianus Laſc. μετάπεμπτοι συμμαχοῦσιν [illegible].

Μεταπέμπω, μ. ψω, π. μφα, acceſo, aduoco, commodato accipio, reuoco, afferri iubeo, Act. Accuſ.

Μετάπεμψις, εως, ἡ, vocatio, aduocatio, μεταπομπή. Plat. epiſt. 7. ἐδεῖτο ἡμῶν τὸ μεταπέμψαι μὴ ἀτιμάσαι, nos orabat, ne nuntium remitteremus vocanti, ne vocationem prætermitteremus.

Μεταπεττεύω, mutatis calculis ludo metaph. apud Platon. in Minoe. ἵνα γὰρ μὴ ἐσαεὶ ταῦτα μεταπεττευόμενα ἐπ' ταυτὰ ἴῃ. Tranſlatio ἀπὸ τῶν πεττευόντων, qui calculos male promotos, poſtea errore intellecto, tutius, aptius & commodius collocant.

Μεταπηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, tranſilio. Gal. εἰς τὰ πλάγια μεταπηδᾶν, in obliquum ſalire. Chryſoſt. de precatione, ἀπὸ φαυλοτάτου βίου πρὸς εὐσέβειαν μεταπηδᾷ, à turpiori vita reſilijt ad pietatem.

Μεταπήδησις, εως, ἡ, ſaltus mutatus, ſeu ſaltus mutatio. Plut. Sympoſ. 9. Probl. 4.

Μεταπίπτω, recido, relabor. Plato in Theæteto, πῶς δ' αὖ παιδαρίου ταχὺ μεταπίπτοι. Item, tranſeo, & degenero ab vna ſpecie in aliam, hoc eſt, μεταβάλλομαι apud Galen. μεταβολή. Chryſ. εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam tranſire & conuerti. Item tranſeo ad aliam vitæ conditionem. Antiph. [illegible]. Item mutor. Polyb. in [illegible] μεταπεσὼν Ἑρμείας, [illegible], repentè in ſimulationem compoſitus, & mutatus ex priore habitu. μεταπίπτειν εἰς ἀμφότερα, in vtranque partem mutari, Demoſth. [illegible] μεταπίπτοντος, Nazanzen. cùm Spiritus in patrem & Filium refundatur. Plato in Apologia Socrat. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγη ἄν, ſi tres ſententiæ ex damnatorijs in abſolutorias mutatæ eſſent, i. μετέβαλον vel μετεβλήθησαν. Procl. τὰ μεγέθη μεταπίπτει παρὰ τὰ κλίματα, pro ratione climatum magnitudines euariant. Item ſpe excido. Æſch. [illegible], id eſt, ἀφάμαρτεν. Apud Iſocr. in Euagora, pro mutari in meliorem voluntatem & laudabiliorem, [illegible] μεταπεσεῖν [illegible]. Et apud ipſum πρὸς χεῖρον in deteriorem partem mutari, id eſt, labi, dilabi & euerti, affligique: καὶ πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης, rurſus fortuna mutatis atque afflictis rebus. Plato epiſtol. 7. χρόνῳ δ' οὐ πολλῷ μετέπεσε τὰ τῶν τριάκοντά τε καὶ πᾶσα ἡ τότε πολιτεία, ſed non multò pòſt ſecuta eſt triginta principum euerſio, totaque reipublica mutata eſt.

Μεταπλασμός, figura quum vltima dictionis ſyllaba in eodem caſu mutatur. vt ἀλκί, pro ἀλκῇ. Vocatur & in genere metaplaſmus, quum quouis modo aliquid in dictione mutatur poetica licentia præter communem vſum. Μεταπλασθείς, pro eod. μεταπλασθεὶς πάντα, apud Lucian. [illegible].

Μεταπλάττω, tranſmuto, transformo, transfiguro.

Μεταποιέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, vendico, curo, ſtudeo. Genit. μεταποιεῖσθαι τοῦ σώζεσθαι, ſaluti conſulo, Phalaris in epiſtol. Et Accuſatiu. Nazanze. μεταποιοῦμαι τὴν γέννησιν, priorem generationem immuto. χριστὸν ἐνδύομαι, χριστὸν μεταποιοῦμαι τῷ βαπτίσματι, Chriſtum indui, Chriſtum baptiſmate acquiſiui, idem. [illegible] μεταποιεῖ, [illegible] χαρακτῆρας, &c. idem Nazanzen.

Μεταποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, tranſmuto, corrigo, tranſmoueo, vario, commuto, Act. Accuſ.

Μεταποίησις, εως, ἡ, refectio Columel. inſtauratio Cic. mutatio in melius. συνθήκης μεταποίησις, fœderis commutatio, Naz.

Μεταποιητής, οῦ, ὁ, refector Sueton. reductor & reformator Plin.

Μεταπομπή, ῆς, ἡ, vocatio, μετάπεμψις. Plato epiſtol. 7. [illegible] μεταπομπῆς.

Μεταπορθεῖν, ἐπελθεῖν, μετελθεῖν, Heſych. perſequendo.

Μεταπορεύεσθαι, vindicare, vlciſci. Polyb. [illegible] μεταπορεύεσθαι. Idem, [illegible] μεταπορεύεσθαι [illegible]. ſic apud Eurip. in Oreſte, [illegible] μεταπορευόμενος, item ambio ſeu honorem peto. Polyb. [illegible] μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀδελφοῦ non auſus eſt petere magiſtratum fratri.

Μεταποσόγκρισις, ἡ, commutatio ſtatus pororũ, ſiue corporis meatuũ, quod [illegible] dixit Plut. vide & Μετασυγκρίνω

μεταπεττευέσθαι in voce μετασυγκρίνειν.

Μεταπράσεις ædium dicuntur quum venditæ aliter extruuntur. Strabo l. 5. ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομὰς, [illegible] συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις, καὶ μεταπράσεις, [illegible], quibus ſubiungit καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις [illegible] ſuμπτώσεις [illegible] καταβαλλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων πρὸς [illegible]. [illegible] nam qui veteres domos emunt de nouo eas ædificare ſolent, & alias facere ab illis quæ ipſis venditæ ſunt.

Μεταπρέπω, διαπρέπω, ἐκπρέπω, excello, διαλάμπω. Iliad. ζ, βόεσσι μεταπρέπει, inter boues excellit, Apoll. 2. πάντεσσι μετὰ πρέπεν ἠιθέοισιν εἶδος τ' ἠδὲ βίην, præſtabat omnibus iuuenibus forma & virtute, id eſt, διέπρεπε, [illegible]. Heſiod. [illegible] ἀγρομένοισι, præſtat ipſis congregatis & præcellit. Idem [illegible] μεταπρέπει ἐπιστήμῃ, omnes ſuperat ſcientia.

Μεταπροσωπίζω, curam gero, conuerto, attentum reddo, [illegible], Heſych.

Μεταπτάμενος, tranſuolans, in Epig.

Μετάπτωσις, varietas, mutatio in vtranque partem, interuentus, euentus, & degeneratio, mutatióque à ſpecie in ſpeciem. Galen. l. 2. [illegible] μεταπτώσεως [illegible]. Cleomed. l. 2. [illegible] μεταπτώσεις, mutationes.

Μεταπύργιον, ου, τό, ſpatium inter turres. Vallæ interturrium. [illegible] ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον ἐλέγετο: qua in ſignificatione ſæpe licet reperire apud Thucyd.

Μετάριθμος, ου, numeratus, adſcriptus, Apoll.

Μεταῤῥέω, μ. εύσω, π. ευκα, inEo. τὸ μεταῤῥεῖν, Neut. abſol.

Μεταῤῥιπτέω, ſeu μεταῤῥιπτάζω, in diuerſam partem iacio, Gal. μεταῤῥιπτεῖν [illegible] χῦμα.

Μεταῤῥυθμίζω, transformo, Ariſt. 10. Ethic.

Μεταῤῥυθμίζω, μ. ίσω, π. ικα, reformo, item emendo, corrigo, inuro.

Μεταῤῥύθμισις, εως, ἡ, emendatio Cic.

Μεταρσιολεσχεῖν, de rebus futilibus & nihili anxiè diſquirere veluti de fumi vmbra, apud Ariſtoph.

Μεταρσιολεσχία, ας, ἡ, loquela, ſublime genus diſputandi.

Μετάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſublimis, μετέωρος, ὑψηλός. Adamant. in Phyſiogn. μετάρσιον ἀναπνέοντες, qui ſublime inſpirant. Philo de mundo, πρὸς τὴν μετάρσιον χώραν, &c. ad ſublimem regionem. Ocellus, τὸ μετάρσιον vocat quod eſt inter cælum & terram, his verbis, λέγω δὲ μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, γῆν, τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. μετάρσιαι νῆες, exteriores naues, Herodotus.

Μεταρσιωθείς, ὁ, in aerem elatus. μεταρσιωθεὶς φέρεσθαι, in ſublime ferri, Herodot.

Μετασκευάζομαι, habitum muto, vitæ genus muto, in alias ſedes migro, & quaſi vaſa transfero, vt qui ſedes mutant, quod cõuaſare Terent. Gregor. in Epitaph. ἁρπάζοντες τὰ [illegible] μετασκευαζόμενοι, qui bona temporaria & fortunæ pignora, latronib. dęmoníque obnoxia ſecum rapientes ex incolis ciues fiunt. Idem, πρὸς τὸν αἰῶνα μετασκευαζόμενοι κόσμον. Syneſius, [illegible] ἀπὸ βίου μετασκευάζεσθαι. Μετασκευάζω, idem quod μεταχηματίζω, in aliam formam habitúmque verto. Syneſ. [illegible] μετασκευάζουσιν εἰς [illegible], i. μεταμορφοῦσι, & mutare genus vitę vel ordinem faciunt, Ariſtid. [illegible] μετεσκευάσαμεν, mutauimus, deformauimus.

Μετασπώμενος, perſequens, inſectans, attrahens.

Μετασπών, ἐπελθὼν ἀγχοῦ, accurrens. Od. [illegible] μετασπών, &c. inſecutus, καταλαβών.

Μέτασσαι, αἱ, mediæ. Suid. μέτασσαι exp. τὰ [illegible], oues, agnos ſub vberibus habentes. rectius Euſt. μέτασσαι per epent. ſyllabæ τα pro μέσαι mediæ, medię ætatis inter agnos, & iam grandiores natu oues. vtitur autem eo vocabulo Homer. Od. ι. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖ ἕρσαι.

Μετάστασις, εως, ἡ, q. tranſmutatio, tranſitus, digreſſio, migratio, diſceſſus, deceſſus, ſtatus mutatio. μετάστασις ἐκ στάσεως, ex ſeditione ſecutus ſtatus, Thucyd. μετάστασις ῥᾴων, facilior conditio. μετάστασιν [illegible], verecundię ſibi adſcribens ab opinione diſcedere. Lucian. [illegible] μετάστασις, è vita migratio. Plato pro ſedis mutatione, epiſt. 7. [illegible] φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι, μετάστασιν δὲ, non exilium ſibi contigiſſe, ſed relegationem. tamen etiam pro exilio capitur. μετάστασιν εἰς [illegible], in vicina ciuitate per totam vitam exulare, Plato νόμ. 9. In ſcenicis, ὁ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, πάροδος vocatur. ὁ δὲ [illegible], μετάστασις, authore Polluce. Soph. in Antig. [illegible] καὶ μετάστασιν δίδου, cede iracundiæ, dáque pœnitendi locum in quo ſit quaſi ſtatus cogitationum mutatio. Ariſt. l. 5 [illegible] μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, paruæ commotiones, cauſæ magnarum eſſe ſolent. Polyb. lib. 2. [illegible] μετάστασιν αὐτοῖς, recedendum & recipiendum ſeu-

τάσεως etiam apud Rhetores remotio criminis, & μεταστατικὸν quod ad hanc pertinet. Metaſtaſin (inquit Roman. Aquila) quidam inter figuras nominant, quum rem à nobis alio trāſmouemus in aliqua parte orationis: non ita vt ibi cauſam conſtituamus: alioqui iam non figura erit, ſed ſpecies quędā eius ſtatus, quem qualitatis aut ex accidenti appellant, ſecūdum Hermagoram Metaſtaſis eſt vel metabaſis, inquit Iul. Ruf. quum à perſona ad perſonam tranſitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Hæc figura dicitur variatio, aut tranſitus. vide in μετάβασις ſuprà.

Μεταστατέον, migrandum eſt.

Μεταστατική, ἡ ἀντίθεσις, Hermog. deriuatio criminis ſeu remotio.

Μεταστείχω, adeo, Accuſ. Eurip. μεταστείχομαι.

Μεταστέλλομαι, μ. στελοῦμαι, π. σταλμαι, accerſo, tranſmitto, deporto, Accuſ. Lucian. de Luctu, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστειλώμεθα vt à vobis cibaria mutuemur. Item ibidem, μεταστειλάμενοι τινα ἐπῳδὸν σοφιστὴν, i. accerſendum curantes.

Μεταστένω, μ. νῶ, π. νηκα, ſuſpiro. μετέστενον ἄτην, Homer. erroris me pœnitebat, μετεμελόμην.

Μετάστηθι, traduc teipſum. vide μεθίστημι.

Μεταστήθιον, ου, τό, interſtitium inter manus monticulos dictos, quæ στήθη vocant Græci. vide στῆθος.

Μεταστοιχεί, in ordine: κατὰ στοῖχον, ἢ τάξιν τινά.

Μεταστοιχειῶ, transformo, reformo, μεταπλάττω.

Μεταστοναχίζομαι, deploro, lamentor meas fortunas. Heſiod. ἦ που πολλὰ μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω ἣν ἄτην ἀχέων, certè multum ingemiſcebat poſteà.

Μεταστρατοπεδεύομαι, μ. δεύσομαι, π. δευμαι, caſtrametor, caſtra pono, Depon. abſol.

Μεταστρατοπεδεύω, caſtra muto, Plut. in Apoph. Laconum.

Μεταστρέφομαι, στροφάω, identidem reſpecto, me conuerto. Plato lib. 1. de Republica, ἐγὼ μεταστραφεὶς ᾖρόμην, id eſt, conuerſus ſum, id eſt, retro aſpexi. μεταστραφῆναι, conuerſum fuiſſe. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας ἔφη, Xenoph. li. 2. Pædiæ, conuerſus ad manipulares dixit.

Μεταστρεφθείς, dans terga, Hom.

Μεταστρέφω, μ. ψω, π. φα, conuerto, muto, auerto, μεταβάλλω, reuerto, voluo, inuerto, verſo, circumago, Act. Accu. μεταστρέφω νόον, Apoll. ſententiam muto.

Μεταστροφή, ῆς, ἡ, conuerſio, in Epig.

Μετασυγκρίνειν. Methodici, vt author Galen. libro 5. περὶ ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμ. συγκρίματα vocabant animalium corpora velut miſcellas. Hinc μετασυγκρίνειν, recorporare Cælio Aureliano, i. miſcellæ corporis ſtatum præter naturam ſe habentem inſtaurare atque tranſmutare, quod & Μετασυγκριτικῶς vocant, atque effectum Μετασυγκριτικόν: actio ipſa μετασύγκρισις vocatur: vis effectrix huius Μετασυγκριτικὴ δύναμις. & medicamenta quibus hoc præſtare conantur Μετασυγκριτικὰ φάρμακα. Paulus Ægineta libro tertio, capite 72. ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασιν, ἀνακτᾶσθαι γὰρ εἰώθη, μετασυγκρίνειν ἀρέσεις διαφόρεις, & cætera quæ recenſet, in quibus ἀνακλητικὸν ἐπιμέλεια ſolùm pars eſt τῆς μετασυγκριτικῆς, id eſt, recorporatiuæ curationis, loquamur enim ita cum Cælio Aureliano qui ſic ſcribit Chroniōn libro ſecundo, capite tertio. Oportet igitur acceſſionis tempore diſcernere curationem: in lenimento communem magis, hoc eſt, recorporatiuam, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, approbare Dioſcorides libro quarto de Thapſia, κέκτηται δὲ καὶ μετασυγκριτικὴν δύναμιν ὅτι ὁ χυλὸς καὶ ῥίζα ταύτης μάλιστα τῶν ἰσοδυναμούντων, ὅπου δεῖ τι ἐκ βάθους ἑλκύσαι, ἢ μετασυγκρῖναι, habet autem tùm ſuccus, tùm radix, ex omnibus idem pollentibus, vel maximam vim Metaſyncriticam, cùm nimirum quid ex alto euocare oportet, aut meatuum ſtatum tranſmutare: quod μετασχηματισμὸν τῶν πόρων, id eſt, μετασυγκρισίας Plutarch. nominauit. Idem Dioſcor. lib. 3. de Calamintha, ἰσχιαδικοῖς τε ἐπιτίθεται εἰς μετασύγκρισιν, Ruellius, iſchiadicis imponitur, vt ex alto humores euocet. Cornel. Celſus hanc rem ita expreſſit de balneo loquens lib. ſecundo, capite 17. vbi, inquit, ſummam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem, & habitum corporis mutari expedit. Galenus libro 2. κατὰ τόπους, ὅτι δὲ οἱ πάντες τῶν ἰατρῶν οἱ καλοῦντες ἑαυτοὺς μεθοδικοὺς ὀνομάζουσι μετασυγκριτικὰ φάρμακα, &c. loquitur autem de inueteratis capitis affectibus. καὶ περὶ συγκρίματος vocis, vide ipſum Galen. l. 1. de differentiis morborum, & infra in eadem voce.

Μετασχεῖν, apprehendere, participem eſſe, Genit.

Μετασχηματίζω, transfiguro, in aliam figuram traduco, transformo, immuto, perſonam transfero in, per figuram transfero.

Μετασχηματισμός, οῦ, ὁ, transfiguratio in Plin. μετασχηματισμός, μετασχηματίζω, vt ἔσπετε, pro εἴπ, ἔπος.

Μετατάσσομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, &

Μετατάσσω, ordines muto, tranſcribo, μεταγράφω, Bud. in Annota. μετατάττομαι πρὸς αὐτούς, ad eos deficio, ad eos tranſeo.

Μεταταῦτα, poſtea deinceps, μετὰ ταῦτα. τὸ μετὰ ταῦτα, Demoſth. μετὰ ταῦτα ὡς, poſtea quàm.

Μετατίθεμαι, &

Μετατίθημι, μ. θήσω, π. τέθεικα, tranſpono, muto ſententiam & retracto: reuoco, μετανοῶ, μεταβάλλομαι. Xenophon, ἀλλὰ μετατίθεμαι τὸ δίκαιον εἶναι ὃ ἔλεγες, Plato de Republica libro primo, δεῖ μεταθέσθαι, id eſt, ſententiam mutemus & corrigamus. Et muto, transfero, commuto, vnum pro altero pono vel dico, Dem. ξενίας καὶ φιλίας τὰ μισθαρνίας μετατιθέμενος τὸ ὄνομα. μετατίθημι πρὸς εὑρέσεις τὰ ὀνόματα, pro inuentorum varietate mutans nomina, Aphthon. μετατεθείς, transmutatus, defunctus, qui migrauit. Item transfero ab vno ad alium, vt μετατιθέναι τὴν βασιλείαν.

Μετατρέπομαι, μ. ψομαι, π. ραμμαι, ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, ratione habeo, reſpicio, curo, aduerto, ἐπιστρέφομαι, φροντίζω. Genitiu. Homer. Iliad. α΄, ὧν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις. Item me conuerto, ibidē, δάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ' αὐτίκα δ' ἔγνω, id eſt, ſe conuertit, ἐπεστράφη. Plat. in Minoe pro mutare dixit, ἐπειδὴ δὲ δὴ ἐπεὶ οὐ, ὅτι οὐδὲν σκεψόμεθα αὐτοὶ καὶ τὸν μετατιθέμενον τὸν τοιοῦτον, οὐ δυνάμεθα συνιδεῖν. Μετατίθεσθαι, etiam paſſiuè ſumi volunt in eo Pauli ad Galat. capite 1. θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ, miror quod ita cito transferamini, vt exponunt: ſed ego actiuè ſumo pro deficere atque deſciſcere, mobili eſſe animo atque inconſtanti.

Μετατρέφομαι, alor inter, Datiu. Apoll. 2. κηρύνεσσι μετατρέφετ' ἰδαίοισι. μετετράφη ἀτωλοῖς, inter Ætolos educatus eſt, idem Apol.

Μετατρέχω, tranſcurro, item curro poſt perſequor.

Μετατρυγαλίζεται, Heſych. ἐπιστρέφεται.

Μετατροπή, conuerſio, mutatio, cura, animaduerſio.

Μετάτροπος, mutabilis, mobilis, verſatilis, qui transferri aliò poteſt, vt libro tertio Epigrammat. αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔρρει, id eſt, rediens & redux. Ariſtophan. in Pace, μετάτροπος αὖρα, ἀντὶ τοῦ εὔστροφος, μεταβλητική. & μετάτροπον ἦθος apud Nōnum. & ἕδρα μετάτροπος, mores verſatiles, & ſedes mobilis. Heſiod. in Theogon. ἀγροῦσι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, id eſt, res in integrum reſtituunt. ἔτι σοι μετάτροπα τὰ δ' ἐστὶν ἔργα, Euripid. hę res ſunt tibi adhuc integrę.

Μετατύπωσις, ἡ, dicitur apud veteres, quādo diuerſa nomina pro compoſito capiuntur, vt apud Theocrit. δρυὸς ἄκρα, pro ἀκρόδρυα. & Soph. dixit, πλευρῶν φρουρεῖν, pro λυπεῖσθαι. vocatur & alio nomine διάλυσις.

Μεταυδάω, verba facio. Hom. Od. α΄, ἔπεα ἀθανάτοισι μετηύδα, pro ἐν αὐτοῖς εἶπε. Et Odyſſ. η΄, Φαιήκεσσι μετηύδα, inter Phæaces loquebatur. Apollonius ſecundo, τοῖον ἔπος παίδεσσι μετηύδα. Idem aliter ibidem, αὐτὰρ ὅ γ' ἐκπάγλως ἑτάροισι μετηύδα.

Μεταυτίκα, mox.

Μέταυλος, locus ſordidior, pro volucribus & Gallinis. Item medianum oſtium inter binas aulas, teſte Ælio Dionyſ. quod & μέσαυλος.

Μεταύριον, perendie.

Μεταυχένιον, interſcapilium Marcello Emperico, vel potius dici hoc poteſt μετάφρενον: nam Polluci τὸ ὑπὲρ τῶν ὠμοπλατῶν πλευρῶν μεταξὺ τῶν πλάγια, μεταυχένια, atque ſcapularum medium, μετάφρενον.

Μεταφέρω, μ. μετοίσω, π. μετενήνοχα, transfero, diuerto, traduco, μετάγειν ποιεῖν, vſus eſt verbo tranſlatitio. Acti. Accuſ. μετήνεγκεν εἰπών, quodam in diuerticulo dixit. μεταφέρων φησί, per metaphoram dixerit.

Μετάφημι, interloquor. μετέφη ἔπος, i. ἐν αὐτοῖς εἶπε, ἠγόρευε, Homer. Iliad.

Μεταφορά, ᾶς, ἡ, tranſlatio, tropus, quo rem aliquam non proprio, ſed alieno vocabulo propter ſimilitudinem vocamus.

Μεταφόρητος, tranſlatitius, tranſlatilis, qui transferri poteſt, Hermol. in 4. περὶ ἀρχῶν, vel Phyſicæ auſcult. τὸ γὰρ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφόρητος, ſic μεταφόρητον εἶναι dictum fuiſſe τὸ πλοῖον ἀρχαίας τινὰς tradit Euſt.

Μεταφράζομαι, pōſt delibero. Iliad. α΄, ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, de his in poſterum conſultabimus, περὶ τούτων καὶ ἐν ὑστέρῳ βουλευσόμεθα.

Μεταφράζω, μ. άσω, π. ακα, interpretor, transfero. Actiu. μεταφράζειν, quod Plutarchus dixit de Cicerone dialogos philoſophicos ſcribente. μεταφράζειν εἰς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν, in linguā Latinam vertere.

Μετάφρασις, tranſlatio, interpretatio.

Μετάφρενον, ου, τὸ, dorſum, terga. Eſt autem quod à tergo præcordiis obiectum eſt: nam in auerſa corporis parte hic ſitus eſt τῶν φρενῶν, quæ quidem hepati iuxta Hom. adhærent. ὁ μεταξὺ τῶν ὤμων τόπος. Μετάφρενον videtur vocaſſe Marcellus Empericus interſcapilium: eſt enim τὸ ὑπὸ τὰς ὠμοπλάτας μέχρι μέσου, τουτέστι τὸ τῶν φρενῶν διάζωμα, Pol. Il. β΄, σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξε. vide in dictione φρήν.

Μεταφύομαι, transformor, Plato in Tim.

Μεταφυτεία, ας, ἡ, quaſi tranſplantatio, ſedis mutatio. tranſlationem vocat Plinius libro 17. capite 11. vbi de plantis transferendis.

Μεταφ-

Μεταφυτεύω,μ.εύσω,π.ευκα,q.tranſplanto. Neut.Accuſ.μεταφυτεύειν χώρας. Theophraſtus hiſtor.libro ſecundo, capite tertio, [illegible] μεταφυτεύειν πολλάκις,tenellam plantam ſæpius tranſ ferre:tranſferere dixit Silius Italic.

Μεταφωνέω,μ.ήσω,π.ηκα,vociferor,alloquor,Apol.2.Argo. [illegible] μεταφώνεε [illegible]. & lib.eodem cum Datiu. μεταφώνει [illegible],inter eos cupientes audire narrabat.Idem l.1. [illegible] μεταφώνει,tale verbum dicebat.

Μεταχειμάσιν,tempeſtas ſubſequens diem ſtatutum.

Μεταχειρίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, impello, amoueo,immuto,interuerto,tracto,διαχειρίζω,διοικῶ. Vnde pro adminiſtro, ponitur aggredior,& rego,gero. Plutarch. [illegible] Xenophon, [illegible] μεταχειρίζεται,i. moderatur ſuo arbitrio. μεταχειρίσασθαι μεγίστας ἀρχάς,ſummis magiſtratibus eſt functus,Plat.in Tim.Item pro manibus tracto,in manus ſumo, manu attrecto, vulnus tracto, manu medicor. Lyſias, [illegible]. Chryſoſtom.ad Roman.8. [illegible] μεταχειριζομένης τὰ ὅπλα,arma tractante.Plato in Gorgia,μεταχειρίζεσθαι ὡς ἀδικοῦντα dixit,pro in eum animaduertere. μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα, verbum eſt funebre liſæo.

Μεταχειρίζω,μ.ίσω,π.ικα,idem,tracto, οἰκονομῶ. Chryſoſtom.1.ad Corinth.11. [illegible] μεταχειρίζειν,Thucyd.lib.4. μεταχειρίζειν [illegible],Plato [illegible],i.tractare.

Μεταχείριος,qui inter manus tractatur & tenetur. μεταχείριον ὕδωρ,aqua quæ adminiſtratur,Nonn.

Μεταχείρισις,videtur etiam accipi pro retractatione & emendatione ſuterrati,apud OEcumen.in Acta.

Μεταχείρησις,εως,ἡ,tractatio,aggreſſio.Galen.idem quod χειρουργία, i.manualis tractatio,lib. [illegible] Comm.1.

Μεταχθόνιος χιτών,terreſtris tunica,Nonn.

Μετάχοιροι,οἱ,ſues ſerotini,ſerò naſcentes.

Μετάχοιρον,metachœrum,vocatur hoc nomine fœtus ſuis, qui fit in vtero læſus,Gaza porcellum interpretatur cap.6. lib.2. de gen.Anim.Ariſtot. μετάχοιρα ἐν ὑσί, porci deprauati in genere ſuum,quos poſthumos vocat Gaza apud Ariſtot.li.5.Anim. μετάχοιρα Polluci, [illegible] dicuntur & μετάχοιροι.

Μεταχρόνιος,ſerus,diuturnus,poſt tempus aliquod vadens.Apol. 2.Arg. [illegible] μεταχρονίη [illegible]. vbi etiam μεταχθονίη legitur,i.μετέωρος,inquit interpr.ibidem, [illegible] μεταχρονίη [illegible]. vbi etiam μεταχθονίη legit interpr. pro ſublimi.Heſiod. de Harpyis, [illegible] μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, [illegible].

Μεταχρωννύειν,transfigurare,aliter colorare.

Μεταχωρέω,ἀ,ſecedo,tranſeo in alias partes, digredior,vagor,alid tranſeo,μεθίσταμαι,abſcedo, Thucydid. Μεταχώρησις, ſeceſſio.

Μεταψαίρων,transferens,Euripid. in Phœniſſis [illegible] μεταψαίρων πέτρον ſaxum pede transferens. ſchol. Eurip.interpretatur [illegible] quod.expon.pede ad ſaxum offendens.

Μεταψαλάσσει,μετακινεῖ,Heſych.

Μεταψέσαι,μετακινῆσαι & Μεταψέω,μεταβαλεῖν Heſych.

Μεταψηφίζω,quod vni decretum eſt in alium transfero: vt quum prouincia ab vno imperatore ad alium transfertur.Appianus 4.de bello ciuili de Bruto & Caſſio loquens, [illegible] μεταψηφίζοντες [illegible].

Μεταγράφω,tranſcribo.

Μετέγνων,pœnitentia ductus ſum μετεγνωκώς,pœnitentia ductus, pœnitens: à μεταγινώσκω.

Μετέδοξε,conſilium mutatum eſt.vide in μεταδοκεῖ.

Μετέειπε,inter aliquos dixit.Odyſſ.ξ, [illegible] μετέειπε,inter eos locutus eſt, ἐν αὐτοῖς εἶπε.

Μέτει dicitur ἀντὶ τοῦ μέτιθι,perſequere.

Μετείληφα,accepi,ſum particeps:à μεταλαμβάνω.

Μέτειμι,aggredior,accedo,aduenio, [illegible],inquiro, [illegible]. Lucian.in Cau. [illegible] μέτειμι, iam ad ignem venio ſeu tranſeo,i.ad crimen de igne.Ariſtoph. [illegible] cum Accuſ. [illegible] αὐτόν, adeo ſeu adibo eum: ſignificat enim vtrunque: vel aggrediar.interpr. [illegible]. Idem ibidem, [illegible] μέτειμι,eo ſermonis,vnde me auocaſti,redeo. μέτει πάλιν, Soph. accedes rurſus.Aliquando μέτειμι,idem quod vlciſcor, [illegible]. Plato [illegible] μέτειμι,ob iſta te mox vlciſcar.

Μέτειμι,interſum, [illegible].Iliad. [illegible] μετείναι,i. [illegible] φοιτᾶν,annumerari.& Iliad. [illegible] μετείη,i. [illegible],inter vtros verſetur. Et Iliad. [illegible],interſit, [illegible],pro μετῆν. μετῆν μοι, ad me pertinebat,Herodot. μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμίας,eis nullum ius aſſequendi magiſtratus erat, Ariſtot.2.Polit. μετῆν αὐτοῖς [illegible], Soph.i. μετουσία ἦν.Cum Genit. Eurip.in Medea, [illegible] μετεῖναί μοι τῆς ἀρχῆς, mihi eſſe participationem imperij. τὸ ἴσον μετεῖναι [illegible] πόλεσι,participare omnibus ciuitatibus,Thucyd. [illegible],ius eſt Æolibus in regionem. μετὸν σφι,ad ipſos pertinens,Thucyd. [illegible] Ἐπιδάμνου,Epidamno tanquam ad eos nihil pertinente. μετὸν οὐδὲν τούτων θεοῖς [illegible],nullius deos horum dicemus participes,Plato νόμ.ι.

Μετεὶς τὴν γνώμην,repudians ſententiam,Herodot. μετεὶς τὴν στρατιὴν,intermittens expeditionem,idem. μετεὶς τὴν τυραννίδα,immutans tyrannidem,idem. μετεὶς [illegible] γλῶσσαν, Perſica lingua vtens,idem. μετέντας ἡμέας μουναρχίην,nos expulſores monarchiæ,idem Herodot.ſed in his locis μετεὶς Ionicum eſt pro μεθείς.

Μετεισδύομαι εἰς ἄλλο,alid tranſeo.

Μετέλθω,idem quod μέτειμι,aggredior,accedo,inquiro.

Μετεμβαίνω,tranſcendo,migro. [illegible] ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, tranſcendebat è curru in eſſedum, Herodot. μετεμβάς, tranſcendens.

Μετεμβιβάζω,in aliud impono,tranſpono,Thucyd. Μετεμβιβάζομαι, poſt edo vel eloco.

Μετεκδύομαι,exuo. [illegible] φύσιν,Plut.

Μετέμπαν,adij.vide ἔμπαν.

Μετεμβαίνω,tranſcendo,vt qui vno mutato nauigio in aliud cōſcendit Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

Μετεμμορφόω,μεταμορφόω,Heſych.

Μετεμφυτός,ὁ καὶ ἡ,ex vno in aliud inſitus,in Epig.

Μετεμψυχόω,animam traduco,ex vno corpore in aliud.

Μετεμψύχωσις,animæ ex alio in aliud corpus tranſmigratio,quā aſſerit Pythagoras.

Μετενεγκεῖν,μετενεγκεῖν,transferre.

Μετενεχθείς,tranſlatus.

Μετενσωμάτωσις,εως,ἡ,in diuerſas corporum ſpecies migratio:de qua Plato l.10. de Leg.

Μετεξανίστημι,transfero ſubinde,item expello & alibi ſedem ponere cogo.

Μετεξέτεροι,quidam,nonnulli,Herodot. [illegible], certi dij,Herodot. μετεξέτεραι,nonnullæ,idem.

Μετέπειτα,poſtea, μετὰ ταῦτα.Od.ξ, [illegible] μετέπειτα. Plato epiſt.8. [illegible],poſtea dono tyrannis abuſa eſt. εἰς τὸ μετέπειτα,in futurum.

Μετέπεσε,decidit:à μεταπίπτω.

Μετεπιτηδεύειν,mutare inſtitutum Bud.in epiſt.

Μετεωρίζω,eluriare.vide [illegible].

Μέτριος,pro μέτριος. Æolicè,moderatus,Etym.

[illegible],Varin.

Μετέρχομαι,prætereo, tendo, appeto, quæro, conſequi ſtudeo, capeſſo,ſector,tracto,lego,narro, acceſſo,accedo, adduco, traduco, ſupplicium de aliquo ſumo, animaduerto in aliquem. μέτειμι καὶ ἐπεξέρχομαι,vlciſcor,vindico.Depon. Accuſat. Aphthonius, [illegible] μετέρχονται, puerorum peccata vindicant,puniunt. [illegible] μετέρχονται,Ariſtid.i. [illegible]. μετῆλθε τίσις [illegible],Herodot. Orœtem vltio excepit,vindictam perſecuta eſt Orœtem. μετέλθῃς [illegible], reprimas faſtū, vlciſcaris. [illegible],Eurip. ſumere vindictam de,&c. [illegible] μετέρχομαι: in Epigramm. μετελθετέοι αὐτοί,ſunt puniendi,Lucian. μετελθών,inuadens, reprimens, vltus:aliquando luſtrans & obediens,Hom. μετελθεῖν τὴν ἐλευθερίαν,libertatem tueri,i. [illegible],Thucyd. μετελθεῖν τὰ ἐγκλήματα,obiecta refellere,idem. [illegible] μετελεύσομαι, i. [illegible]. Homer. μετελεύσομαι ἄλλους, adibo ad alios,Lucian. [illegible] μετέρχεο, ad dona muſarum te transfer, in Epigramm. [illegible],Alcidamas,i. accedens & tranſiens. μέτελθε,quære.Laſcar. [illegible] μετῆλθον δέρας,quæſierunt pellem,Eurip. μετῆλθόν σε, te acceſſiui,idem. μετερχόμενός σε [illegible] εἰπεῖν, ego te adiens obſecro vt verum dicas, Herodot. [illegible] εἰπεῖν, &c. precibus mecum agis vt dicam. [illegible], à rebus ad viros deductus ſeu tranſiens, Lucianus. Μετέρχεσθαι,καὶ μετοίχεσθαι, [illegible].Hom.Ilia. [illegible],adiens,accedens.Idem, [illegible],Od.θ,& [illegible]. μετέρχεσθαι [illegible] veritatem inueſtigare.

Μετέσχον,aſſecutus ſum.

Μετέσσομαι,intereero. [illegible] μετέσσομαι, [illegible],Homer.Il. Idem Od.ξ, [illegible] μετέσσομαι,ero inter,& Iliad.ξ, [illegible],intercedet.à μέτειμι.

Μέτεστι, imperſonaliter ab eodem, adeſt, eſt mihi copia vel ius, vel participatio. μέτεστι αὐτῷ ... [illegible], hic omnia iura ciuitatis habet, Demoſth. κατὰ Νεαίρας. Iſocr. [illegible], pro εἰ ... μετέχων. Idem cum Nominatiuo, [illegible] μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι, virtuti nulla eſt communicatio cum improbis, Plato in Apolog. Socr. [illegible] μέτεστι, talium ſum ignarus, à talibus ſum alienus. Ariſtophan. Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, quotquot ſunt probitatis participes. μέτεστί μοι πάτρας, ſum patriæ particeps, idem. τί μέτεστί μοι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων; quid mihi commune eſt cum Alexandri connubiis? Eurip. μέτεστί μοι πλεῖον τῆς χώρας, plus regionis poſſideo. μέτεστί σοι ... λόγου, dignus es cuius ratio habeatur inter homines, Euripid. οὐ μέτεστί σοι τούτου, hoc poſſidere non potes, Hermog. εἰ δέ τι ... μέτεστί σοι, Euripid. te tua de filia ſiquid mouent oracula, ſi tua intereſt, ſi ad te pertinent, ſi te attingunt. [illegible], ignauiæ eſt particeps, Plato [illegible] μέτεστι ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος, Eurip. eſtis participes eorum quæ facta ſunt & conſortes. εἰ μετῆν τιμῆς τούτῳ, ſi hic eſſet particeps honoris.

Μετεύχομαι, opto, Eurip.

Μετηύδων, dicebam inter. Cum Dat. Hom. Il. [illegible] μετέειπε, i. ἐν αὐτοῖς εἶπεν, ἐδημηγόρησε.

Μετέχω, cum aliquo habeo, particeps ſum, participo. Neutr. Genit. Plato in Timæo, λογισμοῦ δὲ μετέχουσα καὶ ἁρμονίας ψυχή, compos & particeps, Cic. Ariſtot. ὥσπερ μέτοικος γάρ ἐστιν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων, quaſi inquilinus is eſt qui non venit in honorum partem. μετέχω τῶν ἀμφοτέρων, vtriuſque conſortium habeo, Thucyd. μετέχειν τῆς ζωῆς, præditum vita eſſe, & beneficio vitæ vti. μετέχων τοῦ θείου, aliquid diuini habens. μετέχειν φόνου, cædis eſſe participem, Herodot. Additur etiam Dat. Plat. in epiſt. ἵνα δὴ μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς, vt factorum particeps cum ipſis eſſet. μετέχω σοι τούτου, huius rei ſum tecum particeps. in epiſt. Philip. apud Demoſt. Cum Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, ὅπως ... [illegible] μετέχειν ... μέρος, vt capiat partem. Nam hoc verbum cum Accuſ. ſignificat τὸ ἔχειν ἢ τὸ λαμβάνειν, vbi verò cum Genit. conſtruitur, præpoſitio ſuam vim retinet. Ibidem, οὐ γὰρ μετέχεις τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί, non enim mecum in partem verberum æqualem veniebas. μετέχω τὸ μέρος, ſum particeps, Demoſt. μετέχειν μοῖραν, poſſidere partem, Herodot. μετέχοντες μοίρας τιμῶν, honorum participes, idem. μετέχω πλέον, Plato [illegible] μετέχειν [illegible] τῶν μετεχόντων, communicari his qui ſunt participes, Porphyrius.

Μετεωρίζομαι, σθήσομαι, volito, ſublimis efferor, me effero, ſum ſuſpenſus. apud Suid. hoc exemplum, Μετεωρισθέντες δὲ [illegible] διὰ τὴν εὐπραγίαν, [illegible], i. ἐπαρθέντες, elatis propter ſucceſſum. μετεωρίζομαι [illegible], Alex. Aphr. dicitur pro vultu ſublimi ſuſpenſoque corpore incedo. μετεωρισθεὶς ἐς τὸ [illegible], in altum euectus, Thucyd.

Μετεωρίζω, ὑ. ίσω, π. ικα, eleuo, attollo, in ſublime traho, iacto. Ponitur interdum abſolutè, ἀντὶ τοῦ μετέωρον φέρειν, & ſublime peto, ſicut μεταβάλλω ἀντὶ τοῦ μεταβάλλομαι. μετεωρίζουσι [illegible], in altum ſublata, Philoſtra. Eſt item μετεωρίζειν, ad defectionem excitare, ſeu ad ſpem rerum nouarum. Polyb. in 5. [illegible]

Μετεωρισμός, οῦ, ὁ, ſublimitas, ſummitas, [illegible].

Μετεωροθῆραι ex accipitrum ſunt genere, qui prædam in ſublimi petunt. Ariſt. 9. Anim. μετεωροθήρας εἷς ἱέραξ, vnus accipiter ex ſublimi capit.

Μετεωροκοπεῖν, latiori parte remi fruſtra aquam percutere. Ariſtophan. [illegible] μετεωροκοπεῖν, [illegible] Μετεωροκοπεῖν inquit interp. [illegible]. Idem [illegible] dixit alibi.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus ſublimibus & cœleſtibus nugatur, philoſophus faſtu præditus, & verborum inſolentia vtens, Lucian. & μετεωρολέσχην Plat.

Μετεωρολογέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, conſydero, commentor & ſcribo de ſublimibus. Neut. abſol. Plato, [illegible] μετεωρολογεῖν [illegible], τὰ μετέωρα [illegible].

Μετεωρολογία, ας, ἡ, ſermo de rebus ſublimibus. olim in bonam partem accipiebatur, vt ἀδολεσχία, licet poſtea in loquacitatis & vanitatis ſignificationem venerit. Plato in Phædro, πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι. Ibidem, μετεωρολογίας ἐμπλησθείς.

Μετεωρολογικός, οῦ, in rebus ſublimibus curioſus.

Μετεωροθήρας, rerum ſublimium venator & contemplator. Plato in Cratylo, [illegible] μετεωροθήρας καὶ ἀδολέσχης [illegible].

Μετεωροσκοπέω, cæleſtia contemplor. Plato in Phædro, [illegible] ψυχὴ μετεωροσκοπεῖ τε καὶ [illegible] quaſi diceret τὰ μετέωρα σκοπεῖ.

Μετεωροτέρπεις, vt ἀεροτέρπεις Baſil. [illegible] μετεωροτέρπεις, elatos vel inania ſectantes.

Μετέωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſublimis, elatus, tumidus. ſuſpenſus, erectus animo, i. nondum fixo, ſed ex euentu conſulturus, penſilis Gazæ, ἀπὸ τῆς ἀέρος, vel vtrunque ἀπὸ τοῦ ἀείρω, quod eſt eleuo, ſuſpendo: ad multa refertur. μετέωροι enim aliquando ſunt, qui in alto nauigant: vt μετέωρος πλεῖν, Syneſ. pro litora non legere, ſed in altū prouehi, vt Cic. aut velis in altum dare, vt Liu. μετέωρος ναῦς ὡρμεῖτο, nauis aliquantum procul à litore ad anchoras ſtans, Thucyd. μετέωροι νῆες naues altum tenentes, altū capeſſentes. μετέωροι ὥρμουν, i. ἐν ἀγκυρῶν, in anchoris excubabant. Thucyd. 1. Hinc tranſlatione ſumpta, Plut. de Græcia cōmota & perturbata, καὶ [illegible], inquit, [illegible] καὶ μετέωρος ἦν. Aliquando idem quod Latinis incertum, ſuſpenſum: Demoſt. [illegible] μετέωρα. Eſt autem Μετέωρος etiam ὁ [illegible] τῇ ψυχῇ, [illegible] τῇ γνώμῃ, animi dubius, ſuſpenſus, vt apud Virg. Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi Mittimus. expectans rerum euentum & quo inclinet alea: ſic ſæpe apud Polyb. Vnde μετεωροδικία, cuius iudicium adhuc eſt ſuſpenſum, lis pendens. Hermog. μετεώρου τῆς δίκης οὔσης, antequam cauſa ageretur. μετέωρος ἀρχή, Herodian. dicitur quum imperium adhuc controuerſum eſt, & in nullo reſidet. Et μετέωρα πράγματα, quæ in expectatione ſunt, Demoſth. Ariſtoph. [illegible] τὴν γῆν μετέωρον, ac qui contines & vehis terram penſilem. Et Μετέωρος dicitur ὁ μὴ ἡσυχάζων ἀλλ' [illegible], qui non quieſcit ſed ſtudet rebus nouis, vt qui ad defectionem inclinat, [illegible], iam accinctus ad aliquid agendum: vt apud Suid. [illegible]. Ioſephus, μετέωρος [illegible]. Rurſus, [illegible]. Et μετέωρος Heſych. [illegible]. Pro erecto & intento: Lucian. [illegible] μετέωρος [illegible]. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è loco ſuperiore, Thucyd. μετέωρα τῆς πόλεως, vrbis ſuperiora. Aliquando [illegible] ſignificat. Theophr. in primo de cauſ. μετέωρα καὶ [illegible]. Et ὁ γὰρ [illegible] μετέωρος [illegible], quæ per ſumma celſitū Plin. in ſublimi nec altius defoſſa: quæ per ſumma terræ ſpatiatur. aliquando leuis. item ſerus, poſt tempus, non in tempore adueniens. [illegible], Etym. μετέωρα etiam ſunt, quæ fiunt circa locum aſtris vicinum, de quo Ariſtot. μετεωρολογικά. Ariſtoph. [illegible] μετέωρα [illegible], i. τὰ ὑψηλὰ καὶ [illegible]. Agathias, [illegible] μετέωρα [illegible], Suid. [illegible]. vide Μετεωριζω.

Μετεωροσκοπική, pars eſt aſtrologiæ, quæ eleuationum differentias aſtrorúmque exquirit diſtantias, necnon multa variaque ad aſtrologiæ inſpectionem tendentia perdocet.

Μετεωροσκόπος, ου, ὁ, ſublimium rerum ſpeculator: aliquando ſtolidus, qui ſublimia reſpicit, curioſus, & ſublimium rerū contemplator, inutiliſque rebus agendis. vt accepit Plato l. 6. [illegible] μετεωροσκόπον [illegible]. ſic ipſe Socr. & philoſophos vocari ſolitos ab imperitis tradit, [illegible] φιλοσοφίας [illegible].

Μετεωροσοφιστής, res cæleſtes ſpeculans, philoſophus, Ariſtop. [illegible].

Μετεωρότερον πνεῦμα, apud Gal. l. 3. de difficultate ſpirandi, [illegible] καὶ μετεώρου [illegible], cui vehemens ſpiritus ſiue anhelitus vehementior atque incitatior opponitur. Idem Gal. l. [illegible] pharmacum dicit exhibendum à deambulatione & frictione [illegible] μετεωρότερον [illegible], i. priuſquam anhelare deſierit ſic ſublimis anhelitus Horatio.

Μετεωροφένακες, οἱ, qui argutiis ſiue de rebus ſublimibus diſputando fucum faciunt, & auditores fallunt, Ariſtoph. [illegible] enim eſt impoſturam facere.

Μετῄει, deſcendebat. μετῄει πηγήν, adiit fontem, [illegible] πηγήν, Nonn.

Μετῆλθε, præteriit.

Μετῆλξα, vide Μεταπέλω.

Μεταλλαχώς, defunctus: à μεταλλάττω.

Μέτοικος, ου, migrator, transfuga, peregrinus, aduena. Aliquando pro oriundo, vt μέτοικοι Αἰγύπτιοι, oriundi ex Ægypto, [illegible], apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Μέτην, mediam. Heſych. exp. tamen & [illegible].

Μετήνεμος [illegible], equus velox, in epig.

Μετήορος, η, ὁ, pro μετέωρος, poeticè. Aratus, καὶ [illegible] μετήοροι [illegible], μετήορα [illegible], conſilia virorum ſublimia & varia, velut per mare volitantia.

Μετίεμαι, adeo, aggredior, μέτειμι, &

Μετίημι, καὶ μετίω, ambio, peto honorē, perſequor, exerceo, expono, abiicio, Accuſ. μετίεμεν [illegible], mulierē petimus, volumus, expetimus. μετίης [illegible], ſobolē remittit. Herodot. μετίης [illegible], tributū remittit, idē. μετίης ἐς ποταμόν, perfert in fluuiū, idem. Herodot. [illegible] &c. ex arborum genere petere & contemplari, ſcilicet rationes, Theoph. l. 2. de cauſis plan. μετιέναι τὴν σοφίαν, capeſſere doctrinam, perſequi. μετιέναι

ταῦτα μέτειμι, hæc perſequi ſoleo, Gaza de Seneđ. μετιέναι, reum agere, iudicium dictare, ... Plato de Leg. lib. 12. μετιέναι ... te animaduertent; Lucian. μετιέναι ἀρχὴν, deponere dominatum, Herodot. μετιέναι τοὺς χρηματισμοὺς ... ἀλγεινοὺς, ... ultū nullum omnino fecerunt, Herodot. μετιέναι ... loca poſcere frigida, vertit Gaza: in locos calidos demigrare, Politian. μετιὼν, vadens, ἦλθε. Apollon. 2. ... μετιών. Phalar. μετιὼν τὴν γυναῖκα, vxorem ambiens. Item μετιὼν, percurrens, legens, ſectans, Bud. in Epiſt. prior. ... τὰς βιβλίους ... τὴν χεῖρα ... μέχρι τῆς ... Gaza de Senect. μετιέναι, qui adicunt ... ſingulos ſolicitantes, id eſt, ... res neceſſarias ex Seſto aduehentes, Xenoph. 2. Oind. μετιέναι ... petentibus non dabit, petentes acciperent repulſam, Apollon. μετιόντας ... viciſcentes iniurias, Thucydid. i. vltione perſequentes.

Μετήορα, baculi ab vtraque parte currus exiſtentes, ... Hesych. Polluci verò μεταῖα dicuntur, ... hanc ſcripturam magis probo.

Μετοικεσία, deportatio, manſio in alieno ſolo, quaſi incolatus & inquilinatus, Matth. cap. 1. ...

Μετοικέω, μετοικῶ, ... incolo, ſum inquilinus, demigro, transfmigro, non habeo ius ciuitatis, id eſt, non ſum capax munerum, Iſocr. in Panegyr. πολὺ γὰρ ... longè miſerius eſt apud ſuos ciues ignominioſum viuere, quàm apud exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. ... patre incola Athenarum, Halycarnaſ. de Lyſia. Dicitur etiam Μετοικίζεσθαι. Μετοικοῦντες etiam dicuntur qui patria pulſi, aut aliàs migrantes, aliò ſe contulerunt, Pauſan.

Μετοίκησις, εως, ἡ, migratio in aliam vrbem. Plato in Apolog. Socrat. μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, migratio eſt animi ex hoc loco in alium, vbi agitur de morte.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia, migratio, q. inquilinatus.

Μετοικίζομαι, aliò me habitatum confero, Iſocrat. ... Lucian. ... in terram tranſlatum ſeu deductum, Chryſoſt. ... in exilium abiiſti, Halicarn. ... Thucyd. ... à profugis habitabatur, Lucian. ...

Μετοικίζω, μετοικιῶ, demigrare iubeo, habitationem mutare cogo, Accuſ. Ariſtot. 2. OEcono. ... eos migrare iuſſit. μετοικίζειν propriè dicitur is qui aliquos (vt inquitur Herodotus in Terpſichore) ... id eſt, ſuis ſedibus abreptos alio transfert.

Μετοίκιον, ου, τό, ſumma duodecim drachmarum, quam quotannis ſoluere cogebantur inquilini, authore Harpocratione. Iſæus ſcribit viros quidem duodecim drachmas conferre conſueuiſſe, mulieres autem ſex. id qui non contuliſſent, adducebantur ad ciues, conuictique venum ibant. de hoc tributi genere meminerunt Iuriſconſulti in L. 4. Cod. de iure fiſci, lib. 19. Et Pomp. de verborum oblig. vide Laert. in Xenocrate, Platonem in fine lib. 8. de Leg. Pollux τὸ μετοίκιον fuiſſe ait ... Quidam μετοίκιον eſſe volunt, quod à Cicerone & Cæſare colonarium dicitur. Et Μετοίκια, τά, feriæ ſunt apud Plutarc. in Theſeo ob receptos in vrbe colonos. ... Lucian. μετοίκιον τελεῖν, incolendi vectigal ſoluere, Plato in Leg.

Μετοικισμός, οῦ, ipſa captiuorum tranſportatio, tranſlatio incolarum.

Μετοικοδομεῖν, mutare ædificatum, quod ædificatum fuerat demoliri, & alio modo ædificare, Plutarch. ... &c.

Μέτοικος, ου, ὁ, inquilinus, nouus habitator, ὁ ... Suid. ... Soph. ... interp. Homeri. Vide ἐπήλυδας apud Ammonium & μέτοικος. μέτοικος dicitur Hercules à Lucian. i. ... ſic enim de eo & aliis in deorum numerum cooptatis. ... i. inquilinorum functiones & ciuium, Demoſth. Metœci in l. certa. C. de iure fiſ. lib. x. ſunt qui iuſſu principum in aliam ciuitatem pœnæ cauſa transferuntur, eorúmque prædia publicantur: ij dicuntur & ... Et μέτοικοι à Comicis etiam dicuntur ſcaphæ nomine, ... quos ob id ... dixerunt, i. ... vt ſuo loco dicetur. ... vt ait Demoſth. in Philip. Ariſtoph. ...

Μετοίχομαι, eo poſt, vel acceſſo: Od. ... Item eo cum, comitor. Odyſſ. τ.

Μετοιωνίζομαι, augurium muto, vel aliis auſpiciis ſuſcipio.

Μετοκλάζω, μετοκλάσω, ingeniculo me, curuatis & flexis genibus ſubſido, ... Neutr. abſol.

Μετοκωχή, pro μετοχή, dicitur teſte Heſ. qui tamen expon. ... nec non ...

Μετόν, τὸ ..., quum liceat, ...

Μετονομάζω, tranſmutare nomen, tranſnominare Sueton. ... contrario nomine appellatur.

Μετόπη, ἡ, ſiue μετόπιον quid ſit ex ſequentibus patet. Vitruu. lib. 4. cap. 2. Vtraque enim & inter denticulos, & inter triglyphos, quæ ſunt interualla, Metopæ nominantur: ὀπὰς enim Græci tignorum cubilia & aſſerum appellant, vti noſtri ea caua, columbaria. Ita quod inter duas opas eſt intertigniū, id metopa apud eos eſt nominatum. Apud Heſyc. Μετόπιον ... vbi tamen malè ſcriptum Μεδίμνου.

Μετόπιν, à tergo, poſtea, in poſterum.

Μετόπισθε, μετόπισθεν, retro, poſt, ... ex altera parte, poné, à tergo, ... in poſterum. Heſiod. ...

Μετοπωρινός, ὁ, ἡ, propriè, qui extremi & ſeneſcentis autūni eſt, autumnalis. Heſiod. ... dixit pet autumnum pluere, autumnalem pluuiam emittere.

Μετόπωρον, ου, τό, autumnus, & tempus φθινόπωρον, vltima pars autumni, quia tum deſiunt fructus.

Μετορμίζομαι εἰς ... in aliam terram transfreto, concedo in aliam terram, Herodot. Ionic. pro μεθορμίζομαι.

Μετόρχιον, ου, τό, ſpatium inter plantatas arbores, quarum ordo ὄρχος dicitur: interordinium Columel. Pollux, ... Ariſtophanes. ... Interpr. ...

Μετουσία, ἡ, ... conſortium, communicatio, communio: & Aſconio Pædiano participatio, materia: vnde ... nomina materialia, i. quę materiam ſignificant, & totum, vt ... inquit, Gaza lib. 2. Gram.

Μετοπτά, circunſpicio, aſpicio. Heſyc. ſed ſuſp.

Μετοχετεύω, transfero, ..., deriuo, detorqueo, quod Cicero in Philippicis & Verrinis deriuare dixit, Et partem aliquā in Aſiam & Syriam deriuare curæ & cogitationis tuæ. Item, Quod potuit aliò reſponſionem ſuam deriuauit eſt enim μετοχετεύειν propriè aliò deriuare & per canalem deducere. μετοχετευόμενος deriuatus.

Μετοχή, ῆς, ἡ, participium, participatio, ..., conſortium, communicatio, μετουσία, communio, ...

Μετοχικός, ἡ, ὁ, participialis.

Μετοχλίζω, ... in Epigr. propriè vecte tranſmoueo, vel ſimplic. tranſmoueo.

Μέτοχος, ου, ὁ, particeps, ſocius, affinis, conſors, ... Plato ... lib. 7.

Μετρέομαι, ... menſuram recipio, dimetior. Demoſt. contra Phorm. ... & in magna porticu farinas emptitantes ad quaternarum chœnicum modum dimenſas. ... honorem pecunia metiuntur, Ariſtot. 9. Ethic. Item ad menſum accipio, appēdendū & admetiendum peto, vtendum accipio, Cicero vertit primo Officiorum. vnde illud Heſiod. ... Eſt etiam vocabulum militare, pro ... Plutar. in Cæſare de militibus menſtruum frumentum accipientibus, ... Inde illud Gregor. ... non enim Filius ad certum modum à Patre accepit, cui ſcilicet Filius æqualis eſt. Item μετρεῖσθαι pro expendere, Sophoc. in Aiace, ... Bud. Com. Anmo. diſtinguit ab ...

Μετρέω, ... metior, vt μετρηταὶ dicebantur menſores, ... id eſt, admetientes annonarium frumentum. Tranſlatè ponitur pro æſtimare, expendere, vt ... Demoſth. inde etiam ... pro vices rependere, in vtramque partem: & paria vel beneficio vel maleficio facere. Pauſan. in Corinth. ... Quod ideo factum, quia ... atque mutuo dare dicebant. Heſiod. in ...

ἐμ' ἔλεγε, ἐγὼ δέ σοι ἐν Τηλέφῳ, ἀλλ' ἀπεμετρήσω. Dixit alibi, τοῦ μὲν μετρεῖσθαι ἕνεκα γίνεται ὁ Χαλδαῖος. Ariſtoph. in Acharn. Μέτρησον εἰρήνας τί μοι κἂν πέντ' ἔτη, id eſt, δίμετρον. Interpres hoc adducit ex Theopōpo, καταλύσει ὁ μεταδὺς, ὁ μέτρησον, ὁ τριμὴν λάβε. Aliquando pro moderari. Item pro nauigare, διαπλεῖν, Apollon. 2. οὐ μὲν θάλασσαν περαιοῦν, non amplius mare trāſmittebant.

Μέτρημα, τὸ, σιτομέτριον, demenſum, menſura. Pro frumento quod datur militibus. Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα κριθὰς διὰ αὐτὰ τοῦτο.

Μέτρησις, εως, ἡ, menſio Ciceroni, modus, dimenſio, modificatio Senecæ, apud Demoſth.

Μετρητὴς, οῦ, metreta. Ariſtot. 2. OEcon. ἀπεῖπε δὲ τῶν ὑγρῶν μηδὲν μέτρον ἔλαττον εἶναι ἢ μετρητήν, vetuit ne liquidorum menſura vlla minor eſſet quàm metreta. Gaza amphoram vertit lib. 8. Ani. cap. 9. Apud Pollucem μετρητὴ ſcribitur: Phillylius, καὶ μὴν οἴνου τινὸς ἀμφορέα δίδωμι τρεῖς. Πρῶτα μὲν τοῦτ' αὐτὸ ἔχει οἴνου μετρητὴν, μετριότατος οἶνος: vbi amphoram metretam vocat.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, metator, menſor Columel.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, q. menſurabilis, menſura concluſus.

Μετριάζω, μ. άσω, ακα, modeſtè fero, verecundè de me loquor, Chryſoſt. medium & mediocre ſequor. μετριάζειν περὶ τὸν πένθον, modicè ferre, Plato de Rep. cum Datiuo, mediocrem eſſe, Ariſtot. 5. Politic. ταῖς μὲν ἄλλαις μετριάζειν τοῖς πάθεσι, modicè frui voluptatibus. μετριάζειν pro ἀδικεῖν Menander accepit, ait Phryn. antiqui verò pro τῷ συμβαίνοντι μετρίως φέρειν. οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες, qui de Filio, Dei ſcilicet modeſtè ſentiūt, Nazanzen.

Μετρικὴ, ῆς, ἡ, ars metrica, metiendi ars, Pollux.

Μετρικὸς, ὴ, ὸν, metricus, rationis metricæ peritus. μετρικὸς ῥυθμὸς, pes & numerus in verſum cadens ſiue verſibus aptus, Ariſt. Rhetor. 3.

Μετριολόγος, moderatus in verbis, Antiphon.

Μετριοπάθεια, ας, ἡ, animi moderatio, Val. Max. 4. mediocritas affectuum. pro clementia. Appian. in Iber. ἀντὶ μὲν τῆς δὲ μετριοπαθείας πυθόμενοι

Μετριοπαθεῖν, modicè affici. In Epiſt. ad Hebr. cap. 5. μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, qui quātum eſt ſatis poſſit ignorantium atque errantium vicem miſerari.

Μετριοπαθὴς, ὁ, qui modicè perturbatur. Ariſtotel. ſapientem ait μετριοπαθῆ μὲν εἶναι, ἀπαθῆ δὲ μή.

Μετριοπαθῶς, clementer. Appian. in Iber. ὡς εἴρηται μαθόντες οἱ μετριοπαθῶς σφίσι χρήσονται.

Μετριοπότης, ου, ſobrius. Xenoph. in Apolog. Socrat. cui opponitur οἰνόφλυξ & Μετριοπότης, ἀκρατοπότης. Pollux, ἐρεῖς δὲ, μετριοποτῆσαι. τὸ γὰρ ἀπληστεῖν ὁ μετριοπότης ἐναντίος.

Μέτριος, α, ον, καὶ ὁ, modeſtus, mediocris, ciuilis, moderatus, ἐπιεικής. Ariſtoph. ἐν πλούτῳ, Μετρίῳ γὰρ ἀνδρὶ ἐπιτυχεῖν ᾤμην. Plato Epiſt. vltima, τά τ' ἄλλα καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ μέτριός μοι δοκεῖ Δίων, in aliis in te & verbo & facto æquus mihi eſſe Dion videtur. μέτριος καὶ φιλάνθρωπος, humanus, Demoſth. μέτριον παρέχειν ἑαυτὸν, ſe ſummittere, Idem Demoſth. μέτριος οἶκος, mediocris domus, Idem. μέτριοι καὶ δημοτικοὶ, mediocres ſeu parui & populares, Idem. οἱ μέτριοι τὸ ἦθος vocantur homines modeſti. μέτριοί τινες, aliquot pauci. Xenoph. μέτριοι λόγοι, iuſti ſermones, ſeu iuſta & humana verba, Demoſthen. μετρία ὁδὸς, Thucydid. μέτριον ἔχειν modum teneo, ſum moderatus, Plato. νόμ. δ'. τὸ μέτριον ἄγειν, mediocritatem colere ſeu tueri, Idem in Legib. μαθεῖν μέτριον τι, Demoſth. ἕως τοῦ παρέχειν μέτριον, quantum ſatis ſit, Galen. ad Glauc. τὰ μέτρια, honeſta. μετρίως διάγειν, Xenoph. οὐκ ἐπὶ μετρίοις τινὰ, me non moderatè gero, Thucydid.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, mediocritas, modeſtia, αὐταρκεία, ἐπιείκεια, congrua menſura.

Μετριοφρονέω, modeſtus ſum, modicè efferor, Appian.

Μετρίως, modeſtè & ſapienter, mediocriter Cic. aliquatenus, ἱκανῶς. Plato 1. de Rep. οἱ λέγοντες ἀεὶ περὶ τοῦ γήρως, χαλεπῶς φέροντες, ἀφ' οὗ πρὸ τοῦ μετρίως ἀπολαύεται, i. quod ſatis ſit. Idem in Epiſt. pro humanè, ἅπασι πᾶσιν μετρίως κεχρῆσθαι αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι, ipſis benignè vſus, & donis proſecutus, ἀσαφῶς καὶ μετρίως, ſubobſcurè & ambiguè, Naz. μετρίως σοι χρῶμαι, erga te me gero honeſtè, Plato in Legib. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum ętate ſatis matura, Idem in Epiſtol. μετρίως ἔχει dicitur καὶ συμμέτρως, χαριέντως, ἀρκούντως, ἱκανῶς, αὐταρκῶς, καὶ μεμετρημένως: authore Polluce. Plato πολιτ. 1. οἱ μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὄντες, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani ſenes tolerabilem agunt ſenectutem.

Μέτρον, ου, τὸ, motus, dimenſio Quintil. lib. 9. cap. 4. menſura, carmen: μετρεῖν τὸ μεῖζον τὸ μικρῷ. Metrum etiam à Quintil. dicitur lib. 1. cap. 5. differt autem metrum à rhythmo, quòd rhythmus circa ſonum verſetur, metrum etiam abſque cantu ſi profeſatur, ſuam retinet proprietatem. Ariſtot. Rhetor. 3. διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή, ποίημα γὰρ ἔσται. Quo verſum in oratione vetat eſſe, numerum iubet, vt ex hoc loco dixit Cicero de Oratore. Ariſtoph. περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν, Quibus μέτρον καὶ ἔπος differre Com. adnotat. Vide ῥυθμὸς. ἐν μέτρῳ πεποιημένος λόγος, Xenoph. ἄνευ μέτρου, ſoluta oratione, Plato in Leg. μέτρον ἔχει περὶ ἐπιθυμίας πάσης, hæc modū adhibeant, idem Plato νόμ. δ'.

Μετρονόμοι, οἱ, magiſtratus Athenis quindecim virorum, qui menſurarum & ponderum æquitatem curabant quorum decem in Pyræo, quindecim in ciuitate. Suid.

Μέσσον, μᾶζον, Heſyc.

Μετωνομάζω, μ. άσω, ακα, transnomino. Actiu. Accuſ.

Μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, nominis pro nomine poſitio, quæ & hypallage, Quintil. lib. 8. cap. 6. tropus, quum inuentor pro re inuenta ponitur: vt, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cic. in Oratore ad Brut. Formam eam orationis qua verba transferuntur ὑπαλλαγὴν Græci Rhetores, quia quaſi ſummittantur (leg. ſummutantur) verba pro verbis: μετωνυμίαν Grammatici vocant, quòd nomina transferantur. Hinc Μετωνυμικῶς, μετωνομασμένως, Suid.

Μετωπηδὸν, quaſi frontatim, in frontem, præ oculis, Etym. μετωπηδὸν ἔπλεον, naues dirigebant. id eſt, ἐξ ἀντιθέτου ἔπλεον (τὸ γὰρ μέτωπον τῆς νεὼς ἡ πρῷρα ἐστὶν) frontes, id eſt, proras præbebant hoſtibus, Thucyd. μετωπηδὸν τρέψαντες, in frontem dirigentes, Herodot.

Μετωπίας, ου, ὁ, cui frons magna eſt & lata, fronto Ciceroni. ἀναφαλαντίας etiam Polluc. qualis fuiſſe fertur Alcibiades.

Μετώπιον, το, metopium, vnguenti genus Ægyptiaci, quod quia galbanum accipit, ita dicitur. lignum enim ex quo ἡ χαλβάνη colligitur μετώπιον vocant Ægyptij. Dioſcorides libro 1. cap. 72. Σκευάζεται δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μύρον ὀνομαζόμενον ὑπ' αὐτῶν χρανάμενον μετώπιον, διὰ τὸ πλεῖον τῆς χαλβάνης μίξιν. τὸ γὰρ ξύλον ἐξ οὗ γίνεται ἡ χαλβάνη, μετώπιον καλεῖται, &c. Plinius lib. 12. cap. 28. Ergo Æthiopiæ ſubiecta Africa Ammoniaci lachrymam ſtillat in arenis ſuis. Inde & nomen etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam metopion vocant. Eſt etiam ipſi libro 15. cap. 7. genus olei ex amaris nucibus confectum. Μετώπιον vocat Hippoc. l. de ſuperfœt. μέτωπον. Μετώπιον etiam ſuperciliorum interſtitium, quod vt dictum ſuo loco anteà καὶ μεσόφρυον appellatur à Poll.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, tis, hoc eſt, ſpatium illud quod interiacet oculis, vt Gaza interpretatur. ἐστὶν ἐνταῦθα παρὰ τοὺς ἄνω περὶ δέοντος, παρὰ τὸ μετὰ τὰ ὦπα εἶναι, Etym. μέτωπα συνήγαγε, i. συνέστειλε τὰς ὀφρῦς. Ariſtoph. Idem in Veſpis χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, remiſſa parum fronte. Transfertur quoque, vt ἐπὶ μετώπου ἰέναι, de agmine exporrecta fronte procedente. nam μέτωπον καὶ ζυγὸν καὶ πρόσωπον dicitur frons aciei, τὸ ἐμπροσθεν τῆς μαχομένης. vide φάλαγγος μῆκος in Appendice de vocabulis militaribus. ἐν μετώπῳ παρατάξαντο εἰς ἐν ναυμαχίαν, Xenoph. 1. Omiſſ. vide τάγμα. Sic quum accipitur pro contignationibus lignorum & aſſerum.

Μετωπὶς, ἰατρικὸς ἐπίδεσμος, faſcia medicinalis, Heſych.

Μετωποσκόπος, qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur, metopoſcopus. Plin. & Suet. ſunt verò Metopoſcopi, id eſt, ex facie hominum addiuinantes, vt dixit Plinius lib. 35. ἐκ τῶν φυσιογνωμικῶν genere, qui ex corporis lineamentis totóque habitu, ingenia moréſque hominum diſcernere atque iudicare feruntur.

Μεύει, Heſyc. affert pro κοιμᾶται, cubat, dormit.

Μεχὶρ, proprium menſis Ægyptiorum, in Epigr. In quodam lexico veteri ſcribitur etiam Βεχὶρ, dicitúrque eſſe Februarius Romanorum.

Μέχρι, vſque, vſque ad. Genit. vt μέχρι βαρβάρων ἦλθον εἰμί. Ariſtot. de mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, abuſque finibus imperij aduſque Suſa. μέχρι ζωῆς, διὰ βίου, quoad viuam. μέχρι τῆς ζωῆς ἐκείνου, quandiu ille viuit, quoad moriatur, Phalar. ἀμφοτέρων μέχρι, Plato de Leg. μέχρι πλοῦ γένηται, Thucyd. ante confectam nauigationem. Aliquando addunt πρὸς, vt μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, vſque ad, Ariſtot. Μέχρι τοῦ, aliquatenus, quodámodo. Idem in Rhetor. 3. ἐνθυμήματα δὲ μὴ ἀκριβῶς. ἐστὶ δὲ ἔστιν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ. Μέχρι τῶν εἰμονοπόδων pro μέχρι τῶν ἄκρων, de ſumma plenitudine dicitur καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων, Suid. Μέχρι ἐνταῦθα, hactenus, hucuſque. Μέχρι ἐχθὲς, heri primum, Demoſthen. μέχρι ἐχθὲς καὶ πρώην, pauló antea, nuper. Idem. Μέχρι ὅτε, vſque dum, μέχρις ὅτε. Μέχρι νῦν, hactenus, adhuc. μέχρι νυνὶ, Demoſthen. Μέχρι οὗ, donec, vſquequo. Μέχρι οὗ ἂν, quoad, quouſque. μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθὲς, hactenus ignorarunt niſi ſuper. Herodotus. Μέχρι παντὸς, ſine modo, ſine præfinitione temporis, τὸ διὰ παντὸς, ſemper, per omnia. Μέχρι τούτου, tantiſper donec. Polybius, μέχρι τούτου αὐτοὺς ἔχειν φασὶ τὸν. Μέχρι πολλοῦ, diu: aliquando refertur ad tempus, aliquando ad loci diſtantiam. Μέχρι πόρρω, diu. Ariſtot. 6. Anim. καὶ τοῦτο μέχρι πόρρω διατελεῖ. Μέχρι τίνος, quamdiu. Μέχρι τοῦ, quouſque. Μέχρι πρώην, nuper, Syneſ. Μέχρι τινὸς, quandiu, quodamtenus, aliquatenus, aliquandiu. quouſque.

quouſque,vſque ad aliquem terminum.Gregorius,μέχρι τινὸς τῶν ἀμφοτέροις χαλεπῶς ἐγνώκει:quouſque,μέχρι τοῦ,ἄχρι. Μέχρι τοῦ,aliquo vſque.μέχρι τοῦ ἀποπληρῶσαι, Demoſt.μέχρι τοῦ λέγειν,verbis tenus.μέχρι τῆς δεῦρο,in hunc diem.μέχρι τοῦδε,hactenus τὸ μέχρι τοῦδε,Plato. μέχρι τούτου, hanc tantum conditione, hactenus,Thucyd.μέχρι τοῦ ἴδωμεν,μένωμεν,id donec cernamus,manebimus,Herodot.μέχρι δὲ τούτου,interea. Μέχρις pro μέχρι,donec,quoadusque. Μέχρις ἂν quoad. Athen. Μέχρι ἂν ὑπολαβεῖν τὸ ὕδωρ κατιέναι. Ariſtot.μέχρις οὗ εἶπεν dixit. Et μέχρις οὗ ἂν ἓν ᾖ,quouſque ſit vnus. Μέχρι ἂν dicitur,& ἄχρι ἂν,dum, & quandiu μέχρις ἂν ἔτι,vt ἄχρις ἂν, & ſine ἂν, vt ἄχρις, Athen. quoad μέχρις ἦν, donec eram, quoad. μέχρις ἦν ἄτερος τῆς τοῦ βίου χρείας.μέχρις ἐνταῦθα,huc vſque,hactenus,Plato.μέχρις ἐμοῦ, ad meam vſque ætatem, Herodot. μέχρις οὗ πεμφθῶσι, donec mittantur, Thucydid. μέχρις οὗ ἀγορᾶς διαλύσεως, euſque dum tempus eſt à foro diſcedendi, Herodotus. μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἔλθωσι, Idem. μέχρις οὗ δέωνται, tantiſper quoad indigebant, idem Herodot.μέχρις οὗ μυχοὺς ἐξίκωνται θεοῦ, Sophocl. quoad in ſinus peruenerint inferni dei. μέχρις ὅτου πλησθῇ ἡ ἀγορά,vſque dum refertum eſt forum, Herod.Ceb.Theb.cũ Infini.ἕως ὑμεῖς ἂν εἰς τὰ ἤθη ἐὰν μὴ ὅτι ταῦτα δὲ ἐκ μεταβάλητε μέχρις εἰς ἕξιν λαβεῖν,donec in mores & animi habitum ea verteritis.

Μὴ,priuatiua particula καὶ στερητικὸν μόριον.Ariſt.Rhet.1. Καὶ ἀρετὴ μὴ ἀρετῆς,καὶ κακία μὴ κακίας μεῖζον.τὸ μὲν γὰρ,τελ. τὸ δὲ, οὐ τέλος, id eſt,virtus non virtute,vitium non vitio maius.nam ibi μὴ στέρησιν oſtendit,vel potius διάθεσιν acceſſionémque ad habitum. ἀλλὰ μὴ,nunquid,ἆρα μὴ.Xenoph.Ἀλλ' ἆρα μὴ ἐγὼ,μὴ σε κατακωλύω ἢ ἰσχίσχω κατατείνω τὸ σκεύασθαι,nunquid ego te moror? Id eſt,vereor ne te remorer. Ἆρα μὴ,nunquid & vtrum, quod in conſequentia ſermonis. Ἀλλὰ μὴ dicitur. Xenoph. Ἀπεκρίνατο. 4. Ἆρα μὴ ἰατρὸς,ἔφη,ὁ Εὐθύδημος,μὴ δὲ ἐν ὄργανα. Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; Καὶ μὴ ita conciſè ponitur, vt apud Cicer.nec ne.Plato lib.6.πολιτ.Καὶ μὴν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν ὅταν μέλλης κρίνειν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μὴ,hoc eſt,καὶ μὴ φιλόσοφον. Μὴ μὴ,nonne Plato 1.de Republ.Εἰ δὲ εἰς ἐχθροὺς ἀδικία,μὴ οὐ μᾶλλον τὴν αὑτῆς δύναμιν,nonne perdet? Ὅπως μὴ pro μὴ cum Optatiuo.Xenoph.οἱ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐκεῖ αὐτοὶ με τρέψαιντο,id eſt,ne.Poteſt & ita dici,Ἀλλ' ὅπως ὑμῖν μὴ ἐπαχθὴς τούτῳ χαριζόμενος,ſed ne dum huic obſequor, vobis moleſtus ſim, Cicero. Et pro ὅπως μὴ dicitur ὡς μὴ. Ὅτι μὴ,niſi.Gregor. οὐδὲ ἐλέγχεις δὲ οὐ διέφυγε, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποδεῖξαι ἐγνώκει, niſi quod non intellexerat hoc facto ſe diffidentiam ſuā prodere.Plato εἴτε μηδὲν ἰατρικὸς διδάξει ὅτι μὴ ἀνάγκη,niſi neceſſe ſit. Et in propria ſignificatione pro quòd non. Gregor. δεῖν οὐ μὴ ἀληθῶς, μὴ μὴ ...,ἀλλ' ὅτι μὴ ἀρχῆς ἀδικοῦσιν.Idem,ὅτι μὴ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἁμαρτωλῶν σφραγίζεται. Dicitur & ὅτι μὴ.Odyſſ.ω, Οὐ γάρ πως ἂν ἄλλος ... ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν ... Οὐχ ὅτι μὴ, non quin. Lucianus,οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, non quin honeſtum eſſe cenſeam.Ὡς μὴ pro ὅπως μὴ ſiue μὴ,i. ne. Syneſ. Ἐγὼ μὲν καὶ ... ὡς μὴ δόξαιμι,καὶ τοῦδε,ὡς μὴ ... ,ὡς μὴ ἀδικοίην.

Μὴ,ne.Aduerbium eſt ἀπαγορευτικόν,id eſt,prohibendi. Quod rem præſentem ſignificat, iungitur Imperatiuo : nam quum aliis modis verborum, tempus vel præteritum vel futurum vel indefinitum ſignificat. μὴ τίς φησιν εἶναι σκοπεῖτε,videte non qualem ſe dicit,Æſchin.cum Optatiuo, ὁ φοβούμενος μὴ ... Demoſth. μὴ ποιήσητε,abſit vt faciatis, Idem. Cum Subiunctiuo etiam conſtruitur:vt,οὐ μὴ ἔλθῃς,non redibis.Euripid. ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς,ne ignores,vt non ignores,Nazan. μὴ κατοκνήσῃς ἀεί τυχεῖν τῆς χάριτος,ne cuncteris conſequi donum, quin conſequaris.&c.μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ,ne nimis amarum & acerbum dicere liceat: vel abſit vt liceat dicere quicquam acerbius, Demoſthen.vbi Bud.φοβοῦμαι ſubaudit. οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε, Demoſthen.nihil graue patiemini. οὐδὲ μὴ ἴδῃ, non videbit, Sophocl.οὐ φοβῶ μὴ ... ,Nazanzen.Pauſan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται,ne ſitus ea vitiet.Xenoph. μὴ τύχῃ τὸ τραυματίσας,ne ſauciet,id eſt, ἵνα μὴ, quemadmodum Vt Latinis. Terent.At vide,vt ſatis modò contemplata ſis,id eſt,caue ne non ſatis. Et interdum cum Indicatiuo præſentis aut præteriti pro Optatiuo vel Subiunctiuo.Demoſth. δέδοικα μὴ καταλάβωμεν,vereor ne non intelligamus. Plato, ἀλλ' ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε,ſed vide,ne non ſeriò dixerit.Demoſth.μὴ δὲ ὅπερ ἔλεγον, id eſt,αὐτὸ.σκοπεῖν μήποτ' οὐ συμφέρει,conſiderare ne non proſit, Ariſtot. Plato cum præſenti in Phædro, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δυσχεραίνετε τι ... ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Idem per ἀόριστον, Καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα,εἶπεν,ἀλλὰ μέντοι,ὦ Κέβης,καὶ σέ τι τούτων ταράξῃ,ſed vereor ne quid te quippiam horum conturbarit.Philoſtratus etiam per paratasticon cum aoriſto, ἀλλὰ καὶ μὴ οὐδ' ... ,ne dixeris, Euripid. Iungitur & Infinitiuo.ſic,μὴ δυνήσεσθαι ἀπιστῶ,diffido poſſe, Demoſth. μὴ τιμᾶν ... ,cenſeo non eſſe mittendum, Idem μὴ ... ἀρνοῦμαι, nego me facere, Idem Demoſthenes, τί μέλλομεν μὴ πράττειν , quid cunctamur facere, id eſt, ne faciamus,Euripid.μὴ ὕστερον ... ,vt eorum ſequentes ſententiam non videamini illis inferiores, Thucyd. εἴργει μὴ στέλλειν,vetat ne claſſe traiiciam, Euripides. τὸ ... μὴ ... ,hæſitabat Tyndareus pater,vtrúmne daret,an non. Idem. μὴ διαφθεῖραι διεκώλυσεν,ne interimeret prohibuit, Thucydid. ὅτι θάλασσα ... τὸ μὴ ... ,Ariſtid.neq; mare prohibet quominus ſit eius.μὴ χρᾶναι λέχη ..., qui negauit ſe polluiſſe lectum,Euripid.... ,nō eſt contentus,niſi,&c.μὴ παρεῖναι ἀπαυδῶ, veto venire , id eſt,ne veniat,Idem. μὴ παρελθεῖν τὸν βάρβαρον, ne barbarus tranſiret. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ,dixit Xenophon in Apologia Socrat. id eſt, non poſſum non eius meminiſſe. Et οὐ δύναμαι μὴ ἐπαινεῖν,non poſſum non laudare,ſeu quin laudem, Ibidem. εἰ μὴ παρακρουσθέντες ὑμεῖς,ſi vos non circunuenti fuiſſetis,Demoſth. μὴ ἰόν,niſi eat, Euripid. μὴ aliquando vacat ex vſu loquendi, vt ἀντιλέγειν ... μὴ ποιεῖν,ait Interp.Thucydid. Μὴ pro ἵνα μὴ, vel ὡς μὴ,ne (ſubaudito ἕνεκα) etiam cum Infinitiuo verbi Paſſ.Athenagoras in Apolog.ἐξέλειψεν αὐτὸν,μὴ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, id eſt, ἵνα μὴ ἀναιρεθῇ, ne interficeretur. Μὴ, Interdum ſine aliquo modo. Dinarch.μὴ ὁ ἀθλιώτερος, μὴ ... ἀγαθὸς,id eſt,οὐδαμῶς μὴ κακὸς τοξότης,bonus ſagittarius, Plato. τὸ μὴ δύσκολον,animi facilitas,Idem... ἀπῆν αὐτὸν, μὴ ὁ ποτέρου τοῦ λόγου,ἀλλ' ὁποτέρου τοῦ βίου δεῖ,Heſych.contra Cteſiph. Μὴ poſt σκοπῶ, id eſt num ſeu nunquid. Xenoph. σκοπῶ μὴ συμφέρῃ ἐξαποδόσθαι,conſidero num iuuet vendere. Sic Plato libro 1.de Republ. ... ψυχὴν μὴ ἀληθὴς ὢν, verſant eius animum,& agunt num veri ſint,id eſt,veri ſint néc ne.Μὴ cum futuro Indicatiui poſt verbum δεῖ. Plato Epiſtol. 7. πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος ... πολλοῦ δεῖ μὴ ποτὲ ... ἐν ἀνθρώποις εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβαλεῖ, multum abeſt vt vir grauis de iis quæ ſeria ſunt ſcribens hominibus, ſe ſimul & ſua ſcripta inuidiæ & ambiguitati ſubiiciat.Μὴ in cōſtructione eleganter implicita,vt μὴ φάσκω,id eſt,οὐ φημι,dico nō, hoc eſt,nego. Demoſth.contra Phorm. ... ἐν τῷ ... μὴ φάσκειν τούτῳ παρ' ὑμῖν ... Quod etiam dicitur μὴ λέγειν.Plato 9.Leg.... χρεών, ὃ μὴ λέγειν ὡς ... τὸ τοιοῦτο ὡς ὀρθῶς εἴρηται. Sic Cicero nego,pro dico non, ſolitus eſt dicere:nego vſquam vnquam fuiſſe maiores. Similis etiam eſt vſus negationis ἐν τῷ Μὴ προσποιοῦμαι, id eſt, ſimulo non , pro diſſimulo. Æſch. contra Cteſiph.Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκεῖνα ὁ βίαστι ἀκούειν, Quod ſi hæc verba noſtra audire ſe diſſimulet. Demoſthen. ... βουλόμεθ' ὑμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ὑμῖν. Thucydid. Δεῖ δὲ καὶ εἰ ἀδικοῦσι μὴ προσποιεῖσθαι, oportet autem etſi iniuria nos affecerunt diſſimulare. Μὴ pro εἰ μὴ,καὶ ὅτι μὴ. Ariſtotel.in OEcon. ... μὴ ... niſi dominorum diligentia. Idem 8.Politicor. καὶ ... οἱ μεθύοντες,ἢ παίζοντες, niſi ebrij, vel ludibundi. Demoſth. ... ἀπολεῖ ... μὴ ... ὁ δῆμος. id eſt, εἰ μὴ ἦν. Syneſ. Οὐ γὰρ ἂν μὴ φιλοτιμ ... ,niſi amicus fuiſſet. Greg. ... Sophocl.in Aiace,οὐ ἂν τοῦδ' ἔστ' ἐγὼ τάδε,μὴ θεῶν μέτα,id eſt,εἰ μὴ μετὰ τῶν θεῶν,hæc in eum ſtatum non veniſſent , niſi diis volentib. Item pro non , Demoſthen. ... μὴ πείθοιεν , quum mihi non perſuaderent. Μὴ pro ἵνα μή. Plato in Hippia maiore ..., μὴ ἐξελεγχθεὶς ... γέλωτα ὄφλω, ne iterum ego ab eo inſcitiæ conuictus, rideam ab omnibus. Μὴ pro Μηδαμῶς. Dinarch. ... μὴ. Chryſoſtom.μὴ ... , noli obſecro. Μὴ pro μήποτε.Ariſtotel.4. Politic. Μὴ γὰρ ... ἀδύνατον ... , neſcio enim an impoſſibile ſit.Μὴ pro nunquid,& an. Plutarc. Καὶ ... Lucian.Τί ... ταῦτα ... ; Plato in Apolog. μὴ ... nunquid putas hunc curam geſſiſſe mortis?Vnde μὴ ... nunquis? Sic Cicero,Tamen ne arbitraris id te poſſe obtinere?

Μὴ pro οὐ,licet propriè τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν ſit,& τὸ οὐ ἀρνητικόν. Demoſt. ... μὴ πείθοιεν, cùm mihi non perſuaderent. Sed contrà non fit,vt ἀρνητικὰ ἀντὶ τῶν ἀπαγορευτικῶν ſumantur quod & in compoſitis obſeruatur. Eadem enim ratio in Μήτε, καὶ μήποτε,μήτοι,&c.contra οὔτε,οὐδέποτε,οὔ τι, ſemper ἀποφατικά. Μὴ γὰρ,& μὴ γὰρ, idem quod μὴ γὰρ δὴ μὴ ὅτι. Demoſth. pro Cteſiph.Εἰ γὰρ ... οὐχ ... μὴ γὰρ ... ; Quis non deſpuiſſet in caput tuum ? abſit enim vt id vel in ciuitatem , vel in me ominari mihi contingat. Syneſ. Εὔχομαι γὰρ ... μὴ γὰρ ... , ne dicam eccleſiæ:

vel abſit enim vt dicam eccleſiæ. Quæ figuratè dicuntur [illegible].

Μὴ γὰρ δὴ pro μὴ δῆτα, abſit. Dij prohibeãt. Syneſ. [illegible], abſit enim vt præualeat propoſito noſtro fortuna. pro quo dicitur μὴ γὰρ, καὶ μὴ γάρ γε.

Μὴ γὰρ ὅτι, non ſolùm enim. Galen.

Μὴ γένοιτο, abſit, Deus auertat.

Μηδ' ἂν ὅτε, [illegible].

Μηδ' ἂν εἴη γέ τι, nullo pacto.

Μὴ δῆτα prohibentis eſt atque detrectantis. Syneſ. Μὴ δῆτα, [illegible], pro Abſit vt hoc facias vir mihi amiciſſime. Demoſth. κατὰ Μειδίου, Μὴ δῆτα, [illegible], videte obſecro ne faciatis. Et [illegible] in epilogo, Μὴ δῆτα [illegible], videte per deos immortales, videte inquam ne ſic annuatis: vel dij prohibeãt. Ariſtoph. [illegible] μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰρ [illegible], minimè, nequaquã hoc feceris. Ponitur etiam μὴ δῆτα pro Dij auertant, dij meliora. Demoſt. κατὰ Μειδίου, [illegible] μὴ δῆτα. Dicitur & μὴ γὰρ δή.

Μηδαμῶς, non aliquo modo, nihil penitus, nullo pacto.

Μηδ' ὁπωστιοῦν, μηδέπω.

Μὴ ἔτι, necdum, Apollon. lib. γ. Μὴ ἔτι aliquando [illegible]. Athen. in Apolog. τὸ δὲ κατ' Αἰγυπτίους, μὴ ἔτι γελοῖον ᾖ, Illud verò quod Ægyptij factitant, ridiculum.

Μὴ μέντοι, non tamen. Ariſtot. 5. Pol. [illegible].

Μὴ μή, ne non. [illegible], Xenoph. lib. 1. Ἀπομν.

Μὴ ὅτι pro οὐχ ὅτι, καὶ οὐχ ὅσον, nedum, οὐχ ὅτι. Polybius in 5. [illegible], non ſolum non tuliſſe gratiam.

Μὴ ὅπως [illegible], ne quando irruat. occupat, Thucyd.

Μὴ ὅτι, pro eo quod Latini dicunt, ne dicam, vel, vt interim ſileam, nedum, non ſolùm, non modo non. Xenoph. li. 1. Ἀπομν. [illegible], i. veſtem nõ modò gratis cuiquam dares, ſed ne minoris quidem quàm valet, venderes. Plato in Apolog. [illegible], i. non ſolùm priuatum hominem. ſed etiam regem ipſum magnum, &c. [illegible], linguam perinde ac partem aliquam exteriorem putandum eſt, quanquam ore operiatur. Ariſtot. lib. 5. de generat. Anim.

Μὴ ὅτι γε, & Μὴ ὅτι δὲ, idem.

Μὴ οὐ, & μὴ οὐκ, & Μὴ οὐχί, vel diuiſim, μὴ οὐχὶ, μὴ οὐ, non, quin, & quominus negatiuè. Nam in his locutionibus quæ per Infinit. efferuntur, Atticè geminatur negatio, vt Xenoph. in Sympoſ. [illegible], At nullus tibi contradicit, quo minus vnuſquiſque dicturus ſit quod ſe noſſe putet maximè prædicandum atque commendabile. Demoſthen. contra Timocrat. [illegible]. Lucianus, [illegible], quominus ſint pecora, id eſt, [illegible], è ſua dignitate non exiſtimabat non diripere illos, Herodot. [illegible], id eſt, [illegible], &c. ne nõ proſit, minus. Plutar. [illegible], nec enim pollutum, purum cõtingere fas ſit. [illegible], &c. haud decorum eſt, Athenienſes non dare pœnas, Herodot. libro 7. [illegible]. Thucyd. ne non firmi ſitis extimeſcimus, ne parum firmi ſitis veremur. [illegible], videte ne non probent, Idem. [illegible], ne non ſatis eſſent, idem. Thucyd. [illegible] poteratne tantus animus non iucundam habere ſenectutem? Gaza de Senect. Ariſtotel. libro 9. Ethic. [illegible], modeſtè viuere pleriſque hominum, & in iuuenibus præſertim, non eſt iucundum. [illegible], quominus ante finem erogent non potentes recuſare, Thucydid. [illegible], nullam veſtri ſpem habeo, quominus pœnas regi rebellionis detis, Herodot. [illegible], neque ipſos cohibere poterit quominus copiæ dilabantur, Idem. [illegible], quominus eam, vt nonne, Ariſtopha. [illegible], neque vlla poſſunt ratione ſubterfugere Græci, quominus tui ſint ſerui, Herodotus. [illegible], nullo machinamento effugere vales, quo minus morte pereas, Idē

Aliquando tamen eadem conſtructione ſeruata, Niſi ſignificat. Syneſius. [illegible], diuinam verebitur vltionem, niſi lucri aduentitij particulam in funus defuncti impenderit, hoc eſt, [illegible]. In qua locutione [illegible] vel [illegible] ſubaudiri videtur ante negationem. Interdum ſignificat quin, vel niſi, cum Participio iunctum. Lucian. [illegible], niſi prius. Demoſthen. contra Theocr. [illegible]. Sic aliquando Cicero, vt no, pro quin, ponere ſolet: quale eſt illud pro Pompeio, Ruere illa non poſſunt, vt hæc non eodem labefactata motu concidant. Idem de finibus, Fieri, inquam Triari, nullo pacto poteſt, vt non dicas quid non probes eius à quo diſſentias. Demoſthenes κατὰ [illegible], [illegible] ſupple, nullus vnquam ex contrario contendit leges rectè eſſe conſtitutas. [illegible], non accideret leoni, niſi qui longo tempore vixerit. Ariſtotel. 9. Animal. [illegible], nemo vnquam quid optimum ſit ex multis elegerit, niſi omnia prius fuerit expertus. [illegible], niſi ſi inſidietur quin præſentiatur expectatio eſt, ſeu ne non præſentiatur, Thucydid. [illegible], niſi haberem, Sophocl. [illegible], fieri non poterat quin, &c. Thucyd. lib. 8. [illegible], eos neque nox diſtinet, quin propoſitum ſibi curſum conficiant, Herodotus. [illegible], non fero quin reddatur, Philoſtrat. [illegible], non tantum habens fidei, quin crederet etiam turbari poſſe, Thucyd. [illegible], Lucia. nulla ratione fieri poteſt, quin ſtatim ſequatur fames. [illegible], dixit nulla ratione fieri poſſe, quin aliquid illis ſit ſuggeſtum, Herodot. Ariſtot. 2. magnor. Moral. [illegible], non dubito quin à me plus amari debeas. [illegible], non declinauit quin occideretur, Philoſtrat. [illegible], id eſt, non reprimam lamenta, quin omnibus proloquar. Sophocl. [illegible], non dubito quin Troia breui ſit peritura, Gaza de Senect. Interdum & cum Indicatiuo pro nequaquam, minimè: vt μὴ γὰρ [illegible], &c. minimè verò temerariũ eſt, quod accidit, vt ſibi ſit vnuſquiſque commendatus, Ariſtotel. 2. Politicor. Et pro non etiam, cum Infinitiuo & Coniunctione καί: vt μὴ οὐ καὶ [illegible]. Plato in Epiſtolis, [illegible], non eſt facilè quempiam multa aliis mala inferre, quin & ipſe patiatur alia. Quod etiam per alteram tantùm negationem dici poteſt. abundat enim hic alterutra, vt apud eundem Dionyſio ſcribentem de dogmatibus ſuis, [illegible], Fieri enim nullo modo poteſt quin ſcripta non etiam excidant aquè edantur. Idem in Apologia μὴ οὐ poſuit cum Subiunctiuo, [illegible], ſed id difficile non eſt. vide tamen num ſit legendum [illegible]. Sophocles cum Infinitiuo & verbo μέλλω, τί δῆτα μέλλεις, μὴ οὐ [illegible]; quid tandem differt quò minus propius accedat? Et cum verbo [illegible], i. vt prohibere non poſſet, quin lapidibus diſcerptus totus interiret. μὴ οὐ, an non? τί μὴ οὐ; Sophocl. cur non, quid ni? μὴ οὐ aliquando ſignificat etiam, Latinorum more.

Μή πω, ne fortè. Plato, [illegible], ne quo modo impediretur.

Μή ποτε, ne quando, ne fortè, ne. Item nunquam: Demoſthen. [illegible], id eſt, [illegible]. Plato in Critone, [illegible], pro [illegible]. [illegible], Chryſoſtom. Item num quando, Interrogantis, Theophraſt. [illegible]: potius non hæc cauſa eſt? Et addubitantis ſiue dubitanter decernentis. Idem, [illegible], haud ſcio an ſtultum ſit. Athenæus cum indicatiuo iunxit lib. 13. [illegible], fortaſſe ſcribendum eſt. Item, [illegible], ac neſcio an in Pluto, &c. Plato in Epiſt. [illegible], id eſt, inquiſitione non deſiſtere verum melius quippiam eueniret reipublicæ. Ariſt. 10. Ethicor. [illegible]. Sic Paulus vſus eſt capite 2. ad Timoth. 2. Epiſt. [illegible], ſi quando, vel fortaſſe enim. Aliquando μή ποτε eſt [illegible] vel [illegible]. Gregor. Μή ποτε [illegible], Abſit vt eouſque negligamus aut virtutem, aut officium amici.

Μή που, necubi, ne fortè. Heſiod. [illegible].

Μήπω,nondum.

Μήπουτε,ne forté.

Μήποτε,ne,vt non,ne forté. μήποτε cum Indicatiuo. Apol. Rhod. Item cum Optatiuo.

Μήποτι,ne quid.

Μήτε,neque,ne. Itē aut,Politiano interprete in Herodian. quod fit quando bis ponitur in oratione. μήτε geminatē inter Infinitiuum & Participium, Thucydid. μήτε & μηδὲ coniuncta, Plato.τόμ.ια.

Μήτι,nequid,nedum,non ſolùm.μή τι γε νυνί γε,Ariſtoph.in Pace,non nunc quidem.μήτις αὐτὸς,non ipſe,nullus.ᾧ μή τινι ἔργῳ παρῇ,cuicunque operi non adeſſet. Μήτι interrogatiuum, vt ἦ nunquid?Gregor.Μήτι τοιοῦτο μυσταγωγεῖσθαι ὑπειλήφατε;nunquid huiuſcemodi?

Μήτις,nunquis?Lucianus.Μήτις ἄλλος τίς γινώσκει;

Μήτιγε,nedum.

Μήτιγε δὴ,&

Μή τι δὲ δὴ,nedum, non ſolùm non. Hermogen. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπερ-λαμβάνειν ὅτι τοῖς πεπραγμένοις λήψεσθαι, μήτιγε δὴ κρίσεις ὑποσχεῖν, id eſt,pro rebus a me geſtis premium potius ſperabam quam iudicia:vel,præmium ſperabam, tantum abeſt vt me cauſam dicturum expectarem.

Μήτοι,ἢ μήτοιγε, ſunt ἀπευκτικὰ καὶ ἀπωτικὰ, i. deprecantis & abominantis, ſicut de μὴ & μήποτε dictum eſt. Syneſius, ἀλλὰ μήτοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι,μὴ ὦ σῶτερ,μὴ ὦ ἐλευθέριε, quod vtinam mihi hoc nunquam experiri contingat,abſit vt hoc mihi eueniat,ô liberator Deus. Deprecantis eſt & abominantis. Μήτοι pro δήπου.Xenophon,μὰ δί,ἔφη,μήτοιγε, minime verò, inquit, minimè inquam. vbi μὰ δία per ſe quidem negat, ſed μήτοιγε conduplicatio eſt. Significat etiam,nequaquam, ſaltē, & certè quidem nequaquam.Plato Reipub.3.οὐδ᾽ οὖν θεοὺς,μήτοι τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν,&c. quòd ſi deos hoc modo lamētantes facturus eſt,ne ſaltem deorum maximum. εἰ δὲ μὴ,μήτοιγε πολεμίων νομίζειν, ſin ſecus, ſaltem non habere hoſtium loco, &c. Ariſtoteles. μήτοιγε ἀλλήλων, ne mutuò quidem inter ſe, Herodot.μήτοι αἰτίας τινὰς ὄντας,ἀφαιρεῖσθαι πάντα δι᾽ ὧν δῶμεν, &c. nec profectò quos ſimul dederimus honores, ſimul auferre decet, Ariſtoteles quinto, Politicorum. Accipitur & pro nedum. Plato Epiſtol. 4. ὁρῶ σὲ ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παίδων παροξυνομένους,μήτοι δὲ ὑπό γε τῶν φίλων, à pueris certatores ſtimulari video, nedum ab amicis, id eſt, non ſolùm ab amicis, ſed à pueris etiam. Quod etiam dicitur per μήτι, μήτι δὴ, μήτιγε, μήτιγε δὴ,μηδέ, id eſt, non ſolùm non, μὴ ὅτι, μήτοιγε δή.

Μηδαμῇ,pro μηδαμοῦ.neutiquam,minimè.Herodot.μηδαμῶν ἀνθρώπων,nullorum hominum.Legitur & in quodam Epigrammate apud Lucian.μηδαμᾶ,vltima breui.

Μηδαμῶ,nuſquam, & nequaquam, abſit. Philoponus. Ariſtotel. interpres inter ὑποθέσεις hanc ponit, κἂν τὸ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίνεσθαι.Dicitur etiam οὐδαμῇ οὐδαμῶς ſolùm ἀρνητικῶς, cùm tamen μηδαμῇ ἢ ἀπευκτικῶς dicatur.

Μηδαμινός,οὐ,ὁ,inhonoratus,vilis,nihili,ἄτιμος.

Μηδαμόθεν,nulla ex parte.Demoſth.

Μηδαμός, nemo, nullus: tanquam μηδ᾽ ἀμός ne vnus quidem, nullus.

Μηδαμόσε,nullatenus.

Μηδαμοῦ,nuſquam,in nullo loco,nullo numero.Xenoph. μηδαμοῦ συμμαχεῖ,Thucyd.non eſt ſocialis.

Μηδαμῶς,nequaquam,abſit,nullo modo.vide Μηδαμῇ.

Μηδὲ δι᾽ ἕν, id eſt, διὰ μηδὲν, Hermogenes. εἰ μὴ διαπερᾶς αὐτὰ μηδ᾽ ἀμελῶς λέγεις, niſi pertranſieris hæc, ac negligenter dixeris, Philoſtratus in Heroicis. μηδ᾽ εἷς, ne vnus quidem, Demoſthen.

Μηδείς,pro μηδὲν,Ariſtophan.οὐδεὶς μηδείς.In Pluto ſic dicitur Atticè οὐδεὶς pro οὐδέν.

Μηδὲ,ne,neque.prohibentis negantiſque eſt,i.ἀπαγορευτικὸν ἢ ἀρνητικὸν ἐπίρρημα.ἵνα μὴ φάγης πόρρω,μηδὲ κινδυνεύσῃς,Suid.Lucianus, μηδὲ ἕτερον πόδα.Ne alterum quidem pedem,ſupple diſcedere,Iliad.Μηδ᾽ ἄξιο ἴσθι ἀμα,i.μηδ᾽ ἐκεῖνο,ne cures.Athen.lib. 3. Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ θέλει, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον εἰδέναι, Quid autem ſibi velit Epiſtola,equidem arbitror nec ipſum Apollinem intelligere.Plato in Timæo,ὃ μηδ᾽ εἰπεῖν που θέμις,quod ne dictu quidem fas eſt,Cicero.

Μηδ᾽ αὖ τις, per tmeſim dicitur pro οὐδεὶς αὖ, ſiue μηδεὶς αὖ,ἢ οὐδ᾽ αὖ ἔτι:vt μηδ᾽ αὖ ἕνα pro οὐδένα αὖ.

Μηδ᾽ αὖ εἴ τι γένοιτο, nullo pacto, οὐδ᾽ αὖ ὁτιοῦν γένηται, quicquid acciderit, nullo modo. Gregor. in primo, κατ᾽ Ἰουλ. Τοσοῦτον ὀφείλομεν τῷ λόγῳ, ἢ τῶν παιδεύσεων ἐφιέμεθα,κἀν ἐν πάντων τῶν βασιλέων ἀντιποιῆς ἐπαινέσωμεν, μηδ᾽ αὖ εἴ τι γένοιτο τὸ παρὸν ἐπὶ τὸ ἀναγκαῖον ἐφέρετο.

Μηδ᾽ ἐξ ἑνὸς, nulla ex re alia. αὐτὸ δὲ ἐκ μηδενὸς,à nullo, Plato in Phædro,ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι,αὐτὴν δὲ μηδ᾽ ἐξ ἑνός, Nam ex principio oriuntur omnia: ipſum autem nulla ex re alia naſci poteſt,Cicero Tuſcul.1.

Μηδ᾽ ὁτιοῦν,nullus quiſquam,αὐτὸ τὸ ἴδιον,vel ἄλλο ὁτιοῦν,& οὐδ᾽ ὁτιοῦν.

Μηδ᾽ ὅτι,μηδ᾽ ἴδιον.

Μήδειος,ου, Medeus, filius Iaſonis & Medeæ, Heſiodus in Theogon.

Μηδεὶς,τὸ μηδενὸς,nullus.οὐδεὶς.ὅπως μηδεὶς λέγοιτο διαλλάξομαι,Ariſtot.in Rhet. μηδένα ὄντα, Hermogen. Aliquando ſic dicitur nullius pretij homo Sophocl. ὁ γὰρ ἥλω σὺ μηδένας. μηδὲν ἄχρηστος πάθῃς, nihil ignominioſum patiaris, Nazanzen. Baſilius in Epiſt.ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς ἀναγνώσεως διακόπτεσθαι, vt à nullo extraneorū irrumpente aſſidua interpelletur meditatio.μηδὲν ταῦτα τίθεμαι,nihili hæc facio,παρ᾽ οὐδὲν τίθεμαι,μηδαμία,vide infrà.

Μηδὲν,apud Sophocl.in Aiace cum Articulo τοῦ Genit.caſus, ὅστις ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ, tu qui nihili homo es pro eo qui nihil eſt interceſſiſti,i.pro mortuo.Apud eundem, τὸ μηδὲν ὄντας, i. ἀφανεῖς ὄντας,perditi.

Μηδὲν ἄλλο,pro tantùm,duntaxat.

Μηδὲν διαφέρον ἔργον, id eſt, nihil quod facto opus eſt differens, Homericum præceptum. Μηδὲν αὐτοὺς κατατιθέντας, Xenophon 3. παιδ. gratis,nulla pro his ſoluta mercede, id eſt, μηδὲν ὑπὲρ τούτων τελοῦντας.

Μηδὲν ἧττον,nihilo minus.Iſoc. ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, tibi ipſi non minus atque alijs impera.

Μηδὲν μᾶλλον,nihilo magis,Plato in Legib. & μηδέν τι μᾶλλον pro eodem.Sophocl.πανοῦργος μηδέν τι μᾶλλον ὁ τοιοῦτος ἀφήρηται,nihilo magis.

Μηδὲν λέγειν, eleganter dicitur non pro omnino ſilere, ſed pro eo quod eſt nihil afferre firmum ac validum ad aliquid probandum. Ariſtotel. Rhetor.3. Καὶ συναρπάζουσι ὁ ἀκούων καὶ τῷ παθητικῶς λέγοντι, κἂν μηδὲν λέγῃ. Et in eodem lib. ὅταν μηδὲν ἔχωσι λέγειν, σαφηνείας δὲ τοὶ λέγειν. Idem in 7.de morib.ad Nicomach.vbi iiſdem verbis vſus, affirmauit, qui aiunt vitam beatam aſcendere in rotam,nihil dicere. Simplicius in categorias huius locutionis meminit:ac,quę vis ipſius eſſet, accuratè docuit: affirmat enim conſuetudinem fuiſſe, vt,cùm arbitrabantur quēpiam aliquid de ea re dicere,quam non intelligeret,dicerent,οὐδὲν λέγει,quamuis ille de illa ipſa re verba faceret ac diſputaret. Cicero quoque hunc modum dicendi vſurpauit,in 1. lib. Tuſcul. Omittamus igitur hunc, nihil prorſus dicentem. de Fato, cùm rationem Epicuri refelleret,ita cùm attuliſſet nullam cauſam, quæ iſtam declinationem efficeret, tamen aliquid ſibi dicere videtur, cùm id dicat,quod omnium mentes aſpernētur ac reſpuant. Terentius etiam in Eunucho,Abiſis:nihil dicis Parmeno.Dicitur & Οὐδὲν λέγειν.Syneſ. Epiſt. Ioanni.εἰ δὲ ὁ δεῖνα μὴ οὐδὲν λέγοι,πάλαι δὲ λέγοντα παύσω,&c. id eſt, Si nihil ad rem dicat aut firmum aut ſtabile.

Μηδὲν ἔτι πέρα, nihil vltrà. Plato in Tim. ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους,πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν. vt ſi probabilia dicentur,nihil vltrà requiratis.Cicero.

Μηδὲν ὅτι,nihil niſi.

Μηδέποτε,nunquam.

Μηδέπω,nondum.

Μηδεπώποτε,nunquam.

Μηδέτερος,nec vlli.

Μηδένος,non alicuius.

Μήδεα,τὰ,genitalia,pudenda,μήδεα,μάζεα. vide Μέζεα.

Μήδεια,ας,ἡ,Medea filia αἰήτου ἡ ἰδυίης,Heſiod. in Theog.

Μηδεμία,ας,nulla,οὐδεμία.Chryſoſt.μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἀφορμῆς,nulla occaſione,temerè.

Μηδένες,homines nullius momenti.

Μηδέτερον,ſiue in plurali μηδέτερα,neutrum. Galenus Therapeut. μηδέτερον δ᾽ ἐργασάμενος τούτων,ἀλλὰ μόνον ἀκινδύνως,&c. libro 14. Plato in Philebo,τρεῖς οὖν ἡμῖν ἐγένοντο βίοι,ὁ μὲν χαρτὸς,ὁ δ᾽ ἀλγεινὸς, τρίτος δὲ,ὁ μηδέτερα τούτων. Ariſtot.6.Ethic. λείπεται δὲ ὥστε ἐπιστήμην,ἢ μὴ τοιαύτην μηδὲν μηδέτερα αὐτῶν. Sic θάτερα pro altero, & ὁπότερα pro vtrolibet.

Μηδετέρως,neutram in partem.

Μὴ δῆτα,nequaquam,Demoſth.

Μηδία,ας,ἡ,Media,Theoph.hiſt.lib.& cap.4.

Μηδίζω,μηδίσω,π.ισμ.lingua medica loquor,Medis faueo.

Μηδικὰ,τὰ,geſta in bello Medico.

Μηδικὴ,ἡ,Medica herba primo exortu trifolio ſimilis,Ariſtotel. 8.Anim.quam Strabo lib.11. ſaginandis equis conferre teſtatur.Vide Catonem de Re ruſt.cap.42.Varr.l.1. cap.42. & lib. 2.cap.2.Colum.lib.2.cap.11.Plin.lib.18.cap.16.Dioſc.lib.2.ca. 177. apud quem μηδικὴ ἐνομάσθη,eſt tamen paroxyt.Cyril.

Μηδικὴ,Medorum regio.oxyt. Cyril.Μηδικὸς ὄρνις, pauo, ὁ ταῶς, Suidas.

Μήδιον,ου,τὸ,herba folijs ſimilis Iridi,Dioſc.lib.4 cap.18. Medion etiam vocat. Plin.qui de ea lib.27.cap.12.

[illegible] cap. 8. Parygrum emplaſtrum per ſpathomelam ad vnguenti formam redigere oſtendit, [illegible], inquit, [illegible] apud Galenū & Aetium. transfert interpres ſpecillum cauum. Quid ſit ita exponit Scribonius Largus cap. 227. Ac quarto die, ait, auriſcalpio auerſo, quam partem [illegible] Græci vocant, ſenſim tentare, mouere abalienatum oportet, quo celerius hæmorrhoides excidant. Celſus ſpecillo auerſo in infundendo & repellendo vtitur, lib. 5. ca. 26. de Theromate loquens, Quicquid autem inſpergitur, auerſo ſpecillo, infundi debet. Et lib. 7. ca. 21. Nam quod per anulum eſt, ſuper inguen in aluum vel digito, vel auerſo ſpecillo repellendum eſt. Apud Hippocratem. [illegible]. Apud ipſum Hippoc. [illegible], vel eſt ſpecillum auerſum Cornelio, vel ſpecillum oricularium quo linamenta educit lib. 7. c. 30. Galenus [illegible] vocat l. 3. [illegible] de corpuſculis in aurem delapſis, [illegible]. Celſus lib. 6. cap. de extrahendis quæ in aurē inciderunt, ſin aliquid exanime eſt, ſpecillo oriculario protrahendum eſt. vbi etiam id fieri docet ſpecillo lana inuoluto, id eſt, Galeno ipſi libro citati operis 4. [illegible]. Quo loco etiam ita fieri in hemorrhagia præcipit, [illegible]. Nonnulli [illegible] auriſcalpium interpretantur, auribus propriè dicatum inſtrumentū, licet & in dentium cura etiam vſurpent Scribonius Marcellúſque veteres medici: hoc Galenus [illegible] propriè vocat: quo tamen vtitur [illegible] li. 8. de Compoſ. medic. [illegible] ita ſcribens. [illegible]. [illegible] apud Hippocratem vulnerarium ſpecillum, i. [illegible] Gale. idem expoſuit. [illegible], Hippocrati, [illegible], quam & [illegible] vocauit Galenus, ſpecillum quo aliquid diſparatur ac diducitur: hoc ſpecillum aduerſum vocauit his verbis Cornel. Celſus libro 7. capite 27. Vulnus, inquit, digitis vel aduerſo ſpecillo diducendum eſt, vt torquentibus exitus detur. Et lib. & cap. 7. Igitur aduerſum ſpecillum inſerendum, diducendæq; eo palpebræ ſunt. [illegible], ſpecilli quaſi nucleus in pyri formam, extremum ſpecilli capitulatum. Galenus libro quarto [illegible] pharmacum illud iubet [illegible], i. ſpecillo lana inuoluto, aut ipſius capitulo. Hinc [illegible], inſtrumenta vtrinque capitata, de quibus ſuprà in voce [illegible]. At [illegible], inſtrumentum eſt quo aliquid in nares infunditur, pro quo etiam [illegible] vſurpauit Galenus citati operis lib. 2. [illegible]. [illegible] autem factum eſt verbum [illegible], ſpecillo vti, [illegible] Polluci, vulnera tentare demiſſo ſpecillo. [illegible] etiam dicitur lanas tingere, vel rudicula agitare & verſare in cortina. Pollux, [illegible], i. demergere. Ariſtophan. [illegible]. Heſych. [illegible], vide [illegible]. [illegible], vide [illegible].

Μηλία, [illegible], terra colore cinericio, Eretriæ eius generis æmula. Pictoribus vſitata eſt ad diuturnitatem colorum. Dioſcorid. de ea l. 5. c. 180. Plin. vocat melinum, à Melo inſula vna Sporadū libro 35. cap. 6. & 7. Melinum, inquit, candidum & ipſum eſt optimum in Melo inſula. Plautus etiam in Moſtel. neque ceruſſam, neque melinum, neque aliam offuciam. Plutarchus in Opuſculis [illegible] vocat, cuius hęc verba in libello quomodo adulatorem ab amico dignoſcere poſſumus, [illegible]. melida vertit Eraſmus, qui videtur ignoraſſe quæ ſuprà attulimus: nam terram meliam poterat dicere, vel melinum. Ego etiam puto id ſignificare apud Hippocratem [illegible], tāetſi Galenus interpretetur [illegible]. [illegible] etiam meminit Theophraſt. [illegible] & Melinum Vitruuius lib. 7. cap. 7. Paulus Iuriſcōnſ. Pandect. libro 31. de Legatis 1. Et Gal. l. 2. de compoſ. med. [illegible] docet quę dicantur [illegible].

Μηλανθμός, [illegible], caula, apud Lycophr. [illegible], dormire, cubare, Etym. dicitur & [illegible].

Μηλιάς, [illegible], cruda chalcitis è Melo deportata, aut alumen, apud Hippoc. [illegible].

Μηλίζειν, colore luteo eſſe, ſiue malum referente, Plin. liuidum interpretatur.

Μηλοειδής, [illegible], luteus melini ſpeciem gerens, Theophr. l. 7. hiſt. plant.

Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, oleum ex malis videlicet cotoneis: à quibus color etiam dicitur μήλινος. Nam vt in dictione μῆλον annotauimus, [illegible], id eſt, cotoneum, dicitur ſimpliciter μῆλον. Et apud Columellam libro duodecimo, capite 45. liquor mulſei ſaporis ex conditiuis in melle cydoniis malis appellatur melimeli: [illegible] melinus flos, Theophr. lib. 9. hiſt. plant. [illegible], in Epigram. [illegible] ibidem.

Μήλινος, melinus, flauo colore, luteus, giluus Seruio. [illegible] quæ ſint exp. Gal. l. 2. [illegible].

Μήλιος, [illegible], Melius qui eſt ex inſula quæ Μῆλος dicitur vna ex Cycladibus ab Ariſtophan. [illegible]. dicitur [illegible], i. [illegible], impius. Fuit enim Athenienſis, ſed diſcipulus Diagoræ Melij, vt ſcribit interpres eiuſdem Ariſtophanis. Melij autē impietatis & contempti diuini cultus inſimulabantur propter Diagorā Meliū, qui ἄθεος eſt habitus. [illegible], fames maxima, qualis fuit in Melo inſula. vide Ariſtoph. in Auib.

Μηλίς, [illegible], pomus, coloris genus, medicū inſtrumentum. Item malida, quidam morbus aſinorum, de quo Ariſt. 8. Anim.

Μηλίτης [illegible], vinum ex malis cotoneis, alio nomine [illegible] Dioſc. l. 5.

Μηλοβολεῖν, malis petere, ad amorem allicere. nam malum Veneri ſacrum eſt. Ariſtoph. [illegible]. Interp. [illegible]. Virgi. Malo me Galatea petit laſciua puella.

Μηλοβοτεῖν, pecudes paſco.

Μηλοβοτήρ, [illegible], paſtor pecudum, opilio, [illegible].

Μηλοβότης, [illegible], idem, in Epig.

Μηλόβοτον, [illegible], terra quam oues paſcunt, i. deſerta ſolitudo.

Μηλόβοτος, [illegible], vaſtus, deſertus, depaſtus ab ouibus. Herodot. [illegible].

Μηλοειδής, [illegible], flauus, [illegible], mali colore.

Μηλοθύτης, vide [illegible].

Μηλολόνθη, [illegible], inſectum, quod vulgò vocamus *hanneton*. eius pedibus filum appendunt pueri, cuius caput ſuis digitis alligāt, & tum ſic ſinunt circumuolitare: quod dum facit, ſuo ſtrepero volatu illis pægnion eſt atque ludicrum. Hoc intellexit Comicus, cum dixit in Νεφέλαις, [illegible]. Interpres ait, [illegible] & quod alij vocent [illegible]. Pollux citans hunc locum Ariſtophanis, volucre animal eſſe ait: atque etiā [illegible] dici, [illegible]. Quidam gallerucam interpretantur: quæ quidem vox à me non intelligitur, imò nuſquam legitur. Alij bruchum eſſe putant, qui Græcis eſt [illegible] etiam appellatus: cuius ita meminit author [illegible] lib. 13. [illegible]. Μηλολόνθη etiam [illegible] vocatur ab Ariſtophan. Commentar. in illud in Veſpis, [illegible]. [illegible], Ariſtotelis eſt ſcarabeus rutilus Plin. lib. 11. cap. 28. ſic ille philoſoph. hiſtor. lib. 5. cap. 19. [illegible].

Μηλομαχία, ludicra pugna ex pomis, quam Babylonię propoſuit Alexander, qui [illegible] tuiſſe fertur. lege Athen. l. [illegible].

Μῆλον, [illegible], ouis, pecus, [illegible], quadrupes omne. Ho. Od. [illegible] de capris, [illegible]. Pecudum carnes etiam [illegible] vocari tradit interpres Theocriti [illegible]. 4. Μῆλον etiam arbor malus, [illegible]. Conſtantin. [illegible] libro 10. [illegible]. Μῆλον, malum, vt [illegible], citrium, vel malum Aſſyrium Plinio, quod & [illegible], Theophraſt. hiſtor. lib. & c. 4. vide in dictione [illegible]. Nicandri interpres [illegible] vocat. [illegible] Conſtantino Cæſari, duracina de genere Perſicorum. [illegible], Cydonea ſiue cotonea. [illegible] lib. 10. [illegible] (malo inſitis) [illegible], quæ Athenienſes vocant [illegible]. [illegible] à Galeno dicitur [illegible]: Martialis præcoqua, mala armeniaca vocat. de reliquis generibus vide Athen. libro 3. [illegible], in Μηλοβολεῖν. Μῆλον etiam apud Galenum libro 2. [illegible] cap. 1. ſimpliciter per excellentiam dicitur malum cotoneum, [illegible]: vnde apud Dioſcoridem [illegible], melinum vnguentum Plin. quod ex cotoneis paratur, vt & vinum quod dicitur [illegible]. Apud ipſum Dioſcoridem [illegible], mala orbiculata Latinis. Μῆλα item labra dicuntur: vnde, labra mouere, [illegible] Polluci, Idem [illegible] tradit vocari partes quaſdam rubras teretéſque ſub tonſillis. Sunt etiam [illegible], genæ, malæ, [illegible], idem. Sic dicta ſunt quia mali orbiculati inſtar extuberant. [illegible], ludus de quo idem Onomaſtici libro nono. Galen. ad Glaucon. & Alexander Aphrodiſ. in Problem. [illegible] genas vocāt, Hippocrat. [illegible]. Item μῆλα de mammis puellæ. Ariſtoph. [illegible].

Μηλολόνθη, [illegible], gallerucą, quæ & [illegible], & Atticè [illegible] & tetraſyllabicè [illegible], Euſt. Iliad. [illegible].

Μηλονόμος, paſtor, caprarius, opilio. Itē genus bruchi, apud Maximum Tyrium.

Μηλοπάρειος, malis ſimiles habens genas, vel cuius malæ ſeu genę colorem mali referunt.

Μηλοπέπονες, Melopepones ſpecies ſunt cucumerum, qui quum magnitudinem exceſſere Plinio pepones vocantur, quum verò rotundi formam & effigiem mali refer ũt tunc facto ex pepone & malo nomine, melopepones dicti ſunt, neque enim aliud inter illa diſcrimen quàm ex figura quondam fuit.

Μηλοπλακοῦς, οῦντος, placenta e malis cydoniis: légitur etiam forma diminut. μηλοπλακούντιον, quod Gorrhæus annotat confectionem eſſe quandam ex malis cotoneis in vino coctis, adiecto poſtea melle, pipere, aniſo, atque aliis pro arbitrio pharmacopœis.

Μηλοπὸς, ἡ, via per quam aguntur pecudes, apud Rhodios.

Μηλόσκοπος, vnde pecora, ſeu oues conſpici poſſunt, vt ἄκρος μηλόσκοπος, Hom. hymn. in Panem.

Μηλόσπορος ἀκτή, Eurip. litus pomis conſitum.

Μηλοσόος, ὁ καὶ ἡ, ouium ſeruator ſeu ſeruatrix.

Μηλοσφαγέω, ῶ, ήσω, [illegible], iugulo oues. Soph. [illegible], καὶ μηλοσφαγεῖ.

Μηλοσφαγία, ouis victima.

Μηλοτή, ῆς, ἡ, melius per ω in medio vt infrà.

Μηλοτρόφος, ὁ καὶ ἡ, laniger. μηλοτρόφος ποιμήν, paſtor, ouium nutritor, i. opilio, Nonn.

Μηλοφάγος, agnina carne ſeu ouina veſcens.

Μηλοφόροι, numerabantur inter ſatellites regis Perſarum, ſic dicti quód malum præferrent in haſtis, Athen. l. 12.

Μηλοφόρος, ὁ, pomifer Horat. Sic etiam dicta Ceres.

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, opilio, in Epigr.

Μηλόω, medico inſtruméto tento, coniecto incerta. [illegible], ſpecillo demiſſo explorare vulnus. Item lanas ductiles in cortina tingere atque deprimere. in μήλη.

Μήλωθρον, ου, τό, tinctura purpuræ. μήλωθρον, bryonia herba, βρυωνία: quid ſit oſtendit Plinius quum inquit libro 23. capite ſeptimo, Vitis alba, quam Græci ampeloleucen, alij ophioſtaphylon, alij melothron alij pſilothrum, alij archezoſtin, alij cedroſtin, alij madon appellant. Et ipſo authore libro 21. cap. 19. herba etiam eſt coronaria. Ergo, inquit, in coronamenta folio venére melothron, ſpireon, &c. Theophraſtus τὸ μήλωθρον meminit libro ſexto de hiſtor. plantar. cap. 1. & lib. 3. eiuſdem operis capite vltim. ſmilacis fructum ſolano & melothro comparat. Vide etiam Dioſcorid. li. 4. capite de vite alba.

Μήλων, Hercules hoc nomine erat apud Melitenſes, vel apud Thebanos, vt ſcribit Poll. l. 1. quem pomis ſolis abſque victimarũ oblatione placabant.

Μηλωτή, ouina aut caprina pellis. τὸ προβάτου δέρμα Polluci. [illegible] δέρματα, Suid. In epiſtol. ad Heb. capite 11. περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, oberrauerunt cum ouillis & caprinis pellibus. Molleſtræ (i. μηλωταί) erant pelles ouillæ quibus tegebantur galeæ, Feſtus.

Μηλωτής, paſtor, [illegible].

Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, [illegible], auricularium ſpecillum, auriſcalpium. vide μήλη.

Μήλοψ καρπὸς, dicitur à mali colore triticum, [illegible]. Homerus Odyſſ. [illegible] μήλοπα καρπόν.

Μὴν, tamen, verò, quidem. Xenophon [illegible], prorſus tamen me obnoxium cuiquam eſſe non admodum ſuſtineo. In interrogatione, quid verò, quid ni, quid igitur? Plato libro 1. de Republic. [illegible] quid ergo? idem citra interrogationem, Epiſtol. 7. [illegible], velim tamen. &c. οὐδὲ μὴν, nec verò, μὴν etiam [illegible] ponitur. Idem Leg. lib. 11. [illegible] Et in Epinomide [illegible], cæterum abſurdum ſermonem, vt arbitror, auditurus es. Ex hoc & hæ locutiones, Οὐ μὴν, Μὴ μὴν, Οὔτε μὴν, Οὐδὲ μὴν, Οὐ μὴν οὐδὲ, Οὐ μὴν ὅτι, Οὐ μὴν οὖν, Οὐ μὴν ἀλλά γε, Ὅμως μὴν, Καὶ μὴν, Καὶ μὴν γε, Γε μὴν, Οὐ μὴν ἀλλά, atque eiuſmodi de quibus ſeparatim quærendum ſuis locis.

Μὴν, μηνὸς, ὁ, menſis. dicitur & μεὶς Doricè, & μεὶς, Æolicè in recto. Tres ſtatuuntur menſis partes, ἱσταμένου, μεσοῦντος, καὶ λήγοντος: & ſic tres fiunt decades. Homerus in Odyſſ. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. Ac menſis quidem dies prima νουμηνία dicitur, Latinis Calendæ, quibus mos fuit vſuræ mercedes fœneratoribus ſoluere. Vltimam autem vocant Attici ἕνην καὶ νέαν. μηνὸς Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνοντος, menſis Artemiſij quarto ante finem die. Thucydid. libro 5. μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος, ſexto ante finem die, idem ibidem. [illegible] νουμηνίαν, καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσεισε, idem Thucydid. circa nouiluniũ ſol ex parte defecit, eodémque menſe extitit terræ motus: ſic Valla. De menſium numeratione Pollux & Ariſtophan. Comment. in Neb. Μῆνες etiam dicuntur menſtrua, ſiue menſes mulierum. [illegible], Ariſtote. [illegible] vt ſuo loco dicetur. menſtrua, etiam tempora vocat Marcel. medicus.

Μηναγύρτης, propter ſingulis menſibus ſtipem mendicans colligo, apud Lucianum [illegible], impoſtor, magicis artibus, ludificor. vide Μητραγύρτης.

Μηναγύρτης, vide [illegible] & [illegible].

Μηνάνθεμον, [illegible] herba, [illegible] Theophraſt. hiſt. [illegible] capite vlt. [illegible] herba quam pingit Cordus pro Epimedio.

Μηνὶς, dies. [illegible]. Varin. Menſes. vide Μεὶς.

Μήνη, ης, ἡ, Luna. item pro [illegible], Ariſtophan. vide infrà. & [illegible].

Μηνιαῖος, menſtruus. vnde ἡ μηνιαία κάθαρσις, purgatio menſtrua, Alex. Aphr.

Μηνιγγόβαρ, vide [illegible].

Μηνιάω, iraſcor pertinaciter, Apol. 2. Arg.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, inſtrumentum chirurgicum apud Galenum [illegible]. Celſus lib. 8. cap. 3. donec hic aditus per quem membranæ cuſtos immittatur, μηνιγγοφύλακα Græci vocant, deſcribit idem Celſus. Eſt verò lamina (quæ commodè [illegible] ro vel argento parari poteſt) ſtricta, & ore reſimo, [illegible] membranam lędat, dum chirurgus ea ſuppoſita cranio, ipſius os vitiatum eximit.

Μηνίγγια, ita, μηνῖτε.

Μῆνιγξ, γγος, ἡ, inuolucrum cerebri, membrana ſeu pellicula ambiens cerebrum neruis & arteriis plena, [illegible] Polybio medico. Piam matrem vocāt hodie. Alexand. Aphrod. [illegible] blem. [illegible] τὰς μήνιγγας [illegible], cerebri membranas inflammat. μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον, membrana circum cerebri, Ariſtot. 3. Anim. Item ſedimentum, vel potius [illegible] vini in dolio, priuſquam efflorеſcat atque ebulliat. Fit & Aphricæ inſula haud procul à Syrtibus, quam Lotophagorũ inſulam putant, apud Strab. & Ptol, Euſt. ll. 3.

Μηνίω, μηνίσω, [illegible], ſuccenſeo, iraſcor. μηνίω. Dat. [illegible], iraſci, Herodot.

Μηνιθμὸς, οῦ, ὁ, [illegible]. μηνιθμὸν ἀπειπεῖν, [illegible], iram abiicere.

Μήνιμα, ατος, τὸ, ira diuina, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. [illegible], ne dea indignaretur.

Μῆνις, ιδος, ἡ, iracundia, ira permanens & diuturna [illegible] Latinè. Homer. μῆνιν ἄειδε θεά. Phocylid. [illegible] μῆνιν [illegible], Cic. [illegible] inueterata. [illegible] tempus obſeruat.

Μηνίσκοι, vmbellæ, quæ in ſtatuarum capitibus ſolent poni, ne ab auibus conſpurcentur. Ariſtophan. in Auib. [illegible] vbi & μηνίσκον vocāt a lunæ ſimilitudine: ſubiungit enim [illegible] μηνίσκον ἔχειν. Item membranæ tenues, monilia & ornamenta in collo foliata, ferramēta temonis. Item, μηνίσκοι, αἱ αὐγαί, ſplendores, ſpecies lunatæ, ſpecies lunæ nondum completæ, Ariſt. in Prob.

Μηνίω, μηνίσω, [illegible], μηνίζω, iraſcor, ſuccenſeo, ad iram concitor. Datiu. Iliad. [illegible] ἐμήνιεν, pro ὠργίζετο. Ibidem, μηνίσαι Ἀχαιοῖσιν, iraſcere Græcis. Item longa ι, idem Homer. Iliad. [illegible] μηνίσειν, [illegible]. Item duco, plico velum nauis. Item edo, mando, iſat. apud Hippocrat. μηνίειν Galen. [illegible], id eſt, mandere ſiue maſticare, vt loquitur Marcellus medicus. Hæc, inquit, pro modo aſſiduè in ore miſſa comminues & maſticabis, incuruato capite, vt humor ex maſticatione defluat. vbi maſticatio illi, quæ Græcis μάσησις: quam alibi commanducationem dixit. Hinc deducitur Μηνίστρα, id eſt, in ruminantibus [illegible] venter apud Pollucem mendoſè per ypſilon ſcribitur in penult. vide [illegible] & [illegible], vel potius legendum [illegible] vt ſuprà.

Μηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lunatus, lunæ [illegible] inſtar lunæ falcatus, in cornua flexus, curuus. μηνοειδὴς σελήνη, Luna dicitur tuduna, quando etiamnum exilia cornua oſtentat. ſemiplena [illegible] nuncupatur: ἀμφίκυρτος quando ad [illegible] accedit conuexitas, ac pluſquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος & διχότομος vocatur. vbi rurſus decreſcit, [illegible] ἀμφίκυρτος redit: ſecundo loco διχότομος, tertio ad μηνοειδὴς, deinceps quando à ſolaribus offuſcata euaneſcit, [illegible] vocitatur: poſtremò [illegible], quum in coitu eſt, eodémque in ſigno eaſdem cum Sole regiones occupat. [illegible] μηνοειδὴς τῶν νεῶν, lunata claſſis, Herodotus libro octauo. vide σελήνη. [illegible] μηνοειδῆ, cornua lunata, cornua imitata lunam. Ouid.

Μηνοῦς, μηνὸς.

Μήνυμα, ατος, τὸ, indicatio, nũciatio, item ſignum, indicium: hoc Philo vtitur.

Μήνυσις, ἡ, ſignificatio.

Μηνυτὴς, οῦ, ὁ, delator, nuntiator, index. μηνυτὴς γίνεται, defert indicium, Thucyd. colebatur hoc nomine Hercules Athenis.

Μήνυτρον, ου, τὸ, præmium indicij, aut ipſum indicium. Et quod μήνυτρα dixit Ioſephus, Apuleius li. 7. indicinæ præmia nominauit. apud Polluc. μήνυσρα ſcriptum, quod minus probo. Μήνυτρον aliud eſt. vide Μηνύω.

Μηνυτὴρ, ῆρος, ὁ, index, nuntius, delator, nuntiator.

Μηνύω, μ. ύσω, π. υκα, ſignifico, patefacio, indico, teſtor. Plato 2. de Rep. οἱ ταῦθ' οὕτως ἔχειν μηνύουσι, qui hæc ita ſe habere teſtātur. Μηνυθέντες, certiores facti, Dionyſ. Halic. lib. 7. Ariſtot. Rhet. lib. 1. [illegible] μηνύειν [illegible], i. indicare.

Μῆν, vide Μὴν.

Μήονες, ὁ ἐλάττων, minor.

Μηονία, Lydia, Hom. Iliad. γ.

Μηονὶς, ίδος, ἡ, mulier ex Meonia.

Μήτιγε, nedum. Laertius. [illegible]

Μήπω, ne adhuc, ſeu nondum. Ariſtophan. [illegible] nondum, ſed expectent. vbi μήπω prohibentis eſt.

Μηραῖος, α, ὁ, femoralis. τὰ μηραῖα ὀστᾶ, i. μηρία, μηροί.

Μηρὰξ, ſpina quæ adhæret villis ouium, Heſych.

Μήρινθος, ου, ἡ, funis, laqueus, fidicula, [illegible], σχοινίον, [illegible], ὁρμιὰ, θρὶξ. Ariſtot. de mundo, μίαν μήρινθον ἐπισπώμενοι, fidiculam vnam trahentes. Alexan. Aphrod. [illegible] per funiculum torporem inuehit, ſeu per lineam aut virgam. Item funiculus piſcatorius, in Epigr. vide Σχοῖνος. Ariſtoph. [illegible]

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, vnde μηρία καίειν.

Μῆρα, τὰ, apud Homerum, pro μηροί. μῆρα δ' [illegible], Odyſſ. γ, coxas adolentes. [illegible], Hom. i. μηρία. [illegible], coxas ſecuerunt, Apol.

Μηρὸς, οῦ, ὁ, crus, inguen, coxa, femur. Homer. Iliad. α, μηροὺς δ' [illegible], id eſt, τὰ μηραῖα ὀστᾶ, oſſa femorum. [illegible], Ariſtoph. [illegible], idem. [illegible], inguinibus & femoribus applicabimus, Galen. lib. 1 ad Glauc. ἐν τοῖς μηροῖς, in feminibus, Gaza. μηροῦ κεφαλὴ, coxæ caput, [illegible]. [illegible] vocatur, [illegible] : & caput ipſum [illegible], Pollux. μηρὸς, item Indiæ mons Libero patri ſacer, teſte Euſtath. in Bœot. & [illegible]

Μηροτυπεῖν, femur cædere.

Μηροτύπης, ου, ὁ, femur cædens & offendens. μηροτύπης οἶστρος, ſtimulus quo femora percutiuntur, in Epigr.

Μήρυγμα, idem quod μήρυμα Plutarcho in Cicerone, funis. eſt & filum, τὸ νῆμα, ſtamē.um, [illegible]. Nicander in Theriacis de aſpide dixit, [illegible] γαστρὸς, i. longo tractu & verſu. Interp. [illegible] Μήρυγμα Polluci, τὸ [illegible].

Μηρυκάζειν, & Μηρυκίζειν, & μηρυκᾶσθαι, ruminare.

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio, Nazan.

Μηρύω, ex profundo haurio, ſeu traho, & in minutas partes ſcindo, Etym.

Μήρυμα, ατος, τὸ, cumulus, ramentum, filum, lana carpta & carminata, [illegible]. Interp. Heſiod. 2. ἔργων. Sophocl. Interpr. τὸ [illegible] exponit μήρυμα [illegible]. Vide Μήρυγμα.

Μήρυξ, κος, ruminalis piſcis, à ruminando dictus, Ariſtotel. 9. Animal.

Μηρύομαι, & Μηρύω, μ. ύσω, π. υκα, deduco filum, texo, colligo, [illegible], ordino, [illegible], glomero, Suid. ſicut [illegible], quia nendo fila adglomerant, Lucian. Interpr. Heſiodi lib. 2. ἔργων, [illegible]

Μήσασθαι, facere, deliberare. μήσομαι, moliar, faciam, μηχανήσομαι. [illegible], i. εἰργάσατο, Homerus in Iliade: vbi & lib. ζ. [illegible] Θυμῷ, i. ἐβουλεύσατο, machinatus eſt. vide Μήδομαι.

Μήστωρ, ορος, vel ωρος, ὁ, μητιέτης. Homer. Iliad. ι. [illegible] μήστωρ [illegible]. Eſt enim μήστωρ, [illegible], τὸ βουλεύομαι. Idem vocat Hectorem μήστωρα φόβοιο, qui in fugam hoſtes coniicit, qui efficit vt fugam meditentur. Et μήστωρας ἀϋτῆς, Athenienſes vocat, i. βουλευτὰς ἐν τῇ μάχῃ, qui conſilio nec temerè pugnam committant, [illegible].

Μήτειρα, mater, item prudens, Heſyc.

Μητέριος, α, ὁ, maternus, in Epigr.

Μήτηρ, έρος, ἡ μητρὸς, ἡ, mater. In Vocatiuo, ὦ μῆτερ. μήτηρ [illegible], id eſt, γῆ, Ariſtoph. μητρὸς θεῶν, matris deorum. hymnus eſt apud Orpheum. τῆς μητρὸς ἀδελφὸς [illegible], auunculus filiorum Ariſtodemi, Herodot. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, auunculus, Xeno. τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ ἑορτὴν [illegible], ſolennia Cereri & Proſerpinæ Athenienſes celebrant, Herodot. in Datiu. plurali μητράσι.

Μητιάω, μ. άσω, conſulo, delibero, βουλεύομαι, conſulto. Accuſ. pro eodem in voce paſſiua, μητιάομαι. Apollon. 2. [illegible], Homer.

Μητιέτης, ου, ὁ, βουλευτικὸς, conſiliarius, prudens, conſultor, ſapiens. Dicitur quoque apud Poetas μητίετα cum accentu in antepenultima, pro μητιέτης. quoniam autem Accuſatiuo μητίετα [illegible] facto pro μητιέτην ſimilis eſt, eius accentum habet. Odyſſ. [illegible] μητίετα Ζεὺς, &c. [illegible], inquit, Etym.

Μητίζομαι, vel μητίομαι, μ. ίσομαι, molior, excogito, cōſilium capio, βουλεύομαι, μηχανάομαι. Hom. Iliad. [illegible]. Iliad. κ, [illegible] μητίσασθαι, i. ἐργάσασθαι, tot tantáque facinora patraſſe.

Μῆτις, & Μῆτις, ιος, ἡ, conſilium, hortatus, prudentia, intelligentia, ſapientia. μῆτις Didymo exponitur, σύνεσις, βουλὴ, γνώμη, τέχνη, δόλος, ἀπάτη, ἦθος. vnde ἀγκυλομήτης.

Μητιόεις, εντος, ὁ, conſiliarius, conſultus, conſilij author. Heſiod. [illegible] μητιόεντος.

Μητιόεντα φάρμακα, venena præſentia, ſcita medicamenta, [illegible], vt inquit Plutarc. quæ malorum omnium inducebant obliuionem, quale Nepenthes apud Homerum, Bud. in Annot. poſter.

Μήτις, i. μηδεὶς, nemo, Ho. Iliad. β, [illegible] μήτις ὄψεται, nullus videbit, Sophocl. Μῆτις, vide Μῆτις.

Μητίσασθαι, ἐργάσασθαι, molitum eſſe & machinatum. μητίσομαι, βουλεύσομαι, μηχανήσομαι.

Μητίω, μητιάω.

Μήτοιγε, nedum. Hermog de Inuent. [illegible] μήτοιγε [illegible]. vide in Μή.

Μῆτορ, μῆτις.

Μήτρα, ας, ἡ, vulua, matrix ſiue vterus. in quo ſenſu etiam dicitur κοιλία, καὶ γαστήρ. Eſt & μήτρα, matrix in plantis, id eſt, medulla ſiue vitalis anima, vt dixit Plinius libro 17. cap. 21. Hæc pars in medio ligno, tertia eſt à cortice ἐντεριώνη dicta, καὶ καρδία καὶ μυελός. Sed ἐντεριώνη propriè dicitur καὶ μυελὸς, in quibus medulla multa, rara & fungoſa: μήτρα καὶ καρδία in quibus pauca, ſolida atque dura, vt in buxo & cornu maſcula: quod contrà in ſambuco & ferula. Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 4. Μήτρα δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, [illegible] μυελός. [illegible] καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν. in materie hanc partem eximi præcipiunt architecti, ne cōtorqueantur ligna in opere, mota iſta interna medulla, quæ viua ad multum tempus remanet. Theophraſt. hiſtor. lib. 5. cap. 7. [illegible] τὴν μήτραν, id eſt, partes quę medullæ contingunt, [illegible] τῇ καρδίᾳ, hoc eſt τὰ γυρώματα (quæ ſunt veluti gyri & flexus medullam ambientes: circos malè tranſtulit Gaza) quæ torulos vocat Vitruuius, ita loquens de abiete cap. 9. lib. 2. Ima autem quum exciſa quadrifluuiis diſparatur, eiecto torulo ex eadem arbore, ad inteſtina opera comparatur, & ſapinea vocatur. qua voce etiam vſus erat antea de excidenda materie præcipiens: Cædi autem ita oportet, vt incidatur arboris craſſitudo ad mediam medullam, & relinquatur, vt per eam exſiccescat ſtillando ſuccus. Ita qui ineſt in his inutilis liquor, effluens per torulum, non patietur emori in eo ſaniem, nec corrumpi materiæ qualitatem. Idem Theoph. eiuſdem lib. cap. 6. [illegible] μήτραν [illegible]. Lege Plin. lib. 16. cap. 38. Μήτρα non ſolùm de arboribus dicitur, ſed etiam de herbis, vt de Cerealibus dixit idem Grçcus author libro 4. de Cauſis plantar. cap. 12. [illegible] μήτραν [illegible] (legend. [illegible]), vt ſit matricem ſiue medullam mollem & teneram: quæ verba Gaza tranſiliit præuaricando) [illegible]. Μήτρα, pro vulua ſuilla, quæ & vulua ſimpliciter dicitur, numerata olim in deliciis. Athen. lib. 3. [illegible]. Pollux Onomaſtici lib. 2. [illegible] μήτρας [illegible]. vnde dicūtur ἀδελφοὶ, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς μήτρας, i. fratres vterini. Μῆτραι, veſpæ velut duces apud Ariſtoph. Gaza matrices tranſtulit.

Μητραγύρτης, ου, ὁ μητρὸς ἀγύρτης. Μητραγύρται, vocabantur qui magnæ matri, ſiue Cybelæ deorum matri ſtipem cogebant. De quibus intelligendum apud Ciceronem 2. de Legib. quū hæc ex 12. tabulis aſcribit, Præter Idææ matris famulos, eóſque iuſtis diebus, ne quis ſtipem cogito. Athen. in 12. [illegible] de infelici exitu Dionyſij Tyranni, αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, [illegible] τὸν βίον [illegible]. Nam tympanizare, vt cū Suetonio dicam, matris deûm miniſtros con-

ſueuiſſe etiam aſtipulatur Lucretius, quum libro 2. cecinit, Tympana tenta tonant palmis,& cymbala circum Concaua. Ariſtot.Rhetor.3. [illegible] μητραγύρτην, [illegible] vbi cogere ſtipem, quàm prælucere & præferre facem, vilius miniſterium fuiſſe oſtenditur. Menandri quoque authoritate hoc mendicorum per religionis cauſam inſtitutum damnantis, Clemens vtitur in ſuaſione ad Græcos, [illegible] μητραγυρτεῖ. vbi de ſuo addit, [illegible] μητραγύρται. Idem eruditus & pius ſcriptor in 3. Pædag. vbi culpat mulierculárum ſuperſtitionem, hoc hominum genus colentium, [illegible] In huius Berecyntiæ myſteriis erant purificationes menſtruæ, quæ μητρωακαὶ ἁγιστεῖαι dicuntur, quas obſeruaſſe Proclum ita ſcripſit Marinus Neapolitanus in libello de ipſius vita ſiue περὶ εὐδαιμονίας: [illegible] (Suidas hæc adducens ſine authoris nomine [illegible] habet) [illegible]. vide Μητρίζειν.

Μητραγυρτῶ, ſtipem cogo atque emendico, μητραγυρτεύω. vide Μητραγύρτης.

Μητράδελφοι, οἱ, vterini.

Μητράδελφος, auunculus ex matre, matris frater. & Polluci μητράδελφος, ὁ μητρὸς ἀδελφὸς, ὁ τηθὶς ἢ θεῖα: vnde vulgaris vox tante, i. matertera. vide Μήτρως.

Μητραλοίας, ου, ὁ, matricida, μητροφόνος. Platoni, ἢ μητροφόντης Sophocli: vt parricida dicitur πατραλοίας, ἢ πατροκτόνος Iſæo, ἢ πατροφόντης, ἢ πατροφονεὺς Soph. dicitur etiam μητρολώας, vt πατρολώας apud Paulum 1. ad Timoth. cap. 1.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ, ſpecillum infundendo in vterum liquori commodum, Galen. vide [illegible].

Μήτρα, tegmen, & tanquam inuolucrum quoddam, vocatúrque alio nomine [illegible].

Μητρίζειν, Idææ deæ ſacra peragere, cogere ſtipem εἰς μητραγύρτας, [illegible] Polluci.

Μητρικὸς, ή, όν, maternus.

Μητροδίδακτος, ου, ὁ, à matre eruditus: epith. Ariſtip. iunioris.

Μητρόθεν, ex parte matris, à matre, Herodot.

Μητροκασιγνήτη, ης, ἡ, matertera.

Μητροκτονέω, μ. ήσω, ω. κα, matrem occido, Neutr. Abſolutum.

Μητροκτόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, matricida. vide Μητραλοίας.

Μητροκωμία, ſic inter vicos eſt, vt metropolis inter vrbes, à ſuiſq; colonis agnoſcitur.

Μητρολώας, vide Μητραλοίας.

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, auia, μεγαλομήτηρ.

Μητρόξενος, ου, ὁ, ſpurius, νόθος, Pollux.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, auus maternus.

Μητρόπολις, vide Μήτηρ.

Μητρόπολις, εως, ἡ, metropolis, matrix vrbs, ex qua coloniæ deductæ. dicitur autem ἀπὸ τοῦ μήτηρ ἢ πόλις, non autem à menſura, vti Gratian.& Iſidor. interpretantur. vide in Chiliad. Eraſmi. origo, Salluſt. maior patria, Curtio, princeps vrbium Horat. Ode 3. lib. 3 Romæ principis vrbium.

Μητροπολίτης, ου, ὁ, metropolitanus, qui prouinciæ alicui præeſt, alióſque ſubiectos habet Epiſcopos.

Μητροφθόρος, ου, ὁ, qui matrem violat. ὁ φθείρων τὴν μητέρα.

Μητροφόντης, ου, ὁ, qui propriam nouercam interfecit.

Μητροφόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, matricida, Eurip. vide Μητραλοίας.

Μητροφόντης, ου, ὁ, matricida, idem Eurip.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, nouerca.

Μητρυιὸς, οῦ, ὁ, vitricus. per iocum.

Μητρωακαὶ ἁγιστεῖαι, vide Μητραγύρτης.

Μητρώας, ου, ὁ, auunculus. Euripidi auus maternus, ὁ μητροπάτωρ ἢ πάππος.

Μητρῷον, ου, τὸ, apud Athenienſes Phrygiæ deæ ſacrum. Athen. lib. 10. de Alcibiade, [illegible] i. τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν Polluci.

Μητρῷος, α, ον, maternus. τὰ μητρῷα, materna. [illegible] i. μητρικά. Μητρῷον χωρίον appellatur matrix ſiue vulua, i. ἡ μήτρα, [illegible]. vide Μήτρα.

Μήτρως, ω, ὁ, auunculus maternus: & μάτρως, ωος. Homer. Iliad. β, [illegible] μάτρωα [illegible], id eſt, μητρὸς ἀδελφόν. μάτρωες [illegible] μητρὸς dixit Pindarus. Euſtath. Iliad. ω. annotat recentiores μάτρωα vocare, [illegible] Polluc. μάτρως, ὁ μητράδελφος, θεῖος, τήθος.

Μηχανάομαι, ῶμαι, ήσομαι, ησάμην, excogito, molior, [illegible], inuenio, ſtruo. Item cieo & moueo, vt Latinè molior, Xenoph. οἱ δὲ μηχανώμενοι γέλωτα [illegible] riſum facere atque mouere, Cicer. μηχανᾶσθαι [illegible], omni ratione de illis bene mereri ſtudeo, Herodot. ὁ μηχανᾶται [illegible] πρὸς ταῦτα, aduerſus hæc hanc rationem inuenit, Idem. Odyſſ. γ, [illegible] μηχανόωντο, iniqua moliuntur. Ponitur cum particula ὅπως ſequente ſubiunctiuo. Xenoph. [illegible] μηχανώμενος, vt hæc obtingant amicis, non laſſeſcis conando. Idem, [illegible] vbi etiam pro ὅ legitur [illegible], in codice manu ſcripto. Plato in Apolog. cum Indicat. [illegible] ὅπως ἀποφεύξεται [illegible], moliri vt mortem effugiat. μηχανᾶσθαι [illegible], Xenoph. in OEconom. parare. μηχανᾶσθαι [illegible], ſollicitatem moliri, Idem. μηχανᾶσθαι [illegible] reddere temperantes, Idem Xenoph. [illegible] non amplius differendú putauerunt, quin omnia in Æginetas excogitarent, Herod. μεμηχάνηται, inuentus eſt, adhibitus eſt, ſolerti ingenio adhibitus eſt μεμηχανημένος, arte compoſitus: vt μεμηχανημένος λόγος apud Demoſt. περὶ Ἀφόβου, oratio ſubdolè atque artifici ſolertia compoſita ad fallendum. Æſchin. [illegible] μεμηχανημένος [illegible].

Μηχανάω, μ. ήσω, ἢ μηχανέω, idem quod μηχανάομαι. Sophocl. in Aiace, [illegible] μηχανᾶσθαι, i. moliri & excogitare.

Μηχανώμενοι, excogitantes, Herodot.

Μηχανὴ, ῆς, ἡ, conatus, machinatio Ciceroni, & machinamentum Liuio. ars, excogitatio. vide Chiliad. Eraſmi, Deus ex machina, &, Machidas poſt bellum. τίς μηχανὴ, quid cauſæ eſt? qui fieri poteſt? Plato 2. de Republ. τίς μηχανὴ [illegible] &c. qui fieri poteſt, vt quis velit iuſtitiam honori habere? vel quis eſt qui velit, vel quid cauſæ eſt, cur quis velit? Idem in Parmen. [illegible] τίς μηχανὴ, [illegible] fierine quoquo pacto poteſt? [illegible] μηχανὴ, ſi quid comminiſci poteſt, Bud. οὐδεμία μηχανή ἐστι, nullo pacto fieri poteſt, fieri omnino nequit quin, nihil cauſæ eſt. μηχανὴ οὐδεμία ἐστὶ [illegible], Herodot. nulla cauſa eſt quin ille mihi inſidietur: vel, nulla tergiuerſatio eſt quin, &c. μηχανῇ πάσῃ, omni ope, i. [illegible], Plato νόμ. 1. Heſiod. de Cyclop. [illegible] ἔργοις, molitiones operum erant, i. valebant peritia ad opera facienda. [illegible], ſtructa fraus, compoſitus dolus, Eurip. Andromach. [illegible] μηχανὴ. cap. 1. [illegible].

Μηχάνημα, ατος, τὸ, commentum, artificium. machinamentum Liu. Cicer. machinatio & molitio, ratio, machina. Chryſoſt. [illegible], muro tormenta admouebant. [illegible] in 3. Philip. [illegible] & paulo infra. [illegible] μηχάνημα, machinatio. Cic. de Orat. Iudex tanquam machinatione aliqua tum ad ſeueritatem, tum ad remiſſionem eſt contorquendus.

Μηχανητέον μηχανὴν πᾶσαν, omni conandum ratione, Plato νόμ. 5. vbi ſequitur ὅπως ἂν, cum Subiunctiuo.

Μηχανικὸς, οῦ, ὁ, opifex eorum operum quæ ingenio ſimul & manu fiunt. ſolers, ingenioſus, mechanicus Suetonio, machinarius Paulo Iuriſconſul. L. Si putator, organarios videtur eoſdem appellare Iulius Firmicus: ὁ μηχανοποιός. Μηχανικὴ, ſiue μηχανικὴ τέχνη, machinalis ſcientia Plin. cuius peritus vulgò dicitur engineer, ὁ μηχανοποιός. ναῦς μηχανικὴ, machinoſa nauis & ſolutilis apud Sueton. μηχανικὸν ἔργον. dixit Alex. Aphrod. i. opus artificioſum. μηχανικὰ ὄργανα, inſtrumenta ingenioſè fabrefacta.

Μηχανοποιὸς, οῦ, ὁ, machinarum faber. vide Μηχανικός.

Μηχανοῤῥαφία, fraudis excogitatio, machinatio.

Μηχανοῤῥάφος, ου, ὁ, machinator, fraudum conſutor. Euripid. in Androm. [illegible] μηχανοῤῥάφοι κακῶν, i. κακῶν [illegible].

Μηχάνωμα, ατος, τὸ, cingulum, ſubligar, διάζωμα, Heſych.

Μηχανουργὸς, οῦ, ὁ, faber, in Epigr.

Μῆχαρ, τος, τὸ, conamen, ἴαμα, μηχάνημα, apud Lycophr. Æſchylus in Supplicib. [illegible] μῆχαρ ὁρίζομαι, Interpr. τὸ μῆχος ἢ μηχανὴν, commentum, remedium.

Μῆχος, εος, τὸ, μηχανὴ, conſilium, machinamentum, remedium, [illegible], Euſtath. ait eſſe indeclinabile. Didymus. Iliad. 9. οὐδέ τι μῆχος, id eſt, ἀμήχανον. Et Odyſſ. ξ, οὐδέ τι μῆχος ἦεν ἀνήνασθαι, neque poteſtas fuit recuſandi, id eſt, μηχανὴ, τέχνασμα.

ΜΙΑ, ᾶς, ἡ, vna poſteriore breui. Ody. ξ, μία δ' [illegible]. [illegible] εἰς μιᾶς [illegible], pridie ante litẽ conteſtatá, Ariſtoph.

μιᾶς

[illegible] vnius amore captus eſt. Herodot. [illegible], vna & eadem ſententia. Xenoph. 1. Comment. [illegible], i. communi iudicio & vno omnium. [illegible], idem Xenoph eodem die, vel eadem mane, [illegible] accept. [illegible], Arſtoph. [illegible] Hom. Iliad. β, pro εἰς μίαν [illegible], ſubaudi γνώμην. A[illegible] Herodot. [illegible], Plato [illegible], ſingulis [illegible], Thucyd. naues ſingulas in ſeriem ſupponentes. Interpr. exponit, [illegible] nauem ſequente nauigantes. Idem. [illegible], vno die intermiſſo moueri, Alex. Aph od. [illegible] alternis diebus, Galen. Dicitur etiam pro eodem [illegible], vel [illegible]. Actius Serm. 9. cap. 6. [illegible] i. inediam alternis diebus. pro quo item dicitur [illegible]. Paulus Ægineta lib. 3. cap. [illegible]. Quin & [illegible] in eodem ſenſu ponitur. Actius Serm. 8. cap. 6[illegible]. Idē Serm. 12. cap. 37. hoc ipſum [illegible] ſignificare oſtendit quod [illegible], i. tertio quoque [illegible], hoc eſt, [illegible], & tertio quoque die. Eodem modo [illegible] ſignificat [illegible], id eſt, quarto quoque die vel [illegible] explicentur. Conſtant. Cæſar [illegible] lib. 4. cap. 1. [illegible].

Μιαιγαμία, ας, ἡ, pollutæ nuptiæ, temeratæ ac impuræ nuptiæ: ita vocat filiorum Sethi & Enoci coitum cū filiabus Caini quòd hæ pollutæ & impuræ eſſent, illi contra ex numero filiorum Dei.

Μιαίνω, [illegible], fœdo, polluo, contamino, [illegible]. Actiu. Ac[illegible] ab ipſo profanatus, Thucyd. Item [illegible], inficio.

Μιαιφονέω, [illegible], cæde me contamino. Plato Polit. 9. [illegible], trucidare aliquem & impiè cruentari, Cicero.

Μιαιφονία, ας, ἡ, homicidium, cædes. In Cteſiæ Perſicis. [illegible]. Et in Memnonis Eclog. [illegible].

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ, homicida, cruentus, crudelis ac ſanguinarius, i. μιαινόμενος φόνῳ.

Μίασμα, ατος, τὸ, [illegible], tinctura.

Μιασμός, [illegible], [illegible] hanc dictionem Phrynichus reiicit. Suid. impuritas. [illegible].

Μιαρός, ὁ, ἡ, ſceleſtus, ſceleratus, [illegible], impurus. Plato 4. Leg. [illegible], ex quo dixit Cicer. 2. de Legib. quum vir nemo bonus ab improbo ſe donari velit. Dictum volunt quaſi dignum qui ab omnibus ſolus relinquatur: à nomine μία μιαρός [illegible].

Μιαροφαγέω, [illegible], contaminatis cibis veſcor, μιαροφαγία pollutorum eſus, [illegible], pollutorum ciborum eſor, qui impuris cibis veſcitur.

Μιαρία, & Μίασμα, ατος, τὸ, impuritas, piaculum, ſcelus, ἄγος, impiamentum [illegible]. Æſchin in Epiſt. [illegible] μιάσματος.

Μιαρός, ἡ, ὁ, idem, [illegible]. In 2. Epiſ. Petri cap. 2. [illegible], in cupiditate contaminata & inquinata.

Μιάστωρ, ορος, ὁ, fœdus, impurus, malus dæmon, genius ſiniſter. [illegible], in Epigr. percuſſor, homicida. [illegible] Eurip. ſceleſtus interfector, qui ſe cæde profanauit. Μιάστορες dicuntur, [illegible]. Sophocl. in Electr. [illegible], i. vt Ægiſtho contaminatiſſimo nubere ſuſtinuerit, i. [illegible].

Μίαχος, impietas, impuritas, piaculum, [illegible], μίασμα. Heſych. qui & addit poni etiam [illegible].

Μιαχρός, purus, καθαρός, Heſych. videtur tamen potius debere ſignificare μιαρός impurum, ſceleſtum.

Μίγα, ſimul. idem quod μίγδα.

Μιγάζω, [illegible], miſceo. Actiu. Accuſ.

Μιγάς, άδος, ὁ, ἡ, ὁ, alius mixtus. Eurip. in Androm. [illegible]. Nonnus [illegible] &c. [illegible], Heſych. Naz. opponit per [illegible].

Μίγδα, mixtim, [illegible], μεμιγμένως.

Μιγάδες, ai, mixti.

Μίγδην, ſimul, vnà, mixtim, promiſcuè, ὁμοῦ, [illegible].

Μιγάζω, contumeliâ afficio, ὑβρίζω. forſan pro [illegible].

Μιγῆναι, pro μιχθῆναι, Iliad. β.

Μιγήμεναι, pro μιχθῆναι, miſceri, coire, rem habere: vtrumque ab ἐμίγην, Aoriſto 2. Item congredi, conuenire, colloqui, conſueſcere, Datiu Odyſſ. [illegible] μνηστῆρσι μιγῆναι, cum procis colloqui poſſim.

Μίγην, pro ἐμίγην, mixtus ſum. Heſiod. [illegible], cum vxore rem habuit, ſeu cum muliere.

Μῖγμα, ατος, τὸ, coitus, miſtio, mixtura, miſcella. Ioan. cap. 19. ſc. ibi[illegible] μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης.

Μιγματοπώλης, pharmacopola, qui medicamentorum mixturas vendit: quo nomine Pamphilus quidam vocatus eſt apud Galen. de Compoſit. med. κατὰ τόπους l. 7. cap. 3.

Μίγνυμι, μίξω, [illegible], &

Μιγνύω, miſceo, confundo. Actiu. Accuſ. pro conſero, Apollon. 2. Argon. χεῖρας ἐναντίας χεῖρας ἔμιξε, manus conſeruit. Idem ibidē, [illegible] ἔμιξαν ὁμιλόν, cum Amazonibus pugnam commiſerunt. In Aoriſto 2. ἐμίγην, apud Homer. [illegible] manus conſerere & μιγῆναι [illegible] eadem ſignificatione Iliad. ξ. ponitur etiam pro πελάσαι prope accedere, vt Iliad. [illegible], [illegible] dicitur etiam μίγνυσθαι τισί, in aliquorum cætu eſſe, inter aliquos verſari, vt [illegible] Od. [illegible] & [illegible]. Iliad. [illegible] cui commercium fuit cum cæteris. μίγνυσθαι, rem habere, corpus miſcere Ciceroni: ſed propriè viri mulieri μίγνυσθαι dicitur, non mulier viro. Iliad. ζ, de Bellerophonte, [illegible], id eſt, [illegible] vel [illegible]. hæc enim μίγνυσθαι ſignificat, quod & [illegible] dicitur & in brutis. βαίνειν, id eſt, inire. ἐπιβαίνειν, inſcendere, ὀχεύειν, [illegible], & in aſinis propriè [illegible]. vnde μιχθείς, venerem paſſus. [illegible], in Epigr. [illegible] κακοῖς, malis implicitus, Sophocl. [illegible], cum aqua cōtuſum, Ariſtot. in Polit.

Μίδας, iactus vocabulum in ludo teſſerarum fortunatiſſimi, & vermiculus qui fabis innaſcitur, Theophr. lib. 4. de cauſ. plāt. cap. 16. Et diues ſic dicitur ab eius nominis rege.

Μίδου [illegible], calami Midæ, in Epigr.

Μιείω, comedo.

Μίλων, idem quod [illegible], Heſyc.

Μιηφόνος, ὁ, cruentus, ſanguine imbutus: à μιαίνω, tingo & φόνος, cruor, apud Archilochum.

Μίθακος, ὁ, celer, ταχύ.

Μίθρας, ου, ὁ, ſol apud Perſas, cuius ſimulachrum leonis rictum præferebat cum tiara, manu vtraque bubula premente cornua. Hinc μιθριακὰ ſacra appellātur, quæ in antro obiiſſe moris erat, educto ex eo cornib. boue, quem mox vt ſoli victimam per hymnorū modulatos concentus immolarent, Cæl. lib. 13. cap. 17. [illegible], &c. Nazan.

Μίθυ, oleris genus. Heſyc. [illegible].

Μίκας, [illegible], eid.

Μικκός, pro μικρός, exiguus, Theocrit. 15 [illegible].

Μικκύλος, ὁ, puſillus. μικκύλα χειρύδρια, paruulæ manus, in Epigr. Cupidinis tenellas manus dixit Moſchus in Bucolicis.

Μίκλα, ας, ἡ, capra.

Μικροαδικητικὸς, apud Ariſtot. 2. Rhetor. in re parua iniurius: cui opponitur Μεγαλαδικητικὸς.

Μικραίτιος, [illegible] minutis rebus conquerens, querulus.

Μικρόβιος, ὁ, qui breuis eſt vitæ.

Μικροδοσία, ας, ἡ, donatio exigua. Polyb. [illegible] μικροδοσία καὶ μικρολογία [illegible], regum ſordes & auaritia.

Μικροθυμέω, [illegible], ſum puſillo animo, animo deſtituor, ἀθυμέω.

Μικροθυμία, languidus animus.

Μικρόθυμος, ὁ, ἡ, puſillanimus, μικρόψυχος.

Μικροκέφαλος, ὁ καὶ ἡ, qui paruo eſt capite.

Μικροκαρπία, ας, ἡ, exiguitas fructus.

Μικρόσπερμος, [illegible] minutum generans.

Μικροκινδύνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui in paruis periclitatur, qui parua pericula ſuſcipit.

Μικρόκοιλος, qui eſt paruo ventriculo, ſtrigoſus.

Μικροληψία, ας, ἡ, perceptio exigua. vide Μικροδοσία.

Μικρολογέομαι, [illegible], anguſtiis verborum me coarcto, Ruf. ex Nazanz. anxiè & ſcrupuloſè circa vilia & ſpernenda occupor, paruas res & minutas aſpernabileſque, vt dixit Gellius, conſector, accuratè diſputo de minimis. Hermogen. tomo 1. [illegible] μικρολογουμένη, quæ minimæ rei obſeruationem negligit. Plutarchus in Cicerone, [illegible], &c. de ſpretis honoribus contendentis atque laborantis. Gregor [illegible] μικρολογεῖσθαι [illegible]. Idem μικρολογεῖσθαι περὶ [illegible], circa vocis ſonum abiectè ſentire. μὴ μικρολόγει περὶ τὰ μεγάλα, de magnis ne humiliter loquaris. Idem. Eſt etiam [illegible], i. ſordidè &

præparcè rationem ineo, vel tribuo, Plutarc. in Probl. ἵνα μὴ πάντη μικρολογῶς πρὸς τὸ θεῖον, ne eὸ ἐπὶ præparcè agas & ſordidè cum diis: parcens ſcilicet diuti in ſacrificando. Dicitur & μικρολογεῖσθαι pro eodem, addito τ. vide μικρολογεῖν in Chiliad. Eraſmi.

Μικρολογητέον, ſordidè ac parcè erit agendum.

Μικρολογία, ας, ἡ, λεπτολογία, diligentia & anxia cura circa minutula. μικρολογία etiam oratio tenuis ac humilis, vt cùm de Simonide apud Suidam dicitur, ἄτε δὲ καὶ μικρολογίας ποιητικῶν ως τὸ ἄσμα, orationem abſque dignitate atque authoritate verborũ & ſententiarum. Item μικρολογία, auaritia, ſordes. Theophr. in Character. μικρολογία, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν. Denique μικρολογία eſt, magnificare quod paruipendendum eſt. Lucian.

Μικρολογίζομαι, μ. ίσομαι, τὸ μικρολογοῦμαι.

Μικρολόγος, reſtrictus, ſordidus, in oratione tenuis atque humilis. Iſocrates in Panathenaic. γῆρας δυσκολον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον, ſenectus reſtricta & ſordida, vel rixoſa, quę leuiſſima occaſione offenditur & rixatur. μικρολόγους Cicero vocat minutos & anguſtos, exiles & exiguos. Μικρολόγος Iſæo ἀπειρόκαλος. Iſocr. μεμψίμοιρος. ὦ μικρολόγε καὶ τὰ μικρά, Nazanz. in Orat.

Μικρόλυπος, ου, ὁ, qui parua occaſione ægreſcit ac triſtatur: Plutar. περὶ ἀοργησίας, ὅταν ἐλλιπὴς καὶ μικρόλυπος ὁ θυμὸς γίνηται.

Μικρομέρεια, ας, ἡ, partium tenuitas.

Μικρομερής, έος, ὁ καὶ ἡ, partibus minutis conſtans.

Μικρόμματος, ου, ὁ, paruis oculis præditus, quos callidos & acres eſſe putant, Adamantius in Phyſiogn. auaros eſſe ait.

Μικρόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, paruum geſtans peplum.

Μικροπολῖται, οἱ, qui ſunt ex oppidulo, vrbium minorum ciues, Ariſtophan.

Μικροπολιτικὸν, dixit Idem multitudo parui oppiduli.

Μικροπόνηρος, qui in paruis improbus eſt. opponitur τῷ μεγαλοπονήρῳ, Ariſtot. 4. Ethic.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, ſordes, paruus atque anguſtus animus, vitium quod magnificentiæ contrarium. proprie eſt μικροπρέπεια, minor impenſarum quantitas quàm decorũ magnificentiæ poſtulat: huius rei nullum eſt Latinum nomen, ſordes enim eſt commune. Ariſtot. Rhetor. primo. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική. Μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια τἀναντία. Hinc verbum Μικροπρεπῶς ψηφίζεσθαι, τὸ ψηφολογίζειν, nimis exiguè atque exiliter ad calculos vocare quod inſumitur, confertur aut aliquid eiuſmodi. Syneſius Herculiano, ἀλλὰ συνειδείημεν φιλοσοφοῦντι, καὶ παραινοῦμεν τὸ μικροπρεπὲς ἐᾶν.

Μικροπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, abiecti animi, illiberalis, Phalar. in Epiſt. Hinc μικροπρεπῶς, Polluci.

Μικροπρόσωπος, ου, cui facies parua, Adamant. in Phyſiog.

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ, habens acinos paruos.

Μικρόῤῥιν, ινος, ὁ, quaſi paruo naſo dicas.

Μικροῤῥόπυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui eſt paruum orrhopygium. Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 1.

Μικρός, ά, όν, paruus, humilis, breuis, anguſtus: cuius cõparatiuum eſt μικρότερος, & Superlat. μικρότατος, Lucian. ... humilem eſſe, & ſubmiſſe ſe gerere: cui opponitur μέγα φρονεῖν. μικρὰ ..., ſicut Ioſepho interp. ..., id eſt, quæ paulum à terra eminent, Ariſtid ..., paulò à diſtinctione, Ariſtotel. μικρὸν ... diaφέρειν, parum admodum differre. μικρὸν ..., Demoſthen. μικρὸν ..., Xenoph. μικρὸν ἀνέχομαι, paulíſper tolero. μικρὸν διαλέγομαι, voce ſubmiſſa loquor, Gaza. μικρὸν ὕστερον, paulò pòſt. ὁ μικρὸν, vel circiter. μικρῷ πλείους, paulò plures, Demoſthen. μικρὸν ..., paulò ante, Idem. διὰ μικροῦ, id eſt, ..., Thucydid. κατὰ μικρὸν, minutatim, in anguſtum. ... parumper, Lucian. ... paruo tempore. ... parum diſtat, Ariſtotel. 4. Ethicor. κατὰ μικρὸν, paulatim, particulatim. παρὰ μικρὸν, perparum. Iſocrat. ... perparum profecerunt. Idem, ... non hoc flocci pendere oportet & paruum eſſe ducere, Bud. Comment. Ammon. ... diſtinguit à μικρόν. In epiſtol. ad Hebr. cap. 10. ἔτι μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, adhuc tantillum & tantillum.

Μικρόσπερμος, ὁ καὶ ἡ, ſemen paruum ferens.

Μικρόσταχυς, paruam ſpicam habentes.

Μικρόστομος, ου, qui eſt anguſti oris, cui eſt paruum os.

Μικρόσφυκτος, ου, ὁ, cui venæ tenuiter mouentur, cui paruus & debilis eſt pulſus.

Μικρότερος, minor, i. μείων. Ariſtot. de mund. ... &c. vide μικρός.

Μικρότης, ητος, ἡ, exiguitas, paruitas Ciceroni.

Μικροφανεῖς, Antiphanes vocabat eos, qui in delitiarum chaos

ſeſe dimiſiſſent, nimiùm ſcilicet in epularũ apparatu curioſi.

Μικρότριχος, ὁ καὶ ἡ, exiguis pilis intectus.

Μικροῦ, ferè μικροῦ δεῖ, paruum abeſt, fermè. μικροῦ διαφέρει, paruulum differt. Plin.

Μικροψυχία, ας, ἡ, quaſi puſillanimitas, paruus & anguſtus animus. Hinc Μικροψυχεῖν. Poll. demiſſe & abiecte.

Μικρόφυλλος, ὁ καὶ ἡ, qui foliis conſtat minutis.

Μικροφωνία, exilitas vocis.

Μικρόφωνος, ὁ καὶ ἡ, qui paruam habet vocem.

Μικρόψυχος, animo deiecto.

Μικροψυχία, ας, ἡ, paruus & anguſtus animus, vitium quod animi magnitudini opponitur. Lactantius lib. de Ira Dei cap. 5. animi puſillitatem dixit, Ariſtot. Rhetor. 1. Μεγαλοψυχία δὲ, ἀρετὴ μεγάλων ποιητικὴ εὐεργετημάτων. μικροψυχία δὲ τοὐναντίον.

Μικρόψυχος, ου, ὁ, puſillanimis, illiberalis, Demoſth. μικρόψυχος μήτηρ, puſillanimis mater, Nazan.

Μικρύνω, ſeu σμικρύνω paruum reddo, item imminuo.

Μικτέον, miſcendum eſt.

Μικτός, ή, όν, mixtus, temperatus. μικτὴ πῶς ἀγαθῶν κρᾶσις, Ariſtid. μικτὸν ἐξ ἀμφοῖν καὶ ξανθῆς χολῆς τὸ ῥεῦμα, Galen. ad Glauc. lib. 2.

Μικύθιον, Heſ. τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον.

Μίλαξ, & σμίλαξ, ακος, ἡ, genus hederæ, qua poetæ coronabantur. Ex ſmilace fiunt tori, Plato 2. de Rep. ... ἐπὶ στιβάδων ... σμίλακι τε καὶ μυῤῥίναις, in toris ex ſmilace & myrto confectis diſcumbẽtes, Ariſtop. νεφ. μίλακος ὄζων, ſmilacé redolens. vide Σμίλαξ.

Μιλήσιος, Mileti vrbis incola, ciuis, Etymolog. μιλήσια πρόβατα, Ariſtophan.

Μιλησιουργής, Mileſiaco opificio factum.

Μίλητος, nomen vrbis, à Mileto Apollinis filio ſic dictum, Etymolog. Item ὁ μίλητος, taxus, Theophraſt. libro quarto hiſtor. plant.

Μιλιάριον, ου, τό, vas quo aqua calefit multis anfractibus & flexibus canalium. Seneca Quæſt. Natur. libr. 4. cap. 9. vt quemadmodum minora balnearia, & minora miliaria citius calefiũt, ſic hæc foramina occulta, & oculos effugientia, & celerius feruorem ſentiant, & propter eaſdem anguſtias, quicquid receperunt tardius reddant. Idem libro 3. cap. 24. Facere ſolemus dracones & miliaria & complures formas in quibus ære tenui fiſtulas ſtruimus per decliue circundatas, vt ſæpe eundem ignem ambiens aqua per tantum fluat ſpatij, quantum efficiendo calori ſat eſt.

Μίλγυδες, vocabulum eſt plaſtices. Pollux, ... Vnde dixit Sophocles de clypeo multis locis perfoſſo ictibus, ... μίλγυδες ...

Μίλλαγμα, quod ſupereſt menſæ, reliquiæ, vel farina qua manus abſtergebant propter pinguedinem, Ety. vide Μάλαγμα.

Μίλιον, ου, τό, Heſych. eſſe dicit arborem ſimilem abieti, qua adoleſcentes, coronari ſolerent ἐν ταῖς πομπαῖς. Item miliũ, i. ſpatium continens octo ſtadia, miliare, & lapis, Theophil. in Inſtit. ciu.

Μιλός, ὁ, ἡ, mollis, tardus.

Μίλος, ἡ, taxus arbor. de qua Theoph. lib. hiſt. plant. σμίλαξ καὶ τὸ ξύλον. vide Σμίλαξ.

Μιλτοειδής, miniatus, minio fucatus, μιλτώδης.

Μίλτινος & μίλτειος, miniaceus qui è minio eſt. Epig. lib. 6. ſub finem ... μιλτείῳ ... id eſt, ſerram quæ lineã miniato fune factam ſequitur, ſic μίλτινον χρῶμα miniaceus color, color è minij gleba. Plutarch. in Problem. Rom. ... Μιλτίτης λίθος, lapis minij colorem referens, Plin. lib. 36. cap. 2.

Μιλτόβαπτος σχοῖνος, funis rubricatus, quo foris lignum illinitur, quo fores tingi ſolent, in Epigr.

Μιλτόομαι, μ. ώσομαι, minio inficior. μιλτωθεὶς, miniatus. Ariſtop.

Μιλτοπάρῃος, ου, ὁ καὶ ἡ, minio fucatus. Hom. Iliad. β. ... νῆες μιλτοπάρῃοι, hoc eſt, naues rubricatis proris, i. μιλτωθεῖσαι τὰ πρόσωπα ...

Μιλτόπρεπτος, ruber, miniaceo colore decorus, inſignis, ἐρυθρὸς, Euſtath. Iliad. χ.

Μίλτος, ου, ἡ, minium, τὸ ἄμμιον, de quo in dictione Κιννάβαρι. Ariſt. hiſt. Animal. lib. 6. cap. 2. de ouis tinnunculi auis, ... ἐρυθρὰ ὥσπερ μίλτος, Gaza tranſtulit minium. Plinius ex Ariſtotele pſittacum ait habere torque miniato ceruicem diſtinctam. Apud Vitruu. libro 9. cap. 3. ſignans cera ex milto, id eſt, miniata cerula. vt loquitur Cicero ad Attic. libr. 15. & miniatula cerula, vt libro 17. μίλτος etiam minium interpretatur Plin. libro 33. cap. 7. hinc μιλτοπάρῃοι naues dicuntur apud Homer. i. miniatæ. Μίλτος exponit eius interpr. Odyſſ. i. ... Theophr. περὶ λίθων, μίλτον ait in metallicis inueniri ... Μίλτος ... apud

apud Dioſcoridem libro quinto,capite III. rubrica ſinopica: eſt autem ἡ τεκτονικὴ, id eſt, fabrilis rubrica quæ priore deterior. Celſus libro 6. in liquido collyrio Euelpidis minium poſuit pro rubrica ſinopica, quod & libro 5. in paſtillis ad ſordida vlcera. Μίλτος Λημνὸς, id eſt, terra Lemnia, ἡ γῆ Λημνία ἢ σφραγὶς dicta à Dioſ. Nic. in Theriac. Interpr. ἡ Λημνία σφραγίς. Dioſcorides etiam libro ſexto,capite primo, μίλτον τὴν καλουμένην σφραγῖδα. Sic & vocatur in verſibus Andromachi apud Galenum libro tertio, de Theriaca apud Piſonem. Celſus libro 4. capite de torminibus minij glebam dixit, id eſt, terram Lemniam, μίλτου λημνίας. Μίλτος etiam rubigo ſegetum, ἡ ἐρυσίβη, apud Pauſan. in Bœot. & Euſtath. Latini rubiginem dicunt itidem à rubido & miniaceo colore.

Μιλτόω, tingo, minio inficio, minio Plin.

Μιλτώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ruber minio, miniatus Plin.

Μιλτωρυχία, ας, ἡ, locus vbi minium effoditur, miniaria Plin. Et μιλτωρυχος, qui hoc effodit, Pollux.

Μίλφωσις & μίλφαι idem μίλφωσις, palpebrarum defluuium, Hippocrati. Idem vitium quod μίλφας vocat Paulus Ægineta, & Galenus libro 4. c. 5. idē Paul. ſiue μίλφωσιν ait eſſe ... τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν, legitur etiam ... vide μαδάρωσις.

Μιμαίκυλον, arbuti fructus ſeu pomum ſimile meſpilo.

Μιμαλλόνες, αἱ, apud Macedonas Bacchæ vocantur.

Μιμαλλόνες, mulieres bellatrices apud Macedonas. παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας, Etym.

Μίμαντος, vrbs & regio Thraciæ, idem.

Μίμαρκυς, & Μιμάρκυς, & Μιμαρκυς, condimentum, edulium ſeu farcimen quoddam ex inteſtinis & ſanguine leporino confectum, pulmentum, pulpamentum. Pollux libro ſexto, ... vide Commentar. Ariſtophan. in Acharn. Heſych. ſcribit dictum fuiſſe interdum & de ſuillis interaneis. Pherecratem verò per iocum etiam de aſininis dixiſſe.

Μίμας, mons Thraciæ apud Ammonium, Etym.

Μίμαρα, τὰ, olera agreſtia, Varin.

Μιμαυλεῖν, ſimulare, imitari tibiarum cantum.

Μιμέομαι, μ. ... , imitor quouis modo, vel geſtu corporis, vel ... figura pingo, in exemplum, aſſumo, ſector, Actiuè & Paſſiuè accipitur. Ariſtoph. cum duobus Accuſat. ... μιμεῖ, gallos in omnibus imitaris. ... honeſtatem imitor, Plato ... μεμιμημένος, ... imitatione factus & effictus apud Platonem & Lucianum. ... ab exemplari effictus formatuſque, Athen. ...

Μιμηλάζω, ας, ἡ, μιμητικὴ τέχνη ἢ ἡ μίμησις.

Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.

Μιμηλὸς, imitator, æmulus, vt μιμηλὸς τέχνης, apud Lucianum. idem in Iconibus, ... μιμηλοὶ ... τέχνης, imitandi dexteritate præſtantiſſimi, ... μιμηλὴ εἰκὼν, effictam imaginem, expreſſam ſtatuam, Plutarch. in Apophth.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum Tacito, imitamen Ouidio, ſimulachrum. Plato in Timæo, ... μιμημάτων, μάταιος ὁ πόνος ..., ſi verbis explicare conemur, nullo poſito ſub oculos ſimulachro earum rerum: fruſtrà ſuſcipiatur labor, Cic.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio, & figura Rhetor. vt apud Terentium in Andr. Nempe hæc ſic eſſe opinor dicturum patrem, Ducas volo hodie vxorem: tu, Ducam, inquies. Item æmulatio, ſimulatio, imago. ... te imitando. Ariſtoph. ... improbis imitationibus hoſtes imitatur, Plat. de Leg.

Μιμητέον, imitari decet. Xenoph. ... non in his quæ extra artem ſunt imitari bonos tibicines neceſſe eſt?

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator, effictor. Xenoph. ... Plat. 2. de Rep. μιμηταὶ pictores vocat & poetas.

Μιμητικὸς, ή, ὸν, ad imitandum aptus, imitandi peritus. μιμητικὴ τέχνη, ars imitatrix, Plato de Legib. μιμητικοὶ διθύραμβοι, dithyrambi qui ſimulantur, Gaza.

Μιμητικώτατος, ad imitandum aptiſſimus.

Μιμητὸς, ή, ὸν, imitabilis Cicer.

Μιμικὸς, ή, ὸν, mimicus, id eſt, ad mimos pertinens, aut mimos decens.

Μιμυχμὸς, οῦ, ὁ, hinnitus Heſych.

Μιμνάζω, μ. ... , maneo. Iliad. ... , remanere apud naues.

Μιμνήσκομαι, recordor, ... Odyſſ. ... , hoſtus hoſpes recordatur. ... ad reditū ſpectare, in Odyſſ.

Μιμνήσκω, μ. ... , commemoro, memoriæ affigo, in memoriam reuoco. Genitiu. & Accuſatiu. Odyſſ. ξ, ... mentionem facias. ... ſis memor, in Epig.

Μίμνω, maneo, expecto, Neut. abſol.

Μιμογράφος, ου, ὁ, poeta qui mimos ſcribit, Laert.

Μῖμοι, vocantur verſus ſcenici, & ipſi qui μίμους ſcribūt, & hiſtriones qui pronunciant.

Μιμολόγος, ὁ ἡ ἡ, hiſtrio, ſcurra. ... in Epigr. quod humanam vocem imitatur.

Μιμὼ, όος, ἡ, ſimia, authore Tzetze, quia hominis morum imitatrix, πίθηκος.

Μὶν (indeclinabile) interdū in gen. ſignif. αὐτοῦ vel αὐτῆς, eius ipſius, vt apud Euripid. in Iphyg. Aul. ... ſi eius domitatui occurras, plerunque in Accuſatiu. pro αὐτὸν vel αὐτήν: dicitur etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον: vt Homerus Odyſſ. γ, ... pro ἑαυτὸν ſeipſum. Apollon. etiam poſuit μιν pro αὐτοὺς Argonautic. libro ſecundo, ... interrogare ipſos de nauigatione & quinam ſint.

Μίνα, ficus paruæ & μύραι Heſych.

Μινδαξ, odoramenti genus, ſuffimentum quoddam.

Μίνθα, vel

Μίνθη, ης, ἡ, mentha, ἡδύοσμος, herbæ nomen, & nymphæ Cocyti filiæ. Hæc herba grati odoris eſt, ſed ante coitum mulieri appoſita inhibet conceptionem: ideo Oppiani interpres ... appellauit. In eam degenerat ſiſymbrium, non autem in Calamintham vt habet codex Plinij lib. 19. capite decimo, habet enim μίνθαν ἢ μίνθην Theophraſt. lib. 2. hiſt. ca. 5. & de cauſis l. 2. c. 8. vide infra in Μίνθος.

Μίνθος ſtercus humanum, ſiue flos ille in ſterquiliniis enaſcens, quo nare afficiuntur hirci. Alij caprarum retrimenta hoc nomine ſignificari volunt, quibus frigentium hircorum nares, paſtores illinunt: & ita commoto ſternutamento curant. vide Commentar. Ariſtophanis in Pluto. Μίνθος etiam mentha. εἰς μίνθαν τὸ σισύμβριον μεταβάλλει, in mentham tranſit ſiſymbrium: ſic legitur libro ſecundo, capite 21. de cauſis plantar. Theophr. & hiſt. l. 6. c. 7. vide Μίνθα.

Μινθόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſtercoro, ſtercore perſundo. Ariſtophan. In Pluto, ... ſtercore linemus nares, perinde ac hirci. Quod eò dixit, quia ſtupor ac veternus graueolentia excitetur. Sicque intelliguntur hi verſus Catulli, Nunc eum volo de tuo ponte mittere pronum, Si poteſt olidum repente excitare veternum: & ſupinum animum in graui relinquere cœno.

Μινύζωος, Heſych. affert pro ὀλιγόβιος vt ſit pro μίνυνθα ζῶν, breui tempore ſpatio viuens.

Μινύειος ὀρχόμενος, dicitur ab Homer. Il. β, Orchomenos vrbs in qua Minyas regnauit.

Μινύθω, minuo, ἐλαττόομαι, μειόομαι, abſumo, deficio, tabeſco, Apollon. ... Aliquando Paſſiuè Heſiod. μινύθουσι δὲ οἶκοι, minuuntur familiæ & decreſcunt.

Μίνυνθα, paululum, ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ad paulum temporis: cui opponitur πολὺν ἐπὶ χρόνον, i. diu. Od. ο, ... μίνυνθα.

Μινυνθαδία, ας, ἡ, ὀλιγοζωΐα, ἀπὸ τοῦ μινύθειν.

Μινυνθάδιος, ου, breuis temporis, i. parum durans, μικρόβιος, ὀλιγοχρόνιος. Iliad. α, ... μινυνθάδιον. Et μινυνθάδιαι νόσοι, apud Apol. breuis morbus & repentinus. vide in Chil. Eraſ. Prouerb. Vita mortalium breuis, & præmatura mors.

Μινύος, Heſych. eſt τὸ βλίτον, blitum & ἀμάραντον, item τὸ κιννάβαρι quod Latinis Minium at μινύς quidam volunt eſſe μικρὸς, vnde ſit μινυωρος & μινύθω. Atque adeò Euſtath. Atticè μινὺς vult dici pro μικρὸν paruum, exile.

Μινυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, cantillo, parua voce ſuccino, minurizo Sidonio, voce querula cano, muginor, ... τὸ μινύρεσθαι. Plato libro ſecundo de Republic. ... Item vagio metaphoricè. Neutrum abſolutum. Iliados ε, ... id eſt, ... Apud Ariſtophanem in Ecclesiaz. ... id eſt, ... ſummiſſa voce melos meditans & cantillans.

Μινύρισμα, & Μινυρισμὸς, ατος, τὸ, lamentum exili voce, querulum & exile murmur. Apud Ciceronem de Oratore, doctiſſimi legūt pæanem, aut minuritionem citarimus: ... dicūt Græci ἢ μινυρίζειν in phonaſcis.

Μινύρομαι, fleo, ploro, imploro, θρηνῶ, lamentor, clara voce loquor, cano in Epig. vide μινυρίζειν, apud Ammon.

Μινυρὸς, ὰ, ὸν, querulus, gracili voce cantillans. Item μινυρὰ, pipiones, & fœtus auium reliquarum.

Μινυώριος, ὁ ἡ ἡ, breuis tēporis, μινυνθάδιος, fluxus, citò periturus, inutilis, indignus longa vita. μινυώριον ὕδωρ, Nonno, aquæ parum durans, μινυώριοι ... in Epigr.

Μινύνθα, paululum.

Μινωΐς, ίδος, vnde μινωῒς γαῖα, Creta Minois, quòd in ea regnarit Minos, & μινωῒς vitis species auth. Heſych.

Μίνως ὁ μίνω θ, & μίνω, Atticè, Minos.

Μιξάχειμα, vel vt alij volunt μιξόχειμον vocat Theophraſt. περὶ σημείων, temporis conditionem permixtam ex ſerenitatis hyemiſque natura. vtitur ea voce & Hippoc. in Epidem.

Μιξέλληνες, οἱ, qui altero parente Græci ſunt, quemadmodum Hibridæ apud Romanos.

Μιξέμπορος, ὁ, conſtitiator, πολιστής, olim enim ἱεροὶ erant λειτουργοί, Heſych. exp. etiam πανηγυριστής.

Μιξέτας, ὁ, μαγειρικός.

Μίξις, ιος, ἡ, miſtio, vel admiſtio Cicer. cinnus vocatur à Nonio: vide E ταῦτα: temperatio, miſtura, temperamentum, καὶ ἡ συνουσία, id eſt, coitus: vt apud Herodot. de Agathyrſis, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται, i. e. κοιτην.

Μιξοβάρβαρος, ὁ, semibarbarus, mixtus barbaris.

Μιξοδία, triuium, mixtio viarum: & apud Homerum locus inter Scyllam & Charybdim, Apol. l. 4.

Μιξόδος, via quæ à ſe in alteram viam declinat.

Μιξόθηρ, ſemiferus. μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigrammate, de Minotauro.

Μιξόθριξ, τριχὸς, ſemicanus.

Μιξουρία, ας, coitus. μίξις, πλησιασμός: ab εἰμί, i. congredi.

Μιξολυδιστί, mixta Lydia harmonia. ἡ μιξολυδιστὶ καλουμένη ἁρμονία, harmonia quæ dicitur mixolydia, Ariſt. 8. Polit.

Μιξοπάρθενος, dicitur σφίγξ partim virgo, quod ei facies virginea eſſet admixta.

Μιξοπόλιος, ὁ, ἡ, caneſcens. μιξοπόλιος Hom. ὁ ὑποπόλιος.

Μιξόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui ſupercilia habet coniuncta, ὁ σύνοφρυς, Pol.

Μιργοῦσθαι, Heſych. eſt σπιλῶσαι, luto obducere.

Μίσα, eidem ſunt λάχανα, olera.

Μίσγα, ας, ἡ, florida, vel floribus variegata.

Μίσαρος, ſordidus, improbus.

Μίσινον, τό, gula.

Μίσημα, τό, odium, piaculum, immunditiæs.

Μισαγαθία, ας, ἡ, odium circa bonos.

Μισαλληλία, ας, ἡ, odium mutuum.

Μισάλληλοι, mutua odia exercentes.

Μισανθρωπέω, inhumanum eſſe, homines odiſſe. Heraclit μισάνθρωπος exiſtimatus eſt, id eſt, ὁ ἀνθρώπους μισῶν, vt Hippocr. loquitur, & ob id exulare iuſſus Epheſo, vt ipſe ad Herm odorū ſcribit, Ὅτι ἀδικεῖ ὑμᾶς εἰ τὴν φύσιν, τὸ μὴ γελάσαι, καὶ πάντας μισεῖν ἀνθρώπους ... ὅλην ζώων ... τὴν πόλιν, ... Contrar. φιλανθρωπεύειν.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, odium hominum. Adamant. in Phyſiognom.

Μισάνθρωπος, ὁ, inhumanus, qualis Timon Luciano.

Μισγάγκεια, ας, ἡ, conuallis, locus in valle cauus, in quem vtrinq; è montibus deferuntur aquæ, ac veluti miſcentur, qui & τὰ ἄγκη à Xenoph. videtur appellari, quum ait, ἐφείπετο δ᾽ αὐτοῖς τὰ ὑποδέχονται τὰ χαράδρ... ἐς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῆς χώρας. Homerus quid ſit, ita ἀνεγράψε, exprimit Iliad. δ. Ὡς δ᾽ ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ᾽ ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ, Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, &c. vocatur etiam ζωστήρια, Suid. apud Heſychium, μισγάγκεια. Compitum etiam Gaza vertit apud Alexandrum Aphr. lib. 1. Probl. quæſt. 46.

Μισγανία, coco, Neut. abſol.

Μισγάδια, vbi plures viæ conueniunt, ac veluti ſe miſcent.

Μισγόλας, Heſych. θόρυβος, tumultus: nimium ex confluxu & miſtione multitudinis.

Μισγονόμας, ὅπου πάντες νέμωνται, terra vbi promiſcuè paſcunt omnes.

Μίσγομαι, miſceor, coeo: de re venerea ſemper apud Homerum: ſicut Virgil. Mixta deo mulier. Cum Datiuo, vt μίσγομαι γυναικί, rei vxoriæ operam do. Odyſſ. ὃς ἐμίσγετο λάθρη, qui clam rem habebat. Et Iliad. β, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότητι, Heſiodus, χθονὶ μισγόμενος.

Μίσγω, miſceo, intermiſceo, confundo. Actiu. Accuſatiu. Hom. Iliad. γ, κρητῆρι δ᾽ οἶνον μίσγον, id eſt, ... in cratere miſcebant, ſeu in craterem infundebant.

Μισεγκλημάτωρ, ὁ καὶ ἡ, Budæus in epiſtol. ὁ μισεγκλήματος ψυχή, animus minimè querulus à querimonia abhorrens, & alienus contra μεμψίμοιρος.

Μισέλλην, odio proſequens Græcos.

Μισέω, ῶ, ήσω, ... odio, odio proſequor, horreo. Actiu. Accuſatiu. vt μισεῖ τί τὴν ἀδικίαν, pro κατὰ τὴν ἀδικίαν. Apoſt. ad Epheſ. ca. 5. οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν. μισητός εἰμι σοι, ſum tibi inuiſus, Thucyd.

Μισητός, inuiſus.

Μισητία, apud Pollucem ἰμπαιμαύλη ... ſiue ἀσελγής, εἰς ἀφροδίσια μαινομένη, & is qui μισητός comicis vocatur.

Μισητία, ας, ἡ, coitus, vt τὰ ἀφροδίσια ... Ariſtophan. in Pluto, ... non cauſa libidinis, ſcortationis, ... inquit Interpres. & μισητία ... apud eundem Ariſtoph. Ambus ... ſcholiaſt. ubi videri potius accipiendum pro ... quemadmodum Heſych. ὁ μισητός eſt, ὁ ... [illegible]

Μισητός, ὁ, ἡ, libidinoſa, quaſi μισητή. Cratinus ... ſcribitur etiam ... Nam Pollux ... ἀφροδίσια ... loquens & multa ſynonyma enumerans ... [illegible]

Μισητός, inamabilis, quaſi odibilis, oxyton. Cyril.

Μισητίζω, odi.

Μισητός, ὁ, ἡ, odioſus, odio dignus, ei opponitur ἀγαπητός.

Μίσητρον, cauſa odij.

Μισθαποδότης, remunerator, qui præmia rependit.

Μισθαποδοσία, ας, ἡ, præmium, ſeu mercedis perſolutio, in epiſtol. ad Hebr. capite ſecundo, ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, iuſtā mercedis retributionem retulit.

Μισθάριον, vilis merces, mercedula Epig.

Μισθαρνέω, ῶ, ήσω, mereo, quæſtum facio. & pro μισθαρνεῖν, μισθοῦν ἀργύριον dicitur. vide Μισθός.

Μισθαρνικός, ή, όν, mercenarius, mercede conductus.

Μισθαρνητική, ars mercenaria, id eſt, μισθωτική, Plato primo de Republica.

Μισθαρνία, ας, ἡ, opera mercenaria & quæſtuaria, locatio operæ ſuæ, mercedis acceptio, ... ſit enim hæc vox ab ἀρνέομαι, hoc eſt, κομίζομαι καὶ λαμβάνω, Plutarch. in Catone. Demoſthen. φιλίας καὶ ξενίας, καὶ μισθαρνίας ... Pro arte quadam lucri faciendi capitur ab Ariſt. l. 1. Polit.

Μισθαρνός, ὁ, ὁ μισθωτός.

Μισθαρχία, vnde &

Μισθαρχίδης, ου, ὁ, qui in magiſtratu mercedem accipit: neque enim carebant ſtipendiis magiſtratus, Ariſt. in Achar.

Μίσθιος, ου, ὁ, mercenarius. Lucæ capite 15. πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου, quot mercenarij &c. Epigram. μισθία ... telas & pannos quæ mercedis cauſa texuntur. ... mercenarius paſtor.

Μισθοδοσία, ας, ἡ, mercedis ſeu ſtipendii ſolutio.

Μισθοδοτέω, ῶ, ήσω, do mercedem. Accuſ. Demoſthenes, περὶ τὸ στρατιῶν καὶ μισθοδοτεῖσθαι ... ἰδίας.

Μισθοδότης, ου, ὁ, dator mercedis, quæſtor.

Μισθοφορέω, μισθοφορεῖν, mercedem facio, mereo. Polybius, ... Syneſius de Sycophanta loquens, ... μισθοφορεῖν ... [illegible]

Μισθόομαι, οῦμαι, ώσομαι, mercede conduco. in Μισθόω.

Μισθός, οῦ, ὁ, merces, ſtipendium, præmium. Ammonius diſtinguit ... plurimos mercede conductos ... Thucyd. ... Demoſthen. ... ſubaudiatur ... idem. ... &c. vbi ... intelligitur, id eſt, ... idem Demoſthen. ... accipere, mercedem accipere, Thucydid. ... &c. ſumptus tibi imperant, Xenophon. Et pro ... dicitur ... Plato in Protagora, ... præmij petitio, μισθοῦ ... mercedis ſolutio, Pollux. apud Xenophontem in ... domum, dicitur is qui vel ... conducit & ... certum præmium perſoluit, vel locatori ſua opera id compenſat.

Μισθοφορά, ᾶς, ἡ, ſtipendium, ſalarium, μισθὸς τῶν στρατευομένων, ſtatuta ſtipendiorum pecunia, quæ conductis militibus ſoluitur, Ariſtoteles quinto Politicorum μισθοφορὰ ἀΐδιος perpetuum ſtipendium, Thucyd. Ariſtoph. in Equit. ... μισθοφορά ...

Μισθοφορέω, ῶ, ήσω, ſtipendia mereo, quæſtum facio. Neutrum abſolutum. ... mereo. ... ſumptus militationis danda non eſt, Thucyd.

Μισθοφορία, ας, ἡ, ...

Μισθοφορικός, ή, όν, mercenarius. τὸ μισθοφορικόν, mercede conductus exercitus.

Μισθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, conductus mercede, mercenarius, miles, famulus. Plato in epiſtol. ... apud milites mihi conflata eſt inuidia. ... Demoſth. milites mercede conductos. ... mercenarias meretrices, in Epigram. ... ſalaria iudicibus conſtituit, Ariſt. in Polit.

Μισθόω, ῶ, ώσω, opus vel fundum loco, meritorium facio, do faciendum mercede conſtituta, ... Demoſthen ...

[illegible] τράπεζαν τούτῳ, menſam huic Paſion locauit. μισθοῦν [illegible], idem. μισθοῦ πλείονος, pluris loco, plus mercedis poſcens, Plutarchus in Apophthegmat. [illegible], Demoſthen. μισθώσαντες τὸν νεὼν τριακοσίων ταλάντων, qui templum trecentis talentis conſtruendum locarunt, Herodot. [illegible], ad hæc perficienda: cum genitiuo præmij ſeu mercedis. Æſch. [illegible] ſtupri conſuetudinem habere cum catamito precio conducto hominis eſt petulantis. Sic μισθοῦμαι ἔργον, conduco opus faciendum, vt redemptores operum ſolent, & ἐργολαβῶ. Demoſthen. [illegible] μισθούμενοι, [illegible] τῇ πόλει, redempturas facientium. Idem, [illegible] μισθώσαιτο [illegible], aut poma legenda redimeret, aut meſſem demetendam conduceret, Budæus in Annotat. μισθωσάμενος ὀλίγου, paruo conducens, Ariſt. 1. Polit. μεμισθωμένος, mercede aut precio conducti, Plato de Leg. vide Πείθω.

Μίσθωμα, ατος, τό, merces, & propriè ſcorti. In Actis Apoſtol. pro conducto diuerſorio. Sic enim in fine, ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι, in ſuo conducto, interpr. Iſocrates in Panegyr. ἀπὸ μισθωμάτων [illegible], ex locationibus ſiue ex locationum mercede. Ælianus, [illegible] μισθώματος [illegible]: vbi μισθὸν ἑταιρικὸν exponit Suid.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mercede locatur aut conducitur, Athen. li. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem Athen.

Μίσθωσις, ἡ, conductio, mercede conductio, redemptura, ſpecies contractus. μίσθωσις, locatio: ἐκμίσθωσις autem conductio.

Μισθωτικός, ή, όν, mercenarius. vnde ἡ μισθωτική, ars mercenaria.

Μισθωτός, οῦ, ὁ, mercenarius, mercede conductus. Plato 1. de Republic. [illegible] μισθωτοί.

Μισθώτριαι, mulieres mercenariæ, baiulæ.

Μισκος, Heſych. κῆπος, hortus.

Μίσσα, incipit.

Μισκίλλος, ſordidus, parcus, ob id quod fruſta & fragmenta colligeret. Heſych. tamen μίσκιλλος eſt λιτὸς καὶ μέλας οἶνος, vile & nigrum vinum.

Μίσκοι, fruſta & reiectamenta, quæ ſub menſam cadunt. præſertim τῆς [illegible], Pollux.

Μισοβάρβαρος, ὁ καὶ ἡ, oſor barbarorum.

Μισόγαμος, i nuptiis abhorrens & alienus.

Μισογύναιος, &

Μισογύνης, ου, ὁ, oſor mulierum, auerſus à nuptiis, Athen.

Μισογυνία, ας, ἡ, odium mulierum, Cic. Tuſcul. 4.

Μισόδημος, ὁ, hoſtis plebis, populo inuiſus, minimè popularis.

Μισόδικος, ὁ, [illegible], qui negotia faceſſere aliis non ſolet, ſibique exhiberi metuit.

Μισόδουλον, lege infra [illegible]. Vtitur & ea voce Conſtantinopolitanus, Demetrius in cura accipitrum.

Μισόκαλος, oſor honeſti.

Μισολάμαχος, bellum exoſus, apud Ariſtophanem à Lamacho.

Μισολογῶ, ῶ, bonas literas odi, & per conſequẽs imperitus ſum: apud Poll.

Μισολογία, odium literarum. Plutarch. περὶ ἀοργησίας de ira [illegible] loquens: [illegible] μισολογίαν, & deſperationem enim affert atque ſtudiorum odium.

Μισόλογος, ου, ὁ, oſor rationis, [illegible], ignarus, oſor & hoſtis literarum. Plato, Μισόλογος [illegible]. Μισολογία, [illegible].

Μισόνοθος, ὁ καὶ ἡ, qui odit nothos, in Epig.

Μισόξενος, inhoſpitalis: contrar. φιλόξενος. Et Μισοξενία apud Gregorium.

Μισοξενία, odium peregrinorum, inhoſpitalitas.

Μισόπαις, αιδος, ὁ, oſor liberorum.

Μισόπολις, ιος, ὁ, ciuitatis oſor.

Μισοπονεῖν, non contendere, nec eniti nec ſtudere, laborem detrectare, Plato.

Μισοπονηρεῖν, malos deteſtari. Lyſias κατὰ Νικομάχου, [illegible] μισοπονηρεῖν.

Μισοπονηρία, ας, ἡ, ſceleratorum odium, vitiorum vel nequitiæ odium, Plut. lib. περὶ ἀοργησίας.

Μισοπόνηρος, qui malos auerſatur, oſor malorum.

Μισοπορπακίστατος, belli oſor à πόρπαξ, quod annulum aut lorum ſignificat quo ſcutum tenetur. Ariſtoph. [illegible]. vide πόρπαξ.

Μισοπράγμων, qui negotiis curandis abſtinet.

Μισοπώγων, ωνος, ὁ, oſor barbæ, quo nomine inſcripſit Iulian. Apoſtata [illegible] ſuum aduerſus Antiochenos.

Μῖσος, εος, τό, odium, auerſatio. Quum verò penultimam breuem habet, & acuitur, ſignificat ſcelus, impuritatem. μῖσος Παυσανίου, Pauſaniæ odium, id eſt, aduerſum eum, Thucydid. μῖσος ἔχω πρὸς ἁπάντων, omnium odio laboro, Lucian. μῖσος ἔχω πρὸς σοῦ, me odiſti, laboro tuo odio. Plato [illegible], id eſt, [illegible], Thucyd. & eius interp.

Μισόσοφος, philoſophiæ oſor. contr. φιλόσοφος, Plato.

Μισοτεκνία, ας, ἡ, filiorum odium.

Μισοτύραννος, ὁ καὶ ἡ, odio habens tyrannos.

Μισόφιλος, amicis inimicus.

Μισόχρηστος, ὁ καὶ ἡ, inuiſus bonis, hoſtis bonorum.

Μισόχριστος, ου, ὁ, oſor Chriſti, Naz.

Μισυ, vide Χάλκανθος.

Μιστύλη, ης, ἡ, menſuræ genus, quod etiam μέτρον, teſte Euſtath. Iliad. α.

Μιστυλᾶσθαι, & μιστυλᾶν ſignifi. διὰ μιστύλης ῥοφεῖν, pane in cochlear excauato haurire, ius videl. aut pulmentum. Interp. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] ζωμὸν ῥοφεῖν. Alibi, μεμιστυλημένος, apud Comicum exponit, [illegible].

Μιστύλη, panis excauatus pro iure hauriendo.

Μιστύλλω, μιστύλῶ, minutatim ſeco, κατὰ μικρὰ τέμνω. Accuſ. Hom. Il. α, μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, i. εἰς μικρὰ διέκοψαν.

Μίσυ, miſy: ſuccus in metallis concretus in glebæ formam, vel pollinis aliquando, finitimus chalcitidi.

Μισοί, qui dimidiato corpore nigri, dimidiato verò albi ſunt, quos nonnulli μίσγεις appellant Heſyc.

Μίτα, redimiculum, vitta, pileus, lanarum glomus.

Μίσχος, ου, ὁ, pediculus quo folia fructúſque adhærent vel appenduntur ſuis plantis: petiolus Columel. lib. de Arboribus, capite [illegible]. Theophraſtus hiſtoriæ libro primo, capite tertio, μίσχος, [illegible]. vide μίσχος. Sic autem ſcriptum apud Baſilium, Magnum in Hexaemero diuini opificij Homil. 5. illud granulum quod ipſis frondibus ſubter inhæreſcit, quódque nonnullis eorum qui nominibus rebus imponendis operam nauarunt μίσχον placuit appellare, vim ſanè ſeminis obtinet. Μίσχος etiam ruſtici inſtrumenti nomen, rutrum id eſſe aut bipalium apud Varronem ſuſpicor: paſtinam Italorũ putauit Gaza, qua voce ſi paſtinum ſignificatur, aliud eſſe bidẽm facit Columella libro tertio, capite 18. Theophraſtus de cauſis libro 3. ca. 25. [illegible], Gaza, Theſſali validiori quam ſit bidens ferramẽto vtuntur (quod credo id eſſe quod paſtinam vocant agricolæ Itali) quod miſchon vocitant, hoc enim altius deſcendens plus terræ inuertit.

Μισητός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, odio dignus.

Μιτερίζω, ciulo, ſtrideo, μινυρίζω.

Μιτόρραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, filo ſutus, in Epigr.

Μίτος, ου, ὁ, filum, licium. vnde prouerb. [illegible]. Philoſt. etiam fides citharæ μίτους dixit.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tenſis cano Epig.

Μίτρα, ας, ἡ, mitra, balteus, zona, cingulum, diadema capitis aureum, corona, ornatus capillorum, faſcia muliebris, qua caput obligatur. Pro corona epiſcopi Ianus Laſcar. [illegible], &c. Sunt qui dicant μίτρας eſſe ex faſciis, horariiſque concinnatas corollas. Dicitur autem à μίτος quod filum ſignificat. Apollon. Rhod. libro primo Argonautic. [illegible]. Vnde μίτρα incorrupta dicitur, vbi conſtat adhuc pudicitia virginitáſque. μίτραν enim ſeu ζώνην ſoluere narrantur primùm parientes, eámque dicare Dianæ. vide Λύω. Capitur etiam μίτρα pro genere armaturæ, id eſt, lamina ferrea. Iliad. δ, μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων. vbi interpres, μίτρης, ζώνης. [illegible].

Μίτρα, ἡ, operculum ſiue inuolucrum, quod alio nomine [illegible]. Eſt autem varicoſa moles teſtibus in ſummo adiacẽs. Galenus in Gloſſis, [illegible], id eſt teſti. Idem, [illegible] per [illegible] exponit.

Μιτροφόρος, ὁ καὶ ἡ, mitram ferens.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, delicatus, mitris præcinctus. Sybaritarum cognomen, ab accolis μιτροχίτωνες, dicebantur propter nimiam mollitiem. Hom. ἀμιτροχίτωνας diſcinctos appellat.

Μιτρόω, ῶ, & μιτρόομαι, οῦμαι, circundo, cingo. Accuſatiu. & Dat. Nonnus.

Μίττος, Heſych. [illegible].

Μίτυλος, ου, ὁ, mutilus, carens cornibus. Theocrit. [illegible] dixit, pro ἀκέρων. at [illegible] Lacedæm. vocare [illegible] eſt apud Heſych.

Μίτυς, [illegible], commoſis, excrementum quoddam ceræ, vt Gaza vertit ex Ariſto. quaſi

fæx & purgamentum ceræ, quæ & κέμμωσις dicitur.

Μινυρὰ φθέγγει, in Epig. ὄσσα vocem, texens ſonum, Eurip. de locuſta.

Μιξοβαλίσσαι ἢ διαμβαλίσσαι, ἀλίφθορος, Heſych.

Μιχανάω, ſono.

ΜΝᾶ, ᾶς, ἡ, mna ſiue mina, centum drachmæ. Plato in Apolog. ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτεῖσαι ὑμῖν που μνᾶν ἀργυρίου, fortaſſe vobis numerare poſſem argenti minam. Hermol. annotat μνᾶν, λίτραν, & ὁλκὴν, pro eodem accipi Græcis. quemadmodum Latinis minam, libram & pondo, quod tamen nõ vſquequaque verum eſſe ait Bud. Plin. lib. 21. ait μνᾶν, pendere drachmas Atticas centum. Herodot. μνέας Ionicè dixit pro μνᾶς.

Μναϊαῖος, minæ pondus habens: ſic Xenophon λίθους μναϊαίους dixit.

Μνάς, άδος, capra, quæ mulgetur.

Μναῖος, α, ον, ad minæ precium euadens. τὸ μναῖον, quod eſt pretij vnius minæ.

Μνημονεύειν, obſeruare, vel reminiſci alicuius.

Μνήμων, ονος, qui ſacrificiorũ admonet, Erant etiam μνήμονες (Plutarch. authore) ſympoſiorum præfecti in Sicilia, quos Latini modiperatores vocant, quòd bibendi modum aliis imperarent. Vide in Chiliad. Eraſm. Et ſimpliciter memor & curioſus, πολυπράγμων. Sic illud, μισῶ μνάμονα συμπόταν, negant quidam intelligi debere de eo, qui memor ſit pridiani delicti in ſympoſio commiſſi, ſed de nimium curioſo imperioſóque: vt notet τὴν ἄγαν ἐπιμέλειαν τοῦ συμποσιάρχου, μετὰ μέθης τὸ ἐν ταῖς πόσεσι ἐπιμελὲς ἢ ἐπιστατεῖν.

Μνάομαι, μνῶμαι, μνήσομαι, μνήσω, reminiſcor, commemoro, celebro, & idem quod μνηστεύω, vxorẽ poſco. οἱ δ' ἵππων ἀνέβαινον μνᾶσθαι. μνάασθαι ἄκοιτιν, Homer. id eſt, μνηστεύεσθαι. μνᾶσθαι γάμον, nuptias petere, Lucian. Item ambio, affecto, vt & μνηστεύομαι. Herodian. in Præfat. παιδείας κλέος ἀΐδιον μνώμενοι, gloriæ & famæ eruditionis cupidi. Idem, οἱ βασιλεῖς μνῶνται τιμὰς αἰσχρῶς. Plutarc. in Cicer. μνώμενος αὐτῷ φιλανθρώπως διαιτᾶν. Item pro μνείαν ποιοῦμαι. μνήσομαι Διώνυσον, faciam Bacchi mentionem, Homer. in hymno Bacchi. μνήσασθαι υἱοῦ παιδὸς, filij mentionem facere, Herodot. μνησθῆναι, ὑπομνησθῆναι, idem μνησθήσομαι, habebo mentionem, Valla ex Thucydid. μνήσθητι πάσης ἐπιλήσεως, Nazanzen. ἐπὶ μνησθεὶς περὶ ἑτέρων, Demoſthen. μνήσασθαι ἀλκῆς, fortiter agere: cuius contrarium, μεθιέναι ἀλκῆς, Hom. μνησθῆναι περὶ αὐτοῦ, Plat. νόμ. ε, huius rei mentionẽ facere. μνησθῆναι περὶ ἀγώνων, mentionem facere, Xen. vnde μνησθεὶς, memoriam faciens, & memor factus.

Μναρὸς, ὰ, ὸν, mollis, dulcis.

Μνάσιον, ου, τὸ, ſic dicitur quædam planta naſcens apud Nilum fluuium, Theoph. l. 4. de plan.

Μνασίον, menſuræ genus continens duos modios.

Μνάω, μνήσω, & Μνῶ, reminiſci facio, ſuggero. Home. Il. α. τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, id eſt, τούτων αὐτὸν ὑπομνήσασα, horũ ipſum admonens.

Μνέα, μνᾶ, mina. vide μνᾶ. μνέας εἴκοσι, viginti minas, Herodot.

Μνεία, ας, ἡ, memoria, mentio. μνείαν ἔχειν, memorem eſſe, Ariſtophan. μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere, Ariſtotel. in Polit. rationem habere, Demoſthen. vide μνημεῖον, & μνήμην, apud Ammonium.

Μνεῦις, bos Oſiridi ſacer, quem in Heliopoli alebant Ægyptij.

Μνησίμαχος, pro μνησίμαχος, Herodot. lib. 1. μνησίμαχος ἀρχῆς, affectans imperium.

Μνῆμα, ατος, τὸ, monumentum, i. recordatio.

Μνημεῖον, τὸ, locus ſecretior domus, in quo præcioſiſſima quæq; aſſeruantur, Gallis *cabinet*. Dion de Antonio, εἰς τὸ μνημεῖον ἐσῆλθε μόνος. Item, τὸ μνῆμα, monumentum, τάφος, & apud Ælianum, ἀντὶ τοῦ ἔργου ὁ ἀνδριάντας ὁ μνημονεύεται ἄν τις, τὸ εἰς μνήμην, μνημόσυνον.

Μνήμη, ης, memoria, commemoratio, monumentum, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter dicere & commemorare, quod Cicero à memoria exponere dixit, τὸ ἀπὸ στόματος λέγειν καὶ ἀποστοματίζειν. μνήμης ἀπώλεια, memoriæ iactura, quod genus mali vocatur λήθαργος alio nomine. μνῆμαι ἐν μέτροις, per carmina decantationes & laudationes, Ariſtotel. in Rhetor. μνήμην ποιήσομαι, mentionem faciam, Herodot. & ἔχειν μνήμην ποιεῖν, pro μνησθῆναι, recordari, 2. Petri capite primo, vbi tamen interp. vertit, mentionem facere.

Μνημοσύνη, ἡ, memoria.

Μνημεῖον, μνημήϊον, Ionicè, idem.

Μνημονεύματα, appellat Ariſtotel. in Rhetoric. elogia, & quæ memoriam alicuius ornant. Plutarch. in Commentario, in quo diſputat oportere ſenem in republica verſari, μνημόνευμα videtur appellaſſe rem quæ memoria repetitur: quod Cicero ſæpe recordationem vocat: ἡδὺ γὰρ καὶ μνημονεύειν, καὶ διδάσκειν τὸ ἴστορ. Apud Ariſtotelem Rhetor. primo μνημονεύματα legitur, vbi quidam μνημονευτὰ legunt, id eſt, quæ memorantur, quæ feruntur & prædicantur. In eodem libro dixit, τὰ ἐφ' ὧν μνημονευτὰ ἐστὶν, id eſt, ea quorum memoriam poſſumus replicare, vt dixit Cicero, vetera facta dictáve quæ recordamur & memoria adhuc retinemus.

Μνημοβλήμενοι, οἱ, ἀῤῥαβωνιζόμενοι, id eſt, arrhabone confirmati, Heſych.

Μνημονευτέον, meminiſſe decet.

Μνημονευτικὸν quod in eum vſum inſtitutum eſt vt ſit præteritæ alicuius rei monumentum.

Μνημονευτὸς, οῦ, ὁ, memorabilis. Ariſtotel. τὰ μνημονευτὰ, quorũ memoria replicari poteſt, Cic. vide ſuprà.

Μνημονεύω, μ. εύσω, π. ευκα, memoriam facio, memoriæ prodo, celebro: item in memoriam reducor, memini, μέμνημαι. Neutrũ Genitiu. Plutarch. in Themiſtocl. οὗ καὶ Πλάτων μνημονεύει, cuius Plato meminit. θεοῦ μνημονεύσωμεν, Dei memores ſimus, Nazanzen. μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως, meminiſſe dimiſſionis, Plutarch. in Othone. μνημονεύω σου χάριτος, ſum memor tui beneficij, Phalar. in epiſtol. Accuſatiu. Iſocrat. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βουλεύσει, ſi tecum reputes præterita. Xenoph. ſine caſu, μνημονεύειν ἃ ἂν μάθωσι, quæ didicerint figere memoriæ. μνημονεύω ὅτι, Demoſt. μνημονευόμενος, ſando cognitus, Valla.

Μνημεῖα vocauit Theodectes ſophiſtes dicta inter pocula, καὶ τὰ ζητήματα κυλίκεια, ὅτι αὐτὰς ἐδόκουν μάλιστα ἐν αὐτοῖς μνημονικοὺς εἶναι, vt à Polluce refertur.

Μνημονικὸν, τὸ, memoriæ vis & dexteritas.

Μνημονικὸς, ή, όν, qui valet memoria, meminiſſe aptus. Ariſtoph. νεφ. εἰ μνημονικὸς ἦ. item ad memoriam pertinens, vt μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapſus memoriæ.

Μνημονικῶς, Aduerb. memoriter. μνημονικῶς πολλὰ ἔχω, multa memini, Gaza de Seneƈt.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Dicitur etiam Mnemoſyne Muſarum mater, ſecundum Heſiod. patre Ioue, quòd ad procinctũ in literaria palæſtra tendentem, oportet νοητικὸν eſſe & μνημονικὸν, id eſt, intelligendi & retinendi poteſtate præditum. Iupiter autem τὸ νοητικὸν credebatur contribuere, & Mnemoſyne μνημονικόν.

Μνημόσυνον, pignus, aut ſimile quippiam relictum apud amicũ, quod illum noſtri commonefaciat, monumentum: vt Catullus dixit in Aſinium, Verũm eſt μνημόσυνον mei ſodalis, id eſt, ὑπόμνημα. Marci 14. καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. Legitur hæc vox etiam Exodi 17. μνημόσυνα apud Ariſtophanem exponitur τὰ τῶν λεγομένων κεφάλαια, ἵνα λέγηται μνημόσυνα, dicta memoratu digna. μνημόσυνα καταλιπεῖν, ſui memoriam relinquere.

Μνημύω, triſtis incedo & demiſſo vultu, σκυθρωπάζω. Heſych.

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, valens memoria, munere fungens in tabulas publicas referendi quæ opus eſt memoriæ mandari. Commentar. Ariſtophan. Νεφελ. ſcribit ἱερομνήμονας ſiue μνήμονας dictos fuiſſe ſcribas rerum ſacrarum, ibidẽ. φέρε τὸ μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἐστὶ ὁ δεῖνα.

Μνημονεύσαντι, pro ὑπομνήσασι, memorarint.

Μνήσαντο, meminerunt.

Μνιόεσσος, α, ὁ, pius.

Μνησικακέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum memor malorum, reminiſcor iniuriæ, firmas in memoria veteres iniurias teneo. Id autẽ verbum intellexit Cicero, quũ in prima Philippica inquit, Græcum etiam verbum vſurpaui, quo tum in ſedandis diſcordiis erat vſa ciuitas illa: Æſchines enim de ea re loquens contra Cteſiph. Inquit, τοῦ δὲ δήμου τοῦ μεγάλας συμφορὰς συμβαίνειν, ἰσονομία τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐν παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι, μὴ μνησικακεῖν. Ariſtophan. νεφ. μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, &c. iniuria afficere ætatem. vbi ponitur cum Accuſatiu. Plato cum Datiuo, epiſtol. 7. πρὶν ἂν οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων ἀποσφαγαῖς μνησικακοῦντες παύσωνται, priuſquam victores, &c. οὐ μνησικακῶ σοι, tibi ignoſco Thucydid. Bud. in epiſtol. οὐ μνησικακῶ σοι τῆς ἀμελείας τούτου, Ariſtophan. in Pluto, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σύ γ' ἀρχὴν κατέλαβες, malorum præteritorum ne memineris. vide apud Eraſm. in Adagiis, μὴ μνησικακεῖν.

Μνησικακία, ας, ἡ, iniuriam memoria.

Μνησίκακος, ου, ὁ, memor iniuriarum, illati mali tenax, Ariſtotel.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarum memore, vel eorum more qui ob veteres iniurias ſimultatem exercẽt.

Μνησιχάρα, voluptas, Heſych.

Μνηστεία, ας, ἡ, memoria, q. deſponſatio, μνήμη, καὶ ἐπαγγελία τοῦ μέλλοντος γάμου, ἐν τῷ νόμῳ, ſponſalia.

Μνήστευμα, τὸ, idem. Euripid. in Phœniſſ. ἐν χερσὶ μνηστεύματα, id eſt, ſponſalia.

Μνηστεύομαι, &c.

Μνηστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deſpondeo, trado ſponſam. Item procum ago. vxorem poſco. Euripid. ἐμνήστευσα παῖδα σήν, tuæ filiæ cõnubium expetiui. μνηστεύω γάμον in eo matrimonium, Plato νόμ. ς. τῷ καὶ αἰσχύνην διαγάμων ἐμνήστευσεν, Apollonius ſecundo Argonautic. μνηστεύειν γάμους, conciliо nuptias: verba ſunt Clytemneſtræ

temneſtræ de nuptiis filiæ loquentis. Euripid. [illegible] hanc locutionem carpit Lucianus. Plutarch. in Catone, [illegible], aſſectans gratiam omnium, cupiens omnium emereri gratiam demulcendo. Idem per [illegible] dicitur, [illegible] Bud. in epiſtol. pridem huiuſmodi [illegible] amicitiam affectatam. Quāquam (vt quidam tradunt) [illegible] alteri ſtipulatur, [illegible] paſſiua voce proprie dicitur, quod tamen (inquit Bud.) contaminate nō dum. Item, ambire, magiſtratum appeti. Plutarchus in Catone, [illegible], appetens atque ambiens. Syneſius [illegible]. Item concilio, comparo, vt [illegible] apud eundem. Idem, [illegible] concilia ſibi amicitiam. Iulianus, [illegible], ſuggeris atque ſuppeditas. Item renuntio.

Μνηστή, ἡ, ſponſa in Pandect. [illegible], vxor petita, legitima. Iliad. [illegible], deſponſatus, nuptus.

Μνηστήρ, ῆρος, ὁ, procus, candidatus. Item memor. Noun. [illegible] memor connubij.

Μνηστήρια, [illegible], munera quæ puellis dantur à procis, in Epigr.

Μνηστηροφονία, [illegible], cædes procorum.

Μνηστὸς, [illegible], idem quod μνηστή, Chryſoſt. [illegible].

Μνηστεύω, [illegible], memoria. Sophocl. [illegible], tene memoriam mei. Nic. in Theriac. [illegible].

Μνηστευθεὶς, nuptus, deſponſatus.

Μνηστεία, ας, ἡ, promiſſio, [illegible].

Μνηστήρια, [illegible], arrhabo futurarum nuptiarum.

Μνηστύς, [illegible], poſtulatio in vxorem, procorum ambitio, Hom.

Μνηστὴρ, procus, ſponſus, & qui nuptiarum arrhabonem dedit. Item prudens, peritus, [illegible], Suid.

Μνήσω, futurum verbi [illegible]. Odyſſ. [illegible].

Μνῆστρα, [illegible] dona.

Μνιαρὸς, muſcoſus. Oppian. libro 2. [illegible].

Μνιόεις, idem, [illegible].

Μνίον, & addito [illegible], muſcus, alga, [illegible].

Μνῶ, comedo.

Μοθών, [illegible], ſupplicatio, [illegible], Heſych. [illegible], apud Cretas Athen. [illegible].

Μο[illegible], molliſsima [illegible].

Μο[illegible], cura, temeritas, [illegible].

Μο[illegible], lana tenerrima cum qua naſcuntur agni: vel in anſeribus pluma molliſsima, quę vulgò [illegible], Heſych. Poll.

Μο[illegible], [illegible].

Μο[illegible], vide [illegible].

Μνάομαι, poetice [illegible], reminiſcor, [illegible]. Genit. Apoll. [illegible], meminerūt, id eſt, dominabant. idem Apollon. [illegible], id eſt, [illegible], Homer. Iliad. β. Et in imperat. [illegible] apud eundem, id eſt memento. Item affecto. Odyſſ. [illegible], malorum commemoratione delectemur, id eſt, [illegible], qui ſibi vxorem petit, procus. [illegible], petentes vxorem, ambientes, Hom. de procis Penelopæ.

ΜΟΓΓΟΣ, in Hippiat. de aſino admiſſario, [illegible], igitur opponitur ei qui clara voce eſt.

Μογερὸς, ά, ὁ, laborioſus, [illegible], ærumnoſus, [illegible]. Aratus, [illegible] Andromedis propter vincula.

Μογέω, Μογῶ, & Μογίω, Ionica epentheſi [illegible], laboro, patior, tolero. Odyſſ. [illegible], id eſt, paſſus ſum & tuli. Et Iliad. [illegible], latera mihi dolent, Eurip.

Μογερὰ, [illegible].

Μογιλαλία, ας, ἡ, hæſitantia in verbis, affectu aliquo impediente.

Μογιλάλος, ὁ, ὁ, balbus, impeditæ linguæ, difficiliter loquēs, Marci cap. 7.

Μόγις, vix, ægrè. Plato primo de Republic. [illegible].

Μόγος, ου, ὁ, labor, afflictio, [illegible], Hom.

Μογοστοκέω, in partu laboro.

Μογοστόκος, ὁ, ἡ, incipiens laborem partuum, circa partus laborans. vnde Homer. [illegible], Lucina obſtetrix. [illegible], vt inquit Interpr. Homeri Iliad. [illegible]. Et apud Nonnum [illegible], aurora ſeu dies in partu laborioſa.

Μόδα, [illegible], ſtragula, [illegible].

Μόδιος, ου, ὁ, modius, menſura ſedecim continens ſextarios [illegible], Dinarch. [illegible].

Μόθαξ, ſeruulus qui cum filiis coæqualibus enutritur. [illegible] quiſint, vide Athenæum. ait enim libro ſexto, [illegible] Spartæ liberos quidem fuiſſe, ſed non Lacedæmonios: fuiſſe autem [illegible], Lacedæmoniorum, vtpote qui cum ciuium filiis educari aliqui ſolerent, [illegible].

Μοθεὺς, ſeceſſor, calumniator, odi. Heſyc. legit [illegible]: ſed alphabetici ſeries poſtulat [illegible].

Μόθος, ου, ὁ, labor, bellum, πόλεμος, conflictus, certamen, tumultus, pugna. Heſiod. [illegible], cęſum in bello.

Μοθοὺρα, ας, ἡ, capulus, & manubrium remorum, at [illegible] eadem quæ [illegible] Bud. ex Ariſtotel. Phyſiogn. [illegible].

Μόθων, ωνος, idem ac μόθαξ, verna. Etymologus enim Lacedæmonios ita nominare ſcribit [illegible], ſeruum domi natū & educatum quem Athenienſes [illegible] appellant, vt & Heſych. [illegible] à Lacedæmoniis vocari ait [illegible], pueros qui pręter liberos domeſticos aluntur & educantur. Ariſtophan. vero ſchol. & Suid. [illegible], ingenuorum aſſeclas & pediſſequos, ab his [illegible] dictus eſt. [illegible], moleſtus, vilis, & nullo in honore habitus. nugator, garrulus. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] vide ibid. interpr. Item genus ſaltationis cuiuſdam turpis & parum liberalis.

Μοθωνία, ας, ἡ, ſuperbia, ἀλαζονεία.

Μοθωνικὸς, ſuperbus. Plut. in vita Pericl. [illegible].

Μοιμυάω & μοιμύλλειν, τὸ συνάγειν τὰ χείλη, labra contrahere & cōmittere. apud Pollucem corruptè [illegible]. Eſt etiam Heſyc. [illegible], lac ſugere, [illegible].

Μοῖος, triſtis, demiſſo vultu incedens, [illegible].

Μοῖρα, ας, ἡ, parca, ſors, fatum, mors, [illegible], pars, membrum, tractus, decens, officium, authoritas, decretum ſeu prouidentia, cuius τύχη miniſtra eſt, Macrob. 5. Saturn. Homer. Odyſſ. [illegible], id eſt, præter decorum, [illegible] Iliad. [illegible] eſt, ritè atque ordine probè, & rectè dicitur & per κατ' [illegible], pro officio. [illegible], diuina prouidentia, Xenoph. [illegible] &c. [illegible], diuinæ ſortis fauore natus, Plat. in epiſto. [illegible], ſors philoſophica, ibidem. [illegible], Euripid. [illegible], fatum deorum. [illegible] &c. bona & felici ſorte, Plato in epiſt. [illegible], fuit loco patriæ, Ariſtid. [illegible], ludi loco, per iocum, Plato [illegible], vt, ſeu inſtar hoſtis, Demoſthen. [illegible], vtilis pars, Antiph. [illegible], pro virili vnoquoque ciuium operam in commune nauante. [illegible] &c. id eſt, loco & vice, Hermogen. [illegible], nec vllius ſanè momenti ducebant, Herodot. [illegible], Apollon. Rhod. [illegible], ſortiri parentalia, idem. [illegible], hoc etiam habet locum, id eſt, conuenit etiam hoc, Euripid. [illegible], felicia fata, Ariſtophan. [illegible] etiam eſt cohors ſeu decuria. Strab. [illegible], & acies ſeu numerus militum. Æſchin. [illegible], id eſt, manipulum. vnde [illegible]. Ariſtotel. de mundo tradit nihil aliud quàm Deum [illegible], id eſt, ſortem à rerum partitione. vide plura ibidem de tribus Parcis. Sunt autem [illegible], vt ſcribit Heſiod. in Theog.

Μοιραγέτης, fatorum ductor.

Μοιραῖος. Alciph. [illegible].

Μοιράω, ſum fatatus, ſortior, λαγχάνω. Philo de mundo, [illegible], quæ animam ſortita ſunt, quibus animæ participibus eſſe contigit. Gaza in Catone maiore Ciceronis, [illegible], tenui fuit valetudine. [illegible], fatatus.

Μοιράω, fato diuido, diſtribuo. Lucianus [illegible], carnes diſtribuere.

Μοιρηγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, fortunatus, diuino quodam fato præditus, [illegible], Hom. Il. γ.

Μοιρία, ας, ἡ, pars, vt & ſupra [illegible].

Μοιρίδιος, ου, & τὸ μοιρίδιον, fatum, fato debitum, & futurum in fatis exiſtens. [illegible], fatale debitum. Plut. [illegible], letho fatali, idem. [illegible] in Epig.

Μοιρολόγχης, [illegible], id eſt, qui partem accipit, partiarius Catoni [illegible], aūt partitor, [illegible] dictus: ſic apud Pollucem: apud Heſych. verò ſcriptum [illegible].

Μοιροδοτεῖν, particeps ſum, [illegible], Antiph.

Μοιρολογχεῖν, ſiue [illegible] ſorte diſpertiri. Pollux ait [illegible] & [illegible], vt plurimum dictum fuiſſe [illegible]: [illegible] autem Heſych. expon. [illegible], ſortito portionem ſeu partem accipere, addens etiam quoſdam exponere [illegible] quomodo Pollux accipit.

Μολπὼ, οῦς, ἡ, lyrica quædam mulier, quæ hymnum in laudem Neptuni conſcripſit, Euſt.

Μοιχάγρια, τὰ, pœna deprehenſi in adulterio. Odyſſ. θ. χωλὸς ἐὼν τίγχανε, τὸ ἢ μοιχάγρι᾽ ὀφέλλει, id eſt, μοιχάγρια, τὰ ἀγρεύματα τῶν μοιχῶν, τα ὑπὲρ τ ἡλώσεως ἢ συλλήψεως τῆ μοιχῶν ἐπιτίμια, quæ pro deprehenſione mœchorum perſoluuntur.

Μοιχάζω, mœchor, fornicor. Gen.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, adultera.

Μοιχάομαι, μοιχάζω, μοιχεύω, μοιχῶ, mœchor Catullo. Matth. cap. 5. ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, vbi & de homine dicitur, & de fœmina μοιχῶντα τὴν θάλατταν, Xenoph. Omiſſ. i. id eſt, vt puto more adulteri, occupantem mare.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium, λέγεται μὲν ἢ ἡ φθορὰ ἐπὶ χήρας φθορὰ ἢ ἐπὶ ὑπάνδρου. φθορὰ ἢ ἐπὶ παρθένου ἢ χήρας ἐκτὸς νόμου.

Μοιχείας δίκη olim quæ fuerit, vide Comm. Ariſtophan. in Plut.

Μοιχευθεῖσα, ἡ, adulterata Sueton. adulterio ſtuprata.

Μοιχεύτρια, ας, ἡ, μοιχαλὶς. vide φιλοσοφέω.

Μοιχεύω, μοιχεύσω, mœchor Horat. adultero Sueton. adulterio vitio, ſtupro virginem, apud Lucian. de Danae. Quintilian. libro ſeptimo, Actiu. Accuſatiu. Plato ſecundo de Republic. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσας, quum eius vxori ſtuprum intuliſſet, Cic. 3. Offic. vel eius vxorem adulteraſſet, cum Sueton. & Martiano Iuriſc. Sic & Græcè Matt. c. 5.

Μοιχίδιος, ὁ, ſpurius, adulterinus filius. μοιχίδιος εἶναι ὑπὸ τ πατρὸς νομισθείς, Lucian. μοιχίδιον, vt μοιχιδιώτερα ἤθη, apud Adamantium in Phyſiog. magis adulteri mores.

Μοιχικὸς, ὁ, ἡ, adulterinus. Phocylid. μοιχικὰ λέκτρα. Plut. in præcept. Connub. περὶ μοιχικῶν δυσμενὴς καὶ ἀκολάστους ἀνδρας εἶναι dixit, ἀπὸ τ μοιχοῦ, in mœchos & adulteros.

Μοιχὸς, idem quod μοιχικὸς, in Epig.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, adulter, mœchus. Eſt & μοιχὸς, indecora prorſus ac cinædica tondendi ratio, qua infamatur in Comœdiis poeta Cratinus. Κρατῖνος ὁ ἐν κουρᾷ μοιχὸς μεμιγμένης.

Μοιχεύτρια, ſcortium.

Μολγὸς, οῦ, ὁ, bulga, aſcopera, culeus. Ioan. Xyphilinus in Dionis Epitome de Nerone loquens, μολγὸν τινα καὶ δυὸ ἐξάψας ἑνὸς ἀνδριάντος, ἐπιγράμματι ὅτε καὶ μὲν ὄντι ἐκ ἐκείνου αὐτὸν ἄξιος μολγός. quo loco aſcoperam vel culeum ſignificare conſtat ex hiſtoria. Suetonius in ipſius matricidæ vita, Alterius collo & aſcopera deligata, ſimulque titulus. Ego quid potui? Sed tu culeum meruiſti. Iul. Pollux libro 10. μολγὸν Tarentinorū lingua βόειον ἀσκὸν indicare teſtatur: vnde Theodoritas dixit Vulcanum φυσητῆρα μολγὸν χάλκεον. Ariſtophan. Μάκων Ἀθηναίοις ἀρέσκει, μολγὸς ὁ ἐσθίων, quod dixit χαλκὸν τινα πάλαι. Μολγὸς etiam idem ἀμολγὸς, Ariſtophan. in Equit. μολγὸν γὰρ ὄντα δεῖ σε. Et μόλγης, ſiue

Μολγὸς, οῦ, ὁ, tardus cæcus, pauper, ἄπορος, vter ex bubulo corio. Comici item μολγοὺς & ἀμολγοὺς vocant depeculatores à mulgendo, i. ἀμέλγειν, Com. Ariſtoph. Equit.

Μολεῖν, fruticationem inutilem deputare. vide ἀμπελίας.

Μολέω, eo, proficiſcor, venio, redeo, accedo, moueo, curro. πάλιν μολεῖν, reuertor, Euripides. vide Μολεῖν à μολέω autem eſt præter. μέμβλωκα pro μολεῖν vt tradit Euſt. apud Hom.

Μολιβοχόος, plumbigrauis, in Epigr.

Μολίβδαινα, ſiue μολύβδαινα, ης, ἡ, idem ac μολυβδὶς pila ſeu maſſa plumbea Il. ω. μολύβδαιναι appellantur & vaſa plumbea Athen. libro quinto, dicitur etiam μολίβδαινα metallicum quiddam de quo Dioſcorid. libro quinto, capite 100. & Plin. libro 34. capite vltim. eſt etiam herbæ nomen de qua Plin. lib. 25. cap. 13.

Μολίβδινος, ίου, plumbeus, Lucian.

Μόλιβδος, ὁ, plumbum, legitur pro μόλυβδος, Ariſtoph. itémque apud Thucyd. in manu ſcriptis codicibus & aliis paſſim. Generis etiam fœm. in Epig.

Μολιβδοχοεῖν, τὸ μόλιβδον ἐργάζεσθαι, Pol. plumbum fundere.

Μολιβδόχρους, ὅος, color plumbeus, luridus, qui & πελιδνὸς apud Gal. in arte med. l. 12.

Μολίβδωσις, plumbatura, & conceptaculum plumbo vel plumbatura conſtans. Athen. κατασκευάσας διὰ μολιβδώσεως ἢ σφαίρας κλεισθεὶς ἐμβληθείσης.

Μόλιβος, plumbum, idem quod μόλιβδος, Etym.

Μόλις, vix, μόγις, ἀγαπητῶς, tandem, vix tandem. μόλις ποτε, cū quadam difficultate, Xenoph. μόλις ἐπαίρουσι τὰ βλέφαρα, Gal. 1. ad Glaucon. apud Athen. l. 8. ἡ ποτε ἐστὶ μόλις.

Μολιρῶν τὸ βαδίζω, Didym. in Od. σ. ἀλφι τὸ μολεῖν, ὡς χαλκῷ χαμίεσιν, τινι τελεσαι.

Μολίων, ονος, ὁ, pugnator, graſſator, latro, veredarius.

Μολοβρὸς, οῦ, ὁ, vorax, paraſitus, inſatiabilis, quaſi ὁ μολὼν εἰς τὴν βορὰν qui cibi cauſa ventitat aliquo. Odyſſ. πῇ δὴ ὅδε κνώδαλον μολοβρὸς ἀλητὴς ἀνίερος ποῖ, id eſt, τὸν ἐπαίτην, ὁ γαστρίμαργος, helluonem. item ſigrè auctilis, humilis, pumilus, μικρὸς, Nicander. πάντα ὅσ᾽ ἐν ὀλοβρῷ ἶκα ὑπ᾽ ἀργίλων, ſcholiaſtes metaphoram eſſe vult ἀπὸ τῶν κυνῶν καὶ ὅτι τῷ βορῷ μολεῖν τὸν pro τὰ.

ſτονι vel etiam ὑπο τι οὐ ἀείσαντας. at μολόβρεια dici τὰ ἀγρεία τῶν συῶν, auth. Heſych.

Μολόθουρος, ὁ, ait Nicand. in Alexipharm. πάντῃ μὲν ὅγε πιθήκει ἀεὶ μολόθουρον, ἐπὶ ἢ καινὰ ᾖ. Interpres herbam eſſe perpetuò virentem: cæteraque hunc Euphorbeum verſum, ἀεὶ χλοερὸν μολόθουρον, Heſych. ἀεὶ χλοερὸν exponit: & ἀσφοδέλου, atque circumflectit: μολόθουρος.

Μολογρὸς, impudens, triſtis, ἀναιδής, vide μολοβρός.

Μῶλος, labor, pugna, certamen.

Μολοττὸς, moloſſus, genus pedis, Quint. l. 9. μολοττικὸς ῥυθμὸς, apud Poll. moloſſi.

Μολουρὶς, Heſych. ἡ τελευταία τ σταχύων τὸ γόνατα, ſpicarum nodi, ſiue genicula.

Μόλουρος, ίδος, ἡ, haſta mutilata, veretrum. Item agrè reddens locum. Item animal quoddam locuſtæ ſimile. Nic. in Ther. μολουροι ἀκρίδι μορφήν ὅμοιοι.

Μόλουρος, ὁ, apud Nicandrum in Theriacis inter ſerpentes nominantur, ſed non deſcribuntur: dicti videntur ab eo quod cauda ingrediantur.

Μολόχη, Heſych. ἡ χελώνη τοῖς ἀρτοποιοῖς, quod potius μολόχη dicitur.

Μολοχίτης, eidem Heſyc. eſt ἡ γηρυώνης.

Μολόχιον, τὸ, armilla, ornamentum muliebre.

Μολόχη, ης, ἡ, pro μαλάχη, id eſt, malua, qua dictione vtitur Columel. in Carmine, Et moloche prono ſequitur quæ vertice ſolem. Inde μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorem mutans. Plinius libro 37. capite octauo, non tranſlucet molochites ſpiſſius virens, à colore maluæ accepto nomine, reddendis laudata ſignis.

Μολπάζω, celebro, canto, decanto. τῇ φωνῇ μολπάζειν, Ariſtoph. μολπαστὴς, cantator, ἢ συμπαίκτης, & μολπαστρία, ἡ συμπαίκτρια.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus, ᾠδὴ, παιδιὰ, ὕμνος, ᾆσμα. Homer. Iliados α. μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. Item, ludus, luſus. Didymus in Ody. exponit ὁ μὲν ᾠδὴ, παιδιά. Athen. ἢ ἐπὶ Μουσικὴ, μολπὴ ἢ ὄρχηστις, μολπᾶσθαι, ἀδονιλεῖν, μολπὰς, inquit, ἀπὸ τῆ ἀοιδᾶς.

Μολπηδὸν, inſtar cantus. Αἰσχύλ. ἐπῄρας ἐρώτων μὲν ἦχον κλαγγὰς ἔσχεν ἐκ θυμοῦ μολπηδὸν ἀρήματα.

Μολπαστὴς, cantor, in Epig.

Μολυβδαινα ſiue μολύβδαινα, ης, ἡ, plumbago dicitur à Plinio libro 34. capite 18. Dicitur & γαλήνη, galena & molybdæna Latinè. Eſt autem duplex, galena foſſitia in metallis, quæ nihil aliud eſt quàm plumbi vena: Altera factitia eſt in fornacibus ſpumæ argenti ſiue lithargyri modo, quæ argenti atque auri fuſura conflatur. Hæc eſt de qua Heſych. inquit, γαλήνη, ἡ ἐκ τῆς μεταλλείας τοῦ ἀργύρου χωνευομένη. Dioſcoridi μολύβδαινα ἀρίστη ἡ λιθαργυρώδης, ξανθή, ὑπόστιλβος ἢ χαλκίτιδος ἢ ... inquit, ... & c. libro quinto, capite 100. Plinius libro 34. capite 16. Plumbi nigri origo duplex eſt: aut enim ſua prouenit vena: nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, mixtíque venis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, ſtannum appellatur: qui ſecundus argentum, quod remanſit in fornacibus, galena, quæ portio eſt tertia additæ venæ. Hæc rurſus cōflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. Idem lib. 33. capite ſexto de argento loquens, excoqui non poteſt niſi cum plumbo nigro, aut cum vena plumbi: Galenam vocant, quæ iuxta argenti venas plerúnque reperitur. Capite verò vltimo lib. 34. Eſt & molybdæna, quam alibi Galenam vocauimus, plumbi & argenti vena communis. Et hanc metallicam vocant. Adhærescit & auri & argenti fornacibus. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantoque minus plumboſa, friabilis & modicè grauis. Cocta cum oleo, iecineris colorem trahit. Laudatiſſima, &c. Qui locus poſtremus in omnibus impreſſis exemplaribus confuſus & perturbatus deſcribentis vitio, ſuo ordini primùm à me reſtitutus eſt. Μολύβδαινα etiam inter piſcatoris inſtrumenta numeratur à Polluce: dixitque Homerus Iliad. vltim. Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν ἥ τε κατ᾽ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ᾽ ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, vbi pro linea ipſa ſumitur, vel appenſo plumbo. Interpr. μολυβδίδι ὁμοίᾳ. Nam plumbū, inquit, hamo ſuperponitur, vt ſuo pondere illum deorſum trahat. Molybdænæ etiam ita meminit Ariſtotel. 2. de gener. ὁ μολύβδαινα ὑγροῦ ... ἐκ μικροῦ ὄγκον τι ποιεῖ σφοδρόν, ἢ ἐκ ὑγροῦ ... id eſt, galena etiam aquæ mixta aut oleo, amplum è paruo exigit tumorem, ipſum ex liquido, & album è nigro. Apud Lucian. in Anachar. μολυβδίδας legitur pro plumbeis maſſulis ſiue plumbeis pilis, quæ etiam halteres dicuntur. μολυβδίς apud Pollucem inter inſtrumenta architecti: id eſt, perpendiculum, κατάπειρα, vt καταπειρατηρία eſt taboribus libella ſiue libra: & στάθμη, amuſſis, etiam ſic nea dicta à Gellio, & rubrica à Iuuenale. vide Ἀκριβῶς.

Μολύβδινος, ὁ, plumbeus.

Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, lamina plumbea,& pondus ſeptem librarum, quod ὀργυιὰν dicunt teſte Heſych. libramentum,ſeu glans aut maſſa plumbea quæ à funda mittitur,Plut.

Μολύβδιον, molybdium,ſpuma plumbi dicitur.

Μόλυβδος, ου, ὁ, plumbum , metallum. μολύβδου ἔλασμα Dioſcorid. plumbi lamina. Σκωρία μολύβδου eidem , plumbi recrementum vel plumbi ſcoria Plinio,vt ſcoria argenti ἐλκυσμα. Eſt verò μόλυβδος κεκαυμένος, plumbum vſtum Celſo, & πεπλυμένος,i.elotum.μολυβδοειδὴς λίθος,plumbarius lapis. De his Dioſc.lib 5.c.96.& ſeq.

Μολυβδουργὸς,plumbarius.

Μολύβδωσις, ἡ,plumbatura,ferruminatio,& quæcunque iunctura plumbo facta.

Μορμὼ Suid. ἡ μορμὼ καὶ τὸ φόβητρον,larua & terriculamentum apud Heſych.μορμώ.

Μολυζα, ἡ,coma allij cum capite ſolo,Hippoc.μωλ.

Μολυνον,pars illa corporis,quæ ſe perpetuò coinquinat, podex.

Μόλυνσις, εως, ἡ, leuis quædam coctio ac propemodum cruditas quædam.Ariſtot.Meteor.4. ſtatuit hanc elixationi contraria, non tamen cuiuis , ſed ei quæ eſt concoctio indefiniti humoris in elixando corpore , propter defectum caloris in humore complectente verſantis,inquit enim, μόλυνσις δὲ ἀπεψία μέν, ἐναντία δὲ ἑψήσει ... Item μόλυνσις,q.inquinatio,inquinamentū Gellio. Theophraſt.de cauſ.plantar.l.4. vbi Gaza moroſitas exponit.

Μολύνω, μολυνῶ, ἐμόλυνα,inquino,contamino,conſpurco,Suet. Apoc. Apocal.cap. 3. ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, quæ non inquinarunt veſtes ſuas.μολύνειν τὸ στόμα,fellare ſeu irrumare.

Μολυνθῆναι καὶ ... dixit Iſoc.in Orat.ad Philip.

Μολυρίς, ίδος, ἡ, locuſta. Suid.

Μολοβρὸς,tardus, ſegnis,item ingratus,moleſtus,iniucundus.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ,fœditas & turpitudo , inquinamentum Gellio, τὸ μίασμα.Apoſt.2.ad Cor.c.7. καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος,ſit ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι,quod & μεμόλυμμαι vt μεμίασμαι dicitur.

Μόλω & Μολῶ,eo,πορεύομαι,accedo,παραγίνομαι,curro,τρέχω: vt in Solonis verſu, μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς,Cic.Tuſc.1. Mors mea ne careat lachrymis:linquamus amicis Mœrorem,vt celebrent funera cum gemitu.

Μολὼν,όντος,profectus,Participium indefiniti ſecundi ἔμολον. Sophocl. ποῖ μολὼν μενῶ;quò receptus manebo?id eſt, ποῖ ἐλθὼν στήσομαι;

Μόλων ... ὁ,proprium viri,qui breuitate ſtaturæ anſam prouerbio dedit,Eraſ.Chil.

Μομβρὼ, μορμὼ ἡ μορμὼ,terriculum,φόβητρον τοῖς παισὶν,μορμολύκεια.

Μομφὴ,ῆς,ἡ, querela, querimonia.μέμψις,κατάγνωσις.Plat.in epiſtol. πέμπειν μομφὴν ἔχουσαν ἐπιστολὴν,mittite epiſtolam quæ deferat querimoniam.μομφὴν ἔχειν,i.μέμφεσθαι,ἐγκαλεῖν,Ariſtoph. & Eurip.in Phœn. μομφὴν ἔχειν,i.ſuccenſet.ἔχειν μομφὴν πρός τινα, querelam habere aduerſus aliquem,Paul.ad Coloſ.c.3.

Μόμος,ſiue μῶμος Heſych.ψόγος.

Μοναδικὸν, τὸ, ſingulare.

Μοναδικὸς,οῦ,vnicus,ſingularis,ſolitarius μοναδικὸς ἀριθμὸς,abſolutus numerus,ſeu vnicus,Ariſtot.5.Ethic.μοναδικὴ φύσις , natura ſolitaria,ſuæ poteſtatis,ſui iuris. ſic Græci vocant ſuum σ,quod in aliorum elementorum claſſem non recipiatur,neque enim eſt mutum,neque liquidum ſeu ſemiuocale neque duplex.

Μοναδὸν,ſolitariè.

Μονάζω,μονάσω,ἐμόνασα,ſolus dego,Neut. abſol.

Μονάζοντες,monachi appellantur,peculiari habitu ſeſe diſtinguētes.

Μονάκανθος,ου,ὁ,& ἡ,vnicam ſpinam habens.

Μοναλκὸς,excellens,robuſtus,ita vt ſolus videatur eſſe robuſtus Heſych.

Μονάμπυξ,iubatus.μονάμπυκες πῶλοι,i.κέλητες,Eurip.

Μονανδρεῖν,vni viro cohabitare.... τὸ μονανδρεῖν,vno contentas eſſe.

Μόναπος,monapus,beſtia quæ à Pæonib. etiam bonaſus dicitur, Ariſt.9.Anim. Scribitur & μόνωπος.vide in ſupplemento in dictione Βόνασος.

Μοναρχέω,μοναρχήσω,ἐμονάρχησα,ſolus impero.Genit.μοναρχοῦνται,ab vno reguntur,Ariſt.in Polit.

Μονάρχης,ου,ὁ,princeps,monarcha,tyrannus,μόναρχος,etiam dicitur à Platone epiſt.5.

Μοναρχία,ας,ἡ,principatus,monarchia,μονοκρατορία Suid.Suet. interpretatur arbitrium orbis,Eutrop. ſummam rerum poteſtatem.

Μοναρχικὸς,ad vnius pertinens principatum.μοναρχικὴ πολιτεία,vnius poteſtas.Plato de Leg.τὸ μοναρχικὸν,quod peculiare eſt eius imperij cui vnus præeſt. μοναρχικὸς etiam fauens monarchiæ.Appian.in 5.Ciuil. ... μοναρχικοῦ.Μόναρχος, ου, ὁ,monarcha apud Æſchyl.pro μονάρχης, qui ſolus magiſtratum adminiſtrat,qui poteſtatem habet abſolutam, qui ſolus regit,rex,Ariſt.Polit.

Μονὰς,άδος,ἡ,vnitas,monas,vnio teſſerarum iactus,qui & ὄνος,i. aſinus,& cubus dicitur.ſignificat quoque μόνη & μεμονωμένη, Æſchyl.Perſis,μονὰς δὲ Ξέρξην ἔρημον φασὶν οὐ πολλῶν μέτα.

Μοναστήριον,ου,τὸ,ſolitudo,monaſterium. Philo de monachis Ægypti, ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερόν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται: vbi nihil inferri conſuetum ait,nedum neceſſariarum rerum.

Μοναστὴς,οῦ,ὁ,monaſta,ſolitarius,monachus.

Μοναστικὸς,οῦ,ὁ,ſolitarius.

Μονάστρια γυνὴ,vt ἀσκήτρια,in Pandect.Græc.

Μονάμπυξ ἵππος apud Commentar.Ariſtophan.in Pace, qui & κέλης dicitur,equus deſultorius Suetonio.vide κέλης.

Μοναυλία,ας,ἡ,vita ſolitaria,cœlibatus,Plato de Leg.

Μόναυλος,ου,ὁ, genus tibiæ quam inuenerunt Ægyptij,quaſi ſingularis tibia, quæ vnicum & ſimplicem(vt opinor)reddebat concentum:cui opponitur πολύαυλος,ab Euſtath.Iliad.ε.vel idem inſtrumentum quod καλαμαύλης ex calamo vel ſtipula & πτύγμος,vide Athen.in 4.μοναυλεῖν,Plut.in Cæſare.

Μοναχῆ,vnicè,ſola parte,& pro μοναχῶς.Xen. ... τοῖς ἄλλοις.

Μοναχικὸς,ή,όν, ad ſolitarios homines pertinens,monaſticus ſiue monachicus.Diony.Areopag.

Μοναχὸς,οῦ,ὁ,monachus,ſolitarius.παρὰ τὸ μόνον ... ,q. μονοχος,ὁ παρὰ τὸ μόνος ἀρχὴ ἔχειν,Etym.

Μοναχοῦ,ſolummodo.

Μοναχῶς,ſimpliciter,vno modo , ſingulariter , vno ac ſimplici more,ſingulari ac ſimplici modo.

Μονέντερον,τὸ,colum inteſtinum in Hippiat. ... λέγεται μονέντερον. Alibi, ... τὸ μονέντερον, ὃ καλεῖται κῶλον ... ἑαυτόν.

Μονέντερος,in μόνεντρε.

Μονὴ,ῆς,ἡ,manſio,mora.τὴν μονὴν ποιούμενος,moram faciens,Thucydid. μονὴ καὶ στάσις,Polyb.l.4. ... μονὴ ἐν τῷ βίῳ,& ἐξαγωγὴ,Plutarch.manſio in vita,& exceſſus è vita,Cicero.Ioan.Euangel.cap.14. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός μου μοναὶ πολλαί εἰσιν , manſiones multæ;vel potius habitationes ſiue domicilia.

Μονημέριον,ου,τὸ,ſpectaculum vnius diei. In Epigrammat. libris eſt etiam huius inſcriptionis, ... εἰς τὸ μονημέριον, Alij certamen exponunt ex ſolis animalib. cicuribus vel exarmatis.

Μονήμερος,apud Galen.idem quod ἐφήμερος,dialis.

Μονήρης,εος,ὁ & ἡ,ſolus,ſolitarius.μονήρης ναῦς,vide Bayſium.μονήρης βίος,ſolitaria vita,Chryſoſtom. Nicand. in Alexipharm. ... vbi μονήρει ἤματι,pro vno die,ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ : quod propriè dixiſſet , inquit interp.μόνη.

Μονοθυλάκη, ἡ κοιλία,interpr.Ariſtopha. in Equitib. de ſcitamentis atque bellariis loquens,κοιλίαν ... μονοθυλάκην καλοῦσι. Μονοθυλάκους ſiue διθυλάκους apud Pollucem : vocantur ſuperflui nimiique luxus apparatus,vt μονοθυλάκην κοιλίαν intelligamus fuiſſe ventrem exquiſitioribus καρυκείαις & ἀρτύσεσιν apparatū.

Μονίας,ſobrius,νήφων,Heſych. nam ebrios οἰνηρὰς vocabant. Alias μονίας,ου,ὁ,de homine ſolitario dicitur vt μοναστὴς & μονήρης.Euſt.

Μόνιμος,ου,ὁ,ſtabilis,firmus & adhærens,βέβαιος , στάσιμος,fixus. μόνιμοι λόγοι καὶ ἀμετάπτωτοι,rationes immobiles neque refutabiles, Budæi Commentar. μόνιμα τὰ ζῷα, animalia quę vitam ſtabilem viuunt, Ariſt.4. Anim. ait in his non eſſe diſcrimen ſexus.Gaza vertit,ſede ſtabili degentia animalia.

Μονιὸς,οῦ,ὁ,porcus ſylueſtris,qui ſingularis Latinè dicitur,Cæl.l. 2.c.30.Cyrillus aſinum interpretatur. Sic etiam dicitur torques,monile,ὅρμος ὁ περὶ τὸν τράχηλον.Heſych.alias μονιὸς ſiue μόνιος eſt ſolitarius,ſolitudines captans, idem cum μοναστὴς & μονήρης.Suid.quoque μονιὸς eſt μονόλυκος lupus ſolitarius.

Μόνιππος,vno equo certans.κελητίζειν μονίπποις, i.ſolis equis,Xenoph.h.6.Pæd.

Μονοβίας,& μονόβιος,fur,quòd ſolus & clanculum eat.

Μονόβαμον,vnicum inceſſum habens : de metro dicitur in ono Rhodij Simmiæ.

Μονόγαμος,qui vnicas nuptias contraxit, vnam habens vxorem: inde μονογαμία.

Μονογενὴς,έος,ὁ & ἡ,quaſi vnigenitus.apud Catull.Pallas dicitur vnigena.i. μονογενής. Plato in Timæo οὐρανὸν ἕνα καὶ μονογενῆ eſſe ait Cicero que mundum ſingularem atque vnigenam.

Μονογνώμονες,οἱ,conſentientes,ab vna dependentes ſententia:

Μονόγληνος,Heſyc.μονόφθαλμος,vnum oculum habens.

Μονόγραμμος,ου,ὁ,quaſi delineatus tantùm, non additis reliquis, quæ iuſtam picturam abſoluunt. Dicitur de macilento & extenuato deformique: vt apud Cic. dij monogrammi ab Epicuro dicuntur, Cœl. l.5.c.19.

Μονόδους dictus eſt, vt author Pom. Feſtus, Pruſſiæ filius quia dẽtium loco vnum os æqualiter extentum habuerit in ſuperiore ordine. dentes etiam συμφυεῖς habuiſſe Pyrrhum Epiri regem, teſtis eſt Valer. Max.

Μονοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui eſt facie vniformi, æqualis, ſolus, vniformis, ſimplex, vniuſmodi. ſic Terent. & Cic. τὸ μονοειδὲς, vniforme. Ita Rhetores appellabant genus dicendi ſtatim ſatietatẽ pariens, quum nunquam vel in magnis rebus aſſurgeret, vel in humilib. demitteretur, quaſi dixeris vnius aſpectus & formæ ſemper apparentem orationem. apud Plat. in Tim. μονοειδὲς, Cic. tranſtulit, nihil habens admixtum diſpar ſui atque diſſimile. μονοειδὲς δένδρον, i. μονοφυὲς, arbor genere ſimplex atque ſingularis, vnius ſpeciei, Theophra. hiſt. l.3.c.15. idem ait c.14. ἡ δὲ λεύκη καὶ αἴγειρος μονοειδὴς, populus alba & nigra ſola arboris ſpecie, ſiue forma continentur.

Μονοείμων, vnica veſte vtens.

Μονόζυγος,ου,ὁ, pro quo quidam putant legendum μόνοζος, ſiue μονόζυγος, qui vnicam furcam habet, & ſi prius legatur μονόζυγος, vel μόνοζος, qui vnico ramo conſtat.

Μονοζυγὴς,έος, vniiugus, Plin. μονοζυγὲς σάνδαλον, in Epig. ſingulare calceamentum.

Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cęteris differunt, Suid. Iob. 29. in fine, ὡς βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις & lib.4. Reg. c.13. Hieron. latrunculos vbique. Heſych. μονόζωνοι, οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι ἢ οἱ μάχιμοι οἱ ἐπὶ μονομαχίας. Suid. præter illam primam ſignificationem quæ iam allata eſt, & hanc affert μονόζωνοι, ἀπὸ τοῦ ἀσπιστοὶ καὶ ὁπλιτικοί. apud eundem μονόζωνοι ſunt οἱ ἀφειδεῖς βαρβάροι, οἱ πλανῆται μάχιμοι.

Μονόθυρος,ου,ὁ, q. vniforis & vniualuus. μονόθυρα Ariſtotel. vocat quoddam genus concharum, libro 4. Animal. vnifore & vniualue Gaza vertit.

Μονοκαμπεῖς, οἱ κατὰ δάκτυλοι, digiti pedum qui vnico inflexu adducuntur, Gaza ex Ariſt.

Μονόκαυλος, qui eſt caule ſimplici, vnicaulis, Plin. apud Theoph. hiſt. lib.4. ca.7. μονοκαυλότερος etiam dicitur περὶ τῶν πολυκαύλων, qui tamen caule ſunt ſimpliciore.

Μονόκερατα, τά, cornu ſingulari armata, Ariſt. 3. de part. Anim. vnicornia, Plin.

Μονόκερως,ωτος, vnicornis animal de quo Ælian.

Μονοκοίλιος,ου, vnum habens ventrem, Gaza ex Ariſtot.

Μονοκόνδυλος,ου,ὁ, qui vno nodo inflectitur, vt pollex, Ariſt. lib.1. Animal.

Μονοκότυλος, ὁ, qui vnam concauitatem habet in cirris ſuis ſeu flagellis in quo vnum tantum eſt acetabulũ: dicitur de quodam polyporum genere apud Ariſtot.

Μονοκράτωρ, idem quod μονάρχης, qui ſolus omnium rerum potitur imperio, quod vni Deo contingit. Hinc μονοκρατορία, i. μοναρχία, Suid.

Μονοκρηπὶς, vno calceamento indutus: Mercurij epithet. qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Μονόκροτοι νῆες, naues vniremes, quæ vno duntaxat remorum ordine impelluntur eædem quę & μονήρεις. Xen. in Omiſſ.

Μονόκωλος,ου,ὁ, vnimembris, vno artu porrectus, Gaza ex Theophraſt. μονόκωλος ῥίζωσις. Aquila Roman. μονόκωλος λόγος, in dicendo, quod in canendo μονῳδία: ſimplex & inconditum dicendi genus, cui contrarium ποικίλος λόγος, genus orationis multiplex & varium, Plutarchus in Opuſcul. τὸ μονόκωλον λόγον πρῶτον τῶν ἀμουσίας ἢ μικρὰν τοιοῦτον τεκμήριον. Apud Theophr. de cauſis lib.2. cap.20. ἄμισχος μονόκωλος, vt vniſtirpem dixit Plinius, cui opponitur παραβλαστάνον. Idem Theophraſt. eius operis lib.4. cap.8. τὸ σιτῶδες μονόκαυλον, dixit, vt Plinius frumẽtum vnicalamum: cui vnicaulis, id eſt, Theophraſto ipſi μονόκαυλος. Apud Herodotum μονόκωλα οἰκήματα, ſingularias diætas vertit Valla: vulgò dicimus *maiſon qui n'a qu'un eſtre ou demeure.*

Μονολεχὴς, qui ſolus cubat.

Μονολήμματος συλλογισμὸς, vnico tantum lemmate conſtans, vel ἐνθύμημα. Alexand. in 1. Topicor. οὐ γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μονολημμάτους συλλογισμοὺς λέγοντες, οὐ πάνυ συλλογισμοί, ἀλλ' ἐνδεῶς ἠρωτημένοι. exemplúmque affert eiuſmodi, ἀναπνεῖς. ζῇς ἄρα. vide λῆμμα & ἐνθύμημα.

Μονόλιθος, ex vno lapide conſtans.

Μονόλοπα, τά, ſimplici cortice tectæ arbores.

Μονόλοπος φλοιὸς, cortex ſimplici tunica, Gaza.

Μονομαχῶ, ſingulari certamine pugnare, gladiaturam exercere, Herodian. de Commodo. Datiuo. Alexand. Aphrodiſ. libro 2. Problemat. μονομαχεῖ ἡ φύσις μετὰ τοῦ νοσήματος, pugnat cum morbo natura.

Μονομαχία,ας,ἡ, duellum, ſingulare certamen duorum, προκαλεῖσθαι εἰς μονομαχίαν, ad ſingulare certamen prouocare. Appia. in Iber. καὶ προκαλοῦντο ἐνίοτε ἐς μονομαχίαν τὸν ἐθέλοντα. Dicitur etiã τὸ μονομαχεῖν. Idem ibid. καὶ ἀπορῶν ἦν ἐς ὑπέρ του τὸ μονομαχεῖν.

Μονομάχος,ου,ὁ, gladiator.

Μονομερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, vnius partis, vnicus.

Μονομερῶς, in Pand. 6. ſpecialiter, i. non vniuerſum.

Μονόμιτος, genus veſtis, q. vnilicium, ralla à Plauto vocatum, eſt autem μονόμιτος ſimplici licio ſeu filo textus.

Μονόμματος, vniformis, ſimplex, vnoculus, in Epig.

Μόνον, ſolùm, tantummodò. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ, non ſolùm, ſed etiam. Xen. μὴ μόνον τὸ καλῶς ἔχειν ἱκανὸν εἶναι ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ μὴ αὐτοὺς καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶ. μόνον εἰ μὴ ἐπράξαν, ſi modò non fecerint, Iſocrat. οὐ μόνον, &c. πρὸς τὸ χρῆμα δὲ ἄμα, &c. non ſolùm, ſed etiam, Plat. συμπ. οὐ μόνον, &c. πλὴν δὲ, non ſolùm, ſed magis etiam, idem ibid. οὐ μόνον χρῶσι, &c. πρὸς δὲ, &c. Idem, νόμ. ζ. οἱ μόνον ἐκλαβέσθαι καὶ, &c. Thucydid. ἐὰν μόνον γε ἀφρόσυνη μένῃ, modò maneat ſtudium, Gaza de Seneƈt. μόνον ἐν ἐπιστήμῃ ἀποθνήσκω, penè in ſtudio morior, idem ibid.

Μονονὶ, μόνον ἔτι, σχεδὸν, σχεδὸν καὶ

Μονονουχὶ, quaſi, propè, fermè, modò non, propemodum, tantùm non. Lucian. ... καὶ μόνον οὐ ..., id eſt, ... & ...

Μονόξος, vnicam & ſimplicem fiſſuram habens.

Μονόξυλα πλοῖα, apud Arrianum, id eſt, lintres Cæſari. Plin. lib.6. ca.23. Regio autem ex qua piper monoxylis lintribus Becarẽ conuehunt, vocatur Cottona. μονόξυλον, etiam dixit hoc ſenſu Plat. 12. Leg. ξύλον δὲ, μονόξυλον ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω, Ligneũ autem quodque voluerit vno è ligno dedicato, Cic. 2. Leg.

Μονόξυλον,ου,τὸ, monoxylõ, i. nauigium ex ligno integro, alueus. vide in Bayſ. monoxylæ lintres.

Μονοούσιον, τὸ μὴ ἔχον ἕτερον τῆς αὐτῆς οὐσίας ὅμοιον, quod ſolum eſt in ſuo genere, & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habet: vt Sol, Luna, cælum.

Μονοπάθεια,ας,ἡ, morbus vnius. μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, quum vnus tantùm oculus dolet, Alex. in Probl.

Μονογενὴς υἱὸς, filius vnigenitus, Eurip.

Μονοπάτιον, iter, in Pand. 6. differt à πλατείας ὁδοῦ, ſignificare videtur iter, quod vnus tantùm calcare poteſt.

Μονοπέδιλος,ου,ὁ, vnico calceo indutus.

Μονοπῆραι λύκοι, lupi inertes & vnipetæ, qui non plures, ſimul homines ſed ſingulos inuadunt. Ariſtot. 8. Animal.

Μονόπεπλος, ſimplici veſte indutus & vnica, i. μονοχίτων.

Μονόπηρος, vnicam habens peram apud Etym.

Μονοπόδιον, τὸ, apud Plinium, menſa quæ vno tantùm pede ſuſtinetur. libro 34. capite tertio, & apud Liuium libro 9. belli Maced.

Μονοπραγματεῖν, τὸ, vnicam rem tracto, Ariſto. 4. Polit.

Μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, Prõnomen demonſtratiuum, vt ἐκεῖνος ſic dictum, quòd prima perſona careat.

Μονοπροσώπως, ſub vna perſona.

Μονοπωλεῖν, dicuntur ij qui ſoli quippiam vendunt, vt ij qui ius monopoli impetrarunt. Strabo, ... Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ἐκβαλόντας τὸν ἐργαζόμενον. A quo fit μονοπώλιον, id eſt monopolium Plin. atque eiuſmodi poteſtas etiam dicitur à Polluce: μονοπώλης, qui ſolus vendit.

Μονοπωλία, & μονοπώλιον, huiuſmodi venditio. μονοπωλίαν αὑτῷ κατασκευάζει, ſibi ſoli venditionem comparat, Ariſtot. 1. Polit. μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιεῖν, ſibi venditionem reſeruare, Idem in Politic. Eſt etiam μονοπώλιον, apud Hyperidem circus editiorve locus, in quo venum exponebantur mancipia, quem & πράτηρα noua Comœdia nominat.

Μονορρώξ, auulſus, defractus, abſciſſus Heſych.

Μονόρριζος, Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite nono, ſingularem habens radicem Plin libro 16. capite 31. Cui πολύρριζος opponitur, cui radices copioſæ, vt ibid. ait Plin. vel radicoſus vt ipſe loquitur.

Μονόρχεις ἵπποι, in Hippiat. altero teſticulo mutili.

Μόνος,ου,ὁ, ſolus, deſtitutus, vnicus, ſingularis, ſimplex, non mixtus. Soph. ... μόνος ἀπ' ... , abs te deſertus, abs te ſeparatus, κεχωρισμένος, te orbatus. μόνος τῶν ἄλλων, id eſt, ἄνευ τῶν ἄλλων, interpr. Heſiod. μόνος τῶν ἐντὸς ἀνθρώπων, Demoſthen. ex hominibus vnus. μονώτατος ſuperlát. etiam legitur apud Ariſtophan. Commentar. vt αὐτότατος apud Comicum ipſum.

Μονόσπορος. Conſtantin. γεωπονικῶν l.14.c. περὶ χωρισμάτων ὀρνίθων, εἰσὶ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ... ὄρνεις μονόσποροι, ἐξ ὧν οἱ μάχιμοι ... γίνονται, ... &c. indicas gallinas quidam interpretantur, quas vulgo *poulles d'Inde*.

Μονοσιτεῖν, ſemel in die vti cibo. Hinc μονοσιτία, paſtus ſemel in die. Gal. ait, ... δὲ χαλεπώτερον ἀσιτίας φέρειν καὶ μονοσιτίας τὸ ... verbo μονοσιτεῖν, vtitur in hac ſignificatione Hippoc. Sed Athen. l.2. vſurpauit de iis qui ſoli veſcuntur, & cibũ capiunt. vide μονοφαγεῖν.

Μονοσύ-

Μονοσκελὴς, qui vnico cruce nititur. Plin. etiam μονοσκελεῖς in Indicis refert, hominum genus ſingulis crurib. miræ pernicitatis ad ſaltum, qui & σκιάποδες dicuntur.

Μονοσκήπτρος, ſolus terens ſceptrum, monarcha.

Μονόσπαρος, Heſych. ὁ ἐξ ἑνὸς σπαρείς.

Μονοστέλεχος, ὁ, ἡ, qui eſt ſimplici caudice, vniſtirps Plin. μονοστέλεχα, quæ habent à radice caudicem vnum.

Μονόστεος, & μονόστεος vnico & ſolo oſſe conſtans apud Ariſtot.

Μονόστιχον, τὸ, ſimplex verſus, in Epig.

Μονόστολος, deſertus & ſolus, Soph. ſeu qui ſolus it, vt Heſy. quoque μονόστολον exp. τὸν ἐξ ἑνὸς στέλλοντα.

Μονόστομος, vt ἀμφίστομος ἀξίνη, ἡ ἡμιπέλεκυς, non anceps, non bipennis.

Μονόστεος αὐχὴν, collum oſſe perpetuo rigens. Ariſt. 4. de part. Anim. οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μονόστεον τὸν αὐχένα ἔχουσι.

Μονοστροφίς ἔχος, Heſych. ὀρθὸς.

Μονόστροφος, vnicam habens στροφήν.

Μονοσύλλαβος, ὁ, vide in Chil. Eraſm.

Μονότεκνος, vnicam habens prolem: cui vnicus filius, aut vnica filia.

Μονοτόκος, ἡ, quę vnicum ſingulis partibus edit.

Μονοτονία, ας, ἡ, pertinacia. μονοτονία, tenor vniuſmodi, vna quędam ſpiritus, ac ſoni intentio, ait Quintil. lib. 11. de varietate pronunciationis loquens, quam vitandam eſſe ait.

Μονότονος, ο, ὁ, qui vno tenore progreditur vt oratio: μονότονος dicitur quæ vno ſemper tenore profertur, abſque vlla vocis intentione quod vitium reprehendit Ariſtotel. at μονότονος λέξις diceretur quæ vnico tono ſeu accentu profertur, ſicut δίτονα vocari poſſunt quæ duobus tonis efferuntur, vt quę annexam habent vocalem encliticam, exponitur etiam pertinax, vt ſumptum ſit ab iis quæ vnum ſemper & eundem tenorem ſeruant, nec quidquam ex eo remittunt.

Μονότροπος, ο, ὁ, vniuſmodi, ſimplex, candidus, τοῖς τρόποις καὶ μονοχαρακτηρισμὸς χωρίς. Opponitur τῷ πολυτρόπῳ, Baſi. in Hexaem. βίος μονότροπος, vita ſolitaria, Plut. in Pelop.

Μονοτρόπως, Aduerb. ſingulariter Plin. Ioſeph. καὶ ἄλλως, μονοτρόπως ἰδίως πονηρὸς, ſingulariter & inſigniter improbus.

Μονοτροφεῖν, vno paſtu vtor. Strab. 67. ἀκροδρυοφαγοῦντες καὶ μονοτροφοῦντες καθάπερ καὶ λιτοὶ, de Luſitanis loquens.

Μόνουα, Heſych. τὰ λεῖα καὶ λεπτὰ.

Μονουλος, ſtella lucida in corde leonis apud Aſtronomos.

Μονοφάγεω, ας, ὁ, cœlibatus.

Μονοφαγεῖν, τὸ μονοσιτεῖν, ſemel in die comedere: vel vna re tantū veſci in cœna, vel ſolum & ſine conuiua cibum ſumere, quod vitio vertitur, ὁ μονοφάγος ἀκούειν apud Athen. lib. 1. hinc. μονοφαγία.

Μονοφαγίστατος, qui maximè & ſupra quoſuis talis eſt vt ſolus veſcatur, Ariſtoph.

Μονοφάγοι, apud Athen. dicebantur, quòd ſeorſum ferè veteres pranderent, more diuerſo à Romanis, qui ſimul cum amicis decumbebant, vnde cœna ab eis dicta, διὰ τὸ κοινωνίαν, Cæl. l. 14. ca. 54. & Eraſ. in Chil.

Μονοφανὴς, ὁ, ἡ, ſolus apparens.

Μονόφθαλμος, ο, ὁ, cui vnicum natura oculum dedit. ἑτερόφθαλμος vnoculus Gell. & vnioculus Plaut. potius dicitur ἑτερόφθαλμος, ait Phrynich. Mat. ca. 18. καλὸν σοι ἐστὶ μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν.

Μονόφθογγος, ὁ, ἡ, ὁ, vniſonus. vnde μονόφθογγος συλλαβὴ, ſyllaba quæ vnicam vocalem habet. cui opponitur δίφθογγος.

Μονόφορβος, ὁ, ſolus paſcens, Heſych.

Μονοφυὲς, τὸ, vnigenitum. μονοφυὲς ἡ μονοστέλεχες ἐστὶ, & φυτὸν μονοκαυλον Theophr. ſolet dicere, vt Plin. vniſtirpem, & ſimplici caudice, atque vnicaulem.

Μονοφυὴς, ἑ, ὁ, ἡ, ſimplex, non geminus, vnius naturæ. ἀδιάβλαστος, Theophr.

Μονόφυλλος, vnico folio conſtans.

Μονόχειρ, vnimanus. dicit Liuius Aretij puerum natum vnimanū.

Μονόχηλα σκέλη, ſolidam & non fiſſam vngulam habentes pedes.

Μονόχορδος, firmus improbus, ὁ ἔμμονος πονηρός. Heſych.

Μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ, cum vno tantum veſtimento, id eſt, cum interula, Philoſtr. Bayſ. exponit tunicatum vel ſola tunica amictum.

Μονόχορδον, inſtrumentum, Arabum inuētum, ita dictum à chordarum ſimplicitate & numero, vt τρίχορδον quo luſerunt Aſſyrij triplici chorda inſtructum, quod & πανδοῦραν nominarunt. vnde πανδουρίζειν, & pandurizare Sidonio. Sic τετράχορδον quod Scythæ inuenere, quódque bubulis loris feriebatur autore Poll.

Μονόχροος, vnicolor Plin. vnius coloris: vt αἱ μονόχροοι, Ariſtot. καὶ χρώματι, l. 5. τὸ μονόχρωμον, vnicolor, cōtractum pro μονόχροον, vt pro μονόχροος, μονόχρως ι. μονόχρωμος, pro eodem Ariſtotel. & Dioſcor.

Μονοχρώματος, ο, ὁ, vnius coloris. & μονοχρώματα, ſingulis coloribus depicta. vide Plin. l. 35. c. 58. l. 33. c. 7.

Μονοφάδιος, Heſych. μόνος, ὁ πάμφυλος, ſolitarius.

Μονόω, μ. ώσω, α. ωσα, deſero, deſtituo. μεμονῶσθαι, deſtitutum eſſe, derelictum eſſe. μεμονωμένος, apud Plat. de Leg. ſolus, deſtitutus. Idem in Timæo, μονωθεῖσαι φρονήσεως τὸ νῦν, ἀτάκτως ἐργάζονται, vacantes prudentia, inconſtantia perturbataq; efficiunt, Cicer. μεμονωμένοι, ab aliis ſeiūcti, ſociis deſtituti, diſcluſi.

Μονῳδεῖν, lugere, carmen flebile canere, item aſſa voce cantare, vid. Non. Marc.

Μονῳδία, ας, ἡ, monodia, nænia, carmen funebre, ſolitarius cantus non adhibita tibia vel lyra. Et eſt propriè quādo vnus aliquis ab ſcēna cantum profert, & non chorus ſimul, Cæl. l. 4. cap. 4. μονῳδίας exp. apud Ariſtoph. γυμνάσομαι μονῳδίαις.

Μονῳδοὶ, vocantur poetæ, qui ſub vna tantùm perſona argumētum explicant, hoc eſt μονοπροσώπως ἀφηγοῦνται. Et poema huiuſmodi dicitur μονῳδικὸν, cuiuſmodi in Alexandra concinnauit Lycoph. Et μονῳδοὶ, qui ſoli in luctu & dolore aliquid accinunt, vt Electra apud Soph.

Μονωθεὶς, έντος, ὁ, ſolus, derelictus. μονωθεὶς ἀέρος, ab aere deſtitutus Plat. in Tim. μονωθεὶς τῶν συμμάχων, Herodot. μονωθεὶς ἀπὸ πατρὸς, à patre ſemotus. μονωθεῖσα, ἡ, vacans.

Μονῶνυξ, ſolidas vngulas habens, ſimplices & indiuiduas. μονώνυχες πόδες, ſolidi pedes, Ariſt. 2. de Anim.

Μόνως, ſolùm, vnicè, Aduerb. Xen. ὅπως γὰρ μόνως ὁ ἄνθρωπος σώζοιτο.

Μόνωσις, ſingularitas, vnitas, ſimplicitas, ſolitudo. Plato in Tim. vbi mundum ait vnigenam eſſe procreatum, vt eſſet animāti abſolutiſſimo ſimillimus, hoc ipſo quòd ſolus atq; vnus eſſet, ait, ἵνα τοῦτο κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζῴῳ.

Μονώτης, ſolitarius, & ὁ μονώτην βίον ζῶν, vitam in ſolitudine agēs. μονώτης βίος, ſolitaria vita. μονῆρες φωνὴ, vox ſolitaria, Ariſtot. 9. Animal.

Μονωτὶ, clàm, ſolitariè.

Μόνωτος, ο, ὁ, ἡ, ὁ, q. vniauris. vide Ἀμφώτης.

Μονώψ, ωπος, vnoculus Gellio, vnioculus Plauto, μονόφθαλμος, ἑτερόφθαλμος. Sic Eurip. μονῶπα παῖδα γῆς, Polyphemū appellauit.

Μόρα, ἡ, tribus vel decuria, vel quid ſimile, apud Lacedæm. ἀπὸ τοῦ μείρω, de parte turbarum. Eſt autem acies quingentis aut ſeptingentis, aut triginta viris: apud Demoſth. pro cohorte ſeu legione ponitur. Xen. in 4. ἐν τῇ Lacedæmoniorum repub. dicit vnamquanque ex ciuilibus partibus, i. ἑκάστην τῶν πολιτικῶν μορῶν, continere vnum πολέμαρχον, hoc eſt, belli ducem, quatuor λοχαγοὺς, ſiue manipulares ac turmæ ductores, octo πεντηκοντῆρας, i. quinquaginta virorum turmas, ἐνωμοτάρχας ſedecim. at teſtatur etiam Ariſtotel. Lacedæmonios μόρας quaſi μοίρας appellaſſe, ac totam gentem, in μόρας ſiue μοίρας, diſtribuiſſe.

Μόρα, ᾶς, ἡ, Polluci τὸ μέρος τῆς χώρας: vnde ἐπίμορτον γῆν apud Solonem eſſe ait ἣν ἐπὶ μέρει γεωργοῦσι, apud Heſych. μόρτον eſt μέρος γῆς, hoc eſt, πλέθρον & ἄλλος ἀμπέλου.

Μοργάσ, Heſych. γεωργοῦσαν ἀγροτικὴν.

Μόργος, vide ἀμοργός.

Μόργος, ſepes, vehiculorum ſepimentum, quib. paleæ deuehuntur. Heſych. μόργος, φραγμὸς, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης φράγμα, ὁ καὶ τὰ ἄχυρα φέρει. vide μορμολύκειον. Item coriacea armatura.

Μοργνύω, μ. μόρξω, abſtergo.

Μορέω, procraſtino, diem diffundo.

Μορέα, ας, ἡ, ἡ συκάμινος Dioſcor. morus arbor: & fructus μόρα dicuntur καὶ συκάμινα: apud Pollucem etiam pro μωρία ſcriptum μορία. Tamen Comm. Ariſtoph. in illud ἐν τοῖς ὅπλοις τῶν μορίων ἐκτρίβεσθαι, ait, ὅτι ἄτοποι αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐκκοπεῖσαι, quia exitij cauſa fuerint, i. τοῖς μοροῦσιν, iis qui excindere volebant.

Μορέω, laboro, affligor, expon. etiam abrado, cumulo, vnde μόρυμα, ramentum, cumulus, Etym.

Μόρυμα, cumulus, ramentum, idem.

Μορία, ας, ἡ, oliua, olea, omnem oliuam quidam ſic dicunt: quidā vero tantùm Mineruæ ſacras. Ariſtopha. νεφ. ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει. vide apud Suid. μωρία item legitur in Epig. pro ſtultitia. Vide μωρία.

Μόριμος, ο, ὁ, fatalis, μόρσιμος.

Μόριον, ο, τὸ, particula, membrum, pudenda, τὸ αἰδοῖον, Suid. momentum, pars, diſtinctio. ἐν βραχεῖ μορίῳ, in breui momento. μόρια δικῶν, partes iuris, Hermog.

Μόριος, partialis, inſatiabilis. μορίας ξεῖνε, in Epigr. vbi fortè μόριμος pro ὤριμος legitur.

Μόρος Heſ. μοῖρα, κακόν. item ὁ μέρος, pars, Herodot.

Μορμολύκη, vide in μόρμω paulò pòſt.

Μορμολύκειον, ο, τὸ, larua, perſona, terriculum, ſpectrum. eſt etiam factitia vox. Item caprorum facies, Etym. Item Tragicorum & mimorum perſonæ, quas Dorienſes γοργόνας vocant. Lucian. ἐν φιλοψευδεῖ, παιδάρια τινὰ καὶ ὁ φοβοῦντες μορμολύκειον καὶ χρηστοῖς. Dicitur etiam μορμὼ καὶ μορμὼν καὶ μορμολυκὴ. Strabo τὰς δὲ λάμιας μορμόνας, καὶ ὁ γοργὼ, καὶ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολυκὴ, i. larua, ſtrix. Et

qua parcem. ἔφη θέλοντος ᾗ σὺ ἔφης, coniecta ab Apollonio apud Philoſt. in Menippum adamatum à larua τῶν ἐμπουσῶν αἳ λαμίας τε ᾗ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται.

Μορμολυκεῖον, in antepenúltima circunflexum, idem quod μορμολύκειον, Etym.

Μορμολύττομαι, μ. ύξομαι, π. υγμαι, terreo. ac propriè laruis, ſpectríſque & ſimilibus terriculis Xenoph. Sympoſ. ἀλλὰ τί δὴ τοῦτο ἡμᾶς μήδ᾽ οὕτω σὺ φίλος μορμολύττῃ ἀπὸ τ̃ καλοῦ, à pulchro deterres Plut. Symp. 5. in fin. Probl. 7. ἵνα μὴ με δόξῃ τις μῦθον συντιθέναι ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματα ᾗ εἴδωλα πεπλασμένα ᾗ ἀγροικοῦντα μορμολύττεσθαι ᾗ διαταράττειν, accipitur etiam pro formido, metuo, author Axiochi. διαχλευάζων μορμολυττομένους τ̃ θάνατον, mortem formidantes atque extimeſcentes, apud Heſych. legitur & actiuum μορμολύττει expoſitum φοβερίζει terret.

Μορμὼν vocatur τὸ ὑφὲν τῆς αὔξησιν ἀείφυγεικα ὃ ἀναλαμβάνεται διὰ διαπλεκ. vnde μορμογάνης dicitur τὸ ὕφασμα τὸ κατ᾽ αὐτὸ φέρον auth. Poll. l. 7. c. 26. vide μόρμος.

Μόρμορος, Heſych. φόβος, terror, metus, qui infra μόρμος.

Μορμορωπὰ ῥήματα, terrifica, Ariſtoph. in Ran. i. φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τ̃ μορμοῦς τ̃ [illegible] βρέφη φοβούσης vt tradit Schol.

Μόρμος, moleſtus, terribilis, Heſych. eidem μόρμοι ſunt φόβοι κενοὶ metus terroreſque inanes quales ſunt ex laruis & ſpectris.

Μόρμυλος, μορμύρος, mormyra Plin. dicitur, vt Gaza vertit apud Ariſt. Ælian. μόρμυλοι vocat: & Athen. μύρμας etiam dici hos piſces ſcribit l. 6.

Μορμῶδες Heſych. affert pro δεινωπόν.

Μορμυρὸν, murmur aquarum.

Μορμυρίζω, μορμύρω, fremo.

Μορμύρος, ου, mormur, piſcis marinus. vide μόρμυλος.

Μορμύρω, murmuro, obſtrepo: verbum fictum à fluuiorum ſtrepitu. Neut abſol. Il. έ, στῆ δ᾽ ἐπ᾽ ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών. Dicitur etiam μορμύρεσθαι. Dionyſ. Poeta, μορμύρεται ἐγγύθι πόντος, murmurat propè pontus. Heſych. exp. etiam πλημμυρεῖ inundo.

Μορμορωπὸς, apud Suid. legitur, ibi enim malum omen eſſe dicitur, ſicuti in ſomnis ſol videatur ἀμαυρὸς ἢ ὕφαιμος ἢ μορμυρωπὸς, ambiguum ſignificet ne terrificus aſpectu, an turbidus aſpectu ſupra μορμορωπός.

Μορμύσσομαι, apud Callim. perterrefacio, territo, ἐκφοβέω. Heſych. μορμύσσεσθαι eſt ἐμβριμᾶσθαι.

Μορμὼ, όος, ἡ, mulier facie monſtroſa, & penè ferina, lamia, ſtrix. vnde & pro larua ponitur, vt eſt in vita Æſopi. Ariſtophan. volens quaſi horribilitaté vocis & feritatem óſtendere, μορμὼ τοῦ θράσους, extulit quaſi dixiſſet, ὢ τοῦ θράσους, ô audaciam, vt annotat Euſt. Il. φ.

Μορμὼν, όνος, larua & perſonarum terriculum. Xen. Comm. l. 4. οἱ μὲν τοὺς Λακεδαιμονίους ὑπερεκπλήττονται οἱ τολμῶντες ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῦνται πολλάκις, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια. Heſych. μορμόνας eſſe dicit πλανῆτας δαίμονας, dæmonas erraticos, vt qui noctu diſcurrunt variiſque terriculis formidoloſos perterrent.

Μοροδυνῆσαι ἀντὶ τοῦ μόρον καταλαβεῖν, Antiphonti teſte Harpocrate. Suid. habet μοροδυνῆσαι quod magis probatur.

Μόρεις, ιεσσα, laboratus, μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένος. Item lethalis, κακωτικὸς, ὁ μόρον ἄγων. Nic. in Alexiph. Νυσαίης ἄπο δὲ μορόεν ποτόν. Interp. τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δεῖν. Alibi, ἤν που χλωρὸς μορόεν ποτὸν ἄγνοια χύσῃ. Interp. ὁ πολυίδρωτον, ὃ μοχθηρὸν, ἀντὶ τοῦ σώματος, ὃ δὴ πῶς ὅτι τὸ συμφέρον ἐνδείξαιτο, aut affectui congruens. Alibi dixit, μορόεντες ἰλαμοὺς pro μορόεντας. Alibi de rubeta, ἄλλοτε φρυνὸς μορόεις λοχμώδης ἐρπετόν, interpr. κακωτικὸς, maleficus, ὁ μόρον ἄγων, mortem accerſens. Hom. dixit Od. σ', ἕρματα τρίγληνα μορόεντα, i. elaborata, τὰ μετὰ πολλοῦ μόρου ᾗ κακοπαθείας κατεσκευασμένα.

Μόρον, ου, τὸ, morum fructus, Euſt. Il. ζ, μόρον Cypriorum lingua τὸ ὀξὺ, i. acutum ſignificare ſcribit. vide μορέα. Μόρον vocabant etiam τὸ βρύον τῆς ἐλαίας, vnde αἱ θαλλοφόροι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι inquit Zeno apud Etym. in Μορία.

Μοροπονεῖν, angi, vehementer laborare, fatalib. infortuniis premi.

Μόρος, ου, ὁ, labor, cruciatus, morbus, μόχθος, ſors, interitus, mors, cædes, fatum, τύχη. [illegible] μόρον, interitus feræ, i. quem fera infert, ὑπὲρ μόρον præter fatum, ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον, in Od. Xen. in Agesilao, ἐκ τοῦ φανεροῦ εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, λαχεῖν ἀρετὴν μὴ ἔχων μόρον ᾗ ἥμισυ, &c. i. τάγμα, vbi Philelph. interp. vertit, habens Lacedæmoniorum tribum vnam & ſemis.

Μόροττον, è corticibus quippiam textum, quo ſe mutuò in Cerealibus percutiebant, ſportula.

Μόροχθος, lapis qui affertur ex Ægypto, quo vtuntur οἱ ὀθονιοποιοὶ, i. linteones, πρὸς λεύκανσιν τῶν ἱματίων, vt loquitur Dioſcor. vel ᾧ χρῶνται σμηματοῦντες τὰς ὀθόνας, vt ait Galenus, quibus veſtes dealbant. vocant etiam, vt idem author eſt Dioſc. γαλαξίαν ᾗ λευκογραφίδα. Dicitur etiam μόροξος. Galen lib. 9. Simpli. περὶ χρείας, de Ægyptio lapide hoc loquens, ὄνομα τ̃ λίθῳ ἐστὶ τῷ μόροξον, ἔνιοι δὲ γραφίδα καλοῦσι. vbi pro γραφίδα, veram lectionem λευκογραφίδα repono ex Aetij Paulique Æginetæ conſenſu, in cuius tamen codice μόροξος pro μόροχθος ſcriptum. Plinius humano more lapſ us herbam putauit, cùm ita ſcriberet lib. 7. ca 11. in herbarum cenſu, Leucographis qualis eſſet ſcriptum, non reperi, &c. Cap. tamen 10. vbi de gemmis l. 37. dixit Galaxiam aliquos Galactiten vocare: eandémque leucogæam & leucographiam appellári.

Μόρσιμον, ου, τὸ, fatum, neceſſitas ineuitabilis, fatale, εἱμαρμένον, πεπρωμένον: ἀπὸ τ̃ μοίρας. Il. ι, μόρσιμον ἐστι, &c.

Μόρσιμος, ου, ὁ, fortunatus, fatatus, fatalis. Item proprium poetæ tragici, Ariſtoph.

Μόρτα, τὸ ἕκτον μέρος τῆς καρπῶν, ὃ ἐδίδοτο τοῖς ἐκγεωργεῖσι, vt refert Euſt. ex anonymo quodam lexico Rhetorico. Heſych. habet μορτὴν, ita vocari ſcribens τ̃ γεωργίαν καταβολὴν ἀπὸ τῆς καρπῶν.

Μορτὸς, mortalis, niger, fuſcus, Heſych.

Μορύσσω, inquino, contamino, fœdo, μολύνω. Hom. Od. ν. de veſtimentis Vlyſſis, ῥωγαλέα, ῥυπόωντα καπνῷ μεμορυγμένα χροτῖ.

Μόρυχος, ου, ὁ, Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, quòd in vindemia eius facies muſto & virentibus ficis obliui conſueuit. Eraſm. prouerb. Morycho ſtultior.

Μορφάζω, nuto, annuo, ᾗ ἐπιμορφάζω, Baſil.

Μορφασμὸς, οῦ, ὁ, genus ſaltationis, qua repræſentabantur diuerſorum animalium geſtus, Poll. Athen. 14.

Μορφεὺς, Morpheus, Somni filius, Ouid. in 11. Metam. quem ſimulatorem vocat, Excitat artificem ſimulatorémque figuræ morphea.

Μορφὴ, ῆς, ἡ, forma, ſpecies, τύπος, ὄψις, σχῆμα.

Μορφίζω, formam mentior, & concilio arte formam.

Μορφνὸς, οῦ, niger, obſcurus: ἀπὸ τῆς ὄρφνης ἐρεμνὴν νύκτα, vel rapax, ὁ συλλεκτικὸς τῆς διατροφῆς, à μάρπτω. Item lethifer. Vnde & pro tertio aquilarum genere ponitur, quas Homerus περκνὸν vocat, vt ait Plin. l. 10. cap. 3. ἐκ τοῦ μόρον ᾗ φόνον ἐπιφέρειν τοῖς ἄγραις ἐρνέοις. Huius aquilæ meminit Ariſtot. de nat. Anim. li. 9. μορφνὸς ἀετὸς, morphna aquila: à macula pennæ, quaſi Næuiam dixeris inquit interp. Gaza. Heſiod. de ſcuto Herculis, μορφνοῦ φοινήεντος χαλυπτόμενοι πτερύγεσσιν: vbi interp. μορφνὸς, ὁ ἀετὸς, λέγεται δὲ ᾗ περκνὸς ᾗ φονικὸς ᾗ φλεγύας ᾗ ἄγρα μορὶς ὀνόματα. Hom. Il. ω, αὐτίκα δ᾽ αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν μορφνὸν θηρητῆρ᾽, ὃν ᾗ περκνὸν καλέουσι.

Μορφοσκοπεῖ. Apud Athen. ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται, ᾗ περὶ τῆς ἐλθόντος τινὶ τε παιδὶ ᾗ τὴν ὀρχηστρίδα περὶ θεωρίαν φιλόκαλον τῆς μορφῆς, i. inſpiciendā faciem præbet, & cum eo de pulchritudine contendit.

Μορφόω, μ. ώσω, π. ωκα, formo, delineo, figuro Cic. formam immuto. Act. Accuſ. ὁ τῇ αὐτῇ πίστει μεμορφωμένος, qui eadem fide eſt informatus, Naz. Paul. ad Gal. c. 4. ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, i. formetur.

Μορφώω, orno formæ lenociniis.

Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram & pedicas habentis.

Μόρφωμα, τὸ, figura, figuratio Plin. formatura Lucret.

Μόρφωσις, ας. formatio, inſtituendi formandíq; ratio, forma, Paul. ad Rom. ca. 2. ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τ̃ γνώσεως, habentem informationem cognitionis. Rurſus 2. ad Tim. c. 3. ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, i. ſpeciem.

Μόσσυς, dij Babylonij, quibus menſe Maio in Epheſo victimæ cædebantur.

Μόσυν, υνος, ὁ, turris, domus lignea, ſedile ligneum, tribunal & ſuggeſtum ligneum, ξύλινος τοῖχος. vnde μοσσύνοικοι ἔθνος ποντικόν. Apoll. 2. τῇ δ᾽ ἐπὶ μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν ἠπείρων ἐναέουσιν ὑπωρείας τε ἰδὲ μόσσυνας τε ἑκαστοι οἰκία πηξάμενοι Κάλλιμα, αἳ πύργοι δουράτεοι, οὓς καλέουσι Μόσσυνας, ᾗ δ᾽ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Dionyſ. Poeta, ᾗ οἱ μόσσυνας ἔχουσι δουρατέους, turres ligneas. Item μόσυν, pro ſede lignea. Idem lib. eodem, αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θοωκὸν ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. Moſſynæci ſunt Moſchouitæ, gens illa quæ per Meſech deſignatur in Bibliis in Ezechiele [illegible] Apocal. fuit autem Meſech filius Iaphet Geneſ. 10. & hunc Iapetum dixerunt Latini. περὶ Μοσσυνοικοῦ χαλκοῦ, vide apud Ariſtot. lib. περὶ θαυμασ. ἀκουσμάτων. Alij ſunt Moſchi de quibus Plin. l. 6. c. 10. Moſchouitæ autem ab ipſo Meſſeniani vocantur qui habitant circa Tanain flumen.

Μοσυνεῖν, Heſych. exp. μασᾶσθαι βραδέως tarde mandere.

Μοσσύνοικοι, οἱ, vide μόσυν.

Μοσχάριον, ου, τὸ, vitulus, μόσχος.

Μοσχεία, vide ὄρχος.

Μοσχὶς, ίδος, ἡ, pellis vitulina, μοσχῆ Polluci.

Μοσχεία, ἡ τ̃ λεπτῶν λαχάνων φυτεία ἢ φυτῶν tenuium olerū ſeu plantarum inſitio à μοσχεύω.

Μόσχειος, ου, vitulinus, bubulus.

Μοσχεύματα, τὰ, ſtolones, plātę tenerę, & nouelli rami, malleoli vitiū, viuiradices, τὰ εἰς φυτείαν καταφυτευόμενα κλήματα, propagines. Theoph. hiſt. l. 2. ca. 3. τὸ μοσχεύματα μεταφυτεύειν πολλάκις, i. ſæpius viuiradicem facere, tenellam plantam crebrò transferre. vide Μόσχος & Μοσχεύω, & Παραφυτεύω.

Μοσχεύω,

Μοσχεύω, μοσχεύσω, emitto ſtolones, viuiradices efficio. μοσχεύειν τὰ κλήματα, viuiradices facere ex ſarmentis. Theophraſt. in 3. de cauſ. Idem de palma loquens, τάς γε ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν ἀεὶ βαβυλώνιοι τὰς ἁπαλωτάτας, καὶ οὕτω μεταφυτεύειν, id eſt, virgas enim teneriſſimas Babylonios viuiradices efficere aiunt, atque ita transferre. τὸ μοσχευθέν, viuiradix. Μοσχεύειν, exponit Iul. Pollux φυτεύειν τὰ φυτά. vnde μοσχευθεῖσα dixit Halicarnaſſ. libro ſeptimo, μοσχευθεῖσα τῷ δήμῳ τυραννίς, καθ' ὅλης ἡ πόλεως μοσχεύεται, id eſt, quaſi nouellata tyrannis concitatque in populum & affectata. Suid. μοσχεύειν τὸ μεταφυτεύειν. Pindarus tranſlate dixit μοσχεύειν τὸ πλοῦτον. vide ἀμοσχεύτων. Μοσχῶ, vide Μοσχάω.

Μοσχηδὸν, Aduerb. vituli in morem. Nicand. in Alexipharmac. Αὐτὰρ ὃ γε μυκᾶται μοσχηδὸν ἀπύζει. Interpr. μοσχηδὸν, quo ſignificat τὸ ἀπαλὸν καὶ νεαρόν. Nam μόσχον καλοῦσι τὸ ἁπαλόν. Homer. μόσχοισι λύγοισι. Μοσχίαι λαγωοί, lepuſculi, Pol.

Μοσχίας, ὁ, aries triennis, τετράετες ἀρὴν, Euſt.

Μοσχίδιον, ficus tenera & primùm enata, ſtolo, turio, aſparagus. vide μόσχος.

Μοσχικὸς, laſciuus, ſaltatorius, ſaltatorium, exiliens, vitulinus.

Μοσχίον, τὸ, ſtolo, & vitulus nouellus, vaſculum ſemen ceparum continens.

Μοσχοκάρυον, καὶ μοσχοκαρύδιον, καὶ κάρυον μυρεψικὸν, καὶ κάρυον ἀρωματικὸν, vocant recentiores Græci medici nucem moſchatam ſiue myriſticam quę vulgò *noix muſcade ou muguette*, quam macis cōtegit. Ea eſt velut os & nucleus pomi Indici, diuerſaque à glāde myrepſica ſiue myrobalano Plinij, quod βάλανον μυρεψικὴν dici alibi adnotaui.

Μοσχοποιεῖν dicti ſunt Iudæi in deſerto, Act. Apoſt. 7. καὶ ἐμοσχοποίησαν, vitulum fecerunt conflatilem.

Μόσχος, ου, ὁ, muſcus (non ille arboreus de quo diximus in voce βρύον) odoramenti genus quod & vulgò *muſc*. Apud Aetium & Paulum Æginetam hoc capreæ, quam dorcada vocant, ſanies eſt ex vmbilico aut vomica collecta. Ab Actuario & Simeone Zethi animal illud ζαβάδιον vocatur quod eſt vnicorne. Alberto autem in Anim. hiſtor. Geſſeles animal eſt orientis, ad magnitudinem capreoli, in cuius inguine, quod & tetigit Platearius, apoſtema creſcit è collectis humorib., quod maturatum confricat ad arborem, & decurrens ſanies ibi indurata muſcus vocatur, & licet, inquit, tota eius caro & ſtercus muſcus ſic dicta, tamen ſanies eſt nobilior. Idem tamen ita prodit lib. 22. Geſſeles vel Roſſerulæ vulgariter vocantur mures quidam, quorum ſtercus habet muſci odorem. Cum ſuperiore ſententia de moſcho eiúſque animalis forma, conſentiunt quæ tradit Serapion Arabs, & Paul. Venet. nauigat. l. 1. cap. 62. Amatus Luſitanus hæc ab aliis prodita commentitia eſſe aſſerit: hocque animal Indicum eſſe leporis magnitudine, ex cuius carne tuſa cum ſanguine & piſta, fiant globuli qui pelliceis inuolucris obducti aſſeruentur: atque id folliculis illis contentum moſchum appellari. Fit & muſcus artificio, quod docet Geſnerus in ſua illa abſolutiſſima Animal. hiſtoria. Muſcum Galen. videtur ignoraſſe. nouit tamen poſt illum multis annis Aetius qui eius meminit cùm alibi, tum etiam 12. capite 46. in medicamento purgante ex hermodactylis, μόσχου κεράτιον ἕν, id eſt, muſci ſiue moſchi ſiliqua vna. Dioſcorides (quiſquis ille ſit) libro primo, χαμαικέρασον, μόσχου ita meminit, ὄζει δὲ ὥσπερ μόσχος. vbi de fructu chamęceraſi herbæ loquitur. Hoc & muſci genus intellexiſſe cenſet Egnatius (reclamante licet Hermolao in Corollario in Dioſcor.) B. Hieronymum, qui ita ſcribat libro ſecundo aduerſus Iouinianum, Odoris autem ſuauitas, & diuerſa thymiamata, & amomū, & Cyphi, & OEnanthe, muſcus, & peregrini muris pellicula, quód diſſolutis & amatoribus conueniat, nemo niſi diſſolutus negat. Idem in epiſto. ad Principiam virginem, Illæ enim ſolent purpuriſſo, & ceruſſa ora depingere, ſericis nitere veſtibus, ſplēdere gemmis, aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris precioſiſſima grana ſuſpendere, fragrare muſco, mure, &c. Dixit idem in epiſtol. ad Demetriadem de continentia virginali, Cincinnatulos pueros & calamiſtratos & peregrini muris olētes pelliculas. in quibus Arbitri eſt, Non bene ſemper olet, qui bene ſemper olet. Et Albertus citato loco pellem muris muſci odorem habere teſtatur, atque hunc murem in dorſo fuluum eſſe ait, & in ventre candidum. apud quem etiam vide de Erminiis pellibus quas vulgus Gibellinas vocat. Muſco odore non diſſimile, aliud odoramentum quod Zibethum vocant, & recentiores Græci vt Actuarius ζαβάδιον, vulgò *ciuette*: quo nomine etiam noſtra lingua iam vocatur hoc animal ex quo paratur, in cuius genere mas eſt & fœmina. Eius feræ animantis magnitudo quæ felis quem vulgo vocamus *foine*, oberrantis in parietinis ruinisque ædificiorum, dentes grandiores habet, lupinum verò colorem, dorſum ſummum maculis nigris diſtinguentibus. Zibethum odoramentum, non ex inguinibus, vt falsò prodidere quidam, ſed ex peculiari meatu velut canali colligitur cochleari, vel oriculario ſpecillo, quod primū butyri inſtar eſt craſſitie atque colore, pauló póſt verò liqueſcit. Porrò ex moſcho odorato capreæ, vt vocat ἡ μόσχου Phocion Grammaticus, quod conficitur oleum, μοσχέλαιον vocat Nicolaus Alexandrinus, cuius codex tamen habet μοσχίλαιον.

Μόσχος, ου, ὁ, vitulus. καλεῖται, inquit Pol. τὰ μὲν βοῶν τὰ νέα, μόσχοι. vide Μοσχίδιον. Μόσχος etiam ἀντὶ τοῦ μίσχος, pediculus ſiue petiolus, tenaxque Palladio, quo folia & fructus annexi dependent in ſuis plantis. vide Μίσχος.

Μόσχος item ἀντὶ τοῦ ὄσχος, pampinus & capreolus & clauicula, quæ Græci ἕλικας καὶ ἴουλα καὶ κλήματα καὶ ἀμφιδέας vocant, vt ait Hermol. ex Galen. Μόσχος etiam idem quod μόσχευμα, id eſt, viuiradix, τὸ ἔρριζον φυτὸν, vt vocat Conſtantin. γεωπονικῶν li. ἑ, ſic autem appellatur planta quæ cum radice ſeritur, quaſi viuam radicem habens, ad diſcrimen malleoli & taleæ. Homer. μόσχους vocat teneros ramos atque vitilium modò lentos & flexibiles. vide Μόσχευμα. Μόσχος ἀπὸ ἀποσπάσματος differt. Nam ἀπόσπασμα, id eſt, auulſio, cùm auulſus ramus cum ſua perna ſeritur: μόσχος verò cum nouella ſtirps ſiue ſtolo (ita enim teſte Plin. libro 17. capite primo, appellatur in ipſis arboribus fruticatio inutilis, vnde & pampinatio inuenta primo Stolonum Liciniæ genti dedit nomen) cum ſuis radicibus plantatur. Dixit Ariſtophan. in Acharnenſ. ἵνα μοσχίδια συκίδων. Interpr. μοσχίδια τὰ συκᾶς, ἢ νέα συκῆ. Μοσχίδια δὲ, τὰ νέα βλαστήματα, καὶ ὁ ἁπαλὸς ἢ νέα λύγος μόσχος. Home. μόσχοισι λύγοισι. Pro puero eſt apud Euripid. μόσχος μονάζεται, id eſt, μόνον, apud Orphæum Interpr. Heſiod. Item calendæ menſis, ſiue νουμηνία. Μοσχοκέρας, apud Nicol. Alexan. Interp. fœnum græcum.

Μοσχοσφραγισταὶ, apud Porph. l. 4. οἱ τοὺς μόσχους ἐπισφραγίζοντες, miniſtri qui deſignabant victimas ſigillo appreſſo.

Μοσχεύομαι, nutrior, Etym. ſed pro eo quidam reponendum putant μοσχεύομαι.

Μοτάριον, diminutiuum ἀπὸ τοῦ μοτοῦ, in Hippiatr. pro linamento concerpto, quod vulneribus inditur: & apud Æginetam μοτάριον ἐν κολλουρίου ἐπιβαλεῖς τὴν ἀπ' αὐτῶν τὴν πάλιν καυτήρια, de palpebris inſubulatis & inuſtis loquens. μότα, inquit Heſych. τὰ ἐμβαλλόμενα εἰς τὰ ἕλκη τὰ τρωματικὰ ῥάκη. vide μοτός.

Μοτοῦν, Heſych. eſt χαλινωθῆναι.

Μοτὶς, ίδος, ἡ, penicillus vulnerarius, idem qui μοτός. Q. Calaber, ἠπίῃσι μοτῖσιν.

Μοτοφυής, ὁ, raram habens barbam.

Μοτὸς, linamentum eſt ſeu linteum concerptum, quod in vlcera inditur, & ea replet. Latin. turunda, Cato, & ſi fiſtula erit, & turundam non recipiet. Galenus ad Glaucon. καὶ διὰ τοῦ μοτοῦ καὶ τῆς κάλλυνας ἐνθεῖναι, ὅπως μὴ συμπέσῃ τὸ στόμα. vide Μοτάριον. Dicitur etiam in plurali τὰ μότα pro huiuſmodi penicillis, atque linamentis. Commentar. Homer. Iliad. 4. αὐτὰρ φάρμακα. ἀφ' οὗ καὶ μότα (ſic enim ſcriptum) τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ἕλκεσι τραύμασιν ἔθεντο πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Μοτὸν στρεπτὸν appellant Medici, à genitalis humani forma, & στρεπτὰ, ξυστά, ἐλλυχνιωτὰ, à torquendo, radendo, ac lucernarum funiculis. vide Iſagogem Galeno adſcriptam. μοτὸς quintuplex eſt. στρεπτὸς, tortilis: ξυστὸς, raſilis quód deraſa linteolorū materia formaretur: κλαστὸς, concerptilis, à concerptu vellicatiique materiæ: ἐλλυχνιωτὸς quód ex ellychnio conflaretur: & στρεπτομοτὸς quód ad ſpeciem veretri ſiue mentulæ faſtigiaretur. Μότος, idem quod μοτός. Præter hæc genera etiam ſunt in vſu μοτὸς λημνίσκος. Nam Celſus ſeptimo, capite 28. linamentum in longitudinem implicitum λημνίσκον Græcis vocari tradit. Et apud Aetium 14. capite 7. leges λημνίσκοι ἐντιθέσθω εἰς τὴν ἕδραν. Et apud Paulum Æginetam libro ſexto, capite 34 διαφύρειν τὸν λημνίσκον. Heraclides etiam apud Galenum libro tertio τῶν κατὰ τόπους μοτὸν dixit. Paulus item libro ſexto, cap. quarto pro linamento σφηνίσκον, i. cuneolum vſurpat. vide omnia ſuis locis. vide Μότιον.

Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo. Paul Ægin. Heſych. μοτώσας eſt πληρώσας, citaturque ex Apſyrto μοτοῦν τὰς πληγάς. Item penicillo vulnerario indito curo. vnde μοτώσας apud Heſych. & Suid.

Μοτοφυής, idem Heſych. expon. σπανοπώγων: vt ſit cuius mentum raris eſt veſtitū pilis & fere depile. ſunt qui vnico τ ſcribant μοτοφύης.

Μοττοφαγία, ας, ἡ, ſacrificium quod Salamine vrbe Cypri peragi ſolet. Heſych. Suid. vero vnico τ ſcribit eodem modo explicans.

Μότων, diſſolutus, mollis. Heſych.

Μοῦ, πατρώνας, μεγάλο, Suid. Heſych. Μοῦ, ταῦτα, τῇ διέρῃ τρῶγε.

Μοῖα, vermes qui in carne putrida gignuntur, Heſych.

Μουκηροβάτας, ὁ, apud Lacones dicebatur qui amygdala frangit ſuper eas grandiens. μουκήρους enim illi amygdala vocitabant,

refert ex Pamphilo Athenæus. Μοκροῦβος, ὁ, χαμαικοιτέω. vide Χαίνω.

Μοκίζω, labiis compreſſis iram oſtendo.

Μυκτηρίζω, idem exp. σκωπτικῶς μυκτηρίζει.

Μουνὰξ, ſeparatim, vnicè, Odyſſ. θ. λ, μουνὰξ μάχη, ὀρχήσασθαι. Aratus, ἔρχεται μουνὰξ, ὁ δὲ τὸ ἐπιμίσγεται: Commentar. καὶ ἐπὶ μόνης interpres, ſolitaria. Idem, τοιαῦτα μουνὰξ ἀποχείμεναι ἐνδάλλονται, tales ſingulatim figurant, Comm, εἰς καθ' ἕνα exponit.

Μούναρχος, Herodot. pro μόναρχος, princeps vnicus, monarcha. μουναρχίας γυμνασίαν, Euripid.

Μουνὰς, ſolitariè, καταμόνας.

Μουνερέτης, ſolus remex.

Μουνογενὴς, ὁ, ἡ, vnicus, vnigenitus, Heſid. μουνογενὴς δὲ παῖς.

Μουνόγληνος, vnoculus, in Epig.

Μουνόκερως, vnicornia, τὰ μονὰ ἔχοντα κέρατα, Heſych.

Μουνολέων, ſolus leo, ſolitarius leo, in Epig.

Μουνολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. ſolicubans, in Epig.

Μουνόλιθος, ex ſolido marmore, ex vno lapide.

Μοῦνος, η, ον, ſolus, pro μόνος.

Μουνόω, μ. ώσω, pro μονόω, deſero, deſolo, deſtituo. μούνωσε, ad vnitatem redegit, Odyſſ. π. οἱ μὲν δὴ ἐμουνώθησαν, ſinguli ſingulos calculos habebant, ſoli erant. μουνωθεῖσά σε, te priuatur, Eurip. μουνωθεὶς τῶν ἄλλων, digreſſis aliis ſolus.

Μουνυχία, ας, ἡ, Luna, & munychia portus Athenienſis, & templũ Dianæ apud Laer. l. 1. in Epimenide.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, Ianuarius, menſis vernus. Rectius Gaza Martium eſſe vult, vt in quo vernum ſit æquinoctium authorum teſtimonio. Et Harpoc. decimum apud Athenienſes menſem hoc nomine dicit appellari.

Μουνώψ: vnoculus.

Μοῦσα, ης, ἡ, Muſa, cantus. Orph. in hymnis, μῶσαι per conciſionẽ, quaſi μυθοῦσαι dici putat, vt nihil ſint niſi μῦθος ἀληθινόν. Alij quaſi ὁμοῦσαι, quòd vno nexu diſciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Alij παρὰ τὸ μαίομαι, τὸ ζητῶ, ἢ ἀπὸ τοῦ μύειν, τὸ παραθυμεῖσθαι, καὶ ἱεῖσθαι. ζητεῖται γὰρ ὁ μαθὼν καὶ ὁ γνώσεις, καὶ ἀπὸ τῆς ζητήσεως καὶ παραθυμίας γίνεται. Euſeb. autem ἀπὸ τοῦ μυεῖν μοῦσαι dictam eſſe tradidit, quod διδάσκειν ſignificat καὶ παραδιδόναι. Μοῦσα pro humanitate & doctrina literarum. Plutarchus in Romulo. ἄξενος δὲ Σύλλας ὁ ἀνὴρ χαλεπὸς, ὅπερ μουσῶν ὄντα χαλεπὸν ἀνήρ, id eſt, ἄμουσος, nec vt ille qui inhumanitatẽ Cynico exprobrans ait apud Athenæum libro 4. οὐχ ὡς σύ γε Κυνικὲ ὁ μηδὲ πρὸς τῇ χάριτι ἀλλ' οὐδὲ τῇ μούσῃ θύσας. & l. 13. οὐ διδάξειν ἀρετὴν μετὰ μουσῶν αὐτόν.

Μουσαγέτης, ου, ὁ, Sol vocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium temperet harmoniam, vt annotat Domit. Chald.

Μόλαξ, rabula, qui clamore nutritur.

Μουσοπολέτης, cantus & muſicorum modulorum deperditor. Athenæus.

Μουσεῖον, ου, τὸ, muſæum, locus muſis & ſtudiis conſecratus, in quo de diſciplinis honeſtis agitur. Philoſtratus in vita Thyanei, μουσεῖον vocat, vbi Muſæ colebantur & reſponſa reddebant, quod & Pollux affirmat: Steph. eſſe tradit apud Olympum in Macedonia ex authoritate Polybij. μουσεῖα χελιδόνων, muſæa chelidonum, Ariſtoph.

Μουσεῖος, muſicus. μουσεῖος κέλαδος, cantus muſicus, in Epigramm. Μουσηγέτης Ἀπόλλων, Plato νόμ. β, meminit Pauſ.

Μουσηγέτης, cytharæ pulſu Muſis præiens, muſarum ductor.

Μουσίζω, μ. ίσω, π. ικα, cantu contendo, Neut. Dat.

Μουσικεύεσθαι, muſica ratione temperare cantica & modulos, vide Μουσουργεῖν.

Μουσικὴ, Muſice. Ariſtophan. in Equit. ἀλλ' οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, id eſt, ſum ἄμουσος. dicebatur à priſcis humanitas literarum, in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare. Recentiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum tranſtulerunt: quia muſica velut ludus animi à curis vexati eſt requies. ex quo factum eſt vt μουσικὴ ἡ αὐτὴ τὴν παιδείαν, ἀγωγὴν καὶ τὴν παιδιὰν ſignificet, Bud. Commentar. modulandi ratio à Gaza vertitur. Plato ſecundo de Republic. in priori intellectu, ἔστι δὲ που παιδεία ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστικὴ, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ, μουσική, vbi mox ſequitur, μουσικῆς δ' εἶναι τιθεὶς λόγους, ἢ οὔ; γοργὴ μουσικὴ ἐν ἀσπίδι, dexteritas & cõcinnitas in clypeo, Euripid. μουσικῆς ἀπάρχομαι, canere incipio, ordior cantilenam, Aphthon.

Μουσικὸς, ή, όν, cantor, muſicus. μουσικὸς ἀγὼν, id eſt, σκηνικός. μουσικοὶ ἀγῶνες, Plat. νόμ. ϛ, ludi muſici. Ariſtophan. in Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. Item decens, commodus ad vitam. Plato libro quinto de Legib. φανερώτατα ὅσια καὶ ἄριστα, ἡ ἐν ἰσότητι τῶν ἐκγόνων, mediocris cenſus. & μουσικώτατος, homo elegantiſſimus. Ariſt. 2. Rhet. ἐὰν δὲ καὶ τοῦτο καὶ ὅσων τῶν ἀπαρεσκόντων παρ' ὅχλῳ μουσικώτερον λέγειν, i. elegantius.

Μουσίκτης, ου, ὁ, apud Heſych. idem cum μουσικὸς, ψάλτης.

Μουσικῶς, muſicè Plauto, decenter, eleganter, Plat.

Μουσικώτατα, doctiſſimè, Ariſtoph.

Μούσμωνες, οἱ, Muſmones. Strabo in Geograph. γίνονται δ' ἐνταῦθα οἱ τρίχα φύοντες αἰγείαν ἀντὶ ἐρίου κριοί, καλούμενοι δὲ μούσμωνες, ὧν τοῖς δέρρεσι θωρακίζονται, hic naſcuntur arietes, quibus caprini villi pro vellere, muſmones appellati, quorum pellibus ſeſe loricant. Plinius libro octauo, capite 49. Eſt & in Hiſpania, ſed maximè Corſica, non maximè abſimile pecori, genus muſmonum, caprino villo quam pecoris velleri propius: quorũ è genere & ouibus natos, priſci vmbros vocauerunt. vide cætera.

Μουσοδόμοι πέτραι, in Epig. quas Muſæ percurrunt.

Μουσοκτύποι, qui carmina muſica, aut melica canebant, ea ferè lugubria erant.

Μουσόληπτος, à Muſis afflatus Plut.

Μουσομανὲς τέττιξ, in Epig.

Μουσομάντις, lætabundus. Ariſtophan. ὄρν. τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄττοντας ὧδε ὀρνίθων τάς, id eſt, κομπώδης. quia tales vates, & poetę, inquit interp.

Μουσομανῶ, inſanio per muſas, vel ſtudio muſarum, cantu inſanio.

Μουσοπάταγος, ὁ, recitator clamoſus, vel perſonare omnia faciens. Cicer. ad Q. fratrem, Non me Hercule quiſpiam μουσοπάταγος liuentius ſua recentia poemata legit. μουσοπάτακτος legunt quidam, quod non probo: Sunt qui vertant verſificatorem obſtreperum.

Μουσοποιέω, decanto. Ariſtoph. νεφ. ταύτας μουσοποιοῦσι, de his carmina componunt, has canunt.

Μουσοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, poematis conditor, ſeu conditrix: ſic Sappho dicitur, Herodot. μουσοποιὸς μέλεα, Eurip.

Μουσοπόλος, ου, ὁ, poeta, qui circa muſas verſatur. μουσοπόλον γράμμα, in Epigr. μουσοπόλοις χερσὶ, ibid.

Μουσουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, muſicus, i. cantor. Xen. μουσουργοὺς γυναῖκας vocat cantrices, pſaltrias.

Μουσουργεῖν, modulari, muſica arte componere, Accuſatiu. Gregor. de cicadis, τὰ ἀπὸ τῶν κλάδων ᾄσματα τε καὶ τερετίσματα μουσουργοῦντες. Dicitur & Μουσικεύεσθαι. Athen. καὶ Μίνδυρος δὲ ἐν κιθαρίσει ὁ αὐλητὴς μουσικευόμενος.

Μουσουργία, μουσικὴ, ars & ratio canendi, μουσουργία καὶ γεωμετρία ἐπιτηδεύειν. Lucian.

Μοῦσιν, pro ἐμοῦ δοῦν, Atticè.

Μούστον, τὸ, muſtum. Interp. Nicand. in Alexiph. γλεῦκος ὃ λέγεται ἐν συνηθείᾳ μοῦστον. Sic μουστάκια recentes Gręci dicunt, i. muſtaceũ qua voce genus libi ſignificatur, cuius faciendi rationem docet Cato rei Ruſt. c. 128. Athen. in 14. μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος, μουστάκια ἐπιδέχεται.

Μουσωθῆναι, à Muſis erudiri. Et μεμούσωμαι Lyſiſtrato ἀντὶ τοῦ πεπαίδευμαι.

Μούσωνες, οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων καὶ οἱ τεχνῖται.

Μουσόω, numeris & modis exornare, venuſtius reddere. μεμούσωται, ſonitum edit aut edidit, concentu reſonat, Philoſt. vide κατεμουσώθη.

Μοχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, laboro, affligor aduerſis, in ærumnis ago, ταλαιπωρῶ. Xenoph. cum Accuſatiu. ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, alia omnia incommoda patientur. Ariſtophan. πολλὰ μοχθήσαντες: Idem pro efficio, ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθοῦσιν. μοχθεῖ τὸν πόνον, Euripid.

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, κακοπάθεια, πόνος, Æſch. in Prometh. Soph. in Oed. Colon. ἅπαντα λύει ταῦθ' ἓν ἔπος μοχθήματα.

Μοχθηρία, ας, ἡ, nequitia, improbitas, vitium, prauitas. Ariſtotel. Rhetor. 3. ἀκρατῆ μοχθηρίαν vocat non prauitatem animi ad omne facinus parati, ſed vitium potius naturæ, quæ mala cõſuetudine deterior facta ſit, ac ſinat ſe à vero abduci. Ariſtophan. ὀνόματι κεκτῆσθαι τὴν μοχθηρίαν. & ἐν μοχθηρίᾳ ζῆν, Ariſtotel. dicitur ex vitio viuere. ἡ τὰ ἀργυρεῖα ἐπιθυμία ἡ ἄγροις τοῦ ἀργυρίου, Suid.

Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, flagitioſus, nefarius. μοχθηρὸς χυμὸς, vitioſus humor, Galen. libro primo ad Glaucon. μοχθηρὸς βίος, vita ærumnoſa, Sophocl. μοχθηρὸς τὸν τρόπον, moribus improbis præditus. Ariſtophan. in Pluto, ἐκ τρόπου τις ὁ μοχθηρὸς ἦν. Gellius, μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς, ait improbos & importunos dici, quos Latini ſtolidos vocant, non tam ſtultos & excordes, quàm tetros, moleſtos & illepidos. Scribitur etiam μόχθηρος, ὁ ταλαίπωρος, Suid.

Μόχθηρος, ου, ὁ, agricola, laborioſus, ταλαίπωρος, τλήμων. Ariſtophan. in Pluto, τὸν πλοῦτον ὦ μόχθηρε σὺ ἔχω, ipſum Plutum ô ærumnoſe tu, habeo.

Μοχθηρῶς ἔχειν, deterius ſe habere. Plato 1. de Rep. τάχα οἰκεῖα δὲ ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει.

Μοχθίζω, poeticè, pro μοχθῶ. laboro. Hom. Il. ζ, ἕλκεϊ μοχθίζοντα, κακούμενον, τεταλαιπωρημένον, vulnere afflictum.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, labor.

Μόχθος, ου, ὁ, labor, fatigatio, ærumna, συμφορὰ, calamitas. ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, in labore & moleſtia, Paulus, ſecunda ad Corinth. capite vndecimo, Eraſm. annotat μόχθον eſſe laborem cum dif-

difficultate coniunctum: quaſi diceres conatum aut molitionem.

Μοχλεία, commotio cum vecte, obfirmatio.

Μοχλευτὴς, ὁ, motor Martial. concuſſor, molitor, machinator. Epithetum Neptuni, qui non ſolùm terram, ſed mare etiam motitare dicitur. Ariſtophan. ποσειδῶν τε καὶ ἁλμυρᾶς ... μοχλευτήν. Ibid. ... μοχλευτὰ, i. nouarum rerũ molitor & machinator.

Μοχλεύω, ευ, εύσω, ω. ευκα, &

Μοχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, moueo, ſera emoueo, obfirmo vecte ſiue repagulo, vectibus ago & molior, ... Actiu. Accuſatiu. Chryſoſtom. de officio Epiſcop. ... μοχλευθεῖσα .... Apud Theophraſtum hiſtor. lib. ſecundo, capite ſeptimo, πεύκη μεμοχλευμένη, pinus vectibus emota atque labefactata, vt loquitur Cicer. Dicitur & μοχλίω. Ariſtoph. μόχλευσον τὴν θύραν, claude ianuam atque obde peſſulo.

Μοχλεύεσθαι, moliri, machinari. Ioſeph. de Antiq. ... μοχλεύεσθαι κατ' αὐτῶν ....

Μοχλεία, ας, ἡ, vel μοχλεία, tranſlatio oſſis in locum ſuum, ſiue ex eo quod præter naturam, in id quod ex natura, vectis, Cælius l. II. c. 19. ſic autem dicta eſt quod organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλίον, ου, τὸ, &

Μοχλίσκος, ὁ,

Μοχλὸς, οῦ, ὁ, & in plurali, μοχλὰ, τὰ, vectis, quo vtuntur plerunq; parietum perfoſſores, repagulum, contus, palus.

Μοχλόω, idem quod μοχλέω.

M Y, duodecies repetitum in Iambo verſu apud Ariſtoph. in Equit. vox eſt lugubris ſictitia.

Μυάγρα, ας, ἡ, muſcipula, Varron. decipula ad capiendos mures, in Epig.

Μυάγρος, ου, ὁ, μυοθήρας, qui muſcas venatur ſeu captat muſcarum deus, apud Nicand. genus ſerpentis eſt.

Μύαγρος, herba, vide Μελάμπυρον.

Μυάκανθος, adnumeratur à Theophraſto hiſtor. libro ſexto, capite quarto, inter ſuffrutices qui præter folium ſpinam etiam habent vt Ononis, Tribulus. Plinius ait libro 19. capite 8. ὅρμινον καὶ μυάκανθον à Græcis dici ſylueſtrem aſparagum quem corrudam vocat.

Μύαξ, ακος, mytulus, conchæ ſpecies. μύακες ſiue μύες Athenæo, piſces qui ſponte naturæ in arenoſis proueniunt vt pectines, vulgò moulles. Et pro concha mytulorum: Dioſcorid. ... μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, tollito concha innatans oleum. εἰς μύακας ... ἀναλαμβάνουσι, Dioſcorid. libro I. Ruel. conchis excipiunt.

Μυᾶν, conniuere, irridere, τὰ χείλη ... ſυνάγειν, τὸ μύλλειν. Ariſtophan. ... μυᾶτε ... id eſt, μυκτηρίζετε. pro codē etiam dicitur μυμυᾶν & μυμύζειν apud Comicos teſte Polluce.

Μυγαλῆ, ῆς, ἡ, mus araneus, cuius morſus venenoſus vide Dioſcorid. libro ſeptimo, capite nono, ... μυγαλῆς δήγματος, apud Lucianum in ... τῆς μυγαλῆς, dentem muſtellæ vertit Morus. vide Ælian. & Nicandr. Idem Dioſc. vocat μυγάλην, Columellæ muſtelam.

Μόγις, vix, pro μόλις.

Μύγμα, ramentum, laceratio. μύγματα ὀνύχων, id eſt, ..., Euripid.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, ſonus narium irriſioni plerunque dicatus, reprehenſio. Vnde qui citra reprehenſionis morſum agit, ἀμύμων, detractor dicitur.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, propriè eſt ſonus, qui labiis occluſis ex naribus emittitur, qualis eſt gemētium. vnde exponitur στεναγμὸς, poteſt etiam reddi muſſatio, ſeu muſſitatio à verbo μύζειν, quod ſignificat muſſare, ſeu muſſitare & clauſis labiis quendam ex naribus ſonum emittere, qualis eſt gemētium. Ariſtotel. 9. Anim. ... καὶ μυγμὸν, i. quatit, proſilit, ictúmque & ſtrepitũ mouet, στεναγμόν.

Μυδάζω, abhorreo, auerto. Nicander in Alexipharmach. ... ἐμυδάξατο ..., Interpr. ..., ..., ...

Μυδαίνω, putrefacio nimia vligine vel madore, tabo putri liquefacio.

Μυδαλέος, α, ον, humidus tabo, madore putris, & pro κάθυγρος, διάβροχος, madidus, διάβροχος, fœdus & teter. Apollonius ſecundo Argonautic. ... μυδαλέην ὀδμὴν χέον, id eſt, ..., tetrum odorem fundebant & putidum. Heſiod. ... μυδαλέον ..., &c. Idem, δάκρυσι μυδαλέη, lachrymis liqueſcens atque intabeſcens.

Μυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, vt exponūnt, diſtillo, humecto, putreſco, labefacio, tabefacio, tabeſcō, fœteo, inflor, tumeo, tumore putrifico, afficior. Apud Theophraſtum vbi legitur capite vltimo, libro quinto de cauſis plantar. ... γὰρ μυδᾶν, καὶ εἰς διαφθαρ... ... μυδᾷ: lego paſſim μυδᾷ. Eſt verò μυδᾶν, τὸ ὑγρασίαν σήπεσθαι, id eſt, vuidum putreſcere, vbi quid vueſcit atque putreſcit. Sic putri tabo liquentia cadauera dixit Sil. Italic. lib. 13. id eſt, μυδῶντα ſώματα. Hinc & μυδᾷν ex connexis ſumitur ἀντὶ τοῦ μυδᾷν, ..., ..., ... Dicitur etiam Μυδῶν, id eſt, vueſco Lucretio, ..., ... μυδῶσα δ' ... χερσὶν ... atque huiuſmodi affectus in plantarum radicibus quæ putreſcunt nimia vligine, μύδησις vocatur ab eodem Theophraſt. vt libri citati capite duodecimo: vbi tamen deprauatè μύδησις pro μύδησις legitur: contra verò apud Dioſcoridem capite de Nardo. vide ſuprà Μυδᾷν & Μύδησις.

Μύες, teſtudines lutariæ, ſiue mures aquatiles.

Μύδησις, vide μυδάω.

Μύδιον, ου, τὸ, ſpecies roboris, quæ dulces glandes fert quam alij ἡμερίδα appellant. Theoph. l. 3. hiſt. plant.

Μύδος, mutus.

Μυδρίασις, εως, ἡ, vitium oculorum, in quo pupilla effunditur & dilatatur, aciéſque eius hebeſcit, Celſus.

Μυδροκτύπος, faber ærarius.

Μυδροκτυπέω, vide Μύδρος.

Μύδρος, ου, ὁ, ferrum ignitum, gleba ſeu globus candens, lapis, maſſa candefacta, aurum ſic dicitur apud Lycophr. Interpreti Æſchyli in Prometh. μύδρος, πεπυρακτωμένος σίδηρος. vbi & ... μυδροκτυπεῖ ..., exponit per χαλκεύει, fabricat, maſſam ferri informat. μύδρος etiam dicitur Sol à Philoſophis, vt ſcribit Lucian. vnde ..., Etymolog. Anaxagoras dixit ſolem eſſe ignitum, ſeu candentem mydron, id eſt, deuſtam & ignitam maſſam, Heſych. μύδρος eſt ἀργὸς σίδηρος & ..., item ὁ αἰσθητὴς, tum etiam σίδηρος ..., apud Laer. l. 2. Interp. reddit laminam.

Μυδῶν, dicitur caro fungoſa in vlcere fiſtuloſo, in quo calloſæ oræ ſunt, ſinus verò mucoſi. Poll. ... (emendo ...) ... μυξώδει σαρκὶ, ...

Μυελαλῆξ ... τοῦ ... μυελὸν ... Heſych.

Μυελόεις, όεντος, ὁ, medulla plenus.

Μυελὸς, οῦ, ὁ, medulla. Μυελὸς inquit Pollux, ... ὑπόθεσις, ..., ..., ... Μυελὸς tranſlatè intimũ, mediculium. Euripid. in Hippolit ... μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς, &c. Μυελὸς, ponitur pro cerebro, quod Sophocl. λευκὸν μυελὸν appellauit. Item pro alimento, cibo. Od. β, ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν. vide μέτρα.

Μυελόω, μ. ώσω, π. ωκα, medulla impleo, Neut. Accuſ.

Μυελώδης ὑγρότης, humor in ſpeciem medullæ.

Μυέομαι, doceor in ſacris, diſco. Ariſtophan. in Pluto ... ἐμυήθης ... τὰ μεγάλα; verum in eo magnis myſteriis initiatus eſt. ὄργια μεμύηται, ſacris initiatus eſt, Herodotus. Nazanzen. ... μυήθητε ..., luminarium ſolennitate, quæ illic agitur, initiemini, οἱ μεμυημένοι, initiati, Ariſtophan. μυηθεὶς, initiatus. Idem in Ran. ὅσοι μεμυήμεθα, i. ἐμυσταγωγήθημεν. vide μυστήριον.

Μύες, vide μύαξ, & μῦς.

Μυέω, μ. ήσω, π. ηκα, doceo, honeſta bonaque doctrina inſtituo, vnde muſa, Euſebius libro ſecundo, capite 2. de præparat. Euang. Act. Accuſ.

Μυζάω, ῶ, idem quod μυζέω ſiue μύζω.

Μυζέω, ſugo. Plut. ... μυζέουσα ....
Dicitur &

Μύζω, ſugo. Xenoph. ἀναβ. 4. ... εἰς τὸ στόμα μύζειν ..., id eſt, ſugere: vnde ἐκμύζω, exugo. Itē muſſo, labiis occluſis, naribus vocem reddo, Ariſtop. Theſ. τί μύζεις ...; quid muſſitas? μύζει καὶ τρίζει ..., mutit ac ſtridet, Ariſtot. 4. Anim. μύζων καὶ ..., muttiens & anhelans, Idem 8. Anim. de Delphino. vide ὑπομύζειν.

Μυηθεὶς, initiatus, ὁ μεμυημένος, τετελεσμένος, ὀργιασμένος, cui cōtrar. ἀμύητος, ἀτέλεστος, ἀνόργιαστος.

Μύημα, τὸ, initiamentum. Item id quòd docetur is qui ſacris initiatur.

Μύησις, εως, ἡ, purgatio, initiatio, ..., ..., μυσταγωγία, myſterium, Etym.

Μύθα, Cypriis φωνὴ vox: auth. Heſych.

Μύθαι, eidem eſt μύσος, ſcelus, & quod abominamur.

Μυθάριον, fabella. Cleomedes libro 2. μυθάρια γραώδη ....

Μύθαρχοι, factionum duces, οἱ ... τῶν στάσεων Heſych.

Μύθευμα, fabula, figmentum.

Μυθεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, fabulor, inquio, Deponens, Abſolut. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter ſe loquebantur. Apoll. Rhod. ἐμυθεύθη ... ἐμοῦ, ob me fabulatum eſt, Lucian.

Μυθεύω, fingo, Alex. Aphr. l. 1. Probl. ... μυθεύουσιν ..., deā Echo eſſe fabulantur. Lucian. ... λόγος,

fabula ficta eſt.

Μυθέομαι, idem quod μυθέομαι. Iliad. ε, ὡς αὐτὸς μυθήσατο.

Μυθέω, μ. ήσω, π. ηκα, loquor. Act. Accuſ. Od. ξ, ἀληθέα μυθήσασθαι. Soph. τί δ᾽ ἂν ἐν φάσιν τοῖς κλύουσι μυθήσαιμι. Odyſſ. λ, μυθεῖταί βασίλεια, loquitur.

Μυθήσατο, dixit.

Μυθητὴς, ſeditioſus, ςασιαςὴς, Heſych.

Μυθιήτης, οῦ, ὁ, orator, ſuſurro, ςασιαςὴς, Euſtat. Odyſ. Anacr. ita δὲ ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας ςασιαςὰς vocat. Μυθιῆται δ᾽ οἱ τέως μεγάλην διέποντες ἱερὴν πόλιν. Nam μῦθος etiam ἡ ςάσις & pro ſeditione ſumitur.

Μυθίζομαι, dico, Nonnus. Μυθίζω, itidem loquor, dico, Theocrit. Idyl. 11. Τοιάδε μυθίζοντα πρὸς τὰς ἰδὼν ὄϊν ἐκάλει expon. & muſſito apud eundem ſibilem χείλεσι μυθίζοντα, μυθίζομαι exponitur etiam vaticinor, prædico. Orph. in Argon. ἐν ἀδύτοισιν ἀγαυοῖς μυθίζοντο.

Μυθίας, ὁ, ſeditioſus, turbulentus, Etym.

Μυθικὸς, ὴ, ὸν, fabuloſus. λόγοι μυθικοί, Quintilian. περὶ τῶν μυθικῶν, Hermog.

Μυθιςορία, fabuloſa hiſtoria. Spartian. citat teſtimonium ex mythiſtoriis. Sueto. taxat Tiberium, vt hiſtoriæ fabularis nimis cupidum.

Μυθογράφος, fabularum ſcriptor.

Μυθολογεύω, μ. εύσω, loquor, in Epig. Phocylid. μήτηρ μὲν φαῦλον καὶ πατὴρ ἦ μυθολογεύειν.

Μυθολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, dico, narro, ſub fabulamentis diſſero, fabulor, ficté loquor, Accuſatiu. Iſocrat. τῶν ἀγῶνας καὶ τῶν πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε, fabulis expreſſit heroum certamina. Plato epiſtola 7. ἃ καὶ ἄλλοι μυθολογοῦντες, &c. quæ aliis enarrantes, &c.

Μυθολόγημα, ατος, τὸ, &

Μυθολογία, ας, ἡ, ratiocinatio fabularum, confabulatio, fabula, colloquium. vide Plat. 2. de Rep.

Μυθολογικὸς, ὴ, ὸν, qui valet comminiſcendis fabulis, Plato, item ad fabularum narrationem pertinens.

Μυθολόγος, fabulæ ſectator, fabulator. ᾠδαὶ μυθολόγοι, cantus fabuloſos, Plato de Leg.

Μυθολογοῦμαι, ſum in fabula.

Μυθοπλάςης, ου, ὁ, fabularum fictor & author.

Μυθοποιΐα, fabulæ fictio.

Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ, fabulator, Lucian. & Plat. 2. de Rep.

Μῦθος, ὁ, fabula, verbum, diſputatio, oratio. nam qui ſoluta oratione ſcripſerunt, potius λόγους, quàm μύθους appellauerunt. vnde & Æſopum ipſum λογοποιόν. & Plato in Phædone nunc μῦθον, nunc λόγον vſurpauit. Nec mirum, ſi μῦθος ſignificationẽ λόγου aliquando obtineat, quum veteres μυθεῖσθαι dicerent pro λέγειν, hoc eſt, narrare. Iliad. ι, μῦθον ἀγασσάμενοι, orationem admirantes. Item μῦθος, ſeditio, ςάσις apud Homerum Odyſſ. φ, -ὑπὸ ποτ᾽ ἄλλων Μῦθον πειθόμενοι ὑπερφιάλων ἑτάρων: vnde Anacreon μυθιήτας, factioſos homines appellat, teſte Euſtath. Ibidem. Ammon. μῦθον diſtinguit ab hiſtoria: μῦθον etiam pro ſermone vero Plato accipit, νόμ. ς, μῦθον μυθοῦμαι, id eſt, λέγω, Hom. τὸ ὁ μῦθος, vt eſt in Prouerb. Naz. μῦθοι Αἰθαλίδου, i. quæ dicuntur de Æthalide, Apol. Rhod.

Μυθοτόκος καρδία, cor verborum fœcundum, Nonn.

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fabuloſus. Iſocrat. τῶν λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεςάτους, ſermones quærere fabuloſiſſimos. τὸ μυθῶδες, fabuloſitas, Plin.

Μυῖα, ας, ἡ, muſca, vt Gaza vertit ex Ariſtotel. vide Ælian. de muſcis. Μυῖαι ςρατιώτιδες, apud Lucianum muſcæ aliis grãdiores ſimiles fucis.

Μυῖα χαλκῆ, luſus genus, Heſyc. quo pueri obductis oculis, protentiſque manibus, tantiſper obambulant, dum aliquem prehendant: dicitur & μυΐνδα apud Poll. Μυΐνδα.

Μυΐαγρος, &

Μυιοθήρας, ὁ, muſcas capiens.

Μυΐνδα, luſus genus: de quo in μυῖα χαλκῆ.

Μυιοκέφαλον, τὸ, vitium in oculi tunica, quæ ῥαγοειδὴς dicitur, idq; minutum, ac muſcæ capiti perſimile.

Μυιοσόβη, ἡ, muſcarium è ſetis ad arcendas muſcas comparatum, ὄργανον διὰ τὸ τὰς μυίας ἀποσοβεῖν, Pollux.

Μυιοσόβος, ου, ὁ, muſcarius, ad muſcas pellendas, in Epigr. vide in Chil. Eraſ. μυιοσόβα ῥιπίδια, ibid.

Μυίσκος, ὁ, per gallinaceus.

Μυιώδης, ad muſcas pertinens, Plut. in Opuſ. περὶ ἀοργησίας, τὸ δὲ ὑμολύσκει καὶ ὀκνεῖν, μυιοκεφάλιον καὶ μυιῶδες.

Μυὼν, Heſych. ὁ μῦς τοῦ σκέλους, ſiue τοῦ βραχίονος.

Μυῶψ, ὁ, Gaza in Ariſt. vertit ſabanum, meminit & Nican. vide in μύωψ, per υ ſimplex.

Μυκάλη, nomen vrbis, Etym.

Μυκαλησσὸς, Mycaleſſus, nomen vrbis ſic dictæ, quòd ibi mugierit bos præcedens Cadmum ad ædificationem Thebarum, iuxta oraculum Apollinis, Etym.

Μυκάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, mugio, reboo, rudo, rugio. aſinorum, & camelorum, & boum eſt, & tonitruum Ariſtoph. νεφ. βροντῆς μυκησαμένης, & reliqua. vnde ἐρίμυκος, bouis epitheton. vide φωνεῖν apud Ammon.

Μυκερὶς, veſpertilio, νυκτερὶς, Heſych.

Μύκης, ης, ἡ, theca gladij, vagina enſis, præcluſio μύσις, Hippocrati. Μύκης, ης, ἡ, etiam idem quod μύκης, ητος, ὁ, fungus. Epicharm. apud Athen. l. 2. ὥσπερ αἱ μύκαι ἀποπνιξεῖς ἀποθανεῖσθε. vide πνίξ, ζύμωμα.

Μυκηθμὸς, Apollonij Scholiaſt. lib. 4. id eſt, ἦχος, & μύκημα, boatus, mugitus.

Μυκηθμὸς, οῦ, ὁ, &

Μύκημα, ατος, τὸ, mugitus, mugimentum, Gazæ.

Μυκῆναι, αἱ, Mycenæ, vrbs Peloponneſi, in qua regnauit Agamemnon. Dicitur autem à μύκης, quod ibi à Perſeo ſint conditæ Mercurij præcepto, vbi excidit enſis manubrium, Etym.

Μύκηρος, ου, amygdala, Laconum lingua, apud Athen. ſcribitur & μουκηρος l. 2.

Μύκης, ητος, ὁ, fungus. naſcitur & in terra & in arboribus: permultaque ſunt fungorum genera: quorum differentia, quod μύκητες οἱ μὲν βρώσιμοι, οἱ δὲ φθαρτικοί. Ob id meritò ancipites fungos dixit Iuuenalis. Omnes nimio eſu ſtrangulant ᾗ δυσπεπτοι ὄντες, ἐμφράσσουσι ἄγχοντες, vt dixit Dioſcorid. lib. ſexto. Propterea dixit Ephippus apud Athenæum in ſecundo, ὅτι ὥσπερ οἱ μύκητες ἀποπνίξουσι σε. vbi & μύκαι dicuntur ita. φύονται οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ πᾶσι μικτὰ ἀλλὰ ἐκεῖ ἔχουσι. οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσι. Idcirco iocans dixit Epicharmus, ὥσπερ αἱ μύκαι ἀποπνιξεῖς ἀποθανεῖσθε. Arborum autem fungis origo ex pituita, terreſtribus è limo, & aceſcente ſucco madentis terræ: ob id ζυμώματα etiam vocauit Nicander in Alexipharmacis. Μὴ δὲ σύ γε ζύμωμα κακὸν χθονὸς, ὅτε πολλαὶ. Idem, αὐτὰ ποτὲ ζύμωμα. τὸ δὲ ἐρ᾽ ὄδοισι μύκησι παρ᾽ ὕδατι. ἀμφὶ γὰρ ἐν᾽ ἄγχει μυκήτεσσ᾽ ἄγχει. Inter fungorum genera ſunt, βωλῖται, id eſt, boleti, qui, vt ait Galen. de Alimentis, ἀβλαβέςατοι ſunt τῶν ἄλλων μυκήτων: de hiſque dicebat Plinius libro 22. capite 22. Inter ea quæ temere manduntur, boletos meritò poſuerim. Optimus quidem eſt is cibus, ſed immenſo exemplo in crimen adductus, veneno Tiberio Claudio principi per hanc occaſionem à coniuge dato Agrippina: quo facto illa terris venenum alterum, ſibique ante omnes, Neronem ſuum dedit. Quod Plinij dictum confirmat Suetonij authoritas, cùm ait, hunc Tiberium Claud. Druſum interfectum domeſtico conuiuio, per ipſam Agrippinã, quæ boletum medicatum auidiſſimo ciborum talium obtulerat. Quod etiam reſpexit in 5. Satyr. Iuuenal. inquiens, Vilibus ancipites fungi ponentur amicis: Boletus domino, ſed qualem Claudius edit Ante illum vxoris, poſt quem nil amplius edit. De his ibid. dicebat idẽ Plin. Voluam enim terra ob hoc prius gignit, ipſum poſtea in volua ſeu in ouo eſt luteum. Nec tunicæ minor gratia in cibo infantis boleti, &c. Et cap. ſequenti, fungorum tertium genus aſſignat ſuillis veneno accommodatiſſimis. Hoc genus eſſe puto quod in Northmania frequens pileolum inuerſum habet diuerſumque a cæteris: guſtatu acerrimum eſt ſtatimque ſtrangulatorium eſſe deprehenditur (vt mihi indicauit vir eruditiſſimus ob idque mihi chariſſ. D. Botallus medicus regius. Præſenſq. venenum eſt. Græci tertium locum tribuunt Amanitis dictis, vel ſecundum poſt boletos: de quibus Galen. citato loco cùm dixiſſet, ἀβλαβέςατοι μὲν οὖν τῶν ἄλλων μυκήτων εἰσὶν οἱ βωλῖται. adiecit immediatè, ἀσφαλεῖς δὲ μετ᾽ αὐτοὺς οἱ ἀμανῖται. & Paul. Æginet. libro primo, Οἱ δὲ ἀμανῖται δεύτεροι εἰσὶ τάξεως. vbi tamen ſcriptum ἀμμωνῖται: & βωλῖται. Interpr. Nicandri ita adnotatum reliquit, Ὁ γὰρ μύκης εἶναι ζύμωμα μέλαν, ὁ καλεῖται βωλίτης. καὶ παρὰ θάλασσαν μύκητας ὅλους χαλκοῖ εἶναι ἀμανίτας. Sunt & in fungorum genere, inquit idem Plin. libro 19. capite 3. à Græcis dicti pezicæ, qui ſine radice aut pediculo naſcuntur. Theophraſt. δὲ ἐν τῷ περὶ ϕυτῶν ἱςορίας ſcribit. ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτα ἐςὶ καὶ ὕδνα, ὥσπερ οἱ καλούμενοι πέζικαι ἀπὸ τῆς μύκητι γεννώμεναι. ἄρριζον γὰρ καὶ αὐτὸ τυγχάνει, &c. Nam & fungos radice carere his verbis dixit lib. hiſtor. primo, capite nono, πλὴν εἴ τι ὅλως ἄρριζον, ὥσπερ ὕδνον, μύκης, πέζις (corrige ἰξὸς) κεραυνίον. Idem ἐν φυτικαῖς, ἀπόλλυται καθάπερ ὕδνον, μύκης, πέζις, κεραύνιον. Porrò de tota fungorum natura, quos tantoperè ad cibos & gaucam mortalitas appererit, iudicium ſic protulit Horat. in Sermonibus Pratenſibus (& hos amanitas quidem eſſe ſtatuunt) optima fungis natura eſt, aliis malè creditur. Sed quæ voluptas tanta ancipitis cibi? At non omnia genera, inquis, lethalia. At iſtã, quæro, quis ſpondet in venalibus? Quæ ſuaſit ingluuies ardẽteis boletos, & raptim in condimento merſatos demittere pene fumãtes, quos deinde reſtinguant niuatis potionibus? quod & ſuo ſeculo fieri ille Seneca iam tum regnante luxuria conquerebatur. Age ſinamus iſtis nepotibus hunc cibum deorum, vt vocabat ille Nero Suetonii, id eſt, fungos quos & præter tubera, Porphyrius θεοτρόφα conſueuerat appellare, & tanquã deo-

deorum alumnos, quod ſine vllo ſemine prouenirent. Imò verò fungos iſtos homines, vt cum Plauto loquar, purgemus Agarico quòd familiæ medicamentorum appellauit Democritus, & Plinius noſter fungum etiam eſſe pronuntiat, libr. 16. cap. 8. Sic noſtrâ cenſurâ caſtigata luxuria & gula, fungis vti diſcat potius ad ſobrietatis ellychnia: quàm his perniciosè abuti ad intēperantiæ irritamenta atque incendia. Μύκης item μυκητισμός pro morbo oleæ qui & Latinè fungus dicitur. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 16. ἡ δ᾽ ἐλαία πρὸς τὸ ἐπὶ σκώληκας ἴσχει, οἱ δ᾽ ἐν ἧλον καλοῦσι ἀποβλαστάνει ἐκ τοῦ στελέχους· φασὶ δ᾽ ἧλον οἱ δὲ μύκητα οἱ δὲ κονίδα, τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ὥσπερ ἧλος αὐτοῦ. ſed legendum ἡλίκρωσιν vel ἧλον καλοῦσι. Plin. libro 17. capite 24. Olea præter vermiculationem, quam æquè ac ficus ſentit, clauum etiam patitur, ſiue fungum placet dici vel patellam. hæc eſt ſolis exuſtio. Μύκης etiam in lucernis dicitur τὸ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου ἀποκαιόμενον: fungus etiam Latinè, quod inter futuræ pluuiæ præſagia. Ariſtophan. in Veſp. ὕδωρ ἀναγκαῖον ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. ἔχουσι γοῦν τοὺς λύχνοι οὗτοι μύκητας. φιλεῖ δ᾽ ὅταν ᾖ τοῦτο, ὑετὸν ποιεῖν μάλιστα. Interp. φασὶ ὅτι ὅταν μέλλῃ ὑετὸς γενέσθαι, αἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου ἀνθρακώδεις ἀποτελοῦνται, οὓς μύκητας καλοῦσιν. ὅτι τοῦ λύχνου ἀναπνοή ἐστι τοῦ ἀέρος. Virgil. Georg. 1. Nec nocturna quidem carpentes penſa puellæ Neſciuere hyemem: teſta quum ardente viderent Scintillare oleum, & putres concreſcere fungos. Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν, Νύκτα κατὰ νοτίην. Seruius Maurus in illud Latini poetæ inquit, Nam vt dicit Plinius, quum aer humidus eſſe cœperit, fauilla quæ cum fumo ſolet egredi, prohibita âeris craſſitate, in lucernis reſidet, & quaſdam velut fungorũ imitatur imagines. Quæ, credo, ex his deſumpſit quæ is ſcriptor natural. hiſtor. lib. 18. cap. vlt. ita reliquit. Ab his terreni ignes proximè ſignificant: pallidi námque murmurantéſque tempeſtatum nũtij ſentiuntur: pluuiæ etiam in lucernis fungi, &c. Nec prætereunda illa opinio aliorum, qui etiam μύκητα inſectum volucre eſſe volunt culici non diſſimile, quod vbi frigus ſenſit, lucernis aduolet luminibúſque inſultans efficiat, vt ſcintillæ abſiliant. Commentar. Ariſtoph. citato loco, τινὲς δέ φασι τὸν μύκητα ζωύφιόν τι εἶναι κωνώπῳ ὅμοιον ὀκοφὶ (malè enim ſcriptum ὀκοφὶ) ἐστιν, ὃ δὲ ὑπὸ ψύχους κατεχόμενον τῶν ἀρξάμενον τῶν περὶ τὸν ἀέρα ὄντων ἀναλαμβανόμενον περὶ τὸν λύχνον ἵσταται θερμὸν ἀπολαμβάνον ἢ περιπταμένῳ ἐν τῷ λύχνῳ, τοῦτο ἀποδίδοται. ὅθεν σημαίνεσθαι τὸν ὑετόν. Dixitque Callimachus, ἐπὶ δὲ ἐμὴ ἐξέβαλε μύκητας. In Epigr. Μηδ᾽ ἔτι λύχνε μύκητα φέρῃς, καὶ δ᾽ ὄμβρον ἔχουσι. Exponitque. Suid. ἀποτεφρούμενα τινὰ ἀποσβεννύντα περὶ τὴν θρυαλλίδα. Μύκης præterea quod διάσημον eſt, facitque authore Heſychio, in genitiuo μύκητος & μύκου, ſignificat idem quod gladij ſiue enſis capulum, τοῦ ξίφους ἡ κατὰ τὴν λαβὴν, quod & κρανίον dicitur ab Heſychio: non verò ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, id eſt, manubriũ, vt male in Suidæ codice expoſitum. Nam capulum propriè in enſe id eſt, quod à fungina ſimilitudine, fungi apud Græcos nomen obtinuit. Interpres Nicandri, μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ περικαλύπτον τὴν θήκην, in Alex. Herod. ὁ μύκης τῶν κολεῶν τὸ ξίφος ἀπέπεσε. Μύκης denique ἀντὶ τοῦ πῖλος, i. pileus: vnde facetè dixit Plautus in Trinumo-pol hic quidem Fungino genere eſt, capite ſe totum tegit. Sumitur etiam pro pudendo virili, id eſt, veretro, quod αἰδοῖον ἀνδρεῖον, exponit Heſychius. Etiam nauticus puluinus ex corio, qui remigibus ſubſternitur, μύκης eodem authore dicitur, ναυτικὸν δερμάτινον ὑπηρέσιον.

Μύκησις, εως, ἡ, mugitus.

Μυκητίας, ου, ὁ, ſonorus, obſtreperus. vnde Ariſtot. de mundo, μυκητίαι σεισμοί, dicti terræmotus, qui terram cũ mugitu quatiunt, id eſt, ἠχητικοί.

Μυκήτατος, Heſych. expon. μωρότατος ſatuiſſimus.

Μυκητὸς, οῦ, ὁ, q. mugibilis.

Μύκλος, ου, ὁ, ceruix & conduplicatio in ceruice & collo aſinorum.

Μύκλαι, ἢ μύκλοι, lineæ nigræ in collo, dorſo pedibúſque aſinorum, ὑποδίπλωσις ἢ γραμμαὶ μέλαιναι ἐπὶ τοῖς τῶν ὄνων ἢ περὶ τὰ σκέλη ἢ ἐν τοῖς νώτοις τῶν ὄνων. Μύκλους Callimachus & Lycophron procos vocant διὰ τὸ ἀδηφάγους ἢ καταφερεῖς. Eſt enim μύκλος, ὁ ἀδδηφάγος, id eſt, guloſus, ἢ λάγνος ἢ ὀχευτικὸς, i. ſalax, Heſyc. à Myclo quodam tibicine qui fuit καταφερὴς εἰς γυναῖκας.

Μυκλωρὸς, Heſych. συνεχὲς, ἀχανὲς.

Μύκομαι, aperior.

Μυκὸς, mutus, improbus, ſuperbus, Heſych.

Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naſus, nares, meatus odorandi, promuſcis. Gaza apud Ariſtotelem libro ſexto Animalium. vide ſic in Ammonio. ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος, bipartito diſtinctus tramite eſt naſus. Galenus libro primo ad Glauc. εἰ δὲ αἱμορραγοῦ μυκτῆρες. εἰ δὲ ἐκ δεξιοῦ μόνου τοῦ ἥπατος, χαλαστικῷ ὕδατι ἀποσπογγίζεσθαι, μυκτῆρος ἐμφραττομένου, Interp. Ariſtop. εἰς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Galen. ad Glauconem, nares obſtruere. κατὰ τοὺς μυκτῆρας ἐὰν φλὲψ ῥαγῇ, &c. in naribus rupta ſit vena. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῖσθαι, naribus ſpirare, Ariſtot. 1. Animalium. Μυκτὴρ etiam pro irriſione ſumitur, vt & apud Latinos. Plinius tradit libro vndecimo capite triceſimo ſecundo, nouos mores ſubdolæ irriſioni naſum dicauiſſe. Et Horatius, naſo ſuſpendis adunco. Martialiſque: Naſutus ſis vſque licet, ſis denique naſus. Gregorius, μυκτὴρ ὕβρει πτύων, ἢ ὀλιγωρίαν. Lucian. ἐπεὶ μή τις ἐφεῖται φιλῶ ἢ μυκτῆρα, ὃ πρὸ ἀγαθοῦ ἀφαιρεῖται τοῦ ἱματίου. Pollux, ἢ τὸ εἰρημένα τοῖς μυκτῆρσι χαλᾶσθαι. Hinc μυκτηρισμὸς, pro fraude ac deriſu. Simplicius, μίμησις δὲ ἐστιν ὁ μυκτηρισμός. & hinc etiam μυκτηριστὴς, deriſor. Athenæus lib. 4. τὸ δὲ πλάτανος πλήρης ἦν μυκτηριστοῦ ἀλλήλους τωθαζόντων. vide μύξα.

Μυκτηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, naſo ſuſpendo, irrideo, ἐξουθενῶ, χλευάζω, quòd naſus olim ſubdolæ irriſioni dicatus eſſet. naribus inquit. Quintil. ſolet ſignificari, deriſus, contemptus, & faſtidium. Actiu. Accuſat. Paulus ad Galat. capite 6. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. vide μυκτὴρ. μυκτηριστὴς, ſubſannator interp. Ariſtop. in Nubibus.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, ſanna, irriſio. in μυκτὴρ.

Μυκτηρόθεν, è naribus, in Epigr.

Μύκω, τὸ μυκάομαι. Item apertus & patulus ſum, Etymol. Iliad. δ᾽, αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, i. ἠνοίχθησαν, ἤχησαν.

Μύκων, ωνος, aceruus palearum, & pars auris. ὁ κατὰ τὴν ἕλιξιν ὑπὸ τὸν λοβὸν, Pollux. Item muco piſcis, de quo Ariſtoteles ſexto Animalium.

Μυλαβρὶς, ίδος, ἡ, ἢ μυλακρὶς, blatta mollis ἀκρὶς σιτοφάγος μυλακρὶς σίλφη, inſectum farina veſcens in molectrinis & piſtrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido: quod eſt apud Dioſcoridem lib. 2. cap. 38. σίλφη ἡ ἐν τοῖς μυλῶσι διατρίβουσα, vulgò artre. Dicitur etiam μυλακρίδα ἢ βολακρία apud Heſych. ſi recta lectio, i. τὸ ζωύφιον ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον τῷ χειρὶ ἐλλ. ἀπὸ τῶν μυλῶν ἢ ἀλεύρων. Ariſtoph. in Auibus, ἵνα ξυνῶσι διὰ τὸν βίον, σκώληκας ἐσθίοντες ἢ μυλακρίδας. Apud Pollucem mendosè legitur in huius vocis explicatione, μυλακρὶς pro μυλαβρὶς, & alibi, τίλφη pro σίλφη. ab eodem etiam vocatur μυλωθρὸς, quaſi molitrix ſiue piſtrix. Nam piſtrix mulier, i. ἀλετρὶς, etiam μυλακρὶς nominatur. Is enim lib. 7. ait, μυλακρίδα τὴν αὐλητρὶς (corruptè pro ἀλετρὶς) γυναῖκα ἔλεγον. Quo authore Comœdia etiam Gallinam non ſolùm ἀλεκτορίδα dixit, ſed etiam μυλακρίδα. Plinius libro 20. cap. vlt. Blattam animal inter pudenda referendum multa genera habere tradit. ſunt enim molles: Alterum genus mylœcon (vel vt corrigo μυλακρὶν) appellauere, circa molas ferè naſcens: Tertium genus & odoris tædio inuiſum, exacuta clune. vide σίλφη. Μυλακρὶς etiam vt vocauit Hipponax Polluce teſte, genu operculum: proſectores patellam vocant in anatomicis: quæ μύλη, ἢ ἐπιγουνὶς, Hippocr. ἐπιγονατὶς ἢ ἐπιγουνὶς dicitur. quære ἐπιγουνίς.

Μυλακροὶ, claui molares, qui tanquam dentes molam vertendo ſubigunt. Item dentes genuini & intimi i. γόμφιοι, molares Iuuenali. Vide μύλη.

Μυλαντεῖοι θεοὶ, dij molarum præſides, qui & ἐπιμύλιοι.

Μύλαξ, ακος, ὁ, molaris, id eſt, lapis magnus, Iliad. μ. μυλάκεσσι λίθοις, Suid.

Μυλὰς, ſcortum. Inferius per duplex λ ſcribitur. Eſt & hoc nomine Telchinum vnus, qui molarium deorum fanum conſtruxit primus.

Μυλεία, idem quod μύλαξ.

Μύλειν, τὸ μύζειν.

Μύλη, ης, ἡ, mola, vt mola aſinaria vel truſatilis, frumētaria oleariáve dicitur à Latinis. Homer. Odyſſ. υ, ὅθι ἄρα οἱ μύλαι εἴατο ποιμένι λαῶν. Τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες Ἄλφιτα τεύχουσαι ἢ ἀλείατα μυελὸν ἀνδρῶν. Ibidem, ἡ ἐν μύλην ἔτοιμαι. Μύλην στρέφειν Polluci, molæ operam dare Ciceroni, molam verſare Iuuenali, τὴν μύλην ἀλήθειν, ἀποφέρειν ἢ ἐλαύνειν. Μύλη, molæ vſus in Cappadocia repertus: manuariç primùm: inde aliàs inuentus vſus earum, quæ ad ventum. & paulo antè Auguſtum aquariæ, Romæ in Tyberi primum factæ. Pomponius, Sabinus author. Μύλος, ου, ὁ, in eodem ſignificatu dicitur vt in prouerbio, ὁ φεύγων μύλον, ἄλφιτον φεύγει, i. qui fugit molam, fugit farinam. Plutarch. in Comment. cuius inſcriptio περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων, ὥστε οὐχ ὁρῶ τι χρήσιμον ἔνεστι τοῖς ὀψὲ δὴ τούτοις ἀλεῖν λεγομένοις μύλοις τῶν θεῶν, itaque non video quidnam vtilitatis inſit iſtis deorum molis, quę ſerò dicuntur molere. μύλη σιτηρὸς, Polluci, mola frumentaria Plinio. Eſt autem meta inferior pars molæ: catillus ſuperior, vt diſtinxit Paul. Iuriſc. in l. Quum de lanionis. §. Idem Conſultus ff. de Fundo inſtructo & inſtrumento legato. Sic diſeruit & Pollux Onomaſtici libro 7. de piſtrini inſtrumentis loquens, ἢ τὰ ἐργαλεῖα, ὄνος ὁ ἀλέθων, ἢ ἡ τράπεζα μύλη. & Heſych. ὄνος δὲ λέγεται ἢ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος, τὸ δὲ ἄνω ὄνος. Μύλη, etiã mola, vt dicitur mola ſalſa, qua vtebantur in ſacrificiis: ſic dicta à mollito farre, Homerus οὐλοχύτας vocat. Ariſtopha. in Veſp. πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ἄρα ζητεῖν σε ἢ νεόκοπτον. Sic Plaut. in Amphitruon. -prodigiali Ioui Aut mola ſalſa hodie, aut thu-

re comprecatum oportuit. Μύλη etiam dicitur dens molaris, duplices dentes Plinius, geminóſque vocat Horat. quos Græci μύλας καὶ μύλους, ὁ γομφίους ὀνομάζουσι. Galen. lib.5. τῶν κατὰ τόπους de dentium cura, πρὸς διαβεβρωμένην μύλην: & περὶ μύλων ὀδύνης ἄκη, remedia inſcribit: atque ibidem, μύλαις αὐθωρὶ παύοντα, i. molarium dentium remedium ipſa hora dolorem ſedans. Μύλας, Suid. non ſpecialiter tantum exponit οἱ ἔσω ὀδόντες vtpote qui ſoleant λεαίνειν τὴν τροφὴν ſed generaliter etiam ὀδόντες, dentes in hoc hemiſtichio μύλας λεόντων. Μύλη etiam Aetio τετραβ. lib.& Sermon.4.cap.80.tumor eſt vteri induratus, aliquando ex præcedenti inflammatione, aliquando ex vlcere loci cui caro accreuit. A' motus autem difficultate & grauitate τῆς μύλης nomen accepit. Paul. Æginet. libro 3. capit. ἐθ. Καὶ ἡ μύλη σκιρρῶδες ἐστιν ὄγκος, ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ σώματος τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ᾽ ὅλην αὐτήν, πρὸς ἐπαφὴν ἀφῇ λιθώδης, quod & ait afferre grauiditatis ſuſpicionem. Galeno autem Therapeutic. Methodi libro 14. cap 13. Μύλη, caro informis in vtero conſiſtens. Latini etiam molam vocant (non verò molucrum vt quidam voluere: hoc enim tumor ſolum eſt vteri: quod & virginibus ſolet accidere) Plin. lib.7.cap.15. Solú autem animal menſtruale mulier eſt, in vnius vtero quas appellarunt molas, ea eſt caro informis, inanima, ferri ictum & aciem reſpuens, mouetur ſiſtitque menſes. Idem lib.10.capit. 64. Molas de quibus ante diximus, gigni putant, vbi mulier, non ex mare, verum ex ſemetipſa conceperit, ideò nec animari, quia non ſit ex duobus: altricémque habere per ſe vitam illam, quæ ſatis arboribúſque contingat. Hippocrat. περὶ δὲ μύλης κυήσιος τί φησιν tradit lib.1. περὶ γυναικείων. Dicitur etiam μυλήκορος ab Heſych. [illegible] Μύλη præterea vocatur patella quæ genu operit, quæ & ἐπιγονατίς, quam & ἐπιμυλίδα nominauit Hippocr. & μυλακρίδα Hipponax. Μύλη denique in herbarum cenſu a Galeno proditur, cuius radix paruo bulbo ſimilis, víſque contrahendi vuluas appoſitu. Citat is quidem Dioſcoridem, ſed pro Hippocrate, ni fallor: Paulus prætermiſit: & Aetius μύλην ſylueſtris lapathi radicem tradit appellari.

Μυλήκοροι, ſcopæ, farinariæ, quibus vtuntur in mola. Etym. τὸ καλλύνειν τῶν ἀλφίτων, Pollux.

Μυλήφατος, ου, ὁ, molitus, mola fractus, ὑπὸ μύλαις πεφατισμένος, μυλήφατον ἄλφιτον, inquit Plutarchus, [illegible] μυλοκλαστος, κλαστηρίσθης.

Μυλιὰς, ἡ μύλαξ.

Μυλίας λίθος, molaris lapis.

Μυλιάω, dentes concutio præ frigore, frendeo, ſtrido dentibus. Heſiod. λοχῶσι μυλιόωντες ἀνὰ δρυμὰ, grauiter dentibus infrendētes, &c. i. τοὺς ὀδόντας συγκρούοντες.

Μυλίτης λίθος, ſiue μυλίας dicitur molaris lapis. Galen. Therapeu. 14. [illegible] vide etiam ad Glauc. Apud Hippocr. λίθος μύλινος, idem Galen. exponit [illegible]. Strabo, [illegible]. Procopius de Iuſtiniani fortunis libro 2. [illegible] μυλίτῃ λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ. Herodian. lib.3. [illegible] ἐκ μυλίτου, vbi Politianus Mileſium lapidem vertit perperàm, quia μιλησίου fortè legit.

Μυλῖται, molares dentes appellant, quibus extenuatur cibus, & quaſi molitur: qui & μύλαι vocantur. Latiores videlicet dētes, quos Plin. duplices vocat. vide μύλη.

Μυλιτικὸς, molaris.

Μυλλὰς, ἀδος, ἡ, meretrix, ſuprà per ſimplex λ ſcribitur.

Μύλλον, τὸ, incuruum, obliquum, intortum, καμπύλον, σκολιὸν, κυλλὸν, στρεβλὸν, Heſych.

Μύλλος, placentæ genus apud Syracuſios ex ſeſamo & melle ſubactæ. Athen. in cenſu placentarum ait lib. 14. ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος [illegible] Σικελίας μύλλους, καὶ περιφέρεσθαι ταῖς θεαῖς. Apud Galen. ſecundo Alim. [illegible] ὃ ἐγὼ νῦν μύλλους, vbi Cornarius lib. 3. κατὰ τόπους legit μῆλα quaſi oniculas, & éxponit per [illegible] de quibus Ariſtot. & Plin. Μύλλος piſcis, quem Oppianus plaſtacum & platacum appellat, ſi ſit maiuſculus, cùm puſillus, gnothidia: à Græcis vulgò mylocopion vocatur, mollus. Eſt etiam proprium viri, Cyrillo.

Μυλλὸς, οῦ, ὁ, oxytonon, ſtrabo. Item de eo dicitur, qui quum audit, audire tamen diſſimulat. vide in Chiliad. Eraſ. Eſt & proprium nomen actoris vetuſti, qui primus miniatis perſonis vſus fuiſſe putatur.

Μύλλω, [illegible], appropinquo, applico, molo, ἀλήθω, [illegible] coeo. Theocryt. Edyl. 4. [illegible] Sic Horatius dixit, alienas permolere vxores, id eſt, ſubigere, τὸ πλησιάζειν. Suid. μύλλειν eſſe dicit etiam contrahere labia quod & μυλλαίνειν nec non μυᾶν & μοιμυᾶν. eſt etiam μύλλειν, ore aliquid ſignificare & veluti innuere. Euſtath. enim authore μύλλειν τὸ σήματι ἐμφαίνειν [illegible].

Μυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, rotundus, στρογγύλος, ὁ τροχιαῖος.

Μύλοι, οἱ, dentes molares, quos & γομφίους vocamus, cibum comminuentes. ita dicuntur διὰ τὸ λεαίνειν τὴν τροφὴν, ὡς ὁ σιτηρὸς μύλος.

Μυλόκλαστος, ὁ ὑπὸ μύλαις κατεαγμένος, Hom. i. molitus.

Μυλοκόπος, molitor, quem Alexis ἀλετὸν dixit.

Μυλωκόρος, ου, ὁ, qui molam purgat & cuſtodit.

Μυλόνιον, τὸ, piſtrinum, moletrina.

Μύλος, ου, ὁ, μύλη, mola. Apocal. 18. paroxyt. vt in hoc prouerbiali verſu, Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. Item pugnus, χεῖρας apud Lycophron. μύλος verò, dens molaris, γομφίος, Artemid. Strabo libro quarto de auro Tholoſano loquens, ait Romanos lacus quoſdam illic vendidiſſe & emptores inueniſſe poſt aliquot annos μύλους σφυρηλάτους ἀργύρου, id eſt, μύλας.

Μυλήκορος, mola matricis, informis caro, quam vtero geſtant, quæ ſe grauidas ſuſpicantur. Quære Μύλη.

Μυλόω, Induro à cuius paſſiu. μυλοῦμαι eſt μυλωθῆ apud Hippoc. quod Gal. & Erot. expon. [illegible] quia addit Erot. μύλαι medici vocant τοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ [illegible].

Μυλωθρικὸς, ἡ, ὁν, ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum, moletrinarius, molendinarius.

Μυλωθρὶς, molitrix, piſtrix.

Μυλωθρὸς, piſtrinum poſſidens, molitor. apud Polluc. μύλωθρος καὶ μυλωρός.

Μυλωθρὶς ᾠδὴ, cantio ſeruorum qui molam truſatilem agebant, aut molitorum, quæ & ἐπιμύλιος, Euſtath.

Μύλων, ωνος, ὁ, piſtrinum. [illegible], hūc piſtrinum admonuit & memorem fecit inſolentiæ, Herodot. Ariſtot. Rhetor. libro 3. [illegible] ſcribitur etiam μυλὼν. Pollux, [illegible] inominatum eſſe credo ob eam cauſam [illegible] ita alibi, [illegible] μύλωνας, [illegible] Alibi μύλωνας, [illegible] ab ipſo dicitur.

Μυλωρὸς & μύλωθρος. Poll. expon. ὁ τῆς ἐργασίας ἐπιστάτης.

Μύμα, & τὰ Μύματα, obſonij genus exquiſiti ex cruore & carne, coniectis inſuper aliis condimentis pluribus vid. Athenæum libro 14.

Μύμαρ, dedecus, vituperium, metus, ἄχος, ψόγος, φόβος, Heſych.

Μυμαρίζω, irrideo, χλευάζω, ridiculè loquor aut facio.

Μυνάμενος, ὁ, cauſam prætexens, operiens, expectabundus. Alcæus.

Μυνδὸς, ου, ὁ, mutus, numine afflatus. Eſt & ciuitas Aſiæ & piſcis quidam.

Μυνὴ, vel Μυνὸν, prætextus, excuſatio, πρόφασις. mora, Æolica mutatione τοῦ ε in ο. apud Homér. Odyſſ. φ, ἀλλ᾽ ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne per varios prætextus protrahatis longiùs certamen διὰ τὴν μυνήν. Hinc quod dicimus *faire bonne mine* potius emanauit, quàm à voce Latinorum [illegible] τὰς μυνάς, moræ cauſas nectere. Virgil. [illegible], cauſari prætextúque vti. Xenoph. Hellinic. lib. 4. [illegible] ταῖς μυναῖς. Et libro 5. [illegible]. Sic enim vtérque locus reſtituendus eſt.

Μυνήσκομαι. Heſyc. μυναζόμενος, ἀποσκευαζόμενος.

Μύξα, ης, ἡ, humor ex naribus fluens, mucor, pituita, mucus. Heſiodus, τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, cuius è naribus mucus fluebat. Scribit Pollux Athen. idem eſſe κόρυζαν apud Hippocratem, quod μύξα. Item μύξαι nares apud Sophocl. οἱ μυκτῆρες καὶ ῥῖνες, μυξωτῆρες. Μύξα in lucernis vulgò *meche*, ellychnium. Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται ἀμφὶ μύξαν. Idem, [illegible] μύξα. vnde lucerna δίμυξος. & πολύμυξος ab ellychniorum numero dicta eſt. Eſt & mucus ſiue ſanies, cuiuſmodi in oſtreis & ex teſtudinibus viſitur: ſic μύξαι κοχλιῶν dixit Galen. & Oppian. μύξαν γλαγόεσσαν, lacteum mucum. vide Euſtath. Iliad. δ.

Μύξα, ων, καὶ μυξάρια apud recentiores Græcos medicos, arboris fructus minores prunis damaſcenis, nucleo intus triangulari: Paulus Ægineta lib.7. Μύξα, [illegible] faculatatem habent purgatricem: bilem enim vacuāt, vt Arabum caſſia nigra. Diuerſi ſunt fructus ζίζυφα, καὶ ζιζύφα καὶ ζίζυφα dicta apud Actuar. Nicol. Alex. Simeonem Sethi & Conſtant. ita ſcribentem γεωπονικῶν libro 10. τὰ ζίζυφα [illegible], & cap. ſequenti, [illegible]. vulgò vocant *membrigo* *giundoles*. Galenus σηρικὰ videtur appellaſſe libro 2. de Alimentis: quæ Palladius in Aprili cap. 4. Zizypha poma: de quibus ita Columella de pabulationibus apum loquens lib. 9. cap. 4.

9.cap.4. Arbores verò ſunt probatiſſimę, rutila atq; alba Zizyphus. De Zizyphis etiam ſcribit Plinius lib.15.cap.14.& lib. 107.cap.10. Myxæ verò & Zizypha ſimiles propemodum vſus habent in medicina.

Μυξάριον, pro quodam piſce legitur apud Marcum Aurel. Saperdam vel ichthyocollam quidam intelligunt : potius idem eſt qui μύξος dicitur καὶ μυξῖνος ab Athenæo, piſcis de genere mugilum.

Μυξάζω, exponitur κορύζω muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μύξεις, lugebis.

Μυξία, murium latebra, μυωδόχος, ὁ τῶν μυῶν χηραμός, Heſyc.

Μύξος ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἰσμαρὶς, ἀλεκτοροπώλης, καὶ ἐν ὕδατι. μύξος οὐ σιγᾷ, καὶ ὑγρός. dicitur etiam inquit Suid. εἰς δυσνοϊκὸς ὤν. Eſt & parœmia, de qua conſule Eraſmum.

Μυξῖνος, ου, ὁ, genus minuti mugilis, ſiue capitonis piſcis, Euſtat. Iliad.ν. & Athen.lib.ζ, & ζ.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucori ſimilis, pituitaceus, Gazæ. mucoſus: cui opponitur emunctus.

Μύξων, ωνος, piſcis quidam ex genere mugilum, apud Ariſtot. & Ath.

Μυξωτὴρ, ῆρος, ὁ, μυκτὴρ, διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares, Herodotus. & μυξωτῆρσι διαχεόμενον, naribus ſublitum, Hermolaus apud Dioſcor. lib.1. Dicitur & μυξωτὴρ, Galeno.

Μυογαλῆ, mus araneus, μυγαλῆ. vide in ea voce.

Μυοδόχον, ου, murium receptaculum, apud Nicand. vide Μυόχοδον & Μυξία.

Μυόθηρος, nullius pretij, οὐδενὸς ἄξιος. Menander apud Suid. ὁ μυόθηρος γέρων, λελοιδόρηκε σφόδρα οἰόμενος.

Μυοθηρικὸν, εἶδός τι λίθου ἀστικοῦ, Heſych.

Μυοθήρας ὄφις, ſerpens qui mures venatur.

Μυοθῆραι, venatores murium, Ariſtot.9.hiſt. Anim.

Μυόκοπρος, ου, ἡ, muſcerda, muris ſtercus, μυόχοδον.

Μυοκτόνον, ου, τὸ, aconitum, quòd guſtantes eam herbam mures enecet, apud Nicand. & Dioſcor. Plin.lib.27. cap.3. μυοφόνον apud Theophr. quod ἀκόνιτον pro ἀκόνιτον mendoſè apud Heſy. exponitur.

Μυόξος, ου, ὁ, bufo. de myoxis vide Ælian. & Oppian.

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, myoparo, nauigij genus. vide μυοπάρων, per ο in antepenultima, quod magis placet.

Μύσος, εος, τὸ, ſcelus.

Μυοσόβη, muſcas abigens : flabellum quo muſcæ abiguntur, epitheton longæ barbæ atque aptæ ad muſcas abigendas, Amm. Epigr.lib.2.

Μυὸς ὦτα Paulo Æginetæ eſt Alſine herba, ἡ ἀλσίνη, de qua Dioſc. lib.4.cap.87. à quo μυὸς ὦτα etiam dicitur. Propriè verò Μυὸς ὦτα vel μυὸς ὠτὶς dicta, alia eſt herba pratenſis, de qua idem l. 2 circa finem. Hæc Plinio eſt Myoſota ſiue myoſotis lib.27. cap.12. ſic dicitur à muris aurium ſimilitudine in foliatura. Μυόσωτις, Heſych.

Μυουρίζειν, inferius anguſtum eſſe, vt eſt muris cauda. Dionyſ. de ſitu orbis. εἰς ἀκτὴν [illegible] μυουρίζουσα [illegible] Eſt autem λεπτότατον ἐπὶ τὸ ἄκρον. μύουρος γὰρ λέγεται [illegible] λεπτότατον μυὸς οὐρὰ [illegible] ὁμοίως [illegible] τὸ ἄκρον [illegible].

Μύουροι, & μυουρίζοντες dicuntur Galen. indefinit. pulſus quidam: apud medicos tranſlato nomine de figurarum ratione, quę in acutum deſinunt.

Μυουρόστομος, os ſubinde in acutius compreſſum & coarctatū, os in arctum ſe colligens, Ariſtot.3.de partibus.

Μύουρος, ου, ὁ, mutilus, curtus: dicitur etiam verſus poſtremo pede claudicans, Cæl.lib.2.cap.37. vide μείουρος. μύουρον χῶμα, apud Strabon.lib.2. figura circa finem anguſta & compreſſa.

Μυοφόνον, ου, τὸ, herba muralis, ſiue muricida, Theophr.lib.6.hiſt. plant. vbi ſcribitur tamen μυόφονον, vt apud Heſych. vide Μυοκτόνον.

Μυόχοδον, apud Trallianū τὸ τῶν μυῶν κόπρος καὶ ἀποπάτημα. murium retrimenta, id eſt, muſcerda Varroni. apud Dioſcor. in eo ſignificatu ſcriptū μυόδοχον, malè ni fallor. apud Hippocr. περὶ γυναικείων libro primo τὰ μυόχοδα. Apud Theophr. de hiſt.lib. 5.c.5. ἐντίκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις, ὁ καλοῦσι κεντρίδιον, ὅτι ἐν τερηδόνι καὶ [illegible] ὥσπερ οἱ μυόχοδα. vbi tamen emendo μυοδόχους. vide Μυοκόπρος.

Μυόχοδος, Heſychio eſt ὁ μυοδόχος ἀγρός pro quo habetur apud Suidas μυόδοχος ſed rectius apud Heſych. ſcribi videtur vt μυόχοδος ſit qui reiicitur inſtar fimi murini.

Μύρα, myrrha, μύῤῥα, Ionicè.

Μύραινα, ης, ἡ, murǽna piſcis, diuerſus ab eo qui μύρος dicitur ab Ariſtot.lib.5.hiſt. πλωτὴ μύραινα, vide apud Athen.lib.ζ. Item torques mulierum, quæ etiam Latinis murænulæ dicuntur. Murænæ etiam piſcis meminit Nicand. & Ælian. μύραινα ταρτησία muræna Tarteſia, quæ vt ait Gellius lib.7.cap. 16. de cibis eſt lauti ſſima. Suid. μύραιναν dici tradit & τὴν καταφερῆ, de libidinoſa & prona in Venerem, hoc afferens exemplum. ὁ

καὶ ἀθλία καὶ ὀλιγογόνος καὶ μυραινώδης.

Μυραλοιφία, ας, ἡ, pigmentorum vſus. Et μυραλοιφεῖν apud Pollucem.

Μύργμα, ramentum, ψῆγμα, Heſych.

Μυρεψικὴ τέχνη, ars vnguentaria.

Μυρεψικὸς, & Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, vnguentarius, vnguenta & odoramenta conficiens, pigmētarius: vnde μυρεψικὰ κόμματα, apud Hippocrat. τὰ μυρεψικὰ, apud Nicol. Alexand. dicuntur aromata, quæ & ſpecies Vlpiano Iuriſconſ. Μυρεψικὸν κάρυον, nux moſchata, Actuar. odorata nux Aëtio.

Μυρεψὸς, vnguentarius, μυροποιὸς Anacreonti, μυροπώλης.

Μύρω, fluo, ſtillo, lugeo, ὀλοφύρομαι, Heſych.

Μυρηρὰ ἀγγεῖα, vnguentaria vaſa, vt λήκυθος, ἀλάβαστρος: τὰ μυροφόρα ἀγγεῖα quod & μυρήρη vocat Pollux.

Μυρία, ων, & in Maſculino μυρίοι, decem millia : paroxit. autem infinita, vel infinitas ſignificat, Ammon. & Cyril. τάλαντα μυρία, decem millia talentorum, Herodot. πεντακισχίλια καὶ μυρία, quindecim millia. μυρίοι Λακεδαιμονίων, decem millia Lacedæmoniorū. ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι ἵπποι, ſedecim millia equarum. μυρίων ἐντὸς, intra decem millia. ἐν μυρίοισι ἔτεσι, in decem annorum millibus. ὑπὲρ μυρίους ψιλοὶ, leuis armaturæ milites ſupra decem millia, Thucyd. Item μύρες, muſculi, ſeu exigui mures, apud Plutarch. in Sympoſiacis.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur nauis decies mille agens, & μυριοφόρος, quaſi decies mille portans. μυριάγωγοι ὁλκάδες, Chryſoſtom.

Μυριάκις, decies millies. Ariſtoph. ἐπιθυμῶ μυριάκις ἂν γὰρ βούλομαι. Heſych. μυριοπλασίως.

Μυριάμφορον ῥῆμα, dictum eſt, vt ſeſquipedalia verba à Satyrico poeta. Ariſtop. πόθεν αἱ λέξεις [illegible] μυριάμφορα, ὅπου [illegible]. οὐ γὰρ εἶχεν οἰκοδομῆσαι. μυρίων ἀμφορέων ἄξιον.

Μυριάνδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, continens decem millia hominum. πόλις μυρίανδρος, vrbs decem millium virorum, Ariſtot. in Polit. Plat. Epiſtol.7. μυριανδρῳ πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ τοιοῦτοι, tales quinquaginta ciuitati ſufficiunt, quæ à decem virorum millibus habitatur.

Μυριάρχης, ου, ὁ, & Μυρίαρχος, qui præeſt decem millibus.

Μυριὰς, άδος, ἡ, numerus continens decem millia, numeroſa multitudo, innumera multitudo. πέντε μυριάδες, quinquaginta millia. δέκα μυριάδες, centum millia. μυριάδες διηκόσιαι, vicies centena millia, Herodot. μυριάδες τριηκόσιαι, ter decies centū millia, Valla ex Herodot. μυριάδες τετρακόσιαι, quadragies centena millia. μυριάδες ὀκτὼ, octoginta millia. μυριάδες δυώδεκα, centū viginti millia. μυριάδες ἑκκαίδεκα, centum ac ſexaginta millia. μυριάδες εἴκοσι, ducenta millia. μυριάδες πέντε καὶ εἴκοσι, ducenta quinquaginta millia. Romani id decies breuiter dicebant (vt decies centena, pro decies centena millia. quod de ingenti quaſique infinita ſumma dicebatur. Horat. decies centena dediſſes Huic parco. Iuuenal. ritu decies centena dabuntur Antiquo Martial. Centena decies quæ tibi dedit dotis. Idem, Si dederint ſuperi decies mihi millia centum) Plutarc. in Antonio, τῶν φίλων τινὶ μυριάδας ἐκέλευσε πέντε καὶ εἴκοσι δοθῆναι. τοῦτο Ῥωμαῖοι δέκιες καλοῦσι. μυριάδες ἑβδομήκοντα, ſeptuaginta millia. μυριάδες ἑκατὸν, decies centena millia. μυριάδες ἑβδομήκοντα ἑκατὸν, decies ſepties centena millia, Herodot.

Μυριοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem millia hominum ferens. μυριοφόρος ναῦς, vide Bayf.

Μυρίδιον, dixit Ariſtoph. ὑπομυρίδιον, quaſi vnguentulum ἀπὸ τοῦ μύρου.

Μυριέλικτος, infinitis modis conuolutus, verſutus, multis voluminibus intortus: ſerpentis epitheton. Eunapius, ὁ βαιὸς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, i. πολυέλικτος, ὁ πολλὰς ἕλικας στρεφόμενος.

Μυριέτης βίος, vt χιλιέτης, Ariſtotel.lib.2. de generatione Animal. decies millies annis vita ſeruata, ſeu decies mille annis, vita annoſa.

Μυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vnguento imbuo, odoramentis vngo. Ariſtoph. in Pluto, μύροις μυρίσαι στακτοῖς, vnguentis vngere ſtillaticiis. μεμυρισμένος, vnguentis delibutus. vnctus, Herodot.

Μυρικὸς, mutus, Heſych. ἄφωνος ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν tacitus ſecum retinens quod facturus eſt.

Μυρίκη, ης, ἡ, myrica, tamarix, Gazæ lib.3. hiſt. plant. Cælius lib.4. cap.29. vide Ἐρείκη.

Μυρίκινος, η, ον, myricinus.

Μυρικίδες φύλλον, folium tamaricis, Gaza.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus. Pollux, μυρίνην δέ τινες τὴν μυρσίνην, καὶ [illegible], καὶ λέγεσθαι [illegible].

Μυρίνης οἶνος, inquit Iulius Pollux lib.6. Onomaſtici cap.2. μύρῳ κεκερασμένος. οἱ δὲ, τὸν γλυκὺν οὕτως οἴονται καλεῖσθαι. huiuſmodi vnguentarium vinum ſiue vnguento conditum etiam μυρρίνης dicitur. Ælianus de varia hiſtoria, μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρρίνης: μυρρίνην verò habet Heſych. Plinius item libro 14. cap.13. ex Plauti ſententia murinam oſtendit vini dulcioris genus eſſe. Laudatiſſima, inquit, apud priſcos vina erant, myrrhæ odore cōdita, vt apparet in Plauti

fabula, quæ Perſa inſcribitur, quanquam in ea & calamum addi iubet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè credunt (quo loco adnota Plinium falſò hic citaſſe Plautum in Perſa, nullibi enim myrrhæ vlla fit mentio) ſed Fabius Dorſennus his verſibus decernit, Mittebant vinum pulchrum, murinam. Scæuolam quoque & Lælium, & Atteium Capitonem in eadem ſententia fuiſſe video, quoniam in Pſeudolo ſit, Quod ſi opus eſt, vt dulce promat Indidem, ecquid habet? rogas? Murinam, paſſum, defrutum, mellinam. Quibus apparet non inter vina modo murinam, ſed inter dulcia quoque nominatum. Sunt qui murrhinam à Plauto, vt ait Varro, paſſum appellari cenſeant. Gellius quoque Murinam inter dulces potiones numerat, quæ mulieribus Romæ in vſu eſſe conſueuerunt. Romanas inquit, mulieres bibere ſolitas ferunt loream, paſſum, murinam, & quę id genus optant, potu dulcia. vide Μυῤῥίνη.

Μυρίνα, vrbs Lemni, Etymologic. & vrbecula Troadis, dicta à Myrinna Amazone ibi defuncta, in cuius honorem condita fuit vrbs, Euſtath. Iliad. β.

Μύρος, myrtinus piſcis: Gaza ex Ariſtotel. libro octauo Animalium.

Μυριόδους ἐλέφας, in Epigram. id eſt, multos ſeu egregios habens dentes.

Μυριόλεκτος, millies dictum, nimis inculcatum: vtitur ſæpius Areopag. in Epiſt. & apud Xenoph. ἐκεῖνο, dicitur aliquid eſſe τῶν μυριολέκτων, i. millies dictorum. vel μυριόλεκτον, eſt quod ab infirmis dicitur πολυθρύλλητον.

Μυριόναυς, infinitis nauibus conſtans. μυριόναυν ἄρη, in Epigram. i. Martem ſeu bellum infinitarum nauium.

Μυριόνεκροι μάχαι, apud Plutarc. initio. Alex. pugnæ in quibus decem millia cecidere.

Μυριοπλάσιος, ου, ὁ, infinitè multiplicatus. μυριοπλάσια κακά, mala millies plura, Ariſtot. 7. Ethic. μυριοπλάσιοι ἡμῶν, infinito plura quàm nos, Xenoph.

Μυριοπλόκαμος κόσμος, varius & multiplex cultus, Eurip.

Μυριόπους, οδος, mille habens pedes. à Nicandri ſcholiaſte ὁ ἴουλος dicitur μυριόπους σκώληξ. à Latinorum nonnullis millepeda.

Μυρίος, ου, ὁ ἡ ὁ, multiplex, πολύς, infinitus, Plato Epiſt. 7. μυρίος δὲ λόγος περὶ ἐκείνου τῶν παλαιῶν ὡς ἀπορεῖν, id eſt, multis modis probari poteſt, &c. Odyſſ. ὀνείατα μυρί᾽ ἔχοντες, innumeras epulas habentes & μυρία μυρίος. Ἄλλοι δὲ μυρία μυρία. Differunt autem μύριοι & μυρίοι, nam μύριοι, de finito numero, i. decies mille. μυρίοι, de infinito, id eſt, πολλοί, ſeu πάμπολλοι. Et vt apud Græcos μυρία, ita apud Latinos ſexcenta dicere vſitatum eſt, inquit Donat. Plato in Apologia, ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί, verſor in extrema paupertate. Idem Epiſt. 7. πένθει πᾶσαν Σικελίαν μυρίῳ, incredibili luctui Siciliam ſubiiciens. μυρίον διαφέρει, mirum in modum præſtat, Plato de Legib. μυρίον διαφέρειν, longiſſimo interuallo præcedere. Idem κάλλιον μυρίῳ, multo pulchrius, Idem Plato in Tim. πολλάκις μυρίοι, infiniti, quamplurimi, Idem ... μυρίας ποίας, Ariſtophanes. μυρίας σπουδάς, Lucianus. μυρία ἄλγεα, ἀπειρίας ἀντὶ τοῦ πολλά. μυρία ὅσα, permulta, Lucianus μυρία χρήματα, res innumeræ, Gaza de Senect.

Μυριάς, άδος, ἡ, numerus continens decem millia. Xenophon in 6. ἀναβάσεως, Τούτου δὲ οἱ μυρίαρχοι ... Sic dicitur χιλιοστὺς & χιλιάς. μυριάς, quaſi decies milleſima, vulgò vn million.

Μυριοστημόριον, ου, decies millena pars, Ariſtid.

Μυριοστός, ή, όν, ex decem millibus vnus, decies milleſimus, Xeno. μυριοστὸν ἔτος, anni centies centum, Argyropil. ex l. Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας. vel ad annos denos millenos, anno decies milleſimo ab hoc tempore.

Μυριότευχοι, οἱ, multi armati, Eurip.

Μυριότης, ητος, infinitas, infinita multitudo. Phocylid. σμήνεσι μυριότητα κατ᾽ οἴκους ἐργαζόμενοι, id eſt, ex cera domos infinitas ſtruens.

Μυριοφόρος ναῦς, id eſt, μεγάλη, ἡ δυναμένη δέχεσθαι μυρίων φορτίων, nauis decem millium ſarcinarum, oneraria nauis & prægrandis, Philo.

Μυριόφορτος, infiniti ponderis, infinita ferens pondera. μυριόφορτος ναῦς, oneraria nauis, in Epigram.

Μυριόφυλλον, ου, τό, herba millefolium, Plin. lib. 24. cap. 6.

Μυριόπνοος δόναξ, in Epigr.

Μυρίς, pro vnguentario vaſe, ſeu vnguentaria ampulla poni videtur Polluce lib. 7. ſynonimos ponente ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυροθήκην λήκυθον.

Μυρισμός, vnguentorum inſperſio. Athen. εἰς τὸν μυρισμὸν ...

Μυριστικός, ή, όν, odorus.

Μυριώνυμος, infinitis nominib. appellatus. epith. Iſidis vel Lunæ, Plutarch. q. innumeris inſignita nominibus.

Μύρμος, Syracuſiis ὁ προσδόκων μὴ δυνάμενος λαλεῖν, qui prorſus loqui non poteſt ἐνεός, ἄφωνος. Heſyc. mutus.

Μυρμηδών, agmen formicarum. ... Doricnſibus autem Heſychius ait μυρμηδόνας eſſe τοὺς μύρμηκας formicas. inde & Æginetæ dicti fuerunt Μυρμιδόνες quoniā formicarum modo terram eruentes locis petroſis impergebant vt colere ea poſſent, nec non in foueis habitabant lateribus parcentes vt Strabo docet libro 8. vbi reiicit fabulam quæ μυρμιδόνας ex eo nominatos vult, quoniam olim peſte ſublato populo, Aeaci precibus formicæ in homines mutatæ ſint.

Μυρμηκάνθρωποι, comœdiæ nomen apud Athen.

Μυρμηκιά, ᾶς, ἡ, apud Plutarch. antrum & cauernula formicina, vel formicarum agmen innumerum: vnde & prouerbium ἀγαθῶν μυρμηκιά, bonorum myrmecia: de ſumma opulentia. Sumitur & pro gymnaſio à diſcipulorum frequentia. Heſych. Μυρμηκιά, ... inquit, ... Sunt quædam verò verrucis ſimilia, quorum nomina diuerſa, vt vitia ſunt: μυρμηκία, ἀκροχορδών, θύμος & ἧλος. Μυρμηκία, id eſt, myrmecia Celſo, formicationes Plinio, quas & verrucarum nomine complectimur, ſeſſiles verrucas vocant medici. Pollux Onomaſtici libro quarto. μυρμηκία, ... Celſus libro 5. capite vltim. Myrmecia autem vocantur, humiliora thymio, dirioraque, quæ radices altius exigunt, maioremque dolorem mouent, infrà lata, ſuper autem tenuia, minus ſanguinis mittunt, magnitudine vix vnquam lupini modum excedunt. Naſcuntur ea quoque, aut in palmis, aut inferioribus partibus pedum. Myrmecia ſine curatione vix vnquam deſinunt. Et quia latiſſimis radicibus inhærent, ideoque ne excidi quidem ſine exulceratione magna poſſunt. Paulus Ægineta lib. 4. capite ..., περὶ μυρμηκιῶν καὶ ἀκροχορδόνων loquens, ... Item Aetio lib. ..., 4. Serm. 2. cap. 4. Μυρμηκία, eſt tuberoſa & calloſa eminentia, nigricantis coloris, baſi lata & ſuperficiaria, quæ contactu formicantem ſenſum exhibet, vnde & nomē. Ideoque formicationes videtur appellaſſe Plinius ita ſcribens lib. 28. cap. 7. Capilli mulierum ſi crementur, cinis ſanguinem ſiſtit illicò, & formicationes corporum. Idem libro 30. capi. 8. ſic θύμους, (quæ ſunt verrucæ pudendorum, de quibus mox dicetur) videtur potius appellaſſe: Verendorum formicationibus, verrucíſque medetur arietini pulmonis inaſſati ſanies. Ἀκροχορδὼν verò, verrucula quę dependet, vt ait Columella: verruca penſilis Medicis. Celſus libro 2. capite 1. verrucarum quædam genera dolentia ἀκροχορδόνας Græci vocant. Idem libro 5. cap. vltimo, Acrochordona Græci vocant, vbi ſub cute coit aliquid durius, & interdum paulò aſperius, coloris eiuſdem, infrà tenue, ad cutem latius, idque modicum eſt, quia rarò fabæ magnitudinem excedit. Vix vnum tantùm eodem tempore naſcitur, ſed ferè plura maximéque in pueris: eáque nonnunquam ſubitò deſinunt, nonnunquam mediocrem inflammationem excitant. Sunt quæ etiam in pus conuertuntur. Acrochordon ... exciſa eſt, nullā radiculam relinquit, ideóque ne renaſcitur quidem ſæpe per ſe finitur, & quo minor eo magis. Iulius Pollux. ... Aetio verò ex eo iam citato loco. ἀκροχορδών, tuberculoſa eſt eminentia: nomen inde nacta, quòd ſuo vertice reſectæ chordæ iuxta extremum ſimilis ſit. vel vt ait Paulus ibidem, ἀκροχορδών, ... Θύμος, & Celſo Thymion nominatur. quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ad cutem tenue, ſuprà latius, ſubdurum & in ſummo peraſperum. Idque ſummum colorem floris thymi repræſentat, vnde ei nomen eſt, ibique facilè finditur, & cruentatur, nonnunquam aliquantum ſanguinis fundit, feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ eſt, rarò maius, interdum perexiguum, modò vnum, modò autem plura naſcuntur, vel in talis, vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Peſſima tamen in obſcœnis ſunt (ſuperius formicationes a Plinio diximus appellari) maximéque ibi ſanguinem fundunt. Polluci θύμος, ... Quibus conſentiunt quæ ab Aetio hoc ſenſu tradita ſunt: Θύμου appellationis originatio deſumpta eſt à cacuminibus eiuſdem nominis herbæ in montibus naſcentis. Θύμοι enim in corpore tuberculorum inſtar eminentiæ, aſperæ, ſubrubræ, oblongæ, præter naturam auctæ, ſanguinem fundentes dum tolluntur copioſius quàm pro magnitudine. Abundat hoc vitium circa ſedem & pudenda ac media femora. Quandoque etiam in facie conſiſtit. Et τῶν θύμων quidam parui ſunt: quidam verò magnitudine excedunt καὶ συκῆ, id eſt, ficus vocantur. Sunt & mites,

mites, ſunt & maligni. Ἧλ☉, id eſt, clauus. Pollucl. qui Actio calloſa eſt eminentia, capiti claui aſſimilis, frequẽs circa manuum extremitates, & circa calcaneũ, in pedibus tamen maximè naſcitur, præcipuè tamen ex contuſo: quamuis interdum aliter, dolorem pue etiam, ſi non alias, tamen ingredienti mouet. vide antea ... Congeneres ſunt affectus ..., de quibus ſuo loco.

Μυρμηκίασις, ab Actio appellatur formicarũ inſtar verrucarum eruptio. Et μυρμηκίζειν apud eundem lib. 12. cap. 41. eſt ita affici velut quis formicas repentes ſentiat. Μυρμηκίζων σφυγμός, Galen. in Iſagoge pulſuum, formicans pulſus. Plin. lib. 7. cap. 51. venarum inæquabili aut formicante percuſſu: vulgo dicimus *formicant*.

Μυρμηκιάω, verrucis laboro. μυρμηκιώδης, formicoſus, Plin.

Μυρμήκειον, τὸ, myrmecium, genus phalangij in Theriacis Nicandri.

Μυρμηκίτης, ὁ, lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμηκολέων, leo formicarius, paruum animal, Iob. cap. 4. inſidiatur formicis.

Μυρμήκειος, ειον, ὁ ἡ, formicinus, Plaut.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica. Theocritus in Encomio Ptolemæi. Μυρμάκων ἅτε πάντες ἀεὶ κάχυται μοχθεύντων. Idem in Syracuſanis, μύρμακες ἀναρίθμητοι καὶ ἄμετροι. Lucian. in 1. Epiſtol. Saturn. ... Idem Theocrit. εἰδ. 9. ... μύρμηκες ..., lora ceſtuum, i. ceſtus ipſos manibus alligatos & diſpoſitos.

Μύρμοι, μυρμηκες.

Μύρμος, timor, φόβ☉.

Μυρμύρω, turbo, ſtrepitum edo. dicitur de fluminibus vehementer currentibus. ... apud.

Μυροβάλανος, glans vnguentaria, quæ & ab Archigene apud Galen. 5. κατὰ τόπους dicta ... Plinius myrobalanum etiam dixit. hæc eſt Ben Arabũ, à qua multũ diuerſi ipſorum myrobalani ex palmarum genere fructus. Actius libro 10. cap. 31. ... &c. Ex hac fit oleum balaninum, quod oleum de Ben vocant. vide ...

Μυροθήκη, ης, ἡ, ..., pigmentorum officina.

Μυροθήκιον, quaſi ... gmentarium. ... Cicero ad Attic. libro 2. Epiſt. 1. Meus autem liber totum Iſocratis μυροθήκιον, atque omne eius diſcipulorum arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſit. vas vnguentarium dixit Plinius, quod & μυρίδιον Pollux.

Μύρομαι, lugeo, ..., ὀδύρομαι, fleo, lachrymor, gemo, fluo. Depon. abſol. Apoll. 2. Argon. ... apud Heſych. reperitur etiam μύρεται pro ... Etymol. & actiu: ... meminit exponens ..., fluo. Euſtath. innuit μύρω eſſe χέω, fundo, indéque eſſe ... nec non μύρον inde dici ... ſanè μύροντο exponit ..., fundebantur quaſi & liqueſcebant lachrymis.

Μύρον, τὸ, pigmentum, vnguentum, Plato 2. de Republ. ... Legitur & in Maſculino pro eodem. ... nonnulla pigmenta, Ariſtot. in Probl. ..., &c. Galen. ad Glaucon. loquens de his quæ malis applicantur. Capitur etiam μύρον apud Ariſtoph. ... Antiquitus eò proceſſerat luxuria, vt vnguentis in potu adderent. Ælian. de varia hiſtor. libro 12. ... legend. ...: vide Μυρίνης οἶν☉. Iuuenal. Satyr. 6. Quum perfuſa mero ſpumant vnguenta Falerno. Martial. Et foliata ſitis. μύρον pro fletu Heſiod. poſuit in clypeo Herculis, ..., id eſt, lachrymis luctum. alij vnguentum exponunt. poſſit etiam dici potius id μύρον eſſe 201. 2. pro ... vt ſenſus ſit in anteriore ſui parte mortem habebant & lachrymis fluebant pro mortem & lachrymas afferebant ei quem tetigiſſent.

Μυροπισσόκηρος, vox apud Galenum κατὰ τόπους lib. α. in remedio ad caluitium ... ſcripto, i. picis & ceræ in vnguento liquatæ compoſitio.

Μυρόπνοος, vnguentum ſpirans, in Epigr. pro quo reperitur etiam ... apud Plutarc. in Problem. Hellen.

Μυροποιὸς, vnguentarius, circa vnguenta occu, atus.

Μυροπώλιδες, αἱ, vnguentariæ, Ariſtoph.

Μυροπώλης, & μυροπώλ☉, ὁ, vnguentorum venditor, pigmentarius, Gaza interprete, ſeplaſiarius, faciens vnguentarĩ. Plaut. μυρεψὸς, μυρεψικὸς, vnguentarius.

Μυροπώλιον, τὸ, officina vnguentaria, myropolion. Plauto. Apud Theoph. in Caract. de ſcurra, ... τὰ μυροπώλια, ...

Μύραινα, murænæ piſcis mas, μύρ☉, murus, Gaz. Idem ... dicitur. vide μύραινα.

Μυρία, ὁ, vngo, Ariſtoph. ... vnguentatum, Catul.

Μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha. vide Μυῤῥίς.

Μυρσίνη, vel μυῤῥίνη, ης, ἡ, myrtus. Ariſtoph. ... Plato 2. de Rep. ..., diſcumbentes in toris ex ſmilace & myrto conteſtis ... vide μυῤῥίνην, ... Ariſtoph. & Interp. Μυρίνα Murina, inquit Feſtus, genus potionis, quæ Græce dicitur ..., vel ... hanc mulieres vocant muriolam, quidam murratum vinum, quidam id dici putãt ex vuæ genere Murſinæ nomine. hanc Romanæ mulieres vſi loream, & paſſum bibere ſolitæ erãt. vide Μυῤῥίν☉ οἶν☉.

Μύῤῥιν☉, ου, ὁ, myrtus, Theoph. lib. 1. hiſt. plant. cap. 5.

Μυῤῥινὼν, ῶν☉, ὁ, myrtetum, Ariſtoph.

Μυῤῥὶς, myrrhis, herba quæ & μύῤῥα vocatur, Dioſcorid. libro 4. cap. 116.

Μυρσινέλαιον, myrſinelæum, i. myrteum oleum, hoc eſt, μυρσίνινον ἔλαιον, Dioſcor. lib. 1.

Μυρσίνη, idem quod μυῤῥίνη, myrtus. in Gen. plurali legitur apud Galen. ad Glauc.

Μυρσινίτης οἶν☉ & οἶν☉ μυρτίτης apud Dioſcorid vinum myrſinites. Plin. fit ex myrti baccis. vide differentiam & inter myrteum vinum apud Catonem. οἶν☉ μυῤῥινίτης pro μυρσινίτης falſò legitur apud Ælian. de varia hiſtor. libro 12. vide Μυρίνης οἶν☉.

Μυρσινοειδὲς, ſimile folio myrti. Galen. lib. 13. ...

Μύρτον, genus vaſis ex viminibus contextum, cophinus auritus, vt ἄῤῥιχ☉.

Μύρτα, τὰ, myrti baccæ. Nicand. in Theriacis, ... μύρτα, Ariſtoph. in Anib. ... μύρτα, Inter. ... legend. ... Μυρσίνη ἀγρία, ruſcus.

Μύρτιον, propugnaculum fuit in Thracia ita appellatum.

Μυρτία, μυρσίνη & μυρτίς.

Μυρτίδανον, quid ſit exponit Dioſcorides lib. 1. cap. 157. τὸ δὲ μυρτίδανον, inquit, ... Quod verò Myrtidanum dicitur, appendix eſt inæqualis, & eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum. Galenus verò libr. ſimplic. 7. de myrto loquens inquit ... Paulus Ægineta non μυρτιδα ſed μυρτίδα hoc ipſum appellauit. Idem Galenus in Gloſſemat. Hippocratis inquit, μυρτίδανον, ... verba autem Hippocratis hæc ſunt libro 2. de morbis muliebrib. ... &c. Nam libro eiuſdem operis idem dixerat, ... Plinius verò longè aliter myrtidanum accepit: nam de vinis factitiis loquens libr. 14. cap. 16. inquit, myrtitem Cato quemadmodum fecerit, mox paulò indicabimus. Græci verò & alio modo. Ramis teneris cum ſuis foliis in albo muſto decoctis, tuſis, libram in tribus muſti congiis deferuere faciunt, donec duo ſuperſint. Quod ita ſylueſtris myrti baccis factum eſt, myrtidanum vocant. Idem lib. 23. cap. vltim. Myrtidanum, inquit, diximus quo modo fieret: & eaſdem vires myrtidano vino attribuit, quas Dioſco. ſuo myrtidano myrti adnato aſſignauit.

Μυρτίνη, ης, oleæ genus, & apud Nicandrum arboris pyri genus.

Μυρτοπεταλὸς ἀλλ☉, myrtaria lactaria, genus herbæ, de qua Th. lib. 9. hiſt. plant. ... myrtaria, frutex terrenus, Idem lib. 4. de cauſ. plant. cap. 7.

Μύρτον, ου, τὸ, pars pudendi membri muliebris, hoc eſt, caro ſubſultans quæ interiacet rimæ, teſte Polluce. vide ... Item τὸ μύρτον, fructus myrti, Ariſtot. in Prob. vide Μύρτα.

Μύρτ☉, ου, ὁ, myrtus arbor. vide in Chiliad. Eraſm. myrteam coronam ambit. Et libro ...

Μυρτοχειλίδες, ἡ, μύρτον, vel potius μυρτοχειλίδες dicuntur in pudendo muliebri carnes vtrobique velut toruli, ..., quæ etiam à Polluce ... dicuntur. vide Ruffum de partibus hominis c. 13.

Μύρω, ſtillo, fluo.

Μυρωμάτιον, τὸ, vnguentum, Ariſtoph. vel vnctura, ... ſiue ... tanquam à μυρίζω. idem cum μυρίζω ſignificante ab eodem verbo μυρισμέν☉, vt ... vnguentis delibu-

tus.vide ſupra in Μυελῷ.

Μῦς,μυὸς,ὁ,mus, & muſculus in corpore. vide Alexand.Aphrod. Probl.ſ2.lib.1.Iliad.π,ἔφθη ὑπὸ ἐλάφω θρομβὸς σὺν τῷ τένοντι τοῦ ... Μυὼν ἀνθρώπου παλλεται. vbi τῶν γαστροκνημίων deſcripſit. Eſt autem mus terreſtris &aquatilis,vt Gaz.reddit in Ariſtot.ſed pro aquatili ἐμὺς & ἀμὺς ſcribitur.Alibi idem Gaza in Ariſtot. mytulum interpretatur è teſta inteſtis.quære Μῦες. Et vide Ælian.de terreſtribus,& alibi de marinis. Quos Ariſtot. vocat μύας ἀρουραίους,Gaza vertit ſorices.μύες κατοικίδιοι,Dioſcor. mures domeſtici. Μῦς ὀρεινὸς apud Ariſtoph. in Veſpis. μῦς ὁ ποντικὸς,mus ponticus,Ariſtot.8.Anim. μῦς corripitur in obliquis in priori. μυὸς tamen in bello ranarum legitur priori longa:vbi etiam priori breui reperitur.

Μύω, conniuere, καμμύειν, βλέφαρα ἢ χείλη συμβάλλειν, τὰ βλέφαρα.

Μυσάζω ἀμύσσω ſignificat pollui ſcelere auth.Heſyc.

Μυσάχνης,famelicus & vorax. Μοσχίων.Heſych. ... Euſt.μυσάκλης ſcommatice dici tradit ... quod ſit ... vnde rectius μυσάκνης ſcriberetur vt infrà.

Μύσαι,occluſi ſunt.

Μυσαρία,abominanda fœditas,Aretha.

Μυσαρός,ὁ,ὁ, abominandus, ſceleſtus,ſceleratus, impurus,ſordidus.

Μυσάττομαι,μαι,ἐσομαι,σμαι,abominor,deteſtor, aſpernor, faſtidio,exhorreo,βδελύττομαι,βδελύσσομαι,μυσάττεσθαι,propriè nares corrugare,ringi,narium faſtidio aliquid auerſari.Pollux. ... vide Ἀπομυσσω.

Μυσαχὶς & Μυσάχνη,abominādus,ſceleratus,impurus,quorum vtrumque apud Heſychium legitur.μυσαχὶς ſynonymū habens μυσαρὸς.μυσαχν autem expoſitum μιαρὸς ... itidémque μυσαχνὴ affert pro μισητὴ odio execranda , impura apud Euſtath.paroxytonws μυσάχνη quod eſſe dicit ... alibi tamen exponens μυσαρᾶ deriuāſque ex μυσαρὸς præterito verbi μυσάττω. notandum vero vt & μυσαχνὴ & μυσάχνη ſcribitur,intelligitúrque de fœmina deteſtandæ & ſceleratæ libinis ita & μισητὴ & μισητὰ dici de fœmina libidinis extremo odio proſequendæ.

Μυσία,vrbis & regionis nomen,Etym.

Μυσιμαίαπον,Heſyc. ... reprehendens eos qui dicebant eſſe ... .

Μυσιᾶν, reſpirare, ἀναπνεῖν. vel ... anhelare in ... eſt ... eidem Heſych.μυσιᾶν eſt ... .

Μυσικῶς, durè & ſiccè. vide in Chiliad. Eraſmi. apud Cratinum pro ſiccè & quaſi ſitabundè aliquid facere , hoc eſt, oſcitanter.

Μύσις,ιος,ἡ,præcluſio,occluſio,contractio,compreſſio.μύσις τῶν πόρων.

Μυσκέλευθρα,apud Pollucem,muſcerda, μυὸς χόδος. Legitur & μυσκέλευθον pro eodem.

Μύσκλοι,Heſych.οἱ σκολιοὶ ἢ οἱ ... .

Μύσκος,paruus mus,muſculus.

Μύσος,ους,τὸ,ſcelus,q.abominatio,μίασμα.Item ſceleratus. Ianus Laſcar. ... ſcelerato nihil parcas. pro ſacrificio dæmonico, Theodoret.in 3. Eccleſiaſt.Inſtor.ſæpius vtitur. at μυσαρὸς,ὁ,ὁ, deteſtandus, abominandus, deteſtabilis. Heſych.enim μυσα ſunt μυσαρὰ ... ,Euſtat. deriuat ... μύειν vt ſit ... ad quod oculos claudimus ipſum videre non ſuſtinentes ſed tranſeuntes.

Μυσὸς Τήλεφος, Telephus Myſus , Ariſtophan. nam rex fuit Myſiæ.

Μυσπόλη,muſcipula.

Μυσπολεῖν,clàm indagare,in cauernam ſubire inſtar muris. ... , Ariſtoph.in Veſpis, ἢ μυσπολεῖ ... .

Μύσται,concluſi ſunt,μύσαι.

Μύσσω, vel μύττω, mungo, emungo,mucum naſi extraho ſed rarus eſt ſimplicis vſus,atque adeo nullum eius exemplum adfertur.

Μυσταγωγέω,μυσταγωγήσω ... , duco ad ſacra, initio, myſteria doceo, myſteria produco,ſacra doceo,Actiu.Accuſ. ... , Nazanz.

Μυσταγωγηθέντες,inſtructus orationibus.

Μυσταγωγία,ας,ἡ,diſciplina ſacrorum,initiatio in ſacris. initia videtur Cic.appellaſſe de Leg.quum inquit, Nam mihi quum multa eximia diuināque videantur Athenæ tuæ peperiſſe, atque in vitam hominum attuliſſe : tum nihil melius illis myſteriis, quibus ex agreſti vita exculti, ad humanitatem mitigati ſumus, initiáque vt appellantur, ita reuera principia vitæ cognouimus. ... , Nazanz. initiationis verba ſic Interpr.

Μυσταγωγὸς,ὁ,ὁ,princeps ſacrorum.Cicero in Verrem,hi qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt , ducere ſolent , & vnumquodque oſtendere , quos illi myſtagogos vocant. μυσταγωγοὶ τῶν ... Nazan.i.prædicator. ... , idem Nazanz. mali malorum dæmonum fictores & ſacerdotes & cultores:ſic Bilibaldus.

Μυσταλαμος, ὁ, ſordidus,auarus , quaſi victitans è diuiſione ſalſamentorum.

Μύσταξ,ακος,ὁ,labrum ſuperius, & in eo enati pili. Plutarch.in Agide tradit ex Ariſtotelis authoritate, Lacedæmoniorum legibus ſancitū fuiſſe ... μύστακας ... quit, ... Pollux, ... μύσταξ, ... imò ὑπήνη , barba eſt ſub mento teſte Ruffo , & ἴουλος ſub temporibus primæ barbæ lanugo , πώγων vero barba in ſummo mento , vt in ſuperiori labro ... barbæ primus exortus , qui pili poſtea adaucti μύστακες dicuntur: vnde & vulgaris vox, mouſtaches. Theocritus, ... μύσταξ ... .

Μυστηριαστής,ſecretiſſimus & tectiſſimus homo, Comm. Ariſtophanis in Pluto,quem ipſe comicè dixit κλεψίστατον. Nam κλέπτειν etiā pro ſecreto ponitur: vnde apud Ho. ... .

Μυστηρίδες ... ,in Epigram.

Μυστήριον,ου, τὸ, arcanum, myſterium, ſub quo arcani aliquid latet, quódque nō perficitur, niſi occulta aliqua ſacrorum ratione,res arcana occultaque,quęque nefas eſt vulgò efferre, res arcana & paucis cognita,neque communicanda, niſi initiatis. Paulus ad Epheſ. cap.1.γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ; nobis patefacto myſterio voluntatis ſuæ. qua voce pro Latina paſſim vtitur Cicero. Μυστήριον , apud Theologos aliquando ſacramentum ſignificat: non ita tamē vertendum, ſed arcanum & myſterium hoc præſertim loco & cap. 5.eiuſdem Epiſt. τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστόν. Erant autem myſtria duplicia apud Eleuſinem terræ Atticæ, magna ſcilicet,Cereri ſacra:& parua, Proſerpinæ : in quibus quæ agebantur,ſacerdotes ſummo ſilentio occultabant. De hoc Cæl.lib.9.cap.9.Dicta autem volunt, quod ea ... ,hoc eſt, occludere oportet intus,intus cuſtodire,nec vnquam profano explicare. vel ἀπὸ τοῦ μύειν τὸ στόμα, hoc eſt,os obſignare. vide in Chiliad.Eraſmi, Ante myſteria diſcedere:& Aſinus myſteria portans.Plutarchus ait in Opuſ. ſomnum eſſe myſterium mortis. de hac voce iſta congelletat in vnum Franc.Port. ... μύειν, Horat.Ode 13 lib. 2. ſacro digna ſilentio. μυστήρια,cerimoniæ arcanæ , ſacra opertanea,ſacra ſecreta,Seneca Herc.erant parua,& magna myſteria. ... commentator.μυστήρια ... erant Proſerpinæ: in Herculis gratiam inſtituta,magna erat Cereris.Seneca in Hercule furente,reddere ſacra ſecreta iugum parenti.Qui in his initiabantur,et veſtimenta,in quibus initiabātur,nunquam deponebant, donec diſcerpta ſponte ſua decidebant. Myſtæ autem in ſacris Græcis geſtabāt faces luto,& furfure obliti,Lymphatico cur ſu debacchantes & ſacerdotes idem factitabant, i. debacchabantur. Sen. Romanus habita quæſtione de Bacchanalibus, decreuit ne qua ſacra fierent in operto.

Μύστης,ου,ὁ,ſacra diſcens,myſteriorum peritus, diſcipulus, initiatus ſacris alicuius numinis,myſta Senecæ poetæ, ... , adorator,cultor. Et συμμύσται,qui iiſdē ſacris ſunt initiati,Cęl. l.9.c.9.μύστης λύχνος,in Epi.trāſlatè etiā dixit Apoſ.2.ad Theſ. de Antichriſto loquens,τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας.

Μυστηριωδῶς ... ,apud Pollucem.

Μυστῖνος,ὁ,ὁ,muſculus piſcis,de quo Ariſtot.lib.5.Anim.

Μυστικὸς,ὁ,ὁ,myſticus,arcanus. μυστικαὶ ἡμέραι apud Polluc. Hinc μυστικῶς. Gregor. ... .

Μυστιλάω, ſorbere excauato pane, ... Ariſtop.in Pluto, ... , ò qui plurimū polentæ in diebus Theſeo dicatis,eſitaſtis.metaph.Ariſtop.in Equit. ... μυστιλᾶται ... pro ... .

Μυστίλη,ης,ἡ,panis cauus quo ius ſorbetur. Μυστίλη,inquit Pollux, ... , vnde μυστιλᾶσθαι. Ibidem,μυστίλη ... . Μυστίλην etiā vocat cochleare, ... ,ligula, ... vide Μύστρον. Interp. Ariſtoph.in Equit. μυστίλη ... . at Μυστίλας Atticos vocaſſe ... , annotat ſchol. Ariſtoph. Panis bucceas,quæ canibus obiicerentur,ſuprà ... habuimus & μυστιλᾶσθαι quarum ſcripturarum vtramque agnoſcit Euſtath.

Μυστίξ,Heſ. ... ,in fruſta ſecat,quod ſupra μυστύλλει.

Μυστιπολεύειν,celebrare.Accuſ.apud Nonnum.

Μυστιπόλος , ſacerdos & adorator apud Nonnum . Aliquando adiectiuè

adiectiuè apud eundem pro ſacro & myſtico. vnde μυστιπόλος ἱερηΐη, teſtis dies.

Μύστις, myſtica, myſteriorum perita. vnde μύστις μολπή, libro 5. Epigram. myſticum carmen. μύστιδες, conſciæ myſterij, cultrices, Nazanz. μύστιδας οἰκονομίας Interpr. vertit miniſtras domeſticæ conuerſationis: ſed viderit.

Μύστρον, vel μύστρος, ου, τὸ, Euſtath. idem quod μυστίλη, panis excauatus ad hauriendum pulmentum, ſiue ius, ſed videtur eſſe potius cochlear. nam & ipſum ex ligno ſtannóve aut argento excauatum hauriendo vel iuri vel pulmento ſeruit. quomodo accipi non incommodè poteſt in hoc loco Nicandri Ἠρέμα δ' ἐγχλιόεν κοίλοις ἐνὶ εἶσε μύστροις quod ſic ibi exponitur ... ut ſit cauis hauri cochlearibus. itidémque Hippolochus in epiſtola quadam de quodam epulo Macedonico dixit ... μυστρίῳ χρυσῷ: ... etiam nomen menſuræ eſt & inter menſuras capacius eſt quam κοχλιάριον in hippiatricis enim menſuris τὸ μύστρον dicitur continere duo cochlearia. à μύστρον, fit μυστρίον vnde μυστριοπῶλαι qui myſtra vendunt. μύστρα quoque cyathos Ruellius interpretatur: myſtra Marcel. Cæl. lib. 9. cap. 9. vide Μύστρον.

Μυστοδόκος, ὁ, ἡ, ὁ, qui ſacra aut eccleſiaſticos recipit. Ariſtoph. ... μυστοδόκος δόμος, i. μυστοδόκος, ... domus myſtarum ſusceptrix.

Μυστιπόλος, ου, ὁ, in ſacris verſans, ſacrificus, ſacerdos, doctor, magiſter. μυστιπόλος ..., in Epigrammat. μυστιπόλῳ ..., Ibidem.

Μυστοφόρος, ferens myſteria.

Μυσφόνον, muſcipula. ... τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quod exitium afferat muribus.

Μυχαί, Heſych. ſunt αἱ ἀμυχαί, laniatus vnguium.

Μυχλός, ου, mola.

Μύχον, pudenda.

Μυτακίζω, literam μ, nimis crebro itero, vnde & μυτακισμός.

Μύτης, mutus, impendio taciturnus. ineptus ad venerem, in venerem ſolutior & piſcis fœmina, quæ ſine mare compare nō natat neque paſcitur, Heſych.

Μυτίζω, punio, κολάζω, Heſych.

Μυτιλλάσας, dixit Theocrit. quam interpretantur mutilam. apud Heſychium. μυτιλὸς oxytonως expoſ. ἰχθὺς nec non τόμος, ...

Μύτις, ιδος, ἡ, naſus in marinis piſcibus. Ariſtot. de ſepia loquens, ait eam ἐν τῇ μύτιδι habere τὸν θορόν, hoc eſt, genitale, ſemen. μύτιν hanc poſtea idem vocat μηκώνα, additque non abſurdè ... vocari poſſe. Item papauer turbinum è conchyliorum genere, quod quaſi ſuperflua materies retrimentumque habetur, Ariſtot.

Μύτις, ἡ, id eſt quod in mollibus piſcibus viſcerum loco habetur. Non ſunt enim eis viſcera, vt Ariſtot. ait lib. 4. Animal. ea autem ſub ore eſt, & per eam gula tendit, ait idem eodem in loco. Galenus in Gloſſis, μύτις, τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν. Eſt & piſcis nomen apud Hippocr. apud Heſych. reperitur μυττὶς geminato τ & oxytonως quod itidem eſſe dicit τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὃ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐκχεῖ, atramentum ſepiæ quod in ore habet & excernit in metu. id etiam θολὸς nominatur.

Μύτιλος, vox Latina deprauata à mytilus apud Athen. libr. 3. ... μύτιλοι ..., in quo vir Græcus fallitur Latinitatis imperitia.

Μύττακες, Siculis μύκαι, fungi: Ionibus ..., quæ & μύτακες, Heſych.

Μυττάζω, eidem eſt στενάζω, gemens, ingemiſcens aſſerenti & μυττάζειν pro στένειν.

Μυττὸς, vide ſuprà in μύτις.

Μυττός, Heſych. ἐνεός, mutus: qui & μύτης, nec non τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Μυττωτός. vide in μυττωτόν.

Μυττωτεύω, μ. ... , intero, concido eludiū, facio intritum. vide infrà.

Μυττωτὸν, τὸ, genus edulij: intritum ex alliis & variis concinnatum, caſeo, oleo, ouo, porro. Dictum quaſi μυσαρωτὸν, ... τὸ μυσαχθῆναι, contemptum videlicet eſculentum. Galen. interpretatur. ... σκορόδων ... , Schol. Ariſtoph. in Equitib. Cæl. libro 3. capite 30. μυττωτὸν, alliatum, moretum Virgil. Theophraſt. libro 9. hiſtoriar. plantar. de genere alliorum, σκόροδα ... οὐχ ἕψουσιν, ἀλλ' εἰς τὸν μυττωτὸν χρῶνται, &c. Cyprium allium vocatum non decoquunt, ſed in myttotus vtuntur: ſic Gaza. Plin. libro 19. cap. 6. de allio Cyprio, rufis pulmentaria exponit. μυττωτὸν vocat Hippocr. de locis in homine. alibi verò dixit lib. 2. ... μυττωτὸν δριμὺ ... Dioſcorides de allio loquens libro ſecundo, τὸ δὲ ... τρίμμα ... δὲ μυττωτὸν, ... Pollux μυττωτὸν exponit τρίμμα ἐκ σκορόδων δριμύ vide Aretæum libro 2. cap. 9. vbi moretum tranſtulit Interpres. Callimachus, ... μυττωτόν. ſic legendum puto apud Hippocr. Hinc Ariſtophanes dixit in Veſpis, ... αὐτὸν ... μυττωτεύσομεν, pro intriti modo atque alliati acrem reddemus, ... , ... , ...

Μυχαίτατος, & μυχοίτατος, pro μυχαίτατος, intimus, penitiſſimus, intus remotus, ἐσώτατος, ἐνδότατος, ἐνδόμυχος, intus latens, Ariſt. de mundo, ... μυχαίτατον, ... καλεῖται.

Μύχατος, intimus, penitiſſimus, Apol. 1. Arg. μυχάτῳ ἐνὶ ... , i. ἐν οἰκίᾳ, in penetralibus domus. Phocyl. μυχάτοις ... οἴκοις. ἐν μυχάτοις ... , in Epigr.

Μυχῆ, μυχός.

Μυχθίζω, irrideo, χλευάζω, μυκτηρίζω, ſuſpirō, item ingemiſco. hinc ἀναμυχθίζω, apud Æſchyl.

Μυχθισμός, irriſio. item ſuſpirium. meminit Euſtat. quoque verbi μυχθίζειν in hac ſignificatione deriuans ... τὸ μοχθεῖν ſiue μυχμὸν quem eſſe dicit τὸν ἐκ τῶν διὰ μυκτήρων ... ἦχον, ſonitū quem reddunt per nares ij qui anhelant & reſpirant.

Μυχιαῖος, ου, ὁ, abditus ex penetralibus. vnde μυχιαῖος ... , ὁ ἐκ βάθους ... , ... μυχιάσι ... λέγεται.

Μύχιος, abditus, intimus, arcanus, Apoll. 2. ... μυχίοισι, flatibus occultis. Ariſtot. de mundo, πνεῦμα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρεξωσθὲν, &c. ſpiritus qui aberrans ſe inſinuarit in abſtruſos quoſdam terræ atque cæcos meatus.

Μυχλὸς, otioſus, libidinoſus, mollis. Aſinum admiſſarium ita vocant Phocenſes. pro μυχλὸς dicitur & μοίχλος.

Μυχμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus per nares.

Μυχοπόντιον, ſpecus vbi receſſus cauus & vorago ponti eſt. Am. Marcel. lib. 22.

Μυχὸς, οῦ, ὁ, receſſus, locus abditus, conclaue, penetrale, θεμέλιον, id eſt, fundamentum: pro ſinu vbique apud Strabonem. Euripid. in Hecuba, μυχὸς ἄντρου, antri receſſus. Homer. Odyſſ. ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος, è longinqua portus parte, Thucydid. ἐν μυχῷ τοῦ λιμένος, apud profunda portus, idem Thucydid. ἐν μυχῷ τοῦ πλοίου, in imo nauigij, Lucianus. μυχοῦ δόμου, conclaui. Homer. Odyſſ. πάντας τοὺς ... μυχοῦ, &c. Ariſtides.

Μύχων, ωνος, palearum aceruus, lingua Dorica.

Μύω, μ. ύσω, π. υκα, claudo, occulto, nicto, palpebras oculorūmque folliculos claudo, καμμύω. Accuſ. aliud eſt μυῶ, à μυέω: vide ſuprà, μύειν, inquit Commentat. Ariſtophan. in Ranis. ἐστὶ τὸ κλείειν στόμα. vnde dicta μυστήρια, ... τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξαγγέλλειν. στόματα μύει τοὺς ἅπαντα χρόνον, Alexand. Aphrod. Idem libro primo, Problemat. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, alterum oculum comprimimus. μύουσι τῶν ὀφθαλμῶν οἱ ἄνθρωποι, homines oculis conniuent, Politianus, ἔμυσας ..., oculos clauſiſti, in Epigrammat. χεῖλος ἔμυσε, os ſe clauſit, Ibidem. μύσας ... , omiſſis luctibus, Ibidem, μέμυκε, obmutuit, ore ſcilicet compreſſo, Ibidem. contrahitur, conſtringitur, clauditur. Heſiod. vel mugit, ſtrepitat. vnde μεμυκὼς, compreſſus, qui coit. μεμυκὼς τῷ στόματι, qui ore compreſſo eſt, Ariſtot. in Problemat. reperitur etiam dictum de aluis vt de vulnere, cuius labra non hiant μεμυκότα ἕλκη, item de roſis apud Euſtathium. item μύοντες ... μεμυκότα ... , in Epigrammat. μεμυκότες ἄνεμοι, venti ſilentes, Ibidem.

Μυώδης, muſculoſus, toroſus, lacertoſus, ἰσχνὸς καὶ μυώδης τὸ σῶμα, Galen.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, pars quæ præcipuè habet muſculos. exponitur itē pulpa brachiorum & coxarum, ..., muſculus, ..., torus, lacertus.

Μυωνία, ας, ἡ, mulier prodigioſæ libidinis apud Ælian. à muris ſalacitate immodica, quæ dicitur μῦς, Cæl. lib. 8. cap. 2.

Μυωξὸς. Murium multa eſſe genera teſtatur Ariſtoteles, qui tamen de domeſticis tantum ſiue arualibus ſcripſit libro 6. Hiſt. fine. Et de Ægyptiis, & alio genere quod non nominauit, ſed duobus pedib. id ingredi ait, hæc verba adiecit: Οἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ μύες σκληρὰν ἔχουσι τὴν τρίχα, ὥσπερ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, οἱ βαδίζουσιν ἐπὶ τοῖς δυοῖν ποσί. τὰ γὰρ ἔμπροσθεν, μικρὰ ἔχουσι, τὰ δ' ὀπίσθια, μεγάλα. γίνονται δὲ πλῆθει πολλοί. Hæc Plinius lib. 10. cap. 65. ita reddidit, Ægyptiis muribus durus pilus, ſicut herinaceis. Idem bipedes ambulant ceu alpini. Alpinos itaque nominat Plinius eos quorum nomen Ariſtot. non expreſſit. nominauit autem hunc murem μυωξὸν Epiphanius. ipſius hæc verba in libro Anchorato, vbi contra incredulos reſurrectionis producit, ipſum per ſemeſtre temporis ſpatium, ab autumno ad ver vſque, velut mortuum ſub terra deliteſcere, & poſtea reuiuiſcere. Ἀλλ' ἐν ἔαρι, inquit, ... ὁ μυωξὸς τὸ ζῆν. ... , καὶ αὖθις ... Sed & idem Epiphanius contra Originem, hæreſ. 64. fine, myoxo comparat Originem, & iucundam hiſto-

riam de catulis ipſius recenſet: φασὶ οἱ φυσιολόγοι τὸν μυωξὸν ἐμφωλεύειν, καὶ τὰ χρήματα αὐτὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλὰ τίκτειν, ἕως πάντα ᾖ ἔτη. τοὺς δὲ σκύλακας τούτους θρέψασθαι. καὶ ἐὰν εὕρῃ ἔχει τὸν φωλεὸν ὁ σκύλαξ, μὴ δυναμένη τῶν ὅλως καταφαγεῖν, ἀπὸ ἐνδεῶν εἰς κέρατα ἢ δύο. τῶν δὲ λοιπῶν καταπεπτωκότων τῶν ὀφθαλμῶν, στίλβει φέρει, καὶ ἀνατρέφει πολλὰ γεγονότα, ἕως ὅτι βούλεται, ἔχουσιν αὐτῶν προσφέρειν. καὶ τούτου ἐσθίειν. ἐὰν δὲ συμβῇ τινὰ ἀπείρως περιτυχεῖν τοῖς τοιούτοις, καὶ λαβεῖν αὐτὰ εἰς ἰδιώτην, ἀναπτύσσει ἑαυτοῖς λαμβάνοντα ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τοῦ σκύλακος τεθραμμένα. τοῦτο καὶ οὐ θηρεύειν, ἀπὸ τῶν προειρημένων ἰχθύων τῶν ἐκτραφέντων ἐν τοῖς ὀχεῖοις αὐτοῖς, καὶ γίνονται αὐτοῖς εἰς βρῶμα ἀναγκαῖον. Ex his itaque locis intelligitur μυωξὸν eſſe murem alpinum à Plinio dictum, & qui vulgò in Alpibus marmota appellatur. Meminit etiam Gal. li.3. de Alimentis, myoxi: Οὐκ ὀλίγοι δ' ἔτι δύνασθαι λέγουσι κακοῦ τι ἐς τὸ καθ' ἑκάστου ἔθνος ἐπιχώρια τῶν ζώων ἅπαντα διέρχεσθαι, καθάπερ ἐν Ἰβηρίᾳ τὸ τοὺς λαγωοὺς ἐσθίειν ζωόφιλον, ὁ καλοῦσι κουνικλίου (ſed legend. κουνικλίου) ἐν Λευκανίᾳ δὲ τῆς Ἰταλίας, τὸ μεταξὺ πως ἄρκτου τε καὶ συὸς, ὥσπερ γε καὶ τὸ τῶν ἀγρίων μυῶν καὶ τῶν κατοικιδίων ἐκείνων, ἐν μέσῳ μυωξὸν καλούμενον. Sic enim legendum.

Μυωξία, μυωπία, muris cauerna, μυοδόχος, τρώγλη, Ho. Βατραχ. Item oratio contumelioſa, ὑβριστικὸς λόγος, Heſyc.

Μυωπάζω, μ. άσω, π. ακα, nicto, non niſi comminus obiecta oculis poſſum intueri. Suid. μυωπάζειν, τὸ τοῖς ἄκροις ὀφθαλμοῖς προσέχειν, σκαρδαμύττειν, Heſych. ὀφθαλμιᾶν. μυωπάζειν (inquit Ariſtotel.) λέγονται οἱ ἐκ γενετῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ πόρρωθεν οὐχ ὁρῶντες. Myopes dicuntur qui ab ortu primo, proxima quidem vident, remota verò non vident. Petr. 2. Epiſt. c.1. τυφλός ἐστι μυωπάζων, i. eminus nō intuens ſed ſolùm oculis admota. Theod. Beza reddidit nihil procul cernens, ſubaud. in iis quæ ad regnum Dei pertinent, qui non cernit cœleſtia, longius vid. & extra mundum remota ſed terreſtria duntaxat quę proxima ſunt vt hac in parte plane ſit μύωψ. Myopem cum nyctalope confudit, Gell. lib.4. cap.2. Dicti ſunt μύωπες παρὰ τὸ μύειν τὰ ὦπας, quia ſępè conniuent oculis.

Μυοπάρων, myoparo, genus nauigij. vide Bayf. Superius per ο in antépenul. ſcribitur.

Μυωπία, ας, ἡ, cauerna murium. μυωπίας ὕες ἀνορύττουσι. murium latibula ſues effodiunt. Ariſtot.6. Anim. Theophr. lib. fragm. περὶ τῶν ἀθρόως φαινομ. ὅταν ἐκ τῶν μυωπιῶν παραγένωνται.

Μυωπία, ſiue μυωπίασις, affectus oculorum quo laborant qui μύωπες dicuntur, qui ex natiuitate parua quidem comminus vident, eminus verò nec vel magna poſſunt intueri. Atque ij ſcripta non niſi oculis admota poſſunt legere: quod vitium ſanationem non recipit. vide Aetium τετραβ. lib.2. Serm.3. cap. 44. Hinc Μυωπίας καὶ μύωψ, qui hoc morbo laborat. vide Νυκτάλωψ. Dicitur etiam μυωπὸς Xenoph.

Μυωπιάζειν, Heſyc. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχειν.

Μυωπίζω, ſtimulo, διεγείρω, παροξύνω. μυωπίζειν τὸν ἵππον. Xenoph. calcaribus vrgere. fit à μύωψ.

Μυωπὸς, idem qui μύωψ. Xenoph. de canibus loquens, αἱ δὲ μυωπαὶ καὶ χαροπαὶ χεῖρω τὰ ὄμματα ἔχουσι. Vide Μυωπία.

Μυωτὰ σάρκες, apud Athen. lib.9. muſculoſæ carnes.

Μυωτὸς, genus veſtis Armeniis peculiaris, teſte Polluce, quaſi ſoricina vel murina veſtis: vel è murium pellibus contecta vel murium effigiebus variegata: & herba, quæ vocatur auricula muris. vide Μυὸς ὦτα.

Μύωψ, ωπος, ὁ, idem quod οἶστρος, inſecti genus eſt, quo maximè boues infeſtantur, aſilus Virg. 3. Georg. tabanus Varroni, & vulgò tan. Conſtantinus γεωπονικῶν libr. ιζ, ὅτι ἐκφεύγουσι τὰς βοῦς οἱ μύωπες κατρουῶντες τοιοῦτον, ἰσχύν. Plato in Apolog. ἐγειρόμενος ὑπὸ μύωπός τινος, excitari ab aſilo quopiam. Significat etiam flagellum equi, calcar: minimum digitum ita quoque dici inuenio, qui & ὠτίτης. μύωπες autem dicuntur, qui limis ac veluti ſecluſis oculis aſpiciunt: cui contrarium ſenibus accidit. de quibus Alex. Aphr. Probl. 74. libro 1. Aut (vt alij) qui interdiu exiliter vident, & veſperi iuſtam aciem habent. Sic dicti à cōniuentibus oculis. Latini luſcioſos, luſcitioſos & nuſcitioſos vocant, Bud. in Annot. Hi tamen propriè non μύωπες, ſed νυκτάλωπες.

Μῶ, quæro. vnde μῶσο, quære.

Μωά, Heſ. ὡδὴ ποιά.

Μώδα, eidem ſunt ἄλφιτα σίτου farina frumenti.

Μωδέω, loquor, cano.

Μώδιξ, flamma, puſtula.

Μώδιον, Heſ. ſpecies ſportulæ.

Μώδυξ, imperitus, ἀπαίδευτος.

Μωδόεις, Heſych. δειλοὶ, ἀκλεεῖς, μωρόφρονες.

Μωκάομαι, irrideo, deludo à nomine μῶκος.

Μωκίζω, ἐμπαίζω, Suid. illudo.

Μῶκος, irriſor, Cicero: deriſor, Horat. σκώπτης, χλευαστής.

Μῶλαξ, vini genus quod in ſanciendis fœderibus libabant: fortè ἀπὸ τοῦ μώλου, hoc eſt bello, dictum.

Μωλεῖ, Heſyc. exponit μάχεται pugnat, manus conſerit, afferens & medium μωλήσεται pro μαχήσεται pugnabit ſed addens etiam παροξυνθήσεται, exacerbabitur.

Μῶλος, Heſych. πόλεμος, μάχη, θόρυβος, bellum, pugna, tumultus, pro quo ſupra μῶλος & μῶλος ſunt vero qui μῶλος hoc deriuatum velint παρὰ τὸ μολεῖν vt pote in quo oporteat feſtinanter ire, alij παρὰ τὸ μολύνειν quoniam manus in eo polluuntur ſanguine.

Μῶλυ, υος, τὸ, moly herba: παρὰ τὸ μωλύειν τὰς νόσους, i. à mitigandis ſedandiſque morbis. Eam Mercurius Vlyſſi tradidit in remedium carminum Circes. Odyſſ. κ, μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, quod interpretans Ouid. ait, Moly vocant ſuperi, nigra radice tenetur. vide Etym. & Didym. ibidem. μῶλυ ὄρειον, moly montanum. Dioſcor. lib.3. cap.52. de hac voce ſic annotauit Franc. Portus. Dioſcorid. lib.3. cap.49. μῶλυ. ſunt qui ſylueſtre Leucoion. i. violam vocent. Romani pariter Græcis Moly appellant, graminis habet folia, latiora tantum, per terram ſparſa: flores violæ ſimiles, colore lacteo, minores tamen, & ad purpureæ violæ magnitudinem accedentes. caulem candidum, longitudine 4. cubitorum, in cuius ſummo allij ſimile quiddam eſt, &c. De hoc etiam Theophraſt. Fuſius lib. 19. cap.15. de hiſt. plant. in Cyllene Arcadiæ naſci id tradit, & valere plurimum aduerſus veneficia: eius tamen radicem non ita difficile erui, vt ſcripſit Homerus. Plinius ſcribit Mercurium fuiſſe inuentorem huius herbæ. Heſych. ait quoſdam per μῶλυ intelligere τὸν λόγον δι' οὗ τὰ πάντα μωλύεται ὁ δεῖ προσέχειν.

Μῶλυζα, ἡ, allij caput apud Pſellum medicum. legitur & μώλυζα, apud Hippocrat. περὶ γυναικείης φύσιος, σκορόδου μώλυζαν Galen. exponit σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ μὴ διαλυόμενον εἰς ἀγλίθας.

Μωλύω, hebeto, veto, Etym.

Μωλυομένα, apud Hippocr. ſenſim marceſcentia, κατὰ βραχὺ ὑπομαραινόμενα.

Μῶλις, imperitus, inquinatus, diſſolutus, hebes. pro ſegne & torpido, Nicand. in Theriac. de angue, Τοῦ ἐπ' αὐαλέον φωλειὸν ἀπὸ ὀστράκων ἔχει Μῶλις ἐπιστείχων, i. βραδὺς, νωθὴς, παχυλὸς καὶ μέγας. apud Sophocl. μῶλις, ingenio tardus, ἀνωθής.

Μωλύτερος, hebetior, imbecillior, adhuc florem habens, Etym.

Μωλύνω, ἀφανίζω, lenio, impedio, paulatim extabeſco.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, flagellum ex boue, cicatrix verberum, vulnus, vibex, vibex plagæ. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προσειλούμενα, i. verberum vulneribus ac vibicibus admotæ pelles prohibent nē vlcera conſiſtant, Ariſtot. in Probl. De Chriſto in 1. Petri ca.2. οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε, cuius vibice ſanati fuiſtis.

Μωλωπώδης, cicatricoſus, χαρακώδης.

Μῶμαι, quæro. vnde μώμενον apud Heſych. ζητοῦντα: afferentem & μῶται, pro ζητεῖ, ac τεχνάζεται. ſimiliter μῶσθαι affertur pro ζητεῖν & πολυπραγμονεῖν, diciturque eſſe Laconicum.

Μωμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, vitupero, reprehendo, irrideo, Homer. Iliad. γ, Τρῶες δ' ὧδε πάντες μωμήσονται, i. ψέξουσι, μέμψονται, Ariſtophan. in Auib. Νὴ τὸν Διόνυσον οὐκ ἄρα μωμᾷ, τωθάζει, i. ψέγεις. Varro, Quare fit vt lingulacæ obtrectatores tui, iam nunc murmurantes dicant, μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.

Μώμαρ, ὁ, μῶμος, ſtultus. Item dedecus & pugna. μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος, Heſych.

Μωμεύω, rideo, irrideo, Heſiod. μωμεύειν αἴδηλα, clàm reprehendere.

Μώμημα, ατος, τὸ, ſanna, irriſio, μωμήματα, ψόγματα. reprehenſiones.

Μωμητὸς, οῦ, ὁ, vituperabilis.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium, quæ gingiuæ aſſidet. Pollux. τῶν δὲ ἐπὶ τοῖς μύλοις, τὸ μὲν πρὸς τῷ οὔλῳ, μωμίσκον καλοῦσι.

Μῶμος, ου, ὁ, vituperatio, ψόγος, nota, reprehenſio. deus conuitij omnia reprehendens, σκώπτης, irriſor. μῶμος γέλοιος, in Epigram. 2. Petri cap.2. σπίλοι καὶ μῶμοι, labes & irriſores: vel irriſio.

Μωμοσκόπος, curioſè obſeruans reprehendenda. inde verbū μωμοσκοπεῖν.

Μωμφαί, μέμψεις. Heſych. potius μομφαί.

Μῶν, an, num, ἆρα. Ariſtoph. Νεφ. Στ. μῶν ἡρωΐναι τινές εἰσιν; Σω. ἥκιστα, ſuntne heroinæ? So. minimé. Sophocl. οἴμοι, τί φῄς; μῶν ὀλώλαμεν; periimúſne? Ariſtophan. μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; nonne tu quoque derides? Eſt autem συμπλεκτικὸν ἐπιρρηματικόν: & ponitur pro μὴ οὖν, τῷ ἆρα, num, nunquid. Lucianus. μῶν ἀδικῶ σε ἢ ἀπεστέρησά σε; num ego te decepi? an te fraudaui? Idem, μῶν σοι ἐπλήξα τινά. Suid. συνδεσμὸν eſſe ſcribit δυσχεραντικόν. τὸ γὰρ (inquit) μῶν, ζητεῖ. Vnde μῶν μὴ, pro nónne: apud Platonem lib.1. de Republ. ἐὰν ἐπὶ ἐπιχειρήσῃ ἀδικεῖν, μῶν οὐ διαλύσει τὴν αὐτῆς δύναμιν; nónne perdet?

Μῶν οὐ, nónne, i. ἆρα οὐ, num, vtrumnon, an non, nunquid. μῶν ὦ ἀποσκολύψω βλέφαρα; Eurip. i. num tollam lumina? Ariſtoph. in Pluto, μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; an non furatus es, ſed rapuiſti? μῶν οὐ πείθομαι; an non credis? Euripid. Plat. in Epiſtol.

τί χρῶ ταυτί ἐμέ; μῶν οὐχ ἕτερον ἐπαίεις; μῶν ἐν αὖ φέρεις; nunquid rurſus non affers? Ariſtoph.

Μωμά, contemptus, deſpectus, Heſych.

Μωνόν, vanum, inutile.

Μῶνυξ, υχος, ὁ, pro μονόνυξ, non biſulcus, ſed ſolidipes, Plin. habens vngulam ſolidam, ſeu vnicam habens vngulam. ἐστὶ δὲ μώνυχας ἵππους ζεύξας, pro μονώνυχας, ταῦς σύγκειται τὰς βάσις, τῇ σχεδίᾳ τῶν ἐκ τῶν τῆς χηλῆς ἔχει τα. Ariſtotel. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ὗς μώνυχας eſſe ait. Dixit Plinius lib. 11. capite 46. Sues in Illyrico quibuſdam locis ſolidas habere angulas.

Μωνύχιος, α, ον, ſolidipes, vt Gaza vertit in Ariſtot. μωνύχας ἀπήνας, Euripid.

Μωνύω, conqueror, μέμφομαι.

Μωραίνω, μωρανῶ, ἐμώρανα, fatuor Senecæ, quod eſt moror Sueton. deſipio, ſtultè ago. Neut. abſol. ἐμωράνθησαν, ſtulti facti ſunt. Paulus cap. 1. ad Rom. ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ſi verò ſal infatuatus fuerit: ſic Eraſm. cap. 5. Matthęi adnotat etiam poſſe verti, ſi inſipidus factus fuerit: aut certè, vt placet Vallæ, ſi deſipuerit. Martialis, betas quòd inſipidæ ſint, fatuas vocat μεμωραμένος, ſtupidus, Ariſtot. 9. Animal. Μωραίνω, etiam ſtultum facio, infatuo Ciceroni. Apoſtol. 1. ad Corinth. cap. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; nonne Deus huius mundi ſapientiam in fatuitatem conuertit?

Μωρία, fatuitas Ciceroni, ſtultitia, ſtoliditas. μωρία πολλὴ λέγειν, admodum ſtultum eſt dicere, Herodot. lib. 1.

Μώριον, vide Μανδραγόρας.

Μωρόβουλος, fatuus & ſtultus conſultor contr. τοιοῦτος.

Μωρολογεῖν, inſulſè blaterare, garrire, inepta loqui. μωρολογεῖ ὃ ἀκούσεις.

Μωρολογία, ας, ἡ, ineptus ſermo, ſtult iloquentia & ſtultiloquium Plauto. Paulus ad Ephef. cap. 5. Μὴ δὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις, καὶ αἰσχρότης καὶ μωρολογία, i. ineptiæ.

Μωροπόνηρος, ὁ, fatuus ac improbus, Adamant. in Phyſiognom.

Μωρός, ά, ὸν, & Atticè μῶρος, ὁ, fatuus, ſtupeſcens, hianti ore, qui & κεχηνὼς nuncupatur. Vnde & morari prima producta, pro inſanire apud Tranquillum. Ariſtoph. ὦ μῶρε καὶ κρόνιππε ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, τί μῶρος εἶ; Eurip. ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί, radices guſtu fatuo, Ruel. & Barb. ſapore inſipido, Marcel. lib. 4. Dioſcor. Item μῶρος, proprium nomen, in Epigr.

Μωρόσοφος, ου, ὁ, ſtultè ſapiens.

Μωρότης, τητος, ἡ, fatuitas.

Μωρῶς, fatuè, ἀλόγως. vox Polluci abiecta καὶ λίαν εὐτελής.

Μώρωσις, εως, ἡ, fatuitas, vitium propriè eſt memoriæ & mentis. Nam ſi ſolius memoriæ iactura fit, iam λήθαργος dicitur, ſi mentis ſolùm παρανοία: ſi vtriuſque, μώρωσις.

Μωρωθείς, ſtultus, demens, alienatus mente. Heſych. ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς πεπληγμένος.

Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ, & ὁ Μωϋσῆς τοῦ Μωϋσοῦ, & ὁ Μωσεὺς τοῦ Μωσέως Attic. & ὁ Μωϋσεὺς τοῦ Μωϋσέως. apud ſacram Scripturā declinatur Moyſes: à μωῦ Ægyptia, ſeu potius Chaldæa voce.

Μωτεῖ, Heſ. ζητεῖ quod & μαίεται.

Μώχεται, eidem φθονεῖ.

Μωῦ τὸ ὕδωρ.

Μώψ, cui hebes acies oculorum, ὁ μὴ ὀξυδερκής, κεχηνὼς δὲ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, Heſych. vide Μύωψ.

N

NABLA, τό, muſicum inſtrumentum quod quidam pſalterium vocant: de eo Athenæus libro 4. Ouidius nablia dixit 3. de Arte. Diſce etiam duplici genialia nablia palma Vertere, conueniunt dulcibus illa modis. Hinc Ναβλᾶς apud ipſum Athenæum, qui nablia pulſat. Porrò nabel Syriacam vocem eſſe volūt. vnde nablum Phœnicum inuentum.

Νάγμα, ατος, τό, affertur pro vellus, quod & νάκος forſan idem eſt quod νάσμα aut πίλημα, à νάσσω.

Ναιδωμός, contrarium τῷ νεμεσός, Heſych.

Ναΐδες, Theſſalis οἰκέτιδες: qui aliis πενέστας, Heſych.

Ναΐσια, eodem authore eſt δέσποινα domina.

Ναιετήρ, ῆρος, ὁ, habitator, in Epigr. & Dionyſ. Poeta.

Ναίτης, ου, ὁ, prima breui, incola, habitator, ciuis, & ναετὴς pro eodem, id eſt, ναέτωρ. Dionyſ. Poeta, οὐδ᾽ ἄγαν ναέται στεῖχον μύθοις.

Ναίτωρ, fluens, Heſyc. ὅθεν, πολύῤῥους multifluus à ναίω ſignificante ἐπιρρεῖν.

Ναζιραῖος, inquit Heſych. ὁ θεῷ κεχαρισμένος καὶ ἀφωρισμένος.

Νάθωνες, Heſychius. ταῖς χειρίσι addens poni etiam ἐπὶ τῶν σωμάτων.

Νάθραξ pro νάρθηξ dici author Heſych. forſan tranſpoſitione & mutatione dorica vt Σίφραξ pro Σφίνξ.

Ναί, Aduerbium affirmantis & concedentis, vt ſunt Næ, Ita & Etiam Latinè. Cebes Theb. πότερον οὖν καὶ εἰ λέγω; ναί, ἔφη, etiam, inquit. per ναὶ δῆτα ibidem reſpondetur. Interdum ſeruit antypophoris, vt ναὶ δῆτα. Demoſth. ναί, φησί, at enim, inquit. Ponitur & pro nempe, vel vtique. Gregor. ὡς ἂν κατὰ ναὶ τάχος. Homer. Iliad. α, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες. ναὶ ἀλλὰ θεῶν, imò & gentium, certè & gentium, imò tum & gentium. ναὶ τὸν φίλιον, i. ναὶ τὸν φίλιον δία. Ariſtophan. ναὶ τὰν κόραν, pro ναὶ τὴν κόρην, Doricè, i. per Proſerpinam. Ariſtoph. ναὶ. Σω. ἐν αἰσθάνομαι ὅτι. Στρ. ἀντιβολῶ, ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, imò rogo te per deos. Idem ibidem, ναί. Στρ. ναὶ ναί, imò, imò. ναὶ ναὶ φίλος, in Epigram. Matthæi cap. 5. ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὒ οὔ. vbi affirmandi aut negandi formula præſcribitur per etiam & non. Sic congeminatur Iacobi cap. 5. ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ οὔ, οὔ. Et prius ναί, i. κατηγορητικὸς λόγος: οὔ verò, i. ἀποφατικός. apud Paulum 2. ad Corint. cap. 1. ναὶ καὶ οὔ, hoc eſt, ſermo anceps & incertus: vbi & ναὶ ναί paulo antè ponitur καὶ οὒ οὔ, pro ναὶ & οὒ ſimpliciter, librariorum vitio, ναὶ δή, profectò, certè quidem, Homer. ναὶ μά, affirmat. ναὶ μὰ δία, certè, ſanè quidem, Xenop. ναὶ μὰ δία ἔφη, ita prorſus, imò verò, & meritò certè. Iliad. α, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, i. ναὶ τοῦτο τὸ σκῆπτρον: vbi μά, τὸ ὀμοτικὸν ὄνομα ἀπομοτικὸν μένει καθ᾽ ἑαυτὸ ὅθεν πλεονάζει. ναί, inquit Suid. συγκατατεθετικὸν ἐπίῤῥημα. ὅτι ὁ, ὁ ἐκκειμένοις καθ᾽ κειμμένης ὀξείας. Suidas & Heſychius obſeruant ναὶ μὰ τόν, & omiſſo ναὶ μὰ τάς dici omiſſo θεὸν & θεάς quod verò attinet ad illud iuriſiurandi genus ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον & ſimilia ſolitos fuiſſe antiquos ὁ ὀμνύντας κατὰ τῶν θεῶν ὀμνύειν ἀλλὰ κατὰ τῶν παρατυγχανόντων.

Ναιάδες, & ναΐδες ſiue νηΐδες, Nymphæ fontium, & ipſi fontes.

Ναΐδιον, ſacellum, ædicula, i. ædis ſacræ appendix.

Ναιετάασκε, habitabat. Odyſſ. ο, ᾗ ἔνι ναιετάασκε, in qua habitabat.

Ναιετάω, habito, κατοικῶ. Actiu Accuſ. & aliquando Datiuo. Hom. Iliad. γ, οἳ Λακεδαίμονι ναιετάουσιν ἔνεστιν ὅσσα, i. ἐν Λακεδαίμονι. inuenitur etiam paſſiuè, vt Iliad. ζ, πόλιν κοίλην εὖ ναιετάουσαν, i. οἰκουμένην, κατοικουμένην: vbi ναιετάωσαν etiam legitur Doricè, i. vrbem pulcherrimam ædificiis, & populis frequentiſſimam. Et Iliad. β, πόλιας ναιεταούσας.

Ναιέτης, habitator nouus, aduena, Etym.

Ναιδρίς, hinnulus.

Ναιμενοέρμες, οἱ, ſimulatores, qui aſſentiri videntur, nec tamen aſſentiuntur.

Ναιμαστρέψαι, vide in Chiliad. Eraſmi.

Ναιμαστρέφοντες, qui appoſitè obiecta eludunt, & extenuant factum.

Ναιμάν, inſuper, verè, ſanè. ὄντως δή.

Ναιόμεναι, οἰκούμεναι, Hom. Iliad. γ, πόλιας εὖ ναιομένας, quæ bene habitantur.

Ναῖος στρατός, claſſis, Euripid ναΐα ἀκλών, i. ναῦς.

Νάρδος, ου, τό, agrū, genus odoramenti, vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. hiſt. plant. cap. 7.

Ναιστήρ, Heſyc. οἰκοδέσποινα, domina familiās quæ ſupra ταμίας.

Ναίχι, Suid. ἐπίῤῥημα συγκαταθέσεως: aduerbium affirmantis. Heſyc. Atticum eſſe dicit pro ναί, næ, ita, etiam vtique, ſicut οὐχί pro οὐ dicitur.

Ναίω, habito. Odyſſ. ι, οὐ πολὺ νᾶιεν ἐπ᾽ αὐτῆς, i. ᾤκει ſeu κατῴκει. Idem cum Accuſ. ἀθανάτοισιν ναίων κατὰ πόλιν, Hom. Pro color & habitor. Idem Iliad. β, νῆσοι αἳ ναίονται, quæ habitantur. Sophocles, σὺ ἐφ᾽ ἃ τοῦ ναίεις ἀλίπλοος, κτλ. i. ναίει. Actiuum pro Paſſiuo, habitaris. Nicander in Alexiph. Ἢ σύ γ᾽ ἐπὶ κραδίῃ μία βάλαγγα γαίης Ναιομένην. Interpr. κατοικουμένην, ἐλθυσομένην, ἐγχειρουμένην. Dion. Poeta, ἔνθα τε ναίεται Ἄσυ τε γεσραίων, habitatur.

Νάκη, ης, ἡ, pellis caprina cum ſuo villo. Odyſſ. ξ, ἐν δὲ νάκην ἔτιθει αἰγός, i. δέρμα αἰγός, δασύ μαλλον.

Νάκος, εος, τό, idem. Pro vellere & pelle arietis, Herodot. pro pelle ouis, Lucian. pro quibuſcunque pellibus, Ioſeph. Heſych. κῴδιον, αἴγειον δέρμα μετὰ τριχῶν.

Νακοτίλτης, lanificus, qui ex pellibus lanas vellit: & νακοτιλτεῖν, deglubere, apud Pollucem, Suid. νακοτίλται, οἱ σπαράττοντες κῴδια, νακότιλτος velleris in modum vulſus: apud Heſych. reperiuntur, Νάκυρον & νάκεσιν expoſita itidem δέρμα, pellis.

Νάκκα idem dici ſcribit τοῖς πόκοις καὶ τὰ ἱματίδια ἃ νάκος.

Νᾶμα, ατος, τὸ, latex, vnda, riuus aquæ, deriuatio. Ariſtot. de mundo, τὸ ὑγρὸν καὶ ἐν τῷ μεσαίῳ καὶ νάματα καὶ διαλέξεις ἐξικμάδων, id eſt, ſcaturigines. Plinius irrigua aquarum dicit νάμα τῶν λόγων, verborum fluxus. Plato in Timæo. τόποι τὰ νάματα ἔχοντες, loci rigua νάματα τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα, aquæ à Ioue prodeuntes, id eſt, aquæ pluuiæ, Plato in Legib. In Epigr. de vino & melle dicitur νᾶμα.

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua ſcaturiens. Gaza lib. 2. hiſt. plant. ναματιαῖα ὕδατα, aquæ manantes, lib. 4. cap. 3.

Ναματώδης χώρα, locus aquoſus, Gaza ex Ariſtor.

Ναμερτία, Heſych. ἀληθῆ, vera Doricè pro νημερτία. Sic ναμέρτεια affert pro ἀλήθεια, veritas.

Νάνιν, eidem eſt ἱερεῖον, σφάγιον, victima.

Νάννακος, ὁ, rex antiquiſſimus. vide in Chil.

Νάννα, exponit Heſyc. patris matriſve ſororem vel fratrem. νάννη. Idem, μητρὸς ἀδελφή.

Ναννάριον, pulcher, mollis.

Ναννίς, ἀλυπῶδες.

Νανοῖ, eidem eſt ἵπταται volat, afferenti itidem νανοῦται pro ἱπτάσθαι.

Νανοφυής, ές, ὁ, pumilio, homuncio exiguæ ſtaturæ.

Νᾶνος, ου, ὁ, vel duplici ν. Νάννος, nanus, pumilio. Gellius libr. 19. cap. 13. & Cæl lib. 2. cap. 38. ſimia, non creſcens: ἀπὸ τοῦ νε, negatiuum, & αὔω, augeo, Ety. Ariſtot. 4. de partib. Animal. ait nani ſeu pumilionis naturam eſſe, vt pars ſuperior magna ſit, inferior parua. Suidas. νάνος, ὁ κολοβὸς τῷ σώματι, καὶ ταπεινοφυής. Equorum verò pumiliones dicuntur ἵννοι ſiue γιννοί, id eſt, manni Horatio, vel mannuli Martiali. mutoniatos verò eſſe nanos conſtat, ob idque ὡς νάνοι αἰδοῖον ἔχοντα μέγα dixit idem author. vide Γίννος. Νάνος, etiam Athenæo libro 14. αὐλὸς πλαγιαυλώδης διὰ τυφοῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος.

Νανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habens.

Νάξαι, Heſych. eſt σάξαι, βύσαι, afferenti & νάξον pro ἔσβεσε, λιθόστρωτον eſt à themate νάσσω.

Ναξιουργής, naxio opificio factus. ναξιουργὴς χρυσόμυξος, Ariſtoph.

Νάξος, Bacchi cognomen.

Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico, Nazanz.

Ναοποιός, οῦ, ὁ, templi extructor, ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ, templi cuſtos, Trapezunt. interprete.

Ναός, οῦ, ὁ. templum, Lucian. in Cauc. θυσίας καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις, &c. ναὸς deorum eſt, σηκὸς verò heroum, Ammon. Dicitur autem ναὸς à ναίω, habito. κλέανθης δέ φησι ναὸν ὠνόμασθαι ἐπειδὴ ὅτε διὰ τὸ ἐνναίεσθαι αὐτὸν τῷ θεῷ. vnde fit νεὼς Atticum.

Ναός pro νεὼς, nauis. Sophocl. in Aiace, ὑμᾶς γε ναὸς κατέσχομεν ὁμιλίαν. &c.

Ναοφύλακες, quibus tutela & ſartatecta ædium ſacrarum commiſſa ſunt, æditui, Ariſtot. 6. Polit.

Νάπη, ης, ἡ, & Νάπος, εος, τὸ, ſaltus, locus ſyluoſus, viretum, mons, cliuus, βῆσσα, receſſus intra montes, vbi flores optimè proueniunt. vnde Napeæ, herbarum & florum deæ. νάπαισι καρυοφόροισι, Ariſtoph. Apol. 2. ἐν παίκλεταις ἀναγερθεὶς κοίλαι ὑπερθε νάπαι, i. vallis: & dicitur νάπη quaſi νάφη, à τῷ priuatiua particula, & φάος, τὸ φέγγος. Sophocl. in Aiace, τίς ἢ βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους, id eſt, τοῦ κατὰ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους. Napas nemoroſa loca intelligimus, inquit diuus Hieronymus in caput 36. Ezechiel. Plutar. in Numa, νάπας σκιερὰς, dixit, i. lucos opacos. νάπος ὑλακόμενον, Euripid. νιφοβόλους νάπας, rupes niuibus tecta, Eraſm. ex Sophocle vertit.

Νάποινος, ου, ὁ, ſtultus, μάταιος, Heſyc. ſignificat tamen potius impunis, impunitus.

Νάπυ, τὸ, ſinapium. νάπυ dicendum, non σίναπι, ait Phrynichus. νάπυος in Genitiuo legitur apud Theophraſt. libro 1. hiſtor. plantar. νάπειον etiam dicitur. Nicander in Alexipharm. ἐν δὲ τὰ νάπειον, γράψαις δ' ἅλις. Ariſtophan. in Equitib. ἔβλεψε νάπυ, toruè aſpiciebat. δριμὺ καὶ ὀργίλον, Interpr. Alibi, καὶ βλέπει σίναπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασεν, Crates. i. βλέπων σιὸν, Ariſtoph. vide Σίναπι ſiue Σίναπυ.

Ναρδίζω, nardum redoleo, ac æmulor.

Ναρδίτης οἶνος vinum nardi odore conditum. fœ. gen. ναρδῖτις vocari ſolet nardus montana.

Νάρδος, nardus, & oleum nardinum. νάρδου στάχυς, nardi ſpica: vim habet ciendæ vrinæ, Galen. ad Glaucon. genus eſt herbæ quam deſcribit Dioſcor. lib. 1. Idem ibidem meminit νάρδου ἀμφοτέρων, ἰνδικαῖς τε καὶ κελτικῆς.

Ναρδόσταχυς, i. νάρδου στάχυς, ſpica nardi, Galen. ad Glauc.

Ναρθηκία, ἡ, ferulago.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, thecam reponendis medicamentis interpretantur: ſed doctiores oſtendunt Græcos medicos conſueuiſſe ſuos medicamentarios libros νάρθηκας & ναρθήκια inſcribere i. ferulas, forſan quòd iis ſeu ferulis niterentur ipſi vel alij. Galen. lib. 5. κατὰ γένη, ὁ μὲν Ἡρᾶς ἐν βιβλίῳ ἐπιγράψαντι τῶν φαρμάκων συνθέσεως ἐπιγραφόμενον νάρθηκα, Quin Sorani νάρθηκα citat Aetius 8. cap. 44. Et Cratippi Galenus libro 6. κατὰ τόπους. Sic intelligitur ille locus Ciceronis 2. de Finibus, Iam doloris medicamenta illa Epicurea tanquam de narthecio promant, id eſt, de libro medicamentario. Martialis etiam lib. 14. in Apophor. narthecia capſulis eboreis incluſa fuiſſe ita oſtendit, Artis ebur medicæ narthecia cernis habere Munera quę cuperet Pactius eſſe ſua.

Ναρθηκοφόροι apud Heſych. expoſ. νάρθηξι πλήσσοντες.

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta eſt apud Heſyc. & Æſchyl. Prometheo vt videtur Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν quod ipſe exponit ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, in ferula reconditam πηγὴν, inquit, τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκ ζωπυρήσεις τοῦ πυρός.

Ναρθηκοφόρος, ου, ὁ, ferulam ferens, Cæl. lib. 4. cap. 13.

Ναρθηκώδης, ferulaceus.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, ferula, thyrſus, virgula, νάρθηξ (inquit Heſych.) εἶδος φυτοῦ χαμαιμηκεστέρου ἰσοφυῆ. Plinius ferula calidis naſcitur locis atque trans maria genicularis nodata ſcapis duo eius genera, νάρθηκα Græci vocant aſſurgentem in altitudinem ναρθηκίαν vero ſemper humilem. & medicum inſtrumentum ex ferula propriè fabrefactum, Etymol. Heſiodus, ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in caua ferula qua Prometheus ignem ſurripuit à ſole. νάρθηκες ἐλεφάντινοι, eburnæ ferulæ. Lucianus ait medicos his vti, & accipit pro inſtrumento. Item νάρθηξ, inſula quædam iuxta Samon.

Νάρκαφθον, τὸ, genus odoramenti quod ſuffitibus admiſcebatur. De eo Dioſcorid. libro 1. cap. 22. Mathiolus Senenſis exiſtimat eſſe id quod ex India allatum officinæ vocant. Tignamе. Dicitur & νάσκαφθον à Paulo Ægineta: ſed idem libro 7. cap. 22. habet νάρκαφθον. Plinius hoc intellexiſſe putatur per ſericatum libro 12. capite 21. Eo comportatur, inquit, & ſericatum & gabalium, quæ intra ſe conſumunt Arabes, noſtro orbi tantùm nomine cognita. Et addit, Peruenit tamen aliquando ſericatum, & in vnguenta additur ab aliquibus. Idem videtur eſſe νάρτη apud Theophraſtum hiſtoriar. libr. 9. cap. 7.

Ναρκάω, obtorpeſco. Alexand. Aphrod. οἱ ἀκούοντες τρίζοντος ἢ σιδήρου ἢ ῥίνης, τοὺς ὀδόντας ναρκῶσι, qui ſentiunt ferri aut limæ ſtridorem, dentibus obtorpeſcunt.

Νάρκη, ης, ἡ, vel νάρκα Tralliano, torpedo, torpor, ἔκλυσις, diſſolutio membrorum, ſtupor, Ariſtoph. οἴμοι τί πείσομαι; ὥσπερ νάρκη με κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται, καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν. Eſt etiam Νάρκη, torpedo piſcis, Alexand. Aphrod. in præf. lib. 1. Proble. ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, torpedo marinus piſcis torporem per funiculum corpori inuehit. Plin. lib. 32. cap. 1. Quin & ſine hoc exemplo per ſe ſatis eſſet ex eodem mari torpedo: etiam procul, & è longinquo, vel ſi haſta, virgáve attingatur, quamuis prævalidos lacertos torpeſcere, quamlibet ad curſum veloces alligari pedes.

Νάρκημα, ατος, τὸ, vel

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpor, ſtupor. apud Galen.

Ναρκίον, Heſ. expon. ἀκοῖν.

Ναρκίσσινον ἔλαιον, narciſſinum oleum: ex narciſci flore fit, Dioſc. libro 1.

Ναρκισσίτης λίθος, narciſſites lapis. Dionyſ. de Situ orbis, λίθον ναρκισσίτην vocauit. Plin. lib. 37. cap. 11. Narciſſites etiam venis ederæ diſtinguitur.

Νάρκισσος, ου, ὁ, Narciſſus, pueri nomen.

Νάρκισσος, ου, ὁ, narciſſus flos: ab aliis dicitur λείριον, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant.

Ναρκόω, μ. ώσω, torpore afficio, torpeſcere facio, Alexander Aphrod. Accuſat. ναρκοῦντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν, Galen. vide in Νάρκη.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ſtupidus, ſegnis, torpidus.

Νάρκωσις, εως, ἡ, idem quod νάρκη.

Ναρκωτικὰ φάρμακα, medicamenta quæ frigiditate torporem afferunt, vt mandragoras, opium, Galen.

Νάρναξ, Heſ. κιβωτός.

Ναρόν, idem Heſ. affert pro σάρον, κόρημα, ſcopæ expon. etiam πλουσίαν καὶ ὑγρόν. Item ναρὸν affert pro φύλακας at Νάρο eidem eſt ὁ ἄφρων καὶ μωρός.

Νάρταλος, genus vaſis apud Ariſtoph.

Νάρτη, ης, ἡ, narta, genus plantæ odoratæ, vnde fiunt vnguenta, Theoph. 9. de plant. cap. 7. vide Νάρκαφθον.

Νάρον, Heſych. σκιάδας τινὰς ἄνευ, qui & μασσηρίς.

Νάσσω, abſcondo, quæro, mulgeo. item κνάω, ſeu κνήθομαι.

Ναιετάω, habitauit: vt τῷ πὲρ ἐμὲ ἀργεῖ ναίεσκον, ναίουσιν, ὠκήσαντο, ναιέταουσι, Homero.

Ναϲμώδης,humidus.

Ναϲμός,οῦ,ὁ,imber,latex,diluuium,ῥεῦμα,fluor,aqua,Euripid. in Hecuba.

Νάσσα,habitaui, καὶ ὁμάλισα,Heſych.i.adæquaui, æquabiliter ali quid feci. à ναίω pro ναίω.

Νάσσατο,habitauit,& κατῴκισε,Heſiod.Scholia. tranſtulit in alias ſedes. à νάσσω,τὸ νέμω,νασσέμεναι ἔμελλον,erant habitaturi,Apol lon.2.Arg.Aratus,ταύτην δ' ἄρα νάσσατο γαῖαν.

Νάσσω,ξω,νάξω,adæquo,premo.ἀμφορεῖς νενασμένοι,amphoræ aggre gatæ,Ariſtoph.

Νάστης,habitator,οἰκητής.

Ναστός,ἡ,ὁ,ſolidus,durus,concretus & plenus,denſus,στερεός,πλήρης,μεστός,confertus & compactus:cui opponitur μανὸς καὶ χαῦνος καὶ ἀραιός.vnde apud Dioſcoridem ναστὸς κάλαμος, calamus naſtos nomine, ex quo fiunt ſagittæ, id eſt, toto internodio ſolidus. Philo item κόσμον, id eſt, mundum eſſe dicit πλήρη καὶ ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον. Ναστὸς etiam dicitur panis melle & vuis paſſis, & aliis aromatis confectus. Sunt tamen qui recentem & calentem panem intelligant, dictúmq; volunt, quia denſior ſit, conſtipatiórque,nil prorſus leuitatis habens aut inanitatis: ὅτι τὸ νεόπεπτος ἀρτίσματα. Ariſtophan. in Pluto,ἧκε γὰρ ἄν σοι ναστὸς πεπεμμένος,veniebat enim tibi panis mellitus. ſic etiam dicitur quilibet panis & placentæ genus. Lycophr.quoque ναστὸν ſimpliciter panem vocat.Hinc ναστοπώλης καὶ ναστοφάγος καὶ ναστοφαγεῖν,apud Poll. Eſt & hoc nomine vrbs Thraciæ.

Ναυαγέω,ῶ,ήσω,ώ.κα,nauem frango,naufragiũ facio vel patior. Conſtruitur cum Accuſatiu.& interdum abſolutè ἐναυάγησαν,naufragium fecerunt, Herodot. Demoſthen. ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον ἐξέπλευσεν ἐν ᾧ ἐπέπλει. ναυαγήσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολέσθαι τὰ χρήματα. Gregor. ὡς δὲ φορτωθεὶς πλέει ὁ ἁμαρτάνων φέρων,ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς βαπτισθῶμεν,καὶ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν, id eſt,baptiſmum obruamus peccatorum pondere.Idem,ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὸ σωτήριον.vide ναυαγός.

Ναυαγία,ας,ἡ,naufragium,nauis amiſſio.vide Ammonium. ναυάγια in neutro genere dicitur,ait interpr. Thucydid. quando quippiam nauis amiſſum eſt,vt gubernaculum vel quid tale: ναυαγία verò in fœminino dicitur omnis amiſſio nauis, πᾶσα ἡ τῆς νεὼς ἀπώλεια.

Ναυάγιον,ου,τό,pars nauis fractæ, naufragium, fragmenta nauis, Thucydid. item eidem pro rebus ſubuerſis. ναυάγια ἐργάζομαι, ſum author naufragij,Lucian.apud Soph.exp.πλάσμα,de certamine equorum.

Ναυαγός,ὁ,ὁ,naufragus.

Ναύαιθος,Italiæ fluuius,ab incenſis in eo nauibus nomen ſortitus,Etym.

Ναυαρχέω,ῶ,ήσω,ώ.κα,naui ſeu claſſi præſum.Genit.aut Datiuo.

Ναυαρχία,ας,ἡ,præfectura claſſis. Ariſtoteles ſexto Politic. naualis potentia, ſumma rei naualis, Thucydid.Hic magiſtratus erat ferè regiæ poteſtatis,apud Lacedæmonios, Ariſtot. l.2.Politic.

Ναυαρχίς,ίδος,ἡ,nauis prætoria,vel in qua prætor eſt.στρατηγὶς aliquando Diodoro,vulgò capitanea, Bayf.

Ναυαρχῖται,οἱ,claſſium duces.

Ναύαρχος,ου,ὁ,nauarchus,præfectus vel claſſis ductor,ναύστολος, dux claſſis.

Ναυάτης,ου,ὁ,ναῦς ἐπιβάτης,vector,nauta. Lycophr. τῶν δὲ ναυάτας κρήνη τεγχθέντων.

Ναυβάτης,ου,ὁ,nauta,qui naue vehitur,vector.Sopho.in Aiace,ὦ φίλοι ναυβάται,&c.

Ναυηγία,ναυάγιον,dicitur & Ionibus ναυηγίη,i.naufragium.

Ναυηγός,οῦ,ὁ,ναυηγός,καὶ ὁ τῆς νεὼς ἀρχηγός,nauarcha,communiter', vt poeticè naufragus,Suid.ναυηγὸς νέκυς,in Epigram. ναυηγὸς ναῦς, Ibid.ναυηγοὶ ἄνεμοι, naufragi venti. ibid & ναυηγὸς φιλίης, Ibid.

Ναυηγῶ,τὸ ναυαγῶ,naufragium facio.Polybius,οἱ δὲ πολλάκις διαφυγόντες τὰ μέγιστα πελάγη,καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους χειμῶνας, ἐν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι,in portu terrámque radentes impingunt faciúntque naufragium.

Ναύκλαροι,vel ναύκραροι dicebantur Athenis,qui in diariis eorum ſcribebant nomina,qui Reipubl.quippiam debebant, & populum quum opus eſſet ad leges accipiendas congregabãt: & ναύκραροι,antiquitus vocabant τοὺς ἄρχοντας.Ariſtotel. in Athenienſium republ. referente Harpocr.κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις, καὶ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν ἐποίησαν. vide Ariſtophan.interpr.& in Δήμαρχος. ab his ſiue ναύκλαροι,ſiue ναυκλαροι,ſiue ναύκραροι,paragogica forma ναυκλάρια,ſiue ναυκραρία, ſiue ναυκραρίαι Athenis dicebãtur οἱ δῆμοι,& Ναυκραρία,ας,ἡ,à nomine ναύκραροι vocabatur duodecima pars tribus.Pollux libro octauo,περὶ δημάρχων:ναυκραρία δ' ἦν τέως φυλῆς δωδέκατον μέρος, καὶ ναύκραροι ἦσαν δώδεκα, τέσσαρες κατὰ τριττὺν ἑκάστην. τὰς δ' εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχειροτόνουν οὗτοι, καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ἀναλώσεις, ναυκραρία δὲ ἑκάστη δύο ἱππέας παρεῖχε καὶ ναῦν μίαν ἀφ' ἧς ἴσως ὠνόμασται.

Ναυκληρέω,nauem guberno.

Ναυκληρία,ἡ,nauium gubernatio.Plutarchus ναυκληρίαν πεπιστευμένος,nauis gubernationem ſortitus.Idem τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης cum feciſſet naufragium. Xenoph. ἡγούμενοι καλὰς προχωρεῖσθαι τῇ ναυκληρίᾳ,ſe in nauigatione magnos progreſſus facere arbitrantes. Nam ναυκληρία nauigatio, pars mercaturæ eſt apud Ariſtotelem lib.1.Polit.in Neutro genere Eurip. in Rheſo.

Ναυκληρικά,τά,res nauales,Plato νόμ.ά.

Ναυκλήριον,ου,τό,nauis gubernatio.Plut.in Apoph. ναυκλήρια πολλὰ ἔχων.

Ναύκληρος,ου,ὁ,nauclerus,nauis gubernator,quem patronum appellamus. Nauicularius & nauiculator dicitur à Cicerone. Xenoph.εἴ τι βουλόμενος φίλον ποιήσασθαι ναυκλήρῳ, ἢ βουλόμενος ναυκλήρῳ φαίνεσθαι ἀγαθὸν εἶναι κυβερνήτην,&c. Item paterfamilias, ὁ τῆς πάσης οἰκίας δεσπότης,teſte Polluce lib. 10.& ναύκληρος dici τὸν μισθωτὴν τῆς συνοικίας annotat Ammon. Ναύκληροι dicebantur etiam Athenis οἱ δήμαρχοι vide in ναύκραροι,item adiectiuè pro nauticus:nam ναύκληρον πλάτην Heſych.exp. τὴν ναυτικήν.

Ναυκραρικά,vel ναυκραρικά,τά,res tribuum.vide Harpocr. & vocem ναύκληρος.

Ναύκραροι,vide ναύκλαροι.

Ναυκράτης,ους,ὁ καὶ ἡ,qui potitur claſſe,qui mari potitur, vel qui claſſis præſidio tenet locum aliquem,aut etiam occupat, vel qui nauium auxilio dominatur alicui loco.ναυκρατέες τῆς θαλάσσης,claſſe mare occupantes Herodotus. Sic etiam à quibuſdã teſte Euſtath.dicta fuit ἐχενηΐς à retinendis ſeu remorandis nauibus & earum curſu.

Ναυκρατίς,ἡ,mercatus erat in Ægypto.

Ναυκρατῶ,nauali pugna vinco,mari ſupero.Xenoph.6.Ἑλλην.Τῇ θαλάσσῃ δὲ ἴσως ἡττῶντο αὐτοῖς,διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι,ideò quòd inferiores erant naualibus copiis.

Ναυκράτωρ,ορος,ὁ,gubernator nauis,qui claſſe pollet,mari potitus,mare tenens.

Ναῦλα,ας,ἡ,genus muſici inſtrumenti,quod idem eſſe cum pſalterio quidam tradunt:etſi Quint.& Cic.de Aruſp.Reſp.aliter ſentire videantur.Soph.ἡ ναῦλα κοινωνεῖν,ἡ λύρα σιγᾷ. apud Ioſeph.in ſtructura templi,ναῦλα καὶ κινύρας ἐξ ἠλέκτρου. Et Poll. ναύλας μνημονεύει,ναυλιστὴν καὶ ναύλας λέγει pro artifice qui & νάβλας dicitur.vide Νάβλα.

Ναυλίον,huius diminutiuum,naulium:apud Ouid. lib.3.de Arte, Diſce etiam duplici genialia naulia palma vertere:conueniũt dulcibus illa modis.vide Νάβλα.

Ναῦλον,ου,τό,δανάκη,naulum,portorium, viaticum,vectura, paruum numiſma in os mortuorum inditum,Etymolog. Legitur etiam in Maſculino genere pro eodem,ναῦλος. Ariſtoph. ἀποδὸς τὸν ναῦλον.Polluci τὸ ἐνοίκιον καὶ ναῦλον καὶ στρατεύματα dicitur,id eſt,ὁ ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς μισθός.

Ναυλοχέω,ῶ,ήσω,ώ.κα,maneo in portu,ταῖς ναυσὶν ἐνεδρεύω ἢ ἀναπαύω καθίζω,inſidior cum nauibus,excubo,ſtationem habeo. ναῦς φυλάττω,καὶ ἐφορμῶ.apud. Suid.Ὁ δὲ,ναῦς περὶ πέντε ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ναυλοχεῖν λανθάνοντας.

Ναύλοχον,ου,τό,nauale,portus nauium.

Ναύλοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,naues continens,ναυτικός.Suid.ναύλοχος, ἔνθα ἐν ᾗ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται.Et apud Herodotum, inquit & Homer.λιμένα,ὃ δ' εἰς ναύλοχοι λιμένες. ναύλοχος εὐστόχει, Euripid.id eſt,ναυτική.ναύλοχος ἕδρα,ſtatio nauiũ Sop.in Aiace,ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,id eſt,ναυτικάς, nauium ſtationes,id eſt,τὸ ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, τουτέστι κατὰ τάξιν,inquit Interp.ναύλοχοι λιμένες, Pollux.

Ναυμαχέω,ῶ,ήσω,ώ.κα,pugnam naualem committo, claſſe pugno. Neutr.Datiu.vt ναυμαχεῖν Κορινθίοις, nauibus pugnare cũ Corinthiis, Thucydid.ναυμαχεῖν πρός τι,idem. ναυμαχεῖν, ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι vſurpauit Ariſtoph.ita in Veſpis, Νὴ Δί' ἐμοὶ κρεῖττον ἐστιν τὸ σχῆμα τῶν τρόπων μᾶλλον, ὁ κακῶς ποιεῖν ναυμαχεῖν

Ναυμάχης,ου,ὁ,claſſe decertans,Chryſoſt. (ἑταιρέω.

Ναυμαχησείω,cupio nauali prælio decertare.

Ναυμαχία,ας,ἡ,nauale prælium. ναυμαχίαν ἐπικρατήσαντες Κορινθίους: vbi κατὰ ſubauditur. Thucydid.ναυμαχίαν ποιοῦμαι, nauali prælio decerno,idem.

Ναυμάχιον,pœna in eum qui naualem militiam refugiſſet,Suid.

Ναύμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ,aptus nauali prælio.Et ναύμαχα δόρατα, haſtæ longæ,ſpicula nautica,Herodot.

Ναύπακτος,vrbis nomen,Etym.

Ναυπηγέομαι,οῦμαι,naues compingo,Thucydid.ναυπηγούμενος, nauem compingens,Herodot.Theophr.hiſt.lib.5.c.6.ξύλοις δὲ τὰ πλοῖα ναυπηγοῦνται. Arrian.ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς,longas naues fabricari.

Ναυπηγέω,ῶ,ήσω,ώ.κα,nauem fabrico, Neut.abſol.

Ναυπηγήσιμος,ου,ὁ,aptus fabricandis nauibus.ναυπηγήσιμος ὕλη,naualis materia,Theophr.hiſt.l.4.c.6.ναυπηγήσιμος πόλις,quæ cõmoda habet ad nauium ædificia.

Ναυπηγία,nauium ædificatio,Ariſtotel. ſecundo OEconom. ναυ-

πηγὺ αὐτ τῶς παρασκευάζεται ad compingendas naues ſe accingit, Thucydides.

Ναυπηγικὴ, ars fabricandi naues.

Ναυπήγιον, locus ſeu officina vbi naues extruuntur. ἐν ναυπηγίῳ, Ariſtophan.

Ναυπηγὸς, οῦ, ὁ, fabricator nauium, naupegus, Iulio Firmico, aut naupagus Chalcidio & Vallæ: nauium artifex.

Ναυπλία, ἡ, ager terræ Argiuæ.

Ναύσαλα, Heſych. ſunt μαγείρινα.

Ναυσίζειν, irridere, ἐμπαίζειν, Heſych.

Ναῦς, ἡ, νεὸς vel νηὸς, τὴν ναῦν, ταὶ ναῦς, nauis: alias νῆες. vide νῆες in Ammon. ναῦς εὐσέλμους, nauis habens bonas tabulas. ναῦς μακρὰ, longarum nauium, Thucydid. Valla vertit, Liburnicas. Phrynichus ait dici Pluraliter αἱ νῆες, non αἱ ναῦς: & τὰς ναῦς, non τὰς νῆας.

Ναῦσθλον, ου, τὸ, idem quod ναῦλον, Heſych.

Ναυσθλόω, idem quod ναυλόω, vel naulo vehendum ſuſcipio, Euripid. ναυσθλοῦσθαι, dicitur etiam vector qui perſoluto naulo nauem conſcendit, apud Ariſtoph. in Pace.

Ναυσιάω, nauſeo, idem cum ναυτιάω.

Ναυσίαι: βδελυγμοὶ, ναυτίασις.

Ναυσίβιος, ου, ὁ, in naui vitam degens, Alciph.

Ναυσικλειτὸς, ναυσικλυτὸς, ὁ, ἡ, nauibus inclytus, poetic. Od. φαίηκες ναυσικλυτοὶ ἄνδρες, i. κατὰ ταὶ ναῦς ἔνδοξοι.

Ναυσιπέδη, nauium pedica, ſeu quod in nauibus pedicæ loco inijcitur: funis aut catena qua nauis in litore religatur. Luc. in Lexip. Ναυσιπέδαι dicuntur homines inſulares, quia in mari nauibus ſeu pedibus vtuntur. Euſt.

Ναυσιπομπὸς, naues vehens & promouens, vt ναυσιπομπὸς αὔρα, apud Eurip. in Phœn.

Ναυσίπορος, ὁ, nauigabilis, nauibus meabilis. ναυσίπορος ποταμὸς, i. ὑπὸ ναῶν πορευόμενος. ναυσίπορος ποταμὸς, Ariſtotel. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων.

Ναυσίπορος, nauigans ναυσίπορος πλάτας, i. claſſem, Eurip.

Ναυσιώδεις, Hippocrat. lib. de fracturis, euacuationes & eruptiones humorum: ſumpto à nauſea, qua ad vomendum procitamur, vocabulo, quando venæ oneratæ nimium, exponunt à ſe ſanguinem, ac veluti euomunt. ναυσίαι enim τὰς ἐξαιμάξιας vocant Iones. Galenus in Gloſſis, ναυσιώδεις, ἢ παρηχώδεις (lege παρεκχύσεις) τὰς ἀμυχὰς, ἃς δὲ ἐκχυμώσεις vocat. tranſlatum nomen ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ναυτίαις ἐμεούντων ἀίματος. Et Heſych. ναυσιώσεις, βδελυγμός.

Ναύσταθμος, ὁ, nauale, turma nauium, nauium ſtatio. Lucianus, ὑπὲρ τοῦ ναυσταθμοῦ χαλάσας ἑαυτὸν, &c. ſe ſupra ſtationem conſtituens. Apud Thucydidem legitur genere Neutr. τὸ ναύσταθμον pro eodem. Itē claſſis, ναυτικὸς στρατὸς, Suid. & Africæ promontorium, & caſtrum.

Ναυστολέω, naui duco, ναυστολοῦμαι, rego, guberno, nauigo, eo cū claſſe, καὶ ναῦς στολὰς τὰ πέπλα, Ariſtophan. ναυστολεῖ πόλεως τὴν πόλιν, gubernabis ciuitatem, Euripid. Athenæus libro vndecimo, ὡς ἐς τὴν κύλικα ναυστολοῦντι, ναυστολοῦσι μίλχον, naui deducunt, in epiſtol. Alciphr. ἐν σοὶ τοῖς ἐμοῖς χεῖρον ἐπεύχεται ναυστολεῖν πλέοντες, διότι τὸ διὰ νεώ: ἐμπορεύομαι. Euripid. in Oreſte, ἤ Μενέλαος τὴν κακίστην ναυστολεῖ ἑλλάδα, ſecūmne Menelaus vxorem teterrimam naui reduxit? Hoc & ναυστολογεῖν dicitur. pro nauigo. Euripid. Theſ. Εἰ μὴ τὸ ἦμαρ ἐκεῖνο ὃ ναυστολήθη, ἢ ἐν κακοῖς δὲ διὰ τίνων ναυστολεῖν, Cicer. Tuſcul. 3. Si mihi nunc triſtis primùm illuxiſſet dies, nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſalo.

Ναυστολία, ἡ, πλοῦς ναυτιλία, nauigatio vel ars nauigandi.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta, nauita, nauticus, & fœminæ ναύτειραι dicuntur ab Ariſtophan. ὁ κυβερνήτης, ἐμπειρότατος. Aratus, μεγάλην χαλεπὴν ναύτῃσιν, ναύτης δ' ἔφυς, in Epig.

Ναυτία, ας, ἡ, & ναυσίασις, nauſea, irritus ad vomitiones conatus dicitur: quia nauigantibus præſertim in mari nauſea oboriri ſoleat. Dioſcorides libro tertio, capite de fœniculo, ἐν σπέρματι τε ναυτίαν ἢ ἐμέτον τὸν στομάχου παρηγορεῖ, nauſeam ſedat, non autem vomitum. nam & nauſea poteſt eſſe ſine vomitione. Celſ. l. 1. ſine vomitu nauſea fuit. ſic ναυτιώδεις διαθέσεις, ſumitur pro irrito vomendi conatu.

Ναυτιάω, ῶ, ἀσω, ἀσμαι, nauſeo, vomere conor.

Ναυτικὸς, οῦ, ὁ, nauticus, claſſiarius, naualis. τὸ ναυτικὸν, claſſis, nauales copiæ, res naualis. ναυτικῶν κρατησάντων, potito re nautica, Thucydid. ναυτικὴ ἀπόβασις, è naui deſcenſus. ναυτικῶν ἄπειροι, rei nauticæ inexperti. τὰ ναυτικὰ, res nauticæ, idem. ναυτικοῖς ἐπέκειτο, rei nauticæ incumbebat, idem Thucydid. Item ναυτικὸς, piſcis de genere polyporum. transfertur à Gaza pompilius, ſiue ouum Polypi, Ariſtoteles quarto Animal. ναυτικὸς πολύπους, nauta polypus, idem l. 9. Anim.

Ναυτιλίζομαι, nauigo.

Ναυτιλία, ας, ἡ, ἡ ναυτικὴ τέχνη ἢ πλοῦς, nauigatio, id eſt, ars nauigandi, &c. Lucianus de Luctu, μισθὸν ναυτιλίας vocat naulum, id eſt, mercedem pro vectura in naui, ſeu pro traiectu. ναυτιλίῃσι μέλειν ἐργάζονται, nauicularîam exercent, Valla ex Herodoto. ναυτιλίῃσι μελετηρὸν ἐκδεδώκει, nauigationibus incubuiſſe, idem Herodotus.

Ναυτίλλομαι, ου, ο, μαι, τ. ο, μαι, nauigo, πλέω, pernauigo, enauigo. Depon. abſolutum. Odyſſ. ξ, ὅθ' ἡμεῖς αὐτίκα ναυτίλλεσθαι, i. πλέειν. Arat. ἰθύνουσι ναυτίλλοντες.

Ναυτίλος, ου, ὁ, ſecunda breui ſyllaba, & eſt diminutiuum: nauta. Aratus, ἀνὴρ ναυτίλος, ἀνήρ. Eſt & piſcis qui nautilus dicitur, quòd nauis ſpeciem præferat. ναυτίλων πλάτας, Eurip. apud Ariſtophan. vide Πόμπιλος.

Ναυτιώδης, faſtidioſus, nauſeam faciens, nauſeam commouens, nauſeoſus Plin.

Ναυτοδίκαι, οἱ, magiſtratus qui naucleorum litigia componebant apud Athenienſes. Poll. ναυτοδίκαι ἦσαν, οἱ περὶ τῆς ξενίας δίκας κατηγόρεις.

Ναύτριαι, αἱ, nauticæ mulieres, nautæ vel nauitę, apud Ariſtoph. Pollucis teſtimonio.

Ναυφθορία, ας, ἡ, nauis corruptio, naufragium.

Ναυφθόρος, ου, ὁ, ἡ, in naui corruptus, & perditus: vt ναυφθόρος στολὰς, veſtis quæ in naue perijt, Eurip.

Ναῦφι, nauibus. Odyſſ. ξ, ἀπὸ ναῦφι ὀρουσάντων νεκύων, id eſt, ἀπὸ τῶν νεῶν, à nauibus. & Il. β, ὅτε ἀπὸ ναῦφιν ὁρμηθεῖεν, i. ἀπὸ τῶν νεῶν, quum è nauibus ſe mouerent.

Ναυφάρακτος, ὁ, ἡ, nauticus claſſe inſtructus. ναυφάρακτος στρατὸς, Euripides, nauticus exercitus, claſſis inſtructa ad bellum. Ariſtophan. in Equitib. ὅτι ναυφάρακτον στρατὸν ταυταχοῦ ἐπιτρέπεις, id eſt, συμπεφραγμένον ἢ ἐπιτετειχισμένον ναυσί. Et in Acharn. ναυφάρακτον βλέπεις. Interpr. ναυτικὸν στρατὸν, ὁ τὴν ἐν ναυσὶ στρατιὰν, ἢ ναυσὶ πεφραγμένην.

Ναίω, ſupplico, fluo. ναίω, λίσσομαι, ἱκετεύω, Heſych.

Νάφθα, naphtha: πετρέλαιον vocat Nicolaus Alexandrinus, officinæ petroleum, ſiue oleum petræ. non tamen eſt oleum, ſed bitumen liquidum olei lentore & craſſitie. Dicitur etiam Latine oleum viuum. Gratius poeta, Vulcano condicta domus, quam ſubter eunti ſtagna ſedent venis, oleóque madentia viuo. Dioſcorides libro primo, capite 102. καλεῖται δὲ τις ἢ νάφθα, ὃ ἐστι τοῦ βαβυλωνίου ἀσφάλτου περιήθημα, τῷ χρώματι λευκόν. εὑρίσκεται δὲ ἢ μέλαν (imò & rufa) δύναμιν ἔχει πυρὸς ἁρπαστικὴν τὸ συνεγγὺς, ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν αὐτό. Plinius libro ſecundo, capite 105. de maltha ſiue flagranti limo loquens, Similis eſt natura naphtha, ita appellatur circa Babyloniam, & in Auſtagenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo. Huic magna cognatio ignium, tranſiliúntque protinus in eam vndecunque viſam. Ita ferunt à Medea pellicem crematā, poſtquam ſacrificatura ad aras acceſſerat, corona igne rapta. Plutarchus in Alexandro, ἐθαύμασε δὲ τὴν βαβυλωνίαν ἀσφάλτου, &c. αὐτὸ μάλιστα ἐθαύμασε τό, τε χάσμα τοῦ πυρὸς ἐν ἐκβατάνοις, ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς ἀναφερομένου, ἢ τὸ ῥεῦμα τῆς νάφθας, ὅ μέχρι λίμνης διὰ τὸ πλῆθος, & cætera ad naphthæ hiſtoriam pertinentia, quæ multis exequitur. Ibidem, τὴν φασὶν εἶναι τὸ μήδειας φάρμακον, ὃ ἐν τραγῳδίαις ᾄδουσι εἶναι, ἢ τὸ πέπλον ἔχρισεν, & reliqua digniſſima lectu, vt & apud Strab. l. 15. Leg. etiam in Sotion. de Naphtha, & Xiphilinū ex Dione. Suid. περσῶν eſſe hoc nomē oſtendit: communiter enim dici ναφθα, apud Plutarchum verò νάφθας, atque etiam τὸ νάφθα inueniri: quinetiam Græcos hoc Μηδίας ἔλαιον vocare: Medos verò, νάφθαν. Heſych. νάφθα ἔλαιον expoſuit.

Ναφερ, λινοῦν ῥάμμα, Heſych. lineum filum.

Νάω, fluo. Neut. abſol. πηγαὶ δ' ἀναβλύζουσι νάουσι, Nazanz. ſcaturiunt, fluunt, νάω σκώρ, ſtercus innatans, Ariſtoph.

Νάω, pro ναίω, habito. vnde apud Heſiod. ναιετάουσι δ' ἀγχ' ἁλιάδος, i. κατοικοῦσι ab eodem ſunt ἐκδοθῶ, εὐνασθήναι, ἔνασσα.

N E, particula, non niſi in compoſitione dictionum ponitur, priuationem ſignificans.

Νέα, nouale, noualis ager, qui alternis annis ſeritur. Item iuuenilis ætas, iuuentus. ἐκ νέας, à iuuentute. τῇ νέᾳ μηνὸς, primo die menſis, Plato νέμ. ε, αὖθις ἐκ νέας, denuò.

Νεαγενὴς, έος, ὁ, ἡ, nuper genitus, Eurip.

Νεάζω, iuueneſco, ſum iuuenis, robuſtus & vegetus. iuuenor vertit Eraſmus. Neutr. abſolut. vnde ἀνανεάζω tranſitiuum νεάζειν, μειρακιώδης. Pollux, ἢ ὡς μειρακίου ἡλικίας εἶναι, νεάζειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι, & Xenophonti νεανιεύεσθαι. Eſt item iuuentutem tranſigo & conſumo, Herod. l. 3. αἱ νεάζουσι τῷ στρατιωτικῷ βίῳ ἢ σώφρονι.

Νέαιρα, extrema pars ventris, ſumen, abdomen: ἀπὸ τὸ νεῖον τὸ κατώτερον τὰ βάλλεσθαι εἰς αὐτὴν τὰ ἐσθιόμενα, Etym. vide νείαιρα.

Νεακὶς, &

Νεακόνητος, ου, ὁ, nuper acutus, Soph. Schol. in Electra.

Νεαλὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, nouus in omni officio, vel ὁ νεωστὶ ἑαλωκώς: tranſlatione à piſcibus ſumpta. vide νεαρὸς in Ammon. quidam exponunt nuper ſale conſperſus νεωστὶ ἁλσὶ πεπασμένος. νεαλὴς στρατιώτης Polybio, ὁ ἀκέραιος, miles recens & integer, illæſus, qui necdum depugnarit, integer atque intactus Liuio. Appianus,

pianus; καὶ τοῖς νεανικοῖς ἔργοις καλῶς ἐπιτίμησεν. Idem Polyb. ἀπὸ νεαρῶν ἐτῶν ἀσκητὰς ὄντας καὶ νεαλεῖς.

Νεάλεις, Heſych. expon. νεωστὶ ἁλοῦσαι, recens captæ, quæ & νεάλωτοι dicitur, affert enim ipſe νεάλωτοι pro νεωστὶ εἰλημμένοι.

Νεάλωτος, recens captus.

Νεανία, ſuperbia, exultatio, ἡ ἔπαρσις, animi elatio, iuuenilis inſolentia.

Νεανιεύω, & Νεανιάζω, & Νεανιεύομαι, & Νεανιεύω, μ. εύσω, π. ευκα, & Νεανίζω, μ. ίσω, π. ικα, & Νεανίω, ſum iuuenis, iuuentutem tranſigo. Aliquando pro inconſideratè aliquid & iactanter more iuuenum facio, ἀλαζονεύομαι. Aliquando terram innouo. Aliquando floreo, vigeo, vt ſi orationem floridam & phaleratam νεανίζειν dixeris, & id genus Eraſm. prouerb. Iuuenari. νεανιεύειν, μειρακιεύεσθαι. νεανιεύομαι εἰς τὰς πόλεις. Iſocrat. νεανιεύεται, τὰ ἔργα φράζων, ὁ καυχᾶται, ἡ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ὁ τολμᾷ, apud Ariſtophanem. ἐνεανιεύσατο προκαλέσασθαι τὸν ἄριστον τῶν βαρβάρων, iuueniliter ac temerè auſus eſt bellaciſſimum barbarorum prouocare, Plutarchus in Numa, Demoſt. Κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδέν, ὅ, τι οὐ ποιήσει, αὐτοῦ φασίν, ὅτι, &c. Iubente autem illo dicere atq; huiuſmodi aliquid iactabundè iuueniliq; ferocia pollicente nihil non ſe facturum. Hoc enim ſignificat Νεανιεύεσθαι, & præterea temerè & confidenter aliquid audere. Idem κατὰ Μειδίου, ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευμένοις ἐπέθηκεν, hæc duo facinora flagitioſis audacibuſque addidit. Alibi aliter, οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν, nec quicquam eiuſmodi ſtrenuè geſſit atque viriliter; vt Plutarchus vſus eſt ἀντὶ τοῦ ἀνδρίζεσθαι, μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιεύμασιν, valere iubens ea quæ præclarè & ingenuè in Senatu dixerat & ſtrenuè. Idem in Cicer. λέγεται δὲ νεανιευσάμενος εἰπεῖν, id eſt, gloriabundus. Gregorius τί δ' ἐν ἀκοαῖς οἷς ὅπως νεανιεύονται, id eſt, petulanter agunt. vide Μεγαλαυχέομαι & μεγαλαυχέομαι. Dixit etiam Xenophon νεανιεύεσθαι, & Pollux ἀκμάζειν καὶ νεανιεύεσθαι, pro iuuentutem attingere, quod extremum etiam κομπάζειν καλῶς, καὶ τολμᾶν, τέου ἔργα φράσειν, καὶ καυχᾶσθαι, καὶ μεγαλοφρονεῖν ἐπ' ἀνδρείᾳ, Heſychius. νεανιεύομαι, in paſſiua etiam ſignificatione, apud Demoſthenem.

Νεανίας, ου, ὁ, adoleſcens, audax, qui ſtrenuo eſt ſpiritu & acri, validus, robuſtus. Demoſthen. pro corona, ἐν τίνι σοῦ τὸ νεανίας, καὶ πλείονα λαμπρός; ἦν ἂν εἰπεῖν τι τῶν πάντων δίκῃ, ἐν ποίοις λαμπρὸς φανέντα. ἀνὴρ νεανίας, vir acer, Xenoph. 7. Pæd. νεανίας λόγους, Eurip. ſermones temerarios, iuueniles & acres, τοὺς νεαρούς.

Νεανίευμα, ατος, τὸ, iactantia, ſtrenuitas: interdum ſtrenuum facinus, audax facinus, ἡ ἀλαζονεία, κόμπασμα καὶ καρπὸς τόλμης.

Νεανικός, ή, όν, temerarius, inconſyderatus, quòd ea ætas ſtultis affectibus duci ſolet. Item ferox, fortis, recens. νεανικὸς καλοῦ, ſi nis glorioſiſſimus, Plato in epiſtol. νεανικὸς πόρος, Ariſtoteles libro primo Animal. inſignis meatus, validus. νεανικὸς φόβος, vehemens metus, Euripid. νεανικὴ βροντή, magnum tonitruum, Ariſtotel. 8. Animal νεανικὴ διαιρεσις, permagna diſſectio. νεανικὴ ἐπιθυμία, ingens cupiditas, idem ſeptimo Ethic. νεανικὴ κίνησις, validus motus. νεανικὴ ὁρμή, magnus impetus, Theophr. libro primo de cauſis plantar. νεανικὴ φύσις Platoni acre & elatum ingenium. Ariſt. in φυσιογνωμικοῖς de Leone, εἶδος νεανικόν, καὶ βλέπει νεανικῶς dixit, & πολιτ. 4. δημαγωγίας νεανικωτέρας. & τὸ νεανικόν, iuuenile, elatum, petulans, inconſultum & temerarium. Lucian. in συμποσίῳ, Νεανικώτερον ἡμᾶς ὦ φίλοι ἀξιοῖς ἐφ' ἑαυτὸν τοῦτο πρὸς τὰ πολλά. Item τὸ νεανικόν, ſtrenuum, res ſtrenua. νεανικὰ κρέας, caro recens & tenera, ſeu robuſti & validi animalis. Ariſtophan. in Plut. δεῖ κατασκευάζειν καὶ κρέας νεανικόν. αὐτοῦ τὸ μέγα καὶ ἀνεμώδεις χαρακτηριστικόν. νεανικὸν πάθημα, acrium vitium, Ariſtotel. νεανικὸν φρόνημα, Demoſthen. animus ſtrenuus & generoſus.

Νεανικῶς, iuueniliter, ſtrenuè, validè: id quod Latini quoque imitantur. Ouid. Metam. 10. Iecit ab obliquo nitidum iuueniliter aurum: ἰσχυρῶς, ἀνδρείως. Ariſtoph. 'κόπτουσί με νεανικῶς.

Νεανικώτερος, adoleſcentior, νεανικώτερα ἀγαθά, bona luculentiora & maiora, Plat. 2. de Rep.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, puella, iuuencula, puellaris, iuuenilis. ὦ νεᾶνι, ô iuuencula, Eurip.

Νεανίσκευμα, ατος, τὸ, ſuperbia, incontinentia.

Νεανισκεύομαι, iuueneſco, adoleſco, Xen. νεανισκεύειν, Suid.

Νεανίσκος, ου, ὁ, adoleſcentulus, pupillus, iuuenis, νέηλυς Heſych. νεανίσκος apud Pollucem, dicitur in quarta annorum hebdomade, id eſt, à vicesimoprimo anno ad vicesimum octauũ vſque.

Νεανιεύομαι, vide Νεανιεύω.

Νεανιεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, iuueneſco, pubeſco, Depon. abſolutũ.

Νέανσις, εως, ἡ, nouellatio, Gaza l. 3. de cauſ. plan. Theophr. ſed legendum puto νέασις.

Νεᾶξ, ακος, ὁ, iuuenis, quod νεανικώτερον [illegible] dicit Poll.

Νεαοιδός, ὁ καὶ ἡ, recens ſeu nouus poeta, in Epig.

Νεαπολίτης, vide Νέος.

Νεαρός, ά, όν, nouus, recens, iuuenilis, iuueni ſimilis. νεαρός. Iliad. β, παῖδες νεαροί, filij parui. νεαροὶ καὶ προθυμοι, recreati & alacres, Nazanzen. νεαρὰ ἀοιδή, in Epigrammat. & νεαρός, audax, incõſultus, apud Suidam. παίδων νεαρώτεροι, pueris ſtolidiores. Ariſtotel. α. Ethic. nihil referre ait, ſiue quis ſit νέος τὴν ἡλικίαν, ſeu νεαρὸς τὸ ἦθος. Iſocrat. Panath. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς εἶναι γραφεῖν τε νεαρώτερον ἢ πρεσβυτέρων αν, iuuenili magis roboreatque ingenio. Lucian. ζῶ ζῶ, οὐδέ αἱ τις οἶνος τὸ [illegible] νεαρώτερον. vbi nouitatem ſignificat.

Νεαρώτεροι, nouitij, recentiores.

Νέας, naues, Od. ξ, νέας ἀμφιελίσσας ἐοῦσας, i. ναῦς.

Νέασις, nouatio, renouatio, item noualis, ager. vide νεατή.

Νέαται, habitantur, pro νέονται, ſitæ ſunt. vide Etym.

Νεάτη, & νήτη, ης, ἡ, chorda acuti ſoni. vide Νήτη.

Νεατή, noualis, Varr. ager qui intermittitur, nec quotannis reſeritur: à nouando noualis dicitur. Noualis (inquit Paulus Iuriſconſult. in cap. 30. titul. de verb. ſignific.) eſt terra proſciſſa, quæ anno ceſſat, quam Græci νεατὴν vocant. Pandectæ Græcæ vocant νέασιν: nam ita habent, νεατὴ γῆ ἐστὶν ἡ προγραφεῖσα, ἡ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἣν οἱ γεωργοὶ νέασιν καλοῦσι.

Νέατος, η, ὁ, nouiſſimus, id eſt, vltimus, poſtremus. νεατὸς δὲ γῆ, νεωστὶ ἠροτριασμένη, terra recens aratro proſciſſa, & ad ſementem exculta, νεός, νέαμα. Latinè dicitur noualis, vel nouale, veruactum, & aliquando ſeges. Xenophon, αἱ γὰρ νεατοί, καὶ ἀνέργοι, καὶ φυτεία, καὶ νομαί. Budæus annotat. in Commentar. quum tempus arandi ſignificat, ἐκνεατοῦσθαι ſolere: quum autem ſegetes & terram aratam, βεργνατοῦσθαι: quod tamen confunditur interdum in exemplaribus, vt ſit vnum ἐκ τῶν δύο σημαινόμενον.

Νεάω, idem ac νεόω, renouo nouo, hoc eſt, noualia facio: nouello Gaza exponit Actiu. Accuſatiu. ἐν τῷ νεᾶν ἡ κατεργασία κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὥρας, &c. cura noualium vtroque tempore ſuſcipienda, Theophraſtus libro tertio de cauſis plantar. Eſt verò νεάω, & νεόω, agrum nouare Ciceroni, veruactum aut nouale facere, τὸ νεωτερίζειν. Gregorius, ἐπὶ θεολογ. καὶ ἐπιτρεπόμενοι ἑαυτοῖς θεῖα τιμήματα, ὥστε μὴ ἀπειρίᾳ καταλαβεῖν, καὶ τὸ νεώτερον τῆς γῆς ὀρθὸν [illegible]. Ariſtophan. δεῖ νεοῦν βέλτιστον ἐν ὥρᾳ τὴν ἀγρόν. Theophraſtus, ἐν δὲ τοῖς ἐμβρόχοις ἐὰν ὑπερέχῃ, φασὶ δεῖν πλείω νεᾶν, vide Νεατός.

Νέβαρχοι, Heſych. οἱ ἄρχοντες νεβροὶ τῶν μυστηρίων.

Νέβρειοι αὐλοί, in Epigrammat. tibiarum quæ ex tibiis hinnulorum fiunt.

Νεβρίας, genus piſcis. Ariſt. 6. Anim ὁ γαλεὸς νεβρίας, muſtellus nebrias, piſcis quæ & canicula dicitur.

Νεβρίδες, αἱ, nebrides, pelles ceruinæ, quales Bacchus geſtaſſe fertur. vnde νεβρίδα φορεῖν. dicitur eleganter, qui timidior eſt, aut vinolentus.

Νεβριδόπεπλος βάκχος, in Epig. Bacchus hinnulorum pelle indutus: nam bacchantes pellibus hinnulorum vtebantur.

Νεβρίζω, pelle ceruina cingo.

Νεβρίς, ίδος, ceruina pellis, ἐλάφου δέρμα, vt capræ αἰγίς. vide νεβρίδες.

Νεβρός, οῦ, ὁ, vel ἡ, hinnulus, τὸ ἔγγονον ἐλάφου παρὰ τὸ νεωστὶ βορᾶς ἐνδέχεσθαι, i. alimentum admittere. vnde Anacr. νεβρὸν vocat νεοθηλέα γαλαθηνόν, i. nuper lactantem.

Νεβροφόνος ἀετός, hinnularia aquila vocatur à Plinio. Ariſtotel. 9. Animal.

Νεβροχίτων Διόνυσος, in Epig.

Νεβρώδης βάκχος, ibid. ſic dictus: quòd bacchantes pellibus hinnulorum vterentur.

Νέδα, ας, ἡ, fluuius, cuius fontes ſcaturiunt ex Lycæo monte, & vrbs Arcadiæ, ſiue Peloponneſi, Strabo.

Νεδουσία, ἡ, Mineruæ cognomen, a Nedone fluuio & loco Laconiæ.

Νέες, naues. Il. β, πεντήκοντα νέες κίον.

Νέω, nato.

Νέεαι, pro νέῃ, Ionicè, eas, πορεύῃ, ἐπανέρχῃ.

Νεήλατον. vide νεήλατον infrà.

Νεηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper genitus, νεωστὶ τεχθείς, νέηλυς.

Νεηγενος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Νεηκονής, nuper acutus. Sophocl. in Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονὴς σφαγεύς, enſis cote ferri edace recens acutus.

Νεωκόρος, æditimus. in Epigr. pro ναοκόρος: nam κορῶ mundo & curo ſignificat.

Νεήλατα Heſych. νέα πέμματα, quæ & νεαλῆ.

Νεηλάτης, gubernator nauis, ὁ ἰθύνων ἢ ἐλαύνων τὸ πλοῖον.

Νεήλατος, ὁ, nouiter factus. νεοτευχής. Et νεήλατα, nuper ſubactæ & conſperſæ farinæ: ſubaudiendum enim τὰ ἄλφιτα. Item placentæ & eſculenta ex melle & farina facta. Demoſthen. contra Æſchin. [illegible] τοὺς τὰ θυμία καὶ νεήλατα. Dicuntur enim quaſi τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, id eſt, iam recens molita, ſiue in mola trita, quibus in melle ſubactis, & vuas paſſas & virides cicercs addebant commiſcebantque: ac ſacra operantibus diſtribuebantur: vocabatur enim hæc commiſtio à

nonnullis ἀμβροσία, ab aliis νεκταρία, Suid.

Νεηλοικής οἶκος, domus nuper illitæ, Ariſt. in Probl.

Νεήλυς, υδος, ὁ, ſuper adueniens, νεωςὶ ἐλθὼν, νεωςὶ ἐληλυθώς: παρὰ τὸ νεωςὶ ἐλθεῖν, Etymolog. Heſych. vero νεήλυδας expon. νεωςὶ κατεληλυθότας, νεωςὶ παραγεγονότας, eius quæ nuper admodum, ſeu recens deceſſit.

Νεηνίης, Ionicè, pro νεανίας, adoleſcens, iuuenis. Odyſſ. ξ, ἀνδρὸς κουράσαντο νεηνίεω, id eſt, νεανίου. Dicitur & νεηνίης apud Laertium cuius ætatem Pythagoras porrigebat ad 60. annum vt ab ipſo νεανίσκος dicebatur ad 40. vſque: ſic νεηνίσκον vocant τὸ μειράκιον, & νεηνίην, τὴν ἀνδρὸς λεγόμενον. Dicitur etiam νεηνίας pro νέος.

Νεηνίσκος, pro νεανίσκος, iuuenis. vide Νεηνίης.

Νήια, ligna fabricantis nauibus apta: Ionicè νήια, ſed νειά, draconis liſtrum.

Νειαί, radices.

Νείαιρα, ἡ γαςὴρ καὶ νειαίρα Polluci, pars extrema ventris, venter inferior. νειαίρῃ δ' ἐν γαςρί, id eſt, κατωτάτῃ, vel νεάτῃ, Homer. Il. ε. interpretatur ἢ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαςρός.

Νειός, οῦ, ὁ, &

Νείατος, per ſyncopen pro νεώτατος, vltimus, poſtremus, infimus, ὕστατος. Odyſſ. ι, ἔλασε δὲ νείατος ἄμων, item, νείατοι ἐς κενεῶνα, in aluum imam.

Νείκεω, &

Νεικείω, &

Νεικέω, μ. ήσω, π. κα, contendo, obiurgo, λοιδορῶ, altercor, caſtigo, reprehendo, κακολογῶ, ἐπιπλήττω. Accuſatiu. Heſiod. γονέας νεικείῃ, parentem obiurget. Homer. Iliad. α, ὃ φρεὶ μὴ αὖ τι νεικείοι πατήρ, id eſt, κακίζει, ἐπιπλήξῃ. & Iliad. β, τοὺς γὰρ νεικείεσκε, hos increpabat. Idem ibidem, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ, Agamemnonem increpabat. Et Il. δ, ὣς ὃ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ.

Νεικεστήρ, Heſych. πολέμιος, inimicus, aduerſarius.

Νεικεστής, conuitiator. Heſiod. οὐδὲ κακῶν νεικεστῆρα, neque bonorum obiurgatorem maledicum, i. obtrectatorem.

Νεῖκος, εος, ὁ, &

Νεῖκος, εος, τὸ, rixa, iurgium, concertatio, pugnandi ardor: παρὰ τὸ νεῖκος ἐκλείπειν, τὸ ἀμιλλᾶν, Etym. οὐδὲ ἐξῆλθε ἐς νεῖκος φίλοι ἐοῦσιν, in Ionas non eſt ſecutum, Herodot. νεῖκος ἐρέσθη, contentio exarſit. Hom. Il. φ, ὣς οἳ ἀθανάτοισιν ἔριν καὶ νεῖκος ἐφῆκε φαλαγγοῦν.

Νειλαίη μοῦσα, muſa Nilotica, in Epigr.

Νεῖλος, ου, ὁ, Nilus, Ægypti fluuius. Seruius dictum exiſtimat quaſi νέαν ἰλὺν, id eſt, nouum trahentem lutum, quo oblimet, hoc eſt, limo oppleat Ægyptum. ὁ δὲ Νεῖλος· νεῖος γὰρ κατ' ἔτος γίνεται, Etym.

Νειλῶτις τάριχος, Niliaca ſalſamenta, Lucian.

Νειλοῖτις συμμιγής, in Epig.

Νείμω, pro νέμω, diuido, do, apud Nic. in Alexiph.

Νεῖν, ἀντὶ τοῦ νῆθειν, dicunt Attici, i. nere, Poll.

Νεῖν, natare, propriè de hominibus. νεῖν δεῖ, Hippocr. τοῖς ἰχθύσιν.

Νειόθεν, ab imo, Homerus Iliad. κ, νειόθεν ἐκ κραδίης στενάχιζε. νειόθεν ἀνέσπασε, id eſt, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς ῥίζης, Apollon. κατωθεν. Νειόθεν, infra · ὑποκάτω. Aratus, ἐφύπερθε ἢ νειόθεν αὐτοῦ ἐρύεσθαι.

Νειόθι, in imo, ſub, infernè, altè & profundè. Heſiodus in Theogon. ἔνθα δ' ἄρ' αὖ νειόθι ῥίζαι ἔασι, ſub terra ſeu terram, Apollon. νειόθι πόντου, idem. Aratus, νειόθι δ' αἰγοκερῆος, infra autem Capricornum.

Νέον, nuper, νεωςὶ, modo, Schol. Apol. l. 1. Item nouum, apud Hippocr. vide, Galen. νέον.

Νεοποιέω, μ. ήσω, π. κα, veruactum facio, & idem quod νεάω, Neu. abſol. Xen. in OEc. ἔστιν δὲ ἡ ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν, ὅπου τι μὲν φυτεύοντας, ὅπου τι νεοποιοῦντας, ὅπου τι σπείροντας, ὅπου τι καρπὸν συγκομίζοντας. vide Νεάω.

Νειός, οῦ, ὁ, nouale, ager qui alternis annis non colitur. Heſiodus, νειὸς ἀλεξιάρη, &c. Theophraſtus libro quarto, de cauſis plantar. capite nono ſcribit, τὰ χέδροπα οὐ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀγαθὰ νειοῖς ποιεῖν, i. legumina vim terræ non conſumere, &c. μὴ ποιεῖν νειὸν καρπὸν, noualibus ineptum eſſe pro ſua edacitate: ſic Gaza ex Theophraſt. libro octauo hiſtor. plantar. apud Heſychium νειὸς, ἡ νεωςὶ μεταβεβλημένη γῆ, id eſt, νεοτομημένη, ager nouatus, Ciceroni.

Νείατος, infimus, κατώτατος, ἔσχατος.

Νειοτόμος, noualicida, in Epig.

Νειόφαντι, Heſych. eſt νεόγεκτον.

Νεαρός, vehemens, extremus, cautus. & νεαρὰ, venter imus: ſed & habet Heſych. νειαροὶ pro κατώτατοι infimæ.

Νέεσθαι, venio, eo, παρὰ νέομαι, ἀπὸ τοῦ νέω: qua forma dicitur ἀλυκίομαι, ἐρχόμεναι. Heſiodus, ἐπὶ νηῶν νίσονται, iter faciunt in nauibus, legitur & per vnicum σ. Apollonius primo, νίσσεο πάντηι: vbi νίσσεσθαι quoque ſcribitur. νεῖσθε, id eſt, vade, idem. νίσσονται, iter facis, in Epig. νεῖσθε, ite, Eurip. Od. ι, δεῦρο νεῖσθαι ἐς ὑμέτερα, &c. redire in noſtra, i. in patriam.

Νεῖται, redit. Od. ξ, ὡς νεῖται ὁ ἐν νηυσὶ, &c. hoc eſt, ἔρχεται, ἐλεύσεται,

ſic Didymus.

Νείφω, νίφω, ningo, βρέχω, ſpargo. Nonn. ἀμφοτέροις νείφουσιν ὅμοια κελαινεφέων.

Νειόθε, ex imo.

Νεκάς, άδος, ἡ, aceruus cadauerum. ἐκ νεκάδων ἐξείρυσε, Lucian. extulit ex mortuis. & ἡ τῶν ζώων τοῖς κατοιχομένοις, Suid. Callimach.

Νεκραγωγεῖν, mortuos ducere, & de Mercurio dicitur, vt ψυχαγωγεῖν. Lucian. οὐ δεῖ τὸν Πλούτωνα ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγεῖν. vide ψυχαγωγεῖν. Hinc νεκροπομπὸς ab eod. Mercurius dicitur.

Νεκρικός, funebris. τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκροβόρος, mortuos deuorans. Greg.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, infernus, quòd manes mortuorum excipiat, apud Æſchyl. Νεκροδόκος, idem.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ, funerator, veſpillo.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum corpora.

Νεκροκορίνθια, Corinthiorum defuncti. Sic in hiſtoria vocabantur vaſa fictilia, quæ Corintho euerſa Romam impleuere, quod ex recluſis ſepulchris eam excerpſiſſent prædam, Cæl. 11. cap. 60.

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, reſpõſum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt: & locus vbi reddunt. Heſych. vtitur eo & Cicer. Tuſculan. 1. inde Homeri tota νεκυία, inde ea quæ meus amicus Appius νεκρομαντεῖα faciebat, inde in vicinia noſtra Auer. lacus, vnde animæ excitantur obſcura vmbra aperto oſtio, alti Acherontis falſo ſanguine imagines mortuorum & Νεκρομαντεία, vaticinatio eiuſmodi, idem Heſych.

Νεκροπέρνας, ὁ, mortuos precio vendens, ſic à Lycophr. vocatur Achilles, qui Hectorem mortuum magno auri pondere Troianis vendiderit, à περνῶ.

Νεκροπομπὸς, dux manium, epith. Mercurij, qui animabus ad inferos ducendis præeſt, Lucian.

Νεκρός, οῦ, ὁ, vel νεκρὸν, τὸ, mortuus, cadauer: ὅταν τι στερηθῇ καὶ ἡ ψυχή. Defunctus dicitur Plinio. Quam tandem portionem defunctus eius obtineat id eſt, cadauer. Cicer. ſepultura, illa inſepultam ſepulturam. In ſacris literis mortuale & morticinium transfertur, Cœlus libro vndecimo, capite 60. νεκρὸς ζῶν, vide in Chiliad. Eraſm. In Cteſiæ Eclogis, καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ἡ ἔρημος οὐκ ἐδαπάνη ὁ νεκρός, eius cadauer non deuoratum à feris in deſerto permanſit. οἱ νεκροί, cæſorum corpora, cæſi defuncti, cæſorum cadauera. ἐν αἷς νεκροί, Ariſtophanes. Polybius, πολλοὺς νεκροὺς ἐποίησαν, magnam ſtragem ediderunt.

Νεκροστολῶ, mortuos deduco, ſeu mando Plutoni.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerum pollinctor, libitinarius, OEcumen.

Νεκροσυλία, ας, ἡ, ſpoliatio mortuorum, νεκροσύλος, mortuorum ſpoliator.

Νεκροφόρος, ου, ὁ, capulus, feretrum, libitinarius, pollinctor, Bud. in Annot. παρὰ Polluci.

Νεκρόω, quaſi mortifico (qua voce nihil frequentius theologis) diſpono ad mortem & interitum: vnde & pro cædo atque interimo ſumitur aliquando. In epiſtol. ad Hebræos capite vndecimo, διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, vbi non effœtum, & emortuum νενεκρωμένου interpretor, ſed morti proximum, tam morti addictum atque deſtinatum. Sic etiam Paulus ad Roman. capite quarto, καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον. Politia. νεκρωθὲν cadauerari ſibi permiſit dicere. Hinc νέκρωσις, mortalitatis conditio, ad mortem atque interitum proxima diſpoſitio, mortificatio latinis Theologis, atque nonnunquam cædes, interitus. vnde Apoſtolus fidelium præcipuè nunciorum Euangelij, conditionem ſignificans quotidie cædi & tot cladibus expoſitam: ita ait ſecunda ad Corinth. capite quarto, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες. vbi mortalitatem & mortalem conditionem non ineptè dixeris hoc loco: niſi mortificationem placeat dicere. Idem in epiſtol. ad Roman. capite quarto dixit, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάρρας, & Sarrhæ vterum effœtum. nam ſenio propemodum extincto calore naturali, ſit genitale aruum, vt dixit poeta ad fœturam inhabile. νέκρωσις γίνεται, Galenus ſolet dicere, vbi ille calor inſitus extinguitur atque euaneſcit, vt accidit in Gangræna atque ſphacelo. Et prouerbium eſt apud Suidam, νεκροὺς ὁρῶν, ἐξ ὧν ἡ σπουδὴ φορτικὴ γίνεται, id eſt, mortuos intuens, langueſcet induſtria, nimirum ea qua ſumus ad rem attentiores. Hoc enim culpatur rei faciendæ nimia ſedulitas quæ defunctis nihil profuit. Alter tamen viſum Eraſmo, qui hoc ad diuinationem quæ fit in ſomnis detorſit.

Νεκρώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, mortifer. vnde νεκρώδης περιφέρειν, faciem cadauerosam præ ſe ferre, Terent.

Νέκυς, υος, ὁ, vide Νεκρός.

Νέκταρ, αρος, τὸ, nectar, potus deorum, τὸ παρὰ θεοῖς πόμα. ὁ νέκταρ à Feſto

ſto murina exponitur. vide in voce Μυῤῥίνης, & Athenæus libro ſecundo, vbi νέκταρ deorum cibus, ἀμβροσία vero potus. Homerus Iliad. ά, οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων : à ν particula quæ priuationem ſignificat, & κτείνω, interficio, νεκρὸς ἐπιδεῖ, idem. Erat item vini nomen in Lydię Olympo ex fauis permixtis, & floribus odoratis concinnati. vide in Chil. Eraſ. Nectaris dos.

Νεκτάρεος, &

Νεκτάρεον εἶδος. vide Νέκταρ.

Νεκτάρεος, Etym. &

Νεκτάρεος, ν, ὁ, nectareus, diuinus, immortalis. Hom. Il. γ, χερὶ δὲ νεκταρέῳ ἑανοῦ ἐτίναξε καλεῖτο, i. ſtile.

Νεκύδαλος, genus inſecti, de genere eſt bombycum & eorum velut matrix. Plinius ex Ariſtotel. libro vndecimo, capite 22. de bombycibus loquens. Et alia horum origo è grandiore vermiculo, gemina protendens ſui generis cornua. Hi erucę ſunt. Fit deinde quod vocatur bombylis: ex ea necydalus: ex hoc in ſex menſes bombyx. Νεκύδαλλος, corruptè ſcriptum apud Heſych. & Phauor.

Νεκυηγὸς, οῦ, ὁ, mortuorum & vmbrarum ductor ſeu portitor. Charontis Epitheton, in Epig. l. 3. νεκυοστόλος.

Νεκυΐα, ας, ἡ, tractatus de manibus, ſcribitur & νεκυία, ſine ι Syneſ. vſurpatur & pro euocatione mortuorum, qua futura ex ipſis euocatis ſciſcitantes reſciſcimus Herod.

Νεκυομαντεία, vaticinium, quod fit euocatis mortuis.

Νεκυομαντεῖον, ου, τὸ, mortuorum oraculum, Herodot. l. 5. νεκυάγογον καὶ νεκρομαντεῖον, Heſych.

Νεκυοσσόος ὥρα, hora mortuos ſuſcitans, Non. νεκυοσσόος χεὶρ etiā ab eodem dicitur.

Νεκυοστόλος, ὁ, qui mortuos tranſmittit. Charontis epitheton apud Lucian. Item νεκροφόρος κλίνη, feretrum ad ornandum defunctum ſeu efferendum, in Epigr. νεκυοστόλος πορθμεύς, portitor mortuorum, ibid.

Νέκυς, υος, ὁ, mortuus, defunctus, cadauer. νεκρός. ἐν τῷ τὸ σημαινόμενον, καὶ νέκυς ὁ ἄψυχος. Pro cadauere, Apoll. 2. ἀθανάτων νέκυας [illegible] ὅμιλος. σὸς δὲ νέκυς, tuum cadauer, in Epig. τῷ φωρὸς τὸν νέκυν, furis cadauer, Herodot.

Νεκύσια, τὰ, funeralia.

Νεκρότατος, ν, ὁ, vltimus & recentiſſimus. νεώτατος, προσφατώτατος, Heſych.

Νεμέα, locus in Argia. vel χώρα τῆς Ἑλλάδος, ad Heſ. in Theog. dicitur νεμεία. Νέμεα, εὐώδης ὢν τόπος.

Νεμέθω, paſco, depaſcor, καταπράσσω, νέμω, Nican. νεμέθοντο, paſcūt in Epig.

Νεμεαῖος, qui eſt ex Nemæa: vnde νεμεαῖος λέων, Heſiodus in Theogon.

Νέμειος χλαῖνα, in Epig. de veſte Herculis, i. ſpolio quod Hercules geſtabat Nemeæo leoni detractum.

Νεμεσάομαι, νεμεσάω, καὶ νεμεσίζομαι, τὸ μέμφομαι, καὶ ἐγκαλῶ, ſtomachor, indignor, indignè fero præſertim improborum ſucceſſum, culpo atque reprehendo indignè facta, vt apud Homerum Odyſſ. 2. Οἴας ὑμεῖς δίκασθε, νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, id eſt, μεμφθῆτε ὑμεῖς αὐτοί, vos factorum iſtorum ſubeat indignatio. Pro ſuccenſeo, Odyſſ. ά. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ αὐτὸς ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, &c. Item Accuſatiu. Odyſſ. ξ, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, id eſt, odit, vlciſcitur.

Νεμεσάω, ῶ, ήσω, ά, ηκα, ſcribitur & interdum νεμεσσάω, ſuccenſeo, vitio verto, iuſtè accuſo, inuideo, timeo, vereor. Neutr. Datiu. νεμεσᾷ, τὸ ἐμποδὼν ἵστασθαι τοῖς προσθοκωμένοις τῶν γινομένων, καὶ τὸ μέμφεσθαι, Heſiod. τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, id eſt, μέμφονται, indignantur. νεμεσσητόν μοι, id eſt, μέμψις. Homerus, μὴ νεμεσήσητέ μοι τοῦ εἰκότος, ne mihi ob comparationem ſuccenſeatis, Lucianus. Et cum Accuſatiuo. Heſiodus θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσᾷ, hæc odit, μισεῖται. Νεμεσᾶν, ſtomachari & indignè ferre, indignari, dolere de improborum ſucceſſu: qui affectus vitioſus non eſt Ariſtoteli, cùm multū diſtet ab inuidia. Quod Cicero ad Atticum ſcribens oſtendit, gaudet enim de competitoris ſui Hircij ignominia paſſíque repulſam ob indignitatem: ideóque id ſe ſine culpa poſſe facere declarat. Et de eadem re in epiſtol. ad M. Cælium, ſed planè, inquit, gaudeo, quoniam νεμεσᾶν intereſt τοῦ φθονεῖν. Ariſtoteles ſecundo Rhetor. ἀντίκειται δὲ τῷ ἐλεεῖν μάλιστα ὃ καλοῦσι νεμεσᾶν. Idem, δεῖ καὶ ἐπὶ μὲν ταῖς ἀναξίως πράττουσι κακῶς, συναχθεσθαι καὶ ἐλεεῖν, ταῖς δὲ εὖ, νεμεσᾶν. ἄδικον γὰρ τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν γιγνόμενον. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν. Ibidem, ἔστι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, &c. Hinc νέμεσις eiuſmodi affectus vocatur: de quo infra.

Νεμέσεια, τὰ, feſtum quoddam deæ quæ dicitur Nemeſis, quo vita functis iuſta fiebant, Cælius libro ſexto, capite 41. apud Suidam. Νεμέσεια, ἑορτή τις νεμέσεως καθ᾽ ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα, ὡς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γινομένη νεμεσήσεως. ἐπεὶ, inquit, ἡ νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται, Denicales feriæ Latinè dici poſſunt apud Columel. & Gell.

Νεμεσήμων μῦθος, id eſt, increpatio, mordax oratio & expoſtulatio, Nonn. & νεμεσήμων φωνὴ, vox obiurgatrix. & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. & ἀλιτροσύνη νεμεσητὴ, peccatum imputandum & vindicandum, apud eundem.

Νεμεσητικὸς, qui facilè indignatur, indignabundus Liu. & indignatiſſimus Columellæ, id eſt, νεμεσητικώτατος. Differt tamen à φθονερός, teſte Ariſtotele Topicor. 2. quòd ὁ μὲν φθονερὸς ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις λυπεῖται: νεμεσητικὸς δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν κακῶν εὐπραγίαις.

Νεμεσητὸν, res indigna: vnde νεμεσητὸν θεῶν, numinis iram perpeti μεμπτὸν, ἐπίφθονον, Heſych.

Νεμεσητὸς, οῦ, ὁ, reprehendendus, inuidioſus, indignatione proſequendus, μέμψεως ἄξιος, culpandus. Homerus Iliados γ, οὐ νέμεσις, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη. ἀνεμέσητος, non indignum putandum, in Epigr.

Νεμεσίζομαι, μέμφομαι, Homer. Iliad. ε, ſuccenſeo, indignor, καὶ φθονοῦμαι, Heſych.

Νεμεσίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ νεμεσᾶν.

Νέμεσις, εως, ἡ, Nemeſis, quæ & ἀδράστεια καὶ ῥαμνουσία, id eſt, Adraſtia & Rhamnuſia ſiue Rhamnuſis Ouidio. Ammianus Marcellinus in 14. Hæc & eiuſmodi innumerabilia vltrix facinorum impiorum, bonorúmque premiatrix aliquando operatur Adraſtia, atque vtinam ſemper: quam vocabulo duplici etiam Nemeſim appellamus, &c. Ibidem Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis ſymbolon: dedit gubernaculum & rotam ſignificans illam per omnia diſcurrentem ſingula moderari. Idem libro 22. Ideo intolerabilem, humanorum ſpectatrix Adraſtia, aurem quod dicitur, vellens: monens vt caſtigatius viueret, &c. Hanc igitur Nemeſim deam eſſe voluerunt inſolentiæ atque arrogantiæ vindicem (quam Græcam Nemeſim vocat Plinius, licet ipſi Latinum nomen non eſſe teſtetur libro 18. capite ſecundo) ob ídque illi & frænum & normam aſſignabant, ad inſolentiam refrænandám, & ad conſeruandam modeſtiam: quod exponit Epigramma, Ἡ νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ, Μήτ᾽ ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ᾽ ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἡ νέμεσις πῆχυν κατέχω. τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Sunt qui à diſtributione bonorum, malorúmque dictam eſſe velint. Ariſtotel. de mundo, εἶναι δὲ τὴν νέμεσιν ἀπὸ τοῦ τι λέγεσθαι, καλεῖν δὲ θεὸν ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως, id eſt, nemeſim quaſi poteſtatem diuinam, eius quod viſum eſt, cuique diſtributricem. Fingitur ab Heſiodo in Theogon. ἡ νέμεσις νυκτὸς θυγάτηρ. Τίκτε δὲ, inquit, καὶ νέμεσιν πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι, Νὺξ ὀλοή. Antimachus poeta, ἔστι δέ τις νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν. βωμὸν δέ οἱ ἵδρυσε πρῶτος Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ ἀδράστεια καλεῖται. Hæc Adraſtia παρὰ τὸ ἀδράσκειν καὶ ἀχαλίνοις λόγοις, vt eſt apud Suidam, non ab Adraſto dici vult Pauſanias, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ μηδένα αὐτὴν ἀποδιδράσκειν, quod nihil ipſam effugiat, ἔστι γὰρ ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ δίκη ἀναπόδραστός τε καὶ ἀναπόδραστος, id eſt, eſt enim diuina vltio ineuitabilis & ſine effugio. Ponitur tamen aliquando ἀδράστεια [illegible], vt apud Strabonem ἀδράστεια νέμεσις, quod & communi tritum prouerbio liberrima indignatione ſtomachantium aduerſus potentioris inſolentiam: aut lætantium in eius mutatæ fortunæ comprobatione. Cætera quære in voce Ἀδράστεια. Hinc Νέμεσις pro affectu ſumitur qui opponitur quodammodo miſericordiæ, mediúmque eſt inter inuidiam & maleuolentiā, id eſt, φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας: quæ duo vitioſa cùm ſint ἀπὸ τῆς νεμέσεως multùm differunt, in qua vitioſitas excipitur Ariſtotelis authoritate qui νεμεσᾶν etiam Deo tribuit. Eo authore 2. Rhetoric. νέμεσις, ἐστὶ λύπη ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, id eſt, dolor de fœlicitate eius qui ea indignus eſſe videatur. Latinum nomen nullum eſt præterquam indignatio, quod Græcæ vocis ſignificatum tamen non ſatis explet. Horatius quidem cùm in Ode in Menam Sex. Pompeij libertum, liberrima indignatio, inquit, νέμεσιν intellexit. Atque in alicuius rei indignitate erumpit indignatio καὶ ἡ νέμεσις: vt cùm quis indignabundus minitánſque hæc Luciani in Meretriciis dialogis torquet in inſolentem. Ἔστι τις θεὸς ἡ ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ, eſt dea quędam Adraſtia atque iſta intuetur: vel hoc Diogeniani, ἡ νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει: quo inſtans vltio denuntiatur inſolentię & temeritatis. Dicitur & ἡ ἀδράστεια κατόπιν ἑπομένη, vltio inſtans à tergo. Lucian. de obtrectatore, qui in ea incidit ipſe quæ in aliis culpauerat: καὶ ἴσως ἡ ἀδράστεια τότε κατόπιν ἑπομένη σοι [illegible] ἐφ᾽ οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, ἐγκατεγέλα, ὡς δεῖ θεὸς εἶναι τὴν [illegible] τὰ ὅμοια μεταβάλλων. Quibus locis ἀδράστεια καὶ νέμεσις, id eſt, ἡ δίκη, vt & dicitur pro vltione diuina, ἀδράστειας θεσμὸς vel νέμεσις ὁ νόμος. Galen. de vſu part. libro 6. [illegible] καὶ δίκῃ τῆς ἀδραστείας ὡς ἀπαράβατον [illegible] θεσμόν. quibus vltionis diuinæ ius rigidum atque ineuitabile eſſe indicatur. Idem, ἐκπεπληρωκέναι, εἶναι, τὸν τῆς ἀδραστείας θεσμόν. Syneſius, Ἀρκαδίῳ ſcribens, ὁ γὰρ εὐτυχῶν καὶ καρδίας, νέμεσις ἀδραστείας αἰσθάνεται, μὴ ἔχῃ ποθέν τι μέτρον ἀποδεῖν [illegible]

δεῖ τῷ χαριεστάτῳ τὸ ποιῆσαι ἀπαλλάττειν, id eſt, diuinam verebitur vltionem, niſi lucri aduentitij particulam in funus defuncti impenderit.

Aliquando etiam ſolent authores Adraſtiam præfari velut eius indignationem deprecando, ſi quid inſolens aut inuidioſum eſſe vel dictum vel factum arbitrantur. Sic chorus apud Euripidem Rheſi laudes inſtatius decantans, religioſa præfatione vtitur, Ἄδραστος σοι τραπεζίων γινώσκεται ἀγγείοις Διός, κ. ταὐτα ἐπαινεῖν ἐκεῖνα ἐρεῖν, τοῦ δ' ἀδραστεία ἐγιγνώσκοντα, apponendo. Quod idem valet quod apud Platonem, ὅπως σοὶ θεὸς εἰπεῖν, μηδὲν ὅπως τοῦ ἐρεῖν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σημεῖον ἦ. vbi σὺν θεῷ εἰπεῖν, κ. σὺν θεῷ præfando dicta ſunt propitiandi numinis, & vitandæ offenſionis gratia: vt ſit quod Adraſtiæ, vel Dei bona venia, ipſiſque propitiis ac bene mihi fauentibus dictum volo. Lucian. etiam in Pſeudolo odioſi & acerbi dicti offenſionem remouet Adraſtiæ præfatione, ἀ μὴ γὰρ ὑπὸ τῆς πτίλας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, ἀδράστεια φίλη, ἔτι μὴ ποιεῖν ἐπὶ σοι τινὸς ἀγαθὰ οὐ δὲ τις αὐτὸς πιέζομενος, &c. Plato in 5. πολιτ. Προσκυνῶ δὲ ἀδράστειαν ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε κἀγαθῶν καὶ δικαίων καὶ νομίμων.

Nonnunquam in eo quod alioqui liberius & ſimpliciter dictum, vel odium, vel inuidiam nobis facturum eſſet, eius remouendæ gratia apponimus, ἀπείη δὲ καὶ ἡ ἀδράστεια, id eſt, ἀπείη δὲ φθόνος: vt Latinè, Abſit dicto inuidia. Idem Lucian. ἃ ἀπόντων (ἀπείη δὲ καὶ ἡ ἀδράστεια) ἐπὶ συνελθεῖν ἐπιθυμοῦμεν ἐκδεῖξαι σοὶ μεῖζον τὰ σπουδαῖα. Sic verò extulit Euripides in Rheſo, ἀδράστεια μὲν ἀνδρὸς πᾶσι, εἴργεις στομάτων φθόνον. quaſi dixiſſet φθόνος ἀπέστω, ἢ νέμεσις. Quæ vox νέμεσις etiam in rei alicuius indignitate vſurpatur ſignificanda & culpanda. Homerus Iliad. γ. οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, id eſt, μέμψεως reprehenſione vacat atque indignatione: non eſt indignum vertit Quintilian. lib. 8. cap. 4. i. οὐ νεμεσητόν ἐστι. Sic Νέμεσις eſt ipſa fabuloſa dea, vltio & vindicta, indignatio, inuidia, & reprehenſio: vt & Iliad. ζ. vbi ait Paris, Οὔ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσι Ἥμην ἐν θαλάμῳ, id eſt, μέμφει, μεμφόμενός τι αὐτοῖς, non tam quod Troianis quicquã ſuccenſerem, quàm quod, &c. In Epigrammat. ἐτέων νέμεσις, id eſt, annorũ inuidia, vt apud Ouidium, inuidioſa vetuſtas: ſic enim νέμεσις ἀπὸ τοῦ φθόνου, vt viciſſim φθόνος ἀντὶ τῆς νεμέσεως apud Iſocrat. in Panegyr. vide φθόνος. Sic Suid. Νέμεσις, ἡ δίκη. Ariſtophan. ἰδοὺ νέμεσις, βαρὺ βρεμέτα Βρόμιος. Et poſtea, νέμεσις, μέμψις, ὕβρις, φθόνος, τύχη, ἡ τῆς ἀλαζόνων τιμωρὸς νέμεσις. Et ἐν ἢ λαβεῖν τὴν ἐσχάτην ἐκείνην αὐτοῖς τοῖς ὑπερηφάνοις νέμεσιν, ὡς ἐν ταῖς ἰδίαις ὑπερβολαῖς συμφορῆς. vel dici poteſt, ἐπειδὴ δ' ἡ νέμεσις, ὅ τὰ ζῆς ἐπεξελθεῖν vel ἡ τ' ἀδικ' ἐπεξελθεῖν. Sic & Ælianus hoc loquendi genus vſurpauit, Νεμέσεως ἐφ' ἑαυτοῦ τρόπος ὑπέρβολας καὶ ὑπερφυεῖς καλεῖσθαι ὑπερβολὴ μαρτυρῶν. Adnotat & Suid. parœmiam, Νέμεσις δὴ γὰρ πόδα βαίνει: quam dictam eſſe vult πρόσθεν μάταια πράξαντα ἡ δίκη τῶν ἁμαρτιῶν.

Νεμέω, ω, ἐσω, ω, κεν, τὸ νέμω.

Νέμησις, partitio, diſtributio: vt κοινῆς νέμησις, i. διαίρεσις, diuiſio, διακλήρωσις Polluci, ὁ διανομή. Hinc Νεμητοὶ, ἢ διανεμόμεναι, μερισταὶ καὶ μεριστικοὶ, μεριστέοι, particulones Nonio, partiarij.

Νέμος, εος, ους, τὸ, nemus. χωρίον νομὴν ἔχον, Iliad. λ. ἐν νέμει σκιερῷ. Soph. νέμος εὐαλίου, nemus litorale, i. ἄλσος τὸ ὕλωδες. Item oculorũ cauitas, τὸ τῶν ὀφθαλμῶν κοῖλον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, naturale ſiue naturalia Celſo: καὶ πᾶσα inquit Heſych.

Νέμομαι, paſcor, depaſcor, pabulor, vt pecus depaſcitur & vlcus ſerpens, νέμεσθαι τόπος, in locis pabulatur, Gaza. νεμόμενον τὸ πῦρ τὰ ἔσχατα, vaſtans extrema ignis. νεμόμενα ἕλκη, vlcera putria & paſcentia, Theophraſt. hiſtor. plantar. libro 9. Dioſcorid. τὰ νεμόμενα τῶν ἑλκῶν ἵστησι, ſiſtens vlcera ſerpentia. Item fruor, & victito, vt νέμεται δὲ καὶ ὅλη καὶ λίμνη. &c. id eſt, vini[illegible] paſcitur, κατ' τούτης, Ariſtoteles de hiſtoria 9. νέμομαι πεῖραν, porrò graſſor. νεμόμενα ταῦτα, hæc viuendi conſuetudines, Thucydid. Item incolo, habito, teneo, occupo, p[illegible] ſto in, obeo, exerceo. νέμεσθαι τὴν γῆν, terram ſeu agrum colo, Thucydid. νέμονται δὲ δύο μέρεις, duas partes colunt, idem. νέμεται νόμος, conſuetudinem ſeruat, idem Thucydid. νέμεται τῶν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, præſtatur in Græcos, id eſt, fit, Herodot.

Ponitur & in Pandect. pro poſſidere: quod & κατανέμεσθαι dicitur καὶ ἐπινέμεσθαι, vnde νομὴ, poſſeſſio, κατάσχεσις. Homer, Iliad. β, οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, qui Hyriam habitabant, i. κατῴκουν, κ. ἔχον. Quod Cicero imitari volens, Depaſci (inquit) veterem poſſeſſionem Academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus. νέμεσθαι ταῦτα ὑπὸ βαρβάρων, hæc à barbaris poſſidentur, Herodot. ſignificat & diſtribuo, adminiſtro, partior: vt νέμεσθαι τὴν πατρῴαν οὐσίαν, partiri hæreditatem. Liban. ὁ πρότερος ὁ ἀδελφὸς σὺν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, patrimonium cum fratre partitur, i. μερίζεται, κατα μερίζεται. ἔργα νέμοντο, opera diſtribuebant, colebant. νεμηθέντων δύο μερῶν, duæ fiant partes, Plato νόμ. ι', τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντες, res priuatas æqualiter diſtribuentes,

Thucydid. Ianus Laſcar. pro νέμω, id eſt, tribuo, accipit. νεμέσθαι τὴν Βαβυλῶνα εἰς ἀτελέα, Babylonem immunem ei tradidit in peculiarem portionem, Herodot. Νέμομαι etiam paſſiuè inuenitur, vt Iliad. β, οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, id eſt, igni abſumeretur, ἀφ' ὧν νεμομένη γῆ, regio paſcua exhibet, Philoſtrat. νέμομαι ὑπὸ τοῦ ἅρματος, a curru paſcor. νέμονται δὲ Ἄθων πόλεις, apud Athon vrbes incoluntur, ſitæ ſunt apud Athon, Herodot. νεμεσᾶν τὴν νομὴν καὶ τὸ κέρδος ἔχει, interpres Thucydid. νεμομένας, equæ & pecora exponitur apud Herodot. νεμονῆτες, ſortiti apud Virg. ſorte diuiſi, κληρωθέντες. Ælian. ἀγρὸν καὶ ἐκείνην νεμηθέντας ἐν τῇ χώρᾳ.

Νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα, μερίζω, διανέμω, καρπόομαι, νομίζω, τιμάω, διοικέω, Heſych. diſtribuo, diuido, tribuo, reddo: vt Odyſſ. ὁ, καὶ νέμε μοίρας, & Iliad. γ, νεῖμαι ἀξίως, id eſt, διαδοῦναι, δικάσαι, Ariſtoteles Ethicorum 5. δικαίως ἀπονεμηθῆναι καὶ ἀπονεμηθέντα δίκαια, ſed certo quodam modo iura a iudice reddita, ſunt iuſta. Herodian. μηδὲ ῥαθυμίᾳ μηδὲ σχολῇ ἀργίᾳ νέμων, nihil loci quieti & deſidiæ relinquens, id eſt, ὑπονέμων. Homer. καὶ οἰκί' ἔνειμαν, tecta ſeu domum dederunt. νέμειν αἵρεσιν, Sophocl. id eſt, optionem dare. τοὺς φίλους τιμᾶς νέμειν, id eſt, χαρίζεσθαι, in honore amicos habere, amicos colere, idem Sophocl. νέμειν τὰ ἐκ τῆς γῆς γιγνόμενα δώδεκα μέρη, quæ ex agro naſcuntur in partes 12. diuidere, Plato de Legib. σοὶ νέμω τούμὸν μέρος, tibi meas tranſcribo partes. Euripid. νέμοντες πυρὶ, igni tradentes, Herodotus libr. ſexto. Eſt etiam tribuo, id eſt, ſum ſtudioſus alicuius rei, honorem habeo, & magni facio, Ariſtotel. Problemat. Segm. 18. ὅτι ἐν τοῖς λόγοις ἔχει τε χαρίεντα, τοῖς δὲ ἀφελείαις πλέον νέμει τὸ πλεῖστον ὅ μέρος αὐτοῖ. σὶ νέμω θεὸν, Sophocl. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῇ θεᾷ μεῖζον ἐν ἄλλοις, heræ loco te habeo, idem. νέμω τὸ ἴσον, æquitatem colo, Thucydid. τὰ ἴσα νέμων, patria adeptus, parem adeptus ſtatum, idem. νέμω τὸ χωρίον, vtor agro pro paſcuo: vt ἐν ὄρεσι νέμειν, in montibus greges paſcere. Xenophon, τὰ σὺν ἐφ' ὅσον ἐπ' ὅσα διὰ ἔχετε, εἰ δ' ἐκεῖ ἐν τῇ νέμειν ταῦτα ἐν Ἀρμενίᾳ, ἢ σὺν μὲν οὖν οἱ νέμοντες τὰ ὄρεια ἀπέπεμψε; quod etiam νέμειν χώραν, ab eodem dicitur. νέμω νομὸν, depaſcor cadauer, Herodot. ἐσίω ἀκίνητα νέμω, Arriſtid. Et νέμω, paſco pecus, Lucian. Ἄργος βουκολεῖ καὶ νέμει δάμαλιν.

Eſt etiam τὸ διοικῶ, adminiſtro, gero, vnde Herodian. τῆς συγκλήτου βουλῆς νέμοντας, pro Senatu dixit. Eſt etiam rego, moderor, dirigo, Etymolog. κράτει νέμει, regens ſub ditione, Sophocl. νέμειν χερνίβων, lauacrorum participem facere, idem. Pro imputo & aſſigno, idem Sophocl. τὴν δ' οὖν ἐκείνῳ τοῦτό τις αἰτίαν νέμει, i. in eum hanc culpam confert. Item habeo, Soph. ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δίκας νέμω μέτα, i. ἵνα ἔχω, vt mihi vendicem. Item, νέμω σοι χάριν, bene de te mereor apud eundem. νέμειν θανάτῳ, morte plectere, Plato νόμ. θ, νέμω εἰς πάσας ἐν ταῖς, &c. idem νόμ. ζ. νέμει τοῖς μῦθος, idem Plat. νόμ. ια, Νέμειν περὶ τὴν. vide Heſychium.

Νενεμισμένος, ὁ, accumulatus, plenus.

Νενίηλος, cæcus, ſtupidus, ſtolidus, ſtultus. Callimach. in hymno Iouis, ὅς μέγα μοι νενίηλος, Heſych. τυφλὸς, ἀπόπληκτος, ἀσύνετος.

Νενίζω, maledico, χλευάζω, Heſych. quod & ἀνεάζω.

Νέννος, poeticè, auus maternus, Cælius libro octauo, capite 43. Euſtathius in Iliad. θεῖον ἤγουν τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν interpretatur. Pollux, ὁ δὲ μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, καὶ μητράδελφος, ὁ μέντοι νέννος. Idem tamen paulò antè dixerat μητρὸς ab Euripide dictum τὸν μητρὸς πατέρα, & poeticè νέννον. Heſych. νέννος, ἀδελφός. Νεννὸς verò θεῖος.

Νενομισμένα, τὰ, inſtituta.

Νεξὰς, Heſych. τὰ στρώματα, ſtragula, ſtramenta.

Νεοαλὴς, nuper auctus.

Νεοαρδὴς, ὁ, ἡ, nuper irrigatus. νεοαρδέα παντοίης Suid.

Νεόγαλα, τὸ, ὁ, recens coagulatus, aut mulctus.

Νεόβλαστος, qui nuper prouenit.

Νεόβρωτος, ου, ὁ, recens adeſus aut eſus νεοβρώτου βεβρωμένος.

Νεοβόσκος, recens paſtus.

Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ, modò paſtus, qui non ita dudum cibum ſumpſit, Hippoc.

Νεόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recens vxorem duxit, nouus maritus, Terent. νεογαμῶν. Et noua nupta ſiue coniunx, Senec. Xen. νεόγαμος νεογάμου, Eurip.

Νεογενὴς, έος, ὁ, βρέφος, tenellus, recens natus, proles noua Horatius. νεογενῆ παῖδα, Plato in Theætete & Polit. παιδία δ' ἐστι νεογενῆ verò dixit Herodot. ἀπέρριπτε. pro quo etiam dicitur ἀρτιγενὴς, ἀρτίτοκος, καὶ ἄρτι ὑπὸ γῆς de puero modò in lucem edito. vide Νεογνός.

Νεογιλὸς, ὁ, τὸ, &

Νεογνὸς, τὸ, ὁ, infans, iuuenis, recens, nuper natus. Lucian. μικρὸς ὢν νεογνὸς ἐν τῷ βίῳ χρῆσθαι.

Νεογνὸς, &

Νεογνὸν, quamuis vſurpata ab Iſæo, reiicit tamen Pollux: magiſque probat νεογιλὸν licet, Ionicum vocabulum apud Herodot. Od. μ, σκύλακος νεογιλῆς. Et in Suida legitur factum νεογνὸς

[illegible] ne ι in λ, ab νεηνίη: & significare νεηθάλης. Interpr. Hom. [illegible], χάλκεα [illegible].

Νεογνώμων qui recens viſum recuperauit.

Νεογνὸς, οῦ, ὁ ϰ ἡ, nuper genitus. τὸ νεογνὸν, paruulus, Lucian.

Νεογνάς, vide Νεογνὸς.

Νεόγαμος [illegible], nouus maritus, νεόγαμος, Poll.

Νεογυίους φῶτας, vocat viros fortes ac robuſtos Pindar. quaſi iuuenilia membra habentes.

Νεοδαμώδης, εος, ὁ, nu, et in ciuitatem aſcriptus, ex captiuis libertate donatus, libertinus apud Lacedęmonios, vt ij, qui ex helotibus manumiſſi erant, Pol. Athen.

Νεόδαρτος, i. νεωστὶ ἐκδαρθεὶς, in Odyſſ. νεόδαρτα δέρματα, pelles recenter detractæ, Ariſt. in Probl.

Νεόδαρτος βύρσα, corium bouis recens, Theophr. 9. de plant.

Νεοδαίδαλτοι γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ, Eurip.

Νεόδμητος, iuuenis, nuper domitus. νεόδμητος κόρη, i. [illegible].

Νεόδαρτος, recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον. Odyſſ. δ, & χ, pellis recens detracta. Sic & Ariſt. in Probl.

Νεόδρεπτος, ο, ὁ, nuper decerptus.

Νεοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, [illegible], qui facilè iuuenis videtur, quum ſit annoſior. vide [illegible].

Νεοεργὸς, nuper factus, [illegible].

Νεόζυγες, Apollonius libro quarto recens nuptæ. Euripid. in Hippol. dixit, [illegible], pullum nuper iumentum iugo [illegible].

Νεόζυγος, ὁ ϰ ἡ, recens copulatus, recens nupta, Eurip.

Νεόθανης, nuper mortuus, νεωστὶ τεθνεὼς, Suid.

Νεοθαλὴς, &

Νεοθηλὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, nuper vireſcens, vernus. Heſiod. [illegible], pudore recens oborto, Euripid. [illegible], vitulo recenter genito, in Epig. [illegible], virgines adoleſcentulæ, Dionyſ. de ſitu orbis.

Νεοθηγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, recens, acutus. [illegible], recens acuto gladio, in Epig. νεοθηγὴς, recens exacutus gladius, intelligitur ferè ξίφος, Apoll. l. γ.

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, recens expreſſus, apud Heraclid.

Νεοθνὴς, recens interfectus, Plato de Leg.

Νεόθρεπτος τυρὸς, nuper coagulatus caſeus.

Νεόθρεπτος, ὁ, recens auctus, qui nuper erupit.

Νεόθυτος, ο, nuper immolatus.

Νεοίη ἡ, ſtultitia, iuuenilis mens, ἡ νεότης.

Νεοίκης, ſiue Νεοαίκετος, nouus homo, [illegible], vel qui nuper ædes cœpit habere, vt vulgò *nouueau meſnager*, Pollux.

Νεοικιστὴς, ὁ, nouus colonus [illegible], Thucyd. & [illegible] nuper fundata.

Νεοκατάχριστος, recens illitus.

Νεόκαυστος, ὁ ϰ ἡ, nuper combuſtus, recens vſtus. apud Ariſt. Problem. Segm. 12. Queſt. 2. apud Theoph. verò de cauſ. l. 6. c. 2. 26. ſcriptum νεόκαυτος.

Νεοκηδέος θυμὸς, animus recenti dolore ſaucius, Heſiod. in Theogonia.

Νεοκλείδης, ου, ὁ, filius Neoclis Athenienſis. Fuerunt autem duo Neocles: alter pater Themiſtoclis, alter pater Epicuri.

Νεόκλωστος, ο, ὁ, recens contextus, propriè recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum. Theocr. in Hercule.

Νεοκμὸν, & νεόκμητος, recens.

Νεόκμητος, νεωστὶ κατεσκευασμένος, recens fabricatus. νεόκμητος νεκρὸς, defunctus, nuper mortuus, Eurip.

Νεόκοπτον κάρδοπον, dixit Eupolis, id eſt, alueum ſeu mactram recenti cæſura & excauatione factam, Ariſtoph. in Veſpis. νεόκοπτον [illegible] Pollux, alibi νεόκοπτον exponit [illegible].

Νεοκρατὲς, ϰ Νεόκρατον, nuper temperatum, τὸ νεωστὶ κεκραμένον, Poll.

Νεόκτιστος, ο, ὁ, nuper factus, νεόκτιστος οἰκία, nuper condita domus, Lucian. νεόκτιστος πόλις, Appian. in Iber.

Νεολαία, ας, ἡ, conuentus iuuenum, τὸ [illegible] πλῆθος Polluci. νεολαία [illegible], Eurip. θῆλυς νεολαία, cœtus virginum, Theocr. in Epithalam Menelai.

Νεόλεκτος, miles nuper delectus.

Νεολής, Heſych. νεογνός.

Νεολκέω, nauem ſubduco, Polyb. Athenæus libro octauo, [illegible], i. in nauali ſubducta, [illegible]. vide Νεωλκέω.

Νεολκία, nauis tractio ſeu ſubductio. Theophr.

Νεόλκιον, nauale, locus in quem naues ſubducuntur.

Νεόλουτος, recens lotus, Hom. in hymnis.

Νέομαι, vado, iter facio: redeo. Od. ξ, [illegible]. Itē nato: vnde νηκτὸς natans. Hippoc & [illegible].

Νεομηνία, ας, ἡ, noua luna, prima dies lunæ vel menſis. Nam Græci menſes non à Calendis, ſicut Romani, ſed à lunæ initio auſpicantur, κατὰ πᾶσαν νουμηνίαν, per ſingulas calendas, Herodot.

Νεομήνια σελήνη, pro νουμηνία: quo plenilunium tamen videtur intellexiſſe Cic. ſic apud Aratum interpretans, Nec pleno ſtellas ſuperaret lumine luna, [illegible].

Νέον, nuper, ἄρτι, recens, proximè, νεωστὶ, primùm, modò, tūc primum, paulò ante. Significat enim τοῦ nunc. [illegible]. Schol. Apol. l. 2. νέον ἠελίοιο δυομένου ſole recens occidente, i. poſtquam ſol occidit ſtatim. Item νεῖον, nouale, Gaza, ex Ariſt. l. 6. Anim.

Νεόνυμφος γυνὴ, noua ſponſa, Naz.

Νεοπαγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, recens compactus, modò fabricatus. Dicitur etiam νεοπαγὴς, vt l. 3. Epig. [illegible].

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit, item recens perſuaſus, Nōn.

Νεοπενθὴς, recens lugens, in iuuentute labores perferens.

Νεοπηγὴς, έος, vide νεοπαγὴς.

Νεόπηκτος, ο, ὁ ϰ ἡ, nuper fabricatus, compactus. Homer. οὐδὲ τυρὸς νεόπηκτος, neque caſeus recens.

Νεοπλεκὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, recens contextus.

Νεόπλουτος, ο, ὁ, repentè, ditatus, qui patrimonium amplum repentè adeptus eſt, quo verbo Demoſthenes improbos quoſdam ciues notauit in oratione [illegible]: inquit enim, [illegible]. à damnatis autem meritóque exagitatis eorum moribus, νεόπλουτον appellari quicquid inſolens atque improbum eſt, teſtimonio etiam Plutarchi poteſt confirmari, qui in ſeptimo Sympoſij ſic ſcripſit, [illegible]. Diuitiæ nouæ, an veteres ſint, in moribus formandis magni referre Ariſtoteles ait, quòd inſolentiores ſint qui nuper ditati ſunt, quàm qui diuites antiquo cenſu & relicto patrimonio. Itaq; ait ille Rhet. 2. [illegible].

Νεόπλυντος, ο, ὁ ϰ ἡ, nuper lotus.

Νεόπλυτος, ὁ ϰ ἡ, recens ablutus, Herodot.

Νεοπολίτης, ο, ὁ, nuper ciuitate donatus, Plato. vide Δημοποίητος.

Νεοπρεπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, ſumptuoſus, iuuenili decore inſignis, Plato de Leg.

Νεόπριστος, nuper ſectus, Od. θ.

Νεόρτοι, filij, aut filiæ.

Νεοργὸς, recens factus.

Νεόρραντος, ο, ὁ, nuper aſperſus. Soph. in Aiace, [illegible].

Νεόρρυτος, ο, ὁ, qui recens effluxit Suid. [illegible] affert pro νεωστὶ ῥέων.

Νέορτος, iuuenis, nouus, propriè recens excitatus. τί δ' ἐστὶ νέορτον, quid noui, Soph.

Νέος, ο, ὁ, nouus, iuuenis, recens editus, paroxytonum: etiam adiectiuè, [illegible], Etym. Propriè reſpondet ſenio, & competit iis quæ ſentiunt ætatem καινὸς verò opponitur vetuſtati. νέα τροφὴ, puerilis victus, Soph. [illegible], iuuenis, Demoſthen. [illegible], valde adoleſcens, Xen. [illegible], admodū paruus. Demoſt. [illegible], rudi nouellaque memoria. [illegible], in tenera ætate, Plato. ἐκ νέου, à pueritia, ab ineunte ætate, ab adoleſcentia. [illegible], à teneris annis, Plato [illegible] opponuntur, Xen. νέος pro ſtulto, vt [illegible], Eurip. aliquando pro [illegible], apud eundem. τὰ νέα [illegible], omnes pueri. Plato [illegible]. Et Cicer. ex hoc loco de Finib. 5. Videmus igitur vt conquieſcere ne infantes quidem poſſint: cùm verò paulum proceſſerint, luſionibus vel laborioſis delectantur, &c. Homer. Od. ζ [illegible], id eſt, teneram palmam, Cicer. de Legib. 1.

Νεὸς, οῦ, ἡ, nouale, campus Cyril. oxyt. vide νέαται. Xenop. [illegible], noualia meliora fieri pruina exiſtimant, Theophr. l. 5. de cauſ. plan. Idem de cauſ. l. 4. c. 9. [illegible], nouale non facit. Ibid. νειὸς in eodem ſignificatu.

Νεὸς, νεὼς, νηὸς, i. nauis, genitiuus. Od. ι [illegible], &c.

Νεόσμηκτος, ο, ὁ, nuper terſus, [illegible].

Νεώσοικος, ου, ὁ, nauale, vbi ſiunt naues.

Νεοσσίς, ας, ἡ, pullus.

Νεοσσιά, vide νεοττεία.

Νεοσσὸς, οῦ, ὁ, pullus auium, fœtus auis. [illegible]. Athen. lib. 9. [illegible], legendum verò [illegible], i. pipiones. Il. 2. [illegible], paſſeris pulli. Conter. Cic. 2. de Diuinat. Item νεοσσὸς, Xen. pro apicula.

Νεοσσοτροφεῖον, ο, τὸ, auiarium, Columel. l. 8. c. 15.

Νεοσύστατος δῆμος, recens inſtitutus populus, idem ac [illegible].

Νεοστάλαξ, nuper lachrymatus, [illegible].

Νεόστροφος, ο, ὁ, nuper tortus, ideoque nauus.

Νεοσύλλεκτος, ο, ὁ, nuper collectus.

Νεοσύστατοι, dicuntur à Ioſepho, qui recens profeſſi erant

καὶ νευρὰ idem ſignificant, ἕλκων τὴν χορδὴν τῷ νεύρῳ. Ibidem, ὡς δὲ ἄλλα νεῦρα τοῖς ὄγκοις ἐπὶ τοὺς οἰστούς, vbi νεῦρα ſagittæ vocat, τὰ ἐν ῷ ἐδέοντο τοὺς ἄρχας τὰ βέλη πρὸς τὸν κάλαμον, interpr. Penis quoque νεῦρον vocatur apud Ariſtophan. auib. & ita Iuuenal. cũ neruum appellat. Capitur & metaphoricè pro robore. ſic νεῦρα τῶν πολέμων τὰ χρήματα dixit Demoſthenes, vt Cicero neruos reipub. vectigalia. Leo philoſophus Nouel. 52. pecunias νεῦρα τῶν πραγμάτων vocat. Plutarchus in Cleomene, ὁ πρῶτος τὰ χρήματα νεῦρα τῶν πραγμάτων προσειπών. Conſtantinus in l. lex C. de adm. tut. In pecunia robur omne patrimoniorum veteres poſuerunt. Nicetas in Manuele Comneno, καὶ χρήματα ἃ ὑπάρχει διαδόσιν ἃ νεῦρα τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πόλιν τῆς πολιτείας. Euſtathius Iliad. 2. τὰ νεῦρα πραγμάτων εἶπεν τὰ χρήματα, ὧν πλησθεὶς ἀνὴρ καὶ ἄλλα τυγχάνει, & in 4. ὅτε δέ τις καταλυθείς, πληρωθεῖσι χρήμασι, νεῦρα πραγμάτων ἐστί τὰ χρήματα. vide ἀνευροσπάστος. ab Ariſtophan. in Auib. penis quoque νεῦρον vocatur: Hippocrat. autem νευροτόμην vocat τὴν φλέβα teſte Euſt.

Νευρορράφω, μ. ψω, π. φα, ſuo cum neruis, Xen.

Νευρόῤῥαφος, ου, ὁ, neruis conſutus. apud Poll. cum ſimplici ρ, vt & νευρορραφεῖ apud ipſum νευρορράφος.

Νευρορράφος, οῦ, ὁ, qui conſuit neruis, ſutor, Ariſtot.

Νευροσπαστής neruo tractus, vnde νευροσπαδεῖς ἄτρακτος, ſagitta neruo intenſo emiſſa, apud Soph.

Νευρόσπαστος, ου, ὁ, neruis trachis, qui neruorum tractu mouetur, ſed alienorum: vt apud Horatium Satyra 7. libro 2. Tu mihi qui imperitas aliis ſeruis miſer atque Duceris, vt neruis alienis mobile lignum, quo loco reſpexit ad ea quæ νευρόσπαστα ἀγάλματα à Græcis appellantur: ſunt autem Νευρόσπαστα, imagunculæ, quæ neruis quibuſdam & fidiculis occultis mouentur, perinde ac ſi viuerent, Ariſtotel. de mundo: fiebant etiã ſigilla ſiue icũculæ, vt Suetonius loquitur, hydraulica ratione, quæ coacto ſpiritu preſſionibus aquarum voces edebãt, meculas vocat Vitruuius: item engibata ab eo dicta, quę motum inceſſumque ementiebantur. Primi generis artifices Νευροσπάσται dicebantur. Athen. libro 11. Ἀθηναῖοι δὲ Ποθεινῷ τῷ νευροσπάστῃ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ᾽ ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ Εὐριπίδην. Vocantur etiam Νευροσπάσται, huiuſcemodi præſtigiatores & circulatores. Ariſtot. de mundo, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι, καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον, καὶ ὀφθαλμόν, ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη μετά τινος εὐρυθμίας, id eſt, vt illi præſtigiatores faciunt, νευροσπάσται ob id appellant, quod imagunculas animatas eſſe fidiculis ductitandis ementiuntur: qui quum funiculum ipſi aut neruum adduxerunt, cieri ceruicem & manum quaſi animantis ſimulachri, humerũmque itidem & oculum faciunt. interdum etiam omnia membra, idque quadam cum venuſtate, atque æquabilitate motus. Et hęc inſtrumenta quę fidiculis multiformiter commotis efficiunt ſigilla mouere & geſticulari, νευρόσπαστα iam diximus appellari. apud Xenoph. in Sympoſio, Syracuſius qui geſticulariam & εἰς τὰ θαύματα κυβιστῶσαν puellam adduxerat, à Socrate interrogatus, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, reſpondet, ἐπὶ τοῖς ἄφροσι. οὗτοι γὰρ τὰ ἐμὰ νευρόσπαστα θεώμενοι τρέφουσί με. Quo loco νευρόσπαστα dixit τὰ θαυματοποιήματα. Herodot. in 2. ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον, οὐ πολλῷ τεῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, quorum pudenda fidicula mouebantur & ducebantur, vt nerui ſiue priapi ſpeciem præferrent. Lucian. ἐν τῷ περὶ Συρίης θεοῦ, φαλλούς, ἄνδρας, ἐγείρουσιν, ... ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. Νευρόσπαστος eſt & fruticis nomen. Plinius libro 24. ca 14. Cynoſbaton alij Cynoſpaſton alij Neuroſpaſton vocant: folium habet veſtigio hominis ſimile, fert & vuam nigram in cuius acino neruum habet: vnde neuroſpaſtos dicitur hinc Νευροσπαστεῖσθαι: neruis ac fidiculis, trahi ac moueri. At Νευροσπαστικὸν pars animæ ὑπηρετικὴ cuius ὁρμητικὸν ἐστι τὸ ὁρμητικὸν καὶ ὀρεκτικόν. Alexand. Νευροσπαστοῦμαι, neruis fidiculiſque trahor, ſeu attrahor. Athenæus libro nono, docens quomodo αἱ ὠτίδες capiantur ἐν γὰρ τῷ θηρᾶν ἐπιτηδὲς ἐκεῖνος ὀρχεῖται κατ᾽ ἀντικρὺ αὐτῶν καὶ τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὴν ὄρχησιν, νευροσπαστεῖται fidiculis extẽtis trahuntur ſeu implicantur, loquitur verò ibi περὶ τῶν νευροσπαστῶν παγίδων.

Νευροτενής, έος, ὁ καὶ ἡ, neruis extenſus. νευροτενεῖς παγίδας, laqueos neruis contentos & intentos, in Epig.

Νευρότρωτος, qui læſos habet neruos, neuricus. Vitru.

Νευροχονδρώδης, νευροχονδρώδη σύνδεσμον, Anatomici appellant cartilagineum ſimul & neruoſum ligamentum. Gale. libro 2. de temperam.

Νευρῶ, τὸ ἐνισχύω, vires & neruos addo.

Νευρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, neruoſus, neruo conſtans.

Νεύρωσις, vnde Ἐννεύρωσις, neruoſitas Plin.

Νεῦσις, εως, ἡ, nutus, nictatio Plin. inclinatio, aſſenſus. τῇ πρὸς θεὸν νεύσει, inclinatione ad Deum, Nazã. Alex. Aphr. l. 1. Probl. πρὸς γῆν ἡ τοῦ νεῦσιν ἔχει dixit pro in terram ſuo pondere & nutu ferri. νεῦσις, Heſych. κλίσις.

Νευστάζω, μ. άσω, π. ακα, nuto, quatio, nutu admoneo. Od. Σ, νευστάζων κεφαλῇ. vide Νεύω.

Νευστικός, ὴ, ὸν, natalis, natans. Item cernuus, pronus, deorſum vergens. Philo de mundo, τὸ πῦρ συναρπάζον γῆν ἄνω τῷ πρὸς αὐτὴν ἰδίῳ νευστικῷ βρίθοντι ἀναγκάζεται, ignis terram in altum ſecum rapiens, à terreno degrauante deorſum vergere cogitur, i. nutu eius.

Νευστής, natator, κολυμβητής, Heſych.

Νεύω, μ. νεύσω, π. νένευκα, annuo, pronus ſum, κλίνομαι, inclinor, ora defigo ſolo, & oculis nuto, σιωπῶ, mico. Homerus Ilia. γ, ὁ ἄνω δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν Νεύειν propriè, vnde olim niuere, eſt palpebrarum contractione vel remiſſione potius aliquid annuere: ex quo nictare ſiue nictari Plinio conſequitur: atq; hinc nictatio quæ τῷ νεύειν connexa. Comici teſte Polluce, τὸ νεύειν, dicunt ὀφρυάζειν, vt Homerus ὀφρύσι νευστάζειν. Theocr. Thalyſiis, εἰ δ᾽ ἄλλως τοι νεύει, ſi aliò te verteris. Cum Datiu. libro tertio Epigrammat. αὐχενικοὶ δὲ νεύουσι, & cum Infinitiu. libro primo ibid. ἀλλὰ σαβύτην χαροπὴν πάσαις ἔνευσε προσελθεῖν, annuit, id eſt ſubmouit. Alexander Aphrodiſ. νεύειν πρὸς τοὺς λόγους dixit libro primo Problem. ſe ad verba transferre, verbis eſſe intentum ſeu ad verba. Idem νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω dixit, deorſum inclinare. Idem Ibidem, τὸ ἔμφυτον θερμὸν νεύει πρὸς τὸ δέρμα πολὺ ἐκ φύσεως, calor natiuus ad cutem effunditur. Idem, πρὸς τὴν γῆν νεύει, ad terram vergit. νεύω ἐπὶ χθονός, terram reſpicio, ſeu deorſum. Apollonius ſecundo, κατὰ δὲ κάτω νεύοντες ἐπὶ χθονός. νενευκότα κάτω, deorſum procumbunt. Ariſtotel. in Problemat. Sic Heſiod. de frugibus cũm bene creuerunt dixit, στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Polybius libro primo, ἡ τύχη ταύτῃ νεύειν ὑπαγορεύσει πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, inclinare & tendere. Aratus, νεύουσι δὲ πάμπαν ἔοικεν Ἀρκτων ἐς ἑλίκας οὐρήν. Cicer. Obtutum in cauda maioris figere dicas. Νεύω, item promitto. Apollonius ſecundo, νεῦσε δ᾽ ἑὴν αὐτῷ δωτίνην, pollicitus eſt ſe illi daturum, &c. νεύειν εἰς, pertinere ad. Ariſtotel. de mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας, εἰς ταῦτα νεύει, quæ de Parcis traduntur, huc ſpectant. ὅτι τὸ ἀεὶ εἰς ὀργὴν νεῦσαι, τὸ δ᾽ εἰς ὅλεον, libro quarto Epigrammat. ἐκεῖνον νεύει καὶ ἐπιτεχνημένος ἐστὶ, &c. eò ſpectat, & conuerſus eſt, Alexand. Aphrod.

Νεφέλη, ης, ἡ, τὸ νέφος, νεφέλαι, nubes, Iudas Apoſt. in ep. νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι, nubes aqua carentes, quas differt ac tranſuerſas agit ventus. Dixit Petrus ſecunda epiſtol. capite ſecundo νεφέλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι, & nomen Comœdiæ Ariſtophan. Eſt & νεφέλη, retis genus tenue quod auibus obtenditur capiundis. λεπτὰ μίτοισι νεφέλην, in Epigr. Et mors tropicè, Soph. in Trach. vide Σκοτεινός.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes congregans: ab ἀγείρω compoſitum, & νεφέλη, vel nubes excitans: ab ἐγείρω. Eſt autem Iouis epithetõ, cuius Vocat. νεφεληγερέτα ſæpe pro Nominatiu. νεφεληγερέτης vſurpatur à poetis: vt νεφεληγερέτα Ζεύς, nubium coactor, Hom. frequens.

Νεφεληδόν, nubis in modum, Nonn.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, Cic. Νεφέλιον etiam vitium eſt oculorum quod nubeculam vocant. Eſt autem Aetio τετραβιβ. 2. Serm. 3. capite 25. vlcus in nigro, colore quàm ſit ἀχλὺς id eſt, caligo, albius, minus etiam, ſed profundius. Paulus Ægineta libro 3. Albugines & cicatrices ita diſtinguit, vt has in ſuperficie conſiſtere dicat, & non ſolũm ἀχλύς, ſed & νεφέλια appellari. Illas verò λευκώματα dictas, altius progreſſas cicatrices eſſe. Et notulæ quæ in vnguibus apparent ita etiam nominantur. Pollux, καὶ τὰ ἐπὶ ἐπιτρέχοντα τοῖς ὄνυξι, νεφέλια. Νεφέλιον etiam dicitur τὸ κατὰ μέσον τῶν οὔρων αἰωρούμενον, nubecula, i. id quod in vrinæ medio nubeculæ ſpecie conſiſtit, de quo Alex. Aphr. Probl. 20. l. 2.

Νεφεληγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, nubigena, Virgil.

Νεφελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nebulis obſcurus.

Νεφελοκοκκυγία, ſic aues ſuam vrbem vocant apud Ariſtoph. Ὄρν. περὶ τὰς νεφέλας κἀν τῷ κένῳ.

Νέφος, εος, τὸ, nubilum, nubes, coactus aer, à νε priuandi particula, & φῶς: eſt enim conſtipatior aeris pars. ὁ πρὸς τὸ νέφος, τὸ βρέχει. Ariſtoteles de mundo, γίνεται δὲ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως ὁμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάχναι, νέφη τε καὶ ὄμβροι, id eſt, nubes & imbres. Idem ibidem, νέφος δ᾽ ἐστι πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος, id eſt, nubes eſt craſſamentum exhalationum conuolutum, vim habens aquæ gignendæ. Ariſtophan. νεφέλαι ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον, excutientes nubem imbriferam ſeu pluuiam. Aratus, κυανέῳ νέφει πεπυκασμένον, obſcura caligine tectum, Cicero. Νέφος ὀφρύων dicunt Gręci allegoricè, vt Latini nubem frontis vel ſupercilij, pro nimis ſeuero ac triſti vultu. Euripides in Hippolyto coronato, de Phædra animo valdè perturbato, στυγνὸν δ᾽ ὀφρύων νέφος αὐξάνεται. Cicero in Piſonem: Neque tam fui timidus, vt qui in magnis turbinibus ac fluctibus

Reipublic. nauem gubernaſſem, ſaluámque in portu collocaſſem, frontis tuæ nubeculam, tum collegæ tui contaminatum ſpiritum pertimeſcerem. Horatius in epiſtol. ad Lollium, Deme ſupercilio nubem. Claudius de raptu Proſerp. libro primo. Sublime caput mœſtiſſima nubes Aſperat: & diræ riget inclementia formæ. Et qui ita affectus eſt vocant συννεφῆ. Euripides in Phœniſſis, ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δόμους συννεφῆ, id eſt, σκυθρωπὸν, ſubductis ſuperciliis, vel ſubducto vultu, Senecæ & Propertio. Vide Συννεφοῦσθαι, & Συννεφής. Item rete venatorium. Euripid. pro πλέγμα, in Phœniſſis. Et Homerus Iliados ρ, alibique. Virgilius libro ſeptimo, nimbum peditum & nubem cygnorum dixit. Et in epiſtol. ad Heb. capite duodecimo, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, quum tanta nos circunſtet nubes teſtium.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obſcuro. Νεφώμενος, nubibus obductus, Chryſoſt.

Νεφρίδιος δημός, pinguedo circa renes, ὁ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς.

Νεφριτικὸς, ή, ὁ, qui renum vitio laborat.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, nephritis, dolor renum. διὰ νόσον νεφρῖτιν παραμένειν ἀδυνατος, ad permanendum inualidus, è renibus laborans, Thucydid. Et apud Pollucem, περὶ ἰσφύος ſcrib. Ὁ δὲ πρῶτος σπόνδυλος, ὑπερκείμενος νεφρίτης, ὅτι ὑφ' ὃ τελευταῖος, ἀσφαλίτης: lumborum prima vertebra. Cui νεφρίτης, ὁ περὶ τὰς νεφροὺς νόσος.

Νεφροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, renum ſpeciem referens.

Νεφρὸς, οῦ, ὁ, ren, vt Gaza vertit ex Ariſtotel. à νέφειν, quod mingere & pluere ſignificat. & νεφροὶ Suid. οἱ λαγαροί.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nebuloſus.

Νέω, μ. νεύσω, π. νευκα, neo, nato, vado, in qua poſtrema ſignificatione potius dicitur νέομαι. Et νέω, μ. νεύσω, pro νήθω, nuo. apud Heſiodum, τὸ γάρ τοι τόν νῆμα τί ἀλλότριον νεμεσεῖ vbi ... νεῖν, i. nere. Pro κολυμβᾶν καὶ νήχεσθαι, nare, Arrian. ... νεῖν ... Dicitur & νεῖσθαι.

Νεόδαρτος, & νεόβρωτος, ὁ, nuper conſumptus.

Νεωκορέω, μ. ήσω, π. ηκα, adminiſtro ſeu tracto res ſacras.

Νεωκόρος, ου ὁ, æditus, qui res ſacras tractat atque cuſtodit, ornátque, à ναὸς, templum, & κορῶ, purgo ſiue verro, τὸ καλλωπίζω, Commentar. Ariſtophan. in Νεφέλ. Actorum capite decimonono, νεωκόρον πόλιν ὄυσαν τῆς μεγάλης θεᾶς, id eſt, æditam vrbem tranſlatè. Item nauta purgandæ nauis curam habens, in Epig.

Νεωλκέω, μ. ήσω, π. ηκα, nauem traho, nauem ſubduco: ſic Gaza libro quinto hiſtor. plantar. Neutr. abſol. vide Νεωλκέω & Νεωλκία.

Νεωλκία, ας, ἡ, attractio nauis vento deficiente, ſubductio Cæſari de bello Gallico libro quinto, licet aliter maléque exponant alij. Hinc Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui nauem ſubducit in poluinarium, vt loquitur Plautus in Caſſina: cuius inſtrumenta puluini (ſic enim vocat Iſidorus libro decimonono, machinas, quibus naues in portum deducuntur, aut ſubducuntur) & ſubductarij funes, ſcutula & phalanges, vt vocat Cæſar: Pollúxque inquit, Νεωλκοῦ δὲ ὁπλα, φάλαγγες, φαλάγγια, ὁλκοὶ, ὑπερ. Cui ὁλκοὶ & alibi χαμουλκοὶ, illi puluini: & ὁ μὲν ἐφέλκει ... , ... , ... etiam dicitur: Helciarij à Martiale appellantur qui naues in portum attrahunt, & è portu in aridam puluinos ſupponentes, rurſúmque ab terra in mare moliuntur.

Νέωμα, ατος, τὸ, nouale. vide Νέατις, & Νεάω.

Νεωμένη, veruactum, nouale ſeu noualis ager. Heſiodus, ...

Νεῶν, nauium, id eſt, ναῶν à Nominatiu ναῦς. οἱ ἀπὸ τῶν νεῶν, claſſiarij, claſſici.

Νεὼν, ῶνος, ὁ, nouale. Item litus in quo ſtant naues, Ionicè, teſte Ælio Dionyſ.

Νεώνητος, ου, ὁ, nuper emptus, nouitius, quaſi nuper emptum mancipium: à νέος, nuper, & ὠνέομαι, emo. Ariſtophan. Equit. δοῦλος νεώνητος, Plut. περὶ ἀοργησίας.

Νεωποιὸς, vide Νεώς.

Νεωπηγὸς, οῦ, ὁ, faber naues conſtruens.

Νεωπὸς, iuuenis, qui iuuenili eſt facie, Heſych.

Νεωρεῖν, templum cuſtodire, aut naues.

Νεωρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nouellus, ... Soph. in Elect.

Νεώριον, ου, τὸ, nauale, id eſt, vbi cuſtodiuntur naues, Bayfius de re nauali. vulgò arſenal. Syneſius, ... καὶ τῶν ὁλκάδων ... ἐν νεωρίῳ μικρῷ. Vtitur Ariſtophanes in Acharn. ... Interp. νεώριον, ὁ ... Suid. ...

Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recenter effoſſus, Nicand.

Νεὼς, ὼ, ὁ, templum, oraculum. Lucianus in Caucaſ. ... Ariſtophan. in Plut. ... Idem ibidem mox, ... εἰς τὸν νεὼν, in templum ſe condidit. Atticum autem eſt pro ναὸς. Omnia enim nomina in ος, lingua communi deſinentia, lingua Attica in ως, per ω deſinunt, vt ... , ναὸς, νεώς. Vnde ... etiam fit verbum Νεωποιεῖν, templum ædificare, ... ſiue ... vel ... Polluci.

Νεὼς, ἐπὶ γενικῆς, τῆς πληθ, id eſt, nauis. νεὼς ἔσω, in naue, Euripid.

Νέωσις, εως ἡ, repaſtinatio Gaza de Senect. loquens de vitium cultu.

Νεώσοικοι, οἱ, porticus ſunt ad mare ædificatæ, ad ſubductionem nauium & tecta nauiũ, ſtationes, naualia, Herodo. Apud Harpocratem, ... legitur, ... Suid. ...

Νεωστὶ, nuper, pauló antè, ... οἱ νεωστὶ, qui nuper fuerunt, Euripid. τοῖς νεωστὶ τρεφομένοις, teneris pueris, Plato νόμ. ζ.

Νέωτα, addito εἰς. εἰς νέωτα, in proximum annum ſignificat, in futurum. Ariſtoteles OEconom. ... &c. id eſt, conſequenti anno. εἰς νέωτα πέμψειν, in futurum annum miſſurum eſſe. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro ſeptimo, capite duodecimo, τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα, hoc quidem ipſo anno, illud verò in proximum. Et libro tertio, capite decimoſexto, εἰς νέωτα κάχρυς, cachrys futura ſequenti anno. & de cauſ. lib. tertio, cap. vigeſimoprimo ... τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, partim anno primo, partim ſecundo naſcitur, idem libro ſeptimo hiſtor. plantar. τὰ δὲ τῷ, τὰ δ' εἰς νέωτα, alia hoc anno, alia poſtero, idem Theophr. lib. 9. hiſt. plant. Interdum ponitur pro nuper.

Νεώτατος, vltimus, natu minimus.

Νεωτερίζω, μ. ίσω, π. ικα, rebus nouis ſtudeo, noua molior, noua facio, deſigno, & nouas res facio, ... Verbum actiuum. μηδὲν νεωτερίζω, nihil noui tento, Plato in epiſtol. νεωτερίζειν οὐδὲν, nihil tentare noui, Thucydid. νεωτερίσαι τὴν πολιτείαν, idem. νεωτερίζω ἔργῳ, reipſa nouum aliquid tento. Lucianus, ... Plato epiſtola ſeptima, ... te nihil tentare noui, &c. Halicarnaſſeus libro quinto, ... Ariſtoteles quinto Ethicorum, ... Alibi ... dixit & ..., vt quinto Politic. Thucydid. ... ὁ δὲ Βάρβαρος, ...

Νεωτερικὸς, iuuenilis, ſtultus, ratione carens, quòd ea ætas ſtultis affectibus ſæpius ducatur. Paulus ſecunda ad Timoth. capite ſecundo, τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε, iuueniles autem cupiditates fuge.

Νεωτερισμὸς, οῦ, ὁ, νεωτεροποιία, renouatio rei, deſignatio, ſtudium nouarum rerum, ſeditio. Suid. ἀποστασία. Plut. in Galba, ... vide καινουργία.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, qui rebus nouandis ſtudet, ..., factioſus.

Νεότης, τῆς, nouitas, inſolentia: item iuuentus, pueritia.

Νεωτεροποιία, ας, ἡ, ad res nouandas animus, Thucyd.

Νεωτεροποιὸς, οῦ, ὁ, nouarum rerum ſtudioſus, Ariſtoteles in ſecundo Politicôn. turbulentus, ſeditioſus, ..., ...

Νεωτεροποιῶ, τὸ καινοποιῶ καὶ νεωτερίζω, rebus nouis ſtudeo, item nouo, commoueo, vt cùm Hippoc. in Aphoriſm. vetat νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα.

Νεώτερος, iunior, recentior, minor natu. Xen. νεώτεροι τριάκοντα ἐτῶν, iuniores annis triginta. Plat. ep. 7. μηδὲν ποιεῖν νεώτερον, noui nihil facere. νεώτερον μηδὲν ποιεῖν περὶ ..., &c. Thucyd. νεώτερόν τι ... εἰς αὐτὴν, idem. νεώτερα ... συνωμοσία, de reb. nouandis coniuratio, idem Thucyd. νεώτερα βουλεύει περὶ σοῦ, contra te rebus ſtudet, Herodo. νεώτερα ... , res nouas moliri, idem in Clio. νεώτερα ... pro eodé. Phalar. aliquando νεώτερος contemptum potius ſignificat, quàm ætatem, ...

Νεωτέρως, nouiter, nouè. νεωτέρως λέγειν, noua quadam ratione dicere, Plato νόμ. ι.

Νεωφύλαξ, ακος, æditus, i. qui ædes tuetur ac ſeruat.

Νεόχυμος, terra nuper arata.

Νεοχμόω, μ. ώσω, π. ωκα, noua facio, & νεοχμός. vide νεοχμός.

ΝΗ', priuatiua eſt particula, & aliquando intenſiua. Eſt quoque Aduerb. iurandi: vt νὴ Δία, etiam, medius fidius, quod affirmantis eſt & annuentis. Xenophon in Pædia, ... etiam, inquit Aſtyages, ô puer ego tibi dono. Cebes Theban. ... Et quemadmodum in negationibus dicimus

dicimus μὰ Δία ita in affirmationibus νὴ Δία. Aliquando accómodatur anthypophoris, ita vt reſponſioni congruat. Demoſthen. περὶ στεφ. νὴ Δί' εὐδαίμων γε, & quidem etiam fortunatum, vel vtique. Xenophon in reſponſione, ἦ οἶσθα, ἔφη, &c. deinde ſequitur, νὴ Δί', ἔφη, certè, inquit, id eſt, noui equidem. Plato in Apologia, μή μ' ἀξιοῦτε μὲ ποιοῦντα δίκην πρὸς ὑμᾶς περὶ δεῖν, μάλιστα πάντως, νὴ Δία μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου, & quidem reum etiam delatum à Melito, præſertim verò quum impietatis à Melito accuſer. νὴ Δία πάνυ, in imperatiuo, Ariſtophan. νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε, tu quoque vale, idem. Aliquando ironiæ quæ interrogationis vim habet deſeruit, ſicut credo, nempe, ſcilicet, Latinis. Demoſthen. πρὸς Λεπτίν. Ἢν δέ τις ὑμᾶς ἔρηται, τί πρὸς θεῶν ἐρωτήσει ὅτι νὴ Δία ἔνιοί τινες τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν ἀνάξιοι; Quòd ſi quis nos roget, quid tandem per deos immortales reſpondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio conſecuti fuerant, indigni erant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ Δία εἰκότως γε, veruntamen dicturus & quidem meritò eſt: vel & meritò vtique. Seruit etiam confeſſioni, quæ tamen ſecum affert cauſam facti. Idem περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, ἐκεῖνοι μὲν μὴ ἀπολέσθωσαν, ἐπεὶ δὲ μαθήματα ἀπαρχὰς ὑπὸ τῆς παιδείας, οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολεῖσθαι κωλύει. νὴ Δία, ἐμμαίνονται γὰρ ἄνθρωποι, καὶ ὑπερβολὴν ἀνοίας. ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σώζεσθαι. συμφέρει γὰρ τῇ πόλει (qui ſermo vim quandam interrogationis obtinet) ita nihil cauſæ eſt quin perituri ſint ipſi. Sanè quidem nihil. quippe homines inſaniunt, ſummaque dementia prædiri ſunt: Prorſus quidem illi. Sed tamen Reipublic. intereſt, incolumes eos ſeruari. vel ſic, Quid ni perituri ſint homines ſumma inſania præditi? hoc eſt πῶς γὰρ οὔ. Νὴ Δία etiam cum ἀλλά iunctum ὑποφορικόν, eſt, vt, at, at enim Latinè. Quod Linus penè ad verbum at herculè dicit. Demoſthenes, Νὴ Δί' ἀλλ' ἔστιν ὅπου τυχὸν ταῦτα τὰ γράμματα ἔστι, At enim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temereque poſitæ ſunt. Cui hypophoræ reſpondet his verbis, ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔστηκε, imò verò cū tota arx ipſa ſacra ſit, propter Mineruam collocatæ ſunt. Alibi addit γὰρ particula, quæ ipſis interrogationibus conuenit, vt περὶ συντάξ. Νὴ Δί' οἱ νέοι γὰρ ὑμῶν διὰ τοῦτο ἔσονται καὶ τὰ ἀγαθὰ βελτίους; At enim iuuenes noſtri ob illud iudicium illamque animaduerſionem, ad frugē morum meliorem redigentur. Ponitur & ſine ἀλλά. Iſæus, Ἴσως γὰρ ἂν νὴ Δία παρέργῳ φαίνεσθαι, &c. At fortaſſe nihil ad rem pertinebat, & aſpernandum erat. καὶ νὴ Δία, atque adeò, Lucian. εὖ ἡ μήτηρ, καὶ νὴ Δία ὁ πατὴρ φανεὶς ἀγαπᾶται πάνυ. νὴ καὶ ὑμεῖς γε, vos quoque ſaluete, idem. νὴ τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ἀθήναις, idem Lucian. νὴ τὴν Ἥραν, Xenoph. per Iunonem: verba ſunt Socratis. νὴ τὼ θεώ, per gemellos: iuſiurandum fœminarum proprium: ſic enim eas iurare ait Phrynich. νὴ τοὺς θεούς, imò per deos. Plato epiſtola ſeptima, ναί, ἔφη, ἐγὼ ὅτι τι σμικρὸν ἢ τι μέγα διωλέγετο, νὴ τοὺς θεούς, ἦν δ' ἐγώ, σύ γε πάνυ μὲν οὖν: affirmantis & confirmantis ſuperiora.

Νῆα, τὴν, nauem, Homer. & νῆας & νέας in Plurali. Iliad. α, θοὰς ἐπὶ νῆας, i. ταῖς ναῦς.

Νήαιθος, ου, ὁ, fluuius Crotonienſis: à nauibus incenſis ſic dictus.

Νηγάτεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulcher, nouus, nuper factus: quaſi νεήγατος, i. νεωστὶ κατασκευασμένος ἢ ποιημένος: à verbo γίγνομαι. Il. β, ἵζανε χιτῶνα καλὸν, νηγάτεον.

Νήδυμον, dulciter.

Νήδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Νήδυμος, dulcis, ſuauis, ἡδύς, vnde deducitur. Alij à nomine νηδύς deriuant quod ventrem ſignificat: quæ pars quia in nobis profunda eſt, pro alto & profundo capiunt: alij à νη priuat. particula, & δύω ſubeo, quem ſubire nequeas, aut vnde vix emergere & expergiſci poſſis: vel à νη particula intendente ſignificationem, vt ſit qui penitus ſubierit hominem & intrauerit. Homerus Iliad. β, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἔχε νήδυμος ὕπνος. & νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε. νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς, idem Homer. νήγρετον εὕδειν, idem: vbi ὕπνον ſubaudi: vt ſit ἀνέγερτον, βαθύν, ὥστε ἀδύνατον ἐγερθῆναι, id eſt, profundum, tantū vt ab eo excitari quis non facilè queat. νήδυμος ὄρφνη, Epig. νήδυμον ὕδωρ, aqua ſuauis, Nonn.

Νηδύια, inteſtina, τὰ ἐντόσθια. Apoll. 2. Arg. νηδύια ἀλγυνθεὶς ὑπὸ ζώνην δοιὼ χαλκοῦ.

Νηδύπους, diſcalceatus Sueton. ἀνυπόδητος.

Νηδύς, ύος, ἡ, venter, vterus. Heſiod. νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρός, ex ſacro vtero matris. νηδὺς ἐκύμαινε, Euripid. νηδὺν autem aiunt Etymologi factam ἀπὸ τοῦ νεῖν τοῦ σωρεύειν, quòd in hanc cibus congeratur: ſicut ναῦν, in quam merces. Nam propriè hoc nomen eſt τῆς γαστρὸς κοιλίας. Hipp. περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων, αἵ τε κοιλίαι ὑγρότεραι γίνονται κοιλίαι καὶ κάτω: ὁ γὰρ ἔσω τε νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ, ἃ φύσει καὶ ὅσα κατὰ στόμα. Idem, περὶ τέχνης, ἀλλά γε, μὴν αὐτὴν μηδὲ πρὸς τὰ ἔσω φέρεσθαι τὴν νοσημάτων ὑπόθεσιν. Ἔστι δὲ ταῦτα, ἃ πρός τε τὰ σιτία τὰ γαστέρα καὶ τὴν νηδύν. ἔχει δὲ τὸ σῶμα, ὁ οἶδας, ἀλλὰ πλείω. δύο μὲν γὰρ αἱ τὸ σιτίον δεχόμεναί τε καὶ ἀφιεῖσαι. ἄλλαι δὲ τουτέων πλείους, αἱ ἴσασιν, οἷσι πνεῦμα ἐμπίπτει. Atque etiam addit, ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα ἣν μυῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. Ex quibus & ſequentibus apparet latius patére, τὴν σημασίαν τῆς νηδύος, ἢ τῆς γαστρὸς, & ſignificare cauitatem omnem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus contrahitur, aut quo ſubit aer atque commeat. Vt νηδὺς ſimpliciter τὸ κοῖλον ἢ κενὸν dici poſſit. Huiuſmodi cauitates idem Hippoc. vocat, θαλάμας τῶν κοιλομένων καὶ κοίλων μερέων. Iurisconſulti Græci alueum fluminis interpretantur νηδὺν ἢ κοίτην. ſignificat etiam Νηδὺς vterum, vt & Latinè aluus pro vtero ſumitur. Iliad. ω, ὅντινα καὶ δὴ γαστέρι μήτηρ κούρον ἐόντα φέροι νηδύος ἔνδον.

Νηέω, μ. ήσω, π. ηκα, congrego, σωρεύω. Dicitur etiam νηῶ. Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ὀ, πυρὴν νηῆσαι, rogum ſtruere, ξύλα σωρεῦσαι, ὥστε καὶ τὸ πῦρ ἅψαι, inquit Didym. Iliad. ι, Νῆα ἅλις χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ νηησάσθω. Interpr. πληρωσάτω, σωρευσάτω. vide Νέω.

Νήθω, μ. ήσω, π. ηκα, neo, Neut. Accuſ. Dicitur & νέω. Atticum verò νήθειν pro νεῖν.

Νήια, τὰ, rudentes, funes nautici.

Νηΐθ, Neith. lingua Ægyptiaca, id eſt, Minerua, Plato in Tim.

Νήιον, ου, τὸ, Neium, mons Atticæ, ſeu (vt alij) Itacæ: vnde νηιάδες nymphæ dicuntur. quanquam alij dictas volunt quaſi τὰς διατριβούσας περὶ τὰ νάματα: ſed ab eodem monte eſt gentile nomen Νηιὰς, qui ex Neio eſt. Item lignum ad nauium conſtructionem accommodum. Homer. Iliad. γ, τάμον νήιον, id eſt, ξύλον πρὸς ναῦν κατασκευὴν ἐπιτήδειον. Apud Apolloniū Argonautic. ea pars quæ radit æquor: ſic Virgil. 11. naualia ligna vocat: at νήιον Nicander pro remo vſurpauit, in Theriac. Νήια δ' ὡς σφαραγεῦνται ὑπὸ στερεῇ θενὶ κώπῃ, id eſt, κώπῃ, inquit Scholiaſt.

Νήιος, ου, naualis, id eſt, aptus nauibus, ναυπηγήσιμος. Heſiodus, νήια τε ξύλα, &c. & νηία τέχνη, ars naualis. Sophoc. in Aiace, ἃ γῆθεν νάας ἀμφὶ τέχνας, Doricè, pro νηίας, id eſt, ναυτικάς. νηὸν ἀφλαστον, Apol. Rhod. νηὸς ὀλκήϊον. vide ὀλκαῖον. νήια δοῦρα, i. ναυπηγήσιμα ξύλα, idem.

Νῆις, ιδος, ὁ, inſcius, timidus, infirmus: à priuatiua particula νη, & εἴδω, οἶδα. Dionyſius Poeta, Νήιδες ἀργυρίου χρυσοῦ καὶ ἀπειθέες ἀμείνω, eſt & comparatiuus gradus νηιδέστερος apud Heſych.

Ναῒς, ίδος, ἡ, Nais: παρὰ τὸ νάω, τὸ ῥέω.

Νείατος, infimus, extremus, naualis, κατώτατος, ἔσχατος.

Νηίτης, naualis. νηίτῃ στρατῷ ἐπιπλεῖν, claſſe adoriri, claſſiario exercitu, Thucydid. νηίτην δὲ στρατὸν hic vocat, quod alibi τὸ ναυτικὸν, hoc eſt, claſſem, quaſi dicas, naualem exercitum.

Νηϊτικὸς νόμος, mos nautarum.

Νηϊκὸς, naualis.

Νηκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, inutilis, incommodus, non ferens lucrum. Odyſſ. ξ, ἔπος νηκερδὲς ἔειπε, id eſt, ἀσύμφορον, ἀκερδὲς, ἀνωφελὲς, apud veteres νηκερδῆ βουλὴν pro ἀσύμφορον dictum fuiſſe ſcribit (Euſtat.

Νήκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornibus carens.

Νήκεστος, inſanabilis, ἀνήκεστος, ἀθεράπευτος. vnde νήκεστα ἀάσθη, apud Heſiodum, id eſt, ἀνιάτως ἐβλάβη, læſus ita vt ſeruari non poſſit.

Νηκουστέω, μ. ήσω, π. ηκα, obaudio, non audio, negligo, Neutr. abſolutum.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator, in Epig.

Νηκτικὸς, natatilis.

Νηκτὸς, οῦ, ὁ, natatilis, natans, & natrix, Gaza.

Νηχρίδες ἐλαῖαι, oliuæ ita dictæ ἀπὸ τοῦ νήχεσθαι, quod innatent oleo, oliuæ conditaneæ quæ & κολυμβάδες dicuntur ab Athen. & Dioſcorid. colymbades Plin. eædémque ἁλμάδες vocantur. Pollucis liber mendoſè habet νηχρίδες καὶ ἁλμάδες.

Νηλεγής, miſer, ἀδιάλλακτος, ἀφρόντιστος, ἀμείλικτος, implacabilis.

Νηλεὴς, έος, in Accuſ. νηλέα, ὁ lógo, ſæuus, immiſericors, implacabilis. Iliad. τ, ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, Cicer. Tuſcul. 3 Quo magis eſt æquum tumulis mandare ſepultos Firmo animo. Dicitur enim νηλὴς καὶ νηλειὴς, vnde νηλεῶς, id eſt, σκληρῶς, crudeliter: à νη & ἔλεος. Homerus Iliados γ, τάμε νηλέι χαλκῷ, incidit immiti ferro, id eſt, ἀνιαρῷ, σκληρῷ. νηλέι δεσμῷ, arcto nodo. Hom. i. σφοδρῷ. νηλέα μῦθον, in Epig νηλέα ζεύγλαν, Soph. i. τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους.

Νήλια, ἡ, vnedo arbor, Theophr. κόμαρος.

Νηλεόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, crudeli ſupplicio puniens.

Νήλιστος, ου, ὁ, immortalis, ἀθάνατος.

Νηλεΐς, ίδος, ἡ, ſacrificium quod fiebat Dianæ apud Mileſios.

Νηλῆς, idem quod νηλεὴς, immiſericors, Heſych. & Suid.

Νήλιπος, diſcalceatus, qui nudis pedibus incedit, Lycophr. & qui vnicam tunicam indutus eſt, Etym.

Νηλίπους, ὁ, idem: & Νηλίπεζος, ου, ἀνυπόδητος.

Νηλιτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, peccator, ἁλιτήμων, ἁμαρτωλὸς, vt ſit ἀπὸ τοῦ νη, quod ἐπιτατικὸν eſt, vt apud Nic. νήχυτος ὄρπηξ, ramus luxurians & ſe profundens, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλιταίνειν τὸ ἁμαρτάνειν, delinquere, ſiue ἀλιτεῖν. Poteſt etiam eſſe τὸ στερητικὸν μόριον, eritque Νηλιτὴς, culpa vacâs, ἀναμάρτητος, Hom. Od. π. & τ. Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί, i. ὅσαι ἁμαρτάνουσι, κρίνε. Scribitur etiam Νηλίτης. Æolicè, i. ἀναίτιος, inſons.

Νηλιτὴς, ἐὸς similiter pro non peccante ponitur.
Νηλοφὴς, ἐ͂ος, & ἀπισσωτὴς, nauis pice non peruncta.
Νήλωπος, ὁ, veste carens. à λῶπος, i. amictus.
Νῆμα, ατος, τὸ, filum, στήμων, ὕφασμα, vt apud Homerum Odyſſ. β. μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται, τῷ ἐιδῶ. vnde σηρικὰ νήματα, ſerici panni ſeu telæ, Chryſoſtomus: item νᾶμα, aquę latex, pro νᾶμα.
Νηματώδης, aptus duci inſtar lanę aut lini.
Νημερτὴς, ἐ͂ος, ὁ καὶ ἡ, verus, vera, inerrabilis, ἀληθὴς, ἀψευδὴς, poeticum à νη & ἁμαρτάνω. Homerus Iliad. α, νημερτὲς μέν δή μοι ὑπόσχεο, id eſt, ἀληθὲς, verum vel verè. νημερτὲς, pro ἀληθῶς, Apol. l. 1. & νημερτέως, ἰδ. i. ἀναμαρτήτως ἢ μῦθον ἐνισπεῖν.
Νηνεμία, ἡ, tranquillitas ventorum (nam vt γαλήνη de mari, ita de aere proprie dicitur νηνεμία) venti ſilentium, cælum tranquillum, diem quoque tepidum ſilentémque à ventis eligat Colum. Attici νηνεμίας abſolutè vtuntur pro νηνεμίας οὔσης.
Νήνεμος, ε, ὁ καὶ ἡ, vento carens, tranquillus. Iliad. θ, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ, id eſt, χωρὶς ἀνέμου. νήνεμος etiam dicitur locus à vento ſilens, tranquillus, Theophraſtus hiſtoriæ libro primo, capite decimotertio.
Νηνεμώδης ἀὴρ, ſerenum, tranquillum.
Νηνέω, ω, ήσω, & νηῶ, congrego. Act. Accuſ.
Νηνίατον μέλος vocauit Hipponax τὸν φρύγιον νόμον.
Νηνυρίζω, lugeo, loquor, Heſych.
Νηξίποδες, οἱ, οἱ πόδες.
Νῆξις, εως, ἡ, natatio. Hom. νῆξιν περιώσιον.
Νηοκόροι, æditui, popę, victimarij, in Epig.
Νηοπόλος, æditus, ſacerdos, poeticum.
Νηοπορεῖν, nauigare, in Epig.
Νηὸς, οῦ, ὁ, templum, ædes, delubrum, ſacellum, ναός.
Νηοσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ. & νηοσσόος, nauis ſeruator, nauium tutator, & tutatrix, vt ἡ Ἄρτεμις, i. Diana, & Ἀπόλλων, apud Apol.
Νηοῦχος, cuſtos nauis, φύλαξ ναός, Heſych.
Νήπεκτος, impexus, ἄκτενος.
Νηπιάει, nequit, ἀδυνατεῖ, apud Hippocr.
Νηπενθὴς, ἐ͂ος, τὸ, herba, cuius ſuccus vino immiſſus triſtitiam diſcutit, vt Galenus tradit: ac malorum omnium obliuionem inducit. hoc eſt, τὸ λήθην ποιοῦν, vt Theophraſt. inquit. Quidā eandem cum bugloſſa volunt eſſe. Dicitur autem à νη priuat. & πένθος, quaſi ἄλυπον, καὶ ἀπενθές. Homerus Odyſſ. δ. de Helena, αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον, νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων &c. Plinius libro 21. capite 21. de Helenio loquens, eaſdem ei vires tribui teſtatur. Attribuunt, inquit, & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eúmque quem habuerit Nepenthes illud prædicatum ab Homero quòd eo triſtitia omnis aboleatur. Ex his, νηπενθὲς nihil aliud eſſe quidam volunt, quàm helenium herbam, quam & Νεκτάριον appellari oſtendit Dioſcorides, cui νεκταρίτης οἶνος, vinum eſt quod ex helenio paratur. Alij νηπενθὲς illud Helenæ iucundam narrationem malunt intelligere, qua mœrorem diſcuſſit.
Νηπενθέως, ſine luctu. νηπενθέως ἀνέτλη, citra luctum ſuſtinuit, Plutarch.
Νηπενθὴς, non triſtis, ſine triſtitia, magnus, & magnoperè triſtis, & recens triſtitia affectus. νηπενθὴς Χαίρων, in Epig. i. luctu priuans & hilaris. νηπενθὲς φάρμακον, Theoph. l. 9. hiſt. plant. νηπενθὲς λουτρὸν, Hom.
Νηπιέας, pro νηπίας, infantias. νηπίας ἔχειν. Odyſſ. α, ſtolidum eſſe. pro νηπιότητας καὶ ἀφροσύνας, καταφρονητὰς ἔχειν οὐ τῶν αὐτῷ ἔχειν.
Νηπιάζω, puerum ago, paruulus ſum, puer ſum, μωραίνω, νηπιάζομαι. Paulus 1. ad Corinth. capite 14. τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ſitis malitia pueri.
Νηπίαχος, ου, ὁ, puerilis, infans.
Νηπίαχος, i. νήπιος, paruus, infans. Iliad. ζ, ἄφρονες ἠΰτε παῖδες ἀγαλλόμενοι νηπίαχοι. Phocyl. νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃς χεῖρα βιαίως, infantibus tenellis ne corripias manum violenter. ἐκ νηπιάχου, ἐκ βρέφους, ἐκ παιδὸς, in Epig.
Νηπιάχω, ſtultè ago, νηπιάζω. &
Νηπιαχεύω καὶ νηπιάζομαι, Heſych.
Νηπιέχων, ætate paruus, Apoll. Rhod.
Νηπιέη, ης, ἡ, infantia. Ilia. ι, Οἶνον ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, interp. ἐν τῇ χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ.
Νηπιόεις, ſtolidus.
Νήπιον, ου, τὸ, pupio, infans. quum primùm nati ſumus, τὸ νήπιον nominatur.
Νήπιος, Adiectiuum, infans, imbecillus & infirmus, vt Iliad. λ, βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν. Sed Νήπιος quando ad ætatem refertur, paruulum & infantem ſignificat, qui adhuc fari nequit, à νη priuatiua particula, & ἔπος. vnde Homer. νήπια τέκνα, id eſt, τὰ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὄντα, μικρὰ, τὰ μήπω λαλεῖν δυνάμενα. de pullis paſſerum Il. β. στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα. Quando verò ad animum, ſignificat ſtultum atque ętatis vitio imprudentem, ἄφρονα, ἀνόητον, καὶ ἀσυνέτως ἔχοντα. Ariſtotel. Rhetor. 1. Νήπιος ὁ ἐστιν ὃς ἀπείρως ἔχων πάσης καταλήψεως, id eſt, inops conſilij: quo ſignificatu etiam παῖδα dixeris. Ariſtophan. μηδὲν εἴπῃς νήπιον, nihil dixeris ſtultum. νήπια ἔδη, Hermogen. νήπια εἴδεα, Apollon. Rhod. νήπιος φέρειν, ineptus ad ferendum Νήπιος, id eſt, paruulus etiam de herbis dicitur, vt Theophraſt. lib. octauo hiſtor. plantar. νήπια frumenta vocat imbecilla & tenera. τὸ νήπιον, infans, infantia, Naz. ἀπὸ νηπίου, ab incunabulis.
Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia.
Νήποινα, & νηποινεί, vel νηποινί, Aduerb. impunè ſignificantia. Xen. πολλοὶ τῶν πόλεων αὐτοῖς ἐκεῖ μαχομένοις νομίζουσι νήποινα ἀποκτείνειν, ἀλλὰ ἔτι δεδιότα, ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι τῶν γυναικῶν τοὺς ἄνδρας εἶναι. νήποινοι pro eodem. Hom. Od. ξ, εἰ χρήματα τοι νήποινοι ὄλοιντο. apud Poll. etiam νηποινεὶ ſcriptum, vt νηποινεὶ τεθνάναι.
Νήποινος, ου, ὁ, impunis. νήποινοι ὄλοισθε, Odyſſ. α. ἀτιμώρητοι, ἀνεκδίκητοι, ἀτιμώρητοι.
Νήπτης, Polyb. ſobrius, ſiccus homo Cic.
Νηπτικὸς, ſobrietatem faciens.
Νηπυθὲς, Heſych. ἄπυστον, inauditum.
Νηπυτίη, infantia, Apol. l. 4.
Νηπύτιος, ου, ὁ, ſtolidus: παρὰ τὸ νη, καὶ πινυτὸς, συνετὸς, vel ὑποκοριστικὸν τοῦ νήπιος. Ariſtophan. νηπύτιος χαρίεις ἐν, i. infans & ſtultus, ἄφρων. huic opponitur apud eundem ὁ τρίβων.
Νηρεΐδες, αἱ, poeticè νηρηΐδες, Nereides nymphæ. Filiæ ſunt Nerei, Eurip. vide Ammon.
Νηρεὺς, ἐ͂ος, ὁ, Nereus, deus marinus: παρὰ τὸ νη καὶ ῥέω, οἱονεὶ ταχὺ ἐρχόμενος, filius Ponti, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος, &c. eius vxor Δωρὶς dicitur. νηρεὺς θυγατέρες. Vide Νηρηΐδες, in Ammon. Nerei hymnus eſt apud Orpheum.
Νηρῆς, ῆδος, αἱ τοῦ νηρέως, Etym.
Νήριθμος, ου, ὁ, innumerabilis, innumerus, infinitus. νη enim hoc loco negandi vim habet.
Νήριον, frutex qui & ῥοδοδάφνη καὶ ῥοδόδενδρον dicitur Dioſcorid. libro quarto capite 82. Nerium Plin. libro 24. cap. 11. & lib. 16. cap. 20.
Νηρὶς, cauum ſaxum.
Νήριτος, de quo non contenditur, ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος.
Νηρίτης, ου, ὁ, nerites, conchæ genus natatilis, quam naticem Gaza vertit, vt ſit natex, icis, apud Ariſtotelem libro quarto de Partib. vulgò τὰν δὲ νηρ, ὁ νήριτος. Eius meminit & Ælian. Plinius libro nono, capite 33. de conchis loquens, Nauigant ex his neritæ, præbentéſque concauam ſibi partem, & alteram auræ opponentes, per ſumma æquorum velificant.
Νήριτος, ου, ὁ, magnus, multus, innumerabilis. Heſiodus, δενδρέων νήριτος ὕλη, immenſa & frondoſa ſylua, ἀναρίθμητος, μεγάλη, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀριθμεῖσθαι διὰ τὸ πλῆθος. Eſt etiam montis nomen Ithacæ, Neritus. Et νηρίτης, piſcis, Heſych.
Νηρὸς pro νεαρὸς dici Phrynich. indicat, quum annotat nequaquā dicendum νηρὸν ὕδωρ, ſed πρόσφατον, Suid. & Etymolog. afferunt ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς pro κοίλοις, καθύγροις cauis, humidis: at νηρὸς ἰχθὺς, quod apud eundem Suidam legitur forſan reddi queat natator. Heſych. νηρὸν exp. humile, ſupra νηρὸν habuimus itidem pro ὑγρόν.
Νῆσαι, pro νῆσαι, cumulare, ſtruxiſſe, aggeſſiſſe.
Νησαῖα λίθος, lapis ſardius, vel ſmaragdus, Heſych.
Νησάρχης, ου, præfectus inſulæ. & νησίαρχος, Dion.
Νησιὰς, άδος, ἡ, inſula, exigua inſula Heracl.
Νησίδιον, ου, τὸ, &
Νησὶς, ῖδος, ἡ, inſula parua. priore vtitur Athen. Dicitur etiam νησίον, vt in Actis cap. 27. νησίον δέ τι ὑποδραμόντες, curſu delati, infra paruam quandam inſulam.
Νῆσις, ipſa nendi actio, & fili ductio. ἡ ἐργασία καὶ κλῶσις, Heſyc. Νῆσις etiam morbus. Hipp. περὶ νήσιος, ἡ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὑπέχει, ἰᾶσθαι, ſed videtur ſcribendum νῆσις. Polluci νῆσις τὸ νήματος ἔργον.
Νησιωτέων, ἀπὸ νησιωτῶν, Ionicè, Herodot. κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, per initia inſulanorum maximè locupletabatur.
Νησιωτικὸς, inſulanus. νησιωτικὸς δόμος, Eurip.
Νησιῶτις, ιδος, inſulana.
Νήσομαι, implebor.
Νῆσος, ου, ἡ, inſula, παρὰ τὸ νῶ, κολυμβῶ, & in Futuro νήσω, Etym. νῆσοι ἀμφιρύτοι, Muſæus. νῆσος ἐναλία, idem.
Νῆσσα, ης, ἡ, anas, vt Gaza vertit in Ariſto. apud quem legitur νῆττα. vide etiam Ælian. de aucupio. Et proprium nomen: & parua inſula, πετρώδης.
Νησσάριον, ὑποκοριστικὸν, anaticula.
Νηστεία, ας, ἡ, ieiunium, ieiunitas Cicer. inedia. νηστείας ὄζειν, ieiunā graueolentiam olet, Ariſtotel. in Problem. Segm. 11. Quæſt. 7. Inter ea quæ peſſimè olere ſolent, ieiunia ſabbathariorū, i. Iudæorum, die ſeptimo ab omni opere feriantium, enumerat Martialis l. 4. quaſi quæ ieiunent cæterę nationes, grauem

animam non exhalent. Quòd ieiunia, inquit, Sabbathariorũ, &c. Quod alibi per os leonis intelligit lib. 6. Nam vt, inquit Plin. lib. 11. Animæ leonis virus graue. Vide Ὄζω. νηστείαν ἄσκει, ieiunium exerce, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. Gentium etiam ſuperſtitio ieiunium agebat. ἀριστοφ. περὶ λ. πολλάκις δὲ ὑμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀσιτίαν, λιμῷ αὐτοὶ θεοὶ ὁ παῖ μάλιστα, ὁ δὲ συγκαθῆται, ποιῶν ὑμεῖς, καὶ γελᾶτε.

Νηστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ieiuno, cibum non guſto. Neut. abſol. & aliquando Accuſ. νηστεῦσαι κακότητος, dictum Empedoclis apud Plutarchum περὶ ἀοργησίας.

Νηστική, apud Platon. in Politico, ars nendi, textrina.

Νήστιμος ἡμέρα, dies ieiunij. Suidæ νήστιμος ſimpliciter.

Νῆστις, ieiunus, ἄσιτος, ἄναυλος, ἄπαστος, νεώδης. νῆστις βοράς, i. ieiunus. Refertur à Plutarcho illud Empedoclis, νῆστις ἢ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον, pro νῆστις etiã dicitur ἄνηστις. Euſtat. Iliad. τ. addit & deam quandam apud Siculos hoc nomine extare. ſic etiam dicitur, inteſtinum pyloro annexum, ieiunum dictum, quoniam minus implicitum nunquam quod accipit, continet, ſed ad inferiora protinus tranſmittit: Latini hilam & hiram vocant. Gaza in Ariſtot. vertit inteſtinum ieiunum. eſt item eo nomine piſcis quidam ex eorum genere qui κεστρεῖς appellantur Athen.

Νησύδριον, ου, τό, parua inſula.

Νῆτα, Heſ. αἰτίω τι.

Νήτη ſiue νεάτη dicitur ima chorda acutiſſimi ſoni, quæ ita dicitur ὡς ἐσχάτη χορδὴ πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τῆς ὑπάτης ἢ μέσης. Et νήτη, id eſt, nete, phthongus ſiue ſonitus vnus ex 18. qui inter ſtantes numeratur à Vitruuio lib. 5. cap. 4. Eſt verò Nete ſynemmenon muſicis noſtris *D. la ſol.* Nete diezeugmenon. *E. la mi.* Nete hyperbolæon, *A. la. mi. re.* Vide ὑπάτη: Et Schol. Sophocl. in Aiace.

Νήτως, fruſtra.

Νῆτος, ου, ὁ, poſtremus, multus, accumulatus. Heſych. ſed in poſtrema ſignificatione potius νητὸς dicitur, Νητὸς è colo ductus.

Νημερτής, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, vera.

Νημερτέως, verè.

Νῆσσα, ης, κλοπεία. Suid.

Νῆσα, ἀναπεπτωκὸς τὸ νήχεσθαι.

Νήτον, plenum.

Νηττοφόνος ἀετός, aquila anataria, quæ & planca & morphna & neuia dicitur, Ariſtot. 9. Animal.

Νηυσί, pro ναυσί, nauis, & ναυσί, nauibus. Iliad. β, εἶναι δ' ἕξω σὺν νηυσὶ κομίσσαι, pro σὺν ταῖς ναυσί. μέλαιναι νηῦς, i. pice oblita, Didym. ſic Iliad. κ. in orat. Neſtoris. Vide Νῆες apud Ammonium. νηῦς ἐξαπύνεται, nauis peruehet, Herodot.

Νήϋτμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocis ſeu ſpiritus expers. Heſiodus in Theogo. κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν: à nomine ἀϋτμή.

Νηφαίνω, idem cum νήφω, vel ſobrium eſſe facio: quod tamen vſitatum non eſſe tradit Euſtat. ſed ab eo deriuari νηφαντὸς idem quod νηφάλιος apud Athen.

Νηφάλιος, vel νηφάλεος, ου, ὁ, ſobrius, σώφρων, prudens, vigilans. Paulus 2. cap. ad Titum vltim. πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, id eſt, ſobrios.

Νηφάλια, τά, ſiue νηφάλιος θυσία, καὶ ὑδρόσπονδα Porphyrio, ſacra quę peragebãtur abſque vino: in hoc ſacrificio ſolum aqua mulſa, i. ὕδωρ μελίκρατον adhibebatur, ob idque ἄοινα dicebatur, vt οἰνόσπονδα in quo vinum libabant. fiebant νηφάλια apud Athenienſes Mnemoſynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri & Vraniæ. Plutar. de ſanitatis præceptis. Καὶ γὰρ αὐτοὶ θύομεν πολλάκις νηφάλια θύματα. Idem, περὶ ἀοργησίας, ἀμεθύστους καὶ ἀοίνους διαγαγεῖν, ὥσπερ νηφάλια καὶ μελίσπονδα θύοντα. Hinc Νηφαλιεῦσαι Polluci, τὸ νηφάλια θύειν, ὅπερ ἐστίν, inquit, τὸ χωρὶς θυσίας οἴνου. Apud Sui. Νηφάλια ξύλα, ligna non vitiginea aut ficulnea, nam hæc οἰνόσπονδα dicuntur, ſed inquit, ἀπὸ τοῦ θύμου, vnde θυσίας dictã volunt. Et Νηφαλισμός, ἡ σωφροσύνη.

Νηφαλίζειν, aqua ſacrificare. vide Νηφάλια.

Νηφάλιος, ου, ὁ, ſobrius. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διεγερτικόν, Chryſo. περὶ ἱερωσ. Νηφαλίως. vide Νήφω.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, & νηφαλισμός, ſobrietas, σωφροσύνη, νηφοτής, Apollon. Schol. lib. 2.

Νηφαντικός, ή, ὁ, ſobrium faciens.

Νήφω, μ. νήψω, π. νενηφα, σωφρονῶ, caſtus dego, modeſtus & ſobrius ſum. Accipitur pro vigilo, & diligens ſum, expergiſcor. Neut. abſol. τῷ νήφειν opponit Nazanz. μεθύειν. Pollux. Νήφειν, νηφαλίως ἔχειν, νηφαντικὸν εἶναι, cui contrar. κραιπαλᾶν.

Νήφων, ſobrius: pro abſtemio in Epigram.

Νήχομαι, μ. ξομαι, π. νῆγμαι, nato, νέω, κολυμβῶ, Depon. abſol. νήχω pro eodem dixit Heſiod. νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, nabant in ſumma aqua. Athenæus lib. θ, τὰς δὲ νῆττας καὶ κολυμβάδας ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται.

Νηχοπόλεις, loca & vrbes iuxta mare. apud Plutarch. in lib. Vtrum Athenienſes bello an ſapientia clariores fuerint circa finem ἔλαβε μὲν πόλεις αὐτῶν εἶναι καὶ νηχοπόλεις καὶ δῆμοι ἀποικισμοὶ μυρίανδροι vbi quidam cenſet νηχοπόλεις aliud quid ſignificare, quid ſi legeretur νησοπόλεις.

Νήχυτος, multifluus, πολύχυτος, à νη intenſiua particula, Apollon. li. 4. Dion. Poeta, ἑλίσσεται ἐν ἁλὶ κόλπος Νήχυτος, ſinus diffluus, Interp.

Νῆψις, ιος, ἡ, ſobrietas, νηφαλισμός.

Νέω, νήθω, congrego, conſtruo, extruo, Ariſtophan. νῆ. ἀμφορεῖς νενησμένοι, amphoræ congregatæ, id eſt. κεχωσμένοι συνηθροισμένοι. Dicitur etiam νενησμένος. Xenop. ὥσπερ γὰρ θεωρεῖς ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν νενησμένον. ſignificat verò νῆσαι, τὸ σωρεῦσαι, accumulare, aggerere.

Νηῶν, nauium, Homerus.

ΝΙΑ, funes, σχοινία, Suid.

Νίβα, niuem, fontem, apud Heſych. tanquam à nomine νίψ.

Νιβάδες, capræ in iugis montium.

Νίβας, ὁ, nomen vici in Theſſalonica. Vide in Chiliad. Eraſm. Niba coccyſſante.

Νιβατισμός, genus ſaltationis barbaricæ.

Νίγλαρος, ὁ, apud Ariſtophan. exponitur μέλος καὶ μέλος μουσικὸν ἀριθμητικόν. νιγλαρεύω, genus muſici modulaminis, vide Comment. Ariſtoph. in Acharn. Νίγλαροι Suid. τὰ τερετίσματα καὶ ἀσύνθετα κρούματα.

Νίδες, pudenda, τὰ αἰδοῖα, puerorum teſticuli, ὀρχίδια παιδίων: Sicula vox.

Νίζω, μ. ίξω, π. ιχα, lauo, tergo, Actiu. Accuſ. vnde ἀπονίζω, abluo, eluo, lauo, purgo, ἀπονίπτω, ἀποπλύνω. Iliad. ω, Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα, i. νίπτοντες, ῥύπτοντες, πλύνοντες, ἢ νίζοντες ſiue ἀπονίψαντες.

Νικαθρον, præſtat νικητήριον victoriæ præmium, νικαφον. Heſyc.

Νικάτορες, οἱ, victores, νικητῆρες, præſtantiſſimi in acie.

Νικάω, μ. ήσω, π. ηκα, vinco, fero palmã, ſuperior diſcedo, primas fero, & vinco iudicio, cum Genit. & Accuſ. Demoſth. καὶ ἐνίκησε τοῦ κλήρου τῶν ἀμφισβητούντων αὐτῇ πάντας, & vicit iudicio hæreditatem ab omnibus qui cum ipſa ambigere inſtiterunt. νικᾶν ὀλύμπια, Thucyd. Sic vincere Iſthmia dicit Vitruuius, & ſponſionem. Cicer. νικᾶν ναυμαχίαν, Demoſth. νικᾶν δ' ἐνίκα, αὐτὸ τῷ ἐν παντὶ ἀγωνίσματι, Hom. Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην, in Iſthmiis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat ſaltu, pedum celeritate, diſco iaculo, lucta. i. πένταθλος ἦν, erat quinquertio. ἐνίκων ἀμφότερα, i. τὴν πεζομαχίαν, καὶ ναυμαχίαν. Thuc. νικᾶν δὶς ἐφεξῆς, Xenoph. ἐνίκησε δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγένετο, Thucydid. id eſt. ἐνίκησε πρῶτος, καὶ δεύτερος ἦν καὶ τέταρτος, ait Interp. eiuſdem. Aliquando conſtruitur cum duobus Accuſ. Dinarch. κατὰ ... τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν ἐνίκησε τὸν Λακεδαιμονίων. ἄνδρας ἡνίκα πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν ὀλύμπια, quum Nicophon vinceret pugillatu in Olympiis certaminibus, in Epigr. Plato in Apolog. cum Datiuo, ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν ὀλυμπιάσι, vicit equo, aut bigis, aut quadrigis in ludis Olympicis. νικᾶν νίκην, victoriam obtinere. Plato, ταῦτα τότε νίκαι λεγόμεναι, καὶ μάλιστα τότε, καὶ αἰσχρὰ νίκη τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις, infami & pudenda victoria eius authoribus. νικήσαντες μάχῃ, &c. Thucyd. Ariſtoph. νικ. paſſiuo dedit Accuſ. cum Genit. τί δ' εἰ ἐμοῦ, ἐὰν τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ, pro ἐὰν εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Cum Genit. ſolo: vt, νικῶμαι σου, Sophoc. vincor abs te. Idem in Aiace, φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνταί τοι, amicis cedunt. ἐνικώμην κραυγῇ, clamore vincebar, Euripid. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος, vincis quidem amicis cedens, Sophocl. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, i. ne vincaris à malo, Paulo, cap. 12. ad Rom. Et cum Datiuo. νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ, Alexan. Aphrod. cedere voluptati & ſuccumbere. νικηθέντες μάχαις, præliis victi, Thucyd.

Νικαφορ. præmium victoriæ, νικητήριον, Heſyc.

Νίκη, ης, ἡ, victoria, filia Στυγὸς καὶ Πάλλαντος, vt ſcribit Heſiod in Theogon. παρὰ τὸ μὴ εἴκειν, id eſt, à non cedendo. νίκη πάνδημος, Ariſtoph.

Νίκη ἀθηνᾶ, ſtatua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicum, ſiniſtra verò robur & imperium oſtentans.

Νίκημα, τό, i. ἡ νίκη. Cebes, ὡς καλὸν τὸ νίκημα.

Νικητήριον, ου, τό, victoria, præmium victoriæ, feſtum pro victoria, ἐπινίκια, ἀριστεῖα. Polluci νικαφορ. Heſych. ἆθλα, νικητήρια, præmia. νικητήρια προθεῖναι, indicere præmia victoriæ, Xenoph. νικητήρια φέρει, victoriæ præmia fert, Plato νόμ. ζ. Dion, ἐπεθύμει ζῶσαν τε συλλαβεῖν καὶ ἐς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν, Cæſar Cleopatram viuam capere cupiebat & in triumphum ducere.

Νικητής, οῦ, ὁ, victor. de eo caput apud Polluc. lib. 3. & νικατὴρ Doricè pro eodem: ab Heſych. autem νικατῆρες expon. οἱ ἀριστεύοντες ἐν ταῖς τάξεσι.

Νικητικός, ή, ὁ, & Νικηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, victorioſus, victor. νικηφόρος ἀρετῇ, virtute excellens, Plato νόμ. ς.

Νικίας, proprium viri nomen, Etym.

Νικηρτάδης, ὁ, genus nauis apud Bayf.

Νίκαιος, τό, victoria. ἡ νίκη. Matth. cap. 12. ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν, vſque dum efferat iudicium ad victoriam.

Νίκων, ωνος, ὁ, machina maxima. Ioſeph. libro 2. τὸ νίκωνι τοῦ τείχους ἐπέδίδοντο· αὐτοὶ γὰρ τοῦτο ἰουδαῖοι τὴν μεγίστην ἐκάλεσαν ἑλέπολιν, ἀπὸ τοῦ πάντα νικᾶν. Eſt etiam nomen viri proprium, Etymol.

Νίμμα, τό, aqua qua manus ablutæ ſunt, Heſych.

Νιν, ipſum. nec habet alios caſus hoc Pronomen, & ponitur pro maſcul. fœmin. & neutro: & pro αὐτά apud Sophocl. & pro αὐτῶν, apud Eurip.

Νινώτ, Heſyc. ſtultus, vecors.

Νίννον, idem vocari ait τὸν κρεβάτιον ἄκανον.

Νίσσομαι, eo, Depon. abſol.

Νιπτήρ, ῆρος, ὁ, peluis, pelluuium, pollubrum. vide Νίπτρον.

Νίπτρον, τό, peluis abluendis manibus aut pedibus, pelluuium Feſto, & pollubrum Liuio. Pollux, τὸ τῶν ποδῶν νίπτρον: νίπτρα dixit Æſchylus: ἀπόνιπτρον, Ariſtophanes. vel potius aqua ipſa qua lauantur pedes, τὸ πλυντήριον ἢ ποδόνιπτρον. vide ποδανιπτήρ.

Νίπτω, μ. ψω, π. φα, lauo, alluo, abluo, Actiu. Accuſ. Νίπτομαι. Deponens pro eodem. Hom. ἰλ. ο΄.

Νίψασθαι, verò dicitur ante cibum, ἀπονίψασθαι poſt cibum, Pollux.

Νίρμας, & Νίρνος, pediculus.

Νίρος, magnus.

Νίσσομαι, eo, verſor, vertor, incedo. περίσομαι, Apol. 2. Argo. πρίν δ' αὖ ψία νισσομένοιο. vide in νίσσομαι.

Νιττάριον vel νιττάριον. Ariſtop. in Pluto, εἰ λυπουμένου γ' αἴσθοιτό μου, Νηττάριον ἂν καὶ βάττιον ὑπεκορίζετο, i. ſi me triſtè ſenſiſſet nitarion & bation puellariter aſſando ſubblādiebatur. Sunt enim Νηττάριον καὶ βάττιον diminutiuę formę καὶ ὑποκοριστικαὶ περὶ γυναικῶν, vt ſit νηττάριον quaſi νεῆτιον, iuuencula atq; puellula, τὸ κοράσιον. Symmachus inquit νιττάριον καὶ βάττον. homines fuiſſe exagitatos in Comœdia propter mollitiem: & pumilas breuéſque mulierculas βατύλας appellari.

Νίτρον, ου, τό, nitrum, παρὰ τὸ νίζειν, Etym.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitroſus, nitrum ſapiens.

Νίφα, ἀπὸ τῆς νιφάδος, Heſiod. ἀλεύασθαι νίφα λευκήν, i. niuem, ſeu imbrem niualem.

Νίφαργος, ου, ὁ, candidus inſtar niuis, νιφάδι λευκὸς μῦθος.

Νιφάς, άδος, ἡ, & Νιφετός, οῦ, ὁ, niuis vehemens defluxus, imber niualis, nix confertim deſcendens. χιόνος νιφάδες, in Epigram. id eſt, ὑπερίμαιοι χιόνος, niuales imbres. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, Chryſoſt. νιφάδες, flocci, villi, grumi niuium. Odyſſ. δ. ἡ νιφετός, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολύς, &c. i. χιών, nix, ſeu imber niuis. Ariſtot. de mundo, σφοδρὰ ἡ χιὼν καὶ ἀθρόα καταφερομένη νιφετὸς ὀνομάζεται, i. nix impetu & confertim decidens, νιφετός appellatur. Hom. Iliad. γ. καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. νιφετῷ πᾶσα κέκρυπται ἡ γῆ, vbique in ea terra ningit.

Νιφάς, dicitur etiam τὸ μικρὸν πτερόν, quod & ψακάς vocatur à Comico ἐν νεφέλαις. ἐνδόν δὲ κηρύσσει ψακὰς ἐπὶ τοῦ σώματος. Νιφάς, etiam gutta nā νιφάδες Suidæ ſunt σταγόνες. Heſychio autē νιφάδες ſunt non ſolum σταγόνες, ψεκάδες, ſed & ἑλκη, τραύματα.

Νιφοβλῆτες, niue obrutæ, vel cōſperſæ: epithet. maximorū montium. νιφοβλῆτες ἄλπεις, alpes niue petitæ, in Epigr.

Νιφόβολος, ὁ καὶ ἡ, niuibus petitus. Eurip. νιφόβολον πεδίον, niue obrutum, Plutar. in Sertor. Ariſtoph. in Auib. Νιφόβολα πεδία πολλάκις, εἰ ἐν τοῖς νιφοβόλοις ἐστίν. ſcribendum tamen potius videtur νιφόβολος παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετοῦ.

Νιφόεις, όεσσα, όεν, niualis, niuoſus, albus, candidus: vt, νιφόεσσα ἐλαία pro niuea, apud Ionem Comicum. Heſiod. ἐν Ὀλύμπῳ νιφόεντι, in Olympo niuoſo, i. χιονώδει.

Νιφόκτυπος, niuis caſu reſonans.

Νίφομαι, niue obruor. νιφόμενος, niue conſperſus, Xenophon. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ἦλθον νιφόμενοι ἀπέλθων. Virg. ventos perpeſſus & imbres. vnde κατανιφόμενα ὄρη, montes niuoſi, vt Silius dixit. κατανιφομένων ὀρέων, obrutis niue montibus.

Νιφοστιβής, έος, ὁ καὶ ἡ, niue calcatus, niuoſus. Sophocl. νιφοστιβεῖς χειμῶνες, ſtipatæ niuibus hyemes.

Νίφω, μ. ψω, π. φα, ningo, Neutr. abſol. χιονίζω.

ΝΟ Α, Laconibus πηγή fons teſte, Heſyc.

Νοερῶς, idem aſſert pro νουνεχόντως ſapienter.

Νοερός, ὁ, ὁ, intelligens, rationis capax. νοεραὶ δυνάμεις, & νοεραὶ φύσεις, apud Areopag. & Nazanz. naturæ intellectuales dicuntur, quæ videlicet ſunt intelligentiæ abſtractæ, vt ſunt Angeli. Abſtracta autem & ſeparata dicuntur, quæ non ſunt materiæ immixta, formæ ſcilicet à materia ſeiunctę, & figuræ mathematicæ, vt docet Themiſt. de Anim. 3. Ariſtot. τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως vocat, & χωριστά.

Νοέω, vel νοέομαι, μ. ήσω, π. κα, cogito, ſentio, animaduerto, τῇ διανοίᾳ σκέπτομαι, intelligo, conſidero, animo agito, in animo habeo, βούλομαι, ἐνθυμοῦμαι φρονῶ, λογίζομαι, conſulo, inſpicio, noſco, imaginor, deprehēdo, συνίημι, ὁρῶ, video, meditor. νοέω σοι κακῶς, tibi malè conſultum cupio. χωρέοντα τὰ νοέων ἐλήλυθας, Herodot. ſuccedent ea quorum gratia veniſti. Hom. ὁ δὲ νόησεν, id eſt, nouit, ſenſit. Xenoph. λέγει σοι ἡ μήτηρ ὅτι νοεῖ κακὸν τοῦτο, &c. Ariſtop. νοεῖ δὲ τί; quid verò intendit? quid ſibi vult? Pro ſapio. Phocyl. οὐ γὰρ δὴ νοέουσι οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες. Dixerat Epicurus de Finibus, Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονάς, retulit Cicero Tuſc. 3. Nec equidem habeo quòd intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ ſapore percipiuntur. Plato in Timęo, τὸ γὰρ τῶν νοουμένων κάλλιστον καὶ κατὰ πάντα τέλεον μάλιστα, Quod enim pulcherrimū in rerum natura intelligi poteſt, & quod ex omni parte abſolutiſſimum eſt, Cicero.

Νόημα, ματος, τό, intellectus, cogitatio, conſilium, ſenſus animi, vel ſenſum: vt Cicer. quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus: διανόημα, ἐνθύμημα, διάνοια, γνώμη, voluntas. τὰ πρῶτα νοήματα, primæ notiones, Themiſt. Significat etiam ſententiam. Halicar. de Iſocrat. ἀκριβῶς τε καὶ κύκλῳ συμβαίνει τὰ νοήματα στρέφεται. νόημα quid ſit, Bud. in Pandect. & Quintil. lib. 8. cap. 5.

Νοήματα etiam dicuntur inuentiones atque argumenta fabularum, τὰ ἐπινοήματα τῶν δραμάτων. Ariſtoph. in Veſp. Τοὺς ζητοῦντας καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν, Στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, Καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν. Et νόημα ſimpliciter inuentum, τὸ ἐξεύρημα: καὶ τὰ νοήματα, cogitata.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, intelligens, doctus, ſapiens, mentis compos, συνετός, prudens, Odyſſ. ζ. οὔτε νοήμονες οὔτε δίκαιοι.

Νόησις, εως, ἡ, intelligentia, intellectus. Dura vox videtur Polluci, quæ tamen frequentiſſima apud Platon. vt in Timæo, τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, Cicero, quorum alterum ratione & intelligentia comprehenditur.

Νοητικός, οῦ, ὁ, rationalis. νοητικὴ ψυχή, q. intellectualis anima, Ariſtot. 2. de gen. Anim. τὸ νοητικόν, vis intelligendi.

Νοητός, οῦ, ὁ, intelligibilis, Bud. ſub intelligentiam cadens, Cicer. τὰ νοητά, quæ animo cernuntur & ratione intelliguntur. Cic. Interpr. τὰ λόγῳ θεωρητά, Proclo. Τὰ νοητὰ ζῷα, Plato in Timæo, animantes qui animo cernuntur & ratione intelliguntur, Cicero.

Νοθεία, ας, ἡ, ſpuritas. ἐπεχεῖρει νοθείᾳ διὰ τὴν μητέρα, matre haud legitima progn atus eſt, Plutar. in Themiſt.

Νοθεῖα, τά, τὰ διδόμενα τοῖς νόθοις, Suid. res quę dantur illegitimè natis à parente, Bud. in Annot. concedebatur enim vt ad mille drachmas vſque liceret maioribus ac parentibus in nothos conferre. Harpocrat. apud Pollucem eſt νοθεῖα χρήματα ex Ariſtoph. τὰ τοῖς νόθοις διδόμενα.

Νοθεύομαι, μ. ευθήσομαι, ευμαι, degenero, ſum adulterinus, ſum alienus a.

Νοθεύω, μ. εύσω, π. ευκα, abalieno, decipio, adultero, corrumpo, adulor, adulterinus ſum. Actiu. Accuſ.

Νοθογένητος, ὁ καὶ ἡ, nothus quicunque, ſiue ſcorto, ſiue ſerua natus.

Νοθοκαλὴς μορφή, adulterina forma, in Epigr.

Νοθοῖ, terret, exaſperat, monet, νουθετεῖ, ὀχλεῖ, φοβεῖ, Heſ.

Νόθος, ου, ὁ, nothus, ſpurius, degener, illegitimus. Latinum nomen non habet, inquit Fab. in 3. νόθος υἱός, i. ὁ μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεννηθείς, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος, Homer. Iliad. β, Huic opponitur γνήσιος. Lex erat Athenis γνησίας μὲν οὔσης θυγατρός, νόθον δὲ υἱόν, μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν τῷ νόθῳ τῶν πατρῴων, Vide Comment. Ariſtoph. in Veſpis, νόθος δὲ πρὸς μητρός, ex non iuſta matre natus, Plut. in Themiſtocl. idem in Pericl. δοκεῖ δὲ Περικλῆς ἐκ τῆς Ἀσπασίας νόθον ποιήσασθαι, videtur Pericles ex Aſpaſia nothum ſuſcepiſſe. νόθος λογισμός, ſpuria ratio vel adulterina, Plato in Timæo. Themiſthius, Πλατωνικὸν αὖ ἐν τῷ περὶ τῆς ὕλης ὅτι νόθῳ λογισμῷ καλεῖ. νόθος γὰρ ἀκριβῶς ἐνέργεια καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἡ μὴ κατ' ἐπιστήμην εἰδυῖα. νόθοι τῆς ἀρχῆς, Ariſtid. νόθην σάρκα ὀστρέου, in Epigram. id eſt, alienam carnem oſtrei, cui ſcilicet non aſſueuerat mus.

Νόθως, q. adulterinè, fictè, ψευδῶς.

Νοΐ, menti, Paulus cap. 7. ad Rom.

Νοΐδιον, ſententiola, non νοΐδιον, Phrynich. Ariſtophan. in Equitib. Ἤ γὰρ μεθυσθεὶς πάντα ταυτὶ καταχέσω, Βουλευμάτων καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων fit à plurali νοΐ. Comment. exponit διανοημάτων.

Νομάδιος, in Pandect. Græc. & νομάδια δάση, ſyluæ paſcuæ, niſi ſit νομάδιον.

Νομάδες, pecuarij, ſeu rei pecuariæ dediti: non ipſos armentarios ſignificat aut bubulcos, ſed negotiatores & eos qui operas bubulcorum redimunt, & agricultura victitant: vt Cicer. in Verr. Hinc etiam Νομάδες, populi Scythiæ, gens vaga, à pabulis mutandis dicta, Plin. libro 5. cap. 3. quæ plauſtris inuecta pabula paſſim ſequitur, Solin. Et νομάδες, paſcentes greges, αἱ βοσκόμεναι ἀγέλαι. Ipſi verò nomades etiam ἁμαξοφόροι dicuntur καὶ ἁμαξόβιοι: vnde Νομαδικός, ὁ ἰδιώτης βίος, Suid. Nicander, τὸ μὲν γλαγόεν νομάδες χαλκήρεας αἰχμάς. Ex qua voce Latinis fluxit Numidarum vocabulum quod & Arabes complecti-

tur

tur. Vitru. Arabiáque Numi darum. Νομάδες ἵπποι. Hesychio, αἱ φθίνοντος τοῦ μηνός.

Νομαδικὸς, paſcuis viuens. νομαδικὸς βίος, paſtoralis vita, Idem. νομαδικὰ ζῶα, quæ neceſſe habent pabulari, vt apes.

Νομάδιος βίος, idem cum νομαδικός.

Νομαδοστοιχεῖ, à paſcuis redeuntes ordine. ἀπὸ τῆς νομῆς κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι.

Νόμαια, τὰ, leges, ritus, mores, inſtituta. Cyrillus. νόμαιον pro paroxyt. interpretatur legitimum: penanflexum autem paſcuale. νομαίης χιμαίρης, in Epigr. capellæ paſcentis.

Νομάνδεια, cœtus virorum paſtoritius.

Νομαρχεῖν. Heſych. author eſt στάθμος τραχικόν.

Νομάρχης, ου, ὁ, regionis princeps, prouinciæ præſes aut præfectus, legumlator. Ariſtot. 2. OEcon. Κλεομένης αἰσθόμενος ἀρχοῦντος αὐτοὺς ἀποστήσεσθαι τοὺς νομάρχας αὐτοῦ ὑπὸ ἀφορμῆς, καὶ ἐπιστάσεως αὐτῶν εἰς τὰ βασίλεια, ἐκρίνατο πάντας, quum ſenſiſſet præfectos ſingularum terræ Ægypti partium à ſe defecturos, &c.

Νομαρχίαι, αἱ, νομαί, præfecturæ.

Νομὰς, άδος, ὁ, in paſcuis degens inter armenta. δάμαλις νομὰς, cap. 27. lib. 1. Reg. vbi exponitur vitulus paſcualis. Et lib. 2. Dioſc. cap. 101. βοὸς νομάδος, bouis armentarij, Ruel. in paſcuis & armento agentis, Marcel. νομάδες περιστεραί, gregales columbæ. paſcales oues dicit Feſtus νομάδας ὄις ſiue οἶς.

Νομεῖς, nauium coſtæ, ἐγκοίλια. Herodot. in Clio: νομέας ἰσὰς ποιεύμενοι. Valla perperam reddidit, paſtores & pecuarios. vide in dictione ἐγκοίλια. nam corruptè legitur apud Heſych. ἐγκοίλια. Et Pollux lib. 2. tradit Ariſtoph. ἐν Γεωργοῖς vocaſſe, τὰ τῆς νεὼς ἐγκοίλια. Heſych. exponit etiam ξύλα στεφάνης.

Νομεὺς, έως, ὁ, paſtor, ποιμὴν, βοσκὸς, legum conditor, tributor ſeu diſtributor. Syneſ. μόνος ὁ θεὸς ἀγαθοῦ ἐστι νομεύς. Idem, Εὔχομαι τὸν φυτοσάμενον νομέα τοῦ βίου, φυτεύσας καὶ τοῦ νομοθέτου παρ' αὐτῶν. In Pand. νομεὺς poſſeſſorem ſignificat. νομεὺς ἱπποφορβὸς, gregarius & armentarius equiſo, Apuleius.

Νομευτικὸς, ή, όν, pabularis, Plin. item paſtoralis.

Νομεύω, μ. εύσω, π. ευκα, paſco, pabulor, depaſcor. Accuſ. lib. 1. Epigr. μῆλα νομεύειν, oues paſcere. σοφίης κέντρα νομεύων, ſapientiæ ſtimulos al[illegible]

Νομὴ, ῆς, ἡ, conſuetudo: item διανομὴ diſtributio, μερισμὸς, νέμησις, pars, ſtipendium, præda. ἐξάγειν πρὸς νομὰς, copias educere pabulatum atque ad prædam agendam, Xenoph. 6. Pæd. annona & congiarium Herodiano. poſſeſſio in Pand. καὶ ἱππέων νομὴ τὴν ἱππέων κατ' οὐλαμοὺς, equitum diſtributio in vlamos, Plutar. in Lycurg. Item Νομὴ, paſtio, & paſcuum Columellæ, ἡ βοσκὴ, νομὸς. pabulum, res pecuaria, paſtus, cibarium. Homer. Βατραχ. ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων, id eſt, ambiguum paſtum & pabulum. νομὴν ποιοῦνται, paſcuntur. Item νομαὶ, præfecturæ prouinciarum, regiunculæ, Plin. Item Νομαὶ τὰ νεμόμενα τῶν ἑλκῶν, vlcera ſerpentia, quæ depaſcunt, Hermol. quæ paſcendo ſerpunt, Marcel. Interpr. Dioſcorid. ἐνστάσεις καὶ τὰ ὅσα κατὰ νομὴν ἕλκωσιν. alibi, πρὸς νομὰς τὰς ἐν αἰδοίοις, i. ad genitalium nomas. Plin. lib. 27. Nomas ſiſtit, omniáque quæ ſerpunt, aut difficilem cicatricem habent. Dicitur etiam Νομὴ de incendio quaſi pabulatio. Polybius in 1. Τοῦ τὸ πνεῦμα βίαιον φυσῶντος, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν συνέβαινε γίνεσθαι καὶ ταχεῖαν, i. ὁρμὴν τοῦ πυρός.

Νόμημα, διηγήμα, Heſych.

Νομίζομαι, Paſſiuè, exiſtimor, hoc eſt, clara opinione & æſtimatione præditus ſum, cenſeor, videor, δοκῶ, εὐδοκιμῶ, εὐδοκιμῶ, gratia polleo. Plat. in Gorgia. ἆρ' οὖν δοκοῦσί σοι ὡς κόλακες, ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; vtrum igitur videntur tibi vt aſſentatores populi, mali exiſtimari boni oratores in vrbibus? νομίζεσθαι οὐδὲν ἧσσον, cenſeri iure non inferiori, Thucydid. νομισθὲν νόμῳ, lege ſtatutum, lege ſancitum, lege conſtitutum. Aliquando νομίζεται, vel νενόμισται, pro ſolenne eſt, legitimum eſt, moris eſt, in more poſitum eſt, κρατεῖ, καθέστηκε, ἔθεται. Xenophon. παρ' ὑμῖν νομίζεται καλὸν εἶναι, &c. habetur honeſtum. Alexand. Aphrod. τοῦτο νομίζεται εἶναι ἀνεπιτήδευτον, hoc videtur ridiculum. Lucian. de luctu, ἐξετάζοντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, perpendentes quale numiſma ſit legitimum. Ariſtophan. Νεφ. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, nudos ingredi moris eſt. Ibidem, σωφροσύνη νενόμιστο, modeſtia ſancta habebatur, colebatur, in vſu habebatur. Idem in Pluto, ἄγειν τὸν πλοῦτον, ὡς νομίζεται, vt fieri aſſolet, νομίζεται εἶναι, ſolet eſſe, cap. 16. Actor. Apoſtol. νενόμισται ταῦτα, legibus comparatum eſt. ταῦτα μὲν σφι νενόμισται, hæc ab illis in mores ſunt recepta. Vnde νομιζόμενον, ſolenne, decens, legitimum, rituale, iuſtum, in ius receptum, approbatum, lege ſancitum. Et νομιζόμενα, ſiue νενομισμένα, quæ Cic. iuſta exequiarum vocat: vt τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iuſta mortuis facere & parentare, id eſt, τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἐφεστώμενα: & τῶν νομιζομένων τυχεῖν, funerari. τὰ νομιζόμενα ποιεῖσθαι, Æſchin. pro eodem. Dicitur & de aliis rebus. Ariſtoph. in Pluto, τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις, iuſta horum accipis. vbi de ſtercoribus agitur, id eſt, τὰ δίκαια, quæ ritus poſtulat, id eſt, decentem & legitimam ac ritualem portionem. τὰ νομιζόμενα ἀποπληρῶσαι, id eſt, iuſta implere: & τὰ νομιζόμενα ἀποτελεῖν, Xenophon, id eſt, τὰ δίκαια, vt pauló póſt ſequitur. τὰ νομιζόμενα πρὸς τοὺς θεούς, diuini cultus. τὰ νομιζόμενα ποιεῖν πρὸς τοὺς θεοὺς, Ariſtotel. in Politicor. iuſta diis facere. ξένια νομιζόμενα, id eſt, vt Liuius, iuſta hoſpitalia. Dicuntur autem & ξένια ἐνδεχόμενα vel γιγνόμενα, Bud. in Epiſtol. Iſocr. ἐν οἷς οὔτε καινὸν οὐδέν, οὔτε ἄπιστον, οὔτ' ἔξω τῶν νομιζομένων οὐδέν ἐστι, in quibus neque nouum aliquid, neque incredibile, neque quod abhorreat ab hominum opinione eſt, Plato 1. de Rep. κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγειν, vt aſſolet dicere, pro more. τοῖς νομιζομένοις ἁγνίζειν, de more ritéque expiant, Plutarc. in Theſeo. τοῖς νομιζομένοις αὐτοῖς χρησόμεθα, quæ de his ſentimus, dicemus, Herodotus. τὰ νενομισμένα, id eſt, τὰ νόμιμα, τὰ δίκαια, recepta. τὰ νενομισμένα θύειν τοῖς θεοῖς, legitima diis ſacra perſoluere, Plutarch. in Numa.

Νομιζόμενος, ου, habitus qui eſt ex legibus, vſitatus. νομιζόμενος νόμος. Xenoph. lex quæ in vſu habetur. νομιζόμενοι θεοὶ dij patrij, & lege recepti. νομιζόμενον, τὸ κατὰ τοὺς νόμους ὁρώμενον, quod aſſolet, pro legitimo & licito, Pauſan. Ariſtot. νομιζομένας λύσεις vocat decẽtes & legitimas expiationes: & τὰ νομιζόμενα, ritualia. τὰ νομιζόμενα φέρεσθαι, iuſta facere ſeu inferias ferre, Demoſ. Et τὰ νομιζόμενα, lege ſancita, Plato in Minoe.

Νομίζω, μ. ίσω, καὶ νομιῶ, π. ικα. puto, ὑπολαμβάνω, ſentio, exiſtimo, δοξάζω. Xenoph. ἀλλὰ ταῦτα νομίζω, hæc eſſe ita duco. νομίζουσι ὡς εἰδέναι, Demoſth. νομίζουσι οὐδὲν εἶναι, id eſt, ſues pro nihilo putant, Herodot. Item conſueſco, legitima facio, legẽ impono, dico, ritum aliquem inſtituo, lege ſancio, moribus inſtituo. Plato in Minoe, Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἀεὶ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι, Latus eſt enim campus demonſtrationis, quod neque nos eadem ſemper de iiſdem nobíſque conſtanter, neque cæteri mortales eadem inter ſe inſtituunt & ſanciunt. Herodotus, γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, id eſt, νόμον ἔχοντες. Thucyd. ἀποψηφίζεσθαι καὶ γνώμας προτιθέναι αὖθις, ἀδίκημα νομίσαντες, id eſt, νόμον θέμενοι. idem, ὅτι πάντες χρῆται, ὅθεν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες νομίζει. Lucianus autem dixit etiam, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς, vbi exponi poteſt vſurpo. Item μανθάνω, intelligo, interpretor. οἱ τὰ θεῖα μὴ νομίζοντες, qui de diis non rectè ſentiunt, Plutarch. in Pericle. νομίζοντες ταὐτὸ idem ſentientes, Herodot. νομίζουσι ἀρχὴν, Thucyd. imperium conſtituunt, Herodian. ὡς νομίζουσι ῥωμαῖοι, vt Romanis mos eſt. Ariſtophan. Νεφ. νομίζεσθαι δεῖ ταύτην χρῆσθαι ἀσωτίᾳ, id eſt, in vſum recipere. νομίζοντες τὴν φωνὴν, linguam vſurpantes, Xenoph. νομίζει θεούς. Item cum Infinit. Idem ἀκαίρους καὶ καταράτους ἐνόμιζεν εἶναι. Idem, νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι, tibi perſuade te miſeriæ eſſe præceptorem. νομίζεται licet, ſolitum eſt, vel legitimum, Syneſ. νομίζειν, item ὑπισχεῖσθαι καὶ διανοεῖν. ἀρχῇ. χρησάμενοι θεοῖς εὐδαίμοσιν τῶν πλουτισθέντων μυχὸς νομίζεται, κλεῖσιν σύμφωνος θεοί.

Νομικὴ, ἡ, ars legum, iuriſprudentia, in Epigr.

Νομικὸν, τὸ, legale genus, Quintil. Interprete.

Νομικὸς, ἡ, ὁ, legiſperitus. νομικώτατος ἀνὴρ, Plat. in Minoe, iuſti & æqui maximè obſeruans ita ſecundum leges compoſitus vt nemo magis. Item legitimus, legalis. νομικὴ στάσις, legalis ſtatus, Hermogen. νομικὸν δίκαιον, ius legitimum. νομικοὶ ζητήσεις, Idem.

Νόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſuetus, fieri ſolitus, legitimus, ex patriæ legibus conſuetus, iuſtus, ἔννομος, qui ſecundum legem facit, qui iuſtè facit, iuſtitiæ cultor. νόμιμος ἐκκλησία, apud Atheniẽſes legitima concio dicebatur & fixa & ſtata, quæ ter in mẽſe habebatur. Contrà σύγκλητος ἐκκλησία, id eſt, conuocata & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat. Et εὐωχία νόμιμος, epulum legitimum & celebre, Ariſtot. de mundo. πόλις νόμιμος, ciuitas legum obſeruans, Iſocr. ad Nicol. νόμιμα ἐλαιῶν, in Epigr. νόμιμον & δίκαιον, idem eſſe Socr. dicebat. Xeno. τὰ ἀμφιδέξια ὑπὸ τῶν σοφωτέρων νόμιμα ἐστὶ διδάσκειν. νόμιμον μαντικὴ, ſcientia augurandi, Gaza. vnde νομίμων μαντικῶν ἐπιστήμη, iuris augurandi ſcientia. τὰ νόμιμα, i. τὰ ἔγγραφα δίκαια, Interpr. Demoſthenis: ius ſcriptum, Bud. in Pandec. νόμιμα ἀρχαῖα, mores, Demoſt. τὰ νόμιμα, iura, leges, iuſtitia, mores, inſtituta. νομίμων ἐξηγηταὶ, iureconſulti, Gaza de Senectute. τὰ τυραννικὰ νόμιμα apud Platonem, tyrannicæ leges. τὰ νόμιμα ποιεῖν, ſtare inſtitutis, exequi legitima, Xenoph. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, iura aduerſus hoſtes tenenda. Idem lib. 1. Pæd. τῶν νομίμων εἴργεσθαι, arceri à locis publicis & ſacris, Plato de Legib. δίκη νομιμωτέρα, iudicium aliquanto æquius, Thucyd.

Νομίμως, legitimè, meritò, iure, Thucyd.

Νόμιος, ου, ὁ, iuſtus, paſtoralis, & Apollinis epitheton. Vide Apol. Schol. libro 2. & 4. quare Apollo ita dictus. & Theocr. in Heracl. νόμιον ἐμπνείοντα μέλος, Nazanz. in Orat. paſtoralem cãtum inſpirant. Athen. in 14. ita vocari tradit quoddam genus odæ. Suid. exponit μέλος τὸ ἐν τῷ νομῷ ᾀδόμενον, νομία κορύνη, claua paſtoralis.

Νόμισις, existimatio. νόμισις εἰς τὸ θεῖον, id est, τὸ νενομισμένον, τὰ νενομισμένα περὶ τὸν θεόν. θρησκεία, apud Dionem de Iudæis, religio.

Νόμισμα, ατος, τὸ, numiſma, nummus, χρῆμα, κέρμα, moneta, ſignata pecunia. Plato 2. de Rep. ἀγορὰ δὲ ἡμῖν καὶ νόμισμα τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται. Aliquando conſuetudinem ſignificat. Ariſtoph. νεφ. πρῶτον γὰρ θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. vbi Interpr. νόμισμα δύο σημαίνει, τό τε νόμιμον ἔθος, καὶ τὸ κέρμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. νόμισμα βασιλέως, libro 2. Eſdr. vbi Latinè, edictum regis.

Νομισματοπώλης, numiſmatum aut monetæ venditor, apud Poll. & νομισματοπωλική, apud Platon.

Νομιστεύω, iuſtè & legitimè adminiſtro. νομιστευόμενοι, νομίμως διοικούμενοι.

Νομογράφος, ου, ὁ, legis ſcriptor Ciceroni: eſt etiam poeta qui hymnos canit, modulator. Plato in Phædro, Οὐκοῦν σὺ τὸν μὲν ἔχοντας τιμιώτερα ὧν συνέθηκεν ἢ ἔγραψεν, ἄνω κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν δίκῃ που ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον προσερεῖς;

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legem docens.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor.

Νομοθεσία, ας, ἡ, legis latio Cicer. legis promulgatio atque rogatio, ſanctio, ius ferendarum legum, νομοθέτησις, Platoni, θέσις νόμου.

Νομοθετέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſancio, ordino, lege ſancio, fero legem, lege caueo, lege iubeo, Actiu. Accuſ. νόμον νομοθετεῖν, legem pono, vt ξενηλατεῖν τοὺς ξένους, Demoſthen. νομοθετεῖν νόμους, etiam Æſchin. dicitur & νόμους τίθημι, pro eodem. νομοθετεῖ τὸ αὐτεξούσιον, lege refrenat liberam voluntatem, Nazanz. in Orat. νόμος νομοθετεῖ, lex præcipit. νομοθετεῖ κατ' αὐτῶν, eos legi ſubiicit, Ariſtot. lib. 3. Politic. Iſocr. cum Dat. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις, leges imponere regnis, gerendi imperij rationem præſcribere.

Νομοθέτημα, ατος, τὸ, inſtitutum, lex, ſanctio legis, ſtatutũ, decretum, legum conſtitutio, edictum, Theophil. in Inſtit.

Νομοθέτης, ου, ὁ, legiſlator, legis lator & ſcriptor, legis ſanctor Tacito, & legis conſtitutor Quint. νομοθέται iurati ſedebant quũ lex aliqua ferebatur. vide Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. νομοθέται τοῦ νόμου, Andoc. vbi multa περὶ νομοθεσίας.

Νομοθέτησις νόμων, pro νομοθεσία vtitur Plat. de Leg.

Νομοθετικός, legum ferendarum peritus. Ariſtot. Ethic. 10. ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. νομοθετική, diſciplina leges cõdendi, facultas legum ferendarum. νομοθετικόν ἐστι, ad legis conditorem ſpectat.

Νομοθετοῦμαι, legem accipio, Plato de Legib. ὁ νομοθετούμενος, legi ſubiectus. Ibid. νενομοθέτηται οὕτω σφι, apud eos ita legibus comparatum eſt. νενομοθέτηται διαθήκη, ſancitum eſt teſtamentum, Paul. cap. 8. ad Roman. ita vt νομοθετεῖσθαι, ſic etiam lege ſancitum ſeu cautum eſſe.

Νομικός, legis peritus, νομομαθής, Suid.

Νομομαθής, ſic Chryſoſtom. ſæpius Paulum appellat, quia legem didicerat ſub Gamaliele.

Νομοποιός, νομοθέτης.

Νόμος, ου, ὁ, lex, inſtitutum, diſciplina, ius hominum moribus recepta conſuetudo, ſanctio, θεσμός: ἀπὸ τοῦ νέμειν, quod vnicuique ſuum tribuat: quaſi διανομή, vt ex Plat. apparet in Minoe: νόμου εἰσφορά, legis promulgatio. νόμου θέσις, & νομοθεσία, Interpr. Demoſthe. νόμος πολεμικός, militaris diſciplina. νόμος συμβολαιωτικός, Plato de Leg. νόμος quid & quotuplex, Ariſtot. in Rhetor. Sophocl. pro moribus, αὐτόνομος νόμοις πατρῴοις παιδευμένη, id eſt, ἤθεσι. Pro conſuetudine: Ariſtoph. in Pluto, φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ χειροτονήματα ταυτὶ καταχέω σου. νόμος ἐστὶ φιλεῖν, conſuetudo eſt oſculandi. Xenophon. κατὰ νόμον, è more, ex lege, vt lex iubet. Νόμος ἴδιος, lex propria & ſcripta: νόμος κοινός, lex communis, non ſcripta: quæ conſuetudo eſt naturali iure gentium & communi conſenſu comprobata Ariſtotel. Rheto. primo, Νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός. λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται: κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ. Idem Ethic. 8. τῶν νόμων τῶν κατὰ τὰ γράμματα, καὶ τῶν κατὰ τὰ ἔθη. legis non ſcriptæ ſed communis & naturalis habes elogium apud Sophoc. Antigon.

Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
Οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη.
Οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
Κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη. In eodem lib. ſolet dicere νόμος λέγουσι, & in Rhetor. lib. 1. νόμοι ἀγορεύουσι, leges præcipiunt. Sic verò definitur ab ipſo, Νόμος, λόγος ἐστὶν ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Νόμον εἰπεῖν, legem ſancire: & apud Horat. Epiſt. lib. 2. ad Iul.

Florum, dicta tibi eſt lex. Plato in Timæo, νόμους τε οὓς εἰμαρμένους εἶπεν αὐταῖς. Cicero tamen, commonſtrauitque leges fatales ac neceſſarias. Νόμου ἀπαγορεύοντος μηδένα, Demoſthen. cum lex eſſet, ne quis, Cicero. Et, κελεύοντος τοῦ νόμου, quum lex eſſet. ἐν χειρῶν νόμῳ, conſertis manibus, Herodot. vide χείρ. νόμοι ἄγραφοι, id eſt, τὰ ἔθη, Thucydid. νόμοι κατεστῶτες, latæ leges. νόμοι κείμενοι pro eodem ἐκ τῶν νόμων. legum præſcriptis, Demoſth. τῶν νόμων ἡ ἐνστάσις, acerbitas, Thucydid. κατὰ τοὺς ἑαυτῶν νόμους, ſuis legibus & inſtitutis, Idem. νόμος πολλὰ περιέχων, dicitur lex Satyria Iureconſ. i. teſte Feſto Pomp. lex multis aliis conferta legibus: à ſatyra cibi genere ex variis rebus cõdito. Vide περὶ δόξαν in Περί.

Νόμος etiam cantilena, vt Latini dicunt modum, modos & modulos, legéſque meretricas Plin. vnde πρεπόντως νόμος, ὁ νόμος ὄρθιος. Athen. lib. 14. vbi recenſet cantilenarum appellationes ait, ᾠδὴ δὲ ἐδιδάσκετο καὶ χαριτάδων νόμοις παρ' οἴνῳ. Ariſtotel. in Probl. Segm. 19. Quæſt. 28. quærit cur νόμοι pleræque cantilenæ appellentur. aitque homines priuſquam literas ſcirent, leges cantare conſueuiſſe, ne eas obliuioni traderent, eumque morem adhuc apud Agathyrſos obſeruari. Antiqui autẽ legiſlatores ſuas leges verſibus complexi ſunt propter facilitatem memoriæ: quod conſtat ex Solonis Elegis apud Laertiũ, & Demoſthen. in Orat. περὶ παραπρεσβ. Olympus muſicus Marſyæ diſcipulus tibiales lugubréſque modos, id eſt, αὐλητικὰς καὶ θρηνητικοὺς νόμους, compoſuit, vt mihi teſtis Comment. Ariſtophan. in illud in Equitib. ξυναυλίαν κλαύσωμεν, νῷν ὀλύμπου νόμον. Μυ μυ. μυ μυ. μυ μυ. μυ μυ. μυ μυ. μυ μυ. Idem Interpres νόμους deorum hymnos exponit, νόμοι δὲ καλοῦνται, inquit, οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι. Alibi Ariſtophan. νόμος ἡδύς, ſuauis modus & cantilena, μέλος. Licet etiam νόμον alij ſtatuant in carmine atque cantilena certos modulos metricáſque leges quibus fiunt vocis flexiones, intentiones, remiſſionéſque. His intelligitur quid ſit νόμων ποίησις apud Ariſtot. in Poet. vbi & hæc ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους, καὶ τοὺς νόμους, ὡς γὰρ ὥσπερ, καὶ κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιτο ἄν. vide ὄρθιος νόμος. Et Νομογράφος. Suid. ex Ariſtotel. νόμοι καλοῦνται οἱ μουσικοὶ τρόποι, καθ' οὓς πῶς ᾄδομεν.

Νομὸς apud Ioſeph. terræ tractus. Eſt & μεγάλη [illegible] taque terræ aſſignata portio, plaga, prouincia, gens, tribus, domicilium, tributum. νομός, ſtabulatio, ſedes, quas aliquis incolit, inquit Bud. afferens ex Herod. καὶ ἀνθρώπων νομὸν ἐν θαλάττῃ ἔχουσι καὶ ἔφοροι τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους.

Νομεύς, ῆ, idem quod νομή, paſcuum, βοσκή. Homer. Iliad. β. ἐς νομὸν ἀγίνεον, id eſt, ἐς τὸ βοσκηθῆναι, à verbo νέμομαι. νομὸν ἔχει, dixit Ariſtoph. in Auib. pro paſtum habere. Heſiod. ἀγχοῦ δ' ἐπιτάσιν νομός, verborum copia, πλῆθος. & apud Homerum Iliad. υ. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. exiſtimat tamen Budæus poſſe etiam accipi pro diſtributio, ſeu potius retributio, quia ſequitur ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος τοῖόν κ' ἐπακούσαις. idem in Heſiodi loco citato exponit verbis tantum paſcẽris. Ariſtot. de mundo, εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξέρπουσι, i. in paſcua. Item νομός, præfectura. Idem 2. OEcon. διαπλέοντος αὐτοῦ τὸν νομὸν οὗ ἐστὶ θεὸς κροκόδειλος, &c. dum naui per eam veheretur præfecturam, in qua pro deo colitur crocodilus, &c. vnde νομάρχης. νομὸς βουκόλιος, Apollon. Rhod.

Νομοφύλακες, οἱ, magiſtratus Athenis, οἱ ἕνδεκα, de quibus lege Pollucem lib. 8.

Νομοφύλακες, οἱ, legum præſides & cuſtodes, qui etiam hominum facta obſeruabant & ad leges reuocabant, Cicero 3. de Legib. Vide Harpocrat. οἱ ἕνδεκα appellatur à Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. magiſtratus alius eſt à Theſmothetis. vide Suid. Erant hi numero duodecim Athenis, quales ferè Triumuiri Romæ, Bud. in Annot. Plat. Epiſt. 8. vult in Republica eſſe triginta quinque, his verbis, πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης ἄρχοντας, νομοφύλακας πεντεκαίδεκα ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε.

Νομοφυλακία, ας, ἡ, legum morúmque regimen & tutela, legũ obſeruatio, Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8.

Νομοφυλάκιον, τὸ, tutela legum, iuris cuſtodia. Item locus vbi vndecim νομοφύλακες iudicabant, melius ſcribitur νομοφυλακεῖον, vt apud Suid. νομοφυλακεῖον θύρα, porta prætoria, qua rei educebantur ad ſupplicium, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θάνατον ἀπάγονται.

Νομώδης ἕλκος, vlcus depaſcens, vlcus quod à depaſcendo nomodes vocant. Alexand. Aphrod. νομώδη ἕλκη, depaſcentia vlcera, Galen. ad Glauc.

Νομῳδός, οῦ, legum interpres, Strab.

Νοοβλαβής, έος, cuius mens læſa eſt.

Νόος, ου, & per contractionem νοῦς, οῦ, mens, intellectus, ſenſus, cogitatio, conſilium, animus, prudentia, διάνοια, ἐνθύμησις, γνώμη, λογισμός. σὺν νόῳ ποιῶ, conſultè facio. νῷ λαβών, conſiderans, reputans, qui in mentem admiſit. vnde νόον εἶναι, ſapiet: vt in hemiſtichio prouerbiali, ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἴσει, piſcator percuſſus ſapiet. κατὰ νοῦν, ex animi ſententia. κατὰ νοῦν,

τελῶ, voto ſatiſfacio.

Νοσφαλὸς ὄμμα, oculus mente captus.

Νοούμενα, mentis ſenſa. νοούμενα quæ ſint, Sulpitius Victor de Rhet.

Νοσακερὸς, idem quod νοσερὸς & νοσηρὸς, valetudinarius, Gaza: languens, Ariſtotel.3.de partib. valetudini obnoxius, Idem 3.Polit.

Νόσαξ, κος, ὁ, vide Νόσαξ.

Νοσερὸς, ἡ, ὁ, morboſus, inſalubris, valetudinarius. Et Νοσερὰς Pol luci, ὑπονόσους, ἀῤῥώστους, νοσώδεις.

Νοσέω, μ. ήσω, π. ηκα, ægroto, morbo corripior, vitio laboro, κακῶς ἔχω, affligor, Euripid. verbum αὐτοπαθητικὸν, Gaza. vide ἀῤῥωστῶ, in Ammon. νοσεῖ τὰ νεφρὰ, renibus laboro. Ariſtotel.3.de part. Anim. Hoc verbum apud Græcos ſæpius ad animum refertur, vt νοσεῖν, ſit deſipere, ac inſano ſtudio flagrare, Plato in Phæd. Plutarch. νοσεῖ ἀεργασίας, πολλοὶ μὲν δὲ λειποθυμοῦντες αἰ τῶν ἀνθρώπων, ... καὶ τοῖς σφοδρότερα πολυτελῶς νοσοῦντες. Demoſt. pro inteſtinis diſcordiis laborare. Item errare, Chryſoſt. in 1. ad Corint.15. ... νοσοῦν. vnde & νόσος pro hæreſi.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, languor, ἀσθένεια. Item curatio ægroti qua debita ei officia præſtantur. Plut. in Lyc. at. νοσήλεια verò, φάρμακα τὰ θεραπευτικὰ. officia & remedia quæ ægro adhibentur.

Νοσηλεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ægroto. νοσεῖ ἐν ἰατρείοις. Depon. Ab ſol. Appian. ὁ δὲ χρόνου τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο, ægrotabat.

Νοσηλεύω, ægrotos curo. ſignificat etiam infirmo, valetudinariū reddo. Chryſoſt.

Νόσημα, ατος, vitium, morbus. Plat. Epiſt. εἰς τὸ τῶν μειζόνων νόσημα ἐμπεσεῖν, in morbum maiorum incidere. In Stoicorum placitis, Νόσημα, οἴησις σφόδρα δοκοῦντος αἱρετοῦ, Cicer. Tuſculan.4. Animi ægrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda, tanquam valde expetenda ſit, inhærens & penitus inſita, Ibidem, Ἀῤῥώστημα, τὸ νόσημα μετ᾽ ἀσθενείας, ægrotatio, morbus cum imbecillitate, Cicero.

Νοσημάτιον, ου, τὸ, paruus morbus: Ariſtotel. inter ὑποκοριστικὰ numerat.

Νοσηματικὸς, ἡ, ὁ, morbidus, valetudinarius, valetudini obnoxius, morboſus. Plutarch. de Virtutib. mulierum, ... Dicitur etiam Νοσηματικὸς, vt νοσηματικὸν σῶμα, corpus ægrotationi obnoxiū & morboſum, i. ... Νοσηματικὰ etiam dici tur accidens quod ab ægrotatione manat. Ariſtot.7. Ethic. ... Idem, ... i. cauſam habent & originem à morbo.

Νοσηματῶδες ἔχει, Ariſtot. lib.7. Ethic.

Νοσηρὸς, ἡ, ὁ, νοσηρὸς. νοσηρὰ χωρία, loca inſalubria, Xenop.

Νοσίζω, ægrotare facio: cuius contrarium ὑγιάζω. dicitur & νοσάζω. Galenus. αἱ νοσοποιοῦσαι, cauſa morbi, quod & νοσώδης, dicitur.

Νοσογνωμονικὴ, Plato quintam medicinæ ſpeciem faciebat, quę ex celeri morborum diſcretione ſuccurrit ægris, Laert. in Platone.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægrotantes curantur, valetudinarium Columellæ.

Νοσοκομέω, infirmos curo, ſum valetudinarius medicus.

Νοσοκομοῦμαι τὸ σῶμα, Synel. ... adhuc infirmum.

Νοσοκομία, aduerſa valetudo, vel potius curatio aduerſæ valetudinis.

Νοσοκόμος, ου, ὁ, Noſocomij præfectus & curator, valetudinarius medicus, Iuriſc.

Νοσοποιὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, morboſus, vitioſus, morbidus, morbum afferens. vnde νοσοποιὸς αἰτία, Alexand. Aphrod.i. morbi cauſa. & νοσοποιὸς χυμὸς, vitioſus humor.

Νοσοποιῶ, morbum committo, morbos contraho. νοσοποιεῖν, morbos excitare. Cebes Theb. ἐκβάλλει πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, omnes morbi cauſas.

Νόσος, ου, ὁ, morbus, ægrotatio, languor, vitium. ... comitialis morbus, Gaza lib.9.cap.12. hiſtor. plantar. vide ἱερὸς. Aliquando pro peſte, Thucyd. ...

Νοσοτροφία, ας, ἡ, dicitur, quum quis morbum curando corpore producit. Plato 3. de Republic. longa ægrotatio. Idem libro 6. ... ἐπιτρέψει αὐτὸν τὴν πολιτικὴν τέχνην, &c.

Νοσῶ, ſeditionem moueo. Heſych. στασιάζω.

Νοσσὰξ, ακος, ὁ, pullus gallinaceus. Dioſcorid. lib.2. cap.53. ... legunt quidam ...

νεόσσους χάριν φυλακτήριον, &c.

Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, ſtrutif, nidulor. νεοσσεύεσθαι ὄρνιθας ... genera auium quæ genitæ fuiſſent in templo. Herodot. li. 1. vide Φωλεὸς, in Ammonio.

Νοσσίον, ν, τὸ, pullus auium. στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, Pſal. Dauid. πγ, paſſer inuenit ſibi domum, & turtur nidum vbi ponat pullos ſuos.

Νοσσίς, in Epigr. puella. ... appellatur, quaſi pulla à pullis auium ducta ſignificatione.

Νοσσοτροφὴς, in Epigr. pullos alis.

Νοστέω, μ. ήσω, π. ηκα, redeo, eo, tendo, ... Neutr. Abſol. ... Hom. Odyſſ. ... illuc profectum. Idem ibid. οἴκαδε νοστήσει, domum reuertetur. Pro errare & circunferre, Plato Epiſt.7. ... ſub terra paſſim turpiter miſeréque omnino circunferri.

Νόστιμος, ὁ, ἡ, redìens, redux, ſuauis. Odyſſ. ... reuertitur tuus filius. & νόστιμον ἦμαρ, Odyſſ. 1. dies reditus, ... ſic νόστιμον ..., l.3. Epigr. at ... νόστιμος Euripid. dicitur, in quam quis redit, ita enim inquit in Alceſtide, ... i. vtinam domum redeas.

Νόστιμον, τὸ, dulcedo: propriè ea quam animo magis quàm palato ſentimus. Tranſlata eſt vox ab his qui ex longa nauigatione militiave & exilio in patriam reuerſi, omnia ibi grata ac dulcia inueniunt. νόστος enim reditum ſignificat. ſic νόστιμοι βρῶμα, dulciariorum genus quoddam apud Euſtath. legitur, νόστιμα σπέρματα, ſuauia ſemina: ſic Gaza lib.4. de cauſ. plant. Theop. cap.14. ... ſarritio multum ad ſeminis ſuauitatē conferre videtur: ſic Gaza Ibidem. dicitur etiam νόστιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & ſuccus eſt ſeu melior pars, & veluti flos: cui plerunque opponuntur ſordes & excrementa. Lucian de luctu, ...

Νόστιμος, etiam expon. ab Heſych. ὥραιος.

Νόστος, ου, ὁ, reditus, via, ... acceſſus, ... Euripid. ſaluus domum non eſt rediturus. Item νόστος, ſuauitas, dulcedo, iucunditas, ... Ety. Suid. ... vnde νόστιμον τὸ ἡδύ. Euſtath. ... eo quod Homerus νόστον, id eſt, reditum in patriam modò γλυκερὸν vocat, modo μελιηδέα. Eſt quoque νόστος ſiue Εὔνοστος Deus deáve vel Dei ſimulachrum quod molendinis appoſitum farinæ menſuram aſpicere, ac velut ei præeſſe credebatur idem & Heſychius teſtatur apud quem ita habetur ...

Νόσφι, vel νόσφιν, Aduerb. ſeorſum, ſine, eminus à cæteris, χωρὶς, ... Interp. Heſiod. Gen. νόσφι ..., abſque hera. Odyſ. ξ, νόσφι δόμου, de domo, extra domū, Nonn. ... Hom. Odyſſ. ſeorſum ibat, id eſt, receſſit, diſparuit, ſeceſſit νόσφι ἰὼν, Hom. i. ἀπὼν, abſens, ... Odyſ. ξ, ... Apol.1. νόσφι δὲ ..., &c. adhac, χωρὶς τούτων.

Νοσφίδιος, furtiuus, clancularius. Martial. clādeſtinus, κλοπιμαῖος, λαθραῖος.

Νοσφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, recedo, auerſor, priuor, interuerto, furor, ſuffuror, rapio, priuo, ... pro κόπτω, demitto, Apollon. Rhod. νοσφίζομαί σε, Sophocl. id eſt, ... &c. Interpr. νοσφίζομαι ἀπὸ τῆς τιμῆς, id eſt, ſepono de precio. Eraſm. capite 5. Actor. Apoſtol. ita exponit, adnotans ſignificare ſeponere & auellere, vulgaris Interpr. fraudare de precio, quod nec Eraſm. ... placet. νοσφισάμενος χρυσώματα, aurea vaſa ſuratus, cap.4. li.2. Macchab. νοσφισάμενος, alienans, priuans, Hom. Odyſſ. Et Iliad. ... abalienaremur, alieniores eſſemus, magis repudiaremus. Νοσφίζεσθαι, paſſiuè, pro interfici atque è medio tolli, vita priuari. Æſchyl. in Χοηφόρ. μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, memento balnei pater, quo periiſti, ...

Νοσφίζω, μ. ίσω, π. ικα, alieno, auerto, ſepono, ſeparo, defraudo. ... χωρίζω, Homer. & Dionyſ. de Situ orbis. ... Alij continentibus terram diuidūt. eſt item aliquid decerpere ac furtim detrahere, quum totam rem non auſis tollere. Actiu. Acc. & Genit. Apoll.2. ... ab Hercule me ſepararunt. ... Euripid.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, fraudatio, ſeparatio, auerſatio Quintil. & auer-

ſio,quaſique ſubtractio.

Νοσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,morbos pariens,inſalubris, grauis, νοσηματικός. νοσώδης ὕλη,ægrotandi materia,Gaza.

Νοτάριος,etiam inuenitur apud Baſil.& Suid. vox eſt Latina,notarius,ὁ γραμματεύς: notæ enim τὰ γράμματα,ὁ ὀξυγράφος.

Νοτερός,ά,όν,humidus,δίυγρος,νοτερὸς χειμὼν,Thucydid.3.imber:ſic Valla.Interpr.Græcus,νοτερὸς,δίυγρος καὶ ὑετὸν ἔχων, ὅτε γὰρ καὶ ὑετὸς μὴ πίπτῃ, ἀλλὰ ψυχρός ἐστι καὶ χειμερινός.

Νοτέω,ῶ,humeo,madeo:ſeu humidus madidúſve ſum.

Νοτηρός,humectus Gaza interprete.

Νοτία,ας,ἡ,humiditas,pluuia,imber.Homerus. νοτίαι,δρόσοι.ἡ ὑγρασία.

Νοτιάω,humectus ſeu humidus ſum. Ariſtot.Problem. ξηραινόμενα γὰρ ὅλως κλονοῦται νοτιῶντα δὲ ἐκφύεται.

Νοτίζομαι,humector,humeo,vel humeſco,madeſio. νοτίζεται, humectetur. νενοτισμένος,humefactus. νενοτισμένη,apud Ariſtot.terra humefacta,quæ & humecta dicitur.

Νοτίζω,Auſtrale facio,madefacio,humecto. vnde καταυοτίζω,Euripid. νοτίζω neutraliter etiam capitur pro humeo ſeu humore madeo affert enim. Bud.ex Plut. νοτίζουσαι φωλίδες protorantes vel præhumidæ.

Νοτικός,ή,όν,&

Νότιος,Auſtrum præ ſe ferens,Auſtralis. vnde ἥλιος νότιος,Ariſtot.de mundo,i. ſol Auſtrinus,ſiue ad Auſtrū ſpectans. νοτία θάλασσα,mare Auſtrale,i.rubrum.Herodot. νότιον κλίμα,τὸ πρὸς νότον κείμενον,Auſtralis plaga & tractus. ſic Suetonius,Auſtrinis tempeſtatibus tentabatur grauedine, de Othone loquens. Itē humidus,pluuioſus.marinus. νότιος ἱδρὼς, humidus ſudor: cui αὐαλέος ἱδρὼς opponitur. Νοτιώτερος,apud Aratum,flamē ad Auſtri inclinatior,Cicero.

Νοτίς,ίδος,ἡ,humiditas,vapor qui differt à ſudore,Galen. lib.1.ad Glauc.

Νοτιάεις,βροχερός,Apol.Rhod.humectatus,Silius Ital.

Νοτώδης,εος,humectus,vuidus,Alex.Aphrod.

Νότοθεν,ab Auſtro,ἀπὸ τοῦ νότου.

Νότος,Notus ſeu Auſter. Interdum generaliter capitur pro omni vento meridionali. Qui inter hunc & Eurum ſiue Vulturnum ſpirat,dicitur Εὐρόνοτος: qui autem flat altrinſecus inter λίβα, i.inter Africum & Auſtrum:hunc alij λιβόνοτον, quaſi Africauſtrum vocant: alij λιβοφοίνικα, Libophœnicem, vt refert Ariſtot.lib.2.de mund.Vide Gel.lib.2.& in dictione Εὖρος ſuprá. καὶ ἐστρατοπεδευμένοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, ad partem Auſtralem,Thucyd.

Νουβυστικὸν mente plenum,τὸ πεπληρωμένον,Ariſtoph.Interp.à verbo βύω. βύω γὰρ τὸ πληρῶ.

Νουβυστικῶς,prudenter,νουνεχῶς,συνετῶς. Ariſtop.in Veſpis,ἐν χιλίοις ὧν δ' ἐγὼ φράσω καὶ νουβυστικῶς.

Νουθεσία,ας,ἡ,admonitio,ἔλεγχος, inſtitutio, παίδευσις, correctio, commonitio & obiurgatio: inde dicta, quòd in animum alicuius ponas & ingeras quid factum oporteat. Dicitur etiam νουθέτησις à Platone, quin & νουθετισμὸς à Menandro, ſed hunc ὡς φωνὴν reſpuit Pollux,id eſt, ἐπίπληξις, σωφρονισμὸς, ἐπιτίμησις, ἐπανόρθωσις.

Νουθετέω,ῶ,admoneo,παιδεύω, inſtituo, caſtigo, verbis increpo, σωφρονίζω. Æſchin. Actiu.Dat.& Accuſ.Sophocl. τοιαῦτ' ἐνουθέτει τὸν ἄφρον' ἀνουθετῶν,talibus virum ſtultum monebat. νουθετεῖν πληγαῖς, verberibus cedere,Plato in Leg.Acc. binis iungitur ſæpius apud Lucian. τοιαῦτά σε ἀεὶ νουθετοῦντες. Νουθετῆσαι,τὸ σωφρονίσαι,ἐπιπλῆξαι,ἐπιτιμῆσαι.

Νουθέτημα,ατος,τὸ,admonitio,increpatio,caſtigatio.

Νουθέτησις,εως,ἡ,idem. Νουθέτησις δὲ τοῦ ἐλέγχου πρᾳοτέρα καλεῖται δὲ καὶ τὸ ἐπιστομίζειν,νουθετεῖν. Clem.Alex. libro 1.cap.10. ὡς ἔστι νουθέτησις παιδαγωγοῦ τοῦ φιλανθρωποτάτου. Admonitio leuis,& velut familiaris quædam ratio conſilij, quo vel memoriam excitamus, vel perturbationem corrigimus. Streb.56. Obiurgatio eſt caſtigatio,quæ fit verbis paulo durior quā admonitio,ſed tamen cōtumelia carens.Adhortatio eſt oratio qua ad agendum vehementius quaſi calcaribus adhibitis,incitamus.

Νουθετής,οῦ,ὁ,admonitor,corrector,σωφρονιστής,Heſych.

Νουθετία,in Νουθεσία.

Νουθετικὸς,ή,όν,admonitorius. νουθετικοὶ λόγοι, exhortationes, Plato de Leg.

Νουθετισμὸς,in Νουθεσία.

Νουθετούμενος,reprehenſus,admonitus.

Νουμηνία,ας,ἡ,neomenia,nouilunium,calendæ,primus dies menſis. ἐπῆλθεν ἡ νουμηνία τοῦ πρώτου μηνὸς ἣν καλάνδας ἰανουαρίας καλοῦσι, aduenit noua Luna primi menſis, quas calendas Ianuarias vocant, Plutarch.in Galba. νουμηνία ſacra erat Apollini, Ariſtophan.Interp. νουμηνία κατὰ σελήνην,calendæ lunares,id eſt, interlunium:ſic Valla libro ſecūdo, νουμηνίᾳ ... πρὸς τὰς ἑλληνικὰς οὐδὲ ἔχουσιν ὁμολογούμενον. Romanorum calēdæ nulla re cum Græcis conueniunt,Plutarch.in Romulo. vide Ἔνη, & Νεομηνία.

Νουμήνιοι,ἄρτοι, panes qui tempore nouæ lunæ fiebant, & diis in ſacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νοῦμμος,nummus. Latina quidem vox, qua tamen vſus eſt Epicharmus,Ariſtot.& Pollux,qui ait valere tribus obolis.

Νουνεχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,prudens,mentis compos,cordatus,ὁ νοῦν ἔχων. eſt verò νοῦν ἔχειν,cordatum eſſe,ſapere.

Νουνεχόντως,prudenter,conſiderate,Iſocr. pro eodem dicitur νουνεχῶς.

Νουνεχῶς,prudenter,cordatè,φρονίμως. Polyb. νουνεχῶς ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν καιρόν. Idem,νουνεχῶς καὶ πραγματικῶς,conſyderate & aſtute.

Νοῦς,ὁ,mens,ſenſus,ratio,intellectus,intelligentia,ingenium,aſtutia:animæ pars,quæ vniuerſa entia contemplatur, ... ψυχῆς ἐνέργεια. νοῦς,id eſt,intellectus,verſatur circa principia ſcientiarum,Ariſtotel.libro 6. Ethicorum. ... & eſt τῶν ἀρχῶν ἀναλυτικός, ... Auguſtin.in libro de ſpiritu & anima.Intellectus eſt rerum in ſe vere exiſtentium: Intelligentia verò,eſt principiorum,vt Dei,hyles,idearum,& incorporearum naturarum. atque hic intellectum interiorem ſtatuit intelligentia. Ariſtotel. 6. Ethicorum. Τρία δ' ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ,inquit,τὰ κύρια πράξεως καὶ ἀληθείας,αἴσθησις,νοῦς,ὄρεξις. Et infrà νοῦν καὶ διάνοιαν pro intellectu dicit. Proclus τρεῖς ὅρους γνώσεως,νοῦν,αἴσθησιν,διάνοιαν ſtatuens,mathematicis τὴν διάνοιαν attribuit medium locum habentem. Ariſtotel. 3. de Anima, Νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἀεὶ ἀληθεύειν,id eſt,nunquam aberrare à veritate & falli dicit: contra opinionem & fidem,id eſt, δόξαν καὶ πίστιν,falli & decipi. Νοῦς καὶ φρόνησις,in Timæo,mens & intelligentia,Cic. σῶμα,ψυχὴ,νοῦς,corpus,anima,mens,partes hominis,Nazanzen.in Orat. τίς ὁ νοῦς; quæ ſententia? quis ſenſus? quod conſilium? Ariſtophan. νοῦν οἶδα, noui animum & voluntatem. νοῦν ἔχω τὸν αὐτὸν,ſum eiuſdem animi,Idem. τίνα νοῦν ἔχων; quid animi habens,quid conſilij? Significat etiam νοῦν ἔχειν,prudentem eſſe,conſultum eſſe,mentis compotem eſſe, cordatum eſſe,& cor habere Auſonio. Polybius. νοῦν ἔχειν ... Vnde νοῦν ἔχων, ſoluta compoſitione, pro νουνεχὴς, ſicut Latinè animi magnitudinem pro magnanimitate dicimus. νοῦν κεκτημένος,id eſt, νοῦν ἔχων,Plato de Legib. mentis compos,qui ſapit. ἐν νῷ ἔχειν,parare, in animo habere, Plat.1.de Repub ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι,abire cogitas. Idem Epiſt.7. ὅτι δὲ ... ἐν νῷ μοι γέγονεν εἰπεῖν, in mentem mihi venit dicere. εἰς νοῦν βάλλομαι τὸ ἔργον, opus molior, aggredior,Plutarch.in Theſ. κατὰ νοῦν,pro animi ſententia, vt deſideramus,κατὰ γνώμην. κατὰ νοῦν ἐστὶ,ex animi ſententia eſt. κατὰ νοῦν ἐστί μοι,opto, mihi probatur, Plato de Legib. Quibus exemplis apparet quàm minus rectè hoc Platonis in Tim. ... κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο, Cicero tranſtulerit. Animum igitur quum ille procreator mundi Deus & ſua mente & diuinitate genuiſſet. Εἰς νοῦν βάλλεσθαι, reputare. Euripid.in Rheſo, εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην, Cic.Tuſc.3.futuras mecum commentabar miſerias. ...

Νοσαλέος,moribundus,valetudinarius,Nonn.

Νοσαχθής,έος,ὁ καὶ ἡ,morbo grauatus,æger.Oppian.

Νοῦσος,Ionicè,pro νόσος,morbus:vt νουσαλέος pro νοσαλέος. Iliad. α, νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε. νόσος θεοῦ, morbus à Deo profectus, peſtis,λοιμός.

Νουσοφόρος,morbifer,in Epigr.

Νωχαλής,iners,futilis,inutilis ῥᾴθυμος,χαῦνος, Heſyc. νωχελής,vt infra.

Νωχαλίς,ίδος,αἱ,ſecundæ,τὰ χορία,τὰ δεύτερα,Hippocra. ... fortaſſe melius per ω mega.

ΝΥ,& νὺ,ideſt,δὴ,dictio & adiectio ſyllabica,coniunctio expletiua,enclitica.Odyſſ.ξ,... & Odyſ. ... ne qua res auferatur. Heſiod. ... Homer. Iliad.γ,καί νυ κεν ἐξήρπαξεν,&c. ἔστι νυ, poeticè pro ἔστι.

Νυγεὶς,εῖσα,punctus,percuſſus.

Νύγμα,ατος,τὸ,punctum ſiue punctus,id eſt,punctionis opus,Plinius.Et νύγματα,punctus exponit Scribon.Largus. Dicitur etiam Νυγμὸς,οῦ,ὁ,Plin.

Νυγματώδης,feriens,Gaza,pungens.

Νυγμὴ,nota,punctum,& ſtimulus,τὸ κέντρον.

Νυγμὸς,οῦ,ὁ,punctura,ſtimulus.

Νυθὸν,Heſych. ἄφωνον mutum:at Νυθώδης eidem σκοτεινώδης tenebroſum.

Νυκτάζειν,Heſych. ... ὁ καὶ ... .

Νυκτηλὸς,ſomnolentus, noctem amans. De Diogene apud Suidam,

dam, Οὐδὲ γὰρ ἰδὼ πε νυκτάλοις ἐς ὕπνον.

Νυκταλωπία,& Νυκτάλωψ. Νυκταλωπίασις, ἡ, luſcitio Vlpiano, nocturna cæcitudo Popilio Aurelio. vnde Νυκτάλωπες, luſcitioſus, ſiue luſcioſus, & nuſcitioſus Feſto. Galenus in Gloſſis Hippocratis, νυκτάλωπας exponit οἱ τὰς νύκτας ὁρῶντες, id eſt, noctu cernentes. Et lib. 2. Methodi, νυκτάλωπα affectum ita dici ait, ὅτι τὰς νύκτας χεῖρον ἢ μεθ' ἡμέραν ὁρῶσι. Et in Diffinitionib. Galeno aſcriptis, Νυκτάλωψ δὲ τὸ πάθος ἐν ᾧ ... id eſt, Nyctalops affectus atque vitium eſt oculorum ſine cauſa manifeſta: qui ita affecti ſunt, his contingit noctu quidem cernere, interdiu verò non item. Vlpianus in Ædilitio edicto: Idem vbi homo, inquit, neque matutino tempore videt, neque veſpertino: quod genus morbi Græci nyctalopas vocant. Luſcitionem (qua voce etiam vtitur Popilius Aurelius) eam eſſe quidam putant quum homo lumine, inquit, adhibito nihil videt. Paulus Ægineta Νυκτάλωπες, inquit, ſunt qui vident interdiu: occidente autem ſole cernût exiliter: noctu nihil. Μύωπες verò qui iam inde ab initio ortus ſui, niſi admota contueri nequeunt: quod genus, ait, curā non recipit. Nonius, Luſcioſi ad lucernam non vident: & Myopes minus videntes vocantur à Græcis. Feſtus, Luſcioſi ſunt qui parum vident propter vitium oculorum, quique plus veſperi vident quàm meridie. Et Varro Diſciplinarum libro 8. Veſperi non vident quos appellant Luſcioſos. Ælius Stilo, nuſcitioſos eſſe dixit, qui plus vident veſperi quàm meridie: nec cognoſcunt niſi quod vſque ad oculos admoverint. Quibus Νυκτάλωπας καὶ μύωπας (de quo antea) diuerſos affectus, videtur confundere. Conſtat his igitur Νυκτάλωπας dici qui die quidem vident, occidente verò ſole obſcurius: deinde noctu penitus nihil cernunt. Cuius cauſa capitis debilitas, & præcipuè τοῦ ... crasſitudo, & item humorum oculi atque tunicarum. Contrà Hippocrates Nyctalopas vocat qui noctu vident. Sic enim Prædict. lib. 2. Οἱ δὲ τὰς νύκτας ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκταλωπας καλέομεν, ... &c. Ibid. Αἱ δὲ γυναῖκες οὐκ ἁλίσκονται ὑπὸ τοῦ νοσήματος τούτου, οὐδὲ παρθένοι ... Οἷσι δὲ ἁλίσκεται ... νυκτάλωπες γίνονται, &c. Sed diſſoluitur hic nodus Aetij authoritate: tradit enim lib. 2. τετραβίβλ. Serm. 3. cap. 46. τῶν νυκταλώπων duo genera. Prius quidem ita vt retulimus. alterum verò de quo & hic Hippocrates. Ait enim iſ, quibuſdam etiam contingere, vt noctu quidem melius videât, interdiu autem deterius. Quòd ſi nocte luna luceat, nihil ipſos cernere. Verùm hoc vitium rarum eſſe. illud prius frequentiſſimum. Vtrunque morbi genus item complexus eſt Galenus ἐν τῷ εἰσαγωγῇ hoc modo, Νυκτάλωπες δὲ λέγονται οἱ τῆς ἡμέρας μὲν ... ἀμυδρότερον δ' ... ἔμπαλιν ... τῆς νυκτὸς ὁ ... Additque ibidem, μύωπες δὲ λέγονται ... De hoc morbo intellexiſſe Cornel. Celſ. liquet ita ſcribentem lib. 6. Præter hæc imbecillitas oculorum eſt, ex qua quidam interdiu ſatis, noctu nihil cernût, quod in fœminam reſpondentibus menſibus non cadit. Quę partim dixit de Hippocratis ſententia. Dixerat & Dioſc. libro 2. cap. 47. τὸ δὲ ... τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου, ... νυκτάλωπας ... retulit Plin. lib. 8. Caprinum iecur reſtituit veſpertinam aciem iis quos nyctalopas vocant: quos alibi luſcioſos vocat lib. 28. cap. 11. & l. 29. vnde apud Plaut. in Milit. non irridiculè inquit Sce. Mirum eſt te lolio victitare, tam vili tritico. Pal. Quid iam? Sce. quia luſcioſus. Pal. verbero, ædepol tu quidem cæcus, non luſcioſus. Dicitur & Νυκτάλωψ, ſi vera lectio apud Ariſtot. περὶ ζώων γενέσεως lib. 5. vbi οἱ δὲ νυκταλώπιες, & paulò pòſt, Οἱ δὲ νυκτάλωπες, ... vide Gale. in 4. τῶν τόπων circa finem. Et in dictione Μύωψ.

Νυκτεγερσία, nocturna excitatio, Euripid. in Rheſo Plutarc. in vita Homeri. ... ab excubiis. Strab. lib. 8. Sext. Pomp. quaſi noctiſurgium. Nonius Marcel. citat Accium in Nyctegreſia. Νυκτήγρετον herbæ nomen Plin. lib. 21. cap. 11. Νυκτεγερτέω, noctu excitor & ſurgo: vel excubias nocturnas ago, Plutarch. in Cæſ. καὶ τὰς ... id eſt (inquit Bud.) noctu excubias obeuntes ſeu excubias agentes. & νυκτεγερτέω. de nocte ſurgo ad obeundum aliquod negocium. Them. ...

Νυκτέλια, noctu ſacra perago. Heſych.

Νυκτέλιος, ὁ, Nyctelius, i. Bacchus, quoniam ſacra eius nocte celebrantur.

Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum.

Νυκτερεία, nocturna actio apud Platon.

Νυκτερεύω, qui noctu aliquid agit, Plato de Legib.

Νυκτερεύσιμος, ὁ, ἡ, nocturnus, pernoctans.

Νυκτερεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pernocto, Neutr. abſo. νυκτερεύειν, noctem ſeu noctes ducere & agere, Xenoph. Polluci νυκτερεύειν, noctu aliquid agere. ... ſed Heſyc. νυκτερεύειν, τὸ ἀγρυπνεῖν, Atticè.

Νυκτερινὸς, ἡ, ὁν, nocturnus, obſcurus noctis inſtar, nocte exorſus, apud Plutarch. οἶνος νυκτερινὸς, vinum craſſius, ac proinde non pellucidum. νυκτερινὰ φαντάσματα, laruæ nocturnæ, & viſa, imaginationéſque per noctem, terricula nocturna, lemures, teſte Nonio Marcello. φυλακὴ νυκτερινὴ, cuſtodia nocturna, Pollux, excubiæ.

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, noctua, Politiano, veſpertilio, vt Gaza vertit in Ariſtotel. quòd noctu volet dicta. paruum animal eſt & muribus ſimile, non tam voce & cantu reſonans, quàm ſtridore: quòd cùm videatur volitare lucifugum eſt. & ſolem vide e non patitur, inquit Hiero. in cap. 2. Eſa. huius eſus fuit prohibitus Iudæis, cap. 11. Leuit. videt hæc volucris noctu non interdiu. cuius cauſam vide apud Alex. Aphrod. in Probl. lib. 1. Item piſcis genus, cui inde nomē, quòd interdiu quietem agat, noctu graſſans ſatiandi ventris ſtudio, vt docet ... Oppian. quam ob cauſam ... quoque nomen inuenit. Sic etiam dicebatur χαμαιφυὲς ... , Interpr. Ariſtoph.

Νυκτερόβια, τά, quæ nocte vagantur, vt veſpertilio, Ariſtot. de Anim. lib. 1.

Νύκτερος, ὁ, ὁ, nocturnus. νυκτερος ... , Æſchyl. in Prometh. apud Aratum eſt, ... noctu canens. vbi Aduerb.

Νυκταγγελέω, μ. ήσω, π. ηκα, noctu aliquid nuncio, propriè de cuſtodibus dicitur. ... in Rheſo Euripidis.

Νυκτηρεφὴς, tenebris opertum, tenebroſum, lugubre. ... νυκτηρεφές.

Νυκτίβιος, qui æquè noctu ac interdiu agit, ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων, Heſych.

Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus.

Νυκτίδιον (inquit Heſychius.) ...

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, coruus nocturnus, Gaza in Ariſtot. vertit cicumam. huius auis eſus prohibitus erat Iudæis. cap. 11. Leuit.

Νυκτιλαθροφάγος, qui noctu clam vorat. Athen.

Νυκτιλαμπὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, noctu lucens. Epitheton lunæ apud Dionyſ. Halicarn.

Νυκτιλόχοι, latrones nocturni, inſidiatores, fures, apud Ariſtoph. νυκτίλοχος, noctiuagus, ὁ νυκτὶ ...

Νυκτίλωψ, herba quæ & νυκτήγρετον. Plin. lib. 21. cap. 11. Nyctegretum inter pauca miratus eſt Democritus, coloris ignei foliis ſpinæ. nec à terra ſe attollentem præcipuam in Gedroſia narrat erui poſt æquinoctium vernum radicitus, ſiccarique ad lunā triginta diebus, ita lucere noctibus: Magos Parthorum reges vti hac herba ad vota ſuſcipienda: eandem vocari χηνόμυχον quoniam anſeres à primo eius conſpectu expaueſcant, ab aliis νυκτίλωπα quoniam è longinquo noctibus fulgeat.

Νυκτίμαντις, vates nocturnus, Heſych.

Νυκτιμόρφος, ἡ, noctua.

Νυκτινόμος, auis quæ noctu paſcitur & vagatur. vt vlula.

Νύκτιος, nocturnus, in Epigr.

Νυκτιπλάγκτος, noctu errans. inquieta, Æſchyl. Agam.

Νυκτιπλανὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, noctiuagus, Opp.

Νυκτιπόλος, noctiuagus, vt Luna noctiuaga dicitur à Poetis, & currus noctiuagus.

Νυκτιφαὴς, noctu apparens, noctu lucens. Nonnus. & Luna noctiluca dicitur ab Horatio.

Νυκτιφανὴς, qui noctu apparet, qui noctu conſpicitur Euripid. in Helena.

Νυκτίφοιτα ὀνείρατα, nocturna ſomnia, Æſchyl.

Νυκτογραφεῖν, lucubrare.

Νυκτογραφία, lucubratio, & opus elucubratum. Plutarc. in præcept. Politic. de dicto Demoſthenis in furem irridentē ipſius lucubrationes, ... inquit, ... λύχνον καίειν.

Νυκτοειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, noctis ſpeciem habens. νυκτοειδὴς Erot. apud Hippoc. expon. μέλαν.

Νυκτοθῆραι, οἱ, qui noctu venantur, venatores nocturni. Xenoph. Apomn. lib. 4.

Νυκτομαχέω, de nocte pugnare. ... noctu aduerſus Gallos pugnauit, Plutar. in Camillo.

Νυκτομαχία, nocturna pugna, Thuc. & Philoſtr. in Heroic.

Νυκτοπορέω, per noctem iter facere. Xenoph. 5. Pæd.

Νυκτοπορία, ἡ, nocturnum iter.

Νυκτὸς, aduerbialiter, noctu.

Νυκτοφυλακέω, μ. ήσω, π. ηκα, nocte aſſeruo. Neutr. abſol.

Νυκτοφυλακίαι, excubiæ.

Νύκτωρ, Aduerb. nocte, noctu, de nocte, νυκτὸς, ἐν νυκτὶ, cui opponitur μεθ' ἡμέραν, i. interdiu. ὁ νύκτωρ, nocturnus, in Epigr.

Νυχγίσει,νύξαι,Heſych.

Νύμφα,pro νύμφη, poſteriori breui. Hom.Iliad.γ, δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη.

Νυμφαγωγεῖν,adducere ſponſam ſponſo, nuptias conciliare, auſpicem eſſe nuptiarum,nuptias conglutinare & coagmentare.Plutar. in Solone,γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, præter ætatem nuptias concilians: connubio iungens anum cum iuuene.Phalaris Τελέφῳ,φίλτατα γὰρ τὰ χρεία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ὁ τῶν αὐτοῖς πρῶτα δῶρα ἀποδοθέντα παρθένοις,i.ſponſis.

Νυμφαγωγὸς,οῦ,ὁ,dux ſpõſæ, qui è domo paterna nouam nuptam adducit ad ſponſum mox nuptias celebraturum: ὁ μετερχόμενος καὶ μετάγων τὴν νύμφην. nec enim licebat τῷ πρότερον γεγαμηκότι μετελθεῖν τὴν νύμφην, ſi vero tunc primùm ἐγάμει cum amico quodam ipſe ſponſus ſponſam μετήρχετο, qui amicus παράνυμφος & πάροχος dicebatur diuerſus à νυμφαγωγὸς vt & Heſych. annotauit καλεῖται γὰρ ὁ παρόχος τὸν φίλον τις ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος ἢ παράνυμφος. Appellatur & hoc nomine ἡ προμνήστρια,hoc eſt, matrimonij cõtrahendi amica interpres & conglutinatrix, auſpex, pronuba, Bud. ibidem.

Νύμφαι,αἱ,nymphæ:ſic & dicuntur apes,crabrones,veſpæ,quando incipiunt formari,Ariſtot.5.Animal. Pollux, περὶ κυψέλης loquens & apum cellulis, Οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς σκώληκες, ἃ χαλοῦσι νύμφας,ἐπειδὰν ᾖ φυῶσι.Plinius de apibus loquens lib.11. c. 16. Cætera turba cum formam capere cœpit,nymphæ vocantur: vt fuci,ſirenes,atque cephenes.

Νυμφαία,ας, ἡ, nymphæa, herba in paludibus & ſtagnantibus aquis.δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι νυμφαία, διὰ τὸ ἔνυδρον φιλεῖν τόπον,Dioſc. li. 3.Eſt verò duorum generum,alba & lutea,à florum differentia. Sed luteæ τὸ ἄνθος βλέφαρα dicitur.Theophraſt. hiſt.plan. 9.cap.13.de differentiis radicum loquens. γλυκεῖα μὲν,ἡ τε νυμφαία καλουμένη φύεται δὲ ἐν ταῖς λίμναις,καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι.vocant, inquit,Bœoti μαδωνάιν. In lib.Simplic. Galeni falſò ſcript. νυμφία Officinarum eſt nenuphar,vulgò roſe,ou lis d'eau.

Νυμφαῖον,Strabo quid ſit ita exponit lib.ζ ἐν δὲ τῷ χώρῳ τῶν Ἀπολλωνιατῶν καλεῖταί τι νυμφαῖον. πέτρα δ' ἐστὶ πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑπ' αὐτῇ δὲ κρῆναι ῥέουσι χλιαροῦ ἀσφάλτου. Νυμφαῖον fanum aut delubrum Nympharum.Suid.

Νυμφαὶς,άδος,ἡ,quæ nympharum eſt,Pauſ.

Νυμφεῖα,τὰ,nuptiæ. Soph.in Trach. νυμφείων ὄκνον Ἄλγηστον ἔχει, id eſt,νυμφευμάτων φόβος, inquit ſchol. idem Sophocl. in Antigo. ἀλγεῖ κακοῖς. νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου dixit pro νύμφην,ſponſam filij tui:at νυμφεῖον,ου,τὸ,thalamus ſponſi & ſponſæ,Euſtath.

Νυμφευθεῖσα,quæ nupſit.νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ,viro nupta, Eurip. deſponſata.Sueton.

Νύμφευμα,connubium.γάμος,Sophoc.

Νύμφευσις,q.deſponſatio.

Νυμφευτὴς, in Νυμφεύω.

Νυμφεύομαι,nubo,nuptui colloquor.νυμφευθεῖσα ἀνδρὶ,viro nupta. Item nuptui mihi datur,accipio in vxorem Areth. Apocal.2. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο ſponſam accepit.

Νυμφεύτρια,ας,ἡ,pronuba,auſpex nuptiarum, procurans quæ ad nuptias pertinent. Synesius ἀντὶ τῆς νύμφης vſurpauit, ita ſcribens Εὐοπτίῳ. Οὐ γὰρ εἰσὶ μὴ νομίζεται νυμφεύτριαν βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν.Et paulò pòſt,ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολον ἀπαίσιον γένηται.vide Νυμφεύω.

Νυμφεύω,μ. εύσω,π.ευκα,deſponſo, vxorem accipio, & ſponſam viro colloco,i.do nuptum. Neutr. Accuſ. νυμφεύει παρθένους καὶ ὀργώσας παρθένους, deſponſat maturas & virorũ appetentes virgines,Plutar.in Numa.ἀχιλλεῖ νυμφεύσαντα παῖδα, Achillis dans nuptum filiam,Eurip.ἐθέσπισας ἀνύμφευτας,i.nuptias inutiles & incommodas feciſti,inauſpicatò vxorem accepiſti.Idem Eurip.νύκτα ζεῦ ὁμευσθεὶς λέκτρα ἀνυμφεύσῃ.νυμφεῦε, vxorem accipe, celebra nuptias, Eurip.Et Νυμφευτὴς,dicitur in nuptiis auſpex ὁ παράνυμφος,πάροχος,νυμφοστόλος,νυμφαγωγός.Sic & pronuba dicitur καὶ νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, i. ἡ διακονοῦσα τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ,ἡ νυμφεύτρια,θαλαμηπόλος, προμνήστρια ſiue προμνηστρία καὶ προμνηστρὶς Xenophonti. Et Suid.νυμφεύτρια etiam πορνεία, vt apud Syneſ.καὶ ἡ συμπαρακειμένη τῇ νύμφῃ ὑπὸ τὴν γονέων.

Νυμφαῖον,nympharum ſacrum,aut templum.

Νύμφη,ης,ἡ,ſponſa,ἡ τὸ ἴσον γαμετὴ, Theophil. de nupt. Dicitur autem ὥσπερ νέομφα,τουτέστι νέον φαινομένη, αὐτὴ γὰρ πρότερον θαλαμευομένη,νῦν φαίνεται,vt inquit Euſtat.Ariſtoph.in Pluto,ἐπειδὰν νύμφην ἀγάγησθε, quum ſponſam aut puellam in vxorem duxeritis. apud Homer. in Odyſſ. nutrix ſuam alumnam vocat νύμφην. Item νύμφη,nurus. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ φινεὲς, nurus eius vxor Phinees,cap.4 libri 1.Regum, ſic cap.12. Euangelij Lucæ,πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην,ſocrus aduerſus nurum.pro nuru etiam legitur cap.11.Geneſ.νύμφαι,puellæ,Apollon.Rhod. Νύμφη etiam dicitur cuneolus in aratri vomere, qua parte cum temone committitur.Proclus in 2.τῶν ἔργων Heſiodi, Ἔλυμά ἐστι, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ πέλμα ξύλον ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ ὕνις,ὁ καλοῦσι νύμφην,ὃ κατὰ θάτερον μέρος τῷ ἱστοβοεῖ συνηρμοσμένῳ πρὸς τὸν γύην. Athenæus in 11.ἐπὶ μαζοῖς τὰ χλαῖνα: τοῦ ὕδατι,τῷ τε ποταμῷ ἐν τῷ δὲ πεπλασμένας,διὸ ἐπὶ ὅτι ἀναθεῖναι ταῖς πηγαῖς νύμφαις,καὶ πολλοὺς ἐν ὥτοις,&c. Latinis melius Νύμφαι,lymphæ. Νύμφαι,inter genera cancrorũ apud Athenæum. Νύμφη,ἡ ἀρχὴ ἡ ἀμαλθεια, Lydus. Item ἐκφύμα τινα γονιμά καὶ σωματικώτερα: à priſcis nymphæ dictę ſunt: quo vocabulo ſignificantur vires inſitæ terræ & ſtirpibus, & natura inditæ riguis & fluentis, per quas fructuum nouorum eduntur & promuntur ſcaturigines nouo vere: quemadmodum & fructus nuptarum ſuo vere editur, quum lanugo & pubes erumpit & effloreſcit. vnde in nympharum numero cenſentur αἱ ναΐδες,καὶ ἁμαδρυάδες,καὶ ὀρειάδες, καὶ λειμωνιάδες. Νύμφη etiam eſt in inferiori labio concauitas. Eſt etiam lingua Samiorum ſubſultans caruncula,quæ rimæ interiacet in pudendo fœminarum.Significat quoque calicem roſarum paululum ſe aperientem,& formicam alatam, ſiue vermem in apum fauis. vide Νύμφαι. Nympharum hymnus eſt apud Orph.vide ſuprà in κόρη.

Νυμφηγενὴς,ὁ καὶ ἡ, νεωστὶ νυμφευθεῖσα,recens nupta.

Νύμφια,τὰ,ſponſalia.

Νυμφιᾷν,vide Νυμφόληπτος.

Νυμφίδες,calceamenta ſunt muliebria,& ſponſalia.

Νυμφίδιος θάλαμος,ſponſalia thalamus,in Epigr.

Νυμφικὸς,ἡ,ὸν,ſponſalis,νυμφικαὶ μοῦσαι,ſponſales muſæ, Plato de Legib. τὰ νυμφικά,res ſponſales, idem Plato. Ἐλθόντων δὲ ἐπὶ τὰ νυμφικά,Legum lib. 7.apud Pollux.νυμφικὰ λουτρὰ, i.Suid.τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα.

Νυμφικὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυμένος,nuptiali veſte indutus, Nazan. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος.

Νυμφίος,ου,ὁ,ſponſus, paroxyt. Cyril. ab Homero νυμφίος etiam dicitur qui ante annum vnum aut plures vxorem duxit.

Νυμφόκλαυτος,ἡ Αἰσχυλ.Ἀγαμεμ.ἐριννὺς νυμφόκλαυτος,Helenam iunctã Paridi ſic appellat funeſtam & lucubram furiam.

Νυμφοκομεῖν,Eurip.τὴν νύμφην κοσμεῖν,Interpres eiuſdem.

Νυμφοκόμος,ου,ὁ καὶ ἡ,pronuba,nuptam adornans, comes nymphæ ſponſæ,ἡ νυμφεύτρια.

Νυμφόληπτος,ου,ὁ,lymphatus,fanaticus,quaſi nympharum ſpiritu correptus. Feſtus,Vulgò memoriæ proditum eſt, quicunque ſpeciem quandam è fonte,id eſt, effigiem nymphæ viderint, furendi non feciſſe finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant, Latini lymphaticos appellant. vnde Νυμφοληψία, id eſt, lymphatio Plinio:cui lymphari eſt νυμφιᾷν quod de equis dixit Ariſtot. hiſtor.lib.ϛ. capit. 24. vbi tamen nonnulli λυμφιᾷν corrigunt.

Νυμφοπόνος,pronuba.

Νυμφοστόλος,ὁ,νυμφαγωγὸς, quaſi auſpex: idem propriè qui παράνυμφος,& νυμφευτὴς & πάροχος.procus & ſponſus apud Ioſep. Hoc vocabulo etiam nuptiarum inſtructor, exornatórq; aut exornatrix ſignificatur. ſicut νυμφαγωγὸς quoque de vtroque genere dicj ſolet, pro auſpice & pronuba, quæ προμνήστρια καὶ προμνηστρὶς.

Νυμφοστολῶ,nuptam deduco,ſponſam orno.

Νυμφὼν,ῶνος,ὁ,thalamus,q.ſponſalis.Suid.νυμφῶνος οἶκος,κοιτών.

Νῦν,nunc,ἐν τῷ παρόντι καιρῷ,ἐπὶ τοῦ παρόντος,ἄρτι,ἀρτίως,noſtra memoria,nuper, Thucyd.τὸ δὲ νῦν εἰδέναι,quantum ad præſentem attinet cognitionem,Galen.lib.1.ad Glauc. τὸ νῦν ἔχον πορεύου, in præſentia abi,capit.24.Act.Apoſt. Νῦν, pro primo loco, Plutarc. in Fabio.νῦν μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐγκλείσας ἀπηλλάγη.Pro tunc ibidem, ὡς πάλαι μὲν ἐώρα χαλεπὸν αὐτοῖς, νῦν δὲ αἱ αἰτίαι χαρίεν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἐποίησε. Νῦν,ſine ſignificatione temporis apud Demoſth. vt & apud Ciceron.nunc verò,id eſt,νῦν δέ: cui Futurum addidit Iſocrates Timotheo: Νῦν δὲ σοὶ μὲν αὖθις συμβουλεύσω,αἱ μὴ ἀκολουθήσῃ μοι τὸ γῆρας. Καὶ νῦν,etiamnum,quinetiam, quin potius,ſiue etiam Plin.iam verò,atqui. Ariſtot.1.Rheto. Πολλὰ δὲ πλείω δίδωσιν καὶ νῦν αὐτῇ τῶν οἰκείων θεωρημάτων,ἀλλ' ὅτι &c. ἀπὸ τοῦ νῦν,id eſt,poſthac,de cætero. dici poteſt, & vulgò des maintenant,ἀπὸ τοῦδε,vt Apuleio,ex tunc penè reſeruatur, lib. 7. Apoſtolus 2.ad Corinth. cap.5. ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα.vbi poſthac, minus ſignificanter dixeris. ἐν τῷ νῦν,in præſentia, Plato de Leg.τὰ νῦν,præſentia, Thuc.νῦν ἄρτι,nunc primùm,nunc demũ,nunc iam. τὸ τότε νῦν πρῶτον καὶ ἐναργέστατα φαίνεται. Plat.νῦν δὲ,ἀκολούθησιν denotat, Æſc. Νῦν δὴ, paulò antè,Plato de Legib.vbi δὴ παραπληρωματικὸν eſt,Polluci,νῦν δὴ,i.ἄρτι,πρὸ μικροῦ. Νῦν δὴ, nunc. Apol. Rhod. νῦν, pro δὴ inclinatiua dictio. Sophoc.Elect. φέρε νῦν θεῶν ἄκουσον. Ariſtophan. in Pluto, σὺ δὲ δὴ νῦν. Sophocl.ὅρα νῦν, quod legendum καθ' ὁμαλισμὸν, ait Interpr. νικᾷ μὲν νῦν πλέον, hactenus de Nilo.

Νυνμένι pro νῦν μὲν, Ariſtoph.

Νυνίον,Heſych.ἐπὶ τοῖς παιδίοις τοῖς καταβαυκαλουμένοις: forſitan eſt cantilena illa qua dum pueros in cunis agitant crebro accinunt νυνί.

Νὺξ,νυκτὸς,ἡ,nox,vt νυκτὸς ἀωρὶ ζώσας, nocte intempeſta. νυκτὸς ἤδη πολὺ προϊούσης, multa iam nocte. Proclus in Timæum Platonis

τονις, ἀλλὰ γὰρ ἐν φαεινῇ εἴρηται, καὶ ἄμφω νὺξ. Idem, ὅ γὰρ τῆς γῆς ἐν μέσῳ νὺξ, καὶ ἡ τῷ ἡλίῳ χρεία ἀεὶ αὐτῆς, καὶ ἡ τῆς ἀπλανοῦς ἀεικίνητος, πάντας ἀεὶ γῆν, καὶ ὁμίχλη ἀπόπνοια. Νυκτὶ ἐοικώς (inquit Heſych.) ταπεινῶν παῖς χαλεπῶς νὺξ πυκνὴ δεῖ τῇ ταχείᾳ, ὅ γὰρ ὅμιλον πολύμοχθος ἔστι διὰ τὰ ἔργα μακρὰ ὑμῖν φέρεται, ἡ δὲ νὺξ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ταχεῖα. τινὲς ἀμαλχ μακροτέραν φασὶ τὴν ὥραν τῆς μακρᾶς. Νὺξ etiam aliquando mortem ſignificat.ſeu mortis tenebras ἀμφὶ δὲ ἑὰ κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Νυὸς, οῦ, ἡ, nurus, ſponſa, νύμφη, Homer. Iliad. γ, νυὸν αἰχμητάων. Helenam vocat quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabant.

Νύσσω, pungo, polio.

Νύττω, idem, νύσσω, ξύω.

Νύσις, Gorr. affert pro νύγμα. pro punctione, i. pro ſolutione continuitatis in carne, incidente aliquo acuto & tenui facta.

Νύσος, lingua Syracuſiorum, claudus, Nonn. lib. 9. Dionyſiacorū, νύσσος ἐν γλώσσῃ Συρηκοσίων χωλὸς ἀκούει.

Νύσσα, ης, ἡ, propriè meta, καμπτὴρ, τέρμα, βαθμίς. (aliud eſt verò ἡ ἀφετηρία, βαλβὶς, repagulum, carceres vnde curſores mouentur) à νύσσω, quoniam equi calcaribus vrgentur. κέντρον τὸ ἀεὶ περὶ τὴν νύσσαν, vel Νύσσα, i. meta, à νεύω, inclino, eò quòd qui metam attigerint, inclinentur & flectantur. Item orbita ſeu linea: vnde apud Nonnum, νεηνὸν μεσημβρινῆς νύσσα, pro linea meridiana. vide βαλβίς.

Νύσσα, νύσσει, ſ νύσσει. Heſych. & νύσσω, ἐκ χωρὸς παῖξαι, vt ſit tanquā à νύω.

Νυσταγμὸς, οῦ, ὁ, q. dormitatio.

Νυστάζω, μ. άξω, π. αχα, dormito, nicto, vt ſolent dormiturientes. Grammatici dicunt ἀπὸ τοῦ νεύω, quia caput tum mouetur, Neutrum abſolutum. Matth. cap. 25. ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον. τὸ νυστάζειν Hippocrates γνωστάζειν dicit: & γλωσσῶν aduerbialiter exponit Galenus in Gloſſis νυσταλέως, quaſi conniuenter & dormitanter, ſomniculoſè Plauto, quod tranſlatè, oſcitanter negligentérque, dicitur. vide Νυσταλοφόει.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens. Ariſt. in Veſp.

Νυσταλέως, more eorum qui nutante capite dormitant: vel more eorum quorum oculi ſomno conniuent. Galen. in Lexic. Hippocr.

Νυσταλέος, α, ὁ, ſomnolentus, dormitator, Plauto νυστακτὸς.

Νυσταλογέρων, ſenex dormitator, ſilicernium ſomnolentum, Etymolog.

Νυσταλοφόει, dormitare, νυστάζειν.

Νύσσω, μ. ξω, π. χα, pungo, vello, ſtimulo, percutio, πλήσσω, lancino, vulnero, incito, iacio, Acti. Accuſ. Iliad. λ. Νύξε δὲ κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ariſtophan. νφ. καὶ γνωμίδιον γνώμην νύξαν, ratiuncula rationem lancinans & refellens.

Νύχα, noctu, νύκτωρ.

Νυχία vel νυχεία, διανυκτέρευσις, pernoctatio, Heſ.

Νύχευμα, τος, τὸ, lucubratio, vigiliæ. Euripid. in Supplicib. τοῦ νυχεύματος χάριν.

Νυχεύω, pernocto, noctem ago, occulto, κρύπτω, νυκτερεύω.

Νυχθήμερον, τὸ, iuſtus dies, dies vigintiquatuor horarum, noctis diéique ſpatium.

Νύχιος, ὁ, nocturnus, pernox, παννύχιος, Heſiod.

Νυχοβόρος, ου, ὁ, noctè vorans: muris epitheton apud Nicand.

Νύχος, nox, tenebræ, νὺξ, σκότος.

Νῶ, apocopa τοῦ: pro νῶϊ, quanquam nonnullis νῶ ſcribitur.

Νῶ, accumulo, ſtio, nato, neo. vide Νέω.

Νωγαλέον, ſplendidum.

Νώγαλα, τὰ, triſyllabicè, & Νωγαλεύματα, τὰ, oppipara fercula, & dapes apud Athen. lib. 2. vide Νωγαλίσματα.

Νωγαλίζω, καὶ νωγαλεύω, Suid. oppiparè victito, Athen. l. 2.

Νωγαλίσματα, τὰ, ſcitamenta, lauta fercula, τὰ φιλήδυσματα, minutal, χνάσματα, Pollux. Apud Athenæum libro 2. Νωγαλίσματα ſcriptum, i. τὰ ἡδέα βρώματα. vbi τὰ κεφαλαὶ ταῦτα νωγαλίσματα. Dicuntur etiam Νώγαλα, & νωγαλεύματα, Heſyc. τὰ μὴ ὄντα χρήσιμα, ἀλλ' ἡδέα βρώματα. legendum αἰτήματα.

Νωδογέρων, οντος, ὁ, ſenex edentulus, ὀδόντας μὴ ἔχων, auditu & ſermone carens.

Νωδὸς, οῦ, ὁ, idem: à νω, vel νη priuatiua particula, & ὀδούς. Pherecrates vocat ἀνόδοντα, qui eſt Ariſtoteli ἀραιοὺς ὀδόντας ἔχων, i. raris dentib. νωδὸς verò, qui dentes amiſit.

Νωδυνία, ας, ἡ, indolentia, doloris leuatio.

Νώδυνος, ου, ὁ, doloris expers, ἀνώδυνος.

Νωθεία, ας, ἡ, &

Νωθεύμα, ἡ, ſegnities.

Νωθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, νωθρὸς, tardus, hebes, languidus, ſegnis. Lucian. νωθὲς ἔχει τὰ γόνατα νωθῆς, genua habens lenta, id eſt veternoſus: à νω priuatiua, & θέω, quod eſt currere. νωθὴς ὁδὸς, prolixum iter. νωθὴς ὕπνος, in Epigr.

Νώθησις, idem apud Heſych. νωθεία, reperitur expoſitum τὸ μωρὸν ἀμαθὲς δυσμαθές.

Νωθουργὸς, ὁ, comicum vocabulum, quo ſignificatur tardus in venerem & languidus.

Νωθρεία, pigritia, ſegnities, tarditas, νωθρότης, ἀμβλύτης, βραδύτης, ὄκνος.

Νωθρεύω, ſum deſes & ignauus, Hyperides, καὶ

Νωθριάω, μ. άσω, π. ακα, torpeo, ſegnis ſum.

Νωθρὴ, via longa. Heſych. ὁδὸς μακρὰ ἢ ναυπρά.

Νωθροκάρδιος, excors, tardus ingenio.

Νωθρὸν, τὸ, languor.

Νωθρὸς, οῦ, ὁ, ſegnis, imbellis, tardus, piger, ſiue ad agendum, ſiue ad iter, ἀργός.

Νωθρότης, ητος, ſegnities, νωθρεία, veternus. vide Marcell. libro 4. Dioſcorid. in dictione λιθάργυρος. vide & eundem libro primo, Dioſcor.

Νῶϊ, poeticè, nos duo, vel nos duos. & νῶϊν, id eſt, noſtrum duorum, vel nobis duobus. In ſoluta oratione νῶ, & νῷν, νῷν tamen apud Plat. in Epiſt. reperitur, ἀμφοτέροιν νῷν, inter nos conuenit.

Νωΐτερος, α, ὁ, noſter.

Νωκάρ, inuidia, cogitatio improba, ſegnities: à priuat. νω, & κάρω, ſalto, Etym.

Νώκαρος, ου, exanimis, ἀψυχότερος, νεκρώδης. ex priuatione κάρος, hoc eſt, ψυχῆς. Euſtath. Iliad. α, citra doloris ſenſum enecans, τὸ χωρὶς ἀλγημάτων ἀναιροῦν, exponit Nicand. Interpr. Idem & caron, & grauem ſoporem interpretatur, quaſi τοῦ ποῦ χάρματος. Etymolog. ſubſtantiuè potius accipit τὸ δυνάμενον καὶ νωχελῆ ἐμποιεῖν ἰσχυρόν. νώκαρ, Suidas. ὁ δυνάμενος. Interpres Nicandri, torpor.

Νωλεμὲς, & Νωλεμέως, καὶ νωλεμὲς, indeſinenter, fortiter, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ἀπαύστως, συνεχῶς: à νω priuatiua particula, & λείπω, quaſi νωλειπής. Item pro βιαίως, violenter.

Νωλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indeſinens, fortiter conſiſtens.

Νῶμα, cogitatio, ſententia, ἐνθύμημα, pro νόημα.

Νώματα, pecora, notæ pecorum, τὰ γνωρίσματα, καὶ θρέμματα.

Νωμάω, μ. ήσω, π. ηκα, vibro, moueo, κινῶ. Ilia. γ, σκῆπτρον ἐνώμα. Item diuido, διανέμω, διαδίδωμι, Idem Iliad. α, νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν. Item pro ἐρευνῶ & σκοπῶ, conſydero. Item pro verſor, libro 1. Epigr. νώμησε ἐπὶ ἀρχῆς νεηθῆ.

Νώμησις, εως, ἡ, conſyderatio, motus, κίνησις.

Νῷν, pro νῶϊν, vide νῶϊ.

Νωνυμία, obſcuritas nominis, ἀδοξία.

Νώνυμος, ὁ καὶ ἡ, & νώνυμνος, obſcurus, ignobilis, ἄδοξος, ἀνώνυμος. Homer. Odyſſ. α, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον, id eſt, ἄδοξον. ὃ ἂν αὖ τις ὀνόμασιν εἴποι. dicitur & νώνυμνος. Apollon. 2. πολλοὶ δὲ πέρι νώνυμοι ἔασι.

Νώνυμνος, magnus, multus, poſtremus, latus, depreſſus imbecillis. Heſych.

Νωπέω, efficaciter ago.

Νῶροψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, ſplendidus, κατὰ εἴρησιν τοῦ ὁρᾶν, ſic dictum. Hom. Iliad. β, νώροπα χαλκὸν, vocauit, id eſt, λαμπρόν. ſplendor enim ferri & armorum, viſum ſolet obſcurare. vel νώροψ, ὁ ἀμαυρῶν τὰς ὦπας, τουτέστι τὰς ὀφθαλμούς. Scribitur etiam νώρεψ. vid. Plutar. 3. Sympoſ. Heſych. & aliam expoſitionem affert νώροπα χαλκὸν, εὐφανῆ, ἰσχυρόν, altera tamen magis recepta eſt.

Νῶσαι, εἰς νοῦν λαβεῖν.

Νώσατο, pro νόησεν, intellexit, Apollon. lib. 4. Et νωσάμενος, apud Callimach. i. νοήσας.

Νῶτος, ου, ὁ, mendicus, vagabundus, Heſych.

Νωσίχολος, negligens, lentus, ἀμελὴς, ῥᾴθυμος. qui & νωχελής.

Νωταγωγὸς, dorſo vehens, doſſuarius.

Νωτάρης, qui dorſo aliquid tollit, qui dorſo onus ſubit. ὁ ἀπὸ νώτου αἴρων καὶ βαστάζων.

Νωτεῖς, muli aut aſini clitellarij, νωτοφόροι.

Νωτιαῖος, ad dorſum pertinens, vt νωτιαῖος μυελὸς, dorſi medulla, Alex. Aphrod. νωτιαία ἄκανθα, dorſi ſpina Ariſtot.

Νωτίζω, μ. ίσω, π. ικα, tergiuerſor, obuerto tergum, retrocedo, operio ſeu tego, Euripid. in Phœniſſ. pro σκεπάζειν. Neut. abſol. Polluci τὰ κατ' αὐτοὺς τὸ ἀπονωτίζειν, νωτίσαι dicitur. Suid. νωτίσαι, ἀπὸ ἀνατάσεως, Heſych. διώκειν, καὶ σκεπ.

Νῶτος μυελὸς, i. νωτιαῖος, dorſi medulla apud Alex. Aphrod. libro 2. Problem.

Νωτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius dorſum notis aliquibus inſcriptū eſt. Athen.

Νῶτον, ου, τὸ, dorſum, terga, ſcapula. κατὰ νώτου φοβεῖ, à tergo terret, Thucyd. vnde νῶτα διδόναι, ſicut Latini terga dare, pro fugere. τὰ νῶτα ἐπιστρέφω, do terga, Lucian. νῶτα πέλοπος, id eſt, dorſum Pelopis. Apoll. Rhod. νῶτα βοὸς, terga bouis. Hom. Odyſſ. ξ, νώτοισιν δ' αὐτὸν διηνεκέεσσι γέραιρε συβώτης μέρειν, de tergo ſuis. Virgilius, Perpetui tergo bouis. Νῶτα, pro ſuperficie maris, in Epigr. νῶτα θαλάσσης, Hom. i. εὐρέα νῶτα θαλάσσης, æquor. Νῶτος etiam tumulus apud Plutarch.

Νωτοπλὴξ, ῆγος, verbero, maſtigia, μαστιγίας, Ariſtoph.

Νῶτος, ου, ὁ, humerus, armus. ὁ νῶτος ἀπὸ συντρίβει, ceruices etiam

fractæ ſunt, cap. 4. libro 1. Regum. τὰ πρὸ τούτου ὤμοις, humeris portabant. αἱ πλῆμναι τῶν τροχῶν, modioli rotarum, cap. 7. libro 3. Regum.

Νωτοφόρος, humeris portans. τὸ νωτοφόρον, iumentum tergo ferens, doſſuaria iumenta dixit Varro, νωτίς.

Νωφερόν, obſcurum.

Νωχελέστερος, languidior. vide νωθέστερος, in Ammon.

Νωχελής, ὁ, ἡ, ὁ, νωχελὲς, βραδὺς, ἄχρηστος, tardus, imbecillus, ignauus: à νω priuatiua particula, & κέλλω, i. ταχέως τρέχω. Aratus, Μεσσόθι νωχελέες καὶ ἀδύνατοι, languidæ.

Νωχελίζω, tardo, tergiuerſor. βραδύνω.

Νωχελία, ας, ἡ, ἀσθένεια, tarditas, imbecillitas. ſic apud Suid. Heſyc. verò νωχέλεια. i. ἀσθένεια, βραδύτης, ἀργία.

Νώχυα, opprobium, ὄνειδος, Heſych.

Νώψ, ωπος, luſcioſus, imbecillum habens viſum, ἀδύνατος τῇ ὄψει, Heſych.

Ξ

Ξ, τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ξέεσθαι ἐν τῷ γράφεσθαι τῶν ἄλλων πλέον. καὶ ἄλλως, ὅτι ὥσπερ ξύσμα ἐστὶν ἀπὸ σιδήρου, ὁ τοῦτο ἔχων, Phauor. Ὅλως δὲ ὁ χαρακτηρισμὸς per ξ eſt Ionum & Atticorum: tamē ſub Σ, reiiciemus quæ hic inſeri commodè nequeūt citra repetitionem, i. in compoſitis Ξεῦ & Ξυν.

Ξαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, πίκω ſiue πέκω, pecto, carmino, κνάθω, Suid. τύπτω, διαλύω, μαστίζω, percutio, pulſo, cædo, tondeo, lacero, diſcerpo, diuido, texo, neo. Actiu. Accu. ἔρια ξαίνει τὰς ἄλλας ἐν ταῖς γυναιξὶ, Lucian. ξαίνων μετὰ γυναικῶν, inter mulieres penſa diuidens, Ariſtot. 5. Politic. cap. 10. de Sardanapalo. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα, corpora virgis ceciderunt, Plutarch. in Publicola. ξαίνειν, inquit Interpres Ariſtophan. τὸ τύπτειν καὶ ξαίνεσθαι τὰ νῶτα, id eſt, virgis aut flagris examinari. Demoſthen. contra Æſchin. περὶ παραπρεσβ. Εἰσιόντος τι καὶ ἀκαρπῶν ὄντος ἐκείνου, περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης, ξαίνει πολλαῖς τοῦ νώτου πολλαῖς, multis verberibus dorſum afficit. ξαίνειν εἰς πῦρ, ignem diſſecare, ignem diuerberare, Eraſm. in Prouer. ξαίνομαι μάστιξι, virgis cædor, ſcuticis vapulo, Nazan. in Orat. vnde ξανθεὶς, cæſus, percuſſus.

Ξενᾶν dicebatur. lanificio manus laſſari, τὸ κάμνειν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας, Polluci. Nicand. in Theriac. ὁ δ' ὀπόταν ξεινὰ τὸ ὄφρα καὶ χαλκεύματα δ' ὀρῶν, Interp. θερμαίνει καὶ διαλύει. Suid. ξενᾶν, τοῦτο ἐπὶ καμάτου τὰς γυναῖκας ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ συνεχοῦς τῆς ἐρίων ἐργασίας, apud eundem ξενόεις, κοπιάσαι. Heſych. ſimpliciter manu laſſeſſere, κοπιᾶν τὴν χεῖρα. Sophocl. οὐδὲ ξηναίνεσθαι καὶ περιγνάμπτειν χέρα, inquit Hector decertaturus.

Ξάνσις, lanificium, & laſſitudo quam affert ἡ ἐριουργία: eſt apud Pollucem.

Ξάνθαρος, boui ſimile animal, quod iuxta Atlanticum mare naſcitur.

Ξανθίαι, οἱ, ſerui Comicorum: à flauis quibus ferè ſunt præditi, capillis, qui & πυῤῥίαι, Euſtath. Iliad. 7.

Ξανθίας, piſcis apud Athen. lib. 7.

Ξανθίζομαι, flaueſco, καὶ τὸ ξανθίζω, vt, ξανθίζεσθαι τὴν κόμην, Pollux.

Ξανθίζω, μ. ίσω, π. ικα, rufum facio, flauum reddo, πυῤῥὸν ποιῶ. Ariſtoph. in Acharn. Ὅπα τι ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζεται, id eſt πυῤῥὰ τὰ ἐπιδέσει ποιεῖτε. ξανθίζουσα θρὶξ, flauus capillus, capite 13. Leuit.

Ξανθικὰ, τὰ, feſtum apud Macedones Xantico menſe agitari ſolitum. pro luſtratione exercitus.

Ξανθικὸς, οῦ, ὁ, Aprilis apud Macedones menſis, qui Hebræis Niſan, & Ægyptiis Pharmuti.

Ξάνθιον, ου, τὸ, lappa. herba de qua Dioſcor. lib. 4. cap. 128.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, in Epigr. actio reddendi flauum.

Ξανθόγεως, ὁ καὶ ἡ, habens terram fuluam.

Ξανθόθριξ, ιχος, habens crinem flauum.

Ξανθοκάρηνος, flauicomus: epitheton Bacchi.

Ξανθοκόμης, idem, ξανθόκομος pro eodem.

Ξανθὸς, ὴ, ὸν, flauus, rufus, luteus. Homer. Iliad. β, ξανθὸς, ἀμφιλαφὴς, i. ἐπὶ τοῦ πυῤῥοκόμου. ξανθὴ Δημήτηρ flaua Ceres, Hom. ξανθὰ κόμη, ἀντὶ τοῦ, πυῤῥὰ, Idem. ξανθὴ χολὴ, bilis flaua. Ariſtot. lib. 2. cap. 3. de partibus Anim. Plato in Timæo, λαμπρῷ τε ἐρυθρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον, ξανθὸν γέγονε. ξανθοὶ βόες, Robi boues Feſto.

Ξάνθος, ου, ὁ, fluuius Troiæ, quòd oues reddat flauas, vt ſcribit Ariſtot. de hiſtor. 3. alio nomine Scamander.

Ξανθύνεται, flaueſcit, rufeſcit.

Ξαίνιον, pecten, κτένιον, Heſych. Apud Pollucem, ξάνιον, κτείς, quod Comœdia ἐπίξηνον vocat. ὅπερ diximus ab antiquis appellari. Mihi ξάνιον exponit κτένιον, ſed ξάνιον legendum, vt apud Heſych.

Ξαντὴς carminator & ξαντικὸς vnde ξαντικὴ τέχνη, ars pectendi diſcriminandi que lanas, Pollux. Platoni in Politico, ξαντικὴ ἡ τοῦ ξαίνοντος τέχνη, artificium eius qui lanas carminat & depectit, quæ pars eſt τῆς ταλασιουργίας τῆς συνθετικῆς καὶ τῆς χωριστικῆς διαλυτικὴ καὶ διακριτικὴ. ξάσμα quod carminatum eſt. Poll. ex Sophocl.

ΞΕΙΝΑΠΑΤΗΣ, hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor. Euripid.

Ξεινίζω, ξεῖνος, ξεινοδόκος, & ſimilia Ionica ſunt pro ξεν. interiecto ι.

Ξενίασαι, Heſych. ſunt ξενῶσαι.

Ξεναγὸς, & Ξεναγωγὸς, οῦ, ὁ, ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος Polluci. Heſych. ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος, ductor hoſpitum. Et ita dicitur qui extraneis militibus imperat mercede conductis, manipularis. ξεναγοὶ, peregrinorum principes & duces, οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. vide ξένος. Xenagogi ſunt qui peregrinos conducunt ad loca vrbium viſenda, quales ſunt Venetiis. vide Bud. in Annotat. in Epiſt.

Ξεναγοῦμαι, hoſpes abducor, ſeu ducor.

Ξεναγῶ, excipio hoſpites, prehenſa manu duco. ξενάγησόν με, me hoſpitem ſuſcipe, Lucian. Eſt enim ξεναγεῖν. Heſyc. τὸ ξένους δέχεσθαι, καὶ ξεναδοχεῖν, ἢ τῆς ὁδοῦ ἡγεμονεύειν, Lucian. ξεναγήσεις γάρ με εὖ οἶδ' ὅτι περιοδῶν, i. circunduces. pro quo περιηγεῖσθαι dicitur, i. perducere, ductare vel circunducere. Plauto. vide περιηγοῦμαι. Hinc ξεναγία.

Ξενολογῶ, congrego, militem peregrinum colligo, συναθροίζω.

Ξενολόγος, qui peregrinum exercitum cogit. ξένους συλλέγων.

Ξεναπάτη, ας, ἡ, deceptio hoſpitis, Euripid. à Platone Epiſt. 7. ξεναπατία dicitur.

Ξενέω, peregrinus & ignarus ſum.

Ξενὴ ὁδὸς, xena via: ſic dicitur via quædam in Creta, ad Pergamiam, Plutarc. in Lycurgo.

Ξενηλασία, ας, ἡ, expulſio hoſpitum, expulſio peregrinorum, ſiue exactio. ſolebant autē id facere Lacedæmonij, authore Thucyd. ξενηλασίας ποιεῖν, peregrinos expellere, vſu vrbis peregrinis interdicere. Refertur tamen & ad cæterarum rerum eiectionem, vt ξενηλασία τεχνῶν περιττῶν, expulſio artiū ſuperfluarum. ξενηλασίαι τεχνῶν ἐποιεῖτο, artes ex vrbe eiecit, Plutarchus in Lycurgo. & ξενηλασίας παιδευμάτων ἐποιοῦντο, diſciplinas expellebant, non admittebant, apud eundem. ξενηλασίας ἁπάντων ἐποιήσαντο, omnia eiecit, omnia exegit, idem Plutarchus in Apophthegm. Lacon. περὶ ξενηλασίας, lege Platon. Legum libro 12.

Ξενηλατεῖν, abigere externos & eiicere, vt alienos abigere. Plutar. in 8. Sympoſ. τὴν γὰρ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς τραγῳδίας ἔσχεν οὐδεμίαν ἀπηλλαγμένον, ἢ δὲ ξενηλατοῦσι. de Symbolo Pythagorico loquēs, quod erat τὰς χελιδόνας οἰκίᾳ μὴ δέχεσθαι. Ariſtoph. τί δ' ἔστ' ἐπειτ' ἤν ἐνᾶσις ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦντας.

Ξενία, ας, ἡ, hoſpitalitas, hoſpitij conſuetudo, φιλία, familiaritas, amicia externorum. ξενίας ὑποδέχεσθαι, hoſpitio excipere Ioſeph. ξενίας ἀπολαύειν παρά τινος hoſpitio ſeu hoſpitali conuiuio ab aliquo exeipi. Baſil. οἱ ξενίας διωκόμενοι ſeu φεύγοντες, rei peregrinitatis, i. qui ob id rei poſtulati ſunt, quòd ſe pro ciuibus geſſerint, iuraque ciuilia vſurparint, quum eſſent peregrini, Bud. in Annot. in Epiſt. Polluci tamen ἐκ τῶν περιεχομένων, ξενίας γραφὴ, καὶ δωροξενίας. αἱ φεύγουσι ἐπὶ δεχομένους. ξενίας ἁλόντες. Lucian.

Ξενίζω, μ. ίσω, π. ικα, hoſpitio ſuſcipio, lautè accipio, ἑστιῶ. vnde ξενισθέντες, lautè excepti, Xenoph. 6. Pæd. ἐξένισεν ὁ μὲν τοῖσις ἀγαθοῖς ὁ γεωργὸς. ξενίζω σε ποτῷ, potu te excipio, Philoſtr. in Heroic. Sed hoc aliquando transfertur, vt ξενίζει τοῖς λόγοις, quaſi peregrina fercula nobis apponit. i. ξένα τινὰ παρ' ἡμῖν φθέγγεται. ξενίζειν τῷ λόγῳ, peregrina dicendi forma vti: vnde ἀποξενίζειν τῷ λόγῳ, Bud. in Epiſtol. priorib. Item Ξενίζειν, munerare vel munerari: & ξενίζεσθαι, τὰ ξένια δέχεσθαι καὶ λαμβάνειν. Themiſ. ad Nicomed. de ſuis orationibus, Μὴ οὖν ὁ δὲ ἡμεῖς ἀπειθεῖτε τῷ ξενίζειν οὐ χαριζόμενοι, ἀλλ' ἁπλοῖς κεχαρισμένοις ξενίοις, xeniis vos accipere ſimplic. & vſitatis, Xenoph. ποτὲ μὲν δὲ ὁ ξενισθέντες οἱ στρατιῶται,

τῇ, ἐκπλαγῆναι. Supra dixerat, κύριε γὰρ καὶ τῷ ἐκπλαγῆναι [illegible] ξένον. Ξενίζω peregrina voce aut moribus vtor, rei nouitate ſtupefacio, peregrinaque inſtituo, id eſt, τὰ ξένα φρονῶ, ἢ ἐνθύμημα, hoc eſt, τὸ ξένον [illegible], ἢ ξενίζειν [illegible]: Lucianus in perſona Pythagoræ [illegible] ξενίζω [illegible], id eſt, quo magis noua & peregrina inaudita que intuitierem. Sic in Act. cap.17. ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. πολλοῖς καὶ ξενίζουσι τερατολογίαις, multis & nouis aduerſitatibus, cap.9 lib. 2. Machab. Baſilius Meletio. [illegible], ſciebam rem tibi inauditam futuram, noueram quod huiuſmodi criminatio in ſtuporem te adduceret propter rei nouitatem. Ξενίζω enim opponitur τῷ ἐξάξω, deterrere rei nouitate atque inſolentia. Alexand. Aphrod. [illegible], id eſt, per conſuetudinem animæ apud naturam peregrina non habetur. Ξενίζω pro alienare & perturbare. Conſtantinus Cæſar lib. 2. Agricultura cap.46. [illegible]. Et paſſiue lib.9. cap.5. [illegible], ne ob nouitatem abalienetur, atque ſolum auerſetur. Sic ξενίζομαι vulgò dicimus estranger. Eſt autem ξενίζομαι, Paſſiue, ſum alienus, rei nouitate turbor. Aphrodiſ. ξενιζόμενοι [illegible], rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus. Idem Alex. τὰ [illegible] μεταβολὰς ξενίζεται ἡ φύσις, ab immodica mutatione abhorret datura. Porrò Græcis ξενίζεσθαι dicuntur, quibus aliquid nouum aut abſurdum videtur. Polyb. ξενιζόμενοι [illegible], attoniti & ſtupefacti. Et alibi, [illegible]. vbi ξενίζεσθαι eſt ſtupere, re peregrinam ac inauditamque admirari. μὴ ξενίζεσθε, ne miremini, vertit Eraſm. 1. Petri cap.4. ne commoueamini perinde vt re noua & inſolita. vnde τὸ ξενίζον, peregrinum, inſolens. 1. Petri cap.4. ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, in quo alienantur, i. alieno ſunt animo à vobis. Item ξενίζομαι, diuerſor, & hoſpitor, Plin. & Senecæ. ξενίζεσθαι [illegible], diuerſari apud Simonem, cap.10. Act. Apoſ.

Ξενικόν, οῦ, τὸ, hoſpitium. Et Suid. [illegible], vt [illegible], mercatus, emporiumque aduenarum. Item externorum militum exercitus, Demoſth. & Ariſtophan. vbi ξένος ſubauditur, [illegible]. Item ξενικόν, priſcum: & nomen veneni apud Ariſtotelem de mirabilibus narrationibus.

Ξενικός, ἡ, ὁ, externus, peregrinus, remotus, mercenarius. ξενικὸς βίος, vita peregrina, & contemplatiua, & à rep. remota. Ariſtot. vitam philoſophorũ appellat in Politicis ξενικὸν, quòd quaſi peregrini ac hoſpites in rebuſp. atque adeò in mundo verſentur. Iſæus, ξενικῇ τῇ φωνῇ vel ξενίζειν, Demoſt. [illegible], i. barbarè loqui. ξενικὰ λέγει, verba inuſitata, [illegible], ſermones inepti & peregrini. Ariſtoph. in Acharn. [illegible], longinquũ auxilium, Idem Ariſtot. ibidem. ξενικὴν συμβουλὴν συμβουλεύειν, conſilium vt hoſpitalitas poſtulat dare, Plato. ξενικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos commiſſa peccata, Idem Plato de Legib. ξενικὰ ὑπουργήματα, in peregrinos officia.

Ξένιον, ου, τὸ, xenium, dona hoſpitibus dari ſolita. vnde ξενίων τυχὼν, hoſpitio ſuſceptus. Accipitur & pro quocunque munere.

Ξένιον, τὸ, genus lenticulæ. Celſus lib.6. cap.5. Lenticulæq; vulgò notæ ſunt, quamuis rarior ea ſpecies eſt, quam ξένιον Græci vocant, cùm ſit ea lenticula rubicunda & inæqualior.

Ξένιος, ὁ, ἡ, hoſpitalis. ξένιος Ζεὺς, Iupiter hoſpitalis. Iouis epitheton. Ho. Odyſſ. ξ. Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Virg. Iupiter hoſpitibus nam te dare iura loquuntur. vnde Hom. ξενίη τράπεζα, menſa hoſpitalis.

Ξενιωθεὶς, muneratus, donatus muneribus, Xenoph.

Ξένισις, εως, ἡ, ἡ ξενισμὸς, hoſpitij exceptio.

Ξενισμός, οῦ, ὁ, hoſpitis ſuſceptio, hoſpitalis liberalitas, hoſpitalitas Ciceroni. ξένισις Thucyd. benignitas in conuiuio. Item nouitas cibi, pabuli mutatio. ξενισμὸς τῶν ὑδάτων, mutatio aquarũ, Dioſc. lib.2. cap.185.

Ξενιτεία, abſentia patriæ, peregrinatio, ἀποδημία. Chion. in Epiſt. [illegible], ὑμῶν ξενιτεία [illegible]. Pro hoſpitio, cap.18. libri Sapientiæ.

Ξενιτεύομαι, & ξενιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, extra patriam maneo, peregrè diuerſor more hoſpitum, ξενῶ. Hinc de mundo, [illegible], quodammodo peregrè eſſe more hoſpitum, diuerſarique videri. Item [illegible], ſtipendia mereo, Neut. Abſol. Iſocr. in Epiſt. [illegible] τῶν ξενιτευομένων [illegible], mercenariorum. Idē [illegible], pro peregrè agere atque in alieno ſolo hoſpitari, vt dixit Plin. [illegible], ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ, [illegible]. Lucianus in Encomio patriæ, [illegible], ἡ ξενιτεύων.

Ξενοδοχεῖον, ου, τὸ, vel ξενοδοχεῖον, diuerſorium, hoſpitium, xenodochium, locus vbi hoſpites recipiuntur per κ & per χ ſcribi poteſt.

Ξενοδοκέω, vel ξενοδοχέω, μ. ήσω, π. ηκα, recipio hoſpites, ξενῶ, Actiuè. Item teſtor.

Ξενοδόκος, hoſpitus & hoſpitalis, hoſpites hoſpitio ſuſcipiens, teſtis, apud Simonidem & Pind. Etym. ξενοδόκοι [illegible], Bud. in Epiſt. Vt ſe per κ.

Ξενοδαίτης, ξενοκτόνος, Eurip.

Ξενοδοχία, hoſpitum ſuſceptio. Xen. in OEc. [illegible], quibus autem ad dies feſtos & ad hoſpitum aduentum vtimur, Cic. apud Colum. lib.12. cap.3.

Ξενοδόχος, ὁ, ὁ, caupo, ὁ [illegible], hoſpes.

Ξενόεις, εσσα, εν, apud Euripid. Iphigen. Taurid. à quibuſdam exp. hoſpitibus & peregrinis frequens: vbi dicitur ξενόεσσα [illegible].

Ξενοκτονία, cædi, [illegible], Suid.

Ξενοκτονία, ας, ἡ, occiſio hoſpitum.

Ξενοκτόνος, ὁ, ἡ, occiſor hoſpitum, Herodot. ξενοφόνος.

Ξενοκτονεῖν, hoſpites mactǒ.

Ξενοκυστία, alienæ veſicæ error.

Ξενηλασία, hoſpitum expulſio, ξενηλασία.

Ξενολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, colligo externos milites. Appia. in Anni. [illegible] τὸ ξενολογοῦντες ἐν Κελτοῖς.

Ξενολογία, ας, militum mercenariorum collectio. Ariſtot. 2. OEc. [illegible] ἐπὶ ξενολογίαν, ad milites cogendos mittere.

Ξενολόγιον, ου, τὸ, xenium.

Ξενολόγος, ου, ὁ, conductor aut collector externorum militum.

Ξενομανεῖν, rebus exoticis ſupra modum gaudere. Plutarc. [illegible], vt delineret rebus externis & peregrinis mercibus ſupra modum delectari. [illegible].

Ξενομανία, ας, ἡ, rerum exoticarum amor inſanus, externorũ admiratio, Bud. de Aſſe.

Ξενοπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, Re aliqua tanquam peregrina & noua conturbor. Plutar. cum [illegible] copulauit in libello de exilio, item cum [illegible] in alio eiuſdem libelli loco.

Ξένος, ου, ὁ, hoſpes qui recipit: & recipitur, diuerſor Ciceroni, ὁ [illegible], alienus, nouus, abſurdus, intrus. [illegible]. Ariſtophan. pro eo qui ſuſcipit ξένος [illegible], hoſpes Alexandri, i. externus amicus, Demoſth. ξένους [illegible], externos proferre in iudicium, Æſchin. ξένα [illegible], oportet omnia turpia procul remouere, Ariſtot. 7. Politic. ξένος [illegible] dixit Xenophon [illegible] lib.4. vt Plautus facere cellarium. ξένοι etiam dicuntur milites externi, conductitiique. [illegible], Plutarch. [illegible], vbi Eraſmus malè hoſpitib. vnde ξενηγοὶ [illegible], Interp. Thucyd. Herodot. ſcribit ξένους à Laconibus peculiariter barbaros intelligi.

Ξενοστάσιον, diuerſorium recipiendis hoſpitibus & extraneis, ξενὼν, vt apud Sophoc. [illegible].

Ξενοτροφεῖν, alere hoſpites, aduenas alere, externis ſtipendia dare, mercede conducere milites. Demoſt. ξενοτροφοῦντες [illegible], in mercenariis militibus alendis ſumptum facientes, Thucy. hinc ξενοτροφία, Hyperides.

Ξενοτρόφος, ου, ὁ, hoſpitum nutritor.

Ξενοῦσθαι, peregrè agere, peregrinari. Significat etiam hoſpitio coniungi, hoſpitio ſuſcipi, hoſpitari, diuerſari. pro ἀποδημεῖν, i. [illegible], peregrinari: Iſocrates Iaſonis liberis, [illegible], i. peregrè agere. Pro hoſpitari, & hoſpitio ſuſcipi Xenoph. 7. [illegible], hoſpitij neceſſitudine iunguntur.

Ξενοφονεῖν, interficere hoſpites, Eurip.

Ξενοφόνος, ου, ὁ, ξενοκτόνος, hoſpitem ſeu hoſpites interficiens, Pollux. Plato. [illegible].

Ξενοφωνία ἡ ξενόφωνος, barbaries, peregrinitas. Quintil. [illegible].

Ξενόω, hoſpitio accipio, ξενίζω. vide ξενοῦσθαι.

Ξενύδριον, Plutar. hoſpitiolum Vlp. diuerſoriolum. Cic.

Ξενών, ῶνος, ὁ, hoſpitium, [illegible]. Plato. locus hoſpitum, cœnaculum. Item noſocomium, in quo valetudinarij curantur: paroxyt. verò proprium eſt viri, Cyril.

Ξένως, hoſpitaliter Lu. ξενικῶς, & peregrinè. Plato in Apolog. Socrat. [illegible] λέξεως, peregrinus & hoſpes ſum in hac dicendi ratione, hoc in loco dicendi ſum inſolens.

Ξέρξης, ου, ὁ, in Accuſ. τὸν Ξέρξην, Xerxes rex Perſarum. Significat etiam idem quod πολεμιστής, i. bellator. Herod. l. 6.

Ξερός, ά, όν, ſiccus, pro ξηρός, ξερὸς, τὸ ξηρὸν, τῆς χέρσου, in Epigr. πρὸς ξερὸν ἠπείροιο. Hom. Odyſſ. [illegible] vide Ξηρός.

Ξέσις, ἡ, ſculptura, [illegible], raſura Columellæ.

Ξέσμα, ατος, τὸ, ramentum, ſcobs, ſtrigmentum ξύσμα, Heſych.

Ξεστὸς, ῦ, ὁ, genus inſtrumenti quo raditur, radula. Colum.

Ξέστης, ſextarius, menſura liquidis atque aridis communis, duas heminas capiens apud Romanos ſeu vncias menſurales viginti. Atticus vero ξέστης Romano minor erat capiens duas cotylas, ſiue libram & ſemiſſem hoc eſt vncias decem & octo: eſt autem ξέστης vocabulum e Latino ſextarij nomine deprauatum teſte Galeno & Philoxeno apud Etymolo. nota eius compendiaria huiuſmodi ξέστην ἀργυροῦν, cyathum argenteū, Hermolaus. ſextarium argenteum, Ruel. lib. 2. Dioſc.

Ξεστὸς, ή, όν, politus, raſilis, læuis, exculptus, expolitus. [illegible] Hom. Odyſſ. ξεστὸν [illegible], ligneus vrceus à quibuſdam exponitur. [illegible], ablutiones vrceorum & poculorū. δρόμοι ξεστοὶ, loca quibus fiunt exercitia, paleſtra. Pollux.

Ξεστουργία, ας, ἡ, ars poliendi lapides, polituræ ars, Plin.

Ξέστρα, ας, τὸ, raſura, Columel.

Ξέω, ω ξέσω, π. [illegible], polio, frico, rado, pungo, percutio, ſculpo. pro aptare ligna & dolare: Hom. Odyſſ. [illegible] in Epigr. pro conſtruere, fabrefacere. [illegible], nomina exactè expolita. Alcid. ξέομαι, rador: at [illegible], dicitur interlita lis & inducta apud Heſych.

ΞΗΝΟΞ, truncus, ſtipes, [illegible]. Suid. hinc [illegible].

Ξηρὰ, ἡ, arida, Subſtant. hoc eſt, ſicca terra: ſicut ὑγρὰ, pro mari, vt [illegible], ſic Hebraico more terra dicitur arida, vti notat Eraſm. cap. 13. Euang. Matth. Dicitur etiam ξηρὸς ſiue ξερὸς poeticè. Et Plato in Politico terreſtre animal ab ingreſſu & paſtu vocat ξηροβατικὸν, [illegible].

Ξηραίνομαι, μ. [illegible], areo, ſiceſco, induror, Depon. Abſolut. [illegible]. Nazanz. in Orat. heri ſiccata eſt, fluxu ſcatens ſanguinis.

Ξηραίνω, μ. ανῶ, π. [illegible], ſicco, [illegible], Actiu. Accuſ. vnde ἀναξηραίνω, reſicco, apud Nazanz.

Ξηραλοιφέω, μ. ήσω, π. ηκα, vngo in ſicco, vel vngo abſque balneo, i. balnei vſu: vel ſub dio & ad ſolem vngo, vt fiebat in palæſtra. [illegible], Demoſt. [illegible], Actiu. Accuſ. Solon [illegible] i. legem ſcripſit [illegible]: qua ſeruilis vnctura ſicca tollitur, Plutarch. in eius vita. ξηραλοιφεῖν, idem Suid.

Ξηραλοιφία, vnctio citra lauationem facta.

Ξηραμπέλινος, ὁ, color eſt vitibus arefactis ſimillimus. Vſurpant hanc vocem Latini: certum enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis, Thyleſ. de colorib. Sic aliis: mihi verò ξηραμπέλινον χρῶμα, pullus & ater color, quem pulliginem dixit Plin. & atrorem Gellius. At Atrabaticæ, i. atræ tunicæ, vel pullæ togæ, vnde pullati & atrati, χρυσᾶς καὶ χλαμύδας ξηραμπελίνας dicuntur. Suid. Ἀτραβατικάς. Ἐν ταῖς ἑορταῖς [illegible] (Hæc enim ita diſtinguenda ſunt) [illegible] ξηραμπελίνας [illegible] ἀτραβατικὰς, à calore atro, vel trabea qua ſimul vtebantur.

Ξηραφλεγμονὴ, legitur in quibuſdam codicibus, lib. 2. Dioſc. c. 104. vbi Ruell. ſicca eruptio: alij verò legunt [illegible].

Ξήρανσις, ἡ ξηρασία.

Ξηραντέον, ſiccandum.

Ξηραντικὸς, ſiccans, vim habens ſiccandi, deſiccando idoneus, ſiccificus Macrob. lib. vlt. [illegible] apud Æginet.

Ξηραπίας, pro ſiccatum eſſe legitur cap. 13. lib. 2. de caulis plantar. Theophr. eſt & inſolari, in ſole torreri.

Ξηρασία, ἡ, ſiccitas, ariditas, αὐχμός. Ariſtot. Probl. [illegible] Dicitur etiam ξήρανσις, vt ὑγρασία & ὑγρότης, [illegible].

Ξήραφις, idem ac ξηρὸν φάρμακον. Aet.

Ξηρία ſiue ξηρὰ, τὰ, medicamenta ſicca & arida dicuntur velut pulueſcula, quæ vlceribus & cuti inſperguntur, diapaſmata, i. [illegible]. Paulus Ægineta libro 7. cap. 13. [illegible] ξηρία, vt alij ſcribunt, Actuarius vocat omnia medicamenta arida & ſicca, quæ hodie facientes medicinā pulueres nominant. Ac ξηρὸν φάρμακον, apud Aetio, omnibus quidem totius corporis, maximè tamen capitis vlceribus carne replendis conueniunt, præſertim vbi oſſa nudata fuerint in quauis parte. [illegible] lege ipſum Actium [illegible] 2. Serm. 3. cap. 98. & lib. & Se [illegible] 2. cap. 54. illud [illegible] deſcribit nihil aliud eſt, quam diapaſma [illegible] diſtinguantur oppoſitorum [illegible] vnde hyg[illegible]plaſtra, [illegible], compoſitè dixit Plin. lib. 34. cap. 15.

Ξηρίτος, fluuius perennis.

Ξηροβατικὸς, ὁ, ὁ, qui in ſicco ambulat.

Ξηροβατικὸς, terreſtris, ξηροβατικὰ ζῶα, Plato.

Ξηρόκαρπος, ſiccum fructum pariens.

Ξηροκάρηνος, qui capite eſt ſicciori. Alex. Aphrod.

Ξηροκόλλα, ſiccum gluten & ferruminatura, Heſych.

Ξηροκολλύριον, arida collyria, quæ metallicis plaſtrum conſtāt liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fructibus, aromatis, & alia ſicca materia, humore aliquo gummi collecta & cohærēte vid. Act. lib. 6.

Ξηρόμυρον, vnguentum ſiccum. vid. Act. lib. 6.

Ξηροπαγὴς, qui ſicco paſci ſolet. Plato.

Ξηρόπους, ſicco.

Ξηροπυρία, ας, ἡ, balneum ſiccum in quo quis tantum deſudat, nō etiam aqua abluitur ſchol. Nic.

Ξηροκαρύων [illegible] vocat Amerias apud Athen. libro 3. vide [illegible].

Ξηρὸς, ά, ὁ, ſiccus, ſiccans, aridus, mancus, durus, ſiticuloſus. vnde ξηρὸς ἱδρὼς, aridus ſudor, qui non balnei prouenit vi, ſed exercitatione aut labore, Nazan. in Orat. [illegible] Ξηρὸς λίθος in ſtructura dicitur ſaxum compactū ſine calce aut luto, vt in maceria. Suid. [illegible] ξηρὸν, menſuræ rerum ſiccarum. Plato de Leg.

Ξηροσαρκὴς, ſiccam carnem habens. Athen.

Ξηροτήγανα à Syracuſanis dicitur τὰ τήγανα: τήγανον autem ipſis eſt [illegible], teſte Athen.

Ξηρότης, ητος, ἡ, ariditas, ſiccitas.

Ξηροτριβία, ἡ, ſicca fricatio, Gaza in Probl. Ariſtot.

Ξηροφαγία, arida epulari, ſicca ſeu ſiccantia edere, cibis aridioribus veſci: come[illegible] quæ vim habent ſiccandi.

Ξηροφθαλμία, ας, ἡ, arida lippitudo C. [illegible] cum in oculorū angulis aſperitates & prurigines, & veluti vlcera fiunt, pruritus oculorum ſine reumate, à ſiccitate dicta. Sic vocatur à Scribonio conturbatio ſiue perturbatio oculorum. Eſt verò conturbatus oculus qui caligat, & confuſius videt. Scribon. Collyrium pſoricum ad caliginem & ad aſpritudinem oculorum ſiccamque perturbationem ſine tumore, quam ξηροφθαλμίαν appellant.

Ξηροφθαλμος, qui ſiccoculus à Plauto dicitur in Pſeudol.

ΞΙΜΒΡΑΙ, αἱ, mala punica prægrandia. Heſych.

Ξίον, ὁ, [illegible], Suid. ξῖον, Heſych. meminit. Theophr. lib. 9. cap. 7. hiſt. plant. vide ξύρις.

Ξίον, Heſyc. [illegible], ſiue [illegible].

Ξιφήρης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, enſifer, gladium ferens, [illegible] ξίφος, manu tenens pugionem, & ſtringendi expectans occaſionē, ſicarius: à ξίφος & αἴρω. Herodian. lib. 4. [illegible]. Alibi, [illegible].

Ξιφηφόρος, ὁ, cometa, vide in Πωγωνίας.

Ξιφηφόρος, ſtiuator, enſifer Ouid. & ſicarius. Herodian. [illegible]. Hinc ξιφηφορέω, enſem fero, ſtipo, Idem lib. 7. [illegible] ξιφηφορεῖν, [illegible] i. ſicas ferebant, [illegible] & ξιφηφορία apud Suid.

Ξιφίας, ὁ, piſcis marinus. Gaza gladium interpretatur: Strabo galeotam appellat: meminit eius & Ælian. Et Athen. lib. 7. Eſt & cometæ genus in mucronem faſtigiati apud Plin. qui ξιφοειδὴς à Theone dicitur.

Ξιφίδιον, τὸ, gladiolus, pugio, enſiculus Plauto.

Ξιφίζω, protenta manus altito, inſtar gladij manum protendo & explico, [illegible], Suid.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus herba, de qua Dioſc. lib. 4. à figura gladij.

Ξίφισμα, & Ξιφισμὸς, οῦ, ὁ, ſaltatio quædam cum enſibus, Athen. libro 14.

Ξιφοθήκη, ης, idem cum ξιφοθήκη. Plut. in Romul. exponitur & vagina. ξιφοθήκη verò, balteus, cingulum ex quo enſis ſuſpēditur.

Ξιφομαχία, ἡ, pugna gladiatoria, μαχαιρομαχία, dimicatio ſeu pugna quæ fit enſibus.

Ξιφοδρέπανον, ἡ ἄρπη.

Ξιφοειδὴς, οὐς, os pectoris, quod alio nomine χόνδρος dicitur, mucronata cartilago à Medicis redditur: [illegible] Pollux.

Ξιφοειδὴς, enſis in effigiem exiens.

Ξιφοθήκη, ης, ἡ, vagina enſis. ξιφοθήκη.

Ξιφοκτονέω, occido gladio. ξιφοκτονεῖν.

Ξιφόκτονος, ὁ, ὁ, enſe necatus: ſed ξιφοκτόνος, enſe necans, Sophocl. in Aiace

in Aiace, χεῖρας ξιφοκτόνους dixit, i. [illegible], manus ſanguinarias.

Ξιφουργὸς [illegible], Theopomp. [illegible]

Ξίφος, εος, τὸ, enſis, gladius minus latus, & ad ictus punctim inferendos magis idoneus. μάχαιρα vero & κοπὶς, latior enſis ad plagam cæſim faciendam opportunus, Xenophon de re equeſt: i. ξίφος [illegible], ſica, Herodian. [illegible] Plutarchus, ἐγχειρίδιον & ξίφος vocat pugionem, quo Caſca Cæſarem percuſſit. [illegible] ξίφος, enſis mucronatus & acutus, cui obtuſus, id eſt, [illegible] opponitur. Item ξίφος, gladiolus, pars quædam ſolida in loligine, Ariſtoteles quarto de partibus Animal. & 2. itidem herba, quæ & φάσγανον, id eſt, enſis dicitur, Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant.

Ξιφουλκία, quaſi diſtrictio gladii & enſis euaginatio. Plutarchus in Camil. [illegible], vtriq; gladios ſtringere cœperunt. Cicero nudatos enſes, vel vagina vacuos ſolet dicere.

Ξιφουλκὸς, οῦ, ὁ, qui gladium exerit, & diſtringit.

Ξιφουργὸς, artifex enſium.

ΞΟ'ΑΝΟΝ, ου, τὸ, ſtatua, ſignum, ac propriè quæ heroibus erigitur ſtatua, quemadmodum quæ diis, εἴδωλον, quæ regibus ἀνδριάς. ξόανα, ſimulachra breuia, quæ portabantur in lecticis, inquit Seruius Virgilij interpres, qui etiam ſic ſcribit, ligneū ſimulachrum Latinè delubrum à libro, id eſt, raſo ligno factum, quod Græcè ξόανον dicitur. vide Ammon.

Ξοανογλύφος, ου, ὁ, qui ſimulacra ſculptilia ſcalpit.

Ξοανοποιΐα, ſimulachrorum effectio, Strabo de diis loquens [illegible].

Ξυΐς, ίδος, ἡ, inſtrumentum ad ſcalpendum ſeu radendum ſcalprū apud Heſych.

Ξυός, Heſych. [illegible], raſura, & [illegible].

Ξουθός, οῦ, ὁ, flauus, mollis, tener, humidus, tranſlucidus, formoſus, tenuis, celer, acutus, varius, [illegible], in Epigr. [illegible], ibidem [illegible], vide Suid. [illegible], argutè, delicatè loquentem, in Epigrammat. vide Heſych. ex eo fit ξουθόπτερος, cui flauæ ſunt alæ Arat.

Ξοῦθος, viri nomen.

Ξυήλη, ξυάλη, radula inſtrumentum quo aliquid raditur, itē gladiolus quidam à nonnullis [illegible] appellatus teſte Heſych.

Ξυγγένεια, cognatio.

Ξυγγέγονε, conuenit.

Ξυγγεωργός, οῦ, ſocius in agricolatione, Ariſtoph. in Plut.

Ξυγγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, concors.

Ξυγκλύδες, commilitones, auxiliarij, Etym.

Ξυγκροῦσαι τὰς χεῖρας, manum complodere, Quintil. Ariſtophan. in Ranis, [illegible].

Ξυγγνώμη apud Hippocr. [illegible], indulgentia.

Ξύζυγα ſiue [illegible], in [illegible] ſunt ordines coniuges, ſiue iugales, qui eodem iugo atque ſerie diſponuntur. [illegible]

Ξυήλη, ἡ, vide Ξυΐς.

Ξυήλη Λακωνικὴ apud Pollucem aſcia, ſecuris, πέλεκυς quo vtebantur Lacones: Legend. verò ξυήλη. Xenophon, ἐν τῇ Ἀναβάσει, [illegible]. Atticis dicitur [illegible] quam & dolabram dixeris: Suid. etiam ξυήλην vocat, & Heſych. falculam, ſiue falcatum gladium, [illegible], quod & [illegible] alij.

Ξυηρός, οῦ, læuigatus.

Ξυλαλόη, Xylaloe, quaſi aloes lignum dicitur, quod & ἀγάλλοχον dicitur. vide ſuprà.

Ξυλάριον, vel ξυλάφιον, τὸ, ſurculus, paruum lignum, dentifricium, Marcellus: cremium Hermolaus libro primo Dioſcoridis: vbi de inſtrumento agit ad purgandos dentes. In Cteſiæ perſicis, [illegible], lignum exiguum.

Ξύλαχος, pro [illegible] apud Heſych.

Ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorum collectio, materia, ligna. vide apud Bayfium de re nauali. Suid. [illegible].

Ξυλεύομαι, μ. [illegible], ligna incido vel colligo, lignor. Depon. abſol. Appian. in Annib.

Ξυλεύς, lignator, Pauſan.

Ξυλοφάγος, ου, ὁ, & [illegible], lignum erodens vermis.

Ξυληγεῖν, ligna ferre & conuehere, baiulare, Polluci & Demoſth. ſignificat nonnunquam quælibet onera portare.

Ξυληγός, οῦ, ὁ, lignarius baiulus, qui fert ligna, [illegible], Pollux lignator.

Ξυλήφιον dici vulgò pro ξυλάριον annotat Etym.

Ξυλήφιον, ου, τὸ, aſſula, tabula, tabella, τὸ [illegible], teſſera caſtrenſis Polyb. τὸ ſymbolum.

Ξυλίζομαι, μ. [illegible], ligna incido, vel congrego, lignor Cæſari. Depon. abſol.

Ξυλινός, ligneus, e materia, è ligno fabricatus.

Ξυλινογέφυρα, ſublicius pons.

Ξύλινος, ου, ὁ, ligneus. ξύλινον πῦρ, ignis qui è ligno fit, apud Theophraſtum, [illegible] dici poſſunt ξύλινα [illegible]. Athen. in 3. [illegible].

Ξυλισμός, οῦ, ὁ, lignatio.

Ξυλίτης, piſcis quidam.

Ξυλλαμβάνω, hoſtiliter arripio, corripio, Accuſatiu. auxilior, opem fero, Datiu. Iſocrat. ad Demonic. [illegible]. vide Συλλαμβάνω. Ξύλλεκτον, collectum.

Ξυλλήβδην, pro συλλήβδην, ſimul, Atticè.

Ξύλληψις, comprehenſio, Herodo. [illegible], cōprehenderunt.

Ξυλοβάλσαμον, ου, τὸ, xylobalſamum, i. arbor balſamum gignens, ſurculi balſami, Hermol. vide Βάλσαμον.

Ξυλοδοκία, remigatio, gubernatio, compactio nauium Heſych.

Ξυλοειδής, [illegible].

Ξυλοθήκη, locus vbi ligna reponuntur.

Ξυλοκιννάμωμον, xylocinnamomum, i. lignum cinnamomi, Dioſcor. lib. 1.

Ξυλόκοκκα & [illegible] vocat Nicol. Myrepſus, interna ſiliquarum grana à lignoſo cortice illa ſemina veſtiente, id eſt, τὰ κεράτια Dioſcorid. quę Nicandri interpres [illegible] vocari adnotauit. vide [illegible], & [illegible].

Ξυλόκολλα, glutinum, vide κόλλα.

Ξυλοκοπεῖν, fuſtibus cædere, apud Polybium, quo authore Romanus miles fuſtuario mulctabatur qui cuſtodiā deſeruerat. Hoc & τυμπανίζειν dicitur.

Ξυλοκοπία, ας, ἡ, fuſtuarium Ciceroni & Liu.

Ξυλοκόπος, ου, ὁ, lignator, putator, materiarius Plaut. Ariſtoteles ξυλοκόπους aues vocat quæ ligna roſtro cędunt atque deſtringunt ramuſculos & cremia: Gaza tamen lignipetas transfert noue, quod putatores tranſlatè latineque dicere licuiſſet. hiſt. Anim. lib. [illegible], capite tertio, [illegible], ibidem, [illegible]. Ξυλοκόπος etiam fabri lignarij inſtrumentum, dolabra, aſcia: & Pollux [illegible] eſſe ait, [illegible] apud Xen.

Ξυλοκύρβη, ἡ, ſcommate dicitur mulier, in qua nec renidet forma, nec reſpondet corporis magnitudo, Euſt. Il. [illegible].

Ξυλομανεῖν, apud Theophraſtum ſylueſcere: de vitibus & arboribus dicitur, quando propter ramorum foliorumque copiā luxurians.

Ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, enſis ligneus eburneo capulo, [illegible].

Ξυλομιγές, ligno permiſtum, Strabo l. 12.

Ξύλον, ου, τὸ, goſſipium, de quo iam diximus in dictione [illegible], & [illegible]. Pollux in 7. capite duodecimo, [illegible]. Quibus goſſipij naturam diligentiſſimè perſecutis eſt, quam Dioſcorid. & Galenus negligentiores hac in parte ſubticuere. Xylon verò ſiue goſſipium, id eſt, Barbaris atque Arabibus *cotum* & *bombax* ſiue *bambaſum*, frutex eſt qui duorum mēſium aut trium ſpatio ad iuſtam proceritatem adoleſcit [illegible], mira florum fructúſque fertilitate per totum annum, niſi aeris inclementia interceſſerit: ſunt illi vitiginea folia, niſi quod minora, flores lutei in medio purpuraſcentes, fructum fert exigui pomi magnitudine, barbulis quales nucis coryli, in quo ſemina quæ ſpiras & capræ ſtercora imitantur ſimilitudine: hæc lanugine molliſſimā inuoluuntur, quæ netur, multóſque alios vſus præſtat in vita. Saltem xylo ſimilis eſt ea planta ex qua Indi veſtes faciūt, quam deſcribit Theophraſt. hiſtoriæ libro quarto, capite 5. & ex eo Plin. lib. 12. cap. 6.

Ξύλον, τὸ, lignum, bacilus, materia, fuſtis, tigillum, ſtipes, ſurculus, compedes. [illegible], Ariſtophan. Eraſm. in prouerb. de pulchro ligno. ξύλα τέμνειν ligna ſecare, Thucydid. [illegible], id eſt, [illegible], Ariſtophan. [illegible], pellem & clauam habens, Plutarchus in Lycurg. [illegible], inſpiſſant rude lignea miſcentes, Dioſcorides libro tertio, capite nono, rudicula, Barbarus. Item ξύλον, vinculum quo pedes includebantur vel collum, collare, [illegible], genus tormenti & quæſtionis. Ariſtophan. [illegible], iuſtius collum conſtrinxeritis ligno, id eſt, lignea pedica. ἐν ξύλῳ [illegible], ſoleis ligneis illigatum, Herodotus. Idem Ariſtophan. in Equit. [illegible]

terpr. [illegible] ξύλον, [illegible], id eſt, cippum, vel cataſtam, vt alij exponunt. Et Demoſthen. τὼ τράπεζαν vocauit ξύλον teſte Polluce. Eſt etiam ξύλον menſuræ nomen, teſte Horo, vt refert Hermolaus in Plin. l.8.

Ξυλίτης, fuit ille Hegeſiſtratus apud Herodot. ὁ ἔχων ξύλινον πόδα: Καλλιόων.

Ξυλοτόμος, ὁ, ἡ, ligna ſecans, ſeu ſecandis lignis aptus, idem ac ξυλοκόπος.

Ξυλουργέω, fabrilem artem exerceo.

Ξυλουργία, materiatio Ioſ. Sc in Feſtum abietaria.

Ξυλουργικά, τὰ, lignaria opera.

Ξυλουργός, ξυλοτόμος, [illegible], faber lignarius, materiarius, Plauto.

Ξυλόομαι, lignum fieri, in lignum mutari, tranſire in lignum, apud Herodotum & Theophraſtum hiſtor. plantar. libro primo, capite quarto, [illegible]. Ibidem [illegible] dixit Hieremi. 2. [illegible], cœnacula cedro contignata, vel cedrinis tignis tecta, quibus cedrina materiatura impoſita erat aut cedrina contignatio & trabes. Cicero dixit ædes male materiatas [illegible], ſeu quarum ξύλωσις vetuſtate labefactata eſt.

Ξυλοτρώγες. apud Hieronym. contra Iouinianum, ξυλοτρώγες eſt vermiculus Phrygiæ & Ponti in deliciis, albus, obeſus, nigello capite, naſcens in carie lignorum: Plin. coſſum vocat: materiam etiam rodit tinea ipſi Plinio, quam termitem vocauit Vitruu. vide [illegible]: & Plin. l.17. c.24.

Ξυλοφθόρος, ὁ, ξυλοφάγος: à corrumpendis lignis ſic dictus. Gaza in Ariſtot. ligniperdum interpretari poſſe ait.

Ξυλοφορία, portatio ligni, Lyſias.

Ξυλοφόριος, ὁ, dies feſtus Iudæorum. ξυλοφόριος ἑορτή, Ioſeph. περὶ ἀρχαιολογ.

Ξυλοφόρος, lignifer, qui portat ligna, calo: ſignificat etiam fuſtuarium.

Ξυλόφρακτος, ὁ, ἡ, lignis compactus.

Ξυλοχάρτια, chartæ ligneæ, libri, codices Euſtat.

Ξύλοχος, ὁ, locus arboribus conſitus, ὑλώδης. eclypſis autem eſt, pro ξύλοχος ὕλη. Hom. Od. ἐν ξυλόχῳ, &c. i. [illegible], in luſtro, [illegible].

Ξυλόω, in lignum verto, ſeu muto. capite 2. libro 2. Paralip. [illegible]. vbi Latinè, domum texit tabulis abiegnis.

Ξυλώδης, εος, ὁ ἡ, lignoſus Plin.

Ξύλωσις, εως, ἡ, contignatio. Cælius libro 13. capite 48. ξύλωσις τῶν οἰκιῶν, ligna ædificiorum, lignea ſtructura, peculiaris dictio, Thucydid. Vitruuio materia & materiatio, vulgò *la charpenterie*. τὰ [illegible] ξύλα. vide [illegible].

Ξυμβάλλω, in ξυμβλῆναι.

Ξυμβάλλει, concidit, inuadit, intelligit, [illegible].

Ξυμβατήριον, affecto conuentionem.

Ξύμβασις, εως, ἡ, pactum. vnde ξύμβασιν [illegible], pacificati. Thucyd. ξυμβάσεως [illegible], compoſitionis cupidus erat.

Ξυμβατήριοι λόγοι, & ξυμβατικὸς, pactionis & conuentionis ſermo. vide [illegible].

Ξυμβιβάζω, eſt conuenire atque tranſigere cum aliquo, [illegible], paciſci. Ariſtophan in Ranis, [illegible], i. [illegible]. Thucyd. lib.5. [illegible]. Vide Συμβαίνω.

Ξύμβλητο, congreſſus eſt. Od. [illegible].

Ξύμβολος, omen, auſpicium, [illegible].

Ξυμβουλευτικός, ὁ, ἡ, conſultandus.

Ξύσμα, pruritus, apud Hippoc. [illegible] Galen.

Ξυμμελές, έος, τὸ, conſonum.

Ξύμπας, σύμπας.

Ξυμπίπτω, συμβαίνω.

Ξυμποδίσας, [illegible], Ariſtoph.

Ξυμποτικός, conuiualis, aptus conuiuiis & compotationibus, cōbibo, vel compotator honeſtus. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible].

Ξυμπροθυμοῦμαί σοι, ſtudeo tibi.

Ξυμφέρομαι, aſſentior.

Ξύμφημι, aſtipulor, aſſentior. vide Σύμφημι.

Ξυμφορά, ᾶς, ἡ, calamitas, euentus, in bonam aut in malam partem. [illegible]. Thucydides libro quarto, [illegible].

Ξύμφορος, ου, τὸ, conducibile, vt Plaut. Sophocl. OEdip. Colon. [illegible], haud commoda eſt res iracundia in malis.

Ξυμφυγάδες, vna exules.

Ξυμφυές, naturæ coniunctum, Cic.

Ξυν pro συν Attici dicunt. Vnde innumeræ dictiones, quæ lingua communi cum συν componuntur, apud Atheuienſes per ξυν proferuntur: vt ξυνίεμαι, συνίεμαι, &c.

Ξυνάγκεια vel ξυνάγκεα, locus cauus, conuallis, ὁ κοῖλος τόπος. Artemid. [illegible].

Ξυνάορος, vxor, ἡ συμβιώτης, γυνὴ γαμετή, vxor, quin & ξυνήορος.

Ξυναίμων, σύναιμος, conſanguineus, frater, Soph. [illegible], fratrem furioſi vocantes.

Ξυναιτία, τὰ, admuantia cauſarum.

Ξυνάιστωρ, ὁ, ἡ, conſcius.

Ξυναλίζεσθαι, congregari, & ſimul edere, Etym. vide Ξυναλ.

Ξυναμφότεροι, vide Συναμφότεροι.

Ξυνάορος, vxor, nupta, frater, ſoror, maritus.

Ξυναρμόζειν, coniungere, componere.

Ξυνασχαλάω, commiſereſco, quaſi coindignor. [illegible] Æſchin.

Ξυναυλία, ἡ, quando bini tibicines idem canunt, vel vbi cithara & tibia idem inſonant, concentus & concentio Ciceroni. Ariſtophan. in Equitib. [illegible]. Interpr. [illegible]. Idem Ariſtoph. dixit ξυναυλοῦσι βοαί.

Ξυνάων, ονος, ὁ ἡ, coniunx, collactanea, ξυνήορος.

Ξυνείκοσι, ſimul viginti. Od. ξ. [illegible], i. [illegible].

Ξυνέηκε, intellexit, συνῆκε. Atticum eſt pro [illegible], ab ἵημι. Iliad. α. [illegible], commiſit & coniecit in certamen, [illegible]. & Iliad. β, ξυνέηκε θεᾶς ὄπα, vocem deæ intellexit.

Ξυνέθεντο, pacti fuerant.

Ξυνεῖναι, cum muliere eſſe veteres modeſtè dicebant, potius quā concumbere: quemadmodum violare virginem pro vitiare, Varro l.5. de ling. Latin.

Ξυνεληλυθότες, οἱ, coaceruati.

Ξυνεργός, οῦ, ὁ ἡ, adiutor & adminiſter, [illegible]. Ariſtoph. in Equitib. [illegible].

Ξυνεπαμύνειν, opitulari. Thucydid. lib.3. [illegible].

Ξύνες, intellige, audi. Iliad. β, [illegible] ξύνες ὦκα, pro σύνες, ἄκουσον, i. [illegible], hoc ex me audi & intellige.

Ξυνεσις, εως, ἡ, confluens fluuiorum, apud Hom. Od. [illegible], Strabo [illegible] dixit.

Ξυνεστηκός, ὁ, conſtans, compactus. Hipp. excrementa alui compactiora, non liquida, [illegible] dixit.

Ξυνέσατο, intellexit, Hom. Od.

Ξυνετός, intelligens, pro συνετός: & ξυνετῶς, intelligenter.

Ξυνέτρεχον, ſimul currebant, in Epig. prima breui.

Ξυνέχεται, [illegible], verſantur in diſcrimine res.

Ξυνῆ, communiter, κοινῶς, priori longa, Apol. 2.

Ξυνήλιξ, ικος, conuictor, coætaneus, [illegible].

Ξυνήγορος, aduocatus, patronus, defenſor, orator, ῥήτωρ. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible].

Ξυνήιος, α, ον, ξυνὸς, communis. Il. α, [illegible], i. [illegible].

Ξυνῆκα, intellexi, ſenſi, Soph. in Aiace.

Ξυνήκοος, condiſcipulus, quaſi coauditor, Plato.

Ξυνῆλθον εἰς λόγους, conuenerunt ad colloquium, Thucyd.

Ξυνήλυσις, εως, ἡ, coitio, congreſſus.

Ξυνήων, ονος, ὁ ἡ, [illegible] ξυνὸς dixit Non. Heſiod. pro ſocio, [illegible] ἔργων, participes operum.

Ξυνθάκος, ὁ, eadem in ſede conſidens, [illegible].

Ξυνθήματα, σημεῖα, veſtigia.

Ξυνίεσαν, conuenerant, Thucyd.

Ξυνίημι, [illegible] & ξυνίεμαι, intelligo, συνίημι.

Ξυνίεν, [illegible], intelligebant, aſſentiebantur. Genit. iungitur, Hom. Il. α.

Ξυνίσθι, ſimul ſis. Plato l.1. de Leg. [illegible], i. cum his iuuenibus conſueſce.

Ξυνίσταμαι, efficio, Cicer. item congredior, confero manum [illegible].

Ξυνίστωρ, in Συνίστωρ.

Ξυνίστωρ, ὁ, conſcius, [illegible].

Ξυνίω, audio, Homer.

Ξυνιών, όντος, conueniens, ſimul veniens, in vnum cum aliis veniens, Plato l.1. de Rep.

Ξυνίωσι pro συνίωσι. Apol. 2. ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες, quando concurrunt acies.

Ξυννέφελος, ὁ, nubilus.

Ξυνοδία, & ξυνοδος, vide in Σ.

Ξυνοικία, αἱ, domus contiguæ. Ariſtoph. in Equit. [illegible] dixit [illegible]. Interp. ξυνοικίαι dicuntur [illegible].

Ξυνομάλιξ, æqualis,eiuſdem ætatis Theog.

Ξυνομαίμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,conſanguineus apud Æſchyl.

Ξυνὸς,οῦ,ὁ,communis,indiſcretus. ξυνὸν δόρυ,adiutrix haſta & ſocia periculi.

Ξυνεμπορικὸς,οῦ,ὁ, in commerciis atque vitæ conſuetudine aptus,vrbanus, κοινωνικός. Ariſtophan. in Veſpis, ξυμποτικὸς εἶ καὶ ξυνεμπορικὸς, vt vulgò compagnon & communicatif.

Ξυνοχὴ,ῆς,ἡ, anguſtia viarum,locus anguſtus. ξυνοχὴν ἁλὸς Apollon.Argonaut.vocauit fretum,i.anguſtias maris, ſiue os vbi arctatur.

Ξυνόω,ῶ,ώσω,coniungo,conſocio,communico,reddo.Nonnus. [illegible], id eſt, reddidit & reſpondit. Idem, [illegible] ξυνώσατε μῦθον, hoc vna & eadẽ ſententia dixiſtis. Et ξυνοῦμαι. idem Nonnus,[illegible] ξυνώσατε [illegible].Idem,[illegible] ξυνώσατε τιμὴν,eodem honore Patrem & Filium afficite.Idem,[illegible] ξυνώσατε [illegible],pro ἐὰν ἀγαπᾶτέ με,ſi me amatis.

Ξυνωρίκεια,de cœtu & conuentu Deorum, Æſchylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας,[illegible],interpr.[illegible]. propriè verò [illegible]. Nam πλόκος,id eſt,τὸ πλέγμα,vt apud Homer. [illegible].

Ξυντυχία,ας,ἡ,ſocietas,fortuna,ſtatus,conditio.

Ξυνωμόται, οἱ, coniurati, qui ſacramento mutuam fidem obſtrinxere.

Ξυνωριχεύεσθαι,biga vehi.

Ξυνωρὶς,ίδος,ἡ,καὶ συνωρὶς,non ἀπὸ τῆς ὥρας(vt quidam putant)cõpoſitum eſt:[illegible]:vel [illegible], & ſignificat bigas,tam equeſtres quàm mulares:[illegible]. Lucianus,[illegible] ξυνωρίδι [illegible]. vide Συνωρίς.vnde ξυνωριχεύομαι,ago bigas.Greg.ξυνωρίδα par amicorũ appellat,hoc eſt,ζεῦγος φιλικόν. Syneſius, ξυνωρίδα τῶν ἀδελφῶν, concordiam amicorum dixit.

Ξυνωρὶς,ὡς,communis.

Ξυόεις,pol.tus.

Ξυράω, & Ξυρέω,ῶ,ήσω,&c. & Ξυρίω,ῶ,ίσω,&c.propriè rado,vt κείρω,tondeo:& ξύρησις,id eſt,raſura,Columel.fit διὰ ξυροῦ,id eſt,nouacula,vt tonſura ſiue κουρὰ,διὰ [illegible] μαχαιρίδος καὶ ψαλίδος,id eſt,forficibus,quæ & μαχαιρίδες καὶ κουρίδες dicuntur,tamen οἱ ἐν χρῷ κεκαρμένοι dicuntur, id eſt, tonſi ad cutem Celſo,pro raſi καὶ ἐξυρημένοι Luciano. Sophocl.in Aiace Maſtigophoro, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ ἤδη(legitur & [illegible])μὴ χαίρειν τινὰ,i.ad cutem radit. vide χρώς. ξύειν τὴν κεφαλὴν, vide in verbo ψήχω. Plato lib.1.de Republic.ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν θηρεύοντα,i.leonem aggredi radere.ξυρᾶσθαι,radi,Paul.ca.11.1.epiſt.1.ad Corinth.

Ξυρήκης,εος,ὁ καὶ ἡ,pubeſcens,aptus qui radatur,κουρεὺς,Ælius Dionyſ.apud Euſtathium Iliad.[illegible],ξυρήκης κουρὰ, tonſura nouacularis Euripid.

Ξυρητὴς,οῦ,ὁ,idem quod ξυρήκης.

Ξύρησις,ἡ,raſura.ξύρησις ὠφελεῖ ἐπὶ ὀφθαλμίας,id eſt,in lippitudine caput tondere ad cutem iuuat,Alexand.Aphrod.lib.2.Probl. vide Ξυράω.

Ξυρίας,ου,ὁ, qui ad cutem tonſus eſt,raſus , eſt & perſona tragica Pollux.

Ξύριον,ου,τὸ,nouacula.

Ξυρὶς, xyris herba , de qua Dioſcorid. libro quarto , capite 22. dicitur etiam ξηρὶς apud Æginetam , vt & legend. apud Galenum in ſimplic. ſpartulam fœtidam vocant herbarij. Vide ξηρίς.

Ξυρμινίζειν, indiſtinctè & inarticulatè loqui: & cachinnari, καγχάζειν,Atticè,Heſych.

Ξυροδόκη,ης,ἡ apud Ariſtoph.& Poll.

Ξυροθήκη,ης,ἡ, theca nouacularum.

Ξύρομαι,rador,vel me rado,propriè nouacula.Plutarc.de fortit. Alex.

Ξυρὸν,οῦ,τὸ,apud Pollucem,& ξυρὸς,ὁ,παρὰ τὸ ξύειν ῥᾷον,id eſt,acutus,ad radendum & ſcalpendum idoneus , & diminutiuè ξυρίον, nouacula,Iliad.10.ſummum diſcrimen ſignificans dixit, νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Quod Sophocles in Antigone , φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Theocritus in Dioſcuris,[illegible] ἐπὶ ξυροῦ [illegible]. vide Eraſm. in prouerb.In acie nouaculæ:pro quo & ξυρεῖν ἐν χρῷ dicitur,cùm ſignificatur ὅτι [illegible] ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται τὸ πρᾶγμα , quod ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου γενέσθαι dixit Syneſius,id eſt,proximum eſſe periculo.Ariſtophan.in Theſmoph.[illegible] ξυρόν.[illegible] ξυρὸς εἰς ἀκόνην,parœmia,[illegible],Suid.

Ξυσθεὶς,raſus,corraſus,in ramenta redactus.

Ξύσιλος,xyſilus,Sophron in Mimis:ſic appellant ſenem aridum & pruriginoſum:παρὰ τὸ ξύειν,Eraſm.in prouerb.

Ξύσμα,ατος,τὸ,& Ξυσμὸς,οῦ,ὁ,raſura,ramentum,ſcobs,ſtrigmentum.ξύσμα ὀθονίων, deraſa linteorum lanugo Plin. ξυσμάτων,in Epigrammat.id eſt,raſurarum,& liturarum quæ fiunt dum ſcripta corriguntur.ξύσματα etiam Ariſtotel in 1. de Animo,vocat ἀτόμους Democriti , [illegible] ξύσματα,&c. & in Problemat. ξύσματα etiam dicuntur literę & characteres, γράμματα, ἀπὸ τοῦ ξύειν καὶ τὸ γράφειν ſignificans.

Ξυσματώδης,ες,ſtrigmentum,ramentum,Dioſcorid.libro 4.vbi Marcellus docet intelligenda ſtrigmenta ſeu ramenta,i. exigua adipis & carnium fruſtula,quæ vi medicamenti ex ſpartio confecti deraſa ab inteſtinis pelluntur,qualia in lignorũ raſura ferramentis ramenta deraduntur.

Ξυσμὸς,κνησμός.

Ξύσσιτος,ου,ὁ,conuictor,contubernalis,συνέστιος,συνδιαιτητής.Ariſtoph.in Pluto,Παύσανια καλεῖ τὸν ξύσσιτον.

Ξυσταὶ ἄμπελοι, vites confertæ,denſæ,vel non ordine plantatæ,Heſych.

Ξυσταδὸν μάχη,ſtataria pugna , pugna quæ fit collato pede ſeu comminus.

Ξυστὰς,palæſtrita,Ariſtoph.

Ξύστασις.Euripid.in Hyppolito , [illegible] ξύστασις τῆς φρενὸς [illegible],interp.ἡ διάθεσις,animi affectus.Ξύστασιν πᾶσαν,ſeriem omnem,Chalcidio interp.

Ξύστης,ου,ὁ ξυστός.vide Suidam in dictione ἑρμηνεία. Author lib. qui Galeno adſcribitur,titulo,ἰατρός,partes aurium breuiter ita nominauit , Quæ panduntur,inquit, πτερυγώματα , quaſi pinnæ appellantur : quæ verò reflectuntur, & cum extremo ambitu intorquentur,κυρτώματα , id eſt,gibboſæ partes, intra quas veluti dimidiatus orbis extat,quem ξυστῆρα , dixere , & interius cauum κογχίον,in medio foramen teres,πόρος ἀκουστικὸς eſt,i.meatus vocis.

Ξυστὴρ,καὶ Ξυστήριον,ſcalper & ſcalprum, ſcalpellus Celſo , & ſcalper exciſorius ipſi : vt ſcalpro medicinali dentes exeſos excindere iubet Scribonius Largus. Æginet. [illegible] ξυστῆρι, [illegible].

Ξυστικὸς χυμὸς, ſuccus aſtringens & quaſi deſtringens , ſic dictus à Praxagora, qualis eſt cydoniorum : vide Athenæum libro tertio.

Ξυστικοὶ,οἱ,qui xyſto,i.haſtili,vel ſpiculo ludunt , qui in xyſto exercentur.Cæl.l.11.c.52.

Ξυστὶς,ίδος, & Atticè ξύστις,ξύστιδος,ὁ,τορευτὸς,χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος,κροκωτός : aliis veſtis ſubtilis aurigantium in certamine, itémque athletarum:à ξύω,quòd puluerem radat.Quidam dicunt eſſe talarem mulierum: alij tragicum indumentum, ea veſte equites vtebantur.Ariſtophan. [illegible]. [illegible] ξυστίδ' ἔχων, trabeam habens.Ea etiam tragici reges vtebantur,vt notat interp.eſt etiam δρόμος,curſus.

Ξυστὶς,idem quod ξύστρα,στλεγγὶς ſiue στλεγγὶς, ſtrigil deſtringendis corporibus præcipuè in balneis dicatum inſtrumentum.Pol. στλεγγίδες καὶ ξυστίδες pro eodem.malo tamen ξυστρίδες legere.vide Ξυστρίς.

Ξυστοβόλος,ου,ὁ,haſta iaculans.ξυστοβόλος βάκχος,in Epig.

Ξυστὸν,οῦ,τὸ,haſta,ἀκόντιον,iaculum. vide Σαυρωτήρ.

Ξυστὸς,οῦ,ὁ,xyſtum,Ciceroni,& Vitruuio,i.ipſo authore,porticus , in qua Athletæ per hiberna tempora in tectis ſtadiis exercentur,l.5.c.11. Xen. OEcon. ἐν ξυστῷ [illegible].& ξυστὸς δρόμος,Polluci.[illegible] ξυστὸν [illegible],Arrian.Ponitur & adiectiuè pro raſilis,raſus,politus,ornatus,terſus.Eſt etiam tunica muliebris,& tragicum veſtimentum,Etym.ξυστὸς,ὁ [illegible].

Ξυστοφόρος,ου,ὁ,ſpiculator.vide Ὁπλῖται in appendice de vocabulis militaribus.

Ξύστρα,ας,ἡ,ſtrigil,ἀποστλεγγίς:& deſtringendi inſtrumentum, cuius vſus in balneis exiſtit. Pro inſtrumento quo aliquid auribus infunditur (hoc eſt,pro ſtrigili apud Scribonium Largum,& Plinium)apud Galenum libro tertio κατὰ τόπους. Pro balneatorum inſtrumento,i.ἀντὶ στλεγγίδος ἢ στλεγγίδος,apud Artemidorum l.1.cap.66.[illegible] ξύστραι καὶ [illegible],διὰ τὸ ἀποξύειν τὸν ἱδρῶτα,[illegible] τὸ σῶμα.Et pauld antè, στλεγγίδες καὶ ξύστραι καὶ [illegible].στλεγγὶς etiã dicitur ξυστὶς,à Polluce:lego potius ξυστρίς apud ipſum l.3.c. vl.corrigo στλεγγὶς,vbi [illegible] καὶ [illegible],καὶ ξύστρα,καὶ [illegible].vide ξύστρα.

Ξυστρὶς,ἡ,στλεγγὶς,Heſych.in dictione Στλεγγίς.dicitur & στλεγγίς.

Ξυστρολήκυθος,idem .

Ξύστρον,λίστρον,plana ferrea,ad euerrendum & complanandum.

Ξύω,ῶ,ύσω,&c.rado,erado,polio,dolo,attero,ſcalpo,depecto, lacero.ξύειν etiam ſcribere,τὸ γράφειν,Homero,teſte Suid. vnde ξύσματα τὰ γράμματα.Actiu. Accuſ.ξυόμενος εἰς ἔλαιον,in oleo raſus,Gaza l.7.hiſt.pl.Theophraſt.ξύειν καὶ ἀποξύειν,ſtringere & deſtringere.vide ξέω,& [illegible].

Ξώστρα,apud Heſyc.ψηκτὶς,ψηκτρία,ſed ſcribendum ξύστρα,ψηκτὶς,ψηκτρία,i.ſtrigil quæ & ψήκτρα dicitur.vide ξύστρα.

O

O Qvvm δασεῖαν, id eſt, aſpirationem ſolam habuerit, articulus præpoſitiuus eſt nominatiui caſus, generis maſculini numeri ſingularis, qui aliquando pro poſtpoſitiuo ὅς ponitur. Itẽ ὁ pro οὗτος, & τὸ pro τοῦτο. Homer. Iliad. β, ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, ipſe enim clam cum ea dormiuit. De vi τοῦ ὁ articuli Gaza libro quarto Grammat. Hanc autem vim habet quem Latini vtcunque reddunt adiecto pronomine Ille, vt de certo quodam & inſigni, non de quouis accipiamus: velut quum Ariſtotel. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat. Cæterùm quum vnicum illud ac ſummum bonum intelligi vult, addit articulum τὸ ἀγαθόν. Item καλὸν appellant Philoſophi, quod quouis modo ſit pulchrum: ſed τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum ſiue honeſtum quod à virtute proficiſcitur. Item πᾶν appellant quod quocunque modo totum eſt: verùm abſolutum illud vniuerſum, quod verè complectitur omnia, non ſimpliciter πᾶν, ſed τὸ πᾶν appellant. Itidem in diuinis literis, quũ deos vocant amicos Dei, non apponitur articulus: ſed tantum θεοί ἐστε, hoc eſt, dij eſtis. At quoties ſignificatur verus ille & ſolus Deus, ſemper additur articulus, ὁ θεός. Et quoties ſe vult Chriſtus intelligi, Filium hominis appellat: ſed vtrique nomine ſuo præpoſito articulo, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. Ac planè tantum habet momenti hoc loco prætermiſſus aut additus articulus: vt Chryſoſtomus & Cyrillus hoc potiſſimùm argumento reiiciant hæreſim quorundam, qui negabant Chriſtũ illud eſſe Verbum, quod ab initio fuerat in Patre: ſed illud aliud fuiſſe quoddam Verbum interius Patri, vnde natum ſit alterum verbum quod eſſet Chriſtus. O' articulus non ſemper diſcriminis cauſa ponitur, ſed elegantiæ, vt apud Ariſtotelem Rhetoric. 2. Ἀτιμάζει ὁ πατήρ. Sic & hanc particulam … ri nomini aut alij addere conſueuit, non tamen ſeparandi gratia, vt idem in priore ἠθικῶν μεγάλων, ὡς ὁ Σωκράτης. Idem in 1. ad Eudemum, Σωκράτης ὁ πρεσβύτης: & libro ſeptimo, ὥσπερ Σωκράτης ὁ γέρων. O' articulus in propoſitione apud Dialect. inſtar ſigni vniuerſalis eſt, Proclus. O' etiam interdum eſt explicantis, vt Matth. capite 19. οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ θεός, nullus eſt bonus niſi vnus, nempe Deus. ἀλέξανδρος ὁ … Thucydid. … vbi ὁ υἱὸς ſubintelligitur. … ὁ … figura eſt, id eſt, … Hermogen. ὁ δεῖνα, &c. aliquis, Plato de Legib. vbi articulus additur indefinito. ὁ αὐτός, idem. Datiu. τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, id eſt, eos amicos inimicóſque duco, quos Athenienſes, Thucydid. ὁ αὐτός eiuſdem generis, ſic Gaza: aliquando ſui generis. Articulus ὁ cum Vocatiu. Ariſtophan. ὦ … &c ὁ παῖς οὗτος, id eſt, ὦ παῖ. & ὁ …, idẽ. Aliquando cum μὲν & δὲ diuiſionibus ponitur: ὁ μὲν &c. ὁ δὲ, &c. hic quidem, &c. ille verò, &c. ſic apud Ariſtotelem in Problemat. ſect. 1. quæſt. 40. ὁ μὲν refert vltimum, & alibi ſæpius: vbi ὁ μὲν refertur ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Apud Plutarchum tamen videtur aliter accipiendum in Solone. λύκον δὲ τῷ κομίσαντι πέντε δραχμὰς ἔδωκε, λυκιδεὺς δὲ μίαν: ὧν φησὶ … τὸ μὲν βοός, τὸ δὲ προβάτου τιμήν, qui lupum attuliſſet, quinque drachmas iuſſit accipere, qui lupam, vnam: hoc pecudis illud bouis eſſe pretium. In idem tamen Solone, … ὁ δὲ … τὸ μὲν … πλεονεξίας, τὸ δ' ὑπεροψίας τῶν κοινῶν, non enim eundem permittit cibari ſæpius: ſi is autem cui ſorte obueniat, recuſaſſet, plectitur: quòd illud plus æquo appetentis, hoc rempubl. contemnentis putet. Item in Solone manifeſtè ὁ μὲν ad remotius, & ὁ δὲ ad proximius. Itidem & in Publicolæ vita. Ibidem tamen è diuerſo. ὁ μὲν, &c. ὁ δὲ, &c. Homerus Iliad. β, vbi ὁ μὲν, id eſt, ille, ὁ δὲ, id eſt, hic, vt adnotat interpr. οἱ μὲν, οἱ δὲ, Gaza libro quarto de prolepſi. O' etiam articulus quum præponitur Aduerbiis in quouis caſu & numero pro nomine epitheto accipitur, vt ὁ πάλαι, id eſt, παλαιός, priſcus. τῶν πάλαι priſci. ſic ὁ πέλας, propinquus, ὁ ἄνω, inſignis. ὁ ἄνω, ſupernus, Gaza l. 2. Gramm.

Ὅ, denſo ſpiritu & graui accentu, relatiuum, quod, quæ res, quã rem. ὁ δὲ … ὃ ζῶ γὰρ, &c. Ariſtophan. ὃ vel … Thucydid. … &c. idem mox dixit, νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι, id eſt, colentes agros ſinguli ſuos. … à patria ſua non exierunt. Ibidem mox, … ὁμοφώνως ὃ ἐν … ἐξῆλθον ἐκ … Idem, … τῶν αὐτῶν … : vbi etiam legitur, τῶν αὐτῶν. Item ὅ, quòd coniunctio, propterea, ὅτι, διότι, Thucydid. Vnde καθ' ὅ, non modò καθ' ὅσον, ſed etiam, ſecundum quod, & cuius cauſa, vel ob quod ſignificat. ἐφ' ὅ pro ἐφ' ᾧ, & διὰ τοῦτο ὅ, pro διὰ ὅσον, quoniam, propter quod, quocirca. Significat etiam contraquàm, Cicer. extraquàm dixit. Dicitur & præterquàm quòd: vt … μὲν ὁ λαγωὸς … φύσιν, … δὲ ὁ αὐτὸς παρ' ὃ πέφυκε, id eſt, … Eſt enim præterquàm quòd, niſi quòd, niſi quatenus, & cum eo quod, licet diuerſa ſignificet. … Xenophon quæ opera. ἐν οἷς pro ἐν τούτοις, Thucydid. O' aliquando in interrogatione ponitur, vt Iliad. α, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; O' poſt ἐστὶ: Iſocrat. … τὸ πρῶτον. Articulus additur numeralibus: τοὺς τρεῖς … Xenophon. τὰ δέκα ἔτη, Thucydid. … Ariſtophan. interpr. Item ὅ pro ὅς, qui Odyſſ. ξ, … ὃ οἱ βιότου μάλιστα κήδετο, &c. & Il. α, … ὁ δὲ … Pro αὐτός, ipſe. Ody. ξ. αὐτὰρ ὁ … Xen. l. 4. Pæd. καὶ τὸ … λέγεται, i. αὐτό. Et pro αὐτό, id vel ipſum. Hom. Iliad. β, αὐτὰρ ὁ αὖτε … i. αὐτὸ τὸ …

O'δε, ἥδε, τόδε, &c. hic, demonſtratiuè. ſic ὅγε. & declinantur δε & γε non mutatis, quemadmodum apud Latinos magiſter equitum, magiſtri equitum, &c. vide reliqua in Ο'δε in ordine literario.

O' δὴ λέγεται, quod dici ſolet.

O'δέ που, alicubi.

O' δὴ φασι, quod aiunt.

O' μὴ δέξαιντο οἱ θεοί, quod dij auertant, quod ominari noline.

O'α, ſiue ὤα, pro ὤα vt ſuo loco dicetur: fimbria veſtimenti limbus, ora veſtis quod antiqui aliquid de pellibus ouium adiicerent extremis veſtibus, ſuperior quoque veſtis ora ſiue latius velut orificium cui collum inſeritur ὤα ſiue ὦα dicitur. Item ἡ ἐκ τῶν οἰῶν, id eſt, pecudum; diphthera, rheno ſiue veſtis pellicea cum ſua lana & villis, ὁ … ἡ … ἐρίων, Pollux.

O'α, τὰ, ſorba, fructus, vel ὄα. vide Ο'η.

O'α, … ἀγγελ. i. …

O'άτες, αἱ, inſidiæ, ἐνέδραι.

O'αξος, regiuncula Cretæ alta, Etym.

O'αες, οἱ, ſoli, …

O' αὖ, idem quod relatiuum, hoc eſt, ὅ, τι, Quod etiam ὅπερ & ὅ δὲ dici ſolet. Plato in Gorgia, … ὃ αὖ γοργίας ἔφη Πῶλος δὲ …

O'αρ, αρος, vxor. … ὁμοῦ αἱρεῖται …, Etym.

O'αρίζω, μ. ίσω, π. ικα, loquor, propriè cum mulieribus, muliebriter garrio, Iliad. ζ, … ὀάριζε γυναικί, cum vxore verba faciebat. … Neutrum abſol. Nonnus, … δὲ μαθητὰς … ὀάριζε, pro ὡμίλει, diſcipulos alloquebatur. Iliad. χ, … ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.

O'αρισμός, οῦ, ὁ, & ὀαριστύς, ύος, ἡ, διάλεξις, διαλογισμός, confabulatio, conuerſatio, colloquium, nugatoria narratio. Heſiod. … τε λόγους, … ὀαριστύς, i. ὁμιλίας μετὰ γυναικῶν.

O'αριστής, οῦ, ὁ, familiaris, diſcipulus, colloquutor, ὁμιλητής, … ſυνομιλητὴς ἐν λόγοις. ὀαριστὴς Διὸς dictus eſt Minos ab Hom. vt refert Plut. in Theſeo, i. Iouis diſcipulus & neceſſarius, vt Lapus ibid. interpretatur.

O'αριστύς, ύος, ἡ, ὁμιλία, conſuetudo, colloquium, ſuauitas …, confabulatio. Il. ρ, ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, ἀντὶ τοῦ ἡ δὴ ὁμιλία, hoc bello commercium tale eſt. Heſyc. ὀαριστύς, eſt non ſolum ὁμιλία, ſed etiam … διήγησις & …

O'ρίων, ωνος, Orion, apud Pindar. pro ὠρίων.

O'αρος, ου, ὁ, fœmina. Iliad. ι, … ὄαρος … id eſt, γυναικός. ὄαρος item ſermo, ὁμιλία, confabulatio, Plato in Minoe. & libro quarto Epigrammat. … ὀάροις, colloquiis. Item pro dictis & ſcriptis. Ianus Laſcar. … ὅσα … γράμματα, … ὀάροις.

O' αὖ, vide antea ſub Ο'.

O'βδην, Aduerbium, Etymolog. … ὄμμα, vt ὄββην ab ἔρχομαι … γὰρ ἐλθεῖν εἰς ὄββην vbi ἐλθεῖν εἰς ὄββην eſt venire in conſpectum, ſeu viſum ire, videre.

O'βελιαῖαι ῥαφαί, & ῥαβδοειδεῖς dicta, ſutura tertia capitis rectà per verticem inſtar veru aut ſagittæ, porrecta, interdum ad ſummum vſque naſum per mediam frontem deſcendens. ſagittalis à quibuſdam dicitur.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru aſſatus, ὁ ἐπὶ ὀβελοῖς ὀπτώμενος. vel vtalij, qui precio oboli emebatur, annotat Euſtath. Iliad. ι, Athenæus libro tertio, ὀβελίας ἄρτος, ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο: vnde ὀβελιαφόροι qui illos panes ferebant in Bacchi pompis humeris impoſitos. Pollux libro ſexto, capite vndecimo, ὀβελίας δὲ ἄρτος, οὓς εἰς Διόνυσον ἔφερον οἱ καλούμενοι ὀβελιαφόροι. ἐν μεδίμνου ἢ τριῶν ἢ δυοῖν, ἢ τηλικοῦτοι τὸ μέγεθος, οἳ ὀβελίσκοις περιεπλάσσοντο, ἀφ' ὧν ἢ πλάσματος, ἄρτοι ὀβελίαι: hinc vulgaris vox oblies.

Ὀβελίζω, μ. ίσω, π. ικα, oblitero, verubus configo, transfigo, ac quaſi iugulo ac damno. Cicero epiſtol. libro nono, Niſi forte ſcire vis, me inter Niciam noſtrum & Vidium iudicem eſſe. Profert alter (vt opinor) duobus verſiculis expenſum Niciæ: alter Ariſtarchus hos ὀβελίζει. Expungere Latini dicunt, hoc eſt, eximere, tollere, aut collectum & delendum deſignare, Eraſ. Chil. apponere notam ad malum verſum Cic.

Ὀβελισκολύχνιον, inſtrumentum fabrile ex veru & lucerna compoſitum, cuius meminit Ariſtotel. de partib. Animal. 4. idem libro quarto Politic. capite 15. ait in paruis ciuitatibus propter hominum paucitatem neceſſe eſt facere τὰ ὀβελισκολύχνια. vbi Aretinus, quaſi vt magiſtratus ſint velut luminaria obeliſcis impoſita. Et Faber, quaſi lychnia candelabris impoſita. Vide Eraſm. in prouerb. Delphicus gladius. vſus eſt & Theopompus Comicus, & Pollux καὶ τὸ στρατιωτικὸν eſſe ait: cui hoc vocabulum minus placet, dicit etiam λυχνοῦχον ἐν ᾧ. Pro lucerna obeliſco præfixa ponet Ariſtotel. qualis eſt qua prælucere ſolent viatoribus nocturnis. meminit ὀβελισκολυχνίου Athenæus: ſimilémque vult eſſe ξυλολυχνούχῳ, lib. 15.

Ὀβελίσκος, diminutiua forma ab ὀβελὸς, obeliſcus, veruculum, vt apud Plinium libro 33. capite ſexto. Omnis autem fit ex cocta ſua materia, ex ſuperiori catino defluens in inferiorẽ, & ex eo ſublata veruculis ferreis, atque in ipſa flamma conuoluta veruculo, vt ſit modici ponderis. Vide Bayſium, & in Chiliad. Eraſm. Obeliſco dignus. κάμψας ὀβελίσκον, Ariſtoph. id eſt, veru. Ὀβελίσκος in enſe, quod vulgò vocant laminam & folium. *la lame, ou la feuille.* Polybius in Epitome, κέντημα, διαφορεῖν ἢ τὸ ὀβελισκοειδὲς ἰσχυρῶς καὶ μόνιμον. Apud Xenophontẽ, ἐπὶ τὰ ξοάνα ... ὀβελίσκον διαμπερὲς τὸ μαχαίριον ἔχοντα, id eſt, ſubula, σπάθη, Suid.

Ὀβελισμὸς, menſio, μέτρησις, obeli appoſitio, notatio quæ fit appoſito obelo.

Ὀβελὸς, & ὀδελὸς, apud Homerum (quod ex Euſtath. conſtat manifeſte) pro eodem accipi videntur, & eſſe inſtrumentum coquinarium, quod in ſummo ſit exacuminatũ, & ſagittæ modo, quæ βέλος dicitur, inferre plagam valeat. Sunt qui ſubulas interpretentur, alij veru, vt apud Homerum Odyſſ. ξ, μίστυλλόν τ' ἄρα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, hoc eſt, verubus traiecit [illegible] affixit ad torrendum. Et apud Ariſtophanem in Acharn. ὀβελοὺς, καὶ ὀβελοὺς ... ὀβελίσκους, id eſt, veru. Phocion tradit obelon inde nuncupatum, quòd vetus Athenienſium nummus obeliſci imaginem præferret. nam ὀβελὸς, genus numiſmatis eſt minimi, ſicut as Latinis. Eſt etiam ὀβελὸς, virgula recta iacens inſtar veru, ſignificans dictionem redundare: & genus gladij figura veru. Item columna lapidea. Herodotus libro ſecundo, λιθίνους ὀβελοὺς δύο λιθίνους, Cæl. l. 6. c. 1. Ammon. diſtinguit ὀβελὸν & ὀδελόν.

Ὀβελιαῖαι τροφαλίδες, Ariſt. l. 3. Anim. vbi Gaza obolæ formagines vertit.

Ὀβολιαῖος, obolaris. Euſtath. ἐπ' ὀβολοῖς φησι τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιαίῳ τόκῳ, in vſuras ſextantes oppigneratum eſt.

Ὀβολοστατικὴ, ἡ, ars fœneratoria, Ariſt. Polit. l. 1.

Ὀβολὸς, οῦ, ὁ, obolus, genus minuti nummi: nam ſex obolos drachma continet. Chryſoſtomus, λεπτὰ δύο, id eſt, duo minuta ſiue minutos aſſes ὀβολοὺς δύο exponit, in homilia, Neminem niſi a ſeipſo lædi. ὀβολὼ δύο μισθὸς δικαστικὸς, Ariſtophan. aliquando dabatur τριώβολον, ὀβολὼ δύο, oboli duo, partes duæ ſextini denarij, Barbar. libro 2. Dioſcorid. ca. 167. de pepone. Ariſtophan. ... οὐδ' ὀβολοῦ ἄξιον, vbi quid minutum ſignificat, ὀβολὸς ναυτιλίας, naulum, in Epigrammat. & Ariſtophan. vbi videtur ſignificare nummum ſatis magnum. πολλοὶ τοὐβολοῦ, idem Ariſtophan. Vide in Chiliad. Eraſm. Obolo dignus: &, Obolis quatuor non emam. Vide etiam in dictione Μνᾶ.

Ὀβολὸς, etiam Suidæ fœnus, vſura, τόκος, vnde ὀβολοστατεῖν, fœnerari, i. δανείζειν: & ὀβολοστάτης, fœnerator, i. δανειστής.

Ὀβολοστατικὴ, ἡ, nummularia ratio, Ariſtoteles libro primo, capite ſeptimo, in Politic. pro ea arte qua nummularij quæſtum ex fœnore ſibi parant.

Ὄβρια, & ὀβρίκαλα ſunt qui dicant eſſe λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, leonum & luporum catulos teſte Euſtath. Idem alibi ſcribit erinaceorum & ſimilium animantium catulos ὄβρια, & ὀβρίκαλα nominari, vt & Heſych. ὀβρίκαλα generaliter expon. πάντα τὰ θηρίων ἔκγονα, Poll. habet ὀμβρύα.

Ὀβριμόγυιος, ὁ, validus, immanis, propriè validos artus habens. Ceti epitheton apud Oppianum.

Ὀβριμοεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, grauia operans. μεγάλων ἔργων ἐπιστήμων, interp. Hom. potens, Heſiod.

Ὀβριμόθυμος, magnanimus, idem in Theog.

Ὀβριμοπάτη, idem cum ὀβριμοπάτρη, Heſych.

Ὀβριμοπάτρη, vel ὀμβριμοπάτρη, nata patre prævalido & præpotẽte: epitheton Mineruæ Iliad. ε, Ὀβριμοπάτωρ, robuſtus pater Heſych.

Ὀβριμόπατρος, vel ὀμβριμόπατρος, natus patre valido & præpotente.

Ὄβριμος, ου, ὁ, potens, βριμός. Eſt enim βρι intenſiua particula: fortis, generoſus, minax: ſæpè enim in malam partem ponitur pro violento ſeu eo cuius violenti ſunt & furentes impetus. Etymolog. ὄβριμον ὕδωρ, Homer. Iliad. ε, πολλὸν χεύεται ἰσχυρόν. vel ὄβριμος pro ὄμβριμος, ablato μ, quidam enim ὄμβριμος ab ὄμβρος deducunt. Heſiodus, μακρὸν δ' ἐβόησαν καὶ ὄβριμον, id eſt, fortiter.

Ὀβριμαύχην, ceruicem grauans.

Ὄβρυζον, ου, τὸ, obryzum. Sic enim & Latinè dicitur, & eſt aurum quod in coctione non minuitur, purum putum, ἄπεφθον χρυσίον: aut quod multipliciter excoctum, purgatiſſimum iã ſit: qua ratione & Suetonio puſtulatum argentum dicitur. dictum (teſte Hieronym.) quaſi ophiryſum: nam ex Ophir inſula laudatiſſimum aurum aduehebatur.

Ὀγάστωρ, ὁμογάστωρ.

Ὀγδοαῖος, octo dierum. ὀγδοαῖος παῖς, Plut.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius, ogdoas. Plutarchus in Theſeo, ὀγδοὰς ὁ κύβος ἀπ' ἀρτίου πρῶτος. Hunc numerum celebrandum cenſuit Simon hæreticus, Naz. in Orat. de hoc etiam Lucian. de Pythagora loquens.

Ὄγδοατος, ου, ὁ, octauus. Heſiod. ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε, &c.

Ὄγδοος, ου, ὁ, idem. ὄγδοος μὴν, October, Plut. in Numa.

Ὀγδόη pro ὀγδόῃ, ait Vrban. ἡμέρα, dies octaua ſacra Mercurio, Ariſtoph. interpr. ὄγδοον ἔτος, octauus annus, Thucyd.

Ὀγδοηκοντούτης, ου, octogenarius.

Ὀγδοηκοντατρεῖς, octoginta tres.

Ὀγδοηκοντέτης, idem quod ὀγδοηκονταέτης.

Ὀγδοηκοστὸς, octogeſimus, Thucyd. ὀγδ.

Ὀγδώκοντα, octoginta, pro ὀγδοήκοντα, Iliad. β.

Ὄγκαι, vicus Bœotiæ. vnde Oncæa Minerua dicitur à templo, quod ibi Cadmus condidit in honorem eius, vt ſcribit Lycophron. interp.

Ὀγκεῖον, ου, τὸ, ὄγκειον, ἡ τῶν ὄγκων θήκη, vas in quo quæ mole conſtant aliqua reponuntur.

Ὀγκάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, rudo, βρωμῶ, Depon. abſol. Oncat, aſellus, quiritat verres.

Ὀγκηθμὸς, οῦ, ὁ, q. ruditus, κραυγὴ ὄνου, βρώμησις.

Ὀγκηρὸς, tumidus, faſtuoſus vel faſtoſus Martiali. & Comparat. ὀγκηρότερος, maiore apparatu & comitatu inſtructus. Xen. in 3. ἀπῆλθεν τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγων.

Ὀγκητὴς, qui rudit, q. ruditor, in Epigr. ὁ ὄνος.

Ὄγκη, ης, ἡ, angulus ſeu vncus Heſych.

Ὄγκιαι, aceruι, tumuli, Heſych.

Ὄγκινον, aduncum.

Ὄγκινοι, vncini. Pollux, καὶ τὰ ἀκίδας ὄγκινοι μὲν, οἱ περὶ τὰς γλωχῖνας. Alibi, βέλος δ' ἀκίδας, ὄγκοι καὶ πώγωνες χαλκοῦ.

Ὄγκιον, pharetra, vel aliud vas in quo quid reponitur, Etymologic. ſportula reponendo ferro, vt apud Hom. Vlyſſis ſecurib. deſtinata, aut alicui alteri rei, Pollux l. 10. σιδηροθήκην ἢ βελοθήκην eſſe annotat Euſt. Il. δ.

Ὀγκολογέω, cum faſtu dico, tumido ſermone iacto.

Ὄγκος, ου, ὁ, aceruus, maſſa. ea eſt moles quæ in ſenſuum contactum incurrit, ſecundum Lucretium. tangere enim & tangi, niſi corpus, nulla poteſt res. Eſt item faſtus, ὑπερηφανία, ἔπαρσις, φύσημα, tumor. ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Dicitur quoque amplitudo, decus, ornamentum, ἀξίωμα, ὑπεροχή, dignitas, grauitas orationis. Item aculei pinnula extrema; cuſpis, ἀκὶς, ſpiculum & angulus. Iliad. δ, ἰδὼν δ' ἔξω ἐόντας ὄγκους, id eſt, γωνίας καὶ ἐξοχὰς τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους, vnci ſeu vncini: vide ὄγκινος. Ariſtotel. de mundo, grandinis corpuſcula maiora vocat ὄγκους μείζους, i. maiuſculos grumos grandinis. δυνάμεως καὶ ὄγκου, potentiã opéſque nimiæ, Plutarchus in Romul. ὁ δυναστείας ὄγκος, Chryſoſtomus. περὶ τὸ ὕψος. id eſt, ſublimitas. ὄγκον μέγαν ἔχθρας ἐκτεῖσαι, magnas parere inimicitias, Plato in Legib. ὄγκον αἴρειν, tollere animos, ſeſe efferre. Sophocl. in Aiace, ... ὄγκον ἆρε μηδένα.

Ὀγκούμενος, extumens.

Ὀγκοῦσθαι, intumeſcere, turgeſcere. ὠγκώθη, molem capit amplã. ὠγκωμένον, ἐπηρμένον, Euripid. ὠγκωμένος ἐπὶ γένει, ob genus elatus, Xen.

Ὀγκόω, μ. ώσω, π. ωκα, amplifico, tumefacio, εἰς ὄγκον αἴρω, diſtendo,

efferο. ὀγκοῖ, tumefacit, menſuram auget. videtur etiam dici ὀγκόω: vnde ὀγκοῖ, diſtendit, Hermog.

Ὀγκύλλεσθαι, intumeſcere, ceruicem intendere, iactare, ſuperbire, ὑψαυχενεῖν καὶ ὅλως [illegible], σεμνύνεσθαι. Ariſtophan. in Pace, [illegible]. Et poſtea non trahentibus ait, καὶ ὀγκύλλεσθε. Et, τὸ ὀγκύλλεσθε, pro [illegible], χάλαστε δὲ, vel τὸ ὅλως [illegible] καὶ [illegible].

Ὀγκύλος, faſtuoſus, iactator, ὀγκολόγος, ὁ ὑπερήφανος.

Ὀγκωδέστερος, ὁ, elatior corpore.

Ὀγκώδης, εος, ὁ, tumidus, latus, ſinuoſus, obeſus. ὀγκώδες πρόσωπον, tumida & elata perſona.

Ὄγκωσις, εως, ἡ, tumor.

Ὀγκωτός, ή, όν, tumefactus, eleuatus. ὀγκωτὸν νέφος, in Epig.

Ὀγμεύω, ordine meto. vide Comm. Soph. in Philoct.

Ὀγμιός, Hercules.

Ὄγμος, ου, ordo ſulcorum & meſſorum quum ſegetem ſecant: propriè dicitur rectus aratri ductus & ſulcus, & in quincuncem digeſtio plantarum, Euſtath. in Iliad. σ, apud Nicandrum ſimpliciter pro via capitur. ὄγμος [illegible] in Epigrammat. Aratus, Ἠέλιος μέγαν ὄγμον ἐλαύνων, longam orbitam percurrẽs. Sic vocant τὸν τοῦ ἡλίου κύκλον, alioquin, inquit, Comment. eſt. τάξις τῶν θεριζόντων, ὅπου ἀμῶνται, καὶ τόπος αὐτὸς μεταξὺ δύο φυτῶν.

Ὀγχηστός, οῦ, ὁ, oncheſtus, nemus ſacrum Neptuno. vnde Homer. Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, eſt & vrbs Bœotiæ.

Ὄγχνη, pyrum, παρὰ τὸ ἄγχειν, hoc eſt, ſuffocando. nam acerbitate ſua vehementer aſtringunt pyra ſylueſtria. ὄγχνη, ἀχράδες [illegible], in Epigrammat. Græcorum. Dicitur & ὄχνη, apud Theophraſtum hiſtoriæ libro ſecundo, capite ſeptimo, paſſim tamen ſcribitur cum γ, apud Homerum in Odyſſ. η, & ω. & accipitur aliquando pro pyro hortenſi ſeu ſatiuo.

Ὀδά, in Ὀδός.

Ὀδαῖον, viaticum. τὸ εἰς ἐπὶ [illegible] ἐφόδιον. Aliquando venale, [illegible], Odyſſ. θ, [illegible], id eſt, [illegible], celeriter viaticum comparate. Vide Ὀδάω.

Ὀδαῖος, iniucundus, malus.

Ὀδακτίζω, τὸ δάκνω, Apol. l. 4.

Ὀδαιός, ὁ ἔμπορος.

Ὀδάξ, mordicus, ἀπὸ τοῖς ὀδοῦσι, Etymolog. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, [illegible] Homer. Odyſſ. α, Ariſtophan. in Pluto, ὀδὰξ ἐλαβόμην, mordicus arripui. Alibi, ὀδὰξ ἔχει, & αὐτοδάξ, in Veſpis. vide [illegible] quidam deriuant ὀδὰξ à δάκω, cuius futur. eſt δήξω, vnde δὰξ aduerbium & ſyſtole δάξ & pleonaſmo ὀδάξ, ſic à λάγω λάξω, ſit λὰξ & λάξ calcibus à quo λακτίζειν calcitrare.

Ὀδαξᾶσθαι, fricari, ſcalpi.

Ὀδαξάω, doleo ex morſu quem dentes fecerunt. Xenophon in Sympoſ. [illegible] dolebam humerum tanquam me beſtia momordiſſet, & in paſſiu. apud Dioſcoridem libro decimoquinto, [illegible].

Ὀδαξᾶσθαι, τὰ ἔντερα δοκεῖ, inteſtina prurigiνem ſentire videntur, Dioſc. l. 6. c. 3.

Ὀδαξισμός, οῦ, ὁ, mordax pruritus. Hippocrates ait cum additione τῶν ὅλων ὀδαξισμοί. voluntateque propriè eſſe impetum & pruritum feſtinantium ad eruptionem dentium. Et Galenus libro tertio Aphoriſm. 25. ita definit, Ὀδαξισμὸς, κνησμὸς τίς [illegible]. vide Dioſcorid. libro ſecundo, capite 83. Vide in dictione Ὀδοντισμός. Eſt etiam Suidæ ὀδόντων τριγμός.

Ὀδαξητικός, mordax vel acutus. ὀδαξητικὸς χυμός, Pollux & Plato: aliis infeſtus dentibus, vt Camerario, quod non probo.

Ὅδε καὶ τόδε per compoſitionem dicitur ἀντὶ τοῦ [illegible] καὶ [illegible]. Demoſt. [illegible], id eſt, hic. Plato de Legib. ὁδὶ [illegible], iſta, id eſt, tua mens. Ὅδε, ἀντὶ τοῦ, ἐγώ, Sophocl. [illegible] ἐγὼ, αὐτὸς ἐγὼ, Suid. ὅδε extra compoſitionem ἀντὶ τοῦ [illegible] δὲ, vel vt Ariſtotel. ἀντὶ τοῦ ὅδε δὲ, id eſt, hic autem. Syneſius, [illegible], ipſe verò. Dicitur & Ὅδε τις [illegible] pro ὅδε, hoc eſt alter vel alius, vt ὁ μέν τις, pro vnus: vbi τις [illegible]. Xenophon in Sympoſ. καὶ ὁ μέν τις [illegible]. Ὅδε τις autem [illegible], ἀντὶ τοῦ [illegible]. Galenus, [illegible], [illegible]. Idem, [illegible], ſic & viã agnoſcũt non ſolùm ſimpliciter vt viam, ſed etiam vt hanc & certam quandam viam. Ariſtoteles ſexto Metaphyſ. [illegible], id eſt, τὸ τί ἦν εἶναι. Idem in 2. [illegible] vbi τόδε τι appellat quod per ſe eſt aliquid, hoc eſt, τόδε. vide Ὁδίτα.

Ὁδέα, in Ὀδός.

Ὁδεῖα, profectio, iter.

Ὅδε καὶ ὁ δεῖνα, pro hic & ille, vt & Lyſias dixit τὸν καὶ τὸν pro τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα. hunc & illum. Demoſthen. [illegible]. [illegible], &c. id eſt, poſtquam autem ego ſuadere cœpi Philippo, vt ea quæ ſub xeniorum nomine ipſe in iſtos largiebatur, in redimendis captiuis conſumeret. nec contra ille quippiam honeſtè dicere poterat, nec verò illud cauſari & reſpondere, at hic & ille iam habent, &c. Et [illegible] μεμφόμενος καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic ſuccenſens, & illum indignum eſſe dictitans. Et in primo contra Philipp. [illegible] καὶ τὸν δεῖνα [illegible] καὶ τὸν δεῖνα [illegible]. Dicitur & τὸ δεῖνα. Philoſtrat. de Empuſa. τὸ δεῖνα [illegible], καὶ τὸ δεῖνα αὖ, nunc in hanc illámque rurſus ſpeciem transformata. Lucian. τὸ δεῖνα [illegible], τίσι χαίρει τῶν ἰδιωμάτων.

Ὀδελός, οῦ, ὁ, obolus, Doricè apud Nicand.

Ὁδεύομαι, & Ὁδεύω, μ. εύσω, π. δευκα, iter facio, eo, Neutr. πορεύομαι. Muſæus, [illegible], iter facere per terram dixit Nonn. ὁδεύειν τὰς ὁδούς, &c. Naz. in Orat.

Ὄδησ, vide Ὅδε.

Ὀδηγέτης, ὁδίτης.

Ὀδίζω, & ὀδέω, [illegible], viatico inſtruo, ἐφοδιάζω, venundo, vendo, πωλῶ. Sic & Heſych. ὀδᾶν per πωλεῖν exponit. Euripid. in Cyclope, ὡς ὀδαθεὶς [illegible], vt in longinquas regiones abductus venires. Eſt enim ὀδαθεὶς, venundatus, [illegible]. Et apud Heſychium ὀδαθεὶς exponitur [illegible]: & Ὀδαῖα, [illegible]: vnde & venalia, id eſt, τὰ ὤνια, καὶ [illegible] vel ὀδεῖν, & ὀδαῖα, licet & ὀδαῖα ſit viaticum, id eſt, ἐφόδιον εἰς τὰ [illegible] : Quæ omnia ſpiritu denſo ſcribenda ab Ὁδός, quæ vox etiam viaticum ſignificat. Idem Euripides, Εἴπερ τις [illegible], ſiquis vult commeatu atq; viatico nautas indigẽtes inſtruere vel cibũ ipſis venundare. Et mox, Ὀδᾶσθαι [illegible], Quibus frumenti copiam ſibi fieri petit cuius laborarent inopia iam rebus acciſis. Et rurſum, [illegible]. Quo negat ſe facultates Cyclopis illis hoſpitibus diſtraxiſſe atque vendidiſſe.

Ὅ δὲ eſt idem quod relatiuum, hoc eſt, ὅ τι. quod etiam ὅ ἐστι & ὃ αὖ dicitur, & ὃ τοῦ. Gregor. [illegible], quod dici ſolet. & ὃ δὲ φασιν ὁ ψαλμωδὸς, vt inquit Pſalmiſta idem Naz. & ὃ δὴ, vbique pro quod. ὃ δὴ φασι, quod aiunt.

Ὁδηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, deduco, id eſt, dux ſum itineris, viam commonſtro. Neutr. Accuſ. Phocyl. τυφλὸν ὁδήγει, cæcum dirige. ὁδηγήσῃ με, mihi dux viæ fuerit, cap. 8. Act. Apoſt. [illegible], Nazanzen. in Orat. Apocal. capite ſeptimo, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζώσας πηγὰς ὑδάτων, deducet ipſos ad fontes viuos aquarum. Lucæ capite ſexto, Μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν, nunquid poteſt cæcus cæco viam commonſtrare: interpres tamen præire vertit, nimis latè: nam non de præuio atque anteambulo ne agitur ſimpliciter, ſed de perductore, qui [illegible] ſiue [illegible]. Eſtque perductare Plauto ὁδηγεῖν καὶ [illegible].

Ὁδηγία, ας, ἡ, deductio, facilitas, præmunitio, occaſio, ἡ [illegible], ductus.

Ὁδηγός, οῦ, ὁ, dux, i. dux viæ: propriè is ſic dicitur qui monſtrat viam: nam στρατηγὸς aliud eſt.

Ὁδί, apud Ariſtoph hic, ὅδε. & τοδί, τουτί, hoc. eſt enim Ὁδί idem quod ὅδε, & ἡδί, fœmininum pro ἥδε, καὶ τοδὶ ἀντὶ τοῦ τόδε, niſi quod ἐμφατικώτερον dicitur. Ariſtot. 1. [illegible].

Ὁδία, Proſerpina.

Ὁδίγε, hic, Ariſtoph.

Ὅδιος, fauſtus, auſpicatus ad iter. Heſych. eſt & Mercurij epitheton: quòd in viis ſtatueretur ad ſemitas monſtrandas, qui & ἐνόδιος propterea eſt cognominatus apud Theocritum Idyl. 26.

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator, ſecunda longa, in Epig. ὁδοιπόρος.

Ὀδμή, ῆς, odor, [illegible] dicitur Ionicè, & ὀσμὴ Atticè. [illegible], Hom. Od. & [illegible] ὀδμή.

Ὀδμήεις, εντος, olidus, ὄζων. Nica. in Alex. [illegible].

Ὀδμοῦχος, [illegible], odorifer.

Ὀδμώδης, odoratus. Theophr. τὰ δὲ γογγύλα καὶ ὀδμώδη καὶ [illegible], Euſt.

Ὀδοιδοκέω, vias obſeruo, obſideo. pro ὁδοιπορεῖν.

Ὀδοιδόκος, ου, ὁ, latro, i. viarum obſeſſor, hodœdocus, vt ait Feſtus Pomp. apud Athen. vide Ὁδός.

Ὁδοιποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, viam facio ſeu munio. Neut. Datiu.

Ὁδοιπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, ὁδεύω, iter habeo, iter cõficio, incedo, τέλος. πεζῇ ὁδοιπορεῖν, pedibus eo, Gaza de Senectute. ὁδοιπορεῖ ἐπὶ τὴν [illegible], tendit ad interemptionem Galenus libro ſecundo, ad

ad Glaucon. ἄκρον ὀδοιπορεῖν, ſummis inſiſtere pedibus ſeu digitis, Soph.

Ὀδοιπορία, ας, ἡ, iter, via, compendium. pro itinere Xenophon in Oeconomico.

Ὀδοιπορικὸν, οῦ, τὸ, hodœporicum, i. liber aliquod iter deſcribens, itinerarium. Suet.

Ὀδοιπορικὸς, ὁ, itinerarius, vt ὀδοιπορικὴ ἐσθὴς, veſtis itineraria, Bayfius. ὀδοιπορικὴ ἀσχολία, Bud. in epiſt. poſter.

Ὀδοιπόριον, ου, τὸ, conuiuium quod datur pro itinere confecto. τὸ [illegible]. Odyſſ. [illegible]

Ὀδίτης, viator, ὁδίτης.

Ὁδηγὸς, viæ dux.

Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, inſtrumentum quo dens eximitur, Æginetæ: forficula dici poteſt, qua voce vtitur Plinius, vel forfex, licet forceps potius Grammaticus dixerit. Celſus libro ſeptimo, capite 12. Tum ſi fieri poteſt manu, ſi minus, forfice dens excipiendus eſt. Dicitur etiam ὀδοντάγωγὸν, & Latinè dentiducū. Cælius Aurelianus medicus Chroniōn libro ſecundo, capite quarto. Erophilus denique & Heraclides Tarentinus mori quoſdam detractione dentis memorarunt: Nam Eraſiſtratus plumbeum inquit ὀδοντάγωγὸν, quòd nos dentiducum dicere poterimus, apud Delphum in Apollinis templo oſtentationis cauſa propoſitum: Quo demonſtratur, oportere eos dentes auferri, qui ſint faciles, mobilitate laxati, vel quibus ſufficiat plumbei ferramenti conamen ad ſummum. Apud Pollucem, καὶ τὰ τῶν ἰατρῶν ἐργαλεῖα, ὀδοντοξέστης, καὶ ὀδοντάγρα. Quibus duabus vocibus non eadem res tamen ſignificatur: eſt enim ὀδοντοξέστης ἀπὸ τοῦ ξέειν, id eſt, radere & ſcalpere, inſtrumentum excis dentibus eradendis idoneum, vt ſcalper exciſorius vel ſcalpellus: aut ad eoſdem ſcalpendos purgandóſque accommodatum: Græcis etiam eſt ὀδοντογλυφὶς, καὶ ὀδοντόγλυφον, quæ Latinis dentiſcalpia: quæ fiunt ex metallo, vtpote auro, argento, vel ferro: aut ex cuſpidatis arundinibus quæ καλαμίδες vocantur, vel ἐκ τῶν ξυλαρίων τοῦ σχίνου, id eſt, ex lentiſci ligni ramuſculis ſurculiſve, quæ cuſpidatim figurantur (vnde χινηγῆρες) dicti atque aliis id genus. Dioſcoridès de Lentiſco, τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ αὐτῆς [illegible] τοὺς ὀδόντας σμήχει, id eſt, hæc autem è ligno viridi lentiſcina dentiſcalpia arundinis cuſpidum loco, dentes purgant: attritu nimirum qui ſcabendo atque ſcalpendo fit, vt inhærentia dentibus extergantur atque detrahantur. Quem Lentiſci vſum Martialis poeta libro ſexto his indicat, Foditque tonſis ora laxa lentiſci. Et in Apophoretis, Dentiſcalpium. Lentiſcum melius, ſed ſi tibi frondea cuſpis Defuerit, dentes penna leuare poteſt. Et libro ſeptimo, Biſſenos triplices, & dentiſcalpia ſeptem. Longè diuerſum verò ab hoc dentifricium quod ὀδοντότριμμα vocatur. Ὀδοντότριμματα autem ſiue dentifricia, ſunt medicamenta non inſtrumenta, extergendis poliendiſque dentibus apta, vt puluiſculi atque id genus quibus dentibus rubiginoſis, ſcabris, putidiſque præcipuè candor, læuitas, odorque conciliatur, & corrigitur vitium. ſiuntque πρὸς τὰ ἄλλα [illegible], diuerſóſque oris affectus, de quibus multis egit Galen. libro quinto κατὰ τόπους. Idem Martialis libro 14. vbi Dentifricium ita in lemmate poſitum: Quid mecum eſt tibi? me puella ſumat, Emptos non ſoleo polire dentes. Apuleius dentifricia eorumque materiam & vſum his ſic deſcribit, miſi, inquit, vt petiſti, munditias dentium, nitelas oris, ex Arabicis frugibus tenuem, candificum, nobilem puluiſculum, complanatorem tumidæ gingiuulæ, conuerritorem pridianæ reliquiæ, ne qua videatur tetra labes ſordium, reſtrictis fortè ſi labellis riſeris, ὀδοντότριμμα, καὶ σμῆγμα ὀδόντων Galeno vocatur citato loco.

Ὀδονταγωγὸν, in ὀδοντάγρα.

Ὀδονταλγεῖν, dolore dentium affici. Galen. l. 4. κατὰ τόπους.

Ὀδονταλγία, ας, ἡ, dolor dentium, Galen.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, vide ὀδοντάγρα.

Ὀδοντιάζειν, ὀδοντοφυεῖν.

Ὀδοντίασις, εως, ἡ, dentitio, ὀδοντίασις, ſiue vt Paul. Æginet. ait. ὀδοντοφυΐα, dentitio eſt prorumpentibus iam dentibus, ſed ὀδαξησμὸς, impetus eſt & pruritus feſtinantium ad eruptionem dentium. hæc Marcel. l. 2. Dioſc. c. 20.

Ὀδοντῖτις, ου, ἡ, fœnum fruticoſum triangulis flagellis, geniculatis nigro articulorum nodo, foliis polygono longiorib. hordei ſemine inde dictum quod decoctū in vino auſtero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte (in qua cū dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibia canendo repræſentans draconi ſagitta percuſſi dentium colliſionem.

Ὀδοντογλυφὶς καὶ ὀδοντόγλυφον, vide ὀδοντάγρα.

Ὀδοντομάχαι, dentibus pugnantes: aprorum epithet.

Ὀδοντοτρίμματα, τὰ, dentifricia, vide ὀδοντάγρα.

Ὀδοντοφόρος, dentifer, in Epig.

Ὀδοντοφυεῖν, dentire, dentes emittere, Ariſt. 7. Animal. Galen. lib. 5. κατὰ τόπους, [illegible]. Ibidem, [illegible] ὀδοντοφυοῦσι.

Ὀδοντοφυὴς, έος, dentes producens.

Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dolor quem infantes percipiunt dentientes. vide de ὀδοντίασις.

Ὀδοντωτὸν, dentatum, Poll. vt ſerra. & ὀδοντωτὴ ζώνη.

Ὀδοντωτὴ, ρίνη, ſerra, quæ ſcabritiem aſperitatémque maiorem excitat, quàm μαλάχην læuigationi aptior, Galen.

Ὀδοποιεῖν, viam munire atque patefacere Ciceroni, ſternere iter atque aditum patefacere, & ad verbum viam facere Quintilian. & Lucian. Theophraſt. hiſtor. libro 3. capite 6. [illegible], niſi facta via pertranſire non poſſe. Appianus in Annib. [illegible], Alpium patefactis itineribus. Ariſtotel. in primo lib. μετὰ φυσικὰ cum traderet priſcos phyſicos nullam aliam cauſam, niſi quæ in materia ſita eſſet vidiſſe: Nam poſtea re ipſa docente & latiorem viam inueſtigandæ veritatis ſibi faciente, ſubtilius id ſtudium tractari cœpiſſe, inquit, προϊόντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν, viam ipſis muniit & præſtruxit aditum, in viam redegit oſtenſa methodo. Gregorius, [illegible], quaſi viam præeuntes, & tranſitum aperientes. Herodian. [illegible]. Iungitur etiam Accuſatiuo Damaſcenus de Chriſto orante loquens, [illegible]. ὀδοποιεῖν, etiam eſt redigere ad artem atque Methodum: ὁδὸς enim ita accipi oſtendemus ſuo loco. Ariſtotel. Rhetoricorū libro primo, [illegible] ὀδοποιεῖν. Gregorius, [illegible] in priore ſignificatu ita vſurpauit, [illegible], viam ad fidem reſurrectionis munit, vel aditum ad ipſam patefacit. Demoſthen. πρὸς Καλλικλέα, τὸ ὕδωρ [illegible] ὡδοποίει, aqua corrumpebat fundum, & reddebat magis peruium. Xenophon [illegible] τὰς ὁδοὺς dixit, i. aperire vias. Hippocr. [illegible], ſpiritus ſibi viam facit, atque erumpit. ὀδοποιοῦμαι, progredior, promoueo, proficio. Gregorius, [illegible] ὀδοποιεῖσθαι oppoſuit τῷ ἐγκόπτεσθαι, quod eſt interpellari, interrumpi quominus ad exitum perueniat, & curſum intercidi.

Ὀδοποίησις, εως, ἡ, viarum munitio Ciceroni, ſtratura viarum Suetonio in vita Claudii. vnde μεταφορικῶς dixit Ariſtoteles Rhetoric. 3. [illegible], ὥσπερ ἐν αὐλήσει, προαύλιον. πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταῦτ' εἰσὶ, καὶ οἷον ὀδοποίησις τῷ ἐπιόντι. Cic. etiam lib. 2. de Oratore de procemio dixit, aut aditum ad cauſam & munitionem principium habere. ὀδοποίησις verò etiam ὀδοποιία dicitur, i. munus vias ſternendi.

Ὀδοποιητικὸς, οῦ, ὁ, viam muniens ratione ad aliquid efficiendum: vnde Ariſtotel. in libro de Morib. vocat ἕξιν ὀδοποιητικὴν μετὰ λόγου, habitum animi ratione viam munientem.

Ὀδοποιὸς, οῦ, ὁ, faciens viam, qui in viam munit exercitui: vnde προοδοποιὸς, viator. Eſt & nomen magiſtratus apud Athenienſes, qui ὀδοποιοὶ, id eſt, viarum ſtratores ſeu curatores erant, Æſchin.

Ὀδὸς, οῦ, ἡ, via, iter, expeditio, ſpatium. Eraſm. in Chil. ὁδὸς σκληρὰ, ardua & ſalebroſa via, δύσβατος καὶ τραχεῖα, & quam Thucyd. χαλεπὴν vocat. ὁδοῦ πάρεργον, ex itinere, obiter, Cicero ad Attic. Nam ὁδοῦ πάρεργον volo te ſcire, id eſt, vt interim à propoſito digrediar, nolim te hoc ignorare quod ſequitur. ᾗ ὁδὸς, Thucyd. qua via Ariſtophan. [illegible]. Idem, [illegible] ὁδὸν, rationem contentioſam & pugnacem. τὴν ὁδὸν ποιοῦμαι, via iter facio, Thucydid. id eſt, per viam. ὁδῷ βαδίζειν, [illegible], curſum ſuum agit & exercet, Plutarchus in Lycurgo. τὴν ὁδὸν ποιοῦμαι, viam facio, Xenoph. 2. [illegible], ſi viam qua ad me venitur ingreſſus ſis. τὴν ὁδὸν τέμνειν, viam ſternere, & ea auferre quæ ſunt ad eam impedimento, Thucydid. ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε, vias rectas fecit, muniuit, idem. [illegible] ὁδοὺς ἄγειν στρατιάν, montoſis itineribus ducere exercitum, Xenoph. πρὸ ὁδοῦ [illegible], promptus habetur. πρὸ ὁδοῦ ἔσται, in promptu erit, Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal. lib. 4. [illegible] πρὸ ὁδοῦ πρὸς τὴν ὀχείαν, ad procliuitatem coitus confert. Il. 4. [illegible] πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, proceſſerunt. vide πρό. ἐν ὁδῷ [illegible], in opere, vita ac fide. καθ' ὁδὸν, rectè atq; ordine. [illegible] Thucyd. id eſt, [illegible]. Ariſtopha. in Nebul. dixit ὁδοῦ ἀρχαίας ὁδὸς, via publica, Demoſthen. πρὸς Καλλικλέα, τὸ καταῤῥέον ὕδωρ τὸ μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τὸ δ' εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι, aqua defluens partim in viam publicam, partim in fundos deferri ſolet. Ibidem, [illegible] κατὰ τὴν ὁδὸν, qua decurrit rectā, in viam publicam deorſum fertur. καθ' ὁδὸν, rectè atque ordine. Plato quarto de Republic. [illegible]

ὁδόν τι λέγεις, καὶ πάνυ κατὰ ὁδόν. ὀρθῷ βαδίζειν eſt rectâ progredi, ratione recta commentari, & non aberrare diſputando. Baſil. περὶ πίστεως, Κατὰ ταῦτα ὁδῷ βαδίζων ἐπὶ τὰ χείρω. Chryſoſtom. in 1. ad Corinth. de dæmone loquens Euangelij authoritatem abrogante, [illegible] ὁδῷ βαδίζων, artificij fraude vtens. ὁδῷ προϊέναι, eſt via progredi, promouere atque proficere. Ariſtid. [illegible], accinctũ eſſe, & vt vulgò dicimus *eſtre en chemin*, pro aliquid occepiſſe, Thucyd. l. 2. [illegible] ἐν ὁδῷ ὄντας.

Ὁδὸς, etiam pro inſidiis & ſubſeſſis Vegetio & Seruio, quibus ſubſeſſa, id eſt, ἡ ὁδὸς καὶ ἐνέδρα ſiue λόχος. Demoſthenes κατ' Ἀριστοκράτ. [illegible], id eſt, inſidiis adortus è medio ſuſtulit. At verò ita ſumi oportere hæc luculenta quæ ſubiiciam teſtimonia coarguent. Apud Homerum Achilles exprobrat Agamemnoni quòd auſus non ſit cum delectis militibus ad inſidiandum hoſtibus proficiſci, cùm ex occulto & de inſidiis aliquid agendum erat: ait Iliad. libro primo, [illegible]: interpres, εἰς ὁδὸν [illegible]. Idem ſic Homerus poſtea extulit, ὅτε λόχον δ' [illegible] θυμῷ, id eſt, λοχᾶσθαι, in inſidiis ſubſidere, vel in ſubſeſſis deliteſcere. Hinc [illegible] ὁδὸν, id eſt, inſidiator viæ Ciceroni, & ſubſeſſor Seruio Mauro. Ὁδοιδόκος Athenæo, & hodódocus Feſto Pomp. [illegible] Heſych. [illegible]. Item [illegible] καὶ ὁδοιδοκῶ. In via viatoris excipio, vias inſideo. Euſt. ὁδοιδοκεῖν expon. [illegible], vt Heſych. & Suid. interpretātur. Et ὁδίτης ſiue ὁδουρὸς, vel vt quidam ſcribunt ὁδουρὸς dicitur, vt vulgò *guetteur de chemins*, qui & graſſator à Cicerone vocatur, ab aliis viarum obſeſſor. Euripides, [illegible] ὁδουροὺς λυμαντὰς, id eſt peſtiferos viarum ſubſeſſores ſuſtulit, atque itinera infeſta latrociniis liberauit.

Ὁδὸς, pro eo quod eſt ἐφόδιον καὶ ὁδαῖον, id eſt, viaticum, quod auxilium viæ à Virgilio diximus appellari in dictione ἐφόδιον. Homer. Il. ι, [illegible]. interp. [illegible].

Ὁδὸς ἀντὶ τοῦ μέθοδος, via atque ratio, ordo ipſe atque progreſſus qui ſcientiam imitatur, ars, quam Cicero, vt Græci, viam appellat. Plato in Phædro, [illegible] ὁδῷ διαιρεῖσθαι, id eſt, ratione & via diuidere. Ariſtoteles in 1. de partib. Animal. ὁδὸν καὶ μέθοδον pro eodem dixit. Idem Ariſtotel. Topicor. libro 2. [illegible], vnde ὁδοποιεῖν, in viam redigere atque methodum: vide infrà.

Ὁδὸς ἀντὶ τοῦ αἱρέσεως, ſecta, vitæ ratio & inſtitutum, doctrinæ profeſſio. In Actis Apoſtolorum, κατηχημένος τὴν ὁδόν. Et capite 19. [illegible] τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Ibidem, [illegible] περὶ τῆς ὁδοῦ. vbi vera & ſola via Domini, religióque intelligitur. i. Chriſtiani profeſſio, ὁ χριστιανισμός. ὁδὸς, ἡ [illegible], adminiſtratio. Apoſtol. [illegible].

Ὀδὸς, limen, veſtibulum, ἀντὶ τοῦ οὐδός. éſtque maſcul. Euſtath. in Homer.

Ὁδοστρωσία, ας, ἡ, munus ſternendæ viæ, in Pand. Græc. [illegible].

Ὁδούρος, ου, ὁ, viarum inſidiator, latro. ὁδουροὶ, [illegible] τὰς ὁδοὺς κακουργοῦντες. vide ὁδὸς.

Ὁδουρὸς, idem, viam preparãs. Interpres Pindari vult in frequentiore vſu eſſe quàm ſuperius. vide ὁδὸς. Heſyc. vtrumque exponit [illegible], ſed addit etiam κακοῦργον.

Ὀδοὺς, όντος, ὁ, dens: quaſi ἐδοὺς ab ἔδω, ſicut à λέγω λόγος. In vocatiu. ὦ ὀδοὺς ſolùm, vt docet Gaza, [illegible]. Et Æolicè ὀδόντας per ε, pro ὀδόντας dicunt ὀδόντας συγκροτεῖν, dentes collidere. vide συγκροτεῖν. ὀδόντες γόμφιοι Gaza in Ariſtot. vertit dẽtes maxillares. ὀδοὺς vocatur etiam ab Hippocrate ſecundus ſpinæ ſpondylus, quem [illegible] quoque appellant Medici: vel authore Polluce primam vertebram quæ [illegible] etiam dicitur. ὀδόντες dicuntur à Nicandro cochlearia piſtillúmve, quibus comminuitur in pila quippiam.

Ὁδοῦμαι, ducor viam, præitur mihi, via mihi oſtenditur, quo modo ab Herodoto vſurpatur. Heſych. autem ὁδοῦται exp. [illegible].

Ὁδοφύλακες, cuſtodes viarum.

Ὁδόω, ῶ, ώσω, duco, præeo, Æſchyl.

Ὀδύσσομαι, [illegible], iraſcor, ſuccenſeo. Heſiod. [illegible] θυμῷ Βριαρέῳ, pater Briareo ſuccenſuit in animo.

Ὀδυνάομαι, &

Ὀδυνάω, dolore crucior, contriſtor, iraſcor, doleo, Neutr. ὀδυνᾶ videtur capi actiuè apud Gal. ad Glauc. ὀδυνῶνται, dolent, cruciantur. ὠδυνήθην, dolui. ἃ ὠδυνήθην, quæ mihi dolorem inuſſerunt, Ariſtoph.

Ὀδύνη, ης, ἡ, dolor, λύπη, πόνος, ἄλγημα, ἄλγος, dolor acutus, cruciatus. à Stoicis ὀδύνη definitur, λύπη [illegible]: & Ciceroni Tuſc. 4. Ærumna, ægritudo laborioſa. Aliis λύπη ad animum refertur, ὀδύνη ad corpus. ὀδύναι κατὰ γαστέρα, tormina, Gaza l. 9. ca. 12. hiſtor. plantar. Theophraſti. ὀδύνημα, idem.

Ὀδυνηρὸν, τὸ, doloris efficientia, λυπηρόν.

Ὀδυνηρὸς, ὁ, ἡ, doloris ſenſum afferens, [illegible], χαλεπὸς, moleſtus, acer, grauis, acerbus, dolens, Nazanzen. γλυκεῖς [illegible] ὀδυνηροὶ, dulces claui, etſi perquàm dolentes, in oratione εἰς τὸ [illegible]. ὀδυνηρὸς βίος, vita acerba Ariſtophan. Ariſtotel. 2. Rhetor. [illegible] ὀδυνηρὰ [illegible].

Ὀδυνηρῶς, ægrè, dolenter Cic. moleſtè, Ioſeph.

Ὀδυνήφατος, ὁ, pellens dolorem, mitigatorius, Plinius Iliad. ε, φάρμακα ὀδυνήφατα [illegible], i. τὰ τὰς ὀδύνας [illegible] : [illegible].

Ὀδυνολύτης, [illegible], echeneis ſeu remora piſcis quibuſdam appellatur, a vi qua grauidis in partu opitulari putatur.

Ὀδύνομαι, & ὀδυνάω, idem quod ὀδυνάομαι, ὀδυνῶ, ἀλγῶ, dolore afficio.

Ὀδύρευ, luge.

Ὄδυρμα, ατος, τὸ, lamentum, Euripid. Sophoc. in Trachin. [illegible] ὀδύρματα.

Ὀδυρμὸς, ὁ, luctus, κλαυθμὸς, lamentatio, fletus, querela.

Ὀδύρομαι, [illegible], lugeo, lamentor, doleo. [illegible], κλαίω, Depon. Accuſ. & Genitiuo Halicarnaſſ. libro octauo, [illegible] τύχην ὀδύροντο, viri fortunam deflebant. ὀδυρομένη τὸν [illegible], Iſocr. ὀδυρομένη νόστον, reditum deplorans, cum lamentatione expectans, Homer. Odyſſ. ν, de Penelope. ὀδύρομαι ἄνακτος, dominũ ſuſpiro. Odyſſ. ξ, ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι: vbi ἕνεκα ſubaudiendum. ὀδύρομαι ἰδέσθαι. Ibidem, [illegible] ὀδύρομαι [illegible] ἰδεῖν, id eſt, ὥστε ἰδεῖν, deſydero vt videam.

Ὀδυρτικὸς, querulus. Ariſtot. de Senibus, ὀδυρτικοί εἰσι καὶ [illegible] φιλογέλωτες. [illegible] τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι.

Ὀδυρτικώτερος, flebilius, luctuoſius.

Ὀδύσσατο, ὠργίσθη, ἐχολώθη, Homer. ab ὀδύομαι, odio habeo, ſuccenſeo: vel ab ὀδύζομαι, i. ὀργίζομαι, vehementer iraſcor. Euſtath. deriuat ab ὀδύω, in cæteris temporibus alioqui inuſitato.

Ὀδυσσάμενος, lugens, iratus, odio habens. ὀδυσσάμενοι, ὀργισθέντες. Hom. Il. θ, [illegible] ὀδυσσάμενοι [illegible].

Ὄδωδα, Præteritum perfect. Attic. ab ὄζω, oleui.

Ὀδώδει, [illegible], ὦζε, Hom. Ody. diffundebatur, ſpirabat, de bono & iucundo odore, Dion. de ſitu orbis.

Ὀδωδέναι, ſpirare, redolere. [illegible] τὸ ὀδωδέναι, Gaza, florum eſt redolere, ſpirare odorem. [illegible] ὀδωδέναι τὸ στόμα, os grauiter olere, Dioſc. l. 6. c. 32.

Ὀδωδὴ, odor, ὀσμή.

Ὀδωδὼς, ότος, ὄζων, olens, olfaciens.

Ὀδὼν, dens, Ionicum.

ΟΕ Α, Heſych. [illegible], pellis ouina, quæ & ὄα ac ὤα.

ΟΕ Σ, pelles ouinæ: inferius οἶαι.

Ὀέχεσθαι, etiam affert Heſych. pro [illegible],

ΟΖΑΙ, pelles onagrorum, Suid.

Ὄζαινα, ας, ἡ, ozæna, morbus eſt in naribus ex acri putridiquè humoris fluxu fœtidum vlcus efficiens, quod vix curationẽ recipit quando ex acri ſolùm humore generatur propter acrimoniam quæ tamen fœtorem cohibet, vt ſemper partem exulcerat. Vide Galen. lib. κατὰ τόπους 3. cap. 3. Aetium lib. τετραβ. 2. Serm. 2. ca. 90. Scribonius Largus ὄζαιναν, grauem odorẽ narium interpretatur. Polluci, ὄζαινα, [illegible]. Cornel. Celſus libro 6. capite octauo. Sin autem ea vlcera circa nares ſunt pluréſque cruſtas & odorem tœdum habent, quod genus Græci ὄζαιναν appellant, ſciri quidem debet, vix ei malo poſſe ſuccurri. Quod vitium intellexit Ouidius cùm caneret de Ponto lib. & Elegia pr. Eſtur vt occulta vitiata putredine naris: vbi tamen pro naris corruptè ſcriptum nauis. ὄζαιναι, etiam dicuntur ὀζαιναί, ſupple νόσοι. Dioſcorides libro quarto, capite 230. [illegible] ὀζαινικόν.

Ὄζαινα etiam eſt polyporum piſcium ſpecies, ὀσμύλις etiam dicta. bolitænam ſuo iure vertit Gaza apud Ariſtot. vbi & ὀζολις, alia polypi ſpecies. Πολυπόδων, ὀσμύλια, [illegible], ἃ [illegible] ὄζαινα [illegible]. Ibidem ὀσμυλίδια. Plinius libro 9. capite 30. Polyporum generis ozæna, dicta à graui capitis odore, ob hoc maxime murænis eam conſectantibus.

Ὄζε, fœtor oris, Celſ. l. 3. c. 11.

Ὀζόθεσιν, ας, ἡ, oletum, olida cloaca. Cyril. τὴν ὀζόθεσιν τῆς κοιλίας. i. thecam ventris præ crapula & ingluuie olidam & fœtẽtem.

Ὀζόεις pro ὀζώδης, nodoſus Horat. vide ὄζος.

Ὄζος,ου,ὁ,nodus in arboribus,in quibus & nodationis durities, vt vocat Vitruu.quæ τὰ κόνδυλα diximus appellari: vnde τὰ πολύοζα δένδρα dicuntur,ſunt enim δίοζα καὶ τρίοζα καὶ πολύοζα, ſunt & ὀλιγόζα,& ἄοζα,καὶ ὀζώδη ſiue ὀζώδεα,vnde & ἀοζότερα,καὶ ὀζωδέστερα vocantur apud Theophraſt.hiſtor.libro 1. capite 13. vbi nodoſas arbores & enodes , id eſt, ὀζώδη καὶ ἄοζα δένδρα vocat comparate,id eſt,ὀζωδέστερα καὶ ἀοζότερα.Nulla enim eſt arbor planè enodis:ſed alia πολυοζοτέρα ἢ ὀλιγοζοτέρα,id eſt,magis mi núſve nodoſa.In calamis τὸ γόνυ,id eſt,geniculum , nodi καὶ τοῦ ὄζου rationem obtinet.καὶ ὡς ὁ ὄζος,inquit ille,ἐν τοῖς ἄλλοις,οὕτω καὶ τὸ γόνυ ἐν τῷ καλάμῳ.Nodorum verò alij ſunt cæci,ſic enim dicuntur infertiles καὶ ἀβλαστεῖς,ὄζοι τυφλοί:Alij verò fœcundi , id eſt,γόνιμοι.idem ibid.αὐτῶν δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοί,οἱ δὲ γόνιμοι.λέγω δὲ τυφλούς,ἀφ' ὧν μηδείς βλαστός.ὅπου δὲ καὶ φύσει καὶ σπορᾷ γίνεται,&c. & libro tertio,capite ſexto de cauſis,τὰ δὲ τραχὺ καὶ ὀζῶδες,ἄλλως δὲ τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπηρωμένον:vbi ὀζῶδες pro ὀζώδης, id eſt,nodoſus,quod nodatum tamen vertit Gaza. ὄζος etiam ἀντὶ τοῦ κλάδου,ramus.Theophraſt.hiſtor.plantar.libro primo de caudice καὶ περὶ στελέχους loquens,ἀκρέμονας δὲ τοὺς ἀπὸ τούτου σχιζομένους,οὓς ἔνιοι καλοῦσιν ὄζους,&c.Ariſtot.Ἔστι γὰρ ἀρχή τις ὁ ὄζος τοῦ κλάδου,ἅμα δὲ καὶ μέρος,quo loco inquit Budæus, ὄζον ἀντὶ τοῦ στελέχους accipit.ſed errat vir alioqui ſummus acerrimique iudicij.Nam ὄζοι ἢ ἀκρέμονες ſunt arboris maiores rami,quos brachia vocat Virgil. κλάδοι verò minores,vt antea docuimus. Homer.Iliad.α.ὅπποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. Apud eundem , ὄζος Ἄρηος,ramus,Martis,id eſt , ſtirps & progenies,θεράπων Ἄρηος, id eſt,πολεμικός. ὄζος pro claua etiam legitur in lib. ſecundo, Epigramm.

Ὀζόστομος,cui os fœtet, in Epig.

Ὄζυγες,οἱ,ὁμόζυγες.

Ὀζώδης,nodoſus:& ἀκρεμονώδης,id eſt, brachiatus Plin. libro 16. capite 30.

Ὀζώδης,olens,fœtidus.

Ὄζω,& ὄσδω Doricè,μέλλ.ὀζέσω,vel ὀζήσω,Ariſtophan. ab ὄζω circunflexo,μέλ.ὀζήσω,& Atticè ὀδώδα,odorē reddo, odore prodo. In bonam autem & in malam partem accipitur, vt apud Latinos oleo.Genitiu.vel Accuſat.Ariſtophan.ὄζων τρυγός, fæcem olens.Idem πολ.κεραμίων ὄζων,antiquitatem olens. Ibidem, σπονδῶν ὄζει.& in lib. ὄζει ταυτὶ ὄζει, idem olet. Ariſtophan.in Pluto,ὄζειν τι τοῦ χρωτὸς ἔφασκεν ἡδύ μου,ſuauem eſſe odorem corporis mei aiebat.τὰ μὲν χλωρὰ πόρρωθεν ὄζει, Theophr. lib.cap.23.de cauſ.plant.περὶ τῶν ἴων,id eſt,violæ quidem virides à longè redolent,id eſt,ſuauiter olēnt & fragrant. ὄζων κακόν τῶν μοχθηρῶν,Ariſtophan.βύρσης κάκιστον ὄζων,corij teterrimum odorem reddens,idem. ὄζω μύρου τὴν κεφαλήν,caput meū redolet vnguentum,idem Ariſtophan.ὄζουσα γῆς,terram olens,Dioſc.l.4.ca.172.ſic Ariſtoph. Νηστείας ὄζειν : fœtorem quendam animæ,qui non vitio aliquo oris prouenit , ſed in omnibus ferè eſt,qui nihil guſtarunt,Græci ſignificare volētes,νηστείας ὄζειν,quaſi ieiunium olere,dicebant. Hoc teſtatur Ariſtotel.in quæſt. quadam , qua potiſſimùm huius rei cauſam explicat,cur ſcilicet grauis anima eorum ſit , qui nihil adhuc comederint,ſed ieiuni ſint,cùm ſtatim ſumpto modico cibo moleſtus odor ille corrigatur:inquit enim,διὰ τί τὸ στόμα τοῖς μηδὲν ἐδηδοκόσιν,ἀλλὰ νενηστευκόσιν ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν:φαγόντων δὲ οὐκ ἔτι.Hunc autem ingratum oris odorem ſignificauit Cæcil.Comicus , cuius hæc verba leguntur apud Nonium,edita(vt apparet) ab eo,qui vxoris parum acceptæ,odioſam comitatem blanditiaſque accuſaret:Quę mihi,vbi domum adueni,aſſedi, extemplo ſuauium dat,ieiuna anima.vide Νηστεία.φόνον ὄζειν, Theophraſt.de hiſt.plant.lib.3. cap.vltim.de Euonymo arbore,ὄζει δὲ δεινὸν , ὥσπερ φόνον,Gaza. odore infeſtus velut cruorem inferens:Plinius verò lib.13.c. 22.ſtatim peſtem denuntians.Vterque non rectè ſanè.dicendum enim,Grauiter olet cæſi cadaueris modo , vel grauem fœtorem redolet,qualem ſpirant ex occiſione & cæde cadaueroſa atque tabida,ut eſt,ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη,vt idem Theophraſtus loquitur lib.hiſtor.6.cap.4.de Atractylide,αἱματώδη ποιεῖ τὸν χυλόν,διὸ καὶ φόνον ἔνιοι καλοῦσι τὴν ἄκανθαν ταύτην.ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινήν,καὶ φονώδη. Plin.lib.20.capite 16.ſanguineū ſuccum fundit. Qua de cauſa phonos vocatur à quibuſdam : odore etiam grauis.Gaza verò,grauis odore cruorémque repræſentans. Sed profectò neuter rem expreſſit. Quid ſit φόνον ὄζειν,& φονώδης ὀσμὴ , ipſe intelliges ſi Lucanum legeris libro 7.circa finem,vbi de inhumatis cadaueribus & tabe perituris agitur, Tu, inquit, cui dant pœnas inhumato funere gentes,Quid fugis hanc cladem ? quid olentes deſeris agros,&c. Atque, -funeſta ad pabula belli, Biſtonij venere lupi tabemque cruentæ Cædis odorati -& quicquid nare ſagaci Aera non ſanum motúmque cadauere ſenſit: quibus agros olentes cædem,i.τοὺς φόνον ὄζοντας dixit: & in reliquis φονώδη ὀσμὴν velut naribus admouit.φόνον hic cum dico vel cædē, intelligo de cruore, vt ponitur apud Virgil. tepidaque recētem cæde locum.

Ὀζώδης,ramoſus,nodoſus,ὀζῶδες.vnde ὀζωδέστερα δένδρα, nodoſiores arbores.vide Ὄζος.

Ὄη,ης,ἡ,ſorbus arbor:apud Theophr. περὶ φυτῶν ἱστορ. lib. 3.cap. 1.ὄης καρπός,ſorbi fructus.Dicitur etiam Οἴη.Idem περὶ φυτῶν li. 3.c.12.ὠσαύτως δὲ καὶ ἡ οἴη.Ibidem verò,τῆς δὲ οἴης δύο γένη ποιοῦσι,τὸ μὲν ἐν καρποφόρον θῆλυ,τὸ δὲ ἄρρεν ἄκαρπον.οὐ μὴν ἀλλὰ διαφέρουσι τοῖς καρποῖς,τὰς μὲν στρογγύλον,τὰς δὲ προμήκη,τὰς δὲ ὠοειδῆ φέρειν, &c.Ex quo loco dixit Plin lib. 15.c.21.Sorbis quadruplex differentia. Aliis enim eorum rotunditas mali,aliis turbinatio pyri , aliis ouata ſpecies ceu malorum aliquibus. Quartum genus torminale appellant,&c.Ab eodem Græco authōre ὄα etiam dicitur ipſa arbor,& ὄα.hiſtor.l.3.cap.7.fructum verò, i.ſorbum,ὄον vocauit de cauſ.plan.l.2.c.11.vt& Dioſc. ὄα, ſorba nominat,quæ Hippocrates & etiam Galenus in ſimplic. ὄα.Quibus innoteſcit Pollucis error,qui ὄα καὶ μέσπιλα idem eſſe credidit.

Ὅθεν,quare,quocirca,& hoc infinitè,nam interrogatiuè πόθεν dicimus. Accipitur & pro vnde,i. ἐξ οὗ, ex quo loco,vel à quo loco.Ariſtot.ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον.Homer.Il.β,ἐξ Ἐνετῶν,ὅθεν ἡμιόνων γένος,vnde genus mularum. Sic Terent.in Eunucho,Addebat, è prædonibus vnde eam emerat,ſe audiſſe abreptam è Sunio. ὅθεν αἰδίως μισθοφορὰ ὑπάρχει,vnde perpetuum ſuppeteret ſtipendium. ὅθεν ὑπεξέθεντο,vbi clàm expoſuerant, Thucyd.

Ὅθεν δὴ,itaque, ex quo.ὅθεν δεῖ,καὶ ἐκ κακοῦ περαίνειν δεῖ , oportet vndecunque etiam ex malo acquirere,c.15.lib.ſapientiæ.

Ὅθεν ἀνέπτη,ex qua parte.

Ὁθενοῦν,vndecunque.Hermog.de Statibus,ὅθεν εἴρηται,εἴ τι ἀπὸ τοῦ σχεδιάζειν τὸν ἀγωνιζόμενον,εἴτι ὁθενοῦν,ἐπειρᾶτο τεχνάζειν πρᾶγμα, i. an alicunde aliunde.

Ὅθενπερ,vnde.

Ὀθέω,ἄγω,φροντίζω,curo.

Ὄθη,ης,ἡ,cura.

Ὄθματα,ὀφθαλμοί.

Ὅθι,vbi,ὅπου, ὅπου,infinitè,ſicut πόθι interrogatiuè.Ody.ξ,ὅθι δέ θρεπτήρια χεῖρες. capitur & pro quò,ibidem , δεῦρ' ἴμεν ἔνθα ὅθι μοι φίλον.& ὅθι περ pro eodem.ibidem,ὅθι περ σύες εὕδον.

Ὄθλεις,herbæ ſunt,quibus in aquarum inuentione καὶ ἐν τῷ ὑδροφαντικῷ ſiue ὑδροσκοπικῷ,aquileges aquam ſubeſſe coniiciūt, his locis quibus hæ proueniunt:Conſtantin.γεωπονικῶν li.2.ca. quod ὑδροσκοπικόν inſcribitur 3.

Ὄθματα, Aeoles dicunt pro ὄμματα oculi Heſyc.

Ὀθνεῖος,α,ον,ξένος,externus,alienus,alienigena:quaſi ἐθνεῖος,καθ' ἑτέρων ἐθνῶν:ἀλλογενής, ἀλλότριος,ἀλλόθροος, vel potius , non gentilis καὶ ἐκ τοῦ γένους μὴ ὑπάρχων. Plato in epiſt. πολιτείας ὦ ἐχθίστους πολίτας οὐχ ὅπως οἷόν τε κατασκευάσασθαι πρὸς ἑταίρους ἀνδρῶν, ὧν ἄλλων ἂν ποθεν ὀθνείων,ἤ οἰκείων,i.alienorum.ὀθνείῳ γυναικί,Apol.Rhod.

Ὄθομαι,curo,φροντίζω,ἐντρέπομαι,ἐπιστρέφομαι,turbor , moueor. Hom.Il.α,σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος,i.neque laboro.

Ὀθόνη,ης,ἡ, velum nauticum,ἱστίον,τὸ ἄρμενον,τὸ ἐκ λεπτοῦ ὕφασμα,Lucian.ὁ δ' ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ. Item linteum,plagula,pannus, velamen omne & amiculum ſubtile,ſiue laneum fuerit, ſiue lineum:quanquam Pollux ſcribat magis ex lana quàm ex lino fuiſſe.vnde ὀθόνια lintea dicuntur,vt apud Ioan Euang.19. καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων,i.(vt Matth.ſcribit)σινδόνι καθαρᾷ.Hom.Il.γ,αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,nitidis tecta linteis,ὑφάσμασι λινοῖς.Lucian.pro amictu,ὡραῖος μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς , pulcher adoleſcens lineo amictu nitido indutus.

Ὀθόνιον,ου,τὸ,panniculus Varroni,panniculus lineus ad obligan da vulnera,σπλήνιον exponit Pollux.Item linteolū quo medicamentum excipitur,apud Ægin.Pro faſcia Gal. ad Glaucon.pro linteolo Ibid.Ὀθόνιον,lacinia.Theophr.de hiſt. l.7.c. 3.ὥσπερ γὰρ τὸ τοῦ πράσου,καὶ τὸ τοῦ σκορόδου τιθέασιν,κἂν ἐνδήσῃς εἰς ὀθόνιον, Plin.l.19.c.7.ita certè porrum & allium ſerūnt in laciniis col ligatum.Interp.Ariſtoph.in Acharn.exponit ὀθόνια,τὰ λεγόμενα περὶ ἰατροῖς λυχνόμενα.

Ὀθόννα,vel ὀθόνη,vt apud Æginetam,Dioſcoridi ſuccus eſt herbæ eius nominis apud Troglodytas in eo Arabiæ tractu qui vergit ad Ægyptum.Othonna folia habet erucæ,multis pertuſa foraminibus(πολύτρητα eſt in Græco,id eſt,multifora:nā multifores ſpecus dixit Plin. multiforum buxum Ouid. & multiforam tibiam Seneca) veluti à tineis eroſa, ſqualida & pauca:florem fert croceum,latifolium. Dixit etiam Plinius libro 27.capite duodecimo,Othone in Syria naſcitur,ſimilis erucæ,perforatis crebrò foliis,flore croci(non croci ſed croceo : dicit enim Dioſcorid. ἄνθη κρόκινα) quare quidam anemonem vocauerunt. Quæ deſcriptio omnibus numeris reſpondet herbæ Indicæ , quam vulgò vocamus *œillets d'Inde*, hanc nonnulli falſò adoptant Petilij floris nomine , quem idem deſcribit Plin.l.21.c.8.

Ὀθόνινος, ου, ὁ, linteo Plauto & Seruio, libro quinto Dioſcorid. cap. 44.

Ὅθ᾽ οὕνεκα, dicitur à Sophocl. in Aiace, ἐν [illegible], pro quoniã. [illegible], propterea quod graui incommodo conflictatus eſt.

Ὁθήνεκα, quandoquidem, in Epig.

Ὀθέω, ago, ἄγω.

Ὄθριξ, ὄτριχος, quaſi ὁμόθριξ, eiuſdem capilli exiſtens. vide Ὄτριχες.

Ὄθρυς pro ὁμόθρους conſentiens, ὁμόφωνος, nam θρεῖν, loqui eſt.

Ὀθρυόεις, aſper, ſyluoſus, denſus, præruptus, ab ὄθρυς, quod eſt Cretenſibus τὸ ὄρος, mons, Heſyc. authore.

Ὀθωμαι, τὸ ἐπιστρέφομαι τινῶν, Suid.

Ὦκα, ταχέως, ſtatim, citò.

Οἴ, Aduerb. hei. Eſt verò [illegible]. Sophocl. in Aiace, οἴ ἐγώ, φίλοι, i. hei mihi, amici. οἴ ἐγὼ μελέα, ô me miſeram, Euripid. [illegible] οἴ ἐμὲ δειλαίαν, ô me miſerã, in Epig.

Οἱ, ſpiritu denſo, hi.

Οἱ ἀμφὶ, & οἱ περὶ, cum Accuſatiu. ſignificant rem ſingularem & vnam. vt οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, Plato. οἱ περὶ τὸν Δημοσθένη, Demoſthenes.

Οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, literati, Bud. Comm.

Οἱ ἀπὸ ξένης, peregrini.

Οἱ ἐ, qui eum.

Οἱ ἐγγὺς, propinqui, parentes.

Οἱ ἐν αἵματι, conſanguinei.

Οἱ ἐν πυρετῷ, febricitantes, pro οἱ πυρέττοντες, vt vulgò *eſtre en fieure*. Ariſtot. Rhetor. 1. [illegible]. Οἱ ἐν νοσήμασιν ἐχόμενοι, ægroti, Plato in Philebo.

Οἱ ἐν τέλει, proceres, principes.

Οἱ ἐν ὥρᾳ, qui in vigore ætatis ſunt conſtituti.

Οἱ ἔξω, externi vocantur ſcriptores, non Chriſtiani.

Οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσεως, magiſtratus, qui & οἱ ἐπ᾽ ἐξουσίας appellantur.

Οἱ κατ᾽ ἄνδρα, partim, i. viritim.

Οἱ περὶ τὰς οἰωνοὺς, auſpices, augures.

Οἱ ἐκ συζυγίας μερισμοὶ, partitiones coniugatæ.

Οἱ καθ᾽ ἡμᾶς, familiares, contemporanei.

Οἱ παρ᾽ αὐτοῦ, cognati. Marci c. 3. οἱ παρ᾽ αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτὸν, i. plurimi propinqui, venerunt vt prehenderent eum.

Οἱ περὶ αὐτὸν, amici eius.

Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ, Rhetores.

Οἱ πέριξ, circunſtantes.

Οἱ πρὸς αἵματος, οἱ ἐν αἵματι, conſanguinei. Sophocl. in Aiace, [illegible] πρὸς αἵματος. Οἱ πρὸς ἀνδρὸς οἰκεῖοι, agnati & gentiles, i. οἱ ἐκ τῶν [illegible] οἰκεῖοι, Demoſt. οἱ πρὸς γυναικὸς οἰκεῖοι, cognati, idem. Qui & οἱ πρὸς μητρὸς, vt alij, οἱ πρὸς πατρὸς.

Οἱ ὑπὸ χεῖρα, ſubditi. τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ſubditus.

Οἷ, ſibi, Datiuo ſingulari ab ἵς, οὗ. Xenoph. [illegible] οἱ τὸν Κρίτωνος οἶκον, [illegible] αὐτῷ, ratus domum Critonis ſibi eſſe perfugium, i. ἑαυτῷ, ſibiipſi. Idem lib. 1. Pæd. [illegible] οἱ ὁ πάππος ἀποθάνῃ, timebat ne ſibi auus moreretur. Plato epiſt. 7. [illegible] οἱ καλῶς ἔχειν non putans ſibi eſſe honeſtum. Item οἱ pro αὐτῷ, Homer. Iliad. α, [illegible]. Sumitur enim vtroque modo. [illegible]. Gregor. [illegible] οἱ [illegible], ſibiipſi conſcium eſſe. Andocid. [illegible] οἱ, ait enim ſibi eſſe mancipium. Gregorius, [illegible] οἱ [illegible], Poſtquam autem ingens ei viſa eſt multitudo. Pauſ. [illegible] δὲ οἱ, videbatur autem ei.

Οἵ, ſpiritu denſo & accentu graui, qui.

Οἷ circunflexè, pro ὅπου, i. vbi, infinitè poſitum, vt in Pſalm. οἷ [illegible]. Et pro quo, cum Genitiuo: vt οἷ [illegible], οἷ γῆς; quo gentium? οἷ [illegible] Idem. Bud. in epiſt. ad Longolium, οἶδα γὰρ οἷ κινδύνου καθέστηκα, ſcio quo periculi ſum redactus, in quod periculum. οἷ [illegible], Demoſt. οἷ [illegible], ad quam partem appellent, quò applicabunt, Thucyd. οἷ [illegible], quò reſpicere, Plato de Leg.

Οἷα, tanquam, ὡς, vt, velut, qualiter, vtpote, nimirum. οἷα πάντας [illegible], vt omnes percipiant, Hermog. [illegible] ἐν λόγοις, οἷα [illegible], multis agebat verbis, pro vt magnopere expediebat, Herodot.

Οἰάδις, Aduerb. ſolùm, ab οἶος, ſolus, ὁ μόνος, vt ἐκ τοῦ μόνος, fit μονάδις. Nicander in Theriac. [illegible].

Οἶαι, vici. Apol. 2. Argon. [illegible], vbi interpres, οἶαι δὲ, αἱ κῶμαι, [illegible]. Οἶαι, [illegible] Suid. apud Euſtath. autem ſcribitur οἶαι, ac tunc erit à nomin. οἶος ouillus, dicetúrque οἶα, abſolutè, vt [illegible] pro οἶα δορά.

Οἷον, qualem.

Οἷον δὴ, tanquam, ſic, quaſi. οἷα δὴ ξένος, vtpote externus, Lucian.

Οἴακες, gubernacula, Cic. Theodor. in ſecunda Eccleſiaſt. hiſtor. [illegible].

Οἰακίζω, μ. ίσω, π. ικα, gubernaculum nauis rego, [illegible], clypeum guberno. Neutr. abſol. Homer. [illegible] οἰακίζοντες. Οἰακίζεσθαι, gubernari: vt expoſuit Vitruu. de ariete loquens. Eſt enim apud Athenæum integra deſcriptio. Οἰακίζω, inſtituo, formo, emendo, corrigo, dirigo. Adamant. in Phyſiognom. [illegible], οἰακίζοντες ἑαυτοὺς [illegible].

Οἰακιστὴς, gubernator, οἰακοστρόφος, κυβερνήτης.

Οἰάκισμα, gubernatio, gubernaculum. Laer. [illegible] οἰάκισμα [illegible].

Οἰακοστρόφος, ὁ, qui gubernaculum vertit, gubernator. οἰακοστροφεῖ, κυβερνᾷ. Æſchyl. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; quis fatum mutare queat? Οἰακοστροφῶ, guberno, κυβερνῶ, Suid.

Οἰα περ, quemadmodum, Thucyd.

Οἴαξ, ακος, gubernaculum, temo, clauus nauis, & annulus vehiculi iugum continens. τὸ ἄκρον τοῦ [illegible], καὶ [illegible] οἴαξ [illegible], inquit Pol. vnde fit κεροίαξ, id eſt, extrema temonis, & cornua. Vitruuius libro 10. capite 8. Quemadmodum etiam nauis onerariæ maximæ gubernator anſam gubernaculi tenens, quod οἴαξ à Græcis appellatur, &c. Eſt igitur οἴαξ gubernaculi ſumma pars, i. anſa: media pars φθὶρ vel ῥίζα vel ὑπόζωμα, extrema πτερύγιον, quod reliquum eſt, αὐχὴν appellatur, Thomas Magiſter de diction. Atticis.

Οἶκοι, Suidæ γυναῖκες, vxores quæ & οἴκοι.

Οἷα τι, tanquam: vt Od. ξ, [illegible]. Heſiod. in Theog. [illegible], pro adeò. [illegible], vt qui eſſet priuatus.

Οἰέτεια κρέα, ouilla caro.

Οἰέω, ſolus ſeu ſolitarius ſum, ab οἶος, Heſych.

Οἰέται gentile, vt [illegible], ab [illegible], vero, comatus, crinitus. nam [illegible] Heſych. expon. κομήτας, ab vt & [illegible] exponit etiam κώμας, aſpiratur tamen vtrunque in eius codice: niſi fortè pro κώμας ſcribendum ſit κόμας, & pro κομήτας itidem κωμήτας, Paganus. nam [illegible] ſeu [illegible] apud Apollon. pro κώμας vici vſurpari ſupra dictum eſt.

Οἰγνύω, μ. οἴξω, π. ῳχα, &

Οἴγω, poeticè pro ἀνοίγω, aperio. Act. Acc. Heſi. [illegible] δ᾽ οἴγε πίθον, aperi dolium. ᾦξαν pro ἀνέῳξαν, Ho. Diony. Poeta, [illegible], emiſſus pontus.

Οἶδα, ας, noui, animaduerti, ἐπίσταμαι: nam etſi vox Præteriti ſit, verbi εἴδω, id eſt, ſcio, tamen pro præſenti etiam vtimur. οἶδα ὃ χρῄζεις, Ariſtophan. [illegible] εἴ τις ἄλλος, ſiquis alius, Thucyd. οἶδα ἐμαυτὸν [illegible], Xenoph. οἶδα [illegible], idem libro 1. Pæd. Odyſſ. ο, [illegible] οἶδε, eſt tibi beneuolus, tibi bene vult. οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, idem Homer. ibidem. οἶδα [illegible], Ariſtophan. ſcio me decipi. [illegible] ὅτι, Demoſthen. [illegible] οἶδα, idem. εὖ οἶδα, habeo certum. εὖ οἶδ᾽ ὅτι plerunque [illegible] eſt, Bud. Comment. Plato in Apolog. [illegible] ὧν εὖ οἶδ᾽ ὅτι κακῶν ὄντων; pro hoc capiam eorum aliquid quæ mala eſſe certò ſcio? οὐδὲν οἶδα, nihil pro certò ſcio, nihil habeo compertum. Plato, [illegible] οἶδ᾽ ὅπως, ſcio qua parte. [illegible], &c. Thucy. οἶδα [illegible], Plato in Leg. οἶσθας, noſti. Xen. Οἶδα, etiam ſignificationem habet verbi ſoleo, vt apud Trallianum, [illegible] οἶδε [illegible], hoc inexcitabili ſomno oppreſſos ſolet excitare. Eſt & elegans huius verbi loquendi modus, οὐχ ὅσον γέ μ᾽ εἰδέναι, id eſt, non equidem quod ſciam, Ciceroni. Ariſtophan. in Nebul. [illegible] οὐχ ὅσον γέ μ᾽ εἰδέναι: pro [illegible], accipitur & pro poteſt [illegible].

Οἰδαίνω, & οἰδάνω, μ. ανῶ, tumeo, ὀργῶ, iraſcor, [illegible], ſuperbio, concito, feruefacio, [illegible], extubero, [illegible], rebus adhuc timentibus, fluctuantibus, Herodot. Ilia. ι, [illegible] οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, mihi cor turgeſcit ira. vide Cic. Tuſcul. 3. οἰδαίνουσα θάλασσα, Aratus, inflatum mare, Cic.

Οἴδακες, Suidæ ſunt αἱ [illegible] φύλλων, & [illegible].

Οἰδαλέος, turgidus, tumidus, humidus, ὑγρός.

Οἴδε, pro ὧδε, hi. Od. ξ, [illegible].

Οἰδέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ οἰδεῖν. ᾤδεε χρόα, tumidum corpus habebat, Hom. Od.

Οἴδημα, ατος, τὸ, tumor eſt laxior & mollis, doloréque vacans. Latini etiam œdema vocant, ὄγκωμα, Suid. [illegible]. Galenus dicit Hippocratem omnes tumores qui contra naturam fiunt, vocare οἰδήματα. Dioſc. l. 3. c. 93. de Melanthio, i. nigella, [illegible], καὶ οἰδήματα παλαιὰ, καὶ [illegible], &c. delet lentigines, lepras, tumores, veteres, &c. οἰδήματα ex Dioſcor. c. de ordeo vocat Plinius collectiones. οἴδημα, item æſtus, [illegible], feruor.

Οἰδη-

Οἰδαλέον, ὑγρὸς, Galen. ad Glauc. eſt οἴδημα.
Οἴδησις, tumor, inflatio, Suid. ὄγκωσις.
Οἰδίπου μίξις, Inceſti concubitus. Nam OEdipus cum matre rem habuit, vide Sophocl. in Oedip. Athenagoras in Apologia oſtendit Chriſtianis obiecta fuiſſe hæc crimina, ἀθεότητα, θυέστεια δεῖπνα, Οἰδιποδείους μίξεις.
Οἰδίπους, OEdipodes, idem qui & οἰδίπους dictus eſt, & οἰδίπος, i. OEdipus. Dicitur autem OEdipus ἀπὸ τοῦ οἰδεῖν τοὺς πόδας, i. à tumore pedum, Eurip. authore & Seneca, qui ſic ſcribit, Forata ferro geſſeras veſtigia, Tumore nactus nomen à vitio pedũ. Huius vocis Accuſatiuum Chriſtodulus vult οἰδίπουν, non οἰδίποδα, quemadmodum & ἀρτίπουν & ἀελλόπουν & ἀπίπουν, quantumuis dicamus πόδα, non πουν. κατ' οἰδίπουν, OEdipi ætate, Herodoto.
Οἰδίπος, οδος, OEdipus, in Epig.
Οἰδισκόμενος, τὸ, quod intumuit, inflatum, Galen.
Οἰδίσκω, tumefacio. οἰδίσκων πνεῦμα, tumefaciens ſpiritus: ſic vertit Gaza in Probl. Alex. Aphr.
Οἶδμα, ατος, τὸ, tumor, οἴδημα, tumor, vnda intumeſcens, æſtus, πόντος pro οἴδημα, per ſyncopen. Heſiod. πόντος ἀτρύγετος, οἴδματι θυίων, æſtu feruens, πέλαγος οἶδμα πόντου, pro pelago, pro tumore & elatione poſuit Gregor. in carmine.
Οἶδος, apud Hippoc. ἀντὶ τοῦ οἴδημα, tumor.
Οἴδνον, τὸ, tuber. Theophr. l. 1. hiſt. plan. c. 2. οἶδνα καὶ οἱ ἐν τῇ γῇ, terræ tumores, tubera, quæ & ὕδνα dicuntur.
Οἴεο, pro οἴου, per dialyſin, exiſtimas. Il. ι. ὀπιπεύεις μὲν οἴεαι, ſuſpicatus es ſuſpicioſa & curioſa, ὀπτευίζει.
Οἰέανος, vnicam veſtem habens, Apol. Rhod. qui & οἰοχίτων, infra.
Οἴες, oues, πρόβατα.
Οἴεος & οἴειος, ouillus, vnde οἰέα & οἴα, ouina pellis.
Οἰέτης, ου, ὁ & ἡ, ætate par, æqualis, ὁμοετής, ὁμῆλιξ, ab οἶος, i. vnus & ſolus: vel ex ἴσου, vt ὁ ἴσος ἡλικίας. vide rationem accentus apud Etym. deducunt nonnulli non ab ὀΐς, ſed ab ἔτος. Hom. οἰέτεας οἰέτιας, &c. in genere fœminino. id eſt, ὁμοετεῖς, ὁμήλικας, quæ ἡλικιῶτις.
Οἰζύω, ὀϊζύω.
Οἰζυρός, ὁ, ὁ, ærumnoſus, miſer, ἄθλιος, δείλαιος, ταλαίπωρος, χαλεπὸς, difficilis, penultima longa. Heſiod. ὀιζυρὴ ἐπὶ χθονὶ. Homer. Il. γ. τοῦ ὀιζυρώτατον ἔμμεναι, ὀιζυρὸς τίκτεν, Home. Od. Theognid. ὀιζυρὸς eſt improbus.
Οἰζυρότατος, ταλαιπωρότατος, χαλεπώτατος, Hom. Od.
Οἰζύς, ύος, ἡ, filia Noctis, vt ſcribit Heſiod. in Theog. ærumna, mẽdicitas, miſeria, ταλαιπωρία, ταλαιπωρία, μόχθος. Odyſ. ξ. οἰζύν δ' ἐπὶ χθονὶ. Heſiod. ἀποσπασθῆναι ἐκμηνοῦ ἀνίης καὶ ὀιζύος.
Οἰζύω, ὀιζύω, ὀιζύσω, in ærumna ſum, ταλαιπωρῶ, ἀγωνιῶ, μοχθῶ, Neutr. ab ὀιζύς. Hom. Il. γ. τὸν εἵνεκα πολλοὶ ὀιζύν, i. ταλαιπωρέω.
Οἴη, vna, ſola.
Οἴη, populus Atticæ. vnde & οἰῆθεν.
Οἴη, ἡ, ſorbus, Theoph. l. 3. hiſt. plan. c. 11. ſed alibi οὔα & ὄα dicitur. vide Οὔα.
Οἰηθῆναι, exiſtimare, putare: ab οἴεσθαι. Xen. ἀλλὰ δεῖ ἐπιδεικνύναι τῇ πολιτείᾳ ὑμᾶς τοιούτους, qui ſperemus talem nos ſeruaturum eſſet à verbo οἴομαι. vnde οἰηθείς, Particip. ratus, arbitratus, οἰηθέντα, puta, in Imperat. Plato in Apolog. Socratis, οἰηθέντα δεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπολογεῖσθαι.
Οἴηιον, ου, τὸ, gubernaculum, pro οἴαξ ſeu οἴακες teſte Euſt. vtitur autem eo Hom. Il. τ. de gubernatoribus dicens ἔχον οἰήια νηῶν.
Οἴηκες, οἱ, annuli quidam ferrei, qui iugum currus ſuſtinent, aut per quos fræna mulos regentia immittuntur. Apud Hom. Il. ω. ἐπ' οἴηκεσσιν ἀρηρός, quod quidam inepte reddidit, bene ceruicibus aptum. Item gubernacula, Euſt. Il. ω.
Οἰηκίζω, τὸ οἰακίζω, κυβερνῶ, rego, dirigo, & adapto. Accuſ. Herodo. lib. 1.
Οἴημα, elatio, arrogantia, τῦφος. Plut. in Platonicis quæſtionibus ait, in Græcia ſophiſtarum magnum fuiſſe prouentum, quib. οἱ νέοι πολὺ πλήσαντες οἰήματος, ὑπέρογκοι καὶ δεξιοσοφίας, ὥς φασι, λόγου ζῆλον. Sic vulgo οἴημα, ὃν οὐκ ἔχει. Inde illa ſententia ex Laert. τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους τὸ οἴημα, vtres vacuos inflat ac diſtendit ventus, ſtultos verò inanis opinio atque arrogantia, id eſt, οἴησις.
Οἰηματίας, ου, ὁ, ὑπερήφανος, ſuperbus & inſolens, Suid.
Οἴησις, εως, ἡ, opinio, opinatio Cic. δόκησις, exiſtimatio, apud Plat. vide Νόησις. Item ὑπεροψία, & animi elatio apud Dionyſ. & ſtultæ arrogãſque exiſtimatio ſui, οἴημα.
Οἰητέον, cenſendum eſt, νομιστέον, Ariſt. in Polit.
Οἰητής, οἰητοῦ, opinator Ciceroni.
Οἶα, ouinæ pelles, οἶαι, ſuprà.
Οἶκα, & Attice, ἔοικα, ceſſi, ſimilis ſum, videor. ab εἴκω. οἶκε, videtur. οἶκε ἀνὴρ ὁ γνώμῃ τῷ γε ἀνδρί, eius ſententia cum altera quadã congruit, Herodot. οἴκασι ποιῆσαι, feciſſe videntur, idem.
Οἴκαδε, Aduerb. ad domum, εἰς οἶκον, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα, ad propria, pro quo Dores οἴκαδις dicunt, & οἴκαδι poetæ. vide Gazã l. 4. & Ammon. οἴκαδε κομίζειν, Demoſt. τὰ οἴκαδε πόθω, res domeſticas deſydero, Xenoph.
Οἰκάδες, ficus nondum maturæ: ſic vocant Lacones: φήληκες verò dicuntur Atticè, Pollux.
Οἴκαδις, idem quod Οἴκαδε εἰς οἶκον, Doricè, apud Ariſtophanem in Acharn.
Οἴκαθεν, domo, de domo, Bud. in epiſt. poſter.
Οἰκεῖος, οἰκειακὸς, οἰκεῖος.
Οἰκεῖον, pars domus poſt gynæcium, vel idem quod Οἰκίσκος.
Οἰκειακός, οἰκεῖος, domeſticus, vt Matth. c. 10.
Οἰκέιαζε, domo eiici, ἐκβληθῆναι, Suid. videtur tamen ſignificare potius domo eiicere οἴκου ἐξελαύνειν.
Οἰκεῖον, τὸ, conueniens, quod cuique proprium & præcipuum eſt, accommodatum ad naturam vertit Cic. Academ. lib. 2. alibi, quæ ſecũdum naturam ſunt: quibus opponit τὰ ἀλλότρια. Idem πρῶτα κατὰ φύσιν τὰ οἰκεῖα transfert, tenere ea quæ ſecundum naturam ſunt. Vide Οἰκεῖος, & Οἰκεῖος.
Οἰκειοπραγεῖν, priuatam rem agere, non publicam: opponitur τῷ πολυπραγμονεῖν. οἰκειοπραγεῖν, apud Platonem, dicitur qui ſua tantum curat. Syneſ. οὐν ἔχει πολλοῦ δεῖ οἰκειοπραγεῖν.
Οἰκεῖος, α, ὁ, domeſticus, Herodot. Item familiaris, neceſſarius, neceſſitudine iunctus, Thucyd. οἰκεῖος πρᾶος clemens & facilis Plut. dominus. Herod. item propinquus, generis propinquitate coniunctus, Demoſt. interdum ponitur ad differentiã externam, Herodot. interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur Thucyd. Plutarch. opponitur & τῷ κοινῷ, vt apud Iſoc. in Areopag. & τῷ πολεμικῷ apud Thucyd. l. 2. item οἰκεῖος aptus, accommodatus οἰκεῖος (inquit Heſych.) καὶ ἐπὶ συγγενῶν ἀκούομεν καὶ ἐπὶ συνήθων τις. ὁ ἴδιος καὶ κατὰ τῆς οἰκίας πάντες.
Οἰκειότερος φιλίας, quod amicitia dignius eſt.
Οἰκειότης, ητος, ἡ, conſortium & familiaritas, neceſſitudo, domeſticus vſus & conſuetudo Cic. amicitia. οἰκειότης ἦν αὐτῷ πρὸς Βροῦτον, ei cum Bruto neceſſitudo erat, Plutarchus in Publicol. Ariſtotel. l. Rhet. εἴδη δὲ φιλίας, ἑταιρία, οἰκειότης, συγγένεια.
Οἰκειοῦμαι, & Οἰκειόω, ω, ώσω, ῶ, ωκα, domeſticum & familiarem facio, concilio. Gregorius de magnete lapide, σίδηρον φύσει δια τὴν εἰς πρὸς ἄλλα, καὶ τὸ σιδήρω ταῦτα ὕλης ἀνοικειοῦται. Idem, οἰκειοῦμαι τὰ ὑμέτερα, καὶ ἰδιοποιοῦμαι, mihi vendico, mea eſſe contendo. Plato, ἀξιῶν τὴν περὶ φιλοσοφίας λόγων οἰκειωθῆναι καὶ ὑμᾶς συνζητῆσαι, i. familiarem reddi, οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτο, hoc ei conciliauit ciues, Plut. in Othone. οἰκειούμενος πρὸς πάντας, pronus in omnes ad amicitiam, Dioſcorid. l. 1. in Præfat. οἰκειούμενος τῇ πρώτῃ ἀκοῇ, capti primo auditu & deliniri, Ariſtot. l. 7. Polit. c. 17. vide οἰκείως. οἰκειοῦν πρὸς τὸ καλὸν, conſueſcere virtuti, aut animum ad virtutem applicare & οἰκειοῦσθαι πρὸς τὸ καλόν.
Οἰκείωμα, quod accommodatum eſt, ἡ οἰκειότης. Strabo, πάντα ἔχει οἰκείωμα πρὸς τὴν ἄμπελον, &c. ſic natura accommodam eſſe & vtilem.
Οἰκείως, propriè, amicè, φιλικῶς, coniunctè, familiariter, meritò, aptè, conuenienter. οἰκείως διακεῖσθαι, beneuolentia proſequi, beneuolè excipere. Demoſthen. οἰκείως ἔχει, familiariter eſſe affectum. οἰκείως ἔχει πρὸς ἅπαντας, cunctis ſe familiarem præbere & obuium. οἰκείως εἶχεν οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτὸν, erat cũ eo Lacedæmoniis neceſſitudo & amicitia, Plutarchus in Pericle. Iungitur ferè οἰκείως Datiuo. Iſocrates in epiſtol. οἰκείως ἡμῖν ἔχει, quo nos familiariter vtimur, Cicer. vel, qui erga nos propenſo eſt animo atque beneuolo. Ariſtotel. de mundo, ἀφρόντως πάντων οἰκείως τοῖς συστήμασι χρωμένης, omnibus conuenienter ſuæ conſtitutioni agentibus. vnde οἰκειότερον ἔχει, Xenoph. φιλιωτέρως τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, inter vos coniunctius amabitis. Stoicorum eſt dogma, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως. Dixitque Chryſippus πρῶτον οἰκεῖον εἶναι παντὶ ζῴῳ τὴν αὐτοῦ σύστασιν, καὶ τὴν ταύτης συνείδησιν. ὅτι γὰρ ἀλλοτριῶσαι εἰκὸς ἦν αὐτὸ τὸ ζῷον, οὔτε ποιῆσαι αὐτὸ, μήτε οὐκ οἰκειῶσαι. ἀπολείπεται τοίνυν λέγειν συστησαμένην αὐτὸ οἰκείως πρὸς ἑαυτό. οὕτω γὰρ τά τε βλάπτοντα διωθεῖται, καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. Ex quibus Cicero de Finibus quarto, Noſmetipſos, ait, commendatos eſſe nobis, primámque ex natura hanc habere appetitionem, vt conſeruemus noſmetipſos. Et libro tertio, Simulátque natum ſit animal, ipſum ſibi conciliari & commendari ad ſe conſeruandum, & ad ſuum ſtatum, & ad ea quæ conſeruantia ſunt eius ſtatus, diligenda: alienari autem ab interitu, illiſque rebus quæ interitum videantur afferre. Ibidémque, Primum eſſe officium vt ſe conſeruet in naturæ ſtatu, deinceps vt ea teneat quæ ſecundum naturam ſint, pellátque contraria. Οἰκείως, pro ὁμοίως, id eſt, ſimiliter teſte Suida. Polybius, οἰκείως δὲ ταῦτα συνέβαινε γίνεσθαι καὶ ἐπὶ τῶν ταχυδρόμων.
Οἰκείωσις, familiaritas: οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῆς Naz. οἰκείωσιν τῶδε ποιοῦνται, hęc ſibi vendicant, Thucyd.
Οἰκουμένη, orbis terrarum habitatus.
Οἰκέτικος, ὁ, οἰκεῖος.

Οἰκέαται, pro οἰκοῦνται dicitur teſte Polluce.

Οἰκετεία, ας, ἡ, familia, domicilium.

Οἰκετεύομαι, propriè domeſticus ſum, ſeu famulus, ſeu famulus domeſticus ſum, famulor, Heſych. οἰκετεύονται expon. σωπῶσι, famuli autem domeſtici σωπεύουσιν, & ipſi.

Οἰκέτης, ου, ὁ, plerunque capitur pro famulo ſeu ſeruo domeſtico ſed differt ab οἰκογενὴς & οἰκότριψ, quod hæc duo de verna dicuntur, οἰκέτης autem de nouitio etiam ſeruo, id eſt, aut recẽs empto aut qui non ita pridem bello captus eſt. Heſych. ὁ μὲν οἰκότριψ ἐστὶ γνήσιος δοῦλος, ὁ δὲ οἰκέτης οὐ πάντως, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. Apud Athenæum lib. 6. differunt δοῦλος καὶ οἰκέτης. Nam δοῦλος etiam dicitur, ὁ ἀπελεύθερος, id eſt, libertus. Οἰκέτης verò non eſt manumiſſus καὶ ἀπὸ τῆς κτήσεως ἀφιέμενος. Ὁ γὰρ οἰκέτης, inquit, δοῦλος δὲ κτήσει καταπεπτωκὼς, mãcipio & nexu ſubditus obſtrictúſque, ὑπεργός. vide Ammon. Θεράποντες, δοῦλοι, & οἰκότριψ, notandum tamen vt plurimùm οἰκέτης eſſe honeſtius vocabulum & fortaſſe melius reddi famulus domeſticus, quàm ſeruus domeſticus. Poetæ καὶ τοὺς ὄρνεις οἰκείους vocabant οἰκέτας, πολλάκις. Hinc περιστερὰν οἰκέτιν, i. columbam domeſticam dixere, idem Heſych. οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες: i. tidémque Suid. οἰκέται οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, citans ex Ariſtoph. Nub. οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσι, omnes domeſtici, tota familia. Heſyc. habet & fœmininum οἰκέτις, quod exp. κατοικίδιος, vt ſupra κατοικίδιος ὄρνις gallina domeſtica ſeu cohortalis.

Οἰκετία, ας, ἡ, familiâ. Epictet. niſi potius οἰκετεία.

Οἰκετικὸς, domeſticus, verna, contubernalis, ſeruulus. οἰκετικὰ ὀνόματα, nomina ſeruilia, ſiue ſeruorum, Poll. Plato. apud Plutarchum τὸ οἰκετικὸν ſeruitium ſeu miniſterium domeſticum ipſi famuli.

Οἰκεὺς, έως, ὁ, οἰκέτης, δοῦλος, ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν, οἰκεῖος. Home. Od. βούλοντο μάλιστα κύδιστοι οἰκῆες. Heſych. ὑπόχειροι οἰκέται.

Οἰκέω, ῶ, ήσω, ηκα, & οἰκάω poeticè, habito, incolo, manſionem habeo, man ſito. Actiu. Accuſatiu. οἰκεῖν ἐν τοῖς πολίταις χρηστοῖς, habitare cum probis ciuibus, Plato in Apolog. οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Demoſthen. peregrini, inquilini. ἐν πόλει καλῶς οἰκούσαις, Plato de Legib. Pro διοικεῖν, Xenophon in OEconom. εὖ οἰκεῖν οἶκον. bene rem familiarem adminiſtrare, bene domum gubernare, Plutarchus in Apophthegm. οἰκεῖται πόλις ἄριστα, optimè ciuitas degit, Thucydid. οἰκεῖσθαι νόμοις, legibus regi, Demoſthen. ἡ ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις. Plato libro 2. de Republ. bene inſtituta ciuitas.

Οἰκιστήριος χῶρος, valde frequentans, frequentem reddens, Herodotus.

Οἰκῆος, domeſticus, priuatus, οἰκεῖοι, domeſtici. τὰ οἰκεῖα res domeſticæ. Heſiodus, οἰκεῖα θέσθαι, domeſtica facere, id eſt, domi recondere.

Οἴκημα, ατος, τὸ, domicilium, caſa, domus, ædicula, tectum, diæta, & carcer ab Athenienſibus ex inſtitutione Solonis, id eſt, δεσμωτήριον, εἱρκτή. Plutarchus in Solone. Sciendum, inquit Poll. ὅτι οὐ μόνον τὸ δεσμωτήριον οἴκημα apud Atticos dictum μὴ δὲ τὸ πορνεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκητήριον. Nam & Suida teſte Æſchin. οἴκημα dixit τὸ πορνεῖον, id eſt, lupanar, χαμαιτυπεῖον. τὰ τῶν ἀρχόντων οἰκήματα, ſedes magiſtratuum, Demoſthen. ἐν οἰκήμασι ὄρνιθας τρέφει, in cortibus altiles habet aues, Herodot. οἴκημα καὶ οἰκία διαφέρει ὡς μέρος πρὸς ὅλον Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ, καὶ ὡς ἐν τῷ αὐτῷ μόνον οἰκίᾳ εἶναι, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ οἰκήματι.

Οἰκημάτιον, ου, τὸ, cubiculum.

Οἰκημένη, ſita.

Οἰκήσιμον, τὸ, habitatio, τὸ οἴκημα. Plat. in Protag. Ἦσαν ἐν οἰκησίμῳ τινὶ, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ταμιείῳ ἐχρῶντο: & de Leg δημοσίαις οἰκησίμοις χρῆσθαι. Thucyd. l. 3. οἰκήσιμον, ὃ ὑπὸ τῷ τείχει, Pollux apud Atticos ait idem eſſe quod carcer. vide Οἴκημα.

Οἰκήσιμος, habitabilis.

Οἴκησις, domus, οἶκος, domicilium. Plato 12. de Leg. γῆ μὲν οὖν ἑστία τε οἰκήσεως, ἱερά, terra igitur, vt focus domiciliorum, ſacra, Cicer. 2. de Leg. Plato epiſt. 7. ὡς οὐ μετεπέμψατό με εἰς τὴν οἴκησιν πάλιν, in ædes ſuas non iam me inuitauit. Item familia, gens, cognatio. Et οἰκήσεις, penates.

Οἰκητήριον, ου, τὸ, domicilium, habitatio, ſedes, domus. οἰκητήριον τῶν δυνάμεων, ſedes virium. Alexander Aphrod. Paulus ſecunda ad Corinth. capite quintò, καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες, ſiquidem in hoc ingemiſcimus, affectantes ædiculæ noſtræ cæleſte domicilium ſuperinduere. & ad Epheſ. capite ſecundo, poſuit κατοικητήριον, ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον, Iud. in epiſto. ſuum domicilium relinquere.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, οἰκήτωρ, habitator, deductor coloniæ, colonus.

Οἰκητικὸς, domicilium ſibi parans, Gaza. τὰ οἰκητικά, quæ domicilia ſibi faciunt.

Οἰκητήρια, vaſa domeſtica & vtenſilia, Heſych.

Οἰκητὸς, habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator, incola, colonus, Soph.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, domus priuata, domicilium, caſa, villa, lares, penates, gens, genus, familia, hoſpitium, Suid. Xeno. οἰκίαν διατρέφει, familiam paſcit, domum nutrit. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, patria pulſus. Θύραι τῆς οἰκίας, authore Polluce, τὸ ἀπαιτεῖσθαι τὴν ἐπιθήκην· ἐπιθεῖναι δὲ, τὸ λαβεῖν εἰς ἐπιθήκην. Item nidus, domicilium auium. οἰκίαι καὶ τὰ ἱερὰ, ædes tam priuatæ quàm ſacræ & diuinæ, Thucyd. ἐλεύθεροι οἰκίας, Ariſtoph.

Οἰκιακὸς, οῦ, ὁ, qui in domo eſt, οἰκεῖος, domeſticus.

Οἰκίδιον, q. domuncula, οἰκίσκος, ædicula Plin. vel ædiculæ. Terẽt. οἰκίσκιον. Ariſtoph. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον, i. τὸ οἰκίδιον. vide οἰκίσκος.

Οἰκίδιος, domeſticus, priuatus.

Οἰκίζω, ίσω, ικα, domum ædifico, οἰκοδομέω, Herodotus, & ſimpliciter pro conſtruo καὶ κτίζω κατασκευάζω. Et habito, habitare facio, ſum author coloniæ, coloniam deduco, in ſedem reſtituo. ᾤκισται, ſitum eſt, ſedem habet. Actiu. Accuſ. Ammon. diſtinguit à συνοικίζειν. οἰκίζω εἰς ἄλλα οἰκήματα, in alias ædes loco, frequento ciuibus, Euripid. Demoſthen. οἰκίσαι πόλιν, vrbem condere, Ariſtoteles ſecundo OEconom. οἰκισθεῖσα πόλις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, à Xenophonte condita habitatáque ciuitas, Plut. in Solone.

Οἰκώνης, ὁ, ὁ apud Heſych. ὠνητὸς δοῦλος, emptitius ſeruus vel potius ſeruus aut famulus domeſticus.

Οἰκικὸς, domeſticus: ſic canon. vlt. Conc. Antioch.

Οἰκίον, ου, τὸ, domus. Odyſſ. ξ. καὶ οἰκί' ἔνειμαν, tecta dederunt, id eſt, οἴκους, οἴκους, inquit Didym. οἰκί' ἔθεντο, τὴν οἴκησιν ἐποιήσαντο, Hom. Iliad. β.

Οἰκισθέντες, qui ſedes collocarunt.

Οἰκόπεδον, area ædificij futuri. Et apud Demoſthenem contra Olympiodor. quaſi domuncula, ædiculæ. μικρὸν οἰκίδιον, οἰκημάτιον, Lyſias.

Οἰκίσκος, ου, ὁ, cellula, cubiculum, q. domuncula, Demoſt. pro Cteſiph. propriè auium cauea. ἐκάλουν δὲ αἱ Ἀττικαὶ τὸ ὑφ' ὧν τοὺς ὄρνιθας ἔτρεφον, οἰκίσκον, inquit Harpoc. apud Ariſtoph. μεταφέροντες τοῦνομα. οἰκίσκος ὀρνίθειος, & οἰκίσκος ὀρνιθικός. i. καλιὰ καὶ καλιὸς, χόρτη.

Οἴκισις, ἡ, ædificatio, habitatio, conſtitutio ciuitatis.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, & qui habitare facit, deductor coloniæ, deducendæ coloniæ author, conditor ciuitatis & inſtitutor. Plato 2. de Rep. ἐν ὁ γὰρ ποιηταὶ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως. οἰκισταὶ πόλεων, Iſocr.

Οἰκιστικῶς, aduerb. Pollux more eorum qui vrbem ædificant, aut coloniam deducunt.

Οἰκιῶ, condam. Lucian.

Οἰκογενὴς, vel Οἰκογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, domi noſtræ natus, οἰκογενὴς δοῦλος ὁ μὴ ἀγοραστός. οἰκογενεῖς, vernæ, vernaculi. οἰκογενεῖς ἀλεκτορίδες, cortales gallinæ, Ariſt. in princip. lib. 6. Anim. τὸ οἰκογενὲς, συγγενὲς etiam exp. Heſych.

Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, matrona, materfamilias.

Οἰκοδεσποτεῖν, familiam regere, domui præeſſe. Paul. 1. ad Tim. c. 5. vult mulieres οἰκοδεσποτεῖν, i. familiam adminiſtrare, non autem αὐθεντεῖν τοῦ ἀνδρὸς quod alibi non permittit.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, paterfamilias ſeu familiæ dominus, apud Genethliacos genituræ dominus, quem præſidem domicilij vocant. οἰκίας δεσπότης potius dicitur, Phrynich.

Οἰκοδεσποτικὸς, & οἰκοδεσποτικὴ, rei familiari conueniens, Cic. ad Atticum, homini frugi congruens. οἰκοδεσποτικὰ, patrisfamilias officia.

Οἰκοδομέω, ῶ, ήσω, ηκα, ædifico, extruo, reficio. ἰξευτὴς καλάμους οἰκοδομεῖ, auceps calamos adornat, Naz. εἰς τὴν κρυφίαν ἀγρευτικήν. Οἰκοδομεῖσθαι autem, loco ſeu mando ædificandum. Xen. τοὺς καλοὺς οἰκίας οἰκοδομησάμενοι, &c. quod tamen confundunt ſcriptores. Æſchin. enim περὶ ἀγορᾶς. ita ſcripſit, ... ᾠκοδομήσατο. Plato 2. de Rep. οὔτε τι ποιοῦντες καὶ εἶναι καὶ ἱερὰ καὶ ... καὶ οἰκοδομοῦντες οἰκίας, i. domos extruentes. οἰκοδομήσασθαι οἰκίας, &c. Chryſoſt. ... ᾠκοδομημένοι λίθοι, Thucydid. ſaxa coagmentata, i. συνῳκοδομημένοι, τὰ ἄριστα ᾠκοδομημένα τοῦ σώματος partes corporis optimè conditæ, Ariſt. in Probl.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, & Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium, ſtructura. οἰκοδομήματα aliquando, parietes, turres & clauſtra, Plato de Legib. pro ſubſtructionibus & munitionibus. οἰκοδομὴ non dicitur, ſed rectius οἰκοδόμημα, Phrynich. Paul. 2. ad Cor. c. 5. Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ſcimus enim, ſi tentorij huius terrena domus noſtra diſſoluta fuerit, ſtructurã ex Deo non habere, ædificium non manu factum, ſempiternum, in cælis. Et ad Epheſ. c. 2. οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη, ſtructura conuenienter & congruenter coagmentata.

Οἰκοδόμησις, extructio, ædificatio, Thucyd.

Οἰκοδομικὴ τέχνη, Platoni lib. 1. de Republ. i. architectura architectonice.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ſtructura, ædificatio, Pollux. Suid. Plut. in Pomp. dixit τὰς τειχῶν οἰκοδομίας, de munitionum ſtructura.

Οἰκοδομική, ῆς, ἡ, ars extruendarum ædium, architectura. & οἰκοδομικὴ ὕλη, materia ædibus idonea, Gaza.

Οἰκοδομικός, οῦ, ὁ, architectus, ſtructor. Cicer. οἰκοδόμος. Ariſtophan. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 11. Latifoliam roboris ſpeciem πρὸς τὴν χρείαν τὴν οἰκοδομικὴν χρήσιμον eſſe ait, i. ad ædificiorum vſus: ad vſus architecturæ. Et οἰκοδομικός, Pollux.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ſtructor, domorum ædificator. Chriſtodulus hanc vocem reiicit, dicendumque potius, οἴκων ἐργάτην ἢ τέκτονα aſſerit.

Οἴκοθεν, Aduerb. de loco, domo, de domo in domū. Soph. οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον, domo adducere Achiuis ſocium, ἀπὸ τοῦ οἴκου, ἐξ οἴκου.

Οἴκοθι, Aduerb. loci & de loco, domi & à domo, ἐν οἴκῳ, ἐξ οἴκου, ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Οἰκοθούρος, canis domeſticus, ὁ ἐκ οἴκου θορὼν κύων, Heſych. forſan quia ex ædibus impetum dat in eos qui accedunt.

Οἴκοι, domi, ἐν τῷ οἴκῳ. τὰ οἴκοι, res domeſticæ, Plato 2. de Republ. δεῖ δὲ τὰ οἴκοι ἑαυτοῖς ποιεῖσθαι ἱκανά, rem familiarem quæ ſatis ſit, ſibi parare decet.

Οἴκοθε, idem, Heſyc.

Οἰκομανία, inſanus ædificandi amor, Bud. in Epiſt.

Οἶκόνδε, Aduerb. ad locum, domum, εἰς τὸν οἶκον, Homer.

Οἰκονόμαι, vocabulum tragicum pro οἰκονόμοι. apud Pollucē corruptè Οἰκοδόμοι.

Οἰκονομέω, μ. ήσω, π. κα, curam habeo rei domeſticæ, rego, inſtituo, μεταχειρίζω, tracto, Actiu. Accuſat. ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, Ariſtot. de mundo, id eſt, lex regit omnia ad rempublicam pertinentia. τὸ μὲν ἐν τῇ ἐνδείξει τῶν ὄνομα οἰκονομεῖ τι φόβον, Nazan. in Orat. vltionum nomen metum procurat, id eſt, indicat. οἰκονομοῦσαι τὴν ἀεὶ τοῖς ταῖς βίαις ζῶσι, de iis or dinaturus, cap. 3. lib. 2. Machab. Dicitur verò in ſignificatione actiua, Οἰκονομεῖν καὶ οἰκονομεῖσθαι. Lucian in Ioue Trag. πράγματα ἔχοντι. θεοί, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἄριστα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομοῦμεν. Οἰκονομούμενον alioqui ſignificat rectè conſtitutum & diſpenſatum. Οἰκονομεῖσθαι verbum medicorum. Galenus, εἰς δόσεις ἔστιν ὑγιῆ τὰς τροφάς καὶ οἰκονομηθείσας τροφῆς εἰς πάντα τὰ τοῦ σώματος μέρη, diſtributi alimenti & digeſti. οἰκονομεῖσθαι μεγίστοις πράγμασι maximis rebus implicari Menand. Οἰκονομεῖν, verbum theologicum pro moliri, ſtruere, inſtituere: Damaſcen. δι᾽ αὐτῆς ἡ τῶν ὅλων οἰκονομοῦσα σωτηρίας.

Οἰκονομία, ας, ἡ, œconomia, ἡ περὶ τὰ ἐν οἴκῳ διοίκησις, rei familiaris cura & adminiſtratio, domeſtica diſpenſatio, rei domeſticæ prouidentia, prudentia domeſtica. Cicer. Quintilia. lib. 3. cap. 37. Œconomia, Græcè appellata à cura rerum domeſticarum. Plato in Apolog. ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, rei familiaris negligens diſpenſator: cui opponitur ὁ τῆς οἰκονομίας χρηστὸς ἐπιμελητής, bonus & frugi paterfamilias. Οἰκονομία tranſlatè pro quauis adminiſtratione & diſpenſatione, vt οἰκονομία τῶν χρημάτων, Chryſoſt. Et apud Apoſtolum, οἰκονομία τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, id eſt, διάταξις καὶ διανομή, ordo atque diſtributio, abſolutionis & complementi temporum. Eſt enim καὶ Οἰκονομία, τῶν πραγμάτων διαμερισμός, καὶ διανέμησις, vt Οἰκονομία τῆς χάριτος, gratiæ diſtributio atque diſpenſatio. Paulus ad Epheſios capite 3. Εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς. Vitruuius libro 1. cap. 2. Architectura autem conſtat ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur, & ex diſpoſitione: hanc autem Græci διάθεσιν vocant, eurythmia, & Symmetria, & decore, & diſtributione, quę Græcè οἰκονομία dicitur. Atque apud Quintilianum lib. 3. cap. 37. Hermagoras iudiciū, partitionem, ordinem, quæque elocutionis ſunt, ſubiecit œconomiæ, quam hoc loco perabuſionem poſitam, nomine Latino carere affirmat. Idem ait libro 1. cap. 14. in antiquis diligentiorem deprehendi œconomiam quàm in pleriſque noſtrorum. Quo etiam loco ſic ait, Præcipuè verò illa infigat animis, quæ in œconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid perſonæ cuique conuenerit, quid in ſenſibus laudandū, quid in verbis, vbi copia probabilis: vbi modus. Eſt verò Oratoribus & Poetis ſua οἰκονομία in collocatione, diſpoſitione, ordine & ſtructura verborum rerúmque præcipuè. Cicero in Epiſt. ad Atticum, Iis igitur reſpōdebo. Sic enim poſtulas. Nec οἰκονομίαν meam inſtituam, ſed ordinem conſeruabo tuum. Idem ibid. Sed οἰκονομία, ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato, te enim ſequor σχεδιάζοντα. vbi excuſat epiſtolam de variis reb. non ordine diſpoſitè atque diſtributè ſcriptam, ſed confuſè atque perturbatè. Interp. Soph. OEdip. Col. laudans œconomiam prouidi poetæ in decoro perſonarum atque rerum ordine, καλῶς δὲ inquit, τὰ τῆς οἰκονομίας ἔχει, ἵνα μὴ μετ᾽ Οἰδίπου ἀπίωσι: dixerat enim Antigone, Οἴμοι δὲ δὴ ὕστερ᾽, ἐγὼ γὰρ εἰς μὲ τὸ ἐν τούτοις. Idem ſuper hoc verſu, Καὶ πέμπει ὁ κρείσσων εἰς τοὺς χώρας ἐξηγεῖσθαι inquit, ὅτι τὸ οἰκονομία ὅπως μὴ διατρίβῃ χρόνος, τὸ καλῶς ἐστι. Donatus ſuper his in Andria Terentij, Audiui Archillis: ait, hæc ſunt inuentionis Poeticæ, vt ad οἰκονομίαν facetiæ aliquid addant. Nam οἰκονομία eſt vt arceſſatur obſtetrix, etiam conueniatur Pamphilus. Facetia, &c. Quibus locis Οἰκονομία, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἐπιμέλεια, apparatus, diligentia, καὶ πρόνοια, i. prouidentia poetæ dici poteſt. Οἰκονομία pro negotio: Plutarch. in Lycurgo, ἀναγκαίας οἰκονομίας ποιοῦντο διὰ τῶν συγγενῶν, per cognatos res neceſſarias tranſigebant. ¶ Οἰκονομίας etiam vocabulo vtuntur Theologi, vbi loquuntur de Dei prudentia atque prouidentia. Chryſoſtomus ad Coloſſ. ſecundo. Τὸ γὰρ ποιεῖν τοῦτο ἀπόρῳ δεῖ χρόνῳ. Ἐποίει καὶ τὸ πάντα ἐποίουν ὁ Ἰησοῦς, διὰ τὸ ἐκεῖνο, διὰ οἰκονομία ἦν, id eſt, id fiebat diuinæ prouidentiæ diſpenſatione. Vnde myſterium Euangelij, Chriſti ſeruatoris noſtri ἐνανθρωπήσεως, eius vita & Theurgia tota, οἰκονομία vocatur. Damaſcen. [illegible] contra negantes Chriſti corpus interiiſſe, εἰ γὰρ ἄφθαρτον, [illegible] ἀλλὰ καὶ δοκήσει, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ γέγονε ἢ γεγονέναι φασὶ [illegible], τὴν ταφήν, τὴν ἀνάστασιν, [illegible], φαντασμὸς καὶ σκιά, τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Chryſoſto. ad Corinth. 15. Epiſtol. prioris, vbi dicitur Chriſti regnum euſque propagari oportere, quouſque omnia pedibus ſubiecerit, Videamus, inquit, an hæc περὶ γυμνῆς τῆς θεότητος, ἢ κατὰ τῆς οἰκονομίας λέγεσθαι, i. an hæc de nuda deitate, vel de Chriſti humana diuináque conditione ſimul, pronuncientur. Hieronymus ad Pammachium & Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidiatam Chriſti introduxit οἰκονομίαν, i. ἐνανθρώπησιν, ex eo ſcilicet quòd diuinam perſonam Chriſto homini ſuſtulit nequiter & impiè. & vnam tantùm naturam attribuit.

Οἰκονομική, ſcientia cuius eſt ſubiecta materia res familiaris, vt πολιτική res publica: & hæc philoſophiæ pars eſt, quæ ad res familiares domeſticáſque pertinet: vt ἡ πολιτική, quæ ad rempublicam ſpectat.

Οἰκονομικὴ ἀρχή, & οἰκονομικόν appellatur ab Ariſtot. poteſtas illa, qua vir vxori, liberis & omni familiæ præeſt, facultas rei familiaris.

Οἰκονομικόν, quod pro rei domeſticæ vtilitate fit.

Οἰκονομικός, οῦ, ὁ, gubernandæ familiæ peritus. Xenophontis οἰκονομικός, liber de tuenda re familiari, Cicero de Senectut. Item οἰκονομικός, ad rem pertinens familiarem. οἰκονομικὸς δικαστής, Bud. in Pandect. ζῷα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικά, animalia quorum induſtria domeſticum viuum præbeat, Nazanzen. in Orat. α.

Οἰκονομικῶς, aduerb. ſignificationem pertinens τῆς οἰκονομίας. Damaſcen. de Chriſto, καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν ὑπεξῆγε πολλάκις, ſe ipſum ſæpius ſubduxit, prouidentiſſimè ſe reſeruans ad præſtitutum ſupplicij tempus, i. οἰκονομικῶς.

Οἰκονομικῶς ἔχω, ad rem familiarem aptior, Xenoph.

Οἰκονόμος, ου, ὁ, ab οἶκος, & νέμω, diſpenſo: diſpenſator rei familiaris, villicus. Οἰκονόμος τῆς πόλεως, cap. vl. Epiſt. ad Roman. arcarius ciuitatis, vt rectè tranſtulit B. Hieronym. (eſt verò arcarius qui publicam vel priuatam aſſeruat pecuniam. vide in Cod. Iuſt. titul. de ſuſceptoribus præpoſit. & arcariis. Scæuola libro 40. Digeſt. t. de fidei commiſſ. L. Thais, Stichus arcarius probante domino nomina fecit) alij quæſtorem ærarij, alij procuratorem vel curatorem vrbis expoſuerunt. ὁ τῆς σῆς ψυχῆς οἰκονόμος, Nazan. animæ tuæ diſpenſator. οἰκονόμος, μετὰ τῆς ψυχῆς, idem Nazanz.

Οἰκόπεδον, ου, τό, ἔρειπια καὶ λείψανα οἴκων, locus circa domum, οἰκόπεδον, ἐδάφος, ædificium, area ædificij futuri, vel ſolum domus dirutæ. Euſtath. Iliad. ζ. quod & ἐρείπια, cuiuſmodi ferè apud Cat. rudetum vocatum. φύονται περὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ ἐρείπια, Dioſc. libro 3. cap. 119. naſcuntur propter ædificia & ruderata loca, Ruell. in ruderibus & ædificiis collapſis, Barbarus: circa areas domorum & inter rudera, Marcell. Xenophon [illegible], ἐπειδὰν ὄψηται τὰ οἰκόπεδα τῶν τειχῶν καὶ οἰκιῶν. Æſchin. contra Timarch. τῆς οἰκίας ταύτης ὅσον τὸ οἰκόπεδον, reliquum eſt area domus illius collapſæ.

Οἰκοποιός, propriè domus fabricator ſeu ædificator at οἰκοποιὸς τροφή, Sophocl. domi paratus cibus.

Οἰκοπορία, τά, vaſa domeſtica, τὰ κατὰ οἰκίαν σκεύη, Suid.

Οἶκος, ου, ὁ, domus, familia, facultates, cenſus. τὸ οἶκον ἀπελαμβάνον, domi relicta. ἐπ᾽ οἶκον ἀπεκομίσθησαν, domum ſe receperunt, Thucyd. οἱ ἐν οἴκῳ οἰκέται, domeſtici famuli, Xenoph. lib. 10. Pędix. ἡ κατ᾽ οἶκον. domeſticæ, Thucyd. κατ᾽ οἶκον, domeſticatim, vt Suetonius loquitur: per ſingulas domos, dicitur etiam κατ᾽ οἴκους. ἔχω κατ᾽ οἶκον, domi me contineo. οἶκος νεώς, Ariſtoph. Interpr. ſtatio nauis.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ, domi ſuæ victitare, domicœnium Martiali lib. 5. vbi, Si triſti domicœnio laboras Torani, potes eſurire mecū. Et l. 12. trinoctiali affecit domicœnio clientem.

Οἰκόσιτος, ου, ὁ, qui alitur domi, qui ſuo victu agit, qui ex ſuo viuit. opponitur τῷ παρασίτῳ. Οἰκόσιτος Suid. ὁ ἑαυτὸν τρέφων ἀμίσθως. Dicitur etiam qui citra vllam mercedem ciuitati operam præſtat, Athen. ε. οἰκόσιτος γυμνασίαρχος, qui bonis paternis ſuſtentare ſe poteſt nec dote indiget Men. & Luc. οἰκόσιτος, qui domi patris adhuc alitur: item οἰκόσιτοι μαθηταὶ dicuntur diſcipuli

qui quidem magiſtri ædes diſcendi cauſa frequentant, ſed non ab eo aluntur, verum domi patris ſui, Menand. ἐν οἰκοσίτοις δαπανᾶν λαμβάνειν at nuptiæ οἰκόσιτοι, quæ domi celebrantur, inter familiares duntaxat remota cætera foreſi multitudine. Athen.

Οἰκοσκοπικὸν, dicitur quoddam vaticinationis genus quum ex iis quæ in ædibus contingunt, auguramur, vt verbi gratia, quid ſignificet ſi felis aut ſerpens in tecto conſpiciantur, ſi mel aut oleum effuſum ſit & huiuſmodi alia vide Suid. in οἰκοσκοπικόν.

Οἰκοτραφὴς, verna, domi nutritus, οἰκογενής.

Οἰκότριβες, & Οἰκότριψ, ὁ κατ' οἶκον τεθραμμένος, Euſtath. de eo qui natus eſt ſeruis parentibus, ipſeetiam ſeruus, ὁ ἐκ γονέων δοῦλος, verna, i. ſeruus domi natus. ὁ οἰκογενὴς, famulus, ancilla. Eraſm. in Chiliad. Lacedæmoniorũ vernas hoc eſt ſeruos domi natos, μόθακας appellant aut eos qui ingenuorum filios inſtituunt quos Athenienſes οἰκότριβας. Poll. τὸ δὲ παιδίον, τὸ ἐκ τῶν οἰκοτρίβων, οἰκοτρίβαιον vocabāt. ἐκ παιδὸς οἰκοτρίβων, in filiis ancillarum, Plutarch. in Solone.

Οἰκότριψ δοῦλος, ὁ ἐκ δούλου δοῦλος, ſeruus natus è ſeruo.

Οἰκουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum, orbis habitatus, terra habitabilis, loca culta. Ariſtote. de mundo, τὴν οἰκουμένην, id eſt, orbem terræ, inſulam eſſe mari Atlantico circuntuſam demonſtrat. Apud Theophraſt. in Fragm. περὶ ἀνέμων φησ. ζῶσι, οἰκουμένη opponitur τῇ ἐρήμῳ.

Οἰκουμενικῶς, Aduerb. per vniuerſum orbem.

Οἰκουμενικὸς, generalis, vniuerſalis. οἰκουμενικὴ σύνοδος, ex habitabili orbe conuocatum concilium.

Οἰκουρέω, ῶ, ήσω, κα. κα, domi me contineo, ſto, diſpenſo res domeſticas. ἕβδομον γὰρ ἐκεῖνοι οἰκούρουν μῆνα πολιορκούμενοι, ſeptimum enim illum menſem in obſidione agebant, Plutarch. in Camillo. οἰκουρεῖν ἐν ἄστει, Idem in Pericle. interdum in malam partem accipitur pro domi deſidere & latitare. Lucian. in Nig. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἐκέλευον, καὶ ζῆν τινὰ τρόπον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς λογισμοῖς δειλαίως καὶ ἀγεννῶς ἐνδόξῳ.

Οἰκούρημα, Euripid. in Oreſte, οἰκουρήματα θήλεα, id eſt, αἱ οἰκουροῦσαι γυναῖκες, mulieres domus cuſtodes. οἰκούρημα à Sophocle accipitur etiam pro domus cuſtodia ſeu φυλακή, ἡ φρουρά. vt à Scholiaſt. exponitur in Philoctete ὦ φίλος οἰκουρήματα, τὰ τ' ἐλπίδων ἄπειρα οἰκούρημα τῶν δὲ τῶν ξένων.

Οἰκουρία, ας, ἡ, domus cuſtodia. Philo, θηλείας οἰκουρία καὶ ἡ διὰ μονῆς φιλοζωία.

Οἰκούρια, ων, τὰ, præmium quo afficitur is qui domum cuſtodit & rem familiarem alio abſente adminiſtrat. Sophocl. in Trachiniis.

Οἰκούρια, τὰ, dicuntur etiam res ioculares & ludicræ, quas pueris matres donare ſolent: crepundia dicunt Latini: Heſy παίγνια: apud Sophocl. præmia quæ pro rei familiaris cuſtodia ſoluuntur. οἱ ἐπὶ τῆς οἰκουρίας μισθοὶ, Euſtath. Iliad. ι, merces quæ promis & condis datur.

Οἰκουρικὴ ἡδονὴ ἡ, domeſtica voluptas, Bud. in Epiſt.

Οἰκουρικὸν, τὸ, domus tuendæ ſedulitas, Lucian.

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ, inſularius Pomponio Iurecconſul. vulgò concierge, & οἰκοφύλαξ, qui rem curat domeſticam, qui aſſiduus eſt domi, quaſi dicas domi cuſtos, quales Paulus matronas vult eſſe. cap. 2. ad Titum. Auguſt. apud Dionem, οἰκουρὸς, οἰκουρέω, ὁ... οἰκουρὸς γραΐδιον, anicula cuſtos domus, perſona ſcenica. vide Pollucem. Item domeſticus, ciſur, cicuritius, Philel. in Apophth. Plutarch. Ponitur & pro ignauo, qui domi perpetuò deſidere gaudeat. διατρίβειν δὲ ἀσχολῶς οἰκουρὸν τῷ ἀργόν, ſub tecto & otioſè viuere, Plutarc. in Pericle.

Οἰκοφθορεῖν, abſumere, perdere rem familiarem. Plato Leg. 11. Ἐὰν δέ τις πιστεύσας ἢ χωρίς ἐκφέρων ἐπιγράψηται καὶ κακῶς τῶν ὄντων πολὺ τῶν συνθηκῶν, οἰκοφθορεῖ δὲ ὡς ἂν τῶν αὐτοῦ κύριος, &c.

Οἰκοφθόρησαν, rem domeſticam abſumpſerunt, Herodot.

Οἰκοφθόρος, domo carens.

Οἰκοφθορία, calamitas rei domeſticæ iactura, egeſtas & euerſio familiæ. Plato, οἰκοφθορίας καὶ πενίας φεύγειν, cui opponitur οἰκωφέλεια ſiue οἰκωφελία, i. frugalitas.

Οἰκοφθόρος, ου, ὁ, domus euerſor, pernicies domorum, prodigus & nepos, qui bona dilapidat. Οἰκοφθόρους etiam mœchos vocabant, Heſych.

Οἰκοφυλακέω, ῶ, ήσω, κα. κα, domum cuſtodio, Neut. abſ.

Οἰκοφύλαξ, ὁ καὶ ἡ, cuſtos domus, in Epigr.

Οἴκτειρμα, τὸ, miſericordia, commiſeratio.

Οἰκτειρμὸς, ὁ, miſeratio. Cic.

Οἰκτείρομαι, ſum miſerabilis, ſum miſer, Xenoph.

Οἰκτείρω, ρῶ, ερῶ, κα. κα, miſereor, ἐλεῶ, ὀλοφύρομαι, lugeo. cum Infinit. Sophocl. in Aiace, κατοικτείρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς, τήνδε τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, id eſt, vereor eam viduam derelinquere. Idem in Thrachin. οἰκτείρω τι με Ποσειδῶν οἰκτερῆ. οἰκτείρω σε τῆς τύχης. Bud. in Epiſt. poſter. & Gaza libro quarto, Xenophon libro 1. Pæd. κατοικτείρας αὐτὸν, eius caſum miſeratus. οἰκτιρμὸς τὸν ἐν τῷ πόλει. Idem.

Οἰκτίζομαι, miſereor, Accuſ. Thucyd. οἰκτίζεται θάνατον, mortem miſeratur, Euripid.

Οἰκτίζω, οἰκτιῶ, miſereor, Accuſat. & Genit. Ariſtot. de mundo, ἐὰν δὲ καὶ τὸ ἀεὶ τῆς διαχέοντος ὕδατι ὑπὸ τοῦ φύσει οἰκτίσαντι αἱ περὶ μικροψυχίας, vbi ὕπερ ſubaudiendum. oratores autem οἰκτίζειν dicuntur quum & ipſi reum miſerantur & ipſos iudices vel lachrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiſerandum permouent, Athen. lib. 13.

Οἰκτικὰ ῥήματα, commiſeratiua verba, Gaza.

Οἰκτιρμὸς, ὁ, miſeratio, Cic. commiſeratio, miſericordia, ἔλεος, plus tamen eſt οἰκτιρμὸς, quàm ἔλεος. Paulus 2. ad Corint. ca. 1. ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, miſericors, lib. 3. Epig. ἐν οἰκτίρμονι θυμῷ, animo benigno & pio. Lucæ cap. 6. γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, ſiis igitur miſericordes.

Οἰκτισμὸς, ὁ, miſeratio. vide ἔλεος, in Ammon.

Οἴκτιστα, Aduerb. miſerrimè.

Οἴκτιστος, η, ὁ, multùm miſerabilis. Apoll. 2. οἰκτίστοις ἐν ἔργοισι ἀθύρεται. Lucian. οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις, ſpectaculum Scythis omnibus maximè miſerabile & deplorandum.

Οἰκτιστὸς, miſerabili cruciatu, Phalar. in Epiſt. miſerabiliter Cic. miſeranter Gellius, οἰκτρῶς.

Οἶκτος, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio, clementia, ὀλοφυρμὸς, miſeratio, ciulatus. οἶκτον ἔχειν, apud Sophoc. i. ἐλεεῖν, miſericordiam habere, i. miſereri. Pro eiulatione, idem Sophocl. οἴκτῳ τῷ συγκατακλαίουσι, i. τῷ χετλιασμῷ.

Οἰκτρότερος, miſerabilior, Herodot.

Οἰκτρολογία, ας, ἡ, oratio ad miſericordiam commouendam, miſerabilis oratio, ἐλεεινολογία.

Οἰκτρὸς, ἀ, ὁ, miſerabilis, miſerandus, ἐλεεινὸς, miſericordia dignus, Plato de Legib.

Οἰκτρότατος, miſerrimus.

Οἰκτροχοεῖν, miſerabilia verba fundere, vt rei deprecantes.

Οἰκτροχοοῦντες, οἱ, plorantes: quaſi miſerias fundentes, οἰκτροχοοῦντες. Ariſtophan. Σφῆξ, ζητῶ δ' ὥσπερ δὲ ἀποτίσονται, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες.

Οἰκτρῶς, ὁ, miſerabiliter, miſeranter, Cic. Gell.

Οἰκὼς, ſimilis. Dat. Herodot. οἰκὼς μάλιστα τῷ εἴδει, corporis habitu quàm ſimillimus. pro ἐοικώς.

Οἰκωφέλεια, ας, ἡ, domeſtica vtilitas & priuata, frugalitas: cui opponitur οἰκοφθορία. & οἰκωφελίη. Odyſſ. ξ, οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, id eſt, οἰκουρία, οἰκονομία, rei familiaris cura. Dicitur ὠφέλεια καὶ ὠφελία, ſed οἰκωφελία καὶ κακοφελία tantùm παροξύνεσθαι volunt dici, vt & compoſita ἀπὸ τῆς φυῆς, & τύχης.

Οἰκωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, domeſticus.

Οἰκωφελῶς, Dion, cum domeſtica vtilitate.

Οἶμα, ατος, τὸ, impetus: ſyncopa eſt pro οἴμημα. οἰμᾶν etiam ſignificat impetum facere, οἶμα τα, ὁρμήματα, Interp. Homeri in illud Iliad. φ, λέοντος οἶμα τα, i. ὁρμὰς: ab Οἰμάω.

Οἶμαι, ſyncopa, ab οἴομαι, ἡ, οἴσομαι, ω. ᾠόμην, puto, ni fallor, arbitror, ſuſpicor, ὑπολαμβάνω, νομίζω. ᾤμην, ſi putarem, Thucyd. Interdum ironicum eſt. Dem. καὶ οἶμαι βελτίων οὗτοι μὲν, at credo iſti præſtantiores ſe quàm ipſe me præbui. Interdum παρέλκει, & ponitur pro vtique, nimirum, Demoſth. καὶ τὸ παιδίον ζῶντα ὅτι οἶμαι δὴ καὶ παμμεγέθη, τὴν μεγίστην αἱ αὐτοὶ δίκαιοι οἶμαι δίκην δοῦναι, ingentes pœnas eſſe meritum arbitror, Idem. Sic, credo, apud Ciceron. otioſum eſt καὶ ἀργὸν, vt & οἷον aliquando. Plato de Rep. 6. ταὐτὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ εἴη ἀναγκασθήσεται τελέως τῶν αὐτοῦ τι ποιεῖν, ἢ τὴν πολιτείαν ἀφέξει; nónne cogetur, an non tandem. Sic & libro 7. Οἶμαι, proprium hæſitatorum & ſcepticorum verbum eſt, quod vſurpare ſolent qui nihil audent pro certo aſſerere: cui apud Latinos reſpondet Arbitror. Chremylus apud Ariſtoph. πλοῦτος, Οἶμαι γὰρ οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται. Ariſtotel. Rhetor. lib. 2. mores deſcribens ſenum, ait, Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν. καὶ ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασι ἀεὶ τὸ, ἴσως καὶ τάχα, καὶ πάντα λέγουσι οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν. Contrà ac iuuenes qui nihil neſciunt, & omnia habent explorata atque prouiſa. Cicero pro Fonteio, Qui primum illud verbum conſyderatiſſimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum vtimur, cum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, quæ ipſi vidimus, ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atque omnia ſe ſcire dixit.

Οἰμάω, ῶ, ήσω, κα. κα, concito, impetum facio, ὁρμῶ. Hom. Iliad. χ, Οἴμησε δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, irruit. vnde Οἶμα.

Οἶμη, ης, ἡ, cantilena, ἡ ᾠδή. vnde προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, αἶνος. Odyſſ. θ, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε. οἶμαι Heſych. eſt etiam λόγος ἢ ἱστορία & φωνή.

Οἶμος, via, iter, ὁδός. Suid. οἶμος.

Οἴμοι, hei, hei mihi. & interdum ponitur ſine caſu: interdũ cum Nom. aut Gen. Sophocl. οἴμοι γέλωτος, heu riſum, Ariſtophan.

οἴμοι τῶν κακῶν, ô mala. Idem πῶς. οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ γένος, heu me miſerum. Idem, οἴμοι τάλας, hei mihi miſero, ſine caſu. Syneſ. Οἴμοι, τί ἄρ' εἴμι δ' οἴμοι τῷ πανταλῶς μοι, hei mihi, heu me miſerum: ex Euripid. Belleroph. Aliquando læ- titiæ eſt, neque ſolum οἴμοι τοῦ κακοῦ, ſed etiam τὴν ἐπιφώνησιν ponitur, vt apud eundem in Nubibus. οἴμοι ὡς ἥδομαι, hei mihi quam lætor. Et οἴμοι πιεῖς ὡς εὐπρόσωπος, dicitur etiam nonnunquam ὤμοι pro eodem.

Οἴμορροος, ὁ, ineptes, vnipetæ.

Οἶμος, ὁ, via, ſemita, ſulcus, ἡ οἴμη, orbita & virga. ἀπὸ τοῦ οἴμω τὸ εἰμι ἰέναι τῷ ὁδῷ. Etymol. Heſiod. genere Maſcul. vſus eſt inquiens, οἶμος ᾗ ἐπὶ ὅθεν οἶμοι ἐν αὐτοῖς. Genere Fœminino Alphæus Mytilen. lib. 1. Epigr. ... ſic Nõnus & Gregor. Nazanzen. prior ſyllaba ἐκτείνεται, vt præcipit Chryſoloras, & Gaza lib. 3. Grammat. & Laſcar. vnde fit οἰμωγή. Eſt & orbis clypei, Heſych.

Οἰμωγή, ῆς, ἡ, gemitus, vlulatus, fletus, στεναγμὸς, ὀλοφυρμὸς, Homer.

Οἰμώζω, μ. ξω, π. ωχα, ploro, lugeo, ingemo, στενάζω, θρηνῶ, κωκύω, κλαίω, δύρομαι, ἀπὸ τοῦ οἴμοι factum verbum. Homer. Iliad. χ. ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, id eſt, ἐθρήνησε. Sophocl. cum Accuſat. ... Οἰμώζειν ... mortuum fuerint lamentati. Eſt etiam pœnas luo, ſeu pendo, mulctor, ſupplicio afficior, me pœnitet facti. Plutar. in Opuſc. ... Græcos pœnas luere conuenire. Apud Ariſtoph. οἰμώξει, id eſt, non impune feres. Horat. Sat. x. lib. pr. diſcipulorum inter iubeo plorare cathedras. Diogen. ... οἰμώζειν, quod malè precantis eſt, ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖσθαι. Xenophon in 2. Ἑλλην. de morte Theramenis loquens, ... vide Κλαίω.

Οἰμωκτί, cum luctu.

Οἰμωκτός, miſerandum, triſte, Ariſtoph.

Οἰμωξία, apud Heſych. expon. τὸ οἰμώζειν.

Οἰμώξομαι, plectar. οἰμώξεται, Ariſtoph. id eſt, τιμωρηθήσεται ἐσχάτως, ſic Interp.

Οἶν, pro οἶν, ouem. in gen. Maſcul. Ariſtoph.

Οἴνα, pampini, vitis folia. οἴναρα, Heſych.

Οἰνάγρα, ἡ, œnagra herba, quæ & ὀνόθηρας, Dioſcorid. libro 4. cap. 108. vbi tamen in quibuſdam codicibus legitur ὀνάγρα. vide Ονόθηρας.

Οἰναγωγὰ πλοῖα dixit Cratinus, nauigium quo vinum comportatur.

Οἰνάνθη, ης, ἡ, labruſcæ fructus quum floret, flos vitis. Dioſcor. lib. 5. cap. 5. & lib. 1. cap. 57 οἰνάνθην τὴν ἐκ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, labruſcæ vitis florem. οἰνάνθη ἡ ἀμπέλου ἄνθησις τῆς σταφυλῆς, Ariſtoph. & eius Interp. οἰνάνθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ, id eſt, œnanthe vocatur vitis ſylueſtris fructus quum floret, Dioſcorid. libro 5. cap. 6. Lege & cap. 1. lib. 5. & apud Conſtan. ... lib. ζ, vbi, οἰνάνθας ξηρανθείσας. Apud Galen. lib. 8. ... Οἰνάνθη, τὸ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου ... ἐπὶ ... ἄνθος ... racemuli labruſcę florentis. Columella habet lib. 12. cap. 10. criſpæ pampinaceæ, pro criſpę pamp. id eſt, οἰνάνθης τῆς ἐκ σταφυλῆς, quæ & criſpula vocatur in vnguent. Marciato apud Nicol. Myrepſ. licet aliter exponant. vide Ariſtot. lib. 5. Anim. cap. 18. ſic Gaza. ἐν αὐτῇ τῇ οἰνάνθῃ, quum vua floret, Idem lib. 3. cap. 19. de cauſ. plant. Theophr. Item œnanthe auis ſic dicta, acſi vitiflorem dixeris, Gaza ex Ariſtot. libro 9. Anim. cap. 49. Eſt etiam οἰνάνθη, genus herbæ, Dioſcor. lib. 3. cap. 135. & Theophr. lib. 6. cap. 7. hiſt. plant.

Οἰνάνθινος οἶνος, œnanthinum vinum, quod fit ex labruſca. vide lib. 5. Dioſcor. cap. 25. οἰνανθίνη κηρωτή, cera œnanthes, Hermol. ceratum œnantinum, Ruell. labruſcæ floribus confectum oleum ſubacta cera, Marcel. lib. 1. Dioſcorid. cap. 149. οἰνάνθινον ἔλαιον, œnanthinum oleum habet vim roborandi, Galen. ad Glaucon. οἰνάνθινον μύρον, œnanthinum vnguentum, fit ex labruſca, teſte Dioſcorid. libro 1. cap. 57. vide etiam Hermol. in Corol.

Οἰνανθίς, ίδος, ἡ, flos vitis ſeu vua germinans.

Οἰνάριος, pampineus, pampinaceus, Athen.

Οἰναρίζειν, pampinos detrahere vitibus, quod fieri ſolet matureſcentibus vuis. Ariſtoph. εἰρήνη, Οὐ γὰρ δεῖ σ' ... οἰναρίζειν τήμερον, id eſt, τὸ ἀφαιρεῖν ἰξεῖν, pampinare. Sunt enim οἴναρα, vitis folia, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. vide Ἀποφυλλίζω, quod eſt φυλλολογεῖν.

Οἰνάριον, ν, τὸ, villum, diminutiuum ab οἶνος. Theophr. in Charact. περὶ μικρολογίας, ... vtitur & Epictetus.

Οἶναρ, palmes, κλῆμα. οἰναρίδες, pampini vitium.

Οἴναρον, ν, τὸ, pampinus. Xenoph. OEcon. ... τῶν οἰνάρων ... ἀμπέλου

ὅταν τῷ καρπῷ τὸν ἥλιον, vitis ſine foliis fructum ſeruat. Theoph. lib. 5. cap. 3. de cauſ. plant. οἴναρα φύλλα, folium vitis, Idem lib. 2. cap. 14. hiſt. plant.

Οἴναρον, ὁ, vnedo: ſic Gaza pro arbore: idem Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 15. vide Κόμαρος.

Οἰνάς, ἄδος, ἡ, Vinago auis, columba ſylueſtris, ἡ ἀγρία περιστερά, citatur etiam Polluci. vide Athen. libro 9. Item vitibus conſitus locus.

Οἰνάδης, ebrius, μέθυσος, μεθύων.

Οἰνάω, ſolitarius ſum, ἐρημῶ.

Οἰνέλαιον, ν, τὸ, vinum oleo mixtum.

Οἰνίζομαι, poto vinum, Erot. apud Hippocrat.

Οἴνη, ης, ἡ, vitis apud antiquos: apud iuniores ἄμπελος dicitur, & iactus teſſerarum. Οἴνας etiam vocãt τὰς κύβους, Suid. Heſiodus. τὴν φθίμενος οἴνας ἀποταμεῖν, id eſt, vites amputa. Idẽ, εἰ δ' ἂν πρόγονοι οἴνας, alij vites vindemiabant. Ammon. diſtinguit ab οἰνάδι.

Οἰνηΐς, vna eſt ex decem tribubus Athenienſium, Suid.

Οἰνερά, τὰ, pampini, vitis frondes.

Οἰνηρός, ά, ὸν, vinarius, vinoſus, Gaza. οἰνηρὸν ὑγρὸν, vini humor. οἰνηρὰ μέτρα, vini menſuræ. Οἰνηρὴ θεράπων, Anacreon. Et οἰνηρόν, vas vinarium apud Polluc.

Οἰνήρυσις, ἡ, poculum aut vas vinarium, vnde vinum hauritur, cotula, hemina, ᾗ τὸν οἶνον κατ' ἀλλ' ἤρυον, Ariſtoph. Interp. in illud in Acharn. φέρε τὴν οἰνήρυσιν ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβών.

Οἰνίζειν, vinum redolere, apud Dioſcorid. μυρίζειν, καὶ οἶνον ἀγοράζειν, Suid.

Οἰνίζομαι, μ. ἴσομαι, π. ισμαι, vinum emo, Depon. abſolu. Homer. Iliad. θ. in fine, Οἶνον δ' οἰνίζοντο. Et Iliad. η. circa finem, ... id eſt, οἶνον ὠνοῦντο.

Οἴνινος, η, ὁ, vineus, ex vino factus, Athen. lib. 7.

Οἰνίσκος, ο, ὁ, & οἰνάριον villum. Idem.

Οἰνιστηρία, ας, ἡ, capax poculum vino repletum, quod libabant Herculi cœtuique præbebant inueſtes pueri cum eſſent ex- ceſſuri ex Ephebis & pendulas comas poſituri. Athen. in 11. Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, φησὶ Πάμφιλος, εἰσφέρειν τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν, καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πιεῖν. Heſychius verò ſic tradidit, Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἀφηβᾶν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν σκόλλυν (in quo obſcura ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, καὶ ἀποκείρεσθαι τὸν σκόλλυν idem ſignificare vtrique, pro præcidere pendulam atque promiſſam comam, id eſt, τὴν κεχυμένην κόμην) εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδοσαν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστηρία. ſic enim ſcriptum: apud Pollucem verò ſcribitur οἰνιστηρία, exponitúrque ... vbi tamen lego οἰνιστηρία: ſic enim & alibi idem tradidit, ... variant igitur auth. Athe. οἰνιστηρία habet pro poculo quod in eiuſmodi libatione adhibebatur. Heſych. verò οἰνιστήρια, in plurali pro ſacrificio accipit.

Οἰνοβαρέω, temulentus ſum.

Οἰνοβαρής, έος, ὁ, καὶ ἡ, ebrius. Iliad. a. οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ô vino grauis, μέθυσος, οἴνῳ βεβαρημένε, vt vino grauatus. Virgil.

Οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ, καὶ ἡ, Nicand. Alexipharmac. ... id eſt, ἐν οἴνῳ ... hoc eſt τροφῶν inquit ſchol.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte miſtis. Hippoc.

Οἰνόγαρον, garum vinoſum, hoc eſt garum vino mixtum Aet. libro 3.

Οἰνογευστής, ὁ, vinum guſto, Athen.

Οἰνόεις, εσσα, εν, vinoſus. οἰνόεσσα, ex quo per contractionem οἰνοῦσσα, de qua vide ſuo loco.

Οἰνοηθέω, ῶ, vinum percolo.

Οἰνοηθητής, ου, ὁ, qui vinum colat, i. per colum tranſfundens purgat. Athen. lib. 13.

Οἰνοθήρας, α, ὁ, œnothera & onuris, planta de qua ita Theophr. hiſt. lib. 9. cap. 21. ἡ δὲ τοῦ ὀνοθήρα ῥίζα δοθεῖσα ἐν οἴνῳ, ... (legendum verò ...) ... Ex quibus Plinius ita lib. 26. cap. 11. Et œnothera ſiue onuris hilaritatem afferens in vino, amygdalaceo folio, flore roſaceo, fruticoſa, longa radice, & quum ſiccata eſt, vinum olente. Hanc etiam deſcribit Dioſcorid. libro 4. cap. 118. vocatque ὀνάγραν καὶ ὀνόθηρα ἢ ὄνουραν, ſed in hoc diſſentit à Theophraſto, quòd dicat ῥίζαν λευκὴν καὶ μακρὰν ἔχειν. Galen. Simplic. lib. 8. ita vocat, Οἰνοθήρας, ἢ οἰνόθηρας, ἢ ὀνόθουρις, ... ῥίζα ... &c.

Οἰνοχαρής, vino gaudens, vinoſa. Poll. lib. 6. cap. 3.

Οἰνόληπτος, ὁ, vino ſepultus, i. ebrius.

Οἰνομανής, ὁ καὶ ἡ, inſano vini amore captus.

Οἰνόμελι, ιτος, τὸ, mulſum, μελίκρατον, Dioſc. lib. 5. cap. 17. & 18. Iuſtin.

lib.2.Inſtit.tit.1.vide Μαρτῖνος.

Οἰνομήτωρ,ορος,ἡ,vini mater apud Athen.

Οἶνοι,οἶναρον.

Οἰνοπέδιον,ου,idem quod οἰνόπεδον.

Οἰνόπεδον,ου,viniferum ſolum,οἰνόφυτον πέδον,ἀμπελόφυτος χώρα, ager vitibus conſitus.ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, Hom.Odyſſ.ἀμπελοφύτου γῆς,οἰνοφόρου,Interpr.

Οἰνοπέπαντοι,οἱ,βότρυες,in quibus vinum maturuit.

Οἰνοπέπαντος,vinoſus,niger,vini colore.

Οἰνοπίπης,vinolentus,temulentus:ἀ πιπίζειν,ſugere, Ariſtoph.τὰς οἰνοπίπας,τὰς ὀργίπεπας,τὰς λάλους. Quo loco quidam codices οἰνοπίπας habent, pro οἰνοπίπας. Suidas quoque exponit ſuo loco οἰνοπίπας, τὰς τὸν οἶνον ἀποπιπιζούσας. ita vt ſecundum eam expoſit. οἰνοπίπης, ſit propriè is qui circumcirca vagis oculis inueſtigat quod poteſt vt γυναικοπίπης παρθενοπίπης & παιδοπίπης ab ὀπιπεύω,circunſpicio,vel obſeruo,ἐπιτηρῶ.

Οἰνοπλάνητος,vino errans,Euripid.

Οἰνοπληθὴς νῆσος,inſula vini fertilis,Odyſſ.ο.

Οἰνόπληξ,γος,ὁ,(vt ἁλιπλὴξ apud Callimach. φρενοπλὴξ,apud Soph.) id eſt,vino percuſſus:vt mente perculſus,vel metu,vel amore dicitur à Cicerone & Horatio.οἰνοπλῆγα expreſſit Tibullus 2.Eleg.quum dixit , Neu quiſquam multo percuſſum tempora Baccho Excitet. Sic enim ex manu ſcripti codicis fide reſtituit vir doctiſs.Robortellus , vbi in impreſſo perfuſum legitur.

Οἰνοποιέω,vinum conficio, & οἰνοποιΐα vini confectio.

Οἰνοποιὸς, vinitor.

Οἰνοποσία,ας,ἡ,potatio vini. οἰνοποσία μεθ᾽ ὕδατος, temperati aqua vini potio.

Οἰνοποτάζω,μ.άσω,π.ακα,vinum bibo, præbeo bibendum, conuiuor. Neut.abſol.Homer.pro οἰνοποτῶ.

Οἰνοποτεῖν,vinum potare.

Οἰνοπότης,ου,ὁ,vini potor, bibaculus & mulier Οἰνοπότις , Pollux, Anacreon.

Οἰνόπτης,cœnarum magiſter Martiali,modiperator Varroni : ἦσαν δὲ,inquit Pollux, λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρεῖχε, καὶ τὴν ἰσότητα τῆς ἐπιφορᾶς ἐσκόπει.vbi οἰνοπτῆρες mendosè legitur. Οἰνόπτας, etiam vocabant ὀφθαλμοὺς,Athen. lib.1.& οἰνοφύλακας , Com. Ariſtoph. Eipkuri.

Οἰνοπωλεῖν,vendere vinum.Ariſtot.περὶ θαυμασίων ἀκουσμ.Καὶ ἐν Ταράντι δέ φασιν οἰνοπώλην τινὰ τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν δὲ ἡμέραν οἰνοπωλεῖν.

Οἰνοπώλης,caupo.vide Οἰνοπωλεῖν.

Οἰνοπώλιον,locus,vbi vinum venale eſt,caupona.

Οἶνος,ὁ,vinum. Dictum ἀπὸ τῆς ὀνήσεως, id eſt , emolumento, iuxta illud Homeri,ὀνήσεαι αἴ κε πίῃσθα, iuuamen ſenties, ſi biberis. Vel διὰ τὸ οἰήσεως τὸν νοῦν ἀναπλῆσαι , quod exiſtimatione ac opinionum vanitate mentē oppleat.vel ἀπὸ τῆς οἴνης,quam veteres vitem appellabant.οἶνον ἀγοράζω,οἰνωνοῦμαι,vinū mercor. Capitur etiam οἶνος κρίθινος pro potu ex hordeo confecto,Herodot.μεθύσκεσθαι οἴνῳ,vino inebriari.Apoſtolus ad Epheſ.cap.5.Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ,ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία , fugite vinolentiam,in qua eſt luxuria atque nequitia, Athenæus lib.10. Οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλιον,vinum clauum non habet,quo nimirum mens dirigatur.rationem enim obruit ebrietas.Nox & amor, vinúmque nihil moderabile ſuadent,iuxta Ouid. Καὶ οἶνος ἄνοιαν φέρουσι καὶ ἐκ δ᾽ ἐλάσαντο χερείων. Et Odyſſ.ξ.Οἶνος γὰρ ἀνώγει Ηλεὸς, ὅς τ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ᾽ ἀεῖσαι, Καί θ᾽ ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ᾽ ὀρχήσασθαι ἀνῆκε, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ᾽ ἄρρητον ἄμεινον. Et Horatius Car.lib.Ode 21. vini amphoram alloquens , Tu lene tormētum ingenio admoues plerūque duro:Tu ſapientium curas,& arcanum iocoſo conſilium retegis Lyæo , &c. Et alibi,quid non deſignat ebrietas,&c.Hæc verò pulchra ſanè vini commendatio! Immò quàm turpe illud audire,quod idem ait Poeta Odyſſ. φ. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς , ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει,ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ,μηδ᾽ αἴσιμα πίνῃ, &c. memoratu digniſſima:Quibus hoc vetus dictum confirmatur,Οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνην ἀνέβαλλε , Inſanire facit ſanos quoque copia Bacchi. Ac verbum hercle hoc verum eſt , vt ait Terentius , Sine Cerere & Baccho friget Venus : & vt Euripid. Οἴνου δὲ μὴ παρόντος οὐκ ἔστιν Κύπρις , id eſt, in Epigramm. Νικηρὴ ἀφροδίτα Διονύσου δίχα, καὶ Δήμητρος. Ob idque Ariſtophanes vinū lac Veneris hoc verſu dixit,Ἡδύ γε πίνειν οἶνος, ἀφροδίτας γάλα. Οἶνος ἀνθοσμίας,quid ſit ſuperius dictum. Οἶνος κρίθινος,i.Zythum,quære Ζῦθος.

Οἰνόσπονδα θυσία,ſacra, in quibus vinum libatur.His opponūtur νηφάλια,vt dictum ſupra.

Οἰνοῦττα,ης,ἡ,placēta vino ſubacta & melle, panis vino intinctus, Ariſtoph.in Pluto:vbi Interpres,ὅτι τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μᾶζαν οἰνοῦτταν,ἄρτος πλακοῦντες μετ᾽ οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενοι. Eſt etiam herba quędam,qua guſtata,corui inebriantur,& canes. Athen.lib.10.ex Ariſtot.

Οἰνοφαρής,vinoſus,πάροινος.

Οἰνοφλυγέω,μ.ήσω,inebrior.οἰνοφλυγεῖ,comeſſationibus vacat, luxuriæ & conuiuiis,cap.21.Deuter.οἰνοφλυγήσας,qui vino ſe inebriauit,ebrioſus,Gaza.

Οἰνοφλυγία,ας,ἡ,vinolentia,Cicero:ebrietas, Plutarc.in Othone, Vitellij λαιμαργίας καὶ οἰνοφλυγίας poſuit.

Οἰνόφλυξ,υγος,ὁ,ebrius,vinoſus. Hoc vtitur Xenoph.περὶ τὸ οἶνον, ὁρμὴν σφοδρὰν τινα ἔχει,Etym.

Οἰνοφόρον , ου, τὸ , idem quod οἰνοχόη , œnophorum Martial. Apul.

Οἰνοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,vinifer.

Οἰνοφύλαξ,vide Οἰνόπτης.

Οἰνόφυτον,τὸ,vinetum.

Οἰνοχοεύω,μ.εύσω, π.ευκα , pro οἰνοχοέω. Iliad. β, ἐκαίμεθα οἰνοχοεύειν. Et libro υ, Διὶ οἰνοχοεύειν , Ioui pocula miniſtrare,Cicero Tuſculana prima,id eſt,κεραννύναι.Οἰνοχοεία,apud Suid.officium pincernæ.

Οἰνοχοέω,μ.ήσω,π.ηκα, vinum fundo,potum miniſtro, Homer.Iliad.γ.Accuſ.iunxit,νέκταρ ἐοινοχόει.Odyſſ.3.οἶνον ἐοινοχοεῦντες, quod munus eſt pocillatorum & eorum qui ſunt à cyathis. πολλὴν καὶ ἀκόλαστον ἐλευθερίαν τοῖς πολίταις οἰνοχοῶν , multam & immoderatam ciuibus parans libertatem , Plutarch. in Pericle. Abſolutè,Odyſſ.ο.ᾠνοχόει δ᾽ υἱὸς Μενελάου, ἐνέχει,ἐκίρνα. Ipſi autē conuiuæ οἰνοχοεῖσθαι dicuntur , i. vinum accipere à miniſtris. Gregor.de Ganymede loquens,ὅν ὡς ἄθλιον συμποτάζουσιν οἱ θεοὶ, τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενοι παρ᾽ αὐτοῖς.

Οἰνοχόη,ης,ἡ,vas ex quo vinum in pocula infunditur,trulla, κατάχυσις , Heſiodus. μηδέποτ᾽ οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν , id eſt , κύαθον ὁ ἀπαντλεῖ. οἰνοχόας καὶ φιάλας , trullas & phyalas. Thucydid.

Οἰνοχόος, ου, ὁ, pocillator, ἀρυστὴρ, pincerna : ab οἶνος & χέω, fundo.

Οἰνοχρόοι καὶ ἐρυθραὶ , cærulea & rubræ : ſic Gaza libro 9. cap.13. hiſt.plant. Theophr.

Οἶνοψ, οπος, ὁ, niger, vini colore. οἴνοπε βοῦς, bos niger. Homer. οἴνοπα βάκχον, in Epigramm. Heſiod.ἐπὶ οἴνοπα πόντον , id eſt, obſcuro,& Homer.Iliad.α,ἐρέσσοντες ἐπὶ οἴνοπα πόντον,id eſt,μέλανα.Dicitur & Οἰνωπός.

Οἰνόω,μ.ώσω,π.ωκα,ebrio,μεθύσκω,vino impleo, in vinum muto. vnde οἰνωθὲν ὕδωρ,aqua in vinum verſa , Nonn.Actu. Accuſ. Οἰνωθεὶς,ebrius,apud Adamant.in Phyſiogn.

Οἰνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,vinoſus,vinacea.Alexan.Aphrod.αὐτὸ τὸ οἰνῶδες καὶ τρόφιμον,id eſt,pars illà vinacea & alimento idonea,&c.i.vinoſus ſuccus.

Οἰνὼν,ῶνος,ὁ,cella vinaria Columellæ,vel apotheca, i. ὁ οἴνου ἀποθήκη,Plin.Polluci.& quos Xenophon vocauit οἰνῶνας, Eupolis πιθῶνας dixit.

Οἰνωπὸς,ὁ,Adiect.ὁ οἶνοψ,fuluus,vel ater.Pro fuluo apud Theophr.hiſtor. lib.3.cap.16.vbi roboris materiem detracto cortice οἰνωπὴν eſſe ait.Pro nigricante,cap.17. vbi violaceam purpuram conſtituit in confinio albi & nigri., qualis & flos viticis.

Οἰνωπὸς δράκων,Euripid.i.nigricans.

Οἰνωπὸς βότρυς,nigricans racemus. οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεψάμενος,lib.5.Epigr.

Οἰνῶσθαι,bene potum eſſe, ſeu appotum eſſe , incipere inebriari. Plut.

Οἴναρον,palus,pedamentum vitis.

Οἷο , ſui , proprij : pro οὗ. Οἷο ἕνεκα , cuius gratia, Apollon. Rhod.

Οἰόβιος.ſolitarius,μονόβιος,Suidæ eſt αὐθαίρετος,μονότροπος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ,ἑαυτοῦ φρονῶν.

Οἰοβώτας, oberrans ſeorſum:propriè de pecudibus oberrātibus, & ſeorſum ab aliis paſcentibus:ab οἶος & βόω. vel potius βόσκω. Sophocl.in Aiace,τοῦ δ᾽ αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται,i.τῆς φρενὸς ἀποπλανηθεὶς:ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων βοσκημάτων καὶ μόνων βοσκομένων.

Οἰόγαμος,in Epigr.qui ſolas habet nuptias, i. qui ſolam habet vxorem aut virum.

Οἰόζωνος,vnica veſte indutus,μονόστολος,μονόζωνος, vel ſolus, μόνος.Sophoc.αἰπὺν ἕν οἰόζωνον dixit,vnum abſque comitatu:alij tamen μονόζωνον exponunt,i.hoc loco latronem.

Οἰόθεν,ſingulariter,ſolitariè,ſeorſum. Apoll.2.Arg. ὄρονται οἰόθεν οἶος,i.μονομαχεῖν. Aratus, ὁ καὶ ἐκεῖνα Οἰόθεν,ὑφ᾽ οἷος,ex ſola parte,ὡς εἰπεῖν μέρους,Comm.vide Οἶος.

Οἰόθι,ſeorſum,ſingulariter,Apol.2. ἀφάρει δὲ οἰόθι λεπτῇ, i.μόνη ὁμαρτεῖ,ſola contingit,ſeu ſolum ipſa.

Οἴομαι,& κράσει οἶμαι,οἴῃ,οἴεται,μ.οἰήσομαι,π.ᾦμαι. ἀόρισ.α, ᾠήθην, & in imperfect. ᾤμην, apud Ariſtoph.νο.puto,videor, ὑπολαμβάνω,νομίζω,δοκῶ,opinor,cenſeo,ſum conſcius.οἰόμενοι βλάπτεσθαι,Plato in Apolog.ex quo Cicero,niſi quòd mihi nocere ſe crediderunt,Tuſcul.1. Pro ἐλπίζω,Demoſth. cum Futuro ſecunda producta.Odyſſ. ξ,πτζὸν οἴομαι ἐλθεῖν, ἐλέσθαι,puto.Apollon. ſecundo,καταπαύσας μιν οἰόμενος παύσεσθαι,arbitratus.

bitratus. Cum Aoriſto Infin. οἴονται σφίσι ταὐτὸ πρᾶξαι, Thucydid. exiſtimant ſe idem facturos. οἰόμενος τεθνήξεσθαι, opinor me moriturum, Bud. in Epiſtol. priorib. ὕστατε οἰόμενος, inopinatus. ᾠοντο, putabantur, exiſtimabantur, Xenophon. Accipitur etiam pro ſuſpicio, & ſuſpectum habeo, ὑποπτεύω, ſuſpicor. Odyſſ. ξ, τὸ ἐπώμην δύο τοῖς οἰόμενος ἐπ' αἰσχρά. vide Οἴομαι.

Οἰομένως, putatiuè: ſic Hieron. in cap. 53. Eſaiæ.

Οἶον, ſolum, μόνον. Heſiod. in Theogon. χαρίεν οἶον. Οἶον, pro οἴων, Ariſtoph. in Equit. ἐξ ἐφορμήσω ἐγώ, ἐκ τῶν περιστερῶν ἐχόντων διαδήματα. Homer. ἐξ αἰγῶν ἀγροὺς εἶχε τὰς.

Οἷον, qualiter, ſicut, velut, tanquam, quaſi, videlicet, exempli cauſa, cuiuſmodi eſt, veluti. Aduerb. autem eſt explicandi & declarãdi. οἷον λέγω, exempli gratia dico, Plato de Leg. vbi plena oratione vtitur, λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον. Plutarc. in Numa, τὴν καὶ νῦν ἔτι ῥηγίαν καλουμένην βασίλειον οἷον, regiam, quæ dicitur, hoc eſt, regum domicilium. αὐτίκα οἷον εἰκὸς, ἡδόμενοι τῇ βουλῇ διηλλάγησαν, ſtatim vt æquum eſt, læti in gratiam cum ſenatu redierunt. Plutarch. in Camill. Plato in Apolog. μηδεμίαν αἴσθησιν εἶναι, ἀλλ' οἷον ὕπνος, ſed tanquam ſomnus, vel ſomno ſimilis, vt Cicer. vertit Tuſc. καθ' ὕπνον ἐν οἷον, &c. velut per ſomnum, Idem de Leg. οἷον δέκα στάδια, fermè decem ſtadia, Thucydid. οἷον σπόγγος, inſtar ſpongiæ, Plato in Tim. οἷον ἀθλιώτατον, in modum hominis egentiſſimi, Ariſtoph. ſic Bud. Pro quippe. Odyſſ. ξ, οὐ μέν τίς τοι θεοὺς ἐπιορκίην ἤγαγον, οἷόν σ' ἀλλ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, quippe te non adduxi, tametſi iuratus. Heſiod. in ſcuto Hercul. οἷον ἴδε, τοῦδε βροτὸν, &c. vbi Interp. ὥσπερ exponit, i. quemadmodum. Interdum Aduerb. eſt admirandi. οἷον ἄκουσε, Homer. vbi audiuit. vel οἷον ἐπὶ τῷ ἀφοβεῖσθαι, i. adeò rem præter expectationem audiuit. Nonnunquam commiſerationis, vt οἷον ἔπαθον, Sophocl. οἷον ὑβρίσθην, quo ludibrio affectus ſum. vide Οἶος.

Οἷόν τε, poſſibile eſt, δυνατόν. οἷόν τε κωλῦσαι, poteſt fieri vt extinguamus, Thucyd. οἷόν τε εὑρεῖν, licet inuenire, Lucian. οἷόν τε εἰπεῖν, ſi fas eſt dicere, ſi licet dicere. οἷόν ἐστι, licet. πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς ποιητῶν ἐστι ποιεῖν, ipſis poetis deorum cum hominibus congreſſus fingere licet, Iſocrat. in Euagor. οἷόν τ' ἔσται, facile erit. Et οἷόν τε cum negatione, vt οὐχ οἷόν τ' ἦν. Ariſtot. non liceret, negatum eſt. Iſocrat. τὰς δόξας οὐχ οἷόν τε ἄλλοις ἢ τοῖς ἐπιεικέσι κατακτᾶσθαι, gloriam non poſſunt niſi viri præcellentes ſibi comparare. οὐχ οἷόν τε ἐστὶν διαφεύγειν, Ariſtoph. Paulus ad Rom. cap. 9. οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, fieri non poteſt vt exciderit. Alij, non quod autem quod.

Οἱονεὶ, cuiuſmodi eſt, veluti. vbi οἱονεὶ περιέχει. Themiſtius in 7. Phyſic. τὰ δ' ὑφίσταται, οἱονεὶ ἐν τῷ τελευταίῳ τὴν ἐπιφάνειαν. Οὐχ οἷον, quære Οὐχ. Reliqua in Οἶος.

Οἱονεὶ, quodammodo, quaſi, tanquam, vt, velut, ceu, ὡσανεί.

Οἰονοεῖς, æſtimaſti, videbitur tibi, οἴεσαι, δοκεῖ σοι.

Οἰονόμος, in ſolitudine paſcens.

Οἰοπέδιλος, ὁ, habens vnum calceum.

Οἰοπολεῖν, per ſolitudinem habitare, in Epigram. palari & vagari.

Οἰοπόλος, ὁ, ὁ, deſertus, ſolitarius, quòd in huiuſmodi locis verſentur oues, ſtatio pecudum, paſcuis aptus: ab οἶς & πολέω. Odyſſ. λ, ἐν οἰοπόλοισι κατάνθοσιν ἐν οἰοπόλοισιν. Interp. ἐρήμοις, ἐν οἷς δὴ μόνοι ποιμένες ἢ οἱ ἀναστρέφονται, vel ἐν οἷς οἶες, i. πρόβατα ἀναστρέφονται, καὶ πολοῦσι. Et Iliad. ρ, & τ, χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ.

Οἶος, ouis. In Genitiuo, à Nominatiuo οἶς. vide οἶς.

Οἶος, ου, ὁ, ſolus, μόνος. Homer. Odyſſ. κ. Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι, id eſt, ſoli ſapere. Cicero ex hoc loco dixit 1. de Diuinat. De Tyreſia etiam apud inferos Homerus ait, Solum ſapere, cæteros vmbrarum vagari modò. Aratus, ὁ μὲν ἐκείνῃ Οἴῳ, τοίῃ οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστὴρ, Huic non vna modò caput ornans ſtella relucet. Cicero.

Οἷος, α, ον, qualis, quantus, qui, talis. varius huius dictionis vſus eſt. Xenoph. εἶναι ἐφ' οἷοι τέμνειν, eſſe tales vt ſecare poſſint. Plato in Apol. τυγχάνω ὢν τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει δεδόσθαι, qui ciuitati à Deo ſum datus. Idem, καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν, tales qui iniuriam ferre nolint. Idem καὶ οἷα χαλεπώτατα καὶ βαρύτατα, vt quæ acerbiſſimæ. Syneſ. οἷα δὴ τὰ θαλάττια, vt ſunt res maritimæ diſcriminis plenæ. οἷος ἀργαλεώτατος, difficillimus, Ariſtoph. οἷος κράτιστος ἐγένετο, in virum bonum euaſit. Ariſtoph. 9. Ethic. cap. 3. βίος οἷος ἁβρότατος, vita quam delicatiſſima, Lucian. οἷον δ' ὑπολαμβάνομεν, Homer. Iliad. qualem eſſe arbitramur, q.d. potentem. οἷος ἔμπειρος, talis vt ſit peritus. οἷας ἀμοιβὰς ἐκ Ἰάσονος κομίζει, Euripid. talem remuneratione fert ab Iaſone, οἷός εἰμι τὴν ποίησιν, qualis ſum in poeſi, Ariſtophan. οἷος ποτ' ἐστί, quicunque ſit, qualiſcunque ſit. οἷας δ' ὁποιασοῦν ποιότητος ἄμοιρον, cuiuſcunque qualitatis expers, Dioſ. lib. 5. cap. ... οἷον εἶπες, id eſt, ποῖον εἶπες, οἷον μῦθον ἔειπες, vt verbis oſtendiſti, Homer. Odyſſ. id eſt, ita locutus es. vbi potius admiratiuè. ἐν οἷῳ τρόπῳ, quemadmodum. Οἷος in caſu antecedentis. Lucian. εἰ μὲν ἐπιτυγχάνεις Στωικὸς, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, &c. ſi Stoici conſuetudine vſus es, qui neque moleſtia afficiatur, &c. Cum Infinit. Bud. in Epiſt. prior. τοιοῦτος, οἷος εἰδέναι, talis vt norit, vt noſcat. οὐχ οἷος ποιεῖν, &c. non talis vt efficiat. Ariſtot. lib. 3. Poli. cap. 6. οἷος εὖ ποιεῖν, talis vt beneficia conferat. vide Gazam lib. 4. Gram. ἄνδρες οὐδαμῶς οἷοι ψεύδεσθαι, viri neutiquam vanæ fidei. ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι, hæc ſunt talia vt fide careãt. μὴ οἷον νεωτέρῳ μεταχειρίσαι, νομίσατε τὸ πρᾶγμα, exiſtimate rẽ eam eſſe, quam non debeat adoleſcens tentare, Thucyd. εἴπερ ἐστί τι τοιοῦτον γένος, οἷον ἄνευ ἄρρενος γεννᾶν, ſi tale genus eſt, quod ſine mare progeneret, Ariſtot. lib. 3. de Generat. οἷος φύειν τρίχας, ad gignendum pilum idoneus, Idem lib. 3. de Anim. οἷος κατέχειν, qui poſſit cohibere. οἷος κρατεῖν, οὐ κρατεῖσθαι, aptus vincere, non vinci. Idem Ariſtot. in Problem. οἷος ὀρχεῖσθαι, Demoſt. & Xenoph. τοιοῦτος, &c. οἷος μὴ γνωσθῆναι, id eſt, vt non cognoſcatur, Æſchin. Οἷος pro quis. Plat. in Apolog. φημὶ γὰρ εἰ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε, dico ſupplicium vobis venturum multò grauius quàm quo me affeceritis. Lucian. in Anacharſi, ... οἷον δ' ἂν ... φάρμακον, quodcunque venenum, Dioſcorid. lib. 6. cap. 1. quodlibet venenum. ἐν οἵῳ ἐστὲ ἀγῶνι, in qua ſitis conditione videtis, Xenophon lib. 3. Pæd. οἷα πεποίηκας; quid feciſti? Idem, ἐπεποιήκεσαν οἱ ἱρέες οἷόν τι, ſacerdotes tale quid fecerant, Herodot. οἷα ἔρεξαν, tale eſt quod fecerunt, Homer. in bello Ranar. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν, Euripid. facimus non quæ ſint riſu digna. Lucian. οἷα δὴ ... aliter, ... ὀλολύζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται, eiulantẽ ſe tali feſto non interfuturam. Accipitur etiam ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος, pronus, paratus, promptus, ſtrenuus. Ariſtophan. ... οἷος ... id eſt, promptus, ſtrenuus. Xenophon ... Homer. Odyſſ. ξ, οἷος ἔην ... id eſt, tam paratus erat: vel qualis erat ad, &c. Aliquando pro κωλύον. Demoſt. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, nihil enim vetat quominus audiatur lex ipſa. οὐδὲν δ' ὅμως τὸ μέλλον ... οἷον ... id eſt, nihil tamen vetat quominus futurum conſtanter expectemus, Bud. in Epiſt. quadam ad Mainum, id eſt, οὐδὲν κωλύει. Sic apud Gregor. οὐδὲν δὲ οἷον καὶ ... προσθεῖναι, nihil vetat quominus addamus. Ariſtoph. in Auib. ... οὐδὲν οἷον ... Plato in Gorg. οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες. Poteſt etiam ſignificare βέλτιον, vt in ſuperiori exemplo Demoſth. nihil melius quàm verba legis audire. Item pro ὅμοιος, Xen. οὐχ ὁρᾷς ὅτι ... χαριζόμενοι οἵῳ σοι ... i. tali viro qualis es. Idem, ... ὑμῖν ... χαλεπὴν ... Item δυνατός, i. poſſibilis, maximè apud poetas. Ariſtot. 3. Polit. ... οὐχ οἷος ... ſed qui minimè poſſit bonos reddere. Gregorius, ... id eſt, δυνατός. vide Οἷον ſuprà. Vtuntur etiam pro τέλειος. Gaza in Cicer. οἷος μὲν γὰρ λόγος ἐστί. Plato lib. 1. de Rep. in interrogatione, ... λόγον, ὡς τὸ ἔχει ἀπιέναι; quo ſermone iniecto abire paras? & libro 2. τὸ ποῖον λέγεις; ... Οἷος etiam pro magno. Heſiod. in ſcuto Hercul. cum articulo, ὁ οἷος ... λιμὴν, &c. ὁ ... καὶ ὁ μεγάλη.

Οἷος εἰμι, & Οἷός τε, idem, potens, poſſibilis. Item procliuis, paratus, promptus. οἷός τ' εἰμι, mihi datur facultas, poſſum, δύναμαι, Thucydid. οὐχ οἷος τε ἦν ἔχειν, &c. Demoſthen. οἷόν τε εἶναι λογίζεσθαι, potenti cõiicere, Herodot. οἷά τε ἐστὶν ὑμῖν ταῦτα χαρίσασθαι, ſunt hæc vobis ad præſtandum facilia, Idem. ... οἷόν τε ἐστὶ τούτῳ συμβαλεῖν ἄλλον, cum hoc non licet alium comparare, Idem. τούτῳ ... οἷός τε ἐστὶ ἐρίζειν ἄλλος, cum hoc nemo contendere poſſit, Idem. ... οἷόν τε ἐστὶ πλέειν, non licet nauigare, idẽ Herodot. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν, fieri non poterat. Aliter οὐχ οἷός τε εἶναι, ſignificat nolo, renuo, inuitus facio. Polybius de Fabio Max. cunctatore, ... οὐχ οἷός τε ἦν, detrectabat adduci non poterat vt, &c. Aliquando cum Accuſ. Plato, μικρὰ δ' οἷός τ' ἦν, parum poteram. οὐχ οἷα ... nequit erigere, Sophocl. οἷός τε γίνομαι, poſſum. Cum Indicatiuo. Iſocrat. vbi τε particula expletiua eſt, vt in ... οἷός τ' ἐγενόμην, potui, Herodot. ὡς οἷόν τε, pro virili parte, Demoſth. ... οἷόν τε μετρίως καὶ ἀσφαλῶς ... Gal. l. 1. ad Glauc. quàm modeſtiſſimè & cautiſſimè fieri poteſt, vtendum eſt, &c. Οἷός τις pro ποῖός τις, qualis. vbi ... Galen. in 1. ad Glauc. ... οἷός τις ... περί τὸν πυρετόν.

Οἷος, & Οἷα, tribus Atticè. vnde οἶθεν, è tribu illa, vt ..., Euſtath. Iliad. λ.

Οἷε, puta, crede.

Οἰοφάγος, oues deuorans, aut occidens.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, vnica veſte indutus. ... Heſych. Homer. Odyſſ. ξ, ... οἰοχίτων ...

[illegible] ἔχοντα, id eſt, ſolam tunicam indutum.

Οἰόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſolo, ſolum facio, μονόω, miſſum facio, relinquo, ἐρημόω. Actiu. Accuſ. Iliad. λ, [illegible], id eſt, [illegible] χωρὶς [illegible].

Οἰόθι, [illegible]. Hom. Iliad.

Οἷ, quo, Ariſtoph.

Οἰνίζειν, miſcere vinum, infundere, κεραννῦν, οἰνοχοεῖν, Heſych.

Οἰόπατος, ὁ, τὸ, excrementum ouis, vel potius οἰόπατος, τῶν προβάτων κόπρος, Polluci.

Ὄϊς, diſſyllabum, τοῦ ὄϊος, ouis. Apud Poetas & Atticos per ſynæreſim οἶς οἰὸς declinatur, vt apud Theocrit. [illegible]. Et apud Homerum Odyſſ. [illegible]. In Accuſ. οἶν. Xenoph. [illegible], ouem domino dixiſſe. Heſiod. [illegible] ὄϊς [illegible], oues tondere, in Accuſ. plurali: more autem Attico, ὄϊες οἶες & ὄϊας οἶς, contrahuntur, vt docet Gaza lib. 2. Gramm. ἄγριαι ὄϊες, oues agreſtes, Xenoph. οἶς θύουσι, oues immolant. οἶς [illegible] putat Thomas Mag. ad fœmininum genus duntaxat pertinere. De ouino pecore vide Ælian. qui & marinæ ouis mentionem facit. Oppian. lib. 2. de venat. oues flauas deſcribit. οἶς in genere maſculino pro ariete, Ariſtot. lib. 4. cap. 3. de generat. Animal.

Οἷς, pro ἐφ' οἷς, ob quæ, pro quibus. Aphthonius, [illegible], nec tamen in vniuerſum nauigationis vſum dānant ob caſus quoſdam aduerſos. Οἷς, pro hactenus, vt ἐφ' ὅσον pro quatenus. Idem de lege mœchorum, [illegible], eo enim nomine laudo legem poſitam, quòd pœna capitali ſanxit adulterium. cur autem legem improbem, &c. quod & per hactenus & quatenus dixeris.

Οἶσα, τά, retinacula nauium, funes nautici. pro quo Ionicè [illegible] dixit Lycophr. vt annotat Iſac.

Οἰσάσθαι, in Epigr. opinari, cenſere.

Οἴσατο, [illegible], Hom. Odyſſ.

Οἶσε, [illegible], affer, Ariſtoph.

Οἶσει, feret, [illegible], Homer.

Οἶσθα, [illegible], ſcis, noſti, [illegible].

Οἰσθείς, [illegible], reſciſcens: à verbo [illegible].

Οἰσθήσομαι, ferar, Ariſtot. in Probl.

Οἰσία, ας, ἡ, ſalix, ſycomorus.

Οἶσμα, elatio: ſic vertitur à Gaza.

Οἰσοκάρπος, ὁ, Euſtath. interpretatur ἀγνόκαρπος, ſalicis fructus: ab οἴσος, quæ & λύγος & ἄγνος dicitur.

Οἴσομαι, feram, Thucyd. ferar, Xenoph. in OEcon.

Οἶσον, fer, præbe, Phalar. in Epiſt. at quum eſt nomen, ſignificat [illegible] vide οἶσος.

Οἶσος, ου, ἡ, planta de genere vitilium, ſpeciéſque ſalicis, cui in ligando comparat Cneoron, i. Caſſiam herbam Theophr. de hiſt. plant. lib. 6. cap. 2. Quidam non diſtinguunt ab ἄγνος, i. vitex ſiue λύγος.

Οἰσοφάγος, ου, ὁ, gula, ſtomachus, ὁ τῆς γαστρὸς στόμαχος Galeno, λαιμός, Suid. Ariſtot. de Anim. [illegible], &c. Idem de partib. Anim. [illegible]. Gaza vertit gulam vbique, licet aliquot locis Ariſtot. à gula videatur diſtinguere, vide Στόμαχος.

Οἰσυπάτα, ας, ἡ, ſordes lanarum & vngularum, œſypus, οἴσυπος, vngula ouis, Etym. Vide Οἴσυπη.

Οἰσύπη, ης, ἡ, lana ſordida Ouidio, vel lana ſuccida. Plin. i. τὸ ἔριον [illegible] ſiue [illegible], lana cum ſuis ſordibus illota nec curata. Suid. ex Herodot. [illegible]. Hippocrates etiam hanc vocem vſurpauit de ſordibus caprarum quæ podicis villis adhæreſcunt: ſic enim Galenus in Gloſſis, Οἰσύπη αἰγός, [illegible]. Et codex Heſychij habet. [illegible] (legend. [illegible]) [illegible]. Lanæ verò ſuccidæ, i. οἰσυπαί, etiam ἔρια οἰσυπηρά dicuntur à Dioſc. & Galeno: & Hippocr. [illegible] eaſdem appellauit, quinetiam [illegible]. Tametſi in citato Galeni codice ita ſcriptum ſit, [illegible], quā interpretationem ex parte non probo: Nam aliud ſordes, i. ῥύπος ἢ οἴσυπος (de quo mox) & aliud lana ſuccida. Porrò lanarum ſordes, i. τῶν ἐρίων [illegible], propria voce dicitur. [illegible] Suid. [illegible]. Eſt & eodem authore ouium excrementum, i. τῶν προβάτων [illegible], Apud Dionem lib. μϛ. [illegible], vbi exprobrat Ciceroni quòd fullonis filius fuerit, quod ipſe ſuccidas lanas à ſordibus purgarit & curauerit: ecrimentáque collegerit. inter cætera inquit, [illegible] (lego correctius [illegible], vel [illegible]: nam Etym. ponit, [illegible] τῶν προβάτων) [illegible] (ſic enim ſuccerdam vocat) [illegible]. Οἴσυπος, inquit Dioſc. libro 2. cap. 84. [illegible], i. ſuccidarum lanarum eſt pinguetudo OEſypus ſiue OEſypum Plinio. vnde οἰσυπηρός, i. ſordidus ἢ ῥυπαρός. Sed notandum apud Græcorum Latinorumque codices magna confuſione has voces commutari atque ſubſtitui deſcribentium ignorantia, οἴσυπος, & ὕσσωπος, œſypum, & Hyſſopum. Exempli cauſa apud Galen. ſimplic. libr. 11. [illegible], mendoſè ſcriptum pro [illegible]. Ibidem, [illegible] ὕσσωπος falſò, pro οἴσυπος. Apud Trallianum in cap. de podagra [illegible]. Rurſus apud Gale. 13. Metho. [illegible] pro οἰσύπου vt & libro 14. Quod & Plinius confirmat libro 29. cap. 2. vbi, Quin ipſæ ſordes pecudum ſudórque feminum & alarum adhærentes lanis (œſypum vocant) innumeros propè vſus habēt. In Atticis ouibus genito palma, &c. Οἰσύπη idem dicitur, i. Suid. ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων: quo nomine [illegible] τῶν προβάτων vocatur. fit autem ex OEſypo pharmacum, quod [illegible], dicitur à forma medicamenti quod ad cerati liquidi modum paratur, quem docet Æginéta lib. 7. vbi & corruptè ὑσσώπου ſcriptum, ſicut & apud Celſum libro 5. cap. 19. in Enneapharmaco, legitur, conſtat ex roſa (id eſt, roſaceo) & hyſſopo deprauatè pro œſypo.

Οἰσυπίς, ίδος, ἡ, genus monilis.

Οἰσύπη, vngula ouis, ſordes lanæ & vngulæ, Etymolog. vide Οἴσυπη.

Οἰσάμενος, ſuſpicatus. Odyſſ. [illegible], &c.

Οἴσατο, exiſtimauit.

Οἰστέον, ferendum eſt.

Οἰστός, ferendus, Euripid.

Οἴστευμα, τό, ſagitta, & ſagittæ ictus, τόξευμα.

Οἰστευτής, ſagittarius, poetic.

Οἰστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſagitta peto, τοξεύω, iaculor, Actiu. Apollo. Rhod. lib. 1. Argon. [illegible].

Οἰστός, ὁ, ſagitta, iaculum, βέλος, ἰός. Iliad. α, [illegible]. οἰστὸς πυρφόρος, igniferum miſſile, Thucyd. Item οἰστός, ſagitta, ſydus de quo Proclus. Aratus, [illegible] οἰστός. vnde οἰστοδόχος, ου, ὁ, ἡ, ſagittas continens vel ſagittas in ſe habens.

Οἰστός, tolerabilis, [illegible], ferendus, tolerandus, φορητός, Thucyd. [illegible]. Idem, [illegible].

Οἰστράω, aſilo agitor, idem quod οἰστρέω. διὰ τὸ οἰστρᾶν, propter inſeſti aſili ſtimulum, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 15.

Οἰστρέω, μ. ήσω, π. ηκα, inſanio, concitor, inſtimulor, [illegible]. Eurip. in Iphig. in Aulide, [illegible], furens. Ariſtot. hiſt. Anim. lib. 8. [illegible]: Ex quibus dixit Plinius lib. 9. cap. 16. de Thynnorum captura loquens, Animal eſt paruum, ſcorpionis effigie, aranei magnitudine: hoc ſe & Thynn[illegible]: ei qui gladius vocatur, crebrò delphini magnitudinem [illegible] ſub pinna affigit aculeo, tātóque infeſtat dol[illegible], vt in naues ſæpenumero exiliant. Et Athen. lib. ζ, [illegible], &c. vbi & Ariſtotelis verba citat. qui & lib. [illegible], euſdē operis cap. 15. inquit, [illegible] διὰ τὸ οἰστρᾶν. Οἰστρέομαι, idem quod οἰστρέω. Nonnus poeta, [illegible] erga Deum œſtro perciti atque ſtimulati.

Οἰστρηλασία, furor, œſtri concitatio, ſtimulatio, excitatio, [illegible]. Ioſephus in Machab. [illegible], voluptatis incitamenta vincit ratio. Dicitur etiam Οἴστρημα ἢ Οἰστρησις. Ælianus. [illegible].

Οἰστρηλατέομαι, μ. ήσομαι, ſtimulor, ſtimulis agitor. [illegible], laruis ipſe infelix atque intemperiis, inſanitſque agitur, Bud. in Epiſt.

Οἰστρομανούμενος, furibundus, [illegible].

Οἰστρομανέω, inſanio.

Οἴστρημα, ατος, τό, & Οἰστρησμός, οῦ, ὁ, punctum, ſtimulatio, ſtimulus. vide Οἰστρηλασία.

Οἰστροβολέω, μ. ήσω, ſtimulo, in Epigr.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ab œſtro ictus, in gyrū ſe agit, qui œſtro agitatus quaſi rotatur, Æſchyl.

Οἶστρον, τό, vide Οἶστρος.

Οἰστροπλήξ, ῆγος, vel οἰστρόπληκτος, ὁ, inſanus, œſtro concitatus, œſtro agitatus, [illegible], Ariſtoph.

Οἶστρος, ου, ὁ, ſtimulus, aſilus, œſtrus. inſecti genus eſt horriſono ſtrepitu, tabanum vocant. Plin. & Varr. vnde Poetæ diuino correpti furore, œſtro conciti dicuntur. Eraſm. Chiliad. Vide Μύωψ, & Ammon. in voce [illegible]. Virgilius in Georg. Ælian. & Nicand. Plin. lib. 11. cap. 16. Naſcuntur aliquando in extremis

fauis

faui apes grandiores, quæ cæteras fugant. OEſtrus vocatur hoc malum. Odyſſ.χ, Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὣς ἀγελαῖαι, Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται, Interpreti κ᾽ μύωψ vocatur. ἔστι δὲ, inquit, ζῶον ὑπέρχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ αἱ εἰσιόντες εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν ἐξοιστρεῖν ποιεῖ. Callimachus, Βοῶν ὅν τε μύωπα βόες καλέουσιν ἀμορβοί. Vnde μεταφορικῶς οἶστρος dicitur ἐρωτικὸς, ἱππομανὴς, οἰστρηματικός. Eſt & aquatilis οἶστρος vermiculus ſub pinna thynni & gladij piſcium apud Ariſtot. Gaza vertit aſilum. οἶστρον ἐπιμανικὸν ἐμβαλεῖν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης. vide Οἰστρέω.

Οἰστροφόρος, ὁ, ἡ, οἶστρον ἔχων, vel ἐπάγων.

Οἰστρώδης, ὁ, ἡ, τὸ, ὡς, rabidus, ſtimulans, Plato in Timæo, τὰ ζῶα ἀπειθῆ τῷ λόγῳ, διὰ ἐπιθυμίας οἰστρώδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν. οἰστρώδεις φέρονται, graui ſtimulo agitati feruntur, Gaza.

Οἰσύα, vimen, ſalix, ἰτέα. vnde vulgo oſier. vide Οἶσος.

Οἰσύϊνος, ου, ὁ, vimineus, ſalignus, Valla lib. 4. Thucyd.

Οἰσυοπλόκος, ὁ, qui vimina contexit, Polluci crates.

Οἰσυουργός, ὁ, idem, apud Eupol. Pol.

Οἰσυπηρός, ſqualidus, ſuccidus: de lana ſordida dicitur. vnde ἔρεον οἰσυπηρὸν, Ariſtoph. vide Οἶσπος.

Οἰσύπη, ης, ἡ, & Οἰσυπὶς, ίδος, & Οἴσυπος, collecta pinguedo in lana ſuccida. οἴσυπος λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. œſipus dicitur ſuccidarum lanarum pinguitudo: ſic Ruel. Barbarus ſordidarum lanarum, &c. Plin. Sudor pecudum lanis adhærens, lib. 29. cap. 2. οἰσύπη legitur libro 3. Gramm. Gaz. & οἰσύπιον apud Heſych. Ex œſypo pharmacū componitur quod Græci medici οἰσυπηρὸν φάρμακον, vel οἰσύπου κηρωτὴν, vel οἰσυπηρὰν κηρωτάριον vel οἰσυπηρὸν ὑγρὸν vocant. Componendi modum docet Paulus libro 7. ſed in hoc Pauli loco ὑσσώπου pro οἰσύπου corrupte legitur, qui error frequētiſſimus, tūm Latinos, tūm Græcos codices maculauit, harum vocum vnam pro altera ſubſtituendo. Porrò idem quod οἰσύπη, ſignificat πίνος, ob idque οἰσυπηρὰ ἔρια, vocat Hippocrat. ἔρια πινόεντα κ᾽ ἔρια πινώδη. vide Οἶσπος.

Οἰσυπὶς, ίδος, ſordes lanarum, Hippocr.

Οἰτὸς, palmes vuas ferens generoſas & ſuaues, Etym. οἰχὸς.

Οἰτοφορία, vitis palmes circum ſe habens vuas, Etym.

Οἶτα feram, οἴσω, ἄξω.

Οἰταῖος, ου, OEtæus, poſſeſſiuum à monte OEta.

Οἴτη, ης, ἡ, OEta mons Theſſaliæ.

Οἶτος, ου, ὁ, pernicies, mors, fletus, luctus, θρῆνος, malorum ſors, calamitas, συμφορὰ, μοῖρα, μόρος, θάνατος.

Οἰτόσυρος, OEtoſyrus: ſic dicitur Apollo à Scythis, Herodotus libro 4.

Οἰφᾶν, Heſych. ὀχεύειν, inire dicitur etiam οἰφᾶν pro eodem vt apud Athen. lib. 13. ὅπως γὰρ ἄστυ χαλκὶς οἰφεῖ quod & in prouerbium abiit. αὕτη χαλκὶς οἰφεῖ, & apud Theocr. ὀπυίει ſignificans φιλοτησίῃ πασα. & apud Alexandrinos nominatur κάμπτειν ὁ τῶν κάλων οἰφόλης. inde οἰφόλης, ſeu οἰφόλης in maſc. gen. & in fœmin. οἰφόλις, ἡ καταφερὴς, καὶ χλωρὸς, πλαχγῶσα γυνὴ, vt expo. Heſych. i. prona in venerem libidinoſa, virum appetens.

Οἰχμή, famula, δούλη, Heſych.

Οἰχνέω, reuenio, vado, prodeo. Neutr. abſol. οἴχνεσκον, ἐπορεύοντο, προσῄεσαν, prodibant. Hom.

Οἰχνέω, μ. ήσω, π. ηκα, recedo, ago vitam, duco vitam, eo, ago, verſor. Sophocl. in Aiace, τοιαῦτα οἰχνεῖ ὁ νεμῆσαι θῆρες ἔχων, i. πλανᾶται, ἀναστρέφεται, viuit, agit, verſatur. ἐκδημεῖ ζῆν, peregrè viuit, διατρίβει. θυράζε οἰχνεῖν, prodire foras, foris agere. vnde διοιχνεῖν, Homer. in hymno Panos.

Οἰχνέατο, abierunt, Euripid.

Οἴχωκα, perij.

Οἴχομαι, μ. οἰχήσομαι, π. ᾤχημαι abeo, diſcedo, proficiſcor, eo, contendo, abſum, ſum peregrè, ἄπειμι, ἔρχομαι, πορεύομαι, obeo, luſtro. ᾤχετο εἰς Θρᾴκην, in Thraciam profectus eſt, Demoſth. ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος, ad Armenium nuntius iuit, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, adibam Deum, Ariſtophan. Homer. Iliad. α, ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην, iuimus. Idem ibidem, οἱ δὲ στρατοὶ ᾤχοντο πάντη θεοῖο, pro ἐπῄεσαν, ἐπήρχοντο, ruebant. Et Odyſſ. ο, εἰς λαοὺς ἁρμοῖ καλλιεὶς ἄθλων ᾤχετο πρὸς τὸν Ἑρμογένην, ſe contulit ad Hermogenem. Additur ei participium interdum. Demoſthen. ᾤχετο πρεσβεύων, legatus iuit. Plato in Apolog. ᾠχόμην ἀπιὼν οἴκαδε, domum redij. ᾤχετ' ἄγων, Demoſthen. abducebat. οἴχομαι λαβὼν αὐτὴν, abripio eam & diſcedo. Euripid. οἴχου λαβὼν αὐτὴν, ea erepta abiiſti. ᾠχόμην φέρων, ferebam, ibam laturus, Idem Homer. Iliad. ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι θύελλα προφέρουσα, vtinam me tempeſtas procul auferens abiiſſet. οἴχομαι φεύγων, me proripio, fuga me proripio. οἴχεται τραπεὶς, conuerſus eſt, Sophocles. οἴχεται ἀπιὼν, diſceſſit, Gaza de Seneſt. οἴχονται ἀπιόντες, abierunt. οἴχονται ἀποσκεδασθέντες, dilapſi abierunt. οἴχεται προσιὼν, prodiit, Demoſthen. ᾤχετ' ἐξαναστὰς, ſurrexit & abiit, Plutarc. in Publicola. οἰχόμενος, παριὼν, Thucydid. Significat item οἴχομαι, pereo, ſum præteritus. Herodianus, οἴχεται ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων, actum eſt de populo Romano. Et ἀποίχεται, mortuus eſt

διότι γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι, pereo, Euripid. οἴχεται γὰρ ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη καὶ τέθνηκεν. Οἴχομαι, Abitionem antiqui dicebant mortē. Feſtus. veteres ita δυσφημίας vitabant in mortis mentione, vt de mortuo dicerent, VIXIT, & in veteribus marmoribus, præſertim in illis, quę extāt Narbone, vt VIVIT. C. FLAVIVS FELIX: ET VIVIT DOMITIVS PRIMVS: Itaque ABIIT dicebant, pro periit. Tertul. ſi de aliquo iampridem defuncto tanquam viuo quis requirat, præ manu occurrit dicere, ABIIT IAM, ET REVERTI DEBET. ſic pro eodem dicebant FVIT. Io. Scal. in Feſtum. & οἴχεται pro euaneſcit vſurpauit Cicero Attico ſcribēs οἰχόμενος βίος, vita præterita. Bud. in Epiſt. πόνων τῶν οἰχομένων καὶ τῶν μελλόντων, Idem ibidem, laborum præteritorum & futurorum.

Οἰχόμενος, ὁ, mortuus. Odyſſ. ξ, οὐ νοστήσει τόδ' αἶψα μάλ' οἰχομένοιο. aliquando abſens, ἀπών. Ibidem, αἰδέομαι δ' αὐτὸν οἰχόμενον ὀνομάζειν, Plato 2. de Rep. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui tanquam qui non adeſſet.

Οἴχωκα, perij. Sophocles in Aiace, οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι φίλοι.

Οἰχώκει, abiit, Herodot. οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον, ſe proripuit in Ægyptum. ὁ μὲν δὴ κῆρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, caduceator quidem iuit hæc Dario nuntiaturus, Idem. οἰχώκεε φέρων, abſtulit, Idem. ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων, obrutum abripuit, idem Herodot. οἰχωκυῖαι, quæ abierunt.

Οἰχωρός, Heſych. οἰκουρός, domus cuſtos.

Οἴω, puto, exiſtimo, ſuſpicor, οἴομαι, ὑπολαμβάνω, ὑπονοῶ, Ety poeticum eſt. Actiu. Accuſat. Odyſſ. ε, ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἴω, hæc non arbitror futura. Et longa ſecunda. Iliad. α, παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν. & breui, Ibidem, τῷ σ' οἴω κατανεῦσαι. Heſiod. in ſcuto Herc. ἀλλά μιν οἴω φεύξεσθαι, ſed eum opinor fugiturum eſſe. Item προσδέχομαι.

Οἴω, ὀΐω, in duali.

Οἰῶν, προβάτων, ouium. Odyſſ. ξ, τόσα πώεα οἰῶν, τόσα συῶν συβόσια, &c.

Οἰωνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, auſpicor, auguror, augurium vel omen accipio & interpretor. Depon. Accuſa. οἰωνισάμενός τι σύμπτωμα, qui in triſte augurium incidit, Ariſtot. lib. 5. Politicorum, cap. 4.

Οἰωνικὴ, ῆς, ἡ, augurum diſciplina, auguralis ſcientia.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, & Οἰωνισμὸς, οῦ, ὁ, augurium, diuinatio. Δεξιὸν οἰώνισμα, fauſtum omen. Οἰώνισμα τῆς ὑγιείας, augurium ſalutis. Dion hiſt. lib. λζ, Τότε δὲ οἱ ἐσμαχεῖς πολέμου ἀναπαύσειν τὰς τῶν ἵππων χεῖρας ἔχει, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγιείας ὀνομαζόμενον διὰ πάνυ πολλοῦ ποιῆσαι. Tacitus lib. 12. Salutis augurium quinque & viginti annis omiſſum, repeti ac deinde continuari placitum. Cicero de Diuinat. 1. P. Claud. Augur Conſuli nunciauit, addubitato ſalutis augurio, bellum domeſticum, triſte ac turbulentum fore. Genus autem diuinationis erat qua populi ſalutem à diis expoſcebant, ſi modò aues addixiſſent, non enim fas antea: idque fiebat rebus compoſitis cum alta pace fruerentur. Idem Græcus author ibidem, ἔστι δὲ ἡ μαντεία τις τρόπος δή, πεῖσιν τινὰ ἔχει, εἰ ἐπιτρέπει σφίσιν ὁ θεὸς ὑγίειαν τῷ δήμῳ αἰτῆσαι, ὡς οὐχ ὅσιον, οὐδ' αἰτεῖν αὐτῆς πρὶν συγχωρηθῆναι γίγνεσθαι. καὶ ἐτηρεῖτο καθ' ὅσης ἡμέρας ἐκείνης μηδὲν στρατόπεδον μήτε ἐπὶ πόλεμον ἐξῄει μήτ' ἀντιπαρατεταγμένον τις, μήτε ἐμάχετο. Οἰώνισμα ἐνόδιον, auſpicium diuinatióque eorum qui in itinere obſeruantur.

Οἰωνιστήριον, ου, τὸ, augurium, diuinatio, Xenoph. in Apolog. Socr. & locus augurandi. vide auguraculum apud Feſtum. Higinus in lib. de caſtris met. in caſtris Rom. auguraculum fuiſſe ſcribit, quod Tacitus augurale vocat, i. οἰωνιστήριον.

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, augur. οἰωνοσκόπος, ὁ δι' ὀρνίθων μαντευόμενος.

Οἰωνιστικὴ, ῆς, ἡ, οἰωνοσκοπική.

Οἰωνιστικὸς, ὁ, οἰωνοσκοπικὸς, auguralis, Gaza. οἰωνιστικὸν ἀξίωμα, auguratus Ciceroni.

Οἰωνόβρωτος, auibus diripiendus, auibus deuoratus, ὀρνιθόβρωτος.

Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, augur, vates, ariolus, aruſpex, qui pro vt alites videt, vel volare, vel paſci, vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i. auguria captat. Sophocl.

Οἰωνοκτόνος χειμὼν hyems frigidiſſima quæ frigore nimio necat aues. Æſchyl. Agam. χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον.

Οἰωνομαντικὴ, ἡ, οἰωνοσκοπικὴ.

Οἰωνομαντεία, Suid.

Οἰωνομάντις, ὁ, οἰωνοσκόπος.

Οἰωνοπολέω, & ſine augment. οἰωνοπόλεον vaticinor, auguror.

Οἰωνοπόλος, poetic. auſpex, vates, augur. Iliad. α, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, i. ὀρνεοσκόπων, μάντεων.

Οἰωνὸς, οῦ, ὁ, auis, omen, auſpicium, augurium. vnde Iliad. μ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Sic Cicer. de Seneſt. Augúrque cùm eſſet, dicere auſus eſt, optimis auſpiciis ea geri quæ pro Reipub. ſalute fierent Plato Epiſtol. 7. νῦν δὲ εὐφημώμεθα χάριν οἰωνοῦ, nunc autem bona ominemur felicis auſpicij gratia. οἰωνοῖς εἰδώς. Homerus. Odyſſ. ι. ὀρνιθομαντείας ἔμπειρος, ἢ οἰωνοὺς ὃς μάλιστα ἐν τοῖς ἐπ' οἰωνοῖς, augur, Gaza de Seneſt. τῆς οἰωνο

κερτίας meminit Heſiodi Interpres. Sic etiam auis & ales pro augurio apud Latinos. Propriè autem οἰωνοὶ γῦπες, i. vultures, καὶ κόρακες, i. corui dicuntur, & carniuoræ aues: ἀπὸ οἶος, ſolus, & ὤν, quòd ſoli ſine concubitu ex aere concipiant. Iliad. α. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, οἰωνοῖσί τε πᾶσι, i. τοῖς σαρκοφάγοις ὀρνέοις. οἰωνοῖς καὶ θηρίοις ἐρριμμένοι, i. auibus ac feris expoſiti ſumus, Plut. in Romulo. Empedocles phyſicus, θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, i. feræ & volucres & piſces humoris alumni. οἰωνοῖς, i. aues, Sophocl. de ciconiis.

Οἰωνοσκοπεῖον, auſpicij locus, teſqua.

Οἰωνοσκοπέομαι, μ. ήσομαι, auguror, auſpicor. Deponens, Accuſatiuo.

Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, augurium, auſpicium.

Οἰωνοσκοπικὴ, ῆς, ars augurandi, auguratio.

Οἰωνοσκοπικὸς, ὴ, ὸν, auguralis.

Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, augur, Gaza de Seneƈt.

Οἴως, qualiter. Sophocl. ὦ δύσμορ' Αἴας οἷος ὤν, οἴως ἔχεις: quo pacto te habes? pro οἴως etiam dicitur ὡς, interpr. Ariſtoph.

Οἰωτὸς χιτὼν, Heſych. tunica è pellibus ouium.

ΟΚΕΛΛΩ, μ. ελῶ, α. ελλα, applico, ἐμβάλλω, allido, appello nauem, appello ad litus, προσοχθίζω, προσορμίζω. eſt itaque ſignificatione tranſitiua, vt κέλλω, neutra, Thucyd. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσαντα ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, i. ἐκκλῖναι, appellere ſeu applicare & apud Herodotum ὤκελλον τὰς νέας accipitur etiam intranſitiuè οἱ βραχέα χωρίων ἀπειρίᾳ ὤκελλον Thuc. ad breuia adhæſerant locorum ignoratione. Hinc ἐξοκέλλω, vt εἰς τοῦτο τοι δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, eò dementiæ deuenit ſeu prouectus eſt, apud Herodian. Et προσοκέλλω idem quod ὀκέλλω.

Ὄκα, Doricè pro ὁπηνίκα, quando.

Ὄκαβος, Heſyc. τὰ περὶ τοῖς βραχίοσι ψέλλια.

Ὄκκον, idem Heſ. ὀφθαλμὸν, oculum.

Ὀκλάζει, idem τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερνῶν καθίζεσθαι flexis genibus ſidere.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, ἡ ὄκλασις.

Ὀκλαδίας, τὸ ὀκλάζειν.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, fraƈtus, claudus, fraƈtus & collapſus currus, ὁ δίφρος ὁ συγκεκλασμένος. Ariſtophan. Equitibus. ἔχει σοῦ παῖς τὸν ὀκλαδίαν. vel ὀκλαδίας δίφρος potius, ſella quæ complicari & explicari ſolet. Pauſanias Atticis, δίφρος ὀκλαδίας ἐστὶ Δαιδάλου ποίημα.

Ὀκλαδὸν, ὀκλάξ.

Ὀκλάζω, μ. άσω, α. ακα, fleƈto genua ad terram (quod ingeniculare dixerunt Latini, Diomed. metaph.) deficio, impar ſum, labaſco, procũbo, χαλάω, εἰς τὸ γόνυ κάμπτομαι, ὀκλάζω, ὑποκάμπτω, λαγάζω. Abſol. vt libro 7. Epigram. ὀκλάζοντι ὄγκος ἐν ἀέξοντι πόδα ἔχει, &c. habet pedem ſe mouentem, id eſt, pedem fleƈtentem ſe, incedit ſeu graditur, Item in Epigr. ὀκλάζειν quidam exponunt incuruare ſe, & obliquare, vt apud Sophocl. in OEdipo Coloneo, λεχρίας γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας: obliquum iubet illum reſidere in ſummo ſaxo, leuiter ſe recuruantem. Aratus, τὸ δ' αὖτ' ἐν γούνασι κάμνον ὀκλάζοντι ἔοικεν, ingeniculãti ſimilis eſt. μήπου τοῖς λογισμοῖς ὀκλάσῃς, necubi cogitatione labaris, Nazan. in Orat. lib. 4. Epigr. αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶ δαμασάμενος κρατεροῖς ὤκλασεν εἰς ὄνυχα. ὀκλακὼς ἐπὶ τὰ γόνατα, flexa habens genua, cap. 8. lib. 3. Regum.

Ὀκλὰξ, geniculatim Plin. flexo genu, ἐπὶ τὰ γόνατα, ἐπικεκαμμένως. Interpres Homer. ſuper hoc verbo μετοκλάζειν: quo ita vſus poeta Iliad. ν, Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει: ὀκλὰξ γάρ ἐστι, inquit, τὸ ἐπὶ γόνυ: vnde μετοκλάζειν τὸ ἐγκλίνειν τὰ γόνατα. Aratus. Ταῦρον δὲ ἐκκλινὲς ὁ ἐσσι δὲ ἐπισφίγγεται ὀκλὰξ, Atque genu flexo Taurus connititur ingens, i. ἐπικεκαμμένως, Heſych. vel potius ἐπικεκαμμένος, duplicato poplite, dixit Virgil. Æn. 12.

Ὄκλασις, ιος, ἡ, q. geniculatio, flexio in genu.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, genus ſaltationis Perſicę, quod in Theſmophoriis exerceri conſueuit, ὀρχηστικά.

Ὀκλάσας, ingeniculans, Diomed.

Ὀκλαστὶ, genu flexo, vt ranæ quum ſaltant, Suid.

Ὀκνέω, & ὀκνῶ, μ. ήσω, α. ηκα, pigreſco, ſum tardus, ῥᾳθυμῶ, δειλιῶ. In hunc ſignificatum Tacitus vtitur verbo Pigere, inſita (inquit) mortalibus natura propriè ſequi quæ piget inchoare: de militibus loquens duces ſeditionis quærentibus: differendo extraho, negligo, ἀναβολὰς ἔχω, δέδοικα, φοβοῦμαι. Cum Infinitiuo, vt ὀκνῶ λέγειν, omitto dicere, pudet dicere. Lucian. μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, ne pigrêris vel graueris dicere. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν, vereor enim dicere, audaƈter loqui mihi religio eſt. Nazanz. in Orat. ὀκνῶ ἐγχειρεῖν, nolo dicere, me piget, Demoſth. ὀκνῶ ἄρξαι, Xenoph. me piget incipere, dubito incipere. ὀκνῶ γράφειν, vereor ſcribere. Ariſtot. in Rhet. ὀκνεῖς ἰδεῖν, times ne videas. Sophocl. ὀκνῶ διελθεῖν, grauor venire, pigritor pertranſire: ſic exponit Eraſmus in annotatione quadam in cap. 9. Aƈt. Apoſt. οὐκ ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, impigre ſe ad demerendos multitudinis animos contulit, Plutar. in Pericle. ὀκνῶ κατηγορεῖν, dubito deferre, non audeo, Idem. ... Æſc.

ὀκνῶ ἐφ' ὑμῖν, Demoſt. ὀκνῶ περὶ σοῦ, tibi timeo, Xenoph.

Ὀκνηρία, ας, pigritia.

Ὀκνηρὸς, ὰ, ὸν, piger, cunƈtator, & timidè aut grauatim aliquid aggrediens, grauis. δειλὸς, ὀκνηρότερον προσῄει, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, remiſſius adibat & religioſius. ὀκνηρῶς διακεῖσθαι, Dem. ὀκνηρῶς, pigrè, ſegniter.

Ὀκνητέον, timendum, dubitandum, Plato de Legib.

Ὀκνία, ας, ἡ, pigritia, timor, negligentia.

Ὄκνος, ου, ὁ, Ocnus ille fabuloſus Ouid. & piger, timidus, contumax, propriè qui grauatim aliquid facit: opponitur τῷ θρασεῖ, ac ita penacuitur apud Cyrillum.

Ὄκνος, ου, ὁ, cunƈtatio, ignauia, ſegnities, ῥᾳθυμία, tarditas, dubitatio, φόβος, timor, oxyt. Cyrill. ſed penacuitur etiam in hac ſignificatione apud Phauor. & alios. Ὄκνος definitur à Stoicis, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, Pigritia, metus conſequentis laboris, Cicero, Tuſcul. Thucyd. ἡ ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Sophocl. in Aiace, μὴ εἰς ὄκνον ἔλθω, i. φόβον, non conſternarer metu. Ibidem, μέγαν ὄκνον ἔχω, i. δειλίαν. Ὀκνὸς, item ardea, auis aſteria ſeu ſtellaris, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 18.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piger, ſegnis.

Ὅκοθεν, vnde, Ionicè pro ὅποθεν.

Ὁκοῖος, ὁποῖος, qualis, ſicut. ὅκως pro ὅπως, Ionicè.

Ὁκόσα, quot, ὁπόσα.

Ὁκόσος, Ionicè pro ὁπόσος, quantus.

Ὁκότε, quoties cum Optatiuo.

Ὅκου, vbi poſtquam.

Ὀκριόεις, Etym. expon. πέτρας ex Hom. δι' ὀκρίας ἐκπεπαικότας tanquam à nomin. ὀκρία. ſed ſcribendum potius videtur ὄκριας à nomine, ὄκρις idem ſignificante quod ἄκρις ſummum cacumen. ὀκριόωντο, expon. τραχύνεσθαι, exaſperari, Odyſſ. σ.

Ὀκριάζω, aſperor, τραχύνομαι.

Ὀκρίβαντες, ἐμβάται.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ, pulpitum: παρὰ τὸ ἄκρον καὶ βαίνειν, Ety. Plato in Sympoſio ἀντὶ τοῦ λογεῖον, ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. Ὀκρίβας etiam inſtrumẽtum eſt piƈtorum. ὁ κιλλίβας. Pollux, ἐφ' ᾧ δὲ αἱ πινάκες ἐρείδονται, ὅταν γράφονται, ξύλον ἐστὶ τρισκελὲς, καὶ καλεῖται ὀκρίβας τε, καὶ κιλλίβας.

Ὄκρις, lapis aſper, ſaxum aſperum, Heſych. vnde ὀκριόεις per ε. at ὀκρυόεις, & ὀκρυόεντα per υ. deriuata ſunt παρὰ τὸ κρύος, pleonaſmo τοῦ ο κατ' ἀρχὴν ideo, ciuſmodi ὀκρυόεις exponunt Etymologus & alij φρικώδης, φοβερὸς, ψυχρὸς, rigidus, horrendus, apud Homer. Iliad. ζ. in oratione Helenæ ad Heƈtorem Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης vt Helenę ὀκρυόεσσα dicatur quia eius cauſa multæ pugnantium animæ τῷ ψυχρῷ ᾅδῃ demiſſæ fuerunt.

Ὄκρις, aſperitas, eminentia oblonga, ὀξεῖα προμήκης, Hippocr. manuſcripti codices habent paroxytonως ὄκρις.

Ὀκταβλώμους, oƈto buccellarum, oƈto turundarum. Heſiodus. ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον, &c.

Ὀκτάδιον, paruus calathus in auiariis, Heſych.

Ὀκτάεδρος, ου, oƈtonarum ſedium: vnde Oƈtaedro Geometricę figuræ nomen dedit baſium, vt oƈtogono angulorum numerus oƈtonarius.

Ὀκταετηρὶς, ίδος, q. oƈtennium.

Ὀκταέτης, qui oƈto annorum eſt &

Ὀκταέτις, nata oƈto annos.

Ὀκταήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, oƈtaui diei, vt περιτομὴ ὀκταήμερος, circuncifio quæ fit oƈtauo die, Paul. in Epiſt. ad Philipp.

Ὀκτάκις, oƈties.

Ὀκτακισχίλιοι ἀσπὶς, oƈto millia ſcutatorum, Herodot.

Ὀκτακισχίλιοι, oƈto millia, oƈties mille, Xenoph.

Ὀκτάκνημος, ου, ὁ, habens oƈto radios: rotæ epitheton.

Ὀκτακόσιοι, oƈtingenti, Thucyd.

Ὀκταμηνιαῖος, ὁ, oƈtimeſtris, oƈtauo menſe editus. ὀκταμηνιαῖα βρέφη, infantes qui oƈtauo menſe in lucem ſunt editi. Alexan. Aphrod.

Ὀκτάμηνος, oƈto menſes natus, oƈtimeſtris.

Ὀκτάπηχυς, oƈto cubitorum.

Ὀκταπλάσιος, oƈtuplus. ὀκταπλάσιον, πολλῷ πλείονα, oƈtuplicãtus Liu. Cic. Ariſtoph. Interp. Dicitur & ὀκταπλάσιος.

Ὀκτάποδες, οἱ, apud Scythas diƈti ſunt, qui duos boues, & vnum currum poſſiderent. οἱ πολλοὶ καὶ ὁ ἀσκηνοὶ, ὀκτάποδες: τοῦτο δ' ἐστὶ δύο βόας ἐπιπάσασθαι ἔχειν καὶ ἅμαξαν μίαν, Lucian.

Ὀκταποδιαῖος, ου, ὁ, oƈtipedalis, cancer fluuiatilis, Nicand.

Ὀκτάπους, οδος, ὁ, oƈtipes, vt oƈtipes cancer dicitur ab Ouidio, & Polypus etiam eſt oƈtipes: vnde & ὀκτάπους ἀντὶ τοῦ πολύπους ſumitur ab Hom. Interpr. lib. ι, Odyſſ. πουλύποδος inquit, i. ὀκτάποδος. πόδες δὲ ἰχθύος ὁ ὀκτάπους.

Ὀκτάρρυμος ſeu ὀκταῤῥύμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oƈtiiugis, oƈto temones habens.

Ὀκτάστυλος, habens oƈto columnas.

Ὀκτήρης, ὁ, oƈtiremis nauis, apud Polybium: vide ἑξήρης. ὀκτήρεις apud Bayf. de re nauali, oƈto ordinum naues.

Ὀκτὼ,octo.ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς,octonarius numerus.

Ὀκτώβριος,ου,ὁ,October.εἰδοῖς ὀκτωβρίαις,Idibus Octobris, Plutar. in Romulo.

Ὀκτωκαίδεκα,decem & octo,duodeuiginti.

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς,octodecim cubitorum.Diodor.ὀκτωκαιδεκαπήχεις εἰκόνας.

Ὀκτωκαιδέκατος,octodecimus.

Ὀκτωκαιδεκέτης,natus annos octodecim. Demoſth. συνέβη γάρ μοι ὀκτωκαιδεκέτει γῆμαι.

Ὀκτώπηχυ,τὸ,ὀκτάπηχυ.

Ὀκταπλάσιος,octuplus,ὀκταπλάσιος.Plato in Timæo,ὀκταπλασίαν τῆς πρώτης,octuplam primæ,Cicero.

Ὀκτώπους,ὁ,octipes.ὀκτάπους.

Ὀκχέω,exhaurio,exantlo,ſubeo,Pind.

Ὀκχὴ,fulcimentum,quies,ſuſtentaculum.

Ὄκχος,ου,ὁ,vehiculum,ὄχημα.Pindar.κελάδησε τὸν ἐν χρυσέῳ βαίνοντα ὄχῳ.

Ὅκως,pro ὅπως,vt,Ionicè.

Ὀκχέω,contineo,habeo.

Ο Λ Α ΕΙ,ἀθρόως,καὶ ἀλαθῶς ἔμβαλε.

Ὀλαὶ, idem quod οὐλαὶ, id eſt , κριθαί.Hordeum Suid. ὀλαὶ καὶ οὐλαὶ αἱ μεθ᾽ ἁλὸς μεμιγμέναι κριθαὶ ἃς τοῖς θύμασιν ἐπέβαλλον ἑψομένοις apud Heſych.ſcribitur ὀλαὶ, κριθαί, ἀπαρχαί, dictas verò οὐλὰς τὰς κριθὰς putat. Euſtath.quoniam ante molarum vſum ὅλαι, i. integræ comederentur.

Ὀλαμικὸς & ὀλαμος παρὰ τὰς ὀλὰς dicitur ὁ σπερμολόγος ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων. Etymolog.interpr.Heſych. ὀλαμοὺς afferunt pro ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων:ὀλαμεῖ ac ὀλαμοῖ pro σπερμολόγοι.

Ὁλάργυρος,ὁ,ὁ,totus ex auro. Athenæus,τρίποδα τε ὁλάργυρον ἔχοντα χρυσοῦ.

Ὀλάχνιον,ου,τὸ,caniſtrum in quo molæ ſalſæ reponebantur quaſi ὀλὰς ἔχον.

Ὀλβάχνιον,τὸ,idem Syracuſiorum lingua,qui pleonaſmo τοῦ β frequenter vtuntur.

Ὀλβίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,beatus ſum. Depon.

Ὀλβίζω,μ.ίσω,π.ικα,ὀλβιάζω, beatum prædico , μακαρίζω,εὐδαίμονα ὀνομάζω. Sophocles, μηδέν᾽ ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Quo ſignificatur illud Solonis apud Ouid. dicique beatus Ante obitum nemo ſupremáque funera debet.

Ὀλβιογάστωρ,ορος,ὁ, qui ſummum bonum & beatitatem conſtituit in ventris cura atque indulgentia.Athen.lib.ι,διδάσκαλοι Μορσίμου ὀλβιογάστορος ποιητοῦ. Amphis ἐν γυναικοκρατίᾳ, Ἐπικουρείων ἐπιστολῶν τε ἰδεῖν ὅπως ὡς ὀλβιογάστορος ὄντος,vbi vt Epicuri de grege porcum taxat. καλοδαίμων.

Ὀλβιοδαίμων,ονος,ὁ,fortunatus.εὐδαίμων,Iliad.γ.

Ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων,in Epigr.felicitatem adferens.

Ὄλβιος,ου,ὁ,felix, ὁ πολλὴν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων : quaſi ὁλόβιος , μακάριος,diues,locuples.εὐτυχὴς,Homer.Herodotus libr. 1.Νῦν ὦν ἵμερος ἐπείρεσθαί με ἐπῆλθε,εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδες ὀλβιώτατον. Ibidem, τὸ καὶ Σόλωνος , ὥς οἱ εἴη εἰρημένον θεῷ, μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλβιον, mortalium neminem beatum eſſe. Erat in Sardanapali epitaphio, ταῦτ᾽ ἔχω ὅσσ᾽ ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα, καὶ σὺν ἔρωτι τέρπν᾽ ἔπαθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται, Hæc habeo quæ edi,quæque exaturata libido Hauſit:at illa iacent multa & præclara relicta , Cicero Tuſcul.5. vide Ὄλβος & Πλοῦτος in Ammon.

Ὀλβιστος, fœliciſſimus. Dionyſius Poeta,κεῖθι δὲ ὀλβίστων ἀφνειότεροι ἐκείνων.

Ὀλβοδότειρα,ἡ,in Epigr. diuitiarum datrix : effectrix beatæ vitæ ſapientia dicitur à Cicerone.

Ὀλβοδότης,præbens diuitias,ὀλβοδότης.

Ὄλβος,ου,ὁ,beatitudo,cenſus,opes,εὐδαιμονία,πλοῦτος,εὐτυχία. ἀνολβος ὁ ἄφρων, ὅθεν ἀνόλβιος, i. ἀνόητος, amens. Ab Homero ὄλβος & πλοῦτος coniunguntur. Odyſſ.ξ, οἵη σε νῦν δόμος ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι.

Ὀλβοφόρος,diuitias & opes ferens,Eurip.

Ὀλέθριος , ου , ὁ καὶ ἡ , pernicioſus, grauis , contagioſus, ὀλέθριος , funeſtus , λοιμός. Plato Epiſtol. 7. ὀλέθριον τοῦτο ἐπιχειρεῖν, peſtiferum eſt id aggredi.τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας , Chryſoſtomus.ἀπὸ ἱερουργίας. Sophocles,ὀλεθρίαν ἀρὰν ἄγει, id eſt , μέχρι θανάτου.

Ὄλεθρος,ὁ,ſtrages,cædes,iactura,clades,βλάβη,pro peſtifero,Demoſthe.perditor.Cic.Orat.in Vatin. Et ſi ego te perditorem, & vexatorem Reip.fero.

Ὀλεηρὸς,pernicioſus,Etym.pro ὀλοός.

Ὀλεῖται,peribit,Hom.Iliad.β.

Ὀλέκομαι , perdo , pereo, ὀλέκοντο δὲ λαοί,id eſt,peribant,ἀπώλλυντο, Iliad.α.

Ὄλεκον,perierunt,perdebant.

Ὀλέκρανον , cubitus , ſiue ipſum os cubiti , gibber. Ariſtophan. Εἰρήνῃ , ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀνίδου τὸ ἐπεγείρετε: Interpr. ὀλέκρανον τὸ τοῦ ἀγκῶνος, ὅ τινες κεφαλὴν τοῦ χειρὸς εἶναι. melius per ὠ in prima ſyllaba,vt infrà.

Ὀλέκω,perdo,φθείρω,ἀφανίζω,deſtruo.vnde ὀλέκοντι pro αἴρεσιν,Odyſſ.ξ,ὀλέκει με ὀλέκεις,cap.10.Iob,grauiter me diſcrucias.

Ὀλερὸν,fœtidum,turbatum,maleôlens,nigrum,à ſepiarum atramento:Sic Galen.apud Hippocr.

Ὀλέσθαι , periiſſe , perire. ὀλέσθαι κενταύροισι , interfectum fuiſſe à Centauris.

Ὀλεσίανδρος,ορος,homini afferens perniciem. Theognis iuxta oraculum & Heſiod. ὀλεσιήνορας ὅρκους dixit, periuria hominibus exitialia.

Ὀλεσίβωλος,ὁ καὶ ἡ,q.glebiperda.

Ὀλεσίθηρος,feris perniciem afferens , feras perdens & perimens, Euripid.

Ὀλεσίκαρπος,ὀλέκαρπος.

Ὀλέτειρα,ας,ἡ,q.perditrix,pernicioſa.

Ὀλετὴρ,occiſor,φονεὺς,perditor Ciceroni,φθορεύς.

Ὄλετο,periit,pro ὤλετο,Homer.

Ὀλέω,μ.έσω,perdo,deleo,amitto.Iliad.δ,τάχα κεν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, i.ἀπολέσῃ,ὀλέσας,ἀπολέσας.ὀλέσαι νόστον, reditũ perdere & amittere,Apol.Rhod.

Ὀλὴ,ῆς,ἡ, hordeum ſale mixtum. ὀλαὶ αἱ μεθ᾽ ἁλὸς μεμιγμέναι κριθαὶ Ariſtoph.Interpr.

Ὀλητῆρες φονεῖς,apud Heſyc.tanquam à nomin.ſingul.ὀλητὴρ quaſi ab ὀλέω,cuius futurum eſſe poſſit ὀλήσω.

Ὀλιβάζω , Heſych. labi , lapſare qui affert itidem ὀλιβρὸν pro lubricum.

Ὀλίγα,paululum,nonnihil,rarò.

Ὀλιγαιμία,ſanguinis inopia.

Ὀλίγαιμος,cui parum eſt ſanguinis,exanguis.

Ὀλιγάκις,paucies,rarò,parcè.

Ὀλιγάνθρωπος,paucos habens homines contrar.πολυάνθρωπος.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, hominum penuria, infrequentia hominum: Cicer.paucitas raritáſque hominum,Xenophon. ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄστει γέγονε,in vrbe rari ſunt homines.Contrar. πολυανθρωπία.

Ὀλιγανδρεῖν, hominum penuria laborare. opponitur τῷ εὐανδρεῖν, Bud. Comm.ὀλιγανδροῦσα βουλὴ,ſenatus viris imminutus , i. ſenatus patrum paucorum,Plutarc.in Publicola.

Ὀλιγαρεστία,ας,ἡ,prandium præparatum,tenuiculus apparatus Cicer.Plut. in Alex.prandij mediocritas ſeu parcitas.

Ὀλιγάρκεια,ας,ἡ,vel ὀλιγαρκία , animus paucis contentus. Gregor. pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς ſubſtant.

Ὀλιγαρκὴς,έος, ὁ, frugalis, frugi , parcus , paucis contentus , ab ἀρκῶ.

Ὀλιγαρχεῖν,paucorum potentiam tenere.ὀλιγαρχοῦντες,pauci præpotentes.

Ὀλιγαρχέομαι , dego ſub ſtatu paucorum , ſum ſub ſtatu paucorum.ὀλιγαρχεῖσθαι , imperio paucorum regi & parere. ὀλιγαρχεῖται πόλις,à potentibus vrbs regitur. ὀλιγαρχούμενοι , qui ſub imperio paucorum degunt,ſub dominatu paucorum degentes, Thucyd.

Ὀλιγαρχία,ας,ἡ, oligarchia, paucorum regimen. ὀλιγαρχία ποιεῖ ἀριστοκρατία,Interp. Thucyd.nobilitas. Æſchin. & Demoſthen. Ὀλιγαρχία Platoni 8.Polit.ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι,πένητι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς.

Ὀλιγαρχικὸς,paucorum potentiæ deditus. Budæus in Pandect.ad paucorum potentiam pertinens,Demoſthen.κατὰ δημοκρατ. ὀλιγαρχικοὶ,pauci potentes , ad paucorum poteſtatem declinantes,optimates.ὀλιγαρχικὴ συνωμοσία, coniuratio ſtatus paucorum,Thucyd.ὀλιγαρχικὸν, quod eſt proprium eius imperij cui pauci præſunt.

Ὀλιγαρχικῶς,οῦ,ὁ,ad oligarchiæ naturam ſpectans.

Ὀλιγαῦλαξ , κος , ὁ, exigua regio , quaſi paucos ſulcos habens.

Ὀλιγαχόθεν,è paucis locis.

Ὀλιγαχοῦ,paucis in locis,Theoph.hiſt.lib.2.cap.5.

Ὀλιγοδρανέω,μ.ήσω, π.ηκα , ad paruum redactus ſum,animo deficio, ἀθυμέω, ὀλιγοψυχῶ. Neut.abſol. Odyſſ.τ , Ἡ δὲ πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης,i.ὀλίγον ἰσχύουσα, ἀσθενοῦσα. vbi de vetula loquitur viribus eff eta.Idem ὀλιγοδρανεῖν.

Ὀλιγηπελίη,ὀλιγοθυμία,Hom.Odyſſ.animi defectus.

Ὀλιγογονία,tenue aruum,in Epigr.

Ὀλιγοδὲ,apud Heſych.quod exponit ὀλίγον,dicitur vt μίνυνθα cui & συνωνυμεῖ.

Ὀλίζων , eidem eſt ἐλάττων , ἀμείνων . vt aliis placet μείζων ὅμως βοᾶς.

Ὀλίγιστος,minimus,pauciſſimus,parciſſimus. Plato in Epiſtol.7. ἐπὶ πολιτείας εἶναι καὶ νόμων χρησίμων δικαιοτάτων,ὅτι δὲ ὀλιγίστοις θανάτοις καὶ φυγαῖς γενομένων,ad rempubl.accedit & legum lationem iuſtiſſimarum,nõ per paucorum exilia & neces.Idẽ ibidem , ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε δι᾽ ὀλίγιστον idem etiam Dionem aliquantum fefellit. Idem 2.de Republ.ὀλίγιστοι εὐπορία ἀνδρῶν, Heſio.δαπάνη τ᾽ ὀλίγιστη,ſumptus pauciſſimus,Iſoc.ταῖς ἁμαρτίαις.

μέσος δὲ ὀλίγιστος πλήσσουσι. ὀλίγιστον διάστημα, interuallum quàm minimum, Ariſtotel. in Probl. ὀλίγιστα ἐδίδαξεν, Galen.

Ὀλιγίστως, parcè ſeu parciſſimè.

Ὀλιγμός, tactus, ductus.

Ὀλιγόαιμος, qui ſanguine eſt pauco, Alexand. Aphrod.

Ὀλιγόβιος, breui viuens tempore, breui durabilis.

Ὀλιγογνώμων, negligens, ὀλίγωρος.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, Theophr. de hiſt. plant. lib. 4. cap. 12. ita dicitur arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis, Plin. lib. 16. cap. 36.

Ὀλιγόγονος, ὁ καὶ ἡ, parum fœcundus. τὰ ὀλιγόγονα, quæ parcius generant.

Ὀλιγοδεής, έος, ὁ, paucis egens.

Ὀλιγοδεΐα, & ὀλιγοδεΐη, paucarum rerum indigentia, Suid.

Ὀλιγοδίαιτος, ου, ὁ, modico contentus victu.

Ὀλιγοδρανέω, ήσω, κ.τ.λ. langueo. ὀλιγοπνέω, ὀλίγα ἰσχύω. dicitur propriè de animam agentibus, & vix iam ſpiritum trahentibus. Homer. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ: & idem alibi de Hectore expirante.

Ὀλιγοδρανία, languor, in Epigr.

Ὀλιγοδρανής, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ὀλιγοδρανός, οῦ, ὁ, parum potens.

Ὀλιγελαιεῖν dicuntur oleæ, quum oleę parcus prouentus exiſtit, nec larga oliuitas. Theophraſt. de cauſ. lib. 6. cap. 11. ὧν δ' ὁ σὰρξ πολλή, αἱ δ' ὀρχάδες μικραί, ὀλιγελαιεῖ, parcè oleum fundunt.

Ὀλιγοετής, έος, ὁ καὶ ἡ, paucorum annorum, vt οἶνος ὀλιγοετής, cui πολυετής contrar.

Ὀλιγοετία, ας, ἡ, paucitas annorum. Dion, μετὰ τὴν ὀλιγοετίαν τὴν ἑαυτοῦ ἐπαίσατο.

Ὀλιγόθερμος, parum caloris habens.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλιγόκαρπος, q. paucifer, paruum ferens fructum.

Ὀλιγομαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, indoctus.

Ὀλιγόμισθος, ὁ, parum ſtipendij habens. Plato Epiſt. 7. μισθοφόρους τοὺς πρεσβυτέρους ἐπεχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, veteranis militibus ſtipendia minuere tentauit.

Ὀλιγόμυθος, pauciloquus, vt pauciloquum Plauto, i. ὀλιγομυθία.

Ὀλίγον, parum, aliquantum, nonnihil, minimum. φεύγοντες, ὀλίγον ἀπωλίσθανον τῶν πολεμίων εἰς πόλιν, in fugam conuerſi, parũ abfuit quin inſequentem hoſtem vnà in vrbem ſuſciperent, Plutarch. in Publicola. ὀλίγον λυπηθέντες, ad breue tempus afflictus, Petrus cap. 1. Epiſtolę primę, parumper afflictus. Ibidem cap. 5. ὀλίγον συμφύεται, propè cohæreſcit. ὀλίγον ὅσον, paulũ admodum aliquantulum, Lucian. ὀλίγου δεῖν, pro ὀλίγῳ, pauló minus. Odyſſ. ὀλίγον δέ τι μ' ἔσσεται ἐσθλόν. ὀλίγον πρὸ τῶν μηδικῶν, pauló ante res Medicas, Thucyd. ὀλίγον ἔμπροσθεν, pauló antè, Plato Epiſt. 7. ὃ ἐφ' ἡμῶν ὀλίγον ἔμπροσθεν. ὀλίγον ὕστερον, pauló pòſt, Ariſtophan.

Ὀλιγόπαις, παιδος, cui pauci ſunt filij, Plato de Legib. 11.

Ὀλιγοπληθέω, ὀλιγοπλήθω.

Ὀλιγοπλασία, imminutio, imbecillitas.

Ὀλιγόπιστος, parum fidens, ſeu cui parum fidẽdum, Actiuè & Paſſiuè: in ſacris tamen literis frequentius Actiue accipitur, vt Matth. cap. 6. ὀλιγόπιστος μήτηρ, modicæ fidei mater, Nazanz.

Ὀλιγοποτέω, parum potus deſydero, parum bibo. Pluta. in Apoph. Ἐρωτώμενος δὲ διὰ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βουλεύωνται.

Ὀλιγοπότης, parum bibens, Ariſtotel. τὸ ὀλιγοπότην τοῖς διψητικοῖς opponit.

Ὀλιγόπτερος, quibus parcior penna eſt.

Ὀλιγόπυρος, parum habens tritici, Theop. lib. 4. c. 12. de cauſ. plan.

Ὀλίγος, η, ον, paucus, anguſtus, arctus, infreques. vt ὀλίγος τὴν διάνοιαν pusillo & tenui ingenio. Nazanz. ὀλίγος pro μικρός, vt ſit ποσότης κατὰ πηλικότητα, Homer. Iliad. β. ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός, ſtatura exilis, Euſtat. Iliad. ε. ὀλίγος, λιτός, Apollon. Rhod. id eſt, paruus, μικρός. ὀλίγη φωνή, ſubmiſſa vox, Odyſſ. ξ. φθεγξάμενος δ' ὀλίγην, &c. ὀλίγου χρόνου, breui. ὀλίγῳ πλεῦνες, compluſculi, Herodo. ὀλίγῳ πλείους, Thucyd. ὀλίγῳ ἐς χιλίους, circiter mille, Idem. ὀλίγῳ πρότερον. pauló ante. ὀλίγῳ ὕστερον, pauló pòſt. ὀλίγον χρόνον, pauliſper, Thucyd. δι' ὀλίγου, ſubaudi χρόνου, ad breue tempus, breui momento, ταχέως, διὰ ταχέως καὶ διὰ τοῦ προσεχοῦς, per exiguum tractum, ex propinquo, ἐξαίφνης, repentè, pauló pòſt, μετ' ὀλίγον δι' ὀλίγου, ſupple λόγου, breuiter, Idem. ἐξ ὀλίγου, ſupple, καιροῦ, ex breui ſpatio, ex leui momento, è propinquo, ἐγγύθεν, propè, ἐξαίφνης. ἐν ὀλίγῳ, in arcto, in anguſto, paulo momento, ſtatim. ἐν ὀλίγῳ πείθεις με χριστιανὸν γενέσθαι: vide in dictione Πείθω. ἐπ' ὀλίγον, leuiter, mediocriter. modicè: ei opponitur τὸ ἐπὶ πολύ. ἐπ' ὀλίγον καταχρώμενος, i. ἀποχρώμενος ὀλίγα χρώμενος ἐπ' ὀλίγον ἀπολαύων, καὶ ἀκροθιγῶς. ἐς ὀλίγον, ad exiguum tractum, in arctum. ἐς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι. parum abfuit quin vinceretur, Thucyd. κατ' ὀλίγον, paulatim, leuiter, modicè, particulatim, ſenſim. Ariſtot. de mundo, κατ' ὀλίγον σφίγγει τὴν οἰκουμένην, paulatim aſtringit orbem terrarum. κατ' ὀλίγον μάχεσθαι, in exiguo dimicare. καθ' ὀλίγον κινδυνεύειν, cum paucis periclitari, Thucydides. κατ' ὀλίγον ἄνθρωποι, vix homines. Nazanzen. ἐξ τὸ ὀλίγον, exiguo momento. κατ' ὀλίγους, membratim, particulatim. περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, parum eſſe: opponitur τῷ περὶ πολλοῦ. περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, contemptui habere. πρὸς ὀλίγον τοῦ σπηλαίου ὑπερκύψαι, pauliſper caput erigere, & eminere è ſpecu. πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, contra mare aliquantulum. οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν, non ſine multis obteſtationibus, Thucydid. ſic Valla, & ſanè, vt patet ex ſenſu. δι' ὀλίγων ἔγραψα, paucis ſcripſi, prima Petri 1. λέγεται Λιβύης ἀνθύπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι, fertur Libyæ Proconſul cum paucis laudatus fuiſſe, Plutarchus in Galba. Philelphus, inter paucos exponit οἱ ὀλίγοι, potentes, optimates, Thucydides. id eſt, ὀλιγαρχοῦντες: ſic Interpr. Græcus. Valla verò, pauci præpotentes. Apud eundem libro tertio ξυνεφοίτων τοῖς ὀλίγοις οἴκοι, cum paucis, id eſt, optimatibus. ἐς ὀλίγους τὰ ἐν τῇ πόλει κατέστησαν, ad paucorum ſtatum redegerunt rempublicam, Idem.

Ὀλιγοσιτεῖν, exiguo paſtu eſſe contentum.

Ὀλιγοσιτία, ἡ, cibi parcitas, tenuitas, & continentia in victu, &

Ὀλιγόσιτος, ου, ὁ, qui modico cibo vtitur.

Ὀλιγόσπερμος, parum ſeminis emittens.

Ὀλιγόστιχος, paucos verſus ſeu ordines continens.

Ὀλιγοστός, οῦ, ὁ, pauciſſimus, perpaucus, vnus è paucis, paucis comitatus: vt πολλοστός, vnus ex multis. ὁ Βάρρων ὀλιγοστὸς ἀφιππεύσας, Varro cum pauciſſimis equo eſt abductus, Plutarchus in Fabio.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas, inopia.

Ὀλιγοτοκία, parcus partus.

Ὀλιγοτόκος, raró & paucos fœtus pariens.

Ὀλιγοτόκως, ὁ, parciſſimè generans.

Ὀλιγότριχος, qui paucis tegitur pilis, Ariſtot.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo contentus eſt.

Ὀλίγου, ferè, penè, propemodum. Odyſſ. ξ. ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. ὀλίγου εἷλον, parum abfuit quin ceperint, Thucyd. Vnde ὀλίγου, καὶ ὀλίγου δεῖν, pro ferè, propè, parum abeſſe: pro quo ita ait Cicero ad. Q. frat. propius nihil eſt factum quam vt occideretur. Et in Verr. necquicquam propius eſt factum quàm vt viuus combureretur. ὀλίγου δεῖν εἰπεῖν, Æſchines. ὀλίγου δεῖν λέγειν, Demoſt. πάντας ὀλίγου δεῖν ἠλευθέρωσε Λατίνους, omnes ferè Latinos in libertatem vendicarunt, Plutarch. in Romulo, & in Solone. πεσεῖν ὀλίγου δεήσας, qui parum abfuit à cadendo, Idem in Romul.

Ὀλιγόϋδρος, cui pauca aqua ſufficit. Theoph. hiſt. lib. 6. cap. 7. ὀλιγοϋδρότατον ὁ ἕρπυλλος, ſerpyllum omnium minimè aqua delectatur: cui opponitur φιλυδρότατος.

Ὀλιγοφιλία, ἡ, amicorum inopia, vel paucitas, Antiph. cui cõtrar. πολυφιλία.

Ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum quod nõ multæ aquæ ferendæ eſt, quod aqueum vocant. apud Comment. Ariſtoph. ὀλιγοφόρος καὶ πολυφόρος.

Ὀλιγόφρων, ὁ, puſillanimis, μικρόψυχος. τὸ ὀλιγόφρον, ſine cura, oſcitabundum, epithet. ebrietatis apud Plutar.

Ὀλιγόφυλλος, paucis aut raris foliis conſtans.

Ὀλιγοχρέω, ὁ, exiguo cum fœnore refundo. vnde

Ὀλιγόχοος, & ὀλιγόχους, minus fertilis. ὀλιγόχους πυρός, triticum parcè fertile, Theophraſt. libro 4. capite 9. de cauſ. plantar. Idem 3. de Plantis, εἰσὶ ὀλιγόγονοι δὲ καὶ ὀλιγόγονοι καὶ κακοί. 4. de cauſ. πυροὶ ἀσθενέστεροι, καὶ ὀλιγοχοώτεροι, minus fertiles. cõtrar. πολύχους.

Ὀλιγοχορδία, paucitas fidium: cui contrar. πολυχορδία apud Athen.

Ὀλιγοχοώτεροι πρὸς τὴν γονήν, minus copioſus geniture.

Ὀλιγοχρόνιος, ου, ὁ, qui eſt exigui temporis. Vnde ὀλιγοχρόνιον μανίαν vocauerunt Medici & Phyſici inſaniam vatum & poetarum ἐνθουσιασμῷ ſimilem, quæ leui de cauſa exorta, ſtatim euaneſcit: cui quidem obnoxij, phanatici à Iureconſultis appellantu. Et ὀλιγοχρονιώτατος apud Theophr. de Odorib. ὀλιγοχρόνιος μανία ἡ ὀργή, ita furor breuis eſt.

Ὀλιγοψυχεῖν, animo eſſe puſillo. ὀλιγοψυχέω, ἐμικροψύχησα.

Ὀλιγόψυχος, impatiens, puſillanimis.

Ὀλιγόω, ὤσω, κ.τ.λ. diminuo, breuio Quintil. Actiu. Accuſat.

Ὀλιγωρέω, ήσω, κ.τ.λ. paruipendo, omitto, negligo. ἀμελῶ, ἀφροντίζω, ῥᾳθυμῶ, ſecurus ago: cui opponitur ἐπιμελοῦμαι: contemno, abalienor. ὥρα τὸ ὁρᾷν, curare, vel quaſi ὀλίγην τὴν ὥραν ἔχειν: ὥρα enim cura dicitur. Actiu. Genit. Xenoph. τῶν φίλων ὀλιγωρεῖν, amicos habere neglectui. ὀλιγωρούμενος ὑπὸ σοῦ, Bud. in Epiſt. poſterior.

Ὀλιγωρητέος, ου, ὁ, contemnendus.

Ὀλιγωρία, ας, ἡ, negligentia, contemptus, contemptio & deſpicientia Cicer. ludibrium, abalienatio, contumelia, faſtus, licentia Demoſth. τῶν ἰατρῶν ὀλιγωρία, medicorum culpa. ὀλιγωρία τῶν θείων καὶ ὑπεροψία, rerum diuinarum contemptus & deſpectus. Plutarchus in Camillo. ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιοῦμαι, contemno. Ariſtotel. Rhetor. lib. 2. ἡ ὀλιγωρία ἐστὶν ἐνέργεια δόξης περὶ τὸ μηδενὸς ἄξιον

ἄξιοι φερόμενοι: cuius tres ſpecies καμψιφόρος, ὁ τοργασμὸς καὶ ὄβρις.

Ὀλίγωρος,ου,ὁ,negligens,incurioſus,ἀμελὴς,μικρόψυχος.moroſus.

Ὀλιγωρότατος τοῦ καλοῦ,contemptor honeſtatis maximus.

Ὀλιγώρως,negligenter,nullo diſcrimine,contemptim.Liu.ὀλιγώρως ἔχω,contemno.ὀλιγώρως ἔχει τούτων,Demoſth.ὀλιγώρως διακεῖσθαι,id eſt,ἀμελῶς,Idem. ὀλιγώρως εἶχον, negligentes erant, Xenoph.

Ὀλίζων,ονος,minor,tanquam,ab ὀλίζος,cuius neutrum ὄλιζον,Theſſalis idem eſſe quod ἔλασσον tradit Euſtath. vnde ὀλιζόω. minorem reddo.

Ὀλιζῶται,μειοῦται,Heſych.

Ὀλίζων,ονος,ὁ καὶ ἡ,paruus. Dionyſ. de Situ orbis, οὐ μὲν γὰρ ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς,non minimum nacta eſt honorem.

Ὁλικὸς,ἡ,ὁν,vniuerſalis.

Ὁλικῶς,generatim atque vniuerſe Ciceroni,ἐκ ὅλου, diciturque ἐπιρρηματικῶς,i.aduerbialiter.Heſych.

Ὀλινύη,Argiuis eſt ὀλίγη,Heſych.

Ὄλιος,pro ὀλίγος, Tarentinorum dialecto dici annotat, Etym. addens Platoni comico vocem hanc eſſe barbaram.

Ὄλισβος,αἰδοῖον δερμάτινον, pudendum coriaceum, imaginaria veretilla, inquit Egnatius, mentula coricularis qua Mileſiæ & frictrices, i. tribades libidinis pruritum excitabant. Ariſtop. in Concion. οὐκ εἶδες δ' ὄλισβον ἐκποδὼν τοῦτον ὅς ἦν ἡμῖν ἐπικουρία,ſaluo honore Italarum.

Ὀλισθάνω,μ.ήσω,π.ηκα.&

Ὀλισθαίνω,μ.ήσω,π.ηκα,&

Ὀλισθέω,labor,cado,labaſco,defluo.Aoriſt.2. ὤλισθον,lapſus ſum. Lucian Epigr.Neut.abſol.Muſæus,ἐν δ' ὀφθαλμοῖο βολαῖσιν ἕλκος ὀλισθαίνει,καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει,illabitur,lubrico lapſu incidit.ὀλισθανούσης γλώττης,labente lingua,Plutarc.in Publicola.ὀλισθήσας μητρὸς,matre editus,in Epigr.ὀλισθῆσαι ὀλέθρῳ,in perniciem incidere,apud Nonnum,

Ὀλισθήεσσα φύσις,lubrica natura,in Epigr.

Ὀλίσθημα,ατος,τὸ,lapſus,ruina.

Ὀλισθηρὸς,ἡ,ὁν,lubricus,inconſtans. εὐόλισθος,ἡ χεῖρας μεταπτωτικόν,ἀσταθής.ὀλισθηρὰ γλῶττα,labilis & detrita lingua.ἐν ὀλισθηροῖς τόποις,locus lubricus,in quo quis facile labi poteſt.Plut.& apud Antip. anthol. Epigr. lib.3. ὀλισθηρὰ εἰς πόδας exponitur ad lapſum procliues reddentes pedes.

Ὀλισθητὸς idem quod ὀλισθηρός.

Ὀλισθογνωμονεῖν apud Luc.in Lexiphane.ſonat,q.d.excidere mente, mentis compotem non eſſe.

Ὄλισθος,ου,ὁ,lubricus lapſus,πτῶσις.lubricitas:ὑπὸ τὸ ἔλαιον θεῖον, ὁ ἴζει.Lucian.τοῦ ψάμμου τοῖς ὄλισθον ἐμποιοῦντος.

Ὀλισθὸν,lapſus,σφαλερὸν,Ariſtophanes ὀλισθὸν,in Epigr.

Ὁλκάδιον,ου,nauicula oneraria.

Ὀλκάζω,traho,ἕλκω,χαλινοδημῶ,Heſych.

Ὀλκεῖον,peluis.crater.Pollux,ὁλκεῖον ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματα ἐναπενίζετο.λακάνη,ταψῖς, Heſych.Bayf. ſcribit ὁλκεῖον & λεκανίσκον eſſe id quod vulgo ramos appellant,i.vas in quo pocula lauantur.

Ὀλκήεις,ν,ὁ,qui trahitur Nicand. & ὁλκήεν ἀτραπὸς οἶστρο ἐπιμάσας ὁδόν.

Ὀλκαίη,ας,ἡ,cauda,οὐρά. Nican.in Theriac.de Pleidibus loquens, αἱ δ' ὑπὸ ταῖσιν ὀλκαίην φορέονται. Idem,καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σαρκὶ. Interpr.κυρίως δὲ ὁλκὴ,τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα: Sed ὁλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν dicit,παρὰ τὸ ἐλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ζώου σύρεται. Idem,κυρίως δὲ ὁ τῷ λέοντος οὐρὰ, ὁλκαίην καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. Idem poeta dixit alibi , γωλειοῖσι δ' ἰλύεν ὁλκαίην θῆρα . vbi ὁλκαῖος eſt caudatus,longam trahens caudam, vel tractu atque mole ſeſe agens.

Ὁλκὰς,άδος,ἡ,nauis oneraria, nauis onuſta mercibus,nauigium, ναῦς στρογγύλη,ἡ ἐμπορικὴ ναῦς. Dicitur & φορτὶς, Thucyd.ὁλκὰς ἀναγομένη.quæ oram ſoluit,Idem lib.3. Ab ἕλκω, quod trahi debeat.aut quod grauis & ponderoſa ſit. Nam hoc quoque ſignificat ἕλκω : vt ἕλκει τρία τάλαντα , appendet tribus talentis. Accipitur etiam ſimpliciter pro quacunque naui , Bayf.Germani adhuc retinent vocabulum *hulke*,& Galli *hurque*.vectoria gratiaque nauigia Cæſ.v.lib.de Bel.Gal.

Ὁλκεῖς,qui retia attrahunt,Heſych.

Ὁλκέω,traho nauem onerariam.

Ὁλκὴ,ἡ,attractio,tractus,ſequacitas,ἀπαγωγὴ,Plato in Timæo:& Philo de mundo,τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανον ἰδεῖν,mentis ſequacitatem erga id quod eſt, videre non datur, &c. ἡ ὁλκὴ τῆς ὑγρότητος,attractio humoris, Theophraſt.lib.5.cap.5.de cauſis.τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? Nazanz.in Orat. Item menſura, pondus:vt ὁλκὴ τῶν ταλάντων,Lucian.in Demonacte. τὴν ὁλκὴν διτάλαντος,ponderis duorum talentorum, Idem.ὁλκὴ ὀβολῶν ε,quinque obolorum pondus. Dioſcor.lib.4.cap.248. μνᾶ ὁλκῇ αἰγιναία,mna Æginenſis ponderis.Philelph.in Apoph.Lacon.Plutarch.Nicand.in Theriacis,ὁλκῇ δ' ἡ ἄρσενος ἴσην, i.ἴσον βάρος καὶ σταθμὸν,τὸ ἰσοσταθμον,par & æquale pondus. Ὁλκὴ pro drachma : Palæmon , Holceque à drachma non re, ſed nomine differt.ἡ ὁλκὴ,denarius ab Hermolao exponitur, lib.1. Dioſc. cap.63.à Ruel.& Marcel.drachma.Item conuerſio,reuolutio, vſurpatio.Plato in Cratylo,γλίσχρα ἦν ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος.ὁλκὴ.Heſych. eſt etiam ῥοπὴ & Nicandri ſcholiaſtæ τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σύστασις,pro quo οὐραίην à Nicandro dici annotat.

Ὁλκὴ αὐτὶ τοῦ ὁλκαία,i.cauda,οὐρὰ,vide Ὁλκαίη.

Ὁλκήιον,lignum in infima nauis parte prope carinam qua trahitur vt Apollon.ſchol.expon.Argon.lib.4.de dæmone quodam marino loquens ὡς δ' ὅτ' ἐπιχρόμενος γλαφυρῆς ὁλκήιον Ἀργοῦς ἄγ' ἅλαδε.ſimile quid legitur apud eundem lib.1. ὁλκαίῳ προτέρωσε νηὸς ὀλκαίου καὶ ἴχνει ἐσσυμένοιο fortaſſe autem pro ὁλκαίου vt inde ὁλκήιον reſolutione Ionica factum ſit vt vt ſit ſchol.ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ.

Ὀλκία,τὰ,gubernacula,πηδάλια,Pollux.

Ὁλκιμος,ponderoſus,Dioſc.lib.2.cap.104.apud Galen.lib.10.κατὰ τόπους, ὁλκιμώτερον καταπλάσμα, interpres tractabilius , tractu facilius.

Ὁλκίον,ου,τὸ,vas æreum,peluis,ὁλκεῖον,μέγας κρατὴρ,λεκάνη, Heſych. liquidorum ac ſiccorum vas,Polluci.

Ὁλκὸς,οῦ,ὁ,tractus, συρμὸς, ἐπίσυρμα , veſtigium corporis tractim ſeſe agentis & velut reptantis, ὀλισμὸς.atque vt apud Latinos draconis,nauis,flammarúmque tractus dicitur, ſic & ὁλκὸς apud Græcos.Suid.ὁλκὸς propriè τὸ τοῦ δράκοντος σύρμα. Nicander in Theriacis de aſpido loquens,ὁ δ' ἐκ λαθροῖο νεμομένης ὁλκοῖο φέρει βάρος.Quod aliis verbis ita dixerat,ὅρσει Ἀτρεκέως ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, vbi ὁλκὸς καὶ μήρυγμα ſignificant ὀλισμὸν καὶ διασπασμόν.Idem ibid.Ὁλκῷ δὲ τρηχύνουσιν ἅλων εἰλίξαντο γαῖαν.Hinc Ὁλκὸς,ἐγχάραξις, αὖλαξ , impreſſum veſtigium, ſulcus,Xenophon de ceruo tendiculum trahente , ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου ἐν ἄδηλος. ὁλκὸς πλοίων , veſtigium nauium quum ſulcant mare. Heſych. καταδρομὴ καὶ ἴχνος etiam exponit. Et ſtellæ diſcurrentis per æthera tractus ſulcúſque flammarum quem ducit,ὁλκὸς vocatur ab Apollonio in Argon.(Sic ὁλκοὺς τῶν νεῶν dixit Herodotus.)id eſt, τοὺς ἀστέρας διαδρομάς.apud eundem ὁλκὸς,fluctuum ὄπισθεν,φύσεως καὶ μεταφορᾶς. Ὁλκὸς,ὀχετὸς,ὁδὸς,ſemita,via,meatus & alueus,aquæ ductus,ὑδάτων ἀγωγός.Nazanzen.in Orat. ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ. Ὁλκός ἐστι τοῦ μήκους καὶ ἀπόστασις,tracta longitudo atque producta ſiue extenta. Nicander in Alexipharmacis,ἀμφὶ δ' ὁλκὸς στομάχοιο γλαύκας ἠδὲ τῆς ὑπαιχμάζεται ἰδνοῖς. Ὁλκὸς, οὐρὰ , cauda. Lucian. τοῦ ἱερέως τὸ σύμφωνον ἀπολλύεσθαι τοῦ ὁλκοῦ. Ὁλκὸς,lorum,ἱμάς:Sophoc.in Electra,τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκόρτας.Interpr.λώροις,τοῖς ἱμᾶσιν. Ὁλκὸς, araneus ſiue aranea inſectum:Dioſcor.lib.2.cap.68.Ἀράχνη τὸ ζωΰφιον ὁ ὁλκὸς ὑπὸ τινῶν καλεῖται. Ὁλκὸς & ὁλκὴ, pondus.βάρος. Ὁλκοὶ ſiue χαμουλκοὶ Polluci inſtrumenta quibus ſubducuntur naues:vocantur ab Iſidoro puluini:phalangas ὁλκοὺς tranſtulit Valla non bene.apud Thucyd. Cuius Græcus Interpr. ὁλκοὶ,inquit,ὄργανά τινα δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται. Heſych.Ὁλκοὶ,λύκοι (intellige araneorum genus lupi nomine, vt & apud Plin.) καὶ οἱ τῶν ὄφεων συρμοὶ,καὶ αἱ μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες τιθεασῶνται:leg.νεωλκοῦνται. Vide Νεωλκία. ὁλκὸς , etiam pro thorace accipitur. Gorræus.item ex Nicandro aſſeritur pro corpore. ὁλκὸς , adiectiuè.attractorius.Bud.ex Plat.lib.7.de Repub.μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὂν paulo poſt ὁλκικὸν dicit,& ἀγωγόν. Ὁλκὸς ἀνθρώπων,illex.ὁ ὁλκευτικὸς καὶ ἐπαγωγὸς,Suid.

Ὄλλυμαι κακὸν οἶτον,mala morte pereo.Hom.Iliad.γ,σὺ δὲ κακὸν οἶτον ὄληαι.

Ὄλλυμι,μ.ὀλέσω,π.ώλεκα,& Ὀλλύω,& Ὄλω,pereo,perdo,φθείρω.

Ὁλμειὸς,idem quod ὅλμος, mortarium Suid. & ſchol.apud Ariſtophanem.

Ὁλμίσκοι , οἱ , concauitates dentium molarium , veluti mortariola.

Ὁλμοτόμοι mortariorum artifices,Ariſtot.3.Polit.cap.1.

Ὅλμος,ου,ὁ,pila culinaria,id eſt,mortarium,ἴγδις,θυεία:παρὰ τὸ ὁλκεῖν καὶ μεταλλεύειν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα. Heſiodus. ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν. Item pars humani corporis ,quæ & thorax vocatur, à collo ad pudenda,κυρίως σώματος. Pollux , λέγεται μὲν ἀνχίον, τὸ μὲν σύμπαν ἕως ἰσχίου , θώραξ καὶ ὅλμος. Inuenitur pro tripode Apollinis.aut pro vate. hinc ἐνόλμιος cognomentum Apollinis. Interpres Ariſtophanis ita ſcribit,ἡ θυσία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ:καλεῖται δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκάθητο,ὅλμος.vide in Chiliad. Eraſmi.ὅλμος ἀπολιμος:& Holmus eſt mihi cubile. Ὅλμος,cauitas coxendicis , καὶ τὸ κοῖλον τὸ ὑπὸ τῆς ὀσφύος ἐκτετμημένον. Ὅλμος,volgiolus.Plin.cylindrus ὁ κύλινδρος,Heſych.Ammon. diſtinguit ab ὅρμος. Apud Athen. eſt poculi genus inſtar cornu formatum,ποτήριον(inquit) κέρατι ἐοικὸς εἰργασμένον,ᾧ ἐχρῶντο οἱ τυρρηνοί,lib.11.

Ὁλογραφεῖν,integras dictiones ſcribere. Plutarch.τὰ δὲ πρὸ τῶν ὀνομάτων οὐχ ὁλογραφοῦσιν,ἀλλὰ δι' ἑνὸς γράμματος,ὡς τὸ Τίτον,Τ.Μάρκον,Μ.

Ὀλοεργὸς,maleficus.κακοῦργος.

Ὀλοθούρια,τὰ,vertibula,calli,tubera,Ariſtot.lib.4.Animal.cap.5.

ait hæc parum à ſpongiis differre.

Ὀλέθρευσις, q. exterminatio.

Ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ, exterminator Ciceroni.

Ὀλοθρεύω, μ. εύσω, π. κα, extermino, perimo, perdo, Actiu. Accuſatiuo.

Ὀλείζειν Heſych. affert pro ὀλιγοψυχεῖν & ἀσθενεῖν.

Ὀλεῖαι eidem Heſych. ὁ χοῖνιξ.

Ὀλοίτροχος, ου, ὁ, rotundus omni ex parte, στρογγύλος. παρὰ τὸ ὅλον τροχοειδὲς, Etymolog. Item graue ſaxum Vallæ apud Herodot. libro 5. ὀλοιτρόχους κατεκύλιον, id eſt, ſaxa molaria deuoluebant, Herodotus lib. 8. Idem, ὀλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες. Xenop. ἐκυλίνδουν εἰ βαξίαμαι λίθοις ὀλοιτρόχους ἁμαξιαίους. vide Ὀλοίτροχος.

Ὀλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo, Eccl. 45.

Ὀλοκάρπωμα θυσίας, cap. 3. Sapien. Salom. holocauſti hoſtia: ſic enim Latinè redditur. & cap. 45. Eccleſiaſtici. θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται, ſacrificia eius conſummabuntur.

Ὀλοκάρπωσις, holocauſtum, cap. 41. Eſaiæ.

Ὀλόκαυστον, victima, quaſi ὀλοκαυστὸν, i. totum combuſtum: nam olim in ſacrificiis deorum extra aræ ſuperimpoſita flammis adolebant.

Ὀλοκαυτέω, μ. ήσω, π. κα, ſiue ὀλοκαυτόω, fut. ώσω, totum comburo, cremo.

Ὀλοκαύτωμα, ατος, τὸ, &

Ὀλοκαύτωσις, εως, ἡ, ſacrificium in quo tota victima crematur, peractio ſacri quo tota hoſtia comburitur: accipitur etiam pro ὀλοκαύτωμα.

Ὀλοκόλαξ, penitus adulator, atque imperās ſibi omnia aſſentari.

Ὀλοκληρία, ας, ἡ, integritas hæreditatis, & integritas, cui debilitas opponitur, ſanitas, capite 1. Eſaiæ. De integritate corporis Actorum cap. 3.

Ὀλόκληρος, ου, ὁ, &

Ὀλόκληρος, ου, ὁ, integer, id eſt, omnibus ſuis partibus conſtans, incolumis, αὐτοτελὴς, in Epig. accipitur autem & in bonam & in malam partem. εἰς ὀλόκληρον, in ſolidum.

Ὀλόκοποι σκηνίδες, vide apud Poll. Heſych. ὀλόκοποι dicuntur, integri nec claudi vel mutilati, ὁλομελεῖς.

Ὀλόκυρος, oloeyrum vocatur in Ponto herba, quæ & χαμαιμῆλον dicitur, Dioſc. l. 3. c. 57.

Ὀλοκυῖτις, herba quædam, ſylueſtre olus, vt exponit Galenus, βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης: vſus eſt Hippocrat. περὶ γυναικείων li. primo.

Ὀλολυγή, &

Ὀλολυγμὸς, οῦ, ὁ, eiulatus muliebris, vociferatio. Il. ζ. αἳ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. ὀλολυγὴ δὲ τῶν γυναικῶν ἀρχὴ, Euſtat. ibid. ſupplicia muliebria dixit Saluſt.

Ὀλολυγὼν, genus eiulatus, quem emittunt mares ranæ, quum fœminas ad coitum vocant, quem etiam ololygines Latini vocant, i. ὀλολύζοντες. vide Plin. l. 11. c. 37.

Ὀλολυγὼν, όνος, auis ſolitariæ genus apud Aratum: quam Cicero acredulam vocauit.

Ὀλολύζω, μ. ξω, π. χα, cum clamore ploro, plaudo, eiulo, clamito, μετὰ κραυγῆς εὔχομαι, Neut. abſol. In epiſt. Iacobi cap. vlt. κλαύσατε ὀλολύζοντες, flere vlulantes. ὀλόλυξεν, ἐπεφημίσατο ἐφθέγξατο, Od. pro locutus eſt, Nonn.

Ὀλομελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnibus ſuis partibus conſtans. ὁλομελῆ βρώματα, fercula integrorum animalium, Athen.

Ὀλὸν, nigrum ſeu atramentum ſepiæ piſcis.

Ὀλὸς, cum ſpiritu tenui, ὁ μελὰς ἰχὼρ τῆς σηπίας, Euſtat. Iliad. 4. Ὄλω.

Ὀλόζοος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſcatens fimo. vnde ὀλόζοον στόμα, os maledicum conuitiatoris & ſpurcum dixit quidam, quaſi ὅλον ὄζον, ὅ ἐστι γέμοντα κοπρίας.

Ὄλοξ, ſulcus Heſych.

Ὀλοίτροχος, ου, ὁ, rotundus inſtar rotæ, pernicioſus in currendo, ſaxi epitheton, Iliad. ν. ἀθυφορὶς, στρογγύλος, καὶ ὀλοίτροχος Suid. vide Ὀλοίτροχος.

Ὀλοὸς, ή, όν, pernicioſus, ὀλέθριος, κακός: vnde ὀλοὸς & ὀλοιὸς, ἄτμιος, Hom. Od. ξ. & ὀλοώτατος, ὀδμὴ, Ody ſſ. δ. τείρε γὰρ αἰνῶς φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, id eſt, odor teterrimus. & apud Apollon. Rhod. ὀλοὸν πῦρ, ignis edax. Hom. ὀλοοῖο πολέμοιο, id eſt, belli exitioſi. Heſiod. καὶ ὀλοιὸν γῆρας, grauis ſenectus, Apoll. Rhod.

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ, pernicioſa ſciens, pernicioſus, exitioſus, ὀλέθριος, κακομήτης, Hom. Il. β.

Ὀλοπόρφυρος, totus purpureus.

Ὀλόπτερος, q. totipennis. Ariſt. in hiſtor. Animal. τὰ ὀλόπτερα dicuntur, quæ alas continuas habent, i. non plumis conſtantes, vt muſcæ & apes.

Ὀλόπτω, excorio, euello, λεπίζω, τίλλω, κολάπτω, Heſych.

Ὀλόπυρος, Athen. lib. 3. ὁ τῶν πυρῶν, φησὶ, ἄρτος, Χρύσιππος δ' οὐ παλαιοὶ σύγκειται, ἐκ δὲ τοῦ ὀλόπυρον συγκομισθέν, eſt igitur ὀλόπυρος triticum integrum, ſeu quod integrum coctum eſt.

Ὀλόρριζος ἐκκόπτεται, radicitus auellitur, vel refoditur, Theophr. hiſt. l. 3. c. 18. ὀλόρριζοι ἐκ γῆς ἐκκόπτονται, omnino eradicabuntur, c. 15. Prouerb.

Ὅλος, η, ον, totus, cunctus, integer, ſolidus. ὅλοι ὀλίγχρυσοι, Lucian. idem, ὅλοις μετάλλοις πλινθίοις, metallo ſolido & puro. Soph. ὅσπερ χθὼν ἐφ' ἀμῖν ἐπάλλετο, οὐχ ὅλων ... id eſt, ... A nomine ὅλος ſolus dicitur, inquit Donatus: vt ab ὑς, ſus, & ab ἕξ, ſex. ἡ ὅλη ἀδικία dicitur à Platone lib. 1. de Repub. ſumma iniuſtitia, id eſt, πᾶσα. τὸ ὅλον, vniuerſum, vniuerſitas, res omnis ſeu tota, ſumma. ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam, Plat. de Leg. ὅλως ἄδικος, omnino iniquus eſt, idem ib. τῷ ὅλῳ omnino, Xen. τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ, prorſus & in vniuerſū, Plat. de Leg. ἐν ὅλῳ, quid ſit explicatur apud Ariſto. ante ſyllogiſmos. καὶ τὸ ὅλον, denique Xenoph. τὸ δ' ὅλον, idem. τὰ ὅλα, Plut. in Pericle de Anaxagora philoſopho, τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην, οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν, &c. rerum principia non in fortuna ac neceſſitate ſed in mente pura locauit, &c. Idem τὰ ὅλα vocat rerum ſummam, in Fabio. ὁ περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύων κύβος, de ſumma rerum aleam iacturus, Demoſthen. ὅλα πράγματα, integræ res, ſumma rerum, idem. ὅλον τῶν τειχῶν ἀνάστασις, vniuerſorum murorum euerſio, idem. δι' ὅλων, prorſus. Ariſt. de mundo, ὁ δι' ὅλων παθητὸς, omnino patibilis.

Ὀλὸς, ου, ὁ, atramentum ſepiæ, ὁ λὸς, τὸ μέλαν τῆς σηπίας, apud Hippoc. vbi παροξυτόνως ſcribitur, tamen eſt oxyton. Cyrillo apud Heſych. ὀλὸς τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

Ὀλοσηρικὸς, ή, όν, vt ὀλοσηρικὴ ἐσθὴς, veſtis tota ex ſerico, pro eodem dicitur & ὀλοσηρικὰ καὶ ὀλοπόρφυρα ἱμάτια, indoctus tibicen per ſcomma ita dictus.

Ὀλοσκαδεῖς, Heſych. ὅλως κατεσκαφμένοι καὶ κατεστραμμένοι.

Ὀλόστεος, duriſſimus.

Ὀλόστεον, holoſteon herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 11. à contrario dicta, quum tenera & permollis ſit ac omni prorſus duritia carens, vt notat ibid. Marcel. Legitur tamen in Græco Dioſc. ibidem ὀλόστιον, apud Plin. verò holoſteon.

Ὀλοσχερῶς, καὶ ὁ, vt ὀλοσχερῶς πλάνης, i. καὶ τελείως Pollux ex Sophocle.

Ὀλόσφυρος καὶ Ὀλοσφύρατος apud Heſych. ſolidus, non conflatus, ſed ductus malleo, στερεὸς, πάχος σφυρήλατος ὁλοσφύρατος, vt ſunt ſigna & ſtatuæ quædam. Plinius lib. 33. cap. 4. Aurea ſtatua primo omnium nulla inanitate, & antequam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant holoſphyraton, in templo Anaitidis poſita dicitur. Dicitur etiam Ὀλοσφυρήλατος. Ioſeph. δοκὸν χρυσῆν ... ἐν τῷ ἱερῷ κειμένην δι' ὅλου ὁλοσφυρήλατον χρυσίου, trabem ſolidam ex auro. vide Σφυρήλατος.

Ὀλοσχερέστερα, Aduerb. Bud. in epiſt. prior.

Ὀλοσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, integer, plenus, totus, conſummatus. ὀλοσχερὴς κίνδυνος, Polyb. in 3. de ſumma belli dimicatio. vnde ὀλοσχερέστερα μέρη Philoni, id eſt, ampliores partes. & τὰ ὀλοσχερέστερα φυτὰ, id eſt, præcipuæ ſtirpes. ἀσπάλαθον ὀλοσχερέστερον κόπτεται, aſpalathum otioſe & pauló hebetius contuſum, Barbarus: integrè tuſum, Marcel. plenius tuſum, Ruellius, Dioſcoridis lib. 1. cap. 94. ὀλοσχερέστερον κεκομμένος, contuſa: ſed non ad ſcobis modum, Hermol. integrè tuſa, Marcellus: exactius tuſa, Ruel. l. 1. Dioſc. c. 94. εἰς ὀλοσχερέστατα μέρη θλάσας, &c. particulatim frangens, Ruell. in minutiſſimas partes concidens, Marcel. lib. 5. Dioſc. c. 84.

Ὀλοσχερῶς, planè, ad extremum, ὀλοτελῶς Suid. τελείως, Heſyc. Bud. in epiſt. poſt. ὀλοσχερῶς συνθλάσας, penitus contundens, Marcel. pleniuſculè confringens, Ruell. l. 5. Dioſcoridis capite 74. ὀλοσχερῶς κεκομμένον, contuſum, ſed non ad ſcobem, Barbarus: integrè tuſum, Marcellus: planè contuſum, Ruel. Dioſcor. lib. 1. cap. 94.

Ὀλόσχοινος, ſimplex vel ſolidus, Platoni in Politico.

Ὄλοχοι, pediculi tenacéſque pomorum è quibus pendent. Nicand. gemmas καὶ κάλυκας malorum punicorum ὀλόχους vocauit: in Theriacis, ῥοιῆς δ' ὑγρόεντας ἐπιθλίψας ὀλόχους ἀνάχεε ...

Ὀλόσχοινος, ου, ὁ, mariſcus, genus iunci apud Theophr. l. 4. c. 13. hiſt. plant. de quo Dioſc. li. 4. ca. 52. vbi genere Fœmin. enuntiatur, ſicut & σχοῖνος, ibid. vſurpatur prouerbialiter de duro & procaci ſermone, quo velut os alicui percellimus: quanquam Lexicographi, vt Eraſm. ſcribit in Chil. ὀλοσχοίνους habeant pro ὀλόσχοινον. vide σχοῖνος.

Ὀλοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, totus, integer, perfectus. Paulus 1. ad Theſſa. cap. vltim.

Ὀλότης, τος, integritas.

Ὀλότροχος, ου, ὁ, lapis rotundus, qui ὀλοίτροχος ſupra.

Ὀλοψάς, Heſych. dicit eſſe σῦκα μίγετ.

Ὀλόπτειν, vellere, zizaniam extirpare, Atticè.

Ὀλοφλυκτὶς, ίδος, ἡ, puſtula, tuberculum. Galenus ὀλοφλυκτίδας apud Hippocrat. exponit per φλυκταίνας. Dicitur etiam Ὀλοφυγδὼν, όνος. Theocrit. Edyl. 9. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. Sic puſtulam cuaſcentem in lingua ſignificauit, quam velut-

voluerunt eſſe ſupprimentium aliquid. Interp. Εἰσὶ δ' οἱ ἐπιδέρμιοι [illegible] τῆς γλώττης αἱ ὀλοφυγδόνες. Eſt aũt inquit ὀλοφυγδὼν, ἡ φλυκτώδης φύσκα, puſtuloſa veſicula. vocantq; Attici [illegible]: vel de aliorum ſententia, ὀλοφυγδόνες [illegible] ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα, tubercula naris. Hinc ὀλοφυγδεὶς, ιὸ, adiect. tuberculoſus, puſtuloſus. Nicand. in Theriacis, [illegible] ὀλοφυγδεὰ [illegible].

Ὀλοφυγδὼν, όνος, ἡ, puſtula, inflatio cutis, ἡ φλυκτώδης φλύκτις: ſunt qui interpretantur tuberculum in naſo enatum.

Ὀλοφυδνὸς, οῦ, ὁ, luctus, luctuoſus, lugubris, οἰκτρὸς, θρηνώδης. Il. ε, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Ὀλοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, confuſius exortus, confuſus, Gaza. Ὀλοφυῆ apud Ariſtot. rotunda, orbiculata, σφαιροειδῆ καὶ στρογγύλα, Michael Epheſius.

Ὀλόφυλος, integer, ὁλόκληρος.

Ὀλοφυρθεὶς τοῖς κακοῖς, calamitatis tædio affectus. Thuc.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, luctus, eiulatus: propriè queſtus cum crinium euulſione. [illegible] ὀλοφυρμοὶ, Syneſ. apud Athen. ὀλοφυρμὸς, i. nenia, [illegible] καὶ λύπας [illegible] l. 24.

Ὀλοφύρομαι, οῦμαι, lugeo, defleo, queror, lamentor, deploro, eiulo, οἰκτείρω, ἐλεῶ, θρηνῶ, λυποῦμαι. Depon. abſol. Phalar. Accuſ. iungit, Genitiuo Homer.

Ὀλόφυρσις, fletus, deploratio, miſeratio, Thucyd.

Ὀλοφυρτικὸς, ή, ὁ, lamentatorius.

Ὀλόφυτον, ου, ſinapi Perſicum.

Ὀλοφώια, τὰ, aſtutiæ, artes, peſtifera pernicies, moleſta conſultatio, ὀλέθρια ἢ [illegible], ἢ δόλια, Hom. Od. 4. [illegible] ὀλοφώια [illegible] γέροντος. Nic. in Ther. [illegible] τ' ὀλοφώια [illegible]. Interp. [illegible], Apollon. Rhod.

Ὀλοφώϊος, ὁ, verſutus, pernicioſus.

Ὀλόχροος, toticolor, Gaza l. 5. c. 6. de gen. Anim.

Ὀλοψύχως, toto animo. ὁλοψύχως μετανοοῦντα, Cyrill.

Ὀλοώτατος ὀδμὴ, teterrimus odor, Hom. Od. vide in Ὀλοός.

Ὄλπη, ης, ἡ, lecythus. id eſt, vas olearium, λήκυθος, ampulla, in Epigramm. & Edyl. 2. Theocriti. pro vaſe quo vinum infunditur, Athenæus libro vndecimo, [illegible] ὄλπας [illegible]. Ion. [illegible] ὄλπαις [illegible].

Ὄλπια, montes diuidentes Italiam & Celticam, Etym.

Ὄλπις, ιος, ὁ, idem. Eſt proprium piſcatoris apud Theocritum Edyl. 3. pro λέπις, ὁ ἀλιεὺς ὁ [illegible]. [illegible] λέπις, καὶ [illegible], [illegible] τοῦ βραχίονος [illegible] βραχύ, ὄλπις, Corinth.

Ὀλύμπια, τὰ, Olympia certamina, quæ quinto quoque anno celebrabantur in honorem Iouis: ita tamen vt ſingulis Olympiadibus quaternos annos tribuamus teſtibus Euſebio, Solino, Suida. ὀλύμπια ποιεῖν, Demoſthen. ludos Olympicos proponere ſeu facere ὀλύμπια ἀνῃρημένος τεθρίππῳ [illegible], Olympicam palmam quadriiugo certamine reportauit. ὀλύμπια μεγάλα, Olympia magna, Lucian. ὀλύμπια τὰ ἐν [illegible], Thuc. Accipitur ſæpe aduerbialiter pro in Olympiis.

Ὀλυμπία, in Elide locus, Etym.

Ὀλυμπιάζειν παρεῖναι, ad Olympiam adeſſe, Thuc. ὁ ὀλυμπιάζεις, i. ὀλυμπιακὸς, idem.

Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, Olympiacus. Sũt qui hanc vocem non recipiãt, vt à bonis authoribus vſurpatam: ſed ὀλυμπικὸς [illegible] agnoſcunt. ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, Ariſtoph. Olympicum certamen.

Ὀλυμπίας ἄνεμος, Olympias ventus, qui & ἀργέστης, id eſt, Corus, vt ſcribit in lib. de mundo, Ariſtotel. hic ventus in Græcia flat ab occaſu, Theoph. lib. 5. c. 16. de cauſ. plan.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, olympias, quinquennium, luſtrum. ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι, Olympiadem obtinere, id eſt, Olympiacam victoriã Herodot. ὀλυμπιάδα ἀνῃρημένος, qui olympiacam victoriam reportauit, idem. Item Olympias, id eſt, cæleſtis dea, Sophocl. τῆς ὀλυμπιάδος θεοῦ, id eſt, τῆς οὐρανίου. [illegible] ὀλυμπιάδος, Rheæ olympiados, in Epig. [illegible] ὀλυμπιάδος, ibid.

Ὀλυμπιάσιν, Aduerb. ad Olympia, in Olympiis. Plato in Apolog. ἵππῳ νενίκηκεν ὀλυμπιάσιν, equo vicit in ludis olympicis. τῶν ὀλυμπιάσι χρημάτων, Thucyd. pecuniæ olympiacæ, i. τῶν ἐν ὀλυμπίᾳ χρημάτων, vt dicitur apud eundem.

Ὀλυμπικὸς, Olympicus, in Epig.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, victor in Olympiis, qui Olympia vicit, Valla apud Thucydid. id eſt, Olympiæ victor, Bud. in Pand. & Cic. pro A. Flacco.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, cæleſtis, admirandus. Homer. Iliad. α, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Aliquando ὀλύμπιος, id eſt, Ζεὺς, ὁ τὸν ὄλυμπον ἔχων, Idem Homer. Odyſſ. ὀλύμπιοι θεοὶ, i. οἱ [illegible], idem Homer. ὀλύμπιος [illegible], Ariſtoph. θεοὶ ὀλύμπιοι, idem.

Ὀλυμπόνδε, ad cælum.

Ὄλυμπος, ου, ὁ, Olympus, mons Theſſaliæ, & pro cælo ponitur, quaſi ὁλολαμπὴς, id eſt, totus lucens, inquit Ariſtotel. de mundo, & Homer. interpr. Ὀλύμπου νόμος, nenia, carmen ſepulchrale καὶ [illegible], Poll. vide Νόμος pro modulo.

Ὀλυνθάζειν, caprificare, Gaza apud Theophraſt. libro ſecundo, hiſtor. plantar. capite nono, transfertur etiam quadam ſimilitudine ad palmam arborem. Theophraſtus de cauſis plant. libro 2. capite 13. περὶ τοῦ ἐρινάζειν loquens, τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, ὁ ταυτὸν [illegible] [illegible] ὀλυνθάζειν αὐτὸν, id eſt, caprificari. Sic enim dicendum non caprificare. Palladius in Iunio, caprificandæ ſunt arbores fici, id eſt, ſuſpendendi groſſi ex caprifico, &c. vide Ὄλυνθος.

Ὄλυνθος, ου, ὁ, ficus ſylueſtris, arbor, ἡ ἀγρία συκῆ, Latinis caprificus, Græciſque ἐρινεὸς καὶ ἐρινὸς ſiue ἐρινεός: vnde ἐρινάζειν, ἐρινάζειν, καὶ ἐρινοῦν, καὶ ἐξερινάζειν apud Sophoclem, id eſt, caprificari (hoc eſt, groſſos ex caprifico decerptos ficulneis arboribus ſiue ficis ſuſpendere, vt ficariorum culicum opera matureſcant ficus. nam [illegible] συκαῖ, ab his quæ caprificationem expertæ maturitate bonitatéque longè ſuperantur) & ἐρινασμὸς Theophr. caprificatio Plinio. Atque in Palmis ὀλυνθάζειν etiam dicitur, quod caprificationis ſpecies eſt, Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite vltim. Fici autem ſylueſtris pomum etiam caprificus vocatur. Plinius libro 15. capite 19. vbi caprificationis omnem rationem explicat, Caprificus vocatur, inquit, è ſylueſtrium genere ficus nunquam matureſcẽs; ſed quod ipſa non habet aliis tribuens, quoniam eſt naturalis cauſarum tranſitus, atque è putreſcentibus identidem generatur aliquid. Ergo culices parit: hi fraudati alimento in matre, putri eius tabe, ad cognatam volant, morſuque ficorum crebro, hoc eſt, auidiore paſtu aperientes ora earum, atque ita penetrantes, intus ſolem primo ſecum inducunt cerealéſque auras immittunt foribus apertis, &c. ex Theophr. libro ſecundo, hiſtor. plantar. capite duodecimo. Caprificus, etiam Græcis ἐρινεὸς, quin & ἐρινεὸς ſiue ἐρινὸς, καὶ ἐρινεὸς pro ipſo fructu. Ὄλυνθος verò propriè eſt σῦκον ἄωρον, ὃ μὴ ἔστι πεπεμμένον ſiue πέπειρον, ficus immatura, Latinis hic vel hæc groſſus dicitur: effertúrque propriè de fico domeſtica vox vtraq; tam Græca quàm Latina ſimpliciter: alioqui cum adiectione, vt Groſſi caprifici, τῆς ἀγρίας συκῆς ὄλυνθοι. In Apocal. capite 6. καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη. Tamen plerunque confundũt authores differentiam, indifferentérque ab ipſis vſurpantur ἐρινεοὶ καὶ ὄλυνθοι qui & ἐρινάδες dicuntur. Omnium teſtimonia producam. Galen. Simplic. lib. 8. [illegible] ὄλυνθοι. vbi ἐρινεὸς συκῆ, id eſt, caprificus, & ὄλυνθος, groſſus. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν, libro decimo, vbi præcoces ficus artificio efficere docet, [illegible] ὀλύνθους, id eſt, ficus immaturas & groſſulos. Dixitque Palladius in Martio, Si maturam ficũ vis ſerotinam facere, incipientes groſſos decute, cùm illis fabæ magnitudo. Et, Vt ficus citò maturet, ſucco cæpe longioris cum oleo & pipere mixto vnge poma, quando groſſi incipiunt ſubrubere. Columella libro de arboribus, At ſi voles ficum quamuis non natura ſeram facere, cùm groſſuli minuti erunt, fructum decutito: iterum alterum edet fructum, & in hyemem ſeram differet maturitatem: Quod etiam antea ita extulerat libro quinto. At ſi voles ficum, quamuis non natura ſeram facere, tum groſſulos prioréme fructum decutito, iterum alterum edet, quem in hyemem differet. Idem author γεωπον. citato lib. cap. περὶ τοῦ μὴ [illegible] σῦκα, id eſt, de groſſis, ita inquit, τὰ σῦκα οἱ ὄλυνθοι [illegible] &c. Quibus docet fici vti groſſos teneant ne decidant ex arbore: quod & Cato de Re ruſt. 94. cap. Dioſcorid. libro primo, capite 186. οἱ δὲ ὄλυνθοι [illegible] (vt à Theophraſto hiſtor. libro ſecundo, cap. duodecimo) [illegible]. Ibidem, ἑφθοὶ ὄλυνθοι, coctæ groſſi, καὶ ὠμοὶ, crudæ groſſi Plinio libro 23. capite ſeptimo, vbi & groſſi caprifici (diſtinctionis cauſa) id eſt, caprifici καὶ ὄλυνθοι συκῆς τῆς ἀγρίας. Athenæus [illegible] libro 3. τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ [illegible] τὰ ἐρινά, ἐρινεὸς [illegible] λέγεται, & ab Homero Odyſſ. μ. ἐρινεός. Sophocles, [illegible] δ' ἐρινεὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν, [illegible] λέγει. vbi arboris nomine fructum nominauit: [illegible] ἐρινὸν dicere debuerat. Amerias apud Athenæum, ait ἐρινεοὺς καλεῖσθαι τοὺς ὀλύνθους. Theophraſtus autem libro ſecundo de cauſis capite duodecimo, groſſos fici vtriuſque generis ἐρινὰ vocat καὶ ἐρινεά: vbi οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν [illegible], culices ficarij ex appenſis caprificis enati: item, [illegible] καὶ [illegible] τῆς συκῆς ἐρινεὸν, euolant & inſident fici groſſis, ibidem, [illegible] καὶ [illegible] οἱ ψῆνες εἰς τὰ ἐρινά: vbi, Culices autem & gigni ex caprificubus, & rurſus eaſdem ſubire, ratio eſt, tranſtulit Gaza non bene: dici enim oportuit ex groſſis: communi ſcilicet voce groſſi καὶ ἐρινεὰ, qua ſignificauit ficarios culices natos ex caprificis vel caprifici groſſis, rurſus fici groſſos ſubire. Idem, [illegible] ἐρινεὰ, caprificos arbores intellexit. Ὄλυνθος verò apud ipſum Theophraſtum multùm differt à groſſo καὶ [illegible] τῶν ἐρι-

τῶ. Nam groſſus fici nomine continetur, non verò Olynthus: Item ſitu differunt: groſſus enim prouenit foliorum parte aduerſa, id eſt, ἐμπροσθεν τῶν φύλλων: Olynthus verò auerſa καὶ ὄπισθεν τοῦ θέρους, καὶ ὁ περὶ αὐτὸ τὸ θέρος [illegible], [illegible] καὶ καταπίπτει ταχύ. Theophraſtus de cauſis plantar. libro quinto, capite ſeptimo. Οἱ δ᾽ ὄλυνθοι, [illegible] τῆς χώρας, [illegible] μέχρι [illegible]. Quibus colligitur Olynthos maturandi difficultate cum caprifici groſſis conſentire. Sequitur, Ἔτι δ᾽ ἔστιν κατὰ φύσιν [illegible]. [illegible] (leg. διφόρων. & de biferis ficis, vide Plin. in 15. cap. 18.) [illegible] καρπός. Ibidem ait, καὶ ὄπισθεν τῶν φύλλων [illegible], [illegible] ἐμπροσθεν. Hinc Ὀλυνθοφόρος συκῆ dicitur ficus olynthos ferens. Ibidem, [illegible] [illegible] ὀλυνθοφορεῖ μόνον, [illegible] [illegible] ὀλύνθους [illegible], [illegible] καὶ συκῆ καὶ ὀλύνθους [illegible], [illegible], [illegible] τὸ ὄλυνθον [illegible] θέρει, &c. Et paulo poſt olynthos ita diſtinguit à groſſis, [illegible] [illegible], [illegible] τῶν ἐρινῶν. Gaza paſſim caprificos τοὺς ὀλύνθους malè exponit. Nam & id Latinum habet propriumque vocabulum, id eſt, abortus. Plinius libro 16. capite 25. in ficis mirabiles (propter naturam creſcendi. nam cùm ficus ſuper folia, καὶ [illegible] ἐμπροσθεν τῶν φύλλων, Ὄλυνθοι verò, id eſt, abortus ſub foliis ὡς [illegible] τῶν φύλλων) ſunt & abortus qui nunquam matureſcunt. Idem Plinius ὀλύνθους groſſi nomine ſolet etiã appellare minus diſtinctè. libro 16. capite 26. vbi cùm dixiſſet ficum ſupra folium pomum ferre, cùm aliæ arbores ſub folio, ait: inſigne proditur in quodam genere Ciliciæ, Cypri, Helladis, ficos ſub folio, groſſos verò poſt folium naſci. vbi groſſos hoc loco non ἐρινεά, ſed τοὺς ὀλύνθους abortúſque appellauit: legendúmque pro ſub folio, ſupra vel ſuper folium: nam fici & caprifici ſimiliter ab aduerſis foliis naſcũtur, id eſt, ἐμπροσθεν τῶν φύλλων, quod conſtat ex eo cap. & ſequenti. Itémque ex Athen. qui ita ſcribit libro tertio, [illegible]: [illegible] [illegible], [illegible] Κιλικίᾳ, καὶ περὶ Κύπρον, [illegible]: [illegible] ἐμπροσθεν [illegible] (leg. φύλλα) [illegible] ὀλύνθους [illegible], &c. Hæc fuſius diſtinctionis cauſa: quia hæc à nemine, quòd ſciam, adhuc obſeruata ſunt, aut ſaltem nondum memoriæ prodita. Hinc

Ὀλυνθοφορεῖν, olynthos ferre, id eſt, abortus, vt ſuprà diximus, vel ferre groſſos ſiue groſſulos. Theoph. hiſt. l. 3. ca. 8. περὶ δρυὸς loquens, [illegible] [illegible], καὶ τὰ ἔργα τὰ [illegible], καὶ εἴ τινες [illegible] τῶν συκῶν ὀλυνθοφοροῦσιν. vbi obſerua τὰ ἔργα τὰ [illegible] ſignificare τοὺς ὀλύνθους, i. abortus, groſſoſq; prociduos, quos & caducos poſſis dicere, vel caduos cum Plinio. hunc locum ita fœdè tranſtulit & corrupit vir alioqui doctiſſ. Gaza, ficus, inquit, groſſos præciduos & caprificos, ſi quæ inter ficos caprificare conſueuere. vide [illegible].

Ὀλυνθοφόρος, vide Ὄλυνθος.

Ὄλυνθος, ramentum, purgamentum, [illegible], [illegible].

Ὄλυρα, ας, ἡ, ἀπὸ τοῦ [illegible] κριθώδης καρπός, legumen nigrum eruo minus, quod hodiéque apud maritimos Lyciæ maioris nomen ſeruat. Siligo, interpr. Theodor. nonnulli, à ſiligine ſeparant: vt notat Marcell. interpr. Dioſcorid. libro ſecundo. Valla nunc auenam, nunc far interpretatur. Herodotus, [illegible] δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους. Idem alibi ſcribit panem olyra confiti, appellarique ζειάς: [illegible] ὀλυρῶν, è farre, Idem Herodotus libro ſecundo Dioſcorid. libro ſecundo, capite decimotertio, καὶ ὁ ὄλυρα δὲ [illegible] ζειᾶς, [illegible] [illegible]: atque hæc in panificiis vſurpatur, & [illegible] vocatur eius farina craſſior. Plinius libro 18. capite decimo, arincam exponit. Galenus ζειὰς apud Hippocrat. per ὀλύρας explicat. Homerus etiam pabulum facit equorum: Iliad. θ, [illegible] δὲ [illegible] [illegible], καὶ ὀλύρας: interp. [illegible] [illegible] κριθῇ. vide Ζειά.

Ὀλώδης, turbidus, niger, [illegible], [illegible], Hippoc.

Ὀλοιὸς, pernicioſus. Heſiod. [illegible] γὰρ ὀλοιὸς [illegible].

Ὄλωλα, perij: Atticum medium perfectum ab ὄλω. Soph. [illegible] [illegible]; idem, [illegible], ὄλωλα, [illegible] [illegible]. Idem [illegible] ὄλωλε [illegible] [illegible], ab hoc necatus eſt lethali caſu.

Ὀλώλεκα, perdidi: Præterit. Atticum ab ὀλέω.

Ὀλωλὼς, perditus, Soph.

Ὅλως, omnino, [illegible], omnibus modis, in ſumma, ſemel, vno verbo, [illegible], vno nomine, denique. Plato de legib. [illegible], in vniuerſum autem, omnino autem. Xenophon, [illegible] [illegible], prorſum tamen, &c. καὶ ὅλως, denique, Lucian. [illegible] ὅλως, pro vno nomine, ad ſummã: Ariſtoteles ſecundo Rhetoric. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] καὶ [illegible]. ὅλως, inquit Strabo, ſummatim cum præcidenda eſt longa oratio καὶ [illegible] [illegible] χώραν ἔχων Demoſth.

ὈΜΑΔΕΥΩ, congrego, ἀθροίζω, Heſych.

Ὁμαδέω, ω, ἥσω, clamo, tumultuor, fremo. Ody. α, [illegible] δ᾽ ὁμάδησαν. Apollonius, [illegible] δ᾽ ὁμάδησαν [illegible] [illegible], pro [illegible] [illegible]. [illegible] δὲ [illegible] τὸ ὁμοῦ [illegible], [illegible], inquit Interpres.

Ὁμαδὸν, ſummatim.

Ὅμαδος, ου, ὁ, α. breui, conuentus, cœtus, πλῆθος. congregatio, ἄθροισμα, ὄχλος, πλῆθος, turba, exercitus, θόρυβος, tumultus, motus, ſtrepitus, vox ex multis, quaſi ὁμαυδὴ: vel ab ὁμοῦ & ἄδω, Plato 2. de Repu. [illegible] ὅμαδον παρέχονται, librorum aceruum proferunt, i. πλῆθος.

Ὅμαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Ὁμαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ἀδελφὸς, frater, ſoror, eiuſdem ſanguinis, cõſanguineus, συγγενὴς, conſanguinitate & affinitate coniunctus, vox poetica, Pollux.

Ὁμαιμοσύνη, fraternitas. Quintil. conſanguinitas, in Epig.

Ὁμαιχμία, ας, ἡ, συμμαχία, confœderatio, ſocietas, mutuumque auxilium in conflictu, concordia bellandi, Thucydid. ὁμαιχμίαν [illegible] πρὸς τὸν [illegible], belli ſocietatem aduerſus Perſam cõtraho, Herodot. Dicitur & ὁμαιχμος, Heſych.

Ὅμαιχμοι, οἱ, confœderati, commilitones, σύμμαχοι.

Ὁμαλῆ, Aduerb. ſimul, ὁμοῦ.

Ὁμαλὸς, idem quod ὁμαλὴς, æqualis, par, æquabilis. Theophraſt. libro tertio, hiſtor. plantar. capite quarto, τὰ ὁμαλὰ τῶν ὀρῶν, montium planities: montium loca plana & æquabilia. idem libro 3. capite 28. de cauſis plantar. εἰς ὁμαλὲς πεσόντα, in planum lapſa, Ariſt. in Probl. ὁμαλαὶ [illegible], venæ æquabiles, idẽ l. 3. de part. Anim.

Ὁμαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, explano, demulceo, æquabiliter aliquid facio, vel fio & procedo, æquabiliter amplior, æquè digero, coæquo, portionibus æquis digero, læuigo, expolio, [illegible], ſeruo æqualitatem, ſum æquabilis, æquum momentum & æquum numerum facio: quod adæquo Latine dicitur, ἰσάζω. Ariſtoteles ὁμαλίζειν καὶ ἰσάζειν τὰς [illegible] dixit. Xenophon, ὁμαλῶς [illegible] [illegible], ſpicæ æqualiter tundentur & terentur. Quod & ὁμαλύνειν dicitur, Iſocrat. ad Philip. [illegible] [illegible] τῆς [illegible].

Ὁμαλισμὸς, οῦ, ὁ, æquabilitas: & inclinatio accentus, quo nec attollitur ſyllaba nec deprimitur, ſed æquabiliter pronunciatur. Ariſtoph. interp. ſuper hoc in Pluto, [illegible], [illegible], inquit, κατ᾽ ὁμαλισμὸν [illegible]: additque ἐγκλίνεται γὰρ ἀεί.

Ὁμαλὸς, οῦ, ὁ, planus, læuis, æqualis, par, æquabilis, enodis, indecliuis. ἡ ὕδρεία ὁμαλὴ, irrigatio æquabilis, Plato in Timæo. ὁμαλὴ δίαιτα: æqualitas ciuilis: cui opponitur [illegible] Athenæus.

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, planicies, æqualitas, adæquatio. ὁμαλότητα τῆς [illegible], καὶ [illegible] Ariſtotel. vocat 2. Polit. quod Cicer. bonorum æquationem, lib. 2. officior. Galenus, ἡ ὁμαλότης τῶν σφυγμῶν, pulſus æquabilis.

Ὁμαλύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, explano, polio, adæquo ad æqualitatem redigo, Act. Accuſ. Ariſt. 6. Metaphyſ. [illegible] γὰρ [illegible], δεῖ ὁμαλυνθῆναι, i. ad equalitatem redigi.

Ὁμαλωμὴν, æquans ſolo.

Ὁμαλῶς, æquabiliter, ſedatè, [illegible]. ὁμαλῶς λέγουσι, vno ore dicunt, Plut. in Solone.

Ὁμαρὶς, ſimul. Heſych. ὁμοῦ, συμφώνως.

Ὄμαρξον, abſterge, [illegible], idem Heſych. potius tamen ὄμορξον dicitur.

Ὁμαρτέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſequor. Iliad. [illegible] δ᾽ [illegible] ὁμαρτήτην, inſecuti ſunt per ſyncopen pro ὁμαρτησάτην. vnde [illegible], [illegible], [illegible], ſum comes, ſequor. Neut. Dat. iungitur. Heſiod. ὁμαρτήσας [illegible].

Ὁμαρτῆ, ſimul, collectim, vnum poſt alium, ὁμοῦ καὶ κατὰ τὸν, eodem tempore, Iliad. ε, καὶ [illegible] ὁμαρτῆ [illegible] [illegible]. Euſtath. annotat Ariſtarchum oxytonos ſcripſiſſe ὁμαρτῆ, volentem eſſe [illegible] ex ὁμαρτέω: ſignificante itidem ὁμοῦ, v nà, ſimul ſeu vna ſerie.

Ὁμαρὶς, άδος, ἡ, vniuerſitas.

Ὁμαυλὴς, ῆος, commilito, in Epig.

Ὅμαυλος, ὁ, ἡ, concinnus, conſonans, cohabitans, [illegible], [illegible]. Soph. [illegible] [illegible] ὅμαυλος.

Ὀμβρέω, μ. ήσω, π. ηκα, pluo, [illegible] τὸ ὁμοῦ [illegible], [illegible]. Neutr. Accuſ. & interdum abſolutè. [illegible] ὀμβρήσει, panis pluet, Naz. in Orat. [illegible].

Ὄμβρημα, ατος, τὸ, imber.

Ὀμβρηρὸς, pluuius. Heſiod. χείματος [illegible] [illegible] ὀμβρηροῦ: vbi etiam ὀμβρηρὸν legitur.

Ὀμβρία, ὀμβρία, Theophr. l. 4. c. 6. de cauſ. plant. [illegible] ὀμβρίας φύσεις, frequentia imbrium prouenit.

Ὀμβρίζω, &

Ὀμβρίκια, τὰ, catuli ferarum, Pollux [illegible] δὲ [illegible] τῶν ἀγρίων τέκνα, ὀμβρίκια vocant Poetæ, καὶ ὀμβρίας. Euſtath. habet [illegible] & [illegible].

Ὀμβρίζω, ὀμβρέω, imbre rigo, imbre madefacio ſeu humecto: itẽ ſimpli-

ſimpliciter madefacio, ὑγραίνω, in Epig.

Ὀμβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, q. grauificus, qui res magnas peragit.

Ὀμβριμοπάτρη, ης, ἡ, habens patrem potentem.

Ὄμβριμος, ου, ὁ, grauis, impetuoſus. Heſiod. δεινός τε καὶ ὄμβριμος, id eſt, χαλεπὸς καὶ φοβερὸς, ἰσχυρός. Homer. Iliad. γ, ὄμβριμον ἔγχος, telum validum & graue.

Ὄμβριος, ου, ὁ, pluuialis, pluuius: vnde ὀμβριοτρόφος, Ariſtoph. ὄμβριον ὕδωρ, cæleſtis aqua.

Ὀμβροβλύζων, pluuiam fundens.

Ὄμβρος, ου, ὁ, imber, μέγας ὑετὸς, βροχή: παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι. Ariſtotel. de mundo, ὄμβρος δὲ γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, εὖ μάλα πεπαχυμένου, διαφορὰς δ' ἴσχει τοσαύτας, ὅσας καὶ ἡ τοῦ νέφους θλίψις. ἠπία μὲν γὰρ οὖσα, μαλακὰς ψακάδας διασπείρει: σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας. καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρου μεῖζον καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα, id eſt, imber fit expreſſione nubis magnoperè addenſatæ, tot habens differentias quotuplex eſt nubis compreſſio: quippe quæ remiſſa ſi fuerit, molles ſtirias diſpergat: ſin vehemens, pleniores: hócque appellamus ὑετὸν, i. pluuiam, imbris contorta ſtillicidia, cum maiuſcula ipſa, tum verò iugi tenore caſitantia.

Ὀμβροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluuialis, imbrifer. ὀμβροφόροι νεφέλαι, Ariſtophan. interp. ὄμβρου γέμουσαι, ὄμβρους πληρωθεῖσαι.

Ὀμβρόδευτος, imbre dilutus.

Ὁμέθνιος, ου, ὁ, eiuſdem gentis & nationis, Suid.

Ὁμείρεται, Heſych. ἐπιθυμεῖται, quod potius ἱμείρεται.

Ὁμεῖται, idem affert pro ὀμνύει iurat: alii per futur. rectius exponunt iurabit ὀμεῖται afferentes itidem ὀμῇ pro iurabis ex Gregor. Naz. dicitur etiam in prima perſona ὀμοῦμαι.

Ὁ μὲν, ad adiunctum refertur, ὁ δὲ ad remotum: & apud Latinos ſic ſæpius vſurpantur hic & ille: hoc tamen tum Latinè tum Græcè nec à Cicerone nec ab Ariſtotele obſeruatur perpetuò.

Ὁ μέν τις, pro vnus, vt ὁ δέ τις pro alter: vbi τις περιττὸν ornatus gratia. Xenophon in Sympoſ. καὶ ὁ μέν τις αὐτῶν εἶπε, ...

Ὁμέστιος, cohabitans, contubernalis, Plato lib. 6. Epigramm. εἰμὶ δὲ ... ὁμέστιος, ..., Suid.

Ὁμευνέτης, ου, ὁ, ὅμευνος, qui eodem lecto vtitur.

Ὁμευνέτις, ιδος, ἡ, Soph. ἔστι τις ὁμευνέτις, i. ἡ σύζυγος.

ὈΜῊ, iurabis, Naz.

Ὁμὰ, ſimilis.

Ὁμηγερέες, ſimul, confertim, Aduerb. Etym.

Ὁμηγερὴς, & ὁμήγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſimul congregatus, Il. α, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, i. ὁμοῦ συναθροισμένοι καὶ συνηγμένοι.

Ὁμήγυρις, ιος, ἡ, cœtus, ſocietas, concilium, Etymolog. ἄθροισμα, πλῆθος, συνέλευσις, ὄχλος, συναγωγή. Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere, συναθροῖσαι, ὁμοῦ συναγαγεῖν. Homerus Odyſſ. π. πρὶν καὶ κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν. Apud Heſychium reperio & Ὁμαγύρειν expoſitum itidem συνάξαι, cogere, congregare.

Ὁμήθης, ὁμοήθης, qui ſimilibus præditus eſt moribus. Apol. 2. ὁμήθεας αὖθις ἰδέσθαι.

Ὁμηλικίη, ης, ἡ, æqualium cœtus, ætatis æqualitas, Hom. Il. γ, ὁμηλικίην ..., in oratione Helenæ, i. τὰς ἑταίρας μου ὁμήλικας, æquales meas.

Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, coæuus Cicer. æquæuus Virgil. ἧλιξ, ἡλικιώτης, ὁμῆλιξ. Portio, coætaneus, ætate par, æqualis, ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Od. ζ, ὁμήλικες εἰμέν.

Ὁμήλυς, υδος, ſimul veniens, comes, Nonn.

Ὁμηρεία, ας, ἡ, obſidium (vt dicitur obſidio dare à Tacito) ſed & pro pignore quod datur in obſidium, ... εἰς ὁμηρείαν ... μισθὸν, mercedem obſidem, Thucyd.

Ὁμηρεῖα, rapſodiæ, & ὁμήρειος, ου, ὁ, τοῦ Ὁμήρου. ὁμηρείων ἐπέων εἵνεκα, Homericorum verſuum cauſa.

Ὁμήρευμα, ατος, τὸ, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα, ὅμηρον, pignus, obſes. μεγάλοις ὁμηρεύμασιν ἐνδεδεμένους, magnis obſidibus deuinctos, Plutarch. in Romulo.

Ὁμηρεύω, ευσω, ευκα, ſum obſes. Neut.

Ὁμηρέω, in vnum conuenio, occurro, obuius fio: & lingua Achęorum vetuſta, comitor, vt Theopompus adnotat. Odyſſ. π, ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, id eſt, vna adtuit, ὁμοῦ συνέβαλλε, συνέτυχε. Heſych. ὁμηρεῖν ὁμοῦ ἐρχέσθαι καὶ συμφωνεῖν. apud Heſiodum in Theogonia circa principium φωνῇ ὁμηρεῦσαι voce concordantes τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι exponitur & ὁμοῦ εἴρουσαι, item ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, & eius dogma ſequens. Syneſius in epiſt. ..., τοὺς αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ..., καὶ ὁ Πλάτων τοῖς δόγμασι.

Ὁμηρίζω, τὰ ῥαψῳδῶ, Homericis verſibus celebro vel deſcribo, καθομηρίζω, Grego.

Ὁμηρικὸς, ὁ, Homericus.

Ὁμηριστὴς, ὁ ῥαψῳδὸς, & qui Homeri verſus ſubinde in ore habet. Athen. l. 14. ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ ὁμηρισταί.

Ὁμηρόκεντρα, Homeri centones, in Epig.

Ὁμηροκέντρωνες, οἱ, Homerocentrones, genus carminis ex Homericorum verſuum fragmentis.

Ὁμηρομάστιξ, γος, ὁ, Homeromaſtix, i. Homeri flagellum. cognomentum eſt Zoili cuiuſdam.

Ὅμηρον, ου, τὸ, obſes, pignus, ὁμήρευμα, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα. Polybius in 3. ἔλαβε παρὰ πάντων ὅμηρα τῶν υἱῶν τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Commentarius Ariſtophanis ſuper his verbis Comici in Achar. ... ὅμηρα ... λαβεῖν: inquit, Ὅμηρα ἐκάλουν, τὰ ἐπὶ συνθήκαις διδόμενα ἐνέχυρα, & Euſtathius de voce ὅμηρος loquens, ... ὅμηρα οὕτω λέγεσθαι παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. οἱ ὅμηροι γὰρ ἁρμόττονται διὰ τῶν ὁμήρων οἱ διαφέροντες ἀλλήλοις καὶ συμβιβάζοντες.

Ὅμηρος, ου, obſes. Dicitur autem ὅμηρος παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν, Thucydid. ὁμηρεῖν, inquit Theopomp. Harpocrate referente dici à Græcis ἀκολουθεῖν, hoc eſt, ſequi, indeque factum, vt τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ὁμήρους vocarent, quòd ſcilicet obſides dati ſequerentur. ὁμήρους ἐγχειρίζοντες, id eſt, dantes obſides, Plutarch. in Romul. Item ὅμηρος, cæcus: vnde & Homerus quemadmodum de ſe ipſo ſcribit, τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ. Ὅμηρος ... χείλεσιν ..., in Epigr.

Ὁμαρτῆρες, allectæ, comites, ὁμαρτοῦντες, ἀκόλουθοι, συνάγοντες, Heſych. forſan pro ὁμαρτευτῆρες, ὁμάρτει idem expon. ἀκολουθεῖ, ἐξισοῦται.

Ὁμιλαδὸν, ſimul, turmatim, cateruatim, libro primo, Argon. Apollon. πάντες ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο, i. κατὰ ἀθροίσματα καὶ τάγματα.

Ὁμιλέω, ήσω, ηκα, verſor, ago cum, concionor, conuiuo, συλλέγομαι, διατρίβω, σύνειμι, congredior, ſermonem confero, conſuetudinem habeo cum aliquo, ἀναστρέφομαι ſeu συναναστρέφομαι. ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν, ad voluptatem confabulari, Plato in epiſtolis. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσι, Iſocrat. ad gratiam confabulantur. Idem, οὕτως ὁμίλει ταῖς ἥττοσι πόλεσι ..., id eſt, ſic cum inferioribus ciuitatibus commercium agita. ὁμιλήσεις σε, tecum ago, Thucydid. ὁμιλεῖν πρὸς αὐτοὺς, cum eis verſari, Ariſtoteles libro ſecundo Politic. Iſocrat. ὁμιλεῖν δὲ καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις δύνασθαι, id eſt, & in rebus gerendis & cum hominibus verſari poſſe. ἐνυπνίοις ὁμιλῶ dicit Chryſoſtom. id eſt, res mihi eſt cum ſomniis. ἑαυτῷ ὁμιλεῖν, pro ſemotum agere apud Sophoclem. ὁμιλεῖν item ſermonem ad populum facere. Sic Can. 1. Concil. Ancyr. Dicitur & de re venerea, εἰς γάμου ..., apud Sophoclem, ſicut congredior, & conſuetudinem habeo apud Latinos. Lucian. ἐγὼ δὲ ... ταῖς γυναιξὶ ... χαλεπῶν ..., αἳ ὡμιλήκασιν ἐμοί, quæ conſueuerint mecum. δευτέροις ... γάμοις, ad ſecundas nuptias conuolare, ſecundò nubere, Chryſoſtom. Aliquando pro propinquo, accedo, συμβάλλω, πρόσειμι. Odyſſ. δ, μνηστῆρσιν ὁμιλήσειν ἐθέλουσι. Significat etiam apud Hermogen. περιέχεσθαι τοῦ νοῦ. ὁμιλῆσαι ὀλέθρῳ apud Nonnum, pro incidere in mortem & mori. Item contingo, ſeu tango, Alexander Aphrodiſ. οὐχ ὁμιλεῖ τῷ σώματι αὐτοῦ. ὡμίλησαν τῇ Φρυγίᾳ, attigerunt Phrygiam, Herodot. Θεὸς διὰ μέσου νοὸς ὁμιλήσας σαρκί, Deus qui mente, velut nexu interueniẽte carni ſe alligauit, Naz. in Orat. de Chriſto. ... τοῖς ἄλλοις ὁμιλοῦσαι, &c. Ariſtid. i. περιφερομένῳ.

Ὁμιλαδὸν, cateruatim, turmatim, gregatim. Heſiod. τῶν καὶ ὁμιλαδὸν ... στίχες εἴσιν.

Ὁμίλημα, officium. Plato de Leg. i. ...

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, diſcipulus, contubernalis, Xen.

Ὁμιλητικὸς, ή, όν, ſociabilis, affabilis, comis in congreſſu, κοινωνικὸς, ..., ad conſuetudinem facilis ac aptus. Philoſtratus in vita Apollon. ...

Ὁμιλία, ας, ἡ, colloquium, ..., commercium, confabulatio, conſuetudo cum aliquo, & conuerſatio Plin. cœtus, comitatus, contactus. ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τινὸς, venire in colloquium cum aliquo Chryſoſtom. αἱ τῶν φίλων ὁμιλίαι, amicorum ſermones dicuntur Alexand. Aphrodiſ. Dicitur & de re venerea, ſicut apud nos conſuetudo, coitus venereus, συνουσία. ἡ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας ὁμιλία, cum maribus concubitus, Ariſtoteles in Politicis dicitur & ἡ τῶν ἀῤῥένων ὁμιλία, & ἡ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας συνουσία, ibidem, Lucian. ... Item commercium linguæ, doctrina, Xenophon, λαμβάνειν τὸν ὁμιλίας μισθὸν, mercedem doctrinæ accipere. ὁμιλία φαρμάκων, applicatio medicamenti, Gal. ad Glauc. ... ὁμιλία, publica priuataque vita, Thucyd. ſic Valla.

Ὅμιλος, ου, ὁ, vulgus, cœtus, multitudo, turma, turba, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Odyſſ. ι, ..., id eſt, ἄθροισμα, πλῆθος, ... ὁ πολὺς ὅμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων, i. Stoicorum philoſophorum multitudo, inquit Philo de mundo.

Ὀμιχεῖν, meiere, lotium reddere, vrinam facere Columel. οὐρεῖν. Heſiod. 2. ἔργων, μηδ' ἀντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν. Ὀμίχημα καὶ ὄμιχμα, τὸ οὖρον, mictus, lotium, commictus Lucretio libro quarto. At commictus aquæ digitum non altior vnum,

miĉturam dicit Albertus libro ſeptimo de Animalib. Plautus vrinam vocauit fullonicam in Aſinaria, Mirũ, inquit, niſi fullonicã bibere ſolitus: quoniam fullones authore Plinio libro vigeſimooctauo, vtuntur illa, quos ideo podagra tentari negant: quam idem Plin. inferius ob eandem cauſam fulloniam vocauit. Heſych. aſpirat.

Ὀμίχλη, ἡ, nebula, *σκότος*. Ariſtoteles de mundo, ἔστι δὲ ὁμίχλη ἀτμιδώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, id eſt, Nebula eſt expiratio quædam roſcida aquæ nequaquam genitrix, vt aere craſſior, ita nube rarior, &c. huic opponitur αἰθρία, id eſt, ſerenitas. Apud Theophraſtum libro de ſenſu inuenio, ἐξ ἧς ... μεταβάλλειν ... ὕδατος εἰς ἀέρα: ὁμίχλην δὲ, τὴν ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ. Homerus Iliad. α, Ionicè dixit, ἠΰτ' ὀμίχλη pro ὡς ὁμίχλη, id eſt, ὁ παχὺς σκότος καὶ ὑγρὸς ἀὴρ, ſeu ὁ παχὺς καὶ ὑγρότατος ἀήρ. Tranſlatè dixit Ariſtophan. in Equitib. ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ὅ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, populus bello præpeditus in hac perturbati ſtatus reipubl. caligine nequitias tuas non poteſt intueri. Sic enim caliginem vſurpauit Cice. ὁμίχλη verò propriè ponitur ἐπὶ τῆς ... ἀέρος καὶ μὴ διαυγοῦς μηδὲ λαμπροῦ.

Ὀμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginoſus, nebuloſus.

Ὄμιχμα, ατος, τὸ, vrinæ reſperſio. ὀμίχματα, οὐρήματα, Phauor.

Ὄμμα, ατος, τὸ, oculus: ab ὄπτω. ἐν τῇ μάχῃ τῶν ὀμμάτων θάτερον ἐκκοπεὶς, in prælio altero orbatus oculo, Plutarchus in Publicol. Item os, frons, aſpectus, ſpectaculum. Sophocl. καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δείξω, &c. quale ſpectaculum præbebo patri. Idem, ὦ Λυδίας ὄμμα, id eſt, ... ὄμμα ... , Ariſtophan. id eſt, ὁ ... vide interpr. in Nebul. Ariſtotel. 3. de generat. cap. 2. ὄμμα in leguminibus dixit, vt ὄμμα, ᾗ συνέχεται τὸ ... τῷ ... Latinis Iulum.

Ὀμμάτιον, τὸ, dixit quidam, quoniam ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται τὸ ἐρᾶν.

Ὀμματίδιον, ου, τὸ, ocellus. & ὀμμάτιον, idem.

Ὀμματόω, oculatum reddere & vigilem.

Ὄμνυ, iura, deiera, Eurip. pro ὄμνυθι.

Ὄμνυμι, μι, ύσω, α, ωκα, &

Ὀμνύω, do fidem, iuro, iuſiurandum præſto, deiero, iureiurando affirmo. Cum Accuſatiu. ὀμνύειν τὸν πατρικὸν ὅρκον, iureiurando ſe aſtringere patrio more, Plutarchus in Pericle, κοινὸν ὤμοσεν ὅρκον ἡ βουλὴ ... νόμους ἐμπεδώσειν, communi iureiurando ſenatus ſe aſtrinxit leges Solonis ratas habiturum, idem in Solone. ὄμνυμι ὅρκον, Plato de Legib. ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῇ, iurabis per nomen eius, cap. ſexto Deuteronom. ὤμοσαν ὑπὲρ τοῦ Οὐιτελλίου, iurarunt pro Vitellio, Plutarchus in Othone. ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον, in Vitellium iurare, id eſt, in eius verba, id eſt, ſe Vitellio iureiurando adſtringere, idem ibidem. ὀμνύω κατὰ τοῦ μείζονος, iuro per maiorem, Paulus capite ſexto ad Hebr. vnde κατὰ παίδων ὀμνύναι, in capita liberorum iurare: id quod fiebat tacto eius capite, in quem iurabant: ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouereque ſignificantes, ſi peierarẽt. Demoſthen. κατὰ ... λέγοντα ... κατὰ παίδων ὀμνύοντες, καὶ ... ὄμνυμι ... Odyſſ. ξ, ὄμνυσι δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, νῆα κατειρύσθαι. Homerus Iliad. α, ὀμοῦμαι dixit in Futuro, ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, pro ὀμόσω. Sic Ariſtophan. νεφ. ὀμοῦμαί σοι ἀποδώσειν τοὺς θεούς, deos iurabo me tibi ſoluturum. Idem Ibidem cum Datiuo, τῷ γὰρ ὄμνυτ', ἢ σιδαρέοις; quo iuratis an ferreis? nummis videlicet, id eſt, per ferreos nummos. ὄμνυμί σοι τοὺς θεούς, iuro tibi per deos, Xenophon libro quinto Pædiæ. Dicitur etiam ὄμνυμι τὸν Δία, iuro per Iouem. Idem Ariſtophan. νεφ. ὤμοσας τὸν Δία. ὀμνύοντες, iurantes. Ὄμνυμι, ἀντὶ τοῦ καυχῶμαι: Ariſtophanes in Auibus, Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις ... τοῖς κρατοῦσι. Interpr. χαρίεντως δὲ ἀρχέλαος ... ὀμνύω φησὶ τὸ νικᾶν, non enim deierat, ſed gloriatur, teſtatur, vel obteſtatur, i. εὔχεται.

Ὁμαιχμία, ſocietas & auxilium in pugna, ὁμαιχμία.

Ὁμάριθμος, eiuſdem numeri.

Ὁμαύλαξ, qui eodem ſulco comprehenditur, vicinus, & per ſyncopen ὄμαυλαξ, κος, Apoll. 2.

Ὁμοδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſimili victu vtitur.

Ὁμοβλαστὴς, ſimul germinans.

Ὁμόβιος, ὁμοφάγος.

Ὁμοβώμιος, ὁ, eiuſdem aræ, eiuſdem cultus: de diis effertur communem habentibus aram.

Ὁμογάλακτας, id eſt, collactaneos. Ariſt. l. 1. c. 3. Polit. ait vocari ab aliquibus qui κώμην, i. pagum incolunt.

Ὁμογάλακτος, ου, ὁ, collactaneus, ἀδελφός.

Ὁμόγαμβροι, οἱ, generi inter ſe, hoc eſt, qui duas ſorores duxerunt.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, vterinus, i. eadem matre natus, Il. ω.

Ὁμογένεια, ἡ, cognatio.

Ὁμογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conſanguineus, eiuſdem generis, congenitus, συγγενής. Galen. ὁμογενῆ vocat febrem, quæ alio nomine dicitur συνεχής. τὰ ὁμογενῆ, congenera, Gaza libro ſecundo, capite 9. de cauſ. plan. Theophr. genere ſociata. ὁμογενῆ μόρια, partes corporis ſimilares & ſimpliciores, Galen.

Ὁμογενῶς, eiuſdem generis.

Ὁμόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, eadem lingua vtens. τῷ ἔθνει ... ὁμόγλωσσοι ὄντες, ... Xen. παιδ. α.

Ὁμογλωττέω, ſum eiuſdem linguæ, Bud. in epiſt.

Ὁμόγνιος, ὁ καὶ ἡ, frater & ſoror, ἀδελφός, & ἀδελφή, per ſyncopen ex ὁμογένιος, libro quinto Epigrammat. ... ὁμόγνιος ... id eſt, ſoror. Item pro συγγενής. Plato θεοὺς ὁμογνίους dicit pro penatibus libro de Legib. ὁμόγνιος Ζεὺς, Iupiter gentilitius, quaſi ὁ τοῦ γένους ἐφορὸς ... Sic autẽ cum inuocabant gentiles, i. cognati.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, μονήσω, ... contentio, eadem ſentio, concordiam facio, ſum conſentaneus, accedo, adducor in eandem ſententiam. Et conſtruitur cum Datiuo. Xenoph. ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο, ... Et ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, eſt ſibi conſtare, vt vir conſtans, & philoſophus ſibi conſtans: cui opponitur τὸ ἑαυτῷ διαφέρεσθαι, Ariſtotel. 9. Ethic. ... Καὶ γὰρ ... ὁμογνωμονεῖ ἑαυτῷ. Vide Ἀντιγνωμονεῖν & Διχογνωμονεῖν.

Ὁμογνώμων, conſentiens, ὁμόφρων, Datiu. eiuſdem ſententiæ conſpirans, συγκαταθετικός, Æſchin. ὁμογνώμονας ποιεῖν, Xen. in eandem ſententiam adducere.

Ὁμόγονα, τὰ, quæ ſunt eiuſdem generis.

Ὁμόγονος, germanus, frater: ſic Ficin. apud Platonem de Leg. ſed gentilem potius ſignificat.

Ὁμογράμματος, eandem literam ſortitus, eiuſdem literæ.

Ὁμάδελφος, frater. nam δελφὺς vterum ſonat: vnde & ἀδελφοί.

Ὁμοδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, coniunx, eiuſdem lecti & ſtrati particeps.

Ὁμοδημεῖν, popularem eſſe, ſe vnum de cœtu ciuium habere ſtudere.

Ὁμόδημος, ου, ὁ, popularis, gentilis.

Ὁμοδίαιτος, ου, ὁ, contubernalis, eiuſdem victus, ὁμοτράπεζος, conuictor Cicer. ὁμοδίαιτος ἅπασι, dicitur Lucian. is qui communi cum aliis viuendi ratione vtitur.

Ὁμοδοξεῖν, eiuſdem eſſe opinionis. Theophraſtus lib. de ſenſu, ... γὰρ περὶ τούτων ὁμοδοξεῖν.

Ὁμοδοξία, ας, ἡ, ἰσοτιμία, eadem opinio, Plato, & Ariſtot. li. 9. Ethic. c. 6. coopinatio, Aretin. & Fab.

Ὁμόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem opinionis. μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης, ἰσότιμος, qui pari eſt gloria præditus, Naz. in Orat.

Ὁμόδειπνος, ſimul cœnans, conuictor, Nonn.

Ὁμόδουλος, ου, ὁ, conſeruus: Atticè. ὁ σύνδουλος, Phauor.

Ὁμοδρομέω, concurro, compete. Plutarchus, περὶ μουσικῆς, ὁμοδρομεῖν ... ἐν τῷ χρόνῳ τῷ τῆς μουσικῆς μορφῆς.

Ὁμοεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gentilis, id eſt, eiuſdem generis, popularis, δημότης, eiuſdem nationis particeps. δοῦλοι ὁμοεθνεῖς, eiuſdem nationis ſerui.

Ὁμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem ſpeciei, vniformis.

Ὁμοερκὴς, έος, ὁ, qui iiſdem parietibus & ſeptis detinetur: eo vſus eſt Solon, ſed durum videtur Polluci. vſus eſt etiam Dinarch. pro ὁμότοιχος.

Ὁμόζηλος, concors, propriè qui vnius eiuſdemq; zeli eſt, qui vnũ idemque æmulatur & affectat. ὁμοζήλῳ φρενὶ, communi conſenſu, concordi animo, Nonn.

Ὁμοζυγέω, ſimul cum alio iugum duco.

Ὁμοζυγὴς, &

Ὁμόζυγος, ου, ὁ, coniux, compar, pari iugo nitẽs, σύζυγος, ſub eodem iugo aſſuetus, ὁμοδάμαστος.

Ὁμοζυγία, idem quod συζυγία, coniugatio, vt apud Cic. verborum coniugatio.

Ὁμόζυξ, alter equus in iugo, ſimilis & eiuſdẽ notæ. Plat. in Phædro pro concubino ſumpſit. dicitur & σύζυξ. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ coniunctæ, Nonn.

Ὁμοήθης, ὁ, ὁμότροπος, eiuſdem ingenii, qui eſt iiſdem moribus.

Ὁμοθάλαμος, eundem thalamum habens.

Ὁμόθεν, ſimul ex propinquo. Datiu. Sophocl. οἷς ὁμόθεν εἶ, quibus es propinqua, &c. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, fratrem eodem patre prognatum, Eurip.

Ὁμόθεος, ſimul Deus, etiam Deus, Naz. in Orat. vbi tamen Bilibal. Deo æqualis.

Ὁμόθροος αὐδὴ, vox concors & communis, Nonn.

Ὁμοθυμαδὸν, q. vnanimiter, vnanimi conſenſu, ὁμόφρονως, ὁμοψύχως, communi omnium conſenſu, ex ſimili loco, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, interpr. Heſiod. interpr. Actorum capite ſecundo, vertit concorditer.

Ὁμόθυμος, ου, ὁ, vnanimis, ὁμόψυχος, ὁμόφρων, ὁμόλογος.

Ὁμοθυμία, vnanimitas, Liu.

Ὁμοιάζει, conuenit, ſimilis eſt.

Ὁμοίιος, omnibus æquè moleſtus & grauis. Iliad. δ, ὁ σφῶι καὶ ἄλλοισιν ὁμοίιον ἔμβαλε νεῖκος, id eſt, ὅμοιον, quo nimirum aliquorum ὁμοίως ἔρχεται μάχη, alii expon. ... χαλεπόν, vtrique æquè perniciosum. Et γῆρας ὁμοίιον, lib. eodem, ὁμοίως πᾶσιν ἐρχόμενον. Et ὁμοίιος πόλεμος, Iliad. I. Et ὁμοίιος θάνατος, Od. γ, i. ὁ ὁμοίως ἐπὶ πάντας ...

καὶ ζῆ φύσιν ἐριζήλῳ. Ponitur & pro ὁμοῖος, Heſiod. ὁ δὲ παιδὶ τοκῆεσσιν ὁμοίιος.

Ὁμοιάρχτος, ſimiliter incipiens, interp. Hom.

Ὁμοιόβιος, & Ὁμοιοβίοτος, ſimilis in victu, eiuſdem victus.

Ὁμοιοβλαστάνειν, germinis ratione conuenire.

Ὁμοιογένεια, ἡ, genitura.

Ὁμοιογενής, cognatus, eiuſdem generis.

Ὁμοιοκαρπεῖν, fructus ratione conuenire.

Ὁμοιόκαρπος, ὁ, ὁ ἡ, ſimiles fructus habens.

Ὁμοιοκριθής, hordei gerens ſpeciem, hordeo ſimilis.

Ὁμοιολογία, cum tota eſt vnius coloris oratio, nulla varietate faſtidium leuans, contrà ποικιλία.

Ὁμοιομέρεια, ἡ, partium ſimilitudo. Iuſtin. ἐν τῇ περὶ ἐπιλύσεως, ἀναξαγόρας ἀρχὰς τῶν ὄντων τὰς ὁμοιομερείας ἔφη, i. ſimilares particulas rerum principia eſſe dicebat.

Ὁμοιομερής, ἔος, ὁ ἡ, ſimilaris, cuius pars eandé rationem atque idé nomé cũ toto obtinet, partib. ſimilibus conſtans, vt λίθος, ξύλον, ὀστοῦν, σάρξ. Ὁμοιομερῆ, partes ſimplices, & inter ſe ſimiles, quas medici ſimilares vocant: talis eſt caro, cartilago, neruus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. hæ partes etiam dicuntur ἁπλᾶ, ἀπλούστερα, αἰσθητὰ στοιχεῖα & στοιχεῖα τοῦ σώματος μέρη πρῶτα, vt Galenus author eſt libro primo, de facultatibus naturalibus. vocauit etiam πρωτόγονα Plato, vt idem ſcribit Galen. in Commentar. περὶ φύσεως ἀνθρώπου. Quæ verò partes ex his compoſitæ ſunt diſſimilaréſque vocantur à medicis, dicuntur a Græcis ἀνομοιομερῆ, ὀργανικὰ μέρη, ἢ ὀργανικά: talis eſt oculus, manus & pes.

Ὅμοιον, τὸ, tantundem, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται, perinde nobis erit, Herodot. & ὅμοια pro ὁμοίως. ὅμοια τοῖς πολλοῖς, Lucian. perinde vt vulgus, quemadmodum vulgus, Thucydid. χρηματικοὶ ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις, diuites, vt qui ditiſſimi.

Ὅμοια, ὡς, perinde atque.

Ὅμοιον, τὸ, Homœon (inquit Rufin.) figura fit, quum ex partibus aliqua ſimilitudo colligitur. Virgil. Sic oculos, ſic ille manus, ſic ora ferebat. Fit etiam in actu. Idem, non aliter quam ſi immiſſis ruat hoſtibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. vide Quint. l. 9. c. 3.

Ὁμοιοπάθεια, conſimilis affectus, figura eſt vel virtus oratoria, à ſimilitudine affectuum ducta: vt, Fuit & tibi talis Anchiſes genitor. Macrob. l. 4. c. 6.

Ὁμοιοπαθεῖν, condolere, συμπάσχειν, ſimiliter affici. Ariſtoteles primo Ethicor. διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν τῷ Σαρδαναπάλῳ.

Ὁμοιοπαθής, έος, ſimiliter affectus, qui iiſdem cum aliquo tenetur ſtudiis, iiſdem affectibus obnoxius. in Actorum Apoſtolorum capite 14. ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, & nos homines ſumus eadem vobiſcum mortalitatis conditione præditi. Eſt in cap. vltim. epiſtol. Iacobi. Ariſtotel. 8. Ethicorum. οἱ πολλοὶ δὲ ὁμοιοπαθεῖς ἢ ὁμοιοπαθεῖς. Plato, ὁμοιοπαθὴς δὲ ὁ ... ὁμοιοπαθῆ τοῖς κατ' αὐτά, quæ ſimili fructuũ ratione afficiuntur, Theophraſtus libro primo, capite ſexto, de cauſ. plant.

Ὁμοιοπροσωπεῖν, ſum eiuſdem perſonæ.

Ὁμοιόπτερος, volatu proximus. τὰ ὁμοιόπτερα, volatilibus ſimilia.

Ὁμοιόπτωτον, homœoptoton, ſimiliter cadens. figura eſt quando multi caſus ſimiliter deſinunt: ab ὅμοιος & πτῶσις. Hæc in duobus verbis (inquit Rutil. Lupus) eundem habet caſum, aut eandem nouiſſimam ſyllabam, vt in rebus aduerſis cui præſto eſt conſilium, non poteſt deeſſe auxilium. vide Quintil. lib. 9. cap. 3.

Ὁμοιόπυρος, tritico ſimilis, Theophraſtus lib. 4. capite 6. de cauſis plant.

Ὅμοιος, α, ον, ſimilis, par, ſimilitudinem præ ſe ferens, reſpondés, ἐμφερής, ἴσος. Datiu. ὅμοιος τούτῳ, huius ſimilis, Demoſthen. ὅμοια ἢ παραπλήσια τούτοις, ſimilia an proxima his, idem. ὁμοίοις τοῖς ὁμοίοις, ſimilibus officiis, Thucydid. Attici ὁμοῖος dicunt penultim. circumflexa: & illud Homer. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. τὸ ὁμοίως μετέχειν πολιτείας, Thucydid. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquali conditionibus. τὴν ὁμοίαν οὐκ ἀπέδοσαν, non reddiderunt vicem. Dicimus autem, ὅμοιος τῷ εἶδος, vel ὅμοιος τὸ εἶδος, ὅμοιος τὴν ὄψιν, habere videbatur. Sophocl. cum Accuſatiu. ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, cætera autem ſimilis, id eſt, κατὰ τὰ ἄλλα. Idem, ὁμοίοις ἐμοὶ, ὀργὴν δ' ὅμοιος. Aliquando ὅμοιος accipitur ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείου, καὶ συμφόρου. Sophocl. ἐπείσβαλ' ὅμοια σφῶν αὐτῷ πόνον, id eſt, ſibi conuenientia facit, id eſt, inſeruit ſuis commodis. ὅμοιος φύσιν, moribus ſiue natura ſimilis. Homer. Batrach. τὸ εἰς ὁμοίων ... ὁμοίως ... iiſdem periculis mihi conſto. Thucydid. ὅμοιοι & ἀνόμοιοι ſunt qualitatis, ἴσοι & ἄνισοι ſunt quantitatis, Ariſtotel. in prædicamentis: vtraque tamen ſunt ad aliquid, idem ibidem. ἐκ τοῦ ὁμοίου, ex loci æqualitate, ſimili modo, reddendo vices. & ἐκ τοῦ ἴσου dicitur, Thucyd. l. 3. ἐν τῷ ὁμοίῳ, ſimili ratione, ex æquo, Thucyd. ἐν τῷ ὁμοίῳ καθεστήκει, perinde erat, idem. κατὰ τὸ ὅμοιον, ſimili ratione, idem Thucyd.

Ὁμοιόσημος, ὁ, ἡ, eiuſdem ſignificationis.

Ὁμοιόσκευος, eodem cultu vtens & habitu.

Ὁμοιόστομος, ὁ, ὁ ἡ, ore ſimilis, os ſimile habens. ὁμοιόστομος φάλαγγα, quum cohors præcedentem ſequens ſimili forma ſequitur Ælian.

Ὁμοιοσύνθετος, ſimilis & eiuſdem conſtructionis.

Ὁμοιοσχημονῶ, eundem habitum ſeruo. ὁμοιοσχημονεῖ μὲν τὰ μέρη σώματος, noſtri corporis partes ſuum ſeruant poſitum. Gaza.

Ὁμοιοσχήμων, ονος, eiuſdem figuræ, quaſi conformis, forma ſimilis vniuſmodi & ſui ſimilis Cicer. ὁμοιοσχήμονες προτάσεις, propoſitiones eiuſdem formæ, id eſt, ambæ negatiuæ, vel ambæ affirmatiuæ propoſitiones vniformes. ὁμοιοσχήματα, quaſi vniformia. Ariſt. in Probl.

Ὁμοιοταγεῖσθαι, ſimiliter ordinari, eodem vel ſimili ordine ſtrui.

Ὁμοιοταγῶ, coordino, conſtruo, ſimiliter ordino.

Ὁμοιοταχής, eadem præditus velocitate: vnde ὁμοιοταχῶς Ariſt. de mundo, i. æquè celeriter, cum Datiu.

Ὁμοιοτέλευτον, τὸ, homœoteleuton, ſimiliter finiens, Quintilian. lib. 4. capite ſecundo, figura quædam, quando multæ dictiones diuerſorum caſuum ſimiliter: fit enim in quibuſque dictionibus: homœoptoton verò in caſibus tantum ſimilibus, Roman. Aquila. vide plura in Publ. Rutilio.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, ſimilitudo. ὁμοιότητα ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, dicuntur finitima. Ariſtoteles de mundo, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα αὐτῶν προσαγορευθεῖσα, ab earum rerum ſimilitudine appellatæ. ὁμοιότης φιλίας ἀπεργαστική, Plato in Phedro, ſimilitudo amicitiam conciliat. Et in Timæo, ἀπείργασεν εἰς ὁμοιότητα τοῦ παραδείγματος, impreſſa ab illis quæ imitabatur effinxerat, Cic.

Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, ſimilitudo morum.

Ὁμοιότροπος, ὁ, ὁ ἡ, moribus ſimilis, conſilio ac beneuolentia par. Philo de mundo, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα, & quæcunque alia ſunt eiuſmodi, & alia id genus. ὁμοιότροπα τῆς ἐπιμελείας δεόμενα, alia quæ ſimilem curam deſyderant, Ariſtoteles libro ſexto, Politic. capite octauo, ὁμοιότροποι διαιτᾶσθαι, iiſdem morib. viuere, Thucyd.

Ὁμοιοτρόπως, ſimiliter, conſimili modo.

Ὁμοιοῦμαι, æmulor, ſum ſimilis, Thucyd. Datiu. & Accuſatiu. mediante εἰς, ὁμοιοῦσθαι, τὸ ἐξισοῦσθαι, adæquari, aſſimilari. Matt. c. 6. μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς. Iliad. α, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, ſe conferre, aut æquiparare, ἐξισοῦσθαι, s'egaler ou parangonner.

Ὁμοιοφερής, q. ſimiliter.

Ὁμοιόω, ῶ, ώσω, τὸ, ωκα, aſſimilo, ſimilem reddo, ſpeciem refero, Actiu. Accuſatiu. Item neutraliter ſimilis ſum, aut aſſimilor. ἄγριον πήγανον ὁμοιοῦται τῷ ἡμέρῳ, ſylueſtris ruta ſatiuæ ſimilis eſt, Dioſcorides libro tertio, capite 52. Plat. in Tim. κόσμον θεὸς ὁμοιῶσαι βουληθείς, Quum Deus ſimilem mundum efficere vellet, Cicer.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, ſimilitudo, effigies, imitatio, expreſſa figura & effecta, ſpecies, ſimulachrum, ἐμφερής, εἰκών, μίμημα, ἀπεικόνισμα. Ariſtoteles Rhetor. 1. Rhetoricam ait eſſe μόριόν τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, ſimulachrum & effigiem. Et Ethicorum decimo, τὸ δ' ἐστὶν ὁμοίωμά τι τῆς τοιαύτης ἐνεργείας ὑπάρχει, imago quædam.

Ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ſimilitudinarium nomen, i. ſimilitudiné ſignificans, Gaza l. 4.

Ὁμοίως, itidem, peræquè, ſic: perinde, ratione ſimili, indifferenter, ad eum modum, ſimili modo, ſine diſcrimine, nullo delectu. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, vt qui maximè. Cicero, tam amicus Reipub. quàm qui maximè. Demoſthen. περὶ τῆς ἰδίας χαλεπόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλου ... ὁμοίως ... nec ſecus quàm in quadrupedum genere hæc habent, Ariſtoteles libro quarto Animal. εἰ γὰρ ὁμοίως δὲ καὶ συναλλάξει, καὶ διαλυόμενος ἐγκαλεῖ, id eſt, ſi non vt commutauit, diſſolutio fit, incuſabit, idem libro octauo Ethicorum, capite 13. ſic Argyropilus.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, idem quod ὁμοίωμα, figura eſt, qua per ſimilitudinem res præſtantur: cuius ſpecies ſunt παράδειγμα & parabole, Rufin. Iacobus c. 3. dicit τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας, qui ad ſimilitudinem Dei conditi ſunt.

Ὁμοιωτής, aſſimulator, imitator, μιμητής: videtur durum Polluci.

Ὁμόκαπνοι, οἱ, vocabantur ab Epimenide, referente Ariſtot. Polit. 1. contubernales, quòd ad eundem fumum degant: quo tamẽ loco malunt alij ὁμοκάπους legere, quaſi ex eodem præſepi ſimul viuentes.

Ὁμοκλάω, vel ὁμοκλέω, ᾶς, ήσω, ω, κα, nomine compellando increpo, fortiter & minaciter clamo, inclamito Plauto, increpito Cæſari. ... minor, ſimul voco, gemo, ſimul abeo, Neut. Datiu.

Ὁμοκλὴ, ἡ, ῆς, vociferatio, immanis clamor, hortamen, minæ, &c.

ϲειλὴ,comminatio.Homerus Iliad.ζ. κρατεροῖς γὰρ ἔχετ' ἐρῶ ἀνδρός ὁμοκλῇ. cum ſpiritu tenui ſcribitur apud Heſiodum in ſcuto Herculis, πολλ' ὑπ' ὀμοκλῆς,εἶμι φέρειν δοῦν αἷμα. vide Prouerbium,Vitandæ potentum offenſæ.

Ὁμοκλᾶς,Heſych.cognominis.

Ὁμοκλητὴρ,ῆρος,ὁ,minator,iuſſor importunus,ἀπειλητής.

Ὁμώνυμος,ου,ὁ,qui cum alio nomen habet commune,ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετ' ἑτέρου. Sic Latini,vt Suetonius,cognomines dicunt,eos qui ſimiliter cognominantur:éſtque apud Plaut.Illa mea cognominis fuit.Heſych.Græcam ponit vocem.

Ὁμοκλινεῖς,ſimul accumbentes,Nonn.

Ὁμόλεκτρος,ου,ὁ,lecti comes,σύγκοιτος,& pro concubino.

Ὁμόλεκτροι,οἱ,maritus & vxor,qui eodem lecto vtuntur.

Ὁμολοβρὸς,turpis,impudens, diuiſim ſcribendum ὁ μολοβρός.

Ὁμολογοῦμαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, confiteor, conuenio, ſum certus. Xenophon,ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι, haud dubie concedo bonū eſſe. Plat. in epiſt. ὡμολογήθη ταῦτα, πλεύσαντα ἐμὲ οἴκαδε ἐμέ,&c.inter nos conuenit,vt domum quidem remearem. ὁμολογεῖσθαι, συμφέρειν,conferre & commodum eſſe , Ariſtotel.in Rhetor. Item receptum eſſe communi conſenſu. ὁμολογεῖται ταῦτα, hæc ſunt recepta,Xenoph.ὡμολογημένοι χρόνοι,tempora conſtant. Et ὁμολογεῖται,conſentaneum eſt,conuenit,opinione omnium ſatis conſtat.ὁμολογεῖται μὲν ὅτι θυγατὴρ ἦν Ἀξιόχου, Plutarchus in Pericle, conſenſu omnium patet filiam fuiſſe Axiochi, omnes fatentur,&c.ὁμολογεῖται ὑπ' Ἀθηναίων,fatentur Athenienſes.ὁμολογεῖται παρὰ πάντων,inter omnes conuenit.

Ὁμολογῶ,μ.ήσω,π.ηκα, confiteor, ſpondeo, id eſt,roganti promitto & author fio,aſſentior,συγχωρῶ,ſententiæ accedo,ὑπισχνοῦμαι,polliceor,aio,συντίθημι,ἐπαινῶ.Cum Datiuo & Accuſatiu.ὁμολογῶ ἐμοί,mihi mecum conuenit. Ariſtophan. in Pluto,ὁμολογῶ σοι,aſſentior tibi,concedo & permitto, aſtipulor,conſentio,ᾗ συντίθημι.Syneſius,ᾗ ταῦτα... ὁμολογεῖν χάριν,gratiam habere,gratias agere,Nazanzen.Pro confiteri. ὁμολογεῖν ὀνόματι αὐτοῦ, confiteri nomini eius,capite 13. ad Hebræos. Adnotat Eraſmus in caput primum Euangelij Ioannis , promiſcuè Euangeliſtas vti confiteor illum,& confiteor in illo : de qua re pluribus verbis diſputat Valla.ὁμολόγησαν Ἀθηναίοις, ad Athenienſes deditionem fecerunt. Ὁμολογῶ ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι,polliceor,recipio:propriéque ſpondeo.Nam hoc verbum vſurpatur in mutua ſtipulatione : ſignificatque factam ſtipulationem reſpōſo ſuo ratam habere: vt quum vnus quærit,ſpondes?alter reſpondet,ſpondeo:poſterior iſte dicitur ὁμολογεῖν, id eſt,aſſentiri,& confeſſione ſua ſeſe ad id præſtandum obligare. vnde factum vt generaliter pro ὑπισχνεῖσθαι ſumatur.Libanius, Ἐγὼ γάρ σοι ὡμολόγησα πρὸς ἐκεῖνον,ὡς ἀνάστ... ὁμολογῶ σοι ταῦτα,Xenoph.σοὶ οὔτε μικρὸν,οὔτε μέγα ὡμολόγησα, nihil tibi promiſi neque paruum,neque magnum,Plato epiſtola 7. ὁμολογεῖν μισθὸν,in Epigrammat.ὁμολογεῖν μισθὸν,paciſci mercedem. Plato ſecundo de Republic.ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ , ὅτι τὸ δίκαιον,ἀλλότριον ἀγαθόν,aſſentiri Thraſymacho.Idem Paſſiuè dicit 1.de Repub.ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμάτων εἶναι ἄρχων,&c.medicus,vt conceſſum eſt,corporum eſt dominus.Idem epiſt.7. cum Futuro Infinitiui.ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, his me conditionibus venturum eſſe ſpopondi. ὁμολογῶ σοι καταλύσειν , id eſt , recipio me tibi compoſiturum, Thucydid.ὡμολόγηκει τὴν εἰρήνην ἄξειν,Demoſthen.ὡμολόγηκει γὰρ αὐτοῖς ἀνδρὶ λύσεσθαι,conuenerat enim inter eos, vt vir pro viro redderetur,Plutarch.in Fabio.ὁμολογεῖ τὴν εὐχὸν ἐπιλελῆσθαι,profitetur ſe voti obliuionem cepiſſe , idem in Camillo.ὁμολογῶ κατεσκευάσθαι,Demoſthen.ὁμολογῶ οἰκοδομεῖν,fateor me ædificare, idem.Ὁμολογῶ ἀντὶ τοῦ συμφωνῶ, conuenio , conſentio. Pauſan. in Lacon.οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν ἀργείοις,cum Argiuis de iis quæ ad eum pertinent non conſentientes : non idem ſentiētes cum Argiuis.ὡμολογημένον,inter nos conuenit,Plato in Leg. cui opponitur διαφερόμεθα.ὁμολογῶ πρὸς σε,tecum paciſcor,tibi promitto.Plat.παρῆσθα χθὲς ὅτε Διονύσιος περὶ Ἡρακλείδου ὡμολόγει πρὸς ἐμὲ καὶ σὲ,adfuiſti his quæ Dionyſius heri de Heraclide ſe facturum nobis eſt pollicitus.ὁ μετὰ τὴν ὑποβολὴν ὁμολογῶν, Æſchin.i.συντιθέμενος.

Ὁμολογηθεὶς,promiſſus.ὁμολογηθεὶς λόγος, ordo inſtitutus,Plato de Legibus.

Ὁμολόγημα,Plat.eſt quod inter differentes conuenit.

Ὁμολογητέον, fatendum eſt. ὁμολογητέον ἐμοί,me mecum cōuenire oportet.

Ὁμολογία,ας,ἡ,confeſſio,pactum,aſſenſus,conuenientia Cicer.3. de Finib.conditio,certitudo,σύμβασις,ἐπαγγελία, profeſſio, συνθήκη,ſtipulatio,contracta ſocietas. ἡ ὁμολογία σοι κείσεται, inter nos conuenit,Plato de Legib.ὁμολογίᾳ ἀναγκάζω,dedere cogo,recipio in deditionem,Thucydid. ὁμολογίᾳ παραδοῦναι,in fidem ſe dare, ſe dedere,idem.ὁμολογίᾳ προσαναγκάζειν,pactis in conditionem cogere,idem Thucydid. ὁμολογίαν χρῆσθαι, tranſigere,Herodot. ὁμολογίῃ χρησάμενοι,id eſt, deditionem faciemus.ὁμολογίῃ ἐχρήσαντο πρὸς αὐτὸν, cum eo depacti ſunt,idē. ὁμολογίαν ποιοῦμαι,fœdus ineo,id eſt, σύμβασιν. ὁμολογίαν ποιοῦμαι πρὸς ἐκείνους,cum illis paciſcor,Thucydid. καθ' ὁμολογίαν ἀναφέρει,oblationem offert vota ſoluens,ſeu votum. ἐς ὁμολογίην προκαλεύμενος,ad deditionem exhortans,Herodot.Ὁμολογία pro conſentione conuenientia & conſenſu,ᾗ ὅτι τὸ συνεχές: Paulus 2.ad Corinth.capite nono , δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον,&c.Pro pacto & conditione,vt apud Thucyd.ὁμολογίᾳ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ,æqua conditione.

Ὁμόλογος,ου,ὁ ᾗ ἡ,conſentaneus,conſentiens,Galen.μίαν ὁμόλογον κρᾶσιν ἔχειν,vnam conſentientem temperiem habent : proportionalem vocat vulgus Medicorum (eſt & propriè quaſi iiſdem verbis vtens)conſentiens,aſſentiens,qui in eadem eſt ſententia ſeu opinione.Xen.Symp.ἀποκρίνομαι δ' αὐτῷ ἐγὼ,ὁμόλογος γενέσθαι σοὶ ἐθέλω.

Ὁμολογούμενος,rationi conſentaneus,euidens,exploratus,Datiuo. Iſocrates,ζῶντες τὸν ἅπαντα χρόνον αὐτοῖς ὁμολογούμενοι, inter ſe cōſentientes.τὸ ὁμολογούμενον,certum, indubitatum , confeſſum, legitimum.Huic opponitur ἀμφισβητούμενον.ὁμολογούμενοι τοῖς λόγοις ἔργοις,id eſt,conſentiens,Iſocrates,ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ πρᾶγμα,id eſt,conſentaneum &veriſimile.ὁμολογούμενον τοῖς προειρημένοις, eis quæ dicta ſunt conſentaneum. ὁμολογούμενος αὐτῷ,ſecum conſentiens,ſecum cōueniens, conſtans,Plato de Legib.τὰ ὁμολογούμενα ἐφ' ἑαυτῶν,certa,πιστά. ὡς αὐτὸν αὑτῷ ὁμολογουμένους λόγους ἀποδοῦναι,Plato in Timæo dixit de oratione quæ ſibi conſtat,& ſecum ipſa conſentit, vt Cicero tranſtulit.τὰ ὁμολογούμενα πράγματα,Hermog interpr. res quæ probatione non indigent, Ariſt.in Rhethor.

Ὁμολογουμένως,ex confeſſo Quint.in confeſſo Plin. haud dubiè ſine controuerſia,planè,perſpicuè,profectò. ὁμολογουμένως τῆς σοφίας ἐραστής,ſapientiæ apprimè ſtudioſus,Plutarchus in Solone: cum Datiuo.ὁμολογουμένως τοῖς λεγομένοις,id eſt , dictis reſpondendo, ratione verbis congruente.Xenophon.οὐχ ὁμολογουμένως αὐτοῖς,alio atque alio iudicio,diuerſo iudicio , Plato de Legib.

Ὁμολόγως,concorditer,Ciceroni,& ipſi pro ἀμφιλόγως & ... ὁμοφώνως,conuenienter,vel congruenter,vt ὁμολόγως ζῆν τῇ φύσει,cōgruenter vel conuenienter naturæ viuere,Cicero. Et Horatius id expreſſit cum dixit,Viuere naturæ ſi conuenienter oportet.ὁμολόγως φιλεῖν τοὺς αὐτοὺς,manifeſtè diligam eos,cap.vltim.Oſeæ,id eſt,perſpicuè & apertè,vel abſque vlla dubitatione , inquit ibidem Hieronymus. ὁμολόγως ἔχειν,conſentaneus.

Ὁμόλοχοι,qui eiuſdem cohortis ſunt,iidem qui & συστράτηγοι in l. de vocab.militar.

Ὁμολωΐδες,portæ Thebarum,ab Homoloide filia Niobes dictæ ſunt,alij à ſequente voce.

Ὁμολώϊος,ου,Iouis cognomentum apud Thebanos, à pacis concordiæque ſtudio.

Ὁμομαστιγίας,ου,ὁ,conſeruus,iiſdem verberibus ſubiectus.Ariſt.in Ran.ὦ Ζεῦ ξυνὲ ὁμομαστιγίας,q.conuerbero.

Ὁμομήτριος,α,ὁ,&

Ὁμομήτωρ,ορος,eadem matre natus,è matre germanus. ἀδελφὸς ὁμομήτριος,frater ex matre,Plato de Legib. ὁμομητρία ἀδελφή, apud Ariſtophanem ὁμ. germana ſoror. Philo,Ὁ μὲν οὖν Ἀθηναῖος Σόλων ὁμοπατρίους ἐφεὶς ἄγεσθαι , τὰς ὁμομητρίους ἐκώλυσεν,Vterinas ducere vetuit , conceſſit germanas eodem patre natas.

Ὁμοῦ,in eodem,ſimile,vnà.

Ὁμόμοιρος,paris conditionis cum mortuis.

Ὁμομήτριος,vterinus frater,ἀδελφὸς ὁμογάστριος,Suid.

Ὁμονόειον,τὸ,apud Dionem Concordiæ templum.

Ὁμονοῶ,μ.ήσω,π.ηκα,conſentio,concors ſum,cōcorditer viuo, συμβαίνω. Neut.Datiu.

Ὁμονοητικὸς,ἡ,ὸν,concors,conſentaneus,Ariſt.in Polit.

Ὁμόνοια,ας,ἡ,concordia,conſenſus. ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν πολλοῖς, Xen. inijcere concordiam multis,afferre. Ὁμόνοια etiam Concordia dea,cui in Tyniade inſula templum extruxerunt Argonautæ: vt ſcribit Apol.l.2.

Ὁμόνους,οου,ὁ,concors,conſentaneus:ab ὁμὸς & νοῦς.

Ὁμονοοῦσαι,pacatæ,concordes.

Ὁμοούσιος,ου,q.conſubſtantialis,eiuſdem eſſentiæ:ab ὁμὸς & οὐσία, de hoc multa apud Naz.in Orat..

Ὁμοπαθὴς,έος,ὁ ᾗ ἡ,ſimul patiens.

Ὁμοπαθῶ,conſentio,aſſentio,obtempero.Plutar.in Galba, φιλοπόνως καὶ ὁμοπαθοῦσιν μηδὲ ὁμοπαθεῖν.

Ὁμόπαιδες & ὁμήλικες ſeu ὁμογενεῖς. Pollux dictos fuiſſe ſcribit eos qui ὁμοῦ,vtpote pueros vno eodémque partu editos.Sic Heſychius ſcribit ὁμόπαιδας ἐκεῖνοι Κασπῶροι dici,vel ὁμοῦ παιδευθέντας,vel ὁμοῦ τραφέντας,quoniam ſunt δίδυμοι.

Ὁμοπατρίας,ου,& Ὁμοπάτριος,α,ὁ ᾗ ἡ,& Ὁμοπάτωρ,ορος,ὁ,eodē patre genitus,non vterinus:Latini germanum vocant. Dixit tamen Ctelias hiſtoriograph.ἀδελφὸς ὁμοπάτριος,ὁμογάστριος, vterinus frater.Idem in Perſicis,ὁμοπατρία ἀδελφή.

Ὁμο -

Ὁμοπλεκὴς, ſimul nexus, connexus. lib. 5. Epigr. ἄχρι δ' ἐμὰς χεῖρας ὁμοπλεκέας.

Ὁμόπλεκτος, colligatus, complicatus, Nonn. dicitur & ὁμόπλοκος, ab eodem.

Ὁμοπλοΐα, ſocietas nauigandi.

Ὁμόπλοος, ὁ καὶ ἡ, ſocius nauigationis, in Epig. Græc.

Ὁμόπολις, qui eſt eiuſdem vrbis. dicitur & ὁμοπόλιος.

Ὁμόπτερος, ſimul volans, & Metaphor. ſimilis, vt βόστρυχοι ὁμόπτεροι apud Euripid. in Electra. ὁμόπτεροι νῆες, quæ iiſdem alis id eſt, velis vtuntur Æſchyl. ἀρθεῖσαι δ' ὁμόπτεροι κυκνόμορφοι ... .

Ὁμόπτωτος, eiuſdem caſus.

Ὁμορβεῖν, iter facere, ſequi, ἀκολουθεῖν, ὁδοιπορεῖν, Heſych.

Ὄμοργμα, ατος, τὸ, ἀπόψημα, macula. Syneſ. de fullonica loquens, quam comparat pœnis mortuorum, διὰ πυρὸς δ' αὖ ἀσβέστου ἐκπλύνονται οἷον κηλῖδας αἰσχρὰς καὶ προσπεπτωκότα ὀμόργματα.

Ὀμόργνυμι, μ. ξω, π. οχα, ἀποψήχω, ἐκμάσσω, ἀπομάσσω, abſtergo. Act. Accuſatiu. Apollonius ſecundo Argonautic. δάκρυ δ' ὀμορξάμενοι, detergentes lachrymam, poni etiam pro imprimo & inuro tradit Bud.

Ὁμορέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, conterminus ſum, γειτνιῶ. Neut. Dat. iungitur. ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium, Plutarch. in Publicola.

Ὁμόρρειθρος, qui ex eodem riuo ducit aquam, quaſi riualis in Pand. Græcis.

Ὁμορίτης ἄρτος, panis è frumento diſſecto factus.

Ὅμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, confinis, ſibiipſi particeps, finitimus, in finibus ſitus, πλησιόχωρος, ὁμοτέρμων: ab ὁμοῦ & ὅρος. gen. fœm. Demoſt. vbi γῆ intelligitur cum Gen. Xen.

Ὁμόροφος, contubernalis, tecti eiuſdem cohabitator ὁμόσκηνος, Ariſtoph. ἵνα μὴ ὁμόροφος ζῶσι τῷ αὐθέντῃ.

Ὁμόρρητος, vno eodémque ore dictus, concors Heſych.

Ὁμόρροι, confluuium.

Ὁμορροθεῖν, conſtrepere, vna ſtrepitum aut ſonitum edere, item remiges dicuntur ὁμορροθεῖν conſurgere remis Virgil. ſimul remigare, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. & pro conſentire, τὸ συμφωνεῖν, καὶ αὐτὸ φρονεῖν, etiam pro auxiliari καὶ συνεργεῖν. Ariſtoph. in Auib. ὁμορροθῶ, συνθέλω, &c.

Ὁμόρροια, confluxus, congregatio, ἄθροισμα.

Ὁμόρροος, ſimul iuncta fluenta habens, vel ſimul fluens.

Ὁμόρρυσμος, eoſdem habens ῥυσμοὺς Hippocrat.

Ὁμουρίη, ης, ἡ, proximitas, vicinitas, affinitas. Hippocr. de ſuperfet. τὸ δὲ ὅπερ ἐπικοινωνίην μὲν ἔχει τοῖς ἄρθροις ἄγαν.

Ὁμὸς, ή, όν, ſimilis, ὅμοιος, ὁ αὐτός. Iliad. θ, Ἡ ἡ γυναικὸς ἄλοχον τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνειν. Heſiodus, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε, i. κοινὸν, lectū communem conſcendebat. Idem, οἱ δ' ὁμὰ φρονέοντες, i. οὐχ ὁμοφρονοῦντες, non idem ſentientes.

Ὁμόσε, ὁμοῦ, ſimul, propè, contrà, eodem loco, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐξ ἐναντίας, σφοδρῶς, θρασέως. & metaphoricè ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, pro ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, καὶ συνίστασθαι, μηδὲ φεύγειν. ὁμόσε τοῖς πολεμίοις ἰέναι, aduerſus hoſtes ire, Thucydid. ὁμόσε τοῖς πολεμίοις ἰέναι, in hoſtes tendere, Xenoph. libro ſecundo Pæd. ὁμόσε γίγνομαι, occurro, tendo, contrà, idem lib. ſecundo Pæd. ὁμόσε φέρεσθαι, aggredi, manū conſerere, graſſari in aliquē. ὁμόσε πορευόμενοι, Demoſth. ex aduerſo. ὁμόσε φήμῃ βαδίζοντες, Plutarchus in Theſeo, famæ obuiam euntes: ſic ibidem Lapus. Budæus in epiſtol. priorib. ὁμόσε χωρήσω ὑμῖν, pedem conferam vobiſcum. ὁμόσε χωρεῖν ταῖς ἀρνήσεσι καὶ ταῖς ὁμολογίαις, id eſt, pedē conferre cum negationibus & confeſſionibus, obuiam ire, contrà tendere. vide χωρέω.

Ὁμοσθενὴς, æquè validus.

Ὁμοσίπυοι, Carondas apud Ariſtot. ita eos vocat qui ſimul victitant, quaſi ex vna arca panaria.

Ὁμοσιτέω, ſimul veſcor, Herodot.

Ὁμόσιτος, ου, ὁ, conuictor, ſimul educatus, qui vnà veſcitur.

Ὁμόσκευος, ου, qui eodem genere armorum vtitur. apud Thucyd. ὁμοῖοι τοῖς αὐθαιρέτοις ὁμόσκευοι.

Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium, συσκηνία, Xen.

Ὁμοσκηνῶ, contubernalis ſum in militia.

Ὁμόσπονδος, ου, ὁ, amicus, ſodalis, eiuſdem ſacri & fœderis, confœderatus, libaminum conſors.

Ὁμόσπορος, ου, ὁ, ſimul ſeminatus & natus.

Ὁμόστεγοι, οἱ, eodem contubernio aut tecto vtentes.

Ὁμοστιχάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul procedo. Neut. Abſol.

Ὁμοστιχέω, vnà eo. Nonn. ὁμαρτεῖν ὁμοστιχέειν.

Ὁμόστιχα, καὶ ὁμοίστοιχα, quæ in eodem verſu locantur, τὰ σύστοιχα.

Ὁμόστοιχος, comes Plut. μετὰ γὰρ ὁμοστοίχου τῆς ὀργῆς.

Ὁμόστολος, ſimul miſſus, comes. Apollonius ſecundo, ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι, vos comitari ſeu deducere. Nonn. ὁμόστολος ἐσμὸς ὁδιτῶν, agmen vnà iter faciens. & ὁμόστολοι ἵεμαι ὁδεύειν vnà iter conferre. ὁμόστολοι, Heſych. συμπορευόμενοι, ἐν τῷ αὐτῷ ὁδῷ πορευόμενοι.

Ὁμόστοργος, concors in amore, Nonn.

Ὁμόστοιχος, qui ſuis στοιχεῖν gradiens, vna cum aliquo iter facit, comes, exp. & frater.

Ὁμοταγεῖς, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι τῶν ὁμοταγῶν, eorum qui ſunt eiuſdem ordinis, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine.

Ὁμοταχῶς, parili celeritate.

Ὁμοτελεῖς, οἱ, qui idem tributum pendunt.

Ὁμοτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, conterminus, ὅμορος, πλησιόχωρος, Nonn. ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμων, vicini deſerto eo etiam Plato vtitur de Legibus.

Ὁμότεχνος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem artis opifex, vt pictori pictor. ὁμότεχνοι, qui ſunt eiuſdem artificij ſeu opificij: ſicut pictori pictor eſt ὁμότεχνος: Act. c. 18. διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι.

Ὁμοτεχνῶ, eiuſdem artis profeſſor ſum, Hippocrat. ὅτι δὲ οἱ τεχνῖται ἐξομολογεῖσθαι ἐθέλουσιν, ὅτι οἱ ὁμότεχνοι αὐτοῖς μαρτυροῦσι, nec ſanati ægroti id fateri volunt, nec alij medici.

Ὁμοτικὰ ἐπιρρήματα, Aduerbia iurandi.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas, æqualis maieſtas, par dignitas. ὁμοτιμία τῆς ἀξίας, par gradus dignitatis. Naz. in Orat.

Ὁμότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquè honoratus, eiuſdem conditionis, compar, æqualis. ὁμότιμος ὢν τῆς στρατηγίας, imperij ſocius, Plutarch. ὁμότιμοι δύναμιν ἔχοντες, ex æquo potentiam habent. οἱ ὁμότιμοι, qui ab honoris æqualitate homotimi vocantur. ſic Philelph. apud Xen. ſic dicuntur à Plutarcho in Numa ſenatores, vbi Lapus patres exponit. ὁμότιμοι τὴν ἀσέβειαν, impietate æqualia, Naz. in Orat.

Ὁμοτίμως, eōdem modo, æqualiter, idem ibidem.

Ὁμότιτθος, ὁ, qui eadem vſus eſt cum altero nutrice, Dinarch.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem.

Ὁμότονος, æqualiter tenſus. qua voce etiam vtitur Vitruu. lib. 1. Architecturæ cap. 1. cùm inquit: Muſicen autem ſciat oportet, vti canonicam rationem, & Mathematicam notam habeat: præterea baliſtarum catapultarum, ſcorpionum temperaturas poſſit rectè facere. In capitulis enim dextra ac ſiniſtra, ſunt foramina homotonorum, per quæ tenduntur ergatis aut ſuculis & vectibus è neruo torti funes, qui non præcluduntur nec præligantur niſi ſonitus ad artificis aures certos & æquales fecerint. Quæ ſi non homotona fuerint, id eſt, non æqualiter tenſa, vt manibus tacti funes æqualem in vtroque ſonitus non habeant reſponſum. Quod ex cap. 18. li. 10. didicimus. Nam cap. eius l. 15. anatona dicit, ſi capitula altiora facta fuerint quàm latitudo, ſicut catatona, ſi minus alta. Cæl. Aurelianus libro tertio, Acutorum cap. 1. exclamationem vehementem atque eodem modo perſeuerantem quam Græci μονότονον vocant, i. ὁμότονον.

Ὁμότονοι, οἱ, febres in eodem vigore perſeuerantes, quæ & ἀκμαστικαὶ, Galen. l. 1. de febribus.

Ὁμότονον, ου, τὸ, ſonus æquabilis, habens tractum quendam lentæ pronuntiationis, de acuto & graui compoſitæ.

Ὁμοτόνως, eodem cum vigore, vel tenore.

Ὁμοτράπεζος, ὁ, menſæ conſors, conuictor. In Cteſiæ Perſicis, ὁ Βασιλεὺς ποιεῖ αὐτὸν, ὃς τὸ πρόσθεν ὁμοτράπεζος.

Ὁμότριχος, eiuſdem pili, eiuſdem coloris.

Ὁμότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſentaneus, iiſdem præditus moribus. Plato, ὁμότροπα ἤθη, adſimiles mores.

Ὁμότροφος, ſimul educatus: dicitur etiam ὁμοτροφὶς in Epigram. Laſcar. ſodalis, conuictor. Ariſtoph. Ὅς γ' ἐστὶ φίλος ἐμὸς, ὁμότροφός θ' ἡμῖν ἐσμὲν πολλὰ καὶ ἡμῖν, interp. τὴν αὐτὴν ἡμῖν τροφὴν μεταλαβὼν τετιμημένα.

Ὁμοῦ, ſimul, ἅμα, vnà cum, ſimul cum, pariter. Dat. Odyſſ. ο, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, cum ea, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Aliquando ſignificat τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ κοινῶς, ſignificat αὐτό, vt Iliad. α, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Aliquando ἐγγὺς, propè. Ariſtoph. in Equitib. καὶ τὴν ὁμοῦ προσκαθήμενον. vbi interp. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὁμοῦ γενέσθαι, conuenire, Xen. Ὁμοῦ, pro ferè, ferme, apud Dionyſ. Halic. l. 5.

Ὀμοῦμαι, iurabo, ὀμόσω, Hom. Il. α, & Ariſtoph. vbi tamen aſpiratur, & pauló pōſt ὀμεῖ, iurabis.

Ὁμοφάγος? idem quod ὁμόσιτος.

Ὁμοῦρ, Heſych. συμβάσεις ἐφ' ἃς μίαν ἔχουσι καὶ συνθήκην, pro quo & ἀμίας.

Ὁμουρέω, ſum conterminus, Datiuo.

Ὁμουρος, &

Ὅμουρος, ὁ καὶ ἡ, finitimus, conterminus: ſed hæc omnia ſunt Ionum pro ὅμορος, ὁμορέω.

Ὁμοούσιος, ου, ὁ, eiuſdem eſſentiæ. τὸ ὁμοούσιον, vnitas ſubſtantiæ, τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας ὑπάρχειν.

Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, q. conſubſtantialitas, ſubſtantiæ vnitas, Nazanzen. in Orat. id eſt, ταυτότης τῆς τε ὑποκειμένου, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον τῆς οὐσίας.

Ὁμοῦ τι, fermè, ſimul, circiter.

Ὁμόφθογγος, conſonus.

Ὁμόφλοια, τὰ, quibus eſt eadem corticis natura.

Ὁμόφοιτος, comes, Nonnus. ὁμοφοῖτος.

Ὁμοφραδής, conſentiens, Nonnus.

Ὁμοφρονέω, concors, vnanimis, Plato in epiſt.

Ὁμοφρονέω, ὁμοφρονῶ, ciuſdẽ ſum ſententiæ, concors ſum ſeu efficior, conſentio, conſpiro. Neut. Datiu. 1. Petri capite 3. ὁμοφρονεῖτε, i. τὸ αὐτὸ φρονεῖτε Paul. ad Rom. 15.

Ὁμοφρονικὸς πόλεμος, bellum quod concorditer geritur.

Ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, amor legitimus, φιλία γυναικὸς πρὸς ἄνδρα, ὁμόνοια, ὁμοψυχία, συμφωνία, ὁμοφωνία, σύγκρασις.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem animi & ſententiæ, concors.

Ὁμοφυής, έος, ὁ, ſimul natus, qui ſimplici corpore prouenit ſimul eiuſdem naturæ, apud Theophraſtum hiſtoriæ, libro tertio, capite 10. cap. 15. ὁμοφυὲς τῷ ἄξονι, τῷ τε φυτῷ καὶ τῷ φλοιῷ, id eſt, ſimulis.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas, Nazanzenus in Orat. de Patre & Filio.

Ὁμόφυλος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem generis ſeu tribus, contribulis, qui eiuſdem eſt ordinis, indigena, eiuſdem ſexus. Ariſtoteles de mundo, πῶς γὰρ ἂν συνέστηκεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ, καὶ οὐχὶ ἕκαστον πρὸς τὸ ὁμόφυλον, ὁμόφυλοι ὄρνιθες, eiuſdem generis aues, Xenophon. ὁμόφυλος Ζεύς, gentilitius Iupiter, contribulis Iupiter, Plato in Legibus.

Ὁμοφωνέω, ῶ, ήσω, ω, κα, concordo in verbis. Neut. abſol. Thucyd. autem libro quarto, ſunt μαχούμενοι ὁμόφωνοι τοῖς Λακεδαιμονίοις, i. qui vererentur ſimili vocis & ſermonis ſono.

Ὁμοφωνία, concentus, συμφωνία: & cantus ſimplex atq; vniuſmodi, cui varietas cantus opponitur. vide Συμφωνία.

Ὁμόφωνος, ον, ὁ καὶ ἡ, concors, eiuſdem linguæ, linguæ eiuſdem cõmercio vtens, conſonus. ἡ διάφωνος γλῶσσα, lingua inter ſe diſſona, Herodot. cui opponitur ἀλλόφωνος.

Ὁμοχοινιξ, qui eadem chœnice victitat: vt ὁμοχοίνικες dicuntur milites vel ſerui qui eandem participant chœnicem, & eodem demenſo victitant, ſeu qui demenſum, quod acceperunt conferunt & communes ex eo ſumptus faciunt ὁμόσιτοι, Plut.

Ὁμοχροια, coloris ſimilitudo, Xen.

Ὁμοχρονέω, idem tempus habeo.

Ὁμόχρονος, coætaneus, æqualis.

Ὁμόχροος, ον, ὁ καὶ ἡ, concolor.

Ὁμόχρους, idem quod ὁμόχροος.

Ὁμόψηφος, ὁ, adnumeratus in dicenda ſententia, ſeu cenſendi locum obtinens cum aliis, Herodot. eiuſdem ſententiæ, ἰσόψηφος verò, par, apud Thucyd.

Ὁμόψυχος, ον, ὁ καὶ ἡ, vnanimis, concors.

Ὁμοψύχως, ἐπ. vnanimiter, vno animo, ὁμοθυμαδόν.

Ὄμνυμι, ὀμνύω, ὀμοῦμαι, iuro, iurando comprobo, ὄμνυμι, iureiurando me obſtringo. Neut. Accuſ. Iſocrat. ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, pecuniæ cauſa nullum deum iuraueris. ὤμοσαν πρὸς ἀλλήλους ταῦτα, hæc apud illos iurando comprobarunt, Thucydid. ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις, inter ſe coniurare. idem. ὀμόσαι αὐτοῖς ὅρκους, iureiurando ſuam illis fidem dediſſe, iuſiurandum eis præſtare, idem Thucydid. ὀμόσαι κατ' οὐδενός, per nullum iurare, capite ſexto ad Hebræos: at ὁμόω, eſt vnio, in vnum idémq; coire facio: vnde ὁμηθῶμεν ἀλλήλοις ab Homer. dicuntur qui coeũt. Iliad. ξ. εἰς φιλότητα ἀλλήλοις ὁμοθῆναι φιλότητι, vbi exponitur ὁμοθῶμεν ἀλλήλοις συνέλθοιμεν, εἰς ἓν συνέλθωμεν.

Ὄμπαι, Heſych. θύματα πυρὶ καὶ μέλιτι δεδευμένα: at ὄμπαι eidē ſunt παντοδαπὰ τραγήματα.

Ὄμπνη, eidem eſt τροφή, εὐδαιμονία, cibus, beatitas, ſeu beata rerũ copia ſunt qui ὄμπνας eſſe velint fruges melle imbutas, diis ſacrificari ſolitas: vnde apud Callimachum eſſe in ὁ Δηοῦς φλογὶ καὶ ἀπὸ ὄμπνας: alij ſimpliciter cereales fructus nominatos, ὄμπνας tradunt, vt horum vſus ſit nobis cauſa τοῦ ἐμπνεῖν, ac viuendi, quamobrē & pro frumento hac vocem vſurpauit Lycophron. Nicand. πολυπτίκας ὄμπνας fauos appellat in Alexiph. de apibus: ἐμοὶ καὶ ἔργων Μελιτάδεα, ἀλλὰ πολυπτίκας ὄμπνας ὄμπνας, ita vt ὄμπνας vocare poſſimus & fruges cereales & alia quæ nobis τοῦ ἀναπνεῖν cauſa ſunt: inde ὄμπνιος & ὄμπνιον, necnon ἐμπνεῖν, dicitur τὸ αἴτιον τοῦ ζῆν ἡμῖν, quod nobis reſpirandi & viuẽdi cauſa eſt. Almũ καρποτρόφον, vt ὄμπνια Δημήτηρ, alma ceres & ὄμπνιον ἄγαλμα. Ager ſegete & Cerealibus frugibus plenus. Heſ. ὄμπνιον δὲ λέγεσθαι dici ſcribit τὸ τῶν καρπῶν καὶ Δημητριακῶν, vt Suid. quoque ὄμπνιος καλεῖσθαι τὸν σῖτον καὶ τὸν Δημητριακὸν καρπόν, cereales fructus, quoniam Δημήτηρ vocatur ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & ὀμπνηρὸν ὕδωρ apud Heſych. quod exponit τρόφιμον almum. Suidas & ὀμπνιον ὕδωρ dici ſcribit τὸ τρόφιμον: & Sophocl. ὀμπνίου γῆς vocauit quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ: ex Nonno adſeritur & ὄμπνιος σπόρος pro ſemen cereale. Præterea apud Heſych. legitur compoſitum ὀμπνιοχείρ expoſ. πλήρει χειρὶ, πλουσίῳ, largia manu dans, abundus: nec non ὀμπνιοῦ δωρεῖ pro τοῦ largi, liberali.

Ὀμφά, authore Heſych. Laconibus eſt ἡ ὀσμή, odor: at ὀμφὰ doricè pro ὀμφή. (de Ὄμφαξ.

Ὄμφακες, dicuntur omnium plãtarum acerbi adhuc fructus, i. [illegible]

Ὀμφακάς, ex acerbis vuis melligo, Ruel. acerbæ vuæ ſuccus, quē omphacium dicunt, Marcell. Dioſc. li. 3. c. 9. vbi tamen in quibuſdam codicibus legitur ὄμφαξ.

Ὀμφακίας, ὁ, crudus, acerbus. ὀμφακίας πικροὺς ἄγεις, acerba morte defunctos agis, Lucian. ὀμφακίας θυμός, acerbus immitiſque animus, crudelis. Ariſtophan. Acharn δοκεῖ γὰρ ὥσπερ ὀμφακίας τε φυσικὰς τὸ θυμοῦ ἀνδρός, ὥστε βλέπει καὶ βάδην, &c.

Ὀμφακίζομαι, vuas acerbas & adhuc immaturas lego, vnde prouerb. ὁ καιρὸς ὀμφακίζεται apud Suid.

Ὀμφάκινα, Pollux inter muliebres veſtes poſuit à colore, quo etiam Alexand. delectabatur.

Ὀμφάκιον, omphacium, ſuccus eſt acerbæ vuæ needum matureſcentis, Dioſcorid. lib. 5. cap. 7. Lucian. vſurpauit pro ὀμφακηρόν, acerbum.

Ὀμφάκινον ἔλαιον, oleum quod ex oleis immaturis fit, oleum ex immaturis oliuis expreſſum.

Ὀμφακίς, quid ſit explicat Paulus Ægineta libro tertio, capite de dyſenteria: Ὀμφακίδες καλοῦνται, ὅ ἐστι τὸ κοῖλον, ἐξ ὧν αἱ πρῖνοι ἢ δρύες βαλανοι, ὧ χρῶνται οἱ βυρσεῖς χρῆσθαι, id eſt, omphacidis vſtæ. eſt autem cauum illud, ex quo glans quernea enaſcitur, quo coriarij vtuntur. Plinius calycem glandium vocat, recentiores medici cupulam: ſed apud Paulum pro ὀμφακίδος, corruptè legitur ὀμφακῖτιδος, quæ res impoſuit doctiſſimo Cornario e xiſtimauit enim gallam ſignificari quæ ὀμφακῖτις dicitur, aliúdque eſt Dioſcoridi libro primo, capite 123. ſed grauiter errore non vacat quod apud eundem Paulum aliis locis ὀμφακίδα interpretes vuam acerbam reddiderant, pro glandium calycibus.

Ὀμφακίτης οἶνος, omphacites vinum quaſi acerbum: fit ſiccata ſole vua paulò antè maturitatem decerpta, Dioſcorid. lib. 5. cap. 14.

Ὀμφακῖτις κηκίς, galla omphacitis. vide in dictione Κηκίς.

Ὀμφακόμελι, omphacomeli, genus confectionis ex melle & vuis acerbis, Dioſc. l. 5. c. 33.

Ὀμφακόρρωγες, αἱ, acerbos acinos & immaturos habentes, In Epigrammat.

Ὀμφακώδης, omphaceus, acerbus, lib. 3. hiſt. plant. Theophr. ca. 12. eſt vuæ acerbæ colore.

Ὀμφαλητομία, vmbilici ſectio. Dicitur & ὀμφαλοτομία.

Ὀμφαλητόμος, obſtetrix, ὀμφαλοτόμος.

Ὀμφάλιον, ου, τό, clypei vmbilicus, vmbo in Epigramm. pro vmbilico Aratus, ζωνὸς δ' ὑπὸ λαπάρην ἐστιν, τὸ μέσον ὀμφάλιον.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, ſcalper exciſorius, quo obſtetrix infantis præſecat vmbilicum, Pollux.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, vmbilicatus, rotundus, vt ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα, i. ὀμφαλὸν ἔχουσα, σφαιροειδής, Homer. apud Nicandr. ἀσπὶς ſiue vrſa, ὀμφαλόεσσα vocatur, vel quòd in vmbilico poli Borealis ſit conſtituta, vel quòd fœcunda ſit atque altrix ab ὀμφαλοῦν. Nã cuncta animantia quæ vmbilicum habent, per vmbilicũ primùm augentur. Sunt qui ὀμφαλόεσσαν Creticã exponant à Cretæ loco quodam ὀμφαλὸς appellato.

Ὀμφαλόκαρπον vocant quidam herbam quæ & ἀπαρίνη dicitur, quaſi vmbilicatum ſemen, Dioſcorides libro tertio, capite 104.

Ὀμφαλός, οῦ, ὁ, vmbilicus, μέσον ἔχοντος Homer. ἀλλά τε ὀμφαλόν, ὁ δὲ αἰματώδης: ὁ ἐστὶ γὰρ τὸ ἔμβρυον αἰματῶδες τρέφεται. Ariſtotel. accipit pro poris & meatibus inpartu & generatione piſcium. Appellat ita etiam imum fici. Nam in pomis, pyris, ſorbis, meſpilis, quod in ſummo vmbilici modo deſcendit, ὀμφαλὸς Græcè vocauerunt, quem & πυθμένα, hoc eſt, fundum. Idem Ariſtotel. in lib. de mundo, παραμυθούμενος τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, οἳ μέσοι κείμενοι ἐπ' ἑκάτερον μέρος ἐνδοῦνται, ἐν ἁρμονίᾳ φυλάσσουσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον, id eſt, mundum cum illis lapidibus componit. qui in operibus fornicatis, forficis in modum diſpanſi conformatis, ſtructura ſeſe interſecante, vmbilici vocantur, &c. Eſt item ὀμφαλὸς ſiue ὀμφάλιον, Cretæ locus. vnde Callimach. τόθι δαίμον ἀπ' ὀμφαλός. Ab eo loco ὀμφαλίτης gentile nomen eſt. Item Theſſaliæ quoque quidam locus ὀμφαλός eſt. Ὀμφαλὸς in ſcutis, vmbo, ὀμφάλιον ἀσπίδος: vnde ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Homero. Vtimur eadem voce in re militari. nam phalangis partes κέρατα, id eſt, cornua, vocantur, ſed ſiniſtrum cornu πούς ſiue pes dicitur: dextrum verò caput. quæ autem longitudo ſecatur, oris & τοῦ ὀμφαλοῦ nomine intelligitur, Cælius libro octauo, capite 42. ὀμφαλὸς γῆς, id eſt, τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης, Euripid. id eſt, Delphi. ὀμφαλὸς θαλάσσης, Homerus Odyſſ. id eſt, τὸ μεσαίτατον. vide interpretem. ὀμφαλὸς χρυσοῦς, aureus vmbilicus, pro ornatu libri, Lucianus. Nam ὀμφαλοὶ dicuntur ornamenta & claui quidam libris addi ſoliti. Item οἱ ἐν τῷ ζυγῷ τρύπαι, iugi foramina de quibus religantur habenæ, vt exponit Euſtath. Iliad. ω.

Ὀμφαλοτομία, ἡ, vmbilici exciſio, ſeu ſectio, Pollux. Plato in Theæteto.

Theæteto. Dicitúrque ὀμφαλοτομία, per ῳ.

Ὀμφαλοτόμος, ου, ἡ, obſtetrix, quę vmbilicum infantibus pręcidit, μαῖα, Plato.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vmbilicaris, vt ita dicam, ad vmbilicum pertinens. ὀμφαλώδεις πρόσφυσις, vmbilici annexus: vmbilicaris nexus, Gaza. vide Ariſtotel. περὶ ζώων γεν. 3. vbi ὀμφαλώδες ait, in ea parte oui membranæ, qua illud acumen habet: & mox nominat φλέβας ὀμφαλώδεις.

Ὀμφαλωτός, ή, όν, vmbilicatus.

Ὄμφαξ, ακος, ἡ, vua acerba & immatura, σταφυλὴ ἄωρος, καὶ ἄπεπτος. Καὶ τῶν ὀμφάκων φασίν, ὅσα τι αὐστηρὸν, ἢ ὀξώδες, hoc eſt, quicquid acerbū eſt, vel aceſcit: nec de vuis tantū, ſed etiam oliuis & lauri baccis dicitur, omnibúſque crudis fructibus, hinc ὀμφάκιον ἔλαιον, quod & ὠμοτριβὲς dicitur. ὄμφαξ, i. vua acerba, non ſolùm refrigerat, ſed etiam adſtringit, inquit Galen. ad Glaucon.

Ὀμφή, ῆς, ἡ, θεία κληδὼν, fama, ſors, diuina vox, quaſi τὸ ὂν φέρουσα, id eſt, veritatem declarans. φωνή, φήμη, ὁμιλία, μαντεία, χρησμὸς, vaticinium, ſomniorum viſio. Il. β, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, id eſt, vox diuina. Nonnus, ὑποκάρδιον ὀμφὴν dixit pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος, vocalis, diuinus, fatidicus, Nonn.

Ὀμφητὴρ, vates, fatidicus. Tryphiodorus Ægypt. de excidio Troiæ, ... ὀμφητῆρος.

Ὀμφιάειν, augere honoratiorem & auguſtiorem reddere.

Ὁμοιοθέειν, pro ὁμοιοθεῖν, conuenire, aſſimulare.

Ὁμώλακες, οἱ, vicini, propinqui, confines, conſortes, γείτονες, quaſi ὁμαύλακες. nam ὦλαξ Doricum eſt pro αὖλαξ. Apol. 2. Arg. βόζωσε δ' ἐπὶ νῆσον ὁμώλακες, i. ὅμουροι.

Ὀμώμοκα, iuraui, præteritum Atticum. Plato in Apolog. ὀμώμοκε δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους, iurauit ſe ſecundum leges iudicaturum.

Ὀμωμοκὼς, ότος, ὁ, iuratus, qui iurauit, Æſchin.

Ὁμωνυμέω, ῶ, cognominis ſum, idem nomen mihi eſt, Athen. τοῖς πλοιάδιοις ἅ τινι ὁμωνυμεῖ τῷ πτερυγίῳ.

Ὁμωνυμία, ας, ἡ, cognominatio, id eſt, eiuſdem nominis appellatio, æquiuocatio, quum nomine vno diuerſæ res vocantur, Politianus.

Ὁμώνυμος, ὁ, ὁμώνυμος, cognominis, id eſt, eiuſdem nominis exiſtens, nomine conueniens, æquiuocus, eandem appellationē ſortitus. vnde homonymum Latinè dicimus nomen multa ſignificans. Item ὁμώνυμος, id eſt, σύμφυλος, gentilis, gentilitius. Cicero, Reſponde mihi nunc tu Verres, quem eſſe hunc tuum penè gentilem, Verrutium putes. Plato in Tim. καὶ καθ' ὅσον αὐτοῖς ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι προσήκει, in quibus qui tales creantur, vt deorum immortalium quaſi gentiles eſſe debeant, Cicer. Σαλαμῖνα κατῴκισεν ὁμώνυμον τῆς πρότερον αὐτοῦ πατρίδος οὖσαν, Salaminem condidit, eique antiquæ ſuæ patriæ nomen indidit, Iſocrat. in Euagora. πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν, ad Dei gentilem accedere, Plutarch. in Themiſtocl. συμφύλους καὶ ὁμωνύμους, Budæus in epiſtol. priorib. τὰ ὁμώνυμα, cōmune nomen habentia. ὁμώνυμα quæ ſint, docet Ariſtotel. capite primo Prædicam. id eſt, æquiuoca, idem nomē ſortita. ὁμώνυμα ἀπὸ τύχης, quæ eodem nomine fortuito nuncupātur, Argyropil. apud Ariſt. lib. 1. Ethic. ca. 6. vbi Faber, i. quibus temere & fortuna quadam idem nomē obtigit, & quæ ęquiuoca nuncupatione cenſentur.

Ὁμωνύμως, æquiuoca nominis communione, Gaza l. 1. de partibus Animal. Ariſt. ęquiuocè.

Ὁμώροφος, σύνοικος, Bud. in epiſt. poſter.

Ὁμωρόφιος, ου, ὁ, domeſticus, ſub eodem tecto commorans, cōtubernalis, οἶκος τῆς αὐτῆς καινωνία.

Ὅμως, tamen, vtcúnque, nihilominus. Vnde ὅμως δὲ οὖν, & ὅμως μέν τοι, ὅμως μὲν οὖν, vel ὅμως γε pro eodem ferè accipiūtur, id eſt, tamen, attamē, ac certè. ὅμως καὶ, tametſi. ὅμως μὴν, cæterùm tamē. ἀλλ' ὅμως, atqui, Gaza libro quarto. Demoſth. ἀλλ' ὅμως ... ὅμως καὶ νῦν ἔτι καὶ τόδε ἀκούσατε. Plato in Timæo, ἔστι δ' ὅμως οὐδὲ οὕτω καταμαθεῖν δυνατὸν, Attamen illud perſpici & intelligi pōteſt, Cic.

Ὁμῶς, ſimul, ſimiliter, æquè, perinde ac, ἴσως, ὁμοίως, Datiuo. Od. ξ, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι γίγνεται. Pro ſimul, Odyſſ. ι, ... ὁμῶς .... Pro æquè, ſine caſu: Il. α, ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα.

Ὁμοχέται θεοὶ, Heſychio ſunt οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν, earundem libationum participes: ſeu ὁμοβώμιοι καὶ ὁμόναοι, qui eodem templo eadémque ara honorantur, legitur apud Thucydid. libro quarto, in oratione Bœotici κήρυκος ad Athenienſes, ... ὁμοχέτας θεοὺς .... vbi ſcholiaſt. itidem exp. τοὺς συμμετέχοντας τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν, vt ſignif. Apollinē Delphicū, & cæteros deos quos eodem templo iiſdémque ſacris honorant Bœoti.

Ὢν, ὄντος, τὸ, ens, exiſtēs, id quod eſt, manēs, extās, conſiſtēs, res, verum, μὴ ὂν, expers omnis eſſentiæ. Ariſtotel. in Elenchis, τὸ δὲ μὴ ὂν, ὅτι δοξαστὸν, ὅτι μὴ ὂν ἔστιν, nō ens eſt opirabile. Et Rhetor. 2. Ὅτι δεῖ τι μὴ ὂν, δοξαστὸν γὰρ τὸ μὴ ὂν, μὴ ὄν. Xenoph. λευκότερον ἢ ὄντως, albior quàm reuera ſit vel eſſet. dicitur & ab eodem τῆς φύσεως λευκοτέρα, quàm pro natura ſua candidior. τὸ ὂν, id quod res eſt, Ter. ſtere primum te arbitrari quod res eſt, velim quicquid huius factum eſt, culpa nō factum eſt mea, ſignificat etiam τὸ ὂν, interdum τὸ πᾶν ipſam vniuerſitatem, Xen. l. 1. ...... Aliquādo accipitur ὂν abſolutè in recto, Gaza libro quarto pro ὄντος; quum liceat, ſicut ἐξὸν, ἄδηλον ὂν, quum ſit incertum & ignotum apud Gregorium Nazanz. ..... quaſi verò in te nō ſit ſitum, aut nō tibi liceat, &c. ..... quaſi melius ſit Deo, &c. Naz. in Orat. ..... quod nō poſſet aliud ſignum dari, Thucydid. ὄντι interdum eſt Datiui caſus, interdum ſunt duę dictiones ὅ τι pro τῷ ὄντι vſurpatur ſæpe à Platone pro certè, reuera. τῷ ὄντι, vide infrà.

Ὃν, quem, ſuum. τὸν ἑαυτοῦ, αὐτόν, τὸν poeticè. ὅν περ, quem, quencūque. ὁντινοῦν pro ὅν τινα οὖν, Demoſth. καὶ ὁντινοῦν, Plutarchus in Galba, ... ὁποσονοῦν χρόνον, quantumlibet temporis.

Ὃν τρόπον, quomodo.

Ὄναγρα, ἡ, onagra herba, vide Οἰνοθήρας.

Ὀνάγρειον χρῶμα, aſininus color, vel qualis eſt onagrorum, color cilicinus. Pollux, ... χρῶμα, τὸ νῦν ὀνάγρειον καλούμενον. vide Κίλλος.

Ὀναγρόβοτα, τὰ, paſcendis aſinis apta.

Ὀναγὸς, οῦ, ὁ, aſinarius. Plautus in aſinaria Doricè dixit, huic nomen Græcè eſt onagos fabulæ pro ὀνηγός.

Ὄναγρος, ου, ὁ, onager, id eſt, aſinus ſylueſtris, cuius pullus laliſio dicitur. Vide Ælian. & Oppian. 3. de venat. Item machina bellica diruēdis muris oppugnationíque vrbium accommoda, ..., Suid.

Ὄναιον, potius, melius.

Ὄναρ, nomen ἄκλιτον, vt docet Gaza, inſomnium: quod autem in ſomnis apparet, dicitur ἐνύπνιον. Homerus Iliad. α, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, id eſt, ὄνειρος ὁ διὰ ὀνείρου ...... οὐδ' ὄναρ, Ariſtophan. κατ' ὄναρ, per ſomnium, in ſomnis, Matth. capite primo, ὄναρ ἐλευθερίας, vmbra libertatis, Plut. in Theſ. οὐδ' ὄναρ εἶδε φόβου, ne timoris quidem vmbram nouit, in Epig.

Ὄναρ, Aduerb. in ſomnis, per quietem, καθ' ὕπνους. Plato 2. de Republ. ..... λέγεται καθεύδοντι μεγαλείας τὴν μητέρα τῶν θεῶν ὄναρ φανεῖσαν εἰπεῖν, ei autem fertur dormiēti deorum matrem per quietem viſam dixiſſe, Plutarchus in Themiſtocl. ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα συνέταξε θεραπείαν, dea per quietem ſe offerens curationem ordinauit. idem in Pericle. οὐδ' ὄναρ ἀκήκοα, ne ſomniādo quidem audiui, Lucian. vide Eraſm. in Adag.

Ὀνάριον, τὸ, aſellus, Ioan. Euang. c. 12.

Ὀνασεῖ, iuuabit, Doricè pro ὀνήσει ab ὀνίνημι.

Ὄνασθαι, frui, ἀπολαῦσαι, ὠφεληθῆναι, vt ὄναιο σὺ ταύτης παιδείας, macte eſto iſta eruditione. ſic apud Gellium libro 14. capite 6. & Budæus in Epiſtolis prioribus, ... ὄναιο τῆς φιλοτιμίας ..... Ariſtoph. in Pluto, ὄναιο μέν γ' εἴ τις ἐκπλύνειέ σε, tibi quidem proſit ſi quis te eluerit. ὄναιο τύχης. in Epigramm. i. τύχοις. Aliquando nō approbātis eſt, ſed abominātis, vt Latinis fruere, tibi habe.

Ὀνατικὸς, οῦ, ὁ, pro ὀνητικὸς, vſuarius, vel vſurarius Plaut.

Ὀνάω, iuuo, thema inuſitatum, ex quo ὀνίνημι, ſua tempora mutuatur, & ſuam etiam habet originem. μ. ὀνήσω. ἐς ..... ἀπὸ αὐτοῦ ὀνησόμεθα, i. vtilitatem capiemus.

Ὀνέα, aſini pellis, ἡ τοῦ ὄνου δορά, Suid.

Ὄνεια, Heſych. exp. ὠφελήματα vel κτήματα, vel βρώματα: verum ὄνεια quod ille dicit ὠφελήματα erit à nomin. ὄνειος, vtilis pro quo facta reſolutione Ionica dicitur ὀνήϊος, itidem pro vtilis ὠφέλιμος.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, vtilitas, emolumentum, ὄφελος, Heſiod. cibus (cibo enim reficiūtur corporis vires) auxilium, donum. Odyſſ. ξ, ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον, ad epulas. Pro vtilitate, Ody. ὁ, ... καὶ ὄνειαρ ...... Suid. annotat nō tātummodo βρώματα ab Homero dici ὀνείατα, ſed πάντα ...... vt in hoc loco Iliad. ..... vbi Euſt exp. ..... alibi autem ὀνείατα exp. χρήματα, nam ipſa ὀνήσει.

Ὀνειδία, ſiue, ὀνειδία, ας, ἡ, probrum, dedecus.

Ὀνείδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, contumelioſus, vituperabilis, probroſus. Hom. Il. α, ἔνθα μ' ἐρίζειεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, i. ἐριστικοῖς λόγοις, ὀνειδιστικοῖς, ὑβριστικοῖς.

Ὀνειδίζω, μ. ίσω, σε. ικα, impropero Plauto, conuitior Quintil. vel conuitiando exprobro, increpo, ὑβρίζω. Plato in Apolog. cum Datiuo, εἰ βούλεσθε ὑμῖν ὀνειδίζειν, vos probro afficere. Ibidē, ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Ibidem cum Accuſatiu. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, ſingulos increpans, Matth. capite vndecimo, ὀνειδίζειν τὰς πόλεις, exprobrare ciuitatibus. ὀνειδίζω φίλον, De-

moſthen. Homer. Iliad. α, ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, id eſt, ὕβρισον, fac conuitia verbis, id eſt, dic. Iliad. 10. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι, ignauiam mihi exprobraſti. Xenoph. αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ κρείττονος ἀφῃρημένος κατακαλεῖν αὐτόν, ei vt probrum obiicit, quòd &c. vbi etiam κατακαλεῖν legitur per ει. ὀνειδίζω τοῖς Ἀθηναίοις, in Athenienſes inuectus eſt, Plutarchus in Solone. Iſocrat. ad Demonicum. μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς, nemini calamitatem exprobres. Heſiod. μὴ πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ τετλάθι ὀνειδίζειν.

Ὄνειαρ, ατος, ὁ, probrum, ὄνειδος. Nic. in Alexipharm. ἀγχαλίαν μετάνεισιν ὀνείδειαν ἐπὶ λαοῖσι. Interp. αἰσχύνην.

Ὀνείδειος, α, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὀνειδιστικός. ὀνειδίους per ellipſin τῶν ἐπῶν.

Ὀνείδισμα, τὸ, contumelia, probrum.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, iguominia.

Ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων, q. exprobrator beneficiorum.

Ὀνειδιστικὸς, ή, όν, contumelioſus. ὀνειδιστικὴ λέξις, Hermog.

Ὀνειδιστὸς, ὁ, ὁ, probroſus Cicer.

Ὄνειδος, εος, τὸ, exprobratio, μέμψις, ὕβρις, ἀδοξία, αἶσχος, probrum dedecus. Ὄνειδος ἔχει, eſt in exprobratione Plin. Herodot. καὶ λύπη ἦν, ἐς ὄνειδος καὶ ἀτιμίαν, probroſum erat & infame.

Ὄνειδος, inuectiua, oratio probroſa, & in in alicuius vituperationem edita. Ariſtoteles primo Rhetoric. καὶ ἐκ τίνων τὰ ἐγκώμια γίνεται καὶ τὰ ὀνείδη, καθ' ὅ, ex quibus laudationes & inuectiuę conficiuntur. Eſt etiam laus & gloria, apud Euripid. in Phœniſſ. σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος expon. τὸ κλέος τῆς σφιγγὸς ἀναιρεθείσης, laudem & gloriam eſ Sphinge ſublata partam refers & commemoras: eſt enim inter medias dictiones, Etym.

Ὄνειος, vtilis, pro quo Ionic. ὀνήϊος. Nic. item aſininus Galen. ὀνεία ſub. δορὰ, pellis aſinina.

Ὄνειρα, ſomnia, ὀνείρατα, apud Platonem de Legibus, res inanes & nihili. & ὀνειρείοις apud Herodianum, & ὀνείρεσι apud Apollonium ſecundo Argonaut. Chryſoſtom. ποίοις οἴει σαυτὸν ὀνείρασιν ὁμιλήσας, μὴ τυχὼν σαυτῷ συγγνωμοσύνης cum qualibus inſomniis putas rem tibi fore? &c. ἐν ὀνείρασι, Sophocl. reperitur & genit. ſingul. apud Platonem. ὀνείρατος Datiu. ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

Ὀνείρειος, α, ό, vt ὀνείρειαι πύλαι ſomni portæ, vel inſomniorum portæ, Od. δ.

Ὀνειρογονὸς, ὁ, ὁ, in ſomnis genituræ profluuium Plin.

Ὀνειρατίτης, κ, ό, &

Ὀνειροκριτικὸς, ὁ, interpres ſomniorum, coniector, ὀνειροκρίτης ὀνειροπόλος.

Ὀνειροκριτικὰ, ſunt libri conſcripti de arte ſomnia interpretādi.

Ὀνειρολεσχία, ας, ἡ, à Suid. exp. ὕβρις.

Ὀνειρολογία, ας, ἡ, ſomniorum enarratio, vel diſputatio de ſomniis. Cam. interp.

Ὀνειρομάντης, vide ὀνειροκρίτης.

Ὄνειρον, υ, τὸ, ſomnium. vide ὄναρ in Ammonio. Ὀρθωθεὶς δ' ἄνηθεν ἐκ ὀνείρατ' Ἴτυος, Apol. 2. Arg.

Ὀνειρόπληκτος, ſomnio territus, Suid.

Ὀνειροπολεῖν, τὸ ὀνείρατα ὁρᾶν, ſomniare: quod & vigilantibus tribuitur altiore cura aliquid agitantibus animo: vnde & pro imaginari & meditari ſumitur, καὶ ἀντὶ τοῦ φροντίζειν. Ariſtophan. Νεφέλαις ὀνειροπολεῖ ἵππους, equos ſomniat, id eſt, ita intentus eſt rei equeſtris ſtudio, vt & in ſomnis equi animo obuerſentur & occurrant. Idem in equitibus, Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν, ſomniat, animóque agitat vel etiam dormiens equeſtrem meditationem παιδὶ ἐν ἑαυτῷ προσέθηκεν τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἔτι οἱ ἵπποι ... ὥστε καὶ καθεύδων τὰ ὀνείρατα οἱ ἵπποι ἐφαίνοντο. Vbi καθεύδων otioſum non eſt, ſed αὐξητικῶς poſitum, vel διαιρετικῶς. Nam & vigilantium ſomnia dicit Quintilian. & Plautus, Vigilans ſomniat. Libanius, ἐγὼ δ' ὀνειροπολῶ τὴν ... id eſt, φαντάζομαι καὶ ... Quod verbum μεταβατικῶς καὶ ἀμεταβάτως ponitur, pro ὡς ἐν φαντασίᾳ ... ſpe eludi & fruſtrari. Ὀνειροπολεῖν, etiam eſt illudere, ludificari & circunſcribere, vanis imaginibus ludere ac decipere, τὸ ... Idem Comicus, ... ὀνειροπολεῖς ... Ὀνειροπολεῖν etiam conii cere & diuinare per ſomnium, ſomnia interpretari, ... μαντεύεσθαι.

Ὀνειροπόλος, ὁ, ὁ, coniector, id eſt, ſomniorum interpres, ὀνειροκρίτης. Iliad. α, μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, id eſt, τὸν διὰ ὀνείρων μαντευόμενον. Eſt etiam qui ipſe ſomniat, ac prædicat inde, ſicut Agamemnon Iliad. β, ὀνειρομάντις, ὁ ... ὀνειροπόλος ...

Ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnus, etiam ſomnium, authore Macrobio. Odyſ. ξ, ... ὄνειρος. & Iliad β, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, pro ſomno.

Ὀνειροσκόπος, ου, ὁ, qui ſomnia conſiderat & interpretatur. Pollux libro 7.

Ὀνειρόφρων, ſomniorum prudens, Euripid.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, ſomnium turbulentum, potiſſimùm cum venerea imaginatione, libidinis imaginatio in ſomno Plin. Dioſcorid. libro tertio, capite de Nymphæa, πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμούς, Ruel. contra veneris inſomnia.

Ὀνείρωξις, εως, ἡ, ſomnium, ἡ τῶν ὀνειράτων ὄψις.

Ὀνειρώττω, μ. ώξω, π. ωχα, ſomnio. Plato libro quinto περὶ πολιτείας. ἄγε δὲ σκόπει, ὁ ἐν ὕπνῳ τις, ἐάν τε ἐγρηγορὼς τὸ ὅμοιόν τῳ μὴ ὅμοιον ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ ἔοικεν, id eſt, ſomniare, ὀνειρώττειν. Nā ὀνειρώττειν ſimpliciter ſomniare ſignificat: medici tamen eam vocem contraxerunt ad ea inſomnia quæ coniunctas ſibi veneris & libidinis imagines habent, vocantque ὀνειρωγμοὺς, libidinis in ſomno imaginationes. Interp. Ariſtophanis ita diſtinguit ab ὀνειροπολεῖν, vt ὀνειρώττειν ſit genituram per inſomnia emittere, id quod accidere ſolet iis qui amoribus vacant. ὀνειροπολεῖν verò ſit viſum in ſomnis videre, atque ſomniare. Neutrum abſol. Suid. ὀνειρώττω, ὀνειράζομαι.

Ὄνειος, ſucula, ὄνος, etiam dicitur μοχλὸς ἐπὶ στρατηγικῆς, ᾧ αἱ ... ἐξέλκεσθαι ... ἔστι γὰρ ὁ μοχλὸς ... vide Interpret. Thucydid.

Ὀνέω, moueo, περιάγω, circumago, more aſini molam verſantis, Hippocrat. extendo medicis quibuſdam inſtrumentis, quæ vocantur ὄνοι, ὄνισκοι. vide Ὄνος, pro ſucula. Thucydid. ... id eſt, ὄνοις ſuculiſve ... καὶ ...

Ὀνηλάτης, ὀνηλάτης.

Ὀνήσιμος, ὁ, ὁ, vtilis, ὠφέλιμος. Nicander in Alexipharmach. ὁ κλήσεις ... Apollonius ſecundo Argonautic. ... interpr. ... Hæc Heracliti verba apud Diogen. Laertium, ... ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, εἰ δὲ μή, ἄλλῃ τε καὶ μετ' ἄλλων, id eſt, ... ὠφελιμώτατος. Ex quibus Cicero Tuſcul. 5. Eſt apud Heraclytum phyſicum de principe Epheſiorum Hermodoro, vniuerſos ait Epheſios eſſe morte multandos, quòd quum ciuitate expellerent Hermodorū ita locuti ſunt, Nemo de nobis vnus excellat, ſed ſi quis extiterit, alio in loco & apud alios ſit.

Ὀνηλατεῖν, apud Ariſtoph. vt βοηλατεῖν, aſinos agere.

Ὀνηλάτης, ου, ὁ, agaſo, aſinarius. Plut. περὶ ... ὁ ... ὀνηλάτην.

Ὀνίνημι, μ. ὀνήσω, π. ... iuuo, vtilitatē affero, ... ὠφελῶ. vnde ὄνησαι, fruere & ὀνήσῃ iuuaberis, potieris pon' qua frueris, teſte Valla. ὀνήσομαι μου, tibi ero vtilis, ὠφεληθήσῃ, Laſc. Plat. in Apol. ... fructum capietis, ſi audieritis. Ὀνίνασθαι, τὸ ὠφελεῖσθαι, ἀπολαύειν. Ὀνησθῆναι, τὸ ὠφεληθῆναι. Xeno. ... vide ὀνήσιμος. & ὄνομαι, paſſiuum ὄνημι, & ὄνομαι ſeu ὀνόσομαι illud tamen ὄνομαι potius ſignificat vitupero, probris inceſſo, vt annotat Euſtat. in huuc locum Iliad. ... ait enim ... ὀνόσσεσθαι ... Homer. poſteros ... vſurpare pro ὠφελεῖν ſubiungit ...

Ὀνήσῃ, vtilitatem percipies, Plato in epiſt.

Ὀνησιδώρα, ἡ, benefica: terræ epitheton.

Ὀνήσιμος, ὁ, ὁ, vtilis, ὠφέλιμος. Sophocl. ... ὀνήσιμος.

Ὄνησις, εως, ἡ, iuuamen, remedium, lenimen, ὠφέλεια, vtilitas. τίς δ' ὄνησις quid intereſt?

Ὀνήσιος, vtilis, reſpuit Pollux. adducit Suid.

Ὀνησιφόρος, ad iuuandum, Aduerb.

Ὀνήσιμα, dij nobis aderunt, Eurip.

Ὀνητὸς, vituperabilis. Heſych. ὀνοτὸς, μεμπτὸς, item vtilis, profuturus, quo frui queas.

Ὀνήτωρ, ὁ ... Heſych.

Ὀνθυλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſtercore inquino, deturpo, Actiuum. Accuſatiu.

Ὄνθος, ου, ὁ, fimus propriè boum, βόλιτος. Hom. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα Suid. ὁ ὄνθος, τὸ βόλιτον, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. Ioſeph. ὄνθον βοῶν dixit. vide ὄνις.

Ὀνθυλεύω, exquiſitè apparo, ſeu condio Athen.

Ὀνθυλεύσεις, exquiſitiores ciborum apparatus, & lenocinia coquorum, Pollux.

Ὀνία, &

Ὀνίδες vel ὀνίδια, fimus aſini Polluci καὶ ὄνθος, Ariſt. l. 5. Anim. c. 19. Ὄνις apud Hippoc.

Ὀνίας, ſcari piſcis ſpecies, Athen. l. ζ.

Ὀνίσκος, aſellus, piſcis ſpecies, Suid.

Ὀνικὸς, ή, ό, aſinarius, id eſt, aſininus.

Ὀνίσκος,

Ὀνήμην, iuuo. Actiu. Accuſ. Heſiod. τὰς ἀφ' ὅτου γε... ἐπ' ὀνήσω. Lucianus, τί μοι ὁ κανονὶς ὤνησεν; quid mihi prodeſt? Galenus ad Glaucon. λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησιν, iuuant. vnde ὀνίναμαι paſſiu. Plat. 2. de Rep. οἱ δ' ὀνίνανται ἀπολαύοντες, ὀνίνανται, iuuantur, Ariſt. in Probl.

Ὄνηος, vtilis, ὠφέλιμος.

Ὀνίς, vide Ὄνθος.

Ὀνίσκος, ὁ, aſellus, & ſerra fabrilis, ὁ τεκτονικὸς πρίων, Heſych. cætera vide in Ὄνος. Ὀνίσκος, ſucula, vt expoſuit Vitruuius in fabrica arietis machinæ libro decimo, capite 19. quæ & ad verbum ex eiſdem authoribus apud Athenæum idem ὀνίσκους τορνευτοὺς vertit axiculos ex torno factos.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, Onitis Plinio, & ὀνῖτις Dioſcoridi, genus eſt origani. deſcribit ipſe Dioſcorid. libro tertio, c. 33. Nicand. in Alexiphar. ὀνίτιδος αὖον ὄρειον. Interpr. ſic dictum eſſe vult quia ſit aſinorum pabulum.

Ὀνοβατεῖν, aſinos admittere. propriè de aſinis dicitur cum equas inſcendunt atque ineunt, Pollux.

Ὀνοβάτις, ἡ, mulier in adulterio deprehenſa, apud Cumanos in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur, indéque aſino impoſita per ciuitatem vehebatur. ea infamia notatū, ὀνοβάτιν appellabant. ab eo tempore lapidem tanquam impurum & deteſtabilem vitabant Eraſm. Chilia. vide Plut. in Hellenicis. apud Heſyc. pro ὀνοβάτιδες, i. famoſę mulieres ἢ ὀνοσκελίδες, ſcriptum Ὀνοβατίδες.

Ὀνοβάτης, ὁ, idem ὁ ὀνηλάτης.

Ὀνόβλιτον, ſpecies bliti, linguæ ſimilis Gor.

Ὀνοβρυχὶς, ίδος, ἡ, onobrychis genus plantæ, Dioſcorides lib. tertio, cap. 170.

Ὄνογυρος, herba quæ aliàs ἀνάγυρος. vide ſuprà. Nic. in Ther. ἢ ἐμπρίονθ' ὀνόγυρον. Eius interp. exp. ὀνόγυρος, χαμαιπίτυς ἢ ἀνάγυρις λέγεται ἢ ὄνου ἄγρις: ſed hæc ineptè.

Ὀνοδίστεγος, ἀγροικος. Heſych.

Ὀνοκένταυροι, οἱ, dæmonum genus tenebroſum, ἢ κένθυλοι, apud Aquilam.

Ὀνοκένταυρος, ὁ, onocentaurus animal. vide Ælian. Porrò onocentauri nomen ex aſinis & centauris compoſitum videtur. Hieronymo ſignificare videtur eos, qui ex parte aliquid humanum ſapiunt, & rurſum voluptatibus & cœno turpitudinis abducuntur ad vitia.

Ὀνοκλῖδες, vocāt Dores aſinarios, Pol. ὀνηλάτας, ὀνοκλείδας, Suid.

Ὀνοκίχλα, apud Theophraſt. hiſtoriæ libro 7. capite 10. turdaria transfertur à Gaza: ſed non vidit ὀνοχείλη legendum eſſe: quę vox anchuſam ſignificat, Dioſcorid. libro quarto, capite 24. Ἄγχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδιον, ἢ ὀνοχειλὲς καλοῦσιν. apud Æginet. ὀνόχειλος. Interpr. Nicandri ſuper hoc verſu in Theriacis, ἀλλ' ὅτ' ἀγχούσης θερμαστίδα λάζεο χερσίν: θερμαστίς, inquit, ἥτις καλεῖται, διὰ τὸ τὰ φύλλα τοῖς ἐριθάκου ὅμοια ἔχειν, ἢ ὀνόχειλις λέγεται. Eſt & aliud anchuſæ genus quod κάλυκας ἢ ὀνόκλειαν vocari ſcribit idem Dioſc.

Ὀνόκλεια, ἡ, ſic dicitur ab aliquibus herba quæ & ἄγχουσα, Dioſc. l. 4. cap. 24.

Ὀνοκώπος, Μυλωθρὸς, qui aſinariam molam vel ὄνον impellit & agitat, molitor.

Ὀνόκωλος, ὁ, empuſa dicitur, cui aſininos pedes effinxere quidā, ἔμπουσα, Comm. Ariſt. in Ran. ὀνοσκελίς.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, fama, decus, δόξα, laus, verbum, vt opponatur rei, id eſt, πράγματι, Æſchin. vide eius definitionem apud Ariſtot. de Interpret. Pro memoria & fama vti videtur Philoſtrat. libro tertio, ὑφ' ὧν ἔργων πολλοὶ ἢ τῶν μὴ αὐτῶν ἀειδεῖ εἰς ὄνομα ἦλθον, ſempiternam nominis memoriam conſecuti fuere. Thucydid. libro 5. βουλόμενος καταλιπεῖν, ὡς ἀεὶ σφίσιν ἢ πόλει διασώζεσθαι, cupiens famam memoriamque relinquere. Sic nomen pro fama: Virgil. Æneid. 8. pro nomine tanto Exiguę vires. ὄνομα καλεῖσθαι, nomine vocari, Plato de Leg. ὄνομα τὸ ἐναντίον μετωνόμασται, contrario nomine appellatur, Thucydid. ὄνομα ἔχει περιφανῆ, Ariſtophan. ὀνόματι, nominatim, Demoſthen. κατ' ὄνομα, idem Æſchin. ὀνόματα ἢ ῥήματα, Hermogen. ὀνομάτων χορεία, id eſt, λέξεις ἀλογιστοι, nominum ambitus, ſpecioſa verba. ὀνόματα ἐπέθετο τοῖς περὶ τῇ δικαστῇ, Ariſtophan. τοὺς κινδύνους ὀνόματι ἀπολαβών, pericula verbo ſuſcipiens, Thucydid. id eſt, verbo tenus. ὀνομάτων ὄχλος, &c. nominum turba, capite primo Actorum Apoſtolorum, vbi Eraſm. Porrò nominum dixit, quòd nominatim homines cenſeri debeant, quoties exquiritur numerus. ἐκ τῶν ὀνομάτων συγκείμενος ἄγραφος, id eſt, ἐκ τῶν λόγων, αὐτοῖς ὀνόμασι γεγραμμένος νόμος, lex ipſis nominibus ſcripta, Plutarch. in Solone, id eſt, quod dicunt, ad verbum. ὀνόματι κλέπτειν, verbis decipere. ὀνόματι εὖ λέγειν, verbo tenus bene loqui, Euripid. Ὄνομα. tria nomina Romanis Græci tribuunt, non quatuor: quorū primum, κοινὸν ἢ πρωτογενικὸν, alterum συγγενικὸν, ἢ παρωνυμικὸν, tertium, ἴδιον ἢ ἐπώνυμον vocant. Dionyſius Halycarnaſſ. lib. tertio, καθ' ὅσα ῥωμαῖοι ἐπιγραφὰς τὸ ὄνομα καὶ τὸ ... τὸ κοινὸν

ὄνομα, τὸ δὲ συγγενικὸν αὐτοῖς ἦν, ἢ παρωνυμικόν. Et alibi μετὰ τὸ κοινὸν ὄνομα, ἢ πρωτογενικὸν, τίβεριος, τὸ δὲ συγγενικὸν, ἄττιος. Ac, ὃ ἦν ἐπώνυμον, μάρκος. Plutarchus in Coriolano, ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα, τὸ κοριολανός. Rurſus in Mario, τρίτον ὄνομα ἐκ τῶν χειμῶν ποιοῦσι ὄνομα.

Ὄνομα κύριον, nomen eſt proprium, quo paſſim omnes in ea re appellanda vtuntur, cui ex altera parte reſpondet translatū, id eſt, μεταφορικόν: Οἰκεῖον verò ſuum dicitur & alieni rei maximè accommodatum, cui alienum id eſt, ἀλλότριον opponitur, vt teſtis Ariſtoteles libro primo de arte poetarum. Idem τῶν δὲ ὀνομάτων τοσαῦτ' ἐχόντων εἴδη, τὸ δὲ κύριον, ἢ τὸ οἰκεῖον, &c. Cicero 3. de Oratore, Quid ſit, quod omnes tranſlatis, & alienis magis delectantur verbis, quàm propriis ac ſuis. Nam ſi res ſuum nomen, ac proprium vocabulum non habet, &c. & pro Cecinna, inquit, Rem aliquam ſuo certo ac proprio vocabulo nominare. Idem verba inuſitata vocat quæ Græci γλώττας ἢ γλωττηματικὰ ὀνόματα. Idémque Ariſtoteles ὀνόματα dicit quæ alibi ὀνόματα ἢ ῥήματα, vt ὄνομα nomen ſit atque appellatio, & contra rem, ἢ τὸ πρᾶγμα diſtinguatur, ſic accipit Rhetoricorum libro tertio. περὶ ὀνομάτων, vide Platonem in Cratylo. Ὀνόματα, etiam pro ipſis hominibus & perſonis. Solent enim homines nominatim cenſeri, cum eorum numerus exquiritur. Latini capita vocant. Act. Apoſt. ca. 1. ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὡς ἑκατὸν εἴκοσι.

Ὄνομα εἰπεῖν, nomen dicere Horat. nomine vocare. Euſtathius Iliad. 3. ait ὄνομα εἰπεῖν poſterioribus idem ſignificare, quod Homero ὄνομα μυθήσασθαι, nomen citare atque memorare. Plato in Euthydemo, ἐκείνου γάρ πως ἢ εἶπε τοῖς ὀνόμασιν, illius enim verba fuerunt eiuſmodi, ea eius fuit oratio vt diceret. Ὄνομα, vt λόγος, contra rem ἢ τὸ ἔργον diſtinguitur. Euripid. in Oreſte, Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, nomine tenus amici. Ὄνομα, obtentus & prætextus, cum quid ſit per cauſam, vt Liu. loquitur. Halicarnaſſ. libro primo, ἐπράττετο δὲ ἀμούλιος ταῦτα μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς τιμῶν τὴν ἡγίαν ἢ κόσμον περιτιθείς, agebatur hoc ab Amulio pulchris nominibus, vt Saluſtius extulit. Ὄνομα πεποιημένον, vide Πλάσσω.

Ὀνομάζομαι, nominor.

Ὀνομαζόμενον, nominatum.

Ὀνομάζω, μ. άσω, π. κα, nomino, nomine appello. & nomen appello, Cicero in Plat. Timæo: ἐξονομάζω, φράζω, eloquor, recenſeo, Actiuu. Accuſatiu. ὀνομάζειν ὄνομα τοῦ ἰησοῦ, inuocare nomen Ieſu, c. 19. Act. Apoſt. vide Ὀνομαίνω.

Ὀνοματοθετέω, nomina fingo.

Ὀνοματοθέτης, vide Ὀνοματουργός.

Ὄνομαι, νόομαι, vitupero, accuſo.

Ὀνομαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, nominatim recenſeo, voco. Heſiod. ὀνόμηνε δὲ τοὺς δὲ γυναῖκα πανδώρην. Homerus Iliad. 10. ὑμῖν δὴ ἐν πάντεσσι ἀριστῆας ὀνομήνω, nominatim recenſebo, κατ' ὄνομα καταλέξω. vide ἐξονομαίνω. Dicitur & pro eo Ὀνομάζω. Demoſth. περὶ στεφ. ῥητὰ ἢ ἄρρητα ὀνομάζων, dicenda & tacenda efferens: alioquin ἄρρητα ὀνομάζειν, eſt a verbis prætextatis non abſtinere. Sæpiſſimè eſt apud Homerum, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, vbi interp. τὸν τε λόγον εἶπε ἢ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διεξῆλθε.

Ὀνομακλήδην, nominatim, ἐξ ὀνόματος, Hom. Od.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, vel nomenculator: aliis etiam qui Plinio vocator, quòd nominatim vocet conuiuias ad diſcumbendum, quem appellat Athen. libro ſecundo, τάξιαρχον τῶν δείπνων.

Ὀνομάκλυτος, nomine inclytus, celebris.

Ὀνομασία, nominatio: appellatio, nominum ratio.

Ὀνόμασμα, apud Platonem in Cratylo, appellatio, nomenclatura.

Ὀνομαστήρια, τὰ, feſtum ab inſtituto nomine, vel quo nomen alicui inſtitutum, ſic Naz. in Orat. pro ſolennitate quæ agitur ob nominum impoſitionē, vt γαμήλια propter nuptias, & γενέθλια ob natiuitatem.

Ὀνομαστικὴ, ῆς, ἡ, ſcientia eſt rectè imponendi nomina: vnde Ὀνομαστικὸς & Ὀνοματουργὸς, nominum fictor, qui res ſuo certo & proprio verbo nominat, qui & Ὀνοματοθέτης dicitur, cuius officium τὰ ὀνόματα ποιεῖν ἢ τιθέναι, εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης. De quibus omnibus multis agit Plato in Cratylo, vbi ait οὐ παντὸς δὴ ὄνομα θέσθαι, ἀλλὰ ὀνοματουργοῦ, i. non eſſe cuiuſuis rebus nomina indere, ſed nominum artificis.

Ὀνομαστὶ, ἢ ὀνόμαστι, nominatim, nomine, Thucyd. ὀνομαστὶ λέγων, nominatim referendo, vocans nomine. ὀνομαστὶ προσαγορεύων, Xenoph. libro quinto Pæd. ὀνομαστὶ δὲ υἱὸν ἑκάτερον προσαγορεύων, nomine vtrunq; filium appellans, Plut. in Publ. ὀνομαστὶ κεκλήσεται, apud Arat. ſignare nomine vere, Cicero.

Ὀνομαστικὸς, ῆ, ὁ, nominatiuus. ὀνομαστικὴ λέξις, Hermog.

Ὀνομαστὸς, οῦ, ὁ, clarus, id eſt, nominatus, illuſtris, nobilis, celebris. Plat. de Republic. καὶ οἱ αὐτοὶ πρεῖσσον ἐν ὀνομαστοῖς εἶναι. Heſiod. in Theog. τοὺς παῖδας μεγάλους, ὀμβρίμους, οὐκ ὀνομαστούς, non nominandi, id eſt, διροὶ & diri. Et ὀνομαστόπονος, nomi-

natiſſimus Plin. Iſocrat. in epiſtol. πρὸς Μιτυλ. Νικῶν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι μουσικωτάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ τυγχάνειν παρ᾽ ὑμῖν γεγονότας, celeberrimos. Ο᾽νόμαστον vocat Plato in Cratylo, quod nomine poteſt efferri, quod nomen habere poteſt.

Ο᾽νομαστὶδες, mulieres famoſæ, Heſych. v. de ... ἐπιφανεῖς.

Ο᾽νοματογραφία, nomenclatura, nominum ſcriptura.

Ο᾽νοματοθήρας, ὁ, verborum captator & affectator, vt auceps ſyllabarum à Cicerone dicitur. Athenæus libro decimoquarto, ἐν ἐσθίειν σε προσέταξα καλὲ ὀνοματοθήρα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. verba ſunt Democriti ad Vlpianum qui vim verbi ἀπεσθίειν non intellexerat, vorauerátque τὴν κοιτλὴν ſuminalémque placētam, quam vetuerat comedere idem Democritus ita proferens. τὴν κοιτλὴν, ἣν συμβουλεύω σοι ἀπεσθίειν, id eſt, quam tibi ſum author vt reſpuas. Et rurſus libro decimoquinto, vbi ita deprauatè ſcriptum, Εἰσὶ οὖν ἡμῖν τινὲς περὶ ζωνίσκους ἄξιοι ὄντες καὶ οἱ ὀνοματοθηρευσόμενοι. Idem libro tertio ſoluta compoſitione dixit, Εἰ οὖν κἀγώ τι ἥμαρτον ὦ χαλεπώτατε ὀνομάτων καὶ ῥημάτων θηρευτά, μὴ χαλέπαινε, Pro eodem Θηρολέξις dicitur ab Heſychio: & Ο᾽νοματολέγος ab Athenæo ipſo lib. 3. ... ὁ καλὸς Παλαμήδης ὀνοματολέγος ἔφη, &c. Quod aucupium verborum atque tendiculas, ſic enim Marcus Tullius extulit, exprobrat Socrati ille apud Platonem in Gorg. Εἰπέ μοι, inquit, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ τηλικοῦτος ὤν, ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ῥήματι ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἕρμαιον ποιούμενος; Dic mihi Socrates, num verecundaris maximè cùm ea ſis ætate, verborum aucupia ſectari tendiculáſque ponere, vt ingens oblatum lucrúmque exiſtimes, ſi quis fortè in verbo peccauerit? Tale etiam ſtudium exprobrat apud Athenæum libro tertio, Cynulcus Vlpiano qui κειτούκειτος dictus eſt, quem dicit ἀκάνθας ἀγείρειν, id eſt, ſpinoſa legere, prætermiſſis floribus, hoc eſt, verborum inanitatem rebus ipſis præferre. Gellius libro ſecundo, capite 9. Nimis minutè ac propè ſubfrigidè, Plutarchus in Epicuro accuſando λέξεων τερεῖ. Has enim curas vocum verborumque elegantias: non modo non ſectatur Epicurus ſed etiam inſectatur.

Ο᾽νοματολόγος, ου, ὁ, ὀνομαλέτωρ. vide Ο᾽νοματοθήρας.

Ο᾽νοματοποιεῖν, nouare verba & facere Cicer. nomina fingere vel nouare Ouid. Græco vtitur Ariſtoteles ſecundo Ethicorum, ad Nicomach. ſic Virgil. Æneadáſque meo nomen de nomine fingo.

Ο᾽νοματοποιία, ἡ, nominatio, nominis fictio: ita vt pronuntiatione & voce ſua rem quam ſignificat imitetur, vt tinnitus æris. vt Taratantara Ennius. At tuba terribili ſonitu taratantara dixit Priſc.

Ο᾽νοματουργὸς, οῦ, ὁ, nominum artifex. vide Ο᾽νομαστικός.

Ο᾽νίσα, Heſych. ἀμπέλου μελαίνης εἶδος.

Ο᾽νόπορδον, herba, quam ſi comederint aſini, crepitus reddere dicuntur, Onopordon Plin. lib. 27. capite 12. Ο᾽νόπυρδον corruptè apud Heſych.

Ο᾽νόπυξος, ὁ, buxus aſinina, buxus aſininus à Gaza exponitur: Onopyxos Plin. l. 20. ca. 16.

Ο᾽͂νος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſinus & aſina: ἀπὸ τοῦ ὠνεῖσθαι γεγενῆσθαι ὄνον, Etymolog. vnde ὄνειος, aſininus. ὄνος ἄγει μυστήρια, Ariſtophan. vide apud Eraſmum, Aſinus portans myſteria. ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών, ab Aſino delapſus, Ariſtophan. ὄνου ὦτα, aſini aures, idem. ὄνος ἰνδικὸς, aſinus Indicus, Ariſtoteles libro tertio, de partibus Animal. ὄνος ἄγριος, aſinus agreſtis, Herodotus libro 7. οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι, Xenoph. id eſt, onagri, ſylueſtres aſini. Ο᾽νοπίπελος apud Nicandrum interpres quaſi ὀνόφυλλος. Ο᾽͂νος, inſectum exiguum, multipes, coloris fuſci & ſubcinericij, cutis è callo compactili, quod contactu ſeſe complicans, rotundatur, vt pilula appareat: locis humidis, vliginoſiſque generatur: & in medicina maximas commoditates habet, vulgò vocatur cloſeporte, & Græcis etiam ὀνίσκος καὶ ὄνος, πολύπους, vel coniunctim ὄνος πολύπους, ἢ κουβαρίδιον, κύαμος, Latinis verò, multipeda, cutio, porcellio, quam vocem adhuc retinent Itali, à quibus vocantur hæc animalia porcelleti, vt in Lugdunenſi Gallia porcelets. Horum teſtes citabo. Ariſtoteles libro quinto hiſtor. ὄνους πολύποδας dixit, qui piſcium pediculos his ſimiles eſſe aſſeruit. Galenus libro tertio, τοὺς ἐκ τῶν τόπων, ὀνίσκος, inquit, καλούμενος ζῷόν ἐστι πολύπουν, ἐν τοῖς ὑδρηροῖς ἀγγείοις, καὶ ἐν τοῖς κοπρίαις γεννώμενον: ἐκ δὲ τῶν ... ἀφιέντες σφαιρούμενον. Idem libro vndecimo ſimplic. pharmac. in cap. περὶ ὄνων ... τοὺς χαμαιμήλης ὀνίσκους, ὅτι δὲ ζῷα σφαιρούμενα ἐκ τῆς εἰς ἑαυτὰ ... προσαπτόμενα ... σφαιρούμενον ... χρῶνται, &c. Scribonius Largus, Beſtiolæ multorum pedū quæ conduplicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ similē, ... Græci vocant. Alexander Trallianus libro ſecundo, ... Apud Dioſcorid. libro ſecundo, caput inſcribitur περὶ κουβαρίδων: interpres Ruellius millepedā malè

tranſtulit, vt mox oſtendemus: Ibique Ο᾽͂νοι οἱ ὑπὸ τοῖς ὑδρίαις ζῷά εἰσι πολύποδα, σφαιρούμενα ἐν τῷ ἅπτεσθαι, &c. Cælius Aurelianus medicus Chronion lib. 1. cap. 4. Porcelliones, inquit, hoc eſt, animalia quæ humectis & aquoſis locis ſæpe naſcuntur, à Græcis appellata ὀνίσκοι. Theophraſt. hiſtoriæ plantar. lib. 4. cap. 4. ... ὄνους, ... ὁ ὄνος: ... Vbi eſt interpretis Gazæ inſigne erratum, qui ὄνον quem onum vocat, vermē eſſe credidit, idq; ... plus ſatis, vt dixerit aliquis, nō ego qui ei facilè ignoſco. Rurſus idem Theophraſt. capite 7. eiuſdem libri de quercu marina loquens, ... Gaza, ad quædam tota obeſa ingrediuntur millepedæ: vbi non vidit priore loco pro συστρεφόμενοι, i. vt vertit, ſeſe in orbes conuoluens (quod in hac beſtiola falſum) legendū συσφαιρούμενοι, id eſt, conglobans. Et ſecundo loco pro ὄνου legend. ὄνοι, quod quid ſit iam expoſuimus. Rectè verò idem Gaza ſuſpicatus eſt, pro ὀνίσκοι, ſubſtituendum ὄνοι vel ὀνίσκοι, ſed tamen millepedas perperàm interpretatur. Marcell. Empericus, Cutiones, inquit, beſtiolæ ſunt multipedes cute dura & ſolida, quæ tactæ complicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ, πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes Cutiones qui in ſtercore naſcuntur, quique contacti in globulos complicantur. Rurſus, Beſtiolæ multipedes quæ in locis humidis & ſordidis naſcuntur, quæque contactæ pilulam de ſe faciunt. Idem, in locis humidis & ſordidis ſub lapidibus inueniuntur beſtiolæ multipedes quæ contactæ contrahuntur & rotundantur. Lexicographi ὄνον καὶ ἴουλον inſecta diuerſa cōfundunt. Heſychius in voce ἴουλος, καὶ ζῷον, inquit, πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον, ... ἐν τοῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ... Quem ſequitur Suidas, cui tamen ex alio authore ἴουλος etiam, vt mox dicemus, vitium vermis. Plin. libro 30. capite vltim. his verbis multis errandi occaſionem attulit, Millepeda, inquit, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animal eſt è vermibus terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque (legebatur etiam tractúque) contrahens ſe, oniſcon Græci vocant, alii tilon. Et paulò pòſt, illam autem quę nō arcuatur, ſepa Græci vocant, aliį ſcolopendram, minorē pernicioſamque. Quæ verba multa egent animaduerſione: nam ſepa, & ſcolopendram diuerſa eſſe animalia ſuo loco probabimus. Iam verò oniſcon ſiue tilon (quod nomen à callo & cutis duritia) vermem piloſum non eſſe arcuatim repentem ex rei natura, dictiſque ſatis liquet: atque aliud eſt Millepeda ſiue Centipeda, aliúdque Multipeda, id eſt, ὄνος ſiue ὀνίσκος. Millepeda enim ſiue Centipeda vermis terræ piloſus, multis pedibus arcuatim repens, eſt animal ex erucarum genere vites corrodens atque olera, quam ciues mei vocant chatepelue. hęc eſt hirſuta dicta à Columella, & ἴουλος Græcorum. Nam & Suidæ ἴουλος, ὁ ἐν τοῖς λαχάνοις σκώληξ, πολύπουν δέ τι ζῷον (vide Κνίψ.) Atque ab hirſutia, vt Solini vocem vſurpem, etiam ἴουλοι dicti ſunt piloſi vermes, nigri, terreſtrium lumbricorum genus quod maris litoribus effoditur ad piſcium eſcam: hoc hirſutam ſiue Millepedam villis repræſentat. Numenius poeta, ... ἴουλος ... Rurſus ἴουλον, id eſt, hirſutam confundunt aliquando cum ſcolopendra, quæ σκολόπενδρος καὶ σκολόπενδρα dicitur. quę duo ſunt diuerſa animalia ſpecie, vtrunque tamen venenatum eſt, & multipes. Hæc differentia, quòd vtrinque ſcolopendra decurrat ſine tractu & flexu celerrimè propter pedum numeroſam ſeriē, vnde propriè centipeda vel millepeda vocatur, & quod læuis ſit non piloſa: Itaque ſcolopendras intellige apud Lycophronis interpretem, cùm ait Νῆας πολυπόδας. vnde & naues remis inſtructas σκολόπενδρας dixit ipſe Poeta, à ſimilitudine ordinis pedum vtriuſque ſcolopendræ. Nicander ἴουλον, καὶ σκολόπενδραν ita ſecreuit in Theriacis, Ο᾽λίγη μὲν καὶ ἴουλος ... Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα (&c. quæ in voce Σκολόπενδρα) vbi Interpres, ἴουλος οὐδὲ ... πολύποδες. Quare conſtat quam indiſtinctè atque promiſcuè, illo loco ſaltem, his vocibus vſus ſit Plinius: Quod Gazæ, Ruellio, multiſque aliis indiſcriminatim nomina vſurpantibus fraudi fuit. Rectè tamen dixit idem Plinius rem ſuo propriòque vocabulo appellans, libro trigeſimo, capite ſexto. Multipeda etiam, inquit, quam oniſcon appellauimus. Sed rurſus confuſè ita ſcribit libro 30. capite octauo. Millepedam oniſcon bibiſſe. vide Σκολόπενδρα.

Ο᾽͂νος, pro genere quodam locuſtæ cui etiam nomen ἀσίρακος. Dioſc. l. 2. c. 57. ἡ δὲ λεγομένη ἀσίρακος ἢ ὄνος, ἄπτερος ... ἀσκαλαβώτης, &c.

Ο᾽͂νος, pro axe & ὀνίσκος, pro axiculo, id eſt, pro ſucula quæ & ἐρίνεος dicitur. Ariſtotel. Μηχανικῶν li. Quæſt. decimaquarta. Διὰ τί ῥᾶον

τὸ ἰσχυρὸν ποιοῦνται περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζους τῆς ὀκταδάκτυλον πάχεος, καὶ οἱ ἄξονες ὅτι λεπτότεροι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἰσχύος τῆς παχυτέρων: vbi ter ζυγὸν vocant ergatam machinam, & toties ὄνον ſuculam. Galenus in Gloſſis Hippocratis, ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ καὶ χήλαι ἀπὸ σχήματος ἀλίσκοντες καταβάσεως. Hinc ὀνοδιδόναι καὶ κατακλίνεσθαι, id eſt, tralectis axibus verſando ſuculam aliquid contendere, ἔργον δὲ ὄνων ἐπιστρεφὲς τείνειν, vt idem exponit Galenus: quem legito Commentar. 3. & 4. περὶ ἄρθρων, & Commentar. 2. & 3. περὶ ἀγμῶν.

Ὄνος καὶ ὀνίσκος, pro piſce: Athenæus libro ζ, de ſententia Ariſtotelis in Animal. hiſtor. ὄνος καὶ ὀνίσκος, ἔχει στόμα ἀναπεπταμένον ὁμοίως τοῖς γαλεοῖς, καὶ οὐ συναγελαστικός. καὶ μόνος δὲ ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει, καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις. Plinius aſellum vocat: de quo ita ait libro 32. cap. 10. Item ex aſello piſce lapilli qui plena luna inueniuntur in capite, alligantur in linteolo. Idem libro 9. capite 17. Aſellorum duo genera, callarix minores, & bacchi, qui non niſi in alto capiuntur, ideóque prælati prioribus. Dorion ὀνίσκους, χελλαρίην καὶ βάκχον appellari prodidit ὀψαρτυσίᾳ 3. Differtque ὄνος ὀνίσκου, vt idem tradit: ὄνος quem vocant γάδον. χελλαρίας quem dicunt ὀνίσκους & μάξινοι. Epicharmus πολυχάστορας ὄνους protulit, quos vulgò dicimus [illegible]. χελλαρίας etiam aſellum vocauit Archeſtratus, vt Euthydemus τὸν ὀνίσκον καὶ βάκχον καὶ χελλαρίην. Vide Ælianum.

Ὄνος, inſtrumentum quo nent mulieres & deuoluunt penſa, fuſus, καὶ τὸ ἐπίνητρον. Πολυδεύκης, ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ὁ ἄτρακτος (οἱ ἀττικοὶ γὰρ τὸ ἀδράκτιον λέγουσιν) ἐπίνητρον καλεῖται καὶ ὄνος. Idem cùm dicit ἄτρακτον ἐπιστρέφειν, i. fuſum torquere Plinio, τὸν ὄνον ſignificat, non verò τὴν ἠλακάτην, i. colum. nam & apud ipſum alibi ita legendum, καὶ μὴν καὶ ὄνος, ἐφ' οὗ νήθουσι, καὶ ἐπίνητρον, ἄτρακτον.

Ὄνος etiam vaſis genus, ἴσως δὲ διὰ τὸ διάπλασμα ὅ ἔχει τὴν μορφὴν, in Ariſtophanis Comment. in Veſpis, ſuper his verbis, κἂν ἀποθάνω μετ' ἐμοῦ ἐχίνε σὺ, μηδ' ὄνον τινὰ σοι καταλείπομαι εἶναι μαρόν. vide Euſtath.

Ὄνος item dicebatur in quodam ludi genere cui nomen Ὀστρακίνδα, is qui victus fuerat, & imperata facere cogebatur: καὶ ὁ λειφθεὶς τῶν φευγόντων ὄνος ἐπὶ κάθηται, inquit Pollux de ludo loquens cui nomen Ὀστρακίνδα.

Ὄνος, primus numerus in teſſeris, qui & μονὰς dicitur, Pollux. ab aliis etiam κύβος, i. cubus. vide Adagium, Rex aut aſinus, βασιλεὺς ἢ ὄνος.

Ὄνος, ὁ ἀνώτερος τοῦ μυλωλίθου, mola ſuperior, licet alij inferiorem eſſe velint. Pollux ὄνος ὁ ἀλέτης, καὶ ἡ τράπεζα μύλη. Sic vtranque vocat ſcriptura Deuter. 24. vbi, οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον. Quo vetat pignerari metam & catillum: ſic enim Paullus Iuriſconſ. in l. 18. §. 3. D. de inſtruct. & inſt. vocat metam, inferiorem partem molæ: & catillum ſuperiorem. Ob id non planè mihi placet quod Baptiſta Egnatius ita ſcribit, Piſtrini tota ſuperior ὄνος dicitur, id eſt, aſinaria, inferior verò catillus. Xenoph. in primo Cyri ἀναβάσ. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες. molam aſinariam dicit Cato Rei ruſticæ cap. 10: vbi & molæ truſatilis meminit. Apud Matthæum Euangelij cap. 18. μύλος ὀνικὸς, idem eſt quod ὄνος. Interp. molam aſinariam transferunt.

Ὄνοι, ſtellæ duæ iuxta φάτνην, i. præſepe collocatæ, non longè à Cancro, vt ait Proclus: aſelli vocantur à Latinis. Plin. lib. 18. cap. vlt. Sunt in ſigno Cancri duæ ſtellæ paruæ, aſelli appellatæ, exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula, quam præſepia appellant, &c.

Ὄνος, verpus. τὸ κατ' αἰδοῖας αἰδοῖον, Phauor. ſic ille Caligula quẽdam vocabat mutoniatum portentoſi membri: quia aſinus animal æquo membroſius, vt ille poetarum Priapus.

Ὀνοσκελὶς, ἡ ἔμπουσα, Comment. Ariſtophan. in Concion. vide Ἔμπουσα. ſic dicitur ab aſininis cruribus quæ ei affinguntur.

Ὀνοσκελεῖς, οἱ, dæmones ſunt, inaquoſa & arida corporibus areſcẽtibus frequentantes, & aſininis cruribus. Hi ſeſe mares plurimùm exhibent, interdum quoque leonem & canem induere videntur, Cæl. lib. 1. cap. 27.

Ὄνοσμα, ατος, onoſma, genus herbæ quæ & ὀνωνὶς & φλεῶνις & ὀσυρὶς dicitur, Dioſcorid. libro 3. capite 147. apud Æginet. ſcriptum ὄνοσμα, ὁ ὀνωνὶς, ὁ φλεῶνις. Onoſma Plin. libro 27. capite 11. prouenit ſine caule, flore & ſemine: ſpeciéſque eſt ſeſſilis anchuſæ.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, vilis, reiiciendus, μεμπτός. Iliad. 10. δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆι ἄνακτι, id eſt, ἄμεμπτα, dona minimè aſpernanda & refutanda propter indignitatem, οὐκ ἐξουθενημένα, ἢ φαῦλα.

Ὀνοτάζω, μ. άσω, π. ακα, μέμφομαι, impropero Plauto, afficio iniuria, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, ἐφυβρίζω, κατηγορῶ, ἐπιπλήσσω, Interpres Heſiodi.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὀνειός, pauper, καὶ φαῦλος, μεμπτὸς, Suid. μεμψιμοιρος, πτωχὸς, ἐπαιτικὸς, Heſych.

Ὀνοφορβὸς, οῦ, ὁ, aſinarius.

Ὀνοχειλὶς, herba, ſpecies anchuſæ, quam etiam vocant ἀλκιβιάδιον, Dioſcor. lib. 4. cap. 25.

Ὀνόχειλος, labrum aſini, nomen herbæ.

Ὀνοχοίτης, Chriſtus Dei Filius & Dominus noſter, infando titulo à religionis noſtræ hoſtibus dicebatur, quem ſceleſtiore etiã picturæ genere deformare, ac velut in pergula prætereuntibus auſi ſunt aſininis auribus oſtentare, pede altero inungulatum, ac togata ſpecie, cum libro in manibus.

Ὀνόω, μ. ώσω, π. ωκα, inquino, vitupero, damno, redarguo, reprehẽdo, μέμφομαι. Iliad. 4. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, culpet & carpat, ἐκφαυλίσειε, μέμψαιτο. Et in 10. Οὔ τις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo dicta tua repudiabit & carpet: i. tibi aſtipulabuntur & in tuam tranſibunt ſententiam omnes.

Ὄντα, τὰ, ἐνεστῶτα, inſtantia, res quæ ſunt vel fiunt, quæ ſuperſunt, vera, ὑπάρχοντα, τὰ ἐν περιουσίᾳ κτήματα, fortunæ, ἡ οὐσία, χρήματα, facultates. Xenoph. τὰ ὄντα σώζειν, rem ſuam tueri & bona. ἄλλο τῶν ὄντων οὐδὲ ἕν, nulla res alia, Plat. 1. de Rep. ἐν τοῖς οὖσι μηδὲν ἄπειρον, in rerum natura nihil eſt infinitum, inquit Ariſtotel. ἀληθῶς ὄντα, vera, Plato de Leg. τὰ μὴ ὄντα, vel οὐκ ὄντα, ea quę nulla ſunt, res quæ nullæ ſunt: vt μὴ ὄντες, qui nulli ſunt: Sic Cicero, pro qui non ſunt. οὐκ ὄντες, τεθνηκότες. τὰ ἀεὶ ὄντα. Platoni in Timæo, res ſempiternę, Ciceron. atque τῶν ὄντων, i. eorum quę ſunt, quæ entia vocant Philoſophi, duo ſunt genera, τὸ μὲν ὁρατὸν, τὸ δὲ ἀειδὲς, i. aliud quod cadit ſub ſenſum oculorum, atque aliud ſummotum à conſpectu, Plato in Phædone.

Ὄντως, ſanè, verò, planè, omnino, vtique: merito etiam vertitur à Budæo, Ariſtoph. ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, i. verè. ὄντως ὄντες, veri, Plato de Legib.

Ὄνυμα, ατος, τὸ, nomen, pro ὄνομα, ο in υ, mutato, more Æolico. vnde ἰσώνυμος, & eiuſmodi.

Ὀνυμάζω, τὸ ὀνομάζω.

Ὄνυξ, χος, ὁ, vnguis: παρὰ τὸ νύσσω, νύξω. δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguẽ exigere, Plutarch. ὁ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγόμενος ἐξετάσας. ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν καθιερωθῆναι τῷ πνεύματι, à teneris vnguiculis cõſecretur Spiritui, Nazanzen. in Orat. ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς, ὁ τὸ ἔργον, opus in vngue: de difficiliore operis parte quæ in expolitione abſolutionéque verſatur. Vnde ad vnguem elaborare ſumptum à fictoribus. Horatius, Perfectum decies non caſtigauit ad vnguem. Plutarch. καὶ γὰρ αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάττουσιν, εἶτα ὕστερον ἕκαστα τοῖς εἴδεσι διαρθροῦσι. ὁ Πολύκλειτος ὁ πλάστης εἶπε, χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται. ὄνυξ vnguis etiam in roſa dicitur, pars candida folij floris, Dioſc. libro 1. cap. 130. & 131. vnde ὀνυχισμένα ῥόδα, Æginetæ & Dioſcorid. quantum vnguis, id eſt, τὸ λευκὸν, exemptus eſt. ὄνυχες σκορόδων, ſegmentum alliorum, Idem, vide Ἀγλῖθες. ὄνυχες ὄνων, vngues aſini, idem Dioſcorid. libro 2. cap. 43. ὄνυχες σιδηροῖ, vngues ferrei, Idem libr. 2. cap. 18. id eſt, ferramenta quæ humani vnguis figura connexa ſint acie. ὄνυχας σιδηροῦς ἔχοντες, vngues habentes ferreos, pro inſtrumentis, Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantar. cap. 2. ὄνυξι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα στρεβλοῦντες, machinamentis lineis armamenta contorquentes, Herodotus.

Ὄνυξ, apud Hippocrat. de ſuperfœtat. vncinus eſt quo impacto fœtum mortuum educunt, ἐμβρυουλκὸς. vide Ἐμβρυουλκός.

Ὄνυξ, lapis, de quo in dictione ἀλάβαστρος. vide de onyche gemma. Plin. libro 27. cap. 6. in eo eſt candor vnguis humani ſimilitudine. Ὄνυξ, apud Athen. libro 11. ligneum poculum, vnde & ὀνύχινοι σκύφοι, malè quidẽm: fiebant enim ex onyche, id eſt, alabaſtrite lapide, potoria pocula teſte Plin. libro 36. capite 7. vnde Onyx ſimpliciter pro poculo apud Propertium, vbi Et crocino nares murrheus vngat onyx. id eſt, poculum murrhinum. Plin. ſiue è murrha lapide. Onyxque pro alabaſtro apud Horat. Nardi paruus onyx, id eſt, ἀλάβαστρον, Polluci. Dicitur autem ὄνυξ καὶ ὀνύχιον δὲ ὀνυχίτης, lapis, Suidæ.

Ὄνυξ, inquit Dioſcorides libr. 2. cap. 10. ἐστὶ πῶμα κόγχης, ὅμοιον τῷ τῆς πορφύρας εὑρισκόμενον ἐν Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς ναρδοφόροις λίμναις. διὸ καὶ ἀρωματίζει νεμομένων τῶν κογχυλίων τὴν νάρδον, vnguis ſiue onyx conchylij tegumentum eſt, ei ſimile quo purpura integitur, quod in Indiæ nardiferis lacubus inuenitur. ſuauem ideò ſpirans odorem, quòd conchylia inibi nardi pabulo veſcantur. Plinius meminit libro 32. cap. 10. Inuenio, inquit, apud quoſdam oſtracium, quod aliqui onychen vocant. Cornario authore, quidam vnguem aromaticum vocarunt. Officinæ Blattas Byzantias dicunt, vnde blatteus color à Vopiſco dictus pro purpureo: qui & onychinus eſt, quo ſenſu onychina pruna dixit Columella, & onychina pyra Plin. lib. & cap. 15. κλίνα ὄνυξ, vide κλίνα. Ὄνυξ pro vnco anchoræ, Plutar. libr. de virtutib. mulierum.

Ὀνυχίζομαι, lugeo, ἰσώνυμαι: fortè κωκύζομαι legendum.

Ὀνυχιστήρια ex Poſidippo comico affert Poll. lib. 10. cap. 31. in ſermone de inſtrumentis tonſoris. ſed fortaſſe ſcribendum ὀνυχιστήρια, & intelligendi cultri ad reciſionem vnguium apti.

Ὀνυχίζω, præcido vngues. Item notare vngue, quum memo-

riæ conſulimus. Accipitur & pro rem exactè & ad vnguem expendere. ὀνυχίζειν & ἐξονυχίζειν, pro ἀκριβοῦν σχεδῶς, Phrynich. ἐνυχίζειν ῥόδα, roſis vngues detrahere. Dioſc. lib. 1. c. 54. ῥόδα ἐξονυχισμένα, recentes roſas detractis vnguibus adiice. vide Marcel. ibidem. Vngues autem in roſis Dioſcor. & Plin. vocant imas foliorum floris eius partes colore candido, quibus in capite ſuo hærent & pendent, ideo in medicina damnatas, quòd nulla Solis coctura coloratæ odoratæque inutili humore abundant. vide Ἐξονυχίζειν.

Ὀνύχινον μύρον, onychinum vnguentum, Dioſcorides libro 1. cap. 66. vbi Marcell. onychinum ab onyche, in teſtaceo genere piſce, cuius adeps pro oleo in vſu fuit, quod Plinius indicat libro 22. cap. 6. pœnis vultus mederi teſtatur. vide etiam onychina pyra apud Plin. & pruna apud Colum. id eſt, purpurea, & blattea, ab onyche ſiue blatta cōchylij genere. Quære Ὄνυξ.

Ὀνύχιον, ου, τὸ, vnguiculus. ὀνύχιον item, onychinus lapis, cap. 28. Exodi.

Ὀνυχίτης. vide Ὄνυξ.

Ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis Cadmia, extra penè cærula, intus onychis maculis ſimilis. vide Dioſcorid. libro 5. Plin. libr. 34. cap. 10.

Ὀνυχοειδής, ſpeciem vnguium referens.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſininus. Ariſtotel. in Phyſiogn. Οἱ τὰ ὦτα μεγάλα ἔχοντες, ... οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, ad naturam aſininā procliues.

Ὄνωνις, ἡ, ononis, genus ſuffruticis, Theoph. lib. 6. cap. 1. hiſt. plan. herba aculeata eſt, ſpinoſa, nomen habens ab vtilitate quam adfert aſinis eſu. hęc etiam dicitur ἀνωνίς, teſte Dioſc. lib. 3. cap. 21. vide Ἐχινόπους. &

Ὄνωσις, apud Nicandrum in Theriac. ... ὁ πολύγονος ὄνωσις.

ΟΞΑ'ΛΙΟΙ, Heſ. εἶδος σῦκων: forſitan ſic denominatorum ab acore quo prædita ſunt.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, genus lapathi: dicitur ἀναξυρίς, Dioſcor. lib. 2. c. 143. καὶ ὀξυλάπαθον, Interpr. Nicandri in Theria. Dicitur & ὀξαλὶς, vinum quod acuit, ὀξίνης οἶνος, Heſych. ὀξίνη τρὺξ, fæx aceſcens, vappa.

Ὀξάλμη, ἡ, acida muria, Ruel. acetum ſalſum, Hermol. oxalme, Marcell. libr. 1. Dioſcorid. cap. 145. A Plinio ſalſum acetum, & quandoque oxalme. vide Dioſcorid. libro 5. cap. 23. & Athen. lib. ς. Ariſtophan. Veſpis, ... εἰς ὀξάλμην ἐμβαλεῖ θερμήν.

Ὀξεῖα, & ὀξέα, pro ὀξέως, acuté. Heſiod. ... Idē. ὀξεῖα χρεμετίζει, ſtridulum hinnitum reddiderit. ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Subſtantiuè etiam & abſolutè dicitur ὀξεῖα pro ἡ λόγχη, vnde δι' ὀξείας ... prouerbium ... Suid.

Ὀξείδιον, acetum: diminutiuum ab ὄξος, Suid.

Ὀξηρὸς, ὁ, aceteus, ſeu acetoſus.

Ὀξεῖς, οἱ, properi.

Ὀξέλαιον, ου, τὸ, conditurae genus aceto & oleo ſimul temperatis. Gor.

Ὀξηρίας, τυρὸς ἄχρηστος, Heſych.

Ὀξέως, repentè, celeriter, confeſtim, ταχέως, eueſtigio, acumine ipſo, παραχρῆμα. Chryſoſtom. ... i. citó. ὀξέως τι λέγειν, Thucyd 3.

Ὀξηρὸς, ὁ, acetum reſipiens, vel acetarius.

Ὀξίζω, in acetum degenero, aceſco. Aetius libro quinto, capit. 14. ὀξίζουσα σταφυλὴ, acerba vua. ὀξίζων οἶνος, vinum quod acuit. vide Ὀξίζω.

Ὀξίνα, ἡ, crates dentata ſtilis ferreis, Plin. inſtrumentum ruſticum cuius vſus in occando, id eſt, occa apud Columel. vbi alij crates legunt, quod irrepſit ex margine interpretis. Heſych. Ὀξίνα, ... ὑπὸ βοῶν.

Ὀξίνης, ου, ὁ, vappa, vinum acidum, ὀξαλὶς, Heſych. Chryſoſt. ... εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Plin. in 14. cap. 20. Vitiumque quibuſdam in locis, iterum ſponte feruere, qua calamitate quum deferbuit, deperit ſapor, vappæque accipit nomē. probroſum etiam hominum cum degenerauerit animus. Nam ὀξίνης & vappa homo dicitur, id eſt, nebulo viliſque: & acris & bilioſus, ſi credimus Interp. Ariſtoph. in illud, ... ὀξίνην ... Κατακλᾶν ... ἐν ὀξίνῃ, Theophr. hiſt. 9. cap. 12. Ὀξίνα dicitur crates dentata ſtylis ferreis, occa, Heſych.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, vas acetarium, acetabulum, quod & ὀξύβαφον, & κύμβιον. Eſt & ollæ genus, vt videtur, acuminatum. Cyrill. oxyton. Ariſtoph. Interpr. ὀξίδας modò ὀξύβαφα, modò ... vel ... interpretatur in Nebul. & ipſe poeta in Pluto inquit, ... Eſt & menſuræ genus, quod & acetabulum, cotyla.

Ὄξος, εος, τὸ, vinum aceſcēs, acetum. quòd linguam ſecet & pungat. Cyrenæi dicunt voluptatem, & alij dulcedinem ſeu dulcorem: ſic Orus. Alexand. Aphrod. Problemat. 76. lib. 1. ſcribit aceto vires ineſſe contrarias, inquiens, ὄξος δὲ θερμαίνει καὶ ψύχει, acetum calefacit & refrigerat: cuius rei rationem vide ibidem. Ὄξος ἑψητὸν, acetum coctum, quale docet componere abſque vino, ex gypſo atque aqua marina decoctis, Conſtantinus Cæſar ἐν τοῖς γεωπονικοῖς: fit & ex caryotis atque palmulis. propterea ait Suidas ὄξος ἑψητὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων. Xenophon libro 2. ... Quem locum etiam citat Athenæus libro 14. ... vbi Interpres Venetus citat ita transferēs, Aderat multus cibus, vinumque palmularum obſoniorúmque ex illis coctum: &c. grauiter etiam hallucinatur Alciatus quum ita ſcribit in tres poſteriores lib. Codicis: Apud Phœnices, inquit ille, tingebatur precioſiſſima purpura, quorum tincturam Suidas appellauit Oxum. ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ φοινίκων. Hinc oxybapha, in L. 1. C. Quæ res vendi non poſſunt. Ὄξος δριμὺ, acetum acre: fit enim & ὄξος γλυκὺ ſiue γλυκὺ ſiue γλυκάζον, acetum dulce: compoſitionem docet Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν lib. ς. Ὄξει διειλημμένος, Athen. vt dixit Horat. Romano aſperſus aceto, ὁ μόνος Ἀθηναίων ... inquit Idem.

Ὀξὺ, τὸ, mucro, pars quæ exit in acutum, cacumen, pinna, acumen, vigor & acies. diciturque propriè de enſe vel oculis, cuius contrarium eſt ἀμβλύ. Verùm vbi de ſapore dicitur, tum contrarium habet γλυκύ. Quum autem de voce vel ſono, eius contrarium eſt βαρὺ. τὸ ὀξὺ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἐναντίον τὸ βαρύ, ἐπὶ δὲ ὄγκου τὸ ἀμβλὺ, ἐπὶ δὲ ... καὶ ξίφους τὸ ἀμβλὺ, ἐπὶ δὲ χυμῶν τὸ γλυκύ. Significatur nonnunquam hac voce ὀξὺ, quicquid celeri motu tranſit, & ſubito efficacique ſenſu ſentitur, ſumpta ſcilicet tranſlatione à gladiis aut mucrone. Sic Pindar. niuem acutam dixit, hoc eſt, intenſiſſimo gelu ſuo in corpus humanum penetrabilem. Qua ratione etiam Hippocrat. ... ὀξὺ vocauit, hoc eſt, præcipitanter celerriméque elabentē. Quinetiam acetum ipſum dixit ὀξὺ, quòd acore ſuo altius euidentiúſque in deguſtantium ſenſum penetret.

Ὀξὺ. Aduerbium, acutè, vel acutùm, & citò. Hom. Iliad. γ, ὀξὺ νοήσας, i. ὀξέως καὶ ταχέως. ὀξὺ ἀκούω, acutè audio, Plato de Legib. ὀξὺ ἰδεῖν, Ariſtoph. ὀξὺ βλέπειν, acutè cernere.

Ὀξύα vide ὀξύη.

Ὀξυάκανθα, acuta ſpina, arbor ſylueſtri pyro ſimilis ſpinoſa, quæ ab aliis πύρινα, ab aliis πυρακανθα. de qua vide latius apud Dioſcorid. libro 15. cap. 123. (Sunt & qui κυνόσβατον appellent ὀξυάκανθαν, vt Idem refert libro eodem cap. 124. Et ὀξυάκανθος. Dioſcorid. ... libro 2. cap. 89. ὀξυακάνθου καρπὸς, ... Dicitur & à Theophraſt. & Ægineta ὀξυάκανθος. Non eſt vero Berberis officinarum: ſed illa ſpina in ſepibus, quam vulgò blanche eſpine, alia à ſpina alba Latinorum, quæ ἄκανθα λευκή. vide Πυρινα.

Ὀξυάκανθος, vide Ὀξυάκανθα.

Ὀξύβαφον, ου, τὸ, acetarium, acetabulum: de qua dictione Marcell. libro 4. Dioſcoridis, & Plinius lib. 21. cap. 34. ὀξύβαφον, τρύβλιον. ὀξύβαφον tamen minus eſt quàm τρύβλιον, Ariſtophanis Interpres. Propriè ita dictum fuit vaſculum infundendo aceto, in quod intingerent cibum ſumentes, paratum. vnde & ἐμβάφιον dicitur, teſte Nicandri Schol. Deinde menſura quæ ſeſquicyathum caperet, Æginet. vide κύμβιον. ὀξυβάφου πλῆθος, acetabuli menſura, Dioſcorid. lib. 2. cap. 189: ſic Interpretes, & libro 4. cap. 64. Pollux ait vaſa τῶν ἡδυσμάτων, id eſt, condimentorum atque ſcitamētorum, vocari ἐμβάφια, ... καὶ ὀξύβαφα, ... ſic & olim vocabant vaſa deſtinata cottaborum ſupellectili, id eſt, ... ſed legend. κοττάβους, cottabos) Atque alibi, ... ὀξύβαφα, ... Ὀξύβαφα etiam καὶ κοτύλας καὶ κοτυληδόνας vocant proſectores & anatomici ſinus profundiores oſſium capita excipientes: obſeruantur autem eiuſmodi cauitates atque acetabula, in coxendicis oſſe maximè, & in eo qui cymbam refert figura, vnde ei & nomen.

Ὀξύβαφος, cotylæ quarta pars eſt, continens 24. drachmas, i. quadrantale, Bud. de Aſſe, 5.

Ὀξυβελὴς, ſagittæ acuta cuſpide.

Ὀξυβελὴς, celeriter iaculans, aut celeriter iaculo percuſſus. ὀξυβελὴς, ὅτι ὁ ταχέως βάλλων, ἢ ὁ ταχέως βαλλόμενος, Etym.

Ὀξύβαφα, Heſych. idem quod Ὀξύβαφα.

Ὀξυβόας, ου, acutè vociferans, Adamant. in Phyſiog.

Ὀξυβολῶ, ſtatim iaculor. in iaculando celer ſum. Suidæ verò ὀξυβολεῖ eſt τὸ ταχέως ἀκούειν. pro quo reponendum eſt ὀξυηκοεῖν, id quod & alphabeticus ordo docet. poſitū eſt enim hoc ὀξυβολεῖ poſt ὀξυθυμία, ante ὀξυλαβὴς, deriuatur vero ὀξυηκοεῖν ex ὀξὺ & ἀκούειν vt Euſtath. tradit, nam de voce ... loquens ... καὶ ὀξυηκοεῖν, ...

ως, τὸ παχίως ἀκούω.

Ὀξύγαλα, τος, τὸ, Columella oxygalam appellat, quaſi lac acidum dicas: eiuſque compoſitionem docet libro 12. cap. 8. Græcam inflexionem ſeruat Plin. ita ſcribens libro 28. cap. 9. de butyro ex caprino lacte loquens, Fit & ex caprino, ſed hyeme calefacto lacte, æſtate expreſſo tantùm crebro iactatu in longis vaſis, anguſto foramine ſpiritum accipientibus ſub ipſo ore, aliàs præligato. Additur paulùm aquæ vt aceſcat. Quod eſt maximè coactum, in ſummo fluitat: id exemptum addito ſale, oxygala appellant. Et paulò pòſt Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens: quod dum aceſcit, vtiliſſimū ſtomacho. Superius etiam Meleam inter lactantia numerari diximus in voce Μέλκα. De Oxygala vide Aetium περὶ lib. 1. Serm. 1. cap. 98. Apud quem etiam cap. 101. Ὀξυγαλάκτινος τυρὸς, i. caſeus ex lacte acido vel ex oxygala, cæteris omnibus præfertur. vide Galen. libr. 3. Alimentorum. cap. περὶ ὀξυγάλακτος, & ſequenti περὶ τυροῦ.

Ὀξύγαρον, ου, τὸ, ſalſamentum, acetum cum garo, i. liquamen piſcis. Athen. lib. 9. ὀψὲ δ᾽ ἢ μετ᾽ ὄξους αἱματηρὸν γάρον. Οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς τινας ποιητικοὺς ἰδίᾳ αὐτῷ ὀνομάζοντας ὀξύγαρον. vide Ὀξύγαρον.

Ὀξύγγιον, ου, τὸ, axungia, adeps. σὺν ὀξυγγίῳ, cum axungia, cum adipe, Dioſc. lib. 2. cap. 101. ſic Ruel. & Marcel. Barbar. tamen eum poſca exponit. Idem quoque lib. 3. cap. 104. cum fæce aceti interpretatur.

Ὀξύγλωσσος, ὁ, ἡ, dicitur id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Pollux, τὸ ὑπὸ δὲ ὑπὸ τοῖς χείλεσιν ἐν τῷ κάτω σιαγόνι ... ὀξύγλωσσον τὸ ἐς ἄκρον ἐξοχιζόμενον.

Ὀξυγλυκὺς, τὸ, dilutum ſeu decoctum prædulcium, Hippocrat. cuius parandi hic mos erat, Fauum exprimentes, mel ipſum in purum lebetem aqua lympida plenum immittunt deinde decoctum donec abundè ſuum laticem faui depoſuiſſe in aquā videntur, ſeponunt, vtque reſeruant, quo deinde æſtiuis horis potus loco ſitim extingunt.

Ὀξύγραφον, vide in Chiliad. Eraſmi.

Ὀξυγράφος, ὁ, ἡ, velociter ſcribens.

Ὀξυγώνιος, acuto conſtans angulo.

Ὀξυδερκὲς, ἐος, τὸ, acies oculorum, acutum & perſpicax. Cicero.

Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutè videns, perſpicax, ὀξυωπὴς: oculis claritatem conferens, aciem excitans. ὀξυδερκῆ κολλύρια, collyria claritatem oculis conferentia, Dioſcor. libro 2. cap. 196. ὀξυδερκέστατος apud Herodot. i. ὀξυωπέστατος. Ariſtoteli, qui viſus eſt acerrimi, vt fertur fuiſſe Lynceus ille, ſerpénſque Epidaurius Horat.

Ὀξυδερκία, ἡ, acies oculorum, claritas viſus Plin.

Ὀξυδερκικὸν, pharmacum quo acuitur viſus.

Ὀξυδερκέω, ῶ, ήσω, ηκα, acutè video, Neut. abſol. acutum cerno Horat.

Ὀξυδορκία, ας, ἡ, idem ac ὀξυδέρκεια.

Ὀξύθριξ, ος, acutos capillos habens, Nonn.

Ὀξύα, Ionice pro ὀξύα. eſt autem ὀξύα, ας, ἡ, arbor apud Theophr. hiſtor. plant. libro 3. cap. 3. abieti non multum abſimilis, cui folium eſt ὅμοιον ἐλάτῃ ἄκρα γὰρ ὡς ἐξὺ συνηγμένον, vnde & denominata eſt. Gaza vertit ſciſcima: quo nomine ab eodē redditur & ὀξύη ἄγρια, inde ὀξύϊνος & ὀξύϊνος ex ea arbore confectus vnde & ξύλα, ὀξύινα, ... ſic & Heſych. ὀξύεντα, expon ὀξὺ ὀξείᾳ. ὀξύα δὲ εἶδος δένδρου. tribuit hoc epitheton Homerus τὸ βέλος. 2. Iliad. 3. βελόμενος ἐγχεῖ ὀξυόεντι.

Ὀξυήκοος dicitur qui valet auditus acumine, qui faciles aures habet eum Quintil. vel teretes cum Cicer. cui locutioni opponit aures hebetes, & obtuſas: vt ὀξυηκοΐα apud Plutarch. & βαρυηκοΐα, i. aurium tarditas Plinio, opponuntur.

Ὀξύηχος, χου, ὁ καὶ ἡ, qui ſono eſt acuto ſeu arguto. Alexander Aphrod.

Ὀξυθάνατος, valde acutus. ὀξυθάνατος φαρμάκοις, Eurip.

Ὀξυθυμέω, acriter iraſci, excandeſcere, καὶ ταχέως θυμοῦσθαι. Dicitur & ὀξυθυμιᾶσθαι. Ariſtoph.

Ὀξυθυμία, ας, ἡ, excandeſcentia, iracundia: quod vitium opponitur ἀοργησίᾳ.

Ὀξυθύμια, τὰ, & pro eodem ὀξυθυμία, ας, ὁ, piacula, atque expiationes quædam quas luſtratis ædibus efferebant in triuia, vt illa in Virgilij Pharmaceutria ita iubet, Fer cineres Amarylli foras: riuóque fluenti Tranſque caput iace, ne reſpexeris. Hyperides in Orat. contra Demadem, περὶ ὧν τὸ πάλαι αἱ ἀφανίσεις ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ὁ εἰπὼν τοιαῦτα, ... ἐν τοῖς ἱεροῖς legit, eiuis multò æquius in exquilis, quam in noſtris templis ſtela ſtatuatur. Pro loco enim poſuit τὰ καθαρμάτια καὶ ἀπολύματα figuratè. Pollux περὶ ἀφανισμοῦ loquens, ὀξυθύμια, inquit, & τὰ ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτια ἐκβαλλόμενα ... καὶ ἀπολύματα: & iuxta Heraclitum, ὀξυθυμίων ἀπολύσεις. Idémque ait alibi, ὀξυθυμίων οἱ φαῦλοι ... καθάρματα, καὶ τὰ ἐν τριόδοις, inquit Hecat. ... τὰ καθάρσια ἐκφέρειν ... ὀξυθύμια ... Didym. exponit καθάρματα καὶ ἀπολύματα quæ porriciebantur luſtratione peracta: ταῦτα γὰρ φασι ἀπορρίπτεσθαι εἰς τὰς τριόδους τὰ τοῖς καθαρμοῖς. Alij non ſolùm ἀποκαθάρματα exponunt, ſed etiam καθαρτήρια. καὶ ἀποτρόπαια ξύλα, vt Heſych. Quidam etiam hac voce cruces intelligunt & ligna è quibus nonnulli ſtrangularentur. Nam Ariſtarchus apud Suidam, ὀξύθυμα λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα, ἐφ᾽ ὧν ἀπάγχονταί τινες. ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. ταῦτα δὲ ἐκπέμποντες ὀξυμίζουσι καὶ ἐχθρόν.

Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, Polluci, &

Ὀξύθυμος, ὁ ὀξύχολος καὶ ἀκρίχολος, præceps animi Virg. iræ impatiens, qui cerebroſus Horatio teſte Interpr. vbi ait, cerebroſus proſilit vnus. Et, ô te Bolane cerebri felicem. Idem poeta cum de ſe ait, Iraſci facilem, tamen vt placabilis eſſem, ſignificat ſe eſſe θυμικὸς καὶ ὀξύθυμος: nam hi iram colligunt & ponunt temere: quod ipſe de pueris dixit: de quibus ita Ariſtot. Rhetor. 2. Καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι, i. iracundi, & acris iræ. Idem ait cerebroſos liberóſque in loquendo non metuendos, ſed mites diſſimulatoréſque hoſtes, καὶ τὰς ἐπιεικεῖς, inquit, καὶ εἴρωνας ... οἱ ὀξύθυμοι καὶ παρρησιαστικοί, ὧν οἱ πρᾶοι καὶ εἴρωνες καὶ πανοῦργοι φοβεροί.

Ὀξύϊνος, ἡ ὀξύϊνος, ex oxya confectus. vide in Ὀξύα, ſupra.

Ὀξυκάρδιος, magnanimus, Ariſtopha. eſt etiam ὀξύθυμος. ... ἐπὶ θυμὸν ... ὀξυκάρδιον ἀτίμαστ᾽ irati.

Ὀξυκέφαλος, habens acutum caput. Dionyſ. de Situ orbis. ... ὀξυκέφαλοι ἐπὶ ..., elato capite incedit.

Ὀξύκεδρος, acuta cedrus, arbor, libro tertio, hiſtor. plantar. Theophraſt.

Ὀξυκόρυφος, ου, ὁ, capite faſtigiato, περικόρυφος, Pindari interpr. in ... ιϛ.

Ὀξυκίνητος, qui celeriter mouetur. ὀξυκίνητος γίγνεται, exacerbatur, Lucian.

Ὀξυκοία, apud Plut. pro ὀξυηκοΐα. & ὀξύκοος, pro ὀξυήκοος, ſed mendoſè fortaſſe.

Ὀξύκρατον, ου, τὸ, poſca, Dioſcorides. potio ex aceti & aquæ miſtura.

Ὀξυλαβία, ας, ἡ, ſtudium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſtath.

Ὀξυλαβεῖν, ſtatim & celeriter capeſſere negotium.

Ὀξυλαβὴς, έος, velociter capiens, continuò aggrediens. ὀξυλαβέστατος, Ariſtoteles libro 9. Animal. capite 34. aquila auidè capiens.

Ὀξυλαβος, qui cito prehendit, celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſtath.

Ὀξυλάλος, acutè loquens, Ariſtoph.

Ὀξυλάπαθον, oxylapathum, genus eſt lapathi ſeu rumicis, Dioſc. lib. 2. cap. 143.

Ὀξυλίπαρον, τὸ, condimētum intritúmque pingue atque acidum. Athen. lib. 4. Βιβλίοις δὲ καὶ ἄλλα ὄψα γεγραμμένα, καὶ τὸ μετ᾽ ὀξυλιπάρου ἐλλιπαρεῖν. vbi & ὁ φιλοπότης, reprehenſórque pruriens Vlpianus, hoc edulium atque alia quædam πάτρια ἑαυτοῦ ... βρώματα ἔφη λέγει. Timocles Comicus, γελοῖοι καὶ βατίδες ὄψα τὰ ... τῷ ὀξυλιπάρῳ τρίμματι ... ὀνομάζεται.

Ὀξυλιπαρὸς ἄρτος, apud Aetium panis cui miſcetur acetum: hunc dat febricitantibus.

Ὀξυλαβὴς, vide ſupra in ὀξυλαβής.

Ὀξύμηλα, τὰ, pruna, κοκκύμηλα, Heſych. ſic vocant Spartę teſte Athenæo lib. 3.

Ὀξύμελι, τος, τὸ, oxymel, vel oxymeli: cuius compoſitionem docet Dioſcord. libro 5. Plin. lib. 14. cap. 17. Acetum melle temperabatur: adeo nihil intentatum reliquerunt. Oxymel hoc vocarunt. Interpretes Dioſcor. acetum mulſum vocant, vt aqua mulſa Plin. id eſt, ὑδρόμελι, mulſum verò οἰνόμελι. vid. μελίκρατον.

Ὀξυμέριμνον, τὸ, obſcurum, acuta contemplatione inuētum, acutè excogitatum, Ariſtoph.

Ὀξυμυρσίνη, myrtus ſylueſtris, baccis rubentibus, & breuitate à myrto ſatiua diſtans, Dioſcor. lib. 4. c. 137. ruſcum vocat Plin. vide μυρσίνη.

Ὀξύμωρον, ſententia eſt ex periculo petita: hoc eſt, ita acutè & affectatè enūtiata, vt fatua videatur: vt apud Virgilium, Num capti potuere capi? Cicero, Si tacent, ſatis dicunt. Horatius 1. Epiſtol. Strenua nos exercet inertia, Virgil. ſequitúrque ſequentem.

Ὀξύμωρος, fatuè acutus, ſtultus, Bud. in Epiſt. priori. brevnde ὀξυμώρως, pro nimis celeriter.

Ὀξύνω, vide Ὀξύω.

Ὀξυνίζω, &

Ὀξύνω, μῶ, ὠξυγκα, ὀξὺ ποιῶ, acuo, παροξύνω, ἀκονάω, faſtigio, irrito, coaceſco. Actiu. Accum. ὀξύνω παλαιότης, vetuſtate coaceſcit, Gaza de Senectute. Dicitur ὀξυνθεὶς, Suid. ὀξύνεται, aceſcit, Galen. lib. 1. ad Glaucon. ὀξύνειν, acidum facere. Galen. lib. 5. Simplic. ὁ δὲ ἐν ... ὀξύνεσθαι ... Aetius Serm. 9. c. 21. ... τὸ γάλα, ... ὀξύνον αὐτὸ ... Galen. 3.

Alimentor.capit.de Oxygala, ἡ μὲν γὰρ ἰδέα τῆς ὀξυγαλακτίας, ὀξύ... αὐτό σύμκαι.

Ὀξυόεις, εντος, idem quod ὀξύς. ἀπὸ ὀξέος ἀκμῇ ἄλλοτε κεκορυθμένος ἀσπίδι, Hom.Iliad.

Ὀξυπεθὴς, magno affectu, λίαν σκυθρωπάζει. Suid. ἐπιμέμφεσθαι ὀξυπεθῶς ἀ... ἐπί τις, &c.

Ὀξύπεινος, ο, ὁ, famelicus, pereitus acuta fame, famis impatiens. Cic.ad Attic.lib.2.Sum in curioſitate. ὀξύπεινος, i.in deſyderio moræ impatiens. Et Cratinus apud Athe.lib.2. τῶν πρώτων γυμνὸς ὁρῶν τοὺς ὀξυπείνους, πρὸ τῆς χρείας ἐκείνους ὧν εἴδεται πάντ' ἐθέλοντας, libenter nudos conſpicor famelicos iſtos, priuſquam tempus eſt, qui ſcire cuncta volunt.

Ὀξύπικρος, amarum vehementer, vel acidum cum amarore, ὀξύπικρος, Homer.

Ὀξύπορα, τὰ, dicebantur, quòd aceto condita ad intinctus ſeruarentur. τοῖς ὀξυπόροις καὶ πεπτικοῖς δυνάμεσι. oxyporis & concoquentibus medicamentis. Dioſcor.lib.3.cap.58.vnde apud Columel.l.12.cap.17.ita inſcribitur, Moretum oxyporum, vel vt alij oxygarum quemadmodum componas. Apud Marcellum Empir.eſt oxyporium ad facilem digeſtionem. Stat.4. Sylu. non ſal oxyporúmve, caſeúſve. Vide Plin.20. lib.7.cap. Sunt & Ὀξύπορα Medicis propria, quaſi à celeritate dicta penetrandi. Idem Plin.lib.24.cap.8. Iuniperus miſcetur antidotis oxyporis. De his vide Aetium τετραβ.lib.1.Serm.3.cap.90. vbi docet oxyporia purgantia. Rurſus Plin.lib.20.cap.vlt. de fœniculi generibus loquens, ipſum condimentis propè omnibus inſeritur oxyporis etiam aptiſſimè.

Ὀξύπορος, qui citò tranſit.

Ὀξύπρωρος, acutam habens proram, ὀξυπρῶρος.

Ὀξύπυκνοι, οἱ, dicuntur toni, qui ſpiſſi vltima loca poſſident, Capel lib.9.

Ὀξυρεγμία, ας, ἡ, ructus acidus, ἡ ὀξεῖα ἐρυγή, qui ex cruditate fit, quum cibus in ſtomacho coacuit & computruit frigido: nam qui in calido cibus corrumpitur & torretur, non acidum ructum efficit, id eſt, ὀξυρεγμίαν, ſed ἐρυγὴν κνισώδη, ructum nidoroſum dicunt Medici. Hippocr.Aphoriſmo primo libro 6. ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, μὴ γενομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν. Vide ibi Com. Galen. Pollux, τὴν μέντοι ὑπὸ πλήθους τροφῆς δυσχέρειαν, ἐν τῷ μὴ ἐκπέττεσθαι τὰ σιτία, ἀπεψίαν μὲν οἱ πολλοί (inter quos Heſych.) οἱ δὲ ὀξυρεγμίαν αὐτὴν λέγουσιν. Suidas de quadam quæ multa deambulatione vtebatur ſe crudam eſſe ſimulans, hoc exemplum affert, ἡ δὲ περιπάτους ἐποιεῖτο συχνοὺς ὀξυρεγμίαν σχηματιζομένη, additque ὀξυρεγμία δὲ λέγεται ὅταν ἡ τροφὴ ἀπόξιση. Et qui ructuoſum ſpiritum eiuſmodi emittunt atque acidum ructant, Ὀξυρεγμιῶντες dicuntur. Galen. τῶν κατὰ τόπους li. 8 capit.4. τοῖς δὲ ὀξυρεγμιῶσιν, καὶ τὴν ἐκ κεχυλωμένης ὕδω τροφὴν... Hippocrates Aphoriſmo 33. lib.6. Οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. Dioſcorides etiam pro nomine participium vſurpauit, vbi inquit libro 4. de Betonica, μέλιτος ὑδαρεῖ ὁμοίως καὶ ὀξυρεγμιῶσι δίδοται, i. datur acidum ructantibus.

Ὀξυρίας τυρὸς, genus caſei quo Siculi vtebantur, ita dictum ab acore, Pollux, ὁ γὰρ ὀξυρίας τυρὸς εἴρηται μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα.

Ὀξυρόδινον, oxyrodinon, &c. Galenus ad Glau. vbi puto legendum ὀξυρρόδινον geminato ρρ. genus eſt olei roſacei aceto diluti.

Ὀξύρυγχος, ου, ὁ, oxyrrhinchus, piſcis Ægypto familiaris: ſic dictus ab acuto roſtro. Ælianus. Apud Strab. libro 17. κεστρεὺς ποτάμιος, id eſt, mugil fluuiatilis apud Athen.libro 7. & cum ſimplici ρ.

Ὀξύρρινοι, οἱ, naſo acuto, Hippocr.in ...

Ὀξύῤῥοπος, ου, ὁ, repentè & leniter repens, propenſus, paulo momento mutabilis, ὀξυρρόπως, Heſych. ἡ ὀξύῤῥοπος κίνησις τῆς σελήνης, celer motus lunæ, Alexand.Aphrod.libro 2. Problem. ὀξύῤῥοποι τῆς τύχης μεταβολαί, quàm celerrimæ fortunæ mutationes.

Ὀξὺς, εῖα, ὑ, acutus, acidus, acerbus, promptus qui & pernix dicitur. Liuius, Leuium corporum homines, & multa exercitatione pernicium. Ὀξὺ, acris, vehemens. Sic Pindar. χιὼν ὀξεῖα. Horat. Gelúque Flumina conſtiterint acuto. Et alibi, expediunt peracuta bellicita dicunt. ὀξεῖαι αὖραι, Hom. Iliad. ὀξὺς εἰς ὀργὴν, Lucian. ad iram procliuis. ὀξὺς ἐπὶ πάντα, ad omnia vehemens. Plato de Leg. ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν, ſenſu acer, Plutarc.in Camillo, ὀξεῖς ἀπαντῆσαι, ad perficiendum veloces, Thucydid. ὀξεῖ τῷ στρόβῳ, mucronato turbine, Gaza. Ὀξέα πάθη, vitia præcipitia tranſtulit Scribonius Largus. Θυμοὺς ὀξεῖς, acris ira: Ariſtotel. Rhetoricorum 2. vbi de ſenibus loquitur, καὶ οἱ θυμοὶ ὀξεῖς μὲν εἰσιν, ἀσθενεῖς δὲ, iræ ſenum acres, imbecillæ tamen languidæque. Ὄψις ὀξυτάτη, viſus acerrimus: Plato in Phædro, ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων: Cicero 2. de Finibus. Oculorum, inquit Plato, eſt in nobis ſenſus acerrimus. Idem Ariſtoteles ibidem cum puerorum deſyderia acria eſſe

& vehementia, diuturna non item, ita ait, καὶ σφόδρα μὲν ἐπιθυμοῦσι, ταχὺ δὲ παύονται, ὀξεῖαι γὰρ αἱ βουλήσεις καὶ οὐ μεγάλαι, ὥσπερ αἱ τῶν καμνόντων δίψαι καὶ πεῖναι. Et comparat. Ὀξύτερος, acutior φύλλα ἔχει ὀξύτερα συνεγγισμένα, Theophr. hiſtor. lib.3.cap.17. folia magis acuminata: vel magis mucronata Plin.

Ὀξύστομος, oris acuti, vt mus araneus ὀξυστόμους ἐμπίδας, culices cũ acutis roſtris, dixit Ariſtoph. ὀξυστόμους, Interp.

Ὀξύσχοινος, ου, ἡ, iuncus marinus, Plin. Vide Σχοῖνος.

Ὀξυτενὴς, acuminatus in Epigr.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies, acor, acrimonia: & μεταφορικῶς, celeritas, velocitas, claritas, θυμὸς τις, πικρία, ἀκμὴ, τραχύτης: vt Arrianus, τὴν βασιλέως ὀξύτητα, pro regis acerbitate atque ſæuitia. Ὀξύτης pro celeritate diſcendi, i. ταχύτης τῆς διανοίας, quæ pars eſt τῆς ἀγχινοίας, vt ἀγχίνοια ἡ μνήμη. Ὀξύτης, propriè, id eſt, acor, quem frigoris humoriſque copia gignit, vt ſcribit Alexan. Aphrod. Problem.70.libro 2. Theophraſtus de Odorib. ὀξύτης οἴνου, vini acor.

Ὀξυτόκιον, vel

Ὀξυτόκιον, ου, τὸ, partum accelerans, quod partum accelerat, Dioſc. lib.2.cap.197. & lib.3.cap.37.

Ὀξύτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtridulus. ὀξύτονον γόον, Sophocl. Item dictio quæ habet accentum in vltima ſyllaba.

Ὀξύτορος ἧλος, clauus acutè fixus, Nonn.

Ὀξύφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, acuta & ſolerti mente præditus, Eurip.

Ὀξύφυλλος, acutis folijs conſtans.

Ὀξυφωνία, acumen vocis, linguæ volubilitas, vocis acuitas, Politianus.

Ὀξύφωνος, cui vox eſt acuta, acutitonus, Gaza.

Ὀξυφωνότερος, ὁ, cui vox acutior.

Ὀξύχειρ, ειρος, ὁ, cui manus acuta: quod ſignum eſt promptitudinis & celeritatis in re aliqua perpetranda: vnde pro ταχύχειρ ſumitur, atque eo qui ad manum & expeditè aliquid conficit. Athenæus libro 7. ex Nicomacho, ὀψοποιὸς δὲ πῶς τὸ δεῖ πρὸς ταῖς τέχναις ὀξύχειρ. χρῆν ὀψοποιοῖς ὀξύχειρ εἶναι αὐτὸν Αἰσχύλ. χειρουργεῖν, hincque rapax ὀξύχειρ etiam dicitur. Atque ὀξυχειρία, promptitudo, rapacitas, ſubitáque aggreſſio: qua voce vſus eſt Alexis, & Menand. apud Pollux.

Ὀξυχειρία, ας, celeritas conficiendi in aliqua re. ſuprà.

Ὀξυχολία, repentina ira, bilis feruor.

Ὀξύχολος, iracundus, celer ad iram, breuis iræ. vide Ὀξύθυμος.

Ὀξυωπεῖν, ὀξέως βλέπειν, acutè cernere. Baſil. in Hexaem. περὶ τῆς βλέπει ταύτην φύσιν ὀξυωπεστέραν.

Ὀξυωπέστατος, ὁ, qui clariſſimè videt, clariſſimè cernens. ἀετὸς ὀξυωπέστατος, aquila acutiſſimi viſus, Lucian. Icaromenipp. ex Ariſtot. vide Ὀξυωπής.

Ὀξυωπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel ὀξυωπὸς, viſum acuens, viſus aciem excitans, aut acutè cernens, acuti viſus. ὀξυδερκὴς, ὀξυωπὸς. Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι, qui aquã bibunt, acutius vident. Athen.lib.3. ἐπεὶ Λυγκεὺς ὁ μυθευόμενος ὀξυωπέστερος αὐτοῦ πολὺ τῷ ὄμματι..., eius cognominem Lynceum vinceret oculorum claritate atque acie. ὄψις ὀξυωπεστάτη, Ariſtot. viſus acerrimi, ὀξυδερκέστατος.

Ὀξυωπία, videndi acumen, oculorum acumen. Ariſtot. Problem. Seg.4. Quæſt. 3. διότι ἀφροδισιάζοντος τὰ ὄμματα καὶ ἡ ὀξυωπία βλάπτεται, vtriuſque oculorum acies viſúſque claritas obtunditur. Ὀξυωπίας, ὀξυωπῶς, Pollux: cui opponitur ἀμβλυωπία.

Ὀξυωπὸς, qui acutum habet viſum, ὀξυωπής.

Ὀξώδης, acetoſus, acidus. Alexand. Aphrodiſ. εἰ φλέγμα ὀξὺ γένηται, τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται, ſi pituita acida ſit, ſapores acidos appetunt.

Ὂυ, pro οὗ, poeticè. Iliad. β, οὗ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, cuius laus nunquam peribit.

Ο Π Α, vocem, φωνὴν, Hom. à nominat. ὄψ.

Ὅπα, pro vbi, in Epigram. ὅπα δίκα, quomodo videatur Doricè, Thucyd.

Ὀπαδὸς, οῦ, comitor, ſector, Heſych.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, aſſectator, conſors, adiutor, ſeruus, ἀκόλουθος. ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, rex ſtipatorum ope deſtitutus. Plutarch. in Romulo.

Ὀπάζω, μ. ἄσω, ω, εκα. præbeo, do, παρέχω, δίδωμι. Odyſſ. δ, ἡ δὲ ἄλλα πολλὰ ... ὤπασε, id eſt, χαρίζεσθαι, δῶσαι. Et κατόπιν, sequor: vt χαλεπὸν δέ τε γῆρας ὀπάζει, Iliad. θ, ὀπάζειν etiam eſt veſtigare oculis, vt videtur. Iliad. ε, ὡς ὅτε ἐν ... ὀπάζων. Ita tamen Interpr. ὁ γὰρ λέξις αὕτη πλείονα σημαίνει. ποτὲ μὲν φησι ποιεῖν καὶ διδόναι, ... ποτὲ μὲν καὶ ἐπακολουθεῖν ὀπάζειν. Aliquando τὸ καταδιώκειν, vt, ... Διὸς ὄμβρος alij expon. ... vrgentibus imbribus Iouialibus. Aliquando τὸ ... διώκειν, i. inſequi, vt hoc loco. Sic & lib. 8, ... Ἀχαιούς. Ὀπάζεσθαι, ſocium aſſumere, eligere comitem, ...

ρει ἢ ἀκόλουθοι φρᾶσαι, τοιοῦτον ... Iliad. β, Μὴ δ' οὐκ ἀ-δμητος οὔτι φρεσί, τὸν μὲν ... καλέουσι, ... χεῖρες ... εἶναι. Ὀπάζομαι. Hesych. exponit ὀπάζομαι, ... autem Hesych. esse ait, ἐκ τῆς ὀπίσω ... ἐξεχομένων.

Ὀπαία, ἡ, vas fictile pertusum & perforatum Pollux, Ὀπαίας δὲ οἱ ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ἐκάλουν, ἣ τὴν ὀπὴν εἶχε. Apud Hesyc. ὀπαία, κεραμὶς ἡ τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ὀπαῖον, ου, τό, operculum ollæ, foramen. & qua fumus è furno aut camino exit, faſtigium. Plutarch. in Pericle, τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε: vbi Lapus adito faſtigium impoſuit Xenocles.

Ὁ πάνυ, illuſtris, clarus, potens admodum, ſummus ille. articulus enim additus Aduerbio, eleganter efficit vt pro nomine exponatur.

Ὄπασε, ἔδωκε, tribuit.

Ὄπατρος, ου, ὁ, eodem patre natus, quaſi ὁμοπάτριος.

Ὀπάων, ονος, ὁ, miniſter, aſſectator, ὁ θεράπων, ἀκόλουθος, aſſecla, Euripid. Iliad. κ, Ἰδομενῆος ὀπάων, comes & armiger.

Ὀπάδικες, vel ὀπίδικες, termites palmarum, τῶν φοινίκων ῥάβδοι ſiue βάϊς. Porphyrius, ἐκ τῶν ὀπαδίκων τῶν φοινίκων, ἃς καλοῦσι βάϊς, tegetes ſtoreáſque contexunt ex palmarum ramulis.

Ὅπερ, quod, & ὅσπερ. Odyſſ. ξ, ... ὅπερ ... Et ὅπερ pro ὅσπερ, qui. Heſiod. ... ὅπερ ... Ὅπερ οὖν, ὅπερ, ὅπερ οὖν καὶ ὅπερ, Plato. Idem in Euthyd. ὅπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῖν, quod quidem & nobis accidit. vbi οὖν περιττόν. Gregor. ὅπερ οὖν ... i. ὃ δή.

Ὀπιπεύω, circunſpicio, video, περισκοπῶ, βλέπω, Heſych. at Ὀπιπεύεσθαι, Euſtath. ex Æl. Dionyſ. exponit καταθεᾶσθαι afferens illud Ariſtoph. ex Lyſiſtrata ὀπιπευόμενος χαίρεται & ... idem ex Ælio Dionyſ. expon. etiam κλέπτειν.

Ὀπίονες, ſerui, ſeruitia, Herodot. ſed fortaſſe pro ὀπάονες.

Ὅπη, & ὅππη poeticè, vbi, quó. Accipitur & pro ὅπως. Odyſſ. ξ, πέμψει δ' ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quó ire iubet. Plato 2. de Repub. ... ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύεται, vbi ciuitatibus innaſcuntur. Item pro quomodo. Ibidem, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπῃ τἀληθὲς ἔχει. Idem in Apolog. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν, prout mihi & vobis conducturum eſt. Idem in Epiſt. ὅπῃ βούλει δέξασθαι, ταύτῃ δέχου, i. in quam partem vis accipere, in eam accipe. vide ὅπη ... & ... effertur.

Ὅπη ἄν, quacunque, & quomodocunque, vt, quēadmodum. Plato in 3. de Repub. Ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον, id eſt, quacunque. Quod etiam quomodocunque ſignificat Atticè, vt ὁπηοῦν. Item quocunque. Plato in Apologia, ὅπῃ ἂν ἔλθω λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι, quocunque me contulero.

Ὁπηοῦν. Idem Plato 2. de Repub. δοκεῖ ἄν τίς σοι ἑκὼν ἑαυτὸν χείρω ποιεῖν ὁπηοῦν, i. quoquo pacto ſe deteriorem efficere.

Ὅπη παρείκοι, ἀντὶ τοῦ ἐγχωροίη, ὅπη ἐνδέχοιτο, pro re nata, quacunque occaſione.

Ὅπη ποτέ, &

Ὁπῃδήποτε, quouis modo, quomodocunque, ὅπη ποτὲ γέγονε, quomodocunque factum eſt. Plato Epiſt. 7.

Ὅπη τύχῃ, fortuito. Plato in Timæo, ... ζῷα, ... ὅπη τύχῃ ...

Ὀπή, ῆς, ἡ, cauerna, vox: foramen, τρύπημα. διόπτευσις, quidam dictū voluit, quod per illud tranſeat viſus. acuitur autem ſine aſpiratione. Eſt & Veſpertilio, ἡ νυκτερίς, Suid. Ὀπὴ quid ſit in architectura, dictum in Μετόπη. Ὀπὴ ἱματίου, veſtis foramen. Ariſtophan. in Pluto, διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὀπὰς γὰρ ἔχει ... Interp. τὰς τρώγλας. vnde ὀπαὶ oculi, ... Idem in Veſpis, ... Ibid. ... ὀπαὶ ὤτων, aurium foramen Pollux.

Ὀπηδέω, Etym. ἢ Ὀπαδέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſequor, comitor, ἕπομαι, ἀκολουθῶ. Heſiod. τοῖς καὶ τιμὴ ὀπηδεῖ, hos etiam ſuus honos aſſectatur. Iliad. ι, ... adſunt. dicitur & ὀπηδεύω, pro eodem apud Nonn. cum Datiuo. Heſiod. μετ' ... ὀπηδεῖ, viros ſequitur.

Ὀπηδητής, idem cum ὀπηδός. Heſych.

Ὀπηδός, ὁ, aſſecla, ſequens, ancilla, ſeruus. idem cum ὀπάων.

Ὁπηλικοσοῦν, quantuluſcúnque.

Ὁπηνίκα, quando, quandoquidem, quum. Ὁπηνίκα & ὅπου pro quandoquidem ponuntur, vt Latinè quando. Demoſt. c. Midiam, Ἀλλ' ὁπηνίκα καὶ ... ὕβρει ... φέρεται, ... δεῖ ...

Ὀπήτιον, ου, τό, ſubula, ... Lucian. ... Heſyc. χηλώματα: ὀπήτια verò ἀπὸ τῆς ὀπῆς, id eſt, foramine quod perforando efficit ſubula: χηλοῦν autem eſt ſarcire, conſuere, vitilia flectendo τὰς χηλὰς ποιεῖν, id eſt, arculas & ciſtellas facere, vnde χηλᾶς, ὁ ἠπητής, ὁ πλέκτης, ſartor, textórque viminum. Scribitur & ὀπήτεια & ὀπητίδια. Pollux, Ὀπήτια, καὶ ὀπητίδια, ἃ καὶ χηλώματα vocabant poetæ: ... τὰς χηλὰς πλέκειν, ſupple ἐργαλεῖα, id eſt, inſtrumenta. Apud Heſych. corruptè legitur ὀπίτια pro ὀπήτια: Sic enim habet eius codex, χηλώματα γὰρ ἐλέγοντο τὰ ὀπήτια οἷς πλέκουσιν οἱ ... Dixitque Herodotus κράνεα χηλωτά, i. τὰ ῥαφὰς καὶ χηλὰς ἔχοντα κράνη, Heſy. caſſides forcipiculatas tamen interpres vertit. Eupolis dixit σκύτη χηλοῦσι, coria ſubula conſuunt & ſarciunt. Nicochares ἐν Κρησὶ referente Polluce ὀπήτιον poſuit: vbi ipſe Onomaſtici author habet χηλώματα καὶ ὀπέας, vt ſit ὀπεύς idem quod ὀπήτιον: quæ verior ſcriptura. Apud Suid. ὀπήτιον, τὸ σουβλίον τὸ τὰς ὀπὰς ἐμποιοῦν.

Ὁπῃτιοῦν, vtcunque, vndecunque. Plato in Apologia, ταῦτα γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας καὶ ὁπῃτιοῦν εἶναι, vos hæc facere non decet qui alicuius authoritatis eſſe videmini: ſic Ficinus.

Ὀπίας, caſeus qui coit ſeu coagulatur lacte ficulneo, ὁ τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς συνιστάμενος. Vide Ὀπὸς pro coagulo. Ariſtoph. autem per iocum ὀπίας deriuat ab ὀπή, ac ὀπίας γενέσθαι vſurpauit pro per foramē perrepere. in Veſpis. ... δι' ὀπῆς ... ὀπίας δ' ... γενέσθαι.

Ὀπιδνός, malus, terribilis, horribilis, φοβερός, πονηρός. Apollo. 2. Argonaut. ... id eſt, ... ἀξία: ... ἐπιστροφήν.

Ὀπίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, ἐπιστρέφομαι, φυλάττομαι, αἰδοῦμαι, vereor, pudefio Gel. curo, obſeruo. Odyſſ. ξ, Διὸς δ' ὀπίζετο μῆνιν, &c. vbi cum Accuſ. coniungitur. Cum Genit. autem lib. 2. Argon. Apoll. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, nihil Iouem curabat aut verebatur. Ὀπίζομαι ἀντὶ τοῦ ἀμείβομαι: Pindarus in Pythiis, ὀπιζομένα χάρις, beneficium repenſum ſiue mutuum, quaſi conſectaneū, quódque præcedentem gratiam ſubſequitur.

Ὀπίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem. Actiu. Accuſat. vnde ἐποπίζω. ὀπίζω item liquorem eximo inciſo caule aut radice. ὀπίζεται θριδακίνη, lactuca liquatur: ſic Gaza lib. 7 hiſtor. plant. Theoph. cap. 6. ſed noué. vide Ὀπός.

Ὄπιθεν, Doricè pro ὄπισθεν, retro. Iliad. δ, τοῦ δ' ὄπιθεν, ὄπιθεν κομόωντες, Homer. Iliad. β, id eſt, τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες ... χαίτην.

Ὄπικος, ὁ, ſordidus. Eudoxus Italiæ gentem quandam vocari tradit, à linguarum colluuione dictam.

Ὀπ[illegible], ου, voce datum reſponſum.

Ὄπιον, opium, eſt ſuccus lacteus qui papaueris ſcapo inciſo emanat. vide Μήκων.

Ὀπῖνες, apud Plutar. ſunt, qui nuntiorum & ſpeculatorum funguntur muniis.

Ὀπιπευτήρ, ῆρος, ſpectator. 2. ſyllaba longa, Nonn.

Ὀπιπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, &

Ὀπιπτεύω, aſpicio, obſeruo, ... βλέπω. Iliad. δ, ὀπιπτεύσεις πολέμοιο γεφύρας, i. ... : vnde παρθενοπίπης, qui virginum pudicitiæ inſidiatur.

Ὄπις, ιδος, ἡ, cura, conſyderatio, ἐπιστροφή, ἐντροπή, vox. ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil penſi habens. Item, ἡ ὄπις ἡ τιμωρία θεῶν, diuina vltio, ἡ εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιστροφή. Iliad. π, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Et Odyſſ. ξ, Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐλεητύν. Heſiodus. ... θεῶν ὄπιν ..., &c. Hom. Odyſſ. ξ, ... ὄπιδα φρονέοντες, &c. ὄπιν ἀποδοῦναί τινι, vltionem alicui rependere, i. animaduertere in aliquem. Heſiod. in Theog. πρίν γ' ἀπὸ τῇ δεινὴν κακὴν ὄπιν, ὅς τις ἁμάρτῃ. ὄπις item ira, Etym.

Ὀπισαμβώ, Itio retrograda, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις vt Euſtath. ex quodam lexico exponit ex ὀπίσω & ἀναβαίνειν deriuata vox.

Ὄπισθεν, retrò, ponè, ex aduerſo, retrorſum, pòſt, poſterius, κατόπιν, μετόπισθεν, ἐν τῷ μετόπισθεν χρόνῳ, in poſterum. Ody. ξ, αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, i. εἰς τὸ μέλλον. Aliquando, à tergo, à cauda, à puppi. Idem Od. ο, ... ὄπισθεν ..., &c. εἰς τοὔπισθεν, à tergo, ponè, Ariſtop. Cum Genit. Plato de Repub. libr. 1. ... μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου, id eſt, pone me, & à meo tergo. πρόσθεν τε καὶ ὄπισθεν, antè & pòſt, Galenus. τὰ ὄπισθεν ... τὰ πρόσθεν & ἔμπροσθεν ... vide Interpr. Heſiodi. ὁ ὄπισθεν, poſterior. οἱ ὄπισθεν, i. οἱ λειπόμενοι, poſtremi. Sophocl. ... id eſt, ... victos. τὰ ὄπισθεν, quæ à tergo ſunt, Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα τὰ ὄπισθεν ... de tempore etiam dicitur pro poſthac, poſtea poſt.

Ὀπισθέναρ, poſterior pars manus & auerſa, cui opponitur θέναρ.

Ὀπίσθιος, α, ον, poſterior, auerſus, poſticus: vnde ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies: & ὀπίσθια, præterita, cauda, apud Ariſtot. ſuffragines vertit Gaza.

Ὀπισθίως ἐχόμενος τῆς πύλης, poſt portam poſitus, cap. 4. libro 1. Regum.

Ὀπισθοβάμων, ονος, ὁ, retrogradus vt cancer, in Epigram.

Ὀπισθόγραφος, ον, adiect. ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν καὶ γράφω, à tergo ſcriptus: (vt Theodorus Hermopolites ad l. notionem. D. de verb. ſign. dixit λύσιν ὀπισθόγραφον, apocham ſcriptam à tergo chirographi) & Ὀπισθόγραφον, opiſthographum. Paulò altius repetenda

antiquitas, vt hoc quod per ſe obſcurum, lucis aliquid accipiat. Olim ſcribebant veteres ex vtraque parte chartarum aduerſa & auerſa, non verò altera tantùm, vt nonnulli falſò prodidere. Conſtat hoc quidem vel Plinij teſtimonio ita ſcribentis hiſtoriæ lib. 13. de generibus chartarum, Nimia quippe Auguſtæ tenuitas tolerandis non ſufficiebat calamis. Ad hoc tranſmittens literas lituræ metum afferebat aduerſis, & aliâs indecoro viſu pertranſlucida. Ac folij pagella vna in ratiocinatorum codicibus rationem continebat expenſi, altera ex aduerſo ſequentis, accepti: vt vno ferè intuitu rationes aduerſarias vtrobique ſpectando ratiocinium facillimum foret vel cuiuis, nedum perito rationario. Ad quod alluſit idem Plinius lib. 2. cap. 7. de fortuna loquens, Huic, inquit, omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium, ſola vtrámque paginam facit. Rurſus foliorum ſingulorum rationarij pagina vna charta noua dicebatur, altera verò deletitia: Hæc ita vocabatur, quia ſpongia deletili ſolebant inducere atque obliterare quę præſcripſerant poſtquam retuliſſent in codicem, & nominum iuſtas tabulas cōfeciſſent. Præſcribere autem cùm dico, προγράφειν intelligo, id eſt, antè ſcribere: vt apud Ciceronem ad Heren. Quæ de neceſſitudine præſcripta ſunt, id eſt, antè ſcripta. Vnde & præſcriptio, præſcribendi actio. Cicero de Oratore, Si de tabulis & præſcriptionibus controuerſia eſt. Et pro Q. Roſc. Suarum præſcriptionum & liturarum aduerſaria proferre, &c. id eſt, non perſcripta atque digeſta in charta noua, ſed tumultuariè congeſta tantùm in deletitia & præſcripta in liturariis: ſic enim liturarios (ſupple libros) vocauit Auſonius Paulo ita ſcribens de Centone nuptiali, Hoc die vno & addita lucubratione properatum modò inter liturarios meos cùm repeRiſſem, tanta mihi candoris tui & amoris fiducia eſt, vt ſeueritati tuæ nec ridenda ſubtraherem: Quæ Cicero aduerſaria dixit, quia aduerſantur opponuntúrque chartæ nouæ, à tergo cuius quæ ſcripta ſunt, id eſt, ἐν τῷ ὄπισθεν, dicuntur ὀπισθόγραφα, & opiſtographa Latinis. Cicero pro Roſcio Comœdo, Nimium citò ait me indagare de tabulis, non habere ſe hoc nomen accepti, in codicem accepti & expenſi relatum confitetur, ſed in aduerſariis patêre contendit. Vſque cóne te diligis, & magnificè circunſpicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis ſed aduerſariis petas? Suum codicem teſtis loco recitare arrogantiæ eſt: Suarum præſcriptionum & liturarum aduerſaria proferre, non amentia eſt? Et rurſus, Quid eſt quod negligenter ſcribamus aduerſaria? quid eſt quòd diligenter cōficiamus tabulas? qua de cauſa? Quia hæc ſunt menſtrua: illæ ſunt æternæ. Hæc delentur ſtatim: illæ ſeruantur ſanctè. Hęc parui tēporis memoriam, illæ perpetuæ æſtimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc ſunt coniecta: illæ in ordinem confectæ. Aduerſaria igitur diſtinguuntur contra codicem & iuſtas tabulas: vt præſcriptio contra perſcriptionē, id eſt, exactam abſolutámque ſcriptionem ἢ εἰς τὸ καινὸν χαρτίον, in noua ſcilicet charta, non autem in liturariis qui vulgò *brouillarts*, atque in deletitia, id eſt, ἐν τῷ ὀπισθογράφῳ. Vlpianus Iuriſconſ. in l. 4. D. de bon. poſſ. ſecun. tab. Chartæ appellatio, inquit, & ad nouam chartam refertur & ad deletitiam: proinde & ſi in opiſtographo quis teſtatus ſit, hinc peti poteſt bonorum poſſeſſio. Aliter verò ſumitur ὀπισθόγραφος adiectiuè, nempe pro ſcriptus in tergo (ſubaudi liturarij) atque aduerſariorum) id eſt, in charta noua reſcriptus ſiue perſcriptus, quod vulgò *copié & mis au net*. (ſed hac clauſula expediendus nodus Terentij in Phormione, vbi reſcribere argentum, id eſt renumerare: quia ſcripturæ magiſter ſiue creditor quod acceptum tulerat, ferebat expenſum, reddendo: Ibidem verò perſcribere argentum creditori, eſt debitorem in creditoris codicis accepti pagina ſe diſſoluiſſe per ſcripturam teſtari) Plinius Cæcilius Marco ſuo, de Plinio auunculo loquens, Hac intentione tot iſta volumina peregit, electorum commentarios 160. mihi reliquit opiſthographos quidem, minutiſſimè perſcriptos: qua ratione multiplicatur hic numerus. Iuuenalis Satyra 1. Scriptus & in tergo necdum finitus Oreſtes. vbi ſcriptus à tergo, vt alij legunt, id eſt, ὀπισθόγραφος. Conficiebantur, vt nunc ſolent mercatores, ſeorſim ac ſeparatim etiam diaria ſiue diurna Iuuenali, id eſt, ἐφημερίδες, vulgò *iournaulx*: Aduerſaria, id eſt, *memoriaulx*, atque Codices, id eſt *papiers de raiſon*. Παλίμψηστον verò ἀπὸ τοῦ πάλιν ψᾶν, id eſt, iterum raſo, charta non erat deletitia, ſed membrana vel tabella raſilis qualis abacus calculatorum, vt Martialis verbum vſurpem. Catullus ad Varum Epigramm. 19. Puto eſſe ego illi millia aut decem, aut plura perſcripta, (nec ſic vt in palinxeſto) Relata: chartæ regiæ, noui libri, Noui vmbilici, &c. Cicero ad Trebat. Epiſt. lib. 7. Nam quod in palinxeſto, laudo equidem parſimoniam: ſed miror quid in illa chartula fuerit quod delere malueris, quàm hæc ſcribere, &c. Vbi & palimpſeſto legitur: Sed τὴν αὐτὴν πυξίον memini quidem me legere.

ϑίον verò non item.

Ὀπισθάγκωνος, ὁ, à tergo reuinctus. Plutarch. in Opuſc. ἐπὶ ἁμαξῶν, συνεζευγμένους ἀμφιθυρίας ... ὀπισθαγκώνους ἱμᾶσι.

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, locus Athenis in arce poſt templum Mineruæ, vbi ærarium publicum erat. eſt etiam extrema, ſeu poſtrema pars cuiuſque domus. poſticum, domus poſtica pars, vel poſtica Varroni, & Vlpiano Iuriſc. vnde & poſticulum dixit Plautus: cui πρόδομος opponitur. Ariſtoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, deæ Mineruæ templi extremā partem ſeruans. i. penetrale & ſacrarium, ærarium. Lucianus ait Herodotum in Olympiis frequenti panegyri acceſſiſſe εἰς τὸν ὀπισθόδομον, vt palam hiſtoriam ſuam recitaret.

Ὀπισθόκαρπος, ferens fructum ex aduerſo folio, ſiue à tergo folij, Theoph. lib. 3. cap. 2. hiſt. plant.

Ὀπισθοκέλευθος, pediſequus, ponè ſequens Virgil. aſſectator. Cicer. Nonn.

Ὀπισθόκεντρος, ὀπισθόκεντρα, quæ in poſteriori parte corporis aculeo armantur, quæ in cauda ſpiculum habent.

Ὀπισθόκομοι, οἱ, qui crines ad tergum flexos habent. οἱ ὀπισθόκομοι Ἄβαντες καὶ ἀκρόκομοι Θρᾷκες, Herodot.

Ὀπισθόκομοι μάρπτες, homines poſteriori parte comati. Nonnus.

Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, genus calceamentorum muliebrium, Pollux libro 7.

Ὀπισθόκυφωσις, ἡ, ſpinæ flexus retrorſum cedentibus ſpondylis ſiue verticillis conſtans. vocatur & κύρτωσις. Galenus tertio, de artic.

Ὀπισθονόμος, præpoſterè paſcens, ſiue receſſu retortáque ceruice ſiue retrorſa. ὀπισθονόμοι βόες, retro paſcentes boues, boues receſſu paſcentes, Interp. Melæ ex Herodot. Plin. lib. 8. c. 45. Boues animalium ſoli & retro ambulantes paſcuntur. Item, retrogradiuntur in paſcendo.

Ὀπισθόπορος, retrogradus aliquando pediſequus, comes, ſectator, qui à tergo ſequitur, aſſecla.

Ὀπισθόπους ὅμιλος, turba pediſequa, i. comes, Eurip.

Ὀπισθόπους δίκη, iudicium aut pœna quæ crimen ſtatim poſtridie ſequitur.

Ὀπισθοβάμων, retrogradus, receſſim cedens atque imitans nepam, vt Plautus dixit.

Ὀπισθοσφενδόνη, ης, ἡ, ornamentum quoddam capitis muliebre, reticulum, Pollux.

Ὀπίσθατον, Heſyc. τελευταῖον, ἔσχατον, poſtremum.

Ὀπισθοτίλα, dicitur ſepia, vt Heſych. annotat vox à comicis facta, vt Euſt. tradit.

Ὀπισθοτονικὸς, οῦ, ὁ, cui ceruix in humeros incuruata & reiecta eſt: pro Latino vtitur Plin. ὀπισθοτονικοὶ, rigentes in ſcapulas: ſic Marcel. libr. 3. Dioſcorid. cap. 18. ῥίζα ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινομένη, radix ad remedia opiſthotoni bibitur, Ruell. & Barbar. vide Τετανὸς.

Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, inflexibiliter cōuulſus, Hermolaus apud Dioſcor. lib. 1. cap. 72. cui ceruix in ſcapulas deiecta eſt, & retrorſum contracta, Ruel.

Ὀπισθότονος, ου, ὁ, affectio, quum ceruix ita diriguit, vt flecti non poſſit, id eſt, quum caput ad ſcapulas contrahitur. Plinius libro 28. cap. 11. dolorem inflexibilem, opiſthotonon vocant, &c. ἐναντίον κύρτωμα, Heſych. opponitur emproſthotono. ὀπισθότονος αἰῶνος, cap. 32. Deuteronom. ὀπισθότονος δεσμὸς, vinculum quo quis poſt tergum conſtringitur, Nonn.

Ὀπισθουρητικὸς, qui in auerſum mingit, ſeu qui retrorſum vrinam mittit. ὀπισθουρητικὰ, τὰ, in auerſum mingentia, Gaza apud Ariſtot. in hiſt. Animal.

Ὀπισθοφάλακρος, qui occipite eſt caluo. epitheton ... apud Poetas.

Ὀπισθοφανὴς, Heſ. εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένος.

Ὀπισθοφυῶς, retrorſum, in auerſum.

Ὀπισθοφυλακέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, retrò cuſtodio, ſum cuſtos poſtremi agminis, Actiu. Accuſat. Hoc & οὐραγεῖν dicitur teſte Polluce.

Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, poſterior cuſtodia. ἐν τῇ ὀπισθοφυλακίᾳ, poſt principia, Varr. Teren.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, οὐραγὸς, cuſtos ductórque nouiſſimi agminis. ὀπισθοφύλακες, qui in prœliis terga tutantur.

Ὄπισμα, ατος, τὸ, coactus ſuccus, propriè ſuccus lacteus ex caule aut radice inciſa exceptus. Ruel. liquor, Marcell. libr. 3. Dioſc. cap. 15. vide Ὀπὸς.

Ὀπισμὸς, lactei ſucci collectio qui ex inciſa caule gignitur. vel detractio liquoris.

Ὀπίσσω, poet. idem quod ὀπίσω. vide infrà.

Ὀπίστατος, ὁ, ὀπίσθιος, poſtremus, vltimus, παρὰ τὸ ὀπίσω. Ilia. θ, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον.

Ὀπίστερος, poſterior, ſequens à tergo, Nonnus.

Ὀπίσω, retrò, à tergo, rurſus, viceuerſa, poſthac, poſt, poſtea, καὶ ταῦτα, εἰς τὸ μέλλον, in poſterum, poſtmodò, ἐν ὑστέρῳ, ἐν τῷ καὶ

τοῦ το

ταῦτα χρόνῳ, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα χρόνον ἀποστρέφεσθαι ὀπίσω, redire, reuerti. ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ σατανᾶ, deflexerunt ſecuti ſatanam, Paulus cap.5.ad Timoth. Epiſt.1. οἱ ὀπίσω σαρκός, ſequentes carnem, Petrus Apoſt.cap.2. Epiſt.2. ὀπίσω αὐτῶν, poſthæc cap.9. Eccleſiaſt. Pro poſtea, Odyſſ ξ, [illegible] ὀπίσω, vltrò citróq; perſtrepere, Ariſto.de mund. Phocylid. [illegible], i. poſt. Iliad. α, [illegible] πρόσσω καὶ ὀπίσσω, id eſt, ante & poſt. [illegible].

Ὀπιπτεύς, ὁ, idem cum ὀπτὴρ ſiue ὀπιπευτὴς, hoc eſt viſor. vel potius qui per viſores aliqua miniſteria præſtat vt diſcere eſt ex Plut.in Galba.

Ὁπλάριον, vide ὅπλον.

Ὁπλάριον, τὸ, arma, diminutiuè.

Ὁπλή, ῆς, ἡ, vngula omnium brutorum. De boue Heſiod. [illegible], &c. de porcis, Ariſtoph. de equo, Xenop. de vngula agni, Nazan. in Orat.

Ὅπλησις, armatura. τῇ ὁπλίσει βραχεῖς, leuiter armatus: & inſtructio, apparatus, [illegible].

Ὁπλεῖα, ἡ, mandræ, vbi pecorum initur numerus, apud Locrenſes. forſan ab vngularum veſtigiis author, Heſych.

Ὁπλίζω, μέλλω, ὥπλικα, armo, paro, [illegible], Actiu. Acc. iungitur. 1. Petri cap.4. τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, eadem cogitatione armemini.

Ὁπλισμός, ὁ, &

Ὁπλισμός, ῦ, ὁ, armatura.

Ὅπλισμα, gradus, βῆμα, funis nauticus, apparatus bellicus, Euripid.

Ὁπλιτεύω, armo exercitus, arma fero.

Ὁπλιστός, οῦ, ὁ, armatus.

Ὁπλιταγωγὸς ναῦς, ἡ, nauis quæ armatos fert milites.

Ὁπλιτεύω, rem militarem exerceo, armatus incedo. ὁπλιτεύειν, ſunt milites, ſunt armati. Thucyd. Item ὁπλιτεύειν, præſum armatis, [illegible], Idem.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, [illegible], miles armatus vel leuis armaturæ, qui pedes militat, armiger, vt eſt apud Sueton. non pro eo qui alterius arma gerit, ſed qui ipſe armatus eſt. cataphractus ab Eraſ. vertitur apud Chryſoſt. deprecat. [illegible], grauis armaturæ ſtatari uſq; miles, Plutar. in Fabio. Item ὁπλίτης, qui in naui ad remum non ſedet, qui in claſſe armatus militat, Thuc. & Chryſoſ. [illegible]. Ariſt.l.4.Pol.c.13. opponit equitib. pedites grauis armaturæ. vide ὁπλίτης in appendice de Vocab. milit. vbi omnes militum & armatorum differentiæ exponuntur.

Ὁπλίτιδες, αἱ, ſtatuæ fœminarum armatæ.

Ὁπλιτικὸς, bellicus. ὁπλιτικὸς [illegible], Plato in Epiſt. ὁπλιτικὴ τέχνη, armorum ars: ars armis vtendi idem libro 2 de Republ. pro arte, qua miles graui armatura inſtructus pugnat. [illegible]. τὸ ὁπλιτικὸν, armatum agmen, peditatus. [illegible], Græci armati. [illegible], optima pars copiarum.

Ὁπλιτοδρόμοι, eorum eſt, qui armati curſu certabant. Pauſanias, Ὁπλιτοδρόμου ἀσκήσεις, meditatione armorum vſus, in qua armati decurrunt. & apud Pollucem ὁπλιτοδρόμος.

Ὁπλιτοπάλης, ου, ὁ, ſiue ὁπλιτοπάλας apud Æſchyl. qui armatus luctatur.

Ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens.

Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, armamentarium, Pollux.

Ὁπλίζομαι, ὁπλίζομαι.

Ὁπλομανία, inſanum ſtudium armorum.

Ὁπλομανέω, inſano armorum ſtudio teneor, hoc eſt nimio, Athe. [illegible]. Syneſ. [illegible].

Ὁπλομαχέω, armatus pugno. Plut. in Camillo. ὁπλομαχεῖν, armis depugnare. ὁπλομαχεῖν dicuntur qui ſub armis exercentur, vt ὁπλιτοδρομεῖν, qui armati curſu decertabant. Plutarc. in Catone, [illegible].

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, dimicatio ſub armis. eſt & genus exercitamenti.

Ὁπλομάχος, ου, ὁ, bellator armatus, qui armis militaribus & ſcuto depugnat, vt apud Martialem, Hoplomachus nunc es, fueras opthalmicus olim. Qui ſub armis & ἐν τῇ ὁπλομαχίᾳ, armorũ meditationis genere, exercetur. Polyb. in 2. [illegible].

Ὅπλον, ου, τὸ, armatura & quicquid armorũ loco, [illegible], ad reſiſtendum aduerſum affectum maximè conuenit, inquit Alex. Aphr. lib.1. Probl. ὅπλα, τὰ, arma. ὅπλα [illegible] εἰς τὸ μέσον, ponens ſeu deponens arma in mediũ Xenop. ἐν ὅπλοις ἦσαν, ſub armis erant, Thucy. ἐν ὅπλοις [illegible], apud arma permanere, i. [illegible], i. in loco ſolito vbi armati excubabant, Idem. ὅπλον pro fune nautico, Apollon. Rhod. & Hom. Odyſſ. ξ [illegible], Idem Odyſſ. [illegible], i. τὰ σκεύη τῆς νεώς, nauis arma: vt apud Virg. armis ſpoliata nauis: Et, colligere arma iubet, i. τὰ τῆς νεὼς σκεύη. validiſque incumbere remis. Theoc. [illegible] ὅπλα, [illegible]. Ho. Odyſ. δ, ὅπλα χαλκήια vocat fabrilia inſtrumenta: ex ſtupa vel canabe, imò cuiuſuis opificij inſtrumenta, ὅπλα dici teſtis eſt Euſtath Ilia. [illegible] sic arma Cerealia dixit Vergil. & alibi Dicẽdum & quæ ſunt duris agreſtibus arma. Ὅπλον etiam [illegible] Heſyc. hæc addidit Portus. Ὅπλα, agmen, Thuc.l.1. [illegible], i. non diſcedentes longius ab agmine. caſtra, [illegible]. Ὅπλα, [illegible], &c. Ὅπλα [illegible]. Dicendum & quæ ſint duris agreſtibus arma 1. Georg. & 1. Æn. cerealiáque arma expediũt. arma nauis. τὰ τῆς νεὼς σκεύη. [illegible], expedite ô iuuenes arma: ventus ſecundus nos vocat.

Ὁπλοποιΐα, armorum compoſitio, & artifex armorum Ὁπλοποιὸς Polluci.

Ὁπλοσκοπία, ας, armorum inſpectio. Philo.

Ὁπλόσμιος Ζεὺς, Iupiter hoploſmius, Ariſtote. lib.3. de part. Anim. cap. 10.

Ὁπλότερος, ου, ὁ iunior, poſterior, νέος, νεώτερος, μεταγενέστερος, recentior, Homerus Iliad. 10. [illegible], &c. ſtructura recentiori & noua. Item μάχιμος, pugnax, ad pugnam aptus, [illegible], Euſtath. Iliad. δ. Et Superlat. ὁπλότατος, [illegible], i. [illegible].

Ὁπλοφόρος, ὁπλίτης.

Ὁπλοφορέω, cingo latus, & in modum ſatellitis ſtipo, & comitor. Plutarch. [illegible]. ὁπλοφορεῖν, arma geſtare, Xenoph.

Ὀποβάλσαμον, opobalſamum, id eſt, liquor balſami, Dioſcorid. libro 1. cap.18. libro 4. cap.6. hiſtor. plantar. Theophraſt. vide Βάλσαμον.

Ὁποδαπὸς, οῦ, ὁ, cuias, Indefinit. nam Interrog. ποδαπός.

Ὁποδαπός τις, &

Ὁποδαποσοῦν, cuiaſcunque. Plato in Phædro, ὦ Σώκρατες ῥᾳδίως σὺ Αἰγυπτίους τε καὶ ὁποδαποὺς ἂν ἐθέλῃς λόγους ποιεῖς.

Ὁπόθεν, vnde, Xenoph. & ὁππόθεν, Odyſſ. ξ.

Ὁπόθεν δήποθεν, vndecunque, quoquo modo.

Ὅποι, quò, vbi, hic. Lucian. de Luctu, [illegible], vbicunque ille auſpicetur. Ibidem, [illegible], quò ſe contulerit. Ariſtophan. [illegible], vade quò velis. Sophocles [illegible], eo quò poſſim. [illegible], proiicite cadauer quò vultis, Plutarc. in Public. [illegible], quocunque proficiſcitur, Herodotus. ὅποι ἀπωτάτω, quàm longiſſimè, Euripides.

Ὁποῖα, vt, qualiter, ὡς, ὥσπερ, in Epigr.

Ὁποιδήποτε, qualitercunque. Plat. Epiſt. 7. [illegible], quacunque potui ratione Dionyſio vt me dimitteret perſuaſi.

Ὁποιόντι, aliquod, quiddam.

Ὁποῖος, α, ον, qualis infinitè, eiuſmodi, qui, quinis, [illegible], quid. [illegible], quæ aſſolent. ὁποῖ' ἄττα, qualia. cuiuſmodi. [illegible], qualiacunque ſint, Xenoph. in Oecono. ὁποῖός τις, & οἷός τις, & ὁποῖ' ἄττα relatiuè. Plato in Phædone, [illegible], &c. ὁποῖος, interrogatiuè. [illegible]; qua naui vectus es? ſic etiam, Ariſtoph.

Ὁποιοσδὴ, qualiſcunque, Bud. in Epiſt. priorib. [illegible], qualecunque honeſtum oſtendentes.

Ὁποιοσοῦν, qualiſcunque. ὁποιοσοῦν, quicunque, qualeſcunque. ὁποιανοῦν πόλιν, quancunque vrbem, quamlibet, quamuis. ὁποιουοῦν ἄλλου, qualiſcunque alterius.

Ὁποῖός τις, accipitur interrogatiuè pro ποῖός τις, quum ſit relatiuum. Demoſt. [illegible]. Idem. [illegible].

Ὁποιοσγοῦν, qualiſcunque.

Ὀποκάρπασον, ου, τὸ, opocarpaſum: Dioſcorides poſuit in cenſu lethalium lib.6. in præfat. & cap.13. agit περὶ ὀποῦ καρπάσου, de Carpaſi liquore. Plinius lib.28. cap.10. opocarpathum vocat. & li. 32. cap. 5. Carphati ſuccum Galenus libr.1. de Antidotis de eo ita prodidit, [illegible]

διαφθείρει φάρμακα. Et paulò pòſt, Τὸ δὲ ὀποκάρπασον διαφορητικόν ἐστι καὶ πολλοῖς κατά τινα τύχην ἐν ταῖς ἡμετέραις ζωαῖς χρήσεως ἀποθανοῦσιν, οὐδ' ὅτι, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς ὀποκαρπάσου, ἐχρῶντο σμύρνῃ. Vbi paſſim tamen corruptè legitur ὀποκάλπασον. Ex quibus quamuis ignoretur quid ſit κάρπασον, tamen apparet ὀποκάρπασον myrrhæ ſpeciem ementiri & venenum eſſe. In Galeni codicibus etiam legitur ὀποκάλπασον: Et pro καρπησίου apud Paulum Æginet. li. 5. cap. 43. falsò καρπησίας. Nam καρπησία aut καρπήσιον aliud eſt. Actuarius κομβίβας appellari tradit, & Nicolaus Myrepſus: Sed Combebæ ſiue Cubebæ Mauritanorũ vel καρπήσιον Græcorũ differunt à Cubebis officinarum. Καρπήσιον enim Galeno herba eſt phu appellato genere ſimilis, valentior tamen, atq; odoratum quiddam ſpirans. Vide ipſum Galenũ lib. 1. de Antidotis, & lib. 7. Simplic. Et in dict. Κάρπασος & Καρπήσιον.

Ὀποκινάμωμον, ſuccus cinamomi, ſeu ſuccus ex arbore quæ cinamomum fert inciſa manans, ſcribitur & ὀποκιννάμωμον.

Ὀποπάναξ, ſuccus panacis Heraclei, quæ lachryma excipitur caule, vel radice inciſa, quum recens eruperit caulis. Dioſcorid. lib. 3. cap. 55. πάνακες ἡράκλειον. ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Ὀπός, οῦ, ὁ. In plantis tria diſtinguenda ſunt χυμὸς, χυλὸς, καὶ ὀπός. χυμὸς propriè ſapor eſt qui guſtatu percipitur. χυλὸς verò, eſt ſuccus qui ex tota ſtirpe vel eius parte conciſa, aut tuſa, torculari vel manibus & quomodocunque tandem exprimitur: vt papaueris ſuccus quod Meconium dicitur ἐκθλιβόμενον διὰ πιέστρου: de quo Plin. 20. cap. 18. & Dioſcor. 4. cap. 65. Ὀπὸς autem eſt lacteus ſuccus, & qualiſcunque liquor non ſponte, vt lachryma, id eſt, τὸ δάκρυον, emanans, ſed caſtratione, ſcarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens, vt opopanax, ſcammonia, ſagapenum, galbanum, id eſt, μετώπιον, opobalſamum, euphorbium, opium, id eſt, ὀπὸς μήκωνος, καὶ ὀπίον: & laſer, id eſt, ὀπὸς κυρηναϊκὸς ἢ μηδικὸς, qui liquor etiam per excellentiam ὀπὸς dicitur ab Hippocrate ἀντὶ τοῦ ὀποῦ τοῦ σιλφίου, vt & ὀποῦ σπέρμα dixit ſilphij ſemen. lege Σίλφιον. Aliquando tamẽ authores vocibus abutuntur, vt cùm dixit Plin. lib. 20. cap. 18. de opio loquens, E nigro papauere ſapor gignitur ſcapo inciſo, vt Diagoras ſuadet, cum turgeſcit, Et paulò pòſt, Succus & hic, & herbæ cuiuſcunque, lana excipitur: aut ſi exiguus eſt, vngue pollicis, vt lactucis (legendum in conchis) &c. vbi ſaporem & ſuccum ὀπὸν appellat, quem δάκρυον Dioſcorides etiam περὶ μήκωνος papaueris ita ſcribens, Ὀπίζεται δὲ δεῖ μετὰ τὸ τὰς δρόσους ἀποξηρανθῆναι περιχαράσσοντα μαχαιρίῳ τὸν ἀστερίσκον. Et paulò pòſt, καὶ ἀπομάσσειν τὸ δάκρυον ἐκκεχυμένον δακτύλῳ εἰς μύακας. Propriè verò ita locutus erat cùm diceret opium meconio eſſe ignauius. Καλεῖται δέ φησι, τὸ τοιοῦτον μηκώνειον ἀσθενέστερον τοῦ ὀποῦ. Ac idem Dioſcorides vt dixit περὶ ἐρινεοῦ lib. 3. ὀπῶδες καὶ μεστὸν ἐστί: ſic Plinius de Erineo libr. 23. cap. 7. manat lacte multo. Atque quod Theophra. de hiſtor. lib. 4. cap. 1. ficum Ægyptiam πολύοπον dixerat, Plinius lib. 13. cap. 7. multo lacte abũdantem tranſtulit. Et lib. hiſtor. 1. cap. 19. dixit idem Philoſophus, ἔχει δὲ καὶ ὁ τῶν δένδρων αὐτῶν ὑγρότης, ὥσπερ ῥίζας, διαφορὰς εἴδη. Ἡ μὲν γὰρ ἐστιν ὀπώδης, ὥσπερ ἡ τῆς συκῆς μήκωνος: Et Plin. lib. 15. cap. 28. Magna eſt & in colore ſucci differentia. Lacteus in capite ficis. Liquor autem concretus propriè eſt Ὄπισμα. Dioſcorides de Aloe, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄπισμα. Ὀπίζειν (cuius exemplum iam citaui) ita expoſuit Plinius cum ait etiam de Aloe cap. lib. 26. caulẽ ante maturitatem ſeminis incidunt ſucci gratia: id eſt ὀπίζειν. in Laſerpitio ἐγχαράσσειν τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλόν: in Euphorbio verò κόπτειν vel ἀνακόπτειν διαιρεῖν τὸν καυλὸν dixeris ſecutus Dioſcorid. cui Euphorbij δένδρον ὀποῦ μεστὸν δριμυτάτου. Et Ammoniacum cuius frutex totus cum radice ἀγασυλλὶς dicitur, καὶ τὸν ὀπὸς ἐστὶν ὀπώδης. Hinc Ὀπισμὸς, οῦ, ὁ, liquoris detractatio, quaſi ὀπίζειν ſit liquare, dicatúrque ὀπισμὸς, liquatio: vt cùm ait Idẽ in tertio cap. etiam περὶ Ἀλόης, ἡ ἐν Ἀντιόχειᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τόπῳ εἰς ὀπισμόν, Ruell. non valde extrahendo ſucco idonea: dicendum verò liquori, diſtinctionis gratia. Ὀπὸς etiam pro coagulo, ὁ πυτία, καὶ τάμισος. Ho. Iliad. ε, ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐόν. vbi Interpr. τὸ γαλακτῶδες ἀπόσταγμα τῆς συκῆς. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 11. Alij pro coagulo addunt de fici ramo lac, & acetum, aſpergunt item aliis aliquot rebus, quod Græci alij ὀπὸν, alij δάκρυον. Ab hac voce Ὀπίας, caſeum appellauit Cyclops apud Euripidem, acrem, & ad quem cogendum ſuccus ficulneus, quem ὀπὸν eſſe diximus, adhibitus eſſet: Καὶ τυρὸς, inquit, ὀπίας ἐστὶ καὶ βοὸς γάλα. Athenæus in Deipnoſoph: clo, Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρὸν τὸν δριμὺν, τὸν παγέντα τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ. Ariſtoph. in Veſpis ἀντὶ τῆς ὀπῆς & pro foramine hanc vocem vſurpat, ὁ δ' ἐκ τῆς ὀπῆς ἐκδύεται: vbi Interpres, ἀπὸ τῆς ὀπῆς τὸ ὄνομα. Καὶ τυρὸς δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν τὸν τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς συστάντα. Apud eundem Athen. lib. 3. Μύκητας ὀπὸν ἀφεψημένους ἐν ὄξει καὶ ὀπῷ: ὀπὸν non coagulum, aut vt Interpres vertit ſuccum expono, ſed Laſerpitium, de cuius radice loquens Dioſcorides ait lib. 3. περὶ σιλφίου, ἁρμόζει τε ἐπὶ μιγνυμένη καὶ εἰς βρώματα καὶ ἅλας. Sic & Laſerem intelligo apud Ariſtoph. vbi ait in Pluto, τοῦ σιλφίου τὰς κεφαλὰς τρεῖς ἐκλέγειν. Et νῦν δ' ὀπῷ. Ἐν τῷ θυείᾳ συντετριμμένου ὀποῦ. Eſt enim laſer acris, ἐστὶ δὲ καὶ ὁ ὀπὸς ἑλκωτικὸς δυνάμεως (id eſt, vlceratorium eſt medicamentum ſiue exulceratricem vim habet, vt Plin. loquitur. nã ἐλκωτικὸς apud Galen. corruptè legitur lib. 8. Simpl. περὶ σιλφίου, vt conſtat: & apud Dioſcorid. cap. περὶ σιλφίου, falsò ἰλαστικὸς pro ἑλκωτικός.) καὶ ὀπὸς ἐξαιρέτως πυρωτικὸς, Dioſcorid. de Laſere. Idem Comicus in Concion. σκόροδ' ἐμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ, & ſtatim, Καὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰσιοῦσι τοῖς βλέμμασι τοῖς ἑαυτῶν. Vnde βλέπειν ὀπὸν propter acrimoniam Laſeris, eſt toruè & truculenter intueri, quod & βλέπειν κάρδαμα καὶ σίναπι ἀνάπτειν, i. δριμὺ καὶ ὀργίλον. In Pace, γεωργὸς, ὅθεν τὸ κρανὶν βλέπειν ὀπόν. vbi & Interp. ὁ δριμὺ καὶ πικρὸν ὁρῶν. Sed ne quis ſibi ſomniet de alio liquore & ſucco, vt ficulneo ἢ καὶ ὀπὸς δριμύτατος, afferam Galeni verba, lib. 8. Simplic. Ὀπὸς ὁ μὲν κυρηναϊκὸς ἁπάντων ἐστὶ θερμότατος. Et, εἰσὶ δὲ τέμνοντες αὐτὸ ἀπὸ ῥίζης γὰρ ἔστι τις ὀπὸς αὐτοῦ, ὁ καυλῷ τμηθέντος, ἴδιον ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλισχρόν, ὀπὸς ἐστί. Εἰδικώτερον δὲ ἤδη καθ' ὑπεροχήν τινα τὸν κυρηναϊκὸν ὀπὸν ὀνομάζουσι, καὶ τὸν μηδικὸν, καὶ τὸν συριακὸν, id eſt, Laſerẽ liquorémque ſilphij. De laſere Vitru. lib. 8. cap. 3. Columella lib. de Arborib. cap. 23. vocat laſer Cyrenaïcum (vnde à Catullo Laſerpitiferæ Cyrenæ) vel vt alij legunt lac Cyrenaïcum rectè, nam & à Solino cap. 40. Syrpe & lac Syrpicum vocatur. Eiuſque maximus vſus fuit in condimentis: inde pullus laſeratus apud Apitium, & carnes laſere infectæ apud Apuleium libro 10. Aſini aurei.

Ὀπόσα, pro ἃ.

Ὀποσάκις, quoties.

Ὀποσακισοῦν, quoties libeat.

Ὀποσαπλάσιος, totuplex, vt ποσαπλάσιος, quotũplex.

Ὀποσαπλασιοσοῦν, apud Ariſtot. quantumuis multiplex.

Ὀποσαχῶς, multipliciter.

Ὀπόσα πλεῖστα, quanta maxima. ὁπόσα ἐστί, quantum valet.

Ὀπόσα ἄν, quotlibet, quotcunque.

Ὀπόσον βραχύ, quàm breuis.

Ὀποσοσοῦν, vbicunque, quocunque, quantuncunque.

Ὀπόσος, η, ον, quot, quotus, quantus, & Indefinitè, & Ὀπόσος. νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀπετόρνευσε, inſulam quantam dixi confecit, Philoſtrat. in Heroicis. ἐν ᾧ τινὰς ὁπόσας ἐβούλετο ἡμέρας, &c. Demoſt. ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτῆσαι, Bud. in Epiſt. poſt. neſcio quot dies à cibo abſtinere, aliquot dies. Odyſſ. ξ, καὶ ὁπόσα κεν δ' αἰτῇσι. Gaza de Senect. τοσαῦτα τοῖς βρώμασι καὶ πόμασι χρηστέον, ὅσα τὴν ἰσχὺν ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ συμπνίζειν, tantum cibi & potionis ſumendum eſt, vt reficiantur vires, non opprimantur.

Ὀποσοσοῦν, quotuſlibet, quotuſcunque. ὁποσοσοῦν quantalibet. ὁποσονοῦν χρόνον, quantumuis tẽporis. τὸ ὁποσονοῦν, quantuncũque, quantulucunque. ὁποσονοῦν βάρος, quãtalibet grauitas, Ariſtot.

Ὀποσοσδήποτε, &

Ὀποσοστοσοῦν, quantuſcunque. Demoſt. Ὁποσονδήποτε ἀργύριον προσθεὶς τὸν ἀγῶνα. Lyſias, Ἀλλ' ἀγαπώμεν, εἰ ὁποσουτινοσοῦν ὠνούμενοι αὐτοὺς ἀπαλλαγησόμεθα, ſi quanticunque ementes.

Ὀπόστος, ὁ, quotus, Indefinit. nam πόστος. Interrog. ὁπόστοι τυγχάνουσι τὸν ἀριθμὸν, quotquot numero ſint, Ariſtotel. lib. 2. Politic. c. 3. vide πόστος.

Ὀποστοσδήποτε, &

Ὀποστοσοῦν, quotuſlibet, quotuſcunque. ὁποστοσοῦν εἴη, quotuſcunque fuerit. Demoſth. pro corona, Οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐδ' ὁποστοσοῦν.

Ὀπόταν, quoniam, quando, quandocunque. Ὁπόταν non verò ἐπειδὰν, iungitur etiam Optatiuo cùm de præterito ſermo eſt, Lucianus. Τί γὰρ ἂν καὶ ἔπραττες, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Nam quid ageres, cùm diuinitus cogerẽre?

Ὀπότε, quum, quando, poſteaquàm. εἰς ὁπότε ἔσται, i. quo tempore, Æſchin. Cum Optat. Thucyd. ὁπότε ἔλθοι, quoties adiret, Plato in Tim. ὁπότε δὲ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν, quum autem corporibus inſeuiſſet, Cic. Idẽ, in Apolog. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει, quum Palamedem conuenirem.

Ὀπότε γοῦν, vbi ergo, itaque quum.

Ὀποτεοῦν, quandocunque.

Ὀπότερα, pro ὁποτέρως, vtroque modo. Ariſtophan. Νεφ. εἰπέ μοι, ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχεις, τὰς ἡμέρας ἢ τὸ σῶμ' ἐπιτηδεύσεις ἀμείνονα. vide Ὀπότερος.

Ὀπότερον, vtrum, Infinitè: nam Interrogatiuè πότερον dicimus. καὶ ὁπότερον, pro vtrumuis.

Ὀπότερος, α, vter, vtercunque, vterlibet, alteruter, quis, quilibet, de pluribus etiam quàm duobus, Nazanz. in Orat. Heſiod. Τὴν δ' ἄλλην ἐπουράνιον ἐπὶ φασὶ θεοὺς αἰτίας, οὐχ ὁπότερον ἔτυχε, non vtrumlibet occiderit. οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε, nihil eſt quod æquè fieri ac non fieri poſſit. Alibi Ariſtoteles, τὸ ὁπότερ' ἔτυχε τῶν συμβαινόντων, i. quod ad vtrunlibet accedit ex æquo vel vtrũuis acciderit, i. quod æquè eſſe ac non eſſe poteſt. vbi ὁπότερα ἀντὶ τοῦ ὁπότερον ſumitur. ἀφέψημα ὁποτέρου, decoctum vtriuſque, Ruel. alterutrius, Marcel. ὁποτέρωσε ποτε ἀρέξῃ, Plato de Legib. vtram in partem declinare, vtro modo.

Ὀποτεροσδήποτε, &

Ὀπο-

ὁπποτερονοῦν, vteruis, vterlibet, alteruter, Thucyd. εἰ ἀμνημονοῦσιν ὁποτερωνοῦν, ſi alterutris memoria exciderit. ὁποτεροσοῦν ὑμῶν, veſtrûm vteruis, Gaza de Seneƈt. ὁποτερουοῦν, alterutrius. ὁποτερωσοῦν, vtro ſeu alterutro modo. ὁποτερωσοῦν, vtrunque: quaſi dicas vtruncunque. ὁποτερωνοῦν τῶν μερῶν, vtrauis partium. ἐφ' ὁποτερονοῦν τρέχειν, in vtranlibet partem curſum intendere.

Ὁποτέρωθεν, vnde: ὁπόθεν τοῖν μεροῖν.

Ὁποτέρως, vtro modo, Infinité. Plat. in Epiſt. δεῖ ἐξελέγξαι σαφῶς ὁποτέρως ποτὲ ἀρχῇ, vtro ſe modo habuerit. ὁποτέρως ἴσαι, ἐν ᾧ δέοι κινδυνεύειν, incertum vtri magis in periculo futuri, Thucydid. Et aliquando Interrogatiué. Plat. libro 1. de Republ. ὁποτέρως σοι ἀρέσκει; vtro modo tibi placeret? σὺ δὲ ποτέρως φῄς;

Ὁποτέρωσε, vtrò, in vnam partem, dubitatiué.

Ὅπου, vbi, quandoquidem, quò. Ariſtotel. de mundo, πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia quò vult, mouet. ὅλως ἄπιστον τοῦτο, ὅπου καὶ Μεσσηνίοις κόμπος χρόνον δοκεῖ, &c. omnino id incredibile, cum Meſſenij iaƈtantia vix putentur, &c. Plutarch. in Romulo. ὅπου, in repetita interrogatione. Ariſtop. ΣΤ. ποῦ 'ν λαμβάνεις αὐτό; Μ. ὅπου; σημαίνεις. Item ὅπου, aliquando, quando, cum Indicat. Plutarc. in Othone, ὅπου μὲν, ὅπου δὲ, Idem in Camillo. ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐκφέρειν, ὅπου μὲν εἰς δεισιδαιμονίαν, ὅπου δὲ εἰς ὀλιγωρίαν, &c. i. humanam imbecillitatem quæ efferri ſolet quãdoque ad ſuperſtitionem, quandoque ad contemptum. ὅπου οὖν, vbique, Xenoph. Ὅπου & ὁπηνίκα pro quandoquidem ponuntur, vt Latiné quando. Atque τῷ ὅπου etiam ſubiungitur γε, quod multò magis, & multò minus ſignificat. Iſocrat. περὶ ἀντιδόσ. Ὅπου γὰρ ἀκούσας μηδὲν τούτων φαῦλον, εἰς ἀγαθὰ με τηλικαῦτα κατέστησαν, ὅπου σφόδρ' ἂν οἱ ἐχθροὶ πειραθεῖεν ἐκεῖνα παρ' ἐμοῦ λαμβάνειν. Ὅπου, pro quum 2. Petri cap. 2.

Ὅπου ἄν, vbicunque, quocunque, quandocunque. Xenoph. βαδίζοντα ὅπου ἂν θέλωμαι, euntem quocunque velim. ὅπου ἂν τύχῃ τοῦ σώματος, qualibet corporis parte. Ariſtot. ὅπου καί, nam etſi, quandoquidem, etiamſi, Plutar. περὶ ἀδολεσχίας.

Ὅπουγε, quandoquidem, i. tepore cùm. Lucian. ὅπουγε οὐ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο περιειλήφθη γεννώμενον εἰς τὴν γῆν, &c.

Ὁπουδή, & Ὁπουδήποτε, & Ὁπουοῦν, & Ὅπου ποτέ, vbicunque, εἴτε ὁπουδή, ſicubi.

Ὁποῦν, quocunque, quouis. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 11. ὁποῦν διοδεύειν, quouis permeant ac ſequitur. Dixerat cap. 9. ἐφ' ὅσον οὖν ἀφικνεῖται.

Ὅπου ποτὲ γῆς, vbicunque gentium, Syneſ. ὅπου ποτὲ γῆς εἴης, vbicunque terrarum eſſes.

Ὀποῦς, Opus ciuitas in Locris. declinatur apud Latinos forma Græca, huius Opuntis, à Nominat. ὀπόεις, ὀπόεντος, & ſynæreſi ὀποῦς, ὀποῦντος. Hinc ὀπούντιος, quo nomine etiam monoculus καὶ ἑτερόφθαλμος vocatur, Interp. Ariſtoph. Auibus.

Ὀπόφυλλον, ου, τό, laſerpitij ſemen, apud Dioſcorid. περὶ ἀπολωλότων lib. 2. cap. 69. Galenus ὀποῦ καρπὸν exponit ſilphij ſemen, quod & φύλλον (ob latitudinem) vocari tradit.

Ὄππα, & Ὄππως, pro ὅπα & ὅπως, poet. vide ὅπα.

Ὀππόσε, quocunque, vt πόσε, Aduerb. ad locum Odyſſ. ξ, νῦν γὰρ ἔτ' ἄλλη ἐγὼ ὁδὸς ἄνωγα νεχέομαι, ὀππόσ' ἵκωμαι, quocunque iuero. vbi tamen etiam ὀππόσε legi poteſt.

Ὄππατα, Æolicé, pro ὄμματα.

Ὀππόμες, pro ὄψιος apud Aratum.

Ὀππότε, pro ὁπότε, ὅτε, quando, ὁπηνίκα, donec, dum, quum, ὁπόταν, cum Subiunƈt. Laſcar. ὀππότ' ἀλεξάνδρῳ βλέμμα βάλῃς ἐπ' ἐμοί. ὀππότε μὴ &c. quando non, pro ſi non. Apoll. Rhod.

Ὀπτά, τά, viſa, & ἄοπτα, non viſa. Hinc illa fallaciola Laſi expoſita ab Athen. lib. 8. ἰχθὺν ὠμὸν ὀπτὸν εἶναι, quum enim hoc omnes mirarentur, neque reperirent quo paƈto crudum eſſe, idémque aſſum poſſet: ſic probare ingreſſus fuit, ὃ δύναται ἀκοῦσαι, τοῦτ' ἔστιν ἀκουστόν, καὶ ὃ δύναται νοῆσαι, τοῦτ' ἔστι νοητόν, ὡσαύτως οὖν καὶ ὃ δύναται ἰδεῖν τοῦτ' ἔστιν ὀπτόν. ὡς ἐνταῦθα τὸν ἰχθὺν ἴδοιεν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι. Eſt autẽ ambiguitas in vocabulo ὀπτόν, quod & oculis ſubieƈtum, & aſſum ſignificat.

Ὀπταλέος, α, ον, aſſatus, aſſus, ὀπτός, Hom. Iliad.

Ὀπτανεῖον, ου, τό, locus vbi carnes aſſantur, culina, quaſi dicas toſtorium: coquinam dicebant veteres teſte Nonio, τὸ μαγειρεῖον.

Ὀπτάνιον, idem, Etym.

Ὀπτασία, aſpeƈtus, ὄψις, θέα, Suid.

Ὀπτάνιον, idem quod ὀπτανεῖον, Atticé, Ety. apud Ariſtoph. in Equit.

Ὀπτανός, aſſus, Gaza ex Ariſtot. Problem.

Ὀπτάνω, conſpicio, video, ὁρῶ, Aƈtiu. Accuſatiuo iungitur. Paſſiuum ὀπτάνομαι, conſpicior, cap. 1. Aƈt. Apoſt. & cap. 8. lib. 3. Regum.

Ὀπτανόμενος, verſans in conſpeƈtu, viſus, in Aƈt. Apoſt. 1. cap. 1. Alij vertunt apparens.

Ὀπτασία, ας, ἡ, viſio, aſpeƈtus, conſpeƈtus, θεωρία, φαντασία, θέαμα, Euangel. Lucæ cap. 1. καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν, viſionem vidiſſet: Paulus 2. ad Corinth. cap. 12. ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις κυρίου.

Ὀπτάω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, aſſo, coquo, torreo, adoleo. Aƈtiuum, Accuſ. Hom. Odyſſ. ξ, ὤπτησεν δὲ κρέα πάντα. Ariſtoph. ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι, torrebam conſanguineis ventrem. Xenoph. OEconomicis. τὴν γῆν στρέφειν ὡς ὁ ἥλιος αὐτὴν ὀπτᾷ, vt crudaſcoquatur à Sole. Ibid. τὴν γῆν ὀπτᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cicero vertit terram à ſole percoqui.

Ὀπτέον, videndum eſt.

Ὀπτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, video. Aƈtiu.

Ὀπτηθείς, coƈtus, toſtus.

Ὀπτητικός, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπτημένος ἄρτος, coƈtus panis. Galen. ad Glauc.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, ſpeculator, ſpeƈtator, viſor Tacit. κατάσκοπος, κατασκοπεύς. Heſych. ὀπτήρ, ἐφόπτης. Odyſſ. ξ, ἐπεὶ ἦρχε δὲ κα σκοποὺς ὀτρυνα νέεσθαι: poeticum eſt, κατασκόπους verò Oratorum, inquit Thomas Magiſter. Xenoph. tamen ita loqui auſus eſt, πεμψάντων ὀπτῆρας ὧν πρόσθεν, καὶ φυλακῆρας ὧν ὄπισθεν.

Ὀπτήρια, τά, munera præmiave, quæ in ſpeƈtaculum impenduntur, τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. vel εἴτουν τὰ προσόψεως δῶρα à quocunque data vt oſtenderet ſe libẽter vidiſſe. Callimachus de Diana Triuia, Ἡφαίστου κλειτοῖο ὅπως ὀπτήρια δοίη. Pollux lib. 2. interpretatur munera ſponſæ à ſponſo donata, vbi in conſpeƈtum prodierit primùm, qualia & ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτῆσαι, decoquere.

Ὄπτησις, εως, ἡ, q. aſſatura, aſſatio, decoƈtio, Ariſtotel. περὶ ἀκουστῶν, Πολὺ δὲ καὶ ἡ ὄπτησις εἰς τὴν καθάρσιν συμβάλλεται καὶ πρὸς ἀλήθειαν.

Ὀπτητέον, torrendum eſt.

Ὀπτική, &

Ὀπτικὴ πραγματεία, doƈtrina quædam & exquiſitio cauſarum & rationum viſus.

Ὀπτικός, ὁ, viſibilis Plin. q. perſpeƈtiuus, ſpeculatiuus, perſpicax: vnde ἡ ὀπτικὴ δύναμις, cõſpiciendi vis. Et ὀπτικὴ γεωμετρία, i. perſpeƈtiua Geometria, i. quæ ad oculos pertinet: nam quæ ad aures, dicitur κανονική, Gell. lib. 16. cap. 18. τὸ ὀπτικὸν πνεῦμα, Alexander Aphrodiſæus. ſpiritus vi præditus videndi, vel viſui viſus accommodatus ſpiritus, Gaza. ὀπτικά, τά, nerui ſubminiſtrantes viſiuum ſpiritum oculis. ἐν τοῖς ὀπτικοῖς, in opticis, id eſt, in aſpeƈtuum rationibus, Ariſtoteles in Problematibus.

Ὀπτιλέτις, nomẽ templi Mineruæ apud Spartanos: τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς οἱ λάκωνες καλοῦσιν ὀπτίλους. Lacones oculos dicunt optilos: vnde diƈta eſt ὀπτιλέτις ἀθηνᾶ, optiletis Mineruа, cui fanum Lycurgus extruxit. quòd luſcus redditus eſſet ab Alexandro adoleſcente, Plutarch. in Lycurgo. in Apoph. Lacon. Hæc eſt ὀφθαλμῖτις Pauſaniæ. Ὄπτιλλοι oculi: Ὀπτιλλασίς, cæcitas, ὀφθαλμία, Heſych.

Ὄπτομαι, μ. ὄψομαι, π. ὦμμαι, video, & videor, Depon. Accuſat. præter. medium ὄπωπα. & Atticé ὄπωπα vidi: ſpeƈtaui, futurum med. ὄψομαι videbo, inuenitur & præter. plus quàm perfeƈtum ὀπώπειν ab inuſitato ὄπτω apud Suid.

Ὀπτός, ή, όν, aſſus, aſſatus, inaſſatus, coƈtilis, coƈtus, toſtus. ὀπτὸς πρὸς ἡλίου, ſole coƈtus, Xenoph. ὀπτὴ πλίνθος, coƈtus later. Ariſtides. Sic & Herodot. Item ὀπτός, viſibilis, Plin.

Ὄπτω, μ. ὄψω, π. ὦφα, idem quod ὄπτομαι, video: quanquam ſit inuſitatum.

Ὀπυίομαι. ὀπυίεται ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια, viſum ad venerem admittit, Plutar. in Solone. ὀπυίονται, venerem patiuntur, Ariſtot. libro 7. Ethicorum, capite 5. Interdum Accuſat. iungitur. Iliad. ϑ, Τὴν δ' ἐκ Λευκάδος ὀπυιομένην τίκα μήτηρ, i. nuptum locata, γεγαμημένη, μεμνηστευμένη.

Ὀπυίω, μ. υίσω, π. υικα, ὀμιλεῖν, γαμεῖν, coeo, ἀπὸ τοῦ ὀπίζεσθαι, ὃ δηλοῖ περιέπειν καὶ τιμᾶν. Aƈtiu. Accuſ. Odyſſ. β, ἃς θέμις ἐστιν ὀπυιέμεν ἄνδρα ἑκάστῳ. Heſiod. in Theog. δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam vxorem, ſeu vt vxorem duceret. Idem, τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, cius enim filiam vxorem habes.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſuccoſus, ſucco laƈteo refertus. ὀπώδης ἡ ὑγρότης, laƈteus ſuccus, Theophraſtus libr. 6. cap. 7. de cauſ. plant. vide Ὀπός.

Ὄπωπα, vidi, conſpexi. Eſt autem μέσ. παρακ. Atticé ab ὄπτω, pro ὦπα. Apollon. 2. αὐτὸς ὄπωπα, id eſt, ἐθεασάμην. Homer. Iliad. β. καὶ ὄπωπα, id eſt, ἑώρακα. Odyſſ. 4. εἴπου ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι.

Ὄπωπε, proſpicit, vidit.

Ὀπώπει, &

Ὀπώπειν, viderat. Theocrit. ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπειν.

Ὀπωπή, ῆς, ἡ, aſpeƈtus, viſus, ὅρασις, πρόσοψις, κόρη, pupilla, θεωρία, θέα, ὄψις, vultus, oculus. Odyſſ. 4. κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. vbi Didymus, ὀπωπῆς διὰ τῆς ὄψεως, ἢ ὀπωπῆς διὰ τῆς ὄψεως. ſed prior expoſitio melior. Apoll. libr. 2. Argon. ἀμφὶ δέ οἱ βλέφαρα, γήραϊ δὲ ὑπερθαλέεσσιν ὀπωπαὶ ἀφαυρότεραι χρόα, inquit Interpres. Et lib. 5. Epigr. ἦσαν γὰρ ἀμαυραὶ ὄσσοι ὀπωπαί, i. oculi cæci erant.

Ὀπωπητήρ, ῆρος, ſpeculator, viſor. Homer.

Ὀπώρα, ας, ἡ, poma, hoc eſt, omnes mollioris corticis fruƈtus. Nã

quæ exterius durum & lignoſum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellãtur. ὀπώρας appellatione poma inter æſtatem & autumnum prouenientia omnia intelliguntur, vt notat Marcel. lib. 3. Dioſcorid. Plato de Legibus, fructus autumni. Idem de vuis & huiuſmodi. ὀπώρα καὶ ἀκρόδρυα, poma & nuces, Ariſtoteles lib. octauo Animalium, capite 28. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, in autumnali fructuum maturitate. Theophraſt. libr. ſexto, capite ſexto de cauſis plantarum. Conſtantinus γεωπονικῶν libro 10. Ὀπώρα λέγεται ὁ χλωρὸς τὸν καρπὸν ἔχων, ἤδη ὁ σκληρὸς, μῆλα, ἀπίδια, δαμασκηνά, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Sic verò ſeparat ἀπὸ τῶν ἀκροδρύων quæ vocantur, ὅσα ἔξωθεν κέλυφος ἔχει, vt punicum, piſtacia, caſtaneæ, & quæcunque lignoſo cortice veſtiuntur. Galenus Aliment. lib. 1. Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιον εἰσὶ καὶ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων ταῦτα. Σκευασία δὲ ὀπωρῶν, confectio ex fructibus, quæ, & ὀπωρικὰ dicitur. vide Galen. lib. 8. capit. 3. κατὰ τόπους. Plin. libro 24. cap. 14. vnum etiamnum arborum medicinæ debetur nobile medicamentum, quod oporicem vocant. πεπαίνειν τὴν ὀπώραν, fructum coquere, quod de vuis dixit Xenoph. Item ὀπώρα, autumnus. ὥσπερ τὸ ὄψ καὶ ὥρα, quaſi conſpectus temporis, Etymologicô. ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, ineunte autumno, Gaza. ὀπώρας τέμνεται, autumno ſecatur, Theophr. lib. 9. cap. vlt. hiſt. plantar. ὑπὸ τὴν ὀπώραν, i. æſtate, Gaza ex Æſchylo apud Ariſtot. lib. 9. Anim. capite 49. ὑπὸ τὴν ὀπώραν, pro eodem, Ibidem. ἀρχομένης τῆς ὀπώρας, ineunte autumno, Idem Ariſtotel. libro 9. Anim. vide ὡραιοκαρπός.

Ὀπώρη, ης, ἡ, autumnus, Ariſtot libro de mundo, ὧν καρπὸν ὀπώρης ἡδὺν, ἄρμενον δὲ δυσθησαύριστον γίγνεται ἔχειν καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, i. quæ autumni tempore fructum ſuauem fundunt, ſed conditu difficilem, &c. ὀπώρης ὥρης, tempore fructuum, Ariſt. libro 9. Anim. Item ὀπώρη, poma, genus pomorum, perceptio fructuum, ſecunda menſa, Nonn. τὸ μεταόπωρον. Odyſſ. ξ, ἐλθέμεναι ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην.

Ὀπωρίζομαι, &

Ὀπωρίζω, fructus decerpo, colligo, emo, Plut. in Pericl. τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, agrorum tollens ſepes, vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Eſt etiam pomis veſci, & vſu pomorum nauſeam contrahere, ὁ δὲ ὀρφὸς ὅταν ὀπωρίζῃ, quum per vſum pomorum nauſea infeſtatur, Gaza ex Ariſtot. libro 9. Anim. futurū ὀπωριῶ vnde Philoſtr. Heroicis ὀπωριεῖ fructus colliget.

Ὀπωρικὴ, vide Ὀπώρα.

Ὀπωρινὸς, autumnalis. Heſiod. ὀπωρινὸς ὄμβρος. ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Homer. Iliad. ε. oriens inter æſtatem & autumnum. ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματα, in Epigr. æſtiui canis æſtus. Martial. lib. 9. Si daret Autumnus mihi nomen ὀπωρινὸς eſſem.

Ὀπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio.

Ὀπωρίων, &

Ὀπωροφορεῖν, ferre poma, ſiue producere.

Ὀπωροφυλάκιον, τὸ, tuguriolum ad pomorum cuſtodiam, pomarium etiam à Plinio dicitur in hoc ſignificatu, Suid. καλύβιον τῶν φυλασσόντων τὴν ὀπώραν, Heſych.

Ὀπωροφύλαξ, pomariorum cuſtos, Gaza.

Ὀπωρώνης, ὁ, qui poma vendit emitque, Suid.

Ὅπως, interdum διαπορητικῶς καὶ ἐπιδυσταγμαστικῶς, ponitur pro quomodo, hoc eſt, pro πῶς, ὡς, ὥσπερ, ſic, vt, prout, ἵνα, quemadmodum. Et conſtruitur cum Indicat. vt ὅπως ἐθέλεις ἔρξον, fac vt vis, Homer. Iliad. & Odyſſ. ξ, ἐλθὼν ὅπως μοι ἔγωγ' ἐθέλω. λέξον ὅπως δοκεῖ, dic quemadmodum cenſes, Xenophon. ὅπως ἕκαστα ἔχει καὶ περὶ ὧν αὐτοὶ διαιτῶν ταφλοίζει, quo pacto ſingula ſe habent, quamque habent ſententiam, exponit. Plutarc. in Solone. τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἔσχεν, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι, ab initio quomodo res ſe habuerit, non facile eſt noſſe, Idem in Pericle. οἶσθα ὅπως ἦν διακείμενος, ſcis quàm eram, &c. Lucian. ὅπως ἐγένετο, vbi ſeu poſtquam natus eſt. Ariſtoph. ὅπως ὀφθῇς, vt videreris, Idem. ἐκ πάσης ὅπως ἀνάγκη, omnino neceſſe eſt, Euripid. & Ariſtophan. Sic Sophocles. Cum Futuro Indicat. Plutarc. in Numa, ἓν μὲν φυλάττοντες μόνον, ὅπως ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἡμερῶν ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται, id eſt, vnum quidem obſeruantes ſolùm, vt dies trecentos & ſexaginta annus contineret. αὐτῷ μελήσειν ἔφη, ὅπως εὐθὺς ἐκ ποδῶν ἔσται τὸ γεννηθέν, ſibi curæ fore dixit vt continuò quod naſcitur, è medio tollatur, Idem in Lycurgo. ὅπως ἔσται, pro ὅπως γένηται, Homer. Iliad. ὅπως κρύψεις, &c. φράζε, Sophocl. ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους, σκοπεῖ, quomodo hoſtes vlciſcatur, conſiderat, Plutarch. in Camillo. δέδοικα ὅπως γενήσομαι, vereor vt fiam Ariſtophan. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, Idem, id eſt, οὐδενὶ τρόπῳ, nullo modo. οὐκ ἔστιν ὅπως χέσει, Demoſt. Plat. 2. de Rep. οὔτε αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω, neque poſſum non ſuccurrere. οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀφίσταται, &c. Bud. in Epiſt. prior. οὐκ ἔστιν ὅπως ἐάσω, Demoſt. Cum Optatiuo, Plato in Apolog. ὅπως δὲ σύ ποτε πέπεισαι, ὦ, τῶν ἄλλων δεῖ ὅτι καὶ ἐγώ ποτε καὶ θεία ἀγαθὰ, καὶ αὖ ἐκεῖνοι μάτην ἀθυμοῦσι, μάτην δὲ ὥς ... ὅπως ἀποδοίμην, vt venderem, Ariſtophan. ὅπως γένοιτο νὺξ, vbi nox aderat, Herodotus. ὅπως κέοιο, vt iaceres, Sophoc.

Cum Subiunctiuo, vt ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, venis vt audias, Xenophon, Plato 2. de Rep. οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, neque ſcio quomodo ſuccurram. οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλησίον ἀμυνθῶσι, Nazanz. in Horat. Hom. Odyſſ. δ, ἔφρασ' ὅπως νόστου τεκμήρατο, quomodo ſit reuerſurus. διεφύλαττον τὰς νήσους, ὅπως ἐκφύγῃ μηδεὶς τῶν πολεμίων, inſulas præſidio adſeruant ne quis hoſtiū effugiat, Plutar. in Themiſtoc. Interdum cum Infinitiuo iungitur. Sophocl. in Aiace, οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, fieri non poteſt quin hæc ita ſe habeant. Ponitur etiam in repetita interrogatione. Ariſtoph. πῶς γὰρ μὴ χρῷ ... ὅπως; Interdum præcipientis eſt, καὶ παραγγελτικόν, aut denuntiantis, aut exhortantis: ſicut caue Latinè, & vide ne, Bud. Ὅπως pro ὅτι, quòd, cum Indicatiuo, Xenop. ἐμνήσθη ὅπως, Thuc. pro ἴσθι ὅτι, interpr. Pro tanquam, velut: vt ὁμοίως ὅπως, Apol. Rhod. λέων ὅπως, vt leo, Eurip.

Ὅπως μὴ, propriè vt ne ſic Latinis vſurp. Cic. offic. lib. 1. vt ne qua re egerent, ne cui parerent. cum futuro Indicatiui modi. Plato 1. de Republ. εἰπὲ τί φῂς εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι τὸ δέον ἐστί, &c. dic quid ſit iuſtum, & vide ne mihi dicas eſſe decens: vbi ὅρα ſubaudiendum, vel σκόπει, vel aliud ſimile verbum: eſt enim ἔμφασις ἐλλειπτική. Idem ibidem. οἱ παρόντες αὐτῷ, ὅπως μοι ὦ ἄνθρωπε μὴ ἐρεῖς. &c. Xenoph. οἱ δὲ ... ὅπως ἰσχυρὸς ἔσται ... ὅπως μὴ ... Ariſtoph. ... μή με ὥσπερ Ἀθάμαντα ὅπως μὴ θύσετε, ne me tanquam Athamãtem immoletis. Ibidem cum Subiunctiuo, niſi eſt erratum, ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα, vide ne quem hoc doceas. Ibidē ſine μὴ cum Indicatiuo, ὅπως δὲ κἀκεῖνον τὼ λόγω μαθήσεται, vide autem vt illos ſermones diſcat.

Ὅπωσπερ, quo modo, Sophocl.

Ὅπωσεὶ, tanquam, Euripid.

Ὅπως ἄν, & Ὅπως ἔτυχε, & Ὅπως δή, & Ὅπως δήποτε, & Ὅπως δηποτοῦν, & Ὅπως ποτέ, & Ὅπωσοῦν, & Ὁπωστιοῦν, quomodocunque, vtcunque, quocunque modo, temerè, ſine iudicio, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωστιοῦν, τυχόντως, quoquo modo, quouis modo, quolibet modo, quacũque ex cauſa. Attica autē ſunt, de quib. Bud. Cō. & hic in ſeq. ὅπως ἂν συμπέσῃ τῷ λόγῳ, Ariſtid. prout inciderit in ſermonem. ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ, &c. vt quum venerint tempora, vel vtcunque venerint tempora. duplici modo exponit Eraſ. c. 3. Act. Apoſt. at doctiſſimus Beza oſtendit exemplis allatis ex Herodoto & Sophocle. ὅπως interdū eſſe aduerbium temporis atque eo in loco accipi pro ἐπειδὰν, poſtquam venerint tēpora refrigerationis. ſic Herodotus in Clio ὅπως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρὸς ... ὅπως ἂν γένηται, &c. Libanius in Epiſt. ὅπως ἂν ..., &c. Bud. in Epiſt. prior. ... ὅπως ἂν οἱ καιροὶ συμπέσωσι, ſponſa moliente, quò tempeſtiuè conuenirent. Plut. in Lycurg. ὅπως ἂν τὰ τοῦ λόγου μέρη τὸν λόγον ἀποτελῇ, λεκτέον, dicendum quonam modo orationis partes orationē perficiant, Gaza li. 4. Gram. ὅπως ἂν εἰδῇ, vt ſciat Ariſtop. Idem in Nubib. ... ὅπως ἂν ... μηδενὶ, vt nemini ſatisfaciam de vſuris. Pro quomodo, Idem ibidem, ὅπως ἂν ... ὅπως ἂν ..., quomodocũque, Demoſt. ὅπως δήποτε ..., vtcunque veterno obdormiſcentes, c. 25. li. 2. Dioſc. ὅπως οὖν, quonam modo. Xen. lib. 1. ... ὅπως οὖν ... ὅπως οὖν γίνεται, Chryſo. ... ὅπως γὰρ οὖν, pro ὁπωσοῦν, Iſocrat. οὐδ' ὁπωστιοῦν, neutiquam. οὐδ' ὁπωστιοῦν, nullo modo, ne tantulum quidem. Plato 2. de Rep. οὐδ' ὁπωστιοῦν παρήσομεν, nullo modo permittemus. Xenoph. ἐγὼ μὲν σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν, ſapientem autem nullo modo.

ὉΡΑΘΕΙ´Σ, viſus, Nazanz. in Orat.

Ὁραθῇ, conſpiciatur.

Ὅραμα, ατος, τὸ, aſpectus. Xenoph. ὅραμα δὲ ὀφθαλμοῖς ... δι' αὐτῶν, ſpectaculum, τὸ θέαμα.

Ὅραμνος, frons, ramulus. Nic. Ὀρεὺς, montana Heſych. ab ὄρος mons. annotat tamen quoſdam ὀρεάδα, interpretari τὴν ὄρνιν alios τὴν ... , deriuantes, ἀπὸ τοῦ ὄρους ſiue ὄρνις eidem ὀρεάδες ſunt ὑλώδεις τόποι loca ſyluoſa.

Ὁράομαι, pro ὁράω. Odyſſ. ι, ὁ ... ὁρᾶτο, pro ἐθεᾶτο. ὁρᾶσθαι, ὁρᾷ, ... Hom. Iliad. ὁρᾶτο, ὁρᾶσθαι, ... , Idem ibidem, ὁρῶμαι pro δοκῶ, Ariſtoph. ὁρῶμαι ἀρχόμενος, videor incipere, Xenoph. ὤφθησαν ἐλθόντες veniſſe viſi ſunt, Thucyd.

Ὅραγες & ... partes phalangis in æqualia diuiſæ. Latini vocant os & vmbilicum.

Ὅρασις, εως, ἡ, viſio, aſpectus, ὄψις.

Ὁρατὴς, οῦ, ὁ, ſpectator.

Ὁρατικὸς, ὁ, vim cernendi habens. τὸ ὁρατικὸν, in Hippiat. ... τοῦ ὀφθαλμοῦ ... τὸ ὁρατικὸν ... διὰ τὸ ..., pupillæ locum, ſedem viſus. Plinius viſibile vocat, Actiuè.

Ὁρατὸς, οῦ, quod ſub cernendi ſenſum cadit. Cicero aſpectabilis in lib. de Vniuerſ. ſub aſpectum cadens, quod cerni vel videri poteſt.

poteſt oculis ſubiectus. Xenoph. ὁρᾶν τὰ ὁρατά. Philo de mundo, ὅδε ὁ ὄμμασιν ὁρατός, hic oculis conſpicuus. τὰ ὁρατά, res conſpectui obuiæ. Plato in Timæo, ζῶον ἓν ὁρατόν, animal vnum aſpectabile, Cicero. Ibidem, πᾶν ὅσον ἦν ὁρατόν, quicquid erat quod in cernendi ſenſum caderet, Cicero cui ἀόρατον, quod ſenſum omnem effugit oculorum.

Ὁράω, μ. ὄψομαι, π. ἑώρακα, & in Præterito imperfect. ἑώρων, video, aſpicio, προσδοκῶ, ſpero. pro caueo in ſacris literis, & reſpicio, id eſt, fauco. Actiu. Accuſat. ὁρῶ σε ἀδικοῦντα, Demoſthen. ὁρῶ σε ποιοῦντα, Ariſtotel. ὁρῶ τὸ παίειν, intendo ad feriendum, Xenoph. ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τεθραμμένους, Idem lib. 2. Pædiæ, videbant ſe pariter ali. Cum Infinitiuo, Xenophon. libr. 2. Χενομ. ὁρᾶν ἔφη πολλοὺς τῶν φίλων ὀλίγον ὄντων τὸ πλῆθος καταλέγειν ἐγχειροῦντας, καὶ ἐν τοῖς φίλοις εἶναι, πάλιν τούτους ἀποτίθεσθαι. Iungitur interdum Participio verbi alterius. Idem ibidem, ὁρᾶν ἔφη τῶν πολλοὺς πάντος μᾶλλον ἐπιμελουμένους ἢ φίλων κτήσεως, ſe multos videre dicebat cuiuſuis rei alius magis curam gerere, quàm amicos comparandi. ὁρῶ συμβαῖνον, Ariſtotel. in Politic. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me errare, Euripides. Item cum Participio verbi impersonalis. Xenophon, ὁρῶ καὶ σοὶ τούτων δέον, tibi quoque his opus fore video. Item abſque Participio. Idem. ἑώρων ἀλλήλους, mutuò fruebantur aſpectu. & cum Præpoſitione. ὁρῶ εἰς γῆν, Xenoph. ὁρῶ πρὸς ἄλλους, oculos ad alios conuerto, Idem. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, propero nauigare, ſpecto ad nauigandum. Eurip. ὁρᾷ πρὸς πλεονεξίαν, Thucydid. ſpectat ad, i. ἐστοχασμένον ἐστί, &c. Idem ὁρᾶτε ὅπως μὴ προσκρούσητε, Demoſt. interdum ſignificat excludo, examino. Demoſt. pro corona πρὸς τὸν τοῦ ἐλέγχου ὅρον.

Ὀργάζω, mollio, μαλάσσω. ὀργάζειν πηλὸν Polluci, φυρᾶν, lutum ſubigere & tundere. Ariſtoph. πηλὸν ὥσπερ ὀργάσαι, i. φυρᾶσαι καὶ μαλάξαι. Interp. etiam πισσοῦν. nam ὀργὴ, inquit, Ionicè pix, ἡ πίσσα. Ὀργάζειν pro temperare, miſcere, irrigare: Galenus apud Hippoc. ὀργάσασθαι exponit per ἀναμῖξαι, συγκεράσαι. Nicander in Alexiphar. ὀργάζων λίπεϊ ἰκμάδα, Interpr. μαλάσσων, ὁ καταβρέχων. Ὀργάζειν etiam idem quod ὀργᾶν, concupiſcere, deſyderio libidinis excitari propriè atque laſciuire, σπαργᾶν, impetu ferri ad aliquid. Et μεταβατικῶς, pro incitare & ciere, ὁρμᾶν καὶ παρορμᾶν, vt apud Ariſtot. Problem. Segm. 2. Queſt. vbi agit περὶ πυριατηρίων, id eſt, de Sudatoriis ſiue Laconicis & caldariis, i. caldariis cellis. τὸ δ' ἄλλον μᾶλλον τὴν σάρκα αὐαίνει, αὐτὴν τε ἀφαιρεῖ, καὶ τὰ ἐπιπολῆς ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγήν, velut irritat atque ſolicitat: vertit enim non bene Budæus, præmollit & ſubigit. oppoſuerat enim Philoſophus ἴσχει τοὺς ἱδρῶτας, i. ſudores cohibet, διαπλάττει.

Ὀργαίνω, μ. ανῶ, facio iraſci, turbo. ὀργαίνεται, i. παροξύνεται καὶ εἰς ὀργὴν ἐμβάλλεται, εἰς ὀργὴν καθίσταται, inquit Interp. Sophoc.

Ὀργάνη, Mineruæ epith. quòd operum præſes ſit, ὀργάνα.

Ὀργανικὸς, ὴ, ὸν, q. inſtrumentalis. vnde ὀργανικὰ μέρη, ſiue μόρια, inſtrumentales partes, partes officiariis inſtrumentis deputatæ, Gaza lib. 2. de part. Anim.

Ὄργανον, ου, τὸ, organum, inſtrumentum, ferramentum, telū, πλῆθος. Pro inſtrumento muſico, Eurip. Muſicorum inſtrumētorum duo ſunt genera, ἐμπνευστὰ ὄργανα, ſiue ἐπιπνεόμενα Polluci, quæ ſpiritu inflantur: & ἐντατά, i. quæ intenſione perficiuntur Vitr. Plutarc. vide Ἐντατός. Ὄργανον pro torculari Dioſc. lib. 4. cap. 247. Ariſtot. ſic Dialecticam vocat, quòd totius philoſophiæ inſtrumentum & veluti manus ſit. Alex. Aphr. lib. 2. Proble. ὄργανον τοῦ φρονοῦντος ſedem animi vocat cerebrum: ὄργανον ἁπάντων κακῶν dicitur Vlyſſes apud Aiac. i. αἴτιος ὁ ἐνεργῶν τῶν κακῶν, ἀντὶ τοῦ πανοῦργος καὶ κακοῦργος, ὄργανα, de partibus corporis inſtrumentalibus, Galen. ad Glauc. ὄργανα χρόνου vocat ſydera. Plat. in Tim. ὄργανα τοῦ ἰατροῦ, Xenoph. inuenitur & pro ipſo opere vſurpatum apud Poetas. vt apud Sophoclem ἔνθ' οὐ μολόντες πρόσθεν ὄργανον.

Ὀργανοποιία, ας, ἡ, inſtrumentorum fabricatio. Item machinatio velut per inſtrumenta. Philo.

Ὀργανοποιὸς, οῦ, ὁ, organarius Firmico.

Ὀργὰς, άδος, ἡ, terra aliqua culta, fertilis & terra inculta, terra ſacra alicui deo, vt lucus & ſaltus dicitur, Etym. αἴτιος ſiue ἀνειμένη γῆ. Xenoph. in Cyniget. ἐπεξεργάσασθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα, ſacrum lucum cecidiſſe, Plut. in Pericl. item locus montanus & ſyluoſus, nemus, collis, pro agro arabili, in Epigr. item pro vinea ſeu arbuſto, ibidem.

Ὀργάσασθαι, commiſcere, contemperare, Hippocr.

Ὀργάω, μ. άσω, π. ακα, appeto, mea ſponte cieor, concupiſco, moueor, turgeo, ſum ad libidinem propenſus, ἐπιθυμητικῶς ἔχω, matureſco, geſtio, incitor ac libidine turgeo, incendor libidine, Gaza. Ὀργᾶν enim quod & σπαργᾶν καὶ ὀργάζειν dicitur, propriè de animalibus dictum, eſt laſciuire, impetu ferri & ſolicitari ad venerem. ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν, ſtimulatur ad venerem, Ariſtot. lib. 3. Anim. ὀργᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν. libidine incitatur, turget ad coitum. ὀργᾷ ὀχεύεσθαι, per libidinem turget ac prurit ad coitum, Gaza ex Ariſtot. ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν, quæ ſtimulatur ad conceptum. ὀργᾷ τίκτειν, ad pariendum turget & incenditur. Transfertur etiam ad alia ἀντὶ τοῦ σπαργᾶν, concupiſcere & gliſcere, vt cum dicit Virg. 2. Georg. vere tument terræ & genitalia ſemina poſcunt, τὴν ὀργῶσαν γῆν ſignificat. Theophr. li. 3. de Cauſ. plant. δεῖ γὰρ ἀεὶ φυτεύειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Ariſtot. 9. hiſt. ca. 8. ὀργῶσι βότρυες: Virg. Georg. turgent in palmite gēmæ eodem ſignificatu dixit. Hippocr. Aphoriſ. lib. 1. πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινεῖν, μὴ ὠμὰ, μηδὲ ἐν ἀρχῇσιν, ἢν μὴ ὀργᾷ, i. niſi tumeant turgeántque & quaſi laſciuiant prurigine excundi: Eſt enim tranſlatio, vt inquit Galen. ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων ἃ ἀνοχλάζειν εὖ οὐκ ἀνέχεται γαργαλιζόμενα πάθει καὶ κινούμενα καὶ διαπτάμενα πρὸς τὰ ταῦτα. Plutar. 3. Sympoſiac. ὀργᾷ πρὸς τὴν αὔξησιν, i. ὁρμᾷ. Et dictū Herodoti de Thucyd. ὦ ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Item ὀργῶ, floreo, vigeo, item macero, ſubigo, concito. ὀργῶν τὸ εἶδος, vigens ſpecie.

Ὀργεῶνες, οἱ, qui iiſdem ſacris initiati ſunt, θύται. ſacerdotes: ὁμοφρήτορες καὶ ὁμογάλακτες, οἱ θύοντες ἐν ταχταῖς ἡμέραις θυσίας τινὰς τῶν δήμων, Pollux.

Ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira, iracundia, Vide Μῆνις. Ariſtot. ὀργή ἐστιν ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν τινὰ μὴ προσηκόντως, iracundia vlciſcendi libido, Cic. ὀργὴ πεπαλαιωμένη, ira inueterata. ἡ παρ' ὑμῶν ὀργὴ, veſtra indignatio, i. veſtra ſeueritas, Demoſth. ὀργὴ ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, mihi iraſcimini, Idem. ὀργῆς τυγχάνειν, Idem. ὀργῇ φέρω, indignè fero, Thucy. ὀργῇ ἐπίστευσαν, indignatione miſerunt, Idem. ὀργῆς ἀναφερόμενοι, ira incitati, Idē lib. eodem. ὀργῇ ἐχόμενος, ira percitus, Herodot. lib. 1. ὀργὴν ἔχω ἐπί σοι, tibi iraſcor, Demoſt. ὀργὴν παρασχεῖν, ſtomachū mouere, Idem. ὀργὴν ποιεῖσθαι, indignari, ὀργὴν σοι ποιοῦμαι, in te indignationē præ me fero, Thucyd. ὀργὴν ποιούμενος, ira percitus, permotus indignatione, Herodot. Thucy. lib. 1. ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις, nō palàm iraſcebantur, Idem, ὀργῆς ἀναφερόμενοι, ira peruiti. ὀργὴν τάττω, pœnas conſtituo, Demo. δι' ὀργῆς ἔχω, ſuccenſeo. Accuſ. δι' ὀργῆς ἔχω σε, tibi ſuccenſeo. Accuſ. δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτὸν, erat ei infenſus, Plut. in Themiſt. vide Εὐοργήτως. ἐν ὀργῇ ἔχω, Vide Ἔχω. ἐν ὀργῇ ποιούμενοι, Demoſt. ὀργὴ apud Poetas ſignificat animi motum & impetum in Electra. Sophocl. ἔχειν ὀργὴν ἀναιδῆ. ὀργὴν ἀφαιρεῖν, Plutar. περὶ ἀοργησίας, facere vt quis iracundiam omittat. ſic Teren. Ponitur & pro appetitu coeundi, παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ, Etym. Sophoc. in Aiace pro moribus, κεῖνου σκληροῖς ὀργαῖς ἐμπαλεῖς, i. ὁρμαῖς, τρόποις, ἤθεσι. Ibidem, ἐμφανεῖς ἐμοί, ὀργὴν δ' ἐμοῦ. & ἀντιφερόμενα, ἀντὶ τοῦ ἀντισηκωθείσης ὀργῆς ἐπιφέρειν ἀντὶ τοῦ χαρίζεσθαι τιμωρεῖ, inquit ſchol. Thuc. lib. 8. in illud Thuc. ἐπιφέρειν ὀργὰς παραφέρον δι' ἴδια κέρδη. Κρεῖττον τὴν μουσικὴν, ἐπιφέρειν ἀκρίτους ὀργὰς βροτοῖς σώφρων.

Ὄργια, ων, Orgia, ſacra Bacchi, myſteria, βακχεῖα, ceremoniæ: de ſacris Adonidis. ὄργια μουσῶν, Ariſtop. ὄργια πόθων, orgia amorū, i. ſacra, in Epigr.

Ὀργιάζομαι, conſecror, ritè inſtituor & celebror, ſiue vt ſuum Actiuum, rem diuinam facio, & conſecrata & inſtituta facio, Plato 4. Leg. Heſyc. ὀργιάσθη: exp. ἐμυήθη: item ἐχορεύθη θύσας.

Ὀργιάζω, μ. άσω, π. ακα, orgia celebro. ſacra ceremoniaſq; inſtituo: vt ὀργιάζω τὴν τελετήν, ceremonias perago, Plat. in Phæd. ὀργιάζω τὸν θεόν, ſacrificiis placo Deū. ὀργιάζω τὴν ψυχὴν, ad ſacra animam præparo ſuſcipienda, ad ſacrorum cultum expio & idoneam reddo. Apol. 2. Arg. ὅθ' ἐνίσπον δῖος καταῦθι ἦγε ὀργιάσαι. &c.

Ὀργιασμοὶ, οἱ, ceremoniæ.

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, celebrator orgiorum feſtorum.

Ὀργιαστικὸς, propriè eos decens qui orgia celebrant Ariſtot. Polit. 8. ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto ante, ἐν δ' ἔστιν ὁ αὐλὸς ἠθικὸν ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. ὀργιαστικὴ αὐλή, κ. ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν vocat Ariſt. quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, καὶ ὅ παρίστησι τὴν μανικὴν δύναμιν, & affectus ciet in animo, Bud. Com.

Ὀργίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι. iraſcor, iram exerceo ἀκροψυχῶ, irritor, Depo. Dat. τί μοι ὀργίζῃ; quid mihi ſuccenſes? Xen. l. 5. Pæd. ὀργισθῇς δ' ἂν, pace modo liceat tua, tua pace dicam, Eurip. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων, propter ea quæ facta eſſent, iratus, Iſocr. in Euag. Ad Epheſ. cap. 4. ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε.

Ὀργίζω, irrito, ὀργίσας, qui ad iram prouocauit, Ariſtoph. τίς ὄχλος ἦν πως ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων, ὅπου οὐκ ἂν σφηκιά.

Ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus, indignabundus, 2. breui. ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. ὀργίλως ἔχω, commoueor, Demoſt. περὶ στεφάνου.

Ὀργιλώτερος, iratior, Ariſtot. 2. Ethic. cap. 7.

Ὀργιστέον, iraſcēdum. ὀργιστέον πᾶσι, omnes iraſci oportet, Demoſt.

Ὀργιστικὸς, proclius ad iram, iracundus, irritabilis.

Ὀργυιὰ, ᾶς, ἡ, vlna, menſura ſenûm pedum, Herodot. & quaternorum cubitorum paſſus, Valla Interprete. à Gaza nunc paſſus, nunc quatuor cubitorum menſura. Dioſcorides lib. 4. δέκα ὀργυιὰς ἔχει ὕψος, id eſt, decem vlnas altus, vt exponit Ruellius: Pollux exponit ſpatium quantum protenſa hominis vtrinque brachia, ab altero ſummo medio digito ad alterum traiecta per pectus longitudine patent. Xenophon libr. 2. Χενομ. χρῆσθαι μὲν γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοῖς τὰ πάντα ὀργυιᾶς ἀλλ' ἔχειν τὰ ἄρχειν ποιοῦσαι, ἐν

θαλάσσῃ. τίκτει δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀργυιὰς δίχα τῆς ἑλάσσονος ἅμα. γίνεται ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐν πολλαῖς ὀργυιαῖς, Ariſtot.lib. 4. Animal. cap.5. vbi Gaza naſcitur in alto gurgite. κατ' ὀργυιὰς τὸ βάθος ἐκτίκτουσι, trium paſſuum altitudine pariunt, Idē lib. 6. Th.de hiſt.l.5.c. 9.inquit, ὡς τὴν ἐπιτάφιον τοῦ Δημητρίου ξύλον μῆκος τριακαιδεκαόργυιον: Et Plinius lib.16.cap.40.Illam arborem ſuccisam ad vndeciremen Demetrij fuiſſe centum triginta pedum longitudinis: valet igitur ipſo authore ὀργυιὰ pedes decem.

Ὀργυιαῖος, α, ον, magnitudine vnius vlnæ, vel trium cubitorum. ὀργυιαῖα κέρα, cornua patula, de cornibus bouis, in Epigr.

Ὀργύζω, extimulor. Horus Apol. cap. vlt. ὅταν ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ὁ γύψ. ſed ibi reponendum. ὀργήσῃ vel ὀργάσῃ dubium enim eſt vtro modo futurum formet verbum ὀργάω certè ὀργᾶν πρὸς σύλληψιν in ὀργάω habuimus. aliis reponendum videtur ὀργύσῃ.

Ὀργυιόω, μ. ώσω, π. ωκα, vlnas extendo. Neutr.

Ὄρδειον, τὸ, pro genere quodam oleris apud Nicand. in Theriac. Κιγκλίδ' ὀρδεινόν τι περίβουας, ἐν δὲ χαμαίλην.

Ὀρέγδην, ἐκτεταμένως, porrectis membris ſchol. Hom.

Ὄρεγμα, ατος, τὸ, porrectio, extenſio vel potius porrectura, ſi ita dici poſſet. Eurip. Phœniſſis παραβὰς τ' ὄρεγμα. quod Euſtath. exponit προτάσεως ἔκτασις καὶ πλατύτης. Item βῆμα vt Heſyc. expon. id eſt paſſus, Gradus. hoc eſt interſtitium quo pedes paſſi & porrecti inter eundum à ſe inuicem diſtant. quo ſignificatu afferunt ex Ariſtot. de mundo διὰ ὀρέγματος τὸ μέγεθος propter laxiorem gradus glomerationem de camelo. Idem Heſych. exponit etiam ἅλμα, ὅρμημα, ſaltus, impetus.

Ὀρεγμὸς, ὁ, faba freſa, ὁ διαπεπρισμένος κύαμος: ab ὀρέγω, Euſtat. Iliad. ψ, ὀρέγειν enim ibi expon. quidam extendebantur ἐξετείνοντο. alij διεκόπτοντο aqua poſteriori ſignificat. erit hoc ὀρεγμὸς. ſcribitur & ἐρεγμός.

Ὀρέγνυμι, extendo. Actiu. Accuſ. Hom. Iliad. α, χεῖρας ὀρεγνύς.

Ὀρέγομαι, μ. ξομαι, π. ρεγμαι, affecto, concupiſco, ſum addictus ſeu deditus, expeto, appeto, ἐπιθυμῶ. & ad ſenſum refertur. Depo. Apol.2. Arg. τοῦ δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσι, i. ὄρεξιν ἔλαβε, καὶ ἐπὶ πρόθυμος ἐγένετο, animus eſt incitatus præ lætitia. Item pro κομίζομαι, λαμβάνω, apprehendo. Idem ibidem, δίψεσσι ὀρέξατο πολλοὺς, i. ἔλαβεν. ὀρεξάσθαι, τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. vnde ὀρεκταὶ μελίαι, longæ haſtæ. Interdum iaculari, ἀκοντίζειν, pugnare, vibrare. Hom. Iliad. ἐγχεῖ ὀρεξάσθω, haſtam contorqueat, τὸ δέ ἐστι ἀμύνων ἐκ τῶν πολεμίων, ὅ ἐστι πολεμείτω, ἐκτεινέτω, φονευέτω, πληξάτω, i. contendat haſta & petat. Et Iliad. ζ, ὡς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, pro ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ὁ ἔλαβεν, i. appetiit ſuum filium & extenſis manibus accipere voluit. Apol.2. cum Dat. & Genit. ὀρέξατο δὲ ὁ ὑὸς ἐλεοῦ πεδίοιο φυγὴ δ' ἐς ἕλος ὁρμηθέντος, i. telum intorſit in aprum fuga ſe recipientem in paludem. vbi tamen [illegible] ſcribitur.

Ὀρέγω, μ. ξω, π. ρεχα, porrigo, præbeo, περέχω, manu percutio, καὶ, ſicut ὀρέγνυμι, ἐκτείνω. ἰσθ. ὁ, ἄρτον ὀρέξαι, panem porrigere. Lucian. in Cauc. ὄρεγε τὴν δεξιὰν, extende dexteram. τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκεῖσε, manus illò tendens, Plutar. in Camillo.

Ὀρέει, inſpicit, ſpectat. Ionicè.

Ὄρειος χώρα, montana regio, montoſus ager, & ὀρειάδες μοῦσαι. lib.5. Epigr. Oreades muſæ, i. in monte agentes. ὀρειάδα πέτρην, Ibidem.

Ὀρείαυλος, montes inhabitans. in montibus ſtabulans.

Ὀρειβατέω, μ. ήσω, π. ηκα, montes ſcando, Neutr. abſol.

Ὀρειβάτης, ου, ὁ, montes ſcandens. Plutar. in Vitis, εὐθὺς δεινὸν ὀρειβάτην ἀναλαβὼν ἐχώρει πολυτίμως.

Ὀρειβρεμέτης è monte tonans.

Ὀρείχαλκον, vide Ὀρείχαλκος infrà.

Ὀρειδρόμος, ὁ καὶ ἡ, montiuagus, Euripid.

Ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum iugum. Synef. Epiſt. ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασάμενος τὸ ὀρεικόν.

Ὀρειμαλίδες, αἱ, mala montana, poma montana, vide in dictione Ἄγρια μῆλα.

Ὀρειόμος αἶξ, capra in montibus paſcens.

Ὀρεινὸς, ἡ, ὁ, καὶ Ὄρειος, montanus, ſylueſtris, cliuoſus, in montibus errans. Opponitur ei ὁ ὁμαλός. ὀρεινὴ ὁδὸς, iter montanum, Xen. ἐν τῇ ὀρεινῇ, in locis montanis, Gaza lib.5. Anim. Item ὀρεινὸς, auis proprium Ariſtot. lib.8. Anim. cap.3. monticola, Gaza.

Ὀρεικόμος, qui mulorum curam habet, mulio Iuuenali & Mart. pro ὀρεοκόμος.

Ὀρεινόμον ταῦρον, taurum montiuagum in paſcendo, in Epigr. ὀρεινόμος θηρὸς, Ibidem.

Ὀρείου Διὸς, apud Demo. Iouis terminalis, Iouis termini: vbi ſcribitur in nonnullis codicibus, ὅρου Διός.

Ὀρεῖος, α, ον, regio montana.

Ὀρειχαρὴς, qui montibus gaudet, in Epig.

Ὀρειπέλαργος ἀετὸς, aquila nomine montana, ciconia, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap.33.

Ὀρειπτελέα, ἡ, montulmus, genus vlmi, Theoph. lib.3. hiſt. plant.

Ὀρείτης, ου, ὁ, καὶ Ὀρείτωρ, montanus, agreſtis.

Ὀρειτυπία Hippocr. eſt labor ille quem in montibus ſubeunt.

Ὀρειτύποι, i. montes pulſantes, qui è montibus in vrbem quiduis inuehunt, vt ſaxa, ligna. Apud Nicand. in Theriac. βουφορβοί τ' αἰπόλοι ἢ ὀρειτύποι, i. ὑλοτόμοι. vbi non per ει, ſed ε ſcriptum. Apud Theophr. de Cauſis lib.5. cap.15. οἱ ὀρειτύποι, τούνομα τίθεται falſò ſcriptum, pro ὀρειτύποι, i. putatores, vel qui ligna frangunt & cædunt in montibus: τύπος enim etiam truncum ſignificat. Alibi etiam in Theriacis Nicandri ſcriptum, ὀρειτύποιο βοτῆρος. Et ὀρεοτύποι apud Heſyc. vide Ὀρεοτύπος.

Ὀρείχαλκος, ου, τὸ, orichalcum. ſcribitur & per ι vnam corripitur apud Horatium in arte poetica. Heſiod. producit ſecundum in clypeo Hercul. κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ, &c. vbi Interpres, ὀρείχαλκος τὸ λευκὸν χάλκωμα: ἐν ὄρει γὰρ εὑρίσκεται. ἄλλοι δέ φασιν ὀρείχαλκον εἶναι ὕλην τινὰ μεταλλικὴν χαλκοῦ τιμιωτέραν. Vid. Ὠρείχαλκον.

Ὀρεκτιάω, μ. άσω, π. ακα, concupiſco.

Ὀρεκταὶ μελίαι, lancea, longa haſta, Iliad. β, ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν, i. ταῖς ἐκ χειρὸς ὀρεγομέναις, αἷς ὀρέγεσθαι ἐχρῶντο συνεσταλμένοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτάς, οὐκ ἀκοντίζοντες: ὀρέξασθαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

Ὀρέκτης, ου, ὁ, cominus pugnans, ἀγχέμαχος, Euſtat. Bœot.

Ὀρεκτικὸς, ἡ, ὸν, ὀρεκτικὸς οἶνος, vinum appetentiam ciborum inuitans. Dioſcorid. libr.5. cap.3. ὀρεκτικὴ αἰτία vocatur à Conſulto Fortun. impulſiua cauſa. τὸ ὀρεκτικὸν, animæ vis appetendi, Ariſtot. lib.1. Ethic. cap.13.

Ὀρεκτὸς, ἡ, ὸν, extenſus, longus, qui in longum porrigitur & protenditur vt ὀρεκτὴ μελίη. Iliad. β. item expetēdus, amabilis. ἐσχάτου ὀρεκτοῦ τυχών, extremi voti compos, Nazan. in Orat.

Ὀρεκτὴς, extendens.

Ὄρεξις, ιος, ἡ, cibi appetentia propriè dicitur orexis, quomodo & Iuuenalis vſurpat, pro vehementi edendi auiditate, rabidam facturus orexim. Cic. in Tuſcul. libido, inquit, effrenata appetentia. Item affectatio, deſyderium, cupiditas, ἐπιθυμία, habitus partis animæ irrationalis, Ariſtot. lib.7. Polit. c.15. ὄρεξις quid, Simplicius Interp. Epicteti. Ariſtot. Moral. magn. lib.1. ἔστι δὲ ὃ οὖν καθ' ὃ πράττομεν, ὄρεξις, ὀρέξεως δὲ εἴδη ἐστὶ τρία, ἐπιθυμία, θυμὸς, βούλησις, appetitus eſt, cuius impulſu rem gerimus. appetitionis vero genera tria, cupiditas, ira, voluntas.

Ὀρεοκόμος, ου, ὁ, qui montium curam habet, at mulorum, mulio, & ὀρεωκόμος, vt ἱπποκόμος, Diodorus.

Ὀρέοντο, ὥρμων, Homer. Iliad. β. pro ὤροντο, ſiue ὄροντο. ab ὄρω quod ſignificat concito. alij ab ὀρέω. deriuare malunt idem ſignificante cum ὄρω.

Ὀρεοπλανῶ, in montibus vagor, Lucian.

Ὀρεοσέλινον, τὸ, oreoſelinum, apium montanum, Dioſc. lib.3. cap. 76. montapium, Gaza lib.7. cap.6. hiſt. plant.

Ὀρεοτύπος, vide ὀρειτύποι. ſupra, ruſticus à Gaza exponitur libr.3. hiſtor. plant. Theophr. cap.12. φησὶ δὲ εὐτυχεῖς καὶ κομίσαι τὰς ὀρεοτύπους αὐτῷ ἀνθεῖς ἄμφω, &c. inquit Satyrus ambas ſine flore ruſticos ſibi attuliſſe. καὶ οὕτως συνυλοῦσθαι τὴν ἔκφυσιν, ὥστε τοὺς ὀρεοτύπους μὴ δύνασθαι διιέναι μὴ ὁδοποιουμένους, i. Interdum loca ſylueſcere tali ſtirpium exortu, vt niſi facta via interlucando, montani putatores pertranſire nequeant. Theophraſt. lib.3. hiſt. plant. cap.6. Vide ὀρειτύποι.

Ὀρεσαύλοιο μελάθρα, domus in montibus ſitæ, Nonn.

Ὀρεσβάτης, ου, ὁ, iens per montes, montiuagus Cicero.

Ὀρεσίτροφος, ου, ὁ, monticola, vt Ouidio monticolæ ſyluani. Et ὀρεσίτροφα, quæ aluntur & paſcuntur in montibus, Nonn.

Ὀρεσιοίκος, in montibus habitans.

Ὀρεσίτροφος, ου, ὁ, nutritus in montibus, de leone Homerico. Eſt & vnus è canibus Actæonis apud Ouidium.

Ὀρεσκεδῶ, verſor in montibus.

Ὀρεσκιος βάκχος, in Epigr. quòd vites obumbrent colles. vmbris montium gaudens.

Ὀρεσκῷος, ου, ὁ, montanus, habitans cauernas montium, pro ὀρεσίκοιτος. κεῖσθαι γὰρ τὸ κοιμᾶσθαι. Hom. Iliad. α, θηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. τοῖς ἐν ὄρεσι διατριβοῦσι.

Ὀρέσαυλος, ἡ, ὁ, in Epigr. quæ habitat in montibus.

Ὀρεσινόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, montanus, in monte paſcens, Heſiod. αἰγὸς ὀρεσινόμου.

Ὀρέστερος, ου, ὁ, monticola, ὀρεινὸς, montigena, Euri. Nican. in Theriac. δέρμα ὀρεστέρου. vbi Interpr. ὀρέστερον τοῦ ὄντος τὸν ἄρρενα, id eſt, maſculum.

Ὀρέστης, ου, ὁ, Oreſtes. dicitur etiam ὀρέστης, qui in montibus verſatur. vid. Interpretem Homeri.

Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana nympha, montium cultrix, ἐν ὄρεσι τὴν διατριβὴν ἔχουσα, ὀρειὰς, ἡ ἐν ὄρεσι διατρίβουσα. Hom. Iliad.

Ὀρέστιον, dicitur ab aliquibus herba, quæ & πανάκειον, Dioſcor. lib. 5. cap.58.

Ὄρεσφι, Aduerb. in montibus.

Ὀρεὺς, mulus vel mula, ὁ καὶ ὁ ἡμίονος: ἀπὸ τοῦ ὄρους, quòd in mōtibus operi magis idoneum animal ſit quàm cætera, Etym. de mulabus dixit Ariſtot. lib.3. Rhetor. Καὶ ὁ Σιμωνίδης, ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν, vbi verò victor ille mercedem ſatis amplam dedit,

dedit, cecinit poeta melicus, χαῖρ' ἄγαν πεῖθαν θύγατερ λεῶν. Ariſtoteles in ſexto hiſtor. Animal. καὶ ὁ θῆλυς δ' ὀρμὴ οὐκ ἐπαλ-μήθη. Idem, ληφθεῖσα δ' ἀγελαῖον ἡ θῆλυς ὀρμὴ τῷ ἄρρενι, pro eodem dicitur ὀργᾷ.

Ὀργάω, μ. ήσω, π. ηκα, cuſtodio.

Ὀρέγω, concupiſco, ἐπιθυμῶ, incitor, commoueor, ὀρμῶμαι. Apollonius ſecundo Argonautic. καί οἱ ὀρέχθει θυμὸς ἐελδόμενος κραδίην ἐπὶ ἄμμι κεδάσσαι, cupiebat. Item ſuſpiro, reſono, gemo, immugio, Ariſtophan. νῦν γὰρ οὐ τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν, id eſt, commoueri, στένειν gemere, ſuſpirare. Et libro ſecundo Argonautic. Apollon. ἐπεὶ ἐγὼ ἐκρηξάμην πάντα χρόνον, ἔσσυτ' ὀρεχθεῖ, id eſt, στένει. Homerus Iliad. ψ. πολλοὶ δὲ βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι, vbi annotat Euſtath. ὀρέχθειν eſſe μίμημα τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῶν. (Theocrit. verò inquit idem Euſtath.) de mari quoque id verbum vſurpauit, vt Homerus ῥόχθει μέγα κῦμα. Sed & ἐπὶ παλμοῦ καρδίας ponitur, vt κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει· veteres autem grammatici eo in loco exponunt, ἀπεφθινύθοντο ὀρέγοντο, hoc eſt, ἐξετείνοντο extendebantur & porrigebant omnia ſua membra vel etiam διετείνοντο, à qua origine ὀρχηθμὸς deriuatur, ſignificans ὁ διατεινόμενος κόμπος.

Ὀρέω, attollo, incito, idem cum ὄρω. vnde ὀρέομαι, i. ὁρμῶ. Il. β, αἰγανέῃσιν ὀρέοντο.

Ὀρεωκόμος, ου, ὁ, mulio, Plutarch. περὶ ἀοργησίας. Scribitur & ὀρεοκόμος.

Ὀρῶν, cernens, videns, intuens.

Ὀρεωκομέω, circa mulos verſor, mulos curo, Suid.

Ὀρεωπώλης, ου, ὁ, mulorum venditor, Suid.

Ὄρη χρυσᾶ, montes aurei, Lucian.

Ὀρῆαι, ὁρᾶς, βλέπεις. Odyſſ. ξ, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι, cum circunflexo in pen. ἐκ τοῦ ὁρᾶται, abiecto τ, & mutato α in ε alij ſcribunt ὅρηαι, ab ὅραμαι, pro ὁρᾷ.

Ὀρῆς, pro ὁρᾷς, in Epigramm.

Ὄρηχος, ſepes, Heſiod.

Ὀρθάγης, externus, hoſpes, ξένος, apud Lycophron. dialecto quadam.

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ, genitale muliebre, naturale Plin. τὸ φερμένον, Ariſt. in Conc. & in Pace βύσσον vocat.

Ὀρθαγορίσκος, nefrens aut lactens porcellus, delicus porcus Varroni, δελφάκιον γαλαθηνόν. Lucianus, τοὺς ὑπογάστρια vocat Athen. περὶ ὧν ἄλλοι, θύοντα δ' ὀρθαγορίσκους τῷ γαλαθηνῷ, id eſt, χοιρίδια μικρά, ex Heſych. dicti, ὅτι πρὸς τὸν ὄρθρον πωλοῦνται, Athen. 32.

Ὀρθάνης, vnus ex priapeis dæmonibus. habens & ipſe arrectum penem vt tradit Heſych. apud Athenæum libro decimo. ſcribitur ὀρθάνης.

Ὀρθεῖς, concitatum eſſe ab ὄρω.

Ὀρθεῦ, Doricum pro ὀρθοῦ.

Ὀρθεύω, erigo, excito.

Ὀρθῆ, Demoſt. pro ὀρθῶς, vel intelligitur ὁδῷ.

Ὄρθια, lex erat Palladis argumentum bellicum continens.

Ὀρθία, Dianæ cognomentum, à loco Arcadiæ.

Ὀρθιάζω, μ. άσω, erigo, in Epigrammat. item voce ſublata & intenta loqui, item vaticinari quod vaticinantium vox impetu quodam plerunque concitata erat Heſyc.

Ὀρθιάξ, κος, pars inferior mali nautici, vt carcheſium ſuprema, Pollux li. 10.

Ὀρθίασμα, τὸ, granditas verborum atque tractus, ὃ αἰτιῶνται ῥημάτων, ὁ μὲν βοῆς κόμπος. Ariſt. Achar. ἠκούσας ὀρθιασμάτων. alludit πρὸς τὸ ὄρθιον νόμον.

Ὀρθικῶποι, qui erecti magno cum labore remigant, id eſt, qui erigunt ſe in ducendis remis vt fortius eos impellant, Heſyc.

Ὄρθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, rectus, altus, accliuis, ἀνάντης, arduus, arrectus, rigidus. Lactant. Deus propterea hominem rigidum figurauit, vt ſciamus ad cœleſtia & ſuperna nos prouocari. Nonn. ὀρθίος εἰμι πορεία, ſum ardua via. Ὀρθία phalanx dicebatur, quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine maiorem. ὀρθίαι πάφροι, rectæ foueæ, Theoph. l. 3. c. 7. de cauſ. plan. τὰ ὄρθια, quæ recta ſunt.

Ὄρθιος νόμος, ὁ, carmen orthium, quod Arion canebat: quum à Delphino exciperetur, de quo Herodotus libro primo, & Gellius libro 16. capite 19. Sic fortè dictum, quòd huius carminis numeri intenſi ferebantur & ſonori. Siquidem ὄρθιος ſonorus interpretatur nonnunquam, & claſſicus cantus, Plutar. νόμον τὸν ὄρθιον appellat. vide νόμος.

Ὀρθακανθος καρπὸς eſſe dicitur ſmilacis fructus à Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite vltim. id eſt, arrectis ſpinis muricatus cui poſſit opponi vncinatis hamatiſque ſpinis armatus quaſi καμψακανθος.

Ὀρθοβατέω, rectà incedo, in Epigr.

Ὀρθοβόας, ſublata & intenta voce vociferans.

Ὀρθοβόλος, qui recta proiicitur Heſych.

Ὀρθογόη, ης, ἡ, epitheton hirundinis: quaſi ὀρθογόη ab ὄρθρος, diluculum, & γόος, quòd matutino maximè tempore canat, & ſecundum poetarum fabulas filium Ityn deploret. Heſiod. τὴν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών, &c. vbi a nonnullis ſcribitur ὀρθογόη.

Ὀρθογραφέω, μ. ήσω, π. ηκα, rectè ſcribo, Actiu.

Ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta ſcriptura, rectè ſcribendi ſcientia, Quintilianus libro primo, capite primo. Orthographia in Architectura, vt Vitruu. placet 1. c. l. 1. eſt erecta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura: vulgò *figure ou modelle d'vn baſtiment de relief.*

Ὀρθογώνιος, ου, ὁ, rectus angulus. Euclid.

Ὀρθοδαής, ὁ καὶ ἡ, verè cæſus. Æſchyl. Agamn. ἰδὲ τὸ ὀρθοδαῆ τῆς φρε-μήσεως αἰάγει.

Ὀρθοδοξαστικῶς, recta opinione, non aberrante. Ammon. Ariſtotel. Interpr. πρῶτον μὲν ὀρθοδοξαστικῶς εἰδέναι ὅπως χρή, εἶτα ἐπιστημονικῶς.

Ὀρθοδοξέω, μ. ήσω, π. ηκα, rectè opinor & ſentio. Neut. abſol.

Ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio.

Ὀρθόδοξος, ου, ὁ, orthodoxus, i. rectæ opinionis.

Ὀρθοδρομεῖν, rectè currere, rectis lineis currere. Xenophon de equo loquens, καὶ τότε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετᾷν αὐτόν. Pollux, ἡ γὰρ ἵππος ἀλλάκις ἐς κύκλον ἐλαυνομένη πάσχει, καὶ αὖται δὲ αὐτῆ, ὀρθοδρομεῖν: cuius contrarium ἀποκάμπτειν, deflectere.

Ὀρθόδωρον, ου, τὸ, palmus menſura, quantum complectitur extenſa manus à iunctura ad ſummum digitum. Pollux l. 2. ab aliis exp. ſpithama teſte Heſych.

Ὀρθοέπεια, emendata locutio, & cum ſuauitate vocum explanatio, Quint. l. 1.

Ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor, ὀρθολογῶ.

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines.

Ὀρθόθυρα, ianua erecta, & in altum tendens. Etym.

Ὀρθόκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt.

Ὀρθόκερως, ω, ὁ, cornibus erectis, & erigens pilos: de Soph. autem Pollux ὀρθόκερων φρίκην, interpretatur ὀρθότριχα: horrore enim eriguntur crines.

Ὀρθόκραιρος, ου, ὁ, habens rectum caput, vel erectas antennas: Epithetum nauis apud Hom. in Iliad. à κρᾶτος, vel κεραία: metaphora à bobus, Etym.

Ὀρθόκωλον, ου, τὸ, medicis eſt membrum ita deprauatum, vt flecti nequeat, quod in digitis ſæpe accidit, Galenus Commentar. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὀρθόλαλος, ſublata & intenta voce garriens.

Ὀρθολογῶ, rectè & propriè loquor. Plutarchus, ὡς ὀρθολογεῖ κατὰ ...

Ὀρθοῦμαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, erigor.

Ὀρθόπαλξ ἵππος, equus rectus & calcibus petens, Suid.

Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, eſt morbi genus, quum quis ſpirare non poſſit, niſi recta ceruice ſpiritus trahatur.

Ὀρθοπνοϊκός, οῦ, ὁ, non niſi recta ceruice ſpirans.

Ὀρθοποδέω, μ. ήσω, π. ηκα, recto pede incedo, non claudico, Paul. ad Gal. c. 2. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὀρθόπολις, erigens & ſeruans ciuitatem.

Ὀρθοπραγεῖν, rectè agere, Aretin. apud Ariſtot. l. 1. Polit. c. 8. i. rectè habere, εὐπραγεῖν.

Ὀρθοπρίων, apud Hippoc. modiolus, χοινικὶς verò Galen.

Ὀρθόπτερος, magnis ſiue altis humeris, aut pinnis.

Ὀρθοπυγιάζειν, ſurrigere clunes vt qui ſtat maior compareat, Heſychius.

Ὀρθοπύγιον, idem quod ὀρροπύγιον, pars ſupra clunes elata, quæ & ὄρρος dicitur Heſyc.

Ὀρθός, οῦ, ὁ, rectus, arrectus, erectus, vt ſolet qui timet, ſubrectus, ſtans, exſtans, eminens, porrectus, integer, incolumis, elegans, ὀρθωθεὶς. ὀρθὸς ἵσταται, in pedes erigitur. ὀρθὸς εἰς ὁδόν, rectus per viam. Sophocl. ὑπὸ σμικρᾶς γνώμης ἔρχεται ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, id eſt, κατ' εὐθεῖαν, ὁ γεωμέτρης, τὴν ὀρθὴν ἐπιζητεῖ, angulū rectum inquirit, Ariſtoteles libro primo Ethicorum, capite ſeptimo, ὀρθοί, erecti, ſuſpenſi animis. Hęc eſt enim figura perculſorum. Polybius in 3. ὀρθὴ καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις, ſuſpenſa erat ciuitas periculi metu, id eſt, μετέωρος: ſic apud Liu. ab vrbe libro tertio, erecta expectatione ciuitas. Et libro ſecundo, Quum plebs in foro erecta expectatione ſtaret. Idem, ὀρθοὶ ταῖς διανοίαις καὶ περίφοβοι πάντες ἦσαν, id eſt, ἐκπεπληγμένοι. τὸ ὀρθόν, in altum erectum & ſurſum ſpectans. τὸ ἐπ' ἄκρον καὶ ἄνω βλέπον καὶ μὴ συγκεκυφός, ἢ κεκλιμένον. ὀρθὸν verò dicitur rectum tàm de eo quod in altum rectè vergit, quàm de eo quod in longum porrectim oſtenditur, i. τὸ μὴ ἐκκλίνον μηδὲ ἔχον τινὰ σκολιότητα, εἴτε ἐπ' ἄκρον, εἴτε κάτω, Manuel. Moſcop. Quid differat ὀρθὸς ab εὐθὺς vide in εὐθύς. Et Ammon diſtinguit ὀρθὸν ab εὐθύ. τὸ σχῆμα ὀρθόν, figura recta. ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἐστι, quod verū eſt ſemper rectum, Sophocl. Antigon. Ὀρθαὶ ἀκοαί, iuſtæ atque faciles aures, vel πρόθυμοι, vt ὁ δὲ ἤκουεν τοῦ θεοῦ ὀρθαῖς ἀκοαῖς, arrectis auribus Virgil. κατ' ὀρθὸν πλεῖν, rectum tenere curſum. εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, & ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαθιστᾶν: vide Ἀπαρτᾶν, in appendic. de vocabul. milit. Significat aliquando verum: vndè

quod Plato dixit ὀρθότερόν που λέγειν, Cicer. vertit dictu verius & melius. Et apud Sophoclem, ἴσασιν ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν, id eſt, ἀληθῆ. ὀρθῶς λέγεις, re vera. ὀρθὸν τοῦτο, hæc ratio, hic ſtatus, Plato de Legib.

Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, & ὀρθοστάδιος χιτών, laxa fluenſque tunica Ouid. ὁ ἐζωσμένος, tunica recincta ipſi Ouid. quæ eſt tunica recta Plinio. Græca voce vtitur Ariſtophan. & Pollux. ſolutam tunicam dixit Tibullus. Suid. ὀρθοστάδιαι, οἱ κατωὶ χιτῶνες, ὡς συρτοί, οἱ συρόμενοι.

Ὀρθοστάδην, ſtando in erectum.

Ὀρθόστασις, ἡ, rectus ſtatus, corporis habitus, quo ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis.

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui rectus ſtat. ὀρθοστάται vocabulum architectonicum de eo Vitruu. ὀρθοστάτης, eſt etiam panis ſacri ſpecies, Polluce teſte, ſeu ſpecies placentæ πέμματος, vt Heſych. tradit apud quem ſcribitur ὀρθοστάτης.

Ὀρθότερον, ου, τό, melius.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, quaſi rectitudo, recta regula vel ratio, elegantia. ὀρθότης λεγομένων. Naz. & Baſil. in epiſt. ὀρθότης βίου.

Ὀρθοτίτθιος, α, virgo quæ mammas habet rectas, non pendulas, ἡ μαστοὺς ὀρθοὺς ἔχουσα Galeno. Idem ὀρθομάσθιος vel ὀρθομαστίδες, vnde orthomaſtica poma à mammarum effigie, apud Plin. li. 15. cap. 14.

Ὀρθοτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, rectè ſeco, rectè tracto, Paulus c. 2. epi. 2. ad Timoth. ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Alludit ad ritum ſacrificiorum, lege Melancth. in præfat. Dialectices. ὀρθοτομεῖ ὁδούς, dirigit vias, c. 11. Prouerb. Salom.

Ὀρθότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, in rectum ſectus ὀρθοτόμος, in rectum ſecans.

Ὀρθοτονεῖν, rectum accentum vel tonum dare.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum ſeu accentum habet.

Ὀρθότριχες, οἱ, habentes erectos crines, vt apud Virgilium arrectæque horrore comæ, quæ affectio Ὀρθοτριχία dicitur.

Ὀρθουμένη πόλις, ciuitas fortunata & rectè conſtituta, Thucyd.

Ὀρθούμενον, ου, proſperitas, i. εὐπραγία, idem.

Ὀρθοῦσθαι, rectè ſuccedere, Herodot. ὀρθοῦμαι πλεῖστα, plerunque ſum voti compos. αὐτῷ ὀρθοῦται πλεῖστα, plerunque feliciter ei ſuccedit. Thucyd. εἰ μὴ ὀρθωθῇ, ſi non rectè cederet.

Ὀρθόφρων, magnanimus, qui erecto animo eſt.

Ὀρθοφυῆ, τά, recta ſuperiora appetentia.

Ὀρθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, recto tractu creſcens atque aſſurgens. Theophraſtus hiſtoriæ libro tertio, capite vndecimo, ὁ μὲν γὰρ ἄρρης ὀρθοφυής, οὐδὲ λεῖα, οὐδὲ μεγάλη. Cui opponitur ἀπεστραμμένος καὶ συνεστραμμένος. Idem ibidem cerrum ὀρθοφυέστατον eſſe ait.

Ὀρθοφυΐα, ἡ, quaſi rectitudo in creſcendo, Theophr. hiſtor. libro 5. cap. 11.

Ὀρθοφυεῖται, rectus aſſurgat.

Ὀρθόω, μ. ώσω, π. ωκα, dirigo, erigo, attollo, ſuſtento, in ſtatum & dignitatem erigo. Actiu. Accuſatiu. ὀρθώσεις σεαυτόν, tibi proſpicies. Sophocl. in Antigon. τὸν σὸν ὄρθωσον βίον, tuam vitam erige & firma. Idem in Oedipo Coloneo, γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ.

Ὀρθραγορίσκοι, porculi ſubrumi, id eſt, qui adhuc ſub mammis habentur: ἀπὸ τοῦ ὄρθρου, καὶ ἀγοράζεσθαι, quod matutinis horis venales circunferebantur. Scribitur & ὀρθαγόρ.

Ὀρθρεύομαι, vel Ὀρθρεύω, & Ὀρθρίζω μ. ίσω, π. ικα, mane ſurgo, diluculo aliquid ago, vigilo. Neut. abſol. verbum frequens ſcriptoribus eccleſiaſticis, ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ, Luc. 21. id eſt, diluculo ventitabat ad eum, vt in templo audiret eum. ὀρθρίζουσι τὸ πρωΐ, manè ſurgunt c. 1. Reg. Lucian. Gallo, ὡς οὐκ ἔχεις ὀρθρευόμενος, καὶ περιιὼν τὰ πολλὰ ἔργα.

Ὀρθρινός, & Ὄρθριος, ου, ὁ, matutinus, matutino ſurgens, antelucanus. vnde ὄρθριος νόμος, carmen antelucanum. Ariſtophan. ἀνεβὰς πάντα διὰ τὸν ὄρθριον νόμον. niſi quis legere malit. ὄρθιον νόμον, de quo paulò ante. ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigramm. dona matutina. ὄρθριον ᾄδειν, Ariſtophan. de gallinaceo matutinum cãtum edere. ὄρθριοι ἑτέραν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, diuerſo itinere matutini perrexerunt, Thucydid. ὀρθριαὶ γενόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, quæ diluculo peruenerunt ad monumentum, Lucæ capite vigeſimoquarto.

Ὀρθροκόκκυξ, qui matutinus e ucurrit Diphil. apud Euſt.

Ὀρθροφοίτης, ου, ὁ, matutinus accedens, ὁ περιερχόμενος ὄρθρου, Suid.

Ὀρθροβόας, ου, ὁ, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans epith. gallinacei qui eſt lucis prænuntius ales.

Ὀρθρογόη χελιδών, hirundo matutino quiritans, Heſiod.

Ὀρθρολάλος, antelucano tempore, ſeu ſub diluculum garriens in Epig.

Ὀρθόκραιρος τύμβος, ſepulchri buſtum eminens, Sophocl. in Antigone.

Ὄρθρον, ου, τό, & Ὄρθρος, ου, ὁ, diluculum, crepuſculum matutinum, ὅτι τὰ ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ, Etymolog. τὸν ὄρθρον στένειν, ingemiſcere per diluculum, Ariſtophan. τὸ μὲν ὄρθρον, ſub matutinum quidem. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ, ſub exortum auroræ. περὶ ὄρθρον, circa auroram, Thucyd. ὄρθρον, Ammon diſtinguit à πρωΐ.

Ὀρθῶς, ἀληθῶς, ἀληθινῶς, iurè, meritò, ſcitè, bene, δικαίως, εἰκότως. Ariſtophan. οὐ γὰρ ἂν ποτ' ἔλεγες ὀρθῶς τὸ μαθεῖν περὶ μουσικῆς. ὀρθῶς ἄρα τὰ τοιαῦτα μέμφονται, rectè talia reprehenduntur, Plato ſecundo de Republic. ὀρθῶς ἐμοὶ δοκεῖ, Demoſthen. ὀρθῶς ἐποίει, eſt approbantis rei euentum, meritò, vt par erat. εὖ ποιεῖν, idẽ. Plato in Philebo, ὃ πολλάκις ἡμᾶς αὐτοὺς διαμαρτάνομεν, ὀρθῶς δρῶντες, vt debemus, vt debet fieri, vt par eſt, & ſine ἀγαθὸς ποιοῦντες. οὐκ ὀρθῶς, iniuria, Thucyd.

Ὀρθωσία, ας, ἡ, Diana, ab Orthoſio monte Arcadiæ, ἢ παρὰ τὸ ὀρθοῦν εἰς βίον τὰ ἀνθρώπινα, Etymolog. ὀρθωσία ἄρτεμις, Herodotus libro quarto, vbi Valla, erecta Diana. ὀρθωσία, item quaſi eleuatio, ὀρθότης.

Ὀρθώσιος, Iupiter dictus, id eſt, ſtator ab erigendis iis qui labaſcebant & inclinabãt vel etiam quod proſperos ſucceſſus daret.

Ὄρθωσις, q. rectitudo, Hermog.

Ὅρια, τά, dicuntur fines ſtellarum apud Aſtrologos, ac propriè partes ſignorum quæ ſtellis ſingulis diuiduntur.

Ὀρικοίτης, in montibus cubans, ὀρειβάτης, Heſych.

Ὀριβρεμέτης, per montes reſonans, pro ὀρειβρεμέτης.

Ὀριγανίζω, origanum reſipio. (Dioſc. l. 5. c. 53.

Ὀριγανίτης οἶνος, origanites vinum, id eſt, ex origano confectum.

Ὀρίγανον, ου, τό, vel Ὀρίγανος, ὁ καὶ ἡ, origanum. ὀρίγανον βλέπειν dixit Ariſtophan. in Ranis, pro toruis oculis intueri, id eſt, δριμύ, τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν, ait Interpr. Dictum autem videtur origanum, quòd montibus gaudeat: nam γάνος ſignificat gaudium, vel quòd viſum illuſtret & acuat: παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν τὸ λαμπρύνειν. Vel à ὀργῶ fit ὀργανόν, & redundante ι, ὀρίγανον, ὅτι ἀνάφλεκτον, natura enim calidum eſt, Etymolog. Alias per ει ſcribitur in antepenult. vide Chiliad. Eraſm. Origanum tueri, & Salſamentum putre amat origanum. Dioſcorides libro tertio, capite 56. indicat quoſdam ἀγρίαν origanum vocare τὸ πάνακες, quoſdam verò κονίλην, id eſt, cunilam. Plin. pluribus locis cum origano conizam confundit.

Ὀρίγνωμαι, deſydero, concupiſco. Itẽ pugno, ab ὀρέγω, moueo. Heſiod. ἄλληλοις αὐτὰς ὀρίγνωντο, i. certabant.

Ὀριδρομία, curſus per montes, in Epigram. vnde Ὀριδρόμος, apud Suid. per montes decurrens.

Ὁρίζομαι, finio, definio, hoc eſt, definitionem rei do, & rem circumſcribo. Eſt etiam finem ſtatuo, præſcribo limites, & confinia determino, termino: quod & paſſiuè dicitur. Epicurus Select. Sent. ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστι. ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Cicero de Finibus, id eſt, ipſa natura diuitias quibus contenta eſt, & parabiles & terminatas habet. inanium autem cupiditatum nec modus vllus nec finis inueniri poteſt. Plato, καὶ νῦν καὶ ἡ δημαγωγία ὥρισται ἀγαθόν. Item ſtatuo, æſtimo, Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτοῦ ζημίαν θάνατον. Idem, οὐδὲ θάνατον ὁρίσαντα. Et metior, æſtimo, cenſeo. Plato in Gorg. καὶ καλῶς γε νῦν ὥρισας ὦ Γοργία, ἡδονῇ καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Sic Ariſtotel. Ethicorum 2. διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας. Latinis definio idem eſt. Cicer. pro Marc. Hic tu modum vitæ tuæ, non ſalute reipubl. ſed æquitate animi definies? Idem pro Sext. Qui imperium P. R. orbis terrarum terminis definiiſſet. Sic ὁρίζεσθαι δίκαια, ius ſtatuere, Demoſthen. ὁρίζεσθαι etiam eſt ἀποφαίνεσθαι, hoc eſt, definire, ſtatuere, ἀπαγγέλλειν, indicare, hoc eſt, indicatiuo modo loqui. ῥῆμα ὁριστικά verba dicta. Pro diſtinguo: Plato ſecundo de Republic. γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενος τό οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον, cognitione & oratione diſcernens domeſticum ab externo. ὡρισμένη ἡμέρα, dies præſtitutus, ſtatutus.

Ὁριζόμενον, τό, id quod definitur.

Ὁρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſimiliter ſicut ὁρίζομαι, pro definire ponitur. Item pro terminare & circunſcribere: extremum enim & finis magnitudinem ὁρίζειν dicitur, hoc eſt, τὸ πέρας αὐτὸ ποιεῖ. Ariſtotel. Problemat. καὶ γεγράφθαι κύκλον τῷ ὁρίζοντι, id eſt, finitore & circunſcriptore ductu. Vnde circulus finitor in ſphæra ὁρίζων dicitur, quia hemiſphærij terminus eſt. de quo Proclus in ſphæra, ὁρίζων δ' ἐστὶ κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν, τό, τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου, &c. Eſt etiam confinium facio, & diſtermino, dirimo, diſcerno. Ariſtotel. de Partib. 3. ὁρίζοντες οἱ κυνόδοντες, de dentibus primoribus & molaribus loquens. ὁρίζων τὴν Ἀσίαν τῆς Λιβύης, diſterminans Aſiam ab Africa: Herodot. ὁρίζειν τὴν χώραν, Demoſthen. metari. ὥρισται præſcriptus eſt & certus. ὡρισμένοι τοῦ κόλπου, qui ſunt intra fines ſinus. ὁρίζω ἀπὸ γῆς, Euripid. ἐξορίζω, abduco. Item metior, æſtimo, cenſeo: Ariſtotel. Politic. 6. ἡ εὐγένεια, καὶ ζῆν, καὶ πλοῦτος, καὶ παιδεία ὁρίζεται, id eſt, cenſetur, æſtimatur, Budæus ibidem. Ὁρισθεὶς υἱὸς θεοῦ dicitur Chriſtus à Paulo in epiſto. ad Roman. capite primo, id eſt, definitus certuſque. Alij declaratus ſiue indicatus, ἀποδειχθεὶς καὶ ἀποφανθείς.

Ὁρίζων, οντος, ὁ, circulus in ſphæra qui finitor vel finiens dicitur. Seneca natural. Quæſtionib. libro quinto, capite 17. Hanc lineam quæ inter aperta & occulta eſt, Græci ὁρίζοντα vocant, noſtri finitorem dixêre, alij finientem. Sic verò dici-

tur

tur quia hemiſphærij terminus eſt. ὁρίζοντες κύκλοι, finientes circuli ſiue orbes.

Ὀρκάνη, carcer, ſepes, rete, σαγήνη, εἱρκάνη.

Ὀρειὸν ζεῦγος, apud Syneſium in epiſtol. iugum mulare. eſt enim deriuatum nomen ἀπὸ τοῦ ὀρεύς, quo vocabulo ἡμίονος ſignificatur: ſcribitur tamen & melius ὀρικόν.

Ὀρεσίτης, in montibus habitans monticola Pind.

Ὀρικὸς, quaſi finitiuus, ὁριστικὸς, ſæpe apud Ariſt. vnde ὁρικὴ στάσις, ſtatus finitiuus. & ὁρικά, τὰ, definitioni attributa.

Ὀρικνᾶν, eſt arrectum conſiſtere in digitos Virgil. ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, ſummis vnguibus inſiſtere atque ingredi, ἐπ' ἄκρων δακτύλων βαίνειν, quod dicit Sophocles, ἐπ' ἀκρωνυχίας, quod & ἀκροβαδίζειν, καὶ ἀκροβαίνειν vno verbo vocatur. Heſych. ὀρικνᾶται τὸ ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι. Alibi tamen pro eodem ponit ὀριγνᾶσθαι καὶ αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν ἀνατείνεσθαί τι.

Ὀρειμαλίδες, poma agreſtia & ſylueſtria quæ matureſcunt ſimul atque ficus: ita dicta à montibus quibus proueniunt, id eſt, ἤτοι μῆλα συνακμάζοντα τοῖς σύκοις. Theocritus Edyl. 5. ἐντὶ γὰρ ἐντὶ κύδωνα ὀρειμαλίδες (intellige συμβλητά) αἳ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρέμνοιο λεπύριον αἳ δὲ μακραί. Scribitur etiam per ω.

Ὀρίνδης ἄρτος, panis è ſemine quodam ſeſami magnitudine confectus, aut vt alij, ex oriza, apud Æthiopes, Pollux: ſemen ex quo paratur ὀρίνδην vocat. quidam ὄρυζαν, Heſych. Apud Athenæum libro tertio ex Sophocle, ὀρίνδου ἄρτος corruptè legitur.

Ὀρῖναι, Heſych. ἀναδενδράδες, vites arbuſtiuæ.

Ὀρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, concito, commoueo, turbo, Act. Accuſ. Od. ξ, ἦ μοι μέγα θυμὸν ὄρινας, i. ἐκίνησας, ἐτάραξας.

Ὅριον, ου, τὸ, terminus, finis, confinium, horreum. ἐλαθέντι καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια, ad fines, Xenoph. libro 1. Pæd. τείχισμα, φραγμὸς, Heſych.

Ὅριος, terminalis Iupiter. τὸν ὅριον θεὸν, &c. terminalẽ deum, Plut. in Numa.

Ὀρῖται, αἱ, teredines montanæ, quas è niue generare ſcribit Strabo, quibuſdam videtur ſcribendum Θερῖται.

Ὀριπλανὴς, έος, montiuagus, Nonn.

Ὅρισμα, τος, τὸ, præſcriptum atque conſtitutum. Ioſephus, μετὰ τοιούτου ὁρίσματος, tali deliberatione & propoſito. Ὅρισμα, terminus, ἐσχατιὰ τῆς γῆς. Ὁρίσματα, turres, quia in limitibus terminiſque ſtatuuntur. Eurip. in Hecuba, ἐπεὶ μὲν οὖν γῆς ὀρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα. Interpr. οἱ πύργοι. ὁρισμὸς γὰρ τῆς ἐν τῇ πόλει γῆς οἱ πύργοι.

Ὁρισμὸς, οῦ, ὁ, præfixus terminus, definita ſedes, ſeparatio, diſtinctio, definitio, & circunſcriptio rei: ὅρος in 8. Ethico. ἀκριβὴς μὲν οὖν ἐν τούτοις ἐστὶν ὁρισμὸς, certa finitio & certus modus conſtitui exactè non poteſt. ab ὁρίζω, pro diſcerno: diſcernit enim definitio vnum genus, & vnam formam ab aliis, & exactior eſt quàm τύπος, id eſt, forma, aut ὑπογραφὴ, id eſt, deſcriptio. Gellius libro primo, capite 25. ὁρισμὸς fit (inquit Iul. Rufin.) quum definimus aliquam rem noſtræ cauſæ ad vtilitatem, neque tamen contra communem opinionem. vnde & pro certo modo, regula, & quaſi præſcripto capitur.

Ὁριστὴς, οῦ, ὁ, finitor, præſcriptor, conſtitutor iuris & arbiter cõditionum. Demoſthen. οἱ κεχειροτονημένοι ὁρισταὶ τοῖς ἄλλοις γίγνονται. Et agrorum menſores qui limites confiniáque determinant, quos Cicero finitores dixit, dicuntur etiam ὁρισταὶ, Poll.

Ὁριστικὸς, οῦ, ὁ, definitiuus, indicatiuus, pronuntiatiuus dicitur à Donato. ὁριστικὸς λόγος, definitio, q. ratio finitrix, Ariſtot. ὁριστικὴ ἔγκλισις, fatendi modus à Quint.

Ὀρίτροφος, ου, in monte nutritus, ὁ ἐν ὄρει τεθραμμένος Apollon. 2. Argon.

Ὀρέτροφος, idem.

Ὀριτρόφος, ου, ὁ, nutriens montes.

Ὀριχῶμαι, appeto, cupio, Heſych.

Ὄριψ, Heſych. ἐριννὺς, furia, Erinnys.

Ὀρκάθος, idem eſſe dicit, εἰς ἃς τὰ ὀρεινὰ φεύγουσι.

Ὀρκάνη, ης, ἡ, ſagena, rete. Æſchylus ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνη πυργοῖτις. Interpr. τὸ θηρατικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαγήνη καλεῖται. Eſt etiam caula. Interpr. Theocriti Edyl. 4. τὰν μάνδραν exponit τὴν τῶν προβάτων ἔπαυλιν. Suidæ ὀρκάνη, carcer, εἱρκτή. καὶ ὅρκος, αἱμασιά, ſepes, φραγμὸς pro ἑρκάνη.

Ὁρκαπάτης, ου, ὁ, fœdifragus, Suid. qui iureiurando fallit, χλευαστὴς τῶν ὅρκων.

Ὄρκη, ης, ἡ, vas olearium aut vinarium, capſa pigmentorum muliebrium, arca.

Ὁρκίζειν καὶ ὁρκῶσαι, cauere ab aliquo iureiurando. Demoſthen. ὑπὲρ Στεφάνου, Καὶ ἵνα οἱ ὥρκιζεν αὐτὸν, id eſt, vt ipſe alibi, ἵνα οἱ ὅρκοις πρὸς αὐτὸν ἐνδέωμεν, non ipſum iuriſiurandi religione obſtrinximus, nobiſque cauimus, iuſiurandum exigere dicit Quintilianus, ad iuſiurandum adigere Cæſar, adigere iureiurando, & ſacramento, Tacit. & Liu. qui & adigere iuſiurandum. Conſtruitur etiam cum gemino accuſatiuo, vt ὁρκίζω σε τὸν θεὸν Euangel. Marci capite quinto, id eſt, ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ, Matth. capite 26. exigo vt hoc firmes iureiurando Dei tum teſtis tùm iudicis interpoſita authoritate, te adigo in verba Dei, pro qua adiuro te per Deum dicunt: quo ſignificatu adiurare accepiſſe Liuium quidam volunt. Paulus 1. ad Theſſal. capite vltim. ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν κύριον, in Domini verba vos adigo, atque in eius authoritate vobis præcipio. Et Actorum Apoſtolorum capite 19. ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν, ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει. Sic Orpheus, οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teſte & conſcio te ſacramento aſt ingo. Hinc

Ὁρκισμὸς, οῦ, ὁ, iuriſiurandi adactio, Liuio. Dixerat Polybius, τῶν δὲ προκεχειρισμένων δέκα τῶν αἰχμαλώτων, ὁρκίσας ὅμως ἐπανήξειν πρὸς αὐτὸν, ἔπεμψε τούτους, vertit autem Cicero Offic. 1. Quos decem Romam aſtrictos miſit iureiurando ſe redituros eſſe, &c.

Ὅρκιοι θεοί, dij qui iureiurando interſunt, Valla ex Thucydid. dij qui iurantur, per quos iuſiurandum conceptum aut concipi ſolenne. Æſchin. Ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς.

Ὅρκια, ων, τὰ, fœdus, iuſiurandum, ὅρκος, ὅρκια δοῦναι apud Apollon. ſecundo Argonaut. iurare. ὅρκια ταμεῖν, fœdus ſancire. Ionum eſt, frequens apud Herodotum & Homerum: ὅρκια ποιῆσαι διὰ τὴν ἐντομὴν τῶν ἱερῶν θυμάτων, Euſtath. Iliad. γ, ὅρκια τοῖσι τάμνοντο ἐταμον, cum his percuſſerunt fœdus. ὅρκια ταμόντες, fœdera ferientes, Herodot. ὅρκια πιστὰ τάμνοντες, Homer. ὅρκια ποιοῦνται πρὸς ἐκείνους, fœdera cum illis ineunt, Herodot. Polybius in Epitome, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς οὓς ἔχουσι τὰ ὅρκια, quibuſcum fœdus inierunt. Ibidem, πρὸς οὓς ἡμῖν εἰσὶν ὅρκια καὶ φιλίαι, qui noſtri ſunt confœderati atque amici. Interdum τὰ ὅρκια λέγεται τὰ πρὸς τοὺς ὅρκους, quæ pertinent ad fœdus feriendum, vt Iliad. γ, θεῶν φέρε ὅρκια πιστά. βεβαιωθεισῶν τῶν ὁρκίων ὁμολογιῶν, firmatis iureiurando fœderibus, Plutarchus in Lycurgo. Philoſtrat. ὕδωρ Διὸς ὅρκιον.

Ὁρκισμὸς, iuſiurandum. vide Ὁρκίζω.

Ὁρκωμοτεῖν, iurare in fœderibus ſanciendis. vide per ω.

Ὅρκος, ου, ὁ, iuſiurandum, ſacramentum. Grãmatici deducunt ἀπὸ τοῦ εἴργειν τοὺς ἀδικοῦντας, coercetur enim quiſq; intra id quod iurauit: παρὰ τὸ ὅρος: ὁρίζονται γάρ τι ὁμολογητικῶς οἱ ὀμνύοντες. Dicimus autem ὅρκους διδόναι καὶ λαμβάνειν, ſicut πίστιν διδόναι καὶ λαμβάνειν. Xenoph. in 1. Ἑλλην. Καὶ ὅρκους ἔλαβεν καὶ ἔδωκεν πρὸς Φαρνάβαζον, ὑποτελεῖν τὸν φόρον, τὸν, &c. Demoſthen. tamen ὅρκον διδόναι non ſemel dixit pro iuſiurandum deferre, hoc eſt, προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. Νομίζειν λελυκέναι τὸν ὅρκον, liberatum ſe eſſe iureiurando interpretari. vel iureiurando ſe ſolutum eſſe putare, vt ex Polybio tranſtulit Cicer. offic. 1. ὅρκον δότω μοι, mihi iuret, Eurip. ὅρκους ἀποδίδωμι, ea quæ iuraui perſoluo, Matt. 5. ναὶ θεοὺς ὅρκον λέγω, Phrynich. & Xenoph. per deos iuro. ὅρκους σοι ὀμνύω, iureiurando tibi fidem do, Thucydid. ὅρκον τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως ὁμωμοκότες δικασταί, Demoſthen. ὅρκοις καταλαβὼν τὰ τέλη, id eſt, ὀμόσαι ποιήσας, iureiurando adſtringens magiſtratus. Thucydid. ὅρκοι ἐγένοντο, Demoſthen. ὅρκους ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, in eam rem iuſiurandum interpoſuerunt, Herodot. ὅρκοι καὶ συμμαχία, Thucydid. ὅρκοι μοιρῶν, id eſt, ipſa fata, in Epigram.

Ὅρκος, filius ἔριδος, Heſiod. eſt & Arria. Bithyniæ fluuius, qui periurum vorticibus inuolutum rapere credebatur.

Ὁρκόω, μ. ώσω, π. ωκα, voco ad iuſiurandum, iuſiurandum exigo, ſeu iureiurando ab aliquo caueo. Actiu. Accuſatiu. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους, &c. ad maximum iuſiurandum adegerunt milites, Thucyd. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλὴν, ſtatuit cæſis hoſtiis iureiurando ſenatũ adſtringere, Plutarchus in Publicola. ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις, cum magno iureiurando fidem interponentes, Thucydid. vbi Interpr. τοῖς ὅρκοις ἐμβάλλοντες.

Ὄρκυνες, οἱ, piſces quidam apud Ariſtotelem. Gaza Græcam vocem relinquit. Ælianus etiam meminit, apud quem legitur ὄρκυνος, ὁ, niſi fallor. & apud Athenæum. Plinius libro 32. ca. vlt. orcynum pelamidum generis maximum eſſe tradit.

Ὀρκύνιον, ὅ ἐστι τῆς Λέσβου ὄρος ὀρδύνιον καλούμενον, Orcynium mons Leſbi, cui nomen Ordyno, Theophraſtus libro tertio hiſtoriæ plant. cap. 10.

Ὁρκωμόσια, τὰ, ſacrificia in quibus feriebantur fœdera.

Ὁρκωμοσία, ἡ, &

Ὁρκωμόσιον, iuſiurandum. In epiſtol. ad Hebr. capite ſeptimo, χωρὶς ὁρκωμοσίας. Plato in Phædro, Οὔτε ἐκεῖνος τὰ τῆς συγγραφῆς αἰσχύνει, ὁρκωμόσιόν τι καὶ ὑποσχέσεις ἐμποδὼν ἔχει. Et locus iuxta Theſei delubrum in Attica, à iureiurando dictus, quòd ibidem fœdus ictum ſit à Theſeo cum Amazonibus, Plutarchus in Theſeo.

Ὁρκωμότης, iureiurando aſtrictus.

Ὁρκωμοτῶ, ſanctè iuro, iuro in ſanciẽdis fœderibus, apud Lucian.

Ὁρκωτὴς, οῦ, ὁ, qui adigit iureiurando, qui præiens iuſiurandum concipit, aliumque in ſua verba iurando ſacramento & religione aſtringit, ὁ ὁρκίζων. Xenophon libro quinto de omiſſis, ἐξέπεμψεν τοὺς ὁρκωτὰς καὶ ἐκέλευσε τὰ μέγιστα ἱερὰ ἐν ἑκατέρᾳ πόλει ὀμόσαι: apud Heſych. ὁρκώτας, falſò.

Ὁρκωτὴς, οῦ, ὁ, iuratus.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto.

Ὁρμαθοὺς λίνων, ὑφαίνεις, augarum ſeriem & cathenas nectis Chryſoſtom.

Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, ςίχος, ordo, ἄλυσις, omne inſtar trichæ, cathena. κριβανιτῶν ὁρμαθὸς, ſeries panum, Ariſtophan. in Pluto. ὁρμαθοὶ μελῶν, idem Ariſtophan. ordines carminum: linea margaritarũ Sceuolæ Iuriſconſ. id eſt, ὁρμαθὸς μαργαριτῶν. καὶ τοὺς μαργαρίτας ὁρμαθίζειν, vulgò dicimus *enfiler des perles*. ὁρμαθὸς κακῶν, malorum cathena & ſeries, vt cathenatos labores dixit Ouid. Suid. ſignificat item latibulum, luſtrum apud Heſych.

Ὁρμάθω, tendo, eo, Eurip.

Ὁρμαίνω, μ. ανῶ, concito, in animo verſo, pendo, cogito, reuoluo, geſtio, cupio, aueo, ἐνθυμοῦμαι, λογίζομαι, διανοοῦμαι, βουλεύομαι, προθυμοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπείγω, incito, impello. Actiu. Accuſatiu. ὁρμαίνω πλόον, διανοοῦμαι περὶ πλοῦ, Homerus Odyſſ. Idem Iliad. κ, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, id eſt, διαλογιζόμενον, μεριμνῶντα, in animo agitantem. Idem ibidem, πόλεμον θωρηχθεὶς ὁρμαίνοντας, mouentes & molientes.

Ὁρμαῖος, ου, ὁ, ὁρμαῖον, κατὰ μετάπλ.

Ὁρμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ἀπὸ τοῦ ὁρμῶ, paro, incitor, promptus ſum, aggredior, ortum traho, mano, impetum ſumo. ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι, ſum propenſus ad gratiam, propero gratificari, Xenophon. ὅλος ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλῶν αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν: totus elaboraui vt eos amans ab iiſdem redamarer. Plato de Republic. θ. καὶ ἐνθυμηματα ἐπὶ ὅλην ὁρμᾶσθαι. Gregorius, ἐφ᾽ ὃ ὥρμηται λέγειν ὁ λόγος, quod dicere inſtituimus in hac oratione. ὥρμηται λέγεσθαι ὁ λόγος, oratio inſtituta eſt. ὡρμημένος ποταμὸς, incitatus fluuius, præcipitatus, Plato de Legib. ὁρμηθεῖσα βλάστη, germen citatum, Idem ibidem. Iſocrat. ὡρμημένος διελθεῖν, qui dicere conſtituiſſet. ὁρμώμενος πρώην, quum eſſet e ſurus, Xenoph. ἀπὸ Διὸς ὁρμᾶσθαι ἀεὶ, auſpicari. ἀπ᾽ οὐδενὸς ὁρμώμενος ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, nullo ſubnixus neceſſario ad fidem argumento, Plutarc. in Num. ὁρμῶμαι στρατεύειν, feror animi ſtudio & impetu ad bellum inferendum, Thucydid. Item, prodo, eo, ſeu ire incipio, progredior & ineo: Plato libro primo de Republic. δοκεῖ μοι πρὸς ἄλλο ὁρμᾶσθαι εἰς ἀπιόντα. Significat etiam initium motus ortúmque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Plutarchus de Perpenna, qui Sertorio ſucceſſit. Ὁ δὲ ἐπεχείρησε μὲν ταὐτὰ ποιεῖν ἐκείνῳ, ἀπὸ τῆς αὐτῆς μὲν ὁρμώμενος δυνάμεως καὶ παρασκευῆς, Eodem quidem apparatu, atque iiſdem copiis, eadem cum illo facere aggreſſus, & exorſus, iiſdémque fundamentis nixus fretuſque. ὅπως ἐς ἥβην ὥρμησε, quum primum pubeſceret, vt Cicero vertit. ὁρμᾶσθαι εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς, Xenophon libro ſecundo Pædiæ, incitari ad virtutis certamen. ὡρμίσαντο ἐπ᾽ ἀγκυρῶν, Ariſtides. ὁρμίσασθαι περὶ τὸ θύμβριν, Tyberis faucibus appulſos eſſe, Plutarchus in Romulo. μὴ ἐκεῖθεν ὁρμηθῆναι, non alicunde exiſtere, Nazanzenus in Orat. ὁρμηθέντες ἐς ὁδὸν, iter ingredientes. ὁρμημένοις συνάγειν τὴν δύναμιν, properantibus congregare copias, Plutarchus in Themiſtocle. ὁρμώμενος ἀπ᾽ ἐλασσόνων, à minoribus facultatibus procedens. οὐκ ἀπὸ πολλῆς δὲ ὁρμώμενοι, Thucydid. non cum tanto apparatu progredientes. ἐκεῖθεν ὁρμώμενον, quod inde fluit. ὁρμηθεὶς, ἐξορμηθεὶς, Homerus Odyſſ. ὁρμηθεὶς ἔπλει, è ſtatione ſoluit. ὁρμηθέντες, emiſſi, ſoluentes, qui mouerunt, Herodot.

Ὁρμάω, μ. ήσω, π. ηκα, in animum induco, ſtatuo, vt ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, qui animum appulerunt, Xenophon. & ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμησε. quod quiſque inſtituit & capeſſit, Plat. ὁρμῆσαι πόθῳ, idem in epiſtol. animum ad hæc intẽdo, ad hæc animum applico. ὥρμησα προεστάναι τῆς πόλεως, in animo habeo ciuitati præeſſe, Xenoph. ὁρμᾷ παίειν, incipit cędere, Plutarchus in Solone. ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cœpit interficiendi ſui. Sic ὁρμᾶν & ἐξορμᾶν dicitur equus à Xenophonte, quum ad curſum cietur: & de animatis ferè dicitur. Item erumpo, prodeo, cum Infinitiuo, παρορμῶ, ἐφορμῶ, impeto, Varr. impetum do Cæſari, vrgeo, impetum facio, irruo, compellor in, χωρεῖν. ὁρμᾶν εἰς ἀποστάσεις, in abſceſſus exire & euadere, Galenus libro primo ad Glaucon. διὰ μέσων ὁρμήσας μαχομένων ἔφυγε, per medios pugnantes effugit, Plutarch. in Publicola. εἰς φυγὴν ὁρμῶ, fugam capeſſo, Xenoph. ὥρμησαν εἰς φυγὴν, in fugam ſe proripuerunt. ὁρμᾶν κατὰ τοῦτο, eo progredi, Plato epiſtol. 2. ὁρμᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον, Iſocr. in Panegyrico. ὥρμηνται ἐπ᾽ αὐτὸν. tendunt in eos, Thucydid. ἐπὶ τὸν τύραννον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις, equis citatis in tyrannum concurrerunt, Plutarch. ἐπὶ σφίσιν ὁρμῶσι, pro ὁρμῶσιν, id eſt in ſe mutuò irruunt, Heſiod. ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, Galenus libro primo ad Glaucon. ὥρμησαν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Æſchin. ὁρμᾷ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, natura ſpectat id quod optimum ſit, Theophraſtus libro primo, capite 10. de cauſis plantar. ὥρμησε πρὸς σύγκλητον μὴ δοκεῖν αὐτῷ ὅσιον εἶναι: ſic Plutarchus in Numa, ad ſenatum retuliſſe non videri ſibi fas eſſe, &c. ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam ſe contulit, Plutarchus in Solone. ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον, bellum mouere, Demoſthen. ὥρμησαν πρὸς πόλεμον, bellum ſuſceperunt, Plutarchus in Solone. ὁρμάω στράτευμα, moueo copias, Herodot. ὁρμῶ πόδα, pedem incito, id eſt, me confero, Ariſtophan.

Ὁρμεά, Heſych. ὁρμαί, impetus.

Ὁρμενίζης, surculaceus, vel βλαστικὸς περὶ ὄρθος, auctilis, ἐξαυξῆς. Nicander in Theriacis, ὁρμενόεντα λύκαψον, lycopſium anchuſæ genus [illegible], interp.

Ὅρμενος, Participium, ὁρμώμενος, incitus: ab ὄρω, ὄρνυμι, ὁρμῶ.

Ὅρμενος, ου, ὁ, Corruda, id eſt, aſparagus ſylueſtris, ἀσπάραγος, ἢ ἀσπάραγος ὁ ἀκανθώδης ὁ ἀκανθίας, qui ἀσπάραγος πετραῖος ἢ μυάκανθα, Dioſcorid. domeſticus verò aſparagus ὁ ἀσπάραγος ſimpliciter vocatur (quo nomine tamen propriè vocatur braſſicæ cyma, id eſt, caulis) & ὅρμενος ὅρμενος à Polluce διὰ τὸ ὁρμᾶν ὑψοῦ καὶ βλαστάνειν: eodem tamen authore omne quod caulem amiſit atque defloruit ὅρμενον appellatur, id eſt, ἐξηνθηκὸς καὶ ἀπανθήσαν: vnde exoluiſſe καὶ ὑπερηβηκέναι dicitur, ἐξωρμενίσαι. Et ὅρμενα τῶν λαχάνων αἱ ἄνθαι, Phrynich. plantarum germina nondum in folia explicata. Eſt quoque vrbis nomen proprium Theſſaliæ.

Ὁρμέομαι, proficiſcor. Herodotus, ὁρμέομαι στρατεύεσθαι, ineo expeditionem. ὡρμέατο, profecti ſunt. ὡρμέατο ἐς ὁδὸν, viam ingreſſi ſunt. ὡρμέατο πλέειν, animati erant ad nauigandum, Herodot. ὡρμέατο ἐς πόντον. intra mare proceſſerunt. ὁρμεόμενος, incitatus, hæc omnia ſunt Ionica pro ὁρμάομαι & ab eo deductis tẽpor.

Ὁρμεύς, piſcator, ἁλιεύς, Heſych.

Ὁρμέω, ſtationem habeo, ſto in ſtatione, ſto ad anchoras, in ſtatione ago. ὁρμῶ, εἰσορμίζομαι, in portum me recipio, ſum in portu. ἐν λιμένι ὁρμεῖν τὴν ναῦν, καὶ ἐνοχλίζω, portum teneo, Thucydid. ἐν ὁρμῷ ἐν τῷ λιμένι. Demoſt. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐν λιμένι. Dicitur etiam ὁρμεῖν τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω, apud Pauſa. ὥρμουν πρὸς γῆς, ſtationẽ habebãt, Herod. ὁρμεῖν πρὸς γῆν, ad terram ſtatione habuere, aut appuleriñt, idẽ. ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, duabus niti anchoris in portu, Eraſm. in Adagio, Anchora domuit: ſic Ariſtides.

Ὁρμὴ, ῆς, ἡ, alacritas, impetus, id eſt, ſubitus acriſque affectus, libido, vi quædam animæ, qua ad agendum impellimur. πρώτη ψυχῆς κίνησις, inquit Philo de mundo, id eſt, primus animi motus & impulſus. Cicero ferè appetitionem interpretatur, & appetitum, affectum, affectionem. Idem inquit 4. De Fin. Noſmetipſos commendatos eſſe nobis, primamque ex natura hanc habere appetitionem, vt conſeruemus noſmetipſos: vt Stoici dicunt, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτὸ τῆς φύσεως ἀπ᾽ ἀρχῆς. Ipſe etiam appetitus vehemẽtior, id eſt, ὁρμὴ πλεονάζουσα, Stoicis. Duplex eſt animorum, & naturæ vis: vna, in appetitu poſita, quæ eſt ὁρμὴ Græce, quæ hominem huc, & illuc rapit, altera in ratione, quæ docet, & explanat quid faciendum, fugiendumque ſit. Cicero primo Officiorum, appetitionéſque quas illi ὁρμάς. ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος, baptiſmi deſyderium, Nazanzenus in Orat. καὶ τὴν ὁρμὴν αὐτὴν μεγάλου τιμήματος δέχεται ὁ θεὸς, idem Nazanzenus ibidem, animi deſyderium pro magno pretio ducit Deus. ὁρμὴ πρὸς ὀχείαν, ὁρμὴν ἔχει, turget, Gaza. ὁρμὴ τῶν ἀφροδισίων, incitatio libidinis, Ariſtoteles libro ſexto Animal. ὁρμὴ καὶ ὄρεξις, conatus & appetitus, Epictet. vbi dicitur eſſe in hominis poteſtate. πρῶται τῆς νεότητος ὁρμαί, prima iuuentutis ſtudia, Plutarchus in Themiſtocl. ὁρμὴν ἔχει ἀπονήξασθαι πρὸς κύματα πολλὰ, aggreſſi ſunt natando magnos fluctus ſuperare, idem in Publicola. τῇ δὲ τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται [illegible], ad hunc motum animo erecta eſt. ὁρμὴν προσδεχόμενος ὁρμὴν, expectans vt ego incipiam & mouear, Homer. ἔγχεος ὁρμή, haſtæ iactus, idem. Iacobi capite tertio, ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται, quocunque rectoris appetitus vel libido voluerit.

Ὅρμημα, ατος, τὸ, incitamentum, impetus, conatus, cognatio, ἐνθυμήματα, μερίμνατα, cura anxietas, Homer. Il. β, τίσασθαι δ᾽ Ἑλένης ὁρμήματα, i. ἐνθυμήματα, deſyderia & curas, μεριμνήματα.

Ὁρμητήριον, ſedes belli, arx, & velut propugnaculum belli ſuſcepti, receptacula vel agger, Cicer. Philipp. 10. Significat etiam incitamentum, & ſuſcitabulum, vt vocat Varro. Xenophon τὰς κλαγγὰς καὶ δείξεις καὶ τὰ ὅμοια οἷς οἱ ἵπποι ἐξορμῶνται, vocat ὁρμητήρια. καὶ τῷ κλαγγμῷ ἐφ᾽, inquit, ὁ ἵππος ἐγείρεται, τῷ δὲ ποππυσμῷ πραΰνεται. Et, ἐὰν δέ τις ἅμα ἀναλαμβάνηται τοῦ χαλινοῦ, καὶ συμμίξῃ τῶν ὁρμητηρίων τι, &c. Ὁρμητήριον ἀντὶ τοῦ ἀφορμὴ καὶ ἔφοδος, impetus, inſultus, aggreſſio: Themiſth. de Anima, τὸ [illegible] πρὸς τὰ λοιπὰ ὁρμητήριον. Ὁρμητήριον αὐτὴ τοῦ τόπου ὄντι τὰ πρὸς πόλεμον ἐξαρτύοντες, [illegible]. Polybius, τὸ φρούριον εἰ [illegible] τὸ κατ᾽ ἀρχὰς τὴν πόλιν αὐτοῖς λαβόντες, ὁρμητήριον [illegible]. Oppidum natura loci ſic munitum, vt magnam ad ducendum bellum det facultatem. Cæſ. primo beſſ. Gall. Nanque omnium rerum, quæ ad bellum vſui erant, ſumma erat in eo oppido facultas: idque natura loci ſic muniebatur: vt magnam ad ducendum bellum daret facultatem, de oppido Veſontione loquitur. Arx ad excurſiones faciendas. Liu. libro octauo, Decad. 3. Ea arx fuit Aſdrubalis ad excurſiones circum circa in mediterraneos populos faciendas.

Ὁρμα-

Ὁρμητικὸς, qui incitat, & qui incitatur. ὁρμητικὸς πρὸς τὸ ἔργον, excitus propenſúſque ad negotium. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, venerem accēdens, Dioſcorides libro ſecundo, capite 71. ὁρμητικὸς πρὸς συνουσιασμὸν, propenſus ad libidinē, qui libidine incitatur, appetens libidinis.

Ὁρμητικῶς, impetu, ſubitò, incitatè.

Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, linea piſcatoria ſetis equinis contexta, pro eodem metri cauſa dicitur ὁρμειὰ apud Theocr.

Ὁρμίζομαι, ducor, ingredior, ſubeo portum, ſtationem habeo. ὁρμίζομαι ἐς λιμένα, ingredior portum, Thucyd. ὁρμίσατο, ſtabiliuit velut in portu, in Epig.

Ὁρμίζω, μ. ἴσω, π. ικα, duco nauem in portum, in ſtatione loco, inuado, appello. Neutr. Accuſatiu. ὁρμίζω σε εἰς λιμένα, Chryſoſtom. ἀεὶ τὴν ἱερὰν ἐν κραδίῃ σου ὅρμισον ἐς λιμένας, in Epigrammat. ὁρμίζω ἐς ποταμὸν, fluuio ſubeo, Thucydid. ὁρμίζω πλοῖον ἔξω τοξεύματος, retraho nauem extra teli ictum, idem. ὁρμίζεσθαι ἐπ' ἀγκυρῶν, ſtare ad anchoras Cæſari.

Ὁρμιηβόλος, piſcator, in Epigrammat. quoniam τὴν ὁρμιὰν, in aquam iacit ad capiendos piſces.

Ὅρμινον, horminum, genus herbæ de qua Dioſcorides libro tertio, capite 145. Marcell. annotat ibidem capite 211. Theophraſtum frugum generi annumerare horminō, & Plinium libro octauo, capite decimo & ſeptimo. Idem libro 22. capite vltim. duorum generum horminium fecit: alterum nigro ſemine, alterum candido, contrà quàm Dioſcorid. qui φαιὸν dixit, id eſt, fuſcum & nigreſcens.

Ὅρμισις, ἡ, quies in portu atque ſtatione. Ælian. ὑπαναπαυσάμενοι καὶ ὁρμισάμενοι τὴν πολὺ πλείονα ὅρμισιν, τὸ δεῖον ἐν ἀμελεῖ τῆς χηλῆς τε καὶ ἀγαθὸν αἰσθέσθαι.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, diminutiuum, paruum monile, περιτραχήλιος κόσμος, catella, Horat.

Ὅρμος, ου, ὁ, monile circa collum, ὁ περιτραχήλιος κόσμος. Odyſſ. ο, χρύσεον ὅρμον ἔχων. παρὰ τὸ ὅρμα τὸ ἀσφάλισμα, ὁ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, Etymolog. vide Lucian. περὶ ὀρχήσεως. item Cyrillum & Ammon. in ὅρμος. Odyſſ. lib. Σ, Ὅρμον δ' Εὐρύμαχος πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς, vide Γ᾽ ὅρμος. Ὅρμος, portus, ſtatio nauium: Aratus, εἶτα καὶ αὐταὶ νῆες, ὅταν δὲ ταῦται ἀπὸ στεῖραι ... Ὅρμοι ἐπερχόμενοι, Cice. Sicut quum cœptant tutos conſtringere portus, obuertunt nauem magno cum pondere nautæ, Aduerſamque trahunt optata ad littora puppim.

Ὀρμὸς, οῦ, ὁ, corrigia calceorum. ὁρμοὶ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων.

Ὀρναπίσσων, ὀρνίσσω, Ariſtoph.

Ὀρνεάτης, ὁ, Priapi epitheton ab Orneis Peloponneſi ciuitate.

Ὄρνεον, ου, τὸ, auis: παρὰ τὸ ὀρνύειν. ὀρνέων, auium, Lucian.

Ὀρνεοπίνα, τὰ, auiculæ, Ariſtoph.

Ὀρνεοπωλεῖον, ου, τὸ, locus vbi venduntur aues.

Ὀρνεοσκοπεῖν, augurari.

Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, augur, ὀρνιθοσκόπος.

Ὀρνεόω, ῶ, in auem muto, in alitem transformo.

Ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, ars capiendi aues, aucupium.

Ὀρνιάται, vide Ὀρνιθοπῶλαι.

Ὀρνὶ, nox, ὀρφνὸς γὰρ σκοτεινός.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, ὀρνιθευτὴς, auceps.

Ὄρνιθες, aues cortales.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, auicula. Gellio. Ariſtotel. lib. admirandarum audit. περὶ θήρας τῶν ὀρνιθαρίων.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, auguſium, ἡ οἰωνομαντεία, Suid.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auſpicium, ἡ οἰωνομαντεία vt Suid. exponit futurorum prædictio ex auium volatu aut garritu.

Ὀρνίθεια κρέα, auium caro.

Ὀρνίθειος ὄνθος, aleps gallinaceus, Dioſc. 2. cap. 89.

Ὀρνίθειος, idem quod ὄρνιθος. Aratus, Ὀρνιθέης κεφαλῆς.

Ὀρνιθεῖαι, αἱ, gallinæ, Theophraſtus lib. ſecundo, capite 15. de cauſis plant.

Ὀρνιθεύομαι, auguror, μαντεύομαι διὰ ὀρνίθων.

Ὀρνιθευτὴς, οῦ, ὁ, ὀρνιθοθήρας, auceps, Pollux.

Ὀρνιθιακά, opus de volucribus. vide in vita Dionyſij de ſitu orbis.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, vt ὀρνιθίας χειμὼν, hyems quæ præ frigore aues necat, ὀρνιθίας χειμὼν, Ariſtophan. interpres. Eſt & ventus eiuſdem nominis. Ariſtotel. de mundo. οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει, id eſt, ὀρνιθίαι, quaſi auiarij venti quidam dicti ſunt ex Aquilonio genere, verno tempore inualeſcentes.

Ὀρνίθιον, auicula, pullus gallinaceus.

Ὀρνίθειος, quaſi volucrinus. τῶν ὀρνιθείων πτερύγων, Ariſtophan. κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν, turdorum carnes volucrinas. Idem in Nubibus.

Ὀρνιθοβοσκὸς, ὀρνίθων νομεὺς, auiarius, auium paſtor, at ὀρνιθοβοσκεῖον auiarium, ὀρνιθοτροφεῖον.

Ὀρνιθόγαλον, ου, τὸ, cauliculi nomen flores ferentis, qui quum ſe pandunt lactei viſuntur, vnde γάλα denominari dicitur Dioſc.

Ὀρνιθογονία, ας, ἡ, auium generatio ſeu origo, ita vocatur liber quidam.

Ὀρνιθόγονος ex aue natus Eurip.

Ὀρνιθοθήρα, ας, ἡ, aucupium, Gaza de Sen.

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, auceps, Pollux, ὀρνιθευτής.

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ἡ, aucupium, apud Platon.

Ὀρνιθοθηρῶ, aucupor, Pollux.

Ὀρνιθοκάπηλος, ου, ὁ, auicularum inſtitor, Pollux.

Ὀρνιθολόγος, augur augurij peritus: παρὰ τὸ κοεῖν, τὸ συνιέναι, Etym.

Ὀρνιθομανὴς, qui aues alendi inſano tenetur ſtudio.

Ὀρνιθομανῶ, auium teneor amore, Ariſtoph.

Ὀρνιθοπωλεῖον, ου, τὸ, ὀρνιθὼν, auiarium, Suid.

Ὀρνιθόπαις, δος, pullus aut pipio auis.

Ὀρνιθοπέδη, ης, ἡ, laqueus aucuparius qui auibus tenditur, in Epigram. tendicula, Ciceroni.

Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, auſpex. vide ὀρνιθευτὴς in Amm.

Ὀρνιθοτροφία, auium nutritio, ratio cortalis, Colum. l. 8. c. 2. i. auium cortalium, vel cohortalium.

Ὀρνιθοφάγος, aues petens, aues comedens.

Ὀρνιθοφυσ... idem quod ὀρνιθόπαις.

Ὀρνιθώδεις κοιλίαι, modo auium ventriculi.

Ὀρνιθοειδόμορφος, ου, ὁ, magis ſpeciem auis habens. ὀρνιθοειδόμορφον ὅστεον ... habet genus cartilagineum ea ſpecie vultus, qua aues, Gaza ex Ariſtot.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, auiarium, cortalium ſtabulum; officina cortalium, Colum. l. 8. c. 3. & Gel. l. 2. c. 20.

Ὀρνιθοπῶλαι καὶ ὀρνεάται apud Pollucem, καὶ ὀρνεοπῶλαι, id eſt, ὀρνιθοκάπηλοι.

Ὄρνιξ, χος, Doricè &

Ὄρνις, ιθος, ὁ καὶ ἡ, auis, gallina, ales. in Accuſatiu. ſing. ὄρνιν, καὶ ὄρνιθα, & plurali ὄρνεις, καὶ ὄρνιθας ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς apud veteres: apud Athenæum lib. 9, ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια ait Myrtilus gallinas ſolùm conſueuiſſe appellari, gallos verò ἀλεκτορίδας καὶ ἀλεκτρυόνας. ſic apud Matth. capite 23. ὄρνις dicitur de gallina. Odyſſ. ο, εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, dexter ales. Apollonius ſecundo, τοὺς δ' ὄρνιθας ἰδόντες. Et in genere Fœminin. ibid. πολλὰς ὄρνιθας συμφράδας, &c. ὄρνις poſteriorem producit, vt Gaza vertit libro ſecundo gramm. ὄρνις pro accipitre, Heſiod. ὄρνις Διὸς pro aquila, in Epigrammat. ὄρνις ἁλκυὼν, de Alcyone, Apollonius Rhod. ὄρνις κατοικίδιος, villaris gallina dicitur ab Alexand. Aphrodiſ. id eſt, auis cortalis. θαλαττία ὄρνις, Lucian. marina auis. ὄρνιθες ἥμεροι, aues cortales. ὄρνιθες θρέμματα, altiles aues, Plato de Legib. galli: ſic enim arbitror. ὑπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι, ab auibus augurium captantes, Plutarc. in Camill. εἰς τὰς ὀρνιθομαχίας, Demoſthen. ad auium pugnas ſpectādas admiſſus. De auibus in genere multa diſſerit Ariſtotel. de gallina vide Ælian. ὀρνίθων γάλα, vide Γάλα. Eſt & ὄρνις nomen ſyderis apud Proclum de Sphæra. Aratus, κεφαλὴ γὰρ ... ὄρνιθος ἐλίσσεται. Ibid. ὀρνιθέη κεφαλὴ, Cicero ales auis. Cygnus dicitur à germanico Baſſo. Ὄρνις pro augurio, omine & oraculo: Ariſtophan. ἔλεγε τὸν αὖ δρᾶ καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, id eſt, τὸ μάντευμα, τὸ σημεῖον. ὄρνιθι αἰσίῳ, felici aue, id eſt, μαντείᾳ, Sophocl. ὀρνίθων τοι δ' ἀρίστων ... Euripid. auguria iſta boni cōſulimus. Æſchyl. ὄρνιθα δ' οὐ ποιεῖ σε τὸν ἐμὸν ὁδόν. Sic auis apud Latinos pro auſpicio, vt apud Ciceronem aduerſa aui ſoluere. Item quicquid fortuitò euenit ὄρνις aliquando dicitur. Alχυ. 3. ἐπὶ διῶξας, pro fortuna vſurpauit ... ὀρνίθας βροτοῖς ...

Ὀρφνὸς, obſcurus.

Ὄρνυμαι, ὀρνύμαι, διεγείρομαι, ſurgō, concitor, commoueor, eo, tendo, propero, Homerus Iliados γ, ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἄναξ, id eſt, ἀνέστη, διηγέρθη. Item irruo. Heſiodus, ὀρνυμένου βασιλῆος, rege inſurgente.

Ὄρνυμι, &

Ὀρνύω, incito, promoueo. vnde διόρνυμι, ſurgere facio, excito, διεγείρω. Act. Accuſ. iung. ὄρνυθι, παρέγειρε, Homer. Il. infer gradum, hortare vt maturet.

Ὀροβάγχη, ἡ, orobanche herba, quæ orobum, id eſt, eruum ſtrangulat & enecat, de qua Dioſcorides libro ſecundo, capite 175. Theoph. de cauſis plant. libro quinto, capite 22. vide Λιμοδώρον βοτάνη.

Ὀρεάδες, epitheton ferarum, vt ceruorum, qui montes peterrant. Item nymphæ montanæ, quæ & ὀρειάδες.

Ὀρόβαγχος, ὁ. Nicander in Theriacis, ... ὀροβάγχου. ... inquit interp. καὶ τοὺς σκυτίνους ἀσκούς, vtres coriaceos.

Ὀροβιαῖα καταπότια, pilulæ erui magnitudine, Dioſcorides lib. 4. capite 245.

Ὀρόβιαι, Archigenes apud Galenum libro nono, capite primo, καὶ τοὺς ἐρεβίνθους, vt & Galen. libro 6. Simplic. appellauit, id eſt, cicerés.

Ὀρόβιον, ου, eruina, farina erui.

Ὄροβος, ου, ὁ, orobus, eruum: de quo Dioſcorid. libro ſecundo, c. 133. & Ariſtot. li. 3. Anim. herba eſt qua lac augetur vt cytiſo,

Theophraſt.libro 2.hiſtor.plant.capite 5.

Ὄρογκαι αἱ ἄκραι, αἱ ἀρχαὶ τῶν ὀρῶν, cacumina. Dionyſ. poeta de ſitu orbis, [illegible] ὀρόγκαι. Euſtathius explicator eiuſdem, [illegible] ſignificat verò τὰς τῶν ὀρῶν ὑπερόγκους [illegible]. Hanc tamen dictionem non innouauit & finxit, vt putat ipſe interpres: ſic enim multò ante vſus erat Nicander in Alexipharmacis, [illegible] ὀρόγκαι, id eſt, [illegible] interpr. Apud Heſychium ſic ſcribi debet, ὀρόγκαι, vbi [illegible], quę etiam vocant ὀρογκίας, vel ὀρῶν κορυφάς.

Ὄρογμα, Etymolog. deriuatum ait ex medio particip. ὀρωγμένος, factum [illegible] ſed quid ſit non expon. forſan ὀρυγμα quaſi ὀρόγμα dictam eſſe indicare vult.

Ὀρόδαμνος, ου, ὁ, ramus ſurculus, [illegible]. Homer. ὀροδαμνίς, pro eodem, Theocrit. Idyl. 7. ὀρόδαμνος Heſych. eſt etiam [illegible].

Ὀροδεμνιάδες, nymphæ Oreades. [illegible] δεμνίων, quòd in montibus ſcilicet ſtrata ſeu cubilia ſua habeãt, apum quoq; epitheton.

Ὄροθος, timor: malim ὀρρωδία.

Ὀροθεσία, ας, ἡ, terminus, deſignatio terminorum, vel ὀροθεσία, τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν, limites, confinia, Heſych. Actorum capite 17. τὰς ὀροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, poſitis finibus habitationis eorum.

Ὀροθέτης, finitor. vide Ὁριστής.

Ὀροθύνω, concito, turbo, ταράττω, συνάγω, ἐπείγω, vrgeo, confidentiam iniicio, [illegible], excio ſeu excito. Hom. Il. [illegible] ὀρόθυνε, Act. Accuſ.

Ὀροιτύπος, ου, ὁ, ὁ ὀροιτύπος.

Ὀροιτύπος, vide [illegible], apud Nicand. eſt etiam ὀροιτυπέω, [illegible], vbi ſcholiaſt. expon. [illegible], ita vt videatur intelligere per ὀροιτύπον [illegible].

Ὄρομαι, Odyſſ. ξ, [illegible].

Ὄρον, ου, τό, lignum quo calcatam vuam premunt, lignum in prelo quo oleum exprimitur, Suid. apud Poll. eiuſdem ſignific. eſt ὄρος, tenui ſpiritu.

Ὀρόντης, ου, ὁ, Orontes fluuius, per mediam Antiochiam fluens.

Ὀροπέλινον, ου, τό, herba quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, Gal. l. 9. [illegible]. Origanum eadem pollet facultate, Dioſcor.

Ὄροντο, impellebantur.

Ὀροπέδιον, τό, colliculus, tumulus apud Strab.

Ὄρος, vel ὄρος, εος, τό, mons. aliquando pro faſtigio & ſummitate montis ponitur. Callimachus, [illegible] & Theocritus, [illegible] ὄρεος, i. montis partes ſunt [illegible], id eſt, ima pars & radix: ἀκρώρεια, id eſt, cacumen: [illegible], quia voce deſcendentia iam montium latera indicantur: hæc Marcellus libro tertio Dioſcorid. capite 157. vide Suid. in dictione Ἀκρώρεια. Ὄρος, matula, ἀμίς. Ariſtopha. Achar. [illegible], in aureis laſanis.

Ὅρος, ου, ὁ, terminus, meta, limes, definita linea. Apud Demoſthenem, ὅρους τιθέναι & καταπηγνύναι, aſſignare limites, fines & confinia determinare finitoris modo. Ὅρος, cippus, ſtela erecta, [illegible]. ὅρος τοῦ γάμου, tempus nuptiarum, Plato de Legibus. Item ὅρος, finis, id eſt, finitio, vt inquit Quintilian. Ὅρος ἐστὶ λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων, Ariſtoteles libro primo topicorum. ὅρος βίαιος, violenta definitio, Hermogen. Item [illegible]. Ariſtotel. Politic. 7. [illegible] ὅρος. ὅρος [illegible], compendium, Iuſtin. Martyr, [illegible], id eſt, ſuæ philoſophiæ compendium faciens, ſuam philoſophiam ad compendium conferens, & breui tractu complectens, &c. ὅρος καὶ [illegible], Hermogen. accipitur etiam pro modo & regula, & quaſi præſcripto, quo actiones temperantur, Galen. Methodic. 12. & 14. eſt item forma & regula quædam Ariſtot. 4. Politic. [illegible] ὅρος, [illegible]. Eſt etiam index rei obnoxiæ & oppignoratæ, de quo vide Ὀρίζειν καὶ Περιορίζειν. [illegible], id eſt, regulam, Ariſtides. ὅρους τῆς τιμῆς τιθέναι, pretia rebus venalibus imponere, Plato in Legib. Item ruſticum inſtrumentum, quod funiculum appellant. Item pro extremo ambiente ponitur, & pro cælo. eſt enim τὸ ἔσχατον, vltra quod progreſſus non eſt motui. Ariſtoteles ſecundo, [illegible]. Ὅρος & ὅρον Platoni in Timæo, pro extremo, Cicer.

Ὀρός, pro ὀῤῥός, ſerum lactis, oxyton. ſine aſpiratione. Dicitur etiam de rerum aliarum aquoſa ſubſtantia, vt de ſanguine, pice atque ſimilibus. Theophraſtus libro 10. de hiſtor. plantar. picem [illegible] quandam eſſe ait, καὶ πλεῖον ἔχει τὸν ὀρόν. Hinc ὀρόπισσα: vide infra & in dictione Ἰχώρ, quæ vox [illegible] dicitur.

Ὀροσάγγαι, orofanguæ. ita vocantur lingua Perſica, qui ſunt de rege bene meriti, Herodot. l. 8.

Ὀροσέλινον, ου, τό, monteapium, Gaza ὀρεοσέλινον.

Ὀροσπίζος, montifringilla auis, fringilla montana, Gaza apud Ariſtot. [illegible] magnitudine æqualis, niſi quod habeat ceruice cæruleam, & quod in montibus verſetur.

Ὄρουμα, impetus, ſaltus, ὅρμημα, [illegible], Heſych.

Ὀρούω, μ. ὀρούσω, α. ὤρουσα, [illegible], ruo, commoueo, impetum facio, proſilio. Homer. Iliad. ζ, [illegible], Heſiod. [illegible], inter ſe mutuò irruerunt.

Ὀροφέω, τὸ ὀροφόω, tego, fabrile eſt. Act. Accuſ.

Ὀροφή, ῆς, ἡ, &

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, στέγη, contextum tecti, culmen, ſummitas tectorum, contignatio. Ariſtophan. [illegible]. Item ὄροφος, arundo aquatica tectis ſtruendis apta. Ammon. diſtinguit ὀροφὴν καὶ στέγην.

Ὀροφοφόρος, ου, animal teſtam gerens, [illegible].

Ὀροφίας, ου, in tectis verſans, vt apud Ariſtoph. ὀροφίας μῦς, καὶ ὄφις, ſerpens qui mures venatur in tectis, [illegible], Euſt. Od. [illegible].

Ὀρόφωμα, tegor. Ioſephus, [illegible]. ὀροφώδεις [illegible] οἰκία, domus culmen habens quadratis trabibus.

Ὀροφόω, μ. ώσω, α. ωσα, concamero, coaſſo, tego. Neut. Accuſ.

Ὀρόφωμα, ατος, τό, tectum, στέγη.

Ὀρόφωσις, laquearium.

Ὀρόχθος, ſiue ὀρόγκαι, montis iugum & faſtigium.

Ὀρῶν, pro ἰδών, videns.

Ὄρπηξ, iaculum miſſile propriè ex ramo tereti recto: pro ὄρπηξ dicitur, [illegible]. Commentar. Eurip. in illud, in Hippolito, [illegible]. interpr. Lat. malè vertit venabulum. Ὄρπηξ, ventus vehemens.

Ὄρπας, Heſych. [illegible].

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, κλάδος, ramus, ſeu ſurculus ex radice arboris enatus ſtolo. Nic. in Ther. [illegible] ὄρπηξ, ramus. ſignificat etiam alios quoque ramos qui ſunt in ſumma arbore aut media. Callimachus, [illegible] ὄρπηξ [illegible]: vnde Virgil. -tremere omnia viſa repente liminaque laurúſque dei. Ὄρπηξ, ſtimulus, βούκεντρον. Heſ. l. 2. [illegible].

Ὄῤῥα pro ὄφρα. Apoll. 2. [illegible], templum quod quidem ſtruxerunt.

Ὀῤῥοδεῖν, in coxendices & nates cadere vel ſubſidere, ſcribit. & [illegible].

Ὀῤῥός, idem quod ὄῤῥος.

Ὀῤῥόπισσα, ἡ, picis ſerum ſiue liquamen Columellæ, ὁ πίσσης ὀῤῥός ſiue ἰχώρ. Ægineta ὀῤῥόπισσαν etiam vocat πισσέλαιον libro tertio. Eſt verò πισσέλαιον Dioſcoridi & Plinio, id eſt, oleum picinum, ſeroſum illud in pice liquida quod ſupernatat, & quod dum ea coquitur lana pretenſa excipitur euaporatione facta, Galenus libro primo [illegible] vocat (illi verò πισσέλαιον, eſt oleũ picatum: ſic enim in Aſia vocari tradit olei & liquidæ picis miſturam) id eſt, picis florem. Et Scribonius Largus ait capite 40. picis florem quod piſſelæon appellant. Marcellus Empiricus, flos picis, inquit, quem Græci piſſelæon: florem autem appello qui lana ſuſcipitur ſuperpoſita eius vapori dum ea decoquitur. Dicitur etiam ſoluta compoſitione πίσσης ὀῤῥός, vt apud Aetium 6. libro primo, capite 69. [illegible]. Galen. ibidem capite ſexto, πίσσης ὑγρᾶς ὀῤῥόν poſuit, de reſinæ flore Plin. lib. 14. cap. 20. & l. 16. c. 11.

Ὀῤῥοπύγιον, vel ὀῤῥοπύγιον, vulgò croupion, [illegible] etiã vocat, Poll. & ὀῤῥόν Galenus, id eſt, [illegible], quod Commentar. Ariſtophanis [illegible], orrhopygium, cauda pennis condita, propriè volucrum, vltima pars ſpinæ vbi ſpondyli definunt: ὀῤῥοπύγιον, vltima in animalibus renum pars, quæ ſedi ſuperueniens, anum ex ſuperiore parte integit, in auibus manifeſtior quàm in homine. Non habet hæc pars Latinam appellationem: cuius in Epigrammate ſuo meminit Martialis, dicens, Et anatis habens orrhopygium macræ. Ariſtoteles libro ſecundo Animal. de auibus loquens, [illegible], inquit, [illegible] ὀῤῥοπύγιον δέ, id eſt, vt Gaza explicat, cauda tali, qualis data quadrupedibus eſt, volucres carent. Ariſtophan. in Nubib. de culicib. [illegible] τὸ ὀῤῥοπύγιον, an per orrhopygium, [illegible] ὀῤῥοπύγιον [illegible], gallinacei caſtrantur parte nouiſſima ſuæ alui, Ariſt. l. 9. Anim.

Ὀῤῥοπυγόστικτος, punctis, notiſque orrhopygium diſtinctum habens, vt piſcis μελάνουρος, Ariſtot. [illegible]

Ὄῤῥος, ὁ, idem eſt apud Hippocratem quod ὀῤῥοπύγιον, extremum oſſis ſacri, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ ἄκρον, Galeno interprete. Polluci interſtitium eſt teſtium & podicis. Interpr. Ariſtophan. μέρος τῆς πυγῆς, id eſt, clunis pars quæ & ὀῤῥοπύγιον ab ipſo dicitur. Lucianus, [illegible]. Eſt & metus, φόβος, & Hinc ὀῤῥωδεῖν τὸ δειλιᾶν.

Ὀῤῥὸς, οῦ, ὁ, ſerum lactis, Hesych. ſeu ἰχὼρ [illegible], Ariſtoteles libro tertio Animal. γάλακτος ὀῤῥὸς, Galenus libro ſecundo ad Glaucon. ἰχὼρ [illegible] ὀῤῥὸς, cruor qui ſanguinis reſiduum & defluxus eſt, Ficinus in Timæo Platonis. vide Ὀῤῥὸς pro ſero.

Ὀῤῥοῦσθαι, ſereſcere, Ariſtot. l. à Dioſcoride [illegible] dicitur, pro [illegible], vel [illegible], i. [illegible]. Nam ὀῤῥὸς, ὁ τοῦ γάλακτος [illegible], Heſych.

Ὀῤῥώδης, ſeroſus. τὸ ὀῤῥῶδες, ſuccus ſeroſus, Theophr. l. 5. de cauſis plan. ὀῤῥῶδες γάλα, lac ſeroſum, idem apud Hippoc. [illegible], id eſt, Galeno, [illegible].

Ὀῤῥωδία, ας, ἡ, timor, trepidatio, pavor, metus horror, ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω, horreo, Thucyd.

Ὀῤῥωδέω, timeo, trepido, horrore perſtringor, metuo, vereor, φοβοῦμαι. Inde ſumptum, quòd quando quadrupedibus terrorem incutimus ſeu metum, contrahere ſolent eam partem caudæ inter femora reducendo: deriuant enim Grammat. [illegible] itidem Heſych. [illegible] expon. [illegible], quoniam [illegible]. Cum Accuſatiu. Ariſtophan. in Pluto, [illegible]. [illegible], horreſcere mortem, Plutarchus in Lycurgo. Item in Camillo, [illegible] τὸν πόλεμον, à bello abhorrebant, bellum reformidabant. Et cum περὶ: [illegible], meo ipſius corpori timeo, Thucyd.

Ὄρσο, ſurge à verbo ὄρω, Futurum ὀρῶ, & Dorice [illegible], quod Æolice transfertur in tempus præſens, & declinatur vſque ad imperfectum ſolum. vnde [illegible]. vnde ὄρσο & ὄρσεο Ionice in Imperatiuo. Homer. Iliad. γ, [illegible], i. [illegible].

Ὄρσο, idem Il. Actiuè, contende, feras te.

Ὀρσογύναικα, quidam poeta Bacchum appellauit quaſi dicas concitatorem mulierum.

Ὀρσίκτυπος, ſtrepens, ciens tonitrua, apud Pind.

Ὀρσίπτης, propriè cocitans alis, ſeu concitato impetu volans expon. & altè volans, altiuolus Plin.

Ὀρσίππαι βοή, clamor, quo contendentes ad curſum incitantur.

[illegible], Athen. 14.

Ὀρσοδάκνη, ἡ, animalculum quoddam Ariſtoteli, quod Gaza ſcribit interpretari poſſe mordellam.

Ὀρσοθύρα, ας, ἡ, ianua qua ad locum ſuperiorem aſcenditur, ianua alta, valua: [illegible], Etymolog. vel eſt ὀρσοθύρα Homero ex Pollucis authoritate [illegible]. Odyſ. lib. χ, [illegible]. Interp. [illegible].

Ὀρσολοπεῖται Heſych. ex Aeſ. affert pro [illegible], bellis infeſtatur, turbatur.

Ὀρσολοπεύω, exp conturbo apud Hom. hymno in Merc.

Ὀρσοθύρα, à quibuſdam dicitur (teſte Apollodoro) [illegible], fiſtula ſeu foramen vnde aqua ſalit.

Ὀρσὸς, agnus ſerotinus, Heſych.

Ὀρσοθύρα, ἡ, fiſtula, aut canalis in altum eductus, vnde aqua altrinſecus cadat, Euſt. Od. χ.

Ὄρσω, pro ὀρῶ, Doricè, excitabo, ab ὄρω. vnde Iliad. [illegible], Ionicè in Subiunctiuo, pro [illegible]. Apol. 2. [illegible], ſonitum excitate. Phocylid. [illegible], indignationem moueas, Heſych. præſentis quoque facit temporis thema afferés [illegible] pro [illegible], & præſens ὄρσω pro [illegible], audeo.

Ὀρτάζω, celebro feſtum. ὀρτάζουσι, feriati ſunt. ὀρτάζων, ferians. Ionic. pro ἑορτάζω.

Ὀρταλίζειν, ſubmouere in altum, ac veluti volaturire, vt auiculæ primum volare incipientes. Interpr. Ariſtophan. in Equitib. [illegible] vel dicitur [illegible]. Lege Ἀνορταλίζειν. vide [illegible].

Ὀρτάλις, gallina, [illegible], cortalis gallina. Nicand. [illegible].

Ὀρτάλιχος, ὁ, Heſych. pullus implumis, [illegible]. Nicander in Alexipharmach. [illegible], gallinæ tenerum partum vacuans, id eſt, ouum. Ibidem, [illegible]. Ariſtophanes vtitur in Acharn. [illegible], i. [illegible], interp. Bœoticè.

Ὀρτὴ, ῆς, ἡ, pro ἑορτὴ, feſtum, ſolennitas Gel. dies ſolennis, feſti ceremonia, ſolennia, Herodot.

Ὄρτυξ, Cypriis [illegible] teſte Heſyc.

Ὀρτυγία, ας, ἡ, Ortygia inſula, vna Cycladum, quæ poſtea Delus dicta eſt.

Ὀρτυγοκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, ludum exerceo cædendarum coturnicum. Neut. vide Poll. l. 9.

Ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, ludus in quo percutiebatur coturnix, Suid. Pol. inuſitatam vocem eſſe ait.

Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, inſanus amor coturnicum. Athen. l. 11. [illegible].

Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, ortygometra, id eſt, matrix coturnicum. Gaza ſimpliciter matricem interpretatur l. 8. Anim. Ariſt. c. 12. [illegible], Ariſt. in Auib.

Ὀρτυγοτρόφος, apud Pollucem.

Ὀρτυγοθήρας, caueola, Ariſt. in Probl.

Ὄρτυξ, ὄρτυγος, ὁ, coturnix, Xenoph. [illegible] τὸν ὄρτυγα, ὃν [illegible], coturnicem quam habebat ſub pallio, inconſideratè dimiſiſſe, Plutarch. in Alcib. ὄρτυγα 2. breui, in Epig. ὄρτυξ, coturnix etiam pro herba quadam. vide in dictione [illegible].

Ὀρύα [illegible] dixit Epicharm. apud Athen. l. 9. Heſych. inteſtinum coctum.

Ὀρυγὴ, ἡ, propriè foſſio, expo. & vlulatus.

Ὀρυγάνω, eructo, vomo, ἐρεύγομαι, Heſych.

Ὀρυγῆ, foſſus fuerat.

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, foſſio, foſſa, meatus, lacuna. Et proprium Athenis ergaſtulum dicatum puniendis ſontibus & facinoroſis. Harpoc. [illegible], cuniculi.

Ὀρυμαγδὸς, οῦ, ὁ, θόρυβος, τάραχος, κτύπος, pro ὀρυμαγδός.

Ὀρυμαδὸς, οῦ, ὁ, fremitus, impetus, tumultus: propriè in montibus dum ligna ſcinduntur.

Ὄρυξ, vide Ὄρυξ.

Ὄρυες, oryes, animalia Africæ, Herodot. li. 4.

Ὄρυζα, ης, ἡ, oryza, genus frugum, vulgò ris, de quo Dioſcorides libro ſecundo, capite 130. Dicitur etiam τὸ ὄρυζον eſtque apud Theophraſtum hiſtor. l. 4. c. 5. [illegible], Horat. dixit ptiſanarium oryzæ.

Ὀρυκτέον, fodiendum eſt.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor, Philo de mundo.

Ὀρυκτὸς, οῦ, ὁ, foſſus, foſſilis, σκαπτὸς, depreſſus, ductus. τάφρος ὀρυκτὴ, foſſa ducta, Homer.

Ὄρυξ, γος, ὁ, foſſa, foſſatum Plin. ὄρυγες, teſtudines ad fodiendum comparatæ, Vitruuius libro decimo. [illegible], id eſt, ingentes bipennes, Herodot. item ὄρυξ, animal capræ ſimile, vnicorne & biſulcum, Ariſtoteles ſecundo Animaliũ. Gaza Græcam vocem relinquit. Meminerunt eius Ælian. & Oppian. 2. de venat. Iuuenal. Et Getulus oryx. genus eſt feræ naſcentis in eremo, inter munda animalia inquit Hieronym. in cap. 51. Eſaiæ. eius ſit mentio capite 14. Deuteronom. [illegible].

Ὀρυμαγδὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus, fragor, propriè in montibus quum ligna ſcinduntur, dicitur & generaliter de quouis ſtrepitu. Ho. Il. 8, [illegible].

Ὄρυμος ſiue ὄρυμος Heſych. [illegible].

Ὀρυμαγδεῖ, eidem Heſych. eſt [illegible] grunnit.

Ὀρύομαι, frendo, latro.

Ὀρύσσω, μ. ύξω, π. υχα, fodio, exæquo, obruo, duco foſſam, euello, effodio. par magis eſſe ſcribere [illegible] Gaza docet libro tertio Grammat. Actiu. Accuſatiu. ὀρύσσω τάφρον, duco foſſam. ὀρύσσω τὸ φυτὸν, demitto plantam & depono, Xenophon in Œconom. [illegible] dixit Sophocl. in Aiace, pro [illegible] terra obruens.

Ὀρύχατο, cædebantur, mactabantur.

Ὀρυχὴ, foſſio.

Ὀρφανεύω, ὀρφανίζω, orphanum educo vel curo & tueor, Euripid. in Alceſte.

Ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas, ſterilitas, Æſchin. ſecunda breui, in Epigr. Baſil. in epiſt. pro priuatione matris: pro defunctorum deſyderio & iactura, Plato de Leg.

Ὀρφανίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, orbatus ſum. [illegible], amicis orbata, Gorgias Leontinus.

Ὀρφανίζω, μ. ίσω, π. ικα, curo pupillos. Actiu. Accuſatiu. Item orbo cum Geniẗ, vt [illegible], vita orbaſti, in Epig. [illegible], ſpiritu priuauit.

Ὀρφανικὸς, orphanus, 2. breui apud Nonn. [illegible], domus in qua ſunt filij orphani, Ariſtoph. l. 2. Œcon. [illegible], in Epig. [illegible], curam ſuſcipere pupillorum, Ariſt. l. 2. Polit. c. 6.

Ὀρφανικὰ ſυμβόλαια, pacta quæ ad pupillos pertinent, Plato de Legibus.

Ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator aut tutor pupillorum, [illegible]. Soph. [illegible].

Ὀρφανὸς, ἡ, ὁ, orphanus, pupillus, orbus parentibus, ac deſtitutus auxilio aliorum. Sophoc. ἀντὶ μὲν ὅλων χερῶν καὶ ἰσχύος παῖδα τ' ὀρφανὸν κτενεῖν. Heſiodus, ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, lædit orphanos pueros. ὀρφανὸς τέκνων, liberis orbus. Plutarch. in Opuſcul. In Fœmin. genere, ὀρφανὴ πόλις, orphana vrbs, idem in Romulo. ὀρφανὰς τῶν συγγενῶν χώρας, relationes rebus ſuis orbatas, Naz. in Orat. ὀρφανὸς βίος. Plato de Leg. ὀρφανοὺς δῆμος, Eurip. ὀρφανοὶ παῖδες, orphani pueri.

Ὀρφανοτροφεῖον, ου, τό, locus alendis orphanis conſtitutus: ἀπὸ τοῦ ὀρφανὸς καὶ τρέφω, apud Iuſt. L. illud, 16. & L. Sancimus, 18. Cod. de ſacroſ. eccleſ.

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, cui orphanos parentibuſque orbatos alendi cura & procuratio commiſſa eſt. Hinc Orphanotrophi appellantur pupillorum quaſi tutores, adoleſcentium verò quaſi curatores, apud Impp. L. 30. C. de Epiſc. & Cler.

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, pupillorum nutritor.

Ὀρφέως ὕμνοι, hymni Orphei, Plato de Leg.

Ὀρφεοτελεσταί, initiandi authores nuncupati ſunt, quique felicitatem certiſſimam pollicebãtur poſt obitum Theophr. in Charact. cap. πρὸς τοὺς ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι.

Ὀρφικὸς, orphicus. vnde τὰ ὀρφικὰ, orphica carmina. ὀρφικοὶ βίοι λεγόμενοι, orphicæ vitæ, ſeu orphica vita.

Ὄρφνη, ης, ἡ, caligo, obſcuritas, nox, poeticum. Ariſtophan. in Ranis. ἐννυχίας κελαινοφαὴς ὄρφνα, i. tenebræ noctis, σκότια dicitur & ὀρφναῖα. Eurip. in Supplicibus, ἐννύχιον δι' ὀρφναίας, noctu, ſeu per noctem. Apoll. 2. Arg. ὀρφναίην πλέοντα.

Ὀρφναῖος, α, ον, & Ὀρφνινος, α, ον, & Ὄρφνος, η, ον, &

Ὀρφνὸς, & Ὀρφνίας, ου, niger, obſcurus, σκοτεινός, furuus color, Homero. κατὰ δ' ὀρφναίην, id eſt, κατὰ σκοτεινὴν, Apollonio, at paroxytonon ὄρφνιος, & ὄρφνις, Heſychio eſt μέλαν ἱμάτιον, pulla ſeu atra veſtis, quæ & ὄρφνινον ſeu ὀρφνινὸν ἱμάτιον.

Ὀρφνίτας, ὀρφνιτης, σκοτεινός, ὀρφανός, Heſych.

Ὀρφὸς, ὁ, orphus Plin. Gazæ cernua piſcis, Ariſt. l. 5. Anim. c. 10. & l. 8. c. 2. dicitur & ὀρφὼς, Atticè, interpres Ariſtoph. Athen. li. 5. vide ὀρφώς.

Ὀρχάμῃ τὸ ἄλσος, ὅθεν ἄλσος οὐχ ὁ μέγας, Pollux, arboretũ, arbuſtum.

Ὄρχαμος, ου, ὁ, dux populi, ἡγεμὼν, princeps. ὄρχος ὁ τῶν ἐρχομένων. Od. ξ, συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, pro ἀρχὸς princeps quaſi ἄρχαμος.

Ὀρχὰς, ſeptum, ſepes, genus oleæ, orchis, vel orchites Virgil. Ser. Varroni.

Ὄρχατος, ου, ὁ, ὄρχος, ὁ, ἔνορχος, locus arboribus aut vitibus conſitus, vinetum, & ordo, ὄρχος δὲ ὁ στίχος τῶν ἀμπέλων, Etymo. ὁ ὄρχος τῶν φυτῶν, ἀπὸ τοῦ ὀρχεῖσθαι, inquit interpr. Theocriti. Odyſſ. η, ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων τετράγυος, interpr. ὁ τῶν στίχων, ἡ ἐν τάξει τῶν ἀμπέλων φυτεία, ὁ κῆπος, horti quibus in verſum & quincuncem digeſtæ arbores ſpecioſo interordinio, i. μεταστιχία.

Ὄρχεα, ſacculus teſticulorum, ſcrotum Celſo, apud Hippocr. idē quod ὄσχεα.

Ὀρχίδιον ſiue ὀρχίδιον, teſticulus dimin. ab ὄρχις.

Ὄρχεις, καὶ ὀρχίδια, teſtes, teſticuli. dicuntur etiam δίδυμοι, vt annotat Marcel. l. 3. Dioſc. c. 183. vide Ὄρχις.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, ὀρχήσομαι, tripudio, ſalto, geſticulor, quemadmodũ in choreis. dicitur etiã ἀπὸ τοῦ ὄρχου, id eſt, vinearum ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant, vel παρὰ τὸ ὀρίγεσθαι χείρας. Depon. Abſolut. Ariſtopan. in Pluto, ὀρχεῖσθαι καὶ σκιρτᾶν τε καὶ χορεύειν. ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, ad numerum ſaltare, Xenoph. Æſchyl. ὀρχεῖται δ' καρδία φόβῳ, ſaltat cor metu, id eſt, mouetur ac palpitat. Plaut. Vt cor hiſtrioniam facit.

Ὀρχέοιν, Herodot. ἰωνικῶς.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, ſaltatio, tripudium. Heſiodus, παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

Ὄρχημα, ατος, τὸ, idem.

Ὄρχησις, εως, ἡ, ſaltatio, chorea. Chryſoſtomus, πορνικαῖς ὀρχήσεσι μεθύει.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, ſaltator, παντόμιμος, Lucian. ſaltandi magiſter, gaudens de parta victoria. Item ſator plantarum ordine conſitarum, Etym.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὁ, ſaltatorius. vnde ὀρχηστικὴ, ars ſaltandi, Plato de Legibus. Apud Athenæum libro primo poetæ, vt Cratinus & Phrynichus, ὀρχησταὶ dicti, quòd etiam extra ſcenam alios ſaltãre docerent.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ὁ, præceptor ducendæ choreæ. Xen in Symp. ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ τῶν ὀρχηστοδιδασκάλων.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, orcheſtra, locus in ſcena in quo ſcenici artifices ſuas actiones exhibebant. Et propriè eſt chori, ſicut ſcena hiſtrionum, teſte Polluce. eſt etiam locus in Theatro, vbi ſenatores habebant ſua ſubſellia. Hinc Iuuenal. pro ipſo ſenatu vtitur. Plato in Apol. Socr. ἃ ἐνίοτε εἰ πάνυ πολλοῦ δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις.

Ὀρχήστρια, ας, ἡ, &

Ὀρχηστρίς, ίδος, ſaltatrix, ſaltandi magiſtra, Plato de Leg. & Ariſtophan. πρὸς αἷς ὀρχηστρίδας εἰσίεναι.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, ars ſaltandi, ſaltus, ſaltatio.

Ὀρχίδιον, ου, τὸ, teſticulus: diminutiuum ab ὄρχις, Dioſ. libro tertio, cap. 142.

Ὀρχίλος, ὁ, orchilus auis, quæ noctuæ inimica eſt, Ariſtoteles libro 9. capite 1. de Animal. & Ariſtophan. in Auib. Heſych. ὀρχίλος, auis quæ & τροχίλος. Scholiaſt. Ariſtophan. dicit eſſe paruam auem & libidinoſam dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Ὀρχιπεδίζειν, χειρουργεῖν ἐπὶ ὀρχιπέδοις παρὰ τοῖς παισίν. Sic tamen ſcriptum apud Ariſtophanem in Auibus, de teſticulorum contrectatione, ὀρχιπεδίζειν, ἐν ὀρχιπέδοις. Commentar. τῶν ὀρχιπέδων καὶ περὶ τοὺς ὄρχεις, de puero loquitur.

Ὀρχίπεδα, vinculum teſtium in Epigrammat. libro ſecundo, τοιαύτη σ' ἐπιδήσετ' ὀρχίπεδα, tale teſtium vinculum, talis hernia: at ὀρχίπεδα expon. teſtes ſiue teſticuli, οἱ ὄρχεις. Ariſtoph. Pluto, ὃ ἔξω θυγὼν αὐτὸν λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων, teſticulis arripiens, & in auib. ὡς τ' ὀρχιπέδοις ἑλκειν, ὡς ἐρεῖ.

Ὄρχις, ὁ, teſtis, id eſt, teſticulus, Ariſtotel. 1. de Animal. & Gaza ibidem. Ariſtopha. ὡς τοὺς ὄρχεις ἐξελκουσι, & teſtes extrahunt. Idem in Pluto, τῶν ὄρχεων κρεμῶ, ex teſticulis ſuſpendam. ὄρχεις τεφυσημένους, teſtes inflati, in dictione Πεδιμμηνιαίαν: ὄρχεις ἀλεκτρυόνων, id eſt, teſticulos gallorum, Galenus docet dandos febricitantibus. Athenæus lib. ο, καὶ ὄρχεις δέδωκε καὶ νεφροὺς ἐπιδείκνυσι. Item ὄρχις, teſticulus, genus herbæ, Theophr. l. 9. c. 19. hiſtoriæ plan. vide Ὄρχις.

Ὄρχις, piſcis. Plin. l. 32. c. 2. Duriſſimum eſſe piſcium conſtat qui orchis vocetur, rotundus eſt & ſine ſquamis, totuſque capite conſtat, vulgò teſtard.

Ὄρχις, εως, ὁ, & ὄρχεις Theophraſto, herba teſtes hominis expreſſos in radice oſtendens. Duo genera Dioſc. κυνὸς ὄρχις, & ὄρχις σεραπιάς. multa alia genera deprehenduntur inter quæ quod laſerem refert odore. vulgo dictum bemouin.

Ὀρχμὸς, ſeptum, arundinetum, φραγμὸς, χαλαμών, Heſych. item ὀρχμοὶ expon. φάραγγες σπήλαιον, ſpecus.

Ὄρχος, ου, ὁ, idem quod ὄρχατος: hoc eſt, φυτῶν στίχος, ſeu στίχος φυτῶν, plantæ ordine poſitæ plantarum ordo. Item κῆπος, hortus teſte Heſychio & quod Cicero de ſenectute dicit. mei ſunt ordines, Gaza vertit mei ſunt ὄρχοι. Scholia. Theocrit. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι, deriuatum vult quaſi ὄρυχος, ideòque eſſe dicit βόθρον εἰς ὃν ἐντίθενται τὰ φυτὰ πρὸς μοσχείας, foueam in quam imponitur planta vt pullulet.

Ὀρχοτομεῖν, eſt τοὺς ὄρχεις ἐκτέμνειν, id eſt, teſticulos excidere, caſtrare, euirare Varroni, id eſt, virilitatem auferre. Alexander Aphrodiſ. in Problem. ὀρχοτομηθέντες ἢ θλιβέντες, ſunt caſtrati aut colliſi.

Ὀρχοτομία, teſtium amputatio, id eſt, deteſtatio Apuleio, caſtratio Columel. vel caſtratura Plinio.

Ὄρω, μι, ὁρῶ, & Doricè ὄρνυμι, ὄρω, & Atticè ὄρνυμι, accumulo, eleuo, moueo, attollo, inueho, infero, concito, διεγείρω. ὄρσο δ' ἐφ' ἵππων, &c. Homerus Odyſſ. paſſiuum. ὄρνυμαι excitor: hinc & imperfect. ὤρετο pro ὦρτο (ε metri cauſa inſerto) i. ſurgebat, ὄρετο, dicitur etiam ὤρετο. Iliad. β, præt. med. ὄρωρα & tranſpoſitis literis ὀρέγω actiuè & paſſiuè vſurpatur. οὗ εἵνεκα πόλεμος ὄρωρε cuius cauſa bellum excitatum eſt: ὀρώρω pro ἐγήγερθαι, vide ſupra ſua ſerie.

Ὀρόγκια, montis eminentia, ἔγκος ὁ λόφος ἐν ὄρει. Vide per ο Ὄρῳεν, viderent. (micron.

Ὀρόω, videam.

Ὀρώμενος, qui ſubiicitur oculis, oculis patens.

Ὄρωρα, concitatus ſum, motus ſum, veni, rui. Atticum Perfect. ab ὄρω. Apollonius ſecundo Argonautic. ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει χαλεπώτερον, dies diei ſuccedebat grauior. Homerus Iliad. β, πόλεμος ἀλεγεινὸς ὄρωρε, pro διήγερται. Ibidem, πολλὴ δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, id eſt, διηγέρθη, excitabatur, ὠρώρει: hinc factum ὀρώρεται Odyſſ. τ. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἐνδόθι θυμὸς κτλ. ſic & Iliad. ν, ὡς δ' ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνδα καὶ ἔνδα.

Ὀρωρέχαται, porrecti ſunt, extenſi: ab ὀρέγω, quod in præt. paſſ. facit ὤρεκται, & Ionicè ὀρέχαται, & rurſus Atticè, ὀρωρέχαται.

Ὀρώρη, moueatur, κινεῖται, Hom.

Ὀρωρυγμένος, foſſus.

Ὀρώρυχα, fodi, Actiu. perfect. ab ὀρύσσω.

Ὅς, ἥ, ὅ, qui, ſuus, ἑὸς καὶ αὐτοῦ, is, poeticum. Od. ὁ, ὃς οἱ χεῖρας, &c. vbi producitur ſequente vocali. Pro τις & ὅστις, infinitè. ὅς ὃς δ' ὅστις, indicat quis eſſet, Thuc. ἐν οἰκοδομίᾳ λίθος, ὃς οὐ καταλυθήσεται, no relinquetur lapis qui nõ diruatur, c. 21. Euan. Luc. Plat. 2. de Rep. ὅς ἐπιθυμῶ μὲν, ὃς περὶ βούλομαι, i. ἅπερ πρῶτος, quemadmodum velim ex te audire. Idem ep. 7. τοῦ ἐκείνου ὅτι λόγος, ὁ ἀντὶ, καὶ ὅσον, ἃ ἐννόει παῖς ἐμοῦ ὅτου, 1. τίνος ὅ ὅσον, καὶ τίνων, τῶν, ὡς, &c. Plato de Leg. de illis, quos, ὅς, qui, relatiuè ponitur in caſu antecedentis, nulla verbi ratione habita. Iſocrat. ad Nicocl. φανερὸν μὲν οὖν ὡς πάντων, ἀλλὰ οὗ ὅς σοὶ πρακτέον ἐστὶ μάλιστα συμφέρει, certa de rebus non quibuſlibet, ſed de his quę tibi victori ſunt profuturæ, i. οὗ ἐκείνων ὧν σοὶ

μέλ-

μόνη,&c.vbi Genitiu. eſt pro Nominatiuo. Ὅς pro τίς,quis, Interrogatiuè.Iuſtin. Martyr, [illegible] ὅ, τι ἄν εἴη, id eſt,quamobrem? διότι; Pro ἑκάτερος: Xenoph [illegible] ὅς, λέγει αὐτῷ, ἔφη, &c. Plato libro primo de Republic. ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων,at expectabimus, reſpondit ipſe Glauc.vbi ὃς pronomen eſt primitiuum tertiæ perſonæ,Gaza libro tertio.Ὅς,propius.in prima perſona. Homer. Odyſſ.Pro σφέτερος,Apoll.Rhod.ὃν πόσιν,id eſt,σφέτερον [illegible] ὃν πόσιν,ſuum maritum,idem. Aliquando redundat,Ariſtophan.interpr.Ὅς,articulus poſtpoſitiuus interdum ponitur in diſtributione,hoc modo: ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα,id eſt,aliud centena,aliud autem ſexagena, aliud autem tricena.& Matt.21.v.35. ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δ' ἀπέκτειναν, (ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.

Ὅς ἄν τις,pro ὅστις ἄν,Demoſt.

Ὅς βούλει,quiuis.

Ὅς γε,idem quod ὅς.

Ὅς δή,relat.& pro eo ὅσπερ,Plato.

Ὅς καὶ ὅς,hic aut ille,Herodot.

Ὅσα,quantum,quatenus,vt.Pro ὅσον,apud Atticos qui pluralibus vti gaudent pro ſingularibus.Gregorius,[illegible] ὅσα βουλομένοις ἦν,illuſerunt arbitratu ſuo.Tacitus libro primo, Vt bellum quibuſque inuitis aut volentibus erat. Et in vita Agricolæ,Quibus bellum volentibus erat. Gaza ὅσα videtur vſurpaſſe pro ὅτι,Budæus Commentar.ὅσα ἐδύνατο μάλιστα, προεφυλάξατο,omnibus ſe præmuniit quàm potuit maximè. ὅσα θεωρητέον,quatenus ſpeculandum.ὅσα γε τῆς γῆς,quatenus ad terram pertinet,Thucydid.Cum Infinitiu.Ariſtophan.[illegible] ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, id eſt, vt mihi ipſi poſſim iura & cauſas intorquere.ὅσα γε κἀμὲ εἰδέναι,Lucian.[illegible] ὅσα γε εἰκὸς με ὄντα εἰδέναι,quatenus Syrum me ſcire par eſt,idem.Item apud Theophraſt.libro tertio,capite 18.de cauſis plantar. [illegible] ὅσα τοῖς γένεσι [illegible] ταῖς χώραις [illegible], quam rem prorſus generum agrorumque ratione conatur diſcernere.Thucydid. libro 4.φυλάσσειν δὲ τὴν νῆσον Ἀθηναίους μάλιστα ὅσα μὴ ἀποβαίνοντας, Athenienſes vero inſulam cuſtodire,non in eam tamen deſcendentes.ὅσα μήπω ξυγγεγονότι φαίνεταί μοι,&c.mihi videtur,quatenus mihi videri poteſt, qui nondum ſum eius vſus conſuetudine. Plato in epiſtol. [illegible] ὅσα μήπω ξυγγεγονότι, [illegible]

Ὅσα,admiratiuè,ἀντὶ τοῦ πολλά, Ariſtophan.interpr.in Acharn. vbi Ὅσα δὲ δὴ [illegible],permulta,Lucian.

Ὅσα ἄν,quæcunque.

Ὅσαι ὧραι,ſingulis horis.

Ὅσαι νύκτες,ſingulis noctibus.

Ὅσακις,& Ὁσάκις,quoties,ποσάκις.

Ὅσαυτως,iſto modo,intantum,vt

Ὁσαπλάσιος,quantuplus.

Ὁσάτιος,ὅσος,Heſych.

Ὅσας,apud Ariſtoph.Indefinitè in Plut. [illegible] ὅσας ἔχει,i.ó quam multas rugas habet,&c.ὅσας τε πληγάς,ſup.πληγάς, quot verbera inflixerit, Plato de Leg.

Ὅσα χ' οἷόν τ' ἦν δυνατόν,quàm maximè fieri potuit,Plato in Tim.

Ὁσαχοῦ,vbicunque,quotieſcunque,Ariſtid.

Ὁσαχῶς,quoties,quocunque modo,quotmodis,quotcunq; modis,quotupliciter,Indefinitè.

Ὅσδε,Doricè pro ὅδε.

Ὁσέτης,ου,quotannis,factum ex ὅσα ἔτη.

Ὅση δύναμις,pro viribus.

Ὁσημέραι,quotidie,ſemper.Ariſtophan.in Plut.[illegible] ὁσημέραι [illegible]. Dicitur nonnunquam diſiunctè, ὅσαι ἡμέραι.ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι, propediem expectantes,Thucydid.ὅσαι ἡμέραι [illegible] θάνατον δεδιώς, mortè omnibus horis impendentem timens,Gaza de Senect.

Ὅσια,τά,iuſta,parentalia,exequiæ.

Ὁσία,ας,ἡ,ſanctitas,pietas,iuſtitia,θέμις,fas.id eſt,numen metuendum & reuerendum.Pro eo quod eſt fas.Ariſtopha. in Pluto, [illegible] ὁσίας [illegible],id eſt,[illegible] οἷς ὁσία θύειν ἐστί,quibus fas eſt immolare. [illegible] ὅσον αὐτῆς ὁσία ἐστὶ λέγειν,niſi quatenus ſanctum eſt de illa dicere , Herodot.Homer.Odyſſ.π,οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν,nefas vt alter in alterius perniciem coniuret & machinetur, vel nec fas eſt inter ſe dolos ſtruere.Ὁσία etiam in ſingulari,ἀντὶ τοῦ τὰ ὅσια,iuſta atque exequiæ,[illegible].Chryſoſtomus ad Epheſ.capite quarto,ὁσία,inquit,λέγεται τὸ καθαρόν, τὸ [illegible](ſubaudi τῷ θεῷ)διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν [illegible] φασί.Quia mortuis iuſta exequiarum debentur & parentalia,ob idque iuſta dicta.Liuius , vt iuſta funebria placandóſque manes doceret.vide Ὁσιότης. Ὁσία , expiatio ſiue piatio, [illegible] καὶ ἀφοσίωσις,id eſt,expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia.Hinc illa phraſis elegans ὁσίας χάριν, ſiue ὁσίας ἕνεκα, id eſt,Latinis dicis cauſa , [illegible] ἕνεκα. Modeſtinus Iuriſconſ. L.2. D.qui pet.tut. [illegible],id eſt,& non ſolùm ſi non petierit,ſed & ſi quem petierit, dicis cauſa petierit. Varro libro ſexto , De lingua Latina, Hoc nunc aliter fit, atque olim,quod Augur Conſuli adeſt , tum quum exercitus imperatur : ac præit quid eum dicere oporteat : Conſul Auguri imperare ſolet, vt in Licium vocet , non Accenſo aut Præconi. Id incœptum credo , quum non adeſſet Accenſus , & nihil intereſſet cui imperaret, & dicis cauſa fiebant quædam: neque item facta,neque item dicta.Et apud Plinium vbi corruptè Ditis pro dicis legitur , ita corrigendum libro 28. capite ſecundo,Et ſunt condita auguria quid loquenti cogitantive id acciderit: inter execratiſſima ſi Pontifici accidat,dicis cauſa epulanti : in menſa vtique id reponi adolerique ad larem piatio eſt. Arnobius Diſputationum aduerſus gentes libro quarto , Interrogare vos libet,inquit, ipſóſque ante omnia Romanos dominos rerum ac principes , vtrumne exiſtimetis pietatem, concordiam,ſalutem,honorem,virtutem, fœlicitatem,cæteráque huiuſmodi nomina,quibus aras videmus à vobis cum magnificis exædificatas delubris, vim habere diuinam, cælique in regionibus degere? an ita,vt aſſolet , dicis cauſa , ex eo quòd optamus & volumus bona iſta nobis contigere, ſuperorum retuleritis in cenſum? vbi tamē pro dicis,mendoſè ſcriptum,dici. Dicitur & dicis ergò , vt Flauius Soſipater libro primo Grammaticarum inſtitutionum poſuit : Quod [illegible] ὁσίας ἕνεκα dixit his verbis Dion hiſtoricus libro 37. Καὶ ἔτι τι καὶ νῦν ὁσίας ἕνεκα ποιοῦνται,id eſt,hoc etiamnum factitant dicis ergò,hoc eſt,exoluendi animum religione gratia. Exponit verò morem illud habendi exercitus in Ianiculo dum comitia haberentur. de quo Gellius in decimoquinto , capite 27. Budæo viſum eſt ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι,ſignificare ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου,hoc eſt,hactenus vt reprehenſione careat qui fecerit,quod qui faciunt perfunctoriè agere & defunctoriè dicuntur. Hanc expoſitionem vt planè admittam,& meæ ne non acquieſcam potius,quę protuli teſtimonia minimè patiuntur. Eſt verò dicis cauſa tanquam dicationis cauſa: fit enim à dico dicas : hoc eſt, Græcè dicitur ,ὅσον ἀφοσιώσασθαι,quod tum exponunt pro leuiter & defunctoriè & vtcunque agere:tractum volunt ab his,quę vt religione defungamur, vt cuique facimus,cum ſimulata, olim in ea pro veris haberentur,& qualiacunque ferè pro optimis dicarentur.

Ὅσιον, vox eſt ambigua aliquando ſignificans τὸ βέβηλον καὶ ὃ ἔξεστι [illegible] τῷ τυχόντι, profanum, publicum : cuiuſmodi ſunt quæ in hominum commercio ſunt. vnde illud Antiphōtis, [illegible] τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων,ſuppetias ire pro ſacris & profanis,vel(vt Latini)pro aris & focis. Et Demoſthenes, [illegible] ταῦτα καὶ ὅσια καὶ ἱερά,hic omnia iura ciuitatis habet.Plato primo de Republica,[illegible] καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια,καὶ ἴδια,καὶ δημόσια,tyrannis omnia ſimul diripit,ſacra & profana , priuata & publica. Ὅσιον,ſanctum,fas.Idem in Apologia,[illegible],οὔτε δίκαια, οὔτε ὅσια,neque ſancta. ὅσια ποιῶ, Thucydid.ſanctè facio.Chryſoſtomus,ὅσιον, inquit, λέγεται τὸ καθαρόν, καὶ τὸ [illegible],nempe τῷ θεῷ. [illegible] ὅσιον,Sophocl.& Euripid. Ὅσια καὶ δίκαια quoque Græci ſic dicunt,vt Latinis ius & fas. Plutarchus in Demetrio , [illegible] πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. Xenophon , [illegible] καὶ τὰ ὅσια καὶ [illegible].ὅσιόν ἐστι,religioſum eſt,licet, fas eſt. Plato ſecundo de Republica , δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ [illegible], vereor ne ſit impium aut nefas. Ibidem , οὐδ' ἐστὶ τοῦτο ὅσιον. Idem epiſtola ſeptima. [illegible] οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι,&c.nefas puto parentibus vim adhibere. Phocylides,[illegible],nefas. Ὅσιον ἀντὶ τοῦ [illegible] καὶ συγκεχωρημένον,conceſſum atque permiſſum, vt Damaſcenus, οὐχ ὅσιόν ἐστι,τὰ μεγάλα σιγᾶν [illegible].

Ὅσιον χωρίον,id eſt,locus profanus,τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν.Sic & ſanctum aliquando ſumunt Latini. Macrobius,Sanctum eſt interdum quod nec ſacrum nec religioſum eſt, vt Trebatius libro religionum refert.Ariſtophan.Lyſiſtr.[illegible],id eſt,[illegible]. Ὅσια τά,id eſt,ἡ ὁσία,vt apud Platonem de Legibus. τὰ εἰς τοὺς θνήσκοντας ὅσια , iuſta quæ mortuis ſoluuntur, Plut.in Numa.

Ὅσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſanctus,δίκαιος,honeſtus,licitus,pius.purus,ἁγνός, caſtus,reuerens Dei,καθαρός,innocens, nullo ſcelere contaminatus, & qui ob cædem perpetratam impias manus habere non cenſebatur:quaſi ἅζιος,ab ἅζομαι, τὸ σέβομαι. Plato ſecundo de Republica,[illegible] λέγειν ἀγαθὰ τοὺς ὁσίους,[illegible],id eſt,viris ſanctis. ὅσιος τρόπος,honeſti mores, apud eundem,Epiſtola octaua.ὁσία ψῆφος,à Demoſthen.dici-

tur pro iuſta & ſancta ſcientia.& ὁσίη ἡμέρα,pro die feſto, à Nonno.& κέρδεα ὅσια,honeſti quæſtus,l.4.Epigr.

Ο'σιότης,τη-,ἡ,ſancti,ἀρετὴ ἡ περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ θεοῦ διατηροῦσα τὰ ἀρέσκοντα,Dei cultus ipſi gratus & acceptus,quæ ſanctitas eſt ſiue ſanctimonia Ciceroni, in hoc differens ἀπὸ τῆς εὐσεβείας, id eſt,à pietate,quòd hęc à Deum hominéſque referatur,ſanctimonia verò ad numinis obſeruantiam tantùm. hac voce ſæpe vtitur Plato in Dialogo qui eſt περὶ ὁσίου, id eſt, de eo quod iuſtum faſque ſit. Apoſtolus in epiſtol.ad Epheſ.cap.quarto, καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας, qui eo nomine creatus eſt vt iuſtitiæ veræq́; ſanctimoniæ cultor exiſteret.quo omnis iniquitas & ſuperſtitio excipitur & excluditur,vide Ο'σία.

Ο'σιόω,ῶ,σοω,expio,iuſta perſoluo,καθαίρω.Euripid.in Oreſte de homicidis loquens.Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, οὐδ' εἰς ἀπάντημ',ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ,φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν,Exilus(inquit)olim homicidas expiabant : vt in cap. aut facta.in tractatu de pœnis,in Pandectis.Philoſtratus in Heroicis, ὁσιῶ σε τῇ γῇ, iuſta tibi perſoluo aggeſta terra,terra te piè tego.ὁσιοῦν etiam eſt ὅσιον ποιεῖν,quaſi ſanctifico,conſecro.

Ο'σιρις,ιδος,ὁ,Oſiris deus Ægyptiis,Græcis Διόνυσος, Bacchus dicitur,Herodot.l.2.vide Athenag.in Apolog.

Ο'σίως,ſanctè.Plato de Rep.δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διάγειν.ὁσίως θύειν, καλλιερεῖν,litare, Æſchin.

Ο'σιωτὴρ,ὁ,qui Delphis hoſtiam immolat.

Ο σκάπτω,Heſych.ἀνασκάπτω,refodio , ſed forſan ſcribendum ὀσκάπτω.

Ο'σμὰς,άδος,oſmas,herba quæ & ononis,& φλοιῖτις dicitur,Dioſcor.l.3.ca.147.

Ο'σμὴ,ῆς,ἡ,odor,olfactus,halitus,Atticè:ſed ὀδμὴ,Ionum eſt. ὀσμὴν ἔχει,olet grauiter.Theophraſt.libro de ſenſu,ὀσμὴ ἀπὸ ξηροῦ τινὸς ἢ δύναμις ἀπὸ τοῦ ξηροῦ. Ο'σμὴ δὲ τοῦ ἐγχύμου ξηροῦ φύσις ἐν διαφανεῖ,inquit Ariſtotel.de ſenſu:quæ finitio odoris ponitur etiam à Theophraſto de cauſis 6. cap.lib.1.corrupta tamen librariorum vitio.Apoſtol.c. quarto ad Epheſios,εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.Ο'σμὴ ἡδεῖα,odor ſuauis.Theoph.de Odorib. Ο'σμὰς προσφέρειν,odorem ſpirare atque obiicere,Theophraſt.ibid.Τὰς ὀσμὰς δέχεσθαι,odores imbibere atque ſuſcipere,ibid.

Ο'σμήρης,ε-,adiectiuum,id eſt ὀσμώδης,odoratus.Nicand. in Alexipharm.ὀσμήρεα χαλκόν.interp.ὀσμὴν ἔχοντα ἰώδη,dicitur & ὀσμάζω.

Ο'σμησάμενοι,in Epig qui olfecerunt,qui ſenſerunt. Genit.ὀσμήσασθαι Heſych.ὀσφρανθῆναι.

Ο'σμὸς,οῦ,ὁ,idem quod ὀσμή.

Ο'σμύλια,ας,ἡ,ὀσμύλος,ἡ ὀσμύλη Athenæus lib. ζ.piſcis ozæna,qui iuxta caput fiſtulam habet tetrum odorem exhalantem. lege Ο'ζαινα.

Ο'σμώμενοι,διὰ ἐσθίειν θυλάκους.Heſych.

Ο'σφρησις,εως,ὁ,ἡ,odoratus,Theophr.lib.de ſenſu, τῶν γὰρ ὀσφραντῶν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων ἐστὶ χρησιμώτατα.

Ο'σσι.qui,liber.

Ο'σοι μῆνες,ſingulis menſibus.

Ο'σοι δὴ,quotlibet.ὅσοι γὲ δὴ,Demoſt.

Ο'σοι περ ἀριθμοὶ,totidem.

Ο'σον,quantum,quoad,quaſi,quatenus. vt , aliquantum , quàm tantum. ὅσον εἴκοσι,ad viginti,Thucyd.ὅσον δισχιλίους,ad duo millia,Lucian.ὅσον ὥρα,ſpatio horæ.in Epigrammat.ὅσον πηχυαῖον. cubiti inſtar,Herodot.ὅσον τε πῆχυν,longitudine cubitali. ὅσον παρασάγγην ἀπεῖχον,Xenoph.circiter paraſangam diſtabant. ὅσον παραδείγματος χάριν,veluti exempli gratia, Ariſtoteles in Rhetoricis,vbi ὅσον vacat.Eſt autem multiplicis vſus ὅσον : vt ταὶ ὅσον,ſicut ὅσον οὐκ ἤδη,fermè,parum abeſt quin. Item,quatenus.quòd,& καθ' ὅσον,& ἐφ' ὅσον,ſiue ἐφ' ὅσον Atticè dicitur. ὅσον ἦν ἐπ' ἐμοί,quatenus ad me pertinebat. ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in eo fuit,Demoſthen. ὅσον τι ἐπ' αὐτοῖς,Hermogen. εἰς ὅσον.quantum,quantopere,quàdiu,vt εἰς ὅσον ἐγὼ δυνάμενος, quã maximè facere poſſum.ἐς ὅσον,quatenus,quoad,ἐς ὅσον βούλομαι,vſque dum volo,id eſt,quandiu,Thucydid.ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀπεῖχεν,quatenus peritia ſuppeteret.idem. ἐξ ὅσου χρόνου, τοῦ ἐξ ὅσου χρόνου.καθ' ὅσον , tantiſper dum,quouſque.χαλεπὸν ὅσον, valde difficile , perquam difficile,Ariſtotel. Et θαυμαστὸν ὅσον , mirũ quantũ,pro maximè,ὡς λίαν θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει, differt mirum in modum,idem. Plato epiſtola ſeptima , ὡς θαυμαστὸν ὅσον δυνάμενος [illegible]. ὑπερφυὲς ὅσον, quàm plurimum , quàm maximum. Ariſtophanes in Pluto,ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος,turba perquàm immenſa , id eſt, quanta maxima:ſic vſurpat Cicero eam figuram loquendi. θαυμάσιον ὅσον,mirum quantum,pro maximè,quod & à Grę cis traximus: Liuius libro primo , Mirum quantum illi viro hæc nuntianti fides fuerit. ὅσον ἀμήχανον,quam longum,Ariſtophan.ὅσον δυνατὸν,Thucydid. ſequentia exempla adiecit Portus cùm ex Græcis tum Latinis authoribus quæ elegantiam huius locutionis maximè oſtendunt. Ο'σον,vim habet

intendendi interdum,vt ἐν ἴσοις cum epitheto iunctum . θαυμαστὸν ὅσον,ἀμήχανον ὅσον,ἀμύθητον ὅσον Ariſtoteles 2.Polit.Ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἡδονὴν ἀμύθητον ὅσον διαφέρει νομίζειν ἴδιόν τι,id eſt,præterea vix dici poteſt, quantum referat ad voluptatem , exiſtimare aliquid ſuum eſſe,& proprium.Plato in Alcibiade θαυμαστὸν ὅσον σὺ προθυμίαν ἔχεις,& idem 9. [illegible] τοσοῦτον ἀμήχανον ὅσον [illegible]: eodem modo Ariſtophanes in ranis dixit ἀμήχανον ὅσον,ἀλλ' ἀμήχανον ὅσον,immane quantum.Ariſtophan.in Plut. [illegible] ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος,idem valet [illegible]. Hora.carm.libro primo,ode 27.Vino & lucernis Medus acinaces Immane quantum diſcrepat. Cicero quarto de finibus , ſed differre inter honeſtum,& turpe,nimium quantum,neſcio quid immenſum,& in orat.perf.Huic generi orationis aſpergentur & ſales, qui in dicendo mirum quantum valent θαυμάσιον ὅσον .Ο'σον,cum infinitiuo. Ariſtophan.[illegible] οὐχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι. id eſt,ὡς νομίζω,non equidem quod ſciam.Plutarchus in Lycurgo , γερόντων τοῖς βασιλεῦσι παρεδρευόντων,ὅσον πρὸς δημοκρατίαν ἀντιβαίνειν, ſenatoribus aſſiſtentibus regibus , vt Democratiæ repugnarent ...ὅσον [illegible],&c. Ariſtides , ὅσον κρατοῦσι μόνοι ἐπὶ τὴν χώραν ἐπελθεῖν, catenus peragrare,quatenus ipſi tenerent,Thucydid. ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων,ἐδίωκον αὐτούς,Plutarchus in Lycurgo,hoſtes perſequebantur,quo ad omnino victoria eorum fuga eſſet confirmata. [illegible] ὅσον τὰ ἐπιστολὰς ἀναγνῶναι, tãtiſper proceſſit dum Paches legeret,Thucyd. ὅσον ἐπιψαύειν, quatenus attingant , in Epigrammat.Apollonius ſecundo Argonautic. cum indicatiuo in eodem intellectu,[illegible] ὅσον δ' ἐπὶ δούρατι [illegible],vbi interpres,ὅσον ἐπὶ δόρατι,μέχρις.ὅσον,ἀντὶ τοῦ ὀλίγον.[illegible] μόνον,ὅσον ὅσον, ſic geminatur apud Paulum capite decimo ad Hebræos,ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, id eſt , adhuc enim perpuſillum temporis qui venturus eſt veniet. vide annotationes Eraſmi. ὀλίγον ὅσον , aliquantum . Lucianus ὀλίγον ὅσον τὸ φωτὸς , id eſt , luci paululum ſeu quàm minimum. οὐδ' ὅσον & οὐδ' ὅσσον , ne minimum quidem,Apollonius ſecundo Argonautic.οὐδ' ὅσον βαιὸν,ne puſillum quidem,in Epigram.μὴ ὅτι,nedum , Budæus in epiſtolis poſterioribus.

Ο'σον αὐτίκα,quàm primùm,mox,iamiam,& de Futuro dicitur, Bud.in epiſt.poſt.1.αὐτίκα δή.dicitur & pro eodem ὅσον οὔπω, & ὅσον οὐδέπω,ibidem.

Ο'σον καθ' ἕνα ἄνδρα,quantum in vno homine fuit.ὅσον κατ' ἐμὲ, quantum in me eſt,quoad fieri poſſit à me.

Ο'σον μὴ , niſi quod non,Sophocl.in Tyranno.ὅσον μὴ ἀδικεῖσθαι, Thucydid.

Ο'σον οὐ,fermè,circiter,μετ' ὀλίγον, interpr. Thucydid. ἀγγέλλεται αὐτοῖς ναῦς ἐκ Πελοποννήσου ὅσον οὐ παρεῖναι,Thucydid.ὅσον οὐ,ſeu ὅσον οὐκ ſignificat non τὸ βραδέως,ſed ταχὺ apud Thucydidem. Dicitur verò ὅσον οὐ apud Iſocratem pro fermè,ὅσον ὅσον, μὴ οὐ, id eſt,ſolùm non,vel tantùm non. Terentius,Solùm , non montes auri pollicens. Liuius, Et cùm hoſtes tantùm non acceſſerint, exercitus conſcribi aduerſus hoſtes non patiantur,id eſt,σχεδὸν, quod & ὅσον per ſe ſignificat. Siue ὅσον οὐ [illegible]. ὅσον οὐ παρόντι πολέμῳ , bello tantùm non præſenti, Thucydid.ὅσον οὐ παρῆσαν ἤδη, tantùm non acceſſerat , idem. ὅσον οὐκ ἀφίστασαν , tantùm non defecerat , idem. ὅσον οὐκ ἐκπλεῖν, tantùm non nauigare , idem Thucydid. vbi interpres ὅσον, inquit, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν ἐστὶ μεταξύ. ὅσον οὐ συνιόντες , tantùm non concurrentes , id eſt, propemodum, idem. οὐχ ὅσον [illegible], &c. Ariſtid. [illegible] οὐχ ὅσον λανθάνειν , Idem. οὐχ ὅσον οὐκ ἐπιμύνοντο, id eſt, οὐ μόνον οὐκ, non ſolùm non propellebant , Thucydid. & eius interpr.

Ο'σον οὐδέπω, τὸ ὅσον αὐτίκα , propemodum , mox, illico,paulò pòſt. ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι, Thucydid.tantumq́ue nondum adeſſe,id eſt,iamiam adeſſe. Et pro eodem dicitur ὅσον οὐδέπω,καὶ ὅσον αὐτίκα de futuro. Lucianus Dialogo,[illegible] καὶ ὅσον οὐδέπω θνηξομένῳ ὄντι, i. iam morituro.

Ο'σον ἐκ ἤδη, iamiam , Xenophon ſexto Ἑλληνικῶν, Καὶ γὰρ ὀλίγον ὅ τι Ἰφικράτης ὅσον οὐκ ἤδη ἀφῖκτο,id eſt, ὅσον οὐδέπω , & ὅσον αὐτίκα,iam.

Ο'σον οὔπω, fermè, circiter, tantùm non. Solùm non , id eſt . σχεδὸν , ὅσον, ὅσον οὐ , μόνον οὐ : vt dictum eſt in ὅσον.ὅσον ἤδη πάρεισι , tantùm non adſunt , Thucydid. ὅσον οὔπω ἰδὼν τὸν Ῥῶμον ἐν φιλοφροσύναις ὄντα [illegible], Plutarchus in Romulo, id eſt , cum vidiſſet Remum iam ferè gratulatione illius excipi.

Ο'σον,

Ὁσαπλεῖστοι,quàm maximè,quantùm plurimum, ὡς ἔνι πλεῖστα.Xenophon,ἐκ γοῦν δόσεων ὅσων τις, ἐλάχιστα πλεῖστα δεδωκώς,quantùm plurimum quis vnquam dedit. Celſus, cibus dandus & frequentior, & quantus pleniſſimus poteſt concoqui.Cicero in epiſtolis,gratum igitur mihi feceris,ſi huic commendationi meæ tantùm tribueris,quantùm cui plurimum,i.quàm cui maximè vel quàm fieri poteſt maximè.

Ὅσον ἄριστα,quàm fortiſſimè, Apollonius libro ſecundo, & Idyl.a,Theocr.

Ὅσον τάχος,& ὅτι τάχιστα,quàm celerrimè,quàm citiſſimè, quàm primùm.ὅσον τάχιστα.

Ὅσον τι,inſtar.ὅσον τε ἐπὶ τοὺς σταδίους,circiter centum ſtadia,Herodot.ὅσον τε δίπηχυ τὸ ξύλα,ligna magnitudine bicubitali, idem. ſignificat igitur quantitatem non exactam Hom.τὸ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐν ἀπάντῃ ἀφέρεις.

Ὅσον ἐδύνατο,quàm potuit.

Ὅσον χρόνον,quandiu.ὅσον χρόνον ἐστί,quandiu eſt.

Ὅσος,η,ον,quantus,quicunque. & pro τηλικοῦτος,id eſt,tantus,Euripid.in Hippolyto.ὅσος & τοσοῦτος faciunt ἀνταπόδοσιν figuram, id eſt,redditionem,Hermogen. Ὅσος,relatiuè pro quanti & quot.ὅσος, ὅσα, ὅσα,totidem.Ὅσος,pro vili , Apollonius ſecundo,ὅσον τε ἀνέρες χερσὶ, οἱ δὲ πολλοὶ,id eſt, ἀπαλοὶ καὶ βραχύτατοι ἀθῶοι. interrogationi etiam adhibetur.Chryſoſtom.ὅσης σοφίας ἐπεπλήρωσεν αὐτοῖς quanta ſapientia eos repleuit?θαυμαστὸς ὅσος,id eſt, admirandus,Lucian.θαυμαστῶς ὅσον οὐχ τὴν διαφορὰν δυναμένη,&c.ὀλίγοι ὅσοι, admodum pauci. Ὅσος,cum Superlatiu.& τοσούτῳ,cum Comparatiuo , Demoſthen.cum Superlatiuo vtrunque,idem.μάλιστα ὅσον , quā maximè.ἐν ὅσῳ,dum,quandiu.ἐν ὅσῳ δὲ αὖ πάλιν ἦλθον,dum redirent,Thucydid.ἐν ὅσῳ ἀφίκοντο,vſque dum aduenerunt,idem. ἐν ὅσῳ ἦρξε,quandiu imperauit , dum, quo tempore. παρέδειξεν αὐτοῖς τοσοῦτον ὅσον προσέχοντας μὴ μικρὸν φρονεῖν.id eſt, tantùm illis indicauit, quantùm ſi attendiſſent , ſuos animos non mediocriter appellerent,Plutarchus in Romulo.μυρία ὅσα , permulta. Item ὅσον οὐκ ἤδη inuenitur.Et ὅσον αὐτὸ τὸ εἶ, καὶ ὅσιον, ſimiliter dicitur.Demoſthenes,πάντα μὲν ὅσα δεῖ τὸν ὄντα ἀφ. κτῆν , μέτριος δὲ τίς. Gregorius, τί δὲ οἱ εἶπον τὰ ἀπὸ τῶν ἄγαν, ὅσον τὸ ἐς χρείας μεταποιοῦνται; Sed quid de iis dicas qui ſolertiam ſibi vendicant?Item,πάσας ἐκτήσατο ἐπιστήμας ὅσων ἐπέλαβε,id eſt,καθ' ὅσον,vel quatenus occupauit,inquit Bud. tamen apud Platonem in Timæo ὅσον ἦν ὁρατὸν, ἀναλαβών,Cic.quicquid erat quòd in cernendi ſenſum caderet,id ſibi aſſumpſit. Idem,μετέλαβε τοὺς ἑαυτοῦ.ὅσοι ὀρθοὶ ἦσαν , eos qui recta religione præditi erant.Alij.,Ὅσον σπουδαῖον καὶ φιλόδημον.Plautus,O mihi quantum eſt hominem optimorum optime,in tempore aduenis.Inde ἕκαστος ὅσος,pro vnuſquiſque , pro πάντες οἱ τινες,Ariſtophan πάντα μὲν ὅσα,Demoſthen. omnia quæcunque, Cicero.

Ὀσσιφάγος,montiſrigilla auis , Ariſtoteles libro octauo Animal. capite 3.

Ὅσκα,elatium.

Ὄσπριον,ου,τὸ,legumen,ἀπὸ σπείρω,pro σπόριον , metatheſi literarum. Sic dicuntur verò ὄσπρια καὶ χέδροπα Theophraſto,id eſt,legumina,omnia ſemina inter cerealia ex quibus non conficitur panis,vt fabæ,piſa,&c. Galenus Alimentorum libro primo, ὄσπρια καλοῦσιν ἅπαντα τῶν δημητρίων σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, κύαμος, πίσος, ἐρέβινθος, φακός, θέρμος,&c. Hinc Ὀσπριώδης, καὶ χεδροπώδης,apud Athenæum libro 3, qui eſt è leguminis genere.Et Ὀσπρωνία,ας,ἡ, munus comparandorum leguminũ, oſpratura. Arcad. l. vltim.§.2.D.de mun.& hon. Elemporia, inquit, & Oſpratura apud Alexandrinos patrimonij munus exiſtimatur.Et

Ὀσπρῶναι,vocantur quibus hoc munus committitur.

Ὀσπρολέων,ὁ,herba, orobanche.Conſtantinus,ὁ ὀσπρολέων, ὅν τινες ὀροβάγχην καλοῦσι,&c. γεωπονικῶν l. 2.hæc ita dicta quia legumina præcipuè eruum enecat.

Ὄσσα,ας,ἡ,fama,vox,φωνή,θεία φήμη καὶ κληδών,θεία φωνή,μαντεία.Iliad.β,μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει,inter eos fama accendebatur.Heſiod. in Theogon. ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,nocturnæ ibant pulchram vocem mittentes,exponitur etiam omē, vt ſit propriè vox quæ aliquid præſagiat , vaticinium fama certa.Eſt item Oſſa mons Theſſaliæ.

Ὀσσάκι,quoties,in Epig.

Ὁσσάτιον ὅσον,quantum,quatenus,Apol.Rhod.

Ὁσσάτος,quantus.

Ὄσσε,oculi.duali autem numero dicitur pro ὄσσω. à Nominat. neutr. τὸ ὄσσον. Alijs maſculinum eſſe magis probatur,& deriuatur à verbo ὄσσω.Iliad. α,ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην, id eſt,ὄμματα,ὀφθαλμοί. Ibidem,δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν.Inuenitur ὄσσος in tertia declinatione apud Orpheum,θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις,pupillæ mortales ſunt in oculis mortalibus. Heſiodus in ſcuto Hercul. ὄμματα ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.

Ὄσσα,vaticinatio.

Ὀσσεύομαι,vaticinor,auguror.vide per duplex ττ.

Ὀσσητήρ,adiutor,Hom.ἐπίκουρος,ἀρωγός.

Ὁσσίχος,quantulus;quantus Theoc.

Ὄσσομαι,aſpicio,ὁρῶ,περιβλέπω,circunſpicio ab ὄσσε oculi,at dum ſign.auguror,prædico,ſit ab ὄσσα fama , vox diuina,omen.Il. α, χάλκεα μάντιν ἐρὰ κακὰ ὀσσόμενος προσέειπεν.Heſiodus,κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ,animo mala videbat.Idem Homerus.ὄσσοντο δ' ὄλεθρον,mortem præ oculis habebant,i.πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον.

Ὄσσον,poeticè,pro ὅσον cum ſuperlatiuo,Hom.Il. α, ἐγὼ δ' αὖτε, Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, i. quantum ſim abiecta dea.ὅσον ἡ ἀτίμως ἐγώ εἰμι.

Ὀσσοτράφη,Heſych.ὀστοτρόφη.

Ὄσσω,Æolicè,pro ὁράω,video,circunſpicio.

Ὀστάγρα,ας,ἡ, inſtrumentum chirurgicum ad fracturas cranij, quod ab extrahendis oſſibus nomen habet. Galenus Therapeut.Meth. lib. ς, ἄλλαις δὲ τὰς ὀστάγρας καλουμένας τὰ ὀστᾶ ἐφέλκοντες ὅσα τῆς ὑγρότητος συντεθλασμένα ἐστίν.Celſus l.7.c.12. volſella, id eſt,τῇ λαβίδι,vbi quid in oſſe fractum eſt, eius teſtas protrahit.i.fragmenta.

Ὀστάδες,Heſych.ὀξυγωνιάδας.

Ὀστακός,cancri ſpecies:aliàs ἀστακός.Atticè ita dicitur,Athen.vt ὀσταφὶς pro ἀσταφίς.

Ὀστάριον,ου,τὸ,oſſiculum.

Ὀσταφίς,idem eſt quod ἀσταφὶς,& σταφίς,Etym.Atticè, Athen.li.3, vua paſſa.

Ὀστέα pro ὀστᾶ,apud Hom.perſæpè.

Ὀστέϊνος,η,ον,ὀστεῖνος,oſſeus.

Ὀστεοκόπος,laſſitudo ad oſſa vſque penetrans,quaſi oſſa tundens. Galen.vlcerosam laſſitudinem exponit apud Hippo.

Ὀστεολογία,ſermo,ſeu diſputatio de oſſibus , ſic liber Galeni de oſſibus vocatur.

Ὀστέον,ου,τὸ,os oſſis.

Ὀστεόφιν.poeticus genit.vel dat.pro ὀστέου,vel ὀστέοις. Odyſſ.ξ, ἐοικεν ἀπ' ὀστεόφιν ῥινὸν ἐρύειν,pellem ab oſſibus trahere, & oſſa viſcerib. nudare.

Ὀστεώδης,η,ο,oſſeus.

Ὅστις,quicunque,quiuis,quilibet;quis,quiſnam.Sic καὶ ὅστις,& ὁστισοῦν. Declinatur autem ὅστις,οὗτινος,ὅντινα,&c. Plutarch. in Lycurg. τὰ δὲ ἐρωτᾶν τι προὔβαλε , μετὰ φροντίδος δεομένην ἀποκρίσεως.οἷον, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσιν,huic quæſtionem quampiam proponebat, acurata reſponſione indigentem , vt,quis ſit optimus inter viros,id eſt,quiſnam. Habet enim ὅστις interdum ſignificationem interrogationis,vt apud Iſocratem, θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι τίνα ποτὲ γνώμην ἔχων. Plato primo de Republic. οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος,ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅντινα τρόπον χρὴ ζῆν, id eſt,ſed quomodo viuere oporteat. Ὅστις ἀντὶ τοῦ τίς. Nicander in Theriacis,ἢ καὶ δέπας οἱ νῆστις ἐπαίνεται, ὅστις ἐπαφήσῃ, ſi quis attrectet.ὅστις ἐστί,quiſquis eſt,Ariſtophan. τινὰ ὅστις,inquit Thomas Mag.ἀδιαφορεῖ.ὅ δὲ ὅστις τινὰ,ἐμφατικὸν λέγων. ὅστις ποτ' ἐστὶν ὁ αὐτόθεν, οὔτε πόθεν οὔτε ὁπόθεν,ὅστις ποτὲ ἐστί,vndecunque is ſit,Herodot. ἐάν ὁστισοῦν,ſi quis,Plato de Legib.πᾶς ὁστισοῦν,vnuſquiſque,quiuis,quilibet , Gaza libro 4.ὅτι,quod,quia.ὅ,τι,verò cum diſtinctione diſcriminis gratia ſcribitur,i.quod,quodnam.

Ὅστις δὴ,quicunque,Ariſtoph.

Ὄστλιγξ,γος,ἡ.ſcintilla,ſeu flamma criſpa,vt ὄστλιγγες μυχάτοισι πυρὸς,id eſt,λαμπάδες καὶ μαρμαρυγαὶ Apollonio Rhodio. Item cirrus lolliginum atque ſepiarum,βόστρυξ, atqi cincinnus,annulúſque capillorum , vt apud Callimachum. Nicander in Alexipharmach. Ὅς δ' ἐν τοῖς αὐγαῖς ἐπ' ὄστλιγγεσσι ἀρχαῖς πολιῆσιν ἐμβάλλεται,interpres exponit ὀστλίγγας,τὰς βοστρύχους ἃ ἔχει τὰς κόμας τῆς πολιάδος καὶ στάχυς. In multis plantarum floribus præſertim racemoſum fructum ferentium,cirrorum cincinnorúmque ſpecies quædam deprehenditur,vt in ricini flore,vitis,rhû quod ſummach vocant:illúdque βοτρυώδης καὶ βρυώδης βόστρυξ καὶ ὄστλιγξ vocatur. Theophraſtus hiſtoriæ libro tertio, capite vltimo περὶ ῥοῦ loquens,id eſt,de rhû coriariorum ſiue opſoniorum,ἔχει δὲ ἄνθος λευκὸν, βοτρυῶδες. τὸ φύλλον δὲ ὄστλιγγας ἔχει,ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς. Quibus locus difficilis & corruptus explicatur & reſtituitur.Nam ibi corruptè legitur ὄστλιγγας, & Gaza integram clauſulam tranſilijt. Apud Heſychium verò ita ſcriptum,Ὄστλιγξ,πλόκαμος,ἕλιξ , βόστρυχος, ὁ τοῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς χρώμενοι.

Ὀστοθήκη,ης,ἡ,oſſium theca.

Ὀστοκόπος,η,ὁ,idem ac ὀστεοκόπος.

Ὀστολογεῖν Suid.ἐξεταζεῖν,ἀκριβολογεῖν.

Ὀστομαχία,ας,ἡ. Auſonius Paulo de Centone loquens, Simile vt dicas ludicro,quod Græci ὀστομαχίαν vocauere.Oſſicula ea ſunt,ad ſummam quatuordecim figuras geometricas habẽt: ſunt enim æquilatera,vel triquetra extentis lineis, aut rectis angulis vel obliquis:Iſoſcele ipſi vel iſopleura vocant,orthogonia quoque & ſcalena. Harum verticularum variis coag-

mentis ſimulantur ſpecies mille formarum, Elephantus bellua, aut aper beſtia, anſer volans, & mirmillo in armis ſubſidens, venator & latrans canis, quin & turris, & cantharus, & alia huiuſmodi innumerabilium figurarum, quæ alius alio ſcientius variegant. Sed peritorum concinnatio miraculum eſt, imperitorum iunctura ridiculum. Hoc oſſillatis vel oſſiculis ludere Latini dixerunt. Suetonius in Auguſto capite octogeſimotertio. Animi laxandi cauſa, modò piſcabatur hamo, modò talis, aut oſſillatis, (vbi tamen corruptè ocellatis vel oſcillatis) nucibúſque ludebat cum pueris minutis, quos facilè & garrulitate amabiles vndique conquirebat, &c.

Ὀστοῦ, οῦ, τὸ, os oſſis. τὰ ὀστᾶ, oſſa: & figuratè αἱ λογισμοί, Suid.

Ὀστρακεὺς, figulus, in Epigr.

Ὀστρακίζω, relego, teſticulis in vrnam coniectis damno. vide ἐξοστρακίζω, & ὀστρακισμός.

Ὀστρακίνδα, genus ludi, quem multis verbis apud Pollucem deſcriptum vide, & apud Eraſmum prouerbio, Teſtulę tráſmutatio.

Ὀστράκινος, η, ον, teſtaceus, fictilis. Apoſtolus 2. ad Corinthios capite quarto, ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, habemus verò hunc theſaurum in teſtis, vel in vaſis teſtaceis & figlinis. Et τὰ ὀστράκινα ἀγγεῖα, Alex. Aphr. 2. vaſa fictilia.

Ὀστράκιον, fictile, Gaza.

Ὀστρακίς, ſtrobilus, nucleus pineus Athen.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio temporaria in certum locum, quæ bona non adimit, exilium quindecennale, aut decennale, ab ὄστρακον dictum, ſiue teſtula, per quam ſuffragia ferebant, quoties audacis & pernicioſi ciuis potentiam formidabant: cuius inferendi ritum vide apud Alexan. ab Alex. Genial. libro tertio, ca 10. & Budæum in Annot. Ariſtotel. tertio Polit. c. nono, Comment. Ariſtoph. in Equitib. διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός· ὅτι τῆς μὲν φυγῆς ἀλόντες αἱ οὐσίαι δημεύονται. Τοῖς δὲ ὀστρακισμῷ ἐκπεσοῦσιν οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος. Καὶ τοῖς μὲν χρόνος ὡρίσθη, ὃν ἔδει φεύγειν, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδένα εἶχον. Οἱ κατηγορήσαντες δὲ τοῦ δήμου διαπεσόντες ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο. vnde ὀστρακίζεσθαι verbum de eiectis, extorribus, exulibúſque. & ὀστρακισθείς, extorris. in exilium miſſus, Thucydid. in ſexto, μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὀστρακισμένον. & libro ſecundo, ἔτυχε γὰρ ὀστρακισθείς, καὶ ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει, quo quidem exemplo confirmatur quòd iam dictum eſt, damnatos argiuam exulatum iuiſſe. Et ὀστρακισμοὶ pro ſuffragio per teſtulas. vide ἐξοστρακισμός.

Ὀστρακίτης καδμεία, dicta quòd teſtacea ſit facie, Dioſcorid. lib. 5. cap. 76.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, lapis oſtracites, ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ ὀστράκου πλακώδης καὶ εὔθρυπτος, ᾧ χρῶνται ἀντὶ κισσήρεως πρὸς τὰς τῶν τριχῶν ἀρσεις αἱ γυναῖκες, &c. apud Dioſcoridem libro quinto, capite quinto, Galen. 9. Simplic. Plin. libro 36. capite 19. Oſtracitæ ſimilitudinem teſtæ habent. Vſus eorum pro pumice ad leuigandum cutem, &c. Idem libro 37. capite decimo. Cheramides eadem eſſet quam oſtracitem vocant, niſi quòd hâc ceruleæ interdum bullæ cingunt. Ibidem, oſtracias ſiue oſtracites eſt teſtacea durior, altera achatæ ſimilis, niſi quòd achates politura pingueſcit: duriori tanta ineſt vis, vt aliæ gemmæ ſcalpantur fragmentis eius. Oſtraciti oſtrea nomen & ſimilitudinem dedere. Inuenitur in Germania oſtreorum teſtis ſimilis, coloris rubei: vide Georg. Agricolam.

Ὀστρακόδερμοι, teſta operti. ὀστρακόδερμα vocat Ariſtoteles quæ ſiliceo tegmine operiuntur, vt oſtrea: ſic enim reddidit Plin. libro octauo, capite 51. & libro vndecimo, capite 37. & alibi: quibus teſtacea operimenta. teſtas etiam dixit αὐτὰ τὰ ὀστρακόδερμα Horatius 2. Satyra 4. Sed non omne mare generoſæ eſt fertile teſtæ. Et apud Athenæum libro 3. ὀστρακόδερμα ἀντὶ τοῦ ὀστρακοδέρμων. Et ὄστρακον teſtam oui ſignificat καὶ τὸ λέπος ὠοῦ. vnde ὀστρακόδερμα ᾠὰ, oua quæ putamine cótinentur teſtaceo, Gaza & Politian.

Ὄστρακον, ου, τὸ, teſta, teſtula, fictile tegumentum, putamé, cortex, λέπυρον. Ἐν τῇ ξηρᾷ πυρίᾳ & fomento ſicco Hippocrates καὶ γυναικείας φύσιος adhibet ὄστρακα διαπυρα καὶ διάπυρα, teſtas calentes & ignitas. Ὄστρακα καλὰ, in κελάδοις. Alexand. Aphrodiſ. libro ſecundo Problem. ἐρίζονται ὀστράκων, appetunt lateres: ſic Gaza vertit. ὀστράκου μεταπεσόντος, teſtula tranſmutata, Lucianus & Eraſmus in Adagiis: vbi hæc omiſit quæ referam ex Suida, ὀστράκου περιστροφή, parœmia in eos qui ſub manu aliquid efficiunt, καὶ ἀπὸ τῆς τύχης τὰ τοιαῦτα πραγμάτων. Eunapius, ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ Ῥωμαίων, id eſt, breui momento & quaſi teſtæ conuerſione res Romanæ in melius proceſſerunt. καὶ τὸ ὄστρακον περιφέρειν κατὰ τὰς ἐν ἀγορᾷ καὶ διακλυδωνίζεσθαι, Plutarchus in Pericle, quum de decennali exilio cum Thucydide in certamen & periculum veniſſet, illum eiecit. ὄστρακον ἐπιφέρειν ἐπὶ τὸν... &c. oſtraceum vni ex ciuibus i aferre, i. parare exilium ei, idem in Alcibiade.

Ὄστρακα τὰ τοῦ ὠοῦ, id eſt, putamen teſtáque oui. in Epigr.

ὀστράκου ὀστράκων, pullum recens excluſum relicta oui teſta. vide Ὀστρακόδερμοι.

Ὀστρακόνωτος, teſtaceum tergum habens.

Ὀστρακοφορία, ας, dies oſtraciſmi faciendi.

Ὀστρακόω, in modum teſtæ induro.

Ὀστρακοῦμαι, in teſtaceam naturam abeo Æſchyl. apud Athen. l. 1. apud Lycophron. verò ὀστρακωθέν expon. putamine cótecta.

Ὀστρακώδης, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ, ſiliceus, teſtaceus, qui imitatur teſtam.

Ὄστρεα, τὰ, oſtrea. τὰ ἐν ὀστρέοις, conchis inditi, Gaza.

Ὀστρειογράφος, ὁ καὶ ἡ, ὁ, pictus oſtro.

Ὀστρειώδες, teſta firmiori tectus.

Ὄστρεον, ου, τὸ, oſtreum, conchylium, murex. Gaza in Ariſtotele Græcam vocem relinquit. vide Ælianum & Chiliad. Eraſmi, Oſtrei in morem. Galenus ſimplic. libro 11. ex Ariſtotelis authoritate diſtinguit ὄστρεον per ει dipthongum, & ὄστριον per ι: diciteque prius per ει genus eſſe ad omnia teſtacea: poſterius verò per ι ſpeciem vnam eſſe, cui apud nos reſpondet concha. Athenæus libro tertio, aliter paulò ſentire viſus eſt, qui veteres per ι proferre ſolitos affirmat, ſolùm Platonem per ει, ſed magis & libentius Galenum probamus. vide Gell. libro 7. capite 16. Ὄστρεον propriè eſt conchylium ſiue blatta piſcis, id eſt, purpura, eſt item oſtrum, purpuræ ſanies: ſic & Heſyc. quum ὄστρεα expoſuiſſet κογχύλια, ſubiungit, λέγονται αὐτὸς: innuens nimirum ὄστρεα Lacones vocare conchyliorum florem, vt Ariſt. πορφυρῶν ἄνθος Plinius purpurarum florem, id eſt, purpureā ſaniem quæ è purpuris excipitur. vide Vitruui. li. 7. c. 13. & 14. De oſtreis & concharum generibus multis ſcripſit (Athen. li. 7.

Ὄστρειος, piſcis & color.

Ὀστρεώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ὁ, oſtreus, concharius.

Ὀστρίμον, æſtiua habitatio.

Ὀστρίτης, ὁ, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀστρυς, vel ὀστρύα, arbor de qua ita Plinius libro 13. capite 21. Gignit enim arborem oſtryn, quam & oſtryan vocant, ſolitariam circa ſaxa aquoſa, ſimilem fraxino cortice, & ramis, folio piri, paulò tamen longioribus craſſioribúſque, ac rugoſis inciſuris, quæ per tota diſcurrunt. ſemine hordeo ſimili, & colore & materia dura atque firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortéſque miſeras. Quæ quidem Plinius ſumpſit ex Theophra. libro tertio de hiſtoria Stirp. capite decimo, vbi locus corruptus ſic corrigendus eſt: ἔστι δὲ καὶ ἡ ὀστρυς μονοειδὴς ἐν ἀγκαλαῖς πρὸς ὀστρύας, ὁμοφυὲς τῇ ὀξύᾳ, τὸ τε φύλλον καὶ τὸ φλοιόν. φύλλα δὲ ἔχει ὅμοιον τοῖς ἀχράσι... [illegible] ... ἐν ὁ ἐν ἐκείνῳ φησὶ. ſed videtur legiſſe Plinius μολα non αὐτὲ ὀξύα. De oſtrya. vide etiam Theophraſt. libro tertio, de hiſtoria capite quarto. Scribitur & ὀστρυΐς apud ipſum hiſtoriæ libro primo, capite 13. Eſt autem ea arbor quam Hetruſci vocant ſtrugam.

Ὀστωδέστερος, α, q. oſſatior.

Ὀστώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ὁ, oſſeus, oſſe abundans, oſſulentus, Gaza.

Ὀσφράδιον, apud Euſtat. pro ὀσφραντήριον.

Ὀσφραίνομαι, ὀσμῶμαι, odoror, ſentio odorem, olfacio. Genit. Xenoph. πῶς ὀσφραινόμενος, &c. Alex. Aphr. paſſiuè dixit libro 2. Problem ὀσφρανθῆναι δυνάμενα, ὀσμαῖς, odore ſuo firmare poſſunt. Infin. ὀσφρέσθαι apud Atticos vſitatius quàm ὀσφραίνεσθαι, tanquam ab ὀσφρέομαι. ὀσφρέσθαι χολῆς apud Lucian. Ὀσφραντής, qui olfecit, odoratus.

Ὀσφραδιᾶν, olfacere.

Ὀσφραντικὸν, τὸ, facultas odorandi. αἰσθητήριον... τὰ... τοῦ ἐγκεφάλου... [illegible]

Ὀσφραντικὸς, ὁ, valens olfactu, ſagax, Theophraſtus libro de Senſu, ... [illegible], ſagaciora, & ὀσφραντικὴ, olfactrix Plin. cui olfactoria, τὰ ὀσφραντικὰ, odores, odoramenta, ſiue vt dixit Macrob. odoraminum ſpiramenta, τὰ ὀσφραντὰ. τοῖς ὀσφραντικοῖς ἀναπνεῖσθαι, olfactoriis & odoribus recreare, Gal. ad Glauc.

Ὀσφραντὸς, ή, ὸν, q. odorabilis, olfactu excitans, τὰ ὀσφραντὰ, olfactoria, τὰ ὀσφραντικά, Plut. lib. περὶ ἀοργησίας.

Ὀσφρασία, odor, cap. vltimo Ο ſex.

Ὀσφρήσεται, Ariſtoph. ſentiet.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratio ſiue odoratus, olfactus. Ex ὀσφρήσεις pro naribus accipiuntur, ſicut ἀκοαὶ pro auribus.

Ὀσφρητά, odores, Galen. ad Glauc. ὀσφραντικά.

Ὀσφραντικὴ, idem quod ὀσφραντικὴ. vnde ἡ ὀσφραντικὴ δύναμις, Plin. olfactrix vis, ſiue olfaciendi potentia qua iunt canes præditi, Alex. Aphr. Probl. 60. l. 2.

Ὀσφρόμενος, pro ὀσφραινόμενος. ... [illegible] ... ὀσφραινόμενος. Nec ſolùm ὄσφρω, verùm etiam ὀσφρέω, ὀσφρῶ, cuius indefinitum mediū ὀσφρόμην, ὠσφρόμην.

Ariſto-

Ariſtophan. in Veſpis, Κἆτα βδελυξάμενος, ὀσφραινόμενος ἐξέβαλον, cum odoratus eſſem fœtorémque ſenſiſſem expui, τὰς ὀσφύας.

Ὀσφύς, ύος, ἡ, lumbus, ile, Gaza in Ariſtot. lumbos vertit, ſicut & ψοιάς. Eſt enim propriè in homine poſterior media renū pars quam ait Galenus eſſe in deſcriptione humani dorſi, quo loco cinguntur homines: hanc partem cinctum & cingulum Latinè dici contendit Baptiſta Egnatius. Heſych. ὀσφύς, ὁ τόπος ὁ ὑπὸ τὸ διάζωμα τόπος: alij ἀσπιδίσκας vocant, & λαγόνας: ψόαι dicuntur qui in ea parte muſculi. ὀσφῦς & διάζωμα coniunxit Ariſt. ὀσφύες, lumbi in genere Fœminino, Ariſtot. lib. 3. Anim. ἐκ τῆς ὀσφύος, de lumbis, Paulus ca. 7. ad Hebr. Circunflectitur ὀσφῦ authore Gaza lib. 4. Gram.

Ὄχεα, ή, apud Ariſtot. hiſtor. Animal. lib. 5. Et Ὄχη, ή. Hippocr. Idem quod Ὀχεὸς, ιδός, ſiue Ὄχεον, ου, τὸ, id eſt, ſcrotum ſiue ſcortum, teſtium conceptaculum. ὄρχεα etiam Hippocrat. Pollux lib. 2. Τὸ δὲ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον ὃ τῶν διδύμων, ὀχεὸς καλεῖται ... χαλάσαι, ... vocabant Athenienſes. Cornel. Celſus lib. 7. cap. 18. de teſticulorum natura loquens, Sinus eſt, qui iam conſpicitur à nobis ὄσχεον Græci ſcrotum noſtri vocant, &c. Apud Suid. ὄσχεος, ὁ ... Sic & ſcribitur apud Heſych. cui etiam ὄσχεα, marſupia, θυλάκια, μαρσύππια. Item Ὄσχη, ης, ἡ, ſiue ὄσχος, ὄσχον & ὄχος, ου, ὁ, ramus & palmes fructu onuſtus. Nicander in Alexipharmacis, ἢ πτελέας, ὅτε πολλὰ ... ὄσχας κόμησιν, vlmi ramus, id eſt, κλάδους. Propriè verò, inquit Interpres, ὄσχη, τὸ κλῆμα ἢ κλάδος τῆς ἀμπέλου, palmes ramúſq; vitis. Galenus in Gloſſis Hippocr. ὄσχος, inquit, ἡ μόσχος, τὸ κλῆμα ... Quod & Hippocr. ἀμφιθαλὲς vocat ἢ λόγον. Heſychius, ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα exponit. & ὀσχία pro eod. Suid. ὄσχη, κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον: ὀσχοφόρια etiam vocant τὴν ἑορτήν. Hinc Ὀσχοφόροι, pueri qui palmites ferebant Athenis. Interpr. Nicandri Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλάς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου τρέχουσιν εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Inde Ὀσχοφορία, ἡ, feſtum, quaſi dicas ramalia, le iour des rameaux ſuperſtitioſis. Ariſtodemus ... &c. vide Athen. lib. 11. in dict. ... ſcribitur & ὄσχη, & ὄχη.

Ὄσχιον, ου, τὸ, apud Hippocr. extuberatio anfractuoſa & flexuoſa in matricis orificio: ... Galen.

Ὅσῳ περ. Cæſ. lib. 5. Quantò erat in dies grauior, atque aſperior oppugnatio, & maximè quòd magna parte militum confecta vulneribus, res ad paucitatem defenſorum peruenerat, tantò crebriores literæ, nunciíque ad Cæſarem mittebantur.

Tantò peſſimus omnium poeta
Quantò tu optimus omnium patronus. Catul.

ὍΤΑΝ, quando, quum. Veteres diſiunctim hanc vocem efferebant. Conſtruitur autem cum Indicatiuo & cum Optatiuo modo, cum Subiunctiuo Gaza lib. 4. ὅταν λέγῃ, quū dicet, Demoſth. ὅταν pro quoniam. Ariſtotel. de mundo, ... 1. præſertim quū ignita natura omnium naturarum ſit celerrima. cum optat. ... Xenoph.

Ὅτε, quando, dum, quoad, aliàs, aliquando. quando geminatur, i. nunc quo tempore, poſtquam. ὁπότε, ἐπειδή, quandoquidem & quoniam. nonnunquam enim ſolùm tempus ſignificat, nonnunquam tempus & cauſam, Ariſtophanis interpres. ὅτε ὤν, quando erat, Æſchines. ... &c. quandoque & ſubigebat, Plutarc. in Pericle. ... quando ipſe erraret, Thucyd. Ὅτε μὴ pro εἰ μή, ἢ ὅτε μή, niſi: Homer. Iliad. ... Odyſſ. ... Plutar. in Lycurgo, niſi quum militiæ vacarent, chori ſemper agebantur. ὅτε pro ὅταν, cum Subiunctiuo. Odyſſ. ξ, ... ὅτε dixerunt veteres pro ποτέ. vnde apud Sophocl. in Aiace, ... ὅτε δ' ... pro ποτὲ δ' ...: vel ὅτε duæ ſunt dictiones, pro ἢ αὐτός. Et pro ἔστι, qui. Odyſſ. ξ, ... Et ὅτε pro ὅτι, vt ὅτι pro ὅτε, apud poetas.

Ὅτε μὲν, aliàs. ὅτε μὲν, ὅτε δὲ, &c. nunc quidem. nunc verò. Ariſtotel. ὅτε μὲν, τοῦτο, ὅτε δ' ἐκεῖνο, aliquando hoc, aliquando illud.

Ὅτε γοῦν, quandoquidem.

Ὅτε περ, quando. & ὅτε τε pro eodem, Homer.

Ὅτευ, & ὅτου, pro ὅτου, cuiuſcunque. ὅτευ θηρίου, cuius feræ, Herod. ἀφ' ὅτευ, à quo. ὅτευ δὲ εἵνεκα, qua cauſa, Idem.

Ὅτεῳ, cuicunque, cuipiam, Herodot. τρόπῳ ὅτεῳ, quacūque ratione. ἐν ὅτεοισι, apud quos. ἐν ὅτεοισι, in quibus.

Ὅ, τι, quid, aliquid. τι, quodcunque. Commentar. Ariſtoph. in Veſpis, ... ὅ, τι ... Plato in Apolog. ... ὅ, τι ποιῶν ἢ ὅ, τι διδάσκων ὁ Σωκράτης ... διαφθείρει, interrogat aliquis quid faciens & quid docens Socrates adoleſcentes corrumpit. ὅ, τι ἔτυχεν, quiduis Ariſtot. ὅ, τι ... quod luti conto adhæreſcebat, Herodot. ὅ, τι in ſecunda interrogatione, Ariſtoph. Vide ὅστις.

Ὅ τι ἢ ἄξιον, elegans locutio ... dicta, id eſt, quod memoratu vel relatu dignum ſit: ſubauditur enim ... Ariſtot. Rhetor. id eſt, ... ὅ, τι ἢ ἄξιον. Plena verò oratione Idem lib. 2. Politic. ... nec ſeditionem ibi factam quæ digna relatu ſit.

Ὅ, τι ἄν, quodcunque. ὅ, τι ἂν πράξῃς, quicquid agas.

Ὅτι, quia, quoniam, propterea quòd, quamobrem. ὅτι καθεύδει, quia dormit, Homeri interp. poeta ὡς, quòd, pro eo vſurpauit. ὅτι ἐδίωξε, &c. ... Iſocrates. Et cum Indicatiuo mox. ... Xenophon. ... ὅτι ... quid conſpiratū eſt à vobis? cur conſpiraſtis? cap. 5. Actor. Apoſtol. ὅτι ſυμφέρει ... incertum an conferat. Matth. cap. 8. Ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι, καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ, quòd & venti, & mare ipſi pareant: vel potius pareant. Dicitur & per quia vſitatum enim quòd pro quia, & è contrario. Ὅτι, ſic diſtinguit Ariſtoteles ... lib. 2. Analyt. cap. 1. ... ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐστι. vt cum quærimus ... ὅτι ... τὸ ὅτι ζητοῦμεν.

Ὅτι interdum ponitur περισσῶς, vt in ... ὅτι. Plato in Apologia, ... ὅτι ... quæ certò mala eſſe ſcio. Demoſth. Οὐδὲ γὰρ ἦν καλὸν εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ἔχοντα ὁ δεῖνα, Neque enim honeſtum erat dicere, at verò ille & ille munera iam à vobis habent. In transferendo nonnunquam omittenda eſt: nam ex idiomate Græci ſermonis apponitur aliquoties affirmandi cauſa. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, in breuiſſimo tempore, Thucyd. ὅτι ... ἐλάχιστον, pro minimo. Idem Ponitur quoque eleganter cum ſuperlatiuo, ſicut quàm apud Latinos: vt ὅτι πορρωτάτω, quàm longiſſimè. ὅτι μάλιστα, quam maximé. ὅτι μάλιστα ... λέγειν ἔχω, Ariſtoph. in Pluto, quare veniſti dicere oportet. Plat. Epiſt. 7. ὅτι μάλιστα πολλοί, &c. quàm plurimos, ὅτι πλεῖστος, quam plurimus, Thucydid. ὅτι ... quàm maximè potes, Ariſtophan. ὅτι πλεῖστον, quàm plurimùm diu. ὅτι τάχος, & ὅτι τάχιστα, quàm celerrimè, quàm citiſſimè, quàm primùm. ὡς τάχος. Plat. Epiſtol. 7. ... ὅτι τάχος, nuntium venire quàm citiſſimè.

Ὅτι δ' ἀλλά at verò.

Ὅτι γὰρ μή, niſi enim, Ariſtid.

Ὅτι δήποτε, quoquo modo. ὅτι δήποτε ἄλλος, quicunque alius ſit.

Ὅτι δή, pro quamobrem, Plato lib. 1. de Republ. ὅτι δὴ μάλιστα, cur iſtud tandem?

Ὅτι ἢ οὐ, quin.

Ὅτι, & ὅτι ἢ, quia, quod. Ariſtophan. ... &c. Idem.

Ὅτι μή, niſi. ὅτι μή, extraquam, præterquam, excepto hoc: Philo de mundo, ... extra mundum nihil eſt niſi forte vacuum. Ὅτι μὴ pro non ſolùm, nedum, μὴ ὅτι: Gregor. ... Idem. Ὅτι μὴ ... vbi tamen in propria ſignificatione ſumi dixit Budæus, pro quòd nō: ſed quid ſibi velit planè non aſſequor.

Ὁτιοῦν, quodcunque, quoduis, quodlibet, quantulumcunque, quantumlibet. ὁτιοῦν ἄλλο, quiduis aliud. Xen. ... ὁτιοῦν ... nullius ſenſus atque mentis hominēs. οὐδ' ὁτιοῦν, nihil prorſus, Ariſtoph. Plut. διαφέρει οὐδ' ὁτιοῦν, ne tantillum quidem differre.

Ὅτι, quòd.

Ὅτι τί δή, quamobrem. Ariſtophan. in Pluto, ... quare?

Ὅτι, quoniam. Plato 1. de Republ.

Ὅτι τοίνυν, quòd verò, quòd autem, itaque quòd. Interdum ... eſt. Plato in Phædro, ... tu verò caue dicas. tu verò ne dixeris.

Ὅτις poeticè pro ὅστις, quicunque. Odyſſ. α, ... & Iliad. γ, ... ὅτινα pro ὅντινα, Apoll. 2. ... Interpres Sophocl. ſcribit ... Homer. Iliad. ξ, ... poſtea ... pro ἢ τινί.

Ὀτλέω, apud Hippocr. & Xenop. 1. ... eadem auis quæ Ariſtoteli ... dicitur.

Ὀτλεῖν, μ. ήσω, π. ... &

Ὀτλέω, μ. ήσω, π. κα, laboro, ſum miſer, ſuſtineo. lib. 7. Epigram.

ὑποδύναι ὑπομένειν καὶ τλῆναι, id eſt, ὑπο δυνῶσι, ὑπομενοῦσι, ſubituri & toleraturi. Apoll. 2. [illegible] ὑπομενεῖν, pro [illegible]. Οὔτλαμος, ὁ τλῆθ, Heſychius.

Οὐτλήμων, miſer, laborioſus.

Οὐτλέοις, παθεῖν, Aratus.

Οὖτος, ν, ὁ, labor, calamitas, χαλεπὸ [illegible], μόχθος.

Οὐτιζω, θορυβῶ, tumultuor. vide per duplex τ.

Ὄτοβος, ν, ὁ, ſtrepitus, πάταγος, ἦχος, ὁ μυθός. Heſiod. ὁ ὅτοβ δ' ἄπλατος ὤρνυτο. vide per duplex τ.

Ὅτοισι, pro οἷς τισι. Homerus, οἱ μὲν ὅτοισι κύδος ὑπέρτερα [illegible].

Ὁτιοῦν, quodcunque.

Οτοτύζειν, lugere, clamare, Ariſtoph. in Auib. [illegible].

Ὅτου, pro οὗ Atticè, cuius & ὅτῳ, cui. in Genitiuo plurali, ὅτων, quorum. fit autem ex articulis præpoſitiuo & ſubiunctiuo. Gaza libro 2. Gramm. ὅτου χάριν, cuius gratia, τίνος ἕνεκα. ἀφ' ὅτου, à quo, ἐξ ὅτου τρόπου, id eſt, ὅπως, Demoſth. ἕως ὅτου ἐν τῇ ὁδῷ, dum in via, Matth. cap. 5. ἕως ὅτου σκάψω, donec fodero, Lucæ 13. μέχρι ὅτου πληθούσης τῆς ἀγορᾶς. vſque dum refertum eſt forum, Herodot.

Ὅτου δή ποτε ἕνεκα, cuiuſcunque gratia.

Ὁτουοῦν, accipitur pro ὁτουδήποτε. Plato 1. de Republ. [illegible] ἔργον, [illegible] i. alius cuiuſcunque.

Ὅτου χάριν, τίνος ἕνεκα, quapropter, cuius rei gratia.

Ὄτρα, ἡ, gallinacea cauda, ἀλέκτορος οὐρά, Heſych.

Ὀτραλέως, diligenter, celeriter, σπουδαίως, ταχέως, [illegible].

Ὀτρηρὸς, ſedulus, diligens, impiger, ταχὺς, [illegible]. Hom. Iliad. α, [illegible]. Ariſtoph. in Auib. [illegible] Ὀτρηρὸς [illegible] τὸν Ὅμηρον. Alter verò ſubiungit, Οὐκ ἴσως ὀτρηρὸν καὶ τὸ [illegible], inquit Interpres, [illegible] τὸ ὀτρηρὸν [illegible].

Ὄτριχας, ſimiles pilis, pro ὁμοιότριχας, ſeu ὁμότριχας. Homerus 1 Iliad. β.

Ὀτρυγηφάγος, Cerealium frugum comeſtor. Heſych. & Etym.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, caduceator, præco, [illegible], iuſſor, incitator. κελευστής.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, exhortatio, ſtimulatio, [illegible].

Ὀτρύνω, hortor, iubeo, excito, ἐπείγω, cieo, [illegible]. impero, & apparo, præparo, Etym. ὀτρύνω φέρειν, Euripid. [illegible] ὀτρύνατε [illegible], iuſſi ire. Idem [illegible], dimitte in vrbem, iube ire. Infinit. pro Imperat. Ariſtot. de mundo, [illegible], i. quum ab vna vi impultrice cieantur omnia, &c. Ὀτρύχα, καλάμη, χόρτος, fœnum, ſtipula, Heſych. Hinc Ὀτρυχοφάγος. ita enim legend. apud Suid. & Heſych.

Ὄττα, ὄσσα.

Ὅττε, quando, poet. [illegible].

Ὄττεια, horror. ὄττεια, ſomnia, inania, vaticinium: pro religione ſumpſit Halicarnaſſ. lib. 9.

Ὅττεο, cuiuſcunque, ὅτου.

Ὀττεύομαι, in religionem verto, aſpernor, auguror. [illegible], vaticinata. [illegible]. Polybius libro 1. [illegible] . præſagiente aliquid animo de totius belli euentu. fit ab ὄττα, id eſt, ὄσσα. Suid. [illegible].

Ὅττι, quod, geminato τ, cauſa metri. Eſtque proprium Dorienſium geminatis σ, τ, ττ, vti. Homer. [illegible], &c.

Ὅττιν, quodcunque.

Ὀττοβέω, quod & per ſimplex τ, ſcribitur, tumultuor, θορυβῶ, ſtrepo, & perſono, ἠχῶ. Æſchyl. in Prometh. [illegible].

Ὄττοβος, ὁ ὄτοβος. Sophoc. ὅτι γλυκὺν αὐλοῦ ὄτοβον, neque dulcem tibiarum ſonum, i. ἦχον, [illegible]. vide per ſimplex τ.

Ὀττομαι, ὀττεύομαι, κληδονίζομαι.

Ὀτοτοῖ, hei, oiei, heu, heu, Lucian.

Ὅτῳ, pro ᾧ Atticè. vide Ὅτου.

Ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη, ſi quis non grauaretur, ſi cui volenti & non inuito eſſet, vt loquitur Tacitus, Plato in Phædone.

Ὁτῳοῦν, & ὅτῳ δή ποτε, cuilibet, cuicunque, pro ᾧτινιοῦν. Plato 1. de Repub. [illegible], &c. id eſt, ſiue alij cuipiam. ἐν ὁτῳοῦν, quaque in re. [illegible], Æſchin. alteram connubio coniunxit cuiuis homini, quaſi dicat, non eſt mihi curæ cui, &c.

Ὅτῳ τρόπῳ, quonam pacto.

Ὅτων pro ὧν. vide Ὅτου. ὅτων [illegible], Ariſtid.

Οὗ, cuius, alicuius, ſui, & eius. ſumitur enim [illegible] καὶ [illegible] [illegible] ſui filij. [illegible], id eſt, ἑαυτοῦ, Apollon. libro 1. Τὸ οὗ ἕνεκα, id eſt, finis, τὸ τέλος. Ariſtot. 4. Metaphyſ. Ἀρχὴ γὰρ τὸ οὗ ἕνεκα, τὸ [illegible] δ' οὗ ἕνεκα ἡ ἐνέργεια, id eſt, finis actus eſt. Legitur & οὗ pro vbi infinitè poſitum: ſicut de [illegible], hoc eſt, ὅπου, Ariſtophan. νεφ. [illegible], vbi cultus arcanorum ſacrorum, Ariſtot. 2. OEconom. [illegible], id eſt, ὅπου, vbi: Interp. tamen Bernardinus [illegible] alibi exponit, [illegible], vbi erratum eſſet, Thucyd. [illegible], quo loci euanuit, Eurip. [illegible], quo malorum, Lucian. Toxari.

Οὐ, vel οὐκ ὀξυτόνως, in clauſulis & repetitione, non. [illegible] inquit Heſy. [illegible]. Μή verò eſt [illegible], & pro οὐ etiam ponitur, non item contra, in quit Budæus: Sed vir ille doctiſſimus errat, exempla contrarij vide in [illegible], Æſchin. οὐ, non ei, Homer. [illegible] cum infinit. Gaza libro 4. Gramm. [illegible], negant, non admittunt. [illegible], id eſt, non ſcribit quin faciat, Demoſthen. [illegible], non poteſt non pacere, in 1 pag. οὐ, negandi Aduerb. caret accentu, niſi cùm ponitur in fine ſententiæ, vel per [illegible] poſtponitur, vt apud Sophoclem Aiace. [illegible], pro [illegible]. Notandum, inquit Budæus, quòd οὐ in clauſulis acuitur, & in repetitione. Aliquando ponitur cum interrogatione, vt non apud Latinos. aliquando interrogatio eſt negatiua, cui ſubintelligitur affirmatio. [illegible] Æſchin. q. d. non. [illegible], non perſiſtes? Ariſtoph. cum alius negotiationibus. Plato in Apolog. [illegible], nemo enim diu ſaluus eſſe poteſt, ſi aut vobis, aut alteri cuipiam populo legitimè aduerſetur. [illegible], Thucyd. libro tertio, [illegible], vbi negatio vacat. Οὐ & μὴ in conſtructione implicita ſæpe ponuntur ornatus cauſa: ſed conuertere orationem oportet conſyderandùmque attentè in quod ſubiectum cadat negatio, quod orationis filum, locique neceſſaria ſententia ſatis indicabit.

Οὐ γὰρ, non enim, modus loquendi quum innuimus nos non velle contradicere. οὐ γὰρ in interrogatione, nónne? an non? Xenoph. [illegible]. Plato 6. de Rep. Οὐ γὰρ ταῦτ' [illegible], an non hæc maxima ſunt, an eſt potius aliud adhuc maius? Aliquando indignantis, quaſi quid malum? Lucian. [illegible]. Interdum geminatur in oratione, vel potius [illegible] ponitur. Plato in Phæd. [illegible]. Sic quoque Cic. de Orat. 1. Neque enim hæc ita dico, vt ars aliquid limare nõ poſſit: neque enim ignoro, quæ bona ſunt, meliora fieri poſſe doctrina.

Οὐ γὰρ ἀλλὰ, enimuero, [illegible], verùm enimuero, atqui, nam alioqui, ἀλλὰ μὴν ἀλλὰ, [illegible], quæ aliquando [illegible]. Ariſtophanes. [illegible] telius enim vi attrahit. &c. Idem in Ranis, [illegible], id eſt, [illegible].

Οὐ γὰρ ἂν, ſi minus non, alioqui non. εἰ δὲ μὴ, εἰ γὰρ [illegible]. Herodot. [illegible], nam niſi ita eſſet, nunquam ad tantum faſtigium euaſiſſet. [illegible], ne dicam.

Οὐ γὰρ ἄν που in negando ita dicitur vt [illegible], abſit enim vt, neque enim vtique. Plato in Sympoſ. [illegible].

Οὐ γὰρ δὴ, interrogando & increpando ponitur, vt Iliad. ς. [illegible]. Οὐ γὰρ δή που, nec enim ſane, Xen. 8. Pædiæ.

Οὐ γὰρ οὖν, nam alioqui nunquam. Plato. 5. [illegible]. vbi & [illegible], pro [illegible], &c.

Οὐ μὴν ἀλλὰ, verùm enimuero, [illegible], verùm, nam alioqui. Plato in Euthyd. [illegible]. Etenim hoc verbum cum ego ſæpe de multiſque audiam, ſemper admirari ſolitus ſum, vel [illegible] ponitur. Οὐ γὰρ οὕτως, non enim hoc modo, neque enim tantummodo, Demoſt.

Οὐ γὰρ ὅπως μὴ, etenim non modò non: Græco reſpondet ἀλλὰ καὶ, & Latino ſed etiam. Demoſthen. κατὰ Μειδίου, Οὐ γὰρ ὅπως μὴ [illegible], id eſt, Etenim per hoſce dies alicuius corpus cõntumelia affici oportere non modo non putatis, ſed etiam, &c. Sic Cicero Dolabellæ, Contigit enim tibi, quod haud ſcio an nemini vt ſumma ſeueritas animaduerſionis non modò nõ inuidioſa, ſed etiam popularis eſſet. Budæus tamen οὐ γὰρ ὅπως exponit, non enim hoc modo, & neque

neque enim tantummodo.

Οὐ γὰρ οὖν, non certè, in reſpondendo.

Οὐ δή που eſt ἐρωτηματικὸν pro ἆρα γε, nunquid, & nunquidnam Ciceroni & Terent. Plutarc. in Cicerone, Οὐ δή που καὶ Βατίνιος ἀσπάζεται παρ' ἐμοὶ βέλτιστα, Idem de Phocione cùm laudaretur à populo, ἐπιστραφεὶς πρὸς τὸν φίλον, εἶπεν, οὐ δή που κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα, nunquid nam malum quoddam verbum imprudenti mihi excidit?

Οὐ δῆτα negantis eſt, minimè omnium Cic. minimè quidem. Ariſtoph. Οὐ δήπου καὶ πεπέρακας γ' αὐτὸν; Χρ. οὐ δῆτ' ἔγωγε, equidem minimè, i. μὰ δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

Οὐ μὰ iurando vſurpatur, abundatque οὐ: μὰ enim per ſe negat. Hom. Iliad. 1. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, non per Apoll. Sic οὐ μὰ τὸν Δία, non per Iouem, Xenoph.

Οὐ μὰν pro οὐ μὴν, nec ſanè, neque verò, neque tamen, nec verò, οὐ μέντοι, οὐδὲ μὴν vel ὅτι μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ'. Ho. Iliad. δ, Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, verum haud ſcio. quod quaſi affirmantis eſt. Sic οὐκ οἶδα dicitur.

Οὐ μὲν δὴ etiam negantis vt οὐ δῆτα, minimè verò. Xenoph. Ἄλλος δὲ αὖ ἐπήρετο αὐτόν, ἦ καὶ τὸν ἵππον πλεῖον ἔχεις μαθόντες; οὐ μὰ δί' ἔφη οὐ μὲν δὴ, minimè verò inquit. Idem conduplicauit negationem ornatus cauſa lib. 5. Pædiæ, οὐ μὰ τὸν δί' ἔφη, οὐ μὲν δή.

Οὐ μέντοι παραπληρωματικῶς prolatum, id eſt, non, vel neque enim cū negatione implicitam aliam coniunctionem habet ornatus tantùm gratia, vt οὐκοῦν. Demoſth. οὐ μέντοι ἦν ἑτέρῳ εἰπεῖν λόγον, atqui tum nulli alij dicendi locus erat. Idem pro Corona, δημηγορίας τοιαύτας εὑρεθῆναι (οὐ μέντοι ἄν τις εὕροι ἄλλοθεν) τινὰς, &c. i. tales quidem illas quales nemo dicēdo aſſequi poſſit. Lucianus, Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν, οὐ μέντοι ἄλλος, profectò ipſe eſt, non alius. Οὐ μέντοι, pro minimè verò, id eſt, nequaquam, in reſponſione: Baſilius εἰς τὴν τ' αὐλὴν ἐφ' ὑψηλὴν ἀρχὴν. οὐ μέντοι. ἀλλ' ἐρρίφθαι φησὶν ὁ λίθος. Idem ſumpſit pro οὐ hoc modo, λαμπρῶς δημηγορίας, οὐ μέντοι ἐχούσας ὑπερβολήν. Οὐ μέντοι pro non tamen, verumtamen non, οὐ μέντοι, ἀλλὰ μή: Pauſanias, Ἐφθάρησαν ὑπὸ ἑκάστης ὁ φακοῖς ἐχρήσατο Πραξιτέλης τὸ πολὺ τῶν ἔργων, πυρὸς ἐμπεσόντος εἰς τὸ οἴκημα, οὐ μέντοι πάντα γε ἀφανισθῆναι, non tamen omnia cōſumpſiſſe, οὐκ ἅπαντα πάντα.

Οὐ μέν τοι, οὐ μὲν δή, Hom. Iliad.

Οὐ μέν τι δῆτα pro ἀλλὰ μὴν δῆτα, verumtamen, enimuero, verum enimuero. Plato in Phædone, Καίτοι γὰρ ἂν δόξειεν ἔφη ὁ Σωκράτης οὕτω γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέν τι δὴ ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον, verum tamen habere aliquid rationis. Additur etiam γε ſed τμητικῶς. Idem, Οὐ μέν τοι δῆτα τοῦτό γε ἀληθὲς εἰ βέλτιστον οἶδα εἰπεῖν περὶ ἐμαυτόν. Si verò detraxeris δῆτα, aut præpoſueris, fiet negatiua oratio, eritque, οὐ μέντοι vel οὐ μέντοι γε, & δὴ οὐ μέντοι idem quod οὐ μέντοι γε, id eſt, non tamen, verumtamen non. Plato 1. Politic. Ἀλλ' οὐ μέντοι ἦν δὲ ἐγὼ, ἐπαινέσαιμ' γε τοῦ λόγου ἐπεξελθεῖν παρακαλοῦμεν, ἕως ἄν, &c. Et pro οὐ μέν τι dicitur οὐ μὴν, οὔτε μὴν, καὶ οὐδὲ μὴν, id eſt, neque verò, nec tamen, nec verò Ciceroni, & nec ſanè. Sic etiam dicitur οὐ μὴν οὐδὲ, καὶ οὐ μὴν δὴ οὐδὲ, i. non tamen.

Οὐ μὴ, nequaquam, & ponitur vel cum Indicatiuo, vel Subiunctiuo. Plato cum Subiunct. lib. 1. de Repub. Ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἔσῃ, id eſt, non potes. Idem libro 2. φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, non erit. Ariſtoph. νεφ. οὐ μὴ σκώψῃς, ne irrideas. Ibidem, οὐ μὴ ληρήσεις, noli nugari: vbi eſt prohibentis. Cum Indicatiuo, Plato in Apolog. οὐ μὴ παύσωμαι φιλοσοφῶν, finem non faciam philoſophandi. Idem cum Subiunct. in Epiſt. τῆς ἀληθείας ὄντως οὐ μήποτε τύχῃ, veritatem nunquam aſſequetur. οὐ μὴ μνησθῶ, non meminero. οὐ μὴ μόλω, neutiquam veniam, Eurip. καὶ οὐ μὴ γνῷς, & neſciat. Apocal. 3. οὐ μὴ καταισχυνθῇ, non pudeſiat. 1. Petri 2. cap. οὐ μὴν κακὸν ἀναβλάστῃ, nihil mali germinabit, Herodot. οὐ μὴ σε ἐάσομαι, Ariſtoph. cum Indicat. οὐ μὴ ἀπολέσει τὸν μισθὸν αὐτοῦ, id eſt, nequaquam perditurus eſt mercedem ſuam, Marci 9. οὐ μὴ ποτε, nunquam, Gaza, id eſt, οὐδαμῶς. οὐ μή ποτέ τις ἐς τὴν γῆν ἔλθῃ, nunquam quiſpiam terram inuaderet, Thucyd. lib. 5. Syneſ. ita cum Optatiuo, Οὐ γὰρ μήποτε καταχρήσαιτο τῷ πορευθέντι, οὐδ' οὐ μὴ ἐμβάσαιτο τὸν ἀνθρωπον τῷ θείῳ φωτός. vbi negatio οὐδὲ περιττεύει pro οὐδὲ μή.

Οὐ μὴν, at non, non item, non etiam, haud dum, quanquā quin, non tamen. οὐ μὴν εἰκὸς, haud tamen veriſimile eſt, Plutarch. in Theſeo. οὐ μὴν τοῦτό γε τῷ Λυκούργῳ κεφάλαιον ἦν, neque tamen hoc precipuum inſtitutum fuerat Lycurgo, &c. Idem in Lycurgo. οὐ μὴν τοῖς ἀνίσοις ὑπάρχει ἀνάλογον, Ariſtot. lib. 5. Politic. cap. 1. Aretinus, diſparibus, tamen non exiſtit proportio. Faber verò inquit οὐ μὴν eſſe aduerſatiuam particulam melius quàm negatiuam. Item Ariſtot. libro 4. Ethic. cap. 3 ὁ δὲ χαῦνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει οὐ μὴν τόν γε μεγαλόψυχον. vbi Argyropylus, Lentus autem reſpectu quidem ſui exuperat, non tamen ipſum magnanimum. Aretinus, ad ſeipſum excedit, non tamen ad magnanimum. Sed lib. 10. Ethic. cap. 2. manifeſtè pro non tamē. οὐ μὴν ἐμίσησεν, non tamen odit, Plutarch. in Solone. οὐ μὴν ἐπήρθη, non tamen ſe extulit, Idem in Numa. Ariſtot. de mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέποντα λέγειν, οὐ μὴν τῇ γε φύσει συμβαίνειν, ſententiæ fundamenta iacere, diuinæ quid potentiæ congruentis, non item naturæ. Plato 2. de Rep. οὐ μὴν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους, non tamen ab ipſis fabulæ ſunt fingendæ.

Οὐ μὴν ἀλλὰ, enimuero, at verò, cæterùm quinetiam, attamen, atqui: & in principio orationis, vt apud Theophr. hiſtor. lib 4. cap. 9. pro verùm enimuero. Cùm negationis ſpeciem præferat, tamen affirmationis vim habet. negat verò ſublata particula ἀλλὰ, aut præpoſita, vt in οὐ μέντοι diximus fieri. Demoſt. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐλπίζω ὑπερβάλλειν εἰπεῖν ὑμῖν τὴν δίκην ταύτην. Dicitur & Οὐ μὴν ἀλλά γε. Halicarnaſſ. ἴσασιν μὲν οὐκ ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχουσι γε. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω τοῦτο ὑφ' ἡμῶν τεθνεώτας, Polybius, id eſt, verùm eſto, ſed ſit ſanè: quod planè concedentis non eſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ etiam τμητικῶς profertur: Plato in Parmen. Οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος. pro οὐ μὴν ἀλλ' αὐτός γε.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, cæterùm, non ſolùm, ſed etiam, quinetiam, Gaza de Seneċt. καὶ συνάγει διαφερόντως τὰ ἀεὶ τὰ πλάγια, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, & cùm omnes corporis partes cōtrahit, tùm vel maximè coſtas cogere atque adducere poteſt, Ariſtot. lib. 2. Anim. ſic Gaza.

Οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, verùm melius, Ariſtotel.

Οὐ μὴν δὴ οὐ, cæterùm non, Ariſtot. lib. 3. Anim. οὐ μὴν δὴ οὐδ' ἀλόγιστα περιτρέψει τὴν διάφθειραν εἰς τὸ φθορὰν, cæterùm eſſe nonnulla arborum ſemina, quę perire celerius poſſint, non temerè dixeris, Theophr. lib. 4. de cauſis plant.

Οὐ μὴν δὲ, οὐδαμῶς δὲ, Heſych.

Οὐ μὴν δὲ καὶ, &c. non item etiam, Bud. in Epiſt.

Οὐ μὴν καὶ, ſed non, Porphyrius.

Οὐ μὴν οὐδὲ, &c

Οὐ μὴν οὔτε, non tamen, verumtamen non, neque verò, id eſt, οὐ μὴν, οὔτε μὴν, οὐδὲ μὴν, & οὐ μέν τοι, δὴ οὐδὲ δὴ οὐ μέν τοι, vel οὐ μέντοι γε. Xen. οὐ μὴν οὐδ' ἐπεχείρησάν πως γε τὸ σιωπῶντας ἀπολέσαι. οὐ μὴν οὐδὲ ἦν δαψιλὲς χῶρα τῇ πόλει, at neque latum ſolū vrbi fuerat. Plut. in Numa. οὐ μὴν οὐδ' ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων ἔσται πόλις, nec tamen ſi iſta adſint omnia, ciuitas erit, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 6. οὐ μὴν οὐδ' ἂν κατασχεῖν μοι δοκεῖ, neque verò videtur vnquam retenturus fuiſſe, &c. οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην ἀξιοβουλίαν, ne in alia quidem ſolertia, Thucyd. ſic Valla. οὐ μὴν οὐδὲ θάτερον ἀδύνατον, cæterùm alterum quoque fieri poteſt, Theophraſt. lib. 4. cap. 6. de cauſ. plant.

Οὐ μὴν που, haud dum tamen. Demoſthen. οὐ μὴν που τοῦτο βέλτιστον λέγειν.

Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ, id eſt, non ſolùm, Sed etiam. Gregorius, Καὶ τὸν ὅλον ἀπεῖπον τὸν λόγον ὑπεδεξάμην. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ προσαγωνιστὰς, καὶ τοὺς ἄλλους προσφέροντες. Idem, καὶ πάντων, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τις, &c. Cicero in Verrem act. 1. Primùm M. Metellum amiciſſimum: deinde Hortenſium Conſulem: non ſolùm, ſed etiam Q. Metellum: i. neque ſolùm hunc.

Οὐ μόνον οὐχ, non ſolùm non. Demoſt. οὐ μόνον οὐχ αἱ, Idem.

Οὐ πάνυ, ἀντὶ τοῦ σπανίως, rarò apud Hippocrat. ſignificare annotat. Gale. lib. 2. Aphoriſ. 19.

Οὐ πολλῷ ὕστερον, non multò pòſt.

Οὐ τοίνυν, neque verò. Demoſthen. Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλον ἐστὶν ὅτι χρήματα ἅπαντα ἐστί, neque verò ex his tantum conſtat. Οὐ τοίνυν pro ἀλλὰ μὴν οὐ, atqui non, at nec. Idem Demoſ. Πῶς οὖν ἀναισχυντότερα πράξεις ἑαυτοῦ τούτων γένοιτο; οὐ τοίνυν ἀντειπεῖν, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα, at is nec contradicere, nec hiſcere viſus eſt.

Οὐ τοῦ τυχόντος, non vili, non gregario, eximio.

Οὐ χαλεπῶς, haud magno negotio, non grauatim.

Οὐ τοῦτο μὴ γένοιτο, abſit hoc quæſo, ne ita interpreteris.

Οὔα, ας, ἡ, ſorbus arbor, Theoph. libr. 3. hiſtor. plant. dicitur & ὄα & οἴα vide Ὄα. Οὖα, τὰ, ſorbā. vide Ὄα.

Οὐαί, væ, fortè ab Hebræa voce H O I, quæ idem ſignificat.

Οὖας, ατος, τὸ, auris, οὖς, Nonnus, & in Epigr.

Οὐάτιος, ου, ὁ, extremus, πέμπουσιν ὑπ' οὐατίοις, ſub imis calcibus, Orpheus.

Οὐατόεις, εντος, ὁ, auritus. θηρὶ οὐατόεντι. in Epigr.

Οὐβρώστις, fames, vel potius μεγάλος λιμὸς pro βούβρωστις.

Οὐ γᾶν, οὐ μὰ τὴν γῆν, Theocrito.

Οὐγγία, ας, ἡ, vncia. ſed frequentius οὐγκία ſcriptum reperitur. continens autem drachmas octo ſcripula viginti quatuor compendiaria τῆς οὐγκίας nota eſt ℥.

Οὐδαῖος, α, ὁ, humilis, terrenus, terreſtris, liminaris, ἐπίγειος, χθόνιος, καταχθόνιος. vnde οὐδαῖος κρατῆρας apud Dionyſ. πρὸς οὐδαίμονας, ἔγγονοί πλύνειν. & πίδαξ οὐδαίη terreſtris fons apud Nonnū. è terra ſcaturiens.

Οὐδάμινα, τὰ, friuola: Calliſtratus apud Euſtath. vult ſignificare τὰ κάλλυσμα, καὶ λύματα, dicique ἀπὸ τοῦ οὔδεος, purgamenta, & quę euerruntur ex pauimentis, exuerræ Feſto. idem tamen Calliſtratus apud Homer. Odyſſ. ρ, legit οὐδ' ἅλα δοίης, id eſt, ne micam ſalis.

Οὐδαμῇ, nunquam, nequaquam. οὐδαμῇ οὐδαμῶς apud Suid.

Οὐδαμῆ, nullatenus, nuſquam, nullo modo. οὐδαμόθι. Suidas. οὐδαμῆ ἄλλῃ, nuſquam alibi. Plat. 1. de Rep. τοῦτο μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ, hoc nullo modo concedo. In οὐδαμῆ οὐδαμῶς verò altera negatio redundat. nam idem ſignificat quod οὐδαμῆ: & opponitur huic πάντη πάντως. Idem Plato in Epiſt. ad Dionis propinquos. Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσεν, &c. Cic. Tuſcul. 5. Quò cùm veniſſem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum Syracuſanarúmque menſarum, nullo modo mihi placuit. Philo de mundo, δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῆ οὐδαμῶς καταληφθείσας, alias poteſtates nullo prorſus pacto ſenſu perceptas.

Οὐδαμινέστερον, nihilominus.

Οὐδαμινὸς, οῦ, ὁ, contemptus, nullius pretij, εὐτελὴς, ἄτιμος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, Heſych. Chryſoſto. ὁ Θεὸς ἀντὶ μικρῶν καὶ οὐδαμινῶν βασιλείας χαρίζεται, i. Deus pro exiguis nihilique rebus regnum largitur.

Οὐδαμόθεν, ex nulla parte, non aliunde, ex nullo loco, à nullo. Xenoph. οὐδαμόθεν δανείζεσθαι δεῖν ἀργύριον, à nemine mutuam ſumere pecuniam datur. οὐδαμόθεν γῆς, nuſquam gentium. Οὐδαμόθι. Suid. idem quod οὐδαμοῦ.

Οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν, non aliunde quàm ex eo.

Οὐδαμοὶ, nulli. πρὸς οὐδαμῶν, à nullis. οὐδαμοὶ quaſi οὐδ᾽ ἀμοὶ ne vous quidem.

Οὐδαμόσε, &

Οὐδαμοῦ, nuſquam. γῆς οὐδαμοῦ, Ariſtid. Οὐδαμοῦ, nullius pretij & exiſtimationis. Sophocl. in Antigona, Καὶ μὴ ζεῖν ὅστις αὐτὸς τῆς αὐτοῦ πάτρας, φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω. Sic & Latinè vſquam ſumitur: Terentius, Quaſi iam vſquam tibi ſint viginti minæ.

Οὐδαμῶς, nullatenus, nequaquam, οὐδαμῶς ἀλλ᾽ ἔτι καὶ μᾶλλον, pro οὐ μόνον ἀλλά, Plato de Legib. Οὐδαμῶς ῥᾶον, nullo modo facilius. Xenoph. in Œconom. ὅτι οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ὁ μὲν ὕλη ἐπιμελοῖτο.

Οὖδας, εος, τὸ, ſolum, terra, pauimentum, γῆ, ἢ τὸ ἔδαφος.

Οὐδὲ, neque. In hac coniunctione ſæpe tacita quædam vis eſt: vt οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, tu ne Deum quidem times, capite 23. Lucæ, Οὐδὲ aliquando περιττεύει, vide exempla in Οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ.

Οὐδ᾽ ἂν, ne ſiquidem.

Οὐδ᾽ ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἄν. Ariſtoph. in Pluto, οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐπιθύσειεν. Sic μηδ᾽ ἂν εἷς. & in Accuſat.

Οὐδ᾽ ἂν ὁτιοῦν γένηται, vel γένοιτο, non, quicquid acciderit, vel acciderit: vt Latini non, quicquid eſt, vel ſit, Et nó quicquid id eſt, vel fuerit. Vſus eſt huius græcæ clauſulæ in vehementi negatione, cùm quid factum eſſe vel fieri poſſe diffitemur: vt vulgò, *non quoy que ce ſoit, ou ſuſtenon. quoy qu'il en aduienne*: quaſi dicatur minimè omnium, vel nullo modo, nulla re. Gregorius in primo κατ᾽ Ἰουλ. τοσοῦτον ἀπέχοντες ἦσαν, καὶ τῆς παρ᾽ ἀλλήλων ὑφ᾽ ἡμῶν ἀναγκάσαντες τὸν βασιλέα ἀχθεσθέντες καὶ ἀπειλήσαντες, καὶ μηδ᾽ ἂν ὁτιοῦν γένοιτο τὸ πρόσωπον τι μεταβαλόντες, Et qui nullam, quicquid accidiſſet, mutati vultus ſignificationem dediſſent. Idem in 2. Ὡς οὐδ᾽ ἂν ὁτιοῦν γένηται δυναμένους ἐκ τῆς αὐτοῦ δυναστείας τὴν πόλιν, id eſt, nullo pacto: quod & poſſit ita reddi, Tanquam non, quicquid fiat, poſſit vllus ab eius potentia ciuitatem defendere. Demoſthen. περὶ συντάξ. ὃν γὰρ ἄν τις καιρὸν προδῷ τοῖς ἐναντίοις καὶ προῆται, οὐδ᾽ ἂν ὁτιοῦν ποιῇ πάλιν, εἶθ᾽ ὅταν ἐθέλῃ, Quam oblatam occaſionem rei bene gerendæ ſi quis ſponte velut hoſtibus prodita cauſa, omiſerit, non, quicquid tentarit poſteà, queat conſeruare. Quæ & à doctiſſimo Budæo annotata, ſed ita tamen vt animaduerſione & cultura non parua indigerent.

Οὐδ᾽ ἀρχὴν, nequaquam, vt Latinis nec vtique, & neutiquam, Terent. μηδαμῶς, μηδόλως, ſiue μηδὲ ὅλως. Nam ἀρχὴν ὀρθῶς ἐπιρρηματικῶς ponitur pro planè, prorſus, πάμπαν, παντελῶς. Pauſanias in Bœoticis, Οἱ μὲν οὐδ᾽ ἀρχὴν ἀνῃροῦντο νεκρούς, planè non legebant cadauera ad ſepulturam. Politianus tamen malè tranſtulit, non initio. Herodotus. in Erato, Εἰ γὰρ ἀρχὴν μὴ ἔλαβον, ſiquidem omnino non accepi. Et pro οὐδ᾽ ἀρχὴν, dicitur οὐδόλως. Vide Ioannis cap. 8.

Οὐδὲ γὰρ νῦν τοι, nec enim nunc quidem, Xenophon octauo, Pædiæ.

Οὐ δὲ δὴ, nec verò, apud Bud. in Epiſt. priorib. id eſt, ac neque etiam.

Οὐδὲ εἷς, pro οὐδεὶς. οὐδ᾽ ἐστιν οὐδεὶς, &c. nullus eſt, Plutarch. in Lycurgo. Οὐδὲ ἕν, i. οὐδέν.

Οὐδ᾽ ἔτι που, nuſquam amplius.

Οὐ δὲ μὴν, Idem quod οὐ μὴν, οὐδέ γε, neque verò, nec tamen, nec verò, nec ſanè, Cicero p[illegible] nica negatione cum Subiunctiuo. Sophocl. in Aiace, ἀλλ᾽ οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ᾽ ἴδῃ ποτε, ſed neque nunc te præſentem videbit. Plato Epiſtol. 7. οὐκ ἔστιν γὰρ ῥητὸν οὐδαμῶς ὡς ἄλλα μαθήματα, οὐδὲ μὴ ποτε γένηται, neque vnquam erit.

Οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν, nullo pacto, nullo modo, prorſus.

Οὐδ᾽ ὅσον, ἢ ἐλάχιστον, neque minimum, id eſt, nihil, Schol. Apollon. libro 2. οὐδ᾽ ὅσον, ne tantillum quidem. ἐπιτατικῶς ponitur, in Epigram.

Οὐδ᾽ ὁτιοῦν ὑγιὲς, nihil ſani, nihil recti, nihil boni.

Οὐδ᾽ οὐ μὴ γένηται, neque fiat, Matth. 24. vt ſit abominantis quanquam ſolent Euangeliſtæ huiuſmodi verbis abuti pro futuro, i. neque fiet. Sic οὐδ᾽ οὐ μὴ, pro οὐδὲ μὴ poſuit Syneſius, Οὐ γὰρ μὴ ποτε καταχύσεις τὸ πνεῦμα, οὐδ᾽ οὐ μὴ ἀφίσεις τὸν ἀνθρώπων τὸ θεῖον φωνῆς. vbi negatio περιττεύει.

Οὐδ᾽ οὐ ἐν κακοῖς, ne ſic quidem malè, prouerbium. Vide Bud. in Annot. in Epiſt.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, multum abeſt, nequaquam, Demoſtheni: idem enim eſt ac ſi negationem abſtuleris, vt pro Cteſiphonte. οὐδὲ γὰρ ἐπῆλθον ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς φιλαυτίας, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. vide Οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ.

Οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἑνὸς, à nullo.

Οὐδεὶς pro οὐδεὶς, Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ᾽ οὐδείς.

Οὔδει, ſolo, terræ, vide Οὖδας.

Οὐδεὶς, nullus, nullius pretij, Demoſ. ὡς οὐδεὶς νέος, ſi quis alius iuuenis, Plato in Epiſt. ὡς οὐδεὶς ἄλλος, Ariſtoph. pro ſi quis alius. οὐδεὶν ἐστιν pro ἀφεῖμαι. Eſt verò οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδέν: vt μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν. Et in Genitiuo οὐδαμοῦ, vt μηδαμοῦ.

Οὐδεὶς λόγος τούτου, hic nulla opinione præditus eſt, nullo numero habetur.

Οὐδεὶς πώποτε, nemo vnquam.

Οὐδεὶς ὅστις, nullus. οὐδεὶς ὅστις οὐ συνεπῄνει, nemo non annuebat, Lucian. Dicitur & pro eo οὐδεὶς ὁστισοῦν. Demoſt. ὧν ἂν οὐδεὶς ἀγῶνα ὁντινοῦν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι, Quarum rerũ gratia nullum non certamen maiores noſtri ſuſceperunt.

Οὐδεὶς ὁστισοῦν, nullus, Plato. dicitur & οὐδ᾽ ὁστισοῦν, & μηδ᾽ ὁστισοῦν.

Οὐδέ μὴν, non quidem.

Οὐδεμῇ, nulla in parte, Genit.

Οὐδὲ μὴν, ſed nec, neque verò, nec tamen, nec verò.

Οὐδεμία αἰτία, incerta cauſa, Gaza. vide Οὐδεὶς.

Οὐδεμία μηχανὴ μὴ, nullo pacto fieri poteſt quin, nihil cauſæ eſt quin. Lucian. Τοξαριδίῳ, Τὸν γὰρ ἕτερον ὀφθαλμὸν οὐδεμία μηχανὴ μὴ ἂν ἀμβλύτερον διαβλέπειν, τοῦ μεγέθους ὄντα τῆς χείρονος, nullo pacto fieri poteſt quin alter oculus obtuſius videat.

Οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil. Accipitur pro οὐ ſicut nihil Latiné. Gregorius. Διὸ καὶ πάσαν τὴν κατὰ γνῶσιν οὐδὲν ὑπὲρ τὰ ἔσοπτρα πλεῖον, non plus eſſe cenſet quàm ſpecula. Ariſtot. 3. Ethic. ὡς οὐδὲν πρὸς ἔργον ὄντος τοῦ διδάσκειν, cum nihil ad rem pertineat. Cicer. in Tuſcul. Sed nihil te interpellabo. οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει, nihil vobis nocebit, Lucæ cap. 10. ἔτι δὲ οὐδὲν ἴαμα, nulla medicina. οὐδὲν ὅπου ποιεῖ ἐς, id eſt, τὰ ποιοῦντα, Thucydid. οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακωθέντες, nulla in re tenuiter afflicti, Thucydid. id eſt, ἐν παντὶ πράγματι μεγάλως κακωθέντες. οὐδὲν εἶναι, nihil ſum, prouerbialiter, Eraſm. in Prouerb. οὐδὲν ὅσον ἐν τῷ ῥυθμῷ, Ariſtophani, id eſt, οὐδεὶς πώποτε ῥυθμὸς, οὐδ᾽ ἔστιν ὅτε, nec vnquam. Gaza ex Cic. de Seneƈt. οὐδ᾽ ἔστιν ὅτε χωρὶς τόκου ἀπέδωκεν, nunquam ſine fœnore reddit. οὐδὲν ὅτι, οὐ, &c. nihil non, Thucyd. & οὐδὲν ὅτι μὴ, nullum non. εἰς οὐδὲν γένεται, ad nihilum redigitur, cap. 5. Actor. Apoſtol. περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι, nihili facio, μηδὲν τίθημι: vide in verbo παρ᾽ οὐδὲν ἦλθεν ἀποκτανθῆναι, quod Cicero dixit, Propius factum eſt nihil, quàm vt ille occideretur. περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant. πρὸς οὐδὲν, ſine cauſa. πρὸς οὐδὲν ἐλαθεῖν, Soph. οὐδὲν geminatum vbi tamen negat, Naz. in Or.

Οὐδὲν οὐ ἔφασαν, i. οὐκ εἶ, i. negarunt. οὐδὲν μὴ cum Subiunct. Ariſtoph. & Cum Optat. Idem.

Οὐδὲν ἀπὸ τρόπου dicunt Attici pro οὐκ ἀτοπῶς, non abſurdum, non alienum ab honeſtis moribus, vide Ἀπό. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, αὐτὸ τὸ ἐν ἐτυχεν, vide in Adagiis nihil ad Bacchum, i. οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, nihil ad rem. Οὐδὲν πράγμα σοῦ Atticè dicitur ἀντὶ τοῦ οὐδὲν φροντίζω σοῦ, nulla mihi tui ratio & cura, vide Πρᾶγμα.

Οὐδὲν διαφέρει, nihil refert.

Οὐδὲν ἔργον, nullius vſus, nihil opus.

Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ᾽ ἢ, tantùm non, propemodum.

Οὐδὲν ἧττον, &

Οὐδὲν ἔλαττον, nihilominus. Xenop. Suid. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, καὶ ἴσον.

Οὐδὲν μᾶλλον, pro non vel nequaquam vſurpant Attici. Thucyd. lib. 2. ἔς τε ἐσβολὰς αἳ τὴν ἐλάττω παρασκευὴν οὐδὲν μᾶλλον ἐπαναστήσαντες, pro οὐκ ἐπανέστησαν. οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλουσιν οὐδὲ ποτε, ἢ, &c. nihilo magis mutantur, quàm, &c. Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 17. Οὐδὲν μᾶλλον phraſis etiam fuit Scepticorũ, qua vtebantur ἐν τῇ ἐποχῇ & in aſſentionis retentione, cùm ſignificabant nihil ſe magis in hanc quàm in illam partem inclinare. Sextus Empericus ἐν τοῖς ὑποτυπώσεσι. Οὐδὲν μᾶλλον, inquit, λέγοντες διαβεβαιούμεθα περὶ τοῦ πάντας τοὺς σκεπτικοὺς αὐτὴν ἀληθῆ, καὶ βέβαιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον αὐτοῖς οὐδὲν μᾶλλον ἀπὸ ἑκατέρου. Similis erat formula loquendi quam & vſurpabant, Οὐδὲν ὁρίζω. Idem Ὁρίζειν δὲ νομίζομεν οὐχὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν τι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προσφέ-

προσίεμαι τῶν συγκαταθέσεων. Cùm igitur dicit Scepticus οὐδὲν ὁρίζω, id eſt, nihil definio, hoc dicit, ἐγὼ οὕτω πέπονθα νῦν, ὡς μηδὲν τῶν ὑπὸ τὴν ζήτησιν τὴν δὲ πεπτωκότων τιθέναι δογματικῶς, ita nunc ſum affectus, vt nihil horum quæ quæruntur dogmatis loco ſtatuam. Ἀναιρεῖσθαι δὲ καὶ οἱ σκεπτικοὶ καὶ αὐτὴν τὴν οὐδὲν μᾶλλον φωνήν. ὡς γὰρ μᾶλλον ἐστὶ πρόνοια ἢ οὐκ ἔστιν, οὕτω καὶ τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἐστίν, ὃ ἐστί. σημαίνει οὖν ἡ φωνὴ τὸ μηδὲν ὁρίζειν, ἀλλὰ ἀπροσθετεῖν. ἡ δὲ πάντα λόγῳ φωνὴ καὶ αὐτὴ συνάγει τὴν ἐποχήν. Τοῖς μὲν γὰρ πράγμασιν διαφωνούντων, τῇ δὲ λόγων ἰσοσθενείᾳ, ἀγνοία τῆς ἀληθείας ἐπακολουθεῖ.

Οὐδὲν ἧττον, nihil vetat: nam ἧττον αὐτὶ τοῦ κωλύει vſurpari diximus. Demoſth. κατὰ Μειδίου, οὐδὲν γὰρ ἧττον ἀκούειν αὐτὸ τοῦ νόμου. Gregor. Οὐδὲν δὲ ἧττον ἴσως μικρόν τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ ὑπὲρ ἀνάγκης, nihil impendit quominus addamus. Ariſtoph. Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον εἰς ἀκοὴν τοῦ ἐκεῖνο. vide Οἶος.

Οὐδὲν ὁπωσοῦν, nihil, nullum. vide Οὐδὲν ὁπωσοῦν.

Οὐδὲν οὐδαμοῦ, nihil quicquam.

Οὐδὲν ὄφελος, nullus eſt vſus, nihil prodeſt. οὐδὲν ἔστι μοι πρᾶγμα πρὸς σέ, hoc iam nihil ad me pertinet. Verba ſunt quibus ſignificabant ſe nolle iam pacto vel contractu teneri. Οὐδὲν πλέον, quære Πλέον.

Οὐδὲν πρᾶγμα, nihil eſt incommodi & moleſti. vide Πρᾶγμα.

Οὐδέν τι μᾶλλον, non magis, nihilo magis. αὐτὶ τοῦ οὐδαμῶς, οὐ διόλου. Xenoph. πυνθανομένῳ μὴ σὺ ἔσει ὦ Χαιρεκράτες, μὰ Δί' οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ γεωργὸς ἐπιφέρων ἐν παιδίον κατασκευάζειν, non hercle magis quã. Rurſus, οὔτε αἰδὼς, οὐδέν τι μᾶλλον δεσπόζειν χρήματα, Apud Euripid. in Hecuba pro οὐδαμῶς.

Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, Xenop. rem haudquaquam difficilem flagitas.

Οὐδὲν ὢν pro οὐδαμινὸς, δυστυχής. Sophocl. οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ, quum nihil ſis, pro eo qui nihil eſt, intercesſiſti, i. pro mortuo.

Οὐδένεια, interitus, ἀπωλεία, vilitas, ἀτιμία.

Οὐδένες, nulli. Plato Epiſtol. 7. οὐδένες τούτων μόνοι μὴ ἔθωσι, &c. Itẽ οὐδένες, nihili homines, contempti, qui & μηδένες dicuntur à Sophocl. βαρβάρους δὲ οὐδένας, barbaros nullius pretij, perditos. Euripid.

Οὐδενόσωροι, nullius pretij & momenti: ab ὤρα, curare. vnde ὀλιγωρεῖν, negligere. οὐδενόσωρα, quæ ne vno quidem horæ momento durabant: ſic Valla. Οὐδενόσωρα, id eſt, οὐδεμιᾶς ὥρας καὶ φροντίδος ἄξια, ἀπὸ τῆς ὤρας. ὤρα γὰρ ἡ φροντίς: ſic Interpres Homeri in illud, Iliad. θ, τείχεα μηχανόωντο ἀλωπεκίᾳ, οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἀνέρος εἴρξει, muri quorum nulla habenda ratio & cura, aſpernabiles.

Οὐδενόω, ad nihilum redigo.

Οὐδέπω, nihil dum.

Οὐδέπως, penè nihil.

Οὐδέ, neque οὐδέ.

Οὐδέπω, nondum, Apollon. Rhod. Οὐδέπωτε apud Heſych. οὐδαμῶς.

Οὐδέ νιν, neque illum, Heſych.

Οὐδέπη, nullo modo, Hom. Iliad. οὐδέπη ἔστι, οὐκ ἔστι.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, apud Demoſt. ὡς αὐτὸς ὁρᾷς, ſignificat multùm abeſt, nequaquam, vt πολλοῦ γε καὶ δεῖ. vide Οὐδ' ὀλίγου δεῖ.

Οὐδέποτε, nunquam. ὡς οὐδέποτε, vt antea nunquam, Xenoph. οὐδέποτε, citra diſcrimen temporis, Gaza lib. 4. Gramm. οὐδέποτε, nunquam poſthac, in futurum. Laert. affirmando poſuit.

Οὐδέπω καὶ τήμερον, ne hactenus quidem, Bud. in Epiſtol. prioribus.

Οὐδεπώποτε, neutiquam, idem quod οὐδέποτε. Hoc tamen differũt, quòd οὐδέποτε iũgitur tribus temporibus: οὐδεπώποτε verò ſoli Præterito. Thom. Mag. & Gaza. οὐδεπώποτε, nunquam antea, apud Demoſt. ſæpius.

Οὐδέτερος, α, ον, & οὐδέτερος, neuter. οὐδέτερον, neutrũ. Plato 2. de Republ. ἐστὶ φήσομεν τὸ καὶ ἀγαθὸς ὁ δίκαιος. ὁ δὲ δίκαιος, οὐδέτερον, i. iuſtus neutrum eſt. Idem libro 2. οἷς ἢ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστέον, quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτεροι in plurali.

Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Οὐδετέρως, neutro modo.

Οὐδέποτε, nunquam. Hom. Iliad. α, ἐθάδε δή οὐδέ τι σοι, ἄλλα ἔτος, i. οὐδέποτε. Capitur item pro οὐδέ. ibidem, οὐδέ τι πω, ἴδμεν ξυνήια, κείμενα πολλά.

Οὐδὲ πωποτοῦν, non dicitur, Phrynich.

Οὐδέπω, nunquid, ἆρα γε, num fortè, num tandem in interrogatione: Xenoph. οὐδέπω καὶ σὺ ἐν τῇ τοιαύτῃ εἶ χρηματίστη τοιαῦτα χρήματα ἔσῃ ἀδελφέ. Plato pro neutiquam. lib. 1. de Repub. οὐδέπου ἄλλου τοῦ μέλλει ἢ τοῦ ποιμνίου, arti paſtorali nihil vtique aliud curæ eſt. Ariſtoph. in Ranis. Τί δή ἐστιν, οὐ δήπου μ' ἀφικέσθαι ὑπὸ νοσεῖ Ἀλκμήνης αὐτός; Interp. ἀντὶ τοῦ ὄντως δηλονότι. ὁ γὰρ οὐ ἄρνησις, συγκατάθεσιν oſtendit.

Οὐδ' ὁπωσοῦν, nequaquam, minimè: negantis eſt in reſponſione, Xen. οὐδαμῶς.

Οὐδίζω: vnde προσουδίζω, i. humi allido, Plutarc.

Οὐδενικὸς, pro οὐτιδανὸς, nullius pretij.

Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, non parùm abeſt, id eſt, πολλοῦ γε δεῖ, multùm abeſt, longè abeſt, quod & ab eo plurimùm abeſt dicit Cicero, multùm intereſt, non parùm eſt diſcriminis: pro eóque dicitur Atticè geminata negatione οὐδὲ πολλοῦ δεῖ: redundat enim οὐδέ. Demoſth. ὑπὲρ Ἀλοννήσου. Οὐδὲ γε τοῦ χεῖρον ἐστὶν εἰς ἀδίκημα τὸ τυράννου παραλιπεῖν καὶ ὑμῶν, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, Neque verò par eſt delictum vtrùm principi ne an vobis rerum gerendarum eripiatur occaſio, ab eo multùm abeſt: vel in vtroque non parùm multum eſt diſcrimen, neque parùm inter hoc & illud intereſt diſcriminis. Idem in eodem, Οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim illorum loco hæc nobis obtigerũt, ab eo multùm abeſt. Vide Πολλοῦ γε δεῖ alibi ſuo loco: pro quo Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ etiam ponitur ſuperflua negatione. Idem Demoſth. in eadem Orat. Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματα ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τῶν ἄλλων, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim quòd vos ſæpe hominum aſpernabilium opera vti ſoleatis in Rep. Ideò & aſpernabilia ea munera quæ ab exteris vrbi commiſſa ſunt: ab eo multùm abeſt.

Οὐδαμῶς, haud quaquam, οὐδ' ἀρχήν.

Οὐδ' ὅσιον, impium, nefarium, vt οὐχ ὅσιον, ἀνόσιον, apud Demoſth. πολλὰ οὐχ ὅσια ποιῶν, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια.

Οὖδας, εος, τὸ, limen, pauimentum, ſolum. οὔδει, i. ἐδάφει, τῇ γῇ. Apollon. 2. οὔδει πέσε, cecidit in terram.

Οὐδὸς, οὐδοῦ, ὁ, ἡ οὐδός, ſolum, limen, βαθμὸς, βατήρ, φλιά. Iliad. θ, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, i. εἴσοδος. Ho. Odyſſ. ο, περιφραστικῶς dixit ἐπὶ γήραος οὐδῷ, pro εἰς τὸ γῆρας. Idem ibidem, ὃν κατέλειπον ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in ſenectutis limine. Plato 1. de Republ. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί. vbi Socrates cum Cephalo admodum ſene colloquitur. Phocylides, μέχρι γήραος οὐδοῦ, i. γήραος ἄχρι, vt eſt apud eundẽ. ἀμφὶ τὸν οὐδὸν γήρως, circa ſenectutis limen, Lucian. Vide in Prouerb. Limen ſenectæ apud Eraſmum. Τὸ οὐδὸν ὑπερβαίνειν, ſupergredi pauimentum. Plutar. in Romulo. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο. Hom. Odyſſ. ι. limen ſuperauit & eſt egreſſus. Οὐδὸς ὁ λαύρα, Suid. angiportus, ἡ στενὴ ὁδός.

Οὐδαμοῦ, nequaquam, nihil prorſus, οὐδὲ τὸ σμικρόν. ἐξαίρετον ἔχει οὐδαμοῦ, nihil excellẽs habet, Dioſc. πρὸς ἐν οὐδαμοῦ, ad nullum, Dem. Item οὐδαμοῦ, nequaquam, nullo modo, aduerbialiter, Idem. διαφέρειν οὐδ' ὁτιοῦν ne tantillum quidem differre, Plato.

Οὐδρία, hydria, Atticæ metretæ dimidium. Heſyc.

Οὐδ' ὡσπερεὶ pro οὐδ' ὥσπερ, Quintil. lib. 1. cap. 6.

Οὐδ' ὡς, Suid. οὐδαμῶς ὅλως.

Οὖθαρ, ατος, τὸ, vber, ſumen, aruina, pinguedo ſoli, mamma. Odyſſ. ι, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, vbera diſtendebantur. Herodotus in Melpom. τὰς φλέβας τὰς ἐμπλεῖς ... καὶ τὸ οὖθαρ κατιέναι, vber demitti: Sic Maro, Armentalis aquæ mammis. Vnde tranſlatè οὖθαρ ἀρούρης, vbertas telluris, ager feracitate inſignis, ἡ εὔκαρπος γῆ. Homerus Iliados ι, Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιικὸν οὖθαρ ἀρούρης, Interpr. τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς χωρίον. Sic Cæſar Vopiſcus apud Varronem de Re ruſt. libro 1. capite 7. campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumen, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam. Cicero de Senectut. Iam hortum ipſi agricolæ ſuccidiam alteram appellant. vbi ineptè Nonius ſucceſſionem neceſſariam expoſuit. ſufficiebat enim à ſuccidia carnariorum tranſlatum eſſe dicere, vt οὖθαρ Græcis: id quod reſpexiſſe videtur Virgil. quum inquit, Terra antiqua, potens armis, atque vbere glebæ. Οὖθαρ etiam dicitur, vt notat Apollon. Interpres.

Οὐθέτερος, neuter.

Οὐθεὶς, Æolicè pro οὐδεὶς, nullus. Ariſtot. 1. Œcon. οὐθεὶς ἐπιμελεῖται ὁμοίως τῶν ἀλλοτρίων καὶ τῶν οἰκείων, nemo perinde aliena vt ſua curat. οὐθενὶ, nulli. Idem in Politic. οὐθεὶς non dicitur ab Atticis, ſed οὐδείς, Phrynic.

Οὐθέν, nihil, Phalaris in Epiſt. & Gaza. Aliquando prouerbialiter dicitur, Eraſ. in Adag.

Οὐθένεια, ας, ἡ, vanitas, ἡ ἀσθένεια, imbecillitas: & adiectiuè, μηδαμινὸν, ἀτελές.

Οὔθην, non tamen, non omnino, nequaquam, Apoll. Rhod. & Hom. Iliad. ν, Οὔθην ἔμπης πάντα ποιήσω ... i. οὐδαμῶς. Alij οὐ θήν, disiunctim.

Οὔιγγον, vingum, ſic Ægyptij quandam plantam vocãt teſte Theophr. lib. 1. hiſt. plantar. cap. 2. & lib. 4. cap. 6. de cauſ. plãnt. οὔιγγον legitur ibidem & οὔιτον pro eodem. Plinius habet oëtum lib. 21. cap. 15. Depingit Thevetus in Amer. napi maximi magnitudine, foliis maluæ abſque ſemine. corrupta voce vocãt hodie Indi Hetich. Eius duæ ſpecies vna radice alba: altera cotonei colore: deſcribit idem Theophr. hiſtor. libro 1. cap. 11. cuius verba Plinius non ſatis fideliter expoſuit. Heſychius.

οὐδὲν χρηστὸν εἶναι ἐστὶν οὕτω. in eo tamen ſcriptum αὐτὸς & αὐτοῖς mendoſe.

Οὐίκος πούπλιος, Vicus Publius Romæ ſanum dicebatur, vbi Publicolæ domus ſtructa eſt, Plutar. in Public.

Οὐϊνδίκτα, i. τελείως ἀπελευθέρωσις, Idem ibidem, vindicta, i. manumiſſio, à Vindicio manumiſſo à Valerio Publicola.

Οὐκ pro οὐκ, Sophocl. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.

Οὐκ, non: idem eſt quod οὐ, ſed κ addimus in contextu orationis ſequente vocali, quæ ſi aſpiratur, vertit κ in χ. Accipitur & pro nonne: an non? ſicut de οὐ dictum eſt. Οὐκ ἀνυπομονητικῶς poſitum vt οὐκοῦν: Lucianus, Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὅτι οὐκ ἄρα τέθνηκεν Τίμων ὁ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί; Sic apud Plautum non pro nonne. Nonne ego nunc ſto ante ædes noſtras? nō mihi eſt laterna in manu? Non loquor? non vigilo? &c. Οὐκ pro μὴ in prohibitione: Iſocr. ad Nicocl. μηδὲ τολμήσης ... οὐκ ... ἀρχῆς, &c. οὐκ οἱ διηγήσῃ, pro μὴ διηγήσῃς, Ariſtoph. οὐκ οἱ φθόνοις, &c. in Interrogatione, Idem.

Οὐκ ἄδηλον, non eſt dubium.

Οὐχ ἥκιστα, nullo modo.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ... οὐ, nequaquam.

Οὐκ ᾤμην, non arbitrabar, Xenoph. οὐκ ᾤμην ... ἀλλὰ ... οὐκ ... λόγου ...

Οὐκ αὖ, minimè, οὐκ αὖ δή.

Οὐκ ἀξιῶ, indignum cenſeo. Demoſt. ... οὐκ ἀξιῶ ... verba ſunt ducis milites confirmantis. Suid. οὐκ ἄξιον νομίζω, οὐκ ὑπολαμβάνω.

Οὐκ ἀπεικὸς, non abſurdum. οὐκ ἄνευ τρόπου, οὐκ ἄτοπον.

Οὐκ ἆρα, Plato Legib. vbi tamen οὐκ ἆρα, in Aldino, in ſcriptis autem manu οὐκ ἆρα, ſignificat tamen an nō in vltimo loco. Beſſario autem legit ibidem οὐκ ἆρα, i. nonne.

Οὐκ εἰς μακρὰν, non multò pòſt.

Οὐκ ἐν οὐδενὶ, in nullo. Demoſt. ... Οὐκ ἔστιν οἷς, nulli. Plato in Minoe, οὐκ ἔστιν οἷς ...

Οὐκ ἔσθ' ὅπου, nuſquam, nuſpiam.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως, vel οὐκ ἔστιν ὅπως, nequaquam, nullo modo, οὐκ ἔσθ' ὅπως ... ὑγιαίνεις, nullo modo ſanus es. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ, fieri non poteſt quin ſis. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα, nō eſt quin habeatis meas pecunias, certè vos habetis pecuniam meam. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ ... &c. nō eſt quin percipiat, omnino percipiet. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ..., Bud. in Epiſt. prior. vbi duæ negationes affirmant. οὐκ ἔσθ' ὅπως ... τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν. Pla. in Apolog. haud dubiè mihi obſtitiſſet illud aſſuetu ſignum, niſi quid boni facturus eſſem.

Οὐκ ἔστιν ὅστις κωλύσει, non eſt qui prohibeat, Thucyd. οὐκ ἔστιν οἵτινες, nulli.

Οὐκ ἔστιν ὅτε, nunquam.

Οὐκ ἔστιν ὅ τι, nihil.

Οὐκέτι, non item, non iam, non amplius, nondum, non adhuc, nihil præterea, non tamen, non quoque, nequaquam. οὐκέτι οὐ μὴ εὑρήσῃς, nec amplius inuenies cap. 18. Apocal. & οὐκέτι, vel vlterius. οὐκέτι, citra diſcrimen temporum ponitur, Gaza lib. 4. Gr. Matth. c. 22. οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι. vbi non plus valet quàm ἔτι.

Οὐκ ἔφασκε ποιήσειν, negauit ſe facturum.

Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, neſcio quo modo ſuccurram, Plato 2. de Repub.

Οὐχ ἥκιστα, non minimè, non in poſtremis, præcipuè, maximè, tū verò. Herodot. καὶ ἄλλων καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀχελώου, cùm aliorum, tum verò Acheloi.

Οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, conditio hæc non mihi placebat. Xenoph. in 4. Ἑλληνικῶν, Τί οὖν ἐρωτᾷς, εἰ ... βουλομένῳ ταῦτ' ἐστί. Quin igitur ſciſcitaris an hæc illi conditio placeat: Sic Tacitus locutus eſt, lib. 1. vt bellum quibuſque inuitis aut volentibus erat. Et in vita Agricolæ, Quibus bellum volentibus erat. Idem Xenophon in 5. ἦν δὲ ταῦτ' Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα. Hæc non inuito nec dolente Ageſilao fiebant 4. ... ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη ..., ſi quis veſtrûm ire non grauaretur. In Phædone, εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστί. Antiph. εἰ ὑμῖν ἡδομένοις ἐστί, Si hoc vobis gratum eſt. Iliad. ξ, ...

Οὐκ οἴομαι, Thucyd. lib. 6. καὶ εἰ μηδὲν αὐτῶν ἀληθὲς ἐστὶ, ὥσπερ οὐκ οἴομαι, i. quòd ſi nihil horum verum fuerit, prout ego ſuſpicor: Valla & rectè, nam ὥσπερ οὐκ οἴομαι, ſup. ἀληθὲς εἶναι.

Οὐκὶ pro οὐχὶ, haudquaquam. Homer. Iliad. β, ... pro ...

Οὐκοῦν circunflexum, igitur, quin, quin igitur, atqui, nimirum, proinde. Sophocles in Aiace, οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. Plato 2. de Republ. eam particulam ſubiicit hypophoræ, ... οὐκοῦν ... Idem de Legibus, οὐκοῦν ὀρθῶς, rectè quidem, Idem de Legibus. Significat etiam profectò & enimuero. Xenophon, Οὐκοῦν ... Sæpe interrogatiuè accipitur, & ſignificat nempe vel ſcilicet. Plato, οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς τῷ ὄντι τε, καὶ λεκτέον οὕτω, nempe Deus reuera bonus eſt, ſicque nobis dicendum? nonne Deus, &c. οὐκοῦν χρήσιμα γε ἄλφιτα, nonne farina vtilis eſt, Xenoph.

Οὔκουν, penacutum, non, verùm nō, minimè verò, nequaquam, non igitur. οὔκουν ... ἐθέλομεν γε δεῖ ... Demoſthenes. Et in reſponſione pro οὐ: Plato, Ἀλλὰ μὴ ... οὔκουν ἔγωγ' ἔφη.

Οὐλαὶ, αἱ, apud Atticos crines, farinæ, molæ, hordea. vel vt alij ſcribunt, ὀλαί, vnde ὀλοχύτας. vide Οὐλή.

Οὔλακος, ὁ, ὁ, ſaccus, crumena.

Οὐλαμηφόρος, perniciem inferens, vel οὐλαμὸν, i. cohortem militarem ducens, apud Lycophr.

Οὐλαμὸς, οῦ, ὁ, cohors, acies quadraginta virorum, caterua, cōferta vis & robur exercitus. Euſtath. Iliad. δ, ... Nicander etiam de apum examine dictionem protulit in Theriacis, ... Plutarc. ... οὐλαμὸν ...

Οὐλὰς, ὁ, Apud Nicandrum in Alexipharmac. ... Interpres ... tanquam ab οὐλεῖν. Ego potius non ſalubrem, ſed denſam atque opacam: vnde κατουλὰς dicitur opacus & obſcurus.

Οὐλαφοροῖ, οὐλοφορῖν: ab οὐλος, id eſt, νεκρὸς, mortuus, Heſychius.

Οὖλε, ſanus ſis, ὑγίαινε, vt in illo verſu, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, Ho. Odyſſ.

Οὐλεῖν, valere, ſanum eſſe.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, cicatrix, tuber, vlcus, vomica, Politianus in Probl. Aphrodiſ. vnde ἐπουλωτικὸν φάρμακον, quod cicatricem obducit, Galenus libro 2. ad Glaucon. τὰς οὐλὰς ἐξαλείφομεν, cicatrices delemus, Nazan. in Orat. ... vnde ... φυσικὴ, næuus. ... ab Ionibus dicitur ὑγιαίνειν, inquit Ioannes Gramm. vnde etiam vulnera ſanata οὐλὰς vocamus, Idem habet Ammon. adducens exemplum ex Homer. quo nititur oſtendere οὐλὴν de inflictis & ſanatis pridem vulneribus dici: ὠτειλὴν verò, de recentibus & adhuc hiantibus, ...

Οὐλαὶ, ῶν, αἱ, mola, hordeum mixtum cum ſale. Interp. Hom. ... Hinc οὐλοθυτεῖν, & οὐλοχύτας dixit Poeta Iliad. α, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο.

Οὐλίας, idem quod ἴουλος apud Heſych.

Οὔλιον, ου, τὸ, cædes, exitium.

Οὔλιος, ου, ὁ, ſalutifer, & Apollo Mileſiorū lingua: ſic dictus, quaſi Pæanicus & integros faciens. Significat etiam pernicioſum, peſtiferum. Heſiod. in ſcuto Herculis, ... exitioſus. Sophocl. in Aiace, ...

Οὐλοδέτης, ου, ὁ, meſſor, manipulos ligans.

Οὐλοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex in alia & peſtifera vorans apud Euſtath. ex quodam Poeta.

Οὐλόδετον, ου, τὸ, funiculus è ſpicis demeſſis contortus, quo frumenti manipulos colligant: dicitur & ἀμαλλοδετήρ, Euſtath. Ilia. σ.

Οὐλοθυσία, ſacrificium perfectum, τελεία θυσία.

Οὐλόθυμος, χαλεπὸς, δυσθυμος, miſer, noxius. Heſych.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, & Οὐλοκάρηνος, ου, ὁ, & Οὐλοκέφαλος, & Οὐλοκόμης, qui criſpis eſt capillis, criſpus.

Οὐλοθυτεῖν, molas ſalſas offerre vel conſpergere. vide Οὐλαί.

Οὐλοκάρηνος, criſpus. Odyſſ. τ, οὐλόθριξ, & Archilocho inuerſa cōpoſitione ...

Οὐλομελίη, ἡ, ſic Hippocrat. vocat τὴν ἐντελέχειαν ... τῆς ... id eſt, omnium membrorum perfectionem integram & abſolutam rei naturam. Οὐλομελὲς, idem quod ὁλομελές, Heſych. & idem οὐλομελίη aduerb. expon. ..., quod alios accipere, dicit ... τῆς ... τὴν ... φύσεως.

Οὐλόμενος, η, ον, pernicioſus, dignus interitu, cauſa perniciei, ... Odyſſ. ... Apoll. lib. 1. Arg. ... noceutis. οὐλόμενον ..., dicit Heſiod.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiua extima: nam intima ... dicitur à mollitie & teneritate. Οὖλα γὰρ ..., οὖλα, τὰ, gingiuæ, maxillæ. ἐκ τῶν οὔλων καὶ μυκτήρων, ex gingiuis & naribus, Ariſtotel. lib. 3. de partib. Anim. cap. 5. τοῖς οὔλοις ..., gingiuis adhæret, Idem in Problem. ἐν τοῖς οὔλοις ὀδόντες, dentes in gingiuis, Alex. Aph. in Probl.

Οὐλοὸς, pernicioſus, nocens, ὀλοὸς, Apol. 2. Arg.

Οὖλος, ου, pernicioſus. Iliad. β, ... οὖλος ..., id eſt, ὀλέθριος, Hom. Item mitis, integer, ſanus, pretioſus. Item criſpus, Homer. Iliad. 10. περὶ χλαίνης loquens ait, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, criſpa efflorescebat hirſuties, Interpr. ... delicata & mollis. Athenæus 14. ſcribit, οὔλους manipulos ex compluribus congeſtos, & fructus ipſos, ac hymnos in Cererem

tetem concinnatos.vide Ἴυλ☉.

Οὖλ☉,pro ὅλ☉,totus,Ionicé.gaudent enim ᾱ ſpiti ᾳ Iones,teſte Ioanne Grammatico.

Οὐλότατον τρίχωμα, criſpiſſimum,capillitium, crines criſpiſſimi, Herodot.lib.7.

Οὐλότης,ητος,ἡ,μακαιότης,ſalubritas:item criſpitudo, Gaza libr.5. cap.3.de Gener.Anim.

Οὐλότριχες,qui criſpo ſunt capillo. Alex. Aphr.in Probl. οἱ οὐλότριχες οἱ ἐκ γενεᾶς φαλακροὶ δὲ πάντες φαλακρῶνται,&c.

Οὐλοτριχώτερος,criſpiore pilo,Ariſtot.lib.5.Anim.

Οὐλόω,cicatricem obducere,Ariſtot. in Probl.

Οὐλοφόνον,ου,τὸ,dicitur chamæleo herba viſcum profundens.Nic. in Alexiph.& Dioſc.ſchol.Nicand.expon. τὸ ὕλας βλάπτον, ὃ ὀλεῖ φονεύειν.

Οὐλόφυλλ☉, qui eſt folio criſpo, οὐλόφυλλ☉ ῥάφαν☉, criſpa braſſica.

Οὐλοχόϊον, vas in quod molæ iniiciuntur ad deorum primitias, Heſych.

Οὐλοχύται,ῶν,αἱ,mola,i.hordeum ſale conſperſum ad ſacrificandū ab ὄλα,hordeum,& χέω.Homer.Iliad.α,οὐλοχύτας ἀνέλοντο, i.ἀνελάβοντο οὖν ἢ κριθὰς μετὰ ἁλῶν μεμιγμένας, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερευομένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι.Alij τὰ κανᾶ,i.caniſtra interpretantur,in quibus mola poſita eſſet.

Οὐλόω,duco cicatricem.

Οὔλυμπος,poeticé,pro ὄλυμπος, Iliad.α, ὄλυμπόν δὲ βεβήκει. in cælum iuit.

Οὐλῶ,ὑγιαίνω,rectè valeo.vnde Apollo οὔλι☉.

Οὐλὼ,ἡ,vocabatur Ceres quod faſciculos qui οὖλοι dicuntur ruſticis largiretur Athen.lib.14.

Οὐ μὴν,negationi ſeruit.Apud Demoſthenem, ἀλλ᾽ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ὑμεῖς ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας.

Οὔκουν, conſtructionis, cum negatione habet implicitam aliam Coniunctionem,ſicut οὔκουν, & ſignificat atqui, nequaquam, ἥκιστα, minimé,imò verò non.Ariſtophanes in Pluto,μὰ δί᾽ ὑμῶν οὐδεὶς ὑγιὲς οὐδέν,id eſt,nihil certè veſtrûm vllius ſanum eſt,id eſt, nemo veſtrûm ſe rectè gerit. Lucian. οὐ μὴν ἄλλ☉,profectò ipſe eſt,non alius.Demoſthen. οὐ μὴν ἄλλῳ γ᾽ οὐδενὶ ἦν, atqui tum nulli alij dicendi locus vacuus erat: vel nulli certè tum dicendi locum non præripiebat.Sic Pauſanias, οὐ μὴν ἄλλα, pro ἀλλὰ μὴν & ὅμως, vide poſt Οὐ.

Οὐ μὴν,non.

Οὐ μετὰ πολύ,non longè,vel diu.

Οὐμὸς,pro ὁ ἐμὸς,meus.Laſcaris, οὐμὸς δὲ τρόπος,&c.Et Plato in Epiſt.οὐμὸς λόγος,mea ratio,meus ſermo.

Οὖν,ergo,igitur,certè,quidem,vtique, ſanè, tandem, quocirca. Plutarch.in Galba.χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις,ὀψὲ δέ ποτ᾽ οὖν τοὺς στρατιώτας ἀνέπεισεν τὸν Γάλβαν αὐτοκράτορα,vix & difficulter, tandem tamē militibus perſuaſit , vt Galbam dicerent imperatorem. ἀλλ᾽ οὖν ἀνὴρ τῷ νῷ ἔχων,Iſocrates.Sæpe verò abundat, explétque orationem,præſertim apud poetas:vt Odyſſ. ξ, οὐδ᾽ ἔπι νῶϊν μοι, &c. Οὖν & δὲ in redditione apud Ariſtotel. ſæpenumero ponuntur,vt apud Latinos. Sic,& Veruntamen ad reuocationem & continuationem ſententiæ. cum ſoleant tamen aduerſantis iure vſurpari.

Οὕνεκα,propter,διὸ,ideò quòd,διότι,ὅτι,quare,ἕνεκα,& aſpiratur Gazæ lib.3.Ariſtoph.cum Genit. γνώμης οὕνεκα , prudentiæ cauſa.Aliquando quoniam ſignificat,vt Odyſſ.ὁ, οὕνεκα μ᾽ αὐτοὶ ἔρεξα. Dicitur & οὕνεκεν,pro eodem.

Οὔνομα,pro ὄνομα,in Epigr.

Οὐνομάζω,appello,recenſeo.

Οὐνομαστὸς,nobilis,celebris.

Οὖον,τὸ,ſorbum,genus fructus,Theophr.lib.3.hiſtor. plant. c.3. vide Ὄα.

Οὐπ,vbi Ariſtophanes. τὸν πλοῦτον οὐπ ἐκφέρεσθαι τὴν ἰσχυρότερον , ἰσχυρότερον.

Οὖπις,Dianæ epitheton, παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτὴν, Etymolog. quod parturientium rationem & curam habeat.

Οὐπιτριπτ☉,dignus qui conteratur ac perdatur. Ariſtoph. pro ὁ ἐπίτριπτ☉,hoc eſt,ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως καὶ ἀπωλείας.

Οὔποθι,nuſquam,Aduerbium in loco.

Οὔποτε, nunquam, οὐδέποτε.

Οὐ πάλαι πάνυ,haud ita pridem,Lucian.

Οὔπω,nondum,de præterito & præſenti,Gaza lib.4.οὔπω δύνασαι, non potes,Ariſtoph.Pl.οὔπω χρόνος πολὺς ἐξ οὗ καθεώρων,nō diu eſt ex quo videbat,Euripid.Item pro nunquam,οὐδαμῶς, Homer. Iliad. γ, οὔπω , πάποτε ὡς ἐφθαρμένον ἐγὼ ἔρως, ὡς ὅτε ποτ᾽ ἄλλοτε, vt nunquam aliàs,Thucyd.

Οὐπώς,nullo modo.

Οὐρὰ,ᾶς,ἡ,cauda,membrum virile,τὸ αἰδοῖον καὶ κέρκος, ſic caudamque ſalacem demeteret dixit Horat.id eſt,genitalia. vnde κέντρον & μύζουρος & κηφὴν fucus dicitur:vbi οὐρὰ aculeum in cauda occultum notat.De auibus οὐρὰ non dicitur,ſed ὀρροπύγιον. vide Gazam libro 2.Animalium. capite 11. Dicitur & in re militari pars phalangis, quam Latini ſiniſtrum cornu vocant,vide in Ὀμφαλός. Significat etiam poſtremam exercitus partem,teſte Euſtath. quæ & οὐραγία, vti στόμα prima acies hoſtili impreſſioni obiecta Homero dicitur. aliis quoque μέτωπον,vt nobis frons.ἐπ᾽ οὐρὰν & κατ᾽ οὐράν, vbi Μεταβολὰς in Append. de voca. militar.ὁ κατ᾽ οὐρὰν,qui eſt à tergo,Xenoph. Item οὐρὰ,puppis.

Οὖρα, Pluraliter pro ὅρα,fines.Apoll.2.ἰδέσθαι ὅρα , &c. Ionicè mutato ſpiritu aſpero in tenuem. Item τὰ οὖρα dicuntur ὁρμήματα,impulſus.quaſi ὁρμήματα ab ὁρμάω.

Οὐραγέω,ῶ,ήσω,ἡ,κ.α., duco extremam partem exercitus, cuſtodio,ὑστερῶ.Neutr.abſolut.huic opponitur ἡγέομαι, προηγεῖσθαι,apud Polyb.

Οὐραγία,ας,ἡ,extrema pars agminis.

Οὐραγικ☉,extremus.

Οὐραγὸς,οῦ,ὁ,extremi agminis ductor,qui ſiniſtrum cornu ducit. οὐραγοὶ,ſubſidiarij duces,Xen. vide Ἐπιστάτης,& Στρατηγὸς, & Λοχαγὸς,in Append.de voc.milit.Item οὐραγὸς,cauda.κεφάλια λεπτά,κοῦφα οὐραγοὺς ἔχοντα ὡς τρίχας, Dioſcor.lib.4.cap.175.de epithymo,i.flore thymi:vbi Ruel. capitula tenuia & leuia, in quibus fibræ vt capillamenta:Marcel. verò,caudas capillorū modo habentia.

Οὐραῖα,τὰ,partes ſuperciliorum quæ ad tempora protenduntur:vt κεφαλαὶ τῆς ὀφρύων,quæ nares attingunt,Pol.

Οὐραῖον,ου,τὸ,οὐρά.

Οὐραῖ☉,α,ον,poſtremus : ab οὐρὰ cum accentu circunflexo , vt τελευταῖ☉,Ariſtophanis Interpr.Apollon.2.Argon. ἄκρα δὲ ἔκοψαν οὐραῖα ἐπεὶ ταχὺ πελειάδες,i.τὰ τῆς οὐρᾶς, pennas caudæ. Et οὐραῖα μέρη τῶν ἰχθύων,à Proclo partes piſcium extremæ dicuntur:nēpe ſyderis,vt apud Aratum,ἰχθύες.Ἀμφότεροι δὲ σφεων ἀποτείνεται ὥστε δεσμὰ Οὐραίων.Alibi,δεσμοὶ δ᾽ οὐραῖοι, τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται, vincla caudarum,Cic.

Οὐραῖος , media pars remi,cuius prima pars ἐγχείριον, i. manubrium:vltima verò πτερὸν ſiue κωπεῖον,quâ ſcilicet remus quodammodo in palmam deſinit.Iul.Pol.

Οὐράνη,ης,ἡ,matula.vid.in dicti. Ἀμὶς,& Ἐνουρήθρα.Et οὐρητῆρες,loci qui ex renibus vrinam emittunt,foramen penis.

Οὐρανία,ας,ἡ,Vrania,vna ex Muſis,dicta quaſi τὰ ἄνω ὁρῶσα.Venerem οὐρανίαν omnium primi coluere Aſſyrij , deinde Paphij, Phœnices,Citherij. Et Athenis Vraniæ Veneris templū fuiſſe ſtructum ſcribit Pauſanias. Eſt & ludi genus, in quo pilam in altum iacere ſolebant.vide & verbum Οὐρανιάζειν.

Οὐρανίαθεν,pro οὐρανία.

Οὐρανίδης,ου,ὁ,cælicola,cœleſtis.Deus,Apoll.2.Argon.

Οὐρανίζω,παρὰ τοῖς οὐρανοῖς διϊκνεῖται,ad cælum perueniebat.

Οὐράνι☉,ος,ὁ καὶ ἡ,cæleſtis,magnus, excelſus. Ζεὺς οὐράνι☉ , Iupiter cæleſtis,Iouis epitheton.Ariſtot.libro de mundo, οὐράνι☉ καταιβάτης:ſic Chryſoſt.de orando.οὐρανίαν ἄτην φλέγειν dicit Sopho. in Aiace,id eſt,τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, ὅμως μεγάλην καὶ μεγάλην,cæleſtem cladem accendere. i.ingentem. οὐράνιον γ᾽ ὅσον ἀνέβοα,ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μέγα ὥσπερ ἰδέα,Ariſtoph.in Ranis. pro vehementer & grauiter.

Οὐρανίσκ☉,ου,ὁ,ἡ,οὐρανός,Hippocr.palatum.Quia Donato authore primò cęlum ipſum dictum eſt templum quòd ipſum primò tuemur &contemplamur,ideò elegantiſsimitatione Græcorum,palatum etiam templum Lucretius appellauit , cum dixit lib.4. *Suauiter attingunt , & ſuauiter omnia tractant Humida linguaï circum ſudantia templa.* Nihil enim his aliud ſignificat quam quod dixerat antea, *Inde quod exprimimus per caulas omne palati Diditur & rara perplexa foramina linguæ.* Οὐρανίσκος, Lacunar tabernaculi regij , auguſtale quidam vocant , alij & vmbellam,i.σκιάδιον,vulgò *ciel*, & *poelle*. vtitur.Plutarc.in Phocione:Idem in Alexandro, καὶ σκηνὰς ἄνω τὸ κατὰ ἐμὲ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ.Athen.lib.5.τὸ συμπόσιον οὐρανὸς αὐτὸ δὲ ὑποτείνων ἐκ μέσου οὐρανίσκου καταπέτασμα σιδαρίων.Dicitur etiam ab ipſo Plut.Οὐρανίσκι☉. Οὐρανίσκ☉ etiam apud Proclum,cæleſte ſydus quæ corona auſtralis vocatur : collocata eſt ipſa ante priores Sagittarij pedes,inter piſcem Auſtrinum & Thuribulum.

Οὐρανίων,ωνος,ὁ,cælicola.Iliad.α.,θεοὶ Οὐρανίωνες,i.οἱ ἐν οὐρανῷ κατοικοῦντες.οὐρανίωνες,πατέρες,Homer.qui ab Vrano, i.cælo geniti ſunt.

Οὐρανοβάμων,in cælo gradiens.

Οὐρανοβάμων,ονος,ὁ,ἡ,δ.qui cælum ſcandit vel qui per cælū graditur.

Οὐρανογνώμων,cæleſtium rerum peritus.

Οὐρανοδρόμος,ου,ὁ,ſublimitatis auidus,ſublimis,procerus, in cælū tendens, vt de cruce dixit Gregorius οὐρανοδρόμον ξύλον.

Οὐρανόθεν,cælitus,οὐρανόθεν.

Οὐρανόθι,in cælo. Homer Iliad.γ, κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, i.πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, i.ἐν τῷ ἀέρι.

Οὐρανομήκης,εος,ὁ καὶ ἡ,vſque ad cælum ſublimis,prælongus,ma-

gnus, Ariſtoph. καὶ οὐρανομήκη ἐκβαλεῖ φωνήν, in oblongam vocem erumpite. Ibidem, ἀλλ᾽ οὐρανομήκεις ἐν θεοῖσιν ἔδεσε. Plutarch. lib. περὶ ὀργῆς. Ἄδω ὁ ποιεῖς οὐρανομήκη.

Οὐρανοπετής, ὁ, ἡ, delapſus è cælo. οὐρανοπετὴς δάμωσιν, Plutarch. ex Empedocle.

Οὐρανός, cælum, quaſi ὁρανός, vt ait D. Ambroſius in Hexaëmero: ab ὁρᾶν, quod ſit viſui peruium, & minimè denſum, vt eſt aqua & terra. Ariſtot. de mundo, τοῦ κόσμου τὸ ἀνώτατον, θεῶν οἰκητήριον, οὐρανὸς ὠνόμασται. Philo in lib. de mundo ab ὅρος deducit, inquiens, τὸ δὲ αἰθέριον ἐν κύκλῳ πάντα περιείληφεν ὅρος ὤν, ὅτι τοῖς ὅροις καὶ φυλακτήριον αὐτῶν πάντων, ὅθεν καὶ οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ. Et Ariſtot. de mundo, οὐρανὸν στοὶ μὲν καλεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τὸν ἄνω, cælum ab origine vocis dicimus, quaſi terminũ extimum ſupremorum corporum. οὐρανὸς & κόσμος pro eodem, Plat. in Timæo. Perſæ regia tabernacula οὐρανοὺς vocant. Οὐρανὸς etiã ab Heſiodo Saturni pater dicitur, i. Cælus, vt quidam vertunt. Οὐρανοῦ hymnus extat apud Orpheum. vide Οὐρανίων.

Οὐρανόθι, in cælum.

Οὐρανοσκόπος, piſcis quidam apud Athen. vide Ἄγνος. ſic dictus eſt autem piſcis ille quod oculos in ſuperna corporis parte cælũ verſus habeat.

Οὐρανοῦ ἵπτην, altiſſimè reſplendens.

Οὐρανοφοιτάω, verſari in cælo, ἐν οὐρανῷ διατρίβειν, Heſych.

Οὐρανόφρων, ονος, ὁ, pius, religioſus, Cyril.

Οὐρανοφυής, ὁ, ἡ, è cælo natus.

Οὐρανοχρώματος, τό, cæleſti colore tincta.

Οὐραξ, ὁ, vrax, auis ex tetrigum genere. vragem autem vocant Athenienſes, quæ dicitur τέτραξ alio nomine, Ariſtot.

Οὐραχός, dicitur illud quod ex venis duabus totidémque arteriis & vno neruo ſimul in χορίῳ ſiue muliebribus locis quandam quaſi caudam conficit: Hoc meatu qui à ſuprema fœtus veſicæ fundi regione per vmbilicum in cauitatem pertinet, quæ inter ſecundum & tertium conſiſtit inuolucrum, lotium in alantoidea tunicam deriuatur. Hunc ſolers natura excogitauit atque fabrefecit, vt fœtus vrinam longius a corpore ſummoueret ipſius, & ne per veſicæ ceruicem vrina reddita admotáque teneræ cuti ipſam ſua exulceraret acrimonia. Apud Hippocr. περὶ καρδίης ita legitur, Οὐδὲ τῆς καρδίης τὸ μεταξὺ τὴν ἔχουσαν, ἀλλ᾽ ἐγκεκλιμένος τὸν οὐραχὸν, εἰσιοῦσι δεῖ, vbi pro mucrone cordis ſumitur: Sed legendum ni fallor κώνειχον.

Οὐρεσί δάμνα, dea montana, Apol. Rod.

Οὐρεῖα αὐλιαχαὶ, ſecundo flatu, Lucian.

Οὐρεσιφοιτάς, ἀδος, ὁ, montiuaga.

Οὐρεσίαυλος, montanus, in Epigr.

Οὐρεσίφοιτος, ὁ, ἡ, in montibus verſans.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ, mulus, iumentum: pro ὀρεύς, interpoſito υ, ἀπὸ τοῦ ὄρους ὁ ἐστι τὸ ὀρεινὸ γενέσθαι. Homer. Iliad. α. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο. Οὐρῆες, cuſtodes, φύλακες.

Οὐρέω, ῶ, ήσω, ἡ, κα, mingo, vrinam facio, vrinam reddo, ὀμιχέω ὁ ὀμιχώ. Neutr. Accuſ. οὐρέομαι, cum vrina excernor, mingor.

Οὐρέων, ventorum, Herodot. lib. 1. Ionicum igitur eſt pro ὄρων vt τούτων pro τούτων.

Οὐρή, cauda, Herodot.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, & Οὐρήθρεας, ὁ, οὐρεῖον, & ἐτευρήθρα apud Pollue. in Hippiat. τὴν οὐρήθραν δὲ ἀποσπερμάτων ἔχει. alibi οὐρήτον dixit, καὶ ἐν ἐντάλοι συγκαλεῖ τὰ αἰδοῖα, οὐρήθρα. Ariſtotel. foramen quo ſemen & vrina exeunt. Ponitur & οὐρήθρα pro ceruice. Οὐρητὴρ σφῆνος, matella, ἀμίς, οὐρεῖα, οὐρητής, Comment. Ariſtop. in Veſpis. Suid. habet οὐρητὴς σφῆνος.

Οὐρησις, ὀμίχησις, Οὔρημα, vrina. οὔρησιν κινεῖ, vrinam ciet. Dioſc. li. 1.

Οὐρησείων, ὁ, vrinam redditurus, Ariſtoph.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ceruix veſicæ, canalis vrinæ, Ariſtot. in Probl.

Οὐρητιάω, ω, micturio, οὐρῆσαι βούλομαι, ſtillicidio vrinæ laboro. Ariſtoph. Veſp. Καὶ μὴν σὺ οὐρητιᾷς, αὐτοῦ Πλευρὰ σοὶ κεραμίοιν᾽ ὄχετῷ δὲ τοῦ τε σάλου, i. οὐρῆσαι θέλησον, σὺ στραγγουρίας νοσεῖς καὶ τοιουτον.

Οὐρητικός, ὁ, ciens vrinam. οὐρητικὰ σῦριγξ, fiſtula vrinaria, Dioſc. lib. 2. cap. 35. τὰ οὐρητικὰ, quæ vim habent vrinæ ciendæ, Galen. lib. 2. ad Glaucon. dicuntur & διουρητικά. οὐρητικὸν πέπερι, piper vrinam ciens, Ariſtot. in Probl. Item οὐρητικὸς, qui vrinam profundit, qui frequenter mingit. οὐρητικὸς λίαν, qui ſupra modum mingit, Idem lib. 3. de part. Anim.

Οὐρητρίς, ίδος, ἡ, οὐρεῖα, ἀμίς, matella, οὐρητὴρ σφῆνος, Comm. Ariſtoph. Veſpis.

Οὐρίας, ὁ, auis de mergorum genere. Athen. lib. 9. Ἡ δὲ λεγομένη οὐρία πολὺ λείπεται τῆς νήττης, τὸ χρῶμα δὲ ῥυπαρὰ ὅμως ἐστὶ, τὸ δὲ ῥύγχος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει.

Οὐρία, ας, ἡ, ſecundus ventus. ἐξ οὐρίας πλεῖν, i. κατὰ φορὰν, ſecundo vento ferri, Ariſtot. in Mechan. ὅταν ἐξ οὐρίας βούληται διαδραμεῖν, οὐ οὐρία τὸ πνεῦμα ᾖ ὅπερ. Tranſlatè dixit Syneſ. Σὺ δὲ καὶ ἐξ οὐρίας πλέεις, καὶ ζῇς ἡδέως, ὥσπερ καὶ ὁ ἥμων λυπεῖ. Gregor. ἐν ᾧ σοι βούλομαι, Σὺ δὲ ὅτε εἶ ἐξ οὐρίας πλεῖς, φοβήθητι τὸ ναυάγιον, dum vento ſecundo nauigas, time naufragium, i. ἐν ταῖς εὐθυνίαις. Dicitur & pluraliter ἐξ οὐρίων.

Οὐρίαχος, ου, ὁ, σαυρωτήρ, ferrum infixum in alteram partem haſtæ, pars haſtæ ſpiculo oppoſita, σαυρωτήρ, τὸ ἔσχατον τοῦ δόρατος. Interpres Homeri in illud Iliad. ν. ἐγχεῖ ὑπ᾽ οὐριάχῳ ἔγχος, i. ferrum præacutum, quod in extrema parte haſtæ præfigitur, quaſi ἐπὶ τὸ οὐραῖον ἰσχὺ, ſi quis eo pungatur. vocatur & σαυρωτὴρ & χίοπος, Euſtath. Iliad. 9. vide σαυρωτήρ.

Οὐριάζω, ſecundo vento ferri. Æſchyl. πάντα τοι σοι οὐριάζει ὑμῶν τύχης, ab οὐρίζω quod ſignific. ſecundo vento nauigo. item finio, termino Ionicè pro ὁρίζω. conterminus ſum: vt οὐρίζει τοῖς τῶν ἄλλων ὅροις. Hinc ἐπουρίζειν verbum ab οὐρίζειν τὸ κατὰ πρύμναν εἰς ἄνεμον. vide ἐπουρίζω.

Οὐριτρεφής, ὁ, in montibus nutritus.

Οὐριον ὠὸν, ouum vrinum Plin. lib. 10. cap. 60. ex Ariſtot. animal. hiſt. lib. 6. cap. 2. vbi τὰ οὔρια καὶ κυνόσουρα dicuntur: quæ Aphrodiſius τὰ ζεφύρια vocat. Gaza oua irrita & vrina vocat vide Κυνόσουρα. Idem Ariſtot. eius libri cap. 4. de columbarum ouis loquens, τὰ δὲ ὑπηνέμια τῶν ἀεὶ ζεφύρια. Plinius lib. 10. cap. 58. hunc locum tranſtulit & irritum ouum atque vrinum vocat. Dicitur & οὔριον ὠὸν. hoc vero diſcrimen conſtituit Ariſtoteles inter οὔρια ὠὰ, & ὑπηνέμια, quod οὔρια ſint κυνόσουρα, æſtate potius pariuntur, ζεφύρια vero ſint ὑπηνέμια tempore verno. ἀπὸ τῶν ζεφύρων τὸ πνεῦμα gallinis ex vento ſpirante concipientibus.

Οὐριοδρομεῖν, vento ferente & obſecundante nauigare, οὐρίῳ ἀνέμῳ πλεῖν, ὅτι ἐξ οὐρίας πλεῖν, ἐξ οὔρου φορᾶς, vt in illo exemplo, Ὁ δὲ ἐξ τοῦ ἀρχαίου πλοῦ, καὶ ἴδιον τοῦ οὐριοδρομοῦντι, ὥσπερ τις ὁ πολὺς κατὰ ναῦν. Alij οὐριοδρομεῖν pro eodem ponunt. hinc οὐριοδρόμος ναῦς, dicitur nauis quæ ſecundo vento & aura proſpera fertur.

Οὐριον ὠὸν, vide Οὔριον.

Οὖρος, cuſtodia, carcer, ſignum.

Οὖρος, ου, ὁ, καὶ, ſecundus, ἐπίφορος, οὔριος καὶ πνεῦμα τοῦ πλοῦ. οὐρία καὶ τὸ δύσκολον, Ariſtophanes. οὖρος πλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἐξ οὔρου τῆς νόσου. οὐ γὰρ ἔστι ἀθηναίοις ὁ ἄνεμος οὖρος, erat enim ventus in Athenienſes ſecundus, Thucydides. οὖρος δρόμος, apud Sophocl. felix curſus & proſper. πλοῦς οὖρος. Theophraſt. de Cauſis libro ſecundo, capite 12. διὸ καὶ ἐξ οὐρίου τοῖς ἐκεῖ ἄλλοις πλεῖν, ὁ πλοῦς ἐστι ἐλάττων. Οὖρος πλοῦς ſignificat τὸν κατ᾽ ἄνεμον, & ſecundo vento ferentem. Lucianus, Οὖρος πλοῦς καὶ λαμπρὸς ἄνεμος. Οὐρίοις θεῖν, curſu proſpero ferri, & habere ventos ſecundos. Ariſtophan. Lyſiſtr. ἐπὶ τοῦ γὰρ οὖρον θεῖν, Cum dicit Virgilius, Ferte viam facilem vento & ſpirate ſecundi: & Aſpirant auræ in noctem: Rurſus, aſpirate canenti: ſumptum, inquit Seruius, à proſperè nauigantibus, quibus dicitur ventus ἐξ οὐρίου ſpirare: cum ventus à tergo comitatur euntes, vt poeta alibi. οὐρία, res proſperæ. Sophoc. in Aiace, ἐξ οὐρίας δραμούσας, τὸ βαῖνον, i. εὐτυχεῖς.

Οὔρισμα, terminus, fines. Ionicè pro ὅρισμα.

Οὐροδόχος, ὁ, οὐρεῖα, matella, ἀμίς, Heſyc.

Οὐροδόχος κύστις, Alex. Aphrod. veſica, vrinæ receptaculum, vrinarius folliculus.

Οὖρον, ου, τό, vrina, lotium, οὖρος, Ariſtot. lib. 6. Ani. διὰ τὸ οὔρων συντήκεσθαι, tabeſcunt per vrinæ profluuium, Ariſtot. lib. 4. de generat. Animal. τῶν οὔρων, vrinarum, Alex. Aphrod. Probl. lib. 2. de ſignis vrinæ. Nicander in Theriacis. Οὖρα δ᾽ ἀπὸ πλεῖ, i. ὑγρὰ φαίνεται. Item οὖρον impetus, ὁρμή, Euſtath. Iliad. ε. Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται, Interpr. ὁρμὴ, ὁ ὅρμος. exponitur item terminus pro οὖρος ſiue ὅρος.

Οὐροπότης, vrinæ potores. ita vocat Fuchſius auaros & indoctos medicos qui de vrinis præter Hippocratis & Galeni ſententiam iudicant ex illarum inſpectione turpem quæſtum aucupantes.

Οὐροπύγιον, orrhopygium, cauda auis. vnde μακροπύγιοι aues dicuntur, i. caudæ puſillæ geruſæ, Ariſto. l. 2. Ani. vbi ait aues nõ habere οὐρὰν ſed οὐροπύγιον, i. caudam nõ talem, qualis data eſt quadrupedibus, ſed caudam pennis conditam, Gaza. Item οὐροπύγιον, cauda ſæpiæ apud Ariſtot. vide Ὀρροπύγιον.

Οὐρός, ὁ, foſſa per quam nauis in mare deducitur. Homer. Iliad. β. οὐρούς τ᾽ ἐξεκάθαιρον, i. τὰς φερομένας ἐκ χαλάσεως δι᾽ ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς αἰγιαλοῦ.

Οὖρος, ου, ὁ, pro ὅρος, terminus. Et licet ὅρος aſpiretur, οὖρος tamen aſpirationem perdit. Similiter omnia quæ à vocali aſpirata incipiunt, ſi υ aſſumunt, abiiciunt aſpirationem. ἐν οὔροισιν, in finibus, Valla apud Herodot. libr. 3. Item mons, moles. Accipitur etiam pro vento qui οὖρος, id eſt, puppim ſequitur: vt Odyſſ. ὁ. ἐπίφερε δὲ οὖρον ὀπίσθεν, id eſt, ſecundum ventum, i. ἐπίφορον οὖρον. Apollon. 2. Ζεφύρου οὖρος ἄηση, id eſt, flatus Zephyri: vbi tamen ζέφυρον legitur in codice manu ſcripto. ὅτε οὐ οὖρον κατεσχέθεν, quoad proſperum ventum ſint nacti, Xeno. l. 2. Omiſſ. Dicitur enim nauis ἐπὶ οὔρων κατασχεῖν, quę vẽtum obſecũdãtẽ eſt nacta: Et κατ᾽ οὖρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, quo vſus Phal. Ep. Οὖροι καὶ ὅροι, fines. τὰ ἐσχατιὰ, Hero. Item pro cuſtode,

cuſtode, rege, conſeruatore, Iliad. θ, Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος οὖρος Ἀχαιῶν, i. φύλαξ. Significat etiam locum in quem ſubducuntur naues, Etym.

Οὐρὸς, οῦ, ὁ, ſerum & idem quod ὀῤῥὸς ſiue ὀρός. Nicander de ſanguine loquens in Ther. ἄλλοτε ὀρὸς δ' ὡς ἄλλος χλιερὸς, ἐκ δ' πολιὸς τε ὀρὸς κατάθεται Interpr. Οὐρὸς δ' ὁ ὑποστάθμη ἔχουσα τὸ ὑδατῶδες τοῦ δ' τυρῶδους γάλακτος, τοῦ δ' αἵματος ἰχῶρος, vide Ὀῤῥός.

Οὐραγωγεῖν, caudam amputare, vt, οὐραγωγήσαντες τὸν ἵππον, Suid. i. τὰ οὐραῖα κόψαντες.

Οὐρίζω, idem eſſe videtur cum οὐρίζω. cuius compoſitum κατουρίζω, ſignif. vento ſecundo expando, explico vt ventus ſecundus inſpiret. Polyb. lib. ἐξεδίωκεν τὰ δ' ἱστία ἐπ' αὐτὰ κατασπᾶσθαι, τὰ δ' λοιπὰ πλοῖα ἐκθέμενοι τὰ ἱστία καὶ κατουρίσαντες αὐτοῖς ἀντέχειν, i. (inquit Bud.) vela ad ventum ſecundum componens.

Οὐροειδεῖς τένοντες vocantur qui vſque ad οὐραῖον hoc eſt oſſis ad extremum protenduntur vt Galen. com. 4. annotauit.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Dicitur & οὖας poeticè. πρὸς οὖς λέγειν, in aurem dicere, Eraſmus in Adagiis. Quid ſit auris, Ariſtot. 1. de Anim. & Gaza. Οὖς κακὸν apud Hippocr. περὶ ἄρθρων, auris praua. Sophocl. de equo arrigēte aures vbi primum equam ſenſit, ὀρθὸν οὖς ἵστησι. metaph. regum & principum ὦτα dicebantur delatores ſeu coryceæ qui auſcultabant quod quiſque loqueretur & ad reges ſeu principes deferebant. Xen. Ariſtotel. vaſis quoque ὦτα tribuuntur, i. anſæ. apud Plut. & Athen. Item οὖς, oſtrei genus auris veneris, teſte Euſtat. vide Ωτάριον.

Οὖσα, plurali. Ionicè, pro οἶσα: ab οἶω, τὸ κομίζω, funes nautici, χαλινία, Etym.

Οὖσα, ης, ἡ, exiſtens, quæ eſt, quæ viuit, ſalua & incolumis, i. σωζομένη. Participium Fœmininum præſentis à verbo εἰμί. ὁ ὢν, vide in H. ὄντα πόλις, ſtans ciuitas, i. non euerſa, Demoſt. ἡ ὄντως ἀρχὴ, principatus verus, Plato de Legib. οὐκ οὖσα, Sophocl. i. falſa. ἡ μὴ vel οὐκ οὖσα, iudicium nullum Iuriſc. pro irritum, Demoſth. vide Δ... τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, iudicium reſortiri. δίκαι οὐκ οὖσαι quum dicunt, iuſtitium ſignificant.

Οὐσία, ας, ἡ, eſſentia, Quintiliano interprete, vel Flauio potius. M. Tullius vertit naturam & materiam, idque non ſemel. Cauſam certè non habuit Quintilianus cur aliud nos verbum non habere quàm eſſentiam diceret. Ariſtotel. Ἔτι δ' τὸ τί ἦν εἶναι οὗ ὁ λόγος ὁριστικὸς, οὐσία λέγεται ἑκάστου. Idem, τῆς οὐσίας ὡρισμένοι κίνδυνοι, pericula quæ quadam eſſentia deliguntur, libro 1. magnor. Moral. capite 21. vbi Faber exponit quodam modo & mediocritate. οὐσίαι σωματικαὶ καὶ ἀσώματοι quæ. Ariſtot. in Logicis, οὐσία πνευματώδης, ſubſtantia ſeu materia flatuoſa, Galen. lib. 2. ad Glaucon. οὐσία & ὑπόστασις quid differant, apparet ex Philone de mundo, ... ὁ μανθάνων ... οὐχὶ τῆς οὐσίας, ... τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς καὶ τῆς ... vbi vertitur à Budæo οὐσία, eſſentia: ὑπόστασις verò, ſubſtantia: vt ſit οὐσία natura: vide Ὑπόστασις. Item οὐσία ἄτακτος ab eodem Philone dicitur ibidem, mundi materia incondita & rudis, indigeſtáque moles. Item οὐσία, vis & ratio. Ariſtotel. de mundo, πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, id eſt, vis vitalis per omnem mundum pertinens, ſeu ratio quædam pertinens per omnem rerum naturam, vt loquitur Cicero de natura deorum. περὶ οὐσίας καὶ ὑποστάσεως, vide Nazanzen. in Orationibus. In Timæo, οὐσία μεριστὴ καὶ ἀμέριστος, materia diuidua & indiuidua, Cicer. Item οὐσία, bona mobilia, patrimonium, peculium, opes, vt τὰ ὄντα & τὰ ὑπάρχοντα. τὴν οὐσίαν ... Xenoph. τὴν τοῦ ... οὐσίαν σώζειν, conſeruare rem pecuniariam, Ariſtotel. in Polit. ... οὐσία, vide ... τὴν οὐσίαν, dare commentarium ſeu indicem bonorum, quod inuentarium appellant, id quod fiebat ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι, Demoſ. ... τὴν ... τῆς οὐσίας, id eſt, τὴν ... Nam ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν, erat ad fortunarum permutationem prouocare. τῆς οὐσίας φθορὰ dicebatur facultatum profuſio. ... τὴν οὐσίαν διδόναι, pro facultatibus largiri. οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι, id eſt, εὔποροι, Demoſthenes. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες, Idem. οὐσία συχνὴ, multæ facultates Ariſtoph. Pluto. Οὐσιώδης, τὸ, pars eſſentialis, Gazæ: eſſentiæ ratio, Politiano.

Οὐσιόω, ῶ, ſum in rei natura, exorior, ſum author & parēs, in rei naturam produco, & paſſ. οὐσιοῦμαι procreor, ſubſiſtētiam accipio. Nazanz.

Οὐσιωδῶς, q. ſubſtantialiter vel q. eſſentialiter.

Οὖσον, funis nauticus apud Lycophr. Etym.

Οὖτα, pro οὔτασε, vulnerauit. Homerus Iliad. ... ὦμον.

Οὐτάζω, σω, ... cominus vulnero. Act. Accuſ. Heſiod. μηρὸν ... ἐπ' ... femur fortiter percuſſit.

Οὐτάμεναι, vulnerare, ... & ... ab οὔτημι. Heſiod. ... οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.

Οὐτάμενος, ου, ὁ, vulneratus. Apollon. 2. Argon. ... οὐταμένοιο ...

Οὐτάω, & ...

Οὐτάω, Idem quod οὐτάζω, percutio. Act. Accuſ.

Οὔτε, neque. Lucian. in Alcyone, οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτε αὖ τὰ σμικρὰ, &c. neque magna potentes perſpicere, neque verò parua. οὔτε τῷ γήρᾳ διακωλύονται, nulla ſenectute impediuntur, Gaza de Senectute. οὔτε μὴ πέσῃ, neque cadet. cap. 7. Apocalyp. Ioan. οὔτε μὴ εὕρῃ, neque inueniet, Nazanz. Οὔτε exigit alterum οὔτε, ... οὔτε γὰρ ... &c. ... Neque ſimiliter apud Latinos, vide Aſc. Pæd. hæc verba (inquit) Ac neque eam videntur habere naturã, vt ſemel poni non ſoleant, quia NEQVE eſt coniunctio diſiunctiua, & ſemper poſtulat, vt rurſus iteratur, &c. ζήτει τὸ λοιπόν.

Οὔτε δὴ, ne quidem. Plato Epiſt. 7. οὔτε δὴ ... δυνατοὶ γίγνονται, ne profiteri quidem poſſunt.

Οὔτε μὴν, τὸ οὐδὲ μὴν, ἢ ἄρ' οὖν, neque verò, nec tamen, nec verò, nec ſanè.

Οὔτερος, pro ὁ ἕτερος, Herodot.

Οὔτετι, οὐδαμῶς, Hom. Odyſſ.

Οὔτινι, neque alicui.

Οὔτησις, ιος, ἡ, vulneratio, Cicero & Cæſar.

Οὐτήτειρα, vulneratrix, quę ferit, vt in Epigr. ... δίψας ἔχιδνα, i. πληκτική.

Οὔτι, nihil, non, nequaquam, οὐδαμῶς καὶ κατ' οὐδέν. Odyſſ. ι, οὔτι ... θεοῦ ... ἔρις.

Οὔτιγε, nedum, i. non ſolùm.

Οὐτιδανὸς, οῦ, ὁ, vilis, nullius pretij homo, ἀδρανὴς λόγου ἄξιος ἀσθενής, poetic. Iliad. οὐτιδανὸς καὶ ἄναλκις, homo non quiſquilię, non nauci Næuius Deturbate ſaxo, homo non quiſquiliæ.

Οὔτιδες ἢ ... Suid. ... Chryſippi captioſæ quædam ratiocinationes.

Οὔτι μὲν δὴ, neutiquam tamen. Plato in Timæo, Οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας: Cic. Neutiquam tamen diſſoluemini, neque vos vlla mortis fata periment.

Οὔτι που, an forte, num forte, ἆρα, num tandem. Plato in Theæteto, Οὔτι που, ὦ Θεόδωρε, ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι. Ponitur & pro οὐδαμῶς, non, nequaquam, Idem libro quinto, de Republic. ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν, οὔτι που γέλωτα ὀφλεῖν, hoc facienti periculum imminet, non dico ne ridiculus videar.

Οὔτι πω, pro num forte, vel an forte. Plato 2. de Rep. ... ἱκανῶς ... περὶ τοῦ λόγου, an puto ſatis dictum eſſe? Pro nōdum. Sōphoc. ... γὰρ αὐτοῖ οὔτι πω ...

Οὖτις, vide Οὖτις.

Οὔτις, ὁ, non quis, nullus. Iliad. α, ... χεῖρας ἐποίσει, i. οὐδείς. Eſt etiã gen. Fœm. apud Homer. Item genus captioſæ concluſionis, de qua Chryſippus librum compoſuit.

Οὐτινοσοῦν, cuiuſcunque.

Οὐτισοῦν, τὸ ...

Οὔτοι, non, nequaquam, δηλαδὴ, neutiquam, minimè, οὐ. Xenoph. ... οὔτοι μάντεις, προφῆται δὲ, non vates, ſed prophetæ, Plato in Timæo. Idem, Οὔτοι ... Dicitur & Οὔτοιγε, Ariſtot. 1. de Cœlo, ... οὔτοι γε ... τοῦ ὅλου κύκλου φορά, non tamen, vel non ideo tamen.

Οὐτοίνυν, neque verò, at nec. Xenoph. ... vide Τοίνυν.

Οὗτος, τούτου, & οὑτοσί Atticè, hic. Et eſt Pronomen demonſtratiuum, declinatúrque ſine articulo cum omnibus Pronominibus Poſt οὗτος vel αὐτὸς articulus poni ſolet. Æſchin. ... Aliquando Pronomen poſtponitur nomini, ſic. ... τῷ τοῦ λόγου ... οὗτος νόμος, abſque articulo, Plato in Leg. ſic & οὗτος νόμος, Ibid. ... Ariſtot. in Rhet. αὕτη πόλις, Xenoph. in OEcon. Refertur aliquando ad ſecundam perſonam, exponitúrque per iſte. οὗτος pro ὦ οὗτος, heus tu, in Vocat. Ariſtophan. ... οὗτος ... αὐτὸς ... μέγα, id eſt, age tu, inclama cum mihi magna voce. Idem in Nebul. οὗτος καθεύδεις; dormis? vel heus tu dormis? Sophocl. in Aiace, οὗτος, σὲ ... χεῖρας ... id eſt, ὦ σὺ, ò tu, vel heus tu, Idem ibidem, ὦ οὗτος Αἶαν, ... ò tu Aiax. Ibidem, οὗτος, σὲ φωνῶ, heus tu, te appello. Lucianus. μέχρι δὲ τίνος ὦ οὗτος, ... ; id eſt, quouſque quæſo flemus? οὗτος αὐτὸς ... ἐγὼ, Atticè, Ariſtophan. Interpres. ... οὗτος, ipſe intelligo, Lucian. οὗτος αὐτὸς, Xenoph. ... &c.

Οὑτωσὶ ... ut ... & ... in genitiuo apud Lucian. Apud Ariſtoph. ... quod per omnem declinationem fit ...

Οὕτω, ſic, hoc modo, ad hunc modum, eatenus, tam, ita, adeò, vſqueadeò. à Genit. τούτου. Indicatiuo gaudet, Gaza lib. quarto. Et ſine ς ſcribi ſolet conſonante ſequente: οὕτως vero cum ς, vocali ſequente. οὕτως ἔχει dicunt Gręci teſte Donato, quod Latinis, ita res eſt. & οὕτως ἔχει τὰ πράγματα, ea vis eſt ac natura rerum. ... ἐστὶν ... τὴν φύσιν, ...

id eſt, quin abeat, &c. Æſchin. οὕτως εὐδαίμονας ἀτυχῶς, &c. ὥστε, &c. Plato de Legib. ita infeliciter, vt, &c. οὕτω χρόνιος, tandiu. ὀ-ναίμην, bene precantis eſt, vt apud Latinos macte virtute. Eſt etiam οὕτω iurantis, & fidem facientis, vel admirantis: vt, Ita me dij ament. Eleganter aſſumit has particulas τὶ vel δῆ-τα. Libanius, οὕτω δὲ καλλιστ' ἔχει, οὕτω δὲ τὴν αὐτὴν τρέψαι, dixit Plato in Apolog. per figuram quæ dicitur ἐκ τοῦ παραλλήλου.

Οὕτω ſiue οὕτως in redditione ſimilitudinis ponitur præcedente ὥσπερ, vel καθάπερ, vel aliquid eiuſmodi: ipſumque nonnunquam omiſſum eleganter ſubintelligitur, vt apud Ariſtotel. ἀεὶ ἔμελλον, καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτά, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταί. Et Rhetor. 3. Καὶ καθάπερ ἐκεῖ μεῖζον δύνανται νῦν τῶν ποιητῶν οἱ ὑποκριταί, καὶ κατὰ τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας, διὰ τὴν μοχθηρίαν τῶν πολιτειῶν.

Οὕτω πως, idem quod οὕτω, Sed πω & πως ἐγκλινόμενα ornatus gratia ponuntur, vt vulgò pas in negando vel interrogando præcipuè expletiua particula. Demoſth. ἀπωλώλεσε δ' οὕτω πως καὶ παρεῖδεν ἅπαντα ἐρωτῶν.

Οὑτωσί, pro οὕτω, Atticè, addito ι.

Οὑτωσίπως, pro eodem, ſic.

Οὕτω θρασύ, tam audax, vſque adeò audax.

Οὔ φημι, dico non, nego, non admitto. Ariſtophanes. κἄν οὗτος φησὶ χρῆναι τὸν νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημι, negat iuuenes oportere exercere.

Οὐχ, non, de quo in Οὐκ.

Οὐχ ἑκών, inuitus, nolens.

Οὐχ ἥκιστα, i. μάλιστα, maximè, non minimè, non in poſtremis, μάλιστα, παρὰ οὐχ ἧττον, vel præcipuè, non mediocriter, & pro tum verò, Thucyd. cum Genit. Dion apud Platonem in Epiſt. σὺ γὰρ τῆς μοναρχίας λόγῳ οὐχ ἧττον αὐτοὶ ἐλπίζω ξυνεξαμαρτεῖν, τῶν ἀεὶ σοὶ συνδιατριβόντων ἐστίν, i. non minus inuenturum quàm qui ſunt tui familiares, qui tecum conſueſcunt οὐχ ἥκιστα δὲ, maximè verò, & in primis.

Οὐχ ἧττον, nihilò minus, eò magis, Thucyd.

Οὐχ ὅτι, non modò non, non modò, οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, οὐχ ὡς, nedum, οὐχ ὅσον, μὴ ὅτι, μὴ ὅτι Phalaris in Epiſt. Οὐχ ὅτι ἀνθρώπων τινὶ πεισθεὶς τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθείμην, ἀλλ' οὐδὲ Ζεὺς τῷ δυναστεύοντι, i. vt tyrannidis authoritatē deponerem non modò homo quiſpiā mihi non probauerit, ſed ne Deorum ſummus ipſe Iupiter: vel, tyrannidē deponere mihi perſuadeat nō modò homo aliquis, ſed ne Deorum rex ipſe Iupiter: Sic enim locutus eſt Cicero ſæpiſſimè. alij non ſolùm non, & non ſolùm exponunt, vt apud Polybium, Μόνοις μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις τόποις, οὐχ ὅτι ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν σώζειν.

Οὐχ οἷόν τε, fieri non poteſt, impoſſibile eſt.

Οὐχ οἷός τ' εἰμι, non poſſum.

Οὐχ ὅπως, non ſolùm, non modò, non modò non, non ſolùm non. οὐχ ὅπως χαλαρὸν γῆρας ἐστὶ καὶ ἀργόν, ἀλλὰ καὶ πολύεργον, id eſt, ſenectus non modò languida atque iners non eſt, verùm etiam operoſa. Gaza de Senectute. οὐχ ὅπως τι χαλεπόν, ἀλλὰ καὶ ἡδὺ τὸ γῆρας ἐστί, nec ſolùm non moleſta, ſed etiam iucunda eſt ſenectus, Idem ibid. ὧν τὸ γῆρας οὐχ ὅπως ἐστὶν ἐνδεές, ἀλλὰ καὶ ἐπιδίδοται εἰς ταῦτα πέφυκε, quibus non modò non orbari, ſed etiam augeri ſenectus ſolet, Idem ibidem. Lucianus, φημὶ γὰρ καὶ γυναιξὶ καλαῖς, οὐχ ὅπως συμβαλεῖν ἐς τὸ ἐπαφροδιτώτερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολύν, Affirmo enim pulchris mulieribus vt venuſtiores appareant cultum multum non modò non prodeſſe, ſed etiam obeſſe. Οὐχ ὅπως pro, nedum, quod & οὐχ ὡς dicitur, & οὐχ ὅσον. Idem in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν ᾤμην ὑστεραίῳ ὅτι ἔφην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, neque memorem Iouem poſtridie futurum rebar, nedum tam grauiter hæc laturum. καὶ πῶς ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδείην, ὀχνοίμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως ἀπαρνηθείην ἄν. tantùm abeſt vt abnegem hanc dictionem apophrada vt etiam vererer, ſi ignorarem, Lucianus. οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μὴ δὲ ἀτιμάζειν χρὴ τὸν μὴ τυχόντα γνώμης, eum qui in conſulendo inferior fuit multo dedecore, nedum ſupplicio proſequi debemus, Thucydid. οὐχ ὅπως etiam οὐχ ὅτι ſignificat. Demoſthenes, Οὐχ ὅπως ἀναμένειν προσήκει ποιήσεται. legitur & οὐχόπως, coniunctim.

Οὐχ ὁρᾷς, parentheſis eſt παρέλκουσα καὶ εἰρωνική. Latini credo & ſcilicet dicunt. Demoſt. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκώς, τὴν ἐμὴν ὡς φαύλην κατηγορεῖς, egregiam verò tute, credo, fortunam adeptus, meam fortunam vt calamitoſam accuſas.

Οὐχ ὅσον, nedum. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον τοῦ περιέχειν ἤδη τῆς ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum, i. indicium huius ciuitatis præſtantiæ inde iam ab initio, nedum eā obſcuro nomine non fuiſſe. οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο, non ſolùm, non propulſarunt, Thucydid. & Ariſtot. libro 8. Polit. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλεῖον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονήν: vbi Aretinus, non ad exceſſum quidem, ſed ad delectationem.

Οὐχ ὅσον, breui, ἐν βραχεῖ, ταχύ, Suid.

Οὐχ ὅτι, non ſolùm, non modò, μὴ ὅτι. Xenoph. οὐχ ὅτι μόνος ὁ κύριος ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, non ſolus ipſe quieſcebat, ſed amici etiam eius. Theophraſtus, οὐχ ὅτι ὀλίγου αἰ, ἀλλὰ καὶ ἐπεξεργάζεσθαι. Item non ſolum non, non modo, i. non modò non. Athen. οὐχ ὅτι ὑμῖν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδ' ἀλλήλους, id eſt, οὐχ ὅπως. Ariſtot. libro 7. Polit. cap. 11. οὐχ ὅτι τείχη μόνον περιβλητέον, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελητέον, non muris modò cingendum eſt, ſed horum etiam cura habenda, &c. Sic & Theophr. lib. 4. cap. 5. hiſtor. plant. οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Thucydid. non modo quæ in Europa. vbi Interpr. Græcus, οὐχ ὅτι αὐτὴ τοῦ μὴ ἧττον. οὐχ ὅτι χείρονα ποιεῖ εἰς μέγεθος ἡ ἀρετὴ ἰοῦσα, ἀλλὰ βελτίω, virtus ſublimis euadens non deteriorem efficiet, ſed meliorem. Ariſtot. libro 2. Magnor. Moral. οὐχ ὅτι λαβεῖν ταῦτα παρὰ τῶν προγόνων ἐξουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔπειτα παραδοῦναι, me non accipere tantummodo à maioribus, ſed etiam poſteris prodeſſe, Gaza de Senec. Significat etiam, non quòd, cum Indicatiuo iunctū: vt, Οὐχ ὅτι καὶ ταύτης ἧττον ἔτι τινὸς ἐπιθυμῶ, Non quod hac in parte alij ceſſerit cuipiam.

Οὐχ ὅτι μή, non quin. Lucian. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἴομαι, nó quin honeſtum eſſe cenſeam.

Οὐχ ὅδε, nonne hic.

Οὐχ ὡς, αἰτὶ τοῦ οὐχ ὅπως, nedum. Athenæus libro 11. Παμφίλῳ μὲν γὰρ καὶ ἐλάττω εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μικρὰ ἀπολιπεῖν συνεχώρει, οὐχ ὡς καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἀκολάστους λόγους, nedum. In propria ſignificatione, vt οὐχ ὡς ἔδει, non vt oportebat, Demoſthenes.

Οὐχ ἥκιστα, vide Οὐχ ἥκιστα.

Οὐχί, non, nequaquam.

ΟΦΕΙΔΙΟΝ, ſiue ὀφίδιον, τό, anguiculus, paruus ſerpens: itē piſcis nomen. Plin. lib. 32. cap. vlt.

Ὀφειλήσιον, ου, τό, debitum, Euſtath.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor, χρεώστης. Sophocl. οὐδὲν ἀμείνω εἰμὶ ὀφειλέτης ἔτι, nihil amplius præſtare debeo.

Ὀφειλέτις, obnoxia, deuincta beneficio, Euripid.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, &

Ὀφείλημα, ατος, τό, debitum χρέος, debitio, Cicer. Matt. 18. πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, totum debitum illud remiſi tibi. Paulus ad Roman. cap. 13. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, reddite igitur omnibus quod debetis. ὀφείλημα, pro merito vſurpatur & opponitur τῇ χάριτι, & τῇ δωρεᾷ. Rom. 4.

Ὀφείλομαι, ſum deuinctus & obnoxius. ὀφείλεται κατθανεῖν, oportet mori, Euripid. ὀφειλόμενος τὰς εἰκόνας, cui debentur imagines, in Epigram.

Ὀφείλω, μ. ειλήσω, ἀόρ. β. ὤφελον, debeo, ſum debitor, χρεωστῶ, ſum obnoxius, reus ſum. ὀφείλω σοι χάριν. Demoſth. id eſt, δεῖ με χάριν ὁμολογεῖν, Xenophon in Apolog. Socrates. ἐμοὶ πολλοὶ ὁμολογοῦσι χάριτας ὀφείλειν, multos confiteri ſe mihi debere, ſe beneficiis à me deuinctos eſſe. ὀφείλω τὴν εὐεργεσίαν, Thucydides. beneficium debeo. ὀφείλω σοι βλάβην, ſum tuæ iniuriæ obnoxius, Euripides. ὀφείλεις μοι κακόν, debes mihi malum, id eſt, tu es mihi obnoxius vt mihi des pœnas: ſic προσοφείλω apud Euripidem. τὴν ζημίαν ὀφείλω, ſum mulctatus. Plutarchus in Camillo. ὀφείλω δοῦναι δίκην, Demoſthenes. ὀφείλει γενέσθαι, oportet fieri, Paulus capite ſeptimo Epiſtol. ad Corinthios. ὀφείλει καθαιρεθῆναι, debet euerti, oportet eum euerti, euertendus eſt, Demoſthenes. ὠφείλετε ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν, vtinam è mundo exiſſetis: Sic Eraſm. capite quinto, primæ Epiſtol. Pauli ad Corinth. τὸν ὤφελεν ποιῆσαι, Homer. id eſt, ὤφειλεν, ἔπρεπε, &c. ſic Interpr. deberet ſeu debebat. vide Interpr. Euripid. Plato quarto de Republic. καὶ ὑμεῖς φαίνεσθε. τὸ γὰρ ὤφελε, vbi pro ἀντὶ ὤφελε poſuit. αἴθ' ὤφελεν μένειν, Homer. Odyſſ. vtinam manſiſſent: ſic Græcus Interpr. τὰ χρήματα ὀφειλέτω, ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ ποσόν τι ἔτεσιν, perſoluat ærario, Plato de Legibus. Οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ dicebantur οἱ κατάδικοι, qui ignominioſi erāt, id eſt, ἄτιμοι, quoad iudicatum feciſſent. Iſocrat. in Panath. ὧν οἱ μὴ τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ, &c. His ærarij apud Romanos ſimiles erant. τῶν ὀφειλόντων χρέα, Plutarchus in Camill. debitorum, æri alieno obnoxiorum. Ὀφειλόντως, meritò, δικαίως, πρεπόντως, Heſych.

Ὄφελον, Ionicè, pro ὤφελον. vtinam, εἴθε, αἴθε. dicitur & ὄφελος, Suid. Iungitur ferè ſemper Optat. modo, aut tempori Præterito & nonnunquam Infinit. præſertim quum pro εἴθε ἐβουλόμην ponitur, Thomas Magiſt. ὤφελον ἰδεῖν, debui videre, Herodot. μὴ ὄφελον νικᾶν, vtinam non viciſſem. Odyſſ. ξ, ὡς ὄφελον θανέειν, vtinam interiiſſem. ὡς ὄφελον εἶναι, vtinam eſſem. Homer. Odyſſ. vbi Didymus, ὄφελον exponit. αἴθ' ὄφελες, & ὡς ὄφελες, & αἴθ' ὄφελες, cum ſignificatione optationis etiam perſonę ſecundæ indicationem habet. Hom. Iliad. α, αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, id eſt, vtinam ſederes, &c. αἴθ' ὄφελες ὑπάρχειν, in Epigr. Iliad. γ, αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, vtinam natus non fuiſſes, & fuiſſes ſine prole. In tertia ibidem, ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν, vtinam mihi mors

placuiſſet

placuiſſet. Ariſtoph. ὤφελ' ἡ προμνήστρια κακῶς ἀπολέσθαι, vtinam malè periiſſet pronuba.

Ὤφελον etiam nec perſonarum nec numerorum diſtinctionem ſignificat. Gregor. εἰς Ἰουλ. Κατῆλθε μὲν εἰς τι τῶν ἀδύτων τοῖς παισὶ καὶ φοβεροῖς, ὡς ὤφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν, qui vtinam etiam ad inferos deſcendiſſet. Idem & alibi ita vſurpauit.

Ὀφελεῖν, pro ὠφελεῖν, adiuuo, ſeruo.

Ὀφέλλω, augeo, αὔξω, adiuuo, proſum: vnde ἐξοφέλλω, adaugeo. ὀφέλλειε τόκον, Hom. Odyſſ. ι. αὐξήσειε, auxerit, augeret. Odyſſ. ξ, ἔλκος ὀφέλλετο, cumulabatur & amplificabatur. Pro bene mereor. Apollon. 2. ἀλλ' αἴξωντι ἀμείνους αὐτὰς ὀφέλλοι, i. εὐεργετεῖν. Pro ἐγείρω. Heſiod. ὄφρα ἐρίν ὀφέλλει, pugnam concitat. Idem καί θ' ὕδωρ ὀφέλλει, i. θάλπειν, foue, auge. Item pro debeo. Hom. Iliad. α', πολλοὶ ἐμοὶ μὴ ὄφελλεν ἑαυτὸν ὀμφαλόεσσαν, pro ὤφειλε, debebat conferre. ὀφέλλεται, debetur, Hom. Odyſſ. ι. ὀφείλεται, χρεωστεῖται. Item ὀφέλλω, calumnior, διαβάλλω.

Ὄφελμα, augmentum, κέλευσμα, ὄφελος, κέλευμα.

Ὄφελος, τό, vtilitas, emolumentum, pretium, vſus fructus, χρεία, ὠφέλεια: nomen indeclinabile, vt docet Gaza. Plato in Apolog. ἀνὴρ, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι, vir parui etiam pretij. Ibidem, μήτε ὑμῖν, μήτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι, non etiam neque vobis, neque mihi ipſi quicquam vtilitatis allaturus, Ariſtoph. in Plut. τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδε ὤν; cui vſui & vtilitati hic ſi ſit, eſſe queat? τοῦτ' ἐστὶν ὄφελος τοῦ κτήματος, Lucian. Xeno. lib. 5. Ἑλλην. καὶ ὅτι τὸ ὄφελος ἦν τοῦ παντὸς στρατεύματος, quod erat robur exercitus. Ὄφελος etiam dicitur faſtigium & culmen.

Ὀφέλσιμον, τό, vtile, Orph.

Ὀφέλτης, ὁ, Euboeæ mons, apud Lycophr.

Ὀφελτρέω, orno, colo, κοσμῶ, Lycoph.

Ὄφελτρον, ornatus, κάλλωπτρον.

Ὀφιοσταφυλή, ῆς, ἡ, vua anguina: ſic à quibuſdam appellari capparin tradit Plin. lib. 13 cap. 23. pro quo in append. Dioſcor. legitur φυλλοστάφυλος ſeu ὀφιοστάφυλος.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, ophthalmia, conturbatio, vel perturbatio oculorum Scribon. oculorum morbus, ocularia ægritudo Solino: Ophthalmiam Pollux negat propriè aliquod oculorum eſſe vitium, ſed in eo verbo ſignificari tradit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Celſus & alij appellant lippitudinē. Galen. Therap. ad Glauc. lib. 2. dicit eſſe inflammationem eius membranæ quæ corneæ inhæret. Ariſtoph. in Pluto pro cæcitate, ἀπαλλάξαι αὐτὸν τῆς ὀφθαλμίας, i. τῆς τυφλότητος: Interpr. ὀφθαλμία, propriè ἡ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ ῥευματισμοῦ τινος γενομένη βλάβη, hoc loco verò ſumitur ἀντὶ τῆς τυφλώσεως, quæ viſus eſt priuatio, ἡ στέρησις τῆς ὁράσεως.

Ὀφθαλμίας, Plautus ophthalmiam piſcem vocat quem Plin. oculatam, qui ὀφθαλμίας, & μελάνουρος Gazæ. melanurium vocat Colum. lib. 8. cap. 16.

Ὀφθαλμιάω, ῶ, άσω, κ. ακα, oculorum imbecillitatem patior, lippitudinem ſentio, lippio, ſum lippus, vt ὑποβλέψαντες ὀφθαλμιῶσι. Xenoph. Ἑλλην. β, Ἐντυχὼν ὁ Ἰφικράτης ὀφθαλμιῶντι αὐτῷ ἐκ Λακεδαίμονος. Ὀφθαλμιᾶν καὶ ὑποφθαλμιᾶν τὸ ὀφθαλμοβολεῖν, oculos adiicere Ciceroni, ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλλειν, vt vulgò, œilladér, coniectúque oculorum mulierem ad amorem pellicere, concupiſcere. Polybius in 2. hiſtor. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες: oculis capti pulchritudine regionis, vt interpres quidam minus rectè tranſtulit. Hinc & ἀντὶ τοῦ φθονεῖν, id eſt, inuidere ſumitur. vide Ἐποφθαλμιῶ καὶ Ἐποφθαλμιάω. Reſpondet verò Polybij exemplo quod in iure, imponere oculos prædiis alicuius, Imper. Dioclet. L. 1. tit. de Præſcript. 30. vel 40. annor.

Ὀφθαλμίδιον, ocellus, Ariſtoph.

Ὀφθαλμικά, τά, medicamenta quæ oculis adhibentur, Dioſcor. li. 1. cap. 106.

Ὀφθαλμικαὶ περιχρίσεις, oculorum circumlitiones, Dioſcori. libro 1. cap. 131. ſunt autem non magis ad mali cuiuſpiam in oculi curationem & remedium præparatæ, quàm ad expolitionem & nitorem eius partis. Idem ferè quod & καλλιβλέφαρα, hæc Marcel.

Ὀφθαλμικαὶ φλεγμοναί, oculorum inflammationes. Dioſcor. libr. 1. cap. 11. vide ibidem Marcel. & cap. 13.

Ὀφθαλμικός, οῦ, ὁ, ocularius medicus Corn. Celſo, qui & ὀφθαλμῶν ἰατρός, Herodot. ophthalmicus. Mart.

Ὀφθαλμίς, vide Ὀπαλλίς.

Ὀφθαλμοβολῶ, τὸ ὀφθαλμιῶ, oculos coniicio.

Ὀφθαλμοβόρος, ὁ, ἡ, oculos appetens.

Ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, q. ſeruitus ad oculum. Paulus ad Epheſ. vlt. & 3. ad Coloſſ. Dicitur quum quis in oculis præſtans (ſic enim & Cicero loquitur) & diligens ſeruus eſt, ignauus verò ſummotis arbitris.

Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, oculus, ὄμμα, ὄψις, καὶ τεκμήριον, Sophocl. ὁ βασιλέως ὀφθαλμός, Ariſtoph. ὀφθαλμὸς ſeu ὄμμα αἰθέρος, id eſt, ὁ ἥλιος, idē. ὀφθαλμῶν, id eſt oculorum vitia deſcribit Galen. in definitionibus. quem vide. Σταφύλωμα vide infrà. vide & alias affectiones in dictione Αἰγίλωψ. ὀφθαλμῶν προπτώσεις, procidentes oculi. vide Annot. Marcelli, lib. 3. Dioſcorid. capite 111. ὀφθαλμῶν ῥεύματα, vide in dictione Ῥεῦμα. ... ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλαί, oculorum cicatrices. Idem libro 1. cap. 23. ὀφθαλμῶν ταράξεις, oculorū perturbatio, libro 4. Dioſcorid. capite 151. ὀφθαλμοῖο βολὰ Musæo, oculi coniectus. Cicer. ὀφθαλμὸν ἐκκόπτειν, Ariſtoph. oculum euerberare. Quintil. ſiue exculpere Terent. ἐξαιρεῖν ὀφθαλμόν, Matth. 18. eruere oculum, Plin. ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαι. Paulus 4. ad Galat. oculos effodere atque eruere. Ὀφθαλμὸς βίου, vitæ lux atque præſidium chariſſimum. Euripid. in Andromache ita μεταφορικῶς dixit, Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου, vnicum vitæ ſolamen atque moderator. Sic apud Plautum in Pſeud. vbi iſti ſunt, quibus vos oculi eſtis, quibus vitæ, quibus deliciæ eſtis, quibus ſuauia mellita? Idem in Curcul. Bene vale, ocule mi. Et in Aſinaria, Da meus ocellus. Ὀφθαλμὸς tranſlatè etiam pro excellentia: Pindarus, Σικελίας τ' ἔσσαν ὀφθαλμός. quod & Latini imitantur: Cicer. de Natura Deor. Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Idem ad Attic. Cur ocellos Italiæ villulas meas non video. Et à Catullo dicitur Peninſula inſularúmque ocellus Sirmio. Πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέναι, ponere vel proponere ante oculos Ciceroni. Polybius in tertio hiſtoriar. πρὸ ὀφθαλμῶν θέντες τὸ μέγεθος τῶν εἰς ἑκάτερον τὸ μέρος ἀποβησομένων ἐκ τῆς μάχης, propoſita ante oculos belli euentus in vtrámque partem magnitudine. Εἰς ὀφθαλμοὺς ἔρχεσθαι ἢ ἰέναι, venire in conſpectum, vel ire. Homer. Iliad. ω, Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς, &c. Ibidem, οὐδ' Ἀχιλῆος ἐς ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, id eſt, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέρχομαι. venire in oculos etiam dixit Ouidius de ſomno, pro oculos inuadere. minus diuerſum, occurrere in oculos, apud Cicer. & oberrare oculos, apud Senecam. Ἐξ ὀφθαλμῶν γενέσθαι, abeſſe ab oculis. Herodot. τερψιχόρῃ, Καί σύ μοι ἐγένου ἐξ ὀφθαλμῶν, i. ἀμφότεροι ἄπο, in Medea Eurip. Xenop. ὅ τι τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο, à tuis oculis abeſſe quàm primùm illi gratiſſimum acciderit. Quibus duobus poſtremis loquendi modis, ὀφθαλμὸς pro conſpectu & præſentia ponitur. Cicero ad Atti. de Libris, Nunquam enim ab oculis meis abfuerunt. Et pro Sylla, abfuit ab oculis veſtris. Idem tranſlatè 4. Acad. Abſtulit virtus ab oculis fori & curiæ. Εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς, eſſe ante oculos, Virgil. verſari ante oculos. Euripides in Medea, Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖσι βροτῶν, id eſt, hominum oculi iniqui. Eſſe in oculis etiam dicit Cicero non pro eſſe in conſpectu, ſed pro gratum atque charum eſſe, vt quum dixit ad Attic. libr. 4. Et interea me eſſe in oculis ciuium de me optimè meritorum: qua phraſi etiam vtitur libro 6. & 2. Tuſcul. Dixit verò Græcorum more in Verrem Act. 3. templū in oculis, quotidianóque aſpectu P. R. eſt poſitum. Græca quæ adduxi ſic licet etiam interpretari, Iuſtitiam mortales non habent in oculis, Sic enim & Fabius loquitur lib. 16. cap. 15. pro intentum eſſe. Ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν ita μεταφορικῶς dicitur, Herodotus. τερψιχ. αὐτίκα ἕζεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. Illas mulieres ait ibi coràm aſſidere, facereque vt oculi ipſis doleant. Terent. Phorm. Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nauſiſtrata. Et quo tuo viro oculi doleant? Ὀφθαλμὸς ἅλλεται, ſalit oculus, dicimus vbi quid ſperamus nos viſuros quod placeat & delectet. Theocritus in Amaryllide, Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἆρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν. Ὀφθαλμὸς δεσπότου τὸν ἵππον πιαίνει, Ariſtot. lib. 1. OEcon. vide Eraſm. in Adag. frons occipitio prior. Ὀφθαλμὸς interdum dicitur prima fontis ſcaturigo, Nazanzen. in Orat. Ὀφθαλμὸς etiam vt Latinè oculus de gemma ſtirpium, apud Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 13. & lib. 3. cap. 11. de Cerro loquens, Οὐδ' ἐξ ὀφθαλμοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλαγίου, &c. Ὀφθαλμοί, dicuntur etiam triremium foramina, per quæ remi traiiciuntur. Erant quoque ὀφθαλμοί, præfecti compotationum, qui cœnantibus lychnos & ellychnia ſuggerebant, modiperatores à quibuſdam dicti. vide Οἰνόπται. Ὀφθαλμοί, etiam dicebantur exploratores qui regibus referebant quæ fieri vidiſſent, vt ὠτακουσταὶ καὶ ὦτα dicti, quæ audiſſent. vnde vulgò iactatum, ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέων πολλοί, ὠτακουστὰς primus Darius minor adhibuit. Dionyſ. Syracuſanus addidit ποταγωγίδας, vt author Plutarch. Xenophon 8. Pædiæ, κατεμάθομεν δὲ ὡς καὶ τοὺς καλουμένους βασιλέως ὀφθαλμούς, καὶ τὰ βασιλέως ὦτα ἐκ ἄλλου ἐκτήσατο, ἢ τῷ εὐεργετεῖν τε καὶ τιμᾶν, &c. quæ ibi potius legito. libro verò 5. καὶ ὦτα dicuntur ab ipſo ὠτακουστοῦντες: lege de his Plutarch. libello περὶ πολυπραγμοσύνης. Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Ariſtotel. 3. πολιτικῶν, vbi & hæc, ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὐτῶν καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας, &c. Ariſtoph. ita facetè ludit in Anachar. Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. Δι. ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. Plutarch. in Artaxerxe. ἀγγαρήϊος ὁ βασιλέως ὀφθαλμὸς, i. regius explorator, ſpeculator atque internuncius. Pollux lib. 2. ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ πραττόμενα. Tales dici poſſunt opiones & teſſenarij. Plutarch. in Galba, Καὶ ὁ πάντων Στρατηγὸς καὶ βασιλέως

ὁ μὴ ἰδών, ὁ δὲ πεπονθώς. Οὕτω γὰρ κρατοῦσι περὶ δὲ ἀφθόνων ἢ δι' ὀφθαλμῶν ὑποπιπτόντων τὸ ποιῶσι. At verò ὦτα ſiue ὠτακουσταὶ ſunt vt Corycæi. Cicero ad Atticum, Omnes enim Corycæi ſubauſcultare videntur quod loquor.

Ὀφθαλμοφανής, έος, ὁ, oculis patens. qui ſub ſenſum cadit oculorũ ita vt demonſtratione non indigeat, Strabo, ὀφθαλμοφανοῦς ὄντος ἐν ἰδέᾳ τῇ ἐνδείξει αὐτοῦ τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως.

Ὀφθαλμοφανῶς, in oculorum conſpectu atque obtutu: de re dicitur p oppoſita ante oculos. Cleomedes libro 2. ὀφθαλμοφανῶς αὐτὴν παρίστησι. ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, oculis cernere. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ.

Ὀφθαλμοειδής, oculi gerens ſpeciem.

Ὀφθείς, qui apparuit, conſpectus.

Ὀφθῶσι, cernentur.

Ὀφθῇ, viſus ſit, illuxerit.

Ὀφθῆναι, videri, conſpici, conſpectum eſſe.

Ὀφθήσομαι, conſpiciar. ὀφθήσεται, apparebit.

Ὀφιακά, τά, commentaria de ſerpentibus ſcripta.

Ὀφίασις, εως, ἡ, affectus capitis, quo capilli primùm extenuati poſtea decidunt certis ſpatiis in ſerpentis ſimilitudinem.

Ὀφελλύνω, vaco, otior, conuerſor, habito.

Ὀφίδιον, ου, ſerpens paruus, ſerpens puſillus, anguiculus Ciceroni.

Ὀφιῆτις, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀφιογενεῖς, οἱ, gens Propõtidis apud Strab. quæ familiaritate quadam cum anguibus lethiferis ſerpentum morſibus præſentem opem afferebat. Varro apud Priſcianum, vt habent Parij qui vocantur ὀφιογενεῖς, & in Africa Pſylli, quorum Ophiogenes, cum arbitrantur ſuppoſitum eſſe in ſtirpe aliquem, ſi admoueant vt pungat colubra, cum pupugerit, ſi de genere ſit, viuere, ſi non ſit mori.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, à ſerpente morſus, ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δεδηγμένος.

Ὀφιοειδής, angui ſimilis, anguinus.

Ὀφιόεις, εσσα, ἡ, idem fœm. ὀφιόεσσα & contract. ὀφιοῦσα, herbæ nomen. Plat.

Ὀφιοκτόνος, ophioctena, genus ſcolopendræ dictæ ab enecandis anguibus. Hæc venenoſa eſt, de qua Dioſc. l. 8. cap. 2. vid. Σκολόπενδρα.

Ὀφιομάχος, ου, ὁ lacerta, & locuſtæ ſpecies non alata. cap. 11. Leuit. dicitur ὀφιομάχης. videtur id animal eſſe quadrupes & volatile, vide In dictione Ἀττάκης. Apud Heſychium ὀφιομάχος ἀντὶ τοῦ ἰχνεύμων, ἢ ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον πτερά.

Ὀφιοσκόροδον, τό, allium anguinum & ſylueſtre, Dioſcor. libro 2. cap. 187.

Ὀφιοστάφυλον, à quibuſdam dicitur ἄμπελος λευκή, genus ſtirpis ſylueſtris, quaſi anguina vua, Dioſc. lib. 4. cap. 180. in ſepibus vitigineo folio & acinoſo fructu naſcitur: in quibus angues plerunque latent.

Ὀφίουρος, ου, ὁ, ἡ, ſerpentis caudam habens: eſt hoc nomine auis quædam in Æthiopia, Heſych.

Ὀφιοῦχος, ου, ſydus eſt cæleſte apud Proclum de Sphæra, dictum quod ſerpentem teneat. Cicero 2. de Nat. Deorum-anguitenens, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graij. Hic preſſu duplici palmarum continet anguem. Anguifer appellatur à Columella lib. 11. cap. 2. Vndecimo Kalendas Iulij anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. Ab alijs ſerpentinarius & ſerpentarius dicitur, vt à Germ. Baſſo: à nonnullis ophiulcus quaſi ſerpentem trahens. Hinc apud Aratum ὀφιούχου γούνατα φαίνεται, anguitenentis genua, Cic.

Ὀφιοῦσσα dicta fuit Rhodus inſula ob multitudinem naſcentium in ea ſerpentium. Herac. lib. de Politiis.

Ὄφις, εως, ὁ, ſerpens: ab ὄπτω, video: cernit enim acutè, dormitque apertis oculis. anguis Latinè dicitur, cap. 19. lib. 2. Dioſcor. & ibidem Interpr. Eſt & morbus capitis dictus à ſimilitudine ſerpentis. Item ornamentum quoddam Cæl. Eſt etiam nomen ſyderis, apud Procl. de Sphæra. De ſerpente vide Ariſtotel. (ſic enim ὄφιν apud eum vertit Gaza & alibi. ὄφιν θαλάττιον ſerpentem marinam) & Ælian.

Ὀφίτης, ου, ὁ, ophites marmor ſerpentinis maculis aſſimile. ὀφίτης λίθος, ophites lapis, cuius genus multiplex, Dioſcor. lib. 5. capite 154.

Ὀφιώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ſerpentinus, ſerpentis faciem referens, anguis ſpeciem referens, anguineus.

Ὀφλισκάνω, &

Ὀφλέω, ῶ, ήσω, κ. ὤφληκα, debeo, æs alienũ conflo. ὤφληκα αἰσχύνην, Dem. me debet pudere. ὀφλεῖν τὸν γέλωτα, rideri, ridiculum eſſe. οὐ μὴ γέλωτ' ὀφλήσετε, nec derideberis. Ariſtop. νεφ. Idem ibidem, δίκην μέλλων ὀφλήσειν, futurus rei iudicatæ debitor. ὀφλεῖν τὴν δίκην ἐρήμην, iuſtè dãnatus. δίκην ἀργίας ὀφλών, otij multę obnoxius. Plutar. in Lycurg. τὰς ἀδίκους ὀφλεῖν, Æſch. καταγνωσμένος, dãnatus. ὀφλήσει τὴν καταδίκην, Iſocrat. vbi videtur ſignificare condemnabitur. ὀφλεῖν ζημίαν, mulctari, damnum pati, facere iacturam, Demoſt. & Eurip. ὀφλισκάνω ταλάντων, &c. Demoſt. dãnatum eſſe talentis. πολλὰ ὀφλῶν τὰ χρήματα, Idem.

Ὄφλημα, ατος, τό, &

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitum, æs alienum, propriè quod ærario debetur: ſed χρέος de priuato debito dici ſolet. Suidas. χρέωστικα, ὀφειλή.

Ὀφλισκάνω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Ὀφλίσκω, &

Ὀφλέω, idem quod ὀφείλω, τὸ χρεωστῶ. Et refertur plerunque ad forũ. vnde ὀφλισκάνειν & ὀφλεῖν δίκην, damnari, mulctam pati, Plut. in Camillo, μοναστὰς ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν, abſens damnatus eſt quindecim millib. aſſium. Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὀφλών, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν, diſcedo rei capitalis à vobis damnatus: iſti à veritate ita damnati vt improbitati ſint obnoxij. vnde ὀφλόντες & οἱ ὀφλόντες, damnati, Dem. καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκὼς ταύτην, ἐν αὐτῇ ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμέ, Atque in hac controuerſia de vi damnatus, non ſe damnatũ, ſed me eſſe contendit. Idem περὶ λογ. πάλιν, καὶ ταῦτα ὡς περὶ ζημίας ὀφλόντων μέλλοντι, & præſertim mulctæ non contemnendæ dãnandam, id eſt, ignominia notandam atque infamia. Idem. ὦφλε τὴν δίαιταν, ab arbitris damnatus eſt. ἐδεῖτο τῶν φίλων μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀδίκως ἐν αἰτίαις τοιαύταις ὀφλόντα, orabat amicos ne ſe desererent falsò damnatum, Plutarch. in Camillo. ὀφλισκάνειν τὴν ἀνοιαν. Demoſthen. id eſt, μωρὸς εἶναι. ὦφλον ὕβριν, ſum obnoxius iniuriæ, Euripid. ὦφλον τὴν βραδυτῆτα, Bud. in Epiſtol. prior. Idem ibidem, ἐν τοῖς ἄγαν ἤθεσιν ὦφλησα. ὀφλισκάνω γέλωτα, me ridendum exhibeo, ſum ridiculus, Lucian. ὦφλόν σοι τὴν γραφήν, Demoſt. iudicio ſum tibi aſtrictus. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν, Eurip. id eſt, damnor. ὀφλισκάνω μέμψιν, merui eſſe reus, Eurip. in Medea, τούτους μωρίαν μωρίας ὀφλισκάνειν, id eſt, hos multæ inſaniæ eſſe obnoxios. Demoſthen κατὰ Τιμοκρ. ὁπόσην ἂν ὤφλετε ἀνοίας παρὰ τῶν ἀνθρώπων, &c. quantæ inſaniæ ab hominibus damnaremini, quàm deſipere vos iudicarẽt homines. Laertius in Phalereo, δίκην θανάτου ἀπὼν ὦφλεν, abſens capitis damnatus eſt. Chryſoſtomus. Τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλεῖν εἰσιν παρ' ἡμῶν, Tanto maiore riſu à nobis digni exiſtimantur. Phalaris in Epiſt. Athen. καθ' ὑμῶν παρ' ἐμοὶ παρανομίαν ὀφλεῖν ἐνωμότως, vt crudeliſſimi exiſtimari. ὀφλόντες quoque & καταδίκοι, & ἐζημιωμένοι, & ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, ſunt quos Latini ærarios vocant.

Ὄφνις, vomer, aratrum. ὕνις, ἄροτρον.

Ὄφρα, vt, donec, dum, ἕως, μέχρις ὅτε, cui τόφρα reſpondet. cũ Indicat. Odyſſ. ξ, ἐς μ' ἄγε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα φοινίκην, &c. id eſt, quoad venimus. ὄφρα κε χάζωμαι, i. ἵνα, Hom. Ἰλ. ὄφρ' ὑμῖν ἐγγύθεν ἐλάσσαι, Idem Iliad. i. ὄφρα σε ταρχύσειε, vt ſepelires, Apol. Rhod. ὄφρ' ἀχλὺς μένῃ, i. μέχρις ὅ. Iliad. ϐ, ὄφρα δύνῃ, quoad poſſis, Pythagoras. ὄφρα pro ἵνα. interdum cum Subiunctiuo. interdum cum Optatiuo ponitur. Odyſſ. ξ, ὄφρ' ἐπακούσῃ ὅπως νοστήσει, vt audiat quomodo ſit rediturus. ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι θυμός, Hom. Iliad.

Ὄφρ' ἄν, dum, donec.

Ὄφρακα, ἕως νῦν, Homer.

Ὄφρα ποτί, vſque ad. Apol. 2. ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.

Ὀφρύα, ας. & ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρύς ſupercilium, cliuus.

Ὄφρυα, τά, loca editiora, item ſepes, αἱμασιαί, Heſyc.

Ὀφρυάζω, ſuperciliis nuto, item ἀλαζονεύω. i. grandi ſupercilio tumeo: vt apud Suid. ὁ δὲ τίμιος τινὰ ὄντα ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονεία τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον.

Ὀφρυανασπαστής, ου, ὁ, qui ſupercilia tollit ſeu eleuat ὁ ἀνασπῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, id eſt, ſuperbus & ſuperciliofus Hegeſander apud Athen. libro 4. in philoſophos. Ὀφρυανασπασίδαι, γέγραπται, πεζοῖσιν.

Ὀφρυὰ ψάμμου, ſupercilium ſoli ſabuloſum, Herodotus. libro quarto.

Ὀφρυάκτος, ſuperciliens, pruriens, pudibundus, quòd erubeſcentibus pruriant quodammodo ſupercilia.

Ὀφρυόεις, όεντος, ὁ, altus, κρημνώδης, λοφώδης, cliuoſus, ὑψηλός, ſuperbus, in alto ſitus. ὀφρυόεσσα ἀκτή, in Epigr. de Æſchyl. Et quia ὀφρύες etiam ſunt editiora loca & tumuli, vt Latinis item ſupercilia, ideo oraculum appellauit ὀφρυόεσσαν Κρῆσσαν, Herodotus in Τερψιχόρῃ. Iliad. χ, Ἴλιος ὀφρυόεσσα. Hinc & verbum Ὀφρυᾶν, attollere ſupercilia. vt Κρῆσσαν ὀφρυοῦσαν τε καὶ τραχεῖαν, quòd regio ſalebroſa eſſet ſuperciliis & tumulis inæqualis καὶ οὐχ ἐπίπεδος, vide Strabonem.

Ὀφρυόομαι, erigo ſupercilia, tumeo, Ὀφρυῶ.

Ὀφρύς, ύος, ἡ, ſupercilium. παρὰ τὸ ὄπτω, καὶ ἰδεῖν τὸ φυλάσσειν. Homer. Iliad. ἡ, κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. [illegible] ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, id eſt, [illegible], Ariſtoph. & Interpres. τὰς ὀφρῦς συνάγειν, Ariſtophan. νεφ. contrahere ſupercilia. ὀφρῦς συνῆγον, ſupercilia cõtrahebant, Idem in Pluto. τὰς ὀφρῦς αἴρειν, Ariſtop. [illegible] τὰς ὀφρῦς αἴρων, ſupercilia contraxit, Demoſth. τὰς ὀφρῦς συγκεχύσθαι, ſupercilia confuſa eſſe, Plutar. in Public.

ὄφρυν

ἀνασπᾶν ὀφρῦς, allectare ſupercilium Quintilian. vel attollere. Lucianus in Timone, τὰς ὀφρῦς ἀνατεινάμενος καὶ βρενθυόμενος, ſupercilia attollens & ſuperbiens. Nam hic ſedem habet ſuperbia, vt ait Plin. Hinc ὀφρῦς & ſupercilium, id eſt, faſtus aut grauitas ſuperba, Epictet. Item tumulus, id eſt, collis. Plutarchus in Numa, ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πρὸς τὴν [illegible], terrenum ſupercilīū, porro extenſum. Sic enim ſupercilium cliuoſi tramitis dixit Virgil. ὀφρὺς τοῦ ὄρους, ſupercilium montis, capite quarto, Euangel. Lucæ. Iliad. ν, ἐπ' ὀφρύσι κροσσάων. Herodotus, [illegible]. Pro labro ſiue ripa fluuij. Apoll. 1. Argon ἐν ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, in ſuperciliis littoris.

Ο῎Χ Α, egregiè, præcipuè, pro ἔξοχα, abiecta præpoſitione, ſicut [illegible] pro [illegible]. ὄχ᾽ ἄριστος. Il. α, longè optimus, multò preſtantiſſimus, ἐξόχως ἄριστος.

Ὄχανον, ου, τὸ, annulus clypei, anſa qua tenetur ſcutum. Plutarch. [illegible], Etymolog. Suid. ὄχανον, τὸ κράτημα τῆς ἀσπίδος. dicitur ἀπὸ τοῦ ὄχω, quaſi ὄχανόν τι. Dicitur etiam Ὄχανος, quære Πόρπαξ, & Ὄχμα.

Ὀχεῖσθαι, vehi, ſalire.

Ὀχέτευσαι. ὀχετεῦσαι, [illegible].

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, venereus coitus, [illegible], ὁ τῆς ὀχείας πόρος, meatus quo coitus perficitur, Ariſtotel. περὶ ζῴων. Animal. libro primo, capite 14. περὶ τὴν ὀχείαν verò, & περὶ τὰς ὀχείας dixit libri eiuſdem capite quinto, id eſt, coitus tempore, περὶ τὴν [illegible] ὥραν, admiſſionis, vel admiſſuræ tempore.

Ὀχεῖα, τὰ, admiſſarij. ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, primos admiſſarios mutat, Ariſtoteles libro primo de generat. Animal. τὰ ὀχεῖα [illegible], equos admiſſarios à fœminis non ſubmouent, idem libro ſexto Animal. capite 18. [illegible], canes aut equas optimis illius generis animalibus ſupponunt, id eſt, admittūt, Plutarch. in Lyc.

Ὄχημα, τὸ, currus, vehiculum, [illegible], Dinarc. & admiſſarium iumentum, [illegible]. Sic ſumitur in lib. [illegible] de Camelis.

Ὀχεῖσθαι, vehor. vnde ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς [illegible], &c. in trāſuectione quæ per forum fieri ſolet equo vehi, Budæus in Pandect. dicitur quum probantur equites & per forum equo vehuntur. Latinè tranſuehi dicitur. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis vehi, Xenoph. [illegible] cui innititur terra? Nazanzenus in Orat. [illegible], Ariſtophan. in Pluto. vide in Ὀχθ. Et tranſlatè ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, pro ſpe euchi, attolli. [illegible] ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, Plat. de Leg. euehor ſpe.

Ὄχεσφι, in curribus, in vehiculis, Il. [illegible] & [illegible].

Ὀχέτευσις, ἡ, aquæ deductio, vel riuorum à fonte deductio, Cicer. deriuatio & aquæductus: adaquatio, Gaza: deriuatio, idem libro tertio, capite nono de cauſis plantar. Theophraſt. ὀχέτευσίς τις [illegible], riuuli cuiuſdam deductio eſt, Theophr. li. 5. cap. 6. de cauſis plant.

Ὀχετοὶ, meatus. Gaza, nares naſi ſunt ὀχετευόμενα apud Ariſtotelem.

Ὀχετεύω, σω, ευκα, duco riuos, [illegible], transfero, deduco, deriuo, facio alienum. vide Ἐξοχετεύω.

Ὀχετηγέω, ῶ, ήσω, ηκα, per riuum irrigo, deduco riuos Virg. deriuo aquam, corriuor.

Ὀχετηγία, ας, ἡ, irrigatio, idem quod ὀχέτευσις, corriuatio Plin.

Ὀχετηγὸς, οῦ, ὁ, irrigator, q. deductor. [illegible], Suid. Nonn. genere Fœm. [illegible] ὀχετηγός.

Ὄχετλα, Heſych. [illegible].

Ὀχετοὶ, οἱ, illices, ſulci aquarij, aquarum ductus & canales, riuuli. ὀχετοὺς Valla fiſtulas aquæ ductus vertit. Theophr. hiſt. l. 3. c. 2. [illegible].

Ὀχετόκρανον, tubi caput, vbi aqua effunditur. apud Suid. [illegible] mendoſè.

Ὀχετὸς, οῦ, ὁ, cloaca, fiſtula, canalis, [illegible], alueolus: Gaza. Suid. deriuat ab ὄχος quod exp. ὁ τοῦ ὕδατος ὁρμή.

Ὄχευμα, τὸ, coitus, genitura.

Ὀχεύομαι, coeo, patior venerem, de fœmina: & ὀχεύω de mare. ὀχευομένη, quæ patitur venerem. ſumitur tam actiuè quàm paſſiuè. Ariſtot. περὶ ζῴων φύσ. lib. [illegible], Οἱ δὲ ὄρνεις ὀχεύονται [illegible]. vide Ὀχεύω.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, lorum galeæ. Homerus Iliad. γ, ὀχεὺς [illegible], & reliqua, id eſt, ὁ [illegible]. Item repagulum vectis, peſſulus, [illegible]. Iliad. vltim. [illegible] ὀχῆας. Item ſcrotum, id eſt, pellis quæ circundat teſtes.

Ὀχευτὴ, ῆς, ἡ, quæ inita eſt, vt ὀχευτὴ ἵππος, equa quæ admiſſuram experta eſt, matrix equa: ſic Marcell. ex Palladio & aliis, Dioſcor. l. 2. c. 100.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, fututor, ſcortator.

Ὀχευτικὸς, ή, όν, coitui deditus, ſalax. Ariſtotel. περὶ ζῴων φύσ. libro tertio, capite primo, [illegible] ὀχευτικὴ [illegible], libidinoſa.

Ὀχεύω, σω, ευκα, coeo, ineo, ſalio, ſed propriè brutorum animantium eſt: nam hominum potius [illegible], inquit Moſcop. Actiu. accuſat. ὀχεύειν τὴν θήλειαν, cum fœmina rem habet, Ariſtoteles libro quinto Animal. Idem tamen ibidem iunxit Datiuo. οἱ κριοὶ ταῖς [illegible] ὀχεύουσι, arietes fœminas vetuſtiores ineunt. Dicitur etiam pro ὀχεύομαι actiuè: paſſiuè etiam ſumitur, Ariſtoteles hiſtoriæ libro ς, ὀχεύει δὲ καὶ ὀχεύεται ἡ περιστερὰ, venerem exercet & patitur columba: nam vt περιστερὰ ſic columbæ nomen eſt [illegible].

Ὀχέω, ῶ, veho, porto, Ariſtophan. [illegible] ὀχῶ. Item metaph. fero, ſuſtineo, ſuffero, vt Odyſſ. [illegible] ὀχέων [illegible] θυμῷ. Sic Odyſſ. α, [illegible] ὀχέω exponitur & neutraliter equito: vt apud Xenophontem [illegible] ὀχεῖν, Heſych. eſt etiam ὀχευτικῶς ὄχω ſalire ſeu inſcēdere cupio. ὀχέομαι, [illegible], portor, vehor. Xenoph. Pæd. 7. [illegible] ὀχεῖτο. Iliad. [illegible] ὀχέοντο [illegible]: & apud Xenophontem, ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων equis inuehi. Item metaph. inuehor alicui rei, id eſt, euehor, attollor, vt apud Platonem & Ariſtophanem, [illegible] ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, ſpe euehi & attolli. Item ſuſtineor, innitor: apud Gregorium, ὀχέομαι pro equitor, vt Iliad. [illegible] ὀχέεσθαι.

Ὀχέων, [illegible], Hom. Il.

Ὀχὴ, ῆς, ἡ, cibus. ἡ τροφή. vnde [illegible], & [illegible], Heſiod. ſic tamen Athen. l. [illegible] ὀχῆς, [illegible] τροφῆ, [illegible].

Ὀχῆες ζωστῆρος, οἱ συνέχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες, Homer. Iliad. ſic interpres.

Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum. [illegible] ὄχημα [illegible], vectus eſt à ſcarabeo, Ariſtophan. [illegible] ὀχήματα, in Epigrammat. vectabula curruum. [illegible] ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, &c. in vehiculorum viciſſitudinibus, Plutarchus in Galba. Plato in Timæo. [illegible] εἰς ὄχημα, τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, atque ita quaſi in currū vniuerſitatis impoſuit, Cicero.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura, [illegible], equitatio, equitatus apud Heſychium.

Ὀχθεῖσθαι, idem Heſych. innuit eſſe τὸ ἑαυτὸν [illegible] idque prę dolore deriuans ab ὄχθη.

Ὀχθέω, ῶ, ήσω, ηκα, grauiter fero, doleo, ſuſpiro, iraſcor, ingemo, [illegible]. Odyſſ. ε, [illegible] ὀχθήσας [illegible], id eſt, indignabundus. metaph. ducta ab ὄχθη, quoniam animus eius qui aliqua re offenditur aut indignatur, quaſi exurgit, & intumeſcit, quidam tamen ab ἄχθομαι deriuant.

Ὄχθη, ης, ἡ, ripa, τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, locus præruptus ripæ: nam planus [illegible] dicitur. ὄχθαι [illegible], Bud. prin. Pyth. Sic in maris littore locus altior ἀκτὴ, ſed planior αἰγιαλός. ὄχθη tamen à poetis pro littore etiam poni ſolet. Apollonius ſecundo Argonautic. [illegible] ὄχθης, &c. ſuper littus, pro ripa fluuij, Homerus Iliad. γ, παρ' ὄχθας [illegible], id eſt, [illegible], ad alteram fluminis partem tranauit, &c. Plutarchus in Publicola de Coclite Horatio.

Ὀχθηρὸς χῶρος, in Epig. altus locus.

Ὀχθησις, turba, tumultus. Heſych. alij expon. offenſionem, & indignationem.

Ὀχθίζω, ὀχθέω.

Ὄχθοι, οἱ, apud medicos vocantur extuberationes, verrucæ, tumores. Nam ὄχθοι ſunt quæ ſuprà fluminum alueos ſurgunt ripæ, & petrarum aſperiores eminentiæ. hæc Marcell. libro 2. Dioſcor.

Ὄχθοιβος, ου, ὁ, limbus veſtis muliebris, [illegible], Heſych. enim ſcribit ſolitos olim fuiſſe [illegible] χιτῶνας, quæ ὀχθοίβους appellāt apud Suid. ὄχθοβος ſcriptū: apud Etym. ὀχλοβος.

Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, [illegible], rupes, ſalebroſus locus & præruptus, onus, tumulus prominens, collis, locus inuius & aſper. [illegible] ὄχθος, Eurip. ſaxeus tumulus. ὄχθος ἄρειος, areopagus, collis Martius, idem.

Ὀχθοιβος, Atticè, idem quod ὄχθοιβος, Etym.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumens, verrucoſus, oras pertumidas habens. ὀχθώδης θάμνος, virgultum verrucoſum, Ruellius: nodoſum prominens & tumens, Hermolaus libro primo Dioſcorid. capite 107.

Ὀχλαγωγεῖν, in Pandect. Græcis, l. 15. D. de iniur. [illegible]. Item [illegible].

Ὀχλαγωγὸς, qui plebem ſolicitat, [illegible], circulator plebem alliciens atque oblectans. Ioſeph. contra Appionem l. 2. [illegible]

θρέπτου καὶ αὐτῷ τὸ βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος.

Ὀχλαγωγῶ,plebem duco & allicio,δημαγωγῶ,plebem ad res nouas ſollicito,factioſæ turbæ ducem me præbeo. permulcere & tractare plebem dicit Liuius, & agere plebem plebiſque animos. Strabo in 14.de Protogenis tabula in qua perdix erat picta, ἐκπλήττεσθαι δ᾽ ὅτι μᾶλλον οἱ ἀφεδιαστήριοι,κομίζοντες ὧδε περδικας,τιθέντες κατὰ τιμῶ.ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γεγραμμένην οἱ πέρδικες,καὶ ὠχλαγώγουν,& plebem circulatoris more agebant atque permulcebant.

Ὀχλέομαι,Ionicè pro ὀχλοῦμαι.

Ὀχλεὺς,έως,ὁ,vectis quo aliquid κινεῖται ſiue ὠθεῖται,Heſych.μοχλὸς item στρόφιγξ(cardo)δεσμὸς vinculum, ligamen: necnon ὄχημα & πομπή.

Ὀχλέω,idem cum ὀχλίζω,ſignificāte moueo,κινῶ.vnde ὀχλεῖσθαι Heſych.expon.κινεῖσθαι,ſicut ὀχλεῖται ſiue ὀχλεῦνται ab ὀχλέομαι,quod quidem ὀχλεῦνται reperitur Iliad.φ,de vino· τὸ μὲν τε φερόμενον ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται,κινοῦνται,ſeu κυλινδοῦνται vt Suid.& Heſych.exp.

Ὀχλέω,ῶ,ήσω,ηκα,moleſtiam exhibeo, Cicer.vel afficio moleſtia, turbo,vexo,iniuria afficio, negotium faceſſo,Actiu.Accuſatiu.Item frequento,Ceb.Theb.ὁδὸς ἡ πολὺ ὀχλεῖται,via nō à multis frequentatur.Heſych.ὀχλεῖ expon.κινεῖ μετ᾽ ὄχλου.Idem,ὤχλησεν expon.non ſolùm actiuè ἐκίνησεν ἐμόχλευσεν ἐκίνησε,ſed etiam neutraliter,ἐκινήθη,ἐσείσθη.

Ὀχληρὸς,οῦ,ὁ,turbulentus,ταραχώδης,moleſtus,infeſtus, grauis, obſtreperus,λυπηρὸς,Ariſtoph.τὸ ὀχληρὸν,moleſtia.vide Ὄχλος.

Ὄχλησις,ἡ,turbatio,ſtrepitus,moleſtia.

Ὀχλίζω,μ.ίσω,π.ικα,moueo,vel vecte impello & protrudo.κινῶ,μοχλεύω,Actiu.Accuſatiu.Nicander in Alexipharmacis.διὰ τὸ στόμα θυμὸν ὀχλίζοις,Interpres,αἴροις ἀνώθεν. ὀχλίζομαι,moueor, ſeu μετακινοῦμαι Euſtath.Heſych.verò ὀχλιζομένων exponit συναγομένων,quod ad ὄχλος pertinet quod turbam & multitudinem ſignificat,apud eundē legitur etiam ὀχλησιῶν quod exp. ἐκκλησίας ἱκετείαν.

Ὀχλικὸς,οῦ,ὁ,turbulentus,moleſtus.Item popularis, ὀχλικὴ καὶ δημοτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις,popularis & grata multitudini ordinatio,Plut.in Numa.

Ὀχλησία,ſupplicatio,congregatio,ἱκεσία,ἐκκλησία.

Ὀχλοκοπία,ας,ἡ,δημοκοπία,popularitas,δημαγωγία,plebis ſollicitatio, vt factioſi turbulentique ciues quum populum deliniūt ſollicitántque ad rerum nouarum ſtudium.

Ὀχλοκοπῶ,δημοκοπῶ,δημαγωγῶ,plebem delinio, ſum popularis, rebus nouis ſtudeo.Plutarch. ἐν τῇ εἰς πρεσβυτέρῳ πολιτευτ. Hinc Ὀχλοκόπος,δημοκόπος,qui & ferè δημαγωγὸς,popularis,popularitate plebis gratiam aucupans & captans. Polybius in tertia hiſtor. πωυθηκόμενος φλαμίνιον ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν τὸ τέλειον.

Ὀχλοκρατοῦνται,dicuntur qui impetu plebeio reguntur, non legitima democratia.

Ὀχλομανὴς,ὁ,turbis inſaniens.

Ὀχλοποιέω,μ.ήσω,π.ηκα,turbam congrego,Actorum capite 17. καὶ προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηροὺς,καὶ ὀχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν, ac turba coacta perturbarunt ciuitatem.

Ὄχλος,ου,ὁ,turba,ταραχὴ, caterua, copiæ,populus, multitudo, πλῆθος,moleſtia,tumultus.Ammon.diſtinguit à πλήθει, ὄχλος inquiens propriè eſt ὄχλησις.in Medea & Oreſte.ἐν ὄχλῳ ποιεῖσθαι,aſpernari,faſtidire. Dion,ἐν ἐν χερσὶν οὐ πάντως,οὐδ᾽ εἰδέναι δεῖν δοκεῖ ἀλλὰ καὶ δι᾽ ὄχλου ποιούμενος. Et alibi,ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν ἵνα μὴ δι᾽ ὄχλου γένωμαι,ne faſtidiū ingeram,& moleſtiam exhibeam. Ioſephus de Antiquitatibus,ἃ περιττόν ἐστιν ἐκδιηγεῖσθαι,ἵνα μὴ δι᾽ ὄχλου γένηται τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ne lectoribus tædium afferat. Quod alibi ita extulit,ἃ λέγειν ἐν αἰσχροῖς ἡγησάμην ἵνα δὲ μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὀχληρὸς ὦμαι. Et tamen Victorius vir non minus eruditus quàm diligens ita ſcripſit in Commentar.Rhetor. Ariſtotel.libro tertio, Boni authores,inquit, δι᾽ ὄχλου aliquid eſſe dixerunt, cùm eſt peruagatum iam, & in ore vulgi. cuius ego vel vnum exemplū deſydero.δι᾽ ὄχλου ἔσται,moleſtum erit,Thucyd.ὄχλον παρέξεις, moleſtiam exhibebis,Eurip.

Ὀχλοτερπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,turbam delectans.

Ὀχλοῦμαι, moleſtiam capio,vel habeo, vel ſuſcipio Cicer. moleſtè fero.

Ὀχλώδης,ὀχληρὸν,turba,difficultas.

Ὀχλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,turbulentus,Polyb.ταραχώδης.

Ὄχμα,ατος,τὸ,fibulamentum,πόρπημα ὄχμα.

Ὀχμάζω,μ.άσω,π.ακα,porto,incumbo,contineo,foueo, κατέχω, βιάζω,freno equum, ſub currum duco, in pugna vinco & ſcindo,Etymol.ἀπὸ τοῦ ὄχμα,ἄγω,ſubiugo,domo,apud Euripidem: & in Epigramm. τίς ἐν δίφροισι θεὸν πρὸς ὤχμασεν, quis amorem domuit.

Ὄχνη,ης,ἡ,pyrus agreſtis,ἀπὸ τοῦ ἄγχειν: nam acerbitate ſua penè ſuffocant. Apud Theophraſtum libro ſecundo, hiſtor.plant. capite ſeptimo, ἄπιος & ὄχνη, ſimul iunguntur à Gaza tamen ſolùm pyrus exponitur. Vide Ὄγχνη. Et Adnotat. noſtram in Theophr.

Ὄχανα,vel potius ὄχανα ἀσπίδων, amenta clypeorum, ſcutorum habenæ.Herodotus libro primo inquit habenas clypeorum fuiſſe Carum inuentum.vide & apud Lucianum in Anacharſide. Vmbones clypeorum & galearum criſtas Cares inuenerunt, inquit interpres Thucydid. vide apud Stephan. in verbo Κάρ.

Ὀχὸς,οῦ,capax qui continere poteſt, nam ab ἔχω deriuatur, vt δοχὸς à δέχομαι.Odyſſ.γ,οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ, οὐδ᾽ ἐπωγαὶ, nec enim erant portus, qui naues capere, & continere poſſent,φυλακτικοὶ τῶν νεῶν ἢ συνέχοντες αὐτὰς,vt Euſtath.expon.addens tamen poſſe ab ὀχέομαι dici, ἐφ᾽ ὧν αἱ νῆες ὀχοῦνται καὶ παύονται.

Ὄχος,ου,ὁ,vehiculum,plauſtrum,ἅμαξα,rheda,biga,currus, iactatio vehiculi,ὄχημα.ὄχος ἀμήνιτον,Euripi.ὄχος ἱππότης,equitatus currulis,idem,Commentar. Ariſtophan.in Pluto, ὄχος ποιητικῶς τὸ ἅρμα τὸ ἐκ τῆς ἁμάξης κατεσκευασμένον καὶ ὑπὸ τῶν ἵππων κινούμενον καὶ ὀχεῖσθαι,καὶ ὀχοῦμαι,τὸ ἐπὶ ἁμάξης πάντων φέρεσθαι. ὄχοι ναῶν,λιμένες,Hom.Od.i.ſtationes. Item ὄχος,retinaculum,rota,funis,καὶ ὅρμοι ὕδατος,Suid.

Ὀχεὺς,Heſych.ὀχούμενος,φερόμενος,vector, at ὀχεύων idem expon. βαίνει.

Ὀχυρώματα,loca natura munita per quæ tutò viam facere licet Bud.ex Plut.in Demetr.

Ὀχυρὸς,οῦ,ὁ, tutus,munitus,fortis.ὀχυρὸν τεῖχος, murus & magnus & ſublimis,Philelphus.ἀπὸ ὀχυροῦ,ex tuto, Thuc. ὀχυρὸς & ὀχυρὸς,pro eodem apud Xen.i.ἔρυμα.

Ὀχυρότης,ητος,ἡ,munitio.

Ὀχυρόω,ῶ,ώσω,π.ωκα,munio, ἀσφαλίζω,in tuto colloco. Actiu. Accuſatiu.ὀχυροῦμαι, pro eodem apud Xenophontem,ὀχυρόω, item,ſancio,κυρῶ.

Ὀχύρωμα,ατος,τὸ,caſtrum,φρούριον, munitio, munimentum Tacito.Paulus ſecunda ad Corinth. capite decimo,πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων,ad munitionum euerſionem. clauſuram Latinè dici τὸ ὀχύρωμα author Suid.Alij cluſuram ſcribunt,quo ſignificatu Clauſas & Cluſas,Burgóſque dici obſeruaui,i. στρατόπεδα καὶ φρούρια Herodian.l.6.

Ὀχυρὸς,ἀσφαλὴς,Eurip.

Ὀχυρώτατος,tutiſſimus,Thucyd.

Ὄψ,ὀπὸς,ἡ,vox,φωνὴ,ab ἔπω.Odyſſ.ξ,φθεγξάμενος δ᾽ ὀλίγῃ ὀπὶ,&c. voce ſubmiſſa.Et lib.μ.ἵνα νωϊτέρην ὄπ᾽ ἀκούσῃς. Et ibidem, μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκούσαι,exponitur etiam αὐδὴ ab Ælio Dionyſio inde deriuante verbum ἐνοπιάζω. Eſt etiam viſus,aſpectus,facies:hinc ἄοψ, expers viſus, ſed in hac ſignificatione pertinet ad ὄπτομαι.

Ὄψανον,τὸ,facies,vultus,ὄψις,Æſchil.

Ὀψάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,opſonor,i. facio opſoniū,opſono Plauto.Depon.abſol.

Ὀψάριον,ου,τὸ,quaſi opſonium. Athenæus li.ε,ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν.Idem,τὸ δὲ ἐν ἀγορᾷ Ἀριστοφάνης οἱ μὲν ἀγοράσωμεν ὀψάριον ἐκάστοτε, ἀντὶ τοῦ προσοψήματος ἀκούσομεν. Ibidem, Σκευάζε ταῦτ᾽ ὀψάριον ἡμῖν.δύο ὀψάρια,apud Ioannem capite 6. Euangel.pro duobus piſciculis,ὃς ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, habet quinque panes hordeaceos & duos piſciculos, id eſt,ἰχθύδια Suid.Annotat ibidem Eraſmus apud Terentiū in Adelphis, piſces opſonium vocari.vide in dictione Ὄψον, putant nonnulli ὀψάριον de piſce dici κατ᾽ ἐξοχὴν, ſiue & πρῶτος, teſte Euſtathio ἐπὶ μόνων πραγμάτων ἰχθυικῶν ἰδιάζοντα:ac Theodor.Beza putat ὀψάρια dictos eſſe illos piſciculos ἀπὸ τοῦ ὀπτᾶν,id eſt,ab aſſando, quos nimirum moris erat aſſare, ac fortaſſis etiam aſſatos diuendere.

Ὀψαρότης,ου,ὁ,ſero arans,Heſiod.ἐν ἔργοις.

Ὀψαρτυσία,ας,ἡ,ars condiendi cibaria.

Ὀψαρτυτὴς,coquus,condus,μάγειρος,ὀψοποιός.

Ὀψαρτυτικὸν, liber de re culinaria, & ars ipſa ὀψαρτυτική.Athenæus lib.12.Πρῶτοι δὲ Λυδοὶ καὶ τὴν Καρύκκην ἐξεῦρον,περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι.Ibidem,οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά.Artemidorus ὁ ψευδαριστοφάνειος συνῆξεν ὀψαρτυτικὰς λέξεις, inquit Suid.

Ὀψὲ,ſero,veſperi, poſt tempus tempeſtiuum aut aſſuetum, μετὰ πολὺ βραδέως, vix tandem, μετὰ ὕστερον ἤδη,tardè,ad vltimum, ad extremum. Et conſtruitur cum Genitiuo:vt ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente.ὀψὲ τῆς ἡμέρας, inclinante die, ſub ſerum diei. ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἦν, ſerum diei erat, Thucydi.id eſt,ἑσπέρα ἦν πάντως ἤδη.ὀψὲ σαββάτων,veſpere ſabbati. ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, poſt regis tempora, Plutarchus in Numa. ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, longè poſt Troiani belli initium, Philoſtrat.τῆς ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ,ad ſerum horæ iā ſtatæ ventum erat, Demoſth.ſic Budeus. deinde ſequitur,ὥστε δὲ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους, &c.interpres Demoſthenis.ἐς ὀψὲ, die iam aduesperante, Thucydid. ἕως ὀψὲ μάχη ἐπαύσατο, ſub veſperum pugna ceſſauit,idem, vbi interpres, ἐς ὀψὲ, ἤγουν ἑσπέρας,σημειωτέον ὅτι ἐπὶ ἑσπέρας μόνον τὸ ὀψέ.

μάχη

μέχρι ὀψὲ, ad veſperum vſque, idem Thucydid. ὀψὲ δέ ποτε, in principio orationis, tandem verò, Plutarch. περὶ παιδείας. In compoſitione ε in ι mutat. Ammon. diſtinguit ab ὀψίγε in ὀψὲ & in ὀψίγε.

Ὀψείω, videre cupio, video, ἐφετικὸν ῥῆμα, vt μαθητιῶ, γαμησείω, χεσείω ſiue χεζητιῶ, ἀπαλλαξείω, κλαυσείω, βρωσείω.

Ὀψέποτε, tandem μόλις ποτέ.

Ὀψία, ſerum, veſpera, veſpertinũ tempus, & ὀψία ſub. ἡμέρα ſerdiana, tarda, Matth. capite octauo, ὀψίας δὲ γενομένης, quum autem aduesperaſſet. Interpres, quum autem ſerum diei eſſet quomodo etiam Liu.

Ὀψιανὸς λίθος, Opſianus lapis, in Pandect. Florentin.* Arrianus, καθ᾽ ὃς ἐν βάθει κεχωρισμένος ἐξάγεται ὁ ὀψιανὸς λίθος. De obſidiano autem lapide, lege Plin. l. 36. ca. 26.

Ὀψιαίτατα, tardiſſimè, admodum ſerò, ſeriſſimè Plin.

Ὀψιαίτερος, tardius, ſerius.

Ὀψιανθὴς, ſerò florens.

Ὀψιβλαστῆ, plantæ quæ tardè & ſerò germinant.

Ὀψιβλαστεῖν, ſerò germino. ὀψιβλαστεῖ, germine eſt ſerotino.

Ὀψιβλαστὴς, germine ſerotinus, ſerò proueniens: contrarium πρωϊβλαστὴς, apud Theophraſtum dicitur ὀψίβλαστος. Idem hiſtor. libro tertio, capite ſexto, μηλέα δ᾽ ὀψίβλαστος, ὀψιβλαστότατον δὲ χειδὶν, [illegible]. Ex quo Plin. lib. 16. ca. 25. ſerotino germine malus, tardiſſimo ſuber.

Ὀψιβλαστότερος, germen ſerius proferens.

Ὀψίγαμος, ὁ, tardus maritus. & ὀψιγαμίου δίκη, apud Laced. vt ἀγαμίου apud Poll.

Ὀψίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, tardè genitus.

Ὀψιγονία, ας, ἡ, poſteritas.

Ὀψίγονον, ου, τὸ, idem.

Ὀψιγενὴς, ὁ, tardè genitus, μεταγενέστερος. Athenodorus Sando ſcripſit Mutium Scæuolam dictum etiam fuiſſe ὀψίγονον, vt refert Plu. in Publ. ὀψιγόνου, τὴν ζωδίας καὶ μετὰ [illegible], τὸν ὕστερον γεγονότα.

Ὀψιζόμενοι, tardiuſculi.

Ὀψίζομαι, &

Ὀψίζω, ſub veſperum facio, ſerò facio, hoc eſt, non tempeſtiuè, ſub veſperum venio. Xenoph. 6. Ἑλληνικῶν, ὅτε τὴν ταχίστην [illegible] ἀγοράν, καίπερ καὶ λαχ. ὀψίζων, licet ſub veſperum hoc faceret. Idem, ὀψίζοντες ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸ λαγῶ, qui ſerius venatum exeunt atque intempeſtiuè. Gregorius, τί δ᾽ αὖ καὶ αὐτοῖς ὀψισθεῖσιν ἐξέβη, καταμάθωμεν, diſcamus quid cum vinitoribus actum ſit, qui ſub veſperum venerant. capite 17. libri primi Reg. προσῄει ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, procedebat manè & veſperè.

Ὀψικαρπεῖν, ſerò fructum reddere, Theophr.

Ὀψικαρπία, ἡ, ſera fructificatio, Gaza apud Theophr.

Ὀψίκαρπος, ου, ὁ, de arbore ſerotini fructus, Plut.

Ὀψικέλευθος ὁδίτης, ſerus viator, ſerò veniens. Nonn.

Ὀψιμαθεῖν, ſerò diſcere: opponitur τῷ παιδομαθεῖν. Lucian. περὶ παιδ. [illegible]. Ὀψιμαθεῖς [illegible] ὁ ἰατρός.

Ὀψιμαθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui ſerò diſcere cœpit. apud Horatium in Satyr. ſeri ſtudiorum, id eſt, ὀψιμαθεῖς, cui opponitur παιδομαθής. ὀψιμαθὴς πάνυ, &c. Xen.

Ὀψιμάθεια, vel

Ὀψιμαθία, ſera diſciplina, ſera eruditio, tardidiſcentia exponitur apud Gell. l. 11. c. 7.

Ὀψίμορος, ſerò moriens & lentè, Nonn.

Ὄψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſerotinus, [illegible], ſerus, vt vertit Cicer. Homeric. illud Iliad. β, ὄψιμον ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ᾽ ὀλεῖται, ſera & tarda nimis, ſed fama & laude perenni. Theophr. hiſt. l. 1. c. 15. ὄψιμοι συκαῖ, ſerotinæ fici.

Ὀψίνοος, ſerò ſapiens. vide in Chiliad. Eraſmi. ὀψίνοος μετάνοια, Nonnus.

Ὀψινὸς, πρὸς τὸ ὀψὲ, Suid.

Ὄψιος, ου, ſerotinus, veſpertinus. ὄψιος dicendum non ὀψινὸς, Phrynich. ὀψιαίτερος comparat. Attic. Theophr. [illegible] ὀψιαίτεροι καὶ ὀλιγοχρονιώτεροι.

Ὀψιότης, longa prorogatio, tarditas.

Ὄψις, εως, ἡ, oculus, viſus, ὅρασις, aſpectus, vis conſpiciendi, ὅραμα, ſpectaculum, τὸ θέαμα καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον, facies, forma, pulchritudo, ἰδέα, imago, φάντασμα, θέα, color, χροιά. ὄψις τῶν ἀρχόντων, magiſtratuum oculi, Plato in Legib. ὄψει λαβόντες, oculis conſpicati, Demoſthen. quod Polybius λαμβάνοντες ὑπ᾽ ὀφθαλμῶν, ponentes ob oculos dixit. ὄψις ἐν πέλει, clara hiſtoriæ lux, Plu. in Theſ. Plat. in Phæ. ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ᾗ φρόνησις οὐχ ὁρᾶται. δεινοὺς γὰρ ἂν παρεῖχεν ἔρωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἑαυτῆς ἐναργὲς εἴδωλον παρείχετο εἰς ὄψιν ἰόν. Ex quo loco dixit Cicero ſecundo de Finib. Oculorum (inquit Plato) eſt in nobis ſenſus acerrimus: quibus ſapientiam non cernimus: quàm illa ardentes amores excitaret ſui, ſi videretur. Quod & poſuit officiorum primo. Ὄψιν εἰς [illegible], in ſpeciem dicitur Latinè. vide Bud. in Dictione, In ſpeciē, in Commentar. in epiſtol. ἀπὸ τῆς ὄψεως λεγόμενος, ex argumento dictus, Ariſtoteles libro ſecundo Animal. ἐν ὄψει, in conſpectu, Æſopus. τὴν ὄψιν σιμὸς, roſtro reſimo, Gaza. Ὄψις αὐτὴ τοῦ προσωπείου, id eſt, perſona, cuius artifex σκευοποιὸς dicitur: id eſt, ὁ τεχνίτης πλάζων τὴν ὄψιν καὶ σχηματίζων. erant autem perſonæ ſcenicæ iconicæ: ἔθος γὰρ ἦν, ait interpres Ariſtophanis, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα φανερὰ ᾖ. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, ἔτι δὲ κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη ἐστὶ, τῆς τῶν ποιητῶν.

Ὀψὶς, iuxta Poſſidonium, idem quod ὄψις, Etym.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, tarditas.

Ὀψίσπορα, frumenta quæ ſerò ſerenda ſunt: quibus opponitur πρώϊσπορα, apud Theophr. 8. περὶ φυτῶν.

Ὀψισπορεῖν, ſerò ſerere: contrarium πρωϊσπορεῖν.

Ὀψίσπορος, qui ſerò ſeritur.

Ὀψιτέλεστος, ὁ καὶ ἡ, tardè factus, ſerotinus. ὀψὲ καὶ βραδέως τελεσθησόμενος. vide in dictione Ὄψιμος.

Ὀψίτερος, α, ον, idem.

Ὀψίτομος ἄμπελος, vitis quæ ſerò putatur. Theophr. καὶ τὰ τῶν ἀμπέλων διαφορότερα, ταῖς τε πρωϊτόμοις καὶ ταῖς ὀψιτόμοις.

Ὀψιφανὴς, ſerò & tandem apparens.

Ὀψιχά, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ teſte Heſych.

Ὀψοφόρον, ου, τὸ, vaſculum in quo opſonia liquida apponuntur ad intingendum panem.

Ὀψοδαίδαλος, ου, ὁ, artifex vel ſtructor opſoniorum, ſcitamentorum conditor & inſtructor ferculorum.

Ὀψοδεία, ας, ἡ, opſonij egeſtas, Suid. ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων, vt cum ἄνευ ὄψου cœnatur.

Ὀψολογία, ας, ἡ, de re culinaria ſermo.

Ὀψολόγος, artis culinariæ popinaliſque ſcriptor: & ei inde ὀψολογία vide Athen.

Ὄψομαι, videbo, viſam: ab ὄπτω.

Ὀψόμενος, ſpectaturus.

Ὀψομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui inſano opſoniorũ & in primis delicatiorum piſcium amore ducitur, qui obſoniis & præcipuè piſcibus delicatis vſque ad inſaniam delectatur. Athenæus lib. 11. καὶ γὰρ ὁ φίλοψος ἢ καὶ ὀψοφάγος ἢ ὀψομανὴς ἐστὶ καὶ ὁ φιλοινος οἰνομανής.

Ὄψον, ου, τὸ, opſonium, edulium quod additur pani, præſertim coctum, βρῶμα, ἔδεσμα, epulæ, condimentum, Gaza libro quarto de partibus Animal. Ariſtotel. capite vndecimo, ὥσπερ ἐνδέχεται τὸ ἰχθύδιον, προσόψημα, προσφάγιον: ab ὀψὲ, hoc eſt, ſerò: vel quòd veſperi tantùm iis veſcerentur, non manè: vel quòd ſerò tandem voluptatis gratia in vſum venerint, quum antiquitus frugaliter & ſimpliciter viuerent. Xenophon, [illegible] ἦν, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι, vt panis cupiditas ei eſſet pro opſonio. Homerus Iliad. λ, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, id eſt, ποτικὸν ὄψον, προσφάγιον [illegible], inquit Didymus [illegible], ὄψον καλεῖται. capite vltimo Euangelij Ioannis pro piſce accipitur: ab ὀπτῶ, quod eſt aſſo. Plato ſecundo de Republic. alia etiam eo nomine comprehendit, ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα.

Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, id eſt, opſonari, vſurpauit Critias, teſte Pollux.

Ὀψονόμος, ου, ὁ, magiſtratus qui legem annonæ præbet.

Ὀψονῶ, ῶ, ήσω, opſonium paro.

Ὀψοποιΐα, ἡ, opſoniorũ apparandi ratio atque artificium. vide in Ὀψοποιοῦμαι. Ὀψοποιΐα σικελική, lautitia & cupedia Siculorum, Plato in Gorgia.

Ὀψοποιικὰ ὄργανα, inſtrumenta coquinaria, Xen.

Ὀψοποιική, ars coquinaria, ars ſtruendarum epularum, Ariſtoteles libro primo Politic. capite quarto, & libro ſeptimo Ethicor. cap. vndecimo, [illegible] ὀψοποιικὴ, [illegible] τέχνη, Plato in Gorgia.

Ὀψοποιὸς, οῦ, ὁ, opſoniorum inſtructor, coquus, cupediarius Terent. Xenophon, καὶ ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη, &c. Plato ſecundo de Republica, δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων, opus erit conditoribus inſtructoribúſque conuiuij, ſic Cic.

Ὀψοποιοῦμαι, edulium conficio, opſonium præparo. Xenophon, ἐν Ἱέρωνι [illegible] πολυτελέστερα ὀψοποιία ἡ μᾶλλον τὰ ὦτα λυμαινομένη, [illegible], &c.

Ὀψοπόνος, coquus, in Epigr.

Ὀψοπώλιον, ου, τὸ, locus vbi opſonia venduntur, popina, cupedinis forum Feſto.

Ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, venditrix opſoniorum.

Ὄψος, ου, ὁ, flagitioſus, μοχθηρός, Heſych.

Ὀψοφαγῶ, ῶ, ήσω, ηκα, opſonium comedo, popinor. Neutr. abſolut. Ariſtophan. [illegible] ὀψοφαγεῖν [illegible], opſonium appetere, ſeu opſonio veſci.

Ὀψοφαγία, ας, ἡ, edacitas, cupedia.

Ὀψοφάγος, ου, ὁ, opſonator, helluo, λαίμαργος, ὄψα ἐσθίων, popino, cupes Plauto, edax, guloſus. Xen. ἐν Ἱέρωνι 3. de malo ſeruo, Ὄψο-

ὀψοφαγήσαντες, βλακώτατοι ὄντες.

Ὀψοφόρος, vt apud Pollucem κανηφόροι & σπυρίδες, ſportulæ quibus obſonia cœnarum ferebant, cum ad aliquem ibant cœnatum.

Ὀψώνιον, ſportula pro coëmendis geſtandiſque opſoniis, & penaria Varroni ſiue penarium.

Ὀψωνέω, ῶ, ήσω, opſonia emo, opſono. Neut. abſ. vnd ὀψωνεῖν, Ariſtoph.

Ὀψώνης, ου, ὁ, opſonator.

Ὀψωνία, ας, ἡ, Plutarchus in Lycurgo, εἰς ὀψωνίαν μικρόν τι νομίσματος φέρει, puſillum quiddam affert opſonij gratia.

Ὀψωνιάζω, ſtipendia præbeo, item nutrio. Halicarnaſ. libro nono, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων, ex alienis alendos pecuniis.

Ὀψωνιασμός, οῦ, ὁ, cibarium. Eſt item ſtipendium militare Polybio in fin. libri quinti, λύσαντες τὰ συστήματα, καὶ τοῖς ἐκ τῶν ὀψωνίων ὀφειλομένων χρημάτων.

Ὀψώνιον, ου, τὸ, annona, idem quod σιταρχία. Item ſtipendium lucrum, μισθὸς, χάρισμα. vel vt ait Gregorius, ἐν ἄλλοις ὀψώνιον, τὰ βασιλικὰ σιτηρέσια καὶ ἃ ἐπαρκοῦνται οἱ νέοι εἰς τὰς ἀξιώσεις ὀψωνίων, ſtipendium, authoramentum, ſalarium etiam Tacito. Paulus ſexto capite ad Romanos, ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος, authoramenta ſtipendiaque peccati, mors. Idem prima ad Corinth. capite nono, τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; quis vnquam militat merétve ſuis ſtipendiis? Ὀψώνια etiam merita militiæ vocat Mart. Iuriſconſ. ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, contenti eſtote ſtipendiis veſtris, capite tertio Lucæ. Hoc verbo Terent. vſus eſt pro cibis lautioribus, quanquam Plautus quoque ſemel atque iterum vſus eſt pro ſtipendio ſiue authoramento militari.

Ὀ Π Ω Ρ Ω Ν, τῶν, mulierum, ὀπώρων.

Π

Π ᾷ, Doricè, pro πῇ, qua, quò, vbi. Theocrit. πᾷ μοι ταὶ δάφναι.

Πᾶ, αἰτὶ τὸ πῶς, ſecundum Herodian. Etymol.

Παγαί, αἱ, retia, παγίδες.

Παγανάλια, τὰ, dies feſtus erat montanorum & agreſtium, quo per vrbem vehiculis ferri criminoſum erat, ſed eſt Latinum vocabulum Græcis literis ſcriptum.

Παγανοί, ῶν, οἱ, Latinum itidem vocabulum pagani, qui in eodem pago habitant. Suid. tamen exponit ἀστράτευτοι, hunc locum afferens παγανοὶ δέον ἢ γνωρίζει τι ἢ ὁ στρατιώτης καὶ παγανοί.

Παγαί, idem cum πηγαί. Heſych. ita vocari ſcribit terram quandam ab agricolis quæ vero ea ſit, vide ex eodem in παγαί.

Παγγέλοιον, omnino ridiculum, Lucian.

Παγγενέτης, ου, ὁ, pater omnium, Nonnus.

Παγγενεί, generaliter, generatim, per omnia genera.

Παγκλάδια, feſtum apud Rhodios, quando vineæ putantur celebrari ſolitum: fortaſſe rectius παγκλάδια.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, clamores.

Παγγώνιος, ὁ, omniangulus, id eſt, ab omni parte angulos habens.

Παγείς, ἕντος, fixus, innixus, concretus, coagmentatus: à πήγνυμι. παγεὶς ὅρκος, pactum iuſiurandum, initum fœdus, Eurip.

Παγερός, idem quod παγετός Procl. in Heſiod.

Παγετός, οῦ, ὁ, glacies, gelu, rupes, ſcopulus, κρύσταλλος, ψύχος, κρυμός, σκόπελος.

Παγετώδης, εος, ὁ, ἡ, concretus, gelidus, glacialis. Ariſt. de mundo, ἀὴρ ὑποκέχυται ζοφώδης ὢν καὶ παγετώδης τὴν φύσιν, aer ſuopte ingenio caligine & gelu permiſtus ſeu concretus.

Πάγη, rete, laqueus, παγίδες, naſſa, caſſis. ταῖς πάγαις ἐνσχεθῆναι, laqueo irretiri. Herodotus, αἱ πάγαι, tendiculæ quibus aues capiuntur, Xenophon. πάγας ἐξυφαίνειν, laqueos fabrefeciſſe, Herodot. aliâs πάγος, locus altus. Heſych. habet enim πάγλω, παγίδα ὁ ὑφαίνει τόπον.

Παγῆναι, concretum eſſe. πάγη, ἐπάγη, ἐπάγη, Homer. παγῇ, concreſcat, concreuerit. παγήσομαι, figar, conſtituar. Heſych. exp. παγῆναι, στερεωθῆναι.

Παγιωτής, οῦ, ὁ, ἐξουσίας, ἢ δυναμικὸς κατακριτής.

Παγετὸς τριχός, barba cana, Gaza l. 7. c. 7. hiſt. plan. Theophr. vbi legendum πώγων.

Παγιδεύω, illaqueo, capite 22. Matth. cum Accuſatiu. & cap. 27. li. 1. Regum.

Πάγιος, α, ον, ſolidus, firmus, fixus. πάγιος λόγος, certa ratio infixa, Naz. in Orat. γῆ παγία, terra ſolida, fixa, idem.

Παγιότης, ητος, ἡ, ſoliditas.

Παγιόω, firmo, ſtabilio, vnde παγιωθεὶς ab Etymologo expon. ἑδρασθείς.

Παγίς, ίδος, ἡ, laqueus quo feram capimus aut auem, ἀπὸ τοῦ πήγνυσθαι. Item retinaculum, in Epig. pedica, Ariſtoph.

Παγίως, ſolidè, firmè Plin. Var. firmiter: hoc Philo vtitur, & Plato in Theæteto, Ariſt. Rhet.

Παγιώτερον, ſolidius.

Παγιώτερος, ſolidior, ſtabilior, firmior. παγιώτεροι πρὸς τὸ καλόν, in bono ſtabiliores, Naz.

Παγκάκιστος, & Πάγκακος, omnino malus. Plato epiſtol. 8. δυνάμει καὶ ἑαυτοῖς ἐκκεχυμένοι πάγκακοι, ἐξήμερος ἢ ὦν ἀνδράσιν.

Παγκάκως, improbiſſimè Cicer. nequiſſimè Plin. Eurip. παγκακίστως, idem.

Πάγκαλος, η, ὁ καὶ ἡ, perbonus, perpulcher. à Philone de mundo, παγκάλη ὑπουργία dicitur honeſtiſſima muneris functio. Ariſtophan. in Pluto, καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλας ἔχει μ᾽ ὄψει, i. perpulchras manus.

Παγκάλως, perbene, perpulchrè. παγκάλως ἔχει, Demoſt. παγκάλως λέγεις, Plato de Rep.

Παγκαρπία, τὰ πάνσπερμα, omnis generis fructus aut ſemina.

Πάγκαρπος, ου, ὁ, fructus omnis generis habens, Sophocl. Electr. ἔστεψα δ᾽ ἐκ θύμου ὃ κατέδησε μοι πάγκαρπον, Paulus apud Feſtū Pancarpiæ dicuntur coronæ ex vario genere florum factæ.

Παγκίλαιον, Bud. in Pand. fictum ex πᾶν & κίλλιξ.

Παγκλαυστος, η, ὁ, omnino lamentabilis.

Παγκληρία, Eurip. in Supplic. in prologo, i. tota hæreditas. παγκληρίας, &c. i. totius hæreditatis.

Πάγκοινος, ου, ὁ, omnibus communis, Sophocl. in Electra de inferno.

Παγκρατής, omnipotens: dicitur de Deo, ſicut & παντοκράτωρ, eſt etiam epitheton ſomni apud Soph. παγκρατὴς ὕπνος λύει πέδας. &c. κράτος παγκρατής, idem.

Παγκρατία, apud Philonem de vita Moſis libro primo, τοῖς δὲ τῇ τιμῇ καὶ παγκρατίῳ ἱερωσύνης ἀπέδωκεν, quem locū Turneb. ita reddidit. Pacémque cumulat perpetua, propriaque ſacerdotij poſſeſſione.

Παγκρατιάζειν, certare Pancratio Philoſtr. Luc. exponitur & in omnibus certaminibus victor ſum apud Syneſ.

Παγκρατιαστής, athleta, luctator. Plato primo de Republica, πολυδάμας ὁ παγκρατιαστής, &c. lege Aulum Gellium l. 13. c. 26.

Παγκρατιαστικός, οῦ, ὁ, ad pancratiaſtem pertinens. & παγκρατιαστικῶς, pancratiſticè.

Παγκράτιον, ου, τὸ, ludus gymnicus, ex eo dictus (vt ſcribit Budæus in Annotat.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus, omniúmque neruorū contentione tranſigeretur. Alij παγκράτιον interpretantur πένταθλον, vt quod quinquertio conſtet, nēpe, pugillatu, curſu, ſaltu, diſco & lucta. Proper. Pulverulentáque ad extremas dat fœmina metas, Et patitur duro vulnera pancratio. Plato de Legib. παγκράτιον ἀσκοῦντος ὁ πυγμῶν ἢ πάλην, qui in pugili certamine aut lucta, aut vtroque ſe exercuit: ſic Ficinus. vnde παγκρατιασταί, qui manibus pedibúſque, quaſi omni ope, omnibúſque (vt dicitur) vngulis connixi certabant, id eſt, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ πάσῃ χρώμενοι. vt ſcribit Suid. quanuis paulò aliter Hermol. Et παγκρατιάζειν de iis qui in eo certamine exercentur.

Παγκράτιον, ου, τὸ, pancratium herba cuius bulboſa radix, vt ſcyllæ: quam & pro vera ſcylla vſurpant Officinæ ſeplaſiariorū. vide Dioſc. l. 2.

Πάγκρεας, pancreon, quaſi tota caro, glanduloſum corpus eſt & pingue circa inteſtini primi exortum, quòd vaſa menſenterij diuaricata fulcit, ac ſpatium inter lienem, ventriculum ac iecur vacuum in dorſo explet. Vide Ariſtotel. libro tertio Animal.

Πάγκρυφος, omnino occultus.

Παγοπληξία, ας, ἡ, veternoſum morbus, quum gelu percelluntur pecudes: — *& frequentius imber Altius ad viuum perſedit, & horrida cano Bruma gelu,* vt dixit Virgilius tertio Georgic. qui morbus

bus in bobus præcipuè coriago dicitur à Columella. Apſyrtus, χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὑδροποσίας ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποζυγίων ὡς αἱ ἔτυχε, παύσεις δὲ ἰατρεῦσαι τὸ πάθος ἐκκαλέσας πυρὸς πλησίον.

Πάγος, ου, ὁ, collis, pagus, locus eminens, ſcopulus, ὄχθος, cautes, rupes, ſaxum. Homerus Odyſſ. ι, ἀκταὶ προβλῆτες εἶσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε. & paulò pòſt, ἐπειδὴ μὲν γὰρ πάγοι ἐξέχεις, id eſt, αἱ προςφανεῖς ἐξοχαί, ἢ ἐξέχει πέτρας, ἤ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, inquit Didymus. πάγος ἄρειος, vicus Martius. vide in dictione Ἄρειος. Ἄρειος πάγος, areopagus, Ariſtotel. libro ſecundo Politic. capite decimo, ἐν ἀρείοις πάγοις, id eſt, ὄχθοις, in collibus Martiis, Euripid. πάγος, i. concretio, glacies, cruſta gelata, gelu, gelicidium. Ariſtoteles de mundo, γίνεται ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πάγοι ἰδέαι, oritur gelu omne genus ex humida exhalatione, ſeu congelationum genera: a verbo πήγνυμι. παγετὸς etiam dicitur. πάγος κρυόεις, glacies, in Epigrammat. vnde ἐπίπαγος, in ſuperficie concretio. πάγος ἰχνώδης, gelicidium, Gaza libro quinto, capite vndecimo. Theophraſtus de cauſis plantar. Lycophron, ἐναλίοιο ἁγνίτην πάγον, ſalem dixit, quaſi luſtrale Neptuni concrementum. maiore audacia dixit Horatius, Tum glacies æris flamma deuicta liqueſcit.

Πάγος, εος, τό, Ariſt. in Probl. ἐν πάγεσι, i. in gelu & glacie. In genere Maſculino alibi pro eodem.

Πάγουρος, ου, ὁ, pagurus, cancri genus, Ariſtoteles libro quarto Animal. διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ φυλάττεσθαι ἐν τοῖς πάγοις, quòd in altiorib. fluminum locis verſetur, ripiſque præruptis. Meminerunt eius Ælian. & Ariſtotel. Gaza Græcam vocem relinquit, apud Euſtat. πάγουρος etiam phœnix vocatur quod in aſpera cute cuſtodiatur ſeu aſperam cutem habeat.

Παγχάλεπος, perdifficilis.

Πάγχαλκος, ου, ὁ, æreus. πάγχαλκος ἀξίνη, ſecuris ærea, id eſt, ferrea, Sophocles.

Πάγχρηστος, ου, ὁ, perbenignus, vtilis, prorſus vtilis. Xenophon, ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον, quæ poſſeſſio alia ita commoda.

Παγχρύσεος, ὁ, πάγχρυσος. Hom. Il. β, θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Heſiodus, παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.

Πάγχρυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, totus ex auro Ariſtoph. τῷ, πάγχρυσον ἔχει οἶκον [illegible] Ἄρεος, Eurip.

Πάγχυ, omnino, funditus, παντελῶς. Odyſſ. ε, πάγχυ λιλαίεται αὐτὸν ὀλέσθαι.

Παγώδης, rigidus, glacialis, gelidus.

Παγών, πηγών.

Πάδη, εἶδος [illegible] ἀναζωννύμενον, Suid.

Πάδος, ὁ, padus arbor aut frutex Theophraſt. libro quarto, capite primo hiſtor. plantar. Plinius libro tertio, capite decimoſexto: habet pedes, ſed alia eſt. Vide Adnotat. noſtram in Theophr.

Παθαίνομαι, afficior vehementer, & concitor, & ita quædam vt affectus qui dicuntur πάθη commoueam, Lucian. item afficior morbis animi Synef. ὑπὸ [illegible] παθαίνεσθαι.

Πάθη, ἡ, affectus, & idem quod Πάθημα. Plato in Philebo, ὁ γὰρ κατὰ φύσιν τὰ τοιαῦτα πάθη. & in Timæo. vbi Ficinus pro concentu exponit de muſica: item clades, calamitas, πάθος, συμφορά, mors. Item πρᾶξις. Sophocl. in Aiace, καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν, ἐκ τέχνης λέγειν πάθας, id eſt, τὰς πράξεις, quæ illic facta ſint & acciderint.

Πάθημα, ατος, τό, πάθος, affectus, afflictio Cicer. paſſio Senec. Macrobio oſtenſio. vnde ἐπάγειν τὰ παθήματα, infligere damna, Chryſoſto. παθήματα πειρατῶν, &c. latrocinia, Plato de Legib. τὰ παθήματα μαθήματα dicunt Græci incommoda accepta diſciplinæ ſunt, ſic Cæſar libro tertio belli ciuilis, ſatis magna vtrinque incommoda accepta, quæ pro diſciplina & præceptis habere poſſent, vt reliquos caſus timerent. Cruciatus omnis & morbus etiam corporis πάθημα dici poteſt, Galenus ad Glaucon. Item motus animi, vt αἴσθησις βιαίως παθαινομένη, ſenſus vehementiore motu excitatus, Cicer. interpr. παθήματα τῆς ψυχῆς, id eſt, νοήματα, perceptiones & notiones rerum, Ariſtotel. in Leg. & παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ, mens, ſenſus, vel ſenſa animi. & δηλοῦν τὰ παθήματα τὰ [illegible] τῷ λόγῳ, exprimere dicendo ſenſa, dicuntur autem παθήματα τῆς ψυχῆς, notiones & conceptus animi quos dum in ſe recipit aliquid pati videtur, Ariſtoteles libro primo περὶ ἑρμηνείας. capite primo. τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν, vocat Paulus ad Roman. capite 7. peccati affectus motúſque, qui velut fomites incẽdij totum hominẽ inflammant & æſtu quodam rapiunt in mentẽ rationémque occupata tyrannide neceſſariõ, niſi Dei gratia ſola interceſſerit. Idem ob id dixit capite quinto ad Galatas, οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, id eſt, cũ affectibus & cupiditatibus: quæ perturbationes ſunt atq; animi morbi. Idem πάθημα poſuit pro eo quod eſt perpeſſio, ſiue afflictatio afflictióve apud Ciceronem: λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, id eſt, afflictiones atque moleſtias, paſſiones ad verbum dixeris, Latinéque cum Seneca & Macrobio.

Παθητικός, ή, όν, idem quod παθητὸς & τὸ παθητικόν, quod afficitur & affici poteſt. Ariſtotel. παθητικὸς λόγος, ſeu παθητικὴ λέξις, cui inſunt πάθη, id eſt, oratio in qua feruent concitati affectus, ſeu qua perturbantur & concitantur animi. παθητικαὶ ποιότητες dicuntur qualitates non quod patiãtur aliquid, ſed quod paſſionem ſenſibus afferant, vel quod ſenſus afficiant. Ariſtotel. παθητικὸν ῥῆμα. verbum paſſiuum. apud Grammatic. παθητικῶς λέγειν vti oratione perturbante animos & concitante. Ariſtoteles. Item παθητικῶς, paſſiuè, paſſiua voce Euſt.

Παθητὸς οῦ, ὁ, patibilis Cic. Ariſt. in Prædic.

Παθογνωμονικὸν σημεῖον, ſignum quod vnà cum morbo inuadit, nec ab eo ſeparari poteſt, vt in pleuritide difficultas anhelitus, & febris, &c. Galen. de Differ. Morb. παθογνωμονικὸν igitur vocatur quod propriè affectionis ſpeciem ſignificat, propriè quidem de ſigno dicitur, impropriè de ſymptomate, & quatenus tantum morbi naturam indicare poteſt: hæc Gorr. inter alia.

Παθολογική, ῆς, ἡ, vocatur ea medicinæ pars quę συμπτώματα & cauſas inquirit, quæ & αἰτιολογική.

Παθοποιΐα, commotio affectuum, ſchema quo vel odium, vel iracundiam, vel miſericordiam commouemus, quo etiam vehementiores & grauiores excitantur affectus.

Πάθος, εος, τό, κίνησις καὶ διάθεσις ἐστὶν ἢ ψυχῆς ἢ σώματος ἀπὸ ῥᾳδίως καὶ ταχὺ καθισταμένων, motus & affectus ſiue affectio animi aut corporis ex facili breuique conſiſtentibus atque quieſcentibus: quorum actio ſi diuturna ſit manénſque affectio, non verò mouens, iam illud non πάθος dicetur ἔτι ἡ διάθεσις ἀλλὰ ἕξις, id eſt, habitus, ſed ποιότης, id eſt, qualitas, vocabitur quatales dicimur eſſe vt nigri, iracundi vel ſtulti. Exempli cauſa, ex guſtu dulcium, aut amarorum qui fit ſenſus gratus, aut moleſtus τὸ πάθος ἐστὶ dicitur: breuiſque motus ille eſt: in mania verò illa animi diuturna perturbatio non πάθος, ſed ποιότης. Atque hæc breuiter ex Ariſtotel. ſententia dicta ſunt, cui in Categoriis παθητικαὶ ποιότητες, qualitatis tertium genus conſtituunt. ſunt autem ita dictæ quia τὰ πάθη efficiunt (vt ſapor qui linguam afficit, calor vel frigus quæ tactum) nihil verò patiuntur: id eſt, actiuę ſunt non paſſiuę: aut παθητικαὶ vocantur quæ ἐκ τοῦ πάθους fiunt ex affectúque naſcuntur, vt rubor in facie qui fit ex verecundia quæ πάθος eſt, Et vt pallor ex metu, cæteríque colores qui ſubito quodam animi motu & commotione oriuntur. Atque hæc in genere dicta fuſius explicabo, atque ſigillatim. Πάθος de animo. Stoici ita definiunt, πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις. Item πάθος ἐστὶν ὁρμὴ πλεονάζουσα. Iiſque εἶναι τὰ πάθη κρίσεις ἐστί. Cicero Tuſcul. quarto. Perturbatio ſit, auerſa à recta ratione contra naturam, animi commotio. Pauló pòſt, Perturbationem eſſe appetitum vehementiorem. Ibidem, Omnes perturbationes iudicio cenſent fieri & opinione. Idem, Quæ Græci πάθη vocant, nobis perturbationes, appellari magis placet quàm morbos. Quæſt. Tuſculan. 3. idem ait, Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracundiæ? hæc enim ferè ſunt eiuſmodi, quæ Græci πάθη appellãt. ego poteram morbos, & id, verbum eſſet è verbo: ſed in cõſuetudinem noſtram non caderet. nã miſereri, inuidere, geſtire, lætari, hæc omnia morbos Græci appellant, motus animi, rationi non obtemperantes: nos autem eoſdem motus concitati animi rectè (vt opinor) perturbationes dixerimus, morbos non ſatis vſitatè. Officiorum verò libro ſecundo, motus animi turbatos, quos Græci πάθη nominant. Quintilianus libro ſexto, capite tertio, affectus duas tractans ſpecies: Alteram, inquit, Græci πάθος vocant, quam nos rectè vertentes, ac propriè affectum dicimus. Et idem Cicero nihil aliud definit quàm τὸ πάθος, cùm ait de Iuuent. libro primo. Affectio eſt animi aut corporis ex tẽpore aliqua de cauſa cõmutatio, vt lætitia, cupiditas, metus, moleſtia, morbus, debilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur. Et ſanè verba ſunt hæc Gellij libro primo, capite vltim. Quos Latini philoſophi affectus, vel affectiones, Græci πάθη appellant. Hinc παθητικὸς λόγος, oratio ad inducendos in affectus auditores accommodata: oratio in qua feruent affectus: Atque affectum commouere, πάθος ποιεῖν ita dicit Ariſtoteles Rhetor. tertio, καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα· ἢ γὰρ ἐκκρούσει τὸ πάθος, ἢ, &c. Πάθος de corpore, id eſt, affectus vt morbus: ſicut τὸ ἐντερικὸν πάθος ἢ κωλικόν, apud Galenum, id eſt, colum ſiue coli inteſtini craſſioris affectus. Quo authore motus omnes qui naturaliter ſe habent, πάθη nominabant. Pandectæ Græcæ ita tamen diſtingunt ἀπὸ τοῦ νόσου, vt νόσον dicant imbecillitatem corporis temporariam: πάθος verò cõtinuum & longum corporis impedimentum, id eſt, διηνεκὲς σώματος ἐμπόδιον. In quo longè diſcedunt à Philoſophi, quam dixi, ſententia. Πάθη etiam Ariſtoteles communi vocabulo vocare conſueuit, quæcunque alicui rei adeſſe dicantur extra tamen ipſius eſ-

ſentiam definitionémque. Vnde & πάθη καθ' αὑτὰ in poſterioribus analyticis dicuntur, quæ de qualibet re præter illius naturam aſſumptis definitionibus demonſtrantur. neque aliud quicquam in ſyllogiſmis demonſtratiuis ſcientiarum concluditur, niſi πάθη, quæ propter ſe τῷ ὑποκειμένῳ, id eſt, ſtrato & ſubiecto illi adſunt: vt numero par aut impar. Sic dixit Rhetoric. primo, Καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Quia geometria ſubiectum habet certum ac definitum, τὰ πάθη propter ſe, quæ magnitudinibus hærent. In quo ſignificatu paſſiones rectè dixeris & Latinè cum Macrobio, & Seneca qui ita loquitur Natural. Quæſt. libro ſecundo, capite 48. Quæ inſpicienda ſunt in fulgure, paſſim & vagè dicunt, & ſic paſſiones eorum debere diuidi, quemadmodũ ab Attalo philoſopho, qui ſe huic diſciplinæ dederat diuiſæ ſunt, vt inſpiciatur vbi factum ſit, quando, cui, in qua re, quale, quantum. In quo ſignificatu Plut. dixit in Camil. τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, quod palludi accidit. Ariſtoteles de mundo, ἀπειργάσατο πάθος τῷ ἐν ... id eſt, τὸ συμβαῖνον πρᾶγμα, euentus: vbi nimis affectatè Interpretes, naturæ facinus. Πάθη, denique vocantur mala quæ aliquis ſuſtinet & patitur, τὰ παθήματα, vt vulnera, cædes & huiuſcemodi incommoda, caſus ſæui atque atroces, cuiuſmodi in tragœdiis tractari conſueuerunt. Idem Ariſtoteles πάθος hoc indicare affirmauit libro de arte poetarum, dicens eſſe factum, quod perdendi vim habeat, aut dolorem corpori magnum inurat: vt ſunt, inquit, neces in aperto, acerrimi corporis cruciatus, vulnera, huiuſcemodique alia. Eius verba ſunt, πάθος δέ ἐστι πρᾶξις φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρά, οἷον οἵ τε ἐν τῷ φανερῷ θάνατοι, καὶ αἱ περιωδυνίαι καὶ τρώσεις. Hinc τὰ πάθη ἐλεεινά, idem dixit Rhetoric. 2. id eſt, caſus miſerabiles. Demoſthenes pro Cteſiphonte, ὅς ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιών, ὡς οἰκτρά, qui nũc graues caſus & fortunas Thebanorum deplorat, ac miſerabiliter commemorat. Herodotus, πάθος παθόντες, qui cladem accepêre. Plato ſecundo de Republic. τὰ δὲ δὴ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος, &c. Saturni facinora, & mala quæ à filio paſſus eſt, vel quibus affectus eſt. Sophocles in Aiace, ... πάθος ... πάθει, ſed neque mirum ſit, ſi fortè eadem calamitas & fortuna ipſum exerceat. Hæc ſunt ad quæ referri poſſunt cæteri omnia exempla quę commodè interpretanda, vt loci neceſſarius ſenſus exigere videbitur: vt cùm apud Plutarchum in Romulo legeris πάθος δαιμόνιον, id eſt, diuinus furor: ſicut πάθος ἀνθρώπινον, humanæ vitæ fragilitas atque infirmitas. Atque apud Ariſtotelem de mundo, ... πάθη ... νοχεῖν, vbi proprietatem πάθους expreſſius rectiúſque dixeris, quàm affectum qui in Deum cadere nullo modo poſſit. Ita & apud Ciceronem libidinem, πάθος ἀνίκανον rectè tranſtulit Gaza.

Πάθω, in Aoriſto 2. modi Coniunctiui, à verbo πάσχω. Ariſtoph. τί πάθω τλήμων; quid faciam infelix? quid mihi fiet? quo me vertam? πάθωμεν, patiamur.

Παθὼν, læſus, ſupplicio affectus, qui iniuriam accepit. παθὼν κακῶς, iniuria laceſſitus.

Παῖ, pro ποῖ, quo. Eſt etiam vocatiuus à παῖς, Ariſtophan. τί δ' ἐστιν ὦ παῖ;

Παιὰν, ᾶνος, ὁ, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congreſſu, aut in auerſione malorum, veluti vt peſtis ſedaretur: à παύω, quaſi παυάν. dicitur etiam παιών. ... θανάτου παιὼν ἔλθοι, Euripid. vbi ſignificat ἄκος, id eſt, remedium. ἐπινίκιον παιᾶνος ἐξάρχων, incipiens victoriæ pæana, Plutarchus in Romul. Idem in Lycurg. ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος, exordiebatur ſenſim procedentem pæana: de pęane qui canitur ante congreſſum bellicum. παιᾶνες & ἐφθεγξάμεθα, interpres Aphth. παιᾶνας δύο ᾖδον, ... ἕνα μὲν ... πρὸ τῆς μάχης ... τὸν δὲ ... μετὰ τὴν νίκην, τῷ Ἀπόλλωνι, pæanes duos cantabant Græci, ante bellũ quidem marti: poſt bellum verò Apollini, παιᾶνας ᾄδειν, Demoſthen. Generalius etiam παιὰν de hymno qui canebatur & alij cuilibet Deo, adeo vt diis quoque inferis tribuatur. Xenophon Hellen. 4. ... παιᾶνα quin etiam plurali numero παιᾶνες generaliter cantilenæ & hymni deorum necnon ..., & ..., vt Heſych. exponit: apud eundem παιᾶνες ſunt οἱ ... παιᾶνας ᾄδοντες.

Παιὰν, pes metricus. Ariſtoteles Rhetoric. tertio, ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη ἀντικείμενα ἀλλήλοις, ὧν τὸ μὲν ἀρχῇ ἁρμόττει, ὥσπερ καὶ χρῶνται. ἔστι δ' οὗτος, οὗ ἄρχει μὲν ἡ μακρά, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι. ἕτερος δ' ἐξ ἐναντίας, ᾧ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς, ἡ δὲ τελευταία μακρά. Cicero de Orat. tertio. Probatur ab Ariſtotele maximè pæan: qui eſt duplex, nam aut à longa oritur, quam tres breues conſequuntur, aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque longa. atque illi philoſopho ordiri placet à ſuperiore pęane, poſteriore finire. vide Παιών.

Παιανίζω, μ. ίσω, π. ικα, pæana cano Xenoph. οἱ δὲ ἐσπείσαντο οἱ πολέμιοι, ἐπαιάνισαν ... Thucyd. l. 4. de principio pugnę. Item ἐπαιανίσματα, Neut. abſol.

Παιανισμὸς, οῦ, plauſus, pæanis modulatio. ...

Παῖγμα, ατος, τὸ, & Παιγνία, ας, ἡ, & Παιγνιὰ, ἡ, &

Παίγνιον, ου, τὸ, ludicrum, luſus, ludibrium, & propriè delectamenta puerilia, vt quando ludunt imaginibus, ἀθύρματα. Lucianus, ἐγὼ ... παίγνιον ... Ludum amori dare ludum, dixit Horat. Carm. l. 3. Od. 12.

Παιγνιήμων, ονος, ὁ, iocoſus, τοῖς παιγνίοις ἡδόμενος, ludicer: dicitur & παιγνήμων & παιγμήμων quæ idem ſignific. ac παιγνιήμων.

Παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ioco plenus, ludicrus, παιγνιήμων. vnde παιγνιωδῶς, ioco.

Παιγνίον, παιδάριον, deliciæ, puellulus, Plut. in Anton.

Παιδαγωγεῖον, τὸ, ſchola, ludus literarius. Demoſthen. pro corona, τὸ παιδαγωγεῖον ... Plutarchus, ἐν τῷ παιδαγωγείῳ ... Item locus in domicilio vbi pueri ſeruique commorantur, diributorium, Cæl. l. 4. c. 6.

Παιδαγωγέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſequor pueros, id eſt, ſum pædagogus, Plato tertio de Republic. Item moderor, rego. Item inſtituo, formo, doceo, Nazanzen. Accuſatiu, παιδαγωγήσω σε ἐγώ, te erudiam ego. Alexander. Aphrod. εἰ κρᾶσις τῶν στοιχείων παιδαγωγεῖται εἰ ... σώζεται, id eſt, ſi bona temperies eſt, rectam eſſe quæ ipſam tuetur ac moderatur elementorum commixtionem neceſſe eſt. Gregorius, αἰσθήσεις πάσας παιδαγωγήσαντες, omnes ſenſus frenantes & moderantes. Plutarch. πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ..., inſtitutus, transfertur etiam ad res inanimatas & voce paſſiu. Plat. συμπόσια ὀρθῶς παιδαγωγηθέντα, conuiuia rectè gubernata. Pro ſequi pędagogi more, è veſtigio ſequi, ſectarique: Plato 10. de Republ. ... παιδαγωγοῦσιν ...

Παιδαγωγία, ας, ἡ, diſciplina, adhortatio, inſtitutio. παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, inſtitutio ad rem diuinam, Plut. in Numa. Tranſlatè etiam dicitur de plantis. vide Παιδεία.

Παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸν, ad pædagogum ſeu pædagogiam pertinens.

Παιδαγωγικῶς, Aduerbium, imperioſè, more pædagogorum, Nazanz.

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, cuſtos & pueri morum formator Plin. pædagogus, παιδευτής, magiſter, vt vertit Donat. παιδαγωγὸν, etiam de ciuitatis rectore dixit Halicarn.

Παιδάριον, ου, τὸ, puellulus, παιδισκάριον, puellula.

Παιδαριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis, ſtolidus, ..., ridiculus, perleuis, Ariſt. in Polit.

Παιδεία, ας, ἡ, diſciplina, caſtigatio, eruditio, ſapientia, educatio, ratio inſtituendi, quæ & Latinè dicitur humanitas, quòd qui literas expetunt, ſunt vel maximè humani. Ariſtoteles libro primo de partibus Animal. ait duos eſſe modos contemplandi & docendi: nobiliorem eſſe ἐπιστήμην, id eſt, ſcientiam alterum ignobiliorem παιδείαν, id eſt, peritiam. παιδεία non ſolùm ad animi tuitionem, ſed corporis etiam. ἡ ἔξωθεν παιδεία, apud Gregorium omnis diſciplina dicitur gentium nihil ad Euangelicam ſpectans. vide Ἔξωθεν. Plato in Gorgia, ... παιδείας ... καὶ δικαιοσύνης, Cicero Tuſculan. 5. quum ignorem quàm ſit doctus, quàm vir bonus. Plato ſecundo de Republic. ἔστι δέ που παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική. ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Idem epiſtola ſexta, τὴν παιδείαν ... ἐλλιπῆ eſſe ſcribit. παιδείας ἀντιποιεῖσθαι, literarum ſtudia capeſſere. παιδείᾳ χρώμενος, in ætate puerili conſtitutus, ſic Ficin. apud Platonem. Παιδεία etiam tranſlatè ad plantas refertur, id eſt, ἀγωγή, educatio, cura atque tractatio qua inſtituuntur plantæ atque formantur. Theophraſtus de cauſis plantar. libro tertio, capite nono, ἡ δὲ ἀγωγή, καὶ ... πολλοὶ τῆς φυτικῆς παιδείας, ... ὀρθῶν ... καὶ ..., vbi plantarum eruditio vertitur à Gaza: Latinè verò inſtitutionem dixeris. Suetonius de claris Grammat. Et agros adeo coleret, vt vitem manu eius inſtitutam ſatis conſtet C C C, L X V. vaſa edidiſſe. In hoc ſignificatu καὶ ... παιδαγωγίαν dixit Plut. ... παιδεία (inquit Strebæus) ... quia pueri cupiditate rapiuntur, quęſitum eſt remedium, obiurgatio, metus, flagra, magiſter, ſcholæ, puerum cædere licet, nõ item virum, quia verberibus & metu beſtiarum more cohibetur, quę res oſtendit à beſtiis eo tempore parum differre.

Παίδειος μάθημα, puerilis diſciplina. Plato in epiſtolis, παιδείων οἰκοδομημάτων, puerilium ædificiorum, idem. παιδείων τιμῶν ..., idem, honores qui diſciplina præditis dantur non conſequens: ſic Ficin.

Παιδεραστεῖν, pueros adamare. Lucian. ... παιδεραστεῖν ... &c.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum, ..., pædico. (& vt ait Auſonius in Epigrammat.) peruerſæ veneris poſtico vulnere foſſor.

Παιδεραστία, ας, ἡ, laſciuus amor in pueros.

Παιδέρως, ωτος, ὁ, herba topiaria, achantus, quam marmorariam dixerunt veteres architecti, ἄκανθα, Dioſcoridi, καὶ ἄκανθος Galeno in Simplic. Lege Dioſcorid. libro tertio, capite 19. Plinium libro & capite 22. Officinarum eſt *Branca vrſina.* Vide Ἄκανθος & in Ἄκανθα. Athenæus libro 13. περὶ ἑταιρῶν κομμωτικῆς atque de meretricum lenociniis loquens, Alexis: ἄκανθαν τις ἔχει, παιδέρωτ' ἐπέβαλε. Quo docet περὶ τὴν ἄχροιαν colorísque bonitatem acanthum conferre. Παιδέρως Ζεύς, Iupiter pædico, apud Pollucem, idem quod παιδεραστής.

Παίδευμα, ατος, τό, diſciplina & ludicræ actiones, rudimentum, caſtigatio, eruditio.

Παίδευσις, inſtitutio, docendi munus vel educandi, educatio, magiſterium. παίδευσις ἑλληνική, diſciplina Græca, Plutarchus in Lycurgo. ἐκ παιδεύσεως, id eſt, ex quo à puero fuerat imbutus. Xenophon, διώκει Πρόδικος ἐν τῷ περὶ Ἡρακλέους παιδεύσει, perſequitur Herculis inſtitutionem virtute magiſtra. Ammon. diſtinguit à παιδεία.

Παιδευτήριον, ου, τό, locus ſeu diuerſorium doctrinæ, ludus literarius.

Παιδευτής, οῦ, ὁ, præceptor, doctor, formator morum ſiue animi, Plin. Colum. anceps nomen, commune tam ei qui inſtituit, pueros quàm ei qui caſtigat & corrigit errantes.

Παιδευτικός, ἡ, παιδευτικὴν ἐργάζομαι, incumbo diſciplinis, Budæus in epiſtolis prioribus, παιδευτικὴ τέχνη, ars literatorū, vel ὑφηγητική, Poll.

Παιδευτικόν, τό, eruditio.

Παιδευτικῶς, eruditè, doctè, ſeruata doctrina. & διδασκαλικῶς apud Pollucem.

Παιδευτός, οῦ, ὁ, doctus, humanus, eruditus.

Παιδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, emendo, corripio, inſtituo. hoc verbum ſignificat veluti cautum & prudentem reddo, caſtigo, quòd plagis & obiurgatione nonnunquam opus ſit. Actiu. Accuſatiuo iungitur. in Apocal. capite tertio, ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω. Ego quoſcunque amo arguo, & caſtigo. ἀειμνήστοις παιδεύμασιν ἐπαίδευσε perpetuo documento eos docuit, Æſchin. παιδεύω σε στρατηγεῖν, peritiam rei militaris tibi trado: ſic Xenophon libro primo Pædiæ, ἄρχειν παιδεύειν & εἰς τὸ ἄρχειν παιδεύειν apud eundem libro ſecundo, Χειρισ. id eſt, erudire ad imperandum. & παιδεύω εἰς τέχνην, idem Xenoph. artem erudio, inſtruo ad artem: ſic Quintilian. παιδεύω σε ἐν θηρίοις, doceo te aduerſus feras, ſeu in feris ipſis, Xenoph. παιδεύομαι παιδείαν, educatione inſtituor, Plato de Legib. οἱ τὰς τῶν βασιλικῶν τεχνῶν παιδευόμενοι, &c. Xenoph. τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν, filium imbuere arte coria concinnandi, idem Xenoph. in Apologia Socrat. πεπαιδεῦσθαι, peritiam habere, idem. πεπαιδευμένος, peritus, experientia præditus, vt differat ab εἰδὼς, id eſt, ſciens, Ariſtotel. lib. tertio Politic. c. 7. πεπαιδευμένος περί τι, &c. Xen.

Παιδεῖος, ὁ καὶ ἡ, pro παιδεῖος, puerilis.

Παιδιά, ᾶς, ἡ, ludus παίγνιον, luſus, iocuſve, ἄθυρμα, luſio, ſolatium, voluptas, aliquando nugæ. σπουδὴ καὶ παιδιά, grauitas & iocus, Plutarch. χορῶν παιδιά, chori ludus, Plato de Legib. μετὰ παιδιᾶς, facete, ſalſe, & vrbane. ταῦτα γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, hæc ridicula & iocoſa habuerūt, id eſt, riſu ac ioco proſecuti ſunt, Plutarchus in Camillo. Lucian. γέλωτα καὶ παιδιὰς ποιούμενοι. Plato ſecundo de Republic. παιδιὰς ἡδονὰς ludicras voluptates dicit. Apud Ariſtotelem Rhet. 1. παιδιὰ μαχητική, luſus in quibus ſimulachrum pugnæ exercetur, vt 5. Æneid. ἀνταγωνιστικὴ παιδιά, vt in Bucolico Dic mihi Damœta: ἐρωτικὴ παιδιά, vt fuit Cottabus apud Athen. l. 10.

Παιδία, ας, ἡ, infantia, paroxytonum, Plato de Leg.

Παιδία, τά, pueri, infantes.

Παιδικά, τά, puer adamatus, amaſius, concubinus, puſio. Plato in Alcib. τὰ παιδικὰ ἐρασθεὶς περιπατεῖν. Dion, παιδικὰ καὶ ἐρώμενος ἦν. Idem, ὅσοι παιδικὰ ἐγένετο, qui eius pullus, id eſt, catamytus ganimedéſque fuerat. Quod tamen aliquando honeſtum vocabulum eſt, iucundiſsima quæque ſignificans, quas Latini delicias vocant & amores. Cicero, qui mihi in amoribus. Syneſius, τὰ μὲν τοῖς λόγοις, τὰ σὰ καὶ τὰ ἐμὰ παιδικά, per literarum ſtudia, tuas meaſque delicias. Cicero, Quid amores ac deliciæ tuæ Roſcius? In malam partem ita videtur ſumpſiſſe pro Cælio, Amores autem & deliciæ quæ vocantur, nūquam hunc occupatum impeditúmque tenuerunt. Pro amaſio: Xenophon libro ſecundo Χειρισ. οὐ τυχὼν τῶν παιδικῶν ὁμιλεῖν, μέχρις αἰ ἀποθάνῃς. Idem in Œconom. pro re venerea, id eſt, τὰ ἀφροδίσια. vide Suid. & Ariſtotel. libro 5. Polit. capite decimo παιδικά de mulieribus, vide Comm. Ariſtophan. in Veſpis.

Παιδικός, puerilis, παιδαγωγεῖσθαι ἱκανός, ad puerum pertinens: vnde παιδικὸς ἱμάτιον, prætexta. Item pulcher & amaſius: ſic Apollo dictus eſt, quòd eo adoleſcente Admetus rex frueretur, dum eius boues paſceret. παιδικὸν ἔρωτα dicit Plutarch. ἐν τῷ ἐρωτικῷ περὶ τῶν παιδεραστῶν. παιδικὸς αὐλός, fiſtula pueri, ſcilicet per quā vox educitur, Ariſtotel. libro ſeptimo Animal. παιδικὴ ἡλικία, pueritia. παιδικαὶ ἀγωνίαι, ludicræ exercitationes, Ariſtoteles libro octauo Politic. capite tertio, παιδικοὶ ἆθλοι, certamen puerorum, Plato in Leg. τὰ παιδικὰ vocat Ariſtides concertationem Mineruæ & Neptuni de vrbe Athenienſium παιδικὰ πράγματα, Xenoph. in Œconom. Item παιδικόν (ſicut Latinè puerile) ineptum, abſurdum, quod puerilem quandam ſtultitiam præ ſe fert. Ariſtotel. ethic. 10 coniungit εὔηθες καὶ παιδικόν, ſic Plu. εὔηθες καὶ παιδικόν.

Παιδικῶς, iocosè, pueriliter, puerili modo.

Παιδιόθεν, ἐπίρ. i. tenera ætate. Hoc à verbo παίζειν, quod de luſu puerili dicitur, deducunt.

Παιδιόθεν, ab infantia, à puero, à prima pueritia, Marci ca. 9.

Παιδίον, ου, τό, puerulus, qui nutricem adhuc habet, à qua curetur, filiolus, puella, filiola. Marci capite quinto, vbi & τὸ θυγάτριον dicitur. ἐκ παιδίου, à puero paruulo, vel à puſillo puero, vt loquitur Plautus. εὐθὺς τοίνυν ἐκ παιδίου ἐπαίδευσε, à teneris annis, Xenophon libro primo Pędiæ, παιδία ἱπποκενταύρων δίδυμα, gemelli hippocentauri paruuli, Lucianus, παιδίον νόσος, morbus comitialis, quòd in puerili ætate frequenter accidat. Interdum tamen hoc diminutiuum vſurpatur pro grādi puero:

Παιδισκάριον, ου, τό, ancillula, puella, τὸ κοράσιον, ἀπὸ τῆς ἡλικίας. & lapis quo vtuntur in textrinis, Heſych.

Παιδισκεῖον, ου, τό, locus in quo ſunt puellæ.

Παιδίσκη, ης, ἡ, nomen anceps eſt. refertur enim vel ad ætatem, & adoleſcentulam ſiue puellam ſignificat: vel ad fortunam, & ſeruam ancillam deſignat. Paul. ad Gal. c. 4. ἐκβαλε τὴν παιδίσκην. Ammonius diſtinguit à παῖς, παιδισκάριον, & θεράπαινα, pro παιδίς, Phrynich.

Παιδιώδης, ad iocum propenſus.

Παιδίσκος, &

Παιδνός, οῦ, ὁ, adoleſcens, qui ætatem pueritiæ exceſſit. Atticis, ἀντίπαις dicitur. author Heſych. qui etiam accipi ait pro ἄφρων, νήπιος. Item puerilis adiectiuè. παιδνὰς χεῖρας, id eſt, νέας, in Epigramm.

Παιδογονία, ας, ἡ, generatio filiorum, filiorum procreatio, Plat. de Legibus.

Παιδογόνος, generator Ciceroni, & genitalis Virgil. Euripid. & Phocylid. παιδογόνον ὕδωρ, aqua prolem largiens, id eſt, genitalis.

Παιδόθεν, à pueris, ab ineunte ætate, Lucian.

Παιδοκομεῖν, in Epig. curam filiorum ſuſcipere.

Παιδοκόμος, ὁ, παιδοτρόφος.

Παιδοκτονία, infantium cædes, infanticidim Tert.

Παιδοκτόνος, ὁ καὶ ἡ, interfector liberorum, in Epig.

Παιδολέτειρα αἰδοῖα, ibid. παιδολέτειρα, idem apud Heſyc.

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, puerorum corruptor & interfector, pernicies adoleſcentum Terent. παιδοφθόρος, Euripid. in calce Medeæ & Rheſo. Dicitur fœm. gen. παιδολέτειρα.

Παιδολογία, puerorum delectus, vt ἀνδρολογία virorum.

Παιδομαθής, έος, ὁ, qui à pueris didicit aliquam artem. ὁ ἐκ παίδων ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην. Plato libro ſecundo, πολιτείας, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παίδων ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ πάρεργον χρώμενος, quibus ὀψιμαθὴς oſtenditur, (id eſt, ſerus ſtudiorum Horatio) cui opponitur παιδομαθής. Quintilianus libro primo, capite 20. Magis ſcias, ſi quem iam robuſtum inſtituere literis cœperis, nō ſine cauſa dici παιδομαθεῖς eos, qui in ſua quidque arte optimè faciát.

Παιδομανής, ὁ, qui puerorum amore inſanit.

Παιδονομία, puerorum diſciplina, Ariſtoteles libro ſexto Politic. capite 8.

Παιδονόμος, puerorum velut paſtor & rector, pædonomus. Ariſtotel. libro quarto Politic. capite 15. vbi Aretinus puerorum curator, puerorum rector, id eſt, præfectus diſciplinæ & educationi puerorum.

Παιδοπίπης, ου, ὁ, pædico, puerorum deceptor Sen. Alexis apud Athen. libro 13. παιδοπίπας ὄντας, καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότας τῆς ἀρχαίας ἀγωγῆς τῆς σοφίας Ζήνωνος τοῦ Φοίνικος, ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί.

Παιδοποιέομαι, &

Παιδοποιέω, liberos procreo, gigno & ſuſcipio, filiis procreandis operam do: id patrare dicebant. Xenophon, οὐ δεῖ γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνειν, dicitur & τεκνόω & τεκνοποιοῦμαι. Lucian. οὐ γήμας, οὐ παιδοποιησάμενος, id eſt, nullis ſuſceptis liberis, apud Æſchin. in epiſt. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ὅπως δὲ διαλέγεσθαι περὶ ἀφροδίσια, non rem habui, non concubui.

Παιδοποιός, procreator & generator Cicer.

Παιδοποιητικός, ἡ, παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis gignēdis, Bud. in epiſt. prior.

Παιδοποιΐα, procreatio ſuſceptióque liberorū, facultas generandi.

Παιδοποιός, ὁ καὶ ἡ, procreans liberos, Plutarchus in Romulo. procreator & procreatrix Cicer. παιδοποιὸς σπορά, prolificum ſe-

men, Athenagoras in Apolog.

Παιδογόνος φύσις, vulua per quam educuntur fœtus, in Epigrammatum genitale dixit Virg.

Παιδοποιεῖν, μ. ίσω, π. κα, γ, παιδοποιΐα.

Παιδοποιησις, εως, ἡ, liberorum procreatio Ciceroni.

Παιδοτόκος, puerpera, Non. infantaria, Martial.

Παιδοτόκος βίος, vita pueros pariens & producens, i. vita coniugalis ſiue coniugialis, liberorumque procreatrix.

Παιδοτριβεῖον, ου, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, inſtituo pueros, παιδεύω, erudio & exhortor. Chryſoſtomus, πρὸς ἀρετὰς παιδοτριβοῦσα, ad virtutem erudiens. Synesius de Laide emerita, ταῖς ἡλικίαις παιδοτριβεῖ. Plutarch. παιδοτριβῶν τὸν ἐν σχήματι κινεῖν. Idem in Cicerone, ... educanti & promouenti, ... Gregor. ... vbi ... excitare, adhortari, addere animū.

Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, præceptor puerorum in exercitatione corporis, pædotriba, magiſter palæſtræ. Alexander Aphrodiſ. libro primo Proble. ... παιδοτρίβου. vide Παιδοτριβικὴ. Item doctor, ludimagiſter, διδάσκαλος, Lucian.

Παιδοτριβία, ας, ἡ, ars exercendi iuuentutem.

Παιδοτριβικὴ, ars exercendi pueros, & maximè exercitationibus corporis, vt ſit ſpecies gymnaſtices: transfertur tamen ad ludum literarium. Ariſtotel. 8. Politic. capite tertio, παιδεύειν δεῖ παῖδας γυμναστικῇ, καὶ παιδοτριβικῇ· τούτων γὰρ ἡ μὲν ποιάν τινα τὴν ἕξιν τοῦ σώματος, ἡ δὲ τὰ ἔργα. Adoleſcentes gymnaſtici exercitij, & ludi literarij in diſciplinam tradendi ſunt: horum enim alterum ad quandam corporis habitudionem valet, alter ad animi habitum actionéſque vitæ neceſſarias. Alioqui παιδοτριβικὴ τέχνη ἡ ἀσκοῦσα ... ἰσχυρὸν ποιεῖν τὸ σῶμα: eiúſque artifex παιδοτρίβης dicitur, Plato in Gorgia.

Παιδοτριβικῶς, palæſtricè, Ariſtoph.

Παιδοτρόφος, ου, ὁ παιδοτρίβης.

Παιδοτροφεῖν, pueros alere & ſeruos apud Laert. in Diogene.

Παιδοτροφία, educatio puerorum, Plato de Leg. cultus puerorum, Xen. in OEc.

Παιδουργία, ας, procreatio liberorum, Plato de Leg.

Παιδοῦχος, ος, ὁ, prægnans, Callimach.

Παιδοφθορία, ας, ἡ, puerorum ſtupratio, vel puerorum occiſio & cædes.

Παιδοφθόρος, pædico, cinædus, corruptor iuuentutis Cice. & occiſor puerorum.

Παιδόφιλος, ου, ὁ, puerorum amans, pædico, παιδεραστὴς Polluci, ὁ ... παιδεραστής, φιλόπαις, παιδέραστος. Hinc & παιδοφιλεῖν, dixit Plato Comicus.

Παιδοφονία, liberorum occiſio, filiorum cædes. παιδοφονία ..., Naz. in Orat.

Παιδοφόνος, Euripid.

Παίζω, παίξω, π. χα, ludo, iocor, animi cauſa ago, illudo, irrideo, per ludum fingo: cui opponitur σπουδάζω. vnde διαπαίζω. Plato in Gorgia, σπουδάζεις ἢ παίζεις; ſeriòne dicit an iocatur? Sic & pro lepidè iocari ac facetè dicere, Ariſtotel. quarto Ethicor. οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται. Παίζω, facit in Futuro & παίσω, idque Atticè: vnde παίσομαι, ludere. Ariſtophan. in Pluto, βούλει διὰ χειρὸς πρός με παῖσαι; vis mecum tandem ludere? vbi mox ſubditur Accuſatiuus παιδιάν, id eſt, ludum, vt ſit παίζω παιδιάν. παίζειν παιδιάς, in ludis verſari, Plato de Legibus, παίζω πολεμικήν, Epictetus, palæſtra ludo, ago palæſtritam. ... Nazanzenus. παίζειν καλαμόφθογγα, ſonis calamo editis ludens, Ariſtophan. παίζειν διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, ſcommatis atque iocis occurrentes laceſſunt, Plutarchus in Camillo. παίζειν κατ' ἑαυτοῦ, ſibi illudere, Nazanzen. in Oration. παίζειν σπουδῇ, ſeriò iocari, Xenoph. ὁ παίζων, ioculator Ciceroni. παιζόμενος νόμος, ludibrio habita lex. & τὸ ἐν τῷ παιζόμενον, ac iuxta id quod ioco dici ſolet.

Παιήονι μύθῳ, Nonn. i. ſalutari & propitio.

Παιήονι χειρὶ, manus media, in Epig.

Παιήονι τοσα, in Epig. παιήονι βέλει, ibidem.

Παιήοσύνη, ης, ἡ, medicatio, ἰατρεία.

Παιήσομαι, feriam, percutiam. Ariſtophan. ...

Παιὰν, & Παιὼν, hymnus in honorem Apollinis, ᾠδὴ εἶδος. vide Παιάν.

Παιήων, proprium medici deorum, Homerus Odyſſ. ὁ τῶν θεῶν ἰατρός.

Παίκτης, ου, ὁ, luſor, in Epig.

Παιπαλὶς, Heſych. ...

Παῖον, tutum, firmum.

Παίπαλα, loca prærupta, τὰ δύσβατα. Interp. Ariſtoph. ...

Παιπαλᾶν, ..., circumſpicere, ſcrutari.

Παιπάλη, ης, ἡ, vel παλή, ἡ, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, apud Galenum libro ſecundo, κατ' τόπους, capite primo, ... flos farinæ, pollen. vnde παιπαλήματα, aſtutus, Ariſtophan. ... ὑπὸ ..., vbi accipitur pro valde aſtuto, & verſuto, & quaſi dicas eo cuius ſubtilis eſt aſtutia ſeu verſutia. ... dicitur ab interprete Ariſtophan. ... &c. Dioſcorides libro tertio, capite 74. cum polenta vertunt Interpretes Plinium ſequuti: ibidem tamen Marcellus docet ... ſignificare quod in farina eſt tenuiſſimum, vt ſit ..., cum tenuiſſimo farinæ polline. παιπάλη etiam dicitur ἡ χιών, id eſt, nix minutatim cadens.

Παιπάλημα, idem quod παιπάλη τὸ λεπτὸν ἄλευρον interpr. Ariſtophan. Auibus. Eſt & vt inquit Suid. ὁ πανοῦργος καὶ ποικίλος ... καὶ ..., aſtutus, qui vbique elabitur verſutia, ... Lucian. accipit pro perditiſſimo & ſpurciſſimo nequam, ... &c. Eraſm. prouerbio Cercopum cœtus. Demoſthenes vocauit Æſchinem ..., veluti hominem acrimonia & ſubtilitate ingenij quotidie multa meditantem mala, quibus alijs noceret, ſibi prodeſſet, ſumpta ſcilicet tranſlatione à ..., quæ vox propriè ſignificat id quod in farina tenuiſſimum eſt, Æſchin. ... verborū ſubtilitas & argutiæ de Polycrate Athenienſi, qui ſic dicitur, id eſt, argutiſſimus, Ariſtophan. interpres. Eſt etiam παιπάλημα, inæqualitas ſummorum montium, Etym.

Παιπαλόεις, aſper, rudis. vide Παιπαλόεις.

Παίπαλος, concutio, ...

Παιπαλόεις, όεσσα, ὁ, aſper, præruptus, τραχύς, puluerulentus, ſaxoſus, ſublimis. Odyſſ. ... id eſt, τραχείας. Vnde inquit Homeri interpres, ... vocamus hominem durum atque aſperum nimiúmque ſimplicē. ... Heſych ..., int. ..., & affert exemplum ... & ſubiicit quoſdam exponere τραχεῖαν, quoſdam ...

Παῖς, δὸς, ὁ, ἡ, ἡ, &

Παῖς, παιδὸς diæreſi, puer, id eſt, famulus omnis, cuius opera vtimur, ſiue in itinere faciendo, ſiue aliis in rebus, hæc vox, teſte Eraſmo capite 14. Euangel. Matthæi, complectitur & ſeruos & ancillas & liberos, omnes denique domeſticos, præter patrem & matremfamilias. Ariſtophan. ... accende puer lucernam. Item puer vel puella, impubis, filius, pupillus, infans. Philoſtratus in Heroicis oſtendit ... minorem eſſe μειρακίου, & ſic ad ætatem refertur. Lucianus, ... id eſt, iuuenem ſeu adoleſcentem. Aliquando nomen eſt beneuolentiæ, Sophocles. παῖς ἐμή, Demoſthen. Ianus Laſcaris παῖς dixit in Accuſatiuo in Epigramm. ..., vt filium deorum. παῖδε, θυγατέρες, Homerus Ilia. παῖδε in duali, Euripid. Παῖς ... apud Æſchinem in epiſtol. de puella iam grandi, atque exoleta virgine, vt loquitur Plautus. ..., Demoſthen. liberi & iuſti & legitimi ſeu natura ſeu adoptatione. παῖδες, impuberes, Valla. παῖδες τῶν παίδων, poſteri. παῖδες ἰατρῶν, id eſt, medici, Lucian. ... παῖδες, oratorū nati, Budæus in Pandect. παῖδες μουσικῶν, id eſt, muſici, Hermogen. ... παῖδες ..., Ariſtophan. ... παῖδες, infantes. Et vt Cicero dicit à puero vel à pueris, & à pueritia, Plautúſque à puero paruulo, & puſillo, vt à tenero Colum. & à teneris Virgil. Terentius à paruulo, vel à paruis, & à partulis Cæſar, ſic Græci, ἐκ παίδων & ἐκ νέων παίδων, Plato de Legib. Xenophon ... ἐκ παίδων ..., excedere ex pueris, idem Xenoph. κατ' παίδων ὀμνύναι, id eſt, in capita liberorum iurare: quod ſiebat tacto eius capite in quem iurabant, ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouereque ſignificantes ſi peierarent. παισὶ, pueris. Θέσθαι παῖδα, adoptare, παῖδα ποιεῖσθαι, ... Plutarchus in Æmylio, ... adoptandos dederat aliis. Iliad. 10. ... Ἀχιλλεὺς ... Significat etiam ... παῖδας ποιεῖσθαι, filios procreare, Plat. 2. de Rep. idem in Critone, ... παῖδας ἐκ ...

Παιτρίβολον, ατος, τὸ, quod circunquaque ſciſſum eſt, ...

Παίπνα, ὁ τῶν ..., ingreſſus, interp. Hom. Il. ...

Παισὸς, vrbis nomen, Etym.

Παιστικὸς, luſorius, vt ... pro alea tactu.

Παιφάσσω, illuſtro, manifeſto. Item volito, feſtino, impetum facio, oculos quoquouerſum circunduco: ... fit φάσσω, duplicato principio ..., & παιφάσσω, per pleonaſmum ..., vt ..., me oſtente, ... Hom. Il. β, ... i. ..., ...

Παίω, μ.

Παίω, μ. παίσω, π. παιϰα, ferio, pulſo, τύπτω, cædo, perſtringo, πλήττω, δέρω. Xenophon libro primo Pæd. ὁ δὲ παίσας με ἐπαισεν ὁ Ἀρτάβαζος, &c. παῖσον, percute, Euripid. παίσας, qui percuſſit. παίων τῇ κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπώλλυε, plectens eos capite qui in eũ incidebant, illos perdebat, Plutarch. in Theſeo. Ariſtophan. in Equit. ἐπαιον ἐς τὴν γαστέρα, Cleonem percuſſi in ventrem, idem in Aub. κοντῷ ὕπαξ παίει ἐπιπλαι με τὸ νῶτον, pro κατὰ τὸ νῶτον, claua me per humeros percutit. παίειν ἐπ' οἰκίας, apud eundē, id eſt, feriendo abigere. huius verbi παθητικὸν eſt τὸ πλήττομαι ὑπὸ παίομαι, inquit Apollon. Il. ſecundo, ἐμαυτὸν ἔπαισα ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἐκπλαγεὶς. παίειν item quiduis expedite facere. Idem Ἀχαρ. ἐς τὰ χέρνιβα παίει. vbi interpr. παίειν λέγουσι τὸ ἀπὸ τοῦ πλουτοῦ συντόμως ποιεῖν. Item ſubagito. Idem in Pace, αὐτοὶ παίειν ἐξῆν ἐπὶ ὑμᾶς ποτὲ ἐπαίομεν, ſubigebamus. Item comedo, ἐσθίω. Idem Ἀχαρ. παίειν ἐς ἄλλο τοῦ ἐσθίειν, i. ἐσθίειν κατὰ τὸ ἄλλο τι ἔργον.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, Apollo. oxytonum, Cyrill. pro medico, Ariſtophan. in Pluto, σαλακωνοῦ παιῶνος Ἀσκληπιοῦ τυχὼν, &c. Æſculapium medicum propitium nactus. Item clamor, Plato epiſtola ſeptima, ἐν οἷς ἐστι πολὺ παιὼν πρὸς τὰ τείχη, παιῶνά τινα ἀλαλάζοντες βάρβαρον καὶ πολεμικὸν, clamorem quēdam barbarum & bellicum attollentes. vide Παιάν.

Παίων, ονος, ὁ, paroxytonum, pæon metri genus, pes quatuor ſyllabarum, Quint. l. 9. c. 4. Item proprium viri. Item aliquis ex Pannonia, Herodian.

Παιωνία, ἡ, pæonia herba, quam & γλυκυσίδην vocat Theoph. l. 9. c. 9. hiſt. plan. Vide Dioſc. l. 3. ca. 157. Sic etiam dicitur feſtum Apollini ſacrum.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω, pæaniſſo, as, carmen pæana cano in fine pugnæ, habita victoria. Dicitur etiam ante victoriam in congreſſu, apud Thucydidem laudo, carmine celebro, quod fiebat principio operum & in victoriis, Etym. vnde συμπαιωνίζειν, Demoſt. παιωνίζειν, ὕμνον παιῶνα ᾄδειν, Ariſtoph. interp. vide Παιανίζω.

Παιώνιος, ου, ὁ, medicabilis. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, in Epigramm. id eſt, aurum medetur amori, ſeu eſt amoris remedium. παιωνίαι χεῖρες, manus medicatrix, Cæl. lib. 14. cap. 59. παιωνίαις χερσὶν, Ariſtoph.

Παιωνισμὸς, ὁ, idem quod παιανισμὸς, modulatio pæanis, Thucydid.

Πάκος, Theophr. ait in Syria naſci, χαλβάνην, id eſt, galbanum, ἐκ τοῦ πάκου καλουμένου, i. ex paco dicto. ſic Gaza l. 9. c. 7. hiſt. pl. vbi tamen ἐκ τοῦ πάνακος legitur.

Πακτὰ, ἡ, in Epig. coagulum. Doricè pro πηκτή. Apud Theocr. Edyl. 11. πακτὰς, interp.

Πακτὸς, ή, ὸν, compactus, obſeratus, occluſus. Euripi. λύε πακτὰ δωμάτων reſerta clauſtra. Nam πακτόω, & ἐμπακτόω eſt claudere, compingere, oppilare. Et πακτὸς, denſus compactus: quod fluxit è Græco, vt vulgare verbum noſtrum *paqueter* vel *empaqueter*, id eſt, in faſciculum cogere, & coarctare Lucretio. πακτὸς pro compacto ſæpe apud Dioſcori. cui opponitur ἀραιὸς, rarus, laxus.

Πακτόω, compingere, κλείειν, claudere, ἀσφαλίζεσθαι, infibulare. pro diſtendere & compactius reddere, Ariſtophan. interp. vide Πακτοῦμαι.

Πακτωλὸς, οῦ, ὁ, Pactolus, fluuius Lydiæ.

Πάκτων, ωνος, ὁ, nauigij genus è vitibus virgultiſque contextũ, quod vel corio obtegitur, vel bitumine illinitur, ne aquam admittat. Strabo, ὁ δὲ πάκτων διὰ σανίδων συμπεπηγὸς σκάφος. Ex nauigiis fluuiatilibus erat, quæ facile ſoluebantur, vt expedite magis tranſportari poſſent diſſoluta, iterumque vbi vſus eſſet compacta. Idem l. 17. διέβαινον δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος. vide Bayſ. de Re nauali.

Πακτοῦμαι, Atticè, obſerare, peſſulo aut obice obfirmare fores. Ariſtophan. in Lyſiſtrata, πακτοῦσθαι θύρας. id eſt, κλείειν καὶ ἀσφαλίζεσθαι cui contrarium λύειν, id eſt, ἀνοίγειν. Idem, μοχλοῖσι καὶ κλήθροισι πακτοῦν, i. ἀσφαλίζεσθαι.

Παλάθη, ης, ἡ, maſſa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæſæ permaneant, calcant atque compingunt, Hieronym. cap. 1. Oſeæ, vide eundē in cap. 6. Ezech. παλάθη, ἡ τῶν σύκων ἐν ῥυθμῷ θέσις, καὶ ὑφὴ, inquit Heſych. παλάθη σύκων, maſſa ficuum, cap. 30. Eſaiæ. παλάθη item pro offa, Gaza libro 4. hiſtor. plantar. Theophraſt. capite tertio, vbi ait ex prunis nucleo dempto contuſis fieri παλάθας, id eſt, offas. Et quod Plinius dixit, purgatum enim tundunt, ſeruántque eius offas, Theophraſtus παλάθας vocauerat. Apud Dioſcoridem de Bdellio, ἀδρόβωλον παλαθῶδες, Plinius explicat & in offas conuolutum hadrobolon. Alio loco quod μᾶζαν dixit Dioſcorides, in oleo amygdalino, Plinius offam expoſuit. Et in libello de Odoribus μάζαν, offam vertit interpres: quàm rectè, dicetur alibi. placet tamen quod legit apud Virgil. Melle ſaporatam & medicatis frugibus offam. quam vocem Ennius etiam teſte Plinio pro pulte vſurpauit, in eo verſu: Eripuere patres pueris plorantibus offam. Pro παλάθη maſſa caricarum, dicitur etiam Παλαθὶς, ίδος, ἡ. Strabo, ἐξωπτημένας ὡς ἀνθρώπους μεταδίδοντο παλαθίδας.

Παλαθώδης, in Παλάθη.

Πάλαι, diu, aliquando, olim, quondam, antea, pridem, ἐκ πολλοῦ, ἐκ παλαιοῦ χρόνου, diu antea, Xenoph. πάλαι περιμένει, iampridem expectat, Lucian. πάλαι, iterum, Thucydid. Pro dudum ſeu iamdudum: Ariſtophan. in Pluto, πάλαι γὰρ πολλοῦ ἐγώ τι ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι περιμένων τουτί. vide apud Interpretem. πάλαι ἐπιβλέπουσι, Lucian. iamdudum inſpiciunt. ſic Demoſthen. ὅτι πάλαι, quaſi iam. πάλαι, cum Præterito, Gaza libro quarto, ὁ πάλαι, ſuperior. τὸ πάλαι, quondam, Thucydid. κατὰ τὸ πάλαι, iam inde à priſcis temporibus. πάλαι, ἐκπάλαι, τὸ πάλαι, & alia compoſita, Ariſtoph. Non dicitur ἐκπάλαι, nec ἔκπαλαι, vt inquit Phryn. Attici πάλαι & ποτὲ ſæpe ex abundantia & ſimpliciter ponunt, non proprio ſignificato. πάλαι ποτὲ, olim, quondam, Ariſtoph. ὁ πάλαι, dudum, nuper, Æſchin.

Παλαιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſenex, annoſus, vetuſtus. Ariſtoph. χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενές. Legitur & παλαιγενὲς in Vocat. apud eundem.

Παλαίγονος, ου, ὁ, idem quod παλαιγενὴς.

Παλαιμάχιος, ὁ, nomen à loco.

Παλαίθετος, diu aſſeruatus & reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθείς.

Παλαιμήτωρ, ορος, ἡ, antiqua parens, priſca mater, Eurip.

Παλαίμων, ονος, ὁ, deus marinus, filius Leucotheæ, qui prius Melicerta à Latinis Portumnus dictus.

Παλαιμονεῖν, Pind. in Pythiis, χεῖρα παλαιμονεῖ κακᾷ, contendit: interp. παλαίει καὶ μάχεται.

Παλαιογόνων κηρῶν, in Epigr.

Παλαιόπλουτος, παλαιοπλούτων ...

Παλαιόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, veteraſco, ſeneſco, ſum vetuſtus, inueteror. Depon. abſol. ὀργὴ πεπαλαιωμένη, ira inueterata Cicer. ex Stoicis.

Παλαιόπλουτος, ὁ, iam inde à priſcis temporibus locuples, diues. Thuc. παλαιόπλουτοι γὰρ ἐκ τοῦ χρόνου.

Παλαιὸς, ὰ, ὸν, vetus, ſenex, priſcus, diuturnus, priſtinus, ἀρχαῖος, putris, rancidus, σαπρὸς, Sophocli: prima longa in Epigrammat. Παλαιὸς ἄνθρωπος apud Paulum quarto ca. ad Epheſ. homo peccati ſuiſque affectibus innatis deditus, cui καινὸς opponitur & qui Chriſtum induit gratia inſtauratus. οἰκία παλαιὰ, vetus domus, Plutarch. in Galba. ἡ παλαιὰ χάρις, apud Sophoclem priſtina gratia. Xenophon, τῶν παλαιῶν πράξεις ὑμνοῦντες, antiquorum res geſtas commemorant. Sophocl. in Aiace, παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ἰδαῖα μίμνων. ὁ παλαιῶν καὶ νέων μεσίτης, Nazanzenus in Orat. vbi Bibulus veterum & nouorum mediator. fortaſſe intelligitur χρεῶν, vel διαθηκῶν. παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα, Suid. Rhetores τὰ παλαιὰ vſi ſunt pro debito ex fœnore καὶ τῶν κεφαλαίων ἐκ δανείσματος ὀφειλομένων Lyſias ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, Καί σε ἀσπάζομαι παλαιὰ παλαιὰς ἡμέρας τῇ προσοψίᾳ, ſaluto te poſt longum tempus, Euripid. παλαιότης, vetuſtas nauis. τὸ παλαιὸν, antiquum. τὸ παλαιότερον καὶ τὸ πρεσβύτερον. ἐπὶ ἀψύχων εἰώθει λέγεσθαι τὸ δὲ πρεσβύτερον ἐπὶ μόνων τῶν ἐμψύχων, inquit Ammonius. παλαιὰ σήματα, Soph. παλαιὰ λεχθέντα, ſuperius explicata. ἐκ παλαιοῦ, olim, iam olim. vbi ſubauditur χρόνου. Syno. ὅ πάλαι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. Pauſan. in Corinth. ἀγαλμάτων ἐκ παλαιοτάτου, i. ab omni vetuſtate Cicer. Dicitur & ἀπὸ παλαιοῦ, Thucyd.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetuſtas.

Παλαιοῦσθαι, vetuſtate confectus, inueteratus Cicer. οἶνος παλαιούμενος Galen. 12. Meth. vinum vetus. Plato Sympoſ. τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, quod abit & veteraſcit: quod antiquatur Cicer. i. abrogatur.

Παλαιόω, inuetero, antiquo.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, lucta, aſtuta ratio atque artificium quo vtebantur luctatores vt aduerſarium ſupplantarent, vulgò *vn tour de luicte*. Vnde pro techna, καὶ αἰεὶ τὸ σόφισμα καὶ κατασκεύασμα ſumitur, callidum conſilium ac vafrum. Æſchines contra Cteſiphontem, Μὴ δή κηρυχθῇ ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου, id eſt, aſtuta luctatio fori. Xenophon Ἀπομνημον. libro ſecundo, τοῦτο ἔφησεν οὐδὲ λέγεις ἐστὶν πάλαισμα. Ariſtophan. in Ranis, Κ' εἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι παλαίσμασι φρύνου. Sophocles in OEdipo Tyranno, τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει, πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. Et apud Suidam πάλαισμα, ſtratagema, τὸ στρατήγημα. Heſych. κατασχεῖν.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, palæſtræ ludus, palæſtra, lucta, πάλη. Od. θ, Οἱ δὲ παλαισμοσύνῃ ἀλεγεινῇ πειρήσαντο.

Παλαιστὴ, ῆς, ἡ, menſura παλάμη, palmus: duplex eſſe traditur, minor digitorum quatuor, qui & Græcè παλαιστὴ dicitur καὶ παλαιστὴς fœminino genere, δῶρον, atque δοχμὴ, & δακτυλοδόχμη, id eſt, cohærentes quatuor digiti, referente Iulio Polluce Onomaſtici libro ſecundo. Et maior duodecim digitorum, à Græcis σπιθαμὴ vocatus. Plinius libro ſeptimo, capite ſecundo, dodrantem transfert, id eſt, quantum eſt ſpatij inter expanſos ſummum pollicem, & extremum minimum digitũ. Sed & libro 21. capite ſeptimo, de tripolio loquens, palmum

alto caule ait, quod Dioſcorides dicit καυλὸν σπιθαμιαῖον, id eſt, dodrantalem: & de Anthyllide libro 21. capite 29. D. Hieronymus cap Ezechielis 40. ſcribit σπιθαμὴν dici palmam, παλαιστὴν verò palmum: Illud verò etiam dignum quod admoneatur, Græcos alterum pro altero vſurpare. Aetius enim cum capite 21. ſermonis ſiue libri 13. dicit viperam eſſe magnitudinis cubiti, longiſſimam autem παλαιστῶν τριῶν, παλαιστῶν loco σπιθαμῶν poſuit, alioquin minus ſcripſiſſet. Nam cubitus valet ſeſquipedem, id eſt, palmos ſex. Rurſum Dioſcorides libro tertio capite 94. Chamædryn. δακτύλων σπιθαμιαῖον dicit, Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorũ altitudine: haud dubiè non malè: habuit enim rationem eorum quæ plurimum vſu veniunt. Reliqui interpretes Plinium ſequuntur qui ſpithamen dodrantem reddidit. lib. enim 21. capite 17. Ornithogalum, & libro 27. capite 13. thlaſpi dicit eſſe caule ſemipedali, quem ἡμισπιθαμιαῖον Dioſcorid. dixerat. Et libro 25. capite octauo, radicem longæ ariſtolochiæ dixit eſſe longam quatuor digitorum longitudine, quã Dioſcorides σπιθαμιαίαν. Alioquin ramulos σπιθαμιαίους in tithymalo helioſcopio libro 26. capite octauo. Et in Elatine libro 27. capite nono, vertit ſemipedali altitudine, & ſemipedales, vti capite vltimo huius, tragos proditur eſſe herba ſemipedem alta, quod ante cum dixerat ita Dioſcorides: θαμνίσκος ὁ μέγας, ὅσον σπιθαμῆς ὁ μείζων. Quam menſuram intellexit eiuſdem libri capite quarto cùm ait ageraton duorum palmorum altitudine: erat enim Dioſcoridi θάμνος σπιθαμιαῖος, ταπεινός. vt mirum ſit Hermolaum vertiſſe: adoleſcit in dodrantes duos: humilis enim herba dici non debet quæ ad ſeſquipedem aſſurgit. Plinius autem erroris cauſam attulit, qui palmum cùm dicit ferè dodrantem intelligit, vti lib. 20. c. 11. in Oreoſelino lib. 21. capite octauo in Chryſocome l. 24. capite 15. Et in aliis pluribus locis. vide I. Cornarium in lib. Galeni κατὰ τόπους, & Philandrum in Vitruuium. Atheneus de machinis bellicis, τὸ δὲ πάχος ἔστω παλαιστιαῖον: Vitruuius lib. 10. cap. 20. craſſitudine palinopedali, conuertit. Phrynicus παλαιστὴν ait dicendum.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduerſarius in lucta, ἀνταγωνιστής. vnde παλαιστέων & παλαιστέας. ὁ χθὲς παλαιστέοντα ἐκδέχει, luctaturum expectas. Lucian. παλαιστήσοντα, Hom. Od.

Παλαιστιαῖος, qui eſt magnitudine palmi, qui eſt quatuor digitorum, qui eſt dodrantali menſura, qui manu comprehendi poteſt, Gaza libro quarto, capite ſeptimo, Theophraſt. hiſtor. plant. παλαιστιαῖος καυλὸς, caulis palmi magnitudine, Dioſcor. l. 4. c. 140.

Παλαιστικὸς, ὁ, ὁ, luctæ ſtudioſus, luctator. παλαιστικὸς dicendum nõ παλαιστρικὸς, Phrynic.

Παλαιστίνη, ης, ἡ, Palæſtina, pars Syriæ. Vide in dictione Ἀλλόφυλος.

Παλαιστὴς, ίδος, παλαιστή. Pollux libro ſecundo, τῶν δὲ μέτρων ἐστὶ μὲν καὶ δάκτυλος, δοχμὴ δὲ, συγκλεισθέντες οἱ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δακτυλοδόχμη, τὸ δὲ αὐτὸ παλαιστὴς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς, i. In menſuris etiam digitus eſt, dochme autem coniuncti ſimul cohærentéſque quatuor digiti dicuntur: dactylodochme itidem appellatur. Idem & palæſtis genere Fœminino, & palæſtes Maſculino. Eam menſuram Vitruu. libro tertio palmũ vocat, quæ menſura alia eſt quàm σπιθαμὴ, i. dodrans, i. quantum à ſummo pollice ad extremum minimum digitum patet extenſa humana manus. vide Παλαιστή.

Παλαίστρα, ας, ἡ, palæſtra, lucta, πάλη, ludus: exercitij genus in quo corpora vngebant priuſquam colluctarentur, vnde vncta palæſtra dicta, ἀπὸ τοῦ χρίσματος. Dioſcorides libro primo, capite 35. pro loco conſtituto ad ludos & corporis exercitationem. De hac dictione Bud. in annot. in Pand. Item proprium mulieris apud Lucian. in Aſino.

Παλαιστρικὸς, παλαιστικὸς, qui lucta valet, Ariſtotel. in Prædic. παλαιστρικὸς quis ſit, Quintilian. libro primo, capite 19. παλαιστρικοὶ, luctatores. palæſtricus Ciceroni, qui palæſtram docet: & παλαιστρικὸς, palæſtricus, id eſt, pertinens ad palæſtram, vt παλαιστρικὴ ἄσκησις, exercitium palæſtricum Plaut. παλαιστρικὴ ἐπιστήμη, Ariſt. in Prædicam. ars palæſtrica Quint. Hinc παλαιστρικῶς, palæſtricè Cicer.

Παλαιστρίτης, Quint. l. 9. c. 9. palæſtrita.

Παλαίτατος, antiquiſſimus, vetuſtiſſimus: ſuperlatiu. Attic. à παλαιὸς: vt dicunt φιλαίτατος pro φίλτατος, ἰδιαίτατος pro ἰδιώτατος. Thucydid. in primo. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Idem in παλαιστάτων. παλαίτατοι, qui ſunt ætate prouectiſſima, Eurip.

Παλαίτερον, iampridem, antea.

Παλαίτερος, prior, ſeu antiquior: vt παλαίτεροι πόνοι, apud Nonnum. παλαιτέρων, antiquorum, Euripid. & in Epig.

Παλαίτυρος, ου, ἡ, antiqua Tyrus, vrbs quam Alexander expugnauit, & ex inſula continentem reddidit.

Παλαίφατος, ου, ὁ, ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένος, diu prædictus, & diu finitus, fatidicus, antiquus. θέσφατα παλαίφατα, in Epigrammat. παλαίφατα θέσφατα, id eſt, antiqua oracula. Home. Od. ι, eſt etiam παλαίφατος, viri nomen proprium, qui multa volumina τῶν ἀπίστων, i. incredibilium ſcripſit.

Παλαίχθων ἔθνος, id eſt, αὐτόχθων, Æſchin. antiquam terram habens, aut antiquus terræ poſſeſſor.

Παλαίω, μ. αίσω, π. ακα, luctor, palæſtra certo. Neutr. Datiu. iung. Gaza libro quarto, πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, Chryſoſtomus inopia conflictari, cum paupertate luctari extrema. παλαίειν ταῖς ζημίαις, Xenophon. in Œconom. damnis multari. τὰ παλαίσματα, luctæ conatus, & labores qui inter luctandum fiunt. Gregorius, ἵνα μὴ ταυτὸ πάθω τοῖς κονιορτοῖς τῶν ἀθλητῶν, οἳ ἢ ἰσχυροῖς ταῖς πρὸς ἀέρα παλαίσμασι καταφαίνονται, ἢ τοῖς ἐν ταῖς ἀρχαίαις διαφέρονται, vbi τὰ εἰς ἀέρα παλαίσματα vocat inanes conatus athletarũ & irritos impetus, vt cum aerem inani brachiorum iactatione euerberant.

Παλαιωθεὶς, inueteratus.

Παλαιωθήσονται, inueteraſcent.

Παλάμναιος, ου, ὁ, ſtultus.

Παλαμίζω, iniuria ſeu contumelia afficio, illudo.

Παλαμναῖος, bellicoſus, πολεμιστήριος.

Παλαμναιισμὸς, iniuria, contumelia, illuſio, Etym.

Παλαμάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, &

Παλαμῶ, aſtutum quid ago, & generaliter pro facio, διὰ τῆς παλάμης γαμψῆς ἐργάζομαι, artificioſè facio, elaboro, molior. Ariſtophan. τί ποτ' αὖ πρὸς τοῖσδ' ἐπαλαμήσατο, id eſt, excogitauit, molitus eſt. Pro moliri atque machinari: Ariſtophanes, Ἅπερ πάντα κλέπτει καὶ παλαμᾶται, Καὶ πᾶσιν ἐμοὶ ἐπιβουλεύει. Τὸ γὰρ δίκαιον μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ εἰκὸς ξύμμαχον ἔσται, moliatur ac ſtruat quiduis aduerſus me: Nam à me ſtat ius & rectè factorum conſcientia. Quod citat Cicero ad Atticum.

Παλάμη, ης, ἡ, palma manus, & manus ipſa. Iliad. α', ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, id eſt, ἐν ταῖς χερσί. Pindarus Olymp. 10. dixit, θεοῦ σὺν παλάμᾳ, ope diuina, diuina virgula. Theogenis, Πεντήκοντ' ἀρεταὶ καὶ βίοτου παλάμαι, vitæ excogitatæ rationes atque inuenta adminicula & ſubſidia, μηχαναὶ, εὑρήματα. Sic pro arte atque machinatione: Ariſtophanes Veſpis, ἀλλά τινα παλάμην πλέκειν τις δεῖ δολερὰν παλάμας, dolos fraudeſque nectere.

Παλαμήδης, ου, ὁ, primæ declinationis, vt tradit Gaza li. 1. Craſtan. Palamedes.

Παλάμηφι, pro παλάμῃ, τῇ χειρὶ, ἐν τῇ χειρί. Homerus Iliados γ, ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφι φέρεσκε, id eſt, τῇ χειρὶ αὐτοῦ. & in Genit. abſol. ἐκ δὲ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, i. ἐκ τῆς χειρός.

Παλαμὶς, ίδος, ἡ, limaria piſcis, Ariſtot. Gaza.

Παλαμάομαι, compono fraudes, παλαμάομαι.

Παλαμναῖος, ου, ὁ, homo ſanguinarius & ſicarius, cæde contaminatus, propriè cuius manus cæde contaminata eſt μιάστωρ, ἀλιτήριος καὶ ἐναγὴς, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, execrabilis, ſacer atque inteſtabilis, conſceleratus atque impurus, ἀλάστωρ, μιαρὸς καὶ ἀθέμιτος, vt apud Sophoclem in Electra, Ἤ τις ξυνώδυνός τοι παλαμναῖος, ᾧ ὁ Πατέρα τὸν ἐμὸν πρὸς ἄλλων ἐξαπώλεσας: de Ægiſto percuſſore Agamemnonis, ὃ ἐκεῖνος χερσὶ φόνιον ἔργον ἐπράξατο. vnde Synef. τὸ παλαμναῖον τῆς χώρας, dixit, hoc eſt, peſtem & perniciẽ regionis: & παλαμναιοτάτας ἀρὰς, diras vltimique exemp li imprecationes. παλαμναίων ἱκεσίαι, ſupplicationes ob cædem cõmiſſam. Eſt etiam vltor homicidarum, Iouis epith. à Bud. Ζεὺς παλαμναῖος, Iupiter ſanguinarius vertitur apud Ariſtotelem de mundo, παλαμναῖος δαίμων, Plu. in Othone, i. ἀλάστωρ, vindex ſcelerum genius, ὁ τὴν ἐναγεῖς δίκαιως διὰ τὰ παλάμαις μιάσματα, vel ὀρθίτας παλάμας. Et Plut. idem deduxit ἀπὸ τῆς παλαμῶν μιαρὰς κρατῶν μιαίνειν. ὁ τῶν ἀρῶν τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς. & παλαμναίους καὶ φρικώδεις ἐπαρᾶσθαι, i. diras imprecari, vt notat Bud. in Comm. in epiſt.

Παλάσσω, vel per ττ, μ. άξω, π. αχα, inquino, ſubigo, μιαίνω, maculo, turpo, polluo, fœdo. Actiuum Accuſatiue. Heſiod. αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος, id eſt, pudenda ſemine genitali fœdatus. Homerus in Iliad. ι, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, id eſt, ἐμολύνετο, ἐβρέχετο. ſcribitur etiam duplici λλ. minus rectè. Hinc fit παλὸς, id eſt, ὁ βεβρεγμένος. ſignificat etiam παλάσσειν, τὸ κληροῦσθαι & λαγχάνειν, vt apparet ex κλῆρῳ πεπάλαχθε: deducitur autem à πάλλω, hoc eſt, κλῆρος.

Παλαστὴ, ῆς, ἡ, idem quod παλαιστή, palmus: interp. Hom. tamen ſic Od. ι, παλαστιαίου δὲ τὴν παλαστὴν, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς ἢ πήχει, i. cubito.

Παλάτιος περίπατος, palatina deambulatio, Bud.

Παλάτιον, vide Παλάτιον.

Παλάχη, ſors, λῆξις.

Παλαχθῆναι, ἐν παλαμῇ, καὶ ἐν χερσί, Heſych.

Παλεύειν, θηρεύειν, Ariſtophan. interpret. alliciendo fallere. Ariſtophanes in Auibus, Καὶ ἐπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ, id eſt, fungi τῆς παλευτρίας, illiciſque munere. vide per duplex λλ.

Παλευτής,

Παλεύτης, οῦ, ὁ, qui tendit retia vt aues vel feras alliciat atque irretiat, ὁ τὰ ἀλεκτορίδας τὰ θήρια παλεύων, illex.

Παλεύτρια, ας, illex columba exoculata ab aucupibus in reti poſita, quæ ſubſultans cæteras columbas allicit: ἀπὸ τοῦ παλεύειν, ſeducere, in laqueum allicere. Eraſm. prouerb. ſedens columba. παλεύτριαι Gazæ apud Ariſtotel. dicuntur allectrices columbæ & aues, quæ in retibus ſeruantur ad aliarum aucupium [illegible] αὐτάς, Ariſt. l. 9. Anim. c. 7. viuunt columbæ ad annum octauum, ſcilicet quæ execcatæ allectrices aluntur. Παλεύω, vide Παλεύειν.

Πάλη, ης, ἡ, lucta, luctatio: ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα. Plato de Legibus, 7. docet gymnaſticæ artis duo eſſe genera, ſaltationem & luctam.

Πάλη, pollen: flos farinæ apud Hippocratem, [illegible], Rectius ὀξύτονον ſcribitur παλὴ authore Interpr. Homeri Iliad. ι, vide Παλύνω. μετὰ παλῆς ἀλφίτου, cum polenta, Hermol. cum polline polentæ, Ruell. Dioſc. lib. 1. c. 156, & lib. 2. cap. 174.

Πάλα, vt τὰς πάλας dixit Strabo ἀπὸ τοῦ ψήγματος, id eſt, ramenta, qualia inueniuntur auri maxæ ſelibres. Plinius libro 33. capite quinto, exponitur æris pala quædam, hoc eſt, quod pſegma Græci appellant.

Παλαγόνες, gigantes: ἀπὸ τοῦ παλαγόνες, Etym.

Παλάμαιον, pollen. apud Ariſtophanem pulmentarium, pulticula, [illegible]. Heſych. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

Παλάμεσιν, [illegible] ſi periiſſet, ita Heſych. ſi abſceſſiſſet Valla explicat apud Herodot.

Πάλθη, arcus, funda, σφενδόνη, Heſych. infra παλτόν.

Πάλι, pro πάλιν, in Epig.

Παλιβλαστής, regerminans, idem quod παλίμβλαστος.

Παλίβολος, ου, ὁ, ἄστατος, εὐμετάβολος, inſtabilis, idem quod παλίμβολος.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, quaſi regeneratio, ſecundus ortus qui fit in ſacroſancto lauacro. Philo de mundo, ἀδύνατον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, id eſt, denuo mundus naſci non poteſt, λουτρὸν παλιγγενεσίας dicitur τὸ βάπτισμα, Nazanzenus in Orat. Paulus capite vltim. ad Titum, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως πνεύματος ἁγίου, per lauacrum regenerationis & renouationem Spiritus ſancti.

Παλιγγενής, renaſcens, Nonn.

Παλίγγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, indiſertus atque infans, cui facundus opponitur & eloquens atque diſertus, id eſt, ἀλλόγλωσσος, ἀλλόφωνος, [illegible]. Pindarus Iſthm. [illegible] παλίγγλωσσος, quidam exponunt quæ eſt abhorrente lingua, id eſt, ſermone. In Nemeis verò ἀντὶ τοῦ ἐναντίφωνος, hoc eſt, diuerſus & contrarius ſumitur. Camerar. etiam ex Polluce interp. male ominans, leuus, maledicus.

Παλίγηρως, ω, ὁ, recrudus.

Παλιγκάπηλος, ου, ὁ, qui à caupone emit deinde vendit, ὁ ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἀγοράζων καὶ πωλῶν, παλιμπράτης, μεταβολεύς.

Παλίγκοτος, recurrens, reflexus, [illegible], δύσεργος.

Παλιγκοτία, ας, ἡ, ſimultas ite offenſio. Hippoc. [illegible].

Παλίγκοτος, ου, ὁ, qui ſimultatem cum aliquo gerit, qui alicui eſt infeſtus. Ariſtop. μὴ ζῶν παλίγκοτος [illegible], quæ Bud. vertit, ne per iram mutes conſilium de iuuandis nobis. vide ſchol. redditur & iracundus.

Παλιγκότως, male, iracunde. παλιγκότως συνεφέρετο, malè contingebat, Herodot.

Παλίνορσος, rediuiuus, cuius contrarium, interdiuiuus, qui prolapſus reſtaurari non poteſt, verbum tectonicum.

Παλιγκύρτη, vas piſcatorium, naſſa, ſagina. Polybius, [illegible].

Παλίγκνος, ὁ, cercops, πίθων.

Παλίξεστος ſiue παλίξυστος, denuo raſus & pumice æquatus.

Παλίωξις, idem quod παλίωξις poſt inſecutio, quum qui fugabantur vice verſa poſtea inſequuntur eos à quibus fugabantur.

Παλίγλωσσος, ου, ὁ, maledicus, obtrectator, [illegible]. vide per duplex γ.

Παλίστροφος, ου, ὁ, reciprocus.

Παλίζειν, σφαιρίζειν, pila ludere, Heſych.

Παλίλια, τά, Palilia feſta, certamen in honorem Pales ſeu (vt aliis placet) Panos, Alex. Genial. l. 2. c. 22.

Παλιλογέω, ῶ, ἤσω, ingemino verba atque itero, Cic. iterare & duplicare verba dicit, repeto, recolligo quod iam dictum eſt. Hermo. [illegible]. Herod. in Clio, μετὰ δὲ [illegible], iterum memorabat.

Παλίλυτος, reſolutus, dirutus, reſcilus, Nonn.

Παλιλογία, ας, ἡ, ſermonis repetitio, atque duplicatio: vt iterare & duplicare verba dicit Cicero, id eſt, παλιλογεῖν. Theophr. in characterib. [illegible] καὶ παλιλογίας. Palilogia eſt, inquit Rufin. quum verbum quod in prima ſententia eſt vltimum, in ſequente primum ſit. Latinè dicitur regreſſio: vt, Addit ſe ſociam timidiſque ſuperuenit Ægle, Ægle Naiadum pulcherrima. Latinè dicitur iteratio. vide plura de vſu huius figuræ apud Aquilam.

Παλίλλογος, ου, ὁ, iterum collectus. παλιλλέγεται & παλιλλογεῖ. Homerus Iliad. α, παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, id eſt, παλινσυλλεγόμενα, recollecta.

Παλιμβάκχειος, ου, ὁ, palimbacchius, idem qui & antibacchius, pedis genus, ex prima & ſecunda longis, & vltima breui conſtans, interpres Hermogenis & Quintilianus libro nono, capite quarto.

Παλίμβιος, ſupinus.

Παλίμβιος, ου, ὁ, rediuiuus, quaſi ὁ ἐξ ἀναβιώσεως, vel ὁ ἐξ ἀναβιώσεως.

Παλίμβλαστος, ου, ὁ, reſtibilis, ſeges quæ regerminat, quaſi cuius fœcunditas in annum ſequentem reſtat.

Παλιμβουλία, ας, ἡ, dolus, deceptio, inconſtans ſententia, μετάνοια, pœnitentia, εὐμετάβολος γνώμη: retractatio. Agathias, [illegible], cœpti conſilij mutatio.

Παλίμβολος, ου, ὁ, mutabilis, εὐμετάβλητος, ἀβέβαιος, παλιμπράτης, verſutus, Etymolog. & Cælius libro quinto, capite 41. & Eraſm. prouerbio, Cercopum cœtus. παλίμβολος καὶ παλίστροφος γνώμη, interpr. Ariſtophan. vide Παλιμπράτης. Scribitur etiam παλίμβολος apud Adamant. in Phyſiogn. & Παλιμβολία.

Παλιμμεταβολὴ, tergiuerſando. Heſych. expon. τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν.

Παλίμπαις, iterum pueri: de ſenibus dicitur. vide Eraſm. prouerb. Bis pueri ſenes.

Παλιμπετές, retrorſum, retrocedendo, in contrarium, ὁ ἐξ ὑποστροφῆς εἰς τοὐπίσω, identidem, crebrò, Aduerbialiter: à πάλιν & πεσεῖν, quod eſt cadere. Apollonius ſecundo, [illegible] παλιμπετὲς [illegible], id eſt, eodem ſæpius ruentem, iterum atque iterum. Aratus, παλιμπετὲς [illegible], de gruibus reuolando abſiſtentibus.

Παλιμπετής, έος, ὁ, ὀπισθόπορος, ὁ ὑποστρέφων, retrogradus, qui ſecum ipſe pugnat, qui ſibi aduerſatur mutato conſilio, aliquando eodem recidens.

Παλίμπηγμα, τό, veteramentum quod ſuppingitur denuò. Comici vocant παλίμπηγμα auth. Polluce τὰ [illegible] καὶ παλινδόρια. at παλιμπαγής, eſt iterum compactus.

Παλίμπισσα, ας, ἡ, pix recocta. Plin. lib. 24. cap. 7. vide Dioſcor. lib. 1. cap. 98.

Παλιμπλαγχθείς, iterum diſpalatus, iterum oberrans. Iliad. α, pro εἰς τοὐπίσω πλανηθείς, ὀπισθόρμητος [illegible]: ſic interpres Didymus.

Παλίμπους, οδος, ὁ, ceſſim iens, conuerſis veſtigiis remeans & repedans, vt olim dicebant: remeans, παλίνορσος, [illegible] καὶ ὀπισθόρμητος, retrogradus Plinio. Et vt apud Homerum Mars dicitur ἀλλοπρόσαλλος ἄρης, ob mutabilitatem atque inconſtantiam, ita apud Ioſephum dicitur fortuna παλίμπους τύχη: lib. [illegible]. Nam habet fortuna regreſſum. Multa dies variuſque labor mutabilis æui Retulit in melius, multos alterna reuiſens Luſit & in ſolio rurſus fortuna locauit, vt dixit Virgil.

Παλιμπράτης, ου, ὁ, πολλάκις πραθείς, παλίμβολος, veterator, qui diuturna ac multiplici & ſæpe commutata ſeruitute aſtutus & vafer euaſit, perfidus & inconſtans. παλιμπράτης καὶ παλίμβολος dicunt Græci auth. Poll. [illegible].

Παλιμπρατηθέντα, apud Dinarch. & Poll.

Παλιμπώλης, inſtitor, propola, qui emit vt reuendat, παλιγκάπηλος, Πολυδεύκ.

Παλίμφημος, ου, ὁ, infamis, ὁ δύσφημος, ſiniſtræ famæ.

Παλιμφυής, renaſcens, rediuiuus. Nonnus, παλιμφυὲς [illegible] ὕδωρ.

Παλίμψηστος, iterum raſus tanquam à ψάω.

Παλίμψηστος, idem tanquam ψάω.

Παλίμψυχος, ου, ὁ, rediuiuus, παλίμβιος.

Πάλιν, iterum, retrò, ex contrario, ex aduerſo, retrorſum, ὕστερον, poſthac, εἰς τὸ ἐναντίον, [illegible] ἐκ δευτέρου, rurſum, à tergo, viciſſim. ι. longa in Epigrammat. Homer. Iliad. γ, [illegible] πάλιν [illegible], id eſt, εἰς τοὐπίσω, retrorſum flectens oculos. Ariſtophan. [illegible], & c. πάλιν vbi non eſt repetitio, ſed contrarij explicatio, pro contra, ſiue è contrario ſumitur, vt prima epiſt. Ioann. capite ſecundo. Pro viciſſim idem ibidem, [illegible]. Sciendum quod in compoſitione augmentum ſignificat: extra compoſitionem verò interdum contrarietatem quaſi dicat è diuerſo. πάλιν σὺ ποῦ, &c. contra tu vnde, &c. Nazanzen. [illegible] πάλιν [illegible], id eſt, [illegible] τὸ ἐναντίον [illegible], Homer. Interdum nō ſignificat iterationem, ſed ordinem: vt πάλιν ἠκούσατε, rurſum audiſtis, capite quinto Euangel. Matth. iam anceps eſt rurſus

apud Latinos, iterum vero non item. πάλιν καὶ πρόσω dicit Euripid. pro ἄνω καὶ κάτω, Eraſm. in Adagiis. Cui ſimillimum eſt apud Terent. rurſum prorſum. vide ibidem. πάλιν αὖ, Budæus in epiſtol. prior. πάλιν αὖθις, & πάλιν αὖτις, Odyſſ. ξ, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον, &c. in τῷ [illegible], rurſum, ſic Ariſtoph. [illegible] πάλιν αὖθις. Nam pro eodem dicitur αὖτις & αὖθις.

Παλιναγγελος, internuncius, vel [illegible] ἄγγελος.

Παλινάγρετος, ου, ὁ, Euſtath. expon. ὁ ἐκ μεταμελείας εἰς τὸ πάλιν ἀγρευόμενος & πάλιν ἄγρευτος dicitur quod reuocatur & retractatur ſeu quod reuocari & retractari poteſt.

Παλιναίρετος, ου, ὁ, rurſum creatus, (eo ſenſu quo dicitur creari magiſtratus) qui poſt abrogatum ei magiſtratum, rurſum creatur magiſtratus. παλιναίρετα οἰκοδομήματα refert Harpocr. a Pindaro dici ædificia, quæ fuerunt diruta, deinde inſtaurata, & Plato in Timæo παλιναίρετα γὰρ [illegible].

Παλιναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, recreſcens. παλιναυξέα τιμὴ, Nonn. recreſcens honor. παλιναυξέος ἐκ [illegible], in Epig. ex rupe renaſcente. ab αὔξω, nam ſunt qui ſaxa dicant creſcere.

Παλιναυτόμολος, ου, ὁ, Xenophonti dicitur is qui quum ad hoſtes transfugiſſet, ab iiſdem iterum deficiens aduerſæ parti ſe adiungit.

Παλινδικεῖν, controuerſiam iudicatam referre.

Παλινδικία, iterum ſui defendendi poteſtas, & redintegratio actionis. vnde reſtituere actiones iis quorum petitiones damnatæ ſunt, & pro nihilo habitæ à iudicibus, eſt παλινδικίας διδόναι, vel [illegible] Herodian. de Gordiano, παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι.

Παλίνδικος, ὁ πάλιν [illegible] δικαζόμενος.

Παλινδίνητος, reuolutus, aſſiduus, rediens, recurrens, apud Non. & παλινδίνητος θάλασσα, mare reciprocum l. 1. Epig.

Παλινδίνη, vortex, reciprocus Heſych.

Παλινδόρια τὰ, vocantur ea quæ veteribus calceis ſuppinguntur, veteramenta, [illegible], vide Παλίμπισσα.

Παλινδρεῖς, Heſych. exp. [illegible].

Παλινδρομέω, ῶ, ήσω, recurro, remeo, recido, reciproco vel reciprocor Cicer. Neutrum abſolut. παλινδρομοῦντα νεῦρα, recurrentes nerui, Galenus libro quarto, [illegible], id eſt, [illegible].

Παλινδρομία, recurſus.

Παλινδρόμος, ου, ὁ, reciprocus, recurrens. παλινδρόμους ἄπιθι, quam veniſti viam remetiens recurre, i. ὑποστρέψας.

Παλίζωος, rediuiuus, Nonn.

Παλινοδία, iter reciprocum, [illegible] vero, [illegible], Suidas.

Παλινήλιος, auerſus à Sole, ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένος, apud Hippocratem.

Παλινόρμενος, ου, ὁ, &

Παλίνορσος, ου, ὁ, &

Παλίνορσος, ου, ὁ, reuerſus, recurrens, reciprocus, εἰς τοὐπίσω [illegible], [illegible], retrofuſus, retrogradus, ὑποστρέψας, redux, Apoll. Rhod. Pro priſtino. Nonn. ab ὄρω ὄρσω Doricè in Futuro, id eſt, moueo, concito. [illegible] item loco ſuo motus, luxatus, Ariſtop.

Παλιννοστεῖν, reuertor, ἐπανέρχομαι.

Παλιννόστιμος, iterum rediturus vel reuerſurus idem cum νόστιμος, Nonn.

Παλίντονος, reuertens, reciprocus. παλίντονος πορεία, reciproca via, idem. παλίντονος τοκετὸς, partus iteratus, Nonn. [illegible], reciprocantibus poculis, idem.

Παλίνουρος, ου, ὁ, Palinurus, Æneæ gubernator, & nomen ab re fictum à πάλιν, iterum, & οὖρον, vrina: igitur Palinurus, bis mingens: ad quod facetè alludens Martialis, ridet Paulinum his verbis, Minxiſti Pauline ſemel currente carina, Meiere vis iterum, iam Palinurus eris, id eſt, vocabere bis meiens: non autem eris Palinurus, id eſt, cades è naui vt Palinurus. Verùm quia Martialis ſic accepturos pleróſque nouerat, ſic poſuit, vt multos hoc cauillo falleret.

Παλίσκιος, ου, ὁ, ſeu παλίσκιος, vmbifer, obſcurus, σκοτεινός, tenebroſus, σκοτεινὸς & ζοφερὸς, opacus, à Sole non illuſtratus, vmbroſus; apud Theophraſtum hiſtor. libro primo, capite 13. opponitur εὐήλιος, i. apricus. πάλιν in compoſitione habet interdum epitaſin, i. intentionem & vehementiam. Sophocl. [illegible].

Παλίμφορος, παλίμβολος, mutabilis, inconſtans, interp. Ariſtoph.

Παλίντιτα, τὰ, quæ viciſſim debent puniri, [illegible], Hom. Odyſſ. παλίντιτα ἔργα, i. [illegible].

Παλιντοκία, ας, ἡ fœnoris iam perſoluti à creditoribus repetitio, quemadmodum Megarenſes, qui tyranno eiecto plebiſcito cauerunt, vt à fœneratoribus vſuræ quas perſoluiſſent prius repeterentur, Cæl. l. 5. c. 9.

Παλίντονος, ου, ὁ, reflexus. τόξα παλίντονα, i. εἰς τοὐπίσω [illegible], Hom. interp. Il. θ, πάλιν [illegible] τόξα [illegible].

Παλιντραπελεῖν, Heſych. exp. [illegible].

Παλιντροπάασθαι, idem quod πάλιν τρέπεσθαι, retro ſe conuertere Euſtath.

Παλίντροπος, ου, ὁ, redux, parius, inuerſus, anceps, ὑποστρέψας, verſutus.

Παλινῳδεῖν, id eſt, diuerſum ab iis quę prius dixeris dicere, atque in contrarium vertere ſententiam: recantare in eo ſignificatu Latinè dixeris. Horat. 1. carm. Od. 16. -nunc ego mitibus Mutare quæro triſtia, dum mihi Fias recantatis amica opprobriis. Apud Galen. eſt παλινῳδότερον.

Παλινῳδία, ας, ἡ, retractatio, quaſi dicas recantatio: à πάλιν & ᾠδὴ, Eraſm. in Chil. dicendi mutatio, cantus ſuperiori contrarius, Plat. in epiſt. & apud Pind.

Παλίουρος, ου, ὁ, paliurus, ſpinoſus & aſper frutex in Aphrica ſuauē oderem ferens, quo vina commendantur, cuiuſque ſucco loco viui vtuntur Troglodytæ. Theophr. lib. 1. hiſt. plan. c. 6. Columel. l. 10. Terga rubi ſpiniſque fera, paliuron acutis. de hoc frutice vide apud Dioſc. l. 1. c. 122.

Παλίρροθος, ου, retrofluens, refluens fluctus, Subſtantiuè. τὸ εἰς τοὐπίσω [illegible]. Od. ε, [illegible], [illegible], æſtus reciprocatio Plin. mare refluum vel refugium: Ouid. Metam. ęquorque refundit in æquor. Et Virgil. ponto ſonat vnda refuſo. Dicitur & παλίρροιος, ſed aliter videtur ita vſus eſſe Aratus. [illegible].

Παλίρροια, ας, ἡ, refluxus, reciprocatio aquę, confluuium Gaza.

Παλίρρυτος, ου, ὁ, retractus, retro ſeu retrorſum tractus. εἰς τοὐπίσω [illegible].

Παλίσκιος, ου, ὁ, vmbroſus, ex alio vmbram trahens, Etym. ἐν παλισκίῳ, in abdito obſcuróque loco, Plut. in Numa. παλίσκια τόπος, opaca loca. ἐν παλισκίοις καὶ [illegible], in vmbroſis & à vento ſilentibus locis, Theoph. l. 1. hiſt. plan. c. 12.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror ſeu retrogredior.

Παλίσσυτος, ου, ὁ, ὑποστρέψας, retrogradus, [illegible], recedens, ceſſim iens.

Παλίωξις, [illegible].

Παλίωξις, εως, ἡ, [illegible], propriè quum ij qui fugerant, eos qui fugarant atque vicerant verſa Martis alea inſectantur. [illegible], Euſt. Il. ο, Heſiod. de ſcuto Herculis, [illegible]. Cui ſimile illud Virgilij Æneid. 5. cum Troiana pubes pugnæ ciet ſimulachra ſub armis, Inde alios ineunt curſus, alioſque recurſus Aduerſis ſpatiis: Et nunc terga fugæ nudant: nunc ſpicula vertunt Infenſi, &c. Agathias, [illegible]. vide Παλίωξις.

Πάλλα, σφαῖρα apud Euſt.

Παλλάδιον, ſtatua Palladis, de quo Herodian. παλλάδιον, fuit etiam nomen δικαστηρίου Athenis, Plutarch. in Theſeo. Et Palladia, ſigna ſiue imagines quæ nonnunquam è cęlo in terram decidunt, Etymol. Item ſimulachra Mineruæ, quæ in proris triremium ponebantur, Ariſt. interpr.

Παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus Plauto & Sueton. Demoſthen. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Παλλακεύομαι, εύσομαι, ευμαι, ſcortor. Depon. abſ. [illegible], pellicet, Plutar. in Themiſt. [illegible], Fabio eſt amica, idem, in Fabio. Item in concubinatum accipio. Accuſ. Herodot.

Παλλακή, ῆς, ἡ, &

Παλλακίς, ίδος, pallace & pallaca, id eſt, concubina: vnde pellex authore Gell. libro quarto, capite tertio, quanquam ſint qui inter pallacam & pellicem hoc intereſſe putent, quòd pallaca ſit quæ cum cœlibe conſueuerit: pellex verò cum eo qui vxorem habet. Apud Dores puellam ſignificat. Etymologic. Odyſſ. ξ, [illegible] παλλακίς, id eſt, concubina. Ariſtophan. [illegible] παλλακίου, id eſt, [illegible].

Παλλάκιον, ſcortillum Catullo, aliis καὶ μειράκιον, adoleſcentulus, Plato Comicus.

Παλλακός, οῦ, ὁ, amaſius, ἐρώμενος.

Παλλαντιάς, epitheton Palladis, in Epigr.

Παλλαντίδαι, ῶν, Pallantidæ, quædam familia ſic dicta in Græcia, Plutarchus in Theſeo, qui ibidem refert Pallantis filios (fuiſſe.

Παλλάξ, ακος, idem quod Παλλακίς.

Παλλάς, άδος, ἡ, Pallas, Mineruæ epitheton. ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, i. à vibranda haſta, quoniam belli dea eſt, vel quia Pallantem gigantem interemit, vt ſcribit Ioannes Heſiodi Commentar. in ἔργοις. Iliad. α, [illegible], inquit ibid. interp. Παλλὰς ἀγελεία, Eurip. [illegible], Ariſtoph.

Πάλλας, αντος, ὁ, Pallas, nomen gigantis, filij κρείου καὶ Εὐρυβίης, Heſiodus in Theogon. Παλλαντιον apud Ariſtophan. in Pace, id eſt, παλάθη ἰσχάδων, vel παλάθων. Sic dicuntur ficus coactæ in maſſim.

Πάλλευκος, omnino albus, Nonn. παλλευκόν, πᾶν λευκόν, λίαν λευκόν, Eurip. in Hecuba, id eſt, αἱματηρόν, læuum, immite. παλλευκὸν δέρην, Interp. vertit albam ceruicem.

Πάλληξ, ηκος, adoleſcens. idem quod πάλλαξ.

Πάλλομαι, titubo, ſalio, tremo, τρέμω palpito. Pro ſortiri λαγχάνειν, κληροῦσθαι, apud Herodot. Heſych. certè παλλόμενοι exponit κληρούμενοι, ſic & Πάλλε, ibidem, πάλλε δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Εκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης. ſed ſubaudit. accuſ. κλήρους, quod alibi exprimitur, & πάλτο quod eſt ſine incremento pro ἐπάλλετο, Euſtath. exponit ἐσείσθη καὶ ἐσκίρτησε in iſto Ho. loco Iliad. ο, Χειρὸς δὲ γὰρ μεταϊχθεν ὑπ' ἀσπίδος αὐτοῦ πάλτο.

Πάλλω, μ. αλῶ, vibro, moueo, ſalio, verto, κραδαίνω, κινῶ, quatio, σείω, Actiu. Accuſat. vnde παλματίας σεισμοί, dicti ab Ariſtot. de mūdo terræ motus, quaſi vibratores. Vide Πάλλομαι.

Παλμικὸν, οἰώνισμα, augurium è corporis ſaltibus, vt ſi dexter oculus ſaliat.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, tremor, vt in febre fit, ſubſultatio, palpitatio, Nazian. in Orat. de radio ſolis in aqua reflexo. Fiunt in corde validiſſimi tremores, Græcè παλμοὶ dicti, palpitiones cordis vocat Plinius. Galeno de pulſib. authore παλμὸς etiam dicitur de arteriarum motu, ἡ κίνησις τῶν ἀρτηριῶν κίνησις. Vide Σφυγμός.

Παλμοσκόπος, ὁ, extiſpex, aruſpex, qui ex inſpectione extorū & palpitatione futura præſagit, Clemens Conſtit. Apoſt. libro 8. cap. 28. Παλμοσκοπία, extiſpicium, Aruſpicina. Epiphanius in fragmento libri qui inſcribitur πανάριον poſuit, μαγείας, καὶ φαρμακείας, ἀστρονομίας, κληδονισμοῦ, παλμῶν [illegible].

Παλμοσκόπος, ὁ, qui de commotione aut trepidatione membrorum vaticinatur, vt quum oculus ſalit: quod παλμικὰ οἰωνίσματα vocant; de quo diuinationis genere ſcripſerat Poſidon. Suid.

Πάλος, ου, ὁ, ſors, κλῆρος, priori breui. Apollon. 1. Argon. κλήσας ἐφ' ὁμῶς πάλῳ διεμοιρήσαντο, ſortiti ſunt. παλαχεῖν, ſortitus ſorte delectus, Herodot. libro quarto. vnde παλαχέες, ſortimini. πάλος etiam pro vibratione & concuſſione. Euripides. βριθὺς τε πάλλει σὺν ἀγαστόνῳ πάλῳ, id eſt, cum vibrando ſolo illiſiſti.

Παλτορία, ſiligo, ſimila, σεμίδαλις, Suid.

Παλτὸν, οῦ, τὸ, iaculum ſeu telum Medis peculiare, pilum, tragula, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id eſt, à vibrando, παλτὰ ὡς ἐδίδαξας, tragulam mihi dediſti. παλτὰ δύο, duas tragulas, Xenophon in Pædia. at παλτὸς adiectiu. ſignificat. vibratum vel idem quod vibratilis, vt παλτὸς ἀκών.

Παλύνω, μ. υνῶ, miſceo, humecto, aſpergo, vt Appion quaſi πλύνω: vel à πάλη παλύνω, aſpergo, propriè de farina: nā πάλη & παιπάλη pollinem ſignificant, Etymol. Hom. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἄρ' ἀνθ' [illegible] Interpr. διέβρεχε exponit, id eſt, aſpergebat. Idem ibidem, [illegible] παλύνων [illegible] τὰ, i. aſ. egens mola: vel ἀναμίξας καὶ μαξάμενος, vt Didymus, [illegible].

Παμβαξ, & παμβασίς, βαμβάκιον, vide Ξύλον.

Παμβασιλεία, merum imperium, αὐτοκρατορία, monarchia, ἐχούσα ἅπαντα ἐξουσίαν, Ariſtot. lib. 3. Politic. capite vndecimo, regia poteſtas pleniſſima, Ibidem cap. 12.

Παμβασιλεὺς, omnium rex, αὐτοκράτωρ, Ariſtot. & παμβασίλεια, omnium regia, Ariſtoph. ἀπ.

Πάμβορος, παμφάγος.

Παμβότανον τοῦ ἀγροῦ, herba agri cap. 5. Iob.

Παμβῶτις, ἡ, cuncta nutriens: Fortunæ ac ſpei epith.

Πάμμα, ατος, τὸ, poſſeſſio: à πάομαι, geminato μ, cauſa euphoniæ metri.

Παμμάκαρ, vndecunque felix.

Πάμμαχος, ου, ὁ, in omni certaminum genere exercitatus, qui omnia genera pugnæ obit. Et παμμάχιον, pancratium.

Πάμμεγα, admodum.

Παμμέγεθες, λίαν μέγα. παμμέγεθες ἀνακαγχάζειν, immodicè cachinnari. παμμέγεθες φθέγγεσθαι, immani voce intonare.

Παμμεγέθης, ος, ὁ καὶ ἡ, permagnus, prægrandis, Xenoph.

Παμμέγιστος, maximus.

Παμμεδέων, οντος, omnium rector, omnipotens. & παμμεδέουσα in Fœmin. genere, Nonn.

Παμμελὴς ἧς, Heſych. expon. ἐμμελής, γλυκερός. at παμμελέσιν ὕμνοις, lib. 3. Macchab. hymnis cuiuſuis carminis.

Πάμμετρον, τὸ, liber Epigrammatum.

Παμμήκης, prolixus, Plato de Legib.

Πάμμηνος, propriè qui per omnes menſes voluitur, diuturnus. πολὺν χρόνον καὶ διηνεκῆ, Sophocl. in Electra.

Παμμήστωρ, ορος, ὁ, omnium peritus artifex, πάντα τεχνίτης, Heſ.

Παμμήτωρ, ορος, ἡ, omniparens Virgil. Nonn. παμμήτειρα κόσμου ζωῆς, &c.

Παμμίαρος, fœdiſſimus, ſceleſtiſſimus, teterrimus, Pollux.

Παμμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, confuſanea atque miſcellanea miſtura conſtans, vt eſt apud Gellium. Appianus in Annib. βοῆς δὲ παμμιγοῦς καὶ θορύβου καὶ ἠχῆς, voce confuſa.

Πάμμικρος, ου, perpuſillus.

Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis. Dion, παμπαιδὶ καὶ γυναιξὶ παρῆσαν, cum omnibus liberis & mulieribus aderant.

Παμπάλαιος, perueruſtus.

Πάμπαν, omnino, planè, παντελῶς, πάνυ, vltima breui, Apoll. Rhod. Odyſſ. ξ, πάμπαν ἀναίνεαι, omnino inficiaris.

Πάμπαν λεπτὸς, admodum tenuis. πάμπαν μικρὸς admodum paruus Gaza. πάμπαν νέος, nuper natus admodum puer.

Παμπάδην, &

Παμπήδην, πάμπαν, omnino, παντελῶς, funditus: poeticum. Nican. in Alexiphar. τὸ δ' ἂν [illegible] παμπήδην, Interpr. ἀντὶ τοῦ [illegible]. Sopho. [illegible] παμπήδην, παντελῶς, ἀπὸ τοῦ πᾶς πάν, πάμπαν, καὶ ἀπὸ τούτου παμπήδην γίνεται.

Παμπησία, ἡ πᾶσα κτῆσις, vniuerſa poſſeſſio. Ariſtoph. in Concion. [illegible] τὴν παμπησίαν, i. τὴν πᾶσαν κτῆσιν, παγκτησίαν. Æſchylus in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. [illegible] παμπησίαν, i. ὁλοκληρίαν, καὶ πᾶσαν [illegible]. Dicitur ἀπὸ τοῦ πᾶς πάντος καὶ τοῦ πῶ, id eſt, κτῶμαι.

Παμπληθεὶ, Aduerbium eſt, quod additum verbo ſignificat id agi per vniuerſam multitudinem. παμπληθεὶ ἀνέκραξαν λέγοντες, &c. exclamauit vniuerſa turba dicens, &c. capite 23. Euang. Lucæ.

Παμπληθεὶ, confertim, per totam multitudinem. Luc. cap. 23.

Παμπληθὶς, plenè, pleniſſimè, quàm plurimùm, Demoſthe. apud Suid. tamen παμπληθές.

Παμπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde multus, permultus, quàmplurimus. παμπληθὴς χρόνος, plurimum tempus, Demoſt.

Παμπληθεῖς ἴσμεν, Nazanz. παμπληθέσιν ὀνόμασι, quàmpluribus nominibus, Idem in Orat.

Παμπλούσιος, ου, ὁ, valde opulentus, Plato de Legib.

Παμποίκιλος, varius, multiplex, multicolor, πολύτροπος, verſutus. Odyſſ. ο, ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, id eſt, verſicolores, depicti.

Πάμπολυ, multùm, plurimùm. Plato, πάμπολυ διαφέρει αὐτῶν, præſtas ipſis, Idem. πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, iudices longè maioris authoritatis.

Πάμπολυς, multus, omnino multus, varius. πάμπολυς χρόνος, permultum tempus, Galen. libro primo ad Glauconem. δεῖ γὰρ [illegible] παμπόλλων. Plato ſecundo de Republ. opus erit cōpluribus pecoribus, πάμπολυ πλῆθος, Lucianus. πάμπολυ χρῆμα, Xenoph.

Παμπόνηρος, ου, ὁ, perditus, omnino malus, ſceleſtiſſimus. peruerſiſſimus, Cic.

Πάμπαν, ſemper.

Παμπωλεῖα dicitur de iis qui permulta vendunt καὶ ἀεὶ πάντα πωλοῦσι, Pollux. nec non ita vocatur ἡ πρᾶσις τῶν [illegible] quæ fit per præconem.

Πάμπρωτος, omnium primus, Hom. Iliad. δ, & πάμπρωτον, & πάμπρωτα, in primis, præcipuè, potiſſimùm: Aduerbium.

Παμύλια, τὰ, ſacrificia Oſyridis in Ægypto, quibus ſimulachrum Priapi adhibebatur.

Παμφάγος, ου, ὁ, omniuorus. Plin. vorax Epitheton ignis. Item nomen canis apud Ouid. à πᾶν, omne, & φάγος, vorator. Alman quoque poeta ſibi hoc nominis tribuit. Sunt & Pamphagi gēs, qui omnibus veſcuntur rebus, ex re nomen habentes, quorū mentionem facit Solinus. Euripidi autem in Medea, eſt πῦρ παμφάγον, omnia deuorans.

Παμφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnia illuſtrans, omnibus lucens. Ariſtot. de mundo, περιθέοντα δὲ διπλαῖς πορείαις ὁ παμφαὴς ἥλιος, i. Sol ſuo lumine cuncta quoquouerſus colluſtrans, duplici itinere graditur. παμφαὴς ἀκτὶς, Eurip. παμφαὴς ἀστὴρ, Ariſtoph.

Παμφαίνω, colluſtro, παμφανόων, πανταχοῦ φαίνει, Hom. Iliad. In totū luceat vel vndique. Heſiod. [illegible] παμφαίνων [illegible], primū lucens oritur, omnino fulgens.

Παμφαλάω, attonitus, & tanquam numine afflatus omnia circumſpicio, ὀφθαλμὸν, oculos in omnes partes torqueo, Apollo. 2. Arg. πολλὰ παπταίνοντες [illegible] ὁμοῦ, i. vt exponit Interpr. πολλὰ περιβλέποντες καὶ μετ' ἐκπλήξεως. παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἐπιβλέπειν. quo verbo vſi ſunt Hipponax & Anacreon. Dictum ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλεσθαι τὰ φάη.

Παμφαλύζω, tremo præ frigore, pro βαμβαλύζω.

Παμφανόωντα, πάνυ λάμποντα, Homer. ὅπλα παμφανόωντα, i. πάντα φαίνοντα, Didym.

Παμφανόωσα, omnino ſplendens, Hom. Iliad. β. παμφανόωσα κύπρις in Epigr. tota apparens Venus, tota ſplendens.

Παμφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, luculentus.

Πάμφι, prorſus, κατὰ πάντα.

Πάμφιλος, ου, ὁ, quaſi dicas omnibus amicus.

Πάμφλεκτος, ὁ καὶ ἡ, omnia comburens, Sophocl.

Παμφόρος, ὁ, omnifer. Ouid. omnium ferax, fertilis, fœcundus. Xenoph. [illegible], &c. [illegible], in Epigr.

Πάμφυλον, τὸ ἔθνος, permixta gens. [illegible], cuiuſuis generis, Ariſtoph.

Πάμμιγος, ὁ, multus. propriè mixtus ex omnibus.

Πάμφωνος, in Epigr. omnis generis voces reddens.

Παμψηφεί, Aduerb. omnium calculis ac iudicio.

Πάμψυχος, Amphiarai epitheton, ſiue quod omnibus apud inferos animabus imperet, ſiue quòd vitam ſuam totam, & ſemper ſeruet, hoc eſt, immortalis ſit. vide Interpr. Sophoc. in Electra.

Πᾶν, τὸ παντὸς, τὸ, omne, totum, quidlibet, nihil non, res tota, omnia. Sophocl. [illegible], nunquam edi quicquam commune, capite decimo, Actorum Apoſtol. πᾶν ὅτι κρατεῖ, quicquid excellit, Aphthonius. τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, totum belli momentum, Herodot. Item vniuerſalis oratio, ſumma rerum, quiduis. πᾶν autem vocat quod quocunque modo totum eſt: verùm abſolutum illud vniuerſum, quod verè complectitur omnia, non ſimpliciter πᾶν, ſed τὸ πᾶν appellant, quod etiam omne dixit Plin. li. 2. diffuſe per omne, naturæ ſubinde aliter atque aliter numē erumpens: id eſt, rerum vniuerſitatem, vniuerſam naturam. Plato in Timæo, λόγοι περὶ τοῦ παντὸς λεγόμενοι, oratio de vniuerſitate habita. τὸ πᾶν, prorſum, in totum, in ſumma, vt ſummatim dicam. Ariſtotel. de mundo, [illegible], &c. id eſt, atque vt in vniuerſum dicam, &c. & vt ſemel omnia complectar. [illegible], Xenophon libro primo Pædiæ, omnino præſtat in omni negotio alacritas animi deiectioni. [illegible], prorſus aduerſarius, Thucydides. [illegible], prorſus & in vniuerſum. Refertur item ad tempus. Lucianus de Vulcano loquens, [illegible], in fumo perpetuò viuentem. [illegible], Apollon. Rhod. πᾶν ὅ, τι, [illegible], quiduis, quodcunque, omne quod. πᾶν ὅ, τι ἄλλο, quicquid aliud. τὸ πᾶν [illegible], omnem facultatem obtinentes. τοῦ παντὸς ἄξιος, id eſt, re quauis dignus: cui opponitur ὀλίγου ἄξιος. παντὸς μᾶλλον apud Lucianum quouis magis, id eſt, vt nihil ſuprà, omnium maximè. παντὶ τρόπῳ, omnimodo Lucret. quoquo modo. [illegible] τοῦ παντὸς, cælitus. μέχρι παντὸς, ad ſummum vſque, Plutarchus in Numa. ἐκ παντὸς, ex toto, & διὰ παντὸς, per totum. Et [illegible], ex omni parte abſolutiſſimus, Cicero transfert apud Plat. in Timæo. ἐν παντὶ, omni ex parte, [illegible], prorſus exanimati erant. Thucydid. [illegible], penitus. Aphthon. [illegible], Demoſthen. [illegible], omnino nolentes, Plato de Legibus. [illegible], in vniuerſum. [illegible], omnino. Galen. libro 1. ad Glauconem. [illegible], Apud Ariſtot. Rhetoric. 1. [illegible], pro [illegible] Atticé.

Πὰν, Πανὸς, ὁ, Pan, deus paſtorum libidinoſus: incubus Latinè dicitur. Hymnus in eum apud Orph. ſcriptus eſt. Πὰν χορευτὴς, Sophoc. [illegible], in Epigr. [illegible], Euripid. Item Pan vir philoſophus, qui cauſam Echus primus indagauit: vnde & locus fabulæ datus, quòd Echo deam adamarit, vt ſcribit Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

Πάναβρος, omnibus modis mollis effœminatúſque.

Πανάγαθος, optimus, Plato Epiſt. 8. τὰ [illegible], optima, Pollux.

Πανάγεια, epith. Dianæ. vide in Chiliad. Eraſ.

Παναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnino purus, & ſanctus.

Πανάγιος, ὁ, ἡ, ſanctiſſimus.

Παναγὴς ἡμέρα, ἡ, dies ſacra.

Παναγεία, παναγία, purificatio. Plin.

Πάναγνος, ὁ, ἡ, castus omnino, caſtiſſimus.

Πανάγριος, præferox, Phocylid. [illegible], canes immanes.

Πάναγρον, τὸ, retis epitheton, dictum quòd omnia capiat: à πᾶν & ἄγρα. vide Σαγήνη. Sic πανθήρα, à πᾶν & θήρα, pro eodem. [illegible], i. [illegible]: ſic Ho. Interpr. quidam exponunt pro [illegible], quod vndique contrahatur ad comprehendendum.

Πανάγρυπνος [illegible], in Epigr.

[illegible], ὁ καὶ ἡ, inefficax, incoctus, crudus, [illegible], apud Nicand.

Πανάδικος, omnino iniuſtus, ſceleratiſsimus. Oppianus dictum [illegible].

Παναθήναια, τὰ, quinquatria, Mineruæ feſta: vnde Panathenaicus liber ab Iſocrate ſcriptus. Huiuſmodi feſtis peplum Mineruę ferebatur, & ſingulis luſtris fieri ſolebant. vide Alexand. Genial. lib. 5. cap. 8. & lib. 6. cap. 19. & Cæl. lib. 6. cap. 49. Eraſm. in Prouerb. Poſt Panathenæa. [illegible], feſtum commune Athenis, quod Theſeus inſtituit, vt vult Plutarch. in Theſeo. In hoc die feſto licentioſius epulabantur, vt in Theſeis Ariſtophanes. [illegible], Harpocrati. Pollux & Ariſtophan. Interpr. erant enim duplicia Athenienſibus feſta, quorum alia ſingulo quoque anno, alia verò ſaltem 5. anno peragebantur, quæ & magna vocabantur. Iſocrat. in Panat. [illegible]. vide apud Eraſm. in Prouerbio, Cui in lampada trado. de hac voce ſic annotant Porrus. Παναθήναια, feſta Mineruę erāt. erāt autem maiora & minora, minora quotannis iterabantur, maiora, luſtris ſingulis, in huiuſmodi feſtis peplus Mineruæ circumferebatur, & ſolenni carmine per Præconem ludi indicebantur, Athletę vero vndique ad certamen congrediebantur, neque certos homines quibuſcum certarent, eligebant, ſed qui primus occurriſſet, cum eo congrediebantur, ad ſpectandos hos ludos nullæ admittebantur mulieres præter vnam Phereniceen, & ſacerdotes Cereris, in iiſdem ludis pueri puellæque forma conſpicuæ conſertis manibus nunc in orbem, nunc in obliquū diuerſis flexibus, Pyrrichem in Theatro ſaltabant, inducta in conſuetudinem eſt hæc celebritas primò ab Erichthonio, cū vicatim diſſectum Athenienſem populum in ciuitatem conuocaſſet. [illegible].

Παναθηναϊκὸς λόγος, Panathenaica oratio, cur dicta ſit vide apud Iſocr. [illegible], Thucyd.

Πανάθλιος, impendio miſer, Sophocl. in Philoct. [illegible], miſera, Euripid.

[illegible], omnino placidus, Ibidem.

[illegible], malus, [illegible], Heſych. ſed ſuſpectum.

[illegible], clarus, ſplendidus, prætulgens. vt [illegible]. Heſych.

Παναίολος, ὁ, ἡ, perua...ius, [illegible], omnino varius. Heſiod. [illegible].

[illegible], ὁ, epitheton Panos, quaſi ſemper omnia vertens, vel quaſi prorſus caprarius.

Παναισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perturpis, omnino turpis, penitus deformis.

[illegible], in Epigr.

Παναιώνιον, vniuerſum Æoliæ concilium, Bud. in Pand.

Πανάκεια, panacea herba, panax quæ & [illegible] dicitur ipſo nomine, vt ait Plin. omnium morborum remedia promittens, dicta à πᾶν, & ἄκος. Lucan. Et panacea potens & Theſſala centaurea. Virgil. 12. Ambroſiæ ſuccos, & odoriferam panaceam. Lucretius ſalem etiam hoc nomine adoptare conſueuit. Eſt & πανάκεια, proprium filiæ Æſculapij apud Ariſto. in Pluto.

Πάνακες, τὸ, panacea, planta ferulacei generis, cuius ſpecies multæ. Panaces, inquit Plinius 4. capit. libro 25. ipſo nomine omnium morborum remedia promittit. [illegible], ex quo coactus ſuccus ſiue potius liquor [illegible] dicitur: dicitur & [illegible]. Alterum [illegible], id eſt, æſculapium: Tertium dicitur χειρώνιον à Chirone. vide Dioſcor. libro 3. cap. 55. Et Plin. citato loco qui quartum facit centaurium. Liguſticum etiam πάνακες dixére, teſtis Theophraſt. libro 9. cap. 7. hiſtor. & Dioſcorid. libro 3. capite 58. Dicitur & πάναξ à Galeno 2. ad Glaucon. Nicander in Theriacis dixit, [illegible], Interp. [illegible] vocat, i. Aſclepeon. Apud Polluc. [illegible], i. medicamenta ad omnium morborum curam & medelam.

Πανάκη, in Epigr. medicina. eſt & filia Æſculapij.

Πανάκειαι, panaceæ herbæ, Theoph. lib. 9. cap. 12.

Πανακήρατος, ὁ καὶ ἡ, omnino incorruptus, nulla ex parte fato obnoxius. immortalis poeticum.

Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſalutaris. Strabo. lib. 6. [illegible], apud Pollucem ſcriptum [illegible].

Πανακίτης οἶνος, panacites vinum, i. ex panace herba confectum, Dioſcor. lib. 5. cap. 64.

Πανακρὶς, apud Callimach. epithetum eſt apis quæ omnia florum faſtigia peruolitat. [illegible].

Πάνακτος, Heſyc. eſt ὀρίγανος, origanum herba: item locus quidam Atticæ, vnde forſan Nicander [illegible] nominatur: licet alij vocatam velint quaſi [illegible] à vi omnium medicatrice.

Παναλάστωρ, omnino malus, vltrix conſcientia. alij expo. qui prorſus [illegible] perpetrauit.

Παναληθὴς, έος, omnino verus. vnde [illegible], pro cælo, in Epigramm.

Πανάλκης, έος, ὁ, omnipotens, fortis, robuſtus.

Πανάμερος, ὁ, ὁ, per totum diem.

Πανάμωμος, ὁ, ἡ, omni culpa & reprehenſione vacans.

Πανάνυτον, τὸ, penitus, poſſibile.

Πάναξ, ακος, [illegible], Galen. lib. 2. ad Glauc. [illegible].

Πανάοιδιμος, ὁ καὶ ἡ, celeberrimus, decantatiſſimus.

Παν-

Πανάπαλος, totus tener, πάμπαν, ἀπαλός, Homer. Odyſſ. ι. longa.

Πανατήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, innocens, innoxius prorſus. Heſiodus. εἶναι πανατήμονα ἀνθρώποισι, &c. ἀγαθὸς ἐπὶ πάντα.

Πανατηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illæſus, ſine læſione, non mutilatus, integer, ἀσινής, Callimach.

Πανάποτμος, valde infelix, miſerrimus.

Πανάπυστος, ου, de quo prorſus nihil cognoſci poteſt fama, aut auditione, vel qui prorſus nihil audiuit aut cognouit. Suid.

Πανάργυρος, totus argenteus.

Πανάριστος, ου, optimus, quàm optimus, Heſiodus. ὃς μὲν πανάριστος, &c.

Πανάρκης, magnus, potens, vbique ſufficiens, epith. Solis.

Πανάρμονιος, valde concinnus, ſuaui harmonia conſtans.

Πανασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnino imbecillis.

Πανατιμία, ας, ἡ, caritas annonæ.

Πανασινὴς, integer, omnino illæſus.

Πανατρεκὴς, certiſſimus. in Epigram. πανατρεκέως veriſſimè, certiſſimè.

Πανανγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vndecunque ſplendens, πάντῃ λαμπρός.

Πανάφηλιξ, ικος, Iliad. χ. puer orbatus conſortio ſuorũ æqualium, ὁ τῶν ὁμηλικῶν πάντων ἀπεστερημένος παῖς, vel ὁ πάντη ἀφῆλιξ, quaſi cui ad id quod ſui iuris non eſt, accedit orbitatis malum, Euſtath. ibid.

Πανάφυκτος, ineuitabilis, in Epigr.

Πανάχαιοι, omnes Græci. Odyſſ. ξ, πανάχαιοι ἄριστοι, Homerus. Iliad. primo, totius Græciæ fortiſſimæ viri, id eſt, πάντων τῶν ἑλλήνων.

Πανάωρος, ου, ὁ, pauci temporis, citò & ante diem moriturus, intempeſtiuus, τὸν πάντα ἄωρον (inquit Heſyc.) καὶ ἄωρος, vel πάντη ἄωρος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν τῆς ἡλικίας. vel vt Suid. παρὰ τὴν ὥραν. Homer. Iliad. ω. ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. Interpres, πάντη καὶ ἄωρος ἀποθανούμενον, καὶ τῶν καιρῶν ὁ ὀλίγωρος.

Πανάθλιος, τὸ, abiectum, nullius omnino momenti. [illegible] Prometh. ὁ πᾶν ἄχρηστον καὶ πανάθλιον δίκας, neglectum.

Πανδαισία, ας, ἡ, cœna dubia atque aditialis omnium ciborũ genere apparatu atque munificentia, lautiſſimum conuiuium, ἡ δαψιλὴς καὶ ποικίλη εὐωχία, Interpr. Ariſtophan. in Pace. Dictum vel quod publice collata cuiuſque portione, celebraretur: vel quod omnes ſenſus voluptate afficeret, & in ea nihil deſyderaretur: δαὶς enim cõuiuiũ eſt. πανδαισία πᾶσα, omnis munificentia, Herodot.

Πανδακέτης, ου, ὁ, mordax, quaſi omnia mordens, Plutarchus in vita Catonis.

Πανδάκρυτος βιοτὴ, vitam quæ tota in lachrymis degeretur, dixit Sophoc. apud eundem in Trachiniis tamen ita ſcriptum, πανδάκρυτ' ὀδύρματα.

Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, omnia domans: à πᾶν & δαμάζω. Epith. ſomni. Homer. Odyſſ. ι. πανδαμάτωρ ὕπνος. & Iliad. ω. De fulmine Lucian. in Tim.

Πάνδαμοι, Heſych. πάνδημοι χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς. at πάνδαμος Dorice pro πάνδημος Sophocl. in Aiace.

Πάνδεια. Suid. authore Feſtum quoddam fuit Athenis poſt Bacchanalia agitari ſolitum meminit Heſych. vide Πάνδια.

Πανδείλαιος, ου, ὁ, miſerrimus.

Πανδεινὸς, οῦ, ὁ, prorſus ſiue omnibus modis grauis, vehemens. Nam πᾶν cum multis dictionibus pulcherrimè componitur, vt πάγκακος, omnino malus, πανάριστος, omnibus modis optimus. πανάθλιος, πάνσοφος, πάγκαλος, πάνδεινος, grauiſſimũ, Demoſt. πάνδεινα πεπονθότα, Lucian.

Πανδέκται, οἱ, libri ſeu volumina nihil non cõtinentia, ex quibus poſſis, quod velis, velutè cornu copiæ depromere. Vnde Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur: à πᾶν omne, & δέχομαι, capio. Pandecta etiam in ſingulari teſte Perotto præfationem Plinij enarrante, ἀπὸ τοῦ πάντα δέχεσθαι, quòd omnia habeat, quaſi omne rerum atque doctrinarum contineat genus. Inſcripſit hoc nomine opus ſuum Tullius Tyro, vt Gell. refert lib. 13. cap. 9. tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continens. Vide ipſum Gel. lib. & cap. vlt. ἐν τῷ πανδέκτῃ, ſic Theoph. in Inſtit. ciuil.

Πανδέλετος, ου, ὁ, moleſtus, importunus: à Pandeleto nobili Sycophanta, & homine contentioſo, qui nihil non peruertere auſus fuit in deſcribendis ſuffragiorum decretis. magis probatur ſcriptura Ariſtoph. in qua πανδέλετος, id eſt, πανοῦργος καὶ ἄτιμος, ὁ ὕστερος, ταχύς, Euripidem more ſuo mordet Ariſtoph. ἐκ ποικίλης ῥήματα τράγων πανδελετεῖσθαι, alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πάνδεινος καὶ ἀγροῖκος.

Πανδέξιος, ὁ, omnibus modis dexter.

Πανδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnia intuens, πανόπτης, omnituens. Valer. Flacco. πανδερκὴς χρόνος, tempus omnia videns, Laſcar. in Epigr.

Πανδεχὴς, omnia accipiens, omnibus patens, omnium capax, Plato in Timæo. πανδεχὴς ὕλη, materia omnia admittens, Athenagoras in Apologia.

Πανδηλος, ου, ὁ, manifeſtus.

Πανημαρ, toto die, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Apollon. 2. Arg. Ἐννῆμαρ δ' ἄλληλοι θυσίας πανήμαρ ἀγάλλετ.

Πανδημεὶ, populàtim Apul. ab vniuerſo populo, paſſim. vulgò, publicitus, ἡ γέροντες καὶ νέοι, Interpres Thucyd. cum omni manu. dicitur & πανστρατιᾷ, omni frequentia. πανδημεὶ κατανικηθέντες, vniuerſi ſuperati, Plutarc. in Apophth. πάντες πανδημεὶ οἱ ἐν τῇ πόλει, Thucyd. omnes prorſus qui in vrbe erant. cum omnibus copiis dixit, Cæſar. cum omnibus copiis auxilio Neruiis venirent.

Πανδημία, ας, ἡ, populus vniuerſus in vnum redactus.

Πανδήμιος, ὁ καὶ ἡ, lictor, ζωμάστης, carnifex publicus, vniuerſalis, κοινὸς, πάνδημος, vnde libro primo. Epigramm. πανδήμιος ἄγρα, vniuerſalis piſcatio. & ἦμαρ πανδήμιον, dies publicus & feſtus, apud Nonn.

Πανδημεὶ, publicè.

Πάνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicus, κοινὸς, communis, vniuerſalis, vulgaris, plebeius. vnde ἀγὼν πάνδημος apud Euripid. & πάνδημος μύλη, apud Apollon. mola publica. Sophoc. in Aiace, ὅρμασι πανδάμοις ἐπὶ τινὶ ἀγωνίας, pro πανδήμοις Doricè, id eſt, κοινὰς, τὰς πάντες τοῦ δήμου. Idem ibidem, γελᾶσθαι, μὴ φείδεσθαι στρατοῦ πάνδημον, i. πάντες στρατοῦ. πάνδημοι νόσοι, apud Æginetam dicuntur morbi qui in plures ſimul graſſantur, ex cauſa publica prouenientes, puta cibi aut potus prauitate. περὶ πανδήμου, Lucian. vbi dei aut deæ nomen eſt. Suid. refert πάνδημον ἀφροδίτην dictam eſſe. vide apud eundem. Colebatur enim illa in veteri foro, quo omnis populus conueniebat.

Πάνδια, τὰ, quæ Pollux & διάσια vocat, feſta quædam apud Athenienſ. poſt Dionyſia. Celebrabantur autem in honorem Iouis, vel vt alij tradunt, in honorem Lunæ. πανδία γὰρ σελήνη, vel in honorem Pandionis, cui tribus cognominis erat. vide Etym.

Πανδίκως, iuſtè omnino, Euripid.

Πανδιονὶς, Pandionis filia, in Epigr. Prochne. in Vocatiuo πανδιονί. πανδιονὶς ὦρτο χελιδών, Heſiod. i. Pandionis concitatur hirundo. in quam Pandionis regis Athenarum. filia conuerſa fertur. de qua Ouid. lib. 6. Metamorph.

Πανδιονὶς, vna ex decem tribubus Athen. vide Suid. & argumen. orationis Demoſt. pro corona.

Πανδοκεῖον, τὸ, hoſpitium. vide Πανδοχεῖον.

Πανδοκεύομαι, hoſpitio excipio. Halicar. lib. 9. πλείωσιν μὲν πανδοκεύεται.

Πανδοκεὺς, caupo, ὁ τοὺς πάντας παραδεχόμενος. Plutar. περὶ ἀργυρίας, καὶ πανδοκεῦσιν ὥσπερ ἔργῳ συμπίπτομεν.

Πανδοκευτικὴ, apud Platon. q. cauponatio ars cauponia Iuriſconſ. ſeu promiſcua hoſpitium exceptio.

Πανδοκεύτρια, ας, ἡ, καπηλὶς, mulier tabernaria, caupona, quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit. Et Ariſtoph. Ran. pro ipſo diuerſorio vſurpauit.

Πανδοκεύω, cauponor, καπηλεύω, quæſtum facio in taberna meritoria, Plutar. in Themiſt. πανδοκεύω ἐς τὴν οἰκίαν τοὺς πρώτους καὶ δοχὴν, id eſt, in domicilium primos quoſque in conuiuium accipio, Herodot.

Πανδοκία, ἡ, τὸ πανδοκεῖον, caupona, taberna, diuerſorium, Plato de Legibus.

Πάνδοκος αὐλὴ, capaciſſima aula, Nonn.

Πάνδουλος, in Epigram.

Πανδοῦρα, ας, ἡ, καὶ πανδουρὶς, ίδος, καὶ τὸ πάνδουρον, pandura inſtrumentum muſicum. quòd vulgò rebec dici exiſtimo: fuit enim triplici inſtructum chorda. Pollux Onomaſtici lib. 4. τρίχορδον δὲ, ὅπερ Ἀσσύριοι πανδοῦραν ὠνόμαζον. Meminit Athenæus libr. 4. δειπνοσοφ. τοῦ καλουμένου πανδούρου. Ibidem ita ſcriptum, ὧν τρωγλοδύτας ἐστὶ κατασκευάζειν τὴν πανδοῦραν ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης. Hinc πανδουρίζειν, id eſt, panduram pulſare, pandurizare etiam dixit Lampridius in Heliogabalo, vt citharizare, i. κιθαρίζειν, bonus Latinitatis author Æmilius probus. Et vt cithariſta, i. κιθαριστὴς dicitur: ſic ὁ μεταχειριζόμενος τὴν πανδοῦραν vocatur πανδοῦρος, Heſych. καὶ πανδουριστὴς, vt & Varinus & Cælius annotarunt. Πανδούρα, vide Πανίς.

Πανδουριστὴς, &

Πάνδουρος, qui eo inſtrumento vtitur, Cæl. lib. 5. cap. 23.

Πανδοξ, hoſpes, ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν.

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, vel πανδοκεῖον, hoſpitium, diuerſorium, ſtabulum. Epictet. dictum quòd quoſlibet capiat.

Πανδοχεὺς, έως, ὁ, ſtabularius, caupo, hoſpes meritorius, cap. 10. Euang. Lucæ. metaph. etiam πανδοχεῖν accipitur. Plat. libr. 9. de Rep. (de tyranno) πάντα χωρεῖ πανδοχῷ τινι καὶ τροφῷ.

Πανδοχὴ, ἡ, vocata eſt Luna à Platone, quòd totius generationis ſuſceptrix eſſet.

Πάνδοχος, idem. dicitur & πάνδοκος.

Πανδυσίη, occaſus, in Epigr. ſonat potius vniuerſalis ſeu totalis occaſus quo vid. aſtrum ſiduſve aliquod prorſus occidit & oc-

cultur meminit & Proclus apud Heſiod.

Πανδώρα, puellæ nomen apud Heſiod. vt cui omnes dij deæque ſuas quiſque dotes contuliſſent. [illegible] Apud Ariſtoph. pro terra accipitur, quòd omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppeditet. Ait enim in Auibus, [illegible] vbi Interpr. τὴν γῆν, ἐπειδὴ πάντα [illegible] ζῆν δωρεῖται, vnde dicitur [illegible], ſic enim [illegible] ſcribitur & [illegible] apud Heſych.

Πανδώρη, eadem, Etym.

Πανόμοιος, omnino ſimilis, in Epigr.

Πανία, τὰ, lupercalia, at

Πανός, Heſych [illegible], de quo vide & in [illegible].

Πανάγης, eidem Heſyc. eſt [illegible], impudens.

Πανελεύθερος, ὁ καὶ ἡ, in Epigr. prorſus liber, liberrimus.

Πανέλληνες, ἀντὶ τοῦ πάντες οἱ Ἕλληνες, Græci ex omni ciuitate permixti, Homer. Iliad. β, [illegible]. Non omnes Græci vocabantur [illegible], ſed Theſſali tantùm qui Achilli parebant. Sic tamen dicuntur Gentiles a Nonn. & Heſiod. hoc nomine omnes ſeptẽtrionales intelligit, [illegible], in Epigramm.

Πανελλήνιος, [illegible], ὁ, omnium Græcorum præſes.

Πάνημος, ου, ὁ, menſis apud Corinth. quem Athenienſes [illegible] appellant. Ruſinus Iulium interpretatur. Plutar. in Camillo [illegible] ait apud Bœotios vocari menſem qui apud Athen. [illegible], i. Maius.

Πανέξαλλον, omnino alienum. Heſych. expon. [illegible].

Πανεπίσκοπος, in prologo operum Dionyſij, qui omnia oculis luſtrat, vt Deus.

Πανεπίτερμος, denſiſſimus, Opp.

Πανέρημος, omnino deſertus. Syneſ. epiſtol. 4. [illegible].

Πανέστιος [illegible], cum tota domo diiſque penatibus Athenas migrans, Plut. in Solone.

Πανετήτυμος, omnino verus, Nonn.

Πανευδαίμων, feliciſſimus valde felix, Lucian.

Πανεύφημος, & [illegible], eximia & præſtanti laude prædicãdus. Areop.

Πανεύφρων, ὁ [illegible], pernox: ſic enim accipit Cratinus teſte Polluce. nam [illegible] vocatur nox.

Πανέφθος, omnino coctus, liquefactus. Heſiod. [illegible].

Πανηγυριάρχης, ου, ὁ, præſes conuiuij vel potius conuentus.

Πανηγυρίζω, [illegible], nundinor, celebro ludos, & feſtos dies ago, laudo. in demonſtratiuo ſiue laudatiuo genẽre orationem habeo in cœtu conuentúque populi: Nam Polluci [illegible], & Nazanzenus in Oration. ſplẽdidiſſimi luminarium diei feſtum peragentes. [illegible], Idem ibidem, laudetur donum, non lugeatur. vide Πανηγυρικός.

Πανηγυρικός, οῦ, ὁ, laudatiuus, popularis, plauſibilis, ἐγκωμιαστικός, [illegible], ſplendidus, ambitioſus, demonſtratiuus, Hermogen. [illegible], longam nauem celebri ornatu comparantes, Plutar. in Camillo. [illegible], ſpectaculum celebre. Idem Plutar. in Romul [illegible], dicitur apud Demoſt. [illegible], res plauſibiles, theatrales, Plutarch. Item promiſcuus. vnde Plutar. Sym. 4. corpus compoſitum, vt noſtra ſunt, [illegible] καὶ πανηγυρικόν appellat, quòd ex multis & diuerſis conflatum ſit & mixtum.

Πανηγυρικὸς λόγος. Ariſtoteles tribus in generibus rerum verſari rhetoris officium putauit, demonſtratiuo, deliberatiuo, iudiciali. Demonſtratiuum eſt quod tribuitur in alicuius certæ perſonæ laudem, aut vituperationem, vt habet Cicero de inuentione primo. Hoc genus ἐγκωμιαστικὸν, id eſt, laudatiuum Quintiliano, καὶ ἐπιδεικτικὸν id eſt demonſtratiuum Ciceroni, καὶ πανηγυρικὸν vocatur, quòd in nundinis (quæ πανηγύρεις) & in conuentibus illis, vbi infinita hominum multitudo ludorum ſpectandorum gratia conflueret, huiuſcemodi orationes haberentur. Cicero idem quandóque exornationem appellauit: vt Quintilianus demonſtratiuum genus, concionale, i. δημηγορικὸν Ariſtoteli: Quem τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου auſcultatorem [illegible] vocaſſe diximus: [illegible] ipſum ita dixit Halicarnaſſ. [illegible], i. orationum quæ in nundinis cœtibuſque habebantur auſcultatori.

Πανηγυρικῶς, magnificè, ſplendidè, ambitioſè. [illegible], vrbs ad vitam degendam magnificè inſtructa, Plutar. in Camillo. [illegible], Nazanz. in Orat. Hinc & πανηγυρικώτερον, pompoſius. Polybius, [illegible] pompoſius & inſolentius regnum adminiſtrabat.

Πανήγυρις, ιος, ἡ, nundinæ, ludi publici, publicus conuentus, celebritas à Cicer. laus, feſtum, dies feſtus, frequentia, ſolennitas, dies feſti ludorum, vt ſunt Olympici ludi, necnon & ſimiles, vt inquit Interpr. Thuc. quales 5. quoque anno Athenis celebrari ſolitos ſcribit Herodo. l. 6. Cic. mercatum interpretatur Tuſc. 1. Pythagoram autẽ reſpõdiſſe, Similem ſibi videri vitam hominum, ac mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate [illegible], Nazan. in Orat. [illegible], mutuum eſt mercatũ præter gremium eſſe, & poſtea negotiationem requirere. Hinc, πανηγυρικοὶ λόγοι, i. panegyricæ orationes, quæ in huiuſmodi conuentibus haberentur, idque plerúnque de vtilitatibus Græciæ: a παῖ & ἀγύρει. Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit. vide in Chil. Eraſm. Panegyris malorum.

Πανηγυρισμὸς, celebritas, [illegible], oſtentatio, Plut.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, panegyriſta, qui ſolennes ludos celebrat, concionator, celebrator. Nazan. in Orat.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, nundinator, Feſto.

Πανήλιος ἡμέρα, ſerena & illuſtris dies, Ælian.

Πανῆμαρ, toto die, Homer.

Πανημέριος, α, ὁ, ſpatio totius diei: vt [illegible] vel [illegible] vel [illegible], i. perditus & pernox Gellio. Hoc vocabulum ſic ad perſonam refertur, & [illegible] ſunt, qui manent cum aliquo totos dies, quique aſſiduò adſunt indiuidui comites. Herodot. lib. 1. [illegible]. Hom. Odyſſ. [illegible], per totum diem agitabant iugum, i. διὰ πάσης ἡμέρας, vel δι᾽ ὅλης ἡμέρας, [illegible], nauem per totum diem, Apollonius.

Πανήμεροι, πανημέριοι, [illegible], totum diem nauigantes, Herodot.

Πανήμερος, perdius, Apollon. Rhod. & Ariſtophan. vide Πανημέριος.

Πανήπορος, ου, ὁ, inops, [illegible]. Ionicè pro [illegible].

Πανήρατος, ὁ καὶ ἡ, gratioſus, omnibus placens, Heſych. enim [illegible] expon [illegible], eidem [illegible]: eſt non ſolum [illegible], ſed etiam [illegible].

Πανηγίος, idem aſſert pro [illegible].

Πανθελγὴς, ἑος, omnes demulcens atque deliniens, omnibus gratus & iucundus, [illegible], Nonn.

Πανθαλέτειρα ἀμπελὶς, vitis omnium quaſi recreatrix, in Epigrammatibus.

Πάνθειον, ου, τὸ, Pantheõ, templum Romę, in quo miſcellanea Deorum turba ex gentium ſuperſtitioſarum colluuione omnis colebatur: quod Bonifacius Romanus Epiſcopus quartus à Gregorio, dono accipiens à Phoca Cæſare, in templum omnium ſanctorum conuertit: dictum à παῖ & θεός.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera pantheræ Latini dicunt: nam perſæpe ex Accuſatiuo Græco fit Nominatiuus Latinus. Horatius in ſermonibus. Diuerſum confuſa genus panthera camelo. Sciendum huiuſmodi nomina mutare genus. Panther enim Maſculinum eſt, panthera Fœmininum: ſimiliter hic crater, hęc cratera. Gaza in Ariſtotele vertit lupum ceruarium. meminit & Ælian. & Oppian. obiter tantum.

Πάνθηρον, retis genus, ex eo nomen habens, quòd omnes feras cõcludat. Nam θήρα, venatum ſignificat & aucupium. Sic [illegible] pro eodem. [illegible], Ariſtoph. [illegible], vt notat Interp. Vlpianus de Actio. empti. & vend. L. Emptorem. §. vltim. Veluti quum futurum iactum retis emimus à piſcatore, aut indaginem plagis poſitis à venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiam ſi nihil capit, nihilominus emptor prætium præſtare neceſſe habebit. vbi pantheram [illegible] τὴν θήραν, i. omnem capturam appellauit. πάνθηρον verò etiam vulgaris noſtra lingua dicit *panthere*.

Πανθοινί. Aduerbium, ſolenni epulo, per totam cœnam, per omne conuiuium.

Πανθοινέω, epulor, ſolenne conuiuium agito.

Πανθοινίζω, &

Πανθοινία, ας, ἡ, epulum, ſolenne conuiuium, [illegible], Suid.

Πανθρύλης, omnia ſuſurrans ſeu ſuſurrando diuulgans, vide [illegible] apud Heſyc. qui expon. [illegible].

Πανθρύλλητον, Heſyc τὸ πάντη θρυλλούμενον.

Πανθυμαδὸν, toto animo, [illegible] τῇ ψυχῇ καὶ τῷ θυμῷ, Heſyc.

Πάνθυτα, veneranda, perquàm ſacranda, omnibus ſacris proſequenda. Sophocl. [illegible], id eſt, [illegible].

Πανία, apud Athen. lib. 3. [illegible], καὶ [illegible], τὰ πλήσματα. vnde & [illegible] Meſſaporum lingua hinc panis originem apud Latinos videtur intelligere.

Πανικὸν, οῦ, τὸ, quicquid cum ſtupore contingit: à Pane deo, qui tales terrores ſubitò animis immittere credebatur, Politianus Miſcellan. cap. 28. & Eraſm. prouerbio, Panicus caſus.

Παν-

Πανικὸς φόβος, Panicus terror: exercitum Xerxis inuaſit, Herodot. lib. 7. Liuius lymphaticum appellare videtur li. 10. victorem equitatum velut lymphaticus pauor diſſipat. Diodorus Siculus, πανικῷ θορύβῳ συνεχόμενοι. Ioſephus, φόβος πανικὸς. Et alibi, ὡς πανικῷ δείματι χρησάμενοι, tanquam panico timore perciti. Cicero ſumit ſubſtantiuè ad Atticum, de Ventidio πανικὸν puto. Et alibi, πανικὸν certè, ſcripſiſſes enim. Idem Cicer. ad Tyron. Etſi Atticus noſter qui quondam me commoueri πανικοῖς intellexit, idem ſemper putat, nec videt quibus præſidiis Philoſophię ſeptus ſim hercle quod timidus ipſe eſt θορυβώδης, repentini terrores, & animi conſternationes, metus lymphatici. vide Polit. cap. 28. Miſcel. Εὐριπίδ. Μηδ. Καί τις γεραιὰ προσπόλων δόξασά που ἢ πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν ἀνωλόλυξε.

Πανίλαος, admodum propitius, & clemens. Item valde hilaris apud Non.

Πανίλαρος, omnino hilaris & lætus. Nonnus, πανίλαρον ἦμαρ πεσόντες, &c.

Πανίμερος, gratiſſimus, in Epigr.

Πάνιον, purum, album, eiuſdem coloris, furibundum. vide Heſychium.

Πανίσκος, diminutiuum eſt ἀπὸ τοῦ πανὸς, aſſecla Panis, quem Virgil. Arcadiæ deum vocat. Πανίσκοι, panici à Bud. pro perſonis theatricis à Pane dictis.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionum: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum vt Herod. tradit lib. 1.

Πανιώνιον συνέδριον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, commune Ioniæ concilium, Herodotus. vide Budæum in Pandectis.

Πάννυχα, πάννυχον, & παννύχιον, per totam noctem.

Παννυχίζω, pernocto, peruigilo. Ariſtoph. νεφ. δεῖ δ' ὑμᾶς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, totam noctem pernoctare.

Παννύχιος, ου, pernox, per totam noctem agens ſeu vigilans, vel etiam dormiens. Hom. Iliad. β, ὃ χθὶ παννύχιοι εὗδον βλεφάροισιν ἀωτεῖν. Idem, εὗδον παννύχιοι, dormiebant per totam noctem, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς. παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον, ellychnium tota nocte ardet.

Παννυχίς, ίδος, ἡ, peruigilium. Liu. peruigilatio. Cicer. vigilia nocturna, pernoctatio, ſacrum nocturnum, quo vigiliæ indicuntur. Plat. 1. de Rep. παννυχίδα ποιήσουσι, peruigiliū agent. Chryſoſt. ἑορτὴ ἱερὰ, δεῖ, inquit, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ παννυχίδι ἐπιτελεῖν τὴν ἑορτήν.

Παννυχισμὸς, οῦ, nocturnæ vigiliæ, peruigilatio nocturna. Cicer. peruigilium. Plin.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, excubitor.

Πάννυχος, ου, ὁ, pernox, per totam noctem, παννύχιος, per ſolidam noctem. Odyſſ. ξ, νὺξ δ' ἄρα ζεῦς πάννυχος, i. διὰ πάσης νυκτὸς. πάννυχος πάτος, Nazan. in Orat. Ilia. 10. τί πάννυχοι ὕπνον ἄωτεῖς; Sophoc. in Aiace, νὺξ μεν πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, i. ita noctes ac dies gemebas, i. καὶ νύκτα τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν.

Πανόδυρτος, ου, ὁ, ſemper querulus, omnino lamentabilis, omnino lugendus. in Epigr. πανόδυρτος ἀηδὼν, Sophoc. omnino luctuoſa luſcinia. πανόδυρτος βοὴ, vox prorſus lamentabilis, libro 3. Macchab.

Πανοικεὶ, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, cum tota familia, πανοικί, ſic ſcriptum. Actor. cap. 16.

Πανοικεσία, ἡ, tota domus, Thucyd. πανοικεσίᾳ ἐξαναστάντες καὶ οἰκοῦντες, cum omni familia agentes.

Πανοικησία, ας, ἡ, familia vniuerſa. ἐν παντὶ τῷ ἐλλησποντίῳ πανοικησίᾳ ἐξελθεῖν, cum vniuerſis familiis & penatibus degere, niſi malis cum vniuerſis habitationibus & habitatoribus, Thuc.

Πανοικί, Aduerb. cū tota domo, nullo relicto. Lucas in Actis c. 16. πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ. Et πανοικὶ ἀπολέσθαι dicuntur qui funditus pereunt, veluti quum peſtilentia nullum in familia reliquum facit.

Πανοικίη, idem, τὸν χρῆ πανοικίῃ αὐτῷ γυναικί συνέπεσθαι, quem oportebat cum familia & vxore me comitari, Herodot. πανοικίῃ μιν ἐξαπόλεσεν, eum cum omni re familiari adeptus eſt, vel cū tota familia. Idem.

Πανοικίως, πανοικεσίᾳ: vt πανοικὶς ἀπολώλεται, cum tota domo abſorptus eſt.

Πανόλβιος, valde beatus, beatiſſimus, παμμακάριστος.

Πανομαῖος, perſimilis, poeticum, πανόμοιος, in Epigr.

Πανόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte ſimilis, perſimilis.

Πανομφαῖος, ου, Iouis epitheton, qui ab omni lingua colatur: à πᾶς & ὀμφὴ, vox: vel quòd omnium voces audiat. alij quod ad Iouem omnis, ὄσσα & ὀμφὴ, hoc eſt vox diuinitus miſſa, & futurum aliquid præſagiens referetur. Iliad. θ, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ, i. Sacra Panōphęo Danai de more litabant læta Ioui. Ouid. Metam. Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata tonāti. licet Panopæo vitio codicum ſcribatur.

Πανόπτεια, ἡ, hirundo, χελιδὼν, Euſtat.

Πανοπλία, ας, ἡ, integra armatura, vniuerſitas armorum Ambroſio interprete. Hierony. vertit vniuerſa arma. Hoc enim nomine intelligitur quicquid ad armandum in pugnam militem pertinet, i. πανοπλία: πανοπλίαν λαβεῖν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, Iſocrat. μετὰ τῆς πανοπλίας ἐπὶ τῶν πατρῴων εἶναι ἀποπέμπουσι τοὺς παῖδας, Ariſtid. de pueris Athenienſium.

Πάνοπλος, omnino armatus. Euripid. vt γραῦς πάνοπλος: itē totum corpus armis tegens.

Πάνοψ, nomen fontis Attici, Ariſt.

Πανόπτης, ου, q. oculatus, qui omnia oculis lucrare poteſt, πανόπτην de Argo dixit Euripides in Phœniſs. qui totus, vt Plautus inquit, oculeus fuit.

Πανόπτος, ου, ὁ, ἡ, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expoſitus.

Πανόπτειρα, quæ omnia videt. Suid.

Πανορμεὶ, omni impetu, toti viribus. ſcrib. & πανορμί.

Πάνορμος, ſtatio, λιμὴν ἀγχιβαθὴς, εἰς ὃν διὰ τοῦτο πάντα ναῦς καὶ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὁρμίζεται. πάνορμοι λιμένες, portus omnibus nauibus excipiendis apti, i. ὁδὸν τὴν ἔχοντες παντὸς ἀνέμου, Homer. ὀδ. ν: ſic Didymus.

Πανὸς, vel φανὸς, οῦ, ὁ, fax, lampas. vide Λυχνοῦχος apud Ammonium.

Πανοσπρία, ἡ, leguminum miſtura, Suid. ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις. Heſy. σωρεῖς συμμιγεῖς, πλῆθος, quæ ſignificatio metaphorica erit. apud vtrumque proparoxytonως ſcriptum eſt. quidā cenſent παροξυτόνως.

Πανόλης, cuncta perdens, Heſych. ἐξώλης: vel potius ὁ πάντως ἐξώλης.

Πανούργευμα, τος, τὸ πανούργημα, i. ἀπάτημα καὶ σόφισμα, aſtutia, factum aſtutum & callidum. Capitur etiam in bonā partem: Eccleſiaſtici cap. 1. ῥίζα σοφίας τίνι ἀπεκαλύφθη, καὶ τὰ πανουργεύματα αὐτῆς τίς ἔγνω;

Πανουργεύομαι, &c

Πανουργέω, ῶ. ήσω, α. κα. πεπανούργηκα, doloſè ago, callidè ago, ſum aſtutus. Ariſtoph. in Pluto, βλέμμ' αὐτῷ ἐστὶν ὅμοιον τι πεπανουργηκότι, vultus eſt illi ſimilis qui aliquid ſceleris admiſit. Ibid. δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν ὅ πεπανούργηκας. Demoſth. κολάζειν τούς τι κακοτεχνοῦντας καὶ σοφιζομένους, καὶ πανουργίᾳ πανουργοῦντας.

Πανούργημα, τος, τὸ, calliditas, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα, ſcelus, Sophocles.

Πανουργία, ας, ἡ, fraus, vafricia ſubdola, calliditas, δεινότης ἐπὶ τὸ χεῖρον, i. ſolertia minimè cōmendabilis, Ariſtotel. flagitium, malicia, Plato de Legib. Ariſtoph. pro crimine & ſcelere. πανουργία apud Iſocr. eſſe videtur ſolertia ſolicita & omnia tentans. propriè eſt πανουργία, calliditas, ſolertia quædam ad malè agendū longo vſu, & tractandis rebus omnibus quæſita: ſicut Latinis callidus dicitur à callendo, vel ab eo quòd vſu artis callū duxerit, non eſt verſutia vt Eraſmo placet. hoc enim eſt πολυτροπία, propriè. Eſt verò verbum medium: capitur enim & in bonam partem: Baſilius in prouerbia πανουργίαν διπλῆν ἐστιν ait: ἐπαινετὴν enim πανουργίαν, quandam eſſe, qua velut ὅπλῳ τινὶ προφυλακτικῷ ἐστι δεῖ καὶ διαφυλάττειν τοῖς φρονίμοις τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐναντίων. Affert exēpla τῶν Ἑβραίων καταπονουμένων ὑπὸ Αἰγυπτίων: Et obſtetricum σεσοφισμένων τὰ ἔργα τῶν Ἑβραίων. Καλὴ, etiam inquit, ἡ πανουργία τῆς Ῥεβέκκας.

Πανοῦργος, ου, ὁ, πάνσοφος, πάνυ φρόνιμος, propriè cum ſignificat qui omnibus in rebus verſatus eſt: à πᾶν & ἔργον, quaſi ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων. Verùm quia huiuſmodi callidi eſſe ſolent, factū eſt, vt accipiatur Atticis ſcriptoribus pro callido & fraudulento, verſipelli, hoc eſt, ὁ ἐν χρησοῖς πάσχων περίεργος, ardelio, maleficus: ei opponitur ἁπλοϊκὸς καὶ εὐήθης καὶ ἄπειρος, prima breui, Ariſtop. Gen. fœm. Eurip. ὀχληρὰ καὶ πανοῦργος βωμολοχία, turbulēta & malitioſa ſcurrilitas, Plutar. in Pericl. itē πανοῦργος, ſolers, prudens, c. 3. Prouerb. Salomon. & cap. 12.

Πανούργως, vafrè, aſtutè, doloſè, verſutè, callidè.

Πανόριος, Heſyc. πάνυ ὥριος omnino ſecundus.

Πανόψιον, ου, τὸ, ante oculos omnium inſigne, ſplendidū, vltimum, magnum. Iliad. φ, πανόψιον ἔγχος, ſplendida & fulgens haſta.

Πανασπιδία, ας, ἡ, πανοπλία, apparatus armorum, quō quis omnibus armis inſtruitur. Dicta vox à ἀσπίδος (aliàs ὅπλου) vt pars pro toto accipiatur: Interpr. Ariſtoph. Acharn.

Πανσέληνος, ου, ἡ, plenilunium, i. luna plena & Soli aduerſa. Plin. lib. 9. cap. 33. exponit lunam in orbem circumactam, lunæ cōplementum. τὴν αὔριον πανσέληνον, &c. ἐς τὴν αὔριον τοῦτο λαμπρᾶς ἡμέρας. Sophocl. ſic in Comment. manu ſcripto. κατὰ τὴν πανσέληνον, quum luna plena eſt, Plutarc. in Public. πανσέληνον χρόνος dicitur quum luna omnino plena apparet, quo tempore calida eſt & ſicca quodam modo, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. quæſt. 56.

Πανσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnipotens.

Πανσκοπος παῖς, in Epigr. πάνσκοπον ὄμμα Δίκης. Ibid.

Πάνσμικρος, omnino paruus.

Πάνσοφος, omnifaria ſapientia cumulatus, ſapientiſſimus, Dei epitheton apud Philo. de mundo.

Πανσπερμία, συσπερμία, omnifaria ſeminum mixtio, Ariſtot. lib. 4. cap. 3. de gener. Animal. ſementis fomes, Ficinus ex Timæo Platonis. Plutarch. ἀπ' ἀρχῆς γὰρ, τῷ παθεῖν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς, ita ſemen quoddam ex omnib. animi perturbationibus commixtum.

Πανστρατί, & Πανστρατιᾷ, & Πανστρατιῇ, cum toto exercitu, cum omnibus copiis, σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι, σὺν ὅλῃ τῇ στρατιᾷ.

Πανσυδί, & Πανσυδίην, & Πανσυδίῃ, & Πασσυδίῃ, omnino, prorſus, cum omni multitudine, cum toto exercitu, πανστρατί, Thucyd. πανσυδὶ διέφθαρται, omnino prorſumque interiit. Aratus. Σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀπόλλυνται. alij expon. πάσῃ τῇ ὁρμῇ feſtinantiſſimé.

Πανσυρί, apud Polluc. ſynonimum τῷ πανδημεὶ & πανσυδί, ſed dicit eſſe ἀπηρχαιωμένον.

Πανσύρτης, ου, ὁ, omnia trahens, ὁ πάντα σύρων. ex Sophocl. nimirum Electra vbi ſchol. quoque πανσύρτῳ πολλῶν ὀρέων τ' ἄχθεων expo. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακὰ καὶ τὰς πάσας ὁμῶς τῶν κακῶν ὀρμηθέντα.

Πανσίδιον, ὁ, legitur lib. 6. cap. 4. hiſt. plant. Theophr. in numero eorum quæ περὶ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλλα vt ſunt ὄνωνις & τρίβολος ac ſimilia Gaza omiſit, proculdubio quod ſuſpectum iudicaret, vt ſanè ſuſpectum eſt.

Παντάεθλος, qui in quouis genere luctæ peritus eſt, pro πάναθλος.

Παντάλας, miſerrimus, omnino miſer.

Παντάλαινα, παντάλαια, idem Euripid.

Παντάπασι, ex toto, vſquequaque, διὰ πάντων, paſſim, omnino ad modum, καθάπαξ, ὅλως: prorſus etiam in reſponſione. Plato Epiſt. 7. κἀγὼ, παντάπασιν, ἔφην. Cum Superlat. πρὸς τρόπον παντάπασι χαλεπώτατον, &c. omnino difficilem, Idem in Leg.

Παντάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, cunctos iuuans, omnibus ſufficiens.

Παντάναξ, omnium dominus, Ariſtoph.

Παντάσκιος, ου, ὁ, nuſquam vmbroſus, ὁ πάντοθεν σκιὰν μὴ ἔχων, apricus.

Πανταχῇ, vſquequaque Cicer. cui contrar. nuſquam: vbique vbiuis, πάντα τρόπον. πανταχῇ πάντως, paſſim, quoquouerſum, vndique, cum verbo στρέφω. πάντας πανταχῇ, quoquouerſus, paſſim. Plato Epiſt. 7. ὑπὸ γῆς τε καὶ τοπίοις ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως πλάνας πανταχῇ, ſub terra paſſim turpiter omnino atque miſerè oberrare, quoquouerſus circunferri.

Πανταχόθεν, vndique, vbique, πάντοθεν, κύκλοθεν.

Πανταχοῖ, &

Πανταχόσε, quocunque, in omnes partes, quoquouerſum, πανταχοῦ. Cum Genit. Alex. Aphr. in præfat. lib. 1. Probl. ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος, ſe vndique purificat. πανταχόσε τοῦ σώματος φέρεται, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Πανταχοῦ, vbique, vbiuis, quouis. Et conſt. utitur cum Genitiuo, vt πανταχοῦ γῆς, vbique gentium, Chryſoſt. πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, vbique terrarum. πανταχοῦ ὤν, vulgaris.

Παντέλειος, integer, ὁλόκληρος. παντέλεια, ἡ. ſacra Bacchi quæ tertiò quoque anno iterabantur, quæque exiſtimabantur aliis abſolutiora. Plut. Sympoſ. lib. 4. τοῖς μυσταγωγοῖς τριετηρικῶν παντελείας. Virg. 4. Æneid. trieterica Bacchi orgia.

Παντελῶς, παντελές. Πάντελῶς, abſolute, prorſus, planè, ex toto. πάντελῶς, ὁλοτελῶς. Lucæ c. 13. εἰς τὸ παντελές, prorſus.

Παντελής, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus, integer, Plato in Axioc. μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετὴν τῷ λόγῳ; Ariſtid. εἰς τὸ παντελὲς δύναται, ad plenum poteſt, cap. 7. ad Hebræos. εἰς τὸ παντελὲς μὴ δυναμένη ἀνακύψαι, omnino caput erigere non potens, Lucæ 13. τοῦτο τῆς παντελοῦς καθάρσεως, Nazanz. in Orat. item plenus, vniuerſus, ſeu vniuerſalis, Plut. συνεῖδε δὲ Λακεδαιμονίων ὅπως παντελεῖ στρέψειαν, fuſi cæſique ad vnum omnes Lacedæmonij.

Παντελῶς, omnino, planè.

Παντεπίσκοπος dicitur τὸ ἄγιον πνεῦμα, Nazan. in Orat. β.

Παντευχία, ας, ἡ, armatura, πανοπλία.

Πάντῃ, penitus, vbique, vndique, omni ex parte, paſſim. Vlpian. in Pand. οὔτε πάντῃ, οὔτε πάντῃ, οὔτε περὶ πάντων. Ariſtot. de mundo, πάντῃ περιωρισμένον, omnem in partem finitum. Lucianus, πάντῃ περιβλέπουσι, vndique circunſpiciunt. πάντῃ τὸ σώματος αἷμα ἀντισπᾶς, i. ἀντισπᾶν εἰς τὸ ὅλον σῶμα, Galen. ad Glaucon. reuellere & retrahere in vniuerſum corpus. τὸ πάντῃ ἀρχιμήτων, Plato de Legib. οὐδαμοῦ πάντῃ πῇ οὐδὲν ἐστιν, Galen. libro 1. ad Glaucon. πάντῃ κύκλῳ, circuncirca, quauis parte, qualibet parte, Ariſtotel. πάντῃ πάντως, quoquouerſus, vſquequaque. cui opponitur οὐδαμῇ οὐδαμῶς, vel μηδαμῇ μηδαμῶς. Plato in Epiſtol. ταῦτα φιλόσοφα ὄντα πάντῃ πάντως. πάντῃ πάντως μανία, Budæus in Epiſtol.

Πανήμαρ, per totum diem.

Πάντιμον γέρας, Sophocl. honoratiſſimum munus.

Παντοίη, & Ionicè παντοίη. ἐρρίφη, παντοίως. Philo de mundo, ἐν τοῖς παντοίοις ἄλλοις. Herodot. Polyb. ἄλλοι δὲ ἐποίησαν παντοίη. ſcribitur etiam diuiſim πάντῃ τῇ & πάντῃ τῇ.

Παντλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, miſerrimus, Euripid.

Παντοδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, q. omniſcius: vt παντοδαὴς ἀπαίδευτος, apud Laertium.

Παντοδαπός, ή, όν, dicitur & παντοδαπός omnigenus Virgil. Lucr. varius, valde multiplex, σύμμικτος, vndique mixtus, pro παντοῖος. Plato de Legib. παντοδαπὸς γίγνεται, aliud atque aliud fit, in omnes ſe formas transformat, Ariſtoph. παντοδαπὰ ζῷα, animalia omnis generis, ſeu animalia omne genus, vt Varro loquitur. & παντοδαπὰ πράγματα, res omnis modi. παντοδαπὰ πράγματα, Ariſtoph. παντοδαπαῖς ἐν ὥραις, διηνεκῶς, παντὶ καιρῷ διαπαντός, omni tempore. Theophraſt. de hiſtor. plant. libr. 4. cap. 6. καὶ παντοδαποῖς ... καὶ χροιᾷ.

Παντοδαπῶς, modis omnibus, ſeu omni modo, omnimodis, vel omnimode Lucret.

Παντοδύναμος, omnipotẽs, παντοδύναμον πνεῦμα, nihil non potens ſpiritus, nihil non valens, Nazan. Orat. ζ.

Παντοθεώς, qui omnia ciſtutiunt, Adamant. in Phyſiogn.

Πάντοθεν, Aduerb. de loco, vndique, vndequaque, ἐκ παντὸς τόπου. Odyſſ. ξ, οὐκ ἦν γὰρ κακὰ παντόθεν ἔσω.

Πάντοσε, Aduerb. vbique, vſquequaque, πανταχοῦ. Aratus, πάντοσε κεῖται.

Παντοῖος, α, ον, peruarius, omnifarius, Vallæ quicunque, numeroſus, multiplex, vniuerſus, multifarius, παντοίως ἐγένετο, ... ἰδεῖν αὐτὰς τι πάρα, omnino inſtitere precati Iones potem interſcindere. Homer. Iliad. γ, εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα, &c. i. παντοδαποὺς, genera omnia fraudis. παντοῖα σῖτα, omnis generis cibaria.

Παντοίως, quomodocunque, omnino, vniuerſis copiis.

Παντοκρατορία, vniuerſum imperium quod ſolus Deus obtinet, παντάρχία, Suid.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, omnipotens, vnius ac ſummi Dei epitheton, Nazan. in Orat. β. & Areopag. & παντοκρατορικός & παντοκρατορικὴ δύναμις apud eundem.

Παντολέκτης, ου, qui quicquid affertur accipit, Bud. in Epiſt. παντολέκται, ab omnibus petentes & accipientes, οἱ περὶ τὰ πάντα χαίροντες λαμβάνοντες καὶ αἰτοῦντες.

Παντολέτης, ορος, ὁ, omnia perdens, & exitium afferens, omnium corruptor. in Epigr.

Παντολιγοχρόνιος, vitæ breuiſſimæ, παντελῶς ὀλιγοχρόνιος.

Παντόλμος, ου, ὁ, audaciſſimus, omnia audens, Euripid. Adamant. in Phyſiogn. κακοῦργοι καὶ πάντολμοι.

Παντοπωλεῖον, τὸ, paruum balneum atque lauatio communiter omnibus lauandis inſtituta: quã ſupellectilem medicis Pollux tribuit.

Παντομιγής, vndique mixtum, παντοῖος.

Παντόμιμος, ου, ὁ, pantomimus, hiſtrionis genus ita dictum ab imitationis varietate, vt tradit Lucianus: & vt mimi ſic pantomimi etiam de poemate eius generis dicuntur. Dictus verò παντόμιμος, quaſi perſonam omnem imitaretur atque effingeret. Iulian. libro 17. D. de op. libr. Si libertus artem pantomimi exerceat, &c. Vide Bud. in Pandect. & Quintil. lib. 6. cap. 4.

Παντόπτης, ου, ὁ, omnia intuens, πανδερκής, omnituens. Valer. Flaccus lib. 5. Argonaut. Hæc tibi factorum genitor tutela meorum omnituens. Iouis epitheton, apud Sophoclem in Oedip. Colon quòd nihil ipſum lateat eiuſque aſpectum fugiat.

Παντοπωλεῖον, καὶ παντοπωλία, ἡ, mercatus omnium rerum, nundinæ, apud Pollucem. Hinc παντοπώλης, ὁ τὰ πάντα πωλῶν τις.

Πάντοσε, vndique, quoquouerſus, paſſim, in omnes partes. Iliad. γ, ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, i. πανταχόθεν ἴσην, κυκλοτερῆ. καὶ τὴν γαμφηλὰς, κύκλῳ φαείνας αἰχμὴν ἐκ βίβλου.

Παντότροποι θεοῦ ἀνάγκαι, Euripides: ſortes Dei variæ, omnis generis.

Πάντοτε, ſemper, ἑκάστοτε, διαπαντός. Matth. 26. ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε: πάντοτε ζῶν, ſemper viuens, in Epiſt. ad Heb. πάντοτε nõ dicitur, ſed ἑκάστοτε & διαπαντός, Phrynichus.

Παντοτελές, τὸ, ex opere facto corpus aliquod perfectum, inquit Paulus Iureconſult. tit. de verb. ſignificat. cap. 5. omni ex parte abſolutum.

Παντότολμος, Gregor. Nazan. in tragœdia Chriſti patientis, i. πάντολμος.

Παντοτρόφος, ου, ὁ, & Παντρόφος, ὁ καὶ ἡ, ſemper nutriens, omnium altor. In carmine Sibyllæ, ſcribitur, Παντοτρόφον κτίστην, ὅστις γλυκὺ πνεῦμα ἅπασι κατέθηκε.

Παντοχεῖον, idem cum πανδοχεῖον.

Πανοῦργος, vafer, improbus, audax. accipitur & in bonã partem, & ad Deum vniuerſi opificem refertur, teſte Euſtath. Iliad. ζ. Sophocl. in Aiace, σοφῷ πανούργῳ φωτὸς. καὶ ſubaudi, hoc eſt, ... πανούργῳ καὶ αἱμύλῳ, veteratori.

Πάντως, idem quod ἀπλῶς, omnino, continuò, prorſus, omnibus modis, Gaza, apud Theophr. hiſt. lib. 2. cap. 1. ἐκ τῶν ... γὰρ πάντως φύεται, πλὴν ὅπου ἄλλος. Aduerbium confirmandi, Lucæ cap. 4. πάντως ἐρεῖτέ μοι, &c. omnino dicetis mihi. Lucian. ... πάντως ἐθέλων τε καὶ ἄκων, velis nolis. οὐ πάντως ἔχω τὸ αἷμα οὐδὲ σάρξ, non vtcunq; ſe habet ſanguis eſt aut caro, Ariſt. lib. 3.

lib.1.de part. Animal. Dorienſes dicunt παντί, quibus proprium eſt circumflectere, quæ alioqui communiter graui accentu eſt, παντι.

Πάνυ, valde, admodum; priore breui Ariſtoph. Cum Superlatiuo Plato 2.de Republ. οἱ πάνυ ἀξιολογώτατοι, parum dignus ſocietate. Idem in Apolog. [illegible], vix tandem. πότερον ἑνὶ τῷ ἀρίστῳ δεῖ ἄρχειν ἢ πάνυ, vtrum vni viro optimo ſit danda poteſtas, an multis, Ariſtot.lib.3. Polit. πάνυ aliquando affirmanti Aduerb. id eſt, maximè. πάνυ μανθάνω, Ariſtop. prorſus intelligo. πάνυ χαίρω, Idem. verba ſunt renuentis. πάνυ etiam certe, Ariſtoph. in Plut. [illegible]. πάνυ σφόδρα, Plato in Apolog. πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω, hæc omnino dico, & vehementer quidem. ὁ πάνυ, illuſtris, clarus, potens admodum. Lucian. in Icaromen. ἐγὼ [illegible] τοῦ πάνυ Διὸς [illegible], id eſt, ab ipſo illo ſummo Ioue. τὸ πάνυ, penitus animitùm. τὸ πάνυ γε νῦν, Ariſtoph. Πάνυ τι & πάνυ τοι, frequenter, ſemè, magnoperè. [illegible], ſummoperè deſyderat voluptatem, Gaza de Senect. Πάνυ γε, & πάνυ μὲν οὖν, apud Xenoph. Platonem & cæteros, concedentis ſunt cum affirmatione, prorſus quidem, maximè, imò, ſanè quidem, καὶ μάλα, ita prorſus. Οὐ πάνυ, & οὐ πάνυ γε, non admodum. Xenoph. οὐ πάνυ γε [illegible], &c. Idem, οὐ πάνυ [illegible], non admodum ſuſtineo. Ariſtoph. [illegible] πάνυ [illegible], id eſt, omnino. πάνυ præcedente articulo emphaſim & celebritatem nominis ſignificat. ὁ πάνυ celebris vel nobilis ille. Bud.

Πανύπερχος, excellens, egregius. qui omnes ſuperat & in omnibus eminet.

Πανυπέρτατος, longè præſtantiſſimus, altiſſimus. éſtque propriè epitheton cæli. vnde Ariſtot. de mundo τὸν οὐρανὸν appellat πανυπέρτατον, id eſt, longè ſummum. Quare non rectè Apuleius, qui immenſum vertit.

Πανώρα, τροφός, nutrix. item ἀναδέσμη ſeu κεφαλὴ ἡ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσα, vitta, faſcia crines retinens.

Πανύστατος, ὁ, ἡ, vltimus, poſtremus. vnde Aduerb. πανύστατον, ad poſtremum. Sophocl. [illegible], [illegible].

Πανωλεθρία, ας, ἡ, internecio, pernicies vt nihil omnino ſit reliquum. Ponitur & aduerbialiter, funditus, perditè, ad internecionem. vide ſuprà per ὀ in 2. ſyllaba. πανωλεθρίᾳ δὴ [illegible], &c. Thuc. ad finem l.7. funditus, vt dicitur, Valla ad internecionem. πανωλεθρίᾳ [illegible], Ariſtid. [illegible], funditus euerſi.

Πανώλεθρος, ὁ, ἡ, &

Πανώλης, εος, ὁ, ἡ, pernicioſus, oppreſſus omnino. Sophocl. καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν, i. penitus perditos [illegible], Bud. in Epiſt. πανώλεθρον γένος, perditum genus. Ariſtoph. πανώλεθρον κακόν, exitiale malum. vnde πανωλέθρως. Aduerb. πανωλέθρως ἐξαπόλλυται, prorſus emoritur.

Πανωλία, ας, ἡ, pernicies.

Πανωπήεσσα, perſpicua, in Epigr.

Πάξ, calceamenti genus, indutu facile, Heſych. [illegible]: baxeæ. Plautus in Menech. Quis iſte eſt peniculus, qui extergentur baxeæ.

Παξαμάς, inquit Suid. Romana vox eſt, [illegible], ignem bis expertus, bis coctus panis quale eſt Buccellatum apud Am. Marcel.

Πάομαι, μ. πάσομαι, π. πέπαμαι, acquiro, ditatus ſum. Solō apud Plutarc. Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι, Οὐκ ἐθέλω. [illegible], Heſyc. poſſidere, parare.

Παός, οῦ, ὁ, affinis, amicus, cognatus, ὁ ἐξ ἐπιγαμβρείας οἰκεῖος. Nicander in Theriac. [illegible]. Interpres, ὁ γὰρ πηὸς tria ſignificat, φίλον, καὶ τὸν συγγενῆ, ἔτι δὲ καὶ τὸν ἐξ ἐπιγαμβρείας οἰκεῖον. Dixitque παὸς Doricè ἀντὶ τοῦ πηός.

Παπαῖ, papæ, βαβαί, Plat. de Leg. [illegible].

Παπαῖος, Papæus: ſic Iupiter dicitur à Scythis, Herodot. lib.4.

Παπαπαπαῖ, vox dolentis, Lucian. vel potius παπαῖ παπαπαῖ, βαβαί, βαβαιάξ.

Παπίας, πατήρ. Ariſtoph. in Veſpis, ὦ παπία.

Παππίδιον, &

Παππίδιον, quaſi paterculus, Ariſtoph. Veſpis, [illegible] vox eſt blandientis.

Πάππα, vox qua filij ad patres vtuntur reuerentiæ cauſa, vox puerorum patribus blandientium. Interpres Home. Iliad. ζ. in fine. Vide ἄττα.

Παππάζω, μ. άσω, π. ακα, inuoco auum vt infantes, patrem nomino, pappa dico ſeu voco, id eſt, patrem, Ariſtoph. Homer. Iliad. ε, Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν. Interpr. [illegible], [illegible]. Παππάζειν etiam proprium eſſe anſerum ait Pollux [illegible] loquens. Virgilio ſtrepit, & gratitat improbus anſer illi quiſquis fuit authori Philom. carminis inter Ouidij opera. Latini etiam pappare dicunt de pueris ſuum patrem vel nutritium (quem intelligit inquiens Iuuenalis Satyra 6. timidus prægustet pocula pappas) vocantibus. Perſius Satyra 3. Et ſimilis regū pueris pappare minutum Poſcis & iratus mammæ lallare recuſas. Pro cibum ſumere ita ſumpſit Plautus in Epid. Nouo liberto opus eſt quod pappet. Id dabitur, præbebo cibum. Dicitur & παππίζειν, αἰτεῖν πατέρα καλεῖν, quod & παππάζειν dicit Ariſtoph.

Παππάξ, & Παππαπαππάξ, vox eſt tumultuantis alui, imitatio crepitus ventris, Ariſtoph. νεφ.

Πάππας, ὁ, pappa, pater. Scythæ & Bithyni Iouem πάππαν vocāt, Cæl. lib.6. cap.43. in Genit. πάππα in Epigr.

Παππασμός, patris ab infante appellatio, Suid.

Παππίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ παππάζω, Cæl. lib.6. cap.43.

Πάπποι, pappi: Sunt verò, vt ſcribit Feſtus Pompeius, flores carduorum. ſic & Aratus in Phænomenis. ſunt qui [illegible] vocent, i. lanuginem ſeu paniculam, Dioſc. lib.3. c.133. Vnde ἀποπαππωθῆναι, abire in pappos.

Πάππος, ου, ὁ, auus ſiue paternus ſiue maternus. vnde μητροπάππος. πάππος ὁ πρὸς μητρός, auus maternus, Æſchin. πάππος ὁ πρὸς πατρός, auus paternus. πρόπαππος, proauus, Plato in Leg. δύο πάπποι, ἢ τρεῖς ἢ πλείους, auus, proauus, tritauus atque plures ex maioribus, Ariſtot. lib.3. Polit. Ariſtoph. in Auib. [illegible] πάπποις παρ' ὑμῖν. Item πάππος, barba inferiori labro adnaſcens: nam ſuperior μύσταξ dicitur. Et pro pappo, vide Πάπποι.

Πάππος etiam perſona erat Comica. Pollux, Ὁ μὲν πάππος, [illegible]. Erat & Satyrica perſona πάππος, καὶ [illegible] qui erat efferatior ſpecie [illegible], vt Idem ait.

Παπποσπέρματα, quæ pappo lanugine ſemen habent obductum, Theophr. lib.7. cap.3. hiſt. plant.

Παππώδη σπέρματα, lanuginoſa ſemina, Theoph. lib.6 cap.4. hiſt. plant. de carduis.

Παππωνυμικόν, vt patronymicon, [illegible] παππωνυμικὸς dicitur.

Παππῷος, α, ον, auitus, Demoſth. vide Trapezuntium in tertiam Philippicam Ciceronis. παππῷα, τά, auita.

Παπταίνω, μ. ανῶ, circunſpecto, circunſpicio, περισκοπῶ, διαπαπταίνω, περισκοπέω. τῇ δὲ [illegible], veſtigo & luſtro oculis, aſpecto, identidem reſpecto, obſeruo, ἐρευνῶ, quæro. Actiu. παπταίνων ἐς ἅπαντας, omnes intuens, Lucian. Aratus, [illegible], ad Iſthmum ſpecto, Plutarch. in Themiſtoc. [illegible] pro eodem, Muſæus. παπταίνειν [illegible] dixit Heſiod. ſpectare & conuertere oculos ad æquales. Item [illegible].

Πάπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, papyrus, & papyrum. Plin. planta in paluſtribus Ægypti: ex qua papyrus conficiebatur. Alex. Aphrod. in Problemat. libro 1. ὑγρανθεῖσα ἡ πάπυρος [illegible], papyrus humecta muſculos diducit & excitat. πάπυρος primus breuibus in Epigram. De papyro Plinius libr.13. capit.11. Theophraſtus hiſtor. lib.4. cap.9. vbi ὁ πάπυρος maſcul. gener. Dioſcorid. lib.1. cap.116. vbi fœm. πάπυρος, inquit, [illegible] & c. Papyrus ὁ βύβλος etiam dicitur, de qua Herodot. in Euterpe.

Παρ, apocopa poetica, pro παρά. Cum Genit. & Datiuo, vt παρ Διός, Homer. Iliad. β. & παρ δέ οἱ, παρ' αὐτῷ δέ. Idem cum Accuſatiu. in δ. παρ Μενέλαον ἔχοντο, ad Menelaum iuit. παρ ποταμόν, Idem Iliad. β.

Πάρα, pro πάρεστι, adeſt, adſunt. Heſiodus cum Datiuo, πάρα δ' [illegible], i. adſunt. [illegible], Hom. Iliad. α, Et cum Infin. Sophocl. [illegible] πάρα pro πάρεστιν, i. datur, licet, promptum eſt. Item pro παρείς, Ariſtoph.

Παρά, Præpoſitio cum tribus caſibus conſtruitur. Cum Genitiuo enim idem quod πρός, à, ab, ex: ſignificatque exitum à perſona, vt βοήθειά μου παρὰ κυρίου, auxilium meum à Domino: παρὰ τοῦ νόμου κελεύεται, à lege iubetur. Sic etiam παρ' ἐμοῦ, à me: Lucian. [illegible], Cicero, Sed etiam dicere ſe à me ſoluere: pro, de mea pecunia. παρὰ τοῦ τραπεζίτου [illegible], à trapezita ſoluere, Bud. in Annot. in Epiſt. αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, illorum preces, Iſocrates. οἱ παρ' αὐτοῦ, ad illum attinent, qui ex ipſius ſunt familia ſeu cognatione, Marci 3. τὰ παρ' αὐτοῦ, quæ ad ipſum attinent, Chryſoſtomus. [illegible] παρ' αὐτῶν [illegible], ex eorum corpore principem creari, Plutarchus in Numa. ὁ παρὰ πάντων [illegible], orum gratia, Xenophon. αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, Iſocrates. [illegible], pro παρὰ σοῦ, apud Platon. 2. de Republic. παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις [illegible] τὸν βίον, &c. apud deos & homines vitam eſſe iniuſto inſtitutam. Item ſupra, vt [illegible]. Cum datiuo ſignificat prope ſeu iuxta, refertúrque ad loca & perſonas, vt παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me verſatur. παρὰ τῷ κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum miſericordia. Ariſtoteles tamen ad Eudemum παρὰ τῷ θεῷ dixit, pro à Deo. Sic παρὰ κυρίῳ 2. Petri cap.2. παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, intra ſe habere. παρὰ τῇ συνηθείᾳ τῆς χώρας, Nazanzen. in Orat. pro more &

obſeruatione Scripturæ. παρ' ἀλλήλοις, ἐμφύλιοι, Hom. Iliad. παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις ἀπόλεσθαι, in bellis ciuilibus interire, Plutarch. in Othon. Cum Accuſatiuo ponitur pro ad, & ſignificat motum ad rem ac perſonam: παρὰ σὲ ἥκω, ad te venio. παρὰ σὲ ἔρχομαι, Xenophon, ad te venio. Plato de Republ. παρὰ σὲ ᾔειμεν, ad te ibamus. Idem ibidem, δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, huc ad nos ſæpius accede. παρὰ τοὺς πόδας ἐτίθεσαν, à pedes ponebant, id eſt, iuxta pedes, cap. 4. Act. Apoſt. παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀπέβλεψε, ad piſces reſpexit, Ariſtoph. πληγὴν παρὰ πληγήν, alternis verberibus, Idem. Item circa. Demoſth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, circa omne tempus. Et Xenoph. παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχήν, interim dum ille præeſt. παρὰ τὴν μῆνιν, dum iratus eſſet, Philoſtrat. in Heroic. Παρὰ intermiſſionem ſignificat, vt παρὰ μῆνα, ſingulis quoque menſibus interpoſitis & intercalatis. παρὰ μίαν, μίαν παρὰ μίαν, παρ' ἡμέραν, & παρ' ἡμέραν & τεταρταῖος idē ſignificant, tertio quoque die, diebus alternis, vt παρὰ δύο, id eſt, τεταρταῖος, quarto quoque die vel anno ſi ita explicetur. Aetius Serm. 9. cap. 6. παροξυσμὸς δὲ τοῖς μακρὰς ἀνέσεις, ἢ τὰς παρὰ μίαν. Paulus libro 3. cap. 10. ἢ τρίτης ἀνιοῦσι ὅτε παρὰ μίαν ἡμέραν, ὅτε δὲ καθ' ἡμέραν. Aetius Serm. 8. cap. 67. ἢ διδόναι μίαν παρὰ μίαν. Et Serm. 12. cap. 37. χρῆσθαι δὲ τῷ παρὰ μίαν σφοδροτέρῳ παρὰ μίαν τεταρταίοις. Conſtantinus Cæſar lib. 4. cap. 1. Agricult. παρὰ δύο ἢ τρεῖς. Polybius verò quum ait παρὰ τέτταρας ἡμέρας, non quatuor interpoſitis diebus intelligit, ſed quarto quoque die. Sic. παρὰ μῆνα τρίτον καταμήνια τοῖς πλείοσι φοιτᾷ, i. vno interpoſito menſe plurimis menſtrua mouentur, Ariſto. libro 7. Animal. Item propè, vt παρὰ τὴν τάφρον ὀρυκτήν, iuxta foſſam. παρ' αὐτήν, ἐγγὺς αὐτῆς, Homer. Iliad. Item cauſam cur quid fiat, demonſtrat, vt παρὰ τὸ εὖ ζῆν τὸ κλέος, gloria eſt, eo quòd bene viuatur. παρὰ τὸ μὴ γνῶναι, quòd non cognoſcas, Nazanz. in Orat. παρὰ τὸ παρὸν ἐδίδαξαν κεκωλυμένοι, quòd præſenſerint, prohibitus eſt, Demoſth. παρὰ τὸ ἀδικεῖν, id eſt, διὰ τὴν ἀδικίαν. Plato in Apolog. τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, ὥστε, &c. adeò periculum contempſit, ne turpe quippiam in ſe admitteret, vt, &c. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 15. παρὰ τοὺς τόπους καὶ τὸν ἀέρα, loci cauſa: vel propter. Item præter, vt παρὰ τὸν νόμον, præter legem: παρὰ τὴν γνώμην, præter ſententiam, præter opinionem: παρὰ τὸ πρέπον, præter decorum. Plato, παρὰ ταῦτα, præter hæc, extra hæc. παρὰ μοῖραν, τὸ παρὰ φύσιν. ὁ παρὰ γνώμην Καμίλλου διαγωνισάμενος, qui præter Camilli ſententiā certauit. παρὰ τοσαύτας οὔσας τὰς ναῦς λαμβάνουσι, παρ' ὅσας διέφθειραν, Ariſtid. omnes naues accipiunt, præterquam quas deſtruxerunt. παρὰ μίαν: & παρ' ἕνα, vno vel vna dempta. vide infra. Item vltra & trans. ὡς δὲ, παρ' ἐκεῖνα, παρὰ τὸν ποταμὸν φυγόντες ἐπεραιοῦντο τὴν ἀπὸ χώραν, trans fluuium fugiebant, Plutarch. in Camillo. παρὰ τὸν Ἀνίωνα ποταμὸν χώραν διένειμε, agrum diſtribuit trans Anionem, Idem in Publicola. Item à vel ab, vt παρὰ τῶν συμβούλων, à conſulibus. Theophraſt. hiſtor. lib. 6. ὁ δὲ χυμὸς παρὰ τῆς πίττης ἐστί. Plato, ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τούτου σωτηρίαν, exiſtimo ab hoc imprimis ſalutem eſſe. οἱ παρ' Εὐάνδρου Ἀρκάδες, Arcades Euandri comites, Plutarch. in Romulo. παρὰ τοῦ πικροῦ ὁ οἶνος φαίνεται γλυκύτερος, ab acerbis vinum dulcius ſentitur, Ariſtot. in Probl. παρ' ἀγγέλους ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι, infrà angelos diminuiſti eum puſillum quiddam, ad Hebræ. 2. Παρὰ, κατὰ τοῦ ὑπὲρ, id eſt, ſuprà, pro plusquam, vt Xenoph. in OEcon. dixit, ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, facilè enim vnus homo denis præſtat, vſque adeò refert tempus operis faciundi. Item præ: eſt præter, Philo de mundo, τῆς παρ' ὑπηκόους ἀρχομένους διαφορᾶς ἐνδείκνυται, domini præſtantiæ præ ſubditis demonſtratio. παρὰ τοῦτον μηδὲν φαίνεσθαι, ad hunc nihil videtur, id eſt, præ hoc, & comparatione huius. παρὰ Μωσῆν πλείονος δόξης ἠξίωται, maiori gloria quàm Moyſes dignus habitus eſt, cap. 3. ad Hebr. ὡς διηνεκῶς παρὰ τὸ μεγάλαυχον φαίνεσθαι, Nazanzen. in Orat. παρὰ ταύτας κρείττοσι θυσίαις καθαρίζεσθαι, potioribus quàm hæ ſint victimis mundatur, capite 9. ad Hebr. Item pro. Philo de mundo, παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν θραυσμάτων, ὅταν τὸ ὄγκον μείζω σώματα ῥιπτῆται βιαιότερα, id eſt, pro fragmentorum magnitudine, tum corpuſcula maiora, cum lapſus violentiores fiunt. Ariſtot. de mundo, παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη, id eſt interuallorum longitudine differentiam efficiente. vel, pro eo quanta eſt diſtantiarum longitudo & ſpatium. Παρὰ tempus ſignificans, vt παρὰ τὴν εἰρήνην, pacis tempore, Aphthon. in Progymn. Τὰ μὲν γὰρ παρὰ τὴν εἰρήνην χρήσιμα ἐστί, τὰ δὲ παρὰ τὸν πόλεμον εὐδοκιμεῖ, Quædam enim pacis tempore vſui ſunt, quædam belli tempus commendat. Vide infra παρὰ πότον, & παρὰ τὴν χρείαν. Item apud, contra, aduerſus, penes, per, inter, propter, ob, ſub, ſupra, intra, extra, poſt. πλὴν, niſi, ex, in, &c. παρὰ τὰς κρίσεις, in controuerſiis. παρὰ δὲ ὀκτὼ μὲν τοῖς ἀσπίσι τεταγμένοι, id eſt, in longum fronte protenſa erant viri quadraginta, Thucydid. παρὰ σμικρὰ παχθέντες, in exigua reciderunt, Herodot. παρὰ τῶν γραμμάτων σκοπεῖν, ex literis conſiderare. εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους, ſiquis alius modus extra hos ſit, Theoph. aſt. libro 6. capite primo, de cauſis plantar. παρὰ νόμον χαρίζεσθαι, gratiam alicuius antefero legi. παρὰ νόμους ἐναντιοῦσθαι, contra latas leges. Apud Platonem libro 1. de Republ. λόγον παρὰ λόγον ἀντιτείνειν, orationem orationi opponere & contendere. παρὰ σφᾶς αὐτοὺς πολεμεῖν, aduerſus ſe pugnare, Thucyd. παρὰ γυναιξὶ δὲ ὅπου, αἱ δὲ ἐν ταῖς γυναιξὶν ὁρᾶσθαι, Plato de Legibus. vbi Ficinus, ſed apud ipſas mulieres, mulieres illorum viri videantur, id eſt, inter ipſas mulieres. παρὰ ἐκκλησία, Thucydid. παρὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐκκλησιάζουσι, Athenis concionantur, Aphthon. παρὰ τὴν ὁδόν, per viam, in via, Lucianus, ὅτι πάντα παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν παρὰ τὰς στρατιάς, per omnem exercitum, id eſt, διὰ τοῦ στρατοπέδου, Thucydid. παρ' ὅλον χρόνον, per, Demoſthen. & Bud. παρὰ βαθμὸν γίνονται, fit per ſingulos gradus, Ariſtotel. in Problemat. ſect. 5. παρὰ τὸ πρὸς θάλατταν, quacunque parte ad mare ſpectat. Thucydid. παρὰ πότον αὐλεῖ, inter potandum tibia canit, Plutarchus in Galba. παρὰ τοῖς ἐπιδόσεσι λαμβάνεται, inter confabulandum aſſumitur, Dioſcorid. capite 6. libro 1. παρὰ τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτες, inter propugnandum ſtantes, Plutarch. in Othone. παρὰ τὴν μάχην κρείττους, Ariſtid. in pugna præſtantiores. παρὰ τὸ ἐᾶσθαι, id eſt, διὰ τοῦτο, Æſchin. παρὰ τὴν ἐμπειρίαν διασώζεσθαι ἐλπίδας, nautæ propter experientiam ſpem euadendi retinent, Ariſtot. libro 3. Ethicor. capite 6. ὅσα παρὰ τὴν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἀνθεῖ τε καὶ φύλλα φέρει, Dioſcorid. lib. 1. in Præfatione, quæ iam propria vi hyeme florent & folia pariūt, i. propter. παραύξεται αὐτὰ παρ' αὑτὴν, Ariſtid. id eſt, vt exiſtimo, augeſcens ipſa ſibimet comparata. παρὰ χρόνον ἔκλειψις, ob tempus defectio, Ariſtot. lib. 1. cap. 3. Moral. ad Nicomach. παρὰ τὸ ἐνδεῶς πάσχειν, penuria laborare. Bud. in Epiſt. παρὰ φυτὸν ἐλαίας, ſub olea, Homer. Il. παρὰ τὸ μέτρον συμφιλονεικεῖν, ſupra modum connitiis ingeſſere, Demoſthen. vide Gazam libro quarto, Grammat. de hac præpoſitione. Compoſita aut minuit, vt in παροξύνω, τὸ παρωξύνω: & παράσημος ῥήτωρ, i. malæ monetæ, id eſt, adulterinus orator. Aut propriè ſeu iuxtà ſignificat, vt παρακολουθεῖν, propè ſequi, ſubſequi, aſſiduum eſſe. Aliquando in iunctis verbis falſum quiddam & præpoſterum indicat, vt in παρακούω: παρορῶ. Interdum etiam in compoſitione vacat, Ariſtop. Interp. Ab ea præpoſitione manant & aliæ innumerabiles formulæ dicendi, de quibus hic etiam abunde ſatis, idque ordine alphabetico, vt

Παρ' ἀξίαν πράττειν, id eſt, indignam pati fortunæ iniuriam: id eſt, præter conditionem, dignitatem & meritum, Bud. in Epiſto. priorib.

Παρὰ τὴν ἀπουσίαν, per abſentiam, propter abſentiam, ex abſentia, Liban. in argum. Demoſt.

Παρ' αὐτίκα, ſtatim, ocyus, è veſtigio, Apollon. lib. 2. & 3.

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, protinus admiſſis delictis. Iuriſperiti dicūt, adhuc flagrantibus delictis. Demoſt. pro Corona, δεῖ καὶ αὐτοὺς μαθεῖν τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα ἁλόντας, eos quoque docere oportet recenti adhuc ſcelus admiſſorum memoria pœna affectos eſſe. Theodoret. in 5. Hiſtor. Eccleſ. παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα: τὸ πλημμέλημα, in ipſo facinore. Sic dicitur pro confeſtim παραχρῆμα, παραυτίκα, παραυτά, & παραυτόθεν.

Παρὰ τὸ βέλτιον μεταστρέφειν τὴν γνώμην, ſententiam in deterius vertit, Plutar. in Lycurg.

Παρ' ὅλον τὸν βίον, per totam vitam, à toto tempore vitæ.

Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphthon. miſeram ducit ſenectutem.

Παρὰ γράμμα, dempta litera, in Epigr.

Παρὰ τὸ δεινὸν γενόμενος, ereptus periculo, Plutarc. in Themiſt. παρὰ τὰ δεινὰ ἐν τοῖς κινδύνοις, &c. i. inter pericula, &c. παρὰ τὰ δεινὰ σφοδροὶ, qui promptè pericula ſubeunt.

Παρὰ δύο, quarto quoque die. vide Παρὰ.

Παρὰ τὸ ἔθος, ex more. νόμος παρὰ τὸ ἔθος οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὸ πείθεσθαι, vim nullam habet lex vt perſuadeatur, niſi ex conſuetudine. Ariſtot. lib. 2. cap. 6.

Παρὰ τὴν εἰσοδον, ſecus, iuxta, Ariſtoph.

Παρ' ἑκάτερα, vtrinque, Philo.

Παρ' ὀλίγον, propemodum, Demoſth. παρ' ὀλίγον ἦλθε ἀφελέσθαι ἡ πόλις ἀφελέσθαι τὴς Σαμίων τὸ κράτος Ἀθηναίων, parum abfuit quin Samiorum ciuitas, Athenienſibus maris imperium eriperet, Plutarc. in Pericle.

Παρ' ἕνα, vno minus, vno dempto, Plutarchus. παρ' ἕνα τοσούτους, vno minus totidem. Et propter vnum, vt apud Antiph. πολλάκις τῆς τέχνης τῆς τοιαύτης αἰ παρ' ἕνα ἄνθρωπον ἐγένετο πάντα, quòd nihil huiuſmodi propter vnum hominem fieri potuiſſet. Significat etiam ad vnum. Ariſtides, παρὰ ἕνα αὐτοὺς συνεσφάττοντο, ἢ παρ' ἕνα λαβόντες, confeſtim ipſos conuolutos ad vnum captum iri, &c.

Παρ' ἕν, propter vnum, vnius cauſa, Demoſt. ἕν παρ' ἓν ποιεῖν, viciſſim facere. Plutarc. in Opuſculis. Καὶ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ πολὺ δυνατὰ πταίειν, ὅσα συγχεῖν, ἢ πολλὰ πλάττειν ἢ συγχεῖν, ἢ ἐνίοτε παρ' ἓν ποιεῖν ὁμοῖα.

Παρ' ἐνιαυτόν, i. ſingulis annis, alternatim, alternis annis.

Παρ' ἔτος, idem. παρ' ὅλον ἔτος ὀφθαλμιᾷν, toto anno lippitudinem pati, Dioſc.lib.1. cap.153.

Παρ' ἡμέραν, ſingulis diebus, alternatim. παρ' ἡμέραν ἄρξει, alternis diebus imperare, Plutarch.in Fabio, παρ' ἡμέραν τρίτην, tertio quoque die, Bud.in Epiſt. Sophocl.in Aiace, τὶ γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, i. diei præterito ſe vel vitam adiiciens.

Παρὰ τὸν καιρὸν, tempore, tempeſtiuè, in præſens. Demoſt. παρὰ καιρὸν, ex temporum obſeruatione, Dioſcor.lib.1.in Præfatione. Syneſius, Αλλ' ἐν τῷ δυστυχεῖν παρὰ τὸν καιρὸν ἀτυχεῖν, refert autē quo quidque in loco feliciter cedat: vel, at verò locus ipſe refert ad felicitatis cumulum. Idem. παρὰ τὸν καιρὸν ἑκάστης, vno quoque tempore.

Παρὰ τοὺς κινδύνους παίζει, in periculo iocatur. παρὰ τοὺς κινδύνους τὰ δέοντα διδαχθέντες, in ipſis periculis per opera edocti, Plut.in Themiſtocle.

Παρὰ μέλος, ineptè. Eraſmus Chiliad. παρὰ μέλος ᾄδει in canendo numeros contemnit, diſſonat in canendo, Plutarch. in Themiſtocle.

Παρὰ μέρος, viciſſim, alternis. παρὰ μέρος ἄρχειν ἀξιοῖ, plus æqua par te ſibi imperij arrogat, Plutar. in Fabio.

Παρὰ μίαν, vna minus. Paulus 2.ad Corinth.cap.11. τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, accepi quadragenas plagas, vna minus. Item παρὰ μίαν, alternis diebus: ἡμέραν enim intelligitur ἡμέραν. παρὰ μίαν κινεῖται ὁ τεταρταῖος πυρετός, inquit Alex. Aphrod. i. vno die prætermiſſo mouetur.

Παρὰ μικρὸν, paululum. παρὰ μικρὸν διαφορᾶς ἅπτεσθαι, exiguum ſiue tenue diſcrimen attingere: paruam differentiam, Plutarc. παρὰ μικρὸν. Eſt enim παρὰ μικρὸν, (cui opponitur παρὰ πολὺ, id eſt, permultum) perpaulum vel perparum. Cicer. hoc eſt παρὰ μικρόν. Παρὰ μικρὸν, fermè, ferè, παρ' ὀλίγον. Lucian. ἡ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, & me fere totum detinebat. παρὰ μικρὸν συμβέβηκε, propemodum contigit, Gaza lib.4. Gram.

Παρ' ὃ, quamobrem. vide Παρὰ.

Παρ' ὅτι, quare in ordine alphabetico.

Παρ' ὃν, ita extulit Dionyſ.Halicarn.lib.6. ἀνὴρ παρ' ὃν τινα ἐν τοῖς πρώτοις τυχεῖν τῆς τιμῆς, i. vir cóprimis dignus qui hunc honorem obtineat.

Παρὰ τὴν ὁδὸν, obiter.

Παρ' ὀλίγον, vide Παρὰ ὀλίγον.

Παρ' ὅσον, vide in ordine alphabetico.

Παρὰ πάντα, ſupra omnia, Demoſt. Item in omnibus. Plato in Epiſt.7. ὁ πιστὸς ζῶν, παρὰ πάντα φιλοσοφίας ἐχόμενος, &c. in omnibus autem ſapientiæ ſtudio intentus & deditus.

Παρὰ πόδας, ad pedes propè, παρὰ πόδας, è veſtigio, Bud. in Ep. prior. Item proximè, ἐξ αὐτῆς: Syneſ. in Epiſt. δεῖ παρὰ πόδας ἀποδιδόναι τὴν χάριν, ocyſſimè, confeſtim.

Παρὰ πολὺ, vel παρὰ πολὺ coniunctim, contrarium habet vſum. Aliquando enim idem quod ἐκ πολλοῦ ſignificat apud Pauſaniā, Thucydidem & Plutarchum, vt παρὰ πολὺ τῷ τῶν ἐναντίων χρόνῳ, παρὰ πολὺ δὲ τῶν λακεδαιμονίων ἡττηθέντων. Gregorius, παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐναλλαγείσης, valde immutato ordine. Plato in Apologia, οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ, non enim putabam parum, ſed multum abfore, quominus damnantium atque abſoluentium calculi adæquarēt, &c. Interdum è contrario τὸ ἐναντίον ſignificat, ita vt παρὰ hic minuat, vt apud eundem Gregorium, ἡ δὲ τῆς ἐλπίδος παρὰ πολὺ τὸ ἐναντίον, i. ſin longè à meritis tuis dicendo abfuimus, & minus quàm pro ſpe noſtra ſucceſſit oratio.

Παρὰ προαίρεσιν, temerè & impudenter.

Παρὰ τὴν ἄκανθαν φύλλα ἔχοντα, Theophraſt.hiſt.lib.6.c.3. præter foliū minimè ſpinoſum, aculeis horrentia, vt Rhamnus, Tribulus, Ononis, Stoebe. D.

Παρὰ τὴν συμμετρίαν, ſupra modum.

Παρὰ τί, vnde, quam ob rem. Dinarch. aduerſus Demoſth. παρὰ τί οἴεσθε ταῖς πόλεσι τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ φαύλως πράττειν;

Παρὰ τὸ, iuxta illud.

Παρὰ τοσοῦτον, in Παρατοσοῦτον.

Παρὰ τοῦτο, in hoc poſitum eſt, penes hoc, in eo ſtat. Plat. 4. de Legib. ἡγοῦμαι γὰρ ἐγὼ μάλιστα παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει καὶ τοὐναντίον, Exiſtimo imprimis ab hoc ſalutem eſſe & perniciem. Iſocrates, οὐ παραμελήσαντες ὡς οὐ παρὰ ταῦτ' ἦν, exiſtimantes non hoc eſſe maximi momenti. Ariſtotel.1. Prior. Analyt. τὸ δὲ μὴ παρὰ τοῦτο συμβαίνειν τὸ ψεῦδος, non ex hoc pendere. Eſt verò οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστὶν, nō in his poſitum eſt rerum momentum, non hæc ad rem magnopere pertinent, Quale illud Luciani in 3. Non pondera rerum, non momenta ſumus. Demoſt.pro corona pleno ſermone ita dixit, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ γέγονε τὰ τῶν ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοιῷ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ καὶ τοιῷ διαλέξῃ εἰσί. Quod Cicero in Oratore ita retulit, Itaque ſe purgās Demoſthenes, negat in eo poſitas eſſe fortunas Græciæ

Παρὰ φαῦλον, in Παραφαῦλον.

Παρὰ φύσιν, contra naturam, ſupra ſexum. παρὰ φύσιν συναγόμενον μάχεται καὶ φύσιν αὐτὸ αὐτῷ εἰς τὸ οἰκεῖον ἀποβιάζεται, Plato in Timæo, quod præter naturam coactum eſt, ſecundum naturam renititur, ſeque reuocat in contrarium.

Παρὰ τὴν χρείαν, vide Χρεία. παρὰ τὰς χρείας, quum operę eſt pretiū, Demoſt.

Παρὰ χεῖρα, pro re nata ex tempore, παραχρῆμα, Nicander in Alexipharm. ὧν τι καὶ ἐμπελάσας χαλκήρεσιν ... παρὰ χεῖρα.

Παρ' ὥραν, intempeſtiuè.

Παραβαίνω, μ. ήσω, π. κα, traſgredior, prætereo, præcedo, iuxta eo, tranſeo, tranſfero, infringo, violo. Ariſtotel. 2 OEconom. παρέβησαν τρεῖς ἡμέραι, i. dies tres præteriit. Thucydid.5. παραβήσεσθαι τοὺς ὅρκους, iuſiurandum fœduſque violaturos. παραβὰς τὸν νόμον, Demoſth. Ariſtophan. in Veſpis. σὺ δὲ παράβαινε κύκλῳ, verte, & circunquaque procede. παραβὰς τὸν νόμον, Demoſt. παραβαίνεται, violatur. παραβεβάσθαι, Paſſiuè, irritum factum eſſe, violatum eſſe, Thucydid. παραβεβασμένος, apud Demoſt. παραβατός, violatus.

Παραβάκχος, ὁ, ὁ, furore correptus, debacchans.

Παραβαλλιτεύομαι, ὁ, ὁ, qui ſodali amicóve imponit, familiariū impoſtor, Euſtath.

Παραβάλλομαι, μ. οῦμαι, π. παραβέβλημαι, comparor. παραβληθῆναι, cōparari. Datiuo, Item audacia præcipiti periculum adeo, periclitor, παραβαλεῖς μάχεσθαι, οὐ χρῆναι παραβαλλέσθαι ... Thucydid. πολῖται ὄντες, καὶ πλεῖστα παραβαλλόμενοι, qui maioris diſpendij aleam ſubibant. στρατηγοὺς δὲ ἐν τῷ παραβάλλεσθαι χρησίμους, εὐτυχεῖς, duces adeundis periculis claros, Plutarch.in Pericle Homer.Iliad.9.cum Accuſatiuo dixit, αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, diſcrimini intrepidè me obiiciens: alibi παραβαλλόμενος ... Thucydid. Apud Ariſtophan. Ran. pro accedere ponitur, χωρεῖ δεῦρο πρὸς τὸ πλοῖον. χαρ. ὦ ὅπ παραβαλοῦ, accede, vel (vt Interpres inquit) ὅρμισον τὸ γὰρ τὴν ναῦν, hoc eſt, appelle nauem. Ibidem, ὦ σαυτὸν παραβαλοῦ τῇ κώπῃ, deſine. & remigio appelle. Pro depono: Herodotus, ἡμῖν ἀμφοτέρων παραβαλοῦμαι τὰ τέκνα, deponente vtroque liberos ſuos. vnde & pro deſinere. ... Plut. Sympoſ.libro 7. Item pono, appono. Plato 2.de Repub. ἀρνίου δὲ καλάμου τινὰ παραβαλλόμενοι, ſuper calamum quendam collocantes. Item παραβάλλομαι, aggero, comporto, periculum alicui creo. οὐδὲν παραβαλλόμενος σοφίας πέρι, nihil ad ſapientiam pertinens proferre, Herodot. παραβαλλόμενοι λίθους, lapides aggerebant, Thucydid. Et aliquando cum præpoſitione πρὸς. Xenoph. πρὸς ταύτην κτῆσιν τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς ... cum qua alia poſſeſſione amicus ſi conferatur, &c. Accipitur etiam παραβάλλεσθαι pro ἐξαπατᾶν, i. decipere & circunuenire: Thucydid. lib. 1. ὡς οὐδὲ πώποτε αὐτὸς τὰς πρὸς βασιλέα διανοίας παραβάλοιτο, quòd nunquam fruſtratus fuiſſet opinionem ipſius. vnde παραβλέβω. Παραβάλλομαι, obiicio, oſtento: quaſi προβάλλομαι. Plutarch.in Dione, Αλλὰ δεῖμαι ... παραβαλλόμενος. παραβεβλημένος, obiectus, προκείμενος. Datiuo. Ariſtophanes. παραβεβλημένοι ... id eſt, πρὸς αὐτὰς ... ἔχοντες, id eſt, plurimum ſpei permittentes, Thucydid. παραβεβλημένοι λίθοι ἔκειντο, lapides comportati iacebant, i. συμφορούμενοι πρὸς οἰκοδομίας, Idem.

Παραβάλλω, μ. αλῶ, π. παραβέβληκα, aſſimilo, confero, comparo, ſuffero: vt κώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν, id eſt, culicem elephanti conferre, Libanius: ſic Ariſtotel. de mundo. παραβάλλειν τοῖς κατ' αὐτὸν τοὺς ἐμφανεῖς λεγομένους λίθους, &c. πρὸς ἕκαστον αὐτῶν παραβάλλω τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου, cum eorum quolibet Euagoræ geſta contero. Iſocrates. παραβάλλειν πρὸς ἄλλους, conferre cum aliis, Ariſtoteles in Rhetoricis. Item admoueo, appono, adiicio, iniicio, conuicio, propono, παρατίθημι. τὰ φορτία παραβάλλειν, Plutarch. & τοῖς ἀμπέλοις παραβάλλειν κόπρον, id eſt, fimum miſcere, vt Plin. dixit. Tranſmitto, appello, applico, traiicio, διαβαίνω, διαβάλλω, vt ναῦς παραβάλλειν, ... Thucy. appellere naues, Cęſ. παρέβαλε ναυσὶ δέκα ἐς Σκυθίαν, rectā in Scyathum decem naues admiſit, Herodot. Actorum cap.20. καὶ τῇ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον, appulimus. obiicio: vt παραβάλλειν τοῖς θρέμμασι, Plutar. & παραβάλλειν τροφὴν τῷ κυνιδίῳ, apponere pabulum, Athen. & παραβάλλειν τὴν ἀμβροσίαν, Plato. Sic etiam obiicere feris, pro edendum obiicere, apud Latinos. Committo, permitto, indulgeo, & condono aliquid, & vtendum offero: vt mulier παραβάλλει ἑαυτὴν ... dicitur apud Suidam, quæ quæſtus gratia ſeſe homini indulget ignoto. παρέβαλε αὐτοῖς παῖδας τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, pueros eis commiſit linguā Græca imbuendos. παραβάλλοντες μισθὸν ... Ariſtides. Accedo, incido, διαβαίνω, appropinquo: vt κλαιόντων παραβάλλοντες εἰς Θήβας, Plutarch. in

Demoſthene. & παραβάλλειν εἰς ἡδονὰς, id eſt, applicare ſe ad voluptates, Ariſtot. Ethicor. 7. & Politic. 7. Flecto, torqueo, vt παραβάλλειν τὰ ὀφθαλμώ, oculos intorquere, limis oculis toruiſque aſpicere, Athenæus. & Ariſtoph. Nub. ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλεις, oculos intorquet. Sic παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, Plato, quemadmodum ij ſolent facere, qui aurem alteri admouent ad auſcultandum. ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς, meis verbis inclina aurem tuam, cap. 5. Prouer. Salom. Et παραβάλλειν τὸ ὅτερον εἰς πλάγιον, in latus conuertere, Xenoph. de lepore fugiente, & à canibus oppreſſo. Adambulo. Plutar. in Cat. καὶ πολλάκις ἱππέα περιβάλλειν ὁ κράτος. Plato de Rep. 8. ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, quoties congrediuntur inuicem principes ac ſubditi. Quo in loco παραβάλλειν ſignificat ex æquo & ſocialiter ingredi vel equitare, non comitum numero locóque. Eſt etiam παραβάλλειν, in medium afferre. Alexand. Aphrod. λύσεις ἀθρόας τούτοις παραβάλλουσι, id genus quæſtionum ſolutionibus mandare cōtendunt: ſic vertit Gaza. Παραβαλεῖν, laxare, χαλάσαι, vt παραβαλεῖν κώπην, Ariſtoph. ὡς πλησίον παραβαλῶ σοι γομφίους.

Παράβασις, εως, ἡ, tranſitus. & Ciceroni tranſgreſſio, periurium, præuaricatio, diuerticulum, digreſſio, error. παραβαίνω χορός, prodeo in medium, Ariſtoph. Pro παράπτωμα, delictum, legis violatio: Paulus ad Galatas 3. de Lege loquens, τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη, propter delicta lex indicta atque addita. Et apud Poetas παραιβασίαι. Heſiod. in Theogon. de Parcis, αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν, quæ peccata animaduertunt hominúmque Deúmque. Παράβασις in Comœdiis dicebatur, quum chorus ad populum conuerſus, aliquid extra fabulæ argumentum loquebatur. Quia autem hæc plerunque à poetis exponebatur verſibus anapæſticis, ideo & ἀνάπαιστα illa dicebatur. Eſt autē παράβασις τελεία, quæ habet verſuum quaſdam cæſuras, eiúſque partis nomen erat κομμάτιον, vide Comment. Ariſtophanis.

Παραβάτης, ου, ὁ, q. tranſgreſſor, legis violator, παραιβάτης, ſocius in curru, dominus currus, genus militum, miles in curru pugnans, auriga. vide Parer. Alcia. vnde παραιβάτις gen. Fœm. Apol. Rhod.

Παραβατικὰ μαλίσματα, verſiculi parabaſeos comicæ, Interp. Ariſto. Veſpis.

Παραβία, ας, ἡ, genus potionis ex milio & conyza. Cæl. libro 4. cap. 26.

Παραβιάζομαι, &

Παραβιάζω, cogo, adigo. Luc. in Act. cap. 16. παρεβιάσατο ἡμᾶς, nos coegit Item violo.

Παραβλάπτω, oblædo. Chryſ. τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; quid hominum generi nocet?

Παραβλαστή, ῆς, ἡ, idem quod παραφυάς vel παραφυάδες, & παραβλαστήματα, Plinio adnata (qui & agnata membra vocat in animalibus) aliiſque adnaſcentia, ſiue appendices atque in plantis ramuli qui iuſto germini agnaſcuntur & ſuccreſcunt, quaſique proles noua atque aſcititia è caule ſponte pullulant: quod ſi ab radice, potius ſtolones Latinè dicuntur, quæ ipſi Plinio inutilis eſt fruticatio. Pollux Onomaſtici lib. 7. Ὀνομάζοιτο δ' ἂν τῆς ἀμπέλου, τὰ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τὸ στέλεχος, αἱ παραφυάδες, ἃς εἴποις ἂν παραβλαστήματα, ἃ κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἀναβλαστήματα, αὐτομαλίας καλοῦνται. Theophraſtus libro 1. capite 4. de hiſtor. plant. Ἔχουσι γὰρ ὥσπερ ἰδίαν τινὰ συνοχὴν καὶ χρόαν καὶ δέρματος, ἀπαράβλαστοι δὲ καὶ ἄβλαστοι, ἔχουσι φλέβας. αὗται καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὅμοια εἰσι τῇ ῥίζῃ, καὶ μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλαστὰς ἔχουσαι καὶ ὑπεζύγηται. Quo loco Gaza non rectè tranſtulit ἀπαράβλαστος inſociabile, & παραβλαστάς ramulos: pro quibus ſine adnatis, & adnata dicere oportebat. Legendum verò pro ἀπαράβλαστον, ἀπαράβλαστον, id eſt, παραβλαστήματα μὴ ἔχον: quod & ἀπαράβλαστον ἐκ τοῦ καυλοῦ dicitur. Theophraſtus eiuſdem operis libro 7. capit. 4. de Laconica lactuca. αὕτη δὲ τὰ μὲν φύλλα ἔχει σκολυμώδη, ὀρθὴ δὲ καὶ ὑψηλὴ, καὶ ἀπαράβλαστος ἐκ τοῦ καυλοῦ. Athenæus libro 2. citat verba Theophraſti, ſed in eius codice corruptè quoque legitur ἀπαράβλητον pro ἀπαράβλαστον. Interpres, non repullulat ex Thyrſo: rectè quidē, vt malè Gaza & Hermolaus in Corollario, non brachiata eſt. Nam brachiata vitis Columellæ lib. 6. aut vlmus ab radice brachiata Plinio lib. 16. cap. 30. aliud longè diuerſum ſignificat: brachia enim in hoc ſignificatu, id eſt, ἀγκῶνας καὶ ὄζοι, vnde brachiatus. id eſt, ἀγκωνώδης καὶ ὀζώδης. Hinc intelligitur quid παραβλαστάνειν, nempe adnata emittere: vnde παραβλαστικὰ φυτὰ dicuntur. Theophr. hiſtor. lib. 2. cap. 8. καὶ κοπέντος ἀπὸ τῆς ῥίζης παραβλαστάνειν. Plinius lib. 13. cap. 4. germinantes rurſus ab radice ſuccisæ. Idem Theophraſt. in primo de hiſtor. cap. 5. ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῆς ῥίζης, quæcunque ab radice pullulant, vt dixit Virg. vel ſoboleſcunt ab radice & fruticantur, iuxta Ciceronem. Idem cap. 8. ἔστι δὲ αὐτὸ τρόπον, τινὰ καὶ τῆς παραβλαστικῆς ἢ ἀπαραβλάστου ἰδ[illegible], i. hoc verò iſtius modi eſt atque naturæ. quatenus nonnullæ ſoboleſcunt, aut minimè fruticantur. Quæ Gaza ita reddiderat, Ab his proximū vel illud quodammodo eſt, alias procreandæ ſobolis vim retinere, alias carere. Idem Græcus author ita ſcribit capit. 9. eiuſdem libri, εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαστικαὶ ὥσπερ τὸ κλῆμα, καθάπερ ἡ ἄμπελος, μία δὲ ἀπαράβλαστος, καθάπερ ἐλάτης: loquitur autem de radicibus. Et lib. 4. cap. 2. ait, ἐκ τῶν κάτω παραβλαστάνειν, vbi repono παραβλαστάνει. Quod Plinius lib. 13. c. 8. plātigera imis partibus, tranſtulit. Idem Plinius cum ait lib. 17. cap. 10. radicibus pullulantem ſobolem τὰ παραβλαστάνοντα ἀπὸ τῆς ῥίζης exprimit (cuius rei actio παραβλάστησις appellatur, quaſi pullulatio) vt ἀναβλαστήματα ſobolem repullulaſcentem dixit Columella li. 4. cap. 14. Dicitque Cato Rei ruſticæ c. 51. Ab arbore, abs terra pulli qui naſcentur, eos in terram deprimito: vbi τὰς αὐτομαλίας καὶ παραβλαστὰς ἐκ τῶν κάτω, pullos nominat, vt & ipſe eius exemplo. Plin. lib. 17. c. 10. vide Παραφυάς & Παραφυάς.

Παραβλαστάνω, Παραβλάστημα, Παραβλάστησις,

Παραβλαστικὸς, ſupra in Παραβλαστή.

Παραβλέπειν, obliquare oculos Ouidio: quod ſæpe fit quum diſſimulant homines, ſe videre quod vident, & non recta facie, ſed tranſuerſa intuentur: cui opponitur ἀτενίζειν, id eſt, immotos tenere oculos Ouid. vel oculos intendere. Plin. intuerique aliquid acrioribus oculis, vt Quintilianus loquitur. Ariſtoph. Ἐκκλησιαζ. ἐβλέψατο πρὸς τὰ πλησίον παραβλέπουσα θατέρῳ, id eſt, τὰ ἀγαθὰ βλέπουσα, vt obliquo oculo limare commoda alterius dicit Horatius, quòd ita inuidi aſpicere ſoleant: vt contrà irretorto oculo ſpectare idem dixit de viro bono minimeq; inuido. Παραβλέπειν intelligit Virgilius inquiens, tranſuerſa tuentibus hircquis: Quia & his Terentius in Eunucho, ego limis aſpecto Sic per flabellum clanculùm, i. παραβλέπω. Idem Ariſtoph. in Veſpis, ὁ δ' ἀπεχαρίτωσεν παραβλέψας φησὶ θατέρῳ, εἶτα μεγάλα ἀπαλέγει τῶν τυραννίδων. quod tamen altero oculo improbè vel toruè aſpiciens (i. ὑποβλέψας, non verò παραβλέψας propriè, vt ſuo loco dicetur) tranſtulit Budæus. Ariſt. in 1. Meteorol. de Cometa, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ οὐκ αὐτὸν, ἀμυδρῶς γίνεταί τις φαίνεσθαι, παραβλέπουσι δὲ ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλείον, limis tranſuerſiſque oculis modicè aſpicientibus, pluſculum apparebat. Idem in Problematib. ὅταν εἰ μόνον τις παραβλέψῃ, διὰ τὴν [illegible] ἤδη γίνεται, ſi tantùm quis retorto atque obliquo oculo aſpexerit: vt ſtrabi aſpicere ſolent, qui ob id παραβλῶπες dicuntur, i. διέστραμμένους ὀφθαλμοὺς διεστραμμένοι, καὶ παρορῶντες Suidæ. Et quia ſtrabi καὶ παραβλέποντες, parum acutè cernunt, ideo παραβλέπειν non modò παρορᾶν ſignificat, ſed etiam hallucinari, cæcutire. Lucianus, Οὐ Μένιπποι οὗτοί εἰσιν ὁ κυνικός; οὐ μέγα ἄλλο, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους, niſi ego hallucinor, omnéſq; pro Menippis accipio.

Παράβλεψις, εως, ἡ, hallucinatio, στραβισμός.

Παράβλεμμα, idem.

Παραβλήδην, ſimulatè & doloſè, παραλογιστικῶς, perperā, obliquè. Homer. Iliad. δ. κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων, ſubdolè verba faciens: vbi Interpres, παραβλήδην, παραβολικῶς, ἀνταποδοτικῶς ὁ παραβάλλων τὴν αἰσχύνην τοῦ λόγου πρὸς ἕτερον ἀποστρέφων. Item per comparationem aut ſimilitudinem, ἐκ παραβολῆς ἢ ἀντιπαραθέσεως. Apollon. 1. Argon. αὐτὰρ ὁ τήν γε παραβλήδην ὀαρίστυν, id eſt, viciſſim & ſecundo loco, altrinſecus. & lib. 2. οἱ τοὺς δ' ἐφίλουν παραβλήδην ἀγόρευεν, id eſt, alternis. Nonnus, τοῦτ' ἐκείνοις ἐνίσπε παραβλήδην ἀγορεύων, id eſt, per parabolam. ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν. Παραβλήδην, æquali diſtantia, quaſi æquidiſtanter, παραλλήλως. Aratus, δοιοὶ πάντα παραβλήδην.

Παράβλημα, equorum pabulum Homero. propriè quod obiicitur animalibus comedendum. παραβλήματα παραβαλεῖν. Xeno. lib. 2. Omiſſorum.

Παραβλητικὸς, adiectitius, comparabilis.

Παράβλητος, ου, ὁ, idem.

Παραβλύζω, ſcaturio, καὶ παραβάλλω, ἀποπτύω, vt apud Suidam, Εἶτα ἐπιθεὶς αὐτὰ καὶ παραβλύσας τὸ περιττὸν, ὅπερ ἦν τὸ μὴ πάχος ὑπῆρχε, quod nimium erat & ſuperfluum, vbi reieciſſet atque refudiſſet ſcaturiginis inſtar.

Παραβλώπης, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ καὶ ἡ, ſtrabus, ſtraba, limis aſpiciens. διέστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, παρορῶν, διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις. Hom. Iliad. 9. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, de Litis loquēs. παραβλῶπες ὀφθαλμοί, oculi ſtrabi. Lucian. de Therſite, vide Παραβλέπειν.

Παραβοάω, acclamo.

Παραβοήθεια, adiumentum, adminiculum, auxilium, Plato de Legib.

Παραβοηθέω, ῶ. ήσω, η. κα, adiuuo, ſuppetias fero, Thucyd. Actinū Accuſat. & Datiuo. παραβοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόφῳ, ſubſidium ferens iis, qui tumulum occuparant, Plutar.

Παραβολάδην, ἀνταποδοτικῶς, παραβλήδην, Interp. Hom. Iliad. Apoll. Rhod. pro ἐκ διαδοχῆς.

Παρεμβολεῖν, extra vallum tentoria habere.

Παραβολὴ, ἡ, ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, i. conferre. comparare, comparatio, collatio. Quintilianus lib. 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero vocat collationem, lōgius res quæ comparantur repetere ſolet:

vt tam

vt tàm fortiter apud Hipponē fecit Scipio, quàm vterq; apud Vticam Cato. Donato verò, Parabola eſt rerum genere diſſimilium cōparatio: vt, Qualis mugitus fugit quum ſaucius aram Taurus, & incertā excuſſit ceruice ſecurim. A Græcis παραβολὴ ita finitur, παραβολή ἐστι λόγος διὰ ὁμοιότητος τὸ ἀσαφὲς σαφηνίζων. vel hoc modo, Παραβολή ἐστι, παράθεσις πραγμάτων παρ᾽ ἄλλα τεθέντων ἐχόντων κοινήν τινα ὁμοιότητα. Fit autē comparatio triplici de cauſa, augmenti, efficacitatis, atque euidētiæ ſiue perſpicuitatis, id eſt αὐξήσεως, ἐνεργείας, καὶ σαφηνείας, licet Cicero vbi ἐνάργειαν dixit, σαφήνειαν ponere debuerit. Euiuſq; quatuor ſunt genera. Nam fit collatio vel in ſimilitudine [illegible], Affectuum aut caſuum cōparatio, vt apud Homerum, Ὡς δ᾽ ὅτε [illegible], &c. Mouentis affectus (diſpoſitionem vocant, id eſt, διάθεσιν καὶ σχέσιν, cui opponitur [illegible] id eſt, affectus manens Ciceroni, aliiſque habitus) cum eiuſmodi collatio, vt, [illegible]. Naturę proprietatiſq., vt, [illegible], Iliad. ζ. Actionis cuiuſdam, vt, [illegible], &c. quidam παραβολὴν exponūt ænigmaticam quādam comparationem vel allegoricam. Παραβολή, concurſio. Plato in Tim. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, Cicero, Fuſiones autem deorum, & inter ipſos deos concurſiones. Eſt & Mathematicis in conica ſectione ſua παραβολὴ καὶ ὑπερβολή. Παραβολὴ item Arithmeticis atque Geometris, partitio ſiue diuiſio καὶ μερισμὸς, ratio multiplicationi contraria.

Παραβολικός, ἡ, ὁ, comparatiuus. παραβολικὸν ἐπίρρημα, Gaza libro 4.

Παραβόλιον, τὸ, &

Παραβόλιον, vide Παρακαταβολή.

Παράβολος, ὁ, ἡ, animi præceps. Virgil. ſtolidus, ineautus, qui non tenet modum, audax. Socrates Sozomenus, [illegible] παράβολον μάχεσθαι. Quæ ſic Caſſiodorus hiſtor. tripart. lib. 11. Dum aliquo tempore in amphitheatro Conſtantinopoleos ſpectaret, cepit clamare populus, crudeli beſtiæ artifex parabolus pugnet. Plutarc. de Cæſare, [illegible] παράβολα καὶ [illegible], nulla ratione ad res dubias & incertas rapitur, Plutar. in Themiſt. Idem in Fabio, [illegible] παράβολος καὶ ἰταμὸς, vir manu ſtrenuus & promptus impetu & audacia. φαρμάκῳ παραβόλῳ, [illegible], Idē in Publicola: ancipiti atque dubio medicamento. παράβολος θρασύτης, proterua audacia, Idem in Numa. Plinius in Epiſtolis, Sūt enim mirabilia, quę maximè inſpectata, maximè periculoſa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. Dicitur & in bonam partem παράβολον ἔργον, i. audax facinus, Polybio, [illegible] παράβολον καὶ καλὸν ἔργον. Cicero hoc proiectum, & proiectā audaciam dixit: pro Cluentio, Quorum eminet audacia, atque proiecta eſt. παράβολον [illegible], apud Iſocr. pro bello ponitur, auſo ſcilicet diſcriminis pleno: quod & [illegible]. Poly. παράβολον καὶ ἐπισφαλὲς, periculoſum ac minimè tutū. Et alibi, παράβολα καὶ δεινὰ, pericula atque diſcrimina. Idem, παραβολώτερος ἀγὼν, periculoſius certamen. Hinc Iuriſconſulti Parabolanos vocāt medicos in valetudinariis, i. xenodochiis, quaſi παραβόλους. Significat etiā [illegible], adulterinum, non germanum. Ariſtop. Veſp. [illegible] παράβολος. παραβολώτερος [illegible], dū voluptatum gratia largius cupit acquirere, ſe verſutius periculis audentiúſque obiicit, Plutar. in Galba: ſic Philelphus.

Παραβόλως, temerè & periculoſè, [illegible], & audacter, τολμηρῶς. Παραβόλως etiam præter opinionem, inſperatò: Polybius, [illegible] παραβόλως.

Παραβόρειος, qui tranſuerſo Aquilone perflatur, i. à latere.

Παραβουλεύομαι, perperam conſulo. Paulus ad Epheſ. παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, non habeo rationem vitæ.

Παραβοῶσι, acclamant.

Παραβραβεύω, σ. ευσω, π. ευκα, determino, brauium intercipio, debito præmio fraudo. Actiu. Accuſ.

Παραβραχὺ, paulominus, propemodum.

Παράβυσμα, vide Παρέμβλημα. id quod aliis ſerſercitur & inculcatur, intruditur, vt τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis ſarcinis interſeruntur.

Παράβυστος, lectus paruus, qui ſub maiori poni ſolet. Apud Pollucem, [illegible] παράβυστος, [illegible], vt dixit Hyperides. Dicitur [illegible] παραβύσματα, i. [illegible]. Heſychio παράβυστον, [illegible]. Παράβυστον, τὸ, παράβυσμα, cento, quod infarctum, παρέμβλημα. Alex. Aphrod. 8. Topic. [illegible] παραβύστῳ [illegible].

Παράβυστος, ὁ, ἡ, abſcōditus, παρακεκαλυμμένος, ἐμβεβυσμένος, propriè verò in conuiuio παράβυστον ſedere, vel ex παραβύστου dicitur is qui aliis conuiuis velut intruditur à conuiuatore, aut qui ſuperueniens ſeipſum intrudit vt οἱ παράσιτοι & [illegible] interdum etiam familiares. Plut. Sympoſ. lib. 1. Probl. 2. ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου κατακείμενος. Sic etiam dicitur locus quidam ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Interpres Ariſtophanis. Vnde forum Athenis in obſcuro vrbis loco ſitum, in quo minimæ quæque lites agebantur, parabyſtum dicebatur. De quo Pollux libro Onomaſtici 7.

Παραβύω, σ. ύσω, π. υκα, inculco, inſercio, & quidem iuxta, ſeu præter alia. κἀκεῖνό που παράβυσον, atque illud inſere, inculca, adiice. & inter comedendum παραβύοντα τὰς ἐνθέσεις, qui buccas inculcat ori. Item παρακαλύπτω, oculo, velo, abſcondo.

Παραβώμιοι ἱερεῖς, ſacerdotes qui apud aram ſunt vel à latere aræ. Lucian.

Παραβώμιος ἀκτὴ, littus apud quod eſt ara, Sophocl.

Παραγγέλῃς, παρηγορῇς, conſoleris.

Παραγγελία, ας, ἡ, præceptum, præceptio. Ariſtot. Ethic. 2. οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνην, οὔθ᾽ ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, neque ſub artem, neque præceptionem vllam cadit. Actorum cap. 16. παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς, quum tale mandatum accepiſſet. Paulus 1. ad Timoth. cap. 1. ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, hoc mandatum commendo tibi. Παραγγελία, nuntiatio, relatio, interdictum, edictum, ambitio honoris, prenſatio, *brigue*, Bud. in Epiſt. poſterioribus petitio magiſtratus, ambitus & preces amicorum pro reis cauſam dicentibus, Demoſth. [illegible]. quam conſuetudinem ſatis expreſſit Æſchin. cōtra Cteſiph. quum inquit, [illegible]. Themiſtius in Sophiſta, [illegible] παραγγελίας, i. prenſatione atque ambitione. Dicitur & [illegible] à Demoſth. & παράγγελμα, adhortatio.

Παραγγέλλω, μ. ελῶ, π. ελκα, admoneo, hortor. Plat. Epiſtol. 7. παρήγγελλεν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς [illegible], me cohortabatur & meos, vt accingeremur ad ſumendum de Dionyſio ſupplicium: id eſt, παρεκάλει. Item inuito: vt παραγγέλλειν εἰς τὰ δεῖπνα, Lucian. Item condico, conſtituo. Plato in Phædro, [illegible]. Item accerſo amicos, apud Lyſiam: [illegible], Conuocauit Samuel populum ad Dominum in Maſphat, cap. 10. lib. 1. Regum. Παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν, nomen ſuum profiteri in petitione magiſtratus: Inde pro prenſare & ſupplicare, atque ambire. Appianus τῶν ἐμφυλ. lib. α, [illegible]. Παραγγέλλω, ſupplico, precor, Demoſth. de reconc. [illegible], vnde παραγγελία, pro prece amicorum. Ex quo & pro candidatum eſſe, ambire magiſtratum, & [illegible] ponitur. Qui enim candidati erant, denunciabant amicis, & eos accerſebant [illegible], vt παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν, [illegible], Plutar. Idem in Catone, παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν, petere magiſtratum. [illegible], petendi conſulatus poteſtatem fecit volentibus, Idem in Publicola. Item mando, indico, præcipio, iubeo, edico, impero, refero, annuntio, [illegible] παρήγγελλε πᾶσι, omnibus mandabat vt coronarentur. Plutarch. in Lycurgo. Paulus 1. ad Corint. c. 11. τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, hoc vobis referens renuntiánſque, non lauto. in quo ſignificat ſe quæ commemoret ab aliis accepta, in ipſis nullo modo probare. παραγγέλλειν στρατιὰν, indicere exercitum. παραγγέλλειν [illegible] πολεμεῖν, Polyb. quod & [illegible], indicere bellum, Æſchin. [illegible], imperabatur nauigatio gubernatoribus, Plutarch. in Themiſtocle. [illegible]. Item παραγγέλλω, denuntio, ἀπαγγέλλω, veto, interdico, Xenoph. Actor. cap. 5. οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν, μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; nonne cōceptis verbis interdiximus vobis ne doceretis in hoc nomine? Et Demoſt. [illegible] ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν [illegible], id eſt, edicto præcepit. ſic pro imperare παραγγέλλειν vſurpauit, Xenoph. li. 5. [illegible]. Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diem dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudicium. In Pandectis quoque Græcis, mulier prægnans poſt diuortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur, quum marito denuntiat ſe prægnantē eſſe ex eo: contrà maritus ἀντιπαραγγέλλειν dicitur, quod eſt quaſi obnuntiare, vel nuntium remittere prægnanti, i. non velle agnoſcere ex ſe prægnantē eſſe. Παραγγέλλω, ἀντὶ τοῦ [illegible], vt παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, virilem togam ſumo, ad ætatem virilem peruenio. Dicitur & [illegible].

Παράγγελμα, ατος, τὸ, admonitum Cicer. hortamentum, [illegible], [illegible], interdictum, edictum, admonitio, ſicut παραγγελία Demoſt. παράγγελμα ἔχω [illegible], apud eundem. Apud Iſocratem, [illegible] accipitur pro præcepto & hortamento

consiliόque, καὶ τῷ μὲν ὅπλῳ (inquit) χρῆται παραγγέλματι ...

Παραγγελματικὸς, hortatiuus. Quintil.

Παραγγελματικῶς, adu. admonitoriè, adhortatiuè.

Παράγγελμα, τος, τὸ, mandatum, præceptum, interdictum. vnde ἀπὸ παραγγέλματος, aliquid fieri in caſtris vel in acie eſt, quum claſſico non edicitur, ſed per manus imperium traditur & accipitur. Xenoph. ἀναβ. 4. ... ἀπὸ παραγγέλσεως ...

Παραγεννήματα, τὰ, genita & nata præter alia.

Παραγεύω, leuiter deguſtare facio, guſtum aliquẽ præbeo. παραγεύει τῷ φρονήματος, Plutar. in Lycurg.

Παραγήρημα, τὸ, deliramentum. Plato.

Παραγηράω, μ. άσω, π. ακα, deliro per ſenectutem, ſenio conficior, Neutr. abſol.

Παραγίγνομαι, ſiue παραγίνομαι, adſum, faueo, ſuppetias fero, auxilior, patrocinium ſuſcipio. Cum Datiuo. Æſchin. ἐκκλησίᾳ παραγίνεται, concioni intereſt. Plato de Republ. ... ἐπερωτωμένῳ ὑπό τινος, Sophocli interrogato à quodã adfui, i. adfui quum interrogaretur. Bud. apud Platon. παραγίνεσθαι δίκῃ interpret. ſiſti iudicio: dicuntur παραγίνεσθαι & qui adſunt alicui in iudicio vt aduocati. Idem Plato lib. 2. ... ægrotanti adfuerunt, Thucyd. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. ... παραγίνεται μαζῷ, in mammam decumbit. Παραγίνομαι, accedo, aduenio. Matth. cap. 2. Μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. παραγίνεσθαι φίλῳ, accedere ad amicum. Xenoph. παραγίνομαι πρὸς ἀγῶνα. Æſchin. παραγίνομαι, acceſſi. παραγινομένη σοφία, parta ſapientia, Plutarc. in Solone. παραγίνεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους prodire in hoſtem. Ioſ. ſignificat etiam ſuperuenio, Xenoph. παραγίνεται ... apud Syneſ. pro euenio in lib. de inſomniis. ... præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinant, vt Bud. ex Theophr. annotauit. ... ταχὺ παραγίνεται ...

Παραγιγνώσκομαι, decipior.

Παραγιγνώσκω, perperam & iniquè ſtatuo & iudico. Xenoph. lib. 1. ... i. παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Cum Genitiuo etiam iungitur. Philoſtratus, παραγνόντες τοῦ δικαίου, i. παρὰ τὴν γνῶσιν τὸ δίκαιον ... ſiue ..., iniquè ſtatuentes. Item perperã prælego & recito. Iſocr. παραγινώσκοντες ... ſcribitur & παραναγινώσκοντες, & quidem melius.

Παραγκαλίζεσθαι, dicuntur baiuli atque calones, i. ἀγκάλισμα καὶ ἀγκαλίδας φέρειν, quum ſe exonerant, vel aliquid ἐκ τῆς ἀγκάλης ..., i. lignorum vinculis ſubducunt, quod & παραφορτίζεσθαι dici à Polluce ſuo loco dicetur.

Παραγκάλισμα, τος, quam amplexamur apud Sophoc. in Antigon. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα.

Παραγκωνίζομαι, cubito oppoſito arceo, importunè propello, Lucian. ... ὄψα, ... παραγκωνιζόμενος, de helluone. Vnde & pro repudiare, ſiue διωθεῖσθαι & διακρούεσθαι poſitur: cubito enim ſolemus oblata reiicere, quũ pudet accipere. Alciphron in Epiſt. παραγκωνίσασθαι τὸν ἀνταγωνιστὴν ἀδελφὸν, χρυσίῳ πείσαντα, i. ſummouere ab amica, & longè amoliri.

Παράγομαι, prætereo, tranſeo: & pro μεταπέμπομαι, παράγομαι τῷ λόγῳ, Thucydid. ſeducor. ... παραγομένη τῷ ὄψει, metuebam, Sophocl. παράγομαι ὑπὸ δόξης, Plato in Alcibiade. παραγόμενος δάκτυλος: contractus digitus: ſic apud Platonem legitur. παράγοντες ἀλλήλους, ſe inuicem perturbantes, Thucyd.

Παραγοράζειν, Alexis dicit quod Cratinus παροψωνεῖν, obſonia coëmere. nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, i. ὀψώνης, obſonator, qui obſonia emit Athen. lib. 4.

Παραγόρευσις, negatio, ἄρνησις.

Παραγραμματισμὸς, ὁ, ſcripturæ deprauatio, ſcripturæ vitium, quo litera vna pro altera ſubſtituitur, vt pro ſalus, palus. Sic pro literis perperam poſitis, & mēdis ſcripturæ vſurpauit Hieronymus in Epiſtol. ad Lucinium, Vnde ſi paragrammata repereris, vel minus aliqua deſcripta ſunt, quæ ſenſum legentis impediant, non mihi debes imputare. Hoc aliquando cõſultò fit & figuræ nomen obtinet, vt ἀντιγραμματισμὸς de quo diximus. Eſt verò Παραγραμματισμὸς ſiue παράγραμμα, & παράγραμμα & παρονομασία figura eadem vel conſimilis, id eſt, agnominatio Quintiliano libro nono, capite tertio: ſiue annominatio, quæ eſt libro quarto ad Heren. quum ad idem verbum & nomen acceditur commutatione vocum, vel additione vnius literæ, aut literarum: aut ſyllabæ, aut ſyllabarum: aut ad res diſſimiles ſimilia verba accommodantur, &c. Cicero 2. de Oratore, Alterum genus eſt, inquit, quod habet paruam verbi immutationem, quod in litera poſitum Græci vocant παρονομασίαν, vt nobiliorem mobiliorem Cato: & quæ ſequuntur. Eiuſdem Ciceronis exemplum eſt 2. Philippica. En cur magiſter eius ex oratore arator factus ſit. Idem Cicero in Epiſtola ad Volumnium ait, niſi bellum παράγραμμα. &c. Hæc verò figura dictis iocisque accommodatur, ideoque ait Ariſtoteles tertio, Rhetoricor. ... παράγραμμα ... Ibidemque ſubiungit, ... παράγραμμα ... vt Theodorus ... in Niconem citharœdum Thracem & è ſerua quæ Thratta dicebatur, natum: θράττει σε, id eſt, Thratta ſerua te aluit: in quo iocus & fallacia, ... id eſt, perturbat atque commouet te, id eſt, ... quod non vult innuere, ſed quod dixi, vel Θρᾷξ εἶ, id eſt, Thrax es ... Euſtathius in Homerum παραγραμματισμὸν eſſe dicit, vitium peruerſe literas pronunciantium, vt ſi ... dicat quiſpiam. Commentarius Ariſtophanis in Veſpis ſuper his verbis ... inquit, ... παράγραμμα ... Suidas autem παραγραμματίζειν, inquit, ... λέγεται. Sic Timon Platonem παραγραμματίζων dixit, ... exemplum etiam eſſe ait ſi quis dicat ... Ipſique eſt παραγραμματισμὸς, ... vt pro μυρσίνῃ, βυρσίνῃ, quo vſus eſt Ariſtophanes coriarium perſtringens quum ait ipulicas abigi βυρσίνῃ, id eſt, coriaceo loro ſiue ſcutica, cùm μυρσίνῃ, i. myrti ramo dicere debuiſſet. Idem Comicus hac figura vtitur cùm pro ... ſubſtituit. Παράγραμμα etiam eſt aſcriptio, & quod vltra iuſtum vel ſolitum additur atque aſcribitur. Demoſt. in Orat. aduerſus Bœotum, ... παράγραμμα ...

Παραγραμματίζω, vocũ & literarum ſimilium exaggeratione inceſſo: vt illud Timonis dictum, ... Ariſtophanis Interpres in dictione ..., ſcripturam peruertit aut mutauit. vide Παράγραμμα.

Παραγραμματισμὸς, vide Παράγραμμα.

Παράγραπτος, ὁ, ἡ, peregrinus, alienus, adulteratus, aſcriptitius.

Παραγραφὴ, ῆς, ἡ, aſcriptio, inſcriptio, annotatio in margine, & ſcholium, annotationis ſignum in margine aſcriptum. Iſocrates, ... ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ... Inde paragraphi, vel paragraphæ Iuriſconſultorum. Dicitur quoque eo nomine tropus poetis, quum præcedente cõpleto ad alia fit tranſitus: vt ... Παραγραφαὶ, id eſt præſcriptiones, quæ & exceptiones dicuntur, quæ actiones ſubmouent, ob idque etiam dictæ præſcriptiones. vnde apud Demoſthenem, παραγραφὴν ..., apud Iſocra. & παραγράφεσθαι ... Παραγραφαὶ ..., peremptoriæ exceptiones. Demoſthenes aduerſus Pantænet. ... At leges ei qui perperàm in iudicium vocatus eſt, præſcribendi ius indulgent, quarum rerum iudices actionem dare non poſſunt. Cic. 2. Rheto. hoc dicit cùm ait, exceptiones poſtulantur, & quodammodo agendi poteſtas datur, &c. Datur enim reo viciſſim poteſtas exceptionẽ intendendi. Παραγραφὴ, compoſitio, illecebra, ratio allic[i]endi, ... pro tranſlatione atque præſcriptione ſiue exceptione, vide etiam in Παραγραφικός.

Παραγραφικὸς ἀγὼν, eſt litis conteſtatio ſuper tranſlatione & ſuper exceptione, quam Cicero tranſlatiuam cauſæ conſtitutionem vocat 2. Rhetoricor. παραγραφικὸς λόγος, Iſocratis eſt. παραγραφικὸν κεφάλαιον, Hermogenes, præſcriptiuum caput. παραγραφή, recuſatio: ſicut Trapezuntius ex eodem Hermogene.

Παραγράφομαι, excipio, præſcribo, id eſt, exceptione petitorem ſummoueo. Demoſthenes aduerſus Pantænetum, ... παραγεγράμμεθα ... Præſcripſi, vt audiſtis nuper, Pantæneto actionem experiundique poteſtatem eſſe denegandam. Sumitur etiam in eodem ſignificatu παραγράφω, vt mox dicetur. Παραγράφεσθαι μεταφορικῶς pro terminare, & finem præſcribere Terentio: Ioſephus, ... παραγράφεσθαι τὸν βίον, ſua manu vitæ finem præſcribere, i. ſibi mortem conſciſcere, ſibi manus aff[e]rre. Conſtituitur ita cum Datiuo & Accuſatiuo, Demoſthenes ... παραγράφεσθαι: vbi non tam præſcribere & excipere ſignificat, quàm accuſationem tranſcribere & transferre: vel Demoſthenem præterea accuſare, & in eum, præterito alio accuſationem criminique intendere. Libanius in argumento ... παραγράφεται .... Idem, ... quo loco παραγράφεσθαι, eſt transferre Quintilian. Nam eùm cauſa ex eo pendet, quòd non is agere videtur quem oportet: aut non cum eo qui cum oportet: aut non apud quos: que

quo tempore, qua lege: quo crimine: qua pœna oportet, translatiua dicitur conſtitutio à Cicerone: Tranſlatio verò, actionis quæſtio, & his præſcriptionis dicitur à Quintiliano: Eſtque præſcriptio, exceptio atque tranſlatio idem iuriſconſultis, qui in Pandectis excipiendi & præſcribendi verbo indifferenter vtuntur. vide [illegible], pro depulſione vtor, atque excipio. Παραγράφειν etiam pro irritum facere, veluti que oblitterare, ἀθετεῖν, ſpernere atque reiicere: Nonnus, [illegible]. Exponunt & Lexicographi [illegible], [illegible] τὴν μαρτυρίαν, [illegible], teſtem recuſare atque refutare.

Παράγραφος, ὁ, ἡ, paragraphus, figura eſt, [illegible], in Comœdiis eiuſmodi. – id eſt, linea recta breuiſque in capite ſignata apice, cuius vſus eſt [illegible], vt tradidit Hephæſtion: apud quem παράγραφος, [illegible] βραχεῖα, [illegible] ἔχουσα. Plura ſi deſyderas, lege Commentar. Ariſtophanis in Pluto. Hinc Iuriſconſultorum paragraphi, id eſt, interpunctiones ſiue interpuncta Ciceroni, quibus legum capita in ſegmenta diuidunt. Martianus Coſſas antiquus Pandectarum interpres in illum locum, Verſuũ tricies centena millia, verſuum, inquit, id eſt, paragraphorũ: eſtque illi paragraphus quicquid ſub vna ſententia clauditur, hoc eſt, periodus ſiue ambitus verborum, certæque ſententiæ comprehenſio.

Παραγράφω, [illegible], aſcribo, appingo, iuxta ſcribo: Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Παραγράφω, annoto in margine, [illegible]. Παραγράφομαι, ἀντὶ τοῦ παραγράφομαι, id eſt, exceptione ſummoueo, & præſcribo. Syneſius Euoptio, [illegible]. ſuprà dixerat, [illegible]: vel ibi circunſcribere ſignificat. Παραγράφω ἀντὶ τοῦ [illegible], profiteor & inſcribo: Demoſthenes aduerſus Bœotum, [illegible]. Παραγράφειν, præſcribere & prętexere, quod palliare Apuleio, per prætextum, cauſam, vel ſpeciem aliquid agere Liuio. Polybius, [illegible], id eſt, negotium veſtrum humanitatis ſpecie prætexitur: vel humanitatis ementito titulo præſcribitur. Παραγράψαι etiam Heſychius inquit, [illegible]. Παραγράφειν, eſt etiam perperam ſcribere, Demoſthenes, [illegible]. Et [illegible] dicunt, legem & rogationem ferre & promulgare, hoc eſt, [illegible]: ſic [illegible], hoc eſt, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogare & opponere. Παραγεγραμμένος, [illegible], aſcriptitius.

Παραγυμνόω, denudo, explico, aperio, manifeſto, proloquor, ſeduco. παραγυμνωθέν, reuelatum, Naz. in Orat. C.

Παράγω, abduco, ſeduco, decipio: tranſeo, prætereo, prætergredior, vt Matth. capite nono, καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν. Rurſus Matth. 20. [illegible], ἀκούσαντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν. παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, Paulus capite ſeptimo Epiſtolæ prioris ad Corinthios: id eſt, tranſit enim forma ſpecieſque mundi huius: tranſlatio eſt à ſcenis. Græca ſcholia παράγει, παρέρχεται. vide χῆμα. [illegible], nos Tatius miſſos fecit ac liberauit, in Romulo Plutarchi. Item contrahere, tranſmittere, transferre, præter agere Horat. peruertere & tranſuerſum agere. [illegible] ἄγειν. vnde [illegible], Antiph. Ex quo & pro ſuſpenſum tenere, [illegible], differendo & diſputando fallere, ſeducere, ἀπατᾶν, id eſt, decipere, ſubdola perſuaſione obrepere, & perducere quò quis velit ponitur: vt παράγειν [illegible], Plato de Republic. 2. [illegible], Plutarchus in Galba: vbi Philelph. milites verò qui largitionem non accipiebant, ab initio ſpes decipiebat, vt quamuis non tantùm, at quantùm Nero dederat: is eſſet redditurus: id eſt, ſuſpenſos & pendentes tenebat & traducebat. Quod tamen in bonam partem accipitur, vt παράγειν [illegible], ad meliorem ſpem deducere, Plutarchus. & apud Platonem 2. de Republica, νόμῳ δὲ βίᾳ παράγεται [illegible], lege per vim auertitur ad tuendam æqualitatem. Item adduco, induco ſeu introduco, produco, vt παράγειν [illegible], Plato de Legibus quarto. & παράγειν [illegible], Lyſ. ſicut producere teſtes Latinis. [illegible], introduco. παράγει χρόνον, id eſt, producit tempus, cunctatur, Plut. in Fabio. Παράγειν item [illegible], producere, id eſt, in medium adducere, publicéque oſtendere, Budæus in Annotat. in epiſtol. & Xenoph. Item in eſſe producere. Lucianus in Caucaſo. [illegible] εἰς βίον παράγειν, homines in vitam introducere, ſeu in rerum naturam adducere & formare. [illegible], hominem ex nihilo produxit. Idem Lucian. παράγειν, pro [illegible], legitur apud Xenophontem. Item deducere, deriuare: vnde [illegible]. & [illegible] τὸ ὕδωρ [illegible], aquam follis deriuare in planiciem, Plutarchus in Camill. [illegible], vbi ad partum vſque mulierem deduxiſſet, idem in Lycurgo. Item orno aliquem honoribus, & augeo, vt παράγειν [illegible], id eſt, promouere, Chryſoſtomus. Refertur etiam aliquando ad rem militarem, & ſignificat porrò agere, ſiue promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id eſt, [illegible], quod fit ad porrigendam frontem, & circunueniendos hoſtes: Xenophon, [illegible] παράγειν. Idem, [illegible].

Παραγωγή, ῆς, ἡ, adductio, ſeductio Cicer. deductio, tranſgreſſio: vnde τὰ παραγόμενα, quæ declinantur & deriuantur, Quintilianus libro octauo, capite ſexto. Παραγωγή, conciliatio, perſuaſio: Plato ſecundo de Republic. [illegible] παραγωγῆς [illegible], id eſt, quo dij ab hominibus flectantur, Homerum teſtem citant. Παραγωγή [illegible], vnde [illegible], deceptio, Demoſthen. contra Ariſtocrat. [illegible]. Alibi, [illegible]. Plut. in Fab. [illegible] παραγωγή, nec ambages, nec captiones. Item peruerſio, id eſt, [illegible], vt in Hippiat. [illegible] παραγωγή, id eſt, non eſſe ceruicem luxatam, ſed peruerſam. Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id eſt, [illegible]. Gaza deductionem tranſtulit ex Æliano. vide in Appendice de Vocabul. militar. Grammatici quoque paragogem vocant quum aliquid adiicitur fini dictionis. Thryphon proſchematiſmum appellat, vt dicier, pro dici.

Παραγώγιον, τὸ, circunuectionis portorium Ciceroni, vel portorium, & vectigal: pretium quod penditur portitori pro trãſmiſſione atque tranſuectione, [illegible]. Polyb. [illegible] τὸ παραγώγιον, rogantes ſibi portorij vectigal remitti. Hinc

Παραγωγιάζειν, portorium exigere. Polybius, [illegible] παραγωγιάζειν, vectigales habere nauigantes. Et ſimpliciter pro tranſuehere atque traducere: item, [illegible] παραγωγιάζειν. vel, illis ius portorij ademerunt. & apud Pollucem ex Philippide, [illegible].

Παραγωγός, ὁ, ἡ, quaſi deductiuus, deriuatiuus, vt ὀνόματα παραγωγά, nomina deriuatiua. Hinc Παραγωγῶς, deriuatiuè. Athenæus [illegible] παραγωγῶς [illegible].

Παραγωνίζειν, delinere in angulum, ſed leniter vel ſenſim. Nam παρά, minuit, vt in παραγωνίζειν, Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 16. folia inquit, [illegible] παραγωνίζοντα, (malè enim ſcriptum [illegible]) [illegible]. Quibus apparet, certúmque ex rei cognitione, legendum apud ipſum libro tertio, capite vltimo etiam de ſmilace aſpera ſiue hedera Cilicia Plin. [illegible], vbi tamen ita corruptè, τὸ δὲ φύλλον, [illegible], ἀγώνιον, quam lectionem ſequitur tamen Gaza deceptus etiam codice Plinij in quo lib. 16. capite 35. folio hederaceo, paruo, non anguloſo. Sed negationem de ſuo temerarius quiſpiam interpoſuit: aut iam tùm Plinij tempeſtate error in Græcum exemplar irrepſerat. Ita verò loquutus eſt idem philoſophus cùm dixit lib. hiſtor. primo, capite 16. [illegible]. Ex quo loco idem Plinius ita dixit libro 16. capite 22. & 23. Maxime foliorum vnitas in ſuo cuique genere permanet, præterquam populo, hederæ, crotoni, quam & ricinum diximus vocari. Et mox, Populi, vt crotoni folia in iuuenta circinatæ rotunditatis ſunt. Vetuſtiora in angulos exeunt. E contrario hederæ anguloſa rotundantur. vbi exire in angulos, eſt ἐγγωνιοῦν (cui ἀγώνιον opponitur) [illegible], ſiue παραγωνίζειν.

Παραδακρύω, adfleo, [illegible], Lucian.

Παραδαρθεῖν & παραδραθεῖν, iuxta dormire, concũbere, apud Homerum.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplum. [illegible] καὶ παράδειγμα, Demoſthen. παράδειγμα ποιεῖν, vt ſit aliis exemplo facite, idem Demoſth. vide in Ποιῶ. παράδειγμα [illegible], propono exemplum. Pro exemplari, forma, Plato de Legibus, idem in Timæo, [illegible] παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζετο, Cicero, ille fabricator tanti operis, vtrum ſit imitatus exemplar. παράδειγμα & εἰκών, quomodo differant, Ariſtoteles in Rhethor. & libro ſecundo, παραδειγμάτων duo facit genera, παραβολὴν καὶ λόγους, id eſt, fabulam. vide [illegible] apud Ammonium.

Dicitur autem propriè de animatis; παράβολα verò de inanimatis. Eſt item παράδειγμα, enarratio exempli hortantis vel deterrentis, teſte Beda. Huius triformem rationem adnotauit Iul. Ruf. Nam παράδειγμα aut perſonas tantùm exhibet ſine ſermone, aut ſermonem ſine perſonis, aut ſimul vtrûque. Quintilianus libro quinto, capite vndecimo, παραβολὴν vocat ſimilitudinem quæ collatio Ciceroni, & παράδειγμα quam ἐπαγωγὴν ἐπιλογὴν dixerunt Ciceróque inductionem, exemplum transfert, qua voce & παραβολὴν complectitur. Gellius libro ſexto, capite 14. de puniendi cauſa loquens, quæ eſt propter exempli metum, hæc affert ex Platonis Gorgia, παράδειγμα ἄλλοις γίνεσθαι, ἵνα ἄλλοι οἱ ὁρῶντες τὰ χείρω πάσχοντες φοβούμενοι βελτίους γίγνωνται. παράδειγμα quomodo exponẽdum ſit apud Galen. vide eundem ad Glauc.

Παραδειγματίζομαι, ἐδειγμάτισμαι, σθαι, &c.

Παραδειγματίζω, trado exemplum, in exemplum verto. λάβε πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ λαοῦ καὶ παραδειγμάτισον αὐτοὺς τῷ κυρίῳ, tolle cunctos principes populi, & ſuſpende eos in patibulis: ſic enim Latinè, capite 25. Numer. Item vitupero, infamo, palàm traduco: publicæ ignominiæ & infamiæ expono, ſicut Gallicè dicimus *eſchaffauder* dicitúrque interdum etiam quum à iudice non infligitur pœna vt apud Plutarchum. Archilochus ſcribitur editis parum honeſtis verſiculis ſeſe παραδειγματίσαι. Polybius libro ſecundo de Ariſtomacho Tyranno quodam diſſerens, dignum illum eſſe ait στρεβλούμενον εἰς πλεονάκις καὶ τιμωρίαις παραδειγματιζόμενον ἐκλιπεῖν τὸ ζῆν. In malam partem ſonat hoc verbum, teſte Eraſm. in 1. caput Matth. in Epiſtol. ad Hebr. exponitur pro oſtentui habeo. Nazanzenus in Orat. εἰς τὸ βάπτισμα, δείξῃς ὅτι τὴν ἁμαρτίαν ἔχθρας ἐμίσησας, παραδειγματίσας αὐτὴν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεως, oſtẽdas te odio peccatum habuiſſe, illud tanquam contumelia dignũ traducendo, & de eo triumphando.

Παραδειγματικός, Hermogen. ductus ab exemplis. παραδειγματικὸς συλλογισμός, ratiocinatio exemplaris, ex quo vnum vel vniuerſale colligens reiicitur à Dialecticis. παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, interp. Herm.

Παραδειγματισμός, exemplum, traductio, ignominioſa pœna.

Παραδειγματώδης, ους, exemplaris.

Παραδεικνύω, μι, ξω, ειχα, manifeſtum facio, indico, in Epigrammatibus: Neutrũm Abſolutum. Παραδεικνύναι, ἀντεξετάζειν, ἀντιπαραβάλλειν, παρεικάζειν, contendere Ciceroni, id eſt, alterũ cum altero conferre atque comparare, contentionem facere etiam Ciceroni. Auſonius, non me contendo Frontoni, id eſt, οὐ παρεξετάζω.

Παραδειπνεῖν, incommodè cœnare, vel miſerè viuere more pauperum. Theophraſtus in character. cap. περὶ ἀνελευθερίας, καὶ δ' εἰ καὶ πλείστοις λόγοις χρησάμενος ἀφειδῶς παραδειπνεῖν δοκεῖ ...

Παράδεισος, ου, ὁ, paradiſus, Apocalyp. 2. Item hortus apud Xenoph. viridarium, pomarium, & ſeptum ferarum, viuariũ. ἄνθεσι παράδεισος, Nonn. à δεύω, δεύσω, id eſt, βρέχω. vide interpret. Heſiodi, & Varinum, in dictione λειμών. Marcellus libro tertio Dioſcoridis annotat Græcis παραδείσους dici vrbanos & elegantiores hortos. Aul. Gellius libro ſecundo, capite 19. Viuaria, quæ nunc dicuntur ſepta quædam loca, in quibus feræ viuæ paſcuntur. Et infrà, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, ſunt quos παραδείσους Græci appellant Pollux non Græcam vocem ſed barbaram primùm fuiſſe teſtis eſt. Xenophon in OEconom. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, Cic. conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. De paradiſo terreſtri, Naz.

Παραδέχομαι, ἐδέξομαι, δεδεγμαι, ſuſcipio, admitto, aſſumo, recipio, approbo, εἰσδέχομαι, ἐπιδέχομαι, incœpto. Demoſthen. μείζω δὲ τῶν ὑπ' ἐκείνων πεπραγμένων ἔδοξεν ἄξια παραδέξασθαι διδασκάλων. Plato ſecundo de Rep. ὁ Ἥφαιστος ῥίψας ὑπὸ πατρός, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, Vulcanum à patre deiectum cælo, in ciuitatem nõ eſſe admittendum. Chryſoſtomus, παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς, in animum admittere fœdas voluptatẽs. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur, Nazanzen. in Orat. 8. Plato in epiſtol. τοιοῦτοι οἱ παραδεξάμενοι αὐτήν, tales viri eam exceperunt. Item accipio à maioribus, & fama referẽte accipio. παραλαμβάνω. Plato de Leg. 4. φήμην τινὰ παραδεδέγμεθα τῆς τῶν μακαρίων ζωῆς.

Παραδηλόω, indico, ſubindico, repræſento.

Παραδιαζευγνύω, vitioſè & perperam diſiungo, vnde παραδιεζευγμένον ἀξίωμα apud Gel. l. 16. c. 8.

Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῆς ὅλης τὸ ἓν διεζευγμένος quod διαζευκτικοῦ proprium eſt: qualem eſſe vult particulam Porphyr. in hoc verſu Iliad. α, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, vt accipiatur pro καὶ ἀπολέσθαι.

Παραδιάζευξις, ἡ, praua & vitioſa diſiũctio, cõtra συνάφεια cõiũctio

Παραδιαιτᾶσθαι, conuerſari & alij conuiuere, aliena viuere quadra Horat. τὸ παρ' ἑτέρῳ τινὶ διαιτᾶσθαι.

Παραδιαστέλλω, diſiungo, ſeparo.

Παραδιακονεῖν, adminiſtrare, Ariſtoph.

Παραδιαστολή, ῆς, ἡ, dilatatio. Paradiaſtole, ſchema (inquit Rutilius Lupus) plures aut duas res quæ videntur vnam vim habere, diſiungit, & quantum diſtent, docet, ſuam cuiq. propriam ſubiungendo: vt illud Hyperidis, Non enim probas te pro aſtuto ſapientem intelligi, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, &c. vide Rufinum. παραδιαστολὴν transfertur Latinè ſeiunctio, ſeparatio, diuiſio: diſtinctio, qua ſimilia diſcernuntur à Quintiliano dicitur lib. 9. cap. 3.

Παραδιατριβαί, αἱ, ſcholæ & diſputationes infrugiferæ. peruerſæ exercitationes, παραδιατριβαί cum hic vitiat dictionem. Vtitur eo Paulus prima ad Timoth. ſexto Legitur etiam διαπαρατριβαί.

Παραδίδωμι, trado, præbeo, committo, dedo, mancipo, ἐγχειρίζω, concedo, indulgeo, permitto, prodo, expono, παρέχω, Ariſtophan. doceo, in argumen. παραδοῦναι. Attici Accuſatiu. παραδίδωμι τὴν ἐπιστολήν, reddo epiſtolam, Budæus in epiſtol. dicitur & ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι. παραδιδόασι τὴν ἀναλογίαν, abſoluunt proportionem, Gaza apud Theophraſtum libro primo, capite duodecimo, de cauſis plantar. παραδεδώκεσαν, tradiderãt, capite 15. Euangel. Matth. παραδεδωκόσι τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, animam exponens pro nomine Ieſu, capite 15. Actorum Apoſtolorum παραδιδόμενος ἡλίῳ, ſoli expoſitus, Theophraſtus libro ſecundo, capite nonò de cauſ. plantar. Chryſoſtomus, εἰς νόσον παρεδόθης χαλεπήν, in grauem morbum incidiſti. ὅταν παραδοῖ ὁ καρπός, quum productus fuerit fructus, capite quarto, Euangelij Marci. παραδοῦναι εἰς ὕβριν, Demoſthen. παραδιδούς, tradens: παραδεδομένος μῦθος, Plato in epiſtol. tabula tradita. Plutarchus de Pompeio, ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν, capite obuoluto ſe illis tradit, i. præbuit ceruicem. Demoſthenes, πρὸς τοὺς θεοὺς παραδοῦναι, quæſtioni dato. vide ἐκδοτέον. eſt etiam per ſucceſſionem, ſeu per manum poſteris trado. Plato de Rèpublic. libro ſecundo, γενναῖοι τελευτήσαντες ἄλλοι τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic apud Ariſtotel. Phyſ. 4. παραδεδομένον à maioribus traditum. Παραδοῦναι, dedere, Herodot. Terpſich. παραδιδόναι σφέας ἑωυτοὺς τοῖς Πέρσῃσι. Prodere: Paulus prima ad Corinth. 11. ὅτι ὁ κύριος Ἰησοῦς, ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδοτο. Matth. capite decimo, Ἰούδας ὁ ἰσκαριώτης ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν qui ipſum prodidit. Edere: Lucian. νῦν δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας. Item dixit, τὸ μῖρος ἐν τῷ λήθῃ παραδέδωκας, obliuioni tradidiſti.

Παραδιηγέομαι, obiter narro, exponóque. Plutarchus in Homero, ἐν πολλοῖς τόποις παραδιηγεῖται. Idem παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς αἰτίας ἁμαρτίας αὐτοῦ. Et παραδιήγησις, apud Quintilianum libro nono, capite ſecundo. eſt narratio quæ fit obiter atque in tranſitu. verbo vſus eſt Ariſtoteles Rhethoric. 3. παραδιηγεῖσθαι δ' ὅσα εἰς τὴν αὑτοῦ ἀρετὴν φέρει.

Παραδιήγησις, εως, ἡ, narratio quæ fit obiter atq; in trãſcurſu. Quintil. li. 9.

Παραδιοικεῖν, malè adminiſtro. Syneſius, ἐπ' Ἀνδρονίκου ὃς ἐᾶν δικαίως ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς. Idem Pylæm. Τρεῖς παρόδους δὲ ἔσω ταύτῃ φυσίοντες, οὐκ ἔχει πολλὴν οἰκονομίαν, ἀλλ' ἀνάγκη παραδιοικεῖν, nec rectè, nec ordine adminiſtrationi ciuili ſe immiſcere.

Παραδιωκτός, εἰς δίκας ἐπιβοῶν.

Παραδοξάζω, ἄσω, ακα, falſam opinionem concipio, dehoneſto, infamo, non honoro, capite decimo Eccleſiaſtici. παραδοξάσει κύριος τὰς πληγάς σου, capite 28. Deuterono. vbi in Latino, augebit Dominus plagas tuas. Item pro illuſtro & mirabile facio, capite tertio, libro ſecundo Machab. οἱ δὲ τὸν κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον, alij autem Dominum benedicebant, qui locum ſuum illuſtraret.

Παραδοξολογεῖν, inopinata loqui τερατολογεῖν, vt de poetis dixit Hermogen. Ὅτι περὶ Κάδμου ὡς ἄνθρωπος ὢν ἐγένετο δράκων παραδοξολογοῦσιν: vt quod Cadmus ex homine in draconem mutatus ſit.

Παραδοξολογία, noua aut inaudita oratio, ſeu locutio. ἐπὶ παραδοξολογίᾳ τοῖς ἐσομένοις πεφύκαμεν, nati in hoc ſumus vt poſteri de nobis miranda loquantur, Æſchin.

Παραδοξολόγος, qui admirabilia & paradoxa dicere videtur, &

Παραδοξοποιός, qui ſuprà aliorum opinionem aliquid facere videtur. Hiſce duobus nominibus iactabundus Galen. dicit ſe appellatum à ſuis æmulis & laudatoribus.

Παράδοξος, ου, ὁ, ἡ, admirabilis, θαυμαστός, præter opinionem hominum conſtitutus, nouus, inſolens, inopinatus, ἄπιστος, παράλογος, ἀπροσδόκητος. παράδοξον, inopinatum, Quintilianus lib. nono, capite ſecundo, παράδοξα, admirabilia, quæque ſunt cõtra opinionem omnium, inquit Cicer. vnde παράδοξα Stoicorum, de quibus libellus eſt ipſius Ciceronis. Paradoxon Rufinianus numerat inter ſchemata orationis, quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. Παράδοξα pro nouo & abſurdo apud Ariſt. Rheth. 2. vbi, τὸ λέγειν τὴν φύσιν τὸ παράδοξον.

Παραδόξως, mirum in modum, præter hominum opinionem, Æſchin.

Παραδωσείω, cupio tradere. παραδωσείοντες, ἐφιέμενοι παραδοῦναι, cupientes dare, Thucyd.

Παράδοσις, εως, ἡ, conſtitutio, inſtitutum, ritus, præceptio, ἡ χριστοῦ διδασκαλία, traditio, vt παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, Matth.15. Paulus ad Corinth. capite vndecimo epiſt. 1. καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε, vti vobis tradidi, traditiones retinetis. Vbi non potius ſuas dicit quàm Chriſti. Item mancipatio, deditio, tractatus, proditio. παράδοσιν ποιεῖσθαι περί, id eſt, de his prodere & diſſerere παράδοσιν ποιεῖσθαι, præcipere, tradere, & docere, Porphyrius.

Παραδόσιμος, qui facilè & velut de manu in manum traditur, διάσιμος. vt παραδόσιμος δόξα, fama didita Virg. Polybius, γινόμενος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ὁ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν τὴν παρὰ γένει δόξα. vbi paſſiuè ponitur.

Παραδοτέος, tradendus. παραδοτέα αὐτῶν τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, haud digni ſunt quos Athenienſibus prodamus, Thucyd.

Παραδοχή, ſuſceptio, receptaculum. vide in εἰσδοχή, apud Suidam.

Παραδραθεῖν, concumbere, παρακοιμηθῆναι.

Παραδραμεῖν, tranſcurrere, ſuperare curſu, præcurrere. μὴ μοιχὸς παραδράμῃ, ne adulter curſu præueniat. παραδεδράμηκε, prætercurramus. Cum Accuſatiu. Nazanzenus in Orat. Ariſtophan. Equitib. οὗτος ὁ ἀνὴρ λέγων, τὸ τῆς τέχνης παραδραμὼν ἐπ᾽ ἄκρω, id eſt, παραδραμὼν, præcurrens opinione applauſúq; præ latus. παραδραμών, qui præteriit, qui aberrauit, qui deerrauit, qui ſuperauit.

Παραδράω, adminiſtro. Od. ο. οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, id eſt, παραδιακονοῦσι.

Παραδρομή, tranſcurſus. ἐν παραδρομῇ, curſim. Ariſtoteles ſeptimo Politic. in fine: in tranſcurſu Plin. παραδρομή, curſus, in Pand. Græc. κατὰ τὴν τῆς ἡμέρας παραδρομήν. Xenophon de feris loquens, διατρίβειν καταλιπεῖν περὶ τὰς διαδρομὰς, ἃ καλοῦνται παραδρομαί.

Παραδρομίδες, hypæthræ deambulationes, xyſtia appellant, ambulationes, Bud. in Pand.

Παραδρομος, ου, ὁ, qui poteſt παρατρέχειν Poll.

Παραδυναστεύω, τὸ συνάρχω, ſimul regno. παραδυναστεύειν, ſecundam habere poteſtatem. Gregorius, ὁ ἀδελφὸς συνδιαταμιεύειν τὴν ἀρχὴν ἢ παραδυναστεύειν. Syneſius, τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τι καὶ διαδυνάστας, qui ſimul regnauit & poſt eum. Sic etiam appellantur proceres, quaſi imperij participes. Thuc. 2. Οὐ μόνον δὲ τοῖς βασιλεῦσι, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ &c.

Παραδύω, & Παραδύομαι, & Παραδύνω, ingredior, obrepo, ſubeo, mergo, fallo introeundo & me inſinuando, παρεισδύομαι, παρεισέρχομαι, παρεισοικίζω. παρεδύετο, irrepſit ſubdolè, Æſchines. ἐπὶ τὴν διαδοχὴν παρεδύετο τῆς ἡγεμονίας, ad imperij ſucceſſionem inducebatur, Plutarchus in Galba. παρέδυν, obrepſi, Ariſtophan. Plato, ἐγὼ γὰρ ποιῶν αὐτοῖς ἐάσας, ἔφη, λαθὼν παραδυομένου, Demoſt. de Philippo, ὅτε εἰς Πύλας παρεδύετο.

Παράδυσις, εως, ἡ, inſinuatio & quaſi irreptio, παράδυσις: cui opponitur ἐκδυσις καὶ διάδυσις.

Παραδωσείω, traditurio, id eſt, tradere ſeu dedere cupio Thucyd. libro 5.

Παραείδειν, canere apud aliquem vel prope. Od. χ. ἔοικα δέ τοι παραείδειν Ὥστε θεῷ.

Παραείρομαι, & Παραερτάομαι, attollor, ſuſpendor: vnde Il. π. παρήερθη δὲ κάρη.

Παραζάω, ῶ, viuo ſecus quàm decet Athen.

Παραζεύγνυμι, adiungo, coniungo, admiſceo, annecto. Accuſatiu. & Dat. παραζευγνὺς τῷ θεῷ τὸ εὐσέβημα, Deo attribuens cultum, Nazanzen.

Παραζηλόω, ῶ, ώσω, κ. ωκα, ad æmulationem prouoco (vt in riualitate fit, appoſito æmulo & riuali) inuidia ac dolore irrito, παροξύνω, παρακνίζω, inuidentia quadam & zelotypia extimulo. παρεζήλωσάν με ἐπ᾽ οὐ θεῷ, irritauerunt me in eo qui nō eſt deus, prouocauerunt, Deuteronom. capite 32. μὴ παραζηλοῦ ἐν τοῖς πονηρευομένοις, noli æmulari in malignantibus, Pſalm. 37. Paulus prima ad Corinth. capite decimo, ἢ παραζηλοῦμεν τὸν κύριον; an domino æmulationem facimus? vel, an domino æmulū riualémque apponimus? quod vetus interpres æmulari dixit, id eſt, ποιεῖ ζῆλον ἢ ζηλοτυπίας, παροξύνειν, quomodo quidam hunc Quintiliani locum accipiunt libro primo, capite quarto, de magiſtris æmulationem concitantibus inter diſcipulos: Sunt etiam nonnulli, inquit, acuendis puerorum ingeniis non inutiles luſus, quum poſitis inuicem cuiuſcunque generis quæſtiunculis, æmulantur: i. παρεριζοῦσι, καὶ παραζηλοῦσιν, ἐρεθίζουσιν.

Παραζῶ, victitare, tolerare.

Παραζυξ, Ariſtoteles pro ſupernumerario & ſuperuacaneo poni videtur, l. 2. Polit. c. 4. vt qui ſuperadduntur multitudini, veluti ignobiles & adiuncti. qui adiugatur.

Παραζώνη, baltheus, c. 18. l. 2. Regum.

Παραζώνιον, ου, τὸ, enſis quo præcingimur, cingulum cum enſe, in vita Traiani. alij dicunt gladij genus eſſe quod ad zonam ac cingebatur. Alij pugionem exponunt, quo accingebantur tribuni, itaque Dio ſcribit, Traianum dixiſſe, cum parazonium Suræ cingeret, hoc pro me, ſi rectè imperaris: ſin ſecus in me.

Παραζώννυμι, ώσω, κ. ωκα, accingo, Actiu. Accuſ.

Παραζωστρίς, paruus gladius, pugio.

Παραθαλασσίδιον, maritimum, Thucyd.

Παραθαλάσσιος, ου, ὁ, maritimus. Matt. cap. quarto, κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν. παραθαλάσσια, ora maritima.

Παραθάλπω, calfacio. παραθηγύνω, demulceo.

Παραθαρρύνω, ύνω, κ. υγκα, adhortor, bene ſperare iubeo, excito, bono eſſe animo iubeo, παραθαρσύνω, Bud. in epiſt. παραθαρρύνειν ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, excitans vt illius inſaniæ occurrat, Plut. in Fabio.

Παραθαρσύνω, ύνω, κ. υγκα, idem

Παραθεάομαι, altrinſecus ſpectando confero. Plato in epiſtolis, αὐτὰ παραθεώμενος πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ea comparans cum illis quæ ab aliis traduntur.

Παραθεῖναι, commendare ſeruandum, veluti quum depoſitum committimus.

Παράθεμα, additamentum, παράθεσις, πάρθεμα.

Παραθερίζω, demeto, amputo.

Παραθερμαίνω, calefacio. ἔλεος παραθερμαίνει τὴν ψυχήν.

Παράθερμος, calidus, audax, nimis præceps in agendo, καὶ πρὸς τὸ θερμότερον ἐργαζόμενος.

Παράθες, appone.

Παράθεσις, εως, ἡ, σύγκρισις, inuicem comparatio & compoſitio, contentióque Ciceroni, id eſt, ἡ παρ᾽ ἄλληλα θέσις, παραθέσεις. Polybius in tertio, ἐκ παραθέσεως γὰρ θεωρούμενα τὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ ζώντων τὰ ἀμφότερα. Παράθεσις pro ἀπόθεσις, quaſi in penu depoſitio: καὶ τὸ παραθέσθαι recondere. Idem in eodem, αὐτὸς τὸ πολλὰ τῶν χρημάτων κατηνέχθη τὸ ἐκ τῶν χρημάτων παραθέσεως. Idē, ἐξεπέμφθη δὲ κύριος τῆς τε φρουρᾶς, καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως. Παράθεσις, ferculum: Athen. in 10. ex Polybio, καὶ τὸν Φιλίππου καὶ τὰς λοιπὰς παραθέσεις φέρεσθαι αὐτοῖς εἰσάγει. Significat etiam appoſitionem, συμπαρέξει, quæ à compoſitione differt.

Παραθέω, accurro, aſſequor, id eſt, non longè relinquor & cominus ſequor: vnde συμπαραθέω, Demoſthen. curſitando aſſector. παραθέων, accurrens, aſſultans. Παραθέω, prætercurro, παρατρέχω. Plato in Theæteto, ἆρ᾽ οὖν ὦ Σώκρατες ἡ ταλαιπωρία παραθέομεν, ἀλλὰ τίς, ὦ φίλε, οἶδεν εἴ τι καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν; Nimis inſultamus, ô Socrates, amico meo. Atque, ô amice, quis ſcit, an curſu præter veritatem feramur?

Παραθεωρέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, obiter conſydero, deſpicio. Actorum capite ſexto, παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ, deſpicerentur in miniſterio. Item contendo, comparo, ad obſeruationem alterius examino, ἀντεξετάζω, ἀντιπαραβάλλω, παρεξετάζω. Actiu. Accuſatiu. Lucian. ὡς ἂν μὴ ὑμεῖς πολυδάκρυτον, ὁ γλαυκὸς παραθεωρεῖτέ με. παραθεωρεῖς με αὐτῷ, idem Lucian. cum Milone te conferendo ſpecto, id eſt, contendo te Miloni, vt loquitur Auſonius. Xenophon ἀπομιμεῖ. vlt. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, & contemplans me in contentione cum aliis.

Παραθήγω, exacuo, παροξύνω, ἀκονάω, παρατοθηγμένος, ὠκυμένος, παροξυνθείς.

Παραθήκη, ης, ἡ, pignus depoſitum. Phocyl. φαρώ μὴ δίξῃ κλοπίμαν αὐτὸς παραθήκην: παραθήκην ἐμὴν τοι ὅπως, ταύτῃ τίθημι, hæc vobis verba depoſito trado, Herodot. Pro re recondita, cap tertio, l. ſecundo Machab. παραθῆκαι εἶ χηρῶν τε καὶ ὀρφανῶν, depoſita eſſe ad victualia viduarum & orphanorum. παραθήκη non dicitur, ſed παρακαταθήκη, Phrynich. vide Καταθῆκαι. Plutarch. pro additamēto vel appendice vſus eſſe videtur quum in libro τῆς ἐρωτικῆς παραθήκης non procul ab initio dixit ὁ δὲ παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψόγον ποιούμενος ὥσπερ εἰς τὴν παροιμίαν ἐμπίπτει παράγεσθαι, ὃς τοῦ ἐλέγχει τὰς συμφοράς.

Παράθηξις, incitatio, prouocatio. Παραθιγεῖν, attingo.

Παράθυρος, fori. παρὰ θύρας, i. ὁ ἐπὶ τὰς θυρίδας ἰδίας.

Παραθραύω, affrango Statio: miſer ſum, & viribus fractus.

Παραθρίξας, qui prætercurrit, in Epigr.

Παραθριγκίζω, lorico, obſepio. Theophraſt. de hiſtor. plantarum libro tertio, capite de Smilace ſiue hedera Cilicia, ἴδιον δὲ τῆς ἀνηγύσεως ἐπὶ ἐκ πλαγίων τε τὰ κάυλα παραθριγκίζειν, καὶ κατ᾽ ἄκρον ὁ μίσχος βότρυς τὸ κάυλον, ſic enim legend. Fit ἀπὸ τοῦ θριγκοῦ, quod ſepem vel ſepimentum ſignificat, i. θριγκίζω.

Παραθρίζω, pro παραθερίζω. Apol. 2. Arg. παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, amputarunt, ἀπέτεμον.

Παραί, poetic. pro παρὰ, vt παραὶ ποσὶ χάσκετο θυμός. Homerus Ilia. β, παραὶ Βοιβηίδα λίμνην, iuxta Bœbeida paludem.

Παραιβασία, ας, ἡ, tranſgreſſio: & delictum. Heſiodus in Theogonia, de Parcis, Αἵτ᾽ ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι, Quæ delicta animaduertunt hominúmque deúmque.

Παραιβάτης, vide Παραβάτης.

Παράβατος, ου, ὁ, tuis. Oppian. Cyniget. 1. παράβατον ἀτραπιτοῖο, i. procul à ſemita remotum, extra callem digreſſum.

Παραιγιαλίτης, litoralis, Athen. [illegible] τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις καρκίνοις.

Παραίθυσσα, τά, Heſych. τὰ ἀπὸ τῶν μαζῶν διαπτύσσοντα παρὰ τὸ θύειν, i. ἐπὶ τῆς χαρτῶν.

Παραιθύσσω, agito, moueo, mico. Apollo. 2. παραιθύξας πτερύγεσσιν, i. πολλὰ ποιήσας τὰ τῶν πτερύγων διά.

Παραίνεσις, εως, ἡ, admonitio ſiue admonitus, & admonitum Cicer. adhortatio, præceptum, conſilium, ὑποθήκη, συμβουλή, παιδεία, συμβουλευτικὸς, παρακέλευσις, παράκλησις, cohortatio contradictionem non recipiens: quoniam fit iis de rebus quæ in controuerſiam non cadunt, ſed apud omnes in confeſſo ſunt, quum συμβουλὴ plerunque dubium ſecum afferat, num res quæ ſuadetur omnino conducat aut vtilis ſit. Vide Συμβουλή, in Ammon. Iſocrat. παραίνεσιν γεγραφότες μέλλοιμί σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τῶν νεωτέρων ὀρέγεσθαι: id eſt, exhortationem ad vitam capeſſendam. ὠφέλιμος ἡ παραίνεσις, vtilis admonitio, Nazanzen. παραίνεσιν σοφίας, ſapientiæ præcepta complexus, Aphth. obſeruauit quidam παραίνεσιν maius eſſe quiddam & vtilius quã παράκλησιν: hæc enim eſt quum ad virtutem exhortamur, illa verò quum qua ratione quis fieri eius compos poſſit, docemus. Iſocrat. ad Demon. διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν. Παραίνεσις, animaduerſio, caſtigatio: Gellius libro ſexto, capite 14. Puniendi peccati, tres eſſe debere cauſas, existimatum eſt. vna eſt, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur: cùm pœna adhibetur caſtigandi, atque emendandi gratia: vt is, qui fortuitò deliquit, attentior fiat, correctiórque.

Παραινέτης, ου, ὁ, admonitor Cic. adhortator Liu.

Παραινετικός, ὴ, όν, hortatiuus Quintili. præceptiuus Senecæ epiſtol. 90. προτρεπτικὴ ἢ παραινετικὴ στάσις, ſtatus exhortatiuus, vt interpretatur Quintilianus libro tertio, capite octauo, admonitorius. παραινετικὸς λόγος, i. oratio ad bonos mores hortatrix, Stat.

Παραινέω, admoneo, ad bonos mores propriè, do conſilium, ſuadeo. παραμυθοῦμαι, συμπαραινῶ. συμβουλεύω. Actiu. Accuſatiu. iungitur & Datiuo, vt παραινῶ σοι, ſum tibi author. παρῄνει τοῖς Ἀθηναίοις, Athenienſes adhortabatur, Thucydid. Plato epiſt. ſeptima, ἐθέλοντι πείθεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν, volenti parere alia quoque iam ſuadere. Aliquando cum Infinitiu. Ariſtophan. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν. παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν, in Romanos adhortans prouidendum, Plutarc. in Publ. παραινοῦντες ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης, ſuadentes paci ſtudendum. παραινέσιμα, admonita, quæ quis ſuaſit.

Παραινίττομαι, obiter declaro & velut per ænigma tacitè & obſcurè innuo Baſil. & Plut.

Παραιρουμένη σωτηρία, parta ſalus, perfecta ſalus.

Παραίρεται, Heſych. ὀλίγον ἀφαιρεῖται.

Παραιολίζειν, vt notat Euſtath. in Homer. ἀπατᾶν, ſeducere, fallere: ἀπὸ τοῦ αἰόλος, i. veterator, verſipellis & varius: ſiue ab Æolum gente dictum.

Παραίφρασμα, τό, deliratio, ſeu delirium. Ionicè vel poeticè pro παράφρασμα.

Παραίρεσις, ademptio, ἀφαίρεσις, παρακόμισις. Plato, καὶ μετ' εὐδαιμονίας, καὶ τὴν οὐσίας παραίρεσιν, fortunarúmque ademptio ob æs alienum. Ariſtotel. 5. Politic. καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, arma detrahunt.

Παράρτημα, ατος, τό, reſtis, reciſio, Budæus in epiſtolis poſterioribus. τὰ ῥάκη τοῖς ὅσα τῶν ἱματίων, Polluci. παραρτήματα ποιοῦντες ἐκ τῶν ἱματίων, reſtes ex veſtibus facientes, Thucydid. ita Valla. Græcus verò interpres, ἐκ αὐτῶν ὅλων, τελαμῶνας τινὰς ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων, ὥσπερ ζώνας ἐποίουν καὶ πλέκοντες αὐτὰ καὶ ποιοῦντες, ὥσπερ σχοινία.

Παραιροῦμαι, adimo, ἀφαιρῶ, aufero, interuerto, fraudo. Paſſiua voce tantùm dicitur, & interdum cum vno, interdum cum duobus Accuſatiuis conſtruitur. παραιρεῖται τροφήν, alimentum aufert, Plutarch. in Solone, παραιρεῖσθαι τὰς χεῖρας, id eſt, ἀφαιρεῖν, Demoſthen. παραιροῦμαι τὰ ὅπλα, idem pro ἀφαιρούμενος, Ariſtides in Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτὸν, ſpem ei ſuam expectationémque abſtulerunt. Interdum etiã cum Gen. & Accuſ. Xen. βουλόμενος τὰς συνουσίας αὐτοῦ παραιρεῖσθαι, ab eo volens diſcipulos auertere.

Παραισθάνομαι, percipio, certior fio, Xenophon cum Genitiuo. Παραισθάνομαι, in ſenſu fallor, nõ ſum ſatis compos exacti ſenſus: Plato in Theæteto, Οἷον τὸ παραισθάνεσθαι ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται.

Παραίσιμον, illicitum, indecorum.

Παραίσιος, dirus, infauſtus, ἀπαίσιος, χαλεπός, &

Παραίσιον, α, ον, ſiniſtrum, aduerſum, incedens, moleſtum, Etym. παραίσια σήματα, σημεῖα, ἐναντία, παρεκτὸς τοῦ αἰσίου, ὃ ἐστιν αἴσιον χαλεπά, Hom. Il.

Παραΐσσω, prætereo, παρεκτρέχω, me raptim proripio, prorumpo. Iliad. θ, ἀλλὰ παραΐξας πύλας ἔπι νῆας, id eſt, παρελθών, παραδραμών.

Nonn. ὅς κε παραΐξας θύρην, qui per oſtium irrepſerit. [illegible] lonius ſecundo Argonautic. [illegible], anteuertebat & [illegible] rabant procellis.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor, auerſor, vito, amolior, repudio, ἀποποιοῦμαι, ἀπειπεῖν, ἐκδύομαι, ἀπωθοῦμαι, ἀπαναίνομαι. Herodian. de Commodo. Ἐς τοσοῦτον ἐξεφρόνησε, ὡς τήν τε πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, ἀντὶ δὲ Μάρκου [illegible] καλέσας αὑτόν, vt paternam appellationem auerſaretur atque refugeret. Actiu. παραιτησάμενος τὴν ὀργήν, deprecatus iracundiam. Idem, πολλὰ τῶν ἀναγκαίων παραιτούμενος, multa neceſſaria refutans atque recuſans. Plutarchus de Auguſto, Οὕτω δὲ μεγαλοπρεπῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ ἄριστον, vt prandio abſtinuerit, prandere recuſarit. Philoſtratus in Heroicis, παραιτοῦμαι τὸν λόγον, à ſermone abdico. παραιτεῖται τὰς συνήθεις, repudiat aſſueta conuiuia, Plutarchus in Themiſtocle, id eſt, abhorret à conuiuiis, &c. ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, vna ſententia recuſare, Lucæ capite 14. ibid. ἔχε με παρῃτημένον, me excuſa, vel excuſatum habe. Παραιτεῖσθαι γυναῖκα, vxorem repudiare, vxori nuncium remittere. Plutarchus de Cæſare, [illegible] τὴν γυναῖκα εὐθὺς ἀπεπέμψατο ἐπὶ τῷ ἔθει, παραιτούμενος, &c. παραιτοῦμαι μετακαλεῖσθαι, recuſo, nec volo reuocari, Gaza de Senect. παραιτεῖται χειροτονηθεὶς ἐπὶ χιλιαρχίαν δημαρχικός, Camillus ad Tribunitiam poteſtatem vocatus, renuit, Plutarchus in Camil. Dioſcorides primo, capite vltim. παραιτεῖται ἀμβλυωπίας, hebetudines oculorum amolitur vel diſcutit. παραιτήσομαι λέγειν, ſuperſedebo dicere, Porphyr. κελευσθέντας ᾄδειν, παραιτήσασθαι, iuſſos canere noluiſſe, Plutarchus in Lycurgo μὴ [illegible] τὸ [illegible] παραιτεῖσθαι, idem ibidem. παραιτοῦμαι τὴν ὀργήν, iram placare nitor, Plutarchus in Romulo. παραιτεῖσθαι μνησικακοῦσαν ὀργήν, iram iniuriarum memorem exorare, idem in Themiſt. Lege Gellium libro ſexto, capite 16. παραιτεῖ τὸν Θησέα, Theſeum ſibi reſtitui contendit, Plutarchus in Theſeo. παραιτέομαι τὸν βασιλέα, à rege veniam impetro, Herodot. παραιτησάμενος τὰς ἀρχὰς ἀποδημείτω, Plato de Legibus, magiſtratuum cum bona venia peregrè proficiſcatur. παραιτούμενος τὴν πόλιν, veniam orans ciuitati, Plutarchus in Pericle. παραιτούμενος ἀδελφόν, liberandum patruelem impetrans, idem in Theſeo. Παραιτοῦμαι, veniam poſco, συγγνώμην αἰτῶ, excuſo, ἀπολογοῦμαι: Ariſtides, παραιτήσασθαι μὲν ἐν ἴδιον ἔστιν αὐτῷ [illegible] αὐτὸν πολλάκις. παραιτοῦμαί σε τῷ πατρί, apud patrem te excuſo, Philoſtratus in Heroicis. Παραιτοῦμαι σὲ τῆς [illegible], vt παραιτοῦμαί σε μέμψεως, te culpa libero. Παραιτοῦμαι pro ſimplici αἰτοῦμαι, poſco, precor, oro, ἀξιῶ, παρακαλῶ. Ariſtophanes in Equitib. ἓν δή τι αὐτὸν παραιτησόμεθα, vnum hoc eos rogemus, vbi interpres ἀττικῶς ἡ σύνθεσις, quod ſit Atticè. Demoſthenes, παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, orabo vos ne mihi ſuccenſeatis. Sic compoſito deprecor vſus eſt Cicero pro ſimplici precor: vt tertio de Oratore ait, Cùm ſibi non incolumem fortunam, ſed exilium & fugam deprecaretur, eſſe coactum, vt ſeſe vita priuaret, vbi pro Poſceret. Et pro Cluentio, Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione iudices: ſicut me audiatis. vbi pro poſtulatione: non pro recuſatione atque amolitione. Reliqua exempla ſunt in quibus pro rogare, expoſcere atque exorare ſumitur, placere atque mitigare. Plato in Apolog. cum duobus Accuſatiu. ὑμεῖς δὲ ὅπερ ἐν ἀρχῇ ὑμᾶς παρῃτησάμην, μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν, quod vos oraui. παραιτοῦμαι τόδε σε, illud abs te peto, Euripides, παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, Menander. συγγνώμην τὸν θεὸν παραιτεῖτο αὐτῷ ἔχειν τῶν εἰρημένων, veniam ſibi eorum quæ dixiſſet vt daret, Deum obſecrabat, Herodotus. τοὺς θεοὺς παραιτοῦ, συγγνώμονας [illegible], Xenophon, à diis veniam expoſces. Cum Genitiuo & Infinitiuo. παραιτοῦμαί σου ἀφεῖναι, &c. Euripides, peto abs te & rogo te. παρῃτήσατο τὸ μὴ αἰκισθεὶς παθεῖν αὐτὸς, ἀποθανεῖν τοῦ πατρὸς, à patre precibus impetrauit, ne crudeliſſimũ ipſe ſubiret ſupplicium, Plutarchus in Romulo. Lucianus, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν τοῦ σπηλαίου ὑπερκύψαι, id eſt, precatum Æacum vt ſibi liceat è ſpecu caput proferre. Dicitur & paſſiuè, vt παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τὸν ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, i. exoratus, (παρακληθείς.

Παραιτέω, ῶ, ήσω, ῶ, ῶ, idem Actiu.

Παραίτησις, εως, ἡ, recuſatio, expulſio, ἀπόλυσις, excuſatio, petitio veniæ, deprecatio. Παραίτησις, venia, id eſt, gratia & indulgens conceſſio. Plato Leg. 11. καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἐν τούτῳ παρὰ ἀρχόντων γιγνέσθω, nulla moræ venia. Παραίτησις, deprecatio, veniæ petitio. Gregor. ἰσχύει μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραιτήσεις ἐν ὄχλῳ [illegible], amicorum preces ſupplices & deprecatio apud populum multum valent. πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν, ad deorum honorem aut ad poſtulandum veniam, Plut. in Numa.

Παραιτητής, interceſſor, deprecator. Cicero, Miſit filium non ſolùm ſui deprecatorem, ſed accuſatorem mei.

Παραιτητός, facilè placabilis, exorabilis. [illegible] μύθοισι, παραιτητὸς, vel ἀδίκως συγγνώμων. Plat. 10. Leg. τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς τῶν τοῖς

ἐγὼ τὶς ἀδικοῖτ' ἀγχιβάθεις δίψα, ὅτι πει συγχωρητέον. Vbi Deos negat ὑφ' ἐν δίκαιον ὑπὸ πολὺ ἀνθ' ἀπέχον παραιτήσαιθαι.

Παραίτιος, ὁ, qui ex parte in cauſa eſt, vel qui in cauſa eſt, author pro αἴτιος, expon. & ὁ αἴτιος τυγχάνων, τὸ δὲ ἀρχὴν τὸ θεῖον παραίτιον γέγονεν ὡς εἴρηται.

Παραινετικὸς, ὁ, ὁ, admonens, admonendo dicens. Apol. 2. Arg. παραινετικοὺς λόγους.

Παραίνεσις, exhortatio, præceptum. Apol. 2. Arg. ἐμπείρημα παραίνεσις, i. ὑποθήκας, παραινέσεις.

Παραίνεσις, ἡ, ὁ, ὑποθήκη, παραλογισμὸς, παραμυθία, admonitio. Il. λ, αἰνεῖ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἑταίρου. vide Παίφασις.

Παραιωρέω, extendo, commoueo, vibro, ſalto.

Παραιωρούμενος, ὁ, ὁ, ſuſpenſus, Herod. in Polym. ἐγχειρίδια ἀφ' ἧς ἀπ' ἄκρου μαχαίρι, παραιωρημένα ἐκ τῆς ζώνης.

Παραιώρημα, id quod ſuſpenditur, id quo aliquis cinctus eſt: item reſtis, laqueus ad ſtrangulandum, Thucyd.

Παρακαίεσθαι, luxare, ἐκχαλᾶσαι ἄρθρον.

Παρακαθέζομαι, aſſideo. Datiu. Ariſtophan. in Pluto, τῷ πλάτωνι παρακαθέζεται.

Παρακαθεκτικὸς, ὁ, ὁ, tenax.

Παρακάθημαι, admoueor, aſſideo. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διδασκάλων.

Παρακαθίζομαι, aſſideo.

Παρακαθίζω, μ. ίσω, π. ικα, iuxta colloco, aſſidere facio, vnde Συμπαρακαθίζω. Syneſius παρακαθίσαι, ὡς παρακαθίζουσα dixit pro aſſidere conſolatoris modo. Demoſthen. περὶ Ἀτελείας. tranſlate dixit pro arbitrum ex compromiſſo eligere, εἰς διαιτητὴν ἔχοντας. ἵνα δὴ ἑαυτοὺς παρακαθίσειε, &c.

Παρακαθίημι, vtrinque demitto, ab vtroque latere demitto. Ariſtoteles hiſtoriæ Animal. libro nono, capite 37. de Nautilo piſce, ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι, id eſt, ὁ δὲ πλεκτάνας καθίησι, vt expoſuit Athenæus, cirrum vtrinque vnum demittit: hiſque retortis pro gubernaculo vtitur. & ita explicatur nodus quem Budæus diſſoluere non potuit. Vide Πηδάλιον.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco, atque cuſtodem appono, vt παρακαταστῆσαι πρὸς τῆς εἰρκτῆς φυλάττειν, apud Demoſthenem, & apud Lucianum. ὁ δεσμώτης παρακατεστῆσας, τὸ ὥσπερ ἀνθρώπους κολάζοντα, id eſt, ei apponens. παρακαθίστησι φυλακὴν, adhibuit cuſtodiam, Demoſthen. Aliquando ponitur ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπεναντίας ἐκ παρακειμένης καθίσαι, quaſi altrinſecus colloco. Iſocr. ὑπὸ τοῖς ἐχθροῖς ἑαυτοὺς, πολιτείας ὑπεναντίας παρακαθιστάντες.

Παρακαίνησις, &

Παρακαίριος, ὁ, intempeſtiuus, ex toto importunus, Gaza libro ſecundo, capite tertio, de cauſis plantar. Theophraſt. Item indecens, iniuſtus. Heſiodus, παρακαίρια ῥέζων, id eſt, τὰ ἄδικα, τὰ ἄτοπα.

Παρακαίρως, intempeſtiuè. Iſoc. ὁ πλοῦτος παρακαίρως γίνεται.

Παρακαίω, vnde paſſiu. παρακαίεται, quod expon. à latere vritur iuxta ardet.

Παρακαλέομαι, μ. έσομαι, π. ημαι, παραμυθοῦμαι, conſolor: Paſſiuè accipio conſolationem, ſolatio fruor, quod & conſolor dixit Aſinius in epiſt. Item vocor, παρακαλεῖσθαι εἰς συμμαχίαν, ad belli ſocietatem rogari atque euocari, Syneſius. παρακέκληται ὑπὸ ἑταίρας, à ſcorto exoratus eſt, Gaza de Senectute. παρακλήθη, inuocatus ſit. vnde παρακεκλημένοι μάρτυρες, ſunt teſtes rogati, quibus ei παρατυχόντες opponuntur, id eſt, fortuitò oblati, apud Iſæum. παρεκλήθη ὁ κύριος ἐπὶ τῇ κακίᾳ, miſertus eſt Dominus ſuper afflictione, libro primo Regum, capite 24. Habet quoque ſignificationem actiuam, admoneo, hortor, inuito, prouoco, vt παρακαλοῦμαί σε εἰς μάχην, ad pugnam te prouoco, id eſt, παρακαλῶ. Libanius, παρακαλούμενος οὐ με φιλεῖ δὲ παρακαλῶ. Παρακαλοῦμαι, voco in ius: Lucianus, παρακαλοῦμαί σε πρὸς τὸν δικαστήν. Alioqui παρακαλεῖσθαι ſumptū i. παραιτοῦμαι, καὶ ὑπ' ἐμὲ ἱκετεύομαι.

Παρακαλέω, μ. έσω, π. ηκα, παραμυθοῦμαι, προτρέπομαι, ἐγείρω, conſolor, hortor, excito: vnde ἀντιπαρακαλεῖν, Xenophon pro in diuerſum hortari. Plato epiſtola octaua, παρακαλεῖν πάντας τοὺς περὶ ταῦτα, omnes ad has res cohortari. Paulus ſecunda ad Corinth. capite ſeptimo, ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς παρεκάλεσεν ὑμᾶς ὁ Θεὸς, qui conſolatur. Cum Infinitiuo: Xenophon, ἄλλους παρακαλῶ σύστασιν μηνύειν, alios cohortor ad præmia conſpirationis denunciandum. παρακαλεῖ τὴν κοινωνίαν δέχεσθαι τὴν συγγένειαν, ad affinitatem ſuſcipiendam adhortatur Sabinos, Plutarchus in Romulo. παρακαλῶ σε σκοπεῖν, &c. admonitum te velim vt exiſtimes, &c. Ruell. hortor te contemplari, Marcell. libro primo Dioſcorid. in præfat. Item obſecro, oro, poſco, ἱκετεύω, δέομαι: Gregor. τὸν δὲ παρακαλοῦμεν δεόμεθα ὑπὸ χεῖρα, oramus, precamur. παρακαλεῖ με δίκαια, iuſta me rogat, Plutarch. in Apophthegm. παρακαλεῖν εὔχεσθαι, Plato de Legib. precari, preces adhibere. Chryſoſtomus, ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν, pro magno ductore imperatorem interpellare: ſic capite duodecimo Pauli ad Romanos in Eraſmi tranſlatione, qui tamen ibidem annotat ſignificare hortor, ſiue adhortor, pro aduoco & accio. Apoſtolus prima ad Corinth. cap. παρακαλοῦμεν ſic opponit τῷ βλασφημεῖν. βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν, conuitiis affecti bene precamur. Παρακαλῶ, inuoco, vt παρακαλῶ τὸν θεὸν, Dei opem imploro. Xenoph. Ἑλληνικῶν libro ſecundo, ὅν μὲν δὴ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσαιμεν, vbi Martem inuocauerimus. Item conſulo, peto conſilium, aduoco, id eſt, aduocatum accerſo, & imploro. Æſchin. contra Cteſiph. καὶ τί δεῖ σε Δημοσθένην παρακαλεῖν; ὅταν δὲ ὑφ' ἑαυτὸν ἄγῃς τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, παρακαλεῖς κακοῦργον, cùm tu poſtulas eum patronum, & imploras fidem eius & patrocinium. Idem in defenſione falſæ legationis. παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. παρακαλεῖ με εἰς δάκρυα, Euripid. ad lachrymas me impellis. Cum ἐπὶ præpoſitione. Iſocrat. ἐπὶ λόγον μὲν παρακαλοῦσι, id eſt, ad dicendum exhortantur. παρακαλοῦσι ἐπὶ ἔργον, Xenoph. in OEconom. inuito. παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπὶ προσευχὴν, ad precandum vos prouoco, Chryſoſtomus. παρακαλοῦσι αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, eum ad imperium inuitant, Plutarchus in Galba. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad ſuſcipiendum imperiū, idē in Numa. παρακαλῶ ἐπὶ θύραν, inuito ad venandū, Xenophon libro quarto Pæd. Plato epiſtola ſeptima, ἐμὲ παρεκάλουν εὐθὺς ὡς ἐπὶ προσήκοντα πράγματα, inuitabant me ad rempublicam capeſſendam, quaſi ad me pertinentem. παρακαλεῖν etiam exponit ſollicitare. καὶ τοὺς δούλους παρακαλοῦντες ſeruitia ſollicitantes. Cum ὅπως & Subiunctiu. Idem, ἰατροὺς παρακαλῶ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ, ne moriatur, medicos accerſo. Item pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Æſchines, περὶ παρα. ὁ σωφροσύνην παρακαλεῖν συνηγορίαν παρακαλῶ, perpetuum patrocinium ſuſcepi temperantiæ. vnde παράκλητος. Eſt etiam prouoco: vnde συμπαρακαλῶ, Plato in epiſtol. Pro ἕλκω, traho in malum, Euripid. Pro ἐκκαλῶ, euoco: Ariſtophan. Veſpis, ἥξουσι ὀλίγον ὕστερον οἱ συνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονί, veniēt mox poſtea hunc euocaturi collegæ iudices. παρακαλεῖν εἰς συμμαχίαν, Syneſius & Æſchin. οἱ δὲ ἐμῖτες ἀπὸ ἐμοῦ παρακαλοῦντες τὸν Φίλιππον, παρακαλεῖ εἰς συμβουλὴν, vel παρακαλεῖν συμβούλους, adhibere in conſilium. παρακαλοῦντες αἰσχύνην, euocantes teſtem verecundiæ, Thucydid. vbi etiam παρακαλοῦντας. Παρακαλεῖν, etiam Plutarchus in Pericle opponit τῷ ἐγκαλεῖν, i. accuſare & reprehendere.

Παρακαλπάζω, equo à latere curſitare, fræno eius manu apprehenſo.

Παρακάλυμμα, ατος, τό, velamen, velamentum, prætextus, diſſimulatio, Plut. in Publ.

Παρακαλύπτομαι, adueló Virgil. velo, obtego. Significationem habet proximam τῷ ἐγκαλύπτομαι de quo ſupra: quod fit in verecundia, vel in horrendo ſpectaculo. Plutarchus in Pōpeio de Cæſare loquens in tranſitu Rubiconis, Εἶπε πρὸς οἱ περὶ Κάτων ἀφικέσθαι ἀρχῆς ἀπὸ ἐγωμηνοῦ πρὸς ἑαυτὸν, ὥστε τῷ παιδισμῷ, καὶ παρακαλυψάμενος περὶ τὸ ἄστυ, διαβαίνοι τὴν γεφύραν. Hinc ſumptum quòd damnatis idem fieret, ne ſupplicium exhorreſcerent. Idque caput obducere & obuoluere dicitur. Cic. pro Rabirio perduellionis reo, Mors denique ſi proponitur, in libertate moriamur. carnifex verò, & obductio capitis, & nomen ipſum crucis abſit, &c. id eſt, ἡ κεφαλὴ παρακαλυφθεῖσα. Idem de Oratore, Si denique pictor ille vidit, quum immolanda Iphigenia triſtis Calcas eſſet, mœſtior Vlyſſes, mœreret Menelaus, obuoluendum caput Agamemnonis eſſe, &c. Pro eóque dicit 2. de Natur. Deorum imperatores velato capite pro repub. ſeſe deuouiſſe. Ita & tranſlatè dixit idem Plutarchus de Demetrio qui apud Seleucum in cuſtodia detinebatur, cuius tædium obducere cupiebat perpotationibus, ἐκεῖ τὸν ὑπ' ἐκείνου ἀναλογισμοῦ τῶν παρόντων ἀπὸ διάνοιαν, καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, &c. id eſt, ne ſuam reputaret calamitatem, conſultò mentem ebrietate obducens atque obuoluens: vt & vitium obuoluere dixit Horatius.

Παρακανθίζοντα φύλλα, folia in ambitu ſpinoſa vel vtrinque aculeata. Sed & παρά minuit, vt in παραγωνίζω. Theophraſt. de hiſtoria plantar. libro primo, capite 16. de foliorum diuerſitate loquens, τὰ δὲ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου, καὶ ἐκ τῶν πλαγίων, ἢ τὰ τῆς ἀκάνθης, τὸ τῆς δρυὸς (reſtituo σμιλάκος de qua libro 3. capite 16.) ἡ σμίλαξ, ἡ βάτος, ἡ πρίνος. vbi tamen corrupte legitur παρακανθίζοντα, vertitque Gaza ſinuata concidūt. Sed conſulenda fuit rerum ipſa natura: quæ docuiſſet ſimilacis aſperæ ſiue hederæ ciliciæ, ilicis, cæterarúmque harum veram figuram. Alibi in eodem cap. rectè legitur παρακανθίζων. vide Ἀκανθίζω. Poteſt etiam legi παρακανθίζοντα. Sed priorem lectionem magis probo, vt παραγωνίζω dicatur ita, vt ἐπακανθίζοντα dixit alibi. Ait enim καὶ περὶ φυτῶν libro tertio, capite 16. Ὁ δὲ πρῖνος φύλλον μὲν ἔχει ἐπακανθίζον, id eſt, ſpinoſum & aculeatum. Et ipſi lib. ζ. capite tertio, ὁ κέστροιον φύλλον ἐπακανθίζει, quæ vera eſt lectio tametſi res nō ita ſe habeat, niſi fortè id peculiare Græciæ. At verò Θεὸς mendoſè ſcriptū inter παρακανθίζοντα re ipſa conſtat, & Plinio teſte, apud quem lib. 16. capite 24. rectè legitur folia ſinuoſa toto ambitu ro-

bari: non verò ſpinoſa. In hac compoſitione παρὰ ſignificare poteſt vtrinque, ab vtroque latere, vt in παρακαθίημι.

Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, multatitia depoſitaque pecunia, quæ ſponſione facta apud acta deponitur pœnæ nomine temerè litigantis: quæ in rei priuatæ controuerſia decima pars erat æſtimationis, in reipub. quinta, teſte Polluce: hanc τὰ πρυτανεῖα dicunt Latinéque ſportulam, vt quæ in tranſlatione atque prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore tantùm deponitur παραβόλιον, καὶ παράβολον ab Ariſtotele reuocatur, id eſt, τὸ παρακαταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἐφιέντων. Cicero dicit ſponſione laceſſere: quæ fiebat ſolenni verborum conceptione, & ſatiſdato, ex qua Latinum nomen ſortita eſt. Græcè verò παρακαταβολὴ dicitur, propter pignoris interceſſionem. Demoſthen. aduerſus Pantænetum, καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με πάλιν εἰς ἄλλην δίκην, ἐπειδὴ ὁ δῆμος ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς, poſt hæc prouocat atque laceſſit me iudicio rurſus, ſimul atque depoſita pignora in ſponſione ſuſtulit. Quo nomine non tantùm pecunia, ſed etiam actionis illud genus ſponſioniſque iudicium appellatur. vide Παρακαταβάλλειν, & Πρυτανεῖα.

Παρακαταβάλλειν. Qui de hereditate controuerſa contendunt παρακαταβάλλειν dicuntur καὶ ἀμφισβητεῖν, authore Harpocrat. oportebat autem ipſos æſtimationis litis portionem certam deponere, qua multabatur temerarius litigator: atque actio iudiciumque ipſum, tùm depoſita pecunia multæ nomine, παρακαταβολὴ dicebatur καὶ τὰ πρυτανεῖα. Παρακαταβάλλειν verò Latinè dici poteſt, iuſto ſacramento, vel ſponſione contendere. In ſponſione tamen ſatis erat interpoſita ſtipulatione & ſatiſdato de pecunia multatitia cauiſſe: in ſacramento verò ipſam vtrinque deponere neceſſe fuiſſe declarant Varronis hæc verba libro ſecundo de Lingua Latina, Qui petebat & qui infitiabatur, de aliis rebus vtrique quingentos æris ad pontem deponebant: de aliis rebus item, certum alium legitimum numerum aſſium. Qui iudicio vicerat, ſuum ſacramentum à Sacro auferebat: victi ad ærarium redibat. Hinc apud Ciceronem in epiſt. ſacramento contendere, &c. id eſt. de Oratore iuſto ſacramento contendere, Demoſthen. πρὸς Μακάρτατον, καὶ τῷ κήρυκος κηρύττοντος εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἅγνίου ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, ἐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν. Iſæus, πάντας δὲ τοὺς Θρασυμάχου παῖδας παρακατέβαλεν, ὡς ἑ αὐτοῦ ὄντα, id eſt, ſponſione certare legéque experiri inſtitit cum iis qui Thraſymachi filij hereditatem creuerunt atque adierunt, tanquam, &c.

Παρακαταθήκη, ης, ἡ, depoſitum, ſponſio, commiſſio, quod cuipiã eſt commiſſum, pignus, ἐνέχυρον, fiducia, fideicommiſſum, ſpecies contractus, Ariſtoteles libro quinto Ethicor. capite ſecundo, φύλαξιν μὲν ἀνελεῖν παρακαταθήκην, &c. Nazanzenus, παρακαταθήκην, λαβὼν τὴν Ἑλένην τηρεῖ, apud ſe depoſitam Helenam aſſeruauit, Æſchin. μετὰ τῶν τηρεῖ τὰς τῶν ὀργάνων καὶ τῶν χρημάτων παρακαταθήκας, Iſocrat. Pauſanias in Corinth. παρακαταθήκην Νέστορα θέσθαι καὶ ταύτην ἐπὶ Ἡρακλέους, fiduciariam dediſſe. Polyb. in 5. δοθεῖσαι ἐν παρακαταθήκῃ τῷ Λυκοῦργῳ, i. depoſito data, & in fiduciam accepta.

Παρακαταθήκεσθαι, in Epigr.

Παρακατάκειμαι, aſſideo, accumbo. Dat. παρακατάκειμαί σοι, prope te diſcumbo, Xen.

Παρακατακλίνω, adhibeo, admoueo, inclino, iuxta colloco, quod & παρακλίνω dicitur. Παρακατακλίζομαι, concumbo.

Παρακαταλογὴ, ἡ, immutatio Cicer. παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς, id eſt, immutatio & varietas in cantando, Ariſt. in Probl.

Παρακαταπήγνυμι, defigo, affigo.

Παρακαταρτύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, ex multis vnum facio, compono.

Παρακατάστασις, depoſitum, παρακαταβολή.

Παρακατάσχεσις, vide Παρακατέχω.

Παρακατατίθεμαι, depono cuſtodiendum, id eſt, commendo. Datiu. & Accuſatiu. iunctum, Plato de Repub. primo. Apollon. ſecundo Argonautic. παρακάτθετο νύμφαις, Nymphis commendauit: παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, vrbem Mineruæ commendare, Plutarc. in Themiſt. παρακαταθέμενος, qui depoſuit. παρακατατιθέμενοι τὰ σώματα, id eſt, exponentes corpora & proferentes, de Athletis, Æſchin. Significat & dare quippiam fiducia contracta: fiduciarium do, depono tanquam apud ſequeſtrẽ. De hoc Budæus in Annotat. παρακαταθέσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας τοῖς τροιζηνίοις, Ariſtid. Item credo. Xenophon, τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἐσυτῷ, ὁ δεσπότας παρακατατίθεται, quaſi fidei committit, creditque. Sic Æſchin. κατὰ Κτησιφ. pro fortunæ committere: διδάσκετε, inquit, τὰ σώματα παρακατατίθεσθαι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου.

Παρακατατίθημι, commendo, depono, ſeruandum committo, Lucian. & Bud. in epiſt.

Παρακαταχρῶμαι, abutor. παρακαταχρῆται, abutitur. vel ἀντὶ τοῦ χρῶμαι vtor: Ariſtoph. de manu elephantis loquens, παρακαταχρῆται δὲ ἐπὶ πλεῖστα τοῖς αὐτοῖς ἀρχήν.

Παρακατανευκὸς, tenax, Ionicè pro παρακατανευτικός.

Παρακατέχω, contineo, comprimo, cohibeo. Idem quod κατέχω niſi quòd intendere videtur ſignificationem, retineo, χειροτονῶ: vnde παρακατέχειν τὴν χεῖρα τῆς ἐργασίας, retinere vſum fructuum. Et παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, memoria tenere & complecti, Baſil. Diodoro. In Pandectis, Οὐ μὴ πλείστας χρημάτων φυλάττειν, ἢ παρακατέξει φαλκίδιον. non retinebit quartam partẽ falcidiam. Hinc Παρακατάσχεσις.

Παρακατασβέννυμι, τὸ, vide Παρασύρβεσις.

Παρακατοικίζω, iuxta colloco, Accuſat. παρακατοικίζω τὴν πόλιν, in propinquam ciuitatem colloco, Iſocrat. φρουροῦν τὸ μὴ νεωτερίζειν τι, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις, ſocios colonis additis præſidio, ab innouandis rebus prohibens, Plut. in Pericle.

Παρακατορύττω, iuxta fodio.

Παρακαχλάω, aſſuo, item paro. Ariſtoph. in Pluto. ὑμῶν δὲ ὅσοις σιτία παρακαχλάσεις, i. ἑτοιμάζει, eorum ſibi parabat.

Παρακαυλίζει, caules habet laterales.

Παράκειμαι, accubo, adiaceo, adhæreo, ſum oppoſitus, Datiu. παράκειται τοῖχῳ κοιλίας, aluo pituita coit, hæret, Dioſcorides libro quinto, capite 28. Et in Epigrammatibus pro, iuxtà cubo, accubo.

Παρακείμενα, fercula. Item quæ propinqua ſunt, & appoſita. De ferculis quæ apponuntur, quæ & παρατιθέμενα dicuntur & παρατεθειμένα: Lucianus, Ἀρχόμενος ὁ δαίμων τὰ σοι παρακείμενα, καὶ τὰ παρατιθέμενα.

Παρακείμενος, tempus præteritum: adiacet enim ac propè eſt præſenti. vide in Ἀόριστος.

Παρακεκινδυνευμένος, arduus, ὑψηλὸς, ex periculo petitus, & τὸ παρακεκινδυνευμένον, altum, blaſphemum, inſuetum, Suid.

Παρακεκλημένος, ſua ſponte incitatus, Ariſt. in Rhetoric. ad Alexandrum.

Παρακεκομμένος, delirus, inſanus, μεμηνώς, (inquit Suidas) ἐξεστηκὼς, παράφορος. Item improbus, prauus, falſus Lucianus, καὶ ἄλλα ἃ, εἴδη καὶ παρακεκομμένα. vnde & de numiſmate perperam cuſo dicitur. Ex quo ad qualibus res fucatas transfertur, quæ ſimilitudine impoſturam faciunt, Suid. vide Παρακόπτω.

Παρακεκροτημένος πεζὸς, diſpoſitus peditatus, Herodot.

Παρακελεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ſuadeo, excito, hortor. Datiu. Lyſias, παρακελεύεταί σοι τοῦτο. παρακελευσαμένη τοῖς ἄλλοις, quæ alias hortata eſt, Plutarchus in Public. ita & Iſocrates in Euagora ad finem. Pro acclamo. Plato in Apologia, ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι, vos adhortandi finem non faciam. Item cum Accuſatiuo ibidem, ταῦτα παρεκελευόμην, ad hæc hortabar. Capitur etiam paſſiuè. Idem in epiſtola ſeptima, ταῦτα ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, hæc dicebantur & ſuadebantur à nobis. Apud eundem epiſtola ſeptima, cum Datiuo & Accuſatiu οἷς δὴ καὶ νῦν ὁ δὲ λόγος πᾶσι παρακελεύεται, ad quos mea oratio cunctos cohortatur. τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι, huiuſmodi verbis te animo, Thucyd. παρακελεύεται τοῖς στρατιώταις τοιάδε, his milites ſuos adhortatus eſt, idem. παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, ſeipſos mutuò adhortantes. παρακελεύετο, præceptum erat.

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, cõſolatio, prouocatio, παραίνεσις, ἐκ παρακελεύσεως, dato ſigno, Thucyd.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, admonitio, adhortatio, exhortatio. Plato in Epiſt. τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ἦν ταῦτα, hæ quidem cohortationes erant.

Παρακελευσμὸς, οῦ, ὁ, idem Thucyd. προθυμίᾳ τὸ πλεῖον χρώμενοι ἢ παρακελευσμῷ.

Παρακελευστὸς αὐτοῦ, ab ipſo corrogatus, Thucydid. id eſt, παρακεκλημένος.

Παρακελευστικὸς, adhortatiuus. apud Pollucem παρακελευστικὸν σύνθημα, id eſt, claſſicum, ſignum tubæ vel claſſici ante belli cõgreſſum, τὸ πρὸ τῆς μάχης σύμβολον.

Παρακελεύω, hortor: παρακελεύω σοὶ, hortor te, i. παρακελεύομαι, inquit interp. Thucyd.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito.

Παρακενόω, exhaurio, euacuo.

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, ἡ, à medicis ita vocatur curationis genus quod punctione fit acu traiecto, vt ἐν τῷ ὑποχύσει, id eſt ſuffuſione: fit autem ad latus τοῦ ὀφθαλμοῦ βολβοῦ, ideò non κέντησις ſimpliciter, ſed παρακέντησις vocatur. Plinius libro 25. capite 13. de Anagallide loquens, pupillam dilatat: & ideò hoc inunguntur antè, quibus paracenteſis fit. Ibidem de mandragora loquẽs punctiones ita dixit, Bibitur & contra ſerpentes, & ante ſectiones punctionéſque, ne ſentiantur. Appunctiones vel adpunctiones eſſet ad verbum, ſi quis dixiſſet.

Παρακεντητὴς, οῦ, ὁ, ſtimulator equorum, agitator equorum atque auriga. Galenus κατὰ τόπους lib. 7. cap. 5. Αὐτόδικος Ἀχιλλεὺς παρακεντητής.

Παρακερδαίνω, perperam lucror: vel amplius iuſto & præter alios lucror, lucro deputo. Naz. παρακερδαίνοντες τὸ βέλτιστον.

Παρακερκίδες, ſunt oſſis tibiæ exceſſus, vt Celſus loquitur. atque oſſicula, quæ περόναι etiam dicuntur, id eſt. fibulæ, & σφήνες, id eſt,

id eſt, fulcimenta, apud Pol. Abſyrtus in [illegible], [illegible].

Παρακινδυνεύεται, mihi imminet periculum, paſſi. παρακεκινδυνευμένον, quod periculoſè ſuſcipitur. quod periculoſum eſt tractatu, [illegible] Plutarch. [illegible].

Παρακινδύνευσις, periculum, diſcrimen. [illegible], diſcrimen adeò vt eximar, vt liberer, Thuc.

Παρακινδυνεύω, cum periculo attento, temerè vel audacius periclitor. Dicitur de re tentata cuius euentus & exitus eſt cum periculo coniunctus. Plutarchus in Cæſare, [illegible], Ne periculum adiret à populo, ſi damnaſſent. Sic Cicer. pro Quintil. omnia circumſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt. Budæus Comment. Item pro fortiter periclitari. Plato epiſtola ſeptima de Socr. [illegible], omnia pati potius conſtituit, quàm ſcelerum illis ſocius eſſe.

Παρακινέω, ήσω, ηκα, permuto, transfero. Item inuerto, peruerto, vt [illegible], Dionyſius. Item labefacto. Gregorius [illegible]. Item prouoco, permoueo, irrito. Item indecorè & inſtabiliter moueor. Aristophanes [illegible], en tibi, me animaduerte nū inter verbera indecorè tibi moueri videbor. vnde & pro adblandior ponitur, adulor, hoc eſt, caudam moueo alieni adblandiendo. Item [illegible], aliquid ſecus in me admitto, aut de me conſulo, emoueo, vt Theophraſtus dixit, [illegible]. Plato 9. Reipubl. [illegible], ne quid perperam intus emoueatur. ne quid ſecus in ſe admittat, aut de ſe conſulat. Vnde [illegible], in furorem verſi & furibundi, [illegible]. Plato in Phædro de homine afflato numine & fanatico, [illegible], &c. Xenoph. [illegible] 4. [illegible], Multi pueri ſtuprum patiuntur ab iis qui furibundo amore perciti ſunt. Lucianus voce paſſiua vſus eſt, [illegible]. Et Theophraſtus ſexto de cauſis paſſiuè vſus eſt, de vino quod ſub ſydere turbido motu vitiatur, [illegible].

Παρακίνημα, τό, peruerſio. [illegible].

Παρακινητικῶς, pro ἐξεστηκότως. παρακινητικῶς ἔχει, deſipit, Plutarchus in Solone.

Παρακιρνάω, admiſceo.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amaſij ad amaſiarum fores cantabant.

Παρακλείω, σω, includo.

Παρα[illegible], ſuſurror. Nazanzenus in Orat. [illegible], in nonnullis voluptatib. veſtris morem gerentes, ita Bilib. tu tamen vide.

Παρα[illegible], ἡ, exorata.

Παρά[illegible], ὁ, ſimul ſeruiens, ſeruus aſcriptitius.

Παράκλησις, εως, ἡ, obteſtatio, ἀξίωσις, ſupplicatio, monitio, rogatus, [illegible], adhortatio. Polybius in quinto, [illegible]. Παράκλησις, cōſolatio, παραμυθία, Phalaris in epiſtol. [illegible], Chryſoſt. de officio epiſcop. [illegible]. Paulus 2. ad Corinth. capite ſeptimo, πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει. Cicero ait compleri gaudio. Iſocrates, [illegible], &c id eſt, non hortationem excogitantes. ἐν παρακλήσει, in euocatu, in eo quod euocatus eſt, Thucydid. Accipitur nonnunquam (licet rarius) pro rogatione, aduocatione, ac deprecatione aduocati & corrogati vt adſit iudicio vel concioni. Demoſthenes pro Corona, [illegible], id eſt, corrogati. Idem, [illegible], orabam vt vos ad me audiendum beneuolos habere poſſim, quod ipſum hoc tempore vos facturos exiſtimo, vel nulla mea interpoſita deprecatione.

Παρακλητέον, rogandum, inuocandum eſt.

Παρακλητός, aduocandus, inuocandus.

Παρακλητικός, adhortatiuus, exhortatiuus Quintili. conſolatorius Cic. conſolabilis, eidem.

Παράκλητος, ὁ, accerſitus & rogatus, aduocatus, patronus, fautor, interceſſor, conſolator. vnde ὁ παράκλητος. Sic etiam Spiritus ſanctus, [illegible]. Ioan. Euangel. capite 14. [illegible]. Chriſtus etiam ibidem παράκλητος dicitur, [illegible].

Παρακλήτωρ, ορος, idem, conſolator, deprecator, aduocatus, [illegible].

Παρακλείω, excludo.

Παρακλιδόν, declinando, ſedendo, quaſi deflexim, [illegible]. Apollonius ſecundo, [illegible]. Item diſſimulanter: vt Od. [illegible].

Παρακλινέας, in Epig. acclinatos.

Παρακλίνω, ινῶ, [illegible], auerto, [illegible], ſubmitto, inclino, deflecto. Apol. ſecundo Argonauti. [illegible], id eſt, inclinans caput & auertens. Ariſtophan. in Pace, ποῖ παρακλίνετε; quo deflectis? Ariſtotel. in Rhetor. pro inciso accipit. Item pro diuertor. [illegible] pro [illegible] apud Dionyſium de ſitu orbis, id eſt, adiacet. & apud Apollonium cum Datiu. lib. ſecundo Argonaut. Παρακλίνω, vt [illegible] apud Homerum adaperio, [illegible]. Ariſtophanes in Pace, [illegible].

Παρακλίτης, aſſeſſor, qui vnà diſcumbit, Xen.

Παράκλυτος, infamis, famoſus, oppoſitum τῷ κλυτός.

Παρακλύω, παρακούω, non pareo, in Epig. Genit.

Παρακμάζω, άσω, ακα, ſeneſco, vigore decreſco, mareſco ętate. Budæus in epiſtolis poſterioribus, iacere, [illegible], frigere, id eſt, non vigere. Idem in dictione iacere, in epiſt. [illegible], ætate ſeneſcere, Nazanzenus in Orat. florem ætatis admittere, Chryſoſtomus. Apud Plutarchum in Cæſare pro non peruenire ad vigorem vel maturitatem. [illegible], inclinato decedentéque periculo, Dioſcorides libro ſexto, capite quarto, [illegible], quàm maturiſſimæ baccæ myrti: ſic Marcell. libro quinto Dioſcorid. capite 27. [illegible], qui conſenuit, emeritus, Budæus in epiſtol. poſteriorib. [illegible], i. præceps autumnus, idem in Annot. in epiſt. in dictione Præceps.

Παράκμασις, quaſi eſſœtatio, ἡ παρακμή. Theophraſtus in 1. de cauſis, [illegible].

Παρακμαστικός, languidum, remiſſum. vnde παρακμαστικὸς πυρετός, de febri quæ ſenſim lenior fit & languidior. cui [illegible] opponitur. [illegible], ætas iam vergens & inclinata Galeno.

Παρακμή, ῆς, ἡ, languor & remiſſio vigoris. apud Galenum remiſſionem febris ſignificat. & [illegible], ſunt acceſſionum remiſſiones, vel declinationes, vt Medici loquuntur, [illegible], Budæus in epiſtolis poſterioribus, decrementum facultatis. [illegible], Plut. in lib. [illegible], inclinata ætas Quint. ingraueſcens ætas Cic.

Παρακνήμιον, τό. In crure quemadmodū in brachio duo oſſa: quorum alterum ab exteriore parte ſupra poſitum eſt, quod ſuram vocat Celſus (licet & [illegible] ſura etiam dicatur) παρακνήμιον verò Pollux, proſectoréſque focile minus, diſtinctioniſque gratia fibulam: id breuius, ſupráque tenuius ad ipſos talos intumeſcit. Alterum à priore parte poſitum, cui tibiæ nomen eſſe, [illegible] vocant Græci καὶ κερκίδα, id eſt, radium: quod longius eſt & in ſuperiore parte plenius, ſolúmque cum femoris inferiore capite committitur, ſicut cum humero cubitus. Hoc Anatomici vocant focile maius, vulgò *la greue*.

Παρακνίζω, irrito, vellico, Chryſoſt. [illegible].

Παρακοεῖν, deſipere, [illegible], [illegible]. nam [illegible] & [illegible] dicitur [illegible] Suid. & Heſych.

Παρακοή, ῆς, ἡ, contumacia, ἀπείθεια. Syneſius Theophr. [illegible]. Παρακοή, idem quod [illegible], praua auditio atque doctrina quam quis à malo pręceptore didicit, exitioſum acroama, cùm quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt. Plato epiſtola ſeptima, [illegible].

Παρακοιμήσεις, εως, excubiæ.

Παρακοιμητής, οῦ, ὁ, excubitor.

Παρακοιμῶμαι, excubo.

Παρακοιτεῖν, accubare, προκοιτεῖν, excubare. Plutarch. [illegible]. Et dicitur vox [illegible].

Παρακοιτία, accubitus.

Παρακοίτης, ου, ὁ, coniux, vir, ἀνήρ, i. maritus. poeticum.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, coniux, vxor, γυνή, γαμετή, poetic. Heſiod. [illegible], cum vxore pudica concubuit.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακολλάω, agglutino, Ægin. c. [illegible] l. 3.

Παρακόλλημα, conglutinatio.

Παρακολλητικός, glutinandi vim habens apud Celſ. l. 5. c. 19. [illegible], à glutinando dictum.

Παρακολουθέω, ῶ, iuxta ſequor, & cingo latus, Horat. [illegible], aſſector, comitor: & à perſona ad res transfertur. Lucianus in Alcyone, [illegible], homines naturaliter comitatur. prima ad Timoth. quarto, [illegible],

θηκας, doctrinam vſque ſecutus es. velut à doctrinę latere nõ diſceſſiſti. Lucian. in Anacharſi, οἱ δὲ παρακολουθοῦσι πάντως δόξα τῆς ἀξία τῆς παιδεύσεως ἐνίους δὲ καὶ παρακολουθῆσαι ἐπιστρέψαντας, quoſdam etiam redeuntes fuiſſe conſecutos. ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου, abibat modeſtè domum, aſſectante homine, Plutarchus in Pericle, παρακολουθοῦντες καιροῦ, quum tempus vocat, Epictetus, τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, perſonæ attributa, Hermogen. παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων, ſingulis venenis accidentes notæ, Dioſcor. l. ſexto, capite 1. Idem ibidem, ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμβαίνοντα ἑνὶ παρακολουθῆσαι, impoſſibile enim vnum aliquod venenum omnia concomitari, ſeu ipſi adeſſe. Παρακολουθεῖν relatum ad animum, id eſt, συνιέναι, percipere atque intelligere, vt Latinis aſſequi, quod & conſequi dixit Cornificius in Rhetor. Æſchines, ὑμᾶς δὲ βούλομαι εὖ εἰδέναι, καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν ἀκριβῶς. Galen. de Sanit. μὴ ῥᾴδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, ἄνευ τῶν ἐξηγησομένων αὐτά, id eſt, non ex facili eſſe antiquos libros ſine doctore atque interprete intelligentia conſequi. Ioſephus, οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς μετὰ πάσης ἀκριβείας τοῖς ἱεροῖς γράμμασι παρακολουθεῖν. Lucas in præfatione Euangelij, ἔδοξε κἀμοὶ παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, Mihi quoque viſum eſt, qui à principio omnia aſſecutus ſum. Alij, mihi omnia altè repetita conſecuto. Paulus ſecunda ad Timoth. capite 3. σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, tu verò perſpectam habes doctrinam meam. Demoſthen. de falſa legat. καὶ ὁ πάντα τὰ πεπραγμένα εἰδὼς ἐγώ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπαντι, κατηγορῶ, vt qui omnium arbiter fuerim & ſpectator, vt comes legationis: qui omnia obſeruatione notata teneam. Idem, ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίας καὶ τῷ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδώς. vnde ἀπαρακολουθήτως pro ἀμαθῶς & σκαιῶς. Hinc & παρακολουθοῦντα dicuntur, adiuncta, quorum natura eſt vt poſito illo & ipſa conſequatur. Vnde petitum illud artificium rhetoricum, cùm ex conſequentibus vitia inuertimus, vt cùm τὸ ἠλίθιον, inquit Ariſtot. Rhetor. 1. χρηστὸν vocamus, καὶ τὸ ἀνάλγητον, πρᾶον. Καὶ ἕκαστον δὲ ἐκ τῶν παρακολουθούντων, ἀεὶ κατὰ τὸ βέλτιστον.

Παρακολούθησις, εως, ἡ, ſequela. Gellius libro ſexto, capite primo, per ſequelas quaſdam neceſſarias facta dicit, quod ipſe appellat κατὰ παρακολούθησιν.

Παρακομιδή, ῆς, ἡ, præteruectio, aduentus, tranſmiſſio, portatio, vectio, ſubuectio, aduectio.

Παρακομίζομαι, aduenio, me recipio, præteruehor, aſſumo. Accuſat. Æſchin. παρακομίζομαι ἄγων κεκλημένους, ἔξω τῶν προκειμένων ὁδὸν ἄγων. παρακομίζονται τὴν ἰταλίαν, appellunt, Thucydid. id eſt, παραπλέοντες κομίζονται. παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα, arma capere. τὰ ὅπλα κατὰ καίσαρος, οὐ ὑπὲρ καίσαρος παρακομίζεσθαι, arma aduerſus Cæſarem non pro Cęſare capere, Plutarch. in Othone ſic Philelph.

Παρακομίζω, aſſero, impello, porto, importo, excipio, reduco: ita accipit Chryſoſt. (comatulos.

Παρακόμους vocabãt Comici, teſte Poll. ἀντὶ κομήτας, i. comatos, vel

Παρακονάω, acuo, Gaza libro quinto, capite ſexto, hiſtor. plantar. Theophr. Xen. Pæd. 6. παρακονᾶν ψυχὴν dicit pro exacuere animum ad fortitudinem. Eſt & ἐν τῷ φιλεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι παραγηλᾶν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς, Heſych. & Suid.

Παρακοπή, ῆς, ἡ, quaſi abſciſſio: παραφροσύνη, dementia, delirium. Galen. παρακοπὴ ληθαργική, ἡ φρενιτική. Ariſtotel. οὐδὲ θαυμάσιον ἀνυπάρκτου, ὡς κράτιστον τὸ παρακοπῆς. Quod Dioſcorides dicit de hyoſcyamo libro quarto, capite 69. παρακοπὴν ἐργάζεται, Plin. libro 25. capite quarto ait, mentem tentat: & mentem corrũpit: & inſaniam gignit. ὁ γέλως παρακοπή τις καὶ ἀπάτη, Ariſtotel. in Probl.

Παρακοπτικός, & Παρακοπτός, οῦ, ὁ, φρενιτικός, demens, delirans mentis impos: item mentem errare faciens, inſaniam gignens. Galenus, λήθαργος παρακοπτικός, ἡ παρακοπὴ ληθαργική, ἡ φρενιτική.

Παρακόπτω, ψω, π. οφα, ἀπὸ τοῦ κόπτω, id eſt, ferio, cudo, & παρὰ quod vitioſè atque perperàm quid factum eſſe in hac ſignificatione oſtendit. Eſt itaque τοῦ παρακόπτειν propria ſignificatio, nummos adulterinos cudere, καὶ τὸ παραχαράττειν καὶ παρασημαίνειν, νόμισμα κίβδηλον καὶ πονηρὸν κόμμα ποιεῖν. Et monetarij qui falſum nummum percutiunt παρακόπτοντες dicuntur, id eſt, παραχαράττοντες. Hinc ſubdolus atque ſubæratus nummus παρακεκομμένον νόμισμα vocatur, id eſt, κίβδηλον καὶ παρακεχαραγμένον. Tranſlatè verò παρακεκομμένος ἀνήρ, improbus & prauus, qui πανοῦργος καὶ παράσημος, & ab Ariſtophan. vocatur in Pluto ἀνὴρ τοῦ πονηροῦ κόμματος, id eſt, φαύλως διακείμενος. Lucianus, κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, moneta adulterina & falſò percuſſa. Ariſtoph. Acharn. ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Παρακόπτω, fraudo: & quod dicit Terentius damnũ dare, i. ἀποκόπτειν καὶ ζημιοῦν. Ariſtophanes Nebulis, ὑφ' ὧν ἀπολοῦμαι παρακόπτων δίκας. ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι. Idem in Equit. ὦ πονηρὲ ὅστις παρακόπτεις χρήματα, πανοῦργα ἀποσυλῶν. Παρακόπτω, deliro, παρανοῶ: καὶ παρακόπτω τὴν διάνοιαν vel τῇ διανοίᾳ dicitur. vnde παρακοπτικός, καὶ παρακεκομμένος. Ariſtotel. οὐδὲ θαυμάσιον ἄλογος. λέγεται δὲ πως ἐν

Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, εἰπεῖν ἐκεῖνον αὐτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα διαγαγεῖν. Ex quo ſumpſit Horatius epiſt. 2. libro 2. Fuit haud ignobilis Argis, Qui ſe credebat miros audire Tragœdos In vacuo lætus ſeſſor, plauſórque Theatro: & quæ ſequitur narratio loci tantum commutato nomine.

Παρακορέω, verro, orno, παρακοσμῶ, Phrynichus. vide Κορῶ.

Παρακόσμως, inhoneſtè, indecorè Cicer. indecenter Martial. Ioſephus, μάταιοι δὲ εἰς ὕστερον καταστραφῆναι γενόμενοι, ὥσπερ παρακόσμως ἔλαβον.

Παράκουσις, deceptio, fraus.

Παράκουσμα, ατος, τό, praua doctrina, exitioſum acroama, cũ quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt. Plato epiſt. 7. ἄλλοι πολλὰ ἀκούσματα παρ' ἐμοῦ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, alij qui plurima in philoſophia audierant. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία, ab alijs accepta traditio, narratio ab alijs auditu accepta, Dioſc. libro 1. in Præfatione.

Παρακούω, μ. ούσω, π. ήκοα, oſcitanter, negligentérque audio. Polybius in Epit. τὸν δὲ μετὰ παρρησίας ἅμα καὶ μετ' ἀξιώσεως λέγοντος τὸ φρονιμώτερον καὶ δεομένου παρακούσαντος τῶν λεγομένων ἐντρέπεσθαι, ſeſe liberè grauiterque loquente ac rogante vt attente audiret, ſeſe auertit. Quo loco participium verbi locum obtinet. Alibi dixit, δοῦλα καὶ παρακούσαντα τοῦ Καλλιμάχου τοσαῦτα, interp. imprudenter contempſit, idem. παρακουσθεὶς ἀξίωσιν καὶ δεήσεις, inauditus & repulſam paſſus. Sic pro non obtempero, dicto audiens non ſum. Lucianus, ἀλλὰ δεῖ διαπεπλεχθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τῶν ἐπιτιμήσεων, in Caucaſo. non parco, ἃ παρακούω τῶν λεγομένων, παρέργως, ἢ λάθρα ἀκούω, Genit. παρακούω ὑμῶν, vos prætereo, tanquam non audierim, Lucian. idem in Anacharſi. παρακούσαντα γὰρ φῆς εἰ μὴ ἀκούσαντα περιέκοπτε τὸ παρὰ δεῖπνον. οἱ δὲ παρακούσαντες αὐτῷ, dicto ei ſunt audientes, libro primo Eſdræ. παρακούσῃ αὐτῶν, eos non audierit, Matth. 18. Παρακούω, vt παρὰ dicitur, pro οὐκ ὀρθῶς ἀκούω, perperàm audio. Plato in Protagora, τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἔλεγες. ὅτι δὲ καὶ ἐμοὶ εἶπε τοῦτο παρήκουσας, non rectè audiuiſti. Idem in Theæteto, ὅσα τε παρακούειν, ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται: Quæ perhibentur falli aut auditus, aut viſus, aut alio quopiam ſenſu. Et poſtea, παρορῶσί τε, καὶ παρακούουσι, καὶ παραισθάνονται πλεῖστα: In plurimis eos oculi, aures, nares fruſtrantur. Παρακούω, λάθρα ὑπακροῶμαι, id eſt, ſubauſcultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cicero dixit 2. de Orat. Et Plautus clàm ſublegere ſermonem aliquorum: quo ſenſu dictum à poeta Feleg. 9. quę ſublegi tacitus tibi carmina. Ariſtophanes in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν ὅταν λαλῶσι; & Corycæum agens cùm loquantur domini? Sic in Epigrammat. παρακούομεν ὧν ἐπὶ πίστει. Et Plato Euthydemo, ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακούων, ſubauſcultando eorum ſermonem excipiens cognouerat. ἔοικεν ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δέ, Ariſtoteles libro ſeptimo Ethic. capite ſexto, ita aliqua ex parte & non perfectè rationem videtur audire, Argyrop. Παρακούω, interdum pro ἀκούω, audio, Herodot. παρακούων τοῦ ἐκείνου τὴν τέχνην, audio de illius artificio. Plato epiſtola ſeptima, οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ σὺ ἀκούσαντα παρακούσαντα ἀξίων λόγων πραγμάτων, ἀμαθῶς, περὶ ὅ φησιν ἀκούειν τοῦ βελτίστου βίου, audientem de rebus magnis ſermones. vnde πολλάκις παρακήκοα, audiui, in Epig.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmor. Appian. in Iber. ἀπειπόντι δὲ ἔτι πιστοῦντα τὸ στρατόπεδον σφᾶς παρακρατεῖν, morari ac detinere.

Παρακρεμάννυμι, άσω, π. ακα, ſuſpendo, iuxta ſeu à latere. Actiu.

Παρακρίνω, ex aduerſo compono & comparo, quaſi παρατάττω, iuxta loco, ex aduerſo inſtruo aciem, atque ita propè vt συγκρίσεις fieri poſſit. Plutarchus in Anton. τοῖς δὲ πεζοῖς παρακεκριμένοις, λόγου κρείττων ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν μαχίμων. Idem, πεζῶν παρακεκριμένων, ex aduerſo inſtructis peditibus, ſignif. etiam perperam iudico Bud.

Παρακροασις, ἡ ἀπείθεια, contumacia. Ioſephus, παρακροάσεις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, οῦ, ὁ, Cyrillo eſt qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt, & falſò defert atque exponit.

Παρακροκίζειν τῇ χρόᾳ, colorem croci imitari, Dioſcorides libro 5. cap. 137.

Παρακροτέω, μ. ήσω, π. ηκα, adhortor, dehortor, incendo. παραθαρρύνω, παρορμῶ, παροξύνω. Lucianus, ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον ἐπαινῶν οἶμαι, ὡς ἂν τὴν τοιαύτην ἐπαινῶν, &c. applaudit, ſeu plauſu ad humerum aut manu facto exhortatur. παρακροτοῦντες, inquit Suid. i. παραθαρρύνοντες, παρορμῶντες.

Παράκρουσις, propriè maligna ſucceſſio in appendendis, vel admetiendis: aut vox eſt palæſtræ quaſi ſupplantatio, depulſio, vt in Παρακρούω dicetur, καὶ παρατείνειν. Hinc pro fraude ac fallacia ſumitur, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξαπάτη καὶ ἐμπαιγμός, vt teſtis Commentar. Ariſtophan. in Equitibus. Sic ſumitur libro ſecundo Politicorum Ariſtotelis. in Problemat. verò Segm. tertia. Quæſt decimatertia, διὰ τὸ ἐξαπατῆσαι

ſumitur τὸ παράκρουσις τῆς ἐπιπολῆς θερμῆς, caloris ad ſuperficiem euecti depulſio atque ſuppreſſio: ſic enim potius quàm depreſſio, vt Gaza vertit. Παράκρουσις etiam mentis concuſſus atque emotio, delirium, Galen. Et

Παρακρουστικὸν πάθος, delirium, affectio in delirium impellens, Galen. ad Glauc.

Παράκοπος, ὁ, ἡ, ſtultus, μωρός.

Παρακατοχέτης, ἀπὸ τοῦ παρακατέχειν, de quo continenter, id eſt, deceptor, fallax, quæ vox comica eſt teſte Poll. & Heſych.

Παρακρούω, ſ. σω, π. κα, Et παρακρούομαι, verbum eſt palestræ: Eſt enim [illegible], concuſſu callidóque luctæ artificio aduerſarium ſupplantare, non verò deucere ſubliméque arreptum proſternere. Sic aſtutus Vlyſſes ſucculſo Aiacis poplite ipſum euertit, ob idque ait poeta Iliad. ψ, [illegible], vbi interpres [illegible] expoſuit. In curſu Latinè eſt manu depellere: in lucta ſupplantare, quod vtrunque παράκρουσις complectitur. Eſt enim παρακρούεσθαι, vt adnotarunt Lexicographi, [illegible]. Aliis placet ab iis ſumptum, qui in admenſis vel appenſis maligna ſuccuſatione præter iuſtū modum vel pondus aliquid obtinere conantur. Vnde dixerit Phocylides, [illegible]. Plato in Critone hoc à luctatoribus tranſtulit, καὶ οὐκ ἄν, inquit, παρακρούσει ἡ παροῦσα συμφορά, nequaquam hæc præſens calamitas te ſupplantabit & euertet. Sic & tranſlatè pro depellere atque abiicere vſus eſt Plutarchus de Æmylio ita loquens in Apophthegm. [illegible], hoc eſt, [illegible], vt idem oſtendit in Æmylio: vel eſt eludere: hoc enim verbo variè vtuntur, vt παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας dicunt, id eſt, teſtes depellere, refutare, vel refellere, [illegible], reiicere atque repudiare, vt διακρούεσθαι. Gregorius, [illegible], profanis literis atque doctrina veritatem eludere atque refutare. Παρακρούεσθαι [illegible], παραλογίζεσθαι, circumuenire, fallere, decipere atque ludificari: cum ſimplici vel duplici accuſat. Interpr. Ariſtophan. in Equitib. [illegible], inquit, [illegible]. Eſt enim [illegible] (ſed lege [illegible]) μέτρον, ὃ λέγεται [illegible]. Et alibi, [illegible]. Sic fucum iudicibus facere dicit Demoſthenes [illegible]. Idem, [illegible]. Idem, [illegible]. Παρακρούομαι Paſſiuè, fallor, decipior. Lucianus, Μή σε παρακέκρουμαι; Num ego te circumueni & fefelli? dixit actiua ſignificatione, vt paſſiua ita Demoſthenes, μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Et tamen aduotat Budæus παρακέκρουται, id eſt, [illegible] deceptus eſt, [illegible], ſcribendum: παρακέκρουκε vero actiue, i. [illegible] decepit [illegible].

Παράκτιος, litoralis, in Epig.

Παρακτάομαι, inſuper aſciſco. παρακτᾶσθαι propriè poſſidere, Theophil. lib. 2. Inſtit.

Παράκτης, venator, qui canes venaticos ducit, ὁ [illegible].

Παρακτίδιον κῦμα, litoreus fluctus, in Epig.

Παρακτικός, [illegible], id eſt, in eſſe producere, qui talem vim habet ſubſtantiaſque creandi. Proclus de Deo, [illegible]. Philoponus de lumine & vmbra loquens, [illegible], i. corpus ſoli expoſitum cauſam eſſe productricem vmbræ & genitricem.

Παράκτιος, ὁ, ἡ, litoreus, litoralis, παραθαλάσσιος, litori propinquus. Sophocl. [illegible], i. in litoralia prata.

Παρακτεύω, introducere, Herodot.

Παρακυνάγχη, vide in dictione Κυνάγχη. Gregorius ait nomen eſſe à poſterioribus medicis inuentum, quo quarta anginę ſpecies deſignatur, quum externi gutturis muſculi inflammatione laborant.

Παρακύπτω, propriè ſignificat proclinato capite in obliquum aſpicere, vt loquitur Plinius, vt qui è feneſtra tranſuerſis oculis venientes cunctéſque curioſè obſeruant: obiter atque per tranſennam intueri. Ariſto. phanes in Pace, [illegible]. Baſilius [illegible], ne foras caput exerat atque alios retorto oculo aſpiciat. Hinc prouerbium [illegible] παρακύψας, de aſino, qui cùm ab agaſone negligentiùs ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel officinam inſeruit, & vaſa euertit. Baſil. Gregorio, [illegible], id eſt, aliquantulum explorare vitam Chriſtianorum, & inſpicere pauliſper. Sic Greg. [illegible], vobis fas non eſt in ſacra atque adyta Chriſtianorum inferre oculos vel introſpicere. Lucianus, [illegible], poſtquam ad iſta veſtra dogmata aſpicienda oculos detorſi atque incubui. Sic Demoſthen. in 1. Philippica, [illegible]. Ita intelligitur illud Apoſtoli Iacobi epiſtol. capite 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui incumbens oculos intulerit introſpexeritque in abſolutam illam legem libertatis, id eſt, qui accuratè ſtudioſeque obſeruarit. Nazanzen. in Orat. 4. [illegible] παρακύψαντες, introſpicientes. Idem [illegible].

Παράκυψις, vide Παρακύπτω.

Παρακωμῳδεῖν, eſt, vt fit in Comœdia, hominum mores & vitia perſtringere atque deſcribere. Baſilius Diodoro, [illegible], additque [illegible].

Παρακωχή, retentio, dilatio, Thucyd. [illegible], vt [illegible], dicitur.

Παραλαλεῖν, nugari obloqui.

Παραλαμβάνω, μ. παραλήψομαι, π. παρείληφα, aſſumo: ſuſcipio, vt ſucceſſor facit qui prouinciam accipit, Demoſthen. ſic & Gaza ex Cicerone, pro aſſumere. Matth. capite duodecimo. Item deprehendo, promoueo, capio, amplector, [illegible], ſuſcipio curandum, Galenus libro ſecundo ad Glaúconem. Item à maioribus accipio, & quaſi per manus traditum accipio, vt à parentibus liberi. Plato primo de Republic. Πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Ariſtid. in Panath. [illegible], quas à maioribus audiendo accepimus. Παραλαμβάνω, ſocium adiungo vel admitto, ἐκδέχομαι καὶ διαδέχομαι, excipio. Baſilius, [illegible]. Sic Liu. Nec tranquillior nox diem tam fœdè actam excepit, id eſt, ſubſecuta eſt. Cic. in Caton. Sed memoriam illius viri omnes excipient anni conſequentes. παραλαμβάνω πρὸς τὴν θυσίαν, adhibeo in ſacrificium & accipio. Lucianus, [illegible]. [illegible] παραλαμβάνειν, apud Iſocratem ad Nicoclem, id eſt, caput totius rei cōſtituere. παραλαμβάνειν εἰς συμβουλήν, adhibere in conſiliū. Pro [illegible] λαμβάνειν, Thucydid. & ita interpres Græcus, [illegible]. παραλαμβάνω ἐμαυτόν, me colligo, [illegible], aſſumar. Herodot. Clio, [illegible], & ad ea quæ ſuſcipiuntur non dimitto inter παραλαμβάνειν, & ἀπολαμβάνειν, quidam hoc annotant diſcrimen quod παραλαμβάνειν dicitur de eo quod tunc primum ab alio traditū accipitur, ἀπολαμβάνειν vero de eo quod poſſidere deſieris & poſtea recuperes vt pluribus oſtendit Demoſt. in orat. [illegible].

Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula quæ multū lucet in oculo, vel reſplendens cicatrix in nigro oculorum. [illegible], Gal. apud Hippoc. in Gloſſ.

Παραλανθάνω, lateo, quære Λανθάνω.

Παραλέγομαι, id eſt, παραπλέω, [illegible]: prærternauigo, vnde præternauigatio Plin. prætervehor, litus lego, vt Liu. & Virgil. *Illyrici legis æquoris oram.* Idem *Litoráque Epiri legimus.* Et *crebris legimus freta concita terris*: vbi Seruius, legimus, præteriimus exponit. Quia tractus ſermo à nautis, quòd funem legendo, id eſt, colligendo, aſpera loca præterreant. Actorum Apoſtolorum capite 27. παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Cretam legebant, tranſtulit vetus interpres, & rectè quidem: nam quòd alter prӕterlegebant, nouum ni fallor ipſe, atque inuſitatum. Budæus obſeruat [illegible] etiam in quibuſdam lectum exemplaribus. Rurſus capite eodem antea dixerat Lucas, [illegible], vbi vetus interpr. iuxta nauigantes, minus benè. Idem, eſt [illegible] Apollon. [illegible] etiam [illegible] ſuperfluam comam poſuiſſe, [illegible]. vnde de ſqualido dixit Pherecrates, authore Polluce, [illegible]. παραλέγομαι etiā expꝯ. cubo ad latus alicuius, cubo iuxta quempiam, item concumbo, vt Epigrammat. libro 2. [illegible].

Παραλέγω, μ. ξω, π. χα, inhoneſtè rem facio, & lucror, [illegible]. Παραλέγει apud Hippocratem, vt [illegible], & apud Hom. [illegible], i. abſurda loqui atque delirare, [illegible]. Epid. l. 1. [illegible].

Παραλείπω, μ. ψω, π. φα, omitto, dimitto, relinquo, παρίημι. Acti. Accuſatiu. Ariſtopha. in Auib. ὁ ποῖα μὲν τινα μείζω παραλειπομένην ὑπ' ἐκείνης φρενὸς ἄξιαν πω, id eſt, ἐγκαταλειπομένην, ἣν ἡμεῖς οὐ πειθόμεθα, quam ipſi mente aſſequi nequimus. παραλέλειπται, omiſſum eſt, Schol. Soph. in Phil.

Παραλείτης, vide in Παράλιτης.

Παραλείφειν, illinere, Ariſtoph.

Παράληψις, εως, ἡ, omiſſio, prætermiſſio, præteritio, occupatio in Rhet. ad Heren. dicitur. παράληψις, figura dicitur in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta, vt apud Terentium in Phorm. tu conjicito cætera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex iſthac copia. vt ne addam quod ſine ſumptu ingenuam, liberalem nactus es, &c.

Παραλέχομαι, μ. λέξομαι, π. λεγμαι, accumbo, vel accubo, adiaceo Columel. παράκειμαι, Depon. abſol. Datiu. Homerus Ilia. ζ, Λαοδαμείῃ δὲ παρελέξατο, concubuit cum Laodamia. Idem Iliad. β, ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, ipſe cum ea clàm concubuit, παρακοιμᾶσθαι, συγκαθεύδειν, ſed id à παραλέχομαι potius deriuandum eſt, cum Euſtath.

Παραλήγομαι, &c

Παραλήγω, deſino, in penultimam deſino. Hinc παράληξις.

Παραληπτέον, complectendum eſt, admittendum eſt.

Παραληρέω, μ. ήσω, π. ηκα. deliro. ἀλλοῖόν τι ποιῶ. Neutr. abſolutum. Ariſtophan. in Ranis, καὶ δὴ παραληρεῖ ἄλλως, ἢ βάλλει τι μελῳδικόν.

Παράληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui leuiter deſipit Gal. Item ſubſtantiuè deſipientia leuis Suid.

Παράληψις, ἡ, vt apud Polyb. in 1. παράληψις ἀρχῆς, ſucceſſio in magiſtratu, i. διαδοχή, καὶ διαδοχή. Eſt & aſſumptio.

Παραλία, ας, ἡ, regio maritima. αἱ τῆς παραλίας πόλεις, oræ vrbes, vrbes maritimæ, Plutarchus in Pericle. Ariſt. 3. Rhet. ... τὴν παραλίαν. ſcribitur & παράλια propter metrum. Heſyc. παραλία, ὁ αἰγιαλὸς, vnde Πάραλος nauis.

Παραλιμπάνω, μ. ψω, prætermitto. Actiu.

Παράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus, litoreus. παράλιος αἰγιαλὸς, Euripid. παράλιος κατοικήσει, ad mare habitabit, capite 49. Geneſeos. Philo de mundo, ὁ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι ..., id eſt, maritimæ partes, hoc eſt, oræ maritimæ. Sophocl. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις φανέντες, auibus marinis eſca erit. παραλίαν γῆν, maritimam oram, Thucydides. παραλία πεύκη, maritima pinus, Theophraſt. libro tertio hiſtor. plant. cap. 10. pro ſpecie pini.

Παράλιθος, πιθύμαλος, vide Τιθύμαλος.

Παραλιτέω, offendo, παρέλιτες σὺ θεοὺς, Apol. Rhod. deos offendiſti. ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι.

Παραλίτης, Heſych. ὁ ... τῆς παράλου quæ erat nauis ſacra. Itidem Poll. dicit nautarum quoſdam fuiſſe παράλους ſiue παραλίτας, quoſdam σαλαμινίους, dictos nimirum à paralo & Salaminia nauibus, ſed perperam apud eum ſcriptum eſt παραλεῖται.

Παραλλαγὴ, ῆς, ἡ, ἐναλλαγὴ, alternatio, id eſt, per vices mutatio Feſto, commutatio, ἀμείψεις, immutatio, collatio, comparatio, differentia, diuerſitas, varietas, diſcrimen. Theophraſt. hiſtoriæ libro ſexto de roſis loquens, Ἔχουσι καὶ τὰ ἐκ γῆς τοῦ αὐτοῦ γενόμενα, ποιεῖ παραλλαγήν τινα δυνάμεως καὶ ὀσμῆς, id eſt, nonnullam diuerſitatem habent. Idem libro quinto, capite ſecundo, ... διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς. Baſil. Homil. 7. in Hexaëmero, πολλαὶ τῶν βίων αἱ παραλλαγαί, πολλαὶ καὶ περὶ τὰς διαδοχὰς ἑκάστου γένους διαφοραί. Plato pro hallucinatione & aberratione vſus eſt. Dicitur & pro παραλλαγή, παράλλαξις.

Παράλλαγμα, idem quod παραλλαγή. παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, viciſſitudo inæqualitatis, Plut. in Numa.

Παράλλακτος, mutabilis.

Παραλλὰξ, vt ἐναλλὰξ, id eſt, viciſſim, alternis, ſiue alternè Plin. quòd & alternatim dicitur, id eſt, οὐ κατὰ στοῖχον, ſed alternata ſerie, vt loquitur Seneca. Theophraſt. hiſto. libro ſexto de ferula, ... παραλλὰξ τὰ φύλλα, ... παραλλὰξ, ἐπὶ ... διαφέρει ... ἐναλλάξ. Thucydid. de inſulis, παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, ſitu alternante poſitæ, non verò recta ſerie. Ariſtot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. ἐκ τῶν ζεύγους δὲ τῶν ἀετῶν, ... ἁλιαίετος γίνεται παραλλὰξ, ἕως αἱ σύζυγα γένωνται, alternis haliæetus & aquila naſcuntur, quoad par eiuſdem generis coniugale naſcatur. Sophoc. in Aiace, ... παραλλὰξ ... ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ, Hæc, inquit, viciſſitudinem habent & commutationem. vt ille antehac improbè præualeat, ſi nunc ego ſpiritus aduerſus eum ſuſtuli. Huic opponitur Ἀπαράλλακτος.

Παράλλαξις, ἡ, παραλλαγή. permutatio, viciſſitudo. Plato in Timæo, τῆς περὶ τὴν γῆν ... παραλλάξεις, id eſt, παραλλαγή, Proclo ποικίλος χαρακτηρισμὸς, καὶ ἀσυμμετρία, commutatio, diuerſitas. Item differentia apud Plat. in Polit.

Παραλλάσσω, μ. άξω, π. αχα, Actiu. poſitum, alterno, immuto, vario, alternis hoc & illo modo facio. fabri in ſecandis lignis παραλλάττειν ἀλλήλους τοὺς ὀδόντας Theophraſt. hiſtor. libro quinto, dicuntur, quum dentes ſerræ alternos variant, id eſt, alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Et παραλλάττειν etiam opponitur τῷ παράλληλα εἶναι. Theophraſt. τὰ μὲν κατὰ ... παράλληλα, τὰ δὲ οἱ παραλλάττοντα, id eſt, alternis hoc & illo modo ſita, vt ſunt dentes in ſerra. vnde & pro alternare ponitur, id eſt, nunc hoc, nunc illud animo agitare. vnde Iſocrat. in Euagora. δόξῃ παραλλαττούσῃ, pro varia & alternante de homine opinione. Eſt item παραλλάττειν, diſcrepare, διαφέρειν, differre, variare, nunc hoc, nunc illo modo cedere. Theophraſt. hiſtor. lib. ſexto, πολὺ γὰρ ... δοκεῖ παραλλάττειν, id eſt, multum ab aliis differre atque variare. Plutarchus in Dione, ... μεγάλην, ... παραλλάττων. Et παραλλάττει, refert, id eſt, differentiam facit, & ad rem pertinet. Vnde ἀπαράλλακτος, non differens, per omnia ſimilis. Significat etiam præterire, id eſt, διαλλάττειν, ἀμείβειν: & ſuperare. Syneſius, Καὶ τὸ φέρειν μὲν ... παραλλάξαντες ... μονήρη ἡμέραν. Xenophon, Ἑλλην. ς. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, ἐξανίστανται οἱ περὶ Χαβρίαν, quum primi inſidias præteriiſſent, milites qui cum Chabria in inſidiis latebant, inſurrexêre. Item ... οἱ δὲ παραλλάξαντες ἔφθασαν, id eſt, qui è tranſuerſo occurrentibus anteuerterunt. Sic Herodotus, ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico ſpatio ab occurſu aberrauerunt: vel parum abfuit, quin mutuò obuiam fierent. Παραλλάττω, aberro & per errorem in aliud incurro quàm conſtitueram apud Platonem, ὁ παραλλάττουσι τῶν ... σημεῖα, nō aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur. Cebes Theban. τούτους τῶν μαθηματικῶν παραλλάττειν, id eſt, prætereunt, præuertunt, anteuertunt. verbum αὐτοπρόσωπον, Gaza. παραλλάττει τὰς ὥρας, tempora permutat, Theophraſtus libro primo, capite duodecimo de cauſis plantar. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, illum locum declinat, Plutarchus in Themiſtocle, id eſt, auertit ſe ab eo & mutat. Idem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τὸν ... τὸ φυλάττειν παρηλλαγμένος, vigiles fugiens, ex tumultu coniecturam capiens Apud Heſychium παρήλλαξεν, id eſt, διήλλαξεν, τρέπεσθαι, tranſl. παρήλλαξεν εἰς μοναρχίαν, &c. in monarchiam demutauit, Plutarchus in Romulo. Hinc Παρηλλαγμένος, admirandus, inuſitatus, vt ἐξηλλαγμένος. Diodorus dixit παρηλλαγμένας ταῖς μεγέθεσι ... Lucianus, ... καὶ παρηλλαγμένον ..., peregrinum, inuſitatum atque inauditum. Gregorius, Τό, τε τῆς ... σώματος ... ἀλλότριόν τι καὶ παρηλλαγμένον, alienum & abhorrens & incommodum. ἴδιός τις καὶ παρηλλαγμένος τρόπος, proprius quidam & alienus mos.

Παράλληλα, ἀντὶ τοῦ παραλλήλως, aduerbialiter, viciſſim & alternis, quaſi ἀμοιβαίως. Iſocrat. περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων παράλληλα, ... ἑκατέροις ταῦθ' ἔχομεν εἰπεῖν, hæc igitur habuimus quæ de rebus vtrorumque geſtis belliſque ſuſceptis diceremus, comparando facta & geſta ab vtriſque. Cicero corám componere & corám comparare dixit in Oratore. & pro eo, contendere. Dixit vt Iſocrates Athenæus libro quinto, Οἱ γὰρ γενόμενοι αὐτόθι κλίνες ... διαλλάττοντες ... τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ λευκοῦ παράλληλα τεθείμενοι.

Παραλληλίζω, μ. ίσω, π. ικα, inuicem comparo atque è regione colloco.

Παραλληλισμὸς, ὁ, ſchema quando in oratione voces idem ſignificantes aut eædem coniunguntur per compoſitionem, vel ordine ſequuntur, quod Grammatici dicunt fieri ἐκ ταυτότητος, vel ἐξ ὁμοιότητος συντιθέμενα τε καὶ παρατιθέμενα, ex identitate (vt ita loquar) quando eadem voce & ſenſu componuntur, vt πάμπαν: vel adiunguntur ordine, vt πάλαι πάλαι apud Comicos. Ex ſimilitudine, quando diuerſæ prolatione dictiones ſignificato tamen ſimiles, vel componuntur, vt γέλαιος a γῶ & ...; vel adiunguntur ordine, vt λίαν & πάνυ, & τυχεῖν ἴσως. hæc Euſtat. Ilia. ι. α.

Παραλληλόγραμμα, ὡ, ex aduerſo poſitæ lineæ à geometris appellantur παράλληλοι. ſpatium quod lineis παραλλήλοις continetur, vt ait Boetius, παραλληλόγραμμον σχῆμα Straboni. & παραλληλόγραμμος πίναξ, tabula oblonga forma. Ptolem.

Παραλληλία, figura poetica, quū duę dictiones ſynonymæ pariter ponuntur, vt ... Homer. ἐν παραλλήλῳ, figura dicitur, quum quæ eandem habent poteſtatem, ſimul ponuntur, vt πάνυ σφόδρα, apud Ariſtophanem & τυχεῖν ἴσως. Quintilianus vocat verborum idem ſignificantium congregationem, l. 9. c. 3. ἐν τῇ παραλλήλῳ, τουτέστιν ἐν διπλασιασμῷ, Hermog.

Παράλληλος, ου, ὁ, mutuus, inter ſe compoſitus atque è regione collocatus, ęquè diſtans. μόρια παράλληλα naſci tradit Theophr. hiſt. l. & cap. 4. i. ex aduerſo collata, aduerſa inter ſe. παράλληλοι στοιχεῖς ... ὁμαλοί, acerues ſimiles & æquales, Plutarchus in Lycurgo. παράλληλα τείχη, Thucydid. parietes è regione inter ſe. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter ſe ſpatiis ſurgẽtes, Dioſcorides libro primo, capite 2. παραλλήλους ἐξετάζειν, eſt quod Cicero dicere ſolet, contendere, id eſt, conferre inter ſe atque comparare, cui & contentio, id eſt, ἡ τῶν πρὸς ἀλλήλους ... ἢ ἐν παραλλήλῳ ἀντεξέτασις, Athanaſio a-

ſio apud Theodor. libro ſecundo hiſtor. Ariſtoteles ſecundo de Cælo, καθάπερ γὰρ τὰ παράλληλα ἐπίπεδα, exactior eſt ſenſus rerum cum inter ſe componuntur. Hinc Plutarchus librum in quo vitas & geſta cõtendit παράλληλα vocauit. Soluitur aliquando dictio compoſita, & per Accuſatiuum, quem poſcit ipſa præpoſitio proferri ſolet, vt παρ' ἀλλήλους, παρ' ἀλλήλας, παρ' ἄλληλα. Plinius lib. ſexto, capite 33. Plura ſunt autem hęc ſegmenta mundi, quæ noſtri circulos, Græci parallelos appellauêre. ſunt autem παράλληλοι κύκλοι, circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Vocant Aſtronomi & Mathematici παράλληλα, in ſphæra, lineas rectâ paribúſq; inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes. Vel, lineæ ſunt in continuum protractæ æquali ſpatio inter ſe diſtantes. παράλληλοι γραμμαί, diſcurrentes lineas, Ruellius: lineas inter ſe æquales: Marcellus libr. quinto Dioſcorid. capite 147. Parallelæ (inquit antiquus ſcriptor Latinus impreſſus cum authoribus limitum) id eſt, alternæ, rectæ lineæ nuncupantur, quę in eadem plana ſuperficie collocatæ, atque vtrinque productæ in neutra parte concurrunt.

Παραλλήλως, Aduerbium, comparatè, compoſitè: & τὸ ἐκ παραλλήλου. Ariſtoteles de mundo, καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ δία καὶ ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶ εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, vocant autem (inquit de Deo) ζῆνα & δία, corãm compoſitis nominibus, altrinſecúſque ſitus: quaſi dicas, δι' ὃν ζῶμεν. Si enim è regione quaſi ἐν τῷ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit δία ζῆνα, quaſi δι' ὃν ζῆν ἔστι. Sic ἐκ παραλλήλου dicit Cic. repentè è veſtigio, Græcorum more qui ἴσως πως, & τάχα πως, & ἐξαίφνης dicunt.

Παραλογισμός, οῦ, ὁ, deceptio.

Παραλογία, oppoſita eſt analogiæ.

Παραλογίζομαι, μαι, ὁμαι, decipio falſis rationibus, falſa argumentatione vtor, illudo, ἀπατάω. Accuſatiuo iungitur. Paulus capite ſecundo ad Coloſſ. ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ, ne quis vobis imponat probabilitate ſermonis. Et Iacobi capite primo, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς. Lucianus, ὥσπερ οἱ ἐπ' ἐκκλησίαν παραλογιζόμενοι τὰ πορθμεῖα, ventrem falſo ratiocinio atque ſupputatione. Idem in Prometheo, ἵνα παραλογίσωμαι Iouem circumueniſſe. Oratio παραλελογισμένη, i. turbata, quæ malè collecta eſt, Bud. in epiſt. poſt.

Παραλογισμός, οῦ, ὁ, deceptio per falſas ratiocinationes, ἀπάτη λογισμοῦ, fallax concluſio & captioſa, ἀπάτη, σόφισμα, paralogiſmus & peruerſa ratiocinatio, Gaza in Prob. ſect. quę ſt. 8.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, deceptor, ἀπατεών.

Παραλογιστικός, ή, όν, captioſus, fallax. παραλογιστικόν, apparentem habens rationem. παραλογιστικαὶ ἐρωτήσεις, fallaces & captioſę interrogationes.

Παραλόγιστος, deceptu facilis, εὐαπάτητος. Polybius in 5. καὶ ...

Παράλογος, maſculini generis, vt εὐάλογος, & dicitur id quod præter opinionem & repente accidit, inopinatus, inopinus, abſurdus. παράλογος, inopinabile dicit Gellius. Thucydid. ... παράλογος τύχη, ſubitus ſucceſſus. Plutarchus in Romulo. παράλογος αὐτοῖς, longe ſecus atque opinati erant, euenerat, Thuc. πολὺ δὲ παράλογος ἐγένετο, longè maius opinione ſua cernentes, longè maiorem numerum & huiuſmodi, idem. παράλογον, id eſt, τὸ παρὰ δόξαν, παρὰ λόγον καὶ παρ' ἐλπίδα. ... ἐν τοῖς πολέμοις ..., incmentocte bellorum euentus, idem Thucydid. Diodor. genere neutro dixit, ... ad nec opinatos fortunæ impetus ſuffugia ſibimet ipſi relinquentes, de theſauris loquens Suſianis. Sic Liuius, Duas vrbanas legiones ad incerta belli Conſules conſcribunt. Eſt etiam παράλογον τὸ ἄλογον ..., id eſt, temerè & præter rationem, ..., incertum, quaſi incertitudo, temeritas, caſus inopinatus, præter rationem, ... Item τὸ μὴ ἀνάλογον, id eſt, quod præter proportionem eſt. εἰ μὴ τι παράλογον γίγνοιτο, niſi quid inopinatum acciderit, Thucydides. ἐκ παραλόγου, inopinato vel inopinatè, præter hominum expectationem. ... idem, longè, præter opinionem accidens, longè aliter quã erat opinio.

Παραλόγως, præter opinionem, temerè, præter ſpem, ... inopinato, inopinatè Liu.

Πάραλος, ου, ὁ, nauta, remex. ... Ariſtophan. Item nauis ſacra qua Delphos Theori ad rem diuinam faciendam mittebantur, in hoc vſus à Republica deſtinata, ... ſic dictam volunt nonnulli ἀπὸ Παράλου ἥρωος: huius facit mentionem Plato in principio Phędon. ... ὁ πάραλος ναῦς, paralus nauis, de qua ita Plutarchus in præceptis Polit. ... Ἔτι Πιτόλαος apud Ariſtotel. 3. Rhetoric. τὴν πάραλον, ῥόπαλον τοῦ δήμου vocauit. Et de paralo Demoſthenes in Oratione in Midiam: vbi multa tradit interpres, inter quæ hęc, ... vocabatur & δημοσία πάραλος, de quo ſic Plutarch. ... Sunt parali dicti ex Athenienſibus qui ad mare inhabitarent. vide Suidam in dictione Πάραλος ... Thucydid. vbi interpres, ... Valla tamen homines qui parali dicuntur, exponit. Dicebatur & eo nomine iudicium tribuarium Athenis, in qua ſignificatione nonnulli παράλιον ... Item, πάραλος, id eſt, παράλιος, θαλάσσιος, maritimus. Sophocl. in Aiace, ... id eſt, παραθαλάσσιος, maritima regio, Thucydid. ... Euripid. currus paralus. ... fruſtrà plus nauium quã cæteri Græci poſſideremus, Herodot.

Παραλουργής, ές, quod purpureæ additamentum habet, τὸ παρυφὲς ... Ionicè, Pollux, quòd vtrinque attextam habet purpuram.

Παράλουργοι, dicuntur qui non ſunt in pretio, parum honorati, qui non erant aut habebantur aliquo loco, teſte Heſyc. ἁλουργὲς enim purpureum ſignificat.

Παραλουργὸς, attextam habens purpuram, Poll.

Παραλουργὶς, muliebris veſtis, ſicut ἁλουργὶς, virilis, apud eundem.

Παραλοῦ, Heſych. ...

Παραλούεσθαι, iuxtà lauari, Ariſtoph. pro παραλούεσθαι.

Παράλπιος, accola Alpum, Plutar.

Παραλοφία, dicitur à Polluce gibbus pertendens ad ſingula, τὰ μέρη ...

Παραλύγίζειν, eſt obtorquere, vitilium modo atque viticis, id eſt, λύγου (vnde huius verbi origo) torquere. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, capite ſecundo, ... vbi tamen corruptè ſcriptum παραλύγη.

Παραλύομαι, langueſco, reſoluor. vnde παραλελυμένος, diſſolutus, reſolutus, paralyticus, capite octauo, Actorum Apoſtolorum, & παραλελυμένα ἱμάτια, diſſuta veſtimenta. Item παραλύομαι, ſum immunis, vt παραλύονται τῆς λειτουργίας, immunes ſunt, Polybius. παραλύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu & abdico me.

Παραλυπέω, lædo, officio, infeſto.

Παράλυσις, εως, ἡ, hæc vox latius ſumpta omnem remiſſionem, laxationem, reſolutionémque, id eſt, ἄφεσιν ſignificat, ideóque ἀποπληξίαν (quæ totius corporis motus, ſenſus, mentiſque ipſius eſt læſio) & paralyſin proprio nomine dictam complectitur. Celſus libro tertio, capite 27. At reſolutio neruorum frequens vbique morbus eſt. Sed interdum tota corpora, interdum partes infeſtat. Veteres authores illud ἀποπληξίαν, hoc Paralyſin nominauerunt. Nunc vtrunque Paralyſin appellari video, & c Scribonius Largus in Compoſit. Hieræ. Facit ad tremulos, inquit, & ſyderatione tentatos vtralibet. Vna enim ex contractione: Altera cum remiſſione neruorum conſpicitur, παράλυσιν hoc vtrunque vitium vocant. Quibus τὴν παράλυσιν ſyderationem transfert, quod de plantis dixit Plin. id eſt, ἀστροβολισμός Theophraſt. Παράλυσις priuato nomine & ſine adiectione, id eſt, παραπληγία ſiue παραπληξία, καὶ ἡμιπληγία ſiue πάρεσις (non autem ἔκλυσις quæ ad vires refertur, id eſt, diſſolutio corporis, ἀτονία, ἀδυναμία, καὶ ἀφαίρεσις τῆς δυνάμεως, Galẽ. Commentar. 4. lib. ...) morbus, in quo dimidia pars corporis reſoluitur motu ſenſúque interceptis: Paralyſin vocat ferè ſemper Plin. & paralyticos eo affectu laborantes (id eſt, παραλυτικούς, παρέτους, ἀπόπληκτους, reſolutos Celſo) Scribonius, vt dixi ſyderationem, & remiſſionem neruorum, Celſus libro ſecundo, capite primo reſolutionẽ neruorum, tametſi ſcimus παραλυθῆναι μόρια dici quæ laxantur, & quæ adducuntur: hoc à plenitudine, illud ab inanitione: de quibus Ægineta libro tertio, capite 17. ... Apud Galenum Commentar. 3. ... vbi reſtituendum ἀποπληξία. Sic enim idem ſcribit libro quarto de Morbis acutis, ... Παράλυσις, cum adiectione partis, pro omni reſolutione ex quacunque occaſione facta, vt apud Celſum libro ſexto, capite ſeptimo, Ac ne reſolutio quidem oculorum, quam παράλυσιν Græci nominant. Paulus Ægineta ἄφεσιν in hoc ſignificatu etiam dicit, vt ἄφεσις γλώττης, ... Et quod ait γλῶτταν παρειμένην, Marcellus Empiricus linguam ſyderatam. Idẽ Pau-

lus libro tertio, capite 18. Εἰ δὲ μετ' ἀδυνάμου μέρος τὸ ὑπομένον ἢ ἄχρ... nominatur. τὸ δὲ καθ' ὃ τὸ μόριον παρεῖται βλάβη, ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ πάθος λεχθέντος. Sic dicit Hippocrates, ἀπόπληκτον αὐτοῦ τὸ σκέλος ἐγένετο, id eſt, eius crus reſolutum ac ſyderatum effectum eſt. αὐτοῦ παρεῖται ἢ παραλυθῆ ὅλον. Hæc omnia ita paucis comprehenſa ſunt in li. finitionum apud Galenum Παράλυσις ἐστὶ νεύρου βλάβη τῆς φερομένης κινήσεως, ποτὲ μὲν πρὸς μέρος τι γινομένη. ἀποπληξία δὲ παντὸς τοῦ σώματος, ἡ τῆς νοῦ. Ibidem παραπληκτικοὶ dicuntur, οἷς μόνα τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ ἡ παρείσις γίνεται, vbi deeſt μετ' ante μόνα. Ibidem differt ἀποπληξία παραπληξίας, vt pars à toto. Et παραπληκτικὸς, ſiue ἡμιπληκτικὸς, id eſt, reſolutus, τὸ διάνοιαν mentémque retinet, quam ex toto ſyderatus, i. ἀποπληκτικὸς ἢ ἀπόπληκτος περιφέρ... amittit.

Παραλυτικὸς, ἡ, ὁ, paralyticus, reſolutus. vide Παράλυσις.

Παραλύω, μ. ύσω, π. υκα, ἐλύθην, ſoluto, libero, amoueo, eneruo, vt mollire & reſoluere hominem Senecæ, id eſt, παραλύειν, pro effœminare. Et παραλυθέντα, ſunt diſſoluta corporis membra paralyſi, vt dixit Vitru. Gen. vt, παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, à præfectura amouit magiſtratu amouit, Thuc. ſic & Chryſ. περὶ ἱερωσύνης. Παραλύειν, immunem facere. Polyb. παραλύονται λειτουργίας, immunes ſunt. παραλύω τῆς στρατηγίας, præfectura amoueo, Thucydid. παραλύω τῆς στρατείας, indulgeo militiæ vacationem. Item cum Accuſatiu. & Genitiu. παραλύω σε τῆς ὀργῆς, Thucydid. Et παραλύειν τινὰ τῆς τιμωρίας, pœna eximere, Lucianus. παραλύει σκορπίον, in torporem reſoluit ſcorpium, Dioſcorid. libro 4. capite 77. de aconiti radice. ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει, ſeptuplo punietur, capite quarto Geneſ. παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, pro iudicium intentatum deſtituere aut remittere, Iſæus. παραλύειν τῆς δυνάμεως, Ariſtoteles in quinto Politic. abrogare imperium, euertere alicuius potentiam. Et παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὴν, mortem ſibi conciſcere, Plut. de Cleopatra.

Παράλυμα, tegmen quoddam, τὸ ἔξωθεν ἐπίτηγμα, ἀλλὰ..., ſonat quaſi τὸ παραλελυμένον τοῖς λοιποῖς.

Παραμαρτάνω, aberro, ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία, ἡ, præſcriptio, tranſlatio, exceptio, παραγραφὴ vt antea dictum: ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον ᾖ λέγῃ τὴν δίκην, Pollux.

Παραμασήτης, propriè qui ad latus alicuius mandit. vide Παράσιτος.

Παραμείβομαι, μ. είψομαι, π. ειμμαι, retribuo, reſpondeo, Homer. Item tranſeo, prætereo, ingredior. Accuſatiu. ... παραμείβεται αὐτὸν, in Epigrammat. ... παραμείβεται, &c. Item vicinus ſum. Pro prætervehor, Apollonius ſecundo Argonautic. ... παραμειβόμενοι, &c. Baſilius Iuliano, ὅσοι εἰ... παραμειβόμενοι. Sic παραμειβόμενοι ..., Lucian.

Παραμείβω, μ. είψω, π. ειφα, idem. Aliquando traduco, Nonn. ... παράμειβε ..., pro ἔμειψε ..., Aliquãdo permuto, Apollonius ſecundo Argonauti. ... παραμείβων. Item prætervehor. Idem, ... παρήμειβεν. Syneſius, παραμείψας τὸν ..., præterire. Plutarch. παραμείψας ... δὲ ..., paululum ętate progreſſi, Gaza de Seneſt.

Παραμελέω, negligo, ſperno. Genitiu. Xen. εἰ σὺ παρημέληκας τῆς μητρὸς, ſi quid matrem neglexiſti. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honeſtas contemnentes, Plut. in Camill. Eſt item prætereo in teſtamento, id eſt, παραμελεῖν τινὰ, in Pandec. παραμεληθεὶς, neglectus, Chryſoſtomus. περὶ ἱερωσύν. Et Bud. in epiſtolis poſterioribus.

Παραμέμβλωκε, manſit, adeſt, cupit.

Παραμέμνημαι, memoro, facio ſeu feci mentionẽm. Genitiuo.

Παραμένω, μ. ενῶ, π. ενηκα, aſſiſto, permaneo, perſiſto. Neutrum. Datiuo. παραμένω σοι, maneo apud te, Xenop. παραμένει χρόνον πλείονα, maiori tempore permanet, Galenus lib. ſecundo ad Glaucon. Plato in Apol. ἀλλὰ μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, in nuptiis mos ſeruatur, Plutarch. in Romul. παρέμεινε τὰ δόγματα ταῖς ψυχαῖς, in animis iura permanſerunt, Plutarch. in Solone. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, Lycurgo aſſiſtens, idem in Lycurgo. παραμένειν τοῖς ..., perſequi reliquias, Thucyd.

Παραμερίζω, Doricè pro παραμερίζειν.

Παραμέση, ἡ, parameſe, muſicus ſonitus, i. φθόγγος, ex eorum numero qui ſtantes dicuntur, qui inter mobiles interpoſiti cõtinent tetrachordi coniunctionem, & è generum diſcriminibus ſuis finibus ſunt permanentes: Huic tropo muſico, in ſcala muſica noſtri temporis reſpondet *B. fa. b. mi.* vide Ariſto. Probl. Segm. 19. vbi de fidibus: Et Vitruu. l. 5. c. 4. Dicitur verò ita ὅτι παρὰ τὴν μέσην, i. iuxta Meſen.

Παράμεσος, digitus dicitur medio proximus, i. ſalutaris, Pollux.

Παραμετρέω, ἀντὶ τοῦ ἀναμετρέω, annumerare, comparare. Datiu. Lucian. Οὐ γὰρ εἰ ... τὸ μέγα ... μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο, id eſt, ſi cum paruo cõferatur. Item παραμετρεῖν ſignificat prænauigare, παραπλεῖν, tranſmittere nauigando apud Apollon. Rhod. Dicitur & de terra ſeu regione apud Nonn. Politian. compenſare vertit apud Epictet. παραμετρῆσαι, reſpondere. παραμετρούμενος, ex collatione ſeu comparatione æqua menſura examinatum, Nazanzen. Orat. ... τὴν διχοτομίαν ... παραμετρούμενος, &c. ſe eorum qui ſe receperant, captui attemperans, idem in Orat. 6.

Παραμεύσας, Heſych. παρελθὼν, ἐκπαρῆλθεν.

Παραμήκης, ους, ὁ, ἡ, oblongus. τὸ παράμηκες, oblongum.

Παραμηρίδια, ἢ παραμήρια apud Pollucem, id eſt, femina, τὰ ἐκτὸς τῶν μηρῶν.

Παραμηρίδια, ων, apud Xenophontem femorum ſiue feminum tegumenta, & arma, femunalia ſiue femoralia apud Suet. in Auguſto. Xenophon etiam vſurpat pro armis quæ equorum μηροῖς aptantur ad tegendam hanc partem.

Παραμιγεὶς, admixtus.

Παραμικρὸν, propemodum, ferè, penè, parum abfuit. παραμικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, Iſocr. propemodum interij. παραμικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, idem. παραμικρὸν ... ἀποθανεῖν, ... Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ὁ παραμικρὸν ἀτοπώτερον, non paulo minus abſurdum, Lucian. ſic & Ariſtid. ... ὁ παραμικρὸν ..., &c. i. nõ modicè, ſed multùm & vehementer.

Παράμιλλος, ὁ, ὁ, citra certamen victor.

Παραμίμνω, ... moror, in Epig.

Παραμιξολυδιάζειν, tranſcendere mixolydium cantum, quod in antiqua muſica non licebat. Alij reddunt ad myxolydiũ tonum alludere apud Plutar. de muſica.

Παραμίσγω, admiſceo. παραμίξας, admiſcens, Ariſtoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ, cum aqua miſcentes.

Παραμονὴ, ῆς, ἡ, permanſio, perſeuerantia, καρτερία.

Παραμόνιμος, perdurans, ſtabilis. Alex. Aphr. παραμονιμώτερος, permanentior.

Παράμονος, conſtans, καρτερὸς, fortis, qui à propoſito nõ facilè dimouetur. παράμονον πένθος, luctus permanens.

Παράμουσος, ὁ, ὁ, ἡ, ἡ, diſſonus, muſis ſeu cantui non conueniens: & generaliter alienus, non conueniens, ſic Mars dicitur eſſe Βρόμιω παράμουσος ... apud Eurip. in Phœniſſ.

Παραμπυκίζειν, Euſt. inueniri ait pro crines implicare.

Παραμυδ...νως, idem Euſtath. annotat vulgarem linguam ſolere dicere ἐπὶ τρεχῶν.

Παραμυθέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, conſolor, παρηγορῶ, παραινῶ, delinio, admoneo, do conſilium, συμβουλεύω. Depon. Accuſatiu. παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, inuidiæ ſolatium quærentes, Plutarch. in Alcibiade. παρεμυθεῖτο, conſolabatur, Plato in epiſtol. παραμυθήσομαι ..., Hom. παραμυθοίμην, ſuaſerim. παραμυθούμενοι ..., &c. Budæus in epiſtolis prior. Παραμυθεῖσθαι apud Hermog. eſt artificio emollire quæ aſperius dicta ſunt, τὸ λεχθέντα λείως ... τραχύτητα.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, Heſych. παρακλήτωρ, conſolator Cic.

Παραμυθία, ας, ἡ, conſolatio, ſolatium, adhortatio, παρηγορία, παράκλησις, ... παραμυθίαν ... τῶν δεινῶν ἐκείνων, &c. Chryſoſtom. de offic. Epiſc. afferebat mihi non paruum ſolatium malorum illorum. παραμυθίαν τοῦ βίου, ſubſidia vitæ, ſæpe apud Baſil. Παραμυθία apud Hermogen. figura orationis emolliens quod aſperè dictum eſt, quæ & correctio dicitur, ..., ἢ λειότης. Vnde παραμυθεῖσθαι vocat, τὸ μαλάττειν λειοῦν τὴν τραχύτητα.

Παραμυθικὸς, ἡ, ὁ, conſolatorius, conſolator, afferens conſolationem.

Παραμύθιον, ου, τὸ, ſolatium, adhortatio, leuamen, auxilium. εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, &c. Paulus capite ſecundo ad Philippenſ. & Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. παραμύθιον ἔχει, id eſt, remedium, Plato. παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, leuamen itineris afferre, idem. Et libro primo de Republ. τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασὶν εἶναι, ſenibus multa eſſe ferunt alleuamenta. Idem, παραμύθιον vocat piaculare ſacrificium, vel ſupplicium ob impietatem, ... λέγω ... τὸ παραμύθιον ... δεῖ ...

Παραναγινώσκω, ex aduerſo & altrinſecus lego: & apud Demoſt. ... quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & παρανόμου. Alibi dicit ..., i. lege alteram legem viciſſim, Æſchin. ... τοὺς νόμους ... apud Iſoc. pro perperã prælego & recito. παραναγνωσθεὶς, recitatus.

Παραναπαύομαι, illabor.

Παραναλίσκω, obiter & præter deſtinatum impendo, & perperã conſumo. Greg. in 2 contra Iulian. ... ἀνάλωσε ... παραναλώσας. Idem de baptiſ. ... συμβουλεύομεν ... ... (Naz.

Παραναλόω, μ. ώσω, conſumo. παραναλώσασι πόλεμος, bellũ cõſumpſit.

Παραναλωμα, ſupervacaneus ac inutilis ſumptus. Plutar. in Cicer. παραναλώματα χρήματα ..., impenſa ſuperflua, τὸ ... Syneſius, Τί γὰρ ... τοῦ χρόνου παραναλώσεις; quam fruſtra tempus conteretis? Eſt enim Παραναλώμα additamentum, & velut appen-

pendix impenſæ deſtinatæ. Baſilius, τεῖχος τοῦ ὕδ, ἢ σώματος. ἀσυμμετρία, νόσων παραναλώματα, quæ à morbis abſumuntur. Suidas παραναλώματα exponit περιττώματα in hoc exemplo, Οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν βασιλέων, τρυφῇ, ἐν ἡδυπαθείᾳ διάγουσι τὸν καθ' ἑαυτὸν βίον, παραναλώματα τῆς τρυφῆς τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ δαπανήματα ἡγοῦνται.

Παραναστῆναι, a reſurrectione aberrare, Gaza de menſibus.

Παρανατέλλον, ου, τό, paranatellon, i. ſydus oriens iuxta aliud ſydus. niſi forte ſcribendum ſit παρανατέλλον.

Παρανατέλλομαι, iuxta orior, oborior.

Παρανίσσομαι, aduenio.

Παρανίσσομαι, tranſmitto. Apoll.2.Arg. πολέας παρανίσσεσθαι κολώνας, i. παραπλεῖν, præternauigate.

Παρανευρίζω, neruos reſoluo, eneruo, malè chordas intendo. Ariſtot.de hiſtor. 7. παρανενευρισμένας χορδάς appellat fides laxius intentas, quas Cic. fides incontentas, de Finib,4. Vt (inquit) in fidibus plurimis, ſi nulla earum ita contenta numeris ſit, vt concentum ſeruare poſſit, omnes æque incontentæ ſint, &c.

Παρανέχω, emineo, ex aduerſo vel extrinſecus attollo, vide Παρανίσχω.

Παρανέω, ad latus nato, iuxta nato, vel præternato, præterfluo. παρανέομαι, præternauigo, præteruehor. Apol.Argon.2. πολέας παρανήξατε κολώνας, item παρανέω, iuxta aggero, & aceruo, & ad latus accumulo. quod & παρανηέω & παρανηνέω.

Παρανηνέω, σωρεύω, Apol.Rhod.

Παρανήτη, ἡ, Paranete. vnus ex 18. qui φθόγγοι ſonitúſque dicuntur, atque locatur inter 10. mobiles, qui in tetrachordo inter immotos ſtatéſque diſpoſiti, in generibus & locis loca mutant: Cui tropo muſico reſpondet in ſcala Muſicorum noſtrorum ſi ſit Paranete ſynemmenon, *C.ſol.fa.* Si Paranete diezeugmenon, *D.la.ſol.re.* Si verò Paranete hyperbolæon, *A.la.mi.re.* Vide Ariſtot.Probl.Segm.19. Vitru.lib.5.cap.4.

Παρανήχομαι, μ. ήξομαι, π. ηγμαι, adnato, præterfluo. Depon. Datiu. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem aſſequor. Plutarch.in Themiſt.

Παρανίω: vnde ἐπιπαρανίω, i. ἐπινάζω, Thucyd.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθέω, defloreſco, Theoph. inde metap. apud Plut.in Bruto ὅταν παρακμάσῃ καὶ παρανθήσῃ τὸ τῆς ὀργῆς, quum conſenuerit & deferbuerit ira.

Παρανίσχω, τὸ παρανίσχειν, ex aduerſo vel altrinſecus attollo, vt apud Demoſthen.3. φρυκτοὶ τε ἤροντο εἰς τὰς Θήβας πολέμιοι. παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλούς, παρεσκευασμένους εἰς αὐτὸ τοῦτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τοῖς πολεμίοις ᾖ, id eſt, ex aduerſo faces excitabant, παρανίσχειν.

Παρανίσσομαι, prætereo, ſeu præteruehor.

Παρανοέω, deliro, Dementio Lactant.Inſtit.lib.vlt.cap.12. Ariſtopha. ποι. ἐμοῦ παρανοήσαντος ἡλικίᾳ, i. ἐκστάντος. παρανοῶν, perperam intelligens, Euripides.

Παράνοια, ας, ἡ, delirium, ſuperbia: deliratio à Cicerone dicitur. Ariſtoph. ἵνα τὸν πατέρα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγάγοιμι, vt eum reũ peragam dementiæ. παρανοίας γράψασθαι, amentiæ accuſare, Plato de Leg. παρανοίας ἑαλωκώς, mente captus, Æſchin.

Παρανομηθῆναι, ἀδικηθῆναι, contra leges fieri: cõtra leges & iura malis affici. Demoſthenes. κἂν ἀδικηθῶ καὶ παρανομηθῶ δεινά, ἀποστερηθῶ τῶν δικαίων, id eſt, iniquè & contra ius violari, vel iure meo priuari. Idem, Δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. παρανομηθείς, violatus. παρανομηθεῖσα ἡ ὁδός, i. παρανομία δοθεῖσα, Thucyd.

Παρανομέω, μ. ήσω, π. ηκα, violo, aduerſus leges facio. Item legem legibus contrariam fero. Neut. abſol.

Παρανόμημα, ατος, τό, & Παρανομία, ας, ἡ, iniquitas, q. tranſgreſſio legis, præuaricatio, ſcelus, deprauatio, vitæ inſolentia. ἡ παρανομία ἐς τὰ σώματα καὶ τὴν δίαιταν, in cultu victúque modum excedens lautitia. Thucydid. γράφειν δίκην παρανόμων, Interpr. Demoſthenes.

Παράνομος, ου, ὁ, iniquus, legis violator, ſceleratus. Vnde παράνομα γράφειν, rogationem ad populum fero legibus contrariam, aut cõtra legum interdicta aliquid promulgo, decreta à lege abhorrentia ſcribo, Æſchines. Et παρανόμων γράφεσθαι, eſt κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράψαντος. Bud. Comment. Et παρανόμων γραφὴ dicebatur actio legis perperam latæ. Et ὁ παράνομον ψήφισμα γράψας dicebatur ille qui accuſabatur de iniquo, & præter morem ſcripto decreto. παράνομος πολιτεία. παράνομος γνώμη. τὸ παράνομον, crimen, Æſchin.

Παρανόμως, inique, præter ius, nefariè.

Παράντα, e regione. ſic etiam dicuntur τὰ κρημνώδη καὶ χάλεπα, præcipitia & prærupta. Iliad.4.

Παραντής, έος, ὁ, obliquus, accliuis pariter & decliuis, ὁ παρακλινής, ὁ παρὰ τὸ ἀνάντες, πλάγιος, παρατεταμένος τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Παρανυκτερεύω, pernocto, circum excubo.

Παράνυμφος, ου, ὁ, qui ſponſo aſſidens, & ſponſæ eos domum deducit, vel etiam qui ſponſum in ducenda ſponſa comitatur. Euſtath. ſcribitur & παρανύμφιος, apud Polluc.

Παρανύττω, extimulo, peruello, aſtringo.

Παράξενος, illegitimus, peregrinus, ignobilis.

Παραξέω, adrado, in Epigr.

Παραξίως, indignè. ſcribend. potius παρ' ἀξίαν.

Παραξιφίς, gladiolus, pugio, μάχαιρα, ſica. ἐν παραξιφίσιν αὐτῶν, in ſicis ipſorum: ſic Hieronymus exponit in caput 5. Micheæ Prophetæ.

Παράξονον in axe quid ſit, vide in Ἔμβολον.

Παράξονος, periculoſus: παρὰ τὸν τράχηλον ἐλαύνων. παραξόνια, παράβολα, κινδυνώδη, Ariſtophan. vide Suidam in dictione Χαλιδάλαιος.

Παράξυσμα, τό, quod in ſculptura ſuperuacaneum quaſi appendix additur. Demetr.Phaler.

Παραξύστρα, Interpr.Ariſtoph.in Auibus. dicit vocari à quibuſdam τὸν ὑπαγωγέα quod eſt ὄργανον οἰκοδομικὸν ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας. dictum igitur ex eo quoniam ſeruit lateribus in ſtructura radendis.

Παραξύω, adrado, in Epigr. παραξέω.

Παραόρεσι, Heſych. συναορέω pro συνάορος.

Παραός, Macedonibus dicitur ὁ ἀετός, aquila teſte eodem.

Παράπηγες, eidem eſt μέλανος θύρας.

Παραπαιδαγωγέω, in diuerſum inſtituo, vt Budæ. expon. apud Luc.

Παραπαιόντως, deſipienter delirè, Heſych.

Παράπαιστος, ου, inſanus, παραπλήξ, ὁ παράφορος.

Παραπαίω, μ. αίσω, π. αικα, erro in ſermone, vacillo, deſipio. λῆρος, παραλῆρος, παράφορος. Lucian. de luctu, τοιαῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, ad hunc modum delirans apud teſtes tam multos. Ariſtophan.in Pluto. δύο πρεσβύτα συνδιακόνω τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. De aratro ita dixit Theophraſt. de Cauſis libro 3. cap.25. διὸ καὶ τὴν ὑπὸ τῆς ἀμάξης ἐργασίαν μᾶλλον ἐπαινοῦσι, ἢ τὴν διὰ τοῦ ἀρότρου, δοκεῖ γὰρ πολλὰ παραπαίειν (vbi tamen corruptè παραποιεῖν) i. delirare.

Παράπαν, omnino, prorſus: vltima breui. Ariſtoph. in Pluto, Καὶ ταῦτ' ἀποκεκρυμμένα τὸ παράπαν, εἰ δὲ μή, i. συντελῶς, καὶ πάντα τρόπον, ἐκ ὁλοκλήρου.

Παραπαντάω, occurro.

Παραπάσσω, aſpergo, inſpergo, ἐπιβάλλω. παραπεπασμένος, ἐπιβεβλημένος.

Παραπαφῶ, fallo. vnde παρέπεφε.

Παραπείθω, μ. είσω, π. εικα, diſſuadeo, perſuadeo, in prauum propello, flecto, de ſumma reiicio. fallo. Actiu. Accuſ. Argyrop. exponit παρακινδυνεύσας, pericula aggreſſus, apud Ariſtot. lib. 4. Ethic.cap.3. Aretinus, laceſſens: antiquus Interpres, commouẽs. Ariſtotel. lib. περὶ ἀτόμων γραμμῶν, ἔτι δ' ὅσοι αἰτιῶνται διὰ μὲν τοῦ Ζήνωνος λόγου παραπεπεῖσθαι τινὰς, ἀτόμους ποιεῖν γραμμάς, τῷ μὴ ἔχειν ἀντειπεῖν, falsò perſuaſos eſſe.

Παραπειράομαι, adnitor, tento: cum Infinitiuo, Hermogenes de Inuentione.

Παραπελεκάω, circundolo, decipio, Nazanz.

Παραπέμπομαι, &

Παραπέμπω, μ. έμψω, π. επομφα, mitto, tranſmitto, deduco, comitor, defero, auerto, amando à me, auerſor. Actiu Accuſat. ὁδοιπόρον ταῖς φωναῖς παραπέμπουσι, viatorem vocibus deducunt. Nazanz. in Orat. παρέπεμψέ με χειραγωγῶν δι' ἀποβάθρας, per pontem nauis manu me deduxit, Lucian. τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμψαν, Camillum plauſu & clamore domum reduxerunt. Plutarch.in Camillo. Hermog. de Inuent. σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς ἐντολάς, id eſt, animo mentique tuæ manda præcepta, i. τῇ ψυχῇ δός. παραπέμπεσθαι τὸν κάματον, fallere laborem: ſic Ariſtophanis interpres in dictione Κόχλος. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. εἴ τι τῶν οὐδ' ἐγὼ ἔδειξα τίμιον τὰς λέξεις παραπέμψεται, &c. Idem in Orat. ἐμοὶ τὴν μάχην παράπεμψον, mihi pugnam remitte, id eſt, noli mecum pugnare, Laſcar. παραπέμψεις ὄμματα, oculos auertere. παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, compotationibus & muſicæ indulgens, Plutarchus in Solone. παραπέμπων τὰ πλοῖα, Lucian. tranſmittens, de Neptuno. παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, ſpernentes regum iuſſa, libr. Eſter, in Bibl. apud Demoſthenem legitur τὸν σῖτον παραπέμψοντα ἐκ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, id eſt, frumentum importantem ex Helleſponto in Lemnum.

Παραπέπηγα, à παραπήγνυμι, hæreo. Datiu. Iſocrat. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, cum doloribus ſunt coniunctæ voluptates. παραπεπήγασι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, vitia virtutibus accreſcunt.

Παραπεπληγμένος, furibundus.

Παραπεπληγμένως, Heſych. συμπεπληγμένως.

Παραπεποιημένως, ἀντὶ τοῦ ὑποπεποιημένως, Demoſthenes. περὶ στεφάνου. Suidas.

Παραπετάζω, & παραπετάννυμι, idem cum καταπετάζω, obtendo, obtego, obuello: item expando. vnde παραπέπταται expanſus, ſeu explicatus eſt vel etiam ſe explicat. Arat.

Παραπέταλος, foliis aut laminis tectus.

Παραπέτασμα, ατος, τό, velum, παρακάλυμμα, παραπέτασμα, cortina, ἀναπέτασμα, tegumentum propriè quod ſcorta obtendebant, ne accedentes amatores conſpicerentur, Ety. vtebantur etiam velo (vt in Antiquitatum libris oſtendemus) in exercẽdis iudiciis Clemens lib. 2. Apoſtolicarum Conſtit. cap. 56. τοιοῦτον ἀπὸ τῶν δέρματων ... ςυμβάλλειν ..., ἢ παραπετάσματος μέσα. Itaque in paruis cauſis Honor. & Theodoſ. Imp. C. lib. 11. tit. De Naufragiis, ita iubent: De ſubmerſis nauib. decernimus ne leuato velo iſtę cauſę cognoſcantur. Item vmbraculum, σκιάς, tapetum. παραπετάσματα μηδικά, aulæa Medica, Ariſtoph.

Παραπέτασμα, idem quod παραπέτασμα.

Παραπέπταται, aduolauit. Nam πέπταμαι volaui, dicitur, præteritũ paſſ. verbi πέτω, ἀπὸ τοῦ πέταμαι. Arat. ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀριστερὸς Βορέω. quæ verba Feſtus Auienus ſic vertit de olore loquens Threicio conterminus axi cana pruinoſas extendit colla ſub arctos. Tamen ita vertit Cicero tanquam eſſet ἀπὸ τοῦ παραπέπταται, Et clinata magis paulò eſt Aquilonis ad auras. vide ſupra in παραπετάζω.

Παραπέτομαι, aduolo.

Παραπήγματα, τά, inſtrumenta aſtronomica quibus ortus occaſusque ſyderum tempeſtatúmque ſignificationes cognoſcuntur atque inueniuntur: dicta, quòd è multis variiſque cócinnata eſſent, à παραπηγνύω, id eſt, adpingo, ſiue affigo. Laert. lib. 8. tradit Democr. aſtronomica ſcripſiſſe παραπήγματα. Vitrũ. lib. 9. cap. 7. Quorum inuenta ſecuti, ſyderum, & occaſus & ortus, tempeſtatumque ſignificatus, Hipparchus, Aratus, cæterique ex Aſtrologia Parapegmatorum diſciplinis inuenerunt, & eas poſteris explicatas tradiderunt. Suidas ita annotat, Παράπηγμα, κανών, ἢ πίναξ τὸ ὀργάνου ἀστρονομικοῦ. Atque hæc attexit, οἱ δὲ ἰδιωτικὸν παράπηγμα ἀξιοχρέως ἐθέλεις πρὸς τὸν ... εἶπον.

Παραπήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, affigo, infigo, compingo, Actiuum: & in voce Paſſiua παραπήγνυμαι pro eodem. Alexand. Aphrod. in præfatione libri 2. Problemat. ... ἀρχὴν παραπῆξαι, i. conſtituit. In Axiocho, ἢ τὸ τοῦ κόσμου παθήματα παραπεπῆχθαι εἰς τό ..., & metap. apud Iſocr. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, voluptatibus adiuncti ſunt dolores.

Παραπηδᾶν, ſaltu tranſilire, & tranſgredi. Accuſ. Æſchin.

Παραπήχιον apud Pollucem, os minus cubiti quod & κερκίς dicitur, id eſt, radius: παραπήχιον verò, os maius, id eſt, πῆχυς, cubitus. Dicitur autem παραπήχιον, quia cubito appoſitum atque adiunctum.

Παραπηχύς, genus veſtis vtrinque purpuram habentis, apud Heſych. apud Pollucem verò ſcriptum, παράπηχυ ἱμάτιον ... ἔχον. Alibique ita ſcriptum παράπηχυ in neutro. aliàs παράπηχυς, ſignificat cubito adiunctum ſeu appoſitum.

Παραπιέζω, vexo, grauo, deprimo præ magnitudine oneris. Baſilius.

Παραπικραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, irrito ad iram παροργίζω, exacerbo, exaſpero. Actiu. Accuſ.

Παραπικρασμός, οῦ, ὁ, irritatio, exacerbatio, in Epiſtol. ad Hebræos cap. 3.

Παραπίπτω, prolabor, allabor, contingo, accido, eueniòque. Plato de Legibus 4. τῷ τοιούτῳ παραπεσεῖν ἑκάστοτε τύχῃ δεῖν, id eſt, euenire, contingere. hoc eſt, vt ipſa nanciſcatur talem legiſlatorem. Παραπίπτω, impingo, prolabor, offenſo, hoc eſt, incurro, & obuiam fio, occurro. & me offero, παρατυγχάνω. Plato 9. de Leg. ὥσπερ ἐν τῷ νῦν παραπεπτωκότι λέγειν, vt ita loquar, vt nũc occurrit, vel ſuccurrit. Plutarchus in Galba, ... τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος ... obuiam quemque Neronianorum. Ariſtot. de hiſtor. 5. οἱ δὲ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων σελαχῶν, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν, id eſt, Piſces omnes, exceptis planis cartilaginei generis, admotis inuicem partibus ſupinis copulantur. Vbi παραπίπτοντας appellat, τὰ παρατριβόμενα τὰ ὕπτια, id eſt, qui mutuo attritu ſupinarum partium coeunt. hoc applicari, & appelli & accidere dicitur. Cicero de Amicitia. Quòd ſi hoc apparet in beſtiis, primùm vt ſe diligant, deinde vt requirant atque appetant, ad quas ſe applicent eiuſdem generis animantes. παραπίπτων ὀχεύει τὸ θῆλυ τὸ ἄρρεν, planis admotis partibus mas fœminam init, Ariſtotel. libro quinto, Animalium. Significat enim παραπίπτειν, quaſi παρεμβάλλειν ἑαυτόν, hoc eſt, intercalare, interſerere, interlabi quod & παρεμπίπτειν dicitur, vide Παρέμπτωσις.

Παραπλάγιος, paulùm lateralis, paulùm in obliquum tendens, Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 13. At παραπλαγιάσας, Heſych. πλαγιοποιῶν, obliquans.

Παραπλάζω, propriè eſt à vera via ſeductum in errorem impello vel vagabundum duco ſecus viam rectam aut ſimpliciter ſeduco. Odyſſ. ι, ... παρέπλαγξε ..., metaph. ſeduco: poeticum, pro πλανῶ & φρενίζω: παρέπλαγξε τοῦ λόγου, ab orationis ſerie abduxit, Philoſtrat. in Heroicis. v. paſſiuum. παραπλάζομαι, aberro, ſeducor. Eurip. in Hippo. τοῦ παραπλαγχθεῖσα γνώμης ἀγαθῆς.

Παράπλαστος, mixtus.

Παραπλείους, multò plures. παραπλείους τῶν πολεμίων.

Παράπλασμα, cera qua in libris quæſtiones aut quippiam aliud notamus, vt apud Cicer. cerulæ miniatæ, & ceræ miniatulæ. Heſyc. παραπλάσματα, τὰ κηρία (ſeg. κηρία, i. cerulæ, ἀπὸ τοῦ κηροῦ) τὰ ἐπὶ τοῖς ... ὅ ἐν ταῖς βίβλοις. Παραπλασμός, ſordes in tibiarum foraminibus, Heſych.

Παράπλεος, ω, ὁ, plenus.

Παραπλέκω, attexo, admiſceo, adiicio, annecto. vnde παραπλοκή, Galen. l. 2. ad Glauc. παραπλέκειν δὲ ... Baſil. παραπλέκειν τὸν λόγον, orationi attexere. παραπλέκειν τὰς τρίχας, crines replicare vel implicare, comam calamiſtrare, τὸ ἀναπλέκειν: vnde παραπεπλεγμένα ..., ἀναπεπλεγμένα Polluci, i. calamiſtrata, παραπλέγματα.

Παραπλέομαι, in Epigr. prǽternauigo, & prǽtereor.

Παραπλευρίδια, τά, arma quæ tegunt equorum latera. Xenop. ... ἵπποι προμετωπιδίοις, ἢ προστερνιδίοις, ἢ παραπλευριδίοις χαλκοῖς ὡπλισμένοι ἦσαν.

Παραπλέω, μ. εύσω, π. ευκα, adnauigo. παραπλέομαι, præternauigo, prǽteruehor, oram lego, ſoluo, proficiſcor, obeo. vide Πλέω in Amm. παρέπλευσε πεζῇ, pedeſtri itinere tranſiuiſſet, Thucydid. Cum Accuſ. παραπλεῖν χώραν, regionem nauibus ambiens, Plutarchus in Themiſtocl. παραπλέω τὰς πόλεις, ad vrbes proficiſcor, Thucyd. παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα, idem Thucyd. in Sicyoné nauigarunt.

Παραπληγία, ſementia, ἔκλυσις, & fluxio ex apoplexia in partem aliquam decumbens, Galen. vide Παράλυσις.

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, inſanus, ὁ μανικός, excors, veſanus mente perculſus, valde demens, ἐμβρόντητος, Ariſtoph. in Pluto. Latinè attonitum dicimus. Παραπλήξ, i. παράλυτος, paralyticus, vide Παράλυσις. Galen. in 1. Therap. vocat παραπλῆγα ..., id eſt, ἐμπλήκτως. παραπλῆγες, percuſſi, ab aqua vndique aſperſi. ... παραπλῆγες, Homer. Odyſſ. Eſt etiam indoctus, rudis, ἀπαίδευτος, ἄμουσος, ἄτακτος, Euſtat. Item inconcinnus, abſonus: tráſlatione à pulſu chordarum abſono & inepto. Ariſtop. Interpr. in Pluto. vide Παραπλήττω. παραπλῆγες etiam loci depreſſi, & aqua aſperſæ petræ in mari.

Παράπληκτος, vecors, ſtupidus, inſanus. Sophocl. in Aiace, ... παραπλήκτῳ χερί, i. μανικῇ. Et idem quod παραπλήξ. vide Παράλυσις.

Παραπληξία, ας, ἡ, inſania, amentia, ἔκστασις φρενῶν. Item reſoluta quædam corporis pars. quid verò differat ab apoplexia docet libellus. Defi. Gal. adſcriptus. παραπληξία diminuta quædam eſt ἀποπληξία atque pars. in Παράλυσις.

Παραπλήρωμα, τό, idem quod παρένθεσις. Suid. quòd infarcitur atque inculcatur iuſto completóque oneri: cento, atque omne redundans atque ſuperfluum, τὸ πλεονάζον. Halicarn. de Iſocr. παραπληρώματα λέξεως. aliud Latinis complemẽtum, aut ſupplementum. Seneca in epiſtol. cùm ait ventris explementum. i. τὸ πληρωτικὸν ἢ ... τῆς κοιλίας.

Παραπληρωματικός, ή, ὁ, q. completiuus, expletiuus. Apoll. Gram. ſic dici ait quòd πλεονάζει.

Παραπλήσιος, α, ὁ, vicinus, aſſimilis, παρόμοιος, æqualis. ἰσομερής. παραπλήσιος ... Dioſcorid. lib. 3. cap. 9. herba ſimilis hiperico. τὸ πάντῃ παραπλήσιος, Galen. libr. 1. ad Glauc. omnino ſimilis. παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, Arat. æquales. Παραπλήσιος αὐτῷ, ſui ſimilis, Plato. παραπλήσιον δὲ τὸ πολὺ πλεῖον ... τῆς Βοιωτίας ἀπέχει, tantundem autem aut non multùm plus abeſt à Bœotia, Thucydid. παραπλήσιαι ναῦς, tot numero naues, Idem.

Παραπλησίως, conſimiliter, ſic, proximè, propemodum, ſimiliter. ὁμοίως ἢ παραπλησίως. Demoſth. Pro eóque dicitur παραπλήσιον. Ariſtot. 2. de gener. ... παραπλήσιον ... ſit in hoc idem fermè quod in ſatis.

Παραπλήττω, perperàm pulſo & ferio: vt mali citharœdi dicuntur παραπλήττειν cùm inconcinnè citharam pulſant. Transfertur etiam ad animum: vnde mente perculſus & attonitus παραπλήξ dicitur ἢ παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχων. Interpres Ariſtophanis ſuper his verbis in Pluto. Ἡ δ' ὡς παραπλῆγ' αὐτὸν εἶναι ... τύχῃ: Παραπλῆγα, inquit, ἄφρονα, μωρόν. ἀπὸ τῶν ... τὴν ... ἀλλ' ... ἡ ἀτοπία παρέχεται ... διάνοια.

Παραπλόκαμος, ὁ, crinitus, calamiſtratos capillos habens, crinibus implicitis. ἢ ὁ παραπεπλεγμένος τὰς τρίχας.

Παραπλοκή, complexus, admixtio. propriè dicitur cùm quid attexitur, vt orationi verſus ex poëmate: atque Hermogenes τὴν παραπλοκὴν τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, vt apud Platonem: ... ἐρχομένῳ ... ἐπιτηδεύω.

Παραπλουτοῦσιν, Heſ. expon. ... præſentibus.

Παράπλοος & παράπλους, ου, ὁ, præternauigatio, traiectus. ἐν τῷ παραπλ-

παρέβαλε, Thucydides.

Παραστείχω, μ. ξω, iuxta viam ſto aut ambulo. at παραστείχοντα ταῦτα, hæc præteruectus eſt. à παραστείχω. quod idem eſt atque παραπλέω.

Παραστελλόμενος, Ionicè. pro παραστελλόμενος Atticè.

Παραπνέω, ῶ, à latere flo, ſeu ſpiro, item leuiter ſpiro, redoleo. παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου, opobalſamum redolet, Dioſc. libr. 1. cap. 18.

Παραπόδας, ſtatim, continuò, propè. apud Sophocl. in Phil. παραπόδας, i. παραυτίκα. παρὰ πόδας ἀκολουθεῖν, e veſtigio ſequi.

Παραποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impedio, implico: impeſtrer vulgò & entraver. Actiuum. Polyb. παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν, vſum armorum impedire. vnde παραποδίζομαι. Plato in Epiſto. μὴ σε παραποδισθῇ, ne fortè impediretur. Idem 2. de Legibus. μὴ σε παραποδιζόμενον, quaſi παρατρεπόμενον, aut ἐξαπατώμενον, vt exponit Pollux.

Παραποδόσιμα, τὸ παραποδόσιμα. Plato de Paleſtra loquens, αὐτὸς μὴ αὐτοῦ ... τὸ εἶδος παραποδόσιμον.

Παραποιέομαι, & Παραποιέω, τὸ κίβδηλον καὶ νόθον, adultero, falsò aſſimulo, vt παρασφραγίζω, παραχαράττω, παρακόπτω. παραποιούμενος τὴν σφραγῖδα, falsò aſſimulans atq; adulterans. Baſil. Μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα. Hinc ἀπαραποίητον, τὸ γνήσιον καὶ αὐθεντικόν.

Παρατρέπω, interuerto, ad diſſimulationem veritatis & ne res agnoſcatur corrumpo, vel immuto. Athen. lib. 12. Πολλὰ δὲ τοῦ Κνίδου παρατρέψας ὁ Στωϊκὸς, ὥσπερ καὶ τὴν ὀρθογραφίαν μετέβαλεν, immutauit ne furtum agnoſceretur. Παρατρέπω, inuerto, peruerto, quaſi παρατρέπω. Pauſan. in 1. Eliacôn. παρατρέψαντες τὸ ὄνομα (ἄλλως,) ἀλλ' ἐν ταῖς παλαιᾶς χαλκοῦν. Hinc Παρατρωσμένα, καὶ παρατετριμμένα dicuntur: quę ſunt vt παραγράμματα, de qua voce antea, nomináque ad riſum excitandum leuiter immutata. Ariſtotel. 3. Rhetoric. δεῖ ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς γελοίοις τὰ παραπεποιημένα.

Παραποίησις, falſum, falſitas Cic. Παραποιήσεως γραφή, accuſatio falſi, in Pandect. Græc.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio, in tranſcurſu fruor, & præter deſtinatum inſtitutum, participo, τὸ συναπολαύειν. Gen. Gaza lib. 4. παραπολαύουσι τῆς ἀνοίας τῶν συνεξετασθέντων ... morte ſua luit ſui collegæ temeritatem, Gaza de Seneẞ. πολλάκις μοχθηρίας ἑνὸς ἄνδρος παραπολαύουσι δῆμος, ſæpe vnius hominis improbitatem luet vniuerſus populus. Baſil. Gregorius, τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα, obiter hunc fructum percepi ab eius amicitia. Ponitur & pro ἀπολαύειν: Syneſ. τῆς δὲ ὑμῶν φύσεως τι καὶ ... παραπολαύει τι καὶ ὁ ...

Παραπόλλυμαι, intereo, depereo, immeritò perdor. παραπολλύμενος intercidens, diſperiens, Lucian. in Anach.

Παραπόλλυμι, indecenter & ineptè perdo, malè colloco, ſtultè impendo, ἔξω τοῦ πρέποντος ἀπόλλυμι. Et παραπολλύμενα dicuntur quæ depereunt. Demoſt. ὁ δὲ ἠτίμωται καὶ παραπόλωλεν, i. παρόμοιος τοῖς ἀπολλυμένοις, ſimilis eſt perditis.

Παραπολύ, vt παραμακρόν, valde, multò, longè, vehementer, αὐτίκα πολύ, egregie. Opponitur τῷ παρ' ὀλίγον. Ariſtophanes in Plut. ... ἔργον παραπολὺ ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθα, longè indigniſſimum, id eſt, ἐκ πολύ, σφόδρα. Aliquando ſignificat paulominus. vide Παρὰ πολύ. παραπολὺ τῆς ἀνδρείας ἐλάττων, multò aduerſariis minor. παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἰρημένα, longè à vero dicta. ὁ παραπολὺ τοῖς ἀληθείας ταῦτα φησιν εἰρῆσθαι, Philoſtratus in Heroicis. Cum Comparatiuo. παρὰ πολὺ ἐλάττων, longè minor, Dioſcorid. libro primo, capite 134. παραπολὺ χείρων, longè deterior. παραπολὺ μᾶλλον, multò magis, Thucydid. οὐ παραπολὺ κομπωδέστερα, haud minùs iactanter dicta eſſe, Philoſt. in Heroicis.

Παραπομπὰ, καὶ πολίπομπα, τά. vt legend. apud Pollucem, dicuntur in pompa pedeſtri. & inter vaſa ſacra numerantur.

Παραπομπή, ambitio, pompa. Item aduectio, importatio. vnde apud Demoſthenem. σίτου παραπομπή, importatio frumenti, ſeu vectatio. Et τῶν καρπῶν παραπομπή, libro 7. Politicor. Ariſtotel. fructuum importationes. παραπομπή, deductio, παραπομπὴν δίδοναι, 2. OEcon. eiuſdem, pro comitatum præbere, & deducere.

Παραπομπός, deductor Cicer. Heſych. in verbo Πίλαγρος: τοὺς ἐξελθόντας ἐ παραβάτας, παραπομπούς, καὶ ὁ συμπορευόμενος τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους.

Παραποντιόσπορος, in Epigr. ad mare ſitum ſeu poſitum.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo, prætereo, iter facio, comitor. ſic Herm. apud Ariſtot. l. 6. An. vbi tamen Gaza obeo exponit. Ælianus. ἀντὶ δὲ παρὰ ζώων ὁπλαῖς παραπορεύονται, τὴν ἀσφάλειαν τοῖς παραπορευομένοις. Matth. cap. 27. Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν, tranſeuntes, prætereuntes.

Παραποτάμιος, ὁ, ἡ, amnicola, Ouid. flumen accolens, amans amnes, riparius, Gazæ apud Theophr. hiſtor. libro 4. cap. 6. παραποτάμια, quæ ſecus fluuios. παραποταμία ὄχθη, fluminea ripa. παραποταμία πόλις, ciuitas flumen accolens, Herodot.

Παραπράσσειν, perpetrare, præter iuſſa & mandata agere: quo ſignificatu παραπρῆξαι dixit Herodot. Interdum μετέχειν, participare. Sophocl. in Aiace, τὸ γὰρ ἐν λύπαισιν ταῖσιν ... μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, i. μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μεταχόντος τῶν ἁμαρτημάτων, inquit Interpres.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, perperam obita legatio, falſa & ementita legatio, malè geſta legatio: ſic Quintil. libr. 7. cap. 5. In hac deprehenſus quis mulctabatur, teſte Interprete Thucydidis de mulctis.

Παραπρεσβεύειν, falſam obire legationem, Demoſth.

Παραπρεσβεύω, &

Παραπρεσβεύεσθαι, falſam legationem obire, vt Cicero dixit: vel falſò renuntiare legationem, vel ſordidæ legationis munere fungi, Demoſth. contra Timocr. παραπρεσβεύσαντας εἰς Αἴγυπτον, Æſchin. τοιαῦτα μοι εἰσαγγέλλει παραπρεσβεῦσαι. Idem, παραπρεσβεύοντες τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως. Plato in principio 12. Legum, παραπρεσβευθέντες voce paſſiua dixit, in obeũda legatione perperam functos ſuo officio atque munere.

Παραπροβαίνω, μ. ξω, tranſgredior, præter iuſſa facio. Herodot. i. extra præſcriptum.

Παραπρίσματα, ramenta, ſcobinæ, ſcobes, i. λεπτὰ λεπίσματα. Hierocles veterinarius medicus ita vocat concretos humores in ſuris equorum, vulgò ſuros. Παραπρίσματα, inquit, λέγεται ὁ μελανωθείς ... ἃ τινα γίνεται ἐν ταῖς κνήμαις, ἢ ... λεγομένοις.

Παραπτοιέομαι, Heſych. ἀθυμηθῆναι, πτοηθῆναι.

Παραπταίω, offendo, labor, παρολισθαίνω, erro in ſermone, vacillo, ceſpito. Neutr. abſol.

Παραπτίλλω, præteruolare.

Παράπτομαι, & Παράπτω, μ. ἄψω, π. αφα, obiter, & in tranſcurſu tango, temerè & aberrante manu attingo: In Hippiatria, ἀψάμενος, φυλακτέον μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Eſt & demulcendo decipio. Actiu.

Παράπτωμα, ατος, τό, lapſus, erratum, ictum, peccatum, offenſa, offenſio, πταῖσμα, ἁμάρτημα. τὰ παραπτώματα ἀφιέναι, eſt offenſiones noſtras condonare: alterius delictis ignoſcere. Matth. cap. 6. Paulus ad Galat. capit. 6. ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, Tametſi in aliqua prolapſione atque offenſione homo præceptus ancipitatuſque fuerit. Vide in dictione Ἁμαρτία.

Παράπτωσις, allapſus. Horat. prolapſio Cicer. attritio, lapſus, erratum, incurſus partium, quando partes incurrunt in ſe mutuò & atteruntur: à παραπίπτω. Ariſtotel. hiſtor. Animal. libr. 1. ... ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ τὴν ἀφοδον τὴν παράπτωσιν. Item figura, quum caſus pro caſu ponitur: quo in ſignificatu vſurpatur ab Interpr. Hom.

Παραπτύω, in Epigr.

Παράπυξος κλίνη, lectica buxea, apud Pollucem lib. 10.

Παραπυρίζω, idem quod πυρίζω. Ariſtot.

Παραιτητός, οῦ, ſupplicabilis, i. cui ſupplicatur: ex παρὰ & ἀράομαι, Cyr. diſtinguit à παραιτητὸ: per ρρ duplex.

Παραρθρεῖν, eſt ex articulis partim dimoueri aut detortum eſſe, paululum luxatum eſſe. vnde παράρθρημα luxationis ſpecies, detorta iunctura atque peruerſa. Galen. 12. de vſu partium ait, ſpinam dorſi ſi ex continuo vnóque oſſe fuiſſet, firmiorem, καὶ τοῦ ἐξαρθροῦσθαί ποτε, ἢ παραρθρεῖν ἀσυμπαθὴς αὐτῆς. Idem libro ſecundo, de comp. pharm. κατὰ γένη, Περὶ τῶν περὶ παραρθρήματα καὶ λυγίσματα, exarticulata vertunt. Sunt enim luxata, ἐξαρθρήσεις, id eſt, ἐξαρθρήματα: λυγίσματα verò ſiue λυγίσματα ἢ παραρθρήματα, ſolùm παρακινήσεις, id eſt, emotiones, vt ita dicam.

Παράρθρημα, τος, τό, &

Παράρθρησις, εως, ἡ, idem. vide Παραρθρεῖν.

Παραρριγόω, μ. ώσω, π. ωκα, rigeo, in Epigr.

Παραριθμέω, adnumero, Phalaris.

Παραρίπτω, in Epigr. proiicio.

Παράρος, ν, inutilis, vanus, animo ſuſpenſo, diſſolutus, diffluens; ὁ μὴ φρονήρης, ὁ ἀφεὶς τὸν νοῦν: ab ἄρω, τὸ ἁρμόζω. quaſi παρηρμοσμένος apud Theocr. Euſtath. Iliad. ψ.

Παραρράζω, in Epigr.

Παραρράπτω, aſſuo. παραρράπτουσι δέρματα ἀπὸ τῶν σκυτῶν ad rhenones faciendos coria conſuunt.

Παραρρέω, μ. ρεύσω, π. ρευκα, præterfluo, præceps feror, obrepo, Demoſtheni. Neutrum abſolutum. παραρρέον ὕδωρ, admiſſa aqua.

Παραρρήγνυμι, diſcindo, diſrumpo, perrumpo, perfringo, diſſipo. παρερρηγμένος, diſruptus.

Παραρρητός, exorabilis, qui verbis flecti poteſt, παραιτητός, εὐπαραμύθητος, εὐπαραίτητος: cui rigidus opponitur atque indeprecabilis, & inexorabilis, i. ἀπαραίτητος ἀπαραίτητος, ἀπαραμύθητος. Homer. Iliad. ι. ἀργαλέοι τε ... παραρρητοὶ τ' ἐπέεσσι, i. εὐπειθέες, ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, & ῥέω. Apud Suid. τὰ παραρρητὰ, τὰ παρηγορικὰ λόγια, i. conſolatoriis verbis, παραμυθητικοῖς, ὑποθήκαις.

Παραρρίπτω, μ. ίψω, π. ιφα, abiicio, dimitto, παρρίπτω. Actiu. Accuſ.

Παραῤῥέω, diffluo, elabor, παραῤῥέω, παραῤῥυῇ, dilabatur dilapſus ſit, præterfluat, Nazan. παραῤῥέων, præterfluens.

Παραῤῥυμα, τὸ, funis tractorius quo nauis adducitur remulco. παραῤῥύματα, παραῤῥύματα, δέῤῥεις, καταπάσματα, Suidas: in quam ſententiam puto accipi à Xenoph. in Omiſſ. lib. 1. Apud Sophocl. cum ſimplici ρ ſcribitur. in Polyxena παράρυμα τοδὶς, quod Heſych. vult dictum eſſe tanquam κρεμάμενον παρὰ ὑφασματι ἐν τῷ ἀέρι ὡς κάλων.

Παραρτάω, dependeo, appendo, è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem. Lucianus de Hercule, καὶ τὸ τόξον παρήρτηται, &c.

Παραρτυόμενος, naues ædificare, Herodotus. παραρτύετο στρατιὴν, comparauit exercitum, Idem. παρήρτυον ταῦτα, hæc egere, Idem Herodot.

Παράρτημα, amuletum, id eſt, res quæ geſtatur à ſuperſtitioſis in corpore ad arcenda mala. Generaliter quicquid cingulo geſtatur, & quicquid ab alio pendet & annexum eſt, vt appẽdix, & quicquid applicatur & ad motum ſuſpenditur, vt τὰ παραρτήματα. Lucian. Οὐδὲν γὰρ ἔφην ... τὰ παραρτήματα ...

Παραρτίζομαι, applicor, preparor, παρασκευάζομαι.

Παραρτύω, μ. ύσω, π. υκα, condio, compono. Actiu. Accuſ. Baſil. in Epiſt.

Παραρτάω, è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem.

Παραρύμιος, Heſyc. τὸ παρὰ τὸν ῥυμὸν.

Παραρυώδης, idem affert pro παραρυώδης, παραρυοῦν: & παρασῦρῶν pro παρα ...

Παρασάγγης, ου, ὁ, paraſanga. Valla in Maſculino genere vtitur libro quinto, Herodoti. viæ menſura eſt apud Perſas. Budęus triginta ſtadia continere dicit. Paraſangæ conſtant tricenis ſtadiis apud Ægyptios, Herodotus libro 4. & 5. Item & apud Perſas, Idem Herodot. libro 6. δύο παρασάγγας ἀπέχει, Xenoph. diſtare ſexaginta ſtadia: ſic Philelphus. Vide in Chiliad. Eraſmi. Multis paraſangis præcurrere. Apud Sophocl. de nuncio dicitur.

Παρασαλεύω, labefactare.

Παρασαρόω, orno, verro.

Παρασάττω, ξω, refercio. Accuſ. & Genit.

Παρασείρειος, ευαγῆς ἵππος. παρασείριος ἵππος. vide in dictione Παρήορος. Σειραφόρος.

Παρασείω, ad latus quatio atque agito: vt qui currit demiſſas manus admotáſque lateribus agitat. Ariſtoteles Problem. Segm. 5. Quæſt. 8. καὶ ὁ θέων παρασείων τὰς χεῖρας. ſupple ex præcedentib. ἀσφαλέστερον. Ibidem, οἱ δὲ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας ... Ariſtoteles etiam libr. de progreſſu animantium, καὶ οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, Et currentes celerius currunt demiſſas manus vtrinque agitando. Idem intellexit Plautus inquiens in Epidico, Imò ſi audias meas pugnas, fugias manibus demiſſis domũ. eas enim quia inter currendum mouere confert ad celeritatem, ideò ita dixit, pro effuſè atque concinnatè fugere. Quod & ſignificare voluit idem Ariſtoteles cùm lib. 4. de moribus ad Nicomach. ſcriberet, οὐδὲ μὴν τὸ ἐὰν φεύγειν μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντα. vbi ſubauditur χεῖρας, id eſt, nequaquam decuerit magnanimum virum demiſſis manibus fugam arripere, id eſt, effuſè fugere Latio. Ita conciſè locutus eſt Machon Comicus apud Athenæum libro ſexto, ... παρασείσας ... Theophraſt. in Charact. περὶ ἀπληστίας. Παρασείειν ... τὰς χεῖρας ...

Παρασημαίνομαι, obſigno.

Παρασημαίνω, τὸ παραχαράττω, adultero. παρασεσημασμένος τὸ μέλος, ὁ βεβλαμμένος τὸ μέλος ἢ ἀδόκιμος, i. aliquo membro mutilato inſignitus, Bud. Comm.

Παρασημαίνομαι, obſigno, adnoto, aſcribo, ἐπισφραγίζομαι, τὴν σφραγῖδα ἀντιθεῖναι. Demoſt. περὶ ... Ariſtotel. 2. Rhet. καὶ ... παρασημαινόμενοι ..., id eſt, adnotantes vel adſcribentes. Idem primo Topicor. παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ... Alexander hoc exponens ait. ... Hinc παράσημα, i. notæ, indicia. Idem Ariſtot. in elenchis Sophiſt. ... παράσημα ποιεῖται.

Παρασημαίνω. idem quod παρασημαίνομαι. Baſil. in Hexaëmero, ... id eſt, adnotauit vel deſignauit: Budæus tamen, ſimul & vna comprehenſione ſignificauit, tranſtulit. Παρασημαίνω, pecuniam adulterinam ſigno, adultero, παραχαράττω. Hinc παράσημον ἀργύριον, pecunia falsò ſignata, ſubærata & adulterina, τὸ ... Ariſtoph. Acharn. ... Et παρασεσημασμένος, τὸ μέλος, dicitur aliquo membro mutilato inſi-

gnitus, ὁ βεβλαμμένος τὸ μέλος, ἢ ἀδόκιμος. Et apud Demoſthen. pro Cteſiph. tranſlatè παράσημος ῥήτωρ, malus orator. ... παράσημα ..., quæ inſigniebantur nota quadam quæ falſitatem argueret, ... παραχαράττω ... παρασημαίνεται.

Παρασημαίνω, μ. ανῶ, ſigno, adnoto.

Παρασημείωσις, adnotatio.

Παρασημειωτέον, adnotandum.

Παράσημον, ου, τὸ, inſigne, τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα, inſignia imperij, Plutarch βασιλικὰ παράσημα, regalia inſignia, inſignia imperij, Plutarc in Lycurgo. Apud Syneſ. in Epiſtol. ... παρασήμοις ...

Παράσημον τῆς νεώς, dicebatur nauis inſigne proræ impoſitum, vnde naui nomẽ. Erat autem effigies dei aut cuiuſuis animalis à quo nauis denominabatur, vt apud Virgil. Priſtis, & Centaurus, cum ait, Centauro vehitur magna: hinc ... quædam appellatæ ſunt. Hoc conſtat ex Plutarcho in 7. Sapientum conuiuio, & Lucian. in Dialogo cui titulus πλοῖον ἢ εὐχαί. Id tutela à Latinis appellatur. Senec. Epiſt. 77. Nauis bona dicitur, non quæ precioſis coloribus picta eſt, nec cui argẽteum roſtrum eſt, nec cuius tutela ebore cælata eſt. Sillius Italicus, *Tutelæque deûm fluitant*. Ouid. Triſt. primo: *Et pictos verberat vnda deos*, *Nauis tutelam*. Lucas in Actis, ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ Ἀλεξανδρίνῳ παρασήμῳ Διοσκούροις: cuius tutela Caſtor & Pollux. Valer. Flaccus, viſa coronatæ fulgens tutela carinæ. De hac intellexit Virgil. 5. Æneid. & aurato fulgebat Apolline puppis. Et Valerius libro 8. Hæc ferat auratæ genibus Medea Mineruæ. Illi dij pro tutela collocati dicebantur Πάταικοι, vt infra adnotauimus. Ad hoc ſpectat quod inquit idem Lucian. citato dialogo, ... χηνίσκος (non verò χηνίσκου.) ... i. anſerculum.

Παράσημος, ου, ὁ, inſignis, inſignitus Cicer. notatus, pulcher, inter alios conſpicuus. Plutarchus in Politic. ...

Παράσημος, ὁ, ἡ, ἄδοξος, ἀδόκιμος, ὑπόνοθος, ingloriu, adulterinus. νόθος. Propriè de nummis, quòd ſcilicet aliquo ſigno à nummulariis notarentur. Vide Παρασημαίνω. Portus expoſuit non vera nota, ſed falſa & adulterina ſignatum: & locũ attulit ex orat. περὶ στεφάνου ... Eurip. obſcura fama. παράσημος ... cui inſigne eſt Dioſcuri. Actorum cap. vlt. ἐν πλοίῳ παρασήμῳ Διοσκούροις, cuius tutela erat Caſtor & Pollux. vide Παράσημον. παράσημος ... Bud. in Epiſtol. & τὰ παράσημα, monſtroſa, prodigioſa. Item notæ, indicia: vide Παρασημαίνομαι.

Παρασήμως, inſignitè & cum additamento, cum nota, cum additione, inſigniter. Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 18. ...

Παρασιτέω, cibum apud aliquem ſumo. παρασιτεῖ τῷ τραπέζῃ. Bud. in Epiſt. prior. Plutarch. in Solone, ἴδιον δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε ... id eſt, illud etiã proprium Solonis inſtitutum putatur, quo epulum publicè præbuit, quod ipſe παρασιτεῖν quaſi accubare vocauit: non enim eundem permittebat cibari eo loco ſæpius. Si autem is cui forte obuenerat recuſaſſet, plectebatur: quòd illud plus æquo appetentis eſſet, hoc ſuperbi & faſtidioſi nimis, & communia contemnentis putaret. ſignificat item ſum paraſitus & aſſentator, ſector & adulor ventris causâ vt faciunt οἱ περὶ ... ſeu ... fic enim vocari etiam ſolent οἱ παράσιτοι κόλακες. Diphil. apud Athen. libro 6. ... Athen. libro 13. ... Latini quoque paraſitari dicunt. Plaut. quin paraſitando paucerint ventres ſuos.

Παράσιτος, ὁ, ὁ, qui cibum apud aliquem ſumit: idem prope cum ὁμόσιτος, ſeu σύσσιτος. Nam vt inquit Athenæus lib. 6, ... Dicebantúrque παράσιτοι, ... & vt ex Athen. & colligere eſt. παράσιτοι etiam dicebantur qui vna cum ſacerdote partem victimæ in cibum capiebant: vt παράσιτοι ... ſed & ... ſolebant ... παρασίτους vt Athen. quoque teſtatur. poſtea autem παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, aſſentatores ſeu adulatores, qui vt apud ditiores cœnarent eis aſſentabantur. à Latinis quos dicti paraſiti. ... egregie deſcripſit. Ter. in Eunucho. Eſt genus hominum, qui eſſe primos ſe omnium rerum volunt, nec ſunt, hos conſector. hiſce ego non paro me vt rideant, ſed his vltro arrideo, & eorum ingenia admiror ſimul. quicquid dicunt, laudo: id rurſum ſi negant, laudo id quoque. Negat quis, nego, ait, aio. Poſtremo imperaui egomet mihi, omnia

aſſentatiis quæſtus nunc eſt multo vberrimus. [illegible] adiect. qui præter panem comeditur, qui ad panem obſonij loco adhibetur Lucian. Lexipharmac. [illegible], vbi [illegible] ſignificat [illegible] ſeu [illegible] aut [illegible]. inde παρασιτικός, ή, όν, ad paraſitum pertinens, apud Athenæum libro 6. [illegible]. item [illegible] dicitur [illegible], vt apud Athen. lib. 6. expon. vbi inter alia ex lege quadam [illegible], intellige autem de iis, qui [illegible] & [illegible] nominabantur.

Παρασιωπάω, ſileo, æquanimis ſum, [illegible]. [illegible], capite 6. libr. 1. Regum. Samuel, ne ceſſes pro nobis clamare ad Dominũ Deum tuum:

Παρασιώπησις, ή, reticentia. ſchema eſt teſte Lupo, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur.

Παρασκαίρω, aſſulto, à latere ſalio.

Παρασκευάζομαι, accingor, reficior, [illegible]. Voce etiam Paſſiua, verbum ſubornationis coitioniſque improbæ, quod plerunque latentem & occultam ad dolum ſolicitationem ſignificat: vt [illegible], Demoſt. teſtes apponere atque ſubornare. Sic falſum ſiue fictum ſubornare teſtem Cicero. Quanquam & in bonam partem accipitur apud eundem Demoſth. Coire Latinis idem valet, de quo Bud. in Annot. poſter. Inde etiam [illegible] dicitur quicquid ex compoſito factum eſt, & meditata fraude. Lyſias, [illegible]. Παρασκευάζομαι, apparo, ſicut Actiu. παρασκευάζω, meditor, μελετῶ, comparo, me comparo, me accingo, inſtituo, exſtruo, molior, exquiro, inuenio. Epicur. in ſelectis ſent. [illegible], Omnium rerum quas ad beatè viuendum ſapientia comparauerit, nihil eſſe maius amicitia, nihil vberius, nihil iucundius, Cicero 1. De finib. Xen. 7. Pædiæ, [illegible]. παρασκευάζομαι τὴν στρατιάν, comparo exercitum, Thucydid. παρασκευάζομαι τὸν πόλεμον, Idem. παρασκευάζοντο τὸν πλοῦν, Idem, ad nauigandum ſe accingebant. Xenoph. libro 2. [illegible], vino pretioſa exquiris & concinnas. [illegible], Thucyd. poſtquam quæ opus erant inſtruxerunt, id eſt, re inſtructa. Ariſtop. in Pluto, [illegible], pro [illegible], meditabar facere, ſtudebam. Cum infinit. vt παρασκευάζομαι [illegible], conor introducere. [illegible], Ariſtoph. [illegible], Thucyd. [illegible], do operam vt agam, Xenoph. [illegible], Plato in Epiſt. conare Lycurgum exprimere, [illegible], id eſt, [illegible], decreueram, Ariſtoph. Et cum Præpoſitione. παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ad pugnam me expedio. παρασκευάζομαι πρὸς τὴν [illegible], ad circundandũ muros me accingo, Thucy. [illegible], Demoſth. [illegible], Plato 1. de Republ. ars ad id adinuenta eſt & comparata eſt. Plato in Epitaph. [illegible], Huic optimè viuendi ratio comparata eſt, Cicero Tuſcul. 5. Idem 2. [illegible], apud deos & homines iniuſto vitam eſſe inſtitutam. Vnde παρεσκευασμένος, paratus. [illegible], Xenoph. (vbi alij [illegible] habent) animis inſtructi, parati. [illegible], vrbs munita omnibus rebus ad bellum neceſſariis, Plutarch. in Camillo. παρεσκευασμένος, Actiuè, Demoſt. Plato 2. de Repu. [illegible], iniuſto iuſtitiæ opinionem aſſecuto vita diuina ineſſe dicitur, id eſt, qui ſibi exiſtimationem per famam comparauit. [illegible], poſtquam omnia compararunt. Herodotus. Capitur item [illegible], prò ventrem purgare. cap. 24. lib. primo. Regum.

Παρασκευάζω, f. άσω, π. ακα, præparo, apparo, [illegible], cõpono, diſpono, adorno, ſuborno, ſed ferè in bonam partem, vt Cicero de Leg. Homo à natura ſubornatus, in vitam venit. Xenophon in OEconom. [illegible], à natura comparata eſt opera mulieris ad domeſticam diligentiam; Cicero apud Columel. libro 12. capite 1. Pro quo dicitur & παρασκευάζομαι. Significat etiam conſtituo, ædifico, excito, addo, molior, ποιῶ, perficio, id eſt, [illegible], quod & [illegible], & [illegible] dicitur. παρασκευάζω φίλους, Xenoph. [illegible], gloriam mortuis comparat, conciliat, Iſocrates, [illegible], viam facilem munio, Plato de Legib. παρασκευάζω τὸν ἱδρῶτα, ſudorem moueo, Gaza. παρασκευάζει ἱδρῶτα prouocat ſudorem. παρασκευάζει τὰ κάλλιστα, res pulcherrimas peragit, Plutarch. in Lycurgo. [illegible], quæ ſuis ciuibus fecit, Idem ibidem. παρασκευάζειν τοιούτους, ὥστε, &c. Ariſtot. in Problemat. tales efficere. Plato in Apolog. [illegible], ſe cõparare, vt ſit quàm optimus. Et cum Infinit. vt [illegible], i. facit offendere, Chryſoſt. [illegible].

Παρασκεύασις, apparatus, prouiſio & præparatio Ciceroni, inſtructio.

Παρασκευαστικὸς, ή, όν, qui præparare nouit. [illegible], colorem commendabilem reddens, Dioſcorid. libro quinto, capite 13.

Παρασκευή, ῆς, ή, præparatio, comparatio, machinamentum, [illegible], inſtructio, [illegible], apparatus belli, [illegible], Thucydid. fraus meditata, fraudulenta molitio, apparatus de induſtria factus, Demoſt. ars, armamentum, apud Bayſium. Item ſubornatio, hominum appoſitorum coitio, vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris, legúmque interdicta, Demoſt. [illegible], Et vicit iudicio, nulla nec coitione, nec adornata aduocatione. [illegible], id eſt, amicorum opulenta factione & coitione. Item commeatus, ſuppellex, induſtria. παρασκευὴν pro facultate & inſtructione puto accipi apud Iſocrat. Plato pro inſtructione, [illegible], i. abſque inſigni inſtitutione. [illegible], victus comparatio & ſuppeditatio, Idem 2. de Republ. [illegible], contra febrium aduentantiũ indicia valent, Ruell. lib. 5. Dioſcor. cap. 29. ἐκ παρασκευῆς, conſultò, de induſtria, [illegible], ex præparato, Liu. & Seneca, Æſchin. [illegible], ex compoſito ad id allegati, adornatíque, vt leges ferentibus pernicioſas aſtipulentur & ſubſeruiant, Budæus in Annotat. poſter. & Comment. [illegible], i. iuſtum prælium, i. [illegible]. [illegible], Plato in Epiſt. non de induſtria, nullo inſtituto, [illegible], Demoſth. [illegible], inſtruebatur, erat in procinctu, Thucyd. [illegible], in armis erant. Item [illegible], præmunitio, genus figuræ, Iulius Firmian. Item paraſceue, dies quem vulgò Veneris appellant, tractum de conſuetudine Iudæorum, qui ea die præparabant victui neceſſaria pro Sabbato, quod adeò colebant, vt ne vitæ quidem neceſſaria parare vellent. [illegible], capit. 15. Marci, erat Paraſceue, quæ præcedit Sabbatum.

Παρασκηνάω, & παρασκηνέω. ex Xenoph. afferuntur idem ſignificantia quod [illegible].

Παρασκήνιον, τὸ, locus iuxta ſcenam capacior, in quem inſtrumẽta ad ludos neceſſaria imponebantur. Item aditus & ingreſſus ducentes in ſcenam, Etym. [illegible], Demoſt. Interpr.

Παρασκήνιον Polluci, [illegible], hoc παρασκήνιον vocabatur.

Παρασκηνόω, inſinuare, vicinum tentorium habere. Xenophon, [illegible].

Παρασκήπτω, iuxta ſeu à latere ingruo & irruo, vel decumbendo & ingruendo aberro. Luc. in Tim. [illegible].

Παρασκιρτάω, geſtio, lætitia exulto.

Παρασκοπέω, [illegible].

Παρασκώπτω, cauillor.

Παρασοβέω, f. ήσω, π. ηκα, procedo, feroci aſpectu & ſuperbo trãſmitto & prætereo, vt apud Plutarch. in Cat. [illegible], id eſt, improbè & contemptim in cubiculum irrumpere & ſeſe inferre audacius. Ariſtotel. lib. de admir. auditionibus ait de accipitrib. qui ſuperuolantes deprimunt auiculas, vt loquitur. Plin. [illegible], vulgò il les font taper.

Παρασοφίζομαι, τὸ παρασοφίζω.

Παρασοφίζεσθαι [illegible], Ariſtot. in Rhetor. i. [illegible], ſapere ſupra medicum. ex Athenæi lib. 4. adferunt hunc locum [illegible], vbi expon. παρασοφίζεσθαι, non dextrè ſeu perperam σοφίζεσθαι vt quum aliquis ſcitè & ingenioſè parare aliquid tentans perperàm id facit: alij παρασοφίζεσθαι eo loco exponunt à præceptis alicuius artis diſcedere & callidè malitioſéque aliquid excogitare aut immutare.

Παρασπάς, άδος, ό, frutex arbori adnaſcens qui inde auulſus plantatur. ſtolo. Theoph. libr. 2. hiſt. plant. in principio.

Παρασπάω, ῶ, auello, detraho, in latus traho, in latus deflecto, & retraho. Galen. ad Glauc. pro eodem dicit [illegible]. Παρασπάομαι vt [illegible] Actiuè pro auello: Xenoph. 4. Ἑλλην. [illegible], Pharnabaſi fide abſtraxit, ab eius ſocietate auulſit. Παρασπῶ, ſtolonem, hoc eſt, fruticem adnaſcentem ex arbore euello, aufero, Sophocl. in Electra. Theoph. in principio 2. [illegible].

Παρασπείρω, ſemino, iuxta ſero, adſero Caton. Et [illegible] eſt

quaſi [illegible]. Alexander Aphrod. in 2. de Anima, [illegible], perſ[illegible]ctum & mi-ſtum. Idem, [illegible], conſitum & commiſtum. Syneſ. [illegible].

Παρασπονδίζω, vnà contendo & pugno.

Παρασπονδίζων, ὁ, ſuccenturiatus.

Παρασπονδιστὴς, οῦ, [illegible].

Παρασπονδέω, μ. ήσω, π. ηκα, violo pacta, [illegible]. Et aliquem contra fidem fœderis violo. Accuſ. iũctum. Plutar. in Sylla, [illegible], i. perfidè prodendi. Et [illegible], qui perfidè violatur, & qui fiducia fœderis violatus eſt. Idem, [illegible].

Παρασπόνδημα, ατος, τὸ, violatum fœdus.

Παρασπονδητὴς, fœdifragus.

Παρασπόνδησις, fœderum violatio, [illegible].

Παρασπονδὴ [illegible], contrà conuentum incurſio, Thucyd. [illegible], quòd per huiuſmodi perfidiam patratũ eſt. Idem [illegible], contra pacta & fœdera: vnde

Παρασπονδήτως, Aduerb. perfidè, [illegible], ſic Budæ. in Epiſt. prior. Παρασπόνδως, idem quod παρασπονδήτως.

Παραστάδην, aſtando propè, è propinquo.

Παραστάδες, αἱ, poſtes cardinum, antæ.

Παρασταθμίζω, μ. ίσω, π. ικα, præpondero.

Παραστὰς, άδος, ἡ, porticus, vel pars ædificij Græci quæ & [illegible] dicitur à Vitru. lib. 6. cap. 10. Sed παραστάδας à Xenophonte [illegible], i. exedras ipſi Vitruuio, author eſt Pollux in 7. ita appellari. Sic verò habet Xenoph. Hier. [illegible]. Eurip. in Phœniſſ. [illegible]. Παραστάδες, i. lapides vtrumque oſtij latus munientes, qui & [illegible] dicuntur, vulgò *piedroits ou iambages*, antepagmenta Vitruuio lib. 5. cap. 6. licet apud Catonem Rei ruſt. cap. 14. antarum ornamentã eſſe velint, ipſaſque antas παραστάδας dici. Ac ibidem ſuperius antepagmentum vocat ipſe Vitruuius, quod vulgò, *le front ou le manteau de la porte*. Pollux Onomaſtici libro 1. [illegible] παραστάδας φασι. Greg. in Orat. [illegible] παραστάδας.

Παράστασις, εως, ἡ, exhibitio eius pro quo intercesſit quis in vadimonio promittendo: vnde [illegible] παράστασιν, dare cautionem iudicio ſiſtendi. In Pandect. [illegible]. Quæ ex his verbis Vlpiani tranſlata ſunt, Fideiuſſor in iudicio ſiſtendi cauſa, locuples iubetur dari: non tantùm ex facultatibus, ſed etiam ex conueniendi facilitate. Παράστασις, drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis. Polluci [illegible]. vnde & Plato dixit [illegible], ſiſtere in iudicio, vel [illegible]. Nomen inde tractum, quòd hæc merces erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt, euocabant. Propterea in tractatu de ſportulis in Codice Iuſtiniani, exhibere dicuntur apparitores, hoc eſt, [illegible]. Andocid. [illegible]. Quibus duobus vocabulis ſportulæ iudiciales ſignificantur. Iſæo etiam παράστασις, [illegible]. Demetrius Phalereus arbitros duas drachmas accipere conſueuiſſe dixit, [illegible], quam vocabant παράστασιν: alteram verò [illegible]. Παράστασις, ὁρμὴ, [illegible], alacritas, impetus animi fiducia ſui præditi, hoc eſt, [illegible], animi præſentia: vnde [illegible], id eſt, animoſi ac fidentes, quibus præſens animus atque acer. Polybius libro tertio, in Orat. Annibalis ad milites, [illegible]. Alibi verò pro fiducia & perſuaſione hoc modo dixit, [illegible], animi inductio & credulitas. Παράστασις φυγῆς, exilium, fuga eius qui extorris eſſe iuſſus eſt: & [illegible], in exilium pellere, [illegible]. Ariſtotel. in 5. Politicor. [illegible], alioquin eos quoquo modo ciuitate procul ſummouere. Quo ſignificatur quippiam relegationis [illegible] ſimile. Παράστασις, documentum, demonſtratio: Aphrodiſ. Topicor. 5. [illegible]. Παράστασις, ſignificatio. Idem in 6. [illegible]. Παράστασις. vilis ac ſtataria quædam negotiatio, pars vna mercaturæ. Ariſtotel. [illegible] libro primo, capite 7. [illegible], παράστασις. Παράστασις, repræſentatio (qua quid velut præſens oſtenditur, id eſt, repræſentatur, vnde & pecuniæ ſolutio repræſentatio dicta Ciceroni) & quod vulgò *monſtre & repreſentation*, demonſtratio atque ſignificatio, indicium, vt apud Porphyr. [illegible] παράστασιν, ad communionis & conuenientiæ repræſentationem. Παράστασις hinc dicitur de iis quæ præ ſe ferunt ſplendorem, atque auguſtam magnificentiam repræſentant. Macchabæorum libro 1. capit. 15. [illegible], id eſt, ſplendoris atque munificentiæ ſumptuoſum apparatum.

Παραστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, aſſiſto, adſum, ſocius ſum, [illegible], Neutr. Datiuo. Pro auxiliari atque opitulari: Ariſtoph. in Theſmoph. [illegible], Deos nobis auxilio affuturos.

Παραστάτης, ου, ὁ, propriè vocabulum eſt caſtrenſe, paraſtata, aſtes, vt apud Ælian. vertit Gaza, miles qui præſtitit, id eſt, [illegible], latus fulcit aſtando. Nam, vt ait Pollux, [illegible], id eſt, aſtes dicitur. [illegible], qui eius à tergo ſuccenturiatus ſubſtabat, vocatur [illegible], quaſi ſubſtes. Hinc Παραστάτης pro defenſore atque auxiliatore ponitur. Xenophon de vota concipiente, [illegible]. Idem, [illegible]. Et in fœminino παραστάτις, i. adiutrix. Gregor. in patris Epitaph. [illegible] παραστάτις. De aſtitibus verò intellige apud Herodot. in Erato, [illegible]: apud Chryſoſt. ad Hebræos 5. vbi [illegible]: Et apud Xenoph. 3. & 4. Pædiæ, vbi leges παραστάτας [illegible]. Παραστάται autem vnde & συμπαραστάται, 64. numero alarij milites erant quorum dux [illegible] vocabatur. Sed & pedites qui equitibus auxiliares, dantur, etiam παραστάτας vocat Xenoph. Inde à militia vox tranſlata, migrationes multas habuit. Παραστάτης in choreis dicitur qui præſultori, hoc eſt, [illegible], ſiue [illegible], & præcentori aſtat: eſtque prior [illegible] appellato. Ariſtot. 4. Metaphyſ. [illegible].

Παραστάται, in Architectura, paraſtatæ Vitruu. à quo & antæ dicuntur: ſunt autem pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo columnarum aſtantes lateribus, vulgò dicti *pilaſtres*: prominentibus ipſis columnis partibus duabus, aut ſecũdum alios, tantùm ſui medietate. Plinius libro 33. cap. 3. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & paraſtatæ, Vitruuius, in columna, aut paraſtata horæ deſcribantur. Quæ vera eſt lectio, licet in illis locis paraſtanæ, & paraſtatica corrigere Budæus voluerit. Παραστάται in Anatomicis, meatus quibus ſemen genitale emittitur, [illegible]: vide præter Pollucem Galen. de Semine. Hæc vaſa ſemen deferentia quia & varicoſa flexuoſaque, atque glanduloſa, ideò Herophilus [illegible] dixit, [illegible] apud Galenum in gloſſis [illegible] Hippocrati, idem ſignificant. Athenæus lib. 9. [illegible]. Παραστάται etiam dicitur oſſiculum laryngis quòd quia ſ literæ figuram habet [illegible] dicitur, [illegible], os gutturis tonſillis ſubiectum. Idem Pollux, [illegible]. hoc & Herophilus [illegible] nominauit. Παραστάται, tortores, [illegible], Etym. Et Heſych. [illegible].

Παραστατικὸς, οῦ, ὁ, quaſi repræſentatiuus. Παραστατικὸς, vim habens excitandi, animandi, atque irritandi, animoſus, conſtãs, [illegible]. [illegible], inducens ad impetum furentem & inſanum. Plutarch. in Lycurgo, [illegible]. Et in Apophthegm. [illegible]. Παραστατικὸς etiam animoſus & fortis, hoc eſt, (vt Cicero ſcribit Offic. 1.) qui non perturbatur in rebus aſperis, nec tumultuans de gradu deiicitur: ſed præſentis animi nouit vti conſilio. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præſentem vendicaturus eſt, à [illegible] pro repræſentare. Παραστατικὴ [illegible], furor atque impetus, præſens animus quæuis pericula ſubire paratus. Polyb. lib. 2. [illegible], efferari tandem, ferocémque atque acrem affectum induere. Qua voce velut [illegible] oſtenditur. Παραστατικῶς, audacter intrepidè, furibunde, magno fortique animo. Polybius, [illegible], præſenti animo atque admirando ſe ſe præſentibus temporibus accommodabat.

Παραστάτις, ἡ, adiutrix, Xenoph. [illegible]. vide Παραστάτης.

Παραπαγνύω, palos, ſeu vallos depãgere : vel iuxta aut à latere palos figere.

Παραςείχω, propè accedo, lib. 1. Epigr. παρεςείχοντες ἐμεῖς ἐνα χῶροι μοῖραι. Sophoc. ἐν Ἠλέκ. cum Genit. poſuit, καί μ᾽ ὁ ἀποσβύνας σὺ ὀνδ᾽ ὄχων παρεςείχετο. Nonn. pro prætereo capit, παρέςειχε δίζυγες ἵπποι.

Παραςείνω, retineo, ἀντείνω.

Παραςατεῖς, aſtans, qui aſtabat.

Παράςημα, ατος, τό, audacia παράςασις, θάρσημα, ſpiritus, animi robur, præſens animus. Terent. animi præſentia, ῥώμη, Plutarch. τῷ παραςήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐπιτήδειοι τοῖς ὅπλοις. Dicitur ἐκ τοῦ παρίςασθαι, pro animi fiducia præditum eſſe. Item vulgus collectum.

Παραςέλλω, ſiſti : ἢ παρίςημι. παραςέλλω τῷ χείρονι ὅ, τι οἱ παραςῇ νῦν, quicquid in mentem venerit, Bud. in Epiſt.

Παράςασις idem quod παράςασις, προθυμία, alacritas. Polybius, τῷ δὲ μετὰ τὸ παράγγελμα ἄφνω προσεπεσόντος, δεξιῶς ἐπὶ τὰς θύρας ἐλθὼν, καὶ μετὰ παραςάσεως ἠσπάζετο, alacriter aut reuerenter ſalutauit. Interp. cum fiducia : quod ibi non congruit.

Παραςίζω, puncto noto, noto ſigno. vtitur Heſych. in κατασίζω. fortaſſe ſignificat etiam perperam diſtinguo punctis & notis.

Παραςιχὶς, ίδος, ἡ, & παραςιχίδιον, continuus ordo, capita, & primæ verſuum literæ, continuata ſeries : ſic apud Gell.

Παραςορέω, iuxta ſterno, extendo, ἐκτείνω, Ariſtoph. Interpr.

Παραςρατηγέω, συςρατηγέω, imperatoris exercitus ſum aſſeſſor & collega. vt apud Plutarch. in Phocione, ἐπαινεθέντες καὶ παραςρατηγοῦντες. Et in Alexandro, ἐν οἷς δὲ τοῖς παραςρατηγῶν, ἐκ τῆς παραςρατηγεῖν, eodem bellici imperij iure fungi.

Παραςρατηγοῦντες, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Παραςρατοπεδεύομαι, &

Παραςρατοπεδεύω, caſtra admoueo. caſtra caſtris admoueo, ex aduerſo caſtrametor. παραςρατοπεδεύσας τοῖς πολεμίοις, quum non longè ab hoſtibus caſtra locaſſet. Plut. in Camillo. Chion in Epiſt. τοῖς βασιλέως ςρατηγοῖς παραςρατοπεδευόμενος. Polybius in 2. παρεςρατοπέδευσαν τοῖς βαρβάροις.

Παραςρέφω, peruerto, obtorqueo, deprauo. Theophr. in 3. δένδρων παρεςραμμένων, Ariſtotel. 8. Politic. ὥσπερ δ᾽ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεςραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, peruerſæ, deprauatæ, id eſt, διεςραμμέναι.

Παραςροφάω, contorqueo, vel in la us ſeu obliquè detorqueo. Apol. 2. Arg. ἱμάντα δὲ σφι λοξὰ παραςροφόωντες.

Παρασυνδέω, aſtringo.

Παρασυγγραφέω, contra ſyngraphæ conuenta facio, & fidem promiſſam in ſatiſdando fallo. Demoſt. contra Dionyſod ἀφανεῖς εἰσὶν οὗτοι διὰ τὸ πάντα παρασυγγεγραφηκέναι. Idem, διὰ ταῦτα ἐγὼ ἀδικεῖσθαί φημι ὑπὸ σοῦ παρασυγγραφοῦντος, quos feſelliſti faciens aliter quàm cautum erat ſyngrapha.

Παρασυμβάλλομαι, comparor, conferor παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, comparatus eſt iumentis inſipientibus.

Παρασύμβαμα, ατος, τό. Sciendũ eſt (inquit Priſcianus) quòd has quidem conſtructiones, quæ per nominatiuum abſoluuntur, Stoici ἀξιώματα καὶ συμβάματα, id eſt, dignitates, vel congruitates vocabant : vt, Ego Priſcianus ſcribo : Apollonius ambulat. Illæ verò, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonã, in quibus neceſſe eſt cum nominatiuo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant : hoc eſt, minùs quàm congruitates : vt, Cicero patriam ſeruat. Lucian. in Dialogo quem inſcripſit Βίων πρᾶσις, vbi Stoicos tangit, Περὶ τῆς φιλοσοφίας, inquit, μὴ ὀδυνήσεις καὶ τοῦτο εἰπεῖν, ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα, &c. Ammonius de Stoicis loquens, Αἱ μὲν οὖν ὀνόματα καὶ κατηγορήματα, Χρύσιππος τοῦ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ᾽ αὐτοῖς ὀνομάζεται. σύμβαμα γὰρ ἄμοιρον ταυτὶ, ὡς τὸ περιπατεῖ ἐςὶ, Σωκράτης περιπατεῖ. τὸ δὲ πλάγιον, παρασύμβαμα, ἤγουν παραπλήσιον τῷ συμβάματι, καὶ ὃ ἐςὶ παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει. ἐςὶ Σωκράτει μεταμέλει. Et apud Suidam σύμβαμα definitur ὀρθῶς πτώσεως ὀνόματος καὶ ῥήματος, αὐτοτελῆ διάνοιαν ἀπαρτίζοντα, vt Σωκράτης περιπατεῖ. Παρασύμβαμα autem, πλαγίας, ὀνόματος καὶ ῥήματος, ἐν αὐτοτελῆ διάνοιαν ἀπαρτίζοντα. exemplum vt, Σωκράτει μέλει. Nam qui dixit, Socrates ambulat, abſolutè loquutus eſt, nec quicquam addi eſt neceſſe : Qui verò, Socrati curæ eſt, non item. Hócque aliud intelligit : ideoque imperfecta eſt enunciatio. Lucianus etiã citato Dialogo σύμβαμα claudicationẽ dicit : pedem claudum lædi παρασύμβαμα. Hócque eſt σύμπτωμα, & παρασύμπτωμα.

Παρασύμπτωμα, τό, vide Παρασύμβαμα.

Παρασυνάγχη, vide Συνάγχη.

Παρασυναπτικὸς, vt παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, q. ſubcontinuatiua coniunctio.

Παρασυνάπτω, continuo, coniungo, Hermogen.

Παρασύνεσις, εως, ἡ, ignorantia, non ſimpliciter omnis, ſed quę accedit ad cognitionem apud Hippoc. Gal. lib. 3. de Artic. & rurſus παρασυνέσεις non ſimpliciter quæuis deceptio, ſed quæ rei veritati confinis eſt, ac probabilitate quadam nititur.

Παρασυνθέτως, u, ὁ, decompoſitum vocant. vnde παρασυνθέτοι ὀνόματα, τὰ ἀπὸ συνθέτου παρηγμένα, ὡς φιλιππίζω, φιλιππισμὸς, Gaza lib. 3. Gram.

Παρασυνθέτω, vide Σύνθετον.

Παρασύρομαι, diſtrahor, auellor. Lucian. in Nigrin. de volupt. παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς τε καὶ ἀρετή. In Hippiat. de equo torminoſo, παρασύρεται τὴν κοιλίαν τῷ ἐδάφει, ventrem humi apprimit diſtorquendo παρασύρεσθαι, & παρασυρῆναι λόγοις πιθανότατοις, ſpecioſis & probabilibus argumentis ſeduci. Nazanz. in Orat. μηδὲ πιθανότατοις λόγοις παρασυρόμενος, neque ſuadelæ verbis diſtractus, Idem Nazan. Idem Baſil. καὶ δεῖ παρασυρῆναι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. vbi pro peruerſè interpretari.

Παράσυρμα, τό, i. χαράγματα Polluci, cauitates vtrinque linguæ.

Παρασύρω, μ. υρῶ, trãſuerſum traho, diſtraho, malè tracto, peruerto, diſtorqueo, παραφέρω, παρατρέπω. Gregor. εἰς ἑαυτόν, de quodã ſcelerato, παρασύρει τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν. παρασυρείσης δυσσεβείας ἀρχῆς. Nazanz. in Orat. Παρασφαγεῖς, apud Pollucem, τὰ περὶ τὸν τράχηλον.

Παρασφαγὶς, pars iugulo vicina.

Παρασφαλίζω, munio.

Παρασφαλὴς, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillãs titubans.

Παρασφάλλω, errare facio, Hom. Iliad. Θ, Ἀλλ᾽ ὅγε καὶ τόθ᾽ ἅμαρτε, παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, eius ictum auertit aliò, καὶ σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν αὐτὸν ἐποίησεν. Et apud Nicand. in Alexiph. Οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες ἀνέρχονται, i. οἱ ἐσφαλμένοι.

Παρασφίγγω, adglutino, aſtringo. Alex. Aphrod. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιές, ad ſe quod ſanum eſt aſtringit.

Παρασφραγίζω, adultero, κιβδηλεύω, νοθεύω, παραχαράττω, παρακόπτω.

Παρασχάζω, inhibeo ſiſto, regredi facio, Heſych.

Παράσχασον, ἀναχώρησον, retrocede.

Πάρασχε, porrige, Eurip.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconſultè interpretor. Gregor. in 1. contra Iulian. Οὕτω γὰρ τὴν σαφήνειαν καὶ τὸν νοῦν παρεσχεδίασεν.

Παρασχεδὸν, παραυτίκα, ſtatim, mox, παραχρῆμα apud Nicand. Alexipharm. libro primo. Argon. Apollon. κείνοις δὴ γέρα παρασχεδὸν. Significat etiam ἐγγύς, i. propè, Idem libro 2. παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.

Παρασχέθω, appono. Heſiod. κλειῶν παρέσχετο ἄξια πάντα, i. παρεῖχε. παρασχέθετε τὸν καταγέλαστον, i. καταγέλαστος γέγονα, Ariſtoph. .

Παρασχεῖν, παρασχεῖν, Hom. Iliad.

Παρασχηματίζω, formo, formam immuto.

Παρασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod μετασχηματισμὸς ſiue μεταπλασμὸς, quũ vocis forma variatur declinatióque inflexione mutata, vt ἀκέοντα, pro τὸν ἄκοντα, Etym.

Παρασχίζω, μ. ίσω, incido, diſcindo.

Παρασχόμενος, qui præbuit : à παρεσχόμην, aoriſt. 2. Plato 2. de Republic. τὴν μαθήσιν ἱκανὴν παρασχόμενος, ſatis exercitatus : à παρέχομαι.

Παρασχὸν, τὸ, παρατυχὸν, quum occaſio ita tulit, quum res ita nata fuerit, occaſione ita ſeſe dante, quum liceat, παρὸν καὶ ἐξόν. Dicitur enim & ſimiliter, & eodem ſignificatu. Plutar. εἰ δ᾽ οὖν δὲ παρασχὸν, ἐν ὀλίγοις. Thucyd. νομίζοντες μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν Λακεδαιμονίοις διαπεφευγέναι, id eſt, rati nunquam à ſe commodiorem Lacedæmoniis præbitam effugiendi opportunitatem. εὖ παρασχὸν ἐκ πολέμου πάλιν συμβῆναι, re bene geſta in concordiam redire, Idem Thucyd. in primo : vbi eius Interpr. ἀντὶ τοῦ παρασχόντος δυνατὸν τοῦ δαίμονος. παρασχὸν καλῶς, &c. ἀντὶ τοῦ συμβαίνοντος καλῶς, Idem Interpr. id eſt, quum pulchrè contigerit.

Παρασχὼν, qui præbuit, qui præſtitit.

Παράταξις, εως, ἡ, inſtructio aciei, acies, prælium, phalanx, comitatus, quaſi ad violentiam inſtructus exercitus. χωρίοις παράταξιν μὴ δεχομένοις, locis ordinati agminis non capacibus, Plutar. Camil. ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, iuſtum prælium : ſic Valla apud Thucyd. ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες, acie ſuperati, Philelph. in Apophth. Lacon. Plut. Itẽ παράταξις, tenor, appoſitio, Gaza de inſitione arborum.

Παραταράττομαι, perturbor.

Παράτασις, εως, ἡ, productio, porrectio, extenſio.

Παρατατικὸς, οῦ, quaſi porrectiuus, vel extenſiuus. Dicitur & hoc nomine Præteritum Imperfect. apud Grammaticos, quo ſignificatur extenſum tempus in rem quæ agebatur, nondum perfectam : vt, quum tu legeres, ego ſcribebam.

Παρατατικῶς, quaſi extenſiuè, ἐκτεταμένως, Heſych. laxè, ſolutè, remiſſè, non preſſè atque anguſtè, non præciſè, id eſt, ἀποτόμως. Iulian. l. 1. D. vnde legit. Hæc verba edicti, Tum quem ei hæredem eſſe oporteret, ſi inteſtatus mortuus eſſet : παρατατικῶς & cum quodam temporis ſpatio accipiuntur. Vlpian. l. 1. D. quibus ex cau. in poſſ. Hæc verba defenderetur, παρατατικῶς ſcripta ſunt. vt neque ſufficiat vnquam defendiſſe, ſi non du-

ret defenſio:neque obſit ſi nunc offeratur. Idem Iuriſconſulti,in eadem re exprimenda alio loquendi genere vtuntur,dicuntque ἐν πλάτει,i. παρὰ πόδας: vbi quid non ad præſcriptum tempus vel fit,vel exigitur,quod humanitatis ratio poſtulat. Labeo l.28.D.de probat. Nec hoc quæritur,num aliquis meminerit quo die,aut quo Conſule factum ſit:Sed num hoc aliquo pacto probari poſſit,quando id opus factum ſit: & ita quod Græci dicere ſolent ἐν πλάτει,&c. Iulianus l.13.D. de ſolut.Ratum autem dominus habere debet,quum primùm certior factus eſt: ſed hoc ἐν πλάτει, & cum quodam ſpatio temporis accipi debet. Quem locum citat Vlpianus l.12. §.2. D. ratam rem hab.Hoc autem,inquit,ἐν πλάτει accipiendum, & cum quodam ſpatio temporis nec minimo nec maximo. Quod rurſus expreſſit l.3.D.de cond.tritic. Vt ſi quis,ait,diceret hoc tempus accipiendum eſt in campo non in angulo: i.longum,non breue. In quibus ſit à tempore ad locũ tranſlatio.Ibidem Pandectarum lib.13.Verius eſt quod Seruius ait, condemnationis tempus ſpectandum: ſi verò deſierit eſſe in rebus humanis,mortis tempus.Sed etiam ἐν πλάτει ſecundùm Celſum erit ſpectandum.Non enim debet breuiſſimum vitæ tempus æſtimari.

Παρατάττομαι,inſtruor in acie,in acie ſto: vnde παρατεταγμένος πρός τινα,dicitur inſtructus,qui contra aliquem in acie ſtat. παρατεταγμένοι δυνάμεις, copiæ in acie inſtructę aduerſus dimicaturæ. Demoſth. περὶ Μεγαλοπ. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεταττόμεθα. Idem, ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσαμεν καὶ παρεταξάμεθα. Παρατάττεσθαι, opponere ſe vt repugnaturum. Gregor. πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάσσεται δυσκολίαν,ſeſe opponit tempeſtati & turbini tyrannidis. παρατάττομαί σοι,aduerſus te inſtruor aciem,aduerſus te inſtruor acie. Plutar.in Apophth.Lacon. vnde ἀντιπαρατάσσομαι. ἀντιπαρετάσσοντο,ad confligendum inſtruebantur. Thucydides παρεταξάμεθα πρὸς ἑαυτούς,Demoſthen. παρατεταγμένοι, qui ſunt in ordine. παρατεταγμένοι ἦσαν,in acie erant. παρατετάχατο, locati fuerant. παραταχθεὶς μετὰ δημάδου, conſociatus & inſtructs,&c. Æſchines.

Παρατάττω, etiam παρατάσσω dicitur, inſtruo vel ſtruo aciem, in acie colloco.Xenop. καὶ πρὸς τὸ σύμπαν παρέταξεν οὕτως βουλόμενος μάχεσθαι.Dixit Plutarch.in Camillo. παρατάξαι τὴν δύναμιν, copias inſtruere.Et παράταξον ταῦτα,Xenoph.Hinc. Ἀντιπαρατάττω Pauſa. in Meſſen. ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν Μεσσήνιοι ἀντιπαρετάσσοντο ὁ δῆμος.

Παρατείνω,μ.τενῶ,π.α.ἀορ.,porrigo,extendo,produco,ἁπλόω, explico,prorogo,protraho,pertendo,prætendo. Actiu.Accuſ.iungitur. Actor.cap.20.παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου, pretenditque ſermonem vſque in mediam noctem,Interpr. μεγέθει τοῦ φρονήματος ἁρμόζοντα λόγον παρέτεινε,ad animi magnitudinem rationem idoneam adhibuit, Plutarch.in Pericl. παρατείνων ἑκάστην τὴν ἐπιχείρησιν,&c.in longum ducens,Lucian. παρατείνουσα τῷ λιμένι,portui prætenta,Thuc. παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον,porrigentem veſtem poſt terga.Plutar.in Camil. παρατέταται,exporrectus eſt,porrigitur.Ariſtoph.Nebul. ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς ὅτι παρατέταται μακρά,&c.porrecta eſt. παρετάθη, productus eſt,extenſus eſt,attritus & defatigatus eſt.Gregorius,καὶ γὰρ ἐπὶ πλεῖστον τὸ τῆς φυγῆς παρετάθη,diutius exularunt. Dicitur & abſolut.pro duro & extendor in lõgum tempus.Galen. ἀπηλλάγη δὲ παρατείνας τοῦ χειμῶνος, i. παρατεταμένος. Eſt enim vox Actiua,pro Paſſiua abſol.poſita. Παρατείνω pro differo: Gregor. οὐδ' εἴ τις κίνδυνος ἦν αὐτῷ τὸ βούλημα παρατείνοντι,i. ὑπερτιθεμένῳ καὶ ἀναβαλλομένῳ.Et Lucian. τὸ ὄφλημα παρατείνειν. Et pro remoror & detineo cunctando,id eſt,duco Cæſari.Plutarch.de Fabio cunctatore, αὐτὸς δὲ ἤλπιζεν εἰ μηδὲν ἀγωνίζοιτο, τὴν δύναμιν τοῦ Ἀννίβα παρατεινομένην, ἀπαγορεύσειν,copias ducendo ſuſtentatas,tandem caſuras animis. Xenophon.de ſeruo admiſſionali fruſtrante poſtulatores, ἕως παρατείνωμεν αὐτόν, ὥσπερ ὅταν ἐπὶ παρατείνει ὁ τοῦ χαλινοῦ. Παρατείνω, τὸ κατατείνω καὶ καταπονοῦμαι, conficio: vt τῷ λιμῷ παρατείνεσθαι, fame confici. Plato in Sympoſio. παρατενεῖσθαι πολιορκίᾳ, obſidionem laturum eſſe. παρατεινόμενος πόθῳ, qui deſyderium ferre nequit, Plutarchus in Sol.Plato Lyſide, παρατεθήσεται ὑπὸ σοῦ θαμὰ λέγοντος,conficietur,enecabitur. Et in Euthydemo, γέλωτι ὀλίγου παρετάθημεν, riſu penè emortui. Ariſtophan.in Nebul. εἰκὸς γὰρ ὑμεῖς παρετάθη καὶ Περικλῆς:Quid ni,inquit,Nam vos hanc labefeciſtis, & Pericles.

Παρατειχίζω,iuxta murum excito.

Παρατείχισμα,adiacens munitio.

Παρατεκταίνομαι,fabrico,comminiſcor.ἀδ.ἐξ ἧς ἄν μοι καὶ σὺ γραφὴν ὅπως παρατεκτήνῃ,hoc eſt, παρατεχνήσῃ παρὰ τὴν ἀλήθειαν.

Παρατετιλμένος μύρτον, ἀπωτιλμένος βάτις, ἀποτετιλμένος βάτις, μετάμορφος,Interpr.Ariſtoph.

Παρατελωνούμενός τι, committens aliquid in rem publicanorum.

Παρατέμνω,diuido,ſcindo. Et παρατέμνομαι etiam voce Paſſiua dicitur,pro perperàm ſcindo, vt vicinus affodiens aliquid agro ſuo,vicinum fenſim ſpolians arando.Baſilius hom. 7.Hexaë.

Οἷα μεταφέρων ὅρια ἀεὶ καὶ τῶν ὁμόρων ἰδίᾳ, παρατεμνόμενος γῆν,ἐπιματιθεὶς σὺν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν,&c.

Παρατεταγμένως,inſtructa acie,Aduerb. παρατεταγμένως ἄγχι πρὸς τὸν βαρβάρους,Ariſtid.

Παρατέτακται,pro κατέτακται,ἐξέπλευσε:dicitur propriè de tributorũ augmento, quum ad priſtina vectigalia quædam acceſſio fit, teſte Ariſtoph.Interp.

Παρατηρέω,μ.ήσω,π.α.ἀορ.,obſeruo,i.capto,adſeruo, ſpeculor, cuſtodio.Accuſ. Lucian.de Luctu, ἄξιον γε παρατηρεῖν τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν ταῖς πένθεσι γιγνόμενα:ἐπικουρεῖας οἰκετῶν παρατηρεῖν,improbitates famulorum obſeruare, Chryſoſt.de Epiſcop.officio. Legitur etiam voce paſſ. παρατηρεῖσθε pro act.apud Paulum ad Galat.cap.4. ἡμέρας παρατηρεῖσθε, dies obſeruatis ſuperſtitioſè. in hac enim compoſ. παρὰ vitium denotat,vt in παρακούω, παραχαράττω,παρατομαίνω.

Παρατήρημα, obſeruatio, vaticinatio, augurium, ἐπιτήρησις, Suidas.

Παρατήρησις,εως,ἡ,idem. Lucæ cap.17.οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως,cum obſeruatione,i.ita vt obſeruari poſſit.

Παρατηρητικός,quaſi obſeruatorius,obſeruationibus vtens.

Παρατιθέμενα,fercula.

Παρατίθημι,&c

Παρατίθημι,μ.ήσω,π.α.ἀορ.,παραβάλλω,συγκρίνω,παρεικάζω, comparo, contendo,id eſt,παρ' ἄλληλα τίθημι.Aphtho. φέρε φιλίππῳ, ἔστιν τίς ὠμότητι παραθεῖναι τὸν Ἔχετον; Ecquis iam Philippo Echetum comparabit crudelitate: Lucian.in Cauc. οὐδὲ γὰρ αἱ ἀρχαὶ πρὸς ὅ,τι ἐκεῖνον παραθήσομεν αὐτόν, &c. neque enim cum quo ipſum conferremus haberemus. Παρατίθημι,in medium affero, adpono,vt cœnam.vnde παρατιθέντες dicuntur ſtructores, vel inſtructores epularum,qui fercula in menſa ſtruunt, & conuiuis apponunt:vt παρατιθέναι τὴν ἐμβαμμάτιον,Lucia. Et Iliad.τ,αὐτὸς ἐπεὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας.Plato 2.de Repub. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς,apponemus eis bellaria. Latinè dicitur appono. Cicero ad Atticum, Quid te in vaſis fictilibus appoſiturum putem? Inde παρατιθέμενα dicuntur fercula vt παρατιθέμενα καὶ παρακείμενα. Ariſtoteles in primo Politicor. ait Midam ἀπολέσθαι λιμῷ, πάντων γιγνομένων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. Et παραθέτης, ſtructor, & qui apponit: παρατιθέμενος verò Paſſiua voce conuiua,cui fercula apponuntur. Xenoph. in Hierone, εἴ τι καὶ τῇ χείρονι τοῖς ἰδιώταις μεταλαμβάνει ὁ παρατιθέμενος πολλά, τῶν μετρίως διαιτωμένων. Idem, μᾶλλον εὐφραίνονται οἱ τοῖς πολυτελεστέροις παρασκευαῖς τρεφόμενοι, τῶν τὰ δαπανηρότερα παρατιθεμένων. Homerus.Actiue accepit Odyſſ.ο, ὑμῖν ἐπιστήσω παραθεῖναι, epulum viatorium vobis apponam. ὅτ' ἐπὶ δαΐδας παραθεῖτο, quum accendiſſet lumina, Homer.ſiue appoſuiſſet: vt apud Dioſcorid.libro ſexto,cap.1. παρατεθέντα τῷ σώματι,appoſita.

Παρατίθεσθαι,citare, allegare,recenſere, & in medium afferre. in Proclum Philoponus, ἀρκέσει τὰ Πρόκλου ἐπεκτεῖναι παρατίθεσθαι. Idem,Καὶ τὰ Πρόκλου ἃ παρεθέμεθα, ἔχοντ' αἰτίαν ἱκανὴν λέγοντος.Alibi voce etiam actiua vſus eſt.Themiſt.de Anima lib. 3. Τὰ δ' ἐφεξῆς μακρὰ ἂν εἴη παρατιθέναι.Plato 5.Legum,Καὶ παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια παρατίθεσθαι τῷ λόγῳ. Et exempli gratia digna quæ tantum recenſeantur, non etiam diſputentur. Sic apud Athenæum libro 11. Παρατιθέμενος, pro eo qui exemplum aliquod citat, & authoritatem promit ſcriptoris, ὡς, inquit, παρατιθέμενος τὰ ἐκ γραφῶν ἀποφθέγματα,μεθ' οὗ ἐντυγχάνομεν,hoc eſt, allegans, citans. In vtraque voce, pro propono,admoueo,adiungo,impono, iuxta pono,committo,confero, ſeruandum do. παρέθεντο τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸν πόλεμον, res ad bellum neceſſarias importarunt, Plutarch.in Pericle. στεφάνους παρέθηκε καρήνῳ,capiti ſerta impoſuit, Heſiodus. παρατίθημί σοι δύναμιν, tibi præbeo vires, Homer. Odyſſ. Significat etiam commendo: Lucas in Actis, παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ Θεῷ. Ibidem capite 14. παρέθεντο αὐτοὺς τῷ κυρίῳ, illos Domino commendarunt. παρατιθέμενοι τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασι, inuiolatis corporibus ignis ſubſtantiam commendantes,Plutarchus in Numa. παρατίθεσθαι item commendare eſt, veluti quum mandatur depoſitum ſeruãdum, ac ſuõ reddendum tempore.Lucæ capit.23.εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου.1.Petri cap.4. ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν, commendent. παρατιθέναι τῷ λόγῳ,orationi addere,Plat.in Timæo. Παρατίθεσθαι, exponere,enarrare,interpretari, διηγεῖσθαι καὶ ἐξηγεῖσθαι. Areth.Apocalyp.cap.4. ταῦτα καὶ ὑμῖν ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν παρεθέμεθα, id eſt,expoſuimus,ἐξηγησάμεθα,ἐξεθέμεθα Lucas Actorum cap.17. διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν,id eſt,aperiens atque exponens:vbi tamen Interpr.adaperiens & proponens. Παρατίθεσθαι, obiicere, periculo exponere: vt παρατίθεσθαι τὴν κεφαλήν, id eſt, capitis diſcrimine periclitari velutque caput pignori obiicere. Odyſſ.2. Σοὶ γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βίαιως Οἶκον Ὀδυσσῆος, id eſt, opes tuas ut Vlixi, quod capita ſua poſuerunt: ἐπὶ χεῖρας θέμενοι.Alibi ψυχὰς παρθέμενοι, id eſt, vitæ periculum adeuntes,ſe periculo obii-

obiicientes, ἐφυβρίζοντες ἑαυτῷ, παραβαλόντες, παραδόντες, Ariſtoph. pro παρατιθέναι.

Παρατίλλω, auello, vello, ſtrando, concutio, cogo, conuello, depilo. Dicebatur & de adulteris, quibus deprehenſis pili e natibus ac pudendis vellebantur. Ariſtoph. in Pluto. ὁ δ᾽ ἄλλως γ᾽ ἂν μοιχὸς ᾖ σοι τοῦ παρατιλλομένου, i. glabratur, depilis & glaber efficitur, vulſuram patitur.

Παρατιλμὸς, οῦ, ὁ, vulſura Varr. & pœna mœchorum vt ῥαφανιδῶσαι, cùm illis olim podex depilabatur. Vide Ariſtoph. interpr. in Pluto. Παρατίλτρια, ας, ἡ, mulier quæ volſellis molles homines depilat ac deglabrat, quaſi depilatrix. Philoſtratus in vitis Sophiſt. de Scopeliano, ... παρατιλτρίαις ... vide Πτίσσω.

Παράτιτλα, τὰ, argumenta & quaſi ſummæ tractatuum, ad quæque titulum ſeu rubricam appoſita lemmata. Imp. De concept. Dig. §. 9. Sed ſufficiat per indices tantummodo & titulorum ſubtilitatem, quæ παράτιτλα nuncupantur, quædam admonitoria eius facere nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.

Παρατολμάω, ῶ, ἤσω, præcipitanter audeo, Nazanz. in Orat.

Παράτολμος, ὁ, audax, temerarius. Plutarc. in Demetrio, ... παράτολμος ... Alibi, ...

Παράτονος, retenſus. παρατόνους χέρας, manus remiſſas & deficientes, vt morientibus pendulas, Eurip. Alceſtid.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, abſurdus & inconueniens apud Suid.

Παρατοσοῦτον, ſimul: vel ſeparatè παρὰ τοσοῦτον. In hac voce, ſicut in παρὰ πολὺ, παρὰ in vtranque partem valet, vt & πάνυ & ὀλίγου ſignificet: cum Genit. conſtruitur. Greg. μὴ παρατοσοῦτον ἐλθεῖν ... ne tantùm abſit quin accedamus ad æqualitatem diuinam. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κινδύνου, eò periculi venerunt, Thucyd. ... παρὰ τοσοῦτον ... reuectus eſt iterum Erythras, ac parum abſfuit quin incideret in Athenienſes, Idem. ... Herodian. tantulum modò abfuit quin euaderet, hoc eſt, penè euaſit. παρὰ τοσοῦτον ... tantùm abſuit vt effugerit, Lucian. παρὰ τοσοῦτον γέγονεν, ab aliorum opinione diſſentio, Thuc. Huicque reſpódet παρ᾽ ὅσον eodem ſignificatu, vt apud Latinos tantum & quantum. Vide Παρ᾽ ὅσον infra. Significat etiam intantum Virg. vſqueadeò, quaſi τοῖς ... Greg. ... Plut. in Cic. παρατοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθῆναι ... vſqueadeò dicendo ab eo victos ſe intelligebant.

Παρατραγῳδὸς, ὁ, ὁ, tragicus.

Παρατραγῳδέω, tragicè exclamo, tragicè res exaggero, & granditate verborum tragicam rem effero. Qua voce pro Latina ita vſus eſt Plautus in Pſeud. Illic homo eſt: vide vt paratragœdiat carnufex.

Παρατρέπομαι, digredior, item flecto, aberro, deflecto, τρέπεσθαι enim eſt accipere viam. Xenoph. in OEconom. ... ab hoc ſermone digrediens, tranſi ad alium, eúque orationē conuerte quod ad eruditionem pertinet. Idem in 5. ... iter autem flectens, obiter digrediens. παρατετραμμένη dicitur, vt παρεκβλέψ.

Παρατρέπω, ψω, ψα, ετρα, auerto, peruerto, deprauo, à rectâ via abduco, in errorem impello, παρακλίνω, παρατρέπω, hoc eſt, in prauum impello, ... Theodor. 3. hiſtor. eccleſ. ... quòd abductus eſt à fide. Plato 10. Leg. ... à iuſtitia flecti & à recto auerti. Παρατρέπω pro digredior, moueo, deflecto & diuerto. Ariſtot. de mundo, ... i. fluuius ita ſe ſcidit vt diuerſi ductus huc & illuc digrederentur. Παρατρέπω, moueo, in bonam partem. Heſiod. in Theog. ... In malam, Plato. Epiſt. 7. ... cum ab honeſtiſſima vita in aliam auocare & impellere, ſiue de optima vita detorquere.

Παρατρέφω, alo & educo iuxta, nutrio præter, Plut. de non fœner. ... expon. & in tranſcurſu educo. Plut. παρατρέφεσθαι, de pauperibus qui miſerè aluntur. dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur. Syneſ.

Παρατρέχω, prætercurro, prætermitto, à latere curro, propero, prætereo, percurro, παραδραμοῦμαι, Ariſtoph. interpr. ... vmbræ diſparent, Naz. ... hibernum negligēs, craſtinum obſeruas, Idē. ... ſcutarij, curſarij, qui præcurrendi habent officium, cap. 14. lib. 3. Reg.

Παρατρέω, expaueo, exhorreo. παρέτρεσαν, ... Hom.

Παρατριβὴ, ῆς, ἡ, attritus, affrictus. Plin. Athenagoras in Apolog. ... Eſt & iurgium, verbpſa, contentio, ...

...

Παρατρίβω, ψω, ψα, affrico, attero, comparo. Dat. & Accuſat. Herod. παρατρίβεσθαι dicitur de iis, quæ mutuo attritu ſupinatum partium coeunt, quemadmodum & παρατρίψις. Hoc Cic. applicari, appelli, & accidere dicere ſolet. Ariſtot. de hiſt. Anim. ... Παρατρίβομαι, infenſus ſum. Polyb. ... infenſum Byzātiis certis de cauſis. Sic ſumitur & apud Phalarid. in Epiſt. παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines tranſeunt & pudorem deponunt. Strab. lib. 13.

Παράτριμμα, ατος, τὸ, intertrimentum Liu. & intertritura Scæuolæ Iuriſc. vt in pecunia quod decedit atque atteritur, vulgò deſchet. Et παρατρίμματα vocat Galen. & Dioſc. quæ Plin. attrita vocat atque intertrigines, vulgò brimures, & in equis præſertim entretailleures.

Παρατρίχομαι ὑπὸ κολακείας, ſuperor ab adulatione.

Παράτριψις, εως, ἡ, attritus, colliſio, affrictus. Plin.

Παρατροπάω, idem quod παρατρέπω, vt Odyſſ. ... à recta via abducens Ionicè pro παρατρέπων.

Παρατροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio, peruerſio, deprauatio, aberratio, in errorem impulſio, mutatio, digreſſio, diuerticulum. Theodor. in 3. hiſt. eccleſ. de Iuliano, ... eius ad impietatem defectionem. Greg. ...

Παράτροπος, auerſus, inſolitus, Nonn. ... Eurip. in Androm. ... carmen mortem afferens.

Παρατροχάζω, percurro, præterco, in Epigr. Accuſ. παρατροχάζειν, præcurrere. Παρατρόχια, τὰ, ... Polluci etiam παραξόνια.

Παρατρύζω, aſtrepo: de apibus, ... falſo ſono aliquid fingo. παρατρύζω, γρύζω.

Παρατρυφάω, delitias facio, delitiis vtor.

Παρατρώγω, abrodo, comedo. Cum Genit. παρέτρωγε τῆς ἐλαίας, oliuam comedit.

Παρατρωπάω, παρατρέπω, παρατροπάω, παρατρέπουσι, θύουσι, Hom. Iliad. ι. ... flectunt & ab ira auertunt.

Παρατυγχάνω, interſum alicui actui. Polyb. ... pugnæ intereſſe non poſſe. Idem, ... qui æquales eorum temporum fuerunt. Pro eo dicitur ... Παρατυγχάνειν, ſtare, præſto & aſſiduum eſſe, παρεῖναι. Plutar. in Lycurgo, ... aderant accuratè & vbique præſto erant. Παρατυγχάνειν, interuenire, ſuperuenire, fortè adeſſe atque occurrere. Actorum, cap. 17. ... differebat cum quibuſuis obuiis. Plato in Protagora, ... opportunè & forte fortuna aduenit. Idem lib. 5. de Rep. ... rapientes quod cuique obuium fuit telum. Xenop. Hipparch. ... Oportet autē eum id quod fors obtulerit exequi, ē réque nata conſulentem, efficere quod in rem eſſe videatur. Idem, ... cum turma equitum tumultuaria. Hinc ἐκ τοῦ παρατυχόντος, vt occaſio tulerit, pro re nata, vt ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν, ſicut ἐκ τοῦ ... vel ἐκ τοῦ ... Et παρατυχόντες μάρτυρες, teſtes fortuiti atque oblati ſiue oblatiua auguria, ... Plutarchus, ... de cibis ... ſupra dixerat ...

Παράτυπος, ὁ, perperā cuſus & ſignatus vt ... apud ſchol. Ariſtoph. Παρατυπόω, perperam formo, ſeu figuro, vel obiter & in tranſitu formo.

Παρατυπωτικὸς, tudius minúſque expreſſe, craſſiore minerua. Galen. de Cauſis Sympt. lib. 3. ...

Παρατυχὸν, oblatum, quum occaſio ita tulit, quum liceat. dicitur ſicut ἐξὸν, & δέον, pro ἐξόντος. Inuenitur etiam pro παρατυχόντος apud Thucydid. & eſt Atticum. τὸ παρατυχὸν, caſu quodā, fortuitò, Hermogen. ... ſed fit fortuitò. παρατυχὸν ... opportune exiſtimantes eum hoſte confligere poſſe, Thucyd. Idem lib. 1. in concione Athenienſium, ... Quoad ipſi vtilitatis veſtræ rationem ducentes, iam & æqui nunc meminiſtis: cuius nemo vnquam ita antiquiorem curam habuit, cui quidem ipſi vi vti liceret, vt non plus ſuis commodis tribuendum eſſe putarit.

Παρατυχὼν, obuius, ſortè oblatus, quicunque, quantuluſcunque, quilibet. Thucydid. Et παρατυχὼν τῷ λόγῳ, qui colloquio interfuit. ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ, quū opus ſit. παρατυχὼν σωτηρίας, oblata ſalute.

Παραυγάζω, illuſtro, colluſtro, item παραυγάζω τὴν μορφήν. imaginem repræſento. Diony. de Situ orbis. Παρ' αὐγαῖς κρατὶ παραυγάζοντα κερόεντι, arietis aſſimilans caput.

Παραυδάω, alloqui, conſolari, παραυδᾶσθαι. Odyſſ. ὁ μῦθος ἀγανῶν παραυδήσας.

Παραυλίζομαι, μ. ἴσομαι, π. ισμαι, excubo, Athen. lib. 2. διὰ τὸ παραυλίζεσθαι ἢ παρακαθεύδειν ἐν ταῖς θύραις τοῖς βασιλεῦσιν, ob id quod excubent ad regias principum.

Παραύλιον, veſtibulum.

Παραυλος, ὁ, ἡ, adſonans: non reſpondens ad tibiam. Sophocl. in Aiace. ἠχὼ ... παραυλος ... cuius vox adſonans exit è cliuo. legitur & μέλος παραυλον, pro diſſonum & ἀσυμφωνον, Euſt. Iliad. φ.

Παραύξησις, εως, ἡ, amplificatio, Quint. lib. 9. cap. 2.

Παραυτίκα, ſimul atque: cum Genit. Gregor. παραυτὰ τῆς συμβάσεως. Idem, παραυτὰ τῆς ... ut primùm, ἀθρόως, παραυτίκα, continuò, Alex. Aphrod. Probl. vlt. lib. 2.

Παραυτίκα, in præſens, ad præſens. Plin. continuò, confeſtim, in momento, ſine mora, in præſentia, tum, Bud. in Epiſt. prior. recenti re dixit Cic. ὁ παραυτίκα, præſens. ὁ παραυτίκα, ἡ, τὸ, τὸ αὐτίκα. ἡ παραυτίκα ἡδονὴ, momentanea voluptas, Dem. pro præſenti voluptate, Xenoph. Paulus 2. ad Corinth. cap. 4. τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, hoc enim ad præſens oppreſſionis noſtræ leue: interp. momentanea enim leuitas oppreſſionis noſtræ. Dicitur verò παραυτίκα, παραυτά, & παραυτόθεν ſimili ſignificatu. ἐν τῷ παραυτίκα, in eodem tempore, eo momento, i. ἐν τῷ ἐνεστῶτι τότε χρόνῳ, Galen. l. 1. ad Glauc. ἐν τῷ παραυτίκα, in præſens, confeſtim, Thucyd. 1. ἐς τὸ αὐτίκα, ſtatim. ἐν τῷ παραυτίκα, tunc in præſentia.

Παραυτόθεν, quaſi iam inde ex illa hora. Arrian. παραυτόθεν ... ἐπιβάντες, i. ... παραυτίκα.

Παραυτόν, apud ipſum.

Παραυχενίζω, collum demitto, & propendeo collo deuexo, ſum obſtipo capite, vel obſtipus ſum.

Παραυχένιος ... in Epigr. collo aptata & ſuſpenſa.

Παρεσθίειν τινὰ eadem figura dicunt Græci, qua Latini comedere & circunrodere, pro dictis vexare & proſcindere: quo genere loquendi etiam vulgari ſermone vtimur. Diogenes Laertius de Ariſtippo Cyrenaico, ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν, ... Terentius in Eunucho, At ego pro iſthoc Phædria & tu Chærea, hunc comedendum & deridendum vobis propino. Horatius in Epiſt. ad Lolium, Dente Theonino cum circumroditur, ecquid, Ad te poſt paulò ventura pericula ſentis. Et lib. 1. Serm. Satyr. 4. abſentem qui rodit amicum. Quod & παρατρώγειν dicitur. Cic. pro Corn. Balbo, More hominum inuident, in conuiuiis rodunt, in circulis vellicant.

Παραφαίνω, demonſtro, propè exhibeo, in tranſitu & velut prætereuns oſtendo. ἀμυδρῶς ... prae me fero. παραφανείς, δείξας. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè ſe offerens, Plut. in Camillo.

Παραφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio.

Παραφάσσειν, apud Hippocr. manu immiſſa explorare tractaréve. hinc & ſecretos vteri locos παραφάσσειν vocant, Gal. in Gloſſ. ſubiungens paulò poſt hæc ... legenda eſſe non autem ... vt ... nam ... iſtis vocabulum ... non malè igitur ſcriberetur παραφάσσειν. Παρὰ ... nã & in medio ſpiritus diſcriminis cauſa poni ſolitos fuiſſe ex Euſt. diſcimus.

Παράφασις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, ſuaſio. ἀπὸ παράφημι quod Heſ. exp. παραινῶ, συμβουλεύω. itē doloſa perſuaſio, deceptio quę fit perſuadendo, pro quo infra πάρφασις poëticè. at παράφασις vid. in præcedente παράφασις.

Παραφάσκω, pro quo poëticè παρφάσκω, inſerto ι, idem quod παράφημι.

Παραφέρεσθαι, delirare. Hipp. παραφερομένους ἢ ... Hom.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto.

Παραφαῦλον, vel potius παρὰ φαῦλον, idem quod παρ' οὐδέν, pro nihilo, παρὰ μικρόν. Syneſ. Theophilo, ὡς οὐ παρὰ φαῦλον, ... i. Quàm hoc credere & perſuaderi non leuiter cupiebat, & magnopere rebus ſuis conducere æſtimabat, vel magno emptum voluiſſet.

Παραφέρεσθαι, ſicut παραφέρειν, perperàm præterfugere ac præteruehi, præterire quod non erat contemnendum, apud Terent. in Phorm. ne fugias ne præter cauſam hoc παραφέρεσθαι vult in Adag. Eraſmus ſignificari. Παραφέρεσθαι, perperàm agi, perperàm moueri, in contrarium ferri. Ariſtot. Ethic. 1. ὥσπερ ἀτεχνῶς τὰ παραλελυμένα μόρια τοῦ σώματος ... Aliquando pro errare, aberrare, ἐξαμαρτάνειν. Plato, ταύτῃ ... Gregor. οἱ δὲ ... μίμησιν.

Παράφερνα, τὰ, ὧν τοῦ παρὰ & φερνή, i. dos: compoſita dictio ſignificans idem quod ... Heſych. ... in Homero, id eſt, præter dotem profectitiam, aduentitiam quoque, vt Vlpianus loquitur: breuitérque quicquid præter iuſtæ dotis cauſam ad viros defertur, continetur hoc nomine. Cuius rei exéplū habes apud Liuium in decimoſexto, de Scipione Aphricano, qui capta Carthagine virginem nobilem Allucio principi deſponſatam ita reddidit, vt & ... à parentibus accepta adiiceret: Super dotem, inquiens, quam accepturus à ſocero es, hæc tibi à me dotalia dona accedant: auruḿq; tollere, ac ſibi habere iuſſit. vbi, ſi; et dotem dotalium donorū acceſſio, τὰ παράφερνα. Cicero & hoc ſignificat quum ait in 12. Philip. His quaſi præter dotem quæ in conſulibus malis accepemut, agrum Campanum eſt largitus Antonius. Vlpianus etiam lege. 9. §. 2. D. de iur. dot. Dotis autem cauſa, inquit, accipere debemus ea, quæ in dotem dantur. Cæterùm ſi res detur in ea, quæ Græci παράφερνα dicunt, quæque Galli peculium appellant, videamus an ſtatim efficiantur mariti. Vide Ἑπιμείνια.

Παραφερόμενα, fercula. παραφέρω, παράθεμα.

Παραφέρω, transfero, contrà fero, in diuerſa fero, aſporto, transuerſum aufero. Lucian. ... παραφέρει. παραφέρειν τοὺς ὅρους, tempora transferre apud Demoſth. Iudas Apoſt. in Ep. νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι, nubes quas tranſuerſas agit ventus, ſeu nubila differt, ait Virg. dixit Petrus 2. Epiſt. cap. 2. νεφέλαι, ... Item detorqueo, deprauo: vt παραφέρω ... limis aſpicio. παραφέρονται τὴν διάνοιαν, mente abalienantur, Dioſc. lib. 6. cap. 2. Lucian. Καὶ ... ἀμείνω ... παραφέρεσθαι, i. in malam partem atque in amentiam interpretetur quod errore lapſus admiſi. Παραφέρω, exhibeo, infero, in medium affero, profero, produco in medium, παράγω, Æſchin. ... decimam partem in medium afferre, Plut. in Camillo. αἰσχύνομαι παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους, me pudet miſerando ſermone queri, Euripid. Epictetus, ... ne ſæpius obiicias atque inculces. Παραφέρω, παρατίθημι, appono, de epulis dicitur. Xenoph. Pæd. 3. ... ſtructores epularum, παραθέτας. Lucian. ... Athen. l. 11. ... vbi & ἐπιφέρω in eodem ſignificatu. Plato 1. de Rep. ... Παραφέρω, ſupero. Ariſtid. in Pand. ... Παραφέρω, prætereo, prætergredior, præterlabor. Xenoph. ... Παραφέρειν τὴν νύκτα, noctem tranſmittere aut etiam protrahere. Baſil. Παραφέρω, cum alio affero: i. vnà affero, vel obiter affero. Plato ... Παραφέρειν τὴν χεῖρα, eſt in manus geſtu peccare, vt malus orator qui perperàm iactat, intēdit, transfert, vitioſeque fert ... Sic enim manum ferre dixit Virg. 3. Æneid. Demo. cùm negat in eo poſitas eſſe fortunas Græciæ, ſi huc an illuc manū vitioſè tulerit, ait, ... i. tranſpoſui & tranſtuli. Cic. in Orat. porrexerim expo nit, quòd ... melius ſignificat.

Παράφημι, alloquor, perſuadeo, hortor, conſulo, decipio. Ho. Ilia. α. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ ... Πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρειν Διΐ, i. παραινῶ καὶ συμβουλεύω, conſulo matri, &c.

Παραφθάνω, detegere, δείξω, Ariſtoph. Concion.

Παραφλύω, illumina, apud Ariſtoph. ex Eurip.

Παραφθάνω, præcurro, anteuerto, præuenio, vinco. Nonnus, ... præueniens rogat. παραφθάνω, ſuperet, anteuertat, Homer.

Παραφθέγγομαι, τὰ παρὰ ... vt vox quæ non reſpondet & congruit. Vnde & pro perperàm loquor ponitur, inconcinnè reſpondeo. Plato in Euthyd. Οὐκ ... perperàm reſpōdens. Iſæus, ... quo loco eſt nihil ad rem pertinentia loqui, non qua de re agitur reſpondere aut verba facere, ... Vide Παραφθεγμα.

Παράφθεγμα, incongruum reſponſum, non appoſitum. Plato in Euthyd. ... παράφθεγμα ...

Παραφθέγγομαι, Polluci ...

Παραφθείρω, corrumpo.

Παραφθορά, ἡ, labes, corruptio, Hermog.

Παραφίεμαι, vide Φίεμαι.

Παραφίημι actiuæ vocis, tranſmitto. Ariſtot. 8. Ethic. ...

Παραφορά, traus, error. vnde παραφορὰ τῆς διανοίας, mentis error & inſania Horat. mentis alienatæ error Quintil. ... i. errare, aberrare. ... Dioſc. l. 1. cap. 79. ait cicutam potam afferre ... mentem turbare tamen vertit Ruellius. Plutarch. de Virt. Mulier. ... i. inſaniam, licet Budæus furorem. Gregor. ...

ἀλλ' ἐκ μόνης παραβάσεως γίνεσθαι μονοειδῆ. Ibid. ἀξίωσιν vocat τὸ διαιτητικόν. Παραφορά, peruerſitas, præuaricatio: rectóque opponitur, vnde de varis pedibus atque incuruis dicitur πόδες παραφορα apud Adamant. in Phyſiognom.

Παραφορέω, affero, iuxta fero, παραφέρω. Καὶ λίαν παραφορεῖται ἐκεῖ λόγος ἄξιος.

Παραφορτίζω, congerere, colligere, Plato in Leg.

Παράφορος, ὁ, ἡ, qui nequit ſequi rationem, προπετής, præceps conſilij, impos animi, vecors, φρενομόρφος, errabundus, παράφοροι ὑπὸ μανίας, quos furor præcipites ac tranſuerſos rapit, Eurip. μεθύων παράφορος ἢ γελοῖς ὁ μεθύων, ebrius tanquam mente captus ad ſe redum eſt inutilis, Plato de Leg. Plutar. in Artoxer. μεθύων παράφορος ἢ παράφορος. παράφορος ἡ γλῶσσα ἢ κατεφθεγμένη, Nazianz. in Orat. lingua balbutiens, & quæ officio ſuo fungi non poteſt. ſic Biblia. Item procul aduectus, efferatus, agreſtis. Eſt quoque παράφορον βλέπειν, idem quod παραφέρειν τὰ ὄμματα, i. limis oculis obtueri. Lucian. θηριῶδες ἢ παράφορον βλέπων. παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intuens, Idem. Παράφορος, doloſus fraudulentus. vnde adulteratum aluminis genus paraphoron vocat. Plin. vide Στυπτηρία.

Παραφορότης, quaſi efferatio, Plato in Tim. Ficinus tamē non exponit.

Παραφορτίζομαι, deponere aliquid de onere, exonerare, Pollux, παραγχελίζομαι ἤ, τὸ ἐκ ἐγχελίδος ἐμὲ αὐτοῖς τὸ παραφορτίζεσθαι. exponitur & præter onus imponere, onus oneri addere.

Παραφόρως, errabundè, non ſatis ſana mente, vel titubanter.

Παράφραγμα, ατος, τό, ſepimentum munimento alicui additū ſeu circundatum. Thucyd. lib. 4. ἀπὸ τῆς μαχομένης ἐπὶ ὕψους ... τὸ ξύλινα παραφράγματα.

Παραφράζω, eſt eodem ſermone aliquid vertere atque explicare, idem communibus verbis enuntiare atque transferre: quod & vertere vocat Cicero, & Quintilianus libro 10. cap. 5. cum ait, Ideoq́; ab illis diſſentio, qui vertere orationes Latinas vetāt, quia optimis occupatis, quicquid aliter dixerimus, neceſſe ſit eſſe deterius. Plutar. in Homer. Πολλοὶ δὲ γνώμας ἢ παραφράσεις ἀ-... Οἱ μὲν ἐξηγήσαντο, παρέφρασαν ἐν ὀλίγῳ τὰ μετ' αὐτόν, i. verterunt, græcéque aliter enunciarunt. Quod fit ea methodo, vt omiſſa ſuppleamus, & effuſa ſubſtringamus: ſitque παράφρασις, non interpretatio tantùm, ſed circa eoſdem ſenſus certamen atque æmulatio, vt & vult ipſe Quintil. qui etiam ſic ait lib. 1. c. 15. condiſcant verſus primò ſoluere, mox mutatis verbis interpretari: tum paraphraſi audacius vertere, qua & breuiare quædam, & exornare ſaluo modo poëtę ſenſu, permittitur, &c. Hermog. ἀπὸ μεθόδου δεινότητος idem ita tradit, Τῷ τὰ αὐτὰ λέγοντι ... μὴ δοκεῖν τὰ αὐτὰ λέγειν, ... μέθοδος ... αὐτὸ ἢ παραφράζειν μέθοδος. Vide ibi cætera, & παραφράσεως methodum. Hinc παραφραστής, ὁ, ὁ, paraphraſtes interpréſque eiuſmodi. Atque τὸ παραφραστικὸν λόγος tale interpretationis genus apud Aphthon. Et aducit παραφραστικῶς, vt facta eſt Chaldæa Bibliorum interpretatio: Nonni poëma in 4. Euang.

Παράφρασις, Παραφραστής, Παραφραστικός, Παραφραστικῶς, in Παραφράζω. Παράφρασις, eſt eiuſdem ſententiæ per alias explicatio, & liberior interpretatio, cū quædam aut mutamus, aut addimus, & copioſius, ac diluciūius explicamus, quæ ab aliis obſcurius ſcripta fuerunt: qualis eſt Themiſtij in Ariſtotelem. eſt igitur παράφρασις non mera interpretatio, ſed æmulatio quædam, & contentio circa eoſdem ſenſus. Quintil. lib. 10. cap. 5.

Παραφράττω, obſepio, obſtruo, Herodot.

Παραφρίζω, inhorreſcere, infrendere, ſpumeſcere. Nicand. in Alexiph. ... παραφρίζει δὲ χαλινοῖς, infrendet dentibus, vel ſpumeſcit.

Παραφρονέω, ῶ, νῶ, ν, ήσω, deſipio, deliro. Neutr. Ariſtop. ... παραφρονεῖς ἢ ... tibi delira. τοὺς ... παραφρονήσαντας, qui mentis errorem ex morbo contraxerunt, Plutar. in Peric.

Παραφρονία, ἡ, dementia. 2. Petri 2. ἐκώλυσε τὴν τοῦ προφήτου παραφρονίαν, cohibuit Prophetæ dementiam.

Παράφρονος, inſipiens, i. παράφρων, ἄφρων.

Παραφροσύνη, ης, ἡ, inſipientia Cic. delirium, dementia, Plato in Epiſt. 7. ὑπὸ παραφροσύνης ὄχλος, per morbum mente alienari. Valetudo mentis dicitur Suetonio in vita Galbæ. Idem alibi vocat mentis impotentiam.

Παραφρυκτωρεῖν, facibus in hoſtium vſum abuti. φρυκτοὶ enim, hoc eſt, facibus dabantur ſigna commilitonibus. vide φρυκτός. vt apud Virg. Æneid. 6. Helena παραφρυκτωρεῖ: ait enim poëta, *Illa chorum ſimulans, euantes Orgia circum Ducebat Phrygias: flammam media ipſa tenebat Ingentem, & ſummo Danaos ex arce vocabat*. His itaque ſi quis hoſtibus ſignum dat, proditque ſuos, dicitur παραφρυκτωρεῖν ἢ παραφρυκτωρίζεσθαι. Suid. ſcribit cum ω.

Vide Σύνθημα, & Πυρσεία.

Παράφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, demens ἄνους, amens, mente lapſus, Suet.

Παραφυάδες, vide Παραβλαστοί.

Παραφύω, μ. ύσω, ω. ανα, adnaſcor, pullulo.

Παραφυλακή, obſeruatio, item cautio: ſic vertitur à Theophilo in Inſtit. Ciuil.

Παραφυλακτέα, obſeruandum eſt.

Παραφυλακτοφλεύειν, in cuſtodiis ſigna dātes hoſtibus in bonum. Etym. idem quod παραφρυκτωρεύομαι exponitur & ... παρὰ τῆς φυλακῆς.

Παραφυλάττομαι, aſſeruo, refugio, caueo. Cum Infinit. Alex. Aphr. παραφυλάττονται ... παραφρονοῦντας βλάπτειν ...

Παραφυλάττω, μ. ξω, π. αχα, obſeruo, expecto, curam adhibeo, Plato de Leg. præſidio obtineo, ſeruo & tueor. Ariſtot. in Rhet. & Xenoph. Actiu. Accuſat παραφυλάττειν αὐτόν, cohors quę ad cuſtodiam adeſt. Plut. in Galba. Ioſeph. παραφυλάσσει ... χαλκῷ πλάκιδι ... i. ... Suid.

Παραφύομαι, agnaſcor. παραφυόμενος δάκτυλος, de ſexto digito qui agnaſcitur quibuſdam ex ſuperfluitate. παραφύονται ... agnaſcuntur arboribus. Dioſc. lib. 4. c. 8.

Παράφυσις, agnatio, ſocia conſitio. παραφύσεις, quæ Plinius agnata membra appellat, Gaza in Ariſto. vertit agnationes. Vide Παραβλαστοί. Παραφυτά, agnatæ arbores.

Παραφυτεύω, adſero, iuxta ſero.

Παραφύω, quaſi adgenero, genero, ſeu gigno iuxta, pullulo. Theophr. hiſt. lib. 3. c. 7. de frumento, ... ἐκ τῶν πλαγίων παραφύει, ... illi ex lateribus nihil agnaſcitur: nō agnata producit.

Παραφωνέω, acclamo: Et παραφώνησις, acclamatio. | Παραφωνία, vocis abſurditas.

Παραχαλάω, remitto, relaxo, fatiſco, langueſco. παραχαλάω τῷ γήρᾳ, langueſco ſenectute, Gaza de Senect.

Παραχαλκεύω, ferrum cudo, Aphthon.

Παραχαράγματα, nummi adulterini.

Παραχαράκτης, ὁ, ὁ, falſarius, propriè qui falſam monetam percutit. Vide Παραχαράττω.

Παραχαράττω, μ. ξω, π. αχα, τὸ παρὰ τὸ ... ἢ παραχαράσσειν, numiſma adultero, διαφθείρω τὸ νόμισμα, adulterinos numos ſigno. Vnde παραχαράκτας ... id eſt, monetarios falſarios, ſiue falſi numi percuſſores atque ſignatores vocat Interp. Ariſto. in Achar. Et παραχαραγμένα νομίσματα, numi adulterini. παρακεκομμένα, ἢ ἀδόκιμα, κίβδηλα, Idem ibid. Παραχαράττω tranſlatè pro adultero & falſo, vt loquitur Modeſt. vulgò *falſifier*. παραχαράττειν τι τῆς γραφῆς, præter ſcripturæ formam aliquid refero, Nazan. in Orat. 4. ſic apud Cyril. παραχαράττειν ... θεσμοὺς ſanos ritus violare, traditiones patrum traſgredi quaſi limites & terminos effodere, & tranſfigere.

Παραχειμάζω, hyberno, hyemo.

Παραχειμασία, ἡ, hyematio Varroni. Polybius ... τὴν παραχειμασίαν ἐν ... Act. c. 27. λιμένος ... ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν, portus ineptus ad hybernandum.

Παραχέω, affundo, Gal. ad Glauc. παραχέοντες, infundentes. παραχυθείς, adfuſus.

Παραχορδίζω, chorda aberrare Horatio, diſcordare, diſcrepare. Et tranſlatè pro aliquid inconcinnè facere, ποιεῖν τι παρὰ μέλος, ἢ ... τοὺς λόγους, ... ἀλογεῖν τι ... i. παραχορδεῖν. Ariſtoph. ἐν Ἐκκλησιαζ. ... ὅπως μηδὲν παραχορδίζῃ ... i. ... ἐν ὀδῇ ... παραψάλλῃ. Suid. παραχορδίζειν, διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν. Et apud Ariſtoph. παρεχόρδησεν, i. errauit, παρεσφάλησαν. Nam & Attici dicunt παραχορδεῖν.

Παραχράομαι, ῶμαι, ήσομαι, ω. ημαι, abutor, item negligo, aſpernor, flocci facio. Depon. παραχρῆσθαι ἐς τοὺς συμμάχους, in ſocios ſtuderis efficere, Herodot. παραχρησάμενοι χρησμῷ, cōtemnentes oraculum, idem Herodot. apud Suid. παρεχρῶντο, ... μέγιστα.

Παραχρῆμα, ſtatim, ex tempore, cōtinuò, è veſtigio, in re præſenti, in præſentia, ſimulatque, *ſur le champ*. dicitur & αὐτίκα. Ariſtoph. in Plut. ὡς χαλεπὸν ... παραχρῆμα ... ὅπως παραχρῆμα ... i. ... αὐτὸ παραχρῆμα, ἢ ὡς οὐδὲν ... παραχρῆμα ὑγιαίνει, eo ipſo tempore bene habet, Gaza. ὡς μήτε παραχρῆμα, μήτε ὕστερον ἔχῃ λέγειν, vt neque tunc, neque poſtea dicere potuerit, Plutarch. in Lycurgo. τὸ παραχρῆμα, i. ... τὰ παραχρῆμα, ſubiti caſus, repentina, i. ... res repentinæ. Thuc. ἐν τοῖς παραχρῆμα ἀνάγκαις, ex ſubita neceſſitate. ἐκ τοῦ παραχρῆμα dixit Demoſt. i. ex continenti, Iuſtino ſubitò, ἐκ τοῦ ἐπιτυχόντος. Et Xenop. αἱ μὲν ῥᾳθυμίαι ἢ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, otia & tumultuariæ voluptates. ἐν τῷ παραχρῆμα, impræſentiarū, in præſentia, in præſens. Vide Bud. in Impræſentiarum in Anno. in Epiſt. εἰς τὸ παραχρῆμα, ſubitò, Plato de Legib.

Παράχρησις, ἡ, abuſus, κατάχρησις. & παράχρησις τοῦ ὀνόματος, ... λέξεως. Suid.

Παραχρώννυμι, vel παραχρωννύω, aut παραχρώννυμι, colore imbuo, vel etiam obiter coloro & tingo.

Παράχρωσις, εως, ἡ, coloratio, coloratura. in melodia muſica παράχρωσις dicitur perinde vt χρῶμα. Plutarc.

Παραχύτης, ου, ὁ, balneatoris miniſter qui aquam affundit iis qui lauantur. Plutarch. περὶ αὐτῶν ἀναγκάζειν ἐκχεῖν ἐκεῖνο τοὺς παραχύτας ὥσπερ μεμιασμένον, ſed cogere balnearios ſeruos aquã illam velut pollutam effundere.

Παραχύω, circumfundo, diſtendo, hinc παρακεχυμένος diſtẽtus. Baſil.

Παραχωρέομαι, μαι, ήσομαι, &

Παραχωρέω, ῶ, ήσω, &c. συγχωρῶ, ὑπείκω, ſecedo, abſcedo, concedo, do locum, me recipio, prætereo. Xenoph. Neutrum. ἀπαλλάττεσθαι ... Æſchines, παραχωρῶ σοι τῆς πολιτείας, politia tibi cedo. παραχωρῶ σοι τῆς ἐργολαβίας, cedo tibi conductione, i. per me licet, vt quod faciendum ſuſcepi, tu faciendum ſuſcipias, Bud. in Epiſt. τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, Demoſt. ſupplicium ciuitati relinquo. παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, cedo tibi ſuggeſtum, Æſchin. παραχωρῶ σοι πάντων, tibi in omnibus cedo, Epict. Xenoph. ἀπομνημον. lib. 2. ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ ... via iuniorem cedere ſeniori, &c. Et cum Accuſ. vt παραχωρῆσαι ταλάντου σώματα, &c. talento mancipia diſtrahere, c. 8. lib. 2. Machab. ᾧ τὰ πάντα παρεχώρει, cui omnia refert accepta, Nazanz. παραχωρεῖν τοῖς νεωτέροις τῶν κρεῶν, carnem cedere iunioribus, Plutar. in Lycurg. Itẽ abſolutè, vt τοῖς κρίνουσι παρακεχωρήκει ἡ μνήμη τῶν γεγονότων ... indicibus memoria rerum geſtarum ſic animo excidit, vt meritò indignati ſint ob præſentia delicta, Plutarch. in Camillo. παραχωρεῖν ... Chryſoſtom. ... & Budæ. in Epiſto. prior. παραχωρεῖν εἰς τὸ γῆρας, vergere in ſenectutem. παραχωρῆσαι τῶν χρημάτων, cedere bonis.

Παραχώρημα, &

Παραχώρησις, ἡ, ſeceſſus.

Παραχόρημα, in Tragœdiis atque Comœdiis, eſt velut ἐκβολὴ καὶ παρέκβασις, digreſſio quædam velútque ἐπεισόδιον, in quo vel quarta perſona loquitur, vel alia nõ propriè è ſcena vel choro: vt apud Ariſtoph. Εἰρήνῃ, vbi in ſyſtemate ſolo inducuntur pueri qui dicunt, ὦ πάτερ ὦ πάτερ, &c. ſuper quibus verſibus ait Interpres, τὰ τοιαῦτα δὲ παραχορήγημα καλεῖται ... Atqui ita corrigendum videtur apud Pollucem, vbi hoc modo legitur, ... παρασκήνιον καλεῖται τὸ πρᾶγμα. Εἰ δέ τι πάρεργον ... παραχορήγημα καλεῖται. factúmque hoc aiunt in Æſchyli Agamemnone. vide Παρασκήνιον.

Παραψαλίζω, vnde παραψαλιστὴς. in Pand. (inquit Bud.) eſt περὶ τῶν ... παραψαλιστοῦ. vbi παραψαλιστὴς, fortaſſis is eſt qui circuncidit perperam & doloſè vt qui radit.

Παραψάλλω, accino. item leuiter tango & pulſo: apud Plut.

Παραψαύω, attingo, idem quod παραψαύω. τὸ μετρίως ψαύω. Actiu. Genit.

Παραψεύδονται, decipiunt.

Παραψήχω, derado, deglabro, Plutarc. vt καταψήχω.

Παραψυχή, ῆς, ἡ, παραμυθία, conſolatio.

Παρβολάδην, alternis, Schol. Apol. lib. 4. Aratus, ... Cicero, quadruplices ſtellas in frõte locatas Quas interuallum binas diſterminat vnum. Idem poëta, ... Cicero, Hoſce æquo ſpatio deuinctos ſuſtinet axis. Idẽ, ... Com. ...

Παρδακός, δίυγρος, Ariſtoph. in Pace. humidum, humectũ, vuidum.

Πάρδαλις, vel πάρδαλι contractè, pellis pardi. ellipſis autem eſt τὸ δορά, ſicut ... Hom. Iliad. ... i. παρδάλεως δέρμα.

Παρδάλειος, Etym. pantherinus. Plin. & gemma eidem.

Παρδάλειος, idem Etym.

Παρδάλεα, τά, pardi. Ariſtot. lib. 2. Animal. ſic Gaza.

Παρδαλιαγχές, τό, pardalianches dictum eſt aconitum, quòd pantheras enecet, Dioſcor. lib. 4. cap. 77. Vide Ariſtot. hiſtor. Animal. lib. 9 cap. 6.

Πάρδαλις, εως, ἡ, apud Ariſtot. hiſt. lib. 8. c. 28. panthera, & varia, Pli. lib. 8. c. 17. cuius mas pardus dicitur. apud ipſum Ariſtotel. lib. 6. hiſt. ca. 35. ὁ πάρδαλις, lupus canarius tamen exponitur à Gaza. Panthera animal maculoſum & varium, vt & tigris: à quorũ ſimilitudine pantherinæ & tigrinæ menſæ dictæ, idem Plin. lib. 13. c. 15. Vide Ælian. & Oppian. 4. de venat. Ariſtot. hiſt. Anim. lib. 9. c. 6. Theoph. de Cauſis lib. 6. c. 5. Pro pardo, ὁ πάρδος apud Interp. Ariſtoph. in Pluto, quod ὁμωνυμεῖ ζῷον eſſe ait.

Πάρδαλος, ὁ, pardalus auis: deſcribit Ariſtot. lib. 9. Anim. c. 23.

Παρδαλωτός, ή, όν, referens colorem pardalis, varius.

Πάρδιον, τό, θηρίον, pardium fera, Ariſtot. lib. 2. Anim. vbi Gaza legit ἵππαρδιον, i. hippardion.

Παρδίαι, οἱ, ſunt piſces de genere mugilum ita dicti à pantherino colore, maculis diſtincto & vario. Plut. ...

Πάρδος, vide Πάρδαλις.

Παρεάσι, adſunt, πάρεισι, Datiuo, in Epigr.

Παρεάθην, aor. paſſ. à παρεάω, præteriij.

Παρέβη, præteriit, fefellit, præuaricatus eſt.

Παρεγγεγραμμένος, & Παρέγγραπτος, & Παρέγγραφος, ου, ὁ, aſcriptitius. νόθος, non germanus, factitius, qui illegitimè obrepſit. Plutarch. in 6. Sympoſ. ... Athen. in 5. παρέγγραφος Ἀθηναῖος ... id eſt, factitius & aſcriptitius ciuis. Item in 4. ... vnde παρεγγραπτὸς ... de nomine adulterino. Et παρέγγραπτοι θεοί, ſunt minorum gentium, hoc eſt, aſcriptitij & allecti ex hominibus in deorum numerum, vt ſunt Hercules, Liber, Æſculapius, Caſtor, Pollux, Diomedes: quos etiam Lucianus μετοίκους vocat, quaſi incolas aduenaſque deos. His opponuntur ἀπαρέγγραπτοι, quos & ſelectos vocari ſcribit Auguſtinus, & præcipuos, vt qui cæleſtes ſemper habiti ſint, & in deorum albo iam inde ab initio connumerati.

Παρεγγίζω, appropinquo, accedo ad, proximè accedo. Datiu. Theophraſt. hiſt. lib. 3. cap. vltimo de ſmilace aſpera, i. hedera Cilicia Plin. παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν ἄμπελον, ad vitam quàm proximè accedit: nam non rectè Gaza, verùm ad labruſcam accedunt potius.

Παρεγγράφω, falsò inſcribo, vel aſcribo, interſero, interponóque ſubdolè, παρεμβάλλω. Plutarc. in Antonio. ... τὸ θέατρον.

Παρεγγυάομαι, μαι, άσομαι, &c. denuntio, mando, ſi leiubeo, ſpondeo. Depon. ... illud ad poſtremũ tibi præcipio, vt neque omnino obliuiſcaris, nec admodum memineris, quòd Cæſarem patruum habueris, Plutarc. in Othone.

Παρεγγυάω, mando, & idem ferè quod παρεγγυῶ, hoc eſt, nuntio, induco, cum Datiuo. Syneſ. ... παρεγγυᾶσθαι, indicite: vel ... hoc eſt, pro poteſtate imperate: vt imperator militibus edicit & iubet. Baſilius, ... Παρεγγυῶ, committo, per manus trado. Plutarch. in Anton. ... Sic παρεγγυᾶν τὴν ἀρχὴν, citiatum magiſtratum tradere. Idem, ... ſe abdicare, & ei cedere magiſtratu. Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare teſſeram, Xenoph. παιδ. 3. ... Polyb. Et pro teſſeram in exercitu prædere & proferre. Ariſtot. de mundo dixit, ὁ δὲ σύνθημα παρεγγυᾷ, i. teſſeram per explicatam aciem prodit. Παρεγγυῶ, cohortor & adhortor, vt imperator milites hortatur ad prælium. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις, ὡς δέον ἐγκαλεῖν τοῦ στρατηγοῦ, ſe mutuò cohortantes non deſerendum imperatorem, Plutarch. in Camillo. Xenop. παιδ. 3. ... Παρεγγυῶ, denuntio, & certiorem facio. Syneſ. ... Pro iubeo & præcipio. Xenoph. παιδ. 4. ... poſtquam autem ego retrò pedem & milites recipere iuſſi. παρεγγυῆσαι ... in ſiſſe manum reddere promptam, Plutarch. in Galba. ... iuſſiſſe puellis telam texere, Idem in Romulo. παρεγγύων κελευσμόν, Eurip. Παρεγγυῶ, obuiare, occurrere, ἀπαντᾶν. Polybius in Epitome, ... ſatagentes illis occurrere qui in vrbem irruerat. Eſt etiam παρεγγυᾶν, inſanire. item vadari cum Accuſat. Herodotus.

Παρεγγύη, ἡ, adhortatio, allegatio, inſinuatio.

Παρεγγύς, quaſi propinſculè, quod minus eſt ἐγγύς. Ariſtotel. Politic. 2. ... propinſculè accedit ad hanc. Aliquando ... ſed plenam habet ſignificationem, vt παρεγγὺς, pro proximè, propè, in propinquo, vt in παρεγγίζειν. Ariſtotel. 7. Politicor. ...

Παρεγκάθημαι, aſſideo, inter alios ſedeo.

Παρέγκειμαι, interiaceo, interponor, παρεντίθεμαι, παρεμβάλλομαι. Themiſt. 6. Phyſic. ...

Παρεγκελεύομαι, adhortor, Plutar. in Apoph. ...

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, cerebellum Gazæ apud Ariſtot. i. Ruffo medico à cerebri baſi exceſſus. ... Polluci.

Παρεγκλίνω, declino paululum, immutóque, perperam inclino, deflecto, flector, vergo.

Παρέγκλισις, εως, ἡ, inflexio, deflexus Columel. & declinatio in latus. ... vulgò ad latus inclinatio. Galen. lib. 1. ad Glauc.

Περιγκύκλωσις, quaſi circulatio figura dicendi, interpres Ariſtophanis.

Παρεγχειρέω, ῶ, ήσω, praeter ſuſceptam tractationem aliquid aggredior, & conor, & in genere aggredior, praeter id quod quis aggreſſus eſt. Σ molitus.

Παρεγχείρησις, εως, ἡ, ipſa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum, item quod quis admolitus eſt molimini aliorum. Them.

Παρεγχυθείς, effuſus, infuſus, adiectus.

Παρέγχυμα, τος, τό. Eraſiſtrati atque eius ſectæ opinio fuit, carnis nomine tantùm dici debere eam quæ ſit in muſculis: Quæ in reliquis partibus, vt in hepate, renibus, liene ac pulmone παρέγχυμα vocabant, quod præterfuſionem vertit Cornarius, circunfuſionem eſſe putat Veſalius: quia vaſis ille ſanguis ex quo fit illud concretum circumfundatur. Verbi verò explicatio facilis ſi ſpectetur compoſitio ἀπὸ τοῦ παρὰ, id eſt, extra vel trans, & ἐν in. vt ſit παρέγχυμα, ὃ χύσις αἵματος [illegible], id eſt, extra venas ſanguinis fuſio intra corpus. Sed Galenus ſanguinis è venis effuſionem & circum vaſa concretionem exponit, quaſi legiſſet περίεγχυμα. Eius hæc verba libro vndecimo Simplic. de viſceribus loquẽtis, [illegible]. vbi Eraſiſtrati nomen non exprimit, ſed libro octauo, [illegible] hoc modo, [illegible]. Eſt & apud Alex. Aphr. l. 1. Probl.

Παρεγχέω, præter infundo, aut obiter infundo.

Παρεδάρθανε, concumbebat, Od. ν.

Παρέδραμον, præterij, prætercurri. παρέδραμε, prætergreſſus eſt feſtinans, Hom.

Παρεδρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aſſideo. Neutr.

Παρεδρία, aſſeſſio Cicer. aſſeſſura Vlpian. In Memnonis Eclogis, [illegible]. Vnde & Πάρεδρος dignitatis nomen. Pollux, [illegible] i. aſſeſſores.

Παρεδρήσειν, παρεδρεῦον. Apollonius ſecundo, [illegible], aſſidens.

Πάρεδρος, ὁ, aſſeſſor, conſiliarius, cuſtos, auxiliarius, Etymologic. aſſecla, Euripid. σύνοικος, Demoſthen. πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος, aſſeſſores Apollinis, Apollini ſacri, qui ſunt in Apollinis tutela: ſic & Ariſtid. πάρεδρος τοῦ θεοῦ. Et etiam Euſebio, dæmonica quædam virtus, cuiuſmodi in Simone mago fuit, quæ πάρεδρος dicitur, Cælius libro primo, capite 24. Vide Παρέδρα.

Παρέζομαι, aſſideo. Il. α, παρέζεο καὶ λάβε ſitam, i. [illegible].

Παρεζευγμένα, admixta, Accuſ. & Dat.

Παρεθέλω, [illegible], labefactatus, [illegible].

Παρεθεῖσαι, ſyncope eſt Apol. pro [illegible], [illegible], prǣciderũt.

Πάρει, ades, ſecunda perſona ab εἰμὶ & πάρειμι. Item accedis, aduenis, [illegible] vnde illud in Euangel. [illegible], ſodalis, pro quo te veniſti [illegible]. Sophocles in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible], acceſſiſti. ſic πάρει pro πάρεις ponitur. Inuenitur etiam πάρει pro πάρεσο, in Imperatiuo.

Παρειά, ᾶς, ἡ, & Παρειαί, ᾶδος, ἡ, maxilla, gena, mala, [illegible], genæ oculorum. Lucianus de Luctu, [illegible], malę cruẽtatæ. Polluci παρειαί, [illegible] dicuntur. Doricè dicitur παρηΐς: vnde [illegible], Homer. compoſitum ex [illegible], & παρειά: hoc autem παρὰ τὸ [illegible]. vide Ammo. Poetæ licentioſius παρειάς vocant proras nauium: quòd ea nauis pars, ſeu facies prima ſe oculis offerat, vt annotat Euſtach. Iliad. [illegible], in Epigrammat. [illegible]. Et ita legendum apud Pollucem, vbi tamen ita ſcriptum [illegible]. Dicitur & παρηΐς, mala, ibidem.

Παρείας, ου, ὁ, pareas genus ſerpentis in Syria: eius vna ſpecies nigricat, altera colore æs imitatur, morſu non enecat, vti nec amphiſbæna nec ſcytala, ſed demorſam partem ſolùm inflãmat. Vide Aetium [illegible] libro quarto, ſerm. primo, capite 31. Ariſtophanes in Pluto, [illegible]. Interpres Demoſthen. citat. dictque vult [illegible], inquit, [illegible]. His ſerpentibus Hyperides rhetores, alter alterum rodentes [illegible] comparat, atque [illegible] viperas ipſas comedere.

Παρείατο, aderat, aſſidebat. vt [illegible], pro [illegible]. Eſt autem numerus Pluralis pro Singulari [illegible]. medij ab [illegible], & pleonaſmo [illegible]: vnde [illegible].

Παρείδον, contempſi, [illegible].

Παρείθη, dimiſſum eſt [illegible], capite quarto, libro ſecundo Regum, perturbati ſunt. exponitur in Latinio. [illegible], ſi fructus non abiectus fuerit, Theophr. l. 3. c. 21. de cauſ. planta.

Παρεικάζω, μ. άσω, π. ακα, aſſimilo, confero, comparo, compono, Datiu. & Accuſ.

Παρείκω, cedo, concedo, permitto & ſino, [illegible]. Plato vndecimo Legum [illegible], quantùm Dij addixerint atque conceſſerint. Plutarchus in Camillo, [illegible], verùm locis lubricis vltra quàm ſperatum erat greſſus admittentibus, cedentibuſque conatui ſcandentium militum. Ὅπῃ παρείκοι, quacunque ferret occaſio. Gregorius de aquis calidis erumpentibus, [illegible], vbi erumpendi viam natura comparauit: vel vt apud Poetam *Quà data porta ruunt.* Plato in Theæteto, [illegible], quibuſcunque hoc Deus indulſit & permiſit: quibus Deus hanc facultatem dedit. Et in ſecunda de Republic. [illegible], non eſt ſegniter agendum, quantùm vires ſuppetunt. Sumitur & impersonaliter. Idem Plato, [illegible], pro vt cuique promptum fuerit, pro facultate quam quiſque adeptus fuerit. eſtque [illegible] idem quod [illegible]. Et [illegible] ſic dicitur, vt [illegible]: cùm daretur occaſio. Apud Platonem [illegible] ita etiam impersonaliter ſumitur Leg. 5. [illegible], non iam natura cõceditur. Sũt verò qui [illegible] deducãt [illegible]. Παρείημι, dimitto, mitto, [illegible]. Plut. in Galba, [illegible], dimiſerat ſpeculaturum.

Παρειμένος, ένου, ὁ, Particip. à παρίημι, diſſolutus, παρειμένος τὰς χεῖρας, remittens manus, Philoſtrat. in Heroicis [illegible], Gregor. quum exercitus eius velut collapſis lãguidis manibus, ſpem etiam haberet intermortuam, Bud. Comment.

Παρεῖλε, abſtraxit, euulſit, deflexit, ademit, ſubruit, [illegible], detraxiſti, Euripid.

Παρειληφώς, qui aſſũpſit. παρειλημμένα auditu accepta, tradita literarum monumentis vel prodita apud Ariſtot.

Παρεικόμην, abduxi.

Παρεῖμαι, pro παρεῖκα, admiſi. Demoſthen. [illegible], i. [illegible], admiſerũt.

Παρεῖμαι, diſſolutus ſum.

Παρειμένος, ου, dimiſſus, [illegible], derelictus, remiſſus, debilis, fractus. [illegible]. Plutarchus, [illegible], & hominem quidem animo & corpore defectum præ mœſtitia. à [illegible], pro extinguo. [illegible], Nazanzenus in Orat. [illegible], ſenio confectus. Plato de Legibus, [illegible], corpore voluptatibus effœminato. [illegible] lingua debilis & balbutiens, qualis eſt ebriorum, Baſil. Naz [illegible]. [illegible], terra ſterilis, c. 12. Numer. vide Παρίημι.

Παρειμένως, diſſolutè. Heſych. exponit non ſolùm [illegible], ſed etiam [illegible], contemptim, negligenter.

Πάρειμι, adſum, [illegible], inſto, offeror, præſto ſum, aſſiſto, interſum. [illegible], id eſt, [illegible], res in ea ſunt temporis conditione, Demoſthen. [illegible], adeſt recturus rempub. Plutar. in Fab. [illegible], præſto aderit rebus, Demoſthen. [illegible], adeſſet. [illegible], intereſſe exercitui, idem. [illegible], intereſt periculis. adit pericula, idem Demoſthen. [illegible], omnibus intereſſe, Xenophon. [illegible], ſacrificio intereſſe, idem libro tertio Pædiæ. Item in promptu ſum: Plut. in Anton. [illegible], cui in promptu ſunt tot aurea vaſa ad donãdum. vel πάρεστι, cui promptum eſt, facile eſt, ἔξεστι. Πάρειμι, adſum, [illegible], aduocatus ſum & [illegible], patrocinor. Lyſias, [illegible]. Demoſthen. aduerſus Phorm. [illegible]. Παρεῖναι, adeſſe, adfuiſſe, condonare, dimittere, redire. [illegible], non mandare Scipioni imperium, neque ei de dignitate cedere, Plutarch. [illegible], aſtitiſſe verò ei. [illegible], tempus prætermittere. Plutarchus in Apophthegm. [illegible], adeſſe in loco conſtituto, Xenophon libro quinto Pæd. [illegible], adeſſe ad tuas fores, idem ibidem. Paulus ad Galatas capite quarto, [illegible], cũ præſto ſum apud vos. Ibidem, [illegible], vellem autem nunc vobiſcum coràm agere. id eſt, adeſſe. Legitur & παρεῖναι, pro ſuo iure decedere. [illegible], nemo, quiſquis ille ſit, non cedet, Herodot. [illegible], ſi ſinerẽ; [illegible], ceſſerunt, ingredi permiſerunt.

Πάρειμι, πάρεις, πάρεισι, ab εἶμι eo, id eſt, accedo, venio ſub aſpectū, interuenio Cum Accuſatiu. mediante ἐς. Ariſtophan. παρέμι ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας, tranſeo hinc ad naturæ neceſſitates παρῆν ἐς τὰς Ἀθήνας, Athenas venit, Herodot.

Παρειπεῖν, alloqui, conſolari, παραμυθήσασθαι, apud Homer. Eſt & decipere ἀπατᾶν. Iliad. α. Μή τοι μέν φρένα μή σε παρείπῃ, id eſt, ἀπατήσῃ, ne tibi impoſuerit.

Παρεῖπον, admonui, perſuaſi, ſeduxi blanditiis.

Παρειποῦσα, παραμυθησαμένη, συμβουλεύσασα, παραμείνασα, Hom. παρειποῦσα, adhortata, allocuta, affata, idem.

Παρεῖρξαν, ἐκώλυσαν, prohibuerunt à παρείργω vel παρέργω.

Παρείρυσαν, prætenderunt. παρείρυσαν φραγμὸν Herodot.

Παρεὶς, ἐντος, omittens, prætermittens, qui omiſit. Particip. Aor. 2. à παρίημι. παρεὶς αὐτὸν εἰσελθεῖν, ſinens eum ingredi. Plut. in Gal. παρέντες [illegible] ἐς Αἴγυπτον, qui Cambyſi aduerſus Ægyptū præſto fuerunt, Herodot. παρέντες νύκτα μέσην, media nocte ſoluentes. Et παρεῖντο, diſſipati, dimiſſi, idem.

Παρεισάγω, introduco ſiue induco, immitto ſiue ſummitto, inſinuo aliquem qui παρεισέρχεσθαι καὶ παρεισδύεσθαι ἢ παρεισπίπτειν dicitur, id eſt, irrepere atque inſinuare ſe. vbi παρὰ in malam partem ſumitur: in hoc verò verbo vt in παρεισδέχομαι pro penitus. Plutarchus in Galba, Ἀλλ' οὖν [illegible] τοῦ Γάλβα [illegible] [illegible], τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν Ὀφέλλιος, [illegible], inſinuauit in aulam, & protulit. Sumitur & in vitium. 2. Petri capite ſecundo, οἵ τινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις, qui ſubinducent hereſes, id eſt, furtim inducent. ſubinductus apud Ouidium in Metamorphoſ. Et ſubinferre dixit Rutilius Lupus. Interpr. ſubintroducere barbare. Vnde

Παρείσακτος, ου, ὁ, inductus, ſummiſſus, irreptitius potius quàm ſubreptitius, inſinuatus. Paulus ad Galat. capite ſecundo, διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵ τινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, id eſt, propter vtique inſinuatos falſos fratres, qui irrepſerant ad explorandum libertatem noſtrā. Heſych. παρείσακτος, ἀλλότριος.

Παρεῖσαν, dimittebant.

Παρεισάων, exponit Heſych. κράσπεδον, ἀκρωτήριον, fimbriam, limbum, promontorium.

Παρεισβάλλομαι, παρεισέρχομαι, clàm aut cum alio irruo.

Παρεισδέχομαι, interim penitus admitto, vel ſimul, vel vna preterea recipio.

Παρεισδύομαι, inducor, inuado. παρεισδύεσθαι, vel Acti. παρεισδῦναι, ingredi, εἰσδύεσθαι. Sæpe tamen pro irrepere ponitur, & fallere introeundo, & ſeſe inſinuando: vt παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, παρεισβάλλειν. vide Παρεισδύεσθαι.

Παρείσδυσις, idem quod εἴσδυσις, introitus, ingreſſus. Theophraſtus l. 10. de cauſis, de ſemine palmæ loquens, [illegible] παρείσδυσιν. Cui opponitur ἔκδυσις.

Παρεισδύω, ingredior, obrepo, me inſinuo.

Παρείσειμι, ſubeo, irrepo, atque inſinuo, παρεισέρχομαι, παρεισδύομαι, παρεισπίπτω, penetro.

Παρεισέρχομαι, irrepo, me inſinuo, παρείσειμι, παρεισδύομαι, παρεισπίπτω, vt in Act. Apoſt. vide παρεισάγω. παρεισῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον, penetrauit in caſtra, Plut. in Publ.

Πάρεσι, accedit, prodit, in Singulari. in Plurali, adſunt, adueniunt, præſto ſunt.

Παρεισιόντες, οἱ, admittentes, ingredientes.

Παρεισκρίνεται, παρεισέρχεται, παρεισβάλλει, Suid.

Παρεισοδεύω, ingredior, incedo.

Παρεισπίπτω, ἢ παρεισφέρω, Bud. in epiſt. poſter.

Παρεισπίπτω, illabor, irrepo, me inſinuo, παρεισέρχομαι, παρεισδύομαι, παρείσειμι. Theophr. Ὁ δὲ φοῖνιξ [illegible], παρεισπίπτοντος αἰγὸς τι καὶ [illegible], διαφθείρεται. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, ingrediens & irrumpens hoſtiliter. Cōtrarium eſt παρεκπίπτειν.

Παρεισρέω, &

Παρεισρέω, μ. εύσω, π. ευκα, affluo, influo. confluo, clàm ingredior. Neutr. παρεισρεῖν πρὸς τὰ συσσίτια, ad ſodalitatis conuiuia ſubeo, Plut. in Lycurgo.

Παρεισρεῖ, dilabatur.

Παρεστήκασι, aſtiterunt, c. 1. Act. Apoſt.

Παρεισφέρειν τὸν νόμον, id eſt, ἀντὶ ἄλλου νόμον φέρειν, legem obrogare: idem quod ἀντεισφέρειν, legem cum lege conferre, rogationem cum rogatione componere, ſeu leges inter ſe committere, & quaſi legem contrariam ferre. Demoſthen. aduerſus Leptin. Ἀλλ' ἐν ᾧ νῦν οὗτος ἀντεισφέρει νόμῳ, non ſic autem in ea lege quam hic nunc obrogat. Dicitur & παρεισαγαγεῖν τὸν νόμον. παρεισενεχθεὶς νόμος, Demoſthen. obrogata lex. Παρεισενεγκόντες, conferentes, obiter ſeu præterea inferentes. Petrus capite primo epiſtola ſecunda, παρεισενέγκαντες σπουδὴν, adhibentes ſtudium.

Παρεισφθείρομαι, pernicioſè obrepo, & fallo, per obreptionem inſinuo me, & admittor. Datiu. Gregorius, τὰ τελευταῖα δὲ καὶ πάντη παρεισφθαρείς, i. παρεισελθὼν μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φθορᾶς, pernicioſè obrepſit & feſellit.

Παρεισφρήσω. vide Bud. in epiſt. prior.

Παρεῖται, dimiſſum eſt, reſolutum eſt, neglectum eſt.

Παρεῖτο, ἠμέλητο, παρεῖτο.

Παρὲκ, extrà, nō longè, παρὰ .n. hic τὴν ἐγγύτητα ſignificat: ἐκ verò διάστασιν, Accuſatiu. iungitur. Apollonius primo Argonautic. παρὲκ νόον [illegible] ὁρμαίνοντο. & libr. ſecundo, παρὲκ [illegible], i. παρὰ præter. Genitiu. lib. eodem, παρὲκ [illegible] [illegible], i. παραβαίνειν καὶ μεταφέρειν τὰ πάλαι, inquit interpr.

Παρέκαστα, frequenter. παρέκαστα [illegible], libro 2. cap. 10. Machab.

Παρ' ἑκάτερα, æquè, vtrinque, Lucian. vel æquè vtrunque, Plut. in Anton. [illegible] παρ' ἑκάτερα. παρ' ἑκάτερα, vtrinque, in Hippiat. παρ' ἑκάτερα τῆς τομῆς, vtrique oræ vulneris.

Παρεκβαίνω, excedo, digredior, degenero, prætereo, ἐκκλίνω, excurro. Cum Accuſatiu. Ariſtoteles quinto Politic. [illegible] παρεκβαίνοντες τὰ πάτρια, & παρεκβαίνειν τὸ μέσον, Idem ſecundo Politicorum, medium excedere. Interdum Genitiu. vt ἐξίσταμαι, interdum Accuſatiu. iungitur. Heſiod. καὶ μὴ παρεκβαίνουσι δικαίου, nihil à iuſto deflectunt. παρεκβαίνειν τὰ νομιζόμενα, tranſgredi legitima, Plutarch. in Numa. Ariſtoteles quarto de generat. Καὶ γὰρ ὁ μὴ ἐοικὼς τοῖς γονεῦσιν, ἤδη τρόπον τινὰ τέρας ἐστί. παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις ἐκ τοῦ γένους τρόπον τινά, id eſt, degenerauit. Item quarto Ethic. Ὁ γὰρ [illegible] παρεκβαίνων ὁ ψέγεται, id ex, excedens. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite tertio, ποταμοῦ παρεκβαίνοντος τὸ ῥεῖθρον amnis alueum prætergreſſi. Παρεκβαίνω, digredior à propoſito: Polybius quarto, ἀφ' οὗ πρὸς ταῦτα παρεξέβημεν, hinc digreſſi eramus.

Παρέκβασις, tranſgreſſio, exceſſus. Theophraſt. in 3. [illegible], παρέκβασις ποταμοῦ παρεκβαίνοντος τὸ ῥεῖθρον. Παρέκβασις, ἔκστασις, degeneratio. Ariſtotel. octauo Ethicorum, παρέκβασις δὲ βασιλείας μὲν, τυραννίς. Παρέκβασις, digreſſio & egreſſio à propoſito: egreſſum Quintilian. vocat. De digreſſione interpret. Hermogen. & Quintilian. libro quarto, capite tertio, & libro 9. cap. 2.

Παρεκβατικὸς, quaſi digreſſiuus, excedens: vnde παρεκβατικὸς λόγος. [illegible] παρεκβατικώτερος ἡμῖν λόγος, Nazanzenus in Orat. paulò diffuſior nobis oratio, vt quę digreſſionem contineat.

Παρεκβατικῶς, facta digreſſione.

Παρεκδραμεῖν, tranſuerſum excurrere, i. in latera impetum facere, Plutarch.

Παρεκδὺς, Lucian. excutiens & abiiciens, elapſus, Bud. i. Χηρίλιψας. παρεκδύεσθαι, idem in epiſt. prior.

Παρεκκλίνειν, Act. Gaza ex Cicer. pro paulùm declinare. παρεκκλίνουσι ἀγέλας, ſocias declinant, idem ex Ariſtotel. Item flectere facio, impedio ne rectà quis viam faciat, & ἐκτρέπω, quod & παρεκτρέπω dicitur, Soph.

Παρεκλέγω, perperam exigo, furtim exigo. Demoſthen. de falſa legat. οὐκ οἴεσθ' εἶναί τινα κλέπτην, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά; non exiſtimatis eſſe qui pecuniam publicam furtim exigat, domúmque ſuam auertat? Gregorius, καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον ζημιοῖ τὰ μικρὰ παρεκλέγων, in ſummam rei ſeſe damno afficit is qui perperā minuta exigit, id eſt, ὁ [illegible].

Παρεκνέομαι, præteruehor, tranſmittor, Apollon. 2. παρεξενέοντ' [illegible].

Παρέκνοον, præter ſpem, [illegible], preter voluntatem.

Παρέκνοος, ἄνους, vt Iliad. κ, παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, i. decepit.

Παρεκπίπτω, clanculum elabor, furtim excido & me ſubduco. opponitur τῷ παρεισπίπτω.

Παρεκπυρωθῆναι, interim igneſcere. Ariſt. in Meteor.

Παρέκτασμα, τὸ, extenſio immodica.

Παρεκτανύω, extendo, idem cum παρεκτείνω, in Epigr.

Παρέκτασις, εως, ἡ, figura quæ fit quum ſyllaba in medio abundat, vt ὀνύτυμος, pro ὄνυμος, ἀδελφειός.

Παρεκτείνω, extendo, produco, [illegible]. παρεκτείνω λόγον, produco, Budæus in epiſtolis prioribus. παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, ſpatium quod duratione ſua æternis reſpondeat. Naz. in Orat. δ.

Παρεκτείνομαι, eſt συμπαρεκτείνομαι, ſimul extendor & creſco, vel alterius magnitudinem aſſequor.

Παρεκτέον, adhibendum. Accuſ. Gaza.

Παρεκτικοὶ, ſuppeditans, χορηγητικός.

Παρεκτμητὸν, Heſych. eſt παρατετμημένον.

Παρεκτὸς, foris, extrinſecus, præter πλὴν. Genit. παρεκτὸς λόγου πορνείας, præter vel extra cauſam adulterij. Alij, niſi cauſa ſtupri. c. 5. Euang. Matth.

Παρεκτρέπομαι, aliò diuerto, tranſuerſum rapior, & de ſententia deducor, & deflecto, vt παρατρέπομαι. Ariſtoteles quarto de generat. in animalibus ait, συμβαίνει ἐνίων μὲν συμπεφυκέναι τὰ μόρια, ἐνίων δὲ παρεκτετράφθαι, id eſt, à recto ſitu deflexa eſſe. Plutarch. in conſolat. εἰς ἄμετρον καὶ βάρβαρον πένθος παρεκτρέπεσθαι, vltra modum efferri, & a iuſto modo aberrare. In hoc verbo παρὰ elegáter καὶ [illegible] ponitur, vt in παρεκβαίνω, & παρέκβασις.

Παρεκ-

Παρακρούω, auerto, diuerto, abduco, deſero à, Nazanzenus in Orat.

Παρακνίζειν, attritu elidere. Ariſt. in 2. de cælo, de ſtellis loquēs, ὁ δὲ θερμαίνεσθαι αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεσθαι παρατριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορᾶς, &c.

Παρακφαίνομαι, leniter vel ſenſim eluceo, vel intenſius luceo, & appareo, & inclareſco. Naz. τῆς ἐξ ἡμέρας ποιεῖ τὸ ἀστραπτόμενον καὶ παρακφαίνεσθαι.

Παρακφέρομαι, præter modum efferor, tranſuerſus rapior, immodicè afficior, Lucian. Plut. in Conſolat. τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρακφέρεσθαι, καὶ ξυναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι.

Παρέκχυσις, effuſio humerum inter cutem, in Hippiatr. συμβαίνει ποτὲ παρέκχυσιν τῷ ζώῳ καὶ ὁ λέγεται. alibi, ὅταν τὸ ζῶον παρέκχυσιν ἔχει ὕδατος.

Παρελάω, μ. άσω, π. ακα, prætereo, i. ſupero, Act. Accuſ.

Παρελαύνω, obequito, inuehor, irruo in hoſtes, Xenoph. in Hipparch. προθυμοῖ παρελάσαντας εἰς τοὺς πολεμίους, id eſt, παρελάσαντας τοὺς πολεμίους. παρελαύνω πρός σε, adequito ad te, te adeo, idem Xenoph. Παρελαύνω, equo prouehor ante alios, vt παρελαύνων ἐφ' ἅμαξαν, prouectus in medium, Xenoph. ἀναβ. 1. Dicitur & cum Accuſatiu. & ſignificat porrò ago, ago currum, prodire facio, vt apud eundem Xenoph. ibidem, οἱ δὲ στρατιῶται παρήλασαν. Idem alibi, ὁ δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. Παρελαύνω, τὸ ὑπερβάλλω, ſupero, vinco. Baſilius in 1. de Iunio, ποιεῖ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τὰ ἄλλα παρελαύνοις. Παρελαύνω, progredior, euado. Chryſoſtom. ad Corinth. 1. Εἰς τοῦτο γάρ τινες παρήλασαν μανίας, ὡς μηδὲν ἄλλο δεῖν εἰς λόγον τὴν ὕπαρξιν. loquitur de philoſophis. Παρελαύνω, tendo. Heſiod. τρηχῖνα δέ τις παρελαύνω, vehor in curru in vrbem Trachinem.

Παρελάχιστον, ferè, propemodum.

Παρελκω, μ. άσω, π. ακα, prætereo, id eſt, ſupero, propello, præterago, Hora. verbum ἀντιπαρεξάγειν, Gaza.

Παρελέγχω, arguo.

Παρελέξατο, concubuit, complexus eſt.

Παρελέσθαι, auferre, à παραιρέομαι.

Παρελεύσομαι, præteribo, id eſt, ſuperabo. Homerus Iliad. α', οὐ παρελεύσεαι, id eſt, οὐ πείσεις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρόμων, ἐκ τοῦ παρελθεῖν νικᾶν à παρέρχομαι.

Παρεληλυθέναι, ab ἐλήλυθα, Præter. medio. vide Παρέρχομαι.

Παρεληλυθώς, qui aduenit, qui præteriit, finitus, terminatus, exactus, prouectus, anteactus, præteritus. παρεληλυθὼς βίος, acta vita, Gaza de Senect. ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, antehac.

Παρελθε præteri.

Παρελθεῖν, præuenire, in medium prodire, penetrare, vincere. Heſiodus in Theogonia, ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν, id eſt, præterire & fallere. παρελθεῖν εἰς τὴν οὐσίαν, adire bona, vel hæreditatem & facultates, Lucian. παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος, Camillum gloria non potens ſuperare, Plutarch. in Camillo. ἄγγελον εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν, nuntium in arcem ingredi. εἰς οἰκίαν ἰδιώτου παρελθεῖν δημόσια χρήματα, in priuati hominis domum pecunias inferri, idem in Public. εἴσω παρελθεῖν, interiora ſubire, ad interiora deſcēdere. Dioſcorides lib. 8. cap. 15.

Παρελθών, procedens, adiens, prætergreſſus, accedens, in mediū prodiens, Demoſthen. ἐφ' αὐτῷ πάντων ἐστὶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγὼ καὶ παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, id eſt, prodiens. Æſchines, ὁ δὲ στρατηγὸς παρελθὼν τὴν Κολωνὸν ἐφορᾷ. Lucas Euangel. capite duodecimo, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς, id eſt παρελθών. Hoc participium ita ex abundanti poſitum non caret elegantia, propriéque ſignificat aliquem repentè & ex inſperato in medium prodiiſſe. συγκληθεῖσαν βουλὴν παρελθών, ad conuocatum ſenatum ingreſſus, Plutarch. παρελθὼν κατὰ γῆν, per terram trāſiens, Demoſthen. εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών, qui Gnoſſum inuaſit, Plut. in Theſeo. παρελθόντες εἰς τὸ Κλούσιον, Cluſium ingreſſi, idem in Camillo. παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῶν Κυιντιλίων εἰδῶν, οἷς τὰς Φεβρουαρίας εἰδοὺς ἐξήτασαν, nam in eam reuerſi paucis diebus poſt idus Quintiles, ad idus Februarias exceſſerant, Plutarch. παρελθόντος ἤδη ἰδίας, interpr. Thucydides. παρελθὼν χρόνος, præteritum tempus. vide Παρέλθω.

Παρέλκον, τό, ſuperuacaneum, redundans, Themiſt.

Παρελκόντως, protrahendo tempus, item ſuperuacaneè.

Παρέλκυσις, εως, ἡ, attractio, cunctatio & dilatio, prorogatio diei Cic. prolatio Tacit. βραδυτής, ὑπέρθεσις.

Παρελκυστής, οῦ, ὁ, cunctator, prorogator.

Παρέλκω, μ. ξω, π. είλχα, protraho, prorogo & prolato diem, παρέλκω. ἐγκείμενον τῷ τραύματι παρέλκων τὸ ἀκόντισμα, è vulnere telum euellens, Plutarch. in Themiſtocl. Παρέλκω, abundo, Actiu. Grammatici hoc verbo vtuntur de particulis redundantibus, quales multæ ſunt, præſertim Coniunctiones in Græcorum carminibus. κατὰ παρέλκον, eſſe ſuperuacanea, περιττεύειν, fruſtra eſſe, vel ſinere eſſe ſuperuacanea, Dioſcorides libro ſexto, capite primo, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο παρέλκον ἂν ὁ περὶ τῶν ἰοβόλων φαρμάκων, διὰ τὸ βοηθημάτων εὑρίσκειν, alioqui ſuperuacaneus eſſet venenorum tractus, ſigillatim remediis ab authoribus traditis, Ruell. Themiſtius in 4. de anima, παρέλκουσα ἡ ζήτησις, ſuperuacua quæſtio. Et τὸ παρέλκον, quod vacat & abundat. Theodoret. 1. histor. ἐνέθηκα δὲ ἂν καὶ τὰ τῆς κοινωνίας ἐπίσημα, εἰ μὴ παρέλκον ὑπέλαβον, niſi ſuperfluum putaſſem.

Παρέλλειψις, εως, ἡ, prætermiſſio, quum aliqua ex geminatis conſonantibus prætermittitur, vt κάλιον pro κάλλιον: quæ figura Dorienſium propria eſt, Tryph. in Append.

Παρέλομαι, &

Παρέλω, demo, adimo. παρέλοιτο, ademiſſet. παρελόμενος, qui adimit. παρελών, qui abſtulit.

Παρεμβαίνω, vehor.

Παρεμβάλλω, παρεντίθημι, interiicio, interſero, intermiſceo Plinio. Galenus Therapeutic. 14. Παρεμβάλλοντες οὖν ἡμεῖς τοῖς ὀξέσι ταῖς σκαμμωνίας ἐλάχιστον, ſero ſcammoniæ minimum quid ſubinde intermiſcentes. Theophraſtus, πρὸς ταύτας δὲ καὶ παρεμβάλλεται ... τῇ αὐξήσει καὶ συνάγει. Παρεμβάλλω, intercalo, ἐμβάλλω. vnde παρεμβόλιμος, intercalaris Ciceroni in epiſtolis. Et Gazæ intercalatæ dies, id eſt, παρεμβαλλόμεναι ἡμέραι, vt ἐμβολίμων ... menſis Februarius ἐμβολιμαῖος καὶ παρεμβόλιμος, id eſt, intercalaris dicitur, quòd diem vnam habeat interiectā. Quin & verſus ſpurij atque interiecti qui obeliſco notari ſolent & ὀβελιζόμενοι dicuntur καὶ παρεμβεβλημένοι. Sic & dicuntur verſus intercalares ſæpéque repetiti de quibus annotauimus in voce Ἐπιμεσῳδικά. Παρεμβάλλω, infarcio, inculco, παρεμβάλλω, dico quæ nihil ad propoſitum pertinent. Demoſthen. contra Timarch. Ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα τὰ προσγεγραμμένα μεταφορᾶς περὶ τὰς ἀρχὰς αἰσχρὰς παρεμβάλλῃ, καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖ, cùm verò verborum tranſlationibus longa commentatione excogitatis in Alexandrum puerum vtitur, rerum fœdarum ſuſpiciones extra rem inculcans, ridiculam ciuitatem noſtram facit. Παρεμβάλλειν etiam verbum caſtrenſe. Nam παρεμβάλλει imperator exercitus cum in acie inſtruenda diuerſi generis milites certo ordine interſerit & collocat Polybius in ſecunda hiſtor. πρὸς τὰς παρεμβολὰς ἐπὶ τάξεις. Idem, καὶ ἐπὶ τῶν πεζῶν κατεσκευασμένας θέσεις παρενέβαλεν. Quod Latinè interiicere dicitur. Cæſar in 7. belli Gallici, Galli inter equites, raros ſagittarios expeditáſque leuis armaturæ interiecerant, qui ſuis cedentibus auxilio ſuccurrerent. Παρεμβάλλειν, locare caſtra, tentoria collocare ordinibus diſtincta, atque inter ſe paribus ſpatiis congruentique poſitu reſpondentia, caſtrametari. Polybius in 3. Τὴν δὲ δύναμιν πρὸς τῇ πόλει παρεμβαλών, ὀχυρώσατο τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν στρατοπεδείαν. Idem, ἀντίους παρεμβάλλουσι τοῖς τριαρίοις τοὺς πρίγκιπας, id eſt, oppoſitos è regione triariis principes collocant poſitura caſtrenſi. Sic Numer. capite nono, διὰ προστάγματος κυρίου παρεμβαλοῦσι, præcepto Domini figent tentoria. Et libro primo regum capite 23. παρενέβαλον ἐπὶ Δαβίδ, circunpoſitis caſtris in modum coronæ cinxerunt Dauid, id eſt, ἐκύκλωσαν. Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπέρ τινος, deprecatorē eſſe pro alióque intercedere atque fideiubere.

Παρεμβολή, ῆς, ἡ, παρένθεσις, interiectus Cicer. vel interiectio, interpoſitio, intercalatio. Quintilianus libro quarto, capite ſecundo, fatigatum intentione ſtomachum iudicis reficere ſuadet, maximè quidem breui interiectione, id eſt, τῇ παρεμβολῇ τῶν λόγων. Idémque libro octauo, capite ſecundo ait, interiectione, qua & oratores & hiſtorici frequenter vtuntur, vt medio ſermone aliquem inſerant ſenſum, impediri ſolere intellectum, niſi quod interponitur breue ſit. Demoſt. contra Cteſiph. Ἀλλ' οὐδὲν ἔχων δίκαιον εἰπεῖν, ἑτέρων παρεμβολαῖς πραγμάτων εἰς λήθην ὑμᾶς βούλεται τῶν κατηγορίας ἐμβαλεῖν, id eſt, ſed cùm nihil habeat quod iuſtè poſſit dicere, rerum nihil ad cauſam pertinentium interiectione, obliuionem criminis vobis inducere conatur. Idem contra Timarch. Ἀλλ' ὅμως ἐπειδὰν πρὸς τούτων ἀκούσητε, πολλαὶ παρεμβολαὶ λόγων ὑπὸ ... ἀφεθήσονται, multæ verborum interpoſitiones. Παρεμβολή, caſtrenſis diſpoſitio atque ordinatio, τάξις ἢ σύνταξις, vt apud Polybium libro ſecundo, παρεμβολαὶ δυσχερεῖς. Idem, πυκνὰς τὰς τῶν στρατοπέδων παρεμβολάς, id eſt, tentoriorum ordines cōfertos & contextam ſeriem. Apud Ælianum, παρεμβολή eſt ἡ τῶν ὁμοίων παράθεσις: vt ὁπλιτῶν πρὸς ὁπλίτας, aut ψιλοὶ πρὸς ψιλούς. Παρένταξις verò eſt diſſimilium collocatio, vt τῶν ὁπλιτῶν πρὸς ψιλούς, aut ψιλοὶ πρὸς ὁπλίτας. Rurſus dicitur παρεμβολή, ὅταν προστεταγμένων τινῶν εἰς τὸ μεταξὺ διαστήματα ἐν τῷ ἐντεταγμένοι, ... αὐτοῖς ... Παρεμβολή, poſitus tentoriorum & metatio ordinatione caſtrenſi conſtans. Polybius, Ταῖς δὲ ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἀναζευγνύουσι ποιοῦνται τὸν τρόπον τοῦτον, Ex caſtrametatione autem mouent exercitum hunc in modum. Παρεμβολή, caſtra, στρατόπεδον, authore Polluce. Plutarchus in Galba, ἔδοξε δεῖν μέλλοντας εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφικνεῖσθαι ... Νυμφίδιον. vide Παρένταξις.

Παρεμβόλιον, intercalatio reticulorum: verbum eſt venaticum, Polluci.

Παρεμβλητικὸς, ή, όν, tropus quidam : quemadmodum, vetbi gratia, dato tetragono immittamus datum trigonum, vt tetragoni ſpatia creſcant, non ſchema mutetur, Capella l.6.

Παρεμβολικὸν, τὸ, caſtrenſe. Plutarchus in Sympoſ. [illegible]

Παρεμβύω, ύσω, σομαι, interobturo, item quaſi interfarcio, per media ſpatia inculco, id eſt, interculco : vt apud Columell. libro duodecimo, capite 43. ollæ componuntur ita diſtantes, vt interculcari poſſint vinacea. Lucianus, [illegible]

Παρέμμεναι, adeſſe, Hom. Od.

Παρεμπάσσω, præter alia inſpergo. Dioſcorid. [illegible]

Παρεμπίπτω, intercido, interrepo, interlabor. Ariſtoteles libro ſecundo de partibus animal. de piſcibus loquens, [illegible], aqua enim interlaberetur. Gregor. [illegible], ne interrepat quippiam, quod interpellet deſyderium. Æſchin. de falſa legat. [illegible], obrepentibus. Epicurus in ſelect. ſent. [illegible], exigua fortuna interuenit ſapienti, Cic. de Finib. 1.

Παρεμπλαστικὸς, vim habens poros aſtringendi, ad glutinans cutis meatus, Hermol. ſpiracula cutis obſtruens, Ruell. opplens, Marcel. l.1. Dioſc. c.150.

Παρεμπλάττω, obſtruo, induco, intego, vt vulnera & vlcera, obſtruo meatus, intego cutem & reſtauro, Dioſcorid. vnde [illegible] apud eundem, pro vi inductoria, hoc eſt, meatuum obſtructiua, Budæus Commentar. [illegible], meatus obſtruentia, meatibus ſe obiicientia, & eos opplentia, Dioſc. l.6. c.1.

Παρεμπλέκω, interplico Stat. & impedio, παρεμποδίζω.

Παρεμπλοκὴ, interſitio, interiectus : vt aëris inter duo corpora, Themiſtocl.

Παρεμποδίζω, implico, incommodo, Dat. iung. Lucian. vnde [illegible], pro eodem.

Παρεμπολάω, [illegible], Euripid. interpres in Medea, [illegible], alias ſibi nuptias mercanti, ſeu comparanti præter iam ante contractas.

Παρεμπόλημα, quod acceſſionis vice tractatur, quaſi negociationis deſtinatæ πάρεργον. Baſilius, [illegible], negotiantes, & quæſtum in Eccleſiis ſectantes obiter lucrum ſeſe facere cenſent in nobis obtrectando. Lucianus, [illegible], verba ſunt ei dicta qui cùm ex profeſſo laudandum Homerum ſuſcepiſſet, etiam Demoſth. laudes attexuit velut [illegible].

Παρεμπορεύομαι, obiter negocior & aliquid extra profeſſionem tracto. Lucianus de ſcribenda hiſtor. [illegible], ſi præter profeſſam materiam, quod delectet velut auctuarium adiiciat.

Παρέμπτωσις, εως, ἡ, quaſi intercidentia, figura eliſioni contraria quum dictio litera creſcit, non ſyllaba: vt ξεῖνος pro ξένος, & [illegible], pro [illegible]. Tryphon. in Append. paremptoſin definit additionem conſonantium in medio ſyllabam non efficientium, vt [illegible], pro [illegible]. vide Παρένθεσις. Παρέμπτωσις [illegible], dicitur à Galen. ſanguis in arterias aberrans, & curſum ſuum flectens: ſic enim proprie παρέμπτωσις Medicis, quum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vaſe vel rupto, vel aperto incidit, ac eundem obturat. Et ab Ariſtotel. de mundo, [illegible] venti dicuntur, qui introrſus ſe inſinuarunt.

Παρεμφαίνω, præterea ſignifico vel συνεμφαίνω, conſignifico. Galen. 10. Therap. [illegible], vbi παρὰ, id eſt, σὺν, vt in [illegible]. Παρεμφαίνειν, referre, ſimulare, ſimile eſſe. Dioſcorid. libro primo, [illegible]. idem [illegible], pro eodem ponit. [illegible], ſimilem eſſe, Ariſtoph. interp. [illegible], redolens myrrham, Dioſc. l.1. c.75.

Παρεμφατικὸς, quaſi declaratiuus, ſignificatiuus, repræſentatiuus, ſimulans.

Παρέμφασις, ſignificatio, Phalar. in epiſt.

Παρεμφερὴς, έος, ſimilis, aſſimilis, non abſimilis, [illegible], id eſt, ὁμοιοειδής: nam παρὰ hic diminutionem denotat, quaſi [illegible].

Παρεμφέρω, aſſimilis ſum, ſimilitudinem refero. [illegible], ſpinæ Ægyptiæ eſt ſimilis figura, Dioſc. l.1. cap. 134. ibidem cap. 149. [illegible], Arabicæ myrobalano ſimilis.

Παρεμφερής, ὁ, [illegible], vnguentum crocinum myrrham olens, myrrham referens, Dioſc. l.1. capite 6.

Παρεμφύομαι, iuxta ſeu, præter innaſcor. Luc.

Παρενδείκνυμι, [illegible], oſtentabundè in medium prodeo, præ me fero, ſpecimen mei præbeo, Pollux. Plut. de Cic. [illegible].

Παρένδειξις, demonſtratio, Budæus in epiſtolis poſterioribus. [illegible], ſpecimen artis præbere, vel edere.

Παρενδιάω, verſor, διατρίβω. vide ἐνδιάζω.

Παρενδίδωμι, remittere aliquid.

Παρενεγκεῖν, [illegible], vt ſit afferre, apponere, adducere, ſequente ἀπὸ ſignificat etiam auferre, ſeu transferre ab [illegible], aufer id à me, transfer à me, Marci decimoquarto, itē neutraliter ponitur pro præterire, præterlabi [illegible], diebus exactis Thucydid. id eſt, [illegible].

Παρενείδω, idem quod εἴδω, vnde [illegible] apud Ariſt. in Lyſiſt.

Παρενείρω, infibulo, inſero, implico, [illegible], traiicio, penetro, intromitto. Plutarchus, [illegible], omnibus ſeſe inſerens, & per meatus actus intromittens & inſinuans. Nazanzenus in Orat. [illegible], etiam ſi ſe clam immitteat ſeſe intro inſinuet, ſeſe intro penetret, vt ait Plautus. Athen. [illegible], venuſte ſermonem excipiens & interlatus, hoc eſt, ſermonem medium intercipiens, & verba ſua interſerens, & veluti intercalaus.

Παρενέφυσε, iuxtà pullulauit. Lucian.

Παρενεχθεὶς, allatus.

Παρένηνον, aceruabant. [illegible], ſit [illegible], ſiue [illegible].

Παρενήνοθε, venit in animum, [illegible]. vide Phauor. in [illegible], & Apol. l.1.

Παρένησαν, coaceruarunt, congeſſerunt, aceruum fecerunt.

Παρενθήκημα, [illegible].

Παρένθεσις, εως, ἡ, inſertio, parentheſis. Interpoſitio vel interclusio vocatur à Quintilian. libro nono, capite tertio. Digreſſionē vertit Capel. l.5. vide Rutil. Lupū & Ruf. qui interiectionē vel interruptionem vertunt. Tryphon in Append. parētheſin vocat quum vocalis inſeritur mediæ dictioni non efficiens ſyllabam, vt [illegible] pro [illegible] Ionicè: quum verò conſonans inſeritur, παρέμπτωσιν appellat.

Παρένθετος, ὁ, ἡ, interpoſitus, [illegible], interpoſita perſona.

Παρενθήκη, ης, ἡ, interpoſitio, παρεμβολὴ, acceſſio, Cicer. [illegible], Suid. additamentum, appendix, & id quod obiter & per digreſſionem fit, id eſt, τὸ πάρεργον: tranſlatione ſumpta ab artificibus, qui operi inſtituto minuta quædam parerga, opplendi aut ornandi gratia interſerunt. Syneſius, [illegible]; Sic Cicer. pro Seſt. Interceſſit Ligus iſte neſcio quis, additamentum inimicorum meorum, [illegible], hoc eſt, [illegible]. In vita Thucydid. pro amœna digreſſione ponitur, [illegible].

Παρ' ἐνιαυτὸν, τὸ παρ' ἔτος, alternis annis. vnde

Παρενιαυτοφόρα, quæ alternis fructum ferunt, hoc eſt, non [illegible]. [illegible], arbores alternis annis fructum ferentes, Theophr. l.1. c.24. de cauſ. plant.

Παρέννεπε, dixit admonendo. Apol. Rhod.

Παρενοχλέω, ήσω, ήσας, obturbo Terent. interpello. [illegible], obturbo tibi, addo tibi moleſtiam, Actorum Apoſtolorū 15. [illegible], Lupercos impedit, Plutarchus in Romul. [illegible], obſtrepere, obturbare. & [illegible] per ū, obſtrepi paſſiuè, Cic. vide Bud. in epiſt.

Παρενόχλησις, ἡ, inteturbatio Plauto.

Παρενοχλοῦμαι, controuerſiam patior, in Pand. Gr. &

Παρενοχλούμενος, ὁ, ἡ, moleſtia affectus.

Παρενσαλεύω, εύσω, ευκα, concutio. Actiu. Ariſtophan. in Pluto pro tripudio, [illegible], ſic pedibus tripudians.

Παρένταξις, ἡ, vide ἔνταξις in Append. Lexici de vocab. milit. vide etiam Πρόταξις & Παρεμβολὴ ibidem.

Παρεντίθημι, inſero, interiicio, ἐντίθημι, Actiu. Et [illegible]. Demoſth. [illegible].

Παρεντρώγω, in os ingero, deuoro, deglutio apud Athe. l.14. [illegible].

Παρὲξ, extra, præter, ſecundum, poſt, [illegible]. Genitiuo. Aratus, [illegible]. Commentar. [illegible]. Iliad. [illegible], id eſt, [illegible]. Iungitur etiam Accuſatiu. Iliad. [illegible], id eſt, [illegible], longè extra mare. Et Odyſſ. [illegible], id eſt, [illegible]. Scribitur autem nunc, παρὲξ, nunc παρ' ἐξ. Aliquando pro ἀπό. Apollon [illegible]

ρὲξ

μὲ ἐξ ἑαυτῆς, mittit ex ſe, παρ᾽ ἑαυτῆς. Idem libro ſecundo, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο κύματα κ. φέρε, id eſt, παρ᾽ ὀλίγον ἐκ τοῦ θανάτου, parum longè à morte fluctus ferebant. Heſiodus in ſcuto Hercul. ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον, &c. id eſt, ἄγαγε τὸ δίφρον ἐκτός. vbi interpr. τὸ παρὲξ καὶ τὸ παρὲκ διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ παρὲξ σημαίνει τὸ ἐκτὸς καὶ ... ...

Παρεξάγω, exercitum educo in hoſtes, apud Demoſthenem in epiſtol. Philipp. ἀντιπαρεξάγοντες, contrà educentes exercitum. παρεξάγειν εἰς τὸ πρόσω, Bud. in epiſt. poſt. prodire in vlteriorem regionem ſeu vlterius.

Παρεξαμείβω, præteruehor, Apol. Rhod.

Παρεξαυλίω, idem quod ἐξαυλίω, παρεξηυλημένος extritam fiſtulæ lingulam habens.

Παρέξειμι, præcurro, prætereo.

Παρεξέρχομαι, diſcedere à propoſito dicendo, præter veritatem loqui.

Παρεξειρεσία, ας, ἡ, pars nauis inter puppim & remiges, quæ remigij vſui non ſeruit. παρεξειρεσία δέ τὸ ... Thucydid. Interp. ... idem interp. ἐς τὴν παρεξειρεσίαν, Thucydid in remigium collabitur tamen vertit Valla. τὰς παρεξειρεσίας ..., habentes laceratas remigiorum frontes, Thucyd. l. 7.

Παρεξελαύνω, in Epig. equum preteragere Horat.

Παρεξελήλυθε, prǽteriit.

Παρεξέρχομαι, prætergredi, ... Homer. παρεξελθεῖν, ... Herodot. ſilentio languétem prǽterire.

Παρεξεσιωπᾶτο, temerè effutiens.

Παρεξιζόμενος, diſtentus es, in Epig.

Παρεξετάζω, μ. άσω, & αζω, comparo, contendo, idem quod ἀντεξετάζω. Chryſoſto. παρεξετάζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ, illius iuſtitiam cum Dei bonitate conferre.

Παρεξευρίσκω, obiter inuenio.

Παρεξήγησις, praua interpretatio, obliqua interpretatio, Naz.

Παρεξηγοῦμαι, praué interpretor, παρεξηγημένος ... ementiens veritatis interpretationem, Greg.

Παρεξῆλθε, preteriit.

Παρεξίημι, & παριέμαι, quod eſt prætermitto, ſeu dimitto, prætereo facio. ... Herodot.

Παρεξῆς, deincepſ, i. eſt, ſine intermiſſione. Pauſan. in ſecundo Eliac. ... &c.

Παρεξηυλημένος, ὁ, euanidus, extritus, & quaſi exibiatus. ſumptū à tibiarum linguis, quæ quum detractæ fuerint, fruſtrà iam tibiam inflet. ... vide in παρεξαυλέω.

Παρεξίσταμαι, idem valet quod ἐξίσταμαι, corrumpo, immuto, degenerare facio, ſed cum augmento ſignificationis. Plutarch. 7. in Sympoſ. ...

Παρεξιών, preteriens, obequitans, prætergreſſus. Accuſatiu. Plutarch. in Camillo, τὰς πλησίον πόλεις παρεξιόντες ... propinquis vrbibus tranſmiſſis, Romam ſe ire clamabant. Item vitans, detrectans, non agnoſcens: vt ἐπεξιών.

Παρεξωθέω, μ. ήσω, per errorem extrudo, vi expello, Ariſt. de mundo, ... i. ſpiritus qui aberrans ſe in cęcos meatus inſinuauit.

Παρέοικα, aliqua ex parte ſimilis eſt, item aliquatenus conſentaneum & conueniens eſt.

Παρεοικώς, ...

Παρεόν, vide Παρεῖναι.

Παρέπαινος, vt ἐπίψογος, verba ſunt Rhetoricorum Platoni in Phædro.

Παρέπειθε, &

Παρέπεισε, perſuaſit, diſſuaſit, apud Hom. Il. ά.

Παρεπιγραφή, deſcriptio: pars eſt Comœdiæ, vel potius actio quędam tabulæ ſeruiens. vide Comm. Ariſtoph. in dictione ..., & in dictione ...

Παρεπιδείκνυμαι, oſtendo. ſpecimen mei prębeo, oſtentabundè in medium prodeo, plauſum à circunfuſa turba capto, ...

Παρεπιδημέω, peregrè eò, aduenio, hoſpes ſum, Plutar.

Παρεπιδημία, peregrinatio Plat. in Axioch. παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος.

Παρεπίδημος, ὁ, ἡ, πάροικος, id eſt, incola, qui quidem aduena eſt & domicilium habet in alieno, minuſque patet quam aduena, vel peregrinus: nam aduena, id eſt, ... Feſto, vt viator eſt, non vt habitator proprié. In epiſtol. 1. Petri capite primo, παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου. Interp. tamen aduenis vertit. Nã & dixit, ὡς ξένοι ... Nazanzenus in Orat. Idem Apoſtolus capite ſecundo, dixit ... interpr. hic, aduenas & peregrinos conuertit.

Παρεπιπνέω, à latere ſeu leuiter ſpirare. Apol. 2. ...

Παρεπισκοπεῖν, ſeorſum penſitare, conſyderare, æſtimare. Plutarc. ...

Παρεπιστροφή, conuerſio in latus, vt crebrò luminis reſpicientis, Plutarch. &

Παρεπιστροφαί, verſiones quæ viciſſim fiunt ab vno ad alterum.

Παρεπιστρέφομαι, identidem conuertor, reſpecto, Laer.

Παρεπιστρέφω, leniter flector, Strabo l. vlt. circa princip. ...

Παρεπιψαύω, attingo, ſtringo, vt ..., vt ...

Παρεπλάγξε τὸ λόγον, abduxit ab oratione.

Παρεπλάγχθην γνώμης ἀγαθῆς, Euripid. à bona mente acta ſum tranſuerſè.

Παρέπομαι, μ. ἕψομαι, conſequor, comitor, aſſequor, accido. Depon. Datiuo Alex. Aphrod. libro primo Problemat. ... i. ſæpe fit vt qui vrinã reddunt, ventris flatum extrudant.

Παρέπτην, deuolaui, aduolaui.

Παρεργάται λόγων, artifex orationum, Eurip.

Παρεργράφεται, ... quum operibus perfectis aliquid appingitur aut additur.

Πάρεργον, ου, τό, operis appendix, operis acceſſio, quod alicui rei præter propoſitum additur: vt ſi pictor Iunonem pingens, ornandæ tabellæ gratia, arbuſculas & auriculas, aut aliquid huiuſmodi addiderit. Lucianus, ... πάρεργον ὀλυμπίων, id eſt, præter propoſitum olympiorum, id eſt, corollarium & tanquam auctarium quoddam. Quidam πάρεργον interpretantur id quod aſſertur in oratione alterius rei cauſa, & quod attingendum fuit. Hermogen. ... Cicer. de vniuerſitate in ſermonem alium differendum eſt, ne in eo quid attingendum fuit, quàm in eo cuius cauſa id attigimus longior ponatur oratio. Quoniam verò πάρεργα operis minore cura fiunt, quàm ipſum opus, fit vt πάρεργον etiam pro eo quod negligenter fit & oſcitanter ponatur. ἐν ὁδοῦ πάρεργον, in vitæ tranſcurſu, id eſt, obiter. Lucianus. Themiſtius in 3. Phyſ. ... Cicero ad Attic. Nam ἐν ὁδοῦ πάρεργον volo te hoc ſcire. ... &c. hanc nihil ad rationem itineris pertinentem, Plut. in Theſeo. vide ἐν ὁδοῦ πάρεργον in Chilia. Eraſm. πάρεργον ..., exitii cauſa fortuita & temeraria, Baſil. in epiſtol. πάρεργον τοῦ γάμου, præter nuptiarum propoſitum, Lucian. πάρεργον γίνομαι, prætereor. ..., in illo exercendo nihil ſucceſſiui temporis relinquitur, Thucydid. ..., Plato ſecundo de Republic. perfunctoriè vti, relaxandi animi gratia, Ficinus. πάρεργον ἔχειν, Plato in Leg. ..., qui munus de corpore curat. Cebes Theban. ..., in aliis ſtudium præcipuum non ponere. πάρεργον ἔργου ποιεῖσθαι, dicebantur teſte Galen. qui in eo quod obiter attingendum fuit, plus operæ ponunt, quã in eo cuius cauſa attigerant. ..., Iſocrat. Athenæus, ... Quo ſignificatur cura præpoſtera. Strabo de Protogene, ... ἐν παρέργῳ, ſucceſſiuo tempore, ſegniter, id eſt, ἀμελῶς, Thucydid. ἐν παρέργῳ καὶ ἀμελῶς, id eſt, ἐκ παρέργου, obiter, Plutarch. in Numa. ἐν παρέργῳ ταύτης στρατείας ..., vrbem cepit obiter & præter huius expeditionis inſtitutum. Et ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, neglectui habere. Polybius, ἐν ... παρέργῳ τίθεσθαι τὰς ὑμετέρας διαλύσεις, non contemnunt veſtra fœdera. ... non leui quadam opera contentum, Plato in Leg. Et ἐκ παρέργου μέρους, pro oſcitanter, remiſſè. Idem 2. de Repub. ... operi inſtare non horis ſucceſſiuis ... quæ non pertinent ad ſuſceptam inſtitutionem, res ſuperuacaneæ. Plato in epiſtol. ἵνα μὴ πάρεργα ὡς ἔργα ... ne quæ acceſſoria ſunt, præcipuis anteferantur, ne operum diuerticula tanquam ipſa opera dici à me contingat. πάρεργα ..., preludia quædam erant ad grauiora certamina, Plut. in Rom.

Πάρεργον per ſe aduerbialiter dicitur, id eſt, παρέργως, perfunctoriè, obiter, non plena opera. Pauſan. in Corinth. ... πάρεργον ..., i. non oſcitanter & negligenter legit.

Πάρεργος, ὁ, ἡ, extra propoſitum. Plat. in Tim. μὴ ὁ λόγος πάρεργος ὢν πλέον ... ne in eo quod attingendũ fuit, quàm in eo cuius cauſa id attingimus, maior ponatur o-

ratio, Cicero. παράργιον τὴν σωμάτων αὔξησιν, mirabile corporis incrementum, Plutarch. in Lycurg. ſic Lapus, & ſenſus aſtipulatur. ὁ ἐν παρέργῳ ἐργοθηρίας, ſuperuacanei operis aucupiũ, Gaza de Senect. πάρεργοι ἀνάλωμα, ſumptus præter deſtinatam impenſæ rationem, τὸ ἀφωρισμένον.

Παρέργως, frigidè, perfunctoriè, otioſè, ἐκ θύμως, ἀργῶς Heſych. παρέργως ἔχειν, frigidè aliquid agere, & languidè exequi. Dinarch. contra Philocl. δεῖ μὴ παρέργως ἔχειν περὶ τὰς ὑπὸ τῆς βουλῆς γεγραμμένας ἀποφάσεις. ὁ παρέργως, non ab re. μὴ παρέργως, ἀλλὰ προθύμως, Naz. in Orat.

Παρερμηνεία, mala interpretatio, peruerſa interpretatio, cauillatio, Bud. in epiſt. poſter.

Παρερμηνεύω, τὸ παρεξηγοῦμαι, perperàm & malè interpretor. ſic poni videtur in Pand. Græcis.

Παρερπύζω, irrepo, ἡ ἥκω εἰσέρχομαι. παρηρπύσασα, ἡ ἥκω εἰσελθοῦσα.

Παρερρύηκε, effluxiſſe.

Παρερρωγὼς, ότος, ὁ, fractum.

Παρέρχομαι, μ. ἐλεύσομαι, prætereo, tranſeo. Actorum capite 27. διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, quia ieiunij (id eſt, expiationis feſti) tempus iam exactum. Item, proficiſcor, abeo, trãſmitto, iter facio. παρελθεῖν εἰς ... Demoſthen. παρέρχεσθαι εἰς τάξιν. Παρέρχομαι, In Euangel. Matth. pro pereo, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, cælum & terra tranſibunt. vbi tamé Eraſm. præteribunt exponit. Παρέρχομαι, appeto, inuado, hoſtiliter ingredior. Παρέρχομαι, τὸ φανερὸν ... palam omnibus in medium prodeo. Athen. 12. ... Iactare id Latinis eſt. Cicer. de Finib. In quo conſueuit iactare veſtra ſe oratio. Idem, in quo maximè philoſophorum exultat oratio. Παρέρχομαι, τὸ νικῶ, vinco, vt παρέλθω, ſupero. παρέρχομαι λόγοις τοὺς ἄλλους, præſto eloquentia cæteris, Liban. in epiſt. παρελθόντα τὴν χάριν τῇ μεγαλοψυχίᾳ. Παρέρχομαι, aduento, aduenio de eo qui ſtatim venit, Thucydid. interp. procedo prætergredior, peruenio. ὑπέρβαλλω, obiter ingredior, παρέρχεται ὁ πολίτης, ὁ ἔρχεται ὁ ξένος, interpr. Thucydid. παρελθεῖν, prætergreſſum eſſe, Nazanzen. in Orat. cum Accuſatiuo. vide Παρελθεῖν, & Παρελθών, prodiens. Demoſthen. ... οὐδεὶς ... ἀρχὴν ... αἴτιος.

Πάρες, remitte, dimitte, permitte, Dati. & Accuſ. πόσει πάρες χόλον, marito deſine iraſci.

Πάρεσις, εως, ἡ ἄφεσις, remiſſio, relaxatio, idémque quod παράλυσις, vt dictum. Trallianus, παρέσεως ... Chryſoſtom. ... Heſych. ἄφεσις, συγχώρησις. Πάρεσις τῶν ἁμαρτημάτων, remiſſio peccatorum, Paul. ad Rom. c. 3.

Παρέσθιε, adrodo, Ariſtoph. παρεσθίεται, ἀφαιρεῖται ...

Παρεσκευάδατο, ſe apparabant, inſtructi erant, Herodot.

Παρέσομαι, adero. Homerus Iliad. α. ... πάντα παρέσσεται, id eſt, δοθήσεται, dabuntur. παρεσόμενος, inſtans, adfuturus. παρεσόμενος πόλεμος, impendens bellum, Herodot. παρέσεσθαι, preſto futurum eſſe.

Παρέσπονται, inſerui.

Πάρεσται, aderit. παρέσται τοῖς πράγμασι, Demoſt. aderit rebus. παρέσται ὑμῖν, vobis præſtabitur.

Παρέστατε, adſtate. παρέστατε πέλας, Soph. in Aiace, aſtate propius: à verbo παρίσταμαι, in medio Præterito παρέστακα.

Παρέστε, adeſtis, venitis.

Παρεστάναι, aſſiſtentia. Datiu.

Παρέστη, adſtitit. παρέστη μοι, in mentem mihi venit, Budæus in epiſtolis prioribus, παρέστη θάρρος αὐτοῖς, audaciores facti ſunt, Plutarch. in Fabio. παρέστησαν, aſtiterunt. παρέστησαν αὐτὸν, circũſteterunt eum, ca. 9. Act. Apoſt. Item παρέστησαν, in deditionem venerunt.

Παρέστηκε, adſtat. παρέστηκέ μοι, mihi in mentem venit, cogito. παρεστηκὸς ἦν, quod tunc facilius fuit, Thucyd.

Παρεστηκὼς, adſtans, Demoſt.

Πάρεστι, licet, datur, conſtat. cum Infinitiu. Ariſtophan. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demoſthen. ... ὅτι βέλτιστα ... faculitas erat ſeu conſtabat. πάρεστι χαίρειν, vt licet, in promptu eſt. πάρεστι ..., ſeu ..., i. cauſa eſt vt gemam, Eurip.

Παρέστιος κάσις, frater domeſticus, idem. i. ἐφέστιος, interp. Schol. in Electra.

Παρεστὼς, qui præſto eſt, Plato de Leg. & Homer. παρεστῶτες, qui adſtabant.

Παρέσχεθεν, prębuerunt, Apol. Rhòd.

Παρέσχηκας, feciſti, Xen. in OEcon.

Παρέσχηκα, feci, præbui, Plat. in epiſt.

Παρετάθη, extenſus eſt.

Παρετέως, finite, in Epig.

Παρετέον, dimittendum, tacendum, præterire oportet.

Παρετέος, relinquendus trãſmittendus, Budæus in epiſt. poſter.

Παρετὸς, ὁ, remiſſus, laxatus. Item παρειμένος, hoc eſt, neruorum relaxationi ſeu reſolutioni obnoxius.

Παρέτραγε, comedit, Ariſtoph.

Παρετυμολογεῖν ..., apud Athenæum eſt ad etymolog. nominum alludere.

Παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, apud Polyb.

Παρευδιάστας ... ſic interpretari videtur Athen 125. vt Throchilus in litore.

Παρευδοκιμέω, ſupero alium gloria, obſcuro, commendabiliorem me præbeo. Ariſtoph. in Equitib. ... τὴν ... ἔργον ... ταῖς ἐπινοίαις, id eſt, rei notitias omnem artis præſtantiam commentatione ſua vincit. Item, ... ſic ... παρευδοκιμεῖται ἡ φιλοσοφία ... vincitur & claritate ſuperatur.

Παρευδαιμονέω, μήσω, & εω, ſupero in felicitate. Actiu. Accuſ. τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευδαιμονεῖσθαι ... &c. Chryſoſt. ... ab inferioribus in ſucceſſu vinci, &c. Dicitur vt παρευδοκιμεῖ. Baſilius de ieiunio, ... prę voluptate ſpectam & contemptam, quæ inferiore loco ſit & numero apud te quàm voluptas edendi.

Παρευθύνω, eſt a recta via depello, ... Soph. in Aiace, ... pro ..., metaphora ab iis qui non ſinunt aliquos viam ſuam carpere, ſed eos ... teſte ſchol.

Παρευθὺ, ſtatim, Æſopus.

Παρευκαιρέω, negligo, facilè tranſmitto, contemno. vnde ... Heſych. ...

Παρευνάζω, iuxta me ſopio, vnde in paſſiu. παρευνάζομαι, iuxta ſeu à latere alicui cubo. Ody. ... γυναιξὶ παρευνάζεσθαι ...

Παρεύρεσις, εως, ἡ, excogitata cauillatio qua pactum eluditur, adinuentio, commentum.

Παρεύρημα, τὸ, idem.

Παρεύρεσις, commentum, inuentum, Pauſan.

Παρευρίσκω, Hermog.

Παρευτρεπίζω, apparo, Eurip.

Παρεφάπτομαι, τὸ ἐφάπτομαι. leuiter attingo, ſtringo hoc eſt, ... Plutar. ...

Παρεφεδρεύω, ſum in ſtatione ad te protegendum. Polybius, ... quod ipſe paulò poſt ... vocat.

Παρέχομαι, præbeo, idem quod παρέχω. Odyſſ. ξ, ... id eſt, παρέχει. Plato primo de Republica, ... nobis affert vtilitatem. Idem in Apologia, ... παρέξομαι ..., de his magna vobis afferam argumenta. Idem ſecundo de Republica, ... παρέχεται, aceruum librorum in medium aſſerunt, id eſt, citant. Ibidem, τὴν μελέτην παρέχεσθαι dicit, pro exercere. παρέχομαι ... Xenophon libro tertio Pædiæ, præfero diſciplinam hoſtili terrori παρέχομαι τροφὴν, ſuppedito cibum, Plato de Legib. vide Προπαρέχομαι ibidem. παρέχομαι τὴν προθυμίαν, animi præſtantiam exhibeo, Demoſthen. παρέχομαι ἵππον, habeo equum, Herodotus. παρέχομαι τὴν πόλιν, habeo vrbem, idem. παρέχομαι ὄψιν, videor. Παρέχομαι, ſpeciem exhibeo & præfero. Pauſanias in Bœoticis, ... παρέχεται ... Idem in Phocicis, ... παρέχεται ... χαλκοῦ. Alibi ... παρέχεσθαι dixit. Παρέχομαι cum Infin itiu. Thucyd. παρέχομαι ..., me abducturum polliceor, id eſt, ..., vt interpr. Græc. παρέχεσθαι, cauſificari, παρέχεσθαι ..., laudare & proferre eius nomen, à quo poſſeſſionis cauſam habemus & mãcipio accepimus. Iſæus, ... παρέχεσθαι ..., laudare leges authoritatem dici poteſt. Quintilian. allegare appellat, hoc eſt, citare, Cicer. proferre legem. παρέχομαι τὸ δίκαιον, æquitatem allego, Thucyd. παρέχομαι ..., in medium affero, &c. Æſchin. & Demoſthen. παρέχεσθαι μάρτυρας, teſtem producere, idem Demoſthen. παρέχεσθαι τὰς ἀρετὰς, &c. facinora præclara edere, idem. παρέχεσθαι ... virum probum ſe præſtare, idem. παρεχόμενοι τὰ ὅπλα, qui arma ferre poſſunt, Thucyd. παρεχόμενοι ἡγεμόνα, ducem habentes. ... Actiu. Bud. in epiſt. poſt.

Παρέχω, μ. ἕξω, π. ... præbeo, ſuggero, conſtituo, pa: o, attentum me præbeo. dedo me, ... Plato de Legib. παρέχει ... &c. Cum Subiunct. Thucydid. ſuſpicionem affero. παρέχω ..., nomen rei accommodo, Demoſthen. ... idem Demoſthen. παρέχω σοι δέος, de me tibi metum iniicio, Plutarch. in Themiſt. παρέχει τὴν ... civibus votum iucundum efficit, Plutarch. in Rom. γέλωτα ... παρέχει, mihi certè riſum excitant, Lucian. ... Iſocrates. παρέχει ἀφροδισίοις ... Veneri prorſus ſeruire, Plato in Legib. παρέχειν ..., idem quod παρέχεσθαι. Παρέχειν ἡσυχίαν, pręſtare ſilentium

Ouid.Actorum,capite 22. μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν,magis præſtiterunt ſilentium. σῶον παρέχειν, prębere,præſtaréque incolume,Xenoph. παρέχει βιάζεσθαι,idem. Παρέχειν πίστιν,fidem facere,Cicer. fidem afferre,Plin.Actorum capite 17. πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, id eſt, omnibus fide facta. παρέχειν μάρτυρας,Hermogen. παρέχειν κακὰ τοῖς ἄλλοις, Iſocrates, mala aliis inferre,id eſt faceſſere. παρέχειν ἔργον, Plato in Timæo,moleſtiam exhibere, negotium faceſſere, id eſt, πράγματα παρέχειν, vt dicebat Epicurus, τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει,id eſt, Quod beatum & immortale eſt, id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium,Cicero 1.de Nat. παρέχειν ἔργα, Xenoph. παρέχειν πράγματα.vide Πρᾶγμα. παρέχειν τὰ δέοντα,Ariſtophan. exhibere quæ ſunt præſtanda. παρέχειν ἀσφάλειαν,Iſocrat.in epiſtol.præſtare ſecuritatem, in epiſtol. Cat.ad Cic. κόπους παρέχειν, Apoſtolus ad Galatas capite vltim. negotium faceſſere,moleſtiam exhibere. vide κόπος. παρέχειν φιλέοντα, Homerus Odyſſ.ε, pro amicè accipere & liberaliter Actorum capite vltim. παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν, nobis non vulgarem humanitatem exhibebant. παρέχειν δίκην τῆς δυσσεβείας, Alexand.Aphrod. ſceleris do pœnas. παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας, excitare ardentes & mirabiles amores, Cicer.& Plat. ὁρᾶν παρέχω, oſtendo,Plutarch.in Rom. παρέχω ἐμαυτὸν, Ariſtophan. παρέχει σφι μηδίζειν, ſibi facultatem eſſe cum Medis ſentiendi,Herodot. παρέχει, pro facile eſt, promptum eſt.Lucian. ... παρέχει. παρέχει μοι ..., adeſt mihi facultas explicandi. παρέχει μοι ὑμέων ἄρχειν, in meo arbitrio ſitum eſt vobis dominari,Herodot. παρέχει ταῦτα ποιέειν,idem Herodot. hęc facere licet. Ita loquitur Thucydid. ſæpe & Ariſtid. παρέχει κάλλιστον ὑμῖν ἔργον ἐξεργάσασθαι,vobis occaſio offertur exequendi rem pręclariſſimam,Herodot.

Παρέω,præſens fuero,Herodot.

Παρεών,pro παρών,præſens, impendens.Homer. παρεὼν ὁ πόλεμος, qui cladi adeſt, Herodot. παρεὼν ἐπιζεῖν χῶρος κάλλιον, locus qui adeſt pulchrior ad vrbem condendam. παρεοῦσα αἰτίη, culpa contracta. ἐς τὸ παρεὸν, in præſens. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει, bene nobiſcum in præſens tempus agitur,Herodotus. ἐς τὸ παρεὸν ἄγειν ἡσυχίην, in præſens agere quietem. Et παρεὸν abſolutè pro παρὸν καὶ παρεόντος. παρεὸν δὲ Ἀσίης ἄρχειν, ἄλλο τι αἱρήσεσθε; ergo quum offeratur occaſio potiundæ Aſiæ,aliud quippiam optabitis?Herodot. παρεὸν δὲ αὐτὸν αὐτὸν ἑλεῖν, quum facile poſſet ipſe capere,idem. παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι ἐκείνους, quum ipſi haberent facultatem illos interimendi,idem. παρεὸν καταλῦσαι, οὐκ ἐθέλησε, quum interuertere poſſet, noluit, idem. παρεὸν δέ οἱ ἅπαντα ποιέειν, quum omnia faciendi ius haberet,idem Herod.

Παρεωρᾶσθαι,negligi,καταφρονεῖσθαι,Demoſt.

Παρεωραμένος,contemptus,omiſſus,deſpectus.

Παρεῶσθαι,reieciſſe,Chryſoſt. ἀπεῶσθαι.

Παρεωσμένος,proiectus,repudiatus,Lucian.

Παρεά,idem quod παρειά,Etym.

Παρῆβα χορεύματα,in Epig.ſenilia tripudia.

Παρηβάω,ῶ,ήσω,ηκα,pubertatem tranſeo, vigorem exuo,ſeneſco,παρακμάζω.Neutr.abſol. παρήβησε,ſenuit. παρηβήκατε,ætate proceſſiſtis,Thucyd. παρηβηκὼς,ætatem tranſgreſſus puberem,i.prouectæ ætatis.

Παρῆγε,παρ.β.ἀ παράγω. παρῆγεν εἴσω,introduxit.

Παρηγμένον,τὸ,deriuatum.Figura eſt(inquit Rufin.) quum ex ſupradicto verbo aliud deriuatur,vt Voce vocat Hecaten, Iter iter.ſic vltro ipſe grauis grauitérque ad terram pondere vaſto concidit.Latinè deriuatio dicitur.Iul.Firmian.

Παρηγορέομαι,ſuadeo. παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος,ſolicitauit ad deficiendum à rege,Herodot.

Παρηγορέω,ῶ,ήσω,ηκα, conſolor,mitigo,lenio,παρακαλῶ, παραμυθοῦμαι,Actiu.Accuſatiu. χωλότητα τιμαῖς παρηγορεῖ, claudi tatem honoribus compenſat & ſolatur,Plutarch. in Public. Aliquando παρηγορῶ,exhortor.Apollonius ſecundo Argonaut. παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν.Idem, τί δή με ... παρηγορέεις,i.παραμυθούμενος λέγεις;

Παρηγόρημα,ατος,τὸ,adhortatio.Item conſolatio,vel hortamentū, ſolamen.

Παρηγορία,ας,ἡ,conſolatio,παραμυθία, παράκλησις,παρηγορητικὸς,ευμβολή.

Παρηγορικὸς,οῦ,ὁ,conſolatorius,conſolandi vel leniendi vim habens.Galen. ὁ χυμὸς ... παρηγορικώτατος,id eſt(inquit Budæus) quæ maximè ægrotum ſoletur, & morbi tædium leniat.

Παρήγορος,ου,ὁ καὶ ἡ,conſolator. παρήγοροι μῦθοι,conſolatorij ſermones.Apollonius libro primo Argon. ... παρήγορα. ἡ παρήγορος,Sophocl. παραμυθούμεναι,conſolatrices παρήγορα ...,in Epig.

Παρηδύνειν,apud Athen.pro condire.

Παρηερέθομαι,attollor,ſuſpendor,Il.ω.

Παρῄει,accedebat.Item ſuperauit,Xenoph. μέσον ... à Prę-terito medio.

Παρηέρθη,ſuſpenſum eſt:ab ἀείρω,ἀερῶ,ἤερκα,ἤερμαι,ἠέρθην καὶ παρηέρθην,Suid.

Παρηθεῖν,tranſcolare. & παρηθημένον,tranſcolatum,Galen.

Παρήιε,μέσ. ἀ πάρειμι.affuit,præteriit,Herodot.

Παρήϊξε,cominus inſiluit.Il.ε, παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,i. παρῆλθεν ἐφορμῶν. vide Παραΐσσω.

Παρήϊον,ου,τὸ, ornamentum ad maxillas equorum, παραγναθίδιον, τὸ ὑπὸ χαλινοῖς κεχαλινωμένον:& ipſa maxilla.Apol.2.Arg. ... παρῆϊα λευκά, in Epigram. de Venere.

Παρηΐς,ίδος,ἡ,maxilla,gena,id eſt,παρειά,mala,σιαγών,Interp.Homer.Apollon.2.Argonauti. αἰδόμενοι παρηΐδας ... Proore,Eurip.

Παρῆκα, prætermiſi,omiſi.Indefinit.α.ἀ παρίημι. παρῆκε, permiſit, dimiſit. τὴν ἀρχὴν Εὐρυβιάδῃ παρῆκε,imperium Eurybiadi tradidit,Plutarch.in Themiſtocl.id eſt,& reliquit,& permiſit vt Eurybiades imperium haberet. ἀποδείξας ἱππάρχην αὐτὸν, παρῆκεν ἐπικυρῶσαι τὸν νόμον, eligens eum magiſtrum equitum permiſit legem ſancire,idem in Camillo. τὸ δύνασθαι μᾶλλον ἑαυτοῦ ἑτέρους παρῆκε, alios ſe plus poſſe vltrò paſſus eſt, idem Plut. in Galba. παρήκαμεν, dimiſimus,permiſimus. παρήκατε,Demoſthe. dimiſiſtis,neglexiſtis. παρῆκαν τὰς ἀσπίδας,ſcuta ponebāt, i.deponebant,Thucyd.

Παρηκμακὼς,qui tempus legitimum ſuperauit. παρηκμακότες, ætate prouecti.

Παρήκοος,ου,ἀπειθὴς ὁ παρακούων.

Παρηκόντως,ὡς ταῦτα παρῆκεν,& in malam partem.

Παρήκω,ει,ξω,ηχα,pertranſeo,prætereo,peruenio,porrigor,παρατείνομαι,pertingo.Ariſtid. ἄχρι θαλάσσης παρήκοντες, id eſt,pertingentes & protenti. παρῆκε τὸ στρατόπεδον, exporrexit caſtra, Herodot.vnde ἀντιπαρήκω, me contrà infero,ex aduerſo porrigor. Παρήκω, deſino. Xenoph.de canib. πλευρὰς δὲ μὴ βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας,deſinentes & porrectas.Sophoc.in Aiace, ἔξω παρήκειν dicit,id eſt,foras prodire,pro ἐξιέναι. Παρήκω, συγχωρῶ,ſino, Permitto.Plut.in Cicer. καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσι, quatenus leges ſinunt: quatenus per iura liceret. παρῆκαν σφέας, eos ingredi permiſerunt, Herodotus. κατὰ τὸ παρῆκον,id eſt, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ ἀνάλογον παρέχον,Thucydid. καὶ ταῦτα ἀπὸ τοῦ παρήκοντος,Ariſtid. Vel potius hæc ſcribenda per ει,ἀπὸ τοῦ παρείκω,de quo verbo ſuprà.

Παρῆλθον,ἀόρ.β.ἀ παρέρχομαι,proceſſi,euaſi,Thucyd. παρῆλθεν εἰς μέσον,prodiit in medium,Plut.in Solone. εἴσω πυλῶν παρῆλθε,Pylas eſt ingreſſus, Æſchin. παρῆλθε μέχρι ξιφουλκίας, eò peruentum vt gladios ſtrinxerint, Plut. τοσοῦτον εὐτυχίᾳ Σύλλας παρῆλθεν,ὅσον,&c.tanto Syllæ felicitate præſtitit, quanto, &c. Idem in Publ. παρῆλθε item præteriit. παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν,Demoſthen.hoc prætermiſi, me id dicere fugit. παρῆλθον,acceſſerunt,Thucyd. παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν,in aulam ingreſſi ſunt.

Παρηλικία,ας,ἡ,decrepita ætas Cicer. alij præcipitē ſeu vergentē ætatem,ſeneſcentem & ętatem aut deflorēſcentem.

Παρ' ἡλικίαν,præter decorum ætatis,apud Plut. μᾶλλον ... τῷ γέροντι τὸ τρυφᾶν, ἢ τὸ ἄρχειν ἐστί. παρ' ἡλικίαν:ſic & παρ' ὥραν,præter tempus anni,apud eundem.

Παρῆλιξ,ικος,ὁ,qui præcipiti ſeu vergente ætate eſt qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit,vetulus Plut.

Παρήλιος,Sol geminatus,Gaza.gemini Soles,Ariſto.in Probl. διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται. Et Hiſtorici,Soles παρηλίους appellauerunt, quum binos ternóſve apparuiſſe tradunt. Nonnulli παρήλιον vocauerunt, ipſam nubem rotundam & ſplendidam,ac Soli ſimilem. τὰ παρήλια,nubes Soli ſimiles tum colore,tum orbiculari figura,apud Aratum Theon. Dicitur &

Παρήλιον,genus virgarum Aſtrologis & Senecæ,l.1.quæſt.nat.ca. 11.quum radij per anguſta foramina nubium tenues,intenti, diſtantéſque inter ſe diriguntur. Ibid. παρήλια,dicit eſſe imagines Solis in nube ſpiſſa & vicina in modum ſpeculi.

Παρήλιτον,offendi,ἥμαρτον.Accuſ.Apol.2.Arg. ... παρήλιτον ἀφραδίῃσι,i.ὑβρίσαμεν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἡμάρτομεν,à verbo παραλιτάνω.

Παρήλλαξε,repetiit,reciprocauit.vide Παραλλάττω.

Παρηλλαγμένος,idem ſignificat quod ἐξηλλαγμένος,peregrinus,inuſitatus,inauditus.

Παρήμαι, παρακάθημαι,aſſideo.Od.ξ, ...

Παρ' ἧμαρ,i.ἐπὶ ἧμαρ,Soph.

Παρημελημένως,neglectim,contemptim.

Παρημελοῦντο,contemptui erant.Plut.in Theſ.

Παρ' ἡμέραν,ſingulis diebus,Gaza apud Ariſt.l.6.Animal.Ruel.alternis diebus:Barbar.in ſingulos dies:Marcel.in dies,l.3.Dioſcor.154. ἡ παρ' ἡμέραν χρεία,Demoſt.vide Παρά.

Παρημερεύω,iuxta aliquid toto die immoror,per diem ago,Euripides.

Παρήμερον,τὸ,παρὰ μίαν ἡμέραν Polluci.

Παρῆμην,aderam,Hermog.

Παραμεσονὶς, cura, θεραπεία. Heſych. videtur tamen potius ſignificare ἀμέλεια, vt μεθημοσύνη, à παρίημι, quod eſt tranſmitto, dimitto.

Παρῆν, aduenit, interfuit. παρῆν ἐς Σάρδις, Sardis venit, id eſt, tranſmiſit in.

Παρῆν, licebat, cum Infin. παρῆν τούτῳ περαιοῦσθαι διὰ θαλάσσης, huic mare patebat, Plut. in Romul. παρῆν τοῖσι Ἕλλησι φονεύειν, magno ſtudio Græci trucidabant, Herodot. παρῆν σφι χρᾶσθαι, in promptu erat eis vti.

Παρήνεσα, pro παρῄνεσα, Eurip.

Παρηνώχλησάς με, me inquietaſti, c. 27. l. 1. Reg. à παρενοχλέω.

Παρήορος, equus ad iugum deuinctus, qui & παρήορος inquit Camerar. παρήορος (inquit Euſtath.) ex παρηωρεῖν ſignificante παραζεύγνυσθαι dicitur ὁ παραζευγνύμενος, ὅς γε ὁ ἔξω ἐστὶ τῆς ζεύξεως ὁ ζυγίου. addit appellatū fuiſſe poſtea παρηορίας & σειραφόρους. Idem tradit hoſce equos παρηόρους dictos non ſtrictè & firmiter currui alligari ſolitos, ſicut ζυγίους, ſed ἀφέτως παρηωρημένους ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ hinc παρηορία, habena ſeu lorū equi qui παρήορος appellatur Suid. autē παρηορίαι exponit τὰ ἔξω τῶν ζυγοδεσμῶν. παρήορος, item prominens vbique vt exponitur à Camerario in hoc loco Iliad. π, ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἐλείπετο παρήορος ἐν κονίῃσιν. ab Euſt. autem παρήορος in hoc Iliad. ψ, verſ. πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρατεταμένος, ὅ ἐστι ἐκτεταμένος, item ὁ ἀλύων χαῦνος: atque ſumptam eſſe metaphoram ab equo qui παρήορος appellatur. παρήορος, quoque ſtolidus, id eſt, qui menti nō firmiter adhæret, ſed ab ea velut excurrit longius, & euagatur ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Iliad. ψ, ἐπεὶ ἔτι παρήορός εἰμι. ἐν ἡλικίῃ ἔξω ἦν τότε παρήορος.

Παρήπαφε, decepi. Od. ξ, ἀλλά μ' ὄνειρος ἠπάφεν. Apol. 2. [illegible] παρήπαφε.

Παρηρία, Heſych. μωρία, fatuitas, & πάρηρος eidem μωρός, fatuus, ſed proculdubio pro iis reponendum παρηορία & παρήορος quæ vide

Παρήρθησαν, ſublati ſunt.

Παρήρτημαι, à παραρτάομαι pendeo.

Παρῆσαν, adfuerunt, aderant, venerant. παρῆσαν πρὸς τοὺς πατέρας, peruenerunt ad patres. παρῆσαν εἰς τὸ βῆμα, Demoſt. παρῆσαν ἐς τὴν Κύπρον, Cyprum tenebant.

Παρῆσθα, παρῆς, Hom. Od. adfuiſti, aderas, fuiſti. Cum Dat. Plato epiſt. 7. παρῆσθα χθὲς τοῖς ὁμολογουμένοις Διονυσίου, his heri interfuiſti quæ pollicebatur Dionyſ.

Πάρησιν, Heſych. affert pro χαύνωσιν, laxationem, remiſſionem pro πάρεσιν à παρίημι, exponitur etiam συγχώρησις, permiſſio.

Παρήσω, ſinam. παρήσω οὐδενὶ ναυαρχεῖν, nemini claſſi præeſſe cōcedam, Herodot. παρήσομεν ἑτέροις τὸ ἐξετάζειν, &c. Naz. in Orat. ἃ alijs permittamus diſcutere. παρήσει τὰς χεῖρας, expandet manus, c. 4. Hierem. παρήσεσθαι δόξεις dimiſſurus videris, Naz. in Orat. ὡς ὑπεῖξων τοῦ τόπου καὶ παρήσων τοῖς ἐπερχομένοις, erat inuadentib. locum ceſſurus, Plut in Fabio. vide Παρίημι.

Παρηχέω, ſono refero, ſono aſſimilis ſum.

Παρήχημα, ατος, τό, &

Παρήχησις, εως, ἡ, adnominatio: figura, quæ fit quum plures literæ aut ſyllabæ eundem ſonum reddunt, vt [illegible], &, qui mea verba ferunt, vellem tua verba referrent. παρονομασία etiam dicitur. Et ſciendum hac figura voces quidem ſimiles eſſe, ſignificationes tamen diuerſas, vt illud Homer. [illegible] ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. vbi ἀλήϊον proprium nomen loci eſt, ἀλᾶτο Verbum, ἀλεείνων verò Particip. vide Παρήχημα.

Παρήχεται ὁ κύκνος τῷ νέτῳ, Ariſtoph. interp. ſono conuenit.

Παρθέμενοι, pro παραθέμενοι, apponentes, in Epig.

Παρθένεια, τά, virginalia, genera quædam muſices apud Doricos. ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, Ariſtoph. interp. Et παρθένια, cap. 11. Iudicum, κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθένιά μου, plangam meam virginitatem.

Παρθένειος, παρθένεος, παρθένειος ἀοιδή, Eurip.

Παρθενεύομαι, & Παρθενεύω, virginitatem ſeruo. ἐν παρθενίᾳ διάγω, Greg. Herodian. de Veſtalib. καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθενεύεσθαι. Item virginem cuſtodio, vel in virginitate educo. Lucian. [illegible] παρθενεύειν.

Παρθενεών, in Epig. domus virginum.

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas, ἁγνεία. Apol. 2. Arg. παρθενίη δὲ λίηχεν ἀκήρατον. παρθενεία 2. longa apud Eurip. in Rheſo, [illegible] παρθενείαν, &c. Ita vocabatur olim Samus inſula. Nic. in Alexi. καὶ ἐν [illegible] Παρθενίας, interp. τῆς Σάμου.

Παρθένια, τά, c. 22. Deuter. ſigna virginitatis.

Παρθενικὴ, ῆς, ἡ. Parthenice mulier. [illegible] Cyrill.

Παρθενική, ῆς, ἡ, virgo. Ponitur autem pro παρθένος, Poſſeſſiuum ſcilicet pro Primitiuo. Heſiodus, παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, &c.

Παρθενικός, virginalis. παρθενικὸς αὐλός, fiſtula puellarum, Gaza. παρθενικαὶ παρειαί, malæ virginales.

Παρθένιον, ου, τό, parthenium herba, de qua Dioſcorid. & Plin. eſt matricaria herbariorum. vide Dioſcorid. libro tertio, cap. 155. & libro 4. capite 187. vide etiam apud Theoph. l. 7. c. 7. hiſtor. plant.

Παρθένιος, ου, ὁ, υἱὸς πατρὶ μὲν ἀδηλούμενος [illegible] παρθένου, natus ex matre, quæ quum nuberet credita eſt virgo, in Epigrammat. Apud Pollucem. παρθένιος (ſcriptum ita) λέγεται ὅς τις ἐκ τῆς [illegible] παρθένου, [illegible]. Vide Σκότιος. παρθένιος ἀνήρ, vir qui virginem duxit, Plutarch. in Pompeio. Eſt & Parthenius mons Arcadiæ.

Παρθενίσκαριον, ου, τό, virguncula.

Παρθενοκομία, virginum cura, Naz.

Παρθενοκτονία, virginum occiſio ac immolatio.

Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, virginum occiſor.

Παρθενόπη, ης, ἡ, Parthenope, vna Syrenum, vnde Neapolis dicta eſt.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, virginum nimis auidus ſpectator ſeu obſeruator, vt qui earum aſpectu paſcit oculos eiſque inſidiatur, ὁ τὰς παρθένους ὀπιπεύων, ἤ ἐνεδρεύων ἐκ τοῦ ὀπτάζειν: à verbo ὀπιπτεύειν. Sic παρθενοπῖπα, γυναιμανής, ὁ ἐπιθυμητικὸς τῶν γυναικῶν, apud Homer.

Παρθένος, ου, ἡ, virgo: ἀλλὰ τὸ παρθένιον τῆς μητρὸς, puella, filia, Homerus Iliados β, de Aſtioche quæ corrupta erat à Marte. virgo autem dicitur, id eſt, ἡ ἔτι παρθένος νομιζομένη τοῖς γονεῦσι, vt exponit Interpres Ariſtophanis: ſed metaphoricè. Sic παρθένοι τριήρεις, trieremes nouæ, quæ primùm in mare exponuntur, αἱ πρωτόπλοοι, Euſtath. Bœot.

Παρθενοτροφεῖν, in virginitate educare. [illegible] παρθενοτροφεῖσθαι δὲ τὴν ψυχήν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, locus vbi habitant virgines. Item cœnobiū ſeu monaſterium, & Palladis templū. τὸν ἑκατόμπεδον παρθενῶνα Καλλικράτης εἰργάζετο, Plut. in Pericle. vbi Lapus, quod hecatompedon parthenona vocant, Callicratides ædificauit: templum erat Athenis. vide Suid. in dictione ἑκατόμπεδον.

Παρθώ, virgo, παρθένος. Suidas πάρθενος metri cauſa pro παρθένος in Epig.

Παρθικὸς ὄνυξ, vide Σίληνος.

Παρθοῖ, ουεστι.

Παρία λίθος, ἡ, apud Ælian. καὶ ὁ παρῖος, Parius lapis, marmoris genus de quo Plin.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam, à pede Pariambo, i. Pyrrhichio dictum. vide Poll.

Παριανὸς λίθος, vide Παρία.

Παριᾶσι, 3. perſ. plural. à παρίημι, prodeunt, accedunt, præcurrunt. παριᾶσι verò, pro παριέασι, à παρίημι, de quo mox pro διαλύουσι, ἰᾶσι.

Παριαύομαι, μ. αὐσομαι, π. αυμαι, accumbo, dormio iuxta, παρακοιτάζω, Depon.

Παριαύω, idem.

Παριδρύομαι, iuxtà ſtatuo, in Epig.

Παριδών, contemnens, ſpernens, præteriens, prætermittens, negligens. παριδὼν τὰ αὑτοῦ, rem ſuam negligens, Ariſtoteles in Rhetoric.

Παρίεμαι, reſoluor, παραλύομαι: vnde παρειμένοι, reſoluti, οἱ παραλελυμένοι καὶ πάρετοι. Et apud Dioſ. παρίεσθαι, viribus defici, elangueſcere, l. 6. capite 1. Παρίεμαι, admitto, δέχομαι, προσίεμαι. Polybius in ſecundo, παρίενται ἐπὶ [illegible]. Παρίεμαι, prætereo ſilentio. Idem epiſtola ſeptima, τὸ μὲν οὐκ ἐῶ καὶ αἰτιῶμαι ἔτι παρίεμαι ἔγωγε, οὐδ' ἔτι λέγω, neque prætereo, neque amplius dico. παρεῖτο, ἠμελεῖτο, παρεῖμαι τὸ, Sophocl. Παρίεμαι, dimittor, ſeparor. vide Παρίημι.

Παρίζομαι, & Παρίζω, aſſideo. παρίζω ἐν βουλῇ, in ſenatu præſideo. πάριζε, aſſidebat. Hom. Od. Herodot. in Euterpe, παρίζει ἄνδρα ἀνδρὶ Πέρσῃ Μακεδόνα, aſſidere facit & collocat iuxta ſingulos Perſas ſingulos Macedonas. Idem in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, cùm ad eum veniſſent aſſederunt.

Παρίημι, à παρὰ & ἵημι, quod eſt mitto, & ſignificat dimitto, παραλείπω, omitto, prætereo, παραγνώσκω relego, relinquo, traiicio, tranſmitto, negligo. Παρίημι, τινὶ, διαλύω, dimitto, relinquo, omitto, prætermitto, tranſmitto. παριέναι τῷ πλησίον, proximo relinquere, Ariſt. l. 7. Polit. c. 3. Greg. [illegible]. Plat. 2. de Rep. ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται, ſi quis rei alicuius agendæ tempus prætermiſerit: vnde παρέντες, prætermittens παρέντες τὸν καιρόν, tempus omittentes. παρίημι λαβεῖν δίκην παρὰ σοῦ, parco tibi, Phalar. Παρίημι, τὸ συγχωρῶ, permitto, ſino. Plat. Symp [illegible]. Idem de Repub. 2. [illegible]. idem ibid. cum Datiu. & Infin. [illegible], ſiue alios præmia laudare. Ariſt. in Plut. [illegible] τὸ λαβεῖν, i. ipſū Plutum permitterem vt quiſquam caperet. παριέναι σφι βουλεύεσθαι, ipſis permittere vt conſulerent, Herodot. l. 1. παρίημι ἑτέροις, dimitto aliis, Hermogen. παρεῖσαν, permiſerunt, Plutarch. in Romul. Παρίημι, admitto, id eſt, προσίεμαι καὶ εἰσδέχομαι, intromitto. Xenophon [illegible] [illegible] ἀκροᾶσθαι.

ἀκρόπολιν ὅν τινα μὴ αὐτὸς κελεύοι, hortatus eſt, nemi nem niſi quem ipſe iuſſiſſet, in arcem admitteret. παρίεσθαι εἰς τὰς ἀρχάς, ad magiſtratus adſumi, Ariſtoteles libro quinto Politic. capite tertio. Plato de Republ. 8. ὅτι αὐτὴν τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν ... παρίασι, ὅτι &c. Et occluſis muri portis, neque ſubſidium ipſum admittunt. Idem in Phæd. εἰς τὴν ψυχὴν παρίεσθαι dixit, pro in animum inducere. Παρίημι, τὸ ἀφίημι, reſoluo, ſoluo, & extingo, vires frango. παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα ... , genitalia reſoluit, langueſcere facit, id eſt, venerem extinguit, vt inquit Plin. Dioſcorides libro quarto, capite 79. de cicuta. vnde παρειμένος & παρειμένη, παρεσις, & παρετός, de quibus antea. Παρίημι, τὸ χαλάω, ſiue χαλῶ, laxo, dimitto, remitto. Ariſtopha. Equit. ... , laxa paulum rudentes: tranſlate pro remitte paululum de contentione.

Παριμος, Heſych. ...

Πάριος λίθος, c. 2. Eſther, columna ex Pario marmore. Item ibidem, λίθος παρινὸς legitur.

Παρινὸς, Pario marmore ſtructus, in Epig.

Παριππάσιον, Heſych. ...: nam ἰππος ſunt oculi.

Παριππεύω, &

Παριππεύω, obequito, tranſmitto, præterequito, cum Accuſat. Nonn. παριππεύσας ... , &c. παριππεύοντες, adequitantes, aſſultantes in equis, obequitantes.

Πάριππος, Iulian. epiſt. 117. ... Idem Aëtio, ... vide leg. parhippum de curſu publico, lib. 12. C. vbi tamen Alciatus voluit reſtitui parephippium. At πάριππος eſt qui equum aſſectatur, ... , vt Cretenſes canes apud Ariſtot. & Pollucem, ob id & πάριπποι dicti.

Παρίσθμια, τά, tonſillæ, ſeu glandulæ faucium, ἀντιάδες vocãt barbari amygdalas. nam ἰσθμὸς apud medicos dicitur pars illa in homine quæ os & gulam interiacet, fauces: idque tranſlatè, quum alias ἰσθμὸς ſit terra anguſta inter duo maria. Παρίσθμια, etiam dicuntur tonſillæ, id eſt, in vtroque ſermone tonſillarum partis laborantis affectus. Galenus in Aphoriſm. lib. tertio, παρίσθμια vocat τὰς φλεγμονὰς ... , tonſillarum (partis velut iſthmus quidam inter gulam & aſperæ arteriæ extremum locatæ) inflammationes, idem Galenus libro tertio Sympt. capite vndecimo, tamen ἀντιάδας ait eſſe inflammationem tonſillarum, vt adiacentium partium παρίσθμια. παρίσθμια φλεγμαίνοντα, inflammationes tonſillarum, Dioſcorides libro primo, capite 181. & 184. παρισθμίων φλεγμονή, pro eodem.

Πάρισον, τό, propriè æquatum, quod conſtat ſimilibus membris, teſte Aquil. Grammaticis ὁμοιοκατάληκτον dicitur. πάρισον ἢ ὁμοιοτέλευτον, πάρισον ſeu ἴσα κῶλα ... , Hermogen. Quintilianus libro nono, capite tertio, figuram πάρισον eſſe ait, cùm par eſt extremis ſyllabis conſonans, vt Non verbis, ſed armis. Cleoſtelius πάρισον exiſtimat, inquit, quod fit è membris non diſſimilibus. Ariſtoteles tertio Rhetoricorum, παρίσωσις δὲ ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα, cum æqualia membra fuerint, id eſt, cum verba verbis quaſi dimenſa & paria reſponderent, vt Cice. appellat. Demetr. ἰσόκωλον vocauit. vide Παρόμοιον.

Πάρισος, ὁ, compar, Gell.

Παρισόω, ῶ, ... , æquiparo, adæquo, ſupero, Accuſ. & Datiu. παρισούμενος, æquiparatus.

Παρίστημι, & Παριστάνω, Παρίσταμαι, asto, id eſt, propè ſto, aſſiſto, adſum, præſum, ... Demoſthen. ... Idem, ... quaſi aures admouens & auſcultans. ſic Virgil. ſilent, arrectiſque auribus aſtant. παρίστασθε, adſtate, Ariſtophan. παρεστώς, adſtans, Demoſthen. & παρεστηκὼς, pro eodem, Ody. ... , &c. Iungitur autem παρίσταμαι, Datiuo. Ibidem, ... , ad ſcrinia aſtabat, aderat. παρέστη αὐτῷ, iuxta eum ſtetit, Plutarch. in Camillo. ... Sophocl. quàm feliciter aduenisti, ſeu quàm bene ades! παρεστῶτες, aſtantes, qui aderant. Παριστάναι, apparere, id eſt, præſtò eſſe, & iuſſa nutúſque magiſtratus expectare, vt παρεστάναι τῷ ..., Mercurius à Luciano dicitur, ſicut lictor apparere conſuli apud Latinos. Sic ... apud eundem pro eo quod Sueton. apparituras in foro facere dixit. Hinc παριστάναι ἑαυτὸν is dicitur, qui præſtò ſe exhibet ad mandata accipienda, vt apparitores faciunt. Apoſt. Roman. 6. ... Et ibidem, ... παριστάνοντες, ſe offerens, Xenophon. Παρίστημι, ſiſto, id eſt, præſento, ob oculos exhibeo. Chryſoſtom. ... , iudici ſiſtens viduam: vel iudici adhibens, vt vertit Eraſmus. Lucian. de Sacrific. ... , Dianæ homines ipſos offert & mactat. Lucas Actorum 23. κτήνη τε παραστῆσαι, iumenta exhibere, vel exhibete, (vt ſit Infinitiuus pro Imperatiuo.) in vehiculum aſcenſuro.

ſicut παριστάναι τὸν ἵππον ... , id eſt, equum ſiſto, & inſtratum adduco equiti. Παραστῆσαι, exhibere ſignificatio aliquando eſt forenſis. In Pandect. ... , hoc eſt, Vlpiano interpr. Si plurium ſeruorum nomine iudicio ſiſtendi cauſa vna ſtipulatione promittatur, &c. ſic Cicer. officiorum 3. Vas factus eſt alter eius ſiſtendi, vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. Huc pertinere videtur & illud Lucæ Actorum 23. ... Syneſius, ... , vt quorundam improbitatem clarius depingam, & ob oculos exhibeam. ... , neque probare poſſunt ea, de quibus me accuſant: ſic exponitur capite 24. Actorum Apoſtolorũ adnotat tamen Eraſmus, Nec exhibere poſſunt, &c. exhibere dixit pro conuincere. ... Demoſthe. id eſt, functionibus publicis ad egentes adductis. Item pro λαμβάνω, acquiro, accipio in deditionem, tracto, præbeo, obiicio, reſiſto. παρεστήσατο τὴν πόλιν, vrbem in deditionem accepit, Plutarchus in Apophthegm. ... , dominum veſtrum tractabimus, Herodotus. ... , pro redimendis filiis ad voluntatem Athenienſium tranſegerunt, idem. ... , ſe offerre ſpeculo, Plutarchus. ... , admotæ ſunt aris victimæ. ... , ſtatuens hæredem ex alieno capite 23. Eccleſiaſtici. ... , eis principem præficiebat, Plutarchus in Lycurgo. ... , aliquandiu reſtiterunt, Herodotus. Παριστάναι, animo repræſentare alicuius rei imaginem & quaſi in rem præſentem perducere, deſignare, oſtendere, docere, exprimere. Plutarch. in Hom. ... , manifeſtum eſt eum exprimere, & demonſtrare, cuiuſmodi ſit corporis fortitudo. Plato epiſtola ſeptima, ... , &c. veram ſententiam omnibus oſtendit neminem felicem eſſe poſſe. Gregorius, ... , oſtendere, repræſentare. Æſchin. παριστάναι τὰς ἐλπίδας, ſpes oſtendere, Demoſthen. & Bud. ... , Ariſtid. παριστὰς ἢ εἰρωνευόμενος, per ſimulationem innuens, Plutarch. in Apophthegm. ... Nazanz. in Orãtz. Themiſtius 4. Phyſic. ... , hæc docet & oſtendit. Alexander ſecundo de Anim. ... , ad docendum ſatisfaciẽs oratio. Baſil. ad Gregor. ... , magni ſenſus ſignificantia, multæ ſcientiæ vim habentia. Hermogen. ... , apertè oſtendam. Παριστάναι, ciere, commouere. Demoſthen. ... , iram commouit atque excitauit. Æſchin. de falſa legat. ... , ratiocinandi vim excitat, & comminiſcendi. Polybius, ... Dioſcorid. libro primo, capite 25. de croco dixit, παρίστησι δὲ ... , id eſt, ſtimulat, ciet. Παριστάναι, perſuadere. Plato de Republic. 10. ... , Prodicus Chius, & alij complures poſſunt hominibus ſui temporis perſuadere. ... , vnumquẽque ſibi in animum inducere, Thucydid. ... , adduxit Athenienſes vt Theſeum honoribus proſequerentur, Plutarchus in Theſeo, ... , oratione conſequi. ... , ſermo inſtitutus eſt, habetur, Plato de Leg. huc referenda eſt illa ſignificatio, quũ accipiuntur pro probare Actorum Apoſtolorum capite 24. verſic. 13. ... Παριστάναι, conferre & contendere Ciceroni, ... , res inter ſe compoſitas æſtimare, ... Iſocrat. ... , Dicitur & pro eo ... voce paſſiua. Plato 8. de Republic. ... , id eſt, altrinſecus ſtatuamus, & cum oligarchico componamus, id eſt, ... , hunc illi contendamus. Παριστάναι, currentem reuocare, & inhibere ſiſteréque, vt, ... , Xen. cui opponitur ... Sic Latini dicunt, Siſte lachrymas, ſiſte fugã, ſiſte gradũ, ſtare fugã, ſtare gradũ. Eadẽ ferè ratio eſt verbi παρίστασθαι paſſiua voce: nam aliquando & ad ſiſtendi ſignificationem pertinet, vt in Pandectis. ... Et Paulus ad Romanos, capite decimoquarto, ... Iſocrates, ... , id eſt, nulli malo negotio interſis. Παραστῆσαι, in iudicium producere. De-

moſthen. κατὰ Μειδ. παιδία γὰρ παραςήσεται, ἢ κλαιήσει, liberos ſuos excitabit, & flebit. quod & ἀναβιβάζεσθαι dicitur. Sic producere reos ſordidatos dicit Quintilian. libro ſexto, τὸ παράγειν, in medium afferre & publicè oſtendere. Plutarchus in Demetrio, ἐζεύχθη δὲ τούτου κήρυκι παραςαθέντος αὐτοῦ, præcone excicato pronuntiauit. vnde παρίςασθαι μάρτυρας, pro teſtes aduocare & corrogare, vt conteſtaturi faciunt. Demoſthen. contra Phorm. πολλοὺς παρίςαντες μάρτυρας, ἵνα δυνατοὶ ὦσιν ἀποδεῖξαι ἔχειν. Significat & Παρίςασθαι, παραςάτας apponere, hoc eſt, ad latus admouere aſtites. Polybius in tertio, ἐπὶ δ' ἑκατέρας ἔνδον, ἐφ' ἑκάτερον παρίςαντες τοὺς κέρας. Appianus in quinto belli ciuilis, Λέπιδον μὲν ὁ Καῖσαρ ἑαυτῷ παρεςήσατο, iuxta ſe ſtare iuſſit, ſibi aſtare, vel ſibi aſtitem appoſuit. vide Παραςάτης. Παρίςαμαι, ſuccurro, aſto, atque ſubſidio ſum, βοηθῶ μου, Od. γ. ὅτι τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίςαμαι, quæ tibi ſum auxilio.

Παρίςασθαι τοῖς φίλοις, ἢ τῷ ἀπολογουμένῳ, ἢ φεύγοντι, pro adeſſe & fauere, & quouis modo opitulari. Heſiodus, τῶ καὶ δ' ἐπαινεῖ παριςάμενος, id eſt, fauere. Sophocl. τούτῳ παρέςης χερί, pro συνεμάχησας, pro hoc propugnaſti. παρίςανται ὑμῖν βοηθοί, vobis præſidio adſunt, Plutarch. in Themiſtocl. Xenophon, παρίςανται μάρτυρες σαφεῖς ἐναργεῖς αὐτῶν, veriſque luculenta prę ſtò ſunt teſtimonia. παρίςαται δέος διαπέτεσθαι, ἢ παρίςαται ἡμῖν, αἰτιᾶσθαι συμμαχεῖν. Ex quo παραςάτης, auxiliarius, opitulator. Παρίςασθαι, videri & ſubire, hoc eſt, ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, animóque obuerſari. παρίςαταί μοι θαυμάζειν, ſubit animum admiratio, vel ſubit mihi admirari. Syneſius, ἐκ παιδὸς παρέςη μοι, δεῖν ἀγαθὸν εἶναι χαλὸν, à puero mihi viſum eſt. Pauſanias, παρίςαταί μοι εἰκάσαι, ſubitò in mentem venit aſſimulare, Plato in Phædone, ὥςε μοι παρίςασθαι, proinde mihi videtur: ita vt mihi videatur. Plutarchus ὥςε ἐννοεῖν ἐμοὶ παρίςαται, itaque mihi ſubiit quod ἐπέρχεσθαι περὶ τοῦ θυμοῦ dixit ibid. Genitiu. & Datiu. Bud. in epiſtol. ἐπέςη καὶ ἐπῆλθε ἐμοὶ παραςῆναι πρὸς τοὺς φίλους εἰπεῖν, ὡς, &c. ad amicos dixit ſibi in mentem veniſſe, quòd &c. Plutarchus in Fabio. Odyſſ. 12. γυναῖκες τέκνα Οἰκάδε νοστήσαντι παρίςανται, veniunt in mentem. παρίςατο δέ τοι ἑκάςῳ, in mentem cuique veniat, Thucydid. id eſt, δόξῃ. παρίςω δὲ μηδενὶ ὑμῶν ὡς, &c. nemini noſtrum in mentem veniat, tanquam, &c. Τὸ παριςάμενον, id eſt, τὸ ἐπελθὸν, quod in mentem venit, Bud. in epiſtol. prior. vnde ἐκ τοῦ παριςαμένου λέγειν, eſt ex tempore dicere, hoc eſt, quicquid ſubitò in mentem venit, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, & Xenophon, πρὸς τὸ παριςάμενον, vt fors obtulerit. παρίςατό μοι τεθνάναι βούλεσθαι, mihi ſubibit animo moriendi voluntas, Herodot. Παριςάνειν, actiua voce, admonere, ſuggerere, ſollicitare ad aliquid faciendum, ciêre. Pauſan. in Bœoticis, τοῦτο ἐπαμινώνδᾳ παρίςησιν ἐπὶ τὸν θηβαίων καὶ βοιωτίας ἐπαγαγεῖν, hoc ſuggeſſit Epaminondæ, fecit vt hoc illi in mentem ſuccurreret. Παρίςασθαι, ad deditionem compellere, ſubigere, diripere, & ad captiuitatem redigere. Gregorius, καὶ ὁ τὴν οἰκουμένην παραςησάμενοι, & qui orbem terrarum ſubegerant. παρέςησαν, Venerunt in deditionem, Herodotus. ſic Demoſthenes. οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέςησαν, πρὶν ἢ, non prius ſubacti ſunt, quàm, &c. παραςάντων δὲ τῶν σαμίων τὰ τείχη καθεῖλε, Plutarchus in Pericle, quum ſe dedidiſſent Samij, muros deiecit. ἔδοξε δ' αὐτοῖς τὴν πόλιν γνώμην παρεςήσατο, &c. ſubegit. παρεςήσαντο πολιορκίᾳ, oppugnando ſubegerunt, id eſt, ἐδουλώσαντο, Interpres Thucydidis. παρεςησόμεθα, δουλωσόμεθα, ſubigamus, idem. παραςήσονται οἱ πολέμιοι, hoſtes deditionem facient, Herodotus παραςήσασθαι ἐς μάχην, in pugnam deſcendere, Idem. παραςήσασθαι τῇ ἐπικρατείᾳ. Gregorius, ὑμᾶς παραςήσονται, id eſt, συλήσουσι, λαφυραγωγήσουσι, λεηλατήσουσι, diripiant & populentur. Plato quarto de Legib. παρεςήσατο εἰς χαλεπὰς τινὰς φορὰς διαιτῶν, adegit & ad graues duraſque conditiones pacis. Παρίςασθαι, appetere, id eſt, aduentare, accedere. Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεςῶτος, iamiam affuturo diſcrimine. Lyſ. διὰ τὰ πράγματα τὰ παρεςηκότα, propter illius temporis ſtatum. Homerus Ilia. γ, δεῦρο ἀλλοφρονέουσα παρέςης, huc acceſſiſti. Sophoc. in Aiace, ὃ καὶ παρέςη κἄτι πῆμ' ἀφίκετο, pro ἐπλησίασεν vt exponit Interp. alij exponunt ἀνέςη, ἐπῆλθε. παραςὰς ἀνδράσιν, vir virum adiens, Herodot. Παρίςασθαι dicitur de iis, quæ iam naturæ ſuæ perfectionem & vigorem adepta ſunt, quaſi conſiſtere & abſolui: poſt quem ſtatum iam ἐξίςασθαι dicuntur: quaſi exoleſcere & fugere, & à natura ſua deſciſcere: ita vt παρίςασθαι dicatur de ſtatu rerum inter incrementum & decrementum, hoc eſt, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς. Theophraſtus de cauſis 6. οὗτος γὰρ παραςησάμενος καὶ ἐξιςάμενος, &c. γηράσκων, etenim peruegetum & vigens, deinde à ſeipſo deſciſcens & veluti ſeneſcens, &c. παρίςαται ταχέως τὸ τοιοῦτον οἴνου, celeriter id genus mulſi vigorem adipiſcitur, Ruel. celeriter abſolutum in vſum venit, Marcellus libro quinto Dioſcorid. capite 17. Παρίςασθαι, in rerum naturam prodire, εἰς τὸ εἶναι. Greg. ἐπεὶ διὰ χειρὸς τὸ βαλάντιον πόλιν, καὶ παραςήσαι πόλιν. Εἰ δ' ἀπεῖ σοι πείθεσθαι, καὶ παράςησον ταῦτα, Quod ſi negas, age, informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum, hoc eſt, παραχθήτω, ὑποςήτω. Παρίςαμαι, patrocinor, aſtipulor, aſſentio, ſubſcribo. Philopon. τῇ Πλάτωνος ὁ Πορφύριος παραςησάμενος δόξῃ, Platonis ſubſcribens ſententiæ. Alexand. Aphrodiſ. παρίςασθαι βουλόμενος τοῖς τῆς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, patrocinari volens fatidicis. Παραςήσασθαι, in exilium pellere, id eſt, φυγαδεύειν. vide Παράςασις pro fuga & exilio. Παρίςαμαι, tento, conor & enitor. Polybius, ὅπερ ἡμεῖς αὐτοὶ τὸ παραςησόμεθα ποιεῖν, quod & ipſi præſtare conabimur. Παρίςασθαι, animi fiducia præditum eſſe: non cadere animo: Et de animoſo dicitur, vt qui iam confirmatus non patiatur labaſcere, ſed ad quoſuis caſus animo pręſenti ſit ſubnixus. Diodor. ταῖς ψυχαῖς παρεςήκασι πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥςε θανάτου καταφρονεῖν. παρέςη θάρσος αὐτοῖς, ipſis audacia addita eſt: vnde παράςασις, quod Latinè animus pręſens dicitur, vt apud Ciceronem de Orat. 2. Sed animus acer, & præſens, & acutus, idémque verſutus, inuictos viros efficit.

Παραςησάμενος, recuperans, conſiſtens, redigens.

Παριςορῶ, obiter ἱςορῶ, i. ſciſcitor. Cic ad Attic. Hæc te volui παριςορῆσαι: ſumus enim ambo belle curioſi.

Παρισχναίνομαι, extenuor. παρισχνασμένοι, extenuati, macilenti.

Παρίσχω, παρίσχω, παρέχειν, exhibere, adducere, præſtare.

Παρισώματα, Heſych. ſunt ἰσώματα.

Παρίσως, æqualiter, Bud. in epiſt. prior.

Παρίσωσις, ἡ, q. adæquatio. Quint. partes elocutionum tractus appellat. vide Πάρισον.

Παρισωτικὸς, q. adęquatiuus, ęquiparatus.

Παριτητέον, δέον παριέναι, adeundum. παριτητέα ἔδοξεν εἰς τὴν λακεδαιμονίαν εἶναι, viſum eſt è dignitate eſſe Lacedęmonios adire, Thucyd.

Παρίτω, veniat. πάριτε, adeſte, tranſite πάριτε ἐς τὸ πρόσθεν, accedite amplius, progredimini, Ariſtoph.

Παριὼν, ὄντος, Particip. ἀπὸ τοῦ εἶμι, tranſiens, præteriens, qui peruenit, procedens, adiens, accedens, viator, in medium prodiẽs. apud Demoſthen. pro prodeunte ad dicendum. παριὼν τῷ λόγῳ, oratione progrediens, procedens, Plato de Leg. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, in concionem procedens, Plutarch. in Publicola. παριὼν εἰς τὸ πλῆθος, ad concionem accedens, Idem in Pericle. ſic Lucian. παριόντες, prætereuntes, iter facientes, Apollonius Rhod. οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν, &c. qui templum ingrediuntur. Lucian. ταῦτα παριόντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, hæc per oculos venientia Alex. Aphr.

Παρκλίνω, pro παρακλίνω, detorqueo. Heſiodus, ἄλλῃ παρκλίνοντες δίκας, &c.

Παρμέμβλωκα, παραβέβηκα, πάρεςι, Hom. Il.

Παρμένω, μ. ενῶ, π. παραμεμένηκα, adſum, permaneo.

Παρνασὸς, οῦ, ὁ, Parnaſus, mons in Delphis, Etymologic. vnde παρνάσιος κορυφή, Eurip. & παρνασία πέτρα, Ariſtophan. vbi colitur Bacchus.

Πάρμη, parma. Carthaginenſibus eſt θυρεὸς ἀργυροῦς, fuit ſcuti genus breue.

Πάρνοψ, genus locuſtæ, ἀττέλαβος. Ariſt. in Ach. ὅπου τὸ χωρίον παρνόπων ἐμπίπλαται. Interp. εἶδος ἀκρίδων, aut κώνωπας ait. Idẽ ſuper his verbis in Auibus, ἐς τ' ἀγρὸν ἀνδράσιν μὲν ὥσπερ παρνόπων. & Pauſ. pro multitudine culicum accepit, vel maleficorum volatilium ſegetes exedentium.

Παρὸ vel potius παρ' ὃ, τὸ παρ' ὅσον, quoniam, propter quod, quocirca. Ariſtot. ἀεὶ θαυμαςὸν ζῷον, αἴτιον γίνεται, παρὸ καὶ οἱ ἱερεῖς τῷ ἄδεσθαι τῷ χαλκῷ χρῶνται. Syneſius, παρὸ καὶ σεσῶσθαι δεῖ παραγγελλομένους, quare & ſeruatos eſſe. Παρ' ὃ, contra quam, extra quã Ciceroni. Χαίρει μὲν ὁ λογικὸς κατὰ φύσιν, ἀπολαύσει δὲ ὁ αὐτὸς παρ' ὃ πέφυκε, id eſt, ἔξω ὃ πέφυκε, contra quam natura comparatum eſt. Παρ' ὃ, præterquam quòd, niſi quòd, niſi quatenus, & cum eo quòd. Παρ' ὃ δεῖ, ſupra modum. Plutar. θαυμαςὸν καὶ παρ' ὃ δεῖ λέγειν ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατηφορητικός.

Παροδία, ἡ, παρόλκησις, Suid.

Παροδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pro tranſeo, prætereo, prætergredior, penetro, ambulo. παροδεύσας τὴν πόλιν, per vrbem ambulans.

Παροδικὸν, τὸ, chori pars prima apud Tragicos dicitur vbi cauſa redditur cur adſit chorus: q. præſentialem aut ingreſſorium dicas, Æſchyli interp.

Παροδικὸς, οῦ, ὁ, q tranſitorius. Et παροδικὸν μέλος, quod in medium prodeuntes canebant. παροδικὰ μέλη, Interp. Ariſtoph. vbi tamen παροδικά.

Παρόδιος, ου, ὁ, qui viam reſpicit.

Παροδίτης, ου, ὁ, viator, penultima longa, libro tertio Epigrammat. ὦ παροδῖτα, &c. Fœminin. παροδῖτις. vnde παροδῖτις ἀηδὼν, libro primo Epigramm. luſcinia quæ ſecus viam eſt, aut in via.

Πάροδος, ου, ἡ, tranſitus, aditus, ἄφιξις, εἴσοδος, διάβασις, via quæ eſt in mœnibus, ingreſſus, orbita, diuerticulum. δοῦναι πάροδον ἐπὶ τὴν ψυχὴν, præbere aditum in pectus: ſic Chryſoſtom. ἐν παρόδῳ θεωρῶ parum diligenter conſydero. Ariſtotel. lib. 1. de

genere

generat. τὸ ἐκ παρόδου προσειπεῖν, per tranſennā, obiterque contemplantibus, id eſt, ἐκ παρέργου. ἐκ παρόδου προσκυνεῖν, per tranſitum adorare, id eſt, ἐν παρέργῳ. ἐν παρόδῳ, in tranſitu, obiter & velut ex paranoe, Thucyd. τῇ παρόδῳ, καὶ ἐκ τοῦ παρόντος, in tranſitu, obiter, author Græcus qui vertit Raſim de peſte. Πάροδος, introitus ad eſt, torſ. ... Pollux. Πάροδος in ſcenicis dicitur chori ingreſſus, ἡ εἴσοδος τοῦ χοροῦ. duplex erat, vel à dextris, vel à ſiniſtris. Πάροδος, item pro oſtentatione ad populum ſeu quæ fit publicitus, in Epig.

Παροίγνυμι & ύω, parùm aperio, ... enim in hoc verbo minuit, ut in παραμικρός, παρεμφαίνω. Latinè adaperio dicitur nam & ad interdum ... oſtendit. Ariſtophanes in Pace, ... τὰς παροίξας τὰς θύρας, ... interp. ... θύρας ... αὐτὸ.

Παροιδαίνειν, eſt ad latus intumeſcere, vt tonſillæ cum turgent, atque vtramque partes intumeſcunt: dixitque Pollux τὰ παρίσθμια παροιδαίνειν.

Πάροιθε &

Πάροιθεν, antè, contrà, coràm, propè, antè, ἔμπροσθεν, in parte anteriore, in conſpectu, Genitiu. Iliad. ε, τοὶ ἐκ πάροιθ' αὐτοῖο καθῆστο. Apollonius ſecundo Argonautic. θῆκε πάροιθε ποδῶν, ante pedes.

Παροίκεια, incolatus. vide Πάροικος.

Παροικέω, ῶ, ήσω, ὤκηκα, habito tanquam peregrinus, aduena ſum, iuxta habito, accolo, ſum accola, ſum proximus, ſum vicinus, Neutr. Datiu. παροικεῖ μοι πόλις, vicina eſt mihi ciuitas. vide Πάροικος.

Παροίκησις, vicinia, habitatio propinqua.

Παροικία, ας, ἡ, παροίκησις, incolatus, quaſi accolatus dicitur. vide in dictione Curia, apud Budæum in epiſt. ἐν τῇ παροικίᾳ, quum eſſent incolæ ... item, eccleſia, Can. 18. Concil. Ancyrani. vide Πάροικος.

Παροικίζω, ίσω, ικα, ad habitandum iuxta admoueo, in Epigrammatibus.

Παροικοδομέω, ῶ, iuxtà ædifico, iuxtà extruo, ... Budæus in epiſtol. ... παρῳκοδόμηκεν ἡμῖν τεῖχος, murum iuxta nos extruxerunt, Thucyd.

Παροικοδόμημα, τὸ, ſtructura alterius vicina.

Πάροικος, ου, ὁ, accola: & parœci hinc dicuntur qui fanum aliquod accolunt. vnde & parœcia ἡ παροικία, curia, & vicinæ conuentus, accolarum coitio & congregatio: hoc parochiam dicunt abſurdè. Πάροικος etiam dicitur qui non ciuis, ſed peregrinus & incola, ξένος καὶ παρεπίδημος, μέτοικος, vt aduena eſt προσήλυτος Feſto. Incola verò eſt, vt ait Pompon. qui aliquam in regionem domicilium ſuum contulit: quem Græci πάροικον appellant: nec tantùm hi qui in oppido morantur, incolæ ſunt: ſed etiam qui alicuius in oppidi finibus ita agrum habent, vt in eum ſe quaſi in aliquam ſedem recipiant. l. 239. §. 2. D. de verb. ſign. Nazanzen. in Orat. ὁ πάντες ἐσμὲν ξένοι καὶ πάροικοι. Sic peregrinum & incolam coniungit Cicero Offic. 1. vbi, Peregrini autem atque incolæ officium eſt, nihil præter ſuum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque eſſe in aliena Repub. curioſum. Idem 2. de Nat. Deor. incolam & habitatorem coniunxit, vt velut contrà ciuem diſtingueret. Sic Apoſtol. ad Epheſios capite ſecundo, ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, id eſt, Quare non eſtis vtique amplius peregrini & incolæ, ſed ſanctorum ciues & Dei domeſtici. Interpres tamen ita reddidit, Nempe igitur iam non eſtis hoſpites & inquilini, ſed conciues ſanctorum, ac domeſtici Dei. Sed lata eſt differentia inter incolam (qui ciuis non eſt) & inquilinum qui etiam ciuis eſſe poteſt: ob idque apud Salluſtium Catilina ſe patritium hominem eſſe ait, M. Tullium verò inquilinum ciuem vrbi Romæ. Tantùm enim inquilinus is eſſe dicitur, qui in vrbe domum alienam mercede conductam incolit. Appianus libro ſecundo belli ciuilis, ἐγκαλῶν, ὁ ἰσχὺς ... ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Et propriè Inquilinus dicebatur qui ſolus in ædibus conductitiis habitabat, non autem cum domino, vel eo qui habitandi ius habet. Itaque cum Labeo dixiſſet, vſuarium ædium, qui modo ipſe habitaret, poſſe inquilinum quoque recipere, Proculus eum notauit, quòd non bellè Inquilinus dicatur, qui cum eo habitat: ait Vlpianus libro ſecundo & quarto D. de vſu & habit. Inquilinus tamen aliquando ἀντὶ τοῦ συνοικοῦντος ſiue σύνοικος, quaſi cohabitator ſumitur, vt apud Martial. libro primo, Vicinus Nouio vel inquilinus ſit, ſi quis Nouium videre non vult. Sicque accipitur interdum πάροικος, vt Leuitici capite 22. πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτὸς, οὐ φάγεται ἅγια. Sic πάροικος erit σύνοικος, id eſt, inquilinus in ſecundo ſignificatu, erit & accola & incola. Eſtque accola qui ad locum ſiue iuxta habitat in ſuo ſiue in alieno: incola qui in loco nec proprio ſed alieno. Eandemque ſignificationem habent τὰ ἀπὸ τούτου dicta, vt παροικεῖν, παροικία, id eſt, incolatus: qua voce vtitur ita Modeſt. libro 34. ff. de mu. & hon. Incola iam muneribus publicis deſtinatus, niſi perfecto munere, incolatui renunciare non poteſt. Ac vt κατοικία ſignificat habitationem ſtabilem & perpetuam: ſic παροικία temporariam, vt incolarum atque inquilinorum. In 1. epiſtol. Petri capite 1, παροικίας commorationem Interpres expoſuit. Gregorius, περὶ φιλοπτωχίας, τί ἡ συνάφεια αὕτη καὶ τὸ φαινόμενον, ... ἀλλὰ ... τί τὴν ἄνω πόλιν, τίς παροικίας καὶ κατοικίας; Idem in fratris epitaphio verbo ita vſus eſt, ... παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν χωρίοις, id eſt, dum incolæ ſumus in hac vita, & cum cœli ciues erimus: cùm adhuc ſuperſtites ad tempus hæc loca incolimus atque habitamus, & cùm è vita migrauerimus ad æternum domicilium.

Παροιμία, ας, ἡ, prouerbium, id eſt, oratio vulgata allegorica ſiue alludens atque innuens, οἴμη quod non modò viam ſed & verbum ſignificat: vt ſit παροιμία, præter vel iuxtà primum verbum, & ab eius ſenſu, alterum & verbum & ſenſus alter. Nā quæ ab aliis traditur etymologia & definitio falſa eſt: vt rectè conuicit vir doctiſſimus Iul. Cæſar Scaliger Poetices lib. tertio, capite 84. Quintilianus περὶ αὐτῆς loquens libro quinto, capite vndecimo. Cui confine eſt, inquit, παροιμίας genus illud quod eſt veluti fabella breuior, & per allegoriam accipitur, Non noſtrum, inquit, onus: hoc clitellas. Sophocl. ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, id eſt, verum eſt hominum prouerbium, &c. Ioan. capite 16. Euangel. παροιμίαν parabolæ loco videtur vſurpaſſe, quòd pleráque prouerbia metaphoram habent admixtam. ... παροιμίας ..., vt inquit interp. Ariſtoph. Heſych. cum ſuis ſectatoribus vult παροιμίας eſſe παρὰ τὸ οἶμος, i. ὁδὸς, quaſi παροδίας.

Παροιμιάζομαι, ſum in prouerbio, prouerbiis vtor, res in prouerbium duco. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, Plato de Legib. prouerbio de Deo loquor. παροιμιάζεσθαι ... διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος, Corchorus ob amaritudinem in prouerbio eſt Theophraſt. libro ſeptimo, capite ſeptimo hiſtor. plantar. παροιμιάζεται ..., in prouerbio eſt, ... Bud. in epiſt. prior.

Παροιμιακός, ὁ, ὁ, παροιμιώδης, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Ariſtoph. in Nebul. ... παροιμιακόν. tres pedes habet & ſyllabam.

Παροιμιογράφος, ου, ὁ, parœmiarum ſcriptor.

Παροιμιολογεῖν, prouerbia colligere ſeu interpretari Bud. in epiſto. ad Eraſm. ... τὸ παροιμιολογεῖν.

Παροιμιώδης, ους, ὁ, prouerbialis. παροιμιώδης λόγος νῦν γέγονε, id in prouerbium abiit, ſententia prouerbio trita, Plutarchus in Camillo.

Παροίμιος, qui iuxta ſeu propter viam eſt, vt πάροδος, Heſych. γείτων. i. vicinus.

Παροιμιάζοντες, declinantes à via. Heſych. ἐκτρέποντες τῆς ὁδοῦ.

Παροινέομαι, μ. ήσομαι, ημαι, contumelioſus ex nimia vini petulantia in aliquem ſum, debacchor. Lucianus, ἱκανά σοι πεπαρῴνηται περὶ ἡμᾶς, ſatis vt opinor, debacchatus es in nos. Accipitur & Paſſiuè. Diogen. ... πεπαρῴνηται, id eſt, à temulentis pulſata eſt, ſuggillata. vnde & ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriā paſſus eſt. ... εἰς τὸ σῶμα ... ὑφ' ὑμῶν, Phalar. cuius corpore ſinguli veſtrum turpiter abuſi ſunt. Et παρῳνημένη γυνή, Demoſt. mulier ſuper conuiuium contumeliam paſſa.

Παροινιάζω, μ. ιάσω, ακα, debacchor.

Παροινία, ας, ἡ, debacchatio, contumelia vel iniuria, vel petulantia in ebrietate admiſſa, vinolentia, ſuper menſam & vinum petulantia, indignitas negotij. Lucianus, καὶ γὰρ ἡ παροινία τοῦ καθάρματος τούτου δεινή, id eſt, huius ſuper menſam & vinum petulantia. Epictetus, τὸ μὴ ... παροινίαν.

Παροινικός, laſciuus, contumelioſus, πάροινος: vnde παροινικώτατος, Ariſtoph.

Παροίνιον, τὸ, conuitium, temerè ac ſtultè dictum, velut inter pocula.

Πάροινος, μέθυσος ἢ ὑβριστής. Ariſtoph in Acharn. Οὐδέποτ' ἐγὼ τὸν πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν ἁρμόδιον ᾄσεται Ξυγκατακλινείς, ὅτι πάροινος ἀνὴρ ἔφυ, poſt vinum petulans & iniurioſus, ... πάροινα & πάροινος ἔρχεται.

Πάροινος, ὁ, vinolentus, vino debacchatus.

Πάροιος, ου, ὁ, manſuetus, Heſych. πρᾶος. & παροίτερον, eidem ſunt ἐμπρόσθεν, πρότερον: pro quo infra παροίτατοι.

Παροιστρεῖν, ſeu παροιστρᾶν, errare, inſanire, irritare, ..., Heſych. ...

Παροίτατος, primus, vetuſtiſſimus, antiquiſſimus. Apollonius libro ſecundo Argonautic. ... παροίτατος, primus. fit autem à πάρος.

Παροίτερον, prius, Apollonius Rhod. & τὸ πάροιθεν, pro eodem, apud eundem.

Παροίτερος, prior, vlterior, vetuſtior. Aratus, ὀλίγον δ᾽ ἀφοίτερος ἢ τι μάλα χαλῶν, aliquantum anterior. & Appian. libro quarto, ἵνα τι δὴ τις πορὸ μᾶλλον παροιτέρα ἐκείνου ναὸς, id eſt, ſita ante: ita vt vſurpetur & vox etiam in loci ſignificatione. Et παροίτεροι, ante tranſeuntes.

Παροιτέρω, vlterius. Apollonius ſecundo Argonautic. καὶ δή μιν μακρὸν τῆς δ᾽ ἀφοιτέρω ἐξήλασαν, vbi in codice manu ſcripto habetur ἀφοιτέρω.

Παροίχομαι, prætereo. Depon. τὰ παρῳχημένα, præterita, Phocylid. μετὰ παρῳχημένην νύκτα τέρψιν τινα ὄντα, ἐν τῇ παρῳχημένῃ νυκτὶ, in proxima nocte, in ſuperiori nocte.

Παρῴχηκει, præterierat, Herodot.

Παροκλάζειν, genu flectere γονυπετεῖν, Heſych. idem quod μετοκλάζειν.

Παρολίγον, pene, quaſi, παρ᾽ ὀλίγον, vel παρ᾽ ὀλίγον, & opponitur τῷ παρὰ πολὺ. Plato in Apolog. οὐ γὰρ ᾤμην οὕτως ὅτι παρ᾽ ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ, neque enim exiſtimabam adeò iam parum ab fore, ſed multum vel pluſculum abfuturum. παρ᾽ ὀλίγον ἐλθεῖν ἀπολέσθαι, idem in epiſtol. παρ᾽ ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, i. propemodum periiſti, parum abfuit quin perires, Euripi. παρ᾽ ὀλίγον ἦλθεν ἐς αὐτὸν ἀπὸ θανάτου, Phalar. in epiſt. parum à morte abfui. μιᾷ δὲ παρ᾽ ὀλίγον τῷ πλημμελεῖν, Gaza de menſibus.

Παρολισθαίνω, delabor, labori inſiſtere nequeo, vt ſæpe ſenes videntur. εἰ παρολισθοῖ, ſi prolapſus fuerit, ſi paulum aberret, Lucian. παρολισθοῦσαι εἰς τὰ ἔντερα, prolapſum ad inteſtina, Dioſc. libro 6. cap. 12. exponitur enim lubricè aberrare & lubricè in latus detorqueri.

Παρολκὴ, ῆς, ἡ, mora, dilatio, deflexio.

Παρόλκος, funis nauticus, interp. Thucyd. hoc fune trahitur nauis ad terram, quum remis non ſit locus.

Παρομαρτέω, comitor, ſubſequor, comitem me præbeo, aſſequor. παρομαρτεῖν, aſſectari. vnde συμπαρομαρτεῖν, Nazanzenus in Orat. 4.

Παρομοιάζω, apud Pachymerium, aſſimilo, ὅμοιον ποιῶ, παρεικάζω. In Euangel. Matth. capite 23. ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, aſſimiles eſtis: vel vt Plin. aſſimilati eſtis ſepulchris dealbatis. vbi παρομοιάζειν ſcribendum puto. Sunt enim in άζω verba actiua. Ac in hac compoſitione παρὰ, vt ad in adſimilo, ἐλάττωσιν ſignificat: cuius præcipuus vſus, vbi res natura diſſitæ, tamen conferuntur: vt minuendo vitetur abſurditas.

Παρόμοιον, τὸ, aſſimile, παρ᾽ ὀλίγον ὅμοιον καὶ παραφερές. Eſt & figura vel potius vitium orationis, quum ab eiſdem literis diuerſa verba ſumuntur: vt, O Tite, tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti. apud Terentium in Eunucho, Thr. vbi alijs S. qui, malùm, alijs Solus Sannio ſeruat domum. vide in dictione Παρονομασία. Euidentius hæc apud Græcos, à quibus hęc primùm notata ſunt, licet videre. Lupus vix hanc ab ὁμοιοπτώτου & ὁμοιοτελεύτου diſtinguit.

Παρόμοιος, ος, ὁ, aſſimilis. παρὰ hic diminutionem denotat, hoc eſt, παρ᾽ ὀλίγον ὅμοιος. Dioſc. l. 3. cap. 127. τῇ παρομοίῳ ἀψινθίῳ, herba non diſſimilis abſinthio.

Παρομοιόω, vt ὁμοιόω, ad ſimilitudinem accedere, aſſimilari, παρομοίωσις, Pollux.

Παρομοίωσις, i. ſimilitudinis vicinitas. Eſt & figura in qua eſt ſimilitudo extremarum partium membrorum, i. initij ac finis: vt παρίσωσις membrorum æqualitatem continet, ac propè numero pares ſyllabas. Demetrius παρομοίωσιν genus eſſe vult: ἰσόκωλα autem partem formamque ipſius appellat: παρομοίωσιν & complecti & ὁμοιοπτωτα, & ὁμοιοτέλευτα. Ariſt. 3. Rhetor. de his abundè docuit appoſuitque exempla.

Παρομολογία, ας, ἡ, confeſſio. Quintilianus libro nono, capite tertio. Figura eſt quum aliquot res aduerſario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut maius ſit quàm ſuperiora, aut etiam omnia quæ poſuimus infirmet, Rufin.

Παρὸν, ὄντος, ὁ, præſens, quod adeſt, promptum, præſens conditio, præſens temporis conditio. τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur, Plato de Legib. in præſentia, Phalar. in epiſtol. τὰ παρόντα βέλτιον, Xenoph. in OEconom. melius quàm quod adeſt. τῷ παρόντι χρῆσθαι τῷ ἀγαθῷ, vtere bono dum adſit. τῷ παρόντι χρῆσθαι δεῖ, quod naturaliter inſitum eſt nobis, eo vti nos decet, Gaza de Seneſt. τίθεσθαι τὸ παρὸν. vide Τίθημι. ἀπὸ τοῦ παρόντος, in præſentia. ἐν τῷ παρόντι, in præſenti, in præſentia, id eſt, ἐν τῷ παραυτίκα, è veſtigio. ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, nunc, in hoc tempore, prout temporis conditio fert ſeu vitæ, Thucydid. & Iſocrat. vide Bud. in dictione in præſentiarum, in epiſtol. ἐν τῷ παρόντι. tunc, de præterito, τῷ τότε καιρῷ. Ariſtotel. in Rhetor. εἰς τὸ παρὸν, Demoſth. nunc. πρὸς τὸ παρὸν, in præſentia, Phalaris. πρὸς τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ, in præſens non videtur, Paulus capite duodecimo ad Hebræos: Sic Iſocrat. τὸ πρὸς τὸ παρὸν εὐπορεῖν, præſens commoditas. Item ex præſenti conditione, Thucydid. τὰ παρόντα, quæ adſunt, præſens rerū ſtatus. τῶν παρόντων ἀπολαύειν, Ariſtophan. optimè pro præſenti copia. ἀπὸ τῶν παρόντων, ex præſenti rerum ſide, Thucydid. Dicitur & pro eodem ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων. ἐκ τῶν παρόντων, pro re nata, id eſt, prout occaſio fert, ex præſenti copia, ex conditione præſentium temporum, id eſt, ἐκ τῶν δυνατῶν: ſic interpres Thucydid. εἰς τὸ παρὸν, ad præſens, in præſens, Galen. ad Glaucon. πρὸς τὸ παρὸν, Thucyd. ad præſentes viſus.

Παρὸν, vt ἐξὸν, abſolut. pro παρόντος, quum liceret, quum adſit facultas. Plutarch. in Fabio. ὁ Ἀννίβας ἐκ τῶν παρόντων χωρίων, παρὸν, ὡς λάβοι ἐπὶ τοὺς λόφους, Annibal quum eſſet tumuli occupandi facultas oblata, eum occupare noluit. παρὸν τὸ αὐτὸ ἔχειν, dum tempus adeſt idem faciendi, Thucydid. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν, quum eis liceret, Demoſt. vide ſuprà in Πάρειμι.

Παρονομάζειν, agnominare, appellare, nomine ad aliud nomen alludentes, alludere ad nomen.

Παρονομασία, vocum colluſio, figura quæ & παρήχησις dicitur, cùm eodem verbo quaſi contraria augentur. Dicitur à Cicer. ac tio de Orat. paulùm immutatum verbum atque deflexum. Terent. in Andr. Inceptio eſt amentium non amantium. vbi interpr. Amabant veteres de proximo ſimilia dicere, vt Cicero, Minus charum putauit fore de armario, quam quod de ſacrario fuiſſet ablatum. Et quidem in verbis παρήχησις dicitur, in nominibus παρονομασία. Παρονομασία autem dicitur non παρωνυμία, ſicut ἀντωνομασία, de hac Quint. l. 9. c. 3. vide παρηγμένα.

Παροξίζω, quod alij per υ ſcribunt, i. in acorem vergo, in acetum degenero, acceo vel aceſco. Dioſc. l. 1. de balſamo, τὸ ἐμφ.... παροξίζον.

Παροξύνομαι, ſum animo exacerbato, θυμοῦμαι, ægrè fero, excandeſco, incitor. διὰ τρίτης παροξύνεται, tertio quoque die accedit, hoc eſt, laceſſit, ſæuit, ingraueſcit, Galenus libro primo ad Glaucon. Iſocr. βουλεύεσθαι παροξυνθεὶς, conſilium habere impulſus fueris. παροξυνθεὶς ἐς τὴν πόλιν δι᾽ ὀργῆς, ira concitatus in ciues, Plut. in Themiſt.

Παροξυντικὸς, οὐ, ὁ, exacerbatus, quaſi irritatiuus, incitatiuus, acutus, velox. παροξυντικοὶ εἰς τὸ ἀνδρεῖον, Xenoph. Plutarch. in Opuſcul. ἀεὶ ἀρχικὸς καὶ πάντα παροξυντικὸς, ὅτι ... θυμοῖ ...γυναικῶν, &c.

Παροξύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, exacuo, irrito, concito, excito, exacerbo, laceſſo, prouoco, exaſpero, commoueo, Actiu. Accuſat. παροξύνει τὸ πολιτικὸν αὐτόν, ciues in eum concitat, Plutarch. in Themiſtocl. παροξύνει στρατηγὸν ἐπὶ τὸ μάχην, ad pugnam ducem incendit. Idem ibidem. ... παροξύνει, i. impetunt, Gal. l. 1. ad Glauc.

Παροξυσμὸς, οὐ, ὁ, irritatio, incitatio, acris diſceptatio, excandeſcentia, prouocatio, extimulatio, capite 10. ad Hebr. in bonam partem capitur: Lucæ in Actis in malam partem pro excandeſcentia. Actorum capite 15. ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ᾽ ἀλλήλων, tanta fuit animorum irritatio, vt alter ab altero abſcederet. Παροξυσμὸς pro acceſſione febris ſiue acceſſu Plin. Galenus libro primo ad Glaucon. ἀλλὰ (inquit) τῶν μὲν ἄλλων τὰς ἐπὶ ... παροξυσμοὺς ... τὴν ... Idem Galen. aliquando παροξυσμὸν vocat ..., ... Aphr. l. 1. Probl. ... παροξυσμὸν ....

Παροξύτονος, ος, ὁ, dictio habens acutum in penult.

Παροπλίδιον, pugio, gladiolus. Heſych. qui & παραπλίδιον affert pro ſpecie quadam peræ, ſed tunc erit pro παραψίδιον.

Παροπλίζομαι, exarmor Plin. Secund. eſt & dearmatus exercitus apud Liuiū. παρωπλισμένος. Plut. tranſlatè dixit in Catone Vticenſi, καλλίστης χρείας ... παροπλίζομαι.

Παρόπτεος, deſpiciendus, negligendus.

Παροπτήσις, ὁ, quadallario, euocatio ſudoris ad ignem vel prunas in Laconico eliciti. fiebat & in feruefactis pellibus, atque in arena. vide Cæl. Aurel.

Παρόρασις, ἡ, obliquus aſpectus vt ſtrabonum, hallucinatio. vbi παρὰ vitium ſignificat vt in παρακούω, in quo vide exempla. Item, contemptus, deſpectus, Naz. pro pœnitētia videtur accipi apud Simpl. Interp. Epict.

Παρόραμα, τος, ὁ, deſpectio, contemptus.

Παροράω, μ. παρόψομαι, π. παρεώρακα, peperam video, perſpicio, vt παρορῶ ἐμφανῆ, hallucinor in re manifeſta, Plutarch. lib. περὶ ἀγνοίας, παρ᾽ ἃ ... hallucinaris in quibuſdam reb. noſtris dijudicandis. Ariſtotel. de Inſomniis, ... παροράν ... Hippia minore, ... Item, deſpicio, negligo, aſpernor, contemno, diſſimulo, tranſmitto oculis, ... Demoſthen. Actiu. Accuſatiu. iungitur. vt ... apud Ariſtot. Aub. ... interp. παρεωρακὼς, ἢ ὀλιγώρει.

Παροργίζομαι, irritor, moueor ad iracundiam.

Παροργισμα, &

Παροργισμὸς, οὐ, ὁ, irritatio animorum Liu. iracundia, quæ ira eſt

eſt vitioſa: ob id ita præcipit Apoſtolus 4. ad Epheſ. ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν, ſol ne occidat ſuper iracundiam veſtram. Nam παρὰ in hac compoſitione vitium notat, vt in παράνευσμα, παρέρευς: Nec omnis ira prohibita eſt.

Παρόρειος, ad latera montis ſitus, vel propè montem ſitus. Suid.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum vſurpando.

Παροριστὴς, οῦ, ὁ, qui longè latéque vagatur, & qui in proferendis, propagandíſque finibus, ditionis, aut agri, damnum dat, Ammian. lib. 2. Epigr.

Παρορκεῖν, peierare, παρασπονδεῖν. Appian. καὶ ἐπέδειξεν αὐτὸν βεβαίως παρωρκηκότα.

Παρορμάω, μ. ήσω, π. ηκα, concito, incito, hortor, ἐγείρω, παρακαλέω, Actiu. Accuſ. παρορμῶν δὲ ἄνδρας ὁπλίσας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους μετ᾽ αὐτῶν, viris ad manus conferendas aduerſus Barbaros animos dederunt, Plutarchus in Camillo. τοῦ μὲν παρορμήσαντος πρὸς τὴν βασιλείαν, qui regem ad regnum ſuſcipiendum induxit, Idem in Numa.

Παρορμεῖν, eſt iuxta ſtationem habere litus circundante claſſe. Plutarch. de Sexti Pompeij cum Octauio congreſſu, Πομπηΐου μὲν, τοῦ στόλου παρορμοῦντος.

Παρόρμησις, εως, ἡ, concitatio.

Παρορμητικὸς, qui incitat, aut incitandi vim habet. παρορμητικὸς ἀφροδισίων, venerem incendens, Dioſcorid. lib. tertio, cap. 137. πρὸς γάμον παρορμητικὸς, alliciens ad nuptias, Plutarchus in Lycurgo.

Παρορύσσω, fodio. παρορύττω τάφρον, foſſam duco.

Παρορχεῖσθαι fabulam dicit Lucian. præter argumentum repræſentare.

Παρόρατος, qui contemnitur.

Πάρος, aduerb. loci aut temporis, anteà, ἔμπροσθεν, prius, πρότερον, quôdam, ante, antehac, ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ, poeticè priore breui. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, id eſt, πρὶν, priuſquam hæc opera fierent, Homer. Iliad. ſic Apollon. Rhod. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, priuſquam in patriam rediret, Homer. Odyſſ. 1. ὡς τὸ πάρος περ, vt antea, Idem ibidem. τὰ πάρος, id eſt, præterita. Sophocl. [illegible]. Idem cum Genit. pro πλησίον, non longè à τεῖχος δωμάτων πάρος, prodi ante ædes.

Παρ᾽ ὅσον, id eſt, ἐπὶ πολὺ, Suidas. ſed videtur ſignificare præterquã quòd apud Lucianum. Πάρ᾽ ὅσον, quatenus. Lucianus, [illegible]. Plutarc. παρ᾽ ὅσον [illegible], niſi quatenus, niſi pro eo quantum eſt. Phalaris in Epiſtol. [illegible], quippe qui veriti ſimus rem quęrere quę tibi obiiciebatur. Significat etiã quoniam & propterea quòd, vt Latinè quatenus. Idem, [illegible]. Sic quatenus apud Quintil. libro 4. & 6. Sic etiam reſpondẽt τῷ παρὰ τοσοῦτον: Gregor. [illegible], parùm eſt vt non à nobis conculcari, niſi quatenus abhorremus attingere.

Παρ᾽ ὅ, τι ἕκαστον πεπλάνηται, quatenus ſingula ſunt bãrbarè enunciata. Lucian.

Παροτρύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, extimulo, adhortor, Actiu. Accuſ. iungitur.

Παρ᾽ οὐδὲν, idem quod παρὰ μικρὸν, ὀλίγου δεῖν, propemodum, propè Terent. parum abeſt quin, vel, parum eſt vt non, vt loquitur Iauolenus Iuriſc. Cicero pro Cluentio, propius nihil factum eſt, quàm vt ille occideretur. Et in Tuſcul. Propius nihil abfuit. Æſchin. παρ᾽ οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι, id eſt, nihil propius factũ eſt, quàm vt interficerent. Plut. in Politicis præcept. τὴν πόλιν παρ᾽ οὐδὲν ἐλθοῦσαν ἀπολέσθαι, [illegible], id eſt, propè perditam. Παρ᾽ οὐδὲν τίθεμαι, nihili facio, Eurip. παρ᾽ οὐδὲν τίθεσθαι τὴν ἡδονὴν λόγῳ δυνάμεθα, voluptatẽ aſpernari ratione poſſum. Gaza de Senect. παρ᾽ οὐδὲν ἦν ταῦτα, horum nulla habetur ratio. παρ᾽ οὐδὲν τὸ βίου ποιεῖσθε, Sophocl nullam vitæ rationem habetis. παρ᾽ οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπωλέσθαι, non tam vlla alia de cauſa quàm quòd talia faceret, &c. Demoſth. παρ᾽ οὐδὲν ἧττον, nihilo minus. παρ᾽ οὐδὲν ἦγε τοὺς ἄλλους, pro nihilo ducebat reliquos, Gaza.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio circa partem aliquam gingiuarum, quæ non ſoluta ſuppuratur. Paulus Æginetа, παρουλὶς, ἐστὶ φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὔλων. cui verò ἐπουλὶς eſt ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωσις τῶν ἐνόντων γόμφων, ἰδίᾳ ὅτι μετὰ πυρετοῦ καὶ ὀδυνῶν. apud Galen. lib. 5. κατὰ τόπους, eſt Timocratis dentifricium aduerſus παρουλίδας, vbi vitiosè παρωτίδας. Celſus lib. 6. cap. 13. Solent, inquit, etiam interdum iuxta dentes in gingiuis tubercula quędam oboriri dolentia, παρουλίδας Græci appellant. ibi tamen corruptè ſcriptum παρωτίδας.

Πάρουλος, criſpulus vt Martialis appellat leuiter criſpus reperitur apud Polluc.

Παρουσία, ας, ἡ, præſentia, aduentus, [illegible], Sophocl. Phalaris in Epiſtol. pro reditu: ἄφιξις, Eurip. πυρσὶ πολλοῖς καίοντας ἐσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, per multos ignes ſuum aduentum ſignificauit, Plutarc. in Camillo. Matth. 24. καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας: ſignum tui aduentus, Sophocl. παρουσίαν ἔχει, pro παρεῖναι dixit in Aiace, id eſt, propè accedere. [illegible], Romanus quidam cum quodam hoſtium familiaritatem coniunxit, Plutarch. in Camillo. vbi tamen alij codices παρρησίαν habent. Gregorius vſus eſt pro comitatu, de Seruatore loquens, [illegible]. Παρουσία, pro οὐσία. Demoſt. in Orat. [illegible], pecuniarum vim præſentem atque abundantiam. Παρουσία, frequentia & τῶν παρόντων ἀφθονία. Plato in Phœdone, [illegible] παρουσίας.

Παροχέτευσις, humoris qui iam parti affectæ affixus eſt deriuatio & conuerſio ad proxima membra, qui ad contraria reuellitur, ἀντίσπασις appellatur: Galen. aliàs generalit. ſignificat deriuationem.

Παροχετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deriuo, conductum duco quò volo, Bud. in Epiſt. eſt & per alios canales deriuo præter eos, per quos deduci ſolebat. ſeu peruerſis & mutatis canalibus deduco. ὑφαιρεθὲν τὸ ὕδωρ καὶ παροχετευθέντα, qui ſubductã aquam aliò traduxit, Plutar. in Themiſt.

Παροχεύομαι, id eſt, cum alio conſuetudinem habeo, cũ alio coeo quam cum marito, furtiuam venerem exerceo cum alio, ἑτέρῳ συνουσιάζομαι. Ariſtot. hiſt. Anim. 9. cap. 7. de columbis, παροχεύοντα δὲ [illegible]. Παροχεύω autem eſt ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχέω, ῶ, tranſueho, παροχοῦμαι, vide Πάροχος.

Παροχὴ, ῆς, ἡ, largitio, χορηγία, δώρημα, ſuppeditatio, q. præbitio, parochi munus, Baſil. in Epiſt. Et τὰς παροχὰς, præbenda publicè, vocat Gellius lib. 5. cap. 4. vide Πάροχος.

Παροχλίζω, tranſmoueo, μετακινῶ, Suid.

Παροχλῶ, infeſto.

Πάροχος, ου, ὁ, præbitor. Cicer. à παρέχω. Dicebantur hoc nomine ij, qui peregrinis ſalem & ligna præbebant, inquit Acron. Horat. Serm. 1. - & parochi qui debent ligna ſalémque. Hos Porphyrius copiarios à Latinis vocatos eſſe tradit, qui ſalem & ligna iis præſtabant, qui reipubl. cauſa peregrè ibant. Sub nomine autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, vt idem Acron alibi ſentire videtur, libro 2. Serm. vbi Horatius πάροχον pro conuiuatore, hoc eſt, cõuiuij exhibitore poſuit, vertere pallor, Tum parochi faciẽ, vel ſic metuentis, vt acres Potores. Bud. in Annot. poſter. Dici poteſt & à παροχεῖσθαι. Nam (vt ſcribit Pauſan.) in Græcia moris fuit, vt in nuptiali curru tres duntaxat ſederent, & media ſponſa, à lateribus ſpõnſus, & quem vocant πάροχον, qui amicitia vel ſanguine eſſet coniũctus, cuique deferrent plurimum. paranymphus & auſpex dicitur. Ariſtop. Interp. vbi in Auibus legitur, [illegible] πάροχος γάμων. [illegible] σφίγξ. Interp. Ariſtop. in dictione Σφίγξ. Vnde authore Polluce dicebant παροχούμενος, pro πάροχος ἐσόμενος, ero nymphę aſſeſſor in curru. Πάροχος, Adiect. vt ἵππος πάροχος, equus qui curſus publici cauſa præbetur. Theodoret. [illegible].

Παροχοῦμαι, ſocius ſum & iuxtà vehor, &c.

Παροχούμενοι, vnà vecti. Lucian. [illegible], παροχούμενος, &c. vide Πάροχος.

Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem veſcor.

Παρόψημα, τὸ, obſonium, condimentum. παροψήματα τῶν ἀμπέλων, vitium condimenta, Philoſtratus in Heroic. παροψήματα ἐκ σπερμάτων, ex leguminibus confecta pulmenta. Baſil. in Epiſtolis.

Παροψίδιον, ου, τὸ, vile obſonium quod in menſa apponitur vna cũ pane comedendum.

Παροψὶς, ίδος, ἡ, [illegible], Ariſtoph. Pollux. vas eſcarium, patina Eraſm. cap. 23. Matth. ſic dicitur etiam τὸ ὄψον [illegible], Phrynich. nam vt teſtatur Athen. lib. 8. apud multos authores accipitur [illegible] ſeu παροψήματος. item [illegible] & Pollux vſitatũ eſſe ſcribit [illegible]. Vſurpatur & à Latinis. Iuuen. quàm multa magnaque paropſide cœnat. apud Athen. lib. 9. non modò vas, ſed etiam παρόψημα, i. pulmentum ſignificat. Pollux lib. 10. tradit etiam iuris quoddam genus eſſe, vel mazæ, vel opſonij vilis, quod nunc παροψώνιον diceremus.

Παροψωνεῖν, clàm opſonia coemere. Ariſtoph. ἐν Ἐκκλησιαζ. [illegible], i. λάθρα ὀψωνεῖν. qua voce vſus etiã Cratinus apud Athen. 4.

Παρπεπιθὼν, arte pellicens, παραπείσας, [illegible], pro παραπεισάς, &c. [illegible], fallens.

Παρρέω, præterfluo, ſyncop. pro παραρρέω.

Παῤῥησία, ας, ἡ, libertas & loquendi audacia, ἄδεια, ſecuritas contraria aſſentationi, quaſi παντὸς ῥῆσις, ἡ διὰ λόγων περὶ παντὸς εἰπεῖν. Ammon. Cicero cum dixit in Tuſcul. de Socrate, Adhibuitque liberam contumaciam, à magnitudine animi ductam, non à ſuperbia, τῶν παῤῥησίαν intellexit, ipſúmque παῤῥησιαστικὸς loquutum eſſe Rutil. Lupus numerat eam inter figuras orationis. Item apud eum, à quo vertitur oratio libera, vel licentia ſecundum Cornificium. Vide Quintil. lib. 9. cap. 2. μετὰ παῤῥησίας, liberè cum fiducia. παῤῥησίᾳ λαλεῖν, loqui ingenuè, palàm, liberè. Marci cap. 8. καὶ παῤῥησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει, i. apertè, σαφῶς, ἀκριβῶς, vt Ioan. 7. οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ. Iuſta bellum dat audaciam, Nazan. in Orat. 6. παῤῥησίαν διδόναι, Plato de Legib. libertatem dicendi concedere. Paulus ad Epheſ. cap. 3. ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ προσαγωγήν, in quo licentiam & acceſſum habemus, vel libertatem & aditum. Eſt verò vocabulum medium: vt & libertas & licentia apud Latinos in vtrámque partem.

Παῤῥησιάζομαι, ἐπαῤῥησιασάμην, audacter & ingenuè planéque dico, ἐλευθεροστομῶ, apertè loquor. παῤῥησιάζομαι πρὸς σέ, Demoſth. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρὸς σέ, Lucian. hæc apud te liberè loquor. ἐπαῤῥησιασάμην, liberè dixi. Demoſth. & Plato de Legib. Et cum Accuſatiuo, παῤῥησιάζεσθαι τὴν ἀλήθειαν, veritatem liberè profitentes, Nazanzen. in Orat. 4. ἐπαῤῥησιάσατο, fortiter egit. Act. Apoſtol. 9. Iſocr. περὶ ὧν αἰσχύνομαι παῤῥησιάσασθαι, de quibus te pudeat apertè loqui. Iſocrates etiam in Buſir. ὥσπερ ἂν πρὸς ... ἐπαῤῥησιασάμην τοῖς ... Παῤῥησιάζομαι interdū Paſſiuè, vt apud ipſum Iſocrat. περὶ ... i. liberè atque ingenuè dicta.

Παῤῥησιαστής, οῦ, ὁ, qui loquendi libertate vtitur, liberior in loquendo. vnde Demochares Parrheſiaſtes appellatus eſt.

Παῤῥησιαστικός, vt eus libertate, παῤῥησιαστικῶς, minaces.

Παῤῥησιαστικώτερος, ὁ, liberior in loquendo.

Παῤῥυῶμεν, ἀντὶ τοῦ παραῤῥυῶμεν, pro παραῤῥυῶμεν, nequando perfluamus. ſic Eraſm. cap. 2. Epiſt. ad Hebr. Valla præterfluamus rectius transfert, i. diffluamus, pereamúſque Chryſoſtomo. Sūpta eſt metaphora ab aqua fluuiali quæ in ſuo alueo conſeruatur, perit verò atque corrumpitur ſi diffluxerit alueū prætergreſſa.

Παρυπεῖ pro παρυποῦ, Hom. Il.

Παρυγραίνειν, leuiter humectare. Athen. παρυγραίνει ...

Παρυγρος, ου, ὁ, leuiter, humidus, humens, ma ... idus.

Παρυδάτιος, α, ον, iuxta aquam poſitus, vel iuxta aquas natus aut ſatus.

Παρυδρος, aquaticus, vt τὸ πάρυδρον, iuxta aquas natum vel ſatum, vt ἔνυδρον, quod in aquis. Theoph.

Παρυπάρχω, πάρειμι, adſum, i. patrocinor, adiuuo, in Commētariis Euripidis.

Παρυπάτη, ης, ἡ, chorda quam parypaten Muſici vocant. vide Ariſtot. in Probl. ſect. 19. q. 3. Et ὑπάτη.

Παρυπατοειδής, ſpecies harmoniæ, Capel. lib. 9.

Παρ' ὑπόνοιαν, figura eſt quum quid dicitur præterquàm expectabamus, vt illud Ariſtoph. in Pluto, ...

Παρυπόστασις, minus eſt quàm ὑπόστασις. Dionyſius Theolog. ... ideo neq. propriam ſubſtantiam habet, ſed quodammodo ſubſiſtit.

Παρυπεσταλκέναι, emerſiſſe, eſſe, decepiſſe.

Παρυποψύχω, modicè & obiter refrigero, Dioſcor.

Παρυφαίνω, μετοχ., idem quod παρυφάω attexo, vt quum textor telæ alicui attexit fila aurea vel purpurea vnde παρυφαντὸς attextus, vt quum Poll. lib. 7. ... dicit fuiſſe quoddam ... veſtem candidam, cui cubitus purpureus attextus eſſet vel etiam prætextus. vt dicunt togam purpura prætextam atque adeo παρυφή, nominatur purpura veſti prætexta: Bud. verò παρυφαινόμενον interpretatur obtentum in hoc loco. Xenop. Pæd. 5. ... at ibi Philelphus παρυφαινόμενον ... vertit coruſcantium armorum.

Παρυφή, ῆς, ἡ, veſtium contextus, ὕφασμα, tela verſicolor, Raphael Regius in apo. Plutarchus. Πάρυφος, Eſt purpuræ attextæ diſtinctio in veſtibus. Et πάρυφοι dicuntur à Polluce οἱ ἐν ... : vnde dixit Poeta virgatis lucent ſagulis.

Παρυφίσταμαι, minus eſt quàm ὑφίσταμαι, id eſt, propemodum ſubſiſto, vel ferè, vt Interpr. Areopag. vel minus quàm ſubſiſtere, vt παρυφιστάμενος, vel obiter ſubſiſtere, vt παρυφίσταται. Baſilius in Hexaëmero de iis qui mundum coæternum Deo nequiſſimè poſuerunt: ... Παρυφίστασθαι τὸ κακόν ... vt παρυφίστασθαι ... vel ... Damaſcen. ... παρυφίστατο τῇ λεγομένῃ τὸ αὐτοῦ σχῆμα. Bud. autem exponit παρυφίσταμαι ſignificor, demonſtror, repræſentor, in hoc loco Apollonii gramm. ... παρυφιστάμενα ... σχημάτων τὸ λέγειν.

Παρυφος, ου, purpura ex virgæ veſti intextæ. vnde ἔμπαρυφος.

Παρφάμενος, ον, ὁ, decipiens dicendo, hortatus, perſuadens, παραμυθούμενος, παραινῶν.

Παρφάσθαι, παραφάναι, παραπείθεσθαι, ... Il. δ.

Πάρφασις, εως, ἡ, per ſyncopen pro παράφασις eſt autem παραίνεσις, admonitio, conſilium quod datur, adhortatio, conſolatio, deceptio, & deceptio quæ fit blandiloqua oratione Iliad. ξ. de ceſto Veneris, ... ἔνθ' ἔνι Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. eo loco exponit Euſtath. ... addens tamen poſſe intelligi vel ... vel ...

Παρφέρομαι, in Epigr. pro παραφέρομαι.

Παρῶ, παρίημι, ἀφίημι, ... : vt παρῶμεν, omittamus. παρῶμεν ... ſileamus prætereamus, Plato de Legibus. vide Παρίημι.

Παρώας ἵππους. Ariſtot. lib. 9. Animal. ... equi quos Partos vocant, qui ſunt coloris medij inter cinereum & rufum, Gaza: apud Heſych. oxytonos παρωᾶς dici teruntur ... παρὰ τὸ χρῶμα παρώ.

Παρῳδία, vide Παρῳδή.

Παρῳδή, ῆς, eſt canticum ad alterius imitationem modulatum. Quintilian. libro 9. cap. 2. παρῳδή, nomen ductum à canticis ad alterum ſimilitudines modulatis, quod abuſiuè etiam in verſificationis ac ſermonū imitatione ſeruatur. Athenæus libro 14. ex Ariſtoxeno, ... Dicitur & Παρῳδία, ... vbi huiuſmodi poetæ dicuntur παρῳδοί, qualis fuit Matron, & Euboeus Parius qui παρῳδιῶν quatuor libros reliquit. Παρῳδίαν, ait eſſe Cameratius qui alterius poetæ verſus iocosè in aliud argumentum transfert... ſic Suid. ... παρῳδίαν ... vt quædam apud Ariſtophanem ex Euripide. Dixerat hic in Alceſtide, χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Hoc tranſtulit in Nebulas Ariſtophan. ita, ... Et illud ex Aeolo Euripidis, Τί δ' αἰσχρὸν ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; Ariſtophan. in Ranis ita mutauit, Τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ; Et rurſum Euripidæum illud ex Hippolyto, Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται κάτω; Ariſtophanes in Ranis ita, Τὸ ζῆν δ' ἔστιν, ... Huiuſmodi & Homericæ παρῳδίαι frequentes in Athenæo, quem lege lib. decimoquinto, vbi de his tractat ex profeſſo. Παρῳδία etiam eſt aliter, quum in ſoluta oratione aſſumpta parte carminis, reliquum oratione proſa completur atque perficitur. Hermogenes in methodo περὶ δεινότητος. ... παρῳδίαν ... Hinc verbum παρῳδεῖν, παρῳδίας componere, id eſt canticum vel carmen ad alterius imitationem ſcribere. Euſtath. ... Laertius in Bione, ... Fiebant autem huiuſmodi poemata ἐπὶ τῷ γελοίῳ, i. comparandi riſus cauſa, vt author Athenæus in ... quare παρῳδεῖν pro irridere & χλευάζειν ponitur, Heſyc.

Παρῳδία, vide Παρῳδή.

Παρῳδικόν, τό, ... μέλος, interpr. Ariſtophan. Vide Χοραυλικόν.

Παρῳδός, parodiarum ſcriptor. Athen.

Παρῳδῶ, exagito, contumelioſè deſcribo, accino.

Παρωθέω, ῶ, & Παρωθοῦμαι, depello, extrudo, ſummoueo, Accuſatiuo. Gregor. de Baptiſm. ... Lucianus, παρωθοῦντες ... ad diuitum fores protrudentes depellentéſque alter alterum: in Dialogo ... Æſc. ... i. expellens domo, & à familiaritate ſummouens, ... quaſi cubito repellens, & auerſatus. Genit. Lucian. ... Plato lib. 5. de Repub pro ἀναβάλλομαι & ... poſuit, hoc eſt, in aliud tempus reiicere quod petitur. ...

Παρωκεανίτης, ὁ, litoralis, maritimus.

Παρωκεανῖται, qui habitant iuxta Oceanum.

Παρωλένια, τά, ... Et brachij interni tori atque muſculi, παρωλένια dicuntur & poetæ ... dicunt, vt Virg. ... quaſi dicas quæ ad brachia ſeu lacertos eſt, vicinam brachiis ſeu vlnis.

Παρώλεσ... Heſyc. ...

Παρωμίς, ίδος, ſuperhumerale, genus veſtimenti, cap. 28. Exod.

Παρὼν, ὄντος, præſens, qui intereſt vel interfuit, adueniens. παρὼν & ἀπὼν oppoſita. παρὼν τῷ ἀτυχοῦντι, Demoſth. παρὼν ἀπὸ ὑμῶν, vide apud Phauorinum. Ariſtophanes in Pluto, ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάλιστα χαίρεις, abſentem deſideras. Idem Ariſtoph. ibid. ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐν τῷ μέρει, ὑμῖν μετέχῃ τοῦ πλείονος μέρους. παρὼν εἰς ὑμᾶς, qui ad vos peruenit, Paulus cap. 1. ad Coloſ. οἱ παρόντες ἔργοις, qui adfuerunt rebus gerendis, Thucydid. παρόντες ἐς τὴν πόλιν, in vrbem appulſi, Idem. dicitur etiam ἐς τὴν πόλιν, inquit eius Interpres. παρόντες βασιλέως ταφαῖς, regis exequiis adſiſtentes, Plutarch. in Numa. παρόντες ταῖς μάχαις, ad pugnam accincti, Thucyd. παρόντα, præſens, τυχόντα. vnde Thucyd. καὶ αἰεὶ δ᾽ αὐτοῖς ὀλιγαρχία καὶ μὴ παρόντι ἐπικειμένη, i. ſtatui paucorum nedum præſenti ſemper infeſti, Valla. hoc eſt, καὶ εἰ μὴ τῇ τυχῇ, Interpres Græcus. παρούσῃ τῇ δυνάμει, præſentibus copiis, Thucydid. τῇ παρούσῃ διανοίᾳ, præſenti animo, i. qui aderat, Idem. ἐν παρούσῃ ἀπορίᾳ, in ipſa indigentia, Plato de Legib. τὰ παρόντα, quæ inſtant.

Παρὼν, ὄνος, ὁ, nauigij genus eſt, apud Suid. ὁ δὲ ἄλλας παρῶνας πεποιηκὼς, ἐν Σιδῶνι παρῶνας. ἀπὸ γὰρ Ῥοδίοις τῆς συμμαχίας.

Παρῴνησε, temulentus fuit, à παροινέω.

Παρωνομάσθη, cognominatus eſt, apud Plut. ἐκ τούτου σύμπας παρωνομάσθη: ſupra dixerat λίνιος σύμπας ἐκλήθη.

Παρωνυμία, ἡ, leuis immutatio, teſte Aquila, apud quem plura vide. Videtur autem eadem cum paronomaſia. hæc (inquit ille) figura ita ornat orationem in nomine aut in verbo interdum ſyllaba, nonnunquam litera immutata diuerſa ſignificet, vt ſi velis ſic enuntiare, Prætor iſte vel potius prædo ſociorum. alias. παρωνυμία eſt appellatio denominatiuè facta.

Παρωνύμιον, ου, τὸ, denominatio, Plut. in Numa, ἀπὸ δὲ Μαμέρκου Μαμερκίους, οἷς διὰ τοῦτο καὶ βασιλεῖς γενέσθαι παρωνύμιον, ὅθεν ἐκ βασιλέως, à Mamerco Mamercios, quibus ob id etiam reges cognomen fuiſſe. παρωνύμιον σωματικὸν, cognomen à corpore tractũ, Idem in Fabio. Chryſippus apud Athen. lib. 13. τὸν πρῶτον πωγωνοφόρον (Euſtath. citans eum locum legit πωγωνίαν.) παρωνύμιον ἔχειν κόρσην. vbi monet παρωνύμιον pro ἐπίκλην poſitum.

Παρώνυμος, in denominatione ſimilis, Plato de Leg. apud eundẽ pro eodem legitur ὁμώνυμος.

Παρώνυμον, ου, τὸ, denominatiuum, i. nomen ab alio nomine deriuatum: vt πλάτων, ἀπὸ τῆς πλατύτητος: φίλων, ἀπὸ τοῦ φιλεῖν. Dicitur & σύζυγον. παρωνύμων meminit Ariſtotel. in Antepædicam.

Παρωνύμως, quaſi denominatiuè. Ariſtotel. capite primo, libro 1. Prædic.

Παρωνυχία, ας, ἡ, καὶ παρωνυχὶς abſceſſus eſt qui ad radices vnguium coit. Latini reduuias vel redmuias vocant, vt Cicero, & Plin. Barbari panaricium. Paulus Ægineta lib. 3. ἡ παρωνυχία (ſic & ſcribitur) ἀπόστασίς ἐστι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνισταμένη. Eſt & herba παρωνυχία, quæ ita vocatur ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ἰᾶται γὰρ παρωνυχίας, vt tradit Dioſcorides: depingit Matthiolus. Suidas & παρωνυχίδας dicit paronychias: vnde dicta ſit hæc herba.

Πάρωος, ſpecies quædam coloris πυῤῥοῦ in equis teſte Heſyc. vid. ſupra πάρωος.

Παρώπια idem Heſych. ex libro περὶ ἱπποτροφίας affert pro τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς. forſan παρώπια ſcribendum, vt παρὰ pro περὶ, vt eadem ſint quæ παρώπια. hoc eſt τὰ τοῖς τῶν ἵππων ὀφθαλμοῖς παρὰ τὸ ἔθος ὁρώμενα. intellige autem equorum pauidorũ qui ſubitis viſis exterrentur.

Παρωπόπληκτος, ὁ, attonitus, perculſus. Heſyc.

Παρώπια, τὰ, ocularia equorũ, coria quæ ambiunt oculos equorum. Pollux, καὶ παρώπια δὲ, τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων περικείμενα, ἃ τινὲς καὶ θήλεια καλοῦσι. ſed legend. καὶ αἰθάλια: vocantur enim ita & ab Heſychio, quia aduerſus ſolem equorum oculos defendunt. Sic apud Dioſcorid. αἰθάλια, partes quædam herbarum dicuntur, velut ocularia, florem à ſolis iniuria munientia, quod non intellexerunt interpr. qui floſculum vertunt.

Παρωπίαι, αἱ, anguli oculorum interiores exterioréſque, qui & πηγαὶ, i. fontes dicuntur, quòd lachrymæ inde profluant. apud Pollucem παρωπίαι ſcript. ſuntque ſub temporibus canthi, vt πηγαὶ καὶ τὰ πρὸς τῇ ῥινί.

Παρωπὶς, ίδος, ἡ, eſt velut perſona mulierum, ἡ τῶν γυναικῶν περιοπὶς Polluci. vulgò cachenez.

Παρ᾽ ὥραν, intempeſtiuè apud Plutarchum, οἳ δὲ ζητοῦντες οὐχ εὗρον, ἦν γὰρ παρ᾽ ὥραν, quum id temporis non reperirentur.

Παρώρεια, vt ὑπώρεια, radices montium, apud Strabon. Polyb. in 2. hiſtor. in fine ſic appellat cinctum Alpium Italiam ambientium à Maſſilia vſque ad Adriaticum ſinum latus videlicet montium ſecundum aliquem locum porrectorum. Súntque ipſa iuga montium & promontoria παρώρεια: radices montis verò ὑπώρεια.

Παρωρείτης πὰν, in Epigr. ad montem poſitus Pan.

Πάρωρος, ὁ καὶ ἡ, intempeſtiuus. πάρωρος καρποτοκία, Theophr. de Cauſis lib. 3. cap. 19.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, ora tecti. παρωροφὶς τετράπηχυς, quatuor cubitorũ per oras craſſitudo, Herodot. videtur eſſe prominentia tecti & ſubgrundij. apud Pollucem, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ὀρόφου, καὶ τοῦ τοίχου, παρωροφίς.

Παρωσάσθαι, Nazanz. differre, reiicere in aliud tempus. Lucian. καὶ καταλήγειν χαίρειν σε, ὦ Ζεῦ, φρονοῦντι (ad Iouem loquens) ἀποῤῥίψαι παρωσάμενοι τὰς τιμὰς, deiicientes.

Παρωσὰς, dimittens. παρεκβαλὼν, excludens, Euripid. in Oreſte, παρώσαντες τὸ ἴσον, negligentes.

Παρῶσι, aduenerint, adfuerint.

Παρώτιον, τὸ, ornamentum aurium. Item alter oculorum angulus qui aures ſpectat, oppoſitus τῷ κανθῷ, Nicand. Schol.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, apoſtema ſecus aures, ſiue inflammatio circa glãdulas auribus adiacentes: quod etiam parotis à medicis Latinis vocatur. παρωτίδες, abſceſſus ſunt ſecundum aures, vel poſt aures, vel ſub auribus, quaſi παρὰ τὰ ὦτα, id eſt, prope aures. Celſus libro 6. capite 16. Sub ipſis verò auribus oriri παρωτίδες ſolent, modò in ſecunda valetudine ibi inflammatione orta, modò poſt longas febres, illuc impetu morbi conuerſo. Id abſceſſus genus eſt. Apud eundem libro quarto, capite 1. ita legitur, Itémque arteriæ (quas parotidas vocant) ſurſum procedentes vltra aures feruntur. ſed legendum carotidas.

Παρῴχετο, παρῆλθε, Hom. Iliad.

Παρῴχηκε, id eſt, παρῆλθε, Homer. vnde παρῳχηκὼς, præteritus, Aphthonius.

Παρῳχημένος, præteritus. παρῳχημένῃ νυκτὶ καθ᾽ ὁδὸν βαδίζων, nocte præterita per viam vadens, Plutar. in Camillo. Act. cap. 14. ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς, præteritis ætatibus.

Παρῶχρος, ου, ὁ, pallidus.

Πᾶς, παντὸς, ὁ, omnis, vniuerſus, quiuis, quiſque, Ariſtot. de mundo, δεῖ ἀνθρώπων ἕκαστον τὸ ἀρκέσιμον παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι ἔργῳ, id eſt, viliſſimo cuique operi inſtare & incumbere. χειροτονείτω πᾶς πάντα, nominet quemlibet vnuſquiſque, Plato de Legib. χωρεῖ πᾶς pro χωροῦσι πάντες, Ariſtoph. τῶν πλείστων πᾶς, plerique omnes, Ariſtot. Aliquando totus, vt eſt apud Lucam, κατεπτοημένος δὲ πᾶς ἔστη, &c. de quo in Κατεπτοέω. Sophocl. in Aiace, λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ, mœrore totus agitatur. πᾶς dictio eſt anceps ad omne, quidlibet & vniuerſum, Eraſ. cap. 1. Matt. Vide Ariſtot. in Politic. Vnde πᾶς ἕκαστος, pro vnuſquiſque. Galen. 9. Therapeut. ἑκάστῳ παντὶ τῷ σώματι διατιθέμενοι. Similiter & πᾶς τις nemo non. Sophocl. κείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει, vnuſquiſque in illum culpam confert. πᾶς ἄν τις Ariſtoph. Et πᾶς ὅστις, quiuis, quicunque. In plurali non πάντες οἵ τινες, ſed πάντες ὅσοι, vt apud Ariſtot. 2. Metaphyſicor πᾶς ὅς αἴτιον, &c. Plato de Legib. οἱ πάντες cum articulo. τὸν τῶν ἡμερινῶν τρόπον οἱ πάντες ὑπομένουσιν, omnes ferunt. σὺν πᾶσιν στρατιώταις ὀρχήσεις, Demoſt. Plato de Legibus, τελευτώντας καὶ εἰς τὰς σὺν πᾶσιν, &c. vbi σὺν πάντας Latinè exponere non eſt neceſſe. πάντες τρεῖς, omnes tres. Plato in Epiſt. 6. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή. Apollon. Rhod. ἤματα δὲ τρία πάντα, totos tres dies. Sic ἄλλα πάντας ἀέθλους, ſic Plato de Leg. εἴκοσι πάντες, Homer. ſic & Apol. Rhod. πάντα εἴκοσι ἔτεα, viginti anni, Herodot. πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος. Plato de Leg. πᾶς ἀνὴρ πόλει, Ariſtoph. εἷς ἅπας, Idem. πᾶς τις, Demoſth. πᾶς cum Superlatiuo: πάντα τὰ χαλεπώτατα, moleſtiſſima quæque, Xenophon. Item πᾶς Syracuſiorũ lingua ſignificat patrem, Etymol. Πάντ᾽ ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς dicunt Græci, cùm aliquem ſignificare volunt apud quoſdam plurimum authoritate valuiſſe, vel ab iis plurimi fieri, vel apud ipſos nihil non potuiſſe. Sic Demoſthenes pro Cteſiphonte accuſans Theſſalos & Thebanos, quòd omnia ſumma Philippo tribuerent, πάντ᾽ ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς, inquit. Idem contra Ariſtocratem, τί δ᾽ Ἀλέξανδρος ἐκεῖνος τὸν Θετταλόν, ἡνίκ᾽ εἶχε μὲν ἀρχὴν μεγάλην ἄνωθεν Πελοπίδαν: ἐχθρὸς δ᾽ ὡς οὐδεὶς Θηβαίοις ἦν δὲ εἰ καὶ οὕτως, ὥστε ἐπ᾽ ὑμῶν στρατηγὸν αἰτεῖν, ἐβοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος: Apud Nonium Varro ſeſquiulyſſe hoc videtur reddidiſſe, cũ inquit, hic enim omnia erat, &c. quod ſignificat, vnus omnia poterat. Polybius libro 5. ita extulit. Ἀπελλῆς πλὴν ἐδόκει πάντα ἐν ταῖς ἀφορμαῖς, καὶ τιμαῖς, καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ βραχὺ μὲν ἐμπλησθέντα τῆς βασιλείας: τὸ δ᾽ ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ πᾶν Ἀπελλῆς. Iſocrates in Epiſt. Philip. τὰς πόλεις κατηγοροῦντας, ἐκείνου αἰτιωμένους σὺ πάντα γὰρ ταύτης ἦν λέγοντας, &c. Alia eſt phraſis tamen cùm dicitur ὅλος καὶ πᾶς ἦν, id eſt, omni ſtudio hoc procurabat: totus erat in hoc negotio, vt dixit Horatius: & totus in hoc ſum: & alibi Neſcio quid meditans nugarum, & totus in illis. Polybius libro 3. πρὸς τὸ βαδίζειν καὶ τῆς διανοίας ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Et alibi, πρὸς δὲ τοῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν.

Πᾶσα, ης, ἡ, omnis, prima longa, Herodot. ἐλπὶς πᾶσα, ſpes maxima. Plato in Epiſt. πᾶσα τέχνη, vide Τέχνη. ἐν πάσῃ τῇ πόλει, in tota ciuitate, vel vniuerſa, Idem de Leg. πασῶν omnium, in Fœm. Herodot. διὰ πασῶν, Interp. Heſiodi.

Πάσασθαι, ἀ correpto, vel πάσσασθαι geminato σσ, guſtare, comede-

re, ſaturari. vnde ἄπαστος, & ἀπαστία. Heſiod. cum Accuſat. [illegible]. Homer. [illegible], id eſt, [illegible]. Et cum Genit. vt πάσασθαι σίτοιο, ſumere cibum. Homer. [illegible], de piſcibus guſtare. Herodot. Sed α producto ſignificat poſſidere, κτήσασθαι.

Πασιμέλουσα per ει ſcribi debet, vt ſcribit Gaza lib. 3. Gramm. & Apoll. Alexand. lib. 1. [illegible] epitheto, quo Argo nauis ornatur ab Homero. Od. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit vel omnibus poëtis & hiſtoricis. teſte Euſtat.

Πασιφαὴς, ὁ, omnibus apparens. Nonn. de Lazaro.

Πάσκος, Heſych. πηλὸς, lutum.

Πάσμα, ατος, τό, [illegible], Phauor. Vide Ariſtophanis Interpret. in dictione Κυλίχνιον: [illegible] tamen & [illegible] vocantur, quæ alio nomine [illegible] hoc eſt aſpergimenta, quibus corpus aſpergitur.

Πάσον, Lacones pro πᾶσαν dicunt teſte Heſych.

Παιπάλη, ἡ, minutiſſimus puluiſculus farinæ. Accipitur pro quacunque re minutiſſima. Eraſmus prouerb. Ne ramenta quidẽ: vel, Ne paſpalam quidem. Ariſtoph. Veſpis, [illegible]. Interp. [illegible]. Suid. [illegible]. Item milium, ὁ κέγχρος.

Πάσπαλος, idem quod κέγχρος, milium. Galenus etiam in Gloſſemat. Hippocratis [illegible] exponit [illegible]: milij molitor qui milij grana mola frangit: & addit, [illegible] χόνδρος verò eſt alica, ſed Græci medici recẽtiores etiam dicunt [illegible], & coniunctim χόνδρον [illegible].

Πασσαλίζω, palo figo, vel affigo, Heſych.

Πάσσαλος, ου, ὁ, καὶ Πάσσαξ, κος, Ariſtoph. idem quod πάτταλος, palus, clauus ligneus, ſera, pertica, paxillus, Home. Ariſtophanes in Acharn. [illegible], vbi Interpr. [illegible]. Apud Hippocr. [illegible], id eſt, Galeno [illegible] diminutiuẽ. [illegible] autẽ fit tanquam à [illegible], quod à πήσσω.

Πασσάγρος, Heſych. eſt σταυρὸς, palus.

Πάσσομαι comedo apud Heſych.

Πασσυδὶ, Thucyd. &

Πασσυδίη, cateruatim, omnino, totis viribus, publicè, communi conſenſu. Ho. Iliad. β, [illegible] Πασσυδίη. i. [illegible]. dicitur & πασσυδίε. πασσυδὶ διεφθάρθαι, funditus euerſum eſſe, Thucyd. i. [illegible].

Πασσύδην, Heſych. Æoles ſcribit dicere pro πασσυδίην.

Πασσυδεὶ, funditus, [illegible]. [illegible] cum tota domo ſeu familia videntur ea deriuata παρὰ τὸ [illegible], vt ſit omnino & penitus trahendo, extirpandóque.

Πάσσω, μ. άσω, π. ακα, ſpargo, vario, aſpergo. textilibus picturis deſcribo, ποικίλλω. vnde ἐμπάσσω Homer. Iliad. [illegible], [illegible] πάσσε δ' ἁλὸς, Homer. ſale conſpergebat. Et [illegible], ſale aſpergere. [illegible], terram ſpargens, cap. 16. li. 2. Regum. Lucian. [illegible] pulūs per caput ſpargitur. [illegible], morſui inſpergitur, Theophr. lib. 9. cap. 22. hiſtor. plan. [illegible], nigris maculis diſperſis euarians, Ariſtot. lib. 4. Anim.

Πάσσων, ονος, ὁ, pinguior, latior. Comparat. eſt à παχὺς vt βραδὺς, βραδίων, & βράσσων.

Πάστα, Heſychio edulium ex caſeo non ſalſo, ſimilagine & ſeſamo confectum: alij eſſe volunt pulmentum ex leguminibus, mixtum farina. teſte eodem. forſan παρὰ τὸ πάσσεσθαι quod farina conſpergeretur. vide Πάστη.

Παστάξ, Heſyc. πάσσαλος pro quo ſupra πάσσαξ.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus à verbo πάσσω ſignificante interdum ποικίλλειν. & in plurali παστάδες, thalami, παστάδες Heſychio ſunt [illegible], & [illegible] à πάσσω ſignificante ποικίλλειν, variegare: item [illegible], à πάσασθαι, quod eſt edere præterea [illegible] αἱ παστάδες.

Παστέα, ſpargendum: item ſpargendum. Ariſtoph.

Παστίλλος, ου, vltimus dies anni. παστίλλα verò τὰ [illegible], Suidas, [illegible], Pollux.

Πάστη, iuſculum farina mixtum ſeu conſperſum.

Παστὸς, τὸ [illegible], Ariſtoph. Interpr. conſperſum ſed in cõpoſitione potius eſt eius vſus vt ἁλίπαστος ſale conſperſus.

Παστὸς, οῦ, ὁ, idem quod παστάς. Polluci παστὸς, [illegible]. Significat thalamum. Lucian. [illegible] ἐκ τοῦ παστοῦ. Aliquando pro eo qui cibo operam dedit: à [illegible], id eſt, ἐδίω. Παστὸς, Athen. 9. betæ ſpecies.

Παστοφόριον, τὸ φέρον τὸν παστὸν, Suid. paſtophorium, cap. 22. Eſaiæ. ſic 1. x x. Interpretes, pro quo Aquila vertit tabernaculum, vt ibidem annotat Hieronymus, qui docet paſtophorium eſſe thalamum in quo habitat templi præpoſitus.

Παστοφόρος, ου, thalamifera: Veneris epitheton: à παστὸς & φέρω. Itẽ παστοφόροι, ferentes pallium, vt fit in proceſſionibus.

Πάσχα, phaſſe, id eſt, tranſitus. vocabulũ hebræum ad Græcorum ritum accommodatum. Gregor. de feſto Paſchæ, [illegible]. Vide cap. Exodi 12. Numer. 9. Regum libro 4. capite 23. Indeclinabile eſt, vnde cap. 2. Ioannis Euangeliſt. ἐν τῷ πάσχα, &c. Azymorum dies appellatur. capit. 22. Euangel. Lucæ, [illegible], λεγόμενον πάσχα. πάσχα non celebrandum cum Iudæis. vide in canone primo Concilij Antiocheni.

Παχαλκεὺς, multarum artium, πολύτεχνος, Heſych. ſed perperam pro παγχαλκεύς, quod eſt qui omnia fabricari nouit.

Πασχαλία, Vide Πάσχα.

Πασχαπαρασκευὴ, ἡ, Vide Πάσχα.

Πάσχω, μ. πείσομαι, π. πέπονθα, [illegible] ἀπὸ τοῦ πάθω, patior: Accuſ. iungitur, vt [illegible], Ariſtoph. Nebul. vt apud Maronem, Digna indigna pati: pati atrocia. diciturque in vtramque partem. Πάσχειν, affici, affici commodo, vel incommodo, vt ἀγαθὸν πάσχειν, id eſt, εὐεργετεῖσθαι, beneficio affici, beneficium accipere, εὖ πάσχειν, cui reſpondet εὖ ποιεῖν. Vnde [illegible], eſt [illegible], cui oponitur [illegible]. Euripid. in Hecuba, [illegible] qui tanto beneficio à me affectus, vicem non reddis meritis. Thucydid. [illegible], bene de ipſis meritus eſt. Plutarch. in Galba, [illegible], nullo priuatim beneficio affectus à Galba. Sic in malam partem: vt πάσχω κακῶς, ſum miſer, iniuriam accipio. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] πάσχω κακῶς. Thucyd. [illegible], ob pecunias malè mulctor. Demoſth. [illegible]. Thucyd. [illegible], ab iis malè affectus, vel qui de eo malè meruerunt. Lucian. in Cauſaco, [illegible], meritas pœnas vobis dedero. Herodot. [illegible] πρὸς Αἰγινητέων, hac clade accepta ab Æginetis. Et breuiter ſumitur pro quomodocunque affici, vt [illegible], voluptate affici, Plutarch. in Romulo, [illegible], ſic erga illam affectus. [illegible], iiſdem affici. Plato in Gorgia, [illegible]: quod & [illegible], Laert. Plato in Politic. id eſt, [illegible], eadem mihi vſuuenirent, vertit Cicero de Senect. Plato in Epiſt. [illegible], mihi idem quod bono gubernatori vſuuenit: id eſt, perinde atque afficior. Idem in Apologia, [illegible], ſimiliter affecti videntur. Πάσχειν τι, commoueri atque affici, [illegible], vt miſericordiæ vel amoris. Demoſth. de falſa legat. [illegible], ita vt Philippus ipſe induerit affectus miſericordiæ atque puellas captiuas Satyro cõdonarit. Libanius in Declamat. [illegible]. Πάσχειν pro admittere. facere: Nam, vt inquit Interpres Ariſtoph. (in illud in Nebulis, [illegible]) [illegible], &c. Demoſth. [illegible], videte ne ſic ſtultè ſtatuatis: ne quid ſtolidè admittatis. Laërt. in Oneſicrito, [illegible], ſimile quid feciſſe vt Xenophon. πάσχω καλὰ, Ariſtophan. rem pulchram admitto. Chryſoſtom. [illegible], id eſt, non ſuſtinent quicquam admittere precatione indignum. [illegible], admiſiſſemus res turpiſſimas: indigniſſima nobis accidiſſent, Demoſth. Galenus in 10. Therapeut. [illegible]; Cicero pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nónne concedas, &c. Terent. Quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonum atque æquũ ſciunt? Iſocrat. [illegible], quod multi faciunt, quod multis vſuuenit. Ariſtoph. [illegible]; vides quæ facis? [illegible], iure facio, Euripid. [illegible], id quod & Thurini fecerant, Thucyd. [illegible], hoc ſibi faciendum ſuſcepit, Bud. apud Ariſtotel. de mundo. Quòd autem [illegible] Græci dicunt, ei contrarium eſt quod Latini facere pro pati, dicere ſolent, vt facere naufragium. Πάσχειν, pro quo accidere dicimus in transferendo. Demoſth. aduerſus Callip. [illegible], ſi quidem volebant donationem huius pecuniæ in eum conferre, ſi quid ſibi accidiſſet, hoc eſt, donare volebat cauſa mortis. Idem contra Conon. [illegible]. Cicero in Philipp. vt ſi quid mihi humanitus accidiſſet, &c. Pro lege Manil. ſi quid eo factum eſſet, dixit, pro [illegible]. Quod & de inanimatis dicitur. Demoſth. [illegible]. Et alibi, [illegible], ſi periret nauis. Ariſtot. de mundo, [illegible]

[illegible]

τὴν ἀτλαντικὴν θάλασσαν, id eſt, quod inſulis noſtris accidit vndique vt noſtra maria eas alluant, idem orbi quoque huic cõtigit rationem inſulæ vt obtineat: ſic Budæus vertit. πάσχω ταὐτὸν τοῖς πολλοῖς, id eſt, idem quod multis mihi vſuuenit, vel accidit. πάσχω τοῦτο, id mihi accidit. Plato de Legib. πεπόνθατε τοῦτο, id eſt, τοῦτο ὑμῖν συνέβη. Demoſth. ὅ πάθοιτ' ἄν, quod vobis accidat, Thucyd. εἰωθός τι πάσχειν quiddam quod ſuet pati videtur, id eſt, idem ei videtur accidere quod porcis, Xenoph. Et cum interrogatione, quum rem nouam aut abſurdam deſignare volumus. Lucian. τί παθών, quid illi accidit? Latini dicunt, quid illi accidit? Ariſtoph. τί πέπονθας; τί πάσχεις; quid doles? quid laboras? Ibidem. τί χρῆμα πάσχεις; quid tibi accidit? quid tibi fit? τί πάθω, quare laceſſitus. Ariſt. Nubib. τί πάθω; quid faciam? Eurip. Ariſtoph. Nub. [illegible] πάθω; & τί οὐ [illegible], quid agam: πάσχω [illegible] τι, Hermog. laboro huius rei inopia. πάσχω [illegible], mihi contingit tentari, vt tenter. Πάσχειν, accipere & quaſi pati Cicero exponit libro primo Academicarum quæſt. vt ποιεῖν, mouere & efficere. δίκην πάσχειν, pœnas dare, aut pecuniam dependere, Demoſthen. πάσχω cum verbo ποιῶ & cum verbo δρῶ, apud Plat. in Leg. Πάσχειν etiam in obſcœnum ſenſum detorquetur: tribuiturque cynædis & pathicis. Demoſth. pro Corona, [illegible]. Sic Latini dicunt, quiduis facere & pati, notantes aduerſa & auerſa parte impudicos. Hinc & Παχητιᾶν verbum ἐφεκτικόν, id eſt, πάσχειν ἐθέλειν. quo ſignificatur aduerſæ veneris prurigo Pathicorum, qui à Draucis iniri appetũt flagitioſiſſima libidine, & qua nulla execrabilior. Latinè dici poteſt muliebria appetere, vt muliebria pati τὸ πάσχειν, Saluſt. & Quintil. Verbo παχητιᾶν vſi ſunt Ariſtoph. & Athenæus. Xyphilinus, [illegible] παχητιῶντας. Iſti canes qui ita catulliunt dici poſſunt Paſſieni, id eſt, παχητιῶντες. Seneca lib. Declamat. 10. Ille Paſſieno, prima eius ſyllaba in Græcum mutata, obſcœnum nomen impoſuit quaſi eſſet Paſchieno, non Phyſſiſieno, vt commentus eſt Cælius. Atque hic morbus & tam tetræ libidinis inſania παχητιασμὸς appellatur. Lucianus in Gallo, [illegible] παχητιασμόν. Patientiam in hoc ſenſu Latinè vſurpauit Lactantius Inſtit. lib. 5. cap. 9. Qui corpora ſua libidinibus proſtituant. Qui denique immemores, quid nati ſint, cum fœminis patientia certent, &c.

Παταγέω, ſtrepo, ſtrepito, ψοφῶ, κτυπῶ. Neutr. abſol. Ariſtophanes. [illegible] παταγοῦσι, id eſt, ἠχοῦσι. Sophocles pro tumultuor, [illegible] παταγῶ, prima breui, in Epigr.

Παταγὴ, plauſus, Dionyſ. de ſitu orbis. [illegible] ἰχή.

Πάταγμα, τὸ, ſtrepitus, fragor, crepitus. Vide inferius per duplex τ. Capitur etiam pro garrulo & veteratore.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in curſu ſeu intercurrendum vt παταγοδρόμος αὐδὴ, tonitrui periphraſis apud Orpheum hymno in Iouem fulguratorem.

Πάταγος, ὁ, tumultus, ψόφος, crepitus, fragor tonitrui, Ariſtoph. [illegible]. Agathias, πάταγος [illegible].

Πάταικοι, Patæci: ſic dicuntur dij à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt: referunt autem Pygmæi viri imaginem, Herodot. habet παταικοὶ lib. 3. ſcribens enim Vulcani apud Memphitas ſimulachrum eſſe ſimillimum [illegible], eos autem eſſe πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν. Heſych. πάταικοι θεοὶ [illegible]. Perſius, -iacet ipſe in littore, & vna ingentes de puppe dij. Hoc eſt [illegible]. vide Παγάσιον.

Πάτανα, Heſych. τρύβλια. diminut. πατάνιον idem eſſe dicit [illegible] item [illegible], quæ & βατάνια per β à nonnullis appellari. Pollux non πατάνιον ſolùm habet, ſed & πατάνη, ſcribens πατάνιον eſſe [illegible] quod & πατάνη dicitur. Patella ac procuIdubio factum hinc eſt Latinum patina: cuius diminut. patella reſpondet diminutiuo πατάνιον. cuius hæc exempla ibid. Pollux citat ex Euthydico Antiphanis, [illegible] & ex Eubulo [illegible] πατάνια. vbi nota dici πατάνια, quoniam in eis [illegible] infra πάταχνα pro iiſdem.

Παταξ, Aduerb. Ariſtoph. [illegible] vide Interpretem.

Πατανὸ, Heſych. [illegible].

Πατάρα, Euſtat. [illegible], area, [illegible].

Πατάσσω, μ. ξω, π. αχα, percutio, [illegible], pugnum illido, [illegible] vnde [illegible], id eſt, verberibus afficio, do alapam, ferio, elido, concutio, pulſo, conculco, ſono. Accuſ. vnde πάταγος, fragor, crepitus. Plato cum duobus Accuſ. [illegible] [illegible]. Homer. Iliad. ὁ, [illegible], Hectoris pectora metus perculit. Idem, [illegible], Ariſtoph. [illegible], Idem Ariſtop. [illegible] (ſubaudi πληγὰς, quot verbera inflixerit. [illegible] χειρὶ, manu quatiens columnam, Plutar. in Rom. [illegible] ξύλῳ, baculo feriendus, Lucian.

Πάταχνα, τὰ, inſtrumentum coquinarium, ſartago. Vide Πάταχνα.

Πατάνια, τὰ, pocula quædam perampla, Cælius libro 15. capite 16.

Πατέονται τῶν κρεῶν, carnibus veſcuntur, edunt, Herodotus libro 2.

Πατερίζω, patrem appello, πατέρα καλῶ, [illegible]. Ariſtoph. Veſpis, [illegible], καὶ μὲ πατερίζει.

Πατερίων, diminutiuum à πατὴρ, paterculus.

Πατέω, μ. ήσω, π. ηκα, peſſundo, calco, ambulo, [illegible]. Acti. Accuſat. prima breui, in Epigr. Sophoc. in Aiace, [illegible] πατεῖν, conculcare, id eſt, opprimere ius & fas. [illegible], in atrio ambulare, vel atrium calcare, capit. 1. Eſaiæ. [illegible] πατήσω, non amplius illuc ire. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible], Apol. 2. Arg. πατεῖν ὅρκους, leges violetis. Πατεῖν etiam dicunt Græci in ea ſignificatione, quâ Latini dicunt terere authorem aliquem. Ariſtoph. in Auib. [illegible], triuiſti & legiſti diligenter. Plato in Phædro, [illegible]. Alioquin idem ſignificat πατεῖν, quod ὑπὸ πόδας τίθεσθαι mettre ſous les pieds, quo vſus Plut. [illegible] καταπατεῖν. Cic. proterere & conculcare, pro Flacco. Athen. li. 15. [illegible] καταπατεῖν, interdum pro compoſito [illegible] ambulare, incedere, accipi teſtatur locus ap ud Athenæum libro 12. [illegible] πατεῖσθαι [illegible]. item paſſiuum πατεῖσθαι pro percurri vt in hoc Laertij loco in Archelao. [illegible], id eſt (vt Budæ. vertit) terræ percurſæ, & exercitu ambitæ ac luſtratæ: diuerſas porro huic verbo πατεῖν ſignificationes tribuit Heſych. afferens nimirum πατεῖν pro καταπατεῖν, [illegible], calcaut, conculcant, & proculcant pedibus vt rem vilem & nullius momenti. & πατεῖν pro [illegible]. præterea πατεῖσθαι pro [illegible], niſi fortè ſcribendum [illegible]. de qua ſignificat. dictũ eſt in πατεῖσθαι.

Πατητέα, res peſſundanda, & q. conculcabilis. Baſil. [illegible], &c.

Πατητὸς, conculcatus, vulgaris.

Πατὴρ, Genit. πατέρος καὶ πατρὸς, quaſi [illegible], id eſt, [illegible], filios ſeruans, pater, ſator. In Vocat. ὦ πάτερ, accentu tranſlato. [illegible] cur Ζεὺς dictus, Ariſtotel. in Politic. Cur Deus pater dicatur, Interp. Heſiod. πατέρες, progenitores: aliquando parentes, i. pater, auus & proauus. πατέρες συγγεγραμμένοι, patres conſcripti, Plut. in Romulo. [illegible], &c. bonis parentibus orto, Plato de Leg. πατέρων, patribus.

Πατητὴς, ῆρος, ὁ, q. calcator.

Πατητὸς, cõculcatus. πατητοὶ φοίνικες, palmæ quæ ſolem paſſę diutius, quum ſint alias nimio liquore refertę, rumpuntur, vt ob id quaſi calcatæ videantur. Galen. 10. Methodi, [illegible]. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmarum generib. Tertium, inquit, ex his genus, Pateton nimio liquore abundat, rumpitq; ſe pomi ipſius etiam in ſua matre ebrietas calcatis ſimilis. Et ab Aëtio vuæ paſſæ, [illegible] dicuntur libro 9. capit. 44. quas Plin. dixit, in vite à ſole diutius aduſtas. vt [illegible] dicuntur à Dioſc. vuæ ex vite decerptæ, & in ſole exſiccatæ.

Πατία, Heſ. χώρα.

Πάτος, ου, ὁ, callis, via, via trita, veſtigium, [illegible], Homer. & Interpr. Ariſtoph. Laſcaris pro conſuetudine & conuerſatione. Homer. Iliad. ζ, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, conſortia hominum fugiens, & ſolitariam vitam agens. Πάτος, in Coniſteriis dicebatur puluis palæſtricus quo corpora perſpergebantur poſt ceroma & vncturam olei: quare pro ſimplici puluere palæſtræ, & pro eo qui corpori adhæſit, ſumitur. Itaque diſtinctionis cauſa, puluis ſimplex [illegible] ſine [illegible] Atticè, [illegible] dicitur Galenus Simplic. libro 10. apud quem locus deprauatus ita reſtituendus, [illegible]. Et in fine eiuſdem libri ita emendandum, [illegible] (ſubaudi [illegible]) [illegible] ita πάτος in ſecunda ſignificatione dici poteſt ſtrigmen-

tum,ſordéſque corporis palæſtritarum, τὸ γλοιὸς καὶ ῥύπου συλλέγματα.

Πάτρα,ας,ἡ,patria.& Ionicè,πάτρη.Iliad.πατρίδα πάτρης. ponitur & apud Homer.& Pindar.pro φρατρία,& familia.

Πατραγαθία,ἡ,paterna ſtrenuitas, patris aut patrum ſtrenuitas & fortitudo.

Πατράδελφος,ου,ὁ,patruus, vel patruelis, inquit Hieron.in caput 6.Eſaiæ.

Πατραλοίας,ου,ὁ,patricida,Paul.cap.1.ad Timoth.

Πατραλώας,vel πατραλοίας,ου, ὁ, patricida, patris percuſſor : ab ἀλοιάω. Ariſtop.νεφ.καὶ πατραλοίας.ὦ πατραλοία,ὁ patriç perditor, patricida,Idem.πατροτύπτης,Suid.

Πάτρη,patria.Iliad.πατρίδι πάτρῃ.vnde

Πάτρηθεν,ex patria,Dion.de Situ orb. Apollon.2.Argon.πάτρηθεν ἀλώμενος,a patria procul errans.

Πατριά,ᾶς,ἡ,genus,familia, tribus, cognatio : parentela vertit Eraſm.cap.3. Pauli ad Epheſ.ſic etiam accipit Nazanz. in Orat. Eſt autem πατριὰ, quum ex vna radice multa generis turba diffunditur,vt annotat D.Hieron. ὁ ἐπὶ τῆς πατριᾶς, præfectus domus,cap.4.lib.3. Reg.Paulus cap.3.ad Epheſ. πρὸς τὸν πατέρα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται,à quo tota in cælis,& in terra parentela nominatur.ſit à πατήρ, πατριά, id erat familia apud veteres, quæ vox poſtea latius ſumpta,etiam ſeruos complectitur.melius igitur à parente parentela dicetur hoc loco, quo verbo vſus eſt Iul.Capitolinus in Gordianis.

Πάτρια,τά.Vide Πάτριος.

Πατριάζω,mores patris refero,patriſſo,Terent.

Πατριάρχης,ου,ὁ.patriarcha,princeps familiæ.Vnde πατριαρχικός.

Πατριαρχία,ἡ,paternitatis principium,Nazanz.in Orat.

Πατρίδιον,paterculus,Ariſtoph.

Πατρίκιος,patricius,vox Latina.

Πατρικός,ού,ὁ,paternus,hæreditarius.Iſocrat. τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κεκληρονομηκέναι,paternç amicitiæ eſſe heredes.πατρικὴ ἀρχή,paternum imperium,Ariſtot.in Politic.πατρικὸν δίκαιον,ius paternum,Bud.in Pand.

Πατρικῶς,patrio affectu,patriè Quintil.more patris,vt pater.

Πάτριος,ου,ὁ καὶ ἡ,patrius,hæreditarius,εἰωθώς,conſuetus.πάτριος Ζεύς,Iupiter patrius.epitheton Iouis, Ariſtot.libro de mundo, πάτριός ἐστι ξυνήθης ἡμῖν,Ariſtid.ἀρχαῖος λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις,&c.lib.de mundo Ariſtot.id eſt, vetus ſermo eſt, à maioribúſque proditus inter omnes homines.πάτριος ἀρχή. Xenop. τὰς πατρίους θυσίας ἐπιτελοῦντες,ſacra patrio ritu peragentes,Plutarch.in Solone.πάτριοι νόμοι,leges patriæ, maiorum leges,patria inſtituta. ἱερωσύναι πάτριαι, ſacerdotia quæ à parentibus per ſucceſſionem traduntur, Plato de Leg. τιμαὶ πατρῷαι,Iſoc.in Euagora. πάτριόν ἐστι,mos eſt patrius, Demoſth. πάτριον ἡμῖν, Thucydid.nobis patrium eſt. πάτριόν ἐστι τοῖς Ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν, mos eſt Romanis patriam ferro ſeruare,Plutarc. in Camillo.κατὰ τὰ Βοιωτῶν πάτρια, communia iura Bœotorum, Thucyd. καὶ γὰρ τοῦτο τῶν Νουμᾶ πατρίων ἓν εἶναι λέγουσι,etenim vnum hoc ex Numç inſtitutis eſſe dicunt,Plutarch.in Numa. τὸ πάτριον,& τὰ πάτρια, mos patriæ,patria inſtituta,Nazan.κατὰ τὸ πάτριον more maiorum,Plato Epiſt.7.ἐμμένουσι κατὰ τὰ πάτρια.κατὰ τὰ πάτρια ἐπιτελοῦσι,in paterno opere perſeuerant. κατὰ τὸ πάτριον τὸ τῶν Βοιωτῶν, patrio Bœotorum inſtituto,Thucyd.vbi Interpr.ἔθει δηλονότι.

Πατρίς,ίδος,ἡ,patria.Interdum Adiectiuum eſt, vt Iliad.γ. ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,i.ἐν τῇ πατρικῇ γῇ,Ariſtop.in Pluto,πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ᾽ ἵν᾽ ἂν πράττῃ τις εὖ. πάτρις,ὁ patria,in Epigr. πατρὶς dicitur etiam φυλή, tribus teſte Heſ.& Suid.

Πατριώτης,ου,ὁ,conterraneus,Plin.πατριῶται,i.ὁμόφυλοι, Sophocl. πατριῶται ὄχλοι,qui eiuſdem ſunt patriæ,Plato de Legib. πατριῶται ἵπποι,Xenoph.πατριῶτις στολή,patria ſtola, Lucian.Pollux,οἱ δὲ βάρβαροι ὁμόφυλοι,οὐ πολίτας,ἀλλὰ πατριώτας λέγονται.

Πατριωτικός,ad tribules,pertinens,tribuarius.

Πατρόθεν,à patre,patris nomine,à maioribus,à familia.Vnde πατρόθεν καλεῖν, patris addito nomine aliquem compellare. πατρόθεν ἐπονομάζων,patris nomine appellans,Thuc.lib.7.

Πατροκασίγνητος,ου,ὁ,patruus.Heſio.λάθε δὲ πατροκασιγνήτοιο.

Πατροκλῆς,pro Πάτροκλος.vnde in Vocatiuo Πατρόκλεις: vt Πατρόκλεις μή μοι σκυδμαινέμεν,Iliad. ά.

Πατροκτονία,ας,ἡ,parricidium.

Πατροκτόνος, parricida, πατραλοίας. ἐκ πατροκτόνου χειρὸς ἔσωσέ με, Euripid. ſeruaſti me de manu patris volentis me occidere. verba ſunt Iphigeniæ ad Dianam.

Πατρόκτονος,à patre occiſus.

Πατρομήτωρ,vnde quis maternum genus ducit.

Πατρονόμος,ου,ὁ,paterna adminiſtratione vtens,Qui tanquam pater res adminiſtrat, ſeu paterna quadam cura. & πατρονόμοι magiſtratus erat quidam apud Lacedæmonios, ſic dictus quod iuuenum paternam curam gererent. hinc πατρονομία, paterna adminiſtratio ſiue munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur.item πατρονομική, paterna gubernatio apud Platon. & verbum πατρονομεῖσθαι patris voluntate pro lege vtor.at Budæus affert ex Plutarc.πατρονομούμενος quod ait ea forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι & πατρονομούμενα,pro iis quæ paterno imperio reguntur, vt quæ à patre patriæ adminiſtrantur.

Πατροπαράδοτος,ου,ὁ,à patribus traditus, Petrus Apoſt.cap.primo, Epiſt.1.

Πατροπάτωρ,auus paternus,Pollux.poeticum.

Πατροφόντης,πατροκτόνος.

Πατροτύπτης,ου,ὁ,percuſſor patris,πατραλοίας,Iſæus.

Πατροῦχος,ου,ἡ, filia cui vni hæreditas obuenit, quæ & ἐπίκληρος vocatur.ſic dicta quaſi ἡ τὰ τοῦ πατρὸς ἔχουσα.Vide Ἐπίκληρος. πατρούχων παρθένων,pupillæ virginis,Herodot.

Πατροφονεύς,parricida,ὁ τοῦ πατρὸς φονεύς,Homer.

Πατροφόνος,ου,ὁ,&

Πατροφόντης,ου,ὁ,idem quod πατροκτόνος,parricida,vt μητροφόντης, matricida,poeticum.

Πατρώζω,μ.ώσω,π.ωκα,πατριάζω.Neut.apud Herodian.vel potius πατρίζειν,eſt patriſſare Plauto & Terentio, i.μιμεῖσθαι τὸν πατέρα ἐν τοῖς τρόποις. Πατριάζειν, verò eſt patrios mores imitari,καὶ ἀγαθὸν τι τῶν πατρῴων ἔθων:Pollux, Heſych.

Πατρώϊος,πατρῷος,paternus.auitus,προγονικός.vnde πατρώϊα χρήματα. Odyſſ.ά,πατρώϊος ἐστὶ ξεῖνος. Nonn. genere Fœminino dixit πατρωΐην ἄκοιτιν,Ionicè:nam Iones in ſimilibus vocibus ſolent ab aliis ſuppreſſum iota exprimere,πατρώϊος dicentes, πατρώϊος ἐμπορία.Dionyſ.de Situ orb.πατρώϊος Ἀπόλλων,Apol.Rhod auitus Apollo.

Πάτρων,ωνος,ὁ,patronus,Interpr. Euripid. quo nomine ſæpe vtitur Theophil. libro 1.Inſtitut. Ciuil. πάτρωνά τινα, patronum quendam, &c. Plutarch.in Romulo,refert patronum quendam ex his qui Euandrum conſecuti fuiſſent in Italiam, imbecillorum curam geſſiſſe, eiſque præſidio fuiſſe, à quo Latini patroni nomen acceperunt.vbi πατρωνεία,quoque legitur pro patronatu & præſidio, quam Græci προστασίαν appellant. Ibidem πάτρωνας, id eſt, patronos vocaſſe Romulum refert, qui Græcè dicti ſunt προστάται.Idem Plutar.in Fabio vocat πάτρωνας,patronos. Polluci generis familiæque authores dicuntur ἀρχηγοὶ γένους καὶ ἀρχηγέται,προπάτορες, quos & γενάρχας καὶ πάτρωνας ait appellari.

Πατρωνεία, patrocinium.

Πατρωνυμικὸν, οῦ, τό, patronymicum non patronomicum dicimus,ſicut homonymum & ſynonymum,quæ ab ὄνομα & ipſa componuntur. Compoſita enim ab ὄνομα primum ο μακρὸν in ω μέγα, ſecundum in υ mutant ſæpius, vt ἀνωνυμία, συνώνυμον, &c.

Πατρῷος,ῴα,ῷον, patrius, id eſt, paternus, Quintil.πάτριος. Ζεὺς πατρῷος, Iupiter patrius,à patre,Plato in Legibus,Iupiter in cuius tutela eſt ciuitas,tutelaris.Ἀθηνᾶ πατρῴα, καὶ Ζεὺς πατρῷος, Xenophon.ὁ πατρῷος Ἀπόλλων,Interp.Ariſtop.& Interpr.Demoſt. ἡμῖν Ἀθηναίοις ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, καὶ πατρῷος Ἀπόλλων ἐστί, nobis Atheníenſibus præſides ſunt Pallas & Apollo, Plutarch. in Alcib.Demoſt.ἐκ τῆς ἀεὶ τοῦ στρατοῦ,καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον,ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει:quem locum Bud.enarrãs,expoſuit πατρῷος, i.patrius,i.quem maiores coluerunt.θεοὶ πατρῷοι, dii patrii,ἐγχώριοι.ἐν γῇ πατρῴῃ,in terra patria, Homer.Odyſſ. Athenæus ex Menandro,γῆν πατρῴαν κατεσθίειν, paternos agros deuorare, patrimonium abſumere. Vnde πατρῷα dicuntur,quæ recepta ſunt in patria,patrimonium,Demoſt. Ariſtophan.in Ran.πατρῴων pro πατρόθεν dixit.

Πατρωός,οῦ,ὁ,vitricus,& μητρυιὰ in Pãdect.nouerca.Ex πάτρως,Genit.πάτρω,Atticè,idem.ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος,Suid.

Πάτρως,ωος,ὁ,patruus. Steſich. τὸν κατὰ πατέρα θεῖον, πάτρων vocat:& Archilochus Amphiarao Oiclis filio natus, qui Oicles Antiph[illegible]m Melampi filium patrem habuit, Malampum ipſum πάτρων ſuum longa generis ſerie diſtinctum appellat, Euſtat.Bœot. παρὰ τῷ πάτρῳ,apud patruum, Herodot. πάτρων, patruum,Idem Herodot.

Πάτταγος,morbus(&morbi genus patagum eſſe tradit Feſtus)vitis,cum ſauciatur ligone in ablaquecatione.Theophraſt.ἐνδέχεται ποτε καὶ ἄλλον πάτταγον λαβεῖν. Theodorus paxillũ, i. πάσσαλον,ex ponit.

Πατταλεύω,σω,κα,figo palum,ſuſpendo,Eurip.Neut.abſol. vnde διαπατταλεύω,[illegible].Ariſtoph.& eius Interpres.

Παττάλιαι,αἱ,quorum cornua παττάλου ſpeciem gerũt, ſubulones. i.cerui quibus cornua enaſci incipiunt,quaſi πάτταλοι, i. ſubulæ,Ariſtot.lib. 9.Anim.c.5.φύουσι δὲ διετεῖς πρῶτον τὰ κέρατα ἁπλᾶ, καθάπερ παττάλους.διὸ καὶ καλοῦνται τότε παττάλιαι αὐτοί.

Πάτταλος,aut πάσσαλος,ου,ὁ,palus,clauus ligneus,κίνδαλος,pertica vnde aliquid ſuſpenditur. Vnde πατάλου ἀποκρεμάσαι, i. clauo ſuſpendere, prouerbio dicitur, pro negligentius curare aliquam rem,Euſtath.μηδὲ πάτταλον,μηδὲ τὸ τυχεῖν,Ariſtoph.Inter. vide Polluc.in Συνθήκαις.

Πάττω,ſpargo,πάσω,κα,κα.Ariſtoph.νεφ.χρυσῷ πάττων μ᾽ ὥσπερ εἰ,

auro

auro me aſpergis inſciens, Ibidẽ, παῖδε παστοῖς τοῖς ῥόδοις, aſperge roſis multis.

Παιάσας, Heſych. διαταράξας: à themate παίω.

Παῦ, monoſyllabice dicunt Dores, pro παῦσαι, Ælius Dionyſ.

Παῦλα, ας, ἡ, quies, finis, intermiſſio, ἀνάπαυσις, λῆξις, ceſſatio, ſedatio. Plato in Phædro, Τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον· τὸ δ' ἄλλο κινοῦν καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς. Quod ſemper mouetur, id æternum eſt: quod autem motum affert alicui, quodque ipſum agitatur aliunde, quando finem habet motus, viuendi quoque finem habeat neceſſe eſt, Cic. 1. Tuſc. Plato Epiſt. παῦλα [illegible] τῆς [illegible], &c.

Παῦλος, Heſych. [illegible].

Παυνὶ, proprium menſis apud Ægyptios reſpondens Latinorũ Iunio vel Iulio. in Epigr.

Παύω, σω, σα, κα, finio. Liuius, id eſt, ceſſare facio, ſuperſedeo, omitto, vaco, ſileo, remedium quæro. Dep. Genit. vt παύομαι τῆς ὀργῆς, deſino iraſci. παύομαι τῆς ὕβρεως, Demoſt. Ariſtop. παύσασθαι μάχης καὶ λοιδορίας, pugnandi finem facite. παύομαι τοῦ δρόμου, ſiſto curſum. παύομαι τῆς βοηθείας, à ferendo ſubſidio deſiſto. παύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu, & abdico me, Syneſius. παῦσαι κακῶν, calamitatibus finem imponere, Plato in Epiſt. παυσάμενος πλαζόμενος, Xenoph. παύομαι ἔργων, ab operibus ceſſo. Et per Participium: παύομαι βασανιζόμενος, deſino torqueri. παύομαι διψῶν, deſino ſitire, Xenop. παύομαι πλαζόμενος, deſino fluctuare, Plutar. in Solone, παύομαι φονῶν, à cæde abſtineo, Thucyd. παύομαι ἐκ μεγάλων ἀχέων, Ariſtop. recreor à magnis aduerſitatibus. ταῦτα πέπαυται, hæc habere deſita ſunt. Naz. in Orat. δεῖ μὴ πενίᾳ πρὸς χρημάτων πεπαῦσθαι στέρησιν, oportet non paupertate ſibi ad pecuniarum amiſſionem remedium quærere, Plutar. in Solone, i. ſi quis pecuniam amiſerit, non propterea ceſſare debet, & paupertatem amplecti, ne iterum ſi diues euadat, amittat. Παύεσθαι pro cedere, cui contrarium ἀντέχειν, i. reniti atque obſiſtere. Theophr. de hiſt. plan. lib. 5. cap. 8. [illegible] τὰ [illegible] τῷ σιδήρῳ [illegible] παύονται, τὰ δ' ἵσταται. Nam hæc cedunt, alia renituntur atque obſiſtunt. Ph. etiam lib. 16. cap. 43. dixit, arida latius quã viridia ferris cedere, i. παύεσθαι Theophr. Quam phraſin Gaza homo Græcus tamen non intellexit, ſic enim reddidit, Altera, inquit, ceſſant, altera conſtant.

Παυράκις, pauciẽs, ὀλιγάκις.

Παυρίδιος, pauculus. Heſiod. παυρίδιον ζώουσιν ἐπὶ χρόνον, parumper temporis viuebant, pauxillum tempus.

Παυρολόγος, pauciloquus. in Epigr.

Παῦρος, ου, ὁ, paucus, facilis numeratu. Odyſſ. ξ, παυρότεροι, i. ἐλάσσονες. & Iliad. β, παῦροι δ' οἱ ἔνεισι λαοί. & Iliad. γ, ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, i. ἐλίγα, pauca quidem, ſed diſertè & dulciter. Heſiod. in Theogo. παῦρα, pro raró: παῦρα δ' ἀνάκτα, raró verò verſatur.

Παυσάνεμος θυσία, ſacrificium pro ſedando ventorum turbine: ſic apud Æſchyl.

Παυσικάπη, ἡ, inſtrumentum ad modum rotæ rotundum, per quod iumentorum colla tranſmittebant, ne pabulum colligerent: ſimiliter & de hominibus effertur, ne videlicet manus ori poſſent admoliri, quaſi παύουσα τὸ κάπτειν, ὅ ἐστι ἐσθίειν, Euſtat. Iliad. χ. ſic ſcriptum apud Suid. Heſych & Pollue. apud quem tamen alibi παυσικάπη, exponitúrque per κλοιὸς ξύλινος ſuſpicari autem quis poſſit [illegible] iocosè appellatum fuiſſe illud inſtrumentum, quod quum edere prohiberet faceret vt panis in arca ſeruaretur.

Παυσίλυπος, ου, ὁ, quaſi ſedator moleſtiæ atque mœroris, quo nomine dicitur & lapis. Iaſon Byzantius in Tragicis ἱστορεῖ, [illegible] λίθος παυσίλυπος καλούμενος, ὁ ἐὰν εὕρῃ τις [illegible] αὐτῷ συμφορᾶς. Eſt epit. Iouis apud Sophocl. Atque ita vocabant poculum illud quod in conuiuiis tertium Ioui ſeruatori dicatum erat.

Παυσίκοπον, quod dormitationem reprimit, ab Ælio Dionyſio dicitur eſſe ſimile βρίθει ei quod dicitur ἐχέφρων.

Παυσίπονος, Eurip. à labore recreans. Actiuè.

Παῦσις, quies, ceſſatio, ſedatio Cic.

Παυστέον, cauendum eſt, finem facere oportet. Genitiuo, Demoſt. παυστέον προσδοκᾶν αὐτοὺς τὸν θάνατον, cauendum ne ipſi vltrà proſpiciant mortem, Plato apud Plutar. in Opuſc.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, &

Παυστήριος, α, ον, q. ſedator, finitor. Genit. Sophoc.

Παυστήρια, ſepta, obices.

Παυστικὸς, vim ſedandi obtinens.

Παυσώδυνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui ſedat dolores Schol. Sophocl.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, quies, ἀνάπαυσις, Hom. Iliad. β.

Παύω, σω, σα, κα, ſeileo, ceſſare facio, finem impono, libero, ἐπέχω, coërceo, depello à, [illegible], addo animum, confirmo, priuo, abdico, tollo. Accuſ. Lyſias, παῦσαι ἀρχὴν, abrogare imperium magiſtratui. & Demoſthen. [illegible] παῦσαι τυραννίδα, aboleo tyrannidem, παύω ὕβριν, reprimo inſolentiam, Demoſthen. παῦσον ἐκ χαλινῶν με, Sophoc. παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι, facio ne amplius decipiaris, Ariſtoph. παύσω σε βασιλείας. Thucydides. ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς, eos à peſte liberauit, Lucianus. Cum Genit. & Accuſat. Xenophon. [illegible] ἐπιθυμιῶν αὐτοὺς ἔπαυε, cupiditatibus liberabat, à cupiditatibus vindicabat. παύω με τῆς ὀδύνης. Ariſtoph. παύω σε τῆς βασιλείας, tibi regnum adimo, Herodot. ſic Ho. Iliad. β, [illegible] παύω σε ὑπερφιάλων, Plato in Legib. hoſpitis reprimo ferociam. Et cum Particip. alterius verbi. Iſocr. πόλιν δυστυχοῦσαν παύσας, vrbis malis finem imponere. παῦε δὲ [illegible], Euripides. παῦε ὀρχούμενος, Ariſtophan. deſine ſaltare. Cum Genit. ſolo, Heſiodus, [illegible] παῦε κλόνοιο, finem fac pugnandi. παύω τῆς ἀρχῆς, Xenoph. in Œconom. magiſtratu priuo. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, Ariſtophan. in Ranis, ſiſte ſermonem & inhibe, μὴ λέγε. παῦσαν ἀέθλων, finem ludendi fecerunt, Homer. Odyſſ. Aliquando ſine caſu ponitur, tuncque Accuſatiu. ἑαυτὸν ſubintelligunt. παῦ' ἐς κόρακας, Ariſtophan. Nazanzen. in Ora. β, παυσάσθω οὖν ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα, ὡς ἢ γέννημα ποιεῖν, ἢ μὴ ὁμοούσιον, μηδὲ θεὸν, καὶ ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν τὸ δύνασθαι τοῦ θεοῦ μετρῶν ἀπορρήτου, deſinat ergo qui oppugnat Spiritum ſanctum, ita vt vel genitum eſſe eum, vel non ὁμοούσιον, neque Deum efficiat, Dei occultam facultatem noſtri captus anguſtiis metiri.

Παφλάζειν, æſtuare, ebullire, feruêre, καχλάζειν, βρύειν: propriè de maris æſtu atque ſono, ὅταν τῆς θαλάσσης [illegible] γίγνηται, εἰώθεν. nomen eſt fictum à ſono. Sic Ariſtoph. Cleonis τὸ ταραχῶδες volens exprimere, hac voce vſus eſt, Μὴ παφλάζων [illegible], i. tumultuans & vociferans, ταράσσων καὶ θορυβῶν. Hippocrates offenſatores in legendo vel diſſerendo, καὶ τοὺς [illegible] ἐν τῷ διαλέγεσθαι, παφλάζειν dicit. Suidas ait παφλάζειν eſſe τὸ κλέπτειν [illegible] καὶ [illegible] φλέω, vel φλοίω, & φλῶ fit φλάζω vnde παφλάζω. Hinc πομφολυγοπαφλάσματα, apud Ariſtoph.

Πάφλασμα, ατος, τὸ, propriè æſtus maris, ſonúſque quem efficit dũ feruet: vnde παφλάσματα μεταφορικῶς dicuntur verba inſolentia atque elata. Ariſt. in Auib. [illegible] παφλασμάτων. Inter. [illegible]: Sed legend. [illegible], vnde πομφολυγοπαφλάσματα ipſi Ariſtoph.

Παχεῖς, & Παχεῖς, οἱ, proceres, diuites.

Πάχετες, Heſych. craſſi, opulenti.

Παχέμιον, Mendeſium vnguentum.

Πάχνη, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus, i. δρόσος πεπηγυῖα, vt definit. Ariſtot. lib. 2. de mundo.

Παχνήεις, εντος, pruinoſus, παχνώδης.

Παχνόω, ῶ, ώσω, ωκα, figo, conglutino, denſo. Item λυπῶ, infeſto, moleſto, contriſto, ſeu perdo: vt Heſiodus, ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Sumpta metaphora à pruina, quæ arbores frigore corrumpit. Actiu. παχνοῦν, λυπεῖν, [illegible] τὰ φύλλα, interpres Heſiodi Tretzes. παχνούμενος ὄμφακος, vitis quæ congelatur, Bud. in Epiſt. prior. [illegible]. Euripid. [illegible] τῷ πάχνῃ, [illegible] (inquit Schol.) [illegible] & Æſchyl. χειμῶνος, [illegible].

Παχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruinoſus.

Πάχος, εος, τὸ, craſſitudo, craſſamentum ſiue craſſamen Columellæ, id eſt, ὑπόστασις: ſed Gellio craſſamentum, id eſt, πάχος craſſitudo, & velut corpulẽtia Plinio, cui & ſpiſſitas, ſiue ſpiſſitudo Senecæ, i. πάχος vel πυκνότης. i. breuis Apol. Rhod. πάχος πυώδες, craſſamẽtum purulentum, i. pituita & craſſus humor, qui frigore in pectore puris modo albeſcens concreuerit, vt tradit Marcel. lib. 3. Dioſcoridis. Plurale eſt πάχη. vide Μῆκος. πάχος refertur etiam ad animum. de ingenio craſſo & rudi.

Παχύδερμος, qui eſt cute craſſa & pingui. Ponitur pro fatuo ac rudi, i. ruſtico, Lucian. Cæl. lib. 3. cap. 5.

Παχύθριξ, qui craſſo pilo eſt.

Παχυκάλαμος, craſſo culmo aut calamo aſſurgens.

Παχύκαυλος, craſſo caule conſtans.

Παχύκνημος, ου, ὁ, habens ſuras pingues, Ariſtoph. in Plut.

Παχυλὸς, craſſus.

Παχυλῶς, craſſo modo, pingui Minerua.

Παχυμέρεια, ἡ, craſſitudo partium, Gal. ad Glauc.

Παχυμερὲς, τὸ, pars craſſior.

Παχυμερέστερον, craſſius, rudius, indiſtinctius & pinguiore Minerua Columellæ, craſſiore muſa Quintilian. ἐν τύπῳ Theophr. Gellius Phauorini opinionem recitans lib. 14. cap. 1. Sed conjectari pauca quædam, vt verbo ipſius vtar, παχυμερέστερον. παχύτερον habet Eraſ. in Adagiis minus eleganter.

Παχυμερὴς, craſſus. παχυμερὴς μολα, Bud. in Epiſt. poſt.

Παχυμερὴς [illegible], Naz. in Orat. δ. [illegible], παχέος.

Παχυνθεὶς, έντος, ὁ, corpulentus, ſpiſſatus.

Παχύνοος, ſtupida mente, craſſo ingenio.

Πάχυνσις, εως, ἡ, idem quod παχύτης, τὸ πάχος, craſſitudo. craſſa-

mentum. Theophr. de teda loquens lib. 6. cap. 15. Οἱ μὲν οὖν μὴ ἔχοντες ὅλως λεπτόφυλλοι, καὶ πάντα δ' αὐτὰ μὲν πολλά, μηδὲ συνεχεῖς, πάντες γίνονται τοιαῦτα πάχωσις. Gazæ craſſatio non Latinè. Vide Παχύνω.

Παχυντικός, incraſſans.

Παχύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, craſſum reddo, facio craſſeſcere, infarcio, ſagino, ſpiſſo, ἐμφράττω, obſtruo, συνιστῶ, prima breui, Dionyſ. de Situ orbis. Actiuum, Accuſatiuo iungitur. Plato 1. de Rep. τὸ τῆς βοὸς ἀγαθὸν σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτὸν καὶ θεραπεύειν. πεπαχυσμένα πνεύματα, ſpiritus craſſi, Galen. παχύνεται σῶμα, quum craſſeſcit atque augetur mole & corpulentia: πυκνοῦται, id eſt, ſpiſſatur, quum eius laxior ſubſtantia denſatur atque cogitur. vnum tamen pro altero interdum ſubſtituitur. Ariſtotel. libro de mundo, ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυσμένου, id eſt, imber fit quidem expreſſione nubis magnoperè addenſatæ.

Παχυράβδος, craſſas, habens virgas.

Παχύρριζος, qui eſt craſſis radicibus.

Παχύρριν, ινος, ὁ, cui naſus craſſus, Adamant. in Phyſiog.

Παχύρυγχος, qui eſt naribus craſſis & interceptis, cui roſtri eſt amplitudo. παχύρυγχοι ὕες, ſues craſſas nares habentes, Alex. Aphrod.

Παχύς, εῖα, ύ, craſſus, prima breui in Epigramm. παχεῖς, obeſi, pingues, corpulenti & pleniores, Galen. libro 1. ad Glaucon. πυκνοὶ autem compacti, id eſt, qui denſam & ſolidam carnem habent, ibidem. παχεῖς etiam dicũtur diuites, οἱ πλούσιοι, vt pauperes λεπτοί, i. tenues Ciceroni: vide Interpr. Ariſtop. in Veſpis. Παχὺς etiam dicitur, vt à Varrone craſſus, pro eo quod eſt rudis ingenio & tardus. παχὺς νοῦς, cui opponitur λεπτός, Galc. παχεῖα ἀκτή, ora ſalebroſa. Homer. Iliad. γ, ἑσπόμενοι χειρὶ παχείῃ, id eſt, ἰσχυρᾷ, manuum validam ſequebatur παχεῖα ἱμάτια φορεῖν, Xenoph. in Œconom. craſſa veſtimenta geſtare: παχεῖα χλαῖνα, id eſt, tunica craſſa Horatio. Pollux etiam ὑφασμάτων παχέων vocat ἐσθῆτα.

Παχυσκελής, έος, ὁ, qui crura craſſa habet, Adam. in Phyſiogn.

Παχυστομεῖν, difficulter, aſperè & craſſè loqui, cuiuſmodi Barbarorum vox eſt, Strabo.

Παχυστομία, ἡ, Eraſm. Chiliad. incondita & craſſa loquela. Strabo lib. 14. quam interpretatur, quando ſubiicit καὶ ἀφυΐα τις τῆς φωνητικῆς ὀργάνου.

Παχυστομῶς, inconditè craſſéque loquẽs, quaſi craſſilinguis, Strabo 14.

Παχύτερος, ὁ, craſſior, rudior, pinguiore Minerua.

Παχύτης, ητος, ἡ, craſſitudo, corpulẽtia, pinguedo, τὸ πάχος, τὸ πάχωμα. Ariſtoteles hiſtor. Animal. 9. capite 5. de ceruo, Ὅταν γίνηται παχὺς (γίνεται δὲ σφόδρα πίων ὀπώρας οὔσης) οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα ἁλώσιμος ὤν, propter obeſitatem.

Παχύτριχες, qui pilis craſſis ſunt.

Παχύτριχος, cui craſſus pilus.

Παχύφλοιος, ὁ, craſſi corticis, craſſo cortice veſtitus, qui libro eſt craſſo. & eſt generis Communis.

Παχύφρων, ἄνθος, legitur apud Heſyc. in verbo Βασεῖς.

Παχύχειλος, ὁ, ὁ, cui craſſa ſunt labra, labeo.

Παχύχυλος, qui craſſo eſt ſucco idem cum παχύχυμος.

Παχύχυμος, qui ſucco eſt craſſo, qui craſſo eſt humore cui opponitur εὔχυμος. Alex. Aphrod.

Παχών, propriũ menſis apud Ægyptios, reſpondentis Maio Roman. in Epig. pro Iulio ponitur nonus numero, incipiendo à Decembri.

Πάω, vel potius πάομαι poſſideo, adipiſcor, veſcor.

Πέδαον, in Epigr. i. πεδίον, planicies.

Πέδα, Heſ. γῆ, terra, ſolum. πέδον. Doricè nonnunquam pro μετά.

Πεδᾶ, Odyſſ. δ, ligauit, impediuit, pro ἐπέδησε, Ionicum ablato ε. Vide Πεδάω.

Πεδάασκον, impediebant, ligabant.

Πεδάρσιος, Heſyc. expon. μετεωρισμὸς, μετέωρος: item μετάρσιος & ποικίλος.

Πέδαι, αἱ, pedicæ, & omne vinculum pedum.

Πεδαίρω, à ſolo tollo, Euripid.

Πέδαλα, Heſyc. ποικίλα, varia.

Πεδαλευόμενος idem expon. μεταμελόμενος, & μεταβαλλόμενος quas ſignificationes etiam tribuit etiam τῷ πεδάρσιος.

Πεδανός, ὁ, per terram ſerpens, humilis, ταπεινός, πεδεινός, μικρός, καὶ κατ' ὀλίγον ἐστηριγμένος. apud Iouem in Agamemnone πεδανὸς ὕπνος quidam exponunt leuis, alij firmus, vt teſtatur Heſych. ſecũdum quam ſignificationem, ex πέδη deriuatum dici poſſet. Interp. Nicand. in Theriac. Eſt pro vaticinio data merces, Heſyc. potius πλανός.

Πεδάορος, ſublimis, excelſus, volãs, μετέωρος, vt πτάρος ἐν τῷ πέδῳ. ἐφ' ὧν τὰ ἐν τῷ πεδίῳ ὁρᾶσθαι. Ariſtop. in Auib. Πέτεσθε δ' ἀεὶ πεδάορος.

Πεδαυγαί, Heſych. τὰ ἐκπίπτοντα καὶ μαλακὰ τοῖς πτεροῖς cuiuſmodi ſu-pra πτερύγια, Latinis pateræ.

Πεδαχθήσεται, δεσμευθήσεται ἢ τραφῆ.

Πεδάω, vel πεδέω, μ. ήσω, π. ηκα, impedio, ligo, compedio, compedibus vincio. Actiu. Odyſſ. δ, ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου, i. ἐμποδίζει, κατέχει. Alex. Aphrod. ἔχει πεδῶσαν φλέγμα τὸ βαρύτατον, &c.

Πεδαυγάζων, equus ferociens, qui ſe è terra eleuat & ſuperbè incedit. μετεωρίζων, γαυριαματίας.

Πεδεινός, qui eſt in plano: ſic legitur apud Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. campeſtris. πεδινὰ legitur ibidem lib. 5. cap. 19. & plana exponitur à Gaza, ſed potius Pedana exponẽdum, à Peda oppido Auſoniæ. vide Steph.

Πεδέρχεται & πεδανιέρχεται, ſubit, ſequitur, venit, Pindar. inde eſt πεδελθεῖν apud Heſych. quod exponit μετελθεῖν & ἐπελθεῖν.

Πέδερον, idem affert pro ὕστερον, κοινῶς, i. πῖον itidem πέδερον. Lacones pro ὕστερον dicere tradunt.

Πεδέω, μ. ήσω, π. ηκα, ligo, compedio, in vincula cõiicio, impedio, detineo, in Epigr.

Πεδέων, compedum, Herodot.

Πέδη, ἡ, pedica, vinculum: παρὰ τὸ πόδας τὸ δεῖν, vel παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας. Heſyc. πέδας innuit eſſe etiam annulos, quoſdã mali & gubernaculi in naue. eodem teſte πέδη eſt ſpecies quædam ἱππασίας, vt apud Xenoph. quoque de re equeſtri laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη, vt pote quæ aſſuefaciat equum ἐπ' ἀμφότερα τὰς γνάθους στρέφεσθαι.

Πεδήορος, ὁ, ſublimis, celſus, μετέωρος, ὑψηλὸς ἐκ τοῦ πέδου, ἢ ἀερτάζων, Nicand. Theriac.

Πεδητής, ligator, in Epigr.

Πεδήτης, vinctus. κέσμιοι σκότους πεδῆται μακρᾶς νυκτὸς, longæ noctis compediti vinculis, cap. 17. Sapientiæ.

Πεδιῆνος, campeſtris, q. μεσόγειος in mediterraneis habitans: & differt τῆς παράλου.

Πεδιαῖοι, vocabantur apud Athenienſes illi, qui paucorum dominatum in repub. probabant, & oligarchiã introducere ac confirmare ſtudebant. dicũtur idem πεδιεῖς. Πεδιακὸς, campeſtris.

Πεδιάς, άδος, ἡ, campeſtris, locus planus, & ipſa planicies. Philo de mundo, γεώλοφα πάντα ἰσουμένα τοῖς πεδιάσι, i. colles ad æquilibriũ redacti cum planicie camporum. πεδιὰς γῆ, campeſtris terra. Herodoto eſt λίγυος πεδιάς.

Πεδιάσιμος σμύρνα, myrrha pediaſimos, ſpecies myrrhæ, Dioſc. l. 1. c. 78. dicta πεδιάσιμος à πεδίον, campus, quaſi in planicie & ſolo campeſtri nata, Marcel. lib. 1. Dioſc. Πεδιάσιμον, opponit τρωγλοδυτικῷ. Baſil. ὁ ἱερεὺς, ὁ πεδιάσιμος ὑμῖν εἶναι διακονούμενος.

Πέδιλλον, Æoles dicunt pro πέδιλος, Etym.

Πέδιλον, ου, τό, pedis vinculum Ouid. talare, calceamẽtum varium, calceus, ſoccus, σανδάλιον, i. longa. Iliad. β, ὑπὸ δὲ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Virg. Æneid. 8. pedum circundat vincula plantis. πέδιλα, i. ὑποδήματα. παρὰ τὸ δεσμεῖν πέδας αὐτὰ τοῖς ποσί, ἢ τῷ πεδίῳ ἐπιβαίνειν. vide & Euſtath. annotat olim cum diphthongo ſcriptum fuiſſe πέδειλον. Heſiod ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, circum pedes alta habebat talaria. πλωτὰ πέδιλα, in Epigr.

Πεδινός, ὁ, ὁ, campeſtris, planus. πεδινὴ χώρα, Theophr. hiſtor. lib. 2. cap. 7.

Πεδινόπεδον, Plato de Legib.

Πεδιόθεν, è terra.

Πεδιεῖς, οἱ, qui in locis planis morantur.

Πεδίον, paruum vinculum, paruus nodus, Etym.

Πεδίον, ου, τό, ſolum, campus, planicies, viridarium, hortus. ὁ πεδιὰς χῶρος. Ἄρειον πεδίον, Martius campus, Plutar. in Publ. πεδίον λεῖον, planus locus. πεδίον χθονός, Apollon. Rhod. πεδίοιο, Ariſtophan. Homer. Iliad. β, πεδίον ἔχειν, campeſtria incolere. πεδίον ἀναπέμπειν, Euripid. Item πέδιον, pars pedis ſuperior, quæ manus metacarpio reſpondet, quinque conſtans oſſibus. Hippocrat. de articulis τὸ πεδίον τοῦ ποδὸς dixit.

Πεδόθεν, è campo, à ſolo, à puero, ab incunabulis: tranſlatione à plantis ſumpta. ὁ ἐκ τῆς ἡλικίας ὁ ἀπὸ τοῦ πέδου, Hom. Inter. Heſiod. πεδόθεν δ', ὁ κακεῖνον μακρὰς ἔλυσε, à fundo, i. funditus.

Πεδοῖ, pedibus, πεζῇ, apud Æſchyl. Item humi, εἰς γῆν.

Πέδον, ου, τό, idem quod πεδίον, i. γῆ, ἔδαφος, Suid. ἄγροικος εἰ καινῶς πέδον, Sophocl. Item domus, domicilium, Etym.

Πεδοσκαφής, in ſolum ſuffoſſus, depreſſus. πεδοσκαφὴς κατοικίαι.

Πεδοστιβής, pedeſtris, ſolum calcans, humi ſtratus. πεδοστιβὲς ὄχος, vehiculum per terram tractum, Eurip.

Πεδοτρεφής, in ſolo nutritus: vnde ὕδωρ πεδοτρεφές, apud Nonn. aqua in ſolo alta.

Πέδων, ωνος, ὁ, verbero, maſtigia ὁ πεδήσας, ὁ πλείστας πληγὰς ἔχων, Euſtath. Iliad. θ. qui & πεδήτης.

Πέζα, ης, ἡ, pes, πούς, τὸ κάτω τοῦ ποδός, βάσις, σφυρόν. vnde Thetis ἀργυρόπεζα, Homer. quaſi λευκοὺς πόδας ἔχουσα. Zenodot. teſte Galeno aiebat, πέζαν vocari pedem ab Arcadibus & Dorienſibus. Hippoc. videtur hoc nomine pedis planiciem vel pedum talos appellaſſe: ait enim lib. 2. τῶν γυναικείων, Καὶ οἱ πόδες οἰδέουσι. τῆς δὲ πέζης κνησμὸς... τὸ πέδιον τοῦ ποδὸς, ἢ τὰ σφυρά. Pollux, τὸ δὲ ὑπὸ τῷ κνήμῃ

τῇ κνήμῃ μέρος κατὰ τὸ σφυρὸν ἡ πέζα, pars quæ ſuræ ſubiacet vocatur πέζα vel σφυρὸν, hoc eſt, malleus. & iuxta vtrinque eminent tali, in quos oſſis extuberationes deſinunt, teſte codē Polluce, hoc eſt, περὶ τὴν πέζαν ἐκατέρωθεν προέχοντα ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ ἐξοχαὶ καταλήγουσιν. Πέζα, fimbria, ora, κύκλος, limbus. Pollux, αἱ περὶ τὰς ὤας περιφαὶ, καλοῦνται πέζαι ἢ πεζίδες, vnde πεζίτιδες, αἱ ἐν τοῖς ... Et πεζοφόροι χιτῶνες, vt ζώματα πεζοφόρα dixit Æſchylus. Apollon. Argon. 4. ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀείρασα ... Eſt & quicquid extremitatem veſtis ambit, tuetur que, quò tanquam decoratur, crepido, extrema pars, & ima. μέρη τὸ κάτω, margo, finis, ripa. Dionyſius de ſitu orbis tranſlatè dixit, Καὶ χθὼν ἀλλὰ καὶ πέζαν, quaſi ὑπὸ τὰ πεδία τοῦ ποδὸς, id eſt, plantam, i. ſub radicibus Pelengi montis. Aliquando regio. Nonnus, ἀγρίην ἐπὶ πέζαν ... in cæleſtem plagā volauit, Eſt & retis genus rotundum. Item meretrix ſine organis ſympoſia frequentans, Etym. πέζα κόνις, in Epigr.

Πεζέταιροι qui ſint apud Demoſth. vide Interpr. erant autem πεζέταιροι ſiue πεζέταιροι aut πεζέταιροι milites quidā apud Macedonum reges qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erāt dicti πεζέταιροι quaſi ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ... aliis, πεζέταιροι quod vnam πέζαν armatam haberent & τὴν ἑτέραν id eſt alteram, nudam.

Πεζακονισταί. Polybius, ... πεζακοντισταί.

Πέζαρχος, præfectus peditum, Xenoph.

Πεζέταιροι, οἱ, (quæ verior ſcriptura, licet πεζέταιροι ſcriptum ſit in multis codicib. vt Arriani) οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον πεζοὶ, ita vocabantur, inquit Moſchopulus. Philippum verò Alexandri patrem πεζεταίρους etiam habuiſſe. indicat Olynth. 2. Demoſthenes, Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι. Vide Πεζέταιροι. Exponitur ſatelles, ſtipator, miles altero pede nudus, altero armatus pedeſter. Et ſocij Philippi πεζέταιροι appellati ſunt, nec mirum, quum Pollux Macedonicam dicat eſſe vocem. Eſt & illud expendendum, rectiúſne per ἡ in ſecunda ſyllaba ſcribatur: quam lectionem præ ſe ferunt exemplaria Demoſthenis, Vlpiani Rhetoris, & Suid. ac etiam Hermog.

Πεζεύοντες, pedites: pedibus iter facientes.

Πεζευτικός, ὁ, greſſilis.

Πεζεύω. εύσω, ευκα, pedibus incedo, πεζοπορῶ, pedeſtri itinere venio. Neutr. Actor. cap. 20. μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, quum ipſe pedeſtri itinere profecturus eſſet. alij per terram. πεζεύω πόδα, pedem moueo, in Epigr. i. ambulo. πεζεύω πέλαγος, Nazanz. per mare gradior. πεζεύειν περὶ τὴν τροφὴν, à terra victum quęrit, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Πεζῇ, Aduerb. pedibus, ἐπὶ ποδῶν, pedeſtri itinere, per terram, διὰ ξηρᾶς, terrâ. Cic. pedeſtri acie, διὰ πεζομαχίας, peditatu cui opponitur τῷ ἵππῳ. Xenoph. in OEcon. πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν. terrâ, marique. πεζῇ πορεύομαι, pedes pergo, Idem Xenoph. Et Prouerbium, πεζῇ βαδίζω, οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, pedes eo, non enim natare ſcio.

Πεζικός, ὁ, pedeſtris, poëticè pro πεζός. Thucyd. tamen dixit, ... πεζικῇ δυνάμει, peditatus, Xenoph. vbi tamen πεζῇ legitur in aliis codicibus, & melius. τὸ πεζικὸν, peditatus, Idem. τὰ πεζικὰ ... Idem Xenoph. πεζικὰ ὅπλα, Plato de Leg.

Πεζίτης, idem.

Πεζὶς vt πέζα, in veſtimento, fimbria, limbus.

Πέζικα, ... Suid. in hominibus ſunt ..., in lignis τὰ ... Suid.

Πεζογραφεῖν, proſam ſcribere, &

Πεζογράφοι, ſcriptores proſæ orationis, Laert.

Πεζολόγοι, Hiſtorici, συγγραφεῖς, Suid.

Πεζομαχέω, ῶ, ήσω, ηκα, pugnam pedeſtrem committo. πεζομαχεῖν, eſſe peditem, Ariſtoph. Appian. in Annib. ... πεζομαχοῦσι ...

Πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedeſtris, terreſtre prælium, Thuc.

Πεζὸν, οῦ, τὸ. peditatus, πεζὸς & ἱππικὸς, Thucyd. τὸ πεζὸν πᾶν, totus peditatus, Idem. τὰ πεζὰ κράτιστοι, pedeſtribus copiis præſtantiſſimi.

Πεζονομικὴ genus quoddam facit Plato in Politico, quod curaret & cuſtodiret animantes terram calcantes.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, Xenoph. i. ... Polyb.

Πεζὸς, οῦ, ὁ, pedes, pedeſtris, ... μαχόμενος. Homer. Odyſſ. ξ, πεζὸν εἴσασθαι ... peditem huc te veniſſe arbitror πεζὸς ἰὼν, pedes vadens. Xenoph. Inde πεζὸς λόγος, proſa oratio, pedeſtris oratio, Quint. quæ nec figurata, aut numeroſa oratione nititur. vide Quintil. lib. 10. cap. 1. ... Gregor. Nazanz. in Epiſt. πεζὴ στρατιὰ, peditatus, pedeſtres copiæ, terreſtris exercitus πεζὴ, pugna pedeſtri. ... pugna pedeſtri victores. ἐν τῷ πεζῷ, Thucyd. in pedeſtri acie, i. terreſtri, i. ἐν τῇ πεζομαχίᾳ. οἱ πεζοὶ, pedites. πεζοὶ ... &c. Hom. Iliad. β, πεζοί τε καὶ ἱππῆες, Xenoph. πεζοί τε καὶ ναυμαχοῦντες, Demoſt. πεζὴ δύναμις, peditatus, Xenop. lib. 1. Pædiæ. πεζὴ δύναμις, Demoſt. & Ariſtoph. πεζομάχοι, Demoſt. πεζαὶ τέχναι, artes quæ terra exercentur, Plato de Leg. πεζὸς item terrenus, humilis, greſſu ſe mouens. πεζὸν ζῶον, & πεζὸν ... Ariſtot. terrenum & terreſtre animal, & gradiens, ſiue pedeſtre, vt vertit Gaza. πεζὰ ζῶα, greſſilia animalia, Polit. & Gaza, animantes quę ingreſſu vtuntur. Ariſtot. de mundo ... ἐνύδρων ζῴων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε, animantium naturas tum aquatilium, tum terreſtrium, tum etiam in elemento ſpirabili viuentium continet. Et πεζὰ aliquando humilia & ſubmiſſa.

Πεζοφόρος, talaris, fimbriatus. Pollux. Vide Πέζα.

Πεζῶς, proſa oratione, i. καταλογάδην.

Πειθανάγκη, perſuaſio cum neceſſitate coniuncta: ἡ μετὰ βίας πειθώ. Cic. ad Attic. lib. 9. Ego (inquit) non tam γοητείαν huius timeo, quàm πειθανάγκην: de Cæſare loquens.

Πιθανολογία, probabilitas, perſuaſibilis oratio, Quintil.

Πειθανός. vide Πιθανός.

Πειθαρχέομαι, pareo.

Πειθαρχέω, ῶ, ήσω, ηκα, principibus obedio, imperio pareo, ὑπακούω, imperata facio. Accipitur enim & pro quouis modo obedire. Neut. Genit. iungitur. Ioſeph. libro 2. πειθαρχεῖν αὐτῷ περὶ τῶν ὅλων. propriè tamē eſt parēre principi aut magiſtratui: dictione compoſita à πείθεσθαι, obedire, & ἄρχων, princeps. Hęc Eraſm.

Πειθαρχία, ἡ, obtemperatio magiſtratui. Cic.

Πειθαρχικός, ή, ὸν, obediens principi: de ſubiecto dicitur & priuato, vt ἀρχικὸς de magiſtratu, Plut.

Πειθαύλης, qui tibiis quodammodo perſuadet, Cæl.

Πειθεῖ, Heſych. ..., ...

Πειθήμων, ονος, obediens. Datiuo iungitur lib. 5. Epigr. πειθήμονα λύσσῃ, obſequentem rabiei. Item Genit. libro eod. ἄχρις ἴδε πειθήμονα βουλῆς, ſuo conſilio parentem. Pro fideli, Nonn. ſine caſu, cap. 6. Euang. Ioan.

Πειθήνιον, τὸ, obedientia & obtemperatio. Cic. obſequium, ὑπακοὴ, πειθαρχία. τὸ ὑπήκοον. Ioſeph. de Capt. τὸ πειθήνιον τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, quū imperatoribus milites ſunt dicto audientes, vt loquitur Cæſar.

Πειθήνιος, ου, ὁ, obediens, quaſi parens habenis. πειθήνιος ἵππος, freno ductilis, Plutarc.

Πειθηνίως, obſequenter Plin.

Πείθομαι, μ. πείσομαι, π. πέπεισμαι, in 2. Aoriſto ἐπιθόμην. credo, mihi perſuadeo, adducor vt credam, confido, pareo, cedo, obſequor, προσίεμαι, concedo. annuo, ὑπακούω, ἀκολουθῶ, approbo, Depo. Dat. πείθομαι λόγοις, verbis perſuadeor, Xenoph. pro eodem apud eundē, ... πεισθῆναι πλέοσι ..., pluribus vt ſtaretur, iuſſit. Herodot. πειθόμενος τῇ γυναικὶ, qui coniugis ſuaſionibus & blanditiis adducitur. Πείθεσθαι non magis ſignificat credere, quàm obtemperare, obſequi. Hom. Iliad. 6. ἀγαθῷ καὶ κυρτῷ πείθεσθαι. Paul. 3. ad Galat. τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, non obſequi veritati. Plat. Epitaph. ... πείθεσθαι τῷ παραγγελίᾳ. Cicer. Tuſc. 5. parebit & obediet præcepto illi veteri. πειθὼς τῷ νόμῳ, legi obſequens, Plato de Leg. Inuenitur & cum Accuſ. Ilia. α, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω, i. περὶ ἃ ... vel quæ non perſuaſurum arbitror. πείθομαι σοι, pareo tibi, Eurip. πείθομαι ταῦτα, mihi hæc perſuadentur, Gaza de Senect. Plato cum Datiuo & Accuſ. in Apolog. ταῦτα ἐγὼ σοὶ οὐ πείθομαι, de his tibi nō credo. Ariſtoph. ... ad hæc capeſſenda ab hoc adduceris: vbi etiam Accuſat. additur Dat. Plato in Epiſt. σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, te omnia meo conſilio facere. πείθομαί σοι ταῦτα, de his tibi credo, Xenoph. πείσομαι, parebo, pro πειθήσομαι. πέπεισμαι, perſuaſum habeo, fidem adhibeo, Demoſth. πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, perſuaſimus nobis de vobis quę ſunt meliora, cap. 6. ad Hebræos: ſic vertit Eraſm. cum Infin. Plat. in Apolog. πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων, mihi perſuaſum eſt nemini me vltrò feciſſe iniuriam. ... credo ... πείθου, crede, pare. Datiuo. Naz. in Orat. καθ' ὅτι πειθῶσι, quantum vobis cordi fuerit, Thucyd. πειθέσθω ... huius tibi fidem faciat Paulus. πεπιθεῖν, pro πειθήσεσθαι, i. πεισθῆναι, Hom. Interp. ... non erat placanda, non erat futurum vt flecteretur. πεπεισμένος, voluntarius: cui opponitur βιασμένος. ... confido profuturum, Demoſt. πεπεισμένος ἐκ λογίων, oraculis adductus, Plutar. in Romulo. πεισθῆναι, adductum eſſe, perſuaderi, credere. ... πεισθῆναι, hoc creditu eſt difficile, Plutar. in Numa. πεισθῆναι χρήμασιν ... feciſſe pecuniâ creditus, i. ... Interp. Thucyd. πεπεισμένος, fidem habens, acquieſcens, perſuaſus, ... Demoſt. πεισθεὶς χρήμασι, corruptus pecunia. πεισθεὶς ὑπὸ δώρων, adductus donis, Plato de Leg. Idem Epiſt. 3. πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς, adductus tui principatus magnitudine.

Πειθός, i. perſuaſorius.

Πείθω, μ. πείσω, π. πέπεικα, ſuadeo, oratione flecto: tria ſignificat; pareo ſiue morem gero, ſuadeo, & perſuadeo: ei opponitur βιάζομαι. Ari. in Pluto: οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς, nō perſuadebis

neſi perſuaderis quidem. ἐν ὀλίγῳ με πείθεις χριστιανὸν γενέσθαι, cap. 26. Act. Apoſt. parum abeſt quin perſuadeas mihi: parum eſt vt non mihi perſuadeas: propemodum perſuades, id eſt, παρ' ὀλίγον. ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις, cui fidebas, Nazanz. in Orat. ἑνὶ πείθω ἵνα, vni perſuadeo, Plato in Epiſt. οὐδέ με πείσεις, neque mihi perſuadebis. πεισθεὶς ἐμαυτοῦ, à meipſo adductus, Demoſth. οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, Æſchin. non impetrata venia à populo, ſeu non petita, id eſt, αἰτησάμενοι παρὰ τοῦ δήμου. πείθουσιν ἡμᾶς ποιεῖν, &c. Iſocrat. ſuadent nobis facere. Ariſtophan. in Ranis, κοὐδείς γέ με πείσει ἀνθρώπων, τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, nemo mihi perſuaſerit quominus ad illum eam. Πείθω cum Accuſ. perſonæ, quód rarum. Paul. c. 1. ad Galat. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν θεόν; q. dixiſſet, κατὰ θεόν, i. homines an Deum ſuadeo? vel de hominibus an Deo ſuadeo? vt ſuadere pacem, & de pace, Quintil. Alioqui πείθω σε ποιεῖν, id eſt, perſuadeo tibi, vt ſuadeo tibi: pro quo etiam dixit Cicero in Epiſt. vt te horter & ſuadeam. Ilia. 4. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν. Sæpe duos habet Accuſat. vt πείθω σε ποιεῖν τὸ πρᾶγμα, Plato in Apologia, ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, ſed id non vobis perſuadeo. πείσαις, perſuadeas. μὴ πείσας λαμβάνω, vi capio. Idem de Legibus, Pro blandior & allicio, Xenoph. τὰ πείθοντα ἐσθίειν, veſci his quæ ſolicitant & inuitant, quæque auiditatem incitant. Item πείθω, ſpero & contendo. vide Πέποιθα.

Πειθὼ, όος, ἡ, perſuaſio, obedientia, obſeruãtia, obſequium inductio, ſuaſus. πειθαρχία. Erat prophanis deæ nomen, dicendi præſidis, quam Ennius Suadam, Horat. Suadelam, Cicero Leporem vocat. Quintil. perſuadendi deam. hanc & ψυχαγωγὸν appellant, quaſi ductricẽ & oblectatricem animæ, & flexanimã, Bud. in Annot. & Politian. in Miſcel. πειθὼ, ſuadæque medulla, πειθὼ quam vocant Græci, cuius effector eſt orator, hanc ſuadam appellauit Ennius: eius autem medullam Cethegum fuiſſe vult, vt quam deam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeſſitaſſe, huius hic medullam noſtrum oratorẽ fuiſſe dixerit. Lepor. de orat. cuius in labris (de Pericle loquitur) veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri licebat) leporem habitaſſe dixerunt: tantámque in eo vim fuiſſe, vt in eorũ mentibus, qui audiſſent, quaſi aculeos quoſdam relinqueret. μετὰ πειθοῦς, perſuadendo, Plato de Leg. Xenoph. ὑπό τινος πειθοῖ λαβών, à quopiam verbis adducto capiẽs. πειθοῖ καὶ νόμῳ προσάγειν φιλίαν, id eſt, amicitiam voluntariam & legitimam inire. πειθοῖ χρώμενος, impulſus, Plato de Legib. πειθοῖ τῶν ἐθῶν μὴ ἐπαΐων, receptis moribus non parens, Idem Plato de Leg. πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, omnia ſuadendo mutaſſe, Plut. in Numa. πειθοῖ καὶ βίᾳ ἀναγκάζων, ſuadens & cogẽs, Plato de Leg. Pro fide Nonn. accipit, ὀρθοτάτην δέξατο πειθώ, i. fidem rectam. εἰς πειθὼ, ad fidem faciendam, Plato de Leg. πειθὼ ἐρωτική, lenocinium amatorium.

Πειθοῖ, idem.

Πειραμμοῖς, ὀξύς, λεπτός, Heſyc.

Πευκὲ, amarum. πικρὸν, πάλευκον, Heſyc.

Πεκός, ξάσμα, lana carpta, ſeu carminata vel carminanda. vſitatius eſt πέκος.

Πείκω, μ. πέξω, τὸ πέκω, propriè pecto, ξαίνω. Eſt & πεκτέω, tondeo. Theocritus Idyll. 5. ὁππόκα πέξω τὰς ὄϊς, τὰς πίλλας. Interpr. πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν ἐτάττετο, νῦν δὲ τὸ κείρειν: vt apud Heſiod. εἰ μὴ ὄϊς πείκειν, ἀλλ' … ἀμφιδάσειν. Vnde πόκος, vellus.

Πεκτὸς, Heſych. πᾶν τὸ πεπεκμένον.

Πεῖνα, vel πείνη, ης, ἡ, fames. λιμός, πεῖνα δ' ὅταν δέωνται ἐπέρχεται.

Πειναλέος, α, ον, famelicus, eſuriens, impaſtus, ieiunus.

Πειναρὸς, ſordidus.

Πειναστικὸς, famelicus, Plutarchus. ἐκ πειναστικοῦ δὲ ἐμετικὸς γενόμενος.

Πεινάω, μ. άσω, π. ακα, &

Πεινῶ, & Infinit. πεινῆν, eſurio, fame premor, λιμώττω. Neutr. Abſol. Lucian. ὁ γὰρ πένης ἔχει, ὅταν καὶ πεινῇ καὶ διψῇ ἐσθίειν, τὸ μὴ πεινῆν κάλλιστα τοῦ φαγεῖν, Idem. Dicitur & πεινᾷ, vt διψᾷ. Transfertur verò etiam ad alia quorum penuria eſt. Xenoph. Pæd. 7. καὶ μάλα πεινῶσι συμμάχων, id eſt, laborantibus magna ſociorum penuria. Et lib. 8. πεινῶντες χρημάτων. vtitur & in Sympoſ. Sic Poeta, auri ſacra fames, id eſt, πεῖνα ἢ ἐπιθυμία. Apud Plutarch. οὐδὲ ἀργυρίου, ὅπως πεινῶν μηδὲν δίψει τιμωρίας.

Πείνη, ἡ Πεῖνα.

Πείνημι, poeticè, pro πεινάω.

Πεινητικὸς, cibi appetens, famelicus.

Πεῖρα, ἡ, breui poſter. periculum, experientia, aggreſſio, tentatio Liu. ſiue tentamentum. Virgil. ſpecimen. Nazanzen. in Orat. νηστεύει πρὸ τοῦ πειρασμοῦ, χειρὸς ἐπιχειρεῖ … πεῖραν, ieiunauit paulò ante tentationem. πεῖραν λαβεῖν, καὶ ποιεῖν, καὶ ποιεῖσθαι, pro experiri & periculum facere. Xenoph. τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴ τι σοι ἐθέλοιεν συμβουλεύειν, Deos tẽtare. πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω εἰ δύνασθε, &c. veſtri facio periculum, Æſchin. ὑμῶν αὐτῶν πεῖραν λήψεσθε, Xenoph. de vobis ipſis periculum facietis. Plato Epiſt. 7. πεῖραν λαμβάνειν περὶ τῶν τοιούτων dixit pro de his experientiam ſumere: ſic enim inquit, ἔτι δέ τις τρίτος περὶ τῶν τοιούτων πεῖραν λαμβάνειν. Dioſcorid. in præf. τὸ ποιὰς τὰς ἰσχύας φαρμάκων δοκιμάζειν, medicamentorum efficacitatem experimento ad normam exigere. Sophocl. πεῖραν ὁρμᾶν, pro parare expeditionem dixit in Aiace. πεῖραν ζητεῖν, viam tentare. Idem, πεῖρά τις ζητητέα, ratio quædam quærenda, id eſt, modus & occaſio. πεῖραν διδόναι, edere ſpecimen. Xenoph. ἀφ' ὧν ἂν πεῖραν δεδωκὼς ἐγκρατὴς … φαίνηται: πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι, ſpecimen ſui dederunt, Demoſthen. κατ' … Pro corona, πεῖραν ἔργῳ δεδωκέναι, te ipſa faciendi periculi copiam conceſſiſſe. τὰ πεῖραν ἥκιστα τῆς δόξης ἄξια, Thucyd. vbi Valla, vt quæque maximé gloriæ ſunt expertia, ita minimum dignitatis præ ſe ferunt. Interpr. Græcus ſic, ὅσα ἐνδοξότατα εἰς πεῖραν ἔρχεται, ἤγουν ἀνεξέταστα μένει, ὅσα ἐξετάζεται, εἰς πεῖραν ἔρχεται, ſentitur experientia, Thucyd. πεῖραν τούτων ἔχω, hæc ſum expertus, Xenoph. ταύτης τῆς πεῖραν ἔχω, ex his documentum habeo. Thucydid. ἔχει τὴν πεῖραν ἀθηναίων στρατηγός, &c. Ariſtid. ſpecimen Athenienſium dederunt. Pollux, τὰ δὲ ὅπλα τῶν αἰχμῶν … πεῖρα, καὶ γλῶσσα. Et πεῖρα, pars erat τοῦ ποδὸς … τοῦ αἰχμητοῦ, Idem. Attici πεῖραν … accipiũt. item dãnum. vnde πειραταὶ dicuntur, οἱ κατὰ θάλασσαν … vt adnotat Sophoclis Inter. in Aiacem. Ammon. diſtinguit à πεῖρα, & alibi ab ἐμπειρία. πειρὰ verò oxytonũ mucronem ſignificat. Accuſat. χειρ… [illegible].

Πειράζομαι, tentor, experior. Ad Galat. capite ſexto, σκοπῶν σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς, ne tu quoque tenteris. ἐπειράσθη, tentatus eſt, Nazanzen. in Orator. α, de Chriſto. ἐπειράσθησαν, tentati ſunt. πειράζεται, periculum ſumatur, Ariſtophanes. ὑποχύσει πειράζεσθαι, oculorum ſuffuſione tentari & laborare dixit Alexander Aphrodiſ. πειρασθῆναι, tentari, capite quarto Euangel. Matth. & capite 10. 1. Corinth. πειρασθεὶς, tentatus: ſic ad Hebr. Ibidem tamen capite 4. πεπειρασμένον κατὰ πάντα, legitur, tentatum per omnia abſque σ. πεπειραμένος, expertus, Lucianus.

Πειράζω, vel πειράω, μ. άσω, π. ακα, experior, exploro. διαπειράομαι, conor, captioſe tento, periculum facio. Et dicitur ferè de inani conatu, vt aues adhuc pennis infirmis volare geſtiẽtes facere ſolent, i. πτερύζειν. Accuſ. lib. 1. Epigr. iungitur. πειράζεις καὶ Νεῖλον, Nilum etiam tentas. πάντες ἰδέαι πειράζοντες, Thucyd. nihil non tentantes. Gregor. de Baſil. quem tyrannus minis abſterrere fruſtrà conabatur, ἄλλοτ' ἄλλῃ πῃ πειρᾷ τῶν ἀθετήσεων. vnde & πειρᾷν αἰὼν dicitur τὴν γυναῖκα, quum de ſtupro ſolicitat & interpellat. Latinè attentare pudicitiam dicitur. Actiu. Bud. Comment. Apollon. lib. 1. Argonaut. Genit. iunxit, λιγῆ ἀνεχόμενος κιθάρης πειράζετο ἀοιδῆς, id eſt, aggrediebatur & exordiebatur. Cum Infinit. lib. 2. Epigr. πειράζεις πλέον ἰδεῖν κόρακα, i. niteris.

Πειραστὴς, στος, ὁ, tentator.

Πειραία, ἡ. Quære Σπειραία.

Πειραιεὺς, ιῶς, & εῶς, portus eſt Atticæ, quinq; & triginta ſtadiis ab Athenis diſſitus. olim inſula fuit, vnde & nomen ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν eique Munichiæ Dianæ fanum inædificauit Munichius τῷ ἄρχοντι ἐπωνύμῳ teſte Suid. genit. habet πειραιῶς. dat πειραιεῖ acc. πειραιέα at Attico more πειραιᾶ in Accuſ. dicitur per contractionem, vt ὑγιᾶ. Gaza lib. 2. Gramm. Cicero tamen ſe reprehendit quòd ſic protuliſſet, ac non potius vt Terent. in piræeum conuenimus: dubitat etiam an ſit loci vel oppidi nomen, vt ſit addenda Præpoſitio, ad Atticum lib. 7.

Πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ: ſic dictæ ſunt quædam portę vrbis Athenarum, quibus in piræeum exibatur. Plutarchus in Theſeo.

Πειραίνω, termino, finio, περατῶ.

Πειράομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, ſicut πειράζω, tento, laceſſo, aggredior, nitor, experior, ἀποπειρῶ, ἀποπειρᾶσθαι τινὸς, & ἀποπειρᾶσθαι ποιούμενος, πεῖραν λαμβάνειν, periculum facio, contendo, ſtudeo, do operam, ſolicito ad, experior, id eſt, vtor, vt experior meliorem fortunam. Genit. iung. Syneſ. πάντως δὲ ἐν ἀμείνονι ἐστὶ, καὶ κρείττονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, meliorem fortunam experimini, id eſt, felicius egit fortuna vobiſcum. Alibi, χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος, i. χρῆσθαι. Apollon. lib. 1. Arg. ἐπειρήσαντο ἀέθλων ὅ τι … Heſiod. πάντα τοι τοῦδέ γε πεπείρημαι πολυγόμφων, hactenus ſum naues expertus. Lucian. καί μοι δοκεῖς συνιέναι ὅτι τοῖς τοιούτοις ἔοικε φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος, mihi videris Iouem perhumanum expertus. Iſocrat. πειρᾶσθαι τῶν φίλων, i. πεῖραν λαμβάνειν, amicos periclitare. Homer. Odyſſ. τ, … πειρήσομαι … πειρηθῆναι … orbus fui, Phalar. in Epiſt. πειρῶμαι τοῦ τείχους, oppidum tento, Thucydid. πειρῶμαι ἔργῳ τῶν δηξάντων, rerum facio periculum, Plato de Legib. ἐπειράθην κατατέμνειν … Galen. lib. 2. ad Glauc. tentauit ſcarificationes facere. πειρώμενοι, cum Infinit. Ariſtop. in Pluto, τὸν πλοῦτον πειρώμενοι ποιῆσαι βλέπειν, conantes efficere vt Plutus iterum videat. πειρῶμαι λέγειν, tento dicere, Galen. … Xenoph. lib. 1. Pæd. ἐπειράθην διηγεῖσθαι, tentaui narrare, Iſocrat. in

Eua.

Euagora. πειρώμενοι ἀλλήλων, inuicem laceſſentes. πειρᾶσθαι, experiri. πειρᾶσθαι βούλομαι, vultis nitar, Plato de Leg. πειραθεὶς, conatus, expertus, Demoſt. πειραθεὶς ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου. Harmod. ab Hyparcho appellatus de ſtupro, Thucyd. 1. πειραθεὶς ὑπ' αὐτοῦ: ſic Interpr. πεπείρανται, tentarunt. Ariſtotel. in Probl. πεπειρασμένος, expertus, finitus, Ariſtot. lib. 2. Ethic cap. 6. Cum Accuſ. & Genit. Plato in Epiſt. πεπειραμένος ἐρωτικῶν μᾶλλον ἢ σὺ, &c. Eraſti more: magis expertus quàm tu. πεπείρημαι, πείρηθ' ἀλλήλων, Hom. πεπείρημαι μύθοις, in verbis cultus ſum, ſum exercitatus, Idem in Od. πεπείρηται, pro γυμνάζεται καὶ συνεζήτηται, Apollon. Rhod. ἐπειρήθην, expertus ſum. πειρηθῆναι, laceſſere. Genit. Herodot. ἀπὸ πειρῆσαι λαβεῖν. Homer. experiri. πεπειρημένος, expertus, Herodot.

Πεῖραρ, ἡ Πείρατα, ατος, τὸ, finis, ἄκρον, τέλος, terminus, limes, funis, vinculum. πείρατα ὀλέθρου, extremū exitium. ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Hom. Odyſſ. inſtrumenta manibus tenens artis adminiſtra, i. οἷς ἡ τέχνη συμπεραίνεται.

Πείρασις, interpellatio de ſtupro, tentatio, Thucyd.

Πειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, periculum. Dioſcor. lib. 1. in Præfat. καὶ διὰ τῶν παθῶν πειρασμοὺς, Interpr. facta in morbis pericula: vbi πειρασμὸς ἀντὶ τοῦ πεῖρα, experientia. Paulus ad Galat. ca. 4. καὶ τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί, experimentum mihi. ἀλλ' τὸν

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator, Horat.

Πειραστικὸς, qui conatu inani vtitur, à πειράζω. Ariſtoteles in 3. Metaphyſicor. ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ πειραστικὴ περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική. Idem tamen In Elenchis, πειραστικοὺς λόγους qui ex illis quæ probantur reſpondenti colligunt oppoſitam propoſitionem.

Πειρατεία, piratica, vt exercere piraticam.

Πειρατέον, experiundum eſt, nitendum eſt. Xenoph. πειρατέον ὀρθῶς λέγειν, conandum eſt rectè dicere. πειρατέα, tentandum, conandum eſt, Plato de Leg.

Πειρατεύω, prædor, piraticam exerceo, latrocinor. αὐτὸς πειρατεύσει αὐτῶν κατὰ πόδας, cap. 49. Geneſ. vbi Latinè, ipſe accinctus prælabitur ante eum.

Πειρατήριον, ου, τὸ, tentatio, locus tentationis, & receptaculum piratarum, ἑρμηνεύεται τὸ λῃστήριον, καὶ πειρατήριον. Iob. 7. in principio, οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς: militia eſt vita hominis.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, pirata: à περάω, pertranſeo, quia ſemper per mare permeat: vel à πεῖρα, quod aliquando fraudem & damnum ſignificat dicitur & ἀπειρατικός. πειραταὶ, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι, ἀπὸ τῆς πείρας, τουτέστι δόλου καὶ τέχνης, Sophocl. Interpr.

Πειρατικὰ σώματα, corpora piratica, id eſt, piratarum. Plutar. in Camillo.

Πειρατικαὶ νῆες, naues prædatoriæ, Plut.

Πειράω, ῶ, ἄσω, ῶ, ακα, tento, interpello, ſolicito de ſtupro, ἐπιχειρεῖν λαμβάνειν, molior, attento, appello, as, adorior. Ariſtotel. 2. Rhetor. vbi de antecedentibus loquitur, καὶ εἰ ἐπείρασεν ἔπραξε, ſi de ſtupro interpellauit, cum ea rem habuit. Ariſtoph. in Equit. dixit quaſi de muliere. Κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων. Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, multis enim vtique ipſam tentantibus, paucis annuiſſe & feciſſe ſui copiam, ἀντὶ τοῦ πολλῶν μεταλθόντων καὶ ἐπιτηδευσάντων, ὀλίγους ἐπιτυχεῖν καὶ κατορθῶσαι. Eſt enim πειρᾶν vt notat Interpr. τὸ προσβάλλειν τῇ γυναικὶ περὶ ἀφροδισίων. Vide Χαρίζομαι. idem Ariſtoph. in Pluto πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ νὴ τὸν Δία ἐπιθυμεῖ λαθεῖν. Xenoph. cum Infinit. πειρώμενον χειροῦσθαι, potiri tentantem. De re venerea, Ariſtop. in Pluto, πειρᾷ μὲν ἴσως τι, fortaſſe tentat de ſtupro. Plut. in Galba, νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειράσοντα τὴν Ποππαίαν, Nero ſubmiſit Othonem qui Poppæā tentaret, id eſt, de ſtupro interpellaret. Item nitor etiam cum Infinit. Lucian. de luctu, οἱ δὲ πειρώμενοι ἀποδιδράσκειν, ὑλακτεῖ, &c. πειρῶμαι ἀποβαίνειν, conor deſcendere, Thucy. πειράσω ἐπὶ κώμην, tentabo vicum, Idem Interpr. ſubintelligit ἐλθεῖν. πειρᾶν, pro πειρᾶ, ἀγωνίζου. Homer. Οd. tenta, contende. πειρᾶν, fortunam belli tentare. πάντα ἰδέαν πειρώμενοι, omni ope conati, id eſt, πάντα ἐπιχειροῦντες, nihil non tentantes, Thucyd. in 2. vide Πειράζω.

Περαίνας, αντος, ὁ, qui perfecit à περαίνω, quod idem eſt cum περαίνω.

Πειρήνη, fontis nomen in Corintho.

Πειρήσαντο, explorauit, Apol. Rhod.

Πειρήσομαι, pro πειράσομαι: vide πείρηται, ἀντὶ τοῦ πείρασαι, tentes, Ilia. ε, ἀλλ' ἄγε μὴν πείρησαι, i. πειράθητι, fac periculum.

Πειρήσειεν, penetrabimus, Accuſ. à πείρω, pro περάω. Herodot.

Πειρήσω, Ionice pro πειράσω, Homer. Odyſſ. cum Subiunct. & particula εἰ, tentabo, nitar.

Πειρητηρίη vel πειρατηρία, exploratio, tentatio. Liu. tentamentū. Virg. quaſi Πειρητηρίη. apud Herodot. καθιέναι κάλων κατὰ πειρητηρίην, mittere funem ad explorandum, Valla legendum potius vno verbo. vide antea.

Πειρητήριον, idem quod πειρητηρίη, experimentum apud Hippocr.

Πειρητίζω, μέλλω, ω, ισα, πειράζω, tento. Genit. Odyſſ. ζ, αὐτὰρ ἐγὼ σθένεος πειρητίζων. Nonn. Accuſat. iunxit, ἐπειρήτιζε γυναῖκας.

Πείρινθα, alueum ſeu tabulatum in curru vbi res ponuntur, & vbi ſedent qui curru vehuntur Homer. appellat, Odyſſ. ο, ἐν δὲ πείρινθα τίθει ἀστεμφέα, in currum imponebat, ſeu in eius alueum, i. εἰς πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ſeu εἰς τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον, ἐφ' ᾧ φέρουσι τὰ φορτία. Iliad. ω, ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην ἐκ δ' ἄρα πείρινθα δῆσαν ἐπ' αὐτῆς. dubium autem an πείρινς πείρινθος declinetur, an τὸ πείρινθον. dicitur & ὑπερτερίη.

Πείρινθος, idem, Etym.

Πειρῶ, nitere, pro πειρῶ.

Πείρω, μ. περῶ, π. ακα, tranſeo, διαπερῶ, διέρχομαι, περάω, penetro, διαπερῶ, traiicio, pungo, figo. Odyſſ. ξ, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, verubus traiecit & affixit. Pro trāſeo. Od. ſſ. β, κέλευθα πείρειν, i. διατελεῖν καὶ διαπερᾶν. Apollon. 2. πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσον πλόον, tantum curſum ad Æetam tenetis & nauigatis. πείρομαι transfigor, traiicior. Iliad. λ, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis clauis transfixum.

Πειρῴατο, Ionice pro πειρῷντο, conarentur, tentarent, Herodot.

Πειθὼ, οῦς, ἡ, obedientia, perſuaſio.

Πείσα, & πίσα, τὰ. Hom. Odyſſ. ζ, οὐδὲ ἐδύνατο πίσεα ὅττι καλεῖ, οὐδὲ τὰ πίσσα, ἃ ἐστι ποτίσαι. itidem πίσουσι pro πείσουσι hoc eſt ποτίσουσι teſte Heſ.

Πεισέμεν, πείσειν. Homer.

Πεισθῆναι, paſſum iri. πείσεσθαι ἀγαθὰ, accepturum eſſe beneficia, Demoſt.

Πεῖσις, εως, ἡ, πάθος. Senec. paſſio, læſio. item, perſuaſio. Alex. Aphr. libro 1. Probl. ἐπειδὴ γὰρ γίνεται τὴν πεῖσιν τῆς γλώττης πάσχειν, i. affectus & læſio.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, Etymolog. à πείθω, inquit ſignif. φιλονεικία fit πεῖσμα. Budæus apud Philoſtrat. interpret. fiduciam aggrediendi aliquid, ad quam ſignificationem referendum videtur quod apud Chryſoſtomum de hac voce legitur in commentar. in epiſt. ad Epheſ. interpretatus vocem ἐνδείξεως quum deo tribuitur, quum dixiſſet ſignif. vehementem voluntatem ſubiicit: ὁ ἐφ' ὑμῖν, τὸ γὰρ παρακαλῶ καὶ κατατεῖναι λέξιν χρήσασθαι σφοδρότητος ἕνεκεν τῆς ἀφιλονεικίας, ὃ λέγομεν ἡμεῖς πεῖσμα, καὶ κατὰ τὸ πεῖσμα ὑμῶν τοῦτο, ἐφίεται σφόδρα ἐπιθυμεῖ τῆς σωτηρίας ὑμῶν. Item rudens, id eſt funis nauticus, quo nauis in litore religatur, quem oram videtur dixiſſe Quintilia. πρυμνήσιον, τὸ ἀπόγειον σχοινίον, funis quo nauis ad lapidem in portu religatur, Homer. Interpr. πείσματα ἀγκυροβόλα, in Epigramm. πείσματα νεώς, funes naues, Plato in Timæo.

Πεισματίας, ου, ὁ, pertinax, peruicax, Euſt.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, animi inductio, credulitas, perſuaſio. Paul. ad Gal. 5. ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς, hæc credulitas ſiue perſuaſio. ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι, quod credere & perſuaderi ſignificat.

Πείσομαι, parebo. Vide Πείθομαι.

Πείσομαι, patiar, afficiar, ſentiam. Futurum verbi πάσχω. Ariſtoph. ποφ. τί πείσομαι, quid mihi accidet, quid mihi fiet: Bud. Comm. εὖ πείσομαι, accipiam beneficium, Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 9. πεισόμεθα tolerabimus. πεισόμεθα δεινὰ, Ariſtoph.

Πεῖσος, locus humidus & riguus: nam πίσαι, rigare eſt.

Πειστέον, obediendum, parendum, vel credendum eſt, Plato 2. de Repub. οἷς ἀμφότερα πειστέον, quibus de vtroque credendum.

Πειστὴρ, perſuaſor at Suid. obediens, ὑπήκοος.

Πειστήριοι λόγοι, verba ad perſuadendum accommodata, Eurip.

Πειστικὸς, qui facilè perſuadet, perſuaſorius, obediens.

Πείσυνος, pro πίσυνος, fretus. Laſcar. πεποιθὼς ἀγαθοῖς, &c. nobilitate fretus.

Πείσω, Futur. anceps: à πάσχω, vel πείθω.

Πείχησον, Heſych. διαίρησον, explora.

Πειστέον, agito.

Πεκάνης, catamytus, incontinens, ὁ διὰ τὸ πέος ἀποληφθείς, ſcortator, Etym.

Πέκος, pellis, πόκος, δέρμα. inde Pecus. Dicitur & πέκος.

Πεκύλιον, i. ἴδια. peculium à Romanis dicitur patrimonium, à pecudibus, teſte Plut. in Public. Nam Romani dum non multo adhuc nummo vterentur, ſontes re pecuaria mulctabant.

Πεκτὴρ, ῆρος, qui pellem vellit, ὁ δέρμα τίλλων, Suid.

Πεκτὸς, à πέκω, comptus, in Epigr. vel à πέκω.

Πεκτέω, &

Πέκω, pecto, ξαίνω, τίλλω, κείρω, euello, vello, & tondeo: vnde ἐπέχθη, tonſus eſt, apud Ariſtoph. νεφ. Vide Πείκω. Apud Pollucem, κομαῖν καὶ πέκειν. vnde & Hom. ἡ δὲ χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. Suidas, πέκειν τὸ κτενίζειν.

Πελάγιος, litoralis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 19.

Πελάγια, τὰ, pelagica, πόντια.

Πελαγίζω, exundo, æſtuo, inundo, Actiu. Accuſ. πελαγίζειν, nauigare, altum tenere. Xenoph. in Œcon.

Πελάγιος, ου, ὁ, maritimus, aliquando, i. marinus, non maritimus propriè, i. παράλιος: ſæpius ὁ πόντιος, i. in alto, intra pelagus poſitus. πελάγια ἀποτίκτουσι, in alto pariunt, Ariſtot. lib. 5. Anim. πελάγιοι ἐπλέομεν, i. μετέωροι ἐπλέομεν, nauigabamus altum tenentes

tes, Pollux. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 7. τὰ πόντια φύκια ait eſſe πελάγια, i. in alto pelago naſci. πελάγιος ἄνεμος, ventus ex alto proueniens. πελάγιοι ἰχθύες, piſces pelagici, Ariſt. lib. 6. Ani. c. 17 πελάγιαι νῆες, Thuc. naues mares tenentes. πελάγιον ὕδωρ, a qua ex alto petita. Item lib. 5. Dioſc. cap. 15. ἅλες θαλάττιοι πελάγιοι τε καὶ ὕδατος λιμναίου, ſalſæ ex mari aquæ, cæleſtiſque, &c. πελάγια ζῶα, animalia pelagica, Ariſtot. 1. de Anim.

Πέλαγος, εος, τό, pelagus altum. πέλαγος τῆς θαλάσσης, profundum maris, cap. 18. Euang. Matth. pro eo quod eſt, in medio maris. tam longius à litore ſolet eſſe profundius. Quandoquidem qui Græcas tradunt Etymologias pelagus dictũ putant, quod ſit πέλας τῆς γῆς: i. procul à terra: quaſi πέλαγος, vel τὸ μὴ πέλας γῆς.

Πελαγὴς, ἀπὸ τοῦ πέλαγος, Etym.

Πελάζομαι, propinquo. Eurip. ἐπελάζετο τῆς θύρας, apprehendit fores, cap. 16. Iudic.

Πελάζω, μ. άσω, π. ακα, & πελάσσω, πλησιάζω, adeo, accedo ad, proueho, pertingo, admoueo: à πέλας. Actiu. Odyſſ. ξ, γῆ δέ με Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα, me appulit. Et Odyſſ. γ, [illegible] πέλασσε. Et Iliad. [illegible] πέλασσε, i. admouerũt, πλησίασαν, πελάζω interdum cum ſolo Datiuo ponitur pro accedo ad, vt libro ſecundo Argon. Apoll. [illegible] Βέβρυξι πελάσσας, qui ad Bebrycas appulſus ſit. Heſiod. [illegible] πελάζεσθαι, Hom. ſic etiã in antiquo, [illegible] ἐδωδὴν, tradere dolo ribus, applicare, admouere, adire, facere. πελάζειν εἰς ὄψιν, in cõſpectum accedere, Eurip. πελάσαι πεδῷ, pro [illegible]. Sophocl. [illegible], fundere humi, ſeu proſternere, Apol. Rhod.

Πελάθω, idem, Eurip.

Πέλαιον, Heſyc. [illegible].

Πέλανος, ου, ὁ, πέμμα εἰς θυσίας, mola ſacrificiis apta, quæ fiebat ex tenuiſſima farina, libum, placenta, vel bellaria & cupediæ. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] πέλανον vocat. Item ſpuma concretior circa os, apud Eurip. in Oreſte. Item ſucceſa lachryma inſtar thuris gummi denſata. Πέλανος, obolus. Nicand. in Alexiph. [illegible]. Interpr. [illegible], Non enim, inquit, ſolum τὸ πέμμα, ἤγουν τὸ [illegible] ſignificat πέλανος, ſed etiam oboli pondus. Sic & vocabatur obolus datus pro vaticinio: Nam corruptè apud Heſy. πέλανος.

Πελαργᾷν, admonere, [illegible], Pythagor.

Πελαργιδεὺς, pullus ciconiæ, ſicut ἀετιδεὺς, aquilæ.

Πελαργιδεῖς, ει, pulli ciconiæ, Ariſtop.

Πελαργικοὶ νόμοι, q. ciconiariæ leges, quibus pueri parentes alere iubentur, Ariſtoph.

Πελαργῖτις, ἡ, herba eius nominis quæ lienoſis ſuccurrit Galen. lib. 9. [illegible] in cura lienis, [illegible] πελαργῖτιν [illegible].

Πελαργὸς, οῦ, ὁ, ciconia, [illegible] μελαίνεσθαι καὶ λευκόν: πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, καὶ ἀργὸν τὸ λευκόν. [illegible] dicitur apud Ariſtoph. & apud Suidam. De ciconiis vide Ælian. & Oppian. in Ixeut. Ariſtot. item lib. 8. Animal. c. 3. & Bud. in Pandect. Eſt etiam πελαργὸς, fictile quoddam inſtar ciconiæ roſtrum habens.

Πελαργοχρῶτες νῆες, apud Lycophr. naues ciconiarum aſſimili colore tinctæ, in quibus & τὸ πελὸν, i. atrum, & τὸ ἀργὸν, i. candidus color viſitur.

Πέλας, propè, πλησίον, ἐγγύς. Dicitur & ὁ πλησίον, & ἀγχὶ & ἀγχοῦ. Genit. Odyſſ. [illegible] dicitur vicinus, propinquus. Ariſtot. 4. ad Nicomach. [illegible] τοῖς πέλας. Quod in 2. Rhetor. dixit. [illegible] τοῖς πλησίον ἔσεσθαι, quaſi diceret propinquis aliiſque penè cunctis excepto illo de quo ſermo eſt. [illegible] τῶν πέλας ξυμφορῶν, aliorum calamitates, i. vicinorum, Thucyd. in 1. ὁ πέλας, vicinus. Plato in Leg. & Thucyd. qui interdum vocat τοὺς πέλας, eos qui eſſent ſocij, aut fuiſſent ſimilis conditionis, vt libr. 1. vbi vide Interpr.

Πέλασσον: vide Πελάζω.

Πελασγικαί τε γυναῖκες, pelaſgicæ mulieres, Herodot.

Πελασθῆ, προσπελασθῆ, προσέλθοι, Homer.

Πελαστὴς, adhærens, q. appropinquator, Ammon.

Πελάται, clientela, Gaza de Senectute.

Πελάτης, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Sop. in Philoct. πελάται loci alicuius dicitur, id eſt, vicinus incola, πελάται etiam dicuntur inferioris conditionis homines, qui domum noſtrã ventitant, & nos colunt. Romanis, clientes. Plut. in Rom. πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula Plut. in vita Cat.

Πελατικὸν, τό, clientela, clientum cæterua item ad clientes pertinens.

Πελάχνη, cochleare, catinus. Vide Πέλιχνος.

Πέλαν πελάζω, πλησιάζω. Schol. Sophocl. in Electr. πελᾶν, πλησιάζειν. Aratus. [illegible] πελᾷ, vicina eſt apud Plutar. in Opuſ. [illegible], terræ applica, i. proſterne.

Πέλε, eſt, Nonnus.

Πέλεθος, ὁ, ὁ, vel vt ſcriptum in quibuſdam codicibus, σπέλεθος, ſiue σπύραθος, i. βόλιθος, merda, [illegible] vel [illegible]. Pollux li. 5. [illegible] dicit, πελέθου [illegible]. Ariſtoph. in Acharn. [illegible] Θεῶν [illegible], i. merdam accipiat recens cacatam. vbi Interpres πελέθου, βολίτου exponit. Atque à πέλεθος componitur ὑποπέλεθος, i. ſuccerda. vt legendum apud ipſum Pollucem, vbi corruptè [illegible]. Athenæus in quadam parodia libr. 15. [illegible]. vbi legend. [illegible]. Ariſtop. [illegible]. Interpres per κόπρον exponit, citat que ibi adductum locum alterum Comici.

Πελέθρισμα, curſus, ὁ δρόμος.

Πέλεθρον, ου, τό, iugerum, menſura cẽtum ſtadiorum, alij mille pedum. Heſyc. dicitur & πλέθρον.

Πέλει, eſt, fit, decet, conuenit. πέλει μοι λαβεῖν, decet me accipere, oportet me accipere, πρέπει, Sophoc. vide Πέλω.

Πέλεια, ας, ἡ, liuia, columbæ ſpecies à liuore ita dicta, propterea quod nigricante eſt colore. Ariſtot. lib. 5. de nat. Anim. Pro columba etiam capitur: vt Odyſſ. [illegible]. Ariſtoph.

Πελειάς, άδος, ἡ, columba liuia, idem quod πέλεια. capitur etiam generaliter pro columba, i. [illegible]. Iliad. [illegible] ὁμοῖαι. Athen. lib. 11. πελειάδας etiam vult ſignificare apud Hom. de poculo Neſtoris, [illegible]. Vide Πλειάς.

Πελειοτρόφος, columbarum altor, aut altrix. vt πελειοτρόφον [illegible] apud Heſych.

Πέλιος, ὁ πελιὸς niger, fuſcus dicitur etiam de nigrore iſto qualis eſt ſanguinis ſubter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo caſu: qui Latinis eſt liuidus. & Heſych. πελιὸν expon. per [illegible]. idem à Cois & Epirotis [illegible] appellari [illegible], tradit, ſenes, vetulas, anus, afferens aliquantò poſt πελιὸν & πέλας pro [illegible].

Πελεκᾶν, ᾶνος, Atticè apud Ariſtoph. in Auib. πελεκᾶς, ᾶντος Doricè, πελεκὰν Communiter. apud Ariſtot. Anim. hiſt. lib. 8. c. 12. [illegible] τοῦ Στρυμόνος [illegible] &c. Ibidem πελεκᾶνι auis gregalis [illegible]. Gaza vertit plateam: de qua vide Plin. lib. 10. cap. 40. Cicero plataleam vocat 2. de Natura deorum. Alij, vt Phauorinus, malè confundunt eum pico Martio, qui [illegible], & cum onocrotalo Plinij. vide Ælian. lib. 15. Et de Pelicano, Hieron. in Pſalmos. vbi πελεκᾶνας etiam plateas exponit. πελεκᾶνα eſus interdictus erat Iudæis, Leuitici cap. 11.

Πελεκᾶται ἐκ τῆς μήτρας, ex medulla ſecuri diſparatur, Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 12.

Πελεκάω, μ. ήσω, π. ηκα, dolo, ſecuri percutio, ſecurim adigo. Actiu. Accuſ. Odyſſ. lib. 5. πελέκησε δ᾽ ἄρα χαλκῷ, ſecuri dolauit, [illegible]: vt Iliad. [illegible] ἑλκεῖ. Dicitur verò πελεκᾶν ſecuri inſtrumẽto, vt ξέειν ſiue ξύειν, i. polire [illegible], i. aſcia.

Πελεκηθεὶς, laboratus.

Πελέκημα, præſegmina à quacunque materia per bipennem deciſa, ac reſecta πελεκήματα dicuntur. Conſtant. de Agricult. lib. 9. cap. 11. [illegible]. Aëtius lib. 8. cap. 3. πελεκήματα [illegible], i. ramenta, ac ſcobem. Nam [illegible], apud Theoph. lib. 5. hiſt. & [illegible] apud Hippoc. [illegible] apud Dioſcorid. ferè pro eodem vſurpantur.

Πελέκησις, ἡ, dolatio. ſecuris exponitur à Gaza, cap. 10. lib. 3. hiſt. plant. Theoph. ictus ſecuris adactæ.

Πελεκητὸς, q. dolatile, &

Πελεκητὰ ξύλα, ligna dolatilia, Theophraſt. libro 5. capite 7. hiſt. plantar.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, q. dolator.

Πελεκίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem quod πελεκάω.

Πελεκῖνος, auis apud Ariſtoph. in Auib. ita dicta à pelecini ſiue ſecuridacę corniculo, cuius formam eius roſtrum ſurſum recuruũ & coracini coloris imitatur. eſt ex genere [illegible], & inter palmides: crura tibiáſque habet coloris cærulei: pennis albis nigriſque conueſtitur, hæc in [illegible]. Hæc eſt quam doctiſſimus Geſnerus auoſetam vocat. vide Iconem apud ipſum in auium hiſtoria.

Πελεκῖνος, ὁ, ſecuridaca frutex ſiue herba Plin. 18. cap. 17. eius ſiliquæ ſunt inſtar ſecurículæ. [illegible]. vocat etiam [illegible] Dioſcor. lib. 3. c. 146. in aphacis. legumine innaſcitur, Theoph. lib. 8. cap. 8. hiſt. plant. ſic dicitur à ſecuris forma.

Πέλεκκον, τὸ, ſecuris manubrium, [illegible], ſiue [illegible]. Hom. Iliad. [illegible]. Interpr. [illegible]. Quod in Odyſſ. dixit lib. [illegible], Heſych.

Πέλεκος, γένη, Heſyc.

Πέλεκυς,

Πέλεκυς, εως, ἡ, μεταβαλλ' τῷ υ εἰς ο, πέλεκος, ὁ, ſecuris, bipennis. Gaza libro ſecundo, δίστομος ἀξίνη. Homerus Odyſſ. ε, δῶκέ μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάινον εὖ ἐναρηρός. Nazanzen. in Oration. πέλεκυς κάτθετο πέτρας. & Philoſtratus in Heroicis. [illegible] ἑαυτὸν ſὺν ῥάβδοις καὶ πελέκεσι κατεληλυθώς, cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus ſolus deſcendens, Plutarchus in Publicola. τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ſecures à faſcibus ſeiunxit, idem ibidem. Halicarnaſſeus libro nono, οἱ μὲν πελέκει τοὺς αὐχένας ἀπεκόπησαν, alijs ſecuri ceruices abſciſſę ſunt. Heſych. πέλεκυς eſt non ſolum ἀξίνη δίστομος, ſed etiam [illegible], vel ſecundum alios [illegible]. Itidem Euſtath. πέλεκυς [illegible]. vide & ἡμιπέλεκκον.

Πελεμίζω, μίξω, πεπέμιχα, agito, διασείω, moueo, κινῶ, gradu deiicio. vnde καταπελεμίζω, καταποίμω. Apollonius ſecundo Argonautic. καὶ δὴ [illegible] πελέμιζε, pro κατέσεισεν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, decorum vibrauit. Homerus Iliados δ, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, id eſt, ἐσείσθη, ἀνεπαύσθη, reiectus eſt, & repulſus. Heſiodus, ὑπὸ δ' ἔτρεμε πελεμίζεται οὔρεα χθών, i. quaſſatur, tremit. πελεμίζετο, ἐκινεῖτο, Homer.

Πελιός, apud Achæum in Phrixo videtur idem eſſe quod πελιός apud Homerum, ſed ſignificare poteſt etiam τὰ πέλλα τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα, inquit Heſych. at quid πέλλα ſint non exponit.

Πέλιο: vide in Πελλ.

Πελίομαι, ſum.

Πελιοκῆτοι, Heſych. συστρέμματα ὑδάτων, aquarum vortices, quæ & δῖναι. Πέλεται, ſit, fiat.

Πελανός, eidem eſt γέρων ſenex. pro quo infra πέλλας & πέλαρος.

Πελιάς, ας, ἡ, Dorienſib. dicitur extrema corporis pars nigra, quæ per excurſionem aquæ nigreſcit, teſte Corintho, τὸ μέλαινον τοῦ σώματος [illegible], [illegible], πελιάς [illegible].

Πελίας, ου, ὁ, aſinus fuſcus, ſubniger, Etymolog. Eſt & proprium viri, quum paroxyt. eſt: oxytonum verò, liuiam columbam ſignificat, Cyrill. ſed pro columba, melius per ει ſcribitur.

Πελίδνωμα, ατος, τὸ, ſuggillatio Plin. πελιδνώματα, πελίωμα, vel πελίδνωμα, & πέλλωμα, liuor in parte ſuggillata. Nicand. Alexipharmac. [illegible] ἀλγεα πελιδνά, vbi interp. πελιδνά, i. πελιδνωτικά. vide Πελίωμα.

Πελιδνός, οῦ, ὁ, πέλιος, liuidus, liuorem trahens, qui liuorem contraxit, Galen. πελιδνὸν δὲ τὸ μετὰ χροιᾶς [illegible] καὶ μελανίας, [illegible], interp. Thucyd. πελιδνότερος, qui liuorẽ magis trahit, Gaza.

Πελιδνόω, μ ωσω, π ωκα, liuidum reddo, ſuggillo, & πελιδνόομαι, liueo, ſeu liueſco, inde πελίδνωμα.

Πελίκαι, ſpecies eſt poculi ænei ſic nominata διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι, quod ſecuri dolata & confecta ſit: alij volunt eſſe ξυλίνην λεκάνην catinum ligneum Heſych. apud Athenæum reperitur πελίκα in poculorum cenſu libro vndecimo. Ibi enim Calliſtratus πελίκας exponit κύλικας calices. Crates verò χόας quoſdam nominatos fuiſſe πελίκας ait ad infundendum vinum aſſumi ſolitos.

Πελίχνα, ης, ἡ, menſura Attica continens heminas octo.

Πελιοῦμαι, το. πελιοῦν. πελιδνοῦσθαι, liuore ſuggillari.

Πέλιος, ου, ὁ, liuidus, niger. πέλιος τὴν χροιάν, colore liuidus. σὰρξ πελία, liuida caro, Alexander Aphrodiſ. ſcriptum apud Theophraſtum hiſtoriæ libro tertio, capite 17. χρόαν πελιὴν [illegible].

Πελιτνός, οῦ, ὁ, liuidus, apud Thucyd. Pro πελιδνός per τ ſcriptum inuenitur, vt Euſt. Il. 9. annotat.

Πέλιχνος, ου, poculi genus, vas fictile.

Πελίωμα, ατος, τὸ, vibex, liuor, liuiditas, πελίδνωμα, πελιδνὸν, πελιδνότης, πέλλωμα. πελιώματα, ſuggillata, liuida, liuores, Theophraſtus libro quinto, capite 22. hiſtor. plantar. πελιώματα καὶ ὑπώπια αἴρει, liuores & inſignita tollit, Ruel. liuores & ſuggillata, Marcel. l. 3. Dioſ. c. 25.

Πέλλα, ας, ἡ, vas cuius vſu in mulctu, mulctra illud dicitur à Columella, & mulctrale à Virgil. 3. Georgic. implebunt mulctralia vaccæ: quod & mulctrum dixit Horatius. Athenæus libro vndecimo, πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Homerus, ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Dicitur & πελλίς, ίδος. Hipponax, ἐκ πελλίδος πίνοντες. Hinc Πελλατὴρ, ῆρος, id eſt, ἀμολγεύς, qui mulget, Athen. ibidem. Dixit Nicander in Alexipharmach. πελλῖσιν ἐν χρόνοισιν ὅτ' ἀφρεῖον ἀμέλξαις, id eſt, mulctralibus. Apud Suidam. πελλὸν, [illegible] γάλα [illegible], exponitur ab Heſych. πέλλα etiam exponit λίθος lapis. πελλίς verò ſiue πελλὶς, λεκάνη, catinus: à qua forſitan etiam πέλλα deducitur πελλατὴρ, vt & πελλαντὴρ, [illegible] enim expon. Heſych. [illegible]. notandũ etiã τῆς πέλλας aliũ vſum fuiſſe, pro vaſe nimirũ potorio vſurpatũ fuiſſe. Hipponax ſanè πελλίδα pro vaſe potorio accepit, dũ dixit ἐκ τε τῆς πελλίδος [illegible] αὐτοῖς, [illegible].

Πέλλωμα, τος, τὸ, τὸ πέλλωμα ſiue πελίδνωμα, πελιδνὸν ſiue πελιδνότης, liuor in parte ſuggillata, vnde ſuggillatio Plin. Interp. Theocriti Idyll. 5. [illegible] πέλλωμα ἢ πελίδνωμα καλοῦσι, ſed ibi quidã cenſent legendum πέλλωμα tanquam à πελλόομαι.

Πελλάδες, curſorum & viatorum calceamenta.

Πέλλη, ης, ἡ, mulctra, vel muctrale, vt apud Virg. implebunt mulctralia vaccæ: & color ſubniger, Etym.

Πέλλην, vrbs Macedoniæ, idem.

Πέλλης, bos fuſcus, Etym.

Πελλίς, in Πέλλα.

Πελλατὴρ, in Πέλλα.

Πελλὸς, ου, leuis, fuſcus, liuidus, niger. Πέλλα apud Hippocratem πελιά, [illegible], in Galen. quæ & ipſe Hippocrates πελιὰ vocat. Zenodot. in libro de dictionibus variis & gentibus, ſcribit Sycionios [illegible], πέλλον, appellare. Heſych. πέλλον, φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ. Theocrit. dixit [illegible], quod ſchol. itidem exp. μέλαιναν nigram fuſcam.

Πελλὸς ἐρωδιός, ὁ, πελλὸς τὴν χροιὰν, qui colore eſt ſubnigro ſeu fuſco, aut liuido: vnum genus ardearum Plin. Græcam vocem retinere lib. 10. cap. 10. Ariſtoteles libro nono Animalium capite primo.

Πέλμα, ατος, τὸ, planta pedis, Alexander Aphrodiſ. [illegible] πέλματα, χηλάς. Capitur & pro extremitate digitorum. Idem Alexand. τὰ νεῦρα [illegible] ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, [illegible] ἄχρι τῶν ὀνύχων, id eſt, nerui ad extremos vſque porrecti digitos, &c. pro eodem dicit. Ibidem, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. legend. potius τέρματα. Heriodianus libro 4. de camelis poſuit, [illegible] τὰ πέλματα. vnde apud Suidam [illegible]. Hæc pars complectitur [illegible], quę & [illegible] dicitur: τὸ κοῖλον, i. cauum ſiue volá quod ſubtal eſt Priſciano: atque τὸ τύλωμα ſic dictum à callo. Latini ſolum vocant τὸ πέλμα, quod vulgò ſole. Cicero Tuſculan. 5. ex epiſtola Anacharſidis, Mihi amictus eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra. Πέλμα etiam dicitur de ſolea, calceamenti, & corio. Polybius, [illegible] τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων [illegible]. Hoc etiam ſolum vocant Latini. Plautus in Bacchid. Qui ſoccis habeat auro ſuppactum ſolum. Martial. l. 9. in Sutorem, Dentibus antiquas ſolitus producere pelles, Et mordere luto putre vetúſque ſolum.

Πέλομαι, ſum, γίνομαι, εἰμὶ, ὑπάρχω: poeticum. πέλεται, γίνεται, ἐστὶ, Homer. eſſe debet, Heſiod. Cum Præpoſitione ἐπὶ ſignificat ingruo. Odyſſ. ε, [illegible] ἐπιπέλεται [illegible], [illegible] ἀνθρώποισι πέλονται, hominibus accedunt, Hom. Od. τ, πελέσθω, ſit, Apol. Rhod.

Πελὸν, οῦ, τὸ, nigrum, πελὸν χρῶμα niger aut fuſcus color, vnde πελαργὸν deducit Etym. dicens ſic nominatum ex eo quod nigras & albas habeat pennas.

Πελτάριον, ου, τὸ, parua pelta.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, peltatus, peltiſta, clypeatus. Plato, [illegible] πελτασταὶ, circumcurſant peltati milites: ſatellites Ficinus vertit: Liuius libro primo de bello Maced. cetratos vocat, quum inquit, Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant, loco opportuno, inter bina caſtra in inſidiis abdiderat. vide ὁπλῖται in append. de vocabul. milit. πελτασταὶ ſunt in numero ferentariorum, Xenoph.

Πελταστικὴ, peltaſticé ars, Plato de Leg.

Πελταστικὸς, οῦ, ὁ, pugnans peltis. πελταστικώτατοι, Xenophon in Œconom.

Πέλτη, ης, ἡ, pelta, hoc eſt, ſcutum breue vmbone carens, formã habens lunæ iam ſemiplenæ, ἀσπὶς τετράγωνος, Interpr. Thucydid. Philelphus πέλτην, in Pædia Cyri vertit, tragulam. vide ἀσπὶς & Πέλτη in Ammon. Xenophon ſcribit Amazonidum peltam hederæ folio fuiſſe ſimilem. Virgil. Æneid. 1. Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis. Eſt & piſcis nomen. Cęl. l. 6. c. 4.

Πέλτον, idem.

Πελτοφόροι, ſcutati, qui ferunt peltas, Xenophon libro ſecundo omiſſorum.

Πέλυτρα, τὰ, calceamenti genus fuit apud Æſchyl. in Phœniſſis: exponunt ἐμβάδας, [illegible], vt ſint quæ vulgò gueſtres, vel eſcafallotes ex Italico idiomate: Alij ſculponeas, [illegible] & ligneos ſocculos intelligunt. Vide Pollucem, apud quem duobus aliis locis πέλυτρα: atque Sophoclem ſic etiam pedes vocaſſe.

Πέλυξ, peluis, vas in quo abluuntur pedes & pocula, galea, ſecuris. capite 23. Hierem. οἱ λόγοι μου, ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, id eſt, ſermones mei vt ſecuris incidens petram. Πέλυς, idem, apud Pollucem τὴν [illegible] vocant Tragici πέλυν, Æoles πέλυκα [illegible] τὴν ξυλίνην, [illegible] hinc latina vox peluis, & vulgaris noſtra peliſ emanauit.

Πέλω, ſum, ὑπάρχω. ſio. πέλει, γίνεται, Homer. pro γίνεται, idem.

πέλει ἀμφὶ αὐτῇ, ea laborat. πέλε, ἦν, erat, ἐγένετο, ὑπῆρχε, Homer.

Πέλωρ, τὸ, monſtrum ingens, τέρας, Iliad. β, δεινὰ πέλωρα θεῶν, de dracone. Cicero ſecundo de Diuinat. mirabile monſtrum. Inuenitur etiam πέλωρ pro πελώριος apud Pollucem Rhod. libro ſecundo Argonautic. γαίης ἦν εἶδαρ πέλωρ τέκος, monſtroſus filius.

Πελωρέω, palàm facio, aperio, prædico aliquid & præſignifico.

Πελώρια, τὰ, Saturnalia in Theſſalia. lege Athenæum libro decimoquarto.

Πελωρίδες, αἱ, pelorides, genus concharum dictum à magnitudine: aut à Peloro Siciliæ promontorio. tradit Ariſtoteles in arena naſci. hoc genus μείζω δὲ χήμης καὶ παραλλαγμένον, inquit Athen. l. 3.

Πελώριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingens, magnus, maximus. Homerus Iliados γ, ἄλλον πελώριον ἠΰν τε μέγαν τε, id eſt, ingentem, μέγιστον. Item πελώριος, prodigioſus, τεράστιος, θαυμαστός. Heſiodus in Theogonia, πελώριον εἴλετο ἅρπην, ingentem falcem cepit: vbi generis eſt Fœminin. πελώριος λίων, in Epigrammat. Et μεγάλη τε μακεδνῇ πελώριον, ibidem. πελώριον τέρας, Euripid. de Pythone ſerpente. Ariſtophan. in Auibus, ὅταν δ' ἔχοντα σφίσιν πρᾶγμα πελώριον, ὁ δὲ, inquit Commentar. χρήσιμόν τι εἰργασμένον.

Πελωρίς, nomen loci, inſula, auis quædam, quæ & πελώριος, Etymolog.

Πέλωρον, ου, τὸ, τέρας, prodigium. Homerus Iliados δ, γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. Et Iliados β, δεινὰ πέλωρα θεῶν, id eſt, μέγιστα σημεῖα. Apollonius 1. Argonautic. θεοὶ σφέων ἀμφὶ πέλωρα, de gigantibus.

Πέλωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, excelſus, ingens, prodigioſus. Odyſſ. ι, ἀγλαὸν χλωρὸν πέλωρον ὅμοιον, &c. vbi gen. Fœm. Heſio. aliter in Theogon. στονάχιζε γαῖα πελώρη, i. ingens.

Πέμματα, τὰ, pemmata, hoc eſt, bellaria, ſecundæ mẽſæ, cupediæ, condimenta. Polit. apud Epicte. à πέσσω. Plato ſecundo de Republi. ὄψα καὶ μύρα καὶ θυμιάματα, καὶ πέμματα, id eſt, τραγήματα. τοῖς πέμμασιν μίγνυται βούτυρον, bellariis butyrum miſcetur, Dioſcor. lib. 2. cap. 83.

Πεμπάζομαι, μ. άσομαι, α. ασάμην, &

Πεμπάζω, μ. άσω, α. ασα, mitto. Item in quinque metior, per pentadas, id eſt, quinterniones numero. A πέμπε Æolice pro πέντε. Homer. Odyſſ. δ, αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, λέξεται ἐν μέσσῃσιν, &c. id eſt, κατὰ πέντε ἀριθμήσῃ. Apollonius ſecundo, εἴ τις ἔχοι τὰ πεμπάζειν, id eſt, ψηφίζειν καὶ μετρεῖν, enumeret.

Πεμπάς, άδος, ἡ, numerus quinarius, i. πέντας ſeu πεμπτάς, Xen. vide Πεμπάδαρχος & Πεμπαδάρχης.

Πέμπε, dicunt Æoles pro πέντε.

Πέμπελοι, apud Galenum libro quinto, de ſanitate tuenda, ſenes decrepiti & capulares, quibus paretur funebris pompa. Ὅτι μείζονι, inquit, τῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, πέμπελοι, ὡς οἱ τοῖς ἐτυμολογίαις χαίροντές φασι, οἷον τι ἐκπεμπόμενοι τὴν εἰς ᾅδου ἄγουσαν πομπήν.

Πέμπομαι, accerſo, Eurip.

Πεμπταῖος, quintanus, quinto die erumpens. πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana in Problem. Alexand. Aphrod. πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπετωλίῳ δειπνήσειν, quinto à victoria die in Capitolio cœnaturus, Plutarchus in Fabio, Odyſſ. ξ, ἱκόμεσθα πεμπταῖοι, id eſt, διὰ πέμπτης ἡμέρας, quinto die. πεμπταῖοι ἀφικόμεσθα, Ariſtophan. Lucianus, ἐν Λέξει, τὰ πέμπτα παιδία βρέφη τὰ πεμπταῖα ἢ γενεθλίῳ ἢ δεκαταῖα, id eſt, infantes qui quinque dies nati ſunt vel decem. πεμπταῖα γενέσθαι, quinto die fuiſſe, quinto die acceſſiſſe, ſic apud Demoſth.

Πεμπτάς, άδος, ἡ, quinquennium.

Πεμπτέον, mittendum eſt.

Πεμπτέος, α, ον, mittendus.

Πεμπτημόριον, apud Plat. quinta pars, vt tertia & quarta, τριτημόριον καὶ τεταρτημόριον.

Πέμπτος, η, ον, quintus.

Πέμπτος μὴν, Quintilis menſis, qui & Ἰούλιος, Iulius Plutarc. in Numa.

Πέμπω, μ. πέμψω, α. ἔπεμψα, mitto, dimitto, pompam ago, πομπεύω, duco, veho, deduco. Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ι, ἀλλ' ἐπεὶ ἀποπέμπεσθαι, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, à ſe dimittere. πέμπω σοι περὶ τούτου, de hoc te per nuntium admoneo, Thucydid. πέμπω πρὸς σὲ, mitto ad te, Xenophon libro quinto Pædiæ. ἐκ δὲ τοῦ ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην, &c. idem libro primo Pæd. In Perſas mittebat & ad rempubl. πέμπειν οἴκαδε, Homerus Odyſſ. deduco, duces præbeo reditus. πέμπειν, pro deducere, vehere, traiicere. Odyſſ. ε, ἢ γὰρ καὶ νῆας πέμπουσιν καὶ ἑταῖροι, &c. ἔπεμπε τὸ κράνος, Ariſtophan. galeam mittebat in caput ſuum, id eſt, ſibi imponebat & induebat. πέμπειν φόβους, Plato in Timæo, terrorem incutere, Cicero. Plato libro primo de Republica, πομπὴν

οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον, id eſt, pompam ducebant. πέμπειν πομπάς, celebrare pompas & ludos, Demoſthen. πέμψαντες αὐτοὺς οἱ τοιαῦτα εἰπόντες, per quos talia dixêre, Thucydid. ἀπό μου παιδὸς πέμψατε τοῦτο, hoc à mea filia depellite, Eurip. vide ἀποπέμπω.

Πεμπώβολον, ου, τὸ, veru ad aſſandum carnes quinque cuſpidib. præditum. Homerus Iliados α, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν, id eſt, πέντε ὀβελοὺς ἔχοντα ἐκ μιᾶς λαβῆς, verua in quinq. cuſpides ex vno manubrio diuiſa.

Πέμφιξ ...

Πέμφηξ, ου, ὁ, aſper, difficilis.

Πεμφιγώδης, humidus, flatulentus, ὑγρὰ καὶ ὑγρώδη, καὶ πνευματώδεις, apud Hippocratem, ita Galen. πεμφιγώδης πυρετὸς, febris quæ nimio calore puſtulas in ore excitat, vt author definitionum medic. annot. vel, vt Galen. in Epidem. quæ morſum ac pruriginem tangenti affert: vel quæ veluti ſcintillarum exilientium manuique occurſantium imaginẽ reddit, πεμφιγώδης, idem.

Πέμφιξ, ιγος, turbo, flatus venti apud Sophoclem & Æſchyl. ſi [illegible] & pro radio ſolis vſurpaſſe videntur. Æſchyl. etiam pro gutta ſtillaue, Sophocl. quoque pro nebula. de quo plura Galen. libro ſexto Epidem. accipitur etiam pro bulla quæ in aquis & humidis quibuſlibet flatu quodam extruditur & ſupernatat, dicitur & Nic. in Ther.

Πεμφίς, ίδος, ἡ, anima, reſpiratio, & ſolis radius, idem denique quod πέμφιξ.

Πεμφρηδών, ἡ, veſpæ genus formica maius & ape minus, cutim atro albóque coloribus diſtinctam habens: ταῦτα κατὰ τὴν σφηκῶν ποιεῖ μορφὴν, ἀλλ' ἐν τοῖς ἄγγεσι θηρία τούτων ἄλλως, καὶ φέρει ... Vide Nicand. in Alex.

Πέμψις, miſſio. Thucyd. l. 7. καὶ τὴν πρόσθεν πέμψιν τῶν νεῶν ..., i. ἀποστολήν. Heſyc. ἐπιχορηγία.

Πενέσται, οἱ, apud Theſſalos dicebantur ſerui, non natura, ſed iure belli: prius à manendo μενέσται dicti, quia pacta cum Theſſalis ſeruarunt, quibus ſe in ſeruitutem addixerant: ac poſtea πενέσται. quos Lacedæmonij vocant εἵλωτας. Vide Πενέστης in Ammon. vide etiam Ariſtophan. interpretem, & Cœlium libro 13. capite 48. Heſych. ſcribit præter illam ſignificationẽ πενέστας exponi à quibuſdam λάτρεις ἢ ἐργάτας πένητας ἢ ὑπηρέτας: vt dici videatur etiam de pauperioribus, qui ditioribus mercede ſeruiunt in colendis agris, aliiſve laboribus obeundis.

Πενέστερος, pauperior, & πενέστατος, pauperrimus. Galenus de parua pila, τῶν δὲ μόνον ὄντα φιλοιδρωτεῖ, ὡς μὴ δὲ τοῖς πενεστάτοις ἄπορον.

Πενεστικὸν ἔθνος θετταλῶν, ſeruilis apud Theſſalos turba, Plato de Legib. ſerui ſunt Theſſalorum. Vide Suidam & Ariſtotelem libro ſecundo Politicorum, capite 7. & Xenoph. lib. 2. Omiſſ.

Πενέω, πενητεύω, ſum pauper.

Πένης, ητος, ὁ, pauper, qui labore victum quærit: ſed πτωχὸς, mendicus eſt. πένης & πτωχὸς, vt ſcribit Ariſtophan. in Pluto ſic differunt, πτωχοῦ μὲν βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα: τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, mendici quidam vita, viuere eſt nihil habentem: pauperis autem, viuere parcè vtentem, & operibus intendentem, ſupereſſe autem ipſi nihil, non tamen deeſſe. βίος πένης, vita inops dicitur à Planude in Catone. Cum Genitiu. Plato epiſtola ſeptima, πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, inopem eſſe ab amicis fidelibus. Et cum Accuſatiu. Idem ibid. ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, vir auarus & animo anguſto. πένησι, pauperibus.

Πένησσα, ας, ἡ, paupercula.

Πενητεύω, pauper ſum, egeo.

Πενθαλέω, à quo quidam deducunt infra πενθήμενα, quanquã ſunt qui à πένθω deducant.

Πενθαλέος, luctuoſus, l. 3. Epig.

Πενθὰς φωνὴ, luctuoſa vox & flebilis, Nonn.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, ſocrus. Mat. cap. 10. καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς, nurum aduerſus ſocrum.

Πενθερὸς, οῦ, ὁ, ſocer, vxoris pater genero, ſicut mariti pater ἑκυρὸς eſt ſponſæ. item κηδεστής.

Πενθέω, μ. ήσω, α. ησα, lugeo. Actiu. Paul. ad Cor. 1. ca. 5. καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, non potius luxiſtis.

Πενθήμεναι, lugere. Od. σ, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι αἰεὶ, quaſi à πένθημι vel πενθαίνω.

Πενθημιμερὴς μέρος, interp. Ariſtoph.

Πενθημιμερὴς, ſemiquinaria cæſura: fit autem quum poſt duos pedes ſyllaba relinquitur partem orationis terminans. vide apud Quint. l. 9 c. 4.

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, duo pedes & ſemiſſis, menſura duorum pedum cum ſemiſſe, duo pedes cum dimidio. vide τριημιπόδιον.

Πενθημιχοίνικ, duæ chœnices & ſemiſſis.

Πενθήρης, ἡ, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, πενθικὸς, Eurip.

Πενθητήριος, α, ὁ, idem. πενθητήριος πλόκαμος, capillus qui luctus tẽpore præcidebatur, Euſt. 11. 6.

Πενθαλέως, lugubriter, moleſtè.

Πενθήτρια, ἡ, præfica. Euripid. in Hippolit. πενθήτρια χειρὶ.

Πενθικὸς, ἡ, ὸν, lugubris, flebilis, luctuoſus. ἐσθὴς πενθικὴ, ſic Canone quinto concilij Ancyrani.

Πενθικῶς, quaſi lugubriter, lugubrè Plauto, flebiliter. πενθικῶς πράττειν, lugubriter agere, ſiue valere. πενθικῶς ἔχω, ſum in luctu, Xenoph. l. 5. Pæd.

Πένθιμος, ὁ, ἡ, καὶ ὁ, lugubris, funeſtus, flebilis. libro tertio Epigrammat. ἀλλ' ἐμὲ πένθιμον ἄγγελον, nuntium triſtè & luctuoſum. Et πένθιμος ἀνὴρ, vir qui lugetur, apud Euripidem. πένθιμος κουρὰ, lugubris tonſura. Euripid. in Alceſtide, τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πένθιμον πρέπει; quid eſt propter quod iſta tonſura te decet? πένθιμος ὄρφνη, in Epigrammat. οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, qui in luctuoſis ac lugubribus verſantur, Plut. in Opuſc.

Πένθος, τὸ, luctus, λύπη, dolor. Iliad. ὦ, πρὸς τὸ πένθος. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγω, ſenectutem ago in luctu, Xenophon libro 4. Pædiæ.

Πενία, ας, ἡ, paupertas. Differt autem à πτωχεία, quòd πενία, egeſtas eſt moderata, & quæ laboribus rem parat, παρὰ τὸ πονεῖν, difficultas Latinè dicitur: πτωχεία verò mẽdicitas, παρὰ τὸ πτώσσειν τινάς.

Πενιχραλέος, α, ον, &

Πενιχρὸς, ὰ, ὸν, pauperculus, vilis. Ariſtophan. in Pluto, μειράκιον πενιχρὸν, adoleſcentulus pauper in Fœm. πενιχρὰ, paupercula, Ariſtid. πενιχρὰ παῖς, in Epig.

Πενιχρότης, indigentia.

Πενιχρῶς, per inopiam, apud Ariſt. in Polit.

Πένομαι, pauper ſum, & in cura laboro, ἐργάζομαι, πονέω, exequor, occupor circa, ἐργάζομαι. Iliad. ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, ſic illi quidem hæc agebant in exercitu. & Odyſſ. δαῖτα πένεσθαι, conuiuium curare & ſtruere epulas. Heſiod. ἔργα πένεσθαι, i. exercere opera.

Πενὸς, nig um. μαυρὸς, Heſych.

Πενταγώνιος, ὁ, ἡ, pentagonus, quaſi quinquãgularis figura. πενταγώνιος λίθος, cultellatus lapis qui pentagoni recipit rationem, Hyginus de limitibus.

Πενταδάκτυλος, idem quod πεντάδοχον.

Πενταδάκτυλος, in quinos ſciſſus digitos, quinis digitis diſcretus. ὁ πενταδάκτυλος, pentadactylum, herbæ genus, de qua in Commentariolo à ſecto Dioſc. operibus.

Πεντάδαρχος, &

Πεντάδαρχος, qui quinque viris præeſt, Xenophon quincurio, Philelphus.

Πενταδικὸς, ὴ, ὸν, quinarius, vel pentade conſtans.

Πεντάδραχμον, τὸ, apud Herodot. l. 5. quinque minæ.

Πεντάδιον, τὸ, quinternio.

Πενταδραχμία, quinque drachmæ, Xenoph. l. 1. Omiſſ.

Πεντάδραχμος, quinque drachmarum. πεντάδραχμοι νῆες ὠνίδιμοι, ſingulæ naues quinis drachmis vendentes, Herodot.

Πεντάδωρος, ὁ, quinque palmorum.

Πένταθλον, τὸ, quinque certamina, Herodot. πεντάθλου νενικηκὼς, vir quinque palmarum, idem. πένταθλα ἀνδρῶν, &c. Soph. i. ἅλμα, δίσκος, ἄκοντα, δρόμος, πάλη.

Πένταθλος, victor quinque certaminum.

Πενταέτης, quinquennium, Hom. Od.

Πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, libro quarto, capite 2. Machabæorum.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, luſtrum, Demoſt.

Πενταέτηρος, ὁ, quinquennis. Od. ξ. & πενταέτηρος.

Πενταετὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite octauo. dicitur etiam πενταέτεις πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, Thucyd.

Πενταετία, quinquennium luſtrum.

Πένταθλον, ου, τὸ, pentathlum, vel quinquertium. conſtabat autem cæſtu, curſu, ſaltu, diſco, lucta, id eſt, πυγμῇ, δρόμῳ, ἅλματι, δίσκῳ, πάλῃ.

Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio, vt qui omni certaminum genere valet, qui in ludo artes gymnaſticas quinque exercet. Plutarchus in Pericle. Laertius libro nono in Democr. Et erat reuera in philoſophia πένταθλος: nam naturalia, moralia, mathematica, liberalium diſciplinarum rationes, artiúmque omnem peritiam callebat. Simonides in Epigrammat. Ἰσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην, id eſt, in Iſthmis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat ſaltu, pedum celeritate, diſco, iaculo, lucta, id eſt, erat πένταθλος, τὰ πένταθλα οἱ ἀνὴρ νικήσας, Ariſtid. πένταθλος ὕλας, in Epigrammat.

Πενταιχμος ἀσπὶς, in Epigrammat. πεντάλογχος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, in quinque cuſpides ſeu mucrones diuiſus.

Πεντάκις, quinquies.

Πεντακισμύριοι, quinquaginta millia. πεντακισμυρίοις τῶν ἱππέων, &c.

Πεντακισχίλιοι, quinque millia. πεντακισχιλίας ταλάντων, Plato de Legibus.

Πεντάκλινος, quinque lectis inſtructus, apud Plut. in Symp. l. 5. vt τρίκλινος, ὁ ἑπτάκλινος.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde in Epigrammat. libro ſecundo in χαῖρε eſt πεντακόρωνε Ἑλένη, Helena quæ quinque cornicum ætates vixiſti.

Πεντακοσιαρχία, cohors quinquagentaria duobus manipulis compoſita, cuius princeps πεντακοσιάρχης Æliano: tribunus minor dicitur Theodoro. vide Append. de vocabulis milit.

Πεντακόσιοι, quingenti. Hoc nomine vocabatur etiã magiſtratus Athen. à numero 500. Horum officium erat ciuilia munera rerúmque actiones, de quibus quotidie inter populares lis erat, iudicare: dignitatem enim hi maximam habebant, ac ab Areopagitis ſecundum locum obtinebant.

Πεντακοσιομέδιμνοι, qui ſunt ex cenſu quingentorum medimnorum ſeu modiorum, qui cenſus primus erat Athenis ſecundum leges Solonis, quòd in ſiccis & humidis quingentos medimnos haberet, Plut. in Solone. Ariſtot. l. 2. Politic. cap. 10. vide Suid.

Πεντακοσιοστὸς, quingenteſimus.

Πεντακυμία, immanes vndæ, Latini fluctus decumanos vocant. propriè quinque fluctus vno impetu aduentantes.

Πεντάλεκτρος θοὸς, à Lycophrone in Alexand. dicitur Helena, quoniam quinque toros coniugales fuerit experta, ex Græco Interpr.

Πενταλιθίζειν & πεντάλιθα de muliebri quodam ludo quo ludebãt quinque lapidibus, de quo Pollux in 9.

Πεντάλιτρον, pondus quinque librarum: qua voce vſus eſt Crates apud Poll.

Πενταμερὴς, in quinque partes diuiſus.

Πενταμερῶς, quinquepartito, Bud. in epiſt. poſter.

Πεντάμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui eſt quinque metrorum.

Πεντάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque menſium eſt.

Πενταμοιριαῖος, quintarius.

Πεντάοζος, ὁ καὶ ἡ, quinis nodis conſtans, de arbore ſignificat qui in quinos ramos diſpergitur Theophraſt. ſic apud Heſiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fiſſa eſt ſeu arbor.

Πενταπάλαιστος, ου, ὁ, qui habet quinq; palmos, Xen. de lanceave nabuli.

Πενταπέταλον, ου, τὸ, pentaphyllum herba Nicand. dicitur à foliorũ numer. vide Πεντάφυλλον.

Πεντάπετες, τὸ, vide Πεντάφυλλον.

Πεντάπηχυς, quinque cubitorum, apud Athen.

Πενταπλασιάζω, quintuplo, maiorem facio.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior, Ariſt. in Polit. πενταπλασίων pro eodem.

Πενταπλόος, ου, ὁ, quintuplus eadem forma qua διπλόος, τριπλόος, πλοῦς. vnde eſt πενταπλόος κύλιξ apud Athenæum libro vndecimo, poculum in quo permixtæ erant quinæ rerum ſpecies, mel, caſeus, vinum, farina, & olei momentum, donari ſolitum in curſu victori ludis Scirrhados Mineruæ, Athen. libro vndecimo, Πενταπλόα, vide in Chiliad. Eraſm. ſed & πενταπλᾶς φλιαὶ ἐστοῶν, legitur tertio Regum, cap. 6. pro quintuplicia limina.

Πεντάπορος, propriè quinque meatus aut alueos, ſeu canales habens, quinquefluus, Dionyſ. de Situ orbis.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi. Verbum eſt municipale, quemadmodum δεκάπρωτοι. Cicero in Verr. magiſtratus & quinque primi accitu iſtius euocantur.

Πεντάρχης, ὁ, quinqueuiratus, Ariſtoteles libro quinto Politicor. capite nono.

Πεντὰς, άδος, quaſi quinarius numerus continens 5. Xenophon quincuria Phileph. Iacobus Fabius libro quinto Politic. capite duodecimo, quinitas, Marſilius Ficin. quinarius. ὀρθὰς εἰς πεντάδα ἀγώνας στίχους, directos in quincuncem ordines, Gaza de ſeneƈt.

Πενταστάτηρον, τὸ, pondus quinque ſtaterarum. vide Στατήρ, Pollucémque l. 9.

Πεντάστιχος, quinis ordinibus ſeu verſibus conſtans.

Πεντάστομος, quinque oſtia habens, vt Iſter Herodot.

Πεντάσχοινος, quinque ſchænos patens aut longus.

Πενταταλαντος ἀγὼν, Phalar. dos quinque talentorum πεντατάλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur.

Πεντάτευχος, ου, τὸ, pentateuchum, quinque libri Moyſi παρὰ πέντε & τεῦχος, volumen.

Πενταφάρμακον, ου, τὸ, conuiuium erat quintuplici condimentorũ genere, cuius meminit Spartian. in Vero, Cælius libro 15. capite 8.

Πεντάφυλλα ῥόδα, roſæ quinis foliis conſtantes, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant.

Πεντάφυλλον, τὸ, quinquefolia herba, Gaza libro nono, capite 13. hiſtor. plantar. Theophraſt. quinquefolium tamen à Plinio Dioſcorides libro primo in præfat. carpit eos, qui hanc negãt emittere florem, caulem, fructum: dicitur & πεντάπετες, apud

eundem, libro 4. capite 43. Et apud Theophraſtum hiſtoriæ libro 9. capite 14. πεντάπετον, & apud Nicand. in Theriacis πενταπέτηλον.

Πένταχα, in quidque ordines vel partes, manus, idem quod πενταχῆ.

Πενταχῆ, & πενταχοῦ quinquefariam, quinque modis.

Πενταχιλιοστὺς, vnus de quinque milibus. vnde πενταχιλιοστὴ καὶ πενταχιλιοστύς, Plat. de Leg.

Πεντάχορδον, τό, inſtrumentum muſicum, de quo Pollux libro quarto.

Πέντε, quinque de hoc numero Tzetzes in vita Heſiod.

Πεντεγκέφαλος, qui cerebro quino enatus eſt, Theoph. l. 2. hiſt. c. 8. de palmis.

Πεντέγραμμα σκυτά, teſſeræ quinque linearum, Eraſm. in Prouer. dicuntur & πεντέγραμμα.

Πεντεκαίδεκα, quindecim.

Πεντεκαιδεκέτης, quindecim annorum.

Πεντεκαιδεκαταῖος, die quindecimo proueniens. πεντεκαιδεκαταῖα βλαστάνει, quinto & decimo die germinat, Theophraſt. de cauſis plant. l. 4.

Πεντεκαιδέκατος, quintuſdecimus.

Πεντεκαιδεκήρης, nauis dicitur à Plutarcho in Demetr. quindecim ordinum.

Πεντεκτής, apud Heſychium legitur πεντεκτὴ, εἰσφορά τις ἐπὶ τῇ ἐμφορᾷ πεντεκαιδεκάτη.

Πεντέλινος, quinque pectinibus intextus.

Πεντεκοντάρχια, ſemicenturia, hominum ſexaginta quatuor.

Πεντέλιπτα, apud Pollucem, χιτωνίσκοι, ὅσοι τὴν πέζαν περιφέρουσιν ἔχοντες, πέντε κάτωθεν ἐπιρράσεις ...

Πεντέληθεν, ἀπὸ πεντέλης πόλεως.

Πεντελικὸν πέτρος, in Epig. vide Stephan.

Πεντέλοχοι, Thucy. l. 5. hic quendam Argiuorum ordinem vocat: vbi Valla vertit cohortes.

Πεντεπενέστερος, quinquies pauperior, in Epig.

Πεντεσύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur. Apud Pollucem malè ſcribitur per γκ. ſcribendum enim per duplex γ, vt apud Ariſtotelem Rhetor. 3. καὶ τὸ Πολυκράτους εἰς Θρασύβουλον, ὅτι τοὺς τριάκοντα τυράννους κατέλυσεν ... ἐν τῷ πεντεσυρίγγῳ τῷ δεσμῷ. Ariſtophan. in Equitibus, πεντεσύριγγον ξύλον. Interpres, ξύλον ἔχον πέντε τρήσεις, δι᾽ ἃς οἱ τράχηλοι καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ... Suid. exponit σιδηροδέσμῳ, ſunt qui robur exponant, de quo Valerius, & Apuleius, & Feſtus, qui robuſteas arcas dixit (de quibus Cicero pro Milone) ipſumque locum robur, Plautúſque robuſtum carcerem.

Πεντετάλαντος δίκη, cauſa quinque talentorum, lis de quinque talentis, Ariſtoph. πτ.

Πεντέτειος σπονδή, Ariſtoph.

Πεντετηρικός, ἡ, ὁ, quinquennale, luſtrale, quod quinto quoque anno inſtauratur. Vergil. 4. Æneid. trietericum pro triennali dixit ad eandem formam.

Πεντετηρικός, ἡ, ὁ, quinquennalis.

Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, quintus quiſque annus, πεντετηρίδα ... τὰ Δήλια, Delia feſta quinto quoque anno celebrarunt, Thucyd.

Πεντετρίαμφος, quinquies victus, Epig. l. 2.

Πεντήκοντα, quinquaginta. vlt. breui, Hom. Il. 6.

Πεντηκοντάδραχμον, pretium quinquaginta drachmarum. Hinc illud celebre Prodici Chij, quo dormientes diſcipulos excitabat: ſolebat enim in medio ſermone inijcere aliquid ipſis demonſtrationis eius, quam quòd quinquaginta drachmis ipſam venderet, πεντηκοντάδραχμον appellabat. Ariſtoteles Rhetoricorum tertio, τοῦτο δ᾽ ἐστὶν, ὅπερ ἔφη ὁ Πρόδικος, ὅτε νυστάζοιεν οἱ ἀκροαταὶ, παρεμβάλλειν τῆς πεντηκονταδράχμου αὐτοῖς. vide Quintil. lib. 4.

Πεντηκονταετής, quinquaginta annorum.

Πεντηκονταετία, anni quinquaginta, Thucy.

Πεντηκοντούτιδες σπονδαί, fœderum quinquaginta annorum, Thucydid.

Πεντηκοντὴρ, qui præeſt viris 50. Thucydid. vbi Valla centurio exponit, interp. Grecus πεντηκόνταρχος habet.

Πεντηκοντακέφαλος, habens quinque capita. Cerberi epitheton apud Heſiodum.

Πεντηκονταρχία, ας, ἡ, præfectura militum ſexaginta quatuor, in Append. de vocabulis milit. quinquaginta virorum principatus, propter naues quę dicūtur πεντηκόντοροι, id eſt, naues quinquagenûm remiorum, Plato in Leg. de copiis naualibus.

Πεντηκόνταρχος, quinquagenarius princeps. Quo modo centuriones vocantur qui centum præſunt militibus, & chiliarchi qui mille, quos nos tribunos appellamus ab eo quòd præſint tribui: ſic in Iſraëltico exercitu quinquagenarij vocabantur qui in capita erant quinquaginta militum. hæc Hieronymus in cap. 4. Eſaiæ.

Πεντηκοντατέτταρες, quinquaginta quatuor.

Πεντηκοντάχους, vt ſegetes quæ quinquagenarium fructum referunt. Theophraſt. de frumentis loquens 8. ... μὲν ἑκατοντάχους, πεντηκοντάχους, ... Sic dicitur vt ... fundo.

Πεντηκόντορος, penteconterus, hic Valla. & eſt generis fœminini. πεντηκόντορος μία, vna penteconterus, id eſt, biremis, Herodotus, πεντηκόντοροι, naues quinquaginta remorum, pentecontori, Valla ex Herodot. πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις ἐκέκτηντο, biremes & triremes habuit, idem l. 7.

Πεντηκοστεύειν, quinquageſimam partem exigere.

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ, dux quinquaginta hominum, centurio.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ, quinquaginta paſſuum.

Πεντηκόντορος, actuaria nauis quinquaginta remorum. apud Herodotum à naue rotunda ſeparatur. τὰς πεντηκοντόρους ..., interpres Thucydidis vbi Valla quinquagenûm remigum. πεντηκόντοροι, πλοῖα, ... ſunt ... id eſt, quæ ſeruunt mittes: nam ſunt aliæ ... ταχεῖαι, interp. Thucyd.

Πεντηκοντούτης, ὁ, quinquagenarius, ἡ πεντηκονταετής, πεντηκοντούτιδες, quinquagenarij, Plato de Leg. πεντηκοντούτεις σπονδαί, quinquaginta annorum fœdera.

Πεντηκοσταῖος, quinquageſimo die proueniens. πεντηκοσταῖα βλαστάνει, quinquageſimo die germinat.

Πεντηκοστὴ, ῆς, ἡ, pentecoſte, ſubauditur ἡμέρα, vt ſit quinquageſimus dies à feſtis paſchæ. ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, dies pentecoſtes, capite 20. Actorum Apoſtolorum. Eſt etiam πεντηκοστὴ, oratorum vox ſignificans tributum, vectigal, quinquageſimæ exactionem. vnde etiam Πεντηκοστολόγος.

Πεντηκοστολογεῖν, exigere ac colligere quinquageſimam partem, Pollux.

Πεντηκοστολόγοι, partis quinquageſimæ redemptores, portitores Demoſthen.

Πεντηκοστός, ἡ, ὸν, quinquageſimus. πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, agere annū 50. Gal. l. 2. ad Glauc.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ, turma quinquaginta virorum. πεντηκοστῦς, Thucyd. l. 5. Valla centuriæ vertit.

Πεντήρης, quinqueremis. vide apud Bayſ. de re nauali, dicitur pentiremis ab Aulo Hircio ſiue Oppio ibidem.

Πεντηρικὰ πλοῖα, quinqueremes. vide apud Bayſ.

Πέντοζος, ὁ, ἡ, manus: à πέντε, & ὄζος, ramus: quòd in quinque digitos inſtar ramorum ſparſa ſit. Heſiod. μηδ᾽ ἀπὸ πεντόζοιο, &c. in ἔργοις.

Πεντόροβος, ὁ, τὸ, pæonia herba.

Πεντώβολον, quinque oboli Ariſtoph.

Πεντώρυχος, qui quinque vallorum ſeu foſſarum eſt.

Πένω, πένομαι, grauiter laboro, ... Euſt. Il. 6.

Πέξις, ἡ, raſura, tonſura, ...

Πέος, τό, mentula, penis, pudendum. ... in Epigram. inde πεοῦδης, qui tumido ſeu craſſo pene eſt, Euſt.

Πεπαιδευμένος, Ionice pro πεπαιδευμένος, paſſiue.

Πεπαίτερος, maturo, Herodotus. ... Dionyſius de ſitu orbis, ὀργὴ πεπαίνεται, ira concoquitur, Xenophon. πεπανθῶσι, maturuerint, peruenerint ad maturitatem. πεπανθεὶς, maturus. πεπανθῆναι, concoqui.

Πεπαινόμενος, η, ὁ, maturus, qui maturuit.

Πεπαίνω, μ. ανῶ, maturo, mollio, idem quod πέπτω, μαλάττω, ... Xenophon in 4. παιδείας, ὁ ὀργὴ ... ita concoquetur, vt & concoquere odia dixit tranſlatè Cicer. ad Quint. fratrem. Plutarchus ... Eſt autem in vlceribus maturare & coquere, ad pus & ſaniem collectiones perducere. Actiu. Accuſatiuo iungitur. πεπαίνει φύγεθλα, panos ad ſuppurationem perducit, Dioſco. lib. 1. cap. 184. πεπαίνειν, maturare, excoxiſſe.

Πεπαίτερος, mollior, maturior. Æſchylus. ... πεπαίτερος μάργος. Theophraſtus hiſtor. libro & capite tertio de Sorbis loquens, ταῦτα γὰρ ... πεπαίτατος, maturimus. Athen. l. 14.

Πεπάλαχθε, fortimini, à παλάσσω. Homerus Iliad. η. ... id eſt, κληρώσασθε, ... inquit, ibidem interp. vide Πάλλω & Παλάσσω.

Πεπάλη, παιπάλη.

Πεπάμεθα, poſſideo, ... Ariſtophan. ... poſſedimus, in Epig. ... paraſſe. Cum Accu. Plutar. in Solon. ... generum acquirere, Eurip.

Πεπάνεται, ... vide Πεπαίνω.

Πέπανος, mollis, maturus. ... maturum, ... interp. Ariſtophan.

Πέπανσις, εως, ἡ, maturitas, concoctio, Theophraſt. ... Ariſtotel. id eſt, fructuum maturitas. ...

πέπανσιν λέγεται, inquit ipſe Ariſtoteles Meteor. 4. πεπάνσεις καρπῶν, idem l. de mundo, frugum maturitates.

Πεπαρμένος, ου, transfixus, traiectus, punctus: à πείρω. Il. ι, χαλκῷ ἐπ' ἀσπίδι πεπαρμένον, [illegible].

Πεπαρῴνηκα, debacchatus ſum, erraui, ἡμάρτηκα, ἀσελγῶς ὕβρικα, à παροινέω.

Πεπασμὸς, maturatio: à Medicis ita dicitur humorum præter naturam morbumque efficientium ἀλλοίωσις, qualiſq. alteratio: vt πέψις eſt naturalium coctio. vide Hippocrat. & Galen. in Epidemiis.

Πεπάσθαι, i. κεκτῆσθαι, Homer.

Πεπάτητο, flectebatur, Hom. Od.

Πεπειρᾶσθαι, expertum eſſe. Genit.

Πεπείρηται, Apollonius Rhod. & Interpr. ἀπὸ τοῦ [illegible].

Πέπειρος, ου, ὁ, maturus, concoctus, digeſtus: verbale à πέπτω, teſte Gaza. πεπείρους καὶ ὀργώσας, nubiles ac adultas, Plutarchus in Lycurgo. πεπείρους καὶ δεομένας ἀνδρὸς παρθένους, maturas & virorum appetentes virgines, idem in Numa.

Πέπεισμαι, Præteritum à πείθομαι, perſuaſus ſum, certus ſum, perſuaſum habeo.

Πεπελεκισμένος, decollatus, c. 20. Apoc. Ioan.

Πεπεμμένος, à πέττομαι coctus, concoctus. Ariſtophanes in Pluto, [illegible] πεπεμμένην. Ibidem, παρέχων ἄρτον εὖ πεπεμμένον, ſuppeditans panem bene coctum, bene ſubactum & piſtum, id eſt, bene factum. πεπεμμένος ὁ ἄρτος, Galen. ad Glaucon. πεπεμμένη τροφὴ, Ariſtotel. in Problemat. πεπεμμένον, quod ad maturitatem perductum eſt.

Πεπερασμένον, concluſum.

Πεπερασμένος, finitus, à ſuis finibus exactus, Bud. in epiſtol. prior. πεπερασμένῃ ἡλικίᾳ, exacta ætate. Gaza de Senect. & Bud. in epiſt. poſter.

Πέπερι, ιος, ἢ εως, τὸ, piper, quod vim habet concoquendi corroborandique, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ. in præfat. lib. 1. Proble. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum ex triplici pipere confectum, Galen. libro primo ad Glaucon. Piper triplex eſt, longum, album, nigrum. πέπερι arbor, vide Dioſcoridem lib. ſecundo, capite 192. Apud Athenæum lib. 9, [illegible]. Et libro ſecundo, [illegible]. Ibidem hanc regulam tradit, [illegible]. Sed quid? an hæc omnia peregrina & barbara, [illegible], totque alia?

Πεπερίζω, piper ſapere, piperis ſaporem referre & habere. πεπερίζον τῇ γεύσει, piper ſapore imitans, Dioſcorides libro ſecundo, cap. 193.

Πεπέφθαι, concoctum eſſe, Gaza.

Πέπηγα, fixus ſum. πέπηγε, hæret, fixus eſt, πέπηγε, concretus eſt. Homer. Iliad. γ, [illegible] πέπηγε, pro [illegible], id eſt, [illegible]. Sophocl. πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ, fixus eſt in hoſtili ſolo. Item πέπηγα, compactus ſum, [illegible]. Chryſoſtomus, [illegible]. πεπήγασι [illegible], ſtabilitæ ſunt & conſtitutæ, Demoſthen. πεπήγασι στῆλαι, erectæ ſunt columnæ, Plutarchus in Themiſtocle.

Πεπηγὼς, rigens, concretus, compactilis Gazæ, aſtrictus frigore πεπηγὸς γάλα, lac coagulatum, lac concretum.

Πεπηρωμένος, ου, ὁ, mutilus, mancus, vt πεπηρωμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculis captus & orbatus. vide Poll.

Πεπιασμένος, putridus, contaminatus, μεμιασμένος. Ælian. [illegible] videtur tamen ſignificare potius pinguefactis, pinguedine imbutis à πιαίνω.

Πέπιθον, ἔπεισα. Apollon. Rhod. nam poetæ πέπιθον dicunt pro ἔπειθον, vt Il. α, [illegible] πεπίθοιμεν, pro πείσαιμεν, ſiue [illegible], exorauerimus.

Πεπιθεῖν, i. πεῖσαι. vnde παραπεπιθεῖν, in 2. Aoriſt.

Πεπινωμένως, ῥυπαρῶς, ſqualide, inaffectatè, ſine ornatu. Cic. in epiſtol. ad Attic. Sed mehercule literæ πεπινωμένως ſcriptæ. vide Πίνος.

Πεπίστευκα, πέποιθα, Hom. Il. β.

Πεπλανημένως, quaſi erranter, perperàm. Aduerb. οὐδὲ ἐν πεπλανημένως εἶχε, ne vna quidem in re errabat, ne vnius quidem rei tenebatur errore, Iſocrates in Euagora. Strabo, δοκεῖ μοι πεπλανημένως λέγεσθαι, videtur mihi non ſine errore dici.

Πέπληγα, percuſſi, medium Præteritum perfectum à πλήσσω. vnde πεπληγώς, Il. ε.

Πέπληγον, idem Apol. Rhod.

Πεπλήγεα, πλήξασα, Homer.

Πεπλήγω ἀπὸ [illegible] τοῦ πέπληγα. Vide Phauor. in [illegible].

Πεπληγὸς, poeticum. ponitur pro πλήξας & πληγείς. πεπληγὼς τόπος, percuſſus locus, Dioſc. l. 8. c. 15.

Πέπληθε, repletus eſt. Genit. Nonn.

Πεπλημένος, id eſt, [illegible], Odyſſ. μ, Didym. per ſyncopen à πελάω pro πεπελημένος, ab eodem eſt ἐπέπλων apud eundem.

Πεπληροφορημένως, pleniſſimè, abundè. Budæus in epiſtola quadã ad Ian. Laſc. [illegible] πεπληροφορημένως.

Πεπλησιακὼς διδασκάλῳ, qui nunquam receſſit à latere præceptoris: edoctus à præceptore.

Πέπλιον, τὸ, Hippocrat. peplium, frutex lacteo ſucco manans apud Dioſcor. lib. 4. capite 169. vocatur μηκωνὶς, πεπλὶς, & ἀνδράχνη ἀγρία.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέπλιον.

Πέπλος, ου, ὁ, frutex paruus ſucci lactei, in foliis rutæ ſimilis. Hippocrates etiam μηκώνιον vocat, καὶ μηκωνίδα, vt teſtis Galenus in Gloſſis: alibi tamen πέπλος, τὸ αὐτὸ, inquit, καὶ χαμαισύκη καὶ μήκων ἀφρώδης, καὶ μηκώνιον. quæ verba non eſſe Galeni, ſatis oſtẽdunt Dioſc. ſcripta diſtinctè & ſeparatè.

Πέπλον, ου, τὸ, &

Πέπλος, ου, ὁ, tela prætentus, amictus, pallium, στολὴ, velum ſubtiliſſimum, ſtragulum, λεπτὸν ὕφασμα ἢ στολή. κυρίως τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, veſtis mulierum propriè, quemadmodum χιτὼν virorum, vt annotat Euſta. vnde & βαθύπεπλοι, & τανύπεπλοι, & ἑλκεσίπεπλοι, mulierum epitheta ſunt apud Homerum. Euripi. tamen & Xenophon viris etiam tribuunt. πέπλος & φᾶρος in Epigrammat. pro veſte factionis robbe de liuree. Donatus πέπλοι ad ſacrorum ritum pertinere annotat. Quod ſuperinduatur πέπλος inde ſurpelis vulgò dici volunt, quibus Ethnico ritu ſe Pontificij induunt & ſua ſimulachra. Nam illi magnis in periculis deos precantes ſe ſtatuaſque peplis ornabãt fauoris emerendi gratia. Æſchylus, [illegible]. Commentat. [illegible]. Virgil. in Æneid. Crinib. Iliades ſpaſſis peplumque ferebant. Seruius Mineruæ conſecratum fuiſſe tradit. In hoc depingebantur ex more apud Athenienſes, qui ſtrenuè in bello ſe geſſerãt. Latinis quoque peplus vel peplum dicitur. Plautus, Nunquam ad ciuitatem venio, niſi quum infertur. Nonnus, [illegible] πέπλα βαλόντες. corpori pepla iniicientes, id eſt, veſtientes corpus. πέπλα λευκὰ, in Epigrammat. [illegible] πέπλα, ibidem. Erat & hoc titulo Ariſtotelis commentarius, in quo ducum genealogias exequebatur, & nauium ad Troiam catalogum. Item velum curribus inſtratum ad puluerem. Ponitur & pro inſtratis equorum apud Homer.

Πέπλωμα, ατος, τὸ, peplum, πέπλος. Soph. in Trachiniis, [illegible].

Πέπνυμαι, ſapiens ſum, ſapio, πέπνυται, [illegible]. πνέω, ſiue πνύω, idem quod πνέω. inde πνυτὸν, quod Heſych. expon. [illegible]. rurſum πνύμαι & alium vſum habet vnde πινυτὸν, quod idem Heſych. exponit [illegible]: hinc fit πέπνυμαι itidem ſapio intelligo.

Πεπνυμένος, prudens, participium poeticum pro nomine: [illegible], ſapiens & maturus, [illegible]. Odyſſ. δ. [illegible] πεπνυμένος, &c. πεπνυμένος, ſpirans, viuus. Polybius, [illegible], &c. i. q. viuentes & ſpirantes.

Πεπνυμένως, ſicté.

Πέποιθα, Præt. medium, à πείθω, cõfido, ſum certus, fretus ſum, fiduciam habeo, θάρσος ἔχω, credo, ſum contentus, θαρσῶ, θαρσεῖς [illegible]. Accipitur etiam Præteritum pro Præſenti. Iliad. α, [illegible] πεποίθεις. Heſiodus, ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, confidit mulieri. Sophocles, [illegible], ſpero hanc gloriam me aſſecuturum. [illegible], Euripid. πέποιθα ἐπὶ τῷ θεῷ, in Deo confido. πέποιθεν ἐπὶ τὸν θεὸν, confidit in Deo, capite vigeſimoſeptimo Math. πεποίθοιν leg. apud Ariſtophan. vbi interp. πεποιθοίη legit, pro θαρσεῖν. Et in infinitiu. πεποιθέναι. Plat. in Epitap. de Sapiente, Οὔτε γὰρ χαίρων, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι, neque enim lætabitur vnquam, nec mœrebit nimis, quòd ſemper in ſeipſo omnem ſpem repoſuit ſui, Cic. Tuſc. 5.

Πεποίθεα, ἐθάρρουν, [illegible], Homer. Od.

Πεποίθησις, εως, ἡ, &

Πεποιθία, ας, ἡ, idem ac πεποίθησις, Cicer. confidentia, fiducia, θάρσος, perſuaſio. Paul. tertio ad Epheſ. ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, cum fiducia. Hoc nomen à Phrynico reprehenditur.

Πεποιθότως, confidenter Plauto, cum fiducia, Hermog.

Πεποιθὼς, fretus, confiſus. Iliad. δ, [illegible] πεποιθὼς, id eſt, [illegible]. Ariſtophan. [illegible] (ποιότης)

Πεποιωμένον, qualitate aliqua præditum.

Πέπομφα, miſi, Perfectum Atticum, à πέμπω. Plato, [illegible].

Πέπον, miite, maturum. vide Πέπων.

Πεπονήατο, Ionicè pro ἐπεπόνηντο, laborabant. πεπονέατο δαῖτα ἑ-ταίρων, Apollon.2.Argon.parabant cœnam ſerui.pro ἐπονοῦντο, ἀπὸ τοῦ πονέω, ἀπὸ τοῦ ζητῶ, à πονέω.

Πεπονηρός, τό, vitioſum.

Πέπονθα. μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ πάσχω: vel etiam ἀπὸ τοῦ πενθῶ, ἀπὸ τοῦ πάθω, iniuria ſum affectus, ſum laceſſitus. πέπονθα δεινά, Ariſtophan. πέπονθά τι πρός σε, quodam in te affectu moueor, Philoſtratus, πέπονθα συμβῆναί μοι, mihi contigit tentatum eſſe, Paulus capite ſecundo ad Hebræos, πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, os cum ſpina conuenit, Gaza capite 1. libri primi de Animalibus, πεπονθέναι τὸν ἄνθρωπον, i. in genere animum conſpici poteſt. πεπονθὼς ἐκεῖνος ὄντι, &c. pati ſimile videtur, Xen. ὁ πεπονθώς, qui accepit beneficium. οὐδὲ χάριν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνεῶτος, qui nihil beneficij accepit à mortuo, Plutarch. in Othone. vide Πάσχω.

Πεπονθότως, cum affectu, Hermog.

Πεπορεῖν, Heſych. ἐκ τοῦ poetica anadiploſi pro πορεῖν.

Πέπορδα, pepedi, Medium perfectum, à πέρδω. ἐπεπόρδει, pedebat, Ariſtoph.

Πέποσθε, paſſi eſtis. Præteritum eſt verbi πάσχω: vel à πάθω, πέπαθα, πεπόνθαμεν, πέποσθε, ſecundum τὴν συγκοπὴν. Homerus Iliados γ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, id eſt, πεπόνθατε.

Πεποτέαται, volarunt: à ποτάομαι. Homer. Il. ζ, ψυχαὶ δ᾽ ἄρα ποτέονται, i. πέτονται volant.

Πεποτημένος, volans: Apollonius, ὀνειρείῃ ἴκελος πεποτημένος: à verbo ποτάομαι. πεποτημένα, volante, Apol. Rhod.

Πεπότηται, μετεπτάη, γέγονε, volauit, idem.

Πεπόταται, volabat, πεπόταται. Heſiod. ὄνειροι δ᾽ ἐς πεπόταται.

Πέπραγα, egi, Medium perfectum à πράσσω. Ariſtoph. in Pluto, ὡς μακαρίως πέπραχ᾽ ὅτ᾽ ἂν, quàm feliciter vobiſcum actum eſt & præclarè. Ibidem, ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, cum hero agitur beatiſſimè. πεπραγμένα ἀτυχῶς, idem Ariſtoph. vnde πεπραγὼς κακῶς, miſer, miſerè affectus, apud eundem.

Πέπρακε, vendidit. πέπρακεν αὐτοὺς ὑποχειρίους τῶν χειρῶν μου, ca. 22. l. 1. Reg.

Πέπραχθαι, actum eſt.

Πέπραμαι, venditus ſum. Xenoph. Hellen. 6. ἐδόκει πεπρᾶσθαι τοὺς μεταθεῖναι venditos eſſe qui tranſfugerent & participes. apud Paul. ad Roman. cap. 7. πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus & addictus peccato à them. πέρω, facto ex πράω, perf. paſſ. πέπραμαι, πέπραται.

Πέπραται οἱ χρόνοι, tempora ſunt vendita, Æſchin.

Πεπραχέναι, egiſſe. Ariſt. l. 3. Ethic. c. 1. & πεπραγέναι pro eodem l. 9. cap. 8.

Πεπρᾶχθαι, factum eſſe, Herodot.

Πέπρωμαι, πέπρωται,

Πεπρωμένος, ἡ, ἡ πεπρωμένη, τύχη, χρέος, fatum, μοῖρα, τύχη πεπρωμένη, εἱμαρμένη dicitur Gellio, libro ſexto capite ſecundo. Pro πεπορωμένη per ſyncopen, quod fato venturum eſt. Participiũ eſt, & ſignificat propriè quod fato deſtinatum ſeu præſcriptũ eſt. ὡς τῷ τόπῳ τούτῳ πεπρωμένον εἴη κεφαλὴν τῆς Ἰταλίας ἔσεσθαι, tanquã illi datum eſſet à fatis locum illum Italiæ caput futurũ, Plutarchus in Camillo. Ariſtoteles de mundo tradit, nihil aliud quàm Deum dici πεπρωμένην διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι, quòd ab eo omnia terminata ſunt, ac nihil in rerum natura infinitum ſit. Apollonius ſecundo Argonautic. ἔπει καί σφισι πεπρωμένον, id eſt, οὔπω πεπρωμένον ἦν θανεῖν, nondum fato & morti deſtinatum. Idem ibidem, πεπρωμένη ἄλλοισιν μοῖρα. Xenophon, πεπρωμένος ἦν, ex fato deſtinatus ſiris & præſtitutus. Hom. Il. γ, ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστί, i. πεπρωμένον ἐστί.

Πεπρωμένος, fato deſtinatus. πεπρωμένος εἴς θ. Eurip.

Πέπρωται, fatatum eſt, fato decretum eſt. Heſiod. ἐπεί οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, quòd ſibi fatale eſſet à proprio filio domari & vinci.

Πέπταμαι, volaui, Æolicè, pro πέπτημαι, ἀπὸ τοῦ πετάω, inquit Etymolog. Apud Homerum capitur ἀπὸ τοῦ πετάννυμαι, πεπέτασμαι, πέπταμαι, ſum explicatus & apertus, agens thema eſt πετάω, vnde πτάζω & πετάννυμι, ſiue πίτνημι. vt Iliad. φ, ἀμφὶ δὲ πύλαι πέπτανται. & libro primo Epigrammat. εὐρεῖαι χάλαζαι πεπταμένοι, patent: Apollonius ſecundo Argonaut. πεπταμένοι αὐτὰς, &c. Herodianus autem παρεξελθώντα πεπταμένη χερσί, alis volantibus, Ariſtoph. vide πέταμαι.

Πέπτωκε, lapſus, pro πέπτωκε.

Πεπτηώς, ὧτος, à πτήσσω quod eſt metu contraho καὶ φόβῳ συστέλλομαι, teſtrictus timore, timens, volans, expaſſus, expandens alas, proſtratus, Apollonius Rhod. vide ὑποπτήσσω. πεπτηυῖα, trepida. Idem ſecundo Argonautic. δείματι πεπτηυῖαν, id eſt, pauore trepidantem. πεπτηῶτες ἀκταί, Homer. Odyſſ. litora vergẽtia: ſic vnus interp. alter extenſa, i. ἐκτεταμέναι, vt ibid. Didym. exp. i. procidua, minantia.

Πεπτικός, ἡ, ὁ, vim habens coquendi. πεπτικὰ δυνάμεις, medicamenta coctionem adiuuantia: Ruellius vertit decoquentia apud Dioſcoridem lib. tertij, capite 58. Πεπτικὰ Medicis dicuntur, quæ abſceſſus collectiones maturant, quæque concoctionem adiuuant: non tamen ad cocturam cibi in ſtomacho πέττω verbum adeò contractum eſt, vt ex ſimilitudine rei non ſignificet etiam quæ in collectionibus maturantur. Galenus libro ſecundo ad Glauconem, διὰ πεπτικῶν τῶν διαφορητικῶν ἀγωγῶν, rationem maturandi & ſuppurandi, quã præcedit ὁ ἐπὶ ἄμβρωθ ἡ χολὴ ἐστι, vt ibidem habetur paulò ante.

Πεπτός, ἡ, ὁ, coctiuus, vel coctibilis, Plin.

Πέσσω, πέττω, vel πέσω, panem facio, pinſo, digero, maturo, concoquo. In Præterito perfecto πέπεμμαι: vnde πέμμα, coctus ſum. Gal. 1. ad Glauc. ὅσα τῇ διαίτῃ καὶ τοῖς φαρμάκοις πέψαι δύναται χρὴ ποιεῖν, quęcunque poſſunt concoquere, citare, &c. vnde ἀπεψία, cruditas.

Πεσὼν, πεσόντα, Soph. ἐν μεσαιτάτῳ πεσόντα τοῦ αὐτοῦ φάσγανα, collapſum in enſem. Idem, κασίγνητον ἐκεῖ πεσόντα, ſtratum & iacentem fratrem. ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, κατὰ συγκοπήν.

Πεύθοιτο, ἀκούσαι, intelligat & audiat, pro πύθοιτο, prima ſyllaba geminata poeticè, Hom.

Πεύθοιντο, audiant, ἀκούσειαν, Il. ξ, ἵνα μὴ Τρῶες πεύθοιντο, ne Troiani præcipiant.

Πεπυρακτωμένος ἐν πυρί, ferrum candens, ſeu in igne verſatum & candefactum.

Πέπυσμαι, audiui, didici, vidi, reſciui, intellexi. Accuſat. Eurip. πέπυσται, ſcit.

Πεπύσθαι, audiſſet.

Πέπωκα, à πίνω, bibi, ebrius ſum. Lucian. in Lapith. ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, iam enim potus erat. vnde πεπωκώς, qui bibit.

Πέπων, ονος, ὁ, pepo, fructus ſpecies maximè refrigerantis de quo Plinius libro 2. capite primo, & Dioſcorides libro ſecundo capite 167. Et generaliter omnes fructus maturi & percocti hoc nomine vocantur. vide apud Theoph. alium libro tertio hiſtoriæ plantar. capite duodecimo. σίκυος πέπων, cucumeres cognomento pepones, Ariſtotel. in Problemat. ſect. 20. quæſt. 32. πέπονες σῦκα, Xenophon in Œconom. Gaza de Senect. πέπονα μῆλα, cocta poma, vbi gen. eſt Femininum. Accipitur autem per tranſlationem pro ἀπαλός, μαλακός, ἀσθενής, hoc eſt, pro fracto, effeminato, ignauo: vt Iliad. β, ὦ πέπονες κάκ᾽ ἐλέγχεα, Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ᾽ Ἀχαιοί. Ponitur aliquando Adiectiuè: vnde eſt illud, μαλακώτερα πεπόνων σύκων ἐγένου, mollior mihi euaſiſti fico matura. Legitur & in Neutro genere pro eodem. Interdum blanda & amica vox, vt ὦ πέπον, id eſt, φίλε, φίλτατε, amiciſſime, iucundiſſime, Homerus Odyſſ. vbi Iupiter Neptunum alloquitur. πέπονες ἐστὲ μὲν ὑμεῖς ἀλλήλοις, ἡ δ᾽ ὁμοφροσύνη, &c. πέπονες ἔστε καὶ ἀπαλοί, Apol. interp.

Περ, ſyllabica adiectio. Odyſſ. ξ, ἀχνύμενός περ, id eſt, quanquam mœrens. Gaza l. 2. Gramm. ὁ δὲ περ ἐκ τοῦ πέρ περισσὸς ἢ ἐπιτατικὸς ἢ μειωτικὸς λόγος. Coniunctio περ & aduerſatiuè & diminutiuè dicitur. περ pro δέ, ἐπείπερ καί, Homer. αὐτὰρ ὅπερ, ipſi quidẽ, Apol. Rhod. ὅπου περ δή, vbicunque ſit, Eurip.

Πέρα, ſupra, vltra, vlterius, ἐστὶ μὲν γὰρ πέρα τοῦ δέοντος, Ariſtophan. πέρα ἀνθρώπου, ſupra hominem, Philoſtrat. in Heroic. πέρα τέχνης, ſuprà artem, idem ibidem. πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, Lucianus. πέρα φύσεώς τε καὶ μέτρου, pluſquam natura & modus exigit. πέρα τοῦ προσδοκωμένου, præter expectationem. πέρα τοῦ εἰκότος, πέρα τοῦ μετρίου, Demoſthen. πέρα τοῦ χρεών, πέρα τῶν μυστηρίων, ſuprà myſterium, Nazanzen. πέρα τοῦ λόγου, ſuprà quàm dici poteſt. Ariſtoteles ſexto Politicôn, εἰ πάντες ὑπὲρ τοῦ πέρα, ſupra quã dici poteſt. Idem in 7. χρὴ ταῦτα γὰρ πέρα ἐστὶν ἀδελφοῦ, ἢ εἰ τι πέρα εἴρηται, τι ᾖ ἢ πέρα ἐπιζητεῖν. Plato in Timæo, πέρα μηδὲν ἐπιζητεῖν, nil vltra requirere. Cic. vide Πέρα.

Περᾶν, penetrare, pro περᾶν, περαιοῦν. Pro permeo, Home. Il. β, πέρα δὲ ἐπὶ τέλος πόντου, i. διελθεῖν, διαβῆναι.

Περαιόω, poeticè pro περάω, tranſeo, traiicio. Od. ε.

Περαίας, Ligur. auſſitoranus, piſcis de genere capitonum, Ariſtot. li. 8. cap. 2. ſic Gaza. contrarium περαῖος, apud Athenæum legitur περαῖος.

Περαιοῦσθαι, euenire, Xenophon. Libanius in argumento orationis Demoſthenis περὶ τῆς εἰρήνης, iunxit Accuſatiuo cum præpoſitione εἰς. εἰς τὰ πέρατα τῶν ἐπιτηδευμάτων περαίνεσθαι τὸν λόγον, id eſt, perfici, terminari & definere. ἐπαινέσαι εἰς τὸ πέρας, Plato de Legib. in priora progredi ſeu perducere Fœmina. Fortaſſe ſignificat promouere ulterius. περαίνεται πόρος, ſeruatur ſeries perpetua. Ariſtoteles primo Animalium. οὐδὲν περαίνομεν, nihil luctu proficimus, Philar. περαίνεσθαι εἰς τὴν κοινὴν κατάστασιν, id eſt, oratio ad vnumquemque ſigillatim pertineans, Plutarchus. Ariſtoteles de mundo, μία ἡ ἐκ πάντων περαινομένη σωτηρία, id eſt, vnica ex omnibus conflata incolumitas permanet.

Περαίνω,

Περαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, εἰς τὸ πέρας ἄγω, termino, ad finem perduco, efficio, τελειόω, ἐξανύω, ἀποτελῶ, proſum, probo, feror & permeo, tranſmeo. Actiu. Accuſatiu. περαίνω τὴν ὁδὸν, Ariſtophanes, conficio iter, ſeu iter leue reddo. vide interpretem. περαίνω ἐλπίδα, Euripid. ὅτε οὐδὲν περανεῖ ἀποχρώντως ὑμῖν, id eſt, ὅτε οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὑμῖν βοηθείας, quando non erit amplius ſubueniendi copia, Thucydid. περαίνει ἔξω, foras vſque producitur. σημεῖον δὲ, ὅτι οὐ περαίνουσι τῷ μὴ ἔχειν αἷμα μηδὲ συγγίνεσθαι ἐν αὑτοῖς, argumétum eſt, quòd ſanguine carent, nec intra ſe quicquam contreſcere oſtendunt, Ariſtoteles libro primo Animal. περαίνειν, Plato de Legibus. περαίνειν τὴν ψῆφον, pro φέρειν. Iſocrates, καιρὸς δ' ἂν περαίνειν τὴν κατηγορίαν, iam tempus aſt accuſationem expedire. κατὰ ἑταίρας λόγον περαίνειν τοιοῦτον, id eſt, in meretricem perorare. περαίνω, cum duobus Accuſatiuis. Sophocl. in Aiace, τοιαῦτα γὰρ ἡμᾶς πολλὰ πράγματ' ἄλλοτε ἐμοὶ περαίνει. αὐτὸ τὸ ἐπέρανε, hanc rem nobis fecit. περαίνω ἀνύσας, properanter perficio. Ariſtophan. in Pluto. περαινε τοίνυν, τί λέγεις, εἰπέ μοι πατί. Περαίνειν eſt etiam vocabulum dialecticorum: nam dicitur περαίνειν pro ex poſitis vel conceſſis aliquid efficere, hoc eſt, inferre vel concludere ac Pythagoricorum fuiſſe proprium vocabulum tradunt. Plut. Sympoſ. 8. οὐ ἐκ πρὸς ἑαυτοὺς περαίνειν τὸ εἰκαῖον καὶ εἰκότως καὶ πιθανῶς ἀπεχθομένους. Περαίνεσθαι, Suid. τὸ συνουσιάζειν.

Περάαθεν, Dionyſius de ſitu orbis, è contrario, contrà. Aratus, Παρθένος ἤδη πᾶσα περαίοθεν ἀντέλλουσα, & iamiam toto proceſſit corpore Virgo, Cicero, id eſt, ἀντιπέρας. Idem, ἄλλο περαίοθεν ἐλκεται ἄστρον, eminus voluitur ſydus.

Περαῖος, vlterior, exterior, ἐναντίος. Apo. 1. Arg. ἠπείροιο περαίης Θρηϊκίης, i. τῆς ἐναντίας χώρας τῆς Θρᾴκης, ἢ ἀπὸ τῆς ἐκεῖθεν νησῖδος περαίας νήσου, vlterioris inſulæ, idem.

Περαιόομαι, οῦμαι, ώσομαι, & Περαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, traiicio, tráſmitto, tránſeo, egredior, διαβαίνω, appello, transfreto, nauigo, importor, διαβιβάζω διὰ πλοίου, διάγω. περαιωθήσομαι, traiiciar, tráſibo. Ariſtophan. ἐπεραιώθην τὸν ποταμόν, tranſmiſi fluuium, Herodot. ἐπεραιώθησαν, transfretarunt. ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ionicū mare tranſmiſerunt, Thucyd. περαιοῦσθαι, tranſire. περαιωθέντες τὴν θάλασσαν, idem. i. πλεύσαντες. περαιωθεὶς, tranſmiſſus, qui transfretauit. Lucian. de luctu, περαιωθέντας τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω λειμῶνι ὑποδέχεσθαι, i. paludem traiectos.

Περαιτέρω, vlterius, amplius, longius, protinus, Euripid. Genitiu. vt περαιτέρω τοῦ προσήκοντος, ſupra iuſtum. περαιτέρω τοῦ δέοντος, ſupra modum, id eſt, πορρωτέρω, magis vltrà, Æſchines. περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, multo audacior euaſit, Plut. in Galba.

Πέρασις, traiectio, Didymus Od. δ. in voce Πορθμός.

Πέραν, (vt annotant nonnulli) ſequente vocali & Πέρα, ſequente, conſonante, trans, vltrà, ſuper, ſuprà. Eſt autem Aduerbiū, & cum Genitiuo iungitur: vt πέρα πίστεως, ſupra fidem. πέρας Ἰνδῶν, apud Ariſtotelem de mundo, ſuper Indos, id eſt, ὑπὲρ Ἰνδούς. πέραν θαλάσσης, trans mare, Thucydides. παραπλέοντες πέραν, idem Thucydides, præternauigantes. ὁ πέραν, qui eſt è regione, ὁ κατ' ἀντικρύ: ἡ πέραν ὄχθη, altera fluminis ripa. τὰ πέραν, quæ ſunt in aduerſa parte, ſeu è regione, Thucydid. Matth. c. 8. ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν, in vlteriorem ripam. Πέραν propriè, vt ἀντιπέραν, Aduerbium eſt loci pro, vltrà, trans, ἐπὶ θάτερα δὲ, vel ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, cui opponitur, cis, citra, ἐπὶ τάδε, ἐπὶ θάτερα τάδε. Polybius de Romanis, τότε διέβαινον, καὶ τότε πρῶτον ἐθάρρησαν αὐτοὶ πεζεῦσαι τὴν πέραν στρατιάν. Πέρα verò ſignificat ſupra modum, τὸ ὑπὲρ μέτρον. vide Πέρα.

Περάω, εἰς τὸ πέραν, ἀντὶ τοῦ περαιοῦν.

Περαντικός, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. Item qui peritus eſt & probè nouit inferre aut concludere aliquid. Ariſtophan. Equit. Συνερανικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς, interpres, πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις.

Πέρας, ατος, τὸ, finis, extremitas, τέλος, terminus, punctum, linea, λήξις, limes, ſumma, meta, τέρμα, exitus, lineamentum extremum, τὸ ἄκρον. πέρας ἀγαθῶν, ſumma bonorum, Chryſoſtomus. Epicurus in Selectis ſentent. ὅτι τι τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδαξε, docerétque qui eſſent fines cupiditatum. πέρας ἔχει, id eſt, τέλος, Demoſthen. Accipitur & Aduerbialiter, quemadmodum etiam τέλος per eclipſin τοῦ κατὰ, pro tandem, denique, vlterius. πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος, ad ſummam loquar de gente, capite 18. Hieremiæ. πέρας δὲ, tandem. Proclus, πέρας δὲ ἐστι χώρα τις, &c. id eſt, denique regio eſt, id eſt, τέλος δὲ. Cebes Thebanus, ἤδη καλὸν μάθημα καὶ ἀκίνδυνον ἐστὶ καὶ ὠφέλιμον καὶ ἀσφαλὲς, καὶ τὸ πέρας ἀόριστα, & ad poſtremum. vide Τέκμαρ.

Περάσιμος, quaſi tranſmeabilis, vadoſus Cæſari, qui vado tranſiri poteſt, περάσιμος ὁ βάσιμος, περατὸς, περάσιμος. Arrian. de fluminibus Indiæ. χειμῶνος ὀλίγοι τε γίνονται καὶ εἰσὶν ὅπου περάσιμοι (corruptè legitur περάσιμοι) id eſt, vado pedibúſque tranſiri poſſunt. Interp. vado tranſmeabiles. contra ἀπέρατον καὶ ἀδιάβατον ὕδωρ, immeabilis vnda, Virgi..

Πέρασις, εως, ἡ, tranſitus. Theoph. de Cauſis plant. lib. 2. capite 10. ἡ πέρασις τινα ἔλαβεν ὑγρὸν καὶ παλίρροιαν. ſed ibi corruptè legitur ἀπέρατον. Πέρατος, τὸ πέρας, finis, terminus, vt πέρατος βίου, id eſt, vitæ meta, ἡ τελευτή. apud Suidam ἀπὸ βίου πέρατος ἐς γῆρας ἔρχεσθαι.

Πέρατα, τὰ, oræ, termini, fines. περὶ τὰ πέρατα περιτραφῆναι, quoquouerſus in orbem. ἐκ περάτων γῆς, ab extremo terrarum, Thucy. ἐκ περάτων ἀνιὼν ἥλιος, Sol ex terminis aſcendens, i. ab Oriente, Apol. Rhod. vide Περάτη.

Περατόω, finio, ὁρίζω, τελέω, Heſych.

Περάτη, ης, ἡ, extremitas Oceani, hemiſphærium ſub terra, Oriens, Occidens. Apoll. 1. Argon. ἦμος ἐκ περάτης ἀνιοῦσα: vbi interp. περάτη, inquit, σημαίνει μὲν κατὰ πέρας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον. λέγεται δὲ κυρίως ὁ ὠκεανὸς πέρας γὰρ αὕτη τῆς οἰκουμένης: ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ. Idem Apollonius 2. Argonaut. dixit pro eodem, ἠέλιος ἐκ περάτης ἀνιών, Sol ab ortu aſcēdens, id eſt, ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν ἡμισφαιρίου, vt exponit interp. idem Apollon. ibidem, περάτης εἰς ὄρεα γαίης, in montes vlterioris terræ: vbi loquitur de fuga Martiarum auium. Aratus, de Sole, ἀνιόντι, καὶ ἐκ περάτης ἀνιόντι.

Περάτης, περάτης Suid accipit pro πορθμεύς.

Περατὸς, penetrabilis, q. tranſibilis, peruius.

Περατόω, μ. ώσω, π. ωκα, termino, finio, circunſcribo. Ariſtotel. de mundo, ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέρας μερῶν, imperium Helleſponto terminatur ab Occidentibus partib.

Περάω, μ. άσω, π. ακα, ſicut περαιόω, transfigo, penetro, transfero, tráſmitto, emetior, tranſeo, profero, promoueo, ſupero, pertranſeo mare vt vendam. Odyſſ. ξ, πῶλοι δὲ μ' ἐς περάσωσι καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλωνται, id eſt, ὡς πωλήσῃ, vt venderet. & Odyſſ. ο, ἤ σε περάσαντες ἀλλοδαπῶν ἐς ἀνθρώπων, ἔδοσαν ὦνον ἔδωκαν, an te deportarunt vt venderent. περᾷ ἐκ σκηνῆς πόδα, è tentorio profert pedem, Euripid. πέρασον ἔξω δόμων, prodi ex ædibus, Soph. Xenophon, ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες, ægrè per ſenectutē tranſeuntes, laborioſe curſum ſenectutis tranſmittentes. Sopho. πέλαγος ἁλμυρὸν περῶ, id eſt, tranſmitto. Περάω, etiam acceſſo ſignificat cum Infinitiuo, apud Nonnum, μαλὴν διόγε περάω ἐκ βυθίων, λαχνήεντ' ἀμύσσει, &c. ἀγκάλας ἀίδαο περάσαντι, εἰς φάος κατελθεῖν, Homerus. Sophocles Genitiuo, ὅταν θυμοῦ περάσῃς, &c. id eſt, ὅταν ἔλθῃς τι πέρας ἐκλύσῃς τῆς ὀργῆς, vbi furorem remiſeris: vbi poteſt intelligi θυμοῦ, ſupple μέρος, aut quid huiuſmodi.

Πέργαμα, pergema, mœnia Troiæ, Plul. in Heroic.

Περγαμηναὶ, αἱ, apud Suid. membranæ, αἱ μεμβράναι, αἱ διφθέραι.

Πέργαμον, ου, τὸ, Suida teſte, vocant Iones τὴν πόλιν, alij verò πάντα τὰ ὑψηλὰ eo nomine accipiunt. Heſychio πέργαμος eſt ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου, arx Ilii, arx Troiȩ: pro quo apud Lati. poetas Pergama.

Περδίκα, vox qua vtuntur paſtores oues cogendo & coercendo. Interp. Theoc. Idyl. 5 περδίκα, ὀχλεῖται, σίττα, ψίττα, σιγμικὰ, ποππυσμικὰ, καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα, εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα, ὅ λέγει δὲ παῖδα διώκοντες, &c.

Περδίκιον, ου, τὸ, perdicium herba, muralis Celſo, vrceolaris Scribonio, περδικιὰς, ἑλξίνη, vulgò parietaria. vide l. 4. Dioſcorid. ſic dicta, quòd perdices ſe ad eam volutent, terrámque ſuffodiant, Theophraſtus libro primo hiſtor. plantar. capite vndecimo. Plinius libro 21. capite tertio de parthenio tractans, ait à Celſo tamen perdicium & muralium dici, in quo, niſi ipſe erro, hallucinatur.

Περδικοτροφεῖον, τὸ, locus in quo aluntur perdices, apud Poll.

Πέρδιξ, perdix. Xen. οἱ πέρδικες πρὸς τὴν θηλείας φωνὴν θέοντες, perdices mares ad vocem fœminæ ruentes. πέρδιξ, generis Fœminini vltima breui, Gaza lib. 3. Gramm. αἱ πέρδικες, perdices, Ariſtotel. lib. 6. Anim. c. 1. πέρδιξ aſtu valet aduerſus aucupes, Ariſtoph. interp.

Πέρδομαι, &

Πέρδω, μ. έρσω, π. ερκα, medium Præteritum πέπορδα, & Aoriſt. 2. ἔπαρδον, pedo, βδέω. Neutr. abſol. Ariſtophan. πέρδεται ἐν τῷ ποδὶ βροντὴν ἐγκεκράγη, Idem ibidem cum Accuſatiu. πέφευγα ποίαν; σὺ παῤῥησίαν τοιαύτην οἷα πέπορδας, quales crepitus edidiſti πέπορδας, pro κατὰ σοῦ, Ariſtophan. παρδήσομαι, pedam. vnde ἀποπαρδήσομαι in Futuro ſecundo Paſſiuo. apud Poll. χρῆμα κατεπάρδησας τὸ πέρδειν.

Πέρηθεν, vltrà, in vlteriori parte. Genit.

Πέρην, pro πέραν, trans, cum Genitiu. Hom. Il. β, νήσων πέρην ἱερῶν Ἐχινάων: vbi videtur poſſe accipi pro μεταξύ.

Περητρίον, ου, τὸ, terebra recta & acuta, diuerſa à modiolo. Gal. in gloſſ. Hippocr. περητρίον, inquit, i. τρυπάνιον τὸ ὀρθὸν καὶ ὀξύ. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον ὁ χοινικίς.

Περητὸς, meabilis: vt περητὸς ναυσὶ ποταμὸς, qui nauibus tranſitur, nauibus tranſmittendus, fluuius qui non niſi nauibus poteſt traiici, Herodot.

Πέρθω, μ. έρσω, π. ερκα, in Aor. 2. ἔπραθον, i. πορθέω, perdo, euerto, diripio, vt fit expugnatis vrbibus. Act. Od. ξ, πόλιν ἀνθρώπων πέρσαντες ἔβαν. Soph. ἐκεῖνος γὰρ ἔπερσεν αἰχμάλωτος. διεπέρσαμεν, euertimus. vnde πτολίπορθος.

Περὶ, accentu in prima; Aduerbialiter accipitur pro vltrà, ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ſupramodum, egregiè, eximiè. Iliad. α, ὃ περὶ

μὲν ἑκὰς ἑκατὸν, περὶ δ᾽ ἐσὶ μεῖχεσθαι, id eſt, διαφέρειν τῶν ἄλλων ἐν τῷ βουλεύεσθαι, καὶ ὑπερέχειν ἐν τῷ πολεμεῖν. Ibidem, ὅ δ᾽ ἄρ περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, id eſt, ὑπὲρ πάντας εἶναι καὶ πάντων ὑπερέχειν, περὶ ἄλλων, præ cæteris, Apollon. Rhod. περὶ δ᾽ ἄλλων φασὶ κεκάσθαι, Hom. Iliad. αὐτὰρ ὁ γ᾽ ὑπὲρ δ᾽ ἄλλους κέκασται ἀνδρῶν εἶναι. Item pro περὶ, dum nomini cui adhæret poſtponitur. Plato in Apolog. οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω, pro, περὶ οὔτε, μιᾶς πέρι παρθένου, de vna virgine, Herodot.

Περὶ, Præpoſitio Genitiuo iuncta, eſt memoratiua particula, & ſignificat de: vt περὶ τῶν ἀνθρώπων, de hominibus. Ariſtoteles de mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας εἰς τοῦτο, quæ de Parcis traduntur, huc pertinent. Plato ſecundo de Republic. τί ποτε ἐν τῷ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει ἀπορεῖς; in quæſtione de iuſto. Idem ibidem, ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, quæcunque ad agriculturam pertinent. περὶ μικρῶν αἱ στάσεις γίνονται, ſeditiones oriuntur pro rebus paruis, Ariſtoteles libro quinto Politic. capite quarto, περὶ καλοῦ ἔργου λιθάζομέν σε, ob bonum opus te lapidamus, capite decimo Euangel. Ioannis. περὶ ὁμιλαδόν, id eſt, ὑπὲρ ὁμίλου, Homer. Odyſſ. περὶ ὀργῆς ἔχειν, id eſt, ὑπὸ ὀργῆς, Thucydid. Περὶ pro auxilij nota, vt περὶ σοῦ μάχομαι, pro te pugno. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima, Plato de Legib. Περὶ, præ, quum comparationem aliquam & excellentiam denotamus: vt περὶ πάντων, præ omnibus. περὶ πάντων ἐστὶν, id eſt, κρείσσων μὲν ἐστὶ, ὁ ἔστιν ὑπὲρ πάντας, Homerus Iliados 1. ἀλλ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, i. ὑπὲρ Sic in Ioan. 3. epiſtol. περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, imprimis ad verbum ſuper omnia. Περὶ, circum: vt περὶ σπέος, circum antrum. Homerus Odyſſ. περὶ τρίποδος βεβαυῖα, idem ibidem, id eſt, τὸν τρίποδα περιβεβηκυῖα. περὶ χροῒ εἵματα, id eſt, περὶ σῶμα, Heſiodus. Περὶ Cum Datiuo, id eſt, cum, ex, in, pro, circum: vt Odyſſ. ό. χεῖρα περὶ χροῒ στυφελίζει φίλα. Ibidem, ὃν περὶ κῆρι φίλει, quē ex animo diligebat, ἐν ψυχῇ. Plato ſecundo de Republic. περὶ τῷ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, in digito geſtare annulum. περὶ δαιτί. pro conuiuio, conuiuij cauſa, Homer. Odyſſ. Apollonius ſecundo Argonaut. πίπτοντα περὶ ἀλλήλοις, cadentia inter ſeſe, ſeu alia ſuper alia. Homerus Iliad. ά, κνίσση περὶ καπνῷ, nidor fumo obuolutus. Apollonius ſecundo Argonaut. περὶ δ᾽ ἰχθύσι, περὶ δούρασιν ἀμφ᾽ ἐβάλοντο, telis peribant, Thucydid. περὶ τοῖς στέρνοις, circum pectora, Xenophon. περὶ σώματι, pro περὶ σῶμα, Homer. περὶ αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα, circa eos ſanguis apparet, Philoſtrat. in Heroicis. περὶ τῇ κεφαλῇ ἔχει, Herodotus. Dioſcorides libro ſecundo, capite 109. περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνῶν εὑρίσκεται, circum ora alueariorum reperitur. περὶ Λακεδαιμονίοις, cum Lacedæmoniis, Herodotus. Aliquando Datiuum habet pro Genitiuo, & præſertim cum δέδοικα eiuſque ſynonimis iunctum: vt δέδοικα περὶ ἐλευθερίᾳ, περὶ φιλίᾳ σου δέδια, timeo tuo nomini, Budæus in epiſtolis prioribus. Idem cum Genitiuo in poſter. περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι, toti ciuitati timere, Thucyd. περὶ τῇ Πελοποννήσῳ δεδιέναι, ſum pro Peloponneſo ſolicitus. Herodotus. περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται μὴ πάθωσι, ſibiipſis timent ne patiantur, Thucydides libro quarto. περὶ τῷ χωρίῳ φοβηθεὶς, pro loco veritus, timens oppido illi, idem. περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι δέδοικα, meo ipſius corpori timeo, idem Thucydid. Περὶ cum Accuſatiuo, id eſt, circa, ad, id eſt, circiter, circum, in, erga, aduerſus, κατά. Plato in Timæo, τὸ περὶ τὸ σῶμα πῦρ, ignis qui eſt ob os offuſus. Cicero. Et eſt loci, cauſæ, & temporis particula, vt περὶ τεῖχος, περὶ πατρίδας, περὶ ἑσπέραν. περὶ τρίτην ὥραν, circiter horam tertiam. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, cum ſuis, Xenophon. περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, id eſt, κατά. περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος, in eum à quo fuit exceptus, ingratus, Iſocrat. in Euagora. περὶ δάκτυλον τὸ πάχος ἔχει, digiti eſt craſſitudine, Dioſcorides libro ſecundo, capite 131. περὶ τὸν ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, id eſt, aduerſus, Ariſtophan. & Demoſthen. περὶ τὸν λιμένα, apud Thucyd. ἄλλα περὶ στρατόν, cætera quæ ad exercitum. περὶ τριάκοντα, circiter triginta, Demoſthen. ἀνθρώπους περὶ τεσσαράκοντα συναγαγόντας, quum homines circiter quadraginta coegiſſet, Iſocrat. in Euag. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, naues circiter ſeptuaginta, Thucyd. περὶ ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, ad centū viginti, idē. Περὶ, propter, ἕνεκα, Ariſt. οὐδ᾽ ἑλκόμενος περὶ πραγματίου, neq; diſtractus negotioli cauſa. Quin & hoc caſu excellere deſignat, vt ὁ περὶ τὸν νοῦν τῶν βροτῶν, qui ſuperat mētes hominū. περὶ διαλόγους ἔχων, diſſerendi peritus, Lucian. ὁ περὶ τὸ καλὸν ὑπὲρ τὸν νοῦν μὴ ὑπομείνων, Ariſt. libro tertio Ethicorum capite vndecimo. Περὶ in compoſitione auget interdum & intendit ſignificationem, vt præ & per apud nos, vt περίφοβος, pertrepidus. Significat item τὸ κύκλῳ, circum, vt in περιέχομαι, περιέχω. Notat & fugam atque errorem, vt in περιφεύγω, περιπατέω. Et ſuper, vt in περίειμι, περιγίνομαι, περίεστιν, vbi abundantiam ſignificat ὁ περί. Dicitur locutione Græca οἱ περὶ Ἀρίστιππον, pro Ariſtippus: ſicut οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, pro Socrates. ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, &c. venerunt ad Martham & Mariam, capite vndecimo, Euangel. Ioann. πολλοὶ τῶν περὶ Τιγελλῖνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων ἀπερριμμένοι νῦν, &c. Multi Tigellini Nymphidiique familiares, qui in dignitate fuerant, tunc deiecti, &c. Plutarchus in Galba. Quintilianus hoc loquendi genus imitatus eſt, quum dixit libro ſecundo, doctores artis ſerò iam & circa Tiſiam & Coraca primùm repertos, id eſt, ἡ δὲ τέχνης διδασκάλους ὀψέ ποτε καὶ τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα πρώτους εὑρῆσθαι. Alibi l. 3. ait, Artium autem ſcriptores antiquiſſimi Corax & Tiſias Sicu. Huic loquēdi modo etiā ſingularis numeri verbū tribuitur, quia ſingulos ſignificat. Hero. l. 1. vbi dixiſſet καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες, ſubiunxit, ἀπικνέεται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἔθετο τὰ ὅπλα. Alioqui hic ſermo ſumitur pro homine & pro eius comitatu vel ſodalitio, vt apud Plut. in Demet. apud Ariſtotelem διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ὄντες μᾶλλον μουσικοί Gaza tranſtulit: cur Phrynicus cæterique eius ætatis muſici modulandi potius ſcientiam exercebant. τὸν περὶ Στάφυλον τεκεῖν, Staphylum partu edidiſſe, Plutarchus in Theſeo. notandum igitur quum dicitur περὶ αὐτὸν ſine adiectione geminum vſum habere eam locutionem: nam interdum ſumitur pro iis qui ſunt circa ipſum, id eſt, ipſum circūſtant & eius latus cingunt vt ſolent omnes aut familiares & ſodales, vel generalius amici, aut etiā miniſtri, atq; adeo ſerui: nonnunquam verò capitur οἱ περὶ αὐτὸν pro ipſe. exempla vtriuſque ſignificationis paſſim occurrūt apud authores & facile ex loci circūſtantia poſſunt dignoſci. οἱ περὶ τὴν θάλασσαν, qui mari operam nauant. ἡ περὶ τὸν θεὸν εὐσέβεια, Iſocrat. diuinus cultus, piet as in deos. τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, res meæ, Plato Epiſtola ſeptima. τὰ περὶ ἐμὲ εὖ τίθεσθαι, res meas componere, Budæus in epiſtolis priorib. τὰ περὶ μοίρας, Æſchin. τὰ περὶ τὴν κτίσιν, quæ cadunt in creaturam, Naz. in Orat. β. τὰ περὶ τὰς ναῦς, Thucyd. τὰ περὶ τὴν πόλιν, Demoſt.

Περὶ ἀλλήλων κληρονομίας, quando inſtitutio inter aliquos conuenit, vt prior decedens, alterum relinquat hæredem.

Περὶ ἀλλήλων, mutuò, ad inuicem.

Περὶ ἀσθενείας εἶναι τὴν τῆς στραγγουρίας Plat. epiſt. 11. dicit pro morbo laborare, & impediri vrinæ reddendæ difficultate.

Περὶ ἑαυτοῦ κατασκευάσασθαι, penes ſe reſeruare.

Περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι, minoris ducere & facere: cui opponitur περὶ πλείονος. Lyſias, καὶ τοὺς νόμους ἀδικήσαντες, ὅτι σὺ περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας, præ voluptatibus contemptui habuiſti. Iſocr. περὶ ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν ὑμῶν δόξαν.

Περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, parui facere, Iſoc.

Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant, Lyſias.

Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, in primis operam dare. Iſoc. περὶ παντὸς ποιοῦ χαρίζεσθαι αὐτοῖς ἄρχειν, illud ſuper omnia ſpectes, vt ita imperes, vt ſit ipſis charus.

Περὶ πλείονος ἀγαπᾶν, expetere virtutem magis. Plat. in epiſt. ἀρετὴν περὶ πλείονος ἡδονῆς ἠγαπηκώς, virtutem magis quàm voluptatem ſectatus, ſiue amplexus.

Περὶ πλείονος εἶναι, pluris eſſe, & περὶ πλείστου εἶναι, in pretio eſſe maximo, Plat. 2. de Rep. τὰ περὶ τὸ σῶμα πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν ἐργαζόμενοι; nonne ſunt plurimi?

Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere & ducere. Demoſth. τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῶν νόμων, pluris quàm leges ducere & facere. Cui opponitur περὶ ἐλάττονος.

Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, maximi exiſtimare, Iſæus.

Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magni facere, Plato.

Περὶ πρώτην νύκτα, prima nocte, nocte incipiente.

Περὶ τοσούτου, vide Περὶ πολλοῦ.

Περὶ τὸ ἔαρ, vel ἔαρος ἐπιγινομένου, καὶ ἔαρος ἀρχομένου, ineunte vere.

Περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι, vide Σῶμα.

Περιαγγέλλω, annuntio, renuntio, paſſim prædico, edico, iubeo. ναῦς περιαγγέλλειν ταῖς πόλεσι, naues imperare ciuitatibus, Thucyd. Idem lib. 4. περιήγγελλον βοηθεῖν, accerſebant auxilia. Et περιαγγέλλοντες τὰς ἐκεχειρίας, nuntij induciarum.

Περιαγείρομαι, hominum confluentium multitudine circundor, circunſideor. Plat. Polit. l. 5. in fine, ὥσπερ οἱ τυραννοῦντες περιαγειρόμενοι ἀθλητεῖ. Περιαγείρω, circumaggero, Plin. circunquaque cōgrego, vndique colligo.

Περιαγής, circunfractus, in Epig.

Περιάγνυμι, μ. περιάξω, frango, contorqueo, torquendo confringo. Apoll. 2. ὅσσε θάλασσα μέλαν, περιάγνυται ὕδωρ, i. dirimit & interrumpit, περικλᾶται.

Περιάγομαι, voce Paſſ. pro circumago, circunduco, vt ἄγομαι, pro mecum duco. πολλοὺς περιάγεσθαι ἑταίρους, Xen. comites multos ſecum & huc & illuc circunducūt. Sic Athen. in 12. de Dionyſ. περιαγόμενος ἵππους, καὶ θεράποντας ἀγελαίους. Περιάγομαι Paſſ. circūagor, verſor. Plat. in Tim. καὶ τοῦ ἐν ταὐτῷ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιαγομένου κινήσεως αὐτὰς ἔλαβε, eòq; motu cuius orbis ſemper in eodē erat, eodémq; modo ciebatur, vndique eſt eas circumplexus Cic. Cætera vide in Περιάγω.

Περιάγχω, obtorqueo, præfoco.

Περιάγω, μ. άξω, τὸ κατὰ σφαῖραν ποιῶ, id eſt, circumago, circunduco. Plat. in 2. Polit. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου, περιαγαγόντα πρὸς

ἑαυτὸν

ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, ibi quum palam eius annuli ad palmã conuerterat, Cicero Officiorum tertio. Et in Timæo, διὸ δὴ κατὰ ταὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἐν αὑτῷ περιαγαγὼν αὐτὸ, ἐποίησε κύκλῳ κινεῖσθαι στρεφόμενον, itaque vna conuerſione atque eadem ipſe circũ ſe torquetur & vertitur, idem Cicero. Περιάγειν ἑαυτὸν, circũambulare Paul. Iuriſconſ. circumagere ſe: vt apud Horatium nil opus eſt te circumagi. Plutarchus in Solone, τὸ δὲ παιδίον, κατατρέχειν ἐᾷ εἰς ὑδατόδειον πεσεῖν, ἀγὰ παίζειν εἰς ὕδατα ... καὶ περιάγειν ἑαυτὸν ἐν τῷ χειμάζειν. Περιάγω, luſtro, circumeo. Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Ceb. Theb. ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, vides circumuagantes. Sic enim ἄγειν, & compoſita ab eo, de peditibus dicuntur, vt ἐλαύνειν, & eius compoſita de equitibus. Περιάγω, verſo, vnde περίακτος, verſatilis. Περιάγω, tandem adduco, ad extremum attraho & aſciſco. Herodian. εἰς αὐτὸν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχὴν. Idem, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιῆχθη, adductus eſt tandem ad conditiones amicitiæ & concordiæ. Ex quo intelligitur in hoc verbo vim aliquam & difficultatem includi, quemadmodum apud Latinos in traho. Περιάγω, afficio tandem, redigo. Dioſcorid. 6. εἰς ὁμοιοπαθείας περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ſimiliter afficiunt, ad ſimiles affectiones redigunt. Περιάγειν etiam eſt in diuerſum vertere. Περιάγειν, contorquere, torquendo conſtringere. Cicero ex Platone, modò detorquere, modò dirigere vertit: vt περιάγειν ἐκ πλαγίου ἐπὶ δεξιά, à latere in dextram partem detorquere. Et περιάγειν ἐκ διαμέτρου ἐπ' ἀριστερά, a media linea ad læuam dirigere. περιάγειν πρὸς ἑτέρας πολιτείας, Ariſtotel. in Polit. τὰς χεῖρας ὀπίσω περιάγειν, manus poſt terga vincire, Plut. in Camil.

Περιαγωγή, ῆς, ἡ, circumactus Plin. circunductio, conuerſio. Eupolis, inquit Pollux, τὰς τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγάς, vocauit περιμαρίδας. Eſt verò περιαγωγὴ Suidæ, ἡ ἐν κύκλῳ περιφορά. Ariſtotel. ἐρωτᾷς μιᾷ περιαγωγῇ συνδυαχθεῖσα πάντα κινεῖ, &c. vno circumactu & conuerſione.

Περιαγωγός, circumactor, circumductor.

Περιαιδεῖς, Heſych. ſunt περιβλέποντες & περιάπτοντες, pro poſterior ſignificat: videtur potius dicendum περιαεῖς ſeu περιαεῖς ab ἀείρω.

Περιαίδω, q circuncino, Hermog. vnde περίακτος.

Περιαθρέω, circunſpicio, περισκοπῶ.

Περιάθρησις, circunſpectus, circunſpectio Cic. conſideratio.

Περιαίνυμαι, contineo, complector, περιέχω, Heſych. alioqui περιαίνυμαι, idem eſt quod περιαιρέομαι detraho.

Περιαιρέομαι, μ. ήσομαι, ω. ημαι, ſic dicitur, vt ἀφαιρέομαι, eximo, priuo, ſpolior. Demoſthen. καὶ μικροῦ περιαιρεθεὶς ὄντα, πάντα, ὥσπερ μὴ ἦν αἱ οὐσίαι, ſi ab eo auferrentur eius diuitiæ, & publicarentur, modeſtius deinde ageret. Περιαιρεῖσθαι, excutere, deiicere & abſtergere. Idem, περιαιρεθήσεσθαι τὴν ὕβριν, καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. Περιαιρέομαι, amoueo, aufero, circuncido, ſeparo, detraho, amputo. Cum Genitiu. & Accuſatiu. περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, ablaqueatur. Gaza. Περιῃρημένη ἄμπελος, id eſt, vitis amputatis ſarmentis, vitis amputata. Tranſlatè Actorum 27. λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς, iam amputata erat omnis ſpes ſalutis noſtræ vel præciſa & ablata.

Περιαίρεσις, εως, ἡ, amputatio, detractio, exemptio Columel. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, Theophraſt. de hiſtor. plantar. libro 4. capite 17. Et lib. 5. de cauſis, φλοισμός, i. decorticatio Plin. l. 17. ca. 24. vide Παραίρεσις.

Περιαιρετέον, amputandum.

Περιαιρετός, qui circum eximi poteſt, exemptilis Columel Lucianus, περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί.

Περιαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, circum aufero atque eximo, amputo, circuncido, vt περιῃρημένη ἄμπελος, vitis amputatis ſarmentis. putatas Gaza ex Cicerone dixit. Xenoph. Accuſatiu. & Genitiu. Gaza libro quarto, περιαιρεῖ τὴν θάλειαν τῶν κλάδων, thaliam ramis abſcindo, Theophraſt. libro tertio, capite ſexto, de cauſis plantar. Idem hiſtor. libro ſecundo, capite primo, καὶ τὸν φλοιὸν περιαιρεῖν, corticem circumeximere. περιαιρεῖν τὸ τεῖχος, murum diruere.

Περιακοντίζω, iaculis vndique ferio.

Περίακτον, ου, τό, vulgatum.

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, verſatilis, στρεπτός. Et in ſcena αἱ περίακτοι (de quibus multis Pollux libro quarto) machinæ verſatiles: & loca in quibus eæ ſitæ erant, quas verſuras Latini vocant. Vitruu. libro quinto, capite ſeptimo, de ſcenis loquens, Secundum autem ea ſpatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo, quòd machinæ ſunt in iis locis, verſatiles trigonos habentes) in ſingula tres ſint ſpecies ornationis, quæ cum aut fabularum mutationes ſunt futuræ, ſeu deorũ aduentus cum tonitribus repentinis, verſentur, muténtque ſpeciem ornationis in frontes. Secundum ea loca verſuræ ſunt procurrentes, quæ efficiunt, vna à foro, altera à peregrè, aditus in ſcenam.

Περιαλγέω, dolore vehementer afficior. περιαλγεῖν τῷ πάθει, iacturã ægrè fero, Thucyd. hic ἡ περὶ auget.

Περιαλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, dolens, anxius, admodum triſtis, ἐχθρός, apud Platon. Cui contrar. περιχαρής.

Περιαλείφω, circunlino, Cic. περιαλείφω τὸν πηλὸν, illino luto, Theop. l. 3. c. 6. de cauſ. plan.

Περιαλήλιπται, illitus eſt, Ariſt. l. 9. Anim.

Περίαλλα, maximè, Homer. in hymno Panos: multùm, vehementer, περισσῶς, Apollonius Rhod. & Sophocl. pro περιβολῇ, ὑπερβαλλόντως.

Περιαμπέχοντας, à caule ſuo aliud circumplectens, i. amplexicaulis, Gazæ apud Theophr. l. 7. c. 8. hiſt. plan.

Περίαλλος, in Epig. vbi περιάλλων γλωσσῶν, i. oſculorum, quando conſeruntur linguæ mutuo.

Περίαλος, ου, ὁ, vertebrum coxarum, τὸ ἰσχίον, Suid.

Περιαλουργής, ὁ, βεβαμμένος, tinctus purpura. Ariſtophan. in Lyſiſtrata, Περιαλουργὴς κακοῖς ἐγώ τε καὶ πενθῶ αἰεὶ, i. ὁ κακοῖς βεβαμμένος, vel ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς, malis tinctus, hoc eſt, immerſus malis: tranſlatione ſumpta à purpuræ tinctura, quæ è maris profunditate peti ſolet.

Περιαμάω, circumcirca meto, ſeu demeto.

Περίαμμα, propriè quod circunnectitur & circumalligatur alicui ſed peculiariter, τὸ περίαμμα, eſt amuletum. περιάμματα, & περίαπτα, dicuntur quæcunque ad arcendas malorum noxas aliqua corporis parte, præſertim collo alligantur. Dioſcorid. libro quarto, ... Idem de Hippogloſſo, ... περίαμμα ... coronam tamen vertit Plin. Differunt ... quæ pendent ex ſuperſtitioſa vanitate Magiæ: hæc verò agunt ex proprietate naturæ, quæ nec Galenus improbat. Latius ſumendo vtrunque genus hac voce complectitur. Naz. in Orat. ... περιάμματα ... &c.

Περιαμπίσχεσθαι, obtegi velamentis, circunueſtiri Cic. περιαμπίσχω, agens.

Περιαμπίσχω, induo, Ariſtoph.

Περιαμύνω, protego & defendo à circunſtantibus periculis.

Περιαμύσσω, circunſcarifico, Plin. circumcirca ſaucio. metaph. In Axiochos. ... περιαμύσσων τὴν ψυχήν, ſaucians, lacerãs.

Περιαμφιέννυμι, circunueſtio, Plin.

Περιαμφίς, ίδος, circumductio, circũmactus Plin. περιαγωγή: ſic enim Eupolis piſtilli in mortario circumactus περιαμφίδας dixit, auth. Poll.

Περιάμφοδοι οἰκίαι, ædes principum, à priuatorum domibus diſtinctæ, quas Latini inſulas vocant, Budæus in Annotat. poſter. alias περιάμφοδος, propriè ſignificat qui circum plateam eſt, vel in circuitu plateæ ſitus.

Περιανθίζω, floribus vndique orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Et tranſlatè pro orno. Cyril. l. 1. Theſ. περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξης.

Περιαντλέω, circunfundo, περιαντλούμενον idem quod καταντλούμενον, περιαντλούμενα ... pruritus ſi eo foueantur aut perfundantur, ſub partes illæ affectæ, ſanat.

Περιαοίδιος, circularis ode, ἐγκύκλιος ᾠδή, Suid. apud Heſyc. περιεξουσίᾳ.

Περίαπτον, ου, τό, quod circumpoſitum & appenſum, vt monile, amuletum, alligatum alexipharmacon, φυλακτήριον, ἀποτρόπαιον, περίαμμα: ... alligatur difficulter parientibus, Dioſcorides libro tertio, capite 167. Marcel. addit, pendétque ex collo. ... geſtatum ex eo amuletum ſerpentes abigere facit, idem Dioſcorides libri tertii, capite decimoquarto. περίαπτα καὶ ἀλεξιφάρμακα λεγόμενα, id eſt, quæ alligata & veneficiorum aduerſantia vocitantur, Theophraſt. libro 9. capite 21. hiſtor. plantar. vide Περιάπτω.

Περιάπτω, μ. άψω, π. αφα, circum appendo: & tranſlatè pro περιτίθημι, impono, imprimo, iniungo: vt, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν, Plato in Apolog. id eſt, afferre dedecus, maculam inurere. Ariſtophan. in Pluto, ... περιάψαι, id eſt, attribuere, imputare, aſſignare, ἀνάψαι, περιθεῖναι, προσάψαι, ſicut imponere ignominiam aut vulnus reipublicæ, Ciceroni. Ibidem Comici interpres ait Homerum hoc ita extuliſſe, ... Indéque τὰ ... περίαπτα. (Nam & ... ſignificat περιάπτω) ... quæ falſè & feſtiuè dicta. Pendent potius ſuperſtitioſi ex amuletis vana ſpe & credulitate ſuſpenſi, quàm talia ex horum cervicibus, ... περιάπτων, ſimili nos cauſa & crimine inuoluunt Baſil. Περιάπτω, pro amuleto appendo, vt περιάπτειν ἀλεξιφάρμακα, Plutarch. & περιάπτειν ... Theophraſt. Plutarch. καὶ περιάπτοντα ... ἀλεξιφάρμακον. Περιάπτω, καὶ τοῦμαι, concilio, comparo, acquiro, aſciſco. Xenophon, ... περιάψαι. Idem, τῇ πόλει περιά-

ϖόλει τὶ ἀγαθὸν, ciuitati boni quippiam comparare. Περιάπτω, circumapto, adapto, pro ornamento colli geſto. Plato de Republic.3. καὶ ὑπὸ τ αὐτὸν ἔργον λίτας... περιάπτω βραχίονι λίθους, lacerto annectens lapillos, Dioſcorides libro ſecundo, capite 60. περιαπτομένη λίθοις πολυτελέσι, &c. vndique lapillis pretioſis ornata, Plutarchus in Pericle. περιάπτεται τ γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει, Gorgonis caput pectori gerit admotum, Lucian. περιάπτω item pro circum accendo, Phalar.in epiſt.

Περιαργυρόω, μ. ώσω, argento obduco. Athenæus libro vndecimo, ἐκπώματα ποιεῖ ἐξ αὐτῆς τὰ χείλη περιαργυρωμένα καὶ χρυσωμένα.

Περιασπίζω, circumapto, Ariſtophan. τὰς θυρεοὺς περιήσπισε λεπίδι χαλκῇ, clypeos lamina ferrea circummuniuit, Plutarchus in Camill.

Περιαρόω, circumaro Plin. περιαρόσειεν, circumararit, Plutarch. in Public.

Περιαρτάω, ῶ, circumappendo, ſeu alligo, περιάπτω.

Περιαχεῖ, ἡ, quaſi circuncentus & circunſonantia à περιαχέω. Plut. περὶ τῶ ἀκούειν, φωνὴν ἐμμελείας ποιεῖ καὶ μελωδίαν καὶ περιαχὴν ἐπιφέρουσα.

Περιαστράπτω, ſplendore & luce circunfundo Cicer. circum illumino atque colluſtro, oculos perſtringo, περιλάμπω. Baſilius, Hexaëm. Homil. 2. τὸ ὑπερβάλλον τῶ κάλλους καὶ ἀξιώματος... περιαστράπτον, pulchritudinis exceſſu atque excellentia oculos noſtros perſtringentia. Actorum capite 9. καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τῶ οὐρανοῦ, id eſt, περιέλαμψε: Et de repente lux de cœlo ipſum circunfudit, atque eius oculos perſtrinxit. (Ibidem capite 26. ipſe Paulus ait, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τῶ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς) Interpres ita vertit: cùm è repente circunfulſiſſet cum lux è cœlo. Sed hanc conſtructionem, ni fallor, Latinitas non admittit. Nam fulgeo & circunfulgeo ſub actiua voce, paſſiuè tamen ponuntur, ideóque abſolutè. Plinius libro ſecundo, capite 37. Hominum quoque capita veſpertinis horis, magno præſagio circunfulgēt, id eſt, περιλάμπονται καὶ περιαστράπτονται. Gregor. de na ali Domini, καὶ τὸ φῶς ... περιαστράπτοι, id eſt. περιλάμποι. Et, περιαστράφθητε τῷ φωτί, vos lux vna circumfundat & perſtringat: vna luce circunfulgenti illuſtremini. Pro περιαστράπτω dicitur etiam Περιαυγάζω. Heliodorus in principio fabuloſæ hiſtoriæ, ὅλοι κατηυγάζοντες ἀμφοτέρας, dixit. Actorum etiam capite 22. adiungitur ita præpoſitio repetita, ἐξαίφνης ἐκ τῶ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ, id eſt, circum me effulſerit: interpres circunfulſerit me.

Περιαυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, circunquaque ſplendens. Plutar.

Περίαυγος, vndiquaque ſplendidus, vndique illuſtratus. Ariſtotel. de mundo, ... λαμπρότατος ... περίαυγος, id eſt, Bud. interprete. Area eſt edita imago ſyderex claritatis vndique illuſtrata.

Περιαυθαδίζω, contumaciter ago, μεγαφρονῶ, ... Suid. apud eundem Περιαυτίζω, de me magnificè ſentio, vel prędicò. περιαυτίζεται, inquit. περὶ ἑαυτῶ μεγαφρονεῖ, aut in eadem dictione, & ſermone immoratur, eadem inculcat.

Περιαυτολογεῖν, de ſeipſo loqui, vt glorioſi homines ſolent, oſtentare ſe & iactare.

Περιαυτολογία, ας, ἡ, oſtentatio, ſuperbia, ſui ipſius prædicatio, vbi quis ſeipſum laudat: vt Achilles apud Homerum, οὐχ ὁρᾷς οἷος ἐγὼ καλός τε μέγας τε; Nónne vides quàm pulcher ego, & quàm magnus, Et Æneas apud Vergilium, Sum pius Æneas, fama ſuper æthera notus. vtitur hac voce Plut. libello περὶ τῶ ἑαυτόν. Plut. in Cicerone, ὁ δὲ Κικέρων ... περιαυτολογίας ... δόξαν. Vide & in libello de nó inuidioſa laude propria.

Περιαυχένιος στρεπτός, collaris torques, tortilis torques, tortile monile. περιαυχένιον ἱμάτιον, Nazan. in Orat. de Baſil. vbi Volaterran. ſacerdotalis veſtis.

Περιαώρος, dormiens, id eſt, ... συγκαθεύδων, συνανεπαυόμενος.

Περιβαδίζω, pedibus alternatim motis. Poll. περιβαδίζω ..., τὸ ἐναλλάξαι τὼ πόδε.

Περιβαίνω, propriè circumeo, & apud Homerum protego circūeundo. περιβῆναι, ὑπερμαχῆσαι. Genitiuo, Homerus Iliad θ, Αἴας δ' οὐκ ἀπέληγε ... ἀλλὰ θέων περίβη, pro περιέβη. Rurſus Iliad. ε, ... περιβαίνω ἀδελφειοῦ κταμένοιο. Idem ſignificat ἀμφιβαίνειν, vt dictum. Dicitur & ἀμφὶ αὐτῷ βαίνειν, pro eodem.

Περιβάλλομαι, circundo, ambitu cingo, vt περιβάλλω. περιβάλλεσθαι τὰ τείχη τῆς πόλεως, Ariſtot. Et περὶ τὴν πόλιν, 7. Polit. περιβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι ἐρύματα, hoc eſt, vallo & caſtellis vrbes cingere, Xenophon. περιβάλλομαι τάφρον, foſſam molior, idem. περιβάλλεσθαι τεῖχος, Thucyd. muris ciuitatem circundederunt. Herodot. cūm duobus Accuſ. iunxit in eadem ſignificatione, τεῖχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν, vrbem muro circundare, quaſi muris amicire, & induere. Sic etiam περιβάλλεσθαι δυνάμεις, pro ſepire ſe potentia. Lucian. δυνάμει ... περιβαλλόμενος, & περιβάλλεσθαι δυνάμει καὶ τειχῶν, Iſocrati eſt (vt inquit Liu.) ſuccinctum eſſe armis & legionib. Chryſoſtom. δυνάμεσι περιβεβλημένος, potentatu munitum. Περιβάλλομαι, aſſumo, capeſſo, induo, vt περιβάλλεσθαι ... ὄψιν, Plutar. ſicut induere ſimulationem, induere ingenium, Liuio. περιβαλέσθαι χρηματισμοῦ ... σχῆμα, habitum ſumpſiſſe dicitur, Plutar. in Numa. περιβάλλομαι τὸ σχῆμα, perſonam indui, Xenoph. περιβεβλημένος περιβόλαιον, Lucian. περιβαλοῦ, induere, περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον, circunda veſtimentum, id eſt, indue, capite 12. Actorum Apoſt. περιβαλοῦ πορφύραν, purpuram indue, Naz. περιβάλλεται ἱματίῳ, veſtimento induitur, cap. tertio Apocal. pſis Ioannis Homer. Odyſſ. ξ cum Accuſatiuo & Datiuo iunxit pro induo, ... ἀμφὶ δέ μοι ... dixit alibi. περιβεβλημένοι ἐν ἱματίοις λευκοῖς, circum amicti veſtibus albis, cap. quarto Apocalypſis Ioannis. Περιβάλλομαι, amplector, id eſt, colligo, comparo, quæro, lucror, obtineo, acquiro, ... vt ... περιβάλλεσθαι δόξαν, Xenoph. περιβάλλεσθαι πλοῦτον, Athen. ... περιβαλέσθαι πολλήν, magnas opes parare, Artemidor. περιβάλλεσθαι λείαν, comprehendere prædam atque acquirere, facere prædam Cicer. potiri præda Virgil. Polybius lib. primo, ... πλείστην περιβάλλονται λείαν, copioſam quadrupedum prædam parant. Περιβάλλεσθαι apud Apoll. Rhod. amplecti. Quod & tranſlate dicitur vbi quid vehementi affectu excipimus vel appetimus, vt amplecti victoriam dixit Liu. & Cicero amplecti cogitationem toto pectore. Diodorus libro 18. περιβαλλόμενος ταῖς ἐλπίσι τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν, ſpe amplexus atque præcipiens rerū omnium ſummam atque imperium. Plut. in Camil. amplectentes. ... μείζω περιβαλλόμενοι ὧν ... κατασχεῖν, maiora compl ectentes quàm quæ tueri poſſint. περιβαλλόμενος ἑαυτῷ τὰ κέρδη ἴδια, priuati lucri rationem habens, Herodot.

Περιβάλλω, ambio, circundo, cingo. Antiph. καὶ τὰ τείχη τὰ ... περιβαλεῖς: vnde περίβολος, & περιβολή, quæ ... à Quintiliano. περιβάλλειν ... δεσμὰ ... Galen. libro primo ad Glauconem, cruribus vincula circundare. ſic τὰ δεσμὰ περιβάλλειν, applicare thoraci ibidem. περιβάλλω στέρνα ... Euripid. pectus meum pectori paterno adprimo, admoueo. περιβάλλειν τὴν πόλιν τείχει, vrbem mœnibus cingere, Ariſtoteles libro tertio Politicorum, capite 2. περιβαλεῖν ... χεῖρα τῇ πόλει, Ariſtid. Περιβάλλω, amplector. Xenophon de lepore, περιβάλλουσι καὶ ἀγαπῶσι ... : vnde περιβάλλω τῷ νῷ, complector animo, id quod Cicero de Vniuerſitate ad verbum ferè expreſſit, ſic (inquit) animus à medio profectus, extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circuniecit, id eſt, περιέβαλε. περιβαλεῖν πέπλοις χερί, veſtes amplexus manu, Euripid. Περιβάλλω, induo, ſiue amicio, contego, veſtio, operio, cooperio, ſuccingo, circūamicio, ... circuninduco. Gregor. ... περιβαλεῖ, indue, veſte contege. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλειν. περιβάλλω κύκλον, circulum circunduco, Plato de Legibus. περιβάλλειν τὰς πτέρυγας, alas circunfundit, Plut. in Themiſt. Περιβάλλω, irretio, circunuenio, circumpono, implico. περιπίπτειν, vt συμφοραῖς περιβαλεῖν, iſuc. & κακοῖς περιβάλλειν, Xenoph. & Æſchin. incommodis implicare, irretire, inuoluere. Sic αἰσχύναις περιβάλλειν, probris aliquem implicare, Demoſthen. & ... περιβαλεῖν, Herodian. Plato epiſtola ſeptima, Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ, Siciliam incredibili luctui ſubiiciens. Ad eundem modum Cice. in Academicis, in idipſum ſe induit, quod timebat: hoc eſt, eò quod vitare cupiebat, reuolutus eſt. Et in Verrem, Hic videte in quot laqueos ſe induit, quorum ex nullo vnquam ſe expediet. περιβάλλω ἐν συμφορᾷ, Demoſthen. irretio. περιβάλλειν κινδύνῳ τ θεραπευόμενον, cum qui curatur in periculum trahere, Dioſcorid. libri ſeptimi, capite primo. μή με δευτέρᾳ χηρείᾳ περιβαλεῖν, non me ſecunda viduitate irretire: non mihi inicere: Chryſoſtom. de officio Epiſcoporū. ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτῶν τοῖς τραχήλοις, veſtes ad eorum collū iacientes, id eſt, colla eorum veſtibus implicantes, Plutar. in Publ. ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινεν, inſidiis circunuentum occidit, idem in Fabio. περιβάλλων λόγος: cui opponitur ὁ τέμνων. περιβαλλόντως δ' ..., Hermogen. Περιβάλλω, poëticè, vinco, ſupero, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω. Hom. Od. ο, ὃς γὰρ περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας δώροισι, καὶ ... ὑπερβάλλει.

Περίβαρι, Heſych. ſunt ὑποδήματα.

Περιβαρίδες, αἱ, calceamenta ancillarum, vt σανδάλια, dominarum. Cephiſodorus Comicus, Σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, ... τῶν χρυσῶν ... νῦν δ' ... περιβαρίδας. vide Poll. l. 7.

Περιβασία, περιχωρίσις.

Περιβεβλημένως, ambitu quodam, Hermog.

Περιβεβοθρευμένα δένδρα, Theophraſtus de cauſis libro quinto, capite 18. id eſt, ablaqueatæ arbores Plin. vel circunfoſſæ Columellæ.

Περιβεβρωμένος, exeſus, eroſus.
Περίβα, περίβαινε, Homer.
Περιβαίνω, [illegible].
Περιβιόω, ſupermanere: vt [illegible] ſuperſtitem eſſe. Plutarchus in Antonio. [illegible], Bud. in epiſt. priorib. filij ſuperſtites [illegible], ſuperuiuens.
Περίβλεπτος, ὁ, ἡ, circunſpectus, conſpicuus, ſpectabilis, illuſtris, inſignis, [illegible], vt apud Ciceronē vir ſpectatiſſimus. Xenophon in Sympoſ. [illegible]. fore vt celebris ſit & in oculis omnium, tam Græcorum, quam Barbarorum. [illegible], erat ſpectatiſſimus apud ciues, Plutarchus in Lycurgo. [illegible], Euripid. ſeu que mulieris vita non eſt magnopere curanda. Etiā in malum apud Iſocratem, vt de eo qui incidit in inſignem calamitatem [illegible].
Περιβλέπω, μέλλω, ψα, circumſpicio. Lucian. [illegible]. accipitur etiam metaphor. pro affecto, apud Appianum bell. ciuil. 3. [illegible], id eſt, affectabat, circumſpiciebat: vnde paratet apud eundem [illegible] explorare, recognoſcere. Item admiror, ſuſpicio.
Περίβλημα, pallium, ſagulum, quod circumiicitur corpori, inuolucrum, [illegible], amictus. Anachar. in Epiſt. [illegible], Mihi amictus eſt Scythicum tegmen, Cicero Tuſc 5.
Περιβλητικὸς λόγος, Hermog. quod [illegible] facit. vide Περίβολος.
Περιβλύζω, ſcatebris affluo, vbique ac paſſim ſcateo. Ariſtoteſ. de mundo, [illegible], terra ſiguis exuberans large etiam poculis.
Περιβοάω, clamitare. Phalaris.
Περιβόητος, ὁ, ἡ, [illegible]. Eſt enim medium vocabulum (vt loquitur Gellius) atque indifferens, ſicut famoſus apud Latinos in laudatione & vituperatione poſitum. Pro celebri & nominatiſſimo, vt diceret Plinius: Lyſias, [illegible]. Idem dixit in Apologia aduerſus Simonem, [illegible]. Et apud Plutarchum in Themiſtocl. [illegible], celeberrima victoria. auget enim περὶ in hoc compoſito. Pro decantato, & excepto fama ſiniſtra: Demoſthenes pro Ctesiphont. [illegible], turpiſſimus, famoſiſſimæque ſeditionis atque nequitiæ.
Περιβοήτως, clare, manifeſtè, Demoſt.
Περιβοθρεύω, ſcrobem ſeu foueam duco circum, circumfodio. vide ſupra [illegible].
Περιβόλαιον, τό, veſtis opertorium Senecæ, operimentum, Plin. [illegible], ſtragulum, velamen, pallium, amiculum amictus, cucullus, in Can. 12. Synodi Gangr. Apud Soph. in Hercule furente, [illegible], iuuenilis carnis operimenta atque incrementa.
Περιβολή, ἡ, amictus, ambitus, toga, cultus, geſtamen. Herodianus, [illegible]. Baſilius, [illegible], Ariſtid. Iambicus imperf. [illegible], in veſtitu, capite vndecimo Eccleſiaſtici. [illegible], ſpirę faſciatum, Galenus ad Glaucon. Περιβολή i. amplexus, fotus. Xenophon de catellis matri propriæ ſubiiciendis, [illegible], in amplexibus & gratulatione, Plut. in Romul. [illegible], amplexus parentum & fletus, idem in Themiſt. Περιβολή pro [illegible], exuperantia, opulentia. Baſilius [illegible]. Περιβολή, ambitus orationis, periodus, apud Iſocratem in Panathen. Philoſtratus de eo loquens, [illegible]. Περιβολή, apud Hermogenem tomo primo, ſchema orationis & ſententię, quam ipſe [illegible]. Περιβολή, comprehenſio & ſumma rei. Iſocrat. ad Philip. [illegible]. Dicitur & [illegible], pro variegato & inflexo ſermone: circunducto verbum a Trapezuntio. [illegible], Euripides explicatus anfractibus ſeu ſinibus.
Περιβόλιον, τό, &c.
Περίβολος, ὁ, ὁ, ambitus, vallum, ſeptum, munitio, murus, [illegible], munimentum, mœnia, porticus, lorica murorum, [illegible], viuarium vel concluſus locus, Hieronym. in caput tertium Danielis. In priuatis (inquit M. Grapald.) ædibus, ſolaria, tectave ſepto, ne quis in præceps cadat, muniuntur: id loricā, loriculam, vel [illegible] nominare poſſumus. Pro ſepto: Ariſtotel. de mundo, [illegible], &c. ſeptum auro, electro & ebore fulgens. Syneſius, [illegible], in ſacro quodam ſepto & viuario, Pauſanias, [illegible], Ariſtid. [illegible], texta ſerta, Eurip.
Περιβομβέω, perſonare. [illegible], Naz. in Orat.
Περιβομβέω, ᾶ, bombos circumſono. Item circunſtrepo apud Suidam.
Περιβόσκομαι, habito, circumhabito, Dionyſius de ſitu orbis. [illegible].
Περιβούνιος, ὁ, ἡ, montoſus, ſiue montuoſus.
Περιβραχιόνιον, τό, armillæ, brachiale i. lin. [illegible], Pollux.
Περιβρέμεται, q. circuntremit, Dionyſ. de ſitu orbis.
Περιβρέμω, quaſi circuntremo, Apoll. Rhod. Et Dionyſius poeta, [illegible], circunſonantem [illegible].
Περιβρύχομαι, circumfrendo.
Περίβρωσις, eroſio in ambitu. Et [illegible], circumrodere, Horat.
Περιβορβορίζω, vide Βορβορίζω.
Περίβωμος, capite 15. libro ſecundo, Paralypom. Bibliorum: pro quo Latine ſimulachrum, proprie [illegible], qui circum aram eſt.
Περιβώητος, in Epigr. i. περιβόητος.
Περιγανόω, laetitia & voluptate circunfundo, exhilaro, vt Theoph. in epiſtol. [illegible], ita nimirum vt magis magiſque vinum appetant quo magis ipſum biberint.
Περίγειος, terræ proximus, circa terram hærens, terram ambiens. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. [illegible], regit Deus orbem terrarum ſeptem aſtris.
Περιγεννητικὸς, ὡ, ὁ, vincendi vim habens. [illegible], Plu.
Περιγηθὴς, ἑος, ὁ, perhilaris, lætus, [illegible].
Περιγηράω, inuteraſco.
Περιγίγνομαι, ſeu περιγίνομαι, ſuperſum, ſupero, ſuperſtes ſum, [illegible], euado, liberor, ſeruor, ſum ſeruatus, mortem deuito, ſum incolumis, periculo eximor, conſiſto, vt [illegible], ſeruor à morte. Demoſthenes [illegible]. Περιγίγνομαι, [illegible], abundare, reliquum eſſe, id eſt, [illegible]. Περιγίγνεσθαι, inuadere, inceſſere, Aphthon. [illegible], pueros metus ſemper inceſſit. Περιγίγνεσθαι, ſupereſſe, proprium eſſe, integrum eſſe, [illegible]. Περιγίγνομαι, conualeſco, vinco, ſupero, in poteſtate cōtineo, perſuado, ſuperior euado, eluctor, ſum potentior, ſum ſuperior, victor euado, [illegible], iure ſum ſuperior, potior, Iſocrat. [illegible] Olympiorum victor Olympiorum, Plutarchus. [illegible], ſum te ſuperior, Thucydid. vbi interpr. exponit per Genitiu. [illegible], ſi quid proſperè contingat, id eſt, [illegible], Thucydid. libro ſexto. [illegible], ab his me expedio, Xenophon. [illegible], ſupero te celeritate, idem. [illegible], hoſtes virtute vincunt, Plutarch. in Themiſtocl. [illegible], belli labor, ne magnus ſit, reſiſtamus, Thucydid. Cum Genitiu. Xenophon, [illegible], vt te euadat ſuperior. Plutarchus in Publicola, [illegible], virtute calumniam ſuperat. Idem in Pericle, [illegible], valent enim conſuetudines ad animi depremendam elationem. [illegible] qui ſuperior euaſit, Thucydid. [illegible], vt qui victores eo præſente futuri no eſſent, Plutarchus in Publicola. Iſocrates in Euagora, [illegible], omnibus in rebus hoſtes ſuperans. Περιγίγνεται etiam ſignificat, [illegible]. Περιγίγνεται, ſuppetit, facultas eſt, licet, plenum ius eſt, latus eſt, ad extremum contingit, reliquum eſt. Baſilius [illegible], vix hæc bona aſſequendi facultas ſit. Thucydid. [illegible], ſupereſt nobis, & integrum nobis eſt. Περιγίγνεσθαι, prouenire, ſupereſſe, reliquum eſſe. [illegible], prouenit experientia, Ariſtid. Ariſtophanes in Pluto, [illegible], nihil ipſi ſupereſſe, neque quicquam deeſſe: de differentia pauperis & mendici. Et Plato de Legibus, pro abundare: cui opponitur [illegible], quantum contrahitur excrementi. [illegible], reliquum argentum, id eſt, quod reſtaret, Iſocrat. [illegible], ex reliquis. [illegible], ea obtenturos eſſe, quorum gratia veniſſent, Thucydid. [illegible], viuens, ſuperſtes, Plut. in Rom. [illegible], ex his incolumis euaſurus [illegible], euaſiſſe.
Περιγλαγής, ἑος, ὁ, ἡ, ſucculentus, lacteus, vel lacte plenus. Ho.
Περιγλαυκώσιμος [illegible], apud Theocrit. de leone omnia colluſtrar [illegible]

te oculis, eſt enim περιγλαυκάομαι, ῶμαι, oculorũ pupilis luſtro.

Περιγλύφω, circumſculpo Plin.

Περίγλωσσος, ου, ὁ, linguæ volubilitate præſtans, diſertus. ita eloquentes vocauit Pind. in a Pythion.

Περιγλωττίς, ίδος, ἡ, linguæ inuolucrum. Athenæus libro primo. [illegible] membraneum operimentum linguæ atque inuolucrum. Citat etiam ſine authoris nomine, Suid. Athen. verba, & [illegible] exponit.

Περιγνάμπτω, ψω, ψα, circumflecto, Virgil.

Περιγραφεύς, έως, ὁ, circinus, [illegible] quòd radat circumquaque & circumſcribat, Euſt.

Περιγραπτός, præſcriptus, circumſcriptus, qui certis finibus includitur. [illegible], Nazanzen. in Orat. vbi Bilibald. completa captiuitas, Thucy. [illegible], ex præſcripto, & non liberè, laxeque.

Περιγραφή, ῆς, ἡ, circumſcriptio, vt περιγραφὴ τόπου, ἢ χρόνου, loci aut temporis circumſcriptio. Περιγραφὴ, ambitus atque determinatio, vt ἡ γῆς περιγραφὴ, id eſt, terræ circumſcriptio Ciceroni. Περιγραφὴ, deligatio atque informatio alicuius rei, quaſi delineatio, deſcriptio minus exacta quam [illegible], quæ & [illegible] Aphrodiſ. Ariſtot. Ethicor. primo, [illegible] περιγραφῇ, cuiuſuis eſſe videtur artificis excipere & abſoluere quæ rectè delineata ſunt. Περιγραφὴ, apud Polybium libro ſecundo finis, [illegible]. Περιγραφὴ, fraus & deceptio, ἀπάτη, in quo ſignificatu circumſcriptio etiam ponitur a Cicerone & Paulo Iuriſconſ. Περιγραφὴ etiam inter corporis vitia numeratur, eſtque Polluci [illegible].

Περιγραφικός, ή, όν, q. circumſcriptitius & deceptorius.

Περίγραφος, ὁ, tropus eſt qui docet quemadmodum datum circulum verbi gratia quadrato concludamus ſchemate, Capell. l. 6.

Περιγράφω, ψω, ψα, circumſcribo, hoc eſt, decipio, circumuenio. Περιγράφω, tollo, deleo, oblitero, expungo: è numero aufero, occido, Etymolog. Æſchin. [illegible], eximere, circumſcribere, circumducere, inducere, vna litura circumducere. vide Suidam. Sic Cicero Philippica decimatertia, Senatus in Capitolium parata de circumſcribendo adoleſcente ſententia Conſulari, hoc eſt, de eiiciendo magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogando. Et apud eundem circumſcribere ſenatum pro authoritatem ſenatui auferre. Tranſlatio eſt a fabris aut chirurgis, qui ex quæ ſerra amputanda ſunt, prius circumſcribunt & præcidunt. Hoc idem circũducere dicitur. Vlpian. circumducto edicto videamus an ampliùs conueniri poſſit, id eſt, inducto & interlito. Περιγράφω, circumſcribo, hoc eſt, definio, circum lineas duco, meo ambitu amplector, deſcribo, præſcribo, præfinio, [illegible]. Xenophon, [illegible], &c. Ita Cicero pro Sextio, Genus vniuerſum breui circumſcribi ac definiri poteſt. Idem in Paradoxis, Exilium terribile eſt illis, quibus circumſcriptus eſt habitandi locus. Περιγράφω, coerceo, cohibeo, coarcto: cogo in arctum. Περιγράφειν, rudius deformare, non exactè deſcribere, [illegible] ſiue [illegible]. Ariſtotel. [illegible]. Plato ſecundo de Republica, [illegible] περιγράφειν τὸν λόγον, orationem admiratione claudit, Nazanzenus in Orat. [illegible], in figuram circuli circumſcripſit vrbem, Plutarchus in Romulo. [illegible], Lucian.

Περιγραφοειδὴς [illegible] à Geometr. dicitur, [illegible]. vide Ἐγγράφω.

Περιγραφίς, ίδος, ἡ, circumferentia. [illegible], Suid.

Περιδαρδάπτειν, deuorare, conſumere, [illegible], Suid.

Περιδέδρομα, circumcurri, Accuſ.

Περιδεία, metus inutilis & nimius, Suid.

Περιδέος, timor.

Περιδεής, έος, ὁ, ἡ, trepidus, timore perculſus, metuens. Plato cum Gen. epiſto. [illegible], quo territus. Et formidoloſus apud Iſocratem, hoc eſt, qui timori eſt aliis, [illegible], id eſt, horribilis & ſeuerus.

Περιδείδια, pertimeſco, Homer. in bello ranarum. [illegible].

Περιδειλιῶ, nimis metuo.

Περίδειπνον, ου, τὸ, parentalia, ſilicernia, [illegible], epulum funebre, quod in funere potentiorum fiebat: circumpotationem vocat Cicero. Lucianus, [illegible] &c. Moris eſt lugentibus ferre cibos & præparare conuiuium quod Græci περίδειπνα vocant, & à noſtris vulgò appellatur parentalia, eo quòd parentibus iuſta celebrantur. vnde legitur in Deuteronomio capite 31. Date vinum & his qui in luctu ſunt, vt videlicet obliuiſcantur doloris: hæc Hieronym. in capite 16. Hieremiæ. Athenæus lib. [illegible]. Idem in [illegible]. [illegible] Polluci, [illegible] Nonn. Marc. peſſimè intelligunt, qui putant Terentium hoc ita poſuiſſe, quòd ſenex incuruitate cernat ſilicem: ſilicernium enim eſt propriè conuiuium funebre, quod ſenibus exhibetur. Varr. Meleagris. Funus exequiati laude ad ſepulchrum antiquo more ſilicernium confecimus. Cœna funebris, Ioſ. Scal. in Catul.

Περιδέξιος, ου, totius corporis dextra atque circumductio & conuerſio. Pollux, [illegible].

Περιδέξιον, τὸ, dextrale exponitur, capite 31. Numer. pro ornatu quodam. περιδέξια, armillæ, genus ornatus: capite tertio Eſaiæ, & capite 35. Exodi dextralia exponitur, pro ornatu muliebri.

Περιδέξιος, ὁ, ἡ, [illegible] apud Callimach. [illegible], ambabus manib. vt dextra, vtens, ambidexter. vide Ἀμφιδέξιος. Ariſtophan. [illegible], tecti verbis appoſitus, ad perſuadendum aptus, ingenioſis.

Περιδεῖται, vincitur & ſuperatur.

Περιδέραιον, ου, τὸ, collarium, maunis, monile colli: corium latum in collo canis, millus, copulatũ περὶ circum, & δέρη, collum. Lucianus, [illegible], id eſt, [illegible]. Duplici ρ in medio quidam ſcribunt: ſic ſcribitur à Plutarch. in Romul. pro bulla, id eſt, inſigni Romanorum puerorum. Idem in Galba, [illegible], monile, de ornatu muliebri. Et in Sertorio, [illegible]. vide Περιδέρις.

Περιδερίς, ίδος, ἡ, idem Pollux, [illegible], collare, collaria, æ, Plauto. licet Græca vox potius pro colli ornamento vſurpetur: Latina pro ſupplicio. vide Περιδέραιον.

Περίδερκε, aſpice, circumſpice, in Epig.

Περιδερραίου ςεφάνου, diximus coronas quæ circumponerentur collo, appellatas ὑποθυμίδας, ab odore, vt videtur, teſte Plutar. Sympoſ. 3.

Περιδεσμός, admodum varius, & ornatus, [illegible], Heſych. [illegible].

Περιδέω, μαι, vel ἔω, ω, circumligo, alligo, inuoluo, obiicio, Actiu. Accuſatiu. iungitur. [illegible], Ariſtoph. obligatam barbam habebimus. Xenophon, [illegible].

Περιδεῶς, pauidè, meticuloſè, timidè.

Περίδηλος, ου, ὁ, manifeſtus.

Περιδίδομαι, pignus do, depono, [illegible]: vnde [illegible], paciſcere, fac ſponſionem: & περιδώμεθα, ſponſionem faciamus. περιδόσομαι, obſtringam.

Περιδινέω, circumquaque traiicio, & inſuo.

Περιδινεῖσθαι, inſtar vorticis aut turbinis circumagi, [illegible]. Adamantius in Phyſiognom. [illegible], orbes circumuoluti. Theophraſt. in fragm. [illegible].

Περιδινέω, circumago: vnde περιδινής, Dion. de ſitu orbis, [illegible], rotundus. & [illegible], id eſt, [illegible], Apollon. Rhod.

Περιδινής, qui vortice circumagitur, at [illegible], naſſa verſatilis, in Epig.

Περιδίνησις, ἡ, in gyrum aut vorticem circumactio, vertigo. Theophraſt. in fragm. [illegible].

Περιδινοι [illegible], Plat. de Leg. 1. [illegible].

Περίδοσις, pignus. Heſych. exponit, [illegible] & [illegible], pactum, depoſitionem pignoris, & certationem ex pacto.

Περιδονέω, quatio, commoueo, Baſil.

Περίδου, paciſcere, fac ſponſionem. [illegible], depone. Ariſtophan. [illegible]. Ita tamen ſcribitur in Acharn. [illegible]. Grammaticis [illegible]. Homerus Iliados 23. [illegible], id eſt, ſponſionem faciamus, [illegible]. Et Odyſſ. 23. [illegible], pro [illegible]. Ego verò hoc me obſtrin-

obſtringam pacto, vt ſi te feſellero, impunè me liceat occidere. Vide Περιδίδωμι.

Περιδουπέω, obſtrepo, circumſtrepo. Tactr.

Περίδραξις, circumplexus, Plin. amplexus, apprehenſio propriè quæ fit manu in pugnum contracta. Nazan. in Orat.

Περιδράσσομαι, circumplector. Plin. complector, apprehenſo vndique.

Περίδρομος, ὁ, ἡ, ambitus, circuitus, circinatio, pars ambiens, cursus.

Περιδρομίδες, vel vt alij legunt, [illegible] apud Vitruu. libro 6. cap. 10. & libro 5. cap. 11. ſunt in periſtylis ambulationes, xyſta Latinè dicta, in quas per hyemem ex porticu tecta, quæ xyſtus dicitur, Athletæ xyſtici nominati prodeuntes cœlo ſereno, eaſque iuſſu quem xyſtarchen vocat Tertullian. exercentur.

Περίδρομος, ὁ, ἡ, teres, rotundus, [illegible], circumcurrens, Quintil. libro 1. cap. 18. [illegible], Odyſſ. ζ, aula ſpatioſa, [illegible], inquit Didymus. [illegible], hoc eſt, [illegible], rotundi modioli, Ho. Iliad. λ, [illegible] dicitur, [illegible], tumulus ſeu moles quæ circumcurſari poteſt. [illegible] ait Ariſtophan. Ranis de furiis, i. circumcurrentes canes, [illegible].

Περιδρόμη, ἡ, ſubita incaleſcentiæ circumcurrens circulus, orbiſque quem tum capilli capitis deſcribunt: coronam vocat: quia etiam [illegible] Pollux, [illegible]. Περιδρόμος, in rebus dicitur funiculus in ambitu atque oris iuxta ſummaque parte, quo adducitur & explicatur rete. [illegible] ſiue [illegible], i. circumcurrentes plagarum funes, etiam ſ lineas vocat Seruius in Virgil. Pollux lib. 5. [illegible] (lege [illegible]) [illegible]. Et Xenoph. in Cynegetico [illegible]. Vide [illegible].

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror, ac ſaucior, apud Homerum. Iliad. ψ.

Περιδύω, μ. ύσω, π. υκα, circumveſtio, induo, vnde paſſ. [illegible], quod Heſych. expon. [illegible], item [illegible]. habet & contrariam ſignificationem hoc verbum vt idem teſtatur. [illegible] expon. [illegible]. Itidem verò & Pollux tradit Hyperidem [illegible] dixiſſe quod alij [illegible] & [illegible], Sophoc. [illegible], exuere detractis veſtimentis ſpoliare. ſic apud Suid. [illegible].

Περιδώσομαι, vide Περιδίδω.

Περιδώμεθον, ſponſionem faciam. Homer. Odyſſ. ξ, [illegible], i. ego verò hoc me obſtringam pacto, vt ſi te feſellero, impunè me liceat occidere. [illegible]. Vide Περιδίδω.

Περιεδηδεσμένα, τά, corroſa, à περιέδω, corrodo.

Περιεθέλω, ſupra modum volo, Heſychius. [illegible], expon. [illegible].

Περιεῖδον, [illegible], deſpicio, negligo. [illegible], contempſi, vide [illegible], neglectui habui.

Περιειλέω, μ. ήσω, π. ηκα, circumvoluo, circundo, conuoluo, inuoluo, in anfractum voluo, intorqueo, inflecto. Actiu. Accuſ. [illegible], muros circumcidi, ſum demolitus, [illegible], in tertia perſona, Thucyd.

Περιείλημα, involucrum, tegumentum, [illegible], Apoll. [illegible] pro [illegible].

Περιειλημμαι, circumuentus ſum, Ariſtophan. in Pluto: à [illegible].

Περιειλημμένος, vndique comprehenſus, obuelatus, obuolutus.

Περιειλημμένον, [illegible], Heſych.

Περιείλησις, circuitus, q. circumuolutio.

Περιειλῆφθαι, vndique comprehenſum eſſe, à [illegible].

Περιειλίσσω, implico, implico in orbem. [illegible], idem Plut. in Lucullo. expon. etiam circumuerſo, circumuoluo, roto. [illegible] circumplicari cum datiuo apud Ariſtotel. hiſtoriar. animal. 9.

Περιειλίξας, inuoluens.

Περιειλυμένος ῥακίοις, pannis inuolutus & indutus, Ariſtoph. [illegible].

Περίειμι, ſicut [illegible], adhuc viuo, circumeo, exto, perſto, ſupero, i. ſum ſuperſtes, ſum incolumis, antecedo, ſuperſum, ſuperior ſum, præſto, [illegible], victor euado, excello, vinco. Περιεῖναι, ſupereſſe, incolumem ſaluúmque eſſe: vnde [illegible] de conſeruatione ſalute pro dicitur. Appianus Alexandrinus Bellorum ciuil. lib. primo, [illegible], i. deſperata vrbis ſalute atque incolumitate. [illegible], ſuperſtes eſt. Περίεστι etiam [illegible], ſupereſt, redundat, ſuperuacuum eſt, amplius eſt. [illegible], tantum odij vobis ſupereſt, Demoſt. [illegible], plurimum ineſt ei ſapientiæ, Philoſtr. in Heroic. [illegible], ſeruatur vobis loco illius. Demoſth. [illegible], Ariſtid. i. præſtat & præpollet. Baſil. [illegible], &c. cui tantum artis ſuit: qui tanta arte fuit præditus, & abundauit. [illegible], artis antecellit. Plut. in Theſ. Περίεστι, [illegible], ſaluum eſt & integrum, abundè licet, facultas ſupereſt, ſuppetit, Nazan. in Orat. Vt autem dicunt ἔξεστι, ἔξεστι, [illegible], licet, facultas eſt, ius eſt: ſic [illegible], quòd ſolam pleniorem ſignificationem habet. Plutarchus. [illegible], ad extremam contigit: reliquum hoc fuit tantum. Περιῆν, ſupererat, ſuperſtes erat, vixit, vitæ eſt reſtitutus, aſſunt. [illegible], tanta vis eunuum ei ſuperabat, id eſt, aleret. Plutarch. in Romulo. [illegible], non ſupererant pecuniæ, Demoſth. [illegible], locus munitionibus erat circumdatus, Thucydid. [illegible], nomine atque habitu inſignes erant, Plutarch. in Romulo. [illegible], adeò bonis inſtitutionibus vrbs florebat, Idẽ in Lycurg. [illegible], tantum præſtabat ciuitati, Ariſt. [illegible], beneuolẽtia ſuperior erat, quòd non eſſet inuidiæ obnoxius, Plutar. in Galba. [illegible], &c. Aphthon. adeò fuit ſtudio intentus: ſic Cataneus. [illegible], Ariſt. [illegible], ſupereſſe. [illegible], Demoſth. [illegible], circuire. [illegible], prouidentia Troianis præſtare, Philoſtrat. in Heroicis. [illegible], abundare nauibus, Thucydid. [illegible], pro reliquus exercitus, apud eundem.

Περιείργω, circunquaque excludo, Thucyd. [illegible].

Περιείρω, circum annecto ſeu appendo, Accuſ.

Περιείσι, circunfertur, Ariſtophanes. circumit, pro Futuro circumibit.

Περίειτε, [illegible], cum Gen.

Περιεκάθηντο, obſidebant, obſidebant. [illegible], Andrum obſederunt, Herodot.

Περιεκτικόν, ſuperans, continens, generale, vniuerſale.

Περιεκτικός, ή, vim habens continendi, continens, q. comprehenſiuus. Vnde [illegible], nomina locum cõtinentem ſignificantia, plerunque terminata in [illegible]: vt [illegible], & in [illegible], vt [illegible], Gaza lib. 4. [illegible], dicitur formarum complexio. [illegible], quæ Latinis communia, vt quæ actionem paſſionémque ſignificant, vt [illegible].

Περιεκτικῶς, q. complexiuè.

Περιελαύνω, obequito circumequito. Plin. peragro, Xenoph. [illegible], circumagens, circumducens ſulcum, Plutar. in Romulo. Περιελαύνω, cogo, abigo, Polyb. in 5. [illegible]. Idem, [illegible], id eſt, abactam prædam. Περιελαύνομαι [illegible], valde vexo, & violenter tracto. Baſilius, [illegible].

Περιέλευσις, εως, ἡ, circumitio, Plutarch.

Περιελίξαντες, οἱ, rotantes.

Περιέλιξις, εως, ἡ, vertigo, circumuolutio.

Περιελίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, circumuerſo, Lucret. conuoluo, circumuoluo. Plin. aduoluo, irretio, complector, implico. Actiu. Accuſ. Dicitur & [illegible] pro eodem. [illegible], ventri obuolutus, Plutar. in Themiſt.

Περιέλκω, circumquaque traho, q. d. circumtraho. apud Platon. [illegible] arte circũagere quempiam apud Ariſtot. Eth. 7. Budæ. interprete diſtraho, violenter rapio, diſtringo. Idem Bud. affert & pro deſtituo ſeu occu, o ex Chryſoſtomo.

Περιελλείπω, ſum inferior, deficio.

Περιέλω, inuſ. thema à quo [illegible] ſua mutuatur tempora ſignificat verò detraho, demo. item demolior.

Περιεμαυτίζεσθαι apud Heſych. legitur expoſitum [illegible], ſed ordo alphabeticus requirit pro eo [illegible] vtpote interiecto inter [illegible] & [illegible], vt ſit in ſeſe prædicando immorari, ſicut [illegible].

Περιενεγκεῖν, [illegible], circunferre. à [illegible] ſeu [illegible].

Περιενισταμένου τοῦ ἦρος, ineunte vere. ſic Gaza apud Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 6. Plin. autem lib. 16. cap. 25. Vere cœpturo.

Περιέοντα, incolumes, extantes, quæ ſuperſunt.

Περιεπάγη, fixum eſt.

Περισφίγμωσις, εως, ἡ, vlceratio penis, quum retracto glandis neruo præputium iam deduci non poteſt. pro quo infra [illegible].

[illegible], poet. pro [illegible], ſuperaſti. Apol. Rhod.

Περι[illegible], [illegible], quaſi dicas, decorticatus [illegible]. Vide [illegible].

Περι[illegible], amplectebatur, [illegible].

Περι[illegible], & vernaliter circa aliquem officiis fungor, [illegible], hinc pro aſſector, colo, exorno, [illegible], ſtipo, tueor & circumſto, ſartum tectum ab omni violentia atque iniuria præſtco, [illegible], foueo, curo, obſeruo, amplector, perſequor. Huius enim verbi ſignificatio latiſſime patet. Xenoph. [illegible], domum tenebat admodum & protegebat. [illegible], honeſte aſſeruauit. Herodot. [illegible], fouens & nutriens patrem, Plutar. in Numa, [illegible] habiturum eſſe eos loco hoſtium. [illegible]. Herodot. veluti hoſtes exagitare, pro hoſtibus perſequi. [illegible], egregie circumuenti ſunt, peſſime mulctati.

Περι[illegible], circumcirca ſequor ſeu proſequor. Herod. cum dario. [illegible] ipſum circumſtali ſequebantur: de Heliogabalo deum quum curru deduceret.

Περιεργάζομαι, [illegible], elaboro, orno, ſatago, ſerſcitor, curioſe ago, inaniter laboro, anxie inquiro, accurate conficio. ei opponitur [illegible]. Plato in Apolog. Socrat. [illegible], curioſe ſcrutator. Demoſt. [illegible], de his eg[illegible] ſolium, & temere verba feci. Paul. 2. ad Thes. c. vl. [illegible] nihil operis facientes, ſed curioſe agentes ac ſatagentes.

Περιεργία, ας, ἡ, curioſitas, ſedulitas, ſuperflua anxietas, & veluti diligentia redundantia, moleſtia, ſuperuacua opera ſic à Quintiliano. Pro eodem dicitur [illegible] apud Hermog. Diomedes hunc tropum ſeu potius vitium orationis ponit ſub obſcuro: non diſſimile illi quod & Fabius, & idem Diomedes [illegible] vocant. Theophraſt. in Caracter ib. [illegible].

Περίεργος, ου, ὁ, curioſus, laborioſus, difficilis, ſuperuacaneus, ambitioſus, ardelio, nimium ſollicitus, nimium affectatus. Iſocrates in Epiſt. [illegible] abundus & ineptus, Xenoph. [illegible], Iſocr. [illegible], Æſchin. [illegible], Dioſcorid. libro 5. capit. 22. dixit, vbi Marcel. vina maiore cura & opera confecta. Item oppiparum quando de menſa aut eduliis dicitur.

Περιεργότερον, accuratius, curioſius.

Περιέργως, accuratè, curioſè.

Περιερέτης, remigo [illegible].

Περιέρεισμα, τος, τὸ, lignum quod nauibus ſupponitur, Thucydid. lib. 7. vbi Valla vertit pedicam.

Περιερρ[illegible], Heſych. [illegible], item [illegible].

Περιεστῶτες, i. [illegible], ſic Græcus Interpr. Thucyd. Valla autem circumſtantes exponit.

Περιεῤῥύη, deſluxit, [illegible].

Περιεσφίγχθαι, circumceptum eſſe, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 17.

Περι[illegible]. Suidas ex Pherecratis Crapatalis affert pro [illegible] quæ eas, deriuatum dicens ex [illegible] quod eſt [illegible].

Περιέρχομαι, circumeo, oberro, vndique inuado, irrumpo, obambulo, obſideo. Depon. Accuſat. Pro luſtrare: Plato in Timæo, [illegible], Menſis autem, quando Luna luſtrato ſuo curſu Solem conſequuta eſt, Cicero. Ibidem, [illegible] ſuum conficere & peragrare orbem. Pro circumſidere: [illegible], hoſtem vndique circumſedit, Plutarch. in Public. [illegible]. i. hæc per vulgi animos peruaſerunt, Lucian. de luctu. [illegible], à nobis eſtis obſeſſi, Xenoph. libro 2. Omiſſ. [illegible], perueniſſet. Περιέρχεσθαι, circumuenire, id eſt, decipere, [illegible], circumſcribere. Ariſtophan. [illegible], Pauſan. in 2. Eliacôn de Tiſamene legato, [illegible]. Περιελθεῖν, v ſu-veniſſe, eueniſſe, contigiſſe, cecidiſſe, ceſſiſſe, euaſiſſe. [illegible], ſi præter votum euadat. [illegible]. Bud. in Epiſt. poſter. [illegible], tandem in contrarium deueniſſe. Idem ibidem. [illegible], circumactus, ſe circumferens, circumluſtrans. [illegible], reuolutum ſeculis, Plato in Legib. Περιελθεῖν idem quod [illegible]. Vide infra. Περιερχόμενοι dicuntur circumforanei, circulatores. [illegible]. Actor. capite 19. [illegible].

Περιέσεσθαι, victurum eſſe, ſuperiorem fore, ſaluum fore, [illegible], ſuperſtitem eſſe, Herodot. Genit.

Περιεσκεμμένως, conſideratus, circumſpectus, qui prudenter ac conſiderate agit. Gregorius ad Baſil. [illegible]. Quintilian. Modeſto tamen, & circumſpecto iudicio de tantis viris pronunciandum. Sic [illegible], circumſpectio Ciceroni, & Gellio circumſpicientia à [illegible].

Περιεσκεμμένως, cautè, q. præmeditatè. circumſpectius dixit Quintilian.

Περιεστάλθαι [illegible], tunicas induti, cap. 37. Eſaiæ.

Περιέσσατο, circumamictus eſt, indutus eſt à [illegible], ſeu [illegible], a quo [illegible] circumamicere & inducere ſe. Heſiod. [illegible].

Περιέσομαι, ſuperior ero. [illegible], aduerſarios ſuperaturus, Philoſtr. [illegible], Thucyd. [illegible], te ſuperaturus, ſuperſtes futurus.

Περιεσπᾶτο, diſt[illegible] adeſſaunt, diſtrahebatur, priuabatur.

Περι[illegible], in claſſem ingruit, Herodot.

Περιέσται, aderit, aderit, ſuperior erit, ſupererit, [illegible], erit ſuperſtes, reliquum erit, vincet. tertia Perſ. [illegible].

Περι[illegible]. Vide Περι[illegible].

Περι[illegible]. Vide Περι[illegible].

Περι[illegible], idem quod [illegible], circumſto. vide [illegible] apud Suid. quod itidem expon. [illegible], thema factum eſt ex [illegible] præterito medio verbi [illegible].

Περιεστιγμένα, & [illegible], ſunt [illegible] quæ [illegible], ſigna ſeu notæ quæ libris apponuntur vid. Diog. Laert. in Platone vbi etiam eſt [illegible], & [illegible].

Περιεστώς, circumſiſtens.

Περιέστη, circumſcidit.

Περιεστᾶσι, circumuenti ſunt.

Περιέσχε [illegible], in ſe aſſectus, qui offenſionem accepit.

Περιέχομαι, [illegible], obtineo, cupio, in amorem alicuius propenſus ſumma ope amplector, complector, amplector, adhæreo, maneo, animum intendo & applico alicui rei, [illegible], vos amplector, [illegible], huius gratia maneo. [illegible], circumeo perſtantes. Herodot. [illegible], eum eadem obtinere, idem Herodot. [illegible], circumdari vndique ab hoſtibus ſinuntur, Herodot. [illegible], in amorem adoleſcentis propenſus, Idem. [illegible] complexi. Περιέχεσθαι [illegible], vendico, animum adiicio. Herodotus. [illegible], ſibi vendicabant, nec poterunt expelli. [illegible], animum intendentes ad Peloponneſum. Plutarch. in Themiſtocle. Sic Bud. in Epiſt. poſter. [illegible], creſcente magis circa eum ſuga, Plutarc. in Romulo. Item implicari, circumdari, vallari. [illegible], religione teneri. Athen. [illegible], ignominiam ſibi contrahere. Περιέχεσθαι, pro [illegible], abſtinere, continere: Herodotus in Polymnia, [illegible].

Περιεχόμενος, η, ὁ, obductus. [illegible], obductus cute, Gaza. [illegible], circulus circumactus.

Περιέχω, μ. ξω, π. [illegible], contineo, vndique amplector ac teneo, tego, concludo, ambio, ſepio, [illegible], obduco, occurro, circumſto. Demoſth. contra Callicl. [illegible], cum fundus vndique monte cingatur. Item excello. Actor. 4. cuſ. [illegible], Plutarch. in Publicola, regiam domum circumſediſſe, id eſt, obſediſſe. [illegible], Thucydid. ſuperat, maior eſt. Ariſtotel. in Phyſic. [illegible], Ammonius in Categor. [illegible], ter circumfuſus, Theophraſt. lib. 3. capit. 29. de cauſ. plant. [illegible], ſuperans copia, id eſt, [illegible], continens aer, ambiens aer, ipſe aer. Ariſtot. de mundo, [illegible], &c. i. in aere, [illegible]. Galen. libro 2. ad Glauc. [illegible], corpus quod continet, vt apud Galenum libro tertio. [illegible]: & Artemidorum lib. 2. cap. 16. [illegible], Omnis piſcis extra continent ſuum, i. aquam, emoritur. [illegible], ſeminum conceptaculum apud Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 18. Τὰ [illegible], nomina quibus res pluribus verbis circumſcripta nec vno expreſſe continetur: vt ſuberiças herbas pro ſparto dicebat ille apud Quintil. libro 8. Cuius Philoſophus in 3. Rhetoric. præcipit [illegible], καὶ [illegible]. [illegible], obtentu ambientis extinguitur, Gaza. [illegible], prælio ſuperiores, Thucyd. vbi Interpr. [illegible], vndique exorta procella, Plutar. in Camillo.

Περιών, qui ſupereſt, ſuperſtes, viuus, viuens.

Περι[illegible], contempſerunt.

Περι[illegible], ſumus abiecti.

Περιζέω pro περιζέω,in Epigr.

Περιζέω,q.circunferueo.

Περίζυγα,ων,τὰ,res circa iugum,funis,περίζυγα Xenoph. lora ſubiugalia Catoni.

Περίζυξ,ſub eodem iugo,ὁμόζυγος.

Περίζωμα,ατος,τὸ, omne quod circuncingit, pudendorum velamen,ſubligaculum,cinctum Theodorus interpretatur:lumbare exponitur,capit.13.Hierem. pallium,capite 3.Ruth.Pollux,τὸ δὲ περὶ τὰ κοῖλα ζῶσμα,περίζωμα,ἢ [illegible] , id eſt, faſcia circa ventrem:hoc ventrale vocant Plin.& Vlpian. nam ſubligar Martiali,ſiue ſubligaculum Ciceroni,i.τὸ περὶ τοῖς αἰδοίοις ζῶσμα,quo vtebantur in ſcenis:& in balneis, ὃ καὶ λουτρίδα vocauit Theopompus Comicus. περίζωμα etiam in equis dici poteſt faſcia,quæ Ouidio cingula,vulgo *ſurfan*. Suidæ περίζωμα, τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα [illegible],i.ſubligaculum.

Περιζωμάτιον,ου,paruum lumbare.

Περιζώννυμι,&

Περιζωννύω,ω,ύσω,σ.ωκα,circuncingo Silio Ital.præcingo,ambio, Actiu.Accuſ.[illegible];Ariſtoph.Interpr.in dictione [illegible],accincti ſunt robore,c.2.lib. 1.Reg.[illegible],præcinctis lumbis,Nazanzen.in Orat.Et Lucæ cap.12.ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι.ſint lūbi veſtri præcincti.περίζωσαι,præcingere in Imperatiuo, capit. 12.Act.Apoſt.

Περιζώστρα,vide Περίζωμα & Ζώνη.

Περιηγέομαι,ου.ήσομαι,π.ημαι,duco per viam ignarum, circunduco. Lucian.[illegible].vbi pro circunducere,id eſt, ξεναγεῖν, perducere.Plaut.[illegible],qui circum montē Perſas deduxerunt,Herodot.libro 7. Περιηγεῖσθαι,ſigillatim exponere,καὶ καθ' ἕκαστα διηγεῖσθαι, ſingulas partes narrando exequi, & commemorare,Lucianus,[illegible]. Hinc περιήγησις: ipſa per partes exacta cōmemoratio atque narratio.Et Περιηγηματικὸς λόγος,idem. Aphthon.[illegible].

Περιηγής,έος,circum agens,rotundus,circularis,circunferentiam habens.[illegible],curuum litus,Apoll.Rhod. [illegible],Idem.[illegible], Dionyſ.de Situ orb.[illegible], manus amoris circum adductas, aſtrictas,id eſt circumiunctas,&c.Aratus,[illegible], volubiles circuli circumacti voluuntur.

Περιηγηματικὸς,Vide Περιηγέομαι.

Περιήγησις,εως,ἡ,[illegible] cū ſcilicet quaſi in rem præſentem lectorem ſcriptores perducunt : quale eſt opus Pauſaniæ. Athenæus lib.7. [illegible]. Hermogenes,[illegible]. Sic illa orbis enarratio atque explicatio Dionyſii poetæ,qui ab Euſtathio περιηγητὴς dicitur,[illegible] vocatur. Περιήγησις deſcriptio quæ fit narrando,vt apud Herodot.[illegible]: vbi Interp. habitu aquilæ ſimilimus.Vide Περίοδος.

Περιηγητής,οῦ,ὁ,interpres,explanator.Cicer. quaſi deſcriptor.vt ὁ περιηγητὴς paſſim apud Euſtath. Dionyſius (cuius de ſitu orbis extat libellus,& in quem fuſiſſima ille Commētaria ſcripſit) Plutarc.in Themiſt.[illegible],&c. vbi Lapus, Diodorus verò hiſtoricus in iis quæ de monumentis ſcripſit,tradidit,&c. Περιηγητὴς etiam eſt ξεναγὸς.Iuſtin.in Parænet.[illegible]. Lucian. [illegible]. hos perductores Cicero in Verrem xenagogos appellat.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud Plut.libri quibus rerum & locorum deſcriptiones continentur.item περιηγητικὸς, eſt peruagatus,peruulgatus , Plutar. [illegible],peruagatam opinionem in medium adduxerunt.

Περιήγητος,prætexta.[illegible],χιτών,Heſyc.

Περιηγμένος,circumactus.

Περιῄειν,circumſbam,perluſtrabam,obibam. Inuenitur & in tertia perſona Ionicè,pro περιῄει. Ariſtoph.in Pluto, [illegible], luſtrabat, Æſchin.

Περιῄεσαν,circumibant.

Περιηθέλε,deſiderabat.

Περιηθέω,colando circunfundo,ſeu percolo.

Περίηθημα,ατος,τὸ.quod percolatur, quaſi percolamen , expreſſio Plin.& Celſo,colaturam vocant vulgares. Dioſcorid.lib. 1.capit.122. de Naphtha , [illegible], profluens bituminis modo dicit Plin.Ruellius,bituminis colamen.

Περιήκω,[illegible],neque regnum ad Alexandrum erat peruenturum.

Περιηκής,acutus,[illegible].

Περιήκω,mutatis in orbem vicibus peruenio & redeo. Arrianus, [illegible], poſtquam permutatis in orbem vicibus,vigiliarum munus ad Antipatrum peruenit,Antipatro ceſſit. Περιήκω,recido.Syneſius,[illegible], cuius gloriæ decus ad te peruenit , recidit. tu enim ſummus poeta eſſe duceris.περιήκει,adeſt.[illegible], dicimus virum omnibus laudibus excellere,Herod.

Περιῆλθον , circumiui,oberraui,irrupi,perluſtraui.Ariſtophan.in Pluto cum Accuſ.περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἐν κύκλῳ, circuiuit omnes aras in orbem, id eſt, circumcirca. [illegible], in Panionium vlto redijt , Herodotus. [illegible], ſuperauit eum prudentia , idem Herodotus. Vide in verbo Περιέρχομαι.

Περιήλυσις,εως,ἡ,circuitus.

Περιημεκτέω,lamentor,indignè fero, [illegible] , vt [illegible], cladem lamentatur,Herodot.[illegible], grauaretur ſtatione,idem Herodot. [illegible], indignabantur ipſi hoſtes effugere. Idem.[illegible],ancipiti animo inter nefas operis & hoſpitij perfidiam,idem Herodot.

Περιηχεῖν,perſonare,circunſonare,circunſtrepere,perſtrepere,apud Athenæum libro 3.locus de Ioue ſic emendandus,[illegible]. Et cum Accuſatiuo:Gregorius, [illegible].Cicero pro Cælio, Illæ verò (Baiæ) non loquuntur ſolùm,verumetiam perſonant,huc vnius mulieris libidinem eſſe prolapſam. Baſilius , [illegible],vulgi auribus obſtrepunt. Vnde περιηχεῖσθαι paſſiuum, vt [illegible] Luciano , quæ ventos habet circunſonantes,vel quæ ventis circunſonat, vt Cic.Offic.3. Tamen conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndique circunſonare. Gregorius, [illegible].

Περιηχήθημεν,audiuimus,ad nos perlatum eſt:ſic Canone 35.concilij Calchedonenſis.

Περιθάλπω,ψω,ψα,circunfoueo.Actiu.Accuſ.

Περιθαμβής,ὁ,pertrepidus,admirans,ſtupefactus.Apol.2.[illegible].

Περιθαρσής,Apol.Rhod.præfidens.

Περιθειόω,ῶ,ſulphure,ſeu ſulphuris ſuffitu luſtro: vnde περιθείωσις,luſtratio quæ fit ſulphure.Plato In Cratylo.[illegible] paulo ante generali vocabulo, dixerat καθάρσεις & καθαρμοί.

Περίθερμος, admodum calens , per ambitum calidus. Vide Περίψυχος.

Περίθεσις,ἡ,q.circumpoſitio, vt περίθεσις χρυσίων apud Petr.Apoſt. Epiſt.1.cap.3. vbi mulieres aurum ſibi circumponere prohibet.vide χρυσίον.fit à περιτίθημι.

Περίθετος κόμη,[illegible],q.circumpoſititia coma, galericulum.Suet. Περίθετος κεφαλὴ,larua,perſona.[illegible].Ariſtop. [illegible].

Περιθέω,in orbem curro, obambulo, circuncurſo. Plato Epiſt.7. [illegible],peltaſtæ circuncurrunt.

Περιθεῖν,τὸν στέφανον,coronare, circumpone ſertum. Ariſtop.[illegible]:mos enim erat coronatos in concionibus dicere,Laſcaris,[illegible].

Περιθραύω,confringo,frangendo comminuo.

Περιθρεκτέον,circuncurrendum eſt.

Περιθρέξει, [illegible] circuncurres, luſtrabis , circundabis , Ariſtophanes.

Περιθρηνεῖσθαι,lamentis & gemitibus circunſonare,[illegible]. Plutar.in Anton.[illegible].

Περιθωρακίσαι,circummunire lorica ſiue loricula, circumuallare, circunſepire.Ciceroni.Plutar.in Mario,[illegible].

Περίθριξ,ιχος, capillus nondum raſus à prima vſque iuuentute, Suid.[illegible].

Περιθρομβόω , ῶ, circumcirca in grumos cogo , & concreſcere facio.

Περιθρυλεῖσθαι,obſtrepi Ciceroni,περιηχεῖσθαι. idem quod διαθρυλεῖσθαι , atque vt aliquis dicitur [illegible] τὰ ὦτα à Platone quum alicuius aures ſermonibus ſæpiusinculcatis obtunduntur ita ipſa ὦτα περιθρυλεῖσθαι dicuntur à Gregorio ſcribente. Καὶ περιθρυλεῖσθαι [illegible] τὰ ὦτα [illegible], circunſonare omnia laudibus horum oportebat , auréſque noſtras perſonare,& vndique obtundi,vel circunſtrepere his laudibus.

Περίθυμος,excandeſcens, [illegible]. Plutarch. in Mario,

ἐνταῦθα ἀγανακτεῖ ὅπερ τι περιοργῆ καὶ περιθυμεῖ, ἀμαθέστατε. Αἰσχυλ. ζητῶ θᾶσσον τὰς περιθύμους κατασχεῖν ἀναψίλεως ... ita percitas.

Περιθύμως, Aduerb. περιθύμως ἔχειν, ira percitus. περιθύμως ἔχει, exultat, effertur, Plato in Timæo. Æſchyl. μέμφεσθαι τοὺς κάτω περιθύμως, inferos mirum in modum conqueri. Interp. περισσαλέγειν.

Περιθυρεῖν, ad ianuam ſtare, ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστάναι.

Περιθωρακίδιον, τὸ, ſagum, quod militum erat, & ſuperinducebatur armis.

Περιΐασι, tranſeunt, circumeunt, errant.

Περιϊδεῖν, contemnere, negligere, omittere, pro derelicto habere. περιϊδεῖν τοὺς πολεμίους τεῖχος ποιησαμένους ἐν τῇ χώρᾳ, ſpectare illic hoſtem vbi muros extruxiſſet, id eſt, negligere, Thucydid. μὴ περιϊδεῖν ἐφ' ἡμῶν τι γενέσθαι, ne quid à nobis negligi contingat, Idem. μὴ περιίδητε ὑμέας διαφθαρέντας, ne ſinatis nos in perniciem deuenire, Herodotus, ἢν μὴ περιίδητε διαφθαρέντας αὐτούς, niſi per negligentiam eos dilabi ſinatis, Idem. Περιϊδεῖν, pati ac permittere. Herodot. ... περιϊδεῖν αὐτὸν ἐν τῷ σελμάτι ... ἐν τοῖς ἐνδύμασι ἅπασι, pati vt in tranſtris cum ornatu omni conſiſteret. Et in Melpom. καὶ ἡ ἀμαζὼν ... περιϊδεῖν χρήσασθαι. Περιϊδεῖν, circunſpicere. Thucydid. in 4. περιϊδεῖν τὸ μέλλον, rerum euentum ſpeculari. Iſocrates in Euagora. περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτοῖς βοηθήσουσι, circũſpicere an aliqui ſibi ferrent auxilium, i. περισκοπεῖν.

Περιϊέναι, circumire. περιϊέναι τὴν ἰταλίαν, peragrare Italiam, Plutar. in Numa. Περιϊέναι & περιελθεῖν, deuenire, tandem venire. Plutarchus in Antonio, ταῦτα (ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν) ἐλέγετο, oportebat enim imperij ſummam ad Cæſarem deuenire, Herodotus. ἡ μὲν δὴ ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον περιῆλθε.

Περιϊδρόω, ὦ, circumſudo vel ſudorem vndique effundo, ſudore diffluo.

Περιΐδρωσις, copioſa eiuſmodi ſudoris effuſio.

Περιΐζομαι, circunſedeo, obſideo.

Περιϊππεύειν, obequitare, circumequitare Liuio. Polybius, περιϊππεύοντες ... τοῖς πολεμίοις.

Περιΐπταμαι, circunuolito.

Περιΐσταται ὄχλος, Heſych. affert pro περιέρχεται τὰς ὄχλους.

Περιΐσταμαι, μ. στήσομαι, π. άμαι, circũſto, περιΐστημι, obſideo, circundo, me in oram conſtituo. ἀνάγκη περιέστη καὶ τοῦτο πάλιν εἰπεῖν, Demoſth. Iterum neceſſe erat huic cauſam dicere. περιΐστασθαι, id eſt, περιτρέπεσθαι, Thucydid. περιΐστασθαι ἐς τύχας τὰ πολλά, multa fortunis obiicere. περιΐστασθαι λόγους, ambagibus euagari, Æſchin. Περιΐστασθαι τὴν φρουρὰν cuſtodes apponere, cuſtodiis munire & circũſtatione militum, vt loquitur Gellius. Appian in 3. bellorum ciuil. ἐδόκει φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, ei permiſit cuſtodes ſibi apponere, & corpori circundare. Περιεστηκὸς κακόν, euentus incommodus & calamitoſus: vt περιστάσεις dicuntur quæ hominem in arctum redigunt atque opprimunt. Ariſtotel. in Problem. de ventis, περιΐσταται τὸ ψυχρὸν ... Gaza circumobſiſtit. Περιΐστασθαι, vitare, fugere, φεύγειν, metuere, cohibere. Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο, prophanos de rebus inanibus clamores deuita: Interpr. cohibe, vt & cap. vlt. ad Titum. Ioſephus de Moſe, περιΐσταντο γὰρ οἱ πολλοὶ ... λόγον ... Περιΐστασθαι, circunſtare, protegere, ἀμφιβαίνειν, περικαλύπτειν.

Περιΐστημι, μ. στήσω, π. στακα, circundo. obſideo, circunſiſto, circunſto, περιΐσταμαι, circunſtare facio, Thucydides, ὅτι ὁ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Sic Virgilius dixit Æneidos libro quarto, *Nec quæ circumſtent te deinde pericula cernis.* Vel paſſiua voce dicitur, vt Baſilius, ... Περιΐστημι enim eſt, circundo, vrgeo, circunuenio, vndique immitto. Polybius in 2. histor. ... περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Idem in 5. ... Lucian. τὸ Καπιτώλιον φρουρᾷ περιέστησε, capitolium pręſidio cinxit, i. obſedit, Plutar. in Camillo. ... Naz. in Orat. de Pauone. περιΐσταμαι τὰς λυττῶντας τῶν κυνῶν, fugiam rabidos canes, Lucianus. περιεστάναι σφᾶς πάντοθεν ἀφύκτως ἡγουμένων, claudi ſe vndique ſine effugio putantibus, Plut. in Fabio. Itē redigor, cedo, euado, deuenio. Syneſ. καὶ περιέστηκεν ἡμῖν εἰς τοῦτο, eò iam mores nobis euaſerunt. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ... περιέστη, res mihi atrociſſimè ceſſit & quaſi in cōtrariū ceſſit euētu grauiſſimo Pla. l. 1. de Rep. ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον περιεστήκει, iuſti ratio in contrarium ceſſerat. περιέστηκε τοῦτο ἡμῖν, Demoſt. id nobis eò euaſit: euenit, id eſt, τοῦτο συμβέβηκεν. ... περιέστηκε τὰ πράγματα, Idē. ... περιέστηκε τὰ πράγματα, eò res nunc tandem euaſerunt, Iſocrat. περιέστη ... τὰ πράγματα, eò tandem res deuenerunt, Idem. περιέστη αὐτῷ τἀναντία, contrà ac volebat ei res cecidit. περιέστη ... ἡ πεῖρα, tentatio longè contrarium quàm qui miſerant opinati fuerant, exitum habuit, Plut. in Peri. περιέστη ... Ariſtid. περιέστη αἰσχρῶς, turpiter cecidit. id eſt, cōtigit. περιέστη τύχη εἰς τοῦτο, eò fortuna peruenit. εἰς ἕνα περιστήσεται τὰ ἀρχή, ad vnum perueniet imperium, Plutarchus in Pericle. περιΐσταται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Demoſth. Περιΐστημι, vndique, immitto. Demoſth. φόβον περιέστησε πᾶσι, omnibus metum iniecit, Plutarchus in Fabio. μέγιστον τῇ πόλει περιστῆσαι κίνδυνον, maximum in diſcrimen vrbem adduxiſſe, Idē in Lycurgo. περιϊστὰς ἀνάγκην ἡμῖν τοῦ λέγειν, vndique iniiciens nos in dicendi neceſſitatem: imponens nobis neceſſitatem, Nazanz. in Orat. περιέστη αὐτοῖς, eis impendebat, Thucyd. περιεστώσης ὑμῖν αἰσχύνης, Demoſth. impendente vobis dedecore. Περιΐστημι, degenerare facio, conuerto, immuto. Athen. libro 12. εἰς τοσοῦτο αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ τὴν ἡδονὴν βίος, vſque adeò hominis fortunam circumegit in contrarium vita voluptuaria. Et Æſchin. καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ita tandē Reip. ſtatum in contrarium commutauit. Sic εἰς πενίαν περιστάς, redigens, Herodia. & Ariſtot. Politic. 5. εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, Reip. regimen in ſe conuertit, id eſt, in ſuam poteſtatem redegit, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης ... εἰς ἑαυτὸν μόνον περιΐστησι τὴν ἀρχήν. Περίσταμαι, vt περιΐσταμαι, circunſto, circunfundor. Lucian. ... περιεστῶτας ..., cæſum circunſtantes. & οἱ περιεστηκότες, qui circunſteterunt, qui fuerunt circunfuſi, qui circunſtant de iis qui ſtant circum tribunal, Thucydid. ὅτι ὁ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. περιέστη τὴν Σπάρτην, Spartam circumſtetit, id eſt, ἐκύκλωσε. περιέστη ἐς Ἀθηναίους τὸ ἔγκλημα, culpam in Athenienſes eſſe refuſam, Thucydid. Demoſth. aduerſus Bœotum, περιΐστασθαι τὰς ... εἰς ἐμέ, in me deuoluere atq; deriuare. εἰς τὸ ... λόγος περιέστη, reuoluatur, circumagatur ad idem, Lucian.

Περιΐσχω, idem quod περιέχω, cingo, complector, cohibeo, contraho, circumago ...

Περιϊών, όντος, circumiens, rediens, obequitans, obambulans, errabundus, oberrans. Plato 1. de Republ. παρ' ἄλλων περιϊὼν μανθάνει, ab aliis huc illuc vadens diſcit. περιϊόντος χρόνου, tempore interiecto. περιϊόντι τῷ θέρει, Thucydides. id eſt, ἐπανελθόντι, vt Interp. redeunte æſtate: Valla autem, circumacta ęſtate. τὸ περιόν, quod ſupereſt. τὸ περιὸν τῆς δυνάμεως ... Nazanz. laxitatem potentiæ velut reſtrictam, ſeu pręcinctam & amictam.

Περικαής, έος, ὁ καὶ ἡ, peruſtus, ardens, peraridus.

Περικαθαίρω, luſtro, περιαγνίζω, purgo, perpurgo, ablaqueo, reſeco. Theophr. hiſtor. lib. 4. c. 1. de tunicis arundinis, quæ circunfricando, extritu ſpoliantur, περικαθαίρεσθαι dixit, περιεκάθαρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, circuncidit filios Iſrael, cap. 5. Ioſue.

Περικαθάπτω, alligo, circumalligo, Dioſc. lib. 5. cap. 102.

Περικαθαρίζω, circumcirca purgo.

Περικάθαρμα, τὸ, q. perpurgamentum, retrimentum, ſordes verrendo & circum purgando collectæ. ... id eſt, excrementa Feſto, vulgò *balleures*. Paulus 1. ad Corinth. capit. 4. ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. id eſt, περικάθαρμα.

Περικαθεζόμενοι, circunſeſſi.

Περικάθημαι, circunſedeo, obſideo, πολιορκῶ, Deponens. Accuſatiuo.

Περικάθησις, εως, ἡ, πολιορκία, circumſeſſio. Cic.

Περικαθίζω, circunſedeo, obſideo, Bud. in Epiſt. poſter. περικαθιεῖς τὴν πόλιν, obſidebis vrbem, capite 19. Deuteron. περιεκάθισαν, obſederunt.

Περικαίω, peruro. & torridum facio. Theophr. ... περικαίει, ... Et tranſlatè pro afficio dolore vehementi, ſicut Terent. Vro hominem, pro ango. Andocyd. καί μοι μέγιστον ... περιέστηκε ... περικαίομαι ..., &c. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Περικακεῖν, ſicut ἐκκακεῖν dicitur, animo prorſus concidere & labare, malo vinci, malis cedere. Polybius lib. 2. περικακοῦντες ... Et in 3. ... περικακοῦντα ...

Περικαλινδησις, ἡ, q. peruolutatio, circunuolutio, & quod nos ambit, Plutarchus.

Περικαλλέστερον, ου, τὸ, pulchrius.

Περικαλλῶς, ſupra modum pulchrē.

Περικαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, valde pulcher, ſplendidus, perpulcher, elegans, admodum ſpecioſus, πάνυ καλός, εὐειδής, ἄγαν εὐπρεπής.

Περικάλυμμα, inuolucrum, tegumentum, operimentum. Vide Σεβέννιον.

Περικαλυπτέα, δεῖ περικαλύψασθαι, ... Ariſtoph. Interpr.

Περικαλύπτω, circumoperio Catoni, contego, circuntego, Plaut. obtego, operio, circundo, obduco, obuelo, Plato in Timęo de animo loquens, καὶ ἔξωθεν τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε: Cicero, Deinde

Inde eum circundedit corpore & veſtiuit extrinſecus. Ibidē, ἡ δ' (ψυχὴ) ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα: Cicero, Sic animus à medio protectus, extremitatem cœli à ſuprema regione rotundo ambitu circumiecit. περιαμπέχω, tutor, Plato de Legib. περιαμπεχόμενα, circunuelari. Ouid.

Περιαμπεχόν, tegumentum, Idem ibidem.

Περίκαμψις, circunflexus. Plin. Herodot.

Περικάμπτω, μ. ψω, circunflecto. Virgil.

Περικάππεσε δουρί, Apollonius 2. delatus eſt in haſtam, & decidit.

Περικάρδιον, τό, cordis inuolucrum, pellicula cor obtegens, cuius vſum vide apud Galen. de vſu part. lib. aliud verò præcordia, i. διάφραγμα. apud Pollucem verò, περικάρδιος ὑμήν, ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, ὃς καὶ χιτὼν καλεῖται. Heſ. verò idē eſt quòd περικάρδιον.

Περικάρπια, ὁ.

Περικάρπιον, τό. Περικάρπιον. Καρπὸς apud Græcos cùm propriè & pleno ſignificatu dicitur, id eſt, fructus. Fructus verò eſt ſemen καὶ τὸ σπέρμα cum ſuo integumento ſiue inuolucro, vt Cicero loquitur. Sed cum impropriè vſurpatur & ſtrictius, καρπὸς pro ſemine ponitur. Inde factum vt περικάρπιον dicatur quaſi περισπέρμιον. Eſt autem περικάρπιον, fructus pars quæ ſemen ambit & protegit aduerſus cæli animaliúmque iniurias, vt in caſtaneis echinatus cortex in frumentis gluma, in leguminibus ſiliqua, in nucibus teſta, in pomis pulpa & caro. Theophraſtus hiſtor. plant. libro 1. cap. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ, τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου, id eſt, fructus eſt autem, quod conſtat ſemine atque inuolucro. Gaza. περικάρπιον carnem nimis ſtrictè atque anguſtè conuertit. conifera enim carnem non habent in conis, & ita à fructus communione & finitione excluderentur. Idem Theophraſt. cap. 4. [illegible], in integumentorum coriis. Gaza rurſus malè in fructuum cute. Alibi cap. 18. eiuſdem libri vbi Philoſophus ait, [illegible]: Gaza item tranſtulit perperam. Quòd fructus figurâ nullâ rectilineus neque angularis. Similiter & apud Ariſtotel. [illegible], vbi cap. 18. [illegible]. Et lib. & cap. 4. πολλὰ τῶν περικαρπίων, multi fructus arborum, inquit. At verò apud ipſum Theophraſt. de cauſ. libro 4. vbi, ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν, in pulpa, non ita malè hoc loco reddidit. Pro περικάρπιον dicitur etiam ὁ περικαρπία. Theophraſtus de hiſtor. plant. libro 6. cap. 1. [illegible] (lege, [illegible]) καὶ τὸ περικαρπία. & confer caput 5.) [illegible]: [illegible] τῷ περικαρπίῳ. fructum etiam Plinius non ſatis diſtinctè interpretatur libro 21. capite 15. Tribulo, inquit, proprietas (ſed corruptè in eius codice, tributa proprietas) quod & fructum ſpinoſum habet. Et hunc fructum tribuli alio loco etiam vocat nucleum. Theodorus Gaza περικάρπιον & περικαρπίαν, ſemē confuſè tranſtulit. Quod autem Theophraſtus velut proprium & peculiare tribulo tribuit, vt ſit περικαρπιώδες (ſic enim idem loquitur libr. etiam hiſtor. 6. cap. 5. vbi, [illegible] περικαρπιώδες ἐστὶ, id eſt, quòd integumentum ſpinoſum habeat: non vt Gaza, quòd fructu aculeigero conſtat.) etiam habet Strimoqia ſiue Balſamine dicta herbariis. Rurſus pro eo quod eſt περικάρπιον ſiue περικαρπία, etiam dicitur περικάρπιον. Dioſcorid. libro 3. cap. de Lonchitide, τὸ σπέρμα [illegible], ſemen verò ſimile lanceæ, triangulum, inuolucris contentum. Apud Heſych. etiam [illegible] legitur, exponitúrque [illegible]. Dicitur etiam Καρπὸς. vide ſuo loco. Περικάρπιον [illegible] τοῦ καρποῦ, quùm primam palmæ partem ſignificat, i. armilla ſiue brachiale. Plin. Et περικάρπιον, i. τοῦ καρποῦ prima pars, vt antea annotatum in dictione Καρπός.

Περικάρπιον, Περικαρπιώδης, in Περικαρπία.

Περικαρφισμός, ὁ, purificatio, quaſi feſtucatio, vt quū gallina ouo edito ſeſe feſtucis purificat, & oua luſtrat.

Περικαταγνύω, perrumpo, circùm frango, vt apud Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 10. [illegible].

Περικαταλαμβάνω, occupo, vndique deprehendo. Ariſtoteles de mundo, περικαταλαμβάνοντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, à flumine deprehenſi.

Περικαταληφθεὶς, comprehenſus.

Περικατάληψις, occupatio.

Περικαταρρήγνυμι, diſrumpo, Xenoph. In Pæd.

Περικατασπαράττω, lacero, diſtringo.

Περικατατρέπω, inuerto, deorſum conuerto.

Περικατάκειμαι, obſideo, diſcumbo. Ionicè, [illegible]. [illegible] τὸ τραπέζι, diſcumbentes ad menſam. Herodot.

Περικαῶς, amatoriè, ἐρωτικῶς, Suid. [illegible], mulierem deperiens, amanſque perditè.

Περίκειμαι, circumiaceo. Liu. tribuor, aſſignor. Herodian. [illegible] τὴν ἀρχὴν ἀπελαύνω, [illegible] τῆς βασιλείας [illegible]. Et induor, veſtior, vndique cingor, circumponor, obducor. circumfuſum habeo, [illegible]. περίκειται ἀσθένειαν, circundatus eſt infirmitate, ad Hebr. capit 5. Gregor. [illegible] ἀσθένειαν [illegible], ſcio enim me infirmitate circundatum eſſe & circunfuſum, id eſt, [illegible]. Chryſoſt. [illegible], catenatus. [illegible], redimior lauro, Lucian. [illegible], in Epigram. [illegible], calceos indutus, Nazanz. in Orat. Sic Syneſ. [illegible]. Cū Datiuo Chryſoſt. [illegible], quæ vndique ipſis adhibentur extrinſecus. [illegible], conto alligata, Plutarchus in Romulo. [illegible], caro veſtiens oſſa, Dioſcor. lib. 3. c. 96. Περίκειται, ſupereſt, abundat, [illegible], amplius eſt. Hom. Iliad. 9. [illegible], amplius quid eſt, [illegible].

Περικείρω, circuntondeo, [illegible], circunrado. [illegible], circunradens. [illegible]. Polluci, circuntonſus.

Περικεκομμένοι, Gregor. [illegible] appellat [illegible], mendicos membris oblæſos & mutilatos, item fortunis omnib. nudatos: [illegible], hæc Bud.

Περικέραμος, qui habet naſum aquilinum. Item curuatus, inflexus, aduncus. apud Hippoc. [illegible], Galeno [illegible].

Περικεκλασμένος, q. circunfractus, circunflexus, orbicularis. [illegible], folium inflexum in ambitu, vt quaſi fractum videatur, vt ſonci folia, Theoph. hiſt. lib. 4. c. 7.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, caſſis, galea. accipitur & pro ſpiris capilli muliebris, vel pro ſuggeſtu comæ, Statio. Item quod in naui inſtà embolum & proembolidem ſupra carinam eſt, [illegible] vocatur, dicitúrque [illegible], Polluci. Περικεφαλαία, capitis dolor, κεφαλαλγία, vel κεφαλαία. Theophraſtus de glandibus loquens lib. hiſto 3. cap. 10. ait [illegible] depaſta glande, ſues [illegible], i. capitis dolore tentari. quod de iligna glande dixit Plinius ex Nigidio.

Περικεφαλον, τό, cardi natum tignum. Athenæus de bellicis machinis, [illegible]. Vitruuius lib. 10. cap. 20. coniuncta capitibus tranſuerſario cardinato tigno, & altero mediano inter duos ſcapos cardinato.

Περικηδέομαι, curo, φροντίζω, curām gero. [illegible].

Περίκηλος, ου, ὁ, prædurus, ſiccus, ambuſtus. item [illegible] circumquaque fiſſus. epitheton lignorum apud Homerum vt Odyſſ. ε.

Περικίδναμαι, circunſpargor, in Epigr. Datiū.

Περικιόνιος, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipſum infantem adhuc [illegible] Schol. Eurip. in Phœniſ. & Mnaſea.

Περικιόνιον, quaſi circuncolumnium, [illegible], locus vndique ſeptus columnis, Pollux.

Περικλάζω, q. circunfringo, infringo. vide Περικεκλασμένος.

Περικλάομαι, circunflector, Plutar.

Περίκλασις, εως, ἡ, q. circunfractio, circunflexus. Plin.

Περικλάω, circunflecto, circunfringo.

Περικλεής, inclytus, in Epigr. in Vocatiuo. [illegible], Ibid.

Περικλείω, circuncludo. Cic. intercludo.

Περικλείομαι, circundo, Accuſ.

Περίκλειστος, ὁ, ἡ, circunclufus.

Περικλειτὸς, idem quod [illegible]. Theocr. Idyl. 13. Inclytus, celeber, qui etiam bene audit.

Περικλείω, concludo, includo, circuncludo. Cic.

Περικλείουσαι, concludentes, cingentes. Herodotus. & [illegible].

Περικλινὴς, ὁ, accliuis, decliuis, pronus, κατάντης.

Περικλίνω, & [illegible], circuminclino. Dion. de ſitu orbis.

Περικλύζω, μ. ύσω, [illegible], circunluo, Liu. aqua circunfundo, vndique alluo. Actiuum. Accuſ. iungitur. [illegible], circunfluа. Ariſtotel. libro [illegible].

Περικλύμενον, τό, periclymenon, frutex puſillus, Dioſcorid. lib. 4. c. 15. vocant Matriſyluam herbarij, quorum caprifolium eſt [illegible] Dioſcoridis.

Περικλυσμὸς, ὁ, circunlutio Gellio. Et apud Hipp. [illegible]. Galeno, [illegible].

Περικλυτὸς, ὁ, ἡ, inclytus, præclarus. [illegible], Heſiod. & Homer. reperitur etiam apud Homer. pro eo qui exaudiri poteſt.

Περικοκκύζω, circumcirca [illegible] edens explodo: apud Euſtat.

Περικολλάω, neo.

Περικομμένος, circunflexus, circunfractus. Dioſcorides de Lonchitide lib. 3. vbi ita legend. [illegible].

πὶ τὴν γῆν, plurima ad radicem, velut ad terram circunflexa, ſiue circuntracta & procumbentia. Confer Plin. lib. 25. cap. 11. Et vide Κλάω.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, σκέπασμα τῆς κνήμης, Heſychius ocrea, indumentum ſiue munimentum crurum, tibialia. Suet. & tibiale Paulo Iuriſc.

Περικνίζω, circunſcalpo Plin. circum vellico. περικνίζεσθε circuncarpite, vellicate, in Epigr.

Περικομίζομαι, circumuehor, Liu.

Περίκομμα, ατος, τὸ, quod circuncifum fruſtum circuncidendo amputatum, ſeu quod circuncifum eſt. Sic edulium quod paratur ex herbis carnibúſque conciſis περίκομμα dicitur. Latini vt Apitius, Iuuenalis, & Martialis minutal vocant. Ariſtophan. in Equitib. περικόμματ' ἐκ σοῦ τὰ μετάφρενα, id eſt, κόψω σοῦ τὰ [illegible], te vt minutal fruſtulatim concidam. Interpres περικόμματα exponit, τὰ ὑπὸ τῆς μαγείρων περικεκομμένα τῶν κρεῶν. Athenæus lib. 4. [illegible] Pollux libro 6. τὰ δὲ [illegible] vocabant. Comici verò [illegible] περικόμματα, ἢ χναύσματα, quin etiam [illegible].

Περίκομος, ὁ ἢ ἡ, circumcirca ſeu in orbem comatus. Theop.

Περικομπέω, ῶ, ήσω, α, κα, circunſtrepo, Tacitus. περιηχῶ, circunſono. Actiuum. περικομποῦνται πολλοί, fama feruntur multi eſſe, Thucydides.

Περίκομψος, ου, ὁ, perelegans. Cicero. admodùm ſcitus vel feſtiuus.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circunciſura Plin. vel circuncæſura Lucret. περιτομὴ, περίκοψις. Περικοπὴ, inquit Budæus in Comment. eſſe videtur quaſi ῥῆσις quædam vel περίοδος, hoc eſt, ſententia certo ambitu orationis comprehenſa. Philoponus aduerſus Proclum, [illegible] περικοπὴν [illegible]. Quo loco reſtitutor & vindex bonarum literarum ille, humano more fallitur. Nam hic περικοπὴ eſt διορισμὸς, determinatio & præſcriptio: quod & tranſlatè, cum Columella limitationem dixeris: Cicero deciſionem hoc ipſum vocat pro Cecinna, Quid noſtra deciſio de æquitate? quid ratio interdicti de iure admoneant, vt iudicetis? Et pro Roſcio, Dicat deciſionem factam eſſe quæ facta non eſt. Baſilius Magnus περὶ βαπτίσματος [illegible]. D. Hieronymus libro 1. aduerſus Iouinianum, Expoſita eſt, inquit, περικοπὴ Apoſtoli, de huiuſcemodi quæſtionibus diſputandis: ſingulis oppoſitionibus reſponſum. Idem in Epiſt. ad Pammach. Apologeticum ſi legeris, ipſe pro nobis cæteris ſatiſfacies: aut ſi tu quoque narem cõtraxeris, illam Apoſtoli περικοπὴν, in qua de virginitate & nuptiis diſputat, aliter diſſerère compellêris. Locus Apoſtoli eſt in priore ad Corinth. cap. 7. Περικοπὴ, abſciſſio, conciſio, mutilatio, reſecatio, Inde τῶν ἑρμῶν περικοπὴ, apud Andocidem περὶ μυστηρίων. Et Alcibiades delatus ob eã cauſam fuit, quaſi τοὺς ἑρμᾶς περικόψας. Περικοπὴ, velut [illegible] τῆς οὐσίας, bonorũ mulcta velutq; reciſio, ſiue reciſamentũ Plin. Polyb. [illegible] facultates & bona expoſuerunt quidã, Suidáſque, τὴν ὕπαρξιν. Περικοπὴ, inquit Suidas, [illegible], determinatio & cõcluſio: vt, [illegible]. Περικοπὴ, vis atque efficacitas, ἐνέργεια. Polyb. [illegible]. Περικοπὴ (ἀπὸ τοῦ περικόπτειν, quod & περιγράφειν & περιχαράττειν ſiue [illegible], id eſt, circunſignare Columellæ, ſignificat) nota deſcriptio, quaſi delineatio. Polybius de elatione funerum apud Romanos, Ταύτας δὲ τὰς εἰκόνας, [illegible] περικοπὴν, id eſt, τοῦ σώματος περιγραφὴν. τὰ σχήματα τοῦ σώματος, & lineamenta exponunt alij, vel ornatum. Περικοπὴ, apparatus ſuperfluus, ſarcinæ & impedimenta. [illegible] μοτεὶ, i. ὕπαρξιν, vt ipſe Suidas exponit.

Περικόπτω, μ, ψω, π, φα, circuncido, reſeco, reſcindo, demutilo, amputo. Περικόπτω opes imminuo, vt [illegible], imperium circuncido, ſpolio: & hoc cum Accuſ. & Gen. Plutar. in Lucullo de Tigrane. [illegible]. περικόπτεις τὴν θεότητα, deitate fraudas, Nazanz. in Orat. Latinis accido eſt penult. longa, ex ad & cędo, pro extenuare, affligere. Liuius ab vrbe 3. Hernici nunciant Volſcos & Æquos, etſi acciſæ res ſint, reficere exercitus. Virgilius, Acciſis coget dapibus conſumere menſas. Demoſthen. [illegible] περικόπτειν ἢ καταδύειν τῶν ἰδιωτῶν, ſingulorum opes accidere, ciuitatéſque ſpoliare. Plutar. in Anton. [illegible] περικεκομμένας χεῖρας [illegible]. Et in Cæſare, [illegible].

Περικορέω, ῶ, circumcirca verro, conuerro.

Περικόρημα, τὸ, idem quod περικάθαρμα καὶ ἀποσμήματα, ſordes verrẽdo vndiquaque collectæ, purgamen, luſtratio.

Περίκουρος, circuntonſus vt περίκουρος κόρη, perſona erat ſcenica, ancillula circuntonſa cum ſimplici veſte alba & ſuccincta. Vide Pollucem lib. 4. ſic vero & Suetonius dicit cuidam togatario fabularum actori matronam in puerilem habitum circuntonſam miniſtraſſe. Περίκουροι, Heſych. dicuntur etiam qui in bello circumcluſi & capti fuerunt, [illegible] ἀλισκόμενοι ἐν τοῖς μάχαις.

Περικρανία, ας, ἡ, membrana neruoſa totam caluariam cõplectens.

Περικρανίων πίλων, pileorum qui ſunt circum caluarias, Plutarch. in Numa. Sic Lapus.

Περικράνιος, qui circum caput eſt, aut adhibetur apud Pollucem, i. coronam. Anatomicis περικράνιος χιτὼν, membrana neruoſa totam caluariam circumplexa.

Περικρατὴς, έος, compos. Actorum cap. 27. [illegible] περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης, vix valuimus ſcaphæ compotes fieri.

Περικρατέω, dominor. περικρατεῖν, euincere.

Περίκρημνος, ὁ, circumcirca præcipitium, & locis præruptis decliuis vel admodum præceps & præruptus.

Περικρούω, pulſo, pello, percutio, circumpello, decipio, apud Plat. lib. 10. de Rep. περικρούομαι exponitur etiam excutior.

Περικρύπτω. vide ſupra περικάλυψις.

Περικτείνοντο, περὶ αὐτὸν ἀπέκτεινον, Hom. Iliad.

Περικτῖται, οἱ, circunuicini, accolæ, finitimi. Apol. 2. Argon. [illegible] ἀμφὶ περικτῖται [illegible].

Περικτίων, ονος, ὁ, vicinus, πρόσοικος. περικτίονες [illegible] οἱ περιοικοῦντες. Ὅμηρος [illegible] περικτίονας [illegible]. Οἱ περιοικοῦντες, Interp. Thucyd. Valla interpretatur circuniectos & vicinos.

Περικτυπεῖν, circunſtrepere, circunſonare, περιηχεῖν, Baſilius Euſtathio, [illegible].

Περικυκλόομαι, circuncludo, circundo, & circumuenio, vt circunuerto. Plaut. Pſeud. Aut de pacto faciunt conſutis dolis, qui me argento circumuertant. & περικυκλέω, circũdo, cingo, in circulum concludo.

Περικύκλῳ, circum, cap. 2. lib. 4. Regum.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thucyd. lib. 3. [illegible], timentes ne circunuenirentur. vt ſupra [illegible].

Περικυλινδέω, Plato de Leg. circunuolui Virgil. circum voluta. & περικυλινδέω, circumuoluo, voluo, ſeu volutando circumago. Plato.

Περικυλίω, circum voluo, ſeu circum voluto, volutim circumago. Ariſtoph. initio Pacis, ἕλκω ([illegible]) [illegible] περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

Περικωδωνίσαι, Heſychius. περιβομβῆσαι, tintinnabulis circumſonare.

Περικονιᾶν, oblinere, obducere, vt in opere tectorio atque in albario fit, περιαλείφειν. Tranſlatè dixit Ariſtoph. Veſpis, [illegible] περικονιῶ. Interpr. [illegible] ἀλείψω: atque περικωνῆσαι propriè de fictilibus, [illegible]. Heſych. quoque περικωνῆσαι exponit [illegible] & [illegible], Laconicum eſſe verbum annotans.

Περιλακίζω, μ, σω, diſcindo. περιλακιζομένην ἀντὶ τοῦ διασχιζομένην ἢ διασπαρασσομένην.

Περιλάλητον εἶναι, os futile, lib. 1. Gel. c. 15. ex Ariſtop.

Περιλαλέω, inaniter loquor, blatero, φλυαρῶ. Ariſtoph. Concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ [illegible], ne garriamus. [illegible] ὄρνις, auis hominem cantu demulcet. Nazanz. in Orat. [illegible] περιλαλεῖσθαι loquacitate vndique obtundi.

Περιλαμβάνω, circumplector Cic. comprehendo, contineo, occupo, includo, circunuenio, intercipio. τῇ ψυχῇ περιλαμβάνειν, Plat. in Epiſt. memoriæ mandare. Plat. in Tim. σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα [illegible] σχήματα: Cic. forma, qua vna omnes reliquæ formæ concluduntur. Theophraſt. in 5. περὶ φυτῶν [illegible] περιληφθὲν ὑπὸ τῆς [illegible], i. circumprehenſum & circuncluſum. πλοῦτος [illegible] περιλαμβανόμενος, diuitię ex quibus quantum ſatis ſit quiſq; pro ſe accipiat, Naz. in Orat. φυτὸν περιλαμβανόμενον τῇ ὥρᾳ πρὸς τὴν πέψιν, quum planta à coctione intercipiatur, vel arceatur conditione aliqua temporis, Theoph. l. 4. c. 7. de cauſ. plant. hic enim περιλαμβάνεσθαι eſt idem quod διαλαμβάνεσθαι, ſiue καταλαμβάνεσθαι.

Περιλαμπὴς, vndique ſplendore circunfuſus, vndique ſplendidus Epigr. περιλαμπέες χαῖται, in Epigr.

Περιλάμπομαι, lumine circunfundor, περιαυγάζομαι, περιαστράπτομαι, illuſtror. περιλαμφθέντες, illuſtrati ſumus. Naz. in Orat. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, auro refulgens, Lucian. Philo de mundo, αὐγαῖς περιλαμπόμενος, ſplendoribus circunfuſus. Vide Περιαστράπτω.

Περιλάμπω, vndique illuſtro, ſplendore ac lumine circumfundo, colluſtro. Gregorius de Dei notione loquens, [illegible]. Vide Περιαστράπτω.

Περίλαμψις, fulgor circũfuſus, περιαυγὴ, περιαστραπή. περιλάμψαντι χρυσῷ, aurũ

ναῖς,auri fulgoribus,Nazanz.in Orat.

Περιλαγνὶς,Heſych.eſt περιπόλιον.

Περιλέγω,περιλελεκα,circunloquor,verborum circuitione vtor,περιέχω μετὰ λόγῳ,περιλαλεῖ λέγω.Pollux.

Περίλειμμα,τὸ,reliquiæ.

Περιλείπομαι,ſuperſtes ſum,reliquus ſum.

Περιλείπω,relinquum facio,relinquo,Ariſtoph.

Περιλείχω,μ.λείξω,π.λειχα,circunlambo,Plin.Actiu.Ariſtop.τὰ βλέφαρα περιλείχειν,palpebras circunligebant.

Περίλεξις,ἡ δύναμις τοῦ περιττῶς,περίεργως περιττολογεῖν διὰ λόγων,ἢ ἑρμηνεύειν τὰ ῥηθέντα,copia dicendi & latius interpretandi,circunlocutio,περιλαλία,futilis garrulitas,περίεργος. Ariſtoph.Nebulis,Μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,Καὶ γνώμην ἢ διάλεξιν ἢ νοῦν ἔμοιγε παρέχουσιν,ἢ περίλεξιν Καὶ περίκρουσιν.

Περιλεπίζω,&

Περιλέπω,delibro,decortico,deſquamo. Homer.Iliad.α.περὶ γὰρ ἑ χαλκὸς ἔλεψε,circum corticem deraſit:Interpr.περιλεπίσας,id eſt,ἔγλυψε.Herodot.ἀνελόντες τὸ φλοιὸν περιλέψαντες,id eſt,περιελόντες.

Περιλευκόλευκος,ὁ ἢ ἡ,περιλευκότης,περιλάλευτος,Heſyc.

Περίλευκος,admodum albus.

Περίληψις,εως,ἡ,captio,res capta,circumplexus.Plinius.περίληξις.

Περιληπτικὸς,ή,όν,q.comprehenſiuus,collectiuus,συναγωγικὸς,ad complectendum habilis. οὐδὲν τῷ περιληπτικῷ θεοῦ πρὸς ἀσέβειαν,iſto complexu ad impietatem ſtruendam nihil proficies,Nazanzen.in Orat. Et apud grammaticos περιληπτικὸν ὄνομα,nomen ſignificatione plura complectens,collectiuum,vt δῆμος,πλῆθος.

Περιληπτὸς,comprehenſibilis. Cicer. incomprehenſibilis Columel.ὁ ἀπερίληπτος. Plutar.in Camillo,ὄχλος ὁ ἀπερίληπτος ἀριθμῷ,turba numero incomprehenſibilis,i.innumerabilis.

Περίληψις,εως,ἡ,comprehenſio,circumplexus.Plin.

Περιλιμνάζω,reſtagno,circunluo,περικλύζω,τελμάτωσις ὕδατα τινὶ,alluuionibus cingo,Thucyd.Interpr.

Περιλιμπάνομαι,ſuperſum.

Περιλιμπανόμενος,ſuperſtes.

Περιλοιπὸς,idem.Genit Plato.de Leg.

Περιλιχμάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,περιλιχμάζω,circunlambo.Plin.περιλείχω. Lucian.in Prometh. κύνας τοὺς δακτύλους περιλιχμωμένους. Et περιλιχμᾶται.Actiné.Athenagor.Apolog.ἢ ταῦτα περιλιχμώμενοι,circunlambentes.

Περίλοιπος,ὁ περιών,qui ſupereſt,reliquus.Ariſtot.2.OEcon.ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ περίλοιπα εἶναι αὐτοῖς,ἱπάλαιον.

Περιλοπίζω,deſquamo,Gaza.περιλεπίζω,περιλέπω.circùm corticem detraho,circùm delibro vel decortico. Theophr.hiſtor.lib.3. de coryli cortice,λοβέλλα περιλοπίσαντα.ſcribe per ε.

Περίλυμος,ὁ,pudendum,τὸ αἰδοῖον.Suid.

Περιλούω τῷ οἴνῳ,te vino abluo,Plutar.in Lycurg.

Περίλυπος,ὁ,ἡ,pertriſtis,dolore confectus,vehementer, mœſtus,ſolicitus,anxius:nam περὶ additum ſignificat exceſſum.Iſocr. ὅτ᾽ ἀτυχοῦσι περιλυπεῖσθαι,ἢ τοῖς δυστυχοῦσι περιλύπους. Sic & Ariſtot.in 4.Ethic. Et Matth.c 26.

Περιλωπίζειν,exuere,ſpoliare,περιδύειν.vide Περιδύω.

Περιμαίνομαι,perfuro.Virgil.circunfremo.Heſiod.περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος,circunfurit ſacrum nemus.

Περιμανὴς,ἐος,ὁ ἢ ἡ,inſanus,veſanus,mirus.

Περιμάσσω,circumcirca expurgo,abſtergo.περιμάξας τὰς ἀκαθαρσίας,ſordes abſtergens,Dioſc.lib.5.cap.94.

Περιμάχητος,ὁ,ἡ,de quo pugnatur,bellum concitans,περιμάχητος,qui in certamen venit,de quo certatur,dignus certamine,palmarius,περιμάχητος,ζηλωτὸς. Plato,περὶ τὸ ἄρχειν περιμάχητον,i.de imperio contenditur.περιμάχητον ναῦν,Philoſt.in Heroic. vbi Niger,nauem magnam ac validam,τὸ περιμάχητον,præcipuum quiddam,& pro quo vendicando decertetur magnoperé.Ariſtotel.de moribus ad Nicomach.& lib.1.Rhetor. Καὶ οὐ πολλοὶ ἐφίενται,ἢ τὸ περιμάχητον φαινόμενον,Id quoq; quod multi expetunt: quódque vt obtineant,non dubitant cum aliis pugnare,bonum ſcilicet eſt. Vtitur & Iſocrates in laudatione Helenæ.

Περιμαχητότατος,maximè appetendus.περιμαχητότατος ἀγὼν,maximè expetendum certamen,Plutar.in Lycurg.& Iſocr.

Περιμεμφὴς,plenus contentionis πολυμεμφὴς.Aratus,Οὔπω λευγαλέου τότε νείκεος ἠπίσταντο Οὐδὲ διακρίσιος περιμεμφέος,id eſt,πολυμέμφεος.

Περιμένω,μ.ενῶ,ad extremum maneo & expecto,permaneo,ἀναμένω,operior,præſtolor,ſubſiſto,ſubſideo,fero,patior. Plato lib.2.de Rep. μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει,qui non ſacrificarint,eos horrenda manent.Syneſ.Κακοδαίμονας δὲ περιμένει τὰ ἐξ ᾅδου κολαστήρια,manent enim illos ad extremum ſupplicia inferorum. Cum Datiu.ἔφασαν ἐλθεῖν ἢ περιμένειν αὐτὸν οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας,veniſſe dicit architectos,& eum domi expectare,Plutar.in Galba. interdum in malam partem accipitur pro otioſe expecto.Iſoc.

in Archidamo μὴ περιμένωμεν ὡς ἄλλον τινὰ τὰς παρούσας ἐπανορθώσαντα τύχας.

Περιμέριμνος,diligens & ſcitus.vnde ἀπεριμέριμνος.

Περιμετρέω,circummetior.

Περίμετρον,ambitus,circuitus,menſura,Herodotus,& Ariſtid. Pollux,τῆς δὲ λόγχης,τὸ μὲν σιδήρου τὸ ξύλον,περιμετρεῖ ται αὐλὸς:ὁ τὸ ὑφ᾽ ὅξυθι,περίμετρον.

Περίμετρος,ὁ,ἡ,ὁ,circulari rotunditate dimenſus.Heſy.ſcribit περίμετρον quoſdam exponere ὑπέρμετρον,quoſdam ἄπειρον,reſpiciens opinor ad hunc locum Hom.Od.β.& Od.τ.de Penelope prius ſuſpendente & eludente. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν,ὕφαινε λεπτὸν ἢ περίμετρον. At ἡ περίμετρος γραμμὴ,eſt linea qua in orbe ducta aliquid metimur,vel linea qua aliquid in orbem deſcribimus,& ambitum eius metimur,aut ipſe ambitus,circuitus. Herod. περίμετρος αὐτοῦ εἰσὶ σχοῖνοι ἐννέα.ambitus eius eſt nouem ſchænorum.Polyb.τὴν ὅλην περίμετρον τῆς παρεμβολῆς,ambitum tabernaculorum.

Περιμήκετος,ὁ,ἢ ὁ,oblongus,prolixus,altus,prægrandis,ingens. Aratus,αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν βυθῷ φέρεται περιμήκετος ἄλλων,longiſſimus.

Περιμήκης,prælongus,Heſiod. μέσσω δ᾽ ἔστι περιμήκης,immenſæ magnitudinis.περίμηκες,permagnum,immane.

Περιμητρεξύλα,ligna circuncincta medulla,Theophr.lib.3.hiſt. plant.cap.10.

Περίμητρος,medulla refertus,Idem ibidem.

Περιμηχανάομαι,comminiſcor.Odyſſ.ξ,ἀνόλλητα ἡμῖν ὁμοῦ περιμηχανόωντο,i.ſtruebant & moliebantur.

Περιναιετάω.circunhabito,περιοικέω.Hom.Od.β,οἱ περιναιετάουσι.vnde περιναιέτης,i.accolæ.Capitur etiam Paſſiuè,vt Odyſſ.δ,αἳ περιναιετάονται,quæ circuncoluntur.

Περιναιέτης,ὁ,vicinus,accola.Dionyſ.Poeta,περιναιέται ἐνδάξαντο.

Περινέμομαι,depaſcor.φλογὸς περινεμομένης,flamma vndique depaſcente,Plutar.in Camillo.

Περινενοημένως,βαθέως,altè,Hermog.

Περίνεος,ὁ,ὁ,ſiue περίνεος,apud Hippocr.τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὄρχεως ἢ τῆς ἕδρας,ὅθεν τῆς κύστεως ὁ τράχηλος,i.coles,vt Gaza transfert in Ariſtot.locus inter ſcrotum & anum vbi veſicæ collum eſt,i.pars interior femoris & natis communis. Scribitur & περίνεος,vel περίναιον,dicitúrque ea corporis pars,quæ inter anū & initium pudendi membri interiacet.περίναιον ἢ ὄρχις,coles & teſticuli,Ariſtot.lib.1.de generat.Anim.c.2.à Polluce περίνεως,ἢ τράμις,ἢ ὄρρος,dicitur.περίνεος ab Heſyc.exponitur τὸ αἰδοῖον,ab aliis ὁ κολεὸς,& τὸ τῆς διὰ ὕμων δέρμα,i.ὁ ταῦρος.

Περινέφελος,caliginoſus,Ariſtoph.

Περινεφρα,τὰ,loca renibus vicina & eorum obeſitate oppleta, Cæl.lib.2.c.51. περίνεφρα δι᾽ ἄλλων πολλῶν γίγνεται,ob pabuli copiam ouium renes pingui obducuntur,Ariſtot.lib.3.Anim. περίνεφρα γίγνεται τὰ στεατώδη,quæ ſeuo pingueſcunt,renibus opimandis luxuriant,Gaza lib.3.Anim.cap.17.

Περινεφρὸς,qui renum obeſitate repletus eſt,Gaza.

Περινέω,circunluo,circunnato,circumnauigo.Galen.apud Hippocr.περινεῖν exponit περιαλύξειν,περισχίζειν.vnde περίνευσις,i.περίβοησις.Περινέω,ſiue περινέω.circumcirca accumulo,circumcirca aceruos aggero,in orbem aggero apud Suidam.οἱ δὲ βαρβαροι πολὺ περινεύσαντες αὐτῷ ἐκ συνέβαλλαξαν ἅπαντας,id eſt,περισωρεύσαντες.

Περίνεως,ναύτης,ὁ πλωτὴρ,ἐπιβάτης,Thucydid.vector,qui naui vehitur,ὁ περιττὸς τῶν ἐν θαλάττῃ,ἢ διὰ τῶν ἐν ἡμῖν κυβερνῶντι ἢ περίνεω.præter gubernatores ac ſeruitia.ſic Niger apud Philoſtratum in Heroicis.

Περίνιψις,ablutio quæ circum fit,circunluuio Gellio.apud Hippocr.περίνιψις.Galen.exponit περίκλυσμα,ἀπὸ τοῦ περινίζειν,i.περικλύζειν,περισχίζειν.

Περινοέω,& περινοεῖν item

Περινόστιμος,prætexta,veſtis quam vndique purpura ambit.Apud Polluc. τὸ περίνοστον,ὑπόκειται δὲ ἀπέχλαινα,ὃ ἔχει τὸ τῆμα τὸ περιποίημα,ὁ περιβὸς κύκλῳ τὸ πᾶν τὸ ὕφασμα τὸ περίρχεται ἴσον χρώματι τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ χρώματος.vocat etiam νόστ.

Περινήχεται,circumnatat.

Περινίσσομαι,circumeo,in Epigr.

Περινοέω,περινενόηκα,curioſè excogito,concipio animo,animo voluto,commentor.　　Περινοεῖν pro mente complecti,animo concipere.Plutar.in Phocione,μεγάλα τὰς ἐλπίδας περινοεῖ ὁ φίλιππος.　　Περινοεῖν,comminiſci,excogitare.Baſilius homil.11.σύμμαχον τῆς ἀδικίας οἱ πλεονεκτοῦντες αὐτῆς τὰς ἀφορμὰς περινοοῦσι.τὸ περινενοημένον,περινενοημένον ἢ ἀπατηλὸν,callidum,verſutum,captioſum,acutum,alta mente excogitatum,Herm.Interp.

Περίνοια,αζ,cogitatio,ſingularis intelligentia,conceptio animi,& plena mentis cōprehenſio.Naz.in Orat.Οὐ γὰρ ἐστι γὰρ ἐν περινοίᾳ θεοῦ φθάσαι,cogitatione ad Deum penetrare. Aliquando ſolertiam & vafrū commentum ſignificat,hoc eſt,τέχνασμα,preſtigiæ.Greg.contra Iulianū,ὃ γὰρ φασιρὸς βιάζεται μὲ δυνάμεις,οὗτος συγχωρεῖ τὰς περινοίας.Lucian.ὀξὺς καὶ περινοίας πολύς.

Περινομὴ,ῆς,ἡ,præda,conſuetudo,annona.

Περίοδ. vide Περιοδ.

Περινοστέω,ῶ,ήσω,ῆκα, circumeo,decerro,oberro,vagor,palo,obambulo,expatior,peragro, frequenter ad vnum eundémque locum redeo,vel de vno loco ad alium tranſeo, omnia perluſtro. Plutarc. εἰ δεῖ χώραν τὴν οἰκουμένην πᾶσαν περινοστεῖν, εἰς οἱ θεοὶ δοκοῦσι χαίρειν, per orbem terrarum circumire & omnia perluſtrare. Syneſius de vagis ſacerdotibus, ἐκεῖ περινοστοῦντες ἀπὸ κερδαινόντων. Demoſth. de falſa legat. ἀφ᾽ ὧν λαβὼν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περινοστεῖς καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, oberres, obambules, expatieris per vrbem. Syneſius cum accuſatiuo dixit, περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ᾽ ... Περινοστεῖν tamen propriè ſignificare dicunt, τὸ ἀπ᾽ ἀγορᾶς εἰς ἀγορὰν ἀφικνεῖσθαι. Accuſatiuo. Vide Commen. Ariſtoph. in Pluto.

Πέριξ,circuncirca,ἀμφὶς,κύκλῳ, vndique. cum Genit. & Accuſat. πέριξ δὲ αὐτοῦ,in eius circuitu,Herodot. πέριξ δὲ αὐτάς, circum verò eas,Idem. πέριξ τὸ τεῖχος,circa muros,circum muros. Idem. Plato in Timæo, πέριξ αὐτάς ἔλαβε, vndique eſt eas circumplexus,Cicero. Aratus, γῆν πέριξ ἔχοντα, qui terram amplectitur, Cicero. ὁ πέριξ ὠκεανός,Ariſtotel.i.circunfluus Oceanus,ſeu ambitu ſuo complectens. οἱ πέριξ,qui circunſtant,in Epigr. τὰ πέριξ δὲ αὐτῷ πάντα φλεγμονὴν ἐγείρει,Gal. lib. 2. ad Glau. quicquid circunſtat in inflammationem excitat. τὰ πέριξ,oræ, partes ſummæ. τὰ πέριξ τῆς γῆς,ſumma terræ.

Περιξαίνω,carpo,diſcerpo.

Περιξηραίνω, in orbem deſicco,circum circa exicco.

Περιξυράω,& περιξυρίω, in orbem nouacula rado, circum circa ad cutem tondeo.

Περιξύρητος,circunraſus,deraſus.

Περιξύω,circunrado, circunſcariſico. Plin. apud Hippocr. περιξύοντες,Galen. ἐν κύκλῳ περιαμύξας. Περιξυόμενος,ὁ,qui per circuitum aut comit,aut ſcabit,extergitue ſe: Ξυσμὸς verò, qui diſtringit ſe.

Περιοδεία,circuitio,circuitus,περιόδευσις. Suid.

Περιοδευτικῶς,i. τῷ περιόδῳ καὶ οὐ συντόμως, circuitu & circunductione,per ambages. Plutarch. πολυτρόπως καὶ περιοδευτικῶς ἐξειργάσατο, multis modis & longo ductu expreſſit.

Περιοδεύσιμος,&

Περιοδεύω,ῶ,εύσω,ευκα,circumeo,circunſpecto,luſtro,periodum facio. περιοδεύοντες τὸ παλάτιον,circumeuntes palatium, Plut. in Camillo. Appian. in Annib. ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν ... περιοδεῦσαι. Περιοδεύω tranſlatè, animo luſtro, ratiocinor. Epictetus, ... περιοδεύειν, circunuenire,i. fallere atque circunſcribere. Ioſep. de Antiquit. περιοδεύσει με Ἀντίπατρος.

Περιοδευτὴς,οῦ,ὁ,circuitor Vlpiano Iuriſ. circulator,ἀγύρτης. Medici περιοδευταί, i. circuitores (quòd vrbem circumeant medicinæ faciendæ cauſa) qui contra ſedentarios diſtinguuntur, excuſantur à tutelis cæteriſque publicis muneribus, inquit Iuriſconſ. in Pand. t. de excuſat. l. 6. ff. Grammatici. Περιοδευτὴς de eo qui ſupplet abſentis Epiſcopi vicem, quem Papias defenſorem vocat adiutorémque Epiſcopi. Zonaras Laodic. cap. 57. περιοδευτὰς λέγεται διὰ τὸ περιέρχεσθαι καὶ ... In quadam Iuſtiniani Græca Conſtitut. de Epiſco. & cler. μήτε ἐπίσκοπον, μήτε χωρεπίσκοπον, μήτε περιοδευτὴν. Lege Cuiacium noſtrum Iuriſconſultorum principem.

Περιοδευτικὸς τρόπος,circularis modus, Dioſ. lib. 7. c. 1.

Περιοδικὸς,orbicularis, rotundus, circuitu certo commeans, circuitu rediens. περιοδικοὶ πυρετοί, febres circulares, febrium circuitus, lib. 3. c. 95. febres reduces, Barbarus, lib. 4. Dioſ. περιοδικῶς ... vide ſuprà. περιοδικὰ νοσήματα, morbi qui ſtatis certiſque diebus recurrunt, veluti febris tertiana, quartana. περιοδικοὶ ῥῖγος,circularium febrium cũ tremore algores, febriũ ambientium horrores, algores in febribus qui obambulant, Hermolaus: in acceſſione circularium febrium algores, Marcellus lib. 1. Dioſcoridis.

Περιοδικῶς λέγειν,Hermog.

Περίοδος,ου,ἡ,circuitus, περιήλυσις, κύκλος. Suid. ambitus, conuerſio, comprehenſio & ambitus verborum, circuitus orationis, continuatio & circunſcriptio Ciceroni: περίοδοι ἐνιαυτῶν, annorum conuerſiones. ἐν περιόδῳ, viciſſim. Polybius, ... ἐν περιόδῳ ... quæ ſtorem viciſſim accipientes: vt vulgò à ... quaſi in orbem, ἐν περιτροπῇ Baſil. Περίοδος, ambitus certa quadam deſcriptione ſententiam definiens ac determinans. Conſtat autem ex membris & cæſis, Rhomano Aquila. Vide Quintil. lib. 9. cap. 4. In Gymnicis certaminibus περίοδος dicebatur victoria, quam quis in quatuor illis ſacris certaminibus adeptus eſſet, qui ita viciſſet periodum viciſſe dicebatur Feſtus in voce Periodus. Vocatur Medicis tempus in morbis ex intenſione & remiſſione conſiſtens, Galen. τὰς ... Περίοδος, ... Item acceſſio, Galen. ad Glauc. de febre. περίοδος πυρετοῦ, Demo. & Suid. ... Ariſtid. ... περίοδος, Idem. τὴν πυρετῶν περίοδον ... Nazanz. in Orat. ὁ τρίποδος περίοδος, Plutarch. in Solone, tripodis ambitus, i. tripodis circulatio, vt ſic dicam, huc & illuc deportatio. ſic apud Xenoph. ... ῥίγη, horrores frigidi, & febrium circuitus. Vide annotationem Marcel. lib. 3. Dioſcor. πίνεται πρὸς περιόδους, Idem lib. 1. cap. 187. contra febrium circuitus bibitur: contra febres erraticas. Galen. de morbor. temperament. cap. 1. ... Περίοδος, etiam vas eſt, quo metallici vtuntur. Pollux, ... citatque Theoph. ἐν τῷ μεταλλικῷ.

Περιοδυνάω,grauiſſimè doleo. περιοδυνώντων ὀφθαλμῶν, oculorum dolentium, Dioſc. lib. 3. cap. 26.

Περιοδυνιῶν,vexationum, Idem lib. 7. cap. 1.

Περιοιδα,valde bene noui,egregiè noui, ... ὅ περίοιδ᾽ ἄλλων δίκας,ſupra alios iuſtus eſt, Hom. Odyſſ.

Περιοικέω, circunquaque habito, circuncolo Liu. & circuncolentes Paulo Iuriſc. id eſt, περιοικοῦντες. Verbo vtitur, Ariſtophan. Accuſatiuo. περιοικοῦσιν, ſunt finitimi. περιοικεῖν, in proximo habitare.

Περιοικία,ædificium vicinum.

Περιοικίας,adminiſtrationes vicinarum vrbium, Ariſtot. libro 6. Politic. cap. 5.

Περιοικοδομέω,ῶ,ήσω,ηκα, includo domi, ſepio, Actiu. Accuſatiuo.

Περιοίκιον,τὸ,caſa parua,οἰκίδιον, Demoſth. ... ὁ περὶ τὴν οἰκίαν, ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος.

Περιοικὶς,ίδος,ἡ,locus circa vrbem ædificatus, περίχωρος, vicinia, vicinus ager, Thucyd.

Περιοικοδομηθέντες, id eſt, ἐν κύκλῳ ἀποκλεισθέντες, obſtructo ædificio clauſi.

Περίοικος,ου, ὁ περὶ τὴν οἰκίαν, ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. Item vicinus, accola. περίοικοι finitimi, confines, vicini, incolæ, accolæ vrbis, circum populi, municipes. Lapus in Lycurgo Plutarchi, οἱ περίοικοι γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν, ὥσπερ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι, i. periœci agros colunt Cretenſibus, vt Laconibus hilotes. Apud Geometras περίοικοι dicuntur, homines qui in eodem quo nos climate temperato ſed ſub terra degunt, vt ... Cleomedes lib. 1.

Περιοικοῦντες,vicini. vide Περιοικέω.

Περιολισθαίνω, ſeu περιολισθάνω, circum delabor, ſeu circumquaque decido.

Περιολίσθησις,εως,ἡ, circumlapſus. ... terræ quæ prærupt is inhærebat, conculcationes & circumlapſus, Plut. in Camillo.

Περισπασμὸς,ὁ,impeditio,diſtractio, apud Ioſeph. de Antiquit.

Περιὸν,τὸ,copia,abundantia, Hermog. τὸ ... reliquis exercitus, Iſocr. ἐκ τοῦ περιόντος, i. ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος, ex abundanti. Quintil. περιὸν τῆς ἀρετῆς ..., præſtantia virtutis trahere. ... multorum periculo imperium tenuit, Thuc. τὰ περιόντα, copiæ. Phalaris. ἐκ τῶν περιόντων, ex rerũ mearum copia. τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, quæ ſortem excedunt: quæ ſunt extra ſortem. Plato de Legibus. ... Budæus in epiſtol. prioribus. περιόντων χρημάτων, ſuppetentibus pecuniis.

Περιόντες,qui ſuperfuerunt, qui euaſerunt.

Περιονυχίζω, vngues circũcido. περιονυχίζειν αὐτήν, vngues eius circuncides, cap. 2. De uteron.

Περιωπὴ, ſpecula, cacumen, locus editior, è quo quis poteſt circũiecta commodè perluſtrare. Vide per ω.

Περιοπτέα ἡ Ἑλλάς, habenda neglectui Græcia, Herodot.

Περιοπτέον, deſpiciendum, negligendum eſt. Item conſiderandum, non negligendum. Thucyd. περιοπτέον ...

Περίοπτος,ὁ,ἡ,circunſpectus, conſpicuus, in Epigr. Et περίοπτος, ... μέγας, ὁ ... περίοπτος.

Περιορέω,ῶ,ψομαι, negligo, contemno. Item circunſpicio, ſpecto.

Περιοράω,ῶ,περιόψομαι,ἑώρακα, circunſpicio. vt enim περιβλέπειν, ἢ περιορᾶν pro circunſpectare, ſic & περιορᾶν, ... apud Thucyd. lib. 4. Et Xenoph. Pædiæ lib. 3. περιορῶντες ἀλλήλους, ſeſe mutuò circunſpicientes. Περιορᾶν, contemno, deſero, permitto, ſino, conniueo, patior. minus diligenter cuſtodio, ἐν παρέργῳ, pro nihilo duco. Xenophon, ... ſuſque deque fert ſi qui beneficii affecti gratiam non referunt. Idem, χαλεπὸν δὲ ... graue eſt perire ſinere domeſticos. ſic Iſocrates, ... affici iniuria pati, id eſt, ... Idem ... id eſt, ne communitas:

committas vt totus intereas. Plato 1. de Repub. περιόψεται σε γήρᾳ, te grauedine tentari ſinit. Ariſtophanes, οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεὸς μεγακλέης ἄνιππον, id eſt, non patietur me eſſe abſque equis. Περιορῶ cum Participio ὅσους ἐβούλετο τρέφειν περιεώρα, quot vellet alere ſinebat, Plutarch. in Solone: ſic Ariſtoph. περιορῶ αὐτοὺς ἀπολουμένους, id eſt, eos perditum iri ſino. Cum Infinitiuo. περιορᾶν γῆν τμηθῆναι, in oculis meis agrum vaſtari patior, Thucydid. οὐδένα περιορῶ εἰσιέναι, neminem introire permitto, Idem. οὐ περιορῶ παρελθεῖν, non ſino ingredi, non committo vt intret, Herodot. μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄντα, deſerere ipſum falſò accuſatum, Plutarc. in Camillo. περιόψεσθαι, neglecturam eſſe. περιοψόμενος, necglecturus. Περιορῶ, φροντίζω, curo, obſeruo, expecto, circunſpecto, καραδοκῶ: vt Liuius. Circunſpectantes defectionis tempus, aduentus Conſulis oppreſſit. Περιορῶ, conſpicio. Plato Epiſt. 7. οὐδ' ἂν εἷς περιεῖδέ με μόνον ἐκπεσόντα, ὃς ἂν οὐ ſυλλαβὼν ἔδωκε δίκην ... nemo me ſolum conſpexiſſet, qui non, &c. περιορᾶν τὸ μέλλον, euentum expectare, Thucyd. 1. περιορωμένους: ſic Interp. Περιορῶμαι non ſolùm pro contemnor, ſed etiam Actiuæ ſignificationis eſt, pro deſpicio & ſperno, Thucyd. lib. 2. μὴ περιορᾶσθαι τὸν πόλεμον αὐτοὺς ... Et aliquãdo circunſpicio apud eundem, vt οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀμφότεροι περιορώμενοι ὁπότεροι νικήσουσι, circunſpectantes, ſpeculãtes. Et paulò pòſt dixit de Braſida, τοῖς Μενδαίοις περιορώμενος, cùm Mendæ reſpectu tangeretur.

Περιοργής, iratus, ὀργισθείς. Suid. obiratus. Liu.

Περίορθρον, tempus proximum matutino, diluculum, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. hoc eſt, tempus illud quod crepuſculum antecedit, in quo adhuc lucerna vtimur. Thucyd. lib. 2. περὶ ὄρθρον ...

Περιορίζω, ſuis finibus limitibúſque circunſcribo, item deuoueo, ἐξορίζω, extrudo, extermino, relego, exilij locum preſcribo & præſinio. Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 4. definio, Plutar. in Apoph. Suid & Heſy. exponunt etiam animo & mente quaſi circunſcribendo cognoſco.

Περιορισμός, ὁ, confinium. περιορισμοὶ τῆς χώρας, agrorum confinia, Plutarc. in Numa. Item exilium, ἐξορισμός. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari: ſic Canone ſeptimo concilij Sardicenſis.

Περιοριστός, limitibus & terminis ſuis circunſcriptus. Heſyc.

Περιορμέω, ſum in ſtatione, in circuitu alicuius rei ſtationem habeo. περιορμῶ, & περιορμίζειν τὰς ναῦς περὶ τὴν χώραν dicit Demoſt. alij περιορμεῖν reddunt claſſem circũagere & Poll. lib. 1. tit. περὶ ναυμαχίας ſcribit περιορμεῖν eſſe ἐν κύκλῳ περιπλεῖν ... ſtationem ...

Περιορμίζομαι, circumcirca portum ſubeo, Thucyd.

Περιορύττω, circunfodio Plin. Theophr. de Cauſis lib. 5. c. 6. ... περιορύξαντας ... τὴν ῥίζαν. hoc Latini dicunt ablaqueare, vulgò *deſchauſſer*, vnde ablaqueatio & cõtrarium περιορύττειν τὴν γῆν, accumulare, vulgò *rechauſſer*: vnde accumulatio, id eſt, ... Theophraſto.

Περιορχεῖσθαι, circunſaltare.

Περιορώμενος, ἢ περιορωρώμενος, ſpretus & contemptus: potius περιορώμενος τὴν πόλιν, ad vrbem reſpiciens ne quid patiatur, ... περὶ αὐτῆς ... Thucyd. Nonnunquã enim eum ſignificat, qui animaduertit & circunſpicit ac curam gerit. Idem libr. 4. οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀμφότεροι περιορώμενοι, ὁπότεροι νικήσουσι.

Περιόστεοι ὑμένες, membranæ quæ oſſa tegunt, Galenus ad Glauconem.

Περιούσα δόξα, gloria abundè ſuppetens. περιοῦσα τροφή, quantum alimenti ſuperſit, Gaza. ... νόσος ... τὴν Ἰταλίαν, morbus Italiam occupauit & inuaſit, Plutar. in Numa.

Περιουσία, ας, ἡ, magna ſuppellex, opum copia, abundantia, ſuperiores facultates, Vlpia. opes, πλοῦτος, commeatus facultates & copiæ, πλοῦτος, περιουσία τῆς εὐτυχίας, Ariſtid. Polybius, ... ἐν ταῖς εὐτυχίαις περιουσίας ... in ſecundis rerum lætarum ſucceſſum atque affluentiam. περιουσία τῆς σχολῆς, otij abundantia. Plutar. in Solone. περιουσία χρημάτων, copia pecuniarum. περιουσίαν χρημάτων ἔχοντες, Thucydides. περιουσίᾳ λαμπρός, opum affluentia clarus, Nazanzenus. τοσαύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆσθαι, tanta vti improbitate, Demoſth. Ariſtophan. ... περιουσίας, i. πλούτου. περιουσίαν ποιεῖν. Xenoph. rem facere ſeu factitare, rem augere familiarem. ἐκ περιουσίας, ex abundanti, ἐκ τοῦ ... ἐκ περιττοῦ, ex ſuperuacuo. Liu. vnde Demoſthenes, ἐκ περιουσίας με κατηγορεῖ, iſte autem tãtum ab re otij nactus eſt, vt ei abundè vacet me accuſare. Sic ἐκ περιουσίας πονηροί, apud eundẽ qui in bonorum facultatumque copia praue agunt, i. (vt idem alibi dicit) οἱ ἐξ ὑπερβολῆς πονηροί, apud Nazanzen. ἐκ περιουσίας πονηροὶ dicuntur, qui vltro ac nemine inſtigante animum ad malum applicãt, qui abundè & inſigniter praui ſunt. Greg. ὅτε ἐκ περιουσίας κρατεῖν, quum abundè vincere, ac nullo ſuo periculo poſſet. ἐκ περιουσίας ἐστὶ, id eſt, ſuperfluit, & abundantiæ index eſt, Ariſtotel. in Problem. ſect. 4. τὰ ἐκ περιουσίας ... Hermog. ex abundantia: à Trapezunt. ex exuberatione. εἰς κάλλους περιουσίαν, in pulchritudinis admirationem, Nazanzen. in Oration. περιουσία, opes recõditæ, & quæ aſſeruantur, Thucydid. ... περιουσίαν, Demoſthen. περιουσία, pro multitudine humoris redundantis, Galen ad Glaucon. Περιουσία, luxus, laſciuia. Polybius, οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν, non deliciarum & luxus cauſa. Idem, περιουσίας χάριν ... Περιουσία, ſalus, σωτηρία, conſeruatio, incolumitas: ... περίεστι, i. ſupereſt. Demoſth. de falſa legat. Τί οὖν ὁ ... τῆς περιουσίας, τῆς ... Quid igitur prodeſt hanc ſupereſſe, & eſſe incolumem.

Περιουσιάζω, ...ιάσω, π. ..., affluo, diuitiis affluo, ſum diues, aſſideo, περιουσιάσθημαι. Neutr. abſol.

Περιουσιασμός, ὁ, ὁ, poſſeſſio, peculium, copia, ſubſtantia. πλῆθος ... Suid.

Περιουσιαστικός, affluens, Hermog.

Περιούσιος, ου, ὁ, acceptus, peculiaris, ſubſtantiuus: ſic Rufinus apud Nazanzen. περιούσιος λαὸς ἔσεσθέ μοι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, cap. 17. Exodi: vbi Latinè, eritis mihi in peculium de cunctis populis. & cap. 7. Deuteronom. εἶναι αὐτῷ λαὸν περιούσιον, vt eſſet ei populus peculiaris. vide Apoſtol. cap. 2. ad Titum. Chryſoſtom. ... ἵνα ... πρὸς αὐτὸν ... περιούσιον. hæc autem huius ſignificationis ratio eſſe putatur quod περιούσια vocẽt Græci ea quæ cum ſuperſint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιοχέω, circunueho. vnde γῆ περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur Ariſtoteli de mundo, i. terra veſtigiis animantium, quæ in ea paſſim circunferuntur.

Περιοχή, ῆς, ἡ, ſumma & argumentum, ὑπόθεσις, συνοχή, munitio, complexio, vaſculum, ambitus, ſeptum, præſidium, obſidio, c. 22. lib. 1. Reg. ἦσαν ἐν περιοχῇ, obſidebatur ciuitas, cap. 13. lib. 4. Reg. in Act. Apoſt. c. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, i. locus ſcripturæ, vt vulgò dicimus *vn paſſage*. vel περιοχὴ quod vocamus *le contenu*. vel vt infra eſt periodus. Sic verò legi debet 1. Petri cap. 2. vbi corruptè ſcriptum περιέχει τῇ γραφῇ. Περιοχὴ apud Theophr. de Cauſis plant. lib. 1. c. 21. inuolucrum atque integumentum, ... vaſculum quod ſemẽ in fructu continet. vide Περικάρπιον. Apud Cic. ad Attic. lib. 13. At ego ne Tironi quidem dictaui, qui totas periochas perſequi ſolet, ſed Spinteri ſyllabatim, i. integram periodum.

Περίοχος, ου, ὁ, munitus, à περιέχω, alioqui ſi à περιοχέω, eſſet qui circunuehitur.

Περιοχουμένη γῆ ζώοις, terra animaliũ veſtigiis preſſa: terra animalibus trita. vide Περιοχέω.

Περιπαθέω, ῶ, ήσω, π. ..., vehementi affectu moueor, περιπαθῶς ἔχω, perpetior, Neut. περιπαθοῦντες καὶ κατακλαίοντες ἑαυτούς, Plutar. in Othone. Idem in Antonio, ... περιπαθὴς ... Ἀντώνιος, ... καὶ περιπαθής. eſt item æſtuo dubitatione ſeu anxietate Plut. in Cæſ. ... καὶ περιπαθῶν, ... æſtuans & anxius impatientia.

Περιπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, vehementer affectus, ... ἐμπαθής, affectibus inſeruiens, Nazanz. Polyb. ... περιπαθὴς ... Plutar. in Opuſc. ... περιπαθέστερον λέγειν, affectu vehementiore dicere.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum, Lucian. μάλα περιπαθῶς ... i. ...

Περιπαιφλάζω. Heſyc. eſt περιπαφλάζω.

Περιπαμφανόων, Dionyſ. de Situ orbis, circunfulgens.

Περιπαπταίνω, circunſpecto, περισκοπέω, oculis perluſtro. Aratus, πολλάκις ... περιπαπταίνοντες.

Περιπαρμός, ὄντος, ὁ, traiectus.

Περιπατέω, ῶ, ήσω, π. ..., obambulo, circũambulo Paulo Iuriſc. deambulo, incedo, ſpatior, verſor, me exerceo. Neut. abſ. περιπατεῖ ἀτάκτως, ſe gerit inordinatè, Eraſ. περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι, cap. 21. Act. Apoſt. ſecũdũ inſtituta viuere: iuxta cõſuetudines ambulare. ad Ephe. 4. ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως, pro dignitate vocatiõis inſiſtere, i. ſe gerere. Ariſtop. in Lyſiſt. περιπατεῖν ἄνω κάτω, ſurſum deorſum curſitare, Terẽ. Περιπατεῖν, circũculcare, Col.

Περιπατητικὴ φιλοσοφία cur dicta. Suid. in verbo Ἀριστοτέλης. vid. Gel. lib. 20. cap. 4.

Περίπατος, ου, ὁ, obambulatio Cicer. ad Heren. deambulatio, ambulatio. Pro actu ambulandi: Lucian. ... περίπατον, citato greſſu ambulemus. Xenophon. in Sympoſio, ἐξανέστη εἰς περίπατον, ſurrexit ad deambulationem. Περίπατος, διατριβή, & locus exercitationis. Ariſtophanes in Ranis, ... Xenophon, ... εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει, ſe conferebat in porticus ſeu pergulas & ſcholas. Περίπατος, pro diſputatione philoſophica. Plato in Phædro. ... τὸν ... περίπατον, vnde περιπατητικαὶ φιλοσοφίαι, & peripatetica ſermocinatio, id eſt, ambulatoria. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου,

Peripatetici, Porphyrius.

Περιπάσσω, inſpergo, perſpergo.

Περιπέζα. Vide Πέζα & Πεζίδες. πέζα & πεζίδες dicuntur in veſtimentis περυφαὶ quæ ſunt [illegible] & quæ iſta ſunt περιφερόμενα [illegible] auth. Pol. i. limbo circundata fimbriata.

Περιπεζία. Heſy. humilitas, [illegible].

Περιπέζιος, quæ terræ ſunt propinqua.

Περιπείρω, perforo, transfigo. Act. Accuſat. περιπείρας περὶ λόγχην, affigens lanceæ. Plut. in Galba.

Περιπελιδνός, ὁ καὶ ἡ, liuidus.

Περιπέλομαι, id eſt, vinco, ſupero, [illegible], Apollon. lib. 3. Scholiorum, ſuperſtes ſum particip. περιπλόμενος pro [illegible] qui in orbem fit vel redit ſic Odyſſ. λ, & apud Heſy. in Epigr. dicitur [illegible], auro circumuoluto in orbem redeunte.

Περιπέμπω, ad inquiſitionem mitto, tranſmitto.

Περιπέπταμαι, idem quod ἀμφιπέπταμαι [illegible]. Heſych. expon. [illegible].

Περιπερίεργον, arte ſingulari & induſtria factum, [illegible], Theophr.

Περιπέπταται, obtentus eſt, Apol. Rhod.

Περιπετάζω, exten do. [illegible], obtendentes, circum explicantes, Æſchines.

Περιπέτασμα, velum. cortina. Vide Παραπέτασμα. περιπετάσματα, aulæa ſunt, quæ ad ornandum locum extenduntur.

Περιπέτατος, circumcirca expanſus vel obtentus.

Περιπέτεια, ἡ, temeritas, [illegible]. Περιπέτεια apud Ariſtotel. 1. Rhetor. & artis poetices, eſt in Tragœdia rerum ſubita quædam varietas, in contrariúmque immutatio. Euſtathius ſcribit ſignificare τὸ τυχὸν σύμβαμα, i. caſum fortuitum & rerum euentum. Ariſtot. Hiſtor. 8. [illegible] : vbi [illegible] poſuiſſe videtur. Pro caſu mirabili Hermol. in præfatione in Plinium. Strabo libr. 1. de Homero loquens, [illegible] περιπετείας appellat hiſtoriam belli Troiani. Polybius accepit quaſi ἀντὶ τῆς ſυμφορᾶς & [illegible], cui opponit ἀτυχίαν: ſicut etiã Gregorius de Baptiſmo. Diodorus contrà, ἀντὶ τῆς ἀτυχίας vſus eſt, id eſt, admiranda & rara fortuna feliciqué. Nazan. in Ora. [illegible], propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem.

Περιπετής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, contrarius, temerarius, [illegible], incidens, incurrens. Cum Datiuo, Plutar. [illegible], ne in crimen incurreret. Idem. [illegible]. Idem in Cicerone. [illegible]. Hermog. [illegible], vterque enim ſuis ipſius verbis redarguitur: in ſua verba incurris: pugnantia ſibi loquitur. Apud Sophoclem in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible], telum in quod incidit, in quod ſe induit, i. enſis, vt ita dicam, ei caducus, i. in quem collapſus eſt, in quẽ incubuit. Idem in Antigona, vbi narrat Hæmona circumfuſum Antigonæ, & complexum illam, ita in tumulo repertum fuiſſe, [illegible], fugerunt priuſquam clauderentur à Romanis ſuperuenientibus, paterentúrque ea quibus illos affecerant, Plutarc. in Fabio. [illegible], Euripides, fortunæ effrenatæ & diuerſæ. [illegible], res ſibiipſis obſcuras effecerant, Herodotus.

Περιπέτομαι, circumuolo. Accuſatiuo. Lucianus: [illegible].

Περιπετρίζεσθαι, offendi, allidi. [illegible]. Heſych.

Περίπετρος. Heſych. affert pro [illegible], vt ſit vndique habens eminentes petras, ſeu rupes.

Περιπέττω, inuoluo, implico, [illegible], contego. Ariſtophan. in Pluto, [illegible], nomine velant improbitatem, i. [illegible]. metaphora [illegible], i. à panificibus qui paſtam craſſiorem ſpecioſa farina circũquaque conſpergunt atque ita coctam reddũt vendibiliorẽ. Plat. 10. de Leg. [illegible], cæterum hæc lepôre dicendi ſcitè ſunt inuoluta. Luc. in Acharnaſ. [illegible]. Ariſtoph. in Theſmop. [illegible], i. comis appoſitis ſuorum crinium turpitudinem velant.

Περιπευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus valde: [illegible].

Περιπεφθείς, deceptus, delinitus circumuentus. [illegible]. Ariſtop. in Veſpis. [illegible].

Περιπεφλεγμένος, cum plur. neutr. gen. apud Herod. [illegible], quod ſignificat amburo, vro in circuitu.

Περιπέφυκε [illegible], multa circum ſaxa natura locauit. Plut. in Camill. [illegible], natura ſua non percipi, Plato de Leg.

Περιπήγνυμαι, circumquaque concreſcit.

Περιπήγνυμι, addenſo, affigo, cohærere facio.

Περιπηχύνομαι, amplector, & circundo vlnis.

Περιπίων, ονος, ὁ, perpinguis, Pollux.

Περιπίμπρημι, concremo.

Περιπίπτω, deuenio, decido, delabor, incido, incumbo, in diſcrimen adducor, incurſo, allidor, impingo. Demoſthenes [illegible], deiectus eſt & decidit: vbi ſciendum, quòd Græci nonnunquam Neutra, quamuis abſoluta, pro Paſſiuis vſurpant, eandemque conſtructionẽ eis tribuunt, vt in hoc verbo fit. Gregor. [illegible], reci diam in crimen intemperantiæ. Et rurſum ſciendum, quod non quouis modo incurrere ſignificat, vt [illegible], ſed ad extremum vſque incurrere, & quodam veluti circuitu reuoluí. Vnde apud eundem Gregor. [illegible], eſt ita agere, vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Alioqui [illegible], eſt ſibi ipſi contradicere, ſecum pugnantia dicere vel agere. Chryſoſt. 1. ad Corinth. [illegible], &c. Alexander de fato, [illegible]. Gregor. aduerſus Iulian. [illegible], i. tibi ipſi tandem malè conſulere: in te ipſum ſecus quippiam ſtatuere & admittere. Περιπίπτειν, ſimpliciter pro offendere obuiam fieri ponitur. Ariſtoph. in Theſm. [illegible], ſi quid mali mihi oblatum fuerit, Thucyd. in 3 [illegible], ipſos offenderunt: inciderunt in ipſos Demoſth. contra Conon. [illegible], qui in petulantes inciderit. [illegible], incidere in mala, Hermog. [illegible], grauia vulnera accipit, Plutar. in Public. [illegible] clade ſupra modum dolens. [illegible], in ſuſpicionem incidere tyrannidis affectatæ, Plutar. in Pericl. [illegible]. Idem in Camillo, quum vulnus in coxa accepiſſet: ſic Lapus. [illegible]. Ariſtop. incumbo gladio. [illegible], &c. in enſem ſubſtitit erectum ambabus manibus, ſuper que decidit, i. qui enſem incubuit, Plutar. in Othone. [illegible], Thucyd. priuatis diſcordiis colliſi.

Περιπίσματα, τά, fraces, vinacei, ea quæ ex oliuis, vel vuis compreſſis & calcatis relinquuntur. in vuis briſam vocat Colum. Ariſtoph. Commen. [illegible] quod & contrario modo poſitum inuenitur. Scribitur etiam per δ in tertia ſyllaba.

Περιπλάνησις, q. oberratio, error, Nazan.

Περιπλανῶ, oberro, pererro. [illegible], per hos anfractus vagamur. Xenop. 1. Pædiæ. [illegible], pererrans, deerrans, circumiens.

Περιπλάττω, circunlino, obduco, obtego, [illegible] Ariſtot. in Problem. [illegible]. Theophr. hiſt. 9. [illegible].

Περιπλέγδην, circumplexu vel circumplectendo libro quinto, Epigrammat.

Περιπλέκω, [illegible], circumplico. Cic. circumplector. περιπλέκομαι, idem apud Suid.

Περιπλεῖς, ſæpe, valde.

Περιπλείονος coniunctim, vel Περὶ πλείονος diuiſim, pluris. [illegible], pluris ſenectus eſt, quàm omnes adoleſcentiæ voluptates, Gaza de Senectute [illegible], pluris fiebat. Vide Περί.

Περιπλείστου, plurimi. poteſt dici vno accentu, vel duobus diſtinctim. vide Περί. [illegible], feſta Dei celebrare plurimi facio, Herodot. [illegible], plurimi exiſtimo, Thucyd. [illegible], maximo & amore & ſtudio gloriam virtutis amplector, Idẽ [illegible], plurimi facio diuitias, Ariſtot. li. 8. Polit. cap. 10.

Περιπλέκομαι, ξομαι, [illegible], circumplector, amplector, cõtineo, conuerto, circumplico. Plin. inuoluo. Odyſſ. ξ, [illegible], ipſum amplexus ferebar. [illegible], adhæſit quercui, cap. 18. lib. 2. Regum. Eſt verò [illegible], circumplicari, cohæreſcere, amplecti, circumplecti, [illegible]. Ariſtoteles in 1. de generat. de coitu ſerpentium, [illegible], i. [illegible], circũplexu venerem miſcẽre, dicit Plinius. [illegible], inuoluere orationem verbis, & contegere, atque obſcurare, ſenſum obumbrare, vt Quint. loquitur in præfat. lib. 8. Dem. [illegible], rẽ turpem verborum inuolucris tegere.

Περιπλοκή, ἡ, amplexus, circumplexus. Plin.

Περίπλοκος, ὁ, tempus apud Muſicos, quod amplius quàm decet moratur. Capel.

Περιπλοκάδην, [illegible], Apollon. Rhod.

Περι-

Περίπλεως, ω, ὁ, ſuperfluus, plenior, refertus. περίπλεως dicitur Atticè. περίπλεως ψυχὴ σώματος, corpore oppletus animus, Plutar. in Romulo. περίπλεων φύλλων, folioſum, Dioſcorid. lib. 2. cap. 160. [illegible] φύλλων περίπλεα, ramuli foliis referti, Idem lib. 3. cap. 46. & lib. 5. cap. 129. Aratus de bobus, [illegible] περίπλειοι [illegible], i. πεπληρωμένοι.

Περιπλέω, q. circum nauigo, obnato Virgil. obnauigo, claſſe circumeo, vela facio, nauibus circunuenio, luſtro, obeo, naues circumago, claſſe circumago, præternauigo. Vide Πλέω in Amm. [illegible]. Inter. Thucy. περιπλεῖν dixit flectere Cicero Epiſt. ad Att. lib. 5. & Leucaten flectere moleſtum videbatur.

Περιπληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, magnus, μέγας, prægrandis. Odyſſ. ξ, [illegible], &c. Lucianus, [illegible] περιπληθής. Plutar. pro pleno vſus eſt & redundanti. [illegible], Lucian. & περιπληθεῖς ἄνθρωποι, homines repleto corpore, Adamant. in Phyſiognom.

Περιπλήθω, περιπλήθω, περιβάλλω, περιπλήθω, impleo, Xenop. Heſy. qui exponit etiam περιχαρής ſed quum exponit περιβάλλω videtur ſcribendum περιπλέκω per κ in vltima ſyllaba: eſt enim aduerbium ex verbo περιπλέκεσθαι cuius particip. præter. περιπεπλεγμένος Euſtat. exponit περιβεβλημένος, vide [illegible].

Περιπλοκή, ῆς, ἡ, circumplexus. Plin. circumplexio, inuolucrum, circuitus, ambages, implicatio. Hæc etiam dicitur περίφρασις à Quintilian. lib. 8. cap. 6. Hermog. cùm res turpis aut triſtis verborum inuolucris tegitur.

Περίπλοκος, circumplicatus, item circundatus.

Περίπλοος, ὁ, q. circumnauigabilis. περίπλους ἐστὶ γῆ, ora nauigando ambiri poteſt. Thucyd. ita Valla & Græcus interpres.

Περίπλους, ὁ, q. circumnauigatio. ἐκ περίπλου, ex circunductu, circumnauigando.

Περίπλυμα, ματος, lixiuia, quaſi cineris perluuium.

Περίπλυσις, circunluuio Gellio, περικλυσμός, proluuies, alui proluuium atque præceps inanitio, i. [illegible]. Theoph. [illegible] dicitur ab Aretæo Cappadoce. Hæc deiectio ſponte fit, vt [illegible] à purgatione nimia.

Περιπλύνω, perluo, circunluo, Galen. lib. 2. ad Glau.

Περιπλώω, ώσω, pernauigo, circumeo, obeo. περιπλώοντες, circum nauigantes.

Περιπνευμονία, ας, ἡ, pulmonis exulceratio, pulmonis inflammatio cum febre acuta, & ſpirandi difficultate: de qua Marcel. lib. 1. Dioſcorid. & Galen. ad Glau. ea autem febris eſt σύμπτωμα eius inflammationis. οἱ ἐν τῇ περιπνευμονίᾳ, qui ſpirandi laborant difficultate, Ariſtot. in Problematib.

Περιπνευμονικός, ὁ, qui pulmonum vitiis laborat. Dioſ. lib. 1. c. 177. pulmonarius vertitur à Marcello, lib. 3. Dioſ. c. 30. ſecuto Columellam, qui lib. 8. de re Ruſtica, oues & ſues ſimili morbo laborantes vocat pulmonarios.

Περιπνέω, &

Περιπνοέω, q. circunſpiro, circunhalo.

Περίποδα, τά, accommodi calcei, ὑποδήματα ἁρμόζοντα, Pollux. vide [illegible].

Περιποδία, ας, ἡ, orbiculus qui ſolet alligari à quibuſdam gentibus pedibus, vice calceorum, ne pedes lædantur: ſolū apud Hippocr. περιποδίην, Galen. [illegible].

Περιπόθητος, ὁ καὶ ἡ, valde deſiderabilis, amabilis.

Περιποιέομαι, οῦμαι, ήσομαι, ποιοῦμαι, vendico, & vſurpo, mihi tribuo & aſſero, [illegible]: vt τὸ μὴ προσῆκον περιποιεῖσθαι, alienam rem ſibi aſſerere, Syneſ. Περιποιοῦμαι, comparo, aſſequor, proficio, aſſero, tutor, conſeruo, σώζω, emereor. Demoſth. [illegible]. Xenophon, περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν, tam multa ſibi parat, vt diues ſit. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν, ſibi parant potentatum, Ariſtotel. libro 5. Polit. capite ſexto. [illegible], proficiens Athenienſium potentia, Thucydides. Περιποιεῖσθαι, τὸ περιττῶς ποιεῖσθαι, arte ſingulari atque induſtria fieri. περιπεποιημένον ὄργανον, inſtrumentum induſtriè fabricatum, Gaza libro 9. capite 3. hiſtor. plantar. Theophr. Περιποιοῦμαι, τὸ ἀντιστρέφω, hoc eſt, in contrarium, & præpoſterè facio. [illegible] i. præpoſterè interpretari [illegible], Phalaris Meſſeniis, i. iuſtitiæ eius laudem in iniuſtitiæ accuſationem vertitis.

Περιποιέω, ῶ, ήσω, [illegible]. foueo, iuuo, tueor & ſeruo, aſſequor, curo, σώζω, φυλάττω, proſum, [illegible], concilio, confero & tribuo, Ammon. in Πυθ. Actiu. Accuſat. Lyſias, [illegible], id eſt, ſeruauit. εὔχροιαν περιποιεῖ, bonum colorem reddit, Dioſcorid. libro 3. capit. 30. περιποιοῦσι τὰ πράγματα ἐς αὐτοὺς, ad ſe res transferunt, Thucydid. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους, Romanos tutatus eſt. Plutar in Publ.

Περιποίησις, ἡ, aſſertio in libertatem, vendicatio. nam περιποιεῖσθαι, eſt aſſerere ſiue vindicare. quo ſenſu tamen non dicitur vindicatio (hoc enim τίσις, τιμωρία) ſed vindicta & vindiciæ. Paulus ad Epheſ. c. 1. εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, eouſque dum Chriſtus qui redemptionis noſtræ pretium perſoluit, nos à peccati ſeruitute aſſerens vindictā liberabit. Aliis eſt etiam περιποίησις, τὸ κτῆμα, πλεονασμός, acquiſitio lucri acceſſio, poſſeſſio, conſeruatio, ſalus, conſecutio.

Περιποιητικός, q. acquiſitiuus. περιποιητικὰ ἰάματα, & ἀποτρεπτικά, Gaza lib. 4.

Περιπόλαρχος, &

Περιπολίαρχος, ὁ, qui præeſt peripolis, i. excubitoribus, Thucy. lib. 8. & eius Interp.

Περιπολεύομαι, εύσομαι, [illegible], vagor, circumeo, oberro, cōuoluor, Neu. Accuſat.

Περιπολέω, verſo, luſtro, circumeo. Plutarchus. [illegible]. Iſocrates, [illegible] περιπολεῖν ἀξίας φυλάττειν, id eſt exercitum prætorianū, & quem ipſe in comitatu circunducit. περιπολεῖν circitorum ſiue circuitorum munus eſt, qui cuſtodias excubiáſque luſtrando circumeunt, quòd vulgò dicitur *faire la ronde*. Hinc περίπολοι, id eſt, circuitores. Apud Platon. in Timæo. πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς, omnes & qui mouentur palámque ſe oſtendunt, vertit Cicero. Heſychius, περιπολεῖν, περιιέναι, περιέρχεσθαι.

Περιπόλια, τά, Thucydides. ἐν περιπολίοις τισὶ ἐλήφθη, id eſt, ἐν προαστείοις Polluci. in ſuburbiis. ſed Interpres Græcus exponit, ἐν περιπολίοις, i. περιφρουρίοις: vbi tamen vertit Valla in circa oppidis. Item quæ ſunt in circuitu ciuitatis, capite 11. libro 1. Macchab. ſuburbana.

Περιπολλόν, permultum. Apollon. 2. Argon. [illegible], maximè.

Περιπολλοῦ, ἀντὶ τοῦ περὶ πολλοῦ. Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, perquam magni facio, magnum operæpretium puto. [illegible], celebratus, Herodot. περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι μὴ ξεινοκτονεῖν, magni momenti eſſe duco, non necare hoſpitem, Valla apud Herodotum. εἰ μὴ περὶ πολλοῦ ἡγεόμην μηδένα ξείνων κτείνειν, &c. ἐγὼ ἄν σε ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος ἐτισάμην, niſi magni intereſſe arbitrarer de peregrino aliquo ſupplicium capitis ſumere, ſupplicium pro Græco illo de te ſumerem, Herodot. de Paride & Proteo.

Περίπολος, ου, qui circum it, qui in orbem obit & luſtrat. περίπολοι, circitores vel circuitores Vegetio, excubitores, id eſt, οἱ τὰς φυλακὰς περιπολοῦντες, qui & ἔφοδοι dicuntur. Ariſtophan. in Auib. [illegible]; Interpr. [illegible], Interpr. Thucyd. vnde περιπόλους, τῆς χώρας [illegible], quorum munus erat circuire regionem & inſpicere. περιπόλους [illegible], qui agros circuirent & obſeruarēt, conſtituit, Plut. in Numa. Περίπολος etiam dicta nauis Rhodiorum, de qua Arrianus libro 2.

Περιπόνηρος, admodum nequam & improbus. Ariſtoph. in Achar. ὁ περιπόνηρος ἀττικός.

Περιπορεύομαι, circumeo. Ariſtot. 2. OEcono. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, fana deorum luſtrans.

Περιπορπάω, circum fibulis connecto & conſtringo. Appian. in Iber. [illegible].

Περιπόρφυρος, ας, ἡ, prætexta.

Περιπόρφυρον, idem.

Περιπόρφυρος, prætextatus, ὁ ἐν περιπορφύρῳ, purpura indutus. Plutar. in Publ. ὁμήρους ἔδωκαν ἐκ πατρικῶν περιπορφύρους δέκα, obſides dederunt ex genere patricio prætextatos decem.

Περιποτᾶται, circumuolitat, Sophocl.

Περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circundat, pedi conueniens. Heſych. qui περίποδας generalius etiam exponit ἁρμόζοντας: ſic aliquid alicui περὶ πόδα ἁρμόζειν dicitur quod tam aptè quadrat & conuenit, quam pedi calceus.

Περιπρό, permultum. [illegible], Dionyſ. de Situ orbis. [illegible], Apollon. 2. i. [illegible], eximiè.

Περίπου, ferè, circiter.

Περίπτερα, τά, ſcintillæ, [illegible] Suidæ. Idem περίπτερα exponit [illegible].

Περίπτερος, ου, ὁ, circum alatus hoc eſt, orbiculatus. De ædificiis dicitur, quorum pinnas πτερὰ vocant architecti, quales ſunt ædes, quas circulatas appellant, Cælius lib. 11. cap. 22. περίπτερος οἶκος pinnata domus, cap. 3. Amos Prophetæ.

Περιπτιλωθείς, piſtus cap. 3. lib. 4. hiſt. plant. Theophr.

Περιπτίσσω, propriè eſt perpurgo vt fit in oryza corticem auferēdo, exactè purum ac merum ſyncerúmque reddo. Nā πτίσσειν, eſt decorticare Plin. ſiue excaſtrare Scribonio Largo, [illegible], vt ordeum ſua gluma euoluere. Inde [illegible]. Theoph. in 2. περὶ φυτῶν, [illegible]

ἢ ὅ ζειὰ μεταβάλλωσιν, ἐὰν πτισθεῖσαι σπείρωνται, ſi euolutæ ſuo inuolucro ſeminentur, id eſt, decorticatæ: nó verò pinſitæ. nam pinſere (id eſt pilo tundere, vel molis frangere ἢ τὸ ἀλεῖν) aliud eſt. quod conſtat ex his verbis Theophraſti ita ſcribentis hiſtor. lib. 9. Ἀλλὰ φρύξαντες ἢ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, ἤ περ ταῦτα κατέπτισαν τῷ ὅλμῳ. Ob id hoc in loco Polluci ita exponenti fidem non habeo: Καὶ τὸ Ἀριστοφάνους δὲ, inquit, ἐν Ἀχαρνεῦσι περιπτισθεὶς ἀλεῖ δὲ, τὸ πτίσσειν ἐλίγετο, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ πτισάνη. Locus Ariſtophanis quem ita habet. Ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτὸν τοῦ γε περιπτισθήσει. quaſi diceret αὐτὸν ἀχύρων ἐκδύσει, ſubiungit enim continenter, Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. Interpréſque rectius quàm Pollux: περιπτισμένος, inquit, δὲ ξένος ἄνευ ἀχύρων καὶ καθαρεῖ ἐστί. ἀχύρους πτίσσειν δὲ, τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαρίζειν: ἔνθεν καὶ πτισάνη. Sic enim ſcribitur. Idem Theophraſtus lib. 4. φυτῶν cap. 5. oryzam vbi ſua gluma euolutam atque perpurgatam alicæ frugi comparat, ita ait: ἕψουσι ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ περιπτισθεῖσα ὥσπερ χόνδρος. vbi piſtum vertit Gaza, vt vides, minus rectè. περιπτισμένος τὸ εἶδος, ſpecie purus, Philoſtrat.

Περίπτυξις, εως, ἡ, περίζωμα ἀμίσχον, καὶ περιπτύξασθαι ἄξιον.

Περιπτύσσομαι, & Περιπτύσσω, μ. ύξω, π. υχα, circumplico, circumplector, foueo, pando, explico, circunfundo, circũdo, καταπτύσσω. Actiu. Accuſ. περιπτύσσω χέρας, amplector manibus, Eurip. περιπτύσσειν ὄπισθεν συγκλείοντας, à tergo circumplecti includentes, Plut. in Fabio. περιπτύξασθαι, καὶ περιλαβεῖν, Chryſoſt. περὶ τοῦ ἱερέως. περιπτυσσόμενοι τῷ πληγέντι τόπῳ, percuſſo loco conuoluti, Ruel. admoti, Marcel. lib. 8. Dioſcor. cap. 15.

Περιπτυχή, circumplexus, Plut. περιπτυχαὶ, tentoria, καταυλισμοὶ, teſta, ſtationes.

Περιπτυχής, irretitus, circumuolutus. Sophoc. in Aiace, κρυφαῖον φασγάνῳ περιπτυχής, i. περιπεπλεγμένος, vel περικεκλεισμένος circunſtratus, extentus, confoſſus, indutus mucro ac. Idem ibidem, ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, i. ſed eum circunfuſa veſte contegam hac omnino, i. παντελῶς.

Περίπτωμα, ατος, τὸ, caſus, prolapſio.

Περιπτώσεις, αἱ, calamitates, caſus, infortunia, occaſiones, συμφοραί.

Περίπτωσις, occaſio fortuita, apud Galenum lib. 1. de ſectis: & ſpeciem experimenti per fortuitam occaſionem περιπτωτικὴν vocabant Empirici. Περίπτωσις, periculum, hoc eſt, idem ferè quod πεῖρα. Plutarch. τούτων δὲ οὔτε πεῖραν καὶ περίπτωσιν ἔχουσιν αὐτοῖς, id eſt, harum rerum nullum habent vſum neque periculum fecerunt.

Περίπυστος, ὁ, ἡ, celebratus, illuſtris. περιβόητος, ἐξάκουστος. lib. 3. Epig. περίπυστον ὄνομα, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις, forma inſignis vxor. τὸ μῦθος περίπυστον, Dionyſ. de Situ orbis.

Περιπωμάζω, μ. άσω, operculo circuntego & obturo, operio.

Περιπωματιζόμενον, τὸ, quod picatum, obturatúmq́. eſt, Gaza apud Ariſtot. vertit.

Περιπωματίζω, obturo, bene operio.

Περιρρίζω, per expurgationem lito.

Περιρραγής, ruptus, obruptus, diſruptus, effractus, diſtractus, dirutus.

Περιρρηγνύομαι. ἀόρ. β. à περιρρήγνυμαι, περιρράγην, allidi vehementer & impingi.

Περιρραίνω, μ. ανῶ, π. γκα, circunſpergo, Colum. περιρραίνουσι οἰκίας, domos inſpergunt, Dioſc. lib. 4. c. 141.

Περιρρανίδες, αἱ, palmæ arboris termites propriè. Nicand. abuſiuè dixit pro ſurculis & germinibus vel ramulis.

Περίρρανσις, εως, ἡ, aſperſio aquæ, quaſi circunſperſio.

Περιρραντήριον, ου, τὸ (ἀπὸ τοῦ περιρραίνειν, id eſt, circunſpergere Columellæ) vas erat purũ in templis aut concionibus, aqua luſtrali plenũ, qua ritu Ethnico aut ſacerdotes, aut æditui ingrediẽtes perſpergere conſueuerãt. aquiminale (quod Paulus Iuriſconſ. pro vaſe aquario poſuit) dici poteſt, non verò aquiminarius vel aquiminarium. Nam hoc, vas eſcarium fuiſſe teſtatur Vlpianus. Æſchines contra Cteſiph. Ὁ δὲ τοῦτον νομοθέτης τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν δειλὸν, καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, ἔξω τῶν περιρραντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει. Lucianus aduerſus ſpurciſſimum & impuriſſimum hominem, τίς σε περιρραντηρίων, τίς σε ποταμὸς ἀρκεῖ; Idem, δίκαιοι δὲ βωμοὺς καὶ τεμένους καὶ περιρραντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας. Idem contra Timarch. Μὴ δ᾽ εἴσω τῶν τῆς ἀγορᾶς τῶν περιρραντηρίων, vbi tamen mendoſè ſcriptum ἀγορᾶς τῶν φυτηρίων. Περιρραντήριον etiam ſignificat ramum atque inſtrumentũ quo fiebat illa luſtralis aſperſio: aſpergillum vocant: Theodoritus in hiſtoria eccleſiaſt. Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεωκόροι, περιρραντήρια τῇ χειρὶ κατέχοντες, ὡς ἐνόμιζον. Socrates Sozomenus. ... ita appellauit: Ἐπεὶ δὲ, inquit, ... περιρραντήρια ... Superſtitioſi qui mallunt ... quàm χριστιανίζειν, hoc adhuc impiè retinẽt. non enim aqua, ſed ſolo ſanguine agni eluuntur & expiãtur animi ſordes & piacula. Vas quidem illi vulgò vocant beniſtier: inſtrumentum verò aſperges, id eſt, *ramum Lethæo rore madentem Viq́ue ſoporatum Stygia,* (quem Palinuro nauis Chriſti, Somnus) *ſuper vtraque quaſſat Tempora: cunctantique natantia lumina ſoluit.* ex Virgil. Æneid. 5. deſumpta hæc παρῳδία. Apud Ioſeph. Interpr. vertit aſperſorium.

Περιρραγής, vtrinque fractus aut flexus.

Περιρρέω, circunfluo, circunluo, redundo, cum Accuſat. Ariſtot. de mundo, ὠκεανὸς περιρρέων ἡμᾶς: vnde περιρρέομαι, Paſſiuum. Idẽ ibidem, νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, id eſt, inſula mari circunfuſa, vel circunfluo mari præcincta. περιρρεομένην ὑπὸ τοῦ Ῥήνου, quam Rhenus circunfluit, Plutar. in Othone. Item cum Datiuo, πολλοῖς ὅσπερ περιρρεόμενοι μεγάλοις πελάγεσι, quas ingentia maria vndis circunfluis ambiunt. Valer. in Argon. Vrbs erat hic contra gemino circunflua Ponto, id eſt, circundata. Et Lucianus. περιρρέουσι δὲ τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις. περιρρέων ἐπ᾽ ἀμφότερα, vtrinque circunfluens, vel circunfluus Actiuè, Thucydides. περιρρεούσῃ ἐσθῆτι, fluidæ veſti, Nazanzen. in Orat. περιρρεῖ βίος, affluant facultates, Sophocl. Cicero de Amicit. circunfluere omnibus copiis, atque in omnium abundantia viuere.

Περιρρηγνύω, &

Περιρρήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, circunfringo, Iulio circunſcindo, Acti. Accuſat. περιρρήγνυται ὁ ποταμὸς, fluuius diuortia facit, vel diffuſus circumiectos rigat campos, vt Curt. Iſocrat. in Buſir. Χρὴ δὲ θαυμάζειν λέγοντα, ὡς τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε.

Περιρρηδής, circumquaque aſperſus ſeu irrigatus. ab aor. 2. ἐρρίηδε tanquam à ῥίζω, quod idem eſt quod ῥέπω. ſiue ab eiuſdem themat. præt. med. ἔρριδα mutato itidem α in η: extat porro locus in quo vſus eſt Homer. Odyſſ. χ, περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσε δινηθεὶς, ſed aliæ etiam adferuntur eius nominis explicationes quas videbis apud authorem breuium ſcholior. & Heſych. habet certè & Galenus περιρρηδής, inter voces Hippocrat. exponens περικεκλασμένον εἰς ἑκάτερα, id eſt vtrunque perfractum ſeu in vtrâque partem in qua ſignificatione videri poſſit περιρρηδὴς dici quaſi περιρραγής. Etymol. certè περιρρηδὴς, expo. περιρραγής.

Περιρρήσσω, &

Περιρρήττω, circunfringo, circunrumpo, apud Iſocr. in Buſirid. encom. τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε. exp. circunfudit & circundedit.

Περίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, circunfluus, circunfuſus mari, Herodot.

Περιρρύπτω, vſquequaque purgo, περικαθαίρω. Galen. περιρρύψαι τε καὶ ἀποκαθαίρειν ... Dioſ. l. 1. c. 105. carbunculos ad ſuppurationem perducit Hermog. exterit, Marcel. rũpit, Ruellius: & fortaſſe leg. περιρρήσσει. Galen. dicit ... περιρρύψαι ſignificat σμῆν, i. abſtergere & exterere vt notat Marcel. Περιρρύψαι, detergere, repurgare, Galenus ad Glauconem.

Περίρρυτος, ὁ καὶ ἡ, circunfluus, mari clauſus, mari circunfluus, περίρροος, ὑγρός, humidus, mollis, aquoſus. Heſiod. ἵκετο περίρρυτον ἵκετο κύπρον, venit in Cyprum circunfluum.

Περιρρώξ, præruptus.

Περισαίνω, applaudo, blandior more canum caudam agitantium, κολακεύω, adulor.

Περισαλπίζομαι, deducor tubis circũſonantibus. περιεσαλπίσθη, tubarum clangore fuit excitatus, tuba circum eum obſtrepuit.

Περισαλπιστός, ὁ, tubæ ſonitu excitatus.

Περίσαμος, ου, ὁ, inſignis, clarus, Doricè pro περίσημος.

Περίσαξις τῆς γῆς, terræ congeſtio, terræ aggeratio, accumulatio. & exaggeratio circa radices. Theophr. de Cauſis 5. cap. 6. Vide Περισάττω.

Περισαρκίζω, carnem circunſcarificare & circunſignare, τὴν σάρκα ... περιχαράσσειν, apud Dioſcoridem libro 7. cap. 3. Ruell. carnem ſcalpello circinare. Hinc

Περισαρκισμὸς, οῦ, ὁ, carnis ſcarificatio, apud Dioſc. lib. 7. c. 1. Interp. carnis circunſcriptio.

Περισαρκόω, carnem circundo carne conueſtio, ſagino Baſil. ... περισαρκώσεις.

Περισάττω, accumulo, conſtipo & conculco. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ apud Theophraſtum de Cauſis lib. 5. cap. 6. i. accumulare radices Plin. circunfoſſas arbores aggerare dixit Columella: vulgò rechauſſer: vnde accumulatio. Plin. i. περίσαξις, καὶ περισώρευσις. Theophr. ibid. Cui ablaqueatio contraria: nam ablaqueare, vulgò deſchauſſer, i. περισκάπτειν τὰς ῥίζας: vt ibidem ipſe Theophr. ... Vide Καταχώννυμι, Ἐπισάττω, Χώννυμι.

Περισειραῖα, Heſychio, τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, quæ ſupra παρήορος.

Περισειρόω, μ. ώσω, π. ωκα, circunquatio, Actiu.

Περίσεμνος, magnificus. Ariſtoph.

Περίσημος, clarus, inſignis, conſpicuus. περίσαμος, περιβόητος.

Περισήπω, circum putrefacio, corrumpo. Theophr. hiſtor. libro 3. cap. 11. ὅταν ... περισαπῇ τὰ λευκά, cum alburum ſiue adipes excidentes circùm putruerint.

Περισθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Etym. præpotens. Cic.

Περιποικίλλω, circumcirca variego: à ποικίλλω, quod Heſych. exponit ποικίλλω: vtuntur hoc verbo Græci Bibliorum interpretes, capite 13. Exodi, λίθοις συμπεπορπημένους καὶ περιπεποικιλμένους χρυσίῳ, γεγλυμμένους, &c. lapides aſtrictos & incluſos auro, & ſcalptos.

Περιπαίρω, circunſalio, περισκαίρω Heſych.

Περιπασσω, circunfodio Plin. [illegible]

Περιπλάζω, idem quod περισαίρω, Heſych.

Περισκελῆ, τά, fœmoralia, vel fœminalia Sueton. capite 45. Eccleſiaſtici, & capite 44. Ezechielis, περισκελῆ λινᾶ ἔσονται, fœminalia linea habebunt. ſic capite 18. Exodi, & capite ſexto Leuitic. Hieronymus in epiſtol. ad Fabiolam, Quæ Græci περισκελῆ vocant, noſtri fœminalia dicunt, vel bracas vſque ad genua pertingentes. legitur & in ſingulari περισκελὲς capite 16. Leui. apud Suid. περισκελῆ, βρακία, φεμινάλια.

Περισκελής, ὁ, ἡ, durus, acerbus, δυσχερής. περισκελὴς ἀὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαφθείρει τὸν καρπόν, aër qui in alterutram partem exceſſerit, fructus perdit, Theophraſtus libro ſecundo, capite quarto de Cauſis plantar. περισκελεῖς καὶ σκληροί, duri & ſummæ difficultatis, Gaza libro nono, capite vndecimo de Cauſis plantar. Theophraſt. idem de Cauſis libro quinto, capite 21. [illegible] περισκελεῖς φρένες, Sophocli in Aiace, mens præfracta. Et in Antigona, περισκελὴς σίδηρος, ferrũ prædurum. Idem, [illegible] ψυχαί, id eſt, δυσχερεῖς, prædurae mentes, obſtinata præcordia & refractaria. περισκελεῖς [illegible], ab Hipoc. dicitur, i. [illegible], Gal. l. 2. ad Glauc.

Περισκελίς, ίδος, fœminale. Scribit Cælius libro ſecundo, capite 43. περισκελίδας dici, quæ vulgò gremialia vel trauerſias vocant: vnde & Menander puellas περισκελίδας geſtare ſcribit: Eſaiæ capite tertio. Vtuntur & Latini hac voce, vt Horatius in epiſtol. Nota refert meretricis acumina, ſæpe catellam, Sæpe periſcelidem raptam ſibi flentis, &c. Periſcelidas ornamenta pedis eſſe circa crura teſtatur Porphyrio. Quidam tibialia exponunt quæ ferrent virgines, vt Menander dixit apud Poll.

Περισκεπάζω, obtego, circuntego, obduco. Dicitur & Περισκεπάζομαι. Theophraſt. hiſtor. lib. 4. cap. 6. [illegible] περισκεπαζόμενος, puniceæ locum opacantes ramorum luxuria.

Περισκεπής, obtectus, [illegible], Dionyſ. de ſitu orbis. περισκεπὴς τῷ ἀέρι, cęlo circundatus, Gaza.

Περισκέπτομαι, circunſpicio, obſeruo. [illegible]. Aratus, [illegible] Νύκτα περισκέψασθαι, noctem diſquirere, interp. vide Περισκεπτόμενος.

Περίσκεπτος, altus editus, qui circuncirca oculis luſtrari poteſt, [illegible] χῶρος, in Epigrammat. id eſt, [illegible] περίσκεπτος ἀστήρ, Aratus, ſtella conſpicua.

Περισκιάω, circumtego, circumquaque obtego.

Περισκιρτάω, [illegible], illido, attero, circumcirca irruo.

Περισκιάζω, obumbro Virg.

Περίσκιοι, dicũtur qui arcticum circulum eundem haberet cũ tropico aut maiorem. vide Strab. l. 2.

Περισκέψις, circunſpectio, Cic. circunſpicientia, Gell.

Περισκοπέω, ὁ, circunſpicio, [illegible], circunluſtrare, circunſpectare. Aratus, [illegible], obſeruare.

Περισκυλακισμός, οῦ, ὁ, quoddam genus expiationis, quod fit immolato cane, quem Greci σκύλακα vocant, Plutarchus in Romulo.

Περισκυθίζω, cutem detraho, [illegible], [illegible]: authore Suid. apud quem quidam legendum cenſent περισκυθίζειν, quod idẽ ſit cum [illegible]. Scythico more radere, hoc eſt, cutem cum crinibus amputare idem Suid. [illegible] expon. etiam [illegible].

Περισκυθισμός, οῦ, ὁ, curationis genus in oculorum rheumatiſmis atque fluxionibus, in quo vitio fit ſectio paululum ſupra frontem tranſuerſa ad vtraque tempora: ea ſciſſura [illegible] diſparatur, id eſt, cuneolis ſiue cuneatis penicillis lineamentiſque. vnde [illegible], ſcribendum videtur apud Ægin. & Aetium l. 6.

Περισμάω, [illegible], circumcirca abſtergo, vel affricatum detergo.

Περισμήχω, quaſi circuntergo, velut tergendo affrico & oblino. Dioſcorid. l. 3. c. 52. [illegible], ruta prodeſt oblita. Ruel. circumexterſa Barbar.

Περισμύχω, abſumo, [illegible], conficio, in Epig.

Περισοβέω, circumire, circumferre, [illegible]. dicebant τὸ ἐν κύκλῳ [illegible], in orbem τὴν [illegible], circunferre. Athenæus in vndecimo, [illegible], [illegible]. τὸ κύκλῳ [illegible] λέγων. Apud Ariſtophanem in Auibus, Accenſus & viator, id eſt, [illegible], ita ait, [illegible] Κύκλῳ περισοβεῖ [illegible]. Interpres [illegible].

Περισοίζομαί σε, circunſeribo te, Ariſtoph.

Περισπαίρω, terram calcibus pulſo.

Περισπάομαι, ῶ, [illegible], diſtrahor, diſtineor, circa multa occupor, diſtendor, ſatago. Ioſephus libro primo, [illegible] Ἀντώνιον πολέμῳ περισπώμενος, Caſſio aduerſus Antonium bello occupato. εἰς ἑτέρας περισπᾶσθαι, in alia ſtudia diſtrahi, Cebes Thebanus.

Περισπασθείς, ὁ, occupatus, diſtentus.

Περισπασμός, οῦ, ὁ, contractio, circunflexio, diuulſio, occupatio, ἀσχολία. Περισπασμὸς etiam vocabulum caſtrenſe, quod quid eſſet diximus in dictione ἀντιπερισπασμός. Annotant alij genus eſſe ſtratagematis apud antiquos, id eſt, [illegible]. Hieronym. diſtentionem ſignificare putat. vide eius Annotat. in cap. 1. Eccleſiaſtis.

Περισπάω, ῶ, [illegible], flecto, contraho, circunflecto, circunflexo, accentu noto: vnde περισπωμένη προσῳδία, flexus accentus, Quintilian. Περισπῶ, in diuerſum atque in contrarium traho, curis afficio, [illegible], longius amoueo, vt [illegible], [illegible], [illegible]. Lucæ capite decimo, ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν, diſtrahebatur circa frequens miniſterium. Ariſtote. Ethi. quinto, [illegible]. Plut. in Cic. [illegible], idẽ in Camil. i. ciues exercere & retinere ne in otio domi deſidentes, factionibus ſeditionibúſque vrbẽ fœdarent. περισπᾶν ξίφος, ſtringo enſem, Euripid. Item decipio, vi aufero. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, ab viuo clypeum detraxiſſe, Philoſtra. in Heroicis. Item [illegible], conſcindo, diſcerpo. Xenoph. in Pæd. [illegible] τὴν τιάραν, diſcerpit tiaram. Περισπᾶν etiam Suid. deſcipere [illegible].

Περισπειράω, inuoluo. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti veſtem inuoluens, Plutar. in Camillo.

Περισπειραθείς, inuolutus, implicitus.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί, pedi implicari, in modum ſerpentis ſuo volumine aliquid complectentis, Lucian.

Περιστρέφομαι, apud Sophoclem huc & illuc curſito Horatius, Terent. ſurſum deorſum curſito, id eſt, huc atque illuc curſo Ciceroni: circuncurſo Plauto & Lucretio. at περιστρέφω eſt in orbem currere cogo aut circuncurſare cogo.

Περιστροφής, [illegible], erro, vagabundus, circuncurrens, ingruens & circum irruens, circumuagus Horatius. vehementer aſpei, Sophoc. [illegible], ó peregrauem calamitatem.

Περισπούδαστος, ſtudio dignus, expetendus, palmarius, magno ſtudio affectatus, ζηλωτός, περιμάχητος, exoptatus, qui affectatur.

Περισπουδής, qui ſeriis rebus gaudet.

Περισπωμένη, ης, ἡ, περισπωμένη προσῳδία, flexus accentus, Quin.

Περισσαίρω, idem quod περισαίρω.

Περισσάκις, impariter. vide Martian. l. 7.

Περισσεία, ας, ἡ, ſuperfluitas Plin. redundantia Cicer. abundantia, copia, exuberantia, excrementum. Iacobi capite primo, [illegible] πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, deponentes omnem ſordem & excrementum malitiæ, ſecunda ad Corinth. capite octauo, ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς, lętitiæ redundantia. contrar. ἐλλειψις.

Περίσσευμα, ατος, τό, idem Matth. capite 12. ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ, ex abundantia cordis os loquitur, Paulus ad Corinth. capite octauo, τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, noſtrarum copiarum abundantia ad eorum tenuitatem atque defectum.

Περισσεύματα, τά, quæ ſuperſunt atque redundant, reliquię, Marci c. 8. καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων ἑπτὰ σπυρίδας, fragmentorum quæ ex abundantia ſuperfuerant.

Περισσεύω, ω, [illegible], abundo, redundo, ſupero, exereſco, excello, ſuppedito, ſuppeto, excedo, exubero, ὑπερπερισσεύω, ſuperabundo, ὑπερπλεονάζω. Paulus ſecunda ad Corinth. capite octauo, καὶ ἡ [illegible] αὐτῶν πτωχεία ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον, id eſt, & eorum contracta ad ſummum mendicitas, in copiam redundauit. περισσεύουσιν ἄρτων, abundant panibus, Thucydid. [illegible], affluebat. Nonnus, Paſſiu. voce protulit, ὅσα περισσεύοντα, quæcunque reſidua erant. περισσευθέντα, abundantior reddetur. Matth. capite decimotertio, περισσεύειν, ſupereſſe, otioſum eſſe. ἐν τῷ περισσεύειν τινί, in abundantia cuiuſquam, Lucæ capite duodecimo Euangel. & capite 21. ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, ex eo quod ſibi ſupereſt, miſerunt. apud eundem capite 15. Genitiu. iungitur. Περισσεύω aliquando μεταβατικῶς ſumitur, vt τὴν χάριν εἰς τινα περισσεύειν, beneficium alicui cumulare, facere vt collata gratia ad eum maiore cum fœnore reuertatur. Paulus ſecunda ad Corinth. capite nono, δυνατὸς δὲ ὁ θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, Interp. potens eſt autem Deus efficere vt omnis gratia in vos redundet.

Περισσεύουσα τράπεζα, redundans menſa & ad cibum ſumendum

plus ſatis ſufficiens, Nonn.

Περισσοδάκτυλος, ſeu περιττοδάκτυλος, ὁ, ἡ, cui digitus vnus ſupereſt, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.

Περισσοπαθεῖν, τὸ περιττοπαθεῖν.

Περισσόκομος, abundè comans, Oppian.

Περισσολογία, ſermo ſuperfluus, redundans & ſuperuacuus, diſputatio quædam ad rem quam tractare volumus nó pertinens, ſed ſuperflua, teſte Quint.

Περισσολόγος ſeu περιττολόγος, ſuperuacaneo ſermone vtens apud Them.

Περισσὸς, ὁ, impar, modum excedens, ſuperuacaneum, abundans, nouum præſtans, eximium. Paulus ſecunda ad Corinth. capite nono, περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν, id eſt, Etenim de hoc officio atque miniſterio quod ſanctorum cauſa ſuſcipitur, me vobis ſcribere pro ſuperuacaneo atque inutili habetur, vt loquitur Liu. vel vt Plinius ſcribere ſuperuacuum habeo. τί περισσὸν ποιεῖτε; quid eximium facitis? aut quid vltra exteros? capite quinto Euangel. Matth. περισσόν ἐστι, ſuperuacuum eſt, ſuperuacaneum eſt. τὸ περισσὸν, excrementum, locuples naturæ dotatio, Gaza capite nono libro tertio de gener. Animal. τὸ περισσὸν τούτων, quod vltra hæc adiungetur: quod præter hæc acceſſerit, capite quinto Euangel. Matth. περισσὰ, cætera, reliqua, Xenophon. Aliquando eximia, Ariſtotel. in Rhetoric. & Græcus interpres. τὰ περισσὰ πάντων αἰτίων, Plato de Legibus vbi interpr. quæ vt horum ſupra poſitorum imparia ſunt, &c. Heſiodus, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκε, id eſt, dona inſignia dedit: quanuis & vitio vertatur: vt illud περισσὰ καὶ ἄλογα σώματα, Euſtath. Iliad. ε, id eſt, ἀφύλακτα, prodigioſa corpora. ἐπιγράφει τὰ περισσὰ, in Epigrammat. ἐκ περισσοῦ, ex abundanti Quintil. ex ſuperuacuo Liu. ἐκ τοῦ περιόντος, ἐκ τοῦ πολλοῦ πλεονάζοντος Sexto Empirico, ἐκ περιουσίας, Demoſthen. Plato de Legibus. ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν, multis partibus ſuperare, multò præſtare. ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ, id eſt, ὑπὲρ πᾶσαν ὑπερβολὴν καὶ περιουσίαν, ſupra omnem exceſſum atque abundantiam, cumulatiſſimè. Paulus ad Epheſios capite tertio, τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, id eſt, ei autem qui infinitis partibus omnem petitionis noſtræ modum faciendo poſſit excedere.

Περισσόνους, ὁ, excellenti mente præditus, ſolers.

Περισσὸς, ὁς, ὸν, modum excedens & ſuperuacaneus. fit à Præpoſitione περὶ, & σσὸς, τὸ ἱμᾶς ὁ ἄγαν ταχὺ καὶ εὐστικός, qui aliquo in genere excellit, vt περιττοὶ τὴν σοφίαν. Euripid. in laudem & illud extulit περισσὸς ἀνήρ, eximius vir & μέγας. περισσὸς ἐν αὐτῷ δεῖσθαι, in ea viſus excellere, Plutar. in Romulo. περισσοὶ ἀγωνισταὶ, qui ſunt numero impari certatores, vt tertius, quintus, ſeptimus, &c. Lucia. οἱ περισσοὶ ἵσταται, laſſi ſubſtiterunt, c. 30. l. 1. Reg.

Περσαῖος, ὁ, periſſus, ſpecies ſolani, periſſum leges apud Plinium & περιττὸν, Theophraſtus libro nono, capite duodecimo, hiſtor. plantar.

Περισσότερος, magis inſignis. περισσότερος προφήτου, maior propheta, Nazanzenus. περισσότερον κρίμα, grauius iudicium, capite duodecimo Euangel. Marci. περισσότερον ἀκούομαι, planè intelligo, Phalaris. Lucæ capite duodecimo, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι, & poſtea non habent quod amplius faciant.

Περισσοτέρως, vehementius, eximiè, magis. In epiſtol. ad Hebræos capite ſecundo, διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν, eam obrem oportet nos magis magiſque attendere. Interpres maximè.

Περισσότης, redundantia, genus figuræ, Hermogen. Hęc etiam dicitur πλεονασμός.

Περισσῶς, ſupra modum, ſummè, amplius, præterea. περισσῶς ἐξειργασμένη, curioſius elaboratum. Mat. c. 27. περισσῶς ἔκραζον, amplius vociferabantur.

Περισταδὸν, circum, circumſtando. Herodotus in Polymnia, περισταδὸν πάντοθεν περιστάδην, cum cinxiſſent illos circunquaque. Apollonius ſecundo Argonautic. περισταδὸν ἠγερέθοντο, circunquaque.

Περιστάζω, q. circunſtillo, irroro, in Epig.

Περισταλτικὴ δύναμις, apud Galenum libro ſecundo τῶν φυσικῶν, facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit, & circunplectitur, melioris concoctionis gratia.

Περίσταμαι, ambio.

Περιστὰς, circunſtans. φίλος αὐτοῦ περιστὰς, Æſchin. vide Περίστημι.

Περίστασις, ἡ, circunſtantia. Seneca Quæſt. natur. libro ſecundo, capite octauo, Quæ ſic corpora accipiunt, vt ſemper in cōtrarium reſiliant. Hanc noſtri circunſtantiam, Græci autem περίστασιν appellant, quæ in aëre quoque ſicut in aqua fit circunſtat enim omne corpus à quo impellitur. Ariſtoteles Problemat. Segm. 2. quæſt. 29. διὰ τί ἐν τοῖς ψυχροτέροις μᾶλλον ἱδροῦσιν, ἢ ὅτι ἡ ψυχρὸς ὁ ἐν τῷ θερμῷ ὁ βάθεσθαι ἔξω, διὰ τὴν ψύχους ἀντιπερίστασιν; Gaza vertit propter frigoris obſiſtentiam: circunſtantiam dixiſſet Latine & ſignificanter. Περίστασις etiam verbum eſt Rhetoricorum Aphthon. ἀντίκειται δὲ ταῖς ὑποθέσεσι, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν, ὅ μὲν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀπερίστατον. Latinè etiam in hoc ſignificatu circunſtantia dicitur. Quintilianus capite decimo, libro quinto, Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circunſtantia, quia περίστασιν dicere aliter non poſſumus. Ibidem cauſæ unum complexum videtur appellare, ubi dicit adiuncta & accidentia. Hermogenes, περίστασις δὲ ἐστι πρόσωπον, πρᾶγμα, αἰτία, χρόνος, τόπος, τρόπος. Vide ipſum tomo tertio. Hæc, re circunſtantes dicit Cicero quarto Rhetor. Idem de Inuentione dicit. Conſiderandum eſt non quiſ, ſed quo quidque animo, quo, quo tempore, quandiu. vbi τὰ περιστατικὰ notat. In Parad. Nuda iſta ſi ponet, iudicari qualia ſint non facilè poſſunt. nec, ἀδιάφορα περιστάσεως. Et ad Atticum dixit τῶν περιστάσεων χρειῶν.

Περίστασις, corona, id eſt, circunſtans turba & circunfuſa, circulúmque efficiens multitudo. Theophraſt. in Character. πάντας γὰρ αὐτὸν ἐν ταῖς τοῖς ἄλλοις περιστάσεσι παραμένει. Polybius in primo, περὶ δὲ διὰ τὴν περίστασιν τῶν ἐν ταῖς δεινοῖς, ἀπαλλάττεται εἰς τὰ πλήθη καὶ τὰς στρατιὰς, id eſt, peruulgato ſermone per eos qui ipſum loquentem circunſteterant. Gellius libro ſeptimo capite quarto. Ea circunſtatio militum, corona appellata ſit: id eſt, περίστασις. Περίστασις, neceſſitas & caſus incommodus, clades, & ſtatus afflictio. Polybius, ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγη, cum neceſſitas & inopia vrget. Idem in 2. hiſtoriæ, de Arato: ἐν ταῖς ἀποδείξεσι πάσαις ἐν τοῖς περιστάσεσιν, qui oppreſſum nullo aduerſo caſu poſſit: vel qui perſpicere poſſit, quid potiſſimum agendum ſit in vnaquaque neceſſitate. Idem in primo, εἰς τοῦτ᾽ ἦγε περιστάσεως, ὥστε μὴ δύνασθαι ... ἐκ τούτων ... Laertius in Zenone, ἐκ ... δὲ καὶ τὴν ... περίστασιν, id eſt, neceſſitate vrgente. Idem, ... διὰ περίστασιν ὀφθαλμῶν, id eſt, propter incommodum & aduerſam oculorum affectionem. Alexander Aphrodiſ. in Problemat. χαρίεντα ... πρὸς τὰς περιστάσεις, ſcenica oblectamenta excogitata ſunt propter caſus aduerſos: Gaza ... animus ſolatiis modò his, modò illis exceptus, angore ſe digeretur. Polit. vt animi diſtraherentur. Idem Alexander ..., ἐν περιστάσει νοσηρᾷ τοῦ σώματος ..., quum corpus aduerſa valetudine afficitur. Et λοιμικὴ περίστασις, Dioſcorid. libro ſeptimo, capite primo, id eſt, κατάστασις, ſtatus peſtilens, peſtilentia. Maccabæorum libro ſecundo, capite quarto, ... χαλεπὴ περίστασις, grauis clades atque calamitas. Interpr. tamen contentionem vertit. Περίστασις, rerum euentus, viciſſitudo. Baſilius, περὶ τῶν ... loquens, ... περιστάσει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ... διαφέρει. Laertius in Hera. ... περιστάσεις καὶ τὰ πράγματα ..., pro rerum euentu & varietate caſuum immutari. Diciturque nonnunquam περίστασις, τὸ συμβὰν, accidens. Περίστασις, multitudinis turbulentus conuentus, ſeditio, ... Phalaris in epiſtol. ad Epiſtrat. ... περίστασιν ... huc vero iuuenem oborta ſeditione patria excidiſſe. Vide Περίστημι & Περίσταμαι, & Ἀντιπερίστασις. Περίστασις, occaſio, opportunitas, vt apud Polybium τὴν ... περίστασιν. Vbi verò apud ipſum, ... χειμῶνος περιστάντος ... ἐκ τοῦ ἄστρου ἐπισημασίας, tranſtulerunt: Cúmque iam hyems ſuperueniſſet & ſignificationes de mari accederent. At ego περίστασιν hoc loco accipio pro tempeſtate & maris commotione, figuratè.

Περιστατικὸς, aduerſus, calamitoſus, minus ſecundus. Baſilius, ὅτι γὰρ τὰ δεξιὰ καὶ περιστατικὰ ... τοῦ σώματος καὶ ... ἐστι. Laertius in Zenone, καὶ τὴν ... περιστάσεως, τὰ δὲ περιστατικά, καὶ ... περιστάσεως, ... ἑαυτὸν, καὶ τὴν ... vbi περιστατικὸν dixit calamitoſum & affligentem, & ad neceſſitatem adigentem. Περιστατικὰ, etiam dicuntur circunſtantiæ. & Περιστατικὸς, ὁ, ἡ, cunſtantias habens, ad circunſtantias pertinens.

Περιστατικῶς. Baſil. τὰ περιστατικῶς συμβαίνοντα, id eſt, ἀπευκτὰ καὶ χαλεπά.

Περιστέφομαι, circundor. Areth. in Apoc. καὶ ... μυριάσιν ... περιεστεφανωμένος ..., quos ille circunſtat. vt illud Virg. in Æn. Nec quæ circunſtant te deinde pericula cernis?

Περιστὰς, qui circunſtantium corona cingitur, quem circum ſtat circunfuſa ſpectantium multitudo. Iſoc. ... περιστάντες ..., i. περί σε κύκλῳ ἱστάμενοι ...

Περισταυρόω, ῶ, σω, vallis ſeu palis in terram depactis circumcirca munio. περισταυρώσαντες ... τοῖς δένδρεσι, eos arborum cancel-

cancellato vallo circundedit, Thucyd.

Περισταύρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Περισταχυώδεσιν μίνυσι, circumſpicati pediculi, Theop.hiſt.l.4.c.13.

Περιστεγνὸν, Heſych.eſt ſκεπνὸν, στέγανον.

Περιστέγομαι, operior vndequaque, obuoluor.

Περιστέγω, circuntego, munio.

Περιστελλίζομαι, μίτομαι, κοσμῶ, ordino.

Περιστείχω, circumeo, in Epigrammm. περιστείχοντος τροχοῦ, rota ſe circumagente.

Περιστέλλω, μελῶ, ἔσταλκα, cooperio, contego, κρύπτω, obuoluo, communio, compono, orno ἀμφιέζω, διακοσμέω, comprimo, comprehendo, protego, arcto, complector, obſeruo, contraho. Aptum περιστέλλειν τρίβωνι, palliolo caput ſuum inuoluit, Plutarch. in Lycurg. Lucian. ... Ariſtoteles Problem. ... &c. Item, ... Sophocl. ... id eſt, ... Idem, τάφῳ περιστέλλειν dixit, pro κηδεύειν, ſepulchrum decorare, componere & ornare defunctum. περιστέλλειν τοὺς νόμους, legem tueor, Herodot.

Περιστεναχίζω, vel περιστενάζω, lamentis & gemitibus circunſonare ... Antonio, vide Περιστεναχίζω.

Περιστερὰ, ἡ, columba: dici volunt ... Ariſtotel. hiſtoria libro 5. capite 8. ... id eſt, columba init atque initur intra anni ſpatium. Eſt vero τὸ περιστερᾶς nomen ... marem fœmellamque ſignificans, vt & columba apud Plinium libro decimo, capite 34. tamen mas etiam columbus dicitur. Multiplex autem περιστερῶν genus ... ſpeciesque ſunt, ... ſiue ... &c. De his vide Ariſtotel. & Athen. lib. 9. Cum quidam Atticiſmum affectans περιστερὰν dixiſſet, ait Lucian. ... ſubiecit Socrates.

Περιστερεὼν, ῶνος, herba ita dicta quod columbæ circa hanc libenter verſari ſoleant: ... inquit Dioſcorid. libro quarto, capite 60. Latini verbenam appellant. Eius duæ ſpecies: prior περιστερεὼν, altera ἱερὰ βοτάνη dicitur, id eſt, ſacra herba: quia eius vſus fuit in expiationibus & luſtrationibus: verbenacam & ſagmina vocat Plinius, quem legito libro 22. capite ſecundo, & libro 25. capite nono. Prior ſpecies, mea quidem ſententia, ea eſt quã vulgò ... appellamus: cuius in flore albo, & cyaneo duplex differentia. Secunda verueine communiter nominatur.

Περιστερεὼν, ῶνος, columbarium, id eſt, ſtatio agreſtium columbarum: quamuis aliquando domeſticarum ſit, quod propriè περιστεροτροφεῖον dicitur. Vide Varronem libro tertio de Re ruſtica.

Περιστερίδιον, ου, τὸ, pullus columbinus, pipio, dicitur & περιστεριδεὺς teſte Euſt.

Περιστεροειδὴς, έος, ὁ ἡ, ὁ, colũbacei generis, qui ſpecie columbacea continetur, columbaceus, Gaza.

Περιστερὸς, ὁ, columbus. Alexis apud Athenæum, ... Ex quo Catullus, vt albulus columbulus Dioneus.

Περιστεροτροφεῖον, locus alendis columbis aptus. Palladio de re ruſtica. περιστερεών.

Περιστήθιον, ου, τὸ, pars corporis quę pectus cingit, precordia Theophil. epiſt. 9.

Περιστήθιος & περιστηθὴς pectus cingens.

Περιστεφανόω, vndique redimio, cingo, coroно, corona cingo, κυκλόω. Ariſtotel. de mundo, ... quaſi corona cinguntorbem terrarum, Ariſt. in Plut. ... i. circundedit.

Περιστεφὴς, έος, ὁ ἡ, ὁ, circum coronatus. ... regio montibus circunſepta, Plut. in Fab.

Περιστέφω, corono. Aphth. ... Pro περιαμπέχω, περιχέω, Hom. Od.

Περιστήθιον, ου, τὸ, pectorale, genus veſtimenti ſeu ornamenti ſacerdotis, capite 28. Exodi. pro quo Latinè rationale & ſuperhumerale. Περιστήθιον in mulieribus dici poteſt faſcia pectoralis, vel mamillare Martiali, ... quam ταινίαν ἢ ταινίδιον vocat Pollux.

Περιστηκότες, οἱ, circumpoſiti, circunſtantes tanquam à περιΐστημι.

Περίστια, luſtrationes, τὰ καθάρσια, interpres Ariſtophan. in Concion.

Περιστίαρχος, ὁ ... Ariſtophan. interpr. in Concion. περιστίαρχοι, qui conciones & theatra luſtrabant apud Athenienſes: dicti quaſi circitores. Fiebat autem huiuſmodi luſtratio catharſiis, hoc eſt, minutulis porcellis, Cælius l.3.c.26.

Περιστιβὴς, έος, ὁ ἡ, ὁ, calcatus, extritus, ſuffultus, fultus, fartus, πεπιλημένος, πεπατημένος, Nicand.

Περιστικτὸς, ὁ, τὸ, maculoſum, variegatum, diſtinctum, ποικίλμενον.

Περιστίζω, notis vndique compungo, punctis circumcirca diſtinguo.

Περιστίλβω, nitidum & ſplendidum facio, circunfulgeo, in Epigrammat.

Περιστλεγγίζω, diſtringere circumcirca Heſychio περιξύσαι, nam στλεγγὶς, inquit dicitur ὁ ξυστὴρ.

Περιστοιχίζω, & Περιστοιχίζομαι, circunſtipo Claudian. circundor, περικυκλόω: proprie indagine cingo. Sunt enim στοῖχοι, indago ipſa, & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabulaque ſeptarum cinguntur à venatoribus. Demoſthen. in 1. Philipp. ... velut indagine cingit. Eſt enim translatio ἀπὸ τῶν κυνηγετικῶν. Baſilius; ... περιστοιχίσονται, te circundabit, de iudicio vltimo loquitur. Xen. voce actiua vtitur, & Poll.

Περίστοιχοι, ſepta ordinibus diſtincta circinationis poſitura. Demoſthen. in Orat. aduerſus Nicoſtrat. ... Didymus quoddam olearum genus περιστοίχους vocat: Philochorus στοιχάδας. Sed attende, inquit Suid. ne Rhetor vocarit περιστοίχους, ...

Περισταλάδην, ſtillatim, guttatim, ſenſim. Nicander in Alexiph. ... interpr. ...

Περιστολὴ, ῆς, ἡ, ipſa actio cooperiendi ſeu obuoluendi, item cõpreſſio ſeu coarctatio, Galen. ... Suid.

Περιστόμιον, τὸ, capite 28. Exodi, capitium exponitur. & cap. 36. ... vide ... Eſt & Heſych. ... Περιστόμιον, ου, τὸ, oris munimẽtum, quo tibicines vtebantur. vide φορβεία.

Περίστομος φάλαγξ, latericeps, ſiue anceps, alij exp. os ambiens.

Περιστοναχίζετο, circungemebat. ... pro ...

Περιστοναχίζω, circungemo Horat. Heſiod. ...

Περίστῳον, τὸ, apud Atticos, teſte Polluce, dicitur locus ſeptus columnis, qui alio nomine periſtylium Vitruuio, & ... i. Suid. exponitur & ... circa quod porticus & ambulacra ſunt & ea columnis in orbem cincta.

Περιστρατοπεδεύω, circunſideo, obſideo, exercitu cingo. ... Tarentinos obſidet, Plut. in Fab. ... Xen.

Περιστρέφω, cum Datiu. Odyſſ. ξ. ... ambiebat clypeos. ... deſcribit circulum, peragit, Proclus de Sphæra. Aratus, ... Cicero, Nam curſu interiore, breui conuertitur orbe.

Περιστρέφω, μὴ, ψω, φα, obtorqueo Cicer. circũuerto, circuntorqueo, in orbem verto. Περιστρέφειν etiam coagulum dicitur, cum lac cogit. Homerus Iliad. ... id eſt, ... hoc nos in idiomate noſtro imitatur: dicimúſque in eo ſignificatu tourner: & coagulum, i. ... tournure. vide in ...

Περιστροφὴ, ῆς, ἡ, circunuerſio Quintilian. conuerſio, vertigo, conuolutio, rotatus, Proclus in Sphæra. Cleomed. ... conuerſiones cæli. ... capite 50. Eccleſiaſtici, in populi conuerſatione. Περιστροφὴ apud Rhetor. teſte Conſulto Chirio, quum aduerſarij propoſitionem in noſtram partem conuertimus, περιστροφὴ dicitur.

Περιστρώννυμι circumcirca ſterno, circunquaque conſterno.

Περιστρώματα, quaſi circunſtratum. Sunt autem περιστρώματα, vt ... genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, ſeu tapetia Babylonici floris varietate perſpicua: & ab aliis aulæa & Attalica: ab aliis beluata, hoc eſt, beluis variegata appellantur, aulæa picta, & verſicoloria: vnde Themiſtoclẽ legimus regi Perſarum reſpondiſſe, ſermones hominum περιστρώμασι verſicoloribus perſimiles eſſe. Etenim in illis, quum extenduntur, ita & in his formas figuraſque apparere: contractis verò abſcondi eaſdem atque corrumpi: quare ſibi tempore opus eſſe. Sunt etiam ... circumuallationes. vide in Chil. Eraſ. ... Campanica.

Περιστρωφάω, ὁ, idem cum ... circumeo, obeo. ... perueſtigans oracula, Herodot.

Περιστύλιον, τὸ, locus clauſus columnis circunquaque porticum habens, vel ſaltem lateribus lateribus, ... intercolumnia, cap. 42. Ezech.

Περίστυλον, τὸ, cap. 4. l. 2. Macchab. vbi Latinè atrium. vide Bud. in Com. in epiſt.

Περίστυλος, ὁ, qui columnis vndecunque ſuſtinetur. ... aula columnarum ambitu redimita, vndique columnis cincta. ... Euripid. domus quæ per ambitum foris habent pilas.

Περίστῳον, idem quod ... ſupra. Etymolog. annotat ſcribi eſſe

ι,ſequendo characterem nominum in ών,ex ππὰ.n.ſignificâte πνὰ fieri primum περίσπαιν inde περίσπηη eandem πῶν εἰς ᾳ ſubſcript.

Περισυλάω,circuncirca ſpolio,diripio.περισυληθῆναι πάντων τῶν ὄντων ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ab inimicis bonorum omnium facultate ſpoliari,Plato in Gorgia. περισπασθησόμενος εἰς κύκλῳ, &c. Lucian.

Περισύρω,diſtraho,diuello,lacero,in diuerſum traho,vexo,diripio. Polybius in quartô, τὰ θρέμματα τῶν θηρίων περισυρόντων διεφθείρετο. Gregorius de agno paſchæ, Οὐδὲ καταλειφθήσεται ὑπὸ κυνῶν περισυρόμενον, ἵνα μὴ δοθῇ τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ ἢ χοίροις τὸ ἄξιον καταπάτητον, non relinquetur à canibus diſtrahendum & laniandum. Lucianus, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc abripior, & diſtrahor. Sic etiam accipitur vt περιφέρω. Greg. καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἄνω τῶν τριόδων.

Περίσφυρα,Heſychio ſunt τὰ ἐπισφύρια καὶ μαλθακὰ ὑποδήματα ἄνευ ζυγῶν, concinit his αἰσφερόντι itidem περισφύρια pro περισφύρια & περιβαίνει.

Περισφηνόω, obſtruo,obſtringo,operculo,obthuro, velut iniecto cuneo.

Περισφηνόομαι,vndique obturo.

Περισφιγμένος,η,ον,aſtrictus.

Περισφίγγω,μ.ίγξω,π.ιγχα,coerceo,περιστέλλω, conſtringo, amplector,Naz.in Orat.

Περισφύριον,τὸ,& Περίσφυρα, faſciæ circum talos.Herodotus in Melpom. τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια χαλκέα φορέουσι ἑκάστη πολλὰ φορέει. quidam talaria exponunt,quæ Hom.in Mercurio vocat πέδιλα: alij volunt eſſe ligamen quod cruribus circundatur accipiendo σφυρὸν ſynecdoch.pro crure.

Περισχάδες.Heſych. innuit dici ψιάθους ἢ περιπλόκια τὰς ἰσχάδας, id eſt,ſtoream aut fiſcellam cui inuoluuntur caricæ.

Περίσχερες,τὸ,difficile,δύσχερες.

Περίσχες, contine,defende,adiuua.Il.ἀμφίσχεο παιδὸς,i. φρόντισον,curam ſuſcipe.

Περισχεῖσαι,i.ὑπερσχεῖν καὶ νικῆσαι, Thucyd.

Περισχιδὴς,in ambitu diuiſus,in multas partes fiſſus.

Περισχίζω, abſcindo,circuncido,διαλύω.

Περισχοινίζειν.Demoſthe.vide Suid.in verbo Περισχοινίζειν.Pollux, περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον,ὅπερ περὶ μεγάλων ἐποίουν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς, ὄχλου ὄντος, funibus forum circundare & circunſepire. Idem, περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ dicebant, ἐν ταῖς ἀποφράσι, καὶ τὸ περιφράξαι.

Περισχόμενοι,amplectentes,in Epig.

Περισώζομαι,incolumis ſum,ſeruo à morte,euado.

Περισώζω,μ.ώσω,π.ωκα,ſaluo,libero. Actiu.Accuſatiu. Syneſius, ἐπεὶ δὲ ἃς ἀπολώλεκεν, αὐτὴ δὲ ἡ τύχη καὶ περιέσωσε,ea vtique ipſa nos incolumes tandem ſeruauit.

Περισωρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,accumulo,circumcirca cumulo & aſſeruo,cumulo circumcirca obruo.

Περισώφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ,valde temperans,ὁ περισσῶς σωφρονῶν, apud Æſchyl.

Περιτέμνω, imputo,circuncido,περισχίζω. Heſiodus,οἷαι περιτεμνόμεναι.Acti. περιτεμεῖν,præcidere.πολλοὶ περιτετμημένοι γῆν πολλὴν,multa terra diminuti,i.priuati,agris exuti.

Περίτασις, obtentus Virgil. quaſi circuntenſio,diſtentio. Dioſcorid. libro tertio, capite de Mentha, καταστέλλει περιτάσεις καὶ σπαργώσας μαστοὺς, diſtentas mammas & ſororiantes mitigat.apud Teoph.de Cauſ. l. 4.c.14.περίτασις corruptè,pro περίστασις, i.obtentio Gazæ.

Περιταφρευόμενος,foſſa circundatus.

Περιταφρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,foſſa cingo, valla cingo, obuallo Cicer.circunfodio, foſſa munio.Neutr.Accuſati. Et apud Columel.circulari foſſa,i.περιταφρεύεσθαι.

Περιτείνομαι,obtendor.

Περιτείνω,circunduco,circum extendo,obtendo,circunduco murum,aggere circundo.

Περιτειχίζω, circunuallo, muro circundo. Accuſatiu.Thucydid. vide ἀποταφρεύω.

Περιτείχισις, muri ambitus,interclusio,q. circunuallatio, munitio ad concludendum.Thucyd.

Περιτείχισμα,ατος,τὸ,circunuallatio,munitio,munimenta, murus,muri ambitus.

Περιτειχισμὸς, quaſi circunuallatio murorum, vt apud Thucydidem.Valla. ἐς τὸν περιτειχισμὸν,ad concludendũ muro,ad murum circunducendum.

Περίτειχος,τὸ,circummurale,c.16.Eſaiæ.

Περιτέλλω,μ.τελῶ,circũuoluo,ſeu circũuoluendo & circunuertẽdo perficio.Actiu.Accuſ.vnde περιτελλομένων ἐτῶν, Hom.i.περιερχομένων,κυκλουμένων, voluens annus,ſeu ſe voluens. περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, Homerus Iliados β, quotannis,vel ſimpliciter, voluentibus annis,id eſt, ὡς τὸ αὐτὸ τῷ περιόδῳ περιερχομένων καὶ ἐπανερχομένων. Aratus, ἔχει περὶ δ' ἄξονα χηλὴ καὶ ζώνη περιτέλλεται ὠκεανὸς circumagitur.

Περιτέμνω, circunſeco Cicer. Columel. circuncido, extenuo, diminuo,accido,amputo, expolio reſecando ſuperuacanea, ἐλαττόω,χειμάζω,ἀπέχω,conficio, extenuo, & oblineo, Budæus in verbo accido.Actiuum.Accuſatiuo iungitur. Requirẽ τέμνω,περιτεμεῖν,circuncidere. περιτεμνεῖν,circũſecari Columellæ,circuncidi, Apoſtol.ad Galat.capite ſexto. Ibidem,περιτετμημένοι,circuncisi. Vide Herodot.in Euterpe. περιτεμέσθαι,circuncisionem accipe.περιτεμνέσθαι,circuncidi. ὅσοι δ' αἰχμαλώτων καὶ περιτετμημένοι ὑπὸ τῶν ἱππέων ἐάλωσαν, Xenophon in 5.Pædix, Nonnulli verò curſus ab equitibus anteuertentibus capti ſunt.

Περιτενὴς,rigidiſſimus,contentiſſimus.

Περιτερμονίζω,vide τερμονίζω.

Περιτέτροφα,circumalui,& pro Præſenti circumalo.Apol.2.περιτέτροφε τείχεσι, ἐτρέφε.

Περιτεχνάομαι,δολιεύομαι,κακὰ μηχανάομαι, inſidiari, mali aliquid moliri.

Περιτέχνησις,ἡ,ſolertia,περίνοια,machinatio,ars,fraus.

Περιτετηγμένος ἄργυρος, liquefactum argentum. περιτετηγμένη γῆ ταῖς ὄμβροις,terra imbribus circum liquefacta, in libro περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων.

Περιτήκω,liquefacio,eliquo,accido,abſumo.

Περιτίθεμαι,τὸ ἐνδύομαι & περιβάλλομαι, circumponor, circunuectior Cicer.Ariſtotel. de mundo, ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος, ὁ δὲ ζωστῆρα περιτίθεται,alius ocreas vel galeam ſumit,vel baltico ſe cingit. περιθέμενος στρεπτὸν, torquatus, Xenophon. Item induo.

Περιτίθημι,τὸ ἐνδύω καὶ περιστέλλω καὶ περιβάλλω, circumpono, circunuectino Cicer. amicio,circundo,induo,attribuo,obduco, περιποιέω, concilio,quæro,pario,πορίζω,accommodo,do,aſſigno, tribuo alicui rem aliquam. vnde quod apud Ciceronem de Senectute, omnem autem ſermonem tribuimus non Tithono, ſed M. Catoni, Gaza vertit, περιτίθεμεν Κάτωνι τῷ ἀρχαίῳ. Æſchin.de falſa legat. Κἂν εἰ ὑπεσχόμεθα ἐπιψηφίσαι τινὰς περιτιθέντας αὐτοῖς, authoritatémque ipſis legationíque fidem dediſſet. Conuenit autem in hoc ſignificatione cum περιάπτω. περιτίθημι στεφάνον, in Epigrammat. id eſt, ἀπονέμω, attribuo. Hermogen. περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν,vobis libertatem reſtituo.περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην, Mineruæ ſcientiam attribuimus,Ariſtotel.libro octauo Politicorum, capite ſexto, περιέθετέ μοι ἀτιμίαν, mihi ignominiam attuliſtis, Thucydid. ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, artibus honorem habendũ ſtatuit, Plutarchus in Solone.περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, qui iniecit ei faſtum, idem in Pericle. Chryſoſtomus, καὶ τυφλὴν αὐτῷ περιθεὶς δόξαν, notam ei inurens. ἡ τινας περιθεῖναι ἐθέλει αὐτοῖς, Æſchin.

Περιτίλαι,decerpſiſſe,à περιτίλλω,quod ſignificat circũcirca vello.

Περιτίλλομαι,vellor,reuellor.περιτετιλμένος,vulſus,Lucian.

Περίτιος, Macedonibus dicitur menſis, qui à Romanis Februarius, inquit Hieronymus in primum librum Zachariæ Prophetæ,cap.1.

Περιτετραίνω,& περιτετράω, circumforo,circumquaque perterebro & pertundo.

Περιτίω,honoro vehementer,colo.

Περιτιμήεις, admodum honoratus,vnde περιτιμήεντα apud Homer. hymn.in Apoll.

Περιτμητὴς,qui circumcidit,item culter ſutorius,σμίλη,ſcalprum.

Περιτομὴ,ῆς,ἡ, circuncisûra Plin. Lactantio circuncisio:qua voce Paulus omnes Iudæos complectitur, ſicut contrà, præputij nomine omnes Ethnicos,ad Galat.c.6.

Περιτονὶς,pars quædam nauis.

Περιτόναιον,ου,τὸ,quod περιτόναιον & περιτόνειον quidam ſcribunt, idem eſt quod περιτονεῖος,ſiue περιτεταμένος χιτὼν vel ὑμὴν, & περιτεταμένος : Latinum nomen non habet : Arabes Ziphac & Zimphac appellant. Eſt verò Peritonæum membrana abſq; fibris, ſimillima aranearum telis atque oualis figuræ:ita dicta quòd omnia inter ſeptum tranſuerſum & crura, vt viſcera, inteſtina, vaſa,obtentu ſuo contegat atque circunueſtiat velut inuolucrum & integumentum. Hæc enim tunica aranoſa, ventriculo,omento,meſenterio, iecori, lieni, renibus, veſicæ,vtero, cæteriſque interaneis dictà præſcriptione contentis, obtenditur,id eſt,περιτείνεται. Pollux, Ὁ δὲ ὑπὸ τὸν περὶ τὰ κάτω τὰ ἔντερα χιτὼν, περιτόναιος καλεῖται. Alibi verò ita deſcripſit, Καλεῖται δέ τις καὶ περιτόναιος ὑμὴν, περιτεταμένος ἐπιγαστρίῳ συμπεφυκώς, καὶ περιέχων κοιλίαν, καὶ ἔντερα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν ταύτῃ ἀπὸ διαφράγματος μέχρι ἐπιπλοῦ. Cornelius Celſus libro quarto,capite primo, Ipſa autem ilia inter coxas & pubem imo ventre poſita ſunt, à quibus ac pube abdomen ſurſum verſus ad præcordia peruenit, ab exteriore parte euidenti cute, ab interiore læui membrana incluſum, quæ omento iungitur, περιτόναιος autem à Græcis nominatur. Aliud verò Latinis abdomen, id eſt, ἐπιγάστριον : & aliud omentum, hoc eſt,ἐπίπλοον,ſiue ἐπίπλους, γαγγαμὶς,σαγήνη, Zirbus Mauritanis:de quibus antea.Περιτόναιον,etiam in naui dicitur,quod ex ſu-

ex ſuperiori parte vtrinque latera velútque parietes diſtinet, τὰ ϲωλῆνι αὐτῶν ἑκατέρωϑεν ὑπὸ τοίχοις, Pollux. Idem alibi ait, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν ϑυρῶν περιέχοντα ξύλα, σφηνίσκοι καλεῖται. apud Heſ. ſcriptum σφηνίσκοι.

Περιτοξεύω, ſagittis conficio, Ariſtoph.

Περιτορνεύω, detorno Pli. fabrefacio, torno facio.

Περιτράγῃ, comedat, Ariſtoph.

Περιτραχήλιον, ου, τὸ, torques colli cingens.

Περιτρέμω, Naz. in Orat. circuntremo, Lucret.

Περιτρέπω, circunuerto, ἀναστρέφω, circumago, conuerto, inuerto, vacillo, vertigine oculorum afficior, ſubuerto, ἰλιγγιῶ, & interdum circumactu euerto & percello: vt περιτρέψαντες τὴν ναῦν, Luciano. Gregorius, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ βιαίου περιτρέποντες, inopinata & violenta freni excuſſione reſupinantes, retrorſum agentes. περιτρέπεται ἀτυχῶς, id eſt, ἀποβαίνει, præter votum euadit, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Interdum in bonam partem accipitur, vt quum res malè cœpta bene vertit. Lucianus, χαίρω δὲ ὁμολογῶ τοῖς ϑεοῖς ὅτι καὶ τὸ σφάλμα εἰς ἄμεινον ἐπιτυχῶς περιετράπη, id eſt, felicius ceſſit, & in diuerſum quàm inſtitueram. Ariſtid. περιτρέπειν τὰς συμφορὰς εἰς τὸ βέλτιον. At verò in Act. 26. μαίνῃ Παῦλε, τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, inſanis Paule, multæ te literæ è ſana mente ad inſaniam redigunt. Περιτετραμμένη ψυχὴ, Plutarchus in Opuſcul. ἀπὸ ἀρχαίας, mens emota, mens perturbata & confuſa Virgil. Περιτρέπω etiam, pro σφάλλω, in errorem induco & impello, vel ſimpliciter pro retrorſum conuerto, in viam reponor: vt περιτρέπομαι αὐτὸ τὸ σφάλμα, vnde περιτροπάδην. Heſiodus in Theogon. voce actiua vſus eſt pro paſſ. ὅτε δὴ περιτράπον ὧραι, i. tempora circumacta ſunt.

Περιτρέφω, circum conglacio & concreſcere facio à τρέφω ſignificante πήγνυμι, vnde apud Homerum Odyſſ. ξ. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, id eſt, ἐπήγνυτο, vt Heſych. exponit qui à περιφαλὴς ſcribit ab illo eodem τρέφω dici τὸ πεπηγμένον. Similiter Herodianus legit, σμερδαλέον τρέφεται, pro περιτρέφεται, apud eundem poetam ſub finem lib. Iliad. ε, vbi vulgatæ editiones habent. ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐὸν μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι: legit inquam περιτρέφεται quam ſcripturam Euſt. approbat, vt καὶ ἐσθλόν.

Περιτρέχω, circuncurro Quintilian. in orbem curro. ὁ περιτρέχων ἑταιρεία, Plato in epiſtola ſeptima, vulgaris amicitia: in Platonis Theæteto ſunt περιτρέχοντα, obuerſantia & communia. Ariſtophan. in Ranis, ἐκεῖνο περιτρέχων δ' ἔστιν τὴν λίμνην τρέχων, curſu paludem igitur obibis curſitans.

Περίτρημα, τὸ, foramen. Vitr. l. 1. c. 2. Et περιτρήματα dicuntur in catapulta tranſuerſi parietes.

Περίτρητος, ὁ, ſcutula Vitruu. li. decimo, capite 17. hæc ſcutula eſt in ſummo & imo baliſtę capitulo dextra & ſiniſtra: indéq; nomen inditum, quòd multis locis pertuſa & perterebrata.

Περιτριβὴς, attritus, pertritus, obtritus.

Περιτρίβω, obtero, detero, contundo.

Περίτριμμα ἀγορᾶς, per ignominiam dicitur Æſchines à Demoſthene, id eſt, vilis homo, quaſi cautor ſeu formularius: vel qui vulgò dicitur ſolicitator, id eſt, qui ætatem conterit in foro, ἐν ἀγορᾷ χρόνους ἀναλίσκων, & qui omnes vafritias percalet. Dicitur enim περίτριμμα, quaſi πανταχοῦ τετριμμένος. Ariſtophan. in Nubibus, περίτριμμα δικῶν, id eſt, περιτετριμμένος ἐν δίκαις, in cauſ. exercitatus, formularius, leguleius, cautor. vide interp. Ariſtoph. Pro eodem dicitur τρῖμμα. Quint. dicit, attrita quotidiano actu forenſi ingenia.

Περιτρομέω, vel περιτρομέομαι, tremo circa. vt Od. σ, σάρκες περιτρομέοντο μελέεσσι.

Περίτρομος, circumtremens vel vndique tremefactus.

Περιτρόμως ἔχω περὶ δίκην, reformido ſupplicium, Phalar.

Περιτροπάδην, circumagendo, interuertendo. Apollonius ſecundo Argonautic. μῆλα περιτροπάδην ἐπὶ ἄστεα ἤγαγες, id eſt, περιτρέποντες, ἐπὶ ἄστεα ἐλαύνοντες. ἐκκλίνοντες δὲ καὶ τὸ εὐθὺ, inquit Interpr.

Περιτροπέων ἐνιαυτὸς, Ionicè pro περιτροπῶν annus circunuolutus, annus vertens, i. περιτραπόμενος, περιτροχάζων, κύκλῳ δῖνα τῇ αἰχμῇ κινούμενος.

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, conuerſio, circùmactus, circuitio, viciſſitudo, orbis vertigo, Nazanzen. de anni vertigine, quam replicationem vocat Cicero. ἐκ περιτροπῆς, viciſſim. ἐν περιτροπῇ, in orbem, per vices. τὸ ἐκ περιτροπῆς ἄρχειν, Demoſthen. Baſilius in 6. homil. τὰς ἐκ περιτροπῆς τῶν ἐν τῇ πόλει φυλακῶν ἐκ περιτροπῆς ἄρχοντα. Liuius. Echoc inſigne regium in orbem ſuam cuiuſque vicem per omnes iret, id eſt, ἐν περιτροπῇ. Περίτροπος, ου, ὁ, idem apud Heſych. qui exponit περιτρέψαι ἰλιγγιᾶν: videndum tamen ne adiectiue potius accipiatur pro περιτρεπόμενος, qui circumagitur, vt περιτρέπεται eidem eſt ἰλιγγιᾷ.

Περιτρυγῶντες, τειχοκυκλῶντες. pro περιτρυγάοντες.

Περίτροχος & ὑπότροχος, forſan ex verbis potius περιτρέχω & ὑποτρέχω deriuata ſunt quàm ex τροχαλός: ſignificant autem circuncurrens, & ſubtus currens, περιτρόχαλα κείρεσθαι. Herodotus in Thalia videtur ſignificare ad orbem adæquare crines, vt annotauit Camer. qui tonſum hunc fuiſſe ephebi cum tradit, afferens ex Plut. virtut. mil. de Xenocrita, τοὺς μὲν ἄρσενας παῖδας ἤσκει κόμας καὶ χρυσοφορεῖν, τὰς δὲ ϑηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας καὶ τοὺς ἀναξυρίδας χιτωνίσκους, pueros exornabat comis & auro puellas vero cogebat comam tondendo rotundare & geſtare ſuper ſtrictioribus tunicis pallia ephebica, rurſus apud Herodotum: Thalia (inquit idem Camer.) eſt ὑποτρόχαλα, de tonſu Arabico, κείρονται ὑποτρόχαλα περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους circuntondent vndique & radunt tempora.

Περιτροχάωσι, circuncurrunt, in Epig. Aratus, καὶ ἐάν δ' αἱ χηλαὶ περιτροχάωσι σελήνην, ambierint lunam.

Περίτροχος, ου, ὁ, circuncurrens Quintilian. rotundus, κυκλοτερὴς, orbiculatus. Apud Vitruuium in tractoriis machinis tympanum nominatur ἀμφίβολος & περίτροχος (alij ἀμφίσιον & περίδρομον) quod tympani genus apud Theonem in Pneumaticis dicitur ἀμφιέλικτος, quod & funis circunuoluatur: ab aliis περιέλικτος.

Περιτρώγειν, obrodere Plauto, circunrodere Horatio. Sumitur etiam figuratè pro comedere & circunrodere quendam, id eſt, dictis vexare, & proſcindere maledictis, ἀποτρώγειν, vt antea annotauimus. Ariſtophan. in Veſpis, Αὐτὸς ὁ δὲ Κλέων, μ' ὡς ὑπὸ κ. περιτρώγει, ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων. Lege dicta in περιφάγειν. Περιτρώγειν, in propria ſignificatione, accidere, peredere. Ariſtotel. in 8. hiſtor. τὰ δ' ἰχθύδια λεγόμενα ἀποφεύγει τοῖς ποδαίοις. αἱ δ' ἔγχελυς περιτρώγουσι καὶ περιλείχουσι περιτρώγοντες αὐτά. Lucian. in Tim. τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς καὶ περιτρώγοντες, nudatis & circunroſis oſſibus.

Περιττεύει, ν, τὸ, quod ſupereſt. εἰ δ' ἔτι τι τῶν πλείονα κεκτημένος περιττεύειν, &c. Plato de Legibus ſi quid ſupra ſortem poſſideat.

Περιττεύω, μ, ἐύω, περισσεύω, reſto, ſuperfluo, excello. vide per σσ.

Περιττοεπὴς περιττολόγος.

Περιττολογῶ, multa loquor.

Περιττὸς, impar, modum excedens. Atticum eſt pro περισσὸς, de quo ſuprà. Περιττὸς, exquiſitus, eximius, inſignis, ſingularis, rarus. περιττὸς ἀνὴρ καὶ λέγεις ταῖς Μούσαις συνεῖναι, vir eximius, quíque dictus eſt cum Muſis habere commercium, Plutarchus in Camillo. περιττὴ φύσις, natura ſingularis, Gaza. περιττοὶ λόγοι, apud Æſchinem Socraticum, grandia & mirifica verba, eximiæ rationes. περιττὴ σύνεσις, excellentiſſima prudentia, Plutarchus in Pericle. Ariſtotel. Rhetor. libro ſecundo, μεταξὺ γὰρ τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς χώραις ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐκ τῶν χωρῶν γιγνομένοις, καὶ ἐνίοτε, ἂν ᾖ ἀγαθὸν τὸ γένος, ἐγγίγνονται διά τινος χρόνου ἄνδρες περιττοί, κἄπειτα πάλιν ἀναδίδωσιν, viri eximij & inſignes. Idem in Problemat. διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες, ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες. Ex quo loco Cicero Tuſculan. 1. Ariſtoteles quidem ait, omnes ingenioſos melancholicos eſſe, vt ego me tardiorem eſſe nō moleſtè feram, &c. τὰ περιττὰ καὶ ἴδια τῶν δένδρων, Theophraſt. de cauſis libro ſecundo, capite nono, id eſt, raræ & peculiares arbores: hiſque opponit τὰ κοινότερα. Sic idem dixit hiſtor. libro tertio, capite quarto, πλὴν εἴτι περιττὸν βραχύ, rarum atque ſingulare, & libro quarto, capite ſexto, περιττότερα δὲ τὰ φυόμενα, καὶ πλείους ἐξαλλαγὰς ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα. τὰ περιττὰ πολλὰ, vide Απαλὰ ζῷα. τὰ περιττὰ, quæ ad maiorem ſuperfluùmque pertinēt apparatum. περιττὰ ζῷα, animalia effigie inſolenti, Ariſtotel. libro quarto Animal. περιττὰ δὲ, ſunt impari numero, Gaza; περιττὸν ἐστὶν αὐτῶν ἡ φύσις, peculiarem eſt ſortitus naturam, Ariſtotel. libro quarto Animal. περιττότατα τῶν ζῴων ἡ τῶν δελφίνων natura omnium maximè animantium peculiaris delphino eſt, idem libro octauo Animal. capite ſecundo, ἐν περιττῷ πράττεται, impariter efficit, intereſt in efficiendo. ἐν περιττῷ χρῆσθαι τῇ παρρησίᾳ, ingenti libertate vſus, Lucian. vnde περιττῶς Aduerb. περιττῶς δὲ τοῦτο ἄλλως πολλὰ ἔχει, multa habet præter alios, Ariſt. l. 2. Polit. c. 9. ſic Aretinus.

Περίττωμα, ατος, τὸ, excrementum, ſtercus, materia excreſcens atque inutilis, ſuperfluitas Plin. recrementum ſiue retrimentum, λείψανον, λύματα, cibi reliquiæ Cicer. περιττώματα excrementa, id eſt, ſtercus, pituita, bilis flaua & nigra. Ariſtotel. libro 3. Animal. φλέγματος καὶ περιττώματος, Alex. Aphrod. vide φλεγμάζω.

Περιττωματικὸς, ὁ, excrementitius, & homo excrementis abundans, ſordidus, excrementoſus, Politian. Theophra. 6. de cauſ. περιττωματικὰ καὶ περιττωματικὰ. Alexand. Aphr. in Probl. τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικὰ, i. infantes humidi, ſomniculoſi & excrementoſi: ſic vertit Gaza.

Περιττῶς, curioſè, Dionyſ. Hal. de compoſ. eximiè, ſingulariter: q. ſuperfluè. vide Περισσῶς.

Περίττωσις, ὁ, ſuperfluitas Plin. excrementum. Ariſt. hiſt. li. & ca. 4. ἐκκρίνεται τὸ περιττὸν ὁ περίττωσις δι' ἐγχρεάς, τὰ περιττώματα.

Περιτυγχάνω, offendo, obuiam fio, nanciſcor, συντυγχάνω, incurro, venio, fortè aduenio ſuper ſermonem, ἐντυγχάνω, interſum, ἀπαντάω, ἀπαντῶ, incido, ſuperuenio. Cum Datiuo Xenop. ἐγχειρίσαι κριτῇ περιτυχεῖν, iudicem iniquum reperire. περιτυχεῖν αὐτῷ, Demoſthen. μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορὰ, ne calamitas ei contingeret, Thucyd. Demoſthen. περιτυχὼν αὐτῷ περὶ τὸ Ἑρμαῖον, περιτυχὼν ἐπέμψε περὶ τῆς χειροτονίας. Sic περιπίπτειν dicitur. Περιτυγχάνειν pro ἐντυγχάνειν. Synesius, τὸ περιτυχεῖν σε ταύταις μίαν γοῦν τῶν ἐπιστολῶν, vt ſaltem vna in manus tuas incideret.

Περιτύμβιος, qui ſepulchro ſeu buſto circunfuſus eſt, vt περιτύμβια δάκρυα, in Epig.

Περιτυμπανίζομαι, ἐκβακχεύομαι, ſonitu tympanorum agor in furorẽ.

Περιτυχίζω, vnde περιτυχίσαι circuncirca decutere malleo roſtrato aſſulas è lapide adhuc rudi & impolito apud Euſtathium & Heſych.

Περιυβρίζω, ſingulari iniuria afficio, contemno, ignominioſè tracto, lædo. Accuſ. περιυβρίζουσι πολλοὶ τὰ θεῖα multi res diuinas habent ludibrio, Plut. in Camil. Herodot. in Terpſich. τὴν βασιλεία ἡμῶν περιυβρίσας ἐξέβαλε. Plut. de Lucullo, ὑπὸ Πομπηΐου περιυβρισμένος. Athen. l. 12. ὑπὸ τῶν ὑπατῶν περιυβρισθείς, omni genere contumeliæ affectus.

Περιφαλλία, Heſych. πομπὴ διονύσου τελουμένη τῶν φαλλῶν.

Περιφαινόμενος, apertus, circunquaque conſpicuus. Homerus Odyſſ. ἐν περιφαινομένῳ, in aperto loco.

Περιφάνεια, ας, ἡ, ſplendor, proſpectus, quoquouerſus proſpectus.

Περιφανέστερον, manifeſtius.

Περιφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, conſpicuus, ſplendidus, ſpectabilis, luculẽtus, λαμπρὸς, perſpicuus. Lucianus, ἐπὶ ἄλλοις περιφανὴς ὢν κεκρυμμένος. Soph. in Aiace, δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον, manifeſtum morbum.

Περίφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, clarus, manifeſtus, λίαν λαμπρὸς, ἔνδοξος, περιφανὴς, φανερὸς. Sophocl. περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται, certum eſt quod vir morietur.

Περιφανῶς, planè, palàm, perſpicuè Soph. μαμμᾶν ἀνδρὸς περιφανῶς ἐκεῖνος ἰδεῖν;

Περιφέγγεια, ἡ, circunfuſus, ſplendor.

Περιφείδου ζωῆς, vitæ parce, in Epig. ſic Apol.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circunferentia ad verbum ſi Latinè dici poſſit, id eſt, circunflexus Plin. vel linea ſuo circunflexu orbem ambiens, circuncurrens linea, & circunductus Quintilian. libro primo capite 18. περιφερὲς Suidæ. τροχοῦ περιφέρεια, id eſt, curuatura rotæ Ouidio. Latinus author antiquus lib. de lineamentis, circunductam lineam, circunferentem lineam, & circũferentiam dixit τὴν περιφέρειαν. Ariſtotel. de mundo, κατὰ κύκλου περιφέρειαν, in ſpeciem circularis ambitus, in orbem. Eſt etiam hallucinatio, error, & vita errabunda, vt περιφέρεσθαι. Eccleſiaſt. capite decimo, καὶ ἔσχατα στόματος αὐτοῦ περιφέρεια, Bud. Comment.

Περιφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, rotundus, teres, orbicularis, fornicatus, circinatus, circinatę rotunditatis: cui rectus opponitur apud Ariſtotelem de mundo. περιφερῶς, in orbem. τὸ περιφερὲς, ora, ambitus. φύλλα περιφερῆ, Theophraſt. hiſtor. l. 1. c. 16. folia circinata, vt piri, Plin. l. 16 c. 24.

Περιφερόγραμμον σχῆμα, eſt circulus & ſphæra. Ariſtoteles in ſecundo de cælo, ἅπαν δὲ σχῆμα ἐπίπεδον, ἢ εὐθύγραμμόν ἐστιν, ἢ περιφερόγραμμον. καὶ τὸ μὲν εὐθύγραμμον, ὑπὸ πλειόνων περιέχεται γραμμῶν. τὸ δὲ περιφερόγραμμον ὑπὸ μιᾶς. εὐθύγραμμον, figura eſt lineis rectis conſtans pluribus, vt τρίγωνον, τετράγωνον, & alia. Περιφερόγραμμον conſtat in linea vna circuncurrente & circunducta: & tale eſt in planis, id eſt, ἐν τοῖς ἐπιπέδοις, quale globoſum καὶ σφαιροειδὲς in ſolidis, id eſt, ἐν τοῖς στερεοῖς. Strab. libro 5. de forma Italię loquens, ἔστι δὲ φαμὲν δὴ τὴν σύμπασαν, περιφερόγραμμον σχῆμα τῆς πλευρᾶς καὶ τῆς βάσεως καὶ τῆς πλευρᾶς. Περιφερόγραμμα etiã ſolida, διαφέρει τῶν σφαιροειδῶν.

Περιφέρομαι, circunferor, vagor, erro, fluctuo, errabundus ſum, palor. Paulus ad Epheſ. quarto, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. quæ paſſiuè dicuntur, vt fluctuãtus & circunlãtus, apud Latinos. Plutarchus de Cicerone proſcripto, ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν λογισμῶν καὶ περιβαλλόμενον τὸν θάνατον, id eſt, erratica fuga mortem euadere cupientem & conniuentem. Synesius, ἐγὼ δὲ περιπλανηθεὶς ἀναπτυχθεὶς τῶν περιφερομένων, vagis & variis cogitationibus euagatus ſum, huc illũcque animum circumagens. Plutarchus, καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει, & quoquouerſus circumactus ad rei magnitudinem æſtimandam. περιφερόμενος ὄλεθρος, Plato in Leg. Gregorius, μή που περιτραπῇς αὐτῶν ὡς θεοῦ ἀναξίων, necubi hallucineris perperam hæc æſtimando, quaſi indigna, quæ de Deo credantur. Περιφέρομαι, eodem reuoluor. Plato in 2. de Legib. δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταυτὸν περιφερόμενος ἥκειν. Idem in Gorg. ἀεὶ περιφερόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. Περιφέρεσθαι, etiam in conuiuiis vox vſitata de ferculis quę circunferuntur & apponuntur: vnde τὰ περιφερόμενα, dicuntur fercula. Xenophon, καὶ ὁπόταν ἑκάστῳ ὑμῶν τὰ κρέα ἢ καὶ πλείω τὰ περιφερόμενα, dicitur & ἀπαρτιζόμενα. Et Ariſt. 7. Politi. περιφερόμενον dixit, id eſt, circunlatum, qui in orbem fertur per conuiuas.

Περιφερόμενος, vulgatus, λαλούμενος.

Περιφέρω, circumago, circumuoluo, roto. Περιφέρω, traduco, per ora oculóſque hominum circunduco, quod & περιάγω dicitur. Synesius, ἐν τοσαύτῃ περιηγήσει, ταύτῃ τοιαύτῃ κατὰ θεοὺς οἱ πάντες εἰσί. Περιφέρω, transfero. περιήνεγκαν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, Plutarchus in Pericle, in ſeipſum Athenas ſuſcepit id eſt, ſibi vendicauit. Περιφέρω, in errorem induco vel perturbo, vt in Solone, περιφέρει ἡ συνήθεια τὴν ψυχήν. Περιφέρω, perfero, id eſt, ad extremum vſque tolero, διαφέρω, οἴσω. Περιφέρω, circunfero, mecum ſemper fero, in comitatu meo fero. Synesius, τὰ ἱερὰ σου ψυχῆς ἐπὶ μόνης καρδίας ἀγάλματα περιφέρω. Περιφέρω, vt περιάγω, redigo, circumago, & eodem reuoluo. Appianus in quinto belli ciuilis, μὴ τὴν Ἰταλίαν περιενέγκαιεν, ἐς λιμὸν περιαγάγοιεν, ne Italiam tandem ad famam redigerent. Περιφέρω, in diuerſum fero, atque in contrarium. Περιφέρειν, etiam dicitur in conuiuiis, vt περιφέρειν κύλικα, vel ποτήριον. Plutarch. περὶ ἀοργησίας, τῆς μεγάλης κύλικος περιφερομένης. Vnde περιφέροντες, qui fercula in conuiuiis circunferunt & ſtruunt in menſis, quum vnicuique partes apponuntur, & lances diſtribuuntur. Xenophon, καὶ τοῦ ὄψου ἑκάστῳ ὑμῶν τρία κρέα ἢ καὶ πλείω τὰ περιφερόμενα. καὶ ὁ ἄρξας ἀπὸ ἐμοῦ μάγειρος τὴν περὶ τὴν περίοδον περιφέρει. Περιφέρει pro διαφέρει, refert. Herod. in Erat. ὅτι μοι περιφέρει εἰδέναι τοῦτο, neque ad me pertinet ſcire, &c.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, vel ad extremum euado, & ſuperſtes ſum. Demoſthen. ἀθλίως κατακείμενος, ἐν πᾶσι τοῖς περιφεύξομαι. Idem, εἴ τι τῶν ἱερῶν μηδὲν περιφεύξεσθαι με. Plato 3. Leg. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, qui ſuperfuerunt.

Περίφημος, ου, popularis, celebris, clarus, ἔνδοξος, Phauor.

Περιφήτας, clauiger. περιφήτας ὅπλῳ χρώμενος κορυνήτης, id eſt, Periphetas qui Corynetas nuncupatus eſt, quia claua, quæ κορύνη dicitur, hunc Theſeus interemit, Plut. in Theſ. & in Romulo, vbi exp. Corynetes.

Περιφθείρομαι, (inquit Bud. Com.) τὸ ἐπὶ χρεὼν καὶ φθορὰν περιέρχομαι. Sed paſſiuè potius ſumitur éſtque abſumor & pereo. Gregorius de Oratione Iuliani quæ μισοπώγων inſcribitur, Νῦν δὲ πάντων δὴ περιφθειρόμενος καὶ περιπλανώμενος, καὶ τοῖς συμπεπτωκόσιν ὑπερβαλλόμενος. Περιφθειρίζομαι, pedicularem morbum patior, ὑπὸ φθειρῶν συνέχομαι, Heſych, μακρὰ φθειρίζομαι.

Περίφιμωσις. vide in dictione Φίμωσις.

Περιφλεγής, ardens, peruſtus. περιφλεγῆ στύλον, ardentem colũnam, c. 18. l. Sapient.

Περιφλέγω, amburo, inaſſo. περιφλέγω, ἐπὶ πολὺ ὀπτῶ.

Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore, Plut. in Catone, δίψῃ περιφλεγὴς ὄξος ᾔτησε, ſiti peruſtus acetum popoſcit.

Περιφλεύω, amburo: vnde περιπεφλευσμένα πυρὶ τείχεα apud Herodotum.

Περιφλιδάω, circum tumeſco, rugáſque contraho, vt nimis obeſi Nicander in Alexipharmach. καί τε βόες περιφλιδόωντες ἀλοιφῇ, admodum obeſi, præpingues. Alibi dixit, ἀλδαίνοι καὶ γυῖα συνεχφλιδόωντος ἀλοιφῇ. Et in Theriacis, περιφλιδόων φλιδόωσα, i. διαρρέουσα.

Περιφλοΐζω, circum decortico, ſiue ambientem corticem eximo, vt fit ligna circundolando, περιλέπω, περιλεπίζω, ſiue περιφλοΐζω, καὶ περιαιρῶ τὸν φλοιόν: vnde decorticatio Plin. id eſt, φλοισμὸς Theophraſt. & περιφλοισμὸς, hoc eſt ipſi περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. Idem Theophraſt. libro nono de hiſtoria plantar. capite quinto, τὴν δὲ κασίαν φασὶ τὰς μὲν ῥάβδους πλατυτέρας ἔχειν, ἰνώδεις δὲ σφόδρα, καὶ οὐ δεῖ περιφλοιζομένην. ſed legendum περιφλοίσασθαι· & corticem inextricabilem eſſe: Gaza. nec vllo pacto poſſe decorticari. Plinius libro duodecimo, capite 19. ex hoc loco ſic prodidit: Frutex & caſia eſt, iuxtáque cinnami campos naſcitur, ſed in montibus craſſiore ſarmento, tenui cute verius quàm cortice, quem contra atque in cinnamomo leuari, & exinaniri pretium eſt. Dioſcorid. libro primo, capite de Aſpalatho, ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρύς, καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος, detracto cortice rubens, Plinius libro 24. capite 13. Idem Dioſcorid. libro quarto, καυλὸς περιφλοιζόμενος, ὅτι ἀξίως ξηραίνεται. Sic & Columel. loquitur, Corticem eius delibratum abducito. Scribo. Largus excaſtrare dixit in eo ſignificatu.

Περίφλοιος, ου, ὁ, delibratus, decorticatus.

Περιφλοισμὸς, ὁ, corticis in orbem dètractio: in Περιφλοΐζω.

Περιφλύω. ἐπιπολάζοντα ζέω, amburo. & περιφλυθεὶς, obuſtus Virgil. Ariſtophaneo εἶτα δὲ ζῶντας περιφλύει, i. περιφλέγει ἐπιπολῆς, per ſumma circumvrit.

Περίφοβος, ου, ὁ, pertrepidus, metuens, Appian.

Περιφοβοῦμαι, pertimeſco, pauco. Xenophon, Εἰ δὲ τοῖς ὄχλοις ἀνιάσονται αὐτοὶ πατρίδι οἱ ἄλλοι διὰ τὸ καθ᾽ ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

Περιφι-

Περιφόβως, pertimeſcendo, trepidè, meticuloſè. Appian. in Iber. περιφόβως ἔχοντες οἱ λοιποὶ διεκαρτέρουν.

Περιφοιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, circum ambulo, περιέρχομαι, περιΐπταμαι.

Περίφοιτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, circumuagus, Horat. Nonn. περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνων.

Περιφορά, ᾶς, ἡ, circunlatio, vel circulatio, vel circumactio Vitr. circuitus, vertigo. Ariſtophan. Νεφ. ζητοῦντες αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς περιφοράς, &c. id eſt, circumactus, circuitus. ἡλίου περιφορά, Solis circunuectio Ciceroni. ἡ κύκλῳ περιφορά, circuitus, id eſt, ἡ περίοδος, Xenophon. ἡ ἔξω περιφορά, externum negotium, Nazanzen. in Orat. ἐπαινεῖ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, laudat Cimonis facilitatem ad omnium morum impreſſionem ſuſcipiendam, Plutarchus in Pericle. Περιφορά, ferculorum miſſus, qui conuiuiis apponuntur, aut ſingulis conuiuis, aut quaternis, vt nunc fieri ſolet. Pollux, τὸ δὲ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας, περιφορὰ ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασε. Xenoph. καὶ ἐν τούτῳ περιφορὰ ἡ λοιπὴ ἦν τῆς πορείας.

Περιφορά, hallucinatio, & vita errabunda, error, erratio, ſicut περιφέρεια, à περιφέρεσθαι: Gregor. περὶ Θεολ. 2. γαλήνην ἔχομεν ἐν ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, tranquillitatem animi habemus ab obturbatione mentis atque erratione, ob curas cæteráque externa: & κατὰ τοὺς ὁ. & Eccleſ. cap. 2. καὶ ἔβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν, καὶ περιφοράς, καὶ ἀφροσύνην, & oculos aduerti, vt viderem ſapientiam, & mentis errores, & dementiam.

Περιφορέω, circunfero.

Περιφόρητος, ου, ὁ, περίακτος, qui circumagi poteſt, verſatilis, quoquouerſus, verſatilis.

Περιφόρητος, Periphoretus, cognomen Artemonis, quòd lectica circunferretur, Plutarchus in Pericle. interpres Ariſtophan. in Acharn. annotat, ὅτι ἦν οὗτος μηχανοποιός, περιφόρητος δὲ διὰ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι. vnde καὶ πάντες οἱ σοφοί, περιφόρητοι vocantur.

Περιφορός, ὁ, qui ſe circumagit.

Περίφραγμα, ατος, τὸ, quaſi circunſeptio, pars currus, τὸ ὑπὲρ τὸν ἄξονα αὐτοῦ, ὃ καὶ ἄντυξ, ὅθεν διαλαμβάνεσθαι πέφυκε, Pollux. Et obex, maceria, περίφραγμα ξύλινον, ſeptum ligneum, vallum ligneum, ſepes lignea.

Περιφραγμός, ὁ, ſepes, ſeptum.

Περιφραδέως, κατὰ ἐμπειρίαν, καὶ ἐπιστημόνως, ritè, peritè, ſcienter, Odyſſ. ξ. ὤπτησάν τε περιφραδέως, i. perſcienter, Cic.

Περιφράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, circunloquor. βουλεύομαι. Depon. abſol. Περιφράζομαι, conſidero, perpendo, Nic. in Theria. ἔργα δέ τοι ἐν τῷ περιφράζευ ἐπὶ λαχνήεντα: pro περιφράζου, id eſt, περισκόπει.

Περίφρακτος, circummunitus, circumſeptus.

Περίφρασις, εως, ἡ, circunlocutio, circuitus loquendi: circuitio à Terentio dicitur in Andria, Nihil circuitione vſus eſt. Hæc figura fieri debet aut ornandæ rei cauſa, quæ pulchra eſt: aut vitandæ quæ turpis eſt. Virtus eſt vicina κακοζηλίᾳ, Quint. l. 8. c. 6. & l. 9. c. 1.

Περιφράττω, circunſepio Cic. circunuallo Teren.

Περιφρίσσω, perhorreſco.

Περιφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, contemno, paruipendo, καταφρονῶ, ὑπερφρονῶ, παρ' οὐδὲν ἄγω. Accuſatiu. iung. Atticè, ſed Communiter Genitiuo, interpr. Thucydid. vide in dictione Καταφρονῶ. Ariſtophan. Νεφ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, id eſt, vt exponit D. Hyeronymus, ſcando per aerem & pluris me eſſe puto quàm Solem: ſic enim Strepſiades intellexit: quaſi dixiſſet Socrates, καταφρονῶ, vel ὑπερφρονῶ: Is tamen περισκοπῶ voluerat intelligi. αὐθαδείᾳ τινὶ πρὸς ἔνδειξιν ἰσχύος περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων, id eſt, contumacia quadam oſtendendæ potentiæ gratia Lacedæmonios deſpexiſſe, Plutarchus in Pericle. Περιφρονῶ, conſidero, περισκοπῶ, contemplor, inquiro, ſcrutor. Eſt enim verbum ἐπαλλασσόμενον. Ariſtopha. Νεφ. καὶ νῦν περιφρόντιζε τὰ πράγματα, id eſt, σκόπει, perpende & obſerua. περιφρονήσατε τοῦ κυρίου ἐν ἀγαθότητι, ſentite de Domino in bonitate, cap. 1. Sapient. Solomonis.

Περιφρόνησις, contemptus, deſpectus, deſpectio paſſiuè apud Gregor. in epiſt.

Περιφρουρέω, ῶ, cuſtodio, cingo: item ſimplic. cingo tanquam cuſtodia aut præſidio. Thucydi. lib. 3. τὸ τεῖχος ὃ περιεφρούρουν οἱ Πλαταιεῖς.

Περίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, caſtus, prudens, συνετός, ἐχέφρων, φρόνιμος, περιέφρων, Suid. Odyſſ. ξ. περίφρων Πηνελόπεια, i. συνετή, ſapiens, pudica.

Περιφυὲς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis, Dioſcorides libro 4. cap. 104.

Περιέφυν, vnde περιέφυον expon. agnatus ſum, proueni: item adhæſi.

Περιφύομαι, adhæreo, adnaſcor, Accuſ. Theophraſt. l. 6. c. 5. hiſto. plantar. Idem libro 3. capite 8. περιφύεται μικρὰ ὑπερθέουσα περὶ τὸ φλοιὸν, circumnaſcitur, vt loquitur Plin.

Περιφυή, ὥνος, ὁ, complexus.

Περίφυσις, ἡ, quaſi circuncretio, quod in ambitu fit incrementum. Theophraſtus libro quinto de plantis, ὅταν δὲ περίφυσις καταλαμβάνῃ ἐπὶ ὅλως γεγραμμένον. Idem, καὶ ἐάν τι ἐμβάλλῃ λίθον εἰς τὸ δένδρον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, καταχωννύεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως, Gaza incrementum obductum transfert, & corticis obductionem, neutrum rem ſatis exprimit: & latior eſt eius vocis ſignificatio.

Περιφύω, adnaſci facio, annecto, prouenio. Theophraſtus hiſtor. libro octauo, capite decimo, οὐκ ἐσθίεται δὲ οὔτε ὁ ταυθεὶς περιφυῇ: ſed lege, ὕσας ὑσθεὶς περιφυῇ, frumentum non ereditur eſt pluuiam perpeſſum excreuerit. περιέφυσαν, adhæſerunt, adnati ſunt, prouenerunt. Ariſtoph. Νεφ. ψυχρὰ γὰρ περιέφυσαν ἐμβάδες, mortuæ calceamenta circumnata ſunt. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite 11. de cortice tiliæ, οὐ περιφύεται ὀρθοῖς, non recto ductu circunnaſcitur, id eſt, περιφύεται.

Περιφωνέω, circunſono, reſono.

Περίφωρος, ου, quaſi deprehenſibilis, manifeſtus, qui inficiando non eſt. περίφωρος γενόμενος, in furto deprehenſus, Plutarchus in Apophthegm. καταφωρος, καταφωραθείς. Lucian. περίφωροι γενόμενοι διὰ μαλακίας τὸ ζῆν ἀγαπῶς περιπτυσσόμενοι.

Περιχαίνω, inhio, quaſi circumhio, & deuoro. Ariſtoteles hiſtor. 8. καὶ ἐάν τι σαπρὸν περιχαίνει. Lucian. καθάπερ ὁ λαγὼς ὅλον περιχαίνει τὸ δίκτυον.

Περιχαίρω, ſupra modum lætor. περιχαρείης τῷ ἀγαθῷ, boni gaudio perfruaris, Naz.

Περιχαίρων, perlætus Liu.

Περιχαλκόω, μ. ώσω, ære obduco.

Περιχαρακόω, ῶ, vallo circummunio aggere cingo apud Æſchin. in Cteſiph.

Περιχαρακτήρ, ῆρος, ὁ, ſcalpellus quo dentes circunſcarificamus, vt emarginando, gingiuáſque diſparando, commodius eximi poſſint, ſi res ita ferat. Cœlius Aurelianus Chroniôn libro 2. Aliquando ipſæ gingiuæ ſcarificandæ, vel circum ſeparandę ferramento quod περιχαρακτῆρα vocant.

Περιχαρακτικὸς, emarginans. Plin. περιχαρακτικὸς ἐσχαρῶν, circunſcarificans quæ Medici vſſerunt, Marcel. emarginans cruſtas: Ruel. reſoluens cruſtas. Dioſc. l. 1. ca. 138.

Περιχαράκωμα, τος, τὸ, vallum ſeu agger locum aliquem cingẽs & circummuniens.

Περιχαρακώσας, αντος, ὁ, vallo & foſſa circundans.

Περιχαράκωσον σοφίαν, arripe prudentiam, capite 4. Prouerb. Solomonis.

Περιχάραξις, circunſcriptio & quaſi circunſcarificatio: Aliis exponitur circundatio, vrbatio: nam vrbare eſt aratro definire & circunſcribere: & vrbum curuatũ aratri, quod in vrbe condenda adhiberi ſolet: Æ legibus.

Περιχαράσσω, μ. άξω, π. αχα, circunſcribo, circunſcarifico Plin. circunuallo, diſrumpo, emargino. περικεχαραγμένον φύλλον, ſerratum folium, Theophraſtus libro tertio, hiſt. plan. In Pandc. Græcis, τὰ περιχαραχθέντα καὶ τὰ ὑπαλειφθέντα ἐν τῇ διαθήκῃ, deleta vel circunducta.

Περιχάρεια, ας, ἡ, lætitia elata, περισσὴ χαρά, nimia lætitia, Plato de Leg. apud Poll. περιχαρία, τὸ ἀμέτρως χαίρειν ἀλόγως. cui opponitur περιωδυνία.

Περιχαρὴς, ſuprà modum lætus perlætus Liu. ὁ ἀμέτρως χαίρων, elatus. Iſocrates, ἐπ' εὐτυχίαις ὢν περιχαρής, ἐπὶ δυστυχίαις περίλυπος. περιχαρὴς τῷ ἀγαθῷ καὶ ὑψηλὸς ἄμετρα, propter bonum tibi effrenatè applaudens & immoderatè elatus, Nazanzen. διὰ τὸ περιχαρὲς τὸ περιγεγονὸς τῶν παθόντων ἡμῖν, idem Nazanzenus in Orat. eo nobis ob exuberantem rei lætitiam accidente. τὸ αὐτίκα περιχαρές, præſens lætitia, Thucyd. Item περιχαρής, gratioſus, qui conſequitur gratiam ex aliquo.

Περιχαρήσεσθαι, vehementer gauiſurum eſſe, congratulaturum eſſe.

Περιχαρία, ας, ἡ, immoderata lætitia, effuſa lætitia.

Περιχάσκειν, inhiare, idem quod περιχαίνειν.

Περιχειλόω, idem quod χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco, & περιχειλοῦν, labra obducere. Xenophon, περιχειλώσας σιδήρῳ, ἵνα μὴ κατασπαράττηται, ſummas oras, & margines ferro obducens.

Περιχείριον, τὸ, armilla, manus ornamentum, brachiale Plin. Polybius libro ſecundo de Gallis, περιχειρίοις καὶ μανιάκαις. Et paulò pòſt, τῶν δὲ ἐν χρυσοῖς φίλοις, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται.

Περιχέομαι, circunfundor, obuerſor oculis, Lucianus in Iudic. dearum.

Περιχεῦαι, i. περιχέαι, περιθεῖναι, Homer.

Περιχέω, circunfundo, offundo, ἐπιβάλλω, περιβάλλω. Datiuo & Accuſatiuo. Lucianus de Sacrificiis, τῷ αἵματι τὸν βωμὸν περιχέων, aram ſanguine vndique aſpergens τὰ τμήματα ὕδατι περιχέας, ſegmina perfundens aqua, Dioſc. l. 4. c. 245.

Περιχλιδάω, abundo, paſco, bene ſagino, & neutraliter bene ſaginor, vnde περιχλιδῶντες apud Heſychium expon. ἀδὴν κεκορεσμένοι ſcribitur & περιχλιάω, in ea ſignificatione, vt eſt χλιδὴ pro

χλοῖ accipitur.
Περιχλωΐζεται, Heſych. περιχλωΐζεται & χλωρίζεται χλωρῷ, vide Suid. item περιχλωρίζεται.
Περιχορεύω, circunſilio, tripudio.
Περιχορεύω, idem Heſych. αὐλητ ως ἢ κύκλῳ ὀρχοῦμαι.
Περιχρήματος, ὁ ἢ ἡ, prædiues. Plutar. ὑπερβολὴ τῷ γένει ἢ περιχρήματον γαμεῖν.
Περιχρίομαι, paſſiuum. ἔλαιον περιχριόμενον, oleum quod illinitur corpori.
Περίχρισις, quaſi circunlitio, Interpr. Dioſcorid. libro primo, capite 131.
Περιχριστά, τά, quaſi circunlitiones: ſic Interpretes Dioſcor. li. 1. cap. 97.
Περίχριστος, ὁ ἢ ἡ, circunlitus. περίχριστα θηριακά, theriaca medicamenta quæ vngendo ſunt, circunlitiones quę contra venenata parantur, Dioſc. l. 2. c. 99.
Περιχρίω, oblino, illino, obduco. Lucian. ὕαλῳ περιχρίει, vitro circunlinit & obducit.
Περίχρυσος, ὁ, περιάργυρος, inauratus, laminis auri contectus, Athenæus.
Περιχρυσόω, μ. ώσω, inauro, deauro, auro veſtio.
Περίχυμα, ατος, τό, quaſi circunfuſio, quod circunfunditur alicui, aut circunfuſum eſt.
Περίχυσις, offuſio.
Περιχύω, περιχεύω, circunfundo, offundo. περιχυθεὶς αὐτῷ, ei circunfuſus, Lucian. id eſt, cum amplexus. περικεχυμένοι τῇ Χερρονήσῳ, Cherroneſo imminentes & adfuſi, Plut. in Pericle.
Περιχώννυμι, circumaggero Pli. obruo. περιχωννύναι γῆν, terram accumulare, Gaza.
Περιχωρέω, περιχωρεῖν, περιελθεῖν, ἀφ᾽ ἑρπεῖν, Ariſtoph. Περιχωρεῖν etiam vt περιίσταμαι dicitur, tandem cedere. Pauſanias in Phocicis, ἐς παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ δυναστεία, filio ceſſit imperium. Περιχωρεῖν, circuitu redire. Greg. ζωὴ γοῦν ἢ θάνατος εἰς ἄλληλα περιχωρεῖ πως ἢ ἀντικαθίσταται.
Περιχώρησις, εως, ἡ, ceſſio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum περιχώρησιν vnionem interpretatur apud Damaſcenum Budæus.
Περίχωρος, vndique finitimus, vicinus, circumiacens. Datiuo. Plutarch. οἰκοῦντα τὰ περίχωρα τοῖς Γερμανοῖς. Naz. in Orat. μὴ σύμφωμεν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, ne in omni platea ſubſiſtamus, idem in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσμ. Matth. capite tertio, πᾶσα ἡ ἰουδαία, ἢ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ ἰορδάνου regio circumiacens, quaſi circumiordana regio, vt circumpadana.
Περιχώσατο, περισσῶς ὠργίσθη, Hom. per ſyncopen pro περιχολώσατο.
Περιψάω, μ. ήσω, π. ηκα, abſtergo, καταμάσσω, περισμήχω, Aëtiu. Accuſatiu. Ariſtophan. καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών, τὰ βλέφαρα περιέψησε, palpebras abſterſit, ἐξέμαξεν, exterſit. Idem in Equit. ἢ σὺ δίχα κόψας λαγῷ, τὼ φθαλμὼ περιψῶ.
Περίψημα, ατος, τό, (vt volunt) ſcobs & ramentum, & quicquid limando deteritur, nauci, quiſquiliæ, luſtramentum Ambroſio interprete, purgamentum, cuiuſmodi ſpongia excipitur, σπόγγισμά τι, minúſque eſt quàm λύμα, Euſtath. Odyſſ. Paulus prima ad Corinth. quarto, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι, velut mundi colluuies & eiectamenta ſiue purgamenta extitimus, & omnium hucuſq. penicillus quo ſuas ſordes pertergerent: dicimus vulgò *vn torchon*. Eſt enim περίψημα, ῥύπτικον, ὃ τι σμῆχον extergendis ſordibus idoneum: alij ἀπόλυμα ἢ κάθαρμα exponunt. ſit ἀπὸ τοῦ περιψᾶν τὸ καταμάσσειν, vt περίψημα ſit quaſi deterſorium. Interpret. apud Apoſtol. vertunt, alius reiectamentum, quod eiectamentum Latinè dicit Tacitus: alius ramentum, quod huic loco parùm mihi quadrare viſum eſt.
Περίψηφος, videtur idem eſſe quod λογιστής, calculator, ratiocinator Cic. vide Suid. in verbo Λογιστής.
Περιψιλόω, circum ſpolio & nudo: in orbem deglabro.
Περιψοφέω, obſtrepo, circunſtrepo.
Περίψυκτος, ὁ, ὁ, perfrigidus, vel qui perfrigerari poteſt.
Περίψυξις, perfrigeratio Plin. frigus vehemens: affectio illa febre laborantium, quæ præcedit horrorem, hoc eſt φρίκην. Alexander Aphrod. libro 2. Problem. γίγνεται δὲ περίψυξις πρῶτον, εἶτα ἀποναρκῶσι, φρίκη, εἶτα ῥίγει μάλιστα, ῥῖγος, id eſt, membra primum obtorpeſcunt, deinde inhorreſcunt, tum inalgeſcunt & rigent vaſtè refrigerationis incremento. Galenus, πάσχει μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ τοῖς ψυχροῖς ὕδασι λουσάμενος. Plutarchus ſumpſit pro refrigeratione denſante, ὡς γὰρ δὴ τὸ λεπτομερὲς ἐκ παχυμεροῦς ἢ ἀραιοῦσθαι μετὰ περιψύξεως.
Περιψύχεσθαι, perfrigeſcere, καταψύχεσθαι. Plutarchus in ſexto Symp. περιψύχεσθαι γὰρ ἱκανῶς ἢ γυμνοῦσθαι τὸ σῶμα τὸν βαδίζοντα διὰ χιόνος.
Περιψύχω, perfrigero Plin.
Περιώγια, rotarum ferramenta, pro περιόχεα.
Περιωδυνίᾳ, circuitu & circunductione per ambages.
Περιωδέουσαν γοργόνα ἐπῳδαῖς, Gorgonem incantans, Lucianus, à περιᾴδω, quod eſt incantamẽtis & magica arte circunuenio & obtundo Bud.
Περιωδυνία, ας, ἡ, intenſus dolor, anxietas, vexatio: opponitur τῇ περιχαρείᾳ, Plato de Leg. ὀφθαλμῶν περιωδυνίαι, oculorum dolores, libro ſecundo Dioſcorid. capite 54. Idem libro 2. capite 124. φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν ἢ περιωδυνίας αὐτῶν, oculorum inflammationes & eorum grauiſſimos dolores curat, Marcellus inflammationibus oculorum doloribúſq; prodeſt, Ruellius. & libri 3. capite 52. τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας, oculorum dolores, Ruellius: graues addit Marcel. vide Dioſco. l. 4. c. 69. de doloribus oculorum.
Περιώδυνος, vt περιαλγής, περιπαθής. Demoſthen. accipit pro eo qui toto corpore vexatur, & dolet, vt contuſus verberibus. at περιώδυνον ſubſtant. dolor qui aliquem vehementer cruciat. περιωδυνίᾳ ἀφύκτῳ περιπεσών, qui in dolorem ineuitabilem incidit, Plato in Leg. De ſerpentibus. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, ἔλαβε ἢ περιωδύνους γενέσθαι, dolore perciti.
Περιωθέω, ῶ, &
Περιώθω, obtrudo, pulſo, ſuggillo, iniuria afficio atque ignominia, male accipio, vexo, Demoſthen. κατὰ Μειδίου, ταῦτα πάντα περιωθεῖσθαι ἢ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ἢ τὰ σύμβολα συγχέων, concutiens & vexans. Ariſtotel. γίνεται δὲ αὐτὸ πάθος, ἐν τῷ περιωθεῖσθαι ὑφ᾽ ἑτέρου. Thucydid. ἀμυνοῦμεν, μὴ τοῖς δὲ νῦν περιωσθῶμεν ὑφ᾽ ὑμῶν, ſuggillemur, vel repulſam feramus à vobis ſpreti & auxilio fraudati.
Περιώμιος, qui circum humeros eſt, neutro genere & ſubſtant. περιώμιον affertur pro ſupparus, diciturque eſſe genus togę leuis & anguſtæ.
Περιών, όντος, ὁ, &
Περιών, ſuperſtes, reliquus, adhuc viuens, ζῶν. aliquando abundè ſuppetens, & tandem accedens. περιιόντι τῷ θέρει, Thucy. inſtante æſtate, ſic interp. τὰ περιόντα, περιλειπόμενα, Æſchin.
Περιώνυμος, nobilis, celeber. Maſculin. τῇ δὲ ἐν ἱερογραφίαις περιωνύμοις ταῖς; Appianus in ſecundo ciuil. ὁ δὲ Καπίτων μαχεσάμενος τε δίξας ἢ γένει λαμπρότατα περιώνυμος, &c. vtitur & ἐν ἰβηρικῇ ἢ πόλιν ἐς θεαρότατα περιώνυμος.
Περιωπή, ῆς, ἡ, ſpecula, locus editus ex quo circunſpectus facilis, vt rupes excelſa & prominens, σκοπιά, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὗ περιωπεῖσθαι ἢ περιβλέψαι ἔστι πάντα, vt annotat interpres Homeri in illud Iliad. ξ, αὐτὰρ ἐγὼν ἐς θεῖο τάχα εἶσομαι ἐς περιωπήν, Odyſſ. κ, καρπαλίμως ἀνῄειν ἐς περιωπήν. Vnde ἐκ περιωπῆς, id eſt, circunſpectè Quintilian. Eſt & apertè, perſpicuè, dilucidè, σαφῶς. Lucianus Conuiuio, πολὺ σαφέστερα αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐθεώρουν. Chryſoſtomus, περὶ τ᾽ ἱερωσύνης, τοῦτο ἀπὸ τ᾽ αὐτοῦ ὄψει περιωπῆς. Περιωπὴ etiam ἀποβλέψεως Polluci, περίσκεψις Suidæ, attenta conſideratio, circunſpicientia Gellio, circunſpectio Cic. Thucyd. l. 4. Οὔτε πολλὴν περιωπὴν τῶν ὑμῶν εἰς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα.
Περιωπάζομαι, ſpeculor, circunſpicio, περιβλέπω. vide Περιωπή.
Περιώσιον, Ionicè pro περιούσιον, ſuperfluè: à περιωσέω, i. vociferor. Homer. Il. δ, ὅτι σε νεικεῖν περιώσιον, &c. i. περισσῶς, ὑπὲρ τὸ προσῆκον, παρὰ τὸ δέον, ſupra modum, vltrà quàm decet. Apol. 2. Argonau. περιώσιον ἄλλων, præter cæteros. Et περιώσια πάντων dixit Planudes pro ſupra omnia, in primis.
Περιώσιος, ingens, μέγας, multus, ἐξαίρετος, ſuperuacuus, libro primo Epigrammat. ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, id eſt, περισσόν, eximium. Dionyſius Poeta, περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα, præcipuũ hominibus miraculum. Apollonius ſecundo Argonautic. περιώσια φῦλα βεβρίθει. vbi Interpres, φησὶ δὲ αὐτὸ διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διανεῖσθαι αὐτά. Aliter libro quarto Epigrammat. λιγαίνει ἀίδιον περιώσιος ἀρχιερεύς, i. ſanctiſſimus Argiuus pontifex. à nomine ὅσιος: ſic Ian. Laſc.
Περιωτόλασιος, ὁ, circum aures hirſutus: ſic apud Heracl. ex Platone legitur, pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος.
Περιωτίς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circundatur apud Etym.
Περιωφθῆναι, neglectum eſſe.
Περκάζω, μ. άσω, π. ακα, μελανίζω, πεπαίνω Suid. maturitate nigreſco. Neutrum abſolutum. Interpres Homeri Iliados α, τὸ μελαινόμενον καρπὸν περκάζειν λέγομεν. Inde περκνός, niger, Theophraſtus. ἀμᾶται δ᾽ ὅταν ἄρτι περκάζῃ ὁ σταφυλή, id eſt, colligitur incipiente vua, inquit Plinius illius interpres: & rectè quidem, quoniam non niſi matureſcens aut matura vocatur vua propriè: antè enim ὄμφαξ à Græcis dicitur, cui parem ſimplicem vocem, quam ſciam, non habent Latini: ſed adiecta acerbitatis aut immaturitatis nota eam indicant. Eſt autem περκάζειν, μελανίζειν, ποικίλλεσθαι ἢ πεπαίνεσθαι, id eſt, nigreſcere, variari & matureſcere. Dioſcorides libro quinto in agreſti vite inquit, οὐ περκάζειν τὴν σταφυλήν, id eſt, non nigreſcere vuam maturitate. Idem Dioſcorid. λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, acerbas vuas, necdum matureſcentes ſumens, Marcellus: immaturas Ruellius. Palladius eaſdem vuas vocat ſemiacerbas, vt notat Marcellus. περκάζειν ἄρχονται οἱ βότρυες, vuæ nigreſcere incipiunt, Theophraſt. lib. 3. cap.

3.capite 22.de cauſ.plant. περκάζοντες τῶ βότρυος, vua nigreſcente, Gaza.Idem hiſt.lib.2.cap.10. περκάζοντες τῶ βότρυος, ὡς ἀφ᾽ ἔτι τὰ λιπαρώδη.

Περκάζω,varior,colorem muto.

Πέρκη,vel Περκὶς,ἡ, perca piſcis. Ariſtoteles libro ſecundo Anim. capite 21.& in Epigrammat. piſcis eſt ſaxatilis, capite 34. libri 2.Dioſcorid.vide in Chiliad Eraſmi,Perca ſequitur ſepiã: & Athen.lib.ζ.

Περκνόπτερος ἀετὸς, aquila nomine percnopterus ab alarum notis nigris: Ariſtoteles libro nono Animal. cap. 32. aliàs ſine κ ſcribitur.

Περκνὸς,οῦ,ὁ,niger,varius,μέλαν καὶ πάντα : videtur pro eodem aliàs περκὸς,aliàs πέρκος ſcribi,Cælius libro 14.capite 29. vide Μόρφνος.

Πέρκοι ἱέρακες, percæ accipitres, Ariſtoteles libro nono Anim. cap.36.

Πέρκωμα, ſtigma in facie, τὸ ἐπὶ τῶ προσώπου ποίκιλμα, Heſych.

Πέρνα,ἡ,πτερνίς,ίδος, petaſo,perna, hoc eſt, ſuillum crus ſale maceratum,& infumatum,Athen.libro 14.Strabo. appellantur pernę & concharum generis circa pontias inſulas frequẽtiſſimæ.Plin.l.32.ſub finem.

Πέρναι,Heſych. θρίδαξ lactuca.

Περνάω,idem quod πέρνημι vel venum exporto, vel venum abduco Iliad.φ.

Περνάω,ex περάω,(per pleonaſmum τῶ ν)vnde πέρνημι, vendo Iliad. χ, ... πέρναμαι vendor,διὰ τὸ πάντα ... πέρνασθαι.

Πέρνις ἱέραξ,accipiter pernix dictus,vt Gaza vertit in Ariſtot.forte idem qui aliàs πέρκος ἱέραξ, apud eundem à Gaza redditur perca accipiter.

Πέρνιξ.vide Κάκτος.eſt ὁ ἐρθὸς ... καυλός.

Περονατρὶς,ίδος,ἡ,Doricè pro περονητρὶς,peplum,& veſtis quædam quæ ſuccingebatur & fibula colligebatur,Idyl.15.Theocr.

Περονάω,vel Περονέω,μ.ήσω,ὦ,ω, fibula necto, πείρω, ... traiecit,transfodit.Neut.Accuſ.

Περόνη,ης,ἡ, fibula,acus,acicula, πόρπη ... Hom. Od.18. Περόνη, inquit Galen.in Gloſſis,aliquando ... aliquando ..., aliquando vero ... vide ... Pollux, ... Heſych. ... item bulla,monile.

Περόνιον,ὁ,inſtrumentum muſicum,& metri genus.

Περονήσατο,... fibulauit,ſubſtrinxit,acicula ſeu fibula,Homer. ... Apol.Rhod.

Περονίδια,viles panniculi,abiecta linteola.

Περῶν,in Epig.ſuperans,aſcendens,poëticè pro περάων.

Περπερεία, adulatio,temeritas, mollities : aliis inſolentia, ... mihi verò videtur è Latino fluxiſſe : vt enim perperitudo Acio, & nequiter ac perperàm agere, ſic Græce περπερεία, ... tamen Clemens lib.Pædagogi tertio accepit pro eo quod eſt καλλωπισμὸς,nimius cultus, fucus. Et ita Baſil.Magnus ... Rectéque vetus interp.apud Paulum περπερεύεται expon.perperàm agit,quòd alij inſoleſcit.

Περπερεύομαι,μ.εύσομαι,ago perperàm & temerariè,adulor, extollor, oſtento me.Alij garrire exponunt , quaſi ... quòd loculuſeu ſermonis ambagibus moleſti ſint: alij pro præcipitem eſſe & temerarium.Videtur iis ficta vox à Perperis fratribus,de quibus Eraſm. prouerb. Ne in Melampygum incidas. Vtitur ea Paulus 1.ad Corinth. capite 13. ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται,id eſt,(vt Eraſm. vertit) charitas non eſt procax: vbi annotat, Græca,inquit,ſcholia variè exponunt: quidam putant περπερεύεσθαι ſignificare adulari: alij extolli & oſtentare ſeſe , à nomine πέρπερος , quod dictum volunt quaſi ... vide Περπερεία.

Πέρπερος,ου,ὁ,perperus,agens nequiter,& perperam:Aliis procax temerarius,præceps,leuis.

Περρίσσομαι,... Etym. Heſych.eſt ὁ βασιλεύς.

Περσάδες,...

Πέρσαι,nomen tragœdiæ Æſchili,Ariſtoph.

Περσαῖος,ὁ,nomen piſcis apud Ælian.

Περσαι,... populatus.

Περσί,antiquè pro περὶ σε,Cæl.l.10.c.28.

Περσεῖα,ας,ἡ,&

Περσέα,perſica nomen arboris.Suidæ, ... Ariſt.de mundo, ... &c.hanc eandem eſſe cum perſica Marcell.Dioſc.interp.tradit.

Περσέπτολις Παλλὰς, dicitur apud Ariſtoph. ... euerſtrix oppidi, populatrix vrbium Pallas.

Περσεύς,ὁ,nomen viri & ſyderis apud Proclum.

Περσεφασσα,ας,ἡ,&

Περσεφόνεια,ας,ἡ,&

Περσεφόνη,ης,ἡ, Proſerpina. Περσεφόνεια λέγεται,διὰ τὸ πάντα ... τῷ φωτὶ περσεφόνη,κατὰ τῶ διός τε καὶ τῆς Δήμητρος,id eſt, filia Iouis,& Cereris , vxor fuit Plutonis. Heſiodus,ἡ τέκε Περσεφόνην.Plutarchus in Theſeo refert Ædoneum regem Moloſſorum vxori id nomen indidiſſe , filiam autem κόρην,id eſt,Proſerpinam vocaſſe.

Πέρσαι,cuborum iactus quidam,Cæl.l.10.c.28.

Περσηίς,ίδος,ἡ, Perſeis Oceani filia,Solis vxor , mater Circes & Æetæ,Heſiod.

Πέρσης,ου,ὁ, Perſes filius Κρείου καὶ Εὐρυβίης, vt ſcribit Heſiodus in Theogonia.

Περσέα,ἡ,arbor,Theophraſt.lib.3. hiſt.plant.capite 5. vide Plin. eius fructum vocat περσεῖον idem Theophraſt. hiſtor. libro ſecundo,cap.3.

Περσικὰ κάρυα, perſicæ nuces,quæ & βασιλικὰ κάρυα,id eſt , regiæ, nuces: ſunt autem iuglandes, Dioſcorides libro primo, cap. 179.vide Κάρυον.

Περσικὰ μῆλα,perſica mala,Dioſcorides libro primo , capite 165. peſches.Sunt autem ab aliquibus μῆλα μηδικὰ, mala medica,dicta etiam περσικὰ.vt apud Dioſc.l.1.c.167.

Περσικαί,αἱ,ſubligaria,genus calceamenti.Ariſtophan. in Nebul. ... : vbi interpr. περσικαί,ſubaud. ... περσικαί,θυλακοί,idem.

Περσική,ἡ,perſica arbor, Theophraſtus libro tertio hiſtor.plant. cap.7.

Περσικά,perſica pruna,Alex.Aphr.in Probl.

Περσικόν, perſicum pro fructu,libri 4.capite 4.hiſtor. plantar. Theophraſti.

Περσικὸς ὄρνις,id eſt,ἀλεκτρυών. Suidas, ... Itaque dixit Horatius , Perſicos odi puer apparatus : de ſumptuoſo lautiſſiméque apparatu.

Πέρσιον,ου,τὸ,perſium.Theophraſtus libro ſecundo hiſtor.planta. cap. tertio. ... aliud verò περσικὸν,i.vulgò peſche. Deſcribit l.4.c.2.Plin.l 15.c.13.

Πέρσιον, ab aliquibus dicitur στρύχνος μανικός,i.ſolani genus,Dioſc. l.4.cap.74.

Περσὶς,περσικὴ χλαῖνα,Ariſtoph.interpr.

Περσιστὶ,Perſicè,more Perſarum,Perſarum lingua.

Περσοδιώκτης,perſecutor Perſarum,in Epigr.

Περσονόμας,Perſarum regi legibus Æſchyl.Perſ.

Πέρυσι, anno præterito , accipitur πέρυσι etiam latius pro ante hac,ante hoc tempus,vt Heſych. quoque in genere dicit ſignificare παρεληλυθότα χρόνον. Xenoph. Hellen.3. ... ſumus qui ante hoc tempus. Pro nuper etiam accipitur , ὁ πέρυσι σῖτος,frumentum annotinum, id eſt,ſuperioris anni.πέρυσι ἢ νῦν,anno ſuperiore quam nũc, Lucian. εἶδον αὐτὸν πέρυσι,ſuperiore anno vidi ipſum.Philoſtra. in Heroic.αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι,legationes anni ſuperioris, Demoſthen.ſic & Ariſtopha. προπέρυσι,tertio anno ante præſentem,Demoſt.ἐκ πέρυσι dicitur,non ἐκ πέρυσι,Lucian.

Περυσινοὶ ἄρχοντες, Plato Epiſtol.qui magiſtratu proximè functi ſunt, anno exacto proximè.περυσινοὶ ἡγεμόνες , duces anni ſuperioris,Ariſt.l 9.Anim.

Περυσινὸς,οῦ,ὁ, adoleſcens,qui iam ex ephebis exceſſit , ἔφηβος ..., Pollux.

Περυσινὸς καρπὸς, fructus anni exacti. Theophraſtus libro tertio, hiſtor.plant. capite 6. iuniperum habere fructum anniculũ, quippe quum nouus περυσινὸν,id eſt,anni exacti fructum occupet : annotinum interpretatur Plinius libro 16. capite 26. Idem Theophraſt. libro eodem,capite 16. ... περυσινὸς ..., quum alter fructus ſubnatus fuerit, præcedens decidit. Ibidem ilico poſt, ... fructus ſimul retinet ternos , anni proximè exacti nondum maturum,& tertij ante præſentem iam maturum atque guſtabilem , & tertium nouum ipſum demonſtrat. ἐκ τῶν περυσινῶν ..., ex fœtu anni ſuperioris, Ariſt.l.5.Anim.

Πέρω,μ.περῶ,ω.κα,transfigo,penetro,tranſeo.Act.Accuſ. ... Soph.

Περωδινία,pro ..., in codice Platon. manu ſcripto. Vide Περιωδυνία.

Πεσεῖν, recidere,cecidiſſe,Herodot. ... Sophocl. crede caſurum.

Πεσέεσθαι,pro πεσεῖσθαι,Homer.

Πέσημα,caſus,πτῶμα,ruina.Soph.in Aiace, ... ab hoc necatus eſt mortifero caſu. ... idipſum etiam quod cecidit, vel cadit πέσημα dicitur.Euripid.Phœniſ.de Cadmo. ... quomodo & πτώματα dicuntur mortuorũ cadauera, hoc eſt,corpora quæ in conflictu ſeu pugna cecidere quæ & πτώματα.

Πέσῃσι, pro πέσῃ, ceciderit, moriatur in pugna.

Πέσκος, Hesych. πικρόν, amarum, quod & ἰχθυώδες, item κώδιον, δέρμα, pellis, ſeu pellis lanata, vellus, quod & πέσκος & πέκος.

Πέκος, vel πόκος, vellus, δέρμα, κώδιον Suid. Interpreti Nicandri in Theriac. id eſt, τὸ λέπος, τὸ κέλυφος. Et apud Suid. σκεπάρνας, τὸ πέκος (i. τὸ δέρμα) πέκοντες. hinc Latina vox pecus immutata ſignificatione.

Πέσον, pro ἔπεσον, cecidi: at πέσον à Cypriis pro χωρεῖν. ab Æolenſibus pro παίζειν vſurpari innuit Heſych. cui etiam eſt ὄρθ.

Πεσοῦμαι, cadam.

Πέσσα, vel Πεσσεία, ludus talorum, linea aleæ, & calculus, Etymol. apud Pollucem, πεσσεία vel πεττεία. Vide Πεττός.

Πεσσεύω, muto ſententiam in melius. Heſych. metaph. ſumpta à calculis luſoriis, qui in tabula modo huc modo illuc transferuntur.

Πεσσοί, οἱ, medicamenta compoſita molli lana, quæ fœminis ſubiiciuntur inter naturalia ad varios vſus, vt ad euocanda menſtrua, eiiciendos mortuos fœtus, ſecundas, id eſt, ὕστερας. atque alia de quibus Celſus libro quinto, capite 20. πεσσοὶ, peſſi, vel peſſaria, ita à Paulo Ægin. definiuntur libro tertio, capite 61. πεσσὸς δ' ἐστὶν ἔριον διεξεσμένον, καὶ σφαιροειδὲς, ἀναπλάσθεν χειρὶ ὁμαλῶς, ἐν ᾧ ἐγκατέχεται τὰ φάρμακα. De horum vſu docet idem Paulus libro ſeptimo, capite 24. καὶ ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται μήτραις γυναικῶν, tritum fœminis contra profuſiones immodicas admouetur in vellere, Hermolaus lib. primo Dioſcoridis, capite 143. in lana alibi: Ruellius, in peſſo: in peſſulo, Marcell. 15. ἄγονον καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μιγεῖσα βοηθεῖ, Dioſcori. libro ſecundo, capite 66. menſes ciunt peſſis emollientibus additæ bupreſtes, Ruellius. σκευασίαν πεσσῶν, ad peſſorum compoſitiones, libro primo, capite 87. Dioſcorid.

Πεσσόμενα σιτία, cibi cocti, Herodot.

Πεσσός, τὸ vide Πεττός.

Πεσσονομῶν, dixit Crates auth. Poll. pro παίζειν, τὸ πεσσοῖς παίζειν. vide Πεττός.

Πέσσος, κ, ὁ, vide Πεττός.

Πέσσυρες, Aeolice pro τέσσαρες quatuor.

Πέσσω, ὀπτάω, πεπαίνω, διαχωνεύω, mollio, ſolor, demulceo metaphora à cibis multo tempore retentis in ventre. ab eadem metaphora pro retineo capitur, i. κατέχω, κρατῶ. Homerus Iliad. β, γέρα πεσσέμεν, id eſt, præmia ſibi vendicare, interuertere, ſibi habere. Ponitur & pro πέπτω, coquo. vnde πέμματα. Herodot. χόλον πέσσει, καταπέσσει, ἢ πέσσει οἶνον, digerit, coquit. μυρεψοὺς, μαγειρίσσας καὶ πεσσούσας, vnguentarias, focarias & paniſicas, cap. 8. lib. 1. Reg.

Πεσών, lapſus, pronus, proſtratus, mortuus: à πίπτω.

Πετάζω, μ. ἀσω, extendo, pando, ſterno, tego. Act. Accuſ.

Πεταμοὶ, veſtes ſuſpenſæ, Heſych.

Πέτακνον, ſiue πέταχνον, τὸ, poculum latum & tenue apud Athen. libro 11.

Πετάλας μήκωνος, in Epigramm. folia papaueris. πετάλα, ſignificat teneram, vt ſunt folia & germina recens ab arbore emiſſa.

Πετάλας παρθένους, in Epigram. puellæ ſeu iuuenculæ. Laſ. tamen putat eſſe proprium mulieris: ſed vide apud Varin.

Πεταλίδες ὕες, porcelli ſaginati. vide Πέταλοι.

Πεταλίζειν, germinare, item φυλλολογεῖν: item folia decerpere.

Πεταλισμὸς, ὁ, διὰ φύλλων ἐξοστρακισμὸς, oſtraciſmus cum foliis, Varinus.

Πεταλῖτις, herba quædam, apud Nicandrum in Ther. κόρκορον ἢ πεταλῖτιν.

Πέταλοι, οἱ, vituli: à cornibus videlicet, quæ illis inſtar ramorũ ſunt, hoc eſt, ἀπὸ τῶν πετάλων. Athenæus lib. 9, πεταλίδων ὑῶν, dixit Achæus μεταφέρων ἀπὸ τῶν μόσχων. οὗτοι γὰρ πέταλοι λέγονται ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσι.

Πέταλον, κ, τὸ, ſiue πέτηλον Nicandro, folium, φύλλον, breui ſecunda ſyllaba de foliis lactucæ, & de roſa. πέταλα χίλια τῶν ῥόδων, mille roſæ: ſic interpretes Dioſcoridis libro primo, capite 44. Faba Ægyptia ἔχει φύλλον μέγα ὡς πέτασον, folium habet amplum, ſi ad arborum frondes comparetur, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 131. ſic Ruellius & Barbarus: Marcellus tamen ſic, grande folium galeri modo habet: nam in Græco πέτασον habetur. Πέταλον, lamina, bractea. πέταλον χρυσοῦ, lamina aurea, bractea aurea, capite 28. Exodi. πέταλα χρυσᾶ, bracteæ aureæ, Ruellius: aurea coronarum folia, Marcellus libro quinto Dioſcorid. capite 83. Πέταλον, lana coacta, τὸ πίλημα ἐξ ἐρίων πιληθέν. & accipitur pro petaſo ſeu galero, i. pileo latiore in modum folij ampli. In Epig. Σοὶ τὸ πλανῆτιν ἐς Εὐβοίης τρηχὺν ἀμφιεῦ Ἑρμῆ κατθετο τοῦτο πέταλον, ibi tamen quidam cenſent legend. πέτασον: nam & erat πέτασος peculiare geſtamen capitis Mercurij.

Πεταλίζεσθαι, ſupinum & negligentem eſſe, deliciari. ita Heſyc. at alij exponunt in folium mutari. vnde πεταλοφόρος, ὁ, exponunt foliatus.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laminis ſimilis. vnde πεταλώδης ἴασπις folioſa vrina, in qua foliis ſimilia ſiue ſquamis aut laminis ſubſident.

Πεταλωτὸς, virens, pulcher, Heſyc.

Πέταμαι, τὸ πέτομαι, volo, as. ἵνα πέτηται, vt volaret, c. 12. Apocalyp. Ioannis.

Πετάννυμι, &

Πεταννύω, μ. άσω, π. ακα, pando, extendo, explico, aperio, Actiu. vnde ἀναπεπταμένον, Xen. in OEc.

Πετάομαι, idem quod πέταμαι. πετάσομαι, volabo, Ariſtophan. πεπότασαι, volaſti, in Epigrammat. ἐπετάσθη, volauit. πετόμενος, volans.

Πετάσας, ἀναπετάσας, ἐκτείνας, ἁπλώσας, Hom. Od. τὰς χεῖρας πετάσας, vide Χείρ.

Πετασίτης. vide Πέτασος.

Πέτασμα, explicatio, extenſio.

Πέτασος, κ, ὁ, galerus, petaſus, τὸ ἐφέστιον σκέπασμα Polluci. vide Πῖλος. vnde πετασώδης, petaſi figuram referens, id eſt, galeri. Vnde & πετασίτης, petaſites herba dicta, quòd in ea folium petaſi figura ſit, Dioſcorides libro quarto, capite 108. πέτασον in dictione Πέταλον. Marcellus galerum interpretatur, l. 2. Dioſc. c. 131. Barbarúmque reprehendit, qui relicto ſenſu Dioſcoridis, Plinium ſit ſecutus. ὑπὸ πέτασον ἄγειν, Macchab. c. 4. Πέτασος etiam dicitur vmbraculum, σκιάδιον, vmbella: vnde herbæ quæ vmbellam ferunt, vt aniſum, daucus, fœniculus, πετασώδη vocantur. Athen. l. 9. πετασώδη τῶν ἀσφαραγίτων ἀμπέλων φύεσι, ἄνισον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλίς, κώνειον, κόριον, σπαξ, ſiue ὅσα μαραθώδη. Πέτασος item, εἶδος ὑφάσματος.

Πέτασσε, ἐξέτεινε, Homer.

Πέτασος, fructus: ſic Gaza l. 4. c. 10. hiſt. plant. Theoph. de loto loquens. vide Πῖλος.

Πετασώδης. vide Πέτασος. Πετασών, ῶνος, petaſo, perna.

Πετασών, vt ὄφτα, voces Latinæ petaſo, perna. Eſt verò perna pars petaſonis Athenæus in δειπνοσοφ. καὶ τὸ πετασῶνος μέρος ὃ καλεῖται, ὦ ὄφτα καλοῦσι.

Πέταυρον, κ, τὸ, pertica, tignum aut aſſer ſuper quo Gallinæ dormiunt, vel etiam crates è virgis plexa ſuper qua gallinæ cubant, quæ & κρεμαθρα (quod penſilis ſit) & ταρσὸς dicitur. Pollux general. πέταυρον expon. ἐφ' οὗ ποικίλαι ὄρνιθες ἐγκαθεύδουσι συμβαίνειν: ac ſi de gallinario etiam diceretur. Nicander in ea ſignificatione vſurpauit in Ther. nam quum dixiſſet Ἰκτίδος, ἥ τ' ὄρνισι κατακτενέουσα ὀλέθρου Μαίεται, ἐξ ὕπνου χηδωπετάζουσα πεταύρων subiungit Ἔνθα λέχος πύχονται ἐπ' ἠρίον, ἡ ἀφανὴς ὑπὲρ πεδαβαίνουσι ὑπὸ πλάξιν διεγρυσαι. Heſych. πέτευρον, per ε in ſecunda ſyllaba: cuius idem Heſych. meminit. hoc vero πέταυρον eſſe dicit non ſolùm ξύλον ἐφ' ὃ αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, ſed etiam τὸ ὑψηλὸν τοῖχος: necnon τὸ μακρὸν καὶ ὑψηλόν, & quidem λεπτόν, ita ſcriptum legitur apud Theocritum quoque Idyll. 13. Οὐδ' ὁπότ' ἀρτιτελὴς μινυρὸν ποτὶ κοῖτον ἴδοιεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ, vbi nota τῷ πετεύρῳ tribui epitheton αἰθαλόεν, quoniam prope caminos plerunque eiuſmodi aſſeres ſeu crates ſuſpendi ſolent, atque ita fumoſę reddi. Scholiaſt. πέτευρον ibi expon. σανίδιον λεπτόν, καὶ πλατυμήκη, addens multos eos vti ſolere etiam εἰς τὰς ὄρνιθας αὐτὸ κοιμίζειν. Sicut verò πέταυρον dixi Heſych. eſſe etiam εἶδος παγίδος ita πέταυρον etiam nonnulli eſſe dicunt aſſerem cum laqueis auibus tenſum, vt in eum inuolantes laqueis ſe intricent. Heſych. porro dicit eſſe ὄργανον παιδ, ſed quodam aut quale nam non exponit, forſan illud eſt à quo denominantur Petauriſtæ: déque eo intelligendum videtur quod Lucil. ait: ſicuti mechanici, quum alto exiliere petauro. Aelius Stilo apud Feſtũ, petauriſtas appellatos vult ex eo quod in aëre volitent. ἀπὸ τοῦ πρὸς αὔρας πέτεσθαι. Itemque Nonius Petauriſtas à veteribus dictos tradit, qui ſaltibus vel ſchænis leuioribus mouerentur, & hanc proprietatẽ à Græca nominatione deſcendiſſe, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι. Iuuenalis & Manilius annuunt fuiſſe machinam alto loco ſuſpenſam; ex qua in aërem excuterentur iactarentúrque petauriſtæ, & inde in terram deuolarent: ita enim ille, Satyr. 14. An magis oblectant animum iactata petauro corpora, quiq; ſolet rectum deſcendere funem: hic verò libro vltimo, Corpora quæ valido ſaliunt excuſſa petauro.

Πέταχνον, Athen. l. 11. ποτήριον ἐκπέταλον.

Πετάω, idem quod ἐκτείνω, extendo, eleuo. ἐπέτασε, aperuit, Nonn. inde perf. paſſ. πέπταμαι expanſus, ſuprà.

Πετεινὰ, τὰ, volucres. quidam ſcribunt πετητὰ, vel πετηνά.

Πετεινὸς, οὗ, volatilis.

Πετεηνὸς, idem Hom. Il. ζ, ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά.

Πετεύω, ὁ δὲ αὐδὴν χαρίεν. vide Πέταλα.

Πετηνὸς, idem quod πετεινός.

Πετηλὰς, Heſych eſt καμπύλον, inflexum, incuruum.

Πετέσθην, volabant, volarunt. ὁ μὲν χρυσοῦ ἐμβεβαυῖα, Hom.

Πέτου, in Epig. volar

Πέτου;

Πέταυρον, ου, τὸ, trabs, tignum, lacunar, ſcandula. vide in Πέταυρον.

Πέταλον, τὸ πέταλον, folium, φύλλον, Heſiodus. Nicand. ἀμφὶ δρυμοῖσιν πεφύκασι πέταλα. Πέταλον, volucris, auis, πετεινόν. Aratus, τὰ δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέταλα, in cruribus volatile. Comm. τὰ ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, ὃ τὸ ἀποπετῶσιν.

Πετεινὸς, volatilis, volucris, Etym.

Πέτομαι, Atticè & πέταμαι, Communiter, volo, as, Depon. abſol. Odyſſ. γ, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, volabant. Ariſtophan. in Auibus, πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλην μελέων. Ariſt. de mundo, τὸ ἀέριον ζῷον αἰχθέντα πετήσεται, aërium animal volabit, id eſt, πτήσεται.

Πέτρα, ας, ἡ, πέτρος, ſaxum, cautes, mõs, petra. hinc dicta eſt, quod non facile moueatur. πέτρα κακῶς, πέτρας ἀτινάς.

Πετραῖος, petroſus, ſaxeus, ſaxatilis, ſaxis aſſuetus. πετραίη σκιή, vmbra ſub ſpelunca, Heſiod. πετραίης ὑπὸ σκιάδος φαίνεσθαι, Soph. πετραῖοι ἰχθύες, ſaxatiles piſces, Alex. Aphr. πετραίων ἰχθύων, ex piſcibus ſaxatiles, Gal. l. 1. ad Glauc.

Πετραῖος, Neptunus, quòd olim (vt fabulantur) ſuper ſaxo cõ ſopitus, vrinam profuderit genitalem, vnde enatus ſit equus primus, quem dixêre σκύφιον.

Πετρέμβατοι, qui per ſaxa gradiuntur. at Heſych. expon. ὑψηλοὶ χρημνοί.

Πετρηδὸν, quaſi lapidatim, lapidibus, δίκην πέτρου, lapidum in morem, Suid.

Πετρήεις, ήεσσα, ὁ, ſaxoſus, ſaxeus, πετρώδης τραχύς. πετρήεσσα, πετρώδης, τραχεῖα, Hom. Il. 6.

Πετρίδιον, ſaxulum, item ſaxum, petra. τῶν πετριδίων σύγχυσις, ſaxorum ruinæ, Ariſt. l. 5. Anim.

Πέτρινος, η, ὁ, ſaxeus.

Πετροβόλον, ſcriptum apud Suidam pro machina. Ioſephus ὀξυβελεῖς μηχανὰς, & πετροβόλα τε καὶ λιθοβόλα, id eſt, Vegetio libro 10. baliſtæ, catapultæ & ſcorpiones. Idem Vegetius libro 4. ſcribit, baliſtis non ſolùm lapides, ſed etiam iacula mitti: Apud Iul. Cæſar. 1. de bello ciuili leges, catapultis ſaxa iaci: ſicut apud Valer. Maxim. ſilices baliſtis, & apud Ciceronem li. 2. Tuſculan. Quæſt. Ammianus Marcellinus, ſcorpionibus quidem lapides, baliſtis autem mitti ſagittas tradit. Appianus in Lybica, καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους tradit. Paulus Diaconus petrarias machinas transfert. Apud Polyb. libro 5. πετροβόλα ὄργανα, baliſtæ interpr.

Πετροβόλος, ου, q. iactor lapidum. πετροβόλοι, lapidum iaculatores, Xen. l. 2. Omiſſ.

Πετροδομία, ἡ, ſaxea ſtructura, lapicædina ſiue lapicidina manufacta. Athenæus libro 5. de Philopatoris naue, ὑπῆρχε κατασκευὴ, ἣ χρῆσθαι μὲν ἴσως εἶχεν πετροδομίας ἐκ λίθων ...

Πετρόκοιτος, machina qua ſaxum emittitur.

Πέτρος, ου, ὁ, Atticè, pro πέτρα, lapis, λίθος, ſaxum.

Πετροσέλινον, ου, τὸ, id eſt, petroſelinum, quaſi ſaxeum apium: à Gaza ſaxapium vertitur apud Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problem. vim habet frangendi calculi, vt etiam fœniculum: ab eodem Gaza petrapium, quæ herba ori ventriculi gratiſſima eſt, vt idem Alexand. ſcribit Problem. vltim. libro primo, ex eo fit τοῦ nomine πετροσελινίτης, vinum petroſelinites, Dioſc. l. 5. c. 67. vim habet vrinæ ciendæ vt ἐλίαν, Gal. ad Glauc.

Πετροφυὴς πολύπους, ſaxo adhærens polypus: ſic apud Phocyl.

Πετρόω, μ. ώσω, π. ωκα, in lapidem verto, vel ſaxum verto, exponitur & lapido, vnde apud Euripidem in Oreſte, Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρωθῆναι θανεῖν vix ei perſuaſit ne ſe lapidaret.

Πετρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſaxatilis, ſaxoſus, lapidoſus, petroſus, Valla.

Πέτρωμα, τὸ, pro πέτρα. Euripid. in Oreſte, θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι, lapidum ſiue ſaxorum congerie lapidatione perire.

Πετρόδετος, ου, ὁ, ex ſaxis laqueatus.

Πεττεία, πεττεία, vide Πεττός.

Πεττευτής. vide Πεττός.

Πεττευτήριον, pro πεττευτήριον, i. quo vtuntur οἱ πεττεύοντες, πεττευτήριον dicebatur laterculus ſuper quo motus ſolis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclipſes eorum inquirebant Ægyptij. l. Plato in Phæd.

Πεττευτικός. vide πεττός.

Πεττεύω. vid Πεττός.

Πεττία, πεττεία, Ariſt. vide Πεττός.

Πεττὸς, οῦ, ὁ, vel πεσσὸς, calculi, i. ψῆφοι ſpecies (cuius forma erat oblonga: vnde καὶ τοὺς πεσσοὺς, id eſt, peſſis ſiue peſſarius, in medicina nomen inditum, quorum & oblonga, turbinataque figura). His calculis in πεττευτηρίῳ καὶ ἀβακίῳ ludebant: vt & nos adhuc in abaco latrunculi: ſiue laterũculis: quod luſus genus vulgò dicimus, iouer aux eſchets: de quo Martialis libro 14. Inſidioſorum ſi ludis bella latronum, Gemmeus iſte tibi miles & hoſtis erit. Et libro 2. de Arte Ouid. Siue latrocinij ſub imagine calculus ibit. Rurſus ad Piſonem,

Te ſi forte iuuat ſtudiorum pondere feſſum,
Non languere tamen, luſúſque mouere per artem:
Callidiore modo tabula variatur aperta.

Calculus, &c. Diuerſum verò luſus genus ſcruporum 12. σκιραφεῖα Græci vocant, vt ſuo loco dicetur, ſicut & oſſillatis ludere, quæ eſt ἀστραγαλισμός, vt dictum. Aliud & δορκάζειν ſiue ἀστραγαλίζειν, id eſt, talis ſiue taxillis ludere, id eſt, τοῖς ἀστραγάλοις παίζειν, vt in talario ludo conſueuerant illis coniectis in alueolum. Diuerſa item ratio τῶν κύβων, id eſt, teſſerarum: erant enim διάφοροι κύβοι ἐν τῷ πύργῳ, id eſt, in fritillo in quo commouebantur & concutiebantur, poſteáque iaciebantur intra alueolum, vt fit cùm tabulis luditur, quod ταυλίζειν dicunt recentiores Græci pro ψηφίζειν vulgò dicimus iouer aux tablier, vt σκακίζειν, iouer aux dames: vbi calculi tantum promouentur ducendo ac reducendo. His conſtat quid πεττεία ſiue πεττεία ἀπὸ τῆς κυβείας differat. Heſych. διαφέρει δὲ πεττεία (apud Pollucem πεττεία ſcriptum) κυβείας: ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν: ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Hinc πεττεύειν, vt Πεσσοῖς, calculis ludere, ψηφίζειν, prælia latronum ludere, Ouidio 3. de Arte, ludere laterunculis ſiue latrunculis, Senecæ hoc verbo vſus eſt Polybius in primo. Pro eo πεσσονομεῖν dixit Crates apud Pollucem, id eſt, τὸ πεσσοῖς παίζειν: de quibus his ſenarius Sophoclis citatus & ab Heſych. & Euſtathio Iliad. α, καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα, καὶ κύβων βολαί. tabula autem calculorum apud Græcos erat 5. linearum media linea erat extremus finis, vltra quem calculi promoueri non poterãt, & vocabatur etiam ἱερά: quare quum alteruter ex luſoribus ad inſitam hanc lineam cogebatur, tunc mouebat calculum ab ea dem hoc dicto κινεῖ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Καὶ ἡ ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον. Inde & Πεττευτὴς, οῦ, ὁ, alcator eiuſmodi quaſique calculator: quæ vox Latina pro ratiocinatore Græca vſus eſt Plato de Legib. Et ita Polybius, Πεττευτικὸς μὲν γὰρ αὐτὸν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἐνεργητικός, ... Πεττευτικὸς verò, qui hoc luſus genus ſcitè callet, id eſt: ἀγαθὸς πεττευτής. Pla. 2. de Rep. πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανὸς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο, peritus luſus laterunculorum aut teſſerarum nullus euadat, &c. Ariſt. Rhet. l. 1. has ludicrarũ luſionum ſpecies poſuit, ἀστραγαλισμὸς, σφαιρισμὸς, κυβεία, καὶ πεττεία: ſeparátque ἀπὸ τῶν ἐσπουδασμένων παιδιῶν atque ſeriis ludis: qualis eſt ἡ κυνηγία, i. venatio. vide de his Plut. in Comm. de iis qui ſero pendunt ſuorum ſcelerum pœnas: & Cœlium Calcagninum. Κυβεία quæ aleæ nomine continetur, etiam interdicta infamiſque Romanis legibus honeſta verò ἡ πεττεία, quæ nullam ſubit aleam, ſed ingenio conſtat atque peritia. Lege Poll. l. 9. c. περὶ τῶν ἐν συμποσίοις παιδιῶν, vbi, Ἐν πεττείᾳ δὲ ψῆφοι μὲν εἰσιν αἱ πεσσοὶ, &c. Eraſ. in Adag. in 15. vbi & πεσσοὶ perperam accipit pro talo. vide Χαμαίμηλον.

Πέσσω, μ. πέψω, verbum anomalum, vt notat Gaza lib. 2. coquo, concoquo, maturo. Alexand. Aphr. σιδηροφάγος ὁ στρουθὸς σίδηρον πέσσει, id eſt, ferrum concoquit & conficit. Pla. 2. de Rep. ἐπὶ φύλλων τε καθαρῶν, ... τὰ μὲν πέσσοντες, τὰ δὲ μάττοντες, μάζας γενναίας καὶ ἄρτους, id eſt panes conficientes & mazas. Transfertur aliquando, vt πέσσειν τὴν ὀργὴν, pro mitigare, & mollire, mitigare. Id & καταπέσσειν dicitur, hoc eſt, καταπραΰνειν, καὶ καταπραΰνεῖν. Sic Cic. vt eius iſta odia non abſorbeã ſolùm, ſed etiam concoquam. Iliad. δ. χόλον θυμαλγέα πέσσει. Baſilius, ὡς ἂν ἐν ἡσυχίᾳ πέσσει τὴν ἰμαυτοῦ λύπην. Dicitur & pro πέπτειν, πεσσεῖν. Πέσσω, pinſo, panem facio, ἀρτοποιῶ. ἔπεσσε αὐτοῖς, panes faciebat, coquebat, Ariſtoph.

Πεῦθις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio, Heſych.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, is qui ſciſcitatur, i. ſecreta interrogat, exploratòr, auſcultator, emiſſarius.

Πευθοίατο, audirent, ἀκούοιεν, Hom. Od.

Πευκάεντος, Doricè pro πευκάεντος, Eurip. ſcapha ex picea.

Πεύθομαι, μ. πεύσομαι, π. πέπυσμαι, πυνθάνομαι, audio, interrogo, ſciſcitor, diſco, exploro, audio & pareo. vide Πυνθάνω. Heſiod. cum Genit. in Theog. πεύθετο γὰρ γαίης, audiebat enim à terra, i. terra ei dicebat. Od. δ. ὄφρα πατρὸς ἑοῖο πεύθοιο νόστον, i. ἀναπυνθανόμενος, percontaturus de reditu patris, &c. Proficiſcitor, Accuſ. Apol. 2. Arg. Ἤ που πεύθεαι. Capitur & pro cognoſco, aſc. οἶσθα Ἀνδραγάθην; noſti Andragatham?

Πεῦθος, idem.

Πευκάλιμος, ὁ, denſus, amarus, acutus, intelligens, prudens, πευκεδανὸς: ἀπὸ πεύκης, quæ arbor eſt denſas habens frondes. φρεσὶ πευκαλίμῃσι, mente præſagia.

Πευκέδανον, Theoph. hiſt. l. 9. c. 14. vel πευκέδανον Dioſc. l. 3. c. 192. i. peucedanum herba Plin. Apuleius pinaſtellum vocat, quia ἀπὸ τῆς πεύκης dici volunt, quam pinum interpretantur.

Πευκεδανὸς, ὁ, ἡ, amarus, lethalis, πικρὸς, ὀλέθριος. Hom. Il. κ, πόλεμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Interp. πικροῦ, ὀλεθρίου, metaphorα ἀπὸ τῆς πεύκης: quia abſciſſa picea non regerminat.

Πεύκη, ης, ἡ, picea arbor. Ariſt. lib. 5. Anim. c. 19. ἡ πεύκη ἐκδαδουμένη ... pinus tæda detracta ſeruari poteſt: Gaza ...

ſunt naues,Ariſtophan.interpr. Euripid.in Medea , μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε τμηθεῖσα πεύκη:quod tamen ita tranſtulit Ennius apud Ciceronem , At vtinam ne in nemore Pelio ſecuribus cæſa cecidiſſet abiegna ad terram trabes. Dicitur à Poeta nautica pinus. Non bene Marcellus Dioſcorid. interp. πεύκην tædam interpretatur,& πίτυν piceam:nam tæda,id eſt, δᾳδώσις,vitium eſt reſiniferarum arborum , pinuſque præcipuè & piceæ. Plinius πεύκην aliquando transfert laricem:cōfer Theophraſtum libro tertio hiſtoriæ,capite quinto. Et ipſum Plin.libro 16.capite 39. Gaza verò ſæpius πεύκην transfert pinum,& πίτυν piceam:rectè doctiſſimorum noſtri ſeculi ſententia:vide Πίτυς. Πεύκη, pro face aliquando ponitur Ariſt. πυρσοῦ πεύκας ἀνάγει,id eſt,μετὰ δᾳδῶν καὶ λαμπάδων χερσί. Apud Euripidem in Phædra , pro pugillaribus ſiue codicillis è larice factis ante repertum chartæ vſum , amaritudinis etiam quandam ſignificationem habet,quod conijcere eſt ex deriuatis & compoſitis nonnullis.

Πευκήεντα ὄρη, Dionyſ.de ſitu orbis:montes in quib. πεῦκαι multæ naſcuntur.

Πευκεδανός ,ἡ, ὁ, ἡ, ὁ,mortifer.

Πεύκινος,piceus.πευκίνη ῥητίνη, pinea reſina, Hermolaus:reſina ex picea, Ruellius:reſina quæ ex tæda fluit, Marcellus libro primo Dioſcorid. capite 92.πεύκινον δάκρυ,lachryma quam picea fundit, Euripid.πεύκινα ξύλα ligna ex picea vel larice,capite 5. lib.3.Reg.

Πεύκιος,quod ex picea arbore fit.

Πεῦσις,εως,ἡ,interrogatio,ἐρώτησις,ζήτησις,Heſyc.percunctatio, vide Ἐρώτησις & Ἐρωτᾶν in Ammonio.πεύσεις,nuntij ſermones, Phalar.

Πεύσομαι,audiam,intelligam,ſentiam,interrogabo : à πυνθάνομαι: πεύσεαι ὁππότε νόστον,Homerus Odyſſ. ἀκουσόμενος,de reditu percōtaturus. Et cum μετὰ & Accuſ.πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος , de tua fama ſciſcitaturus.

Πευστήρ,ὁ,in extiſpicina dicitur inquiſitio atque interrogatio, vt ſit apud Eurip.in Electra.

Πευστικός,interrogatiuus Gazę,ἐρωτηματικός.

Πευστής,obediens,ὑπήκοος,Heſych.

Πέφαμμαι,præt.perf.paſ. à φάω,à quo eſt πέφανται in illo Homeri verſu ex Iliad.β.πολλὸς δ' ἤδη τι πέφανται.vbi videtur reddi cōmodè poſſe comparuit : exponitur alioqui περαίνεται , item ἐδείχθη. At vero in iſto Sophoclis loco κλεινοὶ ὄντες πέφανται explicatur ἀπεφάνθη,item ἐγνώσθησαν,at πέφανται pro interfecti ſunt apud Homerum legitur Iliad.ε,οἱ δ' ἄλλοι αἰζηοὶ πάντες εἰσὶ δὲ πέφανται,id eſt,πεφονευμένοι εἰσὶ ὑφ' ἡμῶν.Item infinitiuus πεφάσθαι interfectum eſſe vel interfectos eſſe ſed & πεφήσεαι habemus apud eundem poëtam ſecūdam perſonam paulo poſt futuri pro interfecieris à themate φάω ſignificante φονεύω : ſicut à φάω habente ſignificationem τοῦ φαίνω dicitur πεφήσεται pro φανήσεται.Iliad.ρ.πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος , id eſt, φανήσεται,γενήσεται,ἀποδειχθήσεται. Item πέφασμαι , pro εἴρημαι,λέλεγμαι Apollonius 1.Argonautic.ὧδε δ' ἰοῦσιν πέφανται ὁδός. Et l.2.αὐτὸς πέφαται ὁδός,i.λέλεκται.

Πεφαγμένος,ἀντὶ τοῦ πεφαγμένος,Etymolo atque itidem πεφάσθαι pro πεφάχθαι necnon φαγετόν pro φαγητόν per hyperthesin literæ.

Πεφασμένον,ſit aſſertum,dictum ſit,Plat.in Tim.

Πεφασμένος,in particip.dicitur potius quam πεφαμμένος ſit enim tanquam à πέφασμαι : ita vid. dicto pro πέφαμμαι , vt μεμίασμαι potius dicitur quam μεμίαμμαι & ſimilia,dictus,factus,εἰρημένος:& πεφασμένος,oſtenſus.Aratus,ἐκ Διὸς γὰρ τοῦ τε πεφασμένα πάντα τέτυκται,Ab Ioue iam omnia oſtenſa vbiuis ſunt.à φάω. Aratus,οὐ γάρ πω πάντα πεφασμένα , at non penitus illuſtratus. πεφασμένη,Sophocl. φανερῶς δεδηλωμένη. ἢ λελεγμένη:ſic interpr. πεφασμένος τόπος,apud Ariſtotelem in Polit. demonſtratum , ſeu certum aſſertur & ab Euſtath. ex Lycophrone pro interfectus tanquam à φάω,vel certè(vt quidam grammatici volūt) à φάζω,quod ab hoc φάω ducit originem ex quo φάζω putatur eſſe σφάζω.

Πεφασμένως,palàm,apertè,φανερῶς,Lyſias.

Πεφασμένως,idem quod φανερῶς.

Πέφηνα, viſus ſum,apparui,veni in conſpectum,me obtuli:Medium perf.à φαίνω πεφηνέναι,tui cauſa extitit. πεφήνασι κρείττους, fuerunt meliores,euaſerunt,Naz.in Orat.

Πεφηνώς, φανείς,hoſtis declaratus,Plut.

Πεφθῶμαι,concoquar.πεφθῆ,coctus. & πεφθείς,coctus.

Πειθέαται,parces.

Πεφιλοσοφηκέναι,Alexis comicus vſurpat pro λελεπτύνθαι emaciatum eſſe , redditum eſſe macrum . à Philippide quodam qui à comicis σκώπτεται ὡς τὴν ἰσχνότητα vt fuſius docet Athen. l.13.vbi tamen ſcriptum πεφιλιππιδῶσθαι.

Πέφνω,occido,poeticum.vnde κατέπεφνε.Accuſ.iungitur. ἔπεφνεν, ἀνεῖλεν,ἐφόνευσε, Hom.interp. Il.ε,ὅν ποτέ πεφνε μάχη. Euſt.vult ex φόνω factum,primùm facta ſyncope deinde anadiploſi.

Πέφραδε,dixi,Medium perfect.à φράζω. & πέφραδον in 2. Aoriſto pro ἔφραδον. Hom.Od. ε,αὐδῆσαι πέφραδε,pro εἶπε,dic,in ſtrpe. α. Item pro εἶπε,dixit. Ibidem,πέφραδ' Ἀθήνη. & πεφραδέμεν pro σημαίνειν,Heſiod.in Theog.ε, οἱ πεφράδασιν,& ei dixerunt.

Πεφράδαται,Ionicè pro πεφρασμένα εἶσι,dicta ſunt.

Πεφρασμένος,Doricè,pro Πεφρασμένος,dictus,apparatus.

Πέφραστο,dictum eſt.

Πέφρικα,horrui,in Med.perfect.à φρίσσω, pro πεφρίκω. Πεφρικυῖα, horrens,Hom.Il. vide φρίξ & φρίσσω.

Πεφροντικώς,ſolicitus,curans. Πεφροντισμένως,attentè,diligenter, ſedulò,Plut.in Lyc.

Πεφύασι,producti ſunt.Il.ε,ὅσα ἐπ' ἀνθρώποις πεφύασι, i. πεφύκασι, ſunt enati.

Πεφυγμένος,διαπεφευγώς,detrectans. πεφυγμένος μοῖραν, qui ſatum vitauit,Homer.

Πεφυζότες,ότος,fugiens,cum metu,trepidans.Apol.2.πεφυζότες ἐκ φόβου,i. δειλιῶντες.

Πέφυκα, natura comparatus ſum , φύσιν ἔχω, natura ſum aptus , ſoleo,natura mea poſtulat.Pla.in Apolog. ἀπὸ δρυὸς πέφυκα,ex arbore natus ſum.ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα,ibidem ex hominibus natus ſum.οὕτω πέφυκα, οὕτως ἔχω,ſic ſum,ſeu ita ſum, id eſt , hoc ſum ingenio,his moribus præditus. πέφυκε πρὸς τὴν ἡδονὴν,ad voluptatem ſum natura pronus. Xenophon, τὰ πάθη μὲν ἀγαθὰ ἰσχυρὸν ὁ φίλος πεφύκασι,ſuapte natura ſolent eſſe.Ariſt.de mundo cum Inſin.τὰ γὰρ πλεῖστα ἔστιν ὅσα πρὸς τὸ κινεῖσθαι πέφυκεν ὑπὸ ἀνάγκης,id eſt,moueri natura comparata ſunt,vel vi naturæ ea moueri comparatum eſt. πέφυκεν ἔχειν ἐπιθυμίαν,eſt natura cupidus.πέφυκε ταῖς τοιαύταις γίνεσθαι natura comparatum eſt,vt hęc Reſpub.fiant,Ariſt.l.4. Poli.πέφυκεν αὐξάνεσθαι,ſolet augeri,poteſt augeri,Gaza.πεφύκασι ποιεῖν,Plato de Leg.conſueuerunt facere,ſolent facere.Item pro ſum.Alexand.Aphrod. ἀλλ' ὅτι τοῦτο πέφυκε,verum hoc eſt, πέφυκε τοῦτο ἡμῖν κατὰ φύσιν,id nobis ineſt natura.πέφυκε,eo eſt natus ingenio,natura comparatus eſt,extitit,πῶς ἔχει,πῶς πέφυκε; quo eſt ingenio? Æſchin. πέφυκε τὰ χρήματα, quæruntur pecuniæ,inuentæ ſunt pecuniæ, Plato de Leg. Ab hoc perfecto fit præſens πεφύκω, vnde apud Heſiodum,χαῖται δ' ὤμων ἐκ πεφύκεσαν,id eſt,ex humeris pendebant,ſeu manabant,prognatæ erant.

Πεφύκει,πεφύκασιν,καὶ,ἐξῆλθε,ἀνέτειλεν,ηὐξήθη,ἀνεβλάστησε.

Πεφυκέναι,eſſe,adhærēre,natura eſſe: ſecunda ſyllaba longa apud Soph.in Aiace,ὅς τ' εἰ διαπρῶσαι ὀρθῶς πεφυκέναι, i. ὑπάρχειν : vbi ⸗ iambus eſt.ταύτῃ πεφυκέναι,ita ſe habere,Plato de Rep.ὄντων δὲ ταύτῃ πεφυκότων,his ita ſe habentibus.

Πεφυκώς, inhærens, natus, ſolitus naſci aut fieri, aptus natus, natura diſpoſitus,natura affectus,promptus,facilis.πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ,membrana quæ corneæ inhæret ſeu innaſcitur,Galenus libro ſecundo ad Glauconem.πεφυκὼς αἰσθάνεσθαι, ad ſentiendum à natura inſtitutus,Plutarchus in Solone. πεφυκότες αἰσθάνεσθαι,nati factique ad percipiendum. ἐν πεφυκὼς τῷ σώματι πρὸς ὄρος,Xenoph. πεφυκὼς φαύλως, male ſe habens,malè conſtitutus. Plato epiſtola ſeptima , ὁ τὴν ἐναντίαν φύσιν ἔχων πεφυκὼς φαύλως.ὁ ἐναντίως πεφυκώς , qui contraria natura eſt affectus.πεφυκὼς πρὸς ταῦτα,ad hæc factus,id eſt, aptus. πεφυκὼς πρὸς ῥᾳστώνην,naturaliter ſe habens ad facilitatem,Plat.de Legib.πεφυκὼς πρὸς ῥώμην , ad robur natus , Plutarchus in Lycurgo.πεφυκὸς κέρας ἐν μέσῳ τῷ μετώπῳ, cornu in medio frontis ſitum,idem in Pericle.Theophraſt.hiſto.libro tertio, cap. vndecimo,καὶ γὰρ πεφυκὸς ἐκ τῆς φύσεως,hoc enim huic arbori naturale eſt:vel inditum à natura. πεφυκότα δένδρα, ſatæ arbores. πεφυκὸς,accommodatum.πεφυκότα,facientia ad,Plat.de Leg.

Πεφυλαγμένος,diligenter & cautè obſeruans.

Πεφυλαγμένως,cuſtoditè Quint.cautè,curioſè.

Πεφυρμένος,permixtus,ſubactus.

Πεφυρμένος,contaminatus,inquinatus,μεμολυσμένος.

Πεφυσημένος,inflatus,πεφυσημένος.Ariſt.Acharn.Καὶ δ' οἱ Μεγαρεῖς ὀδυνώμενοι πεφυσιγγωμένοι,vide φυσίγξ.

Πεφυώς,productus,vnde συμπεφυῶτες,concreti,conſiti,Nonn. πεφυῶτας, πεφυκότας,ἀναδεδομένους,Hom.Od.

Πεφωνασκηκώς,ὁ, qui phonaſco & formandæ vocis magiſtro operam dedit. Demoſthen.pro Cteſiphont.πεφωνασκηκὼς καὶ ζωμικὸν λόγοις,exercitata voce,& vocabulis atque dictis conquiſitis.

Πεφωσμένος,κακωμένος:à φώζω:vt κεχρωσμένος à χρώζω.Etym. πεφωσμένη κριθή,hordeum toſtum,Hippocrat.pro eo & πεφωγμένη ſcribitur à them φώγω.

Πέψις,εως,ἡ,coctio Plin.coctūra Columel.concoctio,maturitas. Gal.l.1.ad Glauc. τὰ περὶ ψιλὴν τὴν πέψιν.

Πῆ,interrogatiuum eſt,pro qui,πῶς,quonam modo, & qua , id eſt,qua ratione:vt Qua fieceri id poſſis,noſtram nunc accipe mentem.cui reſpondet ᾗ.Plato ſecundo de Repub.πῇ φαίνεται.πῇ δέ, quo pacto,qua ratione,αὐτὸ τῇδε,ea,inquā, ratione. Πῇ, aliquatenus , aliqua ex parte , quodammodo,

modo, aliquo modo. παρὰ τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς ἐστὶ, hoc captionis genus ab eo quod quadantenus dicitur, ad illud quod ſimpliciter aliquid alicui tribuitur, procedit. Πῆ, partim. Theophraſt. de plant. 8. ταύτῃ μὲν τοῦ τῇ διαιρεῖ, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει, alibi, Ariſtotel. de mundo, τῇ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπέδου αὐχένας ἀναπιμπλάμενος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. Quod etiam dicitur per τῇ μὲν, τῇ δὲ. Πῆ apud poëtas ponitur pro ποῖ, id eſt, quò & qua: vt πῆ πω ἴδωμαι. & Odyſſ. ε, πῆ γὰρ ἴω, quónam me conferam? Πη verò ſine accentu encliticum eſt, αὐτὸ ταῦτα, εἴπερ πη δυνατὸν ἐστὶν, pro viribus exponendum eſt. Plato in Politico, εἴ πῃ ταῦτα παραφαίνεσθαι δεῖ, &c. pro ὅπως, Idem libro 2. de Republ. εἰ ἄρα πη σφαλῇ, ἐκγενὲς ἰσοπεδούσθαι, ſicubi lapſus ſit. Idem Epiſt. 7. ἐὰν πη ταύτῃ καθεωράκει, hic alicubi eſſe videtur. ἀλλ' εἴ πῃ ἴσως, niſi aliqua ex parte fortaſſe, Argyropil. 7. Ethicor. Ariſtotel. cap. 8. εἴ πη, ſicubi, Thucydid. δή πη, vtique igitur, Plato de Legib. Πη aliquando περίσσον, Ariſtoph. interpr.

Πῆ ἄλλῃ, aliquo alio, Apol. Rhod.

Πηγάζεσθαι, à fonte deriuari, Nazan. velut è fonte emanare in Oration. de ſancto Paſcha.

Πηγάζω, in modum fontis deſtillo, ſcaturio, ſcaturire facio. Accuſatiuo ἐπήγαζες γὰρ τὴν φωτεινὴν ἁμαρτίας, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ βάπτισμα. Idem, ἵνα καὶ ὁ ἀποθηλυ πηγάσῃ σοι τρυφὴν, &c. πέτρα πηγάσει fons ex petra ſcatebit, Idem. πηγάζειν, velut fonte effundere, in Epigr. πηγάζειν ὑπέσχετο τοῖς πιστεύουσι, Nazanz. promiſit fore vt qui in ſe credant, velut fontis viuæ aquæ venis ſcaturiant.

Πηγαῖος, ου, ὁ, fontanus, fonte fluens, ſcaturiens: vt πηγαῖον ὕδωρ. Ariſtotel. & Plato in Legib. vbi πηγὴ & κρήνη videntur differre.

Πηγανίζω, repræſentare rutam, rutam referre, Dioſcorid. libr. 3. cap. 52.

Πηγάνιον, rutula, i. parua ruta, herbæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant. cap. 16.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, τὸ ἴδνηματ Nicandro, & ἴδνα Theocr. quæ κόλον, id eſt, laxum inteſtinum mirè adiuuat, vt ſcribit Aphro. lib. 1. Problem. vltim. πήγανον, Plutarch. lib. 3. ſui Sympoſij, deducit à verbo πήγνυσθαι: φασὶ δὲ (inquit) καὶ τὸ πήγανον ὑπὸ τῆς θερμότητος διαχεῖσθαι. πήγνυσι γὰρ ξηραίνει διὰ θερμότητα τὸ σπέρμα, καὶ ὅλως πολέμιόν ἐστι ταῖς κυήσεσι. Interpres Nicandri in Alexipharmacis, τὸ δὲ πήγανον παρὰ τὸ πήγνυσθαι τὴν γονὴν dici vult: eſſe enim ἀπόχρησιν τῆς συνουσίας. διὸ καὶ τοῖς μυουμένοις αὐτὸ χρῆσθαι: ὃ διὰ τὸ ἐν ὄρεσι γίνεσθαι πήγανον ἄγριον, i. ruta ſylueſtris, vim habet lethalem, Dioſc. lib. 6. cap. 5.

Πηγανώδης, rutaceus, rutæ ſimilis.

Πηγάς, άδος, ὁ, glacies, rupes, ſcopulus. Apol. Schol. lib. 2. Heſiodus. πέτρας διαδεῖν καὶ πηγάδας, i. πάγετος.

Πηγάσου πτερόν, Ariſtoph. Interpr. ala Pegaſi.

Πηγασὶς κρήνη, in Epigr. fons caballinus qui extitit è terra Pegaſi pede pulſata.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, equus Perſei alatus, natus ex ſanguine Meduſæ, vt ſcribit Heſiod. in Theogo. ſic dictus ὅτι ἐπ' ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς γένετο. de hoc etiam Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγεσίμαλλος, ου, ὁ, habens lanam infixam, aut vellus denſum & nigrum: πηγὸς enim vtrunque ſignificat. Homer. Iliad. γ, ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, i. βαθυμάλλῳ, καλὸν ἔριον ἔχοντι, ἢ μέλανι: πηγὸς γὰρ τὸ μέλαν.

Πηγετός, ὁ, gelu, Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγὴ, ῆς, ἡ, fons, Ariſtot. de mundo, ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὐτῇ καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρὸς πηγάς, id eſt, terra continet ipſa in ſe vt aquæ, ita ſpiritus ignisque ſcaturigines. πηγὴ τῆς εὐνοίας, fons & origo beneuolentiæ, Plutarch. in Romulo. πηγὴ γάλακτος, i. πολὺ γάλα, Sophoclis Interpres. Æſchyl. ἡλίου πηγὰς Orientem, vnde Sol oritur, dixit. Πηγαὶ in oculis quid, vide Παρωπίς.

Πηγίδιον, fonticulus.

Πῆγμα, concretum Cic. concretus Plin. concretio, vt apud Polyb. πῆγμα τῆς χιόνος, niuis concretio. Πῆγμα, pegma apud Ioſeph. 7. de bello Iudaico. Sunt verò pegmata machinæ cum ſuis ſimulachris, de quibus lege Senecam ad Lucil. Plin. lib. 33. cap. 3. Suet. in Claudio. Πήγματα, concinnationes, compoſitiones, in Epigr.

Πηγματώδης, concretus.

Πήγνυμαι, concreſco, dureſco, duror & eo in ſpiſſitudinem. πήγνυσθαι, congelari, conglaciari. Et defigi. Ariſtot. de Partib. ψυχόμενον δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ, καὶ πήγνυται τὸ ὑγρὸν, concreſcit, congelatur. Gregorius, αὐτὶ δὲ γεωργὸς αὐτῷ ἄροτρον πήγνυται, aratrum compingit: dixit enim Actiué. Idem, ἐν ᾗ χελιδὼν ἐρισμὸν πήγνυται, nidum componit, coagmentat. Baſil. de ape, τὰ κηρία πήγνυται, fauos fingit & concinnat.

Πηγνύω, & πήγνυμι, μ. πήξω, π. πέπηγα, ἀόρ. 6. παθητ. ἐπάγην, ὑπὸ τοῦ πήγω, figo, conglutino, compingo, congelo, coagulo, denſo, aſtringo frigore, καταπήγνυμι defigo, depono. Gaza & Plinius de oleribus quæ non ſeruntur, ſed deponuntur, id eſt, defiguntur, libro ſeptimo cap. 7. hiſtor. plant. Theophraſt. Actiu. Accuſat. & Datiu. Philo de mundo, τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ τοῖς βαθυτάτοις τῆς γῆς μέρεσι πήξας, in imis terræ partibus capita defigens. Iliad. γ, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, humi oculos defigens, ἐπέπηγε. τὰ πηκτικὰ. Cicero vertit, quæ vim habent concretionis. ἐπεπήγει, defixum erat, Thucyd. μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἁλὸς, ne in ſalis ſtatuā vertamur, id eſt, deligamur, Nazanz. πεπηγὼς, gelidus, rigidus, conglutinatus, cōgelatus. πεπηγὼς τράχηλος, collum rigidum, Adamant. in Phyſiognom. πηγὰς ὅρκους, initum iuſiurandum, pactum, Euripid. πηγνύς, cogens. Πηγνύω, compono, conſtituo, conſtabilio, κατασκευάζω fabricor, ſtruo: πηγνύω σκηνὴν, ſtruo tabernaculum. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, altos toros ne ſtruamus, Nazan. in Orat. Homer. Iliad. 6, νῆας δ' ἔπηξε, i. ναῦς κατεσκεύασεν, ἐποίησεν, naues ædificauit. πηξάμενοι νῆας, naues fabricati.

Πηγόρρυτος, ου, ex fonte ſcaturiens.

Πηγὸς, ή, ὸν, bene compactus, albus, niger, vt illud, κῦμα πηγόν: ſed id variè exponunt. Homerus Iliad. ι, δώδεκα δ' ἵππους πηγοὺς, ἀθλοφόρους. Interp. & ἰσχυροὺς, εὐπαγεῖς: ex quo generoſos. Apud Athenæum libro 9. πηγὸς ſal dicitur: malim πάγος vt πῆγος. πηγὸς πλόκαμος dixit Lycophr. albos crines, λευκὰς πολιάς, i. canos niueos capillos, quales ſunt ſenum canorum.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, brumalis, glacialis, frigus, gelu, glacies, πάγετος. νὺξ πηγυλὶς, i. frigida, ψυχρά. Odyſſ. ξ, νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ πηγυλίς. Suid. πάγετος.

Πηγύω. τὸ πηγνύω.

Πηδᾷ pro πηδάλια per apocopen. Aratus, εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ μεθέμενοι ἔχουσι. Com. τὰς κώπας.

Πηδάλιον, ου, τὸ, ſecunda breui, temo, gubernaculum, clauus nauis, οἴαξ. Eſt & ſtiua Heſiod. Ammon. diſtinguit à πλαγίοις. Aratus, Καὶ οἱ πηδάλιον μεγάλῳ ἐπὶ ἰσχύϊ κεῖται.

Πηδαλιουχεῖν, gubernare, κυβερνᾶν. παρὰ τὸ πηδάλιον ἔχειν ἀρχήν.

Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, gubernator.

Πηδαλιοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, ſimilis gubernaculo, ſeu ad gubernaculi effigiem conditus.

Πηδαλιωτὸς, clauatus, Ariſtot. in Prædicamentis.

Πήδασα, loca fontibus ſcatentia, vel montuoſa.

Πήδασος, ὁ, locus vliginoſus, & fonticulis ſcaturiens. Item mons, ὄρος, Nicand. Schol. Eſt & equus Achillis hoc nomine apud Hom. Iliad. π.

Πηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſalto, laſciuio & ſalio, vt de aqua ſaliente dicitur, μεταφορικῶς ἀπὸ πηγῆς. Etym. Herodot. πηδᾷν ἐπὶ τὸν ἵππον, pro inſilire equo dixit, Ariſtopha. ἡ καρδία παρὰ τοῖς κατὰ... πηδᾷν, i. exilire, trepidare, expectare. Sophocl. in Aiace dixit πηδᾷν πεδία, pro ἀνὰ τὰ πεδία, ſaltare per campos. πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, fines prætergredi, τοὺς ὅρους ὑπερπηδᾷν, Pollux. Vide Eraſm. in Adagiis.

Πήδημα, ατος, τὸ, &

Πήδησις, εως, ἡ, ſaltus, ſaltatio. Pro ſtrepitu & tumultu apud Plutarc. πρὸς κτύπον.

Πηδητικὸς, qui ſalit, ſalax Gazæ, aſſultim ingrediens, Plin.

Πήδινος, πήδινον ξύλον lignum conficiendis remis aptū apud Heſ. qui annotat πῆδος ex quorundam ſententia eſſe ξύλον ἐπιτήδειον πρὸς τὴν τῶν κωπῶν κατασκευὴν, lignū conficiendis remis aptum eósque in Homerico illo loco Iliad. ι, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, pro φήγινος ſcribere πήδινος quomodo Euſtath. quoque ibi annotat veteres pro φήγινος ſcribere πήδινος, dicentes πῆδος eſſe ſpeciem ligni: vnde & πηδὸς dicatur ἡ πλάτη, vt pote ἐκ τοιούτου ξύλου κατασκευασθεῖσα. ita vt πῆδος idem ſit quod φηγὸς fagus.

Πηδὸς, οῦ, ὁ, gubernaculum, latitudo remi, κώπη, remus, palmula remi, quæ & ταρσός, Apollon. & ligni genus, Theophr.

Πηδυλὶς, πέτρα, ſaxum è quo aqua ſcaturit.

Πηδύω, μ. ύσω, π. υκα, ſcaturio, fluo.

Πήθω, i. patior. Vide ſuprà in Πάσχω: & Phauor. in πέπονθα.

Πηκτίσματα, lachrymæ, παρὰ τὸ πεπηχθαι. Heſych. Πηκτὰ σκόροδα, allia depoſita, i. non ſata, ſed plantata, Theophr. libr. 7. cap. 4. hiſt. plant.

Πηκτὴ, compago, Gaza apud Ariſtotel. libro 9. Anim. capit. 8. vbi capitur pro venatorio inſtrumento, quo perdices irretiūtur. Ariſtoph. Interp. vide etiam Suidam. Πηκταὶ, fores benè compactæ & coagmentatæ teſte Heſyc.

Πηκτικὸς, gelationi aptus, denſans, concretus, concretitius. ὀπὸς πηκτικὸς γάλακτος, lac coagulans. Theophraſtus de Cauſis plantar. libro 5. cap. 20. εὐπηκτότερος ὁ λεπτὸς ἀὴρ, concretioni magis obnoxius.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu ſictitium: Et inſtrumentum muſicum, idem quod μάγαδις. Vide Athen. lib. 14. Ariſt. lib. 8. Polit. cap. 6. fides Vallæ, lib. 1. Herodot. de hoc & Chryſoſt. Pro fiſtula, & pro lyra in Epigr. Item culter coquinarius.

Πηκτὸς, id eſt, quaſi concretitium, quod condenſando concreſcit & coit, concretile, hoc eſt, quicquid vel à calore, vel à frigore

concreſcit & induratur, Ariſtot. quæ verò corpora talia ſint, ac cuiuſmodi facultate prædita, docet Meteor. libro 4. πηκτὸν χάλκανθον, atramentum ſutorium quod pecton, id eſt, concretitium dicunt, Dioſcorid. libro 5. cap. 106. Nicander in Alexiphar. πολλάκι δ' ἢ ἄλα που τὸν ὀμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην, id eſt, ſalem foſſitium, τὸν ὀρυκτὸν καὶ ἐμμιέτωσαν. Πηκτὸν, pecton dicitur ab aliquibus herba, quæ & σύμφυτον, Dioſcorid. libro 4. cap. 11.

Πηκτὸς, ή, ὁ, fixus, infixus, q. congelabilis, qui congelaſcit, concreſcere aptus, concretus, compactilis, ſolidus, πηγνυός. πηκτὸν ἄροτρον, compactile aratrum dixit Heſiod. ad differentiam τοῦ αὐτογύου. Sophocl. in Aiace, ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, telum in terra fixum. τα ἐμπηγνύμενα, i. τὰ ἔνθετα, Interpr. Ariſtoph.

Πηλογόνες, Gigantes. οἱ ἐκ τοῦ πηλοῦ γεγονότες, quaſi è luto ſeu terra prognati. Hi & πηλόγονοι à Callimacho dicuntur. hymno in Iouem. πηλογόνων ἐλατῆρα δικασπόλον οὐρανιδάων, id eſt, γιγαντοδικαστὴν, γιγαντολετῆρα. apud Heſych. vero legitur πηλάγονες, γίγαντες, πηλαγόνες. Stephano πηλαγόνες ſunt οἰκήτορες τῆς πηλαγονίας, quæ μοῖρα eſt τῆς Μακεδονίας.

Πηλακίζω, illudo. φαυλίζω. Πηλακίζειν, probro afficere, improbrare. Plauto.

Πηλακισμὸς, ῦ, ὁ, illuſio, opprobrium, contumelia, ἐμπαιγμός. πηλακισμὸς propriè ſignificat luti illitionem & aſperſionem quæ petulanter fit & per contumeliã: generaliter vero de quauis iniuria inſolente contumelia & probro dicitur Etymolog. & Suid.

Πηλαμὺς, ύδος, ὁ, ſcribitur & πηλαμὶς ίδος, frequentius pelamys ex thynnorum genere: dicta quòd in luto naſcatur. Vide Ælian. Gaza in Ariſtot. vertit limoſam & limariam. Eadem dicitur θυννὶς, Ariſtot. 6. Anim. cap. 17. Inter cibos delicatiſſimos cenſetur pelamus Chalcedonia, vt refert Gel. lib. 7. cap. 16. dicitur item pelamus ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, i. à luto, vt inquit Feſtus. eſt piſcis qui peracto anno thynnus vocatur.

Πῆλε, vibrauit, concuſſit: à πάλλω. Apoll. 2. Argon. πῆλε δὲ χερσὶ, i. ἀνεκραδαινεν, agitabat ſeu agitauit. πῆλε, ἀνέπαλλε, καὶ ἐσείσεν, Homer. Iliad.

Πηλεία θεὰ, ὁ Theti Pelea, Philoſtr. à Peleo patre Achillis.

Πηλείδης ἀχιλλεὺς, Hom. Iliad. πηλέως παῖς.

Πηλεῖον δόρυ, Peleia haſta, i. Achillis, in Epigr.

Πηλείων, ωνος, i. πηλείδης, Pelides, nomen Patronymicum. Iliad. ά. πηλείωνι δ' ἄχος γένετο.

Πηλεὺς, έως, ὁ, Peleus, filius Æaci, Iſocr. in Euagr. Πηλεὺς & Τελαμὼν, filij Æaci. Vide in dictione Αἰγινα, πηλεὺς ὅλοις μάχεσθε, Ariſtoph. Interpr. ſic dicitur apud Homer. de bello Ranarum, rana à luto.

Πηλεγόνες, αἱ, πηλαγόνες.

Πηληϊάδης, Pelides, Patronymicum, pro πηλείδης, id eſt, ὁ τοῦ πηλέως παῖς. Homer. Iliad. ά, πηληϊάδεω ἀχιλλῆος, id eſt, τοῦ πηλέως παιδὸς.

Πηλήκισμα, ατος, τὸ, Heſyc. fucus, impoſtura. πηλικίσματα, φενακίσματα. quæ & πηνικίσματα.

Πήληξ, ηκος, ἡ, galea, caſſis, ἡ περικεφαλαία. apud Heſychium. πέληξ.

Πηλιὰς, άδος, pelias haſta, qua Achilles ſolus vtebatur: q. vibratrix, dicta ἀπὸ τοῦ πάλλω, hoc eſt, à vibrando, aut à Pelio monte, vnde nata fuit. De hoc Hom. Iliad. π.

Πηλίκος, η, ὁ, quantus, quàm grandis. Paulus vltim. ad Galatas, ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί. quibus oſtendit ſe pleniores atque vberiores literas ſua manu ſcripſiſſe. ἕως ἂν ᾖ πηλίκον τίκνον, quandiu fuerit tantillus filius, Ariſtot. lib. 5. Eth. c. 6. ἐρωτηματικὸν eſt πηλίκος & ſecundum quantum accipitur, vt πόσος, πόσος: ποῖος autem ſecundum quale: τίς autem ſecũdum ſubſtantiam, Vrban.

Πηλικότης, ητος, magnitudo, amplitudo, quantitas.

Πηλινακὶς, ἡ, catinus figlinus, luteus apud Pollucem.

Πήλινος, η, ὁ, luteus, è luto factus, πηλοῦς. Gaza l. 2. Gram. οἱ πλάττοντες πηλίνους, &c. Demoſt. ἀνδριάντας ſcilicet.

Πήλιον, υ, τὸ, Pelion, mons Thraciæ. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θετταλίας. Vide Phauor.

Πηλόγονος vide ſupra in πηλογόνες.

Πηλοβάτης, υ, ὁ, qui per lutum graditur.

Πηλοδομέω, luto nidum conſtruo: de hirundinibus dicitur. πηλοδομεῖ θέλαμον, in Epigram. inde πηλοδόμος qui è luto ſtruit at πηλόδομος è luto ſtructus.

Πηλοδόμοις τοίχοις, Ibidem.

Πηλοπατεῖν, lutum calcare, καὶ βορβοροπατεῖν.

Πηλοπατίδες, αἱ, vel πηλοβατίδες, perones Latinis dicuntur, calceamenta altiora, ſic dicta, quòd iis proculcetur lutum, vel in cœno incedatur: à πηλὸς, & πατέω ᾗ βαίνω: alio nomine dicuntur & ἀρβύλαι, vti teſtatur Hippocr.

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, figulus, qui è luto aut argilla ſimilitudines fingit. Promethei Epith. Lucian.

Πηλοποιὸς, figulus, qui luto finxit, Valla, Alexan. Aphrod.

Πηλὸς, οῦ, ὁ, cœnum, limus, terra aqua irrigata, argilla, lutum. ἡ γῆ βεβρεγμένη, inquit Interpr. Homer. Iliad. ι, ἀπὸ τοῦ πηλέσθαι. apud Theophr. hiſtor. lib. 4. c. 9. in flumine Nilo πηλὸν vocat, quod cœnum Latinè, vulgò la vaſe. πηλὸς κεραμικὸς, creta figularis: ſic Interpres Dioſcorid. πηλοῦ πλάσματα de hominibus, Ariſtophan. ἡ πρὸς τὸν πηλὸν ἀσφάλεια, aduerſus lutum, Thucyd. lib. 3. πηλὸς τετριμμένος apud Hippocrat. 3. περὶ ὑδάτων, lutum cum pilis ſubactum. ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, extra lutum pedes habere, Prouerb. de his qui ſe ex difficili negotio expedierunt, & è moleſtia euaſerunt. Horatius hoc reſpexit: Nequicquam cœno cupiens euellere plantam. Πηλὸς: Iones hoc nomine vocant: ἐκ τοῦ πίνοντι καὶ οἶνον εἰρῆσθαι τὰς φιάλας. vnde κάπηλος, qui vinum vendit.

Πηλὸς, mortarium, Thucydides. πηλὸν ἔργασον, fac mortarium, Ariſtoph.

Πηλώμενος, putreſcens, limum contrahens.

Πηλουργὸς, figulus, in libro Sapientiæ, luto operans.

Πηλουσιῶτας vocant, qui in luto iſtius corporis conſtituti nõ poſſunt ſentire cœleſtia, Hieron. in cap. 29. Hierem.

Πηλοφορεῖν, lutum ferre de mortario, Ariſtoph.

Πηλοφόρος, ου, ὁ, cæmenti baiulus, mercenarius, μισθωτὸς, χερνήτης.

Πηλοχόοι θαλάμαι, in Epigr. pro nidis hirundinis.

Πηλυγὲς, ex horrore frigiditas, Etym. potius πηγυλὶς. vt habent Apollonij editiones. Πηγυλὶς ἐχομένους αἰθρηγενέος μυχῷ ἔνδον σχέσθαι κρυερὰ πάχνη.

Πήλυξ, ρωγμὴ, fiſſura. Πήλυξ, iuba & criſta galeæ, ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος. Καὶ ἔρχεταί τι φαλάριον, Pollux. apud Homer. ſcribitur πήληξ vtrobique per η & non pro cono galeæ, ſed pro ipſa galea, vt quam ponat ἀεὶ ἐρυθρόφοινον tribuens ei & ἱπποδάσειαν epitheton.

Πηλώδης, εος, ὁ, cœnoſus, fæculentus, limoſus.

Πῆμα, ατος, τὸ, clades, iactura, calamitas, noxa, vitium, infortuniũ, exitium, κακόν, βλάβη, νόσημα apud Sophocl. πάθος. Odyſſ. ξ, ἵνα γὰρ οὐ μοι πῆμα ὑπόσχετο. πῆμα δύης, noxa infortunij. Ibidem, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύης ἐπὶ πῆμα γένωμαι, vt dolore penitus cumulatus ſim, vt ſemper miſer eſſem, vt adhuc omnino caſus ſubierim calamitatem, i. ἵνα ἔτι ταῖς συμβαινούσαις ταλαιπωρίαις πλείονα βλάβην ἀναμείνωμαι, vt exponit Didy. Sic πῆμα κακοῦ dicitur ab Homero, ὀδ. γ, ἤδη γὰρ ζεὺς ὦρτο πῆμα κακοῖο.

Πημαίνομαι & Πημαίνω, noceo, mutilo, offenſo, officio, infeſto, ſum detrimento, βλάπτω, ζημιῶ, lædo, offendo, ὀδ. ξ, ὅτι τις ὅ μοι τόσσον πημαίνειν. Et Iliad. γ, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, i. βλάψειαν, διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτά, inquit Interpres Ariſtophan. in Acharnaſ. Οὐδ' ἄλλος αἴσθοιτ' ἂν ὑπὸ ἐμοῦ πημαίνεται, id eſt, βλάπτει, λυπεῖται. πημανθήσομαι, lædar: vnde apud Sophoclem, ἀλλ' γὰρ πάντως ἴσθι πημανούμενος, id eſt, βλαβησόμενος, ſcito te læſum iri.

Πημαντικὸς, noxius.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, nocumentum, detrimentum, βλάβη.

Πημονὸν, τὸ, πῆμα. πημονὸν ἔργον θεὸς, Euripid. ſed fortaſſe leg. πημονὴν aut deducendum à nominat. πημονὸς quo ſignificetur ὁ βλάπτων.

Πῆμος, quando, πηνίκα.

Πήνη, Heſyc. ἀπήνη, rheda, vehiculum mulare.

Πηνέλοψ, auis magnitudine columbæ, anati ſimilis. Gaza in Ariſtotele. Græcam vocem relinquit. Penelops, auis quę verſatur in aquis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 5.

Πήνη, ης, ἡ, μίτος, fuſus, ἄτρακτος, πῆνος. ἀπὸ τοῦ πίνω τὸ ἀγγεῖον.

Πηνίζω, καὶ ἐκπηνίζω, καὶ ἀποπηνίζω, ſtamina è colo deduco & deuoluo fuſi circumactu. Ariſtoph. βατραχ. ὅς ἐμοὶ τάμισον ἐκπηνιοῦνται ταῦτα προσκαλεύμενος.

Πηνίκα, quando, id eſt, πότε: dicitúrque propriè de aliquot horis, vel valde exiguo temporis interuallo. πηνίκα δ' ἐστὶ τῆς ἡμέρας, Ariſtophan. Interpr. Ariſtophan. in Auib. πηνίκα ἂν ἀπόλοιτο: ecquãdo mortuus eſt, vel periit, id eſt, πότε δή ποτε, vbi ἀπώλετο.

Πηνίκη, ης, ἡ, idem quod πρόσθετος κόμη, galericulum, Suetonius. προκόμιον προσθετόν, Polluci: περικεφαλαία τρίχωτος. Suidę: φενάκη, Lucian.

Πηνικίζειν, pro eo quod eſt fuco & fraude vti, φενακίζειν.

Πηνίκισμα, ατος, τὸ, fucus, impoſtura, πηλίκισμα.

Πηνίον, υ, τὸ, Suidæ, ὁ ἄτρακτος εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη, fuſus quo reuoluitur trama: vnde ἐκπηνίζω pro ἀτρακτίζω, vel ὑφαίνω. Polluci τολύπη, σφαῖρα. id eſt, glomus. Idem Pollux, ὑπογράφοντα δέ τινα καὶ πηνίον, ἃ τοῖς ἀτράκτοις ἐπιτίθεται, περιστρεφόμενα πηνίοις: λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ χρόα. Homerus. πηνίον ἐξέλκουσα. licium quidam exponunt, ſtamen.

Πηνίον, τὸ, inſectum ex erucis generatum. Ariſtotel. hiſtor. libro 5. cap. 19. γίνονται δὲ καὶ τὰ πηνία καὶ τὰ ὑφάσματα τινῶν κηρυκοειδῶν τινῶν ἀναμιγνυμένων τῇ τροφῇ, καὶ περισβέννυται τοῦ ἔτους καὶ ἐκφαίνεται ὁ βομβύλιος. Gaza finxit, aciam. Ariſtophan. in Veſpis, κἀκεῖθεν ὥσπερ πηνίον βομβυλιάζει. Interpres animal aut eſſe culici ſimile: Et Speuſippus

put dixit, πλωίον, ἱματίς, πέπλ.

Πλήσμα, textura, ὕφασμα. πλήσματα, Ariſtoph. de telis aranearum dixit in Ranis.

Πλῆ☉, idem.

Πῆξις, εως, ἡ, quaſi fixio, congelatio, concretio, ſpiſſatio, ſoliditas.

Πηὸς, οῦ, ὁ, affinis. ἐξ ἀγχιστείας οἰκεῖ☉. à πάω, πῶ, poſſideo ſiue acquiro, quaſi ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπικτητῶς συγγενής. propinquus, cognatus, Heſiod. Hom. Iliad. γ, ἤ τίς οἱ καὶ πηὸς ἀπέφθιτο, i. ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής. Vide Πηός.

Πηοσύνη, ης, ἡ, affinitas, συγγένεια, propinquitas. Apollon.

Πήρα, ἡ, ſacculus, pera, κώρυκος, θύλαξ. Et parœmia, πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, mendici pera non impletur, Suid. Ariſtop. in Pluto, πήραν ἔχοντα, &c.

Πηρίδιον, τὸ, Ariſtop. perula Senecæ, θυλάκιον κωρύκιον.

Πηρὶν, ῖν☉, ὁ, ὄρχις, teſticulus. ſic dictus quaſi ... vt tradit Etymolog. à Suida eſſe dicitur τὸ αἰδοῖον.

Πηρόδετος ἱμάς, loro peræ, in Epigr. id quo pera alligatur.

Πηρομελὴς, ἐ☉, ὁ, corpore non integro ſed mutilo, membra ſolutus. Fraſ. cui opponitur ἄρτιος.

Πηρὸς, ᾶ, ὸν, fractus, mutilatus, cæcus, ἀνάπηρος, luxatus, Hom. Iliad. β, οἱ δὲ χολωσάμενοι, πηρὸν θέσαν: vbi Interpr. ... In Epigram. πηρὸς ὁ μὲν γυῖοις, ὁ δ' ὄμμασιν, alter vitiatus pedibus, alter oculis captus. Notandum autem Atticos proferre πῆρος, vt λῆρος: ſed tamen πηρὸς melius: nam in ☉ terminata nomina, præcedentibus π, ἢ ρ, frequentius acuuntur, vt πικρὸς, πηλός.

Πηρόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, mutilo, detrunco, decurto, rumpo in Legib. i. corrumpo & deprauo: luxo, lædo, cæco, peruerto, βλάπτω, Actiu. Accuſ. πηρούμενα τὰ θήλεα, fœminæ manca oblæſaque natura deſciſcunt. πεπηρωμέν☉, mancus, mutilus, Ariſtot. ... τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἄρρεν ἐστὶ πεπηρωμένον, nam fœmina perinde eſt vt mas mutilatus. πεπηρωμένα τετράποδα, læſa imperfectaque quadrupes, non integra, ſed degenerans quadrupes, Gaza. πεπηρωμένος τὸ σκέλ☉, debilis & inutilis crure. Philelph. γυῖα πεπηρωμένος, fractus membra, in Epigr.

Πήρωμα, detrūcatio Plin. quaſi mutilatio, naturæ oblæſę vitium, oblæſa pars corporis, Gaza ex Ariſtot.

Πηρωμέν☉, mutilatus, detruncatus, decurtatus, mancus, deprauatus, πεπηρωμέν☉, oblæſus: Gaza, imperfectus: excæcatus, Lucianus.

Πήρωσις, εως, ἡ, βλάβη, λώβη, τύφλωσις, cæcitas, ἀφθαλμία, detruncatio Plin. q. mutilatio, læſio principij, Argyr. libr. 7. Ethicor. cap. 1. πηρώσεις ἐκ τραυμάτων, Plato de Legib. θ, membrorum per vulnera truncationes. Ariſtot. de generat. 4. etiam eſſe ait πηρώσεις ἢ μεταβολὰς internarum partium: Gaza detrimenta reddidit.

Πηυθώμεν☉, paſſurus. πεισόμεν☉ πολλὰ λυγρὰ, multa paſſurus triſtia. Herodot.

Πήσσω, i. πήγνυμι cogo, coagulo. πήσσει γάλα, &c. lac cogit, lac coagulat, Dioſc. lib. 4. cap. 186. πήσσει τὰ διαλελυμένα, ſoluta contrahit, Hermol. diſſipata cogit, Ruellius: ſoluta coagulat, Marcel. Dioſc. lib. 4. cap. 239.

Πητύα, ἡ, coagulum, à verbo πήσσω. Gaza lib. 3. Gram. ſcribitur & πυτία & paſſim Inuerſa ſcriptura πιτύα ſed mendoſè nam πιτύα, ſiue πιτύεια promontorium eſt propè Lampſacum ita nominatum διὰ τὸ πίτυς πολλὰς ἔχειν.

Πηχίαι☉, α, ὁ, ſtipes cubitalis ξυλάριον πηχυαῖον. Suid.

Πηχυαῖ☉, cubitalis, vnius cubiti, πηχυαῖ☉, κοτυλιαῖος πηχυαῖ☉, Dioſ. lib. 2. de faba Ægyptia.

Πηχυαλιὰ, Attici vocant ſic lorum continens remum ad ſcalmum.

Πηχύοιο, Apollon. Rhod. de quo vide Etym.

Πηχυον, poſterior remi pars, vel vt Apoll. lorum continens remum ad ſcalmum, Etym. vide Phauor.

Πήχυ☉, cubitalis.

Πῆχυς, ε☉, ὁ, vlna, cubitus, vt Gaza vertit ex Ariſtotele, ſex palmorum menſura, Herodot. libro ſecundo, vnde ἀνὴρ τετραπήχυς, id eſt, magnus, apud Ariſtopha. πήχεις ἐπῶν, menſuras verſuum, Ariſtophanes tranſlatè nominauit. Alij ex Galeno ad Glaucon. colligunt πῆχυν eſſe lacertum (quæ pars eſt à brachij ad manus flexum, id eſt, διάστημα ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸν καρπὸν) ἀγκῶνα verò cubitum flexūmque brachij. Porrò idem ſignificant, vt author Pollux, πῆχυς & ὠλένη, vnde vlna à Latinis dicta: ſed vlnam vult Seruius ſpatium eſſe, quantum vtraque manus extēditur, quæ eſt ὀργυιὰ Polluci: licet alij, vt Suetonius, vlnam vno tantùm cubito metiantur: verùm cubitus multas etiam varietates admittit. Eſt enim cubitus ſeſquipes, id eſt, ſex palmorum ſiue viginti quatuor digitorum: & hic minor dicitur. Eſt & πῆχυς ὁ βασιλήι☉ Herodoto, id eſt, cubitus regius, qui tribus digitis iuſto cubito maior. Communis verò, duos habet pedes: Maior, nouem: Geometricus cubitus ſex eſt cubitorum, vt tradit Origenes in ſermonibus ſuper Geneſim; & B. Auguſtinus libro primo Quæſtio. ſuper eundem librum. Ita facilè intelligitur Suidas, cum inquit, πῆχυς, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶν☉ μέχρι τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἐκτεταμένης. ὁ πῆχυς ἔχει πόδας β, ὁ δὲ ποὺς, δακτύλους ις. loquitur autem de cubito communi. Pollux, ἀπὸ δὲ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον, τὸ διάστημα πῆχυς, id eſt, cubitus, eſt intercapedo quæ inter medij brachij flexum, & digiti medij ſummitatem intercedit. Πῆχυς etiam à cubiti ſimilitudine (cum ad angulos rectos flectitur brachium) pro architectorum inſtrumento ſumitur ex duabus regulis coagmētatis ad angulum rectum: quod fabri noſtri vulgò vocant eſquerre: Latinè dicitur norma, id eſt, γνώμων: ſicut regula eſt κανὼν: amuſſis στάθμη: libra ſiue libella (quæ ex normâ fit, tertia addita per medium regula & ſubtenſa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus eſt) κάθετος vocatur à demiſſi perpendiculi nomine, vulgò niueau: Ac materiarij, quos carpentarios vocant, amuſſi ſiue lineâ Gellio, vtuntur ad exigendam rectitudinē, ſicut & regula fabri præcipuè, ſtructores libellâ ad explorandas directiones & longitudines: breuitérque exigūntur longitudines ad regulam, ad perpendiculum altitudines, & ad normam anguli. Vnde facilis atque expedita ratio, cur Nemeſi tribuatur norma in Epigram. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Et in alio, Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω. τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. vbi cubitum tranſtulerunt, vt Eraſmus in Adagiis, errore inſigni, quem & pictura Nemeſis in antiquis monumentis detegit. Πῆχυς à cubiti, vel normæ forma ſimiliter vocatur, pars citharæ quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur & laxantur, id eſt Homero ζυγὸς, iugum. Interpres Iliad. i. ζυγὸν, inquit, ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας ... Πῆχυς in arcu, id eſt, pars brachiorum arcus media qua arripitur, & quæ ſagittam ſuſtinet. Homerus Odyſſ. φ, ... id eſt, ... Rurſus, Iliad. λ, ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, i. Interpres, τόξου πῆχυν exponit, τὸ τόξον ... τὸ γὰρ ὅλον, inquit, τόξον ... πῆχυς καλεῖται. Ita dicitur, quia arcus duo brachia, in medio, cubiti formam imitantur: hoc in catapultis capitulum dixit Vitruuius.

Πιάζω, Doricè, p. o πιέζω premo, affligo, prendo, ſed propriè ſtrigentia: vnde πιεσθεὶς πολέμῳ, bello vexatus, Herodot. Apocal. cap. 19. ἐπιάσθη τὸ θηρίον, apprehenſa eſt beſtia. eſt igitur πιάζω propriè iniecta manu premo, prehendo, comprehēdo, capio, corripio. Actorum cap. 3. καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε, & prehenſa eius manu dextera, erexit. Ioan. Euang. ... Sic & 2. ad Corint. cap. 11. πιάσαι με θέλων, ἐπιάσθη, apprehenſus eſt.

Πιαίνομαι, craſſeſco Plin. pingueſco, niteſco.

Πιαίνω, μ. ανῶ, pinguefacio. Plin. λιπαρὸν ποιῶ, λιπαίνω, στέατόω, obeſo & opimo Columel. λιπαίνω, ſagino. Actiuum. Accuſ. aor. 1. act. eſt πίανα: cuius imper. πίανον apud Heſych. legitur expoſ. λίπανον. præt. perf. paſſ. πεπίασμαι. vnde πεπιασμέν☉ particip. ab eodē eſt verbale πιαντικὸν pinguefactorium id quod pinguem reddit & obeſat. Hippoc. de loc. in hom. ... eſt & aliud verbum πιάλλω vid. idem quod πιαίνω ſignificans eius aor. 1. act. πίαλα, Heſ. expon αὔξησαι, ἐπιαλῦναι.

Πιαλέ☉, α, ον, pinguis à πίαρ. Etymolog. παρὰ τὸ πίαρ, deducit exponens κάθυγρ☉, λιβάδας ἔχων, vuidus, latices habens. Heſychius. πιαλέον expon. λιπαρὸν, pingue, opimum pro quo πιαλέον reperitur etiam πιαλόν, vt apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ... ex pingui tęda quę ſit quam pinguiſſima apud Heſych. oxytonos πιαλὸς expoſitum ὑπόλευκος, albidum aliquanto album forſan quoniam omnes propemodum pinguedines & adipes albo quodam colore.

Πιανὴ στολὴ, Heſych. ... ac ſi eſſet πιαρά.

Πίαρ, ατ☉, τὸ, pingue. pro πῖ☉ ſeu πίτος. Pro cremore lactis, in Epigr. apud Heſych. πίαρ, τὸ στέαρ. πίαρ Homerus adiectiuè etiam vſurpauit pro πῖον ſeu λιπαρὸν, vt quum alicubi dixit πίαρ οὖθαρ pro πῖον & ἄφθονον vt alibi dicit πίειρα γῆ & πίειρα ἄρουρα de ſolo læto & vbere.

Πίγαλ☉, eidem eſt ... ille qui χαλκὸς dicitur.

Πιγάσιον, idem Heſychius. ex Ameria pro γλαυκὸν, glaucum affert.

Πιδακόεις, εσσα, ὁ, irriguus, vuidus: vnde λιβὰς πιδακόεσσα, Eurip. latex fontis.

Πιδακώδης, ε☉, ὁ ἢ ἡ, πηγώδης, κάθυγρος, fontibus abundans.

Πίδαξ, ακος, ὁ ἢ ἡ, λιβὰς, πηγὴ, fons, ſcaturigo, ſtilla, lib. 4. Epigr. legitur genere Maſc. πίδακα τ' ἐκ πηγῆς ψυχρὸν πιεῖν, Fœmin. vtitur Antipater Epigr. lib. 1. πίδακος ἐκ τυφλῆς ... ὕδωρ: vnde ... χεῦμα, ...

Πιδάω, ſalio inſtar aquæ ſalientis, Etym.

Πιδήεις, ήεσσα, ῆεν, fontibus abundans.

Πιδύομαι, exilio, emano, ῥέω, Nicand.

Πίδυος, nomen viri proprium, Etym.

Πιδύω, ſcaturio. πιδύων ἱδρώς, ſudor ſcatens, in Epigrammat. βλύζω.

Πῖε, bibe, πίετε, bibite.

Πίειν, bibere, pro πιεῖν: ab ἔπιον. Heſiod. αὔως μέλαν πίειν.

Πιέζομαι, premor, opprimor, vexor. πιέζεται τῇ νόσῳ, morbo implicatur. πιέζεσθαι πενίᾳ, laborare inopia. ἐπιέζοντο ὑπὸ τοῦ Καμίλλου, à Camillo ſunt oppreſſi, Plutarc. in Camillo. πιεζούμενοι, in vltimum diſcrimen adducti, ſatagentes, laborãtes. πιεσθεὶς, vexatus, ſatagens, preſſus, ι breui, in Epigr. Lucæ cap. 6. μέτρον πεπιεσμένον, menſura preſſa, i. conferta.

Πιέζω, μ. έσω, π. εκα, premo, θλίβω, peſſum premo, vexo, onero, λυπῶ, σφίγγω, obſtruo, comprimo, κρατῶ, ι. breui. Actiu. Accuſat. πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδίαν, inuidia Phidiam onerat, Plutarc. in Pericle. Idem in Theſeo, τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιέζοντες, &c. ad quæ ipſi aſpirare nõ poſſunt cognitione, extremis tabularum partibus ſupprimentes, &c. vbi tamen ſcribitur πιεζοῦντες. Item paulò poſt, πιέζοντος οὐδενὸς, nullo opprimente. πιέζειν, affligere, lædere, κακοποιεῖν, ἐφέλκειν, θλίβειν. Ariſtophan. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, nam me vrget neceſſitas, στενοχωρεῖ, ἀναγκάζει. πιέζων συνέχει, cohibet, Gaza de Seneƈt. Pro capere, Non. χερσὶ πιέζειν οὐδὲν, manibus nihil capere, i. πιάζειν.

Πίειρα, ας, ἡ, pinguis, vber. πίειρα γλῶττα, lingua pinguis, Ariſtot. in Problem. πίειρα χώρα καὶ ἀγαθή, terra vber & læta, Theophr. li. 8. cap. 6. hiſt. plant. apud Heſych. reperiuntur πίειρα, & πίειρα expoſita λιπαρὰ, εὐδαίμονα, πλήρη, pinguia, opima, opulenta.

Πίεσαι, bibe, cap. 17. Euang. Lucæ in Imperat. πίεσαι contra regulam vt φάγεσαι à φάγομαι ſed id πίομαι habet etiam futuri ſignificationem vnde πίεσθε bibetis.

Πίεσις, preſſura, preſſio.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, expreſſio, quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt. Galen. libr. 1. κατὰ τόπους, μυροβαλάνου πίεσμα, retrimenta quæ ab expreſſa myrobalano reliqua ſunt: Celſus lib. 6. cap. 5. myrobalani magma. Succum etiam expreſſum ſignificat, vt ἀπόπιεσμα, καὶ ἀπόθλιμμα, retrimenta, vel ſuccum expreſſum ex quacunque re. Aëtius Serm. 13. capite 21. de retrimentis expreſſorum fraxini foliorum: εἶτα μελίας φύλλα κόψας καὶ χυλίσας δίδου πίνειν τὸν χυλόν: τὸ δὲ ἀπόθλιμμα ἐπιπλάττε τῷ δήγματι. Galen. libro 6. Simplic. pharm. τὸ δ' ὑπολειπόμενον ἀπόθλιμμα τὸ γιγαρτῶδες καὶ σκληρόν. Pro ſucco: Dioſcor. libr. 1. de baccis lauri: τὸ δὲ τὸ πίεσμα αὐτῶν ὠταλγίαις καὶ δυσηκοΐαις βοηθεῖ. Sic Gal. libr. 2. κατὰ τόπους, δαφνίδων ἀπόπιεσμα.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular, τὸ ἰπνὸς θλίβον.

Πιεστήριον, ου, τὸ, idem. Accipitur & pro tormenti genere. Syneſius [illegible].

Πιεστὸν, τὸ, q. compreſſile. πιεστὰ ταῦτα, inquit Ariſtot. ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι εἰς τὰ ἑαυτῶν πόρους, compreſſilia ſunt ea quæ poſſunt in ſuas ipſorum inanes partes, aut in ſuos ipſorum meatus coire, vt ſpongia, lana, cera, caro.

Πίεστρον, inſtrumentum extrahendo fœtui mortuo, ἐμβρυοθλάστης, vt dictum.

Πιήεις, pinguis. idem quod πίων. Epigr. [illegible] ἔλαιον.

Πίηθε, pro πίης, biberis.

Πιθάκνη, ης, ἡ, paruum dolium, doliolum, dicebãtur quoque πιθάκναι pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina, Athen. lib. 11. Diminut. eſt à πίθος. Ariſtoph. in Pluto, καὶ τὴν κάπτρας, πιθάκνης πλευρὰν ἐξέρρηξεν καὶ ταύτην, dolioli latus, fractum & hoc. vide eius Interp. in Equit.

Πιθάκνιον, ου, τὸ, idem, apud Hyperidem.

Πιθανολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, duco ad perſuadẽdum. Neutr. Abſolut. Ariſtot. 1. Ethic.

Πιθανολογία, ας, ἡ, ſermo veriſimilis & perſuaſorius Sueton. probabilitas ſermonis, cap. 2. ad Coloſſ. ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ, ne quis vobis imponat perſuaſoriæ orationis artificio.

Πιθανὸς, ὴ, ὸν, perſuaſibilis. Quintil. ἐπαγωγὸς, blandus, pellax, εὐπειθὴς, obſequens, docilis, veriſimilis, probabilis, idoneus qui quoduis exprimat, diſertus, appoſitus ad perſuadendum, fidẽ faciens, credibilis, δυνατὸς πείθειν. ἐντυχεῖν ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς, in familiari quotidianóque ſermone diſertus, Plutarch. in Alcibiade. ἐμοὶ οὐ πιθανὸς, qui mihi non probatur. πιθανὴ ἀπολογία, id eſt, probabilis reſponſio. dicitur & βίαιον, i. violentum: à Latinorum quibuſdam inuerſio. Interpr. Quintil. Item πιθανὸς, gratus & iucundus. Ariſtid. καλοὶ μὲν γὰρ οἱ κοσμοῦντες τοὺς κόσμους καὶ θαυμαστοὶ πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, huiuſcemodi ædificantium ornamenta, & pulchritudinẽ oſtendunt, & plebi mirum in modum grata ſunt. Sic χεῖλος πιθανὸν, pro ἡδὺ dicimus. Scribitur etiam πιθανὸς. πιθανώτατος δήμῳ ἀξιωματικὸς, maximè apud populum authoritatis. Thucydid. πιθανώτατος τῷ πλήθει, in dicendo multitudini acceptiſſimus.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, veriſimilitas, perſuaſio, ſuadela, illecebra, elegantia, fides veritatis, Quintil. λόγοι πιθανότητος, argumenta ſpecioſa & probabilia, Nazanz. in Orat. πιθανότητα ἔχει, fidem facere, Plato de Leg.

Πιθανουργικὴ τέχνη, apud Plat. in Theæteto, lenocinium verborum, ars ſophiſtica.

Πιθανῶς, politè, aptè, diſertè, ad perſuadendum appoſitè, perſuaſibiliter, Quintil.

Πιθαύλης, idem eſſe videtur quod ἀσκαύλης, id eſt, pithaules ſiue vtricularius. Seneca Epiſt. 77. libro 10. Pithaules bonus iudicatur. Vibiſcus choraulas centum, etiam pithaulas centũ. Diomedes lib. 3. Quando enim chorus canebat choricis tibiis, id eſt, choraulicis artifex concinebat: in canticis autem pyraulicis (ſed pithaulicis legendum docet doctiſſimus Brodæus.) vtricularium vocauit ita Tranquillus in Nerone Claudio cap. 54. & choraulem & vtricularium. tibiam verò qua is vtitur, piuam vocant itali, nos *cornemuſe*.

Πιθέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſequor, confido, credo. Neutr. Dat. Iliad. ψ, ὅτε δὴ τεχνῆσι πιθήσας, adductus. Et lib. δ, φρεσὶ ἀφραδίῃσι πιθήσας, obſequutus. Heſiod. ἀνέμοισι πιθήσας, confiſus ventis. πιθήσας ὀνόματι, credens in nomine, Nonn. ἐάν ἐμοὶ πιθῇ, ſi mihi credideris, Sophocl. vbi puto legendum πίθῃ.

Πίθῃ, parneris, 2. perſona. Aoriſt. 2. Subiunct. ab ἀπειθέω. Iliad. ά, αἴκα πίθηαι, pro ἐὰν πεισθῇς, ſi pareas.

Πιθηκαλώπηξ, ſimiuulpa, apud Ælian.

Πιθήκειον βλέπειν, acerba tueri, ſimiæ modo intueri. Gregor. [illegible] καὶ λέοντα φησί τις ἔστι καὶ πιθήκειον βλέπει.

Πιθηκίζω, κολακεύω, Ariſtophanes. vide in Chiliad. Eraſmi Πιθηκίζειν.

Πιθηκισμὸς, fraus, adulatio, imitatio, ἀπάτη, κολάκευμα, ὁ μίμημα, Ariſtophan. Interpr. ſuper his in Equitib. [illegible].

Πιθηκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimiæ ſimilis. περὶ τῶν πιθηκοειδῶν, de genere ſimiarum, Gaza.

Πίθηκος, ου, ὁ, prima breui, in Epigr. ſimius, & ſimia, μιμὼ, πίθων. colebatur ab Ægyptiis, vt ſcribit Lucian. περὶ θυσιῶν.

Πιθηκοφαγέω, ſimius veſcor.

Πίθων, pumilio, nanus, βραχὺς ἀνθρώπιον. Suid.

Πῖθι, bibe. Eraſm. in Prouerb. Bibe elleborum. vide Phauor.

Πιθίτης, ου, ὁ, cometæ genus dolij figura.

Πιθῖτις μήκων, genus papaueris nomine pithitis, Dioſc. lib. 4. c. 65. ἀπὸ τοῦ πίθου.

Πιθοιγία, ας, ἡ, quaſi τῶν πίθων οἴγεια, feſtum erat Bacchi apud veteres, in quo dolia relinebant, & amicis potum præbebant. vide Interp. Ariſtoph. in Acharn. τὰ πιθοίγια, Interp. Heſiod. πιθοιγία, vinalia, liberi feſtum erat, in quo dolia veteres relinebant. Plut. ἐν τοῖς συμποσιακοῖς lib. 3. τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἑνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, πιθοίγια τὴν ἡμέραν καλοῦντες, καὶ πάλαι γε, ὡς ἔοικεν εὔχοντο τοῦ οἴνου πρὶν ἢ πιεῖν ἀποσπένδοντες, ἀβλαβῆ, καὶ σωτήριον αὐτοῖς τοῦ φαρμάκου τὴν χρῆσιν γενέσθαι.

Πίθος, ου, ὁ, dolium, cadus, fidelia, vrceus. Heſiod. ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, μεσσόθι φείδεσθαι, id eſt, incipiente verò dolio, & deſinente ſaturari ſeu impleri iubeo, ſcilicet. ἐς πίθους κεραμίους, in fidelias fictiles, Herodot. Ariſtot. lib. de mundo docet, quaſdam aëris affectiones πίθους dici à ſimilitudine doliorũ. Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, de dolio haurire Cicer. quod & de ſumma rerum affluentia dicitur. Theocritus ἐν ἐργατίναις, ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ' ἔχω οὐχ ἅλις ὄξος, id eſt, de pleno nimirum promis dolio, mihi verò aceti vix copia ſuppetit. Sic ἐκ τῆς πηγῆς dixit Chryſoſtom. Et apud Athen. ἐν τῷ πιθάκνῃ πίνοντες, lib. 11. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν, in dolio figlinam ſiue figularem artem diſcere. Quod etiam dicitur de iis qui perículoſe doliarij eſſe volunt, priúſquam minimis figularis artis operibus rudimentum poſuerint: vnde ad alia παροιμιακῶς fit tranſitus, ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων καὶ ἀθρόως ἐπὶ τὰ μείζονα καὶ τελειότερα ὡς ἔοικε, inquit Heſychius, μανθάνειν κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθον ἐγχειρεῖν. Gregorius in Apologia de fuga, ἐκ τῶν γε παιδεύειν ἄλλους ἐγχειρεῖν, πρὶν αὐτὸν ἱκανῶς παιδευθῆναι, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐμμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν, λίαν ἐμοὶ φαίνεται ἀνόητον, id eſt, Ideóque nondum ſatis percepta alios docere conari, atque aliorum animas negotiari commentatione pietatis, id eſt, quod fertur, in dolio figlinam addiſcere, mihi ſanè videtur eſſe extrema dementia. Plato in Lachete, σκοπεῖν χρὴ μὴ ἐν τῷ Καρὶ ἡμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς ὑέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισὶ, καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἡμῖν συμβαίνῃ, ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία, id eſt, Attendere oportet ne non in Care periclitemur, ſed & in liberis, & in amicorum filiis, nobiſque id accidat, quod eſt in prouerbio, in dolio figlina. Πίθος τετρημένος, dolium pertuſum. de re inexhauſta & inexplebili, ac de labore qui fruſtrà ſuſcipitur. Ariſtotel. 1. Œcono.

καὶ γὰρ

καὶ γὰρ τὰ αὐτοῦ ἔμβωνατο χρὴ ἰδὲ καὶ φυλάξασθαι, εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος τοῦ κ᾽ ἀδιδάσκει, τῷ γὰρ ἰσθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ᾽ ἔστι, ὁ κοσκίνῳ πίθον τετρημένον, vbi parua tueri neſcientem, dolio infundenti pertuſo, & cribro haurienti comparat. Catullus, *Dolia virgineis idem ille repleuerit vrnis.* Plautus in Pſeudolo, in pertuſum ingerimus dolium, operam ludimus, Idémque eſt, ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος, Danaïdum puellarum dolium memoratum in fabulis. Quod vſurpat præter Platonem in Gorgia, Lucianus in Timone, & in Hermotimo, ἐοικέναι γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ ἀγγεῖον ἐπαντλοῦμεν, ὡς τὸ τετρημένον ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. In quibus eſt diſſimilitudo dolij Philoſophiæ inexhauſti, & Dolij Danaïdum inexplebilis, quem ſenſum peruertit Eraſmus in Adagiis. Πίθον ἐκπιεῖν, ibidem Lucian. ὁ μὲν, ὅλον ἀξιοῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, totum volens dolium ebibere.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolij amplitudine. πιθώδης βόθυνος, ſcrobs dolij amplitudine.

Πίθηκος, ου, ὁ, ſimia, πίθηκος ἀμορφὸς. Pindarus, καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, apud pueros ſemper pulchra ſimia.

Πικέριον, butyrum, apud Hippocrat. γυναικείων libro α, Galen. βούτυρον.

Πικίς, dialecto quadam dicitur pro πικρίς. Heſyc.

Πικραίνομαι, amareſco, irritor, exacerbor, amarulentus ſum. 8. cap. Apocal. ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων ὅτι ἐπικράνθησαν, quòd amaræ factæ eſſent.

Πικραίνω, μ. ανῶ, amaritudinem concilio, irrito, Actiu. Accuſ.

Πικρία, ας, ἡ, amaritudo Plin. amaritas Vitr. amarities Catul. amaror Virg. Dicitur πικρία tranſlatè pro acerbitate animi vltionem appetentis. vnde πικροὶ dicuntur, i. amari & amarulenti Gellio, qui exaſperantur odio tendente ad vindictam: taliſq; fuiſſe naturâ fertur Demoſth. vt qui iracundus καὶ ὀργίλος non fuerit, ſed iram odiúmque non deponens & condonans diu reſeruarit. Plutarch. ἐν αἷς μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλυτέραν πικρίαν. Deuteronom. cap. 29. vbi Propheta Moſes de idololatria loquitur, μή τίς ἐστιν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα, ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Sic & ex hoc loco ad Hebræos cap. 12. μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, vbi amaritudinis radicem vocat idololatriam, quę Deũ amarum nobis conciliet, atque eius amaritudinem & acerbitatem in nos prouocet. ſed pro ἐνοχλῇ, non dubito quin ἐν χολῇ illic quoque legendum ſit. Et Paulus ad Epheſios capit. 4. πᾶσα πικρία ἀρθήτω ἀφ᾽ ὑμῶν, id eſt, omnis amaritudo tollatur à vobis, vt rectè vetus Interpres tranſtulit. nam quod alij, vt Eraſmus, amarulentiam verterunt, apud Latinos non inuenio. Plinius in Epiſt. queſtus Senecionem non aduocati fidem, ſed inimici amaritudinem impleſſe. Docet Ariſtoteles Rhetoricor. primo, ὅτι πικρὸς διὰ τιμωρίας ἐπιθυμίαν, id eſt, quod amarus peccet, quia nimis ardeat ſumendæ pœnæ deſiderio, ab eo qui iniuria ipſum affecerit. Nam πικροὺς conſtat Græcè dici, qui accepta iniuria non facilè placantur, ſed diu μνησικακοῦντες ſimultatem gerunt, vt illa Iuno apud Virgilium, qui & hoſtem amarum dicit: & dicta amara in eo ſignificatu vſurpauit. Quintil. lib. 8. cap. 3. Eſt & amarum quiddam, quod ferè in contumelia eſt poſitum, &c. Sic & πικροὺς dicit Ariſtoteles in 4. de moribus ad Nicomach. à quo diſſentit Theocritus, qui Pana πικρὸν καὶ ὀργίλον ſimul inducit his verbis, ἐντὶ γὰρ πικρός, καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται, amarus, & illi bilis acris ſemper naribus inſidet. vbi amarum & iracundum eundem facit, quorum repugnat natura Ariſtotelis authoritate. Πικρία, etiam eſt moroſitas: & πικρός, moroſus, δύσκολος. Athen. lib. 3. recitat Anaxãdridem Comicum, cum aduerſarios poëtas viciſſe declaratus non eſſet, præ indignatione & moroſitate ſenectutis vitio, ſuas fabulas ſumere conſueuiſſe atque thuri mandare diſcerpendas. Moris enim fuit & apud Gręcos & apud Latinos, ſcripta malorum poëtarum thuri deſtinare. Horatius, Deferar in vicum vendentem thus & odores, Et piper, & quicquid chartis amicitur ineptis. Verba hęc ſunt Athenæi, Ἀναξανδρίδης, πικρὸς δ᾽ ἦν τὸ ἦθος ἐποίει τι τοιοῦτον περὶ τὰς κωμῳδίας: ὅτε γὰρ μὴ νικῴη, λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν, καὶ οὐ μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. vbi πικρός, i. moroſus: addit enim, καὶ πολλὰ ἔχοντα κομψὰ τῶν δραμάτων ἠφάνιζε, δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ γῆρας. In quo ſignificatu etiam amarus Latinè dicitur pro moroſo. Cicero ad Atticum, Amariorem me ſenectus facit. ſtomachor omnia.

Πικρίζειν, amareſcere.

Πικρίς, ίδος, ἡ, cichorium atq; intybum ſylueſtre, καὶ τῆς σέριδος ſpecies: de qua Virgil. & amaris intyba fibris. transfertur à Gaza ſylueſtris lactuca, in Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 6. & amarago, lib. 2. cap. 11. hiſtor. plant. Theophr. De hac Dioſcor. lib. 2. cap. 163. Exodi cap. 12. φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται, edent carnes hac nocte aſſas igni & azymos panes cum lactucis agreſtibus, Interpr.

Πικρόγαμοι, οἱ, quibus acerba matrimonia contigerunt. Odyſſ. α. πάντες τ᾽ ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.

Πικρός, ὰ, ὸν, difficilis, acerbus, amarulentus, ſæuus, teter, ἰδ. αὐστηρός, χαλεπός, πικρωτικός καὶ δύσκολος. & aſper, de ſapore cum dicitur, vt vertit Plin. lib. 21. cap. 19. ex Theophraſt. de hiſtor. lib. 7. capit. 12. de homine Ariſtot. in Rhetor. qui acerbũ inquit iniuſtum eſſe propter vltionem. μηδὲν πικρὸν εἰπεῖν, ne detur quippiam acerbius dicere, Demoſth. Vide Πικρία.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amaror, quem ſiccitas & calor plenior creant, inquit Alex. Aphr. Probl. 70. lib. 2. Vide Πικρία.

Πικρόχολος, ου, ὁ, dicitur Hippocrat is in quo redundat flaua bilis, quæ plerunque amara eſſe ſolet, amaræ bilis, bilioſus. Galen. πικρόχολα κεφαλαλγήματα παντοίας φέρει ὀδύνας. πικρόχολον γέρων, in Epigr.

Πικρόω, μ. ώσω, amarum reddo, exacerbo, & πικροῦμαι, amareſco. Alex. Aphrod. τὸ μέλι πικροῦται σφόδρα πεφθέν.

Πικρῶς, amarè, χαλεπῶς, ἀηδῶς.

Πιλάδιον, ου, τὸ, pro πιλίδιον.

Πιλέω, μ. ήσω, πίλημα, ſtipo, coacto Lucret. cogo, denſo, ſubigo, πιλέω, ſtringo, aſtringo, premo, coarcto. Actiu. Accuſatiuo. πιλοῦται, ſtipatus eſt. ὁ ἐν τι πιληθεῖσα μάζα, in Epigram. à πιλῶ fluxit Latinorum pila, vnde opilo, compilo, & vox noſtra vulgaris *piler*, quod fit cogendo ac tundendo.

Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta (quo ſignificatu etiam πῖλος καὶ πιλητὰ ἔργα in Platonis Timæo, & πίλημα in Epigramm.) παρὰ τὸ πιλεῖν quod καὶ πιλοῦν λέγεται, id eſt, cogere ſiue coactare Lucretio: vnde coactilia (Latini etiam centones & centuculos dicunt: quod docet Suidas, ſubcoacta Cęſar.) τὰ πιλήματα dicuntur. Vlpianus ſcribit in l. 25. §. 1. D. de aur. arg. coactilia veſti cedere. vulgò vocamus *feultres*. Lanæ, inquit Plinius, & per ſe coactæ veſtem faciunt. Inde πιλοποιοὶ i. cõactiliarij, vt paulò infrà dicetur. Athenæus lib. ε, de Antiochi conuiuio ex Polybio. Καὶ μετὰ ταῦτα (ἐπιδόσεις ἑκάστῳ τῶν ἑστιατόρων) στεφάνους ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ καὶ κιττοῦ ἀμφιθαλῶν πιλήματα χρυσοῖς πλέγμασι: Interpres tamen pileos vertit. Galenus lib. 2. κατὰ τόπους, lanam coactam vocat πίλημα, & πίλημα ἐρίου, & lib. 5. πίλημα ἐρέα dicit, quod alibi στέφανον ἐρίου, pro quo 10. Method. ἐρίων πιλήματι vſurpat. Paulus Ægineta lib. 3. cap. 72. εὔσπογγον ἐκ ἐρίων maluit dicere: hoc Corn. Celſus libro 7. capit. 26 hapſum lanæ nominauit. Dioſcorid. lib. 1. de Amaracino vnguento, Καὶ πρὸς τὰ ὑστερικὰ πάθη καὶ μύστρον ἐν πιλήματι ἐρέας βρεχθὲν καὶ προσθετὸν ἄγει. Galenus 12. Methodi, τῷ δὲ ὅλῳ κύκλῳ περιλαμβανομένῳ πιλήματι ἐρίων θερμῷ βεβρεγμένῳ. Idem lib. 8. κατὰ τὰ αὐτὰ τρόπον ἐπιτιθέναι τὸ πίλημα. i. hapſum lanæ coactæ inducere atque imponere. Nam Linacer non rectè, penicillum incingere reddidit: eo deceptus quòd paulò pòſt ſequatur: ὡς φορεῖται τὴν ζώνην: vbi ζώνη non cinctum ſignificat, ſed idem quod ſubligaculũ, vulgò *vn brayer*: vel πίλημα, vt & Heſychius exponit. Πίλημα, ſimpliciter ſignificat idem quod πίλησις, i. denſatio, ſpiſſitudo, καὶ τὸ πιλούμενον, ſpiſſamentum quod propriè eſt σῶμα. Ariſtoteles de mundo cohærentes & ſpiſſatas nubes (vt vocat Lucanus) τὰ συνεχῆ πιλήματα νέφους appellauit. Ibidem ait χάλαζα γίνεται κατὰ τὸ συρραγέντος καὶ βρίθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος: Interpres, grando fit ex niue volutim contorta, libramentúmque ex compreſſu capiente ad celeriorem lapſum. Πίλημα etiam τὸ πῖλος ὁ πίλημα, pileus, petaſus: quia & ex coacta lana & pilis etiam fiunt: vnde & turritos, faſtigiatóſque in ſuggeſtũ pileos, πιλήματα πυργωτὰ dixit Strabo. Vide Πιλητά.

Πίλησις, εως, ἡ, dẽſatio Plin. coarctatio Liu. compreſſio. πίλησις, πύκνωσις. Com. Arati, πυκνότερος πίλησιν.

Πιλητά, τὰ, coactilia, idémque quod πιλήματα: vide πίλημα, præter Ariſtotel. hanc vocem vſurpauit Plato in Timæo, vbi πιλητὰ ἀντὶ πιλημάτων pro πιλήματα dixit: Marſ. Ficinus, externa corporis fulcimenta reddidit. ego ſubcoacta, vel coactilia ſignificanter & Latinè vnóque verbo dixiſſem. Cæſar. lib. 3. de Bello ciuili, Atque omnes ferè milites aut ex ſubcoactis, aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Ἐστι δὲ πιλητά, ὅσα τῶν πεσόντων μένει ὑπὸ τὴν πίεσιν, quę cogi poſſunt & coacta & compreſſa preſſuræ vim ſitu ſuo retinent. Poteſt etiam eſſe ab Adiect. πιλητός, de quo infrà.

Πιλητικός, ὴ, ὸν, vim habens conſtipandi, cogendi vel denſandi ſuo compreſſu. Ariſtot. Probl. Segm. 14. Quæſt. ε, τὸ δὲ ψῦχος πιλητικόν ἐστι, i. frigus autem denſat atque cogit.

Πιλητός, ὸν, Adiect. coactilis, ex lana coacta. πιλητοὶ φοινικίδες, purpureæ veſtes ex lana coacta. Puniceis autem veſtibus amiciebantur pilæ (cuius vocis origo non à pinſo, vt volunt, ſed à Græco πιλῶ, id eſt, cogo, coacto) ad irritãdos tauros exhibitos in theatrali ſpectaculo. Ouidius in Metamorphoſi, *Haud ſecus exarſit quam circo taurus aperto Cum ſua terribili petit irritamina cornu Phœniceas veſtes eluſáque vulnera ſentit.* Diodorus Siculus de rebus geſtis Philippi, narrat Alexandrum in funere Hepheſtionis poſuiſſe ἀνδριάντας κεχρυσωμένους, καὶ ὅτι ἐπὶ δὲ μεταξὺ τούτους φοινικίδας (corruptè legitur φοινικίδας) ἐφαπλώσαι πιλητάς. vbi pilas purpureas intelligo. Nam teſte Sexto Pompeio, pilæ erant ſtatuæ viriles & muliebres ex lana, in compitalibúſque ſuſpendebantur, quòd eſſent inferorum deorũ quos

vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantiũ in compitis ponebantur, vt eſſent iis pilis & ſimulachris cõtenti viuiſque parcerent. Quin & illis ſigillis atque imaginibus veſtes circumponebantur. Vide Πιλωτὰ.

Πιλίδιον, τὸ, pileolus vel pileolum. Horat. πιλίον. Plutarch. πιλίσκος. Dioſcor. Non enim eſt φενάκη (i. capillamentum vel galericulum, ſiue coma adulterina) vt voluit Budæus in Pandect. Ariſtophanes in Acharnenſ. τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ μυσικόν. Interpres deducit ἀπὸ τοῦ πίλου, i. pileus ſiue galerus. τὸ δὲ τῶν Ταλίων πιλίδιον, inquit, [illegible], vulgares Græci, qui Ῥωμαῖοι nunc dicuntur, ita vocant. Suidas, πιλίδιον, τὸ [illegible]: Alibi tamen ſic habet, [illegible], [illegible] ἡ λέξις. [illegible]. Plato Politicor. 3. [illegible] πιλίδιον τι περὶ τὴν κεφαλὴν [illegible]. Apud Ouid. lib. 1. de Arte, *nec turpe putaris. Pileolum nitidis impoſuiſſe comis.* Demoſth. de falſa legat. [illegible] πιλίδιον λαβὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, [illegible].

Πιλίον, ου, τὸ, πῖλος, galerus. πιλίον περικείμενος, pileatus, Plutarc. in Sol.

Πιλίσκος, ου, ὁ, pileolus, Dioſc. lib. 3. cap. 161. de Lonchitide.

Πίλναμαι, appropinquo ab agente πιλνάω quod idem eſt quod πελάζω Heſiod. in Theog. [illegible] πίλνατο, i. concurrebat, ſe admouebat. Et compoſitum, ἀναπίλναμαι, exilio. ex reciprocatione quadam reſulto.

Πιλνάω, πελάζω. ſeu πελάω. vnde & factum eſt teſtibus grammaticis, admoueo appropinquare facio. Heſiod. πιλνᾷ χθονί, ſolo coæquat & diruit.

Πιλοποιὸς, &

Πιλοτομπικός. vide Πιλοποιός.

Πιλοποιὸς, οῦ, ὁ, qui ex coactis lanis pilis ve pileos efficit: [illegible], [illegible], i. ſubcoacta Cæſari, vel coactilia, vt diximus antea: vnde coactiliarij Latinè dicuntur οἱ πιλοποιοὶ, ſiue [illegible]. Vnde [illegible] ὕδωρ, Nicolao Myrepſo: & ὕδωρ πιλοποιικὸν, i. lixiuium coactiliariorum, Marcello Empeirico: [illegible], Dioſcor. ſed paſſim corruptè legitur prima ſyllaba πι, per η, tanquam eſſet à πηλὸς, i. lutum: quæ deprauata ſcriptura multis fraudi fuit, vt Ruellio qui apud Dioſcorid. lib. 6. cap. de lacte coagulato, [illegible], tranſtulit, cum luto ſuo lixiuiam: quod alij rectè ſenſu percepto, non Latinè tamen. lixiuium pileatorum, vel piloparorum, vel pilariorum: quæ vox licet apud Quintil. lib. 10. cap. 7. aliud ſignificat: pilarios enim & ventilatores quoſdam vocat præſtigiatores, quòd pilulis vtantur. Dicitur & [illegible] ab Æginetà: atque ita legendum apud Trallianum, [illegible]. Sed chartæ lectoriſque impenſæ parcentes, non reponemus iam aſcripta in dictione Κονία, quæ tamen ſunt huius loci.

Πῖλος, ου, ὁ, vel πίλος, galerus. Virgil. in Moreto, petaſus, πέτασος, pileus, capitis ornamentum, Ariſtot. lib. 5. cap. 5. de generat. Anim. Athen. in 7. πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς [illegible]. Erat autem propriè Perſicum capitis ornamentum. Xenoph. de Cyaxare loquens. [illegible], vbi arborem pileo albo firmóque contexerint, Herodot. Sic Columella dixit contra frigus arboribus quaſi pileolos induere, cap. 25. lib. de Arboribus. [illegible]. Heſiod. [illegible]: (i. centunculi, [illegible] vel [illegible], ſubcoacta, coactilia) [illegible]. Interpr. Thucydid. lib. 4. vbi Valla vertit pilei. [illegible], Lucian. id eſt, tegumenta capitis, pilea. πίλους φοροῦντες, pilea geſtantes, Idem. Ariſtot. lib. 5. cap. 5. de generat. Anim. inquit, [illegible], i. pilos, qui vel pileo, vel alio tegmine operiuntur, celerius caneſcere. Theophraſt. [illegible] lib. 4. cap. 10. de faba Ægyptia. [illegible]: vbi πῖλον dixit fœminino genere, quod Dioſcorid. libro 2. [illegible] capite, πέτασον appellauit. Gaza hoc tranſiliit rei ignoratione. Ibidem, [illegible] (legendum τὸ [illegible], quod in fabis hilum Latini vocant) [illegible] ὁ πῖλος. ſic enim ſcriptũ: & Gaza pilulam malè tranſtulit. In eodem capite manifeſtò oſtendit ſe per πῖλον vocem, galerum ſiue pileum intelligere, i. πέτασον, cùm ait de loto loquens: [illegible], &c. vbi rurſus peius Gaza fructum expoſuit. Et tamen hoc loco dixerat Plinius lib. 13. cap. 17. Nili riguis prouenit ſimilis fabæ caule, foliiſque denſa congerie ſtipatis: quod dixit ambiguitate vocabuli πῖλος: ſignificat enim & pileum, & τὸ πίλημα: quod quid ſit, quia iam dictum ſuprà, non repetam. In qua poſtrema ſignificatione etiam ſumitur apud ipſum Theophraſt. de hiſtor. plant. libro 3. cap. 8. vbi de robore loquens & coactis lanæ flocculis intra pilulam. ait: [illegible] πῖλον, vbi pilum retulit Gaza non diſſimili rei imperitià. Hunc locum expoſuimus & emendauimus in noſtro Supplemento vtriuſque linguæ, in voce. Περιστρωμάτων. Πῖλος, id eſt, [illegible]. tapes ſpiſſus & craſſus, apud Xenoph. [illegible] libro 5. Herodot. [illegible]: vbi tamen Interpres, pila lanea circumtendunt. Et rurſus idem Xenoph. [illegible]: vbi Philelphus interpretatur tapetorum Medicorum. Πῖλοι, ſocculi lanei. ſocculos vulgò vocamus *chauſſons*: vt ſculponeas, *ſbotz*: & Gallicas *gueſtres*. Pollux, [illegible]: Æſch. [illegible] vocat: Theophr. [illegible]: vdones vocant Latini: eſtque apud Martialem de vdone cilicio hoc epigramma, *Non hos Lana dedit, ſed olentis barba mariti. Cyniphio poterit planta latere ſinu.* Odones tamen apud iuriſconſultos legitur. Vlpia. in l. 25. §. 17. D. De aur. arg. Alia, inquit, cauſa eſt odonum: quia vſum calceamentorum præſtant. Heſiodus ἐν ἔργοις in eo ſignificatu vſurpauit inquiens, [illegible]. Plato in Sympo. [illegible]. Sic legendum vel teſte Polluce: quo authore, [illegible] πῖλος (ſic enim ſcriptum) [illegible], vt conſtat ex authoritate Cratini dicentis, [illegible] πίλους. Πῖλος idem etiam ſignificat cum σφαῖρα ſeu πίλα, id eſt, pila vt Euſtath. tradit aſſerens hoc ex Suida exemplum [illegible].

Πιλόφιλος, preſſus.

Πιλοφορικοί. ita vocat eos Lucian. qui ſunt apud Scythas ſecundæ à rege dignitatis.

Πιλόω dicitur & πιλέω, denſo, πυκνόω, conſtipo, cogo, coarcto. coacto. Lucret. lib. 6. Quà graditur conturbat & immutare coactat. Et alibi, Corripere aſſiduè neruos & membra coactans: vnde πιλήματα, coactilia Latine, quia coactantur & coguntur. Theoph. de Cauſis lib. 5. c. 4. [illegible]: Gaza, quia frigore conſtipantur. Ibidem, [illegible], condenſare & conſtipare. Idem lib. 3. cap. 29. dixerat, [illegible]. Contrarium eſt τὸ [illegible] ipſi libro 2. de Cauſis plant.

Πίλωσις, εως, ἡ, πίλησις, denſatio, coarctatio, Theophraſtus 5. de Cauſis.

Πιλωτὸς, aliquid ex lanis præparatum ad cubandum aptum, Etymol.

Πιλωτὸς, ὁ, ὁ, idem quod [illegible], coactus, conſtrictus, exæquatus. [illegible] vocant, inquit Pollux.

Πιμελὴ, ῆς, ἡ, ſuguſto Plin. pinguitudo Varroni, vt στέαρ eſt adeps ſeu ſeuum. adeps differt à pinguedine eò quòd ipſa craſſior. Lege Galen. 11 Simplicium.

Πιμελὴς, ὁ, ἡ, pinguis, λιπαρὸς, adipoſus, Gaza.

Πιμελώδης, obeſus, adipalis. Cicer.

Πιμπλέω, impleo. Actiuum. Et πίμπλαμαι Paſſiu. i. impleor, plenus ſum, [illegible], Genit. Ho. Iliad. [illegible], i. [illegible], corpus ſtipant panibus, Ariſtoph.

Πιμπλεία, ας, ἡ, Pimplea, locus Macedoniæ Muſis ſacer.

Πίμπλη, pro πίμπληθι.

Πιμπλάω, impleo. Heſiodus. [illegible], domum tuam bonis impleat: vbi connectitur cum [illegible] Coniunctiui modi præcedente particula ὄφρα, i. vt impleat. Vnde Participium πιμπλάς, & Fœmininum πιμπλᾶσα. Heſiod. [illegible], implétes puluere. πίμπλη dicitur pro πίμπληθι, vt ἵστη pro ἵσταθι, Comment. Ariſtoph. in Auib.

Πιμπλάω, ῶ, vendo, Ioſeph.

Πίμπραμαι, ardeo, [illegible], Appian. Item ſtomachor.

Πίμπρημι [illegible], vro, comburo, φλέγω, Actiu. Aliquando dolore afficio, [illegible], incendentes.

Πῖν, in Epig pro πῖνε: ſic enim interrupto verbo ſolent vſurpare, qui genio indulgent. Author quidam incertus lib. 2. in grammaticos. Οἷς [illegible], quibus non gratũ eſt, nec dicteria iacere nec bibere.

Πίνος, ου, ὁ, ſordes, illuuies, [illegible]. Sophocl. Interp. ſic, [illegible].

Πινακίδιον, ου, τὸ, pugillaris, [illegible], tabellæ, tabella cerata in qua olim ſcribebant, vt cap. 1. Euang. Lucæ. Pro indice libri, ſeu rerum aliquo libro comprehenſarum. Gel. lib. 20. cap. vlt.

Πινακηδὸν, in modum tabularum ſeu aſſerum. Ariſtoph. in Ranis, [illegible]: Interp. [illegible].

Πινάκιον, tabella & ſcriptura, [illegible], Heſych. Hermog. [illegible]. Et [illegible], Moſchop. nam [illegible] dicuntur tabulæ ſeu tabellæ, quibus publicè aliquid proponitur vel leges vel nomina rerum vel alia aliqua epigrammata.

Πίναξ, ακος, tabula, ſcutella: vltima breui, Gaza lib. 3. Grammat. vnde πινάκιον diminutiuum, tabella, ſcutella, lanx, quadrula.

Πινακίδες, tabellæ, pugillares, αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλακῶν, exponit. Comment. Ariſtoph. in Ranis. eſt & genus ſaltationis. Athen lib. 14. μετ' αἰσῶν δὲ ὀρχήσεως καὶ τὴν χελιδονιδίαν πινακίδα, meminit & Poll. lib. 4. his verbis τὰς δὲ πινακίδας ὀρχήσεως ... σχήματα.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem Ariſtophanes in Pluto, pro lance & ſcutella.

Πινακοθήκη, ἡ, tablinum Plin. tabularium Cicer. grammatophylacium. Sic vocabatur vbi tabulæ pictæ, cælatum argentum, ſtragula veſtis, ſigna & ornamenta reponebantur. Alex. Gen. lib. 5. cap. 24.

Πινακοπώλης, ὁ, ὀρνιθοπώλης, inquit Commentarius Ariſtoph. in Auib. ὅτι τὰ κρέα ... ἐπὶ πίνακι τιθέντες ἐπώλουν: auiũ venditor: à tabula aut lance, in qua ipſarum obeſas venales exponebant.

Πίναξ, ακος, ὁ, tabula, lanx, ſcutella, diſcus. Item index librorum, codicilli, tabella picta, tabella pictoria: catinum exponit Eraſmus cap. 11. Euangelij Lucæ. δός μοι ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου βαπτιστοῦ, des mihi in patina caput Ioannis Baptiſtæ, cap. 14. Euang. Matth. vbi Eraſm. in diſco, hic interpres vertit diſcum, alibi catinum, etiam ſi magis Græcè ſonat tabulam, quando quidem quadris tabellis cibus apponitur. Item cap. 6. Euang. Marci, lancem exponit. μαθηματικὸς, ὁ περὶ ... πίνακα μαθὼν, Plutarch. in Romulo, Mathematicæ ſtudioſus, ſe ad aſtrologię diſciplinam conferens: ſic Lapus. πίνακες καὶ πινακίδια, pinaces & pinacidia, ſunt tabellæ in quibus capita omniũ rerum continentur, Latinè indices dicimus: vnde quidam Græci eo titulo libros ſuos inſignierunt, quaſi eſſent multarum rerum indices, Plinius in Præfat. & Gellius libro 10. cap. vlt.

Πίναξ, item dicitur tabula qua in publico loco ſuſpenſa memoria rei alicuius conſeruatur ac propagatur. Heſych. ἱστορία & ἀναχολῶν χρον. Athen. lib 13. ... πίνακας ... ἐπ' ... καὶ τὰς ἑταίρας ... γεγραφότων ... πεπραγμένας τὰς ἱστορίας.

Πινάρος, vocatur à Pereſio genus atramenti ſutorij, quod & χαλκανθὲς dicitur, Dioſc. lib. 5. cap. 114.

Πιναρός, ἀ, ὁ, ſordidus, horridus, vilis, ῥυπαρὸς, αὐχμηρὸς, ...

Πίννα ſiue πίνη, apud Ariſtotel. ... Latine pinna quæ concharũ eſt generis. Naſcitur in limoſis, ſubrecta ſemper, nec vnquam ſine comite, inquit Plinius lib. 9. cap. 42. quem pinnotherem vocant, alij pinnophylacem: is eſt ſquilla parua, alibi cancer dapis aſſectator. (Dixerat verò philoſophus hiſt. Animal. lib. 5. cap. 15. Αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βύσσου, ἐν τοῖς ἀμμώδεσι καὶ βορβορώδεσι· ἔχουσι δ' ἐν αὐτοῖς πινοφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον, αἱ δὲ καρκίνιον, i. aliæ ſquillam, aliæ cancellum, vt vocat Feſtus.) Pandit ſe pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piſcibus prębẽs. Aſſultant illi protinus, & vbi licentiã audacia creuit, implent eam. Hoc tempus ſpeculatus index, morſu leui ſignificat: illa ore compreſſo quicquid incluſit, exanimat, partémque ſocio tribuit. Athen. libr. 3. ... πίννη ... πινοτήρης (ſic enim legitur, & rectius quàm πινοθήρας) ... (malim per θ) ... Cicero 2. de Natur. Deorum, Pinna verò (ſic enim Grecè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parua ſquilla quaſi ſocietatem coit comparandi cibi. His conſtat quod πινοτήρης ſiue πινοθήρης, & πινόθηρ apud Ælian. idem ſit quod πινοφύλαξ. Tamen & πινοφύλακος nomen mutuatur paruum animal in cubilibus ſpongiarum araneo ſimile, quod pinnophylacis naturam & aſtutiam in venando ſortitum ſit. Ariſto. hiſt. Anim lib. 5. c. 16. Τῶν δὲ σπόγγων ἐν ταῖς θαλάμαις γίγνονται πινοφύλακες. ... vide Ariſtoph. Com. in Veſpis.

Πινοτήρης, vel Πινοθήρ, Πινοφύλαξ. Vide Πίννα. Apud Ciceronem 3. de Finib. At illa quę in concha patula pinna dicitur, iſque qui enat à concha, qui, quòd eam cuſtodiat, πινοτήρης vocatur. Et Suidæ πινοτήρης, ὁ τῆς πίννης φύλαξ, i. compoſita dictione πινοφύλαξ.

Πινώδης, εος, ὁ, ſordidus, ῥυπαρὸς, i. breui. πινῶδες ἔριον, ſiue πινῶδες, lana ſuccida, Hippocr. πινόεις, in Epigr.

Πῖνον, ceruiſia, vinum hordeaceum, οἶνος κρίθινος, βρῦτος, ζῦθος, zythum. Vide Hermolaum in Dioſcor. In Probl. Ariſtot. qui hoc potu temulentos pronos decumbere, aut ſupinos tãtum, tradit: quod in alijs non fit. Vide etiam Athen. lib. 10.

Πίνος, ου, ὁ, ſordes, ῥύπος, priore breui lib. 2. Argon. Apol. vnde πινηρὸς, ſordidus, improbus. Capitur & Πῖνος pro ſpurco homine & peſtilẽte, vt peſtis Latinis dicitur. vnde πινάδεσος, multùm ſordidus, Eurip. lib. 2. & ... Scribitur & πῖνος pro ſordibus, ſqualore atque illuuie, quod & πίνη dicitur: vnde τῆς ἀρχαιότητος πῖνος dicitur, ſermo antiquus, ſqualidus, & ſine ornatu. Dionyſ. Halicarnaſ. ὁ ... ἀρχαιότητος ... πῖνος ... id eſt, ſqualor, ſicuſque vet uſtatis, ſenſim & latenter in ipſam penetrat atque incurrit. Πῖνος etiam œſypi ſordiũmque lanæ ſuccidæ ſignificationem habet: vnde πινόεσσα, lanam ſuccidam, dixit Hippoc. vide Οἴσυπος.

Πινόω, ῶ, fut. ώσω, ſordibus inquino vnde paſſ. πεπινωμένος ſordibus fœdatus apud Plutar. in Alex.

Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, σύνεσις.

Πινύσσω, πινύσσω ... præmoneo, prudentem facio. Ζεὺς πινύσσει ... ἤματα, Iupiter molitur dies, &c. Ariſtot. l. 5. Anim. ex Simonide poeta, de Alcione, ſed & eo loco poſſit πινύσσει accipi pro σωφρονίζει. vt Iupiter hybernos dies dicatur πινύσσειν quum eos velutcaſtigat & ex aſperis ac frigidos flatus ſpirantibus leniores ſerenioréſque ac tepidiores reddit quod per alcyonios dies accidere ſolet, ſilente etiam ac pacato mari eo tempore.

Πινυτὴ, ῆς, ἡ, prudentia. Iliad. ... πινυτῇ,
i. φρονήσει, σωφροσύνῃ.

Πινυτὸς, ῆτος, idem ac πινυτότης, in Epigr.

Πινυτὸς, οῦ, ὁ, prudens, σώφρων, συνετὸς, ſapientia præditus, cõſultus, apud Demoſth. primis breuibus. πινυτότης ſapientia, prudentia Euſtath.

Πινυτόφρων, ονος, ὁ, idem.

Πινυτῶς, prudenter, συνετῶς.

Πινύω, μ, ύσω, ... admoneo ſapere, vel reſipere facio, ad ſanam mentem reduco: Iliad. ... Euſtath. πινύσσω non actiuè ſolum accipit pro συνετίζω, σωφρονίζω ſed neutraliter etiam expon. φρονεῖν vt idem ſignificet cum πινύω ſeu πέπνυμαι vnde compoſ. ἀπινύσσω i. deſipio amens ac vecors ſum & Heſych. ... vnde πινύω, à quo πεπνυμένος.

Πίνω, μ. πίσω, π. πέπωκα, ἀόρ. β. ἔπιον, bibo, ſorbillo, abſorbeo, haurio. Regit Accuſatiuum: vt Odyſſ. ... Galen. ad Glaucon. & Atticè Genitiuum: vt ... τοῦ οἴνου ... Gaza lib. 4. Grammat. bibo de aqua: ſunt qui ἀπὸ velint ſubintelligi, idem Gaza. πίνειν ἐκ φιαλῶν, bibere in pateris, Xenoph. ... Demoſt ... Hom. Iliad. ... Homero, ſiue δεξιὰ πίνειν, intelligunt de conuerſione potantium, vt apud Eupolid. teſte Polluce, quæ expreſſa eſt verſibus Critiæ apud Athen. li. 10. ... Ita enim circunfert pocula Vulcanus apud Homer. Iliad. α. Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Οἰνοχόει. πίνειν ... generoſum vinum bibere. Xenoph. Ἑλλην. lib. 6. ſcribit milites in Corcyræ inſula ita faſtidioſos factos fuiſſe, ... Hoc & prouerbio dictum apud Ariſtoph. in Ranis, ... pro fecem bibis, ideóque capite tentaris atque deliras temulẽtia, aſper es atque amarus ebrius factus: vt vulgò dicunt ...

Πινώδης, αὐχμηρὸς, ξηρὸς, ſqualidus, aridus. ſuperius πινώδης ſcribitur.

Πινώδεα, ας, ἡ, i. αὐχμηρότης, ſordes, ῥυπαρία, ſqualor.

Πίομαι, bibo, bibam, cap. 19. lib. 2. Reg. & in Epigramm. vbi prima producitur. πίομαι dicendum non πιοῦμαι, Phrynichus. reperitur & fut. πιοῦμαι. Aor. 1. paſſ. ἐπόθην vnde partic. ποθεὶς ſæpe apud Dioſcor.

Πίον, &

Πίος, ος, τὸ, pingue: propriè τὸ ἔχον ... ὑγρὸν, hoc eſt, in quo plus ſolidi quàm humidi redundat: quum λιπαρὸς dicatur illud, in quo magis dominatur humidum.

Πιότατος, ὁ, pinguiſſimus, λιπαρώτατος, ... in Epigr.

Πιότης, ητος, ἡ, vbertas, pinguedo, obeſitas, pinguitudo, Eraſm. cap. 11. Epiſt. Pauli ad Rom.

Πιοῦμαι, bibam: vnde πιούμενος, bibiturum eſſe. Ariſtot. in Rhet. πιοῦσα, quæ bibit, c. 28. Act. Apoſt.

Πιπάλη, nonnullis eſt ὁ χαλκὸς ... teſte Heſych. quæ ſupra ...

Πιπάλιον, eodem teſte pro ... dicitur, ...

Πίπαν, idem ...

Πιπίζω, μ. ίσω, π. ... pipio ab imitatione auiũ dicitur hæc dictio. Ariſtoph. in Auib. Οἷα πιπίζουσι ... Interpr. λέγεται δὲ καὶ ... teſte Heſych. ſcribitur & πιππίζω.

Πιπίσκω, potum præbeo, do potui. Apud Hippoc ... & πιπίσκω, ... Hippocrat. crebro vſurpat. ... idem de lac. in him. ... Luc. in Lexip. ... vt dicitur ... Atticè futurum mutuatur ab inuſ. them. πίω. Pindarus Iſthm. ... ἄγιον ὕδωρ.

Πίπλα pro πίμπλαθι.

Πίπλημι, pro πίμπλημι, in Epigr.

Πιππίζω, vox eſt ſimilis Plautinæ illi in Caſina, Non ego iſtud verbum empſitem titiuilitio, i. re admodũ vili: nullius enim ſunt ſignificationis.

Πίπρος, ου, ὁ, auis marina, τὸ πλῆθος τοσοῦτος, talis qualis pipo, Gaza l. 9. Anim. cap. 21.

Πίππος, ὁ, ſeu potius πίπος, auium paruuli, pulli, pipiones. Athen. lib. 9. καὶ πιππούς ὀρνίθων οὓς ἔτι νέους καλοῦσι. Sed legend. πίππους. vel per ſimplex π.

Πίπων, pipra auis quæ à lutea diſſidet, Ariſtotel. libr. 9. capite 1. Animal.

Πιπράσαι, inflare.

Πιπράσκομαι, vendor.

Πιπράσκω, μ. περάσω, π. πέπρακα, vẽdo, χρήματα λαμβάνω, venale habeo, venale expono. Genit. vel Accuſ. πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ, in externam regionem vendendi emittuntur. Plutar. in Solone. πραθέντες δὲ οἱ μὲν ἔξω οἱ δὲ ἐπὶ ... factum eſt autẽ per reduplicationẽ ex περάω, quod per ſyncopẽ factum eſt ex περάω. præt. perf. paſſ. eſt πέπραμαι: aor. 1. ἐπράθην) Thucyd. ἐπράθησαν ... Herod. πρηθῆναι ἐς Λακεδαίμονα: Ionicè pro πραθῆναι.

Πίπρημι, μ. πρήσω. Vide Πίμπρημι.

Πιπρίσκω, vendo, Nonnus.

Πίπτω, μ. πεσοῦμαι, π. πέπτωκα, ἀόρ. β, ἔπεσον, cado, ruo, corruo, proſternor, deiicior. Apollon. 2. Argon. ἔπεσε πέσε, in terram lapſus eſt. & apud Nazanzen. pro ὑπερβαλλειν ἔξω τὰ ὅρια τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀρετῆς διὰ τὴν ὑπερβολὴν πίπτειν. tranſilire fines recti. Πίπτω, ſternor & iaceo ibid. ... πεπτῶτες, ſtrati & iacentes. Πίπτω, irruo. Heſiod. ... πίπτει. ſic ipſi irruerunt in ſe mutuò. πεσὼν βορέας, id eſt irruens, Idem. τὸ πίπτειν ... , eò res ſpectant. Herodot. ἐμπίπτειν, Thucyd. Sophocl. cum Datiuo pro incido, πίπτειν ξυμφοραῖς ... in ærũnas incurrere. πεσόντες συμφορᾷ, in calamitatem incidentes, in Epigr. πίπτω εἰς πένθος, trahor in luctum, Euripid. πίπτει τις ... Xenoph. πίπτω ἐπὶ κύματι, Apoll. Rhod. πίπτω ἔξω τῆς χώρας, Ariſtoph. de Theramene. πίπτω ὑπό του, profligor ab ... Thucyd. πίπτων, ſtratus, Homer. ſed & ἄνεμος, i. ventus πίπτων dicitur ab Homero eo qua in ſignificatione Virgilius vtitur verbo cadere. Interdum πεσὼν dicitur qui procubuit, ſeu procumbens vt apud Syneſ. καὶ πεσόντες ἐκεῖθεν.

Πιῤῥὸς, fuluus: ſic apud Dioſcor. potius πυῤῥός.

Πίσαι, rigare, πιπίσαι, ſuperius per π ſcribitur.

Πίσεα, paludes, prata, loci humidi, οἱ σύμφυτοι ... καὶ ... τόποι. ſuprà πίσεα.

Πισσοκόνιτος, Ariſtoph. ſecunda breui, in Epigr. pulmentum è piſis confectum.

Πίσον, piſum ſeu piſa, legumen, quod & πίσος dicitur, forſitan à verbo πίσσειν, à quo & πτισάνη ſiue πτισάνη.

Πίσος, vnde πίσεα, locus humidus & riguus, Etym. pro quo ſupra πίσεος. à πίσαι quod eſt ποτίσαι, apud Suid. καὶ ἄγκεα πίσεα ...

Πίσσα, ης, ἡ, pix, ἡ ὑγρὰ, reſina, ἡ ῥητίνη, i. quod ex reſiniferis arborib. ſine vſtione diſtillat: nam quod ex earũ tæda accenſa defluit, pix dicitur, i. πίσσα. Nicander hanc differentiã non ſeruauit ſi credimus interpreti, qui ſuper hoc verſu poetæ, Καὶ ... κέδρου ... πίσσης, ait, ... Vbi ego cedri reſinã, i. τὴν κεδρίαν Dioſc. vel ... Galen. nõ intelligo, ſed picem. Scribit enim Pli. l. 14. c. 20. Liquidam omnes fundunt, & tantùm reſinam: craſſiorem verò, & ad pices faciendas cedrus. Vide Παλίμπισσα, Ἀπόχυμα, Ζώπισσα, Ὀξύπισσα, Κέδρος.

Πισσαλοιφὴς, ἐος, picatus, pice oblit⁹. ... Euſ.

Πισσανθὸς. Vide Ὀξύπισσα.

Πισσάσφαλτος, ου, ὁ, piſſaſphaltus quę mumia eſt Serapionis Arabis, diuerſa à mumia Rhazis aliorũmque eius familiæ, quę ſanies eſt humani cadaueris, aloë, mirrhã & bitumine conditi, i. Nicolao Myrepſo, ... Apud Dioſc. li. 1. cap. 101. piſſaſphaltus Ceraunijs montibus deuoluta, impetu fluminis rapitur, æſtúque in littus eiicitur. vbi coacta in glebas, miſtam bitumini picem redolet: vnde & πισσάσφαλτος nomen, ex argumento picis & bituminis, nempe in odore, non verò in miſtura vtriúſque naturaliter, vt minus rectè ſenſit. Plin. lib. 24. c. 7. & lib. 35. c. 15.

Πισσέλαιον, oleum picinum. Vide Ὀξύπισσα.

Πισσίζω χροῖ, eſt colore piceo, Dioſc. l. 5. c. 77. πισσίζων οἶνος, Interp. Ariſtoph. in Acharn. πισσίνος.

Πισσίτης οἶνος, picatum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 40.

Πισσόκηρος, vox eſt qua melliturgi ſiue mellarij vtuntur, ad ſignificandum in aluearibus operis ſecunda fundamenta. nam prima vocant κόμμωσιν, i. gummitionem Columellæ, tertia propolin. Ariſtot. hiſtor. Animal. lib. 9. cap. de apibus, vbi locutus eſſet περὶ μίτυος, i. de gummitione (quod eſſe ait ceræ excrementum quo apes aluearium oras illinunt, odoris acris) ſubiungit, ὅτι δὲ συνεχὲς ἀλειφαὶ ... deeſt) ... πισσόκηρος, ... continens, quæ ſuper eam inducitur, cruſta ſiue corium, piſſoceros vocatur, gummitióneque id magis hebes odore, & minus medicamentoſum. Gaza tamen ita deprauauit, proximum ab eo tectorium picatum cereus præbet. leuius id quàm commoſis medicamentum eſt. Plinius lib. 11. cap. 7. Prima fundamenta operis comoſin (leg. commoſin) vocant periti, ſecunda piſſocero, tertia propolin, inter coria ceráſque, magni ad medicamina vſus. Nigra cruſta eſt prima, ſaporis amari. Piſſoceros ſuper eam venit, picátium, modo ceu dilutior, &c.

Πισσόομαι, ſeu πιττόομαι pice oblinor, picem mihi illino. Athen. lib. 12. ... βάρβαροι ... καὶ ... τὰ σώματα.

Πισσοκοπέω, pice oblino, circunlino, idem cum πισσοκωνέω. Heſyc. ... Attici dicunt πιττοκοπεῖν vnde πιττοκοπούμενος qui pice illinitur.

Πισσοκωνέω, pice circumlino. vnde πισσοκώνητος, ου, ὁ, ἡ, pice circũlitus, pice circumcirca obductus Æſchyl. & Crat. ... appellant ... Heſych. author.

Πισσοτρόφος, picem alens, ſeu picem fundens.

Πισσόω, μ. ώσω, π. ωκα, pico, pice illino, pice incruſto: πιττόω etiam dicitur. Neut. Accuſ. Com. Ariſtoph. Auib.

Πίσυγγος, ου, ὁ, obediens.

Πίσυρα, Æolicè à πίσυρες, vt ... ab ... teſte Etym.

Πισσώδης, εος, ὁ, ἡ, piceus, πισσώδης τὴν χροιὰν, qui eſt piceo colore.

Πιστάκια, τὰ, piſtacia, fructus ſtrobilis pineiſque nucibus ſimiles, intus viridi nucleo: de quibus dictum in voce Κάρυον. Nicand. πιστάκι᾽ ... &c. in Theriacis. vide Dioſc. lib. 1. c. 178. Vide Ψιττάκια.

Πιστεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, credor, habeor, probo aliis, fidem facio, mihi creditur, videor probabilis. Herodia. ... milites Prætoriani minus illi, vt quos decepit, fidem præbent. Iſocrat. ... i. ſi ipſis credatur. Dem. ... valeã apud vos authoritate. πιστεύεται ἀνὴρ ... creditur vir probus, Plutar. in Solone. πιστεύομαι ... credor omnia patriæ cauſa facere, Idem in Public. ὧν ὁ λόγος πεπίστευκε, quam ratio confirmauit, Dioſc. li. 7. cap. 1. Πιστεύομαι, pro ... mihi prouincia alicuius rei committitur & creditur, permittor quidpiam gerere atque adminiſtrare. Athen. ... omnia ei credita erant à Laodice. Baſil. in Prouer. ... prefectum exercitui, Lucia. πιστευθεὶς μέταλλα, cuius fidei credita ſunt metalla. πιστευθεὶς ... cui commiſſum eſt ab aquis totum mundum conſeruare. Nazan. Orat. Dicitur etiã per Aoriſt. verbi medij ſignificationis paſſiuæ (quod tamen rarum) vt apud Athenago. in Apol. ... cui adminiſtratio commiſſa & concredita. πιστευθεὶς, authoritate ſubnixi, Dem. πιστευθεὶς, qui fide & authoritate præditus eſt, qui maior eſt ſuſpicione, vel maior quàm vt ſuſpectus haberi poſſit. πεπιστευμένος τὰ μέγιστα, præfectus rebus maximis, Naz. in Orat. Itẽ Chryſo. ... amici iuratiſſimi Bu. in Ep. poſt. πεπιστευμένος, i. authoritate fretus, apud Plat. πεπιστευμένη δόξα, habita opinio, Phal. in Ep. ... cõcrediti ſunt, commiſſi ſunt. πιστευθῆναι βουλόμενος, ſibi fidem haberi volens. πιστευθεὶς, fidem nactus. πιστευθεὶς λόγος, creditus ſermo. ... ὑπὸ τοῦ δήμου, Ariſtot. in Polit. i. cui fides à populo præſtatur. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, à rege cultus, apud regem authoritate valens & exiſtimatione, Iſocr. in Euag. ... Θηβαίοις ... ſummæ authoritatis apud Thebanos, Æſchin.

Πιστευτικὸς, credulus, Ariſtot. in Rhet.

Πιστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, credo, vt verum admitto, fido, confido, fidem habeo & adhibeo, recipio, opinor, aſſentior, ſpero, ſum fretus, βεβαιόω, confirmor, committo fidei, Chryſoſt. Neut. Datiuo & Accuſ. πιστεύω σοι ταύτην, hanc tuæ fidei committo, Nazanz. in Orat. πίστευε τῷ γήρᾳ τὴν κάθαρσιν, committe purgationem ſenectuti, Idem ibidem. Ioan. cap. 2. ... οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, non ſe credebat eis. πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, ſuis viribus freti, Thucyd. ... πιστεύω ταῦτα, hæc ita eſſe credo. Dem. ... in reliquis confidunt ipſi, Idem Demoſt. Et cum Infinit. πιστεύω ... ſpero me euaſurum. Plat. de Leg. πιστεύω τεύξεσθαι, ſpero me impetraturum, Xenoph. ... hunc credo bene facturum eſſe. Aliquando fidem accommodo. πιστεύσας, fretus, confiſus, ... Æſchines. πιστεύων τῷ λέγειν, dicendi facultate fretus, Idẽ. Πιστεύειν etiam pro fidem facere & probare ſumitur, vt apud Ariſtot. in 2. prior. analyt. ... ὁ διὰ συλλογισμοῦ, ὁ δὲ ἐξ ἐπαγωγῆς.

Πίστευε ἔφοδος. Vide in dictione Νεφέλη.

Πιστεύω,

Πιϛικὸς, qui fidem maximè facere poteſt. Ariſtot. 1. Rhetor. πιϛικοὶ λόγοι, verba ad perſuadendum accõmodata. Ibidem, σχεδὸν ὡς εἰπεῖν κυριωτάτην ἔχει πίστιν τὸ ἦθος ... καὶ πιστικόν, ... ἠθικὸν καὶ ποιὸν,

Πίστιος, ὁ, ſanctus vertitur ab Halicarn. lib. 9. ἐν ἱερῷ Διὸς πιστίου, ...

Πίστις, εως, ἡ, fides, fiducia, plena fiducia, opinio, credulitas, ſpes, confidentia ſeu θάρσος, θάρρησις, certitudo, ὅρκος βέβαιος, cautio, δόξα, exiſtimatio, teſtimonium, certum indicium, ἀσφαλὴς σημεῖον, ... Eſt autem fides triplici differentia. Primum enim ſignificat quam Latini appellant fidelitatis, æquitatis, conſtantiæque in re contracta ſeruanda opinionem atque exiſtimationem, qua præſtita probitatis, negata, perfidiæ maleuolique animi documenta præbemus; & tam actiuè quàm paſſiuè accipitur. Vnde πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, eſt fidem dare & accipere. ... πίστιν ... vel (vt Ariſtot.) ... bona fide paciſci. Sic πίστιν λαμβάνειν dicitur, cui poteſtas & imperiũ creditur. τὰς πίστεις ... λαμβάνειν, Ariſtotel. in Politic. fidem inter ſe habere. ἡ τοῦ ἀνδρὸς δόξα καὶ πίστις, viri dignitas & exiſtimatio, Plutarch. in Pericle. ἡ διὰ τῶν ὅρκων πίστις, Æſchin. fides & cautio, id eſt, ſecuritas quæ iureiurando datur, *ſoy & caution iudicatoire*. Theognis, πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα. Heſiod. πίστεις δ' ἄρ τοι ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας. Deinde ſignificat rei compertæ exploratæque fiduciam, quam Quintilian. perſuaſionem vocat: quemadmodum Græci πιστὸν appellãt τὸ γνώριμον καὶ ἀσφαλὲς, ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Et eo modo intelligenda eſt orthodoxa illa Chriſtianorum doctrina ... διὰ τῆς πίστεως ... χριστοῦ ..., vt tradit Apoſtolus ad Roman. 3. quæ non eſt aliud, quàm certa fiducia animi & firmus aſſenſus, quo ipſe Chriſtus vnicum noſtrum ἱλαστήριον comprehenſus à nobis Spiritus ſancti gratia, iam totus ſcilicet noſter χριστὸς factus, præſens poſſidetur. Eſt verò πίστις, vt definitur ad Hebræos capite 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις πραγμάτων, ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, rerum ſperatarum, ſubſiſtentia, demonſtratio, eorum quæ non videntur. Inde & pro tota religione Chriſtiana, ſiue pietate de diuinis rectè ſentiente, accipi ſolet. eadem ratione & Liuius ab Vrb. 1. Hæc, inquit, Romulo regnãte domi militiæque geſta, quorum nihil abſonum fidei diuinæ originis, diuinitatiſque poſt mortem creditæ fuit. Tertiò ſignificat alicuius rei probationem, id eſt, ἔλεγχον, ἀπόδειξιν, & argumentum fide dignum. Vnde & πίστεις ἔντεχνοι, quas Quintilianus probationes artificiales vocat. ... πίστιν ..., id eſt, quod credi non poterat, ne tum quidem quum oculis teſtibus apparet. πίστιν ἔχειν, habere authoritatem, fidem facere. πίστιν ἔχω, mihi creditur, mihi fides additur, Plutarchus in Romulo. ... πίστιν ἔχει, ... πίστιν παρέχομαι, facio fidem, Thucydides. Πίστιν ἐπιθεῖναι, Demoſthen. contra Aphob. fidem dare, iurare, fidem interponere. Πίστιν διδόναι, ἢ πίστεις διδόναι, Iſocrat. in Helene, idem ſignificat: quod & πιστὰ δοῦναι Xenoph. id eſt iureiurando aut obſidibus cauere: πίστεις ποιεῖν, ..., illis fidem facientes, & ſat facientes, Idem Thucydides. πίστιν ποιεῖν, fideliter agens, cap. 12. prouerb. Solomonis. πίστιν ποιεῖσθαι, Plutarc. in Fabio, fidem adducere. πίστιν ποιοῦμαι, do fidem, ... meo, Herodot. ... ſeſe ... cum nimius inuitæ ... ſequeſter contrahendi fœderis inter amicos, Idem. πίστιν φέρειν. Sophocl. πίστεις φέρειν, argumenta elicere, vel trahere, Ariſtotel. πίστεις θεῶν ..., qui deorum fidem iurauerunt, Thucydid. libro 5 ... πίστιν ..., habita hominibus fide, Idem. εἰς τιμὰς καὶ πίστιν ἦγε, ad honores & ſecreta conſilia promouebat, Plutarch. in Numa. πρὸς τὴν πίστιν, ad fidem faciendam. Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, Polyb. in fidem ſe dedere, fidei ſe alicuius permittere. ... Æſchin. authoritate inſtruere. τὰς πίστεις τιθέναι, Polybius, id eſt, ſecuritatem promittere fide interpoſita. πίστιν λαμβάνειν, ... facere periculum fidei alicuius in aliquo Lyſias. contra Eratoſthen.

Πιστὸν, pignus ſiue fiducia & ſecuritas. τὸ τῆς ἐλευθερίας πιστὸν, id eſt, libertatis pignus. Πιστὸν, credibile, perſuaſibile. Demoſt. ... πιστόν; quónam hoc credere poſſumus? Πιστὸν, exploratum, compertum, ὁμολογούμενον, certum, cui negare fidem nõ debemus, Ariſtoteles ... 10. τὰ πιστὰ, quæ ad fidei tutelam pertinent, Euripid. ὅρκια πιστὰ, Homerus. ἐμοὶ οὐ πιστὰ, apud me carentia fide. ταῦτα πιστὰ ... τοῖς ῥωμαίοις ἔδωκε, his fides à Romanis adhibita eſt, Plutarchus in Romulo, τὰ πιστὰ διδόναι, Xenophon. τὰς πίστεις διδόναι, Iſocrat. pro eo quod eſt fide data promittere. πιστὰ autem ἔχειν dicuntur, qui pignus huiuſmodi fidei acceperunt. Vide Budæum in Epiſtolis in verbo, Fide accepta venire. τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, habere pignus, accipere fidem ab aliquo, Xenophon. πιστὸν ἔχοντες, Thucydides ſperantes. πιστὰ φέρειν, fidem ſeruare, in Epigram. & Laſcar. πιστὰ φυλάσσειν, fidem ſeruare. Ian. Laſcaris, ... φυλάξα-

σαν, marito fui fidelis. πιστὸν ποιεῖν, fideliter agere, vel vt fidelem decet. Ioan. Epiſtol. 3. πιστὸν ποιεῖς ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, &c. πιστὰ ποιεῖν τὰ αὐτοῦ, apud Ariſtotelem, ſua probare. Cicero dixit fidem facere de ſuis. πιστὰ θεοὺς ποιεῖσθαι, deos in fidem obteſtare, Xenoph.

Πιστὸν, poculentum, τὸ διὰ πόσεως λαμβανόμενον, τὸ ποτόν. Æſchyl. in Prometh. ... οὐδὲ πιστόν. Ἀλλὰ φαρμάκων χρείᾳ κατεσκελλέτο. ſit à verbo Πίω.

Πιστεύομαι, mihi concreditur, fidem facio, confirmo, στηρίζω, βεβαιῶ. πιστώσασθαι, eſt iureiurando affirmare, hoc eſt, ὅρκους διδόναι, & fidem rei facere. Herodian. φιλοσοφίαν βίου σώφρονι ἐπιστώσατο, philoſophiam vitæ temperantia ſe colere præ ſe tulit, fidémque fecit. Sic φήμην πιστώσασθαι, apud eundem, eſt famæ fidem aſtruere. Alibi, ... πάντων ἀνθρώπων ... τε καὶ πιστώσασθαι ..., omnium hominum ſolertiſſimus ad ſimulandam amicitiam, & præferendam cum certa fide beneuolentiæ. Homer. Odyſſ. ..., ... ὅρκῳ πιστώσασθαι, iureiurando confirmare, iureiurando aſtringi. Nonnus, ... μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε ..., id eſt, teſtem ſermone fideli animo nondum infixiſtis. Idem, ... φίλτρον ἐπιστώσασθε, i. ... ἐμὲ, me dilexiſtis. φωνὴν πιστώσατο, fidelem vocem & certam edidit, Idem Nonnus. πιστώσαντο, πίστιν ... ἀλλήλοις, ..., fidem mutuam dederũt; Hom. ἐπιστώθησαν, Euripid. fœdere ſunt adacti. πιστωθῆναι μετ' αὐτοῦ, coniungere fide cum eo; cap. 27. Eccleſiaſt. πιστωθήτω ... τῶν ἥλων, clauorum veſtigia tibi fidem faciant, Nazanz. in Orat. ... πεπιστωμένος σοφίῃ, Laſcaris, i. ſapiẽtia ſubnixus, vel potius, fidem faciens de ſapientia. ... πεπιστωμένη φιλία, explorata amicitia, Bud. in Epiſt. Πιστωθεὶς, qui credit, cui fides facta eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πιστὸς, ὡ, ὁ. fidelis, id eſt, qui fidem ſuam ſeruat & præſtat, ὁμολογούμενος, βέβαιος, qui fidei eſt ſpectatæ, indubitatus, cui fides adhibetur, firmus, certus, notus, exploratus, fides, clarus. πιστὸς ἐμοὶ, apud me fidem habens, Valla. πιστὴ ἡδονὴ, voluptas certa, Euripid. πιστὴ κατηγορία, Demoſthen. πιστὴ λόγῳ ἐλπὶς, ſpes ſermone perſuaſa, Thucydid. πιστὴν ποιοῦσιν τὴν μεταβολὴν, Iſocrat.

Πιστότατος, ſummæ authoritatis.

Πιστότης, fides, Plato de Leg.

Πιστόω, ῶ, ώσω, ... , fidem accipio & do, ab aliquo mihi caueõ propriè, hoc eſt, obſides, vel pignora, vel ſponſores exigo, fidem aſſero, iureiurãdo adigo. πιστῶ σε ὅρκῳ, ... ὅρκον ἐκ σοῦ λαμβάνω. πιστοῦμαί σε δὲ ὅρκῳ, ... τοῦ ὅρκου ... Interp. Thucydid. l. 4. Idem, πιστώσαντες αὐτοὺς τοῖς ὅρκοις, id eſt, vbi fidem iureiurando habuerunt.

Πίστρα, ἀντὶ τοῦ ποτίστρα, Etym. apud Eurip. in Cyclop. πίστρα exponũt alueum. πίστρα, Suidæ ποτίστρα.

Πίστρις, ἡ, genus nauis, cuius meminit Polyb. & Bayſ.

Πιστωθεὶς, ὁ, dicitur is cui fides facta eſt, hoc eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πίστωμα, probatio. Ariſtot. in Rhet.

Πιστῶς, fideliter, certa fide. πιστῶς σοι ..., perſeuero in fide tua, Demoſth.

Πίστωσις, confirmatio, Hermogen. μαρτύρων πιστώσεις λόγων, id eſt, teſtimonia.

Πίσυγγος, ου, ὁ, cerdo, qui calceos reficit, ὁ τὰ ὑποδήματα ἰώμενος: cuius officina πισύγγιον dicitur à Polluce: cui veteramentarius. Sueton ... dicitur, καὶ παλαιουργός. Heſychio πεσύγγιον, i. ... corium. Hephæſtion, πίσυγγος δὲ ... .

Πίσυνος, ου, ὁ, obediens, credulus, fidens, confidens, fretus, πεποιθὼς, ... Iliad. ..., τόξοισι πίσυνος, arcu fretus, πεποιθὼς, ..., ... Sic Ariſtophan. ... πίσυνος λόγοις, fretus vi dicendi. πίσυνοι τοῖς ἔξω, ab his qui aberant ſolicitati, Thucyd.

Πίσυρες, quatuor, Etym. ... in initio fermè. primis breuibus. inuenitur & cum gemino σ metri cauſa.

Πισύα, turma, cohors, in Epigr.

Πιτάνη, Heſy. dici ſcribit ... apocope igitur erit & ... factum ex ... .

Πιτίον, apud Theophr. legit. hiſtor. plant. lib. 7. ſed pro eo reponunt quidam ..., ... autem eandem eſſe tradunt cum χαμαιπίτυϊ, i. aiugam ſeu abigam & Dioſcorides τὴν χαμαίπιτυν eſſe teſtatur ... .

Πίτιον. Pitio ex Theophr. hiſtor. plant. libr. 7. cap. 13. aſſertur pro bulbi quodam genere vbi tamen & vulg. edit. & Gaza habẽt ἐπίτιον. apud Pli. vero l. 19. ſub finẽ c. 5. Pythiõ pro hoc legitur.

Πίτνα, ἐπετάννυε, explicabat, ex pandebat.

Πιτνάς, extendens.

Πίτνατε, ἐκπετάσατε, expandite, in Epigr. & hæc omnia tempora formantur tanquam à πίτνημι.

Πιτνῶ, appropinquo, ... , Euripides in Oreſte. ...

cadit. πεσεῖν δ' ἔδρας εἴκαθε, Euripides. πεσεῖν, cadere, interfici, Idem. πεσοῦμαι κακῶς, Idem Euripides, i. ἀπωλοῦμαι, ἢ κακῶς ἀποθανοῦμαι: ſic Interpret. Πιτνέω, vt ἱμαντόω, irruo, ἱμαντέω, ſequio. Sophocl. in Aiace, σὺ πίτνεις πεσών.

Πιτνέω, iacio. Heſiod. οἱ δ' ἄρ' ἐν ἁλωῇ πίτνον ἄλευ, ἀμ' ὄφρουν ἀλωῇ, i. ἔῤῥιπτον εἰς τὴν ἅλωνα, in aream proiiciebant. vbi Interp. τὸ πίτνω ἀπὸ τοῦ πέτω, πλεονασμῷ τοῦ ν: ἔστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνῶ. verùm & πίτνω Heſych. exponit non ſolum πίπτω, ſed etiam ἐκτείνει.

Πίσσα, πίττα, pix. vnde πισσάσφαλτος, generis fœmin. apud Dioſcor. lib. 1. cap. 101.

Πιττάκιον, τό, pugillares & tabella. Euſt. ait πιττάκιον dici διὰ τὸ πεπισσῶσθαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἱμᾶσι τοὺς τῆς χειρὸς πίναξ κηρῶσαι ſicut δέλτος διὰ τὸ δεδέσθαι χῆνος. Pittacium Lampridius pro albo Prætoris vſurpat, matriculam vulgò vocant. Celſus lib. 3. cap. 10. pro panno cui imponuntur medicamenta parti admouenda, vt fit in ſpleniis, ita protulit: Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinémque æquent. Marcellus Empericus, emplaſtrum facies, vel pittacium. Vide Πλάτυσμα.

Πισσάσφαλτος, Vide Πισσάσφαλτος.

Πισσόω, pico, pice oblino.

Πισσηρός, piceus.

Πισσογονεῖν πεύκην. Bud. interpret. picem, ex arbore elicio & eximo, quod fit tædis exectis. Theophraſt. lib. 9. c. 2.

Πιττόω, πισσόω, pico, pice oblino & inducο. Commentar. Ariſtoph. in Plut. πιττοῦν δὲ τὸ κυρίως, τὸ τοὺς πλακοῦντας πισσῶσαι χεῖρ. ſed vulgare fuit etiam radulanâ pice dolia picare: vnde picata vaſa. Iubétque Columella lib. 12. cap. 18. vaſa feruentiſſima pice infuſa rutabulo nouo & ſcopula picari. quæ picatio, πίττωσις dicitur à Conſtantino γεωπονικῶν lib. 5. In medicina verò picatio ſiue πίττωσις, curationis genus eſt velutque δρώπαξ, ex piceo oleo liquata & illita, & nonnunquam mixtura exquiſitiore. Huius picationis vſus eſt ἐν τῇ μετασυγκριτικῇ θεραπείᾳ καὶ ἐν τῇ ἀναληπτικῇ ἀγωγῇ. Aliquando enim toti corpori adhibetur, aliquando certis partibus: nimirum vt in ſyntecticis atque defectis extenuatæ partes reficiantur. Humectat enim, calfacit, ac ſanguinis copiam allicit, quo fit vt ad recuperandum corpus, vt diceret Cicero, & εἰς σύμμετρον Galen. l. 14. Methodi, optimum remedium cenſeatur. Conſule Galenum ſuper hac re dicto loco, & lib. 1. τῶν τόπων, Aëtiumque Serm. 9. c. 36. Πίττωσις etiam ἀποτιλμὸς eſt ſiue vulſura picis miniſterio facta, cuius molles & Cynædi curioſi, ob idque vulſi & depilati dicti ſunt καὶ πεπιττωμένοι. Hinc Πιττοῦν Græcis, ἀποπιττοῦν vile erat munus quæ glabros & depiles reddebant picis illitu. Philoſtr. in vitis Sophiſt. de Scopeliano, ὡς ἐπιττοῦτο καὶ ἑαυτὸν πίττῃ καὶ ἀπεδρωπακίζετο. Clemens Alexandrinus libro 3. Pedagogi, διὰ ταῦτα γυναῖκες αἱ πᾶσαι πεπίττωνται, ξυρῶνται, ἀποτίλλονται διὰ θηλυπρεπεῖς πάντα. & paulò pòſt, Οἱ παρὰ τὰ πιττοῦσθαι καὶ τὰς τρίχας τοῖς αἰσχροῖς τόποις τρίβειν περιχρίουσι. Idē alib., ἀνὴρ ἐπιτρίβει ὀφρ. ... πολλοὶ εἰσὶ ... Lucian. ... πεπιττωμένον τὸ σῶμα, καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Πιττοῦν etiam καὶ καταπιττοῦν fuit inter cruciatus & tormenti genera. Plato in Gorgia, Κἂν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται, καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὑτοῦ ἐπιδὼν παῖδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ, ἢ καταπιττωθῇ, οὗτος εὐδαίμων ἔσται. De quo genere ſupplicij intellexit Plautus in Captiuis: At pol te ſi hic capiat ſenex, Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illuceat. Et Lucret. cùm pœnas mortalium & tormēta exponeret, dixit: *Verbera, carnifices, robur, pix, lumina tedæ*. Ariſtoph. in Concion. Καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐν ὀρθῷ ... Πέκην κατεπίττου τοῦ αἰεὶ Βοοντίδου.

Πισσώδης, piceus. πισσώδης πεύκη pinus piceoſa, Theoph. lib. 1. cap. 12 de Cauſ. plant.

Πίττωσις picatio, qua vtebantur mãgones in iis quibus graciliores erant artus.

Πισσωτὰ φάρμακα. Galen. ad Glauc. medicamenta picea ſeu reſinoſa, vt Plinius loquitur.

Πιττωταί, οἱ, qui pice inungunt, Lucian.

Πιτυΐας, ὁ, coagulum. ἐκτὸς, πυετία. vide ſupra πυτία.

Πιτυλίς, Suid. ἀσκὸς μικρός, vtriculus: pro quo apud Heſyc. πιτυλίδιον ſcriptū eſt. At πιτανάτης εἰμί, idem Suid. dici ſcribit prouerbialiter de iis qui crebris & proſperitatibus vtuntur & infortuniis à Pitana vrbe quæ à Pelagiis in ſeruitutem redacta ab Eretrienſibus liberata fertur.

Πιτύεια, promontorium eſt circa Lampſacum. & olim Lampſacus ipſa Pityea vocabatur propter abundantiam pinuum, πιτύων, ſic Apol. Etym.

Πιτυΐδες, αἱ, propriè pinus, impropriéque piceæ arboris nuces, in conis ſiue metis (quæ poma Cybeles dixit Mart. nuces pineas alij, i. πιτύινα κάρυα, καὶ στρόβιλοι ἢ κῶνοι Dioſc. & Theophr.) contentæ. Græci etiam κάρυα καὶ πυρῆνας nomine appellant, vt nucis & nuclei voce Plin. πιτυΐδας κώνους item appellari obſerua-

ui apud Athenæum. vbi & peculiari nomine στροβιλίδας nominauit Mneſitheus medicus, vt κῶνον Hippocrates. Dioſcor. lib. 1. cap. 86. πιτυΐδες καλοῦνται, οἱ καρποὶ τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις. Hippocr. verò πιτυΐδα vocauit reſinam pineam, i. πιτύινην ῥητίνην. Plin. pityida expoſuit nucem e pinaſtro lib. 15. cap. 10. pityides vulgò *pignons*.

Πίτυς, υος, ἡ, aiuga ſiue abiga herba Plin. Dioſ. χαμαιπίτυς. Theop. hiſt. l. 7. ... ὁ πιτύων, ὁ ἀπαρίνη: vbi tamen deprauatè ſcriptū, ὁ πίτυς, ἡ ἀπαρίνη] etina & lappa Gaza reddidit, pro aiuga & aparine. Aiugam verò etiam χαμαιπίτυν herbam eſſe oſtendit Dioſc. inquiens, ... τῆς γῆς ἐκτεταμένη.

Πίτυϊνος, pineus. πιτύϊνος οἶνος, vinum pineum, Dioſc. lib. 5. c. 37. πιτυΐνη ῥητίνη, reſina pinea.

Πιτυοκάμπτης pro πιτυοκάμπτης. Suid.

Πιτυλεύειν ciere πίτυλον. Ariſtoph. Veſp. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας.

Πιτυλίζειν, ſubire genus quoddam certaminis, de quo Galen. lib. 2. de tuenda valetud. Erat autem huiuſmodi exercitatio, in qua ſummis pedibus ingrediebātur, manibus altera retrorſus, altera prorſus protentis, Politianus in Miſcel. Significat & geſticulari, & crebro motu ciēre manus, de quo vide Gal. libr. 2. ſalubrium, & Cornarium lib. 9. Comment. in Galen. de cōpoſ. Phar. Hinc ducta vulgaris vox noſtra *perzlet*, vel *petezler*.

Πιτύλισμα, τος, τό, micatio & geſticulatio manuum, vel pedum inter ſaltandum, quas μαρμαρυγὰς vocat Homerus. Iuuen. Sat. 11. *Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbē*. quæ vera lectio, ſenſuſque germanus.

Πίτυλος, ὁ, propriè ſtrepitus, ὁ ψόφος, ὁ ἀπὸ τοῦ πίτυλου, inquit Æſchyli interpres, vndè τίτυλος καὶ πίτυλος, ſtrepitus verò qui fit ex remorum agitatione inter remigandum, quem Virgil. his ſyllabis expreſſit, *ſpumas ſalis ære ruebant*. Euripides in Troadib. ἐρετμῶν γὰρ πίτυλος ... Idem ... Æſchylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. & ... πίτυλον ... χέρα. Hinc pro crebra agitatione & motu ſumitur, qualis comploſio vel micatio manuum καὶ ποδῶν μαρμαρυγαὶ Homero, aquarū murmur ex iugi decurſu. Hinc ab Heſychio πίτυλος exponitur, ψόφος ὑδάτων ἐκ τῆς καταφορᾶς. Et ὁ συχνὸς τῆς χειρὸς ὁ ἐπὶ τυπτόντων (lege τυπτόντων) ... ἐπιφερόμενος. Ita etiam habet Pollux lib. 2. ὁ δὲ συνεχὴς τῆς χειρὸς ἐπαναγωγὴ, ... πίτυλος καλεῖται. Hoc pueri & puellæ palmularum coniugatim τὸ πιτύλισμα imitando, exprimunt, cùm manibus in metam compoſitis ludunt, infimam ſemper ſubſtrahendo, quam ſuperponūt extremæ ſcãſili ratione. atque ita dum alternis alia aliam ſuperſcandit manus, in orbem cuique recurrente ſorte, apparet πίτυλος qui in remigatione alternatus eſt motus ex elatione & demiſſione remorum. Tranſlatè vſus eſt etiam Euripides in Alceſte, Τοῦ νῦν συνδρόμου καὶ ξυνίετε ... πίτυλος ἐμπεσών ... vt ſit vinum largius è ſcypho ori infuſum. Idem in Hippolito; πολὺς δακρύων ... πίτυλος, id eſt, lachrymarum vbertim manantium crebra velut micatio atque diſtillatio, ſiue καταφορὰ καὶ ὁρμὴ, impetus, atque abundantia, vt vult Græcus Interpres. Interpres Ariſtophanis ſuper his verbis in Veſpis, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, ... inquit, ... Eſt & ipſi ὁ πιτυλιστὴς, ... adduciteque hoc exemplum verbi. Οἱ ... πιτυλίζοντες, ... Hanc vocem vſurpauit & Hippocrates ſed pro remigatione aut remo: nam Galenus in Gloſſis exponit per εἰρεσίαν ἢ κώπην apud Heſych. legitur & πιτυλίας, τὰς καταφορὰς τῶν τειχῶν. vt & πιτύλους mox.

Πιτυλώδης, ὁ, ἡ, apud Heſ. ... ὁ τὴν ...

Πιτυοκάμπη, pinorum eruca. Vide Dioſc. l. 6. c. 2.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, qui pinus inflectit cognomen Sinis centauri à Theſeo interempti vt refert Apollod. lib 3. ſuæ bibliothecæ.

Πιτυοῦσσα, quædam inſula à frutice pineo iiſdem nominata eſt cuius meminit Plin lib. 4. cap. 12.

Πιτυόστεπτος, pino redimitus, in Epigr.

Πιτυοῦσα, ἡ, Pityuſa, herba tithymali ſpecies, Dioſc. lib. 4. cap. 166. Miletus dicta ſic fuit olim ob pinorum illic creſcentium abundantiam, Euſtath. Bœot.

Πιτυρίας, ου, & Πιτυρίτης, του, ὁ, nempe ἄρτος, panis furfuroſus veluſque ἀχυρώδης, i. panis acceroſus, Feſto: ὁ ἀπὸ τοῦ ἔχοντος τὰ πίτυρα καὶ ἀποτυρίας, panis cum ſuis furfuribus: vt ἀπυρίας ἄρτος, qui cū ſordibus, i. panis ſordidus Plautoque niger eſſe ſolet, ideóque panis ater dicitur à Terent. Porrò πιτυρίτης ἄρτος, mihi videtur eſſe panis cibarius dictus à Cicerone, quem ideo βραδύλον dixerunt Græci. Philemon referente Athen. lib. 3. ... dixit ſordidum, ... τὸν πιτυρίτην ἄρτον, quē ... vel ... Amerias & Timachidas vocarunt. & Apul. in 6. cibarium & ſordidum non videtur diſtinguere. Multum differt bonitate ὁ αὐτόπυρος dictus, i. panis fermētatus Plin. qui ſic

ait

ait lib.22. c.vlt.panis fermentatus, qui vocatur autopyros, vtilior. Galen.2.ad Glauc. [illegible] (vt Phrynicus apud Athen. lib.3. & Amerias. qui αὐτόπυρον dixit [illegible]) αὐτόπυρον [illegible]. vide Galen. ipſum l.14. Therapeu. Pollux de panibus loquens, [illegible], πιτυρίας. Plato Comicus teſte etiam Athen. lib.13. [illegible] ita vocat, [illegible]. Corn. Celſus l.2.c.18. Firmius eſt triticum quàm milium, idipſum quàm hordeum, & ex tritico firmiſſima ſiligo, deinde ſimila, deinde cui nihil ademptum eſt (quod αὐτόπυρον Græci vocant) infirmior eſt ex polline, infirmiſſimus cibarius panis. Ex his conſtat αὐτόπυρον vocari panem ex ea farina coctum, cui furfures nõ ſunt adempti: cibarium verò furfuraceum, hoc eſt, ex ſolis propemodum furfuribus coagmẽtatum, quem eundem ῥυπαρόν, i. ſordidum appellaſſe videtur Paulus Ægin. l.1.

Πιτυρίασις, ἡ, porrigo: eſt autem vbi inter pilos quædã quaſi ſquamulæ ſurgunt, eæque acutæ reſoluuntur, & interdũ madent, multò ſæpius ſiccæ ſunt. Idque euenit modò ſine vlcere, modò exulcerato loco: huic quoque modò malo odore, modò nullo accidente: feréque id in capillo fit, rarius in barba, aliquando in ſupercilio. vide Celſ. l.6.c.2. Aëtium [illegible] l.2. Ser. 2.c.66. Alexander Trall. [illegible], Dioſc. lib.5. πιτυριάσεις [illegible], porriginẽ ſiue furfures capitis deterget, vt vocat Plin. Scribo. Largus hunc morbum latius ſe porrigere (vnde & nomẽ) ita dixit, Ad papulas in capite efferueſcentẽs vel qualibet parte corporis totius porriginem. Horat.2. Serm. Satyra 3. ſcripſit, *impexa porrigine fœdum Caput*, &c. Porcis etiam tribuit Iuuenalis Satyra 2. *dedit hanc contagio labem, Et dabit in plures: ſicut grex totus in agris Vnius ſcabie cadit, & porrigine porci.* Hoc vitiũ ita verſu deſcribit Quintus Serenus, *Eſt inſenſibilis morbus, ſed noxia ſ[illegible], Cùm caput immenſa pexum porrigine ningit, Copia furfur[illegible] ſtrendentibus edita ſaxis.* Hoc etiam λεπίδας Græcè dici annotat Hermolaus in Plin.

Πιτυρίδες, αἱ, Athen. l.β. πιτυρίδες [illegible], [illegible] δ' αἱ μέλαιναι. vbi πιτυρίδας καὶ φαυλίας oliuarum ſpeciem intelligo, quæ φαυλίαι καὶ φαῦλαι dicuntur ab Euſtathio: alij, vt Beroaldus in Colum. πίτυρα exponunt oliuæ oſſiculum quem Græci πυρῆνα ἐλαίας vocant, ſanſamque Colum. ſiue, vt quidam codices habent, ſampſam, vel ſamſam: atque ita tranſtulit Interpres Strabonis: ſed ij ſine teſtimoniis mihi fidem non faciunt.

Πιτυριάω, furfuribus ſeu porrigine infeſtari quæ πιτυρίασις dicitur.

Πίτυρον, ου, τό, palea, furfur, & tam capitis ſordes, quàm farinæ purgamentum. propriè eſt pellicula quæ frumenti vel hordei grana integit & ab ipſis inter molendum abſcedit, ideoq; capitis etiam ſordes furfuribus ſimiles πίτυρα dicuntur vt & Latinis furfures. Vide Marcel. in Dioſc. Demoſt. pro Cteſiphonte Æſchini obiicit, quòd cùm aliàs turpiter atque ſordidè ab ineũte pueritia ſeruierit, tum puerum eum [illegible] appellat, hoc eſt, luto & furfure abſtergentem. Heſych. πίτυρα, [illegible].

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furfuraceus, furfuroſus, Interpres Dioſcor. lib.1.cap.80.

Πίτυς, υος, ἡ, pinus arbor, licet Plin. aliquando piceam transferat, quæ πεύκη Theophr. Πίτυν arborem, ſi exciſa ſit, ait Herodot. lib.6. non redditura ſobolem. Gel. l.8.c.4. pinum vertit carpẽs eundem Herodot. quòd parũ verè dixerit pinũ, i. πίτυν, vnam ſolamque arborum omnium cæſam nunquam denuo ex iiſdem radicibus pullulare. Theoph. hiſt. l.3.c.8. hoc de picea, i. [illegible] verum eſſe pronunciat, quod alioqui de pinu falſum: ſic enim ait, [illegible]. Plinius tamen dixit lib.16.cap.10. Larix vſtis radicibus non repullulat, picea repullulat, vt in Leſbo accidit, incenſo nemore Pyrrhæo. Magis tamen placet doctis hominibus noſtri ſeculi vt Mathiolo, pinum eſſe πεύκην, Theophr. quia eius plura genera, piceam verò quæ implet eſſe πίτυν?

Πιτυώδης, habens formam lactis coagulati. ita à πιτύα deduceretur pro quo ſcribendum eſſe πυτία ſupra oſtenſum eſt. propriè tamen πιτυώδης idem eſt cum πιτυοῦς pinis abundans. vel pinei frutici ſpeciem gerens πιτυώδη χροιὰν apud Plut. πιτυώδης καρπός, fructus pinus, conus ſiue meta. Theophr. lib.1.c.5. de Cauſ. plant.

Πιφαλλίς, Heſyc. πίφιγξ.

Πιφαύσκω, &

Πιφαύσκομαι, dico, nuntio, [illegible], ἐμφανίζω, Ho. Iliad. [illegible]. Et [illegible] πιφαύσκομαι, i. demonſtro, [illegible]. & ab Heſyc. πιφαύσκειν expon. nõ ſolùm [illegible], & ἐμφανίζω & σημαίνω, ſed etiam [illegible] & εἰς φῶς ἄγω. Ho. Ili. μ. [illegible] χειμερίοιο [illegible]. vbi Euſtath. annotat πιφαύσκουσα non accipi ſolùm pro λέγειν ſed & pro [illegible]. Heſiod. [illegible] πιφαύσκειν, non inſcita loqueris. Πιφαύσκειν, conſiderare, [illegible]. Nican. in Ther. [illegible] πιφαύσκειν. ſuperius dixerat [illegible].

Πίφιγξ, auis quædam aquatica: aliàs πίπιγξ. apud Ariſtot. Gaza piphex vertit. dicitur ab Heſych. etiam πιφαλλίς, exponitúrque κορυδαλός. galerita, alauda.

Πίω, inuſitatum thema eſt, à quo πίνω & πιπίσκω deriuata ſunt & tempora quædam ſua mutuantur hoc fut.1. πίσω, & aor. ac ἔπισα illud, fut. πιῶ, & aor.2. ἔπιον ab eodem quum etiam verbalia illa ποτός, ποτήρ, [illegible] & ſi qua his ſunt ſimilia.

Πίειρα γῆ, terra pinguis & vber.

Πίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, opimus, vber, obeſus, ſaginatus, [illegible], πλούσιος, [illegible], opulentus. ἐν πίονι νηῷ, in opimo téplo, Hom. Iliad. β, [illegible]. (vt Ennius, Pinguis vbi, & placabilis ara Paliſci: aliter tamẽ Macrob.) πίονας ἀγρούς, idem in Odyſſ. Heſiod. [illegible], &c.

Πλαγά, Dores [illegible] πληγήν, plagam, ictum, Heſ. ſic apud Suid. [illegible] πλαγάς, planctus pectoris: de Electra quæ [illegible], quod & κοπετός.

Πλάγαι, idem Heſ. dici ſcribit τὰς συμπληγάδας πέτρας, ſymplegades quæ & πλαγκταί.

Πλάγγος, ου, Ariſtot. hiſt. anim. lib.9.cap.32. plancus, aquilę ſpecies ſecunda magnitudine & vi quam dicit [illegible] & μορφνόν. vide Plin. lib.10.cap.3.

Πλαγγών, Heſ. eſt κήρινόν τι κοράσιον, iuncula cerea, puppa cerea: tracto nomine [illegible] ſed exponit etiam σφαῖρα, [illegible] & [illegible] apud Suid. eſt [illegible] Πλαγγόνιον. Heſyc. fuiſſe dicit μύρον τι apud Athenienſes. cuius Pollux quoq; meminit ſcribens denominatum eſſe ἀπὸ τῆς Πλαγγόνος: intelligens vt opinor, Plangonẽ meretricem Mileſiam quam Athen. lib.13. [illegible] fuiſſe tradit.

Πλάγια, τά, latera. εἰς τὰ πλάγια, ad latera, in latera. εἰς πλάγια σείειν, in tranſuerſum ſeu obliquum quatere, Ariſtot. de mundo. κατὰ πλάγια, per latera Xenoph. in Pæd.

Πλαγιάζω, μ. άσω, π. ακα, obliquo, in tranſuerſum deflecto (vt πλαγιάζειν τὸν ἵππον apud Pollucem, i. equum per curſus ac recurſus non conciſo flexu conuerto [illegible], ſed obliqua longáque circunductione) per obliquum enuntio, circumeo dicit Quintil. Actiu. Πλαγιάζειν vocabulum eſt luctæ, vt [illegible] apud Pollucem.

Πλαγιασμός, q. obliquatio, Hermog.

Πλαγίαυλος, ὁ καὶ ἡ, qui obliquis tibiis canit, vnde πλαγιαυλίζω, [illegible] obliqua tibia cano. Euſtath.

Πλαγιόκαρπος, ὁ καὶ ἡ. apud Theophr. hiſt. lib.1.c.23. & lib.3.c.vlt. obliquè fructum ferens, atque à lateribus. Plin.

Πλαγιόκαυλος, cui caulis tendit in latus, cui caulis obliquus, The.

Πλάγιος, ου, ὁ, obliquus, vt ἐγκάρσιος, tranſuerſus: diuerſus: in latus ſe vertens. τὰς πλαγίας τάφρους, foueas obliquas, Theophr. lib.3.c.7. de Cauſ. plant. πλαγία θύρα, poſticum, cap.1. Daniel. πλαγία φάλαγξ. Vide in Append. de vocab. milit. ἐκ τοῦ πλαγίου, à latere. εἰς τὸ πλάγιον, in latus. κατὰ τὸ πλάγιον, ad latus.

Πλαγιοστεγάστατος, ου, τό, cum obliquo conſtructum.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua ſeu latera aciei cuſtodiunt, vide Æliã in Tacticis.

Πλαγιόω, idem quod πλαγιάζω, obliquo, in obliquũ ſeu latus flecto, in tranſuerſum flecto.

Πλαγίως, obliquè, doloſè, δολίως, non apertè, ænigmaticè.

Πλαγκτήρ, ῆρος, vagus, erro, erroneus Colum. in Epigr.

Πλαγκτός, οῦ, idem quod ſuperius vt πλαγκτὸν ὕδωρ, in Epigr. erratica aqua. πλαγκτὸν [illegible], ibidem. dicuntur vero & πέτραι quædã πλαγκταί, ἀπὸ τοῦ [illegible], alio nomine συμπληγάδες dictæ quæ in mari vagari credebantur atque inter ſe collidi nonnũquam πλάζεσθαι ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι [illegible] etiam ſtolidus, ſtultus, amens, Heſych. enim πλαγκτόν exponit non ſolùm [illegible] ſed etiam [illegible] τὰς φρένας βεβλαμμένον itémque [illegible] quo vocabulo Ho. vtitur Od. φ.

Πλαγκτοσύνη, πλάνη, vagatio. Liu. Od. ο, πλαγκτοσύνης [illegible].

Πλάγξομαι, errabo. [illegible] πλάγξομαι: à πλάζομαι, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Πλάγχθην, erraui, πλάγχθη, [illegible] & πλαγχθείς, percuſſus, errans. à πλάζω. πλαγχθεὶς [illegible], de via errans, Eurip.

Πλαδᾶν. apud Suid. in manuſ. Cod. expoſitũ [illegible], item πλάζειν.

Πλαδαρός, ά, όν, vuidus, vliginoſus, præ nimia humiditate flacceſcens, humidus, ὑγρός, laxus, mollis & flaccidus, imbecillis, li. 4. Epigr. [illegible]. πλαδαρὰ σαρκός, mollis ſpongioſæque carnis, Ruellius carnis inutilis & fluidæ Barbar. & Marcel. lib.2. Dioſcor. cap.137. & lib.5.c.7. [illegible], humida gingiuarum vitia, diffluentes humore gingiuæ;

Πλαδαρὸς ſignificat non humens ſimpliciter, ſed cum humore flacceſcens, vt quum quod natura ſua durum rigénſque eſt, admiſſo humore languet. oportet ἐν τῷ πλαδαρῷ duo hæc intelligere humorem, & ex humore infirmitatem: ergo πλαδῶντα οὖλα apud Dioſcor. lib 1. cap. 141. id eſt, flaccida & cũ infirmitate humentia: hæc Marcellus ibidem. πλαδαρὸς στόμαχος, ſtomachus ſuperflua humiditate infirmus, i. ὑγρὸς καὶ ἀδύνατος. Polyb. τὸ μὲν [illegible], τὸ δὲ [illegible] πλαδαρὸν ἦν.

Πλαδαρότης, ητος, ἡ, vligo, mador Salluſt. q. flacciditas ex nimio humore.

Πλαδάω, humeſco, Apol. 2. Arg. πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν, i. δίυγρον ſeu δίυγρον, vliginoſam. πλαδῶσα, fluida, Ariſtot. de concretione ſanguinis ceruorum. οὖλα πλαδῶντα, humore prægnantes gingiuæ. humantes gingiuæ, Dioſcor. l. 5. c. 115. madidæ pituita gingiuæ, Hermol. apud Dioſc. l. 1. cap. 153. πλαδῶσι τοῖς οὔλοις, gingiuis vligine madentibus, Dioſc. lib. 1. c. 141. ſic Barbar. quem reprehendit Marcel. inquiens vliginem terræ eſſe.

Πλαδόεις, εντος, vliginoſus, vdus, humectus, mollis, cuiuſmodi eſt caro œdemate laborantis, quę digitis cedit, veſtigia relinqués prementibus Nicand.

Πλάδος, τὸ, ſiue πλάδος humiditas, quæ ſupra id quod ſecundũ naturam eſt, innaſcitur partibus, Hipp. πλάδον στομάχου παρηγορεῖ, Dioſc. l. 1. c. 21. i. humida vitia ſtomachi demulcet.

Πλάζομαι, μ. άγξομαι, π. αγμαι, erro, vagor, poet. πλάζομαι ἐπὶ δῆμον, erro in populo. ſic Hom. [illegible] pro πλανῶμαι in Epigr. pro αἰωροῦμαι, ſurſum feror & aſportor, Apol. Rhod.

Πλάζω, errare facio, ἐξαπατάω, ſeduco, πλανάω, ἀπείργω, falſum habeo, fallo, πλανᾶσθαι ποιῶ, Hom. Odyſſ. Iliad. β, ὅ με μέγα πλάζουσι, i. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας.

Πλάσιν, ſtatua. Plutarch. de Ageſilao in Apophtheg. [illegible], ſed potius legend. πλασταὶ ita vt πλαστὴ ſit πλαστὴ εἰκὼν ficta imago.

Πλάθανον, ου, τὸ, vas in quo fit panis & placentæ, quod & πλάθανος dicitur. & apud Pollucem πλάθανον, ἐν ᾧ ἐπλάττετο τὰ ἄρτα. Apud Heſych. πλαθανεὺς ſcriptum eſt, [illegible] ἐφ' οὗ πλάσσουσι τοὺς ἄρτους καὶ πλακοῦντας. Item proprium nomen ancillæ, apud Ariſtoph.

Πλαθεῖσα, pro πελασθεῖσα, admota, Eurip. vt ſit ab ἐπλάθην 2. Aoriſto paſſiuo: ab ἔπλαθον medio.

Πλάθω, μ. άσω, appropinquo, admoueo, accedo ad, πλησιάζω, προσπελάζω. Homer. [illegible] ἔπλασ' ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admouit. ἐπλάθην, propinquaui. Euripides. πλαθεῖσα, propinqua facta, admota, adiuncta, Idem.

Πλαίσιον, ου, τὸ, πλινθίον, & quod eſt lateris forma. πλαίσιον (vt ſcribit Ælian.) propriè eſt, [illegible], ita vt longitudo longè ſupereminеat altitudinem. Eſt apud Herod. militaris ordo quadrangulari forma. τετράγωνον [illegible] σχῆμα, hoc eſt, agmen quadratum, Etym. Ariſtoph. in Ranis, καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα [illegible]: vbi fortaſſe minus rectè ait Interpres, πλαίσιον ξύλον [illegible] τετράγωνον. Xenophon in 3. ἀναβάσ. [illegible], ἐν πλαισίῳ τετραγώνῳ, quadrato agmine inſtructi, Thucyd. vbi Interpr. exponit ἐν τετραγώνῳ σχήματι: vide in Append. de vocab. mil. Itẽ ex quatuor trabibus compacta machina. Suidas πλαίσιον vocat compagem ex lignis quadrangulis.

Πλακητοειδεῖς apud Theophraſt. ſcribitur pro πλακουντοειδεῖς, placentaceus, vel placentæ ſpeciem referens.

Πλάκας δὲ, cruſtas, maſſáſque vocant, in tabellæ formam congeſtas. & hinc Latini vt Feſtus & Plin. planas tabulas planeas vocant interpoſita litera n: vulgóque dicimus *pl. nches*. Vide Πλάξ. Hinc etiam vulgares voces *pl. quer, & pla. at*. Euſtath. quoque πλάκας nominari ſcribit [illegible], ſeu [illegible] alibi vero πλάκας dici annotat [illegible].

Πλακερὸς, ά, ὁ, latus, πλατύ.

Πλανία, ας, ἡ, error, peccatum.

Πλάκος, vnde ὑποπλακίη Θήβη, ἡ ὑπὸ τῷ Πλάκῳ ὑποκειμένη καὶ λεία.

Πλακίτης, ιτος, ὁ, q. placẽtaceus, πλακουντώδης: & placenta, πλακοῦς, in Epigr.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apuleius ex Luciano vertit cruſtulum: ſunt enim cruſtula, edulia mellita, operíſque piſtorij, Beroald.

Πλακουντοποιικὰ συγγράμματα, apud Athen. lib. 14. libri de parandarum placentarum ratione.

Πλακουντοποιὸς, καὶ τραγηματοποιὸς, dulciarius, Chryſoſt.

Πλακουντώδης, placentæ formam imitans, quaſi placentaceum. apud Theoph. hiſt. lib. 4. cap. 11. corrupte πλακητοειδής.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, contractum à πλακόεις, εντος. placenta. In Vocat. ὦ πλακοῦ. vt docet Gaza. ἀντὶ πλακούντων, pro placentis, loco placentarum, Dioſcor. lib. 2. cap. 199. Athen. lib. 3. πλακοῦς ἐν γάλακτος [illegible], quam Romani libum vocant.

Πλάκτρον, Doricè pro πλῆκτρον galli calcar, τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον.

Πλακῶ, incruſto.

Πλακώδης, ὁ, planus, tabulatus, cancellatus, cruſtatus, cruſtaceus. πλακώδης καδμεία, placodes cadmia i. cruſtoſa, Ruellius: vel, vt Marcel. placodes, quaſi gleboſa aut cruſtacea. ſic dicitur genus cadmiæ lineis quibuſdam velut zonis cinctæ, vnde & ζωνῖτις dicta, Dioſc. lib. 5. c. 76. πλακώδης γῆ, terra ſabuloſa, Gaza lib. 9. c. 4. hiſt. plant. potius cruſtoſa. τὸ πλακῶδες, cruſta, cruſtoſum, cap. 22. lib. 2. Dioſc. πλακωδέστερος, planior tabellatiórque dixit Gaza ſuo iure lib. 4. de partib. Anim. πλακωδέστερα, planiora & tabellatiora, idem Gaza ex Ariſtot.

Πλανάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, erro, oberro, titubo, vagor, ἀλῶμαι, verſor in errore, hallucinor, decipior. Plato cum Accuſ. Epiſt. 4. [illegible] πλανηθῆναι πολλοὺς τόπους, i. multa loca obire & luſtrare. πλανῶνται ἀπὸ τῆς ἀληθείας, à veritate oberrant. ἐπλανήθημεν, errauimus, Nazan. in Orat. ἐπλανήθησαν, errarunt. ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι, i. paſſim errauerũt, Thuc. [illegible], Xen. l. 1. Pæ. πλανώμενος ἐκεῖ, illuc errando ire, Demoſth. πλανώμενος ἐν τῷ λόγῳ, titubans in loquendo. πεπλανημένος, vitioſus, non ſibi conſtãs, incertus, Hermog. [illegible], inſomnia adeuntia homines fruſtrantur. Herodot. Paulus ad Galat. c. 6. μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται, ne vos error decipiat. tamẽ ſenſus videtur poſtulare, vt legatur, μὴ πλανᾶτε, ne planum agite atque impoſtorem: nõ vt ſit, irriſione & ſanna Deo illuditur: non eſt eiuſmodi Dei natura, vt eludi ac decipi poſſit.

Πλανάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeduco, impono φενακίζω, planum ago & impoſtorem, eludo, fallo, tranſuerſum ago. [illegible], in errorem induco. Actiu. Accuſ. implano dixit Cyprian. 1. Ioan. cap. 1. ἑαυτοὺς πλανῶμεν.

Πλανέομαι, vagor, Herodot.

Πλάνη, ης, ἡ, error, erratio Cic. vagatio Liu. q. deceptio, ἀπάτη, impoſtura. Ad Epheſ. cap. 4. ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης. πλάνη exponitur ἀπὸ σκοποῦ ἀποτυχία, à ſcopo aberratio atq; fruſtratio. πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον, moderationem peregrinatio docet.

Πλάνημα, idem, Sophocl.

Πλάνης, ητος, ὁ, idem quòd πλανήτης, erro, vel erroneus. Columel. vagus. vt Vlpian. in l. 1. §. 2. de Ædilit. edicto, qui fugitiuus errore fuerit. πλάνητες, erraticæ ſtellæ, Plato in Timæo. [illegible], i. mercenarius, Sophocl. Schol. in Tyran. πλάνητες & πλανήτες πυρετοὶ, i. ἄτακτοι, errabundæ, quæ nõ ſeruant certum temporis ſtatum aut ordinem, febres vagæ, quibus ſuccedunt & ſuperueniunt quartanæ, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Πλανῆτιν, Ariſtot. lib. 1. Anim. vocat molam, quòd loco mobilis ſit ac vaga.

Πλάνησις, error, erratio, vagatio, πλάνη.

Πλανήτης, ου, ὁ, vagus, erro, ſtella erratica. ἀστέρες πλανῆται, Iud. in Epiſt. ſtellæ erraticæ: quibus opponuntur inerrantes. Cicer. 1. [illegible] καὶ ἀπλανεῖς. Gellius lib. 14. cap. 1. ſtellas quas multi erraticas, Nigidius errones vocat. Plinius errantes. Plato 2. de Repub. τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους καλοῦμεν, mercatores dicimus qui vrbes peruagantur. οἱ πλανῆται, errones, planetę, ſtellæ erraticæ, ἀστέρες πλανῆται. Et in militia hac illac temerè abeuntes milites, πλανῆται vocantur, quos Heraclius Imperator [illegible] pœna afficiebat. De eo enim ita ni fallor Polybius, [illegible]. πλανήτην etiam pro hoſpite dici annotaui.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, errabunda.

Πλανητὸς, erraticus, πλανώμενος. vnde apud Platonem de Legibus, & Ariſtot. de mundo, ἄστρα τὰ πλανητὰ, planetæ, vt Sol, Luna, &c.

Πλανὶς, aureum ſponſæ diadema.

Πλανόβιος, in Epigr. vita peregrè agentium.

Πλανόδιος, ὁ, palabũdus in via. Homan Hym. βοὸς πλανοδίας, quod Virg. errabunda bouis veſtigia.

Πλάνος, ου, ὁ, planus, i. impoſtor, ἀπατεὼν, Cypriano implanator, fallax, vagabũdus, erro, inſigni verſutia prędiτus, quales fuerunt apud Athen. li. 14. Chephiſodorus & Pantaleo. & Matras apud Alexandriam, qui (vt idem author eſt) huiuſmodi ænigma proponebat, Alere ſe feram quandam quæ ſemetipſam eſitaret. Eo vocabulo Græco potius quàm Latino Cicero pro Cluent. vſus eſt, Hic ille planus, inquit, improbiſſimus, quæſtu iudiciario paſtus, &c. Πλάνος, pro errore: Cebes Theb. [illegible], non vereor ne hunc errorem meum philoſophi irrideant. Gaza de Senectute.

Πλάνος,

Πλάνος, digreſſio dicitur. Plat. epiſt. 7, τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπόμενος, εἰ εἴπετο, &c. hunc ſermonem & digreſſionem ſequutus. Πλάνος, Adiect. fallax, aſtutus: vt in Epig. πλάνα δῶρα, ſubdola munera.

Πλανύττω, pro πλανῶμαι Atticè, id eſt, erro, vagor. Ariſtophan. in Auib. τί ὦ πονηρὲ ἄνω κάτω πλανύττομεν, i. πλανώμεθα, quid ô miſer ſurſum deorſum vagamur?

Πλάξ, κὸς, ἡ, tabula, σανὶς, cruſta, tabula lapidea, tabella, alueolus, & quicquid aliquo modo latum eſt πλὰξ dicitur: vt πλὰξ ὄρους, montis æquor, & cuius planities arari poſſit: aut à pecore depaſci. Aliis eſt profunditas apud Pindarum. Sophocles in Aiace, ἄκρας ὑπὸ πλακὸς σκοπιᾶς, id eſt, ὑπὸ ἄκρας τῆς γῆς τῆς σκοπιᾶς. αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, tabulæ teſtamenti, capite nono ad Hebræos. αἱ πλάκες λίθιναι, tabulæ lapideæ, capite tertio, libro tertio Regum, & capite 31. Exodi. πλὰξ ἱερά, vide Πίναξ. πλαξί, tabellis. πλάκας λεπιζομένας ἔχει, cruſtas habet ſquamarum modo, Dioſcorides libro quinto, capite 113. πλάκας πολλὰς ἔχων, cancellos multos & cruſtas habens, Ariſtoteles libro 2. Animal. & Gaza ibidem de apomaſo. Idem ibidem cruſtas explicat, de ventre ſuillo. Πλὰξ pro lapide lato qui ſuperponitur ſepulchro. πλὰξ αὐτὸ τὸ σῶμα, Euripid. & Nazanzen. in epiſtol. ad Baſil. Item gleba, æquor terræ, Eraſm. Aliquando ſimpliciter pro γῆ. πλὰξ χλωρὰ, in Epigrammat. πλὰξ πελαγία, Euripid. pro mari & æquore. Vide ſuperius Πλάκες.

Πλάσις, εως, ἡ, quaſi formatio, formatura Lucret. ἐπιτήδευσις, fictio, varietáſque. πλάσις in cantu. vide ζῶ γένος. Dicitur & πλάσμα, i. cantus flexio velútque figuratio.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum, ſimulachrum, creatura, fingendi artificium. figmentum, commentum & ſimulatio, hoc eſt, χαυνοτεχνία. πλάσματα παλαιὰ ἀνθρώπων, Ariſtophan. Πλάσμα etiam verbum theatricum, & artis tibicinum. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite duodecimo, μετὰ πλάσματος αὐλεῖν: cui ἀπλάστως opponit. vide πλάσις. πλάσμα φωνῆς ἀθόρυβον, ſonus vocis & conformatio placida & ſedata, Plut. in Pericle. vide Ἄπλαστος. Πλάσμα quoque dicitur potio ex dulcioribus quibuſdam rebus compoſita, qua vtebantur pronunciaturi ad commendandam vocem, vt apud Perſium, liquido cum plaſmate guttur Mobile colluerit. & Quintil. libri 1. capite decimoquarto.

Πλασματίας, ου, ὁ, fictor, fabulator, Plutarc. in Camil. de Heraclide Pontico.

Πλασματώδης λόγος, Ariſt. 12. Metaph. &

Πλασματωδέστερος λόγος, ὁ πεπλασμένος, ratio ſeu opinio commentitia, figmento ſimilis, Gaza ex Ariſt. in 12. Metaphyſ.

Πλασσάδιον, πλάσσω.

Πλάστειρα φύσις, in Epig.

Πλάστης, ου, ὁ, plaſtes Plin. fictor Ciceroni, qui ſigilla aliáque ſimulachra fingit ex creta vel argilla, vt Horatius dixit, Argilla quiduis imitabitur vda. libro quarto Epigramm. ὁ πλάστης οὐδέ μ' ἔδωκε μόρφην. Πλάστης, κτίστης, creator, conditor.

Πλάστιγξ, γος, ἡ, in libra quæ σταθμὸς ſiue ζυγὸς Ariſtoteli, lances duæ ſuſpenſæ ex ſcapo, ſiue iugo, ſiue librili Pompeio. πλάστιγγες dicuntur: vnde bilancem libram dixerunt. Ariſtopha. Ranis, ἴσα δὴ νῦν σταθμὸν ἀνθ' τὸ πλάστιγγα, id eſt, ἀνθ' τοῖς λεγομένοις ζυγοῖς, inquit Commentat. πλάστιγξ δὲ τὸ κατωτερικὸν τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. vide Φάλαγξ. ἐν τῇ αὐτῇ τιθέναι πλάστιγγι, tanti facere nullo habito diſcrimine: eodem numero cenſere. Suid. Ὅμηρος εἰς τὴν αὐτὴν τίθησι πλάστιγγα τῇ μανίᾳ τὴν μέθην, inſaniam atque ebrietatem eadem lance ponderat. Hine Παστήγγιον, τὸ, quod ferulam chirurgicam expoſuerunt in Hippiatria: vbi ſic, καὶ πάλιν δεσμοῖς καταβρέχων ἐξελεῖν καθ' ἡμέραν καὶ περιτιθεὶς τὸ πλαστίγγιον μετὰ ἐπιδέσμου.

Πλαστική, Lucian. plaſtice Plinio, fictrix ars ex argilla vel creta rerum ſimilitudines exprimens, cuius artificium dicitur, vulgò *relief & boſſe de relief*, vt κονίασις, i. incruſtatio, *ſiue & incruſtation*.

Πλαστικός, οῦ, ὁ, πλάστης. πλαστικωτάτη γῆ, terra maximè compacta, Plat. in Tim.

Πλαστογράφος, ου, ὁ, falſarius, qui ſcripturas fingit: ſeu qui ficta ſcribit.

Πλαστολόγος, falſi fictor, falſiloquus.

Πλαστολόγος, idem.

Πλαστός, οῦ, ὁ, fictus, fictitius, commentitius, adulterinus, νόθος, ἀλλότριος, συκοφαντικός. πλαστὸς κατήγορος, præuaricator. πλαστὸν ἐνθύμημα, ficta expolitio, Trapez. πλαστὸν ἐπιχείρημα, dicitur ab Hermog. πλαστὸν φίλημα, i. κατεπλασμένον, Ariſtoph. πλαστὴν ὑποδῦσα γυναῖκα, Heſiod.

Πλαστούργημα, τὸ, effictio. Datiuo. πλαστουργός, fictus, idem qui πλάστης.

Πλαστουργῶ, effingo, imitor. Theophil. πλαστουργοῦσιν οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύναται. vnde πλαστουργός, plaſtes, πλάστης, formator Columell.

Πλαστῶς, falſò, fictè, Plato de Leg.

Πλάτα, Doricè pro πλάτη.

Πλαταγέω, vel Πλαταγωνέω, crepo. ἐπλατάγησεν, in Epigr. ſonuit, ſtrepuit: de tympano.

Πλαταγή, ῆς, ἡ, ſtrepitus, tintinnabulum, crepitaculum æneum quoddam Archytæ inuentum, quo pueri auocarentur à peioribus, tempúſque hoc oblectamento fallerent. vnde prouerbium, ἡ Ἀρχύτου πλαταγή, Archytæ crepitaculum. de quo Ariſtoteles libro octauo Politic. capite 6. in hominem vehementer garrulum. Scribit Apollonius ſecundo, aues ſtymphalidas crepitaculi ſono fugaſſe ex Arcadia: ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων δοῦπει, &c. Et lib. 6. Epigram. πυξίνην πλαταγήν, pro buxeo inſtrumento ad plauſum & ſonitum edendum.

Πλαταγών, ῶνος, ὁ, flos papaueris. Ioſephus in deſcriptione hyoſcyami, ἔφυσε δὲ ἄνθος τῷ τοῦ κάλυκος πλαταγῶνι ἐν ᾧ ἄρτι διαιρουμένῳ ἐμφερὲς ἦν. Heſychius, πλαταγώνιον, exponit folium papaueris rubri, quod eſt Theocriti interpreti τηλέφιλον: quod ita legitur in Idyl. Ἔγνων πρᾶν ὅκα μοι μεμναμένῳ, εἰ φιλέεις με Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο πλαταγῆσαν: Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. Pollux verò ita ſcribit, τὸ δὲ πλαταγώνιον, εἰ ἐρῶσιν, ἢ ἐρῶνται ἔπαιζον. καλεῖται δὲ γὰρ οὕτω καὶ τὸ κρόταλον, καὶ τὸ σεῖστρον.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, idem. Item papaueris folium, & ludi genus, de quo in Πλαταγίζω. vide Πλαταγών.

Πλαταιαί, Ariſtoph. interp. pro πλαταμῶνας.

Πλάταιαι, apud Athen. l. 7. piſces coracini dicti, i. μαῦροι, qui & πλατίστακοι ſunt.

Πλαταμών, ῶνος, ὁ, fouea mari vicina, quæ illo intumeſcente aquã accipit ſalſam: cuiuſmodi Rhodi fuit, teſte Strabone libro quinto, ſcopulus paululum è mari emicans; leuis atque æquabiliter latus. Aratus, πλαταμῶσιν ἀλίβδοισιν ὁμοῖα. Theon, πλαταμών, πέτρα ὀλίγον ἐξέχουσα τῆς θαλάσσης, λεία τε οὖσα ὁμαλὴ καὶ πλατεῖα. Ibid. ὁ ὀλίγον ὑπερέχων τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πέτρα καὶ ὕφαλος. Galenus apud Hippocratem πλαταμών, inquit, ὕφαλος πέτρα, λεία, ταπεινή, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα. πλαταμῶνες dicuntur litora ampla & lata, Apollonius Rhod. ὁ αἰγιαλός, Dionyſius de ſitu orbis, ἐν τοῖς πλαταμῶσιν, in litoribus, in ripis, in maritimis foueis, Ruel. in litoralibus petris, Marcellus libro quarto Dioſcorid. capite 74. Alij tamen codices habent ἐν πλαταμῶνι. de qua dictione vide apud Suid. & Ariſt. l. 5. Animal. 18. c. 2.

Πλατάνια, τά, Pomorum quoddam genus apud Athenæum libro tertio.

Πλατανισταί, piſces quidam de quibus Plutarchus libro nono, capite 15.

Πλατανιστός, ου, ὁ, &

Πλάτανος, platanus. Ariſtoteles de mundo. πλάτανοι καὶ πίτυες, platani & pini: ἀπὸ τοῦ πλάτους: habet enim arbor illa lata folia. Ariſtophan. ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ. Apollonius ſecundo, ἀμφιλαφέες πλατάνιστοι. Homerus Iliados 2. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Πλάτανος, vaſis genus, in quo popana fingebantur. πλατανιστός etiam locum ſpatioſum & latè patentem ſignificat, authore Phocione, à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in modum platani.

Πλατανών, ῶνος, ὁ, platanetum.

Πλάταξ, vide πλάταιαι.

Πλαταγίζω, ex ictu vel colliſione ſonum excito. Suid.

Πλαταγίζειν, Heſych. exp. ἀλαζονεύεσθαι, φενακίζειν.

Πλατεῖα, ας, ἡ, ſubaud. ſubſt. χεὶρ vel ὁδὸς, palma manus, platea. ἐν ταῖς πλατείαις, in plateis, c. 12. Matth. ſic vſus etiam Philemon teſte Polluce.

Πλατειάζω, ore diducto loquor, apud Theoc.

Πλατειασμός, vitium oris, quum nimium diductis faucibus & ore plus ſatis patulo ſermo promitur. Huic opponitur ἰσχνότης. vide Quint. l. 1. c. 9.

Πλατεῖον, ου, tabella, teſſera caſtrenſis Polybio, quam & ξυλήφιον vocat, alij σύμβολον. vide σφραγίς.

Πλάτη, ης, ἡ, pars remi latior, Bayf. Latin. palmula dicitur. ἐλαύνειν πλάταις ἁλίαις, id eſt, κωπηλατεῖν. πλάτας καὶ δεσμοὺς ἐκ τῶν καλάμων vocat Diodorus Siculus, faſciculos ex arundinibus, ad corticis & ſuberis vſum in aqua. Et πλάτας τὰς ὠμοπλάτας, id eſt, ſcoptula operta ſiue ſcapulas vocarũt: & latas coſtas, Pollux. Suid. πλάτη, κώπη, εἶδος πλοίου. eſt item πλάτη ventilabrum quoniam palmulæ remi figuram imitatur: πλάτη ſignificat etiam ictus Heſyc. vnde πλαταγέω deriuatum videtur.

Πλάτης, idem cum πλάτας.

Πλάτιγξ, ſumma pars remi, qua percutitur aqua.

Πλατίον, propè, Doricè pro πλησίον.

Πλατίον, nauicula in Epig. vel ſignificat paruum remum. Laſc. tamen pro πλησίον expoſuit.

Πλάτης, ιδος, ἡ, coniunx. περὶ τὸ πλάζειν τῷ αἰδοίῳ τῆς κοίτης. vtitur Ariſtophan. in Acharn. ab Heſych. quoque ſubſtantiuè exponitur συνόδος, ἄρσημα, vt πλάτιν γαμικὴν pro ἀθρόνημα idem accipit.

Πλατιστακὸς, apud Athenæum libro tertio piſcis, qui & μύλλος dicitur.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. ἐν πλάτει, vide in Παρέλκυσις. & Ariſtotel. in Rhetor. vbi differt à profunditate, τὸ ἐπίπεδον verò propriè eſt planum, quòd quia etiam latum eſt, vulgò *plat* dicimus, ἀπὸ τοῦ πλάτους nimirum ducta origine, quod & τὸ πλατὺ dicitur. πλάτος σοφίας, ſapientia, Naz. in Orat.

Πλατύνω μένος, dilatus, Ariſtoph.

Πλάττομαι, &

Πλάττω, μ. άσω, π. ακα, formo, creo, compono, fingo, id eſt, more figuli formo, effingo, oblinio. πλάττειν κηρία, id eſt, fauos fingere, dixit Ariſtoteles libro nono, de hiſtor. Anim. Πλάττειν τρόπον, mores fingere. Cicero non ſolùm mores fingere dixit, ſed etiam vultum, & inceſſum. Lyſias in Oratione ſuper Ariſtophanis pecunia περὶ δημεύσεως, ἐνθυμεῖσθαι δὲ ὅτι ὀλίγοι τῶν χρήματα ἐχόντων ἄν τις πλάττοιτο τρόπον τὸν αὐτόν. Cicero pro Cœlio de Catilina: verſare ſuam naturam & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Adamantius in Phyſiognom. τοὺς ἀεὶ ὀργιλοὺς μὲν ὄντας τῇ φύσει, πλαττομένους δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνδρεῖον. Πλάττω, affingo, comminiſcor, προσποιοῦμαι, ſimulo. πλάττομαι τὸν εἰδότα, ago ſcientem, ſimulo me ſcire. πλάττομαι διακονικὴν, ἀντὶ τοῦ σχηματίζομαι διάκονος εἶναι, quod etiã σχηματίζομαι dicitur. πλάττομαι καὶ προσποιοῦμαι, fingo & ſimulo, Demoſthen. πλαττόμενος ἀνθρώπῳ τὸ ὄψει περὶ τὴν συμφοράν, vultum ad ſimulationem cladis componens, ὑποκρινόμενος φαίδρος εἶναι τῷ προσώπῳ. Plato ſecundo de Republic. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις, eorum animos fabulis formare. σμύρνης ὠὸν πλάσσω, ex myrrha ouum compono, Herodot. ἔπλασεν πήλῳ, Ariſtophan. ἔπλασεν πηλοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos luto impleuit, Herodot. πηλῷ ἀνεπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ, caput luto obleuit, idem. εἰ μὲν ἐμαυτῷ αὐτὸν μόνῳ ἐπλασάμην, &c. ſi mihi ſoli formaſſem, Lucian. in Cauc.

Πλατὺ, μέγα, εὖρυ, ἀλμυρόν. vnde πλατύτης, latitudo. Xenoph. de agro.

Πλατειάζοντες, patulo ore pronuntiantes, vel canentes, vt Dores propter frequentem α literæ vſum. vide Πλατειάζω. & ibi potius ſcribend. πλατειάζοντες.

Πλατυγάστωρ, qui eſt, amplo ventre, ventroſus.

Πλατυγάστωρ, idem.

Πλαταγίζω, μ. ίσω, π. ικα, papaueris folium (quod platagonium dicitur) ſiniſtra teneo atque dextra percutio, & inde ſonum elicio, qui amantium ludus erat. Item remo mare percutio & turbo, Ariſtophan. Accipitur & pro eo quod eſt arrogans ſum, & ſuperbio, τοῖς πτεροῖς κροτῶ, πλατυνομαι. Ariſtophan. in Equitibus, τί θυλακῶδες καὶ πλαταγίζεις; Interpr. ἀλαζονεύῃ.

Πλατύγλωσσος, &

Πλατύγλωττος, cui lingua eſt lata, Ariſt. l. 8. Anim. Idem ait, ἐρίθεσθαι τῶν μάλιστα φθεγγομένων πλατυγλωττότερα τῶν ἄλλων εἰσὶ, habent linguam latiorem.

Πλατύκαρπον πράσον, porrum platycarpon, id eſt, lati ſeminis, aut fructus, Marcel. l. 3. Dioſc. c. 161. idem Marcell. putat pro capitato porro accipiendum.

Πλατύκλωνος, qui latis eſt ramulis, Dioſcorides libro quarto, capite 276.

Πλατύκαυλος, Theoph. q. laticaulis.

Πλατύκερκος, cui cauda eſt plana, & lata.

Πλατύκερως, ρωτος, ὁ, Platyceros, animal harunco carens, in ceruorum tamen potius quàm caprarum ſpecie habendum, vt Oppiano Cyneget. 2. εὐρυκέρωτα appellanti, ac ipſi Plinio lib. vndecimo, capite 37. placuit. Quare apud Dioſcoridem libro ſecundo, καὶ δορκάδος καὶ πλατυκέρωτος, Capreæ & Platycerotis vertere debuerunt Interpretes: duorum quippe animalium hoc loco meminit Dioſcorid. Eſt autem Platyceros, animal ceruo minus, cauda pro corporis ſtatura longiore, pilo magis albicante, cornibúſque ſupra fidem patulis: vnde & nomen traxit. Gallis eſt *Dain*, nullum ei cum ceruo amicitiæ vinculum, raróque ob id ſimul degunt.

Πλατύνω, μ. υνῶ, π. υκα, dilato, duco, latius duco, μηκύνω, amplifico, extendo, ἐκτείνω. Actiu. Alexand. Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermiſſionem. Matth. 23. πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, dilatant enim phylacteria ſua. Πλατύνεσθαι lateſcere Columellæ, latius fieri, dilatari. Apoſtol. 2. ad Corinth. capite ſexto, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor noſtrum dilatatum eſt. cui opponit στενοχωρεῖσθαι.

Πλατύουρος, ὁ, latam caudam habens, vt ſalmo piſcis Plin.

Πλατυόφθαλμον, platyophthalmon dicitur, quod & στίμμι, i. ſtibiũ, Dioſc. l. 5. c. 91.

Πλατύσημος ἐσθής, apud Poll. prætexta à latitudine purpuræ circum oras.

Πλατύρυγχος, cui roſtrum eſt latum. τὰ πλατύρυγχα, quæ ſunt lato roſtro: dicitur & πλατυρρύγχος.

Πλατὺς, εῖα, ὑ, latus, vber, magnus, amplus, patens, patulus, priore breui in Epigrammat. πλατὺς γέλως, effuſus riſus, Synes. Sophocles, ἐγὼ οἱ πλατεῖς εἰσι ἄνθρωποι καὶ ἀσφαλέστατοι, homines lati & profundi. πλατεῖα χεὶρ, aperta aut diſtenta manus, Dioſcorid. libro quinto, capite 81. πλατεῖα πύλη, lata porta. πλατείᾳ τῇ χειρὶ, ſupple χειρὶ, Ariſtop. ... Od. ξ.

Πλατύσημος ἐσθὴς, tunica quæ Latinis latus clauus, & laticlauium dicitur. Inſigne autem erat, ſenatumque ab equite diſtinguebat. Liuio tunica palmata, a latitudine clauorum dicitur, Bayſ. de Re veſt. In Memnonis Eclogis, Πάντας μὲν οὖν ἔξω ὁ Κότας ... ipſum mouerunt Senatu: illi ademerunt tunicam laticlauiam, vt Valerius loquitur. Cui opponitur anguſticlauium.

Πλάτυσμα, τὸ, eſt pittacium, linteum latum, vel quid ſimile, cui emplaſtrum inducitur atque imponitur illitu. ſic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur.

Πλατυσμὸς, latitudo, diſtentio, Dioſc. l. 5. c. 13.

Πλατυστομέω, ῶ, patulo ſeu in latum diducto ore loquor, idẽ quod πλατειάζω.

Πλατύστομος, ampli oris, oris patuli, lati oris, qui fauces latas habet.

Πλατύτης, vide in πλατύς.

Πλατυχύτης, ὁ, apud Bœotios, qui domum aut agrum propè habet.

Πλατύφυλλον, latifolium, Gaza libro ſexto, capite ſexto, hiſtoriæ plant. Theophr.

Πλατύφυλλος, latifolia, Plinius libro ſexto, capite ſexto, ſpecies quercus Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. capite nono, ſed capite decimo exponitur æſculus à Gaza. Πλατύφυλλος, ampla folia habens & lata. latifolius. Plin. cui opponitur στενόφυλλος Theoph. hiſt. l. 1. c. 16. πλατύφυλλος δάφνη, laurus latifolia, Interpr. Dioſcorid. libro primo, capite 50. πλατύφυλλος τιθύμαλος, latifolius tithymalus, à latitudine foliorũ, Dioſc. l. 4. c. 255. & c. 161.

Πλατυώνυχος, κ, latos vngues habens: aliàs per ο ſcribitur in antepenultima. Hoc Plato definitioni hominis adiecit contra iriſionem Diogenis, Laertius libro ſeptimo in Diogene Cynico.

Πλάτων, vaſculum æneum, quo lacte coagulato ſerum exhauritur.

Πλάτων ὁ κωμικὸς, Plato Comicus, Plutarchus in Themiſtocle, & Alcibiade.

Πλάτων ὁ θεῖος, diuinus Plato, ſcilicet philoſophus, idem in Pericle.

Πλατωνικὸς, Platonicus, in Epigramm. Πλατωνικὴ μοῦσα, ibid.

Πλάω, & πλάθω, ſiue πλάζω, eadem cum πελάω, & πελάζω ſiue πελάθω, ex iiſque per ſyncopen facta: à πλάτω vel πλάθω, eſt ἔπλασε admoui Homer. νέρθεν δὲ ὑπὸ πόδες ἔπλασε ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admouit. paſſiu. ἐπλάθην appropinquaui apud Euripidem pro ἐπελάσθην, item θεοῖς πλαθεὶς. Soph. phil. idem in Elec. τοῖς φανεροῖς ... πλάθει, at πλαθεῖσα quod ex Euripid. affertur fit à πλάω, ſicut πλάτης à πλάω verum & πλάω format aliud futur. nempe πλήσω: vnde ἔπλησαν, id eſt, ἐπλησίαζον vt Euſtath. expon. Iliad. δ. ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, appropinquabant ſibi mutuo.

Πλέας pro πλείονας, Hom. Il. β. πάντων ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, plures Troianis.

Πλεγγὶς, ίδος, ἡ, ſtrigil, apud Pol. ſed legendum στλεγγὶς.

Πλέγδην, implicitè Cic. plicando vel flectendo.

Πλέγμα, ατος, τὸ, rete, omne textum, crines intorti, textura, inuolucrum, volumen, calathus, caniſtrum. πλέγματα, vitilia vocat Plinius, texta vitilia, ſiue ex viminibus eiuſmodique materia. πρὸς τὰ πλέγματα, apud Theophraſtum, id eſt, ad vitilium vſum Plin. Idem Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite ſecundo, χρῶνται δὲ τῷ φύλλῳ καθάπερ τῷ φοίνικι, πρὸς τὰ πλέγματα. Plin. l. 13. c. 9. Foliis vtuntur ad textilia. πλέγμασι ... καὶ τριχῶν βαφῇ, Chryſoſtomus ... ἐν πλέγμασι, in tortis capillis, Paulus capite ẽ. epiſtolæ primæ ad Timoth. vide Πλοκή.

Πλεγματεύω, implico.

Πλεγμάτια, τὰ, implicamenta, Gaza ex Ariſtotel. libro 4. de part. Anim. cap. 9. loquens de iis quæ Medici antiqui digitis indere ſolebant.

Πλέες, pro πλείονες, plures: vt πλέας pro πλείονας.

Πλεθριαῖος, α, ον, genus menſuræ. Accipitur etiam Adiectiuè ὁ πλεθριαῖος, ἡ πλεθριαία, καὶ τὸ πλεθριαῖον, pro magnitudine vnius iugeris, quaſi dixeris iugeralis.

Πλέθρον, ου, τὸ, iugerum: & eſt menſura centum pedum, Suida authore. Herodotus, τὸ δὲ στάδιον ἓξ πλέθρων ... πλέθρου. Vnde apparet ſextam ſtadij partem eſſe πλέθρον. Inde

ver-

verbum ἀναπλήζειν, obire quoddam certaminis genus in huiuſmodi terræ menſura, Plutarchus in Camil. καὶ λέγων ἐπὶ μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώρας κεκτῆσθαι: quod Liuius libro quinto primæ Decadis, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri poſſideret, Heſych. tradit poni pro menſura decem millium pedum: ab aliis verò pro ſtadiis centum πλέθρα, τά, item Heſych. & Suid. ſunt humida & herboſa loca, Dicitur & πέλεθρα.

Πλεῖ, Imperat. pro πλέε, nauiga, Philoſtr. in Heroicis.

Πλειάδες ἀπὸ τοῦ πλείους, ἀριθμούς, Etym.

Πλειάς, άδος, ἡ, Pleias, ſydus in cauda Tauri: dictum vel à πλεῖν, quòd nauigationis tempus oſtendat: vel à πλείονες, quod Pleiades ſeptem appareant, Etymolog. Latinè Vergiliæ vocantur, quas ſeptimo facit Plinius capite 41. libro ſecundo, eáſque in cauda Tauri collocat. Proclus ſex eſſe ſcribit his verbis, αἱ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταύρου ... ἀστέρες, τὸν ἀριθμὸν ἕξ, χαλκοῦνται πλειάδες. Galenus libro primo ad Glauconem, ... De Vergiliis vide Gell. libro 13. capite 9. vide Ὑάδες. Vocatur & πλειὰς poetarum ſeptem numerus, iuxta Iſacium Cæcum in Lycophr. Commentar. quorum ſunt iſta nomina, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Homerus Tragicus, Andromaches Byzantius, & Lycophr.

Πλείη, plena, grauida.

Πλεῖε, Ionicè, pro πλεῖ, nauiga.

Πλεῖν, Atticè, pro πλεῖον, plus. Ariſtophan. ... πλεῖν ἢ μυρίων ... id eſt, plus millè, id eſt, innumeris dignum eſt ſtateribus. Idem in Pluto, ... πλεῖν ἢ μύριοι, calcaturi plus decies mille. πλεῖν ἢ ... πλεῖν ἢ τριάκοντα, idem Ariſtophan.

Πλεῖον, ονος, τό, plus, maior pars, vulgus adauctum, redundans, plenum, maius, μᾶλλον. Homerus Iliados α', τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ᾽, id eſt, maiorem partem. Plato primo de Republic. ... πλεῖον ἔχειν, plus habere. οὐ πλείους ἢ τριάκοντα, non plures vel plura quàm triginta, Plato de Legib. ὀλίγῳ πλεῖον, Xenoph. τῷ πλείονι, maiori ex parte, ſubaudi μέρει, Interp. Thucyd. τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ, maiore copiarum parte, Thucydid. διὰ πλείονος, & ἐκ πλείονος, ſubaudi χρόνου, aliquandiu, ex longa conſuetudine, diu, iampridem, ἐκ πλείονος, ſup. ... εἰς τὸ πλεῖον, vlterius, ἐπὶ πλεῖον, idem.

Πλεῖος, α, ον, plenus, πλέος, γέμων, πλήρης, ... in Fœminino πλείη & πλέα. Odyſſ. ... νηῦς πλείη βιότου, nauis referta viatico, & rebus ad victum neceſſariis. Heſiodus, ... ἐκ πλείου. Hom. Il. ... πλεῖαι, πλεῖον, πλῆρες.

Πλειότερος, plenior, Etym. πλειοτέρην, in Epigrammat. Aratus, ... Πλειότερος ..., amplior apparens. Idem, πλειότερος φορέονται εἰς χεῖρας.

Πλέονες, pro πλείονες & πλείους, plures, plerique, plures numero, numero præſtantes. Heſiodus in Theogon. ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς, pugnabant decem plus annis. ... ἑνὶ πλείους ... τῶν Τυρρηνῶν ἢ Ῥωμαίων, vno plures ex Tyrrhenis quam ex Romanis ceciderunt, Plut. in Publ.

Πλειστάκις. &

Πλειστάκις ... ſæpenumero, ſæpius.

Πλειστηριάζομαι, ... plaris quàm par eſt aut quàm emi rem æſtimo, plus quàm omnes liceor: Lyſiæ, ... ὑπερβάλλων ... τιμῆς ...

Πλειστηριασμός, οῦ, ὁ, iniqua æſtimatio, ὑπερτίμησις.

Πλειστηρίζεσθαι, gloriari, αὐχεῖσθαι. Æſchil. in Coephoris, ... πλειστηρίζομαι.

Πλειστοβολεῖν ludere taxillis.

Πλειστοβολίνδα & πλειστοβολὶς παιδιά, luſus ille de quo vide Poll. libro 9.

Πλειστοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur ſeu facit. vide Πλειστοβολὶς apud Poll.

Πλειστοδοξία, nimia opinio, maxima exiſtimatio, πλείστη δόξα, Suid.

Πλειστομβροτος, plurimos mortales ſeu homines habens abundans hominibus apud Euſt.

Πλεῖστον, plurimùm, longiſſimè, maximè, id eſt, ... Xenop. ... πλεῖστον ἀπεῖχεν, à quibus omnium maximè aberat. Dion in epiſtol. ad Platonem, πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ γιγνώσκειν, longiſſimè abſunt à cognoſcendo. πλεῖστον διαφερόμενα, longè diſſimillima, Plato in Timæo. ... πλεῖστον ..., id eſt, frequentiſſimè. Sic Terentius, Domum ire pergam, vbi plurimùm eſt. ... τὸ πλεῖστον ... τέτταρα, aut ſummum (ſic enim Cicero, vt minimum pro ad minimum: qui etiam ad ſummum dicit) quarto, Galen. 9. Methodi. τὰ πλεῖστα, frequenter, plerunque, ſæpiſſimè. τὰ δὲ πλεῖστα, τρία τίκτουσι, ſed quum plurimum tria pariunt, Gaza. maiori ex parte tria, idē. ἐκ πλείστου, iam pridem, Demoſthen. τὰ διὰ πλείστου, quæ ſunt remotiſſima.

Πλειστάκις, ὅσον, quàm maximè.

Πλεῖστος, η, ον, plurimus, ſummus, nimius, longiſſimus. πλεῖστος εἰμὶ τῇ γνώμῃ, ſententiæ maximè accedo. ... πλείστοις μησὶ ..., fert vterum menſibus quum plurimùm ſenis, Gaza. τὸν χρόνον τὸν πλεῖστον, plurimo tempore, Thucydid. qui (teſte Interprete eius) vtitur dictione πλεῖστοι ſemper in Maſculino. ἡ πλείστη δόξα, magna opinio, & expectatio. πλεῖστον τοῦ βίου, maxima pars victus, Ariſtoteles libro quarto Animal. πλεῖστον ἔχω, maximè ſuperior ſum. πλεῖστον ποιῶ, maximè augeo. οἱ πλεῖστοι, i. ... Thucyd. οἱ πλεῖστοι πάντες, plerique omnes, Ariſt. l. 1. Anim.

Πλειστοφόρος, tetrax plurimorum, vt robur, id eſt, δρῦς, πλειστοφόρον ... eſt. Nam præter glandem, decem alia producit: lege Theophraſt. hiſtor. libro tertio. capite decimo. Vide & Plin. libro 16. capite 8. vbi, iam multifera ſunt, & tot res præter glandem pariunt robora.

Πλείω, plura, pleraque, pro πλείονα. Plato in Apologia Socratis, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. annos plus ſeptuagintà natus. τὰ πλείω, ſæpius. ὡς τὰ πλείω ..., plerunque ſuperior eſt, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὰ πλείω κρατοῦντες, plerunque victores.

Πλείω, pro πλέω, nauigo. Od. ... ἡμεῖς πλείομεν.

Πλείων, ονος, ὁ, redundans, adauctus, prolixior, maior, diuturnior, longior, copioſior, exuberantior. Heſiodus, πλείων μὲν πλείων ... πλείονος ... Iſocrates. ἐκ πλείονος ..., diu ante ſuccurrerunt. Vide Πλεῖον. πλείων ..., Demoſthen. οἱ πλείονες, id eſt, δημοκρατικοί, Thucydid. id eſt, qui ſtatum fouent popularem. πλείονα θυσίαν dixit Paul. ad Hebr. capite vndecimo, ſacrificium præſtantius & Deo gratius. Πλείονες, etiam dicti ſunt mortui, vt Tarentinorum oſtēdit oraculum, ... τῶν πλειόνων: quod illi de ſepeliendis mortuis intra vrbē interpretati ſunt. In quo ſignificatu plures vſurpauit ita Plautus in Trinumo, Quia ego ad hoc genus hominum duram, quin prius Me ad plures penetraui.

Πλειών, ῶνος, ὁ, dictus quòd in eo complectantur tempora: ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πλεκτοῦσθαι ... hinc ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, ἐκ πολλοῦ χρόνου: vel quòd ſe circunuoluat & circumagat. Heſiodus, πλειὼν δὲ ... Vel à Pleiadibus, quarum circunuolutio annum deſcribit, Theon. in Aratum, vel ἀπὸ τοῦ ... vel ἀπὸ τοῦ ἐν ταὐτῷ ... vt ſunt, anni tempora, menſes, dies, noctes, horæ, minutæ.

Πλέκομαι, implicor. ... vide in append. de vocabul. ... ὀνόματα, iuncta nomina.

Πλέκος, idem quod πλέγμα, σπυρίδιον, ſportula & vitilibus contexta. Ariſt. in Acharn. ... πλέκος ...

Πλεκτανᾶν, coire, ſυμπλέκεσθαι ...

Πλεκτάνη, ης, ἡ, rete, laqueus, ἕλικες, crinis. Ariſtophanes in Auib. ... πλεκτάνην ..., id eſt, ... ἕλικα: alluſit ad cincinnos & cirros. Apud Hippocrat. πλεκτάνη, Galen. ... πλεκτάναι, πλεκτάναι τοῦ πολύποδος, polypi crura, quæ & brachia appellantur, quibus nectit & inexplicabili vincit nexu: cirros vocat Plinius: Ouidius flagella: Gaza libro quarto Animal. Ariſtotel. capite primo vertit brachia & cirros: qui quomodo differant ab acetabulis, quę κοτυληδόνες dicuntur, vide annotationem Marcelli lib. 4. Dioſcorid & Hermol. lib. 9. Plin. ponit etiam πλεκτάνας in vulua Pollux. Πλεκτάνιον, ου, τό, paruus cirrus. Athenæus l. 7.

Πλεκτή, ῆς, ἡ, res plicata vt chorda, σειρά Poll. apud Ariſtoph. πλεκτὴ ... i. σπυρίδιον, ſportula, quæ & ... vocatur. πλεκτὴ ..., retibus fidens, Plato de Leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi, idem ibidem.

Πλεκτός, ή, όν, plicatus, implexus, textilis, plicatilis, nexilis, textus. Heſiod. ... πλεκτοῖσιν ὑφ᾽ ἁμάξαις. τὰ πλεκτά, quaſi implicamina.

Πλέκω, ξω, ... plico, texo, concinno, necto. vnde ... id eſt, ... Ariſtotel. in Log. de Nomine. In Aoriſto 2 ἔπλακον. Chryſoſtomus, ... οἱ στέφανοι, coronæ ſunt contextæ. Matth capite 27. καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, & ex ſpinis coronam plexam & contextam. Eſt in prouerbiis, δεινοὶ πλέκειν τὰ μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptij miri artifices dolos nectendi: ſic enim loquitur Statius. Dixit & Euripides in Rheſo, πλέκειν λόγους, perplexè loqui, id eſt, fraudulenter. θεῷ ἐμπλακῆναι, Deo coniunctum eſſe: Deo nexu coniunctum eſſe, Naz. in Orat. πλέκειν χρόνον αἰῶνος traducere vitam ſiue curis Euphron.

Πλέννα, vel βλέννα, mucus narium, μύξα, apud Hippoc.

Πλεννώδης, mucoſus, μυξώδης, apud eundem.

Πλέον, ονος, τό, plus. vnde πλέον ἔλαττον, plus minus. πλέον τὸ ναυτικόν, plus rei nauticæ. πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Plato de Legib. duplo maiore dignus honore: duplici honore & eo amplius. Vide in διπλάσιος. πλείους ἢ εἴκοσι τριήρεις, triremes amplius viginti. πλεῖον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρξαι, plus quàm viginti annos gerēre magiſtratum, Plato de Legib. πλέον πόρρω, vlterius. ...

πλεῖον, diutius, ἐς τὸ πλέον, vltra, id eſt, ἐς τὸ πρόσω, Thucydid. πλεῖν pro πλεῖον, multum, in Epigrammat. τὸ πλεῖν, μᾶλλον, magis, tere potius, δεῖσον, δεύτερον, maius, maiori ex parte, maior pars, plebs, adauctum, amplius. ἐς πλεῖον, maiori copia, Demoſthen. πλέον ἔχειν, Thucydid. meliori eſſe conditione, ſuperare, plus commodi habere. Plato ſecundo de Republica, ἀξιοῖ πλέον ἔχειν, &c. id eſt, πλεονεκτεῖν, πλεῖον ἔχειν, πλεῖον ἔχω σου, te ante eo. πλέον ἕξει τῶν πολλῶν, Demoſthen. multitudini præferetur, meliori erit conditione. πλέον ἔχοντες τῶν πολλῶν, cæteris prælati. Plutarchus in Romulo. Huic opponitur ἔλαττον ἔχειν, deteriori conditione viuere. πλέον ποιεῖν, promouere, proficere. Dicitur etiam πλέον πράττειν. οὐδὲν πλέον ποιῶ, nihil proficio, Plato in epiſtol. [illegible], id eſt, queſtus eſt, aliud præterea ſibi nihil faciendum putauit, Plutarchus in Theſeo. πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, nihil plus facientes, nihil proficientes, Demoſthen. πλέον οὐδὲν ἀποφέρομαι, nullum fero emolumentum. πλέον δή, Ariſtophan. in Plut. pro quid iuuat & prodeſt dixit, τί πλέον πλουτεῖν ἐστι, [illegible] τούτων [illegible], quid iuuat diuites eſſe, his omnibus priuatos? Πλέον ἔλαττον dicunt Græci ſine copula, vt Latini plus minus. Athen. l. 11. [illegible] πλέον ἔλαττον.

Πλεοναζέσθαι, ſupergredi, excedi, Thucyd.

Πλεονάζω, μάσω, πε. ακα, plus iuſto quippiam facio, redundo, exubero, copioſus ſum, numero ſupero, [illegible], abundè vtor, plurimùm occupor in re aliqua. πλεονάζει δυστυχία, Thucydid. qui frequentiori bellorum ſucceſſu vtitur, qui felicior eſt in bello. πλεονάζεις ποινάς. pœnas abundè magnas, Phalar. in epiſtol. πλεονάζειν τῷ δέοντι, vltra modum progredi. Inde pro inſoleſcere, & ſupra modum efferri, & plus æquo ſibi dare, vſus eſt Demoſthen. [illegible], &c. πλεονάζειν etiam affluere & abundare. Alexander Aphrodiſ. [illegible] πλεονάζει, id eſt, ſenes affectio magis exercet, vbi de pruritu agitur. ἐκ πολλοῦ πλεονάζοντος dicit Sextus Empiricus, vt Quintilian. ex abundanti, ex ſuperuacuo Liu. ὁρμὴ πλεονάζουσα, appetitus vehementior Ciceroni.

Πλεονάκις, ſæpius, crebrius, frequentius, pluribus modis: & habet vim Comparatiui. [illegible] πλεονάκις, ἢ γήρως, adoleſcentiæ vitiis ſæpius, quàm ſenectutis contingit. Theophraſtus hiſtor. libro 4. capite 2. [illegible], οἱ δὲ πλεονάκις, quaſi pluries, quod Latinè ſæpius, vt Cic. iterum & ſæpius.

Πλεόνασμα, copia, abundantia.

Πλεονασμός, οῦ, ὁ, ſuperfluitas Plin. redundantia Ciceroni, [illegible], nimietas, adiectionis vitium. Πλεονασμὸς in ſacris literis pro eo quod præter ſortem vſuræ nomine accipitur, capite 22. Ezechielis, [illegible], vſuram & abundãtiam acceperunt, Interpr. Πλεονασμὸς apud Rhetor. vt Quintilianus libro nono, capite tertio, eſt abundans ſupra neceſſitatem oratio. Tryphon in Append. Pleonaſmum vocat, cum in dictione abundat tempus vel tempora, elementum vel elementa. Rom. Aquila Pleonaſmum appellat, quum dictio abundat quidem, ſed emphaſin facit & vim orationis intendit: nam ſi prorſus otioſus ſit, vitioſus Pleonaſmus eſt. [illegible] dicitur ab Hermog. in figuris Græcis.

Πλεοναστέον [illegible], largiori cremore ptiſanæ vtendũ, Gal. l. 2. ad Glauc.

Πλεοναστικός, redundans.

Πλεοναχῶς, multiplici ratione, multifariam Cic. multis modis. huic ἁπλῶς opponitur.

Πλεονεκτεῖσθαι dicitur, qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante aut exuberãte, & eo eſt inferior, quod ἐλαττοῦσθαι vocatur. Apoſtolus ſecunda ad Corinth. capite ſecundo, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, id eſt, ne præualeat, potiórque nobis ſit Satanas: vulgóque diceremus, *afin qu'il n'ait auantage ſur nous*. vetus interpres tranſtulit, vt non circũueniamur à Satana: Noua verſio ſic habet, ne occupemur à Satana. ſed πλεονεκτεῖν dicit Cicero plus pollere & potiorem eſſe: cui contrarium μειονεκτεῖν. Philo, [illegible], velut à nullo potiore ſuperatum. Πλεονεκτεῖσθαι, propriè eſt in ſortitione vel diſtributione ab alio potiores partes ſibi vendicante & ſuam conditionem meliorem faciente, iuſta parte & portione priuari, minorémque ſortiri: vnde, pro fraudari & circunueniri ponitur, & pro quomodocunque alterius potioris aduerſarij auaritia vel ambitione damnum accipere.

Πλεονεκτέω, ῶ, ήσω, ηκα, plus poſſideo, omnia ſuperiora habeo, Cicero de Oratore, πλεῖον ἔχω Greg. alienis inhio, aliena inuado. Xenoph. [illegible] πλεονεκτεῖν ἔρως, res inimica plus habendi amor. Iſocrat. [illegible] πλεονεκτεῖν, nihil præter ius vſurpando. [illegible], in vtraque iucunditatis ratio par eſt, Plat. de Leg. [illegible] δυνάμενοι, qui plura habere poſſunt præualeréque viribus, Ariſtotel. in Politic. [illegible], quum poſſis hac re præſtat, Iſocrat. in Euagora. Iungitur autem Accuſat. & Genit. [illegible] ἡμῶν, id plus habes quam nos, hoc me antecellis, Iſocrat. [illegible], Philoſtr. [illegible], Iſocrat. nulli ſi nullo alio ſunt multis ſuperiores. Lucianus cum Genitiu. πλεονεκτήσειν [illegible] χρημάτων, plus caperem vtilitatis. [illegible], ſupero te Chryſoſtom. [illegible] πλεονεκτῶ [illegible] πολλῶν, plus habeo homine, Ariſtoteles libro quinto Politic. [illegible], antecit Helenam, Philoſtratus in Heroicis. πλεονεκτῶ τῶν [illegible], plus commodorum mihi vendico ſeu habeo, Thucydid. cum Genitiuo & Præpoſit. Plato in Lachete, [illegible]: ex quo loco dicit Cicero in 1. Offic. vincere. Synetius Genitiu. & Datiu. iunxit. πλεονεκτεῖ (inquit) [illegible]. [illegible] τοῦ λόγου, tantum lucror ex orationis digreſſione, Plato de Legib. [illegible], aliis ditius, Philoſtratus in Heroicis. πλεονεκτεῖν τιμαῖς, honoribus præcellere, Xenophon. Plato Accuſatiu. Genitiu. & Datiu. cum ἐν, libro primo de Republ. [illegible] πλεονεκτεῖν [illegible], medicus videtur quippiam plus habere in cibo & potu, vel medico homine vel re medica. Πλεονεκτεῖν, interdum dicitur is, cui plus incommodi accidit, Xenoph. cui opponitur τὸ μειονεκτεῖν. Demoſthen. etiam accipit pro legatum præcipuum capere. Quoniã vero homines cupidi, fraudulenti, & interdum violenti eſſe ſolent, ideo pro fraudare, circunuenire, vi agere, rapaciter agere, aliena diripere, & eripere, extorquerēque ponitur. Plato Polit. 2. [illegible], fraudo amicos. [illegible], Xenophon libro primo Pædiæ. Cum Accuſatiuo, Paulus ſecunda ad Corinth. capite ſeptimo, [illegible], neminem per auaritiam circumſcripſimus: ne minem auare expilauimus & fraudauimus. Et capite duodecimo, [illegible] ὑμᾶς; Ibidem, [illegible] Τίτος;

Πλεονέκτημα, τος, τό, ſors melior, ſuperiores partes, melior conditio, quod vulgò dicimus [illegible], contraria ſunt μειονέκτημα & ἐλάττωμα. Xenoph. [illegible] πλεονεκτήματα: quod Iſocrates dixit in Nicocle, [illegible]: Polybius etiam [illegible]. Pro maiore rerum copia & commoditate ponitur, apud Demoſthenem, & pro præcipuo legato. Item fraudatio, iniuria, apud eundem Dionyſ. Halicarnaſ. pro victoria extulit. pro lucro Xenophon, vt [illegible] πλεονέκτημα ἡμῖν [illegible], hoc ego nobis maximo lucro ceſſurum puto. Πλεονέκτημα, prærogatiua μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ᾽ ἂν θείην, Plato de Legib. plurimum intereſſe duco, magnum afferre momentum & prærogatiuam. [illegible], Ariſtides. πλεονεκτήματα τῆς φύσεως, naturę dona, Hermogen. [illegible] ἀγαθῶν [illegible], partorum bonorum memoria, Gaza de Senectute.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, pluris auidus, qui plus appetit, auarus, fraudator atque circumſcriptor, ὁ πλεονεκτικός, expilator, rapax, alienorum vſurpator, Xen. vide Πλεονεξία. οἱ πλεονέκται [illegible].

Πλεονεκτικώτατος, rapaciſſimus, alienique auidiſſimus. Xenoph. [illegible].

Πλεονεκτούμενοι, ſuperati.

Πλεονεξία, ας, ἡ, plus habendi, acquirendíque cupiditas immodica, auaritia quæ ſibi partem maiorem iuſto præcidit alieni improba cupiditas, & vitium eius qui in omni re præcipuum quidpiam habere vult. Xenophon, [illegible] πλεονεξίας, id eſt, ob plus habendi amorem. opponitur ei ἰσομοιρία, æqualitas ciuilis iuſtitiæ obſeruatrix. πλεονεξίας ποιεῖσθαι, lucra ſeu quæſtum facere, Iſocrat. Hæc dictio dicta eſt à plus habẽdo, qua ſæpenumero vſus Diuus Paulus, vbi quis fraudatis aliis, plus vſurpat ſibi quàm par eſt: fraudatio Ciceroni, & circumſcriptio: vnde πλεονεκτικός, ipſi eſt, fraudator & circumſcriptor. Ad Epheſ. capite quinto, πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, id eſt, auara fraudatio & circumſcriptio. Interpr. multi ſignificanter auaritiam vertunt, vt & capite tertio ad Coloſ. vbi καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία. vnde Πλεονέκτης, id eſt, πλεονεκτικός, per auaritiam fraudator & circumſcriptor. Ibidem ad epheſ. πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης. Et 2. ad Corinthios capite nono, vbi de beneficentia loquitur erga fratres, qui alioqui ſua parte fraudantur auaritiâ, [illegible], extortum aliquid. Et ad Epheſ. quarto, vbi [illegible], vertit impuritatem omnem certatim. Πλεονεξία etiam pro commoditate, & præſtanti ac meliori conditione. Iſocr. in Nicocl. vide Πλεονέκτημα.

Πλεόνως, ποσιν, Hom.

Πλεῖον, pluſculum.

Πλέος, α, ον, plenus. Ariſtoteles de mundo, ταῦτα πάντα θεῶν πλέα, hæc omnia diis plena ſunt. Sophocl. [illegible]

πολλῆς πλέα, iſta verba plena ſunt multa ſtultitia.

Πλέοσι, pluribus.

Πλευμονώδης, vide infrà.

Πλευμονία, ἡ, ſiue πλεύμων, πνευμονία, pulmonis vitium, quo quis laborat πλευμονώδης vel πλευμονικὸς dicitur, ſiue πνευμονικὸς, id eſt, pulmonarius Columel. fit ex humoris influxu, καὶ ἐκ τοῦ ἀποκαταστάσεως, niſi curetur deſinit in ſuppurationem tandémque tabem, id eſt, ἢν πλευμονίη εἰς ἐμπύησιν, καὶ φθίσιν φθίνει. vide Hippocrat. libro ſecundo de Morbis, in eo loco qui incipit, Ὅταν πλευμονίη, id eſt, cum pulmonis vitio laborat. Alibi, πλευμονιᾷ dicit, quod Galenus in gloſſis exponit per πλευμονώδης γίνεται, ἢ φθίνει. Ibidem πλεύμων exponitur φθίσις, ἢ τὸ πλευμονῶδες πάθος. Intenſior verò & cùm febre acuta πλευμονία, περιπλευμονία dicitur, ſiue περιπλευμονικὴ, ſupple νόσος, apud Celſum li. 4. cap. 7.

Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni ſimilis.

Πλεύμων, in Πλευμονία.

Πλευμονία, vel πλευμονίη, in Πλευμονία.

Πλεύμων, Atticè pro πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, apud Ariſtophan. in Pace. Sic etiam dicitur pulmo piſcis apud Ariſtotelem. Πλεύμων θαλάττιος, apud Strabonem, locus in mari confuſa terra & aqua, inacceſſus nauibus, ait enim, μήτε πορευτὴ μήτε πλωτὴ ὑπάρχουσα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χώραν: cuiuſmodi Thulem inſulam eſſe tradidit Pytheas.

Πλευμόνιον, pluteinium.

Πλευρὰ, ᾶς, ἡ, coſta, & latus, quod propriè τὸ πλευρόν. Sophocl. πλευρὰν διαρρήξοντα τῷδε φασγάνῳ, latus perrumpentem hoc enſe. πλευρᾶς πόνος, dicitur lateris dolor ſine febre ex ictu, frigore, vel nimio curſu, Dioſcorid. libro primo, capite 78. πλευραὶ ἑκατέρωθεν ὀκτώ, coſtæ vtrinque octonę, quarum aliæ maiores, aliæ minores: maiores γνήσιαι minores νόθαι Græcè vocantur, Ariſtotel. libro primo de Anim. Item libro ſecundo de part. Animal. vnde εὔπλευρος, id eſt, bene coſtatus, Varroni. Dicuntur & nauis πλευραὶ, id eſt, latera, coſtæ Plin. ripas amnis πλευρὰς ποταμοῦ, Dionyſ. dixit in οἰκουμένης. πλευρὰ πιθάκνης, latus dolioli, Ariſtophan. interp. i. τὸ ταύτης πλάγιον.

Πλευριτικὸς, ἡ, ὁ, laborans lateris morbo, Dioſc. l. 2. ca. 96. pleuriticus Plin.

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, lateris dolor Plinio, vel lateris dolor Horat. ὁ δὲ τὴν πλευρῖτιν νόσον, quo qui laborat pleuriticus Plinio. Eſt autem πλευρῖτις, eius membranę quæ coſtas ſuccingit, inflammatio, Galenus libro primo ad Glaucon. πλευρῖτις legitur apud Ariſtotelem libro quinto Ethic. capite vltimo ad finem. Pollux, καὶ οἱ ὅλους πλευρίτας tradit vocari, vertebras coſtarum.

Πλευροειδὴς, Aduerb. apud Theophr. hiſtor. libro 3. capite 10. i. coſtæ inſtar.

Πλευρόθεν, à latere.

Πλευροκοπέω, μ. ήσω, κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτω, coſtas & lateras percutio: Sophocles in Aiace, vbi Aiax pecudes πλευροκοπῶν δίχ' ἀνέρρηγνυ.

Πλευρὸν, οῦ, τὸ, latus. Sophocl. νεῶν δύσεως πλευρὸν ἑσπέριον, id eſt, μέρος τὸ ἑσπέριον, occidua pars & latus nauium. πλευρὰ & πλευρὸν ſimili ſignificatione vſurpantur. Sophocles in Trachiniis, πλευροῖσιν τοῖς ἐμοῖς, ὁμοῦ ἀπέδωκε αὐτήν, applicatam illam lateri meo. διαθέσεις τὰς περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα, lateris pulmoniſque valetudines, Dioſcorides libro quarto, capite 247. τὰ πλευρὰ, coſtæ, latera, Gaza de Senect. τὰ πλευρὰ πληγεὶς ὑπὸ βέλους, per latus ſagitta icitur.

Πλώϊμος & Πλευστικὸς, nauigabilis. Item nauigationi accommodus, nauigationem promouens apud Theoc. Idyl. 13.

Πλεῦσις, nauigatio.

Πλευστέον, nauigandum, Demoſt.

Πλέω, μ. πλεύσω, Thucydid. πλεύσομαι, Atticè πλευσοῦμαι, π. ευκα, nauigo, nauigio vehor, πλωΐζομαι, Accuſatiu. πλεῖν τὴν θάλατταν, Demoſthen. Lucian. in Caucaſo, τὴν θάλατταν πλεομένην dixit. πλεῖ οὐκέτι κατ' ὀρθόν. vide Ὀρθόν. πλέω ἐπὶ γῆν, terram lego, Thucydides: exponitur & nauiculariam exerceo apud Demoſthenem.

Πλέα, pro πλείονα, plura. Heſiod. ἀνὰ πλέα λείπεται.

Πλεῖν pro πλέον, πλέονα. εἰ μὴ τι πλεῖν, Soph.

Πλέων, ονος, pro πλείων, amplior. ἀπέπλεων, idem Sophocles. Vide Πλεῖστος. πλεῖον ἐπὶ πλείονα, &c. Heſiodus, οἱ πλείονες plures, i. mortui & inferi, qui plures ſunt quàm viui, vt in Epigr. vide Πλείων.

Πλέως, α, ων, plenus, Ariſtophan. περὶ Æſchyl. dicit eſſe ψόφου πλέων, στόμφακα, &c.

Πληγὰς, Heſych. eſt ἄρπη seu falx at Πληγάδες ἀπὸ τοῦ συμπλήττειν. Apol. l. 2. Arg. ἀλλὰ μόνας πλήγας. συμπληγάδες quaſi concurrentes & mutuo concurſu ferientes ſeſe terræ, συμπληγάδας idem etiam appellat & συμπληγάδας πέτρας.

Πλήγανον, baculus.

Πληγαὶ, δρόμοι.

Πλάγιον, παλαιὸν, antiquum, vetus.

Πληγεὶς, percuſſus: à πλήττω. Odyſſ. ξ, διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ. πληγεὶς κεφαλὴν, in capite percuſſus. πληγέντες pro πληγεῖσαι Gaza lib. quarto, πληγέντες, ζημιωθέντες, qui acceperunt calamitatem. Item perculſus, perturbatus, commotus. Plato epiſtola ſeptima. πληγεὶς ἐγὼ τοῖς λεχθεῖσι, perculſus ego iis verbis & eo ſermone turbatus.

Πληγεῦσι, non eodem patre nati.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, percuſſus Plin. ictus, pulſus, percuſſio, vulnus, Galen. de pulſu arteriæ, libro primo ad Glaucon. dicitur & περιπλευμονία, laterum morbus: vnde & febris eiuſdem nominis, quæ eſt eius σύμπτωμα. Quid differat πληγὴ ab ὠθεῖν, docet Ariſtotel. quum inquit, ὦσις μὲν ἐστὶν ἡ κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἢ γίνεται ἀπὸ τῆς ἁφῆς: πληγὴ δὲ ἀπὸ τῆς φορᾶς: hoc eſt. ὦσις ſiue pulſus, motus eſt qui à mouente fit, qui à tactu fit: πληγὴ, id eſt, percuſſio ęliditur, quum ab impulſu redditur. Πληγὴ, de tonitru Alexand. Aphrod. πληγὴ τῆς ὄψεως, excæcatio oculorum, Nazanzen. πληγὴ ναρθήκων, Xenoph. ictus ferularum. αἴσθησις κατὰ πᾶσαν τὴν πληγὴν ἀντιλαμβανομένη τῶν προσυγχανόντων, ſenſus qui perturbatione ad omne quod ſe offerat atque occurrat, mouetur, Plutarchus in Pericle. δίδωμί σοι βαθεῖαν πληγὴν, inſligo tibi profundum vulnus, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. Et apud Demoſthenem contra Conon. ἐμβαλεῖν πληγὰς, affeciſſe verberibus. vt πληγὰς εἰληφέναι, plagas accepiſſe, ibidem. Vide etiam in Ἐπιτίθημι. Sunt enim πληγαὶ, verbera, Ariſtopha. πληγαῖς κολάζω, Plato de Legib. πληγαῖς ἔχειν, affici verberibus, verberari, verbera accipere, Ariſtophan. πληγὰς λαμβάνειν, in Epigrammat. vapulare. πληγὰς λαμβάνειν, percuti, verberibus cędi, Xenophon. πληγὰς λαβὼν, virgis cæſus. πληγὰς μαστιγοῦμαι, vide in Μαστιγόω. πληγὰς τύπτεσθαι, Plato de Legib. πληγὰς ἴσας σοι τέτυμμαι. πληγὰς προστιθέναι, inſligere verbera, Demoſthen.

Πληγνῦσθαι, frangi, percuſſum eſſe.

Πλῆγμα, ἡ πληγὴ, ictus, vulnus. πλήγματα, verbera, Eurip.

Πληγνύσθαι, i. πλήττεσθαι.

Πλῆθεν, ἐπληρώθησαν, impleti erant. Hom. Il. θ, πλῆθεν δ' ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων.

Πλήθομαι, plenus ſum, in Epig. vide in πλήθω.

Πλῆθος, εος, τὸ, ad numerum refertur & ad quantitatem: id eſt, multitudo ſiue copia, magnitudo, frequentia, populus, δῆμος, pondus, menſura: licet propriè numerum ſignificet: vnde τὸ πλῆθος, plebs. Plato in Timæo, πλῆθος ἀμήχανον, multitudo infinita, Cicero. & οἱ πολλοὶ, hoc eſt vulgus πλῆθος οἴεται, vulgus exiſtimat, Thucydid. πλῆθος λόγων καὶ ἔστιν ὀλίγον, id eſt, paucitas, Thucydidis interpres. πλῆθος ὀλίγον, pauca quantitas, Euripid πλῆθος ἄπειρον πεδίον, campus immenſæ magnitudinis. ἄπειρα τὸ πλῆθος, res numero infinitæ, Xenoph. τοσοῦτον τὸ πλῆθος, Demoſthen, tantæ eſt magnitudinis, id eſt, τὸ μέγεθος. πλῆθος τῆς οὐσίας τιθέναι, modum imponere facultatibus, Ariſtotel. in Polit. πλῆθος χρόνου, diuturnitas, idem in Prædic. πλῆθος σιτίων, copiæ χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, mille erant numero, Ariſtotel. ſecundo Politic. ὁπόσα μέρη πλήθει, Plato de Leg. quot partes numero. Syneſius, τῷ πλήθει τῆς χειρὸς. ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, copia fuit triremium, Thucydid. τὸ πλῆθος, populi, Demoſthen. Vbi quid in genere ἀξιωματικῶς enunciatur, ne vel vna prolata exceptio totum pronunciatum euertat, cautè & cuſtoditè ἐπανορθώσεως & correctionis loco addi ſolet, ὡς εἰπεῖν, vel ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ πλεῖστον: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον quin etiã ὡς τὸ πλῆθος, i. magna, vel maxima ex parte: quod Ariſt. ita extulit l. de generat. Animal. quinto, capite ſexto, ἐπὶ δὲ παραφυόμενα πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, ex magna parte, vt ita dicam: vbi πλῆθος refertur ad numerum. Apud Theophraſtum de cauſis libro ſexto, capite 16. ita legitur: καὶ ὅλως τὴν τοιαύτην ὑγρότητα τῆς καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὡς τι γε καὶ πλῆθος ἐστίν: ſed καὶ falſò irrepſit, pro κατὰ deſcribentis vitio, facilique lapſu in notis compendiariis vnà pro altera ſubſtituta. Hic πλῆθος potius ad quantitatem quàm ad numerum refertur. nec phraſis patitur vt τὸ πλῆθος hoc loco, πρὸς τὴν πληθώραν Medicorum, ſiue πληθωρικὴν διάθεσιν, referatur.

Πληθρίον, ου, τὸ, gubernaculum ratis, hoc eſt, τῆς σχεδίας: nam magnarum nauium propriè vocatur πηδάλιον, Moſchop: vide Πηδάλιον, apud Ammon.

Πλέθρον, genus menſuræ, clatrum, cancelli.

Πληθυντικὸς, οῦ, ὁ, pluralis.

Πληθύω, &

Πληθύνομαι, amplificor, abundo, creſco, multiplicor, affluo. Ariſtotel. hiſtor. 7. κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῖς κρατίστοις τοῖς γυναιξὶ τὰ γάλα πληθύνεται. Theophraſt. de cauſ. 1. οὕτω γὰρ αὔξεται καὶ πληθύνει μᾶλλον, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, creſcente numero diſcipulorum, capite ſexto, Act. Apoſtol. πληθυνόντων tamen Eraſm. legit. πληθυνθῆναι, abundare, plures fieri. πεπληθυσμένος, qui increuit, capite 25. libri primi Reg. Item amplio, coaceruo, augeo, plus tribuo: vnde συμπληθύνω, ſimul impleo, Accuſatiu. Xenophon in OEconom: Petus 1. epiſt. capite primo,

χρήσει ὕμῖν τῷ πλήθει πληθυνθείη, interpres multiplicetur: quod mihi improprium videtur hoc loco dixerim potius augeatur, auctior fiat, vel quid ſimile quod quantitatem reſpiciat non numerum: licet vtrunque τὸ πλῆθος complectatur.

Πληθύσκω, augeſco, abundo.

Πληθύς, ύος, ἡ, multitudo, πλῆθος, cœtus, υ breui, Homer.

Πληθωρία, affluentia.

Πληθύω, plenus ſum, cum Genitiu. Gaza libro quarto, vt πληθύει ἀνδρῶν τῶν πόλιν. Πληθύω, multus ſum, ſum frequens, intumeſco, inflor, increſco & abundo. Plato de Republic. 3. ... ἡ πόλις πληθυνεῖ ἐν τῇ ... Dicitur autem ea ratione πληθύω & πληθύνω, qua φύω & φύνω. πληθούσης ἀγορᾶς, pleno ſtadio, Bud. in epiſt. priorib.

Πλήθω, &

Πλήθομαι, pro eodem, plenus ſum, inundo, πληρόομαι, farcio infercio, πλησ, ſtipo, compleo, refercio, Accuſatiu. & Genitiu. Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἅλωες, frugibus impleant areas. Homer. Accuſatiu. iunxit tranſitiuè, Odyſſ. ξ, πλησάμενοι δέ τε ... ἐπλησαν, ... vnde πληθούσης ἀγορᾶς, Syneſ. in epiſtol. id eſt, πληθυούσης, id eſt, frequenti ſeu pleno foro. Heſiodus, πλήθω Neutr. facit pro impleor: βιότου πλήθουσι καλιαί, domus ſunt refertæ bonis. πλήθω πεπλησμένος, πεπληρωμένος, πληρούμενος. Homer. Iliados φ ... πλήθοντας, ſaltus cadaueribus refertos, Plutarch. in Fabio. πληθὴς, repletus, in Epigramm. vnde ἀπαπληθής, Lucianus in Anacharn. πλησθὲν δακρύων τὸ στράτευμα, exercitus lachrymis completus, Thucyd.

Πληθώρη, vel πληθώρα, πλησμονὴ Suid. verbum eſt Medicorum, æqualis omnium humorum abundantia. Galen. ὅταν μὲν οὖν ὁμαλῶς ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ πλῆθος, ... Alexand. Aphrodiſ. Problemat. 10. lib. 2. οἱ δὲ τέσσαρες χυμοὶ ... αὐξηθῶσι, πληθώρα λέγεται, id eſt, ſi quatuor humores pro ratione ſuæ quantitatis augeantur æqualiter, plenitudo appellatur: ſic vertit Gaza: a quo etiam repletio redditur. Idem Alexand. libro ſecundo Problemat. ... πληθώρα. Herodotus aliter, ... πληθώρης, id eſt, tantiſper moratus ſum, dum eſſet tempus, quo ſolet forū frequens eſſe hominibus.

Πληθωρέομαι, inundo.

Πληθωρικὸς, dicitur homo, quum humoribus & ſuccis eius redundat corpus πληθωρικὴ διάθεσις, Galen. ad Glaucon. habitus plenior. πληθωρικὰ σῶμα ... vide ... πληθωρικὸν σῶμα, idem ibid. i. plenum: ſic interp.

Πληϊὰς, άδος, Pleias. Heſiodus, πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων, i. Vergiliis orientibus. Ionica eſt διάλυσις pro πλειάδων.

Πλήκτειν, percutere.

Πλήκτης, ου, ὁ, ὑβριστὴς, percuſſor, Cicer. qua voce vtitur Apoſtol. ad Titum capite primo, & prima ad Timoth. capite tertio. Πλήκτης, pugnax, μάχιμος. Tranſlatè pro obiurgatore, conuiciatoréque. Sic Horat. verbera linguæ dixit. ... χεῖρα πλήκτης ... manu ſtrenuus, Plut. in Fabio.

Πληκτίζομαι, pugno, μάχομαι, pungo, iniuria afficio. Cum Datiu. Iliad. φ, πληκτίζομαι ..., in Epigramm. Πληκτίζεσθαι, apud Dion. laſciuire. Item pro τὸ πάθος κινεῖν, ... moucre affectus, ad commiſerationem inducere.

Πληκτικὸς, πλήκτης, pungens, mordax, calcari feriens. πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, odore ſenſum tentans, Dioſcorides libro primo, capite 50. πληκτικὴ θήρα apud Platonem in Theæteto, piſcatus pars eſt, in quo percuſſu capiuntur piſces cum hamis & tridenti, id eſt, τὸ θήρας τῆς ... μέρος ἀγκίστροις ἢ τριόδουσι γιγνόμενον.

Πληκτὸς, percuſſus.

Πλῆκτρον, ου, τὸ, aculeus, calcar: vt πλῆκτρον ... apud Ariſtophanem in Auibus, galli calcar, τὸ κέντρον: vnde parœmia, ... πλῆκτρον ... Πλῆκτρον etiam dicitur lingua ab effectu, ὅτι ... πλήσσει ... τὸν λόγον ...: eſtque lingua vice plectri. Dicitur enim πλῆκτρον, plectrum citharæ, plectrum quo fides pulſatur. Ariſtotel. in Polit. Item locus vbi caput fœmoris coxæ acetabulo inſeritur. Vide in Chiliad. Eraſmi, Aliud ſceptrum, aliud πλῆκτρον. Capitur ab Herodot. pro inſtrumēto quo Aſſyrij nauigia defigunt: à Valla, palla vertitur. πλῆκτροι οὐρανοῦ, Euripid. πλῆκτρα ... ζυγοῖς ..., idem Eurip. i. flagella & ſcuticæ, ſtimuli.

Πληκτροφόρος, ου, ὁ, geſtans calcar. Gaza de auibus, quibus ſunt calcaria.

Πλῆμα, idem cum πλήσμα ſeu πλήρωμα. Heſych. vnde πλημμυρῶν quod idem exp. πληθύνων.

Πλημμυρὶς, Heſych. exp. ...

Πλήμη & Πλήμμη, æſtus maris accedens, affluens, quum mare æſtuans, ſeu intumeſcens, inundánſque accedit, ſeu affluit, contrarium eſt ἄμπωτις. vide Πλημμυρίς.

Πλήθω, μ. σω, α. σα, appropinquo, impleo: vnde πλῆτο, implebatur. vt ſit paſſiuum πλήθομαι. & præter. imperf. paſſiu. ἐπλήμην, σο, το, & ἐπλήμην: vnde πίμπλημι, Ariſtoph.

Πλημμέλεια, ας, ἡ, &

Πλημμέλημα, delictum, error, commiſſum, improbitas. Plato in Apolog. ἡ αὐτὴ ἡ πλημμέλεια, ... τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν, hic error illam ſapientiam obſcurabat. Πλημμέλεια per incuriá & incogitantiam admittitur: à παρὰ μέλος videlicet, quòd pro ſteriore cura, quæ prouerbio dicitur melior, ſit ſarcienda, veluti μεταμέλεια à μεταμέλει: alij tamē deriuant à μέλω, vide παραμέλεια. πλημμέλεια & ἁμαρτία, differūt: nā πλημμέλεια delictū, & ἁμαρτία peccatū: illud omiſſio, & hoc cōmiſſio ſeu cōmiſſum, vt patet ex capite ſexto Leuitic. ἐκ ... τὸ περὶ τῆς ἁμαρτίας, ὅ ἐστιν ἢ τὸ τῆς πλημμελείας, ... ſicut pro peccato offertur hoſtia ita & pro delicto: vtriuſque hoſtiæ lex vna erit.

Πλημμελεῖσθαι, perperam fieri, & ἀδικεῖσθαι, id eſt, iniuria affici. εἰ τι πλημμεληθῇ, ſi quid deerrauerit, ſi quid erroris ſit commiſſum. πλημμεληθεὶς, læſus, offenſus. Phalaris in epiſtol. οὐδὲν γὰρ ... πλημμεληθέντες ... μικρὸν, id eſt, ne minimum quidem vnquam à me læſi atque violati. & τὰ πλημμελήματα, piacula dicuntur: vnde πλημμελεῖται ὁ θεὸς, qui peccato offenditur. πλημμελούμενος θεὸς, Deus offenſus, Budæus in epiſt. prior.

Πλημμελέω, μ. ήσω, α. ησα, delinquo, aberro, pecco, πλημμελεῖν ... & iniquè quippiam per iniuriámque ago, hoc eſt, ἐξυβρίζω. πλημμελεῖν εἰς τὸ θεῖον ἢ εἰς τὰ ἱερὰ τοῦ θεοῦ, piaculum admittere. Demoſthen. πλημμελεῖν τι, aliquid committo. Xenoph. οὐ τι ... πλημμελήσαντα, &c. Πλημμελεῖν cum περὶ & Accuſatiu. Ariſtoteles de mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὴν ... aberrantes circa potentiam, &c. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμελήσας, peccaſti in nos, Chryſoſtom. de offic. Epiſcop. πλημμελεῖν εἰς ..., Plato de Legib. πλημμελεῖν περὶ τὰ ..., ibidem. πλημμελεῖ ὁ ..., Demoſthen. Πλημμελεῖν etiam dicitur fluuius, ἡ ὁ ποταμὸς πλημμυρῶν ἢ ἐξυβρίζων, quum violenta inundatione ſecum rapit ſegetes vel tuguria, alueum ſupergrediens. Neut. Abſol.

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, prouentus qui ex damnatis in ære procedit, πλημμέλημα, delictum, error, peccatum in Deum, iniquitas. τὸ πλημμέλημα τὸ ἀποδιδόμενον τῷ κυρίῳ, τῷ ἱερεῖ ἔσται, capite quinto Numeror. Bibl. quod pro delicto redditur Domino, ſacerdotis erit.

Πλημμελὴς, έος, ὁ, ἡ, inconditus, & incompoſitus, idem ferè quod ἐκμελής: ἀπὸ τὸ πλὴν, & μέλος, vt ſit propriè πλημμελὴς, qui eſt contra modulationis normam inconcinnus. Sic enim apud Platonem ſumitur. Πλημμελὴς etiam eſt vitioſus, culpabilis, mendoſus, errans. πλημμελὴς, Euripid. quo vitio vertitur. Ariſtoteles de mundo, πλημμελὲς γὰρ ... λέγοντας, τὸ ..., id eſt, flagitij inſtar eſt, &c. id eſt, culpandum. Plato, πλημμελὲς ... ætati tam grandi non conuenire, queri propter inſtantis mortis neceſſitatem.

Πλημμέλησις, delictum.

Πλημμελῶς, quaſi erranter, vagè, perperam, malè, inconcinnè. vide ἐμμελῶς, quod huic opponitur. πλημμελῶς λέγειν, Strabo, malè loqui. Galenus, πλημμελῶς γεγονότα ..., id eſt, vitiata. Plato in Timæo, ... πλημμελῶς ἢ ἀτάκτως, immoderatè agitatum & fluctuans, Cicero. πλημμελῶς ... ſegnius curans, Plut. in Lycur.

Πλημμυρέω, ας, ἡ, idem quod πλήμη, inundatio, æſtus maris. vide infrà.

Πλημμύρεια, υ, τὸ, vnda quum frangitur non proceloſa. Eſt arx Syracuſanorum. vide infrà.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, ſiue πλημμύρα, quæ & πλήμη ſiue πλήμμη, id eſt, propriè ἡ θαλάσσης ἐπιχώρησις εἰς τὴν γῆν, alluentis maris æſtus & feruor, accedentis maris æſtus Plin. maris inundatio, cui, vt dictum, ἄμπωτις oppoſitur, id eſt, receſſus æſtus littora deſtituentis, maris reciprocatio. Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite octauo, ... πλημμυρίς ..., id eſt, æſtus appulſu: & quum æſtus refluxerit. Nam æſtus de acceſſu maris, & receſſu ponitur, ſed cum adiuncto diſcriminis gratia. Vide Plin. libro ſecundo capite 97. Diodorus, Οἱ δὲ ... πλημμυρίδι ..., Apollonius ſecundo Argonautic. πλημμυρὶς ... Homerus Odyſſ. ι, ... Πλημμυρίς. Interpres, πλημμύρα, ..., In quo ſignificatu (licet æſtuatio fiat & maris acceſſu & receſſu) Virgilius per æſtum τὴν πλημμυρίδα expreſſit, vt furit æſtus arenis. Atque ex Græca voce idē dixit 3. Æneid. Plemmyrium vndoſum. Πλημμυρὶς etiam ſolùm inundatio ſiue exundatio, reſtagnatio, quo ... & æſtuaria fiunt. Ariſtoteles de mundo, γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη, terra vndis reſtagnantibus proluta. Phalaris in epiſtol. Οἱ δὲ ... θαλάσσης ..., ... vt ſiccatis æſtuariis

ſtuariis incultum ſolum colatur.Heſych. πλημμυρὶς, τὸ ἔμπλεων τῆς θαλάσσης, ἡ πλήμυρις.

Πλημμυρής, ὁ, ἡ, plenus.Heſych. πλημμυρὴς eſt μεστὸν πεπληρωμένον.

Πλημμύρω, μ. ρῶ, vndo,exundo , inundo , alueum ſupergredior, reſtagno.Inuenitur & πλημμυρέω, pro eodem Neu.Abſ. πλημμυρεῖ, inundat, in Epig.

Πλήμνη, ης, ἡ, modiolus rotæ, hoc eſt, fiſtula ſeu foramen in quod axis capita immittuntur, quod & χοινικὶς Soph. dicitur, fiſtula in qua voluitur axis, vbi ſunt infixi radij, Iliad. ψ. & πλήμνη, & radius , & rota ipſa. Il. ε, Πλῆμναι δ᾽ ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν, i. αἱ χοινικίδες τῶν τροχῶν ἐν αἷς αἱ ἄξονες στρέφονται. Heſiod. Πολλὰ δὲ πλῆμναι μέγ᾽ ἀΰτευν, modioli multùm reſonabant. apud Galenum in gloſſ. πλήμνη, i. τροχοῦ χοινικίς. ſed ibi πλάμνη corruptè ſcriptum.

Πλημνόδετον, ου, τὸ, ferramentum quo radij rotæ modiolo colligātur. τὸ συνδέον πρὸς τῇ πλήμνῃ τὰς κνήμας σιδήριον, quod & θώραξ dicitur, Pollux.

Πλῆμυρ, ſpuma. Heſych. idem πλήμυρα exponitur etiam τὸ σκεπαρνὸν maris.

Πλημοχόη, ης, ἡ, κοτυλίσκος, vas fictile ad turbinis figuram accedēs, leuiter in fundo compreſſum, quo vtebantur in Eleuſiniis, nouiſſimo myſteriorum die, quem etiam de ipſius vaſis nomine Plemochoas appellant: Athenæus libro vndecimo. Heſych. πλημοχοαὶ, τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκοις πλημόχοαις, οὓς καλοῦσι πλημοχόας.

Πλὴν, præter, cum Nominatiu. aut etiam ſine caſu, pro præterquàm, præterquàm, quòd, excepto quòd, εἰ μὴ, niſi quam. Sophocl. οὐκ ἄρ᾽ ἐχθαίρει ἄλλος οὐδεὶς πλὴν ὅδε, præterquàm iſte. Ariſtophan. in Pluto, οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, non eſt alius niſi ego. πλὴν ὀλίγοι, niſi pauci, Thucydid. Valla, præter paucos exponit. πλὴν οἱ ξυνδειπνοῦντες, præterquàm qui ſimul cœnabant, Xenoph. πλὴν εἰ μὴ τοὺς ἄρρενας αὐτῶν καλεῖν ἀξιοῖ, niſi fortè mares nonnullis libeat vocitari, Ariſtoteles libro tertio hiſtor. natu. capite nono. πλὴν ὅσα κεραυνὸς ἤ τι τοιοῦτον, niſi fulmen aut quid ſimile, præter fulmen, &c. Plato de Leg. πλὴν ὅσον μὴ δι᾽ εἰρωνείας, niſi per diſſimulationē, Ariſt. l. 4 Ethi. c. 3. Plat. l. 1. de Rep. πλὴν γ᾽ ἴσως, &c. niſi fortè, præterquam fortaſſe πλὴν ἄνθρωπος, præterquam homo, Ariſtotel. de Animal. τί πλὴν ἐγὼ πλὴν Ὢγ, Nazanz. in Orat. id eſt, præter. ὅτι πλὴν Ὢγ βασιλεὺς κατελείφθη, ſolus Og rex relictus eſt, capite tertio Deuteronom. Ariſtotel. hiſtor. 9. ἀδιάφοροι δὲ τὰ θήλεα πάντα τῶν ἀρρένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. Sic Cicero ad Atticum 5. Ad quas literas tibi reſcribi velis, neſcio, nullas enim adhuc acceperam, præter quæ mihi binæ ſemel in Trebulano redditæ ſunt: vbi præter pro præterquam, vt apud Columel. libro tertio, Omnis incommodi patientes præter caloris. Ariſtotel. de mundo, καὶ τὸ ἀόρατον ὄν, ὅτι ὅσον πλὴν ἀπὸ ἀκοῆς καὶ αἰσθήσεως, niſi idem ibi dem, ἀόρατος ἐστιν πλὴν λογισμῷ, id eſt, animi tantum ſenſu ſpectabilis. Ibidem, πάντη ἔχει ὁ λόγος ὁ θεὸς ἐν κόσμῳ, πλὴν ὅτι μέσος ὢν ὥσπερ ἡ γῆ, ἀλλ᾽ ἄνω βεβηκώς, id eſt, niſi quatenus medio ille loco, ſed in excelſo ſitus eſt. Πλὴν cum Genitiu. vt πλὴν δίξης ὀλίγης: πλὴν ἐνὸς, ſeruato ſimili caſu. Πλὴν interponitur Datiuis vel Accuſatiuis. Ariſtophan. ἀλλ᾽ οὐ δῆμος πλὴν τοῖς μιαροῖς λέγειν. πλὴν εἰς, &c. Thucydid. οὐδένα πλὴν Ἀριστοκράτην τὸν Ἱππάρχου Σπαρτιάτην εἰπεῖν ἐγνώκαμεν, id eſt, neminem præter Ariſtocratem Hipparchi Spartiatam dixiſſe cognoſcimus, Plutarchus in Lycurgo, πλὴν ὅθεν, ἐν ἀλλῳ πλὴν χαλεπῶς. Πλὴν cum Participio. πλὴν μαθημάτων ζηλούντες, modò ne viuum ſeruent, Plato de Legib. Πλὴν, pro ſed, tamen, verùm, veruntamen, cæterùm, alioqui, ſed alioqui, imò, quin, tantùm; ſed tantum, maximè. πλὴν διελέχθη, οὐδεὶς ἀλλ᾽ ἔσται, Ariſtophanes. πλὴν ἔσται κύριος ὁ θεὸς ὁμῶν μετὰ σοῦ, tantum Dominus ſit tecum, capite primo Ioſue. εἰ παιδάρια τὰ σκεύη τῶν ἐκείνων, πλὴν ἀπὸ γυναικὸς, &c. ſi mundi ſunt pueri, maximè à muliere, capite 21. libri primi Regum. πλὴν οὐδὲν τὸ ἔθος ἰσχὺν οὐδεμίαν ἔχει ὁ νόμος πρὸς τὸ πείθεσθαι, quo lex perſuadeatur nullum robur habet, niſi ex conſuetudine, Ariſt. l. 2. Pol. c. 6. Πλὴν pro χωρὶς, Ariſt. Comm. in Pluto.

Πλὴν ἀλλὰ, niſi quòd, nihilominus, attamen, tametſi, ſed, veruntamen, ſed tamen. Herodian. C, πλὴν ξυνεβόησαν, ſed tamen acclamarunt. Lucian. πλὴν ἀλλ᾽ εἴ τι τοιοῦτον ὑφίστασαι, i. attamen ſi quid tale ſuſcipis. Idem, πλὴν ἀλλ᾽ ἐκεῖνο. Rurſus, πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι.

Πλὴν ἀλλ᾽ ἢ, præterquam, & hoc in ἐπαλλήλοις, vt χωρὶς εἰ μὴ, & πλὴν εἰ μὴ. Ariſto. 1. Metaphyſ. οὐ γὰρ διάφορον ὁ ἄλλος ἢ ὁ ἕτερος, πλὴν ἀλλ᾽ ἢ κατὰ συμβεβηκός.

Πλὴν εἰ δὲ, niſi ſit, Plat. de Leg. πλὴν εἰ μὴ λάθῃ, &c. niſi deprehenderit, Plut. in Solon.

Πλὴν ἕως, pro dum modò. capite octauo, libri tertij Regum. οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ, πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, non auferetur abs te vir, modò ſeruauerint vias ſuas. Et pro niſi, vt πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ, niſi exierit Ariſtoteles libro quinto Animalium. Idem, πλὴν χόρτος ἢ χόρτος φύεται. πλὴν ἐὰν ὅλως μὴ

τῇ, niſi prorſum mutetur, Theophraſtus libro ſecundo, capite 18. de Cauſis plantarum. Iſocrat. πλὴν ἐὰν συμφέρῃ, niſi conducat.

Πλὴν εἰ, niſi ſi, Demoſthenes. πλὴν εἰ μὴ, pro eodem. πλὴν εἰ λαμβάνοιμεν, niſi accipiamus, Nazanzenus in Oratione. πλὴν εἰ μὴ κελεύει, excepto ſubere, Gaza libro quarto, capite 18. hiſtor. plantarum. πλὴν εἴ τι, & εἰ μὴ τι, præterquam ſi quid, Theophraſtus libro primo, capite decimo de cauſis plantar. Plato 2. de Repub. πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ, niſi quis abſtinet ab eo. πλὴν εἴ τις ῥίπτει, Iſocrat. πλὴν εἴ τις ῥίψειε, niſi ſi quis proiiciat, Nazanzenus in Orat. τὰ δὲ ὑπολειφθέντα χεῖρον ἀνθεῖ πλὴν εἰ τινῶν ὀλίγων, id eſt, quæ autem reſtiterunt deterius florēre paucis exceptis, Theophr. l. 2. c. 3. de cauſ. plant.

Πλὴν ἐν, præterquàm in. πλὴν ἐν ἑκάστοις ποιήσει ὡς ἁρμόζει, in ſingulis tamen faciet vt conuenit, Ariſtoteles libro 4. Ethicor. capite 6.

Πλὴν ἐπὶ σμικρὸν, Soph. i. πλὴν ὀλίγον.

Πλὴν ἢ, præterquàm. Ariſtophan. πρ. Σω. ἔχει τίς Στρ. οὐδεὶς γε πλὴν ἢ τὸ τέκνον ἐν τῇ κλίνῃ. Plato in Apologia, ἄλλον μηδένα, πλὴν ἢ τὸν θεόν.

Πλὴν ἵνα, vt, pro εἰ μὴ ἵνα, Demoſt.

Πλὴν καθόσον, niſi quandiu, niſi quatenus, niſi quòd, præterquàm, præterquàm, quòd.

Πλὴν καὶ, veruntamen, pro πλὴν ἀλλά. Ariſtoteles quarto Ethicor. πρὸς δὲ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις τοῦτο ποιήσει. πλὴν καὶ ἐφ᾽ ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει.

Πλὴν μὴ, præterquàm, modò non, Ariſtoph.

Πλὴν ὅσον, niſi quòd, Nazanzenus in Oration. τοσοῦτο τὸ θεολογίας ἰνδαλμα ὑπέγραψα, πλὴν ὅσον ἐκ τῶν ἐναντίων, hoc exemplo Theologiæ imaginem adumbrare poſſum, niſi quòd res via contraria procedit, &c. Pro quatenus, Plato de Leg. vel aliter quàm, excepto ſe, &c.

Πλὴν ὅτι, niſi quòd. præterquàm quòd. Ariſtophan. πρ. Δικαιόπολις οὐδὲν ἐμοῦ δεινότερον, πλὴν ὅτι βάπτομαι ἢ γράφομαι. πλὴν τοῦθ᾽ ὅτι, niſi quòd, idem. πλὴν ὅτι καὶ πλείονα εὕρομεν, tametſi pluſculum hic reperimus, Nazanzenus in Oration. οὐκ εἰδότες ὅτῳ γένοιτο, πλὴν ὅτι πρῶτος, ἢ δεύτερος, ἢ τρίτος, ἢ ὁποστοσοῦν εἴη, ignari cui fieret, præterquàm vt primus, vel ſecundus, vel tertius, vel quotuſcunque eſſet, Plut. in Lyc.

Πλὴν οὐχ ὁμοίως, etſi non ſimiliter, Argyrop.

Πλανοδία, Heſych. ἡ πεπλανημένη, ἡ ὀρθὴ ὁδὸς τοῦτο ἐστι ἄδικος, ita vt πλανοδία Ionicè dicatur pro πλανοδία, à nomin. πλανόδιος via errans. Homerus hymno in Mercur. τετράποδ᾽ ἀγέλας ἀπὸ τετραμμένας βοῦς ἐξελαύνειν πλανοδίας δι᾽ ἡ λαμπῇ διὰ ψαμαθώδεα χώρον ἴχνη ἀποστρέψας.

Πλῆντο, ἀπ᾽ οὐ πλῶ, appropinquabant. ἐπλησίαζον, ἐπλησίαζον, ἤγγιζον. Homerus item pro implebantur. Heſiodus in Theogo. μένεος πλῆντο φρένες, robore præcordia replebantur. ſed hoc à πλῆμι impleor. vide ſuprà in πλῶμι.

Πλὴξ, ſtimulus quo boues punguntur.

Πλήξιππος, ου, ὁ, eques, equorum ſtimulator, πολεμιστὴς, domitor equorum: καὶ τὸ πλήξαι ἐκ ἵππων.

Πλῆξις, εως, ἡ, percuſſio, pulſatio, percuſſus, pulſus.

Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus, ὁ πεπληρωμένος, ὁ μεστὸς, perfectus, ſatiatus, repletus, prægnans. πλήρης χειρὶ, plena manu, hoc eſt, copioſè, prolixè, ac lautè, δαψιλῶς, καὶ ἀφθόνως. πλήρης ῥίζα, radix callosa, Dioſcorides libro tertio, capite 41. πλήρη ἔτη τέτταρα, totum quadriennium. Πληρέστατος, pleniſſimus. Hermes in eo libro qui λόγος τέλειος inſcribitur, καλοῦ δὲ αὐτὸν ἔφην καὶ πληρέστατον πάντων τῶν ἀγαθῶν.

Πληρωτικὸς, implens, explens, replens.

Πληρόομαι, impleor, πίμπλαμαι. Hippocrates libro ſecundo, Aphoriſm. vndecimo, ῥᾷον πληροῦσθαι ποτοῦ, ἢ σιτίου, facilius eſt impleri potu, quàm cibo. Πληροῦσθαι, etiam ſumitur pro perfici, id eſt, τελειοῦσθαι: vt apud Latinos implere, & complere, id eſt, perficere, præſtare, quo modo Plin. in Epiſtol. dixit, promiſſum implere, & alibi ſpem implere: Et Cicero pro Cluētio, Profiteri quod non poſſis implere, quod impudentiæ eſt, &c. Quo ſignificatu multoties in ſacra Scriptura verbum Grecū ſumitur, vt Matth. capite primo, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, vt impleretur ſiue perficeretur quod dictum erat à Domino. Pro quo dicit idem Euangel. capite 13 ἀναπληροῦται. Ioan. 19. ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Gregor. ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ πληρωθῆναι κεδνῶν. Πληροῦσθαι etiam, vt permulta verba, Atticè ſumitur Actiu. ſicut συμπληροῦσθαι pro συμπληροῦν, apud Platonem in Timæo. Xenophon in ſexto, Ἐπλήρωσαν, μάλα ὀλίγοις τὰς ναῦς ἐπληρώθη. vbi tamen quia πληρῶσαι ſemper ſolet dicere, dubitauit Budæus num legendum ſit ἐπλήρωσαν. Sed hæc lectio confirmatur etiam ſacra Scriptura: ſic enim ad Epheſ. capite primo de Chriſto, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου: interpres, complementum eius qui omnia in omnib. implet, i. πληροῦντος καὶ τελειοῦντος: licet Greg. paſſiuè ſumi voluerit. vide Πλήρωμα.

Πληροφορήματα, μ. ήσομαι, π. ημαι, vide Πληροφορία.

Πληροφορία, μ. ήσω, π. κα, vide Πληροφορία.

Πληροφορία, ας, ἡ, quæ vox mihi videtur cum ſuis deriuatis ſcribenda per ω in antepenultima ἀπὸ τοῦ φωρᾶν, comperire, deprehendere, vt ſit πληρωφορία, ἡ πλήρης φωρία, plena deprehenſio, manifeſtum indicium, ἔλεγχος καὶ ἀσφαλὴς φώρα Ioſepho, quod de pleniſſimo teſtimonio & certa probatione dicitur) plena rei inueſtigatæ perceptio, ex qua fides ſit rei compertæ: hinc πληροφορία quaſi certitudo ſiue certificatio ſi Latinitas pateretur, certa perſuaſio: & πληροφόρημα, quod compertum pleniſſimè atque exploratum, ita vt certo certius ſit, vt Vlpianus loquitur: talis eſt ἀποδεικτικὴ πεῖσις, talis fides Chriſtiana non in opinatione, ſed in certa perſuaſione poſita. Paulus ad Coloſſ. 2. Εἰς πάντα πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως: Interpr. ad omnem opulentiam certò perſuaſæ intelligentiæ. Ad Hebræos capite ſexto, ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους: Interp. ad plenam ſpei perſuaſionem. Vulg. expletionem. Et παράγωγα ſunt Πληροφορέω, plenè comprobo, certam rei alicuius fidem facio, βεβαιοῦμαι καὶ πιστοῦμαι. In eo ſignificatu Vlpian. minimùm ſexies vſus eſt verbo Certiorare: cui incertare apud Plautum opponitur, qui dicit certius facere alicui, vt Virgil. certum facere Anchiſem, Cicer. certiorem facere quempiam: ſed Latina locutio ad perſonam refertur, Græca ad rem: vt, rem certam facere dicit Terent. id eſt, τὸ πληροφορεῖν. Paul. ſecunda ad Timoth. capite vltim. ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον: interpr. miniſterij tui plenam fidem facio. Πληροφορεῖν etiam ad perſonam relatum, id eſt, alicui demonſtro & fidem facio, probo certa demonſtratione rem ita ſe habere. in Cteſiæ Perſicis ... ἐκ τῶν λόγων καὶ ὅρκων πληροφορηθέντος Μεγαβύζου, μόλις ὅμως πείθουσι πρὸς βασιλέα ἀφικέσθαι, id eſt, re pro certo comprobata, & planè facta fide Megabyzo. Πληροφορέομαι verò eſt, certioror Vlpiano, certior fio, compertum & exploratum habeo. Latini dicunt certè vel certò ſcio, & pro certo ſcio: & quod minus eſt (quanto minor opinio ſcientiâ) certum habeo, pro certo habeo vel puto. Eſt igitur πληροφορηθῆναι, τὸ εἰδέναι καὶ πεπεῖσθαι. Nam qui certi aliquid cōperit & manu tenet, vt loquitur Cicero, vt certiſſimus rei exploratè perceptæ & manifeſtò compertæ pleniſſimo teſtimonio perſuadetur minimèque dubitat: ita vt πληροφορεῖσθαι dictum videatur quaſi πλήρη τὴν φώραν ἔχειν, id eſt λαμβάνειν, vel πλήρη φέρεσθαι τὰ πρὸς πίστιν & πληροφορεῖσθαι videtur prius in vſu fuiſſe quàm πληροφορεῖν, poſtea autem vſurpatum fuit actiuum πληροφορεῖν analogiam in ſignificatione, non item in etymologia retinens: quæ ſignificationis quoque analogia ſeruata eſt in πληροφορία: quæ vox non fit à πληροφορέομαι: ſed tanquam à πληροφόρος ſi eſſet in vſu. Iſocr. Trapez. ἐμὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι, cùm comperiſſet & pro certò ſciret, negaſſe me multis audientibus, quicquam poſſidere. Sic ad Roman. capite quarto, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι, interp. plenè perſuaſus. Rurſus ad Roman. capite 14. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, id eſt, omnis in intelligentia, quiſque ſua, certò ſciat & perſuadeatur. Quibus, incertos animi nos eſſe non vult Apoſtolus, aut quicquam cum hæſitatione agere: cùm omne quodcunque ſine fide, peccatum ſit: fides aūt ſit per verbum Dei: vnde ſolùm πληροφορία capienda, & noſtrarum actionum plena, vt ſic dicam, certitudo. Latinus interpres ita vertit, vnuſquiſque in animo ſuo plenè certus eſt. Budæus verò, vnuſquiſque certus ſit mentis ſuæ: vnuſquiſque compertum habeat quod mente concipit. Ac in citatis exēplis hoc verbum ad perſonam refertur: eſt & vbi ad rem ipſam: vt πεπληροφορημένα dicuntur, ea quorum eſt facta fides, id eſt, comperta & explorata: ſicut πληροφορηθεὶς eſt qui certam perſuaſionem concepit, certus factus, certioratus Vlpiano: Et quod dixit Suetonius in Tiberio: Perſuaſioniſque plenus cuncta fato agi, id eſt, πληροφορηθείς. Lucas in Procem. Euang. Ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων: interpr. componere narrationem earum rerum, quarum plena fides nobis facta eſt. Rurſus capite octauo Eccleſiaſtis, ὅτι οὐκ ἔστι γινομένη ἀντίρρησις ἀπὸ τῶν ποιούντων τὸ πονηρὸν ταχύ, διὰ τοῦτο ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρόν, id eſt, Quoniam de ſceleratis non continuò iudicium exercetur, eo fit, vt ex animo peccare hominibus certum ſit atque perſuaſum, vel obſtinatus ſit animus hominis ad peccandum. Nam quid eſſet πληροφορηθῆναι, omnes videntur interpretes ignoraſſe: Quorū vnus ita vertit, quia nō profertur citò contra malos ſententia, abſque timore vllo filij hominum perpetrant mala: Alter verò, Quia non eſt contradictio facientib. malū citò, ideo repletū eſt cor filiorū hominū, in eis vt faciāt malū. Eſt verò πληροφορία Heſ. ἡ βεβαιότης.

Πληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, impleo, ſatio, exigo, id eſt, perficio, τελειῶ. Plat. in Tim. ὡς ἔγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε abſoluto perfectóque numero abſolutum perfectúmque annum tunc compleri denique, Cicero. Demoſthen de iudicio, πεπληρωμένον δικαστήριον. Actiu. Accuſatiu. πληροῦν τὴν χρείαν, amiſſa reparo, Thucydides. Πληροῦν, pro implere, id eſt, prægnātem reddere. Vide Πλήρωσις. Πληροῦν τὰς ναῦς, eſt ſupplementum claſſi præbēre, claſſiarios milites imponere, τὸ πλήρωμα ἐπιτιθέναι. Demoſthen. καὶ τὰ πληρώματα ... ἐν τῇ εἰσόδῳ ..., καὶ τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοί. τὰς ναῦς ἐπλήρουν, Thucydid. naues complebant, τῶν πληρωθεισῶν νεῶν, interpr. πεπληρωμέναι νῆες, armatæ naues, id eſt, inſtructæ. πολλοὶ γὰρ ἐπληρώθημεν, Eurip. multi coiuimus, i. multitudinem & magnum numerum fecimus. vide Πληρόομαι.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, idem quod ἀναπλήρωσις, expletio Ciceroni, ἀναπλήρωσις, plenitudo Plin. plenitas Vitruu. vt complementum propriè eſt συμπλήρωμα: ἐκπλήρωμα vero explementum Senecæ, id eſt, ... & quaſi ἀναπλήρωμα: niſi explementum accipere libeat ἀπὸ τοῦ ... : quia retrimenta ſiue recrementa expleantur, id eſt, exinaniantur, vt explere apud Terentium, teſte Donato, pro exinanire ponitur, quod deplere dicit Columella. Ita πλήρωμα pro iuſta plenitudine poſuit Ariſtotel. Politic. tertio, Εἰ πλείους μὲν εἰσι μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρέχεσθαι πόλεως, pauciores tamen quàm vt poſſint implere iuſtum numerum ciuitatis. Paulus ad Ephesios capite primo de Chriſto, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου: interpres, complementum eius qui omnia in omnibus implet: vbi ſupplementum ineptè dixeris: hic enim de plenitudine agitur: qua voce etiam rectè in vertenda Græca vſus eſt vetus interpres. Rurſus ad Coloſſ. capite ſecundo de Chriſto, ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, καί ἐστε ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι: interpres, Nā in eo inhabitat omnis plenitudo Deitatis corporaliter & eſtis in eo completi. Et in epiſtol. ad Galatas capite quarto, ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, id eſt, cum autem acceſſit iuſti temporis abſolutio: cum plenum & perfectum tempus inſtitit. Sic πληρώματα τῶν ῥυθμῶν dicuntur, quæ orationis numeros complēt. Cicero de Oratore, Inculcata reperias inania quædam verba, quaſi complementa numerorum. Ita de panibus multiplicatis loquens Scriptura, eorum fruſta ſiue fragmenta quæ compleuerunt ſportas 7. vocat κλασμάτων πληρώματα, id eſt, panis fragmentorum complementa καὶ τὰ περισσεύματα, quæ & περισσεύματα dicuntur, id eſt, reliquiæ, quia ſuperfuerunt ex abundantia. Marci capite octauo, πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; quod ſportas plenas fragmentorum ſuſtuliſtis antea dixerat, diuerſa tamen ratione, καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων ἑπτὰ σπυρίδας. Πλήρωμα, etiam ſupplementum, id eſt, τὸ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐνδεῶς ἔχοντος προστιθέμενον, id quod ſuppletur vt perfecta quantitas iuſtusve numerus fiat additamento: vt ſupplementi rationem obtinent remiges & milites claſſiarij in nauibus, quos Liuius ſocios nauales vocat: & in legionibus milites ad explendum numerum centuriati. Iſocrates de Pace, αἱ διακόσιαι τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν, cum ipſis militibus claſſiariis, perierunt. Paulus ad Roman. capite vndecimo, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, id eſt, vſque dum gentium ſupplemētum introierit: licet interpretes decepti, niſi ipſe fallor, vocis ambiguitate, plenitudinem conuertant. Sed ſi quis locum attentius expendat rem ita eſſe iudicabit: cum ante Apoſtolus dixerit, καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν; vbi πλήρωμα ad priorem ſignificationem refertur, opponitúrque Iudæorum immunitioni καὶ τῷ ἡττήματι, ob quod Gentium ſupplementum decretum conſtitutione diuina. Marci capite ſecundo, καὶ οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιράπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. εἰ δὲ μή, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, id eſt, Ac nemo additamentum panni rudis & impoliti veteri veſtimento aſſuit: quod ſi ſecus fiat, illud ſupplementum nouum ipſius (nempe panni, id eſt, αὐτοῦ τοῦ ῥάκους, potius quàm hominis) de veteri aufert atque detrahit. Sic tranſtulit tamen interpres, Sed nemo panniculum impexum inſuit in veſtimentum vetus: ſin minus, illud ipſius ſupplementum nouum detrahit de veteri. Vetus verſio ſic habuit, nemo aſſumentum panni rudis aſſuit veſtimento veteri: alioquin aufert ſupplementum nouum à veteri. Sic Horatius dixit in Arte, Inceptis grauibus plerunque, & magna profeſſis Purpureus latè qui ſplendeat, vnus & alter Aſſuitur pannus. ſed inſuere in veſtimentum, quis ita loquitur? Vide & Matthæi capite nono & Lucæ capite quinto. Suidæ, πλήρωμα ὁ τῶν νεῶν ... καὶ οἱ ἐπιβάται. πληρώματα etiam πληρώσεις, Heſych. τὰ πληρώματα, apud Thucydidem. Valla nautici homines exponit. πληρωμάτων κάκωσις, Idem Thucydid. vbi interpr. ... τῶν νεῶν, Valla exponit hominum iactura. εἰς πληρώματα νεῶν, ad naues implendas, Æſchines. ναῦν μακρὰν ... πληρώματα καὶ ... κατηγορήσας ..., nauem longam tor-

tubus

tibus viris refertam, celebríque ornatu exultam parantes, &c. Plutarchus in Camillo. πληρώματα τῆς πόλεως περιέχοντα, in ciues aſſumuntur ad ciuitatis ſupplementum, Ariſtoteles libro ſecundo Politicorum, capite quinto, ſic Gregor. in Athan. πνευματικὸν πλήρωμα, vocat ſupplementum cæleſtium copiarum, beatarumque mentium. Πλήρωμα exponitur etiam ſumma ſeu ſumma completa (vt ſummam complere Latinè dicitur) apud Ariſtophanem Veſpis, λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, φόρους τοινυν πρῶτον, τέλη, ἑκατοστὰς, πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγοράς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα· τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν, pro onus accipit Turneb. apud Philonem de vita Moſ. li. 2. [illegible]

Πλήρωσις, εως, ἡ, quaſi impletio (vt ἀναπλήρωσις, expletio Ciceroni) plenitudo Plinio, plenitas Vitruu. Plato, πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζειν, materiam implendæ libidinis ſuggerere: ſuppeditare quibus impleantur libidines. Hippocrat. libro primo Aphoriſm. 4. αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφικνεύμεναι χαλεπαί. vbi cibo potuque ſupra modum impleri periculoſum eſſe indicat. atque τῇ πληρώσει ἐς τὸ ἔσχατον, opponit tenuiſſimum victum, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔσχατον λεπτοτάτην δίαιταν. Interpres πλήρωσιν repletionem vertit, quæ Græcè eſt ἀναπλήρωσις: Ego ſatietatē potius verterim, cui κενεὴ contraria apud ipſum, vt differat ἀπὸ τῆς πλησμονῆς. Atque medicis πλησμονὴ generis rationem obtinet: πλήρωσις verò ſpeciei, vt plenitudo ſiue plenitas ſatietatem complectitur. Sed de aſſumpto alimento nondum concocto & mitificato, aſſumptóque in venas ſucco ac per partes diſtributo, dices πλήρωσιν propriè. πλησμονὴ verò de nutrimento atque alimento quomodocunque dicatur. Eſt enim τροφὴ triplex, vt ſuo loco dicetur. Sic ἡ πλείων τροφὴ à Galeno nominatur πλησμονὴ, cum naturæ modum excedit, & corporis vaſa vel diſtendit, vel vires ſuperat ita, vt euinci nequeat: quæ morbi eſt occaſio. vide Hippocrat. Aphoriſm. 17. libro ſecundo. Idem ait Aphoriſm. 22. ἀπὸ πλησμονῆς ὁκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κένωσις ἰῆται. plenitudinem vertorunt, lè enim Fuchſius ſatietatem & Leonicenus repletionem, qua voce etiam πλήρωσιν verterat. πληθώρα verò non tam latè patet, & quid eſſet, dictum antea. Scribit Athenæus [illegible] libro tertio, ὅτι Μεσσάπιοι καὶ τὴν πλησμονὴν καλοῦσι, dixerint, καὶ πάντα τὰ πληρώματα. Πλήρωσις, perfectio atque abſolutio, ἡ τελείωσις.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, perfector Cic. Demoſt. vocat πληρωτὰς, τοὺς ἀποδιδόντας τὴν ὠνὴν τοῖς ἐπιλαχοῦσιν, ἢ ὠνησαμένοις, eos qui vendunt collectionem fructuum, vel indictionalem coactionē, iis, qui aut ſortitione, aut emptione illam appetebant. Suid. vocat ἐγλογεῖς: Heſych. ἐργολαβοῦντες.

Πλήσειαν, impleat, ſatiet. πλήσασθαι, implere, Nonn.

Πλησία, propè, πλησίον.

Πλησιάζω, μ. σω, π. κα, appropinquo, propè accedo, propter aſſideo, adiaceo, ſum proximus, admoueor, congredior, me admoueo, me applico, vtor familiariter, ὁμιλῶ, coëo, ſtupro. Datiu. iung. Lucian. [illegible] Plutarc. in Theſeo. ταύρῳ ἐπλησίαζεν, cum Paſiphaë concumbens. πλησιάζει τῷ ἄρρενι, cum maſculo concumbit, Ariſtoteles libro tertio, capite primo de generat. Animal. Πλησιάζω, adeo familiariter. Iſocrat. γίγνου τοῖς τε πλησιάζουσιν εὐπροσήγορος, iis qui tecum conſueſcunt iis affabilis. Idem ad Nicocl. τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in ſermonibus ſeu literis verſari, ad literas animum adiungere, ſe addicere. πλησιάζειν ἐγγὺς [illegible], proximè ad aliud accedere, Plat. epiſt. 7.

Πλησιαίτατος, ſuperl. ex poſit. πλησίος proximus.

Πλησιαίτερος, propius. Xeno. ὡς δ' ἐγγὺς ἤδη πλησιαίτεροι τῷ Ἡρακλεῖ, vbi ad Herculem propius acceſſerunt.

Πλησίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, ἀγχίαλος. Poſſidonius apud Athen. [illegible]

Πλησιασμὸς, οῦ, ὁ, acceſſus, appropinquatio, coitus: ὁμιλία. Pollux hanc vocem non admittit.

Πλησιγνάθος, maxillas implens.

Πλησιέστερος, propior, quod & πλησιαίτερος dicitur: vtroque vſus eſt Xenophon. Theophraſt. [illegible] Herod. [illegible]

Πλησίον, propè, ſecus, cominus, in vicino, in propinquo, ἐμπελάδην, πέλας, ἐγγύθι, ἐγγὺς, ἀγχοῦ, ἀγχί. Genitiuo iungitur. Odyſſ. ξ, πλησίον ἀλλήλων, propè inter ſe. Xenoph. πλησίον ὀφθαλμῶν, iuxta oculos. πλησίον ἐστὶ τῶν ὀφθαλμῶν, oculis in propinquo eſt, Gaza. πλησίον γίγνομαι, propius accedo. Chryſoſtomus, [illegible] &c. Deo proximum fieri. πλησίον τῶν χρόνων γίνομαι, proximè ad tempora accedo, &c. πλησίον γίνεται τοῦ λυθῆναι, propè eſt vt ſoluatur, Galen. libro primo ad Glaucon. Ariſtotel. de mundo, πλησίον αὐτοῦ γενόμενος, &c. ipſis iam propinquus factus. Plato in Apologia, κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, nocent ſuis vicinis, id eſt, τοὺς ἐγγυτάτω αὐτῶν ὄντας. οἱ πλησίον, cognati, proximi, ſiue etiam familiares, quibus cum habemus arctam ac domeſticam conſuetudinem. Sic Suetonius in Othone, Alij febrem ſimulaſſe aiunt, eámque excuſationem proximis mandaſſe, ſi quæreretur. Apud Ariſtotelem, οἱ πλησίον aliter accipitur, vt οἱ πέλας. vide ſuprà. Nam & ſic accipit τὸν πλησίον Scriptura, pro quouis alio homine præter loquentem.

Πλησίος, α, ὁ, propinquus, pro quo Doricè dicitur πλατίος ſiue πλατίος apud Theocritum Idy. 5. [illegible]

Πλησιόχωρος, ὁ, finitimus, vicinus, accola, πρόσχωρος.

Πλησισέληνον, plenilunium, Euſt.

Πλησίστιος ἄνεμος, ventus vela implens, ὁ πληρῶν τὸ ἱστίον καὶ τὰ ἄρμενα. vide Ἀπηνής. Homerus Odyſſ. λ, ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον. vide Οὖρος. Πλησίστιος, exponitur & paſſiuè qui proſpero curſu nauigat vento implente velum metaph. apud Plutarchum in Catone, [illegible] cum in bellum paſſis velis ferretur.

Πλησιφαὴς, έος, ὁ, dies plenilunij, πλησισέληνος ἡμέρα, Suid.

Πλῆσμα, τὸ, idem quod πλήρωμα de qua voce ſuprà: πλῆσμα, plenitudo Plin. plenitas Vitr. πλήρωσις, ſatietas. Meſſapij, inquit Athen. l. 3. τὴν πλησμονὴν vocant [illegible] & πάντα τὰ πληρώματα.

Πλῆσμα de conceptu dicitur, cum femellæ initu implentur: vocabulúmque eſt admiſſuræ. Ariſtot. περὶ ἵππων ὀχείας loquens libro ſexto hiſtor. Anima. cap. 23. [illegible] Ibidem, [illegible] vbi πλῆσμα λαμβάνειν ſiue δέχεσθαι, i. prægnantem fieri concipere atque impl[illegible] Nam à Græcis atque Lat. πληροῦν καὶ πληροῦσθαι, implere & impleri dicitur. Ariſtot. ibid. c. ſequenti, [illegible] Ibidem, [illegible] Plinius Ariſtotelem exponens libro octauo, capite 44. ait, Fœminas à partu optimè ſeptima die impleri obſeruatum eſt: mares fatigatos melius implere.

Πλήσμιος, replens, implens, peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & ſaturitatem affert Athen. l. 1. exp. & delicatus apud Plutarchum in Timol. Item faſtidioſus, faſtidium inducens, apud Them. τὸ πλήσμιον faſtidium apud Plut. in Anton. & alibi exponitur & ſatietas apud eundem Plutarchum in Othone.

Πλησμίως, aduerb. ſaturatè, ad ſaturitatem. Galenus πλησμίως διῃτᾶτο, hoc eſt, in victus ſaturitate viuebat cibis: exaturatam vitam degebat.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, ſatietas (vt vertit Cic. ex Plat. 9. Polit. in 1. de Diuinat. ſaturitas, plenitudo, expletio, κόρος: cui opponitur ἔνδεια apud Galenum libro primo ad Glauconem, multitudo, ingurgitatio. Iſocrates, πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων, omnium rerum ſatietas eſt. πλησμονὴ ὕδατος, aquæ multitudo, Gaza apud Cice. de Senect. ſic apud Galen. l. 2. ad Glaucon. χυμῶν πλησμονή. vide Πλήρωσις.

Πλήσσω, πλήττω.

Πλησσοπρεμάζειν, perperam quidem codices habet pro πλησιοπρεμάζειν.

Πλάστιγξ, ferula, νάρθηξ, apud Hippoc. [illegible]

Πλάστης, qui accedit ad aliquem, aſſectator, ſeu aſſecla πλαστὴς ſeu πλησιαστὴς, Heſych.

Πλῆτο, implebatur. Odyſſ. ξ, πλῆτο δὲ τοῖν πέδον [illegible]: à verbo πλῆμι. vnde πλῆμαι, [illegible], & [illegible] πλῆτο. πλῆτο στάδιον, impletum eſt ſtadium, in Epigramm. vide ſuprà in πλῆμι.

Πλήτρα Acarnanes dicunt τὸ πηδάλιον teſte Heſych. qui aliquanto ante πλῆμα quoque attulerat pro πηδαλίῳ.

Πλῆτρον, τὸ, clauus, gubernaculum, οἴαξ, πηδάλιον. Sophoc. [illegible] Πλήτροις [illegible], ſed fortaſſe legend πλήκτροις & per πλῆκτρα intelligendi remi.

Πλήττω, μ. ξω, π. χα, percutio, illido, percello, perterreo, vulnero, ſaucio, ferio, cædo, vexo. Actiu. Accuſatiu. πλήξας τὸν [illegible], Nazanzenus in Orat. [illegible], claudus, capite nono libro ſecundo Reg. πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, lumine orbatum iri, Nazanz. [illegible], qui accepit calamitatem. πληγεὶς, vide ſuprà πληγεὶς, percuſſus. vide Πληχάδες.

Πληχάδες, apud Poll. ſcribitur pro πλεχάδες, ſicut & ἀμφιπλὴξ pro ἀμφιπλεκής, vide igitur ſuo loco.

Πλίγμα, gradus, paſſus, ſaltus. πλίγματα, πηδήματα, interp. Ariſtop. vide Πλίξ.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum coctio, figulina. τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατεδυνάστευον αὐτούς, affligebant eos operibus luti & lateris, cap. 1. Exod. [illegible], debetur tibi merces ſeruitutis & lateritij operis, Nazanze. [illegible] à luto & lateritia opera liberamur, idem in Orat. ſic Bilibaldus. πλινθεία quoque dicitur agmen quadratum, ſed & πλινθίον & πλινθίωμα dicitur.

Πλινθεῖον, τὸ, locus vbi formantur lateres: [illegible], Poll. vulgò tuillere.

Πλινθεύομαι, lateres efficio, Thucyd. Eſt & fallor, ἐξαπατῶμαι. Suid. διὰ τὴν ἀμαθίαν τῶν καλῶν.

Πλινθεῖαι, πλινθεία, πλινθουργία.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, id eſt, πλινθουργὸς, Pollux, ὁ πλίνθους πλάττων: vulgò *tuillier*.

Πλινθεύω, lateres compono. Lucian. ἐπίθλεον καὶ πυρὰς ἂν πλινθεύοντας ὑπ' ἐπιμελείας. Ariſtoph. ἐὰν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν, ſi lateres efficientem viderimus, pluemus. Idem in Ranis generaliter accepit pro fabrico & coagmento, καὶ πλαίσια ξύμματα πλινθεύειν. πλινθεύω τὴν γῆν, Herodotus lateres efficio ex terra, in lateres effingunt ſeu formant terram. πλινθεύω τὰ τείχη, id eſt, πλίνθους λαμβάνων τειχίζω, lateres ad extruendos muros facio, aut lateribus extruo murum. πλινθεύουσιν, lateris forma fingent, Ariſtoph. vnde πλινθίον etiam πλαίσιον dicitur.

Πλινθηδὸν, tanquam opere lateritio.

Πλίνθινος, η, ὁ, lateritius. Suetonius in Auguſti vita, Gloriatus ſe marmoream relinquere Romam, quam lateritiā inueniſſet.

Πλινθίον, ου, τὸ, diminut. ἀπὸ πλίνθος, quadrum ſiue quadrata figura, mathematica quum ex æqualibus ſpatiis in longitudinem latitudinémque porrectis minor altitudo additur, vt in cucumeris quater quatuor bis ter tria bis, hoc eſt, 18. differt à cubo & aſſere. aſſer autem, id eſt, δοκὶς numerus eſt ſolidus vel forma quum ęquali longitudini & latitudini maior additur altitudo, vt quater quatuor nonies Bud. At Ezech. c. 4. vbi legitur λάβε σεαυτῷ πλίνθον καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλήμ, Symmachus interpretatus eſt πλινθίον, quem nos laterculum & abacum appellare poſſumus in cuius puluere ſolent geometræ γραμμὰς, id eſt, lineas radioſque deſcribere, eſt etiam abacus ſiue latruncularia tabella Senecæ, id eſt, qua latrunculis luditur. Pollux, ὁ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ, πλινθίον ἐστὶ, χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας, at verò apud Plut. Πλινθία, τὰ, cæli ſpatia ſeu regiones. τὰ πλινθία καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λιτῷ διαγράφουσι, cæli ſpatia ſedentes ad inaugurandum lituo deſignant. Item in agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν τετράγωνον σχῆμα ᾖ πάντας τοὺς ὁπλίτας συντάξαι, quod Xenoph. πλαίσιον ἰσόπλευρον appellat: ab aliis etiam πλινθία & πλινθωτὸν nominatur. Ioſeph. de Antiq. ἐν πλινθίῳ τάξας τὴν στρατιάν, interpres in laterculi formam vertit. Latini dicunt agmen quadratum. Vide Πλαίσιον. Et præter Ælian. Appendicem de vocabulis rei militaris.

Πλίνθος, ου, ἡ, later. πλίνθον πλύνειν, laterem lauare. vide apud Eraſ. in Prouerb. Huius dictionis appellatione laterem quidem plerunque Græci indicant, aliquando tamen omnem in ædificio neceſſariam figlinam, lateres ſcilicet, imbrices, tegulas, & huiuſmodi. Quinetiam in columnis architecti plinthū nominarunt, quod in earum baſi ſpiris ſubiacet: vtque in ſuperiore capitulo abacus, ſic in inferiore baſi plinthus eſt exæquata latitudine veluti tabula. apud Vitr. lib. 3. cap. 2. ſpirarū plinthides, i. plinthi baſium: ita verò dicta eſt ima pars baſis, quia laterem forma repræſentat. vulgò etiam vocant *plinthes* πλίνθος μολυβδίνη, lamina plumbea, tegula plumbea, Dioſcor. lib. 5. cap. 95. Barbar. plumbeum laterem vertit. πλίνθος ὀπτή, coctilis later, Ariſtid. πλίνθοι, lateres. πλίνθους χρυσᾶς ἀνατεθεικέναι, lateres aureos, de Apolline, Ariſtophan. interp. in dictione Βαβυλών. πλίνθους ἐπαγαγεῖν, Ariſtophan. de genere quodam torturæ.

Πλινθουργέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, facio lateres, πλινθεύω. Neut. abſol. Ariſt. in Pluto.

Πλινθουργία, confectio laterum, πλινθεῖαι, πλινθεία. vnde Πλινθουργὸς apud Poll. & Πλινθευτὴς, Πλινθοβόλος, Πλινθωτής.

Πλινθοφόρος, ου, ὁ, q. lateriger, baiulus laterum.

Πλινθόω, μ. ώσω, lateribus efficio quippiam, in Epigr.

Πλινθυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex lateribus coctilibus fabricatus, vel lateribus contextus.

Πλινθωτὸς, οῦ, ὁ, quadrangulus ad modum lateris, quadratus.

Πλὶξ, id eſt, greſſus, τὸ βῆμα καὶ πλίγμα, τὸ ποδὸς ἴχνος. vnde apud Sophoclem ἀμφιπλὶξ, τὸ ἀμφίβολον: Commentar. Ariſtophan. in Acharn. Etiam πλεὶξ ſcribitur, vt ſuprà. Eſtque aliis ſpatium inter pollicem & medium digitum, i. dodrans, Suid.

Πλιχὰς & Πλίχος cutis quæ pudendis ſubeſt inter vtrunque femur. ἡ πλιχάδος τὸ μέσον dicitur περίνεον. vide Galen. Commen. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Hip. idem Gal. annotat eſſe qui πλιγάδα ſcribant per γ non per χ.

Πλίσσω, greſſus glomero, tollutim incedo. Hom. Od. ζ, αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι. Quibus mulas rectè cucurriſſe ait, ingreſſaſque tollutim. Vide Πλὶξ. Var. πλίσσειν, βηματίζειν, τὸ μεταφέρειν πόδα ἐπὶ πόδα, quum Euſtath. ſcribit τὸ συντόνως τρέχειν, βηματίζειν Λακωνὶς dici πλίσσειν, fortaſſe innuit πλίσσειν, Æolis dici pro πλήσσειν, quod ſit pedibus pulſare terrā.

Πλογμὸς, vel Πλοχμὸς, pro πλόκαμος, per ſyncopen. vide Ξύσι.

Πλωτῆρας ξίφεος, in Epig. author nauigationis.

Πλοιάριον, ου, τὸ, nauicula, nauigiolum. Lentul. in epiſt. Cic. vulgò *vne flette*. vtitur Mat. c. 12. & Marc. c. 3. Eſt & πλοῖς, βάρις, & calceamenti genus, apud Ariſt. & Poll.

Πλοΐζειν, nauigare. Polyb. πλοϊζομένων ἡ διασκευὴ καὶ πορεία, nauigantium vanitas. Eſt & πλοΐζειν Suidæ, τὸ πορεύεσθαι, iter facere: quia πλοῦς etiam ὁδός.

Πλοϊκὸς, & Πλοΐμος, nauigabilis, πλευστικὸς, aptus ad nauigandum. πλόϊμος ναῦς, illiſa nauis, ſed quæ adhuc agi poteſt, Thucydid. interp. πλοϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, vltrò citróque liberior fuit nauigatio, liberius nauigatum eſt. ſed ſcribitur frequentius πλώϊμος per ω.

Πλοῖον, ου, τὸ, nauigium, nauis. σμικρὸν πλοῖον, Plat. in epiſt. πλοῖον τοῖς μικροῖς, ἃ ὁ ἐκ λεπτοῦ ὕδατος εἶπε, ſup. δυναμένοις. τὰ ἐν στρογγύλοις, Demoſt. vide Ναῦς in Ammon. & apud Bayſ. λεπτὰ πλοῖα, μικρὰ καὶ ταχέα. πλοῖα μακρὰ, Thucyd. vbi differunt à triremibus. πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ ἐς Παλλήνην διακομίζονται, idem, nauibus ac nauigiis in Pallenem ſe receperunt, interp. Thucyd.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, cæſaries, coma, capillorum nodus, habens capillos obtortos.

Πλέγμα, τὸ, textum Virgil. πλέγμα Polluci. Theoph. de hiſto. li. quarto, capite vndecimo de butomo, ὁ χρῶνται πρὸς τὰ πλέγματα. Quod eodem lib. cap. 13. dixit πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ πλόχιμος: Et Plinius libro 21. capite 18. vtiliſſimus ad vtilia holoſchœnos. Et ibidem exp. ad vitilium nexus. Suidæ πλόκαμον, τὸ πλέγμα ἐν τρίχων.

Πλόκαμος, ου, ὁ, longus crinis, cincinnus, cæſaries, coma, βόστρυχος, cinnus, cirrus. Apol. 2. πλοκάμοισι γεγηθώς, cincinnis gaudens, Eurip. μετ' αὐγὰς δ' ἐν πλοκάμοις ἀνέπεμπε τρίχας. Nonnunquam & apud poëtas πλόκαμοι, fumi, q. circumuolutiones ſignificant, hoc eſt, τὰς τοῦ καπνοῦ περιστροφὰς, teſte Pol. apud Galen. li. 3. ... calathorum plexus πλόκαμοι dicuntur, vt vertit Linacer eo in loco.

Πλοκαμώδης, criſpus, cirratus.

Πλοκαμὶς, ίδος, coma plexa, intexti & intorti crines. Laſc. in Epigr. ... Poll. ait πλοκαμίδας vocaſſe Pherecratem, ἀπὸ γυναικείας πλοκάμου.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio Cic. plicatura Plin. nexus, flexus, textus, textura, dolus. ἐμπλέκειν πλοκὰς, intexere dolos, Euripid. vnde ἐμπλοκὴ τριχῶν apud Petrum in epiſtol. 1. cap. 3. 1. πλοκαὶ ſiue πλόκαμοι, plicatura nexúſque capillorum: coma variata poſitu & fracta per gradus flexu multiplici atque nexu: vnde flexi capilli crimen punire dixit Iuuenal. & nexas comas Ouid. Interpr. doctiſſimus intellexit nodos capillorum, quod mihi non placet: aliud enim apud Horatium. renodare comam, id eſt, in nodum colligere, vt intra capillare facilius contineantur capilli. vt apud Virgil. crines nodantur in aurū, id eſt, ligantur, apud Homerum Iliad. ξ, illa Iuno, Πεξαμένη χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς: quem cultum ſuperfluum culpat Apoſtol. Chryſoſtom. πλοκῆς μέτρον συνθέντας, τὰς πλοκὰς τριχῶν, dixit. Dixerat etiam Apoſtolus in eodem ſenſu πλέγματα 1. ad Timot. capite 2. vbi cincinnos interp. intortos crines, vetus habet verſio. Πλοκαὶ, caſus mirabiles, Hermolaus in præfatione Plin. λογικῶν πλοκαὶ, argutiarum perplexitates, Naz. in Orat. Ploce, copulatio (inquit Rom. Aquila) figura elocutionis eſt, in qua idem verbum aut nomen bis continuò poſitū diuerſa ſignificat, vt Ad illum diem Memmius erat Memmius, id eſt, idem qui ſemper fuit ac ſui ſimilis. Terentius in Eunucho, Nullum eſt iam dictum, quod non dictū ſit prius. vbi dictum priori loco nomen eſt, ſecundo participium. Idē ibidem, ſi, id eſt, peccatum, peccatum imprudentia eſt Poetę. Ruſinianus plocen eſſe dicit, quum idem verbum ſententiave ad conſummationem ſuperioris retorquetur, &c. πλοκὴ σχῆμα ὑπερβατὸν, Hermog. dicitur & διαφορά. Vide Quintilia. libro 9. cap. 3.

Πλόκιμος, textilis. Theophr. hiſt. libro 4. cap. 12. de arundinum generibus loquens, ὁ δὲ ἕτερον, πλόκιμον, φύεσθαι δὲ τὸν πλόκιμον ἐπὶ τῶν σκηνῶν, &c. vbi πλόκιμον κάλαμον, vocat arundinem ex qua tegetes ſtoreæque fiebant, καὶ τὰ πλόκιμα, i. πλέγματα. Gaza texilem arundinem vertit. Et Plin. legiſſe videtur πλώϊμος vocat enim hanc arundinis ſpeciem li. 16. c. 36. plotiam, quòd in inſulis fluitantibus natet.

Πλόκιον, ου, τὸ, ornamentum, coma, tricha, inauris, genus monilis, implexum, obliquum.

Πλόκιος (adiect.) nexilis, vel textilis, vt πλόκιοι μῦθοι, Od. ε, perplexi & intricati.

Πλόκος, ου, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph. τίς δ' ἐμὸν τίμιον πλόκον, i. πλόκαμον.

Πλόκιμον, Heſych. ... φασὶν, ἢ ἴσως per ſyncop. pro πλοκίμῳ ἀπὸ πλέκειν.

Πλομίζω, inficio.

Πλόμος, ὁ, verbaſcum herba, φλόμος Dioſc. τῷ πλόμῳ, i. verbaſco herba piſces intereunt, Ariſt. l. 8. Anim. c. 20.

Πλόος, πλοῦς, nauigatio, nautica expeditio, curſus nauis, traiectus. μέχρι πλοῦ γενέσθαι, ante nauigationem confectam, Thuc. ἐν τῷ πλῷ χειμασθεὶς, in curſu faciēdo iactatus. πλοῦν ἀπέχει, mari diſtat

diſtat. κατὰ πλοῦν, inter nauigandum, inter nauigationem. Sophocles, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστειλάμεθα, cui hanc expeditionem nauticam fecimus. Item iter, via, πορεία, via quam quis carpit pedes. ſic vſi ſunt Nican. & Antimach. ὑλήεντα διὰ πλόον, in via nemoroſa.

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, ſanitatis opulentia, diuitiæ pariter cum ſanitate, pleniſſima felicitas apud Ariſtoph. interp. in Equit. vide Eraſm. in prouerb. Crotone ſalubrius.

Πλουτάζω, idem quod πλουτίζω, & πλουτάζομαι, idem quod πλουτίζομαι exponitur & augeor, vt apud Herodian. l. 7. τότε μᾶλλον ἐπλουτάζετο τὸ πλῆθος.

Πλουτέω, abundo. Alex. Aphr. l. 2. Prob. ὁ δὲ ἐμπεφυκὼς ἐς πλουτεῖ περὶ ὕλην, &c. materia affluens.

Πλούσιος, α, ον, diues, quaſi πολυούσιος, ὁ ἔχων, opulentus.

Πλουσιόδωρος, munificus, πλουσίως χαριζόμενος, Heſych.

Πλουσίως, abundè, opulenter Lu.

Πλουτακαδημεία, commentatio diteſcendi, philoſophia ac ſtudiū, cuius bonorum & malorum fines ſunt diuitiæ & paupertas. Ex ἀκαδημεία, quod erat gymnaſium Platonis, & πλοῦτος, i. opulentia.

Πλούταξ, ακος, ὁ, valdè diues, Eupolidi.

Πλουτεύς, Pluto, ᾅδης.

Πλουτέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, ditor, locupletor, diues euado, diues ſum. Ariſtophan. Commentar. in Pluto, πλουτεῖ ἀμεταβάτως, i. πλοῦτον ἔχει. μεταβατικῶς verò cum Accuſatiuo, vt πλουτεῖ χρυσίον. Et cum Genitiu. Libanius, πλουτεῖ χρημάτων. Alexand. Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. πλουτοῦσι περὶ σῶμα, creſcunt in corpus, Lucian. in Cauc. dixit πλουτεῖν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, &c. πλουτεῖ τὴν θεότητα, diuinitate locupletor, Nazanzen. πλουτεῖ μαρτύρων, abundo teſtibus, Phalar. in epiſtol. πλουτεῖν πανουργίας, Ariſtotel. in Politic. Et cum Datiuo, πλουτῶ τοῖς σοῖς, tuis rebus diteſco, Xen. πλουτεῖ ἐξ ὑμῶν, Demoſt.

Πλουτηρὸς, pro πλούσιος, in Epigrammat. & πλουτῆα in Accuſat. ibidem.

Πλουτηρὸν, οῦ, τὸ, quæſtuoſum. πλουτηρὸν ἔργον, Xen. in OEcon. via & modus rei augendæ.

Πλουτίζω, ω. ίσω, κ. ικα, dito. Act. Accuſ.

Πλουτίνδην, per diuites, habito diuitiarum reſpectu, id eſt, κατὰ πλοῦτον, πλουτίνδην καὶ ἀριστίνδην αἱρεῖσθαι δεῖ τὰς ἀρχὰς, decet opulētos & optimos eligere magiſtratus, Ariſtotel. libro 2. Polit. capite 9.

Πλουτοδότης, ου, ὁ, diuitiarum dator, Heſiodus. πλουτοδότης Χθόνιος, in Epigrammat. & Fœminin. gener. πλουτοδότειρα, ας, ἡ, datrix opum.

Πλουτοκρατία, ἡ, principatus ex cenſu, quum ditiores adminiſtrāt Rempub. ſtatus diuitum, Xen.

Πλουτοποιὸν, οῦ, τὸ, quæſtuoſum.

Πλουτοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, diuitiarum effector.

Πλοῦτος, ου, ὁ, diuitiæ. ἀπόρρητα πλοῦτος, Demoſth. vide ἄφενος. πλοῦτος ἀνεξιχνίαστος, diuitiæ quaſi imperueſtigabiles, opes quæ perueſtigatione deprehendi nequeunt, id eſt, incomprehenſibiles Paul. ad Epheſios capite tertio. Ibidem, κατὰ πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ, id eſt, ſecundum diuitias gloriæ ſuæ, vel (quod ἐμφατικὸν minus eſt) pro diuite ſua gloria. πλοῦτος εὐπόριστος, parabiles diuitiæ, Cicero. Item πλοῦτος, Plutus, Cereris & Iaſonis herois filius, vt ſcribit Heſ. in Theog. vide in Chil. Eraſm. Timidus Plutus, & πλοῦτος ἄζυγος.

Πλούτων, ωνος, Pluto deus, ὁ ᾅδης, qui & πλουτεὺς dicitur, Dis pater. Cicero de Natur. deorum, Terrena autē vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt, qui diues, vt apud Græcos πλούτων, quòd & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. πλούτων δὲ κέκληται διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τὸ περιγραφὲν τετιμημένος, inquit Lucian. ἀεὶ δοκεῖ πλούτων αὐτὸς ὁ πλοῦτος. Ariſtoph. in Pluto, τῷ πλούτωνι παρέσχε θέλειν.

Πλέχανον, τὸ, πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος κρατεῖται, Suid.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, πλόκαμος, ὁ κίκιννος, ὁ κέρας, τρίχες, coma quam veteres alebant, & diis conſecrabant. Item πλοχμοὶ videntur ab Antipatro libro primo Epigrammatum, vocari cirri in polypo piſce, qui inſtar capillamentorum & flagellorum ſunt; & in quibus cauernoſæ concauitates, hoc eſt, acetabula ſunt. Apollonius ſecundo Argonautic. πλοχμοὶ βοτρυόεντες, id eſt, capilli intorti & cincinni. Et libro primo Epigrammat. πλοχμοὺς δὲ κισσοῖο.

Πλύμα, τὸ, apud Pollucem, aqua ſolida ex lotura, id eſt, lotura Plinio, ἐκ πλυντηρίου ἰχθύων πλύμα, dixit Plato Comicus: metaphor. ſic dicitur ὁ κατωφερὴς ἄνθρωπος.

Πλυνεῖον, τὸ πλυνόν.

Πλυνεύς, fullo, γναφεύς: idem quod πλυντὴς ſiue πλύτης.

Πλυνὸς, οῦ, ὁ, balneum, piſcina, labrum, peluis, locus vel fouea, & vas vel locus lauandis rebus aptus. Homerus Odyſſ. ζ. πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος. Interpr. οἱ τόποι ἔνθα πλύνουσι. Ariſtophan. in Pluto, οὐχ ὑφήσεις τοῖς λόγοις, πλυνόν με ποιεῖς: prouerbiale autem πλυνὸν ποιεῖν τινα dicitur, id eſt, maledictorum ſordib. implere aliquem ſicut implentur vaſa in quibus panni lauantur, at πλύνος (parox.) ſignific. τὸ πλυνόμενον Scholiaſt. Ariſtophan. vide Πλυνῶ.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lauat, item criſta vel foſſa lapidea in qua lauantur panni

Πλυντήριος, α, ον, ad lauandum aptus.

Πλυντήρια, τὰ, Plynteria, feſtum Athenienſium quoddam, Xen. in Omiſſ.

Πλυντήριον, τὸ, pelluuiū aqua, ἀπόνιπτρον, lotura, Pollux.

Πλυντῆρες, ων, οἱ, qui veſtimenta lauat, fullo Poll.

Πλυντικὸς, ή, ὸν, qui eorum eſt qui veſtimenta lauant, vt πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit. πλύντρια, ίας, ἡ, lotrix. πλυντρὶς, idem.

Πλύντρον, τὸ, merces balneatoris, quæ quadrans erat Romanis, à nomin. πλυντήρ.

Πλυντρὶς γῆ, terra quæ eſt ad abſtergendum maculas vſui. Theophraſtus libro ſecundo, capite quinto de cauſ. plantar. apud Pollucem πλυντὶς corrupte. vide Σμηκτὶς, ſiue Σμηκτρὶς γῆ.

Πλύνω, ω, υνῶ, κ. υγκα, lauo. priori longa Odyſſ. ζ, πλυνούσῃ περ ἐμίσγετο, cum ea lauante congreſſus eſt. Ariſtophan. ὁ δὲ πλύνειν κοιλίαν. πλύνουσι κοιλίας, idem Ariſtopha. πλύνειν δάκρυα, lachrymas effundere. πεπλυμένος, elotus, lotus. πεπλυμένος μόλυβδος, elotum plumbum, Dioſcorides libro quinto, capite 83. πλυθῇ, lotus ſit. πλυθεὶς, lotus, elotus. πλυθεὶς οἴνῳ, elotum vino. ſic legitur libro ſecundo Dioſcorid. capite 96. Πλύνειν, deſcribere, id eſt, conuiciari, Pollux: τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησὶν (Ariſtophan. in Pluto) ἐρεῖ ὡς ἐξονειδίζεις, ὁ ἀρχαῖος. Dion, οὐκ κατατείνας αὐτὸν καὶ πατεῖ καὶ πλύνει. Demoſthen. ἐν δὲ τῷ κατὰ Στεφάνου ἐξελέγξας, καὶ τοτὲ μὲν λοιδορούμενος, καὶ πλύνοντας αὐτὸν τὰ ἀπόρρητα. Artemidorus Onirocriticōn libro ſecundo, capite octauo, πλύνειν, ἐλέγχειν, id eſt, coarguere ſignificare contendit ex hoc Menandri: ἐὰν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖκ᾽ οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν ἐγὼ πλυνῶ γένος, inquit, ἐλέγξω ἀντὶ κακῶς λέξω. Dixit etiam Plautus in Ciſtellaria, frigidam ſubdolè ſuffundere, pro clanculum mordēre, & maledictis inceſſere. Aliter tamen Eraſm. Chryſ. καὶ μυρίαις σε ταῖς ἔπλυνεν λοιδορίαις, infinitis te contumeliis affecerūt. Sic vulgò dicimus *lauer quelcun*, exponitur item contaminare apud Chryſoſt. Comment. in epiſtol. ad Roman. τὸ μέλλον τοῦ χριστοῦ μέλος πόρνης ποιεῖ καὶ τὸν ἄνδρα ἑαυτὸν πλύνειν ἀξιοτομίας.

Πλύσμα τῶν ἰχθύων, lotura piſcium, Ariſt. l. 4. Anim.

Πλυσμὸς, ὁ, lotura, lotio, Heſych. ἡ πλύσις.

Πλύσις, ἡ, lotura Plin.

Πλυστήριος, ἱερατικὸς genus Laconici poculi κώθων & ὁρμάστης, quo milites vtebantur, vt pluribus docet Scholiaſt. Ariſtophan. & Suid. in κώθων huic ſynonymo.

Πλυτέον, abluendum, lauandum.

Πλύτης, fullo. vide Etymolog. apud Pollucem πλυντὴς καὶ πλυντρία, & πλυντικὴ.

Πλυτικὸς, ὁ, idem quod πλυντικὸς.

Πλῶ, contractum eſt ex πλέω eòque ſignificante, vel appropinquo, facta per ſyncopen ex πελάω, vel impleo: ex quo πίπλημι & πλήθω, contractum etiam ex πλέω quod eſt nauigo: vnde particip. πλῶν nauigans.

Πλωὰς, άδος, ἡ, auis genus, hoc eſt, natatilis.

Πλῶε, nauigabat, in Epig.

Πλώει, nauigat, Homerus Odyſſ. ἔπλων, & ἐπέπλων, nauigaui, Heſiodus.

Πλώετε, nauigate, Apollon. Rhod. à themate πλώω.

Πλωΐζω, nauigo, Etym. factum ex πλωΐζω.

Πλωΐαδες νεφέλαι, natantes nubes, & quæ crebrò circunferuntur.

Πλωΐζομαι, nauibus vehor, ſed & πλωΐζομαι legitur apud Polyb.

Πλωΐζω, idem Heſiodo πλωΐζειν νηυσὶ βίη κεχρημένος.

Πλώϊμος, ου, ὁ, nauigabilis Liu. peritus nauigandi. πλώϊμοι νῆες, naues nauigationi idoneæ, naues illiſæ, ſed quæ adhuc agi poſſunt, Thucyd. interp. ſupra per ὁ ſcribitur.

Πλωὶς, auis natatilis, ſicut & proximè præcedens πλωάς. Apoll. Rhod. πλωΐδας ὄρνιθας συναγειρομένας ἐν ... δίονες. dictæ autem πλωΐδες, διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι ... κατὰ ἀγέλας ἀπαλλάξαι.

Πλῶν, nauigans.

Πλῶσι, nauigaui, ἔπλωον πλώοντες, nauigantes.

Πλώοντα, natans, Lucian.

Πλώοντες, euecti in, curſum tenentes: omnia hæc à themate πλώω.

Πλώσιμος, nauigabilis, εὔπλοος.

Πλῶται, anguillæ in Sicilia, quemadmodum ... in Eubœa, murenarum quoddam genus: flutas Latinè dici inuenio, apud Plin. πλωταὶ apud Poll.

Πλῶτες, piſces mugiles dicti, i. κεστρεῖς, Athen. l. 7.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, quaſi nauigator, nauta, ἐπιβάτης, vector Paſſ. Muſæo nator. vocat enim πλωτῆρα Leandrum, qui brachiorum remigio maris anguſtias traiiciebat.

Πλωτικὸς, ή, όν, nauigationi aptus, vel natationi apud Plutarchum

qui nauticæ rei dat operam vel eius ſtudioſus eſt, vel etiam qui artem nauticam exercet, item pro mercatore in Axiocho.

Πλωτὸς, ὁ, nauigabilis, natans, innatans, aptus ad nandum, Gaza. Item natatilis & aquatilis. vnde τὰ πλωτὰ ζῶα, Philoni de mundo, id eſt, beſtiæ aquatiles. Et πέλαγος πλωτὸν, mare nauigabile, ibidem. Apud Hom. Od. κ, πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, i. πλανωμένῃ, vel φερομένῃ, περιφερομένῃ.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, q. nauigator, in Epigr.

Πλώω, nauigo. Hom. Od. ε, ἔπλωσε, nauigauit.

Πνείω, ſpiro. Odyſſ. δ, ἡδὺ μάλα πνείουσαν ſuauiſſimè fragrantem. Cum Genitiu. libro quinto Epigramm. πνείων λαιμὸς βιβλίων. Cum Accuſ. Hom. Il. β, -μένεα πνείοντες Ἄβαντες, i. θυμοῦ καὶ δυνάμεως πνέοντες, πεπλησμένοι, θυμοῦ γέμοντες, θυμοειδεῖς.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ſpiritus, ventus, aura, flatus, flamen, halitus, productio ſpiritus ſeu continuatio, Trapezunt. in Rhet. impetus animi, anima, animus. Ariſtot. de mundo, ἄνεμος οὐδὲν ἐστὶν πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. λέγεται δὲ καὶ ἑτέρως πνεῦμα ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, id eſt, ventus nihil aliud eſt quàm aer multus fluctuans & coactus, qui etiam ſpiritus appellatur: quum alioqui ſpiritus appelletur ſubſtantia animata & genitalis in ſtirpibus & animantibus exiſtens, & per omnia pertingens. Πνεῦμα pro voce linguæ, Paulus capite 14. prima epiſtol. ad Corinth. In ſacris literis quoties huic nomini præcedit articulus, ferè de Spiritu ſancto intelligendum, vt annotat Didymus. Quod & πνεῦμα θεοῦ ἅγιον dicitur, Spiritus Dei ſanctus, Deus & ipſe verus & æternus, cum patre & filio ὁμοούσιος, τὸ ὑπόστασιν verò propriæ: cuius opus ſanctitas atque illuſtratio fidelium. Ioan. 3. τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ.

Πνεύματα, τὰ, vitalia, præcordia. Diodorus Siculus de rebus geſtis Philipp. ταῖς αἰχμαῖς τῶν ξιφῶν τὰ πνεύματα ἐνέπειρον, eorum præcordia & vitalia gladiorum cuſpidibus transfigebant. Virgilius 9. Æneid. -abditáque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. quibus præcipuè pulmo ſignificatur, à pulſu dictus teſte Seruio, vt πνεύμων ἀπὸ τοῦ πνεῖν, ſoletque dicere idem poeta, -pectus mucrone recondit: Et, -enſem calido in pulmone recondit. Πνεῦμα, difficultas ſpirandi, δύσπνοια, Hippocrat. vnde πνευματώδης, ὁ ἐμπνευματούμενος καὶ ὁ δύσπνοος.

Πνεύματα πλάνα, ſpiritus deceptores, ſeductores, fallacéſque mali genij.

Πνευματέμφορος, ſpiritu plenus, & ſpiritu impletus, Etym.

Πνευματικὸς, ἡ, ὁ καὶ ἡ, ſpiritualis, vt ἕξις πνευματική, ſpiritualis habitus, Philoni de mundo. ſic etiam dicitur qui flatibus plenus eſt. Apud Theophraſtum in fragm. περὶ τῶν μεταβαλλόντων δὲ πάντως δοκεῖ τὰ πνεύματα ποιεῖσθαι μεταβολάς, πνευματικὸς γὰρ φύσει, id eſt, flatu ſeſe inflans: aut etiam paulò pòſt, ἅμα δὲ καὶ ἀναμεμιγμένος αὐτοῖς καὶ φυσώδης ὢν. Eſt & pulmonis inflammatione laborans: Pulmonarius interpretari poteſt, teſte Columell. τὰ πνευματικά, ſpiritalia membra: ſic Gaza vertit apud Alexandrum Aphrodiſ. πνευματικὸς τόπος, locus ſpiritui deputatus, ſpiritui opportunus, flatuoſus, ſpiritalis, flatus ciens, locus flatilis, Theophraſtus libro quarto, capite 13. de cauſis plantar. πνευματικὸς στόμαχος, ſtomachum inflans, Dioſc. libro ſecundo, capite 132. πνευματικαὶ ἐμφυσήσεις τῆς ὑστέρας, inflatis vteris, Gaza. πνευματικαὶ διαθέσεις, inflationes, Dioſcorides libro 3. capite 92. Quid πνεῦμα καὶ ὁ ἔσω ἄνθρωπος, cui σὰρξ καὶ τὰ μέλη opponuntur apud Paulum 7. ad Roman. & quid πνευματικὸς, cui opponuntur ψυχικὸς, prima ad Corinth. capite 15. ad Galat. 6. dicetur Deo duce, ſeparatim. Inter machinarum genera, eſt vnum ſcanſorium, quod Græcè ἀκροβατικὸν dicitur: alterum ſpirale: quod apud eos πνευματικὸν appellatur: tertium tractorium, id autem Græci βάναυσον vocant, inquit Vitr. l. 10. c. 1.

Πνευματικῶς, q. ſpiritualiter. Paul. 1. ad Cor. c. 2. πνευματικῶς ἀνακρίνεται, i. vi Spiritus ſancti diiudicantur.

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventoſus ramex, malum, ſcilicet teſtium, quũ circa illos ſpiritus in ſcroto colligitur, quod malum in dilatationis genere, quam ἀνεύρυσμα vocant, Græcorum medici conſtituerunt. Id malum intelligendum putat Marcellus libro quarto Dioſcorid. cap. 69. per ὄρχεις πνευματώδεις, i. teſtes inflatos.

Πνευματομάχος, cum Spiritu ſancto pugnans. Vide in canone primo concilij Conſtantinopolitani. hac voce vtitur etiam Theophylactus.

Πνευματόμφαλος, cui vmbilicus à flatu protuberat, ſpecies eſt τῶν ἐξομφάλων, apud Galenum in def. med. legitur πνευματόμφαλον, quod eſſe dicit τὸ ἐξέχον τοῦ ὀμφαλοῦ.

Πνευματόω, in ſpiritum verto.

Πνευματοῦμαι, inflor. πνευματοῦται, vertitur in ſpiritum, & euaneſcit, ſpiraſcit, Gaza capite tertio, libro tertio de generat. Animal.

Πνευματοφορεῖσθαι, ſpiritu portari.

Πνευματοφόρος, ſpiritu lymphatus, afflatus.

Πνευματόω, ώσω, ωκα, inflo, inflationes pario, tumefacio, in ſpiritum extenuo, in ſpiritum verto. Ariſtotel. in Problem. ſect. 2.

Πνευματώδης, εος, ὁ, flabilis, animabilis, ſpirabiliſque naturæ Ciceroni: flatum præ ſe ferens, flatus mouens, ventoſus. Item difficulter ſpirans, Hippocrat. qui ipſam ſpirandi difficultatem ſæpe vocat πνεῦμα. πνευματῶδες ὄγκος, tumor flatuoſus, i. ex ſpiritu conſtans.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio, flatuoſa elatio.

Πνευματωτικὸς, inflationem pariens, flatus gignens, Athen. l. 9. de rapo loquens.

Πνευματικὰ, τὰ, inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur, quæ & ἐμπνευστὰ dicuntur, καὶ πνευματικά.

Πνευμονία, ας, ἡ, vide Πλευμονία.

Πνευμονίαι, pulmonis fibræ.

Πνευμονικὸς τόπος, locus pulmoni conſtitutus.

Πνευμονώδης πάθος, quidam pulmonis morbus.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, σπλάγχνον, dicitur à Galeno ad Glaucon. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus, fruticis magis naturam quàm piſcis refert, Dioſcorid. libro 2. cap. 38. vide Πλεύμων, & Athen. l. 8.

Πνεῦσις ἀέρος, ſpiratio aëris, Naz.

Πνεύσομαι, aſpirabo, i. fauebo, in Epig.

Πνευστιάω, ſpirandi laboro difficultate, anhelo.

Πνευστιῶν, in Epig. ſpirans.

Πνευστιῶ, anhelus ſum.

Πνέω, μ. πνεύσω, π. πέπνευκα, &

Πνέω, ſpiro. Accuſatiuo. Homerus Odyſſeæ δ, Αὐτὰρ ὅ γ' ἐκ ποταμοῖο φύγε...πνέειν. Adag. ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, indidem calidum & frigidum ſpirare. Iliados β, -μένεα πνείοντες Ἄβαντες. Et ἀνδρες πνέοντες, Xenophon ſeptimo hiſtor. Græcor. id eſt, feroces. Ariſtophan. in Ranis, πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας. ſic Euripides, φόνον πνέοντα. vt πνεῖ θυμὸν, ſicut Cic. ſcelus anhelantem. Atticè. Vide in Chiliad. Eraſmi, μέγα πνεῖν. ἀντίπνοι ἀπεναντίως τι, Budæus in epiſtolis poſteriorib. πνεῖ στόμα. os olet, os ſpirat, odorem emittit, Dioſ. l. c. 94. πνεῖν ἡδὺ, ſuaue olere. Virg. cui cõtr. πνεῖν δυσώδες, graue olẽre. Cũ Geni. vt lib. primo Epigrammat. ...πνείοντα... & libro ſecundo, πνεῖ ... τράγου, pro ὄζει, olẽre. πνεῖν κρόκον, crocum olfactu reddens, ſpirans crocum, Dioſcorid. libro primo, capite 65. πνέοντες Ἄρεα, Martem ſpirantes, Budæus in epiſtol. poſteriorib. πνέοντας αὐτὰ δὴ ταῦτα ἐν γήρᾳ εἴδομεν, his ſtudiis flagrantes ſenes vidimus, Gaza de Seneƈt.

Πνιγαλίων, &

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, vide Ἐφιάλτης.

Πνιγεὺς, εως, ὁ, vaporarium. Galenus de Cauſ. morb. l. 2. ...ὁ πνιγεύς.

Πνιγηρὶς, ἀγχόνη, laqueus quo ſe aliquis ſtrangulat, Heſych.

Πνιγεὺς, ἕως, ὁ, furnus, fornax & vas in quo extinguuntur prunæ, caminus impropriè & per iocum Ariſtophan. cælum πνιγέα vocat quod æſtiuo tempore ſuo feruore ſuffocet ea quæ ambit non aliter ac caminus incluſos carbones. in Nubibus, τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστι πνιγεύς, id eſt, ὁ τῶν ἀνθράκων ...videtur πνιγεύς, vſurpatum etiam fuiſſe pro vaporario, ſeu hypocauſto, vel caldario aut loco excalfacto in quo ſudabant in balneis: quod nimirum vſque adeo excalfieret, vt tantum non ſuffocaret æſtu ſuo inſudantes, atque inde πυριατήριον, calida lauatio. ſeu caldarium in quod intrabant è frigidario minus calidum quam ipſe πνιγεύς, calidius, autem ipſo frigidario: vide Vitruuium libro quinto, capite vndecimo, πνιγεὺς Heſych. eſt non ſolùm ὁ κλίβανος verùm etiam ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος, item ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν, id eſt, camus ſeu fiſcella iumentorum: vide apud Etymolog. ...πνιγέα.

Πνιγηρὸς, ἡ, ὁ, æſtuoſus, καυματώδης, feruens, æſtu moleſtus, vt πνιγηρὰ οἰκήματα, habitacula æſtu grauia & anguſta, Plutarch. in Pericle. Arrianus, ... ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, item quaſi ſuffocationem vel ſtrangulatum afferens: Ariſtophan. certè πνιγηρὰν τὴν ὁδὸν vocat, quum quis à ſeipſo ſtrangulatus ad orcum deſcendit.

Πνιγήσομαι, ſuffocabor. ſic Galen. libro primo ad Glauc. vnde ἀποπνιγήσομαι, Ariſtoph.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis eſt ampelitis Eretriæ ſimilis, de qua Dioſc. & Plin.

Πνιγμὸς, ὁ, ſuffocatio, ſtrangulatio, ſuppreſſio, πνῖξ.

Πνῖγος, εος, τὸ, æſtus, incendium, ſuffocatio, oppreſſio, anxietas, feruor, καῦμα: ſecunda longa, Phrynich. πνίγους ὄντος, in æſtu, Plato de Legib. æſtiuo die Cicero exponit. πνῖγος, Ariſtophan. Interpr. pro genere quodam ὀψαρίων. pro vaſe in quo carbones ſuffocantur, accipit Ariſtot. ...πνιγεῖ... apud Suid. πνιγόμενα.

Πνίγω,

Πνίγω, μ. ξω, π. χα, ſuffoco, ango, aſtringo, ac propemodum ſtrāgulo, arcto, eneco, exagito, exanimo, premo, ſtrangulo, Gaza: vro, indignationem cieo, φλέγω, æſtuo. Actiu. Accuſat. Lucian. ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει τοῦ βίου, i. quod me malè habet, quod me torquet & angit. in Aoriſt. 2. ἔπνιγον: vnde in Paſſiuo ἐπνίγην. Lucian. Ἵνα μή σοι ἀποπνιγῶ, ne tibi ſuffocer. Ariſtophan. Νεφ. ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, æſtuabant mihi exta, angebar & æſtuabam, vrebar. Dicitur & φλέγεσθαι pro vri & dolēre. πνίγει αὐτόν, obtorto collo trahit ipſum: ſic Eraſm. capite 18 Euangel. Matthæi.

Πνιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æſtuoſus, ſtrangulans, ſtrangulationem afferens, ſuffocans: vt πνιγώδης τόπος, locus in quo quis non poteſt reſpirare, ac premitur anguſtia ſpiritus, exitialis. ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, diutius agere, in aëre æſtuoſo & balneo, Galen. l. 1. ad Glauc.

Πνικτός, οῦ, ὁ, ſuffocatus, præfocatus. Athen. πνικτὰ κρεάδια inter edulia recenſet.

Πνίξ, γός, ἡ, πνιγμός, πνῖγος, ſuffocatio, vt Florus ait lib. 2. cap. 11. quū ſuffocādas inuicem fauces præbuiſſent. Et mulierum morbus ex vteri ſuffocatione, ὑστερικὴ πνίξ dicitur apud Dioſcorid. πνίξις ὑστερική. Paulus Ægineta lib. 3. cap. 71. Ἡ ὑστερικὴ πνίξ, ἀναφορὰ τῆς ὑστέρας ἐστὶν ὡς συμπάσχειν ἀναγκάζουσα τὰ κυριώτατα τῶν μορίων, ὡς καρωτίδας, καρδίαν, μήνιγγας, Corn. vterina ſuffocatio, eſt ipſius vteri ad ſuperna decurſus, agens in affectionem per conſenſum particulas principaliſſimas, velut carotidas arterias, cor & cerebri membranas. Et apud Galenum lib. 8. cap. 3. ita emēdauit ille vir doctiſſimus, ὥσπερ καὶ τῶν ὑστερικῶν πνιγμῶν βοηθοῦ. Sed idem humano more errat, cùm ait: Plinius hoc malū vuluam conuerſam & vuluæ conuerſionem appellare ſolet, vt lib. 7. cap. 52. imò & lib. 8. cap. 42. lib. 20. capite 22. Nam Plinio vuluæ conuerſio, eſt Græcis ὑστέρας διαστροφή, vt Dioſcor. lib. 1. cap. 38. Paulo Æginetæ libri 3. cap. 71. vbi præcipit, τὰς διαστροφὰς ὑστέρας πνεύμασιν ἰᾶσθαι, καὶ τοῖς μαλακτικοῖς χρῆσθαι. Fuſchius peruerſiones expoſuit, nouè ni fallor. Nec idem eſt, ὑστέρας πνίξ, quam Plinius ipſe ſuffocationem mulierum dixit libro 20. c. 5. & capite 18. ſtrangulatum vuluæ. habétque libro 21. capite 20. vuluarum ſtrangulatus. lib. 20. cap. 15. ſtrangulationes vuluæ.

Πνοή, ῆς, ἡ, ſpiritus, flatus, afflatus, halitus, aura. αὐλῶν πνοή, Ariſtoph. tibiarum flatus.

Πνοιή, ῆς, ἡ, idem Pindaro: nam Dorienſibus hæc epentheſis propria eſt, qui literæ ι ſolent adiicere, præſertim in medio dictionis. ſic etiam χρειώ pro χρεώ dicunt.

Πνοίπους, οδος, ὁ, velox, ταχύς. ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparatus.

Πνόος, ſpiritus, ſonus.

Πνύξ, κός, ἡ, conſilij locus apud Athenienſes, concio, ab hominum frequentia & denſitate deducto vocabulo. eo conueniebat populus ad concionem.

Πνυκίτης, tumultus popularis, ὁ τοῦ δήμου θόρυβος, Poll.

Πνύξ, τῆς πυκνός, idem quod πύκνα: quanquam apud Ariſtophan. quidam per tranſpoſitionem literarum πυκνός legunt, & πυκνί. ἐν πυκνὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, Æſchin. τὸ βῆμα τὸ ἐν πνυκὶ πεποιημένον, ὡς ἀπέβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν, ὕστερον οἱ τριάκοντα πρὸς τὴν χώραν ἀπέστρεψαν, tribunal quod in pnyce ſitū eſt ita vt ad mare ſpectet, poſtea triginta tyranni ad terram conuerterunt, &c. Plutarchus in Themiſtocle. Πνύξ, υκός, ἡ, Athenis eorum locus prope arcem vbi concio habebatur teſte Pol. & Schol. Ariſtophan. ſic dictus ἀπὸ τοῦ συνωθεῖσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας vel ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ταῖς καθέδραις vt ſcribit idem Schol.

Πνυτός, οῦ, ὁ, prudens, ἔμφρων, σώφρων.

Πνύω, ſiue πνύμι, idem cum πνέω, ſpiro. vnde πνῦε, ſpirabat, intelligebat. & πέπνυται, ſpirat. & πεπνυμένος, prudens. γέγονε πεπνυμένος τὰ θεῖα, diuinarum rerum peritiſſimus euaſit, Plutarch. in Numa.

Πόα, ας, ἡ, herba, i. (vt Heſych. deſcribit) ἡ ἐκ γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία, βοτάνη, herba ſpecialiter nuncupata. Sic Gaza li. 1. c. 9. hiſt. plant. vbi à Theophr. inter genera plantarum enumeratur. nihil aliud eſt quàm herba vulgatiſſima, quam & vulgò dicimus *de l'herbe*, ex qua fœnum.

Ποάζω, herbas lego. In re ruſtica eſt, herbas inutiles è ſegete euello, Latinè runco. Theo.

Ποάριον, ου, τό, herbula.

Ποασμός, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum euulſio. Latinis runcatio dicitur, Theoph. l. 3. c. 25. de Cauſ. plant.

Ποάστρια, ας, ἡ, mercenaria in agro runcatrix, Heſyc.

Ποάστριον, τό, falx qua ſecatur herba. χορτοκόπιον Polluci.

Ποδαβρός, οῦ, ὁ, qui mollibus eſt pedibus & delicatis, apud Them. forte leg. ποδαγρός.

Ποδάγρα, ας, ἡ, pedica, tendicula, i. laqueus quo animalia capiuntur, qui & ποδάγρεια appellatur. Lege Pollucem libr. 5. cap. 4. à quo & ποδοστράβη huiuſmodi inſtrumentum vocatur: eo enim loco deſcribit copioſè. δουλοῦν ἐλάφους ποδάγραις ἢ ἄρκυσιν, Xenoph. lib. 1. Pæd. pedicis ſubigere. Inde Ποδάγρα ſiue ποδαλγία in Comment. Ariſtophan. in Pluto, pro morbo illo articulari, qui circa pedes oritur, & dolorem malè affectis neruis affert, idque aliis cum ardōre, aliis cum algōre, Gaza dolores articulorum vertit. ab Horatio neruis ceſſans morbus dicitur. Podagra etiam canes laborant, Ariſtot. libro 8. Anim. cap. 22.

Ποδαγράω, vel ποδαγριῶ, podagra laboro, ſum podagricus Horat. Dion. δεινῶς ποδαγρῶντα dixit. Ariſtophan. in Pluto pro eodem ποδαγριῶντας: Interpr. legi etiam ait ποδαγρῶντας.

Ποδάγρευμα, idem quod ποδοστράβη Polluce. Vide Ποδάγρα.

Ποδαγρικός, & ποδαγρός, οῦ, ὁ, podagra laborans, podagroſus Plauto, podager Claud. ποδαγρὸς ποδαγρικός, podagricus Horat. qui podagra tentatur. ποδαγρικὰ φάρμακα, podagrica medicamenta, podagricorum remedia, Dioſcor. libr. 5. cap. 138. ποδαγρικά, morbi podagrici, articulorum pedum dolores, Theophr. li. 9. c. 10. hiſt. plant.

Ποδαγρίς, qui laborat podagra, in Epigr.

Ποδάκη, ης, ἡ, vinculum in arcu, ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός, Pollux.

Ποδαλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, pedibus æger, quem pedum dolores cruciant.

Ποδαλγία, ας, ἡ, dolor pedum.

Ποδαλγικοί, podagrici, Dioſcorid. libro tertio, capite 150. Vide Ποδάγρα.

Ποδάνεμος, velox, ποδώκης.

Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ, pelluuium. In hoc errauit Aretinus apud Ariſtot. lib. 1. Polit. cap. 8. pro pedum lotore exponens. Dicitur etiam ποδονιπτήρ apud Athenagoram in Apologia. Vide Ποδάνιπτρον.

Ποδανίπτρα, ας, ἡ, peluis.

Ποδάνιπτρον, τό, pedum ablutio, aqua ad abluendum pedes. Odyſſ. τ, Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ Γίγνεται. apud Pollucem ita ſcriptum, ποδανιπτήρ, ὁ λέβης. τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, ἀπόνιπτρον, ὁ ποδάνιπτρον.

Ποδαίρω, propriè eſt λαιψηρὰ πόδας νωμᾶν, velociter agilitérque pedes inter currendum moueo, id eſt, citato agilique pede curro.

Ποδαπός, οῦ, cuias, qualis. Ariſtoph. Νεφ. ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; quales beſtiæ, quænam feræ ſeu cuiates? Plato in Apol. Socrat. τίς, καὶ ποδαπός; quis & cuias? Xenoph. ἐρωτώμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι, quum interrogaretur cuiatem ſe eſſe diceret, Perſam inquit.

Ποδαργία, quaſi ποδαλγία, Ariſtoph. Interpres.

Ποδάρκης, εος, ὁ, pedibus valens, celer. Iliad. α, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, i. ὁ τοῖς ποσὶ ταχύς, ἢ ὁ ἀρκῶν τοῖς ποσὶ διωκόμενος ἴχνεσι.

Ποδήνεμος, qui velocitate pedum auras ſeu ventos æquat.

Ποδεῖον, ſocculus qui pedes inducitur. Poll. libro 2. ſcribitur & πόδειον.

Πόδες, rudentes, hoc eſt, funes nautici quibus velum vtrinque vel ad proram & puppim alligatur, vel quibus antēnæ transferuntur. in quo ſenſu dixit Virgil. *vnà omnes fecêre pedem.* Ariſtophan. Equitib. ἄφιει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. Apoll. 2. κὰδ δ' ἄρ' ἀλῆ- φος ἐρυσσάμενοι τανύοντο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Vide Πούς, & Ποδεών.

Πόδες Ἴδης, Homer. extrema & infima Idæ montis pars, quod & nos pedem montis dicimus, ὄρους ῥίζαι, radices montis. Vide Πούς.

Ποδεών, podia, pes nauis Luciano: funis veli inferior, qui & πούς dicitur, Bayf. Item membrum virile, Interp. Thucyd. Ποδεὼν ἀσκοῦ, ſiue πούς ἀσκοῦ, eſt petiolus ſiue pediculus, dependens ex vtribus è pellibus: quà liquor infunditur & effunditur ſoluto vinculo, quod pro obturamento eſt. legitur præter Pollucem apud Herodot. Κλέπτειν, ἐπιτάσσειν, τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λῦσαι ἀπαμμένους, duos aut tres vtrium petiolos pendulos reſoluiſſe. Euripides in Medea, Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα, Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω, Ne pendulum vtris ſoluerem prius pedem Reuerſus atque eſſem paternos ad lares. Quod oraculum ſic refertur à Plutarcho, Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, μέγα φέρτατε λαῶν, Μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι, Magne pedem populi princeps qui pēdet ab vtre, Ne ſoluas, patrias niſi mox ingreſſus Athenas. Iuſſum autem fuiſſe Ægeum ferunt, ne cum externa muliere concumberet, & ſe integrum reſeruaret Æthræ coniugi ſuæ. Ποδεὼν tranſlatè ponitur pro figura in anguſtum deſinente. Herodotus in Vrania, τῆς γὰρ Δωρίδος χώρης ποδεὼν κατατείνει ταύτῃ, ὡς τριήκοντα σταδίους μάλιστά κῃ εὖρος, Regionis Doricæ hac in parte anguſtus eſt aditus, latitudine patens ad millia paſſ. circiter quatuor. Comment. Ariſtoph. in Veſp. ποδεῶνας καλοῦσι τὰ ἀκρωτήρια, ἢ τοὺς μηλωτῆς πόδας.

Ποδεῖα, apud Theocritum, calceamenti ruſtici genus eſt, perones.

Ποδηγέτης, ὁ, ὁδηγητήρ.

Ποδηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, duco, deduco, dirigo, Actiu. Accuſ. Philo

de mundo, τοῖς λογίοις ποδηγούμενος ἐπὶ τὴν τοῦ ἑνὸς ζήτησιν ᾔει, oraculis deductus in vnius veſtigationem ibat.

Ποδηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, i. ὁδηγῶ, χειραγωγῶ, rego, deduco & dirigo iter facientem. Plato Epiſt. 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, abſque duce ſe dirigere. Et ποδηγός, vel ποδοχεὺς dicitur nauarcha, Pollux.

Ποδηγός, ὁ oblongus tractus. Lyſias, ὅπως γὰρ αἰρεθείς ἐν τῇ δικαστηρίῳ ποδηγὸς κατέστησεν αὐτόν, de adultero loquens, niſi ſit ποδάγρας: vel ποδηγός, pedibus è lecto detractus.

Ποδηγός, ὁ ἡ, dux, παραδηγωγός. ποδηγὰ πόθων ἀμύσητα, in Epigr. alæ duces amorum.

Ποδηνεκής, έος, ὁ ἡ, talaris, i. ad talos protenſus, ad pedes vſque demiſſus.

Ποδηνέμιος, ὁ ἡ, velox, ὠκύπους. Iliad. ε. ποδηνέμιος Ἶρις, i. τοῖς ποσὶ ταχεῖα.

Ποδήρης, εος, ὁ, tunica talaris, veſtis ad pedes vſque demiſſa, poderis. Apuleius, Poderem tunicam ſumens. ποδήρης, vna ex octo veſtibus Pontificis, quæ Latinè dicitur talaris, & ex eo quòd ad pedes vſque deſcēdat, hoc ſortita eſt vocabulum hęc Hieronymus in c. 9. Ezechielis ἐνδεδυμένος ποδήρη χιτῶνα. Lucian. ποδήρης πώγων καθεῖται, barbá ad talos vſque promiſſa dependet, Plutarch. in Opuſculis. In Apocal. ſcript. ἐνδεδυμένον ποδήρη, quaſi ſit ὁ ποδήρης, χ, cap. 1.

Ποδοῦς, pedes, contractum ex ποδέας.

Πόδεια, τά, (ſcribitur etiam apud Athen. πίδεια, & apud Pollucem πόδεια, corruptè) idē quod ἐμπόδια Polluci, & πίλωτρα Æſchylo, & πῖλοι Heſiodo, id eſt, ſocculi lanei, vdones Martiali, vel odones Vlp. atque impilia. vide Πῖλος. Theophraſt. hiſtor. libro 7. capite 13. de lanatis ſiue lanigeris bulbis loquens, Μεγίστη δὲ καὶ ἰδιωτάτη διαφορὰ τῶν ἐριοφόρων βολβῶν. ἔστι γὰρ τι γένος τοιοῦτον, ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. ἔχει δὲ τὸ ἔριον ὑπὸ τοὺς πρώτους χιτῶνας ὥστε ἀνὰ μέσον εἶναι τοῦ τε ἐδωδίμου καὶ τοῦ ἔξω. additque immediatè, ὑφαίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ πίλια, καὶ ἄλλα ἱμάτια, &c. Quem etiam citat Athenæus libro ſecundo: vbi πίδεια ſcriptum. Gaza malè tranſtulit togas, Interpres Athen. faſcias pedum, & Bayſius non melius dixit faſcias crurales. Plinius mapalia tranſtuliſſe videtur libro 19. cap. 2. vbi inquit, Theophraſtus author eſt, eſſe bulbi genus circa ripas amnium naſcens, cuius inter ſummū corticem eámque partem qua veſcuntur, eſſe laneam naturam ex qua mapalia veſtéſque quædam conficiuntur, &c. Quæ quidem lectio vera eſſe non poteſt ſi mapalia legas, nec ſi mappas, vt alij. Nam mapalia, vt author Seruius Maurus, ſunt magalia, vt & ipſe Plin. vſurpauit lib. 16. cap. 37. Et ipſo authore lib. 19. cap. 1. mappæ fuerunt lineæ, non laneæ. Sed legendum eſt pro mapalia, impilia. Quæ vox apud Vlpian. in l. 25. §. 1. D. de aur. arg. Faſciæ, inquit, crurales, pedaléſque & impilia, veſtis loco ſunt: quia partem corporis veſtiunt. alij legunt apilia, nec rectè exponunt faſciolas quibus mulierum crines colligantur, quaſi ad pilos pertinentes: quam faſciolam teſtam vocat Varro. Sunt enim impilia, ſocculi ita dicti quia ſine pilis, ſed ex lana coacta fierent. vnde πῖλοι dicti καὶ ἀμπόδια quod vtrique pedi eſſent idonei. Aliud verò ſculponeę à ſculpendo dictæ, quæ ligneæ ſiunt: vulgò *ſabots*, vel *galloches*, id eſt, gallicę: vnde ſculponeati dicti à Varrone. Pollux Onomaſtici lib. 2. ſic habet, Ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων. καὶ ποδεῖα εἴρηκε. καὶ πόδεια δὲ ἐν ἄλλοις τοῖς περὶ πίλων Κρατίνος, ἃ Αἰσχύλος πιλωτρα καλεῖ. alibi πίλωτρα. Idem lib. 7. ἃ δὲ πόδεια Κρατίνος καλεῖ, εἴ τι πίλους ἀμφιέννυσιν, εἴ τι περιελίγματα ποδῶν, ταῦτα πίλωτρα, vocat Æſchylus in Phœniſſ.

Ποδιάζειν, apud Heſych. τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν, καὶ ὑποστρέφειν.

Ποδιαῖος, α, ον, menſura pedis. τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον, pedaneus triangulus Theoph. de cauſ. plant. l. 6. c. 2.

Ποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, ligo pedes, ſeu pedicis obligo. vnde apud Xenoph. Pæd. 5. πεποδισμένους ἔχουσιν ἔνιοι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. metior pedibus, Act. Accuſ. Vide διαποδίζω. ποδίζειν pro ambulare videtur accipere. Suid. in dictione Ἐμπεδοῦν, quod & Heſychius explicat in eadem dictione.

Ποδικροτον, pedibus plaudentem, pedibus ſtrepentem. in Epigr.

Ποδίσκος, ου, τό, pediculus, petiolus vel pedúculus. diminut. à ποῦς ποδός. Ariſtot. ἀκανθαὶ τοὺς ποδίσκους ἔχουσι μικρά.

Ποδισμός, dimenſio pedibus facta. pediſmus apud Veget. l. 3. ratio menſurandi pedibus. Politian. pedaturam vocat. Eſt & genus ſaltationis cuiuſdam.

Ποδιστῆρες, apud Ioſephum de Antiquitat. & Regum libri tertij, capite 7. de ſupellectile templi Solomonis, id eſt, lebetes, cacabi.

Ποδόθεν pro ποδῶν, Heſiodus. ἕλκε ποδόθεν, pedibus trahebat, id eſt, per pedes.

Ποδοκάκη, ης, ἡ, laquei genus, & inſtrumentum quo noxij vinciebantur, quaſi ποδοκατοχή, vel ποδῶν κάκωσις. cippus Latinè dicitur. vel lignea ſolea. Cic. de Inuent. Et ſtatim quòd effugiendi poteſtas nō fuerit, ligneæ ſoleæ in pedes inductæ ſunt. Suidas vocat κατακλείουσι ξύλον τὴν ποδοκάκην. Eſt in lege quadam, δεδέσθαι ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα, ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, id eſt, compede Budæo. Item ξύλον, ποδοστράβη & ποδοκάκη, Comm. Ariſtop. Equitib.

Ποδοκροτία, ας, ἡ, plauſus pedum, ſeu comploſus. apud Strab.

Ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ &

Ποδόνιπτρον, τό, vide Ποδανιπτήρ & Ποδάνιπτρον.

Ποδόπαιστα, vide Παραπόδισμα.

Ποδόρρωρα, epitheton Atalantes, quaſi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμωμένη. compoſ. ex ποῦς & ὄρω apud Callimach. autem hymno in Dian. legitur ποδορρώρην Ἀταλάντην vbi & Scholiaſt. expon. τὴν τοῖς ποσὶν ἐγειρομένην καὶ ὁρμῶσαν à nomin. ποδορρώρα ſed fortaſſe ſcribendum ποδορρόρην.

Ποδοστράβη, ης, ἡ, genus laquei ad capiendos ceruos & apros. Xeno. in Cynegetico, ἱστᾶσι δὲ καὶ ποδοστράβας ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι, pediculæ ponuntur ceruis. Ποδοστράβη, inſtrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur, τὰ τοῖς στρέμμασι καταρτυόμενα, Pollux. Ποδοστράβη, κολαστήριον ſiue ſupplicij genus, quo pedes, vt videtur, contorqueri ſolent, apud Syneſ. vide Ποδάγρα, & Ποδοκάκη.

Ποδότης, ου, pedatus, pedibus præditus.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens, figulus, Heſych.

Ποδοχέω, ῶ, clauum teneo, ad gubernaculum nauis ſedeo. vnde ποδοχεὺς apud Pollu. lib. 1. i. ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς οἴαξιν ἑστηκώς qui & ἡνίοχος τῆς νεὼς & ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς frequētius κυβερνήτης eſt autem hoc ποδοχεὺς ab ea ſignificatione nominis ποὺς qua ponitur pro clauo ſeu temone & gubernaculo nauis, τὸ πηδάλιον ὁ οἴαξ.

Ποδόψηστρα, mantilia pedibus abſtergendis apta Æſchyl. Agam. χερσὶ ποδόψηστρά τε, καὶ τὰς ποδονίπτρας.

Ποδόω, pedibus intendo de pedibus nauis.

Ποδωκεια, ἡ, pedum velocitas, ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης, Xenoph. apud Suidam quoque habetur ποδώκεια ἡ ταχεῖα, quod erit à ποδώκης aut à ποδώκεος.

Ποδωκία, idem.

Ποδωκέστατος, peruiciſſimus; Apoll. Rhod. vbi etiam ſcribitur ποδωκέστατος.

Ποδώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, & ποδώκεος velox, δρομαῖος, ὀξύς, vt lepus, ταχύπους, celer plantis, Hom. Iliad. β. τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας. i. ταχύποδας, pedibus celeres.

Ποδώνυχος, ἱερὸς ἱερεὺς τῶν παιδείων, Heſ.

Ποδωτὰ λῖνα Lycophr. vela dixit, quòd pede, funis genere, tēdantur pariter & colligantur.

Ποέω, ἀντὶ τοῦ ποιέω, Atticè, Etymologus. ποεῖ pro ποίει, fac. Ariſtophanes.

Ποηλογεῖν, herbas legere, βοτανολογεῖν.

Ποηφαγία, Heſych. victus ex herba.

Ποηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, herbam comedens, herbis viuens, Suid.

Ποθαίνω deſidero.

Ποθέσκω, deſidero, ποθέεσκε. ἐπεπόθει. ἐπεζήτει, Hom.

Ποθεινός, ή, όν, deſiderabilis, amabilis, deſideratus, charus, optatus, gratus, Thucyd. ποθεινὰ δακρύουσι συμφορά, Eurip.

Ποθεινῶς, cum deſiderio. Xenoph. Rep. Lacedæm. ποθεινοτέρως ἔχει σφᾶς αὐτῶν.

Πόθεσις, epotus, potus, hauſtus, Gaza libro quarto, πόθεν, bibitum.

Πόθεν, vnde, vndenam, à quo, quî autem, quomodo. Plato in Protagora Dialogum ſic incipit, Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; ἢ δῆλα δὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; Cicero qui hunc Latinum fecerat vt libro 6. teſtatur Priſcianus, Quid tu, vnde tandem appares ô Socrates? an quidem dubium non eſt quin ab Alcibiade? Odyſſ. α, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; vnde gentium venis? πόθεν τοῦθ᾽ ὑμῖν, &c. Æſchin. vnde tandem vos? vndenam? &c. πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ᾽ ἐρημίας; vnde quis poterit iſtos ſatiare panibus hîc in ſolitudine? cap. 8. Euan. Marci. τὸ πόθεν ποῖ, i. termini motus, Ariſtot. lib. 10. Eth. cap. 4. Eſt etiam ἐγκλιτικὸν (vt Scribit Suid.) pro ὁθενδή, & inclinatur, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, non aliunde Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης. Ποῖ δὴ καὶ πόθεν, vide Ποῖ.

Ποθητός pro ποθεινός, poeticum, lib. 3. Epigr.

Ποθέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, τὰ μὴ παρόντα ἀναζητῶ, deſiderio aſſicior, ἐπιθυμῶ, id eſt, ea quæ abſunt requiro, vt apud Lucianum Ganymedes nuper raptus, ac pertæſus iam abſentiam patris, ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν, inquit. Quòd autem propriè dicatur de abſentibus, euidentius licet apud Xenophontem videre quum inquit, ἄλλως εἰ φιλοῦντες τοὺς φιλοσόφους παρόντας ὁρῶσιν, ἄλλως δὲ ἐπιθυμοῦσι ποθοῦσι δὲ ἀπόντας. ἔτι δὲ τοὺς ἀξίους ἐπαινεῖν διδάξεται, &c. Plato de Legib. an adhuc deſideramus ſufficientius demonſtrari? an putamus non ſatis demonſtratum eſſe? &c. ποθοῦσι ἀκοῦσαι, Demoſth. ἐπόθησαν, deſiderarunt. Herodotus. Latinis eſt deſiderare, vt apud Ciceronem, Omnia deſiderata magis, quàm aſſiduè percepta delectant. Ποθῶ, amo, ἐρῶ, φιλῶ. Theocritus in Aita, Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ. Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. id eſt, amantes

amantes vno die conſeneſcunt. Scholiaſt. ἱμείροντες. poteſt ſimpliciter accipi pro deſiderantes, licet & πόθοι pro amoribus ponatur.

Ποθὴ, ῆς, ἡ, deſiderium. Odyſſ. ζ, οὐ γάρ τοι ξείνων ποθὴ, i. πόθος, ἐπιζήτησις: & Iliad. α, ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Achillis deſideriũ, id eſt, quo teneantur Achiui. & tranſlatè ablatio, conſumptio. Od. β, ζημία, iactura, deſiderium enim eſt rerum abſentium ἐπιζήτησις ἐπιθυμία.

Πόθευμα, ατος, τὸ, idem.

Ποθήμεναι pro ποθεῖν. Odyſſ. μ. quod Euſtath. deriuandum cenſet à ποθήμεναι vel à πόθημι.

Ποθίζειν, pro potare, in Epigram.

Πόθησις, ἐπιζήτησις, deſideratio, Gaza de Seneƈt.

Ποθητὸς, gratus.

Πόθι, vbi, quò, ποῦ, interrogatiuum cum acuto in priori. Odyſſ. ξ, πόθι τοι πόλις, vbi tibi ciuitas? id eſt, cuias es? πόθι τέλσομαι in Epigram. quò tendo? ὡς πόθι etiam dicitur pro vbinam ab Apollonio: ποθὶ autem cum graui, aut etiam ſine accentu, alicubi ſignificat, & aliquando, vt Odyſſ. ξ, αἴ κέ μοι αὖθι ποθι γαίῃ, i. ἐν ποτε. Et Iliad. α, δωσέμεν αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι πόληα, ſiquando Iupiter dederit. εἴ ποθι à Sophocle dicitur.

Ποθόβλητος, deſiderio taƈtus vel captus. Paulus Silentiar. libro 4. Epigr. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις ἐλπίδες ἀλλήλων εἰσὶ μελιχρότεραι. Item amore captus. Idem libro ſexto, Epigramm. ὄλβια ποθοβλήτων κεῖται ἀεξιγόνα. vnde μελιμνοι ποθοῦ... αἰτία τοῦ ἐπιθυμίας, apud Nonnum.

Ποθολκὶς, ίδος, ἡ, iumentorum frenum. forſan pro προσολκὶς quoniam ea προσέλκεται τὰ ὑποζύγια, attrahuntur iumenta.

Ποθοψεῖν, aſpicere, in Epigram.

Πόθος, ου, ὁ, idem quod ποθὴ, ἵμερος, deſiderium, ardor, amor, affeƈtus, cupido, in Epigram. ἐπιζητησις. ἐδ. ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, me capit & tenet Vlyſſis deſiderium. τοὺς Ἀθηναίους πόθος ἔσχε τοῦ Κίμωνος, Cimonis deſiderium cepit Athenienſes, Plutarch. in Pericle. πόθος ἔχει δεινὸς, vehementi deſiderio teneri, Xenoph. Πόθος, pudendum, τὸ αἰδοῖον, priapus. φάλης καὶ ἰθύφαλλος, τύλος καὶ τύλη. Dion in Caligula. Καὶ τῷ φιλῆσαι αὐτὸν, ὁπότε ἐς ἐκεῖνον χρεῖαν, πόθον ἢ ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐδίδου: vbi agit de Caſſio Chærea, quem, inquit Suetonius, Caius ſeniorem iam & mollem & effœminatum denotare omni probro conſueuerat: & modò ſignum petenti, Priapum aut Venerem dare: modo ex aliqua cauſa agenti gratias, oſculandam manũ offerre, formatam commotámque in obſcœnum modum. Quod etiam tradit Pauſanias in Bœoticis, Hoc & Ioſephus ita confirmat περὶ ἀρχαιολογίας βιβλ. ιθ. de Chærea loquens, Καὶ ὁπότε τὸ σημεῖον τε τῆς ἡμέρας καθυπαλεῖν εἰς αὐτὸν, θήλεά τε ἐδίδου τὰ ὀνόματα, καὶ ταῦτα αἰσχύνης ἀνάπλεα. vide Συνθήματα. Πόθος, flos æſtiuus, cuius duo ſunt genera. ita deſcribit Theophraſt. de hiſtor. plantar. lib. 6. cap. 7. Ὁ πόθος καλούμενος (Gaza deſiderium vertit) ἔστι δὲ διττὸς, ὁ μὲν ἔχων τὸ ἄνθος ὅμοιον τῷ ὑακίνθῳ, ὁ δ' ἕτερος ἄχρους, λευκὸς, ᾧ χρῶνται περὶ τὰ τάφους, καὶ χρονιώτερος ἐστί. Quę ita tranſtulit Plinius lib. 21. cap. 11. Sed maximè ſpeƈtabilis pothos. Duo genera huius. vnum cui flos hyacinti eſt. alterum candidius, qui ferè naſcitur ad tumulos quoniam fortius durat. Pothos à doƈtioribus herbariis creditur eſſe Aquilegia vtraque, vulgò ancolie. ab aliis vtraque campanula, alba ſcilicet, & cærulea.

Ποῖ, quodammodo, Plato de Legibus. Aliquando vacat, Ariſtophanis Interpres. Ποῖ, aliquò, alicubi: eſtque ἀόριστον. Ariſtophanes in Pluto, εἰς τοῦ θεοῦ Ἑρμῆν διελκύσαι τι πελ... ξύμαδον.

Ποῖ ἐρωτηματικὸν, id eſt, interrogatiuum, pro quo & vbi ponitur. ποῖ καταφύγω; Æſchines & Phrynichus. Sophocl. ποῖ βλέπων ταῦτ' αὐτὸς καὶ θροεῖς; quò ſpeƈtans ea dicis? ποῖ γῆς; quo terrarum? Ariſtophan. Pro vbi, Idem in Pluto, Ne. βούλει διὰ χρόνου πρός με παίζειν; Τρ. ποῖ, τάλαν; Ν. αὐτοῦ. Ad. vis mecum tandem ludere? Vet. vbi, miſer? Ad. ibi. ποῖ χθονὸς; vbi terrarum? ποῖ φρενῶν; Soph. id eſt, εἰς τίνα χρόνον, quandiu, μέχρι τίνος. Ποῖ, inquit Comm. Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ κινήσεως tantùm ſumitur. Ποῦ verò καὶ ἐπὶ κινήσεως καὶ στάσεως ponitur, vt apud Euripid. ποῦ βῶ, ποῦ στῶ. Quod ſi ſecus reperiatur κατ' ἐναλλαγὴν eſſe dicit. Ποῖ δὴ καὶ πόθεν, elegans phraſis, qua petimus quò quis tendat, & vnde veniat. Plato in principio Phædri, ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Παρὰ Λυσίου τοῦ Κεφάλου: Budæus, O amice Phædre, quò tandem & vnde is? Sed miror tanto viro in mentem non veniſſe, quàm id, ſed conuerſis verbis, elegãter imitatus ſit & expreſſerit Horatius lib. 2. Serm. Satyra 4. quam ſit, incipit, Vnde quò Catius? non eſt mihi tempus auenti, &c.

Ποῖα pro πόα dicitur vt ῥοιὰ pro ῥόα Ionicè πόα dicitur ſcribũt autem grammatici Ποίαν ſiue πόαν dici τὴν βοτάνην, & κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρὸν, ſiue τὸν δημητριακὸν καρπόν: vnde πόας vocari τοὺς ἐνιαυτούς. quoniam ſemel tãtum in anno ἡ πόα φύεται. velut à Callimacho Αἰγυπτίας ἐννεάπορον τετρακύκλω..., nouem circiter annos. ſic & apud Latinos meſſis & τὸν ἀμητὸν ſignificat & τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quod ſingulis annis ſingulæ meſſes ſint.

ποιά. ab Heſych. exponit non ſolùm βοτάνη vel item πυρὸς καὶ κριθαὶ, ſed etiam πόας, ab Etymologo ποιηφάγοι φασί.

Ποῖα, τῆς ποίας, qualis interrogatiuè, Cyril.

Ποιέομαι, οῦμαι, ἔομαι, οῦμαι, &

Ποιέω, ῶ, έσω, ήσω. (promiſcui enim ambo vſus ſunt) facio, ago, creo, effeƈtum præſto, inſtruo, conficio, conſtituo, gigno, introduco, loquẽtem facio, fingo, ſum in cauſa, committo, perpetro, afformo, carmen fingo, curo faciendum, ſum efficax, exequor, formo, condo, poeticè ſcribo, moueo, efficio, ἐνεργῶ. hæc enim ſignificatio apud Græcos, quemadmodum & apud Latinos, latè patet. Ποιεῖσθαι, ducere, exiſtimare. Plut. ἐν αἰσχρῷ ποιούμενος, rem non tolerandam ratus. Vnde etiam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magni facere. περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere, Demoſth. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι σκοπεῖν, maximi æſtimare, Plat. 2. Reip. πρὸ παντὸς ποιεῖσθαι, in primis dare operam, omnino elaborare. ποιοῦμαι περὶ παντὸς, Bud. in Epiſt. poſter. antiquiſſimæ curæ eſſe duco. περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Iſocrat. parui ducere. ποιοῦμαι περὶ ἐλάττονος, &c. minoris facio. Idem. μέγα ποιοῦμαι, magni facio. ποιεῖται δεινὸν, indignum ducit, Plutarchus in Theſeo. Dicitur autem δεινὰ ποιεῖσθαι, vel δεινὸν ποιεῖν pro ægrè ferre Et aliquando δεινὰ ποιεῖν, indigna agere vel facere, id eſt improbè, Demoſt. Ποιεῖσθαι, adoptare, id eſt, εἰσποιεῖσθαι: vt υἱὸν ποιεῖσθαι, Demoſthen. υἱὸν ἐποιήσατο, ſibi in filium adoptauit, Plutarch. in Themiſtoc. ποιησάμενος παῖδας αὐτὸν, qui in filios ſibi adoptarit, Idem in Theſeo. Ποιοῦμαι cum Præpoſitionibus: vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, admirari. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, riſui habere. ποιεῖσθαι ἐν μέρει κατηγορίας, criminis loco ducere, ſeu obiicere. πεποίηνται ἐν ὁμοίῳ, perinde affeƈti ſunt. ποιοῦμαι ἐν ὀργῇ σε, tibi indignor, Demoſthen. ποιησάμενος αὐτοὺς ὑπὸ τῷ συνάρχοντι, poſtquam eos in poteſtatem collegæ tradidiſſet. Plutarchus in publicola. ποιησάμενος ὑπὸ τῷ νόθῳ παιδὶ τὴν βασιλείαν, qui detulit regnum ad filium nothum. Idem in Theſeo, ἀντὶ βαπτίσματος ποιεῖσθαι τὴν ὁρμὴν τοῦ βαπτίσματος, pro baptiſmate deſiderium accipit baptizandi, Nazanz. in Orat. ποιεῖται εἰς τι τὴν γένεσιν, generationem ad aliquid deducit, Gaza ex Ariſtot. Et ποιεῖσθαι ἑαυτῷ ἐπ' ἐξουσίας, magnam ſibi potentiam comparare, Herodian. Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα, vt Syneſ. vel ὑφ' ἑαυτὸν, vt Demoſthen. aliquid in poteſtatem ſuam redigere, vel poteſtatis ſuæ facere: vel ἐφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι, vt Ariſtotel. 2. OEcon. Plato 1. de Rep. πάντας ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, ſibi ſubigere. ποιεῖσθαι ὑπὸ σφᾶς, in ſuam poteſtatem redigere, Thucydid. δι' ἑνὸς τῶν πλουσίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι, Ariſtides, vni ex diuitibus ſe ſubiicientes. ἐποιήσαντο δι' ἑαυτῶν πάντα τόπον, in ſuam poteſtatem redegerunt omnem locum, Idem. τὴν θάλατταν δι' αὑτοῦ ποιούμενος, Idem Ariſtides. Sic ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, periculi ſui facere, in ſeſe recipere, Demoſthen. Ποιεῖν, poeticè, id eſt, ἐμμέτρως ſcribo. Ariſtot. de Bellerophonte, ὃν οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος. Ariſtoph. καὶ Ὑπέρβολος αὐτὸς ποιήσας εἰς ὑπερβολον, fabulã ſcripſit in Hyperbolum. Polyb. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ποιεῖ ... περὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων. Xenoph. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπιλανθάνεσθαι, verſuum obliuiſci, ſeu carminum. ποιεῖ Ὅμηρος, inquit ſuo poemate Homerus, vel carmine, Ariſtotel. libro 8. Polit. capite 3. ποιῶ εἰς σε, ſcribo in te, Ariſtophan. ποιήσας περὶ τῶν Λακεδαιμονίων Πίνδαρος, Pindarus de Lacedæmoniis cecinit, Plutarchus in Lycurgo. ποιήσας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὅμηρος, Homerus notat quum inquit, Ariſtot. libro 3. Animal. ποιήσας λέγει, ſuo carmine refert. Πεποιημένα ὀνόματα, nomina fiƈta. Horatius in Arte, Et noua, fiƈtaque nuper habebunt verba fidem, ſi Græco fonte cadant. Cicero verba faƈta dixit, in oratore ad Brut. Ornatus autem verborum duplex, vnus ſimplicium, alter collocatorũ. Simplex probatur in propriis, vſitatiſq; verbis, quod aut optime ſonat, aut rem maximè explanat: in alienis aut tranſlatum aut faƈtum aliunde, &c. Vbi faƈta aliũde vocat, quæ reperta vocantur in Partitionibus: vt ſoliuagas feras dicimus, quæ ſolæ vagantur. Ariſtoteles tertio Rhetor. πότερα γλώτταις, καὶ διπλοῖς ὀνόμασι, καὶ πεποιημένοις χρηστέον. Sunt & aliæ quædam ex hoc verbo locutiones: vt ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere, in rem ſuam vertere. Plutarch. γνώμην ποιεῖσθαι, ſtatuere & decernere. Thucydid. Ποιησάμενος κατὰ νώτου τὸν ἄνεμον, terga ad ventum conuertens, Idem in Fabio. Ποιεῖσθαι ἀρχὴν, initium facere, Demoſthen. Ποιεῖσθαι βασιλέα, regem creare, Plato. Ποιοῦμαι ναυμαχίαν, prælium nauale facio. Ποιοῦμαι θαῦμα τοῦτο, hoc admiror, Budæus in Epiſtol. Ποιεῖσθαι λόγον, verba facere, & Ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. Ποιοῦμαι τῆς ἀρετῆς πολὺν λόγον, virtutem plurimi facio. Ποιεῖν ὕδωρ, valet in Attico ſermone quod de Ioue dici conſuetum erat, pluere, imbrẽmque in terram effundere. Ariſtophanes in Veſpis (vnde ſumpſit etiam Virgilius in Georg. pluuiæ futuræ ſigna.) Οὐκ ἰδὼ ἔστιν ὁ χ' ἡμερῶν τετάρων τὸ πλεῖστον ὕδωρ ἀναγκαίως ἐγὼ τοὺς θεοὺς ποιῆσαι, ἔστιν γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες· φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τοῦτο, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα. Author Charaƈterum, Καὶ εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ, τὸν ἐν γῇ βελτίω ποιεῖν. Vnde elegans diƈtum Socratis apud Laërtium, Nónne amicis hoc futurum dixeram, ὅτι

καθίστασθαι βεβαιοῦσθαι καὶ ὅλως ποιεῖσθαι. Ποιεῖ λόγον συμφέροντα. Ποιοῦμαι τοῦ γεωργεῖν σπουδὴν, agri colendi ſtudio teneor, Gaza de Senectute. σπουδὴν ποιεῖσθαι, Demoſthenes. Πεποίηται τέχνην, Ariſtophan.& Lucian.artem finxit. Ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, Demoſthenes. Ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τούτων, horum curam agere, Iſocrates. Δεινὰ, vel δεινὸν ποιεῖσθαι, ægrè ferre, conqueri, vociferari. Gregorius & Demoſt. δεινὰ ποιεῖν autem, improbè agere aut facere, vt apud eundem Demoſthenem περὶ στεφάνου, τί γὰρ ποιῶν, πολὺς ὁ δεινὰ ποιεῖ, &c. vide ſupra. Ποιεῖσθαι συμφοράν, in dictione Συμφορά. Ποιήσασθαι ὀργήν, Demoſthenes. Ποιοῦμαι τὰς καταλλαγὰς πρός σε, tecum reconcilior, Idem. ἐποιήσαντο συνθήκας, percuſſerunt fœdus. Ποιεῖν ἀχαρίστους, ſpoliare illos gratia, qui videri volunt beneficia contuliſſe: id eſt, efficere oratione noſtra ne id præſtitiſſe credantur. Ariſtotel. Rhetor. 2. φανερὸν δ' ὅτι ἀναιρεῖσθαι ἐνδέχεται τὴν χάριν, καὶ ποιεῖν ἀχαρίστους. Ποιεῖσθαι χάριν τι, animo beneuolo accipere aliquid, & gratiam habere, rependere: cui opponitur ποιεῖσθαι ὀργὴν, id eſt indignari, apud Demoſthen. Ποιεῖσθαι σιωπὴν, facere audientiam. Cicer. Xenoph. Ἑλλην. 5. σιωπὴν ποιήσας πάντων, fecit vt ſilerent omnes: quod vt vulgò dicimus *faire ſilence*, Latinè dicitur facere ſilentium. Plautus Amphitr. Facietis huic fabulæ ſilentium. Ποιεῖν φίλον, amicum facere, Xenophon, ἐμέ μὲ φίλον ποιοῦντες, &c. ποιοῦμαι φίλον, adiungo in amicitiam, Plutarchus in Romulo. ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, amicum ſibi comparare, ſibi conciliare, Xenophon. Ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, cum hoc amicitiam contraho, Idem. ἐποίησε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας, inter Athenienſes & Cretenſes amicitiam coniunxit, Plutarch. in Theſeo. ἐποιήσαντο φιλίαν αὐτῷ, cum eo amicitiam inierant, Idem in Romulo. Ποιεῖν μάθησιν. vide Μάθησις. Παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplar Ciceroni. & Horat. ponere exemplum, monſtrare exemplum ad imitationem, & facere exemplum dixit Quintilian. lib. 5. cap. 2. Iſocrates in Panegyrico, vbi de beneficiis, quæ acceperant reliqui Græci à Rep. Athenienſi diſputat, τὴν μὲν πόλιν ἐπήνεσαν, τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσαντες. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Item aduerſus Timocrat. ἄξιον δ' ἐστὶν ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον. Ariſtoteles 3. Rhetoric. Ὅθεν πάντες ποιοῦσι παράδειγμα τὸ τῆς Ἰσοκράτους Ἑλένης προοίμιον, id eſt, ſibi exemplar proponunt Iſocratis exordium, quo vſus eſt in laudatione Helenæ. Rurſus in eodem lib. Ἂν δὲ ἄπιστον ᾖ, τότε τὴν αἰτίαν ἐπιλέγειν. Ὥσπερ Σοφοκλῆς ποιεῖ παράδειγμα τὸ ἐκ τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι, &c. id eſt, vt Sophocles exemplum facit & ad imitationem monſtrat, illud ex Antigona. niſi velis poſt ποιεῖ diſtinguere. hoc & vulgò imitamur dicentes, *en faire exemple.* Ποιεῖν χώραν etiam elegans phraſis, vt vulgò dicimus *faire place*, *faire lieu*, facere locum Ouid. & Senecæ. Ariſtoteles Rhetoricor. 3. Δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῷ ἀκροατῇ, τῷ μέλλοντι λόγῳ, id eſt, conuenit igitur in auditoris animo, orationi locum facere, quam ſumus habituri: patefacere locum diceret Liuius, & ſedem comparare. Ποιεῖσθαι ἄκοιτιν, vxorem ducere. Heſiod. θυγατέρα ποιεῖται ἄκοιτιν. Plato 2. de Rep. Ποιεῖσθαι τοὺς παῖδας, accipit, pro filios procreare. ἐκ ταύτης τῆς οὐσίας ποιοῦμαι τοὺς παῖδας. Lucian. ἐν πλοίῳ παῖδας τοὺς ἐμοὺς, τοὺς μὲν ἐκ ... &c. Ποιεῖσθαι δ' ἅπαντα ἐπὶ τὴν τύχην, non omnia fortunæ ſunt adſeribenda, Plutarchus in Romulo. Ποιεῖν τὸ ἐμαυτοῦ, meas partes exequor. Ποιεῖν ἀγαθὰ, beneficia conferre, Iſocrates. Ποιεῖν ἀγαθὰ καὶ κατὰ ... ποιῶ ἐλεημοσύνας, exhibeo eleemoſynas, præſto. ποιῶ τὰ δίκαια, Demoſthen. Ποιῶ τὸν νόμον, legem ſeruo, Eraſmus. ποιεῖ τὸν νόμον, facit legem, præſtat, capit. 7. Euangelij Ioannis. Ποιῶ τὴν ἀνομίαν, patro iniquitatem. Ποιεῖ ἁμαρτίαν, committit peccatum. Ποιεῖν τὸ ἔπος τινὶ ἐν φρεσὶ, facere vt cuipiam in mentem veniret Odyſſ. ξ, ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ἧκε νόημα Ποίησε. Ποιεῖν ἄλογον καὶ ἐν τούτοις, &c. Bud. in Epiſt. prior. Ποιῶ τὴν ἡδονὴν, voluptatem excito. ποιεῖ τὴν ὀσμὴν, odorē mouet, Ariſtoteles. Ποιεῖ τοὺς ἱδρῶτας, ſudores citat, vel mouet. βίον ποιῶ, victum comparo, Thucydides. Ποιεῖν κοινὸν, commune reddere, Demoſthenes. Ποιεῖν ἐκκλησίαν, id eſt, cogere, Æſchines. ὅ πάντες ἐποίουν τὸ προστασσόμενον, cuius omnes imperata faciebant, Plutarchus in Lycurgo. Ποιῶ ξένον ὑποδέχεσθαι ἐμαυτὸν, facio vt hoſpes me excipiat hoſpitio, Xenophon, εἰ βούλοιο ξένον ποιήσασθαι ὑποδέξασθαι σεαυτὸν, &c. ποιεῖν ξενίαν, conciliare amicitiam. Plato in Epiſt. 7. ἐγὼ ξενίαν καὶ φιλίαν ἀρχύταν, καὶ τοῖς ἐν Τάραντι, καὶ Διονυσίῳ ποιήσας ἀπέπλεον, ego ante diſceſſum meum, cum Dionyſio, Archyta, atque aliis Tarentinis hoſpitium & amicitiam conciliaueram. Ποιῶ χρόνον, commoror aliquantulum temporis, cap. 15. Act. Apoſt. Ποιῶ πόλεμον, ſum belli author, bellum affero, Thucydides. Ποιεῖν cum Datiuo & Accuſatiu. Plato in Apologia, ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, hæc iuniori faciam & ſeniori. Ποιῶ σοι ἀτυχήματα, Demoſthen. Ποιῶ σοι ἀργύριον, pario tibi argentum, Idem. Ποιῶ σοι χαρὰν, affero tibi gaudium, cap. 15. Act. Apoſt. Ποιεῖν τῇ διανοίᾳ dixit Plato 2. de Rep. pro animo fingere, concipere. Ποιεῖν τῆς πολιτείας, donare ciuitate, Iſocrates. Ποιῶ cum duobus Accuſ. vt ποιῶ σε ταῦτα, afficio te his rebus. Athe. κακὰ πολλὰ ἐποίησαν τὴν Σαμίους. Xenoph. ἐγὼ δ' εἴ μή τι κακὸν ἐκεῖνοι τὴν πόλιν ἐποιήσαν, ἐν ἀπολογίσομαι, ſi quo incommodo ciuitatem affecerunt. Et cum dicitur Græcè, τί ἂν τοῦτον ποιήσειας, ἢ δρήσῃς, ἢ ἐργάσαιο; Latinè reddi poteſt, quid hoc homine facias? Cicero pro Cluentio, Quid hoc homine factum eſt? In hoc verbo & huiuſmodi Græci abutūtur Accuſandi caſu pro Datiuo, vbi ſignificant bene aut male fieri cuipiam, vt τί οὖν ποιήσω τὸν Ἰησοῦν; quid igitur faciam ipſi Ieſu? capit. 27. Euangelij Matth. ταῦτα σε ταῦτα τὸν πληρωθέντα ποιοῦμαι, Ariſtoph. ... Ποιῶ cum Accuſ. & Infin. ποιῶ σε βλέπειν, Ariſtoph. viſum tibi reſtituo. ποιήσω σε ταῦτα συμβουλεῦσαι, &c. Demoſth. ποιῶ τοὺς ἐμοὺς ἀπέχεσθαι, facio vt diſcipuli mei abſtineant, Xenoph. ποιῶ ἐπιχειρεῖν ἐκεῖνον, Demoſthen. πεποιηκότες ταῦτα γενέσθαι, authores horum, Idem. ποιεῖ φανῆναι, Idem Demoſthen. ποιῶ προσάγειν τὰ καλὰ, honeſta agere exhortor, Ariſtotel. 1. magnor. Moral.

Ποιεῖν pro inducere, loquentem facere. ποιεῖ λέγοντας, inducit loquentes, introducit, fingit, Plutarchus in Solone. Ποιῶ & Ποιοῦμαι cum Aduerbiis & Præpoſitionibus. ποιῶ εὖ, beneficia confero. Ποιῶ κακῶς, noxam facio. Ποιῶ σε κακῶς, te incómodo afficio, te affligo, Demoſthen. Ποιῶν καλῶς, faciens bene: Græcis ſermo eſt vſitatus, pro meritò, ſeu vt decuit, Ariſtophan. in Pluto, ἐγὼ δὲ τοίνυν ποιῶν χαλεπῶς, merito itaque perit. ſermo eſt rei euentum approbantis, vide Καλῶς. Ποιῶ ὀρθῶς, Demoſthen. Ποιεῖν ἀπῶς. Vide Ἀπῶς. ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, opponere, & quaſi προβάλλεσθαι, Xenoph. Ποιῶ ἄνω κάτω. Bud. in Ep. poſter. ſubuertor. Ποιεῖν ἔξω, emittere foras, cap. 5. Actor. Apoſt. Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, admirari, Plutarch. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, riſui habere, Idem. ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι, rem periculoſam eſſe putare ac dictitare, Syneſ. Ποιῶ ἐμαυτὸν μετρίως, moderatè me gero, Thucyd. ἐποίησε ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, Idem. fecit vt naues in ſicco ſederent. Ποιεῖ πρὸς τὸ βλάπτειν, Plutarch. Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, aduerſus venena efficax eſt, Dioſcorides libro 1. cap. 95. Ποιεῖν καὶ ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτοῖς, ſibi ſubigere, Demoſth. Πεποιημένοι κριοὶ, arietes cocti, cap. 25. libro 1. Regum. Πεποιημένος, Actiuè Demoſt. Πεποιημένα ἰαμβεῖα, Idem. Ποιοῦμαι, adformor, qualitatéque afficior, Alexand. Aphrod. ποιεῖν & πράττειν ſimul poſita, Demoſt. τὸ ποιεῖν καὶ πράττειν εἴδει διαφέρει, Ariſtot. libro primo. Polit. cap. 3. τὸ ποιοῦν, quod agit. τὸ ποιοῦν αὐτὰ ἢ πάντα ἢ τινά, res quæ hæc omnia vel aliqua ex his efficiat, Theophraſt. lib. 2. cap. 2. de cauſ. plant. Ποιοῦμαι, ſimulo, αὐτὸ τοῦτο προσποιοῦμαι. Themiſtius, ... Idem, φιλόσοφος ... τὴν ... φιλοσοφίαν ποιεῖ. Ποιῶ, vtilis ſum, confero. Dioſcorides. ποιεῖ πρὸς ἐπιληπτικοὺς, facit ad epilepticos. Sic enim Latini loquuntur: vt Quintil. facere ad ſtomachum: Seneca, non facit ad aulam. Ποιεῖν etiam pro ποιεῖσθαι, id eſt, fieri, ſignificatu patiendi capitur Atticorum conſuetudine, vt Theophraſt. lib. 5. dixit ... pro ...: Ariſtotel. 1. Metaphyſ. ... pro ...: Plato in Phædro, ... pro ...: Ariſtot. Proble. ... pro ...: vbi & ... ſimiliter poſitum: Et in 5. hiſtor. ..., pro ...: Xenoph. ... καὶ ... pro paſſiuis poſuit in Cynegetico. & ... in 4. Pædiæ ... ſic & Latini vſurpant emergere, erumpere, inſinuare. Ariſtotel. 2. Rhetoric. δεῖ ταῦτα καὶ εἰ ἐν ὁρμῇ ποιεῖν ἢ μέλλειν, ἔσται. Hæc ipſa aut tunc ipſum fieri debent, aut poſt aliquando fient. Ποιεῖν, morari, διατρίβειν. Baſil. in Epiſt. τρεῖς ἡμέρας ποιήσας ἐπὶ τῆς πόλεως, moratus in vrbe tribus diebus.

Ποία, ας, ἡ, pro πόα, id eſt, herba, Herodotus. Item interrogatiuum pro ποῖα.

Ποιήεις, ήεντος, ὁ βοτανώδης, herboſus, frugifer, εὔφυτος, βοτανοφόρος, Iliad. 8.

Ποίημα, τος, τό, opus, poema, opus poeticum, fictum opus, actio, creatura, carmen, figmentum: à ποιεῖσθαι, pro poeticè ſcribere. Grammatici à Poeſi ſic diſtingunt, vt ποίησις ſit veluti tota Ilias: ποίημα verò Achillis armorum deſcriptio. Vide Aphthon. Poema eſt (inquit Poſſidonius) dictio numeroſa, certa menſura cōſtans: poeſis autem, eſt poema diuinarum humanarúmque rerum imitationem complectens, Laert. libr. 7. in Zenone.

Ποιημάτιον, τό, poematium, i. paruum poema, Lucian.

Ποίησις factio Cicer. conficiendi ratio, factūra Plin. poeſis, poetica deſcriptio, carmen poetæ, ſtructura, abſolutio. ἀσπὶς διάχρυσος ποίησις, clypeus argentatus. οἱ περὶ τὴν ποίησιν, id eſt, poetæ. Item adoptio, à ποιεῖσθαι pro adoptare. Et Herodot. confectūram vnguenti ποίησιν appellat. Ποίησις αὐτὶ τοῦ ποιήματος ſiue ἔργου, vt δόσις pro δῶρον. Iacobi cap. 1. οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, beatus erit in opere ſuo.

Ποιητέον, facere oportet. Xenoph. τούτῳ ταῦτα ποιητέον, hæc huic facienda ſunt: hæc huic facere neceſſe eſt.

Ποιητός, agendus. τὰ ποιητέα, facienda Ciceroni.

Ποιητής, οῦ, ὁ, poeta, fictor, conditor, factor, creator, author, carminum author à Quintil. Poetæ non ante annos triginta vel

qua-

quadraginta ad dicendum prodibant in medium, vt notat Interpres Ariſtoph. ποιητὴς λόγων, qui ſermonem factis exprimit. ποιητὴς καὶ δημιουργὸς κατὰ τὴν Πλάτωνος δόξαν διαφέρουσιν· ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς, μηδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον· ὁ δὲ δημιουργὸς τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς κατασκευάζει τὸ γινόμενον, inquit Iuſtinus Martyr, id eſt, creator & opifex differunt: creator enim nullo indiget alio, ſed propria vi & poteſtate facit id quod creatur: opifex autem opificij poteſtatem à materia mutuatus, opus ſuum efficit. ποιητὴς νόμου, obſeruator legis, qui legem factis exprimit. ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ſeculorum author: ſic dicitur Chriſtus. Nazanz. in Orat.

Ποιητική, ῆς, ἡ, poetica, ars ipſa conſcribendi poemata.

Ποιητικός, ή, όν, poeticus, efficax, q. effectiuus. fabuloſus, ad carmen aptus, affectus, actiuus. ποιητικὸς λόγος, Hermogen. ὁ ποιητικὸς περὶ χρήματα, munificus circa pecunias, Ariſtotel. in Rhet. ἡ ποιητική, faciendi facultas. Idem Rhet. 1. αἰτίας dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν, id eſt, bonorum effectrices: Halicarnaſſ. de Areopagetico Iſocratis, ἦν φυλακτικώτερος μᾶλλον ἢ ἀνδρειότερος: vt Liuius dicit, cautior quam promptior fuit: Cicero, libentius quàm verius. τὸ ποιητικόν, cauſſa efficiens, agens. Efficientia τὰ ποιητικὰ vocat Cic. de Finib. bonor. & malor. alibi cõficiens. τὸ ποιητικὸν dixit. Vide Ariſtot. Rhet. 1.

Ποιητός, adoptiuus: καὶ ὁ κατεσκευασμένος, excultus, ornatus, bene factus, factitius. ποιητοῖς φρέασι, puteis manu factis. Plutarch. in Solone. ποιητὸς τύπος, effigies, Nonnus. ποιητὸς υἱός, filius adoptatus. ποιητόν σε ἐποίησε, te adoptauit, Gaza de Senect. ποιητοὺς πολίτας, ciuitate donati, lib. 3. Polit. Ariſtotel. cap. 1. ποιητόν, quod fit, quod efficitur: Aretinus factibile exponit lib. 6. Ethic. capit. 2. Cicero τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν, vertit ex Epicuro, ea quæ ſunt luxurioſis efficientia voluptatum.

Ποιήτρια, ας, ἡ, poetria.

Ποιηφάγοι, herbis victitantes, Herodot.

Ποιχάζω, tego, cooperio, σκεπάζω. Heſych. quod ποκάζω.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, variegatus, multicolor, vario amictu apud Æſchyl.

Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigriſque diſtinctus maculis Athen. lib. 7.

Ποικιλεύς, idem quod ποικιλτής, Heſych.

Ποικίλη, porticus Athenis, in qua Stoici philoſophabantur, à varia pictura ſic dicta. meminit eius Laert. in initio libro 7. in Zenone.

Ποικιλήνιος variegatas habens habenas.

Ποικιλία, ας, ἡ, variatio Liu. varietas, varius color, maculæ, verſutia, prudentia. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 18. καὶ τὴν ποικιλίαν διαφέρουσα, diſtinſque habitu macularum, Plin. lib. 16. cap. 34. τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, opere plumario, cap 27. Exodi. ποικιλίαν ἔχει, diſtinctus eſt varie. τῆς λέξεως ποικιλία, Hermog. dicitur & ποικιλμός.

Ποικιλίς, ίδος, auis, quam variam interpretatur Gaza apud Ariſtotel. libro 9. cap. 1. Eadem eſt auis quæ alio nomine ἀκανθίς: varietas autem pennarum nomen illi dedit. ſunt qui carduelem eſſe dicant.

Ποικίλλω, μ. ιλῶ, π. ικα, vario, acu pingo, diſtingo, exorno, verſutè ago. Actiuum, Accuſatiuo. vnde διαποικίλλω, variè compono. ſicut autem ποικίλος verſutiæ & vafritiei quoque ſignificationem habet, ita & ποικίλλω accipitur pro vafrè comminiſcor aut fingo. Plato Sympoſ. μηδὲν ποικίλλειν περὶ αὐτόν, ἀλλ' ὅ τι ἂν δόξῃ εἰπεῖν ἁπλῶς: ſic idem de Legib. οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς ἂν ὅλως φράζοιμι, clarè abſque vlla ambiguitate exponam. Syneſ. epiſt. ἄλλην μέντοι σοφίαν ποίκιλλε καὶ ἐγκαταστρεφομένη ἐν πράγμασιν· ἄλλην δέ τινα ποίκιλλε, ἐπειδὴ γὰρ ἐκ τούτου ἐγένετο: aliam tamen aſtutiam excogita, aliam verſutiam comminiſcere. ποικίλλομαι ποικίλματα, varietates capio, Plato. diſcerno, Ibidem. ποικίλλεται, euariat. ποικίλλεται τρόπος, Euripid. ποικίλλεται ἡδονή, variatur voluptas, Cic. πεποικιλμένος, varietate diſtinctus. θαυμασίως πεποικιλμένη, varietate admirabili prædita.

Ποίκιλμα, ατος, τό, varietas, picturatum ornamentum. textura, pigmentum. Odyſſ. ὁ, ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, picturis & verſicolori varietate.

Ποικιλόβουλος, verſutus, Heſiod. de Prometheo. ποικιλόβουλος ἐπίσκοπος in Epigr.

Ποικιλόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, variis ſeu verſicoloribus lineis diſtinctus. varius pictus, maculoſus, Athen.

Ποικιλολογία, nimium depicta, & in qua nihil rectum aut proprium ſit, oratio, qualis eſt ferme ſermo. Apuleij.

Ποικιλόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens collum variatum. ποικιλόδειρος ἀηδών, luſcinia varium habens collum, vel querelam & varias lamẽtationes exercens, i. ποικιλόγηρυς. Heſiod. προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ποικιλόδερμος, cuius pellis varia ſeu verſicolor maculoſa eſt. Euripid. ποικιλοδέρμονος θηρός.

Ποικιλόδωρος βασιλεύς, rex liberalis, varia dona præbens, Nonnus.

Ποικιλόχροος, qui eſt colore verſicolore.

Ποικιλομήτης, ου, ὁ, & Fœm. gen. ποικιλόμητις, varij conſilij, verſipellis, diuerſus, verſutus.

Ποικιλομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui varias machinas & technas callet, callidus, verſutus.

Ποικιλόμορφος, multiformis, deſultorius, varius. πρόστατοι ποικιλομόρφων, belluatorum, Ariſtoph.

Ποικιλόμυθος, facundus, diſertus. Nonnus.

Ποικίλιον, ου, τό, veſtis tragica, à varietate colorum ſic dicta.

Ποικιλόνωτος, habens dorſum varium, Nonnus. ποικιλόνωτος δράκων, Eurip.

Ποικίλος, ου, ὁ, varius, diſcolor, diuerſi generis, diuerſique habitus, variis coloribus aut gemmis diſtinctus, variatus, euariãs, diuerſis maculis diſtinctus, πολύς, διάφορος, artificioſus, vafer. vt Προμηθεὺς ποικίλος. Heſiod. in ἔργ. à Plutarcho in Politicis præcept. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur eſſe ὁ ποικίλος, vt qui variis caſibus variare conſilia norit: afferuntur & hæc ex Xenophõte οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι nihil varium & argutum. Et de eo cui animus varius eſt & inconſtans. Ariſtot. Ethic. 1. cap. 10. οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμετάβολος.

Ποικιλόστερνος, ου, ὁ, variatus circa pectus, ποικιλόβουλος, aſtutus.

Ποικιλόστολος, variam ſeu vulgatam ſtolam aut veſtem gerens.

Ποικιλότραυλος, ου, ὁ, variè balbutiens.

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ, vafer, verſutus, callidus, verſipellis, ſolers, aſtutus. φρόνιμος.

Ποίκιλσις, varietas, Plato de Leg.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ, qui variat, qui acu pingit, qui acu intexit. ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ. c. 28. Ibid. ἔργον ποικιλτοῦ, opus polymitũ. οἱ ποικιλταί, qui intexunt acu, Plutarc. in Pericle, de artificibus Athenienſium.

Ποικιλτική, ῆς, ἡ, ars variandi, πολυμιτοποιικὴ τέχνη, Heſyc. ars Phrygionum & plumariorum.

Ποικιλτικός, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. & ποικιλτική ſub. τέχνη ars illa plumariorum & phrygionum. Heſ. & Suid.

Ποικιλτός, variegatum, verſicolor variè pictus apud Diony. Long.

Ποικιλῳδός, οῦ, ὁ, variè canens, Sphingis epitheton. ποικιλῳδὸς σφίγξ, Sophocl.

Ποικίλως, multiplici ſpecie, variatim Gel. πολυτρόπως, δολίως, variè, vafrè. Xenoph. ποικίλως πως ἔχει ταῦτα.

Ποιμαίνω, μ. ανῶ, paſco gregem, paſtorum more guberno & curo gregem, rego. Actiuum, Accuſatiuo. Apollon. 2. στίχας ποιμαίνειν dixit, pro greges paſcere. Ποιμαίνειν ἑαυτόν, ſeipſum paſcere: vt de prauis hominibus dixit in Epiſt. Iudas Apoſt. ποιμαίνειν τὰ πρόβατα, Plato lib. 1. de Rep. ποιμαίνω etiam pro φροντίζω capitur. Vide Ποίμνη.

Ποιμανεύς, έως, ὁ, paſtor, ποιμάνωρ, rex.

Ποιμανόριον, paſco, i. cuſtodio.

Ποιμαντική, ῆς, ἡ, ars paſcendi oues, paſtoralis, paſtoritia res. ποιμαντικὴ βακτηρία, paſtoralis baculus, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς ποιμαντικὴ ἐπιστήμη, paſtoritia ars, Idem ibid. Chryſo. abſolute dicit περὶ τῆς ἱερωσύνης, ὁ δὲ τῆς ποιμαντικῆς κίνδυνος, εἰς ἄπαντα διαβαίνει ..., &c.

Ποιμάντωρ, &

Ποιμάνωρ, idem quod ποιμὴν Æſchylo, qui & gregem ſubiectum ποιμανόριον vocat.

Ποιμενικός, ὁ, è paſtore natus, qui paſtoritij generis eſt.

Ποιμενικός, ή, όν, paſtoralis, paſtoritius. Cic. ἡ ποιμενική, paſtoralis ars, Plato 1. de Rep.

Ποιμένιος, idem. ποιμενίων ἀγελάων, in Epigr.

Ποιμήν, ένος, ὁ, opilio propriè, q. οἰοπόλος: ἀπὸ τὸ ὄϊς, καὶ τὸ μένειν Ζωήν. pro βουκόλος, Homer. Interpr. Regum apud Hom. & Plat. epithetum, id eſt, paſtor. Cur ſic dicatur Chriſtus, vide apud Nazanz. Sophocl. in Aiace capit pro adiutore, μόνον δ' ἐδέησεν ποιμένων ἐπιμελεῖσθαι, i. τῶν βοηθῶν, τῶν κηδεμόνων, ex curatoribus. ποιμένα λαῶν, Homer. i. βασιλέα ὄχλων. ποιμένες ὄχων, rectores curruum, Euripid.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex. Paul. 1. ad Corint. c. 9. Τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; quis paſcit gregem, & de lacte gregis non edit? vnde ποιμνόθεν, de grege. ἀγέλη autem armentum, in Epigr. Sophocl. de ouili.

Ποιμνήϊος, ποιμενικός, paſtoralis, Hom. Iliad. β, κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι.

Ποίμνιον, ου, τό, ouile armẽtum, grex ouium. ποίμνια καὶ πρόβατα, Plato de Leg.

Ποινάζω, idem quod ποινάω, vnde ποινασόμεθα γυναῖκας. Euripid. in Iphig. Taurid.

Ποινάτωρ, crudelis, difficilis, ſeuerus, vltionis cupidus, Etymolog. ποινάριος πίναξ, pagina in qua ſcribuntur pœnæ pro derelictis ſerendæ. accipitur & pro ποιμναίας pœnas infligens.

Ποινή, ῆς, ἡ, pœna, vltio, iniuria, vindicta, τιμωρία, ἀντίτισις: à φόνος, teſte Gaza. Ho. Iliad. γ, μαχέσομαι εἵνεκα ποινῆς. ποινὴ δ' ἐπὶ ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, pœna eſt peccati vltio. Ex Legib. ποινὰς ἀπαιτεῖ-

λυς ἀτίζων. Eurip. Item ποινὴ, merces, præmium, τιμὴ, ſatiſfactio. ποινὴ apud Plutarchum in Othone videtur capi pro quadam furia. ὡς ἐκ αἰθέρος ἀνὴρ τις ἢ ποινὴ ἢ παλαμναῖος δαίμων ἀφνω τοῖς πράγμασιν ἐπεισελαύνει, &c. tanquā non vir, ſed quædam pœna aut abominabilis dæmon ſubitò Rempublicam inuaſiſſet: ſic Philelphus exponit.

Ποιναλασία quum quis in pœnam cogitur quum pœna infligitur ſeu imponitur ποιναλασία τῶν νόμων, apud OEcumen. dicitur ſanctio, quæ pœnam ſtatuit tranſgreſſoribus.

Ποινάω, ῶ, furiis pœnalibus exagito. & paſſiu. ποινάομαι, apud Suid.

Ποινήλατος, ου, ὁ, lymphatus, à furiis agitatus.

Ποινητὴρ, ῆρος, vel

Ποινήτωρ, ορος, ὁ ϗ ἡ, i. τιμωρὸς, vindex. Nonnus, ὄφρα δὲ κρῖον ποινήτορες, &c. Oppianus de piſcibus, ποινητῆρες ἔασι ϗ ἀλλήλων ὀλετῆρες, pœnas exigunt atque inuicem lanienam exercent.

Ποίνιμος, ου, ὁ ϗ ἡ, vindex, vltor, ἀντίποινα ἔχων. epithet. Furiarum apud Sophocl. ἴτ' ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες, id eſt, vltrices Furiæ, αἱ τιμωρητικαί, αἱ τιμωρητικαὶ Ἐρινύες. ποίνιμος λιθοβολία, in Epig. i. pro ſupplicio illato, lapidatio, ποίνιμα πάθεα, Sopho. i. ποινῆς ἄξια. Ποινὴ autem propriè dicitur mulcta pecuniaria, Interpr. Sophocl.

Ποῖον δὲ, quale tandem, quid tandem.

Ποιοῦμαι, qualitate afficior, Alex. Aphrod. in Probl.

Ποιολογεῖν. Vide Ποιός.

Ποῖος, α, ον, quis, qualis. penanflexum interrogatiuum eſt. Xenophon, ποῖον ζεῦγος ἦν τὸ χαλεπώτατον, ὅτε ὁ χρηστὸς φίλος; quod iugū, &c. ποῖος χρόνος; quod tempus? Ariſtoph. ποίους λόγους ἐκ ποίων σωμάτων; Iſocrates. ποία ποίῳ σώματι ἁρμόττει; qualis cuique corpori conuenit? Τὸ ποῖον, interrogatiuum, Plato in Philebo, πρῶτον ἄττα τοίνυν ἡμῖν διαληπτέα διαιρουμένοις. Πρ. τὰ ποῖα; Quædam igitur partia primum nobis conſtituenda. Prot. Cuiuſmodi illa? Et 4. Politic. τὰ ποῖα ταῦτα; Et in Phædro, τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις ὦ Σώκρατες; Ποῖ ἄττα pro ποῖα, quaſi ποῖά τινα. ſunt enim additamenta plus ornatus quàm ſignificationis afferentia orationi, vt Latinè, quis tandem, quiſnam, qualis tandem. Plato. ποῖ ἄττα φαμὲν χρῆναι εἶναι τε ϗ δόξας; qualia tandem? τὰ ποῖα ἄττα; quænam? Xenophon. Ποιὸς Oxytonum indefinitè capitur, pro aliquis, certus quidam. κατὰ τὸ ποιόν, ſui generis qualitate, Ariſtot. in Politic. τῷ ποιῷ καθαίρει, ſui generis qualitate purgat, Gaza. τῷ ποιῷ ϗ τῷ ποσῷ, qualitate & quantitate, id genere & modo: ſic Gaza libri 3. de partib. Animal. Ariſtot. cap. 5. ποιὰ τροφὴ γίνεται, &c qualitatem recipit alimentum, Ariſtot. τοιαύτη δὲ ἐν ποιᾷ τινι τῶν ſyllaβῶν, Iſocrat. tali tenore ſyllabarum. Ποῖον δὲ, quale tandem, Plato in Politic. ποῖα δὲ ποτε, Demoſt. Vide Ποιός τις.

Ποῖός τις, interrogatiuum eſt ἀντὶ τοῦ ποῖος qualis, ποῖος δὴ qualiſnam? Iſocrates ad Philipp. ποίους τινὰς χρὴ νομίζειν ἐν ἐκείνοις ἔσεσθαι τῶν ἀεὶ τοῦ ἰσθμοῦ ὄντων; qualesnam? Ciceroni etiam ποῖός τις, qui: vt pro Plancio, qui homo! qui ciuis! Et de Diuinat. Xenophon Socraticus, qui vir & quantus! Sic & quicunque dixit pro qualiſcunque libro 3. de Oratore. Nos autem quicunque in dicendo ſumus. Ποιός τι autem ἐγκλιτικόν, idem eſt quod ποιός, hoc eſt, qualis ſiue qualitatis particeps: vt ποσὸς eſt quantus ſiue quantitatis particeps. ποιός τις γενόμενος, qualitate aliqua affectus. ποιάν τινα ἰδεῖν, quali atem quandam accipere, Gaza. ἠρώτων πάλιν ποῖόν τινα τὸν ἄνθρωπον νομίζοιεν, quæſiuit, qualem cæteris in rebus hominem eſſe cognoſcerent, Plutarchus in Fabio. ποιόν τινα ποιεῖν, ϗ ποιόν τινα κατασκευάζειν, qualitate quadam afficere, Ariſtoteles. Dicitur & διατιθέναι πως apud eundem in Rhetoricis. ποιόν τινα δεῖ φῦναι τὸ σῶμα ϗ τὴν ψυχὴν, naſci oportet corpore & animo ſic affectum & diſpoſitum, &c. Ariſtotel. libro ſeptimo. Politicor. ποιοί τινες, qualitate quadam affecti, Idem in Prædicament. ποιοί τινες ὀνομαζόμεθα, Ariſtoteles in Rhetoric. ποιοί τινες κατὰ τὰ ἤθη, morum qualitate quadam noteſcunt & nominantur, Gaza. ποιούς τινας τοὺς νέους ποιοῦσιν αἱ παιδεῖαι, inquit Ariſtoteles primo OEconom. id eſt, diſciplinæ iuuenes excolūt: iuuenes qualitate quadam afficiunt, & nouos habitus eis afferunt. ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, ſubſtantiam cum qualitate quadam ſignificare, Ariſtotel. in Prædicament. ποιάν τινα τροφὴν κατασκευάζειν, qualitate quadam cibum afficit, Gaza. ποιάν τινα κίνησιν, motum certæ qualitatis. ποιάς τινας γενέσθαι, ſuam recipere qualitatem, quadam affici qualitate. ποιάν τινα δεῖ τὴν ὕλην ὑπάρχειν, id eſt, ſit certæ qualitatis materia opus eſt. ποιόν τι, quale aliquid, aliqua affectum qualitate, Gaza. ποιόν τι πρόσωπον ἔχει, talē faciem habet, Idem. ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι, ſubiectum quadam cum qualitate reddere, Theophraſtus libri ſexti, capite ſecundo, de Cauſis plantar. Ariſtoteles 7. Politicor. ὅτι δεῖ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον, nempe quòd certi cuiuſdam generis ſit populus, id eſt, οὐχ ὁ τυχών, non quauis politia viuens, ſed ratione regiminis compoſitus. Theophraſt. libro 6. de Cauſis, δεῖ δὲ ϗ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα ὑπάρχειν, id eſt, certæ qualitatis eſſe, & ad hoc accommodatæ. Ποιός τις, eximius, præſtās, excellens, ἀξιόλογός τις. Ariſtoteles 7. Politicor. Καὶ ὁ δῆμος δὲ ἀξιόλογος ἔσται ϗ μέγας, δι' οὐδὲν δὲ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν αὐτὸς, ϗ τῷ ποιός τις εἶναι τὴν φύσιν. Contrarium eſt ποιός, id eſt, vilis, quilibet, atque obuius, ὁ τυχὼν ϗ ἀφανής. Hermogen. tomo ſecundo, οὐ γὰρ ποιά συνθήκη κρίνεσθαι τὸν ῥυθμὸν αὐτοῦ, id eſt, ὁ τυχοῦσα. Alioqui ποιά pro ποιά τις alibi ab ipſo dicitur, id eſt, certa quædam. Ποιός τις, animatus, affectus, rectè animo affectus: Ariſtot. in Politic. & Rhetoricor. ſecundo, πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα, magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum eſſe. Idem libro primo, τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα, πιστεύομεν. τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, id eſt, credimus atque perſuademur, quòd orator bene animatus eſſe videatur. id eſt, ſi vir bonus, aut beneuolus vt vtrunque eſſe appareat. Dixeratque libro primo de magiſtris dicendi loquens, Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται, πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι, id eſt, nihil enim in ipſis exordiis aliud ſtudent, quàm vt iudicem afficiant, ſibique concilient.

Ποιὸς propriè triticū. ὁ πυρός. Vnde Ποιολογεῖν, quo vtitur Theocr. Idyl. 3. Vide Scholiaſt. ſuperius ποιά.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. ἡ κοινὴ ποιότης, communis qualitas, Hermogenes & Trapezuntius. Item diſpoſitio, Quintil. l. 7. cap. 5.

Ποιοῦντι, faciant, pro ποιῶσι.

Ποιόω, ῶ, ώσω, qualitate afficio, tale vel tale reddo. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. ἥλιος ϗ σελήνη, ϗ οἱ πλανῆται ἀεὶ τῆς αὐτῆς ποιότητος ὄντες, μείζονες νομίζονται τῷ σχήματι, τῷ τὸν ἀέρα αὐτὸν ποιοῦσθαι, propterea quòd aer eandem recipiat qualitatem, & conſimiliter afformetur.

Ποιπνεὺς, έως, ὁ, miniſter, famulus, Heſych.

Ποιπνύοντες, Heſych. affert pro ποιοῦντες diligentibus, ſedulis, aſſiduis qui ſunt Homero ἐργατοί.

Ποιπνύω, miniſtro, operor, ſatago, valde occupor in aliqua re, ἐνεργῶ, διακονῶ. Hom. Iliad. α, ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, i. ἐνεργοῦντα, διακονοῦντα. Et lib. θ, εἰ μὴ ἐγὼ ὀτρηρὰ θεὰ ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη, αὐτῷ ποιπνύοντι, ipſi occupato & ſatagenti, Interp. ἐνεργοῦντι. Etymolog. hoc ποιπνύω deriuatum vult ex πνέω, quod eſt πνέω, ac propriè eſſe τὸ μετὰ σπουδῆς ϗ πνεύματος ποιεῖν, quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt ἀσθμαίνουσι.

Πορίνας, ου, ὁ, ſcrotum, teſtium inuolucrum interdum, virgæ virilis caput, ſummum vnde profluit lotium, Nicand. Interpr. Etymolog. pro eo habet πορὶν per ι exponens ὄρχεις dictúmq; tradit quaſi πορεῖν, παρὰ τὸ πορεύεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τίκνα.

Ποιφύγδην, cum vehementi flatu, impetuosè, φυσητικῶς μεθ' ὁρμῆς. Nicander in Theriacis, γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται δυσάρεας ἔχοντι.

Ποίφυγμα, ατος, τὸ, ſtlopus, hoc eſt, vehemens ſpiritus emiſſio.

Ποιφύσσω, μ. ύξω, π. υχα, terreo, propriè flatu ex ore vehementer emiſſo. Euphorion ſimpliciter per ſpiro dixit, ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

Ποιώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, herboſus.

Πόκα, pro ποτὲ Doricè, aliquando.

Ποκάδες, αἱ, pili pexi, coma compta.

Ποκάζειν, πέκειν.

Ποκάριον, in Hippiat. ποκάριον ὀλίγον τῆς ἐρέας, lanæ paululum, vel velluſculum, vel velleris paululum.

Ποκίζω, tondeo, κείρω, πόκους ποιῶ.

Πόκος, ου, ὁ, vellus: à πέκω, ſeu πέκω. & πόκοι, vellera. Ariſtoph. Interp. Eraſm. in Prouerb. Ab aſino lanam.

Πολέας. Vide Πολιά.

Πολεῖς. Vide Πολιά.

Πολεμαδόκος, ου, ὁ ϗ ἡ, bellorum ſuſceptor vel ſuſceptrix. Epithet. Martis vel Mineruæ πολεμαδόκος Ἀθηναίη, in Epigr. i. bellicoſa. poteſt etiam legi πολεμοδόκος.

Πολέμαρχος, ου, ὁ, dux belli ad quem ſumma rei militaris refertur, Polyb. libro. 4 vulgò Mareſcalum appellant, vno tātùm magiſtro equitum inferior. Erat πολέμαρχος Athenis vnus ex nouem principibus, qui omnium celeberrimi & nobiliſſimi habebantur. Hic ad Areopagitas ducebat condemnandos, qui ordinem in bello reliquiſſent, vel fugiēdo defeciſſent: inquilinos item qui ſine cenſus perſolutione agebant, mulctabat: & vt ciuibus ὁ ἄρχων, ita inquilinis ὁ πολέμαρχος ius dicebat. Nec certè aſſentiendum iis qui hunc vno magiſtro equitum inferiorem ſtatuunt, quum conſtet ἱππάρχους duos πολεμάρχῳ ſubditos fuiſſe: nec aliud nominis etymologia ſignificat, quàm quòd rei bellicæ ſumma penes hunc foret. Qua de cauſa Dianæ & Martis Eniali ſacris etiam præerat, quòd hi dij rei militari in primis præſidere credebantur. Ætolis verò πολέμαρχος claudendarum portarum & vrbis curam gerebat, clauéſque noctu detinebat interdiu autem cuſtodiis portarum aſſidebat. Vnde πολεμαρχία, munus ipſum & magiſtratus vocatur, Alex. Genial. lib. 3. cap. 16. & Bud. in Annot. poſterior.

Polemar-

Polemarchus magiſtratus erat Athenis vndecimus in dicenda ſententia, Herodo. πολέμαρχος, tribunus militum exponitur à Lapo in Lycurg. Plut. πολέμαρχοι, belli duces dicuntur & πολέμαρχοι, ſecundi à rege duces, Thucyd. de republ. Lacedæmonior. tribuni, Valla: belli præfecti, Raph. Regio: equitum magiſtri, Philel. in Apophtheg. Lacon. belli tribuni, Eidem. Vide Pollucem lib. 8.

Πολέμαρχος..., πολέμαρχος.

Πολεμέομαι, opprimor, oppugnor, bellum ſuſtineo. πολεμηθεὶς, bellatum eſt. πολεμωθεὶς, bello implicitus, Xenoph. πολεμοῦμαι dicitur is qui bello vexatur & inuaditur. Et πολεμούμενος eſt ... Demoſt. pro corona, ... Πολεμοῦμαι etiam ..., bellum gero, belligero. ..., à nobis bellum adminiſtrari. Thucyd.

Πολεμέω, ..., bello, belligero. Liuius, Cum Gallis tumultuatum magis quàm belligeratum: oppugno, bellum infero. Actiu. Accuſat. & Datiu. ..., tecum pugno, Thucyd. ... Demoſth. ... Iſocrat. id eſt, ..., cum illis pugnabo, id eſt, aduerſus illos: ſic duum Ioann. in Apocalypſ. cap. 2. ..., ſeu ..., Demoſth. & Ariſtophan. ... &c. huius gratia cum vniuerſis bellum geſſerunt, Plutar. in Solon. ..., res in bello geſtæ, Thucydid. ... dixit Ioſeph. cum accuſ. ſine præpoſitione. ... dic... nt Græci, veteri opinioni & dudum rece... præ... liberè repugnare. Plutarch. in Theſeo, ... Et lib. de Iſide & Oſiride, ...

Πολεμικός, ..., bellicoſus. Iliad. β, ..., bellica opera.

Πολεμησείω, amore bellandi teneor, bellum appeto, q. bellaturio, ad bellum ſpecto. ..., ad bellum ſpectantes, Thucyd.

Πολεμητέον, bellandum, pugnãdum. ..., quàm primum bello vlciſcendi, ſiue mox bellum mouendum eſſe, pro ... nam id genus Aduerbia poſitiua in ſe habent ..., pro ..., vnde foret pugnandi opportunitas, i. ...

Πολεμία, ..., regio hoſtilis, ager hoſtilis. ſubauditur enim χώρα. ..., in hoſtico, belli tempore, in terra hoſtili.

Πολεμίζω, ..., poeticè pro πολεμέω, oppugno, ..., bello. Iliad. ... Ariſtoph. ... Dicitur etiam πτολεμίζω, poeticè. Additur etiam aliquando Accuſatiuus, vt Iliad. ..., bellum gerere. Idem Homer. ibidem Futurum facit ..., &c.

Πολεμική, ars militiæ, militaris diſciplina, bellica diſciplina. Ariſtot. lib. 1. cap. 3. Politic.

Πολεμικόν, τὸ, vt τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, Polyb. bellicum canere Cicer. canere claſſicum Cæſar: id eſt, ..., contrar. apud Plutarch. in Problem. ...: Et in Fabio, ... ſine ..., i. reuocare Cicer. & receptui canere: quod plenè dixit Liuius, ſignum receptui dare.

Πολεμικός, ή, όν, bellicoſus, bellicus, militaris, bellandi peritus, ad bellum conducens. Ammon. diſtinguit ab αἰχμητής. ... βίος, bellis intenta vita, bellis infeſtata, Plato de Leg. ..., bellicoſi, belli præſides. ..., naues ad bellũ paratæ, Idem Plato ibidem. ..., rem bellicam exercere, Xenoph. vbi etiam legitur τὰ πολέμια.

Πολεμικῶς, Aduerb. vt πολεμικῶς ἔχω, belli cupidus ſum, nauis rebus ſtudeo. ..., hoſtili in Athenienſes animo, Plutarch. in Theſeo.

Πολέμιος, ..., hoſtis, propriè alienus, ſicut ..., domeſticus, hoſtilis, bellicus, infeſtus: cui contrarium φίλος. ..., Ariſtid. ..., ignes aduentum hoſtium ſignificãtes, faces hoſtilis aduentus indices. ..., hoſtiles naues, Thucyd. ..., ex commilitio vtilitas. Cum Genit. Lucian. de luctu, ..., potius memoriæ hoſtis, &c. ..., hoſtem denuntio. τὰ πολέμια, quæ ad bellum opus ſunt.

Πολεμιστήριον, ..., currus bellicus. ... etiam certamina erant curſuum equorum apud Athenienſes. Ariſtoph. in Nubib. ... vbi Interpr. ...

Πολεμιστής, ὁ, bellicoſus, qui eſt in re bellica. ... dixit Heraclid. bellicis ſtudiis operã dare, in armis exerceri. ..., Ariſtid.

Πολεμιστής, bellator, bello deſtinatus, expugnator. ἵππος πολεμιστής, equus bellator, Plut. in Fabio.

Πολεμίως, hoſtiliter, ..., hoſtili animo.

Πολεμιώτατος, maximus hoſtis, Plato de Leg.

Πολεμόκλονος, turbulentus, bellicoſus. ..., belli turbulentum opus, Homer. in Batrach.

Πολεμοποιέω, ſeditioſus ſum. ..., bellum facere.

Πολεμοποιός, ὁ, ὁ, bellum mouens, bellum mouere ſolitus. ..., belli authores.

Πόλεμος, ὁ, ὁ, bellum, id eſt, diſſentio hoſtilis per quam arma mouentur: & ſignificat tempus quo ſunt in militia. ... Differt autem à μάχη, quemadmodum apud Latinos bellum à prælio. Accipitur tamen aliquando ἀντὶ τῆς μάχης, quemadmodum apud Latinos bellum pro prœlio & certamine, vt apud Saluſtium, In eo bello treceenti milites deſiderati ſunt. Aliquando etiam pro ..., Hom. Iliad. ..., inquit interpr. ..., Inter. Thucyd. ..., Ariſtophan. Interpr. ..., bellum aduerſus Æginetas. ... Plato 12. de Leg. belli inſignia, Cicero 2. Leg. ... bellum ſuſcipere, vel etiam inſtaurare. Demoſth. pro Corona, ... Dicitur & ..., bellum ſuſcipere. Thucyd. lib. 6. ..., bellum facio aduerſus te, cap. 11. Apocal. Ioan. ..., Demoſth. bellum excitare Amphyctionibus. ..., bellum gero. ..., bellum additis ſociis gero, Thucyd. ..., Homer. Iliad. id eſt, ..., Interpr. ..., perſiſtere in bello, ..., ad bellum ire, Hom. Iliad. β, ..., ad bellum incumbunt. ..., ad bellum incubuerunt, Plutarc. in Theſeo.

Πολεμοτροφέω, belligerare, bellum nutrire.

Πολεμόομαι, ſum hoſtis, bello opprimor. ..., bello premuntur, Demoſthe. vel inimicantur. animo ſunt hoſtili & inimico. ..., bello inuadar, bellum inferetur. Thucyd. vbi tamen Actiuè accipi videtur. ..., qui bello infeſtantur & affliguntur, Demoſt.

Πολεμόω, ..., paro bellum & decerno, oppugno, ..., bello tento, hoſtem reddo. Et Paſſiua voce ..., hoſtili animo eſſe cœpit & inimico, ... Et ..., bello vexatus, ..., hoſtis erat, Thucyd.

Πολεμώνιον, τὸ, polemonion herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 9. à Ruellio vertitur polemonia. Dicitur autem polemonia à bello & certamine, quòd antiquiſſimi reges inter ſe certarunt, dum inuentionis eius gloriam ſibi ambo vendicarent, vt refert Marcel. l. 4. Dioſcor. ſunt & qui ſic dictam putent, quod aduerſus venena pugnet.

Πολεμώνιον, ..., vrbs Ponti à Polemone dicta, Etym.

Πολέομαι, ἀντὶ τοῦ πωλεῦμαι, verſor, Etym.

Πολεύω, nutrio, miniſtro, contineo. Item verſor, habito, circumeo, ambio. vtitur eo Phrynich.

Πολέω, ..., verto: vnde ... & ..., verſatur, agit, degit. Actiu. Accuſ. vide nomina ab hoc compoſita apud Gazam lib. 3. Gram. Item ... ſcindere, arare, occare, ..., Interp. Heſiodi. vnde ..., ager bis aut ter aratus. Pollux in 1. ... neutraliter etiam accipi pro ..., verſari tradit Euſta. expon. & paſco. Heſyc.

Πόληος, pro ..., Hom. Interpr.

Πολιά, ..., anus, antiqua, cana. Et Πολιαί, pili cani, Ariſtotel. vnde ..., & ..., pro caneſcere, apud Alex. Aphr. i. ..., quod etiam ... dicitur Epiſt. vlt. apud Plat. ..., qui tum canus erat.

Πολίαρχος, princeps vrbium.

Πολιάς, ..., Palladis cognomen. Lucian. in Lapith. ..., deieraui per Palladem me non rapuiſſe. ..., Minerua vrbana, Herodot. lib. 5. ita Valla exponit. Vide Ariſtoph. Interpr. in dictione ... Πολιὰς minerua ab Athenienſib. colebatur, i. vrbana, quod vrbis præſes tutatrix crederetur.

Πολιεύς, ..., ὁ, epithetum gubernantis ciuitatem. Ariſtotel. de mundo. ..., Iupiter vrbium cuſtos.

Πολίζομαι, &

Πολίζω, ..., fabrico vrbem, vrbem condo, ... Neutr. Accuſ. ..., vrbs è materia conſtructa eſt, Herodot. ..., Hom. Iliad. ...

ὅστε πολιόν μιν ἀθλήσοντα, i. τὴν πόλιν ἐπιτειχίσοντα.

Πολιὴ, canicies, in Epigr.

Πολιήοχος αὐγαὶ, in Epigr. & πολιήοχος ἄστυρα, Apollon. Rhod. i. πολιοῦχος.

Πολιήτης, pro πολίτης, ου, ὁ, ciuis. Hom. Iliad. β. κασμεσιάμενος πολιήτας. πολιῆτις autem eius eſt Fœmin. πολιήτιδες αὐταῖ, Eurip. πολιήτιδας, i. πολίτιδας, ciues, Apol. Rhod.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ, canus, ἔντιμος. Homerus Iliad. θ, Πάντας προσθέσας, μοι ἐπικρατέονται γέροντας, id eſt, πολιοὺς κροτάφους. ὅμηρος πολιοκροτάφους τοὺς ἀνθρώπους ἐκάλεσεν, ὅτι ἐκ τῶν πλείστων ἀπὸ τούτων αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τὸ δὲ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀπισθίου ὑγρότερον καὶ φλεγματικώτερον, inquit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. id eſt, Homerus homines à canitie temporum πολιοκροτάφους cognominauit, quòd ea maximè parte canities oritur: ob eam rem quòd pars capitis prior humidior quàm poſterior & pituitoſior eſt.

Πολιὸν, vinum album, Ælianus appellatum putat ab indigenę regionis nomine.

Πόλιον, τὸ, vel πόλιος Nicandro, polium herba, cuius duplex genus, Dioſcor. lib. 3. cap. 124. dictum quòd in ſummo plantæ cacumine quiddam pendens canos hominis capillos præ ſe ferat. Dicitur autem quòd in monte naſcitur πολύσπερμον, Idem ibid. Πόλιον pro conſeruatione, vide in dictione Αἰπόλιον. Cæterùm pro eo quod ante partum emittit equa, per ω ſcribitur: à πῶλος, i. pullus equinus.

Πολιορκέω, ῶ, ήσω, ῶ μαι, obſideo, oppugno, circunſedeo, Gel. obſidione cingo: à πόλις & ἕρκος. πολιορκοῦ σφηκώδης ἀμφιθέατρος. Xenoph. πολιορκοῦμαι, fero obſidionem, oppugnor. Vide Ἐμπολιορκέω. Xenoph. ἐκεῖ τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, i. omnibus huiuſmodi incommodis meum corpus oppugnatur. πολιορκουμένη στενοχωρίᾳ γῆς, agri anguſtiis preſſum, Plato de Leg.

Πολιορκητὴς, vrbium obſeſſor, vrbium deſtructor & expugnator. Vitr. l. 10. Interea rex Demetrius qui propter animi pertinaciam Poliorcetes eſt appellatus.

Πολιορκητικὸς, ὴ, obſidionalis. πολιορκητικαὶ μηχαναί, obſidionales & murales machinæ Plin. vt equus ſiue aries, vineæ, turres ambulatoriæ.

Πολιορκία, ας, ἡ, obſidio, vrbis obſeſſio, obſeſſio etiam ſi nó de vrbe ſed exercitu, vt Xenoph. in Omiſſ. l. 1. πολιορκίᾳ ἁλῶναι, Demoſth. ἐς τὴν πολιορκίαν κατέστησαν, ad tolerandam obſidionem ſunt collocati, Thucyd.

Πολιορκοῦμαι. Vide in Πολιορκέω.

Πόλιος, idem quod πόλιον, Nicand. Etym.

Πολιὸς, ᾶ, ὁ, canus, ſenilis. πολιὸς λύκος, canus lupus. Hom. Iliad. κ, ἀμφὶ δὲ πολιοῖο λύκοιο ἕσσατο, i. περιέθετο διὰ τὴν τοῦ χρώματος ἰδέαν, inquit Interpr. vel vt ſcribit Interpr. Apollonij, πολιοὶ λύκοι, ὅτι ὑπόπυρροι ἢ ὑπόλευκοι· πολιὸν γὰρ τὸ ζῷον τῇ αὐγῇ ὁρᾶται. πολιοῖς ἐρίοις, i. albis. πολιὰ θρὶξ, in Epigr. πολιὰν τρίχα, canum capillum. Dioſc. lib. 3. c. 124. πολιὰς φύλλοις, id eſt, λευκοῖς. πολιὸς χρόνος, in Epigramm. tempus vetus. id eſt, ſenium. πολιαὶ ἀγκάλαι, Apollon. Rhod. πολιῆς θαλάσσης, Homer. Iliad. λευκῆς διὰ τὸ ἀφρίζειν. πολιὸν ἔαρ, Heſiod.

Πολιότης, τητος, ἡ, canities.

Πολιοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πολιήοχος, patronus ciuitatis & gubernator, cuius tutelæ ciuitas dicata eſt, inſtitutor ciuitatis, tutelaris. πολιοῦχος Ἀθηνᾶ, Minerua ciuitatis præſes, Ariſtoph. τὴν πόλιν ἐπιτρέψαι τῷ πολιούχῳ θεῷ, id eſt, Ἀθηνᾷ, Ariſtid. πολιοῦχος Ζεὺς, Iupiter ciuitatis tutor, Plato de Leg. Eſt & Mineruæ epith. Interp. Demoſth.

Πολιόω, ῶ, ώσω, canum facio, Bud. in Epiſt. poſter, πολιοῖ, caniciem inducit. πολιοῦται, caneſcit. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι, tempora caniciem ſentiunt, caneſcunt. Ariſt. lib. 3. Anim.

Πόλις, ιος, & εως, & εος, ἡ, vrbs. & ciues ipſi: ſed ἄστυ, vrbs tantum. Dicitur ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quòd homines in ea verſentur. in Vocatiuo πόλι, in Epigramm. πόλις τε καὶ ἄστυ, Plato de Leg. πόλις, ἄνδρες οὐ τείχη, Thucyd. πόλις ἀτείχιστος, Idem. Heſiod. εἰρύαται τε πόλιν, tueturque vrbem. Apol. 2. Argon. dixit πόλιν ἐρχομένην, vt Vergil. Vrbem paraui. ſic Heſiod. πόλιν τειχήεσσαν.
Πόλις etiam pro πολιτεία, ſtatus ciuitatis, Ariſtot. lib. 1. Rhet. Συμφέρει δὲ τὸ σώζειν τὴν πόλιν. vbi alii πολιτείαν repoſuerunt. Quo ſignificatu etiam ciuitas Latinè dicitur. i. pro Reip. forma. Cic. 3. de Legib. Sed quoniam regale ciuitatis genus probatũ quondam. Et in primo. Omnéſque leges accommodandæ ad illud ciuitatis genus. Plin. lib. 7. Regiam ciuitatem Ægyptij: popularem Attici. κατὰ πόλιν, oppidatim, in ſingulis ciuitatibus, per ſingulas ciuitates: vt καθ' ἡμέραν, pro quotidie. κατὰ πόλεις διελύθησαν, in ſuam quiſque ciuitatem diſceſſit. πόλεε τὼ ἄμφω, vtraque vrbs, Thucyd. Eſt etiam Πόλις ludi genus, Suidæ: vnde πόλεις παίζουσιν dictum παροιμιακῶς.

Πόλισμα, ατος, τὸ parua vrbs, vicus, oppidum, caſtellum. Herodot. κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι, viculatim habitant, Valla.

Πολισμάτιον. Plutar. in Themiſt. oppidulum. Cic.

Πολισσόνομος, qui regit ciuitatem, Æſchil. ἀφίκετο ὁ μεγάλας ἀγαθοὺς τε πολισσονόμους βίοτας ἐπιστρεψαμένοις.

Πολισσοῦχος, ciuitatis præſes, & tutor, & patronus, πολιοῦχος. Apol. 2. ἱλασθαι τοὺς δὲ πολισσοῦχον διεκέφραδε.

Πολιστὴς, Author & conditor ciuitatis, ciuitatis princeps, Nazan. in Orat.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, vrbis præfectus, Actor. Apoſtol. c. 17.

Πολιτεία, ας, ἡ, τὸ πολίτευμα, pro quo & πόλις dicitur, i. ciuitas pro ciuitatis ſtatu, gubernatio, ciuitatis vel Reipublicæ ſtatus, conuerſatio, publica inſtitutio, ciuitas, ius ciuitatis, id eſt, τῆς πόλεως τάξις. Accipitur pro quocunque regimine recto ciuitatis: & propriè ὅταν οἱ νόμοι ἄρχωσι, vt ſcribit Ariſtot. Politic. 4. vide eundem lib. 3. Polit. c. 1. & pro ipſo adminiſtrationis actu. Huius tres ſunt ſpecies. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ariſtotel. quatuor ſpecies ponit in Rhetor. πολιτειῶν τρεῖς, Æſchin πολιτειῶν τρία γένη, Ariſtid. Ariſtot. 3. Politicorum, πολιτεία μέν ἐστι τῶν τὴν πόλιν οἰκούντων τάξις τις. & πολιτεία modò γενικῶς modò εἰδικῶς, accipitur. ὅταν γὰρ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον πολιτεύηται, καλεῖται τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν πολιτειῶν ἡ πολιτεία, id eſt, cum multitudo autem in Republ. adminiſtranda omnia ad reipub. vtilitatem refert, tum cómuni omnium rerũ pub. nomine res pub. appellatur. & 2. Pol. c. 4. ἡ δὲ ὅλη τάξις βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων ἣν καλοῦσι πολιτείαν. & lib. 5. τὰς γὰρ ἀποκλινούσας μᾶλλον πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ἀριστοκρατίας καλοῦσι, τὰς δὲ πρὸς τὸ πλῆθος, πολιτείας, nam quæ magis ad paucorum poteſtate ſpectant eas, optimorum poteſtates vocant. quæ autem ad popularem ſtatum Reſpubl. ſic Demoſthen. καὶ ὅλως ἄπειροι εἶναι τῆς πολιτείας ὁ τυχών. Πολιτείαν δοῦναι, ciuitate donare: cui contrar. πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι. Dion, ἐπειδὴ ἐν τῷ Ἀντωνίῳ γράφεται, καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις μὴ σωθῆναι τὰ κεχρέη, τὴν πολιτείαν ἀφείλετο, ius ciuitatis ademit. Cicero dicit, alicui ciuitatem dare: & perdere atque amittere ciuitatem: quod contingebat illis qui ciuitatem Romanam commutarant. non enim licebat ciui Romano duarum ciuitatum eſſe ciuem, alioquin, vt Suetonij verbo vtar in Claudio, peregrinitatis accuſabatur. Vide Πόλις. κατὰ πολιτείαν ἐνεργεῖν, muniis ciuitatis fungor, Valla. Πολιτεία etiam τῆς διαίτης, id eſt, pro vitæ ratione & inſtituto. Chryſoſtomus. τυχὼν δέ τις εἰς τὴν ἐκείνων μετασταὰς πολιτείαν, καὶ βίον καὶ δίαιταν. Vide Suidam in dictione Βίος. πολιτεία καθαρωτέρα, ſtatus purior conuerſatio. ὥσπερ ἔστω σοι πᾶς ὁ βαπτιστὴς, κἂν τῇ πολιτείᾳ προέχῃ, ὡς ἴση τοῦ βαπτίσματος δύναμις ἐστὶ, ita & tibi ſit omnis baptiſator, qui tametſi adminiſtratione excellit, æqualis tamen baptiſmatis vis eſt, Nazanzen. Baſil. τὴν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτείαν κατορθοῦσι, rectè ſe gerunt & vt par eſt in Euangelij ſtatu atque adminiſtratione. Et alibi dixit, πολιτείας ἀσκοῦντες, & κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτείαν. Sumpta eſt metaphora à ciuili ſtatu atque adminiſtratione decenti: nam in ciuitate bene inſtituta omnes retinentur in officio: Rectéque dixit Iſocr. ὅτι πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην ἐν σώματι φρόνησις.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, ipſa Reip. adminiſtratio, & genus adminiſtrandi, vt τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικὸν, τὸ δὲ βασιλικόν. Et pro eodem πολιτεία, ciuilis adminiſtratio, ſtatúſque ciuitatis, pro quo & ciuitas dicitur, vt Græcis etiam πόλις. Vide Πόλις. Ariſtot. 3. Polit. πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία. dixerat autem, ἔστι δὲ πολιτεία πόλεως τάξις. Diximus πολιτείας δοῦναι, ſignificare ciuitate donare & municipem facere, quod cui contigit, πολιτεύματος μετέχει dicitur apud Plutarchum in Rom. id eſt, ciuitate donari, municipem fieri. Et ex Apoſtolo dixit Baſil. ὧν τὸ πολίτευμά ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, τῶν τὴν σάρκα σταυρωσάντων σὺν τοῖς παθήμασι, id eſt, qui ita ſe gerunt vt cœli municipes. hunc enim ſenſum etiam Græca phraſis admittit. Sic Lucas Actor. 23. Paulum inducit loquentem, Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, id eſt, ego omni conſcientia bona aduerſus Deum me geſſi: vt Cicero dicit ſe aduerſus homines gerere: nóſque vulgò ſe gouuerner ou porter enuers quelcun. Quod perinde eſt ac ſi diceret, Apoſtolus, ipſe mihi omnino conſcius ſum, quod ſyncero animo Deo ſeruierim, καὶ ὅτι ὁσίως καὶ ἀμέμπτως τῷ θεῷ ἐλάτρευσα καὶ ἐλειτούργησα. Quem locum ita Gregorius eſt imitatus ad Basil. Ὁ δὲ θαυμαστὸς λειτουργός. καὶ γὰρ θεῷ τῷ πέμψαντί με πρὸς θεὸν, ᾧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, cui viuo & deſeruio, ἔγωγε τῇ ἐμῇ λειτουργίᾳ καὶ ἐργασίᾳ. Πολίτευμα etiam tranſlatè ſumitur, vt apud Apoſtolum 3. ad Philippenſ. ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, id eſt, ciuitatem cœlum habemus: vt Cicero dixit de Catone 2. de Leg. Ita quum ortu Tuſculanus eſſet, ciuitatem Romam habuit. Et nos certè quum ortu terreſtres ſimus, fide tamen cœli municipes efficimur. Πολίτευμα pro aſtuto conſilio, omnique adminiſtratione & actione quæ, vt in ciuili ſtatu, conſilio & ratione ſuſcipitur, vt vulgò dicimus vne pratique, conduitte & menée. Lucianus, ὑμεῖς δὲ τιμᾶν δέον με τοῦ πολιτεύματος τούτου, ἀνεσταυρώσατε, id eſt, vos autem cum debuiſſetis me huius conſulti facinoris gratiâ honorare, cruci ſuffixiſtis. Chion in Epiſtol. Matridi ſcribit, vt Archepolin hoſtem ſuum, tamen hoſpitaliter humanitérque exciperet,

excipiat, tandémque dicat ipſi, ſic Chionem ſuam vicem inſultaſque vlciſci conſueuiſſe: Οἶδα μὲν οὖν, inquit, ὅτι οὐδὲν πεπόνθατε... τὴν ψυχὴν ὑπὸ μνήμης, ὅμως δ' οὖν ἡμῶν αὐτῶν χάριν, ... τὸ πολίτευμα, i. noſtra tamen cauſa, hæc res ita geratur atque adminiſtretur ſapienter & conſideratè. Idem in eo ſenſu verbo Πολιτεύεσθαι ita vſus eſt, Πολιτεῦσαι δὲ πρὸς τὰς τύχας ..., ... Idem Platoni. ... τῆς ἐπιπολιτεύσεως ..., cautè molitus, vt apud ipſum omni ſuſpicione vacarem. Vide Πόλις & Πολιτεία. πολιτεύματα Cicero de Cæſare loquens acta vocat.

Πολιτεύομαι, rempubl. gero, & adminiſtro Cicer. τὰ πολιτικὰ πράττειν δικαίως, reipublicæ adminiſtrandæ ſtudiis intendo, munia reipublicæ adminiſtro, fungor magiſtratu. Accuſat. πολιτεύεται ταῦτα, Ariſtot. in Polit. πολιτεύομαι τὴν πολιτείαν, vtor ciuili adminiſtratione, Plato de Legibus. πολιτεύομαι πολιτείας ἀξιώσεως, Æſchin. Et οἱ πολιτευόμενοι, rempublicam tractantes: quibus opponuntur οἱ ἰδιῶται, id eſt, priuati, Demoſth. τῆς πόλεως ... Idem. τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολιτευμένοις, qui eius partibus ſtuduerunt, Idem Demoſth. Πολιτεύομαι de aliis functionibus, pro munere meo fungor, διακονῶ. Sic Paulus in Actis capite 23. ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ, ego omni conſcientia bona munere meo functus ſum Deo. ſic vertit Budæus: nos aliter in dictione Πολίτευμα. Πολιτεύομαι, τῇ πραγματευομαι, molior, vt οἱ δὲ ἀρχὴν τοῦ πολιτεῦ ... ἀπὸ ... τὰς ... διαφθοράν ... τῇ ... , ciuium optimi non partitionem ſed perniciem in vrbem Romam inducere Tribunos plebis rati, ad Camillum confugerunt. Vide Πολίτευμα. Οἱ ἐναντία πολιτευόμενοι, Syneſ. dicuntur, qui contrariam factionem ſequuntur: qui alteris partibus ſtudent. Πολιτεύεσθαι, eſſe ac viuere, apud Nazanz. & in Canone 14. concilij Sardicenſis. Pro exerceri, Aphthon. Pro obſeruari ſæpe legitur apud Theophil. in Inſtitut. ciuilibus. Πολιτεύεσθαι pro agere & verſari, Lucianus de luctu, ... ἐν αὐτῇ πολιτεύεται. πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, verſari in ſtatu populari, Ariſtotel. in Rhetor. πολιτευόμενος ἐν δημοκρατίᾳ, in populi principatu agens, Iſocra. πολιτευόμενοι ταῖς πόλεσι. Ariſtot. in Politic. verſari in ciuitatibus. πολέμους ἐκ πολέμων πολιτευόμενοι, bella ex bellis ſerentes, Æſchin. πολιτεύομαι. Paſſiuè, pro gubernor. Plato Epiſto. 7. ... τὰς πόλεις ... κακῶς ξύμπασαι πολιτεύονται, cõperire reſpublic. omnes quæ nunc ſunt improbè gubernari. Iſocrat. ... οἱ νόμοι καθ' οὓς ... πολιτευόμενοι τυγχάνουσι, i. leges præterea quarum præſcripto ſimili reguntur. ἡ πολιτευομένη πόλις, Plato de Legibus. ciuitas rectè inſtituta & adminiſtrata.

Πολιτευταί, οἱ, magiſtratus, ciuitatis adminiſtratores. Gregor. Olympio, ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιωματικοὺς ...

Πολιτεύω, μ. εύσω, τ. εὐκα, ciuiliter negotior, dego ſub aliqua republ. ... ἐπὶ ... τῆς πολιτείας, Interpr. Thucyd. & eſt τῇ πολιτείᾳ ... τὸ πολιτεύειν ... ἐπὶ κακῷ τῷ αὐτῶν ...: in ſuam perniciem geſſerunt. πολιτεύει πόλις κατ' ἰσονομίαν, ciuitas per ſtatum popularē adminiſtratur, Thucyd. Πολιτεύω etiam pro πολιτεύομαι ſumitur, i. rego, adminiſtro, magiſtratum gero. Xenophon in primo, ... πολιτεύσαντες. Thucydid. πρὸς πόλιν ... .

Πολίτης, ciuitas, Herodot.

Πολίτης, ὁ, ὁ, ciuis popularis, municeps. Plato Epiſtola 7, ... πολίτας, Athenienſes mei ciues. Ammonius diſtinguit à πατριώτης. πολίτης αὐτὸ ἢ φίλος. Iſocr. πολίτης dicitur non ..., Ariſtoph. Interp. & Phrynic. πολίτην ποιεῖν, ciuitatis iure donare, inter ciues adſcribere. Demoſthen. πολίτας ἀναγράφεσθαι, in vrbem ciues adſcribere. πολίτας ὄντας ὑπεδέξατο, ſuos ciues excepit, Idem. ... χρηστὸν ὄντα καὶ δίκαιον ... πολίτας ... ἀδικούμενος, virum probum & iuſtum quamquàm iniuria laceſſitum nullo malo debere ſuos ciues afficere putat, Plutarc. in Public.

Πολιτικὴ, ciuilis ſcientia Cic. in Rhet. ciuilitas Quintilian. Plato de Legib. ciuilis facultas, Ariſtot. in Polit. ratio benè inſtituendæ, & adminiſtrandæ ciuitatis: hanc facultatem regendæ ciuitatis obtinent reges principes, ſenatores, iuris & legum periti quorum munus eſt ſcientias vtiles inducere, malas artes amoliri, videre ne quid parum, ne quid nimis. officia cuiuſque diſtinguere, militibus, patribus familias, oratoribus imperare leges aut interpretari aut nouas ſcribere, quid ſequendum, quidque fugiendum ſit indicare. Quod autem tanta facultas vix in vno reperiri poteſt, habent ij, qui imperant multos quaſi oculos, id eſt ſapientes viros, quorum alij vidēt hiſtorias & antiquitates, alij inſtituta maiorum, alij mores & conſuetudines, alij ius gentium & ciuile, alij ius Pontificium, alij vſu, exercitatione & experientia nituntur. πολιτικὴν vocat idem Ariſtot. in Rhetoric. τὴν περὶ τὰ ἤθη πραγματείαν.

Πολιτικὸς, ὁ, ciuilis, δημ..., reipub. gerendæ peritus, qui rempublicam gerit, ciuilibus negotiis implicitus, ciuitati vtilis, δημοκρατικὸς, ciuilibus & publicarum priuatarūmque rerum adminiſtrationi accommodatus: ſic Quintil. in Præfat. lib. 1. οἱ πολιτικοὶ, ciuitatum moderatores, Plato de Legib. ὁ πολιτικὸς λόγος, Hermogen. λόγου τοῦ πολιτικοῦ μέρη, Idem. οἱ πολιτικοὶ λόγοι, apud Iſocrat. ſermones ſeu orationes de republ. gubernanda præcipientes: ſic Eraſm. πολιτικός, ..., Hermog. Πολιτικὸς βίος, idem eſt quod & πρακτικὸς, id eſt, vita actiua, vita quæ in actione conſiſtit, vt in bene morata ciuitate, in qua otioſus nemo: ſic & ὁ βίος λογικὸς, ὁ καὶ πολιτικὸς, vita in otio & literis: vt quæ contemplatrix & ſpeculatiua, θεωρητικὸς καὶ φυσικὸς βίος vocatur à Polluce. πολιτικὴν ἀρχὴν λαμβάνειν, vrbanum magiſtratum inire, Polybius. πολιτικὴ δύναμις, copiæ ex vnaquaque ciuitate, Æſchin. τὸ πολιτικὸν, ciuile inſtitutum, ciuilis ratio, Plutarchus in Lycurgo, τὸ πολιτικὸν ἑκάστου ..., ciuis cuiuſque ciuilis dignitas, Plato de Legib. πολιτικὸν πᾶν, omnes populares. πολιτικὴ κτῆσις, ciuilis poſſeſſio & popularis. πολιτικὸν ζῷον quid, Hermogen. τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, & τὰ πολιτικὰ πράττειν, apud Platonem, i. remp. gerere & gubernare. τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν ἔπραττον, multa ad rempubl. pertinentia adminiſtrabant.

Πολιτικῶς, ciuiliter, vrbanè, ἀστείως.

Πολῖτις, ιδος, ἡ, hæc ciuis.

Πολιτισμὸς, ὁ, ὁ, tractatio reipub. Suid. τῶν πολιτισμῶν ...

Πολιτογραφεῖν, in ciuium numerum aſcribere, ciuitate donare, id ciuitatem aſciſcere, εἰς ... πολίτας ἀναγράφειν: Heraclitus Hermodoro, Πολιτογραφεῖ ὑμῖν ... Ἡρακλείτῳ. Ioſephus in 2. contra Apionem, Πολιτογραφεῖν διὰ ... ξένων θεῶν ... i. ſacra peregrina in ciuitatem plebiſcito aſciſcere. Vnde Paſſiuum Πολιτογραφεῖσθαι, i. εἰς τὸ πολίτας ἐγγραφῆναι, Pollu. ... iure ciuitatis donatus eſt.

Πολιτοκοπεῖν, concutere ciues, &

Πολιτοκοπία, concuſſio huiuſmodi. vide apud Polluc.

Πολιτοφθόρος, ciuibus perniciofus, ciuitati peſtifer, Plato de Legib.

Πολιτοφύλακες, ciuium cuſtodes, vrbis cuſtodes, Ariſtotel. libro 2. Polit. cap. 6.

Πολίχνη, ἡ, vrbs, oppidum, Thucyd.

Πολίχνιον, apud Appian. ἐν Ἰβηρικῇ, &

Πολίχνιον, ου, τὸ, oppidulum, πολίδιον. Plato 2. de Rep. ... ἐν πολιχνίῳ γεγονὼς.

Πολιώδης, caneſcens facilè, Alex. Aphrod.

Πολίωσις, εως, ἡ, canities, ſed immatura vitio naturæ.

Πολλὰ, αἰτὶ τοῦ πολὺ, multùm. Xenoph. πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον. Sic Virgil. multa ſe ſe incuſans, pro multùm. Et πολλὰ αἰτὶ τοῦ κατὰ πολὺ, multa ex parte, frequenter, ſæpe, ferè, plerunque, πολλάκις, Hom. Iliad. β. ..., ... Matth. cap. 9. νηστεύομεν πολλὰ, ſæpe ieiunamus. Ariſtoph. in Pluto, ... πολλὰ χαίρειν, &c. i. κατὰ πολλὰ, Demoſth. πολλὰ ... &c. vbi intelligitur κατὰ, vt ſit κατὰ πολλὰ, plerũque, Plato Leg. ὡς τὰ πολλὰ, Idem. Theophraſtus dixit τὰ πολλὰ cap. 11. lib. 3. hiſtor.

Πολλ' ἄλλα dicunt Græci, vt ἄλλ' ἄλλα, ἄλλη ἄλλα, τοῦ ἄλλα, πολλοῦ ἄτερ. In quibus ἄλλα ſolùm elegantiæ gratia ponitur. Ariſtot in 2. Metaphyſ. ... πολλ' ἄλλα ... διαφέρει, i. ex multis quædam.

Πολλαγόρης, ὁ πολλὰ ἀγοράζων, multa coëmens, Pollux, emax Catoni.

Πολλάκι, per ellypſin & Æolicè, pro πολλάκις: vt ἔνθα pro ἔνθαδε, inquit Heſiod. Interp. vtitur Hom. Iliad. 9.

Πολλάκις, ſæpe, ſubinde, frequenter, ſæpenumero. Plato de Republ. ... πολλάκις ... , rem familiarem multiplicauit. πολλάκις τοῦ μηνὸς, Xenoph. πολλάκις τῆς ἡμέρας, Gaza lib. 4.

Πολλαπλάσια pro πολλαπλασίως, vt πολλὰ pro πολύ. Sunt enim Aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Xenoph. ... διὰ τὴν ἐγγύτητα πολλαπλάσια ... χρόνον ...

Πολλαπλασιασθεὶς, multiplicatus.

Πολλαπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, multiplicatio.

Πολλαπλάσιος, ου, ὁ, multiplex, multiplicatus, multò copioſior, multis partibus maior, Cicer. numeroſior, ... πλείων, Ariſtot. in Prædic. Genit. comparat. πολλαπλάσιον τοῦ ..., multò numeroſior quàm noſter, Herodotus. πολλαπλασίους τῆς ... , plures, Thucydides. πολλαπλάσιον τῆς ... , Alcidamas. πολλαπλάσια χρήματα, multò plures pecuniæ, πολλαπλάσια τούτων, his multò plura. Xenoph. ... πολλαπλάσια. Plato Epiſt. 7. dixit, πολλαπλασιάσαι ... τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, i. multiplicare paternum principatum. ... πολλαπλασίαν ... Xeno. lib. 1. Pæd.

Πολυπλασίων, ονος, multò maior, multò copioſior, Chryſoſto. πολυπλασίονι χρόνῳ, multò maiori tempore, Plutarch. in Apophth.

Πολυπλασίως, multipliciter, multiplicatè. dicitur & πολυπλασίως.

Πολυπλασιάζω, & πολυπλασιάζειν, multiplicare, amplificare.

Πολυπλασίασις, multiplicatio, Ariſtotel. libro 5. Politicor. capite octauo.

Πολυπλόος & contractè πολυπλοῦς, ῦ, ὁ, multiplex, multifarius. Plin. πολύμβολος, Plato. Cicero, Neque enim fidum eſſe poteſt multiplex ingenium & tortuoſum.

Πολυσήμαντος, varia ſignificans: vnde Πολυσημαίνει, multa notando, Gaza l. 2. Gram.

Πολλαχῇ, multifariam, & πολλοῖς τρόποις, vulgò, paſſim, multis in locis. Argyrop. πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ, paſſim per vbera, Gaz. πολλαχῇ [illegible], Philo de mundo. ἄλλοις πολλαχῇ, aliis multis rebus.

Πολλαχόθεν, ex multis, multis ex locis, multis ex partibus. Plato Epiſt. 7. πολλαχόθεν ἐρρέοντο οἱ τοιοῦτοι λόγοι, multis ex locis manabant tales rumores.

Πολλαχόσε, ad multa loca, in multis partibus.

Πολλαχοῦ, locis in compluribus, multis locis, paſſim, ſæpenumero, frequenter, πολλαχῇ. Ariſtot. de mundo, πολλαχοῦ γῆς, multis in locis terræ.

Πολλαχῶς, multifariam, vario modo. Theoph. hiſtor. lib. 1. cap. 10. πολλαὶ διαφοραὶ πολλαχῶς. Cleomedes in ſphæra, τοῦ κόσμου πολλαχῶς λεγομένου, cum mũdus multis dicatur modis. Item πολλάκις.

Πολλή, Fœmin. terminatio à πολύς, ſed mutuatitia. πολλὴ χώρα, multum agri, Xenoph. πολλή μ' ἐλπὶς ἔχει, in Apolog. Plato, magna me ſpes tenet, Cicero Tuſcul. 1. πολλὴ τῆς ἀλφίτης, multum polentæ. dicitur ab Ariſtoph. in Pluto, τῆς ἀλφίτης, πολλὴν [illegible], id eſt, πολλὴν τὴν τροφὴν ἡ μαζίσκα. vbi Interpr. λείπει δὲ τροφήν. & πολλὴν &c. Demoſthen. vbi μερίδα puto ſubaudiendum. πολλὰς τύπτεσθαι, multis verberibus cædi. Ariſtophan. [illegible] πολλάς. vbi πληγὰς ſubaudiendum eſt. πολλὰς πληγὰς [illegible], Idem. πολλαῖς πληγαῖς μαστιγοῦσθαι, Plato de Leg. multis pulſetur verberibus.

Πολλαπλάσια, multò plura, Herodot.

Πολλόν, ὁ, multùm, multò, πολύ. Homer. Odyſſ. ξ, πολλὸν παυρότεροι, multò pauciores. & cum Superlatiuo. ὁ δ' ὁ πολλὸν ἄριστος. πολλὸν τι κρατίστη, longè optima. πολλοῦ γε καὶ δεῖ, multum ab eo abſum, multum abeſt vt ego faciam, Demoſth. in Oration. de pace. ἐκ πολλοῦ δεῖ, vide in Δεῖ. διὰ πολλοῦ, ſcilicet, διαστήματος, longo tractu, multo interuallo. Item diu, diu eſt ex quo, ex multo tempore, ἐκ πολλοῦ, olim, eminus, è longinquo, ex longo ſpatio, ex multo tempore. ἐκ πολλοῦ σχολάζω, diu operam conſumo, Thucydid. ἐν πολλῷ, διαστήματι δηλονότι, intra magnum ſpatium, Idem. ἐπὶ πολλοῦ, Demoſthen. vide in ἐπί. πολλῷ νικᾶν, longè vincere, Ariſtophan. πολλῷ [illegible], Idem Ariſtoph. πολλῷ θᾶττον, multò citius, Galenus. πολλῷ ὕστερον, Thucydides. πολλῷ ὕστερον, Idem. πολλῷ μάλιστα, multò maximè. Pauſanias, [illegible] πολλῷ μάλιστα [illegible], multò maximè. vt Cicero pro lege Manilia, Multò maxima parte dignitatis atque imperij carum. τὰ πολλὰ Πελοποννήσου, pleraque Peloponneſus, i. bona eius pars, Idem Thuc. ἐκ πολλῶν, multis de cauſis.

Πολλός, τοῦ πολλοῦ, de quo in Πολύ, multus, omnis, frequens, copioſus, numeroſus, amplus. Aratus, [illegible] πολλὸς ἀλωεύς, paſſim autem frequens agricola. πολλοῦ κεφάλαιον, totius ſumma ſubducta. πολλοῦ πραθῆναι, magno venundatus potius quàm multò, annotat Eraſm. capite 26. Euang. Matth. In plurali numero πολλοί, multi, ſine articulo, Demoſth. οἱ πολλοὶ verò ſignificat idem quod vulgus Latinis, imperita multitudo, priuati, plebeij, πένητες, ἄδοξοι, ἀπαίδευτοι: cui opponuntur οἱ εὐγενεῖς, οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοί, Thucyd. πολλοί τε καὶ δημοτικοί, tenues & populares, i. plebeij, Demoſt. vnde εἷς τῶν πολλῶν, vulgaris, gregarius, vilis, i. vnus ex vel de multis, ὁ τυχών, καὶ πολλοστός. τῶν πολλῶν εἷς ἀδυναμία, Demoſt. i. [illegible], vt exponit Interpr. τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, i. τοῖς τυχοῦσι, id eſt inter plebeios annumerare, in ordinem cogere ſeu redigere, Bud. in dictione, Cogere in ordinem.

Πολλοστημόριον, ου, τό, vel πολλοστὸν μέρος, ſoluta compoſitione, minima portio: quod dicimus ferè, vix centeſimũ & milleſimum quodque, multipartitum: Lucretius multeſimam partem dixit. πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως, parua pars ex Xerxis copiis, Plutarch. in Themiſtoc. de exercitu Mardonij relicto in Græcia. πολλαπλασίους αὐτοῖς [illegible], Thucydid. lib. 6. vbi tamen Valla, optabitis cernere multò maiores auxiliares copias. συμφέρει τὸ τίμημα [illegible] τὸ κοινὸν τὸ πλῆθος, [illegible] πολλαπλάσιον, ἢ πολλοστημόριον τὸ πρότερον, [illegible], Ariſtot. lib. 5. Polit. capit. 8. expedit perpendere & recenſere publici cenſus multitudinem, & ſi ſit multò magis auctus, aut longè plus imminutus quam prius, legem eſſe vt vel augeatur vel remittatur. Aretinus hallucinatur exponens, multò maior factus.

Πολλοστημόριος, Adiect. multeſimus. Lucretius. multipartitus. Plinius. Dicitur vt πολλοστημόριος. Themiſtius 7. Phyſic. ἡ πολλοστημόριος δύναμις [illegible] βάρος κινεῖ, minima particula roboris minimam ponderis partem mouet. opponitur τῷ πολλαπλασίῳ.

Πολλοστός, ή, όν, multiplicabilis, vnus de multis, multeſimus. Lucr. id eſt, minimus. Iſocrat. [illegible] πολλοστός ἐστι, καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ δόξῃ. Sic Cicero de Finibus. Tenuis L. Virginius vnuſque de multis. Πολλοστός, à principe & à capite remotiſſimus. Plato in Philebo, περὶ τὰ πολλοστὰ [illegible], ad ea quæ à prima duritiei nota remotiſſima ſunt, & reducta, hoc eſt, minimè dura. Idem, ἐν εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς [illegible], id eſt, exigui ſenſus voluptates, & à ſuauiſſimis atque acerrimis longè diſtantes. Opponitur huic ἐλαχιστός: & μόναχος. Baſil. in [illegible] μόναχος καὶ εἷς καὶ μὴ πολλοστός, vnus & non plures. πολλοστὸς ἔργοις, qui multa edidit geſta, cap. 23. libro 2. Regum. ἐν τῇ ταύτῃ [illegible] πολλοστός ἐστι. Prouerb. Solomonis. [illegible] πολλοστῷ χρόνῳ, longo interuallo, Ariſtophan. τὸ πολλοστόν, minima pars, quota pars. πολλοστὸν μέρος τοῦ [illegible], Ariſtid. Chryſoſt. τίνα [illegible] τὸ πολλοστὸν αὐτῶν [illegible] μέρος non milleſimam earum partem ſuſtinens? πολλοστὸν ὧν ὀφειλόμεθα [illegible], vix nos milleſimam partem eorum quibus eramus digni, paſſos eſſe fatebimur, Liban. Sophiſta.

Πολλοστῶς, Aduerbium. Ariſtotel. libro 10. Ethicor. capite quinto, αἱ δ' ἄλλαι λέγονται τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δευτέρως καὶ πολλοστῶς, cæteræ verò voluptates hominis eſſe dicuntur ſecundariè & perparum: ſic Argyrop. Aretinus multifariam: vetus Interp. multipliciter.

Πολλοῦ γε δεῖ, multùm abeſt, i. minimè. Plato 7. Legib. [illegible] ἢ πολλοῦ γε δεῖ, an minime potius.

Πόλος, ου, ὁ, terra aratro verſa, terra proſciſſa ſeu fiſſa aratro ἡ εἰς [illegible]. Heſych. polus, terminus diametri mundi, axis qui à noſtris vertex dicitur aut cardo. apud Platonem in Timæo πόλος, axis vertitur à Cicerone. nã illa verba Timæi vbi de terra loquens ait εἱλλομένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον Ciceron. interpretatus eſt quæ traiecto axe ſuſtinetur. Eſt autem immobile punctum in fine axis imaginarij, ſuper quod totum cælum voluitur: vnde & nomen habet ἀπὸ τοῦ πολεῖν, id eſt, à vertendo. Vertitur enim cælum circa vtrumque polum, arcticum & antarcticum: de quibus vide apud Ariſtotel. de mundo, & in ſphæra Procli. Accipitur à poetis pro ipſo cælo, vt polus à Latinis. Ariſtop. Interpres ſuper his verbis in Auib. ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται ἅπαντα, διὰ τοῦτο γε καλεῖται νῦν πόλος: πόλον, inquit, οἱ παλαιοὶ [illegible] οἱ νεώτεροι [illegible] ἀήρ ὡς ἄξονος, [illegible]. clarius Alexis apud Athen. lib. 2. [illegible] & lib. 12. apud eundem de chlamyde Demetrij τὸ δὲ πᾶς ὁ πόλος [illegible] ἄστρα ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Πόλος, horologium, ὡρολόγιον, i. vulgò *vne monſtre d'orloge*. vt ἡλιοτρόπιον, i. ſolarium, vulgò, *vn quadran*. horologij index conuerſione horas indicat, ideo ἀπὸ τοῦ πολεῖν dicitur πόλος. Athenæus libro 5. de naue Hieronis loquens, [illegible] τὴν ὀροφὴν πόλον, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν μεμιμημένον ἡλιοτροπίου, id eſt, in laqueari horologium factum ad exemplar ſolarij quod apud Achradinen. Pollux lib. 9. τὸ δὲ [illegible] ὡρολόγιον, ἤτοι πόλον αὐτὸ εἴποις. Πόλος etiam dicitur capitis vertex, cranium, totaque caluaria. Pollux περὶ κεφαλῆς loquens, καλεῖται δὲ τὸ μὲν [illegible], πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος à Lycophrone. [illegible] vt Heſyc. expon. Πόλος, oris palati vertex, pars poſt collumellam atque vuã dictam, [illegible]. Vide ipſum Pollucem lib. 2. cap. περὶ στόματος.

Πολύ, Atticè, pro τὸ πολύ, valde. Ariſtop. θρασὺς εἶ πάλαι, audax es ex multo tempore, diu eſt ex quo confidens es, id eſt, diu & multùm. Idem in Plut. πολλοῦ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα χρόνου, ex multo tempore eũ nõ vidi: diu eſt quum vidi, vt Plautus loquitur: diu eſt quod vidi. Cætera vide in Πολλόν.

Πολτάριον, ου, pulticula. vide annotat. Marcelli libro 2. Dioſcorid. cap. 125.

Πολτοποιούμενος δίδοται, in pulte datur, Dioſc. libr. 2. cap. 131.

Πόλτος, inuenitur & πόλτις, ὁ, puls, Dioſcorid. libro 2. cap. 115. Trallian.

Πολύ, multùm. Conſtruitur cum Comparat. Lucian. [illegible] πολὺ παχύτερος, multò craſſior, Dioſcorid. lib. 3. cap. 41. πολὺ δικαιότερος, multò iuſtius, Plutarch. in Them. πολὺ μείζων, & πολλόν, Homer. Iliad. πολὺ [illegible], multo inferior. Iſocrat. in Euagora. πολὺ πλείους, Demoſthen. πολὺ πλέονες, multò plures, Herodot. Et cum Verbis. Iſæus, πολὺ μᾶλλον [illegible], multò promptius. Et cum Superlatiuo. Heſiod. [illegible] πολὺ φίλτατα πάντων, longè chariſſima. πολὺ πρῶτος, [illegible], Homer. Iliad. S, πολὺ ἄριστος [illegible], longè probiſſimus & iuſtiſſimus, Plut. in Themiſt. πολὺ [illegible], Thucyd. πολὺ πλεῖστα, [illegible], Homer. πολὺ μάλιστα, Iſocrates. πολὺ pro ſæpe. Epictet. pro valde, Ariſt. in Rhet. [illegible],

procul

procul à terra. πολὺ pro πλέον, plus. Sophocles, [illegible] πολύ, i. πλέον ἢ ἡ ἔχθρα, magis quam odium. καὶ πολύ γε, maximè, Plato de Leg.

Πολυαγκιστρία, ἡ, frequentia hamorum: vel potius quod multis hamis conſertum: aut multis vncis hamatum inſtrumentũ. Plutarch. [illegible] πολυαγκίστρῳ τῷ ἄγρᾳ λαβεῖν, hamorum frequentia excipi, Ariſtot. 4. Anim.

Πολύαγρος, qui multam cepit prædam, in Epigr.

Πολύαθλος, ου, ὁ, bellicoſus, egregius lucta. qui multa vicit certamina.

Πολυαίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo multus eſt ſanguis, ſanguine abundans.

Πολυαιμέω, abundo ſanguine, Ariſtot. in 4. de gener. Anim.

Πολυαιμία, ἡ, ſanguinis copia.

Πολύαιμος, cui ſanguis abundat, cui eſt ſanguinis copia, Galen. ad Glauc.

Πολύαινος, ου, ὁ, multa laude dignus, laudatus. fabuloſus, πολλοῖς αἴνοις ἄξιος, Hom. Interpr. Iliad. λ, [illegible] ἄξιε. Et Iliad. λ, [illegible]. Interp. hoc loco, inquit, μυθολόγε, φλύαρε.

Πολυάϊξ, ικος, ὁ, impetuoſus, multas mutationes habens, πολυόρμητος, belli epithet. Iliad. α, [illegible] πολυάϊκος πολέμοιο, i. πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος, ἀστάτου.

Πολυάκανθος, ὁ, genus ſuffruticis lib. 6. hiſt. plant. Theophraſt. Sic dictum à multitudine ſpinarum.

Πολυαλθής, έος, ὁ καὶ ἡ, varium vſum præbens ad medendũ, & multas vires, Dioſc. de althæa.

Πολυάλφιτος, ὁ καὶ ἡ, copioſam farinam reddens, Theophr. lib. 8. cap. 4. hiſt. plant. πολυάλφιτος κριθή, ordeum multam reddens farinam.

Πολυαναγνωσία multa lectio. Athen. lib. 14. [illegible] πολυανάλωτον, in quod multa conſumũtur.

Πολυανδρεῖ, opponitur λειπανδρεῖ. Strabo lib. 8. πολυανδρεῖν τὴν χώραν. & λειπανδρεῖν τὴν χώραν, de Achæis loquens.

Πολυάνδριον, ου, τὸ, locus vbi ſunt multa ſepulchra, cœmeteriũ. Ælianus, [illegible] πολυάνδριον. Nazan. [illegible] πολυάνδρια. πολυάνδριος, [illegible], Heſyc. πολυχώρητος.

Πολύανδρος, ου, ὁ, multos viros habens: vt πολύανδρος γυνὴ apud Nonnum: πολύγαμος.

Πολυανθής, floridus, floribus fertilis & abundans, floribus refertus, Odyſſ. ξ.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, hominum frequentia: contrar. ὀλιγανθρωπία.

Πολυάνθρωπος, populo frequens, Thucyd.

Πολυάνωρ, ορος, idem quod πολύανδρος, [illegible] πολυάνορες, Eurip. i. in qua ſede verſantur multi homines.

Πολυάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento affluens.

Πολυάρητος, multis votis exoptatus. πολύευκτος. πολυάρητος υἱός, i. μετὰ πολλῶν εὐχῶν γεννηθείς, Odyſſ.

Πολυαρκέστατος, vberrimus, multa producens. πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων, vberrima omnium exercitationum, Galen.

Πολυαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, multùm ſufficiens, quo quis ſit multùm cõtentus. Et Heſyc. πολυαρκής, πλείονας ἀρκῶν.

Πολύαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos agnos & pecudes poſſidẽs, πολύθρεμμος. Iliad. β, [illegible] πολύαρνι Θυέστῃ.

Πολυαρχία, ἡ, plurium principatus, imperantium turba, ducum multitudo, multorum imperium, πολυκοιρανίη Homero.

Πολύαρχον, τὸ, idem. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, vbi multorum imperiũ, ibi ſeditio, Nazan. in Orat.

Πολυάσχολος. multum occupatus, multi negotij, Baſil. in Hexaem. καὶ ἡ ἀστρονομία, ἡ πολυάσχολος ματαιότης, vanitas maximè negotioſa.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ, multos habens ſulcos & per conſequens, magnus, latus.

Πολυαυξής, multi incrementi.

Πολυάχητος [illegible], Eurip. multiſonus.

Πολυάχυρος, multum habens paleæ, aceroſus.

Πολυβενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, profundus, πολὺ βάθος ἔχων, Iliad. α.

Πολυβλαστής, in ramos diſperſus.

Πολυβλαστία, vberrima germinatio.

Πολύβοια, ἡ Diana, vel vt alij, Proſerpina.

Πολυβότειρα, ἡ, multa paſcens, terræ epithet.

Πολύβοτος, ου, πολλοὺς τρέφων, multos alens. πολυβότειρα, ας, ἡ, multorum altrix, quæ multos paſcit ſeu alit. vt apud Hom. Iliad. γ, ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Πολύβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, prudens, aſtutus, πολυγνώμων, συνετός, Hom.

Πολύβουτος, ὁ, diues boum copiã. Iliad. ι, ἄνδρες πολύρρηνες, πολυβοῦται, i. πολλοὺς βοῦς ἔχοντες.

Πολύβροχος, ὁ, multum maceratus, multùm madefactus, ſæpius maceratus.

Πολυγάλακτος, lacte abundans. Theon. in Aratum, πολυγάλακτον γὰρ προσδοκῶσι τὸν ἐνιαυτόν, annum expectant lactis abundantem.

Πολύγαλον, polygalon herba: ſic dicta quòd lactis copiã præbeat, Dioſc. lib. 4. cap. 232.

Πολυγαμία, ας, ἡ, nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta, vel ipſe actus multas nuptias contrahendi.

Πολύγαμος, qui multas ducit vxores, qui multis vxoribus abutitur, multinubus, Hieronymo Interp. aduerſus Iouinianũ lib. 1. Conuenit & mulieribus, teſte Polluce, id eſt, πολύανδρος γυνὴ Nonno.

Πολυγηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, multùm lætificans, πολυχαρής, multis gratificans. Heſiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος, dona Bacchi multum iucundi, & qui multis lætitiæ author eſt.

Πολύγλευκος, vino aut muſto abundans.

Πολύγληνος, ου, ὁ, oculatus, multis oculis præditus, in Epigr.

Πολύγλωττος, ὁ, qui callet multas linguas, multiloquus Plaut. multarum linguarum peritus, πολύγλωσσος βοή, Sophocl. verboſus clamor.

Πολυγλώχιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, multos habens angulos angulosus, ſeu multos habens cuſpides. Nonn.

Πολύγναμπτος, multùm incuruus ſeu flexibilis. Theoc. Idyll. 7. πολυγνάμπτοιο [illegible].

Πολυγνώμων, ονος, q. multiſcius, cui imperitus καὶ ἀγνώμων opponitur. Plato in Sympoſio, [illegible] πολυγνώμονες [illegible] δόξουσιν, ἀγνώμονες [illegible]. πολυγνώμων, ὁ μηδὲν βέβαιον καὶ σταθερὸν γινώσκων Interpres Ariſtoph. Nubib.

Πολύγνωστος, ου, ὁ, multis notus, ſeu cognitus.

Πολύγομφος, multis clauis iunctus, πολύγομφος ναῦς, nauis multis clauis compacta, Heſiod.

Πολυγόνατον, polygonaton herba, de qua Dioſc. libr. 4. cap. 7. dicitur à geniculorum frequentia.

Πολυγόνατος, ου, ὁ, multùm geniculatus, frequẽtibus geniculis cinctus, qui multa habet genicula, ſeu internodia.

Πολυγονία, ἡ, fœcunditas, fœtus copia, largus fœtus.

Πολυγονοειδές, quidam vocant herbam, quæ & κληματὶς dicitur lib. 4. cap. 8. Dioſcor.

Πολύγονον, polygonon herba, cuius duo genera. Eſt enim πολύγονον ἄρρεν, Dioſcor. lib. 4. cap. 5. & πολύγονον θῆλυ, Idem ibidem cap. 6. Plinius πολύγονον ſanguinariam vocat: Colum. ſanguinalem. Item & Celſus cap. vlt. libri 2. Herba ſanguinalis, quam Græci πολύγονον vocant. πολύγονον autem dicitur à copia ſeminis, vt vult Marcell. vel (vt Scribonius Largus vult quia multa eſt & vbique naſcitur vid. lib. 4. Dioſc. Marcellus Empiricus millefolium ita græcè etiam dici tradit. vide Χρυσόγονον.

Πολυγόνος, ου, ὁ, fœcundus, ferax. fœtificus, Bud. in Epiſ. prior. cum accentu in penult. Theophr. in fragm. [illegible] ait μύας πολυγονωτάτους εἶναι [illegible].

Πολυγράμματος, admodum literatus, Plutarc. in Pericl.

Πολύγραμμος, multis lineis interſtinctus.

Πολυγράφος, multa ſcribens, qui de rebus multis & variis ſcribit. Cic. in epiſt. ad Attic vocat Varronem πολυγραφώτατον.

Πολυγρᾶν, apud Hippocrat. πολυφαγεῖν ſignificat: nam γρᾶν apud Callimach. deuorare eſt.

Πολυγύμναστος, ου, ὁ, multùm exercitatus.

Πολυγύναιος, qui multas vxores habuit. Bud. ex Athen. lib. 13.

Πολυγώνιος, multis conſtans angulis, multangulus Lucretio.

Πολυγωνοειδής, ſpeciem multi anguli repræſentans.

Πολύγωνος, ου, ὁ, multos angulos habens, multangulus Lucret. πολυγώνιος, Ariſtot. in Probl.

Πολυδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingenioſus, aſtutus, affabrè factus, perelegans, ποικίλος, πολυποίκιλος.

Πολυδαιτία, Eraſmo diſpar conuiuium, multiplices epulæ, variis cibis refertum conuiuium, cœna dubia.

Πολυδάκρυος, ὁ καὶ ἡ, multùm lachrymans. Apollon. 2. ψυχὴν πολυδάκρυον.

Πολύδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, lachrymoſus. πολυδάκρυτος, lachrymabilis. Itẽ multarum lachrymarum cauſam præbens. vnde [illegible], ὁ δακρύων αἴτιος. Et πολύδακρυς πόλεμος, Iliad. γ.

Πολυδάκρυτος, lachrymoſus, refertus lachrymis, in Epig.

Πολυδάκτυλος, ου, ὁ, qui habet multos digitos, qui multiplici pedũ fiſſura digitatur, Gaza: pedes in plures digitos diſcretos habens, Idem in Ariſtot. hiſtor. πολυδάκτυλα ζῷα.

Πολυδάμαστος, ου, ὁ, multos domans.

Πολυδάπανος, ſumptuoſus.

Πολυδειράς, άδος, ὁ, eminens, multa cacumina & multas eminentias habens. montem baccatum iugis dicit Virg. Iliad. α, πολυδειράδος Οὐλύμποιο, i. πολυαυχένος, πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος.

Πολυδένδρεος χῶρος, Hom. Odyſſ. multis arboribus conſitus. πολυδένδρεον [illegible], in Epigr.

Πολυδερκής, multa intuens. Heſiod. [illegible] πολυδερκέος ἠοῦς.

Πολύδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, multa habens vincula, multis clauis & vinculis compactus.

Πολυβούλος, πολύβουλος, multi conſilij, aſtutus.
Πολυδικεῖν, multa litigia mouere, Plato de Leg.
Πολυδίψιος, ου, ὁ, ſiticuloſus, vel valde deſiderabilis. Vnde quidam illud Homeri, κεῖαν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην, exponēdum putant pro deſyderabile, amabile, i. πολυπόθητον διὰ τοῦ χρόνου, Athenæus libro 10. Τὸ δὲ δίψος ἐστὶν ἐπὶ πολυποθητότερον. διόπερ καὶ τὸ Ἄργος πολυδίψιον ὁ ποιητὴς εἶπε πολυπόθητον διὰ τοῦ χρόνου. additque, τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. Alij πολυδίψιον Ἄργος appellatum volunt ſiccum & ſiticuloſum Argos propter aquarum & longinquitatem & penuriam, quòd diu aquarum penuria laborauerit, donec Danaus ex Ægypto profectus puteos fodere, & aquæ ductibus in vrbem deriuare docuiſſet.
Πολύδοξος, clarus, illuſtris.
Πολύδονος multæ agitationis.
Πολυδουλία, ας, ἡ, ſeruorum multitudo.
Πολύδριον, ου, τὸ, q. ciuitatula, oppidulum, πολίχνιον.
Πολύδροσος, ου, ὁ καὶ ἡ, rorulentus.
Πολυδυναμία, multa poteſtas, Bud. in Epiſt. poſter. Sic multipotens dicitur à Plauto, i. πολυδύναμος.
Πολυδωρία, ας, ἡ, munificentia.
Πολύδωρος, ου, ὁ, multa donans, aut qui multa dona accepit. Polydorus Cadmi & Harmoniæ filius, Heſiodus in Theogonia.
Πολύεδνος, ου, ὁ, bene dotatus.
Πολύεδρος, multas habens ſedes.
Πολυειδήμων, q. multiſcius.
Πολυειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, multiformis Cicer. diuerſus, multarum ſpecierum, multiplex, multifarius, πολύμορφος, multiformis.
Πολυειδία, ἡ ποικιλία, varietas. Theophr. hiſt. lib. & cap. 3. διὰ τὴν πολυειδίαν τῶν τόπων.
Πολυείδης, nomen viri proprium, Etym.
Πολυειδῶς, multiformiter Plin. & Gell. multifariè, multifariam, multiplici ſpecie.
Πολυέλεος, ου, ὁ, miſericors, qui multæ eſt miſericordiæ, ca 2. Ioel. Prophetæ.
Πολυέλικτος, ου, ὁ, variè inuolutus, tortuoſus, errabundus, flexilis, volubilis.
Πολυέτης, qui multorum annorum eſt, multennis. Suid. πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἔτος.
Πολυεπία, ἡ, ſeu πολυέπεια, multiloquium Plauto.
Πολυέραστος, ου, ὁ, vel ἡ, qui vel quæ à multis amatur, multis amatus ſeu amata, aut multum amabilis apud Polluc. ἐπὶ τοῦ ἐρωμένου ut ἀξιέραστος & ἐράσμιος.
Πολυεργής, in Epigr. laborioſus.
Πολύεργος, ου, ὁ, operoſus, ſemper agens aliquid.
Πολυετεῖ, aſſeruatur multos in annos.
Πολυετής, έος, ὁ καὶ ἡ, annoſus, μακρόβιος, multorum annorum.
Πολυετία, ας, ἡ, q. annoſitas.
Πολυεύχετος, ου, ὁ, πολυήρατος, multum optabilis.
Πολύεφθος, ου, ὁ, percoctus.
Πολύζηλος, ου, ὁ, peramabilis, quem æmulari & imitari magna animi contentione ſolemus, inuidioſus. πολύζηλος βίος, Sophoc. ὁ πολλοῦ φθόνου ἔχων.
Πολυζήλωτος, ου, ὁ, Euripides, multùm amabilis, perſequēdus multo ſtudio.
Πολύζυγος, multiiugis vel multiiugus, habens multa tranſtra, πολυκάθεδρος, iugoſus, πολύδεσμος, δίστιχος. Vide ζυγόν. Ilia. β, σὺν νηῒ πολυζύγῳ.
Πολυήκοος, multa audiens, Plato de Leg.
Πολυηλάκατος, Heſych. dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη quia multas ferunt arundines. eſt enim ἠλακάτη δόναξ.
Πολυήμερος, ου, ὁ, multorum dierum. πολυήμερος νεκρὸς, qui multis diebus mortuus fuit, Nazan. in Orat.
Πολυήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis, multùm expetitus, peroptabilis. vnde γάμος πολυήρατος, Od. ο, nuptiæ deſiderabiles. & πολυηράτου ἥβης, pubertas periucunda & pergrata. Heſiodus. πολυηράτῳ ὕδατι, id eſt, πολυεράστῳ ἢ πολυεκτῷ. πολυήρατοι χοαὶ, id eſt, πᾶσιν ἐράσμιαι, Ariſtophan. Interpres. πολυηράτου Λιβύης, alma Libya, Herodot.
Πολυήρης, diues, πολυάργυρος.
Πολυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſonorus. πολλοῖς ἤχοις, ἢ μάλιστα χρώμενος, πολυήχοος, μεγάλως ἠχῶν.
Πολυθαμβής, vehementer ſtupefactus. Nonnus.
Πολυθαρσής, audax, confidens: vnde πολυθαρσὴς πόλεμος, libro 2. Apoll. audax bellum. πολυθαρσὲς μένος, audax animus ſeu fortis, Hom. Odyſſ. in bonam partem. καὶ τὸ πολυθαρσὲς, fiducia.
Πολυθεΐα, πολυθεότης, deorum multitudo: Sic Iuſtinus Martyr.
Πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem aſtruit, Philo de mūdo. vnde πολυθεότης, deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxiſſe fertur, vt ſcribit Iuſtinus Martyr in oratione ad Gentiles.
Πολύθερμος, ου, ὁ, percalidus.
Πολύθεστος, ου, ὁ, Heſych. πολυπόθητος, πολύευκτος. Schol. Callim. innuit per ſyncopen poſitum pro πολυπόθεστος. vt qui πολύθεστον expon. πολυπόθητον multum conſideratè, exoptatè, hymno in Cererem τέκεν πολύθεστον παῖδα.
Πολύθηρος, ου, habens multas feras. feris abundans. Euripi. Phœn. πολυθηροτάτου νάπας Ἀρτέμιδος.
Πολύθουρος, multum impetuoſus. multo ſeu vehemente inuadēs impetu. Opp. de venat. lib. 3. Νεκρομὶς ἱμείρουσι, γάμον δ' ὅτι ὀξὺς ἵενται. ὄφρα ἀλίσκεται τέκος πολύθουρον ἐρωήν, ſalacē mariti impetum.
Πολυθρέμμων, apud Ioſephum de Antiq. diligentiſſimus pecuarius, homo pecunioſiſſimus, cui res ampla pecuaria & ruſtica bene culta, Cic. πολύαρνος, πολυθρέμμων.
Πολυθρέμμων, ονος, ὁ, pecoroſus, Stat. & Propert.
Πολύθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, flebilis, querulus, Eurip.
Πολύθρονος, Adiect. ad multa medicamenta vtilis, πολυφάρμακος, medicamentoſus Caroni Nicander in Theriacis, Ἢ καὶ λευκοΐου πολύθρονα φύλλα κνίζοις. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν φαρμάκων.
Πολύθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiſonōrus Claudiano, multiſonus Statio.
Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuulgatus, memoratus Virgil. nominatiſſimus Plin. διαβεβοημένος, διωνομασμένος, magnæ famæ, περιφημισμένος.
Πολύθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multo aditu peruius.
Πολύθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vbi ſæpe ſacrificatur, halans crebris ſuffitionibus & ſacris. πολύθυτον ἄλσος, Euripid.
Πολυΐδμων, impetuoſus, peritus.
Πολυϊδρία, ἡ, multarum rerum cognitio, & experientia, πολυπειρία. Suid.
Πολυΐδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, ſciens, prudens, expertus multarum rerum, percautus, percallidus. Odyſſ. ε, ἀλλ' ἀνὴρ πολυΐδρις, πολύπειρος.
Πολύϊνος, multas habens fibras ſeu venas ab ἴς ſiue ἶνες.
Πολύιππος, equis abundans, Dionyſ. de Situ orbis.
Πολυΐστωρ, ορος, ὁ, multiſcius, qui multa nouit ac memorat. Polyiſtor dictus eſt Alexander ſcriptor, Plin. lib. 9.
Πολυκαγκής, έος, ὁ καὶ ἡ, multam ariditatem habens, peraridus. Homerus ſic aridam ſitim vocauit. vt quæ potu egentes exiccet & arefaciat. Iliad. λ, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίον τ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, i. ξηραντικήν. nam κάγκανον lignum aridum ſignificat.
Πολυκαισαρίη, ἡ, multitudo Cæſarum.
Πολυκάλαμος, q. multicalamus, multiplici calamo aſſurgens.
Πολυκαμπής, flexuoſus, volubilis.
Πολύκαπνος, fumoſus, fumo abundans.
Πολυκαρπία, ἡ, multa fertilitas, larga fœcunditas, Theoph.
Πολύκαρπον, apud Hippocr. cratæogonon herba. Vide Κραταιόγονον. Scribitur etiam πολύκρατον.
Πολύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructuoſus, ἔγκαρπος, multum fructum afferēs, Theophr. lib. 2. cap. 5. de Cauſ. plant. Et πολυκαρπότατος ſuperlat. hiſtor. lib. 6. cap. 3.
Πολύκαυλος, multicaulis Plin. vſus eſt Theophr. hiſt. lib. 6. capit. 3. vbi & πολυκαυλότερος comparatiuum.
Πολύκοιλος, inanis, fiſtuloſus, cauus, multicauatus Var. multicauus Ouid.
Πολυκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, veterator, malus, lucroſus, vafer. πολυκερδέα νόον, i. ποικίλον ἢ πανοῦργον, aſtutus animus, Hom. Od.
Πολυκέρδιον, multò melius, πολὺ βέλτιον, Hom.
Πολύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornutus, multicornis, Sophocles in Aiace, ἔκτεινε πολύκερων φόνον, id eſt, multas pecudes cornutas trucidauit.
Πολύκεστος, ου, ὁ, acu pictus. πολύκεστος ἱμὰς, Ho. Iliad. γ, i. πολυκέντητος, πολύῤῥαφος, ποικίλος, acu pictus. vnde lorum & cingulum Veneris κεστὸς dicitur.
Πολυκέφαλος, ὁ, multiceps. τὸν ἔρωτα, πολυκέφαλον θηρίον Plato dicit, i. amorem, beluam multorum capitum. πολυκέφαλος νόμος, cātio tibialis à Minerua excogitata, ad imitationem multiplicis ſibilli, quam anguina Gorgonum capita reddebant, apud Pindarum.
Πολυκηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, multum mœroris ſeu luctus habens magno mœrore affectus, Item multum mœroris afferens valde luctuoſus.
Πολυκίνητος, agitabilis, qui multiplicis motus eſt. Ariſtot. de mūdo, τοὺς μὲν πολυκίνητον ἀρχὴν, hos quidem in regendo motus exercet multiplex.
Πολυκλαδής, &
Πολύκλαδος, ramoſus, multos ramos gerens, Theop. l. 1. hiſt. plant.
Πολύκλαυτος, impletus lachrymis & planctu. πολύκλαυτος etiam dicitur, multùm defletus, πολυδάκρυτος. Aratus, Λείψανον Ἠριδανοῖο πολυκλαύτου ποταμοῖο. Cicero vertit, amnem, Quē lachrymis mœſtæ Phaethontis ſæpe ſorores Sparſerunt.
Πολύκλειστος, multum clauſus, Phocyl.
Πολύκλειτος, ου, ὁ καὶ ἡ, glorioſiſſimus, clariſſimus.
Πολυκλήϊς, ιδος, habens multas ſedes, πολύεδρος ἢ πολύζυγος. Iliad. ἐν νηῒ πολυκλήϊδι πλέων, multa habens tranſtra, ſeu multis clauis

clauis compacta. Et Iliad. 2. φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι καθ' ἅλα. Interpr. πολυκαθέδροις, ex quo πολυκλήϊσι. nam κληῖδες, id eſt, tranſtra, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. ſed Euſtath. monet πολυκλήϊδας νῆας dici non ſolùm quæ ſunt πολυκαθέδροι ſed etiam quæ ſint πολυκλείστοι à κλεὶς pro quo communis lingua dicit κλεὶς reuera .n. πολυκλείστους eſſe naues διὰ τὸ πολυγόμφους καὶ ἁρμόσεις admonet autem ſcribi πολυκληΐδας vt πολυφαρίδας.

Πολυκλειτός, percelebris, famoſus, pernobilis.

Πολύκληρος, ἰ. πλούσιος, ὁ Φ. ξ.

Πολύκλητος, ου, ὁ, à multis vocatus. Et πολύκλητοι, è multis locis cõuocati. πολύκλητοι ἄνδρες, Homerus Iliad. οἱ ἐκ πολλῶν τόπων συγκεκλημένοι, ὅ ἐστι συναχθέντες, è multis & diuerſis locis conuocati.

Πολύκλυστος, ου, ὁ, vndoſus, qui multis abluitur fluctibus, multiſonus, murmurabundus: à κλύζω. Heſiodus, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aratus, πολυκλύστου χειμῶνος, pluuioſæ tempeſtates interpr.

Πολύκλωνος, ramoſus, ſurculoſus.

Πολύκμητος, ου, ὁ, elaboratus, laborioſus, ad multos labores idoneus, vt eſt ferrum Odyſſ. ξ, χαλκόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον, id eſt, ferrum multum laboratum, πολυεργάστον, πολυκατασκευάστον, ὃ μετὰ πολλοῦ καμάτου κατασκευάζεται, ἢ τὸ πολλῷ καμάτῳ παρεχόμενον ἐν τῷ κατασκευάζεσθαι, δυσκατέργαστον, quod multis modis poteſt laborari & fabricari. Apol. lib. 4. Οἱ μὲν μακιστῆρι ἔργα πολυκμήτοιο τ' ἀλλήγατο ...

Πολύκνημον, τὸ, polycnemum genus fruticis, de quo Dioſcorides libro tertio, capite 108. Nicander in Alexipharm. Ἠὲ σύ ... πολυκνήμοιο ... Interp. ... vocat, duaſque ſpecies conſtituit.

Πολύκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens multas ſuras, δύσβατος, ὀρεινός, τραχύς. Hom. Il. β, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, ἰ. πολλοὺς ἔχουσαν κνημούς, ἤγουν τὰς ὀχθώδεις.

Πολύκνισος πέτρα, ſaxum abundans multo nidore & fumo ex ſacrificiis educto, Nonn.

Πολυκοίλιος, ὁ, plures continens ventres.

Πολύκοινος, multis communis, multùm communis, ... Sophocl. ... πολυκοίνου ..., &c. aut communem orcum.

Πολυκοιρανία, ας, ἡ, dominatio multorum. Hom. Il. β, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, ἰ. πολυαρχία.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, Ariſt. in Ran. dicuntur cantilenę quas ranæ canunt ſæpius natantes à κολυμβάω.

Πολύκομος, ου, ὁ, cui multa coma eſt, cui ſpiſſa eſt cæſaries, comoſus. Dioſc. l. 4.

Πολύκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, iactabundus.

Πολυκρατεία, multorum poteſtas.

Πολύκαρπον, τὸ, herba quæ alio nomine κενταύρειον apud Hippoc. Scribitur in gloſſ. Gal. πολύκαρπον.

Πολύκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, montoſus, inacceſſus, δύσβατος, multa habens præcipitia.

Πολύκριθος, fertilis, multum hordei proferens.

Πολύκροτος, multiſonus, multi plauſus, Nonnus. πολύκροτος ἀγών, certamen multo applauſu proſequendum, Budæus in epiſtolis prioribus. πολύκροτος ἄνθρωπος, homo cautus & aſtutus. Ariſtophan. Interpr. in Nebulis, κωμῳδεῖ δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸν ... καὶ μὴ ἁπλοῦς, τρίμματα καὶ πολυτρίμματα καὶ πανουργίας καὶ κρότημα. Vnde quidam ſic legunt ſecundum Od. verſum, ἄνδρα πολύκροτον.

Πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, opulentia, amplæ facultates & copiæ.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, diues, πολυχρήματος, πολλὰ κτήματα ἔχων, multa poſſidens, locuples.

Πολυκτέανος expon. multa poſſidens, locuples, diues, πολυκτεάνους δόμους Eurip.

Πολυκτόνος, multorum occiſor, qui multos interficit.

Πολυκυνθία πολυσπερμία, Heſych. ſemine abundantia: nam κύθος dicit eſſe etiam σπέρμα.

Πολυκυλίνδητος multum volutatus Heſych.

Πολυκύμων, apud Athenæum legitur libro ſeptimo, de thynno, φολίδες δὲ ὁ θύννος καί τις πολυκύμων ὤν, pro πολυκυήμων, vt veriſimile eſt multo conceptu fœtus, nã præcedit paulo ante ὅτι ... κυήματα.

Πολυκύμων, vndoſus, vndis abundans, fluctuoſus.

Πολύκωμος, epithetum Bacchi, comes ſationibus abundans, vel potius multarum comeſſationum author.

Πολύκωπος, multos habens remos, Eurip.

Πολυλήϊος, ου, ὁ, πολύσπορος, Heſych. habens multas ſegetes, aut pecudes, aut ſpolia, ferax ſegetum, multa prædia habens, fertilis, diues, locuples. Il. ι, πολυλήϊοι, πολυβοῦται, id eſt, πολλὰ λήϊα ἔχων, hoc eſt, σπορίμους χώρας, ἢ πολλὰ θρέμματα, λεία δὲ λέγεται καὶ τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, ἢ τὰ ἀπὸ λῃστείας, inquit interp. Aratus, ἄροσις πολυλήϊος εἴη, aratio frugifera extiterit.

Πολύλλιστος, ου, ὁ, optabilis, πολυλιτάνευτος, multis precibus exoptatus. Odyſſ. ε, κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσί, πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω, dicitur & πολύλλιστος &

Πολύλλιτος, τερπωλὴ delectatio multùm optanda, Nonnus. Ἐ. θεὸς πολύλλιστος, Deus multis precibus orandus, apud eundem.

Πολύλοβος, qui multiplici vagina ſeu folliculo continetur, aut ſiliqua. vide Λοβός.

Πολυλογέω, ῶ, plura dico, copioſè loquor, Athen.

Πολυλογία, ας, ἡ, multiloquium, loquacitas, multus ſermo, Matth. capite ſexto, δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται, pro facundia, Plat. de Leg.

Πολυλόγος, ου, ὁ, multiloquus, verboſus, loquax, facundus. vide Μακρολόγος apud Ammon.

Πολυλόγως, loquaciter Horat. multis verbis, longo ſermone.

Πολύλοπος, ου, ὁ, plures veluti tunicas obtinens, vt πολύλοπος σῖτος, Theophraſtus libro quarto, capite duodecimo de cauſis plantar. ex quo Plinius libro 18. cap. dixit triticum plurimis tunicis veſtitum eſſe. πολύλοπος φλοιός, cortex tunicis multiplex, Gaza in hiſtor. plantar. Theophraſt. ἔστι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη, tunica multiplici eſt abies, ibid. libro quinto, capite ſecundo.

Πολυμαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, multa diſcens, eruditus. Iſocr. ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής.

Πολυμαθία, ας, ἡ, diſciplina multiiuga, multorum notitia, Plato de Leg. πολυμάθεια apud Suid.

Πολυμάσχαλος δρῦς, Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. capite vndecimo, id eſt, multas habens alas: multis alis ſinuoſa.

Πολυμεθής, multùm ebrius.

Πολυμέλαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas habens ædes ſeu multa habẽs anſa.

Πολυμεμφὴς φωνή, querula vox & expoſtulatrix, Non.

Πολυμέρεια, ἡ, particularum multitudo.

Πολυμερής, έος, ὁ καὶ ἡ, multipartitus Plin. in multas partes diuiſus, multis partibus conſtans. vnde πολυμερέστατος τόπος, Ariſtoteles de mundo. πολυμερὴς dicitur τὸ ἄγαν σκεδαστόν, Nazanz. in Orat.

Πολυμέριμνος, anxius, ſolicitus, cui multæ curæ. Ariſtotel. de mundo, τοῖς μὲν ἀρχὴ πολυμέριμνος, his quidem præfectura ſolicita eſt.

Πολυμέρμηρος, idem.

Πολυμερῶς, variè, ποικίλως, διαφόρως, πολυσχεδῶς, διαφανῶς, multifariam, multis vicibus, interp. in epiſt. ad Heb.

Πολύμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pecoroſus, diues, πολλὰ θρέμματα ἔχων, multa pecora habens, Hom. Il. β.

Πολύμητις, ιος, & πολυμήτης, abundans conſilio & prudentia, ſapiens, πολύβουλος. Hom. πολύμητις Ὀδυσσεύς, ἰ. συνετός.

Πολυμηχανία, ἡ, ingenium, induſtria, multa ars.

Πολυμήχανος, ου, ὁ, artificioſus, verſutus, induſtrius, ſubtilis, acutus. vnde τέχναι πολυμήχανοι Lucian. i. artes peracutæ.

Πολυμιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, ex multis miſtus.

Πολυμιξία, ἡ, confuſio, multarum rerum miſtio Plut.

Πολύμισθος, qui multam mercedem exigit, in Epig,

Πολύμιτος, apud Pollucem Cratin. multis filis contextus. Et τὰ πολύμιτα, Iuuenali multitia, i. indumenta multis filis contexta, vt ſunt ſericæ veſtes & byſſinæ.

Πολυμνήμονες, οἱ, multum memoria valentes.

Πολυμνήστη, ης, ἡ, quæ à multis petitur in vxorem, ἡ ὑπὸ πολλῶν μνηστευομένη, proba. Odyſſ. ξ, πολυμνήστην τε γυναῖκα, &c. hoc eſt, optiſſimam vxorem. πολύμναστος χάρις: gratia in longum tempus celebrãda, & prædicanda. Æſchyl. Agam. ... πολύμναστον χάριν ...

Πολύμορφος, multiformis, Gaza libro octauo Animalium, capite 28.

Πολύμοχθος, laborioſus. πολύμοχθος βίος, Chryſoſt. ...

Πολύμυθος, ου, ὁ, garrulus, locutuleius, ὁ πολλοῖς λόγοις χρώμενος, verboſus, diſertus, λάλος, ἀδόλεσχος.

Πολυνόμος, multùm paſcens, Theoph. in 9. ... πολυνομώτερον καὶ τομφαγώτερον οἱ βόες.

Πολύνευρον, ου, aliqui vocant plantaginem minorem, habet enim multas fibras & veluti neruos.

Πολυνικέω, longè vinco, facilè ſupero, Thucyd.

Πολυνοία, ſententioſa locutio, Plato libro quarto Legum, Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην μᾶλλον, τὴν μὲν βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν: vbi oſtendit Athenienſium olim orationem πολυλόγον fuiſſe, Lacedæmoniorum βραχυλόγον, Cretenſium πολύνοιαν, i. ſententioſam.

Πολύνοος, & πολύνους, cui multum eſt mentis, prudentiæ & ſagacitatis.

Πολύξενος, multorum hoſpes, qui multos habet hoſpites, Ariſtoteles libro nono Ethic. μηδὲ πολύξενον, μηδ' ἄξενον καλεῖσθαι, neque ſis multis hoſpes, neque ab hoſpite abhorrens. Et apud eundem, δαὶς πολύξενος, id eſt, ἡ ἐκ τῶν συνελθόντων καὶ εἰσφερόντων καὶ ἐρανιστῶν, id eſt, conuiuium ad quod inſtruendum multi ami-

ci aliquid conferunt. πολύξεινος οἶκος, Euripid.& Heſiod. pro πολύφιλος,id eſt,habens multos amicos.

Πολυοδία,multa itinera.

Πολυοζία,q.nodoſitas,nodatio:vt apud Vitr.l.2.c.9.propter nodationis duritie m.

Πολύοζος,nodoſus,ramis frequens.

Πολυοινία,ἡ,multum vini,vinoſitas,Plat.de Leg.

Πολύοινος,vino abundans.& apud Thucyd.πολυοινώτατος.

Πολύολβος,perbeatus,prædiues.Diony.poëta,τοσσάων πολυόλβα καὶ ἀγλαὰ φῦλα νέμονται.

Πολυόμματος,epithetum Argi apud Lucian.

Πολύοπον,multa habens foramina,vt rete,πανόφθαλμον,multiforum Ouidio.

Πολύοπος,cui lactei ſucci magna copia,Theophraſt.lib.9. Vide Ὀπός.

Πολυόρατος,ſpectabilis,qui à multis conſpicitur,πολυθέατος.

Πολύορκος,multùm iurans.

Πολυόροφος,ου,ὁ,multas concamerationes ſeu contignationes habens.

Πολυοσμία,odoris copia ſeu multitudo.

Πολύοσμος,qui multi eſt odoris,largè olens.

Πολυόστεον, multiplici conſtans oſſe. Sic & pedis pars dicitur à Polluce à multitudine oſſium, τὰ μέρη τοῦ ποδός, τὸ μὲν ἀπὸ πρὸς τῶν δακτύλων, πεδίον, ὁ ὄρθος, τὸ πολυόστεον.

Πολυοχλία,multitudo turbæ,Iob.c.31.

Πολύοχλος,multitudine abundans.

Πολυοχλοῦσα πόλις,ciuitas magnam turbam habens.

Πολυοψία,opſonij copia.

Πολύοψος,obſoniis abundans,Lucian.

Πολυπαθής,ὁ, multis refertus malis.

Πολυπαιδία,ας,ἡ,multitudo liberorum.

Πολυπαίπαλος,ου,ὁ,τὸ τρίμμα καὶ πολύτριμμα, veterator & verſutus, impoſtor,πανοῦργος. Odyſſ.ὡς τὴν δή ῥα Φοίνικες πολυπαίπαλοι, ἀπεγάνωσαν.

Πολύπαις,αιδος,ὁ καὶ ἡ,multos liberos habens,q.prolificus.

Πολυπάμμων,ονος,ὁ,locuples,diues pecuniæ.πάμματα enim Dorica & Æolica lingua pecuniæ dicuntur,κτήματα.

Πολυπειρία,ἡ,multa experientia,multarum rerum peritia.Plato libro ſeptimo de Legibus coniungit, πολυπειρίαν καὶ πολυμαθίαν.

Πολύπειρος,peritiſſimus.

Πολυπενθής,έος,ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, graui luctu affectus, ὁ πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων. vt Odyſſ.ξ, καὶ σὺ γέρον πολυπενθές,&c.

Πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum. Item ſimpliciter πολυπευθὴς,qui multa ſciſcitatur.

Πολυπήμων,ονος,ὁ,damnoſus,πολυβλαβής.

Πολύπηνος ὑφή,veſtimentum ex multo ſtamine contextũ, Eurip.Electr.

Πολυπίδακος,ου,ὁ καὶ ἡ,&

Πολυπίδαξ,ακος,ὁ,multas habens ſcaturigines,fontibus frequens, irriguus.

Πολύπικρος,valde amarus.

Πολύπιστος,ου,ὁ,πολλὴν πίστιν ἔχων,ἔμπιστος,fidei plenus.

Πολυπλάγκτος,ου,ὁ,&

Πολυπλανής,ῆος,ὁ καὶ ἡ, pererrans,multiuagus Plin.Epithetum anni apud Sophoclem in Aiace, πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός. & πτωχὸς πολύπλαγκτος apud Phocylidem. Nonnus, ἔργα πολυπλανέος βιότου,id eſt,vitæ vitioſæ. πολυπλανὴς πέλαγος,Chryſoſtomus,περὶ ἱερωσύνης.

Πολύπλανος,multiuagus,diſperſus,Nonn.

Πολυπλάσια τῶν δὲ,in Epig.his multò plura.

Πολυπλασιάζω,multiplico,pro πολλαπλασιάζω.

Πολυπλασίως,idem quod πολλαπλασίως, multipliciter Suidæ ἐπὶ πολλοῖς.

Πολύπλεθρος,multorum iugerum,Eurip.in Alceſt.

Πολύπλεκτος,multùm implexus,Nonn.

Πολυπληθεῖ,creſcit.c.5.Exodi.

Πολυπληθία,ἡ,multa copia,Pollux,πολυπλήθεια Suid.

Πολύπλοκος,nodoſus,implicitus,implicatus, ſinuoſus.πολύπλοκον βουλὴ,conſilium prauorum,capite quinto Iob.πολυπλόκοις μορφαῖς,formis variis,Euripid. πολύπλοκα ὀνόματα,dictiones implexæ & ex multis compoſitæ interp.Ariſtoph.

Πολυπλόκως,implicitè,diuerſo ordine.

Πολυποδία,ἡ,pedum copia,pedum numerus exauctus.

Πολυπόδιον,ου,τὸ,polypodium herba, quæ & Latinis fidicula, de qua Dioſcorid. libro quarto,capite 184. Theophr.lib.9. cap. 14.hiſt.plant.

Πολυποδίνη, apud Ariſtotelem ſpecies polypi piſcis: Athenæus libro ſeptimo.

Πολυποδίτης οἶνος,vinum ex polypodio factum.

Πολυπόθητος,ſummè deſiderabilis.vide Πολύφιλος.

Πολυποίκιλος propriè refertur ad colorem, id eſt, multicolor Plin. Et πολυποίκιλος dicitur varius,multiformis Columell. multifarius Gel.multimodus Liu.Ad Ephe.3.ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ,multifaria & multimoda ſapientia Dei.

Πολύπολις χώρα,apud Pol. regio multas habens vrbes.

Πολύπονος,laborioſus,dolore afflictus.Soph. ἐκ πατρῴας ἥκει γενεᾶς πολυπόνων ἀχαιῶν.

Πολυπόνως,multo cum labore,Phalar.in epiſt.

Πολύπορος,ου,ὁ,locuples,diues,εὔπορος,meatibus refertus.

Πολυποσία,ἡ,immodica potatio, multus potus,Dioſcorid. lib. 5. cap.11.

Πολυπότης,ου,ὁ,bibax,bibulus,multibibus Plaut.

Πολύποτος,qui potationi indulget,Ariſtot.

Πολύπους,οδος,multipes, numero pedum copioſus, multis pedibus conſtans. Πολύπους, polypus, piſcis genus à pedum multitudine dictum. πετρόφυες πολύπους, dicitur à Phocylide. πολύποδα ἐμφύεσθαι,innaſci polypum, Theophraſtus libro nono, capite 14,hiſtor.plantar. Πολύπους,tuberculum in naribus præter naturam ſubrubrum, & quidem narium morbus, quòd multas radices habeat: aut quòd vt ille acetabulis inuadit venantes, ita hic nares occupat vſque ad ſermonis & anhelitus impedimentum. Vide Galen. libro tertio περὶ πόνων, capite tertio. Πολύποδες pro inſectis, vide Ὄζος. pro πολύπους, Attica dialecto dicitur πώλυπος,Ionicè verò & Doricè πώλυπος ac πῶλυψ.

Πολυπραγματέω,ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Ariſt. Polit.4.

Πολυπραγματεῖσθαι, is dicitur,cui negotium exhibetur, qui moleſtia afficitur.Iulianus, ὑπὸ τῆς πολυπραγμοσύνης βοῆς.

Πολυπραγμονέω,ῶ,ήσω,κ.τ.λ.,anxiè nimis & curioſè aliquid inquiro & indago, ſatago, anxio nimióque labore inquiro,περὶ τὰς ἀλλοτρίας καὶ πολλάς, multis rebus me implico.Et propriè de rebus nihil ad nos pertinentibus dicitur. Ariſtophan.in Pluto pro συκοφαντεῖν poſuit, & eſſe ardelionem, cui opponitur ἀπραγμονεῖν.Sic ille apud Horatium, Excluſus propriis, aliena negotia curo. vitio ſemper datum eſt, aliena curare & multis negotiis ſeſe implicare.Plato quarto de Repub.τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιοσύνη ἐστί. Cui opponitur οἰκειοπραγεῖν.Compoſitum ex πολὺ & πράττειν,quaſi πολλὰ πράττειν, hoc eſt,circa multa ago & ſatago. Philo de mundo,πολυπραγμονεῖται καὶ ζητεῖται, quod contrarium eſt ingenti cõtentione inquiritur. Plato in Apologia, δεῖ γάρ που ξυμβουλεύειν περιιόντα καὶ πολυπραγμονοῦντα,id eſt, curioſè inquirens. vbi in bonam partem accipitur. πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας, rerum cauſas multo ſtudio indagare, Plato de Legib.& Ariſtophan. ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν, qui curioſè inquirit eſſentiæ Dei naturam, Nazanzen. in Orat. πολυπραγμονεῖν περὶ τῶν πολιτῶν,diligenter inquirere de ciuibus, Plutarchus in Lycurgo.Idem in Politicis præcept. δίαιταν αὐτῶν πολυπραγμονοῦντες, καὶ γάμους, καὶ παίδας, καὶ παιδιὰ, homines in omnes eorum vitæ partes inquirunt curioſè. Pauſan. ἀποτρέπων εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν,ne depoſitum curioſis oculis inſpicerent & perſcrutarentur.

Πολυπραγμοσύνη,ης,ἡ,curioſitas,negotiatio, multiplex ſtudiũ, Gell. vertit multarum rerum aggreſſionem, earúmque omnium actionem, libro vndecimo, capite 16. Plutar.ſcribit eſſe φιλομάθειαν ἀλλοτρίων κακῶν,id eſt,ſtudium aliena mala cognoſcendi.

Πολυπράγμων,ονος,ὁ,negotioſus,curioſus, rerum nouarum ſtudio erectus,vbique ſe ingerens contra rationem officij ſui, actuoſus. Sic Cicero, Virtus autem actuoſa, & deus veſter nihil agens.σχολὴ πολυπράγμων,otium negotioſum,Bud. in epiſt.poſt.

Πολυπρεμνος,multos habens truncos,ſeu ſtipites.

Πολυπρόβατος,re pecuaria abundans,πλούσιος.

Πολυπροβατώτατος,pecorum copia beatiſſimus.

Πολυπρόσωπος,perſona multiplex, aut perſonæ multiplicis,ſeu multis variiſque perſonis conſtans.Nonnius quinta Comœdia πολυπροσωπότερος, tanto elegantior & doctior habetur.

Πολύπτερα, quibus penna eſt vberior, quibus penna vberius data eſt.

Πολυπτόητος,& πολυπτοίητος,pauidus,meticuloſus, item tumultuoſus,ſtupidus,Plut.

Πολυπτοίητος θάλασσα,in Epig.multùm ſtupendum mare.

Πολύπτορθος,habens multos ramos Nonn.

Πολύπτυχος,ου,ὁ,multiplex,ſinuoſus,implicitus,fortis,Heſiodus. πολυπτύχου Οὐλύμποιο.πολύπτυχος χθὼν,terra multis iugis aſſurgens,Eurip.

Πολύπτωτον,ου,ex pluribus caſibus σχῆμα,genus figuræ.Cicero tertio de Oratore,quod in multis caſibus ponitur,expoſuit. Terent. in Phorm. Eius me miſeret,ei nunc timeo, is nunc me retinet. Polyptoton figura eſt, (inquit Rom. Aquila) quum ſæpius initio eadem pars orationis repetitur, ſed immutatis Declinationib. caſuum aut Generibus aut Numeris. Vide etiam Rutil.Lupum,& Quint.l.9.c.3.

Πολύπυργος,ο,turritus.

Πολύπυρος,ο,ἡ,tritico abundans.Odyſſ.ξ,Δουλίχιον πολύπυρον,tritici ferax. πολύπυροι τόποι,loca tritico abundantia, tritici multi ferracia,Dioſ.l.1.c.182.

Πολυπώγων, multibarbus Apuleio : vt πολὺ ἔχων πώγωνα apud Plutarchum.

Πολυρραγὴς,ὁ,ἡ, Adiect. multis partibus fluens & erumpens, id eſt, πολλὰς ῥαγάδας ἔχων: atque inde violentus, βίαιος, καὶ πολλὴν ὁρμὴν [illegible]. Nicander in Theriacis, [illegible].

Πολύρραφος,ο,ἡ,multum ſutus,vel multipliciter conſutus.Soph. in Aiace, [illegible]. [illegible] Nonn.dicitur pro eodem,Ioan.9.

Πολυρρήμων,multiloquus.

Πολύρρην,ηνος,ὁ,ἡ, abundans agnis, πολυθρέμμων.Il.ι, ἄνδρες πολύρρηνες,πολυβοῦται,id eſt, πολυθρέμμονες, πλούσιοι. nam ῥῆνες, i. agni,ὄιες.vide ἀρνός: dicitur & πολύρρηνος,ο,ὁ.

Πολυρρήτος,ſæpe nominatus,clarus,πολυφήμιστος.

Πολυρριζία,radicum copia,radicum multitudo.

Πολύρριζον,ſic quidam vocant elleborum nigrum,Dioſ.l.4.c.141. quidam etiam filicem,i.πτερίδα.

Πολύρριζος, multas habens radices. Vide μονόρριζος,radicoſum dixit Plin.

Πολύρρινος,e multis pellibus.

Πολυρρόδος,ου,ὁ,ἡ,abundans roſis ſeu conſperſus.

Πολυρρόθιος,[illegible],Ariſtoph.

Πολυρρόθιος,multis fluctibus actus & agitatus. Aratus, [illegible],Commiſerans hominum metuendos vndique caſus,Cic.

Πολύρροθος,ο,ἡ,q.multiſtrepus,Æſchyl.

Πολύρροιζος,ο,ὁ,ἡ,multiſonus,multum ſtridorem vel ſtrepitū ciens,πολύφλοισβος,Nic.

Πολύρρυτος,q.multifluus,Soph.

Πολὺς,πολλὴ,πολὺ,multus,ingens,creber, vehemens,aſſiduus, frequens, amplus, numeroſus,δαψιλής, largus,celebris.Solum Accuſatiuum ex ſe format ὁ πολὺν & τὸ πολὺ neutrum : reliquos obliquos à nomine πολλός mutuò accipit tam Maſculino quàm Fœminino & Neutro genere. Dicit tamen Homerus Iliad. [illegible],id eſt, πολλοῦ.Et πολέες,id eſt, multi. Iliad.α, [illegible]. Idem πολέες, pro πολλοί. Et πολέεσσι, id eſt,multis. πολὺς [illegible], multū exercitatus.Eurip.τὸ πολὺ αὐτῆς,magna ſui parte.κατὰ τὸ πολύ, multò tēpore.vide Πολύς.

Πολύσαθρος,multum carioſus,putris,detritus.

Πολυσαρκία,ας,ἡ,corpulentia , obeſitas. Vide Gellium libro 11. capite 16.

Πολύσαρκος,ο,ὁ,corpulentus, valde carnoſus.

Πολυσήμαντος,ο,ὁ, & Πολύσημος,ο,ὁ,multa ſignificans,variæ ſignificationis.

Πολυσημία,multiplex ſignificatio.

Πολυσιγμα,apud Poll.

Πολύσιγμος,abundans litera σ,frequenter habens repetitam literam σ, vt ille ex Euripidis Medea verſus, Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

Πολύσιτος,frumenti perfertilis.

Πολυσκάρθμος,ο,peragilis,πολυάλτος. Homerus Iliados β, [illegible], id eſt, ταχείας: [illegible].

Πολύσκεπτος,ο,aſpectabilis,perſpicuus, λίαν λαμπρός.Aratus,[illegible].

Πολύσκιος,umbroſus.

Πολυσμάραγος,ο,ὁ,ſonorus,ſtreperus.

Πολυσπάθητος,ο,ὁ,ἡ,ὁ, ſpatha elaboratus ſæpe. πολυσπάθητα [illegible],in Epig.veſtium multùm pexarum, quæ expertæ ſunt multum pectinem,i.σπάθιον.

Πολύσπειρος,ο,ὁ,πολυέλικτος,multis ſpiris & flexibus inuolutus.

Πολυσπερὴς,ἐος,ὁ,ἡ,ὁ, in diuerſas partes diſperſus ac diſſeminatus,multiplex : à σπείρω. Homerus Iliados β, [illegible], id eſt, [illegible].

Πολυσπερμία,affluentia ſeminis genitalis.

Πολύσπερμος,multum habens ſeminis,multùm fertilis, ſemine abundans,copioſè fundens ſemen.

Πολυσπλαγχνος,valde miſericors.Iacobi capite vltim. πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ κύριος καὶ οἰκτίρμων,valdè miſericors eſt Dominus & miſerans : Quod & dixit Dauid 2. Reg. capite 24. & Parali. 1.cap.21.

Πολύσπορος,ο,ὁ,ἡ,ὁ,habens diuerſa ſemina,ſemine abundans.[illegible],in Epig.

Πολυστάφυλος,ο,ὁ,vuis abundans,πολυάμπελος,Il.β.

Πολύσταχυς,ſpicis abundans,[illegible]. Theocr.Idyl.1. [illegible].

Πολύστεφος,vide ſuprà [illegible].

Πολύστιος,multos habens calculos,lapillis abundans,nam στίαι vocantur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάττης calculi littorei maris. Vide Πολύστιος.

Πολυστέλεχος, quaſi caudicoſus,multos habens truncos, paliuri epithetum.πολυστέλεχος παλίουρος,in Epigr.

Πολυστένακτος,valde luctuoſus,Cyril.

Πολυστεφὴς,έος,ὁ,ἡ,valde coronatus,Soph.

Πολύστιος, multis lapillis conſtans. Callimachus,[illegible]. Nicander in Alexipharm. [illegible] ſic enim ſcriptum.Interp.exp.πολυψήφου,i.calculoſi. στίαι γὰρ, inquit,αἱ ψῆφοι.vide στία.

Πολύστιβος,idem quod πολύστειπτος,Schol.Nic.& πολύστειπτος,πολυπάτητος,multum calcatus Heſych.

Πολυστιχία,verſuum multitudo,in Epig.

Πολύστιχος, immenſus, id eſt, opus multis verſibus & lineis conſtans.

Πολυστοίχος,multiplici ſerie fultus.

Πολύστολος,ο,habens magnam claſſem.

Πολυστόμος ἠχὼ, ſonus & vox ex multiplici ore proficiſcens, Nonnus.

Πολύστονος,ο,ὁ,multum gemens,multis gemitibus mixtus,vt πολύστονοι γόοι, in Epigramm.expon.& multis gemitibus proſequendus,lamentabilis luctuoſus. Il.α,[illegible], i. [illegible]. πολύστονος γόος,in Epig.

Πολύστρεβος,& poet. πολύστρεβος,ο,ὁ, multum ſtrepens, vel turbulentus multis agitatus fluctibus.

Πολύστροφος,verſatilis,volubilis,mobilis.

Πολύστυλος,ο,ὁ,qui habet multas columnas.

Πολυσύνδετον,(aliâs πολυσύνδετον,ſed rectius per δ ſcribitur) figura eſt aſyndeton contraria, quæ fit quum multæ coniunctiones ponuntur, non ſolum copulatiuæ, ſed aliæ etiam cuiuſcunque generis. exempla afferuntur apud Rutil. Lupum : à πολὺ, multus, & σύνδεσμος, coniunctio. Vide ἀσύνδετον.

Πολύσφαλος, πολύφλοιος,multo vel denſo cortice.

Πολυσφόνδυλος,multas habens vertebras,vel internodia,Lucian.

Πολυσφράγιστος,bene ſigillatus.

Πολυσχημάτιστος, ex variis generib. conflatus,[illegible] apud interp. Ariſtoph.

Πολυσχιδὴς,έος,ὁ,ἡ multifidus Virg.pedes in plures digitos habens diſcretos,in ramos ſparſus.πολυσχιδὴς ῥάκος,pannus vndique lacer,Lucian.

Πολυσωματώτερος,ο,corpulentior.

Πολυτάλαντος,ο,ὁ, bene numatus,πλούσιος Polluci : cui & [illegible],vt & Ariſtotelis Animalium hiſtoriam,opus πολυτάλαντον dixit Athenæus, id eſt, maximi pretii & multorum numorum : quod non minus felici compoſitione opis multinumum dixeris, vt Varro multinumos aſinos protulit.

Πολυτεκεῖν,frequenter pario filios,Ariſt.Polit.

Πολυτεκνία,ας,ἡ,multorum filiorum procreatio,copia filiorum, Ariſt.in Rhet.

Πολύτεκνος, multos habens liberos,πολύπαις,Cratinus apud Iull. Pollue.

Πολυτεκνοῦσα,ης,ἡ,quæ habet multos filios.

Πολυτέλεια,ας,ἡ,profuſio,luxus,magnificentia,pretium.

Πολυτελὴς,nimius ſumptus.

Πολυτελὴς,έος,ὁ,ἡ,ὁ, ſumptuoſus , qui multa profundit , opiparus,operoſus, Cicero ſecundo de Leg. πολυτελής, [illegible], interpr. Thucydid. πολυτελὴς δίαιτα,victus exquiſitus & ſumptuoſus. Dicebat Epicurus , [illegible]. Ex quo Cicero ſecundo de finibus. Naturæ diuitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu,id eſt, contemptiſſimis eſcis & potionibus , minorum voluptatem non percipi,quam rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Athenæus libro 2. [illegible], inquit, [illegible].

Πολύτονος,multum porrectus,ſeu in multum longúmque ſpatium perfectus & extentus Dionyſ.de ſitu orbis.

Πολύτεχνος,ο,ὁ,artificioſus,multum artificij habens , vel multa arte accuratus.

Πολυτιμητίζω,μ.ίσω,π.ικα,multos honoro,vel à multis honore afficior,Heſych.πολυτιμητιζόμενος,[illegible],Suid.

Πολυτίμητος,ο,ὁ,ἡ,ὁ,multo honore dignus, præclarus:πολυτίμητος, pretioſus, Ariſtoph.[illegible], magni faciendæ: [illegible],idem.

Πολύτιμος,ο,ὁ,magno emptus,magno honore dignus, habitus. vide Ammon. Πολύτιμος,magni pretij , τίμιος , pretioſus, vt Matth.13.[illegible]. Vt Ouid. Exerces pretioſa odia, & conſtantia magno, id eſt, [illegible].

Πολύτλας,αντος,ὁ ἡ,ὁ,multa patiens,infelix,multa paſſus, ὁ πολλὰ ὑπομεμενηκώς. Sophocles, ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνήρ, id eſt, Vlyſſes.

Πολυτλήμων,ονος,ὁ ἡ,ὁ,idem,πολλὰ ὑποφέρων, Hom.Il.

Πολύτλητος,ου,ὁ,multa tolerans.

Πολυτοκέω,multum pario,ſum fœcundus,multa pario.

Πολυτοκία,ἡ,ſumma fœcunditas,multitudo,partus,multa fœcũditas,copia partus,partus numeroſus.

Πολύτοκος,ου,ὁ,fœcundus,fœtu abundans,cui partus eſt numeroſus. πολύτοκα πρόβατα,Pſalm.Dauid.144.vbi Latinè, oues fœtoſæ.

Πολυτρήρων,ωνος,ὁ ἡ,ὁ,abundans columbis,πολυτρήρωνά τε Θίσβην, Hom. Il.β.

Πολύτρητος,ὁ ἡ,ὁ,multa habens foramina,multiforis Plin. multiforus Ouid.& Senec. Othonnam herbam dicit Dioſcorid. folia habere πολύτρητα,σπόγγοις πολυτρήτοις,Hom. Od.

Πολύτριμμα,veterator,verſipellis, Commentar. Ariſtophan. in Nebulis,χαλκοτριχὲς ἄνθρωπος, οἷον τὸ τριβόμενον, quod in verſutiis attritus ſit,vt ferrum longo vſu.

Πολύτριχον,ου,τὸ, herba quam capillum veneris vocant, quòd multa habeat capillamenta. ἀδίαντον dicitur Dioſcorid. libro 4.cap.116.

Πολύτριχος,ου,ὁ,q.capilloſus. πολύτριχος πώγων, barba denſa & ſpiſſa pilis.

Πολυτροπία,ας,ἡ,multiplices mores, multiplex & verſatile ingenium, verſutia.

Πολύτροπος,ου,ὁ,multimodus, vt apud Liuium.Oppidani ad omnia tuenda atque obeunda, multimoda arte diſtineri cœpti ſunt.Eſt & qui multos hominum mores cognouit,vt ex Homero videtur vertiſſe Horatius, ὁ πολλῶν ἀνθρώπων τρόπους, vel ὃς πολλὰ πλάγχθη τῶν ἀνθρώπων,πανοῦργος, homo verſatilis ingenij, prudens atque aſtutus,vt de Vlyſſe ait Homerus Odyſſ. initio, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, id eſt,vt inquit Cicero, verſutum & callidum. Nam verſutos appellat quorum mēs celeriter verſatur : callidos quorum tanquam manus opere, ſic animus vſu concaluit, libro ſecundo de Natur. deorum. πολύτροπος νόσος, morbus varius,Plutarch.in Numa,πολύτροπον γνώμης, agilitas ingenij. πολύτροπος ταῖς ἐνεργείαις dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, Nazanzenus in Orat.id eſt,in efficacia varius. πολύτροπα θαύματα,diuerſa miracula,Nonn. ποικίλως ἢ πολυτρόπως εἰρημένον Hermog.

Πολυτρόπως, multifariam,multis modis Lucretio,διαφόρως,ποικίλως,in epiſt.ad Heb.πολυμερῶς ἢ πολυτρόπως.

Πολυτροφία,alimenti abundantia.

Πολύτροφος,craſſus,pinguis,habitior, vberius alimentum accipiens.πολύτροφος τυρὸς, caſeus multùm alens, multùm præbens alimenti, Dioſcorides libro ſecundo, capite 82. & cap. 204. πολύτροφος οἶνος,vinum corpora multùm alens,idem l. 5 cap.10.

Πολυτρόχαλος,multum currens,multum agilis in currendo.

Πολυτροχάλοις ἀγοραῖς,concionibus volubilibus,Eurip.

Πολυϋδρία,imbrium frequentia,aquæ copia.

Πολύϋδρος, multo humore affluens,Plato.de Leg.

Πολύϋλος,ου, qui diuiditur in multas materias.

Πολύϋμνος,abundans hymnis,Ariſtoph.

Πολυφαγία,ας,ἡ, edacitas,multus cibi vſus.

Πολυφάγος,ου,ὁ,edax,vorax,heluo.

Πολυφάρμακος,ου,ὁ,venenis vel medicinis abundans, medicamētis ſcatens.

Πολυφασία,ας,ἡ,loquacitas,πολυλογία.

Πολύφατος,celebris,vulgatus.

Πολυφεγγής, pellucidus,multùm lucens,Nonn.

Πολύφερνος,ου,ὁ,cui multa dos obtigit,bene dotata.

Πολύφημος,ου,ὁ,famoſus,decantatæ famæ, illuſtris, garrulus, θορυβώδης.ἐς πολύφημον, ad famę celebritatem. Forum quoque dicitur πολύφημον, in quo varij rumores narrantur. Eſt & proprium cuiuſdam Cyclopis Neptuni filij.

Πολύφθογγος,vt πολυφθόγγος αὐλὸς,apud Pollucem,à ſonitus multiplici diſcrimine dicta tibia, quæ fiebat ex culmis calamiſque hordei:vulgò chalumeau,Oſyridis inuentum.

Πολύφθορος δόμος, Sophocl. id eſt, ἐν ᾧ πολλοὶ φθορεῖς ἢ φόνοι ἐγένοντο. Αἰγύπτου θῆβαι ἔνθα πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, πολύφθορος,i.bene cæſas.

Πολυφιλία,multorum amicitia,copia amicorum,Plut.

Πολύφιλος,multos habens amicos.Ariſtoteles Rhetoric. primo, ἢ δεῖ πολυφίλους εἶναι, ἢ καὶ πλείονας. Lyſias in Orat.contra ſodales, εἰ μὲν οὐδὲ πολυφίλους ὑμᾶς,ἐμαυτὸν δὲ ἔρημον φίλων.

Πολύφλοισβος,ου,ὁ,reſonans,multo ſtrepitu,πολύηχος, πολυκέλαδος.Il.α.,πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Πολύφορβος,ου,ὁ,multa nutriens.Heſiod.δήμητρος πολυφόρβου ἐς λέχος ἦλθε.πολυφόρβην γαῖαν,Homer.

Πολυφορεῖν,multùm producere.

Πολυφορία,ας,ἡ,fertilitas.

Πολυφόρος,ὁ,multa ferens,ferax,fertilis. πολυφόρος οἶνος, vinum quòd multum aquæ ſuſtinere poteſt,ὁ τὴν πολλὴν κρᾶσιν ὑποδεχόμενος:cui ὀλιγοφόρος opponitur. Hæc vini genera ſignificat poeta: Sunt & Tmoli fortiſſima vina,Vulgo vinoſum vinum appellant:ad quod alludens μετωπορικὸς dixit Ariſtophan. in Pluto,πολυφόρῳ συγκεκραμένος δαίμονι, id eſt, οὕτω ἄκρατος ἰσχυρῷ ἄγαν ὁ πότης,ſum adeò valido & multum ferenti contemperatus dæmone,i.commiſtus & perfuſus.

Πολύφορτος,onuſtus,cui multum eſt oneris qui multo premitur onere ſeu pondere,vt πολύφορτος ὁλκάς,apud Theoc.

Πολυφραδής,έος,ὁ ἡ,ὁ.multi conſilij & prudentiæ. Heſiodus, ἐν πείρῃ πολυφραδέεσσι δαμασθείς, conſiliis prudentibus circumuentus.

Πολυφράδμων,valdè conſultus,Apol.Rod.

Πολυφράστος,prudens,accuratus admodum,in Epig.

Πολυφροσύνη,ἡ prudentia, circumſpectus. Odyſſ.ξ, τοῦ εἵνεκα πολυφροσύνα πολύφρονα.

Πολυσχιδές,τὸ,multifidum.

Πολύφυλλος,multis foliis conſtans,folioſus Gaza.

Πολυφωνία,vocum multitudo,loquacitās,garrulitas.

Πολύφωνος, garrulus,linguax, vocem copioſè emittens, multarum vocum,in Epig.Arat.πολύφωνος κορώνη,garrula cornix.

Πολύχαλκος,ſolidus:firmus : epitheton cœli,Iliad.ε,οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον,ἀντὶ τοῦ στερεόν, ἀντὶ ἰσχυρόν.alibi σιδήρεον facit.Πολύχαλκος etiam diuitem denotat,ære multo abundantem, πλούσιον. Il.κ,ἔνθα δ᾽ ἔσκε Δόλων ἐν Τρωσὶ πολύχρυσος,πολύχαλκος.

Πολυχανδής,έος,ὁ ἡ,ὁ,capax:à verbo χανδάνω.

Πολύχειρ,χειρος,ὁ ἡ,ὁ,multas habens manus.

Πολυχειρία,ας,ἡ, manuum multitudo, magna manus, numeroſa manus,magnus exercitus, laborantium multitudo, ingens multitudo, decuria hominum,Budæus in epiſt.poſt. Vtitur Thucydid.

Πολυχίτων, multis tunicis contectus.τὰ πολυχίτωνα, quæ multis tunicis teguntur.

Πολυχοεῖν,multo cum fœnore ſemen commiſſum refundere,de terra propriè dicitur, metaph. etiam de aliis rebus fœcundum eſſe & fertilem, largè profundere. Ariſtotel.de gener. Animal.4.ἡ δὲ φύσις ἡ δυναμένη πολυχοεῖν οὕτως, ὥστε ἐκπληροῦν ἐξίσχυ. contrar.Ὀλιγοχοεῖν.

Πολύχοος,ου,ὁ,valde fuſus,multifarius,varius & multiplex, numeroſus, fœcundus, fertilis, copioſè fundens. dicebatur de Eunomio hæretico, quòd ὀλιγοπληθὴς μὲν ἔχει περὶ τὰ μαθήματα,πολύχους δὲ ἦν περὶ τὴν λέξιν. πολύχους πυρὸς,triticum largè fructificans, Theophraſt. libro quarto, capite duodecimo, de cauſis plantar.Inde πολυχοώτερος,numeroſior,quaſi multiformior. πολυχοώτερα τὰ χέδροπα,legumina multo fœcundiora, Theophraſtus libro quarto, capite octauo de cauſis plantar. & ἀλφίτων πολυχοώτερα, de cauſis libro ſecundo,capite 17.farinæ effundentia largiorem copiam. Idem tranſlatè dixit hiſtor.1.ὅλως δὲ πολύχουν τὸ τῶν φυτῶν γένος ἢ ποικίλον, genus plantarum multiplex & varium.Et Ariſtotel. ſecundo de Partib. πολυμορφοτέραν ἔχει τὴν ἰδέαν, ἢ τούτων ἕτερα ἑτέρων μᾶλλον πολυχοώτερα, diuerſam magis atque variam, id eſt, multiformem, & Rhetor. tertio, ἡ δὲ πολύχους ἡ ἐπιεικής.Contrar. Ὀλιγόχους.

Πολυχορδία,ας,ἡ,in fidibus chordarum multitudo. Athenæus libro octauo,πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσήνεγκε,Στρατόνικος. Et Pol.ait Platon.poetam πολύχορδον τὸν αὐλὸν dixiſſe:quod quid ſit nondum ſtatui.

Πολυχόρδος γῆρυς,vox multarum fidium,Eurip.

Πολυχρήματος,ου,ὁ,pecunioſus,multinummus,Varroni.

Πολυχρηματία,ας,ἡ,&

Πολυχρηματοσύνη,ης,ἡ,abundantia pecuniæ.

Πολύχρηστος,ου,ὁ, ad multa vtilis,multæ vtilitatis:pro vſitato,Galen. ad Glauc.

Πολυχροία,ἡ, colorum varietas.

Πολυχρονεῖν,diu manere,diu morari.

Πολυχρονιότης,ἡ,diuturnitas.

Πολυχρόνιος,ου,ὁ, diuturnus,longæuus, diu viuens,durabilis, antiquus.πολυχρόνιος πυρετὸς,diutina febris & longa. Vnde πολυχρονιώτατον Superlatiu. πολυχρονιώτατα ἢ παλαιότατα ἔθη,Xenophon libro primo, Ἑλληνικῶν. vetuſtiſſima & antiquiſſima.

Πολύχροος,ου,ὁ,verſicolor.πολύχροα τὰ ὄμματα,numeroſa oculorũ varietate notatus.vide πολυχρώματος.

Πολύχρυσος,ου,ὁ,diues,auro abundans.Heſiod. ὅσσα δ᾽ ἔργ᾽ εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,Veneris multo auro affluentis.quia puellæ dum nubunt,dotem magnam viris afferunt. πολύχρυσος ἀνὴρ, Xen.l.3.Pæd.vir auro abundans.

Πολυχρώματος, apud Platonem multicolor Plinio. dicitur & πολύχροος.

Πολύχυλος,ου,ὁ,ſuccoſus,ſucco madens.

Πολυ-

Πολύχυτος, copioſum & largum fluxum præbens, idē quod ἄχυτος quod fit à χύω ſeu χεύω & α epitatico.

Πολύχωρος τόπος, id eſt, locus amplus. dicitur ὁ ᾅδης à Luciano de Sacrificiis.

Πολύχωστος, ου, Adiect. multum exaggeratus, vt πολύχωστος τάφος. Olim mortuorum tumulos multum aggeſta terra honorabant. Æſchyl. πολύχωστον οἱ ἔχεις τάφον διαπρεπέας γαῖ. Virgilius in Æneid. Aggere compoſito. vide χῶμα, & χωννύω.

Πολυψηφία, ἡ, multitudo conſultantium, ſuffragia ferentium.

Πολύψηφις, ιδος, ὁ & ἡ, multos habens calculos ſeu lapillos. πολυψήφιδι ῥεῖθρον θαλάσσης. Neumach.

Πολύψηφος, ὁ ἡ, ὁ, qui multa æquat ſuffragia propter dignitatem, vt interpretatur Bud. in hoc Luciani loco ὁ πολυψηφότατος ἐν ταφῆτι σύγκλητον ἴσον τῆς ἄλλης ἀεὶ ἢ ψήφους φέρεις.

Πολυώδυνος, calamitoſus, valde afflictus & triſtis, πολύαχθος, multum triſtis. Aliquando Actiuè, multorum dolorum author.

Πολυώνυμος, ου, ὁ, multis nominibus appellatus, qui multiplici nomine ſignificatur, ἔνδοξος, τίμιος, celebris. Heſiodus in Theogon. πολυώνυμον ὕδωρ, id eſt, multi nominis aquam vocant Iridem a colorum varietate. Πολυώνυμα etiam idem ſunt quod συνώνυμα, vt ſuo loco dicetur.

Πολυώνυχες, multos vngues habentes, qui ſunt vnguibus numeroſis.

Πολυωπὸς, οῦ, ὁ, multos habens oculos aut foramina, i. multiforis, retis epitheton.

Πολυωρέω, ſolicitus ſum, curam ago, πολλὴν ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα ἔχω, honoro, in honore habeo: cui contrarium ὀλιγωρέω. Æſch. aduerſus Timocrat. πολυωρεῖ εἰς τὴν νῦν ἡμέραν, ad hunc vſque diem curam habere eius non deſij. Ioſephus de Antiquitat. ὁ πατὴρ δὲ αὐτῷ ἀπὸ μοίρας βρωμάτων τινῶν, ἃς αὐτῷ πολυωρούμενοι γεγόνασιν, ex cibis quos honoris gratia ipſi vicini contulerant. In Pſalmo 137 πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου, δυνάμει σου, id eſt, πολλὴν φροντίδα ποιήσεις ἢ φυλάξεις Suidę, multam curam ages animæ meæ, & corroborabis ipſam virtute tua. Budæus, abundè ſuppeditabis mihi copias in anima mea virtute tua. Πολυωρεῖν pro lautè & accuratè aliquem accipere, & cura multa dignari. Laërtius in Antiſthene, [illegible] πολυωρήσαντι αὐτὸν [illegible] ἀφίκετο τὸ τεῖχος, λαβὼν αὐτὸν ἢ θύλακον κατέχ, [illegible], ἢ [illegible]. Πολυωρεῖσθαι. Ariſtoteles Rhetoricorum lib. ſecundo, [illegible] δ' οἴονται πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, κατὰ δύναμιν, κατ' ἀρετήν, i. obſeruari, honorem ſibi deferri, honorari; cui oppoſuit ὀλιγωρεῖσθαι.

Πολυωρία, ας, ἡ, cura, ſolicitudo, cui ὀλιγωρία opponitur: ratio & reſpectus, honor atque obſeruantia. Ælianus, δεόμενος δὲ πολυωρίας τυχεῖν, rogante vt ſui ratio non parua haberetur. Eſt enim ὤρα, ἡ φροντίς: vnde & πολυωρὴς ὁ ἐπιμελής.

Πολυωρητικὸς, ἡ, ὁ, circunſpectus, multam curam gerens, ſollicitus.

Πολύωτος, multis auribus præditus.

Πολυωφελὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, qui eſt magno commodo.

Πόλφοι, inquit Pollux, [illegible] ἐν [illegible], ἃ [illegible]: vnde & πολφάσια dicta. Erotian. πολφοὺς expon. [illegible]: alij eſſe dicunt βρῶμα τι [illegible].

Πόμα, ατος, τὸ, potio, poculum, aqua ad potandum, potio quæ à medicis adhibetur. διδόναι πόμα, dare poculum, i. potum, Gal. ad Glauc.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Πομπαῖος, Mercurij cognomen, quòd animas ad inferos deducat. Sophocl. in Aiace, καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, i. ψυχοπομπόν.

Πομπεία, ἡ, pompa vel tranſuectio qualis in pompa eſſe ſolet, cõuitium, ſcomma, λοιδορία, vt ſumpſit Demoſthen. pro Cteſiphonte. Metaphora ſumpta à Bacchi pompis quę fiebant in curru cum conuiciis & probris. Menander in Perinthia, [illegible] ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι. Demoſthen. τὰς δὲ πομπείας τὰς ἐφ' ἡμῶν [illegible]. Vide Πομπὴ in Ammon.

Πομπεῖα, τὰ, vtenſilia quæ ad luſtrationes pompamque pertinẽt, pompalia, ſacra vaſa ad pompas idonea: ſic Euſtath. Demoſt. [illegible], [illegible] πομπεῖον, &c. circa confectionem vaſorum ſacrorum.

Πομπεῖον, ου, locus Athenis celeberrimus. Laertij interpr. libro ſexto in Diogene vertit palatium: & libro ſecundo, celeberrimum vrbis locum. Demoſthen. contra Phorm. ἐν τῷ πομπείῳ διαμετρούμενος, i. ἐν κοινῷ οἰκήματι, vt exp. Pol. vulgò dici poteſt *La maiſon de la ville.*

Πομπεὺς, έως, qui pompam cogit, dux, ductor, προπομπός. πομπέας ſeu πομπῆς, ductores pompæ, Thucy. l. 6. vbi Valla pompatici exponit.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, idem.

Πομπεύω, σω, ευσα, κα, transmitto, tranſueho, deduco. Hom. Athen. item pompam agito, θριαμβεύω, triumpho, pompam inſtauro, oſtento, incedo & progredior cum faſtu & pompa, glorior tanquam victor. Homerus Odyſſ. ν. αὐτὸς μιν πόμπευον, cum ipſi mittebam ſeu deducebam, id eſt, παρέπεμπον: ſic interpr. Item maledictis laceſſo, ſcommatis perſequor: ſumpta metaphora ab iis qui in Bacchanalibus feſtis in plauſtro ſedentes in ſe inuicem conuitia iaciebant: quod Menander indicat, quum inquit, ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι, eſt item in pompa tranſuehor Athen. [illegible] εἰς [illegible]. Item tranſitiuè, oſtento in pompa & triumpho: vnde in paſſiu. apud Plutarch. in Tit. flam. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Vide in Chil. Eraſ. πομπεύω εἰς σε, in te conuitia iacto, Niger apud Philoſt in Heroic.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, miſſio, πέμψις, ἀποστολὴ, legatio, miſſus. Ælianus, ἢ [illegible] θείας πομπῆς [illegible], diuino miſſu. Πομπὴ, deductio, ὁδηγία, παραπομπὴ, comitatus, ductus. Plato in epiſt. πομπὴν παρασκευάζω σοι, paro qui te reducant. Homerus Odyſſeæ. ζ, ὄφρα τάχιστα Πομπῆς ἢ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. in eo ſenſu reductionem dicit Cicero. Rurſus Odyſſ. libro ι, [illegible] θεῶν πομπῇ, id eſt, ductu, [illegible], [illegible]. Πομπὴ, pompa. Demoſt. 1. Philipp. οἱ [illegible] πομπὰς πέμπουσι, pompas celebrant. Idē ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, τὰς πομπὰς ἦγεν, pompas agebat. vnde πομπὴν τῶν ἵππων dixit Plato de Legibus: quæ tranſuectio dicitur à Latinis. Plutarchus, ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, ſub pompa eduxerunt, in pompa eduxerunt. πομπὴν πέμπει, pompa fungitur, pompam celebrat, Plutarchus in Apophthegm. πομπὴν πέμπειν, Plato de Republic. pompam celebrare. πομπὰς ποιεῖσθαι, pro eodem apud eundem in Leg. Πομπὴ, vectura, vt πομπὴ ξύλων, exportatione materiæ, Thucydid. Et pro vento apud Euripidem, οὐρίας πομπῆς [illegible], proſpero curſu deſtitutus, ſecundo vento. πομπαὶ θεοῦ, Dei auſpicia & ductus, Nonnus. πομπῇ θεοῦ, Dei nutu, Herodot. πομπῇ θεία φαίνεται, diuino impulſu apparet, Plutarchus in Romu. πομπαὶ σημείων, ſignorum ſeu portentorum miſſiones, id eſt, miſſa portenta Platoni ſecundo de Republic. Πομπὴ, πανήγυρις, dies feſtus, celebritas, ludi. Menand. [illegible] πομπή. [illegible] πομπὴ, Thucyd.

Πομπῆες, ductores, deductores, πομποὶ, ὁδηγοὶ, προπομποὶ, οἱ παραπέμποντες, Heſych.

Πομπίμων, ονος, deductor, dux. Apol. 2. Arg. [illegible] πομπίμων [illegible]. vbi etiam [illegible] legitur.

Πομπὴν σαλπίζειν, apud Athenæum buccinis ſolennem pompam ſignificare atque accendere, vt Virgil. -Martémque accendere cantu.

Πόμπιλος, ου, pompa, triumphus, & quæ vulgò proceſſio vocatur. Πομπίλος etiam πόμπιλος è thunnorum genere, quem Ælian. πόμφιλον appellat. Pompilius apud Ariſtotelem alio nomine ναυτίλος appellatur: lege ipſum hiſtor. libro nono, capite 37. & Plinium libro nono, capite 29. à quo etiam põpilius & nautilius dicitur, quòd naues velis nauigantes deducat atque comitetur [illegible] τῆς πομπῆς. Athenæus libro ζ, πομπίλον de genere thunnorum facit, vocátque ἱερὸν ἰχθύν [illegible] verò ἐν τῷ [illegible] polypi ſimilem [illegible], i. cirros & brachia. vide in [illegible].

Πομπιμοφόρον, Heſych. [illegible].

Πόμπιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui mitti aut tranſmitti poteſt. Item miſſus, tranſmiſſus. Sophocl. in Trachin. & Actiuè qui mittere ſeu tranſmittere poteſt Eurip. in Phœn.

Πομπὸς, οῦ, ὁ, dux itineris, ὁ παραπέμπων, συνοδεύων ἢ ὁδηγὸς, qui comitatem præſtat, qui comitatur, viator, deductor, comes, nuntius. πομποὶ [illegible], &c. expoſtatores eorum & baiuli, Plutarchus in Pericle. Πομπὸς item contentus, [illegible]: τὸ πομπὸν dicitur τὸ κηρύκειον, caduceus, teſte Euſt.

Πομποστολέω, ῶ, ήσω, κα, ναυστολῶ, claſſem educo. Lucian. in Amorib. [illegible] πομποστολεῖν [illegible]. Suid. [illegible], [illegible].

Πόμπευμα, [illegible], idem ep. [illegible].

Πομφοὶ, tumores in cute, bullulæ excreſcentes in ſummis corporis partibus ac rubentes [illegible], inquit Galenus, [illegible], [illegible]. Hippocrates libro ſecundo de Morbis, [illegible] πομφοὶ [illegible].

Πομφολογία, vitium orationis, quũ res tenues oratione tumidiore efferuntur, vt contra [illegible].

Πομφολυγίζω, bullo, as, Plin. excito bullas. πομφολυγίζων, bullaris, Dioſc. l. 5. c. 76.

Πομφολυγώδης, vide Πομφόλυξ.

Πομφολυγοῦται ἡ [illegible], fauilla in pompholigem coit, Ruel. in bullas tumet, Marcel. l. 5. Dioſc. c. 77. [illegible], bullis inturgeſcens.

Πομφολυγώδης, bullatus, bullæ ſimilis, bullis turgens.

Πομφόλυξ, γος, ἡ, aquarum bulla: vnde dixit Ariſtophan. in Ranis, ἐν βυθῷ χορείας αἰόλας ἐφθεγξάμεσθα πομφολυγοπαφλάσμασιν,

id eſt, vt ait Commentarius, ἐν φύεται βοτανώδης καὶ ἔχει πολλὰς χλωρότητας: ὃ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων. Sunt enim πομφόλυγες, αἱ φλυκταινώδεις δῖναι, φύσεις αἱ ἐπανιστάμεναι καὶ αὐτίκα διαφθειρόμεναι καὶ ἔχει χλωρότητα τινά. Lucianus in Character. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἴδοις ἂν, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταρρέοντι ἀνισταμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρός. Πομφόλυξ, pompholyx, medicamentum in τῶν ὀφθαλμικῶν ad collyriorum vſum. Id in ærariis reperitur candidum læuiſſimúmque pollinis modo: eſtque vel æris vel Cadmiæ fauilla. Thutiam vocauit quidem Serapio. Sed officinarum thutia pompholyx non eſt, ſed ſpecies Cadmiæ. Lege Dioſ. l.5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Πομφόλυξ, ampulla: & clypeorum eminentia, τῶν ἀσπίδων ὁ ἐξέχων καὶ ὀξεχή. Dicta autem à verbo πομφολύζειν, quod fluuiorũ eſt, quum vehementer bullis efferueſcunt. Vſurpatur & pro ſuperbo & inflato, Etym.

Πομφολυζεῖν, ad modum bullæ tumêre.

Πομφός, vide ſupra in πομφολ.

Πονέομαι, ῥῶ, πονῶ, μόχθομαι, ἐργάζω, labo ro, πονῶ, operor, paro, ἐπεργάζω, ποιῶ, πράττω, ἐργάζομαι, facio. Od. 9. ὅ ποιεῖ τῷ ποιεῖν, hæc ille efficiebat. & πονέομαι etiam pro præſenti. Apollon. 2. ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πονεόμεθα, quæcunque domi facimus. Heſiodus. ἀέθλων πονέομαι, &c. πονέομαι ἀέθλους, obeo certamina, Apollonius Rhod. πονοῦμαι περὶ τούτου, in his laboro, Chryſoſtomus. ἀεὶ ἐπονεῖτο, Apollonius Rhod. πονέοντο τι, &c. parabant & ſtruebant. πονέοντο, ἐπόνησαν, Homer. Πονέομαι καὶ πονῶ, doleo & laſſeſco, Thucydid. ἐπιλαβέσθαι δὲ ὅμως τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ὠκνεῖτο, ægrotantem. Chion Matridi, πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῷ στρατείᾳ, id eſt, confecti atque laſſi. Πονέομαι, exerceor. Ariſtoteles ſeptimo politicorum, πεπονημένον μὲν δὴ ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν, πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Idem in 1. Ethicorum, περὶ τὰ ἐγκύκλια πεπονημένοις, exercitatis, & qui in ea re elaborarunt. Quod & per Πονέω dicitur. vide Πονῶ pro exerceor. πεπονημένος, exercitatus, verſatus. τὰ πεπονημένα, labores, res magnis laboribus partæ, Demoſthen. πονητός, excultus, elaboratus, exercitatus. ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, labores quos ipſe ſuſcepit pro Græcia, Plutarch. in Themiſtocl. Apud Gregorium, τὸν μὴ φέροντι τι καὶ ἀθρόον ... μηδὲ πονουμένοις, quem producũt fontes nihil laborantibus, id eſt, ſine labore: non verò ægrotantibus, vt voluit Bud. Πονέομαι, operam do, cum Genitiu. Aratus, τῶν καὶ πονέοιο, idcirco illis operam da, διὸ δεῖ ... Comm.

Πονηδόνοφος, ἀπὸ τοῦ πονουμένου δαιμονᾶν, Etym.

Πονέω, μ. πονήσω, vt volunt quum ad animum referturvel πονέω, ſi ad corpus, πονῶ, laboro, & diligentia conficio, σπουδάζω, enitor, elaboro. Sophocles, ὁ πονῶν ἑαυτῷ ... πονεῖ, omnia ſibi conuenientia facit, id eſt, ſuis commodis ſeruit. Ariſtoteles libro primo OEconom. capite tertio, ἃ πονήσωσι τοῖς ἀδυνάτοις, quæ circa impotentes laborarint, vel ipſis labore ſuo contule int. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, laborem atque operam rectè ponere, laboris digna præmia referre, Xenoph. Iſocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονῆσαι, animo laborare, Cæſari. Ariſtophan. in Nebulis, πόνους πονεῖν, laborare, labores exantlare. Vnde πονήματα, opera elaborata, quæ opponuntur τοῖς παρέργοις, id eſt, elaboratis & obiter aliúdque agendo factis. Et τοὺς πόνους πεπονημένους, labores exhauſti. Gregorius de Baſilio, ... τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς, τῶν πονημάτων ἑτέρων πολὺ τιμιώτερα, opera eius illaborata, & obiter aliúdque agendo facta, aliorum elaboratis erant præſtantiora. Gorgias, ... πεπονημένους, labores exhauſtos. Lucianus, ... Πονῶ, exerceor, γυμνάζομαι, in rem aliquam incumbo. Ariſtoteles in quinto Politicor. ... γεγυμνασμένοι καὶ πεπονηκότες. Xenophon, ... circa talia libenter exerceri: ad verbum eſt laborare ad talia. Quod loquendi genus Cicero ita imitatus eſt 7. Verr. Si nullam ad rem, niſi ad officium, & veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationéſque laborarunt. Quod etiam dicitur voce Paſſiua, vt πονεῖσθαι περί τι, id eſt, circa aliquid laborare, Quintilian. Baſilius Homil. 6. in Hexaem. ... καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς τῶν ψυχῶν ... πονούμενοι, laborantes & exercitati. Vide Πονέομαι pro exerceor: & pro labore conficior & laſſeſco. Πονῶ, frangor & fatiſco, non duro, non ſufferre valeo. ... Plato in Phædro. ... ψυχὴν ἀντέχειν, ... ἐν ταῖς τῶν ... Quo etiam ſenſu laborare dicunt Latini. Virgil. Liu. in procemio: Atlas en ipſe laborat. Lucianus, ... Πονῶ, laſſor, laſſeſco, defatigor. Ariſtotel. in Problemat. ... Πονῶ, πονέομαι, ægroto, doleo, quod & laboro dicitur Latinè, vt Celſo locis laborare, laborare è renibus vel ex renibus, ſiue renibus, Plin. Thucydid. ἐπιλαβέσθαι δὲ ὅμως τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ὠκνεῖτο, laborantem & ægrotantem. πονεῖν τοὺς νεφρούς, vitio renum laboro, Ariſtoteles libro tertio de partibus Animal. πονεῖ τὰ σκέλη, Ariſtophan. ἐπόνησε πόδας, doluit pedes. c. 15 l. 3. Regum. Πονῶ, pro tolero & ſuſtineo. Plato epiſt. ſeptima, ... per annum adhuc ſuſtine. ... laboribus exhauſtis multis, Plut. in Camillo. ... Xen. l. 1. Pæd. paſſus multa, multos labores paſſus. Vide Πονέομαι.

Πόνημα, τό, opus, in Epigram. πονήματα, labores, πόνοι, opera, monumenta.

Πονήρευμα, ατος, τό, vitium, ſcelus, flagitium, Chryſoſt. φόβος κωλύει πονηρευμάτων, metus à vitiis arcet.

Πονηρεύομαι, μ. εύσομαι, τ. ευμαι, πονηρῶ, malitioſè facio Cicer. malignè ago. Depon. abſol. Πονηρεύω, idem nequam ſum, fraudem facio. Ariſtotel. tertio Rhetoric. ... πονηρεύεσθαι αὐτὸν δὲ ἐπὶ δικαστῶν.

Πονηρία, ας, ἡ, malignitas, nequitia, malitia, prauitas, flagitium, ſcelus. Item defectus, inopia, infirmitas. Plat. 2. de Rep. ... γὰρ πονηρία ... ἁμαρτία ...

Πονηροκρατεῖσθαι, prauo imperio gubernari: cui contrarium εὐνομεῖσθαι, id eſt, bonis legibus viuere & rectè inſtituta politia regi. Ariſtotel. quarto Politic. δοκεῖ δ' εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατουμένην.

Πονηρολογία, ἡ, maledicta, contumeliæ, iracundæ contentiones, concertationéſque.

Πονηρόπολις, ἡ, improborum ciuitas, quam in Thracia Philippus condidit, & peſſimos quoſque homines in eam tranſtulit. Suid. ex Theopom. tradit.

Πονηρός, ά, όν, qui conſilio & conſultò nequam, ὁ κακοτεχνῶν κακῶς, prauus, peruerſus, malitioſus, malignus, verſutus, improbus, ſceleſtus: ambiguum verbum ad afflictum & ſceleratũ. πονηρὸς ... Demoſthen. vbi ... intelligitur. πονηρὸν φορτίον, id eſt, κακὸν malum onus, Ariſtophan. πονηρὸν βλέπειν, torué intuetur, Dioſcorides libro ſeptimo, capite ſecundo, πονηρὰ ἀνθρώπινα, res humanæ peruerſæ, Xenophon. πονηρὰ πράγματα, res malè habentes, Thucydid. id eſt, ... deteriores res, idem. πονηρῶς ἔχειν, afflictus, καὶ ταλαιπωρούμενος, αἰτία τοῦ πονηρός, Plutarc. πονηροὶ ... inepti ſales & inſulſi, Ariſtophan. πονηρὸς ἵππος, equuli mali, id eſt, ſtrigoſi, aut inſtrenui, Xenophon. ὁ πονηρός, malus ille: ſic Eraſm. ſæpius in ſacris literis vertit. Idem capite ſexto Euangel. Matthæi accipit pro diabolo in oratione Dominica: ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, libera nos à malo, id eſt à diabolo. Vertitur ab Eraſmo alibi etiam malus ſpiritus. obſeruant nonnulli πονηρὸν à πόνος, vt à ... dici, & eſſe aliquid amplius quàm κακὸν nempe eum qui ſit in omni ſcelere exercitatus & ad iniuriam cuiuis inferendam totus comparatus, cui opponitur ὁ χρηστός qui eſt vſui omnibus, ideoque per antonomaſiam ſic vocatur Satan, quamuis hæc differentia non ſemper obſeruetur. Item πονηρός, putris, carie vitiatus, defectus, inops, mancus, debilis & infirmus. Plato primo de Republic. σῶμά ἐστι πονηρόν, corpus imbecille eſt & fragile.

Πόνηρος, ου, laborioſus, ὁ ἐν πόνοις φροντίζων, infelix, ἐπίμοχθος, ἐπίπονος, μοχθηρός, ὁ ἄθλιος, ἀτυχής, ærumnoſus, grauis. Ariſtophan. ... ὦ πόνηρε, ſed ò miſer. & in Veſp. ... Idem in Plut. ... ἀτυχής, ἄθλιος. vide πονηρός in Ammon. & πονηρός. & prouerbium, Labore laborioſus.

Πονηρόφιλος, cuius ſunt praui amici, Ariſt. l. 5. Polit. c. 11. ait tyrannida πονηρόφιλον εἶναι.

Πονηρῶς, malignè, malitioſè, nequiter, prauè, imperitè. at πονήρως ἐπωδύνως, cum dolore, ægrè, vt πονήρως ἔχω, incommodè habere, grauiter ægrotare. Syneſius, πονήρως ... infelix fui: vt ... Platoni, id eſt, afflictus καὶ ταλαιπωρούμενος.

Πονητέον, laborandum eſt.

Πονητικός, ή, όν, laborioſus, laborem ſuſcipiens.

Πόνιμος, exactor pœnarum. leg. Ποιν.

Πόνος, ου, ὁ, labor, laſſitudo, κάματος, πολυαίτητον ἔργον, negotium, exercitatio, ἀγωνία, ἐργασία, laborioſa lucubratio. ... multum laboris habet, Ariſtophan. μάταιος ... Plato in Timæo, fruſtra ſuſcipiatur labor, Cicero. Xenophon primo Pædiæ, ... ipſe honos laborem leuiorem facit imperatori. Cicero ſecundo Tuſcul. Euripides, ... Cicero, ſuauis eſt laborum præteritorum memoria. Et in epiſtol. habet enim præteriti doloris ſecura recordatio delectationem. ... faſce leuare, onus alleuare, Bud. in epiſt. prior. ... Ariſt. vide in Chil. Eraſ. ... ex Sophocl. Πόνος interdum ... noceu me atum, dolorem, morbum, peſtem. ... Xenoph.

Xenoph. [illegible], dolorem aspernari & à se repellere, vt Cicero vertit libro primo de Finibus ex Epicuri epistol. [illegible], alarum tædium, Ruel. alarum virus, Hermolaus libro primo Dioscorid. cap. 28. alarum fœtor. Marcel. [illegible], Lunæ eclipsis. Πόνοι, tormina, Gaza libro tertio, capite tertio de partibus Animal. Aristotel. [illegible] Galen. Πόνε dolere volunt [illegible] quod pauperes laboriosos & industriosos homines faciat: nimirumq; laborem excipiat. [illegible] vnde [illegible].

Ποντιάς, ας, ἡ, maris superficies.

Ποντίας, [illegible], Eurip.

Ποντίζω, [illegible], mergo. Act. Accus.

Ποντικός, ponticus, pelagicus, in alto proueniens. ποντικοὶ μύες, pontici mures, de quibus apud Plinium libro octauo, capite 37. ποντικὸν κάρυον, nux pontica, auellana, [illegible], auellanæ nuces, vnde [illegible].

Πόντιος, ἡ, ὁ, marinus, ferus, immanis, Eurip. in Aulid. [illegible] Aristoph. [illegible], naues [illegible] Eurip. [illegible], Apol. Rhod. os ponticum, aditus. [illegible], vide [illegible].

Πόντιος [illegible], Pontius Pilatus, c. 4. Act. Apost.

Ποντόβροχος, ὁ, ἡ, mari madefactus. [illegible], i. mari demersisti, l. 3. Machab.

Ποντόθεν, ex mari.

Ποντομέδων, id est, Neptunus, in Epigrammat. [illegible], ibidem.

Ποντοπορεῖν, mare percurrere, Plut. in Pericl. ποντοπόρος, nauiga, in Epigrammat.

Ποντοπορεύω, per mare iter facio, traiicio.

Ποντοπόρος, ὁ, ὁ, per mare iens, mare penetrans, pontigradus Erasm. apud Euripidem: vnde ποντοπόροι νῆες, Homer. [illegible] Hesych.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus, id est, [illegible]. vnde [illegible], ad est, [illegible]. Aristophan. in Pluto, [illegible] &c. ô pontice Neptune.

Πόντος, ὁ, Pontus. Aliæ pars, quandoque mare, quasi [illegible], quia laborib. plenus sit, ac propriè de mari dicitur, quod in Chersonesum & Euxinum continetur: [illegible] verò de omni alio. [illegible], in mare externum nauigauit, Homer. [illegible]

Πόκος, [illegible], lana, vellus, Aristoph. vnde prouerb. [illegible]

Ποῖ, pro [illegible], fac, Aristoph.

Πόπανον, ου, τὸ, placentula rotunda, lata & tenuis, sacrificiis apta, [illegible] Lucianus de Sacrificiis, [illegible]. Aristophan in Pluto, [illegible]: dicuntur autē πόπανα à πέσσω, vt quæ sunt [illegible].

Ποππύζειν, poppissare, hoc est, epopis aut vpupæ vocem edere, Pollux. [illegible]. Theocritus, [illegible].

Πόποι, papæ, blandientis vox, aut etiam indignantis. ὦ πόποι, Latini pro sanctè Iupiter, pro Deum atque hominum fidem, pro Dii immortales. Homerus Iliados α, ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει. Et Odyss. α, ὢ πόποι, [illegible], vbi [illegible], est, indignantis que aduerbium, pro [illegible]. Aliquando etiam est [illegible], & admirantis loco, vt ὢ πόποι, papæ, quemodo apud Latinos. Plutarchus in Opuscu. [illegible], id est, papæ, scrib. & [illegible].

Πόποι, dii, dæmones, quasi [illegible], id est, omnia despicientes, Cælius libro primo, capite 24. vnde & ὦ πόποι, Homerus.

Ποππύζω, [illegible], propriè est sibilo, hoc est, labris compressis acutiorem quendam, oris sonum edo Scholiastæ Theocr. [illegible], inde metaph. poppysmis prosequor, [illegible], applaudo, demulceo, blandè attrecto, quod ad equos pertinet. Et vulgò dicimus *poppyner*, demulcere. Plinius libro 35. capite decimo, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. Ποππύζω, sibilo, aut collisis manibus inter se plausum edo. Aristophan. in Pluto, [illegible], Deus, Æsculapius videlicet, sibilauit ve serpentes prosilirent, [illegible]. Hoc verbo etiam vsus est Theocritus Idyl. α, de fistulatore loquens. [illegible], & dulces suaui canit ore susurros, Eobanus.

Πόππυσμα, ατος, τὸ, vox ficticia à sono quo equis necdum domitis blandimur, attrectatio blanda quæ fit ad cicurandum equum, Nazanzen. causæ manus plausum vocat Virgil. Iuuenalis Satyra 6. Præbebit vati crebrum poppysma roganti. Plinius libro 28. capite secundo, dixit, fulgetra poppysmis adorare, consensus gentium est. Hinc πόππυσμα pro κολακεία, adulatio, [illegible].

Ποππυσμός, idem quod [illegible], sibilus & applausus.

[illegible] id est, (vt verbis Plinij vtar) ad plausum aperta, id est, quæ illisa intensè, sunt in palmam collata, blandum quendam sonum ciere apta sunt, Hermolaus libro 9. Plin. c. 33.

Πόρ Lacones dicunt pro πούς, id est, pes teste Hesych.

Πορδακὸς, τὸ, madidum, vliginosum, apud Simonidem. Strab. l. 13. [illegible] exp.

Πόρδαλις, pardus masnam fœmina [illegible] dicitur, id est pāthera ille [illegible], Hesych. [illegible]. Homer. πόρδαλιν animal vocat, παρδαλῆν verò pellem eius. [illegible], pro [illegible], in Epigr.

Πορδὴ, ῆς, ἡ, ventris crepitus: à verbo πέρδομαι.

Πόρε, præbuit, copiam fecit, dedit, donauit, [illegible], [illegible]. Iliad. α, [illegible], id est, [illegible], Homerus.

Πορεία, ας, ἡ, iter, ingressus, profectio, via, gressus, ambulatio, incessus, [illegible], progressus. Isocrat. [illegible], terrestria itinera sufferre. Plato epistola septima. [illegible], posterior profectio & nauigatio non ab re suscepta est. Idem epistola 11. [illegible], exercitus ductio, processus exercitus & expeditio. [illegible], iter facio, Lucian. [illegible], iter eundem, Plato de Leg. [illegible], diues in abundantia sua marcescet, Iacobi 1. Ita Erasmus ibidem, qui tamen admonet legi posse [illegible], i. in abundantia: potiùs verò [illegible].

Πορεῖα, τά, [illegible], quæ ad profectionem sunt idonea, velut commeatus, viaticum. [illegible] dicit Pol. alibi currus [illegible], vocat, i. [illegible].

Πορεῖον, quod datur legatis ad legationem tanquam commeatus, Etym. legatiuuum Vlp.

Πορεύματα, nauālis expeditio, Eurip.

Πορεύομαι, [illegible], eo, viam ineo, abeo, iter ingredior, pertranseo, emetior, moueo, id est, abeo, versor. Neutrū absol. [illegible], Demosthen. [illegible], Thucydid. [illegible], Plato de Legib. [illegible], Demosthen. id est, hæreditatem adire. [illegible], versantes in lasciuiis, 1. Petri 4. [illegible], &c. aberro à, Plato de Legi. [illegible], valde, [illegible], aliò ferri. [illegible], Nazanzenus in Orat. ne feramur lumine ignis nostri. Bilibaldus tamen obuiam eamus. [illegible], Plato in Timæo, penetrantia per cælum, Cicer. Et cum Accusatiu. actionis. Aristotel. de mundo, [illegible], duplex iter facit ipse sol. [illegible], Xenoph. [illegible], Isocr. longam viam ingredi, Cic. vide [illegible], in Ammon.

Πορεὺς, portitor, πορθμεὺς, qui aliquem traiicit, Hesych.

Πορευτὸς, ὁ, ἡ, meabilis, commeabilis, peruius, nauigabilis. [illegible], flumen quod vado transiri potest.

Πορευτικὸν, eundum est, Eurip.

Πορευτικὸς, ὁ, ἡ, quasi gressilis, qui vim habet gradiendi. [illegible], instrumentum incessui delegatum. [illegible], quasi incessilia, quæ ambulare possunt, vim habentia ambulandi, vt ambulatiles funduli Varr.

Πορευτὸς, gressilis, ambulatilis Vitru. [illegible], agrum bene arabile: sic Gaza l. 3. ca. 25. de caus. plan. lege [illegible].

Πορθμεύω, [illegible], ago, duco, deduco, [illegible], & traiicio, Soph. in Aiace. Eurip. in Oreste & Phœnill. Plato in Phædro. [illegible]. Libanius, [illegible], Eurip. in Hecuba, [illegible], pro [illegible]. Πορθμεύω, mando, mitto, [illegible], Soph. in Electr. [illegible].

Πορέω, ao, præbeo, Act. Accus.

Πόρε [illegible], Homer.

Πορθέω, [illegible], populor, [illegible], expugno, domo, [illegible], diripio, perdo, vasto, expilo. verbum militare est, & est propriè vrbem armis captam excindere & depopulari. Odyss. ξ, [illegible], depopulabantur prædantes. Paulus ad Galatas capite primo, [illegible], id est, vastabam atque diripiebam. [illegible], domos spoliabant, Plutarch. in Camillo. [illegible], Aristophan. [illegible], oppressa latrocinijs, Herodot.

Πόρθησις, εως, ἡ, populatio Liuius. vastatio, depopulatio Ciceroni, expilatio, ἅλωσις, Hermogen. [illegible] Suid. [illegible].

Πορθητὴς, ὁ, populator, Ouid.

Πορθμεία, ας, ἡ, &

Πορθμεῖον, ου, τὸ, nauis, quæ Cæsari Ponto, nis, dicitur, ab eo quod

ſis nauibus in traiiciendis amnibus loco pontium vtimur. Gallicè vn bac. Vocatur & πορθμὶς, & πορθμίδιον, Bayſ. de re nauali. Dicitur etiam πορθμεῖον, locus per quem traiicimus, quaſi erat Romæ Velabrum. Plutarch. in vita Romuli, καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος, Βήλαυρον, ὅτι τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμείοις ἐκ τούτου τοῦ χωρίου εἰς ἀγοράν· τὴν δὲ πορθμείαν Ῥωμαῖοι βήλαυρον καλοῦσι.

Πορθμεύομαι, traiicior. Aliquando etiam Actiuè pro tranſeo, Eurip. in Andr. [illegible] πορθμευόμενος. Appian. in Iber. πορθμεύεσθαι εἰς τὴν Ἰβηρίαν.

Πορθμεὺς, έως, portitor, πορθμεύς. Ariſtoph. χαλεποί γ' ἂν [illegible] πορθμεῖς, [illegible]. Hoc ideo dicit [illegible] οἱ πορθμεῖς [illegible] εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν.

Πορθμευτικὸς, & Πορθμευτικός, idem.

Πορθμεύομαι, tranſmittor, traiicior, item transfero, traiicio Eurip. in Androm.

Πορθμεύω, μ. εύσω, π. ευκα, traiicio. Actiu. Accuſatiu. libro tertio Epigramm. πορθμεύεις τὸν ἀχέροντος ὕδωρ, traiicis, apud Euripidem legitur πορθμεύω πόδα, & πορθμεύω ἴχνος, pro moueo pedem, & moueo veſtigium, id eſt, eo. πορθμεύω γραφὰς, fero literas, id eſt, epiſtolam. Idem Euripid. abſolutè dixit in Iph. in Aul. [illegible] πορθμεύει, i. tranſit.

Πορθμεῖον, τὸ, naulum, τὸ πορθμεῖον, ναῦλον. Callimac. [illegible] πορθμεῖον [illegible].

Πορθμεὺς, portitor, Ariſt. l. 4. Polit. c. 4.

Πορθμήϊον, ου, τὸ, ὁ τῶν πορθμείων διδόμενος μισθός. Lucian. de luctu, τὸ πορθμήϊον καταβαλεῖν, naulum ſoluere, mercedem pro traiectu dependere, portoria ſoluere τὸ ναῦλον. Eſt etiam πορθμεῖον, nauis quâ fretum aliquod traiicitur.

Πορθμὶς, ίδος, in Epigrammat. pro nauicula ſeu naue: [illegible], vt [illegible], Methodius: legitur & πορθμίς, in Etym. Pro freto, Diony. de ſitu orbis.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum, ſinus maris qui facilè traiici poteſt, αὐλὼν, [illegible], πόρος, ἀμφίρρυτος θάλασσα. Vide Αὐλών, apud Homerum Odyſſ. [illegible] πορθμῷ Ἰθάκης. Interpres, τῷ διαπεράματι, τῷ [illegible] πορθμὸς γὰρ λέγεται ὁ στενὸς θάλασσα. πορθμὸς νεῶν, curſus nauium, i. traiectio, Eurip.

Πόρθος, ου, ὁ, ramus, ſtirpis germen: pro πτόρθος.

Πόρια, τὰ, nauigia, quibus vehebantur ad milites transportandos. Diodor. l. 20. [illegible] πόρια πρὸς τὴν [illegible] τῆς τε στρατιᾶς καὶ τῆς [illegible], [illegible]. Et ibidem, [illegible] πόρια πρὸς τὴν τῆς στρατιᾶς διάβασιν. Apud Pollucem [illegible]. Et alibi πορεῖα καὶ πορία, τὰ ὀχήματα. Et Plat. de Legib. 3. πόρια, vocat currus ſiue vehicula.

Πορία, ας, ἡ, facultas, abundantia.

Πόριες, οἱ, vituli, Suid. [illegible] μόσχοι. Vide Πόρις.

Πορίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Πορίζω, μ. ίσω, π. ικα, aditum patefacio, viam aperio, vt quidam exponunt, metaphor. apud Euripidem in Medea, [illegible] θεῶν, τὰ πάντα θεῶν πορίζόντων καλῶς, diis bene omnia vertentibus, & probè adminiſtrantibus, vt ibi πορίζειν [illegible], ſit quod [illegible], dicitur & [illegible] recto tramite deducere: ſed fortaſſe poſſit etiam abſolutè exponi diis rectè ſuppeditantibus, i. fauſta omnia præbentibus., quæro, comparo, rem facio, κερδαίνω, rem familiarem augeo, mercor, comminiſcor, excogito [illegible], mihi vendico, mihi concilio, nanciſci paro, conſequor, acquiro, mihi paro & curo, conflo: vnde πεπορισμένον ἀργύριον, Demoſthen. pro pecunia ad diſſoluendum æs alienum confecta. Cicero conficere pecuniam dixit & curare. deſcendit autem ἀπὸ τοῦ πόρος. Πορίζεσθαι, adipiſci aſſequi. Plato in Timæo, [illegible] φιλοσοφίας γένος, quibus ex rebus philoſophiam adepti ſumus, Cicero. Πορίζεσθαι, Paſſiuè comparor, excogitor, parior, ſuppeditor, quod paſſiuum eſt apud Ciceronem, & actiuum pro ſuppedito. Ariſtotel. Rhetoric. primo, Ἄτεχνα δὲ λέγω, ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, quæcunque à nobis ſuppeditata nó ſunt: vel non pariuntur opera ſtudióque noſtro: quæ à nobis non excogitantur: vt vertit hunc locum Cicero ſecundo de Oratore. Πορίζω, paro, ſed alteri: exhibeo, confero, ſubminiſtro: παρέχω, introduco, συνάγω. Notandum autem πορίζειν ſignificare aliis ſuppeditare, πορίζεσθαι ſibi. Xenoph. [illegible] πορίζεσθαι, contenti ſunt ſi victum ſibi quærere poſſint. Idem, [illegible] δέονται πορίζειν, aliis ea quibus egent ſuppeditare. Idem, [illegible] πορίζεσθαι, victum mihi quæritare. Plato ſecũdo de Republic. [illegible] πεπορισμένη δύναμις θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, vis diuinitus data ſacrificiis & carminibus. Ariſtophan. in Plut. [illegible] πορίζειν [illegible], id eſt, cogitamus, [illegible]. Idem ibidem, [illegible] πορίζεται, Æſchin. id eſt, quæritat. [illegible] πεπόρισται [illegible], quæſiuiſti. &c. Idem, id eſt, [illegible] πορισθῆναι τὴν δαπάνην, demus operam vt ſumptus ſuppetat. Thucydid. Πορίζεσθαι λόγους, verba comminiſci. Demoſth. καὶ εἰδὼς ὅτι δεινός ἐστι, καὶ λόγους πορίσασθαι περὶ ὧν ἀδικεῖ [illegible], οἴεται [illegible], & cum ſibi ipſi diſertus eſſe videatur, & verba facilè comminiſci poſſe quibus cauſæ iniquitati patrocinetur, putat quocunque ei collibuerit vos à recto poſſe deducere. πορίζεσθαι τὸν νόμον, legem comminiſci & excogitare, Xenophon. πορίζεσθαι πρωτεῖα, primas partes ſibi vendicare, Nazanzen πορίζεσθαι, ſuppetere, Thucydid [illegible], apparatus inſtructus [illegible], Xenoph. πορίζω ἑαυτῷ, Ariſtotel. in Polit. πορίζω σοι ἀεὶ ἡδονήν, tibi ſuppedito voluptatem, Plato de Legib. vbi ſunt qui habeant [illegible]. πορίζω τροφὴν, alimenta porrigo, alimentum ſuppedito, vnde [illegible], Xenophon. πορίζω μηχανὴν, viam inuenio, Plato de Legib. πορίζω πόρον, pro eodem, ibidem. πορίζω τέχνας ἐπὶ τοὺς φιλτάτους, technas intendo in eos qui mihi ſunt chariſſimi; artes excogito, Euripid. πορίζειν τριβάς, quærere moras, Ariſtophan. Πορίζεσθαι ſine caſus adiectione, τὸ χρηματίζεσθαι, victum quærere, quæſtum facere. Laërtius in Timone, [illegible], [illegible] πορισάμενος, [illegible] εἰς Ἀθήνας. Πορίζεσθαι, & πορίζειν, τὸ [illegible], ex demonſtratis inferre & aſtruere. Proclus, [illegible] καὶ πορίζεσθαι. Et πορίσασθαι ἀντὶ τοῦ [illegible] poſuit. vide Πόρισμα pro additamento & quaſi corollario [illegible].

Πόριμος, ſuppeditás animum, alij exponunt audacia viam ad omnia patefaciens: nam & πόριμος idem ſignificare volunt atque tranſitum aperiens, viam faciens, ſeu ſternens. Æſchyl. Prometh. [illegible] ἄπορος πόριμος, id eſt, vt ſcholiaſt. expon. [illegible], ſiue [illegible] πόριμος αὐτοῖς, quomodo accipiendum apud Thucydid. [illegible]. Gorg. in Apologia Palamedis, Τίς γὰρ [illegible] τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου, vitam omnibus ſuppeditatis copiis affluentem, ex inope omniúmque egent. Πόριμος pro πορίστος, quaſi ſuppeditabilis, qui facilè paratur & ſuppeditatur, qui in promptu citóque haberi poſſit, Latinè parabilis: cuius etiam ἄπορος contrarium. Syneſius, [illegible] ἄπορον, πόριμον, id eſt, [illegible]: parabile Cicer. Vide Εὐπόριστος. Πόριμος, facilè penetrans, id eſt, penetrabilis Virgil. [illegible]. Galenus, [illegible] πορίμοις. Πόριμος etiam eſt [illegible], qui facilè tranſmitti & penetrari poteſt, id eſt, penetrabilis Paſſiuè, vt dixit Statius, Pectus nulli penetrabile ferro: Et, caput haud penetrabile Nili. Galenus, καὶ [illegible] πόριμα, id eſt, tranſmiſſu facilia. Πόριμος ἀνὴρ dicitur [illegible], [illegible], acris commentationis ad excogitandum præſidium aut ſubſidium, ſubtilis atque acer. Syneſ. ὁ πρὸς τὰ καλὰ πάντων εὐπορώτατος, omnium acerrimè ad res honeſtas comminiſcendas. Sic Antipho poſuit pro homine ingenioſo ad rem impeditam expediendam, [illegible] πόρον τινὰ εὑρίσκειν. Gregorius de Iuliano, Οὐ γὰρ [illegible] φύσις [illegible], nulla alia natura extitit, ad mala excogitanda illa acrior atque ingenioſior. Πόριμος, lucroſus, quæſtuoſus.

Πόρος ἀντὶ τοῦ πόρθος, Eurip.

Πόρις pro πόρτις, iuuenca, vitulus, μόσχος. Aratus, [illegible] πόριες καὶ βουβότιμοι, iuuencæ: & Homerus in Odyſſ. [illegible] πόριες [illegible] βοὸς ἀγελαίης.

Πόρισμα, τος, τὸ, quod excogitatur, vt corollarium: theorema quod obiter à prius demonſtratis reſultat & aſtruitur, ac veluti lucro apponitur: τὸ ἐπιδέξιον additamentum. Verbum eſt geometricum vt πρόβλημα & θεώρημα. Proclus in Euclid. libro tertio, τὸ δὲ πόρισμα λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ προβλημάτων τινῶν, [illegible]. Dicitur autem propriè, [illegible] πόρισμα appellarunt, [illegible]. vnde Πορίζεσθαι de quo dictum ſuprà.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, ſuppeditatio, ratio vitæ quærendæ, quaſi ἀφορμή. Plut. [illegible] πορισμοῖς, γεωργία καὶ φειδοῖ. vulgò dicimus moyen. Πορισμὸς, reditus, πρόσοδος, vectigal. Paulus prima ad Timot. capite vltim. νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν; Qui quæſtui habent pietatem. Et inf. ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας, eſt autem quæſtus magnus pietas cum animo ſua ſorte contento. vide Πόρος.

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, qui modum viámque commonſtrat rei faciendæ, atque contrahendæ rei numariæ, quaſi ſuppeditator: vulgò moyenneur, & moyen, id eſt, πορισμός. Gregor. [illegible] ποριστὴς, [illegible]. Quæſtuarium Latinè dici volunt. Scio verò Senecam lib de Benef. ſic dixiſſe, Quum ex adultera in quæſtuariam verſa, ius omnis licentiæ ſub ignoto adultero peteret. Ποristαί, inquit Suidas, οἱ [illegible] πόρους [illegible]. Ariſtophan. in Ranis, [illegible] καὶ [illegible] ποριστάς, id eſt, [illegible], inquit interpr. [illegible] πόρους χρημάτων [illegible], populares

Oratores qui de via atque modo amplificandæ rei nummariæ, apud populum verba facerent. Πορισταὶ, rei quærendæ ſtudioſus. Ariſtotel. Rhetor. libro ſecundo, ... p. ædones ipſi ſeipſos nunc πορισταὶ & rei faciendæ ſtudioſos vocant, quia rem quærere honeſtum, laudémque alioqui meretur, niſi ſi malis artibus id fiat.

Ποριστικὸς, ſicut πόριμος, qui artificium nouit & rationem vitæ ſuppeditandæ, aptus ad acquirendum. ... Bud. in epiſt. prior. Et ποριστικὴ τέχνη, in qua facile eſt victum inuenire.

Ποριστὸς, quod facilè ſuppeditatur, πόριμος, parabile.

Πόρκας, Heſych. ... τειχος.

Πόρκης, ὁ, fibula ſiue annulus cuius circumplexu haſtæ ferrum cum ligno coercetur, ... quo nomine omnia tereția & annularis formæ dicuntur, id eſt, ... Homerus in Iliad. ... legatur & πόρπης, vt apud Suidam. Dici volunt ...

Πόρκος, ὁ, idem quod πόρκης. Et rete piſcatorium ex funiculis contextum, ... Plato in Sophiſta, ... Hoc retis genus quod circulariter ſpargitur atque in orbem funditur, funda dicitur à Virgil. in Georg. Atque alius latum funda iam verberat amnem. Aliud verò verriculum quod à verrendo nomen obtinuit. vide ἀμφίβληστρον. generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotūdæ & orbicularis formæ.

Πορνεία, ας, ἡ, ἀσέλγεια, ἀσελγία, proſtituta pudicitia, cum ſcorto commercium, apud Paulum ad Epheſ. quinto, fornicationē & ſcortationem transferunt: quas voces nuſquam apud Latinos inuenio. Πορνεία, adulterium Matth. capite quinto, ὅς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, præterquā cauſam adulterij excepta cauſa.

Πορνεῖον, ου, τὸ, lupanar, fornix, ...

Πορνεύω, ... ſcortor, proſtituo pudicitiam, meretricor Columel. ... Lucian. & Demoſthen. Neutrum abſolutum. Hinc ... Æſchin. quod plenius ſignificat quam ... Xiphilinus, ... exſtulit, quem ſpintriam dixit Tranquillus. Ergo is erit qui paſſiuus eſt (dictus à multiplici patientia) & muliebria patitur.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, ſcortum proſtibulum, ... Euſt. in Home ... Polluci, ... Athenagoras in Apolog. ... (intelligitur ...) meretrix pudicam inſectatur. Adagium ab Eraſm. prætermitum.

Πορνίδιον, ου, τὸ, meretricula. Ariſtoph. ... malo petitus à ſcortulo. (Naz.

Πορνικὸς, meretricius, Chryſoſ. ...

Πορνοβοσκοὶ, qui lupanaria defendunt, & ſuo patrocinio comprobant.

Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, lupanar, ... lupanarium.

Πορνοβοσκέω, lenocinium exerceo, leno ſum, Plut. in Apoph. Lacon. ... alieno amori ſeruire, Ariſtophan. lenocinari dixerunt Latini, & lenocinium facere Plaut. & Vlpian. i. quæſtuarias mulieres alere atque proſtituere, vt idem ait.

Πορνοβοσκία, lenonia ars, lenocinium. ...

Πορνοβοσκὸς, ου, ὁ, leno, qui alieno amori ſeruit: ſic Cicer. 2. Catil. ... vel lena, hoc eſt, ... ex Leg.

Πορνοβοσκοῦντες, οἱ, lenocinantes.

Πορνογράφος, ου, qui meretrices depingit, vel deſcribit, qui de meretricibus librum conſcribit Athen.

Πορνομανὴς, impudicus, meretricio amore flagrans.

Πορνοτρόφος, ... impudicus, ... impudicū ſcortationis peccatum Cyril.

Πόρνος, ου, ὁ, ſcortum maſculum, cinædus, qui corpore quæſtum facit, id eſt, quæſtuarius. nam hæc vox communis cuiuis corpori meritorio. Sunt qui & πόρνον velint dici etiam ſcortatorem, non ſolum ſcortum: putant enim dictum à πέρνω, quod eſt vendo, id quod competit magis in ſcorta. Pro ſcortatore 1. ad Corinth. capite quinto, & ad Epheſ. capite quinto, & in Apocal. cap. 21. apud Plutarchum in Pericl. legitur ... duo ſcorta viciſſim ſurripuerunt. ... &c. Xen. ... pueri meritorij, Ariſtoph.

Πορνοτελῶναι, apud Pol. lenones, vel qui pecuniam aliquam publico ærario ſoluunt, vt lenocinium facere poſſint, hoc eſt, ſcorta alere & ex iis quæſtum facere.

Πόρον pro ἔπορον, præbui, παρέσχον.

Πορογυμνέω, tranſitum munire, & meatus aperire. ... ἀπό..., per cæca corporis ſpiramenta diſcutiens, Dioſc. l. 5. cap. ... vnde ...

Πόρος, ὁ, meatus, alueus fluminis, canalis. Nam πόρος ... proprie, inquit Commentat. Ariſtophan. in Pluto, ... dicitur: vnde ... ex metaphora ... Vnde aqua ipſa per alueum decurrens, id eſt, ῥεῦμα, ſiue τὸ ῥεῖθρα, flumenque Virgil. & amnis ipſe, id eſt, ποταμὸς, etiam πόρος dicitur. Sophocl. in Aiace, ... id eſt, ... flumina in mare decurrentia. Πόρος, iter, via, ὁδὸς, ... Heſiodus in Theogon. ... emenſus iter Oceani. Apollonius Rhod. ... vix maris atque meatus: vt pro ipſa vnda vſurpauit Dionyſius poeta de ſitu orbis. Πόρος etiam vocabatur ab Heroph. neruus opticus, quia inſignē habet meatum & velut canalem ſpiritus qui viſionis eſt cauſa: Galenus libro 4. de Different. Symptom. Nam & Πόροι dicuntur in cute ſubtiles meatus atque foramina quibus fit exſpiratio (vel vt Medici loquuntur) trāſpiratio: qua & aer inſpiratur & excrementa tertiæ concoctionis tranſmittuntur, vt in ſudore conſtat. Πόρους meatus vocat Macrobius: Celſus foramina: per inuiſibilia, inquit, foramina iter ſubſiſtendo claudunt. Lucretius vertit cauſas, vt hoc verſu, Diſperſumq; foras per cauſas eiicit omnes. Alexander Aphrodiſ. in Problem. ... infantes humidi ſunt in meatibus, & partibus ſolidis corporis. Hæc enim vox omnem meatum ſignificat, adiectóque nomine partis diſcernitur, vel alio ſimili, vt apud Galenum, ... id eſt, ſeminis vaſa, vaſa genitalia, vocantur ... Et πόρος οὐρητικὸς, id eſt vrinæ meatus & fiſtula. Sic ... dicitur quaſi foraminoſus ... foraminibus crebris plenus, apud Ariſtotelem. Πόρος, vadum, traiectus, ... Homerus Iliados β, ... id eſt, Alphei vadum, id eſt, vbi flumen vadari, ſiue vado tranſiri poteſt, ... Ariſtophanes ita tranſlatè dixit, ... pro ... quis tibi erit viæ tranſitus? id eſt, qua trāſibis atque traiicies? Inde Πόρος αὐτὸ τὸ γέφυρα, pons: vt apud Herodotum, ... pontem intercidere vel ſoluere. Πόρος, exercitus, Dionyſius Halicarnaſſeus libro ſexto. Πόρος, reditus, obuentio, vectigal, πρόσοδος, quæſtus, λῆμμα καὶ κέρδος, ...: vnde εὔπορος dictus. Hic Πόρος filius eſt τῆς μήτιδος, vt inquit Plato in Sympoſio: quo in loco lepida fabula de concubitu πόρου καὶ πενίας ex quo natus eſt ἔρως. Ariſtophan. in Veſpis ... id eſt, tributum ac vectigal, ...: ex Pindaro ſumpſit vbi ... Xenoph. ... prouentus à me quoque præſtatur. Ariſtoteles in Politic. dixit, πόρον ..., quæſtum facere. Πόρος, ὁ, ... ſuppeditatio, ratio atque via parandæ pecuniæ augendique vectigalia: & ipſa pecunia & lucrum. Ariſtoteles Rhethor. 1. ... qui de ratione conficiendæ pecuniæ publicè dicturus eſt, ſcire oportet reditus ciuitatis, quot qualéſve ſint. ita πόρον vocat viā modumque pecuniæ parādæ. Demoſth. ... Cicero verbi vim expreſſit in epiſtol. ad Quintum fr. Et omnes vias pecuniæ norunt niuerſo tamen conſilio illi pecuniam quærebant. ... Demoſthen. pecuniarum ſuppeditatio: & pro pecunia, idem. Euripides, ... licet pecunias parare atque rem facere. Πόρος αὐτὸ τὸ ἐμπόριον, emporium. Thucydid. ... vbi interpr. ... id eſt, ... Πόρος, excogitata ratio aliquid efficiendi, ... facultas rei gerendæ & occaſio, excogitatio. Plato de Legib. ... modum rationémque rei conficiendæ comperimus. Idem ſexto Legū. ... Chryſoſtomus, ... id eſt, ... expediendi viam, vt apud Euripidem. ... malorum liberatio atque expedita ratio. Theodoretus in prima hiſtor. eccleſ. ... hac excogitatione & commento difficultatem expedit. Idem, ... Et rurſus in quarta, ... omnis inuentionis atque ingenij explicanda ratio: nihil non tentandum atque mouendum eſt, vt, &c. id eſt, ... eſt neceſſe. Πόρος verò aliud eſt quàm πῶρος. vide in ſuo ordine.

Πόρπαξ, κος, ὁ, fibula, ... vulgò agrafe. ... Et annulus oſtijlorū vinculū, capulus armorū, ferri manubriū, annul' clypei, habena ſcuti, ſeu amentū. ... Soph. ...

Πόρπη, ης, ἡ, idem quod πόρπαξ, fibula, ... Homerus Iliad. σ, ...

καὶ ὅρμοις: fibulas quibus veſtes committuntur: vt Ouid. 8. Metamorphoſ. Raſilis hinc ſumma mordebat fibula veſtem. Dixitque ex hoc Homeri loco Plinius libro 33. capite ſeptimo, fabricam etiam Deûm fibulas, & alia muliebris cultus: vulgò dicitur *agrafe*: φίβλα Heſych. πόρπη etiam acum ſignificat apud Euripidem in Hecuba, πόρπας λαβοῦσαι ταῖς ταλαιπώροις κόρας κεντοῦσι.

Πόρπημα, indumentum fibulatum, Eurip.

Πόῤῥω, idem cum πρόσω, ex côque factum literarum μεταθέσει καὶ τροπῇ vt Euſtathius teſtatur, id eſt, ante ſe in anteriorē partem vel etiam longè ante ſe. Ariſtopha. ἀφεστήκατε μακρὰν πόῤῥω πάνυ, longè valdè. Et cum Genitiu. vt πόῤῥω τῆς πόλεως, procul ab vrbe; Demoſthen. ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ πράγματος γένωμαι, ne longius digrediar. πόῤῥω γέγονα μοι τοῦ τύπτειν, abſtineo à cædendo. πόῤῥω γεγονὼς ἡλικίας, qui ætate proceſſit, Gaza de Senect. Plato, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἤδη, id eſt, ætate iam prouectus. Idem in Apologia, ὁρᾶτε γὰρ δὴ τὴν ἡλικίαν ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς, videtis iam mihi ætatem longè prouectam. πόῤῥω Διός, porrò à Ioue, Eraſm. in Adag. Xenophon προβήσεσθαι πόῤῥω τῆς μοχθηρίας, proceſſurum eſſe longè ad vitium. Plato, πόῤῥω προβεβηκέναι τῆς ἀμαρτίας, errore longè prouecta. πόῤῥω τῆς στενοχωρίας προήγαγε, longè ab anguſtiis produxit, Budæus in epiſtol. poſteriorib. ἤδη πόῤῥω τῆς ἡμέρας ὄντος, id eſt, bona parte diei iā trāſacta, iam multùm die procedente. πόῤῥω τῶν νυκτῶν, &c. id eſt, βαθείας οὔσης νυκτός. πόῤῥω τῆς νυκτός, ad multam noctem. πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστί, longè abeſt à rebus, Iſocrat. πόῤῥω τοῦ δέοντος, ſuprà modum, vltrà quàm ſit ſatis, Budæus in epiſt. prior. & poſter. vide Gazam libro 4. πόῤῥω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστί, à natura carnis aliena eſt, Ariſtot. πόῤῥω τέχνης τοιοῦτός ἐστι, id eſt, οὐκ ἀπὸ τέχνης οὐδὲ ἀπὸ μαθήσεως, ἀλλὰ φύσει, Ariſtoph. interpr. Plato libro primo de Republic. præpoſitionem περὶ addit Genitiu. his verbis οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, &c. id eſt, tam longè abes à iuſto & iuſtitia. οἱ πόῤῥω, vltimi, imperiti: ſic Beſſario apud Platonem. τὰ πόῤῥω, quæ multum diſtant. εἰς τὸ πόῤῥω, in partem extremam. μέχρι πόῤῥω, diu, longo tempore.

Πόῤῥωθεν, è minus, è longinquo Plin. procul, longiore initio, à longè, Gaza capite 1. libro quarto, de gener. Animal. πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, longiori initio aggrediens, Plutarch. in Lycurg. σὺ πόῤῥωθεν ἑστηκὼς, οὐ δεσπότης πόλεμον, te procul manēte, Chryſoſtom. de offic. Epiſc.

Πόῤῥωτάτω, longiſſimè. & ποῤῥωτάτω pro eodem. ὅτι ποῤῥωτάτω μὴ αὐτῶν φευκτέον, ab eis quàm longiſſimè fugiendum, Lucian. ὡς ποῤῥωτάτω, Ariſtid. quàm longiſſimè.

Ποῤῥώτερον, longius. Ariſtoteles de mundo, καὶ τὸ ἐγγύτερον καὶ ποῤῥώτερον αὐτοῦ.

Ποῤῥωτέρω, longius, remotius ποῤῥωτέρω τῆς ἑβδόμης ἡμέρας μέλλει ἡ νόσος, Galen. ad Glaucon. longius quàm ſeptimo die, vel longius à ſeptimo die. ὡς ποῤῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν, vt longius à portis abierant, Plutarchus in Camillo. ποῤῥωτέρω ἂν τῆς φήμης προβεβηκότες τύχητε, i. multam famam conſecuti fueritis, Bud. in epiſt. prior.

Πορσαίνω, μ. ανῶ, &

Πορσύνω, paro, orno, ἀπαρτίζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, πορίζω, παρέχω, præbeo. Item colo, veneror, θεραπεύω, τιμῶ, εἰς θεραπείαν ἄγω, καὶ πόῤῥω ποιῶ ἐκτείνω ὃ ἔστιν. Accuſatiu. Apollon. ſecundo, δαίνυντα πορσύνοντες. Homer. Il. γ, πορσύνουσα λέχος, id eſt, ἑτοιμάζουσα. Sophoc. ἐγὼ δὲ πάλλα ταῦτα πορσυνῶ, id eſt, πορίζω, preſtabo, efficiam, ſuppeditabo. Datiuo iunxit vnà cum Accuſatiu. Xenoph. οὐ μὴν δεῖ ὁρᾶν πορσύνοντας τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἐπιτήδεια. verùm vtrunque poeticum: à πόρω ὃ παρὰ τὸ πορίζω. Euripid. πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, tibi laborem adminiſtrabo, exequar, efficiā. Significat etiam incito, inuito: vnde apud Heſychium πόρσυνε διέγειρε & πορσύνουσαν διεγείρει, & πορσύνειν, ἐρεθίζειν, itidem πορσύνουσα, ἐρεθίζουσα. πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Dei feſta celebrare, Herod. ſup. Πορσύνω, alo, τρέφω, Pind. Olymp. πορσύνομαι, agor, conficior, Xen. Pæd. 7. πορσύνεται Heſych. expon. ὁδεύεται iter facit.

Πόρσω, pro πόῤῥω ἑρμηνεύθει. procul, vltrà, vlterius, longius. Aratus, οἱ δέ τι πόρσω Κλύζονται. vnde comparatiu πόρσιον, vlterius, περαιτέρω. Pindarus in Olympiis, μὴ πάλλαμε πόρσιον, Et πορσώτατα, Heſych.

Πορτάζειν, vitulari, δαμαλίζεσθαι.

Πορτάκιον, ου, τὸ, paruus vitulus iuuenculus ſeu parua vitula iuuencula, Heſych.

Πόρταξ, ακος, ὁ, paruus vitulus, iuuenculus Catullo. Iliados ρ, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή, interp. νεογνῷ βοΐ, ἐπειδὴ τὸ περὶ αὐτὸ τὸ νεογνὸν στρέφεσθαι καὶ βαίνειν. Diminut. eſt à Πόρτις.

Πόρτις, ἡ, parua vitula, δάμαλις, iuuenca: vnde ὑπόπορτις ἔριθος, Heſiod. Dicitur & πόρις.

Πορκός, laqueus, tendicula, πάγη.

Πορφύρα, ας, ἡ, purpura, & genus conchæ, Ariſt. l. 9. Anim. & Ælian. Vide Ὄστρεον.

Πορφυρανθής, ὁ, qui florem purpureum habet.

Πορφύρεσκεν ἠώς, fulgebat aurora, Nonn.

Πορφύρεος, ου, ὁ, purpureus, denſus, niger. Iliad. ε, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε. & Iliad. ι, ἐλάσει πορφύρεος θάνατος, id eſt, μέλας διὰ τὸ ἄγκαστος. & Iliad. θ, πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων, id eſt, πορφυροῦν, purpureum. πορφύρεος etiam πορφύρεος dicitur ab Apollonio Rhod. pro graui.

Πορφυρεύς, έως, ὁ καὶ ἡ, qui purpuras capit, tingens purpura, purpurarius, Ariſt. in Probl. πορφυρευτής, idem.

Πορφυρευτικὴ σαγήνη, caſſæ piſcatorum purpurarum, Eurip.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρέω, purpuro, idem cum πορφύρω ſeu purpureo colore rubeo.

Πορφυρίζω, ſum purpureus, in purpuram vergo. πορφυρίζοντες, purpurantes, Barbar. l. 3. Dioſ. c. 44.

Πορφύρια μικρά, purpurulæ, Gaza libro quinto Ariſtotel. capite 15.

Πορφύριον parua purpura, item πορφύριον niſi malis dicere πορφυροῦν ἴον, & φλόγινον ſiue φλὸξ, nomina ſunt florum apud Theophraſtum, qui primo vere poſt leucoion ſiue violam albam ſtatim emicant. Plinius purpuream vocat, alterum flammeā, libro 21. capite vndecimo. Apud Theophraſtum autem de hiſtor. libro ſexto, capite ſeptimô, ita legitur, ἅμα δὲ τῷ ἴῳ, ἢ μικρῷ ὕστερον τι γίνεται καὶ τὸ φλόγινον καλούμενον, τὸ ἄγριον: ſed locus hic ita reſtituendus: ἅμα δὲ τῷ λευκοΐῳ, ἢ μικρῷ τι ὕστερον καὶ τὸ φλόγινον καλούμενον, τὸ ἄγριον. Plinius etiam ita tranſtulit, capite ſecundo, libro 21. Poſtea quæ appellatur purpurea: proximè flammea, quæ & phlox vocatur, ſylueſtris duntaxat.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ, veſtis purpurea, ἁλουργίς. Eſt & inſulæ vnius Cycladum nomen à multitudine muricum ſic dictæ, quæ & Κύθηρα. Et nomen auis. vide Πορφυρίων.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpuras πορφυρίτης λίθος, lapis in modum purpuræ rubens, & fœmininum πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ vt porphyritis ficus.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, porphyrio auis, alia quàm πορφυρίς. Lege præter Ariſtotel. hiſtor. Animal. 8. capite 6. Athen. lib. 9. Plinius libro decimo, capite 46. porphyrionis eſus interdictus Iudæis, Læuit. capite vndecimo. Euſtath. πορφυρίωνα nominatum ſcribit διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν à purpureo roſtri rubore Plin. quoque libro decimo, capite 46. teſtatur roſtra eis & prælonga crura rubere. Eſt & piſcis nomen, Heſych.

Πορφυροβαφος, ου, ὁ, qui purpurę liquore tingit, veſtes aut lanā Pol.

Πορφυρόβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purpureo colore imbutus aut tinct[9]. Athe. (li. 2.

Πορφυροειδὴ δι' ἅλα, per mare purpureum, Eurip.

Πορφυροειδής, έος, purpureus, purpuram referens.

Πορφυρόκαυλος, qui eſt caule purpureo.

Πορφυρόπαρυφος ἐσθὴς καὶ χλαμύς, inquit Pollux, οὐχ ἡ ὑπόπορφυρος παρυφὰς, ἀλλὰ τὰ ἐξ ἑκατέρου φασὶ ἔστι κατὰ παρυφὰς ἱμάτια.

Πορφυρόπωλις, ἡ, quæ purpuram vendit, ἡ τὰ πορφυρᾶ πωλοῦσα, Suid. vtitur Luc. Act. c. 16.

Πορφυροῦς, purpureus. Lucian. κἂν τὸ νόσον ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυροῦν. πορφυροῦν ἄνθος, flos purpureus, Dioſcorid. libro 1. capite 136.

Πορφύρω, μ. υρῶ, purpureum efficio, rubefacio Sil. Nonn. πορφύρει γείτονα παρειὰν ἔρευθος. Aliquando pro rubeo, purpuraſco, vel purpuro Columel. vnde πορφύρων βότρυς, libro ſeptimo Epigramm. purpuraceus racemus. Capitur etiam pro denigro ſeu nigreſco. Item pro verſo, agito, μεριμνῶ, διανοοῦμαι, λογίζομαι, μερμηρίζω, turbo ſeu turbor, ἐρευθὴς κυμαίνω & κυμαίνομαι, vt libro ſecundo Epigramm. ἡ δὲ θάλασσα πορφύρει, fluctuat. Item lib. eodem, ἦκα δὲ πόντος πορφύρεται, tranquillè & quietè purpuraſcit. Hom. Odyſſ. δ, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι, verſabat, curis multis diſtrahebatur: nam quemadmodum annus quoque dicitur κυμαίνειν quum cōcitatus & perturbatus eſt, vt & Latinè fluctuare atque æſtuare tranſlato verbo à mari: ita & πορφύρειν, vt eo in loco vbi Euſtat. exp. illud πόρφυρε, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο.

Πορφυρώτερος, magis purpureus.

Πόρω, μ. ορῶ, ἀ. ἔπορον, idem quod πορίζω præbeo. Act. Ac. πορών, qui præbuit.

Ποσάκις, quoties, Plato Epiſtol. ſeptima. Et ποσάκις ποσὸς ποσάκις, dicitur numerus quoties quotus quoties, vel numeroſè numeratus numeroſè.

Ποσαπλάσιος, quotuplex.

Ποσαπλῶς, ſæpenumero, ſuprà quàm dici poteſt, multipliciter.

Πόσ' ἄττα, quótnam. Ariſt. 5. Eth. πόσ' ἄττα ἐν ὑποδήματι; quótnam calcei? Idē 4. de Cœlo dixit, φανερὸν ὅτι καὶ πόσα ἄττα, καὶ ποῖ' ἄττα ἐστί, quótnam & cuiuſmodi.

Ποσαχοῦ, quot in locis.

Ποσαχῶς, quotupliciter, quàm variè, ἀναριθμήτως: nam πόσον aliquando multum ſignificat.

Πόσε, quo, ποῖ.

Ποσειδῶν, ῶνος, Ποσειδάων, Neptunus, longa pen. Il. β, εἴρυτο δὲ Ποσειδάωνι,

διῶνος,&c.huius vocat. Æolicus eſt Ποτειδάν,Doricus Ποτειδᾶν, vide infra Ποσειδῶν.

Ποσιδήιον,ίου,pro Ποσειδώνιον,Herodot.l.4.

Ποσειδεών,ῶνος,ὁ,menſis ſeptimus, qui à nonnullis September, ab aliis December eſſe creditur: vt in quo Solſtitium hybernum eſſe conſtet authorum teſtimonio, & Halcyonij dies. Gaza apud Theophraſtum libro tertio hiſtor.plantar. Septẽbrem vertit: alibi tamen Decembrem, vt apud Ariſtotel.libro quinto Animal. Apud Atticos authore Plutarch. menſis eſt, qui Ianuarius Latinis, Bud.in quadam epiſtola ad Ludouicum fratrem.

Ποσειδωνιὰς,άδος,ἡ,Halcyone: vnde Ποσειδεὼν menſi nomen à diebus Halcyoniis. Ποσειδωνιὰς ὄρνις,halcyon auis,dicta quòd Decembri pariat,Gaza de menſibus.

Ποσειδώνιος,α,ον,Neptunius, Neptuni filius.Dionyſ.poeta,καὶ Ποσειδώνια ἔργα,& Neptunia opera.

Ποσειδῶν,ῶνος, Neptunus.in Accuſ. Ποσειδῶνα, καὶ Ποσειδῶ, Xenophon. νὴ τὸν Ποσειδῶ,Ariſtoph.eo vtitur etiam Plut.in Rom.vocat.eſt ὦ Πόσειδον. Ποσειδῶν ἐρισφάραγος dicitur à Ioue apud Homerum Odyſſ. Ποσειδάων ὁ δὲ ... ἐννοσίγαιος,Ariſtoph. Ποσειδάων ἐνοσίχθων,idem. Ποσειδάωνος ἱερὸν,Hom.Il.β.

Ποσειδώνιον Neptuni templum,ſiue fanum.

Πόσθη,ης,ἡ, præputium,pellis qua glans pudendi virilis tegitur, ſignificat item pudendum, virile membrum teſte Suida: genitale, Dioſcorides libro quarto, capite 147. penis, Ariſtophan. ... οὐ μεγάλην, πόσθην μικράν,id eſt,paruum priapum. τὸ τῆς αἰδοίας ἄκρον ὄνομα οὐ λέγεται. Priapi pellem eſſe ſine nomine dixit Ariſtotel. πόσθιον vocari tradit Pollux. Pro pene ipſo ſic etiam vſus eſt Xenophon Pædiæ 5. τὸ δὲ κακοῦσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων,καὶ τὸ πόσθης πάθος αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι: Affici vero ciborum & penis ſenſu atque voluptate, illis caninum beluinúmque videtur eſſe Hinc & πόσθων dicit Ariſtoph.

Ποσθία,ας,ἡ,idem eſt quod κριθή. Celſus libro ſeptimo in palpebra ſuper pilorum locum, tuberculum paruulum naſcitur, quod à ſimilitudine ordei a Græcis κριθὴ nominatur.Paulus Ægineta abſceſſum eſſe ait,paruulum,oblongum,iuxta palpebræ ſummitatem quam ποσθίαν ita dixit: κριθὴ, inquit, ἐστὶ ἀπόστημά τι κατὰ τὸ τοῦ βλεφάρου χεῖλος ...Galenus libro quarto κατὰ τόπους,medicamenta ſcribit ex Antonio Muſa πρὸς τὰς ἐπὶ βλεφάρων,κριθὰς,ποσθίας χαλάζας: quod & repetit in fine eiuſdem lib.Aliud verò χαλάζιον vt ſuo loco dicetur.

Πόσθιον,ου,τὸ,mentula,Ariſtoph.vide Πόσθη.

Πόσθων,ωνος,ὁ,idem: vel qui craſſo pene eſt aut craſſo præputio. Alij hernioſum: & ſine præputio hoc nomine appellari volunt: eſt item genus ὑποκορισμοῦ matres & nutrices ſic vocabant puellos vt ſalaputium Latinis: vide Ioſeph. Scalige. in Catull.

Ποσίδειον,Neptuni templum,Herodot.

Ποσίδειος,ου,ὁ,Neptunius,Neptuni filius.

Ποσιδῶν,Neptunus,Etym.

Πόσιμος,ου,ὁ,ἡ,potabilis,πότιμος.

Ποσιοπτερίδες,αἱ,venæ in calcaneo.

Πόσις,ιος,ἡ, potio,potus,hauſtus,compotatio,πόσις καὶ βρῶσις.Homer. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Verùm vbi iam cõpreſſus amor potúſque cibúſque: pro vino, idem in Odyſſ. παρὰ τὴν πόσιν,inter compotandum. πρὸς πόσιν,ad potandum. Πόσις,ὁ,ſponſus,vir,coniunx,ἀνὴρ,maritus. ... Od. ... Πόσις pro eodem,in Epig.

Πόσος,η,ον,quantus,quàm multus,aliquantus,quotus,interrogatiuè. πόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; quanti emeres vt vxorem reciperes? Xenophon lib.3.Pæd. πόσου δ᾽ ἂν ... τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; idem ibidem. μέχρι πόσου,quouſquè,aduſque,quantum,quonam vſque,Gel.c.3.l.1.quem nam aduſque modum.καὶ τῷ πόσῳ καὶ τῷ ποιῷ,i. quantitate & qualitate,modo & genere.Sic Gaza l.3.de part.Anim.Ariſtoph. ca.5. ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐδέξω τὴν γυναῖκα σου ἀκοῦσαι ὅτι ...; quanti faceres, vt vxor audiret: &c.Xen.l.3.Pæd.πόσου δέομαι, Ariſtoph. πόσοι,quot, γῆς δεῖ ὁπόσης,πόσους ἱκανὴ τρέφειν,Plato de Leg. agro opus tanto qui poſſit certum numerum alere. πόσα quotnam ... ſcilicet μέρη, in quot partes. Πόσοι ſciſcitantur quot & quanti ſint: vt, πόσοι δ᾽ ἦσαν οὗτοι, quot erant tandem,apud Demoſt.vt verò ποῖός τις,dicitur,ſic & πόσος τις pro πόσος,apud Ariſt.7.Polit.

Ποσὸν,aliquantus,aliquantulus,certæ cuiuſdam quantitatis. ποσόν τι χρῆμα οἴνου,vini menſura quadam,Gaza. ... ποσὸν conſtituit quantum,idem. κατὰ τὸ ποσὸν,modi ratione. ἐπὶ ποσὸν, aliquantum. ἐπὶ ποσὸν ἀφεψηθεὶς,leuiter decoctus. εἰς τὸ ποσὸν,ad quantitatem. ποσόν τι,certa quantitas,Herodot. ποσὰ διδόναι,largè dantur,Gaza.

Ποσοστὸς,quotus.

Ποσότης,ητος,ἡ,quantitas,modus,ratio,Quintilian.libro 7.capite quinto.Vitruu.libro primo,capite ſecundo.

Ποσάκις,&

Ποσταῖος,α,ον, quot,in quot diebus. ποσταῖος πάρει; quando veniſti? ποσταῖος ἀφικοίμην, Xenophon libro 1 Pædiæ,i. quo die peruenirem.

Ποστημόριον,interrogatiuum eſt quotæ partis,hoc eſt,πόστον μέρος ἐστί.Cui reſpondet τριτημόριον,triens,τεταρτημόριον quadrans, & aliarum partium vocabula.

Πόστος,η,quotus(vnde ὁ πόστος,Ariſt.in Polit.) cui reſpondet πρῶτος,τέταρτος,& deinceps alia.

Ποσῶς,quodammodo, aliquantum, aliquantulum, μετρίως, ex parte, veluti aliquo modo, modice,ad quendam vſque modum,aliquatenus,ποσῶς στυφόν,leuiter aſtringens.

Πόταγε,adeſdum. Doricè autem dicitur pro πρόσαγε,ſicut πότεχε, attende.pro eo quod erat πρόσεχε.

Ποτιχρίμψῃ,propinquamus,προσχρίμπτεσθαι,appellimus.

Ποταγωγίδες, apud Pollucem ex Ariſt.legitur,ſed pro eo Bud.reponit οἱ ποταγωγίδαι,quod idem ſit cum προσαγωγίδαι: ſunt autem προσαγωγίδαι Eraſm.interprete,exploratores: idem quod προσαγωγεῖς.

Ποταινί,nuper,recenter.

Ποταίνιον,nouum,recens,τὸ νεωστὶ συμβάν, Euſtath.Iliad.ο, πρόσφατον ..., cum ὁδοὺς & ..., idem ſignificat,idem Od. 4.Pind.Olymp.10. τίς δὴ ποταίνιον ἔλαχε στέφανον,quiſnam recentem adeptus eſt coronam.

Ποταμηδὸν,δίκην ποταμοῦ,fluminis in morem, more fluuij, Suid.

Ποταμοπόρος,ου, apud Oppianum, ὁ πορῶν τὸν ποταμὸν, flumen traiiciens.

Ποτάμιος,α,ον,fluuialis. τὰ ποτάμια πλοῖα,naues fluuiales, Bayf. ποτάμιος ἵππος,fluuiatilis equus,amnicus Plin.

Ποταμογείτων,ονος, Potamogeton, genus herbæ à fluminum vicinitate, in aquoſis enim naſcitur, Dioſcorides libro 4. capite 101.

Ποταμοδιάβας,fluuium penetrans ſeu traiiciens.Suid.

Ποταμὸς,οῦ,ὁ,fluuius,profluens. ... ἀνὰ ποταμὸν,aduerſo flumine. Ποταμὸς, id eſt, amnis dicitur Nilus κατ᾽ ἐξοχὴν, vt apud Theophraſtum hiſtor. libro quarto, capite tertio,vt & expoſuit Plin.li.13.c.9. ποταμὸς ὁ τοῦ οὐρανοῦ, ſignum cęleſte Procl.de Sphæra.aufert,c.1.Apoc.Ioan.

Ποταμοφόρητος,ὁ,ἡ,qui à flumine rapitur,quem flumen aufert.

Ποταμόχωστος,ου,ὁ,terra quæ flumine operitur,Heſych.

Ποτανὸς,volucris,pro πετεινὸς,πτηνός.

Ποτάομαι,volo,as. ὁ δ᾽ ὥστε νόημα πεπότητο, ipſe verò tanquam cogitatio volabat.Il.β, ... Ariſtoph.interp.

Ποταπὸς,ἡ,ὁ,qualis,cuias,pro ποδαπὸς,quaſi ποῦ ἐδάφους.Hermogen.de Inuent. ... qualis res ſit. Dictione ποῖος ſimpliciter interrogamus: ſed ποταπὸς admirationis habet ἔμφασιν. Eraſ.c.8.Euan.Matt.vbi, ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; qualis eſt iſte.

Ποτέομαι,idem quod ποτάομαι.

Πότε,quando,tandem.paroxyt.

Ποτὲ,oxyt.aliquando,olim,quondam,tandem,interdum, nunc, modò,Thucyd. αἵτινές ποτε εἰσὶ,quæcunque tandem ſint,Nazanz.in Orat. ποτὲ aliquando vacat,Ariſtoph.interp. ἀεί ποτε,ſemper. ποτὲ δὲ καὶ,interdum verò: ſic in principio clauſulę. ποτὲ μὲν,ποτὲ δὲ,aliâs quidem,aliâs verò. De hac voce ſic annotauit Portus, ποτὲ,hæc particula quum habet ſuum tonũ temporis aduerbium eſt,hoc tritum & vulgatum eſt: ſed quũ eſt enclitica incertum & indefinitum aliquid ſignificat, & propterea gaudet iungi nominibus interrogatiuis, & meritò: nam interrogatiua nomina præ ſe ferunt ignorationem eius rei de qua quæritur. exemplum,vt τίς ποτε,ποῖός ποτε,quiſnam,qualiſnam.Interdum tamen iungitur etiam nominibus relatiuis,vt apud Thucydid. αἵτινές ποτε εἰσὶ, quæcunque tandẽ ſint: valet igitur idem quod apud Latinos, nam & cũque.

Ποτειδᾶν,Neptunus.Attica lingua.

Ποτέομαι,... ἐποτώμην, τὸ πέτομαι. Apollonius ſecundo Argonautic. ... ποτέοντο: ſic Heſiod.in Theog. ... ἀπὸ χειρὸς ... ποτέοντο,è manu volabant.

Ποτέον,bibendum eſt.

Πότερα, Atticè,&

Πότερον,verum,an. πότερον δέ με,&c.vtrúmne. πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς πάλαιει βέλτιον, αὐτοῦ ἀνερωτῶντος,i.rogans vter alteri preſtaret lucta, ipſe an,Pericles,Plut.in Pericle.

Πότερος,vter.Interrogat.pro ὁπότερος,Hom.Il.& Plat.de Leg.vbi tamen Bud.ὁπότερος legit.

Ποτέρωθι,vtra in parte.

Ποτέρως,aduerb.vtro modo,hoc ne an illo modo, Xen, ποτέρως ἂν μᾶλλον τὰ στρατηγικὰ ... αὐτὸς ... ἐπιμελοῖτο ..., emittat néene incertum eſt.

Ποτέρωσε, pro ποτέρωθι, in vtram partem, Xenophon quarto, Ἑλληνικῶν. ποῖ αὖ ποτέρωσε ἀπίοιεν; καὶ δι' ὅσα, περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus, ἀπὸ τοῦ πέτω, ficut ab ἔχω, ὀχή. Aratus, ὑψόσε ποτὴν ὄρνιθες ἱᾶσιν.

Πότημα, potus. ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον, id eſt, in ecclegmate & potu ſumptum, Dioſcorid. libro 2. capite 192. & lib. eodem c. 205.

Ποτηνὸς, alatus, volucer, Eurip.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum, idem.

Ποτηριογλύφος, ου, ὁ, poculorum cælator, apud Euphor.

Ποτήριον, ου, τὸ, calix, poculũ, ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ τὴν πόσιν τηρεῖν ab Hieronymo in caput 45. Ezechiel. canalis ſiue piſcina. Poculum Græcam vocem magis exprimit quàm calix, poculum enim dicitur quoduis vas vnde bibitur, vt ποτήριον, & ipſum à potando dictum : at calix ſpecies eſt quæ Græcis ſua voce dicitur κύλιξ. Significat & interdum ex lanis, Etymolog. Ποτήριον, ſpinoſus frutex quem φρύνιον καὶ νευράδα vocant, etiam Dioſcorid. libro tertio, capite 17. Et Plinius libro 27. capite 12. Cornarius in 6. lib. Galeni τὸ πότηριον putauit eſſe prunum ſylueſtrem, cuius fructus τὰ βράβυλα dicuntur : quæ ſententia reprehenditur à multis.

Πότης, ου, ὁ, potor, vel potâtor Plaut. bibulus, ποτικός. vt πότης λύχνος, multum olei conſumens lucerna. Ariſtophan. τὸν πότην ἐκπίες λύχνον.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus. Hom. Od. δ, ἀκμηνος ἐδωδῆς ἠδὲ ποτῆτος. Et li. 5. βρωτύος ἠδὲ ποτῆτος, i. πόσεως, πότου.

Ποτητὸς, volucris : à ποτάομαι.

Ποτὶ, Doricè & προτὶ, pro eo quod πρὸς & ποτὶ apud Hippocr. Odyſſ. ξ, ἱέμενοι ποτὶ ἄστυ. & cum Datiu. Ody. γ, ἴδμεν γε ποτὶ σταθμοῖσιν ἰαύειν. Il. α, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, i. προσέβαλε καὶ προσέρριψε τῇ γῇ, in terram proiecit.

Ποταιτέω, Doricè pro προσαιτέω.

Ποτιδέγμενος, ου, ὁ, expectans, προσδεχόμενος, in Iliade.

Ποτιδίδωμι, προσδιδόντα, Heſych.

Ποτιδόρπιον pro προσδόρπιον Doricè. Odyſſ. θ, ὄφρα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, vt ſuper cœnam, vel ad cœnam vteretur. Alij ποτιδόρπια, exponunt comeſſationes. apud Apollonium Rhod. Adiect. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam. Ποτιδόρπια Heſ. προσκίνια.

Ποτίζω, μ. ίσω, π. ικα, rigo, potum do, πιπίσκω Hippocr. do potatum Columel. do potui Celſ. porrigo potum, ἄρδω, irrigo, do bibendum, do in potu. Actiu. Accuſatiuo. iungitur. ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας, Nazanzen. potum præbet bibere volentibus. πεπότικε τὰ ἔθνη, potauit gentes. capite 14. Apocalypſ. aliquando cum duobus Accuſatiu. ποτίζειν ὕδωρ τὸν πένητα aqua pauperem potare Nazanzen. Theophraſt. hiſtor. libro & capite 4. καὶ τὰ ἔμπορα ἀλλ' ἄγριον ποτίζεται, illis potus præbetur. Ioann. ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα, vnum Spiritum hauſimus, Paulus capite duodecimo, prima ad Corinth. ποτίσθητι ὄξος, acetum bibe, Nazanzenus in Orat. ποτιζόμενοι τὸ γάλα, idem ibid. ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα radicibus humorem adhibentia, Nazan. in Orat. πεποτισμένος, potionatus, Suet.

Ποτικὸς, ου, bibax : vt βρωτικὸς, edax. Et πότις γυνὴ dicitur. vnde ποτικώτατος apud Poll. 1. bibaciſſimus.

Ποτίκρανον, ου, τὸ, Doricè pro προσκεφάλαιον, puluinar, προσκεφάλαιον, Pol. Eſt vox comica.

Πόμα, ατος, τὸ, potus.

Ποτηματοποιὸς, ου, ὁ, potionum temperator.

Πότιμος, ου, ὁ, quaſi potabilis, poculentus, potu gratus, potui probatus, aptus potui. πότιμος etiam vocatur ab aliquibus δευτερίας, id eſt, lora, quaſi vinum ſecundarium, Dioſcorid. libri 5. capite 15. πότιμος ἄμμος, dulcis arena, Gaza apud Theophraſtum libri 3. de cauſ. plantar. capite ſeptimo, καρποὺς γλυκεῖς καὶ ποτίμους, fructus dulces & gratos palato, idem libri 4. capite ſexto de cauſis plantar. τὸ πότιμον, aqua dulcis, humor dulcis ac potulentus, bibi aptus, bibi idoneus, potari habilis. τῷ ποτίμῳ τρέφεται, humore dulci & potulento aluntur, Gaza. πότιμα ὕδατα, Nazanzen. in Orat. vbi Moſellan. potabiles aquæ.

Ποτινίσομαι, ingredior.

Ποτινίσσομαι venio, accedo : à νίω, νίσω, νίσσομαι. Hom. Il. ι, Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας. Interpr. προσέρχεται, id eſt, εἰσκομίζεται.

Ποτιόσσομαι, aſpicio, expecto. ποτιόσσεται, augurantur, Apollon. Rhod.

Ποτιπτύσσομαι, μ. ύξομαι, π. υγμαι, applicor, amplector. Vide Προσπτύσσομαι.

Πότις, γυνὴ, potrix mulier. vide Πότης.

Πόσισμα, ατος, τὸ, potio.

Ποτισμὸς, præbitio potionis.

Ποτίσματα. vide Πότος.

Ποτιστήριον, canalis, ca. 24. Geneſ.

Ποτιστὴς, ου, ὁ, irrigator, qui potum præbet, Nazanzen.

Ποτιφέρω, i. προσφέρω, Doricè.

Πότμος, ου, ὁ, ſors, fortuna, τὸ ἀπόβαν, fatum, interitus, caſus, euẽtus, mors, μόρος, θάνατος. Odyſſ. ξ, ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν, vtinam interiiſſem & fatum hauſiſſem, ſeu mortem oppetiiſſem.

Πότνα, pro πότνια, Ἀθηναίη πότνα γυναικῶν, in Epigr.

Ποτνιάδες, αἱ, mænades, Bacchæ, Furiæ.

Ποτνιάζομαι, ſupplico, oro, moneo. vide Ποτνιάω.

Ποτνιάζω, illicitis amoribus vtor, τοὺς παρ' ἀλλήλοις χρῶμαι Heſych. à πότνιον, ὁ δακτύλιος, podex.

Πότνιαι, Bœotiæ regio, Etym.

Ποτνιασμὸς, ὁ, quiritatio. χετλιασμὸς. durum eſſe videtur Pol.

Πότνιος, ου, ὁ, venerandus, pudicus. πότνια, veneranda, honorabilis, ſancta. Odyſſ. ὁ, πότνια μήτηρ, &c. πότνια ἥβα, σεβασμία, ἔντιμος, σεμνή, Homerus Iliad. πότνια νίκα, victoria pollens. Valla apud Herodotum πότνια θεά, Homerus Odyſſ. 1. τιμία, σεβασμία, Heſiodus in Georg. καὶ πότνια παιδὶ, &c. ὦ πότνια χθὼν, ô ſacra tellus : item καλή, vt Heſych. quoque exp.

Ποτνιάω, &

Ποτνιάομαι, ſupplico, cum gemitu obteſtor, quirito, quòd etiam quiritor dicitur, χετλιάζω. Plutarchus in Cæſare, τὴν ὄψιν ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταπεπληγμένη, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. ποτνιῶμαι, πρὸς τῶν θεῶν ποτνιῶ, & ſignificat ſuppliciter imploro, vt adorantes & προσκυνοῦντες ſolent. ποτνιᾶν ſignificat per rem ſacram obteſtari, vt annotat Eraſmus in caput 2. Euangel. Lucæ. Et Heſych. ἱκετεύειν, ἀποδυρεῖν, interdum ponitur & pro ſuppliciter deprecor. Plutarch. Cæſar. τὴν ὄψιν ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταπεπληγμένη ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν.

Ποτνιώμενος, obteſtans deos.

Πότνος, idem quod πότνιος.

Ποτόμαι, olfacio, προσοζάω, προσόμφεω, προσόζει Heſych.

Ποτὸν, τὸ, potus, potio. Xenophon, ποτῷ πονεῖν, ὄψῳ δὲ ἀμῶς. Idem, ποτῷ πίνειν τῷ φαυλοτάτῳ, potu vteris viliſſimo. τοῖς ποτοῖς χρῆσθαι, poculis ſeu poculo vti, id eſt, potare, Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. Lucian. de Luctu, καὶ τὸ ποτὸν μνήμης πολεμίων, potus memoriæ hoſtis. Plato de Republic. φάρμακα τε καὶ σιτία καὶ ποτὰ δίδωσι. γλυκὺ ποτὸν, in Epigrammat. ποτὸν δίδοται, in potu datur, Dioſcorides libro tertio, capite 60. ποτοῖο, ποτοῦ, Homer. τὰ ποτὰ, quæ ſunt potui ſeu potanda, potiones quæ dantur ægrotis, Plato de Republic. libro primo. ποτῶν καὶ σιτίων ἀπόλαυσις, Xen. ποτῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις, Plato de Leg. potus cibique ſumptus.

Πότος, ου, ὁ, potus, πόσις, ποτὸς, conuiuium, de potu certamen. Lucian. καὶ οἱ πότοι καὶ ἔρως καὶ τὰ δεῖπνα, &c. id eſt, compotationes, πότους ποιεῖσθαι, apud Pollucem. Iſocrat. ἐλαθε ταῖς ἐν τοῖς πότοις συνουσίαις, id eſt, in compotationibus. Plato libro primo de Republic. διαιτωμένους ἐν τοῖς ἀφροδισίοις καὶ ἐν πότοις καὶ εὐωχίαις. Ariſtophan. πότον, πότον, μετὰ κώμων. ἐν πότοις, in compotationibus, capite primo, Epiſtolæ 1. Petri. ſic & Iſocrat.

Ποτὸς, ῦ, ὁ, poculentus, quaſi potabilis, πότιμος, πότιμος, potatu pulcher : ſic Pomponius Mela. ποτὸν φάρμακον, potabile medicamentum, Eurip. ποτὰ φάρμακα, Ariſtoph. interp. ποτοῦ ὕδατος, aquæ ad potandum : ſic ex Thucyd. Valla.

Ποτώνας, & πότωνας, Dores τὰ περιστερὰς dicunt Euſt.

Ποῦ, vbi, quò, quodam in loco, locis quibuſdam. Ποῦ, partim, alibi. Ποῦ, aliquando vacat. vide & Πῆ & ποῖ in Ammon. Ποῦ in interrogatione cum circunflexo. Ποῦ aliquando ἐγκλίνεται, pro ſecrtè, alicubi, πῇ, Homerus Iliados ἀμβροσίῃ που τῆς ἴδμεν, id eſt, vſpiam. δέκα που, circiter decem. καί που τάχα, & fortaſſe, Lucian. μέχρι που, quandiu, Nazanzen. Cum Genitiu. vt ποῦ γῆς, vbi terrarum, Gaza libro quarto. Sophoc. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ vbi mihi terræ eſt? id eſt, quo in loco? Ποῦ in eodem verſu pro quo & vbi, apud eundem, ποῦ βαίνεις ἢ ποῦ στάντες ἔχω ἐγώ; quo progreſſi, aut vbi ſtantis vbi non ego? ποῦ κόσμου, vbi terrarum? quo? ποῦ ἀγροῦ, Homerus. ποῦ τύχης ἕστηκε, quo in ſtatu eſt, Soph. ποῦ φύγω, Eurip. ποῦ 'στι, pro ποῦ ἐστι, Ariſtophan.

Πουλυβότειρα γῆ, terra multorum altrix. Hom. Il. γαίῃ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, i. τῇ πολλοὺς τρεφούσῃ.

Πουλυγάλακτος, multo lacte abundans, in Epigr.

Πουλυέλικτος αἰὼν, æuum & tempus quod ſæpe voluitur, multum volubile, Nonn.

Πουλυέτηρος, vetus, annoſus, idem.

Πουλυκάρηνος ὄφις, in Epig. de hydra Herculis.

Πουλυμέλαθρος αὐλὴ, aula atrio amplo prædita, Nonn.

Πουλυμιγὴς, ὁ καὶ ἡ, permixtus, & multis mixtus, confuſus, in Epigrammat.

Πουλυόδους, οντος, multum dentatus, Nonn.

Πουλυπότης, multibibus, in Epig.

Πουλυτενὴς, multum porrectus, Diony. de ſitu orbis.

Ποὺς, ποδὸς, pes. in Vocatiu. ὦ ποὺς ſolùm, ne coincidat cum ποῦ pro vbi, inquit Gaza. in Duali ποδοῖν Genitiu. plural. ποδῶν Dat.

Dat. ποσὶ, & ποσὶ, Homer. ἀψ ὀπίσω, retro: vnde ἀναποδίζειν & ἀναποδισμός. Iliad. ς, Τὴν ἐφ' γδ' αὐ ὀλυμπὸν δὲ πόδες φέρον: vt apud Poetam, Quo te Mœri pedes? ſupple ferunt: quia pedes ferunt ingredientes. Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, à pedibus vſque ad caput. Ariſtophanes in Pluto, Κακῶς πάσχω, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ. vbi Comicus iocus in inuerſo ordine & præpoſtero: debuit enim dicere vt apud Homer. Iliad. ἐκ πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite vſque ad pedes. Et Theocr. in Bucol. Κἀμ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν, Me à capite vſque pedes luſtrauit lumine totum: & vt apud Horatium, talos à vertice pulcher ad imos. Ἐκ ποδὸς, è veſtigio, vt ἐδίωκεν αὐτοὺς ἐκ ποδὸς, Dionyſ. Halicarn. lib. 3. Polybius libro 5. Ταῦτα δ' εἰπὼν ... ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσειν ... τοῖς πολεμίοις, Hęc locutus, omnibus procurare corpora denúciauit, vt ſummo mane hoſtes è veſtigio perſecuturus. Ἐκ ποδὸς etiam eſt, preſſo pede, & pede collato. Ariſtid. ἐκ ποδὸς ἀπαντῶν ... Polybius lib. 2. ... ἐκ ποδὸς ἐπιδιώκων, Dixit verò lib. 3. Τούτοις δ' ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτοὺς ... è-veſtigio ipſos à tergo cum copiis inſequutus eſt. Pro quo etiam dicitur ἐκ ποδῶν. Dionyſ. Halicarn. Ὁ δ' ἐκ ποδῶν ... ἀκολουθεῖ αὐτοῖς, ... εἰς τὸ τεῖχος, eos veſtigiis inſequutus eſt. Non diſſimilis ſignificatio κατὰ πόδας, de quo infrà. Theocrit. ἐς ἐκ ποδὸς ... illico, è-veſtigio. Ἐκ ποδῶν etiam pro ἐμποδών: vide annotata ſuperius. Ἐκ δυοῖν ποδοῖν καταφεύγειν, duobus pedibus fugere: quod de ſummo conatu & celeritate dicitur. Ariſtides in Panathen. καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν εἰς ... Ariſtophan. in Auib. Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν, E patria vtróque deuolauimus pede. Hoc ſumptum à pede nauium, de quo infrà. Ἔξω πηλοῦ πόδα, exortem atque expertem eſſe ſiue boni ſiue mali. vnde παροιμιακῶς dictum, ἔξω πηλοῦ πόδας ἔχειν, extra lutum pedes habere: pro immunè eſſe periculi, extra diſcrimen atque aleam conſtitutum eſſe. Pindarus in Pithiis hymno 4. φαντὶ δ' ἔμμεν τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα, Aiunt autem hoc maximè vrere & moleſtiſſimum eſſe, cum qui honeſta norit, ab iis immunem neceſſitate excludi. De eo cui pro benefactis & benedictis contraria reponantur. Sophocles in Philoctete, -- καὶ τὰ λοιφ' ... ἐκτὸς αἰ ἐν τοῖς ἀκαιμάτοις ἔχεις πόδα, ſentétia in qua ſi manſeris, fortaſſe expers ſis infortunij. Ἐν ποσὶν, vt τὰ ἐν ποσὶ, quæ ſunt ante pedes. Herod. Euterpe, αἱ ἐν ποσὶ αὐτῶν ... ἐς ἐμέ: manus ſtatuarum ait viſas ad ſuum vſque tempus fuiſſe iacentes ad pedes. Philoſtratus in Phœnice, Βαδίζεις δ' ποῖ, μετέωρός τε & ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί; Quo tendis autem elatus, poſitaque ante pedes omnia tranſiliens? vt Cicero dixit 3. de Oratore. Seneca in Ætna.

> Nam quæ mortalis ſpes eſt, quæ amentia maior,
> In Iouis errantem regno perquirere velle,
> Tantum opus ante pedes tranſire, & perdere ſegnes.

Simile quod 2. de Diuinat.

> Quod eſt ante pedes, nemo ſpectat: cœli ſcrutãtur plagas.

Τὰ ἐν ποσὶ etiam dicuntur, inſtantia, præſentia, quæ in conſpectu noſtro ſunt, τὰ ἐγγύς. Phalaris, τοῖς ἐν ποσὶν ἐνεχόμενος ..., inſtantibus negotiis impeditus ſum. Euripides Androm. -- τὰ ἐν ποσὶν ... λογίζομαι κακά, ſed pręſentia atque antè pedes mala, minus conſidero atque perpendo. Pindarus in Pyth. ... τὸ δ' ἐν ποσί μοι ... id quod adeſt procedat. Dicuntur etiam τὰ ἐν ποσὶ, obuia, vulgaria, abiecta & vilia, Lucianus in Pſeudologiſta ex Platone in Theæteto, dixit, Καὶ τὰ κατὰ ... καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, id eſt, hęc protrita atque vulgaria ignorans. Ariſtotel. 2. Politicor. ... τὸ ἐν ποσὶ ... pro oblata occaſione aliquando ponitur. Ἐπὶ πόδα, ceſſim. Et vt dicit Quintilianus, referre pedem, id eſt, ἀναποδίζειν, reflectere pedem, Catul. reportare pedem, & pedem retrò reprimere, Virgil. & reuocare pedem: Ouidius, vertere pedem: ſic Xenop. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν. Ariſtid. ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν. Lucian. ἐπὶ πόδα ... χωρεῖν, quod & ἀναχωρεῖν dicitur. Xenophon Pæd. 3. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελῶν: ait Cyrũ iuſſiſſe ordines retrò abduci, extra teli iactum. Dixerat idem 2. ..., Οἱ δ' ... ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, cum admodum premerentur pedem referre & recipere ſe cœperunt. Lucianus ..., & ... ἐπὶ πόδα ἀνεστράφη, è-veſtigio conuertit iter. Polybius libro ſecundo, Οὐχ ... ἐπὶ πόδα τῆς σπείρας ἀναχωρεῖν, non relinquens locum cohortibus ad receptum. Ἐπὶ ποδῶν, in pedes, pedibus inſiſtendo atque innitendo, vt apud Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro 5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, pedibus inſiſtendo coit. Κατὰ πόδα βαίνειν, pedetentim. Quod à Suida refertur, ... κατὰ ... Κατὰ πόδα, pedatim. Pli. Et κατὰ πόδα vel κατὰ πόδας ἕπεσθαι, ſigna pedum ſequi Ouid. veſtigia alterius ſubſequi, vt ferè pes pedem premat. Plato 11. Leg. ... κατὰ πόδα ... id eſt, mercis autem adulteria ars cauponia & inſtitoria proximè ſubſequitur, id eſt, immediatè venit tractanda. Xenop. de venat. Θηρευτικὸν ... κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς. Sic è-veſtigio ſubſequi dicit Plin. veſtigiis conſequi, Cicero. Iuſtinianus de cõpoſit. Digeſt. §. 17. Niſi tantum ſi velit eas in Græcam vocem transformare ſub eodem ordine, eâque cõſequentia, ſub qua & voces Romanæ poſitæ ſunt: hoc quod Græci κατὰ πόδα dicunt. Hoc in loco dixiſſet Cicero, Ad verbum, quod iuriſcõſultus voluit innuere. Rurſus Xenoph. 1. Pæd. ... εὑρόντες δὲ ... κατὰ πόδας αἱρεῖν, ſtatim autem reperto lepore, nimirum alias canes habebas inſtructas ... cominus ſequendum, capiendúmque è veſtigio, id eſt, παραχρῆμα, Thucyd. κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, eorum veſtigiis inſiſtere. Ariſtid. κατὰ πόδας τῆς μάχης παρῆλθον. Herodot. Terpſich. ... κατὰ πόδας ... ἵππος πολλὴ ..., cùm iam in Chio eſſent, Perſarum multus equitatus acceſſit, illos veſtigiis perſequutus. Idem libro 3. tranſlatè dixit, τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρῃ, poſtero, id eſt, inſequenti. Ὅλῳ ποδὶ, toto pede vel omni, id eſt, omni conatu, ὅλῃ δυνάμει Suid. Quintil. Inſtit. Orat. lib. 12. Itaque in his actionibus omni (vt agricolæ dicunt) pede ſtandum eſt. Παρὰ ποδὸς: vt τὸ παρὰ ποδὸς dicitur præſens ſtatus, humanæ vitæ conditio. Pindarus ... χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασί, γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας, id eſt, Decet petere à Diis humanis animis conuenientia, animaduertentes id quod præſens eſt, & quod ſit fatum noſtrum. Παρὰ ποδὶ, quòd inſtat imminétque. Vide Eraſm. in Prouerb. Ante pedes. Παρὰ ποσὶ, iuxta pedes. de re propinqua, vt ἐν ποσὶ, id eſt ante pedes. Pindarus. Ὀλυμπίων ... αὐτῷ πὰρ ποσὶ χθόνα φαίνει, prope iuxta pedes ille ſe huic oſtendit. Homer. tranſlatè dixit Iliad. ο, Ταρβήσαν, πᾶσιν δ' ἄρα παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, exterriti, & omnibus in pedes delapſus eſt animus, id eſt, in re præſenti concidit animus. Παρὰ πόδα, continuò, è veſtigio, in promptu, παραυτίκα, ilico, & ... Sophocles in Philoct. ... παρὰ πόδα κρατεῖ, è-veſtigio magnam potentiam obtinet. in quo ſignificatu Cicero & Sueton. dicunt, ſub manu, vel vt alij legunt, ſub manum. Polybius de aulicis loquens lib. 5. Οὗτοι γάρ εἰσιν ... ἐπὶ τῶν ἀβάκων ψήφοις. ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν ἄρτι χαλκοῦν & παραυτίκα τάλαντον ἰσχύουσι, οἱ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι, & παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίγνονται, Et aulici iam beati, pro nutu regis, è veſtigio miſeri ſunt, Lucia. ... παρὰ πόδας ὁ ἔλεγχος, quæ redarguere in prõptu eſt. Idem, παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, in promptu eſt hiſtoria. Aliiſque locis ſolet vſurpare, αὐτὸ τοῦ ἔργου, παραυτίκα, αὐτόθεν, re præſenti, ſtatim, & ... Παρὰ πόδας pro ἐν ποσὶ, vel πρὸ ποδὸς, ante pedes, vt Terentius dixit,

> Iſthuc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt
> Videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt
> Proſpicere.

Quod imitatur Cicero in offic. Plato in Theæt. Τὰ δ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ & παρὰ πόδας. Rurſus, περὶ τῶν παρὰ πόδας, & τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, differere de iis quæ ſunt ante pedes & in oculis poſita ſiue ob oculos. Πρὸς πόδα, q. ad pedem. ſiue iuxta pedem, id eſt, conuenienter & cõgruenter: vt inductus pedi calceus aptiſſimus. ... ἁρμόδιον πρέπον, inquit Suid. ... Citátque hoc Platonis Comici, ... πρὸς πόδα. Habet etiam πρὸ ποδὸς, Heſych. ... Lucianus ad indoctum libros per multos comparantem, πρὸς πόδα ..., quadrat in te, & iſte Euangelus. Idem de voce ἀποφράς, Οὐ πρὸς πόδα ... τὸ ..., εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι. An non conuenit, dic mihi, tale nefaſtum appellari? Πρὸ ποδὸς, & πρὸ ποδῶν, ante pedes, pro pedibus, ἐν ποσὶ, παρὰ πόδας. Ariſtoph. πρὸ ποδῶν κείμενος, ante pedes iacens & poſitus. Pindarus in hymno vlt. Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ σκέψιν παντί, omne quod ante pedes præſénſque eſt, ſemper præſtabilius, id eſt, in promptu. Plato 4. de Rep. ... πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτό ..., ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, Iamdudum ò felix, videtur rurſus ante pedes volui, nec videbamus illud, &c. Πὰρ ποδὶ, collato pede. Euripides, ... παρὰ ποδί, ... μάχη. Sic Virgil. in Æneide, hæret pede pes, denſuſque viro vir. Τοῖν ποδοῖν πατεῖν eleganter dicitur, pro ὀλιγωρεῖν, id eſt, contemnere & aſpernari, τὸ ἐκπατεῖν, vt & vulgò dicimus, mettre ſous le pied. Plutarchus contra Epicurum, τὰς μὲν Θεμιστοκλέους & Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου & καταπατοῦντος, Themiſtoclis & Miltiadis res geſtas calcante atque extenuante. Id non minus eleganter Latini imitantur, dicunt enim in hunc ſenſum, ſubiicere pedibus: & ſub pedibus eſſe aliquid, quod contemptum nec in honore eſt. Virgil. 2. Georg.

> Atque metus omnes & inexorabile fatum
> Subiecit pedibus, ſtrepitúmque Acherontis auari. Lucretius

libro quinto,

Et capitis ſummi præclarum inſigne cruentum
Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem.
Χερσὶ καὶ ποσὶ quid ſignificet, vide in dictione Χείρ.

Πὲξ ἰχύει ποδῶν, quantum pedibus valet, quantum poteſt cõtendere, manibus pedibuſque ſiue omnibus neruis, id eſt, omni ſtudio atque conatu. Socrates in Platonis Gorgia ita loquens inducitur, Σωφροσύνην μὲν διωκτέον καὶ ἀσκητέον, ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, Temperantiam quidem ſectari atque exercêre conuenit: contrà, intemperantiam fugere quantum quiſque noſtrûm pedibus valet. Ποὺς ad alia tranſlatum, vt ποσὶ εἶναι τοῦ ποδῶν, vide in dictione Ποδῶν, & Πόδες. Ποὺς interdum dicitur montis radix atque imum, ὑπώρεια, i. τὰ ἔχατα καὶ κατώτατα τοῦ ὄρους μέρη. Iliad. β, ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Et Iliad. υ, πόδες πολυπιδάκου Ἴδης Καὶ κορυφαί. Ποὺς τραπέζης, pes menſæ. Ariſtophanes, τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. Ouid. Metam. 8.

-menſæ ſed erat pes tertius impar. Propert. lib. 4.
Decidit inque ſuos menſa ſupina pedes.

Vide Τράπεζα. Ποὺς, menſura quatuor palmorum. Herodot. lib. 2. & Interp. Heſiodi, i. pes Latinis, vt Plinio lib. 12. ca. 1. Ποὺς, veſtigium, id eſt, ἴχνος, Thucyd. Ποὺς, in naui funis quo velum tenditur atque laxatur: alligatur ad mali partem imam, id eſt, pedem. vnde & nomen traxit, pes enim vocatur. Virgil. Æneid. 5. Vnà omnes fecêre pedem - id eſt ποδίας, inquit Seruius. Sophocles in Antigona, Αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται, ſic & gubernator nauis, tendens pedem, Cum nihil remittit, diſſipata mox trabe, Verſæ carinæ inuehitur vndas per maris. Euripides in Oreſte, Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν, ἔστη δ᾽ αὖθις ἢν χαλᾷ πόδα, Ac vi citato mergitur ratis pede: Eadémque, ſi remiſeris ſtabilis manet. Interpres Apollonij Rhodij libro 3. funes veli, id eſt, κάλους, rudentes, vulgóque *cables*, in tria genera diuidit: aut enim detrahitur his velum, & vocantur μηρυκία aut intenditur vtrinque ad proram, & ſunt πρότονοι: aut conuertitur & laxatur, hi ſunt ἐπὶ τὰς γωνίας, ad angulos, & dicuntur πόδες, & ante hos πρόποδες. Quo ſenſu dixit Plinius libri 2. cap. 47. Iiſdem autem ventis in contrariũ nauigatur prolatis pedibus, vt noctu plerunque vela concurrant. Tamen pro velo pedem etiam accepiſſe videtur Catullus cum ait,

-vt cunque Iupiter
Simul ſecundus incidiſſet in pedem.

Et pedes pro remis, Plautus in Menæchmis.

Aſſernatote, hæc ſultis naualei pedes.

Ego verò nauales pedes, rudentes καὶ τὰ ποδὸς intelligo: vt apud Homerum Odyſſ. ε, ἐν δ᾽ ὑπέρας τε κάλους τε, πόδας τ᾽ ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, Implicuitque pedes, funéſque grauéſque rudentes. Ποὺς pro eo quod eſt πηδάλιον καὶ οἴαξ, gubernaculum, clauus ſiue temo. Pindarus in 6. Nemæorum, Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν, ait circum temonem commotos fluctus maximè nauigantium animos commouere. Odyſſ. κ, αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, ſemper enim ipſe pedem tenui ratis, vertit Ioach. Camerarius vir veriuſque linguæ peritiſſimus: ſed ego clauũ interpretor. nec aliter locus accipi poteſt aut debet. Interpres πόδα τὸν, inquit, τὸν μετεωρὸν τοῦ ἱστίου κάλων ἢ τὸ πηδάλιον: vtrúnque verè ſignificat: at poſterior interpretatio huius eſt loci. Erat & edictũ quodpiam ὁ πούς, quod longis, vt apparet periodis conſtans, continenta continuatáque voce, & vno q. ſpiritu à præcone recitabatur, vt oſtendit Galen. Epidem. lib. 6. ὡς ὅταν ὁ κῆρυξ ὅλον τὸν καλούμενον πόδα ἀναγνῷ, &c.

Πού, pro πού.

Ποώδης, herboſus Plin. herbidus Columel. ποώδης χρόα, herbidus color. Plin. i. viridis & herbeus Plauto.

Πρᾶγμα, ατος, τό, res, opus, factum, cauſa agenda, officium. ὁ δῆμος μετέβαλε τὴν ἐσθῆτα, ὅπερ πρᾶγμα γίνεσθαι ἐπὶ ταῖς μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφοραῖς, veſtem populus mutauit, quæ res fieri ſolet in magnis publicíſque calamitatibus, Plutarc. in Camillo. οὐδὲν πρᾶγμα εἴη, nihil opus fuerit, Herodot. Plato in Apologia, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα; quid feciſti? vel quod tuum eſt minus? quæ tua eſt profeſſio? quod tuum inſtitutum? Idem Epiſt. 2. ζητεῖν τί πρᾶγμα τὸ ἐμὸν εἴη, quærere quod eſſet mei officij munus, quæ mea eſſet profeſſio. πρᾶγμα γίνεται νεώτερον, Ariſtophan. ἀτεχνῶς πρᾶγμα, Idem. πρᾶγμα χαλεπόν. Demoſthen. Πράγματα μετέωρα, ſublimes res & cœleſtes, Ariſtophan. πράγματα καὶ πράξεις, res & actiones, Plato de Leg. πραγμάτων τῶν ἀθηναίων μετέχω, rerum ad Athenienſes trahendarum ſum particeps, Thucydid. τῶν πραγμάτων διαφέρει, Interpr. Aphthon. Κεῖς πραγμάτων, Demoſthen. id eſt, nullis rebus geſtis. Εἰς πραγματα ἰέναι, res aggredi, rebus incumbere. πρᾶγμα πράγματα, Ariſtophan.

Πράγματα in malam partem, vulgò dicimus *faſcheries*: vide Ariſtophan. in Pluto. Eſt enim etiam πρᾶγμα, δυσχέρεια, moleſtia, vt negotia Latinè, ἀσχολία. Plato in Sympoſ. ἐμοὶ πρᾶγμα, nihil eſt incommodi & moleſtiæ. ſignificat etiam facinus in malam partem δεινὸν τοῦτο πρᾶγμα, ὁ πάλαι ὤργα, εἰ χρὴ αὐτὸ αἰσχρὸν διαπράττεσθαι. Demoſt. οὐ τί ἐστι σοι πρᾶγμα πρὸς ἐμέ, nihil mihi tecum eſt negotij. Demoſth. pro Corona, οὐδὲν ἦν μοι πρᾶγμα Φιλίππῳ, nihil te Philippi gratia dicere, cum quo nihil eſſet negotij, à quo nihil ſperares. Idẽ, ποιεῖν αὐτῷ ἐστι τὸ πρᾶγμα λυπηρόν. Πρᾶγμα παρέχειν, item intendere, negotium faceſſere. πρᾶγμα πρᾶγμα ἐπιθεῖναι, Bud. in Epiſt. prior. Vide Παρέχω. Ἔχει πράγματα, apud Lucian. capere moleſtias, occupari, habere difficultates, infeſtari, exerceri, fatigari, Xenoph. in OEcon. Παρέχει πράγματα, negotium & moleſtiam exhibere. Lucian. τί δὲ μοι παρέχεις πράγματα; Πράγματα, ἡ πολιτεία, hoc eſt ipſa reipublicæ adminiſtratio, res gerendæ, rerum adminiſtrationes: vt πράσσειν πράγματα, rebus ad rempublicam pertinentibus operam dare, actui rerum vacare, & ius dicere, χρηματίζειν. Πράγματα τῆς πόλεως, ciuitatis negotia, Iſocrat. ἐπὶ τὰ πράγματα, Thucydid. ad res peruenerunt & rerum adminiſtrationem. πράγματα χειρίζειν, publica munera obire, rempubl. gerere, Plutarch. in Romulo. Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, primates, qui res adminiſtrat, Thucydid. Πράγματα, perturbationẽs, res turbulentæ, detrimenta. & dicitur de priuatis. Xenoph. οὐ δυνατὸν τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι, tam multos in tanta rerum anguſtia non datur alere. Πράγματα, fortunæ, τύχαι. Dixerat Demoſthen. contra Æſchin. τὰ τῶν ἑλλήνων πράγματα, Græciæ fortunas vertit Cicero. Sic Philo de mundo, res fluxas & fortuitas vocat ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα. Idem Philo ibidem πράγματα, id eſt res, diſtinguit à corporibus inquiens, τὰς δὲ ποιότητας φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἶναι αἰσθητῶν καταλαμβάνει. Πράγματα, iudicia, lites, Ariſtophan. in Nebulis, βουλεύομαι πῶς ἀποστερήσω τὰ ἐς λόγον πραγματα καταπροφέρει. Interpres ita tradit vocari τὰς δίκας τάσας, διὰ τὰς αἰτιάσεις καὶ λύσεις τῶν ἀμφισβητήσεων. Vide Κρίματα.

Πραγματεία, ας, ἡ, negotiatio Cicer. res forenſis, aduocatio. Iſocr. ad Nicoclem, Τὰς ἀφ᾽ ἑρμηνείας κατὰ τὰ κέρδη καλάς, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους, fac vt ſint damnoſæ aduocationes, rerumque forenſium tractationes. Vnde dicit Cicero lib. 14. ad Atticum, Tu ſi quid πραγματικὸν habes ſcribe, id eſt, forenſe vel in ciuili adminiſtratione geſtum. Et ipſi Ciceroni Pragmatici ſunt, in cauſis agendis miniſtri, vt vulgò dicimus, *ſolliciteurs, praticiens*, vel ſunt iuris interpretes. Ait enim Quintil. libr. 3. Græci πραγματικοὺς vocant iuris interpretes. Πραγματεία, inquiſitio, conſideratio, occupatio, ſtudium, facultas, ars, labor, inueſtigatio, diſputatio, opus commentatione cõpoſitum: vt Iſocrates orationem ſuam vel libellũ περὶ ἀντιδόσεως πραγματείαν appellat id eſt tractatum. πραγματείαν ποιεῖσθαι, opus conſcribere, Galen. lib. 2. ad Glauc. Πραγματεία pro commentatione ipſa, & intentione animi & vexatione. Plato in Phædr. οὐ σμικρὰ τῆς πολλῆς πραγματείας ἐστὶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, de inuẽtione veritatis loquitur, id eſt, πολυπραγμοσύνης. Iſocrat. διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, eadem opera. ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία, conſtituendæ reipub. ſtudium. πράττει δεῖ τῷ πολλῆς πραγματείας, καὶ καρτερίας, τῆς ὑπομονῆς, Chryſoſt. ἀεὶ τῆς ἱερᾶς. Plutarch. οὐκ ἀπραγμοσύνης, ἡ μεγάλης δεῖται πραγματείας, non illi multum ſatagendũ: nihil eſt negotij.

Πραγματεύομαι, μ, εύσομαι, πεύομαι, negotium obeo Cicero. negotium gero, ἀσχολοῦμαι, ſatago circa aliquid & occupor. Ariſtotel. 1. OEconomic. περὶ ὧν εἰ πραγματευόμεθα. Πραγματεύεσθαι, vexari & fatigari negotiiſque implicari, vt vulgò dicimus, *eſtre en ſongne*. Idem Greg. εἰ δὲ σοι μηδὲν πονήσαντι μηδὲ πραγματευσαμένῳ τυχεῖν δέοι τοῦ ποθουμένου, πῶς ἀληθείας τῆς ἀπολαύσεις; Πραγματεύομαι, laboro, tento, molior, Xenopho. πραγματευόμενος ὅλην τὴν νύκτα διῆγον, totam noctem exigõ in labore atque negotio. Plutarch. in Themiſtocle, πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης, magnopere laborat, vt ciues à mari abducat. Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantar. Καίτοι γε πολυπραγμονήσας Ἅρπαλος ἐν τοῖς παραδείσοις τοῖς περὶ Βαβυλῶνα, οὐδὲν πλέον ἔπραξε καὶ πραγματευόμενος, οὐδ᾽ οὐδὲν ἐποίει πλέον, conſerens ſæpe & omnia tentans, ſed nihil profecit. Demoſthen. ὁ δὲ πάντα τρόπον τῷ χεῖν μάλιστα πραγματεύεσθαι, omni ope efficere contendebat, laborabat, agebat vt efficeret. Idem in quarta Philippica, ὅσα νῦν ὅπου πραγματεύεται, κατασκευάζεται νῦν δεῖ, τὰ δ᾽ ὅμοια τοῖς πρὸς ἀλλήλους ζητεῖ, ſtruit molitur. Πραγματεύομαι, philoſophor & commentor, id eſt, occupor animo circa indagationem veritatis & recti, tracto, μεταχειρίζομαι, cõpono & ſcribo. Plato lib. 4. de Rep. ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ τούτου, ne inquiramus & commentemur. In quo ſignificatu etiam Accuſatiuo iungitur, Ariſtotel. Rhetor. lib. 1. περὶ δὲ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος τὰ πλεῖστα πραγματεύονται, permulta extra rem & cauſam tractant, id eſt, ſcribunt, Idem ibidem. Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται, nihil aliud in ſuis illis illis libris agunt. vnde πραγματείας vocat ipſe ſcriptiones, commentationéſque. Iſocrates in Buſir. περὶ μὲν οὖν ταῦτα πραγματευσάμενος, τοῖς ἄλλοις,

hæc di-

hæc dixit de philoſophis qui in rerum naturalium commẽtatione atque tractatione erant occupati. Hoc Cicero pertractare videtur appellare, vt de Natura 1. Ea verò ipſa nulla ratione melius frui potui, quàm ſi me non modò ad legendos libros, ſed etiam ad totam philoſophiam pertractandam dediſſem. Ariſtoph. Nebul. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην, hæc cõponebam. Ariſtotel. lib. 2. Politicor. πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους, deſcribere terræ ambitus. Vnde ὁ πραγματευόμενος περὶ φύσιν, id eſt, phyſicus, Plutarch. in Pericle de Zenone Eleate. Paſſiuè etiam ponitur in hoc ſignificatu. Laërtius in Ariſtotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, tot ab ipſo commentationes & libri editi ſunt. Πραγματεύεσθαι, conſultò & de induſtria aliquid facere. Xenophon de ludicra decurſione equitum, ὁ δὲ διώκει ἐσφαιρωμένα τὰ ἔχων ἀκόντια, καὶ δόρυ ὥστε πεπραγματευμένον, hic autem inſequitur præpilata tenens iacula, haſtamque conſultò ita fabricatam ne lædere poſſit.

Πραγματεύομαι, negotior, lucrum & compendium ſector, quæro, comparo. Sic tráſlatè dixit Gregorius, τοῖς κάτω τὰ ἄνω πραγματευόμενοι, καὶ τοῖς ῥέουσι τὰ μένοντα καὶ ἑστῶτα ἐμπορευόμενοι. & Θεὸς τῷ θνητῷ τὴν ἀθανασίαν πραγματεύεται, Deus homini mortali immortalitatem conciliat Baſil. in Prouerb. Πάντες οἱ τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν πορευόμενοι, ἐμπορεύονται, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, τὴν πᾶσιν ἀνοιχθεῖσαν τῆς ἐγγύης πραγματευόμενοι. Chryſoſt. de mercatore frumentario loquens, Καὶ τὴν τῶν ὠνίων τιμὴν ἐπιτείνοντες, καὶ τὴν πενίαν τῶν πέλας πραγματευόμενοι, qui venalium rerum pretia augent, captantque lucrum cum proximorum inopia, i. proximos negotiantur & habent quæſtuarios, vt animas noſtras negotiari dixit medicos Plin. lib. 29. cap. 1.

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, diſtineo, καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπασχολῶ. ἄλλους πραγματεύοντα καὶ μετεωρίζοντα καὶ παιζόντων φθόνον καὶ χεῖρα καὶ τύχην, alios occupatos teneat. Πραγματεύομαι Paſſiuè, elaboror commentatione, tractor, conſtruor. Plato in Apolo. ἃ μοι ἐδόκει ὑπ' ἐκείνων πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, quæ mihi videbantur ab ipſis pertractata atque elaborata magna diligentia. Laertius (vt dictum ſuprà) in Ariſtotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, tot ab ipſo commentationes librique editi. Naz. in Orat. τὸ ἕδαφος πραγματεύεται, ſedes ſtruitur atque cõponitur. Vide Πραγματεύομαι Deponens.

Πραγματευτής, οῦ, ὁ, &

Πραγματευτικὸς ἄνθρωπος. Suid. negotiator, mercator, ἔμπορος, ἐμπορευόμενος.

Πραγματικὸν, οῦ, τὸ, quod eſt magno vſui efficax. πραγματικώτατον. Suid. ἐνεργητικώτατον, efficaciſſimum. τὰ πραγματικὰ, i. γράμματα βασιλικὰ, ſine Canone duodecimo Concilij Chalcidonenſis. Vide Πραγματεία.

Πραγματικὸς, ad rem maximè pertinens. πραγματικὸς ἀνὴρ dicitur prudens & ſolers, qui conſilio in negotiis agendis, rebuſque tractandis non deficitur: vulgò dicimus *vn homme accort & pratique*. ὁ πραγματευόμενος Suidæ.

Πραγματικὸς, notarius, forenſis monitor. Quintil. οἱ πραγματικοὶ, infimæ ſortis homines, qui mercedula adducti, miniſtros ſe præbent in iudiciis Oratoribus, Cicero 1. de Oratore. πραγματικοὶ ἀμφισβητήσεις, Herm. & Quintil. lib. 3. cap. 11. πραγματικὴ στάσις, negotialis ſtatus, cauſæ conſtitutio negotialis, Hermogen. πραγματικὴ ἱστορία, negotioſa hiſtoria, Plutarchus in Galba, id eſt, in qua diffuſius & copioſius res geſtæ tractantur. πραγματικὴ ὁρμὴ καὶ ἐνθουσιώδης, impetus animi ſtrenuus & inſanus Plutarchus in Lycurgo. Polybius de pugna Cannenſi, ἐν ᾧ καιρῷ πραγματικὸν ποιεῖν ἀνδρὸς καὶ φρονίμου ἔργον ἀπέδειξε, factum viri ſolertis atque in rebus tractandis periti. Vide Πραγματεία.

Πραγματικῶς, ſolerter, peritè Polyb. πραγματικῶς καὶ φρονίμως προνοηθεὶς τοῦ μένειν. Idem, πραγματικῶς ἔργα χειρίζει. Idem, ἐμπειρικῶς καὶ πραγματικῶς, conſideratè & aſtutè rerum tractandarum experientia, peritè.

Πραγμάτιον, ου, τὸ, negotiolum, recula, Ariſtoph. νεφ.

Πραγματοδίφης, aduocatus, qui alicuius cauſam inquirit, διαλόγος, calumniator, ſycophanta.

Πραγματολογοῦντες, in narrandis rebus occupati.

Πραγματομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, negotiorum expertus, prudens, veteranus, induſtrius, πραγματικὸς, Suid.

Πραγματοδίφης, ου, ὁ, negotioſus, difficilis, intricatus.

Πραγνεῖον, vinum quoddam, ſed vile & abiectum, vappa, Herm. Barbaro teſte.

Πρᾶγος, εος, τὸ, res, negotium, actio, πρᾶγμα, πρᾶξις, facinus. Sophocl. in Aiace πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει φρενός. Ibidem, πρᾶγος ἀνήκεστον τῷδε πράγματι.

Πραεῖα, ας, ἡ, manſueta. πραείᾳ ψυχῇ, manſueto animo, Baſilius in Epiſt. πραείᾳ φωνῇ, miti voce. πραεῖαν νύκτα, placidã noctem, Plutarch. in Rom.

Πραέως, clementer, leniter, Bud. in Epiſt. poſt.

Πρᾶος, ου, ὁ καὶ ἡ, manſuetus, placidus, mitis. τὰ πρᾶα, mitia, clementia.

Πραθέειν, pro πραθεῖν, populari in 2. Aoriſt. verbi πέρθω κατὰ μετάθεσιν τοῦ α, καὶ ἐπέκτασιν τοῦ ε, πραθέειν Heſiod. τὸ δὲ πραθέειν μεμαῶτες, i. ἐκπορθῆσαι.

Πραθησόμενος, ὁ, venditus. Vide Πράω, πράσκω.

Πραμνείοις μήλοις, in dictione Ἀρμενιακά.

Πρακτέον, faciendum eſt.

Πρακτέος, α, ον, agendus: res de qua agendum eſt.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, coactor tributorum. pro quo Ionicè πρήκτωρ apud Greg.

Πρακτὴς, οῦ, ὁ, actor. Suid.

Πρακτικὴ, ἡ, agendi facultas, ars quæ in rerum actione cernitur: & πρακτικαὶ artes dicuntur, quarum omne opus eſt in agendo.

Πρακτικὸς, οῦ, ὁ, efficax, ἀνυστικὸς, ἐνεργητικὸς, efficiens, ſub actionem cadens, actiuus, operoſus, qui res aggreditur, in facto poſitus, aptus ad agendum, rebus agendis aptus, ad res agendas idoneus & preſtans. πρακτικὸς βίος, vita actiua, Ariſtot. lib. 7. Polit. capite 2. λόγος πρακτικὸς, Aphthon. Interpr. in factis poſitus: ſic Quintil. παρὰ τῶν θεῶν πρακτικὸς εἴην, à diis exoro quod volo, Xenoph. vnde ἀπρακτεῖν, repulſam accipere, non conſequi, non adipiſci. πρακτικὸς ἔργων, Ariſtotel. Rhetor. aptus ad agendum opera. πρακτικὴν ὁρμὴν ἐντίθησιν, ad agendum impellit. πρακτικαὶ ἀρχαὶ, rerum agendarum principia. πρακτικὰ ἤθη, mores vſui rerum deputati. Gaza ex Ariſtotel. Problemat. διὰ τῶν πρακτικῶν πιστοῦσθαι λόγον, per opera fidem verbis adhibere, Nazanz. Hinc

Πρακτικῶς, efficaciter Plin. ἐνεργητικῶς. Plutarch. in Pericle. Τὸ καλὸν ἐφ' αὐτὸ πρακτικῶς κινεῖ, id quod honeſtum ad ſe efficaciter allicit.

Πρακτὸς, οῦ, ὁ, qui agi poſſit, cadens ſub actionem, in actionem cadens, Argyrop. τὰ πρακτὰ, res agendæ, res quæ ſub actionem cadunt, agenda vel gerenda Cic.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, interfector, quaſi perpetrator, ἔκδικος, vindex. πράκτορι χειρὶ, vindice manu & vltrice, Ariſtophan. Sic Furiæ apud Æſchyl. πράκτορες αἵματος, id eſt, vltrices parricidij dicuntur. Antiph. in Apolog. ὅτι πράκτορες τῶν ἀνοσίων εἰσὶ, id eſt, perpetratores. Πράκτωρ, Quæſtor Dioni, & qui pecunias mulctatitias exigit, ἀπαιτητὴς, exactor, cap. 12. Euang. Lucæ: & cap. 3. Eſaiæ, μὴ ζητῇ πράκτωρ παρὰ τοῦ ὀφείλοντος χρέος, Nazanz. Demoſt. contra Theocrin. οὐδεὶς ἀπέδωκε τοῖς πράκτορσι τὰ ὀφείλοντα, Suid. ὁ εἰσπράττων φόρον.

Πράμαξ, Heſyc. eſt ὁ πάνυ ἀγροῖκος.

Πραμναῖος, α, manſuetus.

Πράμνειος, α, ὁ, epitheton cuiuſdam vini à loco nempe à Pramnia rupe in Icaro inſula vel à Pramnia vite alij quaſi παραμένειον dictum volunt. τὸ ὅρος παραμένειν δύναται. alij παρὰ τὸ πραΰνειν τὸ μένος. πράμνειος γλυκὺς, paſſum pramnium, Dioſcorid. libro 5. cap. 10. Galeno apud Hippocr. οἶνος eſt μέλας καὶ αὐστηρὸς meminit & Plin. lib. 14. cap. 5. Et pramnio (inquiens) quod idem Homerus celebrauit etiam nunc durat honos. Et Πράμνειον, τῆς Πραμνίας ἀμπέλου οἶνος. apud Heſych. πράμνον expoſitum non modo ἄμπελος, ſed etiam δίκελλα ligo, bidens.

Πρᾶν, Doricè, ἀντὶ πρῴην, dudum.

Πρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, decliuis, procliuis, qui parte prona cõtinetur, præceps. Cui opponitur ὕπτιος, id eſt, ſupinus. Theophraſt. περὶ φυτῶν libro 1. capite 16. τούτων δὲ τὰ φύλλα διαφέρει, καὶ τὰ ὕπτια καὶ τὰ πρανῆ. πρανὴς ὁδὸς, decliuis, κατωφερής. πρανὲς ὄστρακον, teſta in dorſum data, Gaz. τὸ πρανὲς, dorſum, Ariſtotel. lib. 1. de gener. Anim. τὰ πρανῆ δασέα, piloſi parte prona. ἐν τοῖς πρανέσιν, in tergo, parte prona. πρὸς τὰ πρανῆ κεῖνται, tergo eſt admotũ, Ariſtot. lib. 4. de partib. Anim. ſic Gaza.

Πρανίζω, præcipito, deiicio, deturbo, Etymo. idem quod πρηνίζω, ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω.

Πρανισθεὶς, præcipitatus.

Πρανὸς, ου, ὁ, πρανής.

Πραξιδίκη, ἡ, dea quædam, quæ dictis factiſve finem imponere credebatur. Suid. Heſyc. actorum vltrix.

Πραξικοπεῖν, aſtuta arte & ſubtili tractatione aliquid tẽtare, ſtruere atque moliri, vulgò *faire vne menée & pratique*. Hinc ad defectionem & proditionem ſolicitare, ſubornare, muneribus corrumpere. Atque actio eiuſmodi πρᾶξις dicitur, id eſt, *pratique & menée*, vt cũ arte tractamus aliquem, vt loquitur Terent. in Heaut. Polybius, πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενος, cùm vrbem arte atque aſtutia intercipere tentaſſet, id eſt, per proditionẽ capere conatus, καὶ διὰ πράξεως ἑλεῖν προθέμενος, vt ipſe alibi dixit. Idem lib. 1. πρότερον μὲν πραξικοπήσαντες, κατέσχον τὴν τῶν Ἰβήρων πόλιν, ſolicitatis prius ad prodendam vrbem quibuſdam ciuibus vel præfectis. Et libro ſecundo de Arato, καὶ πραξικοπήσας τὸν Ἀκροκόρινθον Ἀντιγόνου κυριεύοντος, καὶ ἐγκρατὴς ἐγένετο, &c. Rurſus alibi, ἔπεσε Κλεομένους πεπραξικοπηκότος αὐτοὺς, qui eos muneribus corruperat & ſubornauerat. Vide Πρᾶξις.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio, actus, factum, negotium, tranſactio, id quod

agitur, ſeu geſtum, executio Plin. & Tacit. opus, facinus, δίκη, πρᾶγμα, vindicta, res, cauſa, dignitas, officium, magiſtratus, rerum adminiſtratio. πρᾶξις πολεμική, bellum, bellica actio, Plato de Legib. πρᾶξις θεωρίας πορισμός, Nazanzen. in Orat. εἰς τὸν βασιλέα, actio eſt conciliatrix contemplationis. πράξεις τοῦ βίου, vitæ munera. πρᾶξιν πρὸς αὐτὸν πεπραχώς, qui ei negotium confecit, Ariſtotel. cap. 6. libro 5. Politicor. τὴν πρᾶξιν κατασκευάζοντο, rem moliebantur, Demoſthen. ἐπὶ πράξει γυπὸς ἐπιφανέντος, in re gerenda vulture ſe oſtendente, Plutarch. in Romulo. ἐπὶ πράξει, re peracta. πράξεις οὐ γεγόνασι, Æſchin. Τῆς δὲ πράξεως ἑκάτερος ἐξ ἴσου καὶ ἐμφανής: verba ſunt in contractibus apponi ſolita, ſignificantia vtrunque in ſolidum obligari, & reos eſſe promittendi. Πράξεις ἀποστόλων, acta Apoſtolorum ſeu actus: Eraſm. geſta mauult, Cyprian. acta vertit: Hieronym. modò acta, modò actus. αἱ πράξεις res gerendæ, Ariſtot. in Rhetor. rerum actus. Quintil. τὰς πράξεις πωλῆσαι, rerum actus emere, Demoſth. Xenoph. ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, hominibus res plurimas ſub dio agendas eſſe. πράξεις γίνονται ἐκ τῶν περὶ ἕκαστα ἐνεργειῶν, ex operationibus quæ fiunt circa ſingula habitus emergunt, Ariſtot. lib. 3. Ethicor. cap. 5. ſic Argyrop. πράγματα καὶ πράξεις, opera & actiones, res & actiones, Plato de Legib. de rebus iudicatis. ἔργα καὶ πράξεις, re & factis, Demoſthen. πράξεις ἀμφισβητούμεναι, res de quibus quæritur, Plato de Leg. πράξεις βίαιοι, violentæ actiones. κοιναὶ πράξεις, Demoſthen. rerum communium actus, publica negotia. πολιτικαὶ πράξεις, Ariſtoteli dicuntur ciuiles adminiſtrationes: vnde Οἱ ἐν ταῖς πράξεσι, magiſtratus, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ ἐν τέλει, καὶ οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες. Herodianus. Οἵ τ' ἐπάρχοντες, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἐξεταζόμενοι, qui rerum ſummæ præfecti erant. vulgò dicitur in aula *eſtre des affaires: eſtre du priué conſeil*: hoc Plinius Iunior actum rerum dixit: Tranquillus curam rerum. Πρᾶξις idem quod τύχη, ſors, ſtatus, id eſt, εὐπραξία ἢ δυσπραξία. Sophocles in Aiace, οὐκ οἶδα ποίᾳ κεῖσαι πράξει. Ibidem, ἀλλ' εἴσω ἀλεκτόρων τοι ζῶν ἄχος ἐγὼ πρᾶξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀποκλαίει, omnē ſuam deflet conditionem. Herodotus. Πρᾶξις, exactio. Ariſtot. 6. Politicor. ἀναγκαιοτάτη δ' ἐστὶ καὶ χαλεπωτάτη τῶν ἀρχῶν, ἡ περὶ τὰς πράξεις τῶν καταδικασθέντων. vbi eos ſignificat qui mulctatitias pecunias exigebant, quales ſunt quos Coactores mulctarum appellant. Macchab. libri 2. cap. 4. πρᾶξις φόρων, vectigalium exactio. Πρᾶξις, ſubdola molitio atque ars aſtuta, vt cum tentatur res nouæ, id eſt, καινοτομία καὶ νεωτερισμός, ipſaque proditio per munerum largitionem atque corruptelam. Πρᾶξις, vulgò *pratique & menée*: vnde πραξικοπεῖν, id eſt, πράξεις ποιεῖν. Æſchin. *faire pratiques & menées, pratiquer*. Polybius li. 1. Καὶ τότε πρῶτον συνεὶς τὴν πρᾶξιν, ἀνέφερε τῷ στρατηγῷ τῶν Καρχηδονίων, cōſilio proditionis intellecto. Idem, καὶ διὰ πράξεως ἐκεῖνον παρῄρηται. Vide Πραξικοπεῖν. Idem Polybius, ὡς τινὲς τῶν ἐπὶ τῆς πόλεως φίλων, πρᾶξιν ἐγχειρίζουσι. Rurſus, συνεστήσατο πρᾶξιν ἐπὶ τὴν Αἰτωλοὺς διά τινος: vt vulgò dicimus, *il dreſſa une menée*.

Πράον, apud Ariſtoph. idem quod πρᾶον.

Πρᾶος, ος, ὁ, lenis, manſuetus, mollis, mitis, moderatus, humanus, placidus, facilis: πρὸς τὸ πάντας ἰδεῖν τοὺς πολίτας. Iſocrat. πρᾶος φαίνου, τῇ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων ἐλάττους. Plato 2. de Rep. πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος, in familiares mitis & humanus. πρᾶος ἵππος, equus manſuetus, Plutarchus in Lycurgo. πρᾶος & χαλεπὸς opponuntur Plato 2. Politic. δεῖ γὰρ αὐτοὺς πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πράους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς.

Πραότατα, manſuetiſſimé.

Πραοτέρα ἡδονή, remiſſior voluptas, Plato de Leg.

Πραότης, ητος, ἡ, manſuetudo, placiditas Varro. & Gell. clementia, φιλανθρωπία, humanitas, lenitas, virtutis nomen, Ariſtoteles libro 2. capit. 7. Ethicor. placabilitas Ciceroni. Vide Πραΰτης.

Πραπίς, ίδος, ἡ, priori ſyl. breui, præcordia, hoc eſt, φρήν, item διάνοια, mens, cura, induſtria & cogitatio, quoniam mentis ſedes ſunt præcordia ſeu pectus Hom. Iliad. α, in fine, Ἥφαιστος ποίησεν εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν. itidem Heſiod. accepit pro mente ſeu ſolertia quum in Theog. dixit πλεῖστα μὲν πραπίδεσσι, πλεῖστα δὲ θυμῷ.

Πρασιά, ᾶς, ἡ, oxyton. area ſiue areola hortorum Columel. ſunt enim ad olerum conſitionē quadratæ diſpoſitiones quæ πρασιαὶ dicuntur, in laterculi formam. Heſych. πρασιά, inquit, αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανιαί, ἢ ἄρουραι, διὰ τὸ ἐπὶ πλεῖον τῶν πράσων. Plinius vocat puluinorum toros, atque areas. Marci cap. 6. καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, diſcubuerunt per areas ſiue areolas diſpoſiti: quaſi areolatim. vbi tranſlatè ſumptum à forma accubitus cum areolis hortorum. Homerus Odyſſ. η, ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον. Interpr. πρασιαί, αἱ λαχανιαί, τὰ ἐκ τῶν φυτειῶν τετράγωνα χωρία ἐν τοῖς κήποις. Dioſcorides libro quarto, capit. 18. φύεται ἐν πρασιαῖς, naſcitur in ſegetibus. Ruel. & Barb. Plinius ſecuti: Marcell. verò melius, in hortorum areis. πρασιαὶ κεκοπρισμέναι, areæ hortorum ſtercoratæ, Marcel. l. 1. Dioſc. c. 19.

Πρασιαί, nomen vrbis. paroxyt. Cyril. apud Ariſtoph. Com. in Pac. ὦ Πρασιαί, τάλαιναι τρισάθλιαι.

Πρασίζω, μελλ. ίσω, παρακ. ικα, vireſco, porraceus ſum. πρασίζων, porraceus, porraceo colore virens, Dioſcorid. libro 3. cap. 94. & lib. 4. cap. 245.

Πράσιμος, ου, ὁ, venalis.

Πράσιμος, idem, apud Xenoph. in Pædia, πράσιμα καὶ ὤνια. vtitur & Laert.

Πρασίνας, ὁ, viriditas, praſinus color, Bud. in Pandect.

Πράσινος, ὁ, porraceus, viridis: ex commiſtione gilui & nigri.

Πράσιον, ου, τὸ, marrubium herba, Dioſcorid. libro 3. capite 119. Gaza libro 6. capite 1. hiſtor. plant. Theophraſt. πράσιον etiam dici τετράγωνον docet Dioſcorides libri 3. capite 34. πράσιον μέλαν, marrubium nigrum, herba quæ & βαλλωτὴ dicitur, Dioſcorid. libr. 3. capite 117. Plin. nigrum porrum dixit, ſed deceptus, vt notat Marcel. ibidem. Athenæus lib. 3, porrum capitatum, id eſt, κεφαλωτὸν Dioſcoridi, etiam πράσιον dici annotat. Sic & ærugine m vocat Nicol. Myrepſus, quæ officinis *verd de gris*.

Πράσινος, viridis, πράσινον, χρῶμα ξανθοῦ καὶ μέλανος, color viridis, conflatur ex fuluo & nigro, teſte Plat. in Tim.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, auctio, ἀγορασία. Plato 2. de Rep. πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν, operam ſuam ad emptionem & venditionem locare. κατὰ τὰς πράσεις αὐτῶν, iuxta ordinem ſuum, capit. 12. lib. 4. Reg. πρὸς ὀλίγας ἀνὰς διαπωλεῖν τὸν σῖτον, Plutarch. in Othone. vbi Philelphus, ad emptiunculas annonam vendunt. πρᾶσιν ποιεῖσθαι, venale habere, Plato in Leg. πρᾶσις ſcribitur apud eundē in libris manu ſcriptis.

Πρασῖτις, ὁ, praſius lapis, Theophra. ſic dictus à colore porraceo. Lege Plin. cap. 8. lib. 37.

Πρασοκουρίς, ίδος, ἡ, inſectum viride ex alio κάμπης dicto genitū, quod lactucas & præcipuè porros depaſcitur atque attondet: vnde & nomen ἀπὸ τοῦ πράσου porrum, & κουρᾶς, id eſt, κείρειν. Ariſtophani. ſiue κείρειν, tondere. Allobroges vocant *taillepré*: porricidam Gaza eleganter ficto nomine. Theophraſtus hiſtor. libro 7. cap. 5. Καὶ ἐν τῷ ξηραίνεσθαι, καὶ ἐν ταῖς πρασιαῖς, καὶ ἐν ἄλλοις λαχάνοις, αἱ πρασοκουρίδες: ſic vitiosè ſcriptum. Sequitur, Ταῦτα μὲν οὖν ὁ χειμὼν (vertit humorem Gaza, quaſi legendum ſit ὑγρότης vel ὑγρασία: niſi potius ἡ πόα ἦν, id eſt, χλόη, gramen) ἀναιρεῖ. Τίκτει δ' ὅπου κόπρος ἀθροισθῇ καὶ καταλάβῃ (id eſt, & ſicubi congeſtus fimus eſſe contigerit: hic enim καταλαμβάνειν contingere ſignificat) φιλοῦσι τὸ θηρίον ἀναδύεσθαι, καὶ ἐκεῖ καταμένειν ἐν τῇ κόπρῳ. (legendum φιλοῦσι τὸ θηρίον ἀναδύεσθαι, καὶ ἐκεῖ ἐνδιακεῖσθαι ἐν τῇ κόπρῳ) διὰ δὲ τὸ ξηρὸν θηρίον. Interpres nec rem ipſam nec verba alioqui deprauata intellexit. Idē Gaza Theophraſti ſui immemor πρασοκουρίδας tranſtulit blattas (quæ σίλφαι Græcè) apud Ariſtotel. libro hiſtor. Animal. 5. cap. 19. vbi, ἐκ δὲ τῶν κράμβων γίνονται αἱ πρασοκουρίδες, ἔχουσαι δὲ θήκας ἐν αὐταῖς. Et quia blattas in aluearijs dixerat Theodorus, Hermolaus, puto, maluit blattas in braſſicis vertere. Et licet κόρεις ſint cimices, putarunt, ni fallor, πρασοκουρίδας legendum eſſe, vt Victorius, vir alioqui eruditione admirabilis, malè ſubſtituit apud Palladium, in cuius codice ex eius fide ita adſcriptum lib. 1. c. 35. Πρασοκουρίδας Græci vocant animalia, quæ ſolent hortis nocere. Ergo ventriculum veruecis ſtatim occiſi plenum ſordibus ſuis, ſpatio quo abundant, leuiter debebis operire. Poſt biduum reperies ibi animalia ipſa congeſta. Hoc cum bis vel tertiò feceris, genus omne quod nocebit, extingues. Quæ quidem author γεωπονικῶν ita ad verbum reddidit lib. 12. Κοιλίαν προβάτου νεαροῦ, πλήρη τῆς κόπρου καὶ ἄπλυτον, κατάχωσον μὴ ἐν βάθει, ὅπου πλεονάζει. ἀγέλας γὰρ πληρωθεῖσαν τῶν πρασοκουρίδων αὐτήν, εἰ δὲ καὶ δὶς ἢ τρὶς ποιήσεις τὸ αὐτό, πάσας συνάξεις, καὶ οὕτως πάσας ἀφανίσεις. Et ratio quā addit videtur ſumpta ex Theophraſto, φιλόκοπρον γὰρ ἐστὶ τὸ ζῷον, καὶ ἀεὶ ἐν κόπρῳ ὄν, οὕτω ταχέως θηρεύεται. Ita verò ſcriptum apud Heſychium. Πρασοκουρίς, ζῶον χλωρόν, κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Quæ ſcriptura codicis Theophraſti & Heſychij deducitur ἀπὸ τῶν πράσων. Vide Πρασιά.

Πρασόκουρον, ου, τὸ, inſtrumentum ad incidendum porrum, falx putatoria demetendis hortenſibus oleribus accommoda. παρὰ τὸ πράσον κείρειν, in Epigr.

Πράσον, ου, τὸ, porrum, priore breui. πράσα in plurali, in Epigram. id eſt, porri. πράσον κεφαλωτὸν, Dioſcorid, porrum capitatum. Plin. vt ſectiuum κάρσιμον dicitur. Πράσον etiam algæ ſpecies, Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 4. capit. 7. praſon & zoſter. Plin. lib. 13. cap. 25.

Πρασοτόμη, falx meſſoria.

Πρασοειδής, porraceus.

Πρασπαρέσια, preces erant quæ ſub primum arationis tempus fundebantur, κατὰ γὰρ ἀρχὴν τοῦ ἀρότου, Heſych. ſed fortaſſe legendum προηρόσια. vide Suid. in ea voce erant enim προηρόσια ſacrificia quæ ante arationem fiebant.

Πρατέος, vendendus, Plato de Leg.

Πρατήρ, ῆρος, vt πρατὴρ λίθος, lapis vnde mancipia vendebantur,

Pollux

Pollux. πράτηρ etiam vocat Ariſtoph. Plutarch. in Solone, τὸν πράτηρα λίθον dixit. Πρατὴρ, author, i. qui vendidit, ὁ πωλήσας ἢ πράτης. Plato libro Leg. 11. ἀναγέτω ἐφ' ὃ ἔχει εἰς τὸν πρατῆρα, ἢ τὸν δόντα, ad venditorem vel donatorem.

Πρατήριον, ου, τὸ, forum & mercatus. Baſil. πάντας ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον. Πωλητήριον, Πρατήριον, & πρατὴρ λίθος, forum ipſum dicitur, vt auctor eſt Pollux. Vnde illud Plauti, O ſtulte, neſcis nunc venire te: atque in eo ſtas lapide vbi præco prædicat, Lapis τὸ πρατῆρος λίθου.

Πράτης & Πρατίας, venditor, ὁ πωλητὴς ἢ πρατήρ, Iſæus & Hyperid.

Πρᾶτος, primus, Doricè.

Πράτρια, ας, ἡ, venditrix.

Πράττομαι, μ. άξομαι, π. αγμαι, &

Πράττω, μ. άξω, π. αχα, ago, item gero, adminiſtro, tranſigo, elaboro, exequor, patro, ago ex electione, molior, paro, ποιῶ καὶ ἐ. Actiu. Accuſ. Demoſth. aduerſus Lacr. Οὐδὲν αὐτοῖς πρᾶγμα μεμέληκεν, ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ εἰς ἡμᾶς, facinus quod iſti in nos admiſerunt. Plutarch. in Cicerone. Πράττων αὐτῷ κάθοδον, conficiens reditum ab exilio. Πράγματα πράττειν, litem intendere. Lyſias. Ἐγὼ ἐφ' οὐδ' ὅτι ἐμαυτοῦ ἕνεκα, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα ἔπραξα, νῦν ἐπάγεσθαί με τούτου κατηγορεῖν, qui nunquam nec meã litem intendi nec alienam: nunquam nec mea nec aliena actione expertus ſum. Vide Πρᾶγμα. Πράττειν πράγματα etiam pro negotium faceſſere. Idem, τοὺς Ἀρεοπαγίτας πράττοντες αὐτοῖς πράγματα. Πράττειν πράγματα aliquando eſt rebus ad Rep. pertinentibus operam dare, actioni rerum vacare. Herod. in Euterpe de Amaſe rege, Τὸ μὲν ὄρθριον, μέχρι ὅτου πληθούσης ἀγορῆς, προθύμως ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. Et paulò poſt, δι' ἡμέρης πρήσσειν τὰ πρήγματα, ius dicere & χρηματίζειν. Plato in Apologia, τὰ ὑμέτερα πράττειν, veſtris commodis inſeruire.

Πράττω τὰ τῆς πόλεως, id eſt, πολιτεύομαι, ſum in magiſtratu: & apud Platonem, τὰ πολιτικὰ πράττειν, & πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, Remp. tractare. τὰ δημόσια πράττειν, Idem Plato dicit. Et Πράττειν τὰ κοινὰ τῆς πόλεως pro eodem. Πράττω κοινὰ, ſum particeps ſtatus communis, Euripid. Πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, eſſe priuatum. Πράττειν μικρὰ, paruis ſtudere, Demoſth. Πράξαντες ταπεινὰ, humiliores redditi, Plutarc. in Galb. Πράττω πολλὰ, πολυπραγμονῶ, Ariſtophan. Πεπράγαμεν πάντα ἀγαθὰ, Idem, omnia bona fecimus, id eſt bene actum eſt nobiſcum. Πράττω καλῶς, præclare mecum agitur, Eurip. Πράττω μεγάλα, ſplendidis honoribus ſum donatus, Idem. Πράττειν χρηστόν τι, proſperũ quendam ſucceſſum habere. χρηστόν τι πράξαντα τὸν φίλον ... Πράττω οὐδὲν χεῖρον τὰ ἔργα, id eſt, κατὰ τὰ ἔργα. Πράττειν aliquando ſignificat contendo & laboro vt aliquid fiat, quod etiam agere dicitur Latinè: vnde ἀντιπράττειν, refragari. & in contrarium laborare & contendere, Plutarchus. ... πράττουσα γάμον ... tractans connubium & procurans. Sic facere nuptias dixit Plaut. & Terẽ. in Andr. nóſque vulgò *faire vn mariage*. Πράττοντες τἀναντία, contraria facientes, ſectantes contraria, Ariſtophan. Πράττω τὸ κακὸν, malum perpetro, Naz. in Orat. Πράττειν τὰ τοῦ πολέμου, res bellicas executioni mandare, Demoſthen. πράττεται & πεπρᾶχθαι ..., Idem. Πέπρακται, actum eſt, peracta res eſt, confectum eſt, Euripid. πρᾶξις, πρᾶγμα, res geſta, Aphth. Πράττω etiam & Πράττομαι, vt Εἰσπράττω & Εἰσπράττομαι, id eſt, ἀπαιτῶ, exigo, cogo, ἀναγκάζω, cum duobus Accuſ. Xenoph. ... πράττειν χρήματα. Idem, οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ, à nemine diſcipulorum pecuniam exigis. Πράττομαί σε χρήματα, pecunia te mulcto. Πραττέσθω διπλοῦν. Plato de Legib. ſoluat duplum. Thucyd. Πεπραγμένος φόρος, qui exegit tributa, Idem. ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ob hæc mihi pœnas dedit, Philoſtr. in Heroic. Πράττω σοι, tibi inſeruio operam accommodo. vt συμπράττω τὴν ..., Thucyd. πράττουσιν αὐτῷ, agunt cum eo, Idem. vt Cicero dicit à me eſt, à me ſtat.

Πράττω πρός σε, idem quod πράσσω σοι. πράσσονται πρός σε τὰ πολλά, id eſt, tranſiguntur tecum, ſeu apud te multa, Æſchin. Πράττω ἐς τοὺς Βαρβάρους, cum Barbaris tracto, cum Barbaris agito. Πράττω πρὸς ὀργὴν, per iram facio, Plutarchus. Πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου, Demoſthen. id eſt, φιλιππίζειν. Πράττω, fraudem moliendo tribuo, & conficio. Sophocl. in Aiace, ... id eſt ... Πράττω, Abſolutè poſitum ſignificat viuo, ago, id eſt, ætatem ago, ſorte aliqua vtor. Demoſthen. in Æſchin. ... πράττειν νομίζων καὶ ἀρίστην ἔχειν τύχην, ... qui ſe feliciſſimum exiſtimat: qui ſecum à fortuna actum eſſe præclariſſimè cenſet. Idem, Πράττων οὐκ ἀξίως, fortunæ iniquitate ad inopiam redactus: non eam fortunam ſortitus qua dignus erat. Iſocrat. ... πράξαντος, ab homine ſic afflicto, & fortunis opibúſq; lapſo. Inde εὖ πράττειν, βέλτιον πράττειν, ἄριστα πράττειν, καλῶς πράττειν, κακῶς πράττειν. & καλῶς πέπραγα in Præter. Εὖ πράττειν, felicem eſſe, florere & beatum eſſe. Hócque caput & frons eſt epiſtolarum, vt & χαίρειν, vel ὑγιαίνειν pro ſalutatione. In Epiſt. Ariſtotelis in fine etiam eſt, τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε, pro τὰ δ' ἄλλα ὑγίαινε. Εὐπραγεῖν, bene agere, εὐημερεῖν, καλῶς ἀπαλλάττειν, Lætum aut felicem eſſe. Chryſoſtom. ... εὖ πράττοντες, quantum eminent in ſegetibus ſpicæ felices. εὖ πράττων τοῖχος, felix paries, Ariſtoph. τὸ πράττειν εὖ, proſperitas, Xenoph. Πράττω βέλτιον, ſum felicior. Ariſtophan. in Pluto, ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν, melius quam heri nobiſcum agitur. ... res eis ſuprà ſpem ex ſententia cadit. ἄριστα πράττω, ſum in optimo ſtatu, vtor ſecundis rebus, εὐτυχῶ, optimè rem gero, mecum commodè agitur, ſeu feliciter, ſum fortunatiſſimus. ... πράττει, feliciſſimus eſt, floret opibus. Πράττειν ἄξια ..., Ariſtophan. Πράττειν ἄξιος ..., Demoſth. ἄξιον πράττω, pro meritis dignè afficior, Bud. in Epiſt. poſtea πράττω καλῶς τὰ ἴδια. Xenophon. Πέπραγα καλῶς, ſum felix, Ariſtophan. οἷα πέπραχας, qualiter tecum actum eſt. Πράττω ὁμοίως ..., ſimili tecum fortuna vtor, Iſocrat. Πράττω κακῶς, malis affligor, in infortunium incido, afflictus ſum & miſer, id eſt, κακῶς ἔχω, vexor, miſerè tractor, δυστυχῶ, ſum infelix, inſeliciter mecum agitur. Πόνηρα πράττων, afflictus & ..., Plutarch. ... vt Syneſ. ... Sic Iſocrates dixit χεῖρον πράττειν, pro χεῖρον διακεῖσθαι. Sunt enim Aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Πράττειν & εὐτυχεῖν ἄγειν vt contraria. Demoſthenes. Vnde ὁ πράττων, procurans. Πράττω interdum non ſolùm ποιῶ ſignificat, ſed etiam ἀντὶ τοῦ πάσχω & διάκειμαι ponitur, vt πάσχω αὐτὸ τὸ πράττω. Inde illud ambiguè & lepidè dictum apud Euripid. vbi Hecuba Polymneſtori, ... & infrà, ... vbi πράξας, id eſt, παθὼν, vt inquit enarrator. Πράττω dicitur apud Ariſtotelem quando ex operatione nihil fit quod remaneat: Ποιῶ contrà, libri primi Politicor. capite tertio. Πράττων ὅπως ἐν τῷ παρόντι χρὴ, ſe gerens vt præſentis vitæ ratio poſtulat. Iſocrat. Πράττειν κατὰ νοῦν, ſecundos habere ſucceſſus. Plato ſecundo de Republ. ... κατὰ νοῦν, id eſt, nobiſcum agetur ex animi ſententia. Iſocrates ad Nicoclem, πράττεσθαι τι παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à diis boni quippiam impetrare, ſeu accipere & aſſequi. Πράττειν & πράττεσθαι, conſultare, βουλεύεσθαι, Thucyd. Οἱ δὲ μετ' Ἀθηναίων πράξαντες ... id eſt, βουλεύσαντες. Πράττειν pro πραγματεύειν, ſubtiliter aliquid moliri atque arte tractare, vt vulgò *pratiquer*. Vide in Πρᾶξις, Πρᾶγμα, & Πραγματεύω. de hac voce hæc annotauit Portus. Πράττειν multa, & varia ſignificat Sollicito, ſtruo, molior. Demoſthen. 1. Philippic ... πράττειν τὴν Θηβαίων κατάλυσιν, καὶ τὰς πολιτείας διασπᾶν. πράττειν τι in aliquo fortunæ ſtatu eſſe: vti fortuna aliqua & ... Æſchyl. Perſis. Πράττω τὰ ἑαυτοῦ ... Impetrare, ... Πράττειν ἔς τινα, agitare conſilia cum aliquo, moliri, & ſtruere aliquid cum aliquo. Thucyd. lib. 1. de Pauſania R. Lac. ... ἐς τοὺς βαρβάρους.

Πραϋμενῶς, leniter, manſuetè: ..., Heſychius.

Πραΰνσις, mitigatio, i. moderatio & placatio iræ. πραΰνσις, eſt motus is quo ad πραότητα, (quæ lenitas eſt) qui commoto iratóque animo ſunt, feruntur. Ariſtot. Rhet. 2. ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις τῆς ὀργῆς. Ibidem, ... πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραΰνεται.

Πραϋντικὰ, τὰ, mitigatoria. Plinio.

Πραϋντικὸς, ὁ, mulcens, leniens, placandi vim habens, ſedans, mitigans καταπαυστικός.

Πραΰνω, μ. υνῶ, primis ſyllabis lõgis, mitigo, placo, manſuefacio, mulceo, lenio, ſedo, καταπαύω: Actiu. Accuſ. Plato Politic. 9. & τὸ θυμοειδὲς πραΰνας, illâ etiam tertia parte animi, in qua irarũ exiſtit ardor, ſedata atque reſtincta, Cicero vertit 1. de Diuin. Vide Πραΰνσις.

Πραϋπάθεια, Heſych. exp. πραότης.

Πρᾶος, mitis, facilis, manſuetus, cuius contrar. θυμοειδής. Vide πρᾳ̃ος. In gener. Fœm. πραεῖα. Plato 2. de Republic. πόθεν θυμοειδὲς καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις.

Πραότης, ητος, ἡ, manſuetudo, πραϋπάθεια, Heſych. cui opponitur Θυμός.

Πράσσειν φυσᾶν, interpr. Ariſtoph. ſpiro, ſpiritu inflo.

Πράως, leniter, manſuetè Cic. placidè, ... Ariſtop. ..., leniter vel modicè criſpum, Adamant. in Phyſiogn.

Πραικόκια, vel Πραικόκκια, vel Πρεκόκκια, præcocia Plinio lib. 15. cap. 12. præcoqua vocat Martialis: vulgò vocantur *auant-peſches*, vt duracina, id eſt, δωράκινα. Galen. Paulo Æginet. & Conſtantino in Geopon. δωράκινα, & vt armeniaca, id eſt, ἀρμενιακὰ μῆλα,

vulgò *Aluicos*: Quæ omnia ſpecies diuerſæ ſunt perſicorum, quæ ἀρμενικὰ μῆλα dicuntur, ᾗ βερύκοκκα à Græcis recentioribus licet alij velint eſſe perſi. id eſt, τὰς ἀρμενιακὰ μῆλα, multùm ab illis differentia) noſque vocamus *peſches*. Græci nonnulli à Latinitate abhorrentes, à meniacorum nomine etiam vocarūt præcocia. quod valdè obſeruandum. Galenus ſecundo de Alimentis, [illegible] aliuque [illegible]. Idem Galenus Simplic. lib. [illegible], tamen diceuat, [illegible]. Quæ certè alteri non Medico nonnihil inter ſe pugnare [illegible] appellat.

Πρεμνίζειν, funditus euellere, ἐκριζοῦν, Heſych. tanquam à πρεμνίζω.

Πρεμνίζω, funditus euello, extirpo, κόπτω τὰ πρέμνα. In legibus Atticis erat, Μὴ κλημ[illegible], μηδὲ [illegible], μηδὲ πρεμνίζειν, Pollux.

Πρέμνη, &c.

Πρέμνον, ου, τὸ, caudex, στέλεχος ᾗ ῥίζα, truncus arboris, & [illegible] fundamentum: vt πρέμνα τῆς [illegible] id eſt, [illegible]. Apollon. 2. Argonaut. [illegible] πρέμνον δρυὸς, id eſt, ſtipitem & caudicem. [illegible] τοῦ πρέμνου [illegible], liber qui cortici & ligno intercedit, Dioſcorid. libri 2. capit. 143. πρέμνα, ſtipites, Xenophon in Œconom. Tranſlatè dixit Ariſtophan. Auib. [illegible] πρέμνον [illegible], pro [illegible]. Interpres πρέμνον ait ſignificare στέλεχος ᾗ ῥίζαν. Et in oculo [illegible] λοπάδα, πρέμνον à Polluce vocatur. Πρέμνον pro affectu quodam oleæ, vide Γόγγρος.

Πρέμνος, ſtipes, τὸ πρέμνον.

Πρεμνώδης, ſtipitis vel caudicis rationem obtinens, q. caudicoſus, vt caudicalem dixit Plautus. Gaza non minus barbarè quàm ineptè τὸ πρεμνῶδες ramaceum vertit: & alibi ſcrupuloſum, in his duobus locis Theophraſti libro hiſtoriar. 4. capite 11. de Cypero, [illegible] πρεμνώδους [illegible], &c. Et de Cauſis libro primo, capite 3. διὰ τὸ πρεμνώδη ᾗ [illegible].

Πρεπής, Heſych. [illegible].

Πρέπον, τὸ, decens, congruum, decorum: quod Cicero in Offic. τὸ πρέπον dicit, eſt in perſonis vt in aliis rebus id quod decet. πρέπον, Phal. in Epiſt. vbi ſubauditur ἐστὶ, id eſt, decet. [illegible] πρέπον ἔχω, Plato de Leg. ſatis habeo. Cum Genit. & Datiu. [illegible] τὸ πρέπον αὐτῷ [illegible], vnicuique pro dignitate: Idem ibidem. πρέπον [illegible], Plato de Legib. τὰ πρέποντα, quæ cōſentanea ſunt. τὸ πρέπον expon. [illegible] ab Heſych.

Πρεπόντως, decenter, congruenter, vt decet, meritò, honeſtè. quod Attici πρέπον dicunt, Nomine pro Aduerbio vtentes.

Πρεπτά, Heſych. ſunt φαινόμενα, [illegible].

Πρέπω, q. deceo, conuenio, congruo, ſum dignus: Datiu. πρέπω τὰ κουρᾷ, mihi congruit tonſura, Eurip. πρέπω ἐσθῆτι ᾗ κόσμῳ, ſum veſtitu eleganti ornatus, Idem [illegible] &c. in Epigram vtrumque decebat, vtrique conueniebat. [illegible], Xenoph. Et Πρέπει, Impersonale, cum Datiuo & Infinit. i. [illegible], conuenit, decet, dignum eſt. ἃ πρέπει [illegible], quæ homine libero digna ſunt. ſic decet apud Latinos datiuo interdum iungitur. Plaut. Amphit. Iſtuc facinus quod tu inſimulas noſtro generi non decet.

Πρεπώδης, εος, ὁ ᾗ ἡ, decens, decorus, honeſtus. Ariſtoph. in Pluto, [illegible]. & paulò pòſt cum Datiuo, [illegible].

Πρεπώδης, decorus, magnificus, dignus. [illegible] ἀγαθοῦ, ᾗ [illegible] πρέποντος, id eſt, aberrant à viro probo, id eſt, cuius errore vir probus ſeruatus ſit, & dignus qui amicus magis quàm hoſtis Romanorum habeatur, Plutarchus in Publicola. βίος [illegible] τοῦ θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Chryſoſt. vita Deo digna, Dei cultu. [illegible] τιμή, honor meritus. ἡ πρέπουσα ζημία, Thucydides. πρέπον χρῶμα, Plato 12. Leg. decorus color, Cicero. πρέπον σχῆμα, Idem in Timæo, decora forma, Cicero.

Πρέσβα, honorabilis Liu. veneranda, [illegible], ἔντιμος, Homerus. de Iunone quæ maxima natu filiarum Saturni fuit. Fit autem per ſyncopen à πρέσβεια, quod Fœmininum eſt, à πρέσβυς.

Πρεσβέες, legati, Herodot.

Πρεσβεία, legatio, πρεσβευτικὴ [illegible] πρεσβεία, Hermogen. Plato Epiſtola ſeptima, [illegible] πρεσβείας [illegible], &c. [illegible], proficiſcor ad legationem, id eſt, eo legatus, Æſchin. [illegible], legati venerunt, Ariſtoteles in Politicis. vbi etiam legitur [illegible] πρεσβεία. πρεσβείας [illegible], Demoſthen. Πρεσβεία, legationum numerus, cœtus legatorum, Æſchines contra Cteſiphontem, [illegible] [illegible]. Sic dicitur vt [illegible], comitatus. Πρεσβεία, deprecatio. Gregor. [illegible].

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, legatiuum vel legatitium propriè. Vlpian. Et honor quidem habetur, [illegible], id eſt honorarium. Plutarch. [illegible]. Πρεσβεῖον, legatum præcipuum quod pater maximo natu filio dedit, aut maiori, Demoſthen. [illegible]. & in Pandectis. Πρεσβεῖα inde accipitur & pro ipſo iure præcipuo primi & maximi natu filij, quod ius primigenium, vel primigenia dici poteſt. [illegible], Chryſoſt. [illegible]. Demoſth. in Orat. aduerſus Bœot. [illegible]. Dicitur verò vt Ἀγέραστον, Καλλίστειον. Dicit Homer. πρεσβήϊον pro eo quod eſt honorarium Ciceroni, [illegible] γέρας [illegible]: Iliad. Θ, ſic Agamemnon ait Theucro, [illegible] πρεσβήϊον [illegible]. Interpres [illegible]. Pollux, πρεσβεῖα, γέρα, τὰ [illegible].

Πρέσβειρα, honorabilis Liu. ἔντιμος, πρέσβα. vt πρέσβειρα [illegible], natu maxima Furiarum.

Πρέσβεις, οἱ, legati, in Plurali tantùm dicitur: in Singulari verò πρεσβευτὴς non πρέσβυς. Ammon. πρέσβεων, in Genitiuo: πρέσβεσι, in Datiuo, legatis. Sic Plutarchus in Romulo. πρέσβεις [illegible]. Interpres Thucyd. πρέσβεις πέμψαντες ἔλεγον, miſſis legatis dixerunt, Thucyd.

Πρέσβευμα, ατος, τὸ, legatio, honorarium.

Πρεσβεύομαι, ſ. εύσομαι, mitto legatos, mitto legationem, [illegible], Demoſthenes, [illegible], legationes quò opus eſt dimittentes. [illegible], Thucyd. [illegible], legatos ad Athenienſes mittebant. Paulo pòſt dicit πρέσβεις πέμψαντες. Πρεσβεύομαι, legatus venio, legatus mittor, legatione fungor, id eſt, πρεσβεύω. Philo de mundo [illegible], &c. Τὰ πεπρεσβευμένα, negocia acta in legatione: quæ in obita legatione tranſacta.

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, legatus. Item ſenex, γέρων. Heſiodus. [illegible], qui annoſi erant. Vide Πρέσβυς & Πρέσβυ.

Πρεσβευτὴς Atticè, ἡ πρεσβεία. Thucyd. lib. 1. [illegible].

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, legatus, orator, legatus conſulis vel prætoris, ὁ ἀντιστράτηγος. [illegible] πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος, Plutarchus in Othone: vbi Philelphus ſeniorem legionis, i. qui legioni præeſt. Æſchines, [illegible] Ἀμφικτύονας. Philo de mundo ſcribit [illegible], πρεσβευτὰς [illegible] πρὸς θεὸν, ᾗ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, id eſt, legatos hominum ad Deum, & Dei ad homines.

Πρεσβεύω, μ. εύσω, π. [illegible], legationem obeo, legatus eo, ago legatum, legationem gero, legatione fungor. [illegible] πρεσβεύοντες [illegible] Θήβας, ſæpe legati profecti ſunt Thebas, Æſchin. πρεσβεύων [illegible] Κορινθίων, Corinthiorum legatus, Herodotus. πρεσβεύειν [illegible], in Macedonia legatione fungor, Æſch. [illegible], Demoſth. [illegible], Hermog. Plato in Epiſtol. [illegible], ad quoſdam eorum qui legationem apud te gerebant. [illegible] legatione fungens ad Regis prætores, Plutarch. in Lycurgo. Sic Æſchin. [illegible], iubentes aut imperaret, aut iret pro ſe legatus, Plutarc. in Othone. vbi paulò mox, [illegible], legatus ire ad Germanos veritus, &c. [illegible], mittor legatus, Demoſthen. Πρεσβεύω, ſum legatus in exercitu, id eſt, vicarius Imperator. Lucianus, [illegible].

Πρεσβεύω, in legatione ago quippiam & tranſigo, cum Accuſatiuo: vt πρεσβεύω εἰρήνην, Demoſthen. ſum legatus ad pacem conciliandam, legatus pacem tranſigo ſeu pario, pacem per legationem ineo. [illegible], Idem. vnde τὰ πεπρεσβευμένα, ea quæ in legatione acta ſunt. Πρεσβεύω, poſtulo, oro, [illegible], id eſt, pro alio precator intercedo, deprecor, vt Gregor. [illegible] lib. 2. de Chriſto dixit. Sic Cæſar Comm. 1. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, vt eo deprecatore à Sequanis hoc impetrarent. πρεσβεύω τὰς λιτὰς, preces affero, Philoſtr. in Heroicis. Πρεσβεύω, aſſero aliquid & conſtituo. Gregorius, [illegible]. Idem, [illegible]. Πρεσβεύω, cum Genitiuo, ſum dominus, Sophocl. in Aiace, [illegible], Olympi arbiter Iupiter, id eſt, [illegible]. Πρεσβεύω, τὸ [illegible], nihil antiquius habeo, τιμῶ, honorem habeo, primas partes do, primo loco pono, & colo.

Synetius,

Synesius, ὅντινα οὖν θεὸν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει, Deum quem philoſophia honore proſequitur. Idem, εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀταραξίαν αὐτῶν, ſi philoſophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, hoc eſt principatum tribuere, διὰ πλείονος ποιεῖν ἡγεῖται. Baſil. καὶ αὐτὸ τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα. Euripides in Hippolyto, Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, eos, inquit Venus, qui meum potens numen colunt & venerantur honore afficio. Sophocl. in Trachin. Καὶ μὴ τὸ μητρὸς μηδὲν πρεσβεύειν πλέον, vetat Hercules, maiore in honore matrem ponere quàm ſeipſum. Aeſchyl. ... πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν; & πάντας πρεσβεύεται. Plat. 9. Leg. Ὅ τι τὸ πρεσβύτερον ... πρεσβεύειν ... ἐν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, i. honoratum. Plutarch. Τὰ περὶ Χείλων ... πρεσβεύων ... ἀντiquiora ducens. Idem, ... πρεσβεύοντα, in primis cenſentur πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τριβήν. Galen. libr. 2. ad Glauconem, colere vſum irrationalem. Πρεσβεύω, ſum maximus natu, ætate præcedo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατός εἰμι. Herodotus in Polymnia, τὸν μὲν ἐν πρεσβύτερον ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Plutarch. in Dione, Ἀλλ' ὅπως πρεσβύτερος ... τὸν πρεσβεύοντα τῶν ... αὐτὸ βουλεύει πρὸς τὸ ζῆν. Πρεσβεύω hinc ab ætate ad honorem dignitatémque transfertur, proinde ſum honoratior vel honoratiſſimus, honore atque præſtantia cæteros ſupero. Xenophon in 7. hiſtoriæ Græcorum, Ἐκ δὲ τούτου βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ... παρὰ τοῖς ... αὐτὸν πρεσβεύειν, in ſummo honore eſſe & pretio.

Πρεσβεῖον, ου, τό, præmium quod pro honore datur, primæ partes. Ionicè pro πρεσβεῖον. Vide ſupra.

Πρέσβευς, εως ὁ, legatus, per ι, vt docet Suidas: vnde etiam πρέσβεις ... apud Ariſtoph. in Acharn. Comment. negat dici πρεσβεὺς ... inquit Pollux, τὸ κατὰ ἡλικίαν, ὁ ... πρεσβύτερος.

Πρέσβιστος, ον, ὁ, antiquior, venerandus.

Πρέσβυς, ὁ ſenex, in Epigr.

Πρεσβυγένεια, πρωτογένεια ... πρέσβειρα ..., quia primigenius eſt, honoratior eſt.

Πρεσβυγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, maior natu. πρεσβυγενὴς χρόνος, longæuum tempus, Plutar. in Pericle.

Πρέσβυς, εως, ὁ, ſenex & princeps legatus, ſenator. poſteriore breui in Epigr. Sed ferè in Plurali tantùm vſurpatur, & loco eius Singulariter πρεσβευτής. Vide πρέσβυς ſuperius. Πρέσβυς, auis omnium minima, poſt quam ſecundas partes in paruitate obtinet & huic ſimilis paſſer troglodytes, cuius deſcriptio plenáque hiſtoria apud Ætium in cura calculi. Dicitur verò πρέσβυς: etiam κόρυδος, βασιλεὺς, τροχίλος, rex auium, regulus, trochilus, vulgò roytelet, roybertault. Ariſtoteles hiſtoriæ Animal. libro 9. cap. 11. Ὁ δὲ τροχίλος (ſic ſcriptum) καὶ λόχμας δὲ ... καὶ ... ἐστί ... καὶ ... καὶ τὸ ἦθος ... πρέσβυς καὶ βασιλεύς. διὸ καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ φασι πολεμεῖν. Plin. lib. 8. cap. 25. de Crocodilo loquens, Hunc ſaturum cibo piſcium & ſemper eſculento ore in litore ſomno datum, parua auis, quæ trochilos ibi vocatur, rex auium in Italia, inuitat ad hiandum pabuli ſui gratia, os primum eius aſſultim repurgans, mox dentes, &c. Quæ deſumpſit ex ipſius Ariſtot. hiſtor. libro 9. cap. 6. Apud Heſych. ſcriptum τροχίλος πρεσβεύτης.

Πρέσβεια, ἡ, legatio, Thucyd. lib. 1.

Πρεσβύτατος, natu maximus, ætatis prouectiſſimæ, ætate grandiſſimus, antiquiſſimus, γεραίτατος, maximè venerandus, τιμιώτατος, honoratiſſimus, auguſtiſſimus, τιμιώτατος, Plato Sympoſ. Heſiod. in Theog. Θυγατέρα ... πρεσβυτάτην, i. grandiſſima natu. πρεσβύτατοι ... i. ... ſic ...

Πρεσβυτερεῖον, τό, ſeniorum congregatio.

Πρεσβυτέριον, τό, propriè Senatus: à ſenibus & Græcè & Latinè. apud Lucam cap. 22. συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, conuenerunt ſeniores plebis: Eſtque authoritas ſacerdotij, ſacerdotium, presbyterorum ordo, cap. 22. Act. Apoſtol. honor ſenectutis, cap. 1. Danielis.

Πρεσβύτερος, α, ὁ, ſenior, antiquior ætate, ætate prouectior, γεραίτερος, honoratior, prior, presbyter. οἱ πρεσβύτεροι, ſeniores, maiores. Plato Epiſtola 7. Τὸν μισθοφόρον ... πρεσβυτέρους ... ἐπιχειρεῖν ... μισθοὺς, id eſt, veteranis militibus ſtipendia minuere tentauit. Theoph. hiſto. lib. 4. cap. 7. ... πρεσβύτερος ... ex quo Plin. lib. 11. cap. 21. Dionyſius prior Siciliæ tyrannus: cui oppon. iunior. Item Πρεσβύτερον, ... anteuertendum, antiquius. Cicero ad Atticum ſecū da, vt omnes intelligerent nihil ſibi antiquius amicitia noſtra fuiſſe. Herodotus, Τὰ γὰρ θεῖα πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, antiquiora ducebant & potiora. Οὐδὲν ἦν πρεσβύτερον, nihil antiquius, i. οὐδὲν τιμιώτερον, Pollux. Πρεσβύτερος λόγος, oratio vetuſtior, Plutarch. in Public. πρεσβύτερα δένδρα, vetuſtiores arbores, Theophr. lib. 1. c. 15. de Cauſ. plant. vetulas arbores dixit Cicero.

Πρεσβυτέρως, Aduer. Plato lib. 8. de Rep. Ἀεὶ τὸ τῆς ἀληθινῆς μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι, καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι, antiquiore cura honorem ei habuiſſe.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex, grandæuus, natu grandis, υ longa. Ariſtoph. Νεφ. δέδοικα ὦ πρεσβῦτα μὴ πληγῶν δέῃ, timeo ô ſenex ne verberibus tibi ſit opus. Ibidem, χωρεῖ ὦ πρεσβῦτα ... ſenex ... πρεσβύτης, eris nobis ductor, cap. 10. Numerorum.

Πρεσβυτίδες, ætate prouectæ, πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβυτίδας γυναῖκας, Æſchin.

Πρεσβυτικός, ή, όν, ſenilis, vetuſtus, ſene dignus. πρεσβυτικὸς ὄχλος, ſenum turba. Ariſtophan. πρεσβυτικοὶ θεοί, οἱ ἀρχηγοὶ καὶ πατρῷοι, dij ſenum præſides & patroni. Idem in Pluto, ὦ πεπονηκότες ... θεοὶ πρεσβυτικοί, &c. πρεσβυτικὰ κακά, ſenilia mala, idem Ariſtoph. πρεσβυτικὰ ἕλκη, vlcera ſenum: ſic Hermol. & Ruel. apud Dioſcorid. libro 1. cap. 36. Marcell. verò vlcera vetuſtiſſima. Hinc Πρεσβυτικῶς Aduer. ſeniliter. Quint. γεροντικῶς πρεσβυτικῶς βακτηρεύοντες, ſenum de more baculo innitentes, Nazian. in Orat.

Πρέσβυτις, ιδος, ἡ, anus, vetula. Vide Πρεσβυτίδες.

Πρευμένεια, dictio compoſita παρὰ τὸ πρᾶον καὶ εὐμενὲς εἶναι τοῦ προσώπου, placabilitas Ciceroni, clementia vel placatio. παρὰ τὸ πραΰνειν, placamen eſt apud Liuium, vel placamentum, quo vtitur Plinius: πραΰντης, εὐμένεια. Eurip. in Oreſte, ἔχω λαβὼν πρευμένειαν, redij placatis dijs & reconciliatis, deorum recollecta gratia: dijs redditis mihi propitiis. Interpres propitiationem vertit, & Latinè. Seneca Natural. Quæſt. lib. 2. cap. 32. Explicabo quomodo, ſi fati certus eſt ordo, expiationes rationéſque prodigiorum pericula auertant.

Πρευμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, mitis, manſuetus, propitius, placabilis: ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. πρευμενῶς Æſchyl. Perſis πρευμενὴς δὲ αἰτοῦ τάδε, ſuppliciter hęc pete.

Πρᾶγμα, ατος, τό, res, ſtatus, negotium, opus, πρᾶγμα, πρᾶγματα, res agendæ. Item πράγμα, caput Polypodis. ſunt qui ... vocent: potius πτῶμα.

Πρηγορεῶν, ... προγαστρίδης, Heſych.

Πρηγορεών, ῶνος, ὁ, ingluuies Plinio, πρόλοβος Ariſtot. i. gutturis illa eminēs veſicula in auibus, in quam primùm cibus colligitur: Pollux, Καὶ ὄρνισι μὲν ὄνομάζεται ... προλοβός, ὁ πρηγορεὼν καλεῖται, ἔνθα συναθροίζεται ἡ τροφή. Ariſtoph. in Auib. Ἡ δ' ἐν τῷ πρηγορεῶνι ... πυρὶ ... ἐμπίμπλησι. Didymus exponit τὸν βρόγχον τῶν ὀρνέων τὸν λεγόμενον προλοβόν, ἐν ᾧ συνάγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. vulgò vocatur *falle*.

Πρηθῆναι, venīdi, veniiſſe. πωληθῆναι. πρηθεὶς ἐς Λιβύην, Herodot. venundatus in Lybia, qui venit apud Libyam.

Πρηθεῖς, dicitur ὁ πολύπους κεφαλή, vel πολύπους vt alij volunt Heſych.

Πρήθω, μι, σω, π. ας, incendo, inflo, καίω, ἐμπρήθω, φλέγω, φυσάω. Achil. Ilia. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, i. ἐφύσησε, perflauit media vela. quanquam Euſtath. monet illud πρῆσεν poſſe eſſe etiam à themate πρῶ. quod factum eſt per ſyncopen ex πρήθω ... inquit πρήσω ... διαπρήσουσα κέλευθον, hoc eſt διαπερῶσα. Et Iliad. 8. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, i. ἐμπρῆσαι, καῦσαι: vbi διὰ ſubauditur, i. διὰ πυρός. Numeror. capit. 5. τὸ ὕδωρ τὸ ἐλεγμὸν ... πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, & mulieris venter inflammatus inflatúſque diſſiliet. πρησθῆναι hoc loco diſrumpi atque crepare, πρήθω ... Quæ tertia eſt ſignificatio, & ex cauſa prægreſſa effectus non ſemper neceſſariò cōſequens. inflammationem ſequitur tumor, tumorem ruptura. Sic & πίμπρασθαι, id eſt, inflammari, etiam pro inflari atque intumeſcere, καὶ τὸ εἶδος ſiue εἴδησιν ſumitur ... τὴν ἀναλογίαν, vt Act. Apoſt cap. 28. Vide in dictione ἐμπρησις, & Πρηστήρ.

Πρῶϊν, prius.

Πρακτήρ, ῆρος, ὁ, qui facit aliquid vt vinum, oleum, qui factor Columellę, actor, ἐργάτης, negotiator. Πρακτὴρ ἔργων, actor rerum. Ho. Iliad. 1. Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. Ex quo loco dixit Cicero De orat. 3. Vt ille apud Homerum Phœnix, qui ſe à Peleo patre Achilli iuueni comitem eſſe datum dicit ad bellum, vt illum efficeret oratorem verborum, actorémque rerum.

Πρηκτὴρ etiam in rebus tractandis ſolers & expertus, ἔμπειρος, vt vulgò dicimus *aceort & pratique*. Idē Odyſſ. θ, Ἀρχὸς ναυτάων, οἵ τε πρηκτῆρες ἔασι, i. ἔμποροι.

Πρημαδία, ας, oleę genus: fortaſſis à Virgilio pauſia dicta. tria enim olearum genera facit Nicand. πρημαδίαν, ὀρχάδα & μυρτίνην, quæ Virgilius, vt opinor, vnico hoc verſu expreſſit, Orchites & radij & amaris pauſia baccis.

Πρημαίνω, vehementer ſpirare, Ariſtoph. ... πρημαίνουσα τε θυέλλας, furentes procellas, id eſt, μαινομένας καὶ λάβρως φυσώσας. πρημαίνειν γὰρ τὸ φυσᾶν.

Πρημνάδες, & πρῆμνοι, thynnacei generis ſpecies ſunt. Heſ.

Πρηών, Heſ. τόμος, at pro πρηών, quod apud Suid. in manuſcript. etiam codice legitur exponuntúrque οἱ ... τόποι τῶν ὀρέων

ſcribendum πρηδὼν vt vel ex exemplo patet quod ibi afſertur.

Πρηνηδὸν, deorſum, peſſum, in caput. Nonn.

Πρηνὴς, έος, ὁ, pronus, ἐπὶ πρόσωπον, præceps, hoc eſt, in caput propendens, qui vultu eſt in terrā deiecto: Cui opponitur ὕπτιος, i. ſupinus. Galen. lib. 3. de vſu part. [illegible]. Heſiod. πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. Apud Hippocr. πρηνὲς exponit Galenus, τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκός. τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, partes corporis pronæ, Ariſtotel. libro 4. de partibus Anim.

Πρηνίζω, μ. ίσω, π. ικα, præcipito, καταστρέφω, Heſych. πρηνιχθεὶς, præcipitatus, in Epigr.

Πρηνισμὸς, οῦ, ὁ, præcipitantia Gellio, præcipitatio Senecæ, euerſio: in Sibyllinis verſibus legitur.

Πρῆξα, Ionicè pro πρᾶξα, Iliad. ά.

Πρῆξις, ιος, ἡ, vtilitas, effectus, ἄνυσις. πρῆξιν τὴν ἑωυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε, deflebat omnem ſuam conditionem, Herodot.

Προηρσία, ſacrificium quoddam apud Athenienſes.

Πρῆσις, inflatio, ἐμφύσησις. Vide Πρῆσμα. Item vſtio, καῦσις.

Πρῆσμα, inflatio Nicolao Myrepſo. ἀπὸ τοῦ πρήθειν. Et Galenus apud Hippocrat. exponit per ἐμφύσημα: cui & πρῆσις, id eſt, ἐμφύσησις.

Πρήσσεσθαι ἀργύριον, πρήσσομαι χρήματα, exigo pecunias, Herod.

Πρήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, tranſeo, διανύω, originem traxit ex περάω, facta syncope. Odyſſ. ί, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, i. ἵνα τελειώσωμεν τὴν ὁδὸν, inquit Didym. & πρήσσωμεν, vt iter peragamus, iter cōficiamus. vbi etiam ſubaudiri poteſt διὰ, ſicut quum alibi dicit [illegible] & [illegible]. Euſtath. ſubaudiri ſcribit διά. Et cum Accuſ. Apollon. libro 1. Argon. πρήσσετε δ' ὁδόν. Hom. ἰλ. ι, πρήσσοντε κέλευθον, viam ſecant. Πρήσσω τι πρᾶγμα, adminiſtro, gero rem, molior. πρήσσειν τὰ πρήγματα, res adminiſtrare.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, preſter, igneus turbo, i. ventus è nubibus erumpēs qui circumactus diuque volutatus inflammatur furitq; amburens contacta pariter & proterens. Lege Plin. lib. 2. cap. 48. & 49. Senecam Natur. quæſt. lib. 5. cap. 13. Ariſtot. de mundo, [illegible] πρηστὴρ [illegible], i. qui turbo terreſtris eſt, quum multus ac contortus ferri cœptus eſt. [illegible] dicitur ibidē πρηστὴρ, i. accenſus turbo, vt exponit idem Budæus: [illegible], Pſellus, Ariſtotel. lib. de mundo, [illegible] &c. i. ignei turbines. πρηστὴρ κεραύνιος, in Epigr. [illegible], inſtar turbinis ardentis cum fragore ventus ingruebat, Plutarch. in Fabio. Vide in dictione Τυφώς. Πρηστὴρ, pars externa gutturis faucibus ſubiecta, quæ inflatur iratis atque intumeſcit. Pollux, [illegible]. Heſy. πρηστῆρας dici ſcribit τὰς ἐν τῷ τραχήλῳ ἐμφυσωμένας φλέβας. Πρηστὴρ, etiam vocatur ſerpens, ob inextinctæ ſitis ardorem quem infert morſu: idem eſt qui διψὰς, & καύσων à Dioſcoride vocatur lib. 7. cap. 13. Vide Aëtiū de dipſade.

Πρηστήριος, α, ον, amburens in modum preſteris.

Πρηστικὸς, vim habens adurendi, inflammandi, item inflandi: Et apud Hippoc. πρηστικώτατος, i. ἐμφυσητικώτατος: ἀπὸ τοῦ πρήθω.

Πρῆστις, piſcis quidam cetaceus, [illegible], Suidas. quod [illegible] eſſe dicit à Plinio vocatur priſtis. fortaſſe autem dicta eſt πρῆστις ἀπὸ τοῦ πρήθειν [illegible]. Plin. Alij legunt πρίστις per iota in prima. Vide infra.

Πρωτιῶνας, Heſyc. [illegible], agnos anniculos, meminit Euſtath. etiam, ſed ſimpliciter tantum ſcribens πρωτιῶνας & [illegible] de agnis vel hœdis dictum ætatis ſignificationē habere vt in prouerbio iſto [illegible].

Πρητήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur, forum. Ionicè pro πρατήριον cui ſynonimum eſt τὸ πωλητήριον, Herodotus

Πρήϊον ἐμοί ἐστι, melius mecum agitur. Ionicè πρήϊον pro πρᾶον

Πρηΰγελως, ωτος, placidum ridens, mitis: Zephyri epitheton, in Epigram.

Πρηϋτρόποις, moderatis, i. præditis benigna conſuetudine & moribus, in Epigr.

Πρηΰνοος, Epithet. Dei apud Apollinarium, i. mente facilis atque lenis, mitiſque.

Πρηΰνω mitigo, manſuefacio, cicuro, pro πραΰνω, longa ſecunda, Heſiod.

Πρηῢς, i. πραῢς, placidus, propitius. vnde πρηῢ [illegible], lib. 1. Epigr. Apol. [illegible], &c.

Πρηϋτένοντες, οἱ, manſueta colla ſeu ceruices habentes: boum epitheton, quorum colla iugo manſuefacta ſunt. πρηϋτένοντες ταῦροι, in Epigr.

Πρηϋντὴρ, ῆρος, placator: Datiuo. πρηϋντῆρι [illegible], in Epigr.

Πρὼν, ῶνος, ὁ, ἐξοχὴ, eminentia montis, cacumen, vertex. [illegible], Heſiod. Dionyſ. Poeta, [illegible], ſub cacumine.

Πρίαμαι, emo. Quidam in ſolo Præſenti & Imperfecto vſitatum eſſe dicunt, reliqua tempora ab ὠνέομαι mutuari. Depon. Accu. iungitur. Od. ξ, [illegible], emit ſuis poſſeſſionibus: id eſt, nummis, & de ſuo, vt quidam exponunt: vel emit & emptum præfecit ſuis, &c. ſubaudiatur ἐπὶ Præpoſit. Vide in dictione Κτέαρ. Xenoph. cum εἰς, Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργύρεια πρίασθαι ταλάντου, quem argentifodinis præficeret, talento emiſſe dicitur. Lucianus. de Sacrific. Accuſ. Genit. & Ablatiuo iunxit cum Præpoſitione, [illegible] &c. id eſt, à Minerua duodecim bobus emit, ne vrbs caperetur. πρίαμαι τοῦτο πρὸ πάντων χρημάτων, hoc omnibus pecuniis emo, Xenoph. πρίω, emiſti, Lucianus. [illegible], Sophocl. [illegible], quanti emas vt vxorem recipias, Xenoph. libr. 3. Pædiæ, πρίωμαι, in Subiunct. comparem, emam. [illegible] Ariſtophan. [illegible]. Chryſoſto. [illegible] ὁ πριάμενος, emptor, Plato de Leg. & Demoſt. οἱ πριάμενοι, emptores, Ariſtot. Πρίασθαι interdum ſignificat ἐργολαβεῖν, id eſt redimere ſeu opus faciendum conducere. pro corrumpere pecunia accipi videtur apud Demoſth. Πρίασθαι τὰ τέλη, quod & [illegible] dicitur à Polluce, eſt vectigalia redimere Ciceroni, vt faciunt qui redemptores ab ipſo dicuntur, vulgò *fermiers*: hoc redempturas facere vocat Vlpianus: nos vulgò *prendre à ferme*: quæ eſt redemptura Liuio.

Πριαμωθῆναι, vſurpant Græci pro radar, quòd Priami larua in tragœdiis raſa eſſet.

Πριαπισκὸς, οῦ, ὁ, penicilli vulnerarij (quam tentam vocant) ſpecies in priapi formam aſſurgens. πριαπισκὸν μοτὸν vocat Galenus in Iſagoge linamētum priapiſcum, à genitalis membri ſimilitudine. Vide in dictione Μοτός.

Πριαπισμὸς, οῦ, ὁ, tentigo, pudendi extenſio extra libidinem, apud Medicos. vide Σατυρίασις.

Πρίαπος, &

Πρίηπος, & per ε Πρίεπος apud Arrianū in Bithyniac. Priapus hortorum deus. Euſtath. Iliad. ί. ſed & membrum virile & quidē intentum πρίαπος tam à Græcis quàm à Latinis appellatur.

Πρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſcindo, ſerra ſeco, πρίω. Actiuum Accuſatiu. Pollux.

Πρίνω, emo, ἀγοράζω, Suid.

Πρίαξ, ακος, ὁ, miles pedes.

Πριμάδιαι, αἱ, primadę piſces, qui ſe in cœno abſcondunt, vt Gaza vertit apud Ariſtotelem.

Πριμικήριος, ὁ Πριμικήριος. Primicerij, primi erant & anteſignani omnium dignitatum, quòd in tabula cerata primi notarentur. κηρὸς enim eſt cera. vnde in lib. Præfecturarum ſecundocerium legitur. Et Marianus in deſcriptione Reip. Theodoſij, Arcadij, & Honorij primicerios notariorum, primicerios ſacri cubiculi, & primicerios caſtrenſes enumerat. Idem primocerium à manibus, quaſi primarium appellat. Et Ammianus Marcellinus Valentini primicerij protectorum: Hieronymúſque in Chronicis Euſebij, Iouiani primicerij domeſticorum, mentionem faciunt. Hinc rectè Suidas: πριμικήριος, ὁ πρῶτος τάξεως τῆς τυχούσης. Sic Zonaras monachus, [illegible]. Caſſiodorus in Epiſtola Athalarici regis Gothorum ad ſenatores vrbis Romæ: Illuſtri viro atque magnifico Maximo primiceriatus, qui & domeſticatus dicitur, gerendam duximus dignitatem. Idem libro ſexto Epiſtolarum, primiceriatus magiſtratum ſummo loco in Auguſtali comitatu deſcribit. Idem formulam huius magiſtratus tradit eodem libro ad Comitem ſacrarum largitionum. Plura Iureconſulti libro 12. Cod. Huc etiam pertinent quæ Marianus annotauit in libro Præfecturarum inclinantis imperij, qui ſub officio Comitis commerciorum per Illyricum vndecim primiceria recenſet: videlicet primicerium totius officij, primicerium ſcrinij canonū, primicerium ſcrinij tabulariorum, primicerium ſcrinij numerariorum, primicerium aureæ maſſæ, primicerium auri ad reſponſum, primicerium ſcriniorum ſacri veſtiarij, primicerium argenti, primicerium à pecuniis, & primicerium à Miliarēſibus. Vegetius primicerios etiam in militia deſcribit lib. 2. cap. 21. Sicut primicerius, inquit, in officio præfectorum prætorióque ad honeſtum quæſtuoſúmque militię peruenit gradum: ita legionarij equites, cohortes ſuas contubernij affectione venerantur.

Πρὶν, prius, antè, antea, Gaza lib. 4. corripitur in Epigr. Cum Indicatiuo. Odyſſ. ξ, [illegible], Item pro antequàm,

οὐ,

Od.ι. ἀγκὰς ἑλὼν ἱκέτευε, πρὶν καί ποτε γαῖαν ἱκέσθαι, &c. πρὶν ἐπὶ μέγα δυνάμεως, Thucyd. priuſquam Athenienſium potentia augeſceret, &c.ſic Valla. πρὶν ἀποδοῦναι, antequam dedit, Demoſthen. πρὶν ἀπελθεῖν, Iſocrat. πρὶν τινὲς εἶπον, Idem, donec quidam dixerunt. πρὶν τὸ ἄλλο κρατῆσαι, λανθάνοντες, latuerunt, quoad tenuerunt Delum, Thucydid. πρὶν ἂν ἀκούσητε, Ariſtoph.& Demoſthen.

Πρὶν cum Optatiuo præcedente ἀποφάσει. Plato in Apologia. [illegible] ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, vt nihil de rebus ſuis prius curaret, quam ſeipſum. Πρὶν Subiunct. abſque ἂν particula. Sophocl. μηδ᾽ ἐξ ἐλαύνειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, foras non prodire antequam præſens ipſe adeſſet. πρὶν ἀκούσῃς, priuſquam audieris. οὐ γίνεται γάλα πρὶν μὲν ὕστερον κύουσι τῶν ζῴων, nulli animalium lac fieri ſolet antequam vterum ferat. Ariſtot.lib.3.Animal. Πρὶν aliquando cum Nominat.ſolùm, ſuppreſſo verbo, vt Odyſſ.ο. οὐδέ τι σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. ſubaudiendum enim γίνεται. Πρὶν cum Infinitiuo. Plato in Epiſtol. [illegible] πρὶν αἱρεῖσθαι αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, quod ius ſupplicium perpeti maluit, quam ſcelerum ipſis ſocium fieri. Odyſſ.ι. ἀνελθεῖν, [illegible] πρὶν ἐμὲ ἐλθεῖν οἴκαδε, priuſquam venero domum. πρὶν ἐλθεῖν, antequam accedat, Lucian. πρὶν εἴκοσιν ἔτη [illegible] Xenoph. id eſt, priuſquam eſſet annos natus viginti. πρὶν ἀκοῦσαι αὐτὸν [illegible], cum inauditum dimittunt, Thucyd. πρὶν ἀκουσθῆναι, priuſquam auditus eſſet. πρὶν λέγει [illegible], Æſchin. πρὶν ποιῆσαι, priuſquam feceris, Demoſthen. πολλῷ πρὶν [illegible], multò prius quàm poſſent pertingere. Xenoph. Πρὶν interdum geminatur, ita vt primo loco antè ſignificet, & quàm in ſecundo. Homer. 1 Iliad. οὐδ᾽ ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρίν γ᾽ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, &c. Πρὶν cum Articulo. ὁ πρὶν, priſtinus, anteactus, prior, priſcus, antecedens. ὁ πρὶν λόγος, priſtinus ſermo. ὁ πρὶν χρόνος, ſuperius tempus, Thucydid. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, iampridem. ἡ πρὶν ἀκοσμία, priſtina ſeu prior aut ſuperior, id eſt, quæ ſuperioribus diebus erat deformitas, Nazanzen. in Oration. τὰ πρὶν, antè dicta aut facta ſuperiora. Sophocles. τὰ πρὶν δ᾽ ἔργα χερσὶν μέγιστ᾽ ἠρτοῦ, &c. id eſt, res antea geſtæ.

Πρὶν ἂν, priuſquàm, cum Subiunctiuo. Ariſtophan. in Pluto, οὐ δεῖ χαλεπαίνειν ἐς θεὰν πρὶν ἂν μάθῃς, antequàm didiceris. πρὶν ἂν φράσητε, Idem. πρὶν ἄν τι δράσῃς, priuſquàm quid feceris, Sophocl. πρὶν ἂν ἴδω, Bud. in Epiſt. prior. πρὶν ἂν δείξωμεν, Ariſtoph. πρὶν ἂν κρατήσωσι, Demoſt. ſic & Plato de Legib.

Πρὶν ἢ, pro ἢ, Interp. Thucyd.

Πρὶν ἢ pro πρὶν. Οὐ πρότερον ἀπηλλάγησαν πρὶν ἢ τοῖς λόγοις τούτοις ἀπήντησαν, Antiph. Et cum Optat. de præter. Idem, [illegible] πρὶν ἂν ἐγὼ ἐλθοιμι. Iungitur etiam eodem ſenſu cum Indicatiuo. Demoſth. πρὸς Λεπτίν. [illegible] πρὶν ἢ [illegible], ante quàm abrogaret. Sic Latinè Antequàm & Priuſquàm conſtruuntur. Liuius, Nec oderunt bellum priuſquàm intulerunt. Cicero pro Sextio cum Subiunctiuo, Non aggrediar ad illa, priuſquàm docuero quibus initiis, &c. Et pro Rabirio cum Indicatiuo, Sed tu cauſam ſuſcepiſti antiquiorem memoria tua: quæ cauſa antè mortua eſt, quàm tu natus es. Et pro Murena, Antequàm pro Murena dicere inſtituo, pro me ipſo pauca dicam.

Πρινὴ, priuſquam, pro πρὶν ἢ. Cum Infinitiuo. πρινὴ συμμίξαι ἔφευγε, priuſquàm congrederentur, fugiebat. καὶ Σαμουὴλ πρινὴ γνῶναι θεὸν, &c. nec dum Samuel Deum cognouerat, cap.3. libro 1. Reg. καὶ οὐκ ἀφίστανται πρινὴ πᾶν ἀναλωθῆναι τὸ ὑγρὸν, nec prius abſcedunt, quàm omnis humor hauriatur, Dioſcorid. lib.2. cap. 11. πρὶν ἢ ἐξέλθοιεν præcedente οὐ [illegible], Xenop. πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, Hermogen. priuſquàm rediiſſet. πρὶν ἢ διαμορφωθῆναι τὸ σῶμα, priuſquàm corpus formetur, Ariſtot. πρὶν ἢ τοῦδε τοῦ βίου μεταστῆναι, ὁρῶ, &c. priuſquàm de hac vita diſcedo, video, Gaza in Somnio Scipionis. πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων, permultis ante ſeculis. Lucian. de Sacrific. [illegible] πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Πρὶν γε, priuſquàm, cum Indicatiuo. Homer. Ιλ.

Πρίσμα, ατος, τὸ, ſcobs.

Πρινίδιον, parua ilex, Ariſtoph.

Πρίνινος, ου, iliceus, ilignus, & iligneus, durus, ſolidus. Heſiod. [illegible] γύην ἐν οἴκῳ, πρίνινον, &c. πρίνινος πρέσβυς, in Epig. prima longa. [illegible] πρίνινοι, Ariſtoph. Acharn.

Πρῖνος, ου, ἡ, frutex ex quo naſcitur coccus, ilicis genus. Ilices in Prouincia vocantur yeuſes, & euſes. lignum eſt craſſiſſimum, quod ſi crematur, crepitum edit, teſte Lucian. Ariſtophan. in Ranis, [illegible] πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷ. Comment. in Acharn. lignum eſſe ait [illegible]. Ilex à Gaza exponitur. Confer Dioſcoridem lib.4. cap.48. vbi ait: Κόκκος βαφικὴ θάμνος [illegible], &c. Et Theophraſtu in hiſtor. lib.3. cap.16. vbi, Ὁ δὲ πρῖνος φύλλον μὲν ἔχει δρυῶδες, ἔλαττον δὲ, [illegible] (legi poteſt [illegible], vide quæ in eo verbo ſuprà annotauimus) τὸν δὲ [illegible] ἀλλὰ τὸ δένδρον μέγα, καθάπερ ἡ δρῦς, &c. Vide in dictione Κόκκος. Heſiod. δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην, &c. priore breui, in Epigr. longa apud Heſiod. & Ariſtophan. & Theocrit. Vide Ὀ[illegible].

Πρινώδη φύλλα, folium ilicis modo.

Πριονοειδὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, ſerræ figuram habens, ſerratus Dioſcor. vnde πριονοειδῶς, in modum ſerræ, ſerræ figura.

Πριονώδης, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, idem cum præcedenti πριονοειδής. Athen. lib. 13. πριονώδη χλωρὰ καὶ πριονώδη φύλλα folia ſerrata, ſeu ſerram ſua figura repræſentantia. Theophr. καὶ τὸ μὲν φύλλον ἔχει [illegible] πριονῶδες καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. at Plin. lib.16. cap.24. dicit abieti eſſe folia ſecta pectinum modo.

Πριονῶται, ἰχθύες οὕτω λεγόμενοι. Suid. pro quo dubium eſt reponendum ne ſit πριονωτοὶ an πριονόνωτοι vt ſic vocentur à dorſo ſerrato.

Πριονωτὸς, οῦ, ſectus, ſerratus.

Πρίω, redime, libera, tanquam à πρίαμαι. vnde ἐκπρίω.

Πρίστειον, dicitur officina quæ auribus ob pulſationem aut aliam rem moleſta eſt, quales ſunt fabrorum.

Πρίσις, ἡ, ſectûra. Plin. ſed quæ fit ſerrâ. Et idem quod ſtridor, βρυγμός. Plutarc. [illegible], δήγμασι χειλῶν καὶ πρίσεσιν ὀδόντων, ſtridorib. dentium.

Πρίσματα, τὰ, ἀπὸ τοῦ πρίειν dicta ſunt, quaſi à ſerrâ dicas ſerramenta: Eſt enim ſcobs eorum quæ ſerrâ ſecantur, vt ῥινήματα, quæ limâ deteruntur, quæ & ἐπιρρινήματα dicuntur: vt & πελεκήματα quæ ſecuri dolando decidunt reſecta: τορνεύματα verò torno fiunt: à quibus apud Hippocr. ξύσματα non diuerſa: horúmque omnium nomine licet diuerſo, penè res eadem intelligitur. Theophraſt. libr.5. de Cauſis, τὰ δὲ χλωρὰ [illegible] καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει, id eſt, & ſcobs ſerræ dentibus adhæreſcit atque retinetur. Dioſcorid. etiam πρίσματα trâſlatè dixit ſcobem à vermibus eroſam, id eſt, lignorum cariem. [illegible] δὲ αὐτὸν, inquit de ſtyrace, τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἃ ἀπὸ τῶν σκωλήκων ἀναπτύεται. Vide Πελέκημα. Dicitur & πρίσμα pro πρίσμα, tanquàm à πρίω. idem ſign. quod πρίω.

Πρίστης, ου, ὁ, qui ſerrâ aliquid ſecat & ſcindit, vnde ſecamenta. Plinius, id eſt, πρίσματα. πρίσται, inquit Pollux. τομεῖς: ἀπὸ τοῦ πρίειν, quod & πρίζειν dicitur. Πρίστις, piſcis quidam cetaceus apud Ariſtotel. Gaza vertit priſtes. Superius ſcribitur πρῆστις.

Πρίστις, ἡ, poculi genus, & nauigij, Bayſ. & ſerra πρίων, Pollux.

Πριστὸς, ſerrâ diſſectus, ſectilis Ouid. ſectiuus Colum. Πριστὸς, genus marmoris apud Ioſeph. de Antiquit.

Πρίω, μέλλω, πρίσω, ſeco, πρίζω, ſerro Silio Ital. ſerrâ diuido. Actiu. Accuſ. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, Ariſtoph. noli dentes ſerrare & ſtringere. πεπρισμένος, ſerratus. ζωστῆρι πρισθεὶς, baltheo conſtrictus nam ibi πρισθεὶς expon. σφιγχθεὶς [illegible], Sophoc. in Aiace.

Πρίω, pro πρίασο, id eſt, ὤνησαι, eme, Ariſtoph. μὴ πρίω παῖ δᾷδας, ne emas puer facem. Et πρίωμαι in Ranis pro ἀγοράσω, emam, ὠνήσομαι.

Πρίωμα, ατος, τὸ, πρίσμα. Heſych.

Πρίων, ονος, ὁ, ſerra, πρίστις. Gal. enumerat duo ſerrarum genera, χοινικίς [illegible], & ὀδοντωτός: de quibus in ſuis locis. Eſt & πρίων, capt︠ioſi perplexiq; argumenti genus, quod alio nomine κερατίνης [illegible] dicitur, teſte Doxopatre in Aphth. Comment. ſed & πρίων apud Heſ. etiam exp. [illegible] pro quo reponendû fort. [illegible].

Πρὸ, cum Genit. præ, ante ſiue pro, ἔμπροσθεν, prius. Significat locû & têpus, vt πρὸ τῶν πυλῶν: πρὸ θυρῶν, i. pro foribus, Iacobi capit. vlt. πρὸ ὥρας, ante tempus mors in adoleſcentia, ante fatum mors violenta. dicitur & πρὸ μοίρας, pro eodem, Ammon. πρὸ ὀργάνων ὁ δοῦλος [illegible], ſeruus omnis inſtrumentum ante inſtrumenta. Ariſtot. lib.1. cap.3. Politic. πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα προσθέμενος, qui capſa ſe protexit, Plutarch. in Public. πρὸ ἑαυτοῦ, ante ſe, coràm ſe, πρὸ ἑαυτοῦ, Homer. Iliad. πρὸ φίλων, [illegible] τῶν ἑτάρων, Idem ibidem. ἄγετε τὴν γραῦν πρὸ δόμων. Eurip. ducite foras. πρὸ πόλεως, ante vrbem, Apollon. [illegible]. Homer. πρὸ βραχέος nuper, non ita pridem. Chryſoſt. [illegible], πρὸ μιᾶς καλανδῶν μαρτίων, id eſt, pridie Calendas Martias. Plutarc. in Publ. ἡμέρα τῇ πρὸ δώδεκα καλανδῶν μαΐων, ad duodecim Calendarum Maij. Idem in Romulo, πρὸ ἕνδεκα [illegible] καλανδῶν μαΐων, decimo tertio Calendas Maias. Idem Plutarchus in Numa. πρὸ τριῶν ἐτῶν, ſuperiore triennio. Πρὸ ἔργου ſiue προὔργου, operæpretium, præuertendum, conducibile, vtile, commodum, πρὸ ὁδοῦ, Ariſtot.6. Metaphyſ. ἔσται γὰρ πρὸ ἔργου [illegible] ἐπισκέψασθαι, erit conducibile, & eſt in primis videndum. Vide Προὔργου. Πρὸ ὁδοῦ, idem quod πρὸ ἔργου. Lucianus, ὅ πρὸ ὁδοῦ [illegible] γένοιτο εἰς τὰ μαθήματα, vtile & commodum eſſe poteſt: Ariſtotel. in 1. de Generat. πρὸ ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται, ſic enim erit opportunum & commodum. Πρὸ ὁδοῦ, etiam dicitur de profectu atque progreſſu. Idem Ariſtot. in 8. Polit. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν ἔστω πρὸ ὁδοῦ γεγονός, ὅτι καὶ, &c. id eſt, tantum nobis iam con-

lectum eſt ad ea quæ mox dicturi ſumus, i. prælibandum hactenus fuit. Alibi πρὸ ὁδοῦ obuium atque occurrens, quod in promptu. Vide in Ὁδός. Πρὸ ὀμμάτων ποιεῖν, ponere ob oculos, oculis ſubiicere, ante oculos conſtituere. Ariſtoteles ait vrbanitates concinnáſque locutiones duci è genere illo trãſlationis, quod proportione fit: nec nõ ex iis etiam verbis, quę ante oculos auditorum rem conſtituunt: cuiuſmodi ſunt quæ agunt aliquid, non quæ ceſſant: vt ſi dicas, ἀκμὴν ἀνθοῦσαν ἔχοντος τὴν ἀκμήν. Verba eius hæc Rhetoricor. libro 3. Λέγω δὲ πρὸ ὀμμάτων ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἐνεργοῦντα σημαίνει. Vide locum. Πρὸ & ὑπὲρ, pro eodem, Euripid. πρὸ παιδὸς θανεῖν, pro filio mori. πρὸ αὑτοῦ, pro ſeipſo. Xenoph. πολλὰ ἃ οὐ πρὸ αὑτοῦ τις ἐπράξατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσε, quæ quis pro ſe ipſe non fecit, ea pro amicis fecit. πρὸ αὑτοῦ ἰδεῖν, ſibi proſpicere. Idem, πρὸ τοῦ χρῆσθαι, ante vſum. πρὸ τοῦ προσκόψαι τὸν πόδα, priuſquã pedes impingant Nazanz. πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσωθῆναι τὸ κινδυνεύειν ἐθέλω ὑφίστασθαι, malo ſubire pericula, quam vel aliquam iacturam in præſentia facere, Thucyd. Ἰλιόθι πρὸ, i. ἔμπροσθεν, Hom. Iliad. i. i. præ Ilio. Idem & in Iliade, οὐρανόθι πρὸ, i. πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἐν τῷ οὐρανῷ, i. ἔμπροσθεν: aut πρὸ παρόντων. Πρὸ, præ, in comparatione, i. magis. πρὸ δούλου δεσπότης, dominus ſeruo pręſtat. πρὸ δούλου δοῦλος, ſeruus ſeruo præſtat. Plato 2. de Repub. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, præ iuſtitia laudare iniuſticiam, i. præferre. Πρὸ in Compoſitione ſignificat prę, ante, prius, vt in προαγγέλλω, προαποστέλλω: & pro, vt in προαγωνίζομαι, προάγομαι. Item emphaſim præſertim geminata, vt in προπροκυλινδόμενος.

Πρὸ ἔργου, & Προὔργου. Vide Πρό.

Πρὸ μικροῦ, pauló anté.

Πρὸ ὁδοῦ. Vide Πρό.

Πρὸ ὀλίγου, pauló anté.

Προαγαγεῖν, Atticè, ἀντὶ τοῦ προάγειν.

Προαγγέλλω, prænuntio Cicer.

Προάγγελμα, τὸ, prædictio, prædiuinatio, Plin.

Προάγγελος, prænuntius, Muſæus.

Προάγγελσις, q. prænuntiatio.

Προαγνεύω, prius luſtro & purifico.

Προάγομαι, prouehor, προέρχομαι, euado, erumpo, delabor, Demoſ. ἐπειδὴ δὲ εἰς τοῦτο προήχθην τοῦ λόγου, quãdo hucuſque ego di cendo prouectus ſum. Idem, Οὐδὲ πάντα ταῦτα ἐρῶ, οὐδὲ προαχθήσομαι, non eo vſque erumpam. Xenophon pro delabi poſuit eadem ratione, in 1. Ἀπομ. Ὁρῶ δὲ καὶ τοὺς διὰ φιλοποσίας προαχθέντας, καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας. προήχθη εἰπεῖν, prouectus eſt dicere, perrexit dicere, Plutarch. in Public. Ariſtotel. de mundo, εἰς τοῦτο προήχθησαν ὥστε εἰπεῖν, &c. eo vſque ſunt prouecti vt dicerent, &c. προήχθη ἐκ τῆς οἰκίας, è domo productus eſt, Plutarch. in Public. προηγμένος, deductus, Demoſthen. Προάγομαι, ἀντὶ τοῦ προάγω, pellicio, allicio, adhortor, adduco, excito, vt προάγεσθαι τοὺς πολίτας, Ariſtotel. Politicor. 2. & προάγεσθαι εἰς πολεμεῖν, Xenoph. προαγόμενος, impellens, Æſchin. Προάγεσθαι eſt etiam εἰς ἀνάγκην καθίστασθαι τι ποιεῖν, & compelli: quód dicitur quum eo vſque quis progreſſus eſt, vt referre pedem non poſſit & regredi. προάγομαι λέγειν, Demoſthenes. προάγομαι εἰς ἀνάγκην ποιεῖν. Idem, Item Προάγομαι, orior & creſco. Plutarchus. καρπὸν οὐ πολὺν τὴν ἀπὸ τοιαύτης προήχθη δυνάμεως. Idem in Fabio, προαχθεὶς εἰς τὴν ὑπατείαν, ad conſulatum promotus & prouectus. Sumitur & Actiuè in eo ſenſu: Idem in Themiſtocle, προῆγον τὸν Κίμωνα ταῖς τιμαῖς, Cymonem honoribus euexerunt. Hinc προαγωγὴ, quaſi promotio ad honores. Vide infrá.

Προαγόρευσις, εως, ἡ, prophetia, prædictio, πρόρρησις, ſalutatio, Epict. Rei cædis interdicebantur ſacris in foro donec lata eſſet ſententia, eáque interdictio, vt Cicero loquitur, dicta eſt προαγόρευσις. Pollux, Εἴργοντο δὲ ἱερῶν, καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως, καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο.

Προαγορευτικὴ, diuinatio, prædictio.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, q. præemptor.

Προαγορεύω, μ. εύσω, π. προείρηκα, prænuntio, prædico, præcipio, iubeo, præmoneo, edico, expono, ſuadeo. προαγορεύω σοι πόλεμον, tibi bellum indico, Thucyd. προηγόρευε τὸν πόλεμον, iam bellũ indixit verbis, Demoſthen. τὰ προαγορευθέντα, edicta, Plutar. in C. Martio. σοὶ δὲ κοινῇ προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι, tibi denunciamus atque prædicimus vt adſis ad trinundinũ. Idem in Ageſilao dixit ἡμέραν προαγορεύειν, diem dicere. Προαγορεύειν, proclamare, præconio denunciare. Herodotus in Thalia, Κήρυξ προαγορεύει τοῖς ἐν μέσῳ.

Προάγω, ξω, ήχα, prægredior, præcedo, progredior, procedo, pręeo. Matth. 2. & 14. Plato in Phædro, Προάγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου καθιζησόμεθα, præi. Xenophon in Cyneget. de canibus fallacibus & vanis. ἐφ' ὅτῳ αἱ τύχωσι προάγουσι, temeré procurrunt. Plutarch. de Muſica, μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec ſubſequi. Ariſtotel. 2. OEconom. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγε, ad hunc modum progreſſum faciebat. Lucian. in Alcyone, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρός, in vrbem accedere tempus eſt. Demoſthen. tranſlatè poſuit, ἐπὶ πολὺ προάγει τοῦ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnoperè in violentiam crudelitatémque euadit. Sic Athe. καὶ πλήθει πέρα προαγαγόντες ὕβρεως, tandem eò petulantiæ euaſerunt & progreſſi ſunt. προάγων ἐγγυτέρω τῆς ἐλπίδος, propiore ſpe ductus, Plutarch. in Galba. In hac ſignificatione præeundi regit interdum accuſat. Matth. 21. v. 31. οἱ τελῶναι, καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. Προάγω, ad honores promoueo. προάγω εἰς ἀξίωμα, prouehor ad dignitatem, Idem in Lycurgo. προάγει σε εἰς δόξαν, te illuſtro gloria, Plutarc. in Themiſt. Προάγω, perpello, impello, ſtimulo, idem ferè quod ἐξάγω. Demoſthen. Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν οὐδὲ προήγαγεν. Προάγω, proueho, deduco. Xenoph. προσπίπτουσι μὲν ἄνθρωποι ἐπὶ τὴν κρήνην γεγονέναι, προαγαγὼν δ' ἐπ' αὐτὴν ἔχ' ἑτέρων, &c. Ariſtotel. 2. OEconom. cum Accuſ. & Genit. προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρὸν, eos ab vrbe paululùm abducẽs, &c. δάκρυα προῆγεν ὀμμάτων, lachrymas profudit oculis, Euripides. προάγειν αὐτὸν ἔμελλε, producturus erat eum, capit. 12. Actorum Apoſt. & cap. 16. ibid. προάγει τὰ ᾠὰ πρὸς τὰ χονδρώδη, oua mandat partibus cartilagineis, Ariſtot. προάγει τινὰ κινδυνεύειν, ducit aliquem ad periclitandum, Thucydid. Iſocrates ad Philip. ἐπὶ τὴν ἐρημίαν προαγαγεῖν. προάγεις σεαυτὸν ἐς τὸ ἄγαν φαῦλον, qui ad tantam te dimittis nequitiam, Herodot. Προάγειν εἰς φῶς, in lucem proferre. Plato Epiſt. 7. τὴν φύσιν εἰς φῶς πᾶσιν ἀνθρώποις προαγαγεῖν. προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας, multos promouit duces in exercitum, Plutarch. in Galba. προάγειν εἰς πάθος dicit Ariſtotel. Rhetor. 1. affectus concitare. Et 3. eiuſdem operis, προάγειν εἰς γέλωτα, ad riſum & effuſam lætitiam deducere. Προάγω, etiam proſtituo, produco: vt producere filiam apud Plautum. Προάγω, præſto. & hoc cum Genit. Dioſcor. προάγει δὲ πασῶν τῶν μοσχείων θερμότητι. nam aliâs regit Accuſ. Προάγων dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polybius, ὡς ἀνέδωκε τὰς ἀπὸ δυνάμεις, προῆγε διὰ τῆς συμβολῆς. Idem, Πόλεμος μὲν ἀνέζευξε, προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ πεδίου γέφυραν.

Προαγωγεία, ἡ, lenocinium. Vide Προαγωγή.

Προαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, μαστροπὸς, Latinè perductor, & productor dicitur à Budæo & productrix. perductorem ego tantùm dici reperio: προαγωγὸς, vt apud Æſchin. contra Timarch. Καὶ τὴν προαγωγὸν χάριδος καλοῦσι, κἂν ἄλλος, ἐπειδὰν ζημιοῦν.

Προαγωγεύω, μ. εύσω, π. ευκα, lenocinor, pellicio, ſuaſione in meam ſententiam traho, produco, hoc eſt, proſtituo, concilio, προξενῶ. Actiuum. Ariſtophan. νεφ. ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζε, ſeipſum proſtituens oculis. Phocylid. μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, vxorem ne proſtituas.

Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, ductus atque inſtitutio, diſciplina. Polybius in Epitome, τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς, educati ſub patrum poteſtate atque diſciplina.

Προαγωγὴ, q. promotio, vt apud Plut. in Apopht. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, id eſt, amici promoti ad dignitat s gradum atque euecti. Et ἐν προαγωγῇ ποιεῖν, eſt ad honores promouẽre. Ioſephus, ἰδίους τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκείνου φρονοῦντας, ἐν προαγωγῇ τιμῆς ἐποιεῖτο, rerum ſuarum fautores ad amplos dignitatis gradus prouehebat. Προαγωγὴ etiam in malam partem ſumitur, vt προαγωγία apud Ariſtotelem Ethic. lib. 5. cap. 2. id eſt, quaſi proſtitutio pudicitiæ: vnde προαγωγὸς ſiue προαγωγεὺς, i. perductor Latinè. Plat. in Theæteto, Ἀλλὰ διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον συναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ᾗ προαγωγεία ὄνομα. Suetonius pręter Spartianum proagogia in hoc ſenſu ſic extulit in Nerone, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Veſtali virgini Rubriæ vim intulit. Introductiones dixit Cicer. in his ad Attic. lib. 1. Iam verò ô dij boni, rem perditam: etiam noctes certarum mulierum atque adoleſcentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Apud Pollucem ſcriptum etiam προαγωγία.

Προαγωγικὸς, qui vim habet conciliandi amoris. Dionyſius de cõciliatore amoris diuini, Ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἔρωτος ἐστὶ προαγωγικὸς καὶ κινητικός.

Προαγωγεὺς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, προαγωγὸς, quaſi proſtitutor. Vide Προαγωγή. Ariſtopha. Veſpis. Ἵνα τὰς μούσας ἃς ἐχρῆτο μὴ προαγωγοῖς ἀποφήνῃ quod quidam interpretãt. ne muſas quibus vinum in componendis comœdiis redderet meritorias & proſtitutas, vel muſas ſuas proſtitueret ad quæſtum faciendum.

Προαγὼν, ῶνος, ὁ, initium pugnæ, præludium certaminis, ſeu decreti, quum quid conſultabatur antequam populus ſciſceret: ſicut προβούλευμα. δεινοῦ γενομένου τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἐπιεικέστερον ὁ ἀγὼν τέλος ἀπετελέσατο, crudele pugnæ initium non mitior exitus eſt conſecutus. eſt etiam προαγὼν, præluſio actionis oratoriæ inquit Bud. ſic δίκας προαγωνίσας. Plut. in Pomp. ἐσπούδασε δὲ αὐτοὺς τὰς δίκας προαγωνίζεσθαι ἐν ὀλίγοις πρὸς τοὺς κατηγόρους.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Gregor. Item, antea pugno. Herod. lib. 5. ἀμφοτέρας αὐτοῖς ὑπομείνασι ξυμμαχίας καὶ προαγωνισαμένας δυνάμεις quæ antea nõ pugnauerat. item certo pro

aliquo

aliquo ſiue pugno, propugno Philo ἐν ὑπερμαχεῖν ἢ προαγωνίζεσθαι κινδύνευσαι πτῶ.

Προαγωνιστὴς, propugnator & defenſor, Cæſar.

Προαδικέω, ante lædo. προαδικούμενος, laceſſitus, Æſchin.

Προαθλητὴς, προαγωνιστής.

Προαιδέομαι, reuerentiam debeo, Accuſat.

Προαίρεμα, propoſitum, Bud. in Epiſt. poſter. τοῦ προαιρέματος ἐξίστασθαι, de ſuo more decedere Cicero dicit, & Liuius decedere ſuo inſtituto. dicitur & Græcè τοῦ ὑποτεθειμένου ἐξίστασθαι τοῦ ἔθους. Vide apud Bud. in Epiſt.

Προαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, id eſt, malo, præfero, antepono, in animo conſtituo, ſtatuo, propono, præſumo, conſultè ſeu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Liuius ad verbũ dixit præopto, libro 8. ſecundi belli punici, Mortem in certamine, quàm vt alter alterius imperio ſubigeretur, præoptantes. quomodo etiam doctiſſimus Interpres vertit apud Apoſtol. 2. ad Corinth. cap. 9. vbi loquens de beneficentia in ſanctos, ait: ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, id eſt, vnuſquiſque vt animo vel corde propoſuit atque cõſtituit. Sic ego malim quam præoptat hoc loco. Quibus verbis ſummouet excluditque hypocriſin. Lata autem eſt differentia inter præoptare, præferre atque eligere, & inter propònere atque conſtituere: multa enim nobis facienda proponimus adducti neceſſitate, quæ præoptaremus non facere ſi integrum eſſet & liberum. Vtrunque tamen προαιρεῖσθαι ſignificat: vnde προαίρεσις, i. propoſitum. Ariſtot. 1. Rhetor. προαιροῦνται δὲ πράττειν περὶ ἀρχῆς, agenda ſibi proponunt & ſtatuunt. Demoſth. pro Cteſiphonte, πάντα ποιεῖν ... προείλετο, facere inſtituit. Προαιρεῖσθαι pro conſultò facere ſic poſuit Ariſtotel. 2. Ethic. ... φαίνεται προαιρούμενος ... Προαιρεῖσθαι ἀντὶ τοῦ προκρίνειν, præpono, præfero. προαιροῦμαι τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, hoc illi præfero, Demoſth. οὐ προαιροῦμαι ἀποθανεῖν ... τὸ ζῆν ..., i. non curo viuere modò occiderim, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 11. προαιροῦμαι ... Demoſthen. προείλετο, elegiſti, Lucian. in Acharn. ... Xenoph. προαιρεῖσθαι τὸ πράττειν, ἢ μᾶλλον ... χαρίζεσθαι, malle negotium præſens obire, quàm ventri indulgẽre. Idem, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν, mors ea re magis eligenda erat. Προαιρεῖσθαι & ... differunt apud Ariſtot. in Rhetor.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propoſitum, voluntas libera, inſtitutum, delectus, conſilium, animi ſententia, mens, electio, ſecta. Iſocrat. in Orat. ad Demonicum, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμιμνησκόμενος, i. patris inſtituta & rationes animo reuoluens. οἱ τῆς ἐκείνου προαιρέσεως, qui ſunt illius aſſeclæ, Demoſthen. ἐκ προαιρέσεως, conſultò, voluntariè Liu. ex voluntate, de induſtria, iudicio & cõſilio adhibito, data opera, dedita opera: vnde ἐκ προαιρέσεως ἐξαμαρτάνειν, ἢ φονεύειν, i. τὸ ἐκ προνοίας: quod & κατὰ προαίρεσιν dicitur, Demoſth. Differt τὸ ἀκούσιον: γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου ἢ διανοίας, Ariſtot. Ethicorum 2. Idem lib. Rhetoric. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἔθη φανερὰ κατὰ τὴν προαίρεσιν. ἡ δὲ προαίρεσις ἀναφέρεται πρὸς τὸ τέλος. Interpres electionem vertit, ſed προαίρεσιν hoc loco vocat quam vulgò dicimus *intention*: quo ſenſu dixit Quintil. lib. 10. cap. 3. Nanq; illa ipſa quæ delectant, neceſſe eſt auocent ab intentione operis deſtinati. ſequitur enim, deſinit intueri quod propoſitũ fuerat. Lege ipſum Ariſtot. lib. 3. ad Nicomach.

Προαιρετέον, præferendum eſt.

Προαιρετικὸς ἀνὴρ, voluntarius, qui cupidè & libenter aliquid facit: hoc nomine videtur Ariſtot. Rhetor. vocare hominem profuſum, & ad largiendum facilem. προαιρετικὸς τοῦ πλουτεῖν, Idem libro ſecundo. Politic. inſtituens ... volens pecuniam habere, inhians pecuniæ. προαιρετικὸς ... χρημάτων, cupidus pecuniarum, Idem Ariſtot. cap. 1. lib. 1. Moral. προαιρετικὴ ἕξις, q. electiuus habitus. ἐνέργειαι προαιρετικαί, Philoni de mundo, actiones à propoſito proprio manantes. προαιρετικαὶ ἕξεις, voluntarij habitus ſiue arbitrarij, Galen. ad Glauc. τὸ προαιρετικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, pars animæ q. propoſitrix. Ariſtot. libro 1. magnorum Moralium, c. 35. προαιρετικὴ ..., i. electiua, Gaza libro 4.

Προαιρετὸς, ſpontis humanæ & arbitrarius, inquit Bud. citans ex Ariſtot. Met. 5. ... ἡ προαίρεσις, τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ ... προαιρετόν Idem Ariſtot. Ethic. lib. 3. cap. 2. in fine. ... τὸ προαιρετόν, ... & cap. 3. βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν τὸ αὐτό ... τὸ προαιρετόν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν προαιρετόν ἐστι. vbi quidam reddiderunt eligibile, alij deligendum, alij quod ſub delectum cadit, alij, id de quo amplectendo propoſita eſt animo ſententia vel id quod cæteris propoſitis amplectendum nobis proponimus ſequendo etymon quod habetur. Ethic. lib. 3. cap. 2. in fine. ... δὲ ... τοῦνομα ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo, Thucyd. lib. 8 p. 291. ... ἐκ ... τὸν οἶνον ... προαιρούμενος ... vbi Valla interpr. προαιρουμένους, promentes, ac malè nam & apud Lucianum reperitur καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν.

Προαίρω, progredior, Plut. in Apophthegm. ... φίλον προαίρειν.

Προαισθάνομαι, μ. προαισθήσομαι, π. προῄσθημαι, præſentio, prouideo, præcognoſco, antè ſentio, præcaueo. Depon. Genit. προαισθάνομαι τοῦ στρατοῦ, præſcio aduentum exercitus, Thucyd. & Accuſat. vt ταῦτα προαισθόμενοι, hæc quum antè ſenſiſſent agi, Plut. in Public.

Προαίσθησις, ἡ, præſentio Ciceroni.

Προαιτιάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, cauſor, antè cauſam reddo. Depon. Accuſ. Paul. cap. 3. ad Roman. προῃτιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι. i. ante cauſis allatis conuicimus ἢ ἐλέγξαμεν. Nam & ſimplex cauſari etiam ſignificat, i. cauſam afferre. Alij vertunt ante criminati ſumus.

Προαιώνιος, qui eſt ante ſecula, Nazan. in Orat.

Προακούω, μ. ούσω, π. ήκοα, q. præaudio, ante audio, præſcio, præſentio, Xenoph. Actiu. Genit. & Accuſat. προακηκόει, præſenſerat: προακηκοότες, qui ante audierunt.

Προακτικὸς, procedens, progrediens προβαίνων Heſ. ab ea τοῦ προάγειν ſignificatione qua ponitur pro præeo & præcedo.

Προαλέω, antè mogo.

Προαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Heſychio προπετὴς, ὀξὺς afferenti itidem προαλεστάτην pro προπετεστάτην, ὀξυτάτην forſan eſt à προάλλομαι, vt ſit qui promptè & interdum præcipitanter ad aliquid aggrediendum proſilit. affert idem προαλεῖ, & pro κατωφερεῖ & καταβαλεῖ deſumptum ex Iliad. φ. vbi dicit τὸ δ' ὠκὰ κατειβόμενον κελαρύζει χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, in loco decliui.

Προαλίζω, ante congrego & in vnum cogo. Ioſeph. ... ſuid. etiam expon. προαθροίσαντες præcolligentes.

Προαλίσκομαι, prius capior, ante capior. Plutarc. de audiend. poem. προεαλωκότας ὑπὸ δόξης ἢ ἀπάτης.

Προαλλοιόω, prius altero, antè immuto.

Προάλλομαι, proſilio. apud Suid. ... προαλόμενος τοῦ πλήθους μετέχωρει εἰς Νεάπολιν, i. προπηδήσας.

Προαμείβομαι, reſponſione præoccupo. Heſych. προαμειψάμενος προδιαλέξασθαι, ... apud Platon. lib. 11. de Legib. προαμείβεσθαι ἔργον eſt nondum perſoluto precio accipere opus.

Προαμύντης, Heſyc. eſt ὁ ... προαγωνιζόμενος.

Προαμύνομαι, anticipo defenſionem, propugno.

Προαμύνω, μ. υνῶ, protego, propugno. Actiu Accuſ.

Προαναβαίνω, prius conſcendo. Accuſat.

Προαναβάλλομαι, μ. αλοῦμαι, π. αναβέβλημαι præludium facio, proludo, vel præludo, Iſocrates in Panathen. Α μὲν οὖν ἐβουλήθην καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος προαναβαλέσθαι ταῦτ' ἐστὶν, hæc ſunt quæ velut proludij cauſa præfari volui.

Προαναγάγομαι, prior ſoluo aut abſcedo.

Προαναδράσαι, Heſych. προαναβλαστῆσαι.

Προαναθρώσκειν, præſilire, in certamen deſcendere.

Προαναιρέω, præcidere, antè occidere. Lucian. Plutar. in Opuſc. ... ἀργυρίου, ἔργου δὲ μηδενὸς προανεῖλε τῆς ἀμοιβῆς, ante vltionem ſuſtulit.

Προανακινέω, ante commoueo, ſeu impello. Plut.

Προανακλαίομαι, q. ante defleo.

Προανακρίνω, ante interrogo ſeu percontor primo loco.

Προανακρούεσθαι, præludium canere, προαναπέμπεσθαι τῆς ᾠδῆς, item priorem retro pelli. ſeu retro inhiberi, priorem retrocedere inhibito curſu quod Heſych. intellexit per ἀναχωρίζειν.

Προαναλόω, à quo προανηλώκει ſumit tempora prius erogo, Thucy. προανηλωθῆναι, prius abſumi.

Προαναπίπτω, prius concido. antè collabor ſeu corruo Philo.

Προαναπνέω, prius reſpiro. Plut.

Προαναρπάζω, antè ſeu prior ἀναρπάζω. Dem. in Med.

Προανασκευάζομαι, præparo, prouideo, præſtruo, multò antè comporto.

Προανασχέλλω, ante cohibeo & reprimo.

Προανατείνω, prætendo.

Προανατέλλω prius orior.

Προαναφώνησις, ἡ, exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Προαναχώρησις, prior diſceſſus.

Προανέχω, prior attollo ſeu eleuo exponit. & neutral. promineo.

Προανθεῖν, præflorere Plin. flore præuenire.

Προανίπταμαι, ante in altum euolo. Greg.

Προανίσταμαι, prius inſurgo, ... προανίστασθαι, apud Pollucẽ, i. ſurgendo aliquem præuenire atque præuertere. Citat hunc verſum ex Stratide Comico, Τί δ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστατε;

Προανύειν, antè perficere, Xenoph.

Προαπαντάω, præcurro obuiam, obuio, occurro, in occurſum venio. apud Tertullianum. Præcurrere, pro præoccurrere & preoccupare poſitum eſt.

Προαπάντησις, obuiam itio, qua præuenitur aliquis quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt.

Προαπαυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, prius defatigor, Neut. abſol.

Προαπειπεῖν, ante renunciare alicui rei, vt apud Pauſaniã in Meſſen. ὅτι προαπειρημένης τῆς φιλίας, neque prius renunciata amicitia.

Προαπείρηκα, prior animum deſpondi. Iſocr. epiſt. ad Philippum.

Προαπέρχομαι prior abeo ſeu diſcedo, ante alios abeo. Item prior decedo. prior excedo ex hac vita. Greg. in Macchab.

Προαπηγέομαι, prius expono Ionicè. pro προαφηγέομαι. Herodo.

Προαπίς, προαπίς. Heſych. προαπιδών, φροντίς, διανοία.

Προαποβρέχω, prius perfundo, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Προαποθνήσκω, præmorior Liu. antè intereo.

Προαπολείπω, ante deficio. Plut. προαπολεπίζω prius decortico vnde φαιὸς προαπολεπισθεὶς apud Dioſcorid.

Προαποκόπτω, præcido.

Προαπόλλυμαι, antè pereo, Xenoph. in Apologia Socratis.

Προαπόλωλά σου, ante te perij. Philoſtr. in Heroicis. προαπολώλεκας ἐμοῦ, periiſti ante me. προαπώλετο, antè periit, Demoſth.

Προαποπέμπω, præmitto.

Προαποπίπτω, ante decido, præciduus ſum.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitabundus diſputo. Ariſtot.

Προαποῤῥέω, ante effluo, præfluo Horat. & Plin.

Προαπομάσσω, ante detergo.

Προαποστέλλω, præmitto, Demoſth. προαπεστάλκασι, præmiſſi ſunt. προαπεσταλμένοι, præmiſſus.

Προαποτέμνω, præcido.

Προαποτίθημι, multo ante repono & recondo in longum vſum. Baſil.

Προαποφθίνω, præmorior.

Προαρίθμησις, q. prænumeratio, Nazanz.

Πρόαρον, τό, poculum ligneum, quo vinum miſcetur. Athen. lib. 11. κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κεράννυσιν οἱ Ἀττικοί.

Προαρπαγή, q. prærreptio.

Προαρπάζω, μ. άσω, π. ακα, prærripio.

Προαρπάω, προαρπάζω, προπίνω. Heſych.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, Phalar. ſum author Iniuriæ.

Προασκέω, prius curo. προασκεῖν, antè exercere, Aphthon.

Προάσμα, τος, τό, præcentio Ciceroni, & Gellio lib. 1. cap. 11. In dictionibus Ἐπιμελῳδοῦσι, & Ἐπῳδὸς, diximus præludiũ ſiue proludium, vnde prælufio & proluſio dicta, ita appellari καὶ τὴν ἀνάκρουσιν. Et Tertulliano lib. contra Valentin. epicitharisma, i. ἐπῳδὸν quod decantato cantico accinitur, aut ἐκ περιόδου ſubtexitur. Et in tibicinis ſtudio, canendi inceptio atque aggreſſio præludij gratia, προαύλιον dicitur Ariſtotel. in 3. Rhetor. Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου· ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Inde Προαυλῆσαι, in tibiarum inflatione vti præludio, τὸ ἐνδόσιμον ordiri & auſpicari. Idem ibidem, Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ ὅ τι ἂν εὖ ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ. Heſychio προαύλια (ſic enim emendãdum pro προαύξια) τὰ προαυλήματα, ὥσπερ προοίμια, τὰ προενδοσίματα.

Προασπίζω τοῦ πατρὸς, pro patre dimico, Philoſtr. in Heroic. προασπίζοντες, propugnantes.

Προασπιστὴρ, ῆρος, propugnator clypeo obiecto, propriè Cic. primus bellator, emiſſarius pugnator.

Προασπιστὴς, οῦ, ὁ, propugnator, defenſor.

Προάστειον, ου, τὸ, ſuburbium, Suidas. apud Sophoclem. ſcriptum προάστιον.

Προασφαλίζω, præmunio.

Προαυλεῖν. Vide Πρόασμα.

Προαύλια, τὰ, dies qui anteit nuptias, ὁ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα, Pollux. Vide Ἐπαύλια.

Προαύλιον, ου, τὸ, procemium ſonandi, præludium in tibiarum cantu: ſicut πρόλογος in poeſi, προοίμιον in Rhetorica propriè vocatur. Vide Πρόασμα.

Προαύλιον, ου, τὸ, veſtibulum, πρόθυρον, Pollux. apud Suid. προαύλειον.

Προαυξεῖς, prouecti ætate, ac morbi qui ipſis accidunt, Hippocrates.

Προαύξεται, præaugeſcit, Theophraſt. libr. 4. cap. 11. de Cauſ. plan. Gaza.

Προαυξάνω, antè augeo, adoleo, procreſco. Lucret.

Προαφαιρέω, prius decerpo, præcerpo. Cicer. Theophr. hiſtor. libr. 3. cap. 6. de fructu iuniperi, προαφαιρεῖται, καὶ χρόνον τινὰ τηρεῖται.

Προαφηγέομαι, antè enarro, prius expono Syn.

Προαφικνέομαι, prior peruenio, ante peruenio.

Προαφεῖκτο, prius abierat.

Προαφίσταμαι, μ. ήσομαι, π. ηκα, ante tempus diſcedo. Neutr. Abſolutũ. προαφίστασθαι in Politico Platonis, prius abſiſtere.

Πρόβα, progredere, prodi, in Imperatiuo, Eurip. & Ariſtoph.

Προβάδην, inter eundum, progrediendo, κατὰ βῆμα. vt exponit Proclus. Heſiod. Μηδ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς.

Προβαίνω, μ. προβήσομαι, π. προβέβηκα, præcedo, procedo, & ſuccedo, quod eſt Plauto prouenio, prodeo, tranſeo, proficio. pertingo, extendo, ὑπερέχω, emineo. Neutr. abſol. προβήσομαι, procedam, euadam. προβέβηκε. προελήλυθας, ὑπερέχουσι, ὑπερβέβηκας, Homer. Hinc Προβεβηκὼς, & προβὰς, i. ὑπερβὰς, progreſſus, tranſgreſſus. Iliad. π. & alibi. προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, Lucæ 1. qui ſunt prouectæ ætatis, qui proceſſerunt in multam ætatẽ. καὶ τῶν μὴ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας, eos etiam ciues qui non erant in flore ætatis, ſed annis iam graues, Plutarc. in Camillo. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. Platoni in Epiſt. eſt ætate progredi. προβαίνειν τὴν πόδα. Ariſtophan. προβαίνειν τῆς οἰκίας, è domo prodire, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. προβαίνοντος χρόνου, interiecto tempore, progreſſu temporis. Προβαίνω, præſum. Heſiodus. τρηχῖνος προβέβηκε, id eſt, τρηχῖνος βασιλεύει, Trachini præeſt.

Προβάλεσκε, προβάλλετο, ὤθει, impingebat.

Προβάλλομαι, ἡ

Προβάλλω, μ. λῶ, π. βέβληκα, profero, promo, προφέρω, ἐκφέρομαι, vt illud Matth. 12. ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προβάλλει τὰ ἀγαθά. ἄνθος προβάλλει, florem fundit, promit, profert, Dioſcorid. libro 1. cap. 189. Idem libro 4. capite 50. προβάλλει τράγου ὀσμήν, hirci virus olet. Homer. Iliad. β. οὐλοχύτας προβάλοντο, id eſt, παρεχέαντο, ἐπεβάλοντο. Προβάλλω, quæro, interrogo, quæſtionem in medium affero, vt λογογρίφους προβάλλειν, ænigmata proponere explananda. Alexand. Aphrod. χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μόνον ἔχοντα χώραν, id eſt, ſunt quærenda. Ariſtophan. νεφ. ἵν' ἐγὼ αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιὸν, tibi proponam. ἐρώτημα προὔβαλε, quæſtionem quandam proponebat, Plutarchus in Lycurgo. Vnde προβαλλόμενα, problemata, & in quæſtionem adducta, & διαπορούμενα, ἀπορηθέντα. προβεβλημένα διανοήματα, cogitationes dubiæ, Nazanzen. in Orat. Προβάλλομαι, deſigno, creo. Gregor. de Athan. ἐπεὶ δὲ οὕτω προβάλλεται. & Liban. προβάλλοντο χειροτονίᾳ. Exiſtimo autem (inquit Bud.) verbum hoc eſſe medium & commune, & vtranque ſignificationem ſub Paſſiua voce habere, quoniam Actiuam vocem legiſſe non memini. Eſt itaque aliquando προβάλλομαι, id quod nunc præſentem ſiſtere dicunt, & nominare: quale eſt, quod ius patronatus habere vocant, hoc eſt, nominandi deſignandum. Demoſthen. ὅσοι ἐχειροτονήθησαν προβληθέντες, &c. Æſchin. περὶ παραπρ. ἐγὼ μὲν προβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους. Gregor. ὃν καινὸν παράστασιν ἀρετῆς ὁ πάντα μητροπολίτης προβάλλεται, deſignabat, creabat, conſtituebat, præficiebat. Προβάλλομαι, τὸ προφασίζομαι, σκήπτομαι, cauſor, excuſo, reparo. Baſil. οὐ γὰρ παῖδας προβάλλεσθε, τὴν δὲ ἐγκράτειαν πληροφορεῖτε. προβεβλῆσθαι ἔλεγες τὰς προφάσεις, adferebas excuſationes, Phalaris.

Προβάλλω & Προβάλλομαι, ἔμπροσθεν τίθημι protendo, & prætendo. Heſiodus. ἐπὴν σείεται γυνὴ προβάλοιτό τι ἔργον, id eſt, ἐπιδείκνυσιν, opus protendatur. Gregor. Nazanzen. ὅσα ἐστὶν ἀσφαλῶς αὐτῷ ὑμᾶς προβάλλετο. Προβάλλω πρὸ τούτου, huic prætendo, Æſchin. προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, prætendunt ſaltem aliquid turpitudini. Προβαλέσθαι τὸν μηρὸν, femur protendere & proferre. Ariſtophan. νεφ. τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, femur proferendum & erat & protendendum. Idem, Οὐκοῦν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς; non proferes manus, & extendes? προβαλλόμενοι φάσματα φοβερὰ, terribiles formas prætendentes, Plutarchus in Numa. προβάλλω ἐμαυτὸν ταῖς ἀραῖς, me imprecationibus obiicio & facio obnoxium, Sophocl. προβάλλομαι ἀντιτείχισμα τοῦ ἀνδρὸς, Thucydid. id eſt, ἀντιτάττομαι. προβάλλεται τὰς νηστείας πρὸς τὸν πειρασμὸν, contra tentationes ieiunia obiicit, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. νέφη προβαλὼν ὁμίχλης διέδρα τοὺς πολεμίους, Plutarch. in Fabio, iniectis nebulis hoſtes effugit, id eſt, obiectis. προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα, Nazanzen. in Orat. oppone aquam & ſpiritum, obiice tanquam telum. προβαλοῦ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, oppone clypeum fidei. προβεβλημένα κτίσματα, Idem Nazanzen. in Orat. vbi Moſellanus, creaturæ noſtris oculis propoſitæ & obiectæ. Προβάλλομαι, propugnaculum oppugno, προίσχομαι, protego, dilato, velamentum & integumentum obtendo & circundo. Polybius in 5. flumen hoſtibus velut obicem opponere ſignificans atque propugnaculi loco eo ſe munire, dixit ποταμὸν προβαλέσθαι. Demoſthen. περὶ στεφ. τούτοις προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, his ego propugnaculis circummuniui Atticum agrum. Chryſoſt. de precatione, τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος, his ſolum armis exercitum muniens, hoc ſcuto protegens. δικαίῳ διττῷ προβάλλεσθαι, duplici ſe iure tueri, id eſt, προτείνεσθαι. Vnde προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας apud Gregor. dicitur eccleſiæ epiſcopus, defenſor, propugnator, q. protector. Et προβεβλημένον, obtentum, obductum. Greg. καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένος, craſſa hac obductus caruncula. Sic obducere Latinis. Cicer. de Nat. 2. Obducuntúrque libro aut cortice ſtirpium. προβάλλομαι ἐλπίδας, id eſt, ἐλπίζω. Hermog. προβαλλόμενος ἐλπίδα, ſpem præferens. Demoſth. pro Corona, Ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς τοὺς ἀγαθοὺς προβαλλομένους ἐλπίδα. Viros bonos ait, ſemper eſſe oportere ſtudioſos honeſtatis, præferentes ſpem bonam. ἀγαθὸς ὁ

ῥήτωρ

ῥόνον προβάλλειν, murum produxit, & propugnaculum muniuit, apud Demoſthenem. προβαλλόμεθα τὸ τοῦ λόγου δυνατόν, rationis vires intendimus & iactamus, Nazanzenus in Orat. Προβάλλομαι, præ me fero. Gregor. ad Epiſcop. Οἱ δὲ τὴν ἀρετὴν [illegible] προβαλλόμενοι, καὶ τὴν [illegible] προβαλλόμενοι, καὶ [illegible], &c. Προβάλλομαι, inſimulo, poſtulo, hoc eſt, reum defero, diem dico, Demoſthen. καὶ μετὰ ταῦτα προβαλλομένου δύο καὶ κελεύοντος τοῦ δήμου, quum populus duos poſceret, Plutarchus in Public. Προβάλλω, in rerum naturam produco, ἐκφέρω. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. εἰς ἐνέργειαν προβάλλει τὴν δύναμιν, in actum profert ipſam potentiam. Idem ibidem, αἱ δυνάμεις τὰς ἐνεργείας προβάλλουσι, potentiæ producunt actiones. De arboribus germinantibus dixit Lucas capite vigeſimoprimo, τὰ δένδρα, ὅταν προβάλωσιν ἤδη. Interpres. Quum iam emiſerint folia: potius produxerint: quod Matthæus dixit capite vigeſimoquarto, ὅταν τὰ φύλλα ἐκφυῇ. Προβάλλομαι, promoueo, proueho, propono, in medium affero, ἐμφανίζω, cito, allego, vt προβάλλεσθαι μάρτυρας, Gregor. id eſt, παρέχεσθαι, παράγειν. Et προβάλλεσθαι μάρτυρας, producere teſtes, Iſocrat. Ariſtophan. [illegible] ὅταν τι προβάλω σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, [illegible], quum aliquid doctum propoſuero, ſeu in medium adduxero, vide vt ſtatim corripias. τί προβαλλόμενος; quid in medium proponens & adferens? Æſchines. προβάλλω εἰς μέσον, ſiſto, repræſento, Lucian. προβάλλω [illegible], prope ſpecto, Gaza ex Cicer. Προβάλλω & Προβάλλομαι, mitto, abiicio & porrigo, vt προβαλλόμενος τὴν σάρισαν, Polybius. Inde Προβόλιον, venabulum. Vnde & de pugilibus quoque dicitur, pugnos infeſtos prætendentibus. Gregor. [illegible] προβαλλόμενος, mihi aſſimilis eſſe videtur pugili artis ignaro, qui priuſquam ſtatum ſtabilito pede compoſuit, pugnos in aduerſarium intendit, quaſi aduerſarij petitiones excepturus. τοῖς προβαλλομένοις σε, mittentibus te, capite 22. Prouerb. Salomon. προβαλεῖν ἀτάφους τὰ σώματα, abieciſſe corpora honore ſepulturæ priuata, Plutarchus in Pericle. προβάλλονται καὶ κολάζουσι τοὺς ἀδικοῦντας, iniuriam propulſant, & plectunt iniuſtè agentes, idem in Solone. προβάλλω σοι φόβον, tibi terrorem incutio. Προβάλλω, Ariſtophanes in Pluto pro proiicio, [illegible] προβάλλει. φλέγμα ἐκ τοῦ στόματος προβάλλει, pituitam ex ore proiicit, Dioſcorides libro ſeptimo, capite ſecundo. Προβάλλομαι, deſpuo, taxo, vitupero, infamo, abominor, auerſor, execror: vt [illegible] προβάλλεσθαι, Plutarch. Idem in Galba, de Othone, [illegible] προβαλλόμενος. Sic Phalaris dixit, [illegible] προβαλλόμενος [illegible], Thucydid. cui ab eis fit iniuria, ſic Valla, id eſt, [illegible]. προβαλλόμενος λόγος, ſermo in prouerbium veniens, idem. Προβάλλεσθαι, inſimulare, poſtulare, hoc eſt, reum deferre, diem dicere. Demoſthen. contra Mid. καὶ προβαλόμενον ἀδικεῖν [illegible]. Idem, Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν, quòd ſi diē non dixiſſem. vide Προβολή. Προβάλλω, produco, promoueo, προβιβάζω. vide in Προβιβάζω, eſt & accedo neutrum, & iungitur Datiuo, προβαλεῖν τῷ ὄρει, accedere ad montem.

Πρόβολος, ου, ὁ, clypeus, ἀσπίς, Heſych. quoniam ipſum προβάλλονται αἱ μαχόμενοι, i. obiiciunt.

Πρόβασι, poetico more pro προβάτοις, ouibus, Heſych.

Πρόβασις, εως, ἡ prouentus, propriè pecorum, ouium poſſeſſio, κτῆσις. & ſimpliciter quadrupedum ingreſſus, Etymol. Homerus Odyſſ. β, [illegible] προβάσει τε, id eſt, interpreti, [illegible] τὰ προβαίνειν. indéque τὴν οὐσίαν, id eſt, ſubſtantiam & bona: Suidæ, τῶν προβάτων αὐτῶν, ſequendo autem ſignificationem verbi ſignificabit prægreſſionem, vel progreſſionem.

Προβατεία, ας, ἡ, pecuaria, æ, Varroni: paſcua ouium, cura ouium. προβατείαις καὶ κτήνεσι [illegible], pecudibus & iumētis ſontes plectunt, Plut. in Public. i. mulctant pœna pecuaria, &c. [illegible] καὶ προβατείαις διατρίβοντες, rei pecuariæ operam dantes, idem in Solone.

Προβάτειος, α, ὁ, ouillus. προβάτειον γάλα, ouillum lac, Ariſtoteles libro tertio Animal. προβάτειοι τρόποι, ouilli mores, prouerbialiter pro ſimplicibus & fatuis.

Προβατεύς, έως, paſtor, ὁ τῶν προβάτων νομεύς, opilio, προβατονόμος, Polluci.

Προβατονόμιος, vt apud Philonem, προβατονόμιος πόα vel προβατονόμος (vtroque enim vtitur) ouibus aptum gramen, ſeu vtile, q. d. pecuarium gramen.

Προβατονομικὴ τέχνη, ars pecuaria, Xen. in Œc.

Προβάτιον, ου, τὸ, πρόβατον, Heſych.

Προβατικός, ή, όν, ouinus, ouiarius Columel. quaſi pecualis. Eupolis impropriè προβατικὸν χορὸν appellauit [illegible] προβατικὴ κολυμβήθρα (vt legunt Ioan. 5. Cyrillus, Chryſoſtomus & Theophyl.) pecuaria piſcina ex qua potare & in qua verſari pecudes ſolebant. Nonn. paraphraſtes Ioannis, [illegible] πολυδέγμονι προβατικῇ [illegible], &c.

Προβάτιον, ου, τὸ, ouicula. προβατίου βίος, ouiculæ vita, id eſt, μωροῦ καὶ ἀνοήτου, Ariſtoph. in Plut. προβατίου βίον λέγεις, &c.

Προβατοπώλης, ου, ὁ, venditor ouium.

Πρόβατον, ου, τὸ, ouem ſignificat: [illegible]. Oppian. de venat. oues ſylueſtres deſcribit. πρόβατα, omnis generis pecora & armenta. Hippocrat. libro de ſacro morbo, [illegible] προβάτων [illegible] καὶ βοῦς. Et lib. [illegible] ὅμηρος [illegible] τῶν προβάτων βοῦς [illegible]. Quem locum explicans Galenus ait, πρόβατα, [illegible], & Euſtath. τὰ πλεῖω τῶν τετραπόδων πρόβατα λέγονται μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων, ὅθεν καὶ προβάτων τράπεζα [illegible] ſignificat.

Προβιβαστής, ῆτος, ὁ, iam ætate prouectus, Theodor. interpr. vide in Προβαίνω, & γέρων apud Ammonium.

Προβεβιωμένα, τά, vita anteacta. Synoſius epiſtol. 110. [illegible] τοῖς προβεβιωμένοις αὐτοῦ Herodotus libro ſecundo, αἰδέεσθαι τῶν προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ [illegible]. Sic Plut. de liber. inſtit. τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων [illegible]: gloriam vitæ anteactæ. Actiui autem προβιόω ſeu προβιῶ nulla reperiuntur exempla.

Προβέβουλα, malui, præpoſui, prætuli, præopto, malo: quod verbum vim habet Comparatiui. Homerus Iliad. α, Κλυταιμνήστρης προβέβουλα, id eſt, [illegible], id eſt, præfero Clytemneſtræ: vbi Accuſatiuus ſubauditur αὐτήν. eſt autem præteritum medium tanquam à προβούλω.

Πρόβημα, ατος, τὸ, progreſſus, ſaltus. Ariſtophanes in Pluto, [illegible] ἐμβὰς [illegible] προβήμασιν, concinnis progreſſibus.

Προβιάζομαι, q. præcogo, ante vim adfero, Æſchi. Cum Infin. apud Plut. in Camil.

Προβιβάζω, dicitur vt ἐμβιβάζω, ἀναβιβάζω, τὸ ἀναβαίνω Homerus, id eſt, aſcendere facio (eſt enim ſignificatio coniugationis Hiphil apud Hebræos) produco, vt in ſcenam producuntur pegmata, proueho, προάγω, promoueo. Lucas in Actis Apoſtol. capite 19. cum ſignificare vellet Iudæos è media turba tumultuante ſublatum Alexandrum pegmatis inſtar produxiſſe vt audientiam ſibi faceret, ait: ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν Ἰουδαίων, &c. vbi προβιβάζειν & προβάλλειν pro eodem poſuit: id eſt, è turba verò Alexandrum produxerunt ipſum prouehentibus Iudæis. Alij vertūt propellentibus: quod non poſſum admittere. Hoc loco verbi ſimplex eſt propriáque acceptio. Sumitur etiam Προβιβάζειν μεταφορικῶς accommodatúrque rebus, idque tranſlatè pro proponere, ponere ob oculos, repræſentare, vt προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, Deuteronom. capite ſexto, id eſt, hæc filiis tuis produces atque proferes. quod fit narrando. Προβιβάζω μεταφορικῶς etiam, inſtigo, incito, inſtruo. Xenoph. τῷ λόγῳ προβιβάζειν, verbis & oratione incitare & promouere, id eſt, inducere ad aliquid faciendum: in quo ſignificatu dices etiam producere. Ad Heren. libro quarto, Sed vt productus ſtudio & viribus vltrà facilè procurras. Plinius libro nono, capite 35. Et quidem nulla ſponſione ad hoc productus. Idem Xenophon, εἰς ἀρετὴν προεβίβαζε, ad virtutem produxit & promouit. Sic cliens & litigator patroni cauſam acturi os faciens atque inſtruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Sic Herodiadis filia ſummiſſa & inſtructa velútque producta à matre, caput Ioannis ſibi concedi poſtulauit. Matthæi capite 14. ἡ δὲ προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, δός μοι, φησίν, &c. id eſt, illa verò iam inſtructa à matre ſua: prius inducta: accipitur etiā pro promoueo, hoc eſt, augeo, & ad ampliora proueho, vt Budæus interpretat in hoc loco Gregorij. [illegible] προβιβάζειν τοὺς [illegible]: item proficere facio & progredi. Xenoph. Apomnem. [illegible] προβιβάζει λόγοις εἰς ταύτην [illegible], id eſt, ſi temperatiores reddebat diſcipulos Socrates. Προβιβάζειν etiam dicuntur perorigæ qui equas ſummittunt equis, alíque iumenta id genus per admiſſuram. Apud Ariſtotelem neutraliter pro prius inire capitur in 5. de hiſtor. Anim. de apro, ὀχεύει δὲ ἀεὶ [illegible] καὶ [illegible] προβιβάσας [illegible]. Apud Heſychium προβιβάζεται, id eſt, προκόπτει, proficit.

Προβιβῶν, progrediens.

Προβιβάω, μι, ᾶσω, ἀκα, procedo, προβαίνω. Neut. Odyſſ. ε, [illegible] προβιβῶντα [illegible].

Προβιβρώσκω, ante comedo: vnde προβεβρωμένος, ante comeſus in cibo præſumptus.

Προβλαστάνω, prægermino, Plinius feſtinantius germen inchoo, Theophr.

Προβλάστημα, præcedens germen.

Πρόβλαστος, Bacchi cognomen: nam gemmas agentibus vitibus ſacra ei faciebant.

Προβλέπω, præuideo, προορῶ, proſpicio, [illegible]

κρεῖττόν τι, qui de nobis melius quiddam prouidit, cap. 11. ad Hebræos.

Πρόβλημα, τος, τὸ, quod obiectum atq; oppoſitū eſt, obex, vallum, agger: ἢ τὸ ἄλλο τι ἀμυντήριον, ἢ ἀσφάλισμα, πέλτας, ἔρυμα, ὀχύρωμα, & quodcunque propugnaculum, vt eſt ſcutum vt teſtudo militaris, omnéque munimentum ſiue munimen. Plato in Timæo, πρόβλημα χειμώνων, tegmen aduerſus hyemis iniurias. Plutarchus teſtudinem (quæ fit continuata ſcutorum crate ſuper capita) ἢ τὸ συνασπισμὸν dixit, ὅτι τῶν προβλημάτων συναγόμενών ἐστι. Idem, προβλήματα προτείνουσι τὰς δορὰς, pelles munimenti cauſas prætendunt. Sophocl. in Aiace, μηδὲν φόβου πρόβλημ' ἔχειν, nihil habere quod metum propulſet: nullum propugnaculum aduerſus metum. Idem dixit, τὸ φῶς διὰ τοῦ προβλήματος φαῖνον ἐν τῇ σκοτίᾳ, id eſt, lumen per obiectum (nempe humanitatem ἢ τὴν ἀνθρωπότητα) lucens in tenebris. Idem πρόβλημα ait aliquando Spiritum ſanctum dici reſpectu Patris à quo emittitur & procedit, vt Solis radius emiſſus dicitur πρόβλημα. Hinc Πρόβλημα tranſlatè dicitur de propugnatore atque defenſore. Lucianus, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, columen Athenienſium, præſidium, ſalus & tutela Græciæ: vt Homerus τὸ πρόβολον, id eſt, tutorem atque propugnatorem dicit ἕρκος, vt ἕρκος Ἀχαιῶν. Πρόβλημα, prætextus. Sophocl. in Philoctete, λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. Dicit Vlyſſem ſibi quaſi prætendiſſe illum puerum. Sic apud Nazanzen. pro ſpecie & apparentia διὰ τοῦ φαινομένου προβλήματος, propter obiectam ſpeciem ſapientiæ. Πρόβλημα propriè quod ad explicandum proponitur (vt apud geometras, τὴν δοθεῖσαν δίχα τεμεῖν,) problema, quæſtio, ζήτημα, propoſitum Ciceroni in Partit. propoſitio. πρόβλημά ἐστι. id eſt, quæritur. Aristotel ἐκκείσθω δ᾽ εἰς ὄψιν πρόβλημα ἢ σκέψις ἑτέρα, πρόβλημα. Ariſtotel. τοπ. ἔστι δὲ προβλήματα ἢ ὧν ἐναντίοι εἰσὶν οἱ συλλογισμοί, ἀπορίαν γὰρ ἔχει πότερον οὕτως ἔχει, ἢ οὐχ οὕτως, διὰ τὸ περὶ ἀμφοτέρων εἶναι λόγους πιθανούς: quæſtio de re qualibet ad quam contrariæ probationes referri poſſunt, quia ignoratur hoc ne an illo modo res ſe habeat. σωμάτων θεώρημα σωματικὸν πρὸς θεωρίαν ἢ γνῶσιν. Πρόβλημα idem quod γέννημα. Gregorius aduerſus Iulian. τὰ παρὰ τούτων γεννήματα, ἢ προβλήματα, ὕδρα. Πρόβλημα, periculum. Polybius, ἀπέλυσε τοῦ μεγίστου προβλήματος, liberauit maximo diſcrimine. Hinc Προβληματώδης, addubitatus, in quæſtione poſitus & diſceptatione. τοῦτο τὸ μέρος προβληματώδες γέγονε ἢ ἄπορον, Plutarch.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ, proiectus, eminens, prominens. Odyſſ. ε, προβλῆτες ἐν ἀκταί, litora ardua, litora prominentia, id eſt, αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. Et ι, ἀκταὶ προβλῆτες ἐπὶ πόντῳ ἀπὸ πύργου. Iliad. μ, σταυροὶ προβλῆτες, extantes pali & prominentes. Idem Iliad. β, προβλῆτι σκοπέλῳ, id eſt, προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν.

Προβλητικὸς, producendi vi præditus, genitalis, γεννητικός. Greg. ὁ ναὸς γεννητικὸς, ἢ προβλητικὸς τοῦ ἐν αὐτῷ κυρίου σώματος.

Πρόβλητος, ου, ὁ, eiectus, proiectus. Soph. κεῖσθαι κυσὶ πρόβλητος, id eſt, ἔκβλητος.

Προβλώσκω, exeo, prodeo, extubero, προέρχομαι, Heſych. Homerus Odyſſ. τ, δμωὰς δ᾽ ἐκ μεγάρων προβλωσκέμεν. Odyſſ. φ, χαί τι θύραζε προβλώσκειν.

Προβοάω, q. prœclamo, cohortor.

Προβοηθεῖν τῇ πόλει, ciuitati eo auxilio.

Προβόλαιος, in Oraculo de haſta erecta, in procinctúque ad pugnam, εἶπεν τὸ προβόλαιον ἔχων πολυαιμάτον ὄν.

Προβόλιον, tutamen.

Προβολεὺς, quaſi productor, γεννήτωρ. Gregorius, περὶ υἱοῦ, & de Patre in diuinis loquens, ὁ μὲν γεννήτωρ ἢ προβολεὺς, λέγω δὲ ἀπαθῶς, ἀχρόνως, ἀσωμάτως. Alibi dicit, Patrem προβολέα τοῦ ἁγίου πνεύματος, i. ὅθεν ἐκπορεύεται τὸ ἅγιον πνεῦμα.

Προβολὴ, ῆς, ἡ, prima pars phalangis, ſiue ſtatus pugilis in procinctu ſtantis, occaſioníque inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currúmque ſuſtinentis ἔχεσθαι κατὰ βαλβίδος ἵππων. Vnde Cicero ad Atticum 13. Sempérque Carneades προβολὴν pugilis & retentionem aurigæ ſimilem facit. Sic ἐν προβολῇ στῆναι, Plutarchus in Cæſare, eſt in procinctu conſiſtere. Appianus in Iber. ἀλλ᾽ ἐν προβολῇ τὰ δόρατα θέμενοι ἔστησαν, ἢ ἐκδέχοντο ἀμυνόμενοι μόνον. Προβολὴ, inuaſio, aggreſſiò, procurſus. Aratus, ὅτε δ᾽ ἐν προβολῇσι νότοιο, in procurſibus Auſtri. Προβολὴ, apud Iſocratem legitur pro actione quæ intenditur, κατὰ τῶν συκοφαντῶν αἴτιον, ὑπὸ τοῦ προβεβλῆσθαι τι ἀδικεῖν. Pollux, προβολαὶ δὲ ἔστιν ἢ αἱ τῆς συκοφαντίας γραφαί. Eſt autem προβολὴ, intenſio & obiectio iudicij dictati, quaſi petitio digladiantis. Apud Hermogenem de ſtatibus, προβολὴ vnus eſt ex locis quibus tractatur definitio, & primus, id eſt, intentio: quanquam à Trapezuntio expoſitio vertitur: ὁ τύραννον ἀνελὼν φονεὺς ἢ ἀπὸ τῆς τυραννίδος, ἢ φησὶ τὸ γέρας, ἡ προβολὴ, ὁ ἀνελὼν τὸν τυραννίδα ἢ δεῖ λαμβάνειν τὴν δωρεάν, &c. Eſt autem intentio hoc loco oratio, crimen debitúmve alicui obiiciens. Idem Hermogenes alibi, προβολὴ, ἀνδροφόνος εἶ, intentio, homicida es. ſic libro primo Rhetoric. ad Herennium, Intentio, Occidiſti Aiacem. Προβολὴ, τὸ πρόβλημα, ὅπλον φυλακτήριον, propugnaculum & caſtellum, ambitúſque mœnium hoſtilem impetum arcens: vt Xenophon, τὰ ἔργα τὰ ἀντικὰ προκείμενα, προβολὴν τῆς χώρας vocat. Sophocles, ἐπεὶ χὶν θέλημά τις ἦν μοι προβολὰ ἢ θελκτήριον. Προβολὴ, crepido, proiectura & protectum, & pars prominens vel tecti vel ſuggrundæ, vel rei cuiuſcunque, vt palpebrarum pili προβολαί ſunt τῶν ὀφθαλμῶν. In Hippiatria, φλεβοτομεῖν δεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν κοτύλην προβολῇ, id eſt, in prominentia acetabuli. προβολὴ ἀκρωτηρίου, Niger apud Philoſtratum vertit proiectus promontorij. προβολὴν τῶν ὀμμάτων ἔχων, id eſt, habens adiunctum multùm eminens ſupercilium, procul cernit, Ariſtotel. libro 5. capite primo de generat. Animal. Προβολὴ pro tegumento, tutela, lorica ponitur. προβολὴ καυμάτων, tegmen aduerſus æſtum, Plato in Timæo. προβολὴν ἔχει τοῦ ἡλίου, Solis nimium æſtum aufugit, à Solis æſtu defenditur, Theophraſt. libro ſecundo, capite nono de cauſis plantar. Gaza in Ariſtotele videtur προβολὴν putamen interpretari. Προβολὴ, nomen iudicij Athenis aduerſus eos qui aliquid iniuriarum diebus feſtis & ſolennibus alteri intuliſſent. Vlpianus in Oration. Demoſthen. contra Midiam, προβολὴ, inquit, ἐστὶν ὄνομα δίκης, κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικησάντων. τὴν προβολὴν ἀφοσιωσάμενος ἢ τῶν κατηγόρων ἥκιστα τῶν κίμωνα λυπήσας ἀπηλλάγη, id eſt, repudiata accuſatione ex omnibus accuſatoribus, minimè Cimoni fuit infeſtus, Plutarchus in Pericle. προβολαὶ αἰγιαλῶν, ripæ aluei πρόοδοι, riui, Dionyſius poeta. προβολαὶ τῆς γλώττης εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων, nonnullæ literæ lingua producuntur, Ariſtoteles libro ſecundo de partibus Animal. Προβολὴ, nominatio atque proditio. Gregorius, ἐπισκευάζει ὁ Καισάρειος πόλεις τινὰς εἰς προβολὴν ἐπισκόπου. Προβολὴ, cunctatio, ἀναβολή, ſubterfugium, prætextus, πρόβλημα. Tertullianus lib. aduerſus Praxeu, Hoc ſi quis putauerit me προβολὴν aliquam quærere. Προβολὴ, in alio ſenſu apud Æſchyl. Agamemnon. accipitur quum dicit κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε ἢ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς.

Προβόλιον, ου, τὸ, venabulum quo ad apros conficiendos & alias feras cum quibus cominus agendum eſt, venatores vtuntur, venatorium telum. Sæpe hac voce vſus Xenophon in Cynegetico, vt τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, venabula autem eſto primum quidem ſpiculis præmunita. Heſych. σιβύνη.

Πρόβολος, ου, ὁ, ſcopulus, prominentia, promontorium, ſaxum eminens in mari, quod impetum æſtus frangit, Demoſthen. Homerus Odyſſ. μ, ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Inde tranſlatione ſumpta Gregorius fortiſſimum Epiſcopum eo nomine ſignificauit, qui tyranni ferociam infregit virtute ſua. Πρόβολος, propugnaculum, præſidium, tutela, πρόβλημα, tutor, propugnator, πρόμαχος, defenſor, ſecuritatis conciliator, & præſidium. Xenoph. παιδ. 4. πρόβολος εἶναι τοῦ πολέμου. Ariſtophan. Nebul. πρόβολος ἐμὸς, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρός. πρόβολος ἢ ἔρυμα, Ariſtid. Πρόβολοι, in pontis conſtructione trabes pro fulturis atque pali lignei fiſtucâ adacti: ſublicas vocat Cæſar, Liuius ſublicia. Plut. in Cæſare, ἀλλὰ ταῦτα προβόλους ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ ποταμοῦ καταπεπηγότων.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuſcis elephantis etiam manus dicta ab vſu, προνομαία. Eſt verò Ariſtotel μυκτὴρ, ᾧ τὴν τροφὴν προσάγεται, καθάπερ χεὶρ χρώμενος, πρὸς τὸ στόμα. Cicero ſecundo de Diuina. Manus etiam data elephantis, &c. Inde & προβοσκὶς, roſtrum muſcæ, quod Latinè quoque proboſcis, ſeu promuſcis dicitur. Ariſt. l. 4 Anim. ait ſepias, loligines, & lolios piſces binas ſortitos promuſcides.

Προβούλευμα, ατος, τὸ, decreti quaſi præludium, προχειροτονία, quum quid conſultabatur antequàm populus ſciſceret, ſicut & προαγόρευσις. προβουλεύματα, curiæ decreta, quæ ideò ad plebem referebantur concionantem, in concionéque populi promulgabantur, vt populi ſuffragio confirmarentur Dionyſius Halicarnaſſeus ſumpſit pro ſenatuſconſulto. Sic dixit Demoſth. contra Timocrat. παρελθεῖν εἰς τὴν βουλὴν, προβούλευμα ἐχειρῶν, κατὰ τοῦτο γενομένης ἐκκλησίας προχειροτονῆσαι ὁ δῆμος.

Προβουλεύομαι, quaſi prædelibero, prior delibero, antè delibero & conſulto. Xenophon, ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γενόμενος ἐστι, ἢ προνοεῖν, ἢ προβουλεύεσθαι. προεβεβουλευμένα appellat Demoſthen. per curiam conciliúmque decreta, in Orat. pro corona. Polybius de politia Rom. ἐὰν μὴ συνεπινεύσῃ τὰ προβεβουλευμένα ὁ δῆμος.

Προβουλεύω, proſpicio, prouideo, προνοέω, deliberationem præmitto. Lucianus in Caucaſo, ἀεί γάρ τι βουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, ſemper aliquid conſilio in commune prouideo. προβουλεύειν κακὰ, mala meditari, Adaman. in Phyſio. προβουλεύειν dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi ea res conſulendo cenſendóque in curia agitabatur, qua de re populus in con-

pulus in concione rogandus erat, cuius ſcilicet erat ſumma poteſtas, vt Romæ. In ea ſignificatione vtitur Demoſthenes πρὸ τοῦ δήμου. & καὶ πρόβουλεύειν τῷ δήμῳ, conſilio multitudinem præuenire: conſulere & de re quapiam prius quàm populus conſulatur, Plut. in Solone.

Πρόβουλος, ου, ὁ, primarius in vrbe conſul: prouiſor Horat. Et magiſtratus, de quo Ariſtoteles libro quarto Politicorum, capite 14. & libro ſexto capite octauo. Laertij Interpres circa finem lib. ſecundi, πρόβουλοι conſilij primores vertit: & alibi πρόβουλον ſenatus principem. Romani vocant ὑπάτους καὶ προβούλους, Plutarchus in Romulo. Πρόβουλος, curia, quæ conſiliis ſuis populo proſpicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur, vnde quærendæ vitæ perinde vacare nequeat, Bud.

Προβρέχω, q. præmadefacio, antè madefacio, præmadido, Politianus Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite 17. δεῖ δὲ φυτεύειν προβρέχοντας, ante macerantes ſemina. προβρεχθείς, ante madefactus.

Προβρωθείς, in cibo præſumptus.

Προβύσαι τὸν λύχνον, eſt elychnium promouêre, facereque vt ad lychni nares propius accedat, id eſt, προμύξαι. Virgilius, Et producit acu ſtupas humore carentes. Ariſtophan. in Veſpis, Καὶ φῶς χαμόθεν σὺ τοῦ λαβὼν, τὸν λύχνον προβύσειν. Reſpondet alter ſe id commodè facturum digito. id eſt, ἀλλὰ τοῦ δεῖ γε τοῦ δακτύλου τὸν λύχνον προβύσειν: id eſt, vel τὸ ἐμφραχθὲν βαλεῖν τῷ ἐλλυχνίῳ. thema eſt προβύω, inquit interp. vide Προμύσσω.

Προγάμια, ſacrificium, conuiuium ante nuptias, & donationes ipſæ quæ ante nuptias offeruntur, authore Polluce. Vide Προτέλεια.

Προγαστρίδια, tegumenta ventris, Lucianus Plin. ventralia. vulgò br...er, i. θώραξ....

Προγάστωρ, ορος, ὁ, ventrioſus, cui venter eſt prominens, Pollux, & Adamant. in Phyſiogn.

Προγεγονώς, præteritus, priſcus, Xen.

Προγέννητος, primò genitus, antè genitus, Nonn.

Προγένειος, ου, ὁ, habens barbam promiſſam.

Προγενέστερος, α, ον, maior natu, παλαιότερος. Il. ξ. Η δ' ἐγὼ σεῖο ἀμείνων προγενέστερος εἰμι. Dicuntur quoque προγενέστεροι, qui ante nos fuerunt maiores, ſuperiores, vetuſtiores, antiquiores. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι, priſci Latini, Plut. in Rom.

Προγεννάω, ante genero.

Προγεννήτωρ, ορος, progenitor, Eurip.

Προγευματίζω, ante guſto, Ariſtot.

Προγεύομαι, prægusto, Iuuenal.

Προγευστής, οῦ, ὁ, prægustator Cic. & Sueton.

Προγίνομαι, prius fio, prius gigno, prior orior, antecedo, præcedo. Xenoph. κίνδυνος τὴν προγεγενημένην χάριν μειωθῆναι. periculum eſt, ne prior gratia decreſcat. προγενόμενα, antè facta Thucyd. προγεγενημένος, prius factus, ſuperior, prior, Xenophon. προγεγενημένοι, qui ante fuerunt, antiqui, Iſocrat. τὰ προγεγενημένα, res geſtæ hactenus. Προγίγνομαι pro προέρχομαι, id eſt, accedo, Homerus in hymno Bacchi in principio: & apud Heſiod. οἱ δ' ἄμυδις προγένοντο, i. ὁμοῦ ἦλθον, ſimul venerunt.

Προγινώσκω, μ. προγνώσομαι, π. προέγνωκα, præſcio ſiue (quod planè idem eſt) præſciſco, prænoſco: præcognoſco vero, factum eſt tantumque præcognitus in quadam epiſtola inter Ciceronis. προγινώσκειν eſt præſagire) Cornel. Celſus cum recentiores quique medici quamuis quædam in curationibus mutarint, tamen hæc illum optime præſagiſſe fateantur. Προγινώσκω (quia γινώσκειν in ſecunda ſignificatione eſt decernere, ſtatuere) antè decerno ac ſtatuo, προορίζω & προτάσσω, præfinio & præſtituo Latinè, quod prædeſtinare dixerunt. Paulus ad Romanos capite octauo, Οὓς προέγνω καὶ προώρισε συμμόρφους, &c. id eſt, Quos præſtituit & præfiniuit. vbi tamen interpretes præſciuit & prædeſtinauit, tranſtulerunt. Apoſtolus autem ἐν τῷ αὐτῷ duplici verbo vſus in eiuſdem rei ſignificatu. Et capite vndecimo, οὐκ ἀπώσατο ὁ θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὃν προέγνω. vbi interpr. præcognouit: vetus verſio, præſciuit. vide Πρόγνωσις.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, prænotio Ciceroni, quaſi præſcientia, quæ prima eſt ſignificatio: vnde προγνωστικά, id eſt, præſcita Plin. Πρόγνωσις in ſecunda acceptione, eſt προορισμός, præfinitio, quaſique præſtitutio, vel antè lata conſtitutio, vt pronunciatum & ſtatutum ſiue decretum Dei ab omni æternitate, in 1. epiſtolæ Petri, capite primo, ἐκλεκτοῖς κατὰ πρόγνωσιν θεοῦ πατρός. Interpres, electis ſecundum prænotionem: Vetus verſio ſecundum præſcientiam, alij prædeſtinationem. Sed πρόγνωσις hoc loco nihil aliud eſt quàm ὡρισμένη βουλὴ τοῦ θεοῦ, velùtque πρόκρισις, id eſt, præiudicatio Quintiliano, ſiue præiudicium quo ex voluntate æterna iudicis Dei legiſque conſtitutoris neceſſariò ſaluabuntur electi gratia, & damnabuntur reprobi meritò. Sic præiudicationem vel antegreſſum decretum, (quod eſſet ad verbum præſtitutum) verterim in Actis Apoſtol. vbi capite octauo, τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ θεοῦ, &c. Interpres, definito conſilio & prouidentia Dei: vetus verſio habet præſcientia. Prouiſionem ſiue prouidentiam, id eſt, τὴν πρόνοιαν & πρόγνωσιν in priore ſignificatione rem eandem puto, in altera nullo modo. Sic igitur τὴν πρόνοιαν quatenus eſt prænotio, ſeparo ἀπὸ τῆς προγνώσεως cùm præiudicationem ſignificat: In Deo πρόγνωσις καὶ πρόνοια, cauſæ & effectus rationem obtinent, ita vt quæ ab æterno voluerit fieri, eſſe ſuo tempore præſtituerit: & ita futura eſſe neceſſariò, præuiderit atq; prouiderit. Vt igitur à prudentia eius voluntas, à voluntate libera, decretum neceſſarium, ſic ab ipſo pendet ex conſecutione prouidentia. ἀλλὰ τὸ ἀναλόγως ἐσομένως. vide Προγινώσκω.

Προγλωσσίς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta, Poll.

Προγνώστης, ου, ὁ, futurorum præſcius, vates.

Προγνωστικόν, οῦ, τό, prognoſticum, i. rei futuræ ſignum: τὰ προγνωστικά, à Plin. præſcita dicuntur.

Προγονή, priuigna: ſic Theoph. in Inſtit. ciuil.

Προγονικός, ή, όν, auitus, primitiuus. προγονικὰ κτήματα, poſſeſſiones à maioribus acceptæ.

Πρόγονος, ου, ὁ, proauus, auus, progenitor: priuignus: quòd ſit loco filij: vbi πρὸ id eſt, ἀντί, vt Laſcar. πρόγονος τῶν φύλων τῶν Τευκρίδῶν, à quo genus Teucridarum ſumpſit initium. προγονικὸν γένος auitum genus, Ariſtophan. πρόγονος πατρός, id eſt, auus, Plato in Legib. Πρόγονος, author & cauſa. Sophocl. in Aiace, id τοῖσι προγόνοις πόνων, id eſt, ἀρχηγοί. πρόγονοι τῶν κακῶν, ... Ariſtid. Πρόγονοι, οἱ, maiores, id eſt, quaſi ante geniti, progenitores. πρόγονος, παππῷ πατρός, καὶ οἱ ἀνωτέρω: Λέγονται δὲ καὶ ἔγγονοι, καὶ οἱ κατωτέρω, πρόγονοι καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγενημένοι, ὅτε ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι, παῖδες ὡς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γενομένων: λέγονται δὲ καὶ λέγονται, οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου. Plato in Timæo, πειστέον δὲ τοῖς ὡς αὐτῶν προγόνων εἰδόσιν, Cicer. vertit, nos autem generatores ſuos optime poterant.

Προγραφή, Etym. eſt τόπος ἐν ᾧ ἀγείρεται ὁ τρυγητός, pro quo ſupra προγραφή, & infra προγραφεῖον.

Πρόγραμμα, τος, τό, ἔκθεμα, Heſych. ſcriptura pro foribus propoſita, inſcriptio alicuius rei venalis, tabula pendula publicè propoſita ac ſuſpenſa, programma, ſcriptura publica in loco propoſita vt ab omnibus de plano legi poſſit: quemadmodum edicta præſcriptique proponebantur, aut reſcripta principum: vt libro tertio C. de legibus & conſtit. princip. Vnde pro edicto aliquando ponitur. Lucianus de ſacrific. καὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. πρόγραμμα σωτήριον, præceptum ſalutare, exemplum propoſitum.

Προγραφή, ῆς, ἡ, proſcriptio, genus damnationis apud Romanos, Plut. in Cic. vide προγραμματίζω. Suid. κατηγορία.

Προγράφομαι, præſcribo. προγεγραμμένης αὐτῷ δίκης, quum ei eſſet indicta accuſatio, Plutarchus in Camill. ſic Lapus, id eſt, quũ dictus eſſet accuſationis dies.

Προγράφω, præſcribo, id eſt, ante ſcribo (vt dictum in dictione σ-... γραφω) deſcribo. Ariſtoteles ſecundo OEconom. χορηγοὶ προέγραφε, qui in choros ſumptum facerent conſcripſit: vbi etiam καταγράφει pro eodem poſuit. προέγραψε στρατιὰς καταλόγου, delectum militum habuit, id eſt, numerum militum recenſuit, Plutarch. in Camill. Ariſtophan. in Auib. ἀλλὰ μήνω δ' ἐπ' ἀσπίδα πάλιν εἰσιὼν, Χαιρὶς δ' ὅτι δεῖ προγεγράφθαι ἐν τοῖς πινακίοις. Interpres ait eſſe tranſlatum ἀπὸ τῆς φυλακῆς, οἳ πινα προγράφουσι τὰς στρατευσίμους ἐν πίναξι. Προγράφειν, commune eſt verbum ſcripturæ & picturæ. Προγράφω, proſcribo, id eſt, in tabella publicè propono. Apoſtolus in epiſtol. ad Galat. capite tertio, Οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη, id eſt, quibus ob oculos velut in programmate propoſitus fuerat. Quod & Latinè proſcribere vno verbo dicitur: quo etiam rectè vſus eſt vetus interpr. vide Πρόγραμμα in recenti verſione eſt, prius fuerat depictus. Inde προγράφειν, ſcriptum edictum proponere, Demoſt. Bud. proſcribere exp. declarans quid ſit προβολὴν προγράφειν.

Προγυμνάζω, q. præexerceo. Accuſ Lucian. vnde Προγυμναστής, apud Plat. & Xen.

Προγυμνάσματα, τά, q. præexercitationes, primæ exercitationes, Quint. l. 2. c. 4.

Προδαής, προμαθής, προειδώς, προμηθής, prænoſcens, præſciens, Hom. Od.

Προδανείζω, μ. είσω, antè fœnero. Lucianus. προδανείσας τῷ ἔργῳ τὸν χρόνον χάριν. ὁ δὲ εἰς ἔργον τὸν πόνον προδανεισθεὶς χρόνος, at operi conficiendo cum labore tempus impenſum, Plutarchus in Pericle.

Προδάσαι, Heſych. προμερίσασθαι.

Προδείδω, prior metuo. metum præſumo: vnde προδείδιας apud Soph. exp. ἐμφοβῶ.

Προδείελος, antemeridianus, Theoc. Idyl. 32.

Προδείκνυμι, pręmonſtro, prętendo, explico. προδεικνύειν, demonſtrare.
Προδεικνύω, oſtendo, prædico, pręmonſtro, portendo.
Προδείκτης, idem eſſe videtur qui δεικηλίκτης, ſiue δεικηλιστάς. hiſtrio qui in theatro perſonas populo oſtendit apud Suidam, ἔχων γὰρ εἰώθει ὁ προδείκτης ἐκδῦναι πᾶσι τοῖς θαυματοποιοῖς.
Προδειμαίνω, pręſumo metum.
Προδειπνέω, antè cœno.
Προδείσας, ἔμφοβος, Soph.
Προδέκτωρ, ὁ, pręſes, Herodot.
Προδέξαντες, Ionicè pro προδείξαντες Heſych.
Προδεύω, antè madefacio, q. pręmadefacio.
Πρόδηλον, liquet, conſtat, clarum eſt: ſup. δῆλ.
Πρόδηλος, ου, ὁ, manifeſtus, φανερός, manifeſtarius. Plaut. πρόδηλος ἡ κακία, Naz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτ.
Προδηλόω, prodo, ſignifico, præmonſtro.
Προδήλως, perſpicuè. Cleomedes libro ſecundo, τούτου προδήλως ἀδυνάτου ὄντος. Aliquando decorè, inſigniter. Soph. θανεῖν προδήλως, i. λαμπρῶς καὶ ἐνδόξως.
Προδιαβάλλω, antè calumnior.
Προδιαγιγνώσκω, prænoſco, conſidero, Thucyd.
Προδιαγωγή, aquæ ductus longior, Plut.
Προδιάθεσις, antecedens diſpoſitio, priſtina affectio.
Προδιαπαρακελεύω, apud Ioſephum de Antiquita. pręnunciare, pręmonere.
Προδιαίτησις, præparatio per diętam.
Προδιανοέω, præuideo.
Προδιανοοῦμαι, idem.
Προδιασύρω, prior traduco & carpo. Ariſt. Rhe. 3. ὕστερον δὲ πρὸς τὰ ἐναντία ἀπαντᾶν λύοντα καὶ προδιασύροντα Heſych. verò προδιασύρας exp. παραβὰς τὰς συνθήκας, fœdera tranſgreſſus.
Προδιαττάω, prius cribro, prius per cribrum tranſmitto, ſeu incerniculo præpurgo: vide ſup. in διαττάω.
Προδιαφθαρῇ, euerteretur prius.
Προδιαχρίω, antè perungo.
Προδιαχωρίζω, ῶ, prior diſſideo, prior me ab amicitia alicuius ſeparo, prior diſſocio me Ariſtoteles Rhetoric. τὸ καὶ εἰς οὓς ἐγκαλέσαντες ἦσαν, καὶ προδιακεχωρηκότες quibus crimina intulerunt, & à quibus ſe diſſociarint priores qui ante coniuncti eſſent & amici.
Προδιδάσκομαι, idem quod προδιδάσκω. Ariſt. in Pluto, ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτόν με προὐδιδάξατο, me antè docuerat.
Προδιδάσκω, μ. ξω, π. αχα, q. prædoceo. Actiu.
Προδίδωμι, μ. ώσω, π. ωκα, prodo, ſum proditor, proditionem molior, ἐγκαταλείπω, deſero, negligo. Inde προδιδόναι τὴν δίκην, ἢ τὴν συνηγορίαν, præuaricari, καθυφιέναι, ἐθελοκακεῖν, ὑποκρίνεσθαι, ἐν συνηγορίᾳ τὴν δίκην. προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, Ariſtophan. fallere ſpem, fruſtrari ſpe: & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luciano, officiũ, deſerere, officio deeſſe. Sæpe dicitur & pro deſerere, deſtituere ſuo auxilio, affertur & pro perdere ex Demoſthen. & Plut. in Pericle. Item neutraliter pro deficere apud Herodotum in Polymni προδιδόναι τὰ ῥέεθρα τὸν ποταμὸν οὐκ. Pro antè do accipitur apud Ariſtotelem ſecundo OEconom. προδεδομένην τριμήνου μισθοφορὰν δωρεὰν αὐτοῖς δίδοσθαι, gratis & dono dare quod ante ipſis trium menſium ſtipendium datum eſſet.
Προδιεληλυθώς, qui pręteriit.
Προδιεξελθόντες, prius pertranſeuntes.
Προδιεργάζομαι, præparo & pręparor. vnde προδιειργασμένος, præparatus. Ariſt. 10. Ethi. δεῖ δὴ προδιειργάσθαι τοῖς ἔθεσι τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν.
Προδιερευνώμενοι, οἱ, q. præſcrutantes.
Προδιΐστατο, diſſidere iam cœperat à προδιΐσταμαι.
Προδιακρίνω, ante diſcerno, vel diſcutio. vide διακρίνω.
Προδιηγέομαι, prius expono, pręnarro Terent.
Προδιήγησις, ἡ, pręnarratio, i. προκατασκευή, Hermog.
Προδικασία, pręiudicatio ſeu pręiudicium quod citat Pollux ex Antiphone, item προδικασία (inquit Suid.) dicebatur quum ij qui cædis rei fiebant in Prytaneo tres menſes agebant ante iudicium quibus vtrinque argumenta proferebantur.
Προδικέω, curo, procuro, ἐπιτροπεύω, Heſych.
Προδικία, quoduis curationis munus.
Πρόδικος, ου, ὁ, defenſor, συνήγορος, patronus: curator regis apud Lacedęmonios, item tutor curator Xen. Suid. eſt etiam arbiter ex Ariſtoph. Eſt item proprium Philoſophi, qui de Hercule ſcripſit præclarum opus, vt eſt apud Ciceronem in Officiis.
Προδιόρθωσις, ἡ, προθεραπεία, pręcedens correctio, vt interpretatur Rom. Aquila. Hęc figura (vt idem ait) vbi aliquid neceſſarium dictu & inſuaue audientibus, aut odioſum dicturi ſumus, pręmunit. προθεραπεία etiam dicitur.
Προδιϋλίζειν, quaſi pręcolare, antè colare. Dioſcorides libro primo, capite 94. δεῖ δὲ τὴν προδιϋλίζειν τὰ ἐν ῥητίνῃ πάντα. vult vt reſina liquata pręcoletur, quò fæculenta ſordéſque ſeparentur.

Προδιομολογέομαι, prius paciſcor ſiue prius conuenio cum aliquo.
Προδίωξις, vid. in προδίωξις infra.
Προδοκάζω, μ. άσω, π. ακα, inſidior, obſeruo, παρατηρῶ, ἐνεδρεύω, Heſychius.
Προδοκεῖται, prius decernitur: vnde προδέδοκτο, prius vel ante decretum fuerat.
Προδοκή, ῆς, ἡ, locus inſidiarum, locus inſidiis aptus, & vbi expectantur feræ, ſubſeſſa Seruio.
Προδομέομαι, antè conſtruor, pręſtruor.
Πρόδομος, ου, τό, & Πρόδομος, ου, veſtibulum, ἡ πρὸ τοῦ οἴκου στοά, πρόθυρον Heſych. προσεχές. Odyſſ. ξ, ἐνὶ προδόμῳ δὴ ἀθρόοι. ibi enim dormiebant peregrini. Idem Odyſſ. ο, ἀτὰρ δὲ Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς εὗδον ἐν προδόμῳ μώνυχε, id eſt, τῷ προστῷ τοῦ θαλάμου, ἐν τῷ προθύρῳ. Didymus, ἐν τῷ πρὸ τοῦ θαλάμου, id eſt, in veſtibulo thalami ſeu domus πρόδομος πυρή, in Epig. Suid. ὁ πρὸ τοῦ οἴκου τόπος.
Προδοσία, ας, ἡ, proditio. τεχνῶν ἐμπειρίαν καὶ προδοσίας πολλάκις ἐξαπατῶσι μὲν ταῖς ἐπιτεχνήσει ψυχὴν, &c. Chryſoſtomus, περὶ τοξοτῶν, id eſt, ſagittariorum peritiam atque in prodendo hoſte calliditatem ſępenumero fruſtratur hoſtium fiducia, &c. ſic Eraſmus.
Προδοσιεπής, promiſſa ſua nihili faciens, fidei deſertor: qui promiſſa ſua prodit, qui fruſtra & in vanum aliquid promittit, Suid.
Προδότης, ου, ὁ, &
Προδοτικός, ή, όν, proditor, proditorius, vim habens prodendi.
Προδοτικῶς, q. proditoriè, perfidioſè Plaut.
Προδότις, proditrix, Euriq.
Προδοτός, ή, όν, proditus.
Προδραμούμενος, præcurſurus, Naz. in Orat.
Προδρομίς, ἡ, prodromis, i. xyſtus & ambulatio hypęthra.
Πρόδρομος, ου, ὁ, prodromus & præcurſor Ciceroni, & excurſor, emiſſarius Herodot. πρόδρομοι καρποί, præcoces fructus, libro 1. capite primo Theophraſtus de Cauſis plantar. Πρόδρομοι etiam dicuntur ficus pręcoces, quas primitiuas Hermolaus, Gaza præcoques dixit. Athenæus libro tertio, τὰς δὲ πρὸ ὥρας καλουμένας ὀνόμασιν αὐτὰς Θεόφραστος ἐν πρώτῳ φυτικῶν αἰτιῶν ὄντος, τῷ συκῇ ἔστιν ἂν ἐπιγένηται καὶ καλῶς, καὶ ὄρεξις καὶ ἐρινεὸς ὀξέα καλοῦσι τὴν βλάστησιν, ὅθεν καὶ πρόδρομοι. In quibus nota ἁμαρτήματα Athenæi: Nam quę citat ex Theophraſt. ſolùm leguntur libro quinto de Cauſis plantar. capite primo. Vnde etiam hauſit Plinius libro 19. capite 26. vbi Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos vocant. Πρόδρομοι quoque dicuntur venti Eteſiæ, quòd 8. fermè diebus flatu pręcurrant atque antecedant exortum Caniculæ ſyderis. Inde apud Plinium libro 18. capite 18. Prodromi flatus Eteſiarum. Vide ipſum libro ſecundo, cap. 47. Columel. libro 11. capite 2. Gellium libro 2. capite 22. Gaza vocat pręuios ſed ſuo iure licentior: Et Prodromus iam tùm Ciceronis ſeculo ciuitate donatus eſt. Πρόδρομον οἶνον, etiam vocat Athenęus πρότροπον, vide infr. eſt autem πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex vuis nondum calcatis ſua ſponte defluit.
Προδωμάτιον, ου, τό, veſtibulum, thalami ſeu cubiculi.
Προεγείρω, quaſi pręexcito. προεγείρονται νεκροί, mortui antè reſurgũt Naz. in Orat.
Προεγκεῖσθαι, ante ineſſe, Heſyc. πρῶτον ἐνάρχειν.
Προεγκρατεύομαι, ad continentiam armor, me aſſuefacio Baſi.
Πρόεγμα, idem quod ἔχμα firmum propoſitum, πρόθεμα, Suid.
Προεῖργω. vide Προειργάζομαι.
Προεδέδοκτο, prius conſtitutum ſeu decretum fuerat.
Προεδηδώς, q. pręſitatus, à προέδω, pręedo.
Προεδρεύω, pręſideo, gero magiſtratum: Genit. προεδρεύοντες πατρίδος, patrię proceres.
Πρόεδρα, primum ſubſellium, ἡ πρώτη καθέδρα, quod & πρῶτον ξύλον dicebatur in foro, teſte Polluce. Alibi ſic habet, πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ ὅτι καὶ ὁ πρῶτος καθίζων,
Προεδρεύσων vocauit Epicrates, i. vulgò præſidens.
Προεδρία, ας, ἡ, prima ſedes, q. pręſidentia, προτίμησις, προκάθησις; prima ſubſellia, Herodotus de regibus Spartam. καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι προεδρίας ἐξαιρέτους. Æſchin. in orat. de falſa legat. καὶ τὰς προεδρίας, καὶ τοὺς στεφάνους καὶ τὰς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδωσι. vide Πρόεδρος.
Πρόεδρος, præſes, pręſul, antiſtes. πρόεδροι, ſiue Οἱ δέκα, decemuiri dicebantur, quaſi præſides, magiſtratus quidam primi ſubſellij, quibus cęteri omnes ſedendi loco cedebant: hi ſeptenos dies imperabant, Budęus in Annotat. & Æſchin. κατὰ Κτησιφῶντος. erant autem Athenis decem πρόεδροι, quinquaginta autem πρυτάνεις.
Προείργω, prohibeo, detineo. Act. Accuſ.
Προέηκα, pręmiſit, emiſit. Od. ξ, καὶ πῶλον προέηκα, &c. i. ἀφῆκα, ἐξαπέστειλα τῷ προείναι.
Προεθίζω, μ. ίσω, π. ικα, prius aſſuefacio. Act. Accuſ.

Προείδω,& προειδῶ,præcognoſco,cognoſco antequam fiat.

Προείκαςμα,coniectura prætentio,Ariſt.in Rhet.

Προείλετο,maluit,elegit.vide Προαιρέομαι.

Προειληφὼς,qui anticipauit.

Προεῖμαι,proiectus ſum,amiſſus ſum. προεῖνται καιροὶ, occaſiones perierunt , amiſſæ ſunt,Demoſthen.προεῖσθαι, proiectum eſſe,Budæus in epiſtolis prioribus , τὰ προειμένα σωθήσεται, Demoſt.amiſſa reſtituentur.

Πρόειμι,prodeo,procedo,Herodotus,[illegible] , at eis τὰ [illegible] in naturam rerum prodire Herod.lib. quinto,[illegible] procedebat identidem ad tibias & tympana de Antonino Heliogabalo,progredior,proficiſcor, vt [illegible],progredi vlterius: vide [illegible]. Itē orior, prouenio.Aph.in lib.[illegible],i.naſcitur,[illegible].hinc part. προϊὼν prodiēs.Herod.[illegible],& οἱ [illegible],ibid.anteambulones,vt vertit Poli. Progrediens.vid. in [illegible].

Προεῖναι,dimittere ſeu negligere,à προΐημι Herodot.

Προεῖπε,iube. Προειπεῖν denunciare,edicere,præcipere. [illegible], edicere ludos,Xenoph. [illegible], indicere bellum cuipiam,idem. προεῖπον, edixi, [illegible]. [illegible], præfinivit diem , Plutarchus in Publicola. ; Προειρημένος,præfatus,prælocutus,prius locutus.

Προείρεα,pro [illegible].

Προεισάγω,prior induco,ſeu ante introduco.Ariſtoteles Politic. ſeptimo,capite 17. Theodo.de hiſtrione [illegible] in ſcenam vid. ſeu theatrum.

Προεισελθὼν,prior ingreſſus,à προεισέρχομαι.

Προεῖσθαι,neglexiſſe,reiecisſe,Demoſt.à προΐημι.

Προεισπέμπω,intromitto ante,vel acceſſo antè,item magna pompa & comitatu induco.Lucian. [illegible] ὁ Ἀλέξανδρος [illegible] , Bud.

Προεμπίπτω, prior incido : vnde particip. [illegible],quod Heſ.exp.[illegible].

Προεντάναι,præerat,Demoſthen,Genitiu. [illegible] τῆς μεταβολῆς, præcipui authores extiterunt mutationis : Thucydides.

Προεκβάλλω,prius emitto , ante eiicio.

Προεκδοῦναι,prius edere,tranſcribendi poteſtatem facere.

Προεκθέμενος,prius exponens.

Προεκθέοντες,præcurrentes.

Προέκθεσις,εως,ἡ, Herm.eſt propoſitio,ait enim:[illegible]. Aliis eſt,antecedens expoſitio , [illegible] , quaſi præexpoſitio , quum prius dicimus quid fieri oportuerit, deinde quid factum ſit,Quintil.libro 9.cap.2. Dicitur & [illegible].

Προεκθρῴσκω,proſilio,vel ante proſilio,Syneſ.

Προεκκομίζω,ante exporto,affero.

Προεκνιτρῶσαι τὸν τόπον,locum prius nitro perfricare.Dioſcorid.libro quinto,capite ſecundo,[illegible],qui nitro prius perfricuit ,idem Dioſ.l.4.ca.148.[illegible],nitro antè perfrictus,idem l.2.c.152.

Προεκπέμπω,præmitto.

Προεκπίνω,præbibo,prius ebibo Bud.ex Athen.lib. [illegible].

Προεκπίπτειν,prius excidere. [illegible] , ſermo & fama ante emergens,prius euulgata,Plut.in Galba.

Προεκτήκομαι,prius contabeſco.

Προεκτίθεμαι,propono,priori loco expono,Hermog.

Προεκτίκτω,prius partu edo ſeu excludo.

Προεκφοβέω,antè terrefacio.

Προεκφόβησις,prius incuſſus metus.

Προελαύνω, equo prouehor,antè equito,ante ſigna euehor.Et ita dicitur de equitibus,vt προάγω de peditibus.

Προέλευσις,εως,ἡ,πρόοδος,via,progreſſus,[illegible],profectus,Bud.in epiſt.poſt.

Προελεύσομαι,præcedam.

Προελήλυθε , proceſſit , prodiit , peruenit , Demoſthen. [illegible].

Πρόελθε,procede.

Προελθεῖν, prodire,naſci.Lucianus, ἐκ μέσων προελθὼν , ex mediis prodiens,progreſſus.προελθὼν εἰς ἀγορὰν , in forum prodiens. προελθὼν τρισχιλίοις ὁπλίταις , cum tribus armatorum milibus progreſſus, Plut.in Publ.

Προέλομαι,eligo,volo,conſtitutum habeo.

Πρόειλος,Soli expoſitus,apricus,πρὸς ἥλιος , Etymolog. legendum πρόειλος.

Προελπίζω,antè ſpero.

Προεμπλάττω.Athenæus,[illegible] τὴν γλῶτταν,inducta quadam cruſta aliis operculo premunire linguam,ne à calidis ferculis amburatur.Legitur Προεμπλάττειν.

Προεμβάλλω,prius inuado.προεμβάλλω ἐς τὴν γῆν,offenſo in terram i. impingo.

Προεμβολὶς,ίδος,ἡ,lignum quoddam eminens ad proram nauis, cui roſtrum affigitur,quo impetum faciunt in hoſtium claſſes, Pollux.

Προέμβολον,ου,τὸ,idem.[illegible],Suid.

Προέμεν,Doricè pro προεῖναι,à themate προΐημι.

Προέμενος,deſerens,deſertor, qui dimiſit : prodens , negligens. [illegible] , à ſuo conſilio deſciſſens, Plutarch. in Fabio.προϊέμενος τὰ πατρῷα, id eſt , qui proiecit & conſumpſit, Æſchin.[illegible],qui proditores abire dimiſit,Plutarchus in Public. φίλον προέμενος δι' ἀργύριον, qui pecuniæ gratia prodidit amicum,eiecit, damnauit. Idem Plutarchus in Themiſt. [illegible],Athenienſibus Salaminem quam amiſerant recuperandam permiſiſſe,idem in Publicol. προέμεναι παρθενίαν,quę virginitatem prodiderunt,id eſt,amiſerunt, idem in Numa.

Προεμπίπτω,antè incido,aut ante occurro,ſeu obuius fio,Plut.

Προενάρχομαι,antè incipio. Paulus ſecunda ad Corinth.capite octauo,ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ,vt ſicut ante cœpit, ita etiam abſoluat.

Προενεγκεῖν,adferre.

Προενεγκὼν,qui propoſuit, qui allegauit,[illegible].

Προενέχεσθαι [illegible],multis peccatis inuoluit, cap.8.l, 2.Machab.

Προενήνοχε,protulit,produxit,in Epig.

Προένισπον,prædixi,poeticum.

Προενοίκησις,prior habitatio.

Προενώπια,in conſpectu,coram,[illegible],ante oculos,Heſych.

Προεξάγω,prior educo,produco.

Προεξιόντες,priores irruentes.

Προεξαναστὰς, prius exurgens.

Προεξανέστη τοῦ πολέμου, bellum præoccupauit, Plutarchus in Romulo.

Προεξανίσταμαι, prius exurgo. Plutarchus in Opuſcul.[illegible] , ante tempus ſeſe commouere atque inſurgere.

Προεξέδρα,prętorium,Herodot.

Προεξειρεσία,ας,ἡ, locus in naui,in quo ſtant remiges , & qui eſt extra remigationem.

Προεξελαύνω,antè æquitare.

Προεξετάζω,perpendo prius,& antè examino.

Προεξίσταμαι, prior excitor aut exurgo Plut.

Προεξοδεύω,q.pręambulo,præeo.

Προεξορμᾶν,prius egredi,Xenoph.

Προέοντα,προϋπάρχοντα,Hom.Il.

Προεόρτιος καθαρμὸς , Nazanzenus , purgatio feſtiuitatem præcedens.προεόρτιος εὐφροσύνη,lętitia feſtum antecedens,idem in Orat.de ſancto Paſcha.

Προεπαινῶ,prius laudo.

Προεπανεσείετο [illegible], id eſt , [illegible], Thucydid apparatus palam agitabatur,Valla.eſt à [illegible],i.ante concutio vibrando.

Προεπιβουλεύομαι,inſidiis premor,prior in inſidias incido.

Προεπιβουλεύω,inſidiis præuerto,inſidias anticipo,Thucyd.

Προεπίζευξις,ἡ,ſchema eſt apud Gręcos,quando inter duo nomina verbum ponitur,quod ad finem adiici debebat.

Προεπιλογίζομαι,antè argumentis colligo.[illegible] Philoni de mundo,dicitur iam collecta demonſtratio.

Προεπιπλήττω,ξω,ξα,antè percutio,pręmoneo: & quaſi pręcaſtigo quod alioqui dictum ſine præmunitione licentius acerbiuſue dictum videretur, aut incredibile reiiceretur.Ariſtotel.Rhetoric.3. [illegible] Quintilianus libro nono, capite tertio,& ſi quid periculoſius finxiſſe videmur,quibuſdam remediis præmuniendum eſt, Vt ita dicam,Si licet dicere,Quodāmodo,Permitte mihi ſic.& infrà,Qua de re Græcum erit illud elegantiſſimum,quo præcipitur ita,[illegible].vnde Προεπίπληξις,i.præmunitio Cic.

Προεπίσταμαι, pręſcio,ante ſcio,mihi iam notum eſt.[illegible], iam ſcimus,Xen.

Προεπιχειρέω,ῶ,pręmolior,prior inuado,prior rem aggredior.Datiu.iungitur.

Προεργάζομαι,prius gero. [illegible],i.[illegible],oratio habita eſt.[illegible],prius geſtus.τὰ [illegible],res prius geſtæ,Thucyd.

Προερευνάω, διερευνῶ,exploro.vnde προερευνητὴς, explorator apud Xenoph.

Προερέω,prędico,prenuntio.προερῶ,prędicam,pręſagiam,pręnunciabo,Ariſtoph [illegible],edicentes,præcipientes. Herodot. in Thalia,[illegible]. Προερεῖν,denunciare,indicere.Idem Herodot.[illegible], indicentes bellum.

Προερύω μέσω, π. υσω, traho: Actin. Accuſatiu. Odyſſ. ι, τὴν δ' εἰς ὅρμον προερύσσαν ἐρετμοῖς, eam in portum remis prætraxerunt, προερύσαντες, προήγαγον.

Προέρχομαι, præuenio, præcedo, prius accedo, incedo, progredior, excurro, egredior, originem duco à, naſcor, exeo. Vnde προελθεῖν ὁδόν, conficere viam. Plato libro primo de Republica. παρ' αὐτῶν πυθέσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων, ab ipſis audire tanquam viam quandam longam progreſſis. προῆλθον αὐτούς, præuenerunt eos, capite ſexto, Euangel. Marci. εἰς τοσοῦτον προῆλθον, &c. ad tantum ſucceſſum peruenerunt, Iſocrates. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, domo prodire, Galenus ad Glaucon. libro 2.

Προερωτάω, ω. ήσω, π. ακα, antè interrogo, Act. Accuſ.

Πρόες, dimitte, relinque. Il. α, τὴν δὲ θεὰ πρόες, i. πρόπεμψον, mitte. Aoriſt. 2. à προΐημι.

Πρόεσαν, απέπεμψαν, Hom. Od.

Προέσθαι, dimittere, amittere, reiicere, proiicere, prodere, deſerere. ἔγνωσαν μὴ προέσθαι τὸ πεδίον τοῖς Ῥωμαίοις, ſtatuerunt Romanis curſum non eſſe remittendum. Plut. in Publ. προέσθαι τὴν ἐλευθερίαν, abiicere libertatem, prodere libertatem. idem in Solone. προέσθαι τὴν εἰρήνην, abiicere pacem. προέσθαι τινὶ ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι. Demoſthen. Datiuo & Accuſati. προέσθαι χρήματα τοῖς ἐνδεέσι, pecunias pauperibus largiri, Plut. in Fabio. προέσθαι τοῖς κρείττοσι, cedere potioribus. προέσθαι εἰς δουλείαν, in ſeruitutem venire, permittere, Demoſt.

Προεσθίω, ante comedo.

Πρόεσις, εως, ἡ, dimiſſio, emiſſio, effuſio, profuſio, profluuium. προέσεις τῶν σιτίων, cibi indigeſti.

Προεστῶτες, principes, primores.

Προεστηκώς, ότος, ὁ, præfectus. οἱ προεστηκότες, præfecti, primores, proceres, οἱ ἄρχοντες, Demoſt.

Προεστώς, præſes. προεστὼς τῶν ἐφόρων, inter ephoros eminentiſſimus. & προεστὼς ἐστὶν ὁ προβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πωλοῦντος ἀγοράζειν ἐν τόπῳ, ὁ ἐπὶ τόπου, inſtitor, ex Leg.

Προέσχοντο, prætendebant.

Προέτειος, annuus, ante annum cadens.

Προετέον τὴν φιλίαν amicitia prodenda eſt, &c. Plut. in Galba.

Προετικός, vt προετικὸς ἄνθρωπος, homo profuſus Ciceroni: qui ingenio tali eſt, vt patrimonium retinere non poſſit: ſed turpib. etiam & abiectis hominibus nullo diſcrimine perſonarum habito, pecunias maximas dilargiatur & profundat. Ariſtoteles primo Rhetoric. περὶ ἀνδρῶν loquens, καὶ οἱ προετικοὶ τοῖς τυχοῦσι, καὶ τοῖς φίλοις. A verbo Προΐημι. legitur libro 4. capite ſecundo, προικτικοί corruptè pro προετικοί, id eſt, Heſ. χαριστικοί.

Προετικῶς, profuſè Liu. ſine parſimonia, Argyropilus apud Ariſtotel. libro 4. Ethic. cap. 2. Aretin. verò, cum quadam profuſione.

Προετοιμάζω, præparo.

Προευτρεπίζω, idem.

Προεύχομαι λαοῦ, pro populo oro, Naz.

Προέφθασεν αὐτόν, præuenit eum, occupauit, anteuertit.

Προεφοδιάζω, viatico ante inſtruo Philo in vita Moſ. libro primo, ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὰ τῆς τροφῆς ἐφόδια τήν τε χεῖρα καὶ τὴν βακτηρίαν εἰς προεφοδιασθείς, quibus tanquam viatico ante inſtructus erat.

Προεχεῖς, οἱ, præclari, eximii, Heſych. προὔχοντες, κράτιστοι.

Προέχω, καὶ Προέχομαι, id eſt, προβάλλομαι, prætendo, obtendo, ante me teneo ſeu habeo. Genitiu. & Accuſatiu. Ariſtophan. καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ σκέλους προέχων, clypeum pedi prætendens & obtendens, id eſt, pedem ſcuto tegens. Xenoph. Pæd. 2. καὶ εἰ μὲν ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὰς χεῖρας προέχων ἐνεπόδιζον, ὅτι ἐδυνάμην τὸν παίοντα, ſi nihil aliud haberem, manus obiiciens impediebam percutientem, vt poteram. Ariſtoph. in Nebul. voce Paſſiua dixit, ἐξέφερον αὖ καὶ προὐχόμην, efferebam & prætendebam, &c. προέχονται, prætendunt, Thucydid. id eſt, προβάλλονται. Item promineo vt πύργος προέχων, hinc per metaphor. præſum, præcello, excedo, excello, ſupero. præſto, præoccupo. προέχω τῇ κεφαλῇ, capite excedo, Xenoph. προέχω τῶν ἄλλων τῇ ὄψει, Aphthon. forma alios ſupero. πολὺ προέχει, multò ſuperior eſt, Demoſt. οἱ προέχοντες, principes. προεχόντων καὶ προεχομένων, partim regnantium & excellentium, partim ſubiectorum & parentium, Nazanzenus in Orat. προεῖχε τῇ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ μιᾷ σχεδόν, vno fermè die & vna nocte proceſſerat, Thucydid. προεῖχεν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμης, id eſt, gnarus non beneuolo erga ipſum animo eſſe Athenienſes. προέχουσα τοῦ λιμένος, portui prominens, Thucydid. τὸ προέχον, pars præminens. Eſt prouerb. τέχνη τέχνης ἑτέρας προὔχει, præſtat ars arti. Xenoph. προέχειν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξε, perfecit vt felicitate præſtaret ſua patria. Idem Pæd. 2. ἐν δὲ τῷδε τῷ ἀγῶνι, ἐάν ὑμεῖς ὑμῶν προέξουσιν.

Προέψω, antè coquo, præcoquo Plin. at προεψεῖ Heſychio προσογράφειν.

Προεωλίζειν, dicuntur cibi qui putreſcunt repoſiti.

Προηγεμών, qui præit, dux viæ, ſed peculiariter qui præit cæco eſque dux eſt viæ Heſych.

Προηγέομαι, ῦμαι, ήσομαι, π. ημαι, antegredior, hoc eſt, ἡγέομαι τινὶ τὴν ὁδόν, & prælucco, præium. Vnde & pro ἐξηγεῖσθαι, προενάρχειν, ponitur, quale eſt præire apud Latinos, vt apud Liuium ab Vrbe libro octauo, Agedum pontifex publicus populi Roma. præi verba quibus me pro legibus deuoueam. De eo Budæus in Annotat. Datiuo Ariſtophan. in Pluto inuxit, προηγεῖσθαι τῷ θεῷ, deo præire & prælucere. Προηγεῖσθαι eſt in itinere, in acie, in omni agenda re ducere & primum eſſe. Προηγεῖσθαι τινὶ, præcedere aliquem (vt in apparitura fit cùm apparitores apparent magiſtratui) antecedere aliquem, vt magiſter pecoris antecedit gregem, & dux itineris ipſum quem perducit ſiue cuius gratia perductoris opera fungitur. Et quia eſt vbi hæc antecesſio honoris cauſa fiat, ideo pro honorem facere atque deferre alicui ponitur. Vnde & προηγεῖσθαι τινὰ τιμῇ, dicitur eleganter ἀντὶ τοῦ προτιμᾶν, aliquem honore præuenire. ſic enim Latinè, quaſi præhonorare dicatur, vt Plinius dicit germinatione præuenire, id eſt etiam ipſi prægerminare. Sic Paulus cùm præcipit, vt honoris cauſa alter alteri velut appareat atque prælucceat, id eſt, vt alter alteri honorem faciat atque deferat, ait: Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, in Epiſtol. ad Roman. capite duodecimo, interpres vertit, honore alius alii præeuntes. Quod nullo exemplo, & ambiguè dictum puto. Vetus verſio multò melius, honore inuicem præuenientes. videtur autem ſignificare. Paulus alius alii ſuo exemplo præeuntes in honore deferendo: προηγοῦμαι, procedo Pauſ. προηγουμένη εἰς ἄχρι ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedens odio. τούτου προηγουμένου, huius ductu, Ariſtote. in Rhetor. κυρίας καὶ προηγουμένας σημασίας, principales & prævalentes ſignificationes, Dioſcorid. libri 7. capite 1. Προηγουμένη ἀντίθεσις, prima obiectio apud Hermogenem: cui opponitur ἡ ἀντιπαραβολή. τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἀποσκληρύνεται, ſumma pars germinum obdureſcit, Theophraſtus libro tertio. capite 21. de cauſis plantar. Προηγούμενον σημεῖον, Chryſoſtomus. αὐτὶ τοῦ ἰσχυροῦ præualens ſignum. Προηγούμενα σπέρματα, primigenia ſemina, id eſt, ἀρχικά, Budæus in Commen. epiſtol. Προηγούμενον etiam dicitur τὸ ἀρχέτυπον, quod aliorum exemplar eſt. Ariſtoteles καὶ ἡ ζωγραφία τῶν χρωμάτων ἐμμεμιγμένων φύσει, τὰς εἰκόνας τοῖς προηγουμένοις ἀπετέλεσε συμφώνους. Προηγούμενον, quod per ſe ſubſiſtit, τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑφεστάναι ἀλλ' ἐν τῷ ὑφίστασθαι. Et προηγούμενον αἴτιον ſiue προηγουμένη αἰτία, id eſt, antecedens, ſiue antegreſſa, ſiue præpoſita cauſa Ciceroni. Medicis duæ ſunt morborum cauſæ, προηγουμένη αἰτία, & προκαταρκτική. Προηγουμένη, cauſa eſt antecedens, interna atque abdita, vt vocatur à Celſo in procemio, quæ ſolis Medicis cognita: cuiuſmodi eſt intemperies ſimplex, humorum vitiata qualitas, aut redundans eorundem multitudo: vnde niſi occurrat prudens Medicus, vel natura prouida, varii morbi neceſſariò oriuntur, quorum cauſam προηγουμένην vocabimus, vel τὴν προηγουμένην τῶν αἰτιῶν. Προκαταρκτικὴ verò, cauſa eſt externa nec ex corporis ſubſtantia, quæ morborum occaſionem affert (ideóque προφάσεις dicta) irritatâ cauſa interna. Et vt illa diuturna eſt, ſtata atque manens: hæc ſolùm mouens atque temporaria. Præterea προκαταρκτικὸν αἴτιον ſiue πρώτη ἀρχή, atque laceſſens cauſa, euidens eſt: vnde & euidens cauſa ab ipſo Cor. Celſo dicta eſt. Euidentes enim has appellat, in quibus quæritur initium morbi calor attulerit, an frigus: fames, an ſatietas: & quæ ſunt ſimilia, vt ebrietas, caſus externi, vt plaga, affectúſque animi, vt mœror, amor, qui ſunt extra corporis ſubſtantiam atque habitum, id eſt, ſubiectum morbi. Galenus de cauſis morborum libro ſecundo, τὰς μὲν δὴ ἐκ τῶν αὐτῶν τῶν ζώων εἴτ' ἐκ διαθέσεως, εἴτ' ἐκ κινήσεως τῆς φύσει αἰτίας ὀνομάζουσι προηγουμένας τοῖς νοσήμασι. τὰ δ' ἔξωθεν προσπίπτοντα καὶ ἀλλοιοῦντα καὶ μεταβάλλοντα μεγάλως τὸ σῶμα προκαταρχοντα δὲ καὶ προκαταρκτικὰ καλοῦσιν αἴτια. Idem Galenus ad Glauconem, Χειμῶνα δὲ χρὴ καὶ χώρας καὶ ὥρας καὶ κατατάσεις, καὶ ἡλικίας, ἔθη τε καὶ τὰ προηγούμενα τῶν αἰτιῶν. Et libro primo Therapeut. Cauſa euidens ſiue προκαταρκτική, ab ipſo vocatur ἔξωθεν προσπίπτουσα αἰτία, id eſt, cauſa extrinſecus accidens: Et libro quarto de tuenda ſanitate dicitur, ὧν ὅλως ἐνυπάρχουσα αἰτία libro quarto De victu in morbis acut. πρόφασις. Confudit hanc aſſignatam differentiam Aëtius Serm. 8. capite 59. cùm dixit: λέγω δὲ τὸ προηγησάμενον αἴτιον τὴν ἐξ ὑψηλοῦ πτῶσιν. Debuit enim τὸ προκαταρκτικὸν αἴτιον dicere: ad hanc enim cauſam externam refertur caſus & prolapſio. Nam authore Galeno 4. ὑγιεινῶν, τὸ γὰρ αὐτὸ σῶμα ποιεῖν χρήζον, καὶ ὀνομάζεται προηγούμενον αἴτιον: ὃ οὐδ' ὅλως ἐνυπάρχον, καλεῖται προκαταρκτικὸν αἴτιον. Idem Aëtius ſic impropriè loquutus eſt in 12. capite 1. προηγεῖται δέ, inquit, τοῦ πάθους ποτὲ μὲν τῶν ἀποληψάντων μορίων ἄλγημα. Hic dicendum erat προηγεῖται: agit enim de interno dolore iſchiadis initium afferente. Propriè vero loquutus eſt Paulus Æginta cùm dixit libro tertio, capite 78. χρονίως δὲ τοῦ πάθους ὡς τὸ πολὺ αὐτοῖς ἀμαυροῦται, καὶ ἀδιάστατον γίνεται, καὶ ἐκτυποῦται σφόδρα, &c. Sequitur

quitur. Προηγούμενα μὲν ἐν τῷ σχήματι [illegible] Hinc Προηγουμένως Aduerb. de quo infra. vide etiam Προηγούμενα.

Προηγητὴς, ὁ, qui cæco aut peregrino viæ dux eſt, perductor. [illegible] Heſych.

Προηγητικὸς, qui præcedit.

Προήγμαι, prouectus ſum.

Προηγμένα, ſicut προηγούμενα, τὰ, quæ primum locum obtinent, primi motus. Eam vocem Cicer. variè vertit: nam nunc producta & promota, nunc præpoſita & præcipua appellat. Laert. Interpr. libro 7. in Zenone, vertit producta. ſunt ea quæ habent æſtimationem, ſicut abducta, quæ ea carent, &c. In Stoicorum dogm. τῶν προηγμένων, τὰ μὲν δι᾽ αὑτὰ προῆκται, τὰ δὲ δι᾽ ἕτερα, hæc quæ præpoſita dicimus, partim ſunt per ſe ipſa præpoſita, &c. Cic. ſic vertit 3. de finib. vbi & remota appellat. Quibus opponit reiecta, i. ἀποπροηγμένα.

Προηγόρευε, dixit.

Προήγορος, ου, ὁ, (apud Ciceronem Proagorus) qui princeps atque ante alios verba facit.

Προηγόρεον, ου, τὸ, ſuprà in Προγορεών, eſt autem gula ſeu guttur. Suidas propriè ita vocari ſcribit locum in auibus in quem cibus ſumptus primum colligitur dici tamen & de hominibus.

Προηγούμενα, primigenia, quaſi primordialia, τὰ ἀρχοειδῆ, τὰ [illegible], id eſt, τὰ πρῶτα [illegible], præorſa & primordia naturæ, quæ etiam præeuntia & antegredientia Latinè dici poſſunt. Ariſtotel. lib. de mundo. [illegible] id eſt, pictura effigies rerum conſonas efficit ex [illegible] ſic Interpr. Bud. προηγούμενα & ἐπιπροηγούμενα Græci vocant, Latini productiones & relationes, teſte Gel. l. 12. c. 5. Lucian. [illegible] vide ſuprà in Προηγμένα.

Προηγουμένως, quaſi præcedenter, ex antecedente vel antegreſſa cauſa: cui ἑπομένως, id eſt, conſequenter Vlpiano, opponitur Damaſcenus de Deo, [illegible] id eſt, nec ipſum per ſe, nec per accidens. Baſilius etiam τὸ προηγουμένως [illegible] opponit [illegible] adicitque [illegible] Προηγουμένως, imprimis, primo loco, præcipue, potiſſimum, principaliter Plin. ſecundo, & Sen. Idem Baſilius, [illegible]. Quidam ex profeſſo, & ex propoſito expoſuerunt apud Dioſcoridem libro quarto vbi, [illegible]. In Arati vita, [illegible].

Προῄδειν, præuidi, prænotaui, prædixi, præuideram.

Προήδομαι, ante lætor.

Προῄει, progrediebatur, procedebat, Demoſt.

Προήκατο, dimiſit, præmiſit, prodidit: à προΐημι. [illegible] hominem dimiſit, Plutarchus in Public. προήκαντο, prodiderunt.

Προηκέναι, proieciſſe, Demoſt.

Προηκονημένος, præacutus Cæſari.

Προήκω, procedo, præeo, [illegible] Ariſtoph. [illegible] ætate multùm prouectus. [illegible] natu grandis, Plutarch. in Alcib. [illegible] ante euntes ætate, idem in Othone.

Προῆλθε, proceſſit: à προέρχομαι.

Προηλιάζω, antè inſolo.

Προήλωκα, ας, ε, prædamnatus ſum, ante captus ſum, à προαλίσκομαι.

Προημαρτημένα, τὰ, præterita peccata.

Προῆλθον, proceſſi.

Προῄρημαι, ſtatui, volo.

Προηροσία, ας, ἡ, nomen ſacrificij, pro felici futurarum frugum prouentu. Fiebat autem antè arationem, vt nomen ipſum indicat. Apud Heſych. προηρόσια, τὰ, [illegible], quæ populus [illegible] vocat.

Προησόμενον, prodatis, Accuſ. i. [illegible], interp. Thucyd. [illegible] Demoſt.

Προήσομαι, profundam, proiiciam. [illegible] Nazanzenus in Orat. [illegible] vxorem miſſam faciam, Plutarchus in Solone. [illegible] proferet, emittet, Theophra. [illegible] celebris fama non mihi videtur permittenda annalibus quibuſdam canonibus nuncupatis, Plutarchus in Solone: eſt à themate προΐημι.

Προητοιμασμένος, præparatus.

Προήχθην, proceſſi, prouectus ſum, ſum adductus, aggreſſus ſum, προαχθῆναι.

Προθειλοπεδεύω, antè inſolo Dioſcor. libro quinto, capite 36. de vino myrtite [illegible] baccas myrti cratibus, vel cannis inſtratas prius inſolant, & exiccant vide Colum. lib. 12. c. 39.

Προθέλυμνα, radicitus, funditus, [illegible] τῇ ῥίζῃ.

Προθέλυμνος, ου, ὁ, πρόρριζος, ἀπὸ τῆς ῥίζης, à radice erutus: vt Homer. in Iliade. προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Et Iliad. ν. προθέλυμνα δὲ [illegible], id eſt, πρόρριζα, [illegible] Ariſtophan. in Equitib. [illegible] προθελύμνους. Vide Commentar. in Pace, [illegible]. Ariſtar. etiam προθέλυμνον, id eſt, denſus, frequens, [illegible], alius ſuper alium Liu. Homerus, [illegible] ſuprà [illegible] quoque Heſych. expoſ. [illegible] totum radicitus: innuens deriuatum [illegible] vt [illegible] nam [illegible] exponit [illegible].

Πρόθεμα, edictum, tabula propoſita publicè, πρόγραμμα.

Προθερμαίνω, prius calefacio, Alex. Aphr.

Προθεραπεία, προκατασκευή, Hermog.

Προθεραπεύω, præparo.

Προθεῖναι ψῆφον, cenſendi poteſtatem facere, & calculum proponere.

Πρόθεσις, εως, ἡ, Præpoſitio, quæ eſt orationis pars apud Gram. vt περὶ, ἀπό, ὑπό, &c. Sūt enim 18. numero. Πρόθεσις, propoſitio, vt apud Cic. propoſitio animi, vitæ propoſitio, Πρόθεσις etiam [illegible], propoſitio, quæ pars eſt ratiocinationis. Πρόθεσις, propoſitū Ciceroni, i. quod quiſque ſibi faciendum proponit animo, id eſt, προαίρεσις, mens & inſtitutum: ὁ κατὰ πρόθεσιν ἁμαρτάνων, qui animo & voluntate peccatum admittit, qui animo ſcelus aliquod deſignat Baſil. Sic dicitur Πρόθεσις τοῦ Θεοῦ, id eſt, Dei propoſitum & velut [illegible], vulgò dicimus deſeing, & intenſion, id eſt, intenſio Quintiliano in eo ſignificatu: lege [illegible]. Apoſtolus in epiſt. ad Roman. capite octauo, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι, electis ſecundum propoſitum Dei. Nam quæ Deus ab æterno voluit fieri aliquando, ſuę ſapientiæ propoſuit & communicauit, propoſita & conſulta decreuit, modúmque prouidit, decreta & prouiſa confirmauit atque approbauit: Poſtrema ſequuta eſt actio cùm primùm mundus eſſe cœpit eius iuſſu, cuius verbo vniuerſitas rerum ſemel procreata eſt, & cuius continua prouidentia omniū quę ſunt & fiunt vel minima momenta moderantur. Qui verus ordo atque diſtinctio videtur eſſe horum verborum in Scriptura, cùm dicitur, [illegible]: πρόθεσις, id eſt προαίρεσις καὶ [illegible], vnde πρόγνωσις, id eſt, [illegible] in ſecundo ſignificatu: [illegible], id eſt, [illegible], hæc eſt, voluntas Dei, propoſitum, determinata voluntas ſiue ſententia ad decretum (in quo ſignificando prædeſtinationem vel præſentiam vſurparunt) prouidentia: rata confirmatáque voluntas & ſententia, id eſt, in qua acquieſcit animus, approbatio: tandémque mundi creatio. Hęc tamen (natura connexa, diſtinctaque cauſarum ordine & conſuetudine) dicuntur pro captu humano, quatenus Dei inacceſſa ſublimitas & incomprehenſibilis ſapientia ſeſe craſſæ ignorantiæ noſtrę accommodat atque demittit, quantum ad ſalutis intelligentiam neceſſe eſt ac ſufficit. Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, panes propoſitionis, quos Hebræi panes facierum vocant, quod coram Domino appoſiti totam hebdomadem in aurea menſa huic cultui & miniſterio conſecrata. Lege Leuit. vigeſimoquarto. Græci interpretes interdum etiam [illegible], interdum [illegible], quaſi appoſititios vocarunt. Matth. c. 12. καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν. Quod dicitur de Dauide 1. Reg. c. 21.

Προθεσμία, ας, ἡ præiudicium, præfinitum tempus, dies præſcriptus gratia alicuius, tempus præſcriptum, expleta pollicitatio, terminus certus, Gaza de Senectut. ſignificat autem hæc dictio diem præſcriptum ad quem ius alicuius durat, mortis terminus. [illegible] προθεσμίας, ſenex es & fatali propinquus neceſſitati, Nazanzen. [illegible] προθεσμία, dum exoptata gratia tibi expoſita eſt: ſic Bilibald. apud eundem. προθεσμίαν [illegible], diem promiſſionis, Nazanzen. προθεσμία [illegible], dies præfinita. προθεσμία [illegible], Ariſtotel. Rheto. ad Alexand. [illegible] προθεσμίαν, non ſtato præfinitóque tempore exoritur, Dioſcorid. lib. 7. capite 4. ἐκ τῆς προθεσμίας, ex edicto, ἐκ προθεσμίας λέγειν, præfinito loqui Terent.

Προθεσπίζω, μ. ίσω, π. ικα. prædico & vaticinor, prædiuino Plin. Cicer. lib. octauo, Epiſt. ad Atticum, προθεσπίζω igitur noſter Attice, non ariolans vt illa cui nemo credidit, ſed coniectura proſpiciens. Heſych [illegible].

Προθετικός, qui proponit. προθετικὴ ἰδιότης, præpoſitiua proprietas, id eſt, præpoſitionis. & προθετικὸν σύνθετον, i. compoſitum quod præpoſitionis ſeruat conſtructionem & proprietatem, Gaza l. 4.

Προθέω, præcurro, προτρέχω. Iliad. α, [illegible] προθέεσκε [illegible], i. [illegible].

Προθεωρέω, præcontemplor, vel prius commentor.

Προθεωρία, ἡ, præcommentatio ſeu præmeditatio, ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

Προθήβαιος, ὁ, ἡ, qui primos pubertatis annos attigit Heſych. ἀρτίως ἀκμάζων: ſed ſcribendum potius πρόθηβος vt Iliad. Θ, κοῦρος πρόθηβος ποικίλα τεύχη.

Προθησαυρίζω, quaſi præaſſeruo, & recondo. ante vſum repono in theſaurum. metaph. apud Ariſtotelem de partibus animal. lib. 3. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

Προθνήσκω, pro te morior, Eurip. προθανὼν τῆς πόλεως, qui pro ciuitate pugnans obiit, in Epig.

Προθορὼν, idem quod προπηδήσας ſeu προπηδῶν, proſiliens, Apollon. lib. 3.

Προθύελλα θύελλα, in Theog. Heſiodi, i. procelloſa tempeſtas, οὐδὲ κεν οὖδας ἵκοιτο … προθύελλα θύελλα, niſi fortè diſiunctim legēda ſit vox & πρὸ referendum ad φέρει.

Πρόθυμα, ατος, τὸ, ἃ πρὸ τῆς θυσίας, res quę ante ſacrificium offertur præmactata victima, primitiæ ſacrificij, vt thus, ſiligo, hordeum. Ariſtoph. in Pluto … Interp. προτελέσματα ἃ πρὸ τῆς θυσίας …

Προθυμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſum promptus, aliquid magno ſtudio ſuſcipio & inſtituo, enitor, laboro, affecto, ſum propenſior, operam do & prompto animo curo. Accuſatiuo iungitur, vt ταῦτα προθυμοῦμαι, Plato & Xenophon. Ariſtotel. … alacriter expetere, facere cupere atque in animum inducere. προθυμηθείη τὴν ὀλιγαρχίαν, ſtatui paucorum propenſius vacant, Thucydid. συμπροθυμηθεὶς τὸ ἐκπλεῦσαι, qui princeps hortator fuit tranſmittendi, idem. Προθυμέομαι, cum infinitiuo. Demoſthenes. … vos aliquo beneficio demereri magnopere cupiens. Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, ſtudeo efficere, vt in anguſtiis prælio decernant, Plutarchus in Themiſtocle. προθυμούμενος … Budæus in epiſtolis poſterioribus. … vt præſenti animo eſſe velint, Xenophō. … προθυμούμενος, idem libro primo Pæd. lubens operam nauo.

Προθυμία, idem.

Προθυμητέον, &

Προθυμητέα, adnitendum, enitendum, conandum. προθυμητέον … Plat. in Tim.

Προθυμία, ας, ἡ, animi alacritas, præſentia animi aut propenſio, cupiditas, quaſi promptitudo, ſedulitas, diligentia, obſequium, ſtrenuitas, ſingulare ſtudium. Paulus ſecunda ad Cor. capite 9. Οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, noui enim animi veſtri alacritatem. Plato epiſtola quarta, … Προθυμίαν πᾶσαν ἔχω, omnem adhibeo diligentiam. Προθυμίας ἐμβάλλειν, inflammare animos deſiderio, Xenoph. Homerus Iliad. … id eſt, … cum animi promptitudine, libenter, propenſo animo. ἀπὸ προθυμίας, idem. Syneſius in epiſtol. … mei caſus futuri præſcius, peregrinationis nobiſcum alacritatem cupiditatémque abiecit.

Πρόθυμος, ὁ, ἡ, alacris, qui prompto & erecto eſt animo, ſtudioſus, paratus, accinctus, expeditus, lubens, gnauus. … non libenter enuntiauerim. … propenſiſſimus erga aliquem, ſtudioſiſſ. Plutarchus lib. … interpr. amiciſſimus. … Ariſtophan. τὸ πρόθυμον, alacer animus. … accincti, Plato in Legib. Eleganter dixit Paulus capite 1. ad Rom. τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι, i. paratus ſum, … vide …

Προθυμότατα, promptiſſimè.

Προθύμως, diligenter, promptè, ſtrenuè, impigrè Liuio, accuratè, libenter, propenſo animo, … Heſych. hilariter. προθύμως ἔχειν πρὸς τὰς … ad obſeruationes propenſus, Iſocr.

Πρόθυρον, ου, τὸ, veſtibulum, limen, domus prima pars, domus frons prima. Odyſſ. … Et ita dicitur de priuatis ædibus, vt … de veſtibulo vrbis, vel templi, vel regiæ, quanquam Ariſtotel. de regia Perſarum loquens, τὸ πρόθυρον iunxit … Vitruu. πρόθυρα (inquit) Græcè dicuntur quæ ſunt ante ianuam veſtibula. Nos autem appellamus prothyra, quæ Græcè dicuntur diathyra: quo vocabulo quid intelligatur ſupra dictum eſt. … καὶ πρόθυρα, &c. id eſt, veſtibula & atria, ſic Budæus. Nazanzenus in Orat. … Plato ſecundo de Republic. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, id eſt, virtutis inanem ſpeciem mihi prætendere oportet quaſi veſtibula & velamen.

Προθύω, μ. ύσω, π. υκα, ante ſacrifico. Actiu. & Προθύομαι pro eodē.

προθύεσκε τῶν μουσῶν, ſacra Muſis antè perſoluebat, Plutarchus in Lycurg. προθύσομαι τοῦ λαοῦ, pro populo ſacrifico, Nazanzen. in Orat.

Πρὶ, pro πρωὶ dicitur, in tempore, maturè.

Πρώιμα, … præcocta Heſych.

Πρώιμος, præcox, … fructus omnium primus ſeu maturrimus.

Προΐημι, foras emitto, item promo.

Προΐεμαι, μ. ήσομαι, π. εῖμαι, mitto ante tempus, vt … id eſt, … quaſi diutius in pace viuere potuiſſent. Sic Virgil. 9. … procul mitto, procul ablego ſeu amando. … noceo, lædo, mitto cum detrimento. … Homerus Iliad. Nicander in Theriac. … interp. …

Προΐημι, τὸ, …

Προϊδεῖν, prouidere, proſpicere, & conſulere. … proſpiciamus, præuideamus. … τὴν νῆσον, inſulam proſpexerint, Philoſtr.

Προϊδέσθαι, videre, aſpicere. Heſiodus, … viſu ſæuu.

Προϊδὼν, qui præuidit, prouidens. προϊδόμενος ἑαυτῷ, ſibi conſulentes Thucyd.

Προΐει, præmittebat, … Homer. Iliad. … Capitur etiam pro præſenti. Idem Il. …

Προΐεμαι, voce paſſiua, obiicio, prodo: vt προΐεσθαι τὴν πόλιν, Demoſthen. id eſt, prodere, & condonare, vel euertendam obiicere: quod & … dicitur. Alibi dixit, … Προΐεται τὰ πράγματα τοῖς πολεμίοις, res hoſtibus prodit, Plutarchus in Pericle. … Demoſth. … à filio relicta matre & prodita, Plutarchus in Romulo. Προΐεσθαι, emittere. Ariſtotel. … Προΐεμαι ῥῆμα, emitto verbum, Demoſthen. id eſt, … φωνὴν, vocem emittens, Plutarchus in Lycurgo. Προΐεμαι, dimitto, vt προΐεσθαι δύναμιν, dimittere exercitum, Plutarchus. Sicut Cicer. Offic. 1. Quum autem Pompilio videretur vnam dimittere legionem. … non dimittente puellas, Plutarchus in Romul. Προΐεμαι, proiicio, abiicio, largior, effundo, impendo, inſumo, promo, reſtituo, trado, concedo, erogo. vt χρήματα προΐεσθαι τοῖς φίλοις, Ariſtotel. Ethic. 9. Et ibidem. Προΐεσθαι τῷ φίλῳ, id eſt, cedere & condonare amico. Ariſtotel. Rhetoric. primo, … id eſt, concedunt aduerſariis. Demoſthen. tamen. Προΐεσθαι τὰ χρήματα dixit pro homini obærato & egenti, & labefactatæ fidei credere. Baſilius, … Προΐεμαι … committo alteri commutationem, id eſt, per alterum facio, Plato in Leg. Προΐεσθαι πίστιν, fidem adhibere, Plutarch. Προΐεντο ἑαυτοὺς, abiecerunt ſeipſos, abiiciebant. … Dem. reiicientes. Προΐεμαι, permitto, negligo, contemno, relinquo, deſero, … id eſt, … Thucydid. permitto iniuriam fieri, id eſt, negligo. … τὴν κτῆσιν … rerum neceſſariarum poſſeſſionem refugiens, Plutarchus in Solone. Et … dicitur, qui priuatus eſt rebus ſuis. … magna agri parte multati, Plutarchus in Romulo. Προΐεσθαι pro concedere & dare. Ariſtotel. 2. Œconom. … id eſt, quum inquilini nihil præberent, quoniam eas etiam deberent. Προΐεσθαι, vt apud Plutarchum, … mortem ſibi conſciſcere. Hoc Virgil. ad verbum Æneid. 6. dixit, vitámque peroſi Proiecêre animas. Et Lucanus, animas effundere viles Quolibet hoſte paras. Legitur & προΐημι Actiua voce pro effutio, proiicio, immitto, porrò ago, in primam aciem promoueo, Xen. … 7. & Προΐεσθαι magis in vſu eſt. vide Προΐημι.

Προϊέναι, procedere, progredi. Xenoph. … προϊέναι μέχρι … ad ſummum vſque dictaturam progredi, Plutarchus in Numa. … montanam viam capeſſere. … progredi … Plato in Timæo, … bifariam contrariè ſimul procedere, Cicero. Idem in Phædro, … quum ætate proceſſerit, Cicero vertit in Oratore ad Brut. Προϊόντος τοῦ χρόνου, temporis proceſſu. Προϊέναι ἐπ' ἀρετῇ, virtute promouere. Plutarchus, … hoc vero …

Πρῴην, pro πρώιζα, Heſych. nuper, non ita multo ante tempore, non ita pridem.

Προΐξ, apud Suidam in manuſcript. codicib. … pro

quo vulgatæ eius editiones habent [illegible].

Προΐηκε, emiſit, appoſuit. Homerus Iliad. [illegible].

Προΐημι, præmitto, dimitto, immitto, porro ago, in primam aciē promoueo. Xenoph. 7. Pæd. [illegible]. Idem, [illegible]. Vnde [illegible] Imperat. 2. Aoriſt. Πρόϊμαι, vendendum do, erogo, credo, fœnero. Ariſtophan. [illegible], i. [illegible]. Προΐεσθαι, perdere ſignificat, [illegible]: interp. Ariſtophan.

Προῖκα, gratis, gratuitò Cicer. [illegible]. Xenoph. [illegible], gratuito accipientes. [illegible], condonare, Ariſtoph. [illegible].

Προικῶος, α, ον, adiectio dotalis [illegible] & [illegible] abſolutè apud Theophilact.

Προικίδιον, doticula, exigua dos.

Προικτός, ὁ, gratuitus qui fit [illegible], [illegible] χάρις, in Epigr. gratuita gratia.

Προΐξομαι, aduenio, accedo. Heſych. enim [illegible] exp. [illegible] & Etym. [illegible] in hac compoſitione accipi tradit.

Προικόννησος, inſula marmore abundans, [illegible]: aut quòd animalibus ceruis ſimilibus abundet. [illegible], Etym. communiter enim [illegible] dicitur.

Προΐκτης, ὁ, malus, ſtultus, pauper, Heſych.

Προΐκτης, ου, idem, mendicus. ὁ [illegible] ſiue [illegible], vt qui nos accedat ad petendum ſtipem Euſtath. [illegible]. Homer. Odyſſ. [illegible]. interp. [illegible]. Eſt etiam Suid. [illegible], forſan quod tales plerunque ſunt mendici.

Προικῷος, α, ον, dotalis.

Πρόϊμος, ου, τό, præcox.

Προΐξ & per ſ, ογκεῖν [illegible], dicitur τὸ δῶρον, donū vt quod protenſa, ſeu porrecta manu detur, alij tamen [illegible] de nominatam volunt [illegible]: Homerus ſanè [illegible] vocat [illegible] quod datus [illegible] ſiue [illegible], mendico qui ſtipis gratia aliquem accedit, Odyſſ. ρ, [illegible] Ἀχαιῶν: guſtare dona Achæorum. poſteri autem Homeri [illegible] peculiariter nominant [illegible], & quidem quod pater filiæ dat, quum eam elocat Latinis dos dictum, etiam Etym. hoc vult dictum [illegible], vel [illegible].

Προιππεύω, antè equito, equo præcedo. Plutarchus, [illegible], equitibus qui præierant, in Public. [illegible], longe antè alios equitans, idem in Camill. [illegible], pro exercitu equitans, ante exercitum equum agens, idem ibid.

Πρόϊσι pro [illegible] apud Heſych. [illegible] itidem expoſitum [illegible].

Προΐσμεν, præſcimus, præcognitum habemus, Demoſt.

Προΐσχομαι, porrigo manum, protendo, [illegible].

Προΐσταμαι, eſt quaſi ante ſto, id eſt, proſto, vt apud Quintilian. Iubet proſtare gladio cinctum: & denotat ſeclenſionem, ſcilicet [illegible], conſtruiturque cum Genitiu. vt apud Themiſtocl in 4. Phyſic. [illegible], defenſores atque aſſertores huius opinionis. [illegible], intra veſtra tueri & defenſitare, Demoſthen. Paulus capite vltim. ad Titum, [illegible], bona opera tueri, id eſt, bonis operibus inſtare atque vacare. Sic pro defendere & patrocinari ſumpſit Chryſoſtom. [illegible]. Inde Προστάτης, patronus. Προΐσταμαι, præficior. Demoſthen. pro Corona, [illegible], curæ & adminiſtrationi præfectus, & ſummam curam habens & poteſtatem. Προΐστασθαι, præficere, præfecturam conferre. Rurſus idem [illegible], hunc ſibi Stephanum tutorem & defenſorem, vindicémque aſſumit. [illegible], qui ducem Solonem præfecerunt, Plutarch. in Solone de bello Salaminio. Οἱ [illegible], principes factionum, ſic apud eundem ibidē. Andocid. [illegible]. Προΐστασθαι, litis pro alio ſe opponere, cauſæ alienæ defenſionem ſuſcipere, euentúmque præſtare, Demoſthen. [illegible]. Et qui cauſam eo modo pro alio recipiunt, [illegible] apud eundem dicuntur. vnde Προστάτης. [illegible], tueri, defendere atque aſſerere aliquam opinionem. [illegible], tueri ius, [illegible], principem eſſe reipublicæ, & opponere ſe alicui pro alio. [illegible]. Προΐσταμαι, prætendo, prætexo, [illegible], allego, cauſor vt ſolent [illegible], ſic &

conſtruitur cum Accuſatiu. Demoſthen. [illegible]. Προϊστάμενος, prætendens, Plato de Legib. Syneſius, [illegible], id eſt, [illegible]: qui obtentu & per ſpeciem atque cauſam Eccleſiæ tuendæ atque adminiſtrandæ, rem fecerit & ſua auxerit. Προτιθέναι, proponere, [illegible]. Lucianus, [illegible]: Quódnam autem melius exemplum proponeremus? Προτιθέναι, præferre, anteponere, præponere. Gregorius, [illegible]. Et Plato, [illegible], plus auribus quàm menti tribuentes. Sophocl. [illegible], curam gerite violentæ fortunæ & neceſſitatis vrgentis. Προτιθέναι, in primis ponere, in principiis locare. Gregor. de Baſil. [illegible], quaſi defenſorem moderatorémque orationis huius Deum in primis locantes. Vnde Προστατήριος Apollo, quaſi veſtibularius & liminaris, quaſique ianitor appellatus. Προΐστασθαι, adeſſe, obuium eſſe, præeſſe, antecellere, præ ſe ferre. [illegible], in his nonnihil naturæ progenitum eſt. [illegible], eis bilis proſiſtit, Gaza in Problemat. Ariſtotel. ſect. 4. [illegible], ſpiritum proſiſtentes, idem. [illegible], lentor ſequax & collectus, capite 11. libro 2. Dioſcor. Ariſtid. Panath. [illegible], nec ſpeciem orationis ipſa inferiorem præ ſe ferentes.

Προΐσημι, μ. ἥσω, π. εικα, præſideo, præſum, perſiſto, [illegible], antè ſtatuo, præficio, pretendo, obiicio, oppono, produco. [illegible], populo præerat, Thucydid. [illegible], eis præfuerunt, Ariſtotel. libro tertio Politic. capite decimo. [illegible], id eſt, non è dignitate tua degis, Herodotus. [illegible], patri aſſidebat, idem. [illegible], id eſt, (vt inquit Curtius) ſuper armentarium poſitus. [illegible] præfuit ſacerdotio, Gaza de Senectute, [illegible], populo præeſſe, Thucydid. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], magnæ vrbi præfectus. Herodianus, [illegible], qui erat principum à memoria, hoc eſt, [illegible]. [illegible], id eſt, quæ parum honeſto quæſtui præeſſet, quæ parum pudicè vitam inſtituit, Plutarchus in Pericle. [illegible], quę telę preeſt. Xenop. in OEconom. [illegible], tuæ patriæ præſidens, Herodot. [illegible], omnes magnanimitate antecellens, Plato in Timæo. Προΐστημι, proſtituo, id eſt, [illegible], vt [illegible], proſtans, proſtituta, [illegible], id eſt, merens publicè, [illegible]. Athenæus, [illegible], in fornice proſtantes, idem, [illegible], & quę in fornicibus proſtabant, [illegible], ta venerea merueriunt, capturas meretricias factitarunt.

Προΐστημι, obſiſto. Sophocl. in Aiace, [illegible]; vtrumne Aiax contra te hoſtis ſtetit vſquam? Vnde [illegible], antè ſtans, præcedens, obuius, obſtans. Plutarchus in Publicol. [illegible], antè euntibus vel ſtantibus. Et [illegible], qui erat principi à memoria, Herodia. [illegible], magiſtratus. [illegible], principes ciuitatum.

Προϊστορέω, antè memoro, prius commemoro.

Προΐστωρ, ορος, ὁ, teſtis, Heſych.

Προΐσχομαι, [illegible], diſtrictos gladios pretendentes, idem in Galba. Προΐσχετο [illegible], clypeum prætendebat, præferebat, in Epigrammate. [illegible], obtulerunt eis conditionem, id eſt, [illegible]. Et χεῖρας [illegible], manus ſupplices porrigo, Thucydid. [illegible] χεῖρας, manus protendens, manus paſſa. habens, id eſt, [illegible], idem. vide Χείρ. item metaph. prætexo, [illegible], allego, prætendo. Herodianus, [illegible], ipſe autem ſenectutem excuſans, repudiauit. Syneſius, [illegible], i. hoc ipſi pretendunt. Προΐσχομαι, oppono pro velamento & integumento: conſtruiturque cum Genitiu. & Accuſatiu. vt [illegible] τὰς χεῖρας: quod facere ſolent qui videre nolunt, & quos pudet cernere. Plutarchus, [illegible] τὰς χεῖρας. [illegible], qui paſſis ſunt crinibus, Plutarchus in Romul. Προϊσχόμενος, [illegible], proponens, Thucydid. [illegible], verba faciens. Herodotus libro primo. [illegible], i. ita allocutus, idem. [illegible], allegans hanc rationem. [illegible], excuſationem afferentes, cauſati. Herodot.

Προΐχνιον, μ. ίου, τ. ίου, ante veſtigio.

Προϊών, præcedens, prodiens, exiens, progreſſus. [illegible], procedente tempore, id eſt, interiecto tempore, progreſſu temporis. & [illegible] τῷ λόγῳ, progreſſu orationis, Ariſtotel. Rhetoric. ad Alexand. [illegible] dicitur etiam tandem vt [illegible].

ειν. Ariſt. in Probl. de vino loquens, μικρὸν μὲν πλεῖον πιόντες κακοὶ ... ὅταν δὲ πλεῖον ἐμπεσὼν ἢ ... προϊέναι δὲ, πρὸς τὸ ... ὑπὸ ..., vbi Gaza vertit proceſſu potandi, id eſt, tandem Bud.

Προδίωξις, quaſi proſecutio, id eſt, προδίωξις. Heſiodus, ἐν δὲ προδίωξις τε παλίωξις τε τέτυκτο. vbi interpres, ... φησι, ... προδίωξις ... ἐπεὶ δὲ ... παλίωξις. eſt autem προδίωξις eorum qui priores inſequuntur, at παλίωξις eorum qui cum fugarentur vice verſa poſtea inſequuntur eos à quibus fugabantur.

Πρόκα, ſtatim, extemplò, repente, ſubitò, ex improuiſo, αὐτίκα. Herodotus, καὶ πρόκα τε φέρεται αὐτὸν ..., id eſt, αὐτίκα, ἐξαπίνης.

Προαναγκαιότερον, magis neceſſarium, vtilius, infra προαναγκαιότερον.

Προκαθαίρω, quaſi prępurgo.

Προκαθεδρία, primus locus in conceſſu.

Προκαθίζομαι, προεδρεύω, præſideo. Προκαθίζεται νυκτὸς, imperium habet noctis, Naz. in Orat. de Luna. Idem contra Iulian. προκαθεζομένη τῆς ἀσεβείας.

Προκαθεύδω, q. prędormio, Ariſtoph.

Προκαθηγέομαι, ducem me prębeo.

Προκάθημαι, pręſideo. Philo de vita Moſis libro primo, ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς τῶν τόπων ἐκείνων, rex qui illis locis pręſidebat, item ſum pręſidio, ad cuſtodiam relictus, ſum alicuius regionis & pręſidij. Polybius libro ſecundo, ... προκαθῆσθαι ... τῆς ... δυνάμεως, ... προκαθήμενος ... τῆς ... χώρας.

Προκαθιζάνω, ante conſideo, προκαθίζομαι ἐς τὸ πρόσθεν.

Προκαθίζω, ante conſideo. Ilia. ψ. ... προκαθιζόντων· καὶ αὐτὸν μὲν προκαθίζοντα τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ de Commodo ſedente in imperatoria ſella. Item pręfero, Lucian.

Προκαθίστημι, μ. στήσω, π. κα, pręconſtituo, prępono. Act. Accuſ. Item preparo: vnde προκατάστασις.

Προκαλέομαι, prouoco, vt prouoco ad certamen, ... χαλέπτομαι, flagito, poſtulo, prius voco, inuito, hortor. ... ἐκκαλέω, euoco, voco in iudicium. Homerus Iliad. η. ... προκαλέσσατο χάρμη, prouocauerat ad pugnam, Cicero Tuſcul. 4. Et cum Accuſatiu. προκαλοῦμαι τὰ μέτρια, æqua poſtulo, Thucydid. ... χρῆναι ... ἃ προκαλούμεθα, dicere quæ poſtulamus, Plat. de Legibus 10. Idem epiſtola octaua, προκαλούμενοι φίλους ... καὶ ἐχθροὺς ..., mollitèr amicos & inimicos cohortantes. Προκαλοῦμαι ταῦτα, ad hæc prouoco, Thucydid. Προκαλέσασθαι τὸν ... βάρβαρον, prouocaſſe bellaciſſimum barbarum, Plutarch. in Numa, id eſt, prouocaſſe ad certamen. Quod & tranſlatè dicitur pro inuitare, vt fit in ſympoſiis propinatione. Vnde apud Athenæum libro decimo, προκαλεῖσθαι ... ὀνομαστὶ ... ᾧ προπίνει ..., nominatim inuitare atque prouocare, cui propinaturus ſis. Προκαλεῖσθαι, prouocare, laceſſere, idque dupliciter. Nam aliquando extra forum eſt, aliquando in foro: conſtruitúrque vtroque modo cum duobus Accuſat. Extra forum poſuit Xenoph. ... τούτοις ... προκαλεῖσθαι ..., non iis ludicris æquales prouocabat quibus ſe ſuperiorem eſſe confidebat. ... Plutarchus in Romul. ſupplices Romulum orantes & obſecrantes vt puellas redderet. In foro: Demoſthen. ... προκαλεῖται ..., optionem nobis offerebant velut non acceptuiis. Eſt enim Προκαλεῖσθαι ..., conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio. Sic προκαλεῖσθαι δίκην apud eundem Demoſthen. ibidem. Sic Valer. Maxim. libro ſecundo, Pertinacius progreſſa contentione, Valerius Luctatium ſponſione prouocauit. ... εἰς δίκην, in iudicium prior vocauit, Xenoph. Προκαλοῦμαί σε εἰς δίκας, ad iudiciú voco, Thucydid. Προκληθεὶς εἰς κρίσιν, in iudicium vocatus, idẽ. Προκαλοῦμαι εἰς ἀγῶνα, voco in certamen, Xenophon. Προὐκαλεῖτο ... ad pugnam prouocabat, Plutarchus in Romul. προκαλεῖσθαι εἰς ..., id eſt, βασανίζειν, ... : quod ſeruos in quæſtionem poſtulare Cicer. dixit. id quod inopia probationum olim fiebat etiam in controuerſiis ciuilibus. Huc pertinet, quum etiam aliquando ponitur pro denuntiare quippiam aduerſario, teſtatóque prædicere. Vide Πρόκλησις. Προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, offerre arbitrium, arbitrio laceſſere. Demoſthen. ... προκαλεῖσθαι διαιτητὴν ... δίκας. Προκαλεῖσθαι ἔμετον, vomitum mouere dixit Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. & προκαλεῖσθαι ... cibos in ſtomachum euocare. Xenoph. iunxit duobus Accuſatiu. alter. Prępoſitionem εἰς adiiciens. ... προκαλέσαιτο ... εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ſentiet ſe ad hoc certamen abs te prouocari. Προκαλοῦμαι τὸν ἱππέα εἰς πεδίον, equitem in campum prouoco, Budæus in epiſtolis prioribus, prouerbialiter dicitur. Προκαλοῦμαί σε ὁμολογίαν αὐτῶν, Herodot. ad deditionem hortor. Thucydid. 4. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου, id eſt, conditionem ferunt fœderis, & petunt pacem. ἐθάρσει καὶ προὐκαλεῖτο πολλάκις, ſpe bona fretus eſt, hortatúſque ſæpius, Plutarchus in Publicol. Cum Infinitiu. προὐκαλοῦντο μάχεσθαι, ad pugnam ſe inuicem prouocabant, idem in Romul. προὐκαλεῖτο φίλον εἶναι, vt ſecum amicitiam iniret hortatus eſt, idem in Theſeo. Xenophon Ἑλλην. 2. προὐκαλοῦντο δὲ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίους καθελεῖν ἑκάτερον, Petebant & conditionem ferebant, vt vtérque murus longus ad ſtadia decem diruerεtur. Vide Πρόκλησις.

Προκαλέστερον, promptius, paratius. Heſych. ſupra προκαλέστερον.

Προκαλέω, μ. έσω, π. κα, prius voco, accio, ſuadeo, ... euoco, cio, prorito, voco aliquando ad ſedem vel iudicem, Demoſt. Act. Accuſ. iung.

Προκαλίζομαι, &

Προκαλίζω, μ. ίσω, π. κα, prouoco, ... ſicut προκαλέομαι, ſuadeo, rogo, προτρέπω. Actiu. Accuſatiu. Iliad. γ. ... προκαλίζετο. Et Il. δ, cum Infin. ... προκαλίζετο, prouocabat ad certandum, προεκαλεῖτο.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, velamen, velamentum, inuolucrum, prætextus. Heſych. ... pro προκάλυμμα exp.

Προκαλινδέω, ῶ, prouoluo, voluo ante, προκαλινδέομαι, οῦμαι, voluor ante, prouoluor, vid. pedibus ad pedes Greg.

Προκαλύπτομαι, protegor, velo oppoſito tegor, obtegor. Plato in Gorg. ... αὐτοὶ ... τὴν ψυχὴν τὴν αὑτῶν ὀφθαλμοῖς καὶ ὠσὶ καὶ ὅλῳ τῷ σώματι προκεκαλυμμένοι, corpore & oculis, & auribus animam tectam & velatam habentes. Προκαλύπτομαι, oppono pro velamento, προΐσχομαι. Vnde pro prætexere ponitur, & prætendere, vt apud Virgil. hoc prætexit nomine culpam. Plato in Protagor. ... προκαλύπτεσθαι ... μετερχόμενος, modeſtiæ ſpeciem preferre, modeſtiam pretendere.

Προκάλυψις, εως, ἡ, obtentus ipſe actus obtendendi vel pretendendi aliquid ad tegendum.

Προκάμνω, laboro, προαγωνίζομαι, defatigor, prius laboro, προκάμνω, ... Ariſtides.

Προκάμπυλος, ὁ, ἡ, de plantis dicitur, quæ vbi primùm in rectum altius venerint, rurſus terram verſus inclinant: quæ quum ſe erexerint, in terram ſe rurſus incuruant.

Προκάρδιον, ου, τὸ, quod eſt ſub pectore depreſſum, molle & carnoſum iuxta os ventriculi.

Προκάρηνος, ὁ, ἡ, preceps, capite deorſum vergens.

Προκάρπιον, vide in dictione Προκάρπιον.

Προκαταβαίνω, deſcendo.

Προκαταβάλλομαι, id eſt, quaſi præiacio: & ordior, præmolior, auſpicórque, fundamentum pono & iacio, præſtruo. Προκαταβάλλομαι τοὺς λόγους, enumero. Alexander Aphrodiſ. ... τούτου ... προκαταβαλλόμενος ..., &c. quaſi fundamentum ponere poſſim, & ordiri ſeu proponere. Gregorius in 1. aduerſus Iulian. ... προκαταβαλλόμενος, Odium quidem interfecto fratre, quaſi fundamentum ponens: occaſionem odij præmoliens. Chryſoſtomus 1. ad Corinth. 15. Μεγάλην ... προκαταβαλλόμενος ... τοῦ λόγου, magna præſtructa crepidine & iacto fundamento. Et προκαταβεβλημένον, ante greſſum, fundamentum & præexiſtens, προϋπάρχον. Alexand. προκαταβεβλημένη δόξα, opinio pręſtructa & anticipata.

Προκαταβάλλω, quaſi præiacio, vt προκαταβάλλομαι ... Chryſoſtomus. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite ſecundo, ... προκαταβάλλει ..., Et quo Plinius libro 16. capite 26. Ocyſſimè autem ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat. Προκαταβάλλω, repræſento, propono, ante diem ſoluo. Sic Longol. epiſt. l. 1. Sed quia non horum eſt neq. temporum meque morum, æs alienum ad diem diſſoluere, nediú gratuitam penſionum pecuniam repræſentare.

Προκαταβολή, ῆς, ἡ, quod ante diem ſoluitur & repræſentatur. Sicque appellabatur Athenis repręſentatio penſionis vectigalium prima, quam & προκαταβολὴν vocabant: ad alterum enim terminum (vt duo definiebantur termini emptori) pecunia, quæ erat reliqua ſoluenda, ... dicebatur. vide Προκαταβολή.

Προκαταβολή, vide Προκαταβάλλω & Προκαταβάλλομαι.

Προκαταβιβάζω, ante perſuado.

Προκαταγγέλλω, pręnuntio Cic. antè promitto. Paul. ad Cor. 2. c. 9. προκατηγγελμένην εὐλογίαν, pręnuntiata vel antè promiſſa beneficentia.

Προκαταγινώσκω, antè cognoſco, prius ſcio: prædamno, præiudico. Genitiu. & Accuſatiu. Vnde προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præſumpta opinione damnata eſt, antequam cauſa agatur. Demoſth. pro Corona, ... ὁ ... προκατεγνωσμένος ... Vſus eſt & hoc verbo

in Orat. contra Mid.

Προκατάγνωσις, præiudicium, præiudicatio Quint. item condemnatio quæ fit quodam præiudicio.

Προκαταδύειν, ante demergo, occido.

Προκατακλίνομαι, præſideo, in eminentiori loco diſcumbo.

Προκατακλίνω, ante reclino, ſeu diſpono, ante alios accumbere facio.

Προκατακλύζω, q. præluo. Theoph. hiſt. l. 9. c. 12. προκατακλύζειν ὕδωρ.

Προκαταμελετῶ τὴν ἀδηλότητα, q. incertitudinem præmeditor, & præmetuo, Plut. in Opuſc.

Προκαταμεμφθῆναι, enumerare, Alexander Aphrodiſ. Et pro Προκαταλαμβάνω. Metrodorus. Προκατείλημμαί σε ὦ τύχη, καὶ πᾶσαν τὴν σὴν παρείσδυσιν ἐνέφραξα, id eſt, Occupaui te fortuna atque cæpi, omnéſque tuos aditus intercluſi, vt ad me aſpirare non poſſes, Cicero Tuſculan. 5 Theophraſt. l. 5 hiſtor. Εἰ μὴ προκαταλάβοιεν ταχύ, niſi celeriter anteuerterent.

Προκαταλαμβάνω, præcipio, id eſt, præoccupo, anticipo, intercipio, comprehendo, præuenio, anteuerto, φθάνω. Actiu. Accuſatiuo iungitur. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, βουλόμενος προκαταλαβεῖν ... ſi te ſigillo præmunieris, Naz. in Orat.

Προκατάληψις, ἡ, præoccupatio. Fit autem (inquit Ruf.) quum id quod aduerſarius accepturus eſt, aut quæ obiecturus, præſumimus ac prædicimus. Latinè (inquit) præceptio vel anticipatio dicitur. vide Πρόληψις.

Προκαταλύω, ſω, σα, ante euerto & deſtruo, ſeu aboleo, Thucydid. libro tertio, τὴν τιμὴν προκαταλύειν. Item antefinio. προκαταλύσαι τοῦ ἔργου τὸν βίον, ante operis abſolutionem obiit, Plutarchus in Solone. Apud Nazanzen. προκαταλύσαντες μακαρίοι ὁδοῦ, de iis qui iam beati ſunt, qui magnis itineribus confectis, iam manſionem attigerunt, hoc eſt, qui anteuerterunt iis qui in via ſunt.

Προκαταπίνω prius deuoro.

Προκατάργματα, τὰ, libamina ſacrificiorum, quæ fiebant antequā hoſtiam ferirent, προθύματα.

Προκαταρκτικὸς, ἡ, causa euidens. vide Προηγούμενα.

Προκαταρκτικὸς, ὁ, ἡ, vide Προηγούμενα.

Προκατάρξις, principium & origo. Moſchopulus Gramm. Προκατάρχεσθαι ... προκατάρξις τῆς δίκης, litis conteſtatio.

Προκαταρτίζω, præparo, q. præabſoluo & præconcinno. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ἵνα προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν. vt præcomponant atque præparent prænuntiatam beneficentiam: vel ante promiſſam liberalitatem. προκαταρτίζειν, præcomponere Ouid.

Προκατασκευάζω, compono, ex multis vnum facio.

Προκατάρχομαι, auſpicor, ſum auſpex. προκατάρξασθαι δίκης, litem conteſtari. προκατάρχεσθαι τῶν ἱερῶν ἄνδρα Κορίνθιον, in ſacris virum Corinthium præficio, Thucyd.

Προκατέχω, q. præoccupo, anteuerto, antegredior. Galen. ... vide Προηγούμενα. Προκατέχω, præpolleo, antiquior loco numeróque habeor. Areopag. ...

Προκατασκοπέομαι, præmiſſus ſpeculor ſeu exploro. Herodotus libro 8.

Προκατασκευάζομαι. άζω, σω, ἀσα, præparo, præſtruo & præmolior quippiam ad id quod tento efficere. Eſt & propono Hermogeni. προκατασκευαζόμενος στοχασμὸς, coniectura præprobata, idem.

Προκατασκευὴ, præparatio, q. præſtructio. Polybius libro 1. hiſtor. ... Sic vocat expoſitionem rei altius repetitæ, vt hiſtoriæ principium ... cohæreat, quaſique attexta eſſe videatur: qualis Liuij præfatio ſecundi belli Punici. Προκατασκευὴ figura. Procataſceue (inquit Rufinia.) fit quum rei de qua acturi ſumus colorē præparamus, atque prætendimus. Latinè dicitur præparatio. videtur ea quæ & partitio dicitur à quibuſdam. προκατασκευὴ ... Hermogenes. Dicitur & προδιήγησις, & ἐπαγγελία, interp. Demoſthenis. vide in dictione Ἐπαγγελία.

Προκατάστασις, ab Hermog. 1. de Inuen. dicitur προδιήγησις, i. narrationis præparatio.

Προκατειλημμένος, antè coercitus. προκατειλημμένος διὰ τοῦ βαπτίσματος, Nazanz. in Orat. baptiſmo præoccupatus.

Προκαταύλησις, ἡ, id eſt, τῶν αὐλητῶν προάσκησις, tibicinum præmeditatio, præcedénſque exercitatio antequam in publico ars ipſa iactetur. Nam, vt dixit Horatius de Arte,

-qui Pythia cantat.

Tibicen, didicit prius, extimuitque magiſtrum.

Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro quarto, capite duodecimo de arundinibus tibialibus loquens, ... καὶ προκαταυλήσεις ... Quæ Plinius ita reddidit libro 16. capite 36. Sic præparatæ aliquot poſt annos vtiles eſſe incipiebant. Tunc quoque multa domandæ exercitatione, & canere tibiæ ipſæ docendæ, comprimentibus ſe ligulis, &c. προκαταυλήσεις, qua voce bis illic vſus eſt Theophraſtus, vertit Gaza minus ſignificanter, ſonandi exercitationem. vide in καταύλησις.

Προκαταφεύγω, prius fugio, & effugio fuga me in tutum recipio antè. Thucydid. libro tertio, καὶ ἅμα τοὺς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν.

Προκαταχέεσθαι. vide Καταχέεσθαι.

Προκαταχρίω, prius illino, antè oblino.

Προκαταχρῶμαι, antè conſumo, antè profundo & abſumo.

Προκατεδεῖται, prius edet, Lucian.

Προκατείλημμαί σε, anteuerti tibi.

Προκατειλήφει, occupaueras.

Προκατεργάζομαι, præparo, prius conficio.

Προκατέχω, iampridem poſſideo, præoccupo, antè capio, prius detineo. Athenagor. in Apolog. τῇ κοινῇ ... προκατεχ... præoccupatos eſſe.

Προκατηγορία, antecedens accuſatio, Thucyd.

Προκατηχέω, prius inſono. Phalaris in epiſtol. Abarid. Εἰ μὴ δὲ προκατηχεῖτο τοῖς ὑμετέροις ... ſi iā ante perſonuerunt aures meę calumniis quę in me congeruntur.

Προκατοπτευόμενος, exploraturus.

Πρόκαυσις χύτρας, aduſtio ollæ, c. 2. Prophetę Ioëlis.

Πρόκειμαι, propoſitus ſum, proponor, præponor, manifeſtus ſum, exto, emineo. πρόκειταί μοι ζῆν, mihi vita propoſita eſt. πρόκεινται δεῖγμα, in epiſtol. Iudæ propoſitę ſunt exemplo. Πρόκειμαι, præiaceo Plin. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς, Scythicæ terrę præiacet, vel prętenditur, Herodotus ..., exporrecta à terra contigua, idem. πρόκειται ἐς θάλασσαν, in pontum porrigitur. Πρόκειμαι, proiectus iaceo. Sophocles in Aiace, ... Idem ibid. ... πρόκειμαι, i. abiectus iaceo.

Προκείμενον, τὸ, id quod agitur, id de quo agitur, vel ambigitur, id quod incidit in diſputationem, res quę propoſita eſt, propoſitum.

Προκείμενος, η, ον, præſens, prępoſitus, expoſitus, appoſitus: vt Odyſſ. ξ. ... προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. προκείμενος ἀτυχίᾳ, ſum infelici fortunæ expoſitus, Aphthon. Item ſubiectus, id eſt, qui proponitur exempli loco. Galenus ad Glauc. ἐπὶ δὲ τῆς προκειμένης διαθέσεως, in ſuppoſita affectione. προκείμενος σκοπὸς, inſtituta intentio, propoſitus ſcopus, idem ibid. προκείμενον ἔργον, opus quod ſuſcipitur.

Προκέλευθος, dux, præuius, pręcurſor, anteambulo, Nonn.

Προκελευσματικὸς, pes metricus, quatuor ſyllabis breuibus conſtans.

Προκελεῦσαι, ante iubere, προκελεύσαι, Heſych.

Προκέωμαι, i. πρόκειμαι: vnde προκέηται, proponatur in Subiunctiuo & προκέ..., προκείμενος, Heſych.

Προκέφαλος, ὁ, ἡ, qui eſt capite acuminato, vt vpupa. Apud Grāmaticos dicitur verſus προκέφαλος ſiue μακροκέφαλος, cuius initium geminatur: a quo ſi caput anferas, velut ſuperfluum reſegmen, ſanum efficies verſum: vel ſi ... medieeris, & in dactylum confles, qualis eſt ille, ... Huic opponitur ἀκέφαλος, Euſt. Il. ι.

Προκεχειρισμένος, omnibus obuius, proiectus, contemptus.

Προκήδομαι τοῦ ἀνδρὸς, viri curam gero, Plut. in Numa.

Προκηδὲς ... apud Gal. in Lex. Hippocrat. ... pro quo Suid. cod. habet ... & rectius forſan

Προκηραίνω, anxiè cogito, Soph.

Προκηρύττω, miſſo præcone accerſo, per præconem edico. Ariſtot. 2. OEc. προεκήρυξεν ... , edixit vt qui vellet, emeret. Pollux, προκηρύξαι ... vnde ita vocati dicuntur ab Iſæo, ... cū Accuſatiu. προκηρύξαι τὴν ἀμαθίαν, propoſito edicto imperitiam edicere, id eſt, edicere ne quis det operam ſtudiis literarum, Nazanzen. contra Iulianum, eſt & προκηρύττειν eidem Nazanzen. τὸ προκηρύττειν, præſignificare, multo antè publicè denunciare.

Προκηρύγματα. vide Πρόκριμα.

Προκινδυνεύω, εύσω, ευσα, pro aliquo periclitor, periculis obuiam eo, propugno. Actiu. Accuſatiu. προκινδυνεύω ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, periculum pro eorum libertate ſuſcipio, Plutarchus in Themiſtocle. Nazanzen. Genitiu. iunxit abſque præpoſitione οἱ μάρτυρες τῆς ἀληθείας προκινδυνεύσαντες, qui pro veritate periclitati ſunt niſi ſuband. ὑπέρ.

Προκινεῖν, promouere, Xen.

Προκλαίω, q. prefleo, Eurip. προκλαύσαντες, prius deflentes.

Προκλῆς, ῆος, Procles, filius Ariſtodemi, pater Soi, Plutar. in Lyc.

Πρόκλησις, ἡ, prouocatio, id eſt, appellatio Plinio: & prouocatio, hoc eſt, lata conditio: petitio, pollicitatio. Plutarchus in Sylla, δεξαμένου δὲ τοῦ Σύλλα τὴν πρόκλησιν, ἐγένοντο συνθῆκαι, id eſt, petitionem illius Sylla cum admiſiſſet. Idem in Politicis pręcept. Ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἑρμίᾳ, placuit conditio lata. Ariſtoteles Rhetor. primo, καὶ τὸ τοῦ Ξενοφάνους ἁρμόττει, ὅτι οὐκ ἴση πρόκλησις αὕτη, ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία καὶ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι, ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο, illud Xenophanis valdè accommodatum eſt, mirificéque huic loco congruit: aiebat enim non eſſe prouocationem impij aduerſus pium, ſed par conſimiliſque ac ſi robuſtus aliquis inualidum prouocaret, vt vel verberaret, vel vapularet. Ipſe in quarto de Republic. Ἔτι δ' εἰ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐγκαλεῖν ... ὁ δῆμος ... τὴν πρόκλησιν, multitudo, inquit, tam benignam inuitationem non repudiat, ſed libenter quod datur accipit. Lyſias in oratiuncula de vulnere conſultò impoſito, οὐ γὰρ δήπου τὴν γε τούτων πρόκλησιν πιστοτέραν ὑμᾶς νομίζειν δεῖ τῆς ἡμετέρας, neque enim vllo pacto puto vos maiore fide dignam exiſtimaturos aduerſariorum prouocationem quàm noſtram. pollicitationem tamen vertit Victorius. Maccabæorum libro ſecundo, capite quarto, ἔσπευδον μετέχειν τῆς ἐν παλαίστρᾳ παρανόμου χορηγίας, μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρόκλησιν, poſt diſci inuitationem & prouocationem, id eſt, cum alter alterum prouocaſſet ad diſci certamen. Non enim propriè & ſignificanter vertit interpres, diſci exercitationem, id eſt, τὴν ἄσκησιν. Πρόκλησις, libellus de mancipiis in quæſtionem poſtulatis, atque de eorum teſtimonio. Suid. Εἰώθεσαν ὅτε διαφέροιντό τινες, ... διισχυρίζοιντο ... ἢ εἰς μαρτυρίαν ... καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι, τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ ἀεὶ τούτου γεγραμμένον, ὠνομάζετο πρόκλησις. Πρόκλησις etiam denuntiationis genus, quum partes extra iudicium diem conſtituunt ex compoſito, vel alter alteri diem dicit ad aliquem actum iudicio procul agendum: vt fit verbi gratia, quum exhibitoria eſt petitio ad inſtrumentum exſcribendū. Quære κλῆσις in Ammon. vide Προκαλέομαι.

Προκλητικός, ή, ὁν, prouocatorius Gellio, efficax ad prouocandū quippiam, vim habens eliciendi, ἑλκτικός. cum Genitiuo. προκλητικὸς ὑγρῶν, humores accerſens, euocans, proritans, inuitans, ciens, excitans, Dioſcorides libro ſecundo, capite 104. προκλητικὸς οὔρων, ciens vrinam, vrinam prouocans, idē l. 1. c. 163.

Πρόκλητος, prouocatus, promptus.

Προκλίτης, ου, ὁ, princeps in conuiuio, qui in conuiuio præſes eſt, primáſque occupat, ὁ ἐν τοῖς πότοις προκαθήμενος, Pol.

Προκλύζω, antè diluo, perfundo prius, antè alluo, prius imbuo,

Προκλυστής, & (proluo.

Πρόκλυτος, ου, ὁ, q. pręauditus, pręcognitus.

Προκνήμιον. vide Περικνήμιον.

Προκοίλιος, & Προγάστωρ, verſus vocatur, cuius veluti aluus intumeſcit, contractionéque indiget, qualis eſt primus Il. verſus: vbi in Πηληϊάδεω, ε in ω abſorbetur, Euſt. Il. ζ.

Προκοιτέω, ῶ, ήσω, κα, excubo. Neut. abſol.

Προκοιτία, ἡ, excubiæ. Polybius, διὰ τῆς εἰσόδου ... πεπιστευκότας ταύτας αὐτῷ τὰς προκοιτίας. Suid. προκοιτία, ἡ προφυλακή.

Προκοίτιον, ου, pro Latino vtitur Plin. Secund. i. antithalamus Vitr. vocant antecubiculum, *antichambre*.

Πρόκοιτος, ου, excubitor, προφύλαξ, Suid.

Προκόλλιον. vide Πρικόλλιον.

Προκολακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, q. præblandior atque adulor.

Προκόλπιος, ὁ καὶ ἡ, qui ante ſinum eſt, at προκόλπιον, ου, τὸ, anterior ſinus pars: anterior ſinus: vel prominentior pars in ſinu, τὸ πρὸ τοῦ κόλπου annotat verò Suid. λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ δωροδόκου, vt προκόλπιος ſit etiam qui prominentes in veſte ſinus gerit: in quos accepta munera recipere poſſit, aut etiam contra abſcondere, quæ aliis donet: vnde & Romæ ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παραγγέλλειν, καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος. volebántque Romani ob ſuſpicionem δεκασμοῦ ἀργυρίου καὶ δωροδοκίας ... τοῖς μετιοῦσι ... αὐτῶν, vt Plutarch. docet in Coriolano vid. ſi μονοχίτωνες gestarent, vt idem Plutarch. docet in Apophthegm. munera ἐν τῷ προκολπίῳ abſconderent, quibus in prehenſando populum corrūperent. Apud Theophr. in Charact. ca. περὶ ... ἔχων ἐν τῷ προκολπίῳ, καὶ ὀρχεῖσθαι ... τὴν χεῖρα (ſτιν.

Προκομιδή, ῆς, ἡ, exhibitio, Pand.

Προκομίζω, præfero, id eſt, ante fero. Item effero ſcilicet funus. Gregor. item exhibeo, vt προκομίζω τοὺς λόγους, in Pand. προκομίζομαι protendo ex Oecumenio.

Προκομμένων, Heſych. προκομιζόμενοι.

Προκόμιον, ου, τὸ, anterior coma antiæ ſeu capronę, interpret. Theodoro, προμέτωποι τρίχες, Homer. interpr. ἡ αἰσθανὴ Pol. σίλλικα, καὶ προκόμιον προσθετόν, quod non ſolùm ſibi aptabant mulieres, ſed etiam viri. vide Πηνίκη.

Προκόννησος, inſula ceruis abundans. Προκόννησος γὰρ ὁ ἐλαφώδης· τοὺς ἐλά-φους πρόκας λέγει, Etym.

Προκοπή, ῆς, ἡ, auctus, ἐπίδοσις. Ioſephus de Antiquitat. Ἐπίδοσιν ἐλάμβανεν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπῆς αἰτίας, proceſſum & progreſſum in deterius. Προκοπὴ εἰς τὴν ἀρετήν, progreſſio ad virtutem Cicer. Nam προκοπὴν ποιεῖν, profectum facere dicunt Latini, vt facere profectum ſub præceptore dixit Plinius Iunior, facere progreſſus in ſuis ſtudiis Cicer. & efficere proceſſus: vt habere proceſſum in literis, Suetonius de claris Gramm. Eleganter verò dicebat Bion apud Laërtium, τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι τῆς προκοπῆς, id eſt, opinationem eſſe profectus progreſſioniſque retardationem atque impedimentum: nam mora progreſſui opponitur: ſic ἐγκοπὴ τῇ προκοπῇ. vide Προκόπτω: & Προκόπτω.

Προκόπτις, ὁ, cæſaries, χαίτη, Heſych.

Προκοπή, proceſſus, id eſt, ſucceſſus, euentus, vt apud Senecam in epiſtol. Quæruntur & de conſiliis, & de proceſſibus ſuis: maluntque ſemper quę reliquerunt. Eſt & proceſſus, proſper euentus, τὸ εὐτυχεῖν. Idem de Tranquil. vitæ, Ex animaduerſione alienorum proceſſuum, & ſuorum deſperatione, fortunæ iraſcens animus, id eſt, ἐκ τῆς ἄλλων προκοπῆς. Polybius, ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προκοπήν, res ſtatim proceſſit & feliciter ſucceſſit.

Προκόπτω, μ. ψω, π. φα, procedo, progredior. Chion in Epiſtol. ὡς δὲ τριάκοντά που σταδίους ἀπ' αὐτοῦ προκεκόφαμεν, δρομαῖος ἡμᾶς ... καταλαβεῖ, ſimul atque triginta ſtadia ab ea proceſſeramus. Προκόπτειν etiam μεταφορικῶς ponitur rebuſque accommodatur pro præterire, tranſire, διέρχεσθαι, παρέρχεσθαι: in quo ſignificatu etiam procedere Latinè dicitur. Virgil. Æneid. 3. – dies proceſſerat vnus & alter. Saluſt. in Iugurtha, Sed vbi plerunque noctis proceſſit, obſcuro etiam tum lumine milites Iugurthini ſigno dato caſtra hoſtium inuadunt. Paulus ad Roman. capite 13. Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, id eſt, non proceſſit, dies verò propinquauit: vt apud Poetam, – lux inimica propinquat. Oppoſuit Apoſtolus προκόπτειν τῷ ἐγγίζειν. Nec aliter hic ſcripturæ locus exponi poteſt, niſi verbis vis fiat. Idémque ſic effertur in prima epiſtol. Ioan. capite ſecundo, Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει. Προκόπτειν trāſlatè poſitum, i. τὴν προκοπὴν ποιεῖν, proficere, progreſſionem facere: in quo ſignificatu dicit etiam Cic. ad virtutē procedere & 4. de finib. in virtute procedere & progredi: Liu. 4. Belli Punici, vt nihil procedebat. Euripid. in Hippolit. καὶ μὴ προκόψω, λυπηρὰ δ' ἔσῃ, & ſi nihil procedam atque proficiam, magis verò auctura ſim dolorem tuum. In dogmat. Stoicorum, Οὕτω οἱ προκόπτοντες, ἄχρις οὗ τὴν ἀρετὴν ἀναλάβωσιν, οὐδὲν ἧσσον καὶ κακοδαίμονες διαμένουσι: Cicero tertio de Finibus: item qui proceſſit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miſeria eſt quàm ille qui nihil proceſſit. Paulus ad Galatas capite primo, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, & in Iudaïſmo progreſſum faciebam ſuprà multos generis mei æquales. τῆς ἀρχῆς προκοπτούσης ἡμῶν ἐπὶ τὸ ... id eſt, ... ὅπως προκοπὴν, καὶ ἐπίδοσιν ... ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ..., Thucydid. interpres, nobis augentibus illorum imperium. προκόψαντες ἐν ναυτικῷ μέγα μέρος, magna claſſis parte egregiam operam nauantes, Thucydides, id eſt, προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ ... παρασχόντες, ... πολλὰς ναῦς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας, ἢ ὥς τινες, ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες, inquit interpr.

Πρόκος Heſych. πονηρός, improbus, item ἠλίθιος, fatuus, pro quo & προκός.

Προκόσμημα, τό, ornamentum, externus cultus, apud Laert.

Προκόσμιον, ου, τὸ, ante mundi initium, q. pręmundium vt intermundium Cic. dixit.

Προκότα, authore Polluce & Heſyc. eſt κουρᾶς εἶδος ſpecies tonſurę quum nimirum aliquis τὰ πρόσθεν κείρει, hoc eſt, quum antiæ, ſeu capronæ alūtur, αἱ πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχες. ita n. Dores vocāt τὴν κεφαλὴν caput, quidā verò προκότταν eſſe cenſent κουράν, ſed αὐτὰς ... τὰς μετώπου τρίχας teſte eod. Poll. vt Heſych. quoque exp. & κεφαλῆς τρίχωμα: ſed habet is non κόττις verum κόττα. addens & ipſe ita nominari τὴν κεφαλήν: & hinc κόττις appellari τοὺς ἀλεκτρυόνας gallinaceos διὰ τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν λόφον.

Πρόκριμα, τος, τὸ, quaſi prælatio, προτίμησις, præſtantiæ atque præualentiæ (vt loquitur Paulus Iuriſconſ.) habita ratio: & inde pro delectu atque diſcrimine ponitur: eſt verò προκρίνειν, τὸ προτιμᾶν, magis æſtimare, antehabere, anteferre ſiue præferre. Paulus prima ad Corinth. capite quinto, Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, id eſt, abſque delectu & diſcrimine nimirum perſonarum. Vetat enim τὴν προσωποληψίαν. Interpres vertit, abſque eo vt vnum alteri pręferas. Πρόκριμα, præiudicium, vt in his exemplis apud Suidam, ... τὴν ἑτέρων ... κεχρηματισμένου ... πρόκριμα γίνεσθαι. Ibidem, ὡς μὴ πρόκριμα ... ἔχῃ. pręiudicium verò, vt hoc loco πρόκριμα, ſæpiſſime de perſona dicitur apud Cic.

Προκρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, pręiudico: vt, προκρίνω τῇ ἐκκλησιαστικῇ, præjudi-

judicat ordini eccleſiaſtico: ſic in canone 10. concil. Nicæni.

Προκρίνω, κρίνω πρὸ πάντων, antepono, προτιμῶ, eligo, prætero, in primis cenſeo, in primo loco pono, præpono, & magis æſtimo. Ariſtotel. Rhetor. 1. [illegible], vt Vlyſſem Pallas prætulit, Helenã Theſeus. Xenophon. in Apolog. Socrat. [illegible], me cæteris hominibus longè prætulit. Plato in Apolog. [illegible], quos ſibi anteponunt in magiſtratibus. [illegible], frugi & modeſtum anteponens diuiti, Plutarch. in Themiſtocle. [illegible], fortitudine cunctis præſtare iudicatus. Et προκριθέντες dicuntur, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur, quaſi eximij & ſelecti, qui & Πρόκριτοι vocantur [illegible]. Demoſt. [illegible]. Ariſtot. 4. Polit. [illegible], i. vel ſimpliciter ſorte ducti, vel definitè ex iis quorum ratio in lectione magiſtratuum habetur.

Πρόκρισις, præiudicatio. Quintil. [illegible].

Προκριτέον, præferendum eſt.

Προκριτέος, α, præferendus.

Πρόκριτος, ο, ὁ, electus, eximius, prelatus, precipuus, [illegible], in ordinem ante coactus, [illegible], Bud. in Epiſt. Dicuntur quoque πρόκριτοι, προκριθέντες, de quibus in Προκρίνω.

Προηρόσια, τὰ, ſacrificium Cereris.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur [illegible], ſiue [illegible], aliæ poſt alias, ſeu ſuper alias, vt quum continua ſerie in procinctu ſtant Agathocles Babylonius apud Athen. libr. 1. de Pythargo Cyziceno tyrannicè patriæ imperanti [illegible], metap. à προκρόσσαις nauibus, Heſyc. [illegible] ναῦς eſſe dicit, & [illegible] ſiue [illegible], & [illegible]. Etym. & Suid. [illegible] q. d. [illegible].

Προκυβερνᾶν, q. prægubernare, quod officium eſt τοῦ πρωρέως, inquit Pollux. vt qui anteriorem nauis partem regat: ſiue côtra [illegible] qui in puppi ſedens eam gubernat.

[illegible], pronuba, [illegible], Heſyc.

Προκυλινδέομαι, ad pedes alicuius ſupplicem deuolui, [illegible], accedere ad genua. Cic. [illegible], Suid. [illegible], prouolutus. [illegible], ante venatorem prouoluitur. Aratus de Caſſiepia, [illegible], ante draconem voluitur. [illegible], Comment.

Προκυλινδέω, prouoluo, antè voluo, Demoſth. & Ariſtoph.

Προκύλισις, ſupplicatio, Plato de Legib.

Προκυλίω, prouoluo, voluo ante. Προκυλίομαι, voluor antè.

Προκυλινδήσεις, antegreſſæ volutationes apud Syneſium de inſomn.

Προκυμαία, murus ædificatus ad repellendum fluctus. Dicitur & [illegible] à Seruio. Sic deſcribit Ouid. 11. Metamorph. --adiacet vndis Facta manu moles, quæ primas æquoris vndas Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Πρόκυος, ο, ὁ, alacris, promptus, πρόθυμος, Heſych.

Προκυνεῖν & Προκυνάκτεῖν dicûtur in venatione canes nondũ percepta atque inuenta fera latrantes, Pollux.

Πρόκυνες, emiſſarij canes, in Epigr.

Προκύπτω, κύψω, [illegible], inclino, immineo, obliquato capite proſpicio, erumpo, promineo, emergo, exiſto, prodeo, promico, in Epigr.

Προκύων, ονος, ὁ, procyon ſydus, anticanis Cicer. canis minuſculus Vitr. Higinus, Procyon hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit: ſpectat ad occaſum, vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus: qui quòd antè maiorem canem exoritur, Procyon appellatus. Hic autem occidit exortu Capricorni cum Leone: & habet vnam ſtellam in capite, & aliam in pectore, in lumbo vnam. eſt omnino ſtellarum numerus trium. Dicitque Vitruuius lib. 9. cap. 7. Geminos autem minuſculus Canis ſequitur. Rufus Auienus, Vltimus eſt Procyon geminorum ſubditus aſtro. Aratus in Phænom. [illegible]: Cicero, --geminis eſt ille ſub ipſis Anticanis, Graio Procyon qui nomine fertur.

Πρόκωνα & Προκώνια Polluci, [illegible]. Aliis ſuffimentorum genera, aut hordea non ſiccata, aut tritica melle confecta & in ſole toſta, Etymolog. vtitur hac voce Hippocr.

Προκώπιος, ου, ὁ, vt apud Herodianum lib. ζ, [illegible] dicitur [illegible], id eſt, qui ad capulum manu admota ſtringendi occaſionem expectat. Idem paulò antè dixerat, [illegible], i. dextram habens enſis capulo admotam, ſtringentique enſem ſimilis. Lucian. de Perſeo, [illegible]. Vide in Προκώπιος.

Πρόλαλος, præceps in dicendo, [illegible], Suid. [illegible], de eo dicitur qui ante tempus loquitur vel temerè & antè quàm præmeditatus ſit quid ſit dicendum.

Προλαμβάνω, præcipio, id eſt ante capio (cui opponitur ὑπολαμβάνω) præripio, præuenio, precurro, præuerto, φθάνω λαβεῖν, occupo, καταλαμβάνω, & προκαταλαμβάνω, preoccupo, anteuerto, preſumo, ſiue anticipo, vt Cicer. dixit. Alexand. Aphrod. in Problem. [illegible], ictum anticipat tempore viſus vt acutior quàm auditus. Idem, [illegible], viſus auditum præuenit, ſeu auditui anteuertit. [illegible] rei opportunitatem accelerauit, Plut. in Camil. [illegible], longe proceſſit, Thucydid. προλαμβάνω τὸ κρίνειν, præiudico, Hermogenes. Προλαμβάνω conſtruitur etiam cum Accuſat & Datiuo. Theophr. 8. [illegible], vt incrementum præſumere valeant clementia temporis. Alibi idem cum Genitiuo poſuit, [illegible], anteuertere hyems. προλαμβάνω τῆς φυγῆς, fugam occupo, Thucydid. Προλαμβάνω, φθάνω, præcedo. Syneſ. de Amaſide & Polycrate, [illegible], ſi amicitiæ renunciationem calamitas Polycratis præceſſiſſet. Καὶ προειλημμένα, [illegible], precedentia, antiquiora. Baſil. [illegible], &c. Hinc Οἱ προλαβόντες, maiores & deceſſores & anteceſſores. Gregor. [illegible], Cum aliquis aduenerit, prius diuerſorium ei datur apud eos qui iamdiu in vrbe moram traxerunt. Προλαμβάνω, opinione præſumo, exiſtimo. Baſil. [illegible], iam anticipata & præſumpta eſt opinio, fortunâ hæc fieri. Plutarchus in Cæſare, [illegible] προλαβόντες. Inde Iuriſconſulti præſumo dicunt, pro opinione anticipata ducor. Et οἱ προειλημμένοι [illegible] dicuntur Luciano, qui grauiore animi motu præpediti ſunt & affectibus obnoxij. Paulus ad Galatas cap. 6. ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, id eſt, tametſi in aliqua prolapſione atque offenſione homo præuentus fuerit, id eſt interceptus, [illegible], deprehẽſus καὶ καταληφθείς. Nam quod Interpretes tranſtulerunt, Etiam ſi præoccupatus fuerit homo in aliqua offenſa, ſenſu caret & ſine exemplo dicitur.

Προλάμπω, ſplendorem & lucem prodo, illuceo, Syneſ. in hymno quodam nomine Πάλιν φέγγος, [illegible].

Πρόλαχος, quod prius ſorte obuenit, prior ſors.

Προλεαίνω, ᾰνῶ, antè explano, prælino, præmollio, item antè côtero, antè comminuo, præparo, Actiu. Accuſ. Chryſoſto. ὁδὸν προλεαίνειν, viam munire.

Προλέγω, ξω, ἔχα, prædico, ante dico Cicer. prius commemoro, ſuadeo, præoccupo. Actiu. Accuſ. προλέγειν τὴν ἡμέραν, diem condicere.

Προλείπω, ψω, [illegible], deſero, [illegible], deſtituo, relinquo, prodo. Actiu. Accuſ. Odyſſ. ξ, [illegible], &c. Phocyl. [illegible], penitiſſimas domos relinquentes. Item deficio, cum Dat. [illegible], ſi quẽ vis defeciſſet.

Προλελημμένον, antea notum Priſcian. libro 8. prius mente anticipatum.

Προλέλοιπα, dereliqui: à προλείπω.

Προλελογχότες, qui delecti & antè alios collocati fuerunt, vel delecti ad tenendum primum in acie locum.

Προλεπτύνω, antè extenuo.

Πρόλεσχος, qui multis præfatur & longiore vtitur prologo, πολλὰ προοιμιάζων. Æſchylus in Supplicibus, [illegible].

Πρόλημμα, τος, τό, quod anticipatur, prærogatiua. Polybius, [illegible], prærogatiuam nullam dans Philippo.

Προλήνιον, ου, τὸ, torcular, cap. 5. Eſaiæ.

Προληπτικός, ή, όν, aſſumptiuus ad anticipationem pertinens Cic.

Πρόληψις, εως, ἡ, opinio anticipata, cogitatio quę iam animum occupauit, preceptio, Politia. Cicero, anteceptã animo rei quandam informationem, anticipationem & prænotionem vertit. Iuriſconſ. vocant præſumptionem, vt & Plin. Secund. Quint. præſumptam opinionem: amplificatio à Gaza vertitur apud Alex. Aphrod. libro 1. Problematum [illegible], canes ſoli rabioſi fiunt per æſtatem propter habitus ſicci amplificationem. Idem li. 2. [illegible], &c. iam aliquid ex ſe habẽs craſſitudinis. [illegible], in Epigram. [illegible], &c. id eſt, præſumptæ opiniones quæ vſu olim inoleuerunt, Baſil. in Epiſtol. Πρόληψις, ante occupatio Cicer. 3. de Orat. præſumptio: figura, quum id quod obijci poteſt occupamus, Quintil. libr. 9. cap. 2. Prolepſis (inquit Rutil. Lupus) eſt quum id quod aut in aduerſarij cauſa, aut in iudicis opinione eſſe aut fore arbitrabamur contrarium nobis, præoccupamus dicere & cum ratione diſſoluere. Hanc figuram ſuperius προκατάληψιν vocauimus. Latinis appellari poteſt preſumptio, vel

anticipatio. Vide etiam Quintil libro 4.cap.1.& libr.5.cap.1. Πρόληψις etiam in Dialectica, præſumptio. Cicero de Diuinatio.2. Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici, ſed nos Latinè loqui malumus: præſumptio autem, quam πρόληψιν iidem vocant, non dabitur.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, ſtagna fluuiorum.

Προλιμοκτονῶ, prius fame macero & conficio. Ariſtot. in 8. hiſtor. Anim. de ſue loquens, [illegible]. προλιμοκτονηθείς, fame præfatigatus.

Προλελατρευκέναι, deſeruiſſe. vnde προλάτρης, qui deſeruit. Vide in Προλατρεύω.

Προλόβιον, ου, τὸ, prominentia auriculæ infimæ, quæ λοβὸς dicitur, τὸ προέχον τοῦ λοβοῦ, Pollux.

Πρόλοβος, ου, ὁ, idem quod προγαστρίων, φύσκα Suid. receptaculũ auium quarundam (nam carent Aſiones) in quod cibus indigeſtus recipitur, id eſt. ſinus prominens in gutture auium, in quem aues recentes cibos immittunt. à Plin. vocatur ingluuies: vulgò dicimus *falle*. Ariſtot. hiſt. Anim. lib. 2. cap. vlt. [illegible]. Additque quid ſit, ἔστι δ' ὁ πρόλοβος, inquit, δέρμα κοῖλον καὶ μέγα, ἐν ᾧ ἡ τροφὴ [illegible], &c. Vide Προγαστρίων, Polluci verò πρόλοβος etiam eſt in homine γαργαρεών, i. ipſi, gutturis nodus. Vide Γαργαρεών.

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, guloſus, ingluuiei ſimilis.

Προλογίζειν, præfari, πρόλογον λέγειν, proloqui, præloqui Plin. Secund.

Πρόλογος, ου, ὁ, prefatio, prologus. Boëthius in numeris πρόλογον ducem vocat, & ἐπίλογον comitem.

Προλοχίζω, prius inſidias ſtruo, ἐνεδρεύω. Suid. [illegible], circa vrbem inſidias collocant, inſidiis obſident, Thucydid. [illegible], occupatæ inſidiæ & præparatæ.

Προλύται, αἱ, Prolytæ ſeu prolutæ. hoc eſt lytorum anteceſſores. Lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim ſtudio qui quartum iam annum ei operam dediſſent tantóſque in eo progreſſus feciſſent vt de eo reſpondere propè poſſent & quæſtiones ſoluere λύται nominabantur, hoc eſt ſolutores. at qui quintum, προλύται qui vt vno anno ita etiam peritia in legum ænigmatis & notis iuris ſoluendis anteirent [illegible] quaſi præſolutores diceres. Iſtos ſolutores prudentum reſponſis & quæſtionibus operam nauantes Iuuenalis hoc verſu propè expreſſiſſe videtur Qui iuris nodos legúmque ænigmata ſoluat. Turneb. aduerſar. lib. 8 cap. 19.

Προμήκης, oblongus, [illegible]. Theoph. hiſt. lib. 3. cap. 15. [illegible].

Προμαλακτήριον, τὸ, pars prima balnei, & cella in quã ingredientes, in aëre verſabantur calido. ita dicta quòd in ea corpora præmolliri ſolerent. Galen. libr. nono. Simplic. [illegible] loquens, [illegible] προμαλακτήρια [illegible].

Προμαλακτικὸν, præmollio Quintil. Alex. Aphrod.

Προμαλάσσω, καὶ

Προμαλάττω, præmollio.

Πρόμαλος, myrica, ἡ μυρίκη, apud Hippocr.

Προμάμμη, ης, ἡ, proauia.

Προμανθάνω, prædiſco Cic. Ariſtoph. [illegible].

Προμαντεία, ας, ἡ, prædiuinatio Plin. prædictio, prærogatiua in vaticinãdo, oraculi conſulendi prærogatiua, clarior locus oraculorum. [illegible]. Demoſth. 3. Philipp.

Προμαντεύομαι, μ. εύομαι. π. ευμαι, prædiuino Plinius. Deponens, Accuſat. Alexand. Aphrod. libro 2. Problemat. [illegible], id eſt magnitudo ex naturæ prouidentia non exiſtit: ſic vertit Gaza. προμαντεύεται, prædiuinauit, vaticinatus eſt, Herodot.

Προμανθεύς, ὁ, Neptuni cognomentum apud Thurios, Lycophr. Vide in Προμηθεύς.

Πρόμαντις, ὁ, antiſtes vaticinantium, vates, pythia, [illegible]: Interpr. Thucydid. αἱ πρόμαντεις, antiſtites, Herodot.

Προμαρτύρομαι, anteſtor Horat. q. proteſtor.

Προμαχέω, προμαχῶ, propugno, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω.

Προμαχίζω, μ. ίσω, π. ικα, in prima acie pugno. Neutrum abſol. Ho. Iliad. γ, [illegible], i. προεμάχει, pro Traianis propugnabat.

Προμάχομαι, propugno, in prælio me ſtrenuè gero, in prima acie pugno, inter primos prælior. Genit. vt προμαχοῦμαί σου, Ariſtophanes. Cum Accuſatiu. Plutarchus in Fabio, [illegible], per hoſtes loco munitiſſimo inſtructos ferro vim facere diffidebat ſic Lapus.

Πρόμαχος, ου, ὁ, propugnator, anteſignanus, in prima acie pugnãs. Hom. Iliad. γ, [illegible], i. [illegible], principales in acie milites, principia, Eraſ. Item Πρόμαχος, is qui præbibendo cęteris præibat, apud Athen. Eſt & genus placentæ.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum, pinnæ, minæ, [illegible]: Heſyc. προμαχῶνες habet.

Προμελετάω, μ. ήσω, π. ηκα, præmeditor Cic.

Προμελέτησις, εως, ἡ, præmeditatio Cic.

Προμένειον, τὸ, mali punici genus à Promeno quodam Cretenſi dictum, Nicand.

Προμεριμνάω, ῶ, præcogito, antè ſum ſolicitus, prius ſum anxius. Marci ca. 13. μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε, ne ante ſitis anxie ſoliciti quid dicturi ſitis, neque meditemini.

Προμετρεῖν apud Hęſum, præmetiri. vnde προμετρητὸς, præmenſus Tibullo.

Προμετρητὴς, qui triticum aliáſque fruges vendentibus menſurãdi officium pro mercede exhibet. Suid.

Προμετρητὸς, præmenſus.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου δέρμα Polluci: frontale Plin. & Liu. ornamentum equi circa frontem. προμετωπίδια ἵππων, pelles equinarum frontium, Herodot.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ, pellis frontis.

Προμήθεια, ας, ἡ, prouiſio Cic. prudentia, prouidentia, [illegible], cura, conſilium, [illegible], inſidiæ, [illegible]. προμήθειαν λαβεῖν, i. [illegible], Eurip. προμήθειαν ποιεῖσθαι, prouidêre, Plato de Leg.

Προμηθέομαι, οῦμαι, τὸ προμηθεύομαι, [illegible], conſulo, rationem habeo, proſpicio, prouideo, conſilio malis imminentibus occurro. [illegible], iubebat vt ſibi honor haberetur atque reuerentia, Herodotus. [illegible], proſpiciens ne te feriam, conſiderans, Idem Herodotus. [illegible], fratris reſpectum habens, Idem.

Προμηθὲς, τὸ, prouidentia.

Προμηθέστατα, conſultiſſimé.

Προμηθεύομαι, τὸ προμηθέομαι. Alexander in Problematibus. [illegible]. Vide Προμηθέομαι.

Προμηθεὺς, έως, ὁ, is cui antequam res aggrediatur ſuppetit conſilium, prouiſor Horat.

Προμηθέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ προμηθοῦμαι.

Προμηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prouidens, prudens, conſideratus, circunſpectus. [illegible] ſeu [illegible], prouiſor Horat.

Προμήθεια, ας, ἡ, προμητρεία Polluci.

Προμηθῶς, prudenter, circunſpectè, prouidenter. Gellio: Ariſtoph.

Προμηθοῦμαι. Vide Προμηθέομαι.

Προμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, prolixus, porrectus, longus, oblongus. productus, in longitudinem porrectus, procerus. [illegible], qui eſt capite oblongo, Plutar. in Pericle. τὸ προμήκες, oblongum.

Προμηνύω, præſignifico Cicer. præmonſtro, prædico, prænuntio. Athenagoras. [illegible], futura prædicẽt. [illegible], prænuntiare bellum, Chryſoſtom. [illegible].

Προμήτωρ, ορος, ὁ, auus ex matre, pater matris Heſych.

Προμηχανᾶσθαι, [illegible], Hom.

Πρὸ μικροῦ, paulò antè.

Προμνάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, τὸ προξενῶ καὶ μνηστεύομαι, hoc eſt, alicui ſtipulor, pro alio ambio, & reconcilio. Plutarch. in Lycurgo, [illegible]. Sic etiam pro conciliare & [illegible] ſumpſit, Plato in Theæteto: [illegible].

Προμνᾶσθαι, [illegible], pronubæ ſiue nuptiarum cõglutinatricis officio fungor, id eſt, [illegible] τοῦ γάμου. Plato in Theæteto. [illegible].

Προμνᾶσθαι videtur etiam accipi pro vxorem deſpondêre. Item hortor & ſuadeo, Plutarch. in Comment. de rectè audiẽdi munere. metaph. accipitur pro præſagio. Sophocl. Oedip. Colon. [illegible].

Προμνηστὴρ, ῆρος, ὁ, pronuba, Xenoph. [illegible], i. pronubam.

Προμνηστὶς, antecedens memoria, ambitio, conciliatio.

Προμνηστεύομαι, τὸ προμνάομαι. [illegible], tibi Proxenidæ filiam ad connubium conciliant, Lucian Alciphron. [illegible], qui ei hanc amicam conciliauit.

Προμνηστικὴ, ars τοῦ [illegible], ars conciliandi & copulandi. ars conciliatrix, vt oratio conciliatrix dicitur à Cicerone. Vtitur Græca voce Plato in Theæteto.

Προμνηστῖνοι, alius poſt alium, ſigillatim. [illegible].

Προμνήστρια, ας, ἡ, pronuba, ἀρχὴ ἑστιάτειρα, ἡ προμνηστεύτρια, conciliatrix Ciceroni & Feſto, quæ nuptias conciliat, ἡ νυμφαγωγός, προμνήστρια: Lucian. in Iudicio dearum, Ariſtoph. εἶθ' ὅρα ἡ προμνήστρια ἀπολέσθω κακῶς.

Προμνηστὶς, ίδος, ἡ, idem. Xenoph. ἔφη τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, dicebat bonas pronubas aptas eſſe ad matrimonium conciliandum.

Πρόμοιρος, qui morte immatura decedit intempeſtiuus. Et de morte præmatura dicitur. Suid. προμοίρως δ' ἀπετέθη ἐτελεύτησεν ὁ μακάριος, i. ἄωρος, πρὸ τῆς μοίρας.

Πρόμος, ὁ, ἡ, cacumen, eminentia, progreſſus, veſtibulum. τοῖ δ' ἄρ ἐπὶ προμολῇσιν, Apol. Rhod. ſtetit in veſtibulo, in primo aditu aut ingreſſu. προμολῇσι, τῇ ἐξόδῳ. Idem Apol. Rhod. προμολῇσιν ἀλωῆς, i. ἀκρότητος, ἐξοχῆς, in Epigr.

Προμολεῖν, procedo, accedo. Odyſſ. ἐς δ' ἕκαστοι προμολόντες, ſe contulerunt, ἐλθόντες. Iliad. ε. Ἥφαιστ' ἐξέρχεο.

Προμολὼν, όντος, ὁ, procedens, ὁ προελθὼν, progreſſus.

Πρόμος, ου, ὁ, primus in acie πρόμαχος, primarius bellator. Iliad. γ. φῶτες ἄριστοι πρόμοι ἵμεναι. Et Apollon. libro 2. Argonaut. ἅμα δ' οἱ ἔτεροι πρόμοι ἕσπον, ſurgebat propugnator ſuorum ſociorum.

Προμοσχεύω, viuiradices facio, viuiradices ſero, Cato. προμόσχευμα, ex viuiradice proueniens, viuiradix factus Columel. Apud Theophraſtum libro hiſtor. 6. capite 7. χαλεπῶς δ' ἐκ τῶν προμοσχευμάτων ſed leg. προμοσχευομένων, ita reddidit Plinius libro 21. cap. 10. ſerunt quoque non ſine negotio plantaria transferuntur. Gaza ſemine, difficulter exit, & hoc teſtiſ: antea viuiradicis cauſa intimato. Vide noſtram adnotationem in Theophraſti lib. 2. hiſtor. cap. 7.

Προμύθιον, fabulæ præfatiuncula, ſententia à qua morata narratio incipere ſolet: inquit Donatus in Terent. vt, Dii immortales, homini homo quid præſtat: Vide Ἐπιμύθιον.

Προμυκτηρίζειν, prominere labra protendere, apud Hippocrat. προμυκτηρίζειν, Galen. προτείνειν, προέχειν τοῦ μετώπου. Alios, προτείνειν ἔξω τὰ χείλη.

Προμυλαία, ας, ἡ, dea quæ molis præſidebat. apud Suidam eſt προμυλαία, quod rectius eſt: idem τὴν προμυλαίαν θεὰν dicit ſolutam ἀφ' ἧς εὐεσθαι ἐν τοῖς μυλῶσιν, vt διῆκεν.

Προμύσσω, vel Προμύττω, ω, ξω, emungo, vt προμύξασθαι τὸν λύχνον, emungere lucernam: μυξωτῆρες dicuntur nares. vel potius προμύω, ſunt, vt expoſui in Προβύσκει.

Προναία, ſtatua Palladis in Delphis. διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, Etymolog.

Πρόναος, τὸ, veſtibulum templi, aut lucus ante fanum.

Προνήϊος, ὁ, ἡ, ante templum ſtans, protemplum, vel protemplaris, Valla interpr. vt Herod. l. προναίη, Minerua, quam tamen alij à prouidentia προνοίαν vocant.

Προναυμαχέω, prior nauale prælium ineo, nauale certamen auſpicor, vel etiam nauali certamine pugno. Herod. προναυμαχήσαντες Πελοποννήσου pro Peloponneſo nauali prælio dimicabis.

Προνέμομαι, progredior, & propriè quidem paſcendo & depaſcendo. Sophocl. Electr. ὁ δ' ὁ τοῦ προνέμεται τοῖς δυσὶ ἄμα ... , vbi ſchol. expon. προβαίνει.

Προνεύω, promineo, propendeo. Xenoph. in OEconom.

Πρόνεως, templi ſuggrunda, vel potius veſtibulum templi, Lucianus.

Προνηστεύω, ieiuno pridie feſti, prius ieiuno pro quo Hippocrat. προνηστεύσαντα dicit.

Προνικάω, ante vinco. Thucyd.

Προνοέομαι, &

Προνοέω, futurum aliquid antè quàm factum ſit, animo video & cerno, id eſt, præuideo, προορῶ, προγινώσκω, proſpicio: in quo ſignificatu etiam prouideo dicitur, vt Cicero dicit futura prouidere: Plinius, hoc enim ſapientis eſt, omnia quæ ventura ſunt prouidere. Sic Προνοεῖν eſt τὸ ἀπλῶς προορᾶν, cui opponitur ἀμελεῖν: vt in illo Gorgiæ loco, ... Et apud Ariſtoph. προνοεῖν, præuidiſti. Προνοέομαι, & Προνοέω, in ſecunda ſignificatione, id eſt, προμηθεύομαι ſiue προνοεῖσθαι, ... (quod cũ cura & cautione coniunctum eſt,) id eſt, prouidere atque proſpicere, vt Cicero dicit prouidere conſilio: rationibus ſuis prouidere: prouidere animo ſaluti alicuius, id eſt conſulere: & cum aitâ Diis immortalibus hominibus eſſe prouiſum. Regit Genit. vt in priore ſignificatu Accuſat. Philo de mundo, ... id eſt, eſt vna cauſa ſuprema, mundo & quæ in eo ſunt prouidens atque proſpiciens. Gregorius, οἱ δὲ προνοοῦσιν ... Paulus 1. ad Timoth. capit. 5. Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, ... id eſt, domeſticis non prouidet, vel eorum curam non gerit. Thucyd. προνοοῦμαι τῆς τύχης, fortunis meis proſpicio. Theodor. in 3. hiſtor. Eccleſ. ... προνοήσειν αὐτῶν, ipſa pollicebatur hoc ſibi curæ fore. Προνοοῦμαί σου, conſulo commodis tuis, tuis rationibus prouideo. Alexander in Problem. ἡ προνοητικὴ τοῦ σώματος δύναμις. Sic vtilitatum conſultrix & prouida natura dicitur à Cicerone. dic igitur, corporis facultas conſultrix & prouida. Προνοεῖσθαι, præcauere, προφυλάττεσθαι, Dioſcor. libro 6. cap. de hirundinibus. Προνοητέον δὲ ... id eſt, præcauendum etiam ab iis: vt Liuius præcauere ab inſidiis dicit. Interpres Ruell. ſic tamen tranſtulit, Prouidendum etiam iis, quæ & ſi ferendi auxilij gratia tradantur, non minora tamen cęteris venenis pericula ſępius adferunt. quæ interpretatio non videtur huic loco congruere: ob id tolerabilius quod alter ita verterat, prudenter tractari etiam opus, ea quæ ſalutis cauſa dantur. Galenus libro 1 ad Glauc. τῶν μελλόντων προνοεῖσθαι dixit, id eſt, ex tiv præcauere atque proſpicere, vbi & prouidere dixeris licet latius pateat quàm præcauere. pars enim tantùm prouidentiæ cautio ſiue præcautio. Προνοεῖσθαι etiam vt vulgò dicimus *faire prouiſion*, προπαρασκευάζειν, præparare, comparare, procurare. Quo ſignificatu dixit Cæſar prouidere rem frumentariam, & rei frumentariæ prouidere: Cicero, prouidere rebus neceſſariis. pro res neceſſarias comparare: Plinius, prouidere in hyemes pabulum. Ruſus Cæſar, prouidere frumentum exercitui: Liuius etiam, in eo ſenſu protulit, qui ſedem ſenectuti veſtræ proſpiciunt, id eſt, Οἵτινες τὴν χώραν τὸ ὑμῶν ... προνοοῦνται καὶ προμηθεύονται. Regit enim Accuſat. in hac ſignificatione. Paulus ad Roman. cap. 12. προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων, i. honeſta proſpicientes & prouidentes, vt rectè habuit vetus verſio. Non enim (vt conſtat citatis exemplis) prouidere potius eſt ſpeculationis quàm actionis, vbi etiam pro cauere non ponitur. Sic in 2. ad Corinth. cap. 8. Προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων. Interpres, vt qui procuremus honeſta, non ſolùm coràm Domino, ſed etiam coràm hominibus. Xenophon in 7. Ἀναβάσ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Σεύθη, ... Προνοούμενος, prudens & ſciens facio Ciceroni, & Terentio. conſultò aliquid aggredior atque de induſtria, id eſt, ἐκ προνοίας τινός. Lyſias in Apolog. ... &c. Idem, ... &c.

Προνοήμων, μ, ονος, ὁ, ἡ, Vide Προνοούμενος.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, prouiſor Horat.

Προνοητικὸς, prouidus, circumſpectus: cui opponitur ἀλόγιστος apud Xenoph. προνοητικὸς λόγος, prouida ratio, Thucyd. προνοητικὴ δύναμις, vis prouidendi. τὸ προνοητικὸν, animi vis & facultas prouidendi, ſeu ipſa prouidentia.

Προνοητικῶς, prouidè Plin. vt prouidentiſſimè dixit Cicero, proſpicienter Gell.

Πρόνοια, ας, ἡ, in prima ſignificatione τοῦ προνοεῖν, id eſt, prouiſio, πρόγνωσις: quæ vis eſt perſpicacis animi quâ ſolertia & rerum peritia futura ante quàm facta ſint præuidet & quodammodo prodiuinat ex antecesſionibus conſequentia eliciens, progreſſus, euenta & conſecutionem quaſi neceſſariam, niſi ſi vis maior & melior natura, id eſt, Deus interceſſerit. Sic Cicero dicit in hoc ſignificatu, Poſteri temporis prouiſio: Et prouiſio animi & præparatio ad minuendum dolorem: Et alibi, incommodorum cautio atque prouiſio. Quo ſenſu & prouidentia vſurpatur ab ipſo ſe loquens. Prouidentia, inquit, eſt per quam futurum aliquid videtur, antè quàm factum ſit. Πρόνοια verò in ſecunda ſignificatione aliud eſt, nempe prouidentia, id eſt, ſapiens alicuius rei procuratio quæ cautionem, conſilium, curam, ſolicitudinemque complectitur. Quo ſenſu in ſcriptura ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια dicitur, id eſt, Dei prouidentia qua mundus conſtitutus eſt ſemel, atque rerum vniuerſitas, id eſt omne Plinio, ſingulis temporum momentis regitur atque moderatur, ita vt ſine eius numine, imperio atque procuratione ne minimum quidem in ſingulis aut fiat aut intereat. Quibus neceſſariò conficitur, nihil temerè & fortuitò, nihil caſu aut fato quicquam poſſe contingere: ſed omnia ex diuina voluntate pendere atque eius prouidentia: vnde omnia quæcunque curſus ſui certam legem accipiunt non verò pro arbitrio. Πρόνοιαν Stoici dixerunt τὴν εἱμαρμένην, & anum fatidicam, quoniam hęc potiſſimum prouideret rebus humanis. Cicero de Natur. deor. lib. 1. Audite, inquit, non commentitias futileſque ſententias, non opificem ædificatorémque mundi Platonis de Timæo Deum, nec anum fatidicam Stoicorum πρόνοιαν, quam Latinè licet prouidentiam dicere. Chryſippus περὶ προνοίας librum conſcripſit: lege Gellium libro 6. cap. 7. Πρόνοια vocabatur etiam Pallas, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρῦσθαι, quod indicat Æſchin. contra Cteſiphont. ... aliij dictam volunt, ὅτι προνοίᾳ ... Harpoc. Iulianus etiam dicit Mineruam ſic vocatam hoc verſu. ...

Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, id eſt, [illegible], prouidēre, [illegible], rationem habere alicuius rei & curare, Demoſthen. [illegible] quæ ea pro nihilo duxit, qui eorū nullam rationem habuit. [illegible], Thucyd. [illegible], Deus ei prouidit: Deus ei conſultum voluit, Iſocr. in Euagora. [illegible], prouidēre. Sophocles, [illegible] ἀνθρωπίνη πρόνοια, prouidentia humana, Xenoph. [illegible], Demoſthen. [illegible], cura pauperum dicitur à Chryſoſt in libello de precatione, pro cura quæ habetur de ipſis. [illegible], Thucyd. ἐκ προνοίας conſultò, ex animo, de induſtria, dedita opera, [illegible], Demoſt. Cui [illegible] eſt oppoſitum. Cicero oblatum incendium eſſe dicit, i. de induſtria factum, in Oratione pro domo ſua. ἐκ προνοίας ἀδικῶ, ſciens, prudenſque perperam ago. [illegible], nullo conſilio.

Προνομαία, ας, ἡ, proboſcis elephanti. Vide Προβοσκίς.

Προνομεία, ας, ἡ, [illegible], deprædatio quæ fit à pabulatum egreſſis militibus Suid. [illegible].

Προνομεύω, μ. εύσω, π. ευκα, idem ſignificat quod [illegible] pabulatum excurro Suid. expon. [illegible] prædor ſeu deprædor, prædationibus infeſto, captiuum abduco: ſane [illegible] eſt captiuum abduci ab iis qui pabulatum ſeu prædas actum egreſſi ſunt vt prouerb. Salo. cap. 11. [illegible].

Προνομή, dicitur progreſſio ſeu egreſſio pabuli cauſa, hoc eſt quū pabulatum ſeu frumentatum excurrunt milites Latinis, pabulatio, frumentatio. Xenoph. Hell. 1. de Agide [illegible]. & Plut. Camillo. [illegible] & rurſum [illegible]. ſicut Cęſar vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. accipitur & pro direptione quæ fit ἐν ταῖς προνομαῖς, vt Solom. 11. [illegible] niſi malis hic intelligere non [illegible] ſed [illegible], ſiue [illegible], quum videlicet aliquis capitur ab inimicis pabulatum egreſſis quæ & pro pabulo vſurpatur. Plut. Fabio [illegible], ſeu habentiū quę ταῖς προνομαῖς diripi poſſent.

Προνομία, prærogatiua, priuilegium Suid. [illegible] exponit [illegible] eadem ſignificatione dicitur [illegible]. Heſych. enim [illegible] eſſe dicit [illegible] Suid. quoque [illegible] expon. [illegible] ſubiungens hunc exempli cauſa locum [illegible], idem expon. [illegible], [illegible] hoc loco [illegible].

Πρόνοος, ου, ὁ, & per contractionem πρόνους prouidus.

Προνοτίζω, antè madefacio.

Προνούστερος, prudentior, prouidentior, [illegible]. Sophocl. [illegible]; i. [illegible], [illegible].

Πρηνής, έος, ὁ & ἡ, propenſus, pręceps, pronus, facilis, promptus, [illegible], paratus, extenſus. procumbens. Euripid. in Andromacha, [illegible], nimis pronus ad maledicendum. Interpr. [illegible]. Eſt & [illegible]. Idem Euripid. in Alceſte, [illegible]. Interpr. [illegible]. Ibidem. [illegible], prona defertur ex ſtratis prolapſa.

Πρόνωπον, ου, τό, quicquid ad fores primùm occurrit, vt veſtibulū, [illegible], proſpectus, quaſi [illegible], ſicut [illegible], quod intus cuique expoſitum eſt, & loca vbi imagines exponebantur. [illegible] Polluci, [illegible].

Πρόνωπος, propitius, foris obuerſans, Euripid. in Bacchis.

Πρόνωπος, ὁ [illegible], [illegible].

Προνώπως, Heſyc. [illegible].

Πρόξ, κός, ὁ, animal ceruo ſimile, hinnulus, dama, [illegible], vel cerua prægnans, vel cerua primùm enixa. Odyſſ. [illegible].

Πρόξενος, hoſpes.

Προξενέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum πρόξενος, id eſt hoſpes publicus, hoſpitio excipio publico nomine ciuitatis. Demoſt. pro corona, [illegible], (metaph. ſicut & de πρόξενος dictum eſt) huius rei ſum tibi author, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. [illegible]. προξενῶ, ſum interpres & conciliator verſurarum, aliorumque contractuum, de quibus tractatus eſt breuis in Pandectis ſub titulo de proxenetis Demoſthen. [illegible], id eſt, oppono igitur pignori cœnacularias ædes ſedecim minarum nomine, quas pamboṭades mihi ſuppeditauit iſto interprete verſuræ faciendæ. Idem [illegible]. Sunt proxenetæ omnium negotiatorum Heracleenſium.

Προξενητής, οῦ, ὁ, proxeneta Martiali, id eſt, pararius. Seneca lib. 2. de Benefic. Quidam nolunt nomina ſecum fieri, nec interponi pararios, &c. Sunt verò proxenetæ [illegible] dicti in verſuris atque vſuris cæteriſque contrahendis negotiis, conciliatores, interpretes atque internuntij: vulgo vocamus *moyenneurs, courtiers, & corratiers* in venditione equorum. Vlpian. Leg. 2. D. de proxenet. Si proxeneta interuenerit faciendi nominis, vt multi ſolent, videamus an poſſit mandator teneri. hos vulgò vocamus *courtiers du change*. Hinc Προξενητικόν, id eſt, merces quæ proxenetis pro opera ſoluitur: quæ iure licito peti poteſt, vt idem Vlpian. ait in l. 1. & 3. Vide [illegible].

Προξενήτρια, ας, ἡ, conciliatrix Cic. [illegible].

Προξενία, ας, ἡ, amicitia, hoſpitalitas, ius hoſpitij, neceſſitudo hoſpitij & priuata & publica, cōmeatus. Demoſt. [illegible], i. [illegible]. Erat in Oppidis Græciæ munus quoddam recipiendorum hoſpitio ſenatorum, legatorum, magiſtratuum, quod προξενία vocabatur: Et πρόξενος is dictus fuit, qui eos quibus cum ciuitate ius ſocietatis intercelſerat hoſpitio publico recipiebat. De hoc munere Cicero in Verrem.

Πρόξενος, ου, ὁ & ἡ, [illegible], [illegible], [illegible] φίλος, hoſpes publicus, qui legatos ciuitatum honoris cauſa ſuſcipit. Accipitur & pro priuato hoſpite & conciliatore. vnde Gregorius tranſlatè poſuit, [illegible] πρόξενον, id eſt, conciliatiuum. Chryſoſtom. [illegible] πρόξενος ἡ προσευχή, ſalutis conciliatrix precatio. Accipit & in malam partē Nazanz. & nonnunquam in bonam. [illegible], eidem dicuntur mali angeli, qui nos in malum impellunt, qui nobis ſunt malitiæ authores, ſeu impulſores. [illegible], Æſchin. de viro quodam Athenienſi. πρόξενος [illegible], hoſpes ciuitatis, Ariſtot. lib. 5. Politic. cap. 4. πρόξενος [illegible], Alcibiades ſummam cum Lacedæmoniis familiaritatem contraxerat. Plutarch. in Alcibiade. [illegible]. Æſchin. [illegible], i. qui iuſſu ciuitatis hoſpitium præſtabant. vnde qui id ſponte faciebant [illegible] dicti, Interpr. Thucyd. Vide Προξενία.

Προοδηγός, dux viæ, perductor Plauto, præuius Lactant. libro 4. cap. 24.

Προοδηγὸς [illegible], Interpr. Ariſtoph. vbi tamen [illegible].

Προοδοιπορέω, ῶ, præcurro, præmonſtro viam, viam præeo.

Προοδοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, viam facio Quintil. viam aperio Virg. viam do Cicer. & viam patefacio atque munio, aditum præſtruo. vnde & pro præparare, promptum exhibēre, accommodare ad, & quaſi imbuere ponitur. Ariſtotel. Problemat. [illegible]. Accuſa. & Datiuo, vt [illegible], ſum tibi author, & exemplum præbeo. [illegible], eos Lycurgi inſtitutis præparat, Plutarch. in Lycurgo. [illegible], hauſto potu iter regit, Gaza in Problem. ſectio. 3. [illegible], metui aditum patefecit, Ariſtot. in Problem. [illegible], multorum ei adiutor fuit ad condendarum legum rationem, Plutarc. in Solone. [illegible], hæc antegredi oportet, ad ſequentia exercitia atque inſtituta, Ariſtot. lib. 7. Politic. cap. 17. eſt item procliuis, & propenſus ſum. Ariſtot. Rhetor. 2. [illegible].

Προοδοποιοῦμαι, præſtructus ſum vel pronus & procliuis. ſum præparatus, pronus & obnius. Et [illegible], præparatus, expoſitus. [illegible], id eſt, affectioni eſt opportunior. Idem libro 2. de partibus Anim. cap. 4. [illegible], præcedit ad ſingula, Gaza in Problem. Ariſtot. [illegible], propenſus eſt ad monſtrificam partionem, Ariſtot. [illegible], vergit ad ſitum ſuperiorem, Gaza ex Ariſtot. lib. 3. de partib. Animal. [illegible], ad refrigerandum ſua natura habilis redditur, Ariſtotel. in Probl. ſect. 6. [illegible], præparatus in quo ſeu ad quem via iam, quaſi patefacta eſt apud eundem Ariſtot.

Πρόοδος, ου, ἡ, progreſſus. Xenophon, [illegible]. 3. [illegible], vbi de progreſſu loquitur. [illegible], ſeminis profluuium. [illegible], Pauli progreſſus, Nazanz. in Orat. [illegible], à gloria in gloriam proceſſibus, profectibuſque. Idem in Orat. [illegible], id eſt, proceſſum & aſcenſum, &c. [illegible], non oportet virginem multùm & inutiliter prodire, Chryſoſtom. [illegible]. metaph. pro incremento apud Lucian. & adiectiuè qui viam præit. Xenop. in Hipp.

Προόδιος, in Πρόοδος.

Προόδων, οντος, ὁ, qui dentes habet exertos, [illegible]: Et [illegible] Polluci.

Προοικοδομέω, ῶ, ædifico, ſeu ſtruo antè, præſtruo. Pollux.

Προοικονομία, ας, ἡ, rei futuræ præparatio & diſpoſitio.

Προκατασκευάζω, præparo, prouideo, procuro. Cicer. lib. 2. ad Quint. fr. Eo dic προκατεσκευάσαμεν quædam ἀναγκαῖα, ideſt quędam præſtruximus. Syneſ. [illegible]. Hinc Προκατασκευὴ dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia.

Προοιμιάζομαι, prooemior Plin. in Epiſt. incipio pręfari, exordior. Plato de Legib. [illegible], Bud. in Epiſt. poſterio. eſt item initium ſumo. Greg. [illegible].

Προοιμιάζω, μ. άσω, π. ακα, idem Neut. abſolut.

Προοιμιακὸς, q. prooemialis.

Προοίμιον, ου, τὸ, propriè eſt præcentio, qua voce vtitur Cic. & Gell. Inde tranſlatè, orationis principium, exordium, initium, præfatio, à πρὸ & οἶμος cantus: licet aliis ab οἶμος, id eſt, via. Ariſtot. Rhetor. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ἐστὶν ἀρχὴ λόγου [illegible] Quintil. libro 4. cap. 1. Nam ſiue propterea quòd οἴμη cantus eſt, & citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum carmen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, prooemium vocauerunt, &c. Cic. de Oratore, Cõnexum autem ita ſit principium conſequenti orationi, vt non tanquam citharœdi prooemium affixum aliquid, ſed cohærens cum omni corpore membrum eſſe videatur. In Rhetor. ad Herenn. lib. 1. Exordiorum duo ſunt genera: principium, quod Græcè προοίμιον appellatum: & inſinuatio, quę ἔφοδος nominatur. Vide in Chiliad. Eraſmi, Prooemia magna. Xenoph. [illegible] προοιμίοις ἡδονῆς, non te fallam voluptatis prooemiis, i. à voluptate ductis exordiis. προοίμιον & [illegible] quomodo differant, Hermog. Quot prooemiis vtantur Oratores, Quintilian. lib. 4. cap. 1. & lib. 6. capite primo. transfertur ad alia, vt προοίμιον [illegible], Athen. libro tertio & προοίμιον τῆς φιλίας.

Προεκλεαίνω, q. præexplano, præpolio, Nazanz.

Προομνύω, præiuro: vnde προωμοσία, præiuratio Feſto, quam ij faceri dicuntur qui ante alios conceptis verbis iurant. Pollux, [illegible]. Scribitur & per ω mega in ſecunda ſyllaba.

Προομολογέω, præfiteor, antè confiteor. Philo de mundo. [illegible], &c. i. hoc igitur iam confeſſo ac polito, &c.

Προοπτέον, proſpiciendum eſt.

Πρόοπτος, ου, ὁ, præuiſus, præcognitus, manifeſtus, conſpicuus, προφανὴς, proſpicuus Senec. προόπτῳ θανάτῳ, manifeſtæ neci, Herodot.

Προορᾶσθαι, prouideo, proſpicio & conſulo, [illegible]. Thucyd. [illegible], illis proſpiciens & conſulens. Idem, [illegible], i. [illegible].

Προορῶ, præuideo, [illegible], proſpicio Xenoph. [illegible] &c. [illegible], Idem. [illegible], Idem Xenophon. [illegible], Idem lib. 2. Pædiæ, hoc præuidens conducturum ad latendum.

Προορατικοὶ, qui proſpiciunt futura, prouidi.

Προορατὸς, qui per prouidentiam humanam prouideri poteſt, Xenoph.

Προορῶντες τοῦ σίτου, rei frumentariæ conſulentes, Herodot. Ionicè αὐτὶ τῶ [illegible].

Προορίζω, quaſi prætermino ſiue prædetermino, Latinè præfinio, præſtituo quod prædeſtinare dixerunt Theologi. Ὁρίζειν verò eſt deſignare, ſtatuere, quod & vt γνώσκειν in ſecunda ſignificatione, pro ſtatuere & conſtituere ponitur. Ita res eſt eadẽ [illegible], id eſt, præiudicatio atque præfinitio, illi præſcientiam & prædeſtinationem appellarunt. Verum in τῇ προγνώσει, Dei decretum atque conſtitutum [illegible] tantum conſideratur: Sed in τῷ προορισμῷ, præter hoc etiam tempus futurum electis. (id eſt, [illegible]) aſſignatum in mente diuina. Dicatur igitur προορισμὸς, id eſt, præfinitio, quod conſtitutum à Deo de ſuis electis & deſignatis, id eſt, [illegible], & quod ab æterno deſtinatum cum deſignatione & finitione temporis futuri, in quo plena fruitione repręſentabitur quod ſpes certiſſima iam præcipit, anticipat, & in anteceſſum accipit. Paulus ad Epheſ. cap. 1. προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, &c. id eſt, qui adoptionis noſtræ tempus præfiniuit. Interpres, Qui pręſtinauit nos quos adoptaret in filios. Et ad Romanos 8. Ὅτι οὓς προέγνω καὶ προώρισε [illegible], i. quia quos præſtituit & præfiniuit. Vide Προγινώσκω. & Πρόγνωσις.

Προορίζεσθαι etiam ſignificat idem quod [illegible], hoc eſt oppignerationis & hypothecæ notam apponere. Demoſth. [illegible] de creditore loquens. Idem, [illegible], &c. verba ſunt ſecundi creditoris ad primum qui cum Aphobo debitore fraudem ſtruebat ad ſummouendum primum creditorem.

Προορισμὸς, q. præfinitio, quod præfinitum eſt ac præſtitutum, idémque quod πρόγνωσις in ſecundo ſignificatu. Vide ſuprà, & in Προορίζω.

Προορμάομαι, antè concitor.

Προορμεῖν Polluci, τὸ [illegible], ἐξορμεῖν.

Προορύττω, antè fodio, præfodio Pli. Nam quod dixit Theophraſtus hiſtor. plant. lib. 2. cap. 7. [illegible], Plin. vertit libro 17. cap. 11. foſſas præfodere.

Προορχηστῆρες, duces & præſides in bello ſic dicti à Theſſalis, ſumpta metaph. à ſaltantibus in choreis, alias προορχηστὴρ eſt præſultor.

Πρόποσις, muſtum quod priuſquam vuæ calcentur ſponte diſtillat, quod & [illegible] ſiue [illegible] Latinis vinum lixiuum. Vide Πρότροπος.

Προοφείλω prior debeo, ante debeo. Item ſimpliciter debeo. Ariſtoph. in Veſpis [illegible], magnũ aliquod malum debebis lateribus.

Προοφείλομαι, ante debeor. Demoſth. in Media.

Προοχέω, prior ineo, prior ſalio. Προοχεύομαι prior ineor, prior ſalior.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, locus prominens, prominens Tacit.

Πρόοψις, εως, ἡ, proſpectus, prouiſio. [illegible], ex improuiſo, i. [illegible], Thucyd.

Προπαγὴς, έος, prominens, protuberans, Lucian. [illegible]. ita prominentes ac ſi ante ipſa oculorum caua fixi eſſent, non intus collocati.

Προπάθεια, ἡ, ante paſſio, præludium morbi, aduentatio morbi.

Προπαιδεύματα, τὰ [illegible] (inquit Suidas) quæ & [illegible] dicuntur, hoc eſt, liberales artes, quæ ante Theologiam, Philoſophiámque doceri debent. Plato in 7. de Republ. [illegible]. Syneſ. [illegible], qui ad philoſophiam illotis pedibus acceſſerunt.

Προπαιδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, q. prædoceo, præmonſtro Plauto. Vide Προπαιδεία.

Προπαίζω, præludo Virgil.

Προπαγωγὸς, οῦ, ὁ, leno, mango, puerorum productor [illegible], Heſych.

Πρόπαλαι, diu, iamdiu, iampridem, olim, quondam.

Πρόπαν, totum. Ilia. α, [illegible], &c. per totum diem.

Προπαππῷος, vt Phædõ, authore Polluce, dixit [illegible], i. proauitam ſiue proauorum ſtultitiam.

Πρόπαππος, ου, ὁ, proauus, [illegible], Poll.

Πρόπαρ, προπάροιθεν, in conſpectu. Heſiod. [illegible], in conſpectu Heſperidum.

Προπαραβάλλω, aggeris loco præſtruo.

Προπαράληψις, εως, ἡ, q. præaſſumptio: & figura quum ad finem dictionis aliquid accedit. quam eandem nonnulli [illegible] vocant, [illegible] contrariam: Diomedes tamẽ diſtinguendas exiſtimat, quem conſule.

Προπαρασκευάζομαι, &

Προπαρασκευάζω, præparo, longè ante paro, item præmunio. Xenoph. [illegible]. [illegible], præmunio his femur, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Προπαρασκευὴ, ἡ, prouiſio & præparatio Ciceroni.

Προπάροιθεν, &

Πρόπαρ, per apocopen, corám, anteà, ἔμπροσθεν, antè, ex aduerſo, contrà, in conſpectu. Eſt autem Aduerb. temporis & loci. Genit. iungitur. Iliad. [illegible], ante cœtum. Heſiod. [illegible], in fronte cuſtodit.

Προπαροξύτονος, qui in antepenultima acutum tonum habet. παροξύτονος, qui in penultima.

Προπαροξύνω, in antepenultima acutum tonum colloco.

Πρόπας, Præpoſitione redundante pro πᾶς, vniuerſus, omnis. Ilia. β, [illegible], Sophocl. [illegible], Interpr.

Προπαστὰς, ante thalamum locus, [illegible].

Προπάσχω, iniuriam prior accipio, antè patior, antè afficior. Xenoph. [illegible], quæ nullum prius accepit beneficium. Plato 2. de Republica. [illegible], nulla iniuria laceſſitus. [illegible], iam iniuria laceſſiti. [illegible], antè afflictus. [illegible], à nobis prius læſi.

Προπάτωρ, ορος, ὁ, primus pater, generis author Virg. principium alicuius generis, progenitor. [illegible], Plato de Legib. [illegible], Sophocl. Pollux etiam tradit vocari [illegible].

Πρόπειρα, antegreſſa experientia, i. prætentatus Plin. vnde [illegible], eſt prætentare Ciceroni. [illegible]

ἄρχουσι, Athenienſibus relegantes periculum, Herodot.

Προκατέχομαι, prius teneo, prætento Cic. προκατέχειν τι.

Προκαταλαμβάνω, prior accipiam detrimentum. Futurum verbi Προτείχω.

Προηγέομαι, anteambulonis vice fungor deducendo aliquē, honoris cauſa aliquem antecedo & operam togatam præſto, deduco. Actiu. Xenop. lib. 5. Pædiæ, τοὺς μὲν προηγοῦντο ἀπιόντας καὶ ὑπέπεμπον, i. deducebat & dirigebat.

Προπεμπτήριος, α, ὁ, quo proſequimur & deducimus aliquem abeuntem, vt apud Gregor. προπεμπτήριος ὁ ἐπιτάφιος λόγος, laus qua funus alicuius proſequimur & per τὰ προπεμπτήρια, in oratione funebri in ſororē videtur intellexiſſe preces & expiationes in morientem effuſas, author. Bud.

Προπεμπτέα, quinta pars ſolutionis, ἢ, πρὸς ἡμέρας πέντε. Didymo videtur fuiſſe ἐπίτιμά τινα τὰ περὶ τὰς καταβολάς, quoniam nōnulli dicunt moris fuiſſe τὰ τίμημα τῶν προιχῶν ἀποτίνειν, quod & Lyſias in orat. on. contra Apollod. innuit, niſi fortè προπεμπτέα ſignificet πρὸ ἡμέρας πέντε propterea quod τὰς ἀποδόσεις ἐν τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ πρὸ τῆς κρίσεως. Hæc ex Hippocrat. & Suida.

Προπέμπω, μ. ψω, π. πομφα, præmitto, vltrò mitto, comitor, præcedo in pompa, deduco honoris gratia. vnde συμπροπέμπω, concomitor, vnà deduco abeuntem προπέμψατέ με χθονός, Eurip. cōcomitamini me extra terram. Et οἱ προπέμποντες dicuntur anteambulones Martiali, qui ſcilicet principem antecedunt: qui verò ſequuntur οἱ ἑπόμενοι.

Προπεπηγώς, antè concretus.

Προπέπτωκε. Vide Προπίπτω.

Προπεριχαράττω, antè circumrado, antè ferro emarginans ſcarifico. Dioſcor. lib. 3. de laſerpit. τύλους ἀφαιρεῖ προπεριχαραχθέντας, i. pedum clauos callóſque tollit prius circunſcarificatos ferro, Plin. lib. 22. cap. 23.

Προπερονάω, μ. ήσω, π. ηκα, ab anteriore parte fibulo.

Προπέρυσι, tertio anno ante præſentem, anno ab hoc tertio: πέρυσι enim ſuperiore anno ſignificat.

Προπερυσινὸς καρπός, i. fructus anni tertij ante præſentem. Vide in dictione Περυσινός.

Προπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo prætendo.

Προπέτεια, ας, ἡ, petulantia, temeritas, lingua infrenata, licentia, inſolentia, contumacia. τρόπων προπέτεια, morum improbitate, Demoſt. Iſocrates in ſuaſione ad Philipp. προπέτειαν Cyri minoris appellauit: cum temeritatis illum damnaret, quòd partam iam victoriam certámque, nimia elatione animi virtutiſque ſuæ oſtentandæ cupiditate, corrupit. Suid. προπέτεια, ἡ ἀκρατὴς γλῶσσα. Eſt & in quacunque re procliuitas. Cic.

Προπετής, Eraſm. præcipitanter vertit.

Προπετής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, temerarius, præceps, effuſus, proteruus, προπετὴς Suid. εἰς πάντα προχείρως, προπετὴς ἐπὶ τὸ λέγειν, procax, effrenatus, pronus, propēſus, citus, præproperus, procliuis, deditus, procumbens, προπετέστερος. Ariſtotel. Rhetoric. 3. προπετῆ ποιεῖ τὸν ἀκροατήν, auditorem præcipitem rapit. Apud Hippocratem procidu um exponunt in προπετέως, vbi ἐὰν δὲ καὶ προπετὴς γίνηται καὶ καταῤῥέῃ ἀπὸ τῆς κλίνης, ſi & procidat præcepſve feratur, atque defluat è lecto. προπετὴς γέλως, riſus effuſus. Iſocrat. ὥστε γέλωτα προπετῆ εἶναι, id eſt, riſum ſolutum. Phocylid. οἱ προπετεῖς ὀφθαλμοί, prominentes oculi, apud Galenum & Alexandrum Aphrodiſæ m: quibus opponuntur κοῖλοι, libro 1. ad Glauconem. προπετὲς δὲ τὸ ἔξω, in partem exteriorem propenſus, Alex. Aphrod. προπετεῖ τῇ ἡλικίᾳ τῇ χαλεπῇ, Euripid. i. in ætate præcipiti & vltima. προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονάς, Plato de Legibus. προπετὲς item exertus, de lingua apud Hippocratem. προπετὴς γλῶσσα, in Epigramm. Actor. cap. 19. μηδὲν προπετὲς πράττειν, nec quicquam præceps facere. Προπετὴς, proiectum, deiectum, ἱππεύμεθ᾽ ἡ προπετὴς χαμαί Sophocl. in Trachin. τῷ καιρῷ προπετής.

Προπετῶς, procliuiter, temerè, proteruè, procaciter, inſolenter, improbè, petulanter, effrenatè. προπετῶς μάχῃ χρησάμενος, quū temerè pugnaſſet, Plutarch. in Camillo. Iſocrates in Panathenaico, εἰ τις με προπετῶς ἀποφαίνεσθαι φήσειεν ἂν ἴσως, i. inconſideratè atque temerè.

Προπέφανται, prædicta ſunt, manifeſta ſunt.

Προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus. Heſiod. προπεφραδμένα πάντα.

Προπηγνύμενος, ὁ καὶ ἡ, affixus.

Προπηλακίζεσθαι, probris atque ignominia affici, ὑβρίζεσθαι. Plutarc. in Fabio προπηλακισθεὶς λόγοις καὶ ἔργοις, laceſſitus cōtumelia vel iniuria, Plato de Legib. προπηλακισμένος, ignominioſe contemptus, ludibrio affectus, Idem in Epiſt.

Προπηλακίζω, μ. ίσω, π. ικα, vitupero, δυσφημῶ, contemno, cōuicior, laceſſo, ὑβρίζω, ludibrio afficio, probris inſector, χλευάζω Actiuum, Accuſat. Dictum authore Suid. ἀπὸ τοῦ εἰς πηλὸν ὠθεῖσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτίμων ἢ εἰς πηλὸν καταπατουμένων. Athenagoras in Apologia pro Chriſtianis, κατὰ κόρρης προπηλακίζουσι, etiā colaphum impegerint.

Προπηλάκισις, εως, ἡ, vituperatio, Plato lib. 1. de Repub.

Προπηλακισμός, ὁ, probrum, vituperatio, dedecus, opprobrium, contumelia. Vide λοιδ. apud Ammon. προπηλακισμὸς τὸ διασύρειν, Æſchin. ludibrium iuſtitiæ: ἐξουθένησις, Heſych. ὕβρισμα.

Προπίει, Heſyc. ἀντὶ τοῦ κατεσθίει. & ἐπὶ ποσίν, quod & προπίνειν & quidem rectius.

Προπῆχυ, os cubiti manus, cubitum Poll. Vide Προπήχυος.

Προπίνω, poculum cum vino trado, propino, pocula inuito. προπίνειν δὲ κυρίως (inquit Pindari interpres) ἐστὶ τὸ πίνειν καὶ τοῖς φίλοις χαρίζεσθαι προπίνειν τὰς φιλοτησίας, ad potandum inuitare amicos. Vide infra. πεντήκοντα τάλαντα αὐτῷ προπίει καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου, propinauit ei Tigellinus quinquaginta & ducenta millia argenteorum. Plutarch. in Galba. Demoſthenes quoque proditores patriæ, hoſtibus τὰς πατρίδας προπίνειν dicebat per metaphoram quandam, quaſi ad occupandam patriam inuitantes, & alios allicientes alios. In Orat. περὶ στεφάνου dixit: & προπίνοντες τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ὅτι τοῦ προδίδοται. Hermog. exponit. Athen. lib. 10. Προπίνειν, ἐπονομαστὶ καλοῦντα τὸν προπινόμενον, nominatim prouocare cui propinaturus ſis. Demoſt. de falſa legat. Συνέπινε μετ᾽ ἐκείνων ὁ Φιλοκράτης καὶ προὔπινε, exultabat cū Philippo feſtiuis clamoribus, & illi amicitiæ pocula propinabat. Idem Olynth. 3. προπέποται τῇ παρούσῃ ἡδονῇ καὶ χάριτι τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur Reſp. præſenti voluptati & delectationi. Sic tráſlatè Terentius in Eunucho, Hunc vobis comedendum & deridendum propino. Vide Πρόποσις.

Προπίπτω, μ. πεσοῦμαι, oraculum, vaticinium, προλέγω: vnde Θεοπρόπιον.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπίτνω, procido, ſum procidens: vnde Δυσπρόσιτος.

Προπίτνω, accidens ſupplico.

Προπλέω, ἡ, q. d. prænauigo prior nauigo, vel in nauigatione priorem locum obtineo. Polybius. ἀπέλυσεν εἰ τινα τῆς στόλου ἀπὸ τῆς ...

Προπλοός, ὁ, πρόπλους, prænauigans, nauis quæ præmittitur, actuaria, vt exponitur apud Gel. lib. 10. ca. 25. vbi & κατασκοπικὰ dicitur. προπλοῦσαι νῆες, præcurſoriæ naues, naues exploratoriæ, actues ſpeculatoriæ, apud Pollucem Thucyd. & Iſocrat.

Προπλύνω, q. præluo, prius lauo, prius colluo.

Προπνιγεῖον, τό, propnigeon, Plinius iunior Epiſt. 17. libr. 2. præfurnium dicitur a Vitruuio. calida lauatio, ſeu caldariū in quod intrabant è frigidario, minus calidum quam ipſe πνιγεύς: calidum autem ipſo frigidario vt annotat Vitru.

Προποδίζω. Vide in Πρόβατις.

Προποδίζω, ίσω, π. ικα, progredior, ingredior, pedetim ingredior aut pedetentim. προβαίνω. Hinc Προποδισμὸς ſtellarum dicunt Mathematici, cum videntur de ſigno aliquo vel ad præcedentia ἢ προηγούμενα, vel ad ſequentia ἢ ἑπόμενα procedere & pergere.

Προπόδων, Aduerb. præſens, ante pedes. Vide Πρό.

Προποιέομαι, prius extruor. προποιηθείς, præparatus, præconditus.

Προποιῶ, prius ago, occupo.

Προπολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, propugno. Actiuum. Genit. προπολεμοῦντες τῆς ἑλληνικῆς, propugnatores literæ. Nazian. Orat. πρὸς τῶν θηρίων τὰ θηρία, aduerſus feras propugnans, idem ibidem.

Προπολεύω, ſum πρόπολος apud Suid.

Προπόλιος, ὁ, ſuburbanus, à πόλις. Προπολος, præcauus. Horatius. ante tempus canos producens: à πολιός, Athanius Dionyſ.

Πρόπολις, εως, ἡ, pars ea vrbis quæ in ipſo ſtatim aditu occurrit. Poll. enim diſcrimen facit inter πρόπολιν (vbi vrbs) at προπύλαιά nec non τὰ ἔξω πόλεως: eſt item aluorum apiariorum πρόπολις, craſſior materia & viſcoſa in fundamentis operum, quæ apes inſtituunt. propolis Plin. qui ait lib. 11. capit. 7. Propolis craſſioris iam materiæ additis floribus nondum tamen cera, ſed fauorum ſtabilimentum qua omnes frigoris aut iniuriæ aditus obſtruuntur.

Πρόπολος, ὁ καὶ ἡ, miniſter, famula, ſacrificus, æditus, νεωκόρος. Ariſtophan. τῷ στεφάνῳ ἐγὼ δ᾽ ἐπαίτης, id eſt, διάκονος. Item in Pluto, ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei miniſter. Apud Herodot. πρόπολος propriè videtur eſſe famulus aut ancilla heram præcedens, (quales apud Martial. anteambulones) vt ἀμφίπολος, pediſequa, aut herilibus miniſteriis intenta. ſic ferè Euſtath. Iliad. τ. Athen. lib. 6. προπόλους dici. τῶν πρὸ τῶν δεσποτῶν προπορευομένων. ἡ ... vero. τὸν προπορευόμενον, i. præcedentem atque anteambulonem. vbi tamen corruptè legitur προπόλος.

Πρόπομα, τό, potus genus ex vino, & melle deſpumato, ita vt in vini ſextarios quatuor, vnus mellis adderetur: atque ſic mixtura fiebat citra coctionem, quæ tamen ſufficienti tempore inſolabatur, à propomatibus non multum diuerſa fuerunt condita

condita appellata. in antecœniis (qua voce vtitur Apuleius) circumferebantur. Athenæus, Προπόματα, [illegible]: vbi multa tradit inter quæ & hæc, [illegible]. Et ſequenti pagina, [illegible]. Eſtque apud Palladiũ in Febr. titulo capitis 32. inſcriptio talis, vt propomata ſponte naſcantur. Aet. tr. c. 12. [illegible], ad veſicæ calculũ dat in potu. Sed & propomata voluptatis gratia frequenter bibebant velut compotationis præludium. Apud Athen. propinationem quæ eſt πρόποσις, malè tranſtulit interpres.

Προπομπευτικὸς, [illegible], Hermog.

Προπομπεία, [illegible], præmiſſio. Προπομποὶ dicebatur in ſolennibus pompis comitatus præcedens & præuia turba Ouidio: vt anteambulones & præclamitatores Feſto. Alii profeſtum non recte, [illegible] expoſuerunt. [illegible], Plutarch. in Numa: vbi Lapus, in profeſtis autem, & omnino in ſacerdotum feſtis, per vrbem præcones præcipiebant. [illegible], i. celeres tabellarios in vehiculorum viciſſitudinibus præmittunt, Idem in Galba tranſtulit.

Προπομπὴ, [illegible], idem.

Προπόμπιμος, [illegible], vt [illegible], quum honoris gratia alicui præimus, & deducimus. [illegible] etiam pro [illegible] vſurpatum legitur apud Theophy. epiſt. 51. [illegible] præibat, deducebat.

Προπομπὸς, [illegible], præuius deductor Cic. anteambulo Mart. ſtipator, [illegible], dux viæ, Xenoph.

Προπὸς, pedem. dicitur autem [illegible], & [illegible] ſeu [illegible], [illegible], ima pars. pro ima parte mõtis, in Epigr. [illegible] etiam dicitur pro eodem.

Προπονέω, antè fatigari, prædelaſſari Ouid. Xenoph.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis. hoc eſt, mare illud quod ante pontũ Euxinum eſt, Byzantio adiacens, Suid.

Προπορεύομαι, præcedo, præeo, antecedo, anteeo Cic. [illegible] pro eodem. Xenoph. Vide [illegible].

Προπορεύω, procedo.

Πρόποσις, εως, ἡ, propinatio Senecæ. Dicitur [illegible], id eſt, propinare, quod non fit prægustando & præbibendo, vt ita dicam: ſed cum inuitatione ad bibendum velut prouocatione alteri poculum porrigendo priuſquam ipſe biberis. Athen. li. 1. de Græciæ more loquens, [illegible] (nempe apud Homerum Iliad. 4.) [illegible], i. inquit, [illegible]. Idem ſic ſcribit lib. 11. citans illud Iliad. 10. [illegible]. Ibidémque ait [illegible] propriè ſignificare, [illegible], quod [illegible] dicit Anacreon. Cicero tamen longè aliter contrarióque modo propinare vſurpauit, & vt ita loquar, pro præbibere alterum prouocando. Tuſculan. Socrates cùm coniectus in carcerem triginta iuſſu tyrannorum venenum vt ſitiens ebibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id reſonaret, quo ſonitu reddito, ridens: Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eũ fuerat deterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt. Quod idem Athenæus lib. 10. cõfirmat, vbi: [illegible]. Vide [illegible]. Et quod legitur apud Homerũ. [illegible], parum firmum ad tuẽdum Ciceronem: nam legit Ariſtarchus ſine diſtinctione, vt [illegible] referatur: Grammaticique [illegible] exponũt, [illegible], apud Pindar. Anacreon dixit. [illegible], pro trade & [illegible], exhibe, vt in [illegible] diceımus apud Terentium vſurpari Propinare.

Προποτίσμα, dixit Apſyrtus, & [illegible], quod Columella ſaliuare, & ſaliuatum.

Προποτισμὸς, [illegible], præbibitio.

Πρόπους, [illegible], qui præmagnis eſt pedibus. Eſt & nomen ſtellæ apud Proclum de Sphæra, quæ pedes Geminorum præcedit. dicitur autem [illegible], quaſi præpes. Item [illegible], inſulæ quædã è regione Ægypti. [illegible], montis ima pars, Cleomed. lib. 1. [illegible]. Sunt & eminentes montium partes: ſcopuli excurrentes à rupe: ſaxa procurrentia dixit Virg.

Προπράκτωρ, vel Προπράτης, idem fermè quod [illegible], i. proxeneta, pararius. Sed tamẽ proxeneta tam apponitur ab emptore, quàm à venditore, atque ab vtraque parte cõtrahentium. [illegible], vt & nomen oſtendit, tantum ſtat à parte venditoris, ideoque & [illegible] dicitur: is eſt velut venditoris inſtitor: non verò auctorem hæc vox ſignificat, vt humano more errans dixit vir eruditiſſimus Budæus in ſuis Comment. quibus & mendosè [illegible] ſcriptum. Iulius Pollux Onomaſtici lib. 7. [illegible], vt vocat Dinarchus & Iſæus: [illegible] verò Ariſtophanes ipſum dixit, & [illegible] Plato: Lyſiaſque, [illegible], i. venditionis ſocios. Plato libr. 12. de Legib. [illegible], i. Porrò fideiuſſor & proxeneta qui malo auctori & venditori malæ fidei, aut qui non eſt ſoluendo, in quouis negotio inſtitoris munere fungitur: tàm verò euictionẽ præſtet inſtitor, quàm venditor. In quo exemplo vides venditorem, i. [illegible] propriè auctorem eſſe: inſtitorem verò, i. [illegible] fideiuſſoris ſiue ſponſoris qui ſua fide iubet, tantùm partes tenẽre eius qui auctor credẽdi à Donato dicitur, i. auctor ſecundus. vt Vlpianus tradit à vulgò nominari. Platonis hũc locum ſic Budæus expoſuit, Qui quippiam (inquit) vendit, ſponſor eſto & repromiſſor pro emptore: vt ſi is non iure poſtea alij eam rem vendiderit, id eſt mancipio tradere nequiuerit, non minus ille prior venditor auctórque quàm poſterior teneatur. Sed hæc tu docte lector expende.

Προπρηνὴς, præceps, pronus. Hom. Iliad. [illegible] &c. i. [illegible].

Προπροκυλινδόμενος, antrorſum cum impetu. Apollon. 2. Argon. [illegible] ſcilicet.

Προπροκυλινδόμενος, ſupplex ad pedes prouolutus: vbi Præpoſitio geminata emphaſim notat, ſcilicet valde ſuppliciter, vel diu admodum.

Πρόπρυμνα, apud Æſchyl. in 7. ad Thebas, i. prorſus, omnino, funditus, [illegible].

Προπταίω, antè labor, procido, cladem prior accipio.

Προπτέρθαι, Heſych. [illegible].

Πρόπτωσις, εως, ἡ, prolapſio Ciceroni, prouidentia Plin. Dicitur verò [illegible] à Dioſcor. libr. 1. cap. 90. i. vuluæ & ſedis procidentia Plin. Idem Dioſcor. lib. 1. cap. de Naphtha, [illegible], i. ad vteri ſuffocationes vuluæ ſimque procidentiam. Eſt & ipſi lib. 1. c. 134. & lib. 4. c. 38. [illegible] i. oculorum procidẽtia Plin. lib. 34. cap. 18. Πρόπτωσις autem ſi ſine adiuncto ponatur, potius de oculi procidentia intelligitur, qui morbus eſt vueæ tunicæ procidus ab eroſione aut ruptura corneæ. Paulus Ægineta, [illegible]. Cornelius Celſus libro ſexto, Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit, vt oculos ſua ſede propellat: [illegible] id quoniam oculi procidant, Græci appellant. Scribonius Largus in Collyrio pſittacino, Facit, inquit, & ad vaſtum tumorem, quem, quia à loco interdum videtur propellere oculum, [illegible] vocant.

Προπτωτὸς, prociduus Plin. Apud Theoph. hiſtor. lib. 3. cap. 6. [illegible] legend. [illegible], i. groſſis prociduis, quos abortus vocauit Plin. præciduus verò vt vertit Gaza, quo authore dicitur: Idem Theoph. eiuſdem lib. cap. 8. [illegible] appellauit, vt adnotauimus in verbo [illegible], & [illegible].

Προπυνθάνομαι, prius intelligo, prius audio, præſentiſco, Accuſa.

Προπυνθάνομαι, præſcio, prænoſco.

Προπύλαιον, ου, τὸ, &

Πρόπυλον, porticus, [illegible], veſtibulum, i. locus ille ante ianuas inter fores domus & viam medius relictus, in quo qui dominum eius domus ſalutatum venerant, priuſquam admitterẽtur, conſiſtebant: & neque in via ſtabant; neque intra ædes erant. [illegible], in veſtibulo, in Epigr. [illegible], arcis veſtibula, Plut. in Pericle. Significat etiam ingreſſum tẽpli. [illegible], templi veſtibulum, Herodot.

Προπωγώνιον, ου, τὸ, lanugo, prima barba, [illegible], Pollux. Vide Μύσταξ.

Προπώλης, propola Cic. i. [illegible], qui res minoris emptas, pluris poſtea vendit. Eſt [illegible], proxeneta. Vide [illegible].

Πρόρρητα, τὰ, fauſta, item prompta. Heſych.

Προρέω, profluo. Heſiod. [illegible], profluẽti, Homer.

Προρίνιον, ὁ, intercus, adiectiuè. Heſych. [illegible].

Προῤῥαίνω, proſpergo, Tacit.

Προῤῥαντὸς, prius aſperſus, proſperſus Tacit.

Προῤῥαντίζω aſpergo, inſpergo, [illegible]. interpr. Ariſtoph.

Προῤῥηθεὶς, prædictus, antè dictus.

Πρόῤῥησις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium, denunciatio, oraculum,

præceptum.Lucian.περὶ θυσ. Δελφοὶ δὲ βωμοὺς καὶ περιρραντήρια καὶ προσ-τάσια προσεπίσπερχον ταῖς θυσίαις: vbi pro loco in quo redditur oraculum capitur.

Προοιμιαστέον περὶ τούτων, de iis prooemium faciendum eſt, Plato de Legibus.

Προῤῥητικὰ inſcripſit Hippocrates ſuos prædictionum libros. Vide Galen.in Comment.

Πρόῤῥιζος,ι. προσφιλής, Sophocl.in Thrac.

Προῤῥίζει, radicitus, προθέλυμνον.

Πρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, ὁ,cum radicibus,radicitus. πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς, Sophocl. ἀντὶ τοῦ παντελῶς.

Πρὸς,Genit.iuncta, vim habet eandem quam Per, iurantis, aut obſecrantis.vt,πρὸς τοῦ Διὸς,id eſt,per Iouem.πρὸς τοῦ Διὸς ἱκετεύω ὑμᾶς, Æſchin πρὸς Διὸς φράσον, Ariſtoph.Xenoph. in OEconomic. Πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκων ἤρχε αὐτήν, Cicero, Quid igitur proh deûm immortalium primùm eam docebas quæſo: πρὸς θεῶν,quæſo per deos,Demoſthen. πρὸς τῶν θεῶν, Ariſtoſtoph.vbi ἐστὶ τοῦ ὅρκου μέτοχος.Ponitúrque eleganter πρὸς cū Genitiuo inter ipſum &caſum inſerta dictione.Euripid. Καί πρὸς σε τῆς σῆς δεξιᾶς ἱκνούμενος, Iterū,καὶ πρός σε γονάτων, μαλακῶς μ' ἐξηρμένας.Quod & Maro in Æneid.imitatur, Per ego has lachrymas dextramque tuam te. Πρὸς ἀντὶ τοῦ ὑπό.Homer.Odyſſ. ξ,πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε,à Ioue, id eſt, in Iouis tutela atque præſidio.Sophocl.ἐπαίνου τεύξεται πρός γ' οὖν ἐμοῦ, à me quidem,id eſt,ὅσον ἀπ' ἐμοῦ.Galenus in 1.Aphoriſm. διαγνώσεως πρὸς τοῦ παιδός. Πρὸς officium denotat,vt, πρὸς ἡμῶν ἐστὶ,officij noſtri eſt, nobis decorum eſt, noſtrum eſt, noſtra intereſt.Iſocrates in Plataico, Οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστὶ, non eſt veſtræ dignitatis atque officij.οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης πάθη, res veſtra gloria indigna, Thucyd.Sophocles, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, non conuenit medico docto. Πρὸς τρόπου ἐστί μοι,conuenit mihi, conſentaneus eſt. Plato in Phædro,τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἑκάστου ἐκλέγεται ἕκαστος, quiſque ex ſuis moribus deligit. Vide Τρόπος. Πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶν ὑγιοῦς εἰς ἠλιασμὸν, Xenoph.ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, abſurda dicis,nec pro tua dignitate aut pro tuo officio. πρὸς τοῦ καθήκοντος ἐστὶ,eſt officij,Bud.in Epiſt.prior. Πρὸς denotat item originem,vt πρὸς ἀνδρῶν,πρὸς γυναικῶν, id eſt, ab agnatis & cognatis.Iſocrat.Pauſan.ὄντες Νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρὸς, cognatione Nelidæ,hoc eſt,à Nelida genus maternum ducentes, πρὸς μητρὸς νόθος,natus non ex iuſta matre,Plutarch.in Themiſt.ἀδελφὸς πρὸς πατρὸς,id eſt,à patre.πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus. πρὸς αἵματος,cognatus,conſanguineus.οἱ πρὸς αἵματος,id eſt,propinqui,οἱ συγγενεῖς.Sophocles,αἰσχύνομαι τὸν πρὸς αἵματος, id eſt, τὸν ἐμοὶ συγγενεῖς,meos gentiles & conſanguineos. Πρὸς interdum ponitur pro eo quod Latinè dicimus,Quod pertinet ad, Quantum ſpectat ad,vt apud Syneſium,πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἄμεμπτος.Idem vſus Latinis in Præpoſit.A, & Ab. Plautus, à morbo valui,Cicer.Sumus enim flagitioſè imparati, cùm à militibus, tum à pecunia. Quod & per Per dicitur. Liuius, Quietum deinde tempus fore videbatur reliquum æſtatis tempus, fuiſſétque per Pœnum hoſtem. πρὸς ἐκείνων ἦν ἐν ὀλίγῳ ναυμαχεῖν,pro illis eſſe in arcto pugnam naualem,Thucydid. id eſt, illis aptam. πρὸς ἀδικοῦσι μᾶλλον ἐστὶ, commodius eſt his qui iniuriam fecēre, Idem. Thucydid. πρὸς τῶν ἐχόντων τὸν νόμον τίθης,ad commodum diuitum legem ponis.Euripid.Dicitur idem aliquando per ὑπὲρ,χάριν,& ἕνεκα, & διὰ, cum Genit. aut Accuſ. Πρὸς etiam cum Genit. pro ὑπὸ à vel ab. Sophocl.ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικὸς, id eſt, ſum emollitus mucronem ab hac muliere, id eſt, mucro meus ab ea eſt emollitus. πρὸς τοῦ δήμου γεγονέναι δοκοῦσα. quæ à populo inſtructa videtur: ſic Lapus apud Plutarch.in Lycurgo.

Πρὸς,apud vel erga.Homer.Iliad. α, μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, id eſt, πρὸς τοὺς θεοὺς, vt exponit Interpres. πρὸς ἐμοῦ νόει, adhibe mihi mentem, Euripid. πρὸς βασιλέως ὄντες λόγου, alicuius apud regem exiſtimationis exiſtentes,Herodotus. Πρὸς,pro ad,ſeu verſus. Πρὸς νυκτὸς, ad noctem,ſeu noctem verſus, id eſt, occaſum verſus. Heſiodus in Theogon. γαῖαί τ' ἀμφιέπουσι πέλω κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, Ἕσχατοι πρὸς νυκτὸς, ἵν' ἐστιν ἐρισθ. πρὸς ζέφυρον, ad Zephyrum, Dionyſius de ſitu orbis:vbi ſubauditur μέρος, id eſt, πρὸς τὴν δύσιν, πρὸς βορέω ἀνέμου, ad Boream ventum, Herodotus.vbi ſubauditur.Accuſat πνοὴν,vel quid ſimile: ſic Homer.Odyſſ. γ, πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐρώπης φέρεται, ad Septentionē Europe conſtat, Herodotus.πρὸς λιβύης,Libyam verſus. Πρὸς ἀντὶ τοῦ ὑπέρ,vt πρὸς τινὸς εἶναι,alicui ſtudēre & fauēre, & eum tueri adiuuaréque. Idem fit in Præpoſitione A apud Latinos, qui ab aliquo facere,ſtare,vel eſſe dicunt, pro adiuuare, & defendere aliquem, vel cauſam alicuius defenſionémque confirmare.Cicer.Stabat à mendacio contra verum. πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι,à nobis futurum, Thucydid.id eſt,βοηθήσειν ἡμῖν.Gregor. Οὕτω καὶ πολλοὶ τῶν ἔξωθεν πρὸς ἡμῶν.multi gentiles noſtrarum partium. πρὸς ἡμῶν ἐν τοῖς νῦν λεγομένοις, in iis quod pro nobis faciat iunenitur,Nazanzen.in Orat. πρὸς ἡμῶν ὄντα, pro nobis facientia, Thucydid.πρὸς ἡμῶν ἐστὶ,pro nobis eſt,Herodot.πρὸς ἡμῶν γίνεσθε,ſtate à nobis. πρὸς ἐμοῦ λέγεις,pro me loqueris, Lucian.id eſt,in meum commodum.πρὸς τοῦ δὲ φράσω,huius nomine loquar. πρὸς τῶν πολεμίων μᾶλλον ἐστὶ, magis pro hoſtibus eſt. πρὸς τῶν πολεμίων οὖσα τυγχάνει,hoſtibus proxima eſt, Herodot.libro 8.πρὸς τῶν πολεμίων μᾶλλον νομίζει, pro hoſtibus magis eſſe arbitratur,Thucydid.πρὸς ἐμοῦ ἐστὶ,à me eſt,à me ſtat.Sophocl. in OEdip.πρός σου γὰρ, οὐκ ἐμοῦ φράσω, id eſt,ὑπέρ σου,à te loquar, id eſt,pro te. πρὸς θυμοῦ,pro animi ſententia, Gaza de Senect. Arrianus libro 5.καὶ τοῦτο πάντα πρὸς θυμοῦ ἐγένετο ἀκούειν,gratum & iucundum erat audire. Πρὸς ἄλλοις ποιεῖ, id eſt, μετὰ, Sophocl. πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύειν,vnà cum vndecim regibus regnat,Herodot.Πρὸς θεῶν, coram diis, Homer. Πρὸς ἀγαθοῦ,idem quod ἐπ' ἀγαθῷ. ſalubriter. πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι dicit Ariſtot.de mundo,pro feliciter euenire, proſperè cedere. ſic Galen. Πρὸς κακοῦ ἐν pro incommodo dixit, vt πρὸς κακοῦ γίνεται,nocet. πρὸς τρόπου, ex moribus cuiuſque, ſecundum quod conuenit aut conſentaneum eſt. Et hæc cum Genitiuo. Πρὸς Datiuo iuncta ponitur pro iuxtà, propè, ſupra: vt Πρὸς τοῖς ποσί. πρὸς τοῖς εἰωθόσι τρόποις,iuxta conſuetam conſuetudinem,Thucydid. Πρὸς τῇ γῇ,prope terram.Theoph. hiſtor.lib.4.cap.7.Sed & ibid.πρὸς τῇ γῇ,intra terram, niſi legend.ὑπὸ. πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν, vicini hoſtibus fuerant, id eſt,πλησίον τῶν πολεμίων.Ariſtot.de mundo, πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς τοῦ ἡλίου περίρρεῖ ὁ ὠκεανὸς,id eſt,ab ortu Solis in orbem terræ exundans Oceanus,&c.Philo de mundo, εἶναι πρὸς τῷ αἰθέρι, apud ætherem eſſe. Theophr.hiſtor.lib.3.cap. 18.de edera, πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ ζῆν,alio innixus viuere conſueuit:alterius adminiculo. πρὸς τῷ ἱερῷ, ſecus fanum,Plutarchus in Theſeo.πρὸς ἱεροῖς τισὶν ὀρχεῖσθαι, in ſacris quibuſdam ſaltare, Idem in Lycurgo. πρὸς ἱεροῖς θυσίαις γίγνονται. Πρὸς ἱεροῖς ζῶντα ἀγορεύειν κακῶς ἐκώλυσεν, in viuum ſacris in locis inuehi maledictis vetuit, Plutarch.in Solon.πρὸς θυσίαις διατρίβει,circa ſacrificia verſatur,Idem in Numa. Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις παιδία κομίζοντας,pueros in vlnis tenentes.Plutarch.in Romulo. Πρὸς ἀμφοτέροις ἴσον φρονεῖν, vtriuſque eſſe æquales,Idem in Numa. ἤδη πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἔτη,vbi & ſexageſimum ætatis ſuæ annum abſoluiſſet, Idem in Themiſt. Πρὸς,vſque ad,tenus. in Apocalypſi cap.1. Καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν, & præcinctum mammillis tenus zona aurea. Quin & cum hoc caſu elegantia non caret,vt Πρὸς τούτῳ εἰμὶ,Demoſth.ſeruio huic rei, id eſt,ſum deditus.vel occupatus & intentus: hoc meditor.hoc ago. Horatius, & totus in hoc ſum. Alibi, & totus in illis. Strabo libro 5. Πρὸς ἄγρας μᾶλλον ἢ γεωργίας ὄντες. Plato in Phædro, Πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ ἐπαινέτης. Πρὸς τοῖς πράγμασι γίνομαι,Demoſth.vaco rebus & incumbo.πρὸς τοῖς φίλοις ἦς,plātis vacas,Xenoph. Πρὸς τοῖς ἔργοις ἄσχολοι, ſe operum negotiis exercentes,Ariſtot.lib. 5.Polit.cap.5.πρὸς τοῖς ἔργοις εἶναι, negotiis intendere,Idem ibid.Sic Πρὸς αὐτῷ εἶναι,pro ſecum ipſe meditari,Pluta.πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καὶ διαλογιζόμενος,ſecū ipſe meditabatur.Dicitur & per Accuſat. Πρὸς ἑαυτὸν τὰ πολλὰ ὁρῶν, multa volutans animo,Plut.in Themiſt. Πρὸς αὐτῷ, vnà cum ipſo, Thucyd. Πρὸς pro ἐπί.Sophocl.in Aiace,ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ,id eſt,ἐπὶ τῷ στρατῷ, intinxiſti enſem in exercitum Græcorum.i.ἐπὶ τὸν στρατόν. Idem ibidem, ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ὥπλισας χέρα; aduerſus Atridas armaſti manum?

Πρὸς,id eſt ad. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, non eſt medici docti vti carminibus in eo vlcere quod ſcalpellum poſcit,Sophocl. Πρὸς τῷ κάλλει τι χαίρει, id eſt, πρὸς χαίρειν τῷ,&c.Æſchin. Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι,id eſt,alias res agunt,vel vt Cicer.verbis vtar, capita conferunt. Πρὸς etiam acceſſionem ſignificat pro præter, ſuprà, vltrà, vt apud Theoph.de hiſtor. plant.libr.9.cap.18. πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος.vltra naturam etiam conſuetudo.Πρὸς τούτοις,id eſt ad hęc. Πρὸς δὲ τούτοις,&c.prætereà verò,Plutar.in Lycurgo.Πρὸς δὲ τούτοις,ſ.εἰρημένοις,id eſt,præterea,præter dicta. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, Demoſth. Πρὸς ἔτι τούτοις, adhæc Ariſtoph.in Plut. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις ἔφη,itémque dixit. Πρὸς etiam cum Dat.vel Accuſat.id eſt,apud iudices,vt Latinè ad ſubſellia. Demoſthen. καὶ Νικοστράτῳ ὁ φράσας Στέφανος πρὸς τοὺς δικαστάς.Idem, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ Πολεμάρχῳ, ſponſoribus obligauit:ſponſores ab ea exegit apud Polemarchum magiſtratum.

Πρὸς cum Accuſat. ſimiliter varij vſus eſt.poniturque pro ad, apud ſeu erga,circa,ſub,ante.verſus, εἰς, in cum motu & ſine motu,propriè tamen motum ad rem animatam ſignificat.

Πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα,Ariſtoph:ad Deum acceſſimus. Πρὸς οἰκίαν βαδίζει,Plutar.in Public.ad ædes vadit.Homer.Odyſſ.ξ, ἦλθ' ἐμὰ πρὸς δώματα,venit in ædes meas. Et Odyſſ.ι, ἀπῆλθε πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον. Ariſtoph.in Pluto, πρὸς τὸ τέμενος ἤλθομεν τοῦ θεοῦ,in delubrum Dei venimus. Πρὸς φῶς βαδίζειν, Plutar.in Lycurgo,lumine præuio ire.Plat.in Epiſt.ἐν ἔτει τούτων πρὸς τὸν τόπον κατηγορηθέντων ἀκούσεις,ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν διονύσιον θαυμαστότητα

πρὸς ἢ τὰ δημηγορικὰ, id eſt, nulla enim ſunt quę dicta ad populum magis ridicula videantur, neque quæ apud ingenio valentes, magis admirabilia & diuina. Πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, apud vos dicere, Demoſth. Πρὸς ὑμᾶς φράσω, vobis dicam, Idem. Πρὸς ἐκεῖνον λέγω. Vide Τοῦτον. Πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀθάνατος, Plutarch. in Solone. Πρὸς ἀφροδίσια ἐγερτικὸν, Venerem excitans: ſic interpretes Dioſcor. lib. 1. cap. 92. Πρὸς τὰ ψηφίσματα ἀπογράψομαι, adſcribo decretis, Æſchin. Πρὸς relatum ad tempus in eodem caſu: vt Theophraſt. de Cauſis plantar. libro 4. capit. 14. Τὸ βλαβὲν πρὸς τὴν γένεσιν ἀρχὴν, id eſt, quod læſum ſub ipſum generationis principium: circa ipſum exortum. Πρὸς μέρος μικρὸν τῆς ἡμέρας, id eſt, ad diei momentum & particulam, Æſchin. Πρὸς τὸ παρὸν, in præſenti, in præſens, id eſt, in re ipſa, ἐν τῷ ἔργῳ. & Græcis ſic vſurpatur vt Latinis In præſenti: non ſolum de inſtanti, ſed etiam de aliis temporibus. ἐκεῖνά τε πρὸς τὸ παρὸν τὰ πράγματα Φιλίππου, res Philippi in ea ſunt conditione temporis. Πρὸς τὸ γῆρας, in ſenectute, Plato de Legib. Πρὸς τὸ ἄγαλμα ἵστατο, ante ſimulachrum ſtabat, Herodot. Πρὸς τὰ Διονύσια, ſub Dionyſia. Πρὸς τὴν ἀγορὰν διατρίβειν, Ariſtoph. Xenoph. libro primo ἀπομνημονευμάτων ... &c. Idem ibidem, καὶ πρὸς φίλους ... id eſt, circa amicos, &c. Πρὸς αὐτὸν ..., Ariſtot. in Rhetor. circa. Πρὸς αὐτὸν αὐτῷ, ſibi conuenienter, Idem Polit. 7. Πρὸς ἑαυτὸν, ſecum ipſe ſolus, Plato in Phædone, ... Quod etiam ἐφ' ἑαυτοῦ dicitur & Καθ' ἑαυτόν. Τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me pertinet, Demoſth. Οὐδὲν πρὸς ἐμέ. Alibi. Πρὸς ἐμοῦ ὁ λόγος ... πρὸς ἐμοῦ, id eſt, à me non eſt eius ratio repoſcenda. Πρὸς τὸ πρέπον, prout cuique conſentaneum eſt & conueniens: quod etiam dicitur κατὰ τὸ πρέπον, Iſocrat. in Areopagit. Πρὸς ἀξίωμα, reſpectu dignitatis, pro dignitate, Demoſth. Dicitur etiam πρὸς ἀξίαν, vbi πρὸς κατ' ſumitur. Athenagoras in Apolog. ... πρὸς ἀξίαν, pro meis quidem viribus tametſi non pro rei dignitate. Πρὸς ἀξίαν τιμᾶν, pro meritis honores impertitur, Plutarch. in Fabio. Πρὸς τὰ συμφέροντα λέγω, pro iis quæ proſunt dico, Demoſthen. Πρὸς τὸν θεὸν, apud Deum, id eſt cum Deo, Theophylact. Πρὸς βασιλέα σπονδὰς ποιησάμενοι, cum rege percuſſa fœdera, Iſocrat. Πρὸς αὐτὸν πράττει, cum eo rem agit. Πρὸς με παίζειν, mecum ludere. Vide Παίζω. ... πρὸς τὴν πόλιν ..., Demoſt. Πρὸς ἑτέρων ..., referre ad aliorum commoda. Πρὸς ἑτέρων ἔχειν, qui aliorum res curat, & aliena commoda tuetur. Πρὸς ... , pro ... , diſtat claritate, Plato in Phædone. Πρὸς τὸ πνεῦμα ..., volant flatu ſecundo, Gaza lib. 8. Anim. Ariſtot. Πρὸς τὸ ἐναντίον, in contrarium, Lucian. in Caue.

Πρὸς conuenit & permutationibus & compenſationibus, vt Theophraſt. de balſamo ſyncero, quod ſcribit vendi ... πρὸς ἀργύριον, id eſt, argento ad drachmam, vt interpres exponit: vel potius bis tanto argenti, vt Bud. Πρὸς occupationem circa aliquid demonſtrat, vt Ὁ δ' ... πρὸς τὰ ..., in eo erat occupatus, vel circa id, id eſt, ... vel πρὸς ... Πρὸς ſignificat ſimilitudinem in terdum, vt apud Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. ... πρὸς τὸ ... καὶ τὴν ... Πρὸς τὸν βραχίονα, proportione brachij. Πρὸς αὐτὸν, pro eius corporis magnitudine, Gaza. Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, pro vrbis magnitudine. Πρὸς τὸ πολλοὺς λέγειν, vt vulgus facit, Plato de Legib. Πρὸς ὑπερβολὴν, reſpectu exceſſus. Πρὸς τὸ δοκοῦν, prout viſum fuerit. Πρὸς αὐτὸ τοῦ ἕνεκα, propter, vt πρὸ ὅ, cuius gratia, Polybius, ... πρὸς τὴν ἀσφάλειαν, ob fideiuſſionem, Bud. propter ſponſionem, ob fideiuſſionem. Idem, ... πρὸς τὴν ὀργὴν ... Πρὸς ἔχθραν, Demoſt. odij cauſa, inimico animo, vt Πρὸς ὀργὴν, iracundè. Cicero dixit per iram, per inuidiam, vel per beneficiũ & gratiam aliquid facere, id eſt, πρὸς χάριν ... Dicitur autem Πρὸς χάριν, pro χάριτος ἕνεκα, vt Πρὸς χάριν ... Πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, Iſocrat. cum aliquibus verſari ad emerendam eorum gratiam. Πρὸς χάριν εἰπεῖν, Idem, ad gratiam loqui Liu. Ariſtoph. ... πρὸς ταῦτα ... id eſt, ideirco. Idem ibidem, πρὸς ταῦτ' ... , id eſt propter hæc, propterea, quare. πρὸς ... , Thucydid. ex epiſtolis, vel propter epiſtolas. Ariſtotel. Rhetor. 3. πρὸς ἀκροατὴν, auditoris cauſa, propter auditorem, Plato in Apologia, πρὸς ταῦτα ... &c. itaque dixerim. Sophocl. in Aiace, πρὸς ταῦτ' ... proinde Vlyſſes fruſtrà inſultet. Πρὸς ..., per Sophocl. ... πρὸς ... , per nares eſtlantem ſanguinem. Πρὸς αὐτὸ ... contra, aduerſus. Plut. in Camil. ... πρὸς τὴν ... , ex contentione populi aduerſus ſenatum. Chryſoſtom. ... remiſſionem adepti ſcelerum quæ in Deum commiſerant: quibus diuinam iram in ſe prouocauerant. μάχομαι πρός τινα, pugno cum aliquo, id eſt, contra Demoſth. & Iſocr. Oratio Demoſt. πρὸς Λεπτίνην dicitur, & non κατὰ Λεπτίνου, quia ſcilicet ex formula τῆς ... γραφῆς poſt annum accuſari legiſlatores non poterant: quare ad eum potius quàm contra eum legem ab eo latam accuſat poſt annum, quaſique apud eum. Cicero tamen πρὸς Λεπτίνην, contra Leptinem reddidit. Ariſtot. Rhetor. 2. Οἷον ὁ ... πρὸς Ἁρμόδιον, i. in accuſatione aduerſus Hermodium. πρὸς δυσωδίαν στόματος ..., contra grauem oris halitũ manditur. Dioſcor. libr. 1. cap. 78. πρὸς φάρμακα ..., efficax eſt contra venena. Ruel. aduerſatur venenis, &c. Hermol. lib. 1. Dioſc. cap. 95 πρὸς ἀμβλυωπίας ποιεῖ, viſum clarificat Plin. facit ad hebetes oculos, Dioſc. lib. 1. cap. 140. πρὸς τὰ ἰοβόλα ..., auxiliatur contra ſerpentum percuſſus, Dioſ. lib. 1. cap. 144. πρὸς ἡμᾶς ..., in nobis ſitum eſt, penes nos eſt. Item ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. Iſocrates ad Dem. ... τὰς πρὸς ὑμᾶς φιλίας. πρὸς ἐκείνους ὀρθῶς συνέβησαν, quod ad illos pertinet, rectè contingit, Thucydid. Πρὸς γένος ..., i. ὁ πρὸς αἵματος, gentilis, propinquus. Herodian. in 3. ... de Plautiano loquens. Πρὸς ἄλλον ζῆν, elegans eſt genus loquendi pro alterius arbitrio & nutu viuere, alterius ex more viuere: in quo ſeruitus ſignificatur. vt miſerum aliena viuere quadra, dicit Horat. Et Terentius in Heaut. Huncceine erat æquum ex illius more an illum ex eius viuere. Cui contrarium Latinè dicitur, ſibi viuere, i. non ſeruire ſed ſua libertate frui Ouid. 3. Triſt. Eleg. 4.

Vſibus edocto ſi quicquam credis amico,
Viue tibi: & longè nomina magna fuge.
Viue tibi: quantumque potes prælustria vita:
Sæuum prælustri fulmen ab arce venit.

Ariſtoteles Rhetor. libr. 1. ... τὸ μὴ πρὸς ἄλλον ζῆν, id eſt, hominis enim liberi ſibi viuere, nec alterius ſubiacêre imperio: non ſeruire in vita commodis ac nutibus aliorum. Ita in 4. de moribus ad Nicomach. cum magnanimi naturam exprimeret, mancipij proprium eſſe dixit ita viuere: à qua humilitate magnopere abhorrêre magno animo præditos: καὶ πρὸς ἄλλον μὴ δύνασθαι ζῆν, ἀλλ' ἢ πρὸς φίλον· δουλικὸν γάρ. Vide etiam lib. 1. ... Demoſth. pro Cteſiphonte, τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι, ... illis verò qui vobis ſe dediderunt ac ſeruiunt, cupiúntque ornari à vobis. Sic non minus eleganter dicitur Πρὸς δόξαν, i. ad ſpeciem Liu. ad opinionem. Varro lib. 5. de lingua Lat. Quò ſi non perueniam, ſcientiam ad opinionem aucupabor. Cui contrarium πρὸς ἀλήθειαν. Ariſtoteles Rhetoric. libro 1. Καὶ τὰ πρὸς ἀλήθειαν τῶν πρὸς δόξαν· ὅρος δὲ τοῦ πρὸς δόξαν, ὃ λανθάνειν μέλλων, οὐκ ἂν ἕλοιτο, id eſt, Ea etiam, quæ rei veritatem ſpectantes ſumimus, anteponenda ſunt iis quæ ad opinioné. Idem in Topicis, Τὰ δὲ πρὸς δόξαν, ... Ea ad opinionem fiunt, quæ nemo ſibi parare cuperet, ſi illam clàm omnibus futura exiſtimaret. Alibi dicit τὰ πρὸς τὸν νόμον in eodem ſenſu: vt Rhetor. 2. Τὰ πρὸς ἀλήθειαν ... τὰ πρὸς τὸν νόμον. Nam vt Idem inquit in quinto ad Nicomach. Ὁ γὰρ νόμος δόξα τῶν πολλῶν. Dicebátque νόμῳ χροιὴν ..., colores ex opinionibus ac iudiciis hominum: itidem etiam ſapores, non ex veritate. Sic loquitur Laërtius in Pyrrhone, ... πρὸς ... Opinionibus & inſtitutis omnia teneri etiam aiebat Democritus apud Ciceronem 1. Academ. ... Schol. Sophocl. in Electr. Πρὸς ſeruit etiam contentioni, id eſt, comparationi, ſicut præ apud Latinos, vt præ nobis beatus videris. Plato de Repub. 6. ... πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον, ſi cum eo compares, & cum æterno tate. vel præ æuo. Idem Epiſtol. 7. τὰ δ' ἄλλα, ... πρὸς ταῦτα ... cætera verò ſi cum his comparentur, damna exigua mihi videntur. Philo de mundo, τὰ πρὸς ἀλήθειαν καλὰ, id eſt, quæ ad normam veritatis pulchra ſunt ... πρὸς ἐμὲ ..., præ me alij ſerui exiſtimantur, Lucianus. πρὸς ... , nõ beatos modò, ſed felices etiam exiſtimamus Plutarch. in Opuſc. πρὸς τὸ ..., reliqui comparatione. πρὸς ἀκρίβειαν, diligenter. πρὸς ἀλλήλους, mutuò, inuicem. πρὸς ἀφθονίαν, abundé. πρὸς ἀφοσίωσιν, defunctoriè. πρὸς βίαν, neceſſariò, Ariſtoph. πρὸς βραχὺ, paulisper. πρὸς ἑαυτὸν, inter ſe ſecum. πρὸς ... & πρὸς λόγον, vel potius πρὸς λόγον, ad rem quæ agitur vt ... πρὸς λόγον ..., ſi ad rem pertinere videatur, Plato. Idem. ... πρὸς ... , contra, tempeſtiuè laborare, Sophocl. in Aiace. πρὸς ὀλίγον, parumper Lucian. πρὸς ὀλίγον ..., ad tẽpus exiguum durare. πρὸς ὀργὴν εἶπε, ira ſuccenſus dixit, Plutarch. in Solone. Πρὸς ὀργὴν ... τῆς πόλεως, ira ductus ex vrbe diſcedit, Idem in Camill. Πρὸς ὀρθὴν καὶ ὀρθὰς, rectis lineis, ad rectam lineã, ad rectum angulum. Locutio compendioſa eſt: ſubintelligitur enim γραμμὴ, & interdum γωνία. Πρὸς ..., ...

[illegible]. Sophocl. ἐρεῖ πρὸς ἄλλο ταῦτα, talia nequicquam dicet. Πρὸς τῶν ἔξωθεν, externis. Πρός τι, ad aliquid, relatiuum, quod ad aliud refertur. vnde τὰ πρός τι, id eſt, nomina ad aliquid dicta, vt loquitur Donatus apud Terent. in Phorm. Πρός τι, ſiue τὸ πρός τι comparatio ab Hermogene dicitur. πρὸς τούτοις, hactenus, Ariſtot. 2. OEcon. Πρὸς, καὶ πρός γε, Aduerbialiter ἀντὶ τοῦ προσέτι poſita per ſe & ſine caſu, i. præterea. quinetiam, vt apud Theophr. initio libri quarti hiſtor. καὶ πρὸς, &c. Plato de Republ. ὅτι κοινῇ στρατεύσονται, πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί. Idem in Gorg. καὶ ἐλεεινὸν δὲ πρὸς, atque eo amplius miſerandum. Dicitur & Πρὸς δὲ, vt πρὸς δὲ καὶ δίκαιον, Demoſth. id eſt, πρὸς δὲ τούτῳ. Iſæus, [illegible], καὶ πρὸς, i. amplius. ſic Demoſt. [illegible] &c. [illegible] πρὸς, πρὸς δ᾽ ἔτι atque adeo Xenoph. lib. 1. [illegible].

Πρὸς in Compoſit. ſignificat inſuper, præterea vt in Προσδίδωμι, Προσέτι ἔγω: ſimul ἅμα, vná: vt in Προσαπόλλυμαι. Προσδέομαι: nihil aliquando immutat. vt in Προσαναγκάζω quod ἀναγκάζω & ἐπαναγκάζω ſignificat, & Προσαναλαμβάνειν eſt τὸ ἀναλαμβάνειν; interdum eſt [illegible], vt in Προσφιλέω, Προσφαίνω; aſſiduitatem etiam ſignificat & vehementem applicationem, vt in Προσπίπτω, Προσέχω: itē ad, vt in Προσβαίνω, Προσβάλλω.

Προσάββατον. Marci 15. ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον, erat paraſceue quæ præcedit ſabbatum: quaſi dicas præſabbatum, hoc eſt, initium ſabbati.

Προσαγγελεὺς, έως, ὁ, προσαγωγεύς. emiſſarius, [illegible], Bud. idem de emiſſariis loquens dicuntur etiam huiuſmodi miniſtri & auriti commeatores προσαγγελεῖς & προσαγωγεῖς, & ὠτακουσταὶ, qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, q. nuntiatio, nuntius, Phalar. in Epiſt. Polybius, [illegible]. Idē, [illegible] προσαγγελίας [illegible], cum annuntiatum eſſet. Vide Προσαγγελία.

Προσαγγέλλω, μ. λῶ, annuntio, offero, defero, reum facio Cicer. Lucianus Toxari, Προσαγγέλλει ἑαυτὸν [illegible], defert ſiue indicat ſeipſum apud Prætorem. Et fuit Προσαγγελίας lex lata de iis, qui excedendum ſibi vrbe putaſſent, cuius conſilii reddenda publicè ratio erat. Προσαγγέλλειν, auctionari, auctionem facere, proſcribere, προγράφειν, δημεύειν, Plutarc. in Cicerone, Σύλλα προσαγγείλαντος [illegible], cum Sylla cuiuſdam bona proſcripſiſſet tanquam ex proſcriptione ſublati, i. proſcripti atque interēpti. Sic bona proſcribere dixit Cicero pro Quintio.

Προσαγάγεσκε, a. idem, [illegible] προσαγάγοντο, adduxerunt.

Προσαγκαλίζομαι, vlnis complecti.

Προσάγομαι τι, [illegible], prolicio Plauto, aſciſco, allicio, concilio, promereo, mihi aſciſco, [illegible], in meum fauorem pertraho, attraho, ſubigo, mancipo, [illegible], captiuum facio. Theophr. lib. 6. de Cauſis plant. cap. 5. de panthera loquens quæ feras allicit ſuo odore, [illegible] (leg. ὄζειν) [illegible] προσαγομένη. corrige, [illegible] (nempe ὀσμῇ) [illegible] προσαγομένη. Plin. lib. 21. cap. 6. Animalium nullum odoratum, niſi de pantheris quod dictum eſt credimus. Dixerat enim ipſe lib. 8. cap. 17. Pantheris in candido breues macularum oculi. Ferunt odore earum mirè ſoli citari quadrupes cunctas, ſed capitis toruitate terreri. Quamobrem occultato eo, reliquas dulcedine inuitatas corripiūt. Ariſtot. hiſtor. lib. 9. cap. 6. [illegible]. Plato 5. de Rep. [illegible] προσηγάγετο, ad ſe attraxit, [illegible]. Xenoph. Οὐ δεῖ ἐξαπατᾶν [illegible] προσάγεσθαι χαλινῷ, fræno ſenſim adducere atque pellicere. Iſocrates, [illegible] προσάγεσθαι, obſequio demereri atque allicere. Idem in Plataico, προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας, i. aſciſcere, cōciliare. Προσάγομαι σύμμαχον, in ſocietatem adduco. προσηγάγετο αὐτὸν, ad ſe perduxit, ad ſe traduxit. Προσάγομαί τι χρήμασι, pecuniis te mihi concilio, Plato de Leg. Προσάγομαι τροφὴν, cibum capio. Ariſtot. in Probl. Προσάγεται τοῖς ποσὶ, pedibus ori cibum admouet, Idem lib. 4. Anim. [illegible], alienus eſt, alienus videtur, Plutarch. in Rom. [illegible] προσηγάγετο πολέμῳ, nationes bello ſubdidit, Idem ibidem. [illegible], Plato de Legib. in dextera tenens ſagittam. προσάγεσθαι [illegible], riſum elicere. προσάγομαι τούτοις, his adducor. προσάγομαι [illegible], adducor vt operiam Gaza de Senect. προσάγομαι βίᾳ, vi aufero. & προσάγεσθαι βίᾳ, cogi. προσαχθεὶς, qui aſſenſus eſt.

Προσαγόρευσις, appellatio. ſalutatio. Phalaris Polyſtrato, [illegible] προσαγόρευσιν, i. extremūm affati atque à me ſalutati.

Προσαγόρευσις pro cōpellatione ſiue appellatione, vide in Προσρῆσις.

Προσαγορεύω, μ. εύσω, π. προσείρηκα, alloquor, ſaluto, appello, cōpello, voco, denuntio. Actiu. Accuſ. προσαγορεύειν σε δι᾽ ἐμοῦ, &c. Bud. in Epiſt. prior. ſalutat. Et cū Infinit. προσαγορεύω σε χαίρειν, te ſaluto, Xenoph. & προσαγορεύω χαίρειν, iubeo valere, ſperno. Platoni de Leg. προσαγορεύειν κατ᾽ ἰδέαν, recte diſcernere, Cicero ex eodem. προσαγορεύομαι, idem cum Accuſ. Προσαγορεύομαι τοῖς τοιούτοις, huiuſmodi vocatur nominibus, Nazianz. προσαγορεύομαι, contemnor, Thucyd. προσαγορεύειν, Heſyc. [illegible].

Προσαγρυπνοῦσαι, veſperi vigilare. Pollux, [illegible], dic tu potius ad veſperam vſque vigilare: nam in Græco ſubeſt mendum.

Προσάγω, ω. άξω, π. ῆχα, adduco, admitto, admoueo, adhibeo, adfero, appono, comporto, offero, attribuo. Huic opponitur ἀπάγω. Conſtruitur autem & cum Datiuo, & cum Accuſ. Lucianus in Caucaſo, ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, quum vobis offerunt ſeu adducunt. Idem, προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admouēt. Chryſoſt. [illegible] προσάγειν, i. offerre. προσάγειν συκοφαντίαν adhibere calumniam, &c. Demoſth. φόβον προσάγειν, adducere in metum Tacit. adhibere metum Quintil. afferre metum Cicer. quod & per facere, incutere, inferre, iniicereq́ue dicitur. Plutarch. [illegible] προσαχθέντος. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] προσάγειν, προσάγω πρὸς τὸν δῆμον. Ariſtoph. adduco. Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, ad populum referre, Ariſtot. lib. 2. Politic. cap. 9. Xenoph. προσάγειν τοὺς [illegible] qui admiſſionibus præfectus erat. Προσάγω, τὸ προσάγομαι, concilio, in ſententiam adduco, blanditiis in ſpem allicio, συμπείθω, perſuadeo, in ſocietatem ſolicito, ad me vel ad amorem meum duco, [illegible] ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ θεῷ, vt reconciliaret Deo, 1. Petri 3. [illegible] πρὸς δικαιοσύνην, non commouit hominem ad iuſtitiam, Chryſoſt. [illegible], virum metuendum placo, Plut. in Publicola. Προσάγω, impono, iniungo, vt imponere laborem Latinis. Cic. Nunquam iſte plus militi laboris impoſuit, quàm ſibi ſumpſit. Προσάγω, acceſſo, [illegible], colligo, ſiſto, conficio, committo, contraho, aſtringo, adigo, ad defectionem ſolicito. Προσῆγε τοὺς ἀρίστους, optimates accerſiuit, Plut. in Lycurgo. προσάγει τοῖς λόγοις, hoc verbis aggreditur, Idem in Pericle. προσάγω τι [illegible], rem exequi aggredior. [illegible], iureiurando adigens eos ad ſe ſequendum. Προσάγω etiam eſt adiungo me, applico, propè accedo. Plutar. in Galba, προσάγει [illegible] τοῖς ξίφεσι. ſic dicitur, vt [illegible]. Inde & pro obrepere, quod eſt quaſi alium per hypocriſin fallere, ponitur, Plutarc. καὶ προσάγουσι [illegible] τοῖς βασιλεῦσι, i. obrepunt Regibus, & captioſè inſinuātur apud Reges. Προσάγω σχολῇ μαλακῶς, molliter otio ſtudeo, Plutar. in Apophth. προσῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ſe Romam contulit, Idem in Numa.

Προσαγωγεὺς, έως, ὁ, conciliator, interpres, ſequeſter, emiſſarius, qui προσαγγελεῖς, [illegible], & προσαγωγίδες, & ὠτακουσταὶ dicitur: à Latinis aures & oculi Regum, aut tyrannorum: in vtrámque enim partem accipi poſſunt. Plutarc. [illegible] προσαγωγὸν [illegible]. Chriſtum Seruatorem προσαγωγέα vocat Gregor. quia nos conciliat patri. Προσαγωγεὺς etiam dicitur, admiſſionalis Latinè.

Προσαγωγὴ, ῆς, ἡ, admotio Ciceroni, ſiue admotus Plin. Vnde elegans locutio, [illegible] προσαγωγὴν, vulgò faire les approches. Polybius, [illegible] προσαγωγὴν, [illegible], cum propoſuiſſet admotis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Προσαγωγὴ, προσαγωγῆς, acceſſus, & acceſſio, aditus, admiſſio. fauor ille quē admiſſionales, id eſt προσαγωγεῖς faciunt ſupplicaturis, quum illos ad Principes admittunt. Sic Paulus ad Rom. cap. 5. ait, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν θεὸν διὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι᾽ οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν, i. nos ad Deum per Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum qui noſter conciliator eſt velútque admiſſionalis, admiſſionē habere. ita enim propriè dixeris, vt admiſſionem dare Plin. Idem Apoſt. ad Epheſ. c. 3. Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει: Interpretes, aditum habemus, & acceſſu transferunt. Plutarch. [illegible] προσαγωγὴν ἔχοντα, vndiq; inacceſſis. Ex προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum acceſſione fit ſenſim creſcente: vnde & pro ſenſim, paulatimque ponitur: id eſt, [illegible] dixit Apſyrtus, κατ᾽ ὀλίγον ἐκ προσαγωγῆς. Ariſtotel. 5. Politic. [illegible], paulatim aſſueſacere. Theophraſtus ἐκ προσαγωγῆς μᾶλλον [illegible], ſenſim magis rotūdatur. Demoſt. Ariſtocr. dixit, [illegible] ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν [illegible], videtis vobis amicū ſenſim fieri. Ex iis exemplis ſatis cōſtat, Pollucem minus circunſpectè dixiſſe [illegible] eſſe vocabula.

Προσαγωγίδες, αἱ, idem quod προσαγωγεῖς. προσαγωγίδας Plutarch. vocat auſcultatores, qui referant audita. lib. [illegible]. & in Dione. vide Eraſm. in Adag. Midas, &c.

Προσ-

Προσαγώγιον, ου, τό, inſtrumentum fabrile, quo ligna curua attrahẽtes dirigunt, i. Suidæ, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ᾧ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Heſyc. eſt & circinus, ὁ διαβήτης.

Προσαγωγὶς, ίδος, ἡ, exploratio.

Προσαγωγὸς, οῦ, ὁ, blandus, ſuauis auditu, illex Apul. ἐπαγωγός. Gregor. Οἱ τῇ σοφίᾳ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, conciliatores & interpretes capturarum atque lucrorum.

Προσαγωνιστὴς, ὁ, concertator.

Προσᾴδω, μ. ᾄσω, accino. Actiu. Datiuo. προσᾴδω ταῖς μούσαις, muſis cano, accino, Ariſtoph.

Προσαθύρω, colludo, προσπαίζω.

Προσαιθαλίζεται, τέφραν φλόγα Heſych. affert pro πρὸς τὴν φλόγα αὐτῷ τιθέασιν πρὸς τὸν αἰθέρα.

Προσαικάλλω, ante blandior vel abblandiendo ante demulceo προσαικάλλω, προσαίνω.

Προσαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, deligo, allego, i. ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Xenophon in 1. Pædiæ, ἔδοξεν δὲ αὐτοῖς διακοσίους τῶν ἱππέων προσελέσθαι. Plutarchus in Camillo, ἵππαρχον δ' ἐκεῖνος αὑτῷ προσελόμενος Κορνήλιον, magiſtrum equitum ſibi dixit & allegit.

Προσαίρειν, offerre & præbe- e, exhibere. Hinc Πρόσαρσις τῶν γυμνασίων apud Hippocr. id eſt προσφορὰ, exhibitio. Et Πρόσαρμα, ἡ προσφερομένη τροφὴ, oblatus cibus. Προσαίρειν, afferre, vt in eo Pherecratis, πρόσαιρε τὸ κανοῦν, affer caniſtrum. item ſumo & προσαιρεῖσθαι τροφὴν Gal.

Προσαιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, mendico, ſtipem oſtiatim peto, πρὸς δὲ αἰτεῖν, inſuper peto. πτωχεύω, conſector. Accuſat. Marci cap. 10. ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. Iſocrat. προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, petens a quibuſlibet obuiis. Προσαιτῶ, adhuc peto. Xenop. in Apolog. Socrat. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν, viuere adhuc cupiens & petens.

Προσαίτης, mendicus, πτωχὸς, προσαιτῶν ταῖς θύραις. Lucian. mendici omnes. Chryſoſt. ἐλθεῖν καὶ ὁμιλεῖν τοῖς προσαίταις, venire in colloquium cum mendicis.

Προσαιτιάομαι, inſuper accuſo. Accuſ. iung.

Προσακοντίζομαι, ſagittis confodior.

Προσακονάω, inſuper acuo, Bud. in Epiſt. poſter. προσακονᾶσθαι λόγον, rumorem acuere ſeu augere.

Προσακτέον, adducendum, admouendum. Ariſtot. 1. OEcon. οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον, quibus liberalia officia credenda ſint.

Προσαλαστορίδες Heſych. ſunt αἱ τῶν μακαλόθους πρὸς τὴν σύγκριν μικρὰ τὸ. dic forſan quoniam iis ἐπιτελεῖται πρὸς μικρὰ καὶ προσαλῆ.

Προσαλείφω allino, ſeu illino. Hom. Odyſſ. κ, ἐνὶ δ' αὐτῶν ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

Προσαλίσκομαι, præter alia capior & condemnor. Ariſtoph. in Acharn. Κἂν προσαλῶσι μόνον, id eſt, πρὸς ταῖς ἄλλαις καταδικαζόμενος καὶ ζημιούμενος.

Προσάλλομαι, aſſilio, præſilio, Ariſtot. de mundo.

Προσαμάομαι, τὸ ἐπαμάομαι καὶ συνάγω, accumulo. Vnde αὐτοπροσαμώμενον τὴν γῆν apud Arrianum.

Προσαμύνομαι, adiuuo & propugno, ſumo defenſionẽ aduerſus, auxilio leuo. Datiuo. Plut in Romulo.

Προσαμύνω, vindico, adiuuo, auxilior, opẽ fero, προσβοηθῶ, tutor. Datiuo & Accuſ. Homer. Iliad. β, ὄφρα ἴδωμαι Ἤν τι καὶ χ' ὑμῖν προσαμύνειν, vt videat an ſibi quicquam auxiliemur.

Προσαμφιέννυμαι, εῖμαι, inſuper induo me.

Προσαναβάλλω, inſuper ſurſum iacio, Ariſtot. de mundo.

Προσανάβηθι, aſcende ſuperius, Lucæ cap. 14.

Προσαναγκάζω idem quod ἀναγκάζω, & προσαναγκάζω (nam ἡ πρὸς, nihil hic ad ſignificationem facit) hoc eſt, compello, cogo, addico, ad officium retraho. Plato, ὥσπερ προσαναγκάζειν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν ἔχειν ἐν ψυχῇ τοῖς νομίμοις. Et in Politic. προσαναγκαζόμενον δὴ τι ποιεῖν.

Προσανάθου, depone, communica. à προσανατίθημι.

Προσαναιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, inſuper occido. Herod. libr. 1 προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοὺς Κανδαύλεω. Item inſuper reſpondeo de oraculo dictum Plut. de defect. oracul. τὴν ἐπὶ Δελφοῖς προσανεῖλεν. προσαναιρέομαι inſuper ſuſcipio. Thucyd. lib. 7. καὶ πόλεμον τοσοῦτον ἄλλον προσανελέσθαι τοὺς ἀπὸ Σικελίας.

Προσανακεῖμαι, τὸ ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus, vt προσανακείμενος. Areth. in Apocaly. μηδὲ ἔχειν κρεῖττον ὅτι τῶν τοῖς ῥήτοις προσανακειμένων.

Προσανακλαίομαι, vel Atticè Προσανακλάομαι, cum aliquo lamentor, congemiſco. Datiuo. Syneſ. δεῖ με δὴ προσανακλαύσασθαί σοι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς, tecum lamẽtari patriæ calamitates. Idem, πάσης ἐγκαλέσαι ἐμοὶ προσανακλαύσασθαι.

Προσαναλαμβάνω, in ordinem adſcribo, aſſumo, τὸ ἀναλαμβάνω, ſed vehementius quiddam, ſignificat.

Προσαναλογιζόμενοι, οἱ, præterea cogitantes, mente reuoluẽtes.

Προσαναλοῦται, interit.

Προσανανεόω, inſuper renouo, inſuper memoriam renouo. Apud Suidam, Ὁ δὲ Μάξιμος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους κατασκευὴν,

id eſt, ἀνακαινίσας καὶ αὐξήσας.

Προσαναπαύομαι, ſimul quieſco, vel requieſco, vel vna cum alio quieſco. interdum ſomnum capio.

Προσανακλίνω, recumbo ſeu accumbo apud Athen. libro 10. προσανακλινόμενος (ſub. in ſympoſio) ὁ μὲν προσεγκλίζει ἤδη προσανακλινόμενος.

Προσαναπληρόω, ſuppleo, Ariſtot. in Polit. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ἡ διακονία προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων, ſubminiſtratio ſupplens ſanctorum defectus. & cap. 11. τὸ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, Nam quod mihi deficiebat ſuppleuerunt.

Προσαναπτύσσω, adduco, replico.

Προσαναρριπίζω, denuò exuſcito.

Προσανατρίζομαι, paſſ. à ſequenti προσανακνίζω. eſt autem προσανακνίζω iterum compungo addita & alia nota, vt τὰ λοιπὰ προσανακνίζειν.

Προσανατείνομαι, inſuper minor, ἀπειλῶ, Suid. τὸ μὲν προσαγαγεῖν τὸ δὲ προσανατεινόμενος.

Προσανατίθημι, præter ſignificationem ſui ſimplicis ἀνατίθημι, ex vi Præpoſitionis πρὸς etiam acceſſionem ſignificat. idémque quod inſuper, præterea: vt in verbis Προσδίδωμι, Προσπαίζω: Et idem quod ſimul, vnà: vt in Προσδιαλέγομαι, Προσπαρακαλοῦμαι. Eſt igitur Προσανατίθημι, adiicio, id eſt, ſuperpono Liuio, ſuperaddo, Virg. & Propert. Sic Paulus oſtendens ſe plenam & abſolutam Euangelij doctrinam diuinitus, non verò ab hominibus accepiſſe: ait poſt quàm cùm Apoſtolis contuliſſet nullã acceſſionem ad doctrinam quam prædicabat, ab ipſis factam eſſe: nihil ſibi ſuperadditum aut detractum. ita enim ad Gala. cap. 2. Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, id eſt, Nam ab iis qui prædicãtur eſſe aliqui (hoc eſt, quorum laus atque exiſtimatio tantopere iactatur ab improbis, & malitioſè atque inuidioſe cum mea comparatur, vt hoc contentionis præiudicio Euangelij mei authoritas fideſque minuatur) nihil eſt mihi ſuperadditum: οὐδὲν αὐτοὶ προσέθηκαν τῷ ἀφ' ἡμῶν τῷ ἐμῷ κηρύγματι. Interpres conuertit, Nam qui ſunt in pretio mihil mecum cõtulerunt. Προσανατίθεμαι, vnà vel ſimul delibero, in conſilium aduoco vel adhibeo, confero & negotium meum expono atque communico amici & conſultoris more. Ἀνατίθεμαι idem ſignificat, ſed vehementior vis in gemina Præpoſitione. Apoſtolus ad Galatas cap. 1. Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, id eſt, non continuo contuli cum carne & ſanguine: tùm cum homine nemine communicaui: neminem ſuper Euangelij doctrina in conſilium adhibui. addit ἔδοξεν, quia diu poſt cum Apoſtolis de Euangelij prædicatione contulit. Nam in capite ſequenti ait, Καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι, id eſt, expoſui eis Euangelium quod prædico inter gentes. Diodorus de Alexandro, τοῖς μάντεσι προσανέθετο καὶ περὶ τοῦ σημείου, cum ſuper portento Chaldæos conſuluiſſet. Lucianus in dialogo Ζεὺς τραγῳδός, ſtatim in principio εἰ δὲ τί σοι καὶ καταμόνας λαλεῖς, ἐχέθυμον, φιλεταῖρε, τί χρῆμα ἔχεις; ἐμοὶ προσανάθου, λαβέ με σύμβουλον πόνων, i. mihi communica & velut in ſinum meum depone: me in conſilium adhibe. Προσανατίθημι, inſuper hoc oneris impono. προσαναπτύσσω ſi dicatur, aliquid oneri ſuperaddo & ſuperpono Xenophon 2. Ἀπομνη. Καὶ γὰρ τοῦτο μοι δοκεῖ ἄξιον εἶναι, τί; μέγα γ' ἔστι τοῖς αὐτοῖς τὰ δίαιτα ἀφανίζεσθαι, μὴ εἶναι ποῦ; ἀλλ' ὥσπερ ἄνω ποιεῖν τε, καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὅ τι δεῖται πορίζειν, i. τῷ ἑαυτῷ φορτίῳ ἄχθει καὶ τὸ προσανατίθεσθαι, ſuo oneri hoc ſuperaddere. inſuper & hoc oneris ſuſcipere, vt alij quoque ciuibus ſuis pares quibus egent. inſuper & hoc oneris ſibi imponere vel etiam pati ſibi imponi τῷ ἑαυτοῦ φορτίῳ ἄχθει καὶ τὸ ἀφελεῖν. Προσανατίθεσθαι etiam differre, cunctari, vt apud Suid. Ὁ δὲ Ἐργίας προσανατίθεται, καὶ τὴν ἐπὶ πόλιν. vbi κατατρίβει & ἐμμένει non rectè exponitur.

Προσανατρέφω, inſuper alo, ſeu inſuper nutrio, vt ex morbo aſſurgat, apud Cic. ep. ad Attic.

Προσαναχρώννυμι, transformo me in eoſdem colores.

Προσανδραποδίζω, inſuper me in ſeruitutem redigo.

Προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, ceruici admouetur, Plutarchus in Themiſtocle.

Προσανέχω, adhæreo, nitor, confido, προσαντιλαμβάνομαι, προσέχω. Polybius, Ὁ δὲ οὐ συμβαίνειν ἐδόκει, προσανέχων τῇ τῶν ἀθηναίων ἐλπίδι. Rurſus, Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ στρατοπέδου πρὸς αὐτόν. Eſt & προσανέχω τὸ ἐλέγχω.

Προσανίει, aſcendebat, Thucyd. 2. themat. προσανίημι.

Προσανίσχειν, Heſyc. προσανέχειν, hærere, ſeu adhærere.

Προσάντης, τό, opera, labor, moleſtum, δυσχερὲς, ἐναντίον, difficile, aduerſum, accliue, Eurip. in Oreſte.

Προσάντης, εος, ὁ, καὶ ἡ, arduus, perarduus, aduerſus, oppoſitus, ἐναντίος, contrarius, χαλεπὸς, δυσχερὴς, obuians, difficilis, accliuus, aduerſus, Xenoph. in Apolog. Socr. ἐν ἐμοὶ πρὸς τὰ ἄλλα πάντα ἀγαθὰ προσάντης, aduerſus alia bona non ntebatur. προσάντης λόγος καὶ διάνοια, oratio in contrariũ nititur. πρόσωπον προσαντές, vultus moleſti. Πρόσαντες χωρίον, locus accliuis.

Προσαντιλαμβάνεσθαι, coniunctim citatur ex Dionyſ. pro ἀντιλαβέσθαι.

Προσεπιπεύχομαι, adprecor. Horat.

Προσεπιντλέω, μ. ήσω, π. ηκα, haurio, Neutr. Eſt & fouen apud Trallianum.

Προσεναντίως, Aduerb. ἐναντίως, contrariè Ciceroni, hoſtiliter, inimicè. Vnde apud Diodor. Sicul. προσεναντίως λέγειν, reſtragari, ex cōtrario aliquid contendere, quod contradicere dixerunt. Ioſephus de Antiquit. Προσεναντίως (ſic enim lego, non προσεναντίος) ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τὴν ἀκαιδίαν παῤῥησίαν, hominis immodicam libertatem infeſtè & iniquo animo tulit. infeſtè enim Liuio, i. inimico animo. Et apud Suid. μήτε ἀνθρώποις ἀλλὰ μήτε προσεναντίως.

Προσεπαυξῶν Heſych. προσαύξων, inſuper augens, adaugens, incremento, inſuper addens quod Αὐξει ſignific. αὔξησι, & αὔω, αὔξω.

Προσεπεξῆγον, ante congeſſerant, Herodot.

Προσεπαιτέω, inſuper exigo, deſidero præterea.

Προσεπάπαξ, ſemel, Aphthonius.

Προσεπανάτασις, εως, ἡ, adiuncta interminatio, minæ additæ.

Προσεπαπειλητικός, qui minas addidit.

Προσεπαποδύεσθαι, præterea exuere, Gregor. Καὶ γυμνωθεὶς προσεπαποδύονται, & vltrò ſeſe nudantes exuunt. Dicitur & Προσεπαποδύεσθαι. Idem, Καὶ τὸν χιτῶνα τὸν ἱμάτιον προσεπαποδύεσθαι. Rurſus, προσεπαποδύσομαι, φησὶν, εἰ βούλει, τὸ χιτώνιον.

Προσεπαναχωρέω, inſuper diſcedo, Xenoph.

Προσαπολλύω, inſuper perdo. Actiu. Ariſtoph. πρὸς προσαπολῶ, ἄρ' αὐτοῖς τοῖς δώδεκα, inſuper eam pecuniam emittes cum duodecim libris ſcilicet.

Προσαποδίδωμι, adiicio. προσαπόδος addito.

Προσαπόδοσις, redditio. In hac figura (inquit Rutilius Lupus) ſententiis duabus aut pluribus propoſitis, ſua cuique ratio vel poſterius reddetur, vel ſtatim ſub vnaquaque ſententia ſubiungetur, quibus poſterior ratio ſubinferetur. Rom. Aquila, προσαπόδοσιν vocat, quum in idem vocabulum poſtrema pars membri deſinit, à quo is ambitus incœpit. hanc figuram alij κύκλον appellant. Vide Quintil. lib 9. cap. 5.

Προσαποδύεσθαι, προσεπαποδύεσθαι. Vide ſupra.

Προσαποδύομαι, exuam vltrò.

Προσαπόδειξις, aſſignatio.

Προσαποκρίνομαι, plus æquo, vel plus atque interrogor reſpondeo. Plato in Euthyd. Οὐδὲν, ἔφη, προσαποκρίνεσθαι τοῦ ἐρωτωμένου. Aliud eſt quod per vltrò effertur.

Προσαπόλλυμαι, ſimul pereo, vnà concido. Iſocrat. in Æginet. Ἀλλ' ἐγὼ ἴσως ... προσαπόλωμαι. Idem Προσδιαφθαρῶναι.

Προσαπολλύω, &

Προσαπολλύω, ſimul perdo, vnà amitto. Phalaris in Epiſt. ... προσαπολεῖς, vnà amittes opinionem.

Προσαποτρίβω, traho moram, commoror, προσαποτρίβω.

Προσαποσκευάζομαι, inſuper amolior, aut demolior.

Προσαποστερέω, inſuper priuo, fraudo. Chryſoſt. προσαποστερεῖν ἑαυτὸν τῆς σωτηρίας, ſalute ſe priuare.

Προσαποσπάω, inſuper ſeu vltra trahere ſeu ſollicitare ad defe-

Προσαποστρέφω, inſuper auerto. (ctionem.

Προσαπτέον, tangendum eſt. Genit. Nazanz.

Προσάπτομαι, attingo, τοῖς ἄκροις τοῖς δακτύλοις ἅπτομαι, προσψαύω, ἐπιψαύω, ſum particeps. Genitiuo iung. Dioſcorid. προσάπτεται τοῦ τείχους, pilum attingit. Additur etiam Datiuus. Xenophon. προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, quæ ſolùm ore attigerint. προσαψάμενοι αὐτοῖς ταύτης τῆς ἁμαρτίας, leuiter huic culpæ affines, Æſchin.

Προσάπτω, μ. άψω, π. ηφα, applico, adiungo, appono, affigo, defigo in aliqua re, appendo, προστίθημι. Lucianus, προσάπτουσι τὴν ψυχὴν τῷ μνήμῃ τῆς παρελθούσης, ὥστε ἐν ἄλγεσι τοῖς ἐπιοῦσι εἶναι, Adeo animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, vt amorum præſenti deſiderio non magnopere afficiantur. Προσάπτω, attribuo, contribuo, aſſigno, προστίθημι, Actiu. Accuſ. cum Dat. Ariſt. de mundo. τῷ θεῷ ... τὴν αἰτίαν προσάπτουσι, hoc eſt προστιθέμενοι. προσάπτω σοι τιμὴν, i. τιμῶ σε, Soph. apud Platon. in Timæo, vbi προσάπτειν χεῖρας ὑπουργείας, manus affigere cōuertit Cicero: de mundo verò loquitur. in malā partem interdum: vt apud Iſocratem in Buſiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὴν μεγίστην ἀδικίαν προσάψας. & προσάπτω σοι τοῦτο hoc tibi attribuo tanquam authori, huius te authorem facio. Σαμαρεῖται προσάπτουσι τῆς ἐπὶ ... αἰτίας Samaritani in eodem cum Iudæis hærent crimine. Ioſeph.

Προσαράσσομαι, allidor, impellor. Alciphr. Καὶ τὸ κῦμα ... πρὸς ταῖς πέτραις προσαράσσετο, ... Eſt enim idem quod προσκρούομαι, προσρήγνυμαι. & προσαράσσομαι apud Herodot. legitur. Προσαράξωσι ... τὸ μέτωπον ... θύρας, Lucian. fores ſubitò in faciem occludant.

Προσαράσσω, μ. άξω, π. αχα, allido, affigo, colido, rumpo. Actiu. Accuſ.

Προσαρδεύομαι, irrigor, alluor.

Προσαρήρεται, adiungit, aptat, Heſiodus. Accuſatiuo & Datiuo. γόμ-

φοισιν πάντες προσαρήρεται ἠπιόδοισι. ex ἀρῶ. formatur præſens ἀρήρω ex cuius paſſiuo addita propoſitione eſt προσαρήρεται.

Προσαρθρόω, per articulos connecto.

Προσάρθρωσις, oſſium motorum commiſſura naturalis idem quod διάρθρωσις, Hippocr.

Προσαρκέω, μ. έσω, π. ηκα, adiuuo, ſuccurro, opem fero, προσβοηθῶ, ſuppedito. Actiu. Accuſ.

Προσάρμα, τος, τὸ, cibus qui aſſumitur, vel qui offertur alimentum corpori familiare & adhæreſcens, ὁ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή, Euſtath. προσάρματα, fercula, ἢ τροφή: fit enim hæc vox ab αἴρω τὸ προσφέρομαι, ὅθεν καὶ αἶτος λέγεται. Ait Hippoc. Aphoriſm. 15. lib. 1. hyeme & vere τὰ προσάρματα πλεῖω δοτέα, quia ventres caloris inſiti quamplurimùm contineant, & tunc tēporis ſit ſomnus longiſſimus.

Προσαρμόζω, μ. όσω, π. οκα, q. adapto, accommodo, aptè coniungo, admoueo, committo. Actiuu. πράγματα νόμοις προσαρμόζων, res legibus accommodans, Plutar. in Solone.

Προσαρμόττω, adiungo, conglutino, ferrumino, coagmento, προσαρμόζω. Plato in Timæo, καὶ μέσον μέσῳ ξυνάγων προσήρμοττεν: Cicero, Atque ita medio medium accommodans copulabat.

Προσάρσις, exhibitio cibi, vel vſus cibi Hippocrat. vide in Προσάρμα.

Προσαρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, appendo, προσάπτω, ſuſpēdo, adiungo. προσηρτημένος, pendens. Datiuo. προσηρτημένον τῇ χύτρᾳ, fictili coniunctum, ollæ appenſum, Dioſcor. lib. 8. cap. 15. Theophr. in 5. de Cauſis. ... προσηρτημένα τροφά, adhærentia Bud. ἐξηρτημένος. Lucian. τῇ ἡδονῇ προσηρτημένος, deditus voluptati & ex ea pendens. Plutar. in Pomp. προσφθέγγεσθαι, καὶ προσαρτᾶσθαι νεανίαις, ſociare ſe iuuenibus factioſis, & iis adhæreſcere.

Προσάρτησις, quaſi appenſio, additamentum, annexus Tacit. retinaculum.

Προσάσσω, conuenio, apto.

Προσαστεΐζομαι, aliquid facetè addo. Apud Suid. Προσαστεϊσάμενος αὐτὸν καί τι προσαστεϊσάμενος ... i. præterea vrbanè iocatus, καὶ ἀστεῖόν τι προσαστεϊσάμενος, aliquid addens non irridiculè:

Προσαστράπτειν τείχει, muro aſſulgēre, Nazanz. in Orat.

Προσατιμόω, præterea ignominia afficio.

Προσαυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, alloquor, ſaluto, compello, verba facio. Neutr. Accuſ. Odyſſ. ξ, τὴν ἄλουσα προσηύδων, i. conueniebam. Idem Iliad. α, ... προσηύδα, i. verba faciebat, προσεῖπε.

Προσαυλεῖν, in tibiarum cantu præludere.

Προσαυλείους τύχας, fortunas aulæarum, Eurip.

Προσαυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſto in aula. Neutr.

Προσαυξάνω, inſuper augeo, adaugeo accreſco. Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite 22. καὶ προσαυξάνεσθαι ... τὰ εἴδη ... χρόνον.

Προσαύξησις, accretio Cicer. accrementum Plin.

Προσαυτοχειρία, ας, ἡ, ſuimet interfectio.

Προσαφαιρέομαι, inſuper aufero. Demoſth.

Προσαφεψέω, μ. ήσω, τὸ ἀφεψῶ, vnà coquo, concoquo, Galen. ἀφέψησον ... προσαφεψήσαντες.

Προσαφὴ, attactus Virgil. & Varr. Dioſc. libr. 4. cap. de Symphyto altero, Καὶ τὰ φύλλα ... ὑπότραχυν, ... προσαφὴν κνησμὸν ἐμποιοῦντα, quæ attactu prurituum excitant.

Προσαφίστημι, præterea ad defectionem ſollicito. Thucyd.

Προσαφθεῖσα πυρί, igni admota, igni ſuccenſa.

Προσαφοδεύω, proluuiem alui proiicio. ſtercus eliquo. fimum reddere vertit Plin. lib. 8 cap. 15. ex Ariſtot. hiſtor. lib. 9. cap. 45.

Προσβαίνω, aſcendo, conſcendo, accedo, προσχωρῶ, procedo, progredior ad: Datiuo. προσβῆναι τῷ Καπιτωλίῳ, Capitolium conſcendit, Plut. Iliad. ε, λὰξ ἐν ... προσβάς, calce inſiſtens, conſcendēs, inſultans, προσβὰς, ἐπιβάς, ἐμβάς, Hom. Interpr. προσβάντα ἐρινεὸν μεγάλην, aſcendentem caprificum excelſum, Plut. Hom. Iliad. ζ, Ἠὼς ... προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον, conſcenderat.

Προσβάλλομαι, adiicior, inferor, incurſu petor, oppugnor. Vnde προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit vel incidit vel incumbit & appellitur & quod oppugnatur. Plato, ψῦχος, ... τὸ προσβαλλόμενον, ... προσβαλλόμενον. ſic frigus adiectum, & adiectas voces Græcorum imitatione protulit Cicer. 2. de Natur. deor. pro appulſum, & appulſas, προσβάλλονται τοῖς δήγμασι, morſibus iniicitur, Dioſcor. lib. 8.

Προσβάλλω, μ. αλῶ, π. προσβέβληκα, adiicio Cicer. occurro, appropinquo, impellor & pello, inceſſo. Lucian. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῶν τοῖς ὠσίν; pepulit aures noſtras? Προσβάλλω, συμβάλλω καὶ συμπλέκομαι, cōfligo, προσπίπτω, ingruo, irruo, inſulto, aggredior, impetū facio, adorior, conſero manus, irrumpo, alliſio, irruptionem vel impreſſionem facio, hoc eſt, μάχομαι & oppugno: vt, προσβαλεῖ τῇ πόλει. Xenoph. προσβαλεῖ ... ἐκ ... προσβάλλω τῇ χώρᾳ, inuado regionem, Plutarch. in Themiſt. ἐάν σοι προσβάλῃ, ſi in te incurrerit, hoc eſt, ſi te intus male afficere tentarit, ſi te inuaſerit, Nazan. in Orat. προσβαλὼν τῷ Ἀδάμ,

Adam

Adam adortus, idem. προσβάλλω τῇ ἰωνίᾳ, adeo Ioniam, Thucydid. προσβάλλειν τῷ τείχει, id eſt, ἐπιχειρῆσαι. προσβάλλειν πρὸς τὸ τεῖχος, muro ſuccedo, ſubeo muros, adorior muros. Προσβάλλω, impingo, intorqueo, illido. Æſchin. ... id eſt, infigere. Προσβάλλω item ... συγκρούω, hoc eſt, alliſo, colliſo, percutio, ferio. Plutarchus de Bruto, ... προσβαλὼν τὸ στέρνον, ἀπέθανεν. Theophraſt. 9. hiſtor. ... προσβάλλῃ, continuò odor appulſus & adiectus nares ferit: incidit, incurrit, appellitur. Demoſthen. pro Corona, Οὐχὶ ... προσβάλλοντας, ne tùm quidem cum iſtos ſceleratiſſimos homines, tanquam feras in me beſtias protruderent atque adurgerent & immitterent. Eſt enim προσβάλλειν τινὰ ἐπί τινα, incitare in eum & irritare, ſtimulare & impellere. Eſt quoque προσβάλλειν ἀτιμίαν, notare ignominia, irrogare ignominiam & infligere, Plutarchus. Προσβάλλω, admoueo, vt ..., applico, adiicio, immitto, infero, aggrego, appono, accommodo, Plato in Timæo. προσβάλλε τὰ ῥόδα, adiice roſas, Dioſcorides libro primo, capite 54, Galenus, ... προσβαλὼν, id eſt, applicans, admouens. ... τινας εἰς τὸ κοινὸν, &c. Ariſtid. id eſt, aggregarunt. Προσβάλλω τὴν ὄψιν, oculos adiicio vel conicio. Accipitur & pro ἀτενίζω, & oculum obtutúmque figo. Plutarch. Sympoſ. ὁ δὲ ... τῷ παιδίῳ πολλῷ χρόνῳ, intelligitur ex præced. τὴν ὄψιν. ὄψει προσβάλλοντα τοῖς ὀμμάσι, Nazanzenus in Orat. ... προσβάλλοντες τὴν ὄψιν, imbecillioribus adhuc oculis Solis lucem intuentes, idem Nazanzen. προσβάλλει ἄνω, ſurſum tollit, Plato in Timæo. προσβάλλειν, ἐμπίπτειν, incurrere, vt incurrere in oculos, Budæus in Annotat. in epiſtol. προσβάλλω τῷ ... Sophoel. Trachin. ... &c. ... προσέβαλεν.

Προσβάσεις, progreſſus, aditus, introitus, ἔφοδος, acceſſus, aſcenſus apud Ioſeph. de Antiq.

Προσβατὸς, peruius, acceſſus. Xen. χωρίον, ἔνθα, ... προσβατὸν θανάτῳ, i. locum quo mors aſpirare nequiret.

Προσβιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, adurgeo Celſo & Horat. inſuper cogo, vi cogo, per vim facio. Accuſatiu. προσβιάζεται τοὺς ... τὴν ἀρετὴν, ad virtutem præceptis ducitur, Gaza de Senect. alij tamen legunt προσβιβάζεται rectius. προσβιαζόμενος, rapidè fugiens.

Προσβιάζω, idem.

Προσβιβάζω, accedo, Plat. in Phæd. ... exp. qui non ſi quis fidem non habeat.

Προσβιβάζω, promoueo, impello, adduco, doceo, perſuadeo. Ariſtophan. in Equit. ... προσβιβάζειν με, id eſt, πείθειν potius quàm ..., aut ..., vt habet Commentar. Lucianus in Anacharſi, ... προσβιβάσειεν ... &c.

Προσβλέπω, μ. ψω, π. φα, obtueor Plaut. aſpicio. Actiu. προσβλέπω τινὰ, id eſt, βλέπω πρός τι, Euripid. Plato libro primo de Republic. ... προσβλέψας, aſpiciens ad eum timebam, Plaut. ad faciem aſpicere dixit. Lucianus cum duobus Accuſatiu. ... προσβλέπων. accedentes amico vultu & pacato intuens. Soph. cum Datiuo, προσβλέπειν, ... tibi licet huius opera inſpicere. Ariſtophan. in Plut. Προσέβλεψέ μέ τις, aſpexit me quiſpiam. Προσέβλεψεν αὐτὴν ἵλεῳ ..., miti vultu eam aſpexit, Plutarchus in Publicol. Nazanzenus in Orat. iunxit Datiuo, ἵλεῳ προσβλέψαντι, cum qui ſolem proſpexit. ... ὄμμασι προσβλέποντι, erectis oculis obtueri contráque aſpicere: quod audaciæ & impudentiæ tribuitur. Ob id ait ille apud Theocritum, ... ὄμμασι ... βλέπω, ... Πάνθ' ... ἀϊδῶς.

Προσβλητὸς, adhærens, κολλητὸς, agglutinatus, productus, vt ἀργύριον προσβλητὸν, argentum productum, capite decimo Hieremiæ.

Προσβοηθέω, adminiculor Cicer. fero auxilium, accedo auxilio. Προσβοηθεῖν, cum auxilio accurrere. τὸ συμβοηθεῖν, ſuppetias ferre, arma conſociare. Thucydid. Προσβεβοηθηκότας, & συμβεβοηθηκότας, & ἐπιβεβοηθηκότας appellat ...

Προσβολὴ, ἡ, ἡ Προσβάλλω, appropinquatio Cicer. propinquitas, adiectio, traiectus, tranſitus. ἐν προσβολῇ, in itinere. Polybius, ... ἐν προσβολαῖς, itinere non ſolùm anguſto, ſed etiam aſpero. ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, dum in Siciliam tranſmittunt, Thucyd. vbi Valla, in prominentibus Siciliæ locis, exponit. Προσβολὴ, appulſus Cicero. vis, impetus, incurſus & acceſſus violentior, excurſio, impreſſio, ἔφοδος, aggreſſus, admotio, tormentum, machina, receptus, Thucydides libro quarto: ſic Valla. Interpr. exponit προσβολὴ, καταφορὰ, ἐπίθεσις, violentus impetus, vt eſt aciei in aduerſariorum aciem, oppugnatio, vt ὁ ἐν προσβολαῖς ἀγὼν, pugna circa muros vrbium, Plutarch. Ciceroni ictus coniectio, id eſt, προσβολὴ, & προσβολὴ τῶν ἑλκῶν, petitio gladiatorum ad vulnera infligenda, vt προσβολὴ τῶν πολεμίων. ἐκ προσβολῆς, primo ſtatim impetu, Philoſtrat. Plutarch. φάλαγγα χωρὶς ... προσβολὴν ἰσχύουσαν, quæ perrumpi impreſſione non poterat. Idem, τὸν ἐκ προσβολῆς ἀγῶνα, vocat pugnam quæ in vrbis aggreſſione atque obſidione circa muros committitur. προσβολὰς ὀξείας τῷ τείχει ..., in murum impetu acerrimo ab hoſtibus facto, Plutarchus in Publicol. προσβολὴν ποιέεται πρὸς τὸ τεῖχος, copias muris admoueo, Herodotus. προσβολὰς ... τῷ τείχει, murum aggreditur, Thucydid. προσβολὰς ἐποιοῦντο, machinas ad muros quatiendos faciebant, idem. προσβολὴν ἔχειν τῆς Σικελίας, inuadendæ Siciliæ opportunus, ſeu ἔχειν ἔφοδον ..., interpr. Thucydid. προσβολαὶ, id eſt, συμπλοκαὶ, implicationes quum nauis in nauem incidit, idem. προσβολαὶ τῶν κινδύνων, caſus periculorum, Nazanzenus in Orat. σικύας προσβολὴ, cucurbitæ affictio, admotio, Dioſcorides lib. ſeptimo, capite primo. ... τὴν προσβολὴν, febribus circuitu redeuntibus illinitur ante ſuſpectam acceſſionem, Dioſcorides libro quinto, capite 153. προσβολὴ ... φιλίας, Euripid. occurſus gratioris. Theodoret. in 1. hiſtor. Eccleſ. ... τὴν προσβολὴν, inceſſentis inuidiæ aggreſſionem atque appulſum. Προσβολὴ τῶν ὀμμάτων πρὸς τὴν ..., oculorum conſpectus. Plato in Theæteto. Budæus tamen appulſum & incubitum dixit, ſed ego Ciceronem ſequor: Et πρὸς in cōpoſitione hoc loco ſimul, & vnà ſignificat. Προσβολὴ, ictus, plaga, vulnus, noxa ob læſum numen, ... δαίμονος ἰσχύς, vt exponit Commentar. Ariſtophanis in Pace, vbi de ſcarabeo dicitur, ... προσβολή. Apud Syneſium, τῷ ... προσβολὴ, id eſt, inſultus, aggreſſio: vbi tamen noxa offenſióque ab ipſo Bud. exponitur. Προσβολὰς καρτερὰς, valida tormenta dixit Herodot. Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας eſt ἀτίμωσις. Προσβολὴν Plato etiam appellat punctum diſſectionis cuiuſdam, & applicationis, decuſſationiſque, quod Cicero commiſſuram vertit, quaſi iuncturam cohærentem. Προσβολὴ etiam dicitur ἡ ἀκμὴ, cuſpis & gladij mucro. Dion hiſtoricus, ... προσβολὰς χαλυβδικὰς ἔχοντα ..., id eſt, ἀκμὰς ..., mucrones acie armatos. λέγει ... προσβολὴν ... ſubſ. ...

Προσβόρειος, & Προσβόῤῥειος, Aquilonius, ad Aquilonem vergens, ab Aquilone perflatus, Theoph. de cauſ. plant.

Προσβρέχω, inſuper infundo, irrigo, ſeu madefacio.

Πρόσγειος, ὁ, ἡ, terræ proximus & contiguus, humilis. Ariſtoteles de mundo, de ſyderibus errantibus, ... τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ὑψηλότερον, vt eorum aliud propius terram accedat, aliud ſit altius. Theophraſtus hiſtoriæ libro quarto, capite ſeptimo dicit ... πρόσγεια: quibus opponit ...: ſic Plinius libro 13 capite vltim. plantas haud procul littore creſcentes: quibus opponit eas quæ in alto, nempe pelago, vocantúrque ..., ibidem: vbi & hæc ſic expoſui. ... πρόσγεια ... &c hactenus de marinis plantis ſed oræ maritimæ.

Προσγελάω, μ. άσω, π. ακα, arrideo. Accuſatiu. Euripides in Medea, ... προσγελῶσα σώματος, arridens imagini in ſpeculo.

Προσγίνομαι, inſuper fio, adnaſcor, augeor, addor, adiungor, cōcilior, accedo, interuenio, adſum, incido. Philo de mundo, ... προσγένοιτο μοίρας, id eſt, animalis amplioribus vniuerſi partibus acceſſionis vice ceſſerunt, Plato primo de Republic. προσγίγνεσθαι τῇ ... τέχνῃ προσγίγνεται τοῖς δημιουργοῖς, artificibus id accedit, vt arte mercenaria vtātur. Προσγίνεσθαι, accedere, aduenire, adire: cuius contrarium ἀπογίνεσθαι, Plato de Legib. idem in Timæo, ... ψυχῆς ... προσγίνεσθαι, quantúmque eſſet reliquum ex humano animo, quod deberet accedere, Cicero. προσγενόμενος τῷ βασιλεῖ, regis ſocietatem ſecuti, Plutarchus in Themiſtocl. προσγενομένης τῆς ναυτικῆς, acceſſione claſſis, Thucydid. προσγίνεταί μοι ..., à me præſtatur, Xenophon. ... Thucyd. ... rebus illic bene geſtis, idem.

Προσγράφω, adſcribo, ... Plutarchus in Numa, ... προσγεγράφθαι, Reipub. Pythagoram adſcripſerunt. idem in Public. ... προσγεγραμμένος, inter patres eum legit. Προσγράφειν ... πρὸς τὴν εἰρήνην, id ad pacem adſcribere ſeu ad iam ſcriptam pacem addere, Bud. ... προσγεγραφότες τὴν εἰρήνην, Demoſt.

Προσδαπανάω, inſuper abſumo, præterea inſumo. Luc. c. 10. ... προσδαπανήσῃς, quodcunque præterea inſumpſeris.

Προσδέγμα,τος,τὸ, apud Sophocl. in Trachin. ſuſceptio, ὑποδοχή.

Προσδεδεμένη τρυφῇ, addicta deliciis: à verbo προσδέω, Chryſoſt. περὶ τ̃ ἱερωσύνης.

Προσδέδεται, alligatus eſt.

Προσδεής, indigens, qui indiget, qui aliquo deficitur, προσδεόμενος. Genitiu Plato in Timæo, Ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς, αὔταρκες ὂν, ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων: Cicero, ſic enim ratus eſt ille qui iſta iunxit & condidit, ipſum ſe contentū eſſe tantundum, neque egere altero.

Προσδέτης, ὁ, vinctus, alligatus.

Προσδεῖ, inſuper opus eſt. Datiu. & Genitiu. Plat. in epiſt. Ἐράστῳ δὲ καὶ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ, φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τ̃ς περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς, &c. id eſt, Eraſto & Coriſco præter eam ſapientiam quę deformis eſt, affirmo etiam ſapientia opus eſſe, qua quis ſibi ab improbis cauere nouit, προσδεῖ πόρου, inſuper opus eſt prouentu, Demoſthen. Προσεῖδεν τ̃ διδασκαλίας ἐμοί, opus erat mihi declaratione, Thucydid. Plato ſecundo de Republic. προσδεήσει αὐτῇ καὶ τῶν ἄλλων, indigebit ipſa & aliis προσδεῖ ὑμῖν τ̃ ναυτικοῦ, indigetis claſſe, Thucydid. Προσδεῖ ἑνὸς, vno adhuc opus eſt, Lucian. προσδεῖ τ̃ ἀρετῆς, virtute opus eſt, Ariſtoteles libro primo Politic. πλείονος οὐδὲν προσδεῖ, maiore nõn eſt opus, Plato de Legibus. ἐάν δέ τι προσδεῖν δοκῇ, ſi quid deeſſe videatur, idem ibid.

Προσδείκνυμι, commonſtro.

Προσδέκομαι, expecto, Ionicè pro προσδέχομαι.

Προσδεκτέον, accipiendum.

Προσδεκτὸς, acceptus, gratus.

Προσδέομαι, indigeo præterea, opera indigeo, mihi eſt opus, rogo, poſtulo, deſidero, obſecro. Dep. Genitiu. Προσδεῖταί τινος, aliquid mihi deeſt. Xenophon, μαντικῆς ἔσθ' ὅτε προσδεῖσθαι, id eſt, opus etiam eſſe diuinatione. Et illud ἀπόφθεγμα Phauorini apud Gellium libro octauo, Οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελὼν ἃ ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω. Apud Xenoph. προσδεῖσθαι χρημάτων, inſuper pecunia egere. Plato in Timæo, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον: Cicero, quod nec deſideraret alterum.

Προσδέρκομαι, aſpicio, Eurip.

Πρόσδετος, ὁ καὶ ἡ, alligatus, in epig.

Προσδέχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, præterea accipio, aſſumo, ſuſcipio, admitto, accipio conditionem, in ſocietatem accipio, vtor, excipio. Polybius, οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος, non admiſit, vel non probauit, pro quo & κατανεύειν poſuit, id eſt, concedere, acquieſcere oblatis aut poſtulatis. Προσδέχομαι, præſtólor, expecto, vt apud Luc. capite ſecundo, de Simeone, προσδεχόμενος τὴν παράκλησιν τ̃ Ἰσραήλ. Et Xenoph. προσδεχόμενος καὶ ἄλλο στράτευμα εἰκότως. προσδεχομένων μοι χρήματα, &c. Thucydid. in 2. idem libro ſexto, καὶ ὁ μὲν Νικίας προσεδέχετο ἃ περὶ τῶν Ἐγεσταίων. ac Nicia quidem id ipſum expectauerat ab Egeſtæis. διὰ φόβον προσδεχόμενοι, timentes & cauentes, Plato de Legib. πολιορκίαν προσδέχεσθαι, Plutarc. lib. περὶ ἀοργ. obſidionem expectare: vel metuere.

Προσδέω, μ. ήσω, π. κα, alligo, vinco. Plut. in Per. Σαμίους σανίσι προσδήσας, quum Samios tabulis alligaſſet.

Προσδιαβάλλω, calumnior, inſimulo, maiorē calumniam incito. Actiu. Accuſatiu. ὡς προσδιαβληθεῖεν μᾶλλον εἰς τ̃ Λακωνισμόν, vt ex Lacedæmoniorum amicitia in inuidiam magis adduceretur, Plut. in Pericle.

Προσδιάθεσις, affectus, diſpoſitio.

Προσδιαιρεῖσθαι, inſuper diuidere, Ariſt. in Rhet.

Προσδιαιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, apud aliquem victito.

Προσδιαίτησις, εως, ἡ, conuerſatio, victúſque apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι, ſimul ſermocinor, colloquor, προσομιλῶ. Plutarchus, Συνεβεβήκει δ' αὐτῷ ἰδεῖν ἃ τ̃ Ῥωμαίων στρατηγὸν καὶ προσδιαλεχθῆναι αὐτῷ. Syneſius, τῷ ἐντυχόντι προσδιαλεχθῆναι, διαλέγομαι λιτῶς, oro ſupplex, Plat. de Leg.

Προσδιάλεξις, diſſertatio.

Προσδιανοοῦμαι, inſuper ſentio, Plat. de Leg.

Προσδιανοῶ, Plat. in Leg. inſuper animaduerto.

Προσδιαπασσαλεύω σανίσι, tabulæ traiecto palo affigo.

Προσδιαστέλλομαι, τὸ διομολογοῦμαι, προσδιορίζομαι, nominatim excipio, & ſtipulatione caueo. Baſilius, ἀναγκαῖον δὲ τὸ προσδιαστείλασθαι ὅ, τι φθέγγεσθαι δεῖ. Athenæus 12. lib. λέγων ὅτι προσδιεστειλάμην τῷ στρατηγῷ, ἵνα μηδεὶς τὴν γῆν τέμῃ, id eſt, διωμολογησάμην, προσδιωρισάμην. Alexander in ſecundo de Anima, ὑγιὲς μὲν δὴ προσδιασταλτέον δὲ, ὡς ὅτι, &c. id eſt, verum quidem eſt illud, ſed cum hac exceptione tamen, quòd nec, &c. vel cum eo tamen, vt nec, Hinc Προσδιαστολὴ, exceptio atq; cautio, definitióque, cum in oratione addimus duntaxat, vel particulam æque pollentem.

Προσδιαστρέφω, inſuper diſtorqueo, inſuper peruerto & deprauo.

Προσδιασύρω, inceſſo detraho, Ariſtoph.

Προσδιατρίβω, μ. ίψω, π. φα, commoror, vnà verſor, συνδιατρίβω. Plato in Theæteto, ἐὰν δὲ οἱ προσδιατρίβοντές σοι, id eſt, οἱ συνδιάγοντές σοι, qui tecum verſantur, qui te conſectantur. Προσδιατρίβω, immoror Ariſtides, ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, vt aliquantulum commoremur. Sic enim commorari pluribus verbis in eo, dixit Cicero pro Cluentio. Hinc Προσδιατριβὴ, commoratio Cic.

Προσδιαφθείρομαι, ſimul pereo, vnà concido, προσαπόλλυμαι, Iſocrat.

Προσδιαφθείρω, præterea corrumpo.

Προσδίδωμι, addo, communico, inſuper do. Xenophon, λέγειν προσδιδῶμαι, καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, precantem ſe participem inſuper efficere, idque boni nullius.

Προσδιεξέρχομαι, inſuper percurro, ſeu enarro.

Προσδιορίζομαι, &

Προσδιορίζω, προσδιαστέλλομαι, eò amplius conditionem addo, verbíſque attempero & definio quod dictum eſt, & quaſi addefinio quod ſimpliciter enuntiatum erat, additamentis circunſcribo, & amplius diſtinguo. Vulgus circunſtantias addere dicit. Alexander Aphrodiſ. in 5. Topic. Πολυτρόπως ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ τῶν ἰδίων ἀποδόσει μὴ προσδιορίζομαι κατά τινα τρόπον ἀποδιδόντες.

Προσδιορισμὸς, huiuſmodi circunſcriptio, verborúmque præciſio. Vulgò cautela: præſcriptio Cicer. Et apud Dialecticos dicitur ea pars propoſitionis pręcipua, quæ ſignificat quonam modo prędicatum inſit in ſubiecto: circunſtantiam appellant.

Προσδοκάω, μ. ήσω, π. ηκα, expecto, ſpero, ἐλπίζω, credo, exiſtimo, ſuſpicor, reor, præſagio. Cum Infinitiu. Plato ſecundo de Republic. προσδοκῶ ὠφελήσειν εἰς τοῦτο, ſpero ad hoc prodeſſe, id eſt, reor. προσεδόκησαν οὐ συμμενεῖν, non putabantur ſtabiles manſuri. προσδοκῶ ἀποδείξειν, confido me probaturum, Æſchin. προσδοκῶ κρινεῖν τι χρῆναι, Demoſthen. προσδοκῶ, pro arbitror, de re pręterita apud Platonem vſurpari authore Bud.

Προσδοκία, ας, ἡ, &

Προσδοκίη, Ionicè, expectatio. φόβος à Stoicis dicitur προσδοκία κακοῦ. & à Cicerone Tuſculan. 4. metus, opinio impendentis mali. Spes verò, id eſt ἐλπὶς, expectatio boni. ἀλγεινὴ κακοῦ προσδοκία ἐστί, triſtis mali expectatio eſt, Ariſtotel. in Problem. ſect. 7. ἔχω προσδοκίαν τ̃ ἀσφαλείας, ſum in expectatione ſecuritatis, Demoſthen. ἀπροσδόκητα ἀπεῖχω, ſignifico, παρὰ προσδοκίαν σχῆμα dicitur, quando aliter reſpondemus, quam expectatur.

Προσδόκιμος, ὁ, ἡ, approbatus, de quo magna ſpes eſt, imminens, impendens, adfuturus, qui expectatur. προσδόκιμός ἐστι, expectatur. ſic Ariſtoteles libro ſecundo OEconom. προσδόκιμος ποιεῖν χρῆ, &c. Demoſth. habiturus creditur, exiſtimatur. προσδόκιμοι δυνάμεις ἐκ Παιονίας, ex Pannonia copiæ expectantur, Plutarchus in Othone. προσδόκιμος ἦν τὰ χρήματα παρ' αὐτοῦ, id eſt, pecuniam expectabat. προσδοκίμου ὄντος τ̃ ἄλλου στρατοῦ, id eſt, προσδοκωμένου ἄλλου στρατοῦ: ἐλπιζομένου ἐλθεῖν, Interpr. Thucydid.

Προσδόρπιος, vide πεδόρπιος.

Προσδραμεῖν, accurrere. Xenophon, προσδραμεῖν τῷ ἀγαλλῷ. προσδραμεῖν τῷ δωρήματι, accurrere ad donum, Nazanzenus. προσδραμεῖν πρὸς τοὺς ἐγγὺς, Xenophon, incurrere in eos qui propè ſunt.

Προσδραμοῦμαι, accurram Demoſthen. προσδραμεῖσθαι accurſurum eſſe.

Προσδραμὼν, accurrens, inſiliens, Ariſtoph.

Προσεάω, permitto, ſino.

Προσεβήσατο, adiit: Accuſatiuo. Heſiodus, φῦλον ἀκηράτων προσεβήσατο.

Προσεγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, appropinquo, propius accedo, πελάζω, Neut. Datiu. iungitur.

Προσεγγράφω, aſcribo, τὸ προσγράφω, inſuper aſcribo & addo, aſcribo decretis, adiicio ſcripto, Æſchines. Iungitur Datiu. cum Accuſatiu. Demoſthen. Εἰκότως δ' ὁ προσεγγράψας τ̃ νόμον τῷ διαμαρτυρίᾳ.

Προσεγγυᾶσθαι, præterea vadare, præterea iudicatum ſolutum iri promittere, inſuper ſponſor eſſe iudicati. Demoſt. contra Onetor. καὶ τ̃ δίκας ὀφλήματος προσεγγυᾶσθαι: inſuper ſponſor eſſe iudicati ſuſtineat?

Προσεγκαλῶ, inſuper accuſo, expoſtulo, increpo, imputo.

Προσεγκειμαι, incumbo.

Προσεγχρίω, in Epig. illino.

Προσεδοκήθη, ſperatum eſt.

Προσεδρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aſſideo, ſeduló incumbo, ſum ſedulus, aſſiſto. Neutr. Datiuo. Ariſtoteles libro octauo Politicorum, capite quarto, προσεδρεύουσι ταῖς φιλοτιμίαις, id eſt, exercentur. προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, aſſideo ad iudicium, ſeu tribunali, Chryſoſtomus de offic. Epiſcop. τοῖς ἰδίοις προσεδρεύειν, in rem propriam ſedulus incumbit, rei propriæ inſiſtit ſedulus, Ariſtoteles libro ſecundo Politicorum, capite tertio. προσεδρεύειν, item, inſidior, ἐνεδρεύω, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. Et apud Polybium προσ-

προσεδρεύειν, id eſt, obſidere.

Προσεδρεία, ας, ἡ, aſſiduitas, perſeuerantia, diutina obſidio, Thucydides.

Πρόσεδρος, ὁ, ἡ, aſſidens, aſſiduus, ὁ προσεδρεύων χολάζει, πρόσεδρος ἡ μαντικῆς, augurij præſes, Ariſtoteles libro octauo Animal.

Προσείρηκα, allocutus ſum. προσείρηται, affectatus eſt. προσεῖπε, Hom.

Προσεκλιπαρέω, alluctacio. Xen. in Apol. Socr. εἰ γε μὴν τοὺς πρὸς αἰ δια... cos tolerantiam docens & frugalitatem?

Προσεπιτίθεμαι χάριν, prætereà gratiam habere, Plato in Apolog. Socratis.

Προσεικάζω, aſſimulo, comparo, æquiparo, προσεικασθείς τῇ... quos quidem in reliquis ſatyrorum generi quiſpiam aſſimilarit, Plutarchus in Numa. Plato in Timæo, ... Cicero, & cætera quidem víque ad temporis ortum impreſſa ab illis quæ imitabatur efinxerat.

Προσείκελος, ος, ὁ, adſimilis, ſimilis.

Προσειλέω, ...

Προσειλος, ὁ, ἡ, apricus, ad calorem Solis expoſitus, ὁ πρὸς εἵλην ..., hoc eſt, πρὸς τὴν εἵλην αὐγήν. Dicitur & προσειλής ...

Πρόσειμι, compoſitum ex πρὸς & εἶμι, eo, vado ſignificat, id eſt, adeo, accedo, conuenio, προσέρχομαι, accedere, conuenire, & tam ad perſonas quam ad res refertur. πρόσεισι Ἰησοῦς, accedit Ieſus, Nazanzen. πρόσεισι τοῖς ὄρνισι, ad volucres accedit, Plutarchus in Romul. Idem de Cicer. ... ad dicendum timidè accedens. Dicitur & de muliere nubente, quaſi pro conuenire in manum, id eſt, contrahere & nexum inire, vt ... Xenophon. Significat etiam quotannis redire & obuenire. Thucydid. in 2. ... Vnde πρόσοδοι, obuentiones, reditus. Pertinet aliquando hæc dictio ad forum, vt προσιέναι τῇ βουλῇ, ad curiam referre: & προσιέναι τῷ δήμῳ, cum populo agere. Demoſthen. προσιέναι τοῖς δικασταῖς, apud iudices cauſam actitare. in iudicio dicere. προσιέναι, Chryſoſtomus de Euchariſtia loquens, ... Eſt enim προσιέναι obſecrare & ſupplicare, idem Chryſoſtom. 1. Timoth. 2. ... dicitur à προσιέναι τῷ λέγειν, vt apud Latinos ad dicendum accedere. Vel cum Accuſatiu. vt apud Æſchinem. προσιέναι τὸ δικαστήριον, ingredi iudicium.

Πρόσειμι, adſum, adiicior. vnde πρόσεστι, de quo infrà. Xenophon, ... violentiæ inſunt inimicitiæ, id eſt, cum violentia ſunt coniunctæ. Iſocrates, ... id eſt, ineſſe. Plato primo de Republic. ... eis imponi neceſſitatem & mulctam.

Προσεῖναι, adeſſe.

Προσεῖπον, εἶπε, appellaui, affatus ſum, allocutus ſum, dixi, vocaui. ... id nomen ſibi vendicauit, Nazanzenus in Orat. ... &c. Budæus in epiſtolis prioribus: ſaluta legatum noſtrum. προσειπεῖν, id eſt, ſalutarem. προσεῖπε, vocauerit. προσειπεῖν, alloqui, ſalutare. ... Euripides. ... nomine filium vtrunque appellans, Plutarch. in Publicola.

Προσείρω, annecto, προσάπτω.

Προσεισπράττω, inſuper exigo.

Προσεικὼς, ſimilis, vt προσεικὼς δέμας, corpore ſum ſimilis apud Euripidem.

Προσείω, antè concutio.

Προσεκβαλλόμεναι γραμμαὶ dicuntur à Geometricis, lineæ vlterius productæ. Cleomed. l. 1. ...

Προσεκθλίβω, inſuper exprimo.

Προσεκκάω, accendo, inſuper exuro.

Προσεκπηδάω, proſilio, inſuper exilio.

Προσεκπυρόω, inſuper accendo, inflammo.

Προσεκτέον, attendendum eſt.

Προσεκτικὸς, ὁ, attentus, accuratus, anxiè munus ſuum obiens. προσεκτικὸς λόγος, Hermogen. oratio ad comparandam animi attentionem comparata.

Προσεκτικώτατα, maxima cura atque attentione, curioſiſſimè, Suid. ... exponit ...

Προσεκτίλλω, inſuper euello.

Προσελαύνω, tranſcendo, ſupero. percutiendo ferio, produco. Item accedo, proficiſcor, promoueo, irruo, prouehor, equito, adequito, aduehor, vt προσελαύνειν τῷ ἵππῳ, aduehor equo, Xenophon. Idem lib. quarto Pæd. ... alter quidem adequitat ad Hyrcanios, id eſt, equo fertur ad. Idem Hipparch. ... Lucianus. adueniente vel aduentante die. τῇ πόλει προσελαύνω, impetum ad vrbem facio, Plutarch. in Public.

Προσελεῖν, conuiciari, ὑβρίζειν, ab Elide vrbe Arcadiæ, vel ab ipſis Arcadibus conuiciatoribus, qui προσέληνοι dicebantur.

Προσελεύθω, aduenio. Neut. abſ. ... ad montem acceſſiſtis. ... acceſſerat.

Προσελεύσεσθαι, iturum eſſe. προσελεύσομαί σοι, ad te accedam, in Epigramm.

Προσέλευσις, acceſſus.

Προσελήναιος, ὁ, ante Lunam natus. Vide Chil. Eraſ.

Προσέληνοι, cognomentum Arcadum, quòd ante Lunam fuiſſe ſe contenderint, voluerintque mortalium omnium antiquiſſimi videri. Apollonius libro quarto Argonautic. ... Arcades aſtris priores. Vide Comentar. Ariſtophan. in Nebulis. Ouid. faſt. Arcades hunc Loadénque rapax & Mænalus ingens Rite colunt, Luna ete dicta terra prior.

Προσελυτρόω, eſt inſuper appoſito integumento atque inuolucro munire & obtegere: vt ille voluptuarius apud Athenæum libro primo. Pithyllus Tentha, quem ait, ...

Προσεμβάλλω, perluſtris.

Προσεμβαίνω, inſulto. Datiu. ... anno mortuo inſultare te inſuper decet? Sophocl. in Electra, id eſt, ... deſcendo in aquam, Dioſc. l. 5. c. 21.

Προσεμβάλλω, inſuper adiicio, addo, impello.

Προσεμβατέω, inſilire, inſultare: à προσεμβαίνω. Datiu. iung. Soph. ... nô mortuo te oportet inſultare?

Προσεμπάσσω, aſpergens, qui aſperſit, à ... ſeu ..., inſuper inſpergo.

Προσεμπεδόω, confirmare.

Προσεμπιπράναι ..., ſæuire in Samios, Herodot.

Προσεμφερὴς, ὁ, ἐμφερὴς καὶ παρεμφερὴς, καὶ προσφερὴς, ſimilis, aſſimilis, ſimilitudinem referens, non diſſidens, non abſimilis Datiu. Theophraſt. ... ſimilitudinem refert, i. προσέοικε.

Προσενεγκάμενος, qui ſumpſit, qui eſitauit vel comedit. Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. ... qui cibum ingeſſit. ... qui cicutam hauſit, Dioſcorides libro ſexto, capite primo & 31. ... qui ad lucem attulit, Plut. in Lyc.

Προσένεγκε, offer. προσενέγκη, offerat. προσενέγκας, qui obtulit.

Προσενεκτέον, adferendum eſt, apponendum eſt, adhibendum eſt.

Προσεννέπω, appello, alloquor. & προσεννέπω pro eodem. Soph. ...

Προσενηνεγμένος, oblatus, deuoratus, hauſtus, Dioſc. l. 6. ca. 32. ...

Προσενεχυράζω, vnde Dem. ... pignora eius cæpit pro collatione.

Προσενήνοχε, obtulit, c. 11. Paul. ad Heb.

Προσεντείνω πληγάς, verbera infligo, Demoſthen. Plutarchus in Apophthegm. ... alteras totidem plagas addere & infligere. Figura eſt Attica: nã ſubaudiendum πληγάς.

Προσεντέλλω ſeu προσεντέλλομαι, inſuper mando & iniungo apud Xenoph.

Προσεντίκτω, inſuper ingenero ſeu ingigno.

Προσεόικα, Heſych. ... pro quo ſupra προσείκω.

Προσεξαιρέομαι, inſuper eximo ſeu deligo.

Προσεξαμαρτάνω, inſuper errare & peccare, Demoſth.

Προσεξιλάσκομαι, inſuper conficio & abſoluo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσέοικα, aſſimilor, appareo. Datiuo. Plato epiſtola ſeptima, ... voto aſſimile eſt tale conſiliũ. προσέοικε τῇ παρούσῃ, præſenti conſiderationi conuenit, Naz. in Orat. ... Demoſt.

Προσεοικὼς, ότος, ὁ, adſimilis, προσεμφερής. Datiu. Lucianus, ... ludicris aſſimilia. ... multum luſtrationi adſimilis, Plut. in Numa.

Προσεπαινέω, inſuper laudo. Gregorius, ... non modo non incuſauit, verùm etiam collaudauit.

Προσεπαναλέγω, iterum ac tertiò loqui & dicere.

Προσεπανατρέχω, ſæpius ac ſæpius percurrere vel relegere, Budæus in epiſtol.

Προσεπεμβαίνειν, inſultare, irridere.
Προσεπεμβάλλω, adiicio.
Προσεπερωτᾷν, iterum ac tertiò interrogare.
Προσεπερωτητὴς, οῦ, ὁ, adſtipulator, qui præter ſtipulatorem interrogat atque ſtipulatur.
Προσεπῄνεσε, approbauit.
Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinum ſuſcipio.
Προσεπιγεννάω, q. adgenero.
Προσεπιδείκνυμι, μ. δείξω, π. δέδειχα, inſuper oſtendo. Actiu.
Προσεπιδημέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem quod ἐπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diuerto.
Προσεπιδίδωμι, adiicio, addo.
Προσεπιδοξάζω, quaſi coopinor. Gellius libro 19. capite primo, τὰς τοιαύτας φαντασίας viſa iſthæc animi ſui terrifica non approbat: hoc eſt, οὐ συγκατατίθεται, οὐδὲ προσεπιδοξάζει: ſed abiicit reſpuitque. Ibidem ſua quoque aſſenſione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει: hoc enim verbo Stoici, cum ſuper iſta re diſſerunt, vtuntur.
Προσεπιζητέω, inſuper inquiro.
Προσεπικτᾶσθαι, inſuper acquirere, Ariſt. in Rhet.
Προσεπιλαμβάνομαι, καὶ
Προσεπιλαμβάνω, inſuper aſſumo.
Προσεπιλέγω, τὸ ἐπιλέγω, dicti aut facti rationem ſubdo, reddóque hoc iam dictis & pręterea addo. Theophraſtus libro primo de cauſ. Themiſtocl. in 8. Phyſic. ὡς οὐδὲ Ἀναξαγόρας τὴν αἰτίαν προσεπιλέγει.
Προσεπιλέλειπτο, προσεπέλιπε, Hom. Od.
Προσεπιμελοῦμαι, inſuper curam gero, Plat. de Leg.
Προσεπιμετρεῖν, aliquid vltra iuſtum ſubinde admetiri, & ad cumulum addere. Lucianus de iis qui mercede conducti ſeruiunt, ὥσπερ γὰρ καὶ ὁρῶσι μὲν βασιλέας πολλοί, οὐ μόνον τελοῦν ἐθέλοντες, ἀλλ' ἀεί τι προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ τυπάζειν δοκοῖεν. Idem, τὸ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες διηγοῦνται, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω λέγουσι.
Προσεπινοεῖν, excogitatis adiicio.
Προσεπιπίπτω, inſuper incurro, incido, incumbo, graſſor, Philo.
Προσεπιρρώννυμι, inſuper corroboro, confirmo, vires ſuperaddo.
Προσεπισιτίζω, rem frumentariam adaugeo. Polyb. Οἱ ἱκανοῖς προσεπισιτισάμενοι, re frumentaria adaucta.
Προσεπιστέλλω, inſuper ſcribo, mando, Thucyd.
Προσεπισφραγίζομαι, inſuper ſigillo meo comprobo.
Προσεπιτάττειν, indies alia atque alia, vel indies maiora iubere. Iſoc. in Archid. ὅτι πάντες ἴσασι τοὺς μὲν ἄλλους ὑπὲρ ὧν ἂν τὸ προσταττόμενον, ἀεὶ πλείω προσεπιτάττειν.
Προσεπιτέρπομαι, inſuper oblector, Ariſtoph.
Προσεπιτραγῳδεῖν, amplificare verbis, δεινολογεῖν. Suid. οἱ δὲ μὴ τοιαῦτα πλασάμενοι τὸ προοίμιον, καὶ προσεπιτραγῳδήσαντες.
Προσεπιφύομαι, inſuper adnaſcor, Bud. in ep. prior.
Προσεπιχειρεῖν, inſuper admouere manus, ſeu aggredi.
Προσεπιχέω, inſuper infundo, affundo.
Προσέπτησαν, προσέπτησαν, aduolarunt, Ariſtoph.
Προσεργάζομαι, prętereà facio ſeu efficio, aliquid operis addo.
Προσερείδω, μ. είσω, π. εικα, affigo, allido, vt telum libratum inquit Bud. vel paſſiuè allidor, affigor.
Προσερεύγω, quaſi adructo. Athenæus libro ſexto, Οἷς ἐπανθεῖ προσερεύγει ἐπαφρίζει. Dicitur etiam προσερευγόμενος.
Προσερέω, narro, appello, laudo. Προσερεῖν τὴν πόλιν, id eſt, laudare, Ariſtid. ὡς προσερέων, vt conſulturus, conſulendi gratia, Herodot.
Προσερήσομαι, inſuper interrogo.
Προσέρπω, proſerpo. Sophocl. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον, id eſt, τὸ μέλλον, τὸ ἀποβησόμενον, metuo euentum. Idem, καὶ σοὶ προσέρπον, ad te repens.
Προσερρήθη, ſalutatus eſt, appellatus eſt, Eurip.
Προσερρύη, acceſſit, affluxit.
Προσέρχομαι, aduenio, adeo, aggredior, obuenio, prouenio, aduento, ſubeo, accedo ad, coeo, congredior, pergo, conſueſco. Depon. Datiu. iung. προσέρχομαί σοι, ad te accedo, Xenophon. προσέρχομαι τῇ βουλῇ, refero ad curiam, Demoſthen. προσέρχεται τῷ βήματι, adit tribunal, Chryſoſtomus. προσέρχεσθαι τοῖς κοινοῖς, ad Republic. accedere & tractare, Demoſthen. dicitur & πρὸς τὰ κοινά. Plato epiſtola nona, ὧν οὐδεὶς τῷ βελτίστῳ πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχεται, nulla eius quod optimum eſt ratione ad Republic. gerendam accedunt. προσέρχομαι ἐγγύς, appropinquo, adorior, Xenophon. Προσέρχεσθαι καὶ συνιέναι dixit Chryſoſtomus pro conuenire orandi gratia & ſacroſancti epuli ſumendi cauſa: ἅπαξ, inquit, in 1 ad Tim. c. 1. τοῦ ἐνιαυτοῦ προσερχόμεθα.
Προσέσομαι, adiiciar, inſuper adero. Plat. 2. de Rep. κλῖναι προσέσονται, accedunt lecti, i. addentur.
Προσέσται, addetur. Datiu.
Πρόσεστι, adeſt, additur, τὸ σωφρονεῖν ἃ ἔχω δ' ἐμοὶ καὶ τοῦτο, & largè mihi ſupereſt, vt ſic dicam. πρόσεστι ἡ ὕβρις, inſuper accedit. ἰδίᾳ τοιοῦτος πρόσεστι τῷ πράγματι, Demoſthen. τὰ πρόσοντα τῇ διαβολῇ, Rhodolph. Agric. interpretatur apud Lucianum delationis conditiones: Alij, calumniæ rationes. τὰ προσόντα τοῖς λόγοις διαγραμματισμοῖς, hoc eſt, τὰ πλεονάζοντα. Ex quo fit vt τὸ προσὸν pro excurrente ſumma ponatur, & quod quadranti ſummę & integrę ſupereſt.
Προσέσχε, applicuit, acceſſit, appulit, appropinquauit, καὶ ἐπλησίασε.
Προσέσχον δὲ παρὰ θεῶν, Ariſtid. Προσέσχον πρὸς τὴν Σίφνον, Herodot. ad Siphnum applicuerunt, i. appulſi ſunt.
Προσέσχες, animaduertiſti, Xen.
Προσετάχθη, præceptum eſt.
Προσεταιρίζω, μ. ίσω, π. ικα, aſſocio Stat. conſocio, ſocium aſſumo, amplector, in ſocietatem aſciſco, in ſocietatem mihi deligo. Neutr. abſol. cum Accuſatiu. Herodot. In Cteſiæ Perſicis, ὁ προσεταιρισάμενος Μέγαβυζον, &c. inde προσεταιριστὸς, ὁ, ἡ, in ſocietatem & adiumentum aſcitus. Thucydi. libro octauo, διακοσίους ἐκ τῆς Κύμης τῶν προσεταιριστῶν ὁπλίτας ἐς ταύτην.
Προσετέθησαν, acceſſerunt.
Προσετετάχατο, attributi erant, ordinati erant.
Προσέτι, adhuc, pręterea, amplius. Προσέτι τούτοισι, præterea, ſub hæc, Herodot.
Προσευκτικὸς, deditus precationibus. Chryſoſt.
Προσευκτήριον, ου, τὸ, quaſi dicas precatorium, locus in quo precamur.
Προσευπορεῖσθαι, largè ſuppeditari, abundè ſupereſſe. Demoſth. contra Timoc. ἔστι δὲ ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι.
Προσευπορέω, ῶ, pręterea mihi acquiro, item abundè ſuppetit mihi.
Προσευρίσκω, adinuenio. Accuſatiu. & Datiu. Hermogen. προσήκει αὐτοῖς λέγειν τι προσευρών.
Προσευσχολεῖν, otium & operam ponere, accuratè contemplari. Genitiu. ἄρτι μὲν ὡς βλέπων Suid.
Προσευχὴ, ῆς, ἡ, precatio, deprecatio, oratio quæ ad Deum funditur. In epiſtol. 1. Petri capite 3. εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν, ne excindantur preces veſtræ atque interpellentur. Eſt verò προσευχὴ, aſſiduæ preces, ἡ ἐπὶ εὐχὴ εἰς, id eſt, ἐπευχὴ Platoni, quaſi adprecatio. nam προσεύχεσθαι, id eſt, adprecari Horatio. Alij ſic dici volunt, quaſi Προσοχὴ, quoniam attentione opus ſit. Chryſoſtomus, ταῖς προσευχαῖς συζῆν, addictum precationibus viuere.
Προσεύχομαι, μ. εύξομαι, π. ηυγμαι, adprecor Horat. ἐπεύχομαι, oro, vota perago, vota nuncupo. Depon. Datiu. Plato l. 1 de Rep. Προσευξόμενος τῇ θεῷ, Ariſtoph. in Pluto cum Accuſ. ἀλλ' οἴχομαι ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν, vt vota tua Deo peragas & preces: vt precationes facias & ſupplices. Προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς, deos orare, Plut. in Numa.
Προσεφευρίσκω, adhuc ſeu inſuper comminiſcor, adinuenio, Bud. in epiſt. poſt.
Προσέφη, allocutus eſt, προσεῖπε, προσεφθέγξατο. Accuſatiuo, Homerus.
Προσέφυ, adnexus eſt, adhæſit. Ariſtophanes νεφέλ. εὖ τοῦτο γ' ἔφυς τὸ καλὸν λόγον προσέφυσας, iſtud verbum rectè es amplexus: rectè es locutus.
Προσεχεία, ας, ἡ, attentio, προσοχὴ, Suid.
Προσεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ γείτων, συνεχὴς, continuus, continens, ſobrius, attentus, contiguus, vicinus, proximus, finitimus, adiunctus, cohærens. Herodotus in Calliope, Ἀθηναῖοι καὶ τῶν προσεχέων ὁ στρατός. Προσεχέες, animaduertentes, idem. Προσεχέας σφι εἵλοντο, ſibi applicauerunt.
Προσέχοντες, οἱ, ſocij abſoluti, aſſenſores ſtudioſi.
Προσέχομαι, adhæreo, adnaſcor, ſum affinis. προσπέφυκα, προσκολλῶμαι, προσίσχομαι. Προσέχομαι τῆς ἀπολογίας, Bud. in epiſt. poſt. Προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ, arbori adhæret, Theophr. in hiſt. plant. προσεχόμενος, προσκολλώμενος, adhęrens. προσεχόμενος τῶν ἐνδιαθέτων λόγων αὐτοῦ, Bud. in epiſt. prior.
Προσέχω, μ. έξω, π. προσέσχηκα, attendo, intendo, σπουδάζομαι, ſtudeo, aſſequi volo, incumbo, mentem adhibeo, ſeu aduerto: cũ opponitur ἀμελῶ. Neutr. Datiu. iungitur: vt προσέχω ἐμαυτῷ, mei habeo rationem, Xenophon. Προσέχω τοῖς ἔργοις, id eſt, ἐπικύπτω καὶ ποιῶ, Ariſtophan. Προσέχειν τῷ πολέμῳ, incumbere in bellum. Act. Apo. c. 8. προσεῖχόν τε οἱ ὄχλοι τοῖς λεγομένοις, dicta vel dictis attẽdebãt. Προσέχειν τὸν νοῦν, mentẽ adhibere, attẽdere animũ Cic. vel attẽdere animo Terẽt. Ariſt. in Plut. πρόσεχε τὸν νοῦν ἵνα εἰδῇς, adhibe mentẽ vt intelligas. προσέχω σοι τὸν νοῦν, te audio, te obſeruo, tibi adhæreo, habeo in potentia tua fiduciam, Aſchines. προσέχω τὸν νοῦν τούτῳ, animum ad hoc adhibeo & applico. προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς πολεμίοις, Plato de Leg. ad hoſtes mentem animúmque conuertere. πρόσεχε τὸν νοῦν εἰς ἐμέ, Ariſtoph. δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν, idem Plato ſecundo de Republic. οὐ πάνυ μέχρι τοῦ του προσέσχον τὸν νοῦν, animaduerti. Idem in epiſtol. αὐτοῖς σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, eos vehementer obſeruabam. προσέχω τὴν γνώμην, attentus ſum, Thucydid. προσέχοντες τὴν διάνοιαν πράξεσι μέγιστα, maximę actioni mentem adhibentes, Plutarchus in Numa. Idem ſine caſu nominis dixit, οὐδὲν ἐνάγ-

χρεια τῷ νῷ προσέχειν τῷ λόγῳ, animum conuertere atque appellere. πρόσεχε μὴ ζήσῃς, &c. caue ne ſias, Epictet. προσέχω ἀπὸ τούτου, mihi caueo ab hoc, capite ſeptimo Euangel. Matth. & capite 16. προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν φαρισαίων cauere à fermento Phariſæorum. Eſt autem προσέχω τὴν διάνοιαν τούτῳ, τὸ ἔχω πρὸς τούτῳ τὴν διάνοιαν, vt Æſchines dixit. Προσέχετε μὴ ποιεῖν, attendite, ne faciatis, id eſt, diligenter cauete, Matth. capite ſexto. Προσέχειν, auſcultare, obtemperare, parere, audire, accedere, aſtipulari, adhærere, conſentire ſeu aſſentiri. Iuſtinus Martyr, ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις ὁμήρῳ; id eſt, Homero ſubſcribis? Homerum audis? Actorum Apoſtolorum capite octauo, ᾧ προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Et ibidem, προσεῖχον δὲ αὐτῷ, id eſt, auſcultabant ei: ei attendebant. id eſt, parebant: vt apud Plinium in Paneg. Nam cui magis, quàm Cæſari attendebant? Attendo verò cum Accuſatiu. perſonæ, eſt audio. Eſt igitur error librarij quòd attendebãt eum, habeant interpretes. Προσέχω, adhæreo, adſto, aſſiſto. Gregorius, προσέχειν τῷ θυσιαστηρίῳ, altari adſtitit. Προσέχω etiam, vt audire elegans vſus in contemptu: nam vt Latinè, audio, & non audio, ſic οὐ προσέχω, pro nihil moror. οὐ προσέχω τῇ εὐδαιμονίᾳ, &c. non attendo felicitati, non curo felicitatem, nihil moror felicitatem, Plutarchus in Apophtheg. Προσέχει ὁ νοῦς: apud Hippocratem, id eſt, adhæreſcit, permanet, [illegible].

Προσεχῶς, ſine vllo medio, attentè, continenter, [illegible], Heſych. Cleomedes libro ſecundo, νῦν δὲ προσεχῶς [illegible] ἐρῶμεν, continuo dicemus.

Προσηγορία, alloquium Heſych. προσηγορῆσαι, ὁμιλία.

Προσέψω, adcoquo, aliis additum coquo.

Προσέωξα, adaperui, à προσοίγω ſeu προσοίγνυμι.

Προσζημιόω, ῶ, ώσω, ώκα, inſuper damno afficio.

Προσῆν, inſit, Ariſtoph. Datiu.

Πρόσηβος, ὁ, ὁ, puber.

Προσηγορεῖν, προσηγορεῖσθαι, alloqui.

Προσήγορμα, alloquium Liu. ſalutatio, Eurip.

Προσηγορία, ας, ἡ, allocutio Catull. compellatio Cicer. ſalutatio, appellatio. pro nomine appellatiuo Hermogen. προσηγορίαν ἔχει ἀπό τινος, appellationem habere ab aliquo. Vide Quint. l. 1. ca. 7.

Προσηγορικός, ὁ, ἡ

Προσήγορος, ὁ, ὁ, appellatiuus, q. ſalutatiuus προσαγορευτικός.

Προσήγορος, quaſi allocutor & appellator. vnde illæ quercus fabuloſæ & fundentes oracula, vnumquenque nomine compellendo προσήγοροι dicuntur. Æſchylus in Prometh. τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, id eſt, προσηγορούμεναι καὶ μαντευόμεναι, ἔμφωνοι, loquaces & vocales: quas fatidicas quercus dixit Seneca in Hercule. Sophoc. in Antigona, ὅπως ἱκέσιον ἐξ ἀγαλμάτων προσήγορος, ſupplex precibus vti ſalutarem deam.

Προσῄει, adibat, accedebat, præcedebat, adueniebat, aduenit, proueniebat. προσῄει πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magiſtratus, Thucydid. Ariſtophan. in Pluto, ὁ δὲ θεὸς ἡμῖν προσῄει: vbi προσῄει tertiæ eſt perſonæ [illegible], ἀντὶ τοῦ [illegible], ſic interpr. Eſt igitur προσῄει pro προσῄειν. vide Πρόσειμι & Προσιέναι.

Προσῄεσαν, accedebant, adibant, pergebant, adierunt, acceſſerunt. Xenophon, Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. προσῄεσαν τῷ Σόλωνι, Solonem adibant, Plut. in Solone. vide Πρόσειμι.

Προσῆκε, obuenit. προσῆκεν ὁ φόρος, tributum obuenit, Herodot.

Προσῄκασται, ſimilis eſt. προσῄκασαι δέμας, corpore es ſimilis: Eurip. à προσεικάζομαι à quo & tertia perſona προσῄκασται.

Προσῆκαν, acceſſerunt.

Προσήκατο, admiſit, aor. 1. medium à προσίημι.

Προσῆκον, τό, decens, conſentaneum, congruens, quod conuenit. Elocutionis formulas quæ ab eo manant. vide in Προσήκω.

Προσηκόντως, decenter, ἁρμοζόντως, πρεπόντως, ἀκολούθως, δεόντως, rectè, ritè, vt par eſt ſeu erat. προσηκόντως τῇ πόλει ἐγένοντο ἄνδρες, quales par erat, tales in patriam extiterunt, Thucyd.

Προσήκω, conuenio, id eſt, congruo, τὸ καθήκω καὶ ἀνήκω, pertineo, ſum amicus, propinquitate attingo. Neutr. Datiuo iungitur. οὐδὲν προσήκει αὐτῷ, ad eum nihil pertinet, Demoſthenes προσήκει μοι τοῦτο, hoc mihi conuenit, idem. Et apud eundem ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσήκει, [illegible], quorum crimen ad me nihil pertinet, non conuenit, crimen in me non eſt veriſimile. τί προσήκει τῷ ἀδικοῦντι; quid intereſt eius qui iniuriam infert? Idem Demoſthen. id eſt, διαφέρει προσήκει πολλοῖς, incumbit multis. Conſtruitur etiam cum Datiu. & Genitiu. Demoſthen. εἰ καὶ οὗτος ποτε προσήκει τῷ πατρί σου, [illegible]; Si quia olim iſti ſeruiuit patri tuo, ideo ad te pertinere bona eius cenſes? Plato ſeptimo de Republic. [illegible] προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγικῆς [illegible], ſed etiam artis imperatoriæ refert tempeſtates præſciſcere & tenere, id eſt, ad eam pertinet, & ei coniunctum eſt. Προσήκει, ſequente Infinitiuo, cum Datiu. nunc, nunc cum Accuſatiu. etiam in eadem clauſula. Iſocrat. προσήκει σοι ποιεῖν, προσήκει ἡμᾶς ποιεῖν. προσήκει μοι [illegible], Budæus in epiſtolis prioribus. προσήκει τῷ οἰκονομικῷ [illegible] διαθεῖναι, ad gubernatorem domus attinet, quemadmodum hæc ſint adminiſtranda, Ariſtoteles libro primo Politicorum. προσῆκε [illegible], &c. conſentaneum erat patri, Plutarchus in Publicol. [illegible] προσῆκε [illegible], tibi erat propinquus? Euripid. ſic Plato in Legib. Ponitur etiam aliquando προσῆκε pro προσήκει, ſicut ἦν pro ἦν, & ἔδει pro δεῖ. Sophocl. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές, &c. id eſt, [illegible] πρὸς Λάϊον συγγένεια, ſic intercedebat cum Laio conſanguinitas. οἱ τι προσήκοντες τοῖς τῷ [illegible], qui huic ſceleri ſunt affines: ſic Budæus in dictione Affinis, in epiſtol. vnde Προσῆκον nomen, vt τὸ προσῆκον τῷ πράγματι, pro pertinens ad cauſam, & quaſi affine cognatúmque, & coniunctum cum cauſa: ſimile ei quod Latini affinem culpæ, crimini & ſuſpicioni dicunt. Plato, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, ius ſuum vnicuique tribuere. προσήκει τῷ ἀρχομένῳ μηνί, qui incipienti menſi debetur, id eſt, ſpectat, Plutarchus in Solone. Plato in Timæo, καὶ ὁ μὲν εὖ τὸν προσήκοντα χρόνον βιούς, Cicero Atque ille qui rectè & honeſtè curriculum viuendi à natura datum confecerit. [illegible] προσήκουσαν τοῖς ἱερεῦσιν, eam obſeruationem ſacerdotibus eſſe delegatam, idem in Numa. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, vrbs quæ ſit iuris & ditionis ipſius, Plutarchus in Romul. προσήκων θάνατος, Demoſt. mors iuſta, debita, merita mors, qua quis dignus eſt. ἡ προσήκουσα ψῆφος, idem Demoſthen. merita ſententia. προσήκουσα τιμή, debitus honor, congruus, Plato de Legib. τυγχάνειν δόξης τῆς προσηκούσης, apud eundem, id eſt, conſequi merita gloriam. ἡ προσήκουσα δίκη, meritæ pœnæ, Demoſthen. id eſt, ἀξία. προσήκουσαν τιμωρίαν [illegible], eis pœnas dabis meritas, Plato de Legib. οὐ προσήκουσα, Demoſth. ad rem nihil pertinens, non conſentanea. [illegible] προσήκουσαν ὑπατείαν, ad eum nihil pertinens conſulatus, Plutarchus in Publicola. [illegible] προσήκουσαν, deorum religionem nulla ſimilitudine ad Numæ pietatem accedentem, idem in Numa. Προσήκων τοῖς πολίταις λόγος, ſermo ciuibus conducibilis, idem in Solone. ὁ προσήκων ἐγγύτατα, genere proximus, Plato de Legib. οὐδὲν σοι προσήκων, non tibi propinquus. ἦν δὲ τῇ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων, erat Liuiæ genere coniunctus, Plutarchus in Galba. Sunt enim Προσήκοντες, οἰκεῖοι, cognati & affines, coniuncti, propinqui. Προσήκοντες τῷ βασιλεῖ, regis neceſſarij. οἱ προσήκοντες αὐτῷ, eius cognati, Plato in Leg. & ibidem cum Datiuo. οἱ προσήκοντες γένει, Ariſtophan. ſanguine cohærentes, neceſſitate deuincti, & affinitate coniuncti. Lucianus, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, adſunt neceſſarij. Iſocrates ad Demon. [illegible] τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, quàm ſanguine coniunctos. Plato in Apolog. Cum Genitiu. οἱ τούτων προσήκοντες, horum neceſſarij. οἱ τούτων οἰκεῖοι. Προσήκουσα γυνὴ κατὰ γένος, vxor generis coniunctione propinqua, Plutarchus in Pericle. τὰ προσήκοντα κατὰ γένος, Ariſtotel. Προσῆκεν ἔδει, Demoſthen. id eſt, προσῆκε. Προσῆκεν ἦν ἔχειν, decebat habere, Plutarchus in Lycurgo. Abſolutè item ponitur. Idem in Numa, ὡς οὐδὲν βέβαιον ὂν τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεός, ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι προσῆκον, id eſt, quaſi in humanis rebus nihil ſit ſtabile, ſed vtcunque vertat Deus vitam noſtram, libenter admittere deceat, &c. & in Publicola, ἡσυχίαν ἦγεν ὁ Οὐαλέριος ὡς τῷ Βρούτῳ μᾶλλον ἄρχειν προσῆκον, quieuit, Valerius quòd Bruto magis deberetur imperium. Προσηκόντως ἄρχω, legitimè impero. ὁ προσῆκεν [illegible], improbè periculum propulſo, Thucydid. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] σοι προσῆκον μηδέν, [illegible], id eſt, ſi propter res quæ tua nihil interſunt in odium venis: de re nihil ad te pertinente, id eſt, διὰ τῶν πραγμάτων [illegible]. [illegible], ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν, Plutarchus in Romulo, vicos ſine muris incolebant, quaſi id ipſis patrium foret elato animo eſſe. τὸ προσῆκον [illegible], Ariſtid. κατὰ τὸ προσῆκον, vt par eſt, pro dignitate, Ariſtoteles in Rhetoric. παρὰ τὸ προσῆκον, παρὰ τὸ εἰκός, præter honeſtatem, indecore, immeritò, indignè. οὐ προσῆκον, nihil pertinẽs, τὰ προσήκοντα pertinẽtia, licita, digna, ἔθη, honeſtæ cõſuetudines, Plat. τὰ προσήκοντα ποιεῖν. Demoſt. i. τὰ δέοντα. Dicitur & τὰ καθήκοντα ποιεῖν. τὰ προσήκοντα πράττειν. rectè agere, & pro officio, Xenophon dixit. Ariſtot. de mundo, [illegible] τὰ προσήκοντα, id eſt, ad conſeſſus ſibi attributos, id eſt, τὰ οἰκεῖα. [illegible] καὶ προσήκοντα [illegible], iudicare. ſtatuere, Demoſth. τῶν προσηκόντων ἅπαντες τυγχάνουσι, debita ſibi præmia omnes ferunt. μηδὲν προσήκοντα, non idonea, non conuenientia. τὰ μὴ προσήκοντα πράγματα, id eſt, μὴ ὄντα ἀληθῆ, τὰ ἀλλότρια, Demoſth. Interpres.

Προσήλιος, apricus, Soli expoſitus, Solem ſentiens.

Πρόσειλος, idem. Æſchylus in Prometh. [illegible]

τὰς ἡλίῳ προσηλιασμένας, id eſt, ad Solem conuerſas, πρὸς ἥλιον ὁρῶντας. Eupolis, οἰκία προσήλιος. Theophraſtus de cauſ. l. 6. c. 27. ὁ δρόσος ὁ προσήλιος, ros qui fit à Sole, Gaza tranſiliit. Idem Theophraſt. de cauſis libro primo capite 15. τόποι ἀπεσκιασμένοι καὶ προσήλιοι, loci aprici, niſi malit quiſpiam ſcribere προσήλιος ab ἥλιος.

Προσηλόω, ῶ, ώσω, affigo. Lucianus in Caucaſo, ὃν προσηλῶσαι δέοι, cui affigere oportebit. τοῖς βιβλίοις προσηλωμένον, libris incumbēti, Chryſoſt. de offic. epiſc.

Προσήλυσις, ἡ, aditio Plauto, acceſſio. Iuſtinus Martyr πρὸς τοῦτο, βραχὺς ὁ ὑμῖν λελείπεται προσελεύσεως χρόνος, breue tempus vobis reliquum eſt accedendi ad Chriſti fidem.

Προσήλυτος, ὁ, ὁ, aduena, peregrinus, proſelytus, ὁ δὲ ἰδιώτης προσεληλυθὼς ἀπὸ γῆς & ἔθνους. Proſelyti vocabantur, & propriè ij qui ex Ethnicis, legibus Moyſi & ceremoniis initiati, Iudaiſmum profitebantur, non illi quidem gente ſed adoptione Iudæi: vnde in Actis Apoſtolorum dicitur, Iudæi quoque & Proſelyti. Προσήλυτος, Feſto aduena, vt πάροικος Pomp. Iuriſc. i. incola, παροικοῦντες.

Προσηρτῆσθαι, ſuſpendi, Demoſt.

Προσῆσθαι, aſſideo, obſideo, adſiſto, Datiu.

Προσημαίνω, præſigno Plin. præſignifico Cicer. portendo, id eſt, oſtentis ſignifico, prænuntio. Xenoph. ὅπως δ' ὅταν τοῖς ἄλλοις τὰ ἔργα τὰ ἐμπεσόντα προσημαίνωσιν. Idem, Θεοὶ δὲ πάντα ἴσασι, καὶ προσημαίνουσιν οἷς ἂν ἐθέλωσι. Plutarchus, ἔδοξε δὲ τὸ δαιμόνιον προσημαίνειν τὰ συμβησόμενα σημείοις καὶ φάσμασιν, i. prænuntiare.

Προσημασία, ας, ἡ, ſignum, q. præſignificatio.

Προσῆν, aderat, adhærebat Datiu.

Προσηνέγκατο, obtulit. προσηνέγκατε, obtuliſtis.

Προσηνεία, ας, ἡ, lenitas, manſuetudo, beneuolentia, πρᾳότης, ἀγαθοφροσύνη.

Προσήνεμος, ὁ, vento expoſitus, auræ patens. προσήνεμος ἄλσος. Xenophon. προσήνεμον καὶ ἀπόσκιον ἄλσος Theoph. & ἐν προσηνέμῳ in aura. Xenoph. in OEconom. λαμπρᾶς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ μάλιστα ὥρᾳ, ἐὰν ἐν τῷ προσηνέμῳ. προσήνεμος τόπος apud Theophraſtum hiſt. lib. 1. ca. 1.

Προσηνέχθη, oblatus eſt, adductus eſt. ταῖς τε πόλεσι προσηνέχθη φιλανθρώπως, ciuitates benigniſſimè tractauit, Plutarchus in Pericle. προσηνέχθησαν, admoti fuerunt, à προσφέρομαι.

Προσηνὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ἐς, Euſtath. authore ab ἡνὴς deriuatum ſignificat τὸν πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ὄντα, bonum, benignum, Heſych. προσηνὲς expon. non ſolum ἀγαθὸν χρηστὸν bonum, ſed etiam ἠπιον πρᾶον lene mite, placidum item ἡδὺ iucundū ſuaue, aut quomodo Plut. de aud. ἀλλὰ λεῖα προσηνῆ καὶ ἁπαλὰ πέφυκεν ὥσπερ ὁμιλεῖν τοῖς ὦσι, lenes, & molles, idem λεῖα καὶ προσηνῆ κατέχοντα τὰς σάρκας.

Προσηνῶς, leniter, manſuetè, placidè, blandè, ſuauiter.

Προσηπεδόω ante macero, & putrefacio.

Προσήῳος, ad auroram ſpectans, orientalis.

Προσηῴα, Ἀρτέμιδος ἱερὸν, Proſeoæ Dianæ templum in Artemiſio, Plutarchus in Themiſtocl. vide Stephanum de vrbibus in dictione Ἀρτεμίσιον.

Προσθάλπω, q. adfoueo, foueo.

Πρόσθε, τὸ πρόσθεν, πρόσθεν, priori loco, antè, coram, in prima parte, ſuprà, ſuperius, πρὶν, prius, priori longa. Homer. πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, ei prætendit: pro ἐμπροσθεν αὐτοῦ, idem Homerus Iliad. ἐς τὸ πρόσθεν, Ariſtophan. πρόσθ' ἵσταμαι, προΐσταμαι, ὑπερέχω, Homer. interp. Od. ἱ, δίφροιο πάροιθε πρόσθ' ἵππων, ante equos. πρόσθ' ἵππων, Hom. Il. ἔμπροσθεν τῶν ἵππων.

Πρόσθεμα, appoſitum & propinquum Cicer. additamentum, πρόσθεσις, appoſitio, additio, appendix, προσθήκη. Πρόσθεμα, medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admouentur, hoc eſt peſſi, τὰ πρόσθετα. Dioſcorid. de coſto, δύναμιν δὲ ἔχει ἐμμήνων ἀγωγὸν, καὶ περὶ τὰς ὑστέρας ποθεῖν ἀγωγὸν ἐν προσθέμασι, id eſt, appoſitu. Idem libro tertio, ἐν προσθέματι ποιεῖ, in peſſo prodeſt.

Πρόσθεν, antè, corām, antea, prius, vlterius, ἔμπροσθεν, in conſpectu, πρότερον, anterius. πέσε δ' ἐς πρόσθεν. Homer. in bello Ranarum, cecidit coram ipſo. Genitiu. Ariſtophan. ἡμέρᾳ τῇ πρόσθεν ἡ μέλλει ἐσεσθαι δίκη, pridie quàm lis ſit conſtituta. vide in dictione Μία. τῇ πρόσθεν, pridie. Plato de Legib. id eſt. τῇ προτεραίᾳ, cum Genitiu. πρόσθεν τῶν πολιτῶν, Demoſthen. πρόσθεν ὁρῶντες γενόμενον τῶν πολιτῶν, videntes cum cunctis ciuibus præſtare, Plutarchus in Pericle. θαλάμους πρόσθεν θέσθαι τῆς λόγχης, pluris facere thalamos quàm haſtam, Euripid. ὧν πρόσθεν, quibus poſthabitis, idem. πρόσθεν ποιοῦμαι, prætendo, Plato de Legibus. Dicitur & ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, id eſt, oppono. μηδὲν πρόσθεν ἤ, nihil antè quàm, nihil prius quàm, Sophocl. οὐ πρόσθεν, &c. πρὶν ἄν, &c. Xenophon. id eſt, antequàm. ἐν τῷ πρόσθεν, in fronte. εἰς τὸ πρόσθεν, in aduerſum, ex aduerſo, in anticam partem Cicero in Timæo. εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι, incrementum capere atque etiam augeri. Plato in epiſtol. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, ætate progredi, ætate procedere. Plutarch. οὐκ ἀγνοοῦμεν, τῷ χρόνῳ προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τῆς ἀπαθείας, tempore maiores profectus faciebam ad malorum tolerātiam. Interpr. proficiebam ad vlteriorem mal. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, Idem Plato de Legibus. vlterius in ferendis legibus progredi. ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, porrò pergit, vltrà pergit. πρόβατ' ἐς τὸ πρόσθεν, Ariſtophan. procedite vlterius ſeu ſuperius. πρός τε τὸ πρόσθεν ἤγαγον, Ariſtid. duxerunt in primum locum. Idem, ὑπὲρ τῶν πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι de primo loco contēdere, & primis partibus. ἐν πρόσθεν ἤδη, iam antè: Gaza de Seneſt. ὁ πρόσθεν, priſtinus, ſuperior. ὁ πρόσθεν ὁδὸς, vlterior via. οἱ πρόσθεν, qui ſtant in fronte.

Πρόσθες, adde, adauge.

Πρόσθεσις, εως, ἡ, appoſitio Cicer. additio, appendix. πρόσθημα, προσθήκη, acceſſio, adiectio, incrementum, admotio, applicatio, corollarium. τί ἐκ προσθέσεως dictum, quid ſit docet Ariſtotel. in 6. Metaphyſ. Proſtheſis eſt (inquit Tryphon in appēdice) quum aliquid adiicitur principio ſyllabæ, vt ἀσταχυς, ὀνομα, pro σταχυς, ὄνομα.

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, additus, appoſitus, appendens, admotus. Πρόσθετος κόμη, i. φενάκη, Demoſt. Πρόσθετος, addictus creditori, ἀγώγιμος. Plutarchus in Lucullo, λύσεις τε τῶν ἐπὶ τοῖς προσθέτοις γενομένων δουλειῶν, addictos ſeruire. Πρόσθετον, admotum, peſſus ſiue peſſarium. id eſt, πρόσθημα. ἐν προσθέτῳ μετὰ σμύρνης προστεθὲν ἐκβάλλει καταμήνια, id eſt, menſes extrahit cum myrrha ſubditum in vellere, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 135. in vellere appoſitum, & libro tertio, capite nono, in peſſo additur.

Προσθέω, præcurro.

Προσθήκη, ης, ἡ, additio, augmentum, additamentum, πρόσθεσις, πρόσθεμα, incrementum, acceſſio, appendix. Plato primo de Republic. σμικρά γε ἴσως προσθήκη, parua quidem additio. Plutarchus in Anton. οὕτω δὲ ἦν προσθήκη γυναικὸς ἦν, adeò ſe velut comitis & aſſeclæ loco & numero eſſe voluit. Demoſthen. ὑμεῖς δ' ἐν προσθήκης μέρει, id eſt, numerus eſt tantū: vt, nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati, apud Horatium, vel nulla populi ratio habetur. Item προσθήκη, id eſt, βοήθεια, pro συμβολῇ, Soph.

Πρόσθημα, idem.

Προσθιγγάνω, attingo, apprehendo.

Πρόσθιος, α, ον, anterior, priorem obtinens ſitum, prior: priorem Gaza exp. πρόσθια τραύματα, aduerſa vulnera, aduerſo in hoſtem pectore excepta, in Epig.

Προσθλίβω, inſuper premo vel apprimo, attero.

Πρόσθου, adde, admoue, προστίθημι, Ariſtoph.

Πρόσιασι, accedunt: ſed cum πρὸ compoſitum πρόσεισι dicitur, non πρόσιει.

Προσιδεῖν, proſpicere, aſpicere.

Πρόσιθι, πρόσελθε.

Προσίεμαι, admitto, id eſt, recipio, agnoſco, acceptum habeo, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι, non repudio conditionem, vt προσίεσθαι τὴν πρεσβείαν, apud Liban. Sic Cicero Philip. Recipere legatum hoſtium, &c. Τὰ οἰκεῖα προσίεσθαι, καὶ τὰ βλαπτικὰ ἀποδιώκειν, tenēre quæ ſecundum naturam ſint, & pellere contraria, Cicero quarto de Finibus ita vertit ex Stoïcorum dogmatibus. Xenophon, εἴ τις χρήμασιν ἡττᾶσθαι προσίεται, ſi quis pecunia perpulſus vinci ſe patitur. Idem, τὰ αἰσχρὰ ταῦτα προσίεσθαι, à turpibus abhorrere. Idem, οὐ προσιέμην δανείσασθαι, non adducebar vt æs alienum conflarem: non ſuſtinebam mutuam ſumere pecuniam. Idem, τὸ ὑπόχρεων εἶναί τινι, οὐ πάνυ προσίεμαι, obnoxium eſſe cuiquam non admodum probo. προσίεται λόγους ἀληθεῖς, admittit veros ſermones, Plutarchus in Publicol. & Chryſoſtom. ἀεὶ τὰς ἱερας. οὐ προσίεμαι τὸ πένθος, non admitto luctum, Plutarchus in Publicol. προσίενται ταῦτα, hæc admittunt, idem in Rom. οὐ προσίεντο τὴν προδοσίαν, animum ad proditionem faciendam non induxerunt. προσίενται ἄνω, ſurſum tranſmittit, Ariſtotel. in Problemat. Sic equus ſi equiti cedit, τὸν ἀναβάτην προσίεσθαι, id eſt, aſcenſorem admittere dicitur. Προσίεμαι, admitto, id eſt, approbo, δοκιμάζω. Xenophon. Παιδ. 8. καὶ ἀποκρίνεσθαι δὲ ἐθελοκακεῖν προσίετο, non improbabat. ſic admittere religiones, Cicero de Legibus. Προσίεμαι, admitto, id eſt, facio vel committo. Xenophon Παιδ. 7. προσιέμεθα χείρονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι, hoc cōmitteremus, vt deteriores quàm prius eſſemus. Sic Plautus in Menec. Quid tandem admiſi in te, vt loqui non audeam?

Προσιέναι, adire, accedere, acceſſiſſe, prouenire, appropinquare, quotannis redire & obuenire: vnde αὐτοπροσιέναι, Xenophon. προσιέναι τῇ ἀληθείᾳ, accedere ad veritatem, Naz. in Orat. προσιέναι θεοῖς τὰ πρόσοδα, diis quotannis offerri, Ariſtophan. vide Πρόσειμι.

Προσιζάνω, inſideo: Dat. προσιζάνει τοῖς τοίχοις, adhæret parietibus, Dioſc. l. 5. c. 76.

Προσίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio ſedēre, προσκαθίζω, aſſideo, inſideo, προσίζω, Datiu. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite decimo,

mo, φύεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ μανθάνων ἐπὶ χυλὸς, ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐπὶ ταύτῃ μάλιστα προσίζων. Ex quo Plinius libro 16. 8. Conſtatq. rores melleos e cęlo cadentes, non aliis magis inſidere frondibus. προσίζει τῷ κάλυκι, inſidet calici, inhæret, Dioſc. l. 5 ca. 102. προσίζων ἐν τοῖς ἄνθεσι, reſidens in floribus. Theophr. lib. 5. ca. 14. de cauſ. plant.

Προσιεῖν, aduenerit, aduentarit.

Προσίημι, Actiua voce, idem quod προσίεμαι Paſſiua voce, ſed non tam in vſu eſt. Xenoph. 4. Ἀναβάσ. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ ἐπὶ [illegible] ἐφίζοντας, non admiſerunt. Προσίημι pro προσίεμαι, vide ſuprà, & in Προσίεμαι.

Προσίκτωρ, ſupplex.

Προσινέω, prior lædo, prior noceo.

Προσιππεύω, adequito.

Προσίπταμαι, aduolo: vnde προσίπτω pro προσίπτασαι apud Ariſtop. Phil. de vita Moſis, πάντες προσίπτανται ad hos aduolarunt.

Προσίσμενον, Heſych. [illegible], quis potius προσιέμενον.

Προσίσταμαι, μ. ήσομαι, α. ημαι, adſum, adiungor & proximus ſum, vt παρίσταμαι. Æſchin. κατὰ Τιμ. προεστηκότας τῆς δημοκρατίας. προεστὼς τοῦ δήμου, populo præpoſitus, Demoſth. κατὰ Στεφ. ἀπὸ ταυτομάτου προσεστῶτας, vocat teſtes fortuitos, qui fortè interim affuerunt. Προσίσταμαι, occurro, obuiam eo, impingo, προσκόπτω, congredior & aggredior, vt καθάπερ ἄλλο τι προσιστώμεθα πρὸς τοῦτον τὸν λόγον, aggrediamur quoque hanc diſputationem, Plato.

Προσίσταμαι, τὸ ἐναντιοῦμαι, ἐμποδίζω καὶ προσκρούω, aduerſor, obſtrepo, malè afficio, obſiſto, inimicus ſum, obſideo, offendo: ſed hoc cum Datiuo. Polybius, προσίσταται μοι, id eſt, ἐχθρός ἐστι μοι. Dion. Halicarnaſſ. προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, aures obſtrepens atque offendens. Ariſt. Probl. Segm. 4. χολή τι προσίσταται αὐτοῖς, i. moleſta, malè afficit.

Προσίστημι, obfirmo, id eſt, firmiter colloco. Antiph. in Apolog. καὶ τὸ σῶμα προσστήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, & corpus affirmante vt in ſcopum collimaret, vt certius iacularetur: ita enim Affirmare ſumpſit Tacitus. Προσίστημι, obicem oppono, ſiſto & inhibeo, commeare veto, impedio: vt προσιστᾶν τὸ περίττωμα, Ariſtotel. eſt item appendo & pondero vna cum aliis, apud Athenæum lib. ſexto, ὡς προσίστα τοῦτό μοι ποιῶν, ad coquum, qui σφόδρα ἰσχνὸς προσίστασθαι ἐδόκει.

Προσιστορέω, inſuper ſciſcitor, item inſuper ſcribo & prodo Strab.

Προσίσχομαι, &

Προσίσχω, τὸ προσίσχομαι, adhæreo, propinquo, accedo, auſculto, attendo. πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι, arbori inhærere, Theophr. libro nono hiſtor. plantar. capite quarto, loquitur de thure. προσισχόμεναι τῷ χάσματι χελιδόνες, libro tertio Dioſcorid. capite 94. adhærentes gulæ hirundines. προσίσχοντες ταῖς νήσοις, profecti ſunt in inſulas, Herodotus. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, ad extrema propinquantes, Thucyd.

Προσιτός, ὁ, quaſi acceſſibilis. ἀπρόσιτος πλείοσι, pluribus inacceſſus.

Προσιών, όντος, accedens, adiens, προσελθών. Plato in Apologia, ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιών, ad ſingulos priuatim adiens. προσιὼν τῷ δήμῳ, agens cum populo. προσιὼν τῇ βουλῇ, referens ad conſilium & curiam, Demoſthen. & Bud. προσιὼν τοῖς κοινοῖς, Demoſthen. ad Rempublicam tractandam accedens. προσιὼν πρὸς τὰς πύλας, ſubiens portis, id eſt, per portas. προσιόντες Ἰουλίου μηνός, ingredientes Iulij menſe. Sic Lapus in Camil. Plut. προσιόντες, aggreſſi aduentantes. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, ſe ad alios conferentes. προσιόντες τῇ Ῥώμῃ, Romæ appropinquantes, Plutarchus in Fabio.

Προσκαθέζομαι, &

Προσκάθημαι, obſideo, ἐπικάθημαι. circunſto, perſeuero in obſidione. προσκαθέζομαι τῇ πόλει, obſideo vrbem, Thucydid. προσκαθέζομαι πολιορκίᾳ, maneo in obſidione. προσκαθεζόμενοι τὴν πόλιν ἐπολιόρκουν, obſidentes oppugnarunt, Thucyd. προσκαθῆσθαι ἐν τῷ [illegible]. προσεκάθητο τῇ πόλει, vrbem obſedit, Thucyd. πολιορκούμενος προσκαθήμενος, Xen. ἐπολιόρκει προσκαθήμενος, obſidione circundedit.

Προσκαθίζομαι, incumbo.

Προσκαθίζω, incumbo, adhæreo, aſſideo. Plat. in Apolog. [illegible] προσκαθίζω.

Προσκαθίστημι, inſuper conſtituo.

Προσκαθοπλίζω, q. adarmo, etiam armis inſtruo.

Πρόσκαιρον, paulisper.

Πρόσκαιρος, ὁ, ἡ, temporarius, ad tempus durans, non perpetuus, nec ſibi conſtans. Paulus ſecunda ad Corinth. quarto, τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια, nam quæ cernuntur tēporaria ſunt: at quæ non videntur ſempiterna. πρόσκαιρος [illegible], Nazanzenus in Orat. πρόσκαιρος [illegible], idem ibidem: id eſt, ad tempus, ἀντὶ τοῦ προσκαίρως. Et Marci c. 4. πρόσκαιροι de hominibus.

Προσκαίρως, ad tempus: ſic Theoph. in Inſtit.

Προσκαίω, aduro.

Προσκακοπαθεῖν, condoleſcere, compoſitum ex πρὸς quod aliquā do in compoſitione aſſiduitatem & vehementem applicationem denotat, & κακοπαθεῖν quod eſt malis affici: vnde προσκακοπαθεῖν τῇ δι' ἡμᾶς μορφωθείσῃ καὶ βασανισθείσῃ, apud Gregorium in Epitaphio, eſt in contemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſeruatore ſuſceptæ affici dolore, & macerari & pene intabeſcere.

Προσκαλέομαι, aduoco, accerſo, ad me voco, aſciſco, τὸ προσκαλῶ, accio, vt Actorum Apoſtolorum capite 5. προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους, cum Apoſtolos accerſiuiſſent, vel conuocaſſent, aduocaſſent. Προσκαλοῦμαι etiam ad belli ſocietatem καὶ ἐπὶ τὴν συμμαχίαν euoco atque inuito, belli ſociū aſciſco καὶ προσλαμβάνω τινά. Paſſiuè ponitur Actorum Apoſtolorum capite 5. de Theuda, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν, cui aſcitus eſt virorū numerus, id eſt, qui virorum numerum ſibi aſciuit: ſic enim oratio paſſiua conuertenda in actiuam: interpres: cui adhæſit virorum numerus. Sed hoc προσκεκλῆσθαι καὶ προσέχεσθαι dicūt Græci. Vetus Interpres cui conſenſit: ſignificanter dixit vterque non tamen propriè. Προσκαλεῖται τρίχας, pilos euocat, capillos prouocat, id eſt, elicit, Dioſc. lib. ſecundo, capite 184. Προσκαλοῦμαι, τὸ προσκαλῶ, in ius voco, παρίσταμαι εἰς κρίσιν. προσκαλοῦμαι σε τῆς ὕβρεως. voco te in ius nomine iniuriæ. Ariſtophan. [illegible] εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν μαρτύρων ἀποχὴν [illegible], εἰς τὸ δικαστήριον ἐλθεῖν. Idem in Veſpis, Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, Heus tu quiſquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. προσκληθεὶς εἰς Ἄρειον πάγον δίκην ὑπέσχεν, citatus in Areopagum, iudicium ſubiit, Ariſtotel. lib. 5. Politic. 12. προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cędis in Areopagum accerſitus. Plutar. in Solone.

Προσκαλέω, Actiu. idem quod προσκαλοῦμαι, rapio in ius. Demoſt. Τί με προσκαλεῖς; cur me in ius vocas? Προσκαλῶ, accerſo, voco. Soph. αὖθις αὖ σε προσκαλῶ, iterum te voco.

Προσκαρτερέω, μ. ήσω, α. ηκα, propriè eſt toleranter & patienter alicui rei inſiſto: hinc pro aſſiduum eſſe, perſtare, inſiſtere & perſeuerare ponitur. Athenæus, προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις, ſtudiis inſiſtens & perſeueranter incumbens. Idem, προσκαρτερῶν καὶ αὐτὸς τὰς ἡμέρας, & ipſe in eo opere toto die perſiſtens atque aſſiduus. Themiſtius, οἱ κύνες αἱ θηρατικαὶ θηρίῳ προσκαρτεροῦσι, id eſt, veſtigiis hærent aſſiduè, nec ab eius perſecutione diſcedunt & abſiſtunt. Actorum Apoſtolorum capite primo, προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, vnanimi inſiſtentes orationi. vt in epiſt. ad Roman. capite 12. τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, precibus inſtantes in eiſque perſeuerantes. Et Προσκαρτερεῖν τινὶ, eſt ab alicuius latere, non diſcedere, ſe aſſiduum comitem præſtare, vt qui alicui deſeruiunt. Sic Actorum Apoſtolorum cap. 8. ὁ δὲ Σίμων ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ, id eſt, Philippi à latere non diſcedebat: Philippi comes perſtabat: vt apud Ouidium, Sola comes noſtræ perſtitit illa fugæ. Interpres conuertit, perſtabat apud Philippum: quod ſane mihi nullo modo placet. Nam hoc, ſi ita dicatur, longè aliud ſignificat, ἔχειν προσμένειν παρά τινι, id eſt, ἐν αὐτοῦ οἰκίᾳ. Marci Euangel. capite 3. ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, vt nauigiolum ſibi aſſiduè præſto eſſet: vt nauicula ſibi aſſidua comes eſſet, Budæus. Demoſthen. contra Neær. τὰς θεραπαίνας τὰς Νεαίρᾳ προσκαρτερούσας dixit, famulas quæ Neærę aſſiduè deſeruierant, eiúſque itineris comites extiterant.

Προσκαρτέρησις, aſſidua & tolerans aliqua in re perſeuerantia.

Προσκαταβαίνω, deſcendo ad. Cebes Theb. ἐν τῇ πίστει, αὕτη ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσα.

Προσκατάβλημα, acceſſio, corollarium, quod ſenſim acceſſit, acceſſio ſortis, Dem. κατ' Ἀριστ. Προσκατάβλημα, προστίμημα, & quod ob moram mulctæ nomine dependebant οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ [illegible], publicani ſcilicet & alij, qui altero tanto mulctabantur. vtitur hac voce Demoſt. contra Timocr. vide in Προσκαταβολή.

Προσκαταβολή, ῆς, ἡ, Publicorum vectigalium redemptoribus ſolutionis duo præſcribebantur tempora (vulgò vocamus *termes*, quos Græci προθεσμίας ſiue προθεσμίας.) vnum in quo cōtinuò factis redempturis præſentem pecuniam numerare ex parte oportebat, atque hanc in anteceſſum ſoluere (vt loquitur Seneca: nos *payer auant main & bailler d'auance*) & hoc προσκαταβολὴ dicebatur. Alterum ſolutioni præſtitutum tempus, erat cum penſionis mercedúmque reliqua pars iam in debitum pendebatur, quod προσκαταβολὴ nominatur. Idémque eſt προσκατάβλημα quod προσκαταβολή, & προσκαταβόλημα quod προσκαταβολή. legitur etiam προσκαταβόλημα καὶ προσκαταβόλημα. Suid. τὴν τιμὴν [illegible] τοὺς ὠνητὰς, [illegible] τὸ ἀργύριον. [illegible] προσκαταβολὴ καλεῖται. τὸ δὲ τῷ δευτέρῳ [illegible] διδόμενον, προσκαταβόλημα. Aſconius in 4. in Verrem, tria fuiſſe penſitationum genera ſcribit, canonem, oblationem, & indictionem.

Προσκαταβόλημα. vide Προσκαταβολή.

Προσκαταγελῶ,etiam vel inſuper irrideo,Athen.

Προσκαταδέω,vltra etiam necto & vincio.Baſil.

Προσκαταλλάττομαι,reconcilior.

Προσκαταλαλοῦμαι,loquacitate etiam obſtrepor atque obtundor, in Comm.Ariſtop.ὁ δὲ γέρων πληγὰς λαβὼν βοᾷ ὅτι καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον εἶναι πατέρας ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοὺς τύπτεσθαι,&c.ἐν νεφ.

Προσκαταλέγομαι,aſcribor,allegor.& Προσκαταλελεγμένοι,i.allecti,οἱ προσγεγραμμένοι,εἰς τὴν βουλὴν δοκιμασθέντες προσκαταλελεγμένοι.

Προσκαταλείπω,inſuper relinquo. vnde Philoni de mundo, τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιζήσασι δεινοῖς,reliquiæ quæ ſeuientibus malis ſuperſtites fuerunt.

Προσκατανέμω,inſuper diſtribuo.

Προσκατασκευάζω,inſuper extruo,vel conſtruo.

Προσκατασύρω,inſuper detraho,in Epig.

Προσκατατίθημι,inſuper dependo,ſoluo, numero. Ariſt.νεφ. καὶ προσκαταθεῖναι γ᾽ ἄν μοι δοκῶ ταλάντω.

Προσκατεγγυῶ,inſuper ſpondeo,iterum iterúmque polliceor,Budæus in epiſt.

Προσκατεύχομαι, inſuper imprecor,inſuper execratione vtor,cui opponitur ἐπεύχομαι. Theophr.

Προσκατέχω,diutius retineo.Baſi.αἱ ψυχαὶ,αἱ μὲν ἐπὶ πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ ταύτῃ.

Προσκατηγορεῖσθαι, ſimul prædicari, apud Ariſt. ab initio 3.ſectionis de enunciatione,de verbo Subſtantiuo dicitur.

Προσκατηγορέω,ῶ,inſuper accuſo,præterea defero. Xen. ἐὰν δὲ σοῦ προσκατηγορήσω ὅτι,&c.quód ſi te item accuſauero quód, &c. προσκατηγορῶ διαφθοράν τινα ὅτι χρήματα,præiudicium aliquod corruptelæ appono,Thucyd.

Προσκατίζομαι,Ionicè pro προσκαθέζομαι deſideo apud,aſſideo,ex Herodot.pro obſideo, quod & προσκαθέζομαι dicitur.

Προσκατόμνυμι ſeu προσκατόμνυμαι,inſuper deiero,præterea deiero.Pauſ. οἱ δὲ αὖθις οἱ ἀθληταὶ καὶ τάδε ἔτι προσκατόμνυνται.

Πρόσκειμαι,adiaceo,vicinus ſum, προσεγγίζω,adhæreo, πλησίον κεῖμαι.Theophraſtus hiſtor.libro primo,capite 18.διὰ τὸ μηδὲν ἀνὰ μέσον προσκεῖσθαι, quia nihil in medio vltra adiacet: ſic enim legendum.Ariſtophan.in Nebul.κοῖλον πρὸς αὐτῷ προσκείμενον τὸ στενὸν πρωκτὸν ἔχειν,anguſto adiacentem podicem. Dioſcorides libro quarto, προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα, folia inuicem adiacentia atque cohærentia. Πρόσκειμαι, apponor,addor, προστίθεμαι. Plato in Apologia,πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ſum ciuitati à Deo adhibitus:id eſt,præfectus, appoſitus, καὶ προστάτης. Polybius libro tertio, οὐ γὰρ προσέκειτο καθάπερ ἐπὶ ταῖς Λευτατίου,κυρίας εἶναι ταύτας τὰς συνθήκας,ἐὰν καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ,&c. non additum erat,Heſych. πρόσκειται,id eſt, ἐν προσθήκῃ κεῖται. Πρόσκειμαι, incumbo,inſiſto, inſto, addictus ſum & deditus,vt πρόσκειταί μοι, mihi onus incumbit, mihi negotium commiſſum atque delegatum. Gregorius, Ἐγὼ δὲ οὐδὲ ὥραν ἔχω τοῦ μικρὸν τοῦτο ποιοῦντα, ὁ πλείστοις καὶ τῷ φιλοπονίᾳ προσκείμενος,καὶ ὑπερφάλλων,ſupra modum labori addictum. Herodianus libro ſecundo, προσέκειντο,ἱκετεύοντες καὶ αὐτὸν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, id eſt,inſtabant obſecrantes & ipſi vt rerum adminiſtrationem ſuſciperet. Gregorius, Κλαυθμοῖς καὶ δεήσεσι προσέκειντο νύκτας καὶ ἡμέρας, inſiſtebant atque erant aſſidui in precationibus atque obſecrationibus noctu & interdiu. Plutarchus in Solone, τῷ Σόλωνι προσέκειντο τὴν τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni inſtabant tyrannidem vltrò offerentes. Thucydid.προσέκειντο τοῖς ναυτικοῖς, in rem nauticam incumbebat. Plutarchus in Pericle, πρόσκειται δεόμενος, precibus inſtat. Sophocl. πρόσκειμαι κακῷ, addictus ſum malo,id eſt,malis implicor atque detineor.προσέκειτο τῇ ἀναγνώσει,lectioni deditus eſt atque aſſiduus,id eſt, ἀναπαύεται διάκειται καὶ διάκειται καὶ διατρίβει συνεχῶς·τοῦτο δηλωτικὸν ἐστὶν. Πρόσκειμαι etiam eſt aſſentior,adſtipulor, faueo, tranſeo in partes ſententiámque alicuius,idémque quod προστίθεμαι,de quo infrà. Apud Suid.ὁ δὲ ἐντυχὼν προσκεκλεισμέναις ταῖς θύραις,id eſt,inquit, κεκλεισμέναις.Sed ego προσκειμέναις legendum puto,id eſt, oppoſitis & clauſis.

Προσκειμένως,inſtanter,addictè,Bud.in epiſt.prior.

Προσκέπτομαι,contemplor,conſidero,διερευνάζομαι καὶ κατανοῶ.προσκέπτομαι πάντα,omnia rimor,conſidero,Herodot. προσκεφθέντα ἐπὶ σεαυτῷ,re apud teipſum conſiderata.

Προσκεφάλαιον,ου,τὸ, quod Theocritus ποτικράνιον, puluinar,ceruical,puluinus. Plato libro primo de Republic.καθῆστο ἐπί τινος προσκεφαλαίου καὶ δίφρου, ſedebat ſuper puluinum & ſellam. αὐτὴ δὲ προσκεφάλαιον λίθον ἁμαξιαῖον πρὸς τῇ κεφαλῇ, Ariſtophan.in Pluto.

Προσκηδής,έος,curarum plenus,ſolicitus,procurans. ὥς κε προσκηδὴς ἀνὰ πάντας Apollon.3.i. ἀδελφὸς vt expon.ſcholiaſt. & προσκηδεῖς,proximi,affines,οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι,Heſych.προσκηδέες αὐτῷ ἔσαν,in eum propenſi erant,Herodot.

Προσκήνιον,ου,τὸ, proſcenium, veſtibulum ſcenæ,aulæum ſcenæ: ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς,Suid.τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα,Idem,Ἡ δὲ τύχη παρέλκουσα τὴν πρόσθεν καλλονὴν τὸ προσκήνιον, ὑπεργύμνωσε τὴν ἀληθῆ ὑπόθεσιν.Plutarchus in Lycurgo,προσκήνια θεάτρων, proſcenia theatrorum. Fuit & agnomen Nanij ſcorti inſignis, quód exteriore cultu formæ vitium tegeret.

Προσκηρύττω, prædico,præſignifico,προσημαίνω, προλέγω,προμηνύω, Heſych.

Προσκηρυκεύομαι,mitto caduceatorem,per legatum peto.

Προσκιρτάω,ῶ,ήσω,præſilio.προσκιρτᾶν,choreas ducere,præſilire. προσκιρτῶντι τῷ λόγῳ, verbo præſultanti, Naz.in Orat.

Προσκληδονίζομαι,inſuper ominor ſeu auguror Ioſeph.apud Suidam πάντα τε δὲ ἐπροσκληδονιζόμενος καὶ σαθρὰ μετ᾽ εὐφημίας τὴν ἐλπίδα ἐποιεῖτο Suid.expon ἐπ᾽ ἀγαθῷ οἰωνιζόμενος,Suid.

Προσκλαίω,exareſco ſeu extabeſco ſtudio quo alicui rei addictus ſum.

Προσκληρόω,ῶ,ώσω,ωκα,ſorte adiungo, allego, item addico, quaſique ſortito affigo & circunſcribo. Lucianus, λέγει γὰρ ὅτι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσε,i. ὅτι ταύτην σοι ἐπέκλωσεν ἡ εἱμαρμένη, quód te fortuna huic ſorti vitæque conditioni deſtinauit & addixit.Luc.in Act.προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ.

Πρόσκλησις,εως,ἡ,exhortatio,vocatio in iudicium.Plat. lib. 8. de Legib. λήξεων δὲ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων,de ſortionibus cauſarum,de in ius vocationibus, & de iis quos atteſtari oportet, Heſych.προσκλήσεις,αἱ πρὸς κρίσεις ἐπὶ δίκας.

Πρόσκλιντρον,q.ſubſtentaculum cui innitimur,Etym.ἀνακλιντήριον apud Suid.ſcriptum προσκλιντόν.

Προσκλίνω,propendeo,inclino,Suid.in verbo πρόσκλισις.

Πρόσκλισις, propenſio,inclinatio. Paulus prima ad Tim. capite quinto, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν, Quibus vetat perſonarum haberi delectum, & inclinatione animi (vt ſolet iniquus iudex)in alteram partem propendere. Sic enim loquitur Cicero. Dic igitur, vt hæc ſerues ſine perſonarum delectu, nihil propenſione faciens, nihil propenſus faciens in alteram partem animi inclinatione. Interpres ſic expoſuit,Vt hæc ſerues, abſque eo vt vnum alteri præferas, nihil faciens in alteram partem declinando. Suid.μὴ διακρίσει καθ᾽ ἥν τι κατ᾽ ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, id eſt, ὑπαγόμενος.

Προσκλύζω,μ.ύσω,π.υκα,alluo,inſido,proluo,colluo,foueo:Neu. Accuſat.

Πρόσκλυσις,εως,ἡ,alluuio,& alluuies Liu.

Πρόσκλυσμα, proluuium Terent. profuſio, inſuſio, inſtillatio. εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, ad fotus aſſumitur,Ruell. lib. 5. Dioſc.

Προσκνάω,attero,affrico.Xen. ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, Euthydemo affricari cupiens.Greg.Naz.τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι,quibus aures pruriunt & titillantur.

Προσκνήθω,idem.Pro ſimplici κνήθω,in verſu apud Plutarch.καὶ ἀργυρικῆς,Πᾶς δ᾽ ἀδικεῖ χεῖρα προσκνήθει τινά.

Προσκνύζομαι,gannitu appello ſeu inclamo.Προσκνύζομαί σοι, tibi adgannio, Philoſt. in Heroicis.

Προσκολλάω,μ.ήσω,π.ηκα, agglutino,conglutino.Accuſat.& Datiu.vnde προσκολλῶμαι,adhæreo,agglutinor,conglutinor,προσαρμόζομαι,adiungor,coniungor.Deponent.Datiu.προσκολλᾶσθαι τῷ σώματι, corpori conglutinari,Alexander Aphr.lib.1. Problem. ἐν ἑαυτῷ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ, agglutinari per ſe parti quæ alitur. Paulus ad Epheſ.capite 5.καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,id eſt,ad vxorem ſuam agglutinabitur.(Sic enim & conſtruxit Paulus in Aulul. Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant)id eſt,matrimonij ſocietate conglutinatus vxori ſuæ, indiuiduus comes adhærebit omnium parentum poſtpoſita neceſſitudine.

Προσκομιδή,aduectio,vectura,εἰσφορά,Heſych.

Προσκομίζομαι,recipio & ducor.προσκομιζόμενος φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα,ad opera fertur lectica,Plut.in Pericle.

Προσκομίζω,affero,comporto,duco,admoueo,προσφέρω.

Προσκόμιον,πρόσθεμα, id eſt, galericulum, φενάκη,ἐπίθεμα,ἐπίθετος κόμη.

Πρόσκομμα,ατος,τὸ, offenſio,offendiculum, ἐμπόδισμα,σκάνδαλον, προσκοπή,βλάβη, ζημία, damnum,error,ſcandalum, impedimentum, obex. Eſt autem πρόσκομμα in pedibus, quod in facie ὑπώπιον, teſte Euſtathio, vulgò heurt,vide ὑπώπιον. λίθος προσκόμματος, lapis in quem impingitur,Petrus Apoſt. capite 2. Epiſt.prima: Paulus ad Roman.capite 15. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον,i.offendiculum Plin. vel obſtaculum Plaut.vide Προσκοπή.

Προσκοπέομαι,μ.ῆσομαι, &

Προσκοπέω,ῶ, prouideo,proſpicio.προσκοπεῖν τὰ κοινὰ,in commune proſpicio,Thucyd. προσκοποῦμαι τὸ σὸν,conſulo tuo cōmodo & proſpicio,Eurip.προσκοπουμένη,proſpiciens.

Προσκοπή,ῆς,ἡ, idem quod πρόσκομμα.πρόσκρουσις Suid.offenſio, Polyb.Προσκοπὴν διδόναι, quod vocant ſcandalizare,id eſt, τὸ σκάνδαλον τιθέναι, Cicer.offenſioni eſſe, offenſionem afferre vel concitare. Paulus ſecunda ad Corinth.capite 6.Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ

μηδὲ ἡντινοῦν προσκοπήν, id eſt, nullam planè offenſionem afferentes. Licet interpres ita cõuerterat, Nullam vllâ in re præbentes offenſionem. Προσκοπή, obſtaculum Plaut. offendiculum Plin. & impedimentum. Thucydid. ἐς προσκοπὴν τῶν νεῶν, ad impediendas naues, vel ad ſpeculandum.

Προσκόπησις, contemplatio & q. proſpectio.

Προσκόπος, ſpeculator, explorator.

Προσκόπτω, μ. ψω, π. φα, offendo, impingo in, collidor, cæſpito, προσκέκοφα, μ. προσκόψω, ἀ. προσέκοψα. Vtitur eo Matt. 7. οἱ ἄνεμοι προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ, id eſt, venti incubuerunt in domum, vel impegerunt. προσκόπτω λόγῳ, in ſermonem impingo, capite 2. epiſtol. 1. Petri, προσκόπτον τῷ ὀφθαλμῷ, occurrens oculo offendit. Nazanzenus in Orat. de natiuitate Domini. προσκόψας τῷ [illegible], te cato offendit. προσκόπτομεν τὸν ἀέρα προσχάζοντες, incurrendo aërem impetu noſtro violamus, Ariſt. in Probl. ſect. 5. προσέκοψε τὸν δάκτυλον ἐν σκότει, offendit in tenebris digitum, Ariſtophan. προσκόπτοντα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes qui petræ alliduntur, Nazanzenus. προσκόπτω τῷ λίθῳ, impingo in lapidem, Eraſm. apud Paulum c. 9. ad Rom. Et c. 14. μηδὲν ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται, interpres, impingit atque offenditur. προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, impingas in lapidem pedem tuum, capite 4. Euang. Matth. Dicit etiam Cicer. offendere ad fornicem. Columella, cornu ad ſtipitem offendere. Item propello, concutio, tero, in Argumento Βατράχων apud Ariſtoph. quod carmine ſcriptum eſt. Ariſt. Accuſ. iunxit in Probl. ſect. 7.

Προσκορέω, ſatio.

Προσκορής, faſtidium afferens. τὸ προσκορές, quod affert ſatietatem (& tædium.

Προσκόρως, abundè, Hermog. puto προσκόρως dicendum.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, puluinar, [illegible] Theoc.

Προσκρίνειν, adiicere.

Προσκρίνεσθαι, accreſcere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus. Themiſt. in 2. de Anima, [illegible] Idem, [illegible]. Ibid. [illegible].

Πρόσκρισις, ἡ, Themiſt. id eſt, accretio Cicer. accrementum Plin. vide Προσκρίνεσθαι.

Πρόσκρουμα, ατος, τὸ, offenſio, πρόσκομμα, offendiculum, obſtaculũ Dion. Halic. apud Plut. ἐκ πολλῶν προσκρουμάτων, ex multis concuſſionibus Eraſ.

[illegible], vallum, obex, [illegible], Heſych.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, appulſus Cic. προσβολή, impactio Senecæ, offenſio, [illegible].

Προσκρούω, pulſando affigo Heſych. item impingo, allido, itẽ προσκόπτω, προσπταίω, offendo, offenſo, incurro, reſiſto, refello, reprimo, aduerſor, ἐναντιοῦμαι, ſum offenſus, ſum infeſtus, [illegible], infeſtus reclamo, me infeſtum præbeo. προσκεκρουκώς, qui inimicus eſt factus. Datiu. vt προσκρούειν θεῷ, Deum offendere, Chryſoſtomus [illegible], idem de officio Epiſcoporum, Ne in Dei offenſionem incidas. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit, Plutarchus in Themiſtocle. προσκρούω τοῖς πολίταις, in offenſionem ciuium incido & inuidiam, offendo ciues, idem in Theſeo. προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς, in offenſionem multitudinis incurrit, Plutarchus in Fabio. [illegible], id eſt, Valerio cõflata eſt inuidia, idem in Publicola. [illegible], à belli premor authoribus, idem ibidem. [illegible], vbi hæc inciderunt, omnibus omnino fuit odio, & ſe magiſtratu vltrò abdicauit, Plutarchus in Publicola. προσέκρουσε τούτοις, Demoſt. in offenſionem iſtorum incurrit, offendit iſtos. Προσκρούειν τῷ πόνῳ, dolori aduerſari. Dixerat Epicurus, [illegible], Cicero ſic vertit primo De finib. Omne animal, ſimul atque natum ſit, voluptatem appetere, eâque gaudere vt ſummo bono: dolorem aſpernari vt ſummum malum, & quantum poſſit à ſe repellere, &c. Apud Suid. προσκεκρουκώς, id eſt, ἐχθρὸς γεγονώς, hoſtis factus. προσκρούειν pro offendere & impingere Demoſthe. pro corona, [illegible]. ſic Demetr. de Thucydid. [illegible]. Item paſſiuè offendor, iraſcor, ſtomachus mihi mouetur. Ariſt. Politic. 2. [illegible].

Προσκτάομαι, ῶμαι, acquiro, inſuper acquiro ſeu paro, inſuper comparo, concilio, in poteſtatem redigo, imperio addo, aſciſco, induco, aſſumo. προσκτᾶσθαι. Actiu. Accuſatiu. [illegible] δύναμιν, potentiam prolato. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο, imperij fines protulit, Iſoc. in Euag.

Προσκυνητός, ὁ, ἡ, venerandus, glorioſus.

Προσκυλίω, ω, ſω, κα, adioluo. Actiu. Προσκυλίσας λίθον τῇ θύρᾳ, qui lapidem ad oſtium aduoluit, capite 27. Euangel. Matth.

Plat. l. 10. de Leg. [illegible].

Προσκυματίζω, fluctuando alluo. Datiu. Plut. in Her.

Προσκυνέω, ῶ, ήσω, ηκα, cõgenuſlo Nonio, hoc eſt, genua flecto, ſupplico, ſum ſupplex, veneror, colo, adoro. Herodot. in Polymnia, ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας, vt accidentes adorarent & venerarentur Regẽ. Ibidem negant illi Spartiatæ, σφίσι νόμον εἶναι ἄνθρωπον προσκυνέειν. Geneſ. capite 37. προσκυνῆσαί σοι. Etiam hoc verbum capite 4. Euangel. Ioan. iungitur Datiu. προσκυνοῦσι τῷ πατρί, &c. Ibidem tamen iungitur Accuſatiu. τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, adorantes eum & in Apocalyp. Ioann. nunc Datiu. nunc Accuſatiu. iungitur. προσκυνεῖν τὸν πατέρα, adorare patrem. τὴν φάτνην προσκύνησον, præſepe adora, Nazanzenus in Orat. Chryſoſtomus, [illegible]. Ariſtopha. Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, &c.

Προσκύνημα, veneratio, adoratio. Athenag. in Apologia.

Προσκύνησις, εως, ἡ, idem.

Προσκυνητής, οῦ, ὁ, adorator, Ioan. c. 4.

Προσκυνητός, ὁ, ἡ, adorandus, Naz. in Orat.

Προσκύπτω, μ. ψω, π. φα, inclino me admouendo alij, ſeu inclino me iuxta aliquem, συγκύπτω. Plat. lib. 5. de Republic. [illegible], ac ſeipſum protendens, ad aurẽmque eius admouens, quædam ei dixit. ſic Lucian. [illegible].

Προσκύρησις, εως, ἡ, authoritas. Hippocrates in [illegible], propter authoritatem artis medicæ. Idem [illegible] vocat [illegible], cũ ait medicum ægrotos inuiſentem [illegible], id eſt, grauitatis atque authoritatis. at verbum προσκυρῆσαι Heſych. eſt προσπελάσαι, appropinquare, accedere.

Προσκυρόω, ratum facio, confirmo.

Προσκύρωσις, εως, ἡ, confirmatio, addictio.

[illegible], adorato: pro προσκυνήσωσι.

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ, remum manu tractans. πρόσκωποι, remiges, i. οἱ πρὸς ταῖς κώπαις ναῦται, i. κωπηλάται. Lucian. in Charonte, [illegible]. Significantur autem hoc nomine remiges quidam, qui tamen quum opus eſſet, decertarent etiam & propugnarent. Eoſdẽ vocat Thucyd. αὐτερέτας, & [illegible], Bayf.

Προσλάζυμαι, & προσλάζομαι, προσλαμβάνω.

Προσλαλέω, alloquor. προσλαλῶ σοι, tecum colloquor. Lucianus, καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ, i. ἐντυγχάνω, προσομιλῶ καὶ προσδιαλέγομαι, Act. capite vltim. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι, propter hanc igitur cauſam aduocaui vos, vt viderem & alloquerer.

Προσλαμβάνομαι, verbum Med. aſſumo, προσλαμβάνω, concipio & comprehendo: Et pro recipio atque complector ſumitur, vt venientem aſtans complectitur, velut venientem quis amicum complectitur & ſuſcipit. Nam & πρὸς in compoſitione τὸ σὺν ſignificat. Paulus ad Roman. cap. 14. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, i. fide infirmum complectimini & ſuſcipite. Et capite 15. διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν θεοῦ, i. Quapropter inter vos complectimini, quemadmodum Chriſtus nos complexus ad gloriam Dei. vide Προσλαμβάνω.

Προσλαμβανόμενος, aſſumptus. Inter ſonitus qui in Muſicis φθόγγοι dicuntur 18. numero, προσλαμβανόμενος inter ſtantes à Vitruuio numeratur lib. 5. capite 14. vocatur acquiſitus à Martiano Capella. Hic tropus erit in ſcala Muſicorum noſtri temporis, A. re. ordine ſecundus. Προσλαμβανόμενος autem, vt author Boëtius lib. 1. cap. 20. eſt nomen decimæquintæ chordæ, quæ diſdiapaſon complectitur. Et Προσλαμβανόμενα, ſunt aſſumpta, vt προσλήψεις, aſſumptiones, ex quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα, quas illationes vocant.

Προσλαμβάνω, aſſumo, adiungo mihi, mihi aſciſco, inſuper capio, admitto, adipiſcor, occupo. Dem. Olynth. 2. [illegible] Nã ſingulorũ ſtoliditatẽ, quib. minus notus eſſet, fallẽs ſẽper, eóſq; aſciſcẽs, ita creuit. Xen. [illegible], aſſũptis ex accẽſim odariſſimis [illegible], perfidiç infamiã ſubiit, Plut. in Fab. Προσλαβεῖν τροφὰς, quod & per προσλαμβάνεσθαι dicitur, i. cibũ aſſumere Cornel. Celſ. vel etiã cibũ vnà ſumere: nam πρὸς, vt ante ſuo loco adnotauimus, interdum idem quod σὺν, i. ſimul, vnà, ſignificat in cõpoſitione. Sic verò accipiẽdo nõ parua difficultas ſoluitur apud Lucã in Act. Apoſt. vbi ita c. 27. παρεκάλει ὁ Παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς, λέγων, τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες ἄσιτοι διατελεῖτε, μηθὲν προσλαβόμενοι, i. hodie decimaquarta dies agitur, ex quo expectãdo impaſti perſtatis, nihil vnà ſumẽtes. Quibus ſolum oſtenditur nullum iuſtum prandium toto illo tempore illos confeciſſe: ſed raptim cibum ſumpſiſſe, quod vno verbo ſubuccinari dicitur. Eſſet enim miraculum tantam nautarum & vectorum turbam, ſine vllo cibo tamdiu

potuiſſe tolerari atque ſupereſſe. Interpres tamen ſic conuertit, ieiuni permanetis, nihil cibi capientes. Sequitur, διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς προσλαβεῖν τροφῆς. Et, ἀναπεισθέντες προσελάβοντο τροφῆς.

Προσλέγω, inſuper dico. Paſſ. προσλέγομαι, apud Homerum legitur initio Odyſſ. μ. vbi vid. Circe Vlyſſem χερὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπὸ νόσφιν ἑταίρων ἕσσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα: pro προσεῖπε afflata eſt, allocuta eſt, vt quidem ſcholiaſtes vult: apud Heſiodum verò Ergων. 2. vbi πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσελέξατο θυμῷ Moſchop. expon. ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ. Proclus προσεπινοεῖ, προσεπινοίαν, inſuper excogitat.

Προσλεύσσω, aſpicio. Sophocl. προσλεύσσων φάος. idem, οὐδ' ἔτι προσλεύσσεις.

Πρόσλημμα, ατος, τὸ, quod præterea eſt acceptum ſeu aſſumptum.

Προσληπτικὴ, aſſumptiua cauſa, Quint. l. 7. c. 5.

Προσληπτικὸς, κτητικὸς, poſſeſſiuum: ſic interpr. Apol.

Πρόσληψις, aſſumptio, comprehenſio, cognitio, ἀπορρίψεως ei opponitur apud Nazanzen. In Dialecticis aſſumptiones προσλήψεις dicuntur, ex quibus τὰ ἐπιφερόμενα oriuntur & προσλαμβανόμενα, ſunt aſſumpta.

Προσλιπαίνω, craſſum reddo, iungo.

Προσλιπαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ προσκαρτερεῖν, non diſcedo, aſſiduus ſum, affixus ſum, διατελῶ, perſeuero, προσεδρεύω, ſupplico, obnixè precor. Neutr. Dat. Plut. χρήματα αὐτοῖς, ὅταν πλείστοις μάλιστα προσλιπαροῦντες. Bud. in epiſt. prior. πολὺ δέ εἰμι καὶ διατελῶ προσλιπαρῶν καὶ προτρέπων τοῖς παιδευμάτων τὸν ἀκροατήν, &c. multus ſum & aſſiduus exhortationibus, &c.

Προσλιπάρησις, εως, ἡ, obſecratio Cicer. ſignificat aſſiduas ſeu obnixas preces, vel aſſiduam ingenij præſentiam apud Lucianum.

Προσλογίζομαι, adnumero, computo, recenſeo: vnde προσλογίσασθαι, referre acceptum.

Προσλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, exiſtimo, reputo, animo conſidero, imputo. Act. Accuſ.

Προσλογιστέα, adiicienda: Datiu.

Προσλυμαίνομαι, affero perniciem.

Προσμανθάνω, addiſco, inſuper diſco.

Προσμαρτυρέω, atteſtor. προσμαρτυρῶ τῷ τούτῳ ἐνδεῖν. &c. hoc dictum atteſtor, id eſt, aſtipulor huic dicto, Plutarchus in Opuſculis. Dicitur & cum Accuſatiu. vt προσμαρτυρῶ σοι τόδε, & προσμαρτυρῶ σε τόδε, Suid.

Προσμάσσω, conglutino, miſceo, appono.

Προσμάχομαι, depugno, decerto. cum Dat. vt προσμάχομαί σοι, Plato de Leg.

Προσμειδιάω, μ. άσω, π. ακα, arrideo.

Προσμελῳδέω, admodulor.

Προσμένω, μ. ενῶ, expecto, προσκαρτερέω, perſeuero, commoror, præſtolor, duro, remaneo, operior, inhæreo, acquieſco. προσμένουσί μοι, perſeuerant apud me, c. 15. Euang. Matt. προσμένειν τῷ κυρίῳ, adhærere Chriſto, c. 11. Act. Apoſt.

Προσμετρεῖν, admetiri, apud Hyperid. & Poll.

Προσμίγνυμι, admiſceo, adiungo, προσμιγνύω.

Προσμίσγω, admiſceo propriè, προσμιγνύω: hinc pro admouere ſumitur & appropinquare, appellere, προσεγχρίμπτω, ſubire, ſuccedere: vt apud Thucydidem. προσέμιξεν ἐγγύς, id eſt, ἐπλησίασεν, admouit, promouit propè. Plutarchus in Publicol. προσμίξαντες τῷ Καπιτωλίῳ, capitolio admoti, propinquantes. Plato de Legib. & Xenophon, προσμίξαντες αὐτοῖς ἐγγύθεν, propius accedentes. Xenoph. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια, qui applicauit ad fines, qui appulit & acceſſit Thucydid. προσμίσγειν τῷ τείχει, muro ſuccedere. Idem, προσμίσγω Τάραντι, Tarentum ſubit. Idem, προσμίσγειν πρὸς τὰς ἐπάλξεις, pinnas murorum ſubire. Idem, προσμίξαι αὐτόθι, illuc acceſſiſſe. Herodot. προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, ad Naxum ſunt appulſi. Æſchin. aliter dixit, προσέμιξε τὸν κίνδυνον, quaſi periculum promiſcuit, id eſt, periculum creauit vel fecit. Προσμίσγω, commiſceo, συμμιγνύω. Hinc pro manus conſerere & congredi ponitur. Thucydid. προσμίσγειν ἄποροι, ad dimicandum & conſerendum cum hoſte inhabiles. Herodotus, προσέμιξαν τοῖς βαρβάροις, cum barbaris conflixêre. Plutarchus in Numa, προσμίξαντες ἐγγύς, pugnantes cominus, conſerentes.

Πρόσμιξις, admiſtio Ciceroni.

Προσμισθόω, mercede conduco.

Προσμολεῖν, ἐλθεῖν, prodire, accedere: à μόλω ſeu μολέω. Sophocl. in Aiace, σὲ προσμολεῖν καλῶ, vt accedas te voco. Idem cum Accuſatiu. ibidem, μέσον δὲ προσμολὼν στράτευμα, medium ingreſſus exercitum.

Προσμονὴ, permanſio Cicer.

Προσναυμαχήσεις Πελοποννήσου, pro Peloponneſo dimicabis, Herodotus.

Προσναυπηγεῖσθαι νέας, naues exædificari.

Προσνέμομαι, allegor, adſcribor, Demoſthen. interpr. dictione Γεγενῆσθαι. Προσνεμηθῆναι τούτοις, in horum numerum adſcripti eſtis. Προσνέμεσθαι τοῖς νικῶσιν, ad victores accedere, Plutarchus in Romulo. vide & Bud. in epiſt. in verbo Cótribuere. Προσνεμηθεὶς τῇ φυλῇ, in tribum adſcriptus, Plut. in Publ.

Προσνέμω, attribuo, diſtribuo, adiicio. Ariſt. de mundo, καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις, inſulas contribuunt iis partibus, quibus earum quæque vicinitate coniuncta eſt. οὕτω ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, ſe ipſum Pericles populo dedit, ſe ad populum contulit, factus eſt popularis, Plutarc. in Pericle.

Προσνεύω, annuo, incumbo in remos. Xen. in OEc. ἐν τάξει μὲν προσνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀνανεύουσιν, vicíſſim & rectè atque ordine incumbunt in remos, & rurſus reſupinantur. alij προσνέουσι legunt, proclinantur, reclinantur. Polybius libro primo, [illegible] apud Thuc. προσνεύσαντες exp. per προσιέμενοι, i. acquieuerût: Valla adnatarunt conuertit.

Προσνήχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, adnato. Depon. Datiu.

Προσνοεῖν, conſiderare, inſuper mente agitare.

Προσογκής, in molem amplam diſtentus.

Προσοδεύομαι, percipio, καρποῦμαι. Strabo, οἱ δὲ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν τελῶν, largè reditus percipiunt. προσοδευόμενα χρήματα, pecuniæ quæ ex vectigalibus proueniunt, apud Vlp. Demoſt. interpretem.

Προσόδιος, ὁ, ἡ, q. itinerarius.

Πρόσοδος, ου, ἡ, à προσιέναι, de quo ſuprà: ingreſſus, acceſſus, ἔντευξις, i. conuentio, aditio, hoc eſt, ἐφοδεία, congreſſus, concurſus. Herodotus in Polymnia. ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρην, πρόσοδον ἐποιέετο, quo tempore forum plenum eſſe ſolet, eo è caſtris mouit atque impreſſionem fecit. Πρόσοδος, reditus, obuentio, & vectigal & quæſtus, lucrum, cenſus, λῆμμα, αἴσιον, πόρος, prouentus, πρόσβολος, περιουσία, compendium, ἐπικέρδεια χρήματα. Dicitur & ἔργον & [illegible]. Strabo in 17. τὴν Αἴγυπτον δὲ τὰς προσόδους ὅσας ἐν τῷ λόγῳ Κικέρων φράζει. Polybius libro quinto, συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, coactis reditibus & copiis ſatis magnis. Demoſthen. περὶ παραπρ. ait illis legatis τὰς δὲ συμμάχων συμφοράς, προσόδους γεγονέναι, lucroſas fuiſſe. Πρόσοδος χρημάτων, Thucydid. Προσόδου πόρον μηχανᾶσθαι, Xenophon libro primo Pædiæ, id eſt, pecuniarum redituum excogitare, ſeu dare operam parando commeatui. Προσόδους μηχανᾶσθαι, rem parandæ dare operam, idem in OEconom. Ariſtoteles libro de mundo, ἄλλοι καθεστήκεσαν προσόδων ταμίαι, id eſt, alij erant vectigalium quæſtores obuentionúmque conſtituti. Πρόσοδος, conuentus, concilium, quaſi σύνοδος & ἐκκλησία: quare pro aduocata concione ponitur. Iſocrat. in principio Areopag. περὶ σωτηρίας τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην. Idem, ὑπὲρ ὧν ἐγὼ τοὺς λόγους μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπογραψάμην, id eſt, concionem me habiturum proſcriptione proteſſus ſum, ſiue programmate edito. Et Pauſanias vſus eſt in Achaïcis ἀντὶ τῆς συνόδου. Πρόσοδοι quoque dicuntur ſupplicationes, ad altaria puluinariáque deorum obſecrationes. Ariſtophan. [illegible] id eſt, προσευχὰς πρὸς τῷ βωμῷ. Προσόδους καὶ πομπὰς θεοῖς ποιεῖσθαι, Plato de Legib. ſupplicationes & pompas agere. Demoſthenes & Athenagor. προσόδους καὶ θυσίας, côiungunt. Inde προσόδια μέλη, carmina quæ in huiuſmodi obſecrationibus & ſupplicationibus cani ſolebant, Athen. Πρόσοδον etiam vſurpat Chryſoſt. pro conuentu ad ſacrum euchariſtiæ epulum, 1. ad Tim. 1.

Προσόζω, oleo, ſeu odorem profero ad nares. Doric. ποτόσδει Theocritus.

Προσοίγω, adaperio: vnde προσέῳξα adaperui.

Προσοικειόω, idem quod προσοικειοῦμαι, Pol.

Προσοικειοῦμαι, mihi concilio, Accuſ.

Προσοικειόω, μ. ώσω, accommodo, aſciſco. Προσοικειοῦται τῇ φύσει, naturæ accommodatur, naturæ eſt conſentaneus. Alexander Aphrodiſ. τὸ φλέγμα προσοικειοῦσθαι τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. Plut. προσῳκείου δ' ἑαυτῷ Ἀλέξανδρον ἐρωμένου τρόπῳ, aſciſcebat & adoptabat.

Προσοικέω vel Προσοικίζω, accolo, iuxta habito. Datiu. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, accolo fluuium. Plat. in Tim. Et cum Accuſ. προσοικεῖν ποταμούς, accolere fluuios, Ariſt. in Polit. Προσοικοῦσιν αὐτῇ τῇ πόλει, ipſi vrbi finitimi ſunt, Thucyd. vnde Προσοικοῦντες, vicini.

Προσοικοδομέω, ædifico, adiungo, ędificium augeo.

Πρόσοικος, ὁ, ὁ, vicinus γείτων, ὁ πλησίον οἰκῶν, finitimus, propinquus.

Πρόσοικος ἤπειρος, proxima continens. πρὸς δὲ τῇ νῦν προσοίκῳ ἠπείρῳ, Ariſtid.

Πρόσοισμα, τος, τὸ, τὸ προσφερόμενον, quod offertur vel adhibetur, apud Hippoc. περὶ τόκων.

Προσοίσομαι, aſſumam à προσφέρομαι.

Προσοιστέος, ἄξιος προσφέρεσθαι, afferendus vel offerendus, aut aſſumea-

ſumendus: quem oportet προσοφείλειν ab inuſitato themate, προσοφείλω à quo προσοφείλω mutuatur fut. 1. & tempora quę inde formantur.

Προσοίσω, admouebo, afferam: à Προσφέρω. μὴ προσοίσῃς χεῖρα, ne manum admoueas. Eurip.

Προσοκέλλω, μ. κελῶ, applico, appello. τὸ ἀγκαλίσασθαι προσπελάζω, προσορμίζω, Suid. item impingo apud Lucian.

Προσολοφύρομαι, collamentor, congemiſco, προσαποκλαίομαι.

Προσομαρτέω, Theog. ſequor, comitor, idem quod ὁμαρτέω.

Προσομιλέω, ῶ, colloquor, communico cum, congredior, verſor, ſimul ſermocinor, προσδιαλέγομαι, προσλαλῶ, προσαγορεύω. Datiu. & Accuſatiu. Gregor. αἰδεῖσθαί τε τοῖς αὐτὸ μετρίως προσομιλοῦντας. Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problem. ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν, aeri ſemper expoſitum eſſe. Idem, ἡμῖν προσομιλοῦντος θερμοῦ ὕδατος, &c. nobis obducta aqua calida. προσομιλοῦμεν τὰ ἴδια, priuata cõmunicamus. Cum Datiuo rei ſignificat verſor, tracto, vt προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, verſari in bello Thucyd. li. 1. apud eundem tamen libro ſecundo, προσομιλεῖν πέτρᾳ exponit. Saxum contingere, vel ſaxo ſe admouere.

Προσομιλητέον, accedendum eſt.

Προσομιλητικός, ἡ, ὁ, ſermocinatiuus. Quint. li. 3. partem iudicialem & concionalem προσομιλητικὴν, i. ſermocinatricem dicit, quę à forenſi ratione diſiungitur, & eſt accommodata priuatis diſputationibus.

Προσομιλία, congreſſio, congreſſus, conuerſatio, colloquium, cõtactus. Alex. Aph. l. 2. Probl. θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ θερμοῦ προσομιλίας ἀπαντώσης αὐτῷ, &c.

Προσόμοιος, aſſimilis, καὶ ἐλάττων ὁμοίου, minúſque quàm ὅμοιος. Hic enim πρὸς ἐλαττώσει.

Προσομολογέω, aſſentior, inſuper fateor, Iſoc.

Προσομόργνυμι, imprimo, inure, item abſtergo.

Προσομορέω, conterminus ſum.

Προσόν, τὸ, quod ſupereſt, ſumma excurrens. Demoſt. ταῖς δραχμαῖς δραχμαὶ καὶ τὸ προσόν, i. quódque quadranti ſummæ integræ ſupereſt.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

Προσονειδίζω, præterea obiicio, criminor.

Προσονομάζω, inſuper nomino, cognomino, voco.

Προσονομασία, adnominatio, agnominatio, genus figurę, Quintil. l. 9. ca. 3.

Προσόντες, qui adſunt, aduenientes. τὰ προσόντα, parta bona, Xen.

Προσόπτομαι, aſpicio, intueor. Eurip. in Electr. τίς δεσμίους ἐμὲ κάρα προσόψεται. Item video, Soph.

Προσοράω, aſpicio, obſeruo.

Προσοργίζομαι, inſuper iraſcor, indignor.

Προσορίζω χρόνον, pręfinio tempus, Plut. in Lyc.

Προσορμάω, hoſtiliter accido. Xenophon in primo Pæd. Οἱ δὲ πολέμιοι προσιόντες ἐπὶ τὸ εἶδος, ὡς συνεωράκεσαν τὸ ἀνομοῖον ἐπὶ σφᾶς ἰδόντες προσορμήσαντας.

Προσορμεῖν Polluci, προσεδρεύειν.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor. προσορμίζονται πρὸς Δῆλον, ad Delũ habent ſtationem. προσωρμίσθησαν, applicuerunt in portum, c. 6. Euang. Marci.

Προσορμίζω, appello, προσοκέλλω.

Προσόρμισις, appulſus ad littus, Syneſ.

Πρόσορος, ὁ, ἡ, conterminus.

Προσουδίζω, μ. ίσω, σω. ιῶ, proſterno, terræ allido, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτω, τὸ ἐδάφει προσρίπτω. προσούδισας πάλιν σύ, ſolo illiſiſti & interfeciſti. προσουδίσας εἰκόνα, qui proſtrauit imaginem, qui in ſolũ iecit & humi proſtrauit, Plut. in Galba.

Προσουρεῖν, feliciter agere, ſecundis ventis vti. προσουρίσας, εὐθυδρομήσας, εὐδοκιμήσας, ſic apud interp. Ariſtoph.

Προσοῦρος, idem quod ὅρος. vnde πρόσουρα apud Suid. & Heſych. quod exp. γειτονεύοντα ſicut Heſych. ipſum ὅρος expo. γειτνιῶντος, ὁμόρους.

Πρόσουρος, ὁ, ἡ, conterminus. οἱ πρόσουροι ἀγρῶν, Herodot.

Προσοφείλω. vide in Προσόφλω.

Προσοφειλέω, inſuper ero debitor.

Προσοφλισκάνω, debeo. Actiu. Accuſatiu. προσοφλισκάνειν ἀλαζονείας, oſtentationis & iactantiæ nomen ſubiicit, Plutarchus in Themiſtocle.

Προσοφείλω, vel προσοφλάνω, inſuper debeo, etiam debeo, alio nomine debeo. Paulus in epiſtol. ad Philem. ἵνα μὴ λέγω σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις, vt ne dicam tibi quòd etiam teipſum mihi inſuper debes. Ariſtoteles Ethicorum quarto, ἀρξάμενος δ' ἀγαθῶν, καὶ ἀντευεργετεῖν δεῖ πλείω. οὕτω γὰρ προσοφείλων ὁ ὑπάρξας, ſic enim fit vt qui beneficentia prouocauit, etiam repenſo beneficio debitor ſit. Xenophon, προσοφείλω σοι ἔφης χάριτας. Lucianus de Sacrif. προσώφειλεν αὐτοῖς πλεῖν ἢ τριάκοντα δραχμάς, ipſis præterea debebat amplius quã triginta drachmas. Xenophon. Οἱ δὲ ἀδύνατοι διαιτᾶσθαι πορίζονται, καὶ προσοφείλουσι, qui inde tolerare vitam nequeunt, ita vt æs alienum contrahere neceſſe ſit. Significat etiam reliqua debere, quæ

Προσοφειλόμενα dicuntur. Polybius libro primo, μισθοί τε τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. Demoſthen. Δημοφῶν καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐπέγραψε, quin & Demophon inſuper expenſum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Προσοφλεῖν, vltra vel inſuper multari. Laërtius de Theophraſto, μικροῦ δὲ προσώφλε, parùm abfuerit quin etiam multaretur. Sic alibi. Προσοφλεῖν ἔταξε τὸ ἐπιτίμιον, hoc amplius etiam multam pendere iuſſi. Demoſthen. καὶ πεντακοσίας δραχμὰς προσώφλε, inſuper ipſe quingentis drachmis multatus eſt. Ex vi prępoſitionis, quæ aliquando in compoſitione amplius quiddam, & vltrà deſignat. Προσόφλω ζημίαν, multor, Budęus in epiſt. prior. προσώφλεν ἀρχαίων, Demoſt.

Προσοχή, ῆς, ἡ, attentio, conſideratio, ἐπίστασις ſiue ἐπίσκεψις. Epictetus, ἔστι μάθησις σοι ἡ προσοχή, καὶ τοῦτο ἅμα ἐπιβλέπεις εἰς ἰδιωτισμόν. eſt & προσοχὴ ἐπιμελὴς δίαιτα, Suid. diligens victus ratio, ἐγκράτεια, τρυφή. vide in Εἰσβολή apud Suid.

Προσοχθέω, μ. ήσω, σα. ικα, infenſus ſum alicui, tædium moleſtiámque capio ex re quapiam. Act. Accuſ. Eſt etiam impingo, allido, προσκρούω. Perſides apud Suidam, εἰ δ' αὖ χαλάζει, καὶ προσοχθεῖ τῷ λίθῳ.

Προσοχθίζω, offendo, idem quod προσοχθέω, hoc eſt, προσκρούω, προσκόπτω ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπιτυχόντα τοῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι, vt Suid. annotat, ab eodem etiam exponitur δυσαρεστῶ βδελύττομαι, hoc eſt, abominor: eſt autem vocabulum Græcis bibliorum interpretibus vſitatiſſimũ. προσώχθικα τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ, capite 27, Geneſ. προσώχθισα τῇ ζωῇ αὐτῶν, moleſta eſt mihi vita illorum, capite 25. Eccleſ. προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, mihi diſplicuit generatio illa, Pſalm. Dauid. 58. Et capite tertio, epiſtol. ad Hebr. vbi interpr. infenſus fui. Poteſt dici, ad hanc gẽtem offendi, vel in hac: vt vtroque modo Latini loquuntur, offendere in ſcopulis vel ad ſcopulos. Heſych. exponit per προσέκοψα, ἐμίσησα. προσοχθιεῖ αὐτοῖς, abhorrebit ab eis, capite 38. Eccleſiaſtici. προσοχθιεῖτε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, diſplicebũt vobis iniquitates veſtræ, capite 26. Ezechielis. προσωχθίσθη θυρεός, abiectus eſt clypeus, capite 1. libro 2. Reg. & capite ſeptimo Deuteronomij: Leuitici capite 18. καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις.

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, &

Προσοχθισμός, οῦ, ὁ, offenſio, offendiculum, moleſtia ex re quapiã, tædium, odium, βδέλυγμα, εἴδωλον, execratio, q. abominatio & idolum. προσοχθίσματι προσοχθιεῖς, deteſtaberis. Pro idolo, c. 11. l. 3. Reg. ſicut etiam βδέλυγμα ibi.

Προσόψημα, τὸ, opſonium, Dioſcorides libro primo, εἰς προσόψημα ἑψόμενα φύλλα λαχανεύεται, folia opſonantur igni olerum modo ad eſus, Hermolaus apud Dioſcoridem libro primo, capite 112. ad opſonia vſurpantur, Ruel. item & Hermol. l. 2. eiuſdem c. 83. προσοψήμασι μίγνυται, additur in cibos, opſoniis additur, Dioſ. l. 1. c. 147.

Πρόσοψις, εως, ἡ, aſpectus, θεωρία, facies. Sophocles in Aiace, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, tuam faciem videre & os. τὴν πρόσοψιν οὐκ ἀπολαύειν ἔχω, Thucydid. Theophraſtus, καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὅλην πρόσοψιν. Ex quo Plinius, Arbor moro ſimilis, folio, magnitudine, aſpectu. Πρόσοψις, proſpectus. Thucydides libro quarto, ἐν ἀπόρῳ τῆς προσόψεως ὄντες ᾗ χρὴ ἀμύνειν ἐπιβοηθεῖν, Cùm proſpectu prohiberentur, qua parte auxilia ſummitti poſſent.

Προσπάθεια, ας, ἡ, affectio, quaſi rei alicuius ſumus omnino addicti eique adhæremus.

Προσπαίζω, alludo, & colludo. Datiu. vel. Accuſ. προσπαίζω σοι, tibi alludo, (vt alludere philoſophiæ dicit Seneca) iocor tecum. Plato de Legib. προσπαίζει τὴν κύνα, Lucianus ludendo admouet cani.

Πρόσπαιος, ὁ καὶ ἡ, recens, nouus, i. πρόσφατος, apud Nic. in Ther. & πρόσπαιον, τὸ. vnde ἐκ προσπαίου, repentè, recenter, Ariſt. l. 9. Ethic. c. 5. & προσπαίως, aduerb. pro eodem, hoc eſt, ſubito & repentino quodam animi motu, Ibid.

Προσπαλαίω, colluctor, obluctor. Datiu.

Προσπαραβάλλομαι, aggero. Datiu. προσπαραβαλλόμενοι σφίσι λίθους, aggerunt in ſuum vſum lapides, Thucyd.

Προσπαράγγελμα, τος, τὸ, aſcriptio.

Προσπαραγράφω, adſcribo, iam ſcriptis addo. Demoſt. πρὸς δὲ τούτοις προσπαραγράψεται τὸ δεῖνα ἐκ Παιανιέως, ἐὰν τι ἐξαμάρτῃ. Plato in Phæd. ὅτι προσπαραγεγραμμένα φαίνεται ἐν αὐτῷ.

Προσπαρακαλέω, adhortor, cohortor, in auxilium voco. Vide Παρακαλῶ.

Προσπαραλαμβάνω, vltra accipio, vel vltra aſſumo: Προσπαραλαμβάνω τὴν ἀκρίβειαν, exactè trado, magnam impendo diligentiam, Dioſc. l. 1. in pręfatione.

Προσπαρασκευάζειν, Demoſt. vnà apparare.

Προσπαρδεῖν, oppedere Ariſtoph.

Προσπαρέχω, inſuper exhibeo, inſuper præbeo.

Προσπάσσω, aſpergo. προσπάσσειν λουτρῷ ἁλὸς, ſale aſpergere balneũ, Gal. l. 1. ad Glauc.

Προσπάσχω, afficior immodicè, magno affectu hæreo, propenſus ſum & deditus alicui rei, per quandam velut ſympathiam. Nam πρὸς hîc vehementiam denotat. Datiuo iung. προσπάσχω σοι, afficior tibi, Budæus in epiſtolis prioribus. παιδείᾳ προσπαθὼς, doctrinam amicè complexus, idem ibidem. Dionyſ. Theologus, Ὅπου δὲ ἐν ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, hærêre atque immodicè affici terreſtrium cura. Plutarch. Τὸ δὲ μειζόνως ἑτέρου τινὶ τῶν ἐγγενῶν μᾶλλον ἢ προσπεπονθὸς, id eſt, propenſior & magis deditus. Cicero ad Attic. libro ſecundo, ego fortaſſe vaticinor, nimium τῇ ὑγιείᾳ προσπεπονθώς. Προσπάσχω, eſt etiam aliquid præterea perpetior, vt πρὸς momentum & nouam acceſſionem ſignificet Baſ.

Προσπατταλεύω, μ. εύσω, affigo, clauo affigo, Lucianus in Caucaſ. Ariſtophan. in Pluto, πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλ' ἐνθάδε κατίσω. Προσπατταλεύσω τουτονί, hæc affigam huic, id eſt, προσπήξω.

Πρόσπεινος, ου, ὁ, famelicus, eſuriens, c. 10. Act. Apoſt.

Προσπελάζω, adiungor & admoueor, προσεγγίζω. Datiu. & Accuſ. in Epigr.

Προσπελάσαντες, admoti, adiecti, propinqui.

Προσπελάτης, ου, ὁ, cliens, apud Athen.

Προσπελάω, appropinquo.

Προσπέμπω, mitto acceſitum, inſuper mitto. Ariſtophan. in Pluto, ἀμυλόν τε προσέπεμψεν ἡμῖν, placentámque inſuper miſit ad nos hanc.

Προσπεπτωκὸς, τὸ, apud Galenum, quod collapſum eſt & concidit. προσπεπτωκυῖα σταφυλὴ, vua rugoſa Aëtio vocatur. Vide Προσπίπτω.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω & καταπροσπέρδω, emitto crepitū ventris contra, oppedo.

Προσπεριβάλλομαι, propriè eſt vltra modum amplector, & vltra iuſtos fines prorogo imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Baſil. de auaritia, Ἀλλ' ὅσῳ ἂν πλείω προσπεριβάλωνται, τῷ ἴσῳ ἐλλιπεῖς εἰσι τοῦ πλείονος. Pauſanias in Atticis, πρῶτον ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν Δεκελείᾳ προσπεριβαλλόμενος ἐτείχισεν. Προσπεριβάλλομαι, obſepio, circumplector, obuallo, idémque quòd περιβάλλομαι. προσπεριβαλόμενος τὸ πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσὶ, terreſtrem exercitum vndique nauibus circundedit, Plutarchus in Themiſt. τείχη προσπεριβάλλειν, mœnibus vrbem cinxit, Iſocrat. in Euagora.

Προσπεριβάλλω, circumpono, induo, προσπεριλαμβάνω. Actiu. Accuſ. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, vrbi murum circundo, ſic Valla apud Thucyd.

Προσπερίεσεσθαι, Demoſt. ſupereſſe.

Προσπερονάω, ῶ, fibula annecto ſeu affigo.

Προσπεσεῖται, incidet.

Προσπεσὼν, qui irruit, adortus, ἀόρ. β. ὑπὸ τῷ πολλάκις μᾶλλον θεραπείας προσπεσὼν ὁμιλίας, incidens in conſuetudinem, cum Diana ſcilicet, frequentius quàm in hominis conſuetudinem. προσπεσόντος τῷ Περικλεῖ τοῦ πράγματος, quum ea res ad Periclem perlata eſſet, Plut. in Pericle.

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Προσπέτομαι, aduolo.

Προσπεφυκα, adhæreo, adnaſcor. προσπεφύκασιν, adheſerunt.

Προσπεφυκότως, adhæſè Gel. l. 5. c. 9. προσφυῶς, ſtrictè, cohærendo, totis viribus, fortiter.

Προσπεφυκὼς, ότος, ὁ, coalitus.

Πρόσπηγμα, id quod affixum eſt. προσπήγματα, τὰ, pars quædam nauis, Heſych.

Προσπηγνύω, μ. ήξω, π. πηχα, affigo, cruci affigo Curt. cruci ſuffigo Sueton. Actorum Apoſtolorum capite ſecundo, προσπήξαντες ἀνείλετε, cruci affixum vel crucifixum interemiſtis, è medio ſuſtuliſtis.

Προσπηδάω, proſilio, inſulto, aggredior.

Προσπιέζομαι, προστρίβομαι.

Προσπιχυνόομαι, ἀόρ. α, προσπηχυνάμενος, vlnis amplector, cubito metior.

Προσπίλναμαι, appellor, admoueor. προσπελάζομαι. Hom Odyſſ. ν.

Προσπιπράσκω, aliis adiunctum vendo, vendo cum Dinarch.

Προσπίπτω, irruo, καὶ βιαίως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς, προσβάλλω, impingo, incurſo, facio impetum, occurſo, adorior, ingruo, impreſſionem facio, irrumpo. Verbum ferè militare. Demoſthen. contra Conon τῷ Φανοστράτῳ προσπίπτει, irruit in Phanoſtratum. προσπίπτουσι περὶ τὰς ψυχὰς, irruunt in animas, Plato de Legib. πρὸς τὴν ἑστίαν προσπεσεῖν, in ſacrarium ſe conicere, Plutarchus in Themiſtocl. Προσπίπτω, ſupplex fio, ad genua accedo Cicer. προσπίπτω, ἱκετεύω, genibus aduoluor, καὶ ἔμπροσθεν καταβάλλω, procido, procumbo, humi proſternor, adoro, ſupplico: Datiuo. Vnde τῷ θεῷ προσπίπτειν, Deo ſupplicare, Chryſoſtom. Xenophon quarto Pæd. ἱκέτης προσπίπτω, ſupplex accedo. προσπίπτων ἐδεήθη τοῦ πατρὸς, &c. Nazanzenus in Orat. genibus patris accidens more ſeruorum. προσπίπτουσι τῷ Σπουρίνᾳ δεόμενοι, Spurinam ſupplices adorant, Plutarchus in Othone. προσπίπτω σε, Euripides ſupplex te placo, tibi ſupplico. ἱκέτης προσπίπτω, Xenophon, ſupplex ad tua genua accido, iaceo ad pedes, proſternor ad pedes. προσπίπτειν πρὸς γόνατα, iacere ad genua, Demoſthenes. Ariſtophanes in Equitibus, Θεὸς εἶναι προσπίπτουσι τοῖς πρὸς βρέτας, id eſt, ἱκέτας γενέσθαι. Προσπίπτω, incurro, occurro, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, interuenio, incido in, accido. Ariſtophan. in Concion. Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς ὁδοὺς προσπίπτουσι τοῖς ἀπὸ δείπνου, occurrentes per vias redeuntibus e cœna, id eſt, συναντῶσαι. Vnde τὰ προσπίπτοντα, Ariſtoteles Politicorum tertio pro iis, quæ quotidie alia atque alia accidunt & occurrunt. Sic Cicer. ad Attic. Vetas me ſuſpicari quicquam accidiſſe ad animum tuum, quod ſecus à me erga te commiſſum ſit. Προσπίπτειν ταῖς ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι, καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, incidere in voluptates, prolabi in petulantiam & inſaniam Plato. Προσπίπτω, incido. Ariſtoteles de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσπίπτει, ὕστερον γινομένη, id eſt, fulgetra priusquàm tonitru nobis ſeſe infert, quum tamen poſt ipſum fiat. Lucianus, ἤδη μοι ἔδοξε τι φωνὴ προσπίπτειν, id eſt, auribus meis accidit, vt Plinius iunior loquitur: vel ad aures, vt Liuius. προσπίπτουσα ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μάρκῳ Καιδικίῳ, diuina vox ad Marci Cedicij aures perlata eſt, Plutarchus in Camillo, lib. ſecundo Maccabæorum, capite octauo, τῷ δὲ Ἰούδᾳ προσέπεσεν περὶ τῆς τοῦ Νικάνορος ἐφόδου, Iudas autem reſciuit Nicanoris aduentum atque hoſtilem incurſum. Et capite nono. Ὄντι δὲ Ἀντιόχῳ κατ' Ἐκβάτανα, προσέπεσε τὰ περὶ τὸν Νικάνορα, &c. ad eum nuncius perlatus eſt de Nicanore. Polybius, προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τῶν Θηβαίων ἀγγελθέντων τὰ πάθη, hæc eum renunciata eſſent, id eſt, ἀγγελθέντα. προσπίπτω πρὸς κινδύνους, incido, &c. προσέπεσε μοι τὰ ἔργα, Ariſtophan. acciderunt. προσπίπτουσαι τύχαι, fortuiti caſus. Προσπίπτω, idem quod Συμπίπτω, concido, vnde Προσπεπτωκότα dicuntur quæ conciderunt & contracta ſunt (vt quæ intumuerant, cum conciduntatque contrahuntur) quibus opponuntur Ἀνώγκωμένα. Galenus libro 1. περὶ χυμῶν, ῥυσσὰ προσπεπτωκότα καὶ ξηρὰ, καὶ ἄναιμα ταῦτα.

Προσπιτνέω, accumbo, procido, procumbo, oro. προσπιτνοῦσα, accidens, aduoluta, Soph.

Προσπλάζω, appropinquo, προσπελάζω.

Προσπλάσσω, & προσπλάθω, affigo, item illino.

Προσπλαστικὸς, opplēdi ſeu obſtruendi vim habens, Dioſ. l. quinto, cap. 77.

Πρόσπλαστος, ὁ, quaſi appropinquabilis, facilis, affabilis, ἀπὸ τοῦ προσπελάζω. Æſchyl. οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις, qui non patiuntur ad ſe commeare hoſpites.

Προσπλάττω, affingo. προσπλασσόμενος τοῖς μηροῖς, cruribus adhæreſcens, Dioſcorides libro primo, capite 129. προσπλασσόμενον τοῖς καυλοῖς δάκρυον, caulibus adhærens lachryma, idem libro tertio, capite 92. & lib. 4. capite 24. προσπεπλασμένη τῇ γῇ, per terram ſtrata.

Προσπλέω, adnauigo, aduenio, ſum in curſu, aduento, traiicio, triremi applico, Gaza.

Προσπληρόω, adimpleo, ſuperimpleo.

Πρόσπλωτος, nauigabilis.

Προσπνέω, μ. εύσω, afflo, aſpiro, Ariſtoph. Datiu.

Προσποιέομαι, οῦμαι, ήσομαι, π. ημαι, ὑποτάττω, ſubiugo, adiungo. προσποιοῦντο ὑπηκόους, ſibi obſequentes reddebant, Thucydid. Pauſan. καὶ αὐτὸς δὲ τὰ πρῶτα ἀρχῆς προσπεποιημένος μέρος Ἀρκάδων τῶν πολλῶν. Προσποιοῦμαι, vendico, οἰκειοῦμαι, mihi concilio, meum eſſe contendo, vt iure mihi aliquid vendico. Iſæus, ὁ νόμος συγχωρεῖ καὶ ὑμεῖς κατὰ δόσιν προσποιήσασθαι τῶν Νικοστράτου; ex teſtamento ſibi vendicaſſent? idem, προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ κλήρου. Et cum Accuſatiu. vt προσποιοῦμαι τὴν νίκην, mihi vendico victoriam. Sic Plutarchus poſuit pro vendico, id eſt, aſſumo, ἀνδρεῖοι προσποιήσασθαι τὴν δόξαν, inquit, de nece Cæſaris. Προσποιοῦμαι, ſimulo, aſſimulo, ſimulatione vtor, præ me fero, arte compono. cum Infinitiu. προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, fingo eſſe amicum, Æſchines. προσποιοῦμαι βήττειν, fingo me tuſſire, Xenophon. προσποιοῦμαι λιτεῖσθαι, ſimulo me precari. προσποιούμενος χαίρειν συνὼν ἐκείνῳ, fingebat ſe gaudere illius conſortio, Plutarchus in Camillo. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. προσποιούμενος τὸ θεραπεύειν, ſe mederi fingens. Iſocrat. οὐ μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ, egere fingas. Plato primo de Repub. προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν, inſtare ſe ſimulabat. Vnde μὴ προσποιεῖσθαι, diſſimulare. μὴ προσποιεῖσθαι δεῖ καὶ εἰ ἥμαρτον, diſſimulandū eſt, etſi deliquiſſent, Thucydid. id eſt, μὴ ποιεῖν γνωστὸν τὸ γεγονός. Dicitur & pro eo ἀπροσποιεῖσθαι. Polybius libro quarto hiſtor. στρατηγὸς, ὁ προσποιούμενος εἶναι τὴν γνώμην, ἔχει τὴν ἀρχήν. Προσποιοῦμαι, profiteor. Dion apud Platonem in epiſtol. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὴ τὰ δημοκρατικὰ ξυμφέροντα εἰδέναι, &c. ſe callere profitetur ea quę ad popularem ſtatum conferant, προσποιοῦμαι σοφὸς εἶναι, ſapientem me eſſe profiteor, Gaza de Seneſt. Προσποιεῖσθαι, adiungere. Themiſt. in 2. Phyſ. Ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ σκοποῦντες.

Προσποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, & mihi quæro, in rem meam verto, acquiro, in poteſtatem redigo, trado, [illegible], ſubiicio, potior, obtineo. Accuſat. & Datiuo. [illegible], cum rege omnes familiaritate coniunxit, Plutarchus in Pericle.

Προσποίημα, ατος, τὸ, ſimulatio, fucus, fictio.

Προσποίησις, idem, [illegible], vendicatio, [illegible], Interpr. Thucydid. [illegible], ſpecie ipſa iactantior, Thucydid. eſt itaque etiam προσποίησις ſimulatio.

Προσποιητικός, fictor. [illegible], ſimulator fortitudinis, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 7.

Προσποιητός, οῦ, ὁ ἡ ὁ, fictus, ſimulatus. Ariſtot. 2. OEcon. [illegible], cum aſficta ira.

Προσπολεμέω, oppugno, bellum facere pergo. [illegible], tibi aduerſor.

Προσπολεμόω, inſuper hoſtem facio, impugno, bellum indico. Athenagoras in Apologia pro Chriſtianis, [illegible], inſuper à multis nomine tantum offenſis infeſto bello vexamur. Idem, [illegible].

Πρόσπολος, ου, ὁ ἡ ἡ, ſeruus, ſerua, ancilla, miniſter in ſacris. Soph. [illegible], ſeruatur à ſeruis, i. ὑπὸ τῶν προσπόλων, i. τῶν δούλων. Ariſtoph. Ran. [illegible].

Προσπονέω, adlaboro. [illegible] hac mea cura & labore mihi confectum eſt. Baſil.

Προσπορεύομαι, procedo, progredior. Ariſtot. 2. OEcon. [illegible], procedente & labente menſe. Προσπορεύομαι, accedo, vt in Euangel. Matth. [illegible] Interpr. accedo ad te. Et Marci cap. 10. [illegible]. Προσπορεύομαι, ſuppliciter adeo, ambio, prenſo. Apud Suid. [illegible] &c. id eſt, [illegible]. Polybius, [illegible], cum plures eam dignitatem ambirent, non auſus eſt eam pro fratre petere. Et alibi, [illegible], ædilitatem prenſante & ambiente. Rurſus, [illegible], de more cādidatorum, candidatoriam togam parare.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, vel acquiro ad id quod iam partū eſt. Demoſt. Philippic. 1. [illegible].

Προσπορισμός, οῦ, ὁ, acquiſitio eius quo adhuc egebamus, quod nobis acquiritur per eos qui in noſtra poteſtate ſunt, peculium.

Προσπορπάω, ſiue προσπορπίζω, fibula annecto, fibula affigo.

Προσπορπατός, infibulatus, affixus, Æſchyl. in Prometh. [illegible], vinculo implexus & conſtrictus.

Πρόσπταισμα, ατος, τὸ, offenſio, [illegible], prolapſio. Alexand. Aphr. lib. 2. Prob. [illegible], quum pes offenditur, inguen intumeſcit. Idem lib. 1. [illegible], per offenſionem digiti pedis inguen intumeſcit.

Προσπταίω, μ. αίσω, π. αικα, offendo, [illegible]. Datiuo. Aphthonius. [illegible], ad ſpinas offendit. [illegible], offendis ad id quod videtur. Nazanz. in Orato. [illegible], voce offendimini, Idem ibidem. [illegible], in Bœotios incidens offenſionem accepit, Bœotiis ſuccubuit, Plutar. in Fabio. [illegible], ob Phidiam in inuidiam & offenſionem populi incidit, Idem in Pericle in ſermone etiam aliquis προσπταίει quum impingit & titubat eius lingua. Syneſ. de quodam memoriter pronunciante [illegible]. Προσπταίω, duerſa fortuna laboro, fortunę vices experior, excido, affligor, illidor, fruſtror. [illegible], magnā iacturam fecerūt. [illegible], magnam cladem accepit, Herodotus. [illegible], qui prælium nauale malè geſſit, Idem Herodot.

Προσπταμένος, qui aduolauit apud Ariſtop. à [illegible]: vnde [illegible], aduolat, apud Xen.

Πρόσπτυγμα, τὸ, complexus Eurip. in Oreſte, [illegible]. Προσπτυξάμενος, amplexatus.

Προσπτύσσομαι, &

Προσπτύσσω, μ. ύξω, π. υχα, amplector, [illegible], ſaluto. Accuſ. Odyſſ. [illegible]. Et lib. 1. Argon. Apollon. [illegible], i. [illegible]. Hom. Odyſſ. Δ. [illegible], exorauit. Eurip. cum Genitiuo in Medea, [illegible], ſalutare. Pro adoro etiam Accuſat. apud Nonnum. [illegible] dixit Idem Nonnus pro [illegible], rogo: [illegible], nihil poſthac me rogabitis: pro [illegible].

Προσπυλάς, άδος, ἡ, veſtibulum.

Προσπυνθάνομαι, inſuper percontor.

Προσραίνω, aſpergo, inſpergo, adiicio, προσβάλλω, Ariſtophan. [illegible], Alexand. Aphrod. inſpergere acetum vuluæ.

Πρόσρηξις, colliſio, conflictatio, [illegible], Philo de mundo.

Προσρήσσω idem quod [illegible], Suid. [illegible], aſſluo.

Προσρήγνυμαι, allidor. [illegible], offenſo, illidor, Baſilius. [illegible].

Προσρηθείς, ſalutatus, Eurip.

Πρόσρημα, ατος, τὸ, compellatio, appellatio, ſalutatio. Pollux, [illegible].

Πρόσρησις, εως, ἡ, alloquutio, ſalutatio, [illegible]. Plato in Epiſtol. [illegible], Idem in Legib. ſerui appellatio, id eſt, ad ſeruum allocutio, qua compellatur ſeruus. [illegible], à mercatoribus ſalutabitur, commemorabitur, Plutarch. in Themiſt.

Προσρητέον, appellandum eſt, vocare oportet, Plato de Legib.

Προσρητέος, inſuper commemorandus.

Προσρητός. Vide Πρόσρημα.

Πρόσριζα, &

Πρόσριζον, ſtirpitus, radicitus, vnà cum radicibus. Dicitur [illegible] vel [illegible], ſtirpitus euellens, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 13.

Προσριζόφυλλος, qui iuxta radicem folia habet.

Προσριζόω, actis radicibus affigo, q. adradico. Datiuo & Accuſat. Philo de mundo.

Προσριπτάζεται [illegible], Heſ. affert pro [illegible], qui iactatur, vndis fluctuantem.

Προσρυείς, qui affluxit. Sic [illegible] affluxiſſe vel etiam affluere, à themate [illegible], ſiue [illegible].

Προσσαίνω, q. adblandior, adulor, applaudo. Æſchylus in Prometh. [illegible], ſi quid horum tibi adblanditur atque arridet. Interpr. [illegible].

Προσσημαίνω, adſignifico Varroni: præterea ſignifico, vt [illegible], id eſt, cum actione etiam temporum ſignificatiuum. Ariſtotele [illegible], id eſt, ſecunda quadam ratione vnà aliud etiam aperiens atque ſignificans: adſignificans vel conſignificans. Idem in primo Rhetoric. [illegible]. Nam [illegible] non ſolum ſignificat aliquid inuito domino ſublatum eſſe, ſed etiam qui ſui ipſius vt ſuum faceret, ſurripuiſſe. Sic voce ὕβρεως, id eſt, contumeliæ, non affectus animi tantùm declaratur, ſed etiam illius qui geſſerit, qualitas atque prauitas. Vide in 2. de morib. ad Eudemum.

Προσσαίρω, palpito ad Plut. Othone.

Προσσημαντικός. Vide Προσσημαίνω.

Προσσημασία, ſignum additum, vel concurrens aliis ſignis.

Πρόσταγμα, ατος, τὸ, mandatum, edictum, imperium, præſcriptum, lex.

Προστακτικός, οῦ, ὁ, q. imperatiuus. Dicebat Chryſippus, [illegible]. Ex quo dixit Cicero 1. de Legib. Lex eſt ratio ſumma inſita à natura, quæ iubet ea quæ facienda ſunt, prohibétque contraria.

Προστανύω, extendo. Actiu. Accuſ.

Πρόσταξις, εως, ἡ, iuſſio, imperium, præſcriptum. Ariſtotel. de mundo, [illegible], id eſt, ſub vno ductore omnia mouentur, qui imperia & ipſe ſignificanda accepit ab eo apud quem ſumma eſt imperij.

Προσταργανόω, annecto, alligo, affigo à [illegible] ſiue [illegible], quod eſt vinculum, nexus, laqueus Lycophr. [illegible].

Προσταί, [illegible], porticus. Vide Παραστάς.

Προστάτιδες, αἱ, apud Athen. ſcorta, proſtibula Plauto. quaſi [illegible].

Προστασία, ας, ἡ, imperium quo aliquibus præſumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas Thucyd. lib. 2. & Polyb. Item cura, tutela patrocinium, quo ante aliquem nos ſtatuimus ad eius defenſionem contra aduerſarium aut res aduerſas, vtcrdum & auxilium. Polyb. lib. 5. Plut. in Rom. & Demoſt. contra oratorem. Προστασία, patrocinium, [illegible]. Sic enim Plutar. in Romulo docet Latinos vocare [illegible], quam Græci [illegible], quum quiſpiam pro alio liti ſe opponit, & eius defenſionem ſuſcipit, euentúmque præſtat, De-

moſthen. τῆς ἑτέρων προστασίας ἐκ τῆς τύχης, auxilio ſuperioris ſunt deſtituti, Chryſoſt. ἀοίκητοι. Demoſthen. contra Onetor. Ταῦτ' οὐ πολλὴ ἀσέλγεια ἐστί, ταῦτ' οὐχ' ὑμᾶς ἐναντιοῦσθαι προστασίας; Nónne his planum fit iſtos liti alienæ ſe opponere? ſéque eius tutores, vindices, aſſertores ingerere?

Προστασία, defenſio, προστασία, procuratio, præfectura. Xenoph. χορηγίας, γυμνασιαρχίας, προστασίας, &c. Προστασία, ἡ ἀρχὴ πολλῶν, apparatio ſiue apparatus Polyb. lib. 5. Προσδεξάμενος τὴν παρ' αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας. vel προστασίας, vt alij legunt: curam reſpectúmque interpretantur.

Προστατεία, &

Προστατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, præſum, preſideo. Genit. Xenoph. οἱ συμφέρει τῆς νίκης προστατεῖν. προστατεῖ ἁπάντων, præſidê e omnibus cap. 4. lib. 1. Macchabæorum. προστατεῦσαι ἐθελήσαντες, Xenop. lib. 1. Pædiæ. προστατεύειν τῆς ἐπιστήμης, idem Xenoph. Item cum Datiuo & ἐν Præpoſitione. οἱ ἐν ταῖς τέχναις προστατεύοντες. Plato πολιτ. ὁ γαληνὸς εἴτε χρεῶν προστατευθεῖσα, id eſt, præſidentibus. Ὁ καθολικὸς πράγματος προστατεύων, apud Euſeb lib. 7. cap. 13. in quodã Galieni reſcripto, id eſt, Procurator Cęſaris, qui & procurator ſummæ rei dicitur in l. 3. C. ſi propter pub. penſ. & apud Sueton. legit Cuiacius Iuriſconſultorum lumen, Rationalê ſummæ rei, in Domitiano, non auctorem ſummarum. Cornelius Tacit. lib. 5. Neminem ſummæ rei imponere poterant. Et lib. 13. Euolutum ſe de patria rebúſque ſummis. Προστατεῖν τὸ προΐστασθαι, defendere, patrocinari, vt Gregorius alicubi dicit ſe habere προστατοῦσαν ἀσθένειαν, id eſt, morbum qui ſibi patrocinetur, Gaza de Senectute, προστατεῖ αὑτοῦ, ſe defendit. Προστατεῖν, procedere. vt apud Sophoc. in Electra, ὁ προστατῶν χθονός, i. ὁ ἐπιστάμενος.

Προστατήριος, ου, ὁ, præſes, Apollinis epith. quaſi veſtibularius & liminaris, quaſique ianitor, Demoſth. καὶ εὔχεσθαι Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ ἀεὶ τύχης ἀγαθῆς. Sophocl. in Electra, κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε. Vide Προΐσταμαι.

Προστατήριος μὴν, menſis quo πιθοίγια celebrabantur, vinſque hor ni feriæ recludebãtur, apud Plutar. μὴν προστατήριος ἀρχὴ βοιωτοῖς ὁ τελευτῶν.

Προστάτης, ου, ὁ, præſes, præfectus, præſul, author & dux, aſſertor, qui adeſt, dignitate præditus, vindex, procurator, ἐπιμελητής, propugnator, auxiliator, tutor, adiutor in bello. Xenoph. ἐὰν προστάτης ᾖς ὅπως ἐργάζωνται, &c. ſi præfectus ſis vt operentur, &c. apud Ariſtoph. in Equitib. προστάτης, ὁ προεστάμενος τοῦ δήμου, id eſt, δημαγωγός. Προστάτης, patronus. Appianus in 2. ciuil. Bellorum, ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρόγων προστάτης, in cuius clientela erant Allobroges. Plutarchus in Romulo, τὸν δυνατὸν ὄντα τῶν πολλῶν διώρισε πάτρωνας ὀνομάζειν, ὅπερ ἐστὶ προστάτας. Idem in Mario ait, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Et propriè hoc nomine dicebãtur patronus peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit peregrinos aliquem e ciuibus ſibi προστάτην deligere.

Προστάτην νέμειν, ſibi patronum adoptare Cicer. & defenſorem parare, patronum habere. προστάτην ἔχειν. Nam vt Harpocr. Heſych. Suidáſque teſtantur, τῶν μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινα τὰ πράγματα αὑτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. Hyperidéſque τὸ προστάτην ἔχειν, νέμειν προστάτην dixit: καὶ νόμον εἶναι ἀναγκάζοντα παρέχεσθαι τὸν μέτοικον ἢ νέμειν προστάτην. Ariſtot. li. 3. de Rep. πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τούτων τελέως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τοῦ τοιούτου, ἀλλὰ ἀνάγκη νέμειν προστάτην. διὸ ἀτελῶς πως μετέχουσι. Idcirco dixit Terentius alludens ad hanc Athenienſiũ conſuetudinem, Thais patri ſe commendauit in clientelam & fidem. Vnde Ἀπροστασίου, actio erat Athenis in inquilinos qui ſine patrono & præſide iura ciuium ſibi vſurpaſſent. Apud Sophocl. in OEdipo Tyranno, θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων, ſemper mihi patronus & defenſor Deus ſit. Dicitur & ἀπροστασίου δίκη.

Προστατικὸς, ή, όν, patronus.

Προστάτις, ιδος, ἡ, mulier quæ rei alicui præſidet, quæ præeſt, tutatrix, ſuffragatrix & patrona. Chryſoſtom. in Epiſt ad Hebr. ἡ γὰρ ἐλεημοσύνη τεχνῶν ἐστὶν ἀρίστη, καὶ προστάτις τῶν ἐργαζομένων αὐτήν. Paulus cap. vlt. ad Rom. de Phœbe loquens. Καὶ γὰρ αὐτὴ προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ, id eſt, nam & hæc multorum, noſtrique adiutrix & procuratrix extitit. Interpres ſic cõuertit, Nam hæc cum multis hoſpitium prebuit, tũm mihi etiã ipſi. Quod autem ait Euſtathius, προστατεῖ τῶν ξένων, προξένου ἐστὶ quidem declarat, non verò προστάτην ſimpliciter.

Προστάττομαι, vt ἐπιτάττομαι, imperium accipio, imperor. Horatius. Plato 1. de Rep. ὡς τοῖς ἀεὶ αὐτοῦ ἀρχομένοις, ὅ τι ἂν ἡ ἀρχὴ προστάττηται, cui & munus aliquod eſt aſſignatum. προσταχθεῖσαν δούλην, redacta ſum ſub imperium, facta ſum ſerua. Euripid. Cum Accuſ. Xenoph. προστάττεσθαι γὰρ αὐτοὺς ἔφη μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mãdari ipſis dicebat maiora negotia quàm pro viribus. τὸ προσταχθέν, quod iuſſum eſt, imperatum. Plato in Timæo, τό, τε προσταχθὲν ἔμαθε: Cicero, imperio parê e didicit.

Προστάττω, μ. άξω, π. αχα, impero, iubeo, præſideo, mando curã vel onus, delego, præſcribo, iniungo. Demoſthen. ἡ βουλὴ προστάττει. Προστάττω, impero tributum vel collationem. Xenoph. Καὶ τὴν πόλιν ἀξιοῦσι μὴ τὰ ἴσα ἤδη σοι προστάττοντες μηδὲ ταῦτα, ἵππους τε καὶ, &c hæc tibi munera imperantem. Idẽ, εἰσφορὰς πολλὰς σοι προστάξουσι. Προστάττω, attribuo, deſtino, aſſigno. Plato in Phædone, Καὶ πολλὰ παθόντα δεῖ, μὴ τί ποτε ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος ἔχεται ἀγόμενος. Thucydides. χώρας ἐν λείποντες ᾗ ἄν τις προσταχθῇ, cuique attributus fuerit & aſſignatus.

Προσταυροῦσι ναῦς, naues clatris præfigunt. Vide in dictione Σταυρόω.

Προστέγιον, prominentia tecti. Plut. in Cæſare, αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐνιδρύθη.

Προστεθεὶς, additus, appoſitus, accreſcens.

Προστεθήσομαι, adiiciar.

Προστείνομαι, depoſco, inſtanter poſtulo, inſto.

Προστειχίζω, addo murum.

Προστελεσθεὶς, ὁ, adultus. eſt à προστελέω ſignificãte ad perfectionem & conſummationem perduco.

Προστέλλω, aſtringo, ſuccingo, apprimo, comprimo, contraho, ad æqualitatem redigo, compono, orno, στέλλω, & κοσμέω. Baſil. χιτὼν διὰ ζώνης προσεσταλμένος τὴν ἐσθῆτα, appreſſus. Galen. 2. ad Glaucon. προσέσταλτο μὲν ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, tumor ſcirri iam repreſſus erat & cohibitus. Idem, προστέλλεται τι χωρίον ἄνω. Προσεσταλμένος etiam dicitur qui compoſitus eſt in frugalitatem, & ad tẽperantiam moderationêm que redactus. Plat. in Gorg. de gubernatoria loquens, ἡ τέχνη προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία. Ariſtot. hiſtor. 9. de Bonaſo, ὁ δὲ βοῦς τῆς τοῦ ἵππου, καὶ προσεσταλμένη μᾶλλον, id eſt, compoſitior, & non ita per colla & armos fuſa. φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, folia inuicem compreſſa, Dioſcor. libro 4. Προστέλλω affertur ex Thuc. pro protego lib. 5. διὰ τὸ φοβουμένους προστέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον ὡς μάλιστα τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, eo quod protegerent nudas corporis partes clypeo eius qui ad dexteram eis locatus erat ſed ſchol. ibi exponit non ſolùm στέλλειν, verum etiam προσάγειν, quam poſteriorem expoſitionem ſequendo compoſitum eſſet ex πρὸς & στέλλω.

Προστερατεύομαι, idem quod ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor.

Προστερνίδιον, pectorale Plin προστερνίδιον, στέρνιον: vt pectoralia in equis, id eſt antilenæ, quæ προστερνίδια ὅπλα dicuntur. pectori anteriùs applicata.

Προστερνίζεσθαι, ad pectus apprimere & admouêre, amplecti, ἐναγκαλίζεσθαι.

Προστεταγμένος, cui mandatum eſt. προστεταγμένος τοῦ δήμου, populo præfectus.

Προστετραμμένη, ἡ, allaqueata, coniuncta. γόμφοις προστετραμμένην, clauis affixam dixit Lycoph. à στρέφω, quæ Atticè τρέπω. vide ſupra προστρέπω.

Προστετυχηκὼς, qui interfuit: Datiuo.

Προστηθίδιον, ου, τό, προστερνίδιον. In equis προστηθίδια ὅπλα, i. antilenæ, Pollux. Vide Προστερνίδιον. Significat etiam ſimulachrum ſiue imaginem non perfectam, ſed ad pectus tantùm deductam, εἰκὼν μέχρι στήθους, Suid.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ, q. pectus pedis, hoc eſt, eminentia illa circa digitos pedum, στῆθος ποδὸς, τὸ μὲν πρὸ ὑπὲρ τῶν δακτύλων, Pollux.

Προστήκω, μ. ξω, π. κα, intabeſco, liqueſco, q. attabeſco: vt προστήκεσθαι τοῖς πάθεσι. Προστέτηκα τοῖς πράγμασι, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ τέρπομαι, & q. intabeſco & adliqueſco, εἰ ἀποσπᾶσθαι δύναμαι, & abduci inde nequeo, & addictus ſum, προσκεκολλημένος ἔχω. προστέτηκε, id eſt, προσκεκόλληται, affixus eſt, coagmentatus eſt, deditus eſt, προστετηκὼς: intabeſcens, Lucian. Interp. Agricola: affixus dedituſque, Eraſ. 1 lutar. περὶ φιλοπλουτίας. Οἰκτείρομεν ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν αὐθαιρέτως τῇ πορίσει προστετηκότα, καὶ ταῖς ἀναλώσεσιν ἐπιδακρύοντα, τί φέρε μὲν τί παθὼν ἐστί. quærendis diuitiis intabeſcentem & quaſi illiqueſcentem, & impendendis illachrymantem.

Προστῆσαι, proſtituere, præficere, στῆσαι, producere.

Προστησάμενος, qui præfecit: ἀντὶ τοῦ ἔργον ποιησάμενος, Demoſt.

Προστιβάζομαι, præeo vel procedo, προαποβαίνομαι, μεθίσταμαι, Heſyc.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, veſtigium impreſſum ab eo qui præiit, vel ἀναβάθρα inciſum, vt fit in imperuiis rupibus. apud Suidam, εὑρεθείσης δ' ἐν σπηλαίῳ, προστιβάδας ἐκτετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν.

Προστίθεμαι, addo etiam. id eſt, Ciceroni, adiicio, appono. Eſt & aſſentior, aſtipulor, adhæreor, τίθεμαι, accedo, addo, fauco tibi, calculum adiicio Plin vel adiicio ſolum, id eſt, conſentio, vt apud Virgilium, Æneid. 10. Tercentum adiiciunt, mens omnibus vna ſequendi, id eſt, προσετίθεντο. αὐτῷ προσέθεντο, ſe ei adiunxerunt. Plutarch. in Galba. προσετίθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, in eius ſententiam iuerunt. Idem in Themiſtocl. Idem in Fabio, προσέθεντο οἱ πολλοὶ τῇ ἐκείνου γνώμῃ, omnes illi ſe dederunt, ſeque ad eius ſententiam accommodarunt. προστίθεσθαι τῷ προτέρῳ λόγῳ, ad priorem ſententiam accedere. Plutar. προστιθέμενος τοῖς ἀριστοτελικοῖς λόγοις, addictus dogmati Ariſtotelico:

τό·quod etiam per πίθημι dicitur. Alibi Idem, ἑαυτὸν παρὰ ... dixit pro eodem. Προτίθεσθαι ψῆφον, vnum calculum mittere, Thucydid. Προσίθεμαι etiam cum Infinitiuo conſtruitur ... inſto, inſiſto, pergo. Actor. Apoſtol. cap. 12. de Herode, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere inſtitit comprehendere perrexit, Interpres. ... inſtiterunt Ariſtagoræ vt efficeret, Herodot. ... φίλον, conciliare amicum.

Προστίθημι, μ. θήσω, π. ... appono, cōpono, propono, applico, committo, adiicio, addo, admoueo. ... Sophocles, imprecationes adiiciens, proponens. ... Demoſth. affero, adiicio, applico. Xenoph. τὸ στόμα ... os ori admouebit. Ariſtoph. ... equum addebat ad nomen. Προστίθημι, τὸ αἰτιᾶσθαι καὶ ..., attribuo, contribuo, aſcribo, & ..., imputo, Thucyd. ... datum eſt virilitati & aſcriptū, hoc eſt, præcipitis celeritatis cauſam vtilitatem eſſe cenſebant. Προστίθημι, addico: vnde ... Προστίθημι τὸ ..., præ me fero. Plato in Apolog. cum Datiuo & Accuſat. ὁ θεός ... Deus me ciuitati attribuit.

Προστιλάω, μ. ήσω, idem quod καταπιλάω, ſtercus elido. Ariſtophan. ... oculos meos ſtercore perfudit.

Προστιμάω, mulcto, ζημιόω, ... Datiuo & Accuſ. Demoſt. ... ob vim illatam multare cum iuſſit, pecunia Reip. dependenda. Idem contra Timocr. ...

Προστίμημα, ατος, τό, mulcta ζημία, ζημίωμα, pœna legibus præfinita aduerſus iuris violatores, ..., τιμή, τίμημα.

Πρόστιμον, ου, τό, idem. Polyb. ... pœnam quācumque ſors tulerit, definire, Plut in Solone.

Προστιμώ, ας, ῶ, &c.

Προστόμιον, ου, τό, labiorum commiſſura. ... Pollux.

Πρόστομος, ου, ὁ, acutus, ... Polluci, i. ... & ... eius contrar. i. ...

Προστομώς, in apertum, ...

Προστραγῳδέω, Tragicè aliquid exaggerando addere, Strabo, ...

Προστραχηλίζω. Vide in dictione Τραχηλίζω.

Προστρέπομαι, &c.

Προστρέπω, ſupplico, id eſt. προστρέπω, hortando precor, colo, honoro, adoro. Apud Sophoclem. Aiax in enſem incubiturus ita inquit precatione peracta, ... id eſt, ... precabunde dico. Plato libro 9. Legum. ... id eſt. ... Idem Sophocl. ...

Προστρέχω, μ. ... accurro. Neutr. Alex. Aphrod libro 2. Problem. ... accurrere ad odorata.

Προστρίβομαι, &c.

Προστρίβω, aſfrico, attero. Baſilius. ... & auri differentiam probamus lapidi nimirum Lydio ad eſt, coticulæ affricantes. Προστρίβεσθαι tranſlate, infligo, incutio. ... vt πληγὴν προστρίβομαι, id eſt, plagam infligere Ciceroni. Ariſtoph. ... Interpr. ... Vnde προστρίβω ..., id eſt, ... Sic ... quaſi maledicta incutere atque affricare, linguæ viru inficere atque contaminare. Baſil. in Ioan. Euang. ... Ita dicitur ..., crimine aliquem aſpergere: culpam in ipſum reiicere. Plutarchus. ... in eam culpam cauſaſque reiiciebat: eamque iis criminibus aſpergebat ipſius famam atterens, vt loquitur Salluſtius. ... dixit Athenagoras in Apologia, id eſt, crimen impingere. Nam & Προστρίβομαι ſignificat ... vel ..., imbuo, imprimo, concilio, vtroque tranſlatè: vt ..., Chryſo. id eſt, ſordes imbuere atque contrahere. ... Plutarc. in Pompeio. de Cornelia Pompeij loquens literis imbuta, ... quæ quidem iuuenibus mulieribus huiuſmodi diſciplinæ imprimunt: hoc eſt, ... Idem alibi ſic pro conciliare & inurere poſuit. Tranſlatio ſumpta eſt à coloribus infricatis aut in occurſu attritis, quæ maculam contactu relinquunt, vt ſi quis incurrerit in carbonarium. Plutar. in Solone, ... id eſt, Solon verò vt profuſior eſſet, ex mercatoria vitæ ratione accepiſſe fertur. ... ei natura gentilem morbum iniecit, Idem in Pericle. ... i. impoſita collegæ neceſſitate occidendi liberos, æquum ducit fœminis per gratiam proditores patriæ concedere, Plutarch. in Publ.

Προστριφής, ὁ, affrictus Plinio.

Προστρόπαιος, ... Suid. impurus, ..., impius, parricida, ſceleratus, contaminatus. Item τὸ μίασμα, ſicut Latinis ſcelus pro ſceleſto. Nam προστρόπαιος, eſt piaculum, qui piaculū importat, qui religione obſtringit, ob quem religio oboritur, qui etiam ... dicitur. Pauſanias in Corinth.

Προστρόπαιος pro ſupplice. Sophocles in Aiace, ... vbi ab Interprete προστρόπαιος exponitur ... ad eum conuerſus vel ſupplicans. Hinc Phalaris in Epiſtol. dixit, ... i. ſceleratas pecunias & cōtaminatas. Apud Suid. προστρόπαιος, id eſt, ἱκέσιος. Προστρόπαιος Ζεύς, Iupiter ad quem ſupplices vel egentes conuertuntur, piacularis.

Προστροπάω, ſupplico, ἱκετεύω, Heſych.

Προστροπή, ῆς, ἡ, ſupplicatio, ἱκετεία. & reatus ob homicidiū & piaculum, & contaminatarum manuum abominatio, & deteſtabile facinus, labes ſceleratæ contagionis, τὸ μίασμα. Syneſ. in Epiſtol. ... nobis vtique labem ſceleratæ contagionis impreſſeris. Idem, ... Προστροπή, deuotio, deteſtatio. Æſchin. contra Cteſiph. ... diras imprecati ſunt, ſi quis contra faceret. Προστροπή, perfugium, apud Sophocl. in Oedipo Coloneo. Προστρόπιος, piacularis, προστρόπαιος & ſupplex. Sophocl. ...

Πρόστροχος, ου, ὁ, rotundus, στρογγύλος, Heſy. propriè ſignificat accurrens, vel ad quem accurri poteſt.

Προστυγχάνω, accido, ἐντυγχάνω, ..., me offero, fortè occurro, incido, reperio, interſum, adſum, fio obuius. Plato in Epiſt. ... vt nemo alius ex his adoleſcentibus quos vnquam conuenerim. Item attingo, manum admoueo: Datiuo.

Πρόστυλος, ab anteriori parte columnas habens, Vitr. lib. 3.

Πρόστυπος, appreſſus, ſeu impreſſus Athen. lib. 5. & Dioſc. libr. 4. capite 11.

Προστύπτομαι, apprimor, Galen. ad Glauc.

Προστυφής, ſubſtrictus, adſtrictus.

Προστύφω, ante aſtringo ſeu ante inſpiſſo. Theophr. lib. de Odor. ...

Προστυχής, qui incidit aliquò, obuius.

Προστυχών, quicunque obuius facta eſt. τὸ προστυχόν, obuium. Plato in Timæo, ... ſed nos multa inconſideratè ac temerè dicimus, Cicero.

Πρόσωπον, τό, locus ante porticum, veſtibulum, προπύλαιον.

Προσυβρίζω, præterea iniuria afficio, inſuper ſum contumelioſus. Demoſthen.

Προσυγγίνομαι, ante colloquor ſeu congredior. Datiuo.

Προσυλλέγω, ante colligo.

Πρόσυλος, qui materiæ adhæret, materialis, qui rebus caducis & concretis deditus eſt potius quàm abſtractis carnalis, Bud. in Epiſt. poſter.

Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante confluentem facientes.

Προσυνοικήσασα, quæ ante cohabitauit, & nupta fuit. Datiuo.

Προσυνοικέω, iuxta habito.

Προσυνατίθεμαι, prius paciſcor.

Προσυπακουστέον, ſubaudiendum eſt.

Προσυπακούω, μ. σω, π. κα, ſubaudio, obaudio.

Προσυπαντάω, venio in occurſum, occurro.

Προσυπείκω, concedi, permitti, dari. Demoſt.

Προσυπογράφω, ſubſcribo. Datiuo. Bud. in Epiſt.

Προσυπηρετέω, inſeruire, deſeruire, ..., Heſyc.

Προσυρίζω, ſubſibilare, inſufflare, Polybius.

Προσυφαίνω, adtexo. Datiuo & Accuſ.

Προσφάγιον, ου, τό, pulmentarium, i. ὀψάριον: inde dictum quòd addatur pani, vt notat Eraſm in capit. 21. Ioannis Euang. vbi alij vertunt opſonium voluntque idem eſſe quod ὄψωνιον, vel ...

Πρόσφαγμα, victima, hoſtia, σφάγιον, Eurip.

Προσφαίνομαι, appareo.

Προσφανής, apertus, Dem. ... manifeſtum eſt, li quet.

Προσφθέγγεσθαι, alloqui, προσειπεῖν, Heſych.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, recens, iuuenis, iunior, νέος, νεαρός, qui nuper conſtitit. Propriè dicitur de recenter iugulato: nam φάττειν iugulare eſt, vnde σφάζειν. Vide Νεαρός in Ammon. Πρόσφατος δόξα, recens opinio, Cicero.

Προσφάττω, iugulo, macto, ἱερεῖα προσφάττειν, hoſtias cædere. Plat. in Meno.

Προσφάτως, recens, nuperrimè.

Προσφερὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis, aſſimilis. Item conducibilis, Herodotus.

Προσφέρομαι, admoueo, adhibeo, Plato de Rep. 8. de licentia democratiæ loquens, Καὶ τοσαύτη δύναμις τις προσφέρεται, ἐξεταστὴν μὴ εἶναι χαλεπὸν, προσφέρεσθαι πολλὴν τὴν ἰσχὺν τὸ βοήθημα, tantam vim habet id remedium, Dioſcorid. lib. 7. cap. 4. προσενέγκασθαι τινὰ σπουδὴν, quandam adhibêre diligentiam, in prologo Eccleſiaſtici. Προσφέρομαι, vtor, vt προσφέρεσθαι ἵππῳ, Xenop. προσφέρονται τραχέως αὐτοῖς, eis vtuntur aſperè, id eſt, eos aſperè tractant, Plutarch. in Lycurgo. Προσφέρομαι, me gero, me exhibeo, in vtramque partem, rectè vel ſecus. Pro ſum beneficus in aliquem. Herodian ἀεὶ ἀφειδῶς προσφέρεσθαι αὐτοῖς, quibus effuſi ſimè eos proſequebatur. τὸ δ᾽ ἄλλα ταῖς τιμαῖς προσφέρεσθαι λαμπρῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ φάβιον ἀπέδειξαν ὕπατον, quum aliis honoribus Fabium affecerunt, tum eius filium Fabium conſulem crearunt, Plutarch. in Fabio. προσφέρεται τοῖς παισὶν ὑβριστικῶς, id eſt, qui multa in pueros per ſummam contumeliam perpetrauit, Idē in Theſeo. ἡμεῖς προσενηνεγμένοι οὕτως πρὸς ἑαυτοὺς, Demoſth. qui nos ipſos ita modeſtè geſſimus in alios: qui ita placidè cum illis egimus. προσφέρομαί σοι, vt Demoſt. vel προσφέρομαι πρός σε, vt Iſocrat. exhibeo me tibi & præſto, ago tecū bene, aut ſecus. Demoſth. Ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, talem me vobis exhibui & præſtiti. Sic parentis affectum exhibêre dixit Plin. vt & in Epiſtola ad Hebræos cap. 12. Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεὸς, id eſt, ſi diſciplinam ſuſtinetis, ſic Deus vobis ſe exhibet vt filiis: ſic vobiſcum agit vt cum filiis, i. patrem vobis ſeſe præſtat. Interpr. enim nō rectè, ſe offert tranſtulit. Plato in Epiſt. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, vt te erga alios rectius geras. προσφέρομαί σοι χάριν, exhibeo tibi beneficium, Phalar. in Epiſt. προσφέρομαί σοι διὰ γραμμάτων, Bud. in Epiſt. prior. tecum literis ago. προσφέρομαί σοι οὕτω, ita tecum ago, Idem ibidem. προσφέρομαι μετρίως, Demoſth. modeſtè ago. προσφέρομαι ἄνω, me effero in ſublime. Προσφέρομαι, prælio congredior, manus conſero, ἀντιτείνω, tendo contrà. προσφέρομαι πρὸς τείχεα, munites aggredior, Herodotus. προσφέρομαι πολέμῳ, bellum infero ſeu gero, Liban. in argum. Demoſth. προσφέρεται δρόμῳ, accurrit, citato curſu fertur, Plutar. in Public. Προσφέρονται κραυγῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, clamore bellico ſe inferunt, Idem in Solone. Idem, καὶ ἀνειμένοι τοῖς ἐμμάχοις προσεφέροντο ἀεὶ ταῖς συμπλοκαῖς, remiſſius bello congrediebantur & cum Romanis committebant. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει, diſtricto enſe adueniens, irruens, Idem in Galb. προσφερομένους ὀξέως, celeriter ingruentibus, Idem in Themiſto. προσφερόμενος πόλεμος, bellum impendens, ingruens, Idem in Pericle. προσφερομένης τῆς νεὼς, naue aduentante, Idem in Romulo. Προσφερόμενα, Xenoph. de feris quæ inferuntur ad caſſes. προσφέρομαι ταῖς συμφοραῖς, fero accidentia. Προσφέρεται σκοπέλῳ, ſcopulo admouetur, Lucian. Προσφέρομαι, adhæreo, partes ſequor, accedo. Herodot. ἀξιοῦμεν ὑμῖν δέεσθαι ὑμέων, ὅκως μὴ βούλεσθε προσφέρεσθαι ἢ προστιθέναι ἢ Πέρσῃσι, velitis ne accedere aut adiungere vos Perſis, &c. προσελοῦσα τὰ λοιπὰ πρήγματα, reliquas res eſt aggreſſa, Ariſtid. Προσφέρομαι, eſito, cibum ſumo vel aſſumo, vt Celſ. dixit. Theophraſt. 4. ἰδίᾳ γὰρ ἀρχὴ αὕτη τοῦ προσενεχθῆναι. Προσφέρομαι μικρὰ τῶν σίτων, parùm panis ſumo, Ariſtot. in Problem. ἰχθύας προσφέρεσθαι, piſcibus veſci.

Προσενεχθέντος φαρμάκου, vbi ſumpſit venenum, Plutar. in Themiſt. Προσφερόμενος, paſtu exhibitus, Gaza. Vnde Προσφερόμενον, cibus, poculum. τὰ προσφερόμενα, pabula, cibus oblatus, eſculenta. προσφερόμενα τὰ ἐδέσματα, cibi qui comeduntur, Gaza. Προσφερόμενα πράγματα, negotia quæ expediunt. προσφερόμενα ἐς γυναῖκας, &c. mulieribus conuenientia. Thucydid: Προσφέρομαι, allego, cito, profero authoritatem atque teſtimonium alicuius ſcriptoris, προτίθεμαι. Laërtius in Arceſil. τὸ ἐκ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προσενηνεγμένος, &c. Idem, Καὶ πρὸς τὸν διαλεγόμενος προσεφέρετο τὰς Ἀριστίππου χρείας, allegabat dicta & apophthegmata Ariſtippi.

Προσφέρω, offero, adfero, profero, εἰσφέρω, infero. Προσφέρω, cibum offero edendum, & porrigo poculum & medicamentum, vt medicus ægroto, Galeno. Plutarch Καὶ τὸ φάρμακον πολλάκις ἐκέλευσε προσενεγκεῖν τὸν ἰατρὸν ἀναγκάσαι προσφέροντα.

Προσφέρω, ori vel naribus admoueo. Ariſtor. Problem. Segm. 2. οὐ πολὺ ὁμοίως δακρύειν προσφερόμενον, nō perinde lachrymam ciet ori vel naribus admotum. Προσφέρω, adhibeo, i. iicio. προσφέρειν λόγον, orationem adhibere, verba facere, appellare aliquem, i. ſolicitare, alloqui. Plutarc. in Ariſtide, Παυσανίας ἀγεννὴς προσφέρει λόγον, ἀξιῶν, &c. Dicitur & Προσφέρειν λόγον pro eodem, προσφέρω σοι λόγους, tecum ſermones habeo, Thucydid. λόγον αὐτοῖς προσενήνοχε, cum eo ſermonem contulit, Plutarch. in Themiſt. Προσφέρω τὰς χεῖρας, manus affero Cicero. Polybius, προσενήνοχε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ, ſibi manus attulit. Idem li. 5. προσενήνοχεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας διὰ ψυχὰς τὸν καὶ κατεστράφη, i. ſua manu perierunt: ſibi mortem conſciuerunt. τὰς χεῖρας αὐτοῖς προσέφερε, ipſos manibus apprehendebat: manus ipſis afferebat. Vide Χείρ. προσφέρω σοι τὰ βοηθήματα, tibi remedia admoueo, Alexand. Aphrod. lib. 2. Proble. προσφέρων τὰ σωτήρια φάρμακα, medicamina ad ſalutem adhibens, Plutarch. in Pericle. προσφέρων τεκμήριον, trahens coniecturam. Ariſtoph. τὰς μηχανὰς πρὸς σὲ προσφέρειν dixit, id eſt machinas ad te admouere. βίαν πατρίδι προσφέρειν. Plato Epiſt. 7. vim patriæ adhibêre ſiue afferre ἀνάγκην προσφέρω, Euripid. neceſſitatem adfero. προσφέρειν κρατερὸν χειρῶν, Idem. Προσφέρω, refero, confero & pendo. προσφέρω τάλαντα, pendo talenta, i. ſoluo. Προσφέρω λόγον, alloquor, habeo ſermonem, ſermonē infero. Herod. in Thalia, προσήνεγκε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε, intulit apud Darium talem ſermonem. inferre ſermonem dicit Cicero in Offic. Plato in Phædro, παρ᾽ οἷς ἂν τοὺς λόγους προσοίσει, apud quos verba faciet. eſt etiam προσφέρειν, offerre, & προσφερόμενα apud Nazanz. ἀντὶ τῶν προσφορῶν pro oblationibus ea quæ offeruntur deo. apud Xen. vero de feris quæ inferuntur ad caſſes.

Προσφεύγω, confugio, profugio. Datiuo iungitur. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς, ſe ad aras recipientes, qui ad aras confugerunt, Plut. in Solone.

Πρόσφημι, alloquor, προσαγορεύω, Homer.

Προσφθέγγομαι, alloquor, ſaluto, προσφωνῶ.

Προσφθεγκτήρια, τὰ, dona vocabantur quæ ſponſus ſponſæ donabat quum viſendam ſe exhibebat amicis ſponſi quæ & ἀνακαλυπτήρια. teſte Polluce ideo magis proprio nomine vocabantur ſed προσφθεγκτήρια etiam dicebantur tanquā ab alloquendo & compellando ſeu ſalutando, quod ſe tunc detracto velo ſponſa prodiens in conſpectum amicorū ſponſi liberius ipſos compellabat & viciſſim ab ipſis compellabatur. ἀνακαλυπτήρια, Pollux.

Προσφθεγκτός, προσφθέγξασθαι ἄξιος, dignus ſalutatu, Sophocles. Interpr.

Πρόσφθεγμα, τὸ, alloquium, ſermo. Eurip.

Πρόσφθεγξις, ſalutatio, Interpr. Herm. de figuris, προσαύδησις.

Προσφθείρομαι, depereo, διαφθείρομαι Chryſoſt. ad Hebr. cap. vlt. ἐπειδὰν ὁ ποιμὴν τύχῃ προσφθειρόμενος ἑταίρᾳ τινὶ, inſano amore tenetur, ardet. Alciphron in Epiſt. προσφθείρεται δ᾽ ἑρωμένῃ τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ, efflictim deperit ancillam. vel προσφθείρεσθαι eſt abſumi, conſumi.

Προσφθονέω, inſuper inuideo. Datiuo.

Προσφιλὲς, τὸ, gratum.

Προσφιλὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, qui amat, amabilis, dilectus, gratus, iucūdus, beneuolus, placens, in amorem propenſus, charus & ſuauis, familiaris, humanus, acceptus, accommodus. Polybius, προσφιλὴς ἐν τῇ ἀπαντήσει, in congreſſu facilis & affabilis. Interpres conuertit, alloquio acceptus. Theophraſtus de Cauſis libro 2. cap. 25. προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτά, ſiquidem plantis inter ſe & amicitiæ neceſſitudo, vitæque ſocietas intercedit: amant inter ſe nimirum familiaritate naturæ. Idem de Cauſis lib. 4. c. 10. τοῖς δ᾽ ἄλλοις ζῴοις, καὶ προσφιλῆ καὶ ἥδιστα ταῦτ᾽ ἔσθειν, καὶ χαλεπώτατα μᾶλλον, i. grata & familiaria. Sed pro μᾶλλον lege ἧττον. προσφιλεῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἦσαν, in ſui ordinis homines leniter clementérque ſe habebant.

Προσφιλοκαλῶ, ad ornatus elegantiam addo & adiicio. Strabo lib. vlt. de Alexandria loquens, ὁ γὰρ Ἐπιφανὴς ἕκαστος τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι προσεφιλοκάλει τινὰ κόσμον, οὕτω καὶ οἴκησιν ἰδίαν προσπεριεβάλλετο περὶ τὰς ὑπαρχούσας, addebat ad vrbis ornatum atque elegantiam.

Προσφιλονεικῶ, contendo. ad

Προσφιλοπονῶ, adlaboro, idem quod φιλοπονῶ gnauiter alicui rei do operam. φιλοπονεῖν καὶ περὶ ταῦτα προσεῖναι. Gregorius, Χρὴ ἐν τῇ χρείᾳ τὸν ὄντα ταύτης τῷ θείῳ προσφιλοπονεῖν.

Προσφιλοσοφέω, philoſophiæ addictus ſum. Lucianus in Timone, Εἰ δὲ ἐκείνου τὴν διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν, τὸ ἐρημίᾳ καὶ τῷ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶ.

Προσφιλοτεχνεῖν, eſt ſolerter comminiſci, artifici commentatione iam inuentis aliquid addere & arte obſeruatis adiicere. Artemidor in 1. τῶν ὀνειροκριτ. δεῖ δὲ τοῖς εὑρημένοις, ὡς ἅπερ καλῶς ἐπιχειρεῖν, καὶ αὐτὸν τι προσφιλοτεχνεῖν. Quod alibi dicit, χρὴ δὲ τὸν ὀνειροκρίτην οὐ μόνον ἐκ τῶν βιβλίων ἀναγινώσκειν, ἀλλὰ καὶ τῇ οἰκείᾳ φύσει καὶ συνέσει χρῆσθαι ἐν τῷ ὀνειροκριτικῷ.

Προσφιλοφρονοῦμαι, benignè excipio, Bud. in Epiſt. poſter.

Προσφιλῶς, amicè, beneuolè. Xenoph. προσφιλῶς χρῆσθαι, beneuolētia proſequi. Et apud Iſocr. Προσφιλεστέρως.

Προσφορὰ, ἡ, oblatio, quod offertur vt donarium, & quicquid ex liberalitate profectum. Paulus ad Epheſ. cap. 5. de Chriſto, προσφορὰν

Καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ θεῷ, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας, & præbuit ſeipſum pro nobis oblationem & victimā Deo in odoris ſuauitatem. Προσφορὰ etiam dicitur de iis quæ ſenſibus noſtris offeruntur & occurrunt: eáque oblata, vt eſt cibus atque odor, προσφοραὶ dicuntur. Theophraſt. de Cauſis lib. 4. cap. 10. de alimentis loquens ex ſeminibus: Οὐ πολὺ γὰρ τοῦ χρόνου ἐλάττους, ἀλλὰ κουφοτέραν τροφὴν χορηγοῦσι, κουφοτέρας ποιοῦσι καὶ τὴν προσφοράν, id eſt, leuiorem cibum præſtant, vt loquitur Cornel. Celſus libr. 2. capit. 18. Gaza conuertit, vſum ciborum faciunt leuiorem: inepte ſané. Et tamen προσφορά, pro cibi vſu atque ſumptione ab ipſo Theophraſt. interdum vſurpatur, vt lib. 4. de hiſtor. cap. 10. de Loti radice, Τὸ δὲ χρῶμα, λευκόν, ἑφθὸν μὲν δὲ καὶ ὀπτόν, γίνεται λεκυθῶδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ, id eſt, gratum verò cum in cibo aſſumitur. Gaza, gratum cibis: tolerabiliter: Nam & ita verterat Plin. libro 13. capit. 18. Interius candidum corpus, gratum cibis, &c. Et lib. 2. de Cauſis idem philoſophus ὀρνίθων προσφορὰν dixit, de auium paſtu. Hác etiam vocem de odore vſurpauit ita ſcribens lib. 9. hiſtor. ca. 21. de Oenothera planta quæ vini odorem refert: ἡ δὲ τοῦ οἰνοθήρα ῥίζα ἀναξηρανθεῖσα, προσφέρει τινὰ καὶ ἐλαφρότερον τὸ εἶδος. ἔχει δὲ εὐώδη ὥσπερ οἶνος. (reſtitue, ἔχει δὲ εὐώδη ὥσπερ οἶνος: conférque Plin. li. 26. cap. 11. vbi, radice, & cum ſiccata eſt vinum olente: Et Dioſcor. lib. 4. cap. 118. vbi, ῥίζαν, ἥτις ξηρανθεῖσα, οἴνου ὀσμὴν ἀποδίδωσι. Gaza clauſulam integram tranſilit.) φαίνεται δὲ οὐ πάνυ ἄτοπον. ἀπὸ γὰρ προσφορά τις γίνεται δυνάμεως ἔχουσα οἰνώδη, id eſt, Hoc autem minime abſurdum eſſe videtur: quippequoniam fit expiratio quædam, cuius vis & odor vinoſus exiſtit. Hic enim προσφορά, id eſt, expiratio Ciceroni ſiue euaporatio Senecæ, καὶ τῆς ὀσμῆς ἀποφορά. Gaza tamen ſic tranſtulit, fit enim quaſi recreatio quædam ex viribus, quas radix iſta vinaceas poſſidet.

Προσφορά: probrum & vituperatio (quòd vitia velut offerantur ponanturq; ob oculos authoris & audientium. Et τῷ προσφέρειν vitium notatur, vt & per offerre Latinis: ſic ſtuprum oblatum dicit Cicero: vitium offerre virgini Terētius) reprehenſio, inſectatio. Polybius, Ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ἐπισημασίας καὶ προσφορᾶς, dignum probro & vituperatione, id eſt, vituperabile, dignúmque quod deſcribatur atque traducatur. Sophocles in Oidipode Col. τῶν γὰρ ἁμαρτημάτων ἄμμι' ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.

Προσφορά etiam ὁ πρόσοδος, reditus: προσθήκη, acceſſio, καὶ προσόδους Suid. in Oedipo Colon. Sophoc. Ποίᾳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; Quónam quod offers innoteſcet tēpore? vulgò dicimus une offre, quod Itali profferta.

Πρόσφορος, ὁ, ἡ, accommodus, aptus, tempeſtiuus, facilè parabilis, vtilis, conducibilis, congruus, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἐπιτήδειος, qui expedit, qui iuuat, συμφέρων. ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος, oculo cōgruens color, Plutarc. in Pericle. τὸ πρόσφορον ἔχει, Plato de Legib. commodè tractari. τὰ πρόσφορα, ea quæ expediunt, Thuc. πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πολέμῳ, omnia exercēre quæ ad rem faciant. Plato Epiſt. 7. μετὰ τῶν προσφόρων τῇ σκέψει μαρτυρίων, adhibitis cōſiderationi ipſi conuenientibus teſtimoniis, Nazan. in Orat. τὰ πρόσφορα τῆς στρατιᾶς, apparatus exercitus, apparatus belli.

Προσφόρως, conuenienter. Theophr. de Cauſis lib. 4. c. 8. προσφόρως ἔχει τῇ ὥρᾳ, vtiliter & commodè veri aſſignatur.

Προσφραγίζω, μαι, fut. ίσω, antè inſignio, vel obſigno. Actiu. Accuſ. iungitur.

Προσφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, adhærens, aptus, commodus. Et προσφυῆ, quæ ſedem in qua hærent nunquam mutare valent. Plato cū Genitiuo poſuit Epiſto. 7. ὅσοι τῶν δικαίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὅσα καλά, μὴ προσφυεῖς εἰσὶ καὶ ξυγγενεῖς, &c quicūque ab his quæ iuſta ſunt, & quæ honeſta ſunt alieni & abhorrent.

Προσφυῶς, adhærēre.

Πρόσφυξ, perfuga, profugus, αὐτόμολος, ὁ προσφεύγων ἐν ἐκκλησίᾳ. Significat etiam nonnunquam eum qui ſua ſponte ac propria voluntate iudiciòque ad aliquem, cuius patrocinium expetit, confugit, quem clientem Latinè dicimus. Nazanzen. οἱ δὲ ψιλοὶ προσμένοντες καὶ πένητες καὶ ταλαίπωροι δέονται τοῦ πρόσφυγος. Item in Pandect. Græcis, ὁ δι' ἀπληστίαν τοῦ κέρδους συνθέμενος πρόσφυγι συνήγορος, φανερῶς τῆς δίκης πέρας μετὰ τὴν δίκην λαμβάνειν καὶ ἐπιμένειν, τῆς συνηγορίας ἐκβαλέσθω, hoc eſt, Quiſquis inexplebili lucri deſiderio detentus, aduocatus cum cliente ſuo pactus fuerit, vt peracto iudicio certam & præſcriptam partem accipiat, ac ita liti immoratur: à patrocinio eiiciatur. Πρόσφυξ, προστάτης, θεράπων, Ariſtoph. Interpr. in dictione Πρόσπολος.

Προσφύομαι, adhæreo, adhæreſco, adnaſcor, pòſt agnaſcor, accreſco, incūbo. Datiuo iungitur. Plato in Epiſt. ὑπό σοι ταῦτα προσφύονται, tibi inoleſcent. Προσφυὴς, ὁ, agnatus, accretus, προσπεφυκώς, concretus, inhærens, complexus, ἐνδεδεμένος. Plato in Timæo. προσφυόμενα ἐκ πυρός καὶ ὕδατος, quæ ex igne & aqua inſederint, Cic. Lucian. in Sympoſ. καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς ἀπέτραγεν, i. naſum mordicus apprehenſum.

Πρόσφυσις, appendix, adhæſio Cicer. adhæſus Lucret. cohærentia, adnexum, agnatio. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 6. de foliorū pediculis, ἀποφυεὶ δὲ, καὶ τὸ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ ἔχει τὴν πρόσφυσιν. & cap. 18. τὴν πρόσφυσιν vocat in ſpicatis appendicem (quæ eſt pediculi loco) qua ſpica culmo adhæret. Alexan. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ δὲ ὁμιλεῖ κατὰ πρόσφυσιν καὶ ὁμοίωσιν, ὡς αἷμα σαρκί, ἢ μυελῷ, ἢ ὀστῷ, alia coniunguntur per agnationem & aſſimilationem, vt ſanguis cū carne vel medulla vel oſſe: agglutinatio à Gaza redditur.

Προσφύω, μ. ύσω, appendo, annecto, agnaſci facio. Datiuo & Accuſat. Alexand. Aphrod. τὸ χρηστὸν τοῦ αἵματος προσφύων τῷ μέρει, probum ſanguinem membro adiunxit. Προσφύω autem τῷ προσφύομαι, adhæreo. Ariſtoph. προσέφυσας λόγῳ, adhæſiſti incubuiſti, amplexus es & ſecutus. προσπεφυκώς, adhærens, natiuus, inſitus, qui ſe immiſcuit, Plato de Legib. προσπεφυκὼς τῷ σκάφει, Bud. in Epiſt. prior. Προσπεφυκὼς εἰς τὸν μυκτῆρα, nari adnexus, Ariſtot. lib. 15. Anim.

Προσφυῶς, adhæſè Gellio, προσπεφυκότως, q. cohærenter, οἰκείως, ἀκολούθως Suidas coniunctè, domeſticè, familiariter, conſequenter.

Προσφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, alloquor, προσαγγέλλω, προσφθέγγομαι acclamo, appello. Actiu. Accuſatiuo. Odyſ. ι, προσεφώνει τίς ἑοῖο υἱόν. Iſocrates, προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, appellare obuios & alloqui, vel ſalutare. Et cum Datiuo: προσφωνεῖ τοῖς ἑταίροις, acclamat ſodalibus, cap. 11. Euang. Matth. προσεφώνει αὐτοῖς, eos alloquebatur, cap. 22. Act. Apoſt. Προσφωνῶ, nuncupo, conſecro, deuoueo. Laert. de Chryſippo. πολλὰ γὰρ βιβλία γράψας ἐν οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκεν.

Προσφώνημα, τὸ, acclamatio, ſalutatio.

Προσφώνησις, εως, ἡ, allocutio, πρόσφθεγξις.

Προσχαιρητήρια, feſtum apud Athenienſes, ὅτι ἄνεισιν ἡ Κόρη, Suidas.

Πρόχειρος, ad manum ſitus ἀπὸ τοῦ πρόχειρος, Athen. lib. 4. πρόχειρα δ' ἔχειν ὅσ' εἶχε.

Πρόσχες ſiue πρόσχες attende à προσέχω, ſiue προσέχω.

Προσχέω, affundo Lucian. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον. Προσχέεται ψυχρὸν ὕδωρ, mihi aqua frigida inſunditur, Ariſtote. in Problem.

Πρόσχημα, ατος, τό, à προέχω ſignificante præſtare, eminere: ſpecies eximia, velut προέχει χάρις καὶ ἐξαίρει, inſigne, decus, ἀξίωμα, dignitas atque amplitudo. Polybius, πρῶτος αὐξήσεως τῆς δυναστείας καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τοῦ προσχήματος τῆς οἰκίας φίλιππος, princeps amplitudinis & ornamenti domus. Herodotus, Καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος, id eſt, decus atque ornamentum Ioniæ. Ariſtot. de mundo, Δαρεῖος πρόσχημα, ὡς σεμνότατος καὶ ὑπεροχῇ τῇ τοῦ σχήματος μεγαλοπρεπὴς διεκόσμητο. vbi πρόσχημα vocat magnificam ſpeciē regiæ ſcilicet Perſicæ, & aſpectabilem. Plutarch. in Fabio de dictaturæ maieſtate dixit, τὸ πρόσχημα τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ μέγεθος ἀρχῆς. πρόσχημα, τὸ καλλώπισμα, decus & ornamentum ſchol. ἀλ. Κεῖος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος, ad celeberrimos & magnificentiſſimos Græciæ ludos. Πρόσχημα, à προέχω ſignificante, ante ſe tenere, habere, prætendere velamentum, & integumentum quod ſummæ rerum faciei, vt ſimulachrorum prætenditur. τὸ ἀμφίεσμα καὶ ἀμφίεσμα. Apud Ariſtotelem indumenti totius nomen obtinet, id eſt, id omne quo corpus induitur, ſiue amicitur & contegitur. In 2. Rhetoricor. ad Theod. corrupta lectio ita reſtituenda, Καὶ ὧν τὰ μέρη δυνατά, καὶ τὸ ὅλον δυνατόν: καὶ ὧν τὸ ὅλον δυνατόν, καὶ τὰ μέρη ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. εἰ τι γὰρ πρόσχημα γενέσθαι δύναται, καὶ κεφαλὶς, καὶ χιτὼν, καὶ ὑποδήματα δυνατὰ γενέσθαι. Καὶ εἰ ὑποδήματα, καὶ κεφαλὶς, καὶ χιτὼν, τὸ πρόσχημα, id eſt, Quorum partes in rerum natura poſſunt exiſtere, poteſt & totum: & è contrario, vt plurimùm. Non ſi indumētum fieri poſſit, poſſunt & pileus, & induſium, & calcei. Et è diuerſo ſi calcei, & pileus, & induſium, poteſt & indumētum. In quibus omnes lapſi ſunt Interpretes. Πρόσχημα inde tranſlatè ſæpe vſurpatur apud Demoſth. ἀπὸ τοῦ προφάσεως, id eſt, ſimulata cauſa, occaſio: vt dicitur κατὰ πρόσχημα, ideſt, vulgò ſous couleur, ſous pretexte & occaſion: per occaſionem, per cauſam, & ſimulationem Ciceroni, Liu. ſub titulo, per ſpeciem quod de Græco expreſſit:) ſub obtentu: Sueton. ſpecie: Valer. prætextu: Tacit. per nomē. color etiam hoc vocatur à Quintiliano: & prætextum à Tranquillo. Thucyd. Τὸ δὲ εὐπρεπὲς τὸ ἀναίσχυντον πρόσχημα, id eſt, prætextus & velamentum. Herodot. in Erato, πρόσχημα τοῦ στόλου, id eſt, expeditionis color & titulus. Ariſtotel. πολιτ. ε, Καλοῖς ὀνόμασι καὶ προσχήμασιν μεστήν, refertam ſpecioſis nominibus atque titulis. Herodotus, Εἰ μὲν χρημάτων χρῄζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐκαλέσαντο. ſi pecuniarum egentes, nos per cauſam depoſcunt. Thucydid. πρόσχημα ἦν ἀμύνεσθαι, i. per ſpeciem vlciſcendi. Sophocles, πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικοῦ ἄθλων χάριν, prætextum hoc erat certaminis. Gregor. Οἱ καὶ ἄλλην ἐσθῆτα συνιόντες, πρόσχημα μὲν, ὡς εἰς τιμὴν βασιλέως ἀθροιζόμενοι: τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑπὲρ τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως κινδυνεύσοντες. ἀντὶ τοῦ προφάσει μὲν, καὶ τῇ δὲ ἀληθείᾳ, i. ſpecie quidem, & re autem vera. ſubauditur κατά. Et pro πρόσχημα, etiam τὸ σχῆμα poſuit Thucydides. vt infrà dicetur. Hinc prætendere atque prætexere Virgilio &

Quintil.id eſt, προέχειν ποιεῖσθαι, ἔχειν τὸ προφαίνεσθαι. Προσχήματα, πρόφασις. Cæſ.libr.3.Bell Ciu.vt honeſta præſcriptáve rem turpiſſimam tegerent. Πρόχειμα persona, larua, προσωπεῖον, Suid. Πρόχειμα verò aliud eſt, nempe calceamenti ſenilis genus: ita dictum à figura velut proſciſſum. προχίζω enim eſt ante ſcindo. Pollux lib.7 Onomaſtici capit.22. ὑπόχειμα δὲ εἶδος ὑποδήματος μάλα ἀπαλοῦ: καὶ πρόχειμα προσβύτου. Ariſtote. Proble.Segm.32. Οἷον ὁ σκυτεὺς ὑπόδημα ἐκ προχειμάτων: Gaza, Quēadmodum ſuendi ratio ex proſciſſo calceum reddit. Et tamē duobus illis locis πρόχειμα legitur: quæ fuit occaſio erroris multorum. Et corruptè ita ſcriptum apud Heſych. προχύματα, εἶδος ὑποδημάτων σχιζομένων ἐκ τῶν ἐμπροσθεν. Lunatos calceos etiā geſtarunt Romani.

Προσχηματισμός, figura dictionis eſt, quum in fine ſyllaba aſſumitur, vt λέγησιν pro λέγῃς, Thryph. in Append. hanc & paragogen ſuprà nominauimus.

Προχοῖ, i. γῆν συμφορεῖ, humum aggerit, Thucyd. à προχόω προχώννυμι ſeu προχώννυμι, aggero, terra aggeſta munio.

Προχειρόμενος, prætendens, προτείνων. Apoll. 2. Arg. πάντοθεν προχειρόμενος σκαιῇ δόρυ, i. προβαλλόμενος ἀντὶ ἀσπίδος, loco clypei tenens.

Πρόχορδος, conſonū, σύμφωνον. propriè ad chordas quadrans. πρόσχορδα φθέγματα, conſonæ voces. Plato de Leg.

Πρόχορον dixit Ariſtoph. ἢ συγχορευτρίαν τὴν χορεύουσαν, i. ſaltatricē. à πρόχορος, quod idem eſt atque in choro iunctus, & adſtans.

Προσχρῶμαι, inſuper vtor. Plat. in Timæo, τοιούτῳ τινὶ προσχρώμενος παραδείγματι: Cicero, Atque eam, ſibi proponet exemplar. Lucia. in Alcy. φύσις τέχνας τὰς λόγου, πολὺ μεῖζον αἰθέρος μεγάλου προσκεχρημένη, natura ſacra artes ab æthere mutuata. Προσχρῶμαι σοι πλεῖστα, te vtor plurimùm, Ariſtot. in Polit. Προσχρῆται τῷ χρυσῷ, Lucian. auro vtitur. Plato 1. de Rep. κοινῇ τινι τῇ αὐτῇ προσχρώμενοι ἐπ' ἐκείνου ἀφελοῦνται, quodam vno eodémque communiter vtentes. Προσχρῆται τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ, eandem appellationem ſubit, Nazan. in Orat. Προσχρήσασθαι ποιήσει, poëſi operā dediſſe, Plutarch. in Solone. Et προσχρήσασθαι vel προσχρῆσθαι, adhiberi: quod & προσκεῖσθαι dicitur.

Προσχρηΐζω, inſuper indigeo, item inſuper peto, inſuper flagito ex Herodoto προσχρῄζων cum genitiuo conſtructum affertur non modo pro popoſcit, ſed etiam pro delegit.

Πρόχυσις, effuſio, profuſio. In Epiſt. ad Hebr. capite 11. πρόσχυσις αἵματος.

Πρόχωμα, τος, τὸ, locus in quem aqua confluit & eluuie ſabulóq; terram exaggerat atque accumulat: moléſque ipſa noua acceſſione terreni quotidie auctior & cumulatior, εἰσχωματισμὸς, τοῦ χώματος πρόσθεσις, aggeris acceſſio & additamentum nouo aggeſtu conſurgens: προσχώσεις Ioſeph. de Antiq. Æſchyl. in Prometh Νεῖλον πρὸς αὐτὴν σύμμετρον ἢ προσχώματι.

Προσχωννύω, terram accumulo, aggero. Theophr. hiſtor. 2. capit. 7. βλαστάνουσι δὲ καὶ προσχωννύμενα, ἄχρις ἂν ἰσχύσῃ αὐτά. Ex quo loco Plinius lib. 17. cap. 17. Accumuletúrque germinatio terra, donec robur planta capiat.

Προσχωρέω, accedo, pergo, me confero ad, me dedo, facio deditionem, ad paciſcendū deſcendo, deficio ad. Προσχωρῶ σοι, in tuam ditionem concedo, ad te deficio, εἰσπίπτομαι. Προσχωρῶ τῇ ὁμολογίᾳ, in fidem accipior, venio in deditionem, deſciſco ad, me colloco ad, tranſeo ad, me dedo. τῶν πολεμίων οὐδεὶς προσεκεχωρήκει, nullus ex hoſtibus ad eius fidem confugit, Plutar. in Fabio, i. ſe dedidit. Προσκεχωρηκυῖαν ἄρτι πόλιν αὐτῷ, &c. vrbem quæ ſe ei dediderat, Idem in Camillo. Thucyd. ἔδοξε δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις ὑπὸ τινῶν ἔνδοθεν πρασσόντων. Inde pro adhærēre, aſſentiri, & ſequi alterius partes ponitur. Προσχωρεῖν, accedere, προστίθεσθαι. Demoſt. Προσεχώρησαν Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, i. προσῆλθον. Προσχωρεῖν, ſuccedit, Herodot. ἢν τι προσχωρῇ, ſi quid proficiamus, ſi quid ſuccedat. ſed fortaſſ. legend. προχωρῇ. Προσχωρέω, accōmodo, cum Acc. Προσεχώρησαν τὴν γνώμην πρὸς τὸ κοινὸν ἔθος. ſed & poſſet in eo loco ſubaudiri præpoſitio κατὰ, ita vt προσχωρεῖν eo loco quoque ſit neutrum & ſignificet concedere ſeu tranſire ad.

Προσχώρησις, deditio.

Πρόσχωρος, ου, ὁ, vicinus, accola, finitimus.

Προσχωνῶν, aggerens.

Πρόσχωσις, agger, aggeſtio, limi aggeſtus, alluuio, vallum. Vide Πρόσχωμα.

Προσψαύω, μ. αύσω, π. αυκα, attingo, i. primoribus digitis tāgo, προσάπτω, ſtringo. ἐπιψαύω. Actiu. Accuſ. Lucæ cap. 11. καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις, non attingitis onera.

Προσψεύδομαι, attingo, ementior.

Προσψηφίζομαι, decretis adiicio, eo amplius decerno. Appian. Καίσαρι ὥσπερ ὑπάτῳ ὄντι, τὴν ἐπὶ τὰς πόλεις στρατείαν προσεψηφίσαντο.

Προσψιθυρίζω, q. adſuſurro, in Epigr.

Πρόσω, antè, vltrà, vlterius, procul, proſum, à fronte, eminus, πόῤῥω, longè, magis ac magis. Ariſtot. de mundo, διαπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, rectā ante ſe ſtant, directis lineis ſpirant. Idem ibidem, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διαφέρουσι, vltrò citróque perrepens. Homer. Iliad. α, οἶδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, i. ἔμπροσθεν, à frōte, antè. Et Iliad. γ, οἷς δ' ὁ γέρων μετέειπεν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, videt à fronte & in poſterum. πάλιν καὶ πρόσω, id eſt, ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν, pòſt & antè, id eſt, vltrò citroque Euripid. ἐς τὸ πρόσω, ad incrementum, ad procedendum. Πρόσω εἶναι, procul eſſe, Xenophon. ἐπεὶ πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς, vbi multum noctis proceſſiſſet, Thucyd. Αἰγύπτου οὐ πρόσω, non procul ab Ægypto, Herodot. Πρόσω γίγνομαι, procul abſcedo, Xenoph. γεγονὼς ἤδη μὲν ἡλικίας πρόσω, annis grauis, æui maturus, Plutar. in Camil. affectam ætatem dicit Cicero. Πρόσω σοφίας, ſupra ſapientiam, Philoſtr. in Herodot. affertur item τὸ πρόσω ex Lucian. pro eo quod ante pedes eſt, quod ante nos eſt.

Προσῳδὰ, τὰ, inſtrumenta quæ neruis intenduntur, quæ etiā ψαλτήρια, ἔγχορδα & ὄργανα dicuntur. προσῳδὰ autem quia ſolet illis vox accinere.

Προσώδης, fœtidus: ſed cum ι ſubſcripto tumidus. Apud Hippoc. προσωδέστερος, i. δυσωδέστερος. Et lib. 2. de morbis, Προσῳδέστερος (quod fit ab οἰδέω) id eſt ὀγκωδέστερος.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus, Priſciano interprete: à πρὸς & ᾠδή. Eſt enim modulatio quæ adhibetur ſyllabis dictionum. Gellius ſcribit Προσῳδίας veteres appellaſſe tùm notas vocū, tùm moderamenta, tùm accentiunculas, tùm voculationes. Critias citharœdicos cātus etiam Προσῳδίας appellauit. Poll. Καὶ Κριτίας τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς, προσῳδίας φησὶν καλεῖν.

Προσῳδιακὸς, ad proſodiam ſpectans, vt προσῳδιακὸς ῥυθμὸς, qui & ἐνόπλιος, Comment. Ariſtoph. in Nebul.

Προσῴδιον, cantilena ſacra quæ diis canitur, Etym. hymnus, quaſi θεοῖς προσᾳδόμενος.

Προσῳδὸς, οῦ, ὁ, citharœdus, cantor, μελῳδὸς, Ariſtopha. propriè, qui muſicis inſtrumentis accinit. eſt item conſonus cōgruus non diſcrepans, quaſi cantu congruens pro quo frequentius dicitur συνῳδὸς.

Προσώζεσαν, computruerunt, oluerunt. Nazanz. ὡς τὰ κρανία προσώζεσαν καὶ οἱ μάκαρες.

Προσωθεῖσθαι, atteri, collidi, pulſu aut impulſu. προσφλίβεσθαι.

Πρόσωθεν, μακρόθεν ex longinquo. Sophoc. in Aiace, στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστασαν, venientem enim ex lōginquo ſcientes circunſteterunt.

Προσώκειλε, impegit, offendit, applicuit.

Προσὼν, qui adeſt. Προσόντος αὐτῷ πλούτου, Plutar. in Pericle, quum ſuppetant ipſi opes.

Προσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio: figura apud Quintil. quæ aut ſimilitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in ſe aures & excitāt. Vide Παρονομασία.

Προσωνυμία, ας, ἡ, appellatio, cognomen. hoc Plutar. vtitur in Pericle.

Προσώπατα, ἀντὶ τοῦ προσώπου, metaplaſmo. Ilia. η, Μεσσηίδα ἢ Ὑπερείας προσώπατα.

Προσωπεῖον, ου, τὸ, &

Προσωπίον, ου, τὸ, & Προσωπίδιον, καὶ

Προσωπὶς, perſona, larua, vultus, πρόχειμα, μορμολυκεῖον, χαρακτήρ, Heſych. Chryſoſt. τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, perſonas detrahentes. Προσωπεῖον εἰσάγειν, Interp. Hermog. perſonam inducere vel induere.

Προσώπη, aſpectus, facies, πρόσοψις, Heſyc.

Προσωπικὸς, perſonalis.

Προσωποποιὸς, οῦ, ὁ, qui perſonas, i. τὰ προσωπεῖα, efficiebat, ὁ σκευοποιὸς Pollux.

Προσωποληπτέω, perſonam reſpicio. Προσωποληπτεῖτε, perſonam reſpicitis. Ea voce vtitur diuus Iacobus in ſua Epiſtola cap. 2.

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, q. acceptor perſonarum, qui reſpectum habet perſonarum, Act. cap. 10.

Προσωποληψία, ας, ἡ, acceptio perſonarum, reſpectus perſonæ, quū huic magis fauemus quàm illi, non ob ipſius rei ſed perſonæ diſcrimen. Paul. ad Epheſ. c. vlt. προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ.

Πρόσωπον, ου, τὸ, perſona, vultus, facies, aſpectus, conſpectus, ſpecies, figura, larua, Lucian. Iulius Pollux ait Πρόσωπον ſignificare id quod fronti ſubeſt, vt complectatur oculos, naſum, os, genas, mentum. Gell. lib. 13. cap. 28. annotat faciei vocabulum apud Latinos latius patēre, quàm Græcis πρόσωπον. (dixit tamen Iacobus cap. 1. de gramine, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο.) Proinde de homine tantùm dicitur, quòd quum vnus animantium erectus ſit, ſolus antrorſus proſpectat, vocémq; anteuerſus emittit, quaſi πρόσωθεν ὄπα ἱείς. διὰ γὰρ τὸ μόνον ὀρθὸν εἶναι τῶν ζώων μόνον πρόσωθεν ὄπωπεν καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ πρόσω διαπέμπει, vt ſcribit Ariſt. lib. 3. de partib. Quòd autem in homine πρόσωπον eſt, id eſt os Ciceroni, in brutis irrationalibúſque προτομὴ dicitur, ſicut in auibus ῥύγχος & ῥάμφος. ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ, de facie ignotus, vt de facie noſti, dixit Cicero. Paulus ad Galat. cap. 1. ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις. Πρόσωπον ἠγριωμένον, turbata facies, Xenophon. προσώπου θεραπεία, cultus in facie, nitor vultus. Theologi quoque πρόσωπον vocant perſonam, non qualis fuit Roſcij in theatro, ſed ſubſtan-

tiam

tiam indiuiduam & intelligentem, quam etiam ὑπόςασιν appellat: qualitatem inſeparabilé dixit Valla, vt eſt calor & lux in Sole. Πρόσωπον etiam pro homine, vt perſona apud Lati. Phocyl. ἄδικον μὴ κρῖνε πρόσωπον. Paul. 2. ad Corinth. cap. 1. ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα, i. ex multis perſonis, vel multorum ratione atque reſpectu, & c. 4. ait, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων. confer Chryſoſto. ἀεὶ πρὸς ἓν μὲν καὶ δίκαιον πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ, &c. i. itaque ſatis erat iuſti iudicis perſonam inducere. Polyb. ἀλλ' ἐπιζητοῦν ἡγεμόνος καὶ προσώπου ὡς ἱκανοῦ ὄντος ἀνθιστάναι αὐτοῖς, ducis perſonam requirebant. Et πρόσωπον κωμικὸν, καὶ τραγικὸν, καὶ κωφὸν, perſona comica, tragica, & muta. πρόσωπον προτατικὸν, vide Προτατικός. ἐπὶ προσώπου αἰγύπτου, cap. 15. lib. 1. Reg. vbi exponitur è regione Ægypti. Dicitur etiam κατὰ πρόσωπον, in ore, i. in præſentia: coràm, & coràm in os, vt apud Terent. in Adelph. coràm in os laudare, id eſt, κατὰ πρόσωπον καὶ ἐναντίον ἐπαινεῖν. Diodorus Siculus, κατὰ πρόσωπον ἀεὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησάμενος, coràm acturus & communicaturus de rebus neceſſariis. Sic κατὰ πρόσωπον ἀντιστῆναι, coràm & apertè aduerſari & ſeſe opponere. Paulus de Petro ait ad Galat. cap. 2. κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, i. in ore & in cóſpectu omnium ipſi reſtiti: in eius ore ipſi me oppoſui, i. eo præſente: vel coràm in os ipſi obſtiti. Additque poſtea, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων. Πρόσωπον in acie dicitur τὸ στόμα καὶ μέτωπον, frons: Vnde κατὰ πρόσωπον ſtare dicuntur acies ex aduerſo inſtructæ, aduerſæ, Xenoph lib. 1. Pędiæ, κατὰ πρόσωπον ἄγειν τὸ στράτευμα, copias inſtructas à fronte ducere, rectáque in hoſtem tendere. Polyb. lib. 5. ἐπεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον τὰς αὐτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, à fronte ſuos ordines excitantes. Idem lib. 1. τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπεσόντων, Cùm alij à fronte, alij à tergo irruerent atque inſtarent. Thucyd. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι κατὰ πρόσωπον οὐκ εἶχον τοὺς ἐναντίους. Πρόσωπον, initium, quòd vt facies primùm occurrat: vt illud apud Pindar. Ολυμ. ς, πρόσωπον τηλαυγὲς, ſplendidum initium.

Προσωποποιΐα, perſonarum ficta inductio, Cic. 3. de Orat. quum rebus inanimatis perſonam orationémque tribuimus, aut defunctos tanquam viuos & præſentes inducimus: conformatio dicitur à Priſciano. Deſcribunt hanc figuram Rom. Aquila, Rufin. & Rutil. Lupus. vide etiam Quintil. lib. 6 cap. 1. & li. 9. cap. 2. προσωποποιΐαι θεατρικαί, id eſt, quæ vulgò moralitates dicuntur. Bud. in Epiſt. poſter.

Προσωπεῖα, Athenis vas æneum erat echino perſimile: ſic dictũ, quòd leonum & ferarum imagines in oris ambitu circumpictas haberet, Pollux. Heſych. eſt proparoxytonum. Προσωπεῖα, quaſi dicas perſonatam pro προσωπειωτά. (facta contractione & mutato ω in ι, more Attico ſicut in αἰγεῖα & ἀκτιτόμενα maſculin. προσωπεῖς.

Πρόσω, longiſſimè, vlteriùs.

Προσώτατος, η, ον, longiſſimus. ἐπὶ πλεῖστον. τὸ προσωτάτω, latiſſimè, longiſſimè, dictum per ellipſin τῆς διά. Apud Sophoclẽ in Aiace, λήγει δ' ἔρις ἀπαιωρουμένη τὸ προσωτάτω, i. ſedatur contentio latiſſimè peruagata.

Προσωτάτω, longiſſimè. Xenop. ἀπαγαγεῖν δ' ὡς δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, quàm longiſſimè fieri potuit à ſenſibus ſummouiſſe. Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longiſſimè à Græcia, Plut. in Themiſtoc. ὅτι προσωτάτω, quàm longiſſimè, Xenophon.

Προσωτέρω, vlterius. προσωτέρω αὐτῶν, vltra ipſos. τὰ προσωτέρω, vlteriora.

Προσωφελέω, adiuuo, proſum, eo ſuppetias. Datiuo conſtruitur & cum Accuſ.

Πρόσφατον, nuper, noué, promptè. Πρόσφατον ὀρθῶν, Euripid. antè acies.

Πρῴην, pauló antè, vel dudum, πρὸ μικροῦ, ἢ πάλαι, Phauorinus.

Προτάκτης, in priori acie pugnans. τῶν προταττόντων φόνος ἦν πολύς, qui in fronte erant, multi ceciderunt, Plutar. in Camil.

Προταμεῖν, præſcindere, prius arare.

Προταμών, præcidens, κόψας, Hom.

Πρόταξις, pugna aperta, in priore aciei parte conſtitutio. Vide in Append. de vocab. milit.

Προταρβέω, prius metuo, timore antè corripior Euripid. in Herc. furente.

Προταριχεύω, prius ſale condio.

Πρότασις, εως, ἡ, pronũciatum, propoſitio apud Logicos, vt homo currit, πρόθεσις, λῆμμα. Ariſto. 1. Topic. δῆλον δ' ὅτι καὶ ὅσαι δόξαι κατὰ τέχνας εἰσὶ, διαλεκτικαὶ προτάσεις εἰσί, cũctæ opiniones, quæ de rebus ab ipſis tractatis in ſingulis artibus ſunt, propoſitiones ſunt dialecticæ. vnde ἀντιπρότασις, i. oppoſita propoſitio: expoſitio dicitur à Trapez. in Rhet. Ariſt. in Topicis tradit, πρότασιν eſſe quæſtionem quæ in vnam duntaxat partem effertur, vt, Sunt ne diuitiæ bonæ? quam ſi in vtranque efferas partem, πρόβλημα fiet: vt, Sunt ne diuitię bonæ, annon bonæ? Vide Προτείνω. Πρόβλημα fit per πότερον interrogando: πρότασις per ἆρα. Πρότασις etiam eſt in fabula argumenti tantum. Vnde προτατικὸν πρόσωπον.

Προτάσσω, μ. ξω, π. αχα, quaſi præordino, præſtituo, præfinio, præpono, præfigo. προτάξει τὸν λυσσοδήκτων λόγον πρὸ τῶν ἄλλων. lib. 7. Dioſcó. cap 2. antepoſuimus cunctis aliis de morſu rabidi canis ſermonem.

Προτατικὸν πρόσωπον, perſona extra argumentum, inquit Donatus in primam ſcenam primi actus Phorm. Terent. Idem in Andriam, Initium autem προτατικὸν πρόσωπον, i. aduentitiã perſonam recepit Soſiæ, propter euoluendam argumenti obſcuritatem. Perſona autem protatica, ea intelligitur, quæ ſemel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps fabulæ partibus adhibetur.

Προτέθειμαι, præcedo.

Προτεγίσματα, τα. quæ tecto ſuperiecta ſunt ad arcẽdum imbrem, Pollux.

Προτείνομαι, prætẽdo, prætexo, excuſo, i. προΐσχομαι, προβάλλομαι. Liban. Τοῦ μὴ τι καὶ ὁ τὴν δίκην ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια. Plato 7. de Repub. ἀληθινὴ προτεινόμενος διαλέγηται. Idem in Epiſt. τὴν ἀσθένειαν προὐτεινόμην, excuſabam, i. afferebam in excuſationem.

Προτείνομαι, palàm offero, profero in medium, Demoſthen. αὐτὸ τοῦτο τὴν ἀπολογίαν ὁρῶ προτεινόμενος. Προτείνεσθαι τὰ δίκαια, iuſta in medium proferre. Demoſt.

Προτείνω, μ. ενῶ, π. αχα, protendo, porrigo, in medium affero, polliceor, iniicio. Actiu. Accuſat. Ariſtop. in Pluto, χρ. καὶ πῶς γε χρήματα παρέχειν ἔχω μ' ἔφη. χρ. ὅτε προτείνοιεν γε δραχμὰς εἴκοσι, quum porrigerent viginti drachmas. Προτείνειν τὰ ἐκπώματα, Demoſth. Προτείνω, obiecto, prætendo, præ me fero. Plato 2. φιλοσοφεῖς ἀεὶ ὁ θεῖος ὁ λόγος γὰρ φαντασμα προτείνει, id eſt, falſam obtendere ſibi ſpeciem. Baſil. τί ἀπαρτιλογίας ἄλλα τῆς ἐν τῷ πράγματι προτείνεις: Dicitur & pro eo προτείνομαι. Προτείνω, πρόσωπον, hoc eſt, διαπορῶ, in quæſtionem & in dubium reuoco, diſputandam eſſe contendo aliquam rem, propono, προβάλλω, mihi poſtulo explicari. Πρότασιν προτείνειν, Ariſtot. vt πρόβλημα προβάλλειν. Vnde Προτεινόμενα dicuntur, τὰ προβαλλόμενα, propoſita & in quæſtionem adducta, problemata, Aphrodiſ. Idem, ὁ προτεινόμενος λόγος. Idem in exord. Problemat. ὅσοι μὲν ταῦτα γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἀπαιδευτοί εἰσι, Non ſunt ſanæ mentis qui iſta argumentando diſputanda eſſe cõtendunt, quę per ſe nota ſunt. Προτείνειν ὅπλα. Demoſth. offerre. Προτείνειν τὰς δεξιὰς, tollere dextras, Xenoph. Item Προτείνειν aliquãdo idem quod λαμβάνειν.

Προτειχίζω, præmunio.

Προτείχισμα, propugnaculum, murus, exterior munitio, q. antemurale.

Προτέλεια, τά, dicũtur ἡ πρὸ τοῦ γάμου δωρεά, vel τὰ πρὸ τοῦ γάμου δῶρα, vt inquit Pollux, donatio ante nuptias. προγάμια etiam dicta καὶ ὁ προγάμιος. τὰ προτέλεια γάμων, Plato de Legib. q. initiatitia nuptiarum ſacra. Sed refertur etiam ad alias res: vt τὰ προτέλεια τῆς παιδείας, Lucian. id eſt, veluti tyrocinium & initiatium. Ex eo dixit Apuleius gladiatoriæ veneris antecœnia. Quin & omnia primordia rei diuinæ faciendæ ſic appellantur, Gregor.

Προτέλειοι εὐχαὶ, dicebantur ab Atticis αἱ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὲρ θυσιῶν εὐχαί. Sed tranſlatè accipitur à Dionyſio, pro precibus quę fiunt ante ſacroſanctam epulationem, aut aliam rem ſacram ad quam accingimur.

Προτελευτάω, prius mortem obeo.

Προτελέω, μ. εσω, π. εκα, initio. Vnde προτελεῖσθαι dicebantur ſponſi & ſponſæ, quum ſe idoneos & puros redderent: quemadmodum & cætera quoque, quæ expiandi gratia ante rem ſacram fiebant, eodem vocabulo ſignificari ſolent. Προτελούμεθα τῷ λόγῳ, initiemur verbo, Nazanz. Alciphron, καὶ καθαροὶ τὴν δὲ προτελεῖσθαι τὴν γυναῖκα. Προτελῶ, i. προκαθαίρω. Lucia. Εἰ μὴ προτελέσθεις ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς μυήσεως, ὅπερ ἡ δεῖ πρὸ τοῦ μυστηρίου τοὺς ἀνθρώπους ἐκ πολλοῦ κεκαθάρθαι ὁ δοκεῖ.

Προτελίζω, q. præinitio, Eurip.

Προτεμένισμα, ατος, τὸ, templi veſtibulum. ἐν τῷ προτεμενίσματι κεῖται, Thucydid. ante fanum ſitus eſt, in veſtibulo templi, ἐν τῷ προπυλαίῳ.

Προτενής, ἐς, protenſus. Προτενὲς δόρυ, id eſt προτεταμένον, Apoll. Rhod.

Προτένθης, ου, ὁ, prægustator, vorax. Athen. libr. 4. Μέμνηται δὲ καὶ ὁ κωμικὸς ὁ Πλάτων προτένθου, ὅτι οἱ Ἕλληνες προτένθην ὠνόμαζον. Vide plura ibi. Suid. ὁ λίχνος καὶ ὀψοφάγος. Ariſtop. ἐν Νεφέλαις οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ταῦτα, i. lurcones, comedones, cupedioſi, deditti cupediæ: vbi Interp. Græcus, Προτένθαι δὲ οἱ προκαταλαμβάνοντες καὶ προαπογευόμενοι τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μετὰ παρρησίας τὸ πλεῖστον, οἱ νῦν μεταβόλοι ἢ ὀψοφάγοι, οἱ λίχνοι, οἱ ἀκρατεῖς. Vnde fit

Προτενθεύω, præligurio, helluor, lurcor. Idem Ariſtoph. ibid. διὰ τοῦτο πρὶν προτενθεύειν ἡμέρᾳ μιᾷ, die vno tempus præfixum præoccuparunt: vbi idem Interpres, Προτενθεύουσι, προλιχνεύουσι, προθύουσι. ἡμέρας μιᾶς προύλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ λιχνεύματος οὐκ ἔχοντες κέρδος.

Προτεραῖα, ἡ, dies antecedens, pridie: ſic ὑστεραία, poſtridie. προτέρα autem prior, ſimpliciter. τῇ προτεραίᾳ, Bud. in Epiſt. poſter. 1. pridie. τῇ προτεραίῃ Herodotus. τῇ προτεραίῃ ἐγίνετο ἡ μάχη, pridie quàm prælium fieret, Thucyd. τῇ προτεραίᾳ ἢ, pridie quàm, Demoſth.

Προτεραίτερος, prior, Ariſtoph.

Προτερέω, &

Προτερέω, μ. ήσω, π. ηκα, primas teneo, præpondero, præmaturo. Προτερεῖν τῆς ὁδοῦ, præcedo, feſtino. Προτερεῖν, ſum prior: ſicut ὑστερεῖν, ſum poſterior. προτερεῖ καιρῷ, tempore præuenit, Theop. lib. 3. cap. 30. de cauſ. plant. μικρὸν προτερεῖ τῷ τόκῳ, paulò partum maturat. προτερεῖ εἰς τὴν φθοράν, celerius perit, Theophr. lib. 14. de cauſ. plant. Idem hiſtor. lib. 1. cap. 15. οὐδὲ ἡ προτέρα τῆς ἄκμῆς, ὅλα ἢ τινὰ ἢ ὑστερεῖ. οὐδὲν προτερήσετε ἐν τῷ τὸ ἀδικεῖν ἀδικηθῆναι, nulla in re priores eritis, quam in illatione iniuriarum: nihil antecedetis quàm, &c. Προτερεῖν, præuertere, anteuenire, antecedere. Προτερῆσαι τῷ ἐλθεῖν, præuenire, Thucyd. προτερήσας τῇ ἀδικίᾳ ὁδῷ, Bud. in Epiſt. prior.

Προτέρημα, ατος, τό, priuilegium, prærogatiua, fœlix ſucceſſus, & res prius bene geſta, apud Diodorum: victoria, primæ partes: cui ὑστέρημα opponitur.

Προτερίζω, molior quiddam noui.

Προτερικός, feſtinus, præcox & maturans: vt Athen. lib. 3. προτερικὸν dici ait φυτὸν τὸ σῦκον, ὅτι φέρει πρῶϊον τὸν καρπόν. ſcribitur tamen ibi per α. vid. infrà προτερικός.

Πρότερον, prius, anteà, ſuperiori tempore, præterito tempore: potius, Plato de Legib. magis, Idem ibidem πρόσθεν Ariſtoph. poſt quam particulam non ſequitur ὕστερον, ſed ſubauditur, vt notat Interpr. Thucyd. Plato Epiſtola 3. ἔφης χεδὸν ἡμέρας εἴκοσι πρότερον τοῖς ἐμᾶς ἐν Συρακούσαις οἴκαδ' ἀποδημεῖν, ἃ νῦν δὴ λέγεις, dixiſti viginti fermè diebus ante meum ex Syracuſis in patriã receſſum, quæ nunc dicis. Πρότερον τῇ φύσει, prius ordine naturæ, ita etiam ἀεὶ πρότερον τῷ χρόνῳ, prius & antiquius temporũ ordine. Πρότερον ἀπελθεῖν, priuſquàm deficeret, Thucyd. Πρότερον ἢ, cum Infinit. Plutarc. in Camillo. οὐκ ᾤετο πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ψηφίσασθαι, nóluit ante quàm ciues qui in Capitolio erant, lege decernerent. πρότερον ἢ καθαρθῆναι, antequàm purgatus ſit, Plato de Legib. πρότερον ἀναγκαῖοι ὄντες ὀδόντες, vt parùm neceſſarij dentes, Ariſtot. lib. 3. de part. Animal. Οἱ πρότερον, maiores natu. Idem. τὰ πρότερον, ſuperiora.

Πρότερος, α, ον, prior: propriè de duobus, antecedens, ſuperior, priſtinus, natu maior. οἱ πρότεροι, maiores, οἱ προγενέστεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν, Homer. Iliad. Προτέρᾳ ἡμέρᾳ, Demoſth. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ συνέβη τῆς τροπῆς, pridie mutationis contigit, id eſt, die priori ante mutationem, Ariſtot. lib. 5. Politicorum, cap. 12. τῇ προτέρᾳ τῆς [illegible], Ariſtoph. Interpr. τῇ προτέρᾳ, id eſt, pridie. τῇ προτέρᾳ, ἡ ἐκλείπει, pridie eius diei, quo excluditur. Ariſtot. libro ſexto Animalium. Πρότερον. Ariſtoteles explicatis iam decem illis generibus, quò tanquàm ad capita quædam, cuncta aliarũ referuntur, nonnulla expoſuit quæ adiuuare præceptionem illam videbantur: in iiſque quot modis diceretur in Græco ſermone aliquid πρότερον: pluribus autem iam eius nominis notionibus declaratis, addidit: conſueſſe etiam multitudinem homines qui maiore in honore apud ipſos forent, quóſque magis diligerent, affirmare προτέρους αὐτοὺς εἶναι. Terentius in Eunucho, cum induxit Thaidem ita alloquẽtem amatorem ſuum Phœdriam: Sine cum priores partes hoſce aliquot dies apud me habere: hoc intellectu cœpit, quo etiam anteà Phœdriam, cum illa quærentem de iniuria fecit dicentem: Aut quia ſum apud te primus.

Προτέρω, προτέρω, longius, vlterius, interius, intrò, πόρρω. Προτέρω, procul in, εἰς τὸ πρόσθεν. Odyſſ. ε. μηδὲ προτέρω. Et Odyſſ. ὁ δ' ἄρ' ἴθυσε προτέρω, id eſt, εἰς τὸ πρόσθεν. Aliquando diutius. Apollon. 2. ἐπὶ προτέρω [illegible]. Προτέρω χωρεῖ, id eſt, ἐπὶ τὸ πρόσθεν μακρόν. fit autem per ſyncopen pro πορρωτέρω.

Προτέρως, anterius, εἰς τὸ πρόσθεν.

Προτέρωσε, vlterius, longius, εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, Dionyſ. de Situ orbis, προτέρωσε κελεύων, Apol. Rhod.

Προτεταγμένοι, milites qui in fronte collocati ſunt: vt ἐπιτεταγμένοι ὀπισθοφύλακες, pro triariis & ſubſidiariis capiuntur.

Προτετακώς, extendens, qui porrexit: à προτείνω.

Προτετύχθαι. Vide Varinum in dictione Προτεύχω.

Προτεχνολογοῦμαι, ante artis traditionem aliquid artificialiter trado. Paſſiuè dixit Aphrodiſ. Topicor. 8. [illegible] πρότερον τεχνολογηθῆναι χρῆ τὴν [illegible], i. πρότερον [illegible].

Προτηθὶς, ἡ, auí vel auiæ mater.

Προτὶ ἄστυ, in vrbem, Odyſſ. ζ, i. πρός, Dorice & ποτί.

Προτιάπτω, affigo, προσάπτω, agglutino.

Προτιβάλλω, & προτιβάλλομαι, Doricè pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior, item. ἐπιπλήσσω, ἐπιπλήττω, i. refreno, caſtigo, coerceo. Iliad. ε ad finem, προτιβαλλόμενος ἐπιπλήσσεις, ἐπιπλήξεις, καταδικάσεις.

Προτιδέγμαι, Ionicè ſeu Doricè pro προσδέχομαι. item προτιδεγμένος pro προσδεχόμενος. excepi, aſſumpſi, expecto.

Προτιόσσεν, Heſyc. ἐγκλίνει, ſonat potius aſpicere Doricè pro προσόσσεν.

Προτιπελάζω, μ. άσω, π. ακα, verto, torqueo, Actiu. προτιπελᾶν in quodã lexico veteri exponit. προσλαβεῖν, διώξαι, prehendere, perſequi.

Προτίθημι, propono, i. conſtituo aliquid faciendum, Plato de Legibus. προθεῖναι τῷ θεῷ, Deo propoſuit. Plutar. in Romulo. προτιθέντες, apponebant, προσετίθεσαν. Προτιθέναι τὴν ψῆφον, vide in ψῆφος. εἰς τὸ μέσον προτιθέντες, in apertum producens, Nazan. in Orat. Προτιθέναι, in animo proponere, Thucyd. Apud Hippocr. προτιθέναι, προτείνειν.

Προτίθεμαι, μ. ήσομαι, π. ειμαι, propono, proponeo, exhibeo, conſtituo, [illegible] præopto, præfero. Actiu. Ac cuſ. Sophoc. προθεὶς ἀδελφῷ [illegible], qui fratri appoſuit cœnam propriorum filiorum. προθέντες [illegible], Eurip. προὔθεσαν [illegible], præpoſuerunt ſanctitati vindictam, Thucyd. προθέσθαι τὴν διαγνώμην, ad conſiliũ refero. ἔδοξε δ' αὐτῷ [illegible], Camillo viſum eſt concilium conuocandum, Plutarc. in Camillo. Liuius dicit, habere ſenatum. Προτιθέναι ψῆφον & αἵρεσιν, permittere iudicibus vt ſententiam dicant. Demoſth. [illegible].

Προτιμάομαι, cunctos honore antecello, Xenop. in Paſſiua voce: [illegible], i. rem vrbanã bellicæ in honore præferri, Plutar. in Numa.

Προτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, pluris æſtimo, προκρίνω. Actiu. Accuſ. & Genit. Xenoph. [illegible], hunc antè ne ſelibra quidem pluris æſtimauerim. Lucianus, [illegible], pluris æſtimare veritatem. Plato in Epiſt. προτιμήσας τὸ πάσχειν ἄδικα τοῦ δρᾶσαι πρότερον, conſtituens pati indigna & nefaria potius quã facere. προτιμήσας τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, iuſtitiã regno prætuliſſe, Plutar. in Numa. προτιμῶν [illegible], magni faciens hoſpitium meum, Herodot. Προτιμῶ Atticè pro λόγον ἔχω, rationem habeo, curo, [illegible], Ariſtoph. in Ran. [illegible], i. rationem habentem verberum, aut dolentem cum cæditur. Idem. [illegible]. Idem in Pluto. [illegible], i. [illegible], nulla mihi cura tui vel ratio. Et in Achar. [illegible], nihil curant, nihil æſtimãt, Demoſt. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ, quorum nihil curat.

Προτίμημα, τὸ, mulcta, ζημία, quod ἐπιτίμιον dixit Solon, teſte Pollyce.

Προτίμησις, quaſi prælatio. πρόκρισις, præualentia Iuriſc. præpoſitio: electio à Trapezuntio vertitur.

Προτιμητέος, præferendus, præponendus. προτιμητέα ἐστὶ χρη, Lucianus.

Πρότιμος, idem.

Προτιμότερον, antiquius, præſtantius, optatius, præferẽdum. προτιμότερον ἔχω, i. προτιμῶ. Lucian. προτιμότερον τὸ [illegible] τὸ φίλον ἦν. Dicitur etiam προτιμότερος.

Προτιμωρέομαι, q. præulciſcor, Accuſat.

Προτιμωρία, prius opem fero in vlciſcendis iniuriis, Datiuo.

Προτιόσσομαι, præuideo, præſagio, προορῶ. Odyſſ. ξ, [illegible], i. [illegible], ante oculos proponebat.

Προτιπτύσσομαι, amplector, ἀσπάζομαι. Vide Ποτιπτύσσω.

Πρότμησις, ιος, ἡ, &

Προτμήσις, ἡ, ἡ, vmbilicus, quòd primum in infante ſecetur. Homer. Iliad. λ. [illegible]. Interpr. [illegible] τὸ πρῶτον [illegible], δια τὸ πρῶτον [illegible] πρότμησιν vocabant, vt author Pollux. Suid. [illegible] eſſe ait [illegible] τὴν πρότμησιν.

Προτολμάω, audaciæ exemplum do, laceſſo iniuria. Herodian. [illegible] καὶ [illegible] τῆς προτετολμημένης.

Προτομιάζω, prætentare, præire.

Προτομὴ Polluci, eſt pars capitis in animalibus infra frontem & oculos, quod in auibus ῥύγχος & ῥάμφος, in homine πρόσωπον propriè dicitur. Athenagoras in Apologia de Perſephone, [illegible] τοῦ δὲ [illegible] μέρος ἔχει. Vnde & in ariete machina, & in nauis prora caput eo nomine ſignificatur. Dicuntur & imagines Προτομαί, quæ vſque ad vmbilicum pinguntur. Προτομὴ ἵππου, prima equi portio: ſic dicitur ſydus quoddã à Procio. Προτομαὶ μόσχων, ſummæ partes vitulorum, cap. 7. libro 3. Regum. vide Στερνόμηρα.

Προτονίζειν, rudentes laxos intendere atque conſtringere. Syneſius in Epiſt. [illegible] προτονίζειν τὴν [illegible].

acci-

accipitur etiam pro trahere.

Περίφιον, τὸ, palliolum quo ſacerdos induebatur, móxque poſt ſacrificium ei qui mactauerat imponebat: ὕφασμα. Dicebatur autem περόνιον, ὅτι πρὸ τοῦ παρὰ ὦμον μετὰ τῆς ἀδιαφθόρου καταδέσεως τοῖς αἰδησίμοις τῆν ἐν τῷ ἱερεῖον ἐστὶν ἐπί, authore Suida.

Πρότονα, ων, τὰ, Neutri Gen. & Πρότονος, ου, ὁ, ὁ προτεινόμενος κάλως, rudens, i. funis, quo malus nauis ad proram protẽditur aut puppim. Hom. Odyſſ. μ. ἱστῷ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα. Interpr. τὰ σχοινία τὰ ἀντέχοντα τὸν ἱστόν. Rurſus Odyſſ. γ. κὰδ δὲ προτόνοισιν ὕφειμεν ἱστόν, i. σχοινίοις δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδιδεῖται, ὡς αἱ ὀχυρὰ ἑστὼς ἵσταται, καὶ δὲ ταῦτα περὶ κάλως ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῶραν καὶ πρύμναν διατείνοντες, inquit Didymus.

Πρόσθεν, antea, antehac, πρότερον, antequàm, πάλαι, dudum, Ariſtop. ὁ πρόσθεν βίος, ſuperior vita. Gaza de Senect. ὁ πρόσθεν πόλεμος, ſuperius bellum, Demoſt. ὁ πρόσθεν χρόνος, ſuperius tempus, Ariſtot. 2. OEcon. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore ſuperiori, Herodot. πρόσθεν γε, antea quidem, Ariſtoph. οὔπω πρόσθεν γε.

Προτετύχθαι, ἀπὸ τοῦ τετυχέναι, εἶξαι. Homer. Iliad. προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.

Προτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, exhortatiuus. προτρεπτικὴ πρὸς ἀρετήν, Æſchi. προτρεπτικὸς λόγος, ſuaſoria oratio, Iſocrat. Προτρεπτικὴ στάσις vel παρορμητική, ſtatus exhortatiuus, Interprete Quintiliano libro 3. προτρεπτικὰ ῥήματα, exhortatoria verba, Gaza lib. 4. Gram.

Προτρέπομαι, & Προτρέπω, μ. ψω, π. ψα, cohortor, διεγείρω καὶ ἐπάγω: cuius contr. ἀποτρέπω: ſuadeo, incito, impello, exhortor, παρακαλῶ, induco, inuito, obſecro, hortor, adhortor. Xenophon, προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετήν, ad virtutem homines incitare. προτρέψασθαι εἰς ἡμετέραν φιλίαν, exhortãdo conuertere in noſtrã amicitiam, Æſchin. Ariſtot. in 10. Ethico. Δοκοῦσι δὲ οἱ λόγοι τοὺς ὀργιζομένους, παραδιδόναι, διὸ προτρέπονται τοὺς ξυνιόντας ζῆν κατ' αὐτό, prouocant, cient. Item cum Infinit. Æſchin. τὴν φιλίαν τινὰ προτρέψασθαι συμμαχεῖν τῇ πόλει, &c. Xenop. προτρέπεται τοὺς πολίτας κοινωνεῖν τῆς πανηγύρεως, exhortatur ciues celebritatis fieri participes, Plutarc. in Lycurgo. Xenoph. ἄκουσον καὶ ἄλλον λόγον, ὃ ἐδόκει μοι προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐξετάζειν ἑαυτόν, &c. Et cũ duobus Accuſatiuis. Sophocl. τοσαῦτά σ' οὖν ζῶν προτρέπω, tantum te oro. προτρέπεσθαί τινα ἀρετήν. Iſocr. i. προτρέψασθαι. προτρέπειν τὰ οὖρα, vrinas ciẽre Galen. lib. 1. ad Glauc. προτρέποντο, terga dabant, i. ἐστρεφοντο φεύγοντες, Hom. Et apud Hippocr. προτρέπεσθαι, μεταβάλλειν, mutare.

Προτρέχω, præcurro. Neutr. Datiuo iungitur. προτρέχει τὰ κοπραζόμενα τῶν ἀκόπρων καὶ ἐλάττω ἡμέρας, quæ ſtercorantur feſtinantius, quam quæ ſtercoris ſunt indigna erumpunt, Theoph. libr. 8. cap. 8. hiſtor. plant. Iſocr. προτρέχει Datiuo & Genitiuo iunxit: πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, multorum lingua mentem præcurrit. προτρέχοντες ἁρμάτων, &c. curruũ præcurſores, cap. 8. lib. 1. Reg.

Προτρεψάμενος, exhortatus, hortatus.

Προτρόφος, acris, acutus.

Πρότριτα, ante triduum. πρὸ τελευτῆς ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς, ὁ ἐστὶν ἡμέρας τρεῖς, ἄμεινον δὲ τὸ πρώτον. Interp. Thucy. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, facto ante triduum tabernaculo, mortuorum oſſa proponuntur, Valla ex Thucyd. Theophraſt. de Cauſis lib. 3. cap. 7. τὸ γόνος ὕδατος ἐμπιπλάμενοι πρότριτα.

Προτεραῖα, nudiuſtertius, Thucyd. lib. 2.

Προτροπάδην, curſu concitato, impetu citato, ἀμεταστρεπτί ἢ εἰς τὸ μετόπισθεν, προθύμως. Xenoph. φεύγειν προτροπάδην. Polyb. lib. 2. Τὸ μὲν ἀλλο πλῆθος ἔφευγε προτροπάδην φεύγουσιν, fugiebat terga vertendo atque nudando.

Προτρέπω, μ. ψω, π. ψα, verto, flecto: Actiuum.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, παράκλησις, ſuaſio, impulſus, παραμυθία, Interpr. Demoſt. Ariſtot. 1. Rhetor. Συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν προτροπή, τὸ δὲ ἀποτροπή, i. ſuaſio & diſſuaſio. Protrope (inquit Rufin. adhortatio ad aliquam rem eſt. & παρακλησία. Verg. nunc nunc inſurgitẽ remis Hectorei ſocij.

Πρότροπος οἶνος, dicitur ὁ προτροπώμενος, quod defluit antequàm vuæ calcentur. ſicut enim οὖρα & χυμοὶ à medicis dicuntur προτρέπεσθαι id eſt cieri & prouocari, vt nimirum profluant ita vinum πρότροπον nominatur quod ſuopte impulſu defluit antequam vua ſit calcata, põdere ipſo προτρεπόμενον. lixiuiũ muſtum à Columella dici videtur, ſatis apta ſimilitudine à noſtra lixiuia, quæ per colum madente cinere paulatim diſtillatur. Vitruuius ait Lesbum inſulam vinum protropon producere. Athen. libr. 1. & πρότροπον & πρόδρομον appellatam ſcribit à Mitylenæis, vinũ dulce quod apud eos naſcitur. Agnoſcit Plin. πρότροπον Gnidiũ, inter tranſmarina vina. πρότροπος γλυκύς, paſſum protropon, Dioſc. lib. 5. cap. 10. pro genere vini: à Latinis dicitur lixiuium vinum. Vide Πρόχυμα.

Προτρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, ſtella quæ iuxta virginis dextram alam figitur, & pauló ante vindemiæ tempus exoritur, apud Aratum. Vide Τρυγητής.

Προτρυγητής, ὁ, idem, Proclus de Sphæra.

Προτυγχάνω, ſum obuius.

Πρότυπος vel Πρότυπον, futuri operis præcedens typus, & forma ſpeciminis gratia. Sed propriè Architectus ſuſcepti operis, ex ligno formã efficit atque præſtruit, vt ante quàm ædificiũ cœptum ſit, errata alioqui futura deprehendat atque anticipet atque id modellum vocãt. Sculptor verò cerã, Plaſtéſque cretã proplaſma fingit. Plin. lib. 35. cap. 12. Primúſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit, quæ inter initia protypa vocauit: poſtea idem ectypa fecit. Vide Ἔκτυπος, & Προτύπωσις.

Προτυπόω, præformo, præinformo, multo ante adumbro præfiguro apud Nazanz. item pono, vt vulgo dicitur caſum.

Προϋβρίζειν, ὑβρίζειν, iniuria afficere, προπηλακίζειν, Heſych. pro quo apud Etymolog. προπηλακεῖν, & ſupra προπηλακεῖν.

Προὔδοσαν, apud Thucyd. Attica ſynalæphe pro προέδωκαν, prodiderunt: ſic προὔδοσαν, pro προέδοσαν apud Demoſthen. itidem prodiderunt προὔδωκε, pro προέδωκε, prodidit προὐθυμεῖτο pro προεθυμεῖτο, προὐκάθητο pro προεκάθητο, præſidebat. προὔλεγον pro προέλεγον, paulo ante προὐλάμβανε pro προελάμβανε, & ſic de ſimilibus.

Προυλιπεῖν, Heſ. πεζοὶ ὁπλῖται pro quo infra προυλίπ.

Προύνικοι, Heſyc. ſunt οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, baiuli, & οἱ μισθωτοὶ mercenarij. Item δρομαῖοι ταχεῖς, ὀξεῖς ἀθλητικοὶ γοργοί, curſores, celeres, agiles. Euſtath. ſcribens προύνικος, exponit ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορᾶς ab ἐνέγκω, quod eſt φέρω, qui vero ſine diphthongo in penultima ſcribunt à νίκη deriuare videntur, ideoque exponunt, ταχεῖς, γοργοὶ vt curſores qui celeritate vincere & præuenire æmulos cupiunt, & quandoquidem ὑβριστὰς ſignificat poſſit etiam eſſe ex præpoſit. πρὸ & νεῖκος pleonaſmo τοῦ υ.

Προύμνη, ἡ, prunus arbor, Theophraſt. libro 9. capite 1. hiſtoriæ plantarum.

Προὐννέπω, denuntio, edico, Euripid.

Προῦνος, collis, βουνός, Heſych.

Προυνούστερος, prouidentior, προνοητικώτερος, Suid. ſed fortaſſe legẽ προνούστερος.

Προυξενῶ, concilio, hoſpitio ſuſcipio, ξενίζω.

Προΰπαρξις, ἡ, quaſi præexiſtentia. propriè de Deo dicitur cuius ὕπαρξις & ſubſtantia ὑπὲρ τὰ ὑπάρχοντα. ἐπειδὴ ἡ πάντων ὕπαρξις ἐξ αὐτοῦ, vt dixit Dionyſij Interpres. Damaſcenus. τοῦτο τῆς Ὠριγένους λήρημά τοι τὸ αἵτημα, προΰπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, qui animas ante corpora creatas iam olim fuiſſe prodidit. Dicitur &

Προϋπαρχὴ, ἡ προκατάρξις Ariſtoteli. Nam ὑπαρχὴ καὶ ἀρχὴ, i. ortus initiumque cuiuſque rei. Προϋπαρχὴ, antegreſſa priórque beneficentia, beneficium vltrò collatum. Ariſtotel. 9. Ethic. Ἐνίοτε δ' οὐκ ἔστιν ἴσην τὴν ἐκ προϋπαρχῆς ἀμείψασθαι, Nonnunquam prius collatum beneficium non poſſunt æquè remunerari.

Προϋπάρχω μ. ἄρξω, π. ῆρχα, de tempore dicitur, quaſique præ exiſto, ſum antea, tempore præcedo, & antè ſubſto: vnde προϋπάρχοντες νόμοι, leges antiquiores, ſiue antè latæ. Thucyd. προϋπαρχούσης ἀξιώσεως, priſtina dignitas. Plato in Epiſt. προϋπαρχούσης φιλίας τε καὶ κοινωνίας, præcedens neceſſitudo, antegreſſa amicitia. Pauſan. ὕστερον δὲ οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, πότερον ἀδικίας ἦρξεν Αἴγισθος, ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνων φόνῳ Ταντάλου, an præceſſerit: an potius Agamemnon prior iniuriam intulit cæſo Tantalo, ἢ προϋπῆρκται τῷ Ἀγαμέμνονι τὸ ἀδικεῖν πάντων ἄγε. Sic enim paſſiua voce dixit Demoſth. ἀδικείας. Οὐ κατῄσχυνας μὲν δὴ οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων σοι μετὰ ταῦτα βίῳ, nihil dedecoraſti eorum quæ tibi antea contigerant: quæ anterior fortuna tua tulerat, i. τῶν προϋπαρξάντων σοι, vel πρότερον ὑπαρξάντων σοι. Ariſtotel. Rhetor. lib. 1. Καὶ ὅσοι κατὰ τὸ προσῆκον (ἐπαινοῦσιν) ἐὰν οἱ ἄξια τῶν προγόνων, καὶ τῶν προϋπηργμένων, ſi res geſſit dignas maioribus ſuis, & priſtina fortuna, vt ſunt antecedentia facta, facultates, cæteráq; noſtra virtute parta. Idem dixit lib. 1. eiuſdem operis, Ἄτεχνα δὲ λέγω, ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, expertes artis probationes, quæcunque opera ſtudióq; noſtro non pariuntur: quæ à nobis non excogitantur, ſed in re poſitæ prius extiterunt, cuiuſmodi ſunt teſtes & quæſtiones, atque id genus. Hinc προϋπαρξις.

Προϋπάρχω, τὸ ὑπάρχω, liberalitate atque munificentia aliquem præuenio, beneficẽtiæ priores partes anticipo, liberalis prior in aliquẽ exiſto. Demoſth. Πάντες μὲν γὰρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, μάλιστα δ' οἱ ἐν ἀνάγκῃ τῆς χρείας, qui priores partes occupant in officio beneficẽtiæ, præſertim verò qui opportunè id faciunt, & cum operæ eſt pretium. Idẽ περὶ παίδων, Μετὰ ταῦτα ἐδεῖτο τοῦ πατρὸς τὸν ὑμέτερον τὸ πρὸς, ποιούμενος τὰς προϋπηργμένας ἐπ' ἐμοὶ εὐεργεσίας, Deinde cum ob editã antea in ſe benignitatem præſtitáque obſequia collaudatum, obſecrabat etiam. Iſocrat. cum Genit. προϋπάρχειν τῆς εὐεργεσίας, liberalitate præuertere. officio nec te certaſſe priorẽ pœniteat 1. Æneid. Προϋπάρχω, incipio, idémq; quod ſimplex ὑπάρχω. Idem Iſocr. περὶ φιλανθρωπίας dixit, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας,

Προϋπεξάγω. Nazanz. προϋπεξάγειν θανάτου. videtur eſſe ſubducere morti.

Προϋπεργασία, ἡ, proypergaſia, vel paraſceue (inquit Ruſin.) eſt præmunitio, qua antè vtimur vt confirmetur id quod ſubiecturi ſumus: vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus. Quare velut generalis locus & tractatus communis eſt.

Προϋπεστρωμένος, prius ſubſtratus.

Προϋπηργμένα, τὰ, res iam partæ. τὰ ὑπὸ σοῦ ἐμοὶ προϋπηργμένα, abs te mihi collata beneficia, Budæ. in Epiſtol. poſter. Vide Προϋπάρχω.

Προϋπίνω, propinauit. Attica ſynalœpha pro προὔπιεν.

Προϋπισχνέομαι, prius promitto.

Προϋποβάλλομαι, q. præiacio, præſtruo Colum. præmolior, & fundamēti loco ſtatuo. Themiſt. in 2. de Anima, Εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ πρότερον ἐμποιεῖ ἡμῖν τῆς ἐνεργείας, τὰς δυνάμεις, quòd ſi naturâ comparatum eſt, vt prius inſint potentiæ in homine quàm actus, &c. Idem, Οἷς γὰρ τὸ θεῖον ἡ φύσις οὐ λογισμόν, τούτοις καὶ τὰς λοιπὰς ταύτας δυνάμεις αἱ δορυφορίαι τοῦ λόγου προϋποβάλλεται.

Προϋπόκειμαι, prius ſubiectus ſum, quaſi preſuppono, prius ſum, προϋπάρχω. Philo de mundo, τὸ ἐξόμενον ἀνάγκη πρὸ τοῦ τελειωθῆναι χώραν, locum oportet in rerum naturam prius editū eſſe quàm corpus. προϋποκειμένης γῆς, prius propoſiti agri, prioris agri, Plutarchus in Solone. Προϋποκείμενα dicuntur τὰ οἰκείως φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις cenſentur, quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici poſſunt.

Προϋπολαμβάνω, prius exiſtimo, animo ſeu opinione præſumo.

Προϋποστᾶσα, iam creata, præexiſtens, Nazanz.

Προϋπόστασις τοῦ σώματος, præcedens corporis ſubſtantia, antecedēs compages corporis, Dioſc. lib. 7. cap. 1.

Προϋποτέμνω, videtur eſſe Nazanzeno præuerto, præuenio, προϋποτέμνομαι τὴν φυγὴν, fugæ aditus ante occludere.

Προϋποτίθεμαι, quaſi præſuppono. Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 4. δεῖ δὲ πολλὰ προϋποτεθεῖσθαι καθάπερ εὐχομένους, εἶναι μέντοι μηδὲν ἀδύνατον. Vnde

Προϋποτιθέντα, hoc eſt ſuppoſita.

Προϋποτίθημι, antè ſubſterno, antè ſubiicio.

Προϋποφαίνω, ante oſtendo, indico.

Πρόῦπτος, ὁ, ἡ, manifeſtus, viſibilis, certus, prævuiſus, πρόδηλος, προφανὴς, ἐμφανής, Eurip. & Demoſt. ἐς προὖπτον κίνδυνον καταστῆναι, in apertum periculum duxerint. Thucyd.

Προὐργιαίτερον, melius, vtilius, antiquius, preſtabilius. προὐργιαίτερον τὸ ἑαυτῶν ἐποιήσαντο, ſuæ potius ſaluti conſuluerunt, id eſt, προυμότερον, Interpr. Thucyd. προὐργιαίτερον ἐγένετο τὴν τύχην τῆς προνοίας, Alcidam. Polyb. Οὐδὲν ἐποιήσαντο προὐργιαίτερον, nihil prius aut potius habuerunt. Dinarch. τῆς βουλῆς αὐτῆς τὸ δίκαιον καὶ πλεῖστοι προὐργιαίτερον ποιησάμενος, antiquius duxit. Dicitur etiam πρὸ ἔργου προὐργιαίτερον, i. πρὸ ἔργου ἡμῖν τὰ τοῦτα.

Προὔργου τι ἐστὶ, dicitur quod operæpretium eſt & præuertendum, in primis videndum & conducibile: vnde προὔργου τι ποιεῖν, operæpretium facere: quaſi πρὸ ἔργου παντὸς δεῖν ἐπαινεῖν. Polybius, Οὐδὲν τῶν προὔργου ἀνύων, nihil promouēs, nihil proficiens. Demoſt. Καὶ μάλιστά ἐστι προὔργου ἀεὶ αὐτῶν τι λέγειν, non eſſe admodum conducibile non pretium eſſe operæ. Plato 2. de Rep. καὶ ὅρα τι προὔργου ἡμῖν ἔσται αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ καθορᾶν, &c. Et certè nonnihil nobis conſiderantibus confert ad perſpiciendum, &c. Idem ibidem. ἔγωγε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τὸ ταύτην τὴν σκέψιν, hanc diſceptationem ad id ſpero conducere. προὔργου οὐδὲν ἦν ποιεῖν, non operepretium erat efficere, Gaza. προὔργου ἦσαν πρὸς τὴν ἁρπαγήν, expeditiores ad raptum, Idem. προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, quod ex re eſt & neceſſarium, Lucian. προὔργου πεσόντα, Eurip. commodè lapſum, commodiſſimè. τὸ προὔργου, i. τοῦ συμφέροντος. διδάσκοντες τὸ προὔργου λόγοις τί δεῖ ποιεῖν, docētes verbis quid in primis operæpretium ſit facere, Thucyd. Ariſtop. in Pluto, κωλύειν τι τῶν προὔργου ποιεῖν, prohibere aliquid eorum quæ in rē præcipuè ſunt facere, aliquid eorum quæ operæpretium eſt facere, ſeu τὰ ἀναγκαῖα. τῶν προὔργου τι δρᾶν, idem Ariſtoph. τῶν προὔργου ἀπηλλαγμένος, perfunctus iis quæ ſunt antiquiſſimæ curæ, Bud. in Epiſt. prior. & in poſter. Vide Πρὸ ἔργου.

Προυσελεῖν, ὑβρίζειν, contumelia afficere, Arcadibus, Etym.

Προὔστην ἐσεῖν, Sophocl. i. προέστησαν αὐτοὶ τὸ φεῖν, τὸ ἰσχύειν, ſcilicet, προετάττοντο.

Προὔφεστῶτα, præorſa & primordia naturæ. προϋποκείμενα.

Προφερὴς, antegreſſus. Hermog. οὐ γὰρ προϋφειστήκεις τῆς ὕβρεως, ὁ δὲ τῇ βίᾳ τὴν ὀργὴν ἀδίκως ἐποίησαν, i. vi non præeunte.

Προϋφίσταμαι, antecedo. Genit. προϋπάρχω, Pluta. de fato, τὸ μὲν δὲ τὸ εἶναι τὸ αἴτιον προϋφίσταται τὸ ἀποτελέσματος.

Προϋφίστημι. Nazan. τῆς ὕλης τὴν ὕλην προϋφιστάναι, &c.

Προὔφυ, pro προέφυ, i. προὔπῆρξε. Sophoc. οὐδ' ἂν πατρὸς ἐμὸς ἦν ὃς προὔφυ πατὴρ, i. extitit.

Προὐχόμην, protendebam, Ariſtoph.

Πρόχοντο, προὔχοντο, προέχοντο ἢ κεράσαντο οἱ δὲ τὸ σφάζειν, Homer.

Προὔχω, προέχω, emineo, excello, præcello, præſto, excurro, præbeo, vaticinor. προὔχει οὐδὲν τοῖς τούτων ἐπιμνησθῆναι, horum facere mentionem nihil pertinet, Herodot. Thuc. lib. 1. ὡς ὑφ' μάλιστα προὔχοντα, i. προστατοῦντα καὶ προϊσχόμενον. Vide Προΐσχομαι.

Προὔχων, οντος, promittens. Genit. πρὸ τοῦ προὔχοντα πόδα, vtri promit. &c. tem pedem, Plutar. in Theſ. προὔχοντας, προέχοντας, Apol. Rhod. i. eminentem προὔχοντος, præcellentes.

Προὔχοντο, aggeſſit, Accuſat.

Προφαγεῖν, cibum præſumere, antè comedere, Athen. lib. 3. de Clearcho tyranno loquens, ὃς τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον ποιεῖν. Ἐπεὶ δὲ καὶ, inquit, πάντες ἔγνωσαν τὴν τοῦ φαρμάκου ταύτην ἀναγκαίαν, ἐν προφαγεῖν τῆς εἰωθὸς περὶ φαρμάκου ἐξάγουσι. τοῦτο γὰρ ἐν προφαγόντας μηδὲν πάσχειν.

Προφαίνεσθαι, apparère palàm, obuerſari, ſe exhibère. Xenophon, ὀργὰς θεῶν τοῖς ἱεροῖς προφαίνεσθαι δεῖ μᾶλλον, deorum iram in ſacris apparère monebant. Plutar. in Camillo, προφαίνεταί μοι, apparete mihi. Sophocl. προφανεῖσα, apparuiſſe.

Προφαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, aperio, palàm facio, præ me fero, facē preſero, præluceo, ἀνέχω τὸ φῶς. Plutarc. in Catone, Καὶ φρύκτας αὐτοῖς προφαίνων ἐδείκνυε τῷ Δομιτίῳ, πλησίον καὶ παρὸν αὐτίκα. Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 22. de palmis ait τὰ δὲ θήλεα ἐν αὐτοῖς, ὡς δὴ διὰ προφαίνειν τὸν καρπὸν, i. præmonſtrare: oſtendere. Προφαίνω, portendo, & ſignifico aliquo prodigio, demonſtro, præmonſtro, interpretor, prædico, prænoſco, Nanzanz. in Orat. Xenoph. Ἀνδρες, οἱ μὲν θεοὶ προφαίνουσι πολλὰ ἀγαθὰ, oſtentat nobis ſpem ingentium rerum. Theoph. hiſtor. 4. Περὶ δὲ πάντα προφαίνουσι μὲν πολλὴν καρπὸν ἐν, i. oſtentant, preferunt, ſpeciem futuri premōſtrant velútque pollicentur. Sic & de Cauſis lib. 1. προφαίνουσι μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολλὴν καρπόν, τότε δὲ ἐν ἐκτεῖνει.

Προφανσις, ἡ, proſpectus, viſus.

Προφανὴς, ὁ, καὶ ἡ, perſpicuus, πρόδηλος, propatulus. ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, ex profeſſo, ex aperto. dicitur etiam διὰ τοῦ προφανοῦς, pro eodem. Inde προφανέστατος, euidentiſſimus, manifeſtiſſimus. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 18. εἴδη, ὡς μὲν τὰ προφανέστατα καὶ μέγιστα λαβεῖν τρία, Plinius vertit tria genera maximè inſignia.

Πρόφασμα, τος, τό, oraculum, prædictum. πρόφασμα ἐχρήσθη σφι, eis dictum eſt, Herodot.

Προφαντος, conſpicuus, clarus, celebris. Neptunus apud Thurios hoc nomine colebatur: vt annotat Lycophr. Interpr. Iſacius: quanquam in Aldino exemplari apud Lycophr. προφαντὸς legitur.

Προφανῶς, apertè, in Epigr.

Προφασίζομαι, μέλλομαι, σκήπτομαι, &

Προφασίζω, μ. ίσω, π. ικα, capio occaſionem, ſimulo, prætexo, excuſo, tergiuerſor, fingo cauſas. Ouid. αἰτίας πορίζω, ἀπολογοῦμαι, pretendo, σκήπτομαι, in excuſationem adduco, cauſor, quod & cauſificor dicit Plaut. i. cauſam excuſationémque affero, vt ὁ προφασίζομαι, i. nullam cauſam dico Ciceroni, nihil cauſę dico, haud cauſam dico ipſi Plauto. προφασίζοντο μῆνα, nondum adeſſe menſem cauſabantur, id eſt, ἔλεγον ὅτι ἰσομηνίαι. τί ἢ τὸ σκήψη ἢ προφασίζῃ πρεσβείαις ἐν ἁμαρτίαις, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ Βασίλειον, nunc hoc nunc illud cauſaris, & prætendis excuſationes peccatis. ἀρρωστίας προφασίζεται, Demoſt. Προφασισθὲν, fictum, confictum, Thucyd.

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus, vel prætextum Tranquil. excuſatio, occaſio, oratio, cauſa, σκῆψις, tergiuerſatio, Cic. ſpecies, obtentus, ratio, δικαιολογία, ἀφορμή, ſimulatio, titulus, color & ambitus à Quintiliano, excuſandi ratio, ſatiſfactio. Ariſtot. Rhetoric. 1. προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, improbitas tantùm occaſione indiget. Cui conſentit ſenarius hic Menandri, Μικρὰ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς, ad praue agendum exigua ſufficit occaſio, id eſt, prætextus καὶ πρόσχημα. Eurip. in Iphigen. Aulid. Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον, Occaſione tantùm opus fuerit leuicula eſt opportunitate. Vide Ariſtop. Interpr. in dictione διαστρέφει. Ariſtotel. libro 2. Animal. loquens de cornutis animalibus, ait ſerpentes quoſdam habere ſimilitudinem quādam cornuum, ὅφεις ἔχοντες ἀποφύσεις, οἷον προφάσεις κεράτων, ſerpentes quibus quaſi aliquid veluti veſtigium cornus extuberat, Gaza. προφάσει ὅσον, quaſito prætextu. Chryſoſtom. πρὸς τὰς ἱεράς, χρῆσθαι ἐπὶ τῆς διαγνώσεως πρόφασις, τῶν χαλκωτῶν ἐπιδιδόντες. Idem ibidem, πρόφασιν ἀλόγου καὶ λαγνείας, id eſt excuſationem. ταύτην σὴν δεῦρ' ἀποστέλλειν, ἐχὼν τὴν πρόφασιν ὡς γαμουμένην, Euripid. filiam huc tuam mittere, nomine hoc, quo tanquam Achilli ſponſa nuberet viro. προφάσεις χαλεπὰς, Demoſth. πρόφασιν αἰτίαν, Idem. πρόφασιν δίδωσι τοῦ ζητεῖν, anſam præbeo quærendi, Idem. πρόφασιν ὀκνεῖ, Thucydides. πρόφασιν λαμβάνω, cauco, cauſor, Idem. Πρόφασιν λαμβάνειν, apud Platonem, id eſt, amplecti occaſionem, occaſionem nanciſci. Πρόφασιν ποιεῖσθαι, apud eundem pro eodem, Epiſt. 7. Πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ δυσμενείας ποιούμενος, occaſionem in me odij capiens. Πρόφασιν, τεινειν, prætexere, prætendere, Demoſthen. Πρόφασιν ἀργείων φιλίας εἶχον ποιεῖ, &c. Ariſtopha. Argiuorum amicitię occaſionem iniuriæ prætexit. Προφάσεις ἀφιέναι, excuſatio-

nes fingere, Demoſth. Πρόφασιν ἔχει, occaſionem nanciſci, prætexere, Plato de Legibus. Ariſtot. Rhet. 1. Καὶ περὶ ὧν ἔχουσι πρόφασιν, in quos tanquam anſam habent atque occaſionem, i. prætextum & colorem, τὸ πρόσχημα. Πρόφασιν ἔχει ὥστε ἀπιστεῖν τινὰ, in cauſa eſſe quo minus quis credat. Xenophon. τὰ πρῶτα προφάσεις ἔχει τοῦ Νέρωνος ἐγκλήματα, ad priora obtenduntur Neronis crimina, Plutarch. in Galba. Σῶμα πρόφασιν ἔχον dicitur corpus cauſarium atque valetudinarium, ſiue debilitatum atque deforme: cui σῶμα εὐεκτικὸν opponitur. Iſocrates in Epiſt. ... πρόφασιν, ... νομίζειν ... Πρόφασις οὐδὲ μία ..., Ariſtophan. Πρόφασιν πορίζεσθαι, occaſionem excogitare, Plato in Epiſtolis. Προφάσεις προφασίζεσθαι, tergiuerſationes quærere, cauſas nectere Virgilio, Æſchines. μὴ μοι πρόφασιν, Ariſtophan. vbi ſubaudiendum, πρόφαινε vel quid ſimile.
Πρόφασιν ... , ſuperbiam Pauſaniæ cauſati, Herodot. Προφάσεις, primarias & principes cauſas atque adeo manifeſtas & euidentes interdum vocat Hippocrat. lib. 3. Epid. interdum etiam falſas. vide Galenum lib. 2. & 3. de fracturis. Ἐκ πάσης προφάσεως dicunt Græci, quod & Plin. in Epiſt. ex omni occaſione.

Προφασιστικὸς λόγος, occaſionis verbum, excuſatorium verbum, c. 22. Deuter. cauſarius.

Πρόφαντα, ὁ. prompta, πρόθυμος & προθυμότατα. Heſyc. pro eo infra πρόφρονα.

Προφασίζομαι, Genit. Iſocrat.

Προφερέστατος, ὁ, ἡ, præſtantiſſimus, optimus.

Προφερέστερος, melior, præſtantior, maior: qui prælabitur & defertur. Aratus, ... προφερέστερος ...: Cicero, quorū alter paulo prælabitur ante.

Προφερὴς, ὁ, ἡ, qui eſt prouecta ætate, inquit Bud. afferens ex Æſchine in Timarchum. ... προφερὴς ... Euthyd. ... exponitur alioqui προφερὴς, cuius facies multos annos præ ſe fert, quum ſit iunior. ex Polluce ſcribente προφερὴς ... & ei contrarium eſſe ..., affertur alioqui προφερὴς ex Heſiodo pro maior natu, vbi canit ... Προφερὴς, præſtans: vnde προφερέστερος, præſtantior, melior, maior. Et ſuperl. προφερέστατος, Aratus, ..., aſtra maiora & inſigniora.

Προφέρομαι, idem quod Προφέρω, profero, id eſt, enuntio. Themiſt. in 3. de Anima, ... cum proferimus & pronunciamus hoc vocabulum ἄνθρωπος. Hermogen. ... προφέρεσθαι τὸν λόγον, id eſt, ... Προφέρομαι vt προφέρω, cito, allego, profero, id eſt, παρέχομαι. Xenoph. ... Thucydid. in 3. ... Polybius in 5. ... Προφέρομαι, obiicio, vitio verto, exprobro, ὀνειδίζω. Arrianus, ... Dicitur & προφέρω. Polybius in 5. ...

Προφέρω, profero, in medium adduco, prodo, infero, propono, φανερόω, palàm facio. Accuſatiuo conſtruitur & Datiuo. προφέρω μῦθον, propono verbum. Euripid. πολὺ προφέρει ἔργα δίξης, id eſt, opera facit longè præſtantiora quàm opinentur, in Epigram. προφέρειν τὰ πράγματα, id eſt, ... Thucydid. Homer. Iliad. γ. ... προφέροντες, id eſt, certamen inferunt. ... in Epigram. ... & c. in lucem proferamus velut partū, Nazanz. in Orat. προφέρει, φανερῷ ποιεῖ, Homer. Προφέρω τὸ ὀνειδίζω, obiicio, exprobro, impropero. crimini obiicio. vt ... Sic Cicero, vt nullum dictum petulans proferatur. id eſt obiiciatur. Et alibi, Nullam in re familiari ſordem poſſe proferri. ... id eſt, ὀνειδίζω. Æſchin. Lucian. τὰ τοιαῦτα προφέρεις, talia obiicis crimina. Homer. Iliad. β, ... προφέρεις, id eſt, ὀνειδίζεις. Et Iliad. ... Dicitur & Προφέρομαι. vide ſuprà. Προφέρω, cito, allego, παρέχομαι, διαλέγομαι: vt litigantes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Sic proferre inſtrumentum, in Pandect. Προφέρω τὸ ..., proficio, incrementum facio, cum Genit. Heſiodus ... id eſt, acceſſionem facit viæ & progreſſum. ... magnoperè proficere ad potentiam ampliandam, Thucydid. Προφέρω, præſto, excello, ſum melior, προέχω. ... alius alio præſtat, Thucydid. ... nemine veſtrum viribus ſum melior, Idem. ...

... inter inſulas fœlicitate præſtabat, Herodot. lib. 5. προφέρων πλούτῳ ..., diuitiis inter Athenienſes præcipuus, Idem. ... in Epigramm. Euripid. in Medea, προφέρει σου εἰς εὐτυχίαν, te ſupero fœlicitate, ... Προφέρειν, obiicere, argumentando, id eſt, ὑποφέρειν. Gregor. ...

Προφημὶ, μ. φήσω, π. προείρηκα. prædico.

Προφητεία, ας, ἡ, prophetia, ſacrum reſpōſum ſeu vaticinium. Prophetiam Paulus vocat cap. 14. 1. ad Corinth. non prędictionem futurorum, ſed interpretationem diuinæ Scripturæ: quemadmodū & Plato, vates à prophetis diſcernit. Vates arrepti numine, nec quid ipſi loquãtur intelligunt: ea prudentes interpretantur cæteris. Prophetia omnis in ſacris literis appellatur viſio. vnde & Prophetæ antè dicebantur videntes, inquit Hieron. in cap. 12. Oſeæ.

Προφητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, vaticinor, præſagio, interpretor, quaſique antiſtitis officio perfungor. Accuſat. iungitur & Datiuo. Ariſtot. de mundo, ... προφητεύσας, & c. προφητεύων, prius vaticinatus eſt, Iudas Apoſt. in Epiſt. Dicitur etiam Προφητίζειν pro prædicere, apud Hippocrat. προῤῥητικῷ β.

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, q. prænuntiator, antiſtes, interpres vaticiniorum non ipſe vates, teſte Platone in Timæo. Pro poeta à Paulo accipitur cap. 1. Epiſt. ad Titum. προφήτης dicitur qui olim dicebatur ὁ βλέπων, i. videns, cap. 9. lib. 1. Regum.

Προφητίζω, in Προφητεύω.

Προφητικὸς, propheticus.

Προφῆτις, ιδος, propheteſſa, ... propheteſſam, capite 2. Apocal. Ioan. de Iezabel muliere.

Προφθάνω ..., anteuertere ſermonē, Nonnus.

Προφθάσας, anteuertens.

Προφθάνω, præuerto, anticipo, præuenio, προλαμβάνω. Actiu. Accuſat. Matth. cap. 17. προέφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς. προφθάσει, occupabit, c. 9. lib. 2. Reg. προέφθασα, præueni. προφθάσωμεν, præueniamus.

Προφθίμενος, præmortuus ſeu ante mortuus, in Epigr.

Προφιλῶς, peramanter Plin.

Προφοιβάζω, μ. άσω, antè purifico, προαγνίζω, Nonn. cum Accuſat.

Προφορὰ, ᾶς, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio, vox, elatio.

Προφορεῖσθαι textrinæ vocabulum, pro tramam filūmque ducere atque reducere, i. διάζεσθαι Polluci. Vnde pro vltrò citróque curſitare ſumitur. Ariſtophanes in Auibus, ... Interpr. exponit, ... προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται, inquit, ...

Προφορικὸς, ὁ, ὁ, eloquens, enūtiatiuus. προφορικὸς λόγος, ſermo qui profertur & enunciatur, vocalis: cuius contrarium ἐνδιάθετος, internus & qui fit in animo. ... ſermo qui profertur, Nazanz. in Orat. enunciatiuus Senecæ. προφορικὴ, enuntiatrix Quintil.

Πρόφορος, ὁ, ὁ, humor cruentus & aquoſus intra membranas quibus fœtus continetur. Ariſtotel. hiſtor. lib. & cap. 7. de extremo fœtus inuolucro loquens, ... Vide Μελάνιον.

Πρόφραγμα, locus ante ſeptum vel ſcenam. Ariſtot. lib. 2. OEcon. προφράγματα vocat ſepimenta ante domos veſtibulis ſimilia. Πρόφραγμα, propugnaculum, tutamen, πρόβλημα tranſlatè. Polyb. ... εἰ μὴ Μακεδόνες εἶχομεν πρόφραγμα, periclitabantur res Græcorum niſi Macedones nos muſculi & valli inſtar protexiſſent. Heſychio προφράγματα, i. προβλήματα.

Προφρασάζομαι, prædicor, prænuncior, vnde προφρασθεὶς, prædictus, prænunciatus vt ... Heſiod. in Erg.

Πρόφρασσα, prompta, beneuola, πρόθυμος, animata. Iliad. α, ... πρόφρονα. volunt participium eſſe ... vt à ..., ſic à φρω φρᾶσσα: vnde φρᾶσσα, & compoſit. πρόφρασσα. exponitur etiam ... προφέρομαι.

Προφρονέως, προθύμως, prompto animo, lubenter.

Πρόφρων, ονος, ὁ, promptus, alacer, propenſus, beneuolus. prudens. ... lubens. πρόφρονι θυμῷ, Hom. i. ...

Προφυγεῖν, profugere. προφυγόντα, ... Ho. Iliad.

Προφυλακὴ, ῆς, ἡ, q. præcautio, ſpecula, vigiliæ, cautio. Item munitio ad arcendum. προφυλακαὶ, quaſi procubiæ, excubiæ, Xenophon.

Προφυλακίδες νῆες, ſpeculatoriæ naues, aut ad præſidia locorūmve cuſtodiam mitti ſolitæ. Προφυλακίδας ναῦς, Thucyd. i. ..., vt inquit Interpr.

Προφυλακτικὴ, dicitur ea pars medicinæ quæ cauſas morborū arcet præcauendo. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, præcauendi ratio, Dioſc. lib. 6. cap. vlt.

Προφυλακτικὸς τρόπος, præcauendi modus. προφυλακτικὴ ἰδέα, qui à venenatis animalibus feriri non patitur, Dioſcor. lib.3. cap.163. προφυλακτικὰ βοηθήματα, remedia quibus in pręcautione vtimur, Dioſcor. lib.7. cap.1. quæ morbos arceant, Ruel. & Bud. in Epiſt. poſter.

Προφύλαξ, præcautor Plauto: Et procubitor Feſto: qui noctu cuſtodiæ cauſa ante caſtra excubat. Item primus excubitor. Προφύλακες, ſpeculatores, præſidiarij, Plutarch. in Camillo. ſtationarij à Liuio dicuntur. Appian. in Iber. de Scipione, προφύλακας δὲ, ὥσπερ τινὰς, ἐπὶ φρουρίοις ἐπιστῆσε. vulgò *auant corps-de-garde.*

Προφυλάττομαι, προφυλάσσομαι, præcaueo, προνοοῦμαι, prouideo.

Προφυλάττω, caueo, proſpicio, præſidio impoſito tutor, protego, cuſtodio. Xenoph. εἰ μὴ ἐγὼ προεφυλαττόμην ὑμᾶς, niſi vos defenderem: de cane oues cuſtodiente. προφυλάττομαί σε, à te caueo, Herodot. Προφυλακίδες νῆες, naues præſidiariæ. naues ſpeculatoriæ, Idem.

Προφύσεις, Heſych. ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ ὑπὲρ τοῦ χάσματος ἐν ταῖς φύσεσιν αὐτῶν τιθέμενα.

Προφύτευσις germen, βλάστημα, vt exponit Galen. apud Hippoc.

Προφυτεύω, fundamenta alicuius rei iacio, προκατασκευάζω, præparo, προεκτίθεμαι Sophoc.

Προφωνέω, præloquor, prædico, Sophocl. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, id eſt, te præmoneo ne ſepelias. Euripides in Hippolyto, φθέγγει προφωνεῖ πᾶσι, i. προαγγέλλω, omnibus prædico atque denuncio.

Προφωχθείς, antè toſtus. aoriſt. prioris participium à themate προφώγνυμι, quod ſignificat ante ſeu prius torreo.

Προχάζομαι, progredior, cedo.

Προχείνη, ῆς, ἡ, occaſio, prætextus, πρόφασις, πρόσχημα, σκῆψις, ἀλλόπρόσωπον(?). Heſych. in cuius codice [illegible]. ab Euſtath. quoque exponitur πρόφασις, deriuante à προχέειν, ſignificante idem, quod προφέρειν ſiue προτείνεσθαι.

Προχάραγμα, futuræ rei repræſentatio, imaginaria imago futuri apud Gregor.

Προχαράττω, q. præſcarifico, prima lineamenta deſignando noto, præſigno Catoni & Plin.

Προχαριστήρια, τά, dies feſtus apud Athenienſes, quo magiſtratus finita iam hyeme, & fructibus germinare incipientibus, Mineruæ ſacra facere omnes ſolebant, Suid.

Πρόχειλον, labiorum prominens pars: vnde τὰ προχείλια dicuntur in naturalibus mulierum, Pollux.

Πρόχειλος, ου, ὁ, labeo, prominentibus labris, labroſus Celſo.

Προχειμάζω, prior hyberno, prior in hyberna concedo, vel ante tempus in hybernacula me recipio. Item ante tempus ſum tempeſtuoſus.

Προχείμασις, ἡ, tempeſtas quæ eſt ante diem ſtatutum, Veget. lib. 4. cap. 40. Plin. lib. 18. cap. 25. Nunc præcurrēte, nec paucis diebus, tempeſtatum ſignificatu, quod prochimaſin Græci vocant: nunc poſt veniente, quod epichimaſin.

Προχειρίζομαι, habeo in manibus & pono, promo, edo, ante oculos pono, expromo, repræſento, προφέρω, tracto, expono. προχειρίζομαι τὸ βιβλίον, libellum manibus tero. Syneſ. in Epiſt. Οἶμαί σε [illegible] προχειριζομένης τῆς μνήμης, abſentem licet videre videor, repræſentate atque ſuggerente mihi memoria formam tuam in animo noſtro recōditam, quam olim præſentem intuitus ſummo affectu beneuolentiæ complexus ſum. Προχειρίζομαι, deligo, deſigno, ad aliquid faciendum ſumo & eligo, ἐκλέγω, præparo, ἐγχειρίζω, inſtituo, conſtituo, præficio. Lucas in Act. cap. 22. ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε, delegit te. & cap. 26. προχειρίσασθαί σε, vt te deſignarem. Προχειρισάμενος Ἡλιόδωρον ἀπέστειλε, accitum Heliodorum miſit, cap. 3. lib. 2. Macchab. [illegible] προχειρισαμένων τὰ δήγματα κομίζοντας τῷ αὐτοκράτορι καὶ τὰ καλούμενα διπλώματα δώσοντας, &c. Plutarc. in Galba: vbi Philelph. quum conſules famulos publicos deſignaſſent, qui decreta portarent imperatori, quique diplomata quę vocantur, darēt, &c. Προχειρισθεὶς ἀρετῇ τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, virtute, i. virtutis nomine delectus ad exercitui imperandum, Lucian. Sic Polyb. & Plato. Προχειρίζομαι, præuerto, i. ante omnia facio, & quaſi primum in manus ſumo, Ariſtotel. in 1. de Cœlo, Προχειρισάμενοι δὲ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκεπτέον καὶ περὶ τῶν λοιπῶν.

Προχειρίζομαι, profero & produco, cito & allego, προφέρομαι vel προσφέρομαι τὸ προτείνομαι. Lucian. in Toxari, Ὀλίγους δὲ τινας προχειρισάμενοι τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτούς, productis ſiue prolatis paucis quibuſdam noſtrorum temporum. Προχειρίζομαι, τὸ ἑτοιμάζω, ἐπισκευάζω, προχειρίζω, expedio, apparo, comparo, Ariſtophan. in Concion. Προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν, ἢ ἀπογράψω.

Προχειρίζω, in manum trado: vnde [illegible] ponitur: & in eo ſenſu de manu in manum, quod dicitur, tradere, dixit Cicero in Epiſt. Suid. [illegible] exponit. Προχειρίζω idem quod προχειρίζομαι extremo loco poſitū à nobis pro expedire, apparare, cōparare, τὸ ἑτοιμάζειν καὶ ἐπισκευάζειν.

Sic Paſſiuè dicit Polyb. lib. 1. Εἰσὶ δὲ [illegible] στρατόπεδα, ἃ κατ' ἐνιαυτὸν προχειρίζονται, ſunt exercitus quatuor, qui ſingulis annis expediuntur & comparantur. Alij producuntur. Eſt & προχειρίσασθαι τὸ ἐκλέξαι Heſych. i. eligere.

Πρόχειρον, τό: ſic Harmenopulus iuris ciuilis Epitomen à ſe editam vocat, quaſi expeditam & obuiā cuique iuris totius methodum.

Πρόχειρος, ου, ὁ, Adiect. expeditus, ἕτοιμος, promptus & ad manum, paratus, facilis, qui in promptu, vulgaris omnibúſque notus. Xenoph. μάχαιρα πρόχειρος, mucro expeditus & ſtrictus. Plutarc. in Lycurgo, πρόχειρα σκεύη καὶ ἀναγκαῖα, expedita vaſa & neceſſaria, id eſt, quibus fere ſemper vtimur. Gal. lib. 1. ad Glau. τὰ [illegible] πρόχειρα, tales febres ex facili & in promptu curātur. Nam πρόχειρόν ἐστι, id eſt, in promptu eſt, vel eſt procliue ſiue in procliui, id eſt facile. Et ἐκ προχείρου, ex facili Plinio, de pęfacili Plaut. quod & de plano dicitur. Lucr. lib. 1. Hoc tibi de plano poſſum promittere Memmi. Epictet. [illegible] προχείρων, in promptu. Πρόχειρον ἔχειν, in promptu habere, Cicer. in manibus habere. Plutarch. in libello de vtilit. cap. Κἀνταῦθα τὸ βιβλίον ὁρῶ σε πρόχειρον ἔχοντα πολλάκις, video te hūc librum non ferè de manibus ponere, vt loquitur Cicero. Dicitur & πρόχειρον ποιεῖσθαι, id eſt, in promptu ponere Ciceroni. Polyb. lib. 5. Ὅτι τὰς τῶν πέλας περιπετείας [illegible] πρόχειρον, Quòd non in promptu ponimus caſus aduerſos, in quos priores quoque tempore incurrerunt.

Πρόχειρος, ὁ εἰς τὰ δεινὰ ἕτοιμος, εἰς τὰ στρατηγήματα, τολμητής, promptus manu Liuio, promptus ad pericula Cicer. audax: & interdum temerarius: Vnde Heliodorus dixit, μειρακιῶδες τὸ πρόχειρον, iuuenile quiddam eſſe temeritatem. Et Athenæus in 4. aduerbio ita vſus eſt, προχείρως πάντα ποιῶν, omnia faciens temerè & incogitanter. Polybius lib. 1. [illegible] προχειρότερον τῆς ἐλπίδος, cupidius & nimis temerè illa ſpe arrepta. Et apud Suid. Ὁ δὲ πρόχειρος ὢν τῇ γνώμῃ διὰ τὴν ἐμπειρίαν, [illegible] ναυμαχεῖν τοῖς πολεμίοις, Ille verò propter experientiam animo promptior & audacior, non cunctādum eſſe dicebat, &c. eſt item πρόχειρος, pronus, procliuis cum infinito, πρόχειρος [illegible], Nazanz. Πρόχειρος etiam dicitur credulus, qui temerè credit alicui & ſeſe committit, vt ingenio ſimplices & incauti: vnde & ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ καὶ ἀφυλάκτου ſumitur. Polybius citās Epicharmi ſententiam, Ἀλλὰ δεῖν αὐτὸν τὸ μὴ πρόχειρον [illegible] τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ καλῶς εἰρημένον. Νᾶφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν. Contra credulitatem temerariam, ſimplicitatémque præclarum dicit eſſe hoc præceptum Epicharmi, Sobrius ſis, ac memineris nemini confidere. Et addit, neruos hos eſſe artúſque ſapientiæ.

Προχειρότατον πᾶσι, quod omnibus eſt in ore.

Προχειροτονέω, ῶ, σω, πεπ. κα. prius deligo, vt fit per ſuffragia, antè deſigno, ſeu creo ſuffragiis, præ cæteris deſigno: à porrigendis digitis, quo geſtu ſuffragabatur olim populus. Act. Accuſ. Sic in Apoſtolica hiſtoria Lucæ. Actor. ca. 10. μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις, teſtibus iam antè, vel præ aliis deſignatis. Demoſthe. contra Timocr. Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἔχοντος [illegible] ἐκκλησίᾳ προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, in concione prima ſuffragia de illo populus tulit.

Προχειροτονία Athenis dicebatur, quum quod in ſenatu conſtitutū erat, ad populum id vt confirmaret, referebatur. Populus autem primò ſuffragia faciebat, deliberandúmque longius ſuper ſenatuſconſulto, an ſimpliciter recipiendum. Vide Προβούλευμα.

Προχείρως, promptè, expeditè, temerè, inconſulto, Plutar. ἑτοίμως, ταχέως, ἐξίσως(?). Vide Πρόχειρος.

Προχέομαι, effundor, præcedo, Hom. Iliad. β, ἐς πεδίον προχέοντο.

Πρόχευμα, ατος, τό, profuſio.

Προχέω, προχέω, Dionyſ. de Situ orbis.

Προχέω, ῶ, σω, κεχυκα, effundo. Actiu. Accuſ.

Πρόχθες, nudiuſtertius.

Πρόχνυ, Aduerb. quaſi πρόγονυ, geniculatim, ſi liceat in eo ſignificatu vſurpare pro ingenua, id eſt, γονυκλινῶς, quod & [illegible] dici ſupra adnotatum, ἐν γούνω: vnde πρόχνυ καθέζεσθαι, id eſt, genua ſummittere Plinio, genu terram contingere Cic. inflexo genu cadere Propert. Genu flexum ſubmittere Ouid. & genu niti: qui ſtatus eſt ſupplicum, quē & repræſentat ſydus quod Iulius Firmicus ingeniculum vocat Ouid. nixum genu: Cicero, nixum: Vitruuius, nixum in genibus: Manilius, nixam genu ſpeciem: Græcique ἐν γόνασι, quod ſuperius obſeruatione præſignauimus. Homerus Iliad. ι. de matre Meleagri filio diras imprecante. Κικλήσκουσ' Ἀΐδην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν Πρόχνυ καθεζομένη, i. ἐπὶ γόνατα: vt apud Ouid. 3. Metam. Et genibus pronis ſupplex, ſimiliſque rogāti, i. πρόχνυ καθεζομένῳ, γονυπετεῖ. Πρόχνυ ſumitur etiā pro omni ſtirpe ſublata & exciſa, i. funditus, radicitus, προθέλυμνα ſiue προθέλυμνον Homero, πρόρριζον. Iliad. φ, Πρίν γ', ὅτε Τρῶας πάντας ἀπολέσθαι. Πρόχνυ κακῶς, ἀπὸ ῥιζῆς ἀπόλλυσθαι(?), i. πρόρριζα, παντελῶς, planè, omnino: vt &

vt & Od. ξ, ὀλέσθαι προχύ, funditus interire.

Προχέω, ...,, aqualis.

Προχοή, oſtia fluuiorum in mare,& eorum alueí, ac fluxus omnis aquæ fluentium. ὁ τῶν ποταμῶν ἐξελυτικὴ ἄφεσις εἰς θάλασσαν ἢ ... ὕδατος, conſtarium. Homerus. Odyſſ. ... ποταμοῖο προχοῆσι, id eſt, ... inquit Didymus. Apoll. Argonautic. ... pro εἰς θάλασσαν, inſtuit in mare. Heſiod. prohibet ... ποταμῶν, in flumen & aquis fluuiorum vrinam reddere.

Προχοΐδιον, ..., vide Πρόχοος.

Προχοΐς, ..., matula, ...

Πρόχοος ſiue πρόχους, ὁ, id eſt, vrnula aqualis Varr. vas eſt aquarii quo profunditur aqua tum manibus dum lauantur, tum poculis dum vinum temperatur: aliud verò eſt guttus ſiue gutturnium. Pollux, ... vocat ... atque χερνιβεῖον, voce continenti. Vnde Προχοΐδιον, vrceolus talibus deſtinatus miniſteriis. ... Od. ... Dicitur etiam Πρόχους, ..., pro eodem. Ariſtophan. Nebul. ... χρυσαῖς ... ἐξ ὑπέρχου, aquas aureis aqualib. haurire. ſiue hoc loco vrceis: non vrnis vel ſitulis Suid. ... exponit. Et apud Strabonem, ... Heſych. ...

Προχώ, προχῶσαι, aut ... aggere præmunio, ... Herodot.

Προχρίω, prius illino. Conſtant. 5. ... Προχρίειν τὰς ῥίζας καὶ τὰ ... τῇ κλημάτων ...

Πρόχυμα, ..., τὸ, à Forentio apud Conſtantinum ... libro ſexto capite 16. ita dicitur vinum ſponte deſtuens antè quā premantur vuæ. ... inquit, τὸ ἐξ αὐτῶν ... ὃ πρόχυμά τινες καλοῦσι, &c. Columella libro duodecimo, capite 27. muſtum lixiuum vocat: Plinius protropum libro 14. capite nono, ſed inter genera potuum, ait ille, ponere debeo & protropum. Ita appellatur à quibuſdam muſtum ſponte deſtuens antè quam calcentur vuæ. quibus vltimis verbis ... vocis continetur originatio atque notatio. ... Eſt enim Pollucí libro ſexto, ... Dioſcorides libro quinto, ... id eſt, vinum quod ex vua paſſa ſiue ſiccata, aut in vite à ſole aduſta & trita fit, paſſum vel muſtum creticum, aut protropum, aut pramnium appellatum. Athenæus, ... à Mitylenæis dici tradit. Dicitur etiam Scybelites vinum quod ſponte deſtillat, ex paſſis vuis vltrò vinum effundentibus. Aëtius libro nono, capite 24. Σκυβελίτης ...

Πρόχωσις, ..., ἡ, alluuio. τὸ μεταξὺ χῶμα. vnde πρόχωσις χθονός, ... limo obducta terra & aggeſta, regio oblimata, vt eſt Ægyptus. Apol. 2. ... Dionyſ. ...

Προχύτης, ..., ὁ, genus vaſis, primitiæ, hordea, aqua quæ in aurem victimæ infundebatur. ... vnde ... Sic dicta autem fuit illa inſula à terra auulſa Strabo l. 9.

Προχύται, ..., ὁ, genus poculi apud Athenæum, & Heſych. Dicitur & προχύτα. Προχύτας, apud Euripidem, id eſt, mola, fruges quæ aſpergebantur victimis. Προχύται, variarum rerum miſſilia, vt florum & fructuum, quæ iaci ſolita erant à populo fauſtis acclamationibus principem ſalutante: quod & victori in certaminibus fieri conſuetum obſeruauimus in noſtris Antiquitatum libris: idque φυλλοβολεῖν, id eſt, foliis floribuſque accumulare Virgil. appellatur. Plutarchus in Dione, ... προχύταις τε βαλλόντων, Interpres quoque acceſſerat miſſos flores frugéſque ſpargebant.

Προχύω, effundo, profundo.

Προχωδήματα, nates, locus vbi cum ſede coniungitur coxendix, ..., Pol.

Προχωρέω, procedo, (eſt enim è Græco exponendo compoſitionis partem, & alteram retinendo effictum verbum, quod etiam in vtilitatem cedere, & prodeſſe ſignificat apud Varronem de Re ruſtic. capite 148. & Gellium libro quinto, capite 19.) ſuccedo, progredior. ... προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα, benè ſuccedit res. Προχωρεῖν καλῶς, proſperè cedere, Xenophon. Lucianus, ... προχωρεῖ ... Euripides in Phœniſſis, ... non tibi ita res procedit: non fert fortuna tua. προχωρεῖν ἐπὶ μέγα, in magnitudinem proficere, Thucyd. Προχωρεῖν εἰς ..., Chryſoſtomus. ...

χωρεῖν, quæ ſuccedunt. Προχωρήσας ἔρωτι, amoribus implicatus, apud Herodianum Politiano interprete. Προχωρεῖ, licet, Datiuo. ... προχωρεῖ, mitte ad eum tantum pecuniæ, quantum poſſis commodè, Xenophon.

Προχωρίζω, concedo, ... προχωρισθεῖσαν, terra ad breue tempus tibi conceſſa Baſil.

Προχώρημα, ſtercus, c. 32. Ezech.

Προψύχω, prius refrigero Plut. Sympoſ. 6. Probl. 5.

Προώδων, Heſych. ὁ ... ἔχων ..., cui prominent dentes, ſeu qui habet dentes prominentes.

Προωθέω, propello. προωθοῦσι, protrudunt. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite ſeptimo, ... de germinatione loquitur, aitque noua acceſſione ſiue accremento tam exiſtens atque enatum germen protrudi atq. propelli.

Πρόωλος, ante tempus perdendus, ..., & qui perit ante tempus, Demoſt.

Προωμαι, deſeram, remittam, ..., Demoſthen. à ..., Aor. 2. ...

Προωμοσία, ..., ἡ, id eſt, præiuratio ipſa actio prius iurandi expon. & iuſiurandum quo accuſator ... veram eſſe ſuā accuſationem. Pollux.

Πρώνες, decliui montium loci. vide Πρών.

Πρόωνται, deſerant, prodant, omiſerint, Ariſtot. l. 5. Polit. cap. 7. à ...

Προωνύμος, quaſi prænominatus. Nonnus, ...

Προώρια, prima germina, ... enim Heſych. expon. ...

Προωρέσιον τιμὰ à Nonno dicitur, id eſt, gloria tempus præoccupans.

Πρόωρος, ..., ὁ, immaturus, precox. ... in Epigr.

Προώρως, immaturè, intempeſtiuè, ante horam.

Πρῶσις, ἡ, ..., quaſi propulſio, nam aliud propulſatio Cicer. impetus. Ariſtoteles de mundo, ... uno obnixu ſubuertere. Dicitur propulſus à Seneca. Theophr. hiſtor. libro tertio, capite ſeptimo, de frumento, ... Gaza protruſu corporis ſui præſentis aſſiduè creſcit.

Προωστικὴ δύναμις ἢ ..., Galenus libro 3. de differ. Sympt. id eſt, expultrix facultas, vt Cicero dixit expultricem vitiorum philoſophiam.

Πρώϊος, Heſych. ...

Πρυλέες, Heſych. dici ſcribit ...

Πρυλέες, Heſych. teſte quibuſdam ſunt πρόμαχοι propugnatores, quibuſdam ..., populi multitudo in vnam congregata: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ..., pedites conferti, quæ poſterior expoſitio receptior eſt vnde mox idē lexigraph. πρυλέες exponit πεζοὺς ὁπλίτας pedites, vtpote ... tracto nomine ... quomodo Euſtath. quoque ... dictos tradit quaſi ... Homer. Iliad. ... id eſt, πεζοὶ ὁπλῖται. Et Iliad. ... dicitur pro eodem & ... teſte Heſych. & Euſtath. ſed expon. & Πρύλις, ἡ, armata ſaltatio, pyrrhicha, ... Callim. in Hymn. Iouis, ... &c. i. ...

Πρύμνα, ..., ἡ, puppis, quòd vltima ſit in naui. Odyſſ. ... in puppi ſedebat. ... ventus à puppi inſpirans, Thucydid. Aratus, ... Cicero, Et pro ipſe trahit clarocum lumine puppim. Πρύμναν ἀνακρούεσθαι, puppim inhibui, inhibui tempus, Gregorius in epiſto. Πρύμναν ἀνακρούειν, remos inhibere cœperant, Thucydid. vbi interpr. πρύμναν, inquit, ..., eſt paulatim ſe ſubducere, ire ceſſim non vertendo nauigium. qui ſic recedit ad puppem remi gat. vide in verbo Κρούομαι, & Ἀνακρούομαι. Πρύμνα, interdum pro naue capitur. Homerus Iliad. ... vbi interpr. ... Πρύμνα γὰρ μέρος ... τὸ ἔσχατον. vnde ἀμφίπρυμνος, duplici puppe naui. vide Πρύμνη. Πρύμνης ..., idem Interpr.

Πρυμνοῖσι κορύμβοις, corymbis puppis, in Epig.

Πρύμνα, puppis, non ſolùm nauis, ſed cuiuſcunque rei extremitas, Etymolog. Odyſſ. ... id eſt, ..., Didymus: vbi totum & pars in eodem caſu ponuntur.

Πρύμνηθεν, à puppe, à tergo. vide Πρυμνόθεν.

Πρυμνήσιος, ..., τό, funis quo nauis ad terram à puppi religatur rudentem Plin. vocat: Alij oram. τὰ πρυμνήσια, retinacula. Odyſ. ... oram ſoluerunt, Interpr. ... id eſt, ..., Homer. Dicuntur & ... Prymneſius palus, inquit Pompeius, quem alij ton-

ſulam dicunt, ad quem funis nauticus religatur. Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite octauo, [illegible] τὰ πρυμνήσια ἀνάπτουσι, ad quos rudentes religantur.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator, in puppi ſedens, & metaph. princeps, apud Æſchyl. vide Πρωρεύτης.

Πρυμνητικὰ ἄφλαστα, ſummitas extrema puppis. Vide apud Bayſium.

Πρυμνόθεν, funditus, radicitus, πρύμνα: vel potius πρέμνοθεν ἢ πρέμνα. Nam πρυμνόθεν pro πρύμνηθεν, id eſt, à puppe vel à tergo dicitur. Aratus, κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ πρυμνόθεν. Et pauló póſt, πρύμνοθεν [illegible] ἕλκεται Ἀργώ.

Πρυμνός, νή, ὁ, vltimus, ἔσχατος, ſummus, Iliad. ε, τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε, linguam ſummam incidit. πρυμνὴ χείρ, id eſt, [illegible].

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, radix montis, extremitas montis. Homerus Iliad. ξ, [illegible] ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης. Interpr. πρυμνωρείας exp. τὰ ἔσχατα ἢ κατώτατα τῶν ὀρῶν.

Πρυτανεία, & Ionicè πρυτανηΐη, dignitas ſeu poteſtas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plutarchus in Polit. præceptis: erat autem hæc πρυτανεία, modo penes hanc, modo penes illam tribum elapſo tempore ei præſcripto, vt Horat. his verbis docet [illegible], erant autem decem tribus Athenis, quotannis πρυτανεύουσαι [illegible].

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam vterque litigantium, tàm actor quâ reus in Prytaneo deponebat, quæ & [illegible] dicebatur, de quo ſuprà: Latinè ſportula appellatur. Ariſtophan. [illegible] : verba ſunt debitoris calumniatoris & litigioſi. vbi vide interpr. Suidas author eſt, reditus publicos Athenis πρυτανεῖα appellari, & eo nomine metallorum vectigalia & fori, id eſt rerum venditarum, & portoriorum intelligi, & quicquid à ſociis vel ſubditis penſitaretur, & quicquid ex manubiis, vel rebus publicatis redigeretur, quorum cumulus bina millia talentum propemodum conficiebat.

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis, in quo iudices & magiſtratus verſabantur, conſultabántque. Eo in loco quoque alebantur publicè bene meriti de Republic. qui honos habebatur maximus, vt ex Cicerone de Orat. intelligitur. Vt ei (inquit) victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictum quaſi πυρῶν ταμιεῖον, id eſt, tritici promptuarium, vel horreum publicum. Lucianus in Prometh. [illegible]. Plato in Apologia, [illegible], in Prytaneo ſumptu publico nutriri. Liuius, Cyzici in Prytaneum, id eſt, penetrale vrbis, vbi publicè, quibus is honos datus eſt, veſcuntur, &c. Et Theopraſt. libello de odoribus. Prytanei meminit, quod erat in inſula Thaſo. ἐν πρυτανείῳ σίτησις, quibus dabatur, Interpr. Demoſthen. ἐν πρυτανείῳ epulabantur vates. Ariſtophan. Interpr. vbi primæ ſunt breues. [illegible] ἐν τῷ πρυτανείῳ, Æſchines de ducibus. Alebantur publicè & [illegible]. vide ſuprà in dictione [illegible]. Ariſtoteles libro primo de mundo, [illegible], id eſt, hic in Prytaneum it, cui id datum eſt, in eo vt publico victu epuletur. Vſurpatur & Pindaro pro quibuſuis amplis & heroicis ędibus: ſcribitúrque hæc vox ab omnibus πρυτανεῖον, [illegible]: de qua & ſequentibus vide inter alios Harpocrat. [illegible] dicitur nonnunquam & curia. Herodotus, de Sicyone loquẽs, libro quinto. πρυτανεῖα ἔχων, curias habens, Thucy. l. 2. τὰ πρυτανεῖα [illegible]. vide Πρυτανεῖα & [illegible].

Πρυτανεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, mihi victus in Prytaneo ſuppeditatur, publicè alor in Prytaneo: vnde tranſlatè dixit Demoſthen. in 3. Philippica, [illegible], ſuppeditatorem habentes Philippum, & educatorem atque altorem: omnia ſubminiſtrantem.

Πρυτανεύω, μ. εύσω, π. ευκα, verbum hoc ab iis deducitur, qui πρυτάνεις vocabantur, quæ erat quinquagenaria claſſis, id eſt, [illegible] Athenis, quæ in dies quinque & triginta imperij ſummam obtinebat: & ſignificat regere, moderari, curare, adminiſtrare & condere, & pro imperio conſtituere: vt τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσεν, Iſocrat. id eſt, pro poteſtate pacem firmauit & confecit. Et Ariſtophan. Acharn. [illegible] πρυτανεύσετε, niſi conſuletis, conſilia agitetis, & de pace agatis. Demoſthen. pro corona, τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν dicit, tribum cuius tum imperium. Idem alibi, [illegible] πρυτανεύσας [illegible], harum rerum tranſactor & ſummus adminiſtrator exciit. Syneſius, [illegible] πρυτανεύοντος [illegible], regente & tuente. De hac voce ſic annotauit Franc. Portus. Πρυτανεῖα ex Bud. duę erant curiæ Athenis vna Areopagitarum perpetua, altera τῶν πεντακοσίων, & erat munus an[n]uum, hæc rebus adminiſtrandis conſtituẽdíſque vacabat & præerat, vt Romæ Senatus, at vero quoniam ægrè multitudo tanta cogitur, & cum conſultandum eſt eodem conuenit, ideo in X. claſſeis quingenaria hæc curia diuidebatur, quot 5. Athenis tribus erat, atque ad hoc quinquagenos vnaquæque tribus deſignabat, quo fiebat vt cuiuſque claſſis imperium dierum eſſet quinque & 30. viciſſim enim imperabãt claſſes, & annus Athenienſium erat dierum 4. & 50. ſupra 300. quoniam menſes ipſi ſuos lunari curſu metiebantur. Et quod deerat dierum ad annum iuſtum, ſolaremque rationem, id intercalatione ſupplebatur, rurſus cum rerum adminiſtratio & conſtitutio non facile & commode quinquagenum hominum arbitratu expediretur, numero ſoque imperio, idcirco moris fuit vt illi 50. ſortito inter ſe cõpararẽt apud quos eorum denos, in dies ſeptenos ſumma eſſet imperij, ita vt in orbem imperitandi vices procederent vſque ad finem anni. Porro, cum hac ratione deni homines in dies ſeptenos imperium ſummum in conſilio publico haberẽt, inter ſe rurſus vnum decuriæ principem ſortiebantur, apud quem, vt ita loquar, imperij huiuſcemodi faſces eſſẽt, eratque diurnum hoc imperium, decuriæque principatus, verum cum dies ſepteni tantum eſſent imperij cuiuſque decuriæ, eueniebat vt terni homines quibus ſors non ceſſiſſet, faſcium expertes eſſent, cum ſepteni dies denis hominibus ſigillatim non ſufficerẽt, quinquagenaria itaque claſſis, quę in dies 5. & 30. imperij ſummam obtinebat πρυτάνεις vocabatur, à quibus πρυτανεύειν, regere, moderari, adminiſtrare, & pro imperio conſtituere, abſolutè vero ſignificat, gerere cũ magiſtratum, πρυτανεία temporis ſpatium quo rempublic. adminiſtrabant οἱ πρυτάνεις. Πρυτανεῖον palatium τῶν πρυτάνεων. Πρυτανεῖα, genere neutro, numero multitudinis erat pecunia, quam creditores ac debitores apud πρυτανεῖον deponebãt. [illegible] vbi interpres, πρυτανεῖα δὲ τὰ [illegible].

Πρυτανηΐη ἡμέρη, imperitandi dies, dies imperij. Herodot.

Πρυτανήϊον, idem quod πρυτανεῖον, Etym. ἐν πρυτανηΐῳ, in curia, Herodotus.

Πρύτανις, ιος, ὁ, rector, adminiſtrator, diſpenſator, in Republ. Athenienſi πρυτάνεις dicebantur L. viri. X. viri [illegible]: is autem qui vnicus & vnico die vrbi ipſiſque [illegible] præerat [illegible], vt Lib. docet in argum. contra Andror. Harpocrate teſte erant [illegible] apud quem vide & alia quædam, quæ & apud Suid. extant: iidem & in ſenatum introducebant quum opus eſſet eos qui petituri aliquid erant: ex Ariſtotel. autem libro ſexto Politicorum, circa finem colligimus eis & ſacrorum curam commiſſam fuiſſe. Ita quibuſdã ciuitatibus ſæpe & vnicus erat πρύτανις, gubernator & adminiſtrator vrbis, vel pretor aut præfectus, ſecundum alios, vt Ariſtoteles Politicorum quinto, capite quinto, in Mileto ſcribit fuiſſe [illegible] πρύτανιν alicubi genitiu. aliquis additur & tunc redditur, interdum rector, adminiſtrator, interdum diſpenſator & præfectus, nonnunquam etiam cuſtos aut tutor, quemadmodum Suidæ, πρύτανις eſt βασιλεὺς, ἄρχων, ταμίας, διοικητὴς, [illegible], φύλαξ, quæ ferè & Heſych. habet, qui exponit præterea χορηγὸς, vt in lib. Sapient. capite 13. πρυτάνεις κόσμου, mundi rectores de ſole & luna [illegible].

Πρῷ, τὸ πρωΐ, Atticè, Interp. Ariſtoph. ſuper his in Concionant. [illegible]: vel πρωϊζὸν, quaſi ex πρωΐ vnde πρωϊζὸν ſiue πρώϊζα, aduerb. apud Homer. χθιζά τε καὶ πρώϊζα heri & hodie mane i. non ita dudum vt & πρώϊζα Suid. expon. πρὸ ὀλίγου, in lexico quodam veteri legitur [illegible] facta ſynæreſi ex πρωϊζὸν, i. [illegible] deriuata à πρωΐ.

Πρώην, pauló antè, primùm, nuper, non ita pridem, Gaza. l. 4. τὸ πρώην, primùm, Aphthon. Πρώην ποτὲ, Æſchin. χθὲς καὶ πρώην, heri & nudiuſtertius.

Πρωθήβης, ου, ὁ, exiſtens in prima pubertate, impubis, primæuus Virgil. pubertatis primùm annos ingreſſus. Odyſſ. θ. [illegible] Πρωθῆβαι [illegible]. Appianus, [illegible] πρωθήβας, id eſt, [illegible]. Iliad. θ, παῖδες πρωθῆβαι, id eſt, [illegible]: ſic interpres.

Πρωθύστερος, ου, ὁ præpoſterus. Et πρωθύστερον vocant Grammatici ſiue ὕστερον πρότερον, quum quod natura prius, poſterius refertur: quæ figura etiam ὕστερον πρότερον appellatur.

Πρωῒ, manè, diluculo, [illegible], πρῷ Atticè, intempeſtiuè, præmaturè, ante tempus conſtitutum, πρότερον, ἕωθεν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. cui opponitur ὀψὲ, Xenoph. in OEconom. & in Pæd. ἅμα πρωΐ, mox vt diluxit, ipſo ſtatim diluculo, cum prima luce, Cicer. 1. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Matthæum capite vigeſimo. Homerus, πρωῒ δ' [illegible] id eſt, [illegible]. Xenophon, πρωῒ ἀνίστασθαι, diluculo ſurgere, additur ei etiam

etiam Genitiuus: vt πρωὶ τῆς ἡμέρας, diluculo diei, ſeu ſub tempus matutinum. vide Ὄρθρος apud Ammon. Πρωὶ πάνυ, ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Interpr. Thucydid. libro tertio, vbi, Πρωὶ ἐσβάλλοντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐπορθοῦντο προφῆς τὰς πόλεις. quo loco πρωὶ, id eſt, temporius, maturius. Ariſtophan. in Veſpis, Κᾆτ᾽ ἐλθόντες ἐλθεῖν, πρωὶ, πάνυ, Interp. πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἀπελθεῖν, Χαυνοῦσθαι.

Πρωία, ας, ἡ, ſub. ὥρα, matutina hora, manè. πρωίας δὲ ἐπανάγων, &c. mane autem reuertens, Mat. 21.

Πρωιαίτατα, ſummo manè.

Πρωιαίτατος, maturrimus.

Πρωιαίτερος, α, ον, tempeſtiuior, maturior, cæteris feſtinantior. Πρωιαίτερον τοῦ δέοντος, Plato 2. de Rep. maturius quàm deceret: priusquam oporteret. Πρωιαίτερον γέροντα γίγνεσθαι, i. maturè fieri ſenem, Gaza de Senect.

Πρωιανθής, primo vere florens, properè florens, præmaturè florens, feſtinanter florens. Theophraſtus de Narciſſo, Ὀψιανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὲς, οὐ πρωιανθές, ὃ ποτίμως τε λαμβάνει τὴν ὥραν.

Πρωιβλαστάνω, germinare propero, πρωιβλαστεῖν, pręcoquam facere germinationem, primo vere germinare.

Πρωιβλαστία, pręcox & germinatio Plin.

Πρωιβλαστής, &

Πρωίβλαστος, ο, maturè germinans, properè germinans, germine præueniens, germine præcox. Theoph. hiſt. l. 1. c. 23. τὰ μὲν πρωιβλαστῆ, eſſe ait, τὰ δὲ ὀψιβλαστῆ.

Πρωιβλαστητικός, prius germinans.

Πρωιζὰ, nudiuſtertius. Hom. Il. β, χθιζά τε καὶ πρωιζ᾽ ὅτ᾽ ἐς Αὐλίδα, &c. vide in voce πρῴζω.

Πρωιζὸν, paulò antè præteritum, heſternum.

Πρωιόθεν, de manè.

Πρωικαρπέω, celeriter fructum afferre, cui contrar. ὀψικαρπεῖν, Theophr.

Πρωικαρπία, ἡ, præcox, q. fructificatio.

Πρωίκαρπος, fructu præcox, fructu præueniens, Theophraſtus de cauſis libro ſecundo, capite ſecundo: cui opponitur ὀψίκαρπος hiſt. l. 1. c. 23.

Πρώιμος, ο, ſiue πρωιος, & πρῷος. Adiectiu. diſtinguitur contra ὄψιμος ſiue ὄψιος, vt πρώιμος σπόρος Conſtantino γεωπονικῶν libro ſecundo, cui aduerſatur ὄψιμος. Plinius libro 18. capite 24. celerem & feſtinatam ſationem dicit, cui ſerotinam opponit. Idem author γεωπ. ibid. τῶν σπόρων ὁ πρωιαίτερος ἀμείνων χειμῶνος. Ab eodem libro primo, πρώιμος ἔτος, ὁ ὄψιμος vocatur, id eſt, annus feſtinus & celer, aut tardus & ſerotinus: τὸ ἔτος πρωιμόν, ἢ ὀψιμοκαρπεῖ, ὁ ὀψικαρπεῖ, annus qui fructus facit præcoces, aut ſerotinos. Nam ita πρώιμος καρπὸς dicitur à Theophraſto, id eſt, præcox, καὶ ὁ πρώιμος πεπαινόμενος. Quod epithetum fructibus non tantùm tribuitur, ſed etiam tempeſtatibus anni, arboribus tales fructus facientib. locíſque ſimiliter, vt πρώιμοι τόποι, dicit idem Theophraſtus libro octauo, capite tertio hiſtor. Et Plinius loco citato, Non transferendum eſt, inquit, ex frigidis locis ſemen in calida, neque ex pręcocibus in ſerotina. Similíque ratione ὑετὸς πρώιμος, aut ὄψιμος dici poteſt ratione effectus qui in fructib. percipitur, id eſt, pluuia præcox aut ſerotina: vel ratione temporis expetitæ pluuiæ, vt ὕδατα ὥρια tempeſtiuas aquas vocat. Idem Græcus author, quibus ἀώρια ἀντιδιαστέλλεται: Et ὄψιμα vocat ſerotinas ſiue ſeras. Sic enim in ſecundo de cauſis, capite 3. Εἰ δὲ καὶ ὑετοὶ χειμέριοι, καὶ πλείονος δέονται τροφῆς καὶ πλήθους, τοῦ τοις ὡρίοις ὀψίμοις (ὕδατα) κατὰ τὸν ἀμητόν, &c. Quæ ita Plinius conuertit libro 17. capite ſecundo, Quæ fructus ſuos diutius continent, longioréſque deſiderant cibos, his & ſerotinæ aquæ vtiles, vt viti, oleæ, punicis. Quibus aliquid lucis afferetur huic loco ex epiſtol. Iacobi capite quinto, Ἰδοὺ ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ᾽ αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν πρώιμον, καὶ ὄψιμον. Ego pluuiam temporius ſiue maturius: & ſerius, id eſt, tardius venientem, interpretor: dic igitur pluuiam maturam & ſerotinam: quę ſecunda eſt ſignificatio ἀπὸ τοῦ πρωὶ & ὀψὲ vſitatiſſima. Alij verò matutinam & veſpertinam intelligunt: quæ prima eſſet ſignificatio ſimpléxque, ſi modò vſitata. Vetus verſio ὑετὸν non legit, totúmque ad fructum retulit præcocem & ſerotinum, ſed pro præcoce temporaneum poſuit. Varro primores imbres dixit.

Πρωινὸς, ἡ, ὁ, matutinus. ὄρθρινος. Πρωινὸς, ὁ ὄψιος, ἀπὸ ὀψίζοντος.

Πρωίος, hora matutina.

Πρώιος, α, ον, & ὁ, cui opponitur ὄψιος. ὁ πρώιμος, matutinus, properus, maturius veniens, velociter maturescens, præcox, maturus. πρῷος ὕπνος, matutinus ſomnus, in Epigrammat. πρώιον σπείρουσιν ὄροβον, ſatu maturo ſerunt eruum, Theophraſtus de cauſis plantar. πρώια δένδρα, præcoquæ arbores, Gaza. Idem de cauſis libro ſecundo, capite duodecimo, ὀψιφυέστεροι τοῖς συκαῖς ἐστιν, ταῖς μὲν πρωίαις, ὀψίαις. Et Πρωιαίτατος, apud Poll. ὀψιαίτατος.

Πρωϊόντες, præcox, maturitas, Theophraſtus de Cauſis plantarum.

Πρωισπορεῖσθαι, maturè ſeri. πρωισπορηθεὶς, maturè ſatus.

Πρωισπορέω, præmaturè ſemino. πρωισπορεῖν τὸν κύαμον, fabam maturè ſerunt, Theophraſtus libro tertio, capite 30. de cauſ. pl. Idem hiſt. 8. Τὰ μὲν αὐτῶν πρωισπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀψέ, & de cauſ. lib. 4. c. 8.

Πρωίσπορος, qui maturè ſeritur. πρωίσπορα, frumenta quæ pręmaturè ſerenda ſunt: quibus contrar. ὀψίσπορα quæ ſerò, Theophraſtus.

Πρωκτὸς, οῦ, ὁ, podex, anus, culus. vnde εὐρύπρωκτος & λακκόπρωκτος. Ariſtoph. νεφ. 4. ὁ πρωκτὸς διαφεύγων, vide Eraſ. in adagio, Podex lotionem vincit.

Πρωκτοτηρεῖν, aſpicere adulterorum nates dum depilantur: ita enim publicè adulteri plectebantur, Suid. Ariſtoph. in Equit. Οὐκοῦν ἐπιδεῖν τοῦτο δεῖ σε πρωκτοτηρεῖν, πρωκτὸν διατηρεῖν τὸν παρατιλλόμενον.

Πρωλυθείη, Heſych. παρενεχθείη, afferenti & πρωλυθεῖσα pro ἐκλυθεῖσα ἐπὶ τὸ στόμα vt vocabulis his ſignificetur exolutus, pronus, ſeu pręceps in os.

Πρὼν, πρωνὸς, ὁ, eminentia montis, & radix eius, collis. dicitur & πρεὼν. Ariſtophan. αἰγαίου πρῶνες, moles Ægæi. Iliad. ρ, Αἴαντ᾽ ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς: Interp. ὑψηλὸς τόπος, ἐξοχὴ γῆς.

Πρὼξ, κὸς, ἡ, Doricè, ros, roris gutta vel ſtillicidium. ὁ ταγὸς τῆς ὥρας δεῖ τοῦ πρωὶ πιπτούσης. Theocr. Idyl. 4. μὴ πρωκὸς στάζητε, ὡς ἀπὸ τῆς.

Πρώονες, οἱ, loca incurua, prominentes mõtium vertices, οἱ πρώονες λέγονται τῶν ὀρῶν πάντες, καὶ περισκελεῖς ἐπὶ τὸ ἐξέχον. Hom. Iliad. θ, Ἐκ τ᾽ ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι, vide Πρών.

Πρῷος, pro πρώιος, præmaturus.

Πρῷρα, ας, ἡ, prora, frons nauis Virgil. ἀπὸ τοῦ πρωίεναι, à præeundo, quaſi πρωίερά τις οὖσα, Bayf. vide in Chiliad. Eraſm. Prora & puppis. ¶ Πρῷρα etiam in vite dicitur, cacuminum extrema articulatio, vt Plinius loquitur: id roſtratum eſt, vt proræ nauium roſtratæ dicuntur: vnde & roſtra nauium dicta pro ipſis proris. Theophraſtus hiſtoriæ libro ſecundo, capite primo, Ὅλως γὰρ ὀλίγα τὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μερῶν βλαστάνοντα καὶ γεννώμενα, καθάπερ ἡ ἄμπελος ἀπὸ τῶν κλημάτων. αὐτὸ γὰρ τὸ ἀπὸ τῆς πρῴρας, ὅσα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πεφυκυῖα. Gaza proram vertit: ſed quis ita vſurpauit? Et alij partem crediderunt quæ ſarmenta præcedat πρῷραν appellari: quod quid ſit nec illi exponunt, nec ipſe intelligo. Tu dic meo periculo vitis roſtrum, id eſt, τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος, quod ſatione inutile reſpuit Conſtantin. l. 5. γεωπονικῶν.

Πρῳρίζω, in prora deprimo, ſic πρῳρίζεσθαι nauis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphor. autem ſenes: quòd caput εἰς κύφωσιν incuruatur: vide Heſych. qui πρῳρίζοντες exponit etiam κυφώσαντες, à nauibus ſumptam metaphor. dicens.

Πρῴραθεν, è prorâ.

Πρῳρατεύειν, proretam eſſe, Ariſtoph.

Πρῳράτης, ου, ὁ, &

Πρῳρεὺς, έως, ὁ, qui proram regit, vt πρῳράτης καὶ κυβερνήτης eſt gubernator qui clauum tenet & puppim regit: a Latinis etiam proreta dicitur. Plutarchus in Rudente, Si tu proreta iſti naui es, ego gubernator ero. Paulus libro vndecimo, §. 2. D. de Public. Quòd ſi abſente domino id à magiſtro, vel gubernatore, aut proreta, nautáve aliquo id factum ſit, &c. Xenophon Κυρ. παι. 5. χαλεπαίνει μὲν ὁ πρῳρεὺς τοῖς ἐν πρῴρᾳ: χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, ſuccenſet proreta iis qui in prora ſunt: ſuccenſet gubernator iis qui in puppi.

Πρωτανεστὼς, ὁ, qui primus ſtat.

Πρῶτα pro πρῶτον, Atticè, primùm, quamprimùm, ἅπαξ, τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν. Neutris enim ſingulariter & pluraliter in aduerbiorum ſignificatione indifferenter vtuntur. Homer. Odyſſ. ξ, Ζεῦ πρῶτα θεῶν, id eſt, ante deos alios. Ariſtophan. καὶ πρῶτα μὲν δὴ ὁ κεφαλῆς ἀφήψατο, &c. ¶ Τὰ πρῶτα, primæ partes. Sic Virgil. Æneid. 5. Emicat, Eurialus & munere victor amici Prima tenet. ¶ Τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα φέρειν, primas referre. Ariſtophan. φέρει τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας, id eſt, πρωτεύει, πρῶτός ἐστι, princeps eſt. Homerus Iliad. β, οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, mancipes, οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι, i. magiſtri ſocietatum, Bud. in dictione Mancipes.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui agit primas partes, agit in ſcena. In ſcenicis actores primarum partium πρωταγωνισταὶ ſecundarum δευτεραγωνισταὶ, tertiarum τριταγωνισταὶ dicuntur: transfertur & ad quemlibet, qui primus in quouis certamine, atque adeo in quouis negotio locum tenet princepſque eſt. De hac voce ſic annotauit Franc. Portus, Πρωταγωνιστής: hiſtriones erant apud veteres πρωταγωνισταὶ, δευτεραγωνισταὶ & τριταγωνισταὶ, hoc eſt, primarum, ſecundarum, & tertiarum partium actores:

qui erãt primi ordinis, his maximum onus fabulæ recitandæ committebatur: qui erant ſecundi ordinis, hi minus laborabant: qui erant tertij, minimum: erant autem οἱ πρωταγωνισταὶ peritiores ſecundis, ſecundi tertiis: tertij ergo erant infimi ordinis: itaque Demoſthenes vocat ſæpius Æſchinem aduerſarium τριταγωνιστὴν, vt non ſolum histrionem eũ appellaret, quod erat munus illiberale, & ſordidum, ſed etiam tertiarum partium actorem, quod erat viliſſimum: ſecundarius ὁ δευτεραγωνιστής. Cic. in Diu. in Verrem. vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum, qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, cum poſſit aliquando clarius dicere, quã ipſe primarum, multum ſummittere, vt ille princeps quam maximè excellat, ſic faciet Hallienus, tibi ſeruiet.

Πρωταγωνιστῶ, primas actionis partes ago, primo loco ago, in certaminibus præferor, Ariſtoteles libro octauo, capite quarto. Πρωταγωνιστεῖν, primam orationem habere in iudicio. Liban. πρωταγωνιστοῦ τοῦ Λυκούργου, &c. Sic δευτεραγωνιστεῖν dicitur, id eſt, δευτερολογεῖν. Terentius, Primas partes qui aget, is erit Phormio.

Πρώταρχος, militiæ princeps, c. 10. l. 2. Machab.

Πρωτεπὶ τοῦ μικροῦ, vide per o micron ſuprà.

Πρωτεῖον, ου, τό, principatus, primatus Cæſari, primus honor, primatum locus. τὸ πρωτεῖον ἔχει, Demoſthen. τὰ πρωτεῖα, τὰ τῆς πρώτης τάξεως γέρα, primæ partes, id eſt, τὰ πρῶτα. Latini etiã primas appellant: & ſecundas, & tertias, τὰ δευτερεῖα, καὶ τὰ τριτεῖα, Plato in Philebo: Et Cicer. dixit de claris orator. Primas etſi vtrique, priores tamen libenter deferunt Lælio. τὰ πρωτεῖα φέρομαι, τῶν πρωτείων τυγχάνω.

Πρωτεῖαι σῦκαι, Euſtath. dicta videtur ἐκ τοῦ πρωΐ, facta ſyncope & ſubſcripto ι, alij vero πρωΐαι potius ſcribendum cenſent, quoniam nimirum πρὸ τοῦ ὥρας τὸ πέπειρον et precoces vites, quæ ante tempus conſuetum maturant fructus ſuos.

Πρωτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, priores partes obtineo, primas teneo, primas fero, plurimum authoritatis obtineo, principem locum obtineo πρωτεύω τῇ σοφίᾳ, ſapientia ſum excellentior. πρωτεύει αὐτοῖς, eis ſe ducem præſtat, Xenophon Omiſſ. libro ſecundo, Plutarchus in Apophthegm. πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος. Græciæ tenet principatum. Idem in Solone, πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet. Idem in Lycurgo, πρωτεύει τῇ δόξῃ, gloria præcellit. Dicitur quoq; πρωτεύειν, Eraſ. prouerb. Alpha penulatorum.

Πρωτηρότης, qui primus arat, Heſiod. ἐν Ἔργοις.

Πρώτιστα, primùm in primis, id eſt, ἐν πρώτοις. Aduerb. Ariſtoph. in Pluto, ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν πρώτιστα, &c.

Πρώτιστος, η, ον, primus. πολὺ πρώτιστος, pro πάντων πρῶτος, Hom. Il. ζ, & Ariſtoph. πρώτιστός μου, me prior, N ...

Πρωτόπλοος, primùm nauigans, πρωτοπλοῦς. Heſych.

Πρωτοβαθρεῖ, lib. Eſter, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, exaltauit eum, & poſuit eius ſolium ſuper omnes amicos quos habebat.

Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, qui in eminentiſſimo loco ſedet, ὁ προεδρίας ἀξιωθείς, in ſubſelliis primus ſedens, ὁ πρώτως καθίζων, πρωτοκλίτης, πρωτοκαθέδρης, Pollux. De eo intellexit in Veſpis Ariſtophan. inquiens, ... τοῦ δικάζειν, καὶ ... πρώτου καθίζεσθαι ξύλα.

Πρωτοβολέω, primo emitto, in Epigrammat. πρωτοβολεῖν, priorem iaculari. πρωτοβολεῖ ξύλα ... lignum frugiferum afferet primitiua, c. 47. Ezech.

Πρωτοβόλοι, primò ferientes ſeu iacientes, in Epig.

Πρωτοβόλος ἵππος, equus qui iam primum dentes emiſit, pullus.

Πρωτογάλα, lac primum poſt partum, quod ſponte concreſcit.

Πρωτογενής, primigenius Cic.

Πρωτογενήματα θερισμοῦ, capite 23. Exod. meſſis primæ fruges, primitiæ frugum. πρωτογενημάτων ἀπαρχάς, frugum primitias, capite 45. Eccleſiaſtici. & capite 44. Ezechielis, τὰ πρωτογενήματα ὑμῶν δοθήσεται τῷ ἱερεῖ, primitiua ciborum veſtrorum dabitis ſacerdoti.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator Sueton. quales ſunt in principum aulis. Sic etiam dicitur animal quoddam Indicum, in quo ὁ γευστικὴ δύναμις præcipua eſt, vt ſcribit Alex. Aph. Probl. l. 2.

Πρωτογνώμων, Latinis dicitur princeps ſenatus, vel primæ ſententiæ. Nam princeps ſenatus fuit forte, qui primam ſententiam habebat & prærogatiuam, quam vocabant Romani primæ ſententiæ. De quo Cicero libro primo epiſtolarum ad Atticum, Et ille ſolus in dicendo locus habet authoritatem penè principis, & voluntatem non minus deuinctam etiam beneficio Conſulis. Meminit & Florus ex Liuio capite 48. Marcus Æmilius, qui princeps ſenatus ſextis iam cenſoribus erat electus. Huc pertinet & Trebellij Pollionis locus in hiſtoria Valeriani: Quid vobis Patres conſcripti videtur de cenſore deligendo? Atque eum qui erat princeps, cum ſenatus ſententiam rogaſſet, &c. abſente Valeriano. Et iterum in hiſtoria Tyrannorum, cum Piſonis vitam deſcriberet: Aurelius Fuſcus conſularis primæ ſententiæ, qui in Valeriani locum ſucceſſerat, &c. Sic Tacitus libro tertio hiſtoriæ Auguſtæ: Exemit etiam Druſum conſulem deſignatum dicendæ primo loco ſententiæ, quòd alij ciuile rebantur, ne cæteris aſſentiendi neceſſitas foret. Aulus Gellius libri decimiquarti capite 7. prærogatiuam huiuſce muneris ita depingit: ſenatus quoque conſultum fieri duobus modis: aut per diſceſſionem, ſi conſentiretur: aut ſi res dubia eſſet, per ſingulorum ſententias exquiſitas. ſingulos autem debere conſuli gradatim, incipique a conſulari gradu. ex quo gradu ſemper quidem antea primum rogari ſolitum, qui princeps in ſenatum lectus eſſet. Huc ſpectat etiam locus Flauij Vopiſci in Aureliano: Tunc ſurrexit primæ ſententiæ. Vlpius Syllanus, atque ita loquutus eſt. Idem in Taciti hiſtoria: Poſt hæc cum Tacitus, qui erat primæ ſententiæ conſularis, ſententiam incertum quam vellet dicere, bis ſenatus acclamauit. Et iterum in vita probi Cæſaris: Poſt hæc Manlius Statianus, qui primæ ſententiæ tunc erat, ita locutus eſt. Huc item pertinet & hic Capitolini locus in Gordianis: Cùmque ingreſſi eſſent curiam, ac præcipuè timorem Maximi aduentu ferrent, oſtenderéntque, referente conſule de aliis rebus, qui primam ſententiam erat dicturus, ſic orſus eſt. Alludit ad huiuſmodi ſenatores principes, ſiue primæ ſententiæ, & Claudianus poeta in Panegyrico Olybrij & Probini, hoc carmine:

-licet ære vetuſto
Floreat, & claro cingatur Roma ſenatu.
Se iactare parem, ſed prima ſede relicta.
Anthemius de iure licet certare ſecundo.

Meminerunt huius dignitatis & Iureconſulti, Modeſtinus in l. ſpadonem. §. ſi ciuitatis princeps excuſat. tut.

Πρωτόγονος, ου, ὁ, primigenius. πρωτόγονος ἐντολή, mendatum primigenium, Nazanzenus. Orpheus, Πρωτόγονος φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱέ, Citat & Lactant. Inſtitut. lib. 1. c. 5. Πρωτόγονα, vocat Plato prim ogenia καὶ ὁμώνυμα.

Πρωτογόνη, primùm pariens, primò enixa, Heſiod. πρωτογόνου δὲ ... &c.

Πρωτογυναῖκες, nunc primùm ducentes vxorem, οἱ μὴ ... Heſych.

Πρωτόζυξ, primò mixtus, ſeu matrimonio copulatus, in Epig.

Πρωτοδαισία, ας, ἡ, prima conuiuij portio. Pollux, Τὸ δὲ ἐν ταῖς ... ὁ ... πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνων, πρωτοδαισία ...

Πρωτόεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo loco ſedens, πρωτοκάθεδρος.

Πρωτόθροος, primò locutus. Nonnus. Item primo ſono editus, vnde πρωτόθροος ὀμφή, i. prophetia.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, prima cathedra, primus conſeſſus, primarius locus Cicer. quaſi dicas preſidentiam. Matthæi capite 23. φιλοῦσι τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amántque primos accubitus in cœnis, & primos conſeſſus in conuentibus.

Πρωτοκήριος, ὁ, primicerius. vide Πριμικήριος.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus accubitus. vide Πρωτοκαθεδρία. Et Πρωτοκλίτης.

Πρωτόκουρος πόα, herba quæ primùm vel prima tondetur. Ariſtophan. in ſexta hiſtor. ...

Πρωτόλεια, τά, primitiæ frugum, prima ſpolia. ὁ πρῶτα λεία, Suid. & Πρωτόλαια, ἀπαρχή.

Πρωτολογεῖν, primas dicendi partes occupare.

Πρωτολογία, primus ſermo, prima actio, primæ partes agendi. Libanius. ... δευτερολογία. ...

Πρωτολοχία, ἡ, ordo primipilarium, ſeu λοχαγῶν.

Πρωτόμφαλον, ου, τό, clypei vmbilicus. Heſych.

Πρῶτον, primùm, id eſt, πρῶτως, Demoſthen. vbi nihil ſequitur. Vſurpatur ſæpe vice comparatiui, vt apud Alexandrum Aphrodiſ. libro primo Problemat. ... ictus conitruum prius quàm fulgor efficit, aut ſimul. vbi cum Genitiu. iungitur, id eſt, ante fulgur. πρῶτον ἀπάντων, Demoſthe. πρῶτον dicendum, non πρότερον, Phrynich. ... primo quoque tempore, Budæus in epiſtolis prior. τὸ πρῶτον, primarium, principium illud, Plut. in Numa, pro Deo ipſo. τὸ πρῶτον, ... Homerus Iliad. ... Demoſthen. poſt quod ſequitur ἔπειτα, id eſt, deinde. τὸ ... πρῶτον, primùm, idem. πρῶτον μέν, idem Demoſthe. πρῶτον ..., tum primùm, Xen. πρῶτον ἤ, prius quàm Ariſt. in Rhet.

Πρωτόπλοος, primùm nauigans, aut qui primùm naui in aliquem locum venit.

Πρωτοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, & Πρωτοπαγές, τό, ὁ, nuper vel primò fabricatus, nuper compactus, recenter inſtructus, πρωτοπαγεῖς ... ποικιλοτεύκτου δίφρος.

Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, primarius affectus, ἰδιοπάθεια: cui opponitur συμ-

συμπάθεια, dolórque qui fit per conſenſum alterius partis, frequentiſſimus vſus eſt dictionis huius apud Galenum, vt l. 2. τῶν τόπων.

Πρωτόπειρος, primùm experiens. Suid. Ὁ δὲ υἱὸς ὢν κομιδῇ καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, prima militiæ rudimenta ponens. vide Πρωτόπορος, ὁ.

Πρωτόπλαστος, ὁ, ἡ, primò fictus & creatus, vt Adam.

Πρωτόπλοος, ὁ, ἡ, primò nauigans: epitheton nauis nouę, Euripid. in Androm.

Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primò incedunt.

Πρωτόποσις, ἡ, quę virgo iam primùm nupſit marito, πρωτόποσις, Athen. & Pollux.

Πρωτοπραξία, ἡ, prima exactio, quòd primùm exigitur, Suid. τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον.

Πρωτόῤῥυτος, ita vocatur à Galeno libro tertio, κατὰ γένη, reſina quæ ſponte profluit ob idque αὐτόῤῥυτος dicta, & Ciliciæ κολοφωνία.

Πρωτορρύμῳ, apud Heſych. τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ, extremo temonis.

Πρῶτος, ὁ, ἡ, primus, præcedens, primarius, principatum obtinens, ἄκρος, ſummus, antecedens. Πολὺ πρῶτος. Iliad. θ, ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔχεν αἰδοῖ ἀμφοτέρων. hic poſitiuus gradus apud Grecos ſæpius vſurpatur pro comparatiuo, id eſt, prior aut ſuperior, vt capite decimo epiſtol. ad Roman. πρῶτος μου ἦν, capite primo, Euangel. Ioannis, prior me erat, id eſt, potior & potentior erat. πρῶτός ἐμοῦ, me prior, Nonnus. πρῶτος φύσει καὶ πλούτῳ, Demoſthen. πρῶτοι, maiores. τὰ πρῶτα, prima. ἀπὸ πρώτης, ab initio, Thucydid. τὴν πρώτην dicunt Græci ἐλλειπτικῶς, pro prima vice vel primùm, καὶ κατ' ἀρχήν, principiò, vt vulgò dicimus pour le premier coup, vel pour la premiere. Galenus ad Glaucon. Ἀρξάμενοι δὲ ποιήσωμεν, λεπτὸν ὕδατος καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην διδόναι. Idem, Ἐπιδιδόναι χυλοῦ δίδοται τὴν πρώτην. Ariſtotel. Politic. εἰ δὲ ἄρα τὴν πρώτην συμφέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τῶν παίδων, à prima ætate puerorum. ¶ Πρῶτος ξύλος, in Πρωτόβαθρος.

Πρωτός, fatalis, Oxyt. Cyril.

Πρωτόσπορος, qui primus ſeminatus eſt, primo ſatus ſin πρωτοσπόρος ſcribas ſignificabit, qui primus ſerit aut ſeuit. πρωτόσπορος ἀρχὴ πατρώϊος παίδων γάμος, &c. Nonn. i. nuptiæ principium & primum ſeminarium vitæ filios producentis.

Πρωτοστακτὸς κονία, lixiuium è cineribus calce commixtis comparatum. Paulus Ægineta περὶ κονίας loquens libro ſeptimo, Κονία, τὸ δι' ἀσβέστου καὶ τῆς τέφρας ἐργάζεται. Εἰ δὲ ... καὶ ... τέφραν, κατὰ πολὺ ἐργάζεται τὴν κονίαν, ἣν δὲ καὶ πρωτόστακτον ὀνομάζουσι, τοῖς ... μάλιστα ... φαρμάκοις. vide Πιλοποιός: & Κονία, alioqui πρωτοστάκτης eſt propriè qui primus diſtillauit.

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, præſtes, alæ præfectus, præſes, princeps, Xenophon. vide in Append. de vocabul. milit. in Λοχαγός, ἐπιστάτης, & Φάλαγγος μῆκος. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu ſtat. Thucydid. πρωτοστάτης αἱρέσεως, author factionis, præfectus ſectæ. ¶ Πρωτοστάτης τοῦ συμποσίου, ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων, princeps in conuiuio & cui primarius locus tribuitur, qui accubitus primas tenet, qui & πρωτόκλιτης à Polluce dicitur, & in iudicio πρωτόβαθρος. Et tranſlatè dixit Tertullus capite 24 Actorum Paulum eſſe πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, i. principem ſectæ Nazarenorum.

Πρωτοτοκεύειν τὸν υἱόν, filium edere primogenitum, cap. 21. Deuteronomij.

Πρωτοτόκια, τὰ, quaſi primogenia. τὰ πρωτοτόκια μιᾶς ἀπέδοτο, ius primogeniti permutauit: ſic Eraſmus in epiſtol. ad Hebræos c. 12. Annotat idem, πρωτοτόκια, ſignificare non primitiua, ſed primogenitalia, vt ita cauſa docendi loquamur, id eſt, ius primogeniti. τὰ πρωτοτόκια καὶ πρεσβεῖα, id eſt, Bud. in epiſtol. prior. primogenia & præcipuum ætatis. capite 25. Geneſeos legitur πρωτοτοκεία.

Πρωτότοκος, ὁ, ὁ, primogenitus. Lucæ capite ſecundo, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, & peperit filium ſuum primogenitum. ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, primogenitus omnis creaturæ, Naz. in Orat.

Πρωτοτόκος, ὁ, ἡ, primò enixa, quæ primū peperit, primipara Plin. Hom. Il. ρ, ὡς τις ἀμφὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή, id eſt, πρώτως τεκοῦσα.

Πρωτοτοκοῦσα, quæ primùm enititur.

Πρωτότομος, ὁ, ἡ, qui primò cæditur, in Epigramm. πρωτότομος καυλός, Galen. caulus prototomus & tener, qui & κύημα Dioſcorid. & ὄρμενος apud Euſtathium. Inuenies & πρωτότοκον καυλὸν in eodem ſignificatu. πρωτοτόμου ἀμπέλου, vitis primò putatæ Theophraſt. libro quarto, capite 16. hiſt. plant. cui opponit ὀψίτομον.

Πρωτοῦμαι, in primis puto.

Πρωτότυπον, ου, τό, exemplar, ἀρχέτυπον. vide Πρότυπος.

Πρωτότυπος ὄνομα, nomen primitiuum & primigenium, τὸ πρωτότυπον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον παραγωγήν τινα, ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως.

Πρωτουργός, primarius. Plat. de Leg. 10. πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί, motiones primarię & ſecundarię.

Πρωτοφανής, primo apparens, Nonn.

Πρωτοφυής, Apol. l. γ, primo natum ſeu exortum.

Πρωτύνων: Heſych. ἀκολουθῶν.

Πρώτως, primùm, primò, πρώτως καὶ πρῶτον, præcipuè, primo loco, κυρίως, id eſt, propriè & per ſe, non per acciden., Alexander Aphrodiſ. πρώτως ἔχειν, apud Platonem præcellere, πρωτεύειν. Apud Gal. idem ſignificat πρώτως, ἁπλῶς, κατὰ πρῶτον λόγον, & κυρίως. Huic opponitur τὸ δευτέρως.

Πρώων, πρών, ſeu πρηών, cacumen ſeu vertex montis.

Πταίης, voles, ab ἵπτημι, vt σταίης ab ἵστημι.

Πταίρω, ſternuto, πταρνυμαι.

Πταῖσμα, ατος, τό, ἁμάρτημα, σφάλμα, prolapſio, error, peccatū, delictum, crimen, caſus, lapſus quilibet, σφάλμα, infortuniū, calamitas, clades, detrimentum, damnum. Refertur & ad fabularum exactionem in ludis ſcenicis, quam Terentius in prologo Hecyræ calamitatem appellat. Polluci etiam πταίσματα, τὰ ὑπὸ τῶν δακτύλων κρούσματα, ὑπὸ πταισμάτων Ariſtophan. offenſiones digitorum pedum intelligunt: propriè πταῖσμα, eſt lapſus offenſio quum pedes lapidi, aut alij offendiculo impinguntur.

Πταίω, μ. σω, π. κα, incido in fraudem, incido in aduerſam fortunam, fallor, offendo, labor, erro. Eſt propriè impingere, ad quippiam, ac labi: leuius eſt quàm cadere: quemadmodum impingere poteſt qui non planè concidat. Ponitur itaque pro errore peccare, delinquere, nocere. Neutr. abſol. ἐν ἐλάσσω πταίει, non minus labitur. Thucydid. μὴ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς, ne Mardonio ſubiiceretur Græcia, Herodot. οἱ πεπταικότες, Rhetoric. ad Alexandr. videntur dici qui rebus duris & aduerſis conflictati ſunt. πταίσαντες τῇ μάχῃ, Ariſtid. i. victos.

Πτακίλα, ἡ, ſtorea quę in lembis ſubſternitur, ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, καίνα, Poll.

Πτακάς, άδος, pauidus; idem quod πτώξ.

Πταμισμὸς, οῦ, ὁ, timiditas.

Πτακαρεῖν, timēre, pauēre, πτήσσειν, δεδιέναι.

Πτάμενος, volans, vt πτῆναι ambo aor. 2. ab ἵπταμαι.

Πτάξ, κός, pauidus, δειλός, πτώξ.

Πταρμική, ἡ, ptarmicę, genus herbæ valens ad ſternutamenta excitanda, vnde nomen accepit, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 195.

Πταρμικός, οῦ, ὁ, habens vim ciendi ſternutamenta. Plin. dicit, radix conciſa ſternutamentum, i. τὸ πταρμικόν ἐστι.

Πταρμός, οῦ, ὁ, ſternutamentum Plin. ſternutatio Scribonio Largo. πταρμοὺς κινεῖν, ſternutamenta mouerē, Galen. lib. 1 ad Glauconem.

Πταίρω, & Πτάρω, & Πταρνύω, ſternuto. Neutr. abſol. ἔπταρεν, ſternutauit, in Epig. vnde apud Theoc. in Thalliſiis, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον.

Πτάω, μ. ήσω, ἀόρ. β, ἔπτην, volo, as. Neutr.

Πτε, ſyllabica eſt adiectio, facta per ſyncopen à ποτὲ, vt τίπτε pro cur.

Πτελέθρον, iugerum, πλέθρον.

Πτελέα, ας, ἡ, &

Πτελεός, οῦ, ὁ, vlmus, εἶδος δένδρου, Homerus Iliad. & Dionyſius de ſitu orbis. Eius truncus valet ad fundamenta ædificiorum. Vide Dioſcorid. libro primo, capite 112. qui & lib. eiuſdem capite 185. inquit in Cypro quandam ficum eſſe, quæ vlmus eſſe videatur. ¶ Eſt etiam πτελέα vrbis nomen. πτελέα quoq; Heſych. teſte Laconum dialecto eſt σῦς.

Πτελέϊνος, vlmeus Columel.

Πτελέα, ἡ πτελέας, Theoph. l. 8. hiſt. ca. 8.

Πτερόεις, alatus, πτερωτός. πτερόεντα ἔπεα, Ariſtoph. Polyb. ... ἐπιχωρίως πτερωτοὶ ἐφιππεῖς.

Πτερίς, ίδος, filix herba, Dioſcorides libro quarto, capite 181. ἡ πτερίς, τὸ βληχρόν.

Πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum, pars pedis poſterior: ἀπὸ τοῦ πατεῖν, proculcare, & ἔρα terra: ... Heſych. τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ποδὸς κάτωθεν. Vnde πτερνοκοπεῖν. Et πτέρνα τῆς πόλεως, apud Lycophron. pro ὁ βάσις, teſte Euſtath. ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων, poſt veſtigia gregū, capite primo Cantic. Solomon. ¶ Eſt & inferior pars mali, Bayfius. ¶ Item πτέρνα dicitur quę in ληνὸν aut ἱστοδόκην immittitur apud Pollucem, quæ mali calx à Vitruuio dicitur: generaliter ſic dicitur cuiuſuis rei extremitas, vt & Lat. calx. ¶ Πτέρνα, dolus, fraus, δόλος, ἐνέδρα, Suid. ¶ Πτέρνα in aratro, τὸ ὑφ' ἑαυτῷ τὸ κατωτάτω ὑπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ ποδός, Heſych. capitur & pro veſtigio, affertur enim ex cantico Solomon. c. 1. ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων, poſt veſtigia gregum.

Πτέρνη, idem Etym.

Πτερνίς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum, item fundum, & baſis peluium medicorum, Poll.

Πτερνίζω, μ. ίσω, π. κα, ſupplanto, Actiu. etiam λακτίζω, calcitro: & fallo, ἀπατῶ, καὶ καταβάλλω, Suid. Proſtimulare ſūpſit Apſyrtus.

Πτέρνιξ, ικος, ὁ, pternix, icis, caulis cacti. vide Κάκτος.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλὴ, q. ſupplantatio, dolus, inſidiæ. Heſych.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, quaſi ſupplantator, calcitro, πτερνιστὴς, πτέρνα, ἡ, idem vel calcar.

Πτερνοκοπεῖν, calcaneis ſtrepitum mouere, ſupplodere pedibus. Πτερνοκοπεῖν ... Pollux: explodere atque tumultuari. Hinc apud Athen. li. 6. Philoxenus πτερνοκόπος.

Πτερνοτρώκτης, quaſi pernimorus, proprium muris, Homerus de bello ranarum.

Πτερόδονητος, ον, ὁ, pennis verberatus, ταχὺς: qui pennis agitatur, celer.

Πτερόεις, εντος, ὁ, volatilis, penniger, velox, ταχὺς, agilis, leuis, ὁ πτερόεις ... Homer. volueris ſagitta Cicer. πτερόεντα, in Epigrammat. ¶ Πτερόεντα dicuntur verba quaſi allata, ſiue pennigera, quòd veluti in illita ſunt velocia, ac animum vulnerantia inſtar ſagittarum ... Homer. id eſt, ... Apuleius, Si verba, vt poëtæ aiunt, pinnis apta vulgò volarent. Cicero, O fides alma, apta, pinnis & iuſiurandum Iouis.

Πτερὸν, οῦ, τὸ, penna, pinna. pro penna apud Theophraſtum hiſtoriæ, libro quarto, capite quinto. Et ala Galenus docet τὰ πτερὰ danda eſſe febricitantibus, vt quæ carne ſint molli. Pro plumis, Odyſſ. ... ¶ Πτερὰ quædam πτίλα, id eſt, plumæ molles & inchoatæ, vt implumes aues habent: quædam πτερὰ, propriè, hoc eſt, pennatæ alæ, quædam etiam ..., quaſi citipennes nominantur. ¶ Πτερὰ, palmulæ remorum apud Pollucem: qui & ταρσοὶ κωπῶν. Heſiodus, νηὸς πτερὰ dicit, id eſt, ἱστία, vela. ¶ Πτερὰ, ſeu πτερώματα, in re ædificatoria muri duo in altitudinem conſurgentes alarū inſtar. ¶ Πτερὸν, vmbella, ... Poll.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas pennas habens Ariſt. in Auib.

Πτερορρυέω, & Πτερορρυέω, pennas demitto, amitto pennas, Ariſtoteles. Ariſtophan. in Auibus, ... eſt etiam πτερορρυεῖν pennis ſolutis aut liquefactis concedo, inſtar Icari Nazanzen.

Πτεροῦσθαι, volucrem fieri. Dicitur etiam per metaphoram ... hoc eſt, ..., ſpe erigi & animo exultare, quaſi alitem fieri: quia animus ſic geſtiens conſiſtere neſcit & ſibi conſtare. Philo de mundo, ..., præ deſiderio illud vnum cernendi quaſi ales tactus, id eſt, deſiderio volitans, Nazanzen. ... pennis eſt intectus. ..., id eſt, ..., pennatus, Ariſtophanes. metaph. etiam naues velo πτεροῦσθαι dicuntur, apud Gregor. dicuntur & πτεροῦσθαι, in rebus aduerſis, qui collecto animo quaſi alis rurſus eleuantur, & vires reſumunt. Plutarch. in Anaxag.

Πτεροφόρος, penniger Plin. vt pinnifer Ouid. Πτεροφόροι, οἱ, vocantur curſores, tabellarij ac nuntij, quòd hi peregrè proficiſcentes (vt Dionyſ. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolerent. Plutarchus in Othone, ..., & pterophori aſſiduè ad ueniebant, illi ſubinde accidere quippiam aſſerentes. Interpr. vertit veredarios. Ad id Iuuenalem quoque alluſiſſe putant nonnulli.

> Tanquam de Cattis aliquid, toruiſque Sycambris
> Dicturus, tanquam diuerſis partibus orbis
> Anxia præcipiti veniſſet epiſtola penna.

Deducitur autem vox ἀπὸ τοῦ πτερὸν φέρειν. Eſt & in Septentrionibus ad Riphæos montes regio hoc nomine nuncupata, ab aſſiduo niuis caſu, pennarum quadam ſimilitudine, Herodoto & Plin. authoribus. Sic enim ſtultè opinabantur aerem oppletum eſſe pennis, proindéque nō patere in longinqua proſpectum, neque tranſitum. Item ordo quidam militaris hoc nomine appellabatur, ... propter criſtas quas in cono geſtant. Item ſacerdotum genus apud Ægyptios.

Πτεροφόρος, regio, apud Pomponium Melam.

Πτερωθέντες, οἱ, plumati.

Πτεροφυήσουσι, alas aſſument, c. 42. Eſaiæ.

Πτερόω, ῶ, ώσω, ... alis accommodo. Πτερόω ..., pro ..., quaſi alas addere, incitare aliquem eiúſque animum erigere, quod & ... dixit Ariſtophanes. Gregorius, ..., id eſt, ſpe obiecta & pollicitando erigebat animos eorum, & ſuſpenſos tenebat ſubliméſque. Tranſlatè etiam ita vſus eſt Plato libro quinto, ... Quibus, equites è peditib. facere πτερῶσαι vocauit. Transfertur etiam Πτερωθῆναι & ...

... ad naues: nam ... dicuntur ..., naues erectis & ſublatis atque ſuſpenſis remis, ad remigium paratæ. Polybius, ..., id eſt, inſtructæ ad corripiendam nauim Rhodij, quæ eruptura erat e faucibus portus Lilybæi. Idem lib. primo, ..., remos erectos teneri iubens, & ad remigium paratos. Plutarchus in Anton. ... &c. Sic remigium alarum dixit Virgil. Æneid. 6. remigium alarum. Et in tertio, & velorum pandimus alas. Similiter Gregorius, ...

Πτερυγίζειν, vt ... de auib. dicitur alis euerberantib. latera affectantibuſq; volatū: nondū cōfirmatis ſatis pēnis ad volaturā: vel deciſis needū planè renatis: vnde ex eo fruſtrato conatu etiā πτερυγίζειν pro aliquid fruſtra tentare ſumitur, & inaniter conari, ... Ariſt. in Plut. ..., i. tuq; needū potes me de hac re redarguere atque refellere, Sed nugas agis & alas fruſtra commoues & perſtrepis: inania captas & fruſtra tentas, ... Eſt enim tranſlatio, vt ait Interpr. ...: Sic & tu dicere conaris, ſed tamen nihil promoues, irritúſque tibi cedit conatus iſte. Vſus eſt & hoc verbo Lucian. libello de mercede ſeruientibus, vbi Eraſmus indecorè & ſcurriliter geſticulari exponit. vide Πτερυσσόμενος. Πτερυγίζειν. item exp. alas roſtro purgare.

Πτερύγιον, ου, τὸ, pinnula, ala, vel potius parua ala: eſt enim diminutiuum à πτέρυξ. Πτερύγιον, τὸ ἀκρότατον, ἄκρον, ..., pinnaculum, vt ... τοῦ πτερυγίου τοῦ ἱεροῦ, Matth. cap. 4. Πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, capite 16. libro primo Reg. & capite 24. id eſt, lacinia. vide Πτέρυξ. Πτερύγια καὶ λεπίδες, pinnulæ & ſquamæ, capite vndecimo Leuitici de piſcibus. Πτερύγια, naſi prominentes vtrinque alæ, apud Galenum libro ſecundo de vſu partium: & extrema gubernaculi pars in naui. Πτερύγιον, membranula oculi ſub angulo oriens, quæ ita augeſcit quādoque vt pupillam operiat. Latinè vnguis dicitur. Celſus libro ſeptimo, Vnguis, quod πτερύγιον Græci vocant, eſt membranula neruoſa oriens ab angulo, quæ nōnunquam ad pupillam quoque peruenit, atque ei officit. Sæpius à narium, interdum etiam à temporum parte naſcitur. Eius duplex genus, vnum appendicis more adhæreſcit, alterum quaſi connatum coalitúmque eſt, vt Caſſius medicus annotauit. Pterygium fit quandoque in oculo, quum poſt longam in candido oculi exulcerationem carníſque in ea parte maius incrementum, neruoſa & tenuis membrana oculo ſuperincurrit, inquit Galen. πτερύγιον ὀφθαλμοῦ, concretus in hominis oculo vnguis, libro quinto Dioſcorid. capite 128. πτερύγια τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, vngues in oculis orientes, capite 22. libro ſecundo Dioſcorid. Πτερύγιον etiam dicitur quod in pedibus manibúſque fit, & vbique, ad pollicis præcipuè vnguem. Eſt autem carnis incrementum circa vngues, vnguis aliquam operiens partem. Celſus libro ſexto, capite 19. In digitis recedere ab vngue caruncula cum magno dolore conſueuit, πτερύγιον Græci appellant. Aliud autem παρωνυχία, de quā voce ſuperius. πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις Dioſcorid. libro primo, capite 152. πτερύγια ..., & pterygia ad cicatricem ducit. Dioſcorid. diuerſa facit πτερύγια & παρωνυχίας, libro quinto, capite ſexto, παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια ..., reduuias & pterygia & abſcedentes gingiuas cruentáſque cum melle ſanat.

Πτερυγοφόρος, ſuccinum: ſic dictum quod plumas leues paleáſq; attrahat. πτερυγοφόρον ..., vide in dictione Λυγκούριον.

Πτερυγώδης, alatus, alæ ſpeciem gerens. πτερυγώδεις οἱ, à Medicis dicuntur ij quibus extant atque eminent retrorſum ſcapulæ in modum alarum excarnes, cuiuſmodi homines tabi obnoxios cenſent, Galenus libro ſecundo & ſexto Epid. & cap. de Temper.

Πτερυγωκής, έος, ὁ, ἡ, quaſi celeripennis, pernix, ... apud Æſchylum.

Πτερυγώματα, τὰ, pudendi muliebris labra, que ... ab Hipp. dicuntur, ambitus genitalis muliebris, Corn. Celſ.

Πτερυγωτὸς, alatus, pennatus vel pinnatus, volucris, Ariſtoph.

Πτερυγώδης: ... cicadæ locuſtæ, ... Suid. ſed perperam pro ..., vt vel etymon oſtendit quod ſubiungit ... patet etiam ex ſchol. Ariſtophan. ea quo iſta deſumpta ſunt.

Πτέρυξ, γος, ἡ, ala: item pinna ſiue penna: vt pinnatum eſſe ait abietis folium Theophraſt. in cuius codice ita legendum hiſtor. libro tertio, capite decimo, ...

λεται τοῖς βαιτίοις κωνίας. Nicander πτέρυγας dixit pedes teſtudinis marinæ quibus innatat pro pinnis, que vtitur. Πτέρυξ, tabernaculi pars latior, Pollux. Πτέρυγες & πτερύγια etiam dicuntur veſtis laciniæ, partes veſtium circa fimbrias laciniosæ, quòd lacinioſo procurſu & vtrinque angulis alarum formam referant. Sed Eraſmus male transfert manicas. apud Plutarchum in Numa, ἐν χιτῶνι πτέρυγες, interpr. vertit tunicæ pinnæ. Suid. Θετταλικαὶ πτέρυγες. Hoc, inquit, dicitur διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ὥσπερ καὶ ἑκατέρωθεν γωνίας, διὰ τὸ δεξιὰς πτέρυγας. Hoc & Macedonicæ chlamydi laciniatim diſperſæ tribuit Plinius libro 25. capite decimo, cum de Alexandria ait, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrat laciniosam, dextra leuáque anguloſo procurſu. Pollux, μέρη δὲ ἐνδύτων, πτέρυγες μὲν, καὶ πτερύγια τὰ ὅμοια τοῦ χιτωνίσκου. Lacinias etiam habet lorica. Idem Pollux, θώραξ, καὶ τὰ μέρη τοῦ θώρακος, πτέρυγες. Xenophon, Ἀναβάσ. 4. Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων, σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα: Interpr. huius vocis ignorata ſignificatione, fundas, & plumas expoſuerunt. Πτέρυγες item dicuntur ἐν τῇ λόγχῃ, αἱ [illegible] πλατυνόμεναι. Lege Pollucem libro 5. capite 3.

Πτερυγισμός, ὁ, alarum plauſus. vide Πτερύσσομαι.

Πτερύσσεσθαι, diuerſum eſt à πτερυγίζειν, licet vt in voce, ſic in re multum ſit conuenientiæ atque affinitatis: ſed πτερυγίζειν, eſt quaſi volaturire: πτερύσσεσθαι verò, eſt alas concutere: alarũ plauſu latera ferire, vt gallinacei ante cantum. Lucianus, Ὅ, τι γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ἀλεκτρυὼν ἦρξατο ἐπτερύξατο καὶ αἰσθόμενος, id eſt, latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nunciant cantu, ipſum verò cantum plauſu laterũ, τῷ πτερύξαι. Translatè dixit Athenæus libri 6. ex Diphilo, γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι. verba ſunt paraſiti, id eſt, Lætórque gaudeóque & alis plaudo: vel tanquam paſſis alis geſtio. Hoc verbo etiam vſi ſunt Bibliorum interpretes Græci, capite primo Ezechiel. vbi πτέρυγες πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ, i. alæ mutuò plaudentes. Ibid. ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν, ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτά, dum plauderent.

Πτέρωμα, τό, πτέρωσις, pennoſum in auibus tegmen: Ariſtot. pinnæ & muri in ædificiis, ab alarum ſimilitudine. Strabo libro 17. πτερώματα vocat muros æquè altos, ex vtraq; prona parte ad templorum altitudinem ſurgentes. Sed illam quoque quæ fit columnis ædium circumuallationem, & potiſſimum in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruuius, quòd alarum ſpecie protegat. Vide Περίπτερος. Πτέρωμα ἀντὶ τοῦ κωπηλασία καὶ ταρσός, i. remigatio, vide Ταρσός.

Πτέρωσις, remigium alarum, Virgil. quaſi alatura. πτερώσεως διαλυθείσης, pennis diſſolutis, Lucian. πτέρωσιν ἀναλαμβάνειν, pennas recipit, Ariſtoph.

Πτερωτής, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis ſubleuat, metaph. apud Gregorium τῆς ἐρημίας πτερωτήν, id eſt, exhilaratorem & confirmatorem.

Πτερωτόν, τό, ales, volucris.

Πτερωτός, οῦ, ὁ, pennatus, alatus, pennis intectus, volucer, pennis volans. περὶ τῶν πτερωτῶν, de alatis. Pol. καὶ πτερωτὰ, καὶ πλωτὰ [illegible].

Πτῆναι, infinit. ab ἔπτην.

Πτῆμα, ατος, τό, volatus auium, πτῆσις Suid.

Πτῆμαι, &

Πτῶμαι, μ. ήσω, π. ηκα, ἀόρ. β. ἔπτην. vnde πτηνός, volare. Neutrum abſolutum.

Πτηνός, οῦ, ὁ, volucris, vt Gaza vertit in Ariſtotel. volatilis, alatus: & πτηνόν, volucre, pennigerum. τὰ πτηνὰ ζῶα, animantes volucres. πτηνοὶ πόδες, volucres pedes in Epigr. πτηνοὶ λόγοι, Plat. de Leg. verba volatilia.

Πτῆσις, εως, ἡ, volatus, volatio, Gaza in Ariſtot.

Πτήσομαι, volabo, in Epig.

Πτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, timeo, inhorreo, metu trepido & contrahor, percellor, conſternor, πτοέομαι. Sophocl. in Aiace, τάχ᾽ ἂν ἐξαίφνης εἰ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, ſilentio contrahentur & trepident, id eſt, [illegible]. Xenophon, ἵνα γνῶσιν ὅτι οἱ φοβούμενοι πτήσσουσιν αὐτούς, [illegible], Euripid. ciuitas calamitate accepta trepida ſe recipit ad alienam ciuitatem, id eſt, confugit. πτήξαντες ὑφ᾽ ἡμῖν, Ariſtoph. quietè ſubſidentes, vt in inſidiis fit etiam ſine metu. πτήσσειν etiam pro abſcondere & occultare ſe quod eſt conſequens metus. Heſyc. πτήσσειν expon. non ſolùm [illegible] ſed etiam κρύπτεσθαι, itidémque Suid. πτήξωμεν, & pro κρυβῶμεν accipit hoc loco [illegible] πτήξωμεν, vt ſit è medio abſcedamus & nos abſcondamus, ne vid. in manus hoſtiles incidamus. Tranſitiuam quoque ſignificationem habet ſignificans perterrefacio, pauefacio, facio vt quis metu velut contrahatur εἰς στενὸν κοινῷ, ſiue ἐφόβησε, vt Euſt. apud Hom. Il. ξ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Similiter Heſych. quoque πτῆξεν accipit pro εἰς φόβον ἤγαγεν: ſed annotat Euſtath. quoſdam ibi ſcribere πῆξε. vt ſit [illegible].

Πτητικός, ὁ, volatilis apud Athen. l. 9. apud Ariſtot. volax vertitur à Gaza.

Πτίλον, ου, τό, pluma, penna mollis, πτερὸν ἁπαλώτερον, velum, remus: pro galea, Ariſtophan. Interpr. πτίλα βλεφάρων, Dioſcorides lib. 2 cap. 87 raritas ſuperciliorum, Hermolaus, glabreſcentes ſimulque naſcentes aliæ palpebræ, Marcellus annotans Dioſcorid. deſignare eam labem quam Græci πτίλωσιν & πτίλα βλεφάρων dicunt, quod malum Galen. in Iſagoge deſcribit. ab auibus & earum pennis facta vox eſt: πτίλα enim dicuntur lanugines potius quam pennæ ſtatim excluſos pullos veſtientes, quibus deinde cum incremento auis pereuntibus legitimæ plumæ oriuntur. πτίλα οὐ πτερωτὰ φορεῖν, alas nõ pennatas ſed glabras gerit, Herodot. πτίλα etiam dicuntur pennæ ſeu pinnæ propriè inſectorum, vt papilionum. Ariſtotel. lib. de greſſu Animal. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐν τῷ πλάγει [illegible]: dicitur & de ſerpentium alis.

Πτιλός, οῦ, ὁ, caluus, ſuperciliis depilatis, Heſych. apud Suid. ſcriptum, πτίλος, ὁ ψαδαρὸς τοῖς βλεφάροις. ſcribitur & πτίλος.

Πτίλωσις, εως, ἡ, oculorum vitium, quum pili ſuperioris palpebræ defluunt, vel quum conuertuntur pupillámque impediunt, vel ordine duplici ſupernaſcuntur. craſſities eſt calloſa palpebrarum rubea, cui accedit frequenter defluuium pilorum. Πτίλωσις, inquit Paulus Ægineta libro tertio, παχύτης ἐστὶ τῶν βλεφάρων τυλώδης, ἐρυθρώδης, οἷς συμβαίνει πολλάκις καὶ τὴν τριχῶν ἀπόπτωσιν. Galenus tamen libro 14. Methodi πτίλους ſimpliciter appellare videtur, eos qui perdiderunt ciliorum pilos. καὶ τὰς ἀπολλυμένας, inquit, τὰς ἐν τοῖς βλεφάροις τρίχας, οὓς ὀνομάζουσι πτίλους. vide ipſum l. 4. [illegible].

Πτιλωτά, τά, quæ membrana ſicca volant: ſic Gaza in Ariſtot.

Πτισμός, οῦ, ὁ, propriè ſonat pinſationem, tuſionem ſignificat & interdum [illegible].

Πτισάνη, ης, ἡ, ptiſana, hordeum vel triticum decorticatum. Fit etiam ptiſana ex aliis frugibus, l. 2. Dioſc. apud Columel. pultis genus ex farina hordeacea, cui maximam reſtaurãdarum virium vis ineſt, & nutriendi. eius cremor ſiue ſuccus datur febricitantibus, Galenus libro primo ad Glauconem. πτισάνη prima & ſecunda breui, in Epigramm. Nicander dixit, [illegible] χεύασθαι, in Theriacis. vide [illegible]. πτισάνην volunt autem gramm. dictam ex πτίσσω & αἰνῶ, quod & ἀραιῶ dicunt: illúdque expon. [illegible], καὶ διὰ κοινοῦ τὰς κριθὰς ὅταν φωγνύῃ.

Πτίσσω, purgo, decortico, tundo, quod pinſendo fit in hordeo & aliis frugibus. ἐπτισμέναι κριθαί, hordeum pinſitum, Gaza libro octauo Animal. Ariſtotelis: hordeum à gluma ſeparatũ, Idem. πτισθείς, piſtus, Gaza libro 2. hiſtor. plantar. Theophr. vide [illegible].

Πτιστικός, ή, όν, pinſationi aptum vel quo vtuntur ad pinſationem [illegible].

Πτοία, ας, ἡ, pauor, timor, tumultus.

Πτοίομαι, μ. ηθήσομαι, π. ημαι, animo conſternor, φοβοῦμαι, timeo, animo percellor, pauore perfundor. μὴ πτοηθῆτε, ne terreamini, ne paueatis. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œſtro perculſus es, Euripid. πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα lignis gaudet, Ariſt. libro octauo Animal. ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν, copia libidinis gaudet, Ariſtot. libro nono Animal. capite octauo, ἐπτοῆσθαι περὶ τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας: id eſt, voluptate rei venereæ geſtire atque incitari, Ariſtoteles libro ſexto Animalium, capite 18. Adamantius in Phyſiognom. εἰς ἀφροδίσια καὶ ἀπολαύσεις ἐπτόηνται, ad venerem & delicias concitati feruntur. ἐπτοημένος περὶ τὰς ἐν τῷ σώματι τέρψεις, Chryſoſtom. de officio epiſcop. id eſt, captus. πτοηθείσης καὶ διαφυγούσης τῆς ὄρτυγος, coturnice trepidante & euolante, Plutarchus in Alcibiade. ἵπποι πτοηθέντες ἀπ᾽ οὐδεμιᾶς ἐμφανοῦς αἰτίας, equi perterriti nulla manifeſta cauſa, idem in Publicola. Vnde ἐπτοημένος ἵππος, equus conſternatus Ouidio. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν libro 16. capite primo, inter notas equi generoſi poſuit, [illegible]. ἐπτοημένος etiam dicitur attonitus, ſtupidus mentis, vt vulgò dicimus *eſtourdi* & *eſtonné*: aliud vitium eſt equorum qui dicuntur *farouches* & *vmbrageux*, quaſi vmbratiles. Dioſcorides de Toxico: & Paulus Ægin. libro quinto, capite 53. [illegible]. Idem Conſtant. γεωπ. 1. capite decimo, [illegible], i. attonitos futuros quoſdam vacillantiſque rationis.

Πτοέω, μ. ήσω, π. ηκα, terreo, afficio ſpe vel metu, hallucinor, Act. Accuſ.

Πτόησις, ἡ, *pauor*, animi conſternatio Liu. Petr. epiſt. 1. καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν nullum metum aut trepidationem timẽtes. Et quia catullientes mulieres, præ libidine ſæpe conſternantur animo (vt ſuffocationes vuluæ, id eſt, ὑστερικαὶ πνίγες

coarguunt) eò factum vt πτοίησις pro libidine muliebri ſumatur. περὶ ζώων γενέσεως, lib. 4. cap. 5. ait, libidinem mulierum ceſſare poſt multiplicem partum, Ἔτι γὰρ τὰ καταμήνια, ὅσφρησιν ἀπτοίητον (quod dogma tamen & animaduerſione indiget) ...περὶ τὰς γυναικῶν ... ὁμιλίας ... τῶν πολυτόκων, ταῦτα τῆς πτοίησεως. ſubiungitque hanc rationem, ἀπεκκρίνεται γὰρ σπερματικὸν ... εἰς τὴν ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν.

Πτοία, ας, ἡ, pro πτοία, pauor, inanis metus, Etymolog. Item impotens, & veluti ſtupida libido, rei alicuius nimia affectio, Plut. Item ſternutatio Heſych.

Πτοιαλέος, trepidus.

Πτοιέω, ῶ, ήσω, κ.τ.λ. terreo, pro πτοέω, commoueo, percello. Act. Accuſ. Heſiod. πρὸς ὁμήλικας ἐσορᾷ ταῖς, i. gaudens ſpectat æquales, & intentus eſt ad eos.

Πτοῖος, timor, tumultus: πτοίησις, idem cum πτοίησις.

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ, Ptolemais, vrbs Phœniciæ, quæ & Ἀκὴ vocatur.

Πτολίεθρον, oppidum. πτόλισμα, πόλις, arbs.

Πτολεμίζω, belligero, πολεμίζω, id eſt, πολεμῶ. Odyſſ. ξ, πτολεμίζομεν ἠδ' ἀχέων.

Πτόλεμος, πόλεμος, Homer.

Πτολίαρχος, πολίαρχος, in Epig.

Πτολιπόρθος, ου, ὁ, ἡ, &c.

Πτολίπορθος, vrbis expugnator & populator. πολεμικός, καὶ ὁ τὰς πόλεις πορθῶν: καὶ ἐκ τῆς κατακλήσεως πολεμικῆς, bellicoſus & Martius. Marcus Tullius epiſtol. libro decimo, Qui enim M. Antonium oppreſſerit, is bellum confecerit. Itaque Homerus nō Aiacem, nec Achillem, ſed Vlyſſem appellauit πτολίπορθον. Ego hoc de Achille verum eſſe pernego. Quid enim hoc Iliad. ὁ, Αὐτὸς δὲ πλεῖστα ... πτολίπορθος. Et libro φ, Αὐτὰρ ἐγὼ ... Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Rurſus libro ώ, Ἕκτορος ἀμφὶ ... καὶ Ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ. Rectéque dixit, Troiæ vaſtator Achilles, Statius: & Silius Italicus, -Priami regnorum euerſor Achilles. Excuſat tamen Strabo Ciceronem ſed frigidè: quaſi ille homo non fuerit.

Πτόλις, εως, ἡ, ἡ. πόλις. Il. ξ, ... πόλιν.

Πτόλισμα, ατος, τὸ, ciuitas, πόλις, Suid.

Πτορθακανθος, ramos gerens aculeatos, ramis aculeiger, Theoph.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, ἔρνος, germen, κλών, κλάδος, βλάστησις. Heſiod. πτόρθον ... λέγει, finem facit germinandi. Ariſtophanes in Pluto pro ſcapis & ramulis maluæ ſeu germinibus, ... ἀπὸ ... πτόρθος. Et apud Theophraſtum πτόρθον ſcapum vertit Gaza. Πτόρθος μέγας, pro claua Herculis, in Epigramm.

Πτόρμος, Heſych. ταχὺ ... velox, prudens, &

Πτορμεῖ, ...

Πτυαλισμός, apud Hippoc. eſt ſcreatus. Inteſp. vertit exſcreationem lib. de victus rat. in morb. acut.

Πτυάς, ſputatrix, ſpecies quædam eſt aſpidis apud Paul. Æginet. ab inſpuendo veneno corporibus ſic dicta.

Πτύγμα, ατος, τὸ, ſignificat quippiam duplicato compoſitum aut complicatum, vt linteum, id eſt, πτύγμα ὀθονίου, tum διπλοῦν: tùm τριπλοῦν, & apud Æginet. libro ſexto, capite 90. πτυκτὸν διπλοῦν: quod & δίπλωμα, dici voluerunt nonnulli. plagellam vocat Cælius Aurel. Medicus Chroniōn libro tertio, capite 2. Conuenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, ſiue pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα vocant. Apud Heſychium ſcriptum πτύχμα, id eſt, κάλυμμα, δίπλωμα, vide Πλέκω.

Πτύξ, γγος, ptynx, auis quam nonnulli eandem eſſe putant cum bybri, Ariſt. l. 9. Anim. c. 12.

Πτύελον, ου, τὸ, ſpuma maris, ſputum, ſaliua, peluis conſoria Heſy. ... πτύσμα. Alex. Aph. l. 2. Probl. πτύαλον dicit per α: ἀνάγεται τὸ πτύαλον, pus expuitur, vt vertit Gaza. vide Πτυσμα.

Πτυαλίζω, frequenter ſpuo, os plenum habeo, ſputo Hippocr. in Prorrhet.

Πτυαλισμός, idem quod πτυαλισμός.

Πτυχίον, ου, τὸ, ruga, libellus plicatilis, pugillares. βιβλίον, Heſych.

Πτυκτός, ή, ὁ, plicatus, conuolutus, obſignatus. Vide Πτύγμα.

Πτύξ, χὸς, ἡ, vel Πτύχις, id eſt, plicatura, δίπλωσις, Heſych. πλίξις: vt ſtragulæ veſtis plicaturas dicit Plin. & rugas: ῥυτίδες, flexus, flexura, καὶ ἡ πλοκή. Πτύχες in ſcutis dicuntur coria alia ſuper alia complicata, id eſt, τὰ διάφορα τοῦ ἀσπίδος ἐφ' ἀλλήλοις ἐλάσματα. Homerus Iliad. ν, ... διὰ πτύχας ἦλθε. Πτύχες etiam apud Homerum, id eſt, τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις, montium deuexitates, & iuga, vel potius φάραγγες. Vnde πολύπτυχος ὁ Ὄλυμπος ab eo dictus, quaſi multis iugis aſſurgens, vt πτύχας quaſi ſtrias intelligamus ad ſimilitudinem veſtium ſtriatarū & complicatarum. Dionyſius poeta, Παρνασσοῦ ... ὑπὸ πτυχί, ſub iugo. ex quo Πτυχώδης ſtriatus, rugoſus. Ariſtoteles verò cancrorum plicatilia integumenta atque opercula, τὰ ... πτυχώδη vocauit hiſtor. libro quinto, vbi ait: Οἱ δὲ καρκίνοι ἐν τοῖς περὶ ... ἀλλήλων συνδέοντες, τὰ ... πτυχώδη πρὸς ... συμβάλλοντες. Πτύχες, valuæ. Pollux Onomaſtici libro 10, Αἱ μὲν οὖν θύραι, καὶ σανίδες, καὶ πτύχες ἀνομάζονται. Sic etiam teſtaceas valuas, quibus oſtrea clauduntur, vocat Baſilius: Ὅταν ἴδῃ ... χηραμοὶ ... διαστῆσαι τὸ ὄστρεον, ... τὰς πτύχας ... &c.

Πτύξ, vide Πτύξ.

Πτύξαγος, cancri epitheton.

Πτύον, τὸ, ventilabrum propriè καὶ θρῖναξ ſiue θρῖναξ, & cribrum quo frumenta legumina, granáque cuiuſcunque generis ex aceruo ſumpta cribrataque per longius ſpatium iactantur à ventilatore, qui conuerſus in ventum ea emittit atque iaculatur quàm poteſt longiſſimè, vt ea ventilatione a paleis aceribuſque pura remaneant: eſt propriè palea lignea, quæ ſemina ex aceruo ſumentes ab vna areæ extremitate in alteram contra ventum iactant, vt iſta ventilatione à puluere & aceribus purgentur. Λικμητήριον verò vannus eſt quo tantùm in ſublime grana iactantur, vt euannatis paleis ſordibúſque ea iactatione, ipſa excipiantur puriora. Homerus Iliad. ν, ... πλατέος πτυόφι (eſt paragoge pro πτύου) μεγάλην κατ' ἀλωήν θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. Comment. πτύον δὲ ... τῶν πτύων.

Πτυόφιν, cum ventilabro. vide Πτύον.

Πτυρμός, metus, horror, φρίξ, Heſych.

Πτύρομαι, conturbor, terreor, πτοέομαι, φρίττω, conſternor animo & percellor, ταράττομαι, tumultuor. Apoſt. ad Philipp. capite 1. καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, nec vlla in re vos hoſtium terror procellat & conturbet. Interpr. Nec vlla in re terreamini ab iis qui ſe opponunt. ... ἵππος, cōſternatus equus, Plutarchus in Fabio. Heſyc. πτύρεται exp. non ſolùm φοβεῖται, φρίττει, ſed etiam κατάνυσται, ... κλαίεται.

Πτύσις, excreatio, ſputum, expuitio Plin.

Πτύσμα, & πτύσμα, ατος, τὸ, ſputum, πτύελον, σίαλος ſiue σίαλον. Polluci. ſputiſma dicit Vitru. lib. 7. capite 4. Ioan. Euang. c. 9. καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος.

Πτύσσομαι, complicor. Herod. Ariſtoph. νφ. περὶ δὲ ... πτύσσεται, i. ... apud Ho. Il. ν, haſtæ. πτύσσοντες dicuntur quæ adeo flexibiles ſunt, vt ferè complicari, hoc eſt, duplicari videantur euibrando concuſſe Euſt.

Πτύσσω, μ. ξω, κ.τ.λ. plico, contraho in rugam. Actiu. Accuſatiu. τὴν ἁλουργίδα πτύξας, purpuram in ſinus contrahere, Plut. in Rom.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτύξ. Πτύχα, in Commentario in primum Argon. Apollon. λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγέγραπται ὄνομα, locus vbi nauis nomen inſcribitur. Apud Pol. ſcriptum ὅπου τὸ ποιοῦν ... τῆς νεὼς ἐπιγέγραπται.

Πτυχή, ῆς, ἡ, concauitas, vallis, μυχός, ſinus. Euripid. ἐν ... πτυχαῖς, in ſinibus & plicis epiſt. Soph. ἐν ... πτυχαῖς, ἀντὶ τοῦ ... vide πτύξ. item πτυχή, in clypeis dicuntur diuerſæ laminæ quibus ſunt obducti Suid.

Πτυχὶς, in Πτυχή.

Πτυχώδης, εος, ὁ, ἡ, rugoſus. vide Πτύξ.

Πτύω, μ. ύσω, κ.τ.λ. ſpuo, excreo, emitto ſputum, expuo, eiicio de mari, in Epig. metaph. contemno. Soph. ἀλλὰ πτύσας ὡς δυσμενῆ μέθες τὴν παῖδα.

Πτωκάδες, pauidæ, timidæ, fugaces, Harpyiæ, Schol. Sophocl. in Philoct.

Πτωκάζειν, formidare, δειλιᾶν, φοβεῖσθαι.

Πτῶμα, ατος, τὸ, caſus, ruina, lapſus. πρὸς τὰ πτώματα πίνεται, bibitur præcipitatis ex alto: bibitur contra præcipitationes, Dioſ. l. 1. c. 187. & l. 3. c. 2. metap. πταῖσμα dicitur peccatū, delictū. Πτῶμα cadauer, à cadendo dictum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ πίπτειν, quéadmodū & Latinis. Euang. Marci cap. 6. de Ioanne Bapt. ... ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, id eſt, cadauer eius legerunt ad ſepulturam, id eſt, τὸ σῶμα, Matth. 14. Suid. ... Πτώματα ἐλαιῶν dicit Lyſias, caduas oleas. Et Heſych. πτώματα, ... ἐν τοῖς μυστηρίοις.

Πτὼξ, κὸς, ὁ, timidus. vnde pro lepore ponitur: à timiditate, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν, Pol. Suid. λαγωός.

Πτωματίζω, apud Cyrillum, præcipitem do, præcipito. οἱ ἀλλοτρίοις ... ἑαυτοῖς πτωματίζοντες, qui aliena ruina gaudēt ſibipſis ruinam arceſſunt.

Πτωμάτις, ίδος, ὁ, poculi, ſeu alius vaſis genus. Athenæus libro vndecimo.

Πτώσιμος, ου, ὁ, caducus.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem quod πτῶμα, caſus, ruina. Matth. capite 7. de domo, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη. & fuit caſus eius magnus. Plaga exp. c. 30. Exodi, καὶ οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν non erit in eis plaga, quum fuerint recenſiti. Πτώσεις dicuntur non ſolùm nominis caſus, ſed & quæ coniugata vocat

cat Cicero, præcipuéque aduerbia. Ariſtotel. in Topicis, [illegible], &c. ſic ſumpſit etiam Rhet. l. 1.

Πτώσσω, &

Πτωσκάζω, ionicè pro πτώσσω, μ. ώξω, π. ωχα, formido, timeo, metu perterreor, [illegible], φοβοῦμαι. Iliad 4. Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας; Οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν, id eſt, [illegible]. Πτώσσω, τί [illegible], mendicando adeo. [illegible] Hesiod.

Πτωτικός, ἡ, casualis.

Πτωτός, caducus, caducus.

Πτωχαλαζών, pauper arrogans, oſtentator diuitiarum præ ſe ferens faſtum cum paupertate coniunctum, Athen. vide prouerb. in Chil. Eraſm. Meſſe tenus propria viue.

Πτωχεία, ας, ἡ, inopia, mendicitas. Paul. ad Corinth. 2. ca. 8. [illegible] πτωχεία πλουτήσητε. πτωχεία ψυχῆς, puſillanimitas apud Naz.

Πτωχεῖον, prochium, i. πτωχοδοχεῖον, domus mendicorum, in Canone 8 concilij Chalced. dicitur & Πτωχοτροφεῖον.

Πτωχεύω, μ. εύσω, π. κα, inops dego, [illegible], mêdico. Neutr. abſolut. [illegible] πτωχεύειν, Odyſſ. 17. prandium emendicare. Ariſt. Rhet. 3. [illegible] πτωχεύοντα, [illegible], & e contra eſt artificij Oratoris. Odyſſ. [illegible] πτωχεύων [illegible], Naz. in Orat. [illegible], idem Nazanzen. ob meam carnem pauper fit. Paulus de Seruatore 2. ad Cor. c. 8. ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, id eſt, veſtra cauſa vt mendicus nihil poſſidens aliorum opibus eguit, cum tamen locuples eſſet. cum genitiuo ſignificat egeo, mendico.

Πτωχίζω, pauperem facio, c. 2. l. 1. Reg.

Πτωχικός, ἡ, ὁ, mendicus, item qui mendici eſt. [illegible], Euripid.

Πτωχότερος, mendicior, Ariſt. in Acharn.

Πτωχοδοχεῖον. vide πτωχεῖον.

Πτωχοπροσποιηταί, qui paupertatem mentiuntur, qui ſpecie paupertatis reipſa ſunt ditiſſimi, notat hoc verbo Eraſm. Franciſcanos.

Πτωχοποιός, mendicos faciens, pariens mendicitatem.

Πτωχός, οῦ, ὁ, mendicus, inops. Hom. [illegible] πτωχεύειν. Differunt πτωχὸς & πένης, vt docet Ariſtophan. in Pluto, his verbis: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, [illegible]: [illegible]. Eſtque apud Martial. Non eſt paupertas Neſtor, habere nihil. hæc enim proprie eſt mendicitas, id eſt, πτωχεία, quam tamen pro nobis tolerare non dedignatus eſt Dominus, vt ex eius paupertate & mendicitate diteſceremus, vt teſtatur Paul. 2. ad Cor. cap. 8. Πτωχός, vitio vertitur apud Demoſth. Dicitur etiam in Fœmin. gen. πτωχή, pauper, c. 21. Euang. Luc. Apud Euangeliſtas ſæpius πτωχός, i. pauper capitur pro miti ſeu manſueto, more Heb. quòd ferè ferocitas comitetur diuitias, & ſit ferocitas indocilis.

Πύαλος, non dicendum, ſed πύελος Atticis Phrynich.

Πύανα, veteres dixiſſe fabas pro κυάμους, annotat Euſt. Ilia. χ, & Pollux.

Πυανεψιών, ῶνος, menſis apud Athenienſes, qui Romanis eſt October, ſi Theodoro credimus: in quo celebrantur πυανέψια feſta Apollini ſacra, quibus πύανα coquebant, hoc eſt, fabas & legumina quædam: vnde & nomen menſi. Et πυανέψια, feſto in Apollinis honorē inſtituto, quaſi πυανοψία dici, annotat Euſt. Il. χ.

Πύανος, faba, legumen. Athenæus libro 9, [illegible].

Πύαρ, coagulum, [illegible], Heſych.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod ſtatim à partu emulgetur, coloſtrum. vide Πυός.

Πυγαῖος, ου, poſticus. πυγαῖον ἄκρον, extrema natium. τὰ πυγαῖα, [illegible].

Πύγαιος, ου, ὁ, ſalax, libidinoſus.

Πυγαλίαι, apud Strab. qui natium morbo afficiuntur: Agamem. ſocij. vide Πύγελα.

Πύγαργος, ου, aquilæ genus cauda albicante. Apud Ariſtot. Theod. ait poſſe albicillam interpretari. Vocatur & νεβροφόνος, i. hinnularia, eodem Theodoro interpr. Item qui eſt albo podice, mollis & effœminatus: à πυγή & ἀργός.

Πύγελα, ων, vrbs circa Epheſum Chio oppoſita. ciuitas enim hæc Ioniæ ſic dicta, quòd nonnulli ex iis qui cum Agamemnone militatum venerant, illic propter morbum, ſedem & nates infeſtantem commorati ſunt, Theopomp. vide Πυγαλίαι.

Πυγή, ῆς, ἡ, nates, [illegible]: longa priore, Ariſtop. vnde λισσόπυγοι, i. depyges Horat. [illegible].

Πυγηδόν, Aduerb. Ariſtot. lib. 5. Anim. πυγηδὸν συμπίπτει [illegible], leones auerſi coeuntes. [illegible], recedunt in aduerſum paſcentes, idem.

Πυγίδιον, Ariſtoph. diminut. τοῦ πυγῆς.

Πυγίζω, μ. ίσω, π. ικα, pædico. Act. Accuſ. iung. vide Καταπυγίζω.

Πύγισμα, ατος, τό, pędicatio.

Πυγιστής, οῦ, ὁ, pædico.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, pygmæus: à nomine πυγμή, id eſt πῆχυς, quaſi πηχυαῖος, quòd cubitales ferè ſint, & ternos dodrantes non excedant, vt ſcribit Plinius. πυγμαῖοι, i. nani, pumiliones, & puſilli homines, Gaza capite ſexto, libro ſecundo de gener. animal. Ariſtotelis. Sedes eorum ſunt ſupra Ægyptum prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio eſſe ſolet, vt ſcribit Hom. Il. initio γ. vide in Chiliad. Eraſm. Pygmæorum anchrothinia Coloſſo adoptare. Πυγμαῖος item, bellator, & ad bella promptiſſimus, inquit Hieron. in c. 27. Ezech. De Pygmæis Gel. l. 9. c. 4.

Πυγμαίως, inſtar pugni. Etym. πυξ.

Πύγματος, ου, ὁ, Heſych. [illegible] & [illegible].

Πυγμαχέω, ſum pugil. cæſtu pugnam committo. Apol. 2. [illegible] πυγμαχέοντα.

Πυγμάχος, ου, ὁ, pugil. i. πύκτης. Hom. Od. 9. Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.

Πυγμή, ῆς, ἡ, pugnus, [illegible], manus in pugnum contracta Suid. & Heſych. Item pugilatus, id eſt, certaminis genus, Plutarchus de Lycurgo, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσε. De eo Virgil. quoque Æneid. 5. eſt item menſura continens ſpatium quod eſt à cubito ad digitos clauſos. Πυγμῇ [illegible], c. 7. Euang. Marc. crebrò exponitur. vide in Suppl.

Πυγολαμπίς, ίδος, ἡ, cicindela, genus inſecti, quod nunc pennatum eſt, nunc impenne, Ariſtoteles lib. 4. Animalium. Vide Λαμπυρίς: dicitur & πυγολαμπὶς eo quod eius nates ſeu clunes noctu lucent.

Πυγός, οῦ, ὁ, & [illegible]

Πυγοσκελής, breuis, & genus animalis. πυγὸς etiam apud Theoph. l. 3. hiſt. plant. c. 3. enumeratur inter montanas arbores Macedoniæ quę in plana non deſcendunt: ſed legendum φηγός.

Πυγοστόλος, ου, ὁ & ἡ, clunes ornans vel lacertos: epitheton meretricis. Heſiodus, [illegible] πυγοστόλος ἐξαπατάτω, id eſt, [illegible], vt exp. Interpr.

Πυγούσιον, ου, τό, cubitale, vlna. Aratus dicit ſpatium inter ſtellas Cancri appoſitas præſepi, videri, ὅσον πυγούσιον: quod Theon exponit, [illegible], id eſt, quod ſit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum.

Πυγρίζειν dicuntur [illegible].

Πυγοσκελίς, Heſych. [illegible].

Πυγοστόλος, qui vel quæ clunes ornat.

Πυγών, όνος, ὁ, cubitus: [illegible], Theon. [illegible] πηχῶν καὶ πυγόνος, id eſt, duodeuiginti & amplius cubitorum, eſt longitudo. vide Πῆχυς.

Πυδαρίζω. ἀντὶ τοῦ πηδαρίζω ἀγαλλιῶ, calcitro pedes mouēs ſalto, Etymolog. dicitur & πυγαρίζω, [illegible], Commentar. Ariſtophan. in Equit. Heſych. expon. [illegible].

Πυέλιος, ου, & Πυελίς, ίδος, ἡ & Πύελον, ου, τό, & ὁ Πύελος, ου, ὁ, ſcyphus, vrna. Pollux inter vaſa balnearia ponit, quam alij [illegible] vocant καὶ [illegible]. Apud Galenum [illegible], interpr. ſolio paruo. Aliis videtur πύελος concauus locus ſpiſſe in quo abluerentur: quanuis & theca rectè dicatur πύελος. Nonnulli πυέλους balnei ſolia interpretantur. Πύελος καὶ πυελίς, id eſt, pala annuli, σφενδόνη, Pollux. [illegible], vt legen. apud Heſychium. Πύελος apud Medicos concauitas, aut intercapedo in quam cerebri meatus exeunt. [illegible] quaſi torcular Heroph. vocauit. πύελος non πύαλος, & per quā ſeu canalem pituita defluens, in palatum, & nares tranſcolatur. Phrynich. [illegible], Dioſcorides libro quarto, capite 155. ſub ipſis calyculati folliculi aliquantum caui, in quibus ſemen continetur, Ruel. Πύελος Heſych. [illegible].

Πυελώδεις μύες, ſoliati mituli: ſic Gaza de mitulis de genere oſtreorum. Ariſtotel. lib. quinto Animalium, capite 15. [illegible], conchæ naſcuntur in gurgite, Gaza apud eundem Ariſt. ibid.

Πυετία, ἡ, coagulum, de quo Ariſt. l. 3. Anim. Gaza l. eod. c. 20. ad finem, & plura c. 21.

Πυέω, ad ſuppurationem perduco, ſuppuro.

Πύη, morbus pulmonis, qui & [illegible] nominatur Ariſt. l. 1.

Πυθάκνη, dolium, vrceus, Dioſco. libro 5. capite 13. vide ſupra per ι in prima.

Πυθεδών, όνος, [illegible], apud Nicandr.

Πυθεῖον Pythium oraculum.

Πυθέσθαι, πεύθεσθαι, audiuiſſe, accepiſſe, ἀκηκοέναι, Homer. Iliad. vide Πυνθάνομαι.

Πύθεο, ſciſcitare. vide Πυνθάνομαι.

Πυθώ, ὁ ῦ, ἡ, à πύθω dicitur quæ vrbs eſt Phocidis, Delphis, itidem appellata et Apollini ſacra: vnde Apollo πύθιος & πυθαῖος Ionicè.

Πυθεῖον Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum autem an pro oraculo Pythio, an pro loco vbi reſponſa Pythius edebat.

Πύθια, τὰ, ludi in honorem Apollinis inſtituti ab Agamemnone, Etym. Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dicti, vt canit Ouid. vide in Chil. Eraſ. Pythia & Delia, & Poſt Pythia.

Πυθιάδες, Pythiades, à Pythiis dicuntur, ſicut Olympiades.

Πυθία, vates Apollinei, vaticinantes Phœbades, à nominat. πυθία, quæ & πυθιάς dicitur, vt in πυθία ſubaud. ἱέρεια aut tale quid Apollinis Pythij ſacerdos Pythia.

Πυθιεῖς, qui incolunt πύθιον vicinum ſinui Aſtaceno.

Πυθιεῖς, οἱ τὸ πύθιον incolentes qui quidem locus eſt vmbilicus Gortynæ vrbis Cretæ. πυθιεῖς εἶναι, Plat. de Leg.

Πυθικός, Pythicus. πυθικὸς νομοθέτης, legumlator Apollinis, Plato in Leg. πυθικὸς χρησμός, Pythicum oraculum, Plut. in Solone. τὸ πυθικόν, idem, Ariſtoph. πυθικὴ ᾠδή, Idem. πυθικὴ χόλος, Eurip. Πυθικόν, ὄργανον τῶν ψιλῶν αὐλημάτων, quod & ἀγωνιστικόν vocat Pollux.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum. vide Πυθεῖον. πυθίου ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἀνάθημα ὑπὸ πεισιστράτου γεγονὸς εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ θαργήλια, Suid.

Πυθιονίκης, Pythionices, i. victor in Pythiis, victor in Pythicis ludis: de iis autem victoribus Ariſt. ſcripſit, vt Plut. refert in Solon. dicitur & πυθιόνικος.

Πύθιος, Apollinis cognomen à Pythone ſerpente, quem iaculis ſuis intereniſſe fertur: vel à dicendi vſu atque interrogandi, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι. Πύθιοι dicebantur apud Lacedæmonios, qui Delphos ad conſulenda oracula mittebantur, qui publicè cum regibus cibaria habebant, & veſcebãtur vnà, Herod. l. 6.

Πυθμένοθεν, funditus, prorſus.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ὑπόθεσις, imum, pars ima, ſolum, propago, radix. πυθμὴν ἐπίτριτος, Ariſtoteles libro quinto Politicorum, capite duodecimo, ſeſquitertium fundum, pythmen epitritus: vbi πυθμένα aliqui interpretantur radicem, vt Marſilius: alij propaginem: alij fundum, vt Thermardes Pythagoricus: Leonardus cubum, quod non placet Fabro Stapulenſi, quem ibidem videas diligẽter de ratione numerorum. ἀπὸ τοῦ πυθμένος πολλὰς ἔχει ῥάβδους, protinus ab radice virgas habet numeroſas, Dioſcorid. libro primo, capite 113. ſic interp. παρὰ πυθμένα ἐλαίης, Homerus Odyſſ. id eſt, παρὰ ῥίζαν, ad radicem. quod dixit Nonnus, ὑπὸ πυθμένα, capite ſecundo Euangel. Ioannis. πρὸς τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, ad caput radicis, ad imam radicem, Dioſcorid. libro quarto, capite 105. ἐξ ἑνὸς πυρὸς ὁ πυθμήν, Ariſtoteles libro primo de generat. Animal. capite vigeſimo: vbi Gaza, ex vno tritici grano vnus fundus prodit. ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνί, ſeptem ſpicæ in vno culmo. περὶ δὲ ἀμπέλων ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, id eſt, vitis vero ſubtus circum ſua crura inſtituenda formandáque eſt, Theophraſtus libro tertio, capite 18. de cauſis plantar. πυθμένα πλατὺν ἔχει τὸ μέσπιλον, Dioſcorid. libro primo, capite 171. meſpilum fundum habet in latitudinem fuſum, Hermolaus: Ruellius imam partem vertit: Marcellus vmbilicum, id eſt, quod in ſummo pomo vmbilici modo deſcendit, præſertim in malis, pyris, ſorbis, meſpilis, & aliis penè infinitis, in quib. cauum & veluti lacuna deſcendens, lanugines in ea parte flocceáſque & flores poſtquam defloruit, inutiles reliquias oſtendit: & quoniam deſcendit, & quaſi in dolio fundum facit, πυθμένα, id eſt, fundum, & quod humani vmbilici modo cauum eſt, ὀμφαλόν etiam Græci vocauerunt. Pollux libro ſecundo oſtendit Athenienſes fundum in ficis vmbilicum vocare: καὶ Ἀττικοὶ δὲ τὸν τῶν σύκων πυθμένα ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι, id eſt, Atticè verò ficorum fundum vmbilicum nominant. Hæc Marcell. libro primo Dioſcorid. Πυθμὴν ὄρους, montis pes ſiue radix, ὑπώρεια. Aratus, πυθμὴν ὄρεος μεγάλοιο Πυθμένα τείνεται.

Πυθοῖ, in Pythiis: idque ſine præpoſitione, ſicut ὀλυμπιάσιν καὶ ἰσθμοῖ. πυθοῖ τῆς ἀρχῆς, Plut. in Numa: vbi Interp. Pythiæ & Athenis. vide etiam Steph. in dictione Πυθώ. πυθοῖ, autem ponitur aduerbialiter in loco. Idem in Solone, ἔνιοι δέ φασι καὶ μαντείαν γενέσθαι τῷ σόλωνι πυθοῖ τοιαύτην, nonnulli etiam tradunt Pythicũ oraculum huiuſmodi redditum Soloni fuiſſe.

Πυθοίατο, intellexerint, audierint, pro πύθοιντο, i. μάθωσι. Iliad. ά. εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.

Πυθοίμην, intelligerem, intellexerim, Ariſtoph.

Πυθόληπτος, à Pythio correptus, furens, ὁ ὑπὸ τοῦ πυθίου ληφθείς, Suid.

Πύθομαι, putreſco, πεύθομαι: interrogo, audio.

Πυθόμαντις, ὁ, vates Pythicus. Soph. Adiectiuè vſurpauit pro fatidicis in tyranno OEdip. πυθόμαντις ἑστία, ὁ τῆς μαντικῆς πυθικῆς οἰκία, Idem Soph.

Πύθοντο, audierunt, reſciuerunt.

Πυθοῦ, ſecundus Aoriſt. à πυνθάνομαι, id eſt, crede, concede, πείσθητι. Ariſtoph.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, τὸ, oraculum Apollinis, ſors edita à Pythio. αἱ πυθόχρηστοι ἀπαγγελίαι, præcepta velut oracula Apollinis. πυθόχρηστον μαντεῖον, oraculum Pythicum, Ariſt. l. 7. Polit. c. 11. πυθόχρηστον νόμισμα, Idem.

Πύθω, ύσω, πέπυκα, putrefacio. Actiu. Accuſ. ἐπεὶ μὴ πυθρεδος ὄμβρος, i. σήπῃ, Heſiod.

Πυθώ, όος, ἡ, putredo: & vrbs Phocydis: περὶ τὴν πυθῶνα αὐτόθι τὸν δράκοντα ὁ Ἀπόλλων, Etym. εἰς πυθῶ μολών, Eurip.

Πυθώδε, aduerb. ad locum oraculi Apollinis Pythij.

Πύθων, ωνος, ὁ, pytho ſerpens, draco. Item ſpiritus diuinator, quo qui correpti ſunt, Πύθωνες appellantur. Plutarch. tradit πύθωνα ſuo tempore vocatum fuiſſe, quem olim, ἐγγαστρίμυθον vocabant, & Εὐρυκλέα. Vide Ἐγγαστρίμυθος. Tibullus in Fœminin. genere Delphica Python dixit. πύθωνος πνεῦμα, Pythonis ſpiritus, capite 16. Actorum Apoſtolorum vbi Eraſm. Pytho nomen erat draconis, quem iaculis ſuis confecit Apollo. vnde & ipſe Pythius dictus eſt: deinde ſpiritus ille quo afflati prædicebant futura, Pytho vocari cœptus eſt. πύθωνα δίκην τῷ ἐπιπνεόμενοι περὶ τῶν μελλόντων πρὸς τοὺς αὐτοὺς προλέγειν τῶν λόγων, Lucianus. Idem, μάλιστα ὁ πύθων περὶ ἀλλοτρίων: vbi πύθων proprium eſt oratoris.

Πυθών, ὁ, nomen loci, Ammon. & Cyrill. Idem quod πυθώ ſuperius.

Πυΐον, ſanguis putrefactus Lycus apud Suid.

Πύκα, ornatè, prudenter, affabrè, ἐπιμελῶς, πυκνῶς, frequenter, denſè, πυκνῶς, ſpiſſè, πυκνῶς, vtraque breui.

Πυκάζω, σω, πεπύκακα, prima breui, tego, ἀσφαλίζω, σκεπάζω, ſtipo, conceſcere facio, fulcio, munio, denſo, στεφανόω, κοσμέω, orno, compono me, decorè me gero. Act. Accuſ. Soph. σὺ πύκαζε θᾶσσον, decorè te gere ocyus compone te. πύκα ποιητικός, pro prudenti dicitur ab Heſiod. Homerus Iliad. λ, αἴματι δ' ἔπυκα κάρη πεφυρμένον κόμη, i. bene laborata, ἐκ ποιουμένη. Et l. 3. Ἔπος δ' ἀμφὶ ἄχος πύκασε φρένας αὐτὸν ἔχων, mentem obduxit atque inuoluit dolor, i. περιεκάλυψεν, ἐκάλυψεν.

Πύκασε, περιεκάλυψεν, ἐκάλυψεν, συνέχει, Homer.

Πυκασθείς, έντος, ὁ, coopertus. πυκασθεὶς στέμμασι, coronis coopertus.

Πυκασμός, denſatio Plin. ἀκαθαρσίας φρίκασμος, Heſych.

Πυκιμήδης, εος, ὁ ἡ ἡ, prudens, accuratus, συνετός, ὁ συνετά. per ſyncopen pro πυκινομήδης cui ſunt συνετὰ μήδεα, prudentia ſeu callida conſilia.

Πυκινά, πυκνῶς, συνεχῶς, crebrò, Homer.

Πυκινός, ὁ, ἡ, denſus, creber, συνεχής, frequens, callidus, prudens, συνετός, tutus. Homer. Iliad. πυκινὴν ὀρσαμένη βουλήν, i. συνετήν. Heſiod. πυκινὰ κευθμῶνας ἔχουσα, opacos ſeceſſus. πυκινὸς δόλος, denſæ, inſidiæ, Homer. & πυκινὸς δόμος, i. συνετός, ἰσχυρός. & πυκινὸν λέχος, i. πυκνόν, denſum.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ, prudens, σώφρων, πολύφρων.

Πυκινῶς, ἐπιμελῶς, ἀσφαλῶς, πυκνῶς, συνετῶς, Homer.

Πυκνά, prudenter, denſè, crebrò. Alexand. Aphrod. in Problem. οἱ πυκνὰ λουόμενοι, qui crebrò balneo vtuntur. πυκνὰ ῥηγνυμένην, paſſim fractam, Homerus Odyſſ. ν. Dicitur & Πυκνὸς pro πυκνά, frequenter. Ariſtophan. in Veſpis, πυκνὸν πίεστεσ εἰς τὸν ψῆφον.

Πυκνάριος, vetus. Heſych.

Πυκνάκις, frequenter, Ariſt. in Probl. ſect. 3.

Πυκνὴ & Πυκνίτης, locus concionis Athenis, quod & πνὺξ dicebatur, Ariſt. Comm. in Equit.

Πυκνοβλαστος, denſè germinans.

Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ, denſè geniculatus, crebris diſtinctus geniculis & internodiis, Dioſc.

Πυκνοκίνδυνος, qui quodlibet periculum intrepidè adit, frequẽter pericula ſubiens. Ariſtot. 4. Ethic. de magnanimo, οὐκ ἔστι δὲ πυκνοκίνδυνος οὐδὲ φιλοκίνδυνος.

Πυκνόκομον, pycnocomon, genus herbæ, de qua Dioſcorides libro quarto, capite 172. ſic autem dicta eſt, quod denſa ſit coma.

Πυκνός. vide Πυκνά.

Πυκνόρριζος, denſus radice, qui denſa eſt radice, quod eſt denſis ſiue crebris radicibus.

Πυκνόρραξ, denſus acinis vitis epitheton.

Πυκνός, ή, όν, denſus, creber, frequens, ſpiſſus: cui opponitur ἀραιός ſolidus, ſucci plenus Terentio, qui carnem habet ſolidam, Galen. ad Glauc. πυκνὸς autem obeſus & pinguis, vt ibid. mox. πυκνὸς & μανὸς contraria, Ariſtotel. in Prædicamento qualitatis. πυκναὶ ἐκκλησίαι, crebræ conciones. Item πυκνός, συνετός, ſapiens.

piens. Hom. Iliad. γ, [illegible], conſilia ſana & cordata.

Πυκνόσαρκος, qui denſo eſt corpore, qui denſa mole conſiſtit. [illegible], quæ, vt inquit ille Chærea Terentianus, ſolidum habet corpus & ſucci plenum: quod etiam in boris virginis poſuit Lucilius apud Nonium: Hic corpus ſolidum inuenies, hic ſtare papillas.

Πυκνοσπορεῖν, denſum ſemen ſpargere.

Πυκνόσπορος, denſè ſeminatus.

Πυκνόσπορος [illegible], qui frequenter ſeritur.

Πυκνόστυλος, qui eſt crebris columnis.

Πυκνότατον, crebrius [illegible], Plat. de Rep.

Πυκνότης, denſitas, [illegible] Vide Μανότης. Πυκνότης, prudentia [illegible]. Ariſtophan. in Equitib. [illegible], i. [illegible].

Πυκνόω, [illegible] Senec. craſſeſco, ſpiſſeſco, ſolideſco, cuius contrarium eſt [illegible].

Πυκνόφθαλμος, crebras habens gemmas, de vitibus dicitur.

Πυκνόφυλλος, frondibus denſus.

Πυκνόω, ῶ, [illegible], denſo, ſolido, ſpiſſo Celſ. obſtruo, [illegible]. Aliquando itero ſæpe. Ariſt. [illegible], te verſa crebrò id faciens.

Πυκνῶς, crebrò, ſæpe.

Πύκνωμα, ατος, τὸ, [illegible], fractus Columel. [illegible], denſitas, cõcretione. Cleomed. l. 1. [illegible].

Πύκνωσις, εως, ἡ, idẽ quod πυκνότης, ſpiſſitudo, denſitas, craſſitudo, cuius contrariũ μάνωσις, i. raritas. [illegible], corporum denſitas, Gal. l. 2. ad Glauc. Dicitur & [illegible]. vide in Append.

Πυκτεῖον, ου, τὸ, locus vbi pugiles exercentur, armarium libellorum: Suid. [illegible].

Πυκτεύω, &

Πυκτεύω, [illegible], pugno, id eſt, pugnis decerto, pugilem ago, pugilum certamen exerceo, pugilatu vtor, pugillor, Budæus in Pandect. ex Paulo. Accipitur etiam pro quouis modo contendere. Lucia. [illegible].

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, [illegible], bellum durum, vt Lucian. dixit. vide Bud. in Pand.

Πυκτίδες, αἱ, fidiculæ.

Πυκτικὴ, ῆς, ἡ, ars pugilis, pugilatus.

Πυκτικὸς, pugilum certamini aptus, magiſter ludi, pugilum magiſter. Argyrop. exponit ad militandum aptus, & militaris. Ariſtotel. [illegible], qui premere fortitérque tenere, ad luctam eſt idoneus: ad pugilatum verò aptus, qui ictu longè à ſe pellere, in Rhet. l. 1.

Πυκτίον, ου, τὸ, pugillares, libellus, breuiarium, breue, [illegible], in pugillaribus ſcribentes, Ariſtophan. Interp.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, libellus, tabula, epiſtola. [illegible], quod eſt [illegible], depicta tabella, in Epigr. Item [illegible], nomen animalis apud Ariſtoph. quòd punctis ſit diſtinctum, vt arbitror.

Πυκτὸς, [illegible], punctus à [illegible]. Hom. [illegible], pugillares exaratæ & ſcriptæ.

Πυκτοσύνη, pugilatus ſeu ars pugilica, ἡ πυκτική. Xenoph. apud Athen. l. 10.

Πυλαγορεῖν, pylagoram agere ſeu eſſe, Æſchin.

Πυλαγόρας, ου, ὁ, legatus, qui è ſingulis Græcorum ciuitatibus ad Amphyctionum conuentum mittebatur: [illegible], nempe quòd ad Pylæã conuenirent. appellabantur quoque [illegible], Comm. Ariſt. in Nebul.

Πύλαι, αἱ, locus Græciæ, quem Thermopylas aliàs vocant, nomine impoſito, quòd Pylades illic ob Clytemneſtræ cædem primum ſit damnatus: vel [illegible]: nam à Theſſalis ad Phocidem introeuntibus anguſtus ac veluti portis quibuſdam arctatus locus videbatur. Dicebatur item πύλαι conuentus Amphyctionum. Etym.

Πυλαία, ἡ, Pylæa, id eſt, concilium apud Pylas locum Græciæ fieri ſolitum ab Amphyctionibus. Æſchin. & locus ipſe vbi conueniebant qui dicebantur πυλαγόραι. Hinc Πυλαΐα & [illegible] pro triuiali loquacitate ponitur, quòd ad Thermopylas hominum colluuies conflueret, quos [illegible] vocabant, & Suid. [illegible], i. eſt, homines de circo & circumforaneos, vt loquitur Cicero: ſiue circulatores, quos cyclicos Horatius dixit. Plutarchus in Artoxerxe, [illegible]. Idem in Pyrrho, [illegible], i. e. Thermopylarum ineptias redolent.

Πυλάθεν, extra portam, &

Πυλαιμάχος, homo nihili, [illegible].

Πυλαιμάχος, ἡ, epitheton Mineruæ, quia in portis vrbium pingebatur.

Πυλαῖος ἡ πύλη, prop. vnde [illegible], idem cum [illegible], ſeu [illegible].

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas & bene compactas, [illegible]. Epith. Plutonis apud Homer. Odyſſ. λ, Et Iliad. θ, [illegible]. Interpr. [illegible]. vide Theoc. in Megara.

Πυλαωρὸς, vel πυλουρὸς, &

Πυλαωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ianitor, & ianitrix, cuſtos.

Πυλεὼν, ῶνος, pro πυλὼν, veſtibulum, ianua. Poëtic.

Πύλη, ης, ἡ, porta, columna ex lapide quadrato vel laterculis, ianua, Apollon. Rhod. de domo. i. breui, Iliad. β, [illegible], Interpr. Thucydidis. [illegible], Ariſtophan. Matth. capite ſeptimo, [illegible], porta anguſta: cui opponitur [illegible]. [illegible], vectigal quoddam apud Athenienſes vocabatur.

Πυλιγενὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, in Pylo vrbe genitus, vt Neſtor.

Πυλαγόροι, publicani, qui & panegyres curant.

Πύλιγγες, lanugo, pili qui in anu naſcuntur, [illegible], cincinni, Heſych.

Πύλιος, ου, ὁ, Pylius. [illegible], ter ſenex Neſtor Pylius, in Epigramm.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula.

Πυλίω, frango, dico, diuulgo, Heſych.

Πύλος, ου, pro πύλη apud poetas. Homerus Iliad. ε, & eſt metaplaſmus.

Πυλουρὸς, ianitor, Herodot. pro eodem dicitur & πυλωρὸς: vide infra.

Πυλοῦχος, ου, ὁ, portas ſuſtinens, apud Ioſeph. anti quit.

Πυλόω, ῶ, portis munio, ſeu claudo Xen. Hel. 4.

Πυλοκάκης, malorum plenus. Heſych.

Πύλωμα, ianua. Eurip. in Phœn.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, veſtibulum. [illegible], oſtium veſtibuli, cap. 11. Act. Apoſt. [illegible], fores, atria. Ariſt. de mundo, [illegible], &c. Ianuæ & veſtibula, &c. vbi inter ſe hæc diſtincta ſunt.

Πυλωρεῖν, ianitorem eſſe, portas ſeruare, vt Horæ apud Homer. in cælo: θυρωρεῖν.

Πυλωρεῖον, ου, τὸ ianitoris tugurium καὶ [illegible], Pol. oſtiarij cella, Vitru. l. 6. c. 18.

Πυλωρὸς, οῦ, ὁ, ianitor, portarum cuſtodiæ præfectus, θυρωρὸς, oſtiarius: a nomine ὤρα, id eſt, cura. Πυλωρὸς etiam, ὁ [illegible], Galen. pylorus, inferius ventriculi orificium.

Πύματος, η, ον, vltimus, [illegible], primis breuibus, in Epigram. & ibidem [illegible]. Aratus, [illegible], id eſt, extremæ. Idem, [illegible], nocte præcipiti, Cicero. dicitur [illegible] quaſi [illegible] Etymolog.

Πυνδαξ, ακος, ὁ, manubrium gladij, baſis, πυθμήν. vnde calix. [illegible], pedibus carens au. pertuſus. Gaza apud Ariſt. in Probl. accipit pro operculo, [illegible], &c. Quoniam etiam ſi quis amphoræ fundum detracto operculo viciſſim modo intus attrahens, modò extra depellens pertcrat, ſonum per intercapedinem reddet, &c.

Πυνθάνομαι, [illegible], audio, intelligo, cognoſco, certior fio, comperio, reſciſco, [illegible], interrogo, ſciſcitor. Depon. Accuſatiu. [illegible], hæc audio, Xenoph. [illegible], ab omnibus ſciſcitor de viro, Ariſtophan. Interpr. [illegible], Plato in epiſtolis. [illegible], Xenoph. vbi intellexit rem de caſtello. [illegible], Æſchines. [illegible], conſilio publico intereſſe, Plutarchus in Romulo. Genitiuo etiam iungitur, præſertim quum ſignificat diſco & audio. [illegible], vt de patre audiebam, id eſt, [illegible], Æſchines. [illegible], Homerus Odyſſ. ο, audiebam de Ithaca. Ariſtophan. [illegible], id eſt, agite, audite hæc ex me. [illegible], ex te audio, Demoſthen. & Plato de Republ. [illegible], abs te audiores. Ariſtophan. [illegible], mirabilem quendam ſermonem ex muſis audiſſe, Plutarchus in Numa. [illegible], Xenoph. conſulo & peto. [illegible], pauca abs te petere volo, Ariſtophanes in Nubibus. [illegible], id eſt, res non minus creditu difficilis, quàm quæ admiranda fidéque indigna videntur, Plutarchus in Camillo. [illegible], audio. [illegible], audiens intelligo, Homer. Odyſſ. [illegible], ſic Didymus [illegible], accipientes eſſe. Thucydid. Et cum Præpoſitionibus, [illegible], Idem. [illegible]. Demoſthenes, audio ex te. [illegible], à diis tactus ſum

certior edoctus, Xenoph. πυνθάνομαι ταῦτα περὶ ἐκείνου, de hoc ab aliis certior fio idem. πυθέσθαι περὶ αὐτῶν διὰ τί, &c. Æſchines, ſciſcitare ab eis cur, &c. πυθόμενος περὶ αὐτοῦ, ab eo edoctus, Iſocrat. πυθόμενος παρὰ τῶν κατασκόπων, de his per ſpeculatores certior factus, Plutarchus in Camillo. πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, de eiſdem rebus conſulo, Idem Plutarch. in Opuſcul.

Πυανεψιὰ, τὰ, legumina cocta, πυανεὶ.

Πυάνιος, ὁ, legumina cocta.

Πυὸς, ὁ, πυελὸς & πυελίζειν, Heſych.

Πὺξ, Aduerb. pugnis, κονδύλοις. Ho. Il. γ. καὶ πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα, i. ἐν πυγμῇ ἀγαθὸν καὶ χειρῶν. Heſ. εἰ δὲ ὁ μάχεσθαι πὺξ τε καὶ ἐλαύνειν. Hippoc. l. 3. de iis, de opiſthotono loquens, καὶ τοὺς δακτύλους πὺξ ἔχει, digitos in pugnum contractos habet. Πὺξ ἔπαισα, i. πὺξ ἐπάταξα, vel πὺξ ἔπληξα, pugnum impegi t. Theocritus, πὺξ ἐπὶ χείλεσι ἤλασα παρήϊον ἤλασε, intellige πληγὴν, pungo plagam incuſſi malæ.

Πυξὸς, Vide Interp. Theoc. Idyl. ζ.

Πυξάκανθα. Vide Λύκιον.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum.

Πυξινὸς, ὴ, ὸν, buxeus. ſic dictus eſt χαμαιπυξ, Ariſtoph.

Πυξίον, tabula qua vtebantur ſcriptores. vnde & πυξίδιον apud Ariſtoph. πινακίδιον, πίναξ, Lucian. de pugillaribus: nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatē. Accipitur item pro inſtrumento pictoris. πυξία λίθινα, tabulæ lapideæ, c. 24. Exodi.

Πυξὶς, ίδος, ἡ, pixis, πινακίδιον: vnde πυξίδιον, id eſt, πινάκιον & πυξίον.

Πυξοειδὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, habens colorem buxeum, qui buxeo eſt colore luridus.

Πύξος, ου, ἡ, buxus, vnde deducitur mutato π in b. dicitur autem ἡ πύξος, καὶ ἡ πύξος, apud Theophr. hiſt. l. 3. c. 15.

Πυξώδης, buxeus, buxo abundans.

Πυοειδὴς, purulentus Plin. ſimilis puri, puris ſpeciem referens, Gaza ex Ariſt. l. 6. Anim.

Πύον, pus. πύον ἐγένετο λευκὸν, pus extitit album, Empedocl. apud Ariſtot. l. 4. c. 8. de gen. Anim. πύου οὐκ ἔχοντες, pure carentes, Ariſtotel. lib. 5. Animalium. ſic Galen. ad Glauconem, vbi πυὸν legitur.

Πυοποιέω, ad ſuppurationem perducere. Dioſcorides libro 2. cap. 188.

Πυοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, pus mouens, ſuppurans, pus excitans, ſuppurationes adiuuans. τὸ πυοποιὸν, ſuppurationes faciens. τὰ πυοποιὰ, Dioſc. l. 2. c. 82. ſuppuratoria medicamenta Plin. medicamenta pus mouentia.

Πυοῤῥοέω, pus emittere, eſſe purulentum.

Πυόῤῥοια, ſuppuratio.

Πυοῤῥοοῦντα τὰ ὦτα, & ὦτα πυοῤῥοοῦντα, aures purulentæ, aures quibus effluit pus, Dioſc. l. 1. c. 78.

Πυὸς, ἀντὶ τοῦ πυρὸς, triticum, Etym.

Πυὸς, ὁ, τὸ, coloſtrum vel coloſtra, æ, lac primum poſt partum in omnibus animalibus: hoc coit denſatúrque in caſei ſpeciem: vnde Martial. libro 13. De primo matrum lacte coloſtra damus: id eſt, πρωτόγαλα: quod ſi decoquatur, πυριάτης καὶ χυτρίτης dicitur, καὶ πυριεφθὸν ſiue πυοεφθὸν. Ariſtophan. in Pace, Ἡ δὲ καὶ πυός τις ἔνεστι, καὶ λαγῷα τέτταρα. Commentar. πυὸς, τὸ πρῶτον γάλα, ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίτην λεγόμενον. τὸ μεταβαλλόμενον ἤδη, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν Ibidem, γάλα τοῦ μετὰ χεῖρα γάλακτος ἀμελχθέν. Rurſus apud Ariſtophan. in Veſpis cōiunctim legitur, καὶ πυὸς (ibi ita ſcriptum) καὶ πυριάτη: Interpr. πυριάτης, τὸ πυρίεφθον ab aliquibus appellatum, ὁ κατασκευάζουσι ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος μετὰ τὸ τίκτειν θερμαίνοντες, καὶ ἐμπεπλασμένοι πυριάτην. Palamedes voluit has voces ἰσοδυναμούσας eſſe atque æqui pollere, licet, vt dictum, alij melius diſtinguant. Apud Hippocratem etiam vbi ita ſcriptum πυὸν, Galenus exponit, τὸ πρωτόγαλα τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ πηγνύμενον, id eſt, lac primum quod ſponte concreſcit atque coit. Ob id miror quòd Gaza apud Ariſtotel. πύον, (nam & ita ſcribitur) pus tranſtulerit, id eſt, τὸ πύον. Galen. Aliment. libro tertio, cap. περὶ ἐλλυχνίων, ita ſcribit: Ἀπὸ δὲ πυοῦ, ... χέρσῳ. Addit hæc etiam, Καλοῦσι δ' ἐνίαχοι οἱ παλαιοὶ ... ... γάλα πυριάτην (leg. πυριάτην) οἱ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ πυρίεφθον ipſum vocant. Vide cætera ibid. Dicitur etiam Πυρίεφθος, ὁ. Athenæus libro 14. Πυριέφθου δὲ μνημονεύει: οὕτω καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα. Philippides, ἐν αὐλητῇ, τὸν δὲ πυρίεφθον, καὶ τὰ λάγανα πολλ' ἔχων. Sic tamen ſcribit Pollux Onomaſtici libro ſexto, Πυὸς, Πυριάτη. (legendum πυὸς, πυριάτης.) ... δὲ ἐν ... καὶ πυρίεφθον εἴρηκεν. Numerat tamen idem Pol. l. 2. inter panis genera πυριάτην, à multis dictum πυρίεφθον. Vide Πυρίεφθος.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ, inſtrumentum quo pus extrahitur, Galenus lib. 2. ad Glauc.

Πυόω, ῶ, ſuppuro, ad ſuppurationem perduco.

Πύππαξ, in Comm. Ariſtoph. in Achar. eſt palpi & poppyſmatis vox: vnde ποππύζειν, eſt ποππύζειν, palpum obtrudere Plauto, palpari, & applaudere. Ariſtoph. eo loco ὑφεκτυπαππάζετε dixit, id, ὑφεκτυπώσατε ὑποπεποππύζετε με, mihi lenocinabantur: mirificè me vocis lenocinio demulcebant.

Πῦρ, ρὸς, τὸ, ignis, vis ignea, calor, incendium. πῦρ φλογὸς, incendiū flammæ. ¶ Πῦρ μαλθακὸν, Conſtant. γεωπονικῶν lib. 18. capite de Melea, id eſt, languidus ignis Plin. lentus ignis Horat. τὸ πῦρ γίνεται ἐπὶ πῦρ, ignis igni additur. πυρὸς χέϊσις, Interpres Heſiodi. ¶ Πῦρ ἀέναον, Callimach. ignis ſemper fluens, quem & liquidum propterea dixit Virgil. licet aliter ſentiat Seruius. Ariſtotel. libro de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός. πῦρ καίειν, ignem facere, focum accendere, Xenophon. in Œconom. καὶ πῦρ κατὰ ... ξύλα ἔχοντος ... φθίνοντος, euaneſcere, Homer. Iliad. ¶ Πίνειν πρὸς τὸ πῦρ, id eſt, conuiuari, nam ignis καὶ πῦρ τὸ ... ... : vnde non irridiculè & infacetè apud Ariſtoph. in Acharn. διατελοῦμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ, id eſt, ſemper eſurimus ad ignem, nempe ſedentes. πυρὰ πολλὰ καίοντες ... ..., id eſt, per multos ignes ſuum aduentum ſignificauit, Plutarchus in Camillo & Budæus in epiſtolis poſterioribus. τὰ πυρὰ ἀνακαίοντες, incendentes ignes, Herodotus. & Thucydid. ¶ Πῦρ pro æthere etiam ſumi volunt, vt in illo Adag. ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρὶ, id eſt, me mortuo terra cœlo miſceatur. Tamen πυρὶ vertit Eraſmus incendiis: quem Brodæus reprehendit non planè rectè: nam & ita Cicero accepit cum dixit 3. de Finib. Quoniam vox illa inhumana & ſcelerata dicitur eorum, qui negant ſe recuſare quo minus, ipſis mortuis, terrarum omnium deflagratio conſequatur, quod vulgari quodam verſu Græco pronuntiare ſolent. ¶ Πῦρ ἄγριον vocat Hippocrat. τὸ ἐρυσίπελας. Πῦρ πνέοντες, id eſt, feroces, Xenoph. 7. hiſtor. Græcor. vt Homero, μένεα πνείοντες Ἀβαντες. Πυρὸς αἶθος, Heſych. τὸ λαμπηδόνος.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, pyra, hoc eſt, lignorum ſtrues, rogus, buſtum, πυρκαϊὰ, Hom. Il. πυρῶνος, Eurip.

Πυράγρα, ας, ἡ, forceps, δι' ὀνομάσεται λαβεῖν, quòd ignem capiat. Homerus Iliad. σ, εἵλετο δὲ ῥαιστῆρα ... πυράγρην: Interpr. ἐξ ἧς λαβεῖν καμίνου χαλκευτικοῦ.

Πυραγρέτης, πυραγρέτου, in Epig.

Πυραίζω, μ. άσω, π. ακα, rutilo, rubeo, Neut. abſol.

Πύραμος, vas ad ignem ferendum. vide Πύραυνον.

Πυράκανθα, ἡ, Pyracantha, planta de qua preter Dioſco. meminit Nic. in Ther. λάζεο καὶ πυράκανθαν, ... Quidam putant eſſe *Berberis* officinarum: quod Dioſc. ... eſſe, falsò crediderunt alij.

Πυρακτέω, comburo.

Πυρακτόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, liqueſco igni, igneſco.

Πυρακτώσις, εως, ἡ, incendium.

Πυραλὶς, ὁ, auis aduerſa turturi, Ariſt. l. 9. Anim. c. 1. Gaza ignariā interpretatur. Athen. l. 9.

Πυραμοειδὴς, ignitus, ignis ſpeciem habens, viuido colore & igneo præditus: ita quidem legitur & exponitur apud Suid. ſed fortaſſe pro πυραμοειδὴς, id eſt, ſpeciem pyramidis gerēs. Bud. ex Arriano, πλάσματα λόγου πυραμοειδῆ, πλάσματα λίθων.

Πυράμη, ης, ἡ, falx meſſoria, ἄμη, Comm. Ariſtoph. in Pace.

Πυραμητὸς, οῦ, ὁ, meſſis, meſſis tritici.

Πυραμίδες, ων, pyramides moles Geometrica ratione conſtructæ in modum flammæ, vt à lato videlicet in acutum tendant. Dicuntur etiam regia granaria apud Ægyptios, quæ δι' ἀχαλίας καὶ πυλας τῶν αἰγυπτίων, inquit Ariſtotel. 5. Politic. Hieronymus ſcribit Thaletem menſum eſſe pyramides vmbras obſeruando, quando nobis æqua magnitudine ſunt. πυραμίδος ἀρχιτέκτονος, in Epigram. πυραμὶς, ſub μάζα in lexico quodam veteri ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος. πυραμίδας etiam expon. Heſych. πυραμίδας πλακοῦντας.

Πύραμος, fluuius Ciliciæ, dictus propter abundantiam tritici circa ipſum, Etym.

Πυραμοῦς, ὁ, Athen. l. 14. πλακοῦς ἐκ πυρῶν πεπεμμένος, καὶ μέλιτι δεδευμένος, placentæ genus ex tritico, melle admixto: quod proponebatur præmium iis, qui totam noctem vigiles perdurarent, Comm. Ariſtoph. in Equit. Pollux, ταῖς μὲν διαπαννυχίσασι, ... πυραμοῦς, ... μάζα ... ὁ ... In genit. πυραμοῦντος.

Πυραμῦχα, ἡ, apis, ἡ μέλισσα.

Πύραυνον, inſtrumentum prunis ardentibus ferendis deſtinatum, πυροφόρον. ... τὸ πῦρ ... ... Pollux, τὸ πύραυνον, ὃ ... ..., vulgò chauffrette: τὸ πύραμον, Heſych. alibi, πύραυνον habet, i. ... ... πυροφόρον.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas in epiſt. poſt. quòd fiſtulas referant & ignem emittant.

Πυραύστης, pyrauſta, vermiculus aranei ſpecie, infeſtans fauos apum, qui & κλῆρος dicitur, Ariſt. l. 8. Anim. cap. 27. ſic Gaza. Eſt &

Eſt & paruum animal quod volãs in lucernam, ignem attingat, aduritur. Hinc Prouerb. Πυραύστου μόρος, in eos qui ſibi mortem aſciſcunt. dicitur aliâs πυρίγονος. Meminit eius Ælian. vide in Chil. Eraſm. Pyrauſtæ gaudium.

Πυρακτωμένος, ardens, ita tamen vt ab igni non conſumatur.

Πυργηδὸν, inſtar turris, cateruatim, Iliad. μ. πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. Aiunt ita ſcribi, id eſt δίκην πύργου ... ſeu ... vt alibi loquitur: eſt autem πύργος ordo militaris de quo infra.

Πυργηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Πυργηρέομαι, ſum in arce, contineo me intra muros, muros defendo. & πυργηρέω, in turri ſto vel turrim cuſtodio. Heſych. πυργηρούμενοι expon. φυλάττοντες τὰ τείχη. Suid. annotat ſcribi etiã πυργούμεθα. Bud. ſcribit πυργηρεῖ, ſubiungens ex Eurip. Oreſte. ... πυργηρούμεθα cum hac expoſit. κυκλούμεθα, circundamur.

Πυργόθεν, excelſe, inſtar turris.

Πυργίον, ου, τὸ, turricula. item Heſych. pars triremis. vt πυργίδιον Polluci.

Πυργίσκος, armarium, arca in turris ſimilitudinem.

Πυργῖται, ſτρουθοὶ, paſſeres qui in turribus nidificant, Galen. lib. 6. ſalubrium. & Ægin. lib. 1.

Πυργόβαρις, εως, ἡ, turris munita, propugnaculum vel domus in modum turris ædificata, vt exponit D. Hieron. Suid. πυργόβαρις, ... ἢ ὀχυρώματα τῶν πύργων, aut τείχη ὀχυρά.

Πυργομαχεῖν, turrim oppugnare Plutarc. in Apophth. Lacon. vel ex turri pugnare. Polyb. in 5. de elephãtis loquens, ... πυργομαχοῦντες, ... ταῖς χερσὶ ... [illegible].

Πύργος, ου, ὁ, turris: pro muro accipi tradit Etymol. Iliad. η. Et pro parte quadam muri. Iliad. μ. Et pyrgus Martial. id eſt fritillus Iuuenali: alueolus in quo agitantur ante iactum teſſeræ. vt apud Hora. mitteret in pyrgum talos. Eſt & πολεμιστήριον ὄργανον teſte Heſych. vt turres ambulatoriæ apud Vegetium. Πύργος, militaris ordo quadringentos viros continens, τάξις, cohors, turma equeſtris. Vide Euripid. in Alceſtide. Euſtath. Iliad. δ. tradit conſtare è trecentis & ſexaginta viris, inſtruiturque quadranguli forma ad typum turris. Vide Πυργοφόρος.

Πυργοῦχοι, οἱ, tigna in naui cataphracta quæ turres ſuſtinent. Pollux, ... πυργοῦχοι δύο. Polyb. ... (ſic enim reſtituendum pro πυργούχων.) i. nauis remorũ dextro latere deterſo, ſimúlque contractus defluentibúſque tignis qui turres fulciebant.

Πυργοφορέω, turrim geſto.

Πυργοφόρος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, turrifer: epitheton Rheæ. πυργοφόρος Κυβέλη, Syneſ. in Epiſt. id eſt, turrita Virgil. turrifera Ouid. turrigera Statio. vbi πύργος eſt tutulus, capitis ornamentum vt Flaminicarum extructum in altitudinem turris inſtar. Vide Varr. lib. 6. de Ling. Lat. & Feſtum lib. 18.

Πυργόω, μ. ώσω, π. ωκα, ὑψόω, in altum tollo: vnde apud Ariſtophan. ... πυργώσας τείχη, i. ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας. Idem in Batrach. πυργοῦν ῥήματα pro μεγάλα ποιεῖν dixit, vt, ... πυργώσας ῥήματα σεμνά. id eſt, αὐξήσας. Et Nonnus, ... ἐπυργώσαντο ... crexerunt & ſtabilierunt. Dicitur etiam lib. 1. Epigr. πυργωθεὶς ἠλίβατος, turritus & ingens.

Πύργωμα, τος, τὸ, turris, πύργος, Eurip. in Phœniſ.

Πύραυνον ſiue πύραυνος, igniarium idem cum πύρειον vel etiam titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conſeruãdum ignem nam πύραυνον. Heſychio eſt τὸ ... φρύγανον ξύλον, ἢ λαμπτῆρα, & πύραυνα τὰ λάμπια καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, vt Odyſſ. ε. in fine σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. idem Heſyc. πύραυνον eſt ἰπνός, i. locus in quo ignis accenditur ad coquenda obſonia aut coquendas carnes, id eſt culina. coquina, vt ſupra ... .

Πύρεθρον, genus herbæ. Dioſc. lib. 3. cap. 86. hæc πυρῖτις βοτάνη dicitur à Nicandro.

Πυρεῖον, ου, τὸ, focus, thuribulum, receptaculum ignium, cap. 27. Exodi. θυμιατήριον Suid. acerra, ... πυρὸς ..., Heſych.

Πυρεκβόλα, igniuoma, Alex. Aphrod. in Problem. ... πυρεκβόλαις, in iis quæ pyrecbola, id eſt, igniuoma dicuntur. Politian. ibidem. eſt item πυρεκβόλος ſilex ſcintillas edẽs. πυρέκβολος, ignis eliſus, Bud.

Πυρεκτικὴ ἀνωμαλία, febrilis inæqualitas, Galen. libro primo, ad Glaucon.

Πύρεξις, εως, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρετήνω, ſeu πυρεταίνω, febrio, febricito.

Πυρετὸς, οῦ, ὁ, febris: à πῦρ dicitur quemadmodum Latinis à feruendo: vnde πυρέτιον, febricula, Alexand. Aphrod. libro 1. Problemat. καὶ πυρέτια πολλὰ ..., laborant febriculis, Vide Galen. in lib. de differentiis febrium. πυρετοὶ ... , Demoſt.

Πυρέσσω, febricito, febrio Gaza, febre conflictor, verbum ... Gazæ πυρέσσω τὸν πυρετόν, corripior hac febri, Gale. lib. 1. ad Glau. πυρέσσοντες τεταρταίῳ, quartana febre laborantes, Philoſtr. in Heroicis.

Πυρετώδης, febres creans, febres contrahens.

Πυρίλης, ὁ, comburens, igne vaſtans, incendiarius Tacit. ... Heſyc. πυρπολός Æſchyl.

Πυρίκαυστη χρεία, ignarius vſus, Theophraſt. libro 5. capit. 3. hiſtor. plantar.

Πυρίων τὴν ὕλην, ignem in materiam ſeu ſyluam immittens, Plato in Epiſt.

Πυρὴ, focus, rogus.

Πυρεῖα, τὰ, ligna quæ colliſa ignem edunt, ſiue lapides idem facientes, ignaria, πυρεῖα.

Πυρὴν, ῆνος, ὁ, & πυρῆνα, oliuarum oſſiculum. Heſyc. ... πυρὴν ἐλαίας, Herodot. inſtar nuclei oliuæ: ſic Valla ... πυρῆνος, &c. ſanſarum, hoc eſt, nucleorum medulla. Hermol. capit. 147. libro 1. Dioſcorid. quod autem intra nucleum eſt, Ruel. Πυρῆνες, nuclei dicuntur omnes quibus in pomis exterior & ambiens eos caro ſuſtinetur, quales ſunt in ceraſis, prunis, oliuis, vuis, aliiſque eiuſmodi: κόκκοι verò acini. Marcellus apud Dioſcorid. de malo Punico loquentem, libr. 1. τῆς δ' ὀξείας ὁ πυρὴν, acidi mali acinus. &c. exponit, non interiorem nucleum, ſed cum ſua carne acinum intelligens. Hermol. tamẽ & Ruel. nucleus acini mali punici interpretãtur. Apud Theophraſt. hiſtor. lib. 3. cap. 12. τῆς μεσπίλης πυρῆνα: quod meſpili acinum tranſtulit Plinius lib. 15. cap. 12. apud Hippocrat. etiam de thuris granis & micis dicuntur πυρῆνες pro χόνδροι. Πυρῆνες vel πυρῆνες dicuntur, id eſt, ... apud Galen. libro 6. ... . Dicitur verò ὁ πυρὴν & ἡ πυρὴν à Conſtant. ... li. 9. cap. 18 & 19. Apud Heſych. non ſtrobili ſiue nucis pineæ nuclei, ſed οἱ πυρῆνες. id eſt, τὰ ὀστᾶ τῆς ἐλαίας, oliuarum oſſicula. Πυρὴν, congeries, ſtructúve in acumen tendens, quam metam vocare poſſis. cuiuſmodi eſt fœni meta πυρῆνα ... pro ſpecilli medici cuſpide ac ſummo frequenter dicitur, Galen. Celſus aduerſum ſpecillum vocat. Galen. etiam aliorum ſegmenta, πυρῆνας dixit. πυρῆνες βοτρύων, vinacea, apud Ariſtotel. πυρῆνες ἐλάττους, pauciora vinacea, Gaza in Problem. Ariſtotel. ſect. 20. quæſt. 24. ibidem pro nucleis palmularum.

Πυρηνέστεροι ... , ventilantes ignem folles, in Epigr.

Πυρηνώδης, q. nucleaceus, nucleoſus, nucleoſus. πυρηνώδεις καρποὶ, fructus ligno intus abſcondito, Gaza lib. 2. hiſtor. plan. capit. 8.

Πυροφόρος, ου, ὁ, frugifer, σιτοφόρος.

Πυρία, ας, ἡ. Ionicè πυρίη, ης, ἡ, ſudatio ſicca, vt quum ſilicis aut ferri fruſta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendũ ſudorem. balnei genus, ſolium, ὁ ἐν τῷ βαλανείῳ ... : & Pyria vrbs Lesbi. Item fotus, fomentum. Galen. ad Glauc. αἱ πυρίαι, fomenta caloris, æſtuationes. πυρίας apud Hippocrat. exponit Galenus, per ... Vide Θαλπ.

Πυριάμα, fomentum, Gaza in Probl. Ariſtot.

Πυριάω, foueo. Vide Πυριάω.

Πυρίασις, fotus, ſiccum fomentum.

Πυριάτης. Vide Πυός.

Πυριατήριον, ου, τὸ, teſtudo illa vnde vapor ſiccus egreditur ad ciẽdum ſudorem, θόλος ξηρὸς Aphrodiſæo, Laconicum Celſo, aſſa Ciceroni, & ſudatoria Senecæ, caldarium Vitru. id eſt, caldaria cella Plinio. vide ſuprà adnotata in dictione Θόλος. Ariſtoteles Problemãt. Segm. 2. Quæſt. κθ. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσι, &c. id eſt, cur magis ſudant in Laconicis? Et in Quæſt. λζ, Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις ... πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδροῦσιν, &c. Conſule Dionem περὶ πυριατηρίου λακωνικοῦ libro hiſtor. 53. & περὶ πυριατηρίων ξηρῶν, Aëtium Serm. 10. cap. 18. De Laconico lege Vitruu. libro 5. capite 10. Celſum libri 2. capite 17. Columellam in principio operis, Martial. libr. 6. Epigram. Sudationes huiuſmodi, vt & vocat Vitruuius, turriculæ erant cameratæ in hemiſphærium. Sphæriſterium dicit Suetonius in Veſpaſiano à rotunditate: & Plinius Cæcilius in Epiſt. ad Gallum. Cornelius Celſus libro 3. cap. 27. aſſas ſudationes protulit, ad differentiam earum quæ fiunt in balneis. Seneca in Epiſtol. ſudatoria appellauit. Nos πυριατήριον ſiue tholum vulgò vocamus vn poelle. Aliud verò ὑπόκαυστον, id eſt, vaporarium Ciceroni, hypocauſtum Plin. in Epiſt. id eſt, fornicatum opus in quo incluſus eſt ignis. Sic hypocauſtum & hypocauſin vocat Vitruuius, fornaculam ſiue caminatã ſtructuram concamerationéſve in quibus ignis ſuccenditur, vnde aqua calefit ad vſus diætarum cellarúmque balnei. Nam ſuprà hypocauſtum tria componebantur ahena, vnum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium, vt ex te-

pidario in caldarium, quantùm aquæ calidæ exiret, influeret: Et de frigidario in tepidarium ad eundem modum: teſtudinéſque alueorum ex communi hypocauſi calefiebant, vt docet Vitruuius citato loco. Papinius Syluar. libro primo, Tenuem voluunt hypocauſta vaporem. Vlpianus libro 16. D. mandati, Quintus hoſpiti ſuo medico mandaſſe diceretur, vt in hortis eius, ſphæriſterium & hypocauſtum, & quædam ipſius valetudini apta, ſua impenſa faceret. Idem libro 55. §. 2. D. de legat. & fid. lib. 32. Lignis legatis, quod comburendi cauſa paratum eſt continetur, ſiue ad balnei calefactionem, ſiue diætarum hypocauſtorum ſolebat vti. Idem Vlpianus fornacarium ſeruum vocat, qui ignis in fornace ſiue furno curā habet: quem & Paulus Iuriſcōſ. fornacatorem vocat. Dictum eſt ὑπόκαυστον ὅτι ὑπὸ τοῖς ἐδάφεσι, quòd ſub pauimēto ignis ſuccenderetur. Vide Φωκὶς.

Πυριάται. Vide Πυρὶς.

Πυριατὶς, ὁ, κέραμος, later, aut quicquid igne calefactum linteo inuolutū aut affulis mediallóve (vti nunc quoque fit) incluſum, fomenti gratia admouetur. Vide Φωκίς.

Πυριάω, foueo, calens impono. πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, calida maris aqua fouēre, Dioſcorid. lib. 4. cap. 247. Paulus Ægineta libro 3 cap. 43. Καὶ πυριάσθαι καὶ ὅσα ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις ἐμβαθμίοις καὶ τὰ τῶν πυριαθέντων ὑγρά. Vide Φακωνίς. πυριάσθαι foueri, item ſudare & incaleſcere ex camini aut πυρὸς calefactione. Athen. lib. 12.

Πυριβάτης, ignem ingrediens.

Πυρίβια, τὰ, animalia quædam igni viuentia, Suid.

Πυριβρεμέτης, ὁ, in igne ſtridens. pro πυριβρόμης.

Πυριγενὴς, igni ſatus, igni genitus. apud Euripid. πυριγενεῖς παλάμαι expon. ἐπίπονοι, ἀπηνεῖς: nam quum ignis ſit res ſæua, ſæua itidem ſunt, quæ ex eo nata ſunt. apud Æſch. πυριγενεῖ τῷ χαλκῷ igne fabricati.

Πυριγλήνος, ου, ὁ, ἡ, igneas pupillas habens. Oppian. libro 3. de venatione.

Πυριγόνος, ignem generans.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυρίεφθος, igni coctus. πυρίεφθον nonnulli vocant primum matrum lac, quod & πυρίεφθον & πυριέφθον dicitur. vide Πυὸς.

Πυρίον, thuribulum, Herodot. odor, Idem.

Πυρικαής, ὁ ἡ, ignitus, igne acutus.

Πυρίκαυτος ſub. λίθος, pro πυρίτης.

Πυρικμαῖος, caltactus libro quarto, Apollon. πυρικμαῖον ὕδωρ, in Epigram.

Πυρίληπτος, ὁ, ambuſtus. igni aduſtus, πυρίφλεκτος. πυρίληπτα νοσήματα, id eſt, vrentes & edaces morbi, Ficin. in Timæo Platonis, qui inquit bilem intus cohibitam producere huiuſmodi morbos. πυρίκαυτα ἕλκη, Dioſcorid. libro primo, cap. 81. ambuſta igni.

Πυρίκμητος, ferrum igne elaboratum, & percuſſum: καὶ τὰ κρουστά, Heſych. at hæc vox propriè ſigno cuius tempora ignita ſunt.

Πυριλαμπὴς νεῦρος, in Epigr.

Πυριλάμπης, ὁ πυρὶ λάμπων, Pyrilampes vir Athenienſis Plutar. in Pericle Πυριλαμπὴς, ἐς. Adiect. in igne micans, igne lucens. Aratus de ellychnio. πυριλαμπὲς ὕδωρ μύξα.

Πυριλαμπὶς, vel πυριγλαμπὶς, vermiculus quidam in tenebris lucens, ſiue inſectum minutum, quem etiam λαμπυρίς vocant: cicindela, noctiluca. Vide Λαμπυρίς.

Πυρίμαχος, feruens in pugna, inuictus pugnando. Eſt item lapidis ſpecies, Ariſtot. in 4. Meteorol. Et libr. περὶ θαυμασ. ἀκουσ. fortaſſe autem dicitur. πυρίμαχος, quoniam ab igni ex pugnatur ipſa nimirum πυρί.

Πυρίνα idem eſt quod ὀξυάκανθα ἢ ἀνθυλλίς Dioſcoridi. id eſt alba ſpina Ouid. & ſpina Plin. quæ nuptiis fuit celebris: vulgò aubeſpin: non verò Officinarum Berberis, id eſt, vulgò eſpine vinette.

Πυρὴν, nucleus, oſſiculum intra oleam. vide Πυρλαῖ. & lapillus ignitus, ἢ μαλακὰ σπέρματα, χόνδρος μέλανος. vide in dictione Νάρδος.

Πυρηνοειδὴς, Ἀκάνθης, ſecundus ſpinæ verticillus, ſiue ſpondylus, à cuſpidis ſpecie dictus, quem Hippocrat. ὀδόντα vocauit.

Πύρινος, triticeus, vt πύρινος ἄρτος Polluci ſicut κρίθινος hordeaceus. πυρίνη σταίς, quæ ex tritico facta eſt pt ſtanna, Dioſcor. lib. 2. cap. 111. & Ariſtotel. in Problem. ſect. 1. ἄλευρα ἀλήλεσμ. triticea farina, Dioſcor. lib. 3 cap. 116. πύρινον ἄχυρον, triticea palea, Theophr. lib. 8. cap. 4. hiſt. plant.

Πύρινος, ἡ, ον, igneus, Theophr. lib. 9. hiſt. plant. ἐν γλώσσαις πυρίναις φαινόμενον, in linguis igneis apparens, Nazianz. in Orat. θώρακας πυρίνους igneos thoraces, c. 9. Apoc.

Πυρηνώδης, εος, ὁ ἡ, ſimilis nucleo. πυρηνώδεις ὀφθαλμοί, oculi velut nucleus conſtantes. Ariſtot. lib. 6. Anim.

Πυρεῖον, igniarium, id eſt id quo ignis elicitur. conſtat è ſilice & ferro, quæ colliſa ignem excutiunt. Dicitur etiam ἐναυσμα & ἐμπύρευμα. Apud Theophraſt. de ſuſtor. plantar. lib. c. cap. 4. corruptè legitur τὰ πυρὰ pro πυρεῖα: quæ ignitabula dicit Solinus.

Πυρίπνους, ἐfflans ignem. ζῆλος πυρίπνοος, i. zelotypia ardens. πυρίπνοος ταῦρος, in Epigr.

Πυρίπνοα τόξα, de arcu & ſagittis amoris, Ibidem.

Πυρίσμαραγος, idem cum πυριβρεμέτης, vide infra.

Πυρίσμαραγος, ab igne reſonans, Heſych. ὁ διὰ πυρὸς ἠχῶν.

Πυρίσπαρτος ἄγρα, morſus igne ſatus, in Epigram. de Cupidine. nam quos momorderit, eos illis inflammat ignibus, itaque eius ſpecie per totum corpus amans æſtuat.

Πυρίσσω, ardeo.

Πυρίτης λίθος, vel πυρίτης Suid. in fœ. pyrites lapis, ex quo ignis excutitur. πυρίμαχος. Dicitur Latine, viuus lapis. Gratius poeta, Et viuum lapidem, & circa melitenſia nectunt Coralia. huius lapidis meminit Dioſcor. lib. 5. cap. 135. & Galen. ad Glauconem curatione tendontra. Lucianus Sacrif. πυρίτην Vulcanum vocat, quòd cui ignem perpetuò verſetur, qui ignipotēs à Latinis dicitur.

Πυρίτης ἄρτος, ὁ, panis triticeus.

Πυριτοειδὲς, genus herbæ, quæ dicitur etiam θύλακος. Nicand. in Alexiphar. Δὴ ποτὲ ἰσίφα τριβε πυρίτιδα ἐῷαν ἡμέρα. Interpr. τὸ θύλακον. Idem in Theriacis, Δὴ ποτε δ' ἢ βραδύν πυριτιδος ὀσχία οἶνα.

Πυρίτις, ιος, ἡ, montana nardus, quæ & Thylacitis, Galen.

Πυρίτροφος, ignem fouens, in Epigr.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, Pyriphlegeton, fluuius inferorum, Lucian. de Luctu.

Πυρίφλεκτος τόπος, locus igni combuſtus, libro 3. Macchab. Πυρίφλεκτος, Suid.

Πυρίχροος, idem cum πυρόχροος, qui ignei coloris eſt. Ariſt. Rhet. 3.

Πυρόω, incendens, feruetaciens, Dioſc. l. 2. c. 191.

Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, πυρὰ, rogus, incendium, ἐμπρησμός, conflagratio, flāma è roſ. ignis, Gaza de Senect. Pollux.

Πυρκεῖα ἔμπρησιν, Æſchyl. vide Πυρεῖα.

Πυρκόοι Delphis dicuntur ἱερεῖς οἱ ἐμπύρων μαντευόμενοι teſte Heſy. ſunt igitur iidem qui θυοσκόοι ab Homer. vocantur vel ignispices, à πυρκαγιτις, à quibus πυρκαγιτις, ignis picium.

Πύρνα, κε, ἡ, panis, fruſtum panis: à πυρὸς, triticum.

Πυρναῖος, ὁ, maturus, q. comeſtibilis. apud Theoc. Id. 1. ἀμφὶ δὲ πυρνάμεν ἀκρίδα βέβροχε ὁμοῦ vbi ſchol. expo. ἐρεῖζεσθαι. πυρναιοι a πύρνος ſignif. τροφή.

Πύρνος, ὁ, ὁ τὸ ἀπὸ πυροῦ ψωμίσμα, fruſtum panis, ψωμός. item pro πύρινος ἄρτος, qui & αὐτόπυρος dicitur. i. panis ex farina tritici cui furfuris nihil ademptum fuit. Odyſſ. ι. ἄρτα τε κατὰ διὰ καὶ πύρνον ὀρέξαι, ὁ πύρνον ἄρτον. πυρνὸς ἄρτος. Vide Πανουργίας.

Πυρνὸς, idem, Etym.

Πυρόβολα, τὰ, tormenta ad ignem iaculandum, cap. 6. lib. 1. Macca. κατέπεμψε τὸ χάρακι ἀφθονα τὰ πυρόβολα, in vallum faces crebras iactauit, Plutarch. in Camillo. Heron etiam tradit σφαῖρα πυρόβολον, vaſculum igniuomum, cuius vſus in obſidione.

Πυρόβολον, τὸ, telum ignitum.

Πυρογενὴς, tritico genitus, in Epigr. Πυρογενὴς, dicitur Bacchus ab Auſonio, i. igne genitus.

Πυροδόμος, focus, culina.

Πυροειδὴς, igneus, Plato de Leg.

Πυρόεις, όεντος, ὁ, calidus, flammeus, rutilus, ignitus. Πυρόεις, Martis ſtella Ciceroni l. 2. de Natura deor. Ariſtot. de mundo, ὁ δ' ὁ τοῦ Ἄρεως, ὃ ὁ πυρόεις τε καὶ ἀστὴρ ἀργυρόφιλος, πυρόεις τοῖς, lamore, in Epigr.

Πυρολαμπὶς, ὁ, quod cicindelam expoſuerunt apud Ariſtot. Animal. libro 5. cap. 19. vbi & πυρολαμπάδες legitur. Vide Λαμπυρίς.

Πυρόμαντις, ὁ, qui ex igne diuinat.

Πυρομαντεία, ἡ, ex igne diuinatio, igniſpicium Plin.

Πυρόομαι, πυρούμαι, πυρῶσαι, igneſco, ignem patior, Gaza. Ariſtot. de mundo, φλογοῦται τὰ ὑπὸ τοῖς ἀέρος ἐστιν πυρουμένου διὰ τῶν ὁ. ἐν τοις τοῖς ἀστέροιν πυροῦται, calefit, ferueſcit, candet, igneſcit. In Apocal. cap. 1. ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι, vt in fornace igniti. Et c. 3. χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, Interp. aurum igne probatū: fortaſſe πεπυρωμένον ſcribendū.

Πυρὰ, ἡ, rogus, rictus, idem quod πυρκαϊὰ ſeu πυρεῖον.

Πυροποίκιλος, ὁ, punctis coloris ignei diſtinctus & varius.

Πυροπολεῖσθαι, igni vaſtari.

Πυροπωλεῖν, vendere triticum, Demoſth.

Πυροπώλης, tritici venditor, Ariſtoph.

Πυρίβραγής, ὁ, igne fractus. fruſtum camini ignis vi reſciſſum πυρίβραγής propriè dicitur metaph. πυρίβραγής accipitur pro ὠμὸς & ἀκρατής. Suid. Ariſtoph. in Acharnenſ. καὶ ἀφεῖναι πυρίβραγὴς, Interp. πυρίβραγής κέραμος, ὁ ἐν πυρὶ ἐρρωγμένος ὡς καὶ ὀστράκινος.

Πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum, frumentum: priori longa. πυρὸς κατὰ χρυσοῦ

κριθὸς,

πυρῶν. Hom. Iliad. ϑ. de equis, τοῖσιν πάρ μελιηδέα πυρὸν ἔϑηκεν, ὅτι πυρὸς, vnum tritici granum. πυροὶ, tritici grana. πυρῶν, frumentorum, Bud. in Epiſtol. poſter. Idem ibidem pro ignium, τὸ τῶν πυρῶν, Galen. lib. 1. ad Glau. πυρῶν μέδιμνοι τετταράκοντα, frumenti quadraginta millia Medimnorum. Plutarch. in Pericle.

Πυροτομία, ἡ, meſſis tritici.

Πυροφόροι, οἱ, ſubſtant. Agentes in rebus, frumentarij, Σιτάρχαι, Σιτῶναι, Sitonici muneris præfecti. Vide Σιτώνια. Hieronymus, Hoc enim quod LXX. tranſtulerunt πυροφόροι, nos frumentarium vertimus, iuxta antiqui ſermonis eloquium. Eos enim quos nunc Agentes in rebus, vel veredarios appellant, veteres frumentarios nominabant. De Agentib. in rebus, fit mentio in Theodoſiano Codice, & in Epiſtol. Ambroſij ad Marcellũ. Agentes in rebus μαγιστριανοὺς vocauerunt Suidasque καστρησίους, i. Caſtrenſes.

Πυροφόρος, ου, ὁ, frugifer, σιτοφόρος, ferax tritici: prima longa. Apo. Rhod. γῆς πυροφόροιο πεδία, terræ tritici feracis agri, Plutarch. in Solone Heſiod. ἀὴρ πυροφόρος πέλεται, i. aer, q. triticifer: à nomine πυρός. dicitur etiam πυροφόρος, vt λαμπαδοφόρος, vt Od. γ, ἔσω δ' ἐς πεδίον πυροφόρον. Item Πυροφόρος, ignifer à nomine πῦρ. Sc ibit Alexand. Genial. lib. 5. cap. 3. cum morem Græcis fuiſſe, vt quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima ſigna ſtaret vates laureos ferens ramos & corollas: illique πυροφόρου nomen fuiſſe, quoniam lampada præferret, quẽ violare ſummum habeb. tur nefas, quod legati munere fungeretur. Dicitur & πυρφόρος.

Πυρσόχρους, ὁ, flauus.

Πυρόω, ῶ, ουσα, ωχα, prima breui in Epig. igne examino, δοκιμάζω, candefacio, incendo, torreo, cremo, exuro, comburo, concoquo, apud Alexand. Aphrod.

Πυρπαλαμῶσθαι, Euſtat. expon. ἐσκεμμένως τῷ εἰς καὶ τῷ διὰ πυρὸς εἶναι τῇ χειρὶ ...

Πυρπαλάμητος, ου, & πυρπαλάμας, ου, ὁ, dicitur aſtutus teſte Euſtat. aut ὁ ταχέως τὰ διὰ χειρὸς παλαμώμενος ... ὡς τὸ πῦρ, inquit Suid.)

Πυρπαλάμους, inquit Heſyc vocabant vafros & callidos, ... διὰ τὸ μὴ ... ὥσπερ ... τὸ πῦρ.

Πυρπνόος, ignem ſpirans, pro πυρίπνοος, Eurip.

Πυρπολέω, ῶ, ήσω, ηκα, incendo, igne depopulor, igne vaſto. ἐμπυρίζω. καίω. Ariſtoph. τίς τὴν οἰκίαν πυρπολεῖ τὴν ἡμῶν, quis domum noſtram igni cremat? Propriè quum ſignum datur ſociis aut hoſtibus inſtantibus igne verſo. πυρπολοῦντες, ignem vertentes. πυρπολεῖν, ignem facere, Xenoph. πυρπολεῖται κώμας, Bud. in Epi. poſter. πυρπολοῦσι τὰ τῶν φωκέων ἄστη, Phocenſium vrbes incẽdio deuaſtante Plutar. in Themiſt. Phalaris. Ἄστυ τὸ αὐτοῦ πυρπολοῦσι ... Herodot. πυρπολεῖσϑαι τὴν Ἀσίαν ὑπὸ βαρβάρων, aut etiam depopulatio quæ fit igni & incendiis.

Πυρπόλησις, εως, ἡ, populatio ignis, incendium.

Πυῤῥαγὴς, fractus & diſſiliens igne. & metaph. putridus, inutilis, Ariſtoph. in Acharn.

Πυῤῥάκης, flauus, rutilus, rufus, cap. 16. l. 1. Reg. & c. 17. ibid. πυῤῥάκης pro eodem legitur.

Πυῤῥαλὶς, ίδος, ἡ, ὄρνις ποιός. Heſ.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, ſerpentis genus ab igneo colore. Et ſeruus apud Comicos, ob capillitij fuluorem: vnde Terentianus Byrrhia fortaſſe nomen habet, pro Pyrrhia. idem & ξανθίας eadem ratione dicitur, Euſtat. Iliad. γ, πυῤῥίας, αἰπόλος, Ariſtophan. Interpr.

Πυῤῥιάω, ῶ, rufus ſum.

Πυῤῥίζω, idem vel rufum colorem imitor.

Πυῤῥίχη, ης, ἡ, Pyrrhica, genus tripudij, quod armati peragebant, ſaltus, tripudium armatorum in pugna ad confidentię oſtentationem: vt hoſtes inde contemni ſe putarent ſaltatio belli crepa. Dicebatur etiam ἐνόπλιος. Xenophon Ἀναβάσ. ς, ὁ δὲ ὠρχεῖτο τὴν πυῤῥίχην ἐλαφρῶς. Vide Lucian. περὶ ὀρχήσεως. & Polluc. lib. 4. Plat. 7. de Legib. Plin. lib. 7. cap. 57. Sueto. in Cæſare. Ariſtophan. in Auib. πυῤῥίχην βλέπων, bellicum intuens. vide in Chil. Eraſm. Pyrrhichen oculis præ te ferens. vide etiam Bud. in Pandect.

Πυῤῥιχίζω, ſalto, tripudio.

Πυῤῥίχιος, ο, ὁ, pyrrhichius pes, Interp. Hermog. Quint. lib. 9. cap. 4. periambus.

Πυῤῥιχιστὴς, armatus, ſaltator, Plutarch. in Othone: ſic Philelphus. πυῤῥιχισταὶ, pyrrhicharij ſiue purricarij armis ſaltantes, Bud. in Pandect.

Πυῤῥίχος, fuluus, pro πυῤῥός Doricè.

Πυῤῥότης, ητος, apud Ariſtotel. in Rhetoric. libro 1. ... Idem in Problemat. Καὶ πάντες δὲ οἱ ... πυῤῥότριχες, rufis capillis, qui color gratus laudatúſque in pueris. Theocr. in 7. Idyl. ἄμφω τοίδ' ἤστην πυῤῥότριχω: ἄμφω δ' ἀκμάζοντ.

Πυῤῥοκόμης, fuluus comam.

Πυῤῥὸς, ά, ὸν, fuluus, facie ſeu oculis igneis, rutilus, rufus. Ariſtophan. de eo qui ſtercore fœdatus eſt. vnde Πυῤῥίζω & ὑποπυῤῥίζω. Fuluus color flaui fuſcique comparatione conflatur, Plato in Timæo. πυῤῥῷ nihil eſt contrarium, Ariſtotel. in Prædicamentis.

Πυῤῥότης, ἡ, color rufus, rufitas, Gaza libro 5. capite 5. de gener. Animal.

Πυῤῥότριχος, ο, ὁ, flauus crines. πυῤῥότριχας πώλους, equos rufis pilis conſpicuos, Euripid.

Πυῤῥούλας, ὁ, nomen auis apud Ariſtot. Gaza vertit rubicillam aut rubeculam.

Πυῤῥικὰ πρόβατα, oues Pyrrhicæ, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Πυρσοὶ, ignes, faces, Eurip. vide in Πυρσός.

Πυρσεία, ας, ἡ, ſignificatio quæ fit accenſis & ſublatis facibus, Polyb. Vide Σύνθημα.

Πυρσεύομαι, μαι, θήσομαι, illuſtror, eluceo. imperſonaliter πυρσεύεται, face ſublata prælucetur Luc. de hiſt. ſcrib. οἱ πυρσεύοντες ἄν ... metaphor apud Plutar. ἡ δόξα dicitur πυρσεύεσθαι, i. elucere, vt ignes & ſpecula prenũcij perſpicuè tolluntur.

Πυρσεύω, igne ſublato do è ſpecula ſignum. διαπυρσεύω, facem præfero, prælluceo. Ad verbum ſonat τὸ πῦρ αἴρω, ignem quaterei Ariſtot. de mundo, τῶν φρυκτωριῶν τε διαδοχαῖς πυρσευόντων ἀλλήλοις, & c. i. ignibus ex alia atque alia ſubinde ſpecula ſublatis. Baſil. τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύοντα, φρυκτωρῶν, δᾳδουχῶν, facẽ præferens, prælucens, ἀφ' ὑψηλοῦ. Heſych. πυρσεύειν exponit nõ ſolum δᾳδουχεῖν, λάμπειν ſed etiam ἀνάπτειν πῦρ & ἐξάπτειν itidem ex Euripide affertur πυρσοῖ, pro incendit à verbo πυρσόω. item à πυρσεύομαι Suid. exponit φαίνομαι.

Πυρσοκορσάτης, τῶ, capite flauo, flaua cæſarie.

Πυρσολάφυρος, οἱ, ab ignibus delibati. ... Heſych.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, flamma, ignis, facula, fax, λαμπὰς, ignis editus, ignis accenſus. Et feſtum quoddam anniuerſarium Argiui πυρσὸν vocant, quoniam emenſi periculum à Danao Lynceus & Hypermeſtra, facibus partæ ſalutis è longinquis ſpeculis ſigna prætulerunt, Plutarch. in Camill. πυρσὸν εἰς τὴν ῥώμην dixit, i. ignẽ ſeu facem Romam verſus in altum extulit. Et φῶτα πυρσῶν, facularum lumina dicuntur. In gen. Neutr. πυρσὰ, faces, apud Euripi. in Hecuba. Inuenitur etiam πυρσὸς pro πυῤῥὸς, in eadem Tragœdia: πυρσ' ἔχοντα βλέμματα, rutilos habens oculos: In Phœniſſis verò dixit, πυρσαῖς χλόαισι ... de flaua lanugine barbæ.

Πυρσοπολὸς λίθος, ignarius lapis, in Epigr.

Πυροφόρος, ὁ, vas capax, in quo ligna ſuccenſa imponebantur, vas ad prunas ferendas, πύραυνος, Heſyc.

Πυρφορέω, ignem ſeu faces geſto, Eurip. in Troadib.

Πυρφόρος, ο, ὁ, ignifer, πυροφόρος. vide Scol. Euripid. in Phœniſſ. & Prouerb. Ne ignifero quidem parcitum. Æſchil. citatur apud Gell. lib. 13. cap. 17. ἐν τῷ πυρφόρῳ προμηθεῖ, i. in ignifero Prometheo. πυρφόρον ἀστεροπὰν, Sophoc. ſic Ariſtoph. πυρφόροις βέλεσι, igniferis miſſilibus, Thucydid. πυρφόρος θεὸς, Sophocl. i. πυρετοφόρος, χαλεπός. πυρφόρον δήμητρα, deam frugum Cererem, Eurip. πυρφόροι ἱερεῖς, ſacerdotes ſic appellati, Lucian.

Πυρώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, ignitus, feruidus, ardẽs. πυρώδης τε τὴν γεῦσιν, qui vrẽtis eſt guſtus, Dioſcor. lib. 2. cap. 191. πυρώδης τὴν γεῦσιν, Idem lib. 2. cap. 206. qui guſtu eſt ferventi.

Πυρωθεὶς, qui ignem ſenſit, candens.

Πυρώματα, τά, calloſæ durities, ſeu collectiones, quæ in callum concreuerunt.

Πυρώπης ἄρης, apud Non. ἰσοπυρώδης.

Πυρωπὸς, ο, ὁ, cui facies rutila, ſeu rutilus aſpectus. Plutarc. ſyn. 3. Problem. dicitur etiam pyropus gemma, carbunculus.

Πύρωσις, εως, ἡ, incendium, vſtio, cõcoctio. Theophr. hiſt. lib. 1. c. 9. ... Idem lib. de Odorib. ... Interp. molliorem deſiderant ignem. Eſt item probatio quæ igne fit. Heſych.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit, & purgat.

Πυρωτικὸς, ή, ὁ, habens naturam feruidam, feruorem excitans, adurens, ardens, calore fouens.

Πῶς, quò. Vide Ammon.

Πύσει, putrefaciet, σήψει, Hom. Iliad.

Πύσμα, ατος, τὸ, interrogatio, ἐρώτησις: quæſitum interpretatur Aquila. vbi exacerbando aliquid interrogamus & augemus eo modo. vt ad id non niſi pluribus reſpõderi poſſit: in quo differt ab erotemate, hoc eſt, interrogato, quòd ad hoc vna voce tantũm vel negantè vel confitente reſponderi poteſt.

Πυσματικὸς, percunctatorius, ſciſcitatiuus, vt πυσματικὴ ἐρώτησις, i. percũctatoria interrogatio vel ſciſcitatiua, vt Budæus audet vertere quæ differt τῆς διαλεκτικῆς. Vide Ammo. περὶ ἐρωτ.

Πύστις, εως, ἡ, interrogatio, auditus, rumor, fama, ἐρώτησις, πεῦσις, φήμη, Thucyd.

Πυτίζω, μ. ίσω, π. κα, ſputo irroro. ſpuo: à verbo πτύω deductū, vel πτύω. ἀποπυτίζει τὴν θάλατταν, reſpuit humorem, Ariſtotel. lib. 4. Anim.

Πυτίνη, ης, ἡ, vas vinarium: πλέγμα ἀπὸ κλάδων. è ſurculis nexum vaſculum. Nomen eſt Comœdiæ Cratini apud Ariſtoph.

Πυτινοπλόκος, ου, ὁ, qui vitilibus dolia religat, quem victorem Latinè dici contendit Bud.

Πύωμα, ατος, τὸ, τὸ πῦον.

Πυώδης, purulentus.

Πυοῦν, ad ſuppurationem vſque perducent. Vide ἐκπυοῦν.

Πύωσις, εως, ἡ, ſuppuratio: puris collectio eſt quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis eſt, Ægineta & Gale. Vide in dictione ὑπόπυον.

Πῶ, Doricè, pro πόθι, vbi, vnde, dum. οὐδέπω, i. nihil dum, nihil adhuc, Ariſtoph. οὔπω vbi ἐγκλίνεται. Idem in Pluto, οὐ γάρ ἐστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ, nondum res in eo ſunt, οὐδέν πω ζῷον, nullum aliud animal, Plato de Leg. οὐδενός πω, nullius dum, nullius adhuc, nullius hactenus, Thucyd. τινά πω, quémnam ſeu quámnam, Laſcar. γέ πω, quidem, quodammodo, Ariſtoph.

Πῶ, poſſideo.

Πώγων, ωνος, ὁ, barba, γένειον, ὑπήνη, villus modo barbæ dependens. Πώγωνες quoque apud poetas cuſpides ſeu ſpicula ſignificant, quæ Homerus γλωχῖνας vocat. Apud Galen. lib. 1. ἐχῖνος, πώγων λοπίμου dicitur, quod Plinius hiſpidum calicem & echinatum caſtaneæ appellauit. & Æſchyl. πώγωνα φλογός, dixit metaphoricè, flammam ignis ſparſim erumpentem, & in acumē quoddam aſſurgētem. Apud Pollue. πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀνάστασις τῆς φλογός.

Πωγωνίας, ου, ſtella quæ deorſum comā præfert, vt κομήτης ſurſum, & ξιφηφόρος, cui ab imo aſſurgit, Theon in Aratum. Plin. ita πωγωνίας Græci vocant, quibus inferiore ex parte in ſpeciem barbæ longæ promittitur iuba.

Πωγωνίας, ου, ὁ, &

Πωγωνοτρόφος, ου, ὁ, &

Πωγωνήτης, &

Πωγωνίτης, barbatus, Iouis epitheton. Suid.

Πωγωνοτροφῶ, barbam alo, barbam nutrio. Plutarc. in Apophth. ποθεν δήπουθεν ὁ μέν τις διὰ τί κομᾷς καὶ πωγωνοτροφεῖς; ὅτι πένομαι, ἔφη, γέλωτος καὶ ἀδολεσχίας ἐστὶ ὁ λόγος αἴτιος.

Πωγωνοφορία, ας, ἡ, geſtatio barbæ.

Πῶυ, εος, pecora, greges. à recto πῶϋ, τὰ ποίμνια, Hom.

Πωλεῖται, venditur.

Πωλεία, equorum diſciplina atque inſtitutio, Xenoph. Hipparc. περὶ πωλείας δυνατὸν ἐπιδεῖξαι τι ἐντάδε. Πωλεία, armētum apud Vlpian. de Ædilitio edicto. Vide Πωλεύειν. Πωλεία, Suid χώρα Varro equariam vocauit, i. armentum equorum. πωλεῖον pro eodem, Xenoph.

Πωλέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, à πωλέω, quod idem eſt cum πολέω, id eſt verto, verſor ſignificat igitur. verſor, ἀναστρέφομαι vel eo, me cōfero. Deponens. Hom. Iliad. α, εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο, i. ἀνεστρέφετο, παρεγίνετο, accedebat. Iliad. ε, ὅς ῥ' ἐπὶ κείνου πωλεῖτο, Odyſſ. δ, πωλεῖταί τε διὰ θαλάσσης. Heſiod. in Theog. πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ſuper terga maris verſatur & co ſiſtit.

Πωλεόμενος, venalis, qui venditur participium à πωλέομαι ſignif. vendor.

Πωλέσκετο, Ho. Odyſſ. ἐφοιτᾶτο, ἀνεστρέφετο.

Πωλεύειν, cura & induſtria equas admiſſariôſque alendi, & admiſſuræ faciendæ: equorum tractatio, inſtitutio atque diſciplina, ἡ πωλεία. Xenophon in Hipparch. ἀμφὶ πωλεύσεως διαφέρειν.

Πωλητικός, πωλητικός.

Πωλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, equuleos pullóſve domo, hoc eſt. πωλοδαμνῶ, vel domandos loco. Xenoph. in Hipparch. ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, ἔξεστι χαλεπὸν. Hoc verbo etiam cura ipſa & induſtria equas admiſſariôſque alendi & admiſſuræ faciendæ comprehenditur.

Πωλέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, vēdo, πιπράσκω, venale habeo, venale propono, addico, rependo. Act. Accuſ. πωλοῦντες τὰ δημόσια, auctionantes publicè, Plutarch. in Publicola: puto exponendum, res publicas vendentes. Πωλῶ σοι, tibi vendo. Xenoph. πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, duplo rependitur argento, Dioſc. lib. 1. cap. 18. Πωλεῖν, exponere ſe, & ſui copiam facere. αἱ ἑταῖραι περιφανῶς πωλοῦσαι, meretrices palàm ſibi quæſtum indicunt. Plutar. in Solone. πωλεῖσθαι τὸ διάφορον ἐπὶ πολλῇ τιμῇ, virgas magno pretio vendi, Theophraſt. lib. 9. cap. 6. hiſtor. plan. πωλούμενος διπλασίως, duplo qui venditur, Plutarc. in Apophth. Lacon. πωλούμενοι ὑπὸ δόρυ, ſub haſta vendi. Dionyſ. Halicar. lib. 4. τὰ γὰρ αἰχμάλωτα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπὸ δόρυ πωλουμένοις ἐκ τῶν λαφύρων.

Πωλή, venditio, πρᾶσις, Hyperid.

Πώλημα, ατος, τὸ, res venalis.

Πωλητής, ου, ὁ, venditor. Suid. ex Ariſtoph.

Πωλήσεται, πωλεῖται, ἀναστρέφεται ἢ ἀναστρέφοιτο, Homi

Πώλησις, εως, ἡ, venditio, ἡ πρᾶξις, auctio: equorum domatio.

Πωλητήριον, ου, τὸ, forum venalium: lapis vnde quondam mancipia vendebantur. vide Πρατήρ. Et locus in quo conſidebant qui ex πωλητῶν ſenatu erant.

Πωλητής, οῦ, ὁ, venditor, ὁ πράτης. Et magiſtratus Athenis decem numero, qui omnium rerum venalium curam gerebāt, οἱ πωλητὰὶ dicebantur, vel πωληταὶ penult. circumflex.

Πωλία, inſtrumentum quoddam æreum. Heſyc. æreum quoddam pegma humeris ſuis geſtans κατὰ τὴν Ἀθηναίων πόλιν.

Πωλικός, ή, ὁ, equeſtris, equinus, ζωϊκός, πωλικός. ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, equi in morem, Lucia. πωλικὴ ἀπήνη, Sophocl. i. ὑπὸ πώλων ὀχούμενη.

Πώλιον, ου, τὸ, pullium, i. quod equa emittit ante quàm emittat pullum, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Πωλίον, paruulus pullus, equulus, equuleus, Ariſtoph.

Πωλοδαμνέω, μ. ήσω, π. ηκα, domo equos Sophocles pro educo: αὐτὸν ἐν ταῖς πατρὸς διὰ τὸ πωλοδαμνεῖν, i. ὡς πῶλον γυμνάζειν, i. ἀναθρέψαι. Dicitur & Πωλεύειν.

Πωλοδαμαστὴς apud Suid. expon γυμναστὴς.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ, equorum domitor, Xenoph. in OEcon. Dicitur & Πωλοδαμαστὴς, i. Suid γυμναστής.

Πῶλος, ου, ὁ καὶ ἡ, i. pullus equinus, equuleus. Cicero, domitores equorum ſame debilitant equuleorum nimis eff. ēnatam vim. vnde εὔπωλος, bonos equos alens. Sophocl. ὡς πῶλον γυμνάζειν. Dicitur etiam de pullo aſini. cap. 21. Euang. Matthæi, εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς. De elephantis, Ariſtot. libro 9. Animal. capit. 1. id eſt vitulus: Gaza tamen pullum exponit. Pro puella Eurip. πῶλον τὴν παρθένον μονομόσχου, inquit Interp. Nicand. in Alexipharm. τὸ ἐν σαρκὶ ἀπ' ἀδάματι θολεπροσ πώλων χέας ὁπὴν, i. νέας γυναικός. Et ἀφροδίτης πῶλοι, ſcorta dicebātur, Heſych.

Πωλοτρόφος διακαλε, in Epigr.

Πώλυψ, υπος, polypus, hoc eſt, caruncula mucoſis naribus innaſcens eáſque obturans πολύπουν, καὶ ἐπὶ ῥινὸς ἐπεκτεινόμενον, ἔχειν ἀφειλόμενος ἐμπεφυκότα τὰ σαρκώδη. Πώλυψ, etiam dicitur polypus piſcis. Athen. lib. ζ, ὁ δὲ πώλυψ συνεχὴς ἀφροδίσιος, ἄλλως δὲ δειλὸς καὶ εὐάλωτος.

Πῶμα, τος, τὸ, σκέπασμα, ἐπίθεμα, operculum, vt πῶμα πίθου, id eſt, ἐπίθεμα. πώματα πορφύρας, apud Galenum 11. Simplic. id eſt. teſtæ ſiue opercula purpurarum piſcium, τὰ ὄστρακα. Sic πῶμα φαρέτρης, Homerus Iliad. πῶμα ἀφαιρεῖν, id eſt, πώματα. Πῶμα etiam dicitur de palma Ægyptia. Dioſcorid. lib. 1. capit. 149. φοῖνιξ ὁ Αἰγύπτῳ γίνεται. τρυγᾶται δὲ μεσοπωρινῶ, τῆς δὲ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς, παρεμφερὴς τῷ Ἀραβικῷ μυροβαλάνῳ, πῶμα δὲ λέγεται, myrobalani ſimilis pomatis cognomine, interpr. Ruel. Vir doctiſſimus Franciſcus Luſinus libro 1. παρέργων cap. quinto, ſic habet: vocatúrque palmula hæc à copia ſucci, quo ſitim arcet, poma, i. poculum. Atque is emendat Plinij codicis lectionem, in quo tamen ita ſcriptum libro decimotertio, (nō verò trigeſimo tertio) capite quarto de palmis, Ab his cariotæ maximè celebrantur, & cibo quidem, ſed & ſucco vberrimæ. Ex quibus præcipua vina Orienti, iniqua capiti, vnde pomo nomen. ſed legendum ait, vnde poma nomen. At grauiter errat ille meo iudicio. reddit Plinius rationem cur dicantur cariotæ: κάρος enim capitis affectum eſſe veternum afferens, ſuprà dictum eſt. Πῶμα, potus ſeu poculum. in Epigram. vbi Ianus Laſcaris inquit etiam poſſe legi πόματος, vt 1. ſyllaba propter μ liquidam producatur. Euripid. βρῶσις καὶ πόματος. libro 2. Eſdræ ſect. ιδ, βρώματα καὶ πόματα. Vide Πόμα apud Ammon.

Πωμάζομαι, &

Πωμάζω, claudo, obturo, operculo, as, Colum. appono operculū. πωμάσῃς, operiat. Ariſtot. in Probl. πεπωμασμένος, operculatur. πωμασθῇ, clauſus fuerit, Ariſtot. lib. 8. Anim. πωμασθεὶς, obturatus, vt πωμασθέντος τοῦ αὐτοῦ, i. ἐμφραχθέντος.

Πώμαλα, ἐπίρρημα ἀρνητικόν, Atticè pro οὐδαμῶς, haudquaquam, nullatenus, minimè. Demoſth. ſeipſum interrogans ſubiicit, πώμαλα: & Ariſtoph. in Pluto.

Πωματίας, quaſi dicas operculatus ſpecies cochleæ terreſtris, Dioſcor. lib. 2. cap. 11.

Πώποτε, vnquam, ποτὲ, aliquando, Plato 1. de Rep. ἀλλὰ δὴ καὶ οὐ πώποτε ἐγὼ ᾤμην αὐτὸ τί ποτ' ἔστιν ἀδικεῖν δύνασθαι ἀδικοῦντας, τοῦτο πώποτε ἀνθρώπων ἐλέγχων. πώποτε οὐδαμοῦ, nuſquam, Ariſtophanes.

Πωρόω, durum facio, ſolido, ferrumino, σκληρύνω, λιθόω, Piſides. Item, πενθῶ, mœrore afficior. Heſych. exponitur & luctu afficio.

Πώρωσις, εως, ἡ, miſeria, luctus, ταλαιπωρία, πένθος, Heſyc.

Πωρώδης, calloſus, aſper.

Πωρίνου λίθου meminit Herodot. lib. 5.

Πῶρος, ου, ὁ, luctus, πένθος, vnde ταλαίπωρος, & cætera compoſita. Antimach. πάρος τε ἀλόχῳ καὶ ἀνιαρὸν ἐς ἱερόν. Vide Commentar.

mentar. Ariſtoph. in Pluto. pro eodem ſcribitur & πῶρα, apud ſchol. Euripid. Heſych. vero πῶρος eſt ὁ παλαιὸς πηρός. Πῶρος, calloſa concretio; durities tophi inſtar, præſertim in articulis: callus, tophus. Ariſtot. author eſt lib. 4. Animal. ſanguinem putridum in pus verti: ex pure autem concalleſcente, πῶρον conſiſtere. Gaza vertit porum, πῶροι ποδαγρικοὶ, id eſt, durities lapidoſæ in podagris: ſic Gaza apud Alexand. Aphrod. πώρους θρύπτει, Dioſcor. lib. 5. cap. 100. articulorum tophos cōminuit, Ruellius: quas Græci poros dicunt, cōcreta circa oſſa lapidoſas duritias frangit, Marcellus. Idem, πῶρον διαχεῖ. Idem, λίθος ἐπὶ τοῖς ἄρθροις πῶρος, i. lapis in articulis ὑγροῦ, Suid.

Πωρόομαι, calleſcere, obcalleſcere, obdureſcere. Et quod in aliis συμφύεσθαι dicitur, in oſſibus πωροῦσθαι vocatur, i. conferuēre & conſolidari Celſo. Tranſlatè dixit Paulus ad Roman. cap. 11. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, reliqui verò callum obduxerunt, ſiue obcalluerunt. Vide Τυλόω.

Πωρόω, obduro, in modum tophi concalleſcere facio. Ioannis Euang. 12. πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, callum obduxit cordi eorum, id eſt indurauit: vt in Euangel. Matth. πεπωρωμένη καρδία, cor induratum: quod callum contraxit. Sic & Marci capite 8. πεπωρωμένην ἔχετε, &c. Dioſcor. lib. 1. cap. 112. confracta farcit, Hermolaus: fracta oſſa ſolidat, Ruellius: oſſa fracta ſolidat, ſuccedente oſſea cicatrice quam porum dicunt, Marcellus. πωροῖ κατάγματα, refarcit confracta oſſa, ferruminat, in os durat. Vide ſuprà in dictione Απώρωτος.

Πωροκήλη, ης, ἡ, calloſus tumor ex apoſtemate circa ſcrotum, τὸ πώρωμα ὅταν τι ἔχῃ τῶν ἀποστημάτων, Pollux.

Πώρωμα, τος, τὸ, calloſus tumor, ἡ πώρωσις. Vide Πωροκήλη & Πώρωσις.

Πώρωσις, εως, ἡ, ἡ τῶν ὀστέων σύμφυσις ᾗ συνίσταται, callus. Vnde pro cordis duritia tranſlate dicit Marcus Euangel. capite 3. συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, cōdoleſcens quòd callum obduxiſſet, ſiue occaluiſſet cor eorum, id eſt, obduruiſſet. Et ad Epheſ. cap. 4. διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, id eſt, duritiem calli ſiue tophi inſtar. Interpres obdurationem vertit, rectè quidem ſi Latinè diceretur. Plutarchus in ſumma rerū Rom. Τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίς τις εἶναι καὶ λώβη τοῦ σώματος, id eſt, vlcus videtur eſſe mutilatio quædam labéſque corporis. ſed legendum πήρωσις. Vide Τύλωσις. Dicitur etiam Πώρωμα, Apſyrtus, Εἰσὶ τοῖς ὑποζυγίοις παρά τινα γίγνεσθαι καὶ μάλιστα τοῖς ... i. ... ἰχῶρα ... ἔχοντα, vbi corruptè legitur πωράνοντα.

Πῶς, πάντως καὶ ἐρωτήσεως, vt πῶς, quomodo, qui, qua ratione, πῶς με προσ-φωνεῖ σε καλοῦμεν; quomodo vocares? πῶς οὐ νοεῖτε; qui fit vt nō intelligatis? πῶς ἂν οὐκ ἔμελλον ἀπόλεμοι ἔσεσθαι; quidni imbelles alioqui futuri? Herodot. Sciendum quòd πῶς οὐ in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, vt τί μήν; quid ni. Si interrogationibus etiam conuenit, vt & quidni, Demoſth. πῶς οὐκ ἄδικος, καὶ δεινὰ ποιεῖς; nónne tu improbus es? πῶς γὰρ οὔ; quis enim inficias ire poteſt? quidni? Contrà πῶς γὰρ ἄν, negationem qui enim fieri poſſet? Horatius,

> Qui neſcit, verſus tamen audet fingere. quid ni?
> Liber & ingenuus.

Terent. Audiſtin, obſecro? quid ni? qui vſque vnà affuerim. Pli. in Epiſt. Conſtanter, inquis, & fortiter. quid ni? Sed hoc Maurico nouum non eſt. Sic vulgò eleganter dicimus *pourquoy non?* vel, *& quoy donc?* Πῶς interdum clauſulam ſententiæ facit. Gregor. ἔστι δὲ τοῦτο πῶς; at hoc quonam pacto fieri poterit? Interdum ἐμφατικῶς ponitur, & ſignificationem habet τοῦ σφόδρα, & quaſi admirabundè profertur. Ariſtophan. ἐγὼ δὲ τοῦτο τὸ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, at ego mirè hoc ingenio præditus ſū, ... ὁ τρόπος. Synesius, ἥσθην, ἡσθὴν πῶς οἴει; gauiſus ſum equidem, atque quénam ad vſque modum gauiſus? πῶς οἴει σφόδρα; Ariſtophanes, quem vehementer putas? Idem ... πῶς δοκεῖς; qui putas. Vtuntur autem Græci hac particula in interrogationibus, quæ non perinde Latinis vſitatæ ſunt. πῶς δυσκόλως, quàm difficulter, Marci decimo. πῶς δυσχερῶς, quàm grauiter, Demoſthenes. πῶς οἴει; Idem, ... ἐρώτησιν. Πὼς etiam inclinatur, Gaza libro quarto, & tunc ſignificat quodammodo, aliquo modo, vel ornat implétque ſolum. ἰσόπαλα γάρ πως ἦν, nam propemodum paria erant. διαλαθών πως, vtcunque latitans, Thucydides ἀκριβῶς πως, Demoſthenes. vbi πως vacat. εἴ πως, ſi quendam in modum, ſi quem in modum, ſi qua ratione.

Πῶς μὲν, & πῶς δὲ etiam pro τῇ μὲν & τῇ δὲ ponitur: quod Latinè partim quidem, & partim autem dicitur: Themiſtocl. in 3. de Anima.

Πωτάομαι, μαι, ήσομαι, σα, ημαι, Doricè pro πετάομαι, ſignificat volo.

Πωτηθεὶς, volatu raptus, in Epigr.

Πῶϋ, εος, τὸ, pecus, grex ouium, ποίμνιον, ouile. Iliad. λ. τόσα πώεα οἰῶν, tot ouium greges. Heſiod. πώεα μήλων, &c. id eſt, ποίμνια. Ho. Iliad. γ. ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται.

Πώϋγξ, γγος, ὁ, mergus ſeu mergi ſpecies πώϋγξ, inquit Etym. & lexicum vetus ... meminit Heſyc. quoque ſed tantum dicens eſſe ὄρνεον ποιόν apud Ariſtot. in hiſtoria Animalium.

P

Ρα, vtique, ἄρα, δή, ſyllabica eſt adiectio metri cauſa & enclitica. Iliad. β, ... &c. Ρα ponitur aliquando cum μέν. Iliad. β. ... &c. ἔστι δὲ ... inquit Interpres. Ρα cum γὰρ, vt Iliad. α, καὶ γάρ ῥα ... id eſt, καὶ γὰρ δή. ἄρ ῥα poeticè pro ἄρα. Ρὲ cum accentu etiam inuenitur, vt Iliad. α, ἦ ῥα, dixit quidem. ἔστι δὲ καὶ ... ὁ ... δὲ ἀπὸ τοῦ ... Dioſcor. lib. 3. cap. 3.

Ρᾶ, rha, genus radicis, quam ῥῆον alij vocant. Dioſcor. lib. 3. cap. 3. Rha pontica eſt radix à Rha fluuio Ponticæ regionis, de quo Ammianus Marcellinus hiſtoricus libr. 22. Tanais, qui inter Caucaſias oriens rupes per ſinuoſos labitur circunflexus, Aſiámque ab Europa diſterminans, in ſtagnis Mæoticis deliteſcit: huic Rha vicinus eſt amnis, in cuius ſuperciliis vegetabilis quædam eiuſdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vſus proficiens.

Ραβάσσω, vltrò citróque, ſurſum ac deorſum obambulo, ſtrepitū excito, complodo.

Ραββὶ. Matth. 23. ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββὶ, id eſt, vos autem nolite vocari rabbi. Vbi annotat Eraſm. rabbi eſſe præceptoris vocabulum, nempe qui docet. Vnde & apud Hebræos à multitudine ſcientiarum dicta eſt vox רב. Item cap. 26. Iudas ſic Chriſtum compellat, μήτι ἐγώ εἰμι ῥαββί; nūquid ego ſum rabbi? In libro manu ſcripto quodam ſcribitur his omnibus locis ῥαβί per ι ſolum. Item Ioan. 1. οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ῥαββὶ, ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, διδάσκαλε, i. dixerunt autem illi Rabbi, quod dicitur ſi interpreteris, magiſter.

Ραββουνὶ, pro διδάσκαλε, i. præceptor ſeu magiſter, Ioan. cap. 20.

Ραβδεία, ας, ἡ, verberatio quæ fit virga.

Ραβδεύω, μ. εύσω, σ. ευκα, τὸ ῥαβδίζω, verbero, Gaza, i. virgulas quatio, Ariſtot. in 9. Anim.

Ραβδία, τὰ, virgulta, radioli oris piſcium. ῥαβδεύονται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσι ῥαβδία, verberat radiolis oris ſui, quos vocat virgulas, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Ραβδίζω, μ. ίσω, π. ικα, virgis cædo, excutio; decutio perticis, perticis percutio. Theophraſt. de Cauſ. plant. libr. 1. cap. 23. δένδρα ῥαβδιζόμενα. Paulus 2. ad Corinth. cap. 11. τρὶς ἐραβδίσθην, ter virgis cæſus ſum.

Ραβδίον, virgula, ramulus, ſcapus.

Ραβδοειδὴς, virgatus, virgæ ſimilis.

Ραβδοειδὴς, ſuturæ in caluaria. ῥαβδοειδὴς ſiue ὀβελιαία ſutura, interdum frontem mediam ſecans, ad ſummum vſque naſum procedit, idque in viris non ſæpe, rarò in mulieribus.

Ραβδονόμος, ου, ὁ, deſignator, lictor, miniſter qui facit cedere, id eſt, locum præbere. Item βραβευτὴς, qui victori præmium dabat, Heſych.

Ράβδος, ου, ὁ, virga: ἀπὸ τοῦ ῥέπειν, ἢ ἀπὸ τὸ ῥᾳδίως παιεῖν βαδίζειν. σὺν ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι, &c. cum omnibus ſimul faſcibus ac ſecuribus, Plutar. in Public. τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι, ſummittere faſces. Ibidem. & ſæpius poſtea in genere Fœminino. ἡ ῥάβδος ἴριδός ἐστιν ἔμφασις εὐθεῖα, id eſt, virga, arcus cœleſtis exhibitio eſt in directum conformata, inquit Ariſtot. lib. de mundo, loquēs de iis quæ in aere apparent. ῥάβδοι λεπταὶ, ramos tenues, Dioſcor. lib. 2. cap. 190. ῥάβδοις διαποικίλος, lineis interuenientibus varius, Gaza. Ράβδος, virga viſco imbuta ad aues capiendas, Ariſtoph Interpr. De virga correctionis, Plato de Legib. Plutarch. in Camil. tradit Camillum pueris Phaliſcorum dediſſe ῥάβδους καὶ μάστιγας, i. virgas & verbera quibus pædagogum nudatum in vrbem agerent. Ράβδοι, venæ terræ. ἐν τοῖς μετάλλοις

ῥάβδους, in metallis venas, Theophraſt.lib.4.capit.13.de Cauſ. plant. Item virgultæ & obeli qui Homer.verſibus aſcribebantur. Rami quoque palmæ peculiariter ῥάβδοι vocantur.

Ῥαβδουχοῦμαι, συνέπομαι, caduceatori aſſocior, cum faſcibus deducor ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι ἔξωθεν, Plutarc.in Numa de Veſtalibus.

Ῥαβδουχεῖν, expon. ſimpliciter ante eo anteambulonis officium præſto.

Ῥαβδουχία, ας, ἡ, ipſum munus geſtandi virgas, ſeu faſces.

Ῥαβδοῦχος, ου, ὁ, &

Ῥαβδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lictor, virgator Plauto. ῥαβδοῦχοι, viator exponitur ab Eraſm.cap.16.Act.Apoſt.nam hi ῥαβδοῦχοι, i.viatores propriè dicuntur, per quos magiſtratus denuntiant quid velint, quibus mos quoque eſt geſtare virgas, Bud.in Pand.Plutarc.in Rom. τὸ δὲ δῆσαι, λατῖνοι μέχρι νῦν λιγάρε, τοὺς δὲ ἀλλαγὰς καλοῦσιν· εἰ δέ τι ῥαβδούχους λικτώρες, αἱ τε ῥάβδοι βάκυλα καλοῦνται διὰ τὸ χρῆσθαι τότε βακτηρίαις ῥαβδούχους item & βραβευτὴς pro eodem a Platone in Protagor. pro moderatore & arbitro diſputationis, deſignatore inſtructoréque certaminis, i. agonotheta.

Ῥάβδωσις, ἡ, in toreumatibus & columnis cęlatura virgata atque canaliculata: ſtriatura vocatur à Vitruuio libri 4. cap.3. vulgò *caneleure*. vnde canaliculatæ & ſtriatæ columnæ, id eſt, κίονες ῥαβδωτοί, *colomnes canelees*. Sic quædam concharum genera ῥαβδωτὰ dicit eſſe Ariſtotel.in hiſtoria Animalium, id eſt virgata, vel ſtriata & pectinata Plin. Ioſephus de Antiquitatib. de toreumate poculorum loquens, ῥάβδωσιν poſuit. Ariſtoteles de columnis, lib.10.Ethicor.cap.4. ἡ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις, ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως. quod quid eſſet Latini Interpretes ignorarunt. Euſtathius ῥάβδωσιν exponit, τὴν κατὰ μῆκος τοῦ κίονος ἀπόξεσιν: ſed γλυφὴν dicere debuit. Porrò in huiuſmodi ſtriatura duę ſunt partes Latinis diſtinctæ nominibus. Eſt enim pars caua canaliculi inſtar, vnde & canaliculata columna vocatur: Atque hic columnarum canaliculus στρὶξ dicitur, id eſt, ſtrix Vitr. vt lib.10.cap.15. ait, Canaliculi, qui Græcè στρὶξ dicitur, longitudo, &c. vbi tamen alij corrigunt σύριγξ. Altera pars eminula ſiue protuberans, ſtria vocatur, quæ inſtar virgæ à ſummo ad imum dirigitur: vnde ſtriatæ vel virgatæ columnæ nomen inditum. Hinc & ſtriatam frontem dixit Apuleius in 10. fabulæ Myleſiacæ, pro rugis exarata ſiue rugoſa. Vitruu.lib.4.& c. Circa ſtrigum caua, & angulos ſtriarum. Idem lib.3.c.3. Columnarũ ſtriges faciendæ ſunt 24. ita excauatæ, vti norma in cauo ſtrigis cùm fuerit coniecta, circumacta, in ancomibus ſtriarum dextra ac ſiniſtra angulos tangat, vt acumen normæ circunrotundatione tangendo peruagari poſſit, &c. Strigas autem vocat Sext.Pompeius, ordinem rerum inter ſe continuatè collocatarum. qua voce vſus etiam Columella de fœno loquens. lib.2.cap.19.

Ῥαβδωτός, οῦ, ὁ, ſtriatus, virgatus. vnde inter oſtrea quædam ῥαβδωτὰ vocãtur, q.dicas virgata, vel pectinatim diuiſa, Gaza interprete vide Ῥάβδωσις.

Ῥάγα, vigor, vis, impetus ἀκμή, βία, ὁρμή. Ῥάγα σταφυλῆς, acinum vuæ, Dioſc.lib.4.cap.72. à nominat. ῥάξ.

Ῥαγάδια, Celſus vocat quum nimirum in ano cutis exciditur.

Ῥαγάς, άδος, ἡ, fiſſura, rima, ſciſſura, ruptura, ῥῆγμα, fractura, ... σταφυλὶς ῥαγάδες, fiſſa, Hermolaus: rimæ ſedis, Ruell. Dicuntur autem ῥαγάδες ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι, id eſt, à frangendo. Ῥαγάδας, ani fiſſuras exponit Scribonius Largus: quas ῥαχιάδας vocat Nicol.Alexand. ῥαγάδες αἱ ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ, rimæ pedum & ſedis, Ruel.& Marcel. Rhagades, &c. Hermol.lib.1.Dioſcor.cap.95. ῥαγάδας καὶ κονδυλώματα, &c. rimæ ſedis & condylomatis, &c. ſic Interpr.apud Dioſcor.lib.1. Ῥαγάς, Heſyc.exponit ... ἡ σταφυλῆς ῥάξ.

Ῥαγδαῖος, α, ὁ, impetuoſus, vehemens, inſtar torrentis, validus, aſper, horrendus, Suid. Plutar.in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, τὸ ῥαγδαῖον vocat ſtridorem. vide συρίζω. Ariſtotel.lib. περὶ κόσμου, καὶ τῶν ὑδάτων τὰ ῥεύματα ῥαγδαῖα τὴν βίαν.

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetuoſitas.

Ῥάγδην, aduerb. abruptè. Plut.de defect.oracul.

Ῥαγείς, έντος, ὁ, ruptus, fractus. ῥαγεῖσα, rupta.

Ῥάγες βότρυος, acini vuæ. Vide Ῥάξ.

Ῥαγεύς, tinctor, Etymol.

Ῥαγίζω, μέλλων ίσω, vuas comedo vel colligo, i. ῥαγολογέω, Theoc. Idyl.5.

Ῥαγικοὶ μίσχοι, pediculi acinorum, Theophraſt.lib.3.hiſtor.plant. cap.vlt.

Ῥάγιον, ου, τὸ, paruus acinus. eſt etiam phalangij ſpecies (vt Aëtius teſtatur) figura rotunda, colore vero nigra acini vuę nigræ ſimilitudine, vnde etiam nomen accepit.

Ῥαγίς, ίδος, ἡ, gutta. Cyril.

Ῥαγοειδὴς χιτών, vuea oculi tunica, quòd racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimoſus, lacer, Nicand.

Ῥαγολογέω, ῥαγίζω, acinos lego.

Ῥαγολόγος ἐχῖνος, q. vuilegus echinus, in Epigr.

Ῥάγω, ſcindo, Etym. ῥαγῶσιν αἱ κριθαί, diſrupta cute frangãtur hordea, Dioſc.lib.5 cap.94.

Ῥαγώδης, acinoſus, racematus.

Ῥαδαλός, οῦ, ὁ, tener, mollis, diſſolutus, τρυφερός. item ῥάδαμνος. Heſych.

Ῥάδαμνος, ου, ὁ, ſurculus, ramus, κλάδος, βλαστὸς τρυφερός. ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται, cap.8. Iob. vbi Latinè gramen eius egredietur. vide Suidam. vide & Ῥαδινός.

Ῥαδανός, idem quod ῥαδινός, teſte Heſyc. ῥαδανίζεται, idem expon. τινάσσεται, concutitur, quaſſatur.

Ῥαδανεῖς, οἱ, hortulani, qui oleribus dant operam: ab ἀρδεύειν, quod irrigare notat. οἱ τῶν λαχάνων κηπουροὶ γεωργοί, Heſ.

Ῥᾳδία, calceamenta quædam, ſandalia, quòd in induendis iis parum laboretur, dicta.

Ῥᾳδιεστέραν πόλιν dixit Hyperides, faciliorem, promptiorem: vt ῥηΐτερον Hom. & ῥᾳδιέστερον Æſchyl.

Ῥᾳδιέστερος, facilius. Ariſtot.

Ῥαδινάκη, rhadinace: ita Perſæ vocant oleum. Herodotus libro 6.

Ῥαδινός, οῦ, ὁ, tenuis, gracilis, imbecillis, debilis, impotens, delicatus, λεπτός, ἀσθενής, τρυφερός, mollis, Heſiod. ποίη ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο, herba ſub pedibus Veneris mollibus creſcebat: ... Item celer. Anacr. ῥαδινοὺς πώλους, pernices equos. Steſichorus, ῥαδινὰ ἄκοντα, ſtridula iacula. Ibicus, ῥαδινοὺς κίονας, excelſas & immanes columnas dixit. Xenoph. εἰς ὥρας οἱ αὐξάνουσαι τὴν ῥαδινὴν τὰ σώματα ... Nicander in Theriacis, καὶ ῥαδινὴ ὑπὸ ... ἀέξεται ... Interpr. ῥαδαμνώδης, id eſt, κλαδώδης. nam ῥάδαμνος, ὁ κλάδος. Theocrit. Idyl. 11. ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. Interpr. ῥαδινόν, exponit τὸ εὐκίνητον καὶ λεπτόν, τὸ ἁπαλόν, id eſt, ... Æſchyl.in Prometh. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβόμενον ῥέος, ab oculis mobilibus. Interpr. εὐκινήτων.

Ῥάδιξ, ικος, ὁ, ramus, ὄρπηξ, κλάδος, Nican. in Theriac. ... vide Βαΐς.

Ῥᾴδιος, α, ὁ, facilis, expeditus, procliuis, promptus, ἄπονος, tolerabilis, ἄλυπος, κοῦφος, εὐπετής. Xenoph. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιον ἐστὶν εὑρεῖν, nó admodum facile eſt inuentu. ῥᾴδιον ἐστὶ χωρῆσαι, Idem. ῥᾴδιος ἀναχώρησις, facilis receptus, Eurip. Ammon. diſtinguit ab εὐχερὴς & ἄπονος.

Ῥᾳδιουργέομαι, &

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, ήσω, dicitur Xenophonti, quum quid ſit facilè & ſine negotio: accipitur pro negligere, & ſine intentione & cura negotium obire, vt operarij deſidentes & ignaui, qui operis conſummationem ad ſe pertinere nó magnoperè putant: ῥαθυμεῖν. Xenophon in OEcon. τὸ δὲ δὴ ἐὰν ῥᾳδιουργῶσιν ὅλας τὰς ἡμέρας οἱ ἄνθρωποι, ῥᾳδίως τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός. Dicitur & Ῥᾳδιουργεῖσθαι, ſupino otio ceſſare, remiſſum eſſe. Idē de Polit.Laced. ... ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξάγει τοῦ συνεδρίου. Ῥᾳδιουργεῖν, inde ſumptum pro mala fide in re quacunque verſari, πανουργεῖν, vel κακουργεῖσθαι. Item facile ad ſcelus aliquod patrandum prorumpere.

Ῥᾳδιούργημα, ατος, τὸ, facinus, ſcelus, flagitium à Budæo exponitur veteratorium facinus.

Ῥᾳδιουργία, ας, ἡ, ſcelus, ad quod patrandum facile quis prorumpit ſcelus à proiecta quadam audacia profectum ſcelus, flagitiũ facinus, aſtutia, fallacia, κακοήθεια, ..., πανουργία, malitia, propenſio ad quoduis facinus, κακουργία. Actor. cap.13. ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, ô plene omni dolo, atque maleficio, ſine malis artibus. Et cap.18. ῥᾳδιούργημα πονηρόν. Plutar. hoc vocabulo teſtamẽti ſuppoſitionem vocat. Item mollities, incuria, otium, facilitas viuendi, deſidia. Xenoph. αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι, καὶ αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, i. otia & voluptates tranſlatitiæ. ῥᾳδιουργία τῶν διδασκόντων, &c. docentium facilitas, Bud. in epiſt. prior.

Ῥᾳδιουργός, apud Plutar. quem Heſy. ſignificat ſcribit πλαστογράφον, i.falſò ſcribentem, quem Cicero teſtamentarium vocat, hoc eſt, adulteratorem teſtamenti: & ταχύγραφον, i.celeriter ſcribẽtem: & πονηρόν, id eſt, verſutum: & μηχανουργόν, i.artificem, & πολυμήχανον, i.verſipellem.

Ῥᾳδίως, facilè, leuiter, temerè, ex facili, ἀπόνως, κούφως, ... vnde ῥᾳδίως ἔχω, ſum facilis, bona ſum valetudine. Plato Polit.1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν. Cicero ex hoc loco dixit de Senect. tolerabilem ſenectutem videri.

Ῥάζω, ... latro. apud Suid. ... Item aſpergo, ῥαίνω. & ex eo factum ſicut ex βαίνω βιβάζω.

Ῥαθαγέω, ῶ, ſonitum edo, ſeu ſtrepitum ſtrepito. Item fragorem edo. item frango, confringo.

Ῥάθαγος, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus, propriè remi aquam ferientis ſonitus, & fragor è fluctibus in ſcopulos alliſis excitatus, Nicand. Interpr. exponitur etiam generalit. ſonitus ſtrepitus, tumultus.

tumultus, Heſych.

Ῥαθάρεται, Heſyc. eſt ῥαίνεται & βρέχεται.

Ῥαθάμιγξ, ῥαθάμιξ, ῥαθαμίς, inertia, deſidia.

Ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, gutta, puluis ex equitatu, σταγὼν, ἡ κονιορτὸς. lib. 1. Epigr. gen. eſt Fœ. ... Heſiod. in Theog. ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι, guttæ cruentæ, ῥαθάμιγξ ...

Ῥαθαμίζω, τὸ ῥαίνω. ῥαθαμίζεσθαι, ῥαίνεσθαι, i. aſpergi.

Ῥαθαπυγίζω, concaua & lata manu nates ferio, vel pedibus in podicem inſultando complodo ſonitúmque edo, ... Ariſtop. in Equit. ... ῥαθαπυγίζων.

Ῥαθάσσω, percutio. Item aſpergo, ῥαίνω. Heſych. ῥαθασσόμενος, ῥαινόμενος, item πλησσόμενος.

Ῥαθυμέω, μ. ήσω, σ. κα, pigreſco, torpeſco, ceſſo, &, ἀργῶ ἢ τρυφῶ, venereis operam do, deſideo, deſidiæ & inertiæ me dedo, otio indulgeo, ignauus ſum, negligo, ῥαθυμίαν, ῥαθύμως ἔχω. Neutrũ, ἐπὶ ῥαθυμίᾳ διατελεῖν τὸν βίον, id eſt, otio languens, Iſocrat. Polybius, ... vbi pro quieſcere ſumitur atque ocio frui, ceſſare. Nam & quietem animique ceſſationem ῥαθυμίαν vocat Hippoc. i. ... ſæpius tamen in malam partem ſumitur.

Ῥαθυμία, ας, ἡ, pigritia, ſocordia, ignauia, inertia, negligentia, ſecuritas, quies, otium, mollities, animi ceſſatio. ... Plato de Legib. ... ῥαθυμία, Demoſt. ... videns veram animi quietem non in ſegnitie conſiſtere, Iſocrat. in Euagora. Pro quiete frequens apud Hippocratem. vt lib. de Inſomniis.

Ῥαθυμίζω, propulſo ſocordiam ad vigilantiam excito. Item ſubleuo, leuo, demulceo, recreo.

Ῥαθυμοποιὸς, deſidem & inopem reddens Theophyl. ep. 19.

Ῥάθυμος, ὁ, ἡ, quietus, ſegnis, ſupinus, deſidioſus, mollis, τὰ ῥάθυμα, delicia, Ariſtot. in Rhet. propriè ſi vocis etymologiã ſpectes eſt is cuius mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili miniméque intento labore.

Ῥαθυμότερον, ſegnius, indulgentius, mollius.

Ῥαθύμως, ſegniter, ſupinè, oſcitanter, per inertiam. ... Galen. libro 1. ad Glauconem. ... patienter ferre, Plato de Legib. Iſocrat. ... quieſcebam, id eſt, non commouebar. Ariſtotel. 7. Politic. ... ſegnius viuere.

Ῥαΐα, facilitas, ſanitas.

Ῥαιβοειδής, ὁ, ἡ, incuruus, καμπύλος, Hippocr.

Ῥαιβὸς, ὁ, ἡ, obliquus, σκολιὸς, καμπύλος, διεστραμμένος, flexus, peruerſus, qui pedibus eſt incuruis & in ſe contractis, cui crura ſunt introrſum obtorta: ... Huic opponitur βλαισὸς ... enim (inquit Pollux) nominant ... βλαισοὺς autem ...

Ῥαιβοσκελὴς, loripes, flexa habens crura, in Epigram.

Ῥαίδια, τὰ, ſandalia, calceamenta muliebria.

Ῥαίδιον, vel Ῥαίδιον, vehiculum, rheda, ἅμα ...

Ῥαΐζω, μ. αΐσω, σ. κα, ex morbo refocillor, i. melius habeo, ex morbo recreor, ... meliuſcule habet, Ruel. lib. 8. Dioſc. cap. 3.

Ῥαιστήρ, ὁ, flagellum, ἡ μάστιξ.

Ῥαικὸς, ὁ, Græcus, additione G literæ apud Latinos.

Ῥαιὸς, ἀπὸ τοῦ χραιὸς, Etym.

Ῥαίνω, μ. ανῶ, σ. αγκα, roro, aſpergo, inſpergo, reſpergo, rigo, humecto, Actiu. Accuſ. ... aſpergo palpebras, Ariſtoph.

Ῥαίω, perdere, deſtruere à ῥάω.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, σφῦρα, malleus. inferius ῥωστήρ.

Ῥαιστὴς, ὁ, corruptor, profligator, deſtructor, interfector.

Ῥαιστήριος, ὁ, ἡ, labilis, & q. vaſtatiuus, q. corruptiuus, Apollon. lib. γ.

Ῥαιστὸς, corruptus, vel qui poteſt corrumpi.

Ῥαισώνω, purus ſum, caſtè viuo.

Ῥαίω, perdo, φθείρω, vaſto, deſtruo, corrumpo, ... vnde ... Actiu. Accuſ. Et Ῥαίομαι, perdor, pereo, φθείρομαι. Odyſſ. ... lib. 2. Apollonij, nauis euerſa, perdita.

Ῥακάζω, veſtimenta deſicco.

Ῥακένδυτος, ῥακοδύτης, detrita veſte amictus.

Ῥάκη, αἱ, rami, frutices, ...

Ῥάκιον, τὸ, veſtis vilis detrita ac pertuſa, λάκις, Ariſtopha. diminutiuum. Chryſoſto. ... i. ſordidis pannis veſtiri ſolitam: ... Ariſtoph. in Acharnenſ. ... ῥάκιον, panniculus, vt apud Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 11.

Ῥακιοσυρραπτάδης, ὁ, Euripid. ab Ariſtoph. cognominatur, quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis ſeſe ornauerit, vel quòd ferè pannoſos reges in ſcenam produxerit.

Ῥακοδυτέω, pannis obſitum eſſe. Chryſoſt. in Epiſt. ad Rom. 6. ... Ῥακόδυτος στολὴ, obſoleta & pannoſa veſtis, Euripid. in Rheſo.

Ῥακόεσσα, pannoſa & vilis, in Epigr.

Ῥακόομαι vide infra in ῥακώμαι.

Ῥάκος, εος, τὸ, pannus veſtis pannoſa & lacerata, τρῦχος, ſicut ῥάκος, reiicula, ſaga. ... i. ... Ariſtopha. in Pluto, ... ῥάκος, pro veſtimento habere pannum, id eſt, veſtem attritam. Ῥάκος, panniculum & linteolum etiam ſignificat. Gal. ... excipiatur ſuccus oxalidis panniculo veſtis detritæ. vnde apud Dioſcor. ... ſæpe pro ... ῥάκη λινᾶ, lacerata linteola, Ruel. linteorũ laciniæ, Marcel. libro 5. Dioſcorid. cap. 78. Transfertur in hominem nihili, Lucian. in Tim. à veſte detrita reiiculáque ſumpto cõuitio. Formatur autem à ῥήσσω, ῥήξω, ἔρρηχα, η in α conuerſo, & denſa conſonante in tenuem. Capitur etiam pro cicatrice ſeu ruga & lacinia faciei. Ariſtoph. in Pluto, ... ῥάκη.

Ῥακόομαι, laceror, in modum detriti panniculi rumpor. Plutarc. in Sympoſ. ... Dioſcor. lib. 5. c. 102. ... rugoſæ facies, cicatricoſæ & laceratæ, Ruellius: rugoſi vultus, Marcellus apud Hippoc. pro irrumpo.

Ῥακοφορέω, ὦ, fut. ήσω, laceram veſtem geſto.

Ῥακτήρια, τὰ, tympana à ſtrepitu. & ſaltationis genus.

Ῥάκος, vallum, torrens, petra, collis.

Ῥακτρὶν, virga, baculus: quo fructus deiiciunt, & deturbant.

Ῥακώδης, fractus, ῥωγαλέος, διερρωγὼς, attritus. vnde ῥακώδεις κόλποι dicuntur Græcis ſinus quibus tenuis cutis & attritis veſtium fragmentis ſimilis ſuperiacet, Galen. ῥακώδης πέπλος, in Epigram.

Ῥάκωμα, idem quod ῥάκος, veſtis vilis & lacera, & commiſſuris conſerta. Ariſtoph. in Achar. ... ῥακώματα.

Ῥάκωσις, ὁ, vt apud Æginet. ῥάκωσις ὀσχέου, laxata ſcroti cutis.

Ῥάμμα, τος, τὸ, ſutura, ῥαφὴ, ἀπὸ τοῦ ῥάπτω. Ῥάμμα, licium, filum, & fibula, ſiue tænia quæ per anulos excurrit veſtiſque ſciſſuras inter ſe committit. Ioſephus de Antiqu. ... Heſyc. ῥάμματα expoſuit ... ῥάμμα etiam Latine dicitur acia, id eſt, filum. Titinius, Phrygio fui primo, benéque id opus ſciui: Reliqui acus, aciáſque hero atque heræ noſtræ. Cornel. Celſ. lib. 5. cap. de glutinatione vulnerum: vtraque optima eſt ex acia molli nõ minus torta, quo mitius corpori inſidat.

Ῥάμνος, ου, ἡ, rhamnus, ſpinoſus frutex, quo ferunt authores hiſtor. Eccleſiaſt. Chriſtum ſeruatorem noſtrum coronatum fuiſſe. Theophraſt. lib. hiſt. plant. cap. 3. & cap. 17. ... dici eſſe, quod noſtro rhamno non conuenire obſeruaui. Dioſcor. lib. 1. cap. 120. ad veneficia valère his ita prodidit, ... Ob id ἀλεξίκακον vocat Nicander. i. aduerſus lares nocturnóſque lemures & ſtriges auxiliatricem. Hanc plantam volunt ſpinam albam dici: quam ego ... puto, de qua Ouid. in Faſtis,

> Hic ſanis ſpinam qua triſtes pellere poſſet
> A foribus noxas, hæc erat alba, edidit. Ibidem,
> Virgáque Ianalis de ſpina ſumitur alba
> Qua lucem thalamis parua feneſtra dabat.

Vide Πυξακανθα. ῥάμνον apud Ioſephum male expoſuit Interpres rubum.

Ῥαμνουσία, ας, ἡ, Fortuna ſeu Nemeſis, quæ in Rhamnunte vico Atticæ ſimulachrum habebat, à Phidia fabrefactum. Vide Νέμεσις.

Ῥαμφαία, gladius, culter.

Ῥαμφὶς, ίδος, ἡ, genus nauigij.

Ῥάμφος, εος, τὸ, roſtrum auium propriè, vt ῥύγχος, ſuum. Laſcar. ... ſic etiam Alex. Aphrod.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, ſtilla, gutta, aqua pluuiæ, aſpergo. Pro ſanguine. Gaza in Problem. Ariſtot.

Ῥανὶς, ῆρος, locus in oculis vnde lachrymæ fluunt, ... Pollux.

Ῥαντίζεσθαι, rigari, aſpergi, mundari, purgari, abſtergi, ... Nazanz.

Ῥαντίζω, μ. ίσω, σ. κα, aſpergo. Actiuum.

Ῥάντισμα, &

Ῥαντισμὸς, ὁ, ὁ, aſperſio Cicer. aſperſus Plinio, luſtratio, aſpergo. Sic Plinius longinqua aſpergine maris. ῥαντισμοῦ ... ſan-

guinis aſperſio, in Epiſt. 1. Petri cap. 1. & ad Hebr. c. 9.

Ῥαντὸς, aſperſus, irroratus.

Ῥὰξ, γὸς, ἡ, ὁ, acinus vuæ, in quo celantur vinaceæ dicta etiã impropriè acin⁹, i. γίγαρτον: ῥὰξ verò eſt vuæ granum, id eſt, κόκκος σταφυλῆς. prima longa in obliquis. Dicitur & ῥὼξ in Epigram. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino vuæ paſſæ, Dioſcorid. lib. 3. cap. 94. & cap. 19. Leuitici, οὐδὲ τὰς ῥᾶγας ἀμπελῶνός σου συλλέξεις, in vinea tua racemos & grana decidentia non congregabis. ῥᾶγες, acini: Dioſcorid. lib. 4. cap. 51. ῥᾶγες μικραὶ, πυῤῥαὶ, κατὰ μέγεθος πυροῦ, vuarum acini, numeroſi, rubri, magnitudine tritici, Marcel. ibidẽ: qui adnotat Plin. racemos vocare quos Dioſcorid. ῥᾶγας non ſine diſcrimine: quoniam in racemis plures in vnum collecti vuarum acini ſunt: in iis autem quas vocant Græci ῥᾶγας, vnius tantùm vuæ & acini æſtimatio eſt. Videtúrque Dioſcor. non racemos, ſed acinos intelligere, ſubdens κατὰ μέγεθος πυροῦ, id eſt, tritici grani magnitudine. αἱ ῥᾶγες βότρυος, acini vuæ, acina in gen. Neutr. Gaza lib. 3. de Cauſ. plantarum Theophr. καλοῦσι τὰς ἐν σκορόδῳ ῥᾶγας ἄγλιθας, Dioſcorid. lib. 2. cap. 185. allij nucleos vocant aglithas, Ruel. nucleos quibus coagmentatur allium, ſpicas appellant, Barbar. vocant in alliis diuiſiones ſpicas ſeu nucleos, Marcel. qui ibidem à Theophraſto, dici γέλγεις adnotat, quas Dioſc. ἄγλιθας, alij ἀγλίδας vocant. vocatur ῥᾶγες etiam extremitas digitorum intrò vergens quæ rotundior eſt, vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. libro 2. Ruf. Epheſ.

Ῥάξει καταβαλεῖ, à ῥάσσω, ῥάξει ὁ θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτὸν, i. elidet eos Deus qui conſurgunt contra montẽ Sion, c. 9. Eſaiæ: ſic Hieronym. ibidem exponit.

Ῥᾶξις, εως, ἡ, conflictus acierum. Bud. ex Plut.

Ῥᾷον, ονος, τὸ, facilius, βέλτιον, melius, ἐπιεικέστερον, ἀλαφρότερον, κουφότερον. Vocabulum conueniens ægrotis, qui incipiunt conualeſcere: vnde & verbũ ῥαΐζω, pro facilius à morbo me habeo.

Ῥαπεὺς idem quod ῥαφεὺς, id eſt ῥάπτης. Suid.

Ῥαπίαυλος, ὁ, ſtipulam inflans, idem qui & καλαμαύλης.

Ῥαπίον, ἡ, ſtipula. καλάμη.

Ῥαπταύλης, ου, ὁ, qui tibias compingit aut inflat. Euſtath. idem quod μόναυλος.

Ῥαπίζω, μ. ίσω, π. ικα, alapis percutio, κολαφίζω, colaphis cędo, colaphos incutio, in faciẽ percutio, colaphum infligo, alapas impingo. Actiu. Accuſat. ῥαπίζει σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα, impingo alapam in maxillam tuam, Matth. 5. ῥαπίζειν propriè ſignificat, contumeliæ cauſa, virga aut fuſte, aut etiam crepida alium cædere (nã ῥαπὶς & virgam & crepidam ſignificat) ſicut omphale, ſandalio caput Herculis verberabat Plutar. in Themiſt. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, id eſt eos qui in certaminibus intempeſtiuè ſurgunt, cædunt & paulo poſt, id explicans ἐπαραμένου, inquit, τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, hoc eſt, quum baculum extuliſſet veluti percuſſurus. Theod. Beza annot.

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, virga, crepida, fibula, ῥάβδος. vnde χρυσόρραπις, i. χρυσῆν ῥάβδον ἔχων, Homer.

Ῥάπισμα, ατος, τὸ, alapa, colaphus. Prynic. ait non eſſe in vſu. Suid. ἐπὶ κόρρης, ὁ λεγ' ἴδοις λέγουσι ῥάπισμα.

Ῥαπτὰ, centones, puluini. τὰ τῶν διφθερῶν ῥαπτὰ, &c. Xenophon in 4. ἑλλην.

Ῥαπτὴς, ου, ὁ, ſutor.

Ῥαπτὸς, οῦ, ὁ, lacer, fractus, ſutilis.

Ῥάπτω, μ. ψω, π. φα, ſuo, conſuo, ſarcio, conſarcino, affingo, doloſè ago, i. machino. Neutr. Accuſ. ῥάπτειν κακὰ, Hom. Odyſſ. i. βουλεύομαι, συντίθημι, τεχνάζομαι, ſtruo. Vide Κακορραφία. Dicitur ῥάπτομαι pro eodem Ariſtophanes. περὶ. ὅστις ἄλλῳ ἐπιβουλεύων σκεύαζει. vide Prouerb. Nequid ſuo ſuat capiti ῥάπτειν ἀοιδὴν, Heſiodus. componere, contexere, ſeu pangere carmen, & per tranſlationem concinnare.

Ῥάπυς, idem eſt quod ῥάφυς, napus qui & βουνιάς.

Ῥαρίας, άδος, Ceres, à Raro quodam Triptolemi auo cognominata, quam ille quum filiam quæreret, hoſpitio accepit.

Ῥαρὸν, puer, infans, Etym.

Ῥάρος, ου, robuſtus: item venter. vnde & pro puero ponitur. eſt & nomen loci proprium, Etym.

Ῥάσμα, ατος, τὸ, aſpergo, perfuſio, Athen. μύρου ῥάσματα εἰς τὴν γλῶτταν, i. ἐπιβρέγματα καὶ σταγόνας.

Ῥάσσατε, aſpergite, rigate, à ῥῶ, ῥαίνω, irrigo, Hom. Odyſſ. υ, vi ſterno & eiicio, Euſtath.

Ῥάσσω, τὸ ἀράσσω. fut. ῥάξω allido, deiicio expon. etiam vi & impetu valido derido.

Ῥᾷστα, facillimè. Ariſtophan. νεφ. ῥᾷστα πάντων, Demoſthen. vt ῥᾷστα πάντων.

Ῥαστάζω, vel Ῥαστώζω, laboro, impello, turbo.

Ῥᾷστον, pro βέλτιστον βέλτιον. Eurip. Schol.

Ῥᾷστος, η, ὁ, facillimus.

Ῥαστωνεύομαι, &

Ῥαστωνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ὀλιγωρῶ, liberè ago, otior, otio langueo, capto otium, indulgeo inertiæ, ῥᾳθυμῶ. Neutr. Abſol. Xeno. φῶν παιδ. ῥᾳστα ὁρᾶς ὡς ἀνδρείως ἐπὶ τὰ ἔργα βαδίζω, οὐδὲ ῥαστώνην τῇ ψυχῇ παρ' ἡμῶν καὶ ὑπὸ σκηνῆς ῥαστωνεύομενος. Dicitur & paſſiuè ῥαστωνεύομαι.

Ῥαστώνας, idem quod ῥαστώνη, Suid.

Ῥαστώνη, ης, ἡ, facilitas. Plato Epiſt. 7. ὑπομένειν ἐπ' ἐμὲ πορείας ῥαστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, itineris leuandi cauſa. Ῥαστώνη γίγνεται, &c. Plato Gorgia, τοῖς γὰρ ἐκπλεῦσαι τῆς πόλεως ὄχλῳ, ῥαστώνην φυγῆς παρέχειν, ex vrbe fugiendi facultatem multitudini præbuerunt, Plutarchus in Camil. Ῥαστώνη, rerum ſecundarum proceſſus, res ſecundæ, hoc eſt, τοῦ βίου διαγωγὴ. Ὀλίγοις πολλὰς ῥαστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μακρᾶς ἐκθυμίας μεγάλους πόνους ὑπομενόμενος. Gregor. in 1. contra Iulian. τῇ ἐπιεικεῖ ῥαστώνῃ μετρούμενος τὸ εὐδαιμονεῖν. Et Polybius ῥαστώνην ἀκέραιον appellat, ſtatum rebus ſecundis florentem, in quem nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Huic opponuntur τὰ παρὰ τῆς τύχης ἀπαντήματα. Cicer. vitæ tranquillitatem vocat. ἐν οἷς ἐστιν ἰσοτιμία καὶ ῥαστώνη δι' ἀπόλαυσιν γεγενημένη, quum æqualitas eſt in abundantia & per vtilitatem ſacietas, Plutarchus in Lycurgo: ſic Lapus. Ῥαστώνη, recreatio, relaxatio, remiſſio, laxamentum, reſpiratio, reſpirandi ſpatium, ἀνάπαυσις, quies & otium, voluptas, quia facilè in eam illabimur, ſolatium, deſidia, ignauia, ſegnities, ῥᾳθυμία, laboris leuamentum, & facilis ratio rei conficiendæ: cui opponitur χαλεπότης. ῥαστώνην τινὰ φέρειν, relaxationem quandam afferre. καὶ πόθος ἐν τῷ πόνῳ ῥαστώνης καὶ ἀναπαύσεως ἐκ κακῶν διψῶσιν, otium laboriſque remiſſionem ex malis, deſiderantibus, Plutarchus in Camillo. Lyſ. ῥαστώνην ἐξευρεῖν εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας, facilem modum inueni longioris itineris conficiendi. μετὰ ῥαστώνης ἀποτελεῖν, citra difficultatem abſoluere. Ariſtotel. libro de mundo. ῥαστώνη... ἀνάπαυσις, τέρψις, τρυφὴ, ... εὐθυμία, ... χαυνότης, ... ῥαστώνην δὲ ... ῥαστώνην oppoſuit otium labori.

Ῥάστηρ, ῆρος, poculum, crater: à ῥαίζω, i. irrigo.

Ῥαφανέλαιον, Rhaphanelæum, quod & ῥαφάνινον ἔλαιον. Rhaphaninum oleum: id fit ex rhaphani ſemine, Dioſcorid. libro 1. capite 46.

Ῥαφανὶς, idem quod ῥαφανὶς, i. radix ſiue raphanus. Hom. βατραχ. ὁ τρώγων ῥαφανὰς, ὁ κρομβόνους ... Vide Ῥαφανίς.

Ῥαφανηδὸν, Aduerb. Vide Ῥαφανίς.

Ῥαφανιδόω, μ. ώσω, podicem traiicio radice, id eſt raphano: quæ pœna erat eorum qui in adulterio eſſent deprehenſi. Ariſtophan. νεφ. τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ, ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι; Vide Ἀπορραφανίδωσις.

Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, quæ & ῥαφάνη Homero, i. raphanus. Dicitur etiam radix. Palladius in Auguſto cap. 5. Radices fœminini generis putantur, quæ minus acres ſunt, & habent folia latiora, &c. Infráque raphanum vocat. Radicula à Gaza tranſfertur in Problem. Ariſtotel. Segm. 9. Quæſt. 6. Et tamen radicula alia herba eſt Plinio, nempe lanaria, Græcorúmque στρουθίον. Ῥαφανίδος quinque genera aſſignat Theophraſtus hiſtor. libro 7. capite 4. quem Plinius libro 19. capit. 5. ad verbum expoſuit, ſed raphanos in napos conuertit errore manifeſto. Erroris cauſa fuit, quod ibidem ῥάφανον (id eſt Atticis braſſicæ καὶ τῆς κράμβης) eius genera conſtituat, Philoſophus. Plinius verò per ῥάφανον raphanum intellexerit, duplicatóque errore braſſicam in raphanum transformarit ex vocum ignorantia. Eſt & ῥάφανος ἄγριος Theoph. id eſt, aromacium Columellæ, ſiue aromacia Plinio, quę rapula acria videtur dixiſſe Horat. vulgò vocamus reforts. Propriéque ῥαφανὶς, diſtinctionis cauſa dicenda ref. rt, non verò raue: hoc enim rapa ſiue rapum, i. γογγύλη ſiue γογγυλὶς Galeno, quæ quia ventroſa, γαστέρας dixerũt, vt author Athen. libr. 8. Is tamen γογγυλίδα ἀγρίαν apud Theophraſtum napum intelligit qui βουνιὰς eſt Dioſcoridi: nobis vulgò naueau, vel nauet. Apud ipſum Athenæum ῥαφανὶς à Pſeuſippo diſtingui videtur, ab ea quæ ῥάφυς ſiue ῥάπυς dicitur, i. vt interpretor, rapa ſiue rapum. Nota ῥαφανίδα, etiam communi lingua ῥάφανον dici. Vide Commentar. Ariſtophan. in Pluto. Vnde Ῥαφανηδὸν, Aduerb. vt apud Paul. Ægin. lib. 5. cap. 89. διαφορὰ δὲ τῶν καταγμάτων εἰσὶ πλείους, ὁ μὲν γὰρ λέγεται ῥαφανηδὸν, ὁ δὲ καυλη-δὸν, &c. Additq; paulò pòſt, Ῥαφανηδὸν μὲν οὖν ὅτ' ἂν ῥαγῇ ἐγκαρσίως ... διὰ τοῦ πάχους, ὁ, καὶ σικυηδὸν καὶ καυληδὸν, ... ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν κατεαγνυμένων σικυῶν καὶ καυλῶν, id eſt, Raphani modo facta, fractura oſſis ſecundum obliquam figuram per craſſitudinem.

Ῥάφανος, ου, ὁ, raphanus (παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι, nam ſtatim à ſatu oritur.) lingua communi: nam Atticè ῥαφανὶς dicitur, vt ſuprà adnotauimus. Atticis verò ῥάφανος, i. κράμβη, braſſica. Vide Ῥάφανον, & Ῥάφανος in Ammon. Ῥάφανος, radix vertitur à Gaza lib. 1. Problemat. Alexand. Aphrod. quæſt. 41. raphanus aliàs braſſica apud Ariſtot. lib. 5. de nat. Anim. cuius hæc ſunt verba: ἐν ταῖς ῥαφάνοις ... καλοῦσι τινες κράμβην, in braſſica, quã vocant nonnulli cràben. Ῥάφανος ἀγρία, braſſica ſylueſtris, Gaza apud

apud Theophraſt. ῥάφανος φῦσα, braſſica optima, Idem libro 7.hiſt.plant. Theophraſt. Braſſica arceri ebrietatem ait libro 4.hiſt.plant.Idem Theophr.Vide Ῥαφανίς.

Ῥαφανιδορίζω,radix modo raphani conſtans,Theophraſt.in hiſtor.plant.

Ῥαφὴ,ῆς,ἡ,ſutura.ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς,Galen.l.5.de vſu partium ſcribit τὴν ῥαφὴν hunc appellatam quod τοῖς ἐκ πλειόνων ῥακῶν συρραπτομένοις ἱματίοις, veſtibus ex multis pannis cõſutis ſimilis ſit.

Ῥαφιδεὺς,qui vtitur inſtrumento quod ῥαφὶς dicitur ſutor, Epigrammat.

Ῥαφιδευτὴς,idem Exod.cap.27.

Ῥαφιδευτὸς,ſeu textus. τὸ ὑφαντὸν καὶ ῥαφιδευτὸν, Exod.36. τὸ ποικίλον τοῦ ῥαφιδευτοῦ,opere plumario,cap.27.ibidem.

Ῥαφὶς,fibula.καταγμάτων Apud Hippocr.ῥαφὶς, Galen. exponit τὸ κατάγμα, ὃ διακεκομμένοις τοῖς ὀστοῖς ἐγχεῖται τῆς τομῆς ὑπὸ τοῦ ... vide Ὀστέον.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, acus, acicula, fibula, virga, calceamentum, olus agreſt. lapſanæ ſimile. Item piſcis acus, Athen. alio nomine Βελόνη.

Ῥαφὶς.Vide Ῥαφανίς.

Ῥαχηδὸν,q. ſpinatim,ἀπὸ τῆς ῥάχεως.

Ῥαχὸς,locus ſyluoſus & ſublimis : à ventorum ſtrepitu dictus: ῥαχία γὰρ ὁ ψόφος. Heſych.vide Ῥαχία.

Ῥαχητρίζω ἢ ῥαχίζω, τὸ διακόπτω,Pollux.

Ῥαχιαῖος,α,ον,meditullium ſpinæ:Polluci τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

Ῥαχὸς, ἀπὸ σπαράγματος,Heſych. Ῥαχοί, οἱ, in vite dicuntur flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plin. quæ in nouellis vitibus putare agriculturæ lege vetitum eſt.Sicque apud Theophraſt. legen. lib. 3.de Cauſis plant cap.9. ... quemadmodum faciunt in vitibus non putantes duramenta ſiue brachia. Quod quid eſſet ignorauit Gaza hoc ipſum tranſiliens. Philoſophi dictum pulcherrimis verſibus explicauit poëta,Georgic.lib.2.

Ac dum prima nouis adoleſcit frondibus ætas,
Parcendum teneris:& dum ſe lætus ad auras
Palmes agit laxis per purum immiſſus habenis,
Ipſa acies ferri nondum tentanda:ſed vncis
Carpendæ manibus frondes,interque legendæ.
Inde vbi iam validis amplexæ ſtirpibus vlmos.
Exierint,tunc ſtringe comas,tunc brachia tonde.&c.

Ῥαχία,ας,ἡ,ῥαχὶς ſpina:locus editus: cautes: ſtrepitus:litus quod vnda verberat : reciprocatio fluctuum ſine aquarũ æſtus,vadoſum æſtuarium,litorij ſalebræ, terra metallis abundans: locus arboribus conſitus, Etym. ... Interp. Thucyd. Idem Thucyd. in 4. ... Suid. adnotat ita Iones vocaſſe ... Eſt & prouerb. ῥαχίας χαλίσειε.

Ῥαχίζω,μ.ίσω,π.ικα,diſſeco,diuido per ſpinam, σφάζω, ῥαχιστίζω, διαιρέω. Sophocl.in Aiace, ... Idem,σφάζει καὶ ῥαχίζει.vulgò dicimus *eſchiner*. Ῥαχίζω,etiam ζωρίζω,μαι Suid.Eſt & Heſych.mentior , ... Actiu.Accuſ.

Ῥάχις,ιος,ἡ,ſpina dorſi,quæ & abſolutè ſpina:ſic dicta à ῥάσσειν τὸ ... inquit Apollod.apud Etym.alij tamen à τραχὺ deriuant : quod ſpondyli parte poſteriore , ſint τετραχυσμένοι, i. ſpinoſi & aſperi de dorſo folij,Dioſcorid.lib.2.cap.217 Theoph.de folio roboris loquens lib.3.hiſtor.cap 10. ... circa dorſi ſpinam. alibi ... vt cap.15. de oſtreæ folio.Pro dorſo terræ in Epigr.pr.breui. Ῥάχις etiam dicitur pars lævis à qua in polypode ordo acetabulorũ inchoatur.Ariſtot.lib.4.Anim. Transfertur aliquando, vt ῥάχις τοῦ ὄρους,Herodot.& in Epigr.dorſum montis. ὑψηλὴ ῥάχις, Ibidem.Vide Ῥαχία.

Ῥαχιστὴς,ῆς,ὁ,vanus,mendax,oſtentator.

Ῥαχιστὸς,οῦ,idem. Apud Sophocl.Interpres ῥαχιστὰς (ſic enim ſcriptum) ... perditiſſimos nebulones,facinoroſos.

Ῥαχίτης μυελὸς,ſpinæ dorſi medulla,medulla ſpinalis,quæ & νωτιαῖος,Galen.

Ῥάχος,palus ſpinoſus,& vitis,Etym. in plurali numero ῥάχοι dicuntur eſſe ſtipites apud Xenophon.Idem Etymol. hinc dicit eſſe verbum ῥαχίω ſignificans τέμνω ſcindo.

Ῥαψῳδέω,μ.ήσω,π.ηκα,verſus contexo ſeu concinno poemata decanto,verſuum centones recito.Lucian.de luctu, ... i.recitantur verſus ab omnibus.ῥαψῳδεῖν,Ariſtopha.heroicis verſibus te celebro,carmine celebro. Item ... tricari, nugas agere, ... Pro differere Demoſth.

Ῥαψῴδημα,ατος,τὸ,mendacium,nugæ,ψεῦσμα,Suid.

Ῥαψῳδία,ας,ἡ,ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν τὰς ᾠδὰς, quaſi contextura carminum, & concinnatio,φλυαρία,cento.ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος,Lucian.ſunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poeſin in vnum corpus quaſi conſutam quum antea eius membra diuulſa,à quibuſdam circulatoribus poetis recitarentur ac teſtatur Euſtathius veteres totam Homeri Poeſin eo nomine appellaſſe, ſed videmus non ſolùm totam poeſin ita inſcribi ſed ſingulos etiam libros quo veriſſimile eſt reſpexiſſe Heſychium quum ῥαψῳδίας,eſſe dixit μέρος τοῦ ποιήματος.

Ῥαψῳδὸς,οῦ,ὁ,recitator carminum ſeu verſuum, qui aliena carmina in publicis conuentibus accinere ſolebat: quòd cantiones quaſi fuerent concinnatione multa. Lucianus de Homero,& Interp.Sophoclis de Sphinge quę verſibus ęnigmata texebat. Alij ῥαβδῳδοὺς & ῥαβδῳδεῖν vocant,à virgula , ... ſiue quia lauri ramum tenerent, qui huiuſmodi carmina componerent.Pindarus à ῥάπτω deducto nomine,rapſodũ, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς vocat. Plato lib.2. de Repub. ῥαψῳδοὺς facit poetarum miniſtros.

Ῥάων,ονος,ὁ καὶ ἡ,facilior. ῥάων ἐγένετο,conualuit.

Ῥέα, facilè, ῥᾴδιος , ῥᾳδίως , ταχέως , facilius & citius, poeticum eſt.

Ῥέα,ἡ,Rhea,filia Oceani & Tethyos, Plat. in Timæo, vxor Saturni,quæ & ῥεία dicitur.Heſiod.in Theog. ῥεία δὲ αὖ ὁ μαλθ... vbi Interpr. ῥέα, ...

Ῥεγεὺς,fullo,tinctor.pro eodem ῥεγμεύς. Heſ. item ῥεγμὸς. idem ῥαγεὺς,Etym.

Ῥέγκω,Atticè,pro ῥέγχω,ſterto:pro fremo,de equis.Eurip.Neu abſol.

Ῥέγος.apud Heſych.exponitur βάμμα,ῥάκος & βάμμα,cuius exēplum Etymolog.affert ex Anacreonte ... & ῥέγμα ab Etymologo ponitur pro eodem citante nunc ex Ibyco locum ... & apud Heſych.ſcribunt etiam ῥέγεα eadem ſignificat vid.ῥῆγος.

Ῥέγξις,& Ῥέγχος.Vide Ῥέγχω,& Ῥέγχος.Ῥέγμος.

Ῥέγχω,μ.ῥέγξω,π.ερρεγχα,ῥέγκω, ſterto,ronchiſſo. Ariſtoph.in Nub. Οἰδ' εἰ εἴτε ῥέγκουσι. Idem in Equit. Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος,i.ſupinus ſtertit.Horat.vnde Ῥέγξις καὶ Ῥέγχος apud Hippocrat.quaſi ſtertor,ſiue ronchus Martiali:& ronchiſſare Plauto,i. ῥέγκειν:vulgò *ronfler*. Et Compoſit. Ἀπορρέγχω,i.deſterto Perſio.Hinc Ῥέγχωδης.vide Κεγχωδης.

Ῥέδιον,ου,τὸ,rheda currus.In Apocal.cap.18.ῥεδῶν rhedarum.

Ῥέεω.ῥεῖζω.

Ῥέεθρον,ου,τὸ,fluentum,ῥεῖθρον,ῥεῦμα. Iliad.β, κελάδοντα ἀμφὶ ῥέεθρα. Apol.2.Arg. ... i.tot flumina ſeu meatus & amnes : vbi ſcribitur Thermodonta fluuium ſecari in centum amnes quatuor exceptis.

Ῥέεν,fluebat,pro ἔῤῥεεν,ἔῤῥει,ἐῤῥεῖτο,Homer.

Ῥέζεσκε,&

Ῥέζω,μ.ῥέξω,π.ερεχα,facio,ſacrifico,ἱερουργῶ, patro, manibus contrecto,tango.Actiuum Accuſatiuo.Odyſſ.ξ. ... ad diis ſacrificandum, Heſiod.καὶ τὰ ἄνθρωποι ῥέζουσι,hæc faciunt. Iliad.δ, ... nos incommodo afficeri.Plato de Legib. Item cum duobus Accuſatiuis:vt Iliad.γ, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι,hoſpitem lædere. Et vt facio pro ſacrificio ponitur,vt apud Virg. Cum faciam vitula , &c. Sic ῥέζω ſimpliciter pro ἱερεύω. Iliad. θ, ...

Ῥέθεα,τὰ,membra.Vide Ῥέθος.

Ῥεθομαλίδας,οἱ,... delicata & molli cute.

Ῥέθος,εος,τὸ,quæuis pars corporis : ſed κατ' ἐξοχὴν,ὡς καὶ τὸ πρόσωπον,facies, Theocritus, ... i.in genis aut labris.Soph. in Antigona, Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει,i.Nebula autem ſuperciliis incidens (i.triſtitia & mœror)genas purpureas decolorat. Hom.ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει.Et Iliad.χ. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων ... Interp.ἐκ μελῶν,i.ex artubus & membris.Apollon libr. 2.Argon. ... &c. vbi Interpres, ... id eſt, ora & facies.Laſcar.pro corpore, ...

Ῥεῖ,fluit.ῥεῖ dicendum Atticis,non ῥέει.Phrynich.

Ῥεῖα,Aduerb.facilè,ῥᾳδίως, poeticum apud Nicãdum in Theriacis pro ſtatim. ῥεῖα ζώοντες Poetæ Græci dicunt Deos quibus ad bene beatéque viuentes nihil deeſt : Sic Terentij vita apud Porcium , Tres per idem tempus qui agitabant facillimé.

Ῥεῖα,ας,ἡ,pro ῥέα,Rhea.

Ῥεῖη,idem in Epigr.

Ῥεῖν,pro ῥέῃ,fluat.in Epigr.

Ῥεῖθρον,ου,τὸ,fluentum,alueus,profluens aqua. ἐνεῖθρα & ῥεῦμα coniunxit Nazanz.in Orat.Ammon.diſtinguit.ἐν ῥεῖθροις,in limitibus humidis,Ruell.& Barb.lib.2.Dioſc.c.109.

Ῥεῖτος,fluens,ῥέων.Suid.

Ῥεία,Iuno apud Euphorionem,Etym.

Ῥέκος,ιον,τὸ,cingulum.vide Ῥάκος.

Ῥεκτήρ,ῆρος,ὁ,factor,author,ἐργάτης.Heſiod. ἀγαθὸς ῥεκτῆρα ἢ ὃ δὲν ἄλγεα πάσχοντι.

Ῥεκτὸς,ἡ,ὁ,q.factitius,ſtrenuus.

Ῥεκτὶς,virilis.Heſych.expon.ἀνδρεῖος,addens ὁ χιτών.

Ῥεμβάζω,vagor mente,ſeu animo ſum vagabundo.

Ῥεμβασμὸς,οῦ,ὁ,occupatio mentis, ἀχολίαστος ὕπνος, ἢ ζητήσεως φαντασμὸς,ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, inconſtantia concupiſcentiæ, cap.4. Sapientiæ. Vide Ῥέμβος.

Ῥεμβέω,circundo,vagor,fluctuo.

Ῥέμβω. Vide Ῥέμβος.

Ῥέμβομαι, πλανῶμαι, γυρίζω. ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἢ τὴν τάξιν ἐκλείπων,Plutarch.in Fabio.vbi Interp.à caſtris noctu diſcedẽs & ordinem deſerens.Idem in Pomp. ῥεμβόμενοι ἐν τοῖς πράγμασι τοῖς ἀφανέσι κατασκευάσθαι,vagari atq; rẽ negligenter gerere.Chryſoſ.ἀγῶνα ἔδει τὸ πῦρ ἐπὶ οἰκίας ῥεμβόμενος. Vide Ῥέμβω. Vide Ῥέμβος.

Ῥέμβος,ου,ὁ,vagus. κυρίως ῥέμβος ἐστὶν ὁ πανταχοῦ φέρεται πλανώμενος, ἢ χωρὶς εἰς ἄστατα ἐν παντὶ,θεωρίας εἰς τὸ ὅλον ἐκφέρεσθαι,hunc Latinè vagabundum dicere poſſumus,ex Leg.Et apud Marcum Aurelium,ἡ ψυχὴ ῥέμβος,id eſt,anima vaga. ἀπὸ τοῦ ῥέμβεσθαι, quo vtitur Plutarc.in Demoſth.Hinc reſuer,& reſuerie,qui error eſt animi ἢ τῆς ψυχῆς πλάνη, id eſt, ῥεμβασμὸς ſiue ῥέμβη apud Hippocratem.

Ῥέμβω, circumuerto, vacillo, irrito. Actiu. vnde ῥέμβος. Vide Ῥέμβος.

Ῥεμβώδης,εος,ὁ ἢ ἡ,animo vagabundo factus, qualis eſt eius qui animo vagatur.Plut.in Dion. apud eũdem de audiendo ὄμματα ῥεμβώδη expon. oculi huc illuc vagantes,nõ defixi in eum qui verba facit.

Ῥέμφος,εος,τὸ,roſtrum,naſus,os.vide Ῥάμφος.

Ῥεῖα,facilius,ῥᾳδίως.

Ῥέον,τὸ,pocula,quædam vide Euſtath.trullæ.

Ῥέος,τὸ,fluxus,ῥεῦμα. Æſchil. [illegible] Vide Suid.in dictione Πλεῖος.

Ῥέπω,καταρρέπω,καθέλκω,Homer.

Ῥέπω,repo,declino, inclino,vergo, propendeo,ſum propenſus, præpondero,prolabor,κατακλίνω. De ſtatera propriè dicitur cũ lanx altera ad terram recellit. Tranſlatè poſuit Ioſeph.πλάστιγξ ῥέπει πρὸς τὸ δεσπότου.Plato Epiſt.7.διστάζοντι μοι ποτέρωσε ἡ γνώμη ῥέποι,ὅμως ἔρρεψε δεῖν ἢ τῶν πειρατέον εἶη, quum ipſe dubitarem,eſſet eundum néene inclinauit eò ſententia, quòd in præſentia tentandum eſſet. Ab hoc verbo deducitur ῥοπή. Capitur etiam τὸ ῥέπειν pro pertinere. Ariſtoph. ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει,eò pertinet & tendit oraculum. ἢ ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, in ventrem tendit & fertur,repit, Galen.ad Glauc. ῥέπων πρὸς τὰς ἡδονὰς, procliuiorem eſſe vel propẽſiorem ad voluptates. ἐν τῷ γλυκεῖ ῥέπουσα,in dulcedinem vergens, Dioſcorides lib.4. cap.185.

Ῥεῦμα,ατος,τὸ,fluxus,humoris affluentia,κατασχεῖν ἰσχύει στομάχου ἢ κοιλίας,fluxus ſtomachi & ventris, Dioſcorid.libr.1.cap.114. ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν,diſtillationes oculorum, id eſt,tenues,vt inquit Galenus,qui ferantur ex oculis humores ,qui nec cohiberi poſſint,nec volẽtibus nobis fiunt: à lachrymis hoc ſolo differentes,quod lachrymæ non ſemper fluunt, & electionem voluntatẽmque in nobis habent.

Ῥευματίζομαι , grauedine infeſtor , fluxu humoris noxij tentor, fluxionibus infeſtor.ῥευματισθεὶς τὴν φάρυγγα, cui diſtillatio in arteriam defluxit.Alexan.Aphrod.libro 1.Problem. τοῖς πάσχουσι ἢ τοῖς ῥευματισθεῖσι τὰ τὴν ἀρτηρίαν, hoc illis accidit, quorum arteria diſtillatione infeſtatur per humoris affluentiam.

Ῥευματικὸς,rheumaticus Pli.fluxionibus obnoxius. ῥευματικὴ διάθεσις,affectio rheumatica,Galenus ad Glaucon.ἕλκη ῥευματικά, diſtillantia vlcera,Dioſcorid.libr.2.cap.156.ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις,tibiarum vlcera diſtillantia,fluida tibiarum vlcera,Dioſcor.lib.1.cap.184.

Ῥευματώδεστατος,η,ὁ,qui maximè obnoxius eſt fluxionibus.

Ῥευμάτιον, q.fluxiuncula.ῥευμάτιον dicitur Θερμώδων,i.fluuius Thermodon,in Theſeo Plut.

Ῥευματισμὸς,οῦ,fluxio,exponitur à Plin. ῥευματισμὸς κοιλίας, rheumatiſmus alui, id eſt, fluxus mali & noxij humoris in aluũ. ῥευματισμὸς θώρακος,rheumatiſmus thoracis,Interprete Dioſc. lib.1.cap.107.

Ῥεῦσις,εως,ἡ,fluxus,fluxio.

Ῥευστὸς,οῦ,ὁ fluxus,χυτὸς,caducus,momentaneus.

Ῥευστῶς,fluenter.Lucret.lib.4. Vſque adeo omnibus ab rebus res quæque fluenter Fertur,i.fluentis in modum.

Ῥέφανος,ὁ,raphanus,Ionicè,Ammon.

Ῥέψε,tectus.

Ῥεχθὲν,factus,Homer.ῥεχθὲν,factum.

Ῥέχθεν,lugebant.

Ῥέω,μ.ῥεύσω,π.ἔρρευκα,propriè dicitur de rebus liquidis Xen.Pæd.7. ſic dicitur ὕδωρ,αἷμα, θάλασσα ῥεῖ apud Hom.metaph. etiam vſurpatur de aliis vt de igne apud Ariſtot. in libro de vita & morte. Item de telis,lapidibus,verbis & aliis rebus quæ cum quadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Home. ponitur & pro fluo,i.diffluo euaneſco,intereo,ſoluo, labor, vt apud Philon. ῥευστὰ ὕλη ἢ ῥέουσα,fragiles & fluxi ſic &apud Demoſth.& Plutarch.Item actiuè pro χέω fundo. Euripid.in Hecuba.Inuenitur & ῥέω pro ῥέω apud poëtas item εἴρω dico, loquor,in qua ſignificatione quanuis non ſit vſitatum ῥέω. in vſu tamen eſt,aor.1,ἐρρήθην (pro quo & ἐρρέθην) regulariter formatus ab ῥέομαι cuius actiu. ἐρήσω fut. ῥέω. Ῥέομαι idem quod ῥέω fluo.item perfundor vt ἱδρῶτι ῥεόμενος,ſudore perfuſus.Ouid. Galen.

Ῥεῖος,ου,ὁ,Atticè,fluentum,Æſchil. ἐπῶν νεοχμῶν ῥέον,potabile flumen.Idem in gen. Neutro ῥέος dixit.

Ῥευς,έως,ὁ,tinctor.ῥευς,οἱ βαφεῖς,Interp.Homer.

Ῥηγὴ,ῆς,fiſſura,ῥῆγμα,χάσμα.apud Hippocr.

Ῥῆγμα,ατος,τὸ,fractura Plin.eruptio,q.ruptura,rima,Dioſc.lib.1. cap.81.ῥῆγμα(inquit Vlpian.Rhet.)aiunt Medici conceptaculi alicuius rupturam,vt venę vel arteriæ:differtque à ſtremmate,quòd hoc ſit vbi articulus ſuo loco mouetur:vel ῥῆγμα,πάθος διάστασις dicitur: σπάσμα verò,ὅταν μετάστασις Gal. ſcribit vnitatis ſolutionem quæ in muſculis euenit,ἕλκος ἢ ῥῆγμα dici.Alij arteriarum & venarum eſſe volunt. Ægineta τὰ ῥήγματα ἀλλ(inquit)σωμάτων ἐγχυμώσεις γίνεται πάντοτε.Apud Ariſtot.de mũdo,ῥήγματα γῆς pro ſalebris ponuntur,& hiatu,& terræ diſceſſu.ἐκ τῶν ῥηγμάτων τὰς διανοίας ἔχειν, terræ diſceſſibus patefactis perſpirare. Vide Ῥηκτὰ & Ῥηκτὰ ῥήγματα,fracta, Gaza libr.7. c.11.hiſt.plant.Theophr.rupta, Idem lib.9.cap. 19. τὰ ῥήγματα. Ῥῆγμα,ruina,κατακρημνισμὸς.Lucæ cap.6. ἢ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

Ῥηγματίας,qui ruptis laborat,i.τοῖς ῥήγμασιν.ῥηγματίας genere maſculino vt πνευματίας dicuntur quibus diſſectum aut ruptũ quocunque modo intus aliquid fuerit . Dioſcorid.lib.4.cap.11. & Marcellus ibidem.ῥηγματίας ὠφελεῖ,ruptis prodeſt, Dioſcor.li. 3.c.163.diruptos etiam vocat Cicero in Philip.

Ῥηγμὶν,ῖνος,poeticè,litus, ὃ τὰ κύματα περιρρήσσονται. Iliad.α. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,i.ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ. Propriè verò procella , & aqua alliſa litori,Etym.ἁλίρροθον ἐπὶ ῥηγμῖνι,Eurip.

Ῥηγμὸς,οῦ,ὁ,idem.

Ῥηγμοχασμὸς,quaſi hians ruptura. Celſus lib.& cap.4. Authoréſque medici fuerunt,vel exeſa parte aliqua, ſanguinem exire, vel rupta,vel ore alicuius venæ patefacto : primam διάβρωσιν, ſecundam ῥηγμοχασμὸν, tertiam ἀναστόμωσιν appellant. vltima minimè nocet,prima grauiſſimè. Quidam ῥῆγμα & χάσμα ſeparatim legunt nulla ratione.

Ῥήγνυμαι,erumpo:vt τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια,erumpunt menſtrua,Ariſtot.ſic etiam vox ῥήγνυσθαι dicitur,hoc eſt, erũpere, quum poſt ſilentium edimus eam & loquimur. Nonn. tranſitiuè dixit c.8.ῥῆξεν φωνὴν,erupit in vocem. Ariſtot.ἐν τῷ. [illegible] ῥῆξαι κἀμοὶ φωνὴν . i. prælonga mihi quoque vocem rũpite.Sic Virg.2.Æneid. Compoſito rupit vocem. vbi Seru. rupit vocem.i.erupit in vocem. Et dictum eſt per contrariũ: nam ſi ſilentium rumpere,eſt loqui(vt, -quid me alta ſilentia cogis Rumpere?)vocem rũpere eſt tacere. hæc ille. Ῥήγνυμαι,cũ vehementia & fragore elidor,&ſupernè decido,vt procelloſa pluuia & grando ſolet.Ariſtot. ῥήγνυσθαι δὲ χειμῶνα ἐξαίφνης. Ῥήγνυσθαι,etiam fluctus & vndę dicũtur,hoc eſt,rumpi & diuidi.Eſt etiam diuelli,abripi.Plato Polit.2. Ὄμβρων δὲ πολλῶν γενομένων ἢ σεισμοῦ,ῥαγῆναί τι τῆς γῆς,ἢ γενέσθαι χάσμα Ci.Offi 3.Quũ terra diſceſſiſſet magnis quidem imbribus.Greg.de Baſ. φιλοσοφία δὲ ὁ αὐτὸς ὢν,ἢ τὸ ῥαγῆναι κόσμον,ἢ μετὰ θεοῦ γενέσθαι.

Ῥήγνυω,&

Ῥηγνύσσω,&

Ῥήγνυμι,μ.ῥήξω,π.ἔρρωχα,rumpo, perrũpo,θραύω,illido,κλάω, συντρίβω,refringo.infringo. In tranſlationibus elegans vſus eius eſt,vt ῥηγνύναι φωνὴν,eſt poſt ſilentiũ loqui,&quaſi vocem geſtientem edere,hoc eſt,dinere vt erũpat.Ariſtot.in Nub. ῥῆξον φωνὴν ὅ τι χαίρεις.Demoſth.3.Philip.ῥήγνυσι φωνὴν ἐξ ἔργων φωνῆς. Ῥῆξαι φωνὴν,edere vocem flebilem,Plut.in Peric.Sic erũpere gaudiũ dixit Terent.In epiſt.ad Galat.ca.4.ῥῆξον ἢ βόησον,i. ῥῆξον φωνὴν,erumpe in vocem.Gregor.ῥῆξαι φωνὴν ἐλευθέραν,liberè loqui:liberam vocem emittere. Ῥήγνυμι,edo,erumpere facio.Idem Plutar.ῥήγνυσι πηγὰς ἀναρρήγνυσι διψῶσα χθὼν,emittit fontes,ſcatet fontibus,quaſi terra rupta ſcatebram elidit.Ilia. 20. [illegible] ἐκπαγλότεροι,excitauerũt,elidierũ .Ῥήγνυσθαι δάκρυα,erũpere in lachrymas,lib.3.Epigr. [illegible]

Ῥῆγος,εος,τὸ,pãnus cinctus,τὸ βαλαμίδιον ἱμάτιον,βαπτὸν ἐνδυμάτιον, culci-

culcitra, lodix, ſtragulum ad cooperiendum: ὡς τὸ ῥῆγος, i. βάφαι. Iliad. vlt. ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν. Interp. βάπτα ςρώματα. Euſtath. tradit ῥῆγος de quorundam ſententia eſſe τὸ ἱμάτιον διὰ τὸ ῥέζειν, id eſt βάπτειν. alij vero dicit ῥέζειν τὸ βάπτειν. ... Heſych. expon. ἱμάτιον, ςρῶμα, πορφυροῦν.

Ῥηθείς, ἐντος, dictus. ῥηθὲν, dictum, re. poſitum. ῥηθέντα pronuntiata.

Ῥηθῆναι, dici.

Ῥηθήσεται, dicetur, Thucyd.

Ῥήϊδιος, &

Ῥηΐδιος, ὁ, poeticè, pro ῥάδιος, facilis, εὔκολος. Heſiod. ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, &c. vnde Ῥηϊδίως pro ῥαδίως, εὐκόλως.

Ῥεῖα, facillimè.

Ῥήϊστος, ὁ, facillimus. ῥήϊστον βιοτὴ πέλει, Hom. Odyſſ.

Ῥηΐτερος, facilior, in Epigr. ῥήϊτερος, facilius, Apollon. Rhod.

Ῥηκτῆρες, ab Ariſtotele de mundo, terræ motus dicuntur, id eſt, effractores, qui terræ hiatum vi eruptione facta patefaciunt.

Ῥηκτικὸς, vim habens rumpendi.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, dictum, verbum, vocabulum: pro verſu integro Ariſtoph. id eſt ἔπος, ῥήματα, ſermones, Plato in Legib. τοῖς ῥήμασι τοῖς αὐτοῖς, Demoſth. ῥῆμα iuxta proprietatem Hebraici ſermonis, dicitur res, vt cap. 2. Euang. Lucæ, καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὃ ὁ κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν, i. & videamus quod hoc accidit, quod nobis aperuit Dominus.

Ῥηματικὸς, ἡ, ὁ, verbalis.

Ῥημάτιον, ου, τὸ, vocula, q. dictiuncula. Ariſtoph. νεφ. ῥηματίοις κομψοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις καταπαλαίσω, cum minutis verbis & ſentẽtiis ſeu rationibus conficiam. Idem in Equitib. ῥηματίοις κομψοῖς. Dicitur & ῥηματίσκιον. Plato in Theæteto, ῥηματίσκια αἰνιγματώδη, obſcuræ voculæ.

Ῥηματισμοὶ. Vide Ῥαχίζω.

Ῥηνὸς, ὁ, inſtrumentum quo panis in furnum immittitur, id eſt pala Catoni, alij infurnibulum dixerũt: vt rutabulum Feſtus & Columella aliud furnarium etiam inſtrumentum, quo ignis proruitur panis coquendi gratia, hoc vulgò fourgon vocatur: vt pala, pale. Athenæus lib. 3. de panibus loquens, ἐφ' ὧν ὁ ... ἐν τῷ ζυμοῦσθαι ... εἰς τὸν φοῦρνον ... τι ἐπιπάττεται ἄλφιτα, i. palæ far inſpergitur. malim ῥηνῷ. Interpr. ῥῆμα temonem vertit reclamante ſenſu & ſcriptura. pro temone enim ῥυμὸς ſcribitur. At ῥῆνος, ni fallor, vox Latina eſt, i. temus, à cuius ſimilitudine pro pala ῥῆνον dixit: Et fortè remus hoc ipſum etiam, aliquãdo ſignificauit. Latinam vocem eſſe oſtendunt & aliæ ſic ab ipſo vſurpatæ, vt μασσέρια, φοῦρνος, i. materia furnus.

Ῥὴν, ῥηνὸς, ὁ, ouis. vnde πολύρρηνος & πολύρρην, πολύρρηνος. Nam ῥῆνες, i. ἄρνες.

Ῥήνεια, inſula non procul à Delo.

Ῥηνίκαι, ouium aut agnorum pelles, diphtheræ, σισύραι, apud Hippocrat.

Ῥήξαι, τὸ ... tingere. vnde ῥέζαι, βάψαι ... inquit Didym. interp. Homeri.

Ῥήξας, ἀντὶ τοῦ διασκεδάσας, διασκορπίσας, Ariſtoph. i. diſpergens, diſſeminans.

Ῥῆξεν, pro διέρρηξεν, Hom. Iliad. ς.

Ῥηξηνορία, ας, ἡ, fortitudo, robur propriè in prælio hoſtiles acies perrumpentium. Odyſſ. ξ. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, Καὶ ῥηξηνορίην, i. ... τὴν ἀνδρείαν ...

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, fortis, bellicoſus, vt Hom. Iliad. ν, Καὶ μὲν Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα. Interp. ῥηξήνορα, τὸν ἐκρηγνύντα τὰ ... τὸν ἀνδρεῖον ...

Ῥηξίθυμος, ου, ὁ, idem, ὁ καταβάλλων τὴν ὀργὴν, qui animum alicuius frégit & contudit, qui ferociam alicuius repreſſit, Heſyc.

Ῥηξικέλευθος, in Epigr. viam perrumpens.

Ῥηξίνοος βάκχος, in Epigr. quòd mentem & animum frangat & euertat.

Ῥῆξις, εως, ἡ, fractura, q. ruptura. Ariſtot. de mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, in fractura nubis. Item exulceratio oculi in cornea tunicula, quæ vel ex ictu vel vehementi inflãmatione facta ſit, quæque diſruptionẽ tunicarum oculi adfert, ac humores per quos videmus diffluere compellit.

Ῥηξίφλοια, τὰ, quibus eſt ſcaber cortex, quæcunque corticem rũpunt matura: vt nuces.

Ῥῆξον, erumpe.

Ῥηραὶ, αἱ, tigella ſunt in ſubſtructionibus, fulturiſque accõmodata, vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgil. & Iuuenali. Diodorus Sicul. ... ὑπερείσματα ... i. τὰ ςηρίγματα Ioſepho. Vide Στήριγμα.

Ῥησείδιον, ου, τὸ, dictiuncula, ſententiuncula, λεξείδιον, Suidas. ſcrib. per ει.

Ῥησικοπεῖν, Suid. δημηγορεῖν.

Ῥῆσις, dictio, locutio, dictum, ſententia, verbum, oratio. ῥήσει τινὶ μακρᾷ χρῆσθαι, longa quadam oratione vti. Ariſtoph. νεφ. ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα, cecinit ex Euripide ſentẽtiam quandam: vel ῥῆσις, ὁ μακρὸς καὶ ... λόγος. Cicero videtur perpetuam orationem appellare. τὴν ῥῆσιν καταπαύσας, qui perorauit. Herodot. Idem in Melpom. ... Apud Theophr. in Characterib. ... ὅτι ... ubi videtur narrationem ſignificare, aut dictum.

Ῥήσσω, μ. ἤξω, π. ηχα, idem quod ῥηγνύω. verbero, lacero, lanio, ſcindo, ferio, καὶ τά. Actiu. Accuſ. Marci cap. 2. ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, rumpit vinum nouum vtres. Hom. Iliad. σ, ... τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Interpr. κροτοῦντες ... τὸ ἔδαφος.

Ῥητέον, dicendum, explicandum. ῥητέα, dicenda, Hermog. ... ῥητέα.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, qui dicit præceptor, & idem qui ῥήτωρ: propriè qui aptè, concinnè & eleganter loquitur. vnde Hom. Phœnicem ait Achilli præfectum μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, hoc eſt, oratorem verborum & actorem rerum. Cicer. de Orat. lib. 3.

Ῥητίνη, ης, ἡ, reſina. Ariſtotel. libro 9. Anim. cap. 20. ait turdi genus quoddam non veſci niſi viſco & reſina. οἶνος ῥητίνην πευκίνην ἔχων, vinum piceæ reſina conditum, vinum reſinatum, Dioſc. lib. 5. cap. 10. Ῥητίνη φρυκτὴ quæ & φρυκτὴ ſimpliciter dicitur, apud Galenum lib. 2. κατὰ τόπους, eſt reſina fricta & toſta, quæ in medicinis à ſeplaſiariis Colophonia vocatur. modum torrendi docet Dioſcorid. lib. 1. Eſt etiam ῥητίνη ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, reſina liquida ex amphoris, ſiue ex doliis, quam Palladius libri 3. capite 25. reſinam locularem vocat. Galen. 6. Methodi, ... ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, καὶ ἡ φρυκτὴ καλῶς ... Et libro 4. de ſanitate tuenda, ... ἐκ τῶν κεραμίων ... ἢ καὶ τὴν φρυκτὴν ...

Ῥητινίζω, ſum reſinaceus. reſinam refero.

Ῥητινίτης οἶνος, reſinatum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 35.

Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, reſinoſus. Sic Columella, medicamenta adiicito reſinoſa. reſinacea.

Ῥητὸν, τὸ, dictum. Quintil. in tertio cap. 8. Legales autem quæſtiones has fecit, Scripti & Voluntatis, quam ipſe vocat κατὰ ῥητὸν, καὶ ὑπεξαίρεσιν, id eſt, ſecundum dictum & exceptionem, &c. Et τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν ζήτησιν vocant quæſtionem ſcripti, id eſt, τοῦ γράμματος, & voluntatis. Hermogenes, ... ῥητοῦ, ... Ῥητὸς, οῦ, ὁ, qui tuto dici poteſt, dicendus, dictus, definitus, certò præſcriptus, celebris, clarus, ἐπίσημος, ἔνδοξος. ὁ λόγῳ ῥητὸς, qui ſermone poteſt exprimi, Nazanz. in Orat. ... Euripid. ... hoc verbo, hoc dicto, hoc ſermone, Nazanz. in Orat. ... Plato de Legib. Nam in re multa eſſe dicimus, quæ non ita dici poſſunt, vt leges de eis ponantur. Ῥητὰ καὶ ἄρρητα, dicenda tacendáque, fanda atque nefanda. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον, Demoſth. dicenda ſilendáque effutierunt. Idem in 1. Olynth. ... vniuerſorum dominum dixit Philippum. Iſocr. ... i. quæ in vulgus efferri poſſunt. Plato Epiſt. 7. ῥητὸν γὰρ οὐδαμῶς ἐστιν ὡς ἄλλα μαθήματα, verbis enim exprimi non poteſt vt diſciplinæ aliæ. Sophocl. in Philocteta. ... mallum horribile atque ineffabile. Liu. id eſt, quod verbis exprimi non poteſt. Ῥητὸς pro certo atque definito: Iliad. φ ... ἐπὶ ῥητῷ, conſtituto præmio. Thucyd. ... ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, certa erant præmia imperiorum. Euripid. in Hippolyto, ἐπὶ ῥητοῖς, certis legibus. Eſt enim ἐπὶ ῥητοῖς, ſuper re certa & plana: certis præſcriptis conditionibus legibuſque non verò gratuitò. Herodot. ἐπὶ ῥητοῖς ἐδέξαντο, certis conditionibus receperunt. Et apud Geometras, ῥητὴ εὐθεῖα, & ῥητὸν τετράγωνον, definita linea recta, & definitum quadratum. Omnis verò linea ῥητὴ dicitur vel ἄλογος. ῥητὴ autem illa quæ prior proponitur, aut quæ propoſitæ lineæ communi menſura confertur. ῥητὸν enim dicitur quicquid conuenit, Mart. Capella. Platoni in Theæteto, ... notæ & certæ ſunt. Heſiodo, mortales ſunt ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, celebres, aut ſecus. ἐπὶ ῥητῇ χρόνου, quo euaſurus prædicatur euadit, Thucyd. id eſt, ... ἡμέρᾳ, conſtituta die. ἐν ῥητῷ χρόνῳ, certo & deſignato tempore, tempore conſtituto, Plutarchus in Pericle.

Ῥητορεία, ας, ἡ, rhetorica, orandi ratio, oratio. Lucia. ἐν ταῖς ῥητορείαις, in orando, Gaza.

Ῥητορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, declamo, oro, dico, exerceo rhetoricam, rhetorum more dico. Neutr. abſol. Pollux.

Ῥητορικὴ, ars & vis oratoria, ratio dicendi, artificioſa eloquentia

interprete Cicerone,& oratoria facultas,quæ ciuilis rationis ac ſcientiæ magna pars eſt. vnde autem dicta ſit Quintilian. lib.2.cap.1. ῥητορικὸν βάφος,fucus oratorius,Plutarch. in Pericle. ῥητορικὴ γραφὴ, dicebatur actio vel accuſatio aduerſus rhetorẽ aliquid dicentem, ſcribentem agentémve contra fas & leges. vel ῥητορικαὶ γραφαὶ dicebantur, quòd ſecundum varias rhetorum actiones introducebantur,Harpocr.

Ῥητορικὸν,rhetoricum.Quintilian.libr.9.cap.3.poſſis illud grammaticum, hoc magis rhetoricum dicere. τὰ ῥητορικὰ quæ amplificant,Ariſtotel.in Rhetor.id eſt,ἃ ὀφείλει ὁ ῥήτωρ λέγειν: ſic Interpres.

Ῥητορικὸς,facundus,orator.

Ῥητορικῶς,rhetorico more. Æſchin.contra Timarch. ἀλλ' ὁμολογοῦ-ψιθύρως,ὅτι καὶ μάλα ἐπιστροφῶς καὶ ῥητορικῶς.

Ῥήτρα,ας,ἡ,conuentio,ὁμιλία,pactum.pactio,συνθήκη, ὁμολογία, ἡ διὰ ῥημάτων καὶ ὁμολογιῶν ἀρθεῖσα συνθήκη. Vnde ῥήτρην ποιεῖν, pactionem facere Ciceroni. Hom.Odyſſ.ξ. ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ', αὐτὰρ ὄπισθεν Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, paciſcamur inter nos. Lucianus in Toxari,Καταβὰς ἀπὸ τῶ λόγου ῥήτρας σοι δίδωμι. cõcedo tibi locum ſeu vices dicendi. Ῥήτρα,dicendi licentia.Lucian. τὴν ῥήτρας ἀναλαβὼν partes dicendi aſſumẽs. Nicander in Alexipharm. Θρίαμβος ἀθύρματα ... ἰάμβους. Ῥήτρα, commentarius,ſcriptura, σύγγραμμα: vnde ῥήτρας ἔγραψε. rogationem tulit,Demoſthen. Volunt enim etiam ſumi pro decreto: vnde ῥήτρας ſuas ſanctiones vocaſſe Lycurgũ, author eſt Plutar.in eius vita,quòd velut decreta atque oracula eſſent:& in Ageſilao.

Ῥήτρη,eadem quæ ῥήτρα,Etym.

Ῥητροφύλακες, ſcriptorum publicorum & monumentorum conſeruatores,Etym.

Ῥήτωρ,ορος,ὁ,orator, cauſidicus, apud antiquos dicebatur rhetor qui conſilia populo & Reipublicæ dabat,δημηγορὸς, cõcionator,i.δημηγόρος. Xenoph. ἑώρων ῥήτορας φαύλους μᾶλλον δημηγόρους φίλους ὄντας. Pro delatore Plato in Apologia, ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων, quum rhetores parati eſſent nomen meum deferre,méque in iudicium trahere. Ariſtoph. in Pluto, τὸ σῶμ' ἀπολέσαι ... τῶν ῥητόρων, i. τῶν κατηγόρων. ſed generalius eo loco & conſimilibus poſſit accipi pro eo qui quæſtus gratia verſatur in foro, & ſuam operam venditat litigantibus. Idem ibidem pro ductoribus populi. ... ἐν ταῖς πόλεσιν οἱ ῥήτορες. ῥητόρων φησὶ πρῶτ. apud Iſocratẽ.ſignificat etiam ῥήτωρ eloquentem & eum qui de quacunq; re propoſita magnificè variè,copioſéque poteſt diſſerere quo ſignificatu accipiendum eſt illud quod vſurpare conſueuerat. Iſocrates. ῥήτορος ἔργον τὰ μικρὰ μεγάλως καὶ τὰ μεγάλα μικρῶς εἰπεῖν.

Ῥητῶς,planè,certò,φανερῶς,Heſyc.nominatim,ad verbum,&certis verbis,expreſſè. Plin. Themiſt.in 3.de Anima, ῥητῶς γὰρ ταῦτα ... ῥητῶς φησὶ,ſcitè inquit, Dioſcorid.lib.8. cap 14. Paulus 1.ad Timoth.cap.4. τὸ δὲ πνεῦμα ῥητῶς λέγει,Spiritus autem diſertè dicit.

Ῥηχιάδαι,vel ῥηχάδαι,οἱ,qui damnatos εἰς τὰς ῥαχίας,i.in ſaxa pręcipitant,Suid.

Ῥηχίη,i.ῥαχία,apud Hippocr. πλημμυρίη.

Ῥηχὶς,ἡ,præcipitium,promontorium.

Ῥηχὸς,vel ῥῆχος,ſepes,vallum ſepis, Herodot. φραγμὸς, Interpr. Nicandri.

Ῥηχώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,aſper,ſalebroſus:mali cotonei epith. propter inæqualitatem cutis. Nicand.in Alexipharm. Μηλείης ῥηχώδεος ἄχνια κάρφη.

Ῥιγεδανὸς,ὴ,ὸ,terribilis,horribilis,horrens,φρικώδης,κρυερὸς.lib.1. Epigr. ... ῥιγεδανὴ ... .

Ῥιγέω,ῶ.ήσω,κ.ηκα,rigeo,in timore frigeo,algeo, exhorreo,obſtupeſco,timeo,φοβοῦμαι,ὑπολαμβάνομαι: & ad animum refertur, vt ῥιγόω ad corpus. Ho.Iliad ... ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. i. ἐφοβήθη. ῥιγέω,ἐρριγὼς, τὸ ψύχομαι:ῥιγέω,ῥιγῶ, τὸ φρίσσω. Ῥιγοῦντες, in febrium acceſſionibus cum tremore algentes:ſic Marcell.lib.3.Dioſc. cap.29.rigentes,Ruel.algentes, Barbarus. videtur tamen totius iſtud ῥιγοῦντες ad ῥιγόω referendum.

Ῥιγηλὸς,ὴ,ὸ,tremendus,φρικτὸς,φοβερὸς. Od.ξ. ... ſunt horrenda:prima longa. Et ῥιγηλὰ, quæ ſtatim rigore corripitur. ... ῥιγηλά.

Ῥῖγος,ε,ὁ,rigidus,horridus,frigidus,moleſtus. Homer. ῥίγεα ... horrores,rigores febrium,cum tremore algores, Marcel. apud Dioſc.

Ῥίγιστος,η,ον.terribilis,lethifer. ῥίγιστα,φρικτὰ,Hom.

Ῥίγιον,ονος,ὁ,deterius.Heſiod. γυναικὸς οὐ ῥίγιον ἄλλο.i. peius nihil mala vxore videlicet,i.χεῖρον. Ho.Iliad.α, τὸ δὲ καὶ ῥίγιον ἔσται, i. φοβερώτερον,χαλεπώτερον.eſt nomen cõparatiui ſignificatione à ῥῖγος.

Ῥιγόω,ῥιγῶ.

Ῥῖγος,εος,τὸ,rigor,frigus,i.ψῦχος:cui opponitur θάλπος apud Xenophontem,horror,prima longa.Scribitur etiam ῥίγος. id eſt. τῶν σφοδρῶς ψυχθέντων ... :Et vt ait Galenus libro 4.de Cauſis ſymptom. ... ἀναγκαῖος ... .

Vnde ἐπιβολὴ ῥίγους,eſt rigoris acceſſio & aggreſſio. Nam ῥῖγος in febre,eſt frigus vehementius, rigor qui eſt initium febris. Propriè dicitur frigus illud, quod in acceſſionibus tertianæ febris hominem tremere facit:quo qui laborant,ῥιγοῦντες dicuntur. Quòd ſi extremas tantùm membrorum partes occupauerit, περίψυξις vocatur. Alexand. Aphrod. γίνεται δὲ περίψυξις ... ῥῖγος. Ponitur à Dioſcor.ſæpe pro ipſa febre. Ῥίγη περιοδικὰ,rigores febrium circuitu redeuntes,Ruel.apud Dioſc.lib.1.c.62. χρόνια ῥίγη, Dioſc.lib.3.cap. 86. diuturni rigores,Ruel.

Ῥιγὸς,rigidus.horridus,frigidus,Etym.

Ῥιγοπαγὴς,ὁ,ἡ,perpetuò frigens,ὁ ἀεὶ ῥιγῶν.Pollux.

Ῥιγόω,ῶ,ώσω,κ.ωκα,rigeo,frigeo,τὸ ψύχομαι: ad corpus refertur. Neut. Abſolut. Odyſſ.ξ. ... ῥιγώσειν. Xenophon, ῥιγώσεσι καὶ πεινῶσι. Alexander Aphrodiſæus libro 1. Problematum, τὰ σώματα πάντα ῥιγοῦσι, id eſt, partes omnes noſtri corporis rigent Lucian.de Luctu, ἵνα μὴ ῥιγῶσι,ne algeant,pro ῥιγῶσι. Idem ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κρεῖττον τοῦ ... , non frigêre melius quàm veſtem habere. Item ibidem, ... ῥιγώσεις. Ariſtophanes in Pluto, ἐρρίγων ἔτη τρισκαίδεκα, annos tredecim intus frixi.

Ῥίγω,idem quod ῥιγέω,& ῥιγόω.

Ῥιζάγρα,apud Æginetam,qua ſpicula chirurgi extrahunt. Et ita fortaſſe legend.apud Corn.Celſum lib.7. cap.de dentibus,vbi: Quotieſcunque dente exempto radix relicta eſt,protinus ea quoque ad id facta forfice,(lege forcipe)quam ῥιζάγραν Gręci vocant,eximenda eſt.

Ῥίζα,ης,ἡ,radix,διὰ τὸ ῥεῖν τὸ ζῆν ἀπὸ τῆς διαθέσεως.ſtirps,origo:priori longa,in Epigram.& vltima breui. τὰς ῥίζας περιορύττεσθαι,ablaqueatur. Ῥίζα vocatur media pars claui vel gubernaculi,quæ & alio nomine φθεὶρ dicitur & ἀγκών, teſtibus Thoma Magiſtro,& ante hunc Polluce. Ῥίζα,apud Hippocrat. vt Galenus in Gloſſematibus interpretatur, herbula quædam eſt ſine caule, ſine flore. ſine ſemine: habens terna folia oblonga ad duos digitos,in terra iacentia,ad ſimilitudinem Anchuſæ:radicem verò tenuem,imbecillius purgantem. Quæ deſcriptio nihil aliud oſtendit quàm Onoſma Dioſcor. quod non animaduertiſſe Galenum demiror. De Onoſmate ita Dioſcorides libr.3.cap.147. Onoſma, oblonga folia habet:ad ſimilitudinem Anchuſæ, longitudine quatuor digitorum, & vnius latitudine,mollia,in terra iacẽtia,ſine caule,ſine ſemine,ſine flore:radice nititur longa,tenui, infirma, rubeſcente: gignitur in aſperis.folia in vino pota partus extrahunt. prægnans ſi eam ſupergrediatur, abortum facere dicitur. Plinius verò libri 27.cap.11. clarius oſtendit eãdem eſſe herbam cum Onoſmate: omnia enim illi tribuit quæ Galenus rhizæ ſiue radici. Eius hæc verba: Onoſma longa folia habet ferè ad tres digitos in terra iacentiã,tria,ad ſimilitudinem Anchuſæ inciſa,ſine caule,ſine flore,ſine ſemine. Prægnans ſi edat eam,aut ſupergrediatur,abortum facere dicitur. eadem Dioſcorid.teſte & Galeno libro Simplicium 8. nõ ſolùm ὄνοσμα dicitur,ſed etiam ὀσμὴ καὶ φλεγμὶς καὶ ὄνωνις. Ῥίζα pro ῥιζάγρα, vide ſuprà in ea voce. Ῥίζα λευκὴ,apud Hippocratem,radix dracunculi,ἡ ῥίζα δρακοντίου.

Ῥίζαν κυρηναϊκὴν exponit, Interpres Nicandri in Alexipharm.ſilphium. Vide Σίλφιον.

Ῥιζίας,ὁ,ſuccus radicarius: ſic exponitur à Gaza; pro eo qui ex radice exprimitur, Theophr.lib.6.hiſt.plant. rhiſias Plin. lib. 18.cap.3. Vide Σίλφιον.

Ῥιζίον,ου,τὸ,radicula Colum.i.parua radix. τὰ ῥιζία,paruæ radices, capillamenta radicum,fibræ,Dioſc.lib.2.cap.193.

Ῥιζοβολεῖν,radices agere,radices demittere, radicari. ῥιζοβολεῖν τὰ νέατα,in Epigr.i.partes intimæ iecerunt radices.

Ῥιζοβόλος,radices agens,ſe propagans.

Ῥιζόθεν,radicitus,ſtirpitus,Cicero in Catone maiore.

Ῥιζοκαλέω,ῶ,radices ago. Bud.ad verbum radices capio.

Ῥιζολογεῖν,τὸ ἀφανίζειν,eradicare,extirpare. Diodorus, καθόλου πάσης τῆς τυραννίδος ῥιζολογηθείσης,id eſt,radicitus extirpata & euulſa tyrannide.

Ῥιζώνυχος, vnguium in digitis initia, ac velut radices quædam, Pollux. ſcribend. ῥιζώνυχες.

Ῥιζοτομεῖν,ablaqueare ac radices reſecare. Theophr.in 3.de Cauſis, ῥιζοτομεῖται δὲ κατὰ τὴν φυτείαν.&c. Ῥιζοτομεῖν βοτάνας, Hippocr. herbas legere ad medicamenta.

Ῥιζοτομία, ablaqueatio. ſignificat etiam herbarum lectionem ad medicamenta. radicidium Gaza vertit libr. 9.cap.8.hiſt.plant. Theophr. herbariam dicit Plin.

Ῥιζοτομικὸς,pertinens ad radicum exciſionem, ſeu herbarum lectionem,vt ῥιζοτομικὸς liber Dioclis apud ſchol.Nicand.

Ῥιζοτόμος,herbarius, medicamentarius, ὁ περὶ τομὰς ῥιζῶν ἐμπειρίαν ἔχων,Ioſepho. Nicander Adiectiuè ſumpſit in Theriacis. φύλλα τε ῥιζοτόμον τε διείσομαι αἰθαλόεν ὥρην, i. exequar ſecandarum radicum tempeſtiuitatem.

Ῥιζοτο-

Ῥιζοτομούμενα, quorum radices inciduntur: ſic vocis etymologia ſimpliciter ſonat, ſed latius accipitur de totis herbis quæ ad vſus medicos colliguntur, vt apud Theophraſtum hiſtor. libro quarto, capite ſexto, καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ῥιζοτομούμενα.

Ῥιζοφάγος, ὁ, ἡ, radice viuens, radices eſitans, radicum appetens, amans radices, vorax.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex eſt radicis ſpecie. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite octauo, λεπτοφλοιότερα δὲ παχυφλοιότερα, καὶ ῥιζόφλοια, καθάπερ ἡ ἄμπελος. Gaza, cortice cum ſeneſcũt craſſiori, ſcabriorique. Nonnullis cortex radicis ſpecimen gerit, ceu viti. Sed locus eſt deprauatus: legendúmque pro παχυφλοιότερα, τραχυφλοιότερα, id eſt, corticem ſcabrum habẽtia: quibus oppoſuit λειοφλοιότερα. Et pro ῥιζόφλοια, reſtituendum, ἰνωδόφλοια: alij legunt, ἰνόφλοια, id eſt, corticis neruoſi ſiue fibrati & membranacei. Plinius libri 16. capite 31. corticẽ vitis membranaceum eſſe dixit, quique ſponte rumpitur, robori verò ſcabrum omnibúſque in ſenecta rugoſiorem. Et ipſe Philoſophus ait libri citati c. 4. ὁ δὲ τῆς ἀμπέλου φλοιὸς ἰνώδης καὶ ... Ibid. ... φλοιὸς ... ἀμπέλου.

Ῥιζόω, radicare & radicari Plinio, radiceſcere, Senec. epiſ. 87. Liberalius ſternenda, vt etiam ex corpore radiceſcat, Græco vtitur Theophr.

Ῥιζοφυέω, radices emittere.

Ῥιζοφυής, radice proueniens.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus.

Ῥιζόφυτον, τὸ, ſtirps. ἐκ ῥιζοφύτων καὶ σπερμάτων, ex ſeminib. ſtirpium, Gaza.

Ῥιζόφυτος, radice natus.

Ῥιζόω, ῶ, ώσω, radico, firmo, fulcio, radices adigo, figo radicitus. ἐρρίζωσεν, ... Homerus Odyſſ. de naue verſa in lapidem. Philo de mundo, γῆν ... ἐρρίζωσεν, in medio fibris ſuis terram & aquam conſtabiliuit. Plato epiſtola ſeptima, ... ἐρριζωμένα ..., id eſt, radices egerunt. Theophraſtus de cauſis libro tertio, capite 18. ἐρρίζωται, radicibus hære e. Plutarchus in Placit. ... ἐρριζῶσθαι. Cicero in Lucullo, Terra penitúſne defixa ſit, & quaſi radicibus ſuis hæreat.

Ῥιζώδης, radicis ſpeciem habens.

Ῥιζώδης, terræ inhæreſcens, radices capeſſens, radicibus adhærens.

Ῥιζοθῆναι, radices capere, fibris ſubnixum eſſe.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, radix. Æſchyl. pro genere ſiue progenie accepit. Significat & ortum ſiue principium. Lucianus, ... Οὕτω ... Πηγὴν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν, id eſt, quatuor elementa, quæ vt ſeminaria ſic vocauit Empedocles. Vide Plutarchum de placitis philoſo. primo, & ... & in Commentar. ... Cornelius Agrip. de Occul. philoſoph. libro ſeptimo.

Ῥίζωσις, τὸ, quod radices egit, radicatum vertit Gaza apud Theophraſtum de cauſis libro tertio, capite quarto, ... Idem dixit l. 2. de cauſ. c. 18. ... εἰς ῥίζωσιν, q. ad radicationem.

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, q. eradicator, radices funditus euellens, in Epigrammat.

Ῥιζωρυχέω, ῶ, radicem effodio.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, q. radicatio. vide Ῥίζωμα.

Ῥικνὸς, ... rugoſus, vetus, obſoletus, Nicand.

Ῥικνοῦσθαι, ... Pol.

Ῥικνὸς, ὁ, ἡ, rugoſus, curuus, ... Apollonius ſecundo Argonautic. ... rugoſis pedibus. Idem in primo, ... Callimachus, ... i. ... Heſyc. ... vtitur & Hippocr.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curuitas.

Ῥικνοῦμαι, οῦμαι, diſtrahor & omnibus modis diſtorqueor in quandam ſpeciem.

Ῥικνοῦσθαι, vel ἰκνιοῦσθαι, criſſare, in ſaltando lumbos vehemẽter agitare, & contrahi vt ſenes: Polluci, ... Eſt & corrugari, ... Vide Ῥίκνωμα.

Ῥικνῶδες βότρυς, in Epig. i. rugoſus, propter vuas paſſas.

Ῥίκνωσις, ſaltationis impudicæ genus, quã etiamnum vtuntur Hiſpani: ... i. criſſare.

Ῥίμφα, leuiter, ſtatim, celeriter: ... Homerus Iliad. ζ. ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει, id eſt, ταχέως, ἐλαφρῶς καὶ ἐμφόρως.

Ῥὶν, ῥινὸς, ἡ, ῥὶς, naris. Xenophon, ... Heſiodus, ... cuius è naribus mucus manabat. αἱ διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαι, ſanguinis è naribus eruptiones, Galenus libro primo ad Glauconem. Theocritus de Pane, ... Sic Plautus dixit ciẽre bilem in naribus. ... vide ... Τὰς ῥῖνας ὕλιζε, id eſt, nares repurga, vt ludens dixit Cratinus apud Pollucem ſumpta tranſl. à frondatoribus. Ῥὶς, naſus. Ariſtophan. ... ῥῖνας ἔχουσι, hæ naſos habent. Idem in Plut. ... aduerſata eſt naſum obturans. Idem in Pace, vbi ſeruus ſtercoris tetro odore pertæſus facetè ait: ... vnde mihi comparem naſum non pertuſum atque apertum. Plutarchus in Publicol. ... propter ſimitatem naſi ita depreſſi, vt nihil eſſet quod oculos diſcriminaret. ... dixit Demoſthen. contra Ariſtog. morſu naſum abripere: denaſare dixit Plautus in Capt. ῥῖνες, nares, Ariſtophan. de genere quodam torturæ.

Ῥινάω, fallo, decipio. vt Interpret. Pauſan. metaphoricè ab iis qui per olfactum decipiuntur aut decipiunt. Menãd. ... Euſt. Il. ξ, i. irridere, naſo ſuſpendere, μυκτηρίζειν, naſus enim dicatus irriſioni, Plin.

Ῥινεαί, αἱ, caricæ nigræ.

Ῥινεγχυσία, infuſio ſiue inſtillatio in nares.

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ, ſpecillum per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cælium Aurelium Chroniõn libro ſecundo, capite 4. Nari hederæ ſuccum infundentes ex ferramento quod rhinenchiton Græci vocant. Marcellus Empiricus, purgatur caput cornu quod Grecè ῥινεγχύτης vocatur.

Ῥινεγχυτέος ὁ χυλὸς, naribus infunditur ſuccus, Dioſc. l. 2. ca. 213. ῥινεγχυτούμενος, naribus inſtillatus, naribus infuſus, idem lib. 5. cap. 106.

Ῥινέω, limo Dioſc. l. 5.

Ῥίνη, ης, ἡ, lima. Commentar. Ariſtophan. in Ranis, ... vnde ... , id eſt, ... Ῥίνη, inſtrumentum auro fundendo aptum, vt ... in Epig. i. ...

Ῥίνη, ης, ἡ, rhina piſcis, ſquatina, vt Gaza interp. apud Ariſt. l. 2. animal. meminit & Ælian.

Ῥινηλατεῖν, ſagaciter perſequi & indagare. Syneſius, ... Pollux, ῥινηλατεῖν, τὸ ... odorari ſagaciter canis modo. Vnde ... veſtigium odoratu atque olfactu deprehenſum. Oppianus, ... reperit veſtigium odorem ſecutus. Cam.

Ῥινηλάτης, ου, ὁ, ſagax: de cane dicitur, Pol.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, quaſi limatura, (vt ξύσμα, raſura:) ſcobs, ramentum: ... dicitur libro ſecundo Dioſcorid. capite 61. Vide Ποδάγρα.

Ῥινία, τὰ, nares.

Ῥινίζω, limo, polio. ... etiam dicitur, Alex. Aphr.

Ῥινήματος ... &c. ferrum quod limatur: vnde ... καὶ ῥίνημα.

Ῥίνημα, vide Ῥίνη.

Ῥινοβάτης, ου, Rhinobati, Gaza. ſunt autem piſces, qui naſci putantur ex ſquatina & raia, Ariſt. libro 2. de genera. Animal. capite 5.

Ῥινοβάτος, ὁ, rhinobatos piſcis, Gaza apud Ariſtotelem libro ſexto Animalium leuiraiam expoſuit: aliàs Græcam vocem relinquit.

Ῥινοβόλος ..., in Epigrammat. ſono naribus edito & impulſo.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ, corij tinctor, coriarius, βυρσοδέψης, Heſych.

Ῥινόκερως, rhinoceros, animal vnius in nare cornu: de quo Plin. libro octauo, capite 20. Et præter Pauſan. atque Ælian. Oppian. libro ſecundo de venat. & Prouerb. in Chiliad. Eraſm. Rhinocerotis naſus. Eſt & nomen vaſis Martial. Item auis, vide Cæl. l. 9. c. 15.

Ῥινοκόλουρα, ſeu Ῥινοκόρουρα, ciuitatis nomen in Ægypto, quòd incolæ eius eſſent mutilatis naribus, Stephan. Cælius lib. 2. capite 30.

Ῥινοκολούστης, dictus eſt Hercules, quòd ille legatis quibuſdã nares amputaſſet.

Ῥινοκοπεῖν, naſum amputare, denſare dicit Plaut. Accuſatiu. regit Suid.

Ῥινολαβίς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo noxiis naſum diſtorquebãt, Suid. & ...

Ῥινόμακτρον, τὸ, ſudarium abſtergendis naribus aptum.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ, id eſt, μικρὰ πύλη, portula Liuius, vel ... vulgò guichet, & fauſſe-porte, ... poſticum ſiue poſticulum Plauto, vel poſticula, vt dixit Apuleius, Per breuem poſticulam intrò vocat me. Polybius, ... Idem de Philemone loquens, ...

[illegible] Interpres quid hac voce ſignificaretur ignorauit, rhinopylium transferens. Debuit Liuium contulere libro quinto belli Punici, quo loco ex Polyb. dicit, Philomenes portula aſſueta venationem inferens, &c.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, pellis ſcutum, βύρσα, δέρμα, ἀσπὶς, tergus, pellis bubula qua clypei operiuntur, pellis ex qua fiunt ſedes. Pro cute hominis Odyſſ. ξ, [illegible], cutem ab oſſibus trahere, & oſſa viſceribus nudare: de cute Vlyſſis. Nicander in Alexipharm. [illegible]. Apollonius ſecundo Argonautic. genere Fœminino dixit [illegible]. Et Euripid. [illegible], equinā pellem. Heſiodus, [illegible], pelle putrefacta. Vide Ῥινοτόρος. ῥινὸς, interdum ſcutum, clypeus, ponendo partem pro toto, vt ſcribit Euſtath. vt Iliad. δ, [illegible].

Ῥινόσιμος, ὁ, ſelimum habens naſum, Lucian.

Ῥινότμητος, cui naſus deſectus: vt vocatus eſt Iuſtinianus in Leōtiana factione tale quid paſſus.

Ῥινοτόμος, ου, ὁ, ſcuta percutiens & ſecans: &

Ῥινοτόρος, ου, ὁ, coriarius, clypeos & arma diſſecans. Martis epitheton. Heſiodus, [illegible], &c. Homerus Iliad. φ, [illegible] Ῥινοτόρος, id eſt, [illegible]. nam ῥινοὶ dicuntur clypei καὶ οἱ ἀσπίδες, ὅτι ἐκ βοείων βυρσῶν εἰσι.

Ῥινοτορουδίγηρα, nomen proprium fictitium, Etym.

Ῥινοχύτης, ου, ὁ, infundibulum.

Ῥινοτοπία, idem quod ἡ ῥαχίς, Pol.

Ῥιναχίτης, ſicut dicitur genus quoddam locuſtæ longis crurib., Dioſcorid. libro ſecundo, capite 57. vbi tamen ſunt qui legant [illegible].

Ῥίον, ου, τὸ, promontorium, montis cacumen, ſummitas, τὸ ἄκρον, iugum, & ſpecula, [illegible]. Thucydid. [illegible]. Il. Θ, [illegible], i. τὸ ἄκρον: vel [illegible].

Ῥιπαῖα, ὄρη, Riphæi montes ad Septentrionem: dicti quòd Boreas illinc flare incipiat. Plutarchus in Camillo, ait quoſdam ex Gallis Celticis, ſuperatis Riphæis montibus extrema Europæ occupaſſe.

Ῥιπὰς & ῥιπὴ, turbo venti, ἀνέμου συστροφὴ, Suid.

Ῥίπος, τὸ, &

Ῥίπες, crates vimineæ, ligamina ex virgultis vel ſalicibus. Nominatiuus eius eſt, ῥίψ, ῥιπός.

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, ictus ſeu iactus teli miſſi velut fulminis. ἀκμὴ, vis flatuum & ſpiritus, oculi momentum. Ῥιπὴ, incitamentū, ὁρμὴ, [illegible], impulſus, properatio, inflatus, impetus. Iliad. Θ, [illegible], &c. priori longa, id eſt, φορά. Dicitur & ῥιπὴ, pro eodem, à ῥίπτω. [illegible], Apollon. Rhod. Sophocl. in Electra. [illegible], id eſt, [illegible], ſyderum fulgores & coruſcationes. Apud Pind. in Pyth. ῥιπὴ, i. [illegible].

Ῥιπίδιον, ου, τὸ, flabellum, Comm. Ariſtop. in Achar.

Ῥιπίζω, ω, ίσω, [illegible], ſufflo, excito ignem ſufflando, ventilo, follibus accendo, follibus agito, ſolicito, cio, commoueo, [illegible], aſſo: primis longis in Epigrammatibus. Philo de mundo, [illegible] τὸ ὕδωρ, aqua flatu ventilatur. Iacob. capite primo, [illegible], qui venti flatu ventilatur & cietur, ſiue commouetur: alij iactatur, id eſt, [illegible], ignis per auram ſolicitatus. Ariſtophan. in Concion. [illegible]: Interp. [illegible].

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, vas ex vimine contextum. Inde ῥιπίδιον, diminut. apud Pollucem, [illegible]. Alibi exponit, [illegible]. Vnde apud Cratem [illegible]. Homerus, [illegible]. Pro flabello quo excitantur carbones: [illegible]. Ariſtophan. in Acharn. [illegible]. Idem ibidem, [illegible], id eſt, [illegible], venti impulſu & excitatione quę peragitur, flabello quod & ῥιπίδιον dicitur, & [illegible]. [illegible], vmbella, muſcarium [illegible], Pol.

Ῥίπισμα, ατος, τὸ, id eſt, ventilatio Plin. Alexander Aphrodiſ. lib. 1. Problem.

Ῥιπισμὸς, ventilatio. Alexander Aphrodiſ. Problematum libro ſecundo, [illegible], id eſt, vt cor ſatis poſſit refrigerari.

Ῥιπιστὸς, perflatilis, ventis expoſitus, [illegible], Varinus.

Ῥιπὸς, vide in Ῥίψ.

Ῥιπτάζω, & Ῥιπτέω, & Ῥιπτῶ, ῶ, ήσω, [illegible], & Ῥίπτω, [illegible], proiicio, emitto, iaculor, diſiicio, iacto. Ariſtoteles de mundo, [illegible], &c. qui ſurſum deorſumque iactant. Heſiodus, [illegible], cum retrò proiiciebant, pro [illegible]. Sophocl. in Aiace, [illegible]. hoc verbum deductum eſt à ῥίπτω. vt Gaza ſcribit: vnde [illegible], diſiecti ſiue ſparſi, quo vtitur Lucian. agens de ſtellis, toto cælo paſſim, temerè, nulloque ordine ſparſis. [illegible], ſe in ſpem incertam coniecit, Plutarchus in Themiſtocl. [illegible], emitto iacula, Plato de Legi. [illegible]. [illegible], ſubigere, defungi. [illegible]. Heſych. conflictari Celſ. ægroti eſt in lecto conflictantis. Plutarchus de Cicerone ambiente inter Cæſaris & Pompeij partes [illegible]. Ῥιπτασμὸς, οῦ, ὁ, iactatio vt ægroti conflictantis in lecto. Plutarchus, [illegible].

Ῥὶς, ινὸς, ἡ, naſus. at μυκτῆρες, nares. authore Ammonio: ſed confunduntur, Heſych. [illegible], ac naſus & rectus erat, & ad nares diffundebatur, Philoſtratus in Heroicis. ῥισὶ, naribus. vide Ῥίν.

Ῥίσκος, ου, ὁ, riſcus: propriè ciſta pelle contecta, teſte Donato. vide Θαλαμός.

Ῥίστρον, τὸ, flabellum, ventilabrum, [illegible] Heſych.

Ῥιφεὶς, ἐντὸς, ὁ, iactus, iniectus. Alexander Aphrod. [illegible].

Ῥιφὴ, impetus, ὁρμή: vnde riphæi montes, vt vult Seruius in Georgicis.

Ῥιχνιάζειν, [illegible], turpiter & incompoſito motu cieri.

Ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen flexile, ramus ſalignus. Ariſtophan. in Pace, [illegible]. Commentar. [illegible], ῥὶψ, inquit, [illegible]. [illegible] quòd inflectatur ob lentitudinem. [illegible], paleis intego, Herodoti Interpr. non rectè. Cratem Suid. exponit in hoc prouerbiali verſu [illegible]. Eraſmus autem virgultum reddit in his prouerbialibus itidem verbis, [illegible] virgulto Ægeum tranſmittere, vide prouerb. virgultea ſcaphula Ægeum tranſmittere, vt autem ῥὶψ, cratis, ſic ῥίπες crates redditur, vel vimineæ crates itidémque ῥίπος à ῥῖπος, εος, τὸ, afferetur tamen ῥίπος, ου, ὁ, ex Dioſcorid pro crate [illegible]. Item [illegible] hæc ex libro quinto, capite 25. illa ex libro primo, capite 56. vbi redditur etiam & ſtorea, natta ſcirpea.

Ῥίψασπις, ιδος, ὁ, timidus: ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, qui abiecto ſcuto fugit: à ῥίπτω & ἀσπὶς. [illegible], Pol. Cui opponitur [illegible] Suid. Ariſt. [illegible].

Ῥιψαύχην, ceruicem ſeu collum proiiciens: vnde ῥιψαύχενες dicebantur fanatici, quos Plutarchus vocat [illegible], quòd tum caput, tum ceruicem iactarent, tales erant Galli ſacerdotes magnæ matris.

Ῥίψις, εως, ἡ, impetus iactus, proiectio Cicer. proiectus Plin. Plato ſecundo de Republic. [illegible], Vulcanum cælo à patre deiectum eſſe, non eſt admittendum.

Ῥιψοκίνδυνος, ὁ, ὁ, temerarius, ſeſe in periculum præcipitans, incogitans, audax, [illegible]. [illegible] ἔργον, audax facinus, Xenoph. Cicero in 3. Act. Verr. vertit ad audendum proiectus: & proiectam audaciam [illegible] appellat. Idem pro Roſcio Amerino.

Ῥιψοκινδύνως, audacter, temerariè.

Ῥοὰ, ᾶς, ἡ, malus punica arbor, & malum punicum fructus, id eſt, granatum Plinio. Dicitur etiam ῥοιὰ [illegible], malum punicum dulce. ῥοὰ οἰνώδης, malum punicum vinoſum. ῥοὰ ὀξεῖα, acidum granatum, Ruel. & Barbar. acida punica, Marcel. l. 3. ca. 40. Dioſc.

[illegible], Hom. Il. β.

Ῥοβολ, [illegible], ſiue [illegible], vitium eſt vitium cùm acini defluunt: acinorum defluuium poſſis appellare. Peſſimum eſt inter omnia, ait Plin. libro 17. capite 24. quum deflorescentem vitē & oleam percuſſit imber, quoniam ſimul defluit fructus. Ibidem rorationem vocat. Siderationis, inquit, genus eſt, in his deflorescentibus roratio: Aut cùm acini priuſquam creſcant decoquuntur in callum. Quod ſecundum [illegible] eſt Theophraſto, ſi recta eſt lectio, de qua à nobis dictum in verbo [illegible]. Plinius expoſuit quaſi [illegible] legiſſet. Theophraſti verba ſuperius aſcripta ex lib. hiſtor. quarto, capite 16. & de cauſis libro quinto, capite 13. nihil opus eſt repon[ere]. Idem habet lib. hiſt. 2. cap. 8. [illegible] ῥοιὰ [illegible]. vbi Gaza pampinū laſciuiorem conuertit: quod mihi non probatur.

Ῥοβδὶ, [illegible].

Ῥοβδῆ, [illegible].

Ῥόβιλος, regulus auis, βασιλίσκος, Heſych. vide Τρίκος.

Ῥοιιὰ,

Ῥογεὺς, ὁ, tinctor, βαφεύς, Heſych. ῥογεύς.

Ῥογοῖ, ὀργᾷ, ἀναμοχλεύει, διασείει, Heſych.

Ῥογμα, ſartrix, ἀκέστρια, Heſych.

Ῥογκεῖν, Epicharmus dixit pro ῥέγκειν, i. ſtertere.

Ῥογμὸς, οῦ, ὁ, ſonus quem quis ſupinus ſternendo edit, rhonchus: gutturis ſtridorem vertit Cælius Aurelianus Acutor. libro ſecundo, capite decimo. Dicitur etiam ῥέγξις καὶ ῥέγχος. vide Ῥέγχω.

Ῥογὸς, granarium, horreum, σιτοβόλιον, Pol. vox eſt Siculorum qua vſus Epicharmus.

Ῥογχάζω, reſonare, ῥογχεῖν, καὶ ῥέγχειν.

Ῥόγχος, ου, ὁ, rhonchus. apud Apuleium, ſonus naſi, qui fit ſternẽdo: a ῥέγχω, ſterto.

Ῥοδακινέα, ἡ, arbor Perſica, ἡ περσική, quæ fert mala perſica, vulgò peſcher, ſcribitur ab aliis ῥοδακινία. Longè alia eſt arbor ἡ περσέα vel περσεία dicta, id eſt, perſea, ex qua τὰ περσικὰ μῆλα. Vide Dioſcorid. libro primo, capite 188. Confuderunt tamen permulti περσέας cum perſica, vt Interpr. Nicand. de Soſtrato ita retulit, ἱστορεῖ δὲ ὅτι Σώστρατος ἐν τῷ περὶ ζώων, ὁ δ᾽ ἄλλος τὴν περσέαν, ἣν ῥοδακινέαν καλοῦσι, φασὶν ἀπὸ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον μεταφυτευθῆναι. Locus eſt in Alexipharm. vbi Χαλῆς, ἀπὸ περσείας κάρυα, &c. Et Suid. ῥοδακινέαν exponit per περσέαν. Meminit etiam ῥοδακινέας Aëtius Serm.13. capite 118. & eius fructus libro primo de perſiæ malo tractans. Aliud verò ἀμυγδάκινα, id eſt, duracina, de genere tamen perſicorum. Vide Πραικόκκια. Apud Nicocl. Myrepſum ſcribitur etiam ῥοδακινία capite de vnguentis.

Ῥόδαμνος, ramus, germen.

Ῥοδάνη, ης, ἡ, trama.

Ῥοδανίζω, agito, & continuo motu cieo tramam, συνεχῶς κινεῖν τὴν κρόκην, Euſt. Il. ε.

Ῥοδανὸς, οῦ, ὁ, Rhodanus fluuius Galliæ, Plut. in Solon.

Ῥοδάξ, ὑποκοριστικὸν ὡς λίθαξ, parua roſa.

Ῥοδέη τοῦ σώματος, coloris bonitas in corpore habitiore & bene temperato, ſpecioſum quid & roſeum præ ſe ferens, vt in delicatis pueris, ingenuiſque molliter educatis apparet. Lege apud Ioſephum de antiq. de Pſeudo. Alexandro qui facilè agnitus eſt, ὅτι κακουργίᾳ ἐπετετήδευτο, καὶ οὐκ εἶχε τὸ ῥοδέῃ τοῦ σώματος ὑπὸ τροφῆς καὶ ἡμερότητος συντεχθέντων. Sed ibi corruptè legitur ῥοδαλέῃ, pro ῥοδέῃ.

Ῥοδέη παρειή, in Epig. ῥοδοχείλης, ibid.

Ῥοδέα, τομία, ὁ ἐπὶ ῥόδοις στέφανος.

Ῥόδεον, roſeum purpureum odoratum, ſpecioſum. Nicander in Alexipharmach. Ὀργάζοις λίπει ῥοδέῳ, i. oleo roſaceo, ἐλαίῳ ῥοδίνῳ, ἢ ῥοδίνῳ.

Ῥοδῆ, ῆς, ἡ, roſarum frutex. aliàs ῥοδῆ, circumfl. Vide Ῥόδον in Ammonio.

Ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herbæ genus quæ naſcitur in Macedonia: dicta ἀπὸ τῶν ῥόδων, à roſis quarum odorem refert, ſi interatur, Dioſc. l.4. c.46.

Ῥοδιακὴ κόλλα, glutinum rhodiacum, Dioſc. l.3. c.101.

Ῥοδίδες, paſtilli ex roſis confecti, Dioſc.19.

Ῥοδίζω, roſeo colore tingo. Actiu cum Accuſatiu. Alexander Aphrodiſ. αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει, ſanguis florem cuti largitur. Ῥοδίζειν, roſæ odore imbuere. Theophraſtus libro de Odorib. καταμίγνυται δὲ δῆλον τὸ ῥόδον καὶ τὴν συνθέσιν ἐχόντων, ὥστε γὰρ ἐκφεύγει τὸ αἶνος, ῥοδίζειν πᾶσι συνθέσεις. Ῥοδίζειν, roſam colere vel odore referre atque æmulari. ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ, odore roſam imitatur, Dioſc. l.2. c.12.

Ῥόδινον ἔλαιον, roſaceum oleum, Dioſcor. libro 1. cap.4. & Gal. l.1. ad Glauc.

Ῥόδινος, η, ον, roſaceus.

Ῥόδινον μύρον, vnguentum roſaceum, Ariſt. in Probl.

Ῥοδὶς, ίδος, paſtillus roſeus. αἱ ῥοδίδες, è roſa paſtilli, Dioſcor. lib. 1. cap.132.

Ῥοδίτης οἶνος, rhodites vinum, i. roſaceum vinum, Dioſcor. lib. 5. cap.26.

Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens digitos, id eſt, radios roſeos. Auroræ epitheton eſt, Iliad. α. ῥοδοδάκτυλος ἠώς, id eſt, ῥοδόχρους, διαυγὴς. ἀστράπτει γὰρ ὁ ἀὴρ ἔμπροσθεν γίνεται ἐν τῷ ἀνατολῇ ἀπὸ δὲ τοῦ χρώματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων χρῶμα, inquit Interpres.

Ῥοδοδάφνη, nerium planta, i. νήριον dicitur, Dioſcorid. lib. 4. c. 8.

Ῥοδόδενδρον, rhododendron, genus fruticis, qui & νήριον dicitur, & ῥοδοδάφνη, Dioſc. l.4. c.82.

Ῥοδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, roſis ſimilis, aſpectu gratioſus, χαροπός.

Ῥοδόεις, εντος, ὁ, roſaceus, ῥοδόεντα ἄνθεα, roſæ, Euripid. τὸ ῥόδεον ἔλαιον, Homerus vocat ῥοδόεν & ῥοδόεντα χείλεα, roſea labella.

Ῥοδόμελι, rhodomeli, confectio quædam ex roſis & melle, Dioſcor. l.5. c.26.

Ῥοδόμαλον, ου, τὸ, & Doricè τὸ ῥοδόμαλον, roſæ genæ.

Ῥόδον, ου, τὸ, roſa, quam Plutarch. ſic dictum ait, ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδμῆς ἀφίησι, quod ingentem odoris fluxum emittat. Grammatici ἀπὸ τοῦ ῥέειν deducunt. Ammon. diſtinguit à ῥοδωνιὰ & ῥοδῆ.

Ῥόδον, q bene olens, Etym.

Ῥοδωνιὰ, ᾶς, ἡ, locus vbi roſæ naſcuntur, roſarium, roſa, Gaza libri 1. hiſtor. plantar. Theophraſt. capite 15. pro frutice roſarum, libro ſexto, capite primo, ibidem. Ῥοδωνιὰ, virile membrum.

Ῥοδόπηχυς, ὁ καὶ ἡ, habens lacertos roſeos, ſeu vlnas cubiti. Heſiod. ἱμερόεν ῥοδόπηχυς.

Ῥοδότης, ου, roſeus color.

Ῥόδος, inſulæ nomen, Etym.

Ῥοδόσταγμα, liquor roſarum, in Hippiat.

Ῥοδωνία λοπάς, ſiue ῥοδωνία λοπάς, genus odorati edulij & ſcitamenti in quo intritæ roſæ. Vide Athen. l.9, in olla ferebatur ad menſam.

Ῥοδοφόρος, roſifer.

Ῥοδόχρους, roſeus, roſacei coloris, vt aurora. Dioſcorid. πορφύρεον καὶ ῥοδόχρουν.

Ῥοδὼν, ῶνος, ὁ, roſetum, oxyt. Cyril.

Ῥοδωνιὰ, idem, roſarium, τόπος ὅπου τὰ ῥόδα φύεται, vt ἰωνιὰ, violarium Virgil. Commentar. Ariſtophan. in Pace. Vide ῥοδωνιά. Ῥοδωνιὰ, virile, τὸ αἰδοῖον, Heſych. Ῥοδωνιὰ pro toto ceſpite & roſæ planta, apud Theophraſtum de hiſtor. libro & capite ſecundo, & libro primo, capite 15. dicitur quoque eſſe nomen vitis ferentis vuam roſei coloris.

Ῥοδώπης, roſeis oculis.

Ῥοδωπὸν τὴν χρόαν, quod roſeo eſt colore, Dioſcor. libro quinto, cap.122.

Ῥοΐζω, latro, canum propriè: ſed tranſlatè de hominibus pro ῥέγχω accipitur, Suid.

Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluxus, φορὰ, ῥεῦμα, ῥύσις. Hom. Il. β, μεγάλῃσι ῥοῇσι, i. ῥεύμασι, fluenta.

Ῥοθέω, ῶ. ήσω, ω. κα. impetu feror. ὁρμῶ, διώκω, perſequor.

Ῥοθιάζω, τὸ ἐρέσσειν ἀθρόως, Suid. impetuoſè remigo, confertim & cum voci ſtrepitu feror. Et de ſtrepitu qui fit alacriter vorãdo dicitur etiam ῥοθιάζω, id eſt, μετὰ ῥόθου καὶ ψόφου ἐσθίω, Ariſtophan. Interpr. in Acharnenſ. de porcis loquitur: ῥοθιάζουσι χοῖροι.

Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus, vnda, fluctus, κῦμα, remorum ſonitus, ὁ ἦχος τῆς εἰρεσίας, Thucydid. propriè ὁ τοῦ κατ᾽ ἀθρόον ὁρμή, vt annotat Arati Interpres. ἀπὸ τοῦ ταχέως ῥεῖν, à remigantibus dictũ, quum ſimul multis remis concitata nauis impellitur, Ariſtophan. Interpr. in Equitib. ῥόθιον καλεῖται (inquit Harpocr.) κυρίως τὸ ῥόθιον ὃ ἐκ τῶν κωπῶν ἀκούεται ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι. ῥοθίου φόβῳ, terrore illiſorum fluctuum, Thucydid. ῥόθια κλύζοντο, fluctus inundabant & fluctuabant, Apollon. Rhod. Ῥόθιοι ἵππων apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro ſexto, id eſt, equi fremitus καὶ χρεμετισμός, φρύαγμα ὁ φρυαγμὸς Diodor. ſiue Lycophroni φρυαγμός.

Ῥόθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, violentus, vehemens. ῥοθίοισιν ἐπ᾽ αἰγιαλοῖσιν, in Epigram. in litoribus impetuoſis, & quæ aquæ impetu impetũtur. ῥοθίῃ νηΐ, ruenti naui, ibid.

Ῥοθοπυγίζω, nates clàm accedens extenſa manu verbero. vide Ῥαθαπυγίζω.

Ῥόθος, ου, ὁ, impetus, vndarum ſtrepitus, ſtridor, ψόφος, ὁρμὴ, Heſiod. τῆς δ᾽ οἴκας ῥόθος ἐλλαχεν ἥλυς, &c.

Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malum punicum, granatum Plin. eius putamen dicitur σίδιον, id eſt, malicorium. ῥοιᾶς λέμμα, malicorium, Galen. ad Glaucon. ῥοιαὶ, id eſt, punica mala, vim habent aſtringendi, idem ibidem. Ῥοιὰ, punica, pro arbore, libro primo hiſtor. plantar. Theophraſt. capite quinto, Gaza. ῥοιὰ ἀγρία, ſylueſtris punica, cuius flos balauſtium, Dioſcorid. libro 1. cap. 155.

Ῥοία, paroxyt. volutabrum equorum, κυλίστρα, Heſych.

Ῥοιβδέω, ῶ. ήσω, ω. κα, ſtrideo, item ſorbeo. ῥοφέω.

Ῥοίβδησις, cantus inſuauis, vt paſtorum, i. ῥοίζησις, ſtridor.

Ῥοῖβδος, ου, ὁ, ſorbitio Plin. ſtridor, idem cum ῥοῖζος impetus. Ariſtophan. Nu. de vento, φέρεται σφοδρῶς διὰ τῆς πυκνότητος ὑπὸ τῆς ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης, fertur cum ſtridore & impetu.

Ῥοιζηδὸν, οῦ, ὁ, ſibilus, ſtridor, ῥοῖβδος.

Ῥοιζέω, ῶ. ήσω, ω. κα, ſibilo innuo, ſibilo cum ſtridore, συρίττω. Ῥοιζεῖν apud Homerum paſtor dicitur, quando educendo pecus fiſtula inſonat, quod & ψιθυρίζειν dicitur, Euſt. Il. κ. Ῥοίζησεν δ᾽ ἄρα, πεφραδέειν Διομήδεϊ δίῳ, ſibilo innuit Diomedi, ἐσύριξεν, ἐσήμανεν, ἐνόησεν.

Ῥοιζηδὸν, cum magno impetu & ſtridore, procellæ in morem. 2. Petri capite vltim. οἱ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται. Dicitur & ῥοιζηδά. Nic. in Alexiph. ῥοιζηδὰ μάλιστα.

Ῥοίζημα, ατος, τὸ, ſibilus, impetus, ſtridor, ἦχος.

Ῥοῖζος, ου, ὁ vel ἡ, Ionicè, ſtridor ſibili, impetus cum ſtridore, fluctus vehemens. Ioſephus ῥοίζῳ τε καὶ βίᾳ, id eſt, impetu atque violentia. Homerus Iliad. π, οἰστῶν ῥοῖζον, id eſt, ῥύμην, ὁρμὴν, ἦχον, ſagittarum ſtridorem atque ſtrepitum. Ariſtotel.

περὶ ἀνακωχῆ, loquens de laciniis ſtatuarum dum à fabris liniuntur, ῥάζει καὶ πολλὴν ὄχον ἀφιᾶσι καὶ ψόφον.

Ῥοικὸς, οῦ, Adiect. prauus, curuus, ſtrabus, καμπύλος. Theocritus Idyl.4. ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίας δεξιτερᾷ κορύναν, clauam incuruam vel nodoſam. Archilochus, ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ, καρδίης πλέως, id eſt, ſtrabus pedibus, Nicander, ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παχούρεις βῆμα βαρύνοντες. Sic enim leg. apud Galenum Commentar. 3. in Hippocrat. περὶ ἄρθρων: vbi, καμπύλα ... ῥοικοειδέα legit Galen.

Ῥοιαὶ, αἱ, mala punica.

Ῥοϊκὸς, οῦ, ὁ, fluxione laborans: vnde ῥοϊκαὶ dicuntur mulieres quarum vuluæ rheumatiſmo, hoc eſt, fluxionibus laborant. ῥοϊκαῖς ὑστέραις ἐν πεσσῷ ἁρμόζει, vuluis fluxione laborantibus in peſſo confert, Dioſc.

Ῥοΐσκοι, οἱ, corymbi aurei ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi, ob mali punici ſimilitudinem ita dicti. ῥοΐσκους χρυσοῦς καὶ κώδωνας, &c. velut mala punica aurea & tintinabula, cap.28. Exodi.

Ῥοισμὸς, ῥοῖζος τῶν ὑδάτων, Heſych.

Ῥοΐτης οἶνος, rhoites vinum, i. ex punicis malis confectum, Dioſcor. l.5.c.26.

Ῥοίτειον, ου, τὸ, Rhœteum, promontorium, & vrbs Troadis.

Ῥομβέω, ῶ, ήσω, voluo in morem rhombi, στροβῶ Suid.

Ῥομβοτόμος, ὁ, verſatilis in modum rhombi, qui circumagitur in modum rhombi.

Ῥομβοειδὲς, έος, ὁ καὶ ἡ, figura Geometrica habens latera oppoſita æqualia, & angulos oppoſitos æquales, ſed non eſt rectāgula, nec æquilatera. Dicitur etiam de figura aciei, quæ & σφηνοειδὲς, vt habetur in Append. de vocabul. militar. vide Ῥόμβος.

Ῥόμβος, turbo, rhombus, quo etiam vtebantur veneficæ. Theocritus in Pharmaceutria, χ᾽ ὡς δινεῖθ᾽ ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁμετέραισι θύραισι. Interpr. ῥόμβος, quem Attici vocant κῶνον, ... χάλκεος τρίχος. Pindarus in Olympiis, ... ῥόμβον, ... vbi ῥόμβον exponit Interpr. ... ἀκοντίων. Ῥόμβος, rhombus piſcis, ψῆττα. Vide Athenæum in fine libri 7. dicitur vulgò *turbot*. Alibi tamen inconſtanter diſtinguit. Ῥόμβος, rhombus, figura quadrilatera, quæ æquilatera quidem eſt, ſed non rectangula. Ῥομβοειδὲς verò χωρίον dicitur, quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales: id autem nec rectis angulis, nec æquis lateribus continetur. Duo coni ita compoſiti inter ſe vt æquales baſes ſe mutuò tangant, rhombi ſolidi figuram conſtituunt, quam & forma fuſi repræſentat ſimilitudine. de eo Archimed. vulgò *fuſee*, cuius figura vtrinque cuneata. vide Ῥόμβος. Hinc ῥομβοειδὴς παράταξις dicitur, acies rhombi figura inſtructa. vide Ἔμβολον. Ῥόμβος, Suid. ſaltationis genus, ... vide Ῥύμβος & Ῥομβὸς.

Ῥομβωτὸς, rhombi figuram habens, in Epigrammat. Athenæus li. ... ῥομβωτὸν ἔχον, interp. tectum rhombi figuræ ſimile.

Ῥομβοῦται, in ῥόμβος.

Ῥόμμα, τὸ, idem quod ῥόφημα, apud Hippocr.

Ῥόμοξ, teredo, vermis ligna exedens, coſſus, Heſych.

Ῥομφεάζω, baiulo, βαστάζω, Heſych.

Ῥομφαία, ας, ἡ, framea, iaculum longum. vide Gellium libro decimo, capite 25. In Apocalypſ. capite primo, ita ſcriptum καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος: vbi tamen interpr. gladius anceps, propriè eſt framea commutatione literarum vulgò *vne iaueline, ou pertuiſane*.

Ῥομφεῖς, lora quibus conſuuntur calcei.

Ῥόος, ῥοῦς, οῦ, ὁ, fluxio, vt fluxio aquarum Cicer. vel fluxio ſanguinis Plin. profluuium decurſus aquæ, flumen, fluentum, ῥεῦμα, riuus, Vnda: vnde κατὰ ῥοῦν, Lucianus, id eſt, ſecundo flumine pro quo dixit Homerus Odyſſ. ξ, κατὰ ῥόον, id eſt, κατὰ ῥόον. Ῥόος ſiue ῥοῦς, id eſt, abundantiam fœminarum ſiue profluuium Plin. medici fœminarum fluxiones appellāt, addita coloris diuerſitate, vtpote nigras, rubentes, albas, pallentes aquoſaſve fluxiones. Quomodo differant à menſibus, vide in dictione καθάρσεις. Ῥοῦς γυναικεῖος ἐρυθρὸς, rubræ fœminarum fluxiones, Dioſcorides libro quarto, capite decimo, ῥοῦν γυναικεῖον ἵστησι, profluuia fœminarum ſiſtit, libro primo Dioſcorid. capite 123. ῥοῦν λευκὸν ἵστησι, albas fœminarum fluxiones ſiſtit, Dioſcorides libro tertio, cap.65. ῥοῦν ἐρυθρὸν, fluorem ſanguinolentum in mulieribus, vertit Scribonius Largus.

Ῥοπαλίζω, claua percutio, vel verſo tanquam clauam.

Ῥοπαλισμὸς, οῦ, ὁ, percuſſio quæ fit claua, eſt & tentigo, πάθος τοῦ αἰδοίου, πρίαπος, Suid.

Ῥόπαλον, ου, τὸ, claua, baculus, fuſtis, ῥάβδος de claua Herculis Interpr. Homeri. Xenoph. ... ῥόπαλα. Pro membro virili in Epig.

Ῥοπαλοειδὴς, clauæ ſimilis.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ. lancis ad imum vergentis inclinatio atque momentum, penſio Vitruu. Propriè de ſtatêra ita vſurpauit Plutar. in Camillo, τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἐγχειρούντων, ... καὶ φανερῶς ἀφελκόντων καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, id lancis momentum protrahendo premendoque peruertentibus. Ῥοπὴ tranſlatè, νεῦσις, nutus, κλίσις, momentum, inclinatio ſiue propenſio. Alexand. Aphrod. ῥοπὴ κατωφερὴς, propēſio ad imum vergens, decliuitas, id eſt, κατωφορία. Sophocl. ... ῥοπὴ, ὁ τυχὼν ... Ariſtotel. ῥοπὴν μεγάλην ἔχει, magnum affert momentum. Xenophon Pædiæ quarto, ὁ Κῦρος οὐ μικράν τινα αὐτῶν ᾤετο ῥοπὴν εἶναι καὶ παρόντων, καὶ ἀπόντων, non parui eſſe momenti putabat, vel eorum præſentiam, vel abſentiam. Ariſtoteles quarto Politic. ῥοπὴν ποιεῖ καὶ κινεῖ, momētum facit Liu. nutu ſuo prægrauat. ῥοπὴν ἔχει εἰς, momentum habere ad, Cicer. Theophr. hiſtor. libro quarto, capite duodecimo, μεγάλην ἔχει ῥοπὴν εἰς τὸ ..., &c. Demoſthen. περὶ ... ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρείαν, momenti habet aliud, & vſum quendam. Ariſtoteles ſecundo de Cœlo, μεγάλην δὲ ἔχει ῥοπὴν εἰς πίστιν, ad faciendam fidem, in eo multum momenti poſitum eſſe poſſit. Idem Ethicor. libro primo, ἔχει τι βρῖθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον, Pondus quoddam & momentum habent ad vitam: ἐν τῇ ῥοπῇ χρόνου, temporis momento, temporis articulo Terent. Ariſtophan. ἔχεται ῥοπῆς, nutat ac propendet. Ῥοπὴ, quod momentum affert, ὁρμὴ, impulſus, impetus. Ariſtoteles de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ... ἀνιέντων, γίνεται τὰ οἰκεῖα, quum ab vna vi impultrice creantur omnia, ſit vtrique quod cuique commodum eſt. Galenus ad Glaucon. ῥοπὴ τῆς φορᾶς αὐτῶν πρὸς τὸ δέρμα γίνεται, impetus eorum in cutem vergit & fertur. Ῥοπὴ, auxilium, nutus ac propenſio in aliquem. Chryſoſtomus, περὶ προσευχῆς, ἄνευ τῆς θείας ῥοπῆς οὐκ ἄν τι τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς ἡμετέρας ἔλθοι ψυχὰς, citra Dei propenſionem atque nutum: ſine Dei virgula. Idem de Officio Epiſcop. ὑπὸ τῆς ἄνω ... ῥοπῆς, à ſuperiore inclinatione adiuta. Ῥοπὴ, diſcrimen, periculum. Sophocles in Trachiniis, ἐν τοιᾷ ῥοπῇ ... ἐμοὶ συνέρξεις, in tali periculo conſtituto non opem feres, id eſt, ἐν κινδύνῳ ... ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. Thucydid. ἐπὶ ῥοπῆς ... ὄντες exponunt, in hoc rerum articulo poſiti. Interp. Græc. ... Et tamen fatentur ex illo Homerico ſumptum, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: quo periculum denuntiatur. Ῥοπὴ etiam pro exitu fineque ſumitur καὶ ἀντὶ τοῦ τέλος. Idem Sophocl. in Oedipo Coloneo, ῥοπὴ βίου μοι, mihi vitæ exitus inſtat atque imminet.

Ῥοφητὸν, ſorbile, ſorbitio, apud Hippocr. vide ῥοφητός.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, ῥόπαλον, τὸ ἐπικείμενον τῇ θύρᾳ, ὃ ἐν ταῖς μείζοσι θύραις ..., marculus oſtij, cantharus & manus ferrea. & ἐπίσπαστρον, id eſt, oſtij annulus, apud Lyſiam. vide Κορώνη. Ῥόπτρον, ictus, fuſtis, claua, ..., ῥομφαία, enſis genus. Euripid. ... ῥόπτρον, diuinam vltionem indicat, Euſtath. Iliad. γ. Ῥόπτρον dicitur Polluci paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & infixis lignis (quæ vt Archil. docet Ariſtophan. Interpr. ... vocantur) inſeritur.

Ῥοῦς, οῦ, vide ſuperius in ῥόος.

Ῥοῦς, οῦ, ὁ, Rhus ſiue ſumach. Dicitur rhus obſoniorum. ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα, qui & ἐρυθρὸς, & μαγειρικὸς, coquinarius: tinctorius, βυρσοδεψικὸς ῥοῦς, à tingendo corio nominatus. ῥοῦς ὁ ἐπὶ τὰ ὄψα, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι. ... βυρσοδεψικὸς ῥοῦς: ... τὴν ... ἔστι δὲ θαμνίσκος φυόμενος ἐν πέτραις ... &c. Dioſcorides libro primo, capite 148. id eſt, Rhus quæ obſoniis aſpergitur, ab aliquibus Erythros appellata, ſemen eſt coriarij fruticis. Ita vocari ſolet, quoniam coriorum infectores ea vtantur ad inſpiſſandas pelles: arbuſcula in petris naſcens, binûm cubitorum altitudine, hæc Ruell. Dioſcorid. item libro primo, capite 181. ἀντὶ ῥοῦ τοῖς ὄψοις μίγνυται τὰ ἄωρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, immatura mora ſiccata & tuſa acinorum rhois vice obſoniis miſcentur: Ruell.

Ῥούσιος, ου, Adiectiu. ruſſeus ſiue ruſſatus, qui coccinus color & flammeus, vel qualis eſt rubricæ ſynopicæ. Nam ab Interprete Homeri in Odyſſea libro ι, μίλτος exponitur ῥουσίου χρώματος. Dioſcorides libro quarto, capite de Antirrhino, καρπὸν δὲ φέρει ... ῥούσιον, ... Sic Paulus Æginetæ, ῥούσιον ἄνθος ἔχουσαν, Anagallidem dixit, cui flos puniceus. Et apud Conſtant. γεωπονικῶν libri 11. capite de violis, ... καὶ τὰ ... χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα, &c. Inuenio aurigatorum factiones (quæ ſtudia aduerſaria dicit Plin.) inſignes quatuor apud antiquos fuiſſe, vt & tradit Caſſiodorus, Praſinam, ruſſatam, albatam & Venetam: quas

designat Xiphilinus in Nerone, τῇ λαμπάδι τι πλῆθος ... χρώματος, πρασίνου καὶ Οὐενέτου. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia ſolum ruſſati pone lacertæ. Et Plinius libri ſeptimi, capite 53. Felice Ruſſato auriga elato, in rogum eius vnum è fauentibus, iecisse ſeſe: friuolum dictu, ne hoc gloriæ artificis daretur, aduerſis ſtudiis copia odorum corruptum criminantibus. Quinadhuc in marmoribus extant inſcriptiones eiuſmodi, C. APVLEIO DIOCLI. AGITATORI. PRIMO FACT. RVSSAT. &c. Lege Interpr. Vitruu. l. 5. cap. 2.

Ῥοφέω, μ. ήσω, π. ηκα, &c

Ῥοφέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſorbeo. ὠὰ ῥοφεῖν, Galenus ad Glauconem. Ariſtophan. in Veſpis, τὴν φαύλην ῥοφήσομαι. Sophocl. in Trach. πλεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ, pulmonum haurit ſpiritus, Cicero vertit Tuſc. 2.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, ſorbitio Plinio. Gaza etiam polentam vertit in Ariſtotel. τὸ διὰ τοῦ χόνδρου ῥόφημα, Galenus libro primo ad Glauc.

Ῥοφητὸς, ſorbilis. τὸ ῥοφητὸν, ſorbile, vt ῥοφητὰ ὠά. Dicitur & ῥοπτός.

Ῥόφω, ἀντὶ τοῦ ῥοφῶ: βαρυτόνως. Attici ſic dicunt, Etym.

Ῥοχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtrepo, ſtrideo, ἠχῶ, ψοφῶ, βρύχω, fremo. ὀνοματοπεποίηται, à maris fluctu & ſtridore quem edit cum fit æſtus ipſius. Homerus Odyſſ. ε', ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ... i. ἀπηχεῖ, καὶ ποιεῖ ἦχον ἀπειλοῦν.

Ῥύω, κινῶ ἢ σείω, moueo: vnde ἐρρύωντο.

Ῥυὰς, άδος, ὁ ἡ, fluxus, fluidus, fluens. τὸ πεδίον πλατὺ, ἐν ᾧ ποταμοὶ ῥυάδες, id eſt amnis latus, & rapidus ... χειμάρρους, Appian. in Iberic. ῥυάδες πυρετοὶ, dicuntur Medicis febres, quæ cum multo alui fluxu & aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrictiones ſubitaque virium defectio cum ſiti, vigilia, & pulſuum in venis humilitas. Cornelius Celſus vocauit fluentes & has febres: item & alios morbos, in quibus nimium ex omni humore ſecernerent ægri, idque etiam diuerſis partibus.

Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, locus malis punicis conſitus, capite 12. libro tertio Zachariæ.

ῬΥΑΔΕΣ, vites quædam, quæ alio nomine ψιάδες dicuntur. vide ῥυὰς, & in Κροτωνιάτιδας.

Ῥυάδες, fluxæ piſces, Ariſt. l. 4. Anim. ſic Gaza. alibi ſpargi. Vide Ariſt. hiſt. l. ε', c. 13.

Ῥύαμα, ατος, τὸ, cuſtodia.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, riuus, alueoſus, profluuium, fluctus: de igni Hermogen. libro ſecundo de Inuent. ὁ δὲ τοῦ πυρὸς ἔχει ῥύακας, ignis vndas euomit. Thucydid. libro tertio, ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης, i. ignis eruptio fluminis inſtar. οἱ τῶν αἱμάτων ῥύακες, Ariſtid.

Ῥυὰς, άδος, vitium oculi, in quo pateſcit foramen, per quod ſemper humor deſcendit & in genas illabitur, vel oculi vitium quando canthus lachrymas continere nequit. Trallianus libro ſecundo. ῥυὰς, ῥύσις γίνεται μειωθέντος τοῦ κανθοῦ ... Ῥυὰς, Adiectiu. fluxus. ῥυάδος τοῦ σώματος καὶ μανοῦ γενομένου, quum corpus fluxum laxúmque eſſet, Ariſtoteles libro tertio de partib. Animal. Item ῥυάδες dicuntur vites quæ non continent fructum, quod nimirum defluunt acini, & qui remanent graciliores exiſtant. ῥυάδες piſces fluxę apud Ariſtotelem ῥυὰς adiectiu. fluxus perfluens deciduus. Ariſtoteles libro tertio de partibus Animal. σώματος ῥυάδος γενομένου.

Ῥυάχετος, ὄχλος, ὁ ὁ ῥύαν ἐχετός. Heſych.

Ῥύβδην, fuſè, vehementer, abundè, celeriter, cum ſtrepitu, σφοδρῶς, φοβερῶς, ἀφειδῶς, Suid.

Ῥυγχομαχεῖ, pugnat cum roſtro, Datiu.

Ῥύγχος, εος, τὸ, propriè roſtrum porci, vt auium ῥάμφος. ῥύγχος de homine, in Epigramm. id eſt, πρόσωπον. de aue Ariſtoph. Interp. de porcis, idem. vnde ῥυγχίον roſtellum.

Ῥυδὸν, fluenter Lucr. affluenter Cic. &

Ῥυδὸν, fuſim, affatim, abundè. Odyſſ. ο', Κούρη δ' εἶμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ, ῥυδὸν ἀφνειοῖο, id eſt, ῥυδὸν τὸν πλοῦτον ἔχοντος, ... τὸν πλοῦτον χύδην ... ἔχοντος πλοῦτον, πλουσίου, prędiuitis Suid. ῥύδην, ἀφθόνως, κεχυμένως, i. σφοδρῶς καὶ ἀθρόως.

Ῥυεὶς, fluens. ῥυεῖσα, diſſipata defluens. ῥυὲν, quod fluxit.

Ῥύω, μ. ύσω, π. υκα, fluo, proruo. Neutr. abſolut. ἐὰν ῥυῇ, ſi fluxerit, Euripid.

Ῥυζεῖν, lamentari, latrare, murmurare. vide Ῥύζω ſupra apud Pollucem ſcriptum ὕζειν, quod canibus, & accipitribus tribuit, i. latrare, & pipare.

Ῥύημα, τὸ, itrium, bellarij genus præſtantius nam λάγανα deterius dicitur teſte Gal. l. de Alim. dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum.

Ῥυῆναι, emanaſſe, fluxiſſe. ῥυῆναι λόγον εἰς τὸν δῆμον, emanaſſe rumorem in populum, Plut. in Numa.

Ῥυήσομαι, diffluam, peribo. ῥυήσεται, fluet.

Ῥυηφενία, opulentia, diuitiæ: παρὰ τὸ ῥύδην τὸ ἄφενος, Etymolog. vide Callimach. interpr. in hymnum Iouis. Scribitur etiam ῥυηφανία.

Ῥυηφενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diues, cui affluunt opes: παρὰ τὸ ῥύδην καὶ τὸ ἄφενος. ῥυηφενίας, πλουσίας, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ῥύθμισις, εως, ἡ, modulatio Quintilian. modulatus Senec. Vide ῥυθμός.

Ῥυθμίζω, μ. ίσω, π. ικα, κανονίζω, εὐθύνω, modulor, apto, diſpono, accommodo, concinno, dirigo, corrigo, κοσμῶ, compono. Actiu. Accuſatiu ῥυθμίζομαι prò eodem apud Ianum Laſcar. αὐτὸ ῥυθμιζέτω σου καὶ βίον καὶ λόγον, hæc tibi vitam & rationem dirigat, Nazanzen. περὶ τοῦ βασιλ. vide ῥυθμός. ῥυθμίζω, apto, affigo, ... ἐρρύθμισμαι ζῆν εὐσκλεῶς ...

Ῥυθμικὸς, rhythmicus, Quint. l. 9. c. 4. qui numeros in cantu, vel in prolatione aut ſono obſeruat. Cic. 3. de Orat. Nec ſunt hęc rhythmicorum ac Muſicorum acerrima norma dirigenda. vide ῥυθμός.

Ῥυθμοποιΐα, ἡ, rhythmorum effictio.

Ῥυθμοποιὸς, οῦ, ὁ, rhythmorum concinnator.

Ῥυθμὸς, οῦ, ὁ, rhythmus. Vocabulum proprium muſicorum: vnde εὔρυθμος cócinnus dicitur, & ἄρρυθμος inconcinus. In Muſica autem eſt tempus, numerus, & rhythmus. Tempus eſt motus ordo, ſiue particula pedis, aut minima vocis menſura. Sonum enim metitur tempus, vt à ſublatione ad poſitionem (ἄρσιν καὶ θέσιν vocant Græci) iiſdem ſit ſpatiis pedum. Numerus verò eſt temporum ordo. Rhythmus denique, eſt ex temporum certo ordine concinnitas. quæ cauſa, cur eo maximè aures noſtræ capiuntur. Nam, vt ait Philoſophus Problemat. Segm. ιθ, Quæſt. λη, ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Longior menſura vocis, inquit ex Varrone Gellius libro 16. capite 17. ῥυθμὸς dicitur, altior μέλος. Quæ ſic dicta retulit Cælius. Longior autem menſura rhythmus vocatur, id eſt, modulus vel numerus & pedum ordo: altior autem μέλος, id eſt, cantus modulatus. Hinc ῥυθμὸς tranſlatè in alienum migrationes multas habet: Nam prǽterquàm quòd de motu, vt in auium volatu, vel in digitorum crepitu atque micatione, in malleorum percuſſione fabri ferrarij, & quæ ſunt de genere eodem, rhythmus dicitur, oratores quoque & Medici ipſum ſibi vſurpauit. Itaque ῥυθμὸς in oratione proſa, aut metri legibus aſtricta, etiam æquiuocè à Cicerone dictus eſt numerus, nomine ſcilicet ſui generis quod propriè ἀριθμὸς dicitur ab Arithmeticis, quantitatémque ſignificat. Earundem verò quantitatum mutuus ex propoſitione reſponſus, ῥυθμὸς à Muſicis appellatur: de quo iam à nobis dictum eſt. Eſt autem hic ῥυθμὸς duplex, tum in ſyllabis, tanquam in partibus propter pedes: tùm in pedibus propter verſus. Pes verò ſyllabarum eſt diſpoſitio: atque ex pedum duorū, aut plurimum rectâ collocatione conſenſus hic, rhythmus nominatur. Nam vt concentus eſt conſenſus rerum differentium, acuti ſoni & grauis, ita numerus iſte, celeris & tardi motus conſenſus eſt. A Quintiliano libro nono, capite 4. rhythmus dicitur, numerus Oratorius, & pro compoſito ſæpe alibi numerus, id eſt, ipſi, ea quæ efficitur ex pedibus æquis concluſio aliuſque, commenſus pedum inter ſe pro rei deſignatæ modo. Longius Plotini auditor, hunc numerum metri ſpiritum eſſe dixit. Diomedes, verſus modulatam imaginem, ſeruantem numerum ſyllabarum, poſitionem ſæpe ſublationémque continentem. Ariſtoteles Rhetoricorum tertio, Περαίνεσθαι δὲ, ait, ἀριθμῷ πάντα: ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς, ῥυθμός ἐστιν. Atque is μέτρον, id eſt, verſum in Orationę vetat eſſe, numerum iubet, id eſt ῥυθμόν. Alioqui non numeroſa dicetur oratio, ſed poema. Vnde μέτρου καὶ ῥυθμοῦ explicanda eſt differentia, quæ eſt vt generis & ſpeciei. Latius enim patet rhythmus quàm metrum, quòd & ipſum numeris iſtis conſtet, nec è contra. Rurſus ex ſyllabis pedibúſque neceſſariò verſus conficitur, ex hiſque pendet tanquam ex ſola materia: ſine quibus tamen etiam poteſt numerus conſiſtere. Exempli cauſa, cantici verbis oblitis, ſæpe numeros animo conſeruamus: quod & Poeta teſtatur, Numeros, inquit, memini, ſi verba tenerem. Et metrum in verbis tantùm: rhythmus etiam in corporis motu deprehenditur. Illud eſt quantitatis in materia, hic qualitatis in diſpoſitione. Illud laxius, hic compoſitior & aſtrictior: commutatis enim verbis, aut iiſdem tranſpoſitis, etiam verſus menſura non mutata, rhythmus tamen mutabitur. Deinde naturales ſonos & tempora ſyllabarum Orator potius conſectatur: Poeta carminis legibus aſtrictus alios numeros non audet attingere. Ob id dixit Horatius 4. Carm. de licentiore dithyrambo, cuius membra & pedes ſunt in omni locuplete oratione diffuſa:

Verba deuoluit, numeriſque fertur
Lege ſolutis.

Adde quod carminis numeros auribus digitiſque metiamur: Orationis verò numeros, auribus quidem, percuſſione non item. Ad digitorum crepitum non deſcendit Oratio. Poſtremò rhythmis libera ſpatia, metris finita ſunt: & his certæ clauſulæ: illi quo modo cœperant currunt vſque ad μεταβολὴν, id eſt, tranſitum in illud genus rhythmi. Quare tametſi omnis ſtructura & copulatio vocum ἢ μέτρον ἢ ῥυθμὸν, ſaltem quendam ſortiatur, & vtrumque pedibus cõſtet, tamen oſtenſum inter numeros, id eſt, ῥυθμοὺς, & demenſionem, hoc eſt, μέτρον, non ſimplicem ſubeſſe differentiam. Maxime quòd rhythmi ſiue numeri, ſpatio temporum conſtãt: metra etiam ordine: ideóque iam diximus alterum eſſe quantitatis, alterum qualitatis rhythmum circa ſonum præcipuè verſari: metrum etiam abſque cantu pronũciatum, ſuam proprietatem conſeruare. Quibus intelligitur quid ῥυθμὸς in Medicina, vt τῶν φλεβῶν ῥυθμὸς, venarum rhythmus Vitruu. id eſt, arteriarum (quas & venas vocabãt) motus conſtans certo ordine, qui in pulſus ſublatione atque poſitione, ex celeritate & remiſſione, eiúſque æquabilitate & inæqualitate depræhenditur. Eſtque authore Paulo Ægineta libro ſecundo, capite vndecimo, hic ῥυθμὸς, aut εὔρυθμος: id eſt concinus, aut ἄρρυθμος, inconcinus. Atque ἀρρύθμου triplex eſt differentia: aut enim παράρρυθμος, non admodum à concino abhorrens: aut ἑτερόρρυθμος, longius à bono abſcedens: aut ἔκρυθμος, qui omnem concinitatem peruertit. Hos rhythmos, modulos videtur appellaſſe Plinius, cùm ait libro vndecimo, capite 37. Arteriarum pulſus, in cacumine maximè membrorum euidens, index ferè morborum, in modulos certos legéſque metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus, &c. Hinc quicquid certo modo, ordine & proportione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur, & quod contra παρὰ ῥυθμὸν, id eſt, extra numerum Ciceroni. Sic apud Platon. 1 de Leg. κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, id eſt, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Exodi capite 28. κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, ſuperhumeralis modo: eius moduli imitatione atque conuenientia. Et Ariſtoteles ait in Problemat. Segm. 5. ἐν τῷ ῥυθμῷ ἀναπνέουσι, numeroſè ſpirant. Cætera tu tibi adnotabis, mihi ſatis methodum obſeruationis tradidiſſe. Infiniti enim laboris omnia ſingulatim perſequi. Hoc vnum apponam, vulgaris noſtræ linguæ rhythmicos verſus, propter concinitatem numerorum Græcam vocem retinuiſſe: dicimus enim ryme, id eſt, ῥυθμὸν, nonnihil deprauato tùm nomine, tùm ſenſu detorto, parúmque etiam vel à doctis intellecto. vide Μέλος.

Ῥυκάνη, inſtrumentum fabrile, runcina ad læuigandum. ῥυκάνα, apud Suidam: & in Epigramm. καὶ τελείων ῥυκάνας τ' ἀργία. Arnobius contra gent. Dolata effoſſa, terebrarum excauata vertigine, runcinarum læuigata deplanis. Heſyc. [illegible] leg. [illegible], i. [illegible].

Ῥῦμα, ατος, τὸ, idem quod ῥύμη καὶ ὁρμὴ βιαία, impetus, impulſus, violentia: apud Suidam [illegible]. Eunapius, [illegible], id eſt, ἑλκυσμα. Ῥύματα, tractorij funes. Polybius in primo, [illegible]. ſit παρὰ τὸ ῥύω, traho. vide παράρρυμα. Ῥῦμα παρὰ τὸ ῥύομαι, propugnaculum, defenſio, ῥύσις. Sophocles in Aiace, [illegible], id eſt, ὀλιγοφανὲς φυλακή, parùm tuta munitio. Vnde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocr. pro βοηθήματα.

Ῥύμαι, libero, protego, cuſtodio, ῥύομαι.

Ῥυμβεῖν, τὸ, rotula quæ agitatur à ſagis & veneficis, rhombus, Apol. Interp. in 4. vide ῥόμβος.

Ῥυμβονᾶν, Heſych. [illegible], diſpergere.

Ῥυμβός, οῦ, ὁ, vertex, rotula, Etymol. ὁ ῥυμβὸς à Cyrillo exponitur impetus, turbo, δῖνος. Paroxyt. autem proprium nomen fluuij eſſe dicit idem Cyrillus. Euripid. pro motu & vertigine capit. vide Ῥόμβος.

Ῥυμβών, flexus, in ſpiram circumuolutio.

Ῥύμη, ης, ἡ, vis, impetus, impulſus, interpr. Planude ex Cicer. [illegible], ὁρμή. Eunapius, [illegible], &c. Ariſtophan. [illegible], id eſt, ὁρμῆς. ῥύμη θεοῦ, impetus Dei, Euripid. ῥύμη τῆς ὀργῆς, impetus iræ & vis, Demoſthen. id eſt, ὁρμή. Ῥύμη, vicus, ἄγυια Homero. Et in verſu Sibyllæ, [illegible] ῥύμη, ſtriga vertitur à Iano Laſcari apud Polybium: vnde Ῥυμοτομεῖν eſt ſtrigare vel ſtriare, & in vicos diſtribuere. Actorum Apoſtolorum capite nono, [illegible] ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν. Laciades apud Pollucem, [illegible] τὴν ῥύμην, [illegible]. dicitur à ῥύω traho & extendo: nam ſtriga eſt linea protracta & extenta: vnde & vulgaris vox rue. vide Πλατεῖα: alij deducunt à ῥέω, id eſt, ὁρμῶ, vt eum in vrbe locum ſignificet, in quem omnes certatim confluunt, idem enim eſt Polluci quod πλατεῖα. Stephanus autem [illegible], id eſt, angiportum ſiue compitum exponit, vbi vid. plures vici terminantur, qui loci propterea ſunt laxiores & frequentiores. Ῥῦμα ἀπὸ τοῦ ῥύομαι, defenſio, cuſtodia, φυλακή Heſych.

Ῥύμηξ, torrens, χείμαρρος, Heſych.

Ῥύμμα, τὸ, purgamentum, [illegible], ſmegma: & ſtrigmentum. Interpres Nicandri in Alexipharmach. τὸ ῥύμμα, καὶ τὸ [illegible] exponit. Scribitur etiam ῥύγμα, id eſt, ſtrigmentum. vide Ῥύπος.

Ῥυμός, οῦ, ὁ, temo currus ſiue plauſtri, [illegible], lignum quod plauſtrum tenet atq; firmat, ideo Lyſias, [illegible] vocauit, [illegible] Achæus, vt author Pollux l. 10. Il. ζ, τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν. Et ψ, ῥυμοὶ δ' [illegible].

Ῥυμοτομεῖν, ῶ, ίσω, ῶ, ακα, id eſt, τὰς ῥύμας καὶ στενωποὺς διαιρεῖν, ſtrigo ſiue ſtrio, in ſtrigas, id eſt, vicos partior atque ſeco: quod fit lineis rectis per longitudinem: vnde pro εἰς ὀρθὸν διατέμνω. Diodorus Siculus, [illegible]. Ioſephus, [illegible]. Ῥυμοτομεῖται δὲ [illegible], caſtra ritè diſtinctis ſpatiis partiuntur in ſtrigas. Cleomedes, [illegible] libro ſecundo, [illegible], &c. id eſt, biuia in ſtrigas diſtincta, locum corrupit Interpr. exponens, ſecto vtrinque defluxu. Hinc

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorúmque ſectio & metatio, partitio in ſtrigas, εἰς τὰς ῥύμας διαίρεσις καὶ διανομή. Polybius de caſtris Rom. [illegible]. Diodorus, [illegible]. Suid. ῥυμοτομία, [illegible].

Ῥυμουλκεῖν, remulcare, vt veteres Latini dixerunt, id eſt, remulco trahere Liuio: quod fit quum ſcaphæ remis magna naue trahitur. Remulco tantum ablatiuo vtuntur authores Cæſar, Liuius, Plautus, & Feſtus. Hinc putant hac voce ſolùm actionem notari, non verò nauigij genus. Legitur tamen [illegible] remunculi in nominandi caſu, apud Gellium libro decimo, capite 25. vbi lenunculi ſubſtituuntur. Polybius, [illegible]. Vtitur & Diodorus verbo ῥυμουλκεῖν, quod τὰς ναῦς ἕλκειν exp. Suid.

Ῥυνδάκη, auis quædam columbæ magnitudine, Heſych.

Ῥυνδακός, ὁ, Phrygiæ fluuius, apud cuius oſtium Briari gigantis eſt tumulus, Apol. Interp.

Ῥυγχοῦται, naribus infunditur.

Ῥύομαι, ῥύσομαι, ἐρρυσάμην, libero, σώζω, φυλάττω, tueor, defendo, protego, cuſtodio, ſeruo, tutor, eripio, reduno, ſubleuo, [illegible]. Depon. Accuſatiu. Sophocl. [illegible] ὑμᾶς, vos eripuit. ſecunda ſyllaba longa, Odyſſ. [illegible]. prima breui. Heſiodus, [illegible], producitur autem libro quarto Epigrãmat. [illegible]. Heſiodus, [illegible], veſtrũ imperium defendemus. Ῥύομαι, cum Genitiu. & Accuſati. Apollonius ſecundo Argon. [illegible], liberate me calamitate. Ῥύομαι Paſſiuè, liberor, ſeruor. [illegible] διὰ τὴν χάριτος, per Dei gratiam eſt liberatus, can. 4. cõcil. Neocæſar. ἵνα ῥυσθῇ, vt liberer.

Ῥύπα, pro ῥύπον, ſorditiem: & pro [illegible].

Ῥυπαίνω, μ, ανῶ, ᾶ, αγκα, ῥυπῶ, ſordido Plaut. fœdo, maculo, deturpo: vnde pro conuitior, maledictis lacero, infamo: & contrario ſignificatu, purgo, abſtergo. Act. Accuſ.

Ῥύπαιον, Ætoliæ mons eſt, Nicand.

Ῥυππαπαῖ, [illegible], acclamatio nautica. Heſyc. habet [illegible]. vtitur Ariſt. in Ran. & Veſpis.

Ῥυπαρία, ας, ἡ, ſpurcitia, ſordes, & Plauto ſorditudo, Plinio fæx, recrementum, ſitus, ſqualor, illuuies, pædor Lucano, quum de anu malefica loquitur,

Fœda ſitu macies, longúſque in carcere pædor.

Transfertur ad animum, & ſignificat auaritiam, ſordes, [illegible] in epiſtol Iacobi capite primo, ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, deponentes omnem ſordem & excrementum malitiæ. Hic latius ſumitur de omni vitioſitate animi. Eſt & genus ſordidi vlceris apud Dioſc l. 5. c. 67.

Ῥυπαρός, οῦ, ὁ, ſordidus, ſpurcus, putris, ſqualidus, obſitus ſordibus, inquinatus, auarus. Ῥυπαρὸς ἄρτος, ſordidus panis dicitur à Paulo Ægineta, quem ſecundarium Marcellus interpretatur libro ſecundo Dioſcorid. capite 112. hic panis dicitur etiam à græcis πιτυρίας, id eſt, furfureus. vide Πιτυρίας. Ῥυπαρὰ ὕσσωπος, lana ſuccidæ, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 85. Ῥυπαρός, apud Platonem in Parmenide, id eſt, illiberalis, ſordidus & auarus, [illegible]. vnde & Comparatiu. [illegible] apud Pollucem. vide [illegible].

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, ſordes.

Ῥυπόω, vel ῥυπάω, ῥυπῶ, ῥυπώσω, καὶ ῥυπαίνω, ſqualeo, ſordeo, αὐχμῶ. Neutr. abſolut. Ariſtophan. in Pluto, [illegible], &c.

Ῥυπίς, ίδος, ἡ, ruga potius ῥυτίς.

Ῥυπογράφος, ὁ, ſordidarum humillimumque rerum pictor. Hoc nomine vocatus eſt Pyrrhicus, quòd tonſtrinas, ſutrinas & aſellos pictura exprimeret.

Ῥυπόεις, εσσα, εν, ſordidus.

Ῥυποκόνδυλος, ὁ, parcus, extremè ſordidus, qui ne nummulum quidem ſumptui faceret ad vngues repurgandos, Eraſ. Chil. Bud. legit ῥυπαρόκονδυλος.

Ῥύπος, τὸ, ſordes, pro ῥύπος extulit Theocrit. per metaplaſmum.

Ῥυποκόνδυλος: vide Γρυποκονδυλος.

Ῥύπος, ου, τὸ, ſcribitur etiam cum circunflexo ῥῦπος, id eſt, ſordes quæ in ſummis vnguibus manuum ac digitorum colliguntur: illuuies immunda, quæ deſtringitur à corporibus oleo illitis poſt ſudorem, vna cum ſudore reliquiſque humani corporis ſordibus: ſic Marcellus libro primo Dioſcorid. Quæ ex vnctorum athletarum corporibus raduntur in gymnaſiis, alio nomine ἐλαιόγλοιον & γλοιὸν. Latine verò ſtrigmenta dicuntur. metaph. de ſordibus dicitur, auaritia & illiberalitate apud Suid. Ῥύπος, cera ſigillaris, [illegible]. Ariſtoph. in Lyſiſtrata, [illegible], vide Pollucem libro decimo, c. 14. Sed & apud Ciceronem in epiſtol. ad Atticum rhypos ſcriptum eſt pro ceris ſine formis vnde ſigilla fingebantur, fortaſſe à ſitu vetuſtatis appellatis: vt Plinianũ quoq; illud, Expreſſi cera vultus ſingulis diſponebantur armariis, vt eſſent imagines, quæ comitarentur gentilitia funera. Ῥύπος apud Pollucem pro piſcina & loco in quo eluebant: [illegible], inquit, [illegible], καὶ χαλαστραῖον λίτρον, [illegible].

Ῥυπόω, ῥυπῶ, ώσω, ordeo, αὐχμῶ, ſqualeo, ſordeſco. vide Ῥυπάω.

Ῥύπτης, ligula & cochlear. [illegible] τὸ ὕδωρ [illegible], Dioſcorides libro ſecundo, c. 87. cochleari aquam valdeturbulente conturbato, Ruel. aquam ligula grandi coturbato, Hermol. ſunt tamen qui ibidem legãt [illegible], i. hauſtro, vt ibid exp. & adnotat Marcel.

Ῥυπτικός, ή, όν, qui abſtergendi & purgandi vim habet. vnde [illegible], vis detergendi, Alex. Aphrod. ῥυπτικὸν τὸ φάρυγγος, fauces detergens.

Ῥύπτομαι, [illegible]. Ariſtoph. in Ach. [illegible]. Comment. [illegible], hoc eſt, ζῶ tranſlatè, [illegible]; nam ῥύμματα, id eſt, [illegible]. Homerus, [illegible]. Eſt igitur ῥύπτεσθαι [illegible], abſtergeri, ſordibus purgari, [illegible].

Ῥύπτω, ψω, ſubtergo, detergo, purgo, [illegible]. [illegible], id eſt, purgare, non tamen quo aluus purgatur modo, ſed quo manus ſordidæ humore aliquo abluuntur. Marcel. [illegible] abſtergere aut extergere exponit: vnde [illegible], quæ extergunt & abſtergunt. Plinius tamen libro 24. c. vndecimo, de ſucco libanotidis agens, expurgare ponit, pro quo [illegible] dicat Dioſcorides. vide Marcell. libro tertio Dioſcorid. vnde [illegible] χυμούς, humorem detergere, Galenus ad Glauconem.

Ῥυπώδης, ſordidus.

Ῥυσὴ, vel

Ῥυσὸς, ſ, rugarum ſulcus, & γέροντες, vnde & pro anu ponitur, Suid.

Ῥύσαι, liberare.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior.

Ῥυσιάζω, σω, capio pignus, [illegible]. vide ῥύσιον.

Ῥύσιον, τό, ruta. [illegible]. Nic. in Alexip. [illegible]. Dicitur & ῥυτὸν.

Ῥύσιον, propriè quod pro liberatione & redẽptione alicuius datur: [illegible], vt Heſych. & Suid. expon. Gregorius de paſſione domini, [illegible], vnde pignus Interp. Soph. in Philoct. [illegible]. Homerus Il. [illegible], inquit Interpr. nã [illegible]. [illegible], præmium gratulatorium pro valetudine bona aut felici euentu, apud Dionyſ. de ſitu orbis. [illegible]. Euſt. Il. [illegible] ψυχῆς [illegible], id eſt, dona quæ animæ proſint, & ſint ſalutaria. Vide ῥύομαι.

Ῥυσίπονος, [illegible], in Epig. laborem leuans.

Ῥύσις, fluor, fluxus ſiue fluxio: vt apud Trallian. lib. 2. ῥοαὶ oculi morbus, dicitur eſſe ῥύσις. Marci c. quinto, καὶ γυνή τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος, mulier quædam laborans ſanguinis profluuio: vbi & [illegible] tranſlatè vocat. Ariſtoteles de mundo, [illegible]. Interpres, tanquam ſyderis profluuium: ſtellarum diſcurſum dicit Plin. curſum & lapſum Seneca. Ῥύσις, [illegible]. Athen. l. 11. [illegible].

Ῥυσίπτολις, ſeruatrix, liberatrix, cuſtos vrbis. Αἰσχύλ. ζ. [illegible].

Ῥύομαι, ſeu ῥύσομαι, idem quod ῥύομαι tueor, è periculo conſeruo Iliad. α.

Ῥυσμός, οῦ, ὁ, figura, ſpecies, imago, σχῆμα, τύπος, ἰδέα, [illegible]. fit enim [illegible], id eſt, traho & extendo, ἑλκύω. vnde [illegible], inquit Euſt. Dionyſ. de ſitu orbis, [illegible]. Idem, [illegible], i. extenſio.

Ῥυσόω, in ῥυσός.

Ῥυσόω, vel ῥυσαίνω, fut. ώσω, rugo, corrugo, vnde [illegible]. corrugare in Hippiat. [illegible] rugor. ῥυσοῦται, rugatur, Ariſto, apud quem ῥυσός pro rugoſo in Probl. & apud Ariſtoph. i. [illegible] & [illegible] in rugas contractus.

Ῥυσαίνω, rugo Plauto, & ῥυσαίνομαι, rugor Plin [illegible]. Nicander in Alexiph. [illegible], id eſt, ῥυσόω.

Ῥυσαλέος, α, ον, Adiect. rugoſus, [illegible]. Nicander in Alexiph. [illegible], i. rugoſam, ob idque maturam, [illegible].

Ῥυσώματα, τὰ, faciei ſenilis rugæ ac ſordes. [illegible] (inquit Suid.) [illegible].

Ῥυσόκαρπος, qui rugoſis eſt ſurculis.

Ῥυσός, ή, όν, vel ſimplici σ ῥυσός, ῥυτός, rugoſus. Ariſtopha. in Plut. [illegible], ſed [illegible]. vnde vulgò riſſé & ridé.

Ῥυσόω, ῶ, ώσω, corrugo, ſeneſco, ῥυτιδόω.

Ῥυσότης, ητος, idem quod ῥυσσωσις, quaſi rugoſitas, [illegible]. Plutarchus in Galba, [illegible], frontem rugoſam, rugis ſulcatam & exaratam.

Ῥύσωσις, rugatio, in rugas contractio.

Ῥύσταγμα, violatio mulieris apud Lycoph. Etym. violentus tractus, compreſſio.

Ῥυσταγέω, &

Ῥυστάζω, σω, per vim traho, extraho, violo. Odyſſ. π, [illegible], i. [illegible].

Ῥυσταγμός, οῦ, ὁ, violenta protractio atque iniurioſa, [illegible]. Od. σ, [illegible].

Ῥυστήρ, ῆρος, ὁ, liberator, ſeruator, [illegible]. Heſychius [illegible].

Ῥυτὰ, τὰ, vaſorum genus, apud Athenæum libro vndecimo, vaſa cornea. & [illegible]. Heſiod. [illegible], i. habenas laxãtes, [illegible].

Ῥυταγωγεύς, έως, ὁ, habena & lorum equi. dicitur etiam [illegible]. Xen. in Hipparch. [illegible].

Ῥυταίνω, [illegible], fœdo, conuitior, maledictis lacero, infamo. Act. Accuſ.

Ῥυτή, ῆς, ἡ, [illegible], ruta, quæ Latina dictio à Græca deducta eſt. Alij ῥύτη ſcribunt. Iolaus in Peloponneſiacis, ait in Peloponneſo, [illegible] vocari [illegible], qua voce vtitur Theocritus. Nicander [illegible] dicit. Et Varro de Analog. ſcribit rutam & radicem (ῥίζαν, non ῥίζα intellexit) verba eſſe origine & domo græca.

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, habena, frenum, ὁ χαλινὸς, [illegible], lorum, ἱμάς, flagellum quo cædebantur ſerui, [illegible]. Sophocl. in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible]. Dionyſ. Halic. [illegible], effuſis habenis atque equis adactis. Quibus maxima celeritas ſignificatur. Et Diodor. [illegible]. Ῥυτὴρ etiam [illegible], ſeruator, cuſtos. [illegible], tendens arcum, [illegible], id eſt, [illegible]. Dionyſ. de ſitu orbis. Aratus, [illegible]. vide ῥύτωρ.

Ῥυτιδόομαι, ῶ, οῦμαι, ώσομαι, rugoſus ſum, ῥυσαίνομαι, rugor Plin. Alex. Aphr. l. 2. Probl. [illegible]. Lucian. [illegible], rugoſam habens faciem. Sic legendum apud Theophraſtum hiſtor. lib. tertio, c. 10. vbi [illegible], i. rugata folia.

Ῥυτιδόω, rugo, ῥυσαίνω.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ, ἡ, rugoſus.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, corrugatio. Medici pupilæ corrugationem ſic vocant, quæ 3. [illegible]. vide [illegible].

Ῥυτίς, ίδος, ἡ, ruga, [illegible]. Ariſtophan. in Plut. [illegible], quàm multas rugas habet: vbi primæ ſyllabæ corripiuntur. Hinc vulgò [illegible], rides, [illegible].

Ῥυτόν, rhytium, vox Græca Latinis vſurpata: poculi genus eſt cornibus ſimile, ſed perforatum, ex quo tenuiſſime profluens

vino inferne bibitur, Bayſ. capiebat autem duos congios, teſte Athen. Καὶ τὸ ῥύτον: atque poculum heroibus peculiare. vide Interp. Demoſt. & in ῥυτῷ.

Ῥυτὸς, ὁ, ὁ, extractus, ἀπὸ τὸ ῥύω, τὸ ἕλκω. Ab aliis exponitur magnus, trahendus, qui ferri non poſſit. Odyſſ. ξ, ῥυτοῖσιν λάεσσι, grandibus ſaxis, ἑλκυστοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ φορητοῖς: διὰ χειρὸς ἢ ὤμων λάεσσι: ſic Didym. Ego, lapidibus extractis & effoſſis, nempe qui ex lapicidinis latomiiſque eruuntur ad differentiam vulgarium, καὶ τῶν τυχόντων. Ῥυτὸς pro fluenti: So phocl. ... inquit Interpr.

Ῥύτηρ, ὁ, τὸ, Theoph. l. 6. c. 3. hiſt. plant. Sed legendum ... ex Plin. l. 21. c. 16. ... pro ... idem quod ... Heſych. ... exp. ...

Ῥύπτω, abſtergo, ...

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, ſeruator, cuſtos, liberator. Ῥύτωρ idem quod ῥυτήρ: vt apud Aratū. ... pro ſydere, quod ſagittipotens, & arcitenens à Cic. vertitur.

Ῥυφὸς, ὁ, incuruum. Æolica dictio eſt.

Ῥυγχιτης, ὁ, ὁ, tumultus, θόρυβος, σύρφετος, apud Ariſtoph.

Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio, abſterſio, Naz.

Ῥύω, traho, ἐκτείνω, ἕλκω. Item cuſtodio, ſeruo, tueor: Odyſſ. ξ, Heſiod. in Aſpid. Herodotus libro ſexto. Item libero, eximo, redimo Od. μ, Laertius in Archyta & paſſiuè 2. Theſſalonic. c. 3. ſic & Roman. 15. & apud Baſil. Pauſan. etiam de ſacrificiis efferri dicit: vnde ... ſacrificare: interim etiam violentiam notat: vnde ... Euſt. Il. ... vide ... Alij ... ὁρμᾶν adnotant. vnde ῥύμη, impetus.

Ῥῶ, dico, fluo, valeo, ago, perdo, ruo, impetum facio, libo, Etymolog.

Ῥωά, ᾶς, ἡ, ... Item coſtæ tenuiores molliorẽſque ... dicuntur.

Ῥωβικίστης, ὁ, qui vix poteſt pronuntiare r literam.

Ῥωγαλέος, α, ον, fractus, quaſi ... rimoſus, lacer. Homer. vnde ... veſtimenta lacera & rimoſa. Hom. Od. ξ, Et 2. Il. ... ſit à ...

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, ſcala, gradus, valua, & petra, Etymol. ... ſpecum præruptum & exeſum excauatúmque exponunt. Nicander in Theriacis, ... Interp. ... rimæ terræ, vt notat Marcel. lib. 4. Dioſcor.

Ῥώξ, pars eſt magnæ domus, μεγάλου μέρος.

Ῥωγή, ... vnde ...

Ῥωγματίας, vide ...

Ῥωγμή, ῆς, ἡ, rima capitis profundior. rhogme eſt per longum rima caluæ profundior, aut in ſuperficie fiſſio, in qua nuſquā fiſſum os mouerit. In capitis oſſibus fractura, ... dicitur, Galen. de cauſis morborum libro ſecundo. Ῥωγμή, rima, fiſſum, & ſalebra. Ariſt. in hiſt. Anim. ...

Ῥωγμὸς, ὁ, ὁ, tumor, fiſſura, hiatus terræ, ... terræ labes, Suid.

Ῥώδης, pro ῥοώδης, fluctuoſus.

Ῥώδιγγες, tubera, vibices.

Ῥώεσθαι, agitari, quati, Hom. Il. ψ, ...

Ῥώθων, &

Ῥώθωνες, nares. ... ſanguinem copioſum per nares impellere. ... putrida tædia narium graueolentiámque emendat. Ruel. graueolentiam nariúmque putredines purgat, Barbarus libro ſecundo Dioſcorid. capite 213. & libro 2. c. 12. ... naribus infuſum, idem Dioſcorid. libro 4. cap. 245.

Ῥῶμα, τὸ, vis, impetus.

Ῥωμαλέος, α, ον, robuſtus, ἰσχυρός.

Ῥωμαλεότης, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robuſtum reddo ſeu firmo. Ῥωμαλεόομαι, robuſtus reddor, robur acquiro, ſeu vires, vnde ... apud Ariſtotelem.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vis, potẽtia, ſanitas, valentia. Inde & vrbis Romæ nomen, quam Solinus Valentiam prius fuiſſe dictam Latinis tradit: alij à rhuma, hoc eſt, à mamma lupæ, quam ſuxerunt Remus & Romulus. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, vis & robur, Plato de Leg. ... vis multa roboris, Philo de mundo, ... Plat. de Leg. ... Xen. ... animum addit.

Ῥώνιξ, fluuialis nauigij genus Heſych. Ῥῶνος, dignus, item diues, Heſych.

Ῥώννυμι, ... &

Ῥωννύω, firmo, confirmo, corroboro, ... roborans corpus ad conferenda prælia, Plutarchus in Camillo. Paſſiuum eſt ῥώννυμαι confir-

mor, corroboror, item recreor, reficior, valeo, ... ἔῤῥωμαι, confirmatus ſum, confortatus ſum, animo ſum alacri & animato, item ἔῤῥωμαι proſpera vtor valetudine. Hinc ἔῤῥωσο, vale. ... populus ex hoſtium ſpoliis, opib. locupletatus eſt, Plutarchus in Publicola. ... animatiores ſunt effecti, Thucydides.

Ῥώξ, γὸς, ὁ, rupes, acinus vuæ, ... vnde ... acinus in racemo Eſaiæ 68. ... folliculi acinis maiores, Ariſtoteles libro 5. Animal. Euſtathius ... pro acinis aut vuis barbarum eſſe teſtatur, ſed eo in ſignificato ... dici debere. addit idem ... eſſe ... ſecundum Homer. Ῥὼξ, genus phalangij, eſt ſimile acino vuæ. Nic. in Ther. ...

Ῥώομαι, inuſitat. vnde ἐῤῥώσαντο & ... : apud Homerum quatiebantur, & ... apud Heſychium feſtinanter, & cum impetu agitari.

Ῥῶπες, virgulta ſylvoſæ plantæ. Odyſſ. ξ, ... frutices denſos & vimina iniecit: & lib. ... id eſt, φρύγανα. Sic dicuntur ... Euſtath. non aſſurgunt ſed ſerpunt humi. vnde ... dicuntur in iſtis ſcribentes, Etymologic. Item loca ſyluoſa. Item pigmenta, μύγματα, Cælius libro vndecimo, capite 17.

Ῥωπεύειν, apud Heſyc. friuola, ſiue vilia ſcruta vendere, Horatius ſcrutariam facere Apuleio, ...

Ῥωπήϊον, τὸ, 'o us virgultis plenus, frutex vimineum virgultum. Odyſſ. ξ, ... in virgultis iacebamus Et Il. ... Interpr. ...

Ῥωπίζω, miſcellaneam conditurum facio, confundo, Euſtath. Il. ... qu dā malè exponunt apud Iouem Comicū pro indoctè & ſtolidè aliquid facere.

Ῥωπικὰ, τὰ, merces variæ: ... quæ emptori in auctuarium dantur, Heſyc.

Ῥωπικὸς, ὁ, pretioſus, ... Sunt qui planè diuerſo ſignificatu interpretentur, vt ſit ... id eſt, vilis, nullo in pretio habitus. Plutarchus in Lycurgo, ...

Ῥῶπος, molle virgultum, Etym. ...

Ῥωποπερπερήθρα, futilis eſt & inanis dictitatio, Euſtath. Iliad. ... & ... iactatum eſt in quendam futilem & vanum.

Ῥωποπωλεῖον, vide ...

Ῥωποπώλης, ου, ὁ, ſcrutarius, minutarum & omne genus rerū venditor, cuiuſmodi à Flacco ciceris & fractæ nucis emptor dicitur. Item pigmentarius, ſeplaſiarius, μυρεψός. aliàs ...

Ῥῶπος, τὸ, &

Ῥῶπος, ὁ, ὁ, faſciculus ſeu ſarcina è diuerſis rebus colligata, exilis & nullius momenti merx, vt Euſtath. Iliad. ... vt Dionyſius Halicarnaſſ. varia, quam veteres etiam γῦλον vocitaſſe ait. Item confuſio quædam variorum colorum, miſcellanea colorum coaceruatio, mixtura pictorum & vnguentorum: quod item ſignificat ... id eſt, miſcellaneum onus. ... id eſt, indens cratem arundinaceam, Ruell. apud Dioſcorid. libro primo, capite 56. Hermol. fiſcellam arundinaceam. Bud. autem ... emendauit: nam legebatur ... nulla re dignus. Cælius libro 11. capite 57. vice ...

Ῥωχὸς, vehemens: alij cum ſpiritu leni ...

Ῥῶσαι, roboraſſe. Et ... i. ...

Ῥωσθεὶς, roboratus, valens, ſanatus, animatus. ... roborata.

Ῥῶσις, εως, ἡ, ſanitas, firmitudo, firmitas, robur, vires, ὑγεία.

Ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus: ... Heſych.

Ῥωστικὸν, impetus, incitatio, ... Suid. ad roborandum valens.

Ῥωστικὸς, ὁ, ὁ, corroborans, robur augens, vires firmans, impetuoſus, ... Heſych.

Ῥωτακίζω, literam ρ in pronuntiando ſæpiuſculè itero. Dicitur etiam Ῥωβικίζω, Suid.

Ῥωχμὴ, ruina. Interp. Hermog. rima potius.

Ῥωχμὸς, ὁ, ὁ, ſciſſura Plin. χάσμα, terræ diſceſſio, terræ labes Cicer. vel terræ ruptura quæ fit imbrium violentia. Homerus Iliad. ψ, ... Interpr. ... Clem. Alex. lib. 2. capite 9. vbi ... accipi videtur pro rictu.

Ῥώχω, dentibus frendo, ... Heſych.

Ῥὼψ, virgultum, frutex, dumus, ... vide Ῥῶπες.

Ῥώω, ... firmo, Thuc. ... properabat.

Σ

Σά, lingua Megarenſium, Herodiano teſte ſignificat, τινά, id eſt, quædam.

Σᾶ pro σόα contractè, incolumia, integra, apud Euripidem.

Σαβάζειν, bacchari, tripudiare, more bacchantium ouare, κορυβαντιᾶν.

Σαβάζιος, Bacchus, ab eiuſmodi ſabaſmis & furioſis ſaltationibus: nã Barbari: præſertim Thraces, σαβάζειν pro βακχεύειν vtuntur. Ariſtophan. in Veſpis, ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου. Ibidem, τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ Σαβάζιον, id eſt, τὸν Διόνυσον. καὶ σαβοὺς, ſuos ſacerdotes vocant Thraces, Commentar. Et in Auibus, hoc Phrygibus tribuit, qui σαβασμὸν dicant τὸν βακχικὸν καὶ ἐνθουσιασμόν. In Sabazium hymnus eſt apud Orphæum Rhod. Mnaſias Patarenſis, referente Harpocrat. dicit Sabazium Bacchi filium eſſe.

Σαβάζιοι πολυχρονίδες, i. Διονυσιακοὶ ἱερεῖς, in Epigramm.

Σαβακός, ὁ, putridus, rancidus, carioſus, apud Chios. apud Hippocratem, pro purulento ponitur, libro primo de morbis.

Σαβακῶς, acerbè, duriter. Heſych.

Σάβανον, ου, τό, pannus aſperior à balneo deſiccandis detergendiſque corporibus accommodus, apud Aetium Serm. duodecimo, capite vndecimo, & Trallianus atque Nicolaus Myrepſum, Marcellus Empiricus capite quinto, Craſſo ſabano diligenter deſiccabis. vtitur & Palladius. σάβανον, idem D. Victor ſabana extulit pro lineis inuolucris, quibus excipitur in fontis Baptiſmo infans.

Σαβασμός, idem quod βακχισμός. vide Σαβάζιος.

Σαββατίζειν, ſabbatum celebrare, ſabbatizare, requieſcere.

Σαββατικὴ ἡμέρα, ſeptima dies.

Σαββατισμός, ſabbatiſmus. Ad Hebræos capite quarto, vbi agitur de quiete, ita: ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ, itaq; relinquitur ſabbatiſmus populo Dei. vide Naz. in Orat. de animarum ſabbatiſmo.

Σάββατον, ου, τό, ſabbatum, id eſt, requies. Hebræa vox qua ſignificatur quies: nam eo die, nempe ſeptimo cuiuſque hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquam agere. Plut. innuere videtur σάββατον dici à σαβάζειν quòd Iudæi eo die ſe inuicem ad largius bibendum inuitare ſoliti eſſent. Gregorius. Nazanzenus in Orat. οἱ τὴν χαρὰν κηρύσσοντες, ὁ πρῶτος κτίσας τὴν ἀρχὴν ἀπὸ κηρυγμάτων λαμβάνει. δῆλον δέ. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐδίδαξε τὸ σάββατον γίνεσθαι, καταπαύσας ἀπὸ τῶν ἔργων. Iudæi item ſabbata dies hebdomadæ nominant, vt annotat Theophylact. in caput 20. Ioannis. οἱ ἰουδαῖοι, πάσας ἑορτὰς σάββατα ἐκάλουν: ἀνάπαυσις γὰρ τὸ σάββατον. πολλάκις οὖν ἐπέπιπτεν ἡ ἑορτὴ εἰς τὸ παρασκευῇ, καὶ ἐκάλουν τὴν παρασκευὴν σάββατον διὰ τὴν ἑορτήν. ὅτε τὸ κυρίως σάββατον ἐκάλουν δευτερόπρωτον, ὡς δεύτερον ὂν προηγουμένης ἄλλης ἑορτῆς καὶ σαββάτου. hæc Bulgarius græcus Interpr. apud Lucam capite ſexto, hoc eſt, Iudæi quoduis feſtum ſabbatum vocabant: nam ſabbatum requiem ſonat. Sępenumero igitur incidebat feſtum in paraſceuen: & vocabant paraſceuen ſabbatum propter feſtum. Itaque quod propriè ſabbatum erat, nominabant ſecundo primum, quòd ſecundum eſſet ab altero feſto & ſabbato quod præceſſerat. Σάββατον μέγα, id eſt, ſabbatum magnum, vt dies Paſchatis quod ſabbata triceſima dixit Horatius à numero incipientis anni. Et ſabbata pluraliter dicunt Latini, vt Saturnalia: Sabbatarióſque vocat Iudæos Martialis. σαββάτου ὁδὸς, &c. abeſt iter ſabbati, Acto. Apoſt. 1. i. ſpatium mille paſſuum. longius iter facere Iudæis non licebat ſabbatis.

Σάβαρος, Heſych. eſt ἀκατάληπτος, at σάββατα eidem ſunt κοίτωνες.

Σαβοῖ, debacchantis acclamatio atque compellatio. Vtitur Demoſthen. contra Æſchin. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. Nam probris inſectatur Æſchinem, vt qui matrẽ comitari ſolitus fuerit, atque vna cum ea ſacra colente clamare, εὐοῖ σαβοῖ. Strabo li. 10. Geograph.

Σάβος, Bacchi ſacerdos, ὁ ταῖς τελεταῖς σαβάζων, τουτέστι τῷ Διονύσῳ: & locus baccho ſacer. vide σαβάζιος.

Σάβυττος, raſuræ genus ad formæ gratiam comparatum. apud quoſdam etiam pro muliebri pudendo capitur.

Σάγανον, ſagum, tegmen, σκέπασμα, περιβόλαιον.

Σαγάπηνον, ου, τό, ſagapenum, ſuccus eſt herbæ cuiuſdam ferulam referentis, naſcentis in Media. Alij legunt σαραπηνόν. Sagapenum fit ab imo caule vulnerata ferula, Dioſcorides libro tertio, capite 91. Idem capite 95. eiuſdem lib. docet σαγάπηνον eſſe ὀπὸν, id eſt, liquorem herbæ ferulaceæ quæ in India naſcitur. Plin. plantam facit in Italia naſcentem: officinæ interpolato nomine ſerapinum appellant Gorob.

Σάγαρις, εως, ἡ, gladius Perſicus, bipennis aut enſis quo vtebantur Amazones, apud Xenophontem κοπὶς dicitur & μάχαιρα ab eoſdem pugio, ſecuris: κοπὶς ὁ πέλεκυς Suidas. Σάγαρις apud Xenophontem & Herodotum legitur pro eodem. Σάγαρις λυσιφλεβὶς, phlebotomum quo venæ ſecantur.

Σάγη. vide Σάγμα.

Σαγηνεία, ἡ. ἁλιεία. Suid. piſcatus.

Σαγηνεὺς, &

Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, &

Σαγηνευτὴς, piſcator, verriculator, in Epig. ὁ ἁλιεύς.

Σαγηνεύω, σω. ἐυσα, ευκα, irretio, ἀλιεύω, θηρεύω, circundo retibus, illigo, euerriculo Valla interprete. σαγηνεύειν, OEcumen. in Acta, de Apoſtolis homines ad finem conuęrtentibus dixit. σαγηνεύειν τὴν χώραν, dixit Plat. in 3. de Leg.

Σαγήνη, ης, ἡ, ſagena Manilio: aliis naſſa: verriculum vel euerriculum: a verrenda aqua vel mari, rete piſcatorium. Propriè tamen ſinus retis in quem capti piſces deueniunt. vide γεγγαμόν.

Σαγηνοβόλος, piſcator, propriè qui ſagenam iacit.

Σαγηνόδετον ἅμμα, vinculum ſagenæ alligatum, in Epigrammatibus.

Σαγὶς, pera, ſaccus.

Σάγμα, τος, τό, Σάγματα, τά, ſagmata, κανθήλια, clitellæ, aut ſtrata iumentorum. Nam σάγμα, inquit Pollux, τῶν ὑποζυγίων. Sed videtur ipſe malè de ſtabulo intellexiſſe. Plutarchus in Arato, καταστείλαντας ὁ Κρατὴς μάχας ἀφιδρύμενας ἐνέβαλεν εἰς σάγματα, καὶ ταῦτα ἐπέθηκεν ὑποζυγίοις, id eſt, iumentorum cẽtunculis & ſellis ſiue ſtratis: non verò in capſas incluſis, vt tranſtulit Interpres. Idem in Pompeio, τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. qua voce etiam vtitur Ioſephus: pro qua dicitur ἐπίσαγμα, id eſt, ſtratum. Leuitici decimoquinto, καὶ πᾶν ἐπίσαγμα ἐφ' ὃ ἂν ἐπιβῇ ἐπ' αὐτὸ γονόρρυής, ἀκάθαρτον ἔσται ἕως ἑσπέρας. Hinc ſagmarias dictas eſſe mulas adnotat Cælius apud Lampridium in Heliogabalo, leges equum ſagmarium. Iſidorus ſagma quod corruptè vulgò ſelma dicitur, ſtratum ſagorum vocatur, vnde caballus ſagmarius: Græci σάγμα vulgò vocant, teſte Suida. ¶ Apud Suid. Σαγμάρια, τὰ βαστάζοντα τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὴν μεταπομπὴν τῶν ὑποζυγίων. Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ σάγμα, σάττω, id eſt, Suidæ, τὸ τοῦ ἐνσωπίσματος. Ioſephus, ἐπ' αὐτὸν ἐπιθεὶς τὸ γέμον τὴν σαγὴν τῆς κλίνης. Macchabæorum libro ſecundo, capite tertio, σάγμασι καλλίστοις διακεκοσμημένος ἵππος, pulcherrimis ſtratis adornatus equus. fit ἀπὸ τοῦ σάττω, id eſt, infarcio, denſo & ſtipo. farcta autem & ſtipata ſunt ſtrata & clitellæ centonibus & tomento. Indè ¶ Σάγμα pro ſtipata congerie atque aceruo: Plutarchus in Catone, ἔδει μένειν ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώρευσιν. Vide Σκευή. Σάγμα, ſagma, id eſt. onus iumenti ſarcinarij: ἀπὸ τοῦ σάττειν. Item ſcuti theca, Pollux. καὶ σάγματα λέγεται (leg. λέγονται.) τὰ τῆς ἀσπίδος. vocant enim σάγμα τὴν σκευήν. Ariſtophanes in Acharnenſ. Τίς γοργὸν ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; id eſt, ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα. σάγμα γὰρ, inquit Comment. τὸ ὅπλον. qui in Lamachi ſcuto inſculpta erat Gorgonis effigies. Euripides in Andromache, Κἀμὲ τὴν τάλαιναν ἐν χαλκέοις σάγμασι. Lactantius ſiue Luctatius Grammaticus in Statij Thebaid. 9. Corythus, ait, theca arcus ſolius, ſicut pharetra ſagittarum, ſagma ſcuti.

Σάγος, ſagum. Polybius, σάγοι μετὰ τῶν ἀσπίδων. vbi malè interpres, ſagi cum ſcutis. Aliud enim ἀσπὶς quam ſcutum, Plutarchus, αὐτὸς σάγον ἱματοφορημένος μέλανα. vnde & Σαγοφορεῖν apud Strab. pro ſagis indui. ſagatum eſſe. σαγοφοροῦσι γὰρ (inquit) καὶ κομοτροφοῦσι.

Σαγρευτρον, τό, verriculum, rete.

Σαθέριον, τό, ſatherium, quadrupes animal ex mari victum quęrẽns, Ariſtoteles libro 8. Anim. c. quinto. Gaza Græcam vocem relinquit.

Σαθύω, calefacio, foueo, θάλπω.

Σάθη, ης, ἡ, veretrum.

Σάθραξ, ὁ, pediculus.

Σαθρὸς, οῦ, ὁ, debilis, imbecillus, marcidus, flaccidus, carioſus, detritus, putris. Lucianus, ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, id eſt vietus. τοὺς δὲ ἄλλους τι διέφθειρε ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ διεφθαρμένους, alios ſpe corrumpebat qui iam exulcerati erant & obtentu egebant, Plutarchus in Galba. σαθροῖς λόγοις, id eſt, mendaciis, Euripid. σαθροῖς δόγμασι, Nazanzenus in Orat. τεῖχος σαθρὸς, dicitur murus vetuſtate collapſus ac dirutus, Lucian.

Σαθρότης, debilitas & infirmitas. Nazanzen. eam opponit τῇ ἀσφαλείᾳ, κρεῖσσον, inquit, μικρὸν μικρὰς μετ' ἀσφαλείας, ἢ μεγάλην μετὰ σαθρότητος.

Σαθρόω, ῶ, ώσω, debilito, c. 10. Iudicum.

Σαθρύνεσθαι, quaſſari, concuti, labaſcere, σαλεύεσθαι. Chryſoſt. ad Ephef. cap. 5. σαθρύνεται ἡ οἰκοδομὴ, καὶ χωλεύει ἡ ἐκκλησία: de Eccleſiæ corpore loquens. Σαθρύνεσθαι, marceſcere, flacceſſere. Idem Chryſoſtom. ad Roman. capite 6. ὁ γὰρ ἐν πάθεσιν ὢν χεῖρον παραλελυμένον ἐστὶ, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρωθεῖσαν καὶ κατασαπεῖσαν.

Σαινόδωρος, Epicurus Antidorum vocabat, Laertius lib. decimo. Videtur autem ſic appellari poſſe, qui muneribus dandis hominum beneuolentiam captat, & donis adblanditur vt canis cauda.

Σαίνουρος, &

Σαινουρίδες, οἱ, dicuntur equi vel canes caudam perpetuò mouentes. vide Σαινοῦρος.

Σαίνω, quatio: idémque quod Σείω: fit enim vtrunque παρὰ τὸ σείω: ſignificat autem σαίνω, caudam quatio ſeu moueo, canum propriè & brutorum eſt. Hom. Ody. κ, ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα σαίνωσ', vbi Euſtath. σαίνειν exponit σείειν τὴν οὐρὰν dicitur & σαίνειν τῇ οὐρῇ. Odyſſ. π, Οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, ſed & ipſæ caudæ dicuntur σαίνειν blandiri & adulari, vt apud Athen. lib. 7. ex Sophocl. χορεῖα δ' ... σαινούσαις ..., blandientibus & ſeſe motitantibus caudis: eſt item σαίνειν, adulari, aſſentari, τὸ κολακεύειν, blandiri. Plutarch. in Color. ἀσπαζομένη καὶ σαίνουσα ... adblandiens, vbi nota accuſatiuum, vt apud Lucianum σαίνουσί με, adblādiuntur mihi, in modum canum blandè caudas mouentium, vel blandas caudas, idem magis impropriè dixit σαίνεις δ' ἐμὲ τὴν ὑπόσχεσιν, blandum te præbes pollicenti, promiſſum blandè amplecteris. Gregorius cum Datiuo etiam conſtruxit de dæmone loquens. σαίνει μὲν τῷ κέρδει, ... δ' εἰς τέλος. Σαίνω etiam τὸ ταράττω turbo, terreo, commoueo. Paul. in prima ad Theſſal. capite tertio, τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, vt nemo in his tribulationibus turbetur. Quæ ſecunda eſt eius verbi ſignificatio. Poteſt etiam ſumi ab animalium quorundam maximè canum & luporum natura, quibus hoc verbum tribuitur, dum caudam remulcent territi, aut agitant adulantes. Vir. 11. Æneid.

> Occiſo paſtore lupus, magnóque iuuenco,
> Conſcius audacis facti, caudámque remulcens
> Subiecit pauitatem vtero, &c.

Heſych. σαίνειν exponit non ſolùm κολακεύειν, θωπεύειν, προσκυνεῖν ἅπασι, ſed etiam κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται, vt idem ſit cum σείεσθαι quaſſari & concuti: exponit tamen idem actiuè quoque σαίνεται, id eſt, concutit & quaſſat.

Σαίρω, μ. σαρῶ, verro, ſcopis purgo. Item rideo, gaudeo, obſtupeo, hio, labia diduco. vide σαρῶ infrà.

Σαΐς, ἡ, Ægypti vrbs, vbi ingens eſt Hippopotamorum copia.

Σαϊτικὸς νομὸς ἐπικαλούμενος, præfectura Saitica appellata de qua Plat. in Tim.

Σακάδιον, genus muſici organi.

Σάκανδρος, pudendum muliebre, Ariſtoph.

Σακίνα, &

Σακίνιον, marſupium, ſacculus.

Σᾶκαι, Thraces, Θρᾷκες, Comm. Ariſt. in Auib.

Σακέσπαλος, vel vt alij σακεσπάλος, ου, ὁ, ſcutum quatiens, ſcutorū vibrator, πολεμικὸς, bellicoſus, Hom.

Σακεσφόρος, ου, ὁ, q. ſcutifer, epitheton Aiacis, Hom.

Σακίω τὸ λωβῶ, depeculor.

Σακῖται, οἱ, agni ſubrumi, qui intra ſepta adhuc cohibentur, pro σηκῖται. Interp. Theocriti, σηκῖται δὲ ἄρνες, ... ὅτι γάλακτος ... τοῖς ... τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ.

Σακκίζεσθαι, ſaccellare vertit Gaza, & poſt eum Hermol. quod eſt vinum ſaccis perfuſum corrigere, ἠθμίζειν. Theophraſtus libro ſexto, de cauſis plantarum, ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν ὃς ἐφίσταται τῷ οἴνῳ σακκιζομένῳ, &c. de myrto, id eſt, habet enim talē humorem qui vino quū ſaccellatur, reſidet atque innatat: ſic Gaza. σακκίζειν & σακκελίζειν, Galen. per ſaccum tranſmittere & excolare. Plinius caſtrare vina dixit, & ſacco frangere vites. apud Pollucem ita ſcribendum σακκίας δὲ nempe οἶνος, ὁ διυλισμένος, vinum per ſaccum tranſmiſſum. οἶνος ἀδιύλιστος verò, vinum cum ſuis fecibus, ὁ μὴ σεσακκισμένος, vulgò vin qui n'eſt point reçi. Et Scribonius Largus falernum non ſaccatum probat. Dicitur etiam σακκελίζειν, ſiue σακκίζειν nō ſolum quum liquor per ſaccum excolando tranſmittitur, vt ex turbido liquidior puriórque fiat (qua ratione dixit Martialis 12. Epigr.

> -vt liquidum potet Alauda merum
> Turbida ſollicito tranſmittere Cæcuba ſacco.)

Verùm etiā hoc ideo fit, vt ſaccis additis peregrinis ſaporibus, quod excolatur eorum facultatem retineat. Idcirco dicebat Plinius de Aniſo, ſaccis quoque additur, & cum amaris nucibus vina commendat. Vide Conſtantinum γεωπονικῶν libro ſeptimo, capite vltimo. Σακκίζειν etiam dicūtur ſacculari j fures. Nam Heſychius exponit, τὸ ἐκκενοῦν διὰ κλοπῆς τὰ σάκκους. De ſaccularijs in legibus, apud Vlpianum.

Σακκίον, ου, τὸ, ſacculus, Pol.

Σακκίσις. vide Σακκίζεσθαι.

Σάκκος, κου, τὸ, ſaccus, cilicium, cilicina tunica, qui habitus fuit prophetalis populi delicta plangentis, inquit Hieronym. in c. 20. Eſaiæ.

Σάκος, κεος, τὸ, ſcutum, ἀσπὶς, ὅπλον. Aliquando ἀντὶ τοῦ πώγων, barba, priori ſyllaba nunc breui, Heſiod. χερσί γε μὴν σάκος εἶλε. nunc longa, διὰ δὲ μέγα σάκος ἦλθε, idem. ... διὰ δύο κ... δ' ..., Phrynich.

Σακοφόρος, σακεσφόρος.

Σακτας, ὁ, & σακτὸς, ſaccus, θύλακος τῶν ἀσκῶν. Ariſtophan. in Pluto, μηδ' ἄρξῃ εἰς σάκτας τινὰ, id eſt, εἰς θυλάκους, σάκτας à verbo σάττομαι, refercio, impleo & conſtipo. Σακτὸς, ὁ ... σεσαγμένος.

Σάκτωρ, ὁ, qui replet: παρὰ τὸ σάττειν, τὸ ἐπιφορτίζειν καὶ γεμίζειν αἰσχύλ. ... σάκτορες ᾅδου, qui ortum repleuit, & locupletauit multitudine interemptorum.

Σάκχαρ, τὸ, ſaccharum. Galenus libro de Simplic. facult. ζ. καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. Varro Narbonenſis,

> Indica non magna nimis arbore creſcit arundo,
> Illius è lentis premitur radicibus humor,
> Dulcia cui nequeant ſucco contendere mella.

Statius Syluarum primo, -& quas percoquit Ebuſia cannas. Lucan. l. 3.

> Quique bibunt tenera dulces ab arundine ſuccos.

Strabo li. vndecimo, εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν. Quod μέλι eſt ſaccharum. Arrianus in Periplo, καὶ μέλι τὸ καλάμινον τὸ λεγόμενον σάκχαρι. Dioſcorides libro ſecundo in India, fœlicíque Arabia inueniri putat concretione ſimili ſalis, idque etiam in arundinibus. ob id à Paulo Ægineta, ἅλς ἰνδικὸς dicitur, i. ſal Indicum.

Σακχυφάντης, ου, ὁ, ſaccorum textor, Demoſt.

Σάλα, cura, φροντὶς, Etymologic. pro eo Heſych. & Suid. habent σάλος. hinc compoſ. ἀσαλὴς, ὁ καὶ ἡ, qui nullus rei curam gerit, nihil curans, vt ἀσαλὴς μανία, apud Æſchylum teſte eodem.

Σαλάγειν, ſtuprare, turbare, ταράσσειν, Heſych. habet σαλαγεῖ.

Σαλάγη, clamor, κραυγὴ, Heſych. Σαλαίς.

Σαλαΐζειν, lamentari, θρηνεῖν, κόπτεσθαι, Suid. Heſyc.

Σαλάκων, ωνος, ὁ, Salacon Autolyci pater, ob mollitiem infamis: vnde molles σαλάκωνες dicti, id eſt, τρυφηλοί. vide Commentar. Ariſtophan. in illud, Σὺ τὰ πλουτεῖς ... τρυφερός τε διασαλακώνισον, id eſt, ἀβρύνθητι καὶ διαθρύπτου. vbi Σαλακωνίζεσθαι exponit τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, id eſt, ceuere, τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινοῦντα: quod & ipſe Comicus Σαλακοπρωκτιᾷν ita vocat ibidē: καὶ μὴν ... σαλακοπρωκτιᾷν. Interpreſque τὸ σαλάκων ſignificare ait τὸ κομψὸν, τὸ φαῦλον καὶ ἐπίψογον. Heſychius, σαλάκωνας per διαθρυπτομένους exponit, ἀπὸ τοῦ ἁβρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν. Σαλάκων etiam dicitur non diues, ſed oſtentator pecunioſus, qualem facetè deſcribit Cicero quarto ad Herennium in Notationis exemplo. Suid. Σαλάκων, ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὤν. Heſychius, Σαλάκων, ὁ ... ἀλαζών. Dicitur etiam Σάλαξ, vnde Σαλακίζειν. Σαλάκων item appellatur ab aliis, qui ſumptuoſus vbi non oportet, qua nota à magnifico differt atque degenerat: ὁ δαπανῶν ὅπου μὴ δεῖ, vt Theophraſtus accepit referente Heſychio. Quo ſenſu etiam accepit Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, vbi diuitum mores deſcribens, ait eos σαλάκωνας καὶ σολοίκους εἶναι, id eſt, ineptè ſumptuoſos atque magnificos. Eius hæc dictio, καὶ τρυφεροὶ καὶ σαλάκωνες. Τρυφεροὶ μὲν, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας. Additque immediatè, Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι, διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον, καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Victorius tamen vir inſigniter eruditus, per σαλάκωνας intellexit, eos qui gloriæ ſibi ducerent amplitudinem patrimonij, & in oſtentandis diuitiis toti occupati forent: qui multum ſibi tribuerent atque arrogarent ob copiam rei familiaris. Hinc & ... triplici differentia ſumatur. Nam Σαλακωνεία, vel σαλακωνία, mollities, τρυφὴ, & βλακεία,

κωνία, mollitiem effœminatorúmque virium, περί. Alciphron in epiſtol. vbi Menander Glyceræ, ψέγω γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνείας καλεῖν εἰώθασιν, id eſt, Noſti enim imbecillitatem valetudinis meæ, quam qui me minus amant, delicias mollitiémque appellare conſueuerunt. Σαλάκων, non locuples quidem, ſed oſtentatio pecunioſa, in paupertate iactantia atque arrogantia, ὁ ἐν πενίᾳ ἀλαζονευόμενος. Heſych. ὁ σαίνων τῷ δίειν ἀλαζονεία, Suid. Σαλακωνία, ineptorum hominum ſumptuoſa quidem ſed non magnifica profuſio, quæ eſt Ariſtotel. Scholiaſtæ, μεγαλοπρεπείας ὑπερβολή, quæ & à Philoſopho in Ethicis βαναυσία & ἀπειροκαλία vocatur. Hinc Σαλακωνίζω vel σαλακωνεύομαι, & cœuere ſignificat, vt dictum, & τρυφᾶν, delicias facere atque mollitie diffluere, ἁβρῶς & χαλαρῶς βαδίζειν. Hermippus ἐν τοῖς διώκτροις, & ἐσαλάκωνεν ὧδε & σεσαλακωνίσμενοι. Et Σαλακωνίζειν, opes iactare in tenuitate tamen atque inopia, τὸ πλοῦτον ἐπιδεικνύεσθαι, ἐν πενίᾳ ἀλαζονεύεσθαι. Et Σαλακωνεύειν, ſumptuoſe, ineptè tamen impendere: ſumptuoſum eſſe temerè magnificentiæ affectatione atque ambitione, δαπανᾶν παρὰ τὸ δέον.

Σαλαμάνδρα, ἡ, genus lacerti, de quo Ariſtotel. Ælian. & Dioſcorid. libri ſecundi, capite 67. & lib. ſexti capite quinto. Nicander in Theriacis. ... Theophraſt. de ſignis pluuiæ, ... σαλαμάνδρας, eſt enim ſalamandra lacertæ ſpecies, cuius miram vim eſſe aduerſus ignem produnt.

Σαλάμβας, ἡ, dæmon ... Item feneſtra.

Σαλάμβη, ης, ἡ, infumibulum, feneſtra: quia σέλας βαίνει δι' αὐτῆς.

Σαλαμβώ, Veneris cognomentum apud Babyl.

Σαλαμινία, ας, ἡ, nauis publica vocabatur apud Athenienſes, qua euocati ad iudicium ſubuehebantur. in hac qui erant, rei nauticæ peritiſſimi habebantur. Σαλαμινία τριήρης, Salaminia triremis, qua vehebantur ad res maximas & neceſſarios vſus, Plut. in Pericle. vide πάραλος.

Σαλαμίς, vrbis nomen proprium, Etymolog. Salamis dicta eſt elegia quã Solon ſcripſit recuperandæ Salaminis gratia, Plutar. in Solone.

Σάλαξ, ακος, ὁ, metallicorum incerniculum, τὸ ἐν τοῖς μεταλλείοις κόσκινον, Pol.

Σαλάσσω, ξω, quatio. Act. Accuſ.

Σάλγαμα, τὰ, quæcunque in vaſis condita ſeruantur ad victũ noſtrum, Cœl. l. 16. c. 38.

Σαλεύοντες ὄνυχες, mobiles vngues, Dioſcorides lib. quinto, cap. 5.

Σαλεύομαι, labor, ..., iactor, nequeo me ſtabilire, fluctuo, concutior, dimoueor de loco, Thucydides & Polybius. Matth. capite vndecimo, κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον, arundo à vento agitata.

Σαλεύω, εύσω, ευκα, quatio, agito, moueo, cõmoueo, fluctuo, ſalio. Apud Suidam πολλὰ δὲ πρὸς ἑαυτὸν σαλεύσας, ... cum multa ſecum agitaſſet. vt Poeta, Talia iactanti, &c. id eſt, animo verſanti. Heliodorus Æthiop. hiſtor. libro tertio, τῆς ψυχῆς ἀμφοτέρων ... σαλευούσης, animo vtriuſque ex humido affectu fluctuante. Plut. lib. ... σαλεύειν.

Σάλη, ἡ, plexus ruſſus, quam capite geſtabant Spartanæ in modũ quaſilli implicitam, Heſyc. Σαλία.

Σάλος, ου, ὁ, ſalũ, σεισμὸς, τάραχος, commotio ac tumultus, propriè maris ac fluctuum, procella, vertigo, vacillatio. σάλος Polybius in primo poſuiſſe videtur pro loco minimè portuoſo, ſed in quo naues in ſalo eſſe & commorari queant. vide Pauſ. Polybius, ... erit igitur σάλος in ea ſignificatione pro maris ora in qua ſtant naues ad anchoras quæ ad littus accedere non poſſunt.

Σαλούδειν, curioſè incedere & accuratè vt molliculi, σαλακωνίζειν.

Σάλπη, ἡ, ſalpa piſcis genus, qui bos etiam dicitur. Gaza in Ariſtotel. Græcam vocem relinquit. Fuit & σάλπη mulier quædam Lesbia quæ παίγνια librum conſcripſit, teſte Euſtath. Iliad. σ.

Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ, apud Ariſtoph. dicuntur, qui tubis, haſtis, barbiſque formidabiles ſunt.

Σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, tubicen, Pol.

Σάλπιγξ, γγος, ἡ, tuba, lituus, buccinum. σάλπιγξ τυρσηνική, Tyrrhena tuba, Euripid. Eſt & auis quædam, & inſtrumentum bellicum. Item buccina piſcis, ſeu turbo apud Archilochum. Colebatur & apud Argiuos Minerua σάλπιγξ cognomentó, à repertis tubis, cuius & Lycophron meminit. Euſtath. Iliad. σ. Σάλπιγξ τὸ σάλπισμα, tubæ ſonus, clangor & ſonitus tubæ. Ariſtotel. Rhetoric. tertio, Οἷον, τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. Nam μέλος, ſonus propriè lyræ.

Σαλπίζω, σω, γξω, σαλπίγξω, tubis cano, tuba clango, intono. Neutrum abſolut. ἐσάλπισε, tuba cecinit, ſic Apocalypſ. 8. & capite 18. libro ſecundo Regum. Σαλπίζομαι, paſſiuum, tubæ cantu celebror. Baſilius, τῆς δὲ εὐποιΐας σαλπιζομένης ὄφελος οὐδέν, beneficij iactati & ventilati ad quod homines tubæ ſonitu conuocantur id eſt, ex quo quæritur hominum gloria, nulla eſt apud Deũ merces.

Σάλπισμα, τος, τὸ, tubæ ſonus, clangor & ſonitus tubæ. Pollux, Μέρη δὲ τῶν πολεμικῶν σαλπισμάτων, ἐξορμητικὸν φώνημα, &c. dicitur & Σάλπιγξ pro eodem.

Σάμαινα, ἡ

Σαμαίνη, ης, ἡ, nauigij genus bireme, rotundum & concauum, atque in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter conuerti poſſet: à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, authore Plutarcho. Vide & Bayſ. alij numiſma hoc nomine intelligunt, Cœl. l. 4. cap. 31.

Σαμαίνω, ſigillo, σφραγίζω. Doricè pro σημαίνω.

Σαμάρια, τὰ, ornamenta quædam muliebria.

Σάμαξ, buttomus iuncus, aut gramen, crates, ſporta. Polluci σάμαξ, ψίαθος καλάμινος. Colum. canneas tegetes vocat, i. σάμακας, vnde tegeticulæ Varroni.

Σάμβαλα, τὰ, calceamenta, σάνδαλα.

Σαμβύκη, ης, ἡ, ſambuca, hoc eſt, triangulum inſtrumentum muſicum, quod ex inæqualibus longitudine ſicut & craſſitudine neruis efficitur, vt ſcribit Porphyrio. Suid. ὄργανον μουσικὸν τρίγωνον, ἐν ᾧ ᾄδουσιν ἰαμβεῖα ᾄδειν. Σαμβύκη, ſambuca inſtrumentum πολιορκητικὸν, oppugnandis vrbibus idoneum. apud Polyb. l. ε, machina in bello nauali.

Σαμβυκίστριαι, αἱ, mimæ.

Σάμη, inſula κεφαλληνίας. Homerus Odyſſ. α, ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ. Virgil. 3. Æneid. Dulichiúmque, Saméque, & Neritos ardua ſaxis. Hæc etiam σάμος dicta eſt διὰ τὸ μέσον, vt Odyſſ. δ. ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. Et Iliad. β, οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο. Alioqui σάμος Ionum eſt inſula in Aſia.

Σάμιος, ὁ ἀπὸ Σάμου, σαμιακὸς verò, ὁ ἀπὸ σαμος. σαμία γῆ, Dioſ. l. 5. c. 164. Samia terra. Et apud Nic. in Alexiphar. παρθενίη γαῖα. vide Παρθενία.

Σαμοθρᾴκια κρόμμυα, cepæ Samothraciæ, Theophraſt. lib. 2. ca. 4. hiſt. plant.

Σάμοι, οἱ, faſtigia, τὰ ὕψη. Euſt. Il. ν, vnde dicta Samus.

Σάμος, vrbis & inſulæ nomen: σάμη verò vrbis tantùm, vt vult Apol. apud Strab.

Σαμωνίστρια, ίδος, ἡ, iaculatrix.

Σαμφόραι, equi quibus impreſſum eſt σαν, hoc eſt σ, vt Dores vocabant, quemadmodum κοππατίαι, quibus κ. Ariſt. in Nub. ... ὁ ζύγιος ... ὁ σαμφόρας.

Σαμψούχος, ſampſuchus, apud Heſych.

Σαμψυχίζομαι, &

Σαμψυχίζω, ſampſuchi odorem repręſento, ſum odore amaraci, ſampſuchi odore imbuor.

Σαμψύχινον μύρον, ſampſuchinum vnguentum, Dioſcori. libro 1. capite 59. Hermol. ex Plin. dubitat an idem ſit ſampſuchinũ vnguentum & amaracinum. Marcellus annotat idem eſſe apud Dioſ. l. 1.

Σάμψυχον, ſampſuchum genus herbæ, quam & amaracum vocant, Dioſcorides libro tertio, capite 47. Vide in dictione Ἀμάρακον.

Σανδάλιον, ου, τὸ, ſandalium, calceamentum muliebre. ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου, ſubliga ſoleas tuas, capite 12. Actorum Apoſtol. vbi angelus Petrum alloquitur. Dicitur & σάνδαλον, σανδάλια, Lucian. & Ioſeph.

Σανδαλοθήκη, ἡ, theca ſandaliorum, qua voce vſus eſt Menander teſte Pol.

Σανδαράκη. vide Ἐρυθάνη.

Σανδαράχη, ſandaracha, cuius maximè αἰθαλὴ χρόα, id eſt, floridus color. ob id αἴθαλη ſandaracham expoſuit Heſych. Duplex eſt, foſſitia colore Cinnabaris, quam arſenicon rubrum vocant, Altera factitia, id eſt, ceruſſa in fornace cremata, ſandyx: vide Σάνδυξ & Dioſcorid. libro 5. c. 122. Hinc Σανδαράχινον χρῶμα, ſyricum, & ſandarachę color. Hoc veneno perit equus & quoduis iumentum, Ariſt. l. 8. Anim. c. 24 σανδαράκη etiam legitur.

Σανδαραχίζειν, colore imitari ſandaracham, Dioſcorid. libro 5. cap. 113.

Σάνδυξ, υκος, ἡ, eſt ceruſſa vſta, quam & ſandracham vocauit Vitruuius, à coloris rubri & ardentis ſimilitudine. dicitur etiã συρικόν. vide Dioſcorid. libro quinto, capite 57. Galen. Simpl. 9. Aëtius, ... Paulus, σάνδυξ ἢ συρικόν. vide Plin. libro 35. capite ſexto. Vopiſcum in Aureliano, vbi ſandycis Indicæ fit mentio, quo loco purpuriſ-

ſum interpretatur Brodæus, Ego cinnabarim Indicam eſſe affirmo. vide κινάβαρι. Heſychius ex Soſibio, Σάνδυξ δένδρον, θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χρῶμα ἔχει κόκκῳ ὅμοιον. Sandyx verò Lybica idem eſt, de qua Gratius, interdum Lybico fucantur ſandyce pinnæ. Plinius ex herba colligi voluit, vt Aëtius τὸ ἄμμιον ἀρμένιον, id eſt, κιννάβαρις ἰνδικὸν ἢ λευκόν. Virgilius etiam herbā videtur intellexiſſe. Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos. vide Σανδαράχη, & κιννάβαρι.

Σανίδες. vide in Σανίς.

Σανίδιον, tabella, Æſchin.

Σανιδόομαι, tabulis munior. Athenæus de bellicis machinis, σανιδοῦται καὶ σκεπάζεται πρὸς πληγὰς τῆς χελώνης χάριν.

Σανιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſſularum ſimilis.

Σανίδωμα, ατος, τὸ, tabulatum.

Σανιδόω, tego, tabulo, hinc σεσανιδωμένα τὰ πλοῖα, tecta, tabulata, naues tabulatis munitæ.

Σανὶς, ίδος, ἡ, tabula, aſſer, ſtipes: θύρα: liber, Euripid. in Alceſtide. Σανίδες, valuæ, θύραι, Homer. id eſt, πτύχες. Σανίδες, tabulæ in quibus leges ſcribebantur apud Æſchin. tabulæ quibus inſcribebantur debitores aut præuaricatores, aut etiam mulctæ debitorum: album ſeu albarium, in quo Athenis maleficorum crimina deſcribebantur. Σανίδες de tabulis nauis, Lucian. de tabulis Iudicum, Ariſtophan. dicūtur etiam πινάκια.

Σάνιτρα, ἡ, alumna nutrix.

Σανιδώδεις, οἱ, apud Medicos dicuntur ij quibus eminulæ protuberant alarum inſtar ſcapulæ, quibus propterea anguſtus tabulæ ritu ac depreſſus eſt thorax, vnde illis nomen paratis tabem incurrere. eoſdem & πτερυγώδεις nominant, Galenus libro ſecundo de Tempera. ſed legendum potius σανιδώδεις.

Σάννας. &

Σάννιος, ὁ, apud Cratin. fatuus, Euſt. Il. 9. hinc ſanniones apud Comicos Latinos.

Σαννίον, τὸ, penis: παρὰ τὸ σαίνειν. propriè haſta, Pollux ex Menandro. Perſicum, potius telum. Diodorus, φθάσαι βαλὼν τὸ σαύνιον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Alij Σαυνίον ſcribunt minus rectè.

Σάοι, ſeruet, in Epig. priore breui.

Σάος, ου, ὁ, ſoſpes, incolumis, & contractè σῶς, deinde & σῶος, poſtremò etiam σόος, i. ὑγιής. vnde σαόφρων, de quo infrà. Item Σάος, proprium nomen inſulæ & fluuij.

Σαοσίμβροτος, ου, ὁ, ſeruans homines.

Σαοφρονέω, pro σωφρονέω, lib. 4. Epigr. ἐπὶ δὲ σαοφρονέεις, ἀγρόνομε κλύμενε.

Σαοφροσύνη, prudentia, temperantia, pudicitia, l. 4. Epig. [illegible] δ᾽ ἀγνὰ πέπον σαοφροσύνα.

Σαόφρων, ονος, ὁ. prudens, caſtus, ſanæ mentis. Odyſ. δ, ἀγνὰ σαόφρονα δῶ, pro σώφρων.

Σαόω, ῶ, ώσω, σέσωκα, ſeruo, q. ſaluo. Act. Accuſ. & Σαόομαι, ſeruor, incolumis euado, Il. ρ.

Σάπηι, Σάονησι, vide Etym.

Σαπειρίτης λίθος, i. σάπφειρος, Interp. Apol.

Σαπεὶς, έντος, putrefactus, qui putruit: à σήπω.

Σαπέρδης, ου, ὁ, ſaperda piſcis, ponticum opſonium, qui alio nomine coracinus appellatur, Cælius libro ſeptimo, capite 47. alijs per iota ſcribitur in fine, cum articulo Fœminino. Gaza in Ariſtotel. Græcam vocem relinquit. Laertius libro ſexto in Diogen. Volebat quidam apud eum philoſophari, cui ille σαπέρδην dedit, ac ſequi ſe iuſſit. Interpr. vertit pernam.

Σαπῇ, computruerit, putreſcat, σαπῆναι, putruiſſe.

Σαπρία, ἡ, σαπρότης, caries, putredo, marcor, marcedo, putrilago Hermol. l. 1. Dioſc. c. 113.

Σαπρίζω, putreſco.

Σαπρὰ τῶν κνημῶν ἕλκη, putreſcentia vlcera in tibiis, putreſcentium tibiarum vlcera, Dioſc. l. 4. c. 80.

Σαπρὸς, ὰ, ὸν, marcidus, vetuſtus, putris, turpis, vetuſtate putidus, ὁ σεσηπὼς διὰ τὸν χρόνον, rancidus, carie vitiatus, victus, παλαιὸς καὶ μάταιος, Ariſtophanes. Σαπρὸς λόγος, oratio putida, ſpurcus & obſcænus ſermo. Paulus ad Epheſ. quarto, Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω. Interpr. ſermo corruptus. Εἰρήνης σαπρᾶς dixit Ariſtophanes in Pace, pro παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας.

Σαπρότης, ἡ, marcedo & caries lignorum, ſitus.

Σάπφειρος, gemmæ nomen, Etymolog. σάπφειρος λίθος, de quo Dioſc. l. 5. c. 149. & Dionyſ. de ſitu orbis. Naz. οἱ δὲ λίθοι σάπφειροι ἀγλαόεντες.

Σαπφεῖρος, σαμφείρος.

Σαπφὼ, όος, ἡ, vna ex nouem poetis lyricis.

Σάπωνιον, τὸ, ſapo. Interpr. Theocriti, σμῆγμα τὸ κεῖνο : σμῆγμα δὲ τὸ χνόαμον. ἐξ οὗ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. Paulus Ægineta, Σάπων, ſμηκτικὴ δύναμις.

Σαραβάρα, ας, ἡ, veſtis Perſica, τὰ περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐνδύματα, Heſych. tibialia apud Perſas, quæ ex cocco confecta bracharum locum habebant, & fœminalibus (μηρίδιας vocant) alligabantur, geſtamen illuſtrium virorum & ſatraparum. ſic exponit Eudoxius Grecus author.

Σάραβος, ου, ὁ, vel

Σάραβον, γυναικεῖον αἰδοῖον, muliebre pudendum, cunnus. Σάραβον, κάσαλβος, Poll.

Σαράπις, Polluci, μέσον τῇ φάρμακα, πορφυροῦς, μεσόλευκος χιτών.

Σάραχος, miniſter publicus qui ſtoas verrebat.

Σαραπεῖος vide in dictione Σεραπεῖος.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Sarapis deus, quem Alexandrini colebant. Fuit & Plutonis cognomentum. Σάραπις enim ὁ πλούτων & Ἶσις ἡ Περσεφόνη, πλὴν παρὰ τὸ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος. ὄνομα οὖν τὸ περὶ τὸν κοσμοῦντα τὸ ἐπὶ σαίρειν τὸ χρυσοῦν καὶ κοσμεῖν [illegible] φιλοχρυσ. διὰ σαυλίω καὶ χρυσωπήν [illegible] τοῦ παντός. διὸ ἱερὸν καὶ τὸ χρυσόν [illegible] οἱ Αἰγύπτιοι.

Σάραπις, ιος, ὁ, Perſica tunica albo diſtincta.

Σαράπους, ὁ καὶ ἡ, diſtortos habens & diductos pedum digitos, apud Hippocratem, id eſt, habens διεστραμμένους καὶ διεστῶτας τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, Galen. σαράποδα & σάραπον Alcæus Pittacum vocabat, quòd latos pedes traheret, vt habet Interp. Laertij l. 1.

Σαργάνη, ης, ἡ, ſporta, ſagena, reticulum ad capiendos piſces, plexus reticularis, funis, laqueus, Æſchyl. Paulus ſecunda ad Corinth. c. vndecimo, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην. Interp. in ſporta.

Σάργηλος, ὁ ἀγρεῖνος.

Σαργῖνοι, οἱ, ſargiani piſces gregales, Ariſt. l. 9. Anim. Gaza Grecā vocem relinquit.

Σάργος, ὁ, ſargus apud Ælianum & Ariſtotel. libro quinto Anim. c. vndecimo. Gaza Græcam vocem relinquit. piſcis eſt è mugilum genere.

Σαρδάζειν, Sardonium ridere.

Σαρδανάπαλος, ου, ὁ, morio, γελωτοποιός.

Σαρδάνιος. vide Σαρδόνιος.

Σαρδιανικὸν βάλανον. vide in dictione Βάλανος.

Σαρδιανικὸν βάμμα, tinctura rubra. ἐν Σάρδεσι γὰρ, inquit Suid. τὸ ἐπιπόλαιος βάμματα ἐρυθρὰ γίνεται. Vnde dictum, Ἵνα μή σε βάψω βάμμα σαρδιανικόν: pro eo quod eſt, Ἵνα μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω τῷ βάμματι μαστίξας. vt ἵνα μή σε φοινίξω, apud Ariſtophanem in Acharn.

Σαρδιανοὶ ὤνιοι, Sardiani vænales, vt Interp. Plut. in Romulo: vel Sardi: vt Eraſmus in Adagiis dictum eſt prouerbium à Veiētibus Hetruriæ populis ſubactis à Romulo. Σαρδιανοὶ autem dicti ſunt à Sardibus vrbe Lydiæ, vnde ſunt ab initio deducti Hetruſci.

Σαρδιανοὶ, incolæ Sardis vrbis.

Σάρδιος λίθος, ſardius lapis, ſic. c. 4. Apoca.

Σάρδιος λίθος, ſardius lapis ſiue ſarda Plin. σαρδὼ Luciano. placuit ſemper antiquis. nam cum gemmarum omnia propemodū genera ſcalpturę contumaciter reſiſtant, partémque ceræ in ſigno teneant, ſola propè omnium ex facili ſcalpitur, & ſculpta ceram non aufert. vulgo vocant cornalina, vel carnalina. Ipſa vulgaris eſt, & primum Sardibus reperta, vnde & nomen. Lege Plin. libro 37. capite ſexto, fit eius etiam mentio 12. Apocalypſ. Et Exodi 21. σάρδιον vocatur. Nomen ſuum cum onyche communicauit, vnde σαρδόνυξ factum. Nam ſardonyx, vt ex nomine apparet, intelligitur candore in Sarda, hoc eſt, onyche velut adnato, aut carnibus vngue hominis impoſito, & vtroque tranſlucido.

Σάρδις, vrbis nomen, Etym.

Σαρδόνες, limbus & ora retis, αἱ τοῦ δικτύου, μεθ᾽ ὧν τὸ καλώδιον βρόχω ἀνέχεται τὸ δίκτυον.

Σαρδονικὸν λίνον, linum Sardonicum: dicitur à Græcis colchium, Herodotus.

Σαρδόνυξ, ſardonyx. vide Σάρδιος.

Σαρδὼ, οῦς, ἡ, i. Sarda. vide Σάρδιος. Σαρδὼ, Sardinia inſula, interp. Ariſt. in Achar.

Σαρδόνιος πόα, Sardonia herba, quæ ranuncunculi ſpecies ſcelerata herba ab Apuleio dicitur. Ea iuxta Dioſcorid. in cibo potúve ſumpta mentis alienationem, & cum labiorum contractione eas conuulſiones facit, vt riſus ſpeciem præbeat: à quo euentu natum prouerbium eſt, Sardonius riſus σαρδόνιος γέλως. Homero σαρδάνιος. Odyſſ. υ μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον. pro eo & ſcribitur σαρδιανὸς γέλως apud Plutarchum & σάρδιος γέλως, apud Scholiaſt Lycophr. quidam tamen (inter quos eſt Euſtath.) σαρδάνιον γέλωτα dictum autem aut ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας à renudandis dentibus. vide Ermol in Chil.

Σάρι, τὸ, ſari: ſic dicitur quædam planta in Ægypto, Theophr. l. 4. c. 9. hiſt. plan.

Σάρια, τὰ, ſaria: ſic dicuntur quædā excuntia ex ſari planta, Theophan hiſt. plant.

Σάρον,

Σάρισσα, ης, ἡ, haſta Macedonica, ſeu venabulum.

Σαρισσοφόρος, ου, ὁ, haſtam ſariſſæ portans.

Σαρκάζω, carnes detraho, vt canes cum oſſa carne denudant diducto rictu. Ariſtophanes in Pace, Οὐδ' εἰ μεμαρυῖς [illegible], trahunt rictu diducto canum inſtar dum oſſa arrodunt. Et Scytha apud Herodotum in Melpom. [illegible] capiti hoſtis detractum, [illegible] id eſt carne pudans. Hinc Σαρκάζειν, diducto rictu oſtenſiſque labris irridere, quod cum ſit dentes carne nudantur. Galenus in gloſſis exponit, [illegible] ſed emendandum eſt [illegible]. Suid. Σαρκάζων, [illegible]. Et poſtea ſubiungit, σαρκάζειν propriè ſignificare [illegible]. Et Heſychius exponit σαρκάζειν, [illegible]. Et [illegible]. Inde nomen Σαρκασμὸς, id eſt, irriſio amarulenta atque hoſtilis. * Σαρκάζειν aliter etiam accipitur, [illegible], id eſt, labiis compreſſis ſiue labiorum commiſſorum ſupremis carnibus aliquid auellere atque attondêre, vt equi & aſini dum prata tondent. Sic Hippocrati σαρκάζειν [illegible]. vide [illegible].

Σαρκασμὸς, οῦ, ὁ, ſarcaſmos, ironiæ genus, dicacitas concinna, iocus amarulentus, exacerbatio: quum aduerſariorum facta (inquit Rufin.) cum exacerbatione admiſſi eorum laceſſimus. Et idem alibi ſarcaſmon à chleuaſmo diſtinguens, peculiariter illo fœdiora ſignificari ſcribit, non tamē ſine dicacitate concinna. Dicitur & σαρκασμὸς irriſio. & illuſio à Cicerone de Orat. 2. vide Σαρκάζω.

Σαρκαστικῶς, falſè & amarè. Bud. in Epiſt. poſter.

Σάρκες, αἱ. Hippocrat. libr. de fracturis, muſculos σάρκας vocat vſitato vocabulo, quòd omnis caro ſenſu prædita, pars ſit muſculi.

Σαρκίδιον, ου, τὸ, σάρκιον.

Σαρκικὸς, qui eſt ex carne, carneus, carne conſtans, carnalis, carni deditus, carnem ſapiens. Nazanz. in Orat. σαρκικὴ ἐντολὴ carnale mandatum, cap. 7. ad Hebræos. σαρκικὴν τοῦ Χριστοῦ, Chriſti incarnatio. Nazanz. Oration.

Σάρκινος, η, ὁ, carneus: materiam ſignificat non qualitatem, quam notant quum dicunt σαρκικὸς. apud Pollucem: [illegible]: & σαρκίνη γυνή, Eupol.

Σαρκίον, carunculа, ἐν τῷ σαρκίῳ, in carne, Nazanz.

Σαρκοθλάσματα, carnis contuſiones.

Σαρκοβόρος, carniuorus, Nazanz.

Σαρκοκήλη, ἡ, ramicis genus, cùm caro inter tunicas increſcit, Celſus lib. 7. cap. 18. ramex carnoſus, apud Medicos. [illegible], Pollux.

Σαρκοειδὴς, carnoſus, σαρκώδης.

Σαρκολάτης, poetis dicitur dis, Pluto, fortuna. Palingenius.

Σαρκοκόλλα, lachryma arboris naſcentis in Perſide, ſimilis thuris pollini, Dioſcor. lib. 3. capit. 99. Sic vocatur ab effectu: carnem enim conglutinat. Plinius & gummi & arborem ipſam eodē appellat nomine.

Σαρκολάβις, ίδος, forceps, Marcell. forfex, Ruell. forficula, Barbarus lib. 3. Dioſcorid. capit. 94. dicitur & σαρκολάβος, quaſi carnis prehenſor.

Σαρκοκοπῶ, carnem conſcindo.

Σαρκοκομέω, cutem bellè curo, apud Nazanz.

Σαρκοφαγεῖν, carnes appetere, edere carnes, in Epigr. Appian. in Iber. [illegible] de Numantinis.

Σαρκοφαγία, & κρεωφαγία, ἡ, eſus carnium. σαρκοφαγίας ἀπέχει, à carnibus abſtinet. vituperatur à Plutarcho.

Σαρκοφάγος, ου, ὁ, carnem comedēs, carniuorus, cui caro in cibo eſt, carne viuens. Ponitur pro τάφος. Eſt etiam Σαρκοφάγος, lapis Aſſius ſiue Aſius, etiam ſarcophagus lapis dictus à Plinio lib. 36. capite 17. De quo Galen. lib. 9. Simplic. Dixitque Dioſcorides, [illegible] σαρκοφάγους γίνεσθαι: ex eo ſcilicet loculos defunctorum corpora exedentes fieri. Nam inquit Plinius, corpora defunctorum condita in eo, abſumi conſtat intra 40. diē exceptis dentibus. Et Celſus lib. 4. cap. 24. lapis etiam qui carnem exedit, quem σαρκοφάγον Græci vocant.

Σαρκοφόρος, λόγος, pro Chriſto, Nonnus.

Σαρκόφυλλος, folia habens carnoſa, Theophraſt. lib. 1. hiſtor. plantar. capite 16. carnifolius, Gaza lib. 6. capite 6. ibidem. Rurſus lib. 4. cap. 7.

Σαρκόω, ῶ, ώσω, q. incarno, carne expleo, augeo carnem, carne obtego, corpus impleo. Act. Accuſ.

Σαρκώδης, εος, ὁ, ἡ, carnoſus, σαρκοειδὴς, carne præditus, carneus. σαρκώδης τὴν φύσιν, carnis ſpeciem referens.

Σάρκωμα, τὸ, q. carnoſitas, carnis præter naturam incrementum. vide Marcel. lib. 3. Dioſcor. cap. 94. & lib. 5.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. σαρκώσεις [illegible], q. excreſcentiæ carnis in ſcroto, Dioſcor. lib. 5. cap. 127.

Σαρκωτικὸς, carnem creans, carne explens.

Σάρμα, hiatus, χάσμα.

Σαρμὸς, cumulus terræ, arena, tegmentum, fœnum, Heſych.

Σὰρξ, κὸς, ἡ, caro. Et pro corpore, in Selectis ſent. Epicuri, [illegible]. Ex quibus Cicero 2. de Finibus, Nam corpore nihil niſi præſens & quod adeſt, ſentire poſſumus: animo autem & præterita & futura. Contra apud Cicer. in Epiſt. corpus pro carne ſumitur: ſi vires, inquit, & corpus recuperauero. Hæc dictio iuxta proprietatem ſermonis Hebraici in ſacra ſcriptura capitur interdum pro toto homine, ſicut in eadem pro eodem ψυχὴ, id eſt, anima reperitur. ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, erūt duo in carnem vnam, id eſt, è duobus fiet vnus. ſic etiam Ioannes cap. 17. σάρκα hominem nominat. Et Matth. 24. [illegible] σάρξ, nequaquam ſeruata fuiſſet omnis caro: vbi caro pro homine ponitur: tametſi abſolutius quiddam habet caro, veluti quum Latini, Omnes mortales, pro omnes homines dicunt: ſunt enim mortales qui homines non ſunt, & caro eſt quæ non ſit hominis. σὰρξ κοχλίου, limacis callus, Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 80. Σὰρξ item pulpa: de oliua, Theoph. lib. 6. cap. 11. de cauſ. plant. αὔξεται γὰρ ἡ σὰρξ τότε, tum enim pulpa augeſcit.

Σαξίφραγον apud Dioſcor. & σαξίφραγος apud Trallianum, i. ſaxifragum ſiue ſaxifragia. vox enim è Latino mutuò ſumpta eſt. quæ verò ſit, cōtrouerſum: alij empetron eſſe volunt: alij rutam murariam: alij nouam plantam comminiſcūtur. Conſtat Plinij authoritate Adiantum nigrum quòd calculos frāgat, ſaxifragum appellatum eſſe.

Σαρος, ου, ὁ, æditus, qui ædem conuerrit.

Σάρος, in Epigr. verriculum, [illegible], ſcopæ: à σαίρω. vide Interp. Ariſtoph. in verbo κόρημα. rectius dici κόρημα quā σάρος Phrynich. tradit. apud Heſych. σάρος. eſt etiam numerus, & menſura quædam, apud Chaldæos, teſtibus Suid. & Heſych.

Σαρωθὸν, fluctuans, fluctibus iactatus, apud Lycoph.

Σάρων, arca, domus lignea.

Σαρωνίζω, deſipio, vanus fio, [illegible], Heſych.

Σαρῶ, ex σαρόω, verro, orno, [illegible]. σαροῦ τὴν οἰκίαν, domum verrit, ſcopus purgat, Lucæ 15. ἐσάρωσε τὴν οἰκίαν, mundauit domum. Nazanz. in Orat. [illegible], Idem, σαρόω, σαίρω. melius κορεῖν dicitur. pro σάρωσον dici [illegible], inquit Phrynich.

Σάρωθρον, ſcopæ, κόρημα, καλλύνθρον.

Σάρωμα, &

Σαρώματα, τὰ φιλοχάλματα, Suid. κόρημα.

Σαρώμενος, ex σαρόομαι, ſcopis purgor. σεσαρωμένος, verſus, à verro: ſcopis mundatus, Lucę cap. 11. σεσαρωμένος οἶκος, domus ſcopis mūdata, Matth. 12. [illegible], Nazan. Item fluctuo, & hio Etym.

Σάρων, ωνος, ὁ, libidinoſus, λάγνος. Heſych. Et pudendum muliebre: rete venatorium. Item Saron deus nauticus, à quo Saronico mari nomen inditum, vt ſcribit Ariſtides in Themiſtoc. Pauſanias ſcribit Σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperaſſe. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauticæ plurimùm deditis, σαρωνικώτερος [illegible]. *Σαρωνὶς, [illegible], Heſych.

Σαρωνίδες, arbores cauæ, Etym.

Σαρωνίδες, quercus. Callimachus in hymno ad Iouem, [illegible]. Interpr. [illegible]. Diodorus Siculus etiam Gallos ſacerdotes, i. Druydas, vocat σαρωνίδας.

Σαρωνὶς, mare: ita vocatum à Sarone in illud præcipitato, Etymolog.

Σατραπισὲς, ornatus capitis fœmineus.

Σάτινα, τὰ, &

Σατίνη, ἡ, plauſtrum, vehiculum. Hom. Hym. [illegible], deducta autem eſt vox à σάττω quoniam onera plauſtris imponuntur & iis vehuntur.

Σάτον, menſura quædam frumenti. σάτον vox Syra eſt, quæ apud illos declarat menſuræ genus capientis ſeſquimodium. Luc. 13. ἔκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, abſcondit in farinæ ſata tria.

Σατὲς apud Heſych. [illegible] ex τὸ ἔτος fit τῆτες & σῆτες, hoc anno ex pro quo τῆτες & σῆτες dicunt Dores teſte Suid. item [illegible] apud Heſych. doricè [illegible].

Σάτρα, σανίδα, Heſych.

Σατραπεία, ας, ἡ, præfectura, ἐπαρχία.

Σατραπεύω, σω, εύσω, ſum præſes. Genitiui. Ariſtot. 2. OEconom. Καρίας σατραπεύων, Cariæ præfectus, Cariam imperio obtinens. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας, ſatrapa ſuperioris Phrygiæ, Plutar. in Themiſt.

Σατραπεία, ας, ἡ, ſatrapeia. ſic Perſæ vocant principatum Babylonis. Herodot. qui l. 3. ait Darium conſtituiſſe viginti prouincias, quas Perſæ vocant σατραπηΐας, ſatrapeias, earūmque

ſingulis præſides præfeciſſe.

Σατράπης,ου,ὁ,ſatrapa i.præfectus prouinciæ: Perſicum eſt vocabulum. Ariſtot.de mundo, τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως, ei regni ſumma commiſſa erat, præcipuæ poſt regem dignitatis.

Σάθαι,rulla,operculum capitis fœminarum, Heſych.

Σάττω,μ.ξω,π.αχα,onero,onus iniungo,ſeu iugum impono:propriè de iumentis clitellariis, quibus onera imponuntur: inſtruo:item impleo,denſo,refercio &conſtipo:vnde ἐπισάττω. Item premo & ſubigo:vt σεσαγμένη γῆ,ager ſubactus.Sic Cic. 2. de Orat. Subacto mihi ingenio opus eſt, vt agro non ſemel arato,ſed nouato & iterato. σεσαγμένος ψάμμου,arena refertus. Lucian.Vnde Σάγμα.

Σατυρία,ας,ἡ,genus eſculenti ex herba.

Σατυρίας,ου,ὁ,morbus idem ferè qui & Σατυρίασις,de quo infrà. Ariſtot. παραπλήσιον δὲ τοῦτο καὶ τὸ πάθημα τοῖς καλουμένοις σατυρίαις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, διὰ ... πνεύματος ... εἰς τὰ μόρια τοῦ προσώπου ... ἄλλο ζῶον καὶ σάτυρον φαίνεται τὸ πρόσωπον. V.de Σατυρίασις in ſecundo ſignificatu.

Σατυρίασις ſiue σατυρισμός. Quum genitale longè latéque increſcit atque extenditur nullo caloris externi aut libidinis incentiuo, πριαπισμὸς vocatur hoc vitium. Quod ſi pudendi accedat ſubſultatio atque palpitatio, σατυρίασις appellatur, Galen.lib.6.de locis affect.cap.6. Idem ait lib.9. κατὰ τόπους, Ὁ πριαπισμὸς, αὔξησίς ἐστιν αἰδοίου εἰς μῆκος ... χωρὶς τοῦ εἰς ἀφροδίσια ὁρμᾶν. fit ex inflatione,quam efficit ſpiritus ex viſcoſis craſsiſque humoribus procreatus vi caloris moderati, Paulus Ægin.lib.3. Ἡ σατυρίασις ... ὀξύτατον καὶ ὀλέθριον ... acutiſſimus morbus eſt atque exitialis propter accidentia: rarus, mulieribúſque contingens:ait enim, ἔστι δὲ τὸ πάθημα, σπάνιον μὲν καὶ γυναιξὶ συμβαῖνον. Prius maximè vitium etiam ἐντασιασμὸν dixerunt καὶ τέντιν:Latini tentiginem vt apud Horat. -tentigine rumpi.quæ vox ita legitur in Phallicis verſibus. Vnde & membrum tentigine correptum,tentum dixerunt,Catullus,Grandia te medij tenta vorare viri. Horat. -tentàque rumpit. poſuit & hoc verbum Diomedes l.1.Græca nomina à Satyris fabularum, & Priapo hortorum cuſtode, quem mutoniatum prodigialiter & æquo membroſiorem fingebant, originem habuerunt. Σατυρίασις,à Satyrorum forma nec non tetra libidine, etiam vocatur aliud malum quod ἐλέφας καὶ ἐλεφαντίασις,vt diximus,nominatur. Eſt verò Arabum lepra, quam & λεοντίασιν vocãt.graue malum & vix vnquam ſanabile, de quo lege Galen.de cauſ.morborum c.5.Vide in voce Ἐλέφας Σατυρίας etiã quid ab hoc differat, conſidera ex loco ſupra citato ex Ariſtot.

Σατυρίζω,arrigo.

Σατυρικὸς,ſatyricus,mordax.Plutarchus in Pericle. τί ἄν τις ἀνθρώπους σατυρικοὺς τοῖς βίοις θαυμάσειε; quis miretur ſatyricos & vitæ hominum obtrectantes homines? σατυρικοὶ τοῖς βίοις καὶ ἐφήμεροι, homines victu ſatyrici, & in diem viuentes, Idem in Galba.

Σατύριον,τὸ,ſatyrion herba apud Dioſc.ad venerem incitans,quã cynoſorchin quoque vocitant. & nomen animalis amphibij in Ariſtot.ſicut & σατύριον.

Σατυρισμὸς,οῦ,ὁ,motus,ſiue pruritus ad venerem,tentigo: tumor prominulus ſiue augmentum adenum poſt aures.Gal.in Glo. Σατυρισμοί,οἱ περὶ τὰ ὦτα σαρκώδεις ὄγκοι τῶν ἀδένων. ... Vide Σατυρίασις.

Σατυρικὸς χορὸς,ſatyricus chorus.

Σατυριῶ,prurio ad venerem inſtar Satyri, ὀργῶ, Ariſtophanis Interpr.

Σάτυρος,ſatyrus,περὶ τῶν σατύρων, vide Ælian. de Anim.& apud Pompon.Melam. Eſt & Orphei hymnus in Satyrũ. primis breuibus, in Epigr. Lucianus in Dialog.qui inſcribitur Deorum concio,Οἱ δὲ σάτυροι,ὀξεῖς τὰ ὦτα,καὶ αὐτοὶ φαλακροί. Horatius,Et aures Capridum Satyrorum acutas. Satyri agreſtes erant & petulci. Syluanus, Silenus. Satyricum, item poema erat laſciuum,ridiculum,& mordax.

Σατυρώδης,hiſpidus,Lucian.à Satyro.

Σαυκόν,οῦ,τὸ,aridum. Heſyc. σαυκρὸν habet.

Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαλακωνίζειν, σαλεύειν τὸν πρωκτόν. Vide Σαλάκων.

Σαυλὸς, vitioſus, fluxúſque, delicatus, leuis, quietus. vide Σαλάκων.

Σαυλοῦσθαι,q.deliciari,τρυφᾶν,θρύπτεσθαι,ἐκλυόμενον. apud Eurip.in Cyclope,tripudiare vertit Interpr.

Σαύνια,τα,miſſiles lapides. σαυνίον,ου,τὸ,iaculum barbaricum.

Σαῦνος,tener,mollis.

Σαύρα,ας,ἡ,lacerta,& piſcis quidam σαῦρος dicitur.

Σαυρία,ας,ἡ,corruptio ſegetum:iaculum:venabulum.vide Theocr.in Pharmac.

Σαυρίζω,μ.ίσω,π.ικα,deſtruo ſegetes,iaculor,ferio.

Σαυρίδιον,naſturtium,κάρδαμον,κάρδαμις,apud Hippocrat.

Σαυροειδὴς,ὁ καὶ ἡ,qui figura lacertam repræſentat. τὸ σαυροειδές,ſimile lacertæ.

Σαυρομάται,οἱ,Sauromatæ,ab oculis ſcilicet lacertinis.

Σαῦρος,ου, lacertus quadrupes, χλωροσαύρα lingua communi vocatur.Interpr. Theocriti. à quo σαύρα,ἡ, lacerta: & piſcis lacertus,vt Gaza vertit in Ariſtot.meminit & Ælianus.& Athe. lib.7.

Σαυρωτὴρ,ῆρος,ὁ, cuſpis in imo ferro haſtæ tranſuerſa, qua haſta appenditur:dicitur autem σαυρωτὴρ quaſi σαυρωτής, παρὰ τὸ ... τὸ δόρυ testibus Etymologo & Euſtath. vſum porro σαυρωτῆρος præcipuum ex hoc Polybij loco cognoſcere poſſumus καὶ ὅτι διὰ ... σαυρωτῆρας τὰ δόρατα ... Virgilius ex eo li. 6. Æneid. ſtant terræ defixæ haſtæ. Antiqui poſteriorem haſtæ partem præpilabant ad deſigendum humi. Ariſtoteles ætate mos exoleuerat, ἔτι γὰρ νῦν,inquit, ... Ἰλλυριοί.Dicitur etiam οὐρίαχος & στύραξ,Interp. Hom.Iliad.κ.& στυρακ. ... pro coronis mala punica argentea geſtabant,Herodot.

Σαυσαρισμὸς,οῦ,ὁ,aridæ linguæ & hærentis affectio, linguæ hæſitatio.Bud.ex Gaza apud Ariſtot. Problem.ſect.27. vbi de excandeſcentibus loquens ſcribit, ... καὶ ὁ σαυσαρισμὸς ... γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ αἵματος ... θερμοῦ.

Σαυτοῦ,tuiipſius.

Σάφα,manifeſtè,vel manifeſtò,ἀκριβῶς,σαφῶς,ἀληθῶς,ἀσφαλῶς. σάφ' οἶδα certò ſcio, Ariſtoph. σάφ' ἴσθι,certò ſcias, Xenoph.Ho. in Iliade,ἐτήτυμον σάφα εἰπεῖν,i.verè,ἀληθῶς.

Σαφέστατα, manifeſtiſſimè, exploratiſſimè, procul dubio, planiſſimè.

Σαφέστατος, explanatiſſimus. σαφεστάτη γλῶττα, explanatiſſima lingua.

Σαφέως,planè,σαφῶς,explanatè Cicer.

Σαφέω,fut. ήσω,manifeſto,clarè notum facio,declaro.

Σαφήνεια,ας,ἡ, claritas,declaratio,expreſſio,perſpicuitas. explanatio.Philo de mundo, ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν εἴπωμεν,&c. hũc denuò ſermonem explanationis cauſa exordiamur quod & εἰς σαφήνειαν dixit Athenagoras in Apolog.

Σαφηνέως,pro comperto,verè.

Σαφηνίζω, μ.ίσω, π.ικα, declaro, φανερὸν ποιῶ, explano, explico, ἐμφανίζω.Plutarch. ἡ πεῖρα ... ἐσαφήνιζε ... experientia declarauit. σαφηνίζει τῇ φωνῇ, voce explanat, Ariſtotel.libr. 9. Animalium.

Σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, Nazanz.in Orat. Spiritus declarator, explanator.

Σαφηνῶς,idem quod σαφῶς,apud Æſchyl.in Prometh.

Σαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,manifeſtus,planus,perſpicuus,dilucidus,euidẽs, inſignis,apertus,certus & verus,ἀληθής.Xenoph. φίλος σαφὴς καὶ ἀληθής,certus,exploratus.

Σαφητὴρ, ῆρος, ὁ, explanator.Cicero. vates verus, interpres,ἑρμηνευτής.

Σαφῶς,perſpicuè,σαφηνῶς,i.breui. Ariſtoph. εἰδὼς σαφῶς.

Σάω,& Σαόω,idem quod σώζω,ſeruo, tutor, ſeruo incolumem. Hom.Iliad. σὺ δὲ φράζεαι εἴ με σαώσεις. σάω,pro σῶζε, ſerua in Epigr.ſic Hom. Odyſſ.pro σάωσε.

Σαώτερος,ſaluus, incolumis,indemnis, ſanior,magis incolumis. Iliad. ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Σαωτὴρ,ῆρος,ſeruator,lib.1.Epigr. τῷ δὲ σαωτῆρος,&c.

Σαωτηρία,ας,ἡ,idem quod σωτηρία,ſalus.

ΣΒΕΝΝΥΣ,ύντος,extinguens,Nazanz.in Orat.

Σβέννυμι,μ.σβέσω,π.εκα, extingo, obſcuro. Hinc ἐσβέσθην,extinctus ſum.Simonides, ἐσβέσθης γῆρας σοφίας. vnde etiam ἀποσβέννυμι, à quo ἀποσβεσθείς, extinctus. Gaza in Somnio Scipionis. σβέσαι,extinxiſſe. κατασβέσαι, Homer. ὁ μὲν ... ἀπὸ τοῦ πυρός.

Σβεσθήσεται,extinguatur. σβεσθῇ,reſtinguatur,extinctus ſit.

Σβέσις,εως,ἡ,extinctio Cicer. Ariſtot. ſcribit luminis extinctionem quæ per ſe fit,μάρανσιν vocari: quæ ab alio, σβέσιν. Alex. Aphrod. lib.1. Problem. εἰ δὲ ὑγρότης ἀμέτρως ὑπερβάλλει τὴν θερμότητα,σβέσις γίνεται, ſi humor calorem immodicè exuperet, extinctio fit.

Σβεστὴρ,ῆρος,ὁ,extinctor Cic.

Σβεστήριος,ου,ὁ, qui extinguendi vim habet. vnde σβεστήρια μηχανήματα, machinamenta ad reſtinguendum ignem. Plutarch. in Camillo, οὐδὲν ἄκος,οὐδὲ σβεστήριον ἔχοντες, nullum remedium, nihilque quo extinguerent habentes. σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Nazanzen.

ΣΔ ponebant Æoles in multis vocibus loco ζ literæ,vt pro ζυγὸς, σδυγὸς,pro ζυγὸν,σδυγὸν,pro μελίζειν,μελίσδεν,&c.

ΣΕ,te.

Σβέζω

Σεβάζομαι,&

Σεβάζω,μ.άσω,π.ακα,colo & veneror, religioſè admiror, obſtupeſco. Gennadas, ὁ ἄλλο πᾶσα οἰκουμένη σεβάζεται τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ.Pro quo dicitur σέβομαι.

Σέβας,τὸ, cultus, reuerentia, adoratio,ὁ κατὰ πίστιν προσκυνούμενον, λατρεία δὲ ἡ διὰ τῶν ἔργων θεραπεία. Σέβας nomen eſt ἄκλιτον,vt docet Gaza.ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, id eſt, tu cui maximam reuerentiam debeo,&c. Euripides & Sophocles pro re auguſta. σέβας ὄμμα, in Epigramm. Σέβας, ſtupor præ admiratione, ἔκπληξις.Od.ζ,σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα,aſpectus admiratione capior atque obſtupeo. Callimachus.τὸ θαῦμα τὸ δ' ἔχω σέβας. i.θάμβος.

Σεβάσσατο,pro ἀσεβὲς ἡγήσατο,Hom. irreligioſum putauit & nefas, fas eſſe non putauit.

Σέβασμα,ατος,τὸ, cultus Deo aut ei qui maieſtatem quandam obtinet exhibitus,veneratio,σέβας,religio,numen,id eſt,id quod adoramus,& ſumma reuerentia veneramur, quódque maieſtate præcellit. Σεβάσματα,dicuntur omnia quæ venerantur ſuperſtitioſi,vt ſunt aræ, delubra, ſtatuæ, ſimulacra, monumenta: à verbo σέβομαι, quod propriè ad religionem pertinet. Hieronym.vertit culturas, cap.17.Act.Apoſt. vbi ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν,Interpres,veſtros cultus.ſed cultus eſt colendi actio,non verò quod colitur.dicerem cultus veſtri monumēta,id eſt,culta translatè.

Σεβασμιάζω,veneror,pius ſum.

Σεβάσμιον,υ,τὸ,reuerentia.

Σεβάσμιος,ου,ὁ,pius,religioſus,venerabilis,venerandus.σεβάσμιον ἀξίωμα, & σεβάσμιος τιμή,auguſta dignitas.σεβασμία,πότνια.

Σεβάσμιος,auguſtus,Imperator.Herodian.libr.2.de Pertinace, σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσαγορεύσαντες,i.σεβαστόν.

Σεβαστὸς,ὁ,adorabilis,venerabilis,honorabilis,σεβάσμιος,auguſtus.Imperatoribus Romanis,in primis Octauio Auguſto peculiare hoc nomen fuit.σεβαστὴ σπεῖρα,auguſta cohors, cap.27. Act.Apoſt.

Σεβένιον,τὸ,id corticoſum quod in ſumma palmula enaſcitur , τὸ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ φοίνικος φλοιῶδες γινόμενον , Heſych.qua voce vſus eſt Archigenes apud Galen.lib.2.κατὰ τόπους. Dicitur etiam ἐλάτη,καὶ σπάθη in palma,id eſt,ἐλατὴ σπάθη,fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum,καὶ ἀμφίεσμα Galeno & Simplic. & Dioſcor.

Σεβίζω,μ.ίσω,honoro,benedico,colo,σεβάζω.

Σέβομαι,colo,veneror,ſanctè ſeruo, σέβω, σεβάζομαι, adoro, cultu proſequor,προσκυνῶ,ſum religioſus,ſum pius,αἰδοῦμαι,ἐντρέπομαι , propriè de iis, quibus diuinum quiddam ac maieſtatem tribuimus,quæ & σεβαστὰ dicuntur. Depon. Accuſat. Plato in Epiſt ὁμοίως αὖ ταῦτα ἐσέβετο ἐμοὶ , hæc pariter atque ego veneraretur.σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον, χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσι , id eſt, ne diuinum vlla cōtagione pollueretur, ſeorſum ab illo collocant,&c.Idem in Timæo.Gregor.ἵνα τὴν ἀσυμφωνίαν τῆς πλάνης,ὡς φησι Παῦλος,ἀπολαμβάνωσιν ἐν οἷς σέβονται,in iis quæ ipſi colunt. Vnde οἱ Σεβόμενοι dicuntur religioſi & pij, vel etiam qui numen obſeruant etiam ſi ſuperſtitioſi. Actor. Apoſtol.capit. 13.καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων,id eſt,religioſorum & verū Deum colentium.Ibidem,Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας , id eſt , ſuperſtitioſas mulieres quæ religioſæ vulgò credūtur.Poteſt etiam Paſſiuè accipi,ἀντὶ τοῦ ἐντίμους,ſhonoratas,primarias, magnæque authoritatis, quæ venerantur & coluntur magna cum reuerentia. Σέβεσθαι Paſſiuè , venerari,coli.Gregorius de Ægyptiis loquens,βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀτιμίας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, abominabiles ob errorem cultus deorum,abominabiliores propter vilitatem eorum quæ ab ipſis coluntur & adorantur. Σέβομαι etiam Actiua ſignificatione & citra religionem homini tributum,id eſt,obſeruo,colo,veneror.Polybius, Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα. Charondas apud Stobęū, χρὴ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς πειθαρχεῖν διαφυλάττειν καθάπερ πατέρα λύειν, ἀλλὰ πειθομένους καὶ σεβομένους.Ex quibus ſic Cicero 3.de Legibus. Nec verò ſolùm vt obtemperēt obediántque magiſtratibus, ſed etiam vt eos colant diligántque præſcribimus : vt Charondas in ſuis facit legibus.Vide Σεβάζομαι.

Σέβω,idem quod σέβομαι.Actiu.Accuſat.Lucian.ἀεὶ θύοντι,καθ' ὃ θεὸν σέβοντι,ὁ δὲ διαφεὶς τὸν Χρύσην,&c.Ariſtoph.νεφ.λέγω σε λαβόντα μεγάλους σέβειν.Idem in Pluto,τὰ θεῖα σέβειν,diuina colere.σέβω τὴν δίκην,colo iuſtitiam,Plato de Leg.

Σέθεν,τοῦ κατὰ σὲ ὄρους.

Σεῖο,tui:à σὺ, recto inuſitato.

Σέθεν,Doricè pro σοῦ.Homer.τί κακὸν σέθεν οἷα.

Σειρὰ,i.φρυγεὺς ſiue φρύγετρον Polluci,patella in qua aliquid commouetur & frigitur,ſartago.Dicitur etiam Σείραιον. Pollux,καὶ γὰρ ὁ σείραιον,ἀγγεῖον ᾧ κυάμους,ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐνέφρυγον. Alexis,σείραιον δὲ κυάμων μεστόν.

Σειληνὸς, Silenus,Bacchus nutritiūs ſeu pędagogus ὡς ὁ ἐν τῷ Σιληνῷ.σειληνὸς qualis,Ariſtoph.Interp.in verbo τί μοι κακῷ;σειληνοὶ καὶ σάτυροι,Plato de Leg.

Σεῦ Ionicè pro σοῦ,tui,primitiuē.ὁ δ' ὑπὲρ σεῦ τυχεῖν φαίνεται ἄτιμος.

Σείομαι,quatior,tremo,tremiſco.τὸν ἐγκέφαλον σείομαι, Ariſtoph. νεφ.i.cerebro ſum emoto.

Σεὶρ,ρὸς,ὁ,ſol,ὁ ἥλιος,Suid.

Σειρὰ,ᾶς,ἡ,catena,ἅλυσις,reſtis,vinculum,πλέγμα,λῶμα, πλεκτὴ ἱμᾶς:nam εἴρω necto eſt. Σειρὰ,ſera & obex forium,eo quòd antiquitus fune ſolerent communire ianuas ante repertum ſeræ vſum.σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου,cap. 16.Iudicum : vbi Latinè, crines capitis mei.Et apud Pollucem,σειρὰ τριχῶν, id eſt, πλοκαμὶς,σειρὰς,vulgò treſſe. Σειραὶ,αἱ,vulgò ſuroτζ è Græco. morbus eſt in equorum iumentorumque ſuffraginibus præcipuè: Latinè ob id ſuffragines,vnde ſuffraginoſam mulam dixit Columella lib.6.cap.vlt.id eſt ſuffraginibus ſiue ſuffraginum vitio laborantem. Apſyrtus, Ῥεῦμα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἅπερ καλοῦσι σειρὰς,ὅτι γὰρ δὲ χειμῶνι , ὃ καὶ λέγεται σειριᾶν αὐτοὺς πόδας. Ῥωμαϊστὶ δὲ λέγεται συφραγίνα. Vide Σειρίς.inuenitur & σειρὰ apud Heſych.quod ſignificare dicit apem, ſiue apis cellulam. Item veſtimenti genus ſubtile ἀκρόθετον,id eſt, non inculcando tramam ſtamini per ſpatham confectum. pro quo apud Suidam σείριον.

Σειράζω,vinculum traho.

Σειραῖος,υ,ὁ , nomen equi extra iugum ferentis catenam ſeu habenam. Vide Sophocl.Interpretem.Et in Σειραφόρος.

Σίραιον ὄνομα,ὁ ἕψημα,ſapa,ſcribitur & σίραιος.

Σειρὶς , ίδος , ἡ , idem quod σειρὰ, catena , vinculum , funis ex ſparto. Pollux, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ τὴν στροφὴν βρόχων, σειρὰ τις ἐκαλεῖτο,ἢ καὶ σειρίδα, καὶ σπαρτίνην καλοῦσιν. πλέγμα δ' ἐστι ἐκ σπάρτου στερεὸν ὁ σειρίς.

Σειραφόρος ἵππος,funalis equus Lat.equus extra iugum ferens catenam,qui & σειραῖος vocatur à Polluce : helciarius à quibuſdam exponitur. παρήοροι ἵπποι verò ſiue παρήοροι etiam dicūtur quia latera ſtipant,ſuntque ἔξω τοῦ ζυγοῦ,Interpr. Ho.Iliad. π. At qui iugum ſubeunt ζύγιοι, καὶ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἵπποι dicuntur, iugales : iugatorios etiam boues vocat Varro, qui iugo ſubduntur. Diodorus, ἀρματηλατοῦσι τέθριππα. τούτων γὰρ ἑκάστου παρ' ἑκάτερον τῶν σειραφόρων ἵππων ἐζεῦχθαι.

Σειρῶ,τὸ σειρόω,exſicco,ξηραίνω, exinanio. vnde putatur. σείριος dici.

Σειρὴν,ῆνος,ἡ, Siren. Sirenum autem virginum celebris & nota fabula.Lege Homerum Odyſſ.μ.vb. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν,ὅτις σφέας εἰσαφίκηται,&c. Harum inſulam νῆσον σειρηνοῦσσαν vocat Ibidem. Σειρὴν,inſectum api non diſſimile,apud Ariſtot.Plinius libro 11.cap.16.de apibus loquens,Cætera turba cum formam capere cæpit, nymphæ vocantur:vt fuci,ſirenes aut cephenes.Eſtque prouerbiū apud Heſych.Σειρὴν μὲν φίλων σφίγγει,ξένος δὲ μίσει. Vide Eraſ. Σειρήνων μέλος,Sirenum cantus.σειρῆνες,dicuntur etiam ſydera vt Euſtath.ex rhetorum lexico tradit παρὰ τὸ σειριᾶν ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

Σειρίασις,ἡ,ſiue Σιρίασις vel Συρίασις,eſt ex vehementi ſolis ardore atque æſtu capitis inflammatio , qua præcipuè infeſtantur pueri,quod & καῦσος ab Aphrodiſæo vocatur.Plinius ardores capitis dicit:& libro 32. cap.10.ſiriaſes infantium:libr.22.cap. 21.infantium diſtillationes:libro 30. cap. 10. aduſtionem infantium: & libro 22.cap.2. infantium vſtulationes. Sic apud Paulum Æginet.definitur. Σειρίασις,ἐστι φλεγμονὴ τῶν περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ μήνιγγας μορίων.παρακολουθεῖ δὲ βρέγματος κοιλότης,καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μετ' ὠχρότητος καὶ ξηρότητος τοῦ σώματος. Et Aëtius Serm. 4. libro 1. ex affectionibus quæ cum febre accidunt , eſt ſiriaſis in infantibus appellata, quæ eſt inflammatio partiū cerebri & membranarum, adeò vt ſincipitis & oculorum cauitas conſequatur , cūm febre ardente, & pallore , & corporis ſiccitate, deiectóq; appetitu. Atque ita dici vult παρὰ τῶν σειρῶν, de qua voce vide in Σειρίς.Alij ἀπὸ τοῦ σειρίου, à ſirio aſtro , quod magis probabile. Plautus ſolſtitialem morbū ſiriaſin ita vocauit in Trinumo,

Tum autem Syrorum genus quod patientiſſimum,
Hominum nemo extat,qui ibi ſex menſes vixerit:
Ita cuncti ſolſtitiali morbo decidunt. Et verbum

Σειριάω,μ.άσω,π.ακα, capitis inflammatione laboro , ſiriaſin patior.vide ſupra quid.Σειρίασις. Alexand. Aphrod.Problem.98. lib.1.διὰ τί βρέφος ἐν τῷ θέρει σειριᾷ,ὅπερ ὁ πολὺς δῆμος φησι κραῦμα ἔχει αὐτό. πυρέττει γὰρ πυρετὸν λεπτὸν ἐκ βάθους, καὶ κοιλοφθαλμιᾷ καὶ ἀχροιᾷ καὶ ἀσθενεῖ:ἔνια δὲ καὶ διαφθείρεται,&c. id eſt, cur infantes per æſtatem capitis inflammatio exercet, quæ ſiriaſis appellatur, æſtus tantiſper detineri infantes multitudo dicere conſueuit, &c. Σειριᾶν pro ſuffraginoſum eſſe, vel ſuffraginum vitio laborare. Vide Σειρὰ.σειριᾶν expon. & ἀστράπτειν fulguro.in rhet. lexico.teſte Euſtath.

Σειρίδες,funiculi,vincula,torques.

Σείριος,Iouis epith.propter aſtra.Etym.

Σείριον,omne aſtrum,Etym.vide Σείριος.

Σείριος,ου,ὁ,Sirius ſtella, quæ canicula & προκύων dicitur. σείριος ἀστὴρ καλεῖται ἀπὸ τὸ σήθειν τῷ καύματι,ὥς φησι Κράτης.hæc ſtella æſtus incrementa ſecum afferre putatur:vnde Apollon.2.Argon. ὀφρ᾽ ἐκ σείριος. à verbo σειρέω, id eſt deſicco:vel à σειρέω,id eſt exhaurio:vel quòd canes σειρῶσιν,id eſt, os aperire & hiare cogat. hæc ſtella eodem quo totum ſignũ nomine canis vocatur,vt Procl.ſcribit. Σείριος,pro ſole,Heſiod. δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς,&c.Idem, γούνατα σείριος ἄζει,Sirius,vel ſol,vel etiam ſtella canis. Idem, ἀστέρες, id eſt, ἀστὴρ ὁ ἐν τῷ ζωδιακῷ.Ibycus omnia aſtra Σείρια vocat,Suid. Eſt etiam σείριος veſtimenti tenuis genus.

Σείριος οἶνος,ſirium vinum, i. ſapa, quæ fit muſto igni decocto, Dioſc.lib.5,cap.10.Vide Σίραιον.

Σειρομάστης,ου,ſpecies iaculi,haſta,lancea. καὶ ἔδωκεν ὁ ἱερεὺς τοῖς ἑκατοντάρχαις τοὺς σειρομάστας, id eſt, dedit centurionibus haſtas & arma regis Dauid,cap.11.libri 4. Regum. Vide Σιρομάστης.

Σειρῶ,euacuare,inanire,Apoll.Interp.Vide Σειρόω.

Σειρὸς,in Σιρός.

Σείρωμα,τὸ,opobalſami fex atque ſedimentum.Aëtius lib.1.

Σειρώματα vocabant teſte Polluce,τὸ ἐκ γλεύκους ἑψόμενον γλυκύ.Vide Σίραιον.

Σείσαντα,Homer. ἐσείσατο,ἐκινήθη.

Σεισάχθεια,ας,ἡ,alleuatio debiti communis,χρεῶν ἀποκοπή,quaſi oneris iniqui excuſſio:nouas tabulas Latini vocant:dicta σεισάχθεια,ἀπὸ τοῦ σείειν τὸ ἄχθος,ab excutiendo onere. Hanc primus Solon apud Athenienſes excogitauit maximo tenuiorũ bono. Nam per eam æs alienum à pauperibus vel ad oppignorata vſque ſeruituti corpora conflatum,diſſolutum eſt. Corporum & poſſeſſionum redemptionem exponit Laert. lib. 1. ab initio vitæ Solonis,ἀπὸ τοῦ ἀποσείσασθαι τὸ βάρος τῶν δανείων, id eſt ab excutiendo æris alieni intolerabilem ſarcinam.Plutarchus in Cæſare,Καὶ σεισάχθεια τοῖς ἐνδεοῦσιν ἐκ χρημάτων. Lege etiam ipſum in Solone,& lib.de Vitan.vſu.in Polit. in Libello de fortuna & virt.Alex. & Diodor.lib.2. Apud Heſych.etiã legitur ἀποσεισάχθεια.

Σεῖσις,εως,ἡ,quartus vertebrarum ſpinæ affectus, præter κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν, quando compages omnis ſiue harmonia ſpinæ vertebrarum mota eſt , loco tamen ſuo vertebræ permanent, periculúmque eſt ne diuellantur diſſolutæ aut contuſæ,ad vehementem aliquam ſpinæ concuſſionem,Galen.li. 3.de articulis.

Σεισίχθων,ονος,ὁ,motor terræ : epithetum Neptuni, quòd terram quatiat,Gel.lib.2.cap.28.Seneca lib.6. Quæſt.Nat.cap.23. Dicitur & ἐννοσίγαιος,καὶ ἐνοσίχθων ab Homero. ἀπὸ τοῦ σείειν τὸ ἔνος: Et γαιήοχος.Flaccus σεισίχθονα & γαιήοχον.Epitheton ita circumlocutione expreſſit,ô qui ſpumantia nutu Regna quatis, terráſque ſalo complecteris omnes.

Σεῖσμα,ατος,τὸ,ſuccuſſus,excuſſio.

Σεισματίας,ου,ὁ,vt τάφος σεισματίας , ſepulchrum eorum quos ruina ex terræ motu oppreſſit:apud Plutar.in Cimone.

Σεισμὸς,ὁ,terræmotus,terræ quaſſatio Senecæ,agitatio, concuſſio,concuſſus.Plutarc.in vita Cimonis, σεισματίας προσαγορευθεὶς τὸν τάφον τῶν ἐφήβων, ἐκείνων τῶν γενομένων. Ariſtot.de mũdo, πολλάκις πνεῦμα ... ἔξωθεν ἐγκατακλεισθὲν τοῖς τῆς γῆς κοιλώμασι,καὶ ἀποκλεισθὲν ἐξόδου μετὰ βίας αὐτὴν συνετίναξε ζητοῦν ἔξοδον ἑαυτῷ,καὶ ἀπεργάσατο πάθος τοῦτο ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν,i.ſæpe flatus aduena introrſus in caua terræ irrumpens, deinde exitu omni excluſus , intus ſeſe verſando ingenti vi terram quatit,nequicquam exitum inde quæritans:ex quo fit naturæ facinus, quod vocamus terræmotum,&c.vide ibidem de eius generibus. Σεισμοὶ δύο,i.terræmotus,cui dicantur duo teſtamenta,vetus & nouum,Nazan. σεισμὸς τῶν πραχθέντων , Idem in Orat. ... τοῦ βαπτίσματος,ſic dictum ait tempus illud, quo populus ad Chriſti prædicationem concurrebat.

Σεισοπυγὶς,ίδος,&

Σεισοπυγὶς,ίδος,ἡ,auicula,quæ aſſiduè caudam quatit:quidam motacillam vocant.Vide Ἴυγξ,& Κίγκλος.

Σειστὸς,ὁ,qui concuti ſeu quaſſari poteſt.item ornamentum muliebre,apud Max.Gramm.

Σεῖστρον,ου,τὸ,ſiſtrum, crepitaculum æneum in ſacris Iſidis ſolẽne. aliàs σεῖστρον.

Σείων.vide Σεύω.

Σείω,ω.σω,σα,σμαι,quatio,vibro,agito,καὶ Actiu.Accuſat. ἔσεισε, terræmotus fuit. καὶ αὐτοῦ μηνὸς ἔσεισε, eodémque menſe extitit terræmotus,Thucyd. Σείω,calumnior,συκοφαντῶ.Suid.& Heſych.qui addit ſumptam eſſe metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων.pro σείω. interdum metri cauſſa dicitur σίω , apud poetas vt apud Anacreon. Θρηϊκίην σίοντα χαίτην. Orus apud Etymol. hinc deriuat σίνος, σείομαι,concutior,quatior, agitor, vt σείετο πήληξ apud Hom. aliquando expon.tremo,tremiſco.

Σέλα,pro σέλας,i.φῶς,αὐγή,Hom.Interpr.

Σελαγέομαι , ardeo , αἴθομαι , Ariſtophanes. λάμπομαι, διαφαίνομαι Suidas.

Σελαγέω,ῶ,ήσω,lucco,eluceo.Neut. Abſol. Ariſtoph. ... σελαγεῖ.Comment. μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει.& σελαγίζομαι pro eodem. Ibidem , ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς,i.καταλάμπεται,fulget.

Σελαγίζω,luceo,fulgeo,ardeo,λάμπω,Sui. φλέγομαι,αἴθομαι. Σελάνα, Dorice pro σελήνη.

Σελάναι,lampades.

Σέλας,αος,ως,τὸ,iubar,lumen,σελάς,fulgor,fulgur. Ariſtotel.de mundo,τὰ σέλα διάττει, igniculi proſiliunt , fulgores emicant, ſeu faces quæ in aere apparent.Idem ibidem, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, i. fulgor eſt ignis collectio qui in aere exarſit : per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie tranſmeans , aut vno loco fixus. Gaza lib.2.Gram. hoc nomen facit ἄκλιτον.

Σελασφόρος,ου,ὁ,lucifer,ſplendidus.

Σελάχη, τά.vide Σέλαχος.

Σελάχια, ια.vide Σέλαχος.

Σελαχώδης,cartilagineus,cartilaginei generis , σελαχώδης. vide Σέλαχος.

Σέλαχος,εος,τὸ,& ὑποκοριστικῶς Σελάχιον, dicitur piſcium cartilaginoſum, id eſt, cui cartilago cutis loco , quod ideo χονδρώδες etiam vocatur,hoc eſt cartilagineum, Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio.talis eſt ſquatina,paſtinaca, raia. Ariſtoteles hiſtor.Animal.lib.3.cap.1. Οἷον τὰ γαλεοὶ, καὶ πάντα τὰ καλούμενα σελάχη. καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἂν ἄπουν, καὶ βράγχια ἔχον,ζωοτοκεῖ ᾖ. Plinius libro 9.cap.24.Planorum piſcium alterum eſt genus, quod pro ſpina cartilagineum habet,vt raiæ,paſtinacæ,ſquatinæ,torpedo:& quos bouis,lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuerſum Selache appellauit Ariſtoteles primus,hoc nomine eis impoſito : nos diſtinguere non poſſumus,niſi cartilaginea appellare libeat,&c.Athenæus libro ζ, ... τῶν σελαχωδῶν (τὰ χονδρώδη δ᾽ οὕτω λέγεται) ... Idem lib.ἡ, ... σελάχιον ... πάντα τὰ σελάχια , φυσώδη ἐστι. Et Ariſtoteles hiſtor.libro 5.σελάχη eſſe ait , τρυγόνα,βοῦν, λαμίαν,ἀετὸν, νάρκην, βάτραχον,καὶ πάντα τὰ γαλεώδη. Huius autem appellationis ratio eſt , quòd talium cutis aſpera noctu luceat: vnde σελάχη, ὅτι σέλας ἔχει. Galenus Alimentorum 3. περὶ σελαχίων tractans : Τραχὺ , inquit , καὶ λαμπρὸν ἐν τῷ σκότει τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ... ὅθεν ... ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ... σελάχια. Idem in Gloſſis Hippocr. ait σελάχη vocari piſces omnes qui ſquamas non habent, atque animal non verò ouum pariunt.

Σελάω,ſplendeo. σελάοντος ἀϋτμῆς,ſplendentis impetus,Nicand.de muſtela.

Σέλγη,ης,ἡ,ciuitas Piſidiæ:vnde ἀσέλγεια dicta,quòd ibi intemperanter viueretur.

Σελευκὶς,poculi genus à Seleuco rege dictum. Item calceamentum muliebre. Σελευκὶς,auis quædam locuſtis veſcens.Seleucidũm auium meminit Oppian.in Ixeutic.Plin.lib.10.cap.27. Baſil.in Ethicis, τὴν σελευκίδα τὸ ὄρνεον, ἐπ᾽ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ... Hæc dicta ſunt in auarum καὶ πλεονέκτην. Triremes Seleucides , vide apud Bayſium.

Σεληναι,αἱ,Lunæ : pemmata erant rotunda & lata,quibus ſex ordine in ſtruem aggeſtis imponebatur velut coronis,βοῦς, vtitur Euripid.vide in Βοῦς.

Σεληναίη,ας,ἡ,Luna,i.σελήνη.Ariſtoph. ... σεληναίης ... Aratus.Καὶ τὰ μὲν ... σεληναίης ... vltima Nominat. longa eſt.vt ſcribit Chryſoloras.

Σεληναῖος,ου,ὁ,lunaris.

Σελήνη,ης,ἡ,Luna:vt volunt παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν ἀεί,inquit Cleomedes κυκλικῆς θεωρίας libro 2.quæ & μήνη dicitur, quia menſis,id eſt μηνὸς,ſpatio curriculum abſoluit : vnde & menſtrua Luna à Virgilio vocata. Luna autem , quando in eadem cæli parte & eodem ſigno Soli ſubiicitur συνοδικὴ vocatur , & ſynodica à Firmico Materno. Nam σύνοδος,illi Lunæ congreſſus,ſiue coitus Plin. Hoc tempus Varro intermenſtruum dixit:Plinius interlunium:à quo & Luna intermeſtris, & intermenſtrua nominatur.Ipſa cùm noctu ſilet : vnde Lunæ ſilentia Virgilio,quòd noctis illuminum tempus Apuleio, cui illuna caligo,vel nox illunis Plinio,id eſt,ἀσέληνος, ſiue ἀσέληνος νὺξ,& νὺξ ἀσέληνος Polybio. A quo die dicitur Luna eſſe extrema & prima,id eſt,ἕνη καὶ νέα τετρὰς Varroni & Cõment.Ariſtophanis.móxque νουμηνία,ſiue νεομηνία Plutarcho, & νεόμηνος σελήνη Arato,id eſt,nouilunium. Et cùm à Sole iã receſſit partibus XV.genitura cenſetur : Ortus,cùm abeſt partes XXX. Nam μηνοειδὴς σελήνη dici incipit cum triduana, corniculata,aut curua in cornua,abéſtque partibus LX.id eſt duobus ſignis,& ſexangulam facit mundi ad Solem figuram aſpectum

aſpectum hexagonum ſiue ſextilem vocant. Διχότομος verò, καὶ διχόμηνος, ἢ ἡμίτομος, id eſt, dimidiata Luna Plin. cùm diuidua & æqua portione diuiſa apparet, abeſtque partes X C. & tum quadrangulam efficit cum Sole figuram: aſpectum tetragonum dixerunt. Ἀμφίκυρτος, ſiue dimidio orbe maior eſt, cùm CXX. partes à Sole abfuerit, quæ tùm triangulam facit mūdi ad ipſum figuram: aſpectum trigonum appellarunt. Poſtremò cum ſinuata in orbem plenáque lucet Soli ex diametro oppoſita, & C L X X X. partibus ab ipſo remota, πανσέληνος ſiue διχόμηνος nominatur, & πλησιφαὴς à Comment. Ariſtophan. túncque plenilunium, vt Plinius ſolet appellare. vulgò oppoſitionem dicunt Mathematici. Quibus perſpicuè intelligitur, quid Luna tùm creſcens, tùm decreſcens & ſeneſcens: quid curuata in cornua, aut æqua portione diuiſa. Eſt enim in quadrato Solis diuidua, ſiue dimidia ſiue etiam dimidiata. Quid & cum in triquetro ſemiinani ambitur orbe, aut ſinuata in orbem & plena. impletur enim Solis in aduerſo. Poſtremò quid extrema Luna ſiue poſtrema & ſilens, nempe cùm eſt ſine Luna cælum: quod fit in eius ſyderis coitu. vnde occaſione captata dicuntur veneficæ mulieres cœlo deducere Lunam, vt ait Virgilius, vel cœlo Lunam diripere, vt Horatius, id eſt, τὴν σελήνην νύκτωρ καθαιρεῖν, vt Theſſalicæ mulieres, & illa Aglaonice in Commentariis Apollonij Rhodij. Ob id ait ille Strepſiades Ariſtophanis in Nebulis, γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν, καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, &c. Hinc & τὴν σελήνην καθαιρεῖν enatum prouerbium. Eſt & aliud Ἀκεσαίου σελήνη, Aceſæi Luna: in cunctatores, qualis fuiſſe fertur Aceſæus nauta, ſemper Lunam cauſari ſolitus, vt moræ cauſas necteret. In Suidæ codice hoc quoque, ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις, in tuam perniciem Lunam detrahis. Dictum in eos qui ſibimet ipſis malum acceſſunt, vt Theſſalæ quæ hoc tentare ferebantur non niſi cum oculorum pedúmque diſcrimine. Σελήνη, idem quod Ἄρτεμις, Diana, Commentar. Ariſtop. in Pace. vnde Σεληνιακὴ νόσος, quem immittere credebatur iracunda Diana, vt apud Horat. in Poetica. vide infrà.

Σελήνη, filia fuit Θείας καὶ Ὑπερίονος, vt ſcribit Heſiod. in Theogonia. Σελήνης hymnus eſt apud Orpheum. Eſt & nomen piſcis, Ælian.

Σεληνιάζομαι, ſum lunaticus. furor eſt non perpetuus, ſed recurrit interuallis. vide Σεληνιακός.

Σεληνιαζόμενοι, lunatici, capit. 4. & 17. Euang. Matthæi. vide Σεληνιακός.

Σεληνιακός, ὁ, ὁ, comitialis, ſiue epilepſia & comitiali morbo laborans: qui & caducus ſonticúſque, ὁ ἐπίληπτος. Ariſtot. ſiue ἐπιληπτικός: morbúſque ipſe ἐπιληψία dicitur ſiue ἐπίληψις ab Ariſtotele, καὶ ἱερὰ νόσος, i. ſacer morbus, comitialis, caducus, ſonticúſve, & à Plinio etiam morbus deſpui ſuetus, vel morbus qui ſputatur, à Plauto. Pueris præcipuè naturaliter contingit, ideo infantilis morbus vocatus eſt, & puerilis paſſio à Cælio Aureliano in libro Chronion. primus etiam à Lucretio libro 6.

Concidere & primos qui morbos mittere ſueuit.

Alexander Trallianus, σεληνιακὰς ἐπιληψίας. Interpres lunaticum vertit pro caduco. Lata enim eſt differentia inter caducum & lunaticum: licet Aretæus Diuturnor. morb. lib. 1. ſcribat caducum morbum à Luna immitti flagitioſis hominibus quoſdam exiſtimaſſe, vnde & σεληνιακοὶ ipſis quoque nomen tributum eſt. Caducus morbus naturalis eſt certámque cauſam habet: Lunaticus verò, quo & concidunt ægroti, præterea furorem habent adiunctum, cauſamque remotiſſimam. Hoc enim correpti à dæmone exagitantur, vaticinantúrque ſæpiſſimè ὡς ἐνθουσιάζοντες καὶ τὰ ἐσόμενα προλέγοντες: quos ἐνθουσιαστικοὺς vocat Paulus Ægineta lib. 3. cap. 14. Sic etiam Lunaticum à caduco diſtinguit Iulius Firmicus li. 4. Matheſ. Et ſi Luna malè fuerit collocata aut ſpaſticos, aut lunaticos, aut caducos facit. Tales etiam vocātur σεληνιαζόμενοι, vt in Euang. Matth. cap. 4. Καὶ δαιμονιζομένους καὶ σεληνιαζομένους. Et c. 17. Ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει. πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Non diſſimilis fanaticus error dictus ab Horatio. Hæc enim furoris ſpecies & cū caduco & cum lunatico præcipuè ita conuenit accidentium ſimilitudine, vt ſi cum lunatico non ſit idem morbus, ſit tamen perſimilis. Fanaticorum, qui & ἐνθουσιασταὶ dicuntur, præcipua nota eſt præter oris ſpumam, capitis ceruicíſque iactatio, vnde & nomen. Atque hæ ſunt, quas Plutarchus [illegible] vocat [illegible]. Apud Viuianum quæſitum Vlpianus refert, Si ſeruus inter fanaticos non ſemper caput iactaret, & aliqua profatus eſſet, an nihilominus ſanus videretur. l. 1. §. apud Viuianum D. de ædilic. ed. Fabius Quintil. capit. 3. lib. 11. Frequens etiam capitis nutus non caret vitio. adeò caput iactare, & comas excutientem rotare, fanaticum eſt. Liu. in 9. belli Maced. viros velut mente captos cum iactatione fanatica vaticinari. De iis lege Liu. libr. 36. Iuuenal. Satyra 2. Prudentium in Romana. atq; Lāpridius in Heliog. Iactauit autem caput inter præciſos fanaticos, & genitalia ſibi deuinxit. Ita verò dicti ſunt, quòd in fanis verſarentur, vt ij qui etiam noſtra ætate verè lunatici atq; fanatici in templis verſantur, ſuperſtitioſæ turbæ perſuadentes ſe Diui Ioannis morbo vexari, cùm tamen à dæmone exagitentur. Tales erāt illi Galli magnæ Deûm Cybeles ſacerdotes: talis & illa vates apud Virgil. Æneid. 6. Lucanus libro 1.

-crinémque rotantes
Sanguinei populis cecinerunt triſtia Galli & Ouid.
-molléſque miniſtri.
Cædunt iactatis vilia membra comis.

Lege etiam Tacit. l. 11. vide Σελήνη.

Σεληνιακός, Adiect. lunaris: vnde σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunæ defectus, Alex. Aphrod.

Σεληνίδια, τὰ, lunulæ. Et Σεληνίς, Heſych. amuletum quod pueri collo geſtant. Vide Plutar. in Rom. antiquit.

Σελήνιον, τὸ, lunæ ſydus, τὸ σελήνης ἄστρον. Athen. libro 7. [illegible] τὸ σελήνιον [illegible].

Σεληνῖται, οἱ, gens Arcadiæ, Commentar. Ariſtoph. in Nebul.

Σεληνίτης λίθος, ὃν τινες ἀφροσέληνον ἐκάλεσαν διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μειουμένης τῆς σελήνης [illegible], &c. Dioſc. l. 5. c. 151. Selenites lapis, quem aliqui aphroſelenon appellarunt, quoniam noctu plenus creſcente luna reperiatur. Marcell. Latinos ait vocare lunarem.

Σεληνόβλητος, lunaticus, Χριστόλαλος: potius σεληνιακός.

Σελίγνις, ιος, ἡ, ſiligo: &

Σελιγνίτης ἄρτος, ſiligineus panis vide σεμίδαλις.

Σελίδιον, ου, τὸ, chartula, pagella vel paginula Ciceroni. Græco vtitur Polyb.

Σελίδωμα, tabula lata, σάνις.

Σελινίτης οἶνος, ſelinetes vinum, i. ex apio confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 66.

Σελινοειδής, apium imitans.

Σέλινον, ου, τὸ, apium: διὰ τὸ φύεσθαι ἐν τοῖς ἕλεσιν: vnde Hom. Iliad. β, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, id eſt, paluſtre apiū ſeu in paluſtri loco prouēniens. Alexand. Aphrod. Probl. 53. lib. 1. τὸ σέλινον θερμὸν ὂν, μειοῖ πυρετὸν, οὐ τῷ θερμὸν εἶναι (τὸ γὰρ ὅμοιον αὐξητικὸν τοῦ ὁμοίου) ἀλλὰ τῷ [illegible] διουρητικὸν, id eſt, apium quod calidum eſt, febrem minuit, non eo quòd calidum (ſimilia enim ſe mutuò iuuant) ſed quòd materias infeſtantes ex venis diſcutere atque detergere poteſt, & vim mouendi vrinam habet. Apium prodeſt ad ciendam vrinam, ſi potio bibatur, in qua maduerit, Galen. lib. 1. ad Glauc. οὐδ' ἐν σελίνῳ [illegible], Ariſtophān. Interpr. Eraſm. in Prouerbiis. Σελίνου δεῖσθαι, apio egere, de his qui in morbo periclitantur. Plutarc. in Timoleone, [illegible] τοῦ σελίνου. Σέλινον, muliebre pudendum, τὸ γυναικεῖον, Heſych.

Σέλινον ἄγριον, apium agreſte, genus herbæ, quæ & βατράχιον dicitur, i. ranunculus, Dioſc. lib. 1. c. 209.

Σελινουσία, ἡ, braſſicæ genus.

Σελινουσία γῆ, ſelinuſia terra, de qua Dioſc. lib. 5. c. 176.

Σελὶς, ίδος, ἡ, ſpatium inter lineas, Suid. τὸ μέσον τῶν δύο κανόνων ἄγραφον τυγχάνον: liber: pagina: carina nauis, ſpatium inter tabulata nauis: alio nomine ζυγὸς & σέλμα, Euſtath. Iliad. σ. σελίδας, Heſych. eſſe dicit τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν [illegible] τῆς νεὼς, ſicut & in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῶν [illegible].

Σελλίζειν, ſellisare. ambitioſum eſſe, ſimulare opes quū ſis inops: σελλαίζειν παρὰ Sello quodam, qui quum pauper eſſet, diues tamen haberi ſtudebat. Ariſtoph. Comment. in Auibus, exponit Σελλίζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. vide Σελλός. Et Eraſm. in Adagio, Theagenis pecuniæ. & Suidám in dictione [illegible]. vide Σελλαῖον.

Σελλοὶ, οἱ, Selli, gens Epirotica, Iouis ſacerdotio conſecrata, qui & Ἑλλοὶ dicuntur.

Σελλὸς, idem quod Σελλαῖον. Comment. Ariſtop. in Auib. Οὗτος πένης ὢν προσεποιεῖτο καὶ αὐτὸς τῶν πλουτούντων, καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. vnde Σελλίζειν.

Σέλμα, impetu ruo, ὁρμῶ, Euſtath.

Σέλμα, ατος, τὸ, tabula, transtrum: vnde ἐύσσελμος, ſedes remigum, & ſpatium intermedium inter nauis tabulata, qui & ζυγὸς καλεῖται Polluci. Sophocl. Antigon. de contracta naue, [illegible].

Σελμὶς, ίδος, ἡ, rudens, tabulatum, τὸ σχοινίον, funiculus piſcatorius.

Σελμὸς, vide Etym.

Σεμέλ@, ὁ, cochlea, κοχλίας, Athen. lib. 2.

Σεμίδαλις, εως, ἡ, ſiligo, ſimila, ſimilago. Eſt autem ſiligo apud Plinium nó modò granum delicatiſſimi & primarij Aphricique tritici, ſed medulla ſiliginei grani. ἔξω τὸ πιτυρῶδες καὶ τὸ ..., τὸ ..., Bud. de Aſſe Paulus Æginet. lib. 1. ſimilam à ſiligine diſtinguit, cùm ſiligineū panem ... vocet, quem eundem firmiſſimè valentiſſimeque nutrire dicit: ac mox proximum locum aſſignat illi pani, qui ex ſimila, vel ex ſimilagine fit, quem σεμιδαλίτην vocant. Idem planè Celſus tradit eiſdem propemodum verbis, quum inquit, Ex tritico firmiſſima ſiligo, deinde ſimila. Lege Galen. libro 1. de Aliment.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, ex ſimilagine factus panis.

Σεμίφαβος, columba ſylueſtris, palumbes.

Σεμναί, αἱ, deæ Eumenides. Sic vocabantur furiæ apud Athenienſes, bene ominandi gratia, quibus ſacrum fiebat in curia Areopagitarū, vt quas exiſtimari volebant eius eſſe curiæ præſides, in qua ſicarij iudicabantur, tanquam vindices & vltrices hominum necatorum. Quibus ſacrificuli ob id tres erant inſtituti, id eſt ἱεροποιοί, Bud. in annot. Epimenides apud Athenienſes phanum conſtruxit σεμναῖς θεαῖς. Interpr. malè vertit verendorum deorum. σεμναὶ θεαί, αἱ ..., Ariſtoph. Interpr. aliter ... ibidem dicuntur σεμναὶ θεαί, id eſt, venerādæ. Plutarchus in Solone, ... σεμνὰς θεὰς ..., vbi ad Erynnes ipſas deuenerunt: ita enim vocabant eas deas Athenienſes.

Σεμνεῖον, ου, τὸ, Scytharum locus vbi myſteria peragebant. Vnde pro loco ponitur, vbi congregabantur viri honeſti aut domo ſacra monaſterio. Philo de monachis Ægypti, ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερόν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, &c.

Σεμνηγορία, ας, ἡ, concio honeſta, oratio grauitatem præ ſe ferens.

Σεμνόθεοι, diuini humanique iuris periti ſſimi, ac religioni dediti, quales appellati ſunt philoſophi & gymnoſophiſtæ, apud Diogenem.

Σεμνολογία. vide in Σεμνολογοῦμαι.

Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, grauis & reuerenda oratio, grauitas, maieſtas, titulus, honorificum dictum, Bud. in Epiſt. poſter. Significat etiam ..., ..., καὶ ..., καὶ ..., καὶ ....

Σεμνολογία, ας, ἡ, idem quod σεμνολόγημα, venuſtus ſermo & grauis, & lepidus, ſcitéque compoſitus, vt rhythmi Iſocratis, Halic.

Σεμνολόγος, oſtentator, inſolens, ὁ ... καὶ μεγαλήγορος, item ....

Σεμνολογοῦμαι, &

Σεμνολογῶ, ſpecioſè & grauiter loquor, dicendo orno & celebro, magnificè narro & ſplendidè. Lucian. ... Pauſan. in Corinth. ... σεμνολογοῦνται, i. ἐσεμνολογήσαντο. Atticæ laudes prodiderūt: de Attica magnificè loquuti ſunt. Appian. in Iber. ἐσεμνολόγησεν ἀμφί τε τοῦ πατρὸς καὶ ἀμφὶ τοῦ θεοῦ. vnde τὰ σεμνολογούμενα, grauiter dicta, Bud. in Epiſt. poſter. Σεμνολογεῖσθαι, gloriari, iactare & oſtentare, ... Lucian. ... σεμνολογούμενον, vtitur & Baſil. in Epiſt. Andron. ... σεμνολογεῖσθαι.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates & Seuerus.

Σεμνομυθέω, ῶ, ήσω, ... ſcitè fabulam narro. σεμνομυθεῖν, σεμνολογεῖν. Eurip. in Hippolyto.

Σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, & τὸ σεμνοπρεπὲς grauitas decora vel dignitas oris exponitur & ſimpliciter dignitas apud Syneſ. σεμνοπρεπὲς ... grauem virum decēs. item graui eximiaque virtute præditus. σεμνοπρεπῶς cum dignitate. item grauiter decorè Herod.

Σεμνοποιέω, authoritatem addo, reuerentiam concilio, Strabo.

Σεμνοποιοῦμαι, ad grauitatem me compono, honeſtos & ſpecioſos mores præ me fero.

Σεμνοπροσωπία, oris dignitas, Bud. Comm.

Σεμνοπρόσωπος, grauis & ſeuerus.

Σεμνοπροσωπῶ, honeſtatem & grauitatem aſpectu & ore præ me fero, ſuperbus ſum, grauem faciem oſtendo. Ariſtophan. ... καὶ ὑμῖν σεμνοπροσωπεῖς, & propter nos aſpectu præ te fers grauitatem. ... hoc verbum expreſſit Ouid. Metam. lib. 7. Illa breui ſpatio ſilet & dubitare videtur. Suſpenditque animos ficta leuitate rogantum.

Σεμνός, οῦ, ὁ, grauis Cicer. interpr. & grādis: caſtus, pudicus, ἁγνός, verecundus, honeſtus, ſplendidus, innocens, religioſus, ſerius, ..., ..., auguſtus, ſeuerus, ἔντιμος, τίμιος καὶ σεβάσμιος, colendus, reuerendus, venerandus. Σεμνός, grauis cum authoritate & modeſtia, ..., rigidus & tetricus, moleſtè ſeuerus. Ariſtot. Rhetor. 2. Καὶ σεμνότεροι, ἢ βαρύτεροι ... σεμνοῦνται, Eurip. pudicam decet pudor: ſic Eraſm. honeſta honeſtè facit. Σεμνοὶ λόγοι, honorifici ſermones. Σεμνὸς medium eſt vocabulum: in laude enim & in vitio ponitur. In vitio, i. ὁ ὑπερήφανος καὶ ..., odioſè & immodicè grauis: vt & vulgò vſurpamus. σεμνοὺς λόγους non in bonam partem, Ariſtoph. oſtentabundis orationibus ſeu verbis. vbi ridet Iſocratem vt σεμνολόγον, σεμνή, ἀλαζών, ... καὶ ..., Ariſtophan.

Interpr. σεμνὸν ὕδωρ, i. θεῖον, idem Interpr. σεμνὰ ..., Sophocl. i. ..., σεμνὴ οἰκία, Demoſt. magnifica domus ..., idē. ... καὶ σεμνοῖς, idem Demoſt. σεμνὰ ..., Ariſtoph. σεμνὸν ὕδωρ ..., Euripid. venerandam aquam Pirenes fontis. Σεμνὰ item vocant ſacrata & inacceſſa loca.

Σεμνότης, ητος, ἡ, caſtitas, ſanctimonia, maieſtas, authoritas, grauitas honeſta verecundia, ſeueritas morum, qualis eſt in virginibus & iuuenibus probè & pudicè inſtitutis. Σεμνότης eſt moderata grauitas. Βαρύτης verò, triſtis ſeueritas atque aſperitas. Ariſtotel. Rhetoric. 2. ... σεμνότης μαλακὴ καὶ ... βαρύτης, grauitas non aſpera ſed mollis, honeſta & elegans. Patet hæc dictio ad omnem morum grauitatem & honeſtatem: ſignificat enim interdum pudicitiam: interdum ſobrietatem & modeſtiam, pudorem liberalem & ingenuum. ὁ σεμνότητος ..., id non poſtulat pudorem, nec exigit reuerentiam, Euripid.

Σεμνοῦν, adornare, illuſtrare, Herodot.

Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, σεμνολόγημα.

Σεμνωμάτης, iactabundus, exultans.

Σεμνύνομαι, grauiter me habeo, cum grauitate ago & compoſitè, ad grauitatem me compono, grauis videri affecto, laudē quæro, glorior, me amplum ago, me iactito, oſtento meam dignitatem, me vendito & oſtento, φιλοτιμοῦμαι, idem eſt quod σεμνολογοῦμαι, niſi quòd illud in oratione magis conſiſtit. hoc autem extra verba in reliquo habitu. Iſocrat. σεμνύνεσθαι δὲ μᾶλλον, ἢ ... vtitur & in Helene, & in Nicocle, Ariſtot. 4. Ethic ... σεμνύνεσθαι, ...

Σεμνύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, idem quod σεμνολογῶ, honeſto, orno, adorno, decoro, luculentum reddo, commendo & extollo, Actiu. Accuſat.

Σέμνωμα, ατος, τὸ, decus, ornamentum, Ian. Laſcar. ... σεμνώματα.

Σεμνῶς, grauiter, decenter, honeſtè, Ariſtoph. in Pluto. Item turpiter, αἰσχρῶς, apud Lycophr.

Σέο, tui, pro σοῦ. σέο, ..., Hom. Iliad.

Σεῖ, Dij, Doricè.

Σέβομαι, μ. ..., π. ..., veneror, σέβω.

Σεπτήριον, ου, τὸ, nouennalis ſolennitas, quæ Delphis celebrabatur in memoriam eius pugnæ, quam Apollo aduerſus Pythonem geſſit, quem ad Tempe vſque perſecutus fuerat. Quidā ſcribunt Pythonem metu fugiſſe: alij ſaucium ac fugiētem in ea, quam nunc ſacram viam dicimus, priusquàm Apollo eum conſequutus eſſet, occubuiſſe: ita ſepultum à filio (cui nomē Αἴξ) ab Apolline inuentum. Quarum omnium rerum σεπτήριον imitatio quædam eſt.

Σεπτικός, κή, όν, adoratiuus, cultiuus.

Σεπτός, οῦ, ὁ, pretioſus, ſanctus, colendus, venerandus, adorandus, Nazanz.

Σεπτοῖς, pyxis.

Σεραπιάς, herba, quæ & ὄρχις dicitur, Dioſc. l. 3. c. 142. ſic Ruell. & Barbar. à Marcello exponitur ſarapias per a, qui annotat ibid. ... & ... vocari à Paulo Ægin. lib. vlt.

Σέρις, ιδος, ἡ, intybum ſiue cichorium. Colum. lib. 8. cap. 14. docet, anſeribus ſerendum eſſe genus intybi, quod Græci σέριν appellant. De natura huius herbæ Dioſc. lib. 2. cap. 163. & c. 164. lib. 2. vbi σέριδα in Accuſ.

Σερίφιον, herba, quæ & abſynthium marinum dicitur, i. ἀψίνθιον θαλάσσιον, Dioſc. l. 3. c. 27.

Σέριφος, Suid. γραῦς ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα, anus quæ in virginitate conſenuit. ſumpta metaphora à ſylueſtri locuſta, quam vocāt γραῦν σέριφον καὶ ....

Σέρφος, ου, ὁ, inſecti genus formicæ ſimile, culex. Ariſtophan. Interpr. in Veſpis, ... Cratinus μύρμηκα eſſe ait. Alij ζωύφιον ... . Vnde Prouerb. Ἔνεστι καὶ μύρμηκι καὶ σέρφῳ χολή, quo ſignificatur ... . Vide Eraſ. in prouerbio, Ineſt & formicæ, &c.

Σεσηρώς, κυῖα, χλευάζων: à verbo σαίρω, pro σεσηρώς in medio Perfecto. Heſiod. ... σεσηρυῖα ..., abundè hians ſeu hiulca.

Σέσελι, ιος, τὸ, &

Σέσελις, ὁ, ſeſeli herba, cuius genera 4. Σέσελι μασσαλεωτικόν, i. Maſſilienſe, folio fœniculi, vmbella anethi. Σέσελι αἰθιοπικόν, Æthiopicum, folio hederæ, capitulis anethi: Σέσελι πελοποννησιακόν, Peloponnenſe, folijs cicutæ, ſemine in vmbella odorato: Et Σέσελι κρητικόν, Creticum, quod peculiari nomine τορδύλιον vocatur. herbula ſi cum cæteris conferatur, ſurculoſa: ſemine etiam in muſcario ſcutulato ac duplici. Omnes hę ſpecies copioſæ in monte Iura vicinisque Geneuæ. Lege Dioſcor. lib. 3. cap. 61. Seſeli ceruæ oſtenderunt, Plin. Ariſtot. hiſtor. 9. cap. 5. de ceruis loquens, Καὶ ἔτι τεκοῦσαι δὲ πρῶτον, ... φαγοῦσαι, ... ἔρχονται ... .

Σέσηπα, putrui: medium Perfect. à σήπομαι. σέσηπε, putrefactus eſt. σεσηπός, qui putruit. σεσηπυῖαι νῆες, putrefactæ naues.

Σεσηραγχώδης, ὁ, lacunoſus.

Σεσηρὸς, rictus, i. minax oris habitus, vt eſt canis ringentis. Galeno, [illegible].

Σεσηρὼς, κεχηνὼς, hians labris longius diductis, lætabundus, Plutar. in Apophtheg. γελῶν καὶ σεσηρὼς, ridens ac lætabundus. [illegible]: Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Interp. [illegible]. Idem dixit in Pace, [illegible], i. [illegible], iratos. Metaphora ſumpta à canibus: cum enim iraſcuntur diducto rictu minitantur. Interp. [illegible]. fit à verbo Σήθω.

Σεσησμένος, cribratus, cribro excuſſus. [illegible], cribratus cinis, Dioſc. lib. 4. cap. 145.

Σέσιλος, ου, ὁ. Vide Κοχλίας.

Σεσοφισμένος, ου, ὁ, edoctus. Genit. Heſiod. [illegible].

Σεσοφισμένως, ſcitè, callidè.

Σέσωσται, ſaluus factus eſt.

Σεῦ, pro σοῦ. Odyſſ. ξ, [illegible], Homer. Iliad.

Σεῦμαι, τὸ σεύομαι.

Σεῦαν, ὥρμησε, irruit, properauit, pro ἐσεύατο. Apoll. 2. Arg. [illegible], cœpit ire in pontum.

Σεύομαι, μ. σεύσομαι, ἀόρ. α, ἐσσύθην, ἀόρ. β, ἐσσύμην, cieor, moueor, concitor, excitor, eo. Odyſſ. ξ, [illegible], ibant cubitum. Et Iliad. β, [illegible], i. ὥρμων, σεύομαι cum Accuſat. pro perſequor, διώκω. Homer. Iliad. γ, [illegible], quanuis cum agiteur.

Σεῦ, vermis: ſed obliqui tantùm in vſu ſunt.

Σεῦτλον, ου, τὸ, beta, τεῦτλον.

Σεύω, idem quod σεύομαι, fugo, pello. Odyſſ. ξ, [illegible]. Aliquando incito: vnde ἐπισσεύω, exhortatus.

Σιὼ, Gemini, Caſtor & Pollux Lacedæmoniis: quibus σιοὶ pro θεοὶ dicuntur.

Σέω, σείω, σήθω.

Σεωυτῷ, tibi. Herodot. σεωυτὸν, teipſum. Idem.

Σήγανον, ſtragulum.

Σήθω, excutio, cribro, incerno, cribro, cerno, κοσκινίζω, Suid. σήθοντες, qui cribrauit. Vnde Σῆστρον.

Σηκάζω, μ. άσω, π. ακα, concludo, ſtabulor: propriè de agnis, quanuis de aliis quoque dicatur animantibus. Iliad. θ, [illegible]. Interpr. [illegible]. Vide Σηκός. Xenoph. in 3. Ἑλληνικῶν, [illegible], i. concluſi.

Σηκαγρέτης, vel

Σηκοκόρος, vel

Σηκοκόρος, ου, ὁ, gregis cuſtos, ſtabularius, æditus. apud Pollucem [illegible].

Σηκίζω, ſagino. in Epigr.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, pediſſequa, proma: propriè quæ ruri penum ſeruat: cuiuſmodi Laertæ anus, teſte Ælio Dionyſ. quæ & σηκὶς. ſed perperam ſcribitur apud Heſych. Σηκίναι legendum enim Σηκύλαι id quod alphabeticus etiam ordo oſtendit exponit autem [illegible].

Σηκὶς, ίδος, ἡ, vel ὁ, verna, cubicularia, ancilla, ſeruus, οἰκογενὴς, Pollux. Ariſtop. Veſpis, [illegible]. inferius ſcribitur σηκίς. Comment. [illegible].

Σηκίται, vide Σακῖται.

Σηκοκόρος, æditus σηκοκόρος: nam σηκὸς, templum.

Σηκολόγοι, οἱ, λῃσταὶ, Heſyc. vel qui ſtabula vel qui deorum fana ſuis latrociniis & furtis infeſtant quales ſunt depeculatores & ſacrilegi apud Latinos.

Σηκὸς, οῦ, ὁ, ouium vel caprarum mandra Polluci. Aliis caula, ſtabulum in quo ſeorſum agni lactentes clauduntur. Heſiodus. [illegible], id eſt, ouile, ſeptum ouium. Interp. Homer. Iliad. θ, σηκὸς dicitur quaſi [illegible]. vnde verbum Σηκάζω. Σηκὸς, ὁ ναὸς, [illegible], ædes, templum vel pars templi interior, quę alio nomine adytum dicitur. Σηκὸς de auium loculis, quæ loculamenta vocat Columella. Ariſtot. in 6. hiſtor. [illegible]. Significat etiam σταθμὸν, aut ὁλκὴν, pondus: hinc [illegible]. Item ſacra olea. Vide Ναὸς apud Ammon.

Σηκύλη, ἡ, idem quod σηκίς.

Σήκωμα, ατος, τὸ, quod lanci trutinæ ſurſum latę adiungitur, vt grauiori fiat æqualis: æquipondium Vitruu. qui & lib. 9. cap. 3. ait, Aurum ad ſacoma appendit redemptori. & cap. vlt. Æquo pôdere phelli, ſacoma ſaburrale, i. ęquale pondus. Ariſtot. in Mechanicis dicit σήκωμα ποιεῖν, pro æquilibrium facere. Pollux li. 4. cap. 24. [illegible], vt dixit Hyperides. Polybius, [illegible]. vbi σήκωμα vocat τὸ [illegible] muctonis ſariſſæ, id eſt, æquipondium, ſiue pondus quod altrinſecus additur ad æquilibrium moliendum.

Σηκωτήρ, lorum iugi, ὁ τοῦ ζυγοῦ [illegible], Heſych.

Σήλια, id eſt, σαλία. & τὰ σήλια, vaſa quædam in quibus fit panis, parua dolia.

Σῆμα, ατος, τὸ, ſepulchrum, μνημεῖον, τάφος, buſtum, monumentum, ſignum, σημεῖον: vt σῆμα αἴρειν, ſignum vellere & tollere in bello. Σῆμα, portentum, monſtrum. Homer. Iliad. β, ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, δράκων, i. σημεῖον. Item forma, διαχάραγμα, trophæum, columna, terminus. [illegible], In multas formas digeſtum, in multas diuiſum partes, Dioſc. lib. 5. cap. 106. [illegible]. [illegible], i. ſcripta, γράμματα, Homerus. Σῆμα, & Τάφος, & Στέφανος honeſta ſunt verba, nequitia libidinis tamen ad obſcœnitatem detorta, relatáque in eorum numerum, quæ [illegible] verſantur. Theocrit. Idyl. 1, [illegible]. Interpr. [illegible], depila podicem ſiue ſedem & nates. à ſimilitudine tumuli, aut ſepulchri vſu ſumpta eſt tranſlatio. Sic & Verbũ Θάπτω turpiter deflectunt. Ariſtoph. in Concionant. [illegible]. [illegible] &c. Theocrit. Ibid. [illegible]. Interpres exponit τὸ [illegible]. Ita etiã illi Στέφανος voce abutuntur pro podice: vt & Latini corona. Ob id dixit ille in phallicis,

Verpus vult coronari.

In quo ſignificatu & guttur ponitur à Plauto in Aulularia. Os etiam apud Lucret. lib. 4,

Omnibus in populo miſſum pædonis ab ore.

Hæc ſimul, vt ſemel has ſpurcitias attrectare conueniret.

Σῆμα, inſigne nobilitatis, τὸ σημεῖον, καὶ σημαία. Vide infrà.

Σημαία, Suid. [illegible], cohors, τάξις, ſignum.

Σημαία, ας, ἡ, ſignũ propriè ea ſignificatione qua pro vexillo ponitur. [illegible], &c. ſigna repente efferri, & copias ſequi iubet, Plutarc. in Fabio. Item milites ipſi qui ſub ſigno aliquo comprehenduntur. Item ſignum, i. ſimulachrum apud Suid. Σημαία, inſigne quod ad nobilitatis teſtimonium à principe conceſſum quæque familia ſibi vendicat. Comment. Ariſtoph. de Hippalectryone animali marino loquens, [illegible]. [illegible] vulgò vocant armoiries. Σημαία. Hæc nobilitatis inſignia καὶ σημεῖα, σήματα vocat Æſchylus ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, vbi multa genera poſuit.

Σημαίνομαι, τὸ [illegible], obſigno, ſigno, [illegible] Suid. apud Demoſt. [illegible]. Pauſan. in Laconic. [illegible]. Iſocrat. [illegible], obſignatæ hydriæ. Plutarchus in Galba, [illegible]. Σημαίνομαι, ſignis colligo, i. coniicio, coniecto, coniectura aſſequor, τεκμαίρομαι. Synelius Anyſio. [illegible]. Soph. in Aiac. [illegible], partim cõiicio, καὶ διὰ σημείων γινώσκω.

Σημαίνω, μ. ανῶ, ſignifico, & oſtendo Varroni. Ariſtot. Rhetor. 3. [illegible]. Et indico, indicium defero, obſigno, noto, adnoto, portendo, nuntio, renũtio, teſtor, certiorem facio, exprimo, explano, declaro, [illegible], do ſignum: vt σημαίνειν τὴν ἔφοδον, ſignum dare pugnę. Plutarch. [illegible], ſignum ponendis caſtris dare. Ariſtot. de mundo, [illegible], &c. id eſt, ſimul atque claſſicum exaudiri in exercitu cœptum eſt: vel, ſimul ac tuba ſignum dedit. [illegible], ſignum receptui datum eſt, receptui cecinerunt, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. Polybius, [illegible], ad primum claſſicũ vaſa colligunt. Ariſtot. libro de mundo, [illegible], i. ſimul atque ſignum omnibus naturis dederit, &c. [illegible], Plato de Legib. Σημαινόμενον, quod verbo ſignificatur, Cicero. Ariſtot. Rhetor. 3. [illegible], aut in ſono, aut in notione, id eſt ſignificato. Σημαίνω, cum Datiu. & Infinit. [illegible], nobis properandum ſignificant, Xen. libro 3. Pædiæ [illegible], do eis prælij ſignum, Idem. Σημαίνω, obſigno, [illegible], edico, impero, [illegible], imperito, ἄρχω, cum genitiuo. Iliad. ξ, [illegible]. cũ datiuo Iliad. α, [illegible]. vnde τὰ σημαινόμενα [illegible], parere mandatis, imperata facere, [illegible]. Homer. Iliad. α, [illegible], id eſt, imperare. [illegible], Plato in Phædone, [illegible], iniuſſu ſuo, Cicero. Σημαίνω, dicto, Plato 1. de Republic. [illegible], ſignificare, ſignum eſſe. [illegible], non [illegible], Phrynich. [illegible], ſignifica, Euripid. [illegible], Xenoph. in OEconom.

Σημειοφόρος, ſignifer, vexillarius: dicitur & pro eodẽ σημαιοφόρος.

Σημαντικὸς, ὁ, q. ſignificatiuus, à Pauſania in Atticis fit mentio aræ [illegible], qui quaſi ſigna demonſtrat, inquit Greg. Gyrald.

Σημαντὴρ ἤτοι ποιμὴν, quo ſignificatur. Pro paſtore, Apollon. Rhodius.

Σημαντικὸς, ὁ, ἡ, q. ſignificatiuus, ſignificans & ſignatorius. σημαντικοῦ δακτυλίου, Athenagoras in Apologia.

Σημαντρὶς γῆ, terra ſigillaris, terra cuius vſus in obſignandis literis: de qua Cicero pro Flacco. Herodotus in Euterpe, καὶ ἐπιβάλλει γῆν σημαντρίδα, ἐπιβαλὼν τὸν δακτύλιον.

Σήμαντρον, τὸ, ſignaculum σφραγὶς, vinculum epiſtolæ, & pro ſignis & notis, Euripid.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, ſignator, q. ſignificator, index, ductor, prætor, princeps, ἡγεμὼν, ἐπιστάτης, Suid. dux qui dat ſignum claſſico, ἡνίοχος, auriga, rector, imperator, qui vnicuiq; deſignat quid faciendum ſit. Ariſtot. de mundo, ὑπὸ ἑνὸς σημάντορος κινεῖται, omnia ſub vno duce mouentur. σημάντορες, Nonn. σημάντορες σταθμῶν, magiſtri ſtabulorum, Apol. Rhod.

Σημασία, ας, ἡ, ſignificatio, φανέρωσις, intellectus, ſigni datio, claſſicum, cap. 2. Numer. & cap. 29. ἡμέρα σημασίας, dies clangoris & tubarum.

Σημειάζομαι, ſignif. quibuſdam colligo: ſcholi. Sophocl. vide Σημειόομαι.

Σημειογραφεῖν, notis & conſcribendi compendiis ſcribere, Plutar. in Catone.

Σημειογράφος, ὁ, ταχυγράφος, exceptor, actuarius, qui notis ſcribit vt verba oratorum ſubſequatur, notarius. Plutarchus in Catone, οὔπω γὰρ ἤσκουν οὐδ' ἐκέκτηντο τοὺς καλουμένους σημειογράφους.

Σημεῖον, ου, τὸ, ſignum, nota, indicium, probatio, argumentum, oſtentum, prodigium, ſymbolum, ſignificatio, veſtigium, vexillum, ὁ φέρων τὸ σημεῖον, ſignifer, Plutarch. in Camillo. σημεῖα αἴρεσθαι, Thucyd. ſigna attollere atque efferre. σημεῖα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ποιεῖσθαι Καρὶ λέγονται πρῶτοι, Herodotus lib. 1. σημεῖον ποιεῖσθαι, pro argumento accipere, Iſocrat. σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου ποίησιν, id eſt, id ita eſſe tibi Heſiodi poeſis fuerit argumento. σημεῖον τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας, Plato Epiſt. 7. argumentum virtutis & improbitatis. Σημεῖον λαμβάνειν, pro argumento accipere. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 22. Καὶ τοῦτο σημεῖον λαμβάνουσιν, ὡς κεκαλμένων. Σημεῖον δὲ, locutio eſt, pro huius rei quam dico ſignum eſt & argumentum: & ſine verbi ſubſtant. aut alius adiectione dicitur. Demoſth. de falſa legat. σημεῖον δὲ, εἰ γὰρ ὁ μὴ εἰρήνη, huius rei argumentum eſt. Σημεῖον, punctus vel punctum, κέντρον, ἀκαρεῖον. Ariſtotel. de mundo, ὃ δὴ λέγεται καὶ στιγμὴ, ἐπὶ σημεῖον κατηνεχθῆ ἀλλήλων. Σημεῖον, miliare, vel potius nota miliaris. Herod. 8. ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖον ἑκκαίδεκα, ad decimum ſextum ab vrbe lapidē. Et Iuſti. in Paranætico, ἐν τῷ ἕκτῳ ἀπὸ τῶν Βαΐων σημείῳ, ad ſextum à Baiis lapidem. Σημεῖον, tempus præſtitutū, Ariſtoph. Item augurium, Xenoph. Σημεῖον vocat Plutar. in Pericle arietem vnicornem. Sunt qui diſcrimen ponant inter σημεῖον & τέρας, quòd σημεῖον ſit præter conſuetudinem, vt apes in domo: τέρας verò præter naturam. Ammon. diſtinguit à τεκμήριον, vide Τέρας apud eundem. Σημεῖα in arboribus apud Theophr. hiſt. lib. 2. cap. 4. arborum portenta vocat Plin. lib. 17. cap. 25. Σημεῖον, horarum nota, Pollux, ὥρας, ἢ ἡμέρας, σημεῖον, vt Menand. appellauit. Lucian. in Gallo ſignificat & ſigillum ſeu ſignum quod aliquis ſuo κτήματι imprimit.

Σημειοῦμαι, annoto, & idem quod ὑπομνηματίζομαι. Item commentarium rerum ſcribo, ex quo fiat poſtea hiſtoria. In vita Thucy. Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο πάντα τὰ λεγόμενα καὶ τὰ πραττόμενα, οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ τῷ σώζειν διὰ τοῦ σημειοῦσθαι τὰ πράγματα.

Σημειοῦμαι, inſignio, ſignum prætendo, imitor. Gregorius de Iuliano dæmonum phantaſmatis perterrito, σημειοῦται τῷ σταυρῷ ... καὶ ἡ τοῦτο σημειοῦται ... Σημειοῦμαι, Paſſiuè pro inſignior, notor. τῇ ἀληθεῖ φωτὶ σημειούμενα ... Nazanz. σημειωθεὶς ἡ ψυχὴ καὶ σῶμα τῷ σχήματι, ἡ τῷ σταυρῷ, Idem.

Σημειοφόρος, ὁ, ſignifer. vide Καπιτάριος in Append. de vocabulis militar.

Σημειόω, ῶ, σῶ, ω, inſignio, noto, vnde paſſ. apud Gregor. τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειωθεὶς ... item ſignum & notam imprimo, obſigno eſt item. idem quod σημειοῦμαι, id eſt noto, annoto, excipio, Actiu. Accuſ.

Σημειώδης, εος, ὁ, ἡ, ſignificans Ariſtotel. meteor. lib. 3. Item inſignitus. Strabo lib. 8. exponitur & notabilis apud Philonem de vita Moſis lib. 3.

Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, ſignum, commētarius, deſignatio, ſignificatio adnotatio, animaduerſio, indicium, notæ. Medici vocant σημείωσιν, & aliquando σημεῖα, cuncta illa quibus cognitis aliud quod ignorabatur, cognoſcitur. vide Σημειοῦμαι.

Σημειωτικὸς, de ſignis agens, notis diſtinguēs. σημειωτικὸν μέρος, appellant medici eam medicinæ partem quæ de ſignis agit.

Σήμερον, hodie Gaza lib. 4. τὸ σήμερον, dies hodiernus. τὸ χρόνος ... σήμερον, hoc quod dicitur hodie, Apoſt. cap. 3. ad Hebr. vbi Eraſm. totum hoc tempus, inquit, vſque ad finem vitæ, vocatur hodie. τῇ σήμερον ἡμέρᾳ. Plutarc. in Fabio, ὦ τὸ νῖκος σήμερον ἡμέρᾳ ... νικήσας, hodie duplicem victoriam retuliſti.

Σημεῖα, τὰ, in Epigr. ſigna, puncta.

Σημόω, vide in Σημειόω.

Σημωνίδης, vide in dictione Σιμωνίδης.

Σήναρος, cau'am motitans, adulans. de canibus & equis dicitur. vide Σαίνω.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo, caries, excedens vlcus, vlcus putreſcens, Dioſcor. lib. 3. c. 6. σηπεδόνας καθαίρει. Idem lib. 1. c. 67. putredines purgat, Hermol. putreſcentia vlcera, Ruel. & Marcel. Polluca σηπεδόνας, ... maximè ori vitium moleſtum: ita vt interdum dentes oſſaque abſiſtant.

Σηπεδονώδης ἀὴρ, vitiatus aer, Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

Σηπεδὼν, ὁ, genus lacerti eſt apud Ælian. & Nicand: nomē habet, quod ab eo lacerto commorſa caro putreſcat.

Σηπία, ας, ἡ, ſepia. vide in prouerb. Perca ſequitur ſepiam. Dicitur etiam Σηπίας pro eodem. Nicander in Alexiph. Ἢ ἄτε σηπιάδος φιξάσσης, ἢ ... Οὔδημα χειὶ ... ὀμφαλοί.

Σηπίδιον, ου, ſepiola, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Σήπιον, ου, τὸ, ſepium: ſic dicitur pars quædam dura & ſolida ſepiæ, de qua Ariſtotel. 4. Animal. In ſepiis habetur, quod proportione reſpondeat piſcium ſpinis, Idem libro 2. de partibus Animal.

Σήπομαι, μ. σήψομαι, π. σημαι, ἀόρ. β. ἐσάπην, putreo, putreſco, ranceſco, rancidus fio, μυδάω, ſentio putredinem, vel cariem. Deponens abſolut.

Σηπτικὸς, ὁ, ἡ, ἡ, putrefaciens, vim habens putrefaciendi. Alexand. Aphrod. τοῦτο δὲ ὁ ... ἔχεις αὐτὸ σηπτικὸς, hæc qualitas putredinem creat.

Σηπτικὸς, &

Σηπτὸς, vim habens putrefaciendi. Athenæus lib. ζ. Τὸ γὰρ σηπτικὸν ... ὁ σῖτος. Inde Σηπτικὰ, vel σηπτὰ, medicamenta dicuntur putrefacient a: ea ſunt eiuſmodi vt humectando atque calfaciendo carnem mollem & prætenerā reddant, liquent & colliquent abſque ſenſu doloris: talia ſunt cedria Aëtio, arſenicū, chryſocolla, dryopteris, pityocampe, aconitum, & ſandaracha, Quę cum putore ſiue fœtore corrumpunt. Galen. Simplic. libr. 5. Χρὴ δὲ ... τὰ κολλώμενα φάρμακα σηπτὰ, ... ἀρσενικὸν, ... καὶ χρυσόκολλα, δρυοπτερὶς τε, ἡ πιτυοκάμπη, ἡ ἀκόνιτον ... σηπτικὸν ... ἐπὶ δύναμις χρώς. Dioſcorides δυνάμεις σηπτικὰς dixit lib. 5. cap. 11. & lib. 2. cap. 67. Plinius lib. 34. capit. vlt. de Sandaracha, Summa eius dos, ſeptica Idem lib. 27. cap. 12. de Myoſotide, vis ei ſeptica & exulceratrix. Errant noſtri Medici qui erodentia exponunt: quod ex Celſo conſtat: ait enim lib. 7. cap. 22. Illinitur medicamentis quæ ſic exedunt, ne erodant, σηπτὰ Græci vocant. De genere autem Septicorum ſunt & ea quæ Καθαιρετικὰ dicuntur, illis tamen imbecilliora nec in altum ſubire valentia. Ita dicta ſunt, quòd excreſcentem carnem detrahant atque abſumant. Eius generis ſunt, æs vſtum, æris ſquama, flos aſiæ petræ. De quibus vide Galen. loco citato. Ariſtotel. hiſtor. lib. 8. cap. 29. ... Σηπτικὴ δύναμις, vis tabifica Plin. & tabes Liuio.

Σηπτὸς, putridus. vide Σηπτικὸς.

Σήπω, μ. ψω, π. φα, putrefacio, corrumpo, ad cariem duco. vide Τήκω.

Σηραγγώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, rimoſus, cauernoſus.

Σήραγξ, γγος, ἡ, antrum, ſpecus, μυχὸς, cauerna, hiatus terræ, locus altus & præruptus. σήραγγες, αἱ, Ariſtot. lib. 5. Anim. i. rimæ, cauernæ & fauces: ſic Gaza. σήραγγας ἔχει λεπτὰς, &c. ſic legitur li. 4. Dioſc. cap. 276. vbi Ruel. fiſtulas habens tenues: ſed Marcel. tenues habens diſcurrentes venas.

Σῆρες, οἱ, Seres populus, vel vermes nentes ſericum. vide Σηρικὸν.

Σηριγγώδης, vide σηραγγώδης.

Σηρικὸν, ſericum. σηρικὸν νῆμα dixit Arrianus in Periplo maris rubri. Dion lib. μγ. σηρικὸν ὕφασμα ... Idem, ... Strab. lib. ιέ, ... Pauſanias Seres populos à Sere vermiculo dictos cenſet. Seruius apud Seres vermiculos eſſe prodit, qui bombyces dicantur. Huic aſſentitur Suidas compluréſque alij. Plinius cum Ammiano Marcellino, dixit libro 6. cap. 17. Seres populos eſſe lanificio ſyluarum nobiles. Virg. Georg. 2.

Velleráque vt foliis depectant tenuia ſeres. Claudianus.

Stamine quod molli tondent de ſtipite Seres. Seneca poëta, Quæ fila ramis vltimis Seres legunt. Coas veſtes à bombycinis nihil differre graues authores voluere, quas tamen à ſericis ſeparant. De iis Tibullus lib. 2. Eleg. 3. Illa gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa Texuit, auratas diſpoſuitq; vias. Propertius in primo. Et tenues Coa veſte mouere ſinus. Horatius Serm. 1. Altera nil obſtat Cois tibi, pene videre eſt Vt nudam, &c. O-

&c. Ouidius, Siue erit in Cois, Coa decere puta. Ariſtot. lib. 5. hiſt. Anim. πρῶτον δὲ λέγεται ἐν Κῷ ὑφῆναι Παμφίλη Πλάτεω θυγάτηρ. Quæ poſuit Plin. lib. 11. cap. 22. de bombycibus loquens, vbi tamen Ceo legitur: & cap. ſeq. Co. Vide & Solin. cap. 13.

Σέσηρα, aperio, rideo, ſimulatè rideo, os in longum extendo. vide Σαίρω.

Σὴς, σητὸς, ὁ, tinea, vermiculus veſtibus noxius, σκώληξ ἱματιοφάγος: vnde σητόβρωτος, à tineis pertuſus & deroſus. Chryſoſto. [illegible] inquit Interpr. Heſiod. ſuperius σεὺς ſcribitur. Theophr. hiſt. lib. 1. c. 16. de Folio, [illegible]. Sed lib. 2. cap. 9. de ficuum caprificatione, [illegible] hic legen. ψῆνες. At vero lib. 9. c. 12. vbi legitur, [illegible]: reſtituend. σῆτας. Lege Σὶψ. Σῆτες vulgò Artres, τερχνίδαι.

Σησάμη, ſiue Σήσαμον, ſeſama vel ſeſamum: frumenti genus Indicum, cuius ſemen viſitur in officinis, planta ipſa hactenus ignoratur. Lege Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 18. lib. 4. cap. 10. & lib. 8. cap. 3. Aliud eſt Κόρχορος, quod & authore Herodoto Σήσαμον vocarunt. De Seſamo etiam Dioſc. lib. 2. cap. 121. & lib. 4. c. de papauere. Plin. lib. 18. cap. 10. Ex eo fit oleum quod Σησάμινον ἔλαιον vocat Dioſcorid.

Σησάμιον, τὸ, ἡ Σησαμὶς apud Hippocr. Athen. lib. 14. Σησαμίδες, ἐκ μέλιτος καὶ σησάμου [illegible] vid. Σησαμοῦς.

Σησαμίτης, ου, ὁ, panis ex ſeſamo factus, Athen.

Σησαμοειδὲς μέγα, ſeſamoides magnum, genus herbæ, Dioſcor. lib. 4. cap. 242. σησαμοειδὲς μικρὸν, Seſamoides paruum, herba. Ibid. cap. 243.

Σησαμοειδῆ, τὰ, oſſicula, quæ manuum pedúmque articulis circũpoſuit natura velut auctarium: dicta à ſeſami leguminis minuti ſpecie, apud Galen.

Σησαμοειδὲς ἄγριον, ſemen ellebori nigri: ſic dicitur apud Dioſco. lib. 4. cap. 242.

Σήσαμον, ου, τὸ, vide Σησάμη.

Σήσαμος, ου, ὁ, idem: & vrbs Paphlagoniæ.

Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, [illegible], genus placentæ ex ſeſamo & melle Comment. Ariſtoph in illud in Pace [illegible], inquit, [illegible], vide Σησαμῆ. Differt autem à σησαμῆ, quod idem eſt quod σησαμὶς: vnde σησάμινον ἔλαιον, quod & [illegible] dicitur, quo Cyri perungebantur milites, Cælius.

Σησαμώδης, ſeſamo ſimilis, ſeſamaceus.

Σήσας. vide Σήθω.

Σῆσι, pro σοῖς, tuis. [illegible], tu condita mente teneto.

Σῆσις, cribratio, item cribi agitatio, quaſſatio, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις, Suid. ἀπὸ τοῦ σήθω, τὸ κοσκινίζω.

Σῆστρον, cribrum, Heſych.

Σηστός, cribratus.

Σητάνεια κρόμμυα, cepæ ſetaniæ, Theophr. lib. 7. cap. quarto hiſt. plantar.

Σητάνιος πυρὸς ſiue σητάνειος, vt ſcribit Orus apud Etymol. triticum quod hoc anno, id eſt vere ineunte ſatum eſt. Gal. putatur idem eſſe cum trimeſtri tritico. Heſych. tamen σητάνιος πυρὸς expon. [illegible], itidémque Suid. σητάνιον [illegible] denominari dicit ἀπὸ τοῦ σήθω, τὸ κοσκινίζω, vt ſit panis ex farina ſuccreta.

Σητόβρωτος, ου, ὁ, comeſtus à tineæ, qui à tineis roditur, tineis obnoxius. Sic ponitur in Epiſt. Apoſt. Iacobi (vt in Actis Σκωληκόβρωτος, à vermibus depaſtus.) capit. 5. Τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονε. veſtimenta veſtra à tineis corroſa ſunt.

Σητοδαὶς, ίδος, ὁ, papilio. [illegible]

Σητόκοπος vide in Σής.

Σὴψ, σηπὸς, ὁ, ſerpens, ſic dictus à tabe quam infligit ſuo morſu, in quo vis ineſt tabifica, i. σηπτικὴ δύναμις. Vnde Lucanus, Oſſaque diſſoluens cum corpore tabificus Seps. Nicand. in Theriacis, Σῆπα γε μὴν [illegible]. Vocatur & χαλκὶς ab Interprete. & Plin. lib. 32. cap. 5. Dioſcor. lib. 2. cap. 70. [illegible]. Et lib. 5. cap. 24. genus viperæ eſſe ait, [illegible]. Theophr. lib. 9. de hiſto. cap. 12. de Panace Heracleo loquens, [illegible], i. ſepas. Gaza vertit tineas: corruptus enim codex habet σῆτας. Deſcribit Aëtius lib. 1. cap. 26. Σῆπας etiam vocat Hippocrat. lib. 3. de morbis popul. Segm. 3. & lib. 6. Segm. 7. puſtulas quas & [illegible] dixit.

Σῆψις, ιος, ἡ, putredo, q. putrefactio, corruptio.

ΣΘΕΝΑΡΟΣ, ὁ, ὁ, & Σθενὸς, ὁ potens, validus, robuſtus, ἰσχυρός.

Σθένιος, proprium ſerpentis, Interpr. Homeri.

Σθένος, εος, τὸ, potentia, δύναμις, vis. παντὶ σθένει, omni conatu, omnibus viribus, Demoſt. [illegible], Apollo. Rhod. i. ἰσχυρῶς. dicitur & [illegible], pro eodem.

Σθενόω, μ. ώσω, π. ωκα, confirmo, roboro, Actiu. Accuſ.

Σθένω, poſſum. σθένειν ἐν πλούτῳ, opibus valere, Soph. in Aiace. Ibid. εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν σθένω, illuc vado quò poſſim. Ariſtoph. in Pluto, κατὰ τὸ ἐμὸν σθένος, pro viribus meis. [illegible], nihil poſſit, Plutar. in Opuſc.

ΣΙ Α, τὸ, σrida, [illegible].

Σιαγόνα, τὰ, maxillæ, cap. 18. Deuter.

Σιαγὼν, όνος, ἡ, maxilla, [illegible].

Σιαλυνδὶς, auis nomen, de qua Callimachus.

Σιαλίζω, μ. ίσω, ſaliuam emitto.

Σιαλὶς, ἡ, ſputum, ſaliuarius lentor Plin.

Σίαλον, ου, τὸ, ſaliua, ſpuma ex ore emiſſa. Dicitur etiam σίαλος vel σιάλος a Polluce. Xenoph. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι, ex ore ſaliuam expuunt. τὸ σίαλον ἰὸς γίνεται, ſaliua veneni eſt inſtar, in Problem. Alexand. Aphrod. ſic Politian. Gaza autem, ſaliua fit rubiginoſa. prior expoſitio videtur melior. vide Φάρμακα.

Σίαλος, ου, ὁ, porcus pinguis. Odyſſ. ξ, [illegible], hoc eſt, χοῖρος ἀπὸ τροφῆς, λιπαρὸς, στεατώδης. Homer. ibidem, [illegible], σιάλους exponit Heſych. [illegible], λιπαροὺς, & σιάλωμα, τὸ ῥύπασμα.

Σίαλος, axungia, Hippocrat. lib. 4. de victus ratione in morbis acut. Sic tamen ſcribitur in neutro apud Ariſtot. lib. [illegible], malim τὸν σίαλον.

Σιαλοχόος, ου, ὁ, qui ſpuit inter loquendum. qui ſaliuam fundit, nimirũ dum quempiam alloquitur: atque adeo qui hunc ipſum ſaliua reſpergit ſeu ſaliuam ei inſpuit. Heſyc. σιαλοχόος expon. [illegible].

Σιαλώδης, pinguis, opimus. Dionyſius Poeta, [illegible] χυλὸν, ſaluiarem ſuccum, vel craſſam ſpumã.

Σιάλωμα, ατος, τὸ, circulus ſcuti, munimen exponit Laſcaris apud Polyb. locus Polybij eſt hic [illegible]. vide Ἀσφαλίζομαι.

Σιαλῶσαι, ποικίλαι, i. variegare, Heſych.

Σιβύνη, ας, ἡ, &

Σίβα, pera.

Σίδη, ἡ, malum granatum.

Σίδια, Punicorum cortices, ſidia.

Σιβύνη. Athen. pro venabulo, fol. 61 [illegible], &c.

Σιβύνη, & σιβυνὴ, alicubi ſcriptum legitur pro συβήνη & συβίνα. vt apud Pollucem. [illegible] quam ibidem γλωσσοκομεῖον appellat quod ibidem reponantur tibiarum lingulæ.

Σίβυλλα, ης, ἡ, Sibylla vates, à denuntiandis deorum conſiliis: σιοὺς enim deos, & βουλὴν, conſilium Æoles vocabant. de ea Lactan. & Suid.

Σιβυλλιάω, & Σιβυλλιῶ, vaticinari, reddere oracula. Et more ſenum delirare vtitur Cic. in Epiſt. famil. Ariſtoph. in Equitib. ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ. quem morbũ in ſenibus λῆρον, in pueris μώρωσιν vocari tradit Aëtius in ſexto.

Σιβύλλειοι βίβλοι, ſibyllini libri, Plutarc. in Fabio. [illegible], quum ex libris Sibyllinis orcum placaſſet, Idẽ in Public.

Σιβυλλισταὶ, vates, fatidici, vt χρησμολόγοι, Plutarch.

Σιβύνη, vel σιγύνη, ης, ἡ, apud Macedones, [illegible], Suidas. Diodorus, [illegible], dimidiati leones haſtile morſicus tenentes. Σιβύνη, tibiarum theca, [illegible]. Pollux.

Σιβύνιον, ſpiculum haſtile, Polyb.

Σῖγα, tacitè, σιγῇ, quietè. [illegible]. Apollon. lib. 2. Argon. [illegible], &c. ſic Ariſtoph. [illegible]. Eurip. in Hecuba. [illegible].

Σῖγα, tace, σιώπα. Odyſſ. ξ, σῖγα νῦν, vtraque ſyllaba longa.

Σιγαλὸς, tacitus, Iulian. lib. 3. Epigr. [illegible].

Σιγαλοὶ, οἱ [illegible], mutæ & agreſtes cicadæ, Heſy.

Σιγάζω, μ. άσω, π. ακα, facio ſilere.

Σιγαλόεις, όεντος, ὁ, ſplẽdidus, varius, ποικίλος, ob pulchritudinẽ admirationẽ & ſilentium inducens. epithetum frenorũ. Eraſ. trãſtulit pictus in Prouerbio, Arripẽ negotij curã: & Oui. l. 4. Metam. pictis inſignia frenis: vnde ἡνία σιγαλόεντα, Iliad. ε. vbi Interp. [illegible], i. magnifica. Et Odyſ. λ. ῥήγεα σιγαλόεντα, ita præclare elaborata, vt cũ ſilẽtio ſpectari debeant. Itẽ quod ob teneritatẽ & [illegible] nullum edit fragorẽ aut crepitum σιγαλόεις dicitur, [illegible], Euſt. Iliad. ε. & χ. Et χιτὼν σιγαλόεις, Hom. Odyſſ. ο, elegans tunica dicitur.

Σιγάω, μ. ήσω, & σιγάομαι, π. ηκα, ſileo, σιωπῶ, ſilentio ſupprimo, cõticeſco. ι. longa. Actiu. Accuſat. σίγα λόγους, ſupprime ſermones

& verba, Euripid. Idem in Hecuba, σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς. σιγῶ πρὸς τοῦτο, ſileo ad hoc. Xenoph. lib. 5. Pædiæ. Ariſtop. in Pluto, ἐκ ἴσθ' ὅπως σιγήσομαι. Et Paſſiuè, vt μυστήριον χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον, i. myſterium quod à temporib. æternis tacitū fuit, Paulus cap. vlt. ad Rom.

Σίγειον, ου, τό, Sigæum, vrbs vel promontorium Troadis. [illegible], Etym.

Σιγέρπης, ου, ὁ, clàm arrepens, σιγῇ ἑρπύσας, λαθροδάκτης.

Σιγή, ῆς, ἡ, ſilentium, taciturnitas, σιωπή. Eurip. in Aiace, γύναι, γυναιξὶ κόσμον φέρει ἡ σιγή. In Oreſte, ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος. Quibus oſtendit, taciturnitatem mulieri decus addere: & eſſe vbi præſtet ſilere, quàm loqui: & contrà vbi loqui quàm ſilere. priori longa: vnde ἀσίγητος.

Σιγῇ, tacitè, ſubmiſſa voce, κατὰ σιγήν, σιωπῇ. Odyſſ. ε, σιγῇ νῦν ξεινίους, ſilentio audi. ἐᾶν σιγῇ, tacitè relinquere, Plato de Legib. σιγῇ λέγειν τινὶ ἔμαι, ſubmiſſa voce loquor. Item λάθρα, clam clanculum: σιγῇ τοῦ Αἰθίοπος, clam Æthiope, Herodot. σιγῇ φίλων, clam amicis, Euripid.

Σιγηθέν, quod ſilentio retentum eſt.

Σιγηλός, οῦ, ὁ, vel σιγηρός, taciturnus, oxyt. σιωπηλός, vel σιωπηλός.

Σίγελος, ὁ, proparoxyt. ſigelus, narcillus, Cyril.

Σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν, tacere.

Σιγύνη, [illegible], haſtile Macedonicum. melius per υ in medio, Apollon. lib. 2.

Σιγηρός, οῦ, ὁ, taciturnus, quietus, σιγηλός.

Σιγηρῶς & Σιγηλῶς, quietè, tacitè, ἡσυχαίως, Heſych.

Σίγυνος, ου, ὁ, animal, quod quidam terreſtrem crocodilum vocant. melius ſcribitur σκίγκος.

Σίγλαι, αἱ, inaures, Sic vocant Dorienſes, teſte Polluce, τὰς ἐλλόβια ſiue ἐνωτίδας: Æoles ἐφτιαλα: Comœdia ἑλικτῆρας à flexu: & στρόβιλοι à forma pinei ſtrobili: & βοτρύδια dicuntur & Σίγλαι.

Σίγλαι, αἱ, ſunt quas vulgò vocamus Sifras, notæ ſcilicet compendiariæ. Ita enim vocari ſcribit Iuſtinianus in Pandectis Græcis. Plutarchus dixit in Catone, σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα. Atſque ipſa notoria vel notaria dicitur ab Auguſtino in collationibus operis breuiculi: Et ab Apuleio de aſino aureo lib. 7. De iis Martialis libro 14. Seneca Epiſtol. 91. Tranquillus in Iul. Cæſare, & in Tito. Pædianus de Orat. & pro Milone. Dion lib. νε. Cicero etiam Epiſtol. ad Attic. 13. In Græca conſtit. [illegible] σίγλαις γραφόμενα. ſic ſcriptum.

Σίγμα, nomen literæ, de qua Herodot. Significat menſam vel potius cœnaculum ſemirotundum inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis: à ſimilitudine literæ Græcæ, de quo Epigr. Aſpice lunata ſcriptum teſtudine ſigma. Lampr. in Heliog. Illud ſanè mirum videtur, vt de croco ſigma ſtrauerit, quum ſummos viros rogaſſet ad prandium.

Σιγματισμὸς literæ σ concurſus, vt apud Virg. in Georg. & ſola in ſicca ſecum ſpaciatur arena. & 5. Æn. Tum rauca aſſiduo longè ſale ſaxa ſonabant.

Σιγματοειδής, ές, habens formam literæ σ. σιγματοειδὴς ὁ ῥάχις. Σιγματοειδεῖς, αἱ, membranæ ſunt tres in vena corporis arterioſa: à qua pulmo nutritur, intrò & foras nutantes, Galen.

Σιγμός, οῦ, ὁ, ſtridor qualis eſt ferri candentis dum in aqua extinguitur, reperitur & σιγμὸς pro eodem.

Σιγνῖνος οἶνος, vinum ſigninum, Dioſc. lib. 5. cap. 13.

Σιγύνης, iaculi genus, venabulum: quaſi [illegible]. vide Σιβύνη & Σίσυνον.

Σιγύνη, ſcutella, quæ & peltaria. Item haſtæ ferro totæ obductæ. & haſtas ſimpliciter ſic dicunt Cyprij, Etym. Apoll. 2. Argon. [illegible] σιγύνας, &c. vbi Interpr. σιγύνας δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια: ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια.

Σίγυνον, iaculum penitus ferreum, ὁλοσίδηρον ἀκόντιον, Lycophr. Euſtath. Iliad. γ.

Σίγυνος, ſubulcus.

Σιδηλλαγή, genus cantilenæ.

Σιδήραρχος, ου, ὁ, faber ferrarius.

Σιδηροθήκη, armamentarium, apud Plutarch. in Numa.

Σίδαρος, ἀντὶ τοῦ σίδηρος, Doricè vel Æolicè, Etym.

Σίδη, ης, ἡ, Punica arbor, ῥοιά. Nicand. [illegible] καρπόν. Σίδη, malum Punicum, ῥοιά vel ῥόα. Hippocrat. de natura muliebri, σίδας οἰνώδεας ἐκχυλώσας, &c. Et paulò poſt ait, ῥοιῆς γλυκείης. Idem lib. 1. de morbis mul. ἐγχέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. vbi mali Punici vinoſum ſuccum vtendum preſcribit. Nicander in Alexipharmacis, [illegible] σίδης, i. puniceæ fructum Puniceum. Hinc Σίδιον καὶ τὰ Σίδια. Plural. mali Punici cortex ſiue putamen, id eſt, malicorium. Plin. quod σιδόεν κέλυφος dixit idem Nicand. in Alexiph. [illegible]. Σίδη etiam dicta herba à ſimilitudine mali Punici, deſcribit Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 11. Videtur eſſe Nymphæa, de qua ipſe lib. 9. hiſt. cap. 13. Σίδη, Sida vrbs Pamphyliæ. Lege Ptolem. & Strabon. Et de Sida Bœotiæ, Athen. libr. 14. vbi, [illegible], &c.

Σιδήρεος, ου, ὁ, ferreus, ἰσχυρός. Odyſſ. ε, σιδήρεος [illegible], i. validum, ſtrenuum. alibi πολύχαλκος dixit. Dicitur etiam σιδήρειος, i. breui. σιδήρεον [illegible] cur dicatur, Apol. Rhod. Interpr. σιδηρείοις, ferramentis.

Σιδηρεύω, fabrico, ferrum cudo, χαλκεύω, Pollux.

Σιδηρόω, ῶ, ώσω, ῶμαι, ferro, ferrum obduco. Thucyd. lib. 9. ἐσεσιδήρωτο, ferratum erat.

Σιδηρευτική, ἡ, ſub. τέχνη, fabrica ferri, ars quæ circa ferrum verſatur.

Σιδήρεον, ου, τὸ, ferramentum, ſpiculum, Gaza ex Ariſtot. σιδηρίῳ [illegible], ferro potitus eſt, i. ferreo inſtrumento, Herod. σιδήρια λιθουργά, lapidaria ferramenta, Thucyd.

Σιδηρῖτις, ἡ, ſideritis, herba foliis marrubij, quæ ἡρακλεία, vocatur: ſecunda ſideritis filicea, foliis filicis: tertia foliis coriandri: quarta ἀχίλλειος dicta, ferens ſcapos fuſorum effigie quibus verticillati flores. Lege Dioſcorid. lib. 4. cap. 33. Dicta eſt autē ſideritis, quoniam glutinandis vulneribus apta præcipuum in bello haberet vſum.

Σιδηρῖτις, terra vbi foditur ferrum, & lapis incredibilis virtutis, quem Magnetem Latini & Heraclium nominant.

Σιδηρικὴ τέχνη, ars fabrilis, ars ferraria, Pollux, χαλκευτική.

Σιδηροβόλος μηχανή, machina ferrum iaculans, Bud. in Epiſtol. poſter.

Σιδηροβριθής, grauis ferro & ferreus, Ariſtoph.

Σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, vorans ferrum, epith. cotis apud Sophocl. in Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεακονής, i. σιδηροβρῶτι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ, cote ferri edace nuper acutus.

Σιδηροδάκτυλος, habens digitos ferreos: fuſcinæ epith.

Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται, vinculis ferreis ligati trahuntur, lib. 3. Macchab.

Σιδηρόδετος, ου, ὁ, ferro vinctus. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in ligneis ac ferratis ſoleis, Herodot.

Σιδηροκμής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀδμής, ferro interfectus. σιδηροκμῆσι βοτοῖς, pecudibus ferro cæſis. Sophocl. in Aiace, ἐν μέσοις βοτοῖς, Σιδηροκμῆτα, ἄψυχος θανεῖν νεκρόν, id eſt, [illegible]. Aliis placet σιδηροκμῆτα dici in accuſandi caſu, vt ἀδμῆτα.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum: à σίζω, ſtrideo, ι. breui. Heſiod. ferrum ære poſterius fuiſſe ſcribit, χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος: Pro enſe. Idem Heſiod. [illegible] σίδηρον δεινὸς αἴθων. Nicander etiam in fine Theriac. Fœmin. genere extulit, [illegible], plumbatura. Dicitur etiam τὸ σίδηρον genere Neutro, in Commentar. Hom. Iliad. 4. vide Νήδυμον. Apud Polluc. πρίων, i. ſerra dicitur σίδηρος ὀδοντωτός, ferrum dentatum.

Σιδηροτέκτων, ὁ καὶ ἡ, ferro fabricatus apud Athen.

Σιδηροτόκος, ου, ὁ, ferrum producens: epith. Hiſpaniæ. σιδηροτόκος Ἰβηρία, q. ferripara Hiſpania, in Epigr.

Σιδηροτομεῖν, ferro incidere, in Epigr.

Σιδηρουργεῖα, αἱ, ferrariæ fabricæ.

Σιδηρουργός, faber ferrarius, Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 9.

Σιδηροῦς, ferreus, στερρός. σιδηροῦν νόμισμα, ferreus nummus, Plutar. in Lycurgo.

Σιδηροφορεῖσθαι, arma ferre, Thucydid. ἐσιδηροφοροῦντο οἱ Ἕλληνες, Græci ferro armati inuadebant, Ariſtotel. libro 2. Politicor. cap. 9.

Σιδηροφορῶ, arma fero, me armo.

Σιδηροφόρος γαῖα, terra ferax ferri, dicitur regio Chalybum Pontica ad Apol. Rhod. lib. 2. Argon.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis, Æſchyl.

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, vel obduco vnde ἐσεσιδήρωτο ferratum erat apud Thucyd. libro 4. & σεσιδηρωμένος, ferratus, ferro munitus.

Σιδιοειδής, pallidus inſtar mali punici corticis, id eſt, malicorij colore, flauus, ὠχρός Hippocrat. Dicitur & Σιδόεις, i. puniceus. vide Σίδη.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex aut granum maligranati, maligranati ſeu punici tunica aut putamen: malicorium à Latinis dicitur. Ariſtoph. [illegible], & [illegible], li. 1. Dioſc. c. 184. & lib. 2. c. 111. Vide Σίδη.

Σιδονίηθεν, ab vrbe Sidonia.

Σιδόεις, & σιδόεσσα: vt σιδόεν κέλυφος pro σίδης κέλυφος.

Σιδών, ῶνος, ἡ, Sidon vrbs Phœniciæ, penultima producta, & incola Sidonis, penultima breui, Etym.

Σιαλοφόρα, τὰ, à ſpuma quæ σίαλον vel σίελον, nomen habent: Latini frænos vel fræna vocant, à φιμόω, ora equorum frangunt & coercent, ſaliuámque & ſpumam equis excitant dum ipſa mandunt:

mandunt:vnde ſpumantia fræna dixit Poeta Conſtantinus in Geoponicis ex Apſyrto de pullo equino, τὰ χαλινὰ πρὸς τὰ φάτνῃ κρεμάσθω, ἵνα ψαύων συνεθίζηται, καὶ μὴ ἐκπλήττηται τὸν ἀπὸ τῶν σιδηρίων ψόφον, ne frænorum ſonantium ſtrepitum reformidet. Quod præceptum eſt apud Virgil.3.Georgic.vbi, -& ſtabulo frænos audire ſonanteis. Varro lib.2.cap.7. Eadémque cauſa ibi frænos ſuſpendendum,vt equuli conſueſcant & videre eorum faciem,& è motu audire crepitus.

Σιαλίζειν, καὶ σιελίζειν dixit Trallianus,vt Plinius ſaliuare, pro ſaliuam ſiue ſaliuarium lentorem emittere:expuere, πτύειν vel χρέμπτεσθαι:nonnulla tamen differentia:vt inter ſaliuam & ſputum. Οὐ πτύουσιν,ait ipſe Trall.σιαλίζοντες καὶ χρεμπτόμενοι.

Σίαλον, τὸ, & Σίαλος, ὁ, ἡ, ſaliua,Gaza lib.3.

Σίζω, μέλλ. σίσω, π. σίσικα, bullio,ſtrideo: vnde σίζει αἴθων apud Quintilia. Hoc verbum ad ferrum ignitum pertinet, quando in aqua extinguitur,ad cuius ſibili imitationem confictum eſt. Pollux σίζειν proprium eſſe vult τῶν κοψίχων auium,i.merularum. Apud Ariſtoph.in Acharn.ὁ δ' ἀπελεύθερος σίζοντα πάνυ, interp. ζέοντα, ὡς ἀπὸ τηγανιζομένου. Et apud Hom.in Odyſſ. σίζ' ὀφθαλμός,i.ſtridorem emiſit oculus.

Σιίττη, vpupa,quæ & ἔποψ,& γελαρος.

Σιθών,olim ſic dicebatur Thracia.

Σικαλίς, ίδος, ἡ, ficedula.

Σικελία, Sicilia , quòd Hiſpani à Sicano vel Sicare Hiſpaniæ fluuio profecti ipſam inhabitauerunt.

Σικελικός,Siculus,Etym.Et vafer,doloſus.

Σικελισμός,apud Hippocrat.inſidioſa nequitia,cauſa abdita,ἀπὸ τῶν κακομηχάνων Σικελῶν ἀνθρώπων.à moribus Siculorum,σικελοὶ dicuntur, homines vafri & doloſi. Vnde credo vulgarè vocem noſtram defluxiſſe,qua talem vocamus *ſicaneur*, vel vt vitioſè ſcribunt *chicaneur*.

Σικάριος,ſicarius,hæc dictio Latina vſurpatur à Luca , cap.21. Actorum Apoſt.

Σικελίζειν,pro ſaltare inuenitur,Athen.lib.1.Suid.exponit per ὀρχεῖσθαι apud Epicharmum , καὶ τὸ πανουργεῖν, ſicelicilliſſare. Plautus Menæn.

Σικελικὸς βίος , Siculus viuendi mos. Plato Epiſt.7. pro ſoluto & diffluenti:cui ibidem δωρικὸς opponitur.& δωριστὶ ζῆν,i ſobriè viuere. Eſt & apud Suid. σικελικὴ τράπεζα,Sicula menſa, quod dicitur de lautis admodum & & voluptuariis,i.ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρυφερῶν.

Σικελιώτης, ὁ, Sicilienſis,Ammon.

Σικελός,Siculus,gentile.Ammon.diſtinguit à Sicelioťa.

Σικελιωτικός,Siculus, Dioſc.lib.3.cap.29.

Σίκερα, τό,ſicera,omnis potio acris & ebrietatem inducens inde *Sidre*. Eſt autem dictio Hebræa,vt ſcribit Hierony.in Eſaiam. Illi enim *ſ.hechar* eiuſmodi potionem & ebrietatem ipſam appellant.οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ , vinum & ſiceram non bibet, cap.1. Euang. Lucæ. Porrò vini factitij vſum fuiſſe apud Ægyptios teſtis eſt Diodorus Siculus,quod ſua lingua vocarent zuthum,id quod olim Galli ceruiſiam vocabant,Hiſpani celium teſte Plinio.

Σίκιννις, ἡ,genus ſaltationis militaris,ſaltatio ſatyrica, cantio verò tragica,habens aliquid comicum,Etymol.vide Κόρδαξ in Ammonio.

Σίκινος,inſulæ nomē iuxta Eubœam,OEnœe prius vocata,quòd ſit vitifera,Etym.

Σικλα,inaures,σίγλαι.

Σίκλος,ſiclus,numi ponderiſque genus Hebræorum à quibus dicitur שקל,id eſt *Secel*,ſiue vt Iudæi hodie pronunciant *Schekel*. Græcorum eſt στατὴρ,ſtater ſiue drachmæ 4.Ioſepho.Vnde τετράδραχμον dicitur,& à Latinis ſemuncia. Vulgaris ſiclus tātùm vnciæ partem quartam pendebat, id eſt Latinorum ſicilicum, ex Hebræo etiam transformato nomine. Idem igitur Sicilicus, id eſt vnciæ pars quarta ſiue drachmæ duæ, vt conſtat ex l.21.§.2.ff.de ann.l.gat. Et Siclus,cuius pondo æquale, teſte Salomone Hebrǫo.Quo factum vt Exodi cap.38.ſeptuaginta Interpretes, & poſt eos Epiphanius, Heronymúſque in Geneſin,δίδραχμον pendère dixerint. Porrò ſiclus numiſma in vna facie aram ſcalptam habuit, cum eiuſmodi ſcriptura in ambitu,שקל ישראל Et in altera virgam Aaron cum circunſcriptione tali,ירושלים קדוש, Ieruſalem ſancta. Ara autem & virga, ſacerdotij regnique ſymbolum. Σίκλος etiam menſura:medimnum valens. Athenæus libro 8.ex Polybio , Καὶ ὁ τῶν πυρῶν σίκελος (μέδιμνος δ' ἐστι) δραχμῶν ... Non igitur σίκλος vox Græcis ignota fuit , vt quidam ſummi nominis licet , nimis audacter tamen affirmauit.

Σικύα, ας, ἡ,cucurbita,ἡ κολοκύνθη, vel κολόκυνθα Dioſcoridi, quæ & σικυωνία dicitur.Athen.libro 2 Εὐθύδημος ... σικύαν ... τὴν κολοκύνθην. ... τὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. Σικύα etiam colocynthis cui vis purgatrix , vt apud Hippocrat. σικύην ὠμὴν Galenus exponit κολοκυνθίδα ὁλόκληρον,id eſt,integram colocynthidem: quæ alia eſt quàm σικύα ἐδώδιμος, id eſt cucurbita ipſi Galeno in Gloſſ. Σικύα,vel vt etiam ſcribitur σικύη,item eſt medicinalis cucurbitula ſiue cucurbita,vt apud Satyricum: lādudum caput hoc ventoſa cucurbita quærit: ita dicta à cucurbitæ oleris ſimilitudine.Galen.in Gloſſ.σικύην inter cætera ſignificare ait,τὴν ἰατρικὴν σικύαν,τὴν ἀπὸ χαλκοῦ καὶ κέρατος ἢ ὑέλου.Harum enim nec forma ſimplex,nec materia.Celſ.lib.2.c.11. Cucurbitularum verò duo ſunt genera,æneum,& corneum. Ænea altera parte patet,altera clauſa eſt.Cornea altera parte æquè patens,altera foramen habet exiguum.vide cætera.nunc ex vitro prçcipuè & argento parantur.Habétque Lucian. σικύας ἀργυρᾶς,i. cucurbitas argenteas Plutarch. περὶ πολυπραγμοσύνης, αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν,οὕτω τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὦτα τοὺς φαυλοτάτους λόγους ἐπισπᾶται, quemadmodum cucurbitæ peſſimum quódque ex carne educunt : ita curioſorum aures peſſimos quoſque ſermones attrahunt. Apud Galenum libro de cucurb. ſic ſcriptum , σικύα δύναται τὴν ὕλην κενῶσαι , &c. Hippocrat.de antiqua medicina, δύναται ἡ σικύη ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἕλκειν , &c.

Σικυηδὸν ἐγγυῆσθαι,i. cucumeris in modum os frangi dicitur, obliqua per craſſitudinem fractura. Dicitur & ἐκφυηδὸν , Paulus Ægin.lib.5.

Σικυήλατον, ου, τὸ,cucumerarium.

Σικυΐς, ίδος, ἡ,pyxis,πυξίς,apud Hippocrat. Eſt & vas figulinum in quod farina iniicitur,Galen.in Gloſſis.

Σίκυον, ου, τὸ, ſemen cucumeris, apud Theophraſtum libro 7.hiſtor.plant.

Σίκυος, ὁ,cucumer,ſeu cucumis, vt vertitur à Gaza. Σίκυος ἐδώδιμος,Galen.lib.7.Simplic. Item pepo:ὁ σίκυος, etiam dicitur:vnde σίκυος ἄγριος,& σίκυς ἄγριος,ſylueſtris cucumis ex quo fit elaterium. οἱ σικυοὶ πέπονες, apud Ariſtot.in Problem. cucumeres cognomento pepones.Et apud Pollucem σίκυος πέπων, quem σπερματίαν vocabant. Eſt & apud Galen.2. Aliment. σικυοπέπων.

Σικυωνίας,cucumerarius.

Σικυώνη, ης, ἡ,apud Hippocr.quatuor ſignificat , τὴν κολοκυνθίδα,τὴν ἰατρικὴν σικύαν,τὴν ἐδώδιμον καὶ κολοκύντην σικύαν.vide Galen.in Gloſſ.Et in dict.Σικύα.

Σικυώνια, τά, calceamenti genus apud Pollucem.

Σικυώνιον ἔλαιον,ſicyonium oleum : dictum quòd in Sicyonia maximè conficitur,de quo Dioſcor.lib.1.cap.33. vbi Marcel.ibidem vim habet hoc oleum calefaciendi & diſcutiendi, Gale. ad Glauc.

Σιλγαίζομαι,derideo,execror.

Σιλχαίνομαι,idem.Phrynichus hoc verbum reiicit vt barbarum.

Σιλχανόν, τὸ,moleſtum,iniucundum.

Σίλχας apud Pollucem genus calceamenti, ... ait,...

Σιλχασία,tædium,faſtidium.

Σίλλυβος, ὁ,fimbria,κροσσωτόν.

Σιλχός, οὐ, gracilis,λεπτός. Athenæus pro moroſo poſuit libr.6, Καὶ ὁ δύσκολος,inquit,ὁ δὲ δύσερως καὶ σιλχός. Σιλχός, imbecillus, inualidus. ἀσθενής. Plutarchus , ... : ... Apud Suid.etiam σιλχός,id eſt ..., ... & Heſyc,ὁ ... : ſed leg. ...

Σιλίγνις, ἡ, pemmatis genus ex hordeo,ſeſamo & papauere.

Σιλλαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, inter loquendum cum contemptu oculos aliò torqueo.

Σίλλος, ου, ὁ, ſcomma,nugæ.

Σιληνός,Silenus,proprium dei Sileni,aſſeclæ Bacchi, Bud.in Epi. poſter.σιληνοί,οἱ.Euſtathio ſunt ... ab Heſych.autem σιληνοί epoſ.ſatyri.

Σιλιγνίτης, ὁ,ſiligo optimum triticum puriſſimúmque,vel farina puriſſimi optimique tritici,ſcribitur & σίλιγνις.

Σιλιγνίτης ἄρτος , ſiligineus panis dicitur à Paulo Æginetà libro primo.

Σιλλαίνω, μ. ανῶ,per iocum mordeo,cauillor, ſalſè ludo in quempiam,proſcindo, maledictis & conuitiis lacero, dicaciter ludo.Lucian.καὶ τὸ σιλλαίνειν καὶ ἀποσκώπτειν,i.dicteriis ludere. Σιλλαίνειν, ſiue σιλλοῦν,καὶ διασιλλοῦν,propriè eſt irridendo oculos agitare; καὶ ὑπὸ χλευασμοῦ σιλλοῦν τοὺς ὀφθαλμούς. vnde & poëma χλευαστικὸν σίλλος appellatur,Pollux. Σιλλώπτω,torue video & inſpicio, ſpeculor,Etym.

Σιλλικύπρια, τά,ſillicypria. ex fructu horum faciunt Ægyptij vnguentum,vocantur autem ab eis κίκι, Herodot.

Σιλλογράφος, ὁ,ſillorum ſcriptor,qualis fuit Timō Phliaſius philoſophus maledicentiſſimus.

Σίλλοι, οἱ,ſales,dicacitates,conuitia:quaſi ἰλλοί: ... Vide Σιλλαίνω.

Σίλουρος, ὁ, ſilurus piſcis:de quo vide Athen. Ælian. & Eraſmus

Prouerb.Silurus putris.

Σίλυϐον,ſilybon,ſpina eſt lata,Dioſc.lib.4.cap.149.

Σίλφη,ης,ἡ,blatta. Vide Βδέλλα,& Μυλαϐρίς. Silpha inſecti genus quod ſenectutem exuit,Ariſtot.lib.8.Animal.

Σίλφιον,τὸ,planta eſt ferulacei generis, foliis apij:in agro Geneuenſi primùm à nobis multis oſtenſa eſt. Ex Cyrenaica laudatiſſima,culturámque naturâ refugiens. Latinis ipſa Laſerpitium dicitur.licet etiam pro laſere(vt totum de parte dicitur) Plinius vſurparit. Laſer verò id eſt ὀπὸς κυρηναϊκὸς, & ὀπὸς ſimpliciter per excellentiam,apud Hippocr.lacteus eius ſuccus eſt,liquórque qui ex radice,vel caule ſcarificatis effluxit, ob ídque καυλίας,vel ῥιζίας vocatur:vulgò *benioum*:ſeplaſiariorúmque eſt aſſa dulcis,vt aſſa fœtida ſiue ſtercus diaboli, i. ὀπὸς μηδικὸς, ſuccus ſcilicet ex deteriore genere Silphij , viroſus, fœtidúſque admodum, præſertim dum ſuffitur. Silphij folium & etiam caulis Dioſcoridi , μάσπετον appellatur , & à Plinio maſpetum. corrige igitur Pollucis librum,vbi ſcriptũ Silphij τὸ φύλλον ἄσπετον dici. Radix Silphij ſola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teſte Galen.in Gloſſis : ῥίζιον κυρηναϊκὸν à Nicandro:μαγύδαρις à Dioſcoride.quod tamē controuerſum: aliis,vt Theophraſto & Plinio caulem(qui & καυλὸς ſimpliciter dicitur ab Hippocrat.& Polluce κατ' ἐξοχὴν) vocantibus μαγύδαριν:aliis ſemen Pollux , τὸ μὲν τοῦ σιλφίου τὸ ἐπὶ σπέρμα μαγύδαρις.corruptè pro μαγύδαρις. Apud Theophraſtum lib.de hiſtor.cap.3. locus etiam corruptiſſimus ita reſtituendus eſt, [illegible] Ex quibus dixit Plinius libr.19. cap.3.Hoc inciſo,profluere ſolitum ſuccum ceu lactis,ſupernato caule,quem magydarin vocarũt. folia aurei coloris pro ſemine fuiſſe,cadentia à canis ortu,auſtro flante,&c. Ariſtoph.Οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.Non ſi mihi donaueris Ditem ipſum & Batti laſerpitium Syrpe (voce degenerante à Græco)pro laſere,& laſer pitio dicitur.Vide Priſcian.Plautus.ſi ſperas tibi hoc anno multum futurũ ſyrpe & laſerpitium, &c. Solinus apud Cyrenenſes præterea ſyrpe gignitur, odoratis radicib. virgulto herbido magis quàm arbuſto.vide Ὀπόκαρπον,& Ὀπός.

Σιλφίου φύλλον,folium laſeris.

Σίμα,τά,aquilina.

Σῖμαι,ſummæ partes citharæ:καὶ ἐν ταῖς ὀργυαῖς [illegible].Item apes. vide Cæl.lib.28.cap.27.

Σιμϐλεύω,apes aluearibus condo.

Σιμϐλαὶς πέτρα,ſpecus in quo mellificant apes,Apol.Rhod.

Σιμϐλίδες,αἱ,apes.

Σιμϐλιον μέλι,ſimblium mel dicitur Siciliæ inſulæ,Dioſcor.lib.2. cap.104.Marcellus tamen legendum cenſet ὑϐλαῖον.

Σιμϐλεῖον,ου,τὸ,alueolus apum,ſiue aluus Varroni,σμῆνος,capſa vbi ponuntur apes,& alueares.Idem σίμϐλος,ὁ,& σίμϐλη,ἡ,dictum videtur σίμϐλον, quaſi σμῆϐολον , nempe ὅπου τὰ κηρία αἱ σμαὶ ... ſυμϐάλλουσι.Apum autem epith.eſt σμαὶ.σίμϐλος [illegible] Apollon.2. Argon. [illegible] Heſiod. in Theog. μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμϐλους,in aluearibus manentes.

Σιμὴ à Polluce refertur inter σχήματα Tragicæ ſaltationis.

Σιμικίνθιον,ου,τὸ,ſemicinthium,faſcia,ſemicinctum,φακιόλιον ἢ σουδάριον exponit Suid.ſudarium.Videtur Latina vox eſſe corrupta,non Græca.σιμικίνθια ἢ σουδάρια,ſemicincta & ſudaria,Act. 19.vbi Eraſ.vtranque,inquit, vocem Latinam Lucas vſurpat, in cuius adnotatione ſcribitur σημικίνθια per η, in codice Aldino per ι:ſed per η melius.

Σιμικὸν,τὸ,muſicum inſtrumentum in quo chordæ 35.Pollux.

Σιμοπρόσωπος. vide Σιμός.

Σιμὸς,ἡ,ὸν,ſimus,preſſis naribus exponit Seruius,qui ſimus dicitur à Polluce,καὶ σιμοπρόσωπος à Platone.Item decliuis:ſi de loco dicitur oxyt. eſt paroxyt. verò ſimum piſcem ſignificat, Cyril.ῥῖνα σιμὸς,Lucian.naſo ſimo,de Sileno hoc dixit in Dialogo qui inſcribitur,Deorum concio. Lucret. Simula, Silena eſt.σιμὸς ἔρως, ſimus Cupido , in Epigr. σιμὰ & κυρτὰ differunt apud Galen.ad Glauc. τὰ σιμὰ dicuntur in hepate , τὰ κυρτὰ ὑποϐαίνοντα τῆς γαστρὸς.

Σιμότης,ητος,ἡ,ſimitas,τὸ σίμωμα.ἡ σιμότης [illegible],depreſſi naſi ſimitas,Plutar.in Publicola.

Σιμόω,ſimum reddo,aut repando,Heſych.

Σίμωμα,τὸ,idem quod σιμότης.Plutarch.in Pericle,σίμωμα ναῦς [illegible] τὸ σίμωμα.

Σινάμωρος,vel Σιναμωρος per ι,πορνικὸς , libidinoſus, deſtinatus ad nocendum,πρὸς τὸ σίνεσθαι μεμορημένος,κακόηθες, nociuus, qui ad id natus eſt vt alios lædat,& detrimento afficiat.

Σιναμωροφυλία dicitur quæ cum viro congreditur.Ariſtophan.[illegible] γυνὴ δὲ σιναμωροφυλία χαίρει,i. [illegible]

Σιναπίζω.τὸ θερμαίνω.cataplaſma ex ſinapi impono.

Σίναπι,εως,τὸ,ſinapi:[illegible]

Σιναπισμὸς,οῦ,ὁ,exulceratio corporis facta impoſito ſinapi. vide adnotationem Marcel.lib.2.Dioſcor.

Σιναπιστέον, ſinapiſtino vtendum , Ruell. ſinapi conſpergendum, Marcel.lib.7.Dioſc.c.3.

Σίναπυ non dicitur,ſed νᾶπυ,Phrynich.

Σιναὶ,noxia,[illegible]

Σινδονοειδέσθαι,[illegible].i.βλάπτειν. Heſyc.

Σινδὼν, όνος, ὁ, ſindon, i. amictus ex lino Ægyptiaco, [illegible] quod [illegible] vocat Pollux.vnde σινδονίτης πλακοῦς,tela, Gaza lib.4.cap.9.hiſtor.plant.Theophr. dicta ſit , quia primùm in Sidone vrbe huiuſmodi amictus fieri cœpit , ob id Tyriaâ Martiale dicta.erant enim vicinæ vrbes Tyrus & Sidon.

Σίνηπι,εως,τὸ,ſinapi,cuius vis eſt acris,i.θερμαίν. Nicander in Alexipharm. [illegible] Interp. [illegible] potius [illegible]

Σινιάζω,[illegible],cribro,concutio,Heſyc.

Σινιάσιον,ου,τὸ,cribrum.

Σίνις,fur,latro,κακοῦργος,κλέπτης,λῃστής. Apud Ariſtotel.2. Rhetor. ſcriptum,Καὶ Σκίρων,σίνις ἀνήρ.Xenoph.lib.2. [illegible] Σίνις καὶ ὁ Σκίρων,καὶ ὁ Προκρούστης [illegible].vbi nomen eſt proprium.

Σινόδοντες,dentiſces piſces,Ariſtot.lib.9.Anim.

Σινόδους,οντος,ὁ,fera quæ dentibus nocet.

Σίνομαι,noceo,infeſto,perturbo,lædo,vexo,populor,βλάπτω,calamitatem affero. Depon.Accuſat.Heſiod. ἄνδρας μέγα σίνεται, viris multum obeſt.Xenophon,σίνονται πολλὰ τῆς χώρας.

Σινόω,ῶ,noceo,lædo,idem cum σίνω,ſeu σίνομαι,vnde apud Heſyc. [illegible],βλάπτεται.

Σίνος,εος,τὸ,nocumentum,clades,detrimentum.Nican.in Theriacis,[illegible] vbi prior ſyllaba breuis. Σίνος. Æſchyl.in Agamemn.[illegible] σίνος.Interp.[illegible]

Σίνος,mentula,vt Ariſtoph.Interpr.docet.inde Silleni deflexum nomen eſt.

Σιντηΐς,Lemnus inſula ſic dicebatur,quod Sintij eam incolerent, Etym.

Σίντης,ου,ὁ,nocuus,βλαπτικὸς,κακοῦργος. Nicand.in Theriac. [illegible] φάλαγξ.Dicitur etiam σίντωρ.

Σίντιες,οἱ,Sinties Lemnij,παρὰ τὸ σίνεσθαι τὸ βλάπτειν, [illegible] βλάπτειν,i.à nocendo,vt qui ſunt piratæ: vel quòd primi arma excogitarint,quæ reuera hominibus nocent.Ho. Iliad.α,Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.iidem populi Σίντιες etiam appellantur apud Thucyd.libr.2. & Σίντοι apud eundem ſcholiaſten.

Σίντωρ,ορος,ὁ,qui lædit,in Epigr.ὁ σίντης.

Σίνω,noceo,attero,lædo,ι.longa,Neut.Accuſat.

Σινώπη . nomen fœminæ proprium , & vrbis etiam. vide Etymolog.

Σινωπίζειν,laſciuire:à Sinope ſcorto quopiam nobili,celebratęq; laſciuiæ:vel certè à Sinopenſium moribus tractum.

Σινωπὶς ſiue Σινωπικὴ μίλτος,rubrica Sinopica, Dioſcorid.libro 5. cap.103.minium Sinopicum vocat Plinius. & Sinopidem lib. 35.cap.6.Meminit Strabo libro 12.Theophraſtúſque De lapidib.in cuius codice corruptè legitur [illegible] pro σινωπικὴ. Vide Μίλτος.

Σίξις,εως,ἡ,idem quod συριγμὸς,Ariſtot.meteorol.lib.1. Euſtath.ait eſſe τὸν τοῦ σ ἦχον.

Σίον,ου,τὸ,ſium ſiue lauer,herba aquatica foliis oluſatri:quibuſdā ἔνυδρος ἀναγαλλὶς,anagallis aquatica:vulgò *berle*. Dioſcor.lib.2. cap.154.

Σιὸς,οῦ,ὁ,Deus,lingua Æolica : vnde Sibylla dicta eſt. & Σιώ, dij Lacedæmoniis , gemini Caſtor & Pollux vnde τὼ σιὼ per geminos.

Σίπαλος,ου,ὁ,difficilis,moleſtus,deformis,impurus,ἀκάθαρτος,Suid. Σιπαλὴ,Heſych.[illegible] βλεφαρίδας ἔχουσα,lippa mulier & gramioſa.

Σίππη,ης,ἡ,apud Ariſtot.lib.9.Animal.cap.16. Gaza exponit ſitta pro aue:vnde legendum eſſet σίττη.

Σιπτὸς,denſus,ſolidus.

Σιπύη,ης,ἡ,arca,penus,[illegible],arca panaria,quaſi σιτοϐόλη [illegible] τὰ σιτία ἐμϐάλλεσθαι.Ariſtoph.in Pluto,[illegible] ἀλφίτων,apud Pollucem ſcriptum σιπύα,i.σιπύη. hinc ὁμοσίπυοι , à Charonda apud Ariſtotelem dicti ſunt coniuges quaſi compenuarij, i.ex vno penu victitantes,& ex vna arca panaria.

Σιπύς, ύδος, ἡ , pyxis , & vas fictile aſſeruandæ farinæ vſui deſtinatum : vnde ὁμοσιπύους Charontes vocat virum & vxorem quaſi dicas compenuarios , Ariſtotel.libro primo, Politicor. capite 1.

Σίπυλος,ου,ὁ,Sipylus vrbs,& mons iuxta Lydiam. Luciā.in Iconibus,

bus, ϑᾶττον ἄν τις ὅλον τὸ Σίκελον μεταστήσειε, ὅσα τῶν κακῶν ἀνάγει.

Σίραιον, τό, defrutum, ſapa, τὸ ἑψηθὲν γλεῦκος, vinum nouum decoctum, Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo. Problem. Ariſtoph. in Veſpis. αὐτὸ σιραίῳ μᾶλλον σημαίνει τοῦ θυμοῦ τὴν ἀκρασίαν ἥδε δ' ἐστὶ αἰσθανομένων αὐτόν. σιραῖος οἶνος etiam dicitur & σίραιον, vide ſuprà.

Σίριμον, τό, placentæ genus Veneri apponi in ſacrificiis ſolitæ.

Σιρίασις, εως, ἡ, inflammatio eſt partium earum quæ circa cerebrum aut eius membranam ſunt. vide Σειρίασις.

Σιραῖος οἶνος, idem quod σίραιον apud Euſt. pro quo & σιραῖος οἶνος apud Dioſc.

Σίρις, imperitus: & nomen proprium fœminæ: & vrbs Italię, Etymol.

Σιριῶ, laboro capitis ardore: σιριῶντα παιδίων ἐπιπλάττεται, infantiũ diſtillationibus, quas ſiriaſes vocant, illinitur, Ruel. capitis ardoribus in infantia, quos Greci ſiriaſin dicunt, Marcel. vide Σειρίασις.

Σιρίασις, capitis ardor, σειρίασις.

Σιρομάστης, inſtrumentum ſiue vas quoddam ferreum anſam ligneam habens. Suid. σκεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον, πρὸς τὰς πλάνας εἰς ἔρευναν. Eunapius, ὥστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον ἐδόκει μοι ὁ δίκροτος. lancea Interpr. Ioſephi. Vide Σειρομάστης.

Σιρός, οῦ, ὁ, (vel vt ab aliis ſcribitur σειρός, vel σιρρός) ſcrobs in quo condita frumenta aſſeruantur, βόθρος ἢ ὄρυγμα εἰς ἀπόθεσιν σίτου ἢ ἄλλων σπερμάτων. Apud Simplicium ſic ſcriptum in Commentar. in 2. naturalis auſcultationis. καὶ γὰρ ὀρύττει τις ἢ τὸ φυτεῦσαι χάριν, καὶ τὸ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ ἀρύειν, καὶ διαχεῖσθαι ἢ σιρόν, ἢ τάφρον ποιεῖται. Columella libro primo, capite ſexto, poſſunt etiam defoſſa frumenta ſeruari, ſicut tranſmarinis quibuſdam prouinciis, vbi puteorum in modum, quos appellant ſiros, exhauſta humus. editos à ſe fructus recipit. Plinius libro 18. capite 30. de frumento aſſeruãdo & ipſe loquens: Nec ferè condita in ſpica læduntur. vtiliſſimè tamen ſeruantur in ſcrobibus, quos ſiros vocant, vt in Cappadocia & in Thracia. Quæ mutuati ſunt ex Varrone qui omnium princeps ita ſcipſit in primo de Re ruſtic. capite 57. Quidam granaria habent ſub terris, ſpeluncas (cryptas vocat Vitruuius libro ſexto, capite octauo) quas vocant σειροὺς, vt in Cappadocia, ac Thracia. antea vero etiam in impreſſis legebatur σύρους. quod facit vt dubitem num χύτρους legendum ſit: qua voce pro ſcrobibus ſæpè vſus eſt Theophraſt. vt de Cauſis plantar. libro tertio, capite ſeptimo, 18. & 5. vbi διὰ ταῦτα δεῖ ποιεῖν τὰ γύρους προορύττειν πολλοῖς. Et tamen ſic corruptè legitur apud ipſum authorem de hiſtor. libro ſecundo capite ſeptimo, ὅταν δὲ σιροὺς ὀρύττωσιν ὡς πλείονος χρείαν. Et paulò pòſt in eadem ſignificatione χύτρος ita dixit, δεῖ γὰρ μὴ χύτρους (vbi tamen deprauatè σύρους) ὀρύττειν βαθεῖς, &c. vide σειρίασις.

Σιφνός, οῦ, ὁ, cuniculus, id eſt, fouea ſubterranea, foſſa, λάκκος. σιφνοί, ὀρύγματα ἐν οἷς καταπίπτεται τὰ σφάγματα. vide σιρός.

Σησαμίς, ίδος, ἡ, ſeſamum, fruges quæ frugibus inſpergitur. Homerus, πλακοῦς τετυπωμένος ἔχων πολλὴν σησαμίδα. Vide Σησαμίς.

Σισαμώδης, ὄντος, Nazanzen. opponit ταῖς ἀπαλαῖς ἄρτοις τοῖς σησαμώδεσι, orat. contra Iulianum.

Σίσαμον, ου, τό, σήσαμον, i. ſeſamum.

Σισάρεον, τό, ornamentum muliebre aureum, torquis modo, Heſych.

Σίσαρον, τό, ſiſer, oleus cuius radix veſca. Inter ſiſeres eſt ſiſer erraticum; & domeſticum. vulgò vocamus *panets* vel *eſcherwyz*. Lege Dioſc. l. 2. c. 139.

Σισμός, οῦ, ὁ, ſtridor, qualis fit ex ferro candente in aquam miſſo.

Σισύμβριον, τό, ſiſymbrium, ſerpyllum ſylueſtre menthæ hortenſis ſimilitudine. Eſt & aquaticum guſtu naſturtij, foliis primum rotundis, mox diuiſis. Lege Dioſcorid. libro ſecundo, capite 156. Theophraſtũ hiſtoriæ libro ſecundo, capite primo. Nicandr. in Theriacis, καὶ μὴν καὶ σισυμβρίου πεῖσαι νεοθηλέα ποίην.

Σίσυμνον, haſta, ἀκόντιον. vide σίγυμνος.

Σισύρα, ας, ἡ, barbarica veſtis ex pellibus caprinis, ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ, rheno ſeu ſagum pelliceum, διφθέρα. Capitur etiam pro craſſo & vili ſtragulo. Ariſtophan. νῦν ἐν σισύρᾳ κατακείμενος ἐγκεκαλυμμένος. Idem ſignificant σισύρνα & σίσυς, Etymolog. Lege Theocriti Interpret. Idyll. ε', vbi τὰ σισυρίδα, βαίτα. Et Σίσυς.

Σίσυρμα, τό, ἐκ κροκύδων ἐρίων ἱμάτιον ἀρραφές, i. ex flocculis lanę cõcinnatum amiculum: vel, ex aſſutis pannis reiiculare: *vn hallon rapetaſſé*, lacera penula.

Σισύρνα, ἡ σισύρα, indumentum è villoſis pellibus conſutum. Pro ſtragulo lecti, Ariſtoph. Interp.

Σισυρνοφόροι, tegumine ſeu operculo ſpiſſo induti: ſic apud Lycophron. In Alex. caneri dicuntur.

Σισυροφόρος, ὁ, rhenone aut penula indutus.

Σίσυς, toga pinguis, παχεῖα χλαῖνα, Pollux. dicitur & ἐφεστρὶς ἱμάτιον. Differunt, inquit Commentar. Ariſtophan. in Auibus, σισύρα, καὶ σισύρνα, καὶ σίσυς. Σισύρα, τὸ ἐκ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας ἐπικείμενον. Σισύρνα, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ἱματίδιον ἀμπεχόνιον. Σίσυς verò, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἁπλοῦν, κροκωτὸν, εὐτελές, εἰς ὃ ἀπόκειται τὰ ἐξαιρέσιμα.

Σισυφὶς αἶα, σισυφὶς γαῖα, id eſt, vbi Siſyphus regnauit, regio Corinthia.

Σίσυφος, κερδαλέος δεινὸς, Interpr. Sophocl. ab hoc originem traxit Vlyſſes. σίσυφος, idem erat apud veteres quod Σίσυφος, ſuperius σίσυφος.

Σίσων, ωνος, ὁ, ſemen eſt exiguum in Syria apio ſimile. Vide Dioſcor. l. 3. c. 64.

Σῖτα, pro Σιτία, cibi. In Apoſtol. Act. capite ſeptimo, ἀκούσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ: vbi frumenta ſignificat: σῖτα διαφέρουσι τῶν ὄψων Xenoph. ἐν Πέρσαις καὶ σῖτα καὶ ποτὰ καὶ ὄψα καὶ ἀφροδίσια ἀπεχόμενοι.

Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, rem frumentariam aduehere, Lucian.

Σιταγωγός, frumentum ferens, commeatum portans, frumentarius. σιταγωγοὶ νῆες, naues frumentum portantes, naues commeatum ſubuehentes, Thucyd.

Σιτανίας, ου, ὁ, genus frumenti, Theophr.

Σιτάνιον, vel σητάνιον, ου, τό, genus meſpili, *Plinius*. Item frumẽtum hornum.

Σιτάνιος πυρὸς, triticum ſitanium dicitur ab aliquibus quod τριμηναῖος πυρὸς, id eſt, trimeſtre triticum dicitur apud Dioſcoridem libro ſecundo, capite 110. σιτάνιον ἄλευρον, ex trimeſtri tritico farina, Dioſc. l. 4. c. 69.

Σιτάριον, τό, pars quarta ſiliquæ, Nic. interpr. apud Nicol. Myrepſum grani pondus exponunt.

Σιταρχία, ας, ἡ, idem quod σιτηρέσιον, annona militaris, militare ſtipendium: ὀψώνια & χορηγίας etiam vocat Polybius. Ariſtotel. OEconom. libro ſecundo, ὥστε τινὰ ἀπομεμετρημένην τριμήνου σιταρχίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, ita vt eis gratis præberet trium menſium frumentum, quod iam admenſus erat. Ibidem, διδοὺς τοῖς στρατιώταις τὰ ὀψώνια τῆς τριμηνίας τὰς σιταρχίας, &c. Ibid. τῶν στρατιωτῶν παρῃτεῖτο τὰς σιταρχίας καὶ τὸν μισθὸν ἐξ ἡμερῶν, ſtipendia, & mercedem. Polybius libro quinto, παρεσκεύαζον πρὸς τὰς σιταρχίας εἰς τὴν πόλιν, id eſt, ad commeatus annonámque coëmendos. Idem, παρεσκεύαζεν δὲ καὶ τοὺς ἀρχοντας καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τὰς σιταρχίας.

Σιταρχία, ἡ, idem eſt quod σιτωνία: quod publicorum frumentorũ munus erat, qui Σίταρχοι vel σιτάρχαι ἢ σιτῶναι dicebantur. Vide Σιτωνία.

Σίταρχος, commeatui, vel ciborum ſumptibus præfectus. Et σιταρχία, ipſum officium.

Σιτέομαι, edo, paſcor, ἐσθίω, τρέφω, expuſcor. Xenophon, σιτεῖται δὲ αὐτῷ ταῦτα ταῦτα τὰ φαυλότατα. Ariſtoteles de mundo, ὁ μὲν τις εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, alius quidem in Prytaneũ it, vt publico victu epuletur. Ariſtophan. ποῦ κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; doctrinam quaſi canis vorabo? Plato in Apologia, ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, in Prytaneo ali ſumptu publico. Ariſtophan. in Pluto, σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους, veſci maluæ ſcapis ſine germinibus. σιτοῦμαι ἄρτον, comedo panem, Theocrit. Idyl. 9, σιτεύμενοι, cibum capientes, Bud. in epiſt. poſt.

Σιτευταί, οἱ, fartores Varroni.

Σιτευτός, οῦ, ὁ, depaſtus, ſaginatus, ſeu ſaginatilis, Budæus in Pandect. apud Xenophontem, legitur ταῦρος σιτευτούς. Altilis, vt σιτευτοὶ χῆνες, & ὄρνιθες. Dicitur & σιτιστός. Athenæus libro decimoquarto, σιτευτὸς δὲ ὄρνιθας. Ibidem σιτευτὰς ὄρνιθας ἐπ' ἀργυρέοις πίναξι.

Σιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pinguefacio frugibus, ſagino. Actiu. Accuſatiu.

Σιτίζω, μ. ίσω, π. ικα, nutrio, paſco, victito, Actiu. Accuſatiu.

Σιτηγεῖν, i. σῖτον ἄγειν, Demoſt.

Σιτηγενός epithet. fœni Græci. Nicand. in Alexipharmacis, ἢ ἄλλοτε βουκέρας σιτηγενὲς ὃ ῥά κεράζει, &c. Interp. ὡς σιτηρὸν καὶ τροφῆς γονιμώτερον.

Σιτηγὸς ὁλκὰς, ſiue σιταγωγὸς, nauis frumentaria.

Σιτηρά, frumentacea, τὰ σιτηρὰ κατέχειν, rei frumentariæ vecturã detinere, Plutarchus in Galba. σιτηρὰ μέτρα, menſuræ tritici pro tritico ipſo Theophraſt. libro primo hiſt. plant. c. 16. Et c. 23. pro frugibus.

Σιτηρέσιον, τό, idem quod σιταρχία, & frumenti diſtributio, id eſt, frumentatio quoque Sueton. Pro militari ſtipendio: Herodianus, ὑποδεχόμενος ἐπὶ τοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας κατεσχημένος, certis ſtipendiorum auctoramentis, &c. Demoſthen. in 1. Philipp. ἵνα δὲ καὶ ταχέως τὸ μὲν ὁ στρατιώτης ἐγχώριον σιτηρέσιον λαμβάνῃ. Σιτηρέσιον, teſſera frumentaria, annona ciuilis. Plutarchus in Craſſo, τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ σιτηρέσιον

σιτον ἐκ τῆ ἰδίας ἀρχῆς.

Σιταρχέω, μ. ήσω, frumentum & ſtipendium præbeo. Accuſat. Ariſtoteles ſecundo Œconom. τῶν πλέοντας εἰς ἃς ὤοντο σιταρχῆσαι αὐτοὺς πλεῖν, i. is qui nauigarent rem frumentariam ſuppeditare vel ipſos nauigare.

Σιτηγὸν ἀγγεῖον, caniſtrum, κανοῦν.

Σίτησις, εως, ἡ, idem quod σιτηρέσιον, annona atque ius epulandi, quod dabatur bene meritis in Prytaneo, educatio, victus, nutritio, alimentum ſeu cibus, victus quotidianus Ciceroni in 1. de Oratore, vbi interpretatur id quod Plato Socratis verbis refert, τιμῶμαι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Lucianus in Prometh. τί τοιοῦτον ἐπεδείξατο; ἐγὼ μὲν γὰρ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν, dignum me ducerem qui in Prytaneo alerer. ſic Plato in Apologia, vide Budæus in Pandect.

Σίττα, vox eſt paſtoralis, pro ψίττα. vide σίττα.

Σιτίζω, μ. ίσω, π. ικα, nutrio, alo, paſco, ψωμίζω, Act. Heſych. Vide σιτευτικόν.

Σιτικὸς, ή, ὁν, frumentarius.

Σιτίον, ου, τὸ, cibus, cibarium, σιτηρέσιον, commeatus, res frumentaria. Xenophon, σιτίοις σιτῇ τοῖς φαυλοτάτοις, cibis veſceris viliſſimis. παρασκευάζειν σιτία, victum ſuppeditare λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, ſumptis trium dierum cibariis, Thucyd. ἐν σιτίοις καὶ ὄψοις, in pane & obſoniis, Gaza.

Σιτισμὸς, οῦ, ὁ, eſca.

Σιτιστὰ, τὰ, altilia, capite vigeſimoſecundo Euangel Matth. à σιτίζω, id eſt, cibo nutrio, ſicut altilia ab alendo: τὰ σιτιστὰ apud Irenæum ſagmata.

Σίτλαι, αἱ, inaures. nam quas Græci dicunt ἐνώτια, ἑλικτῆρας, ἐνώτια, ἕλικας, καὶ ἑλικτῆρας, Dores, σίτλας teſte Pol. li. 5. Apud Trallianum σίτλας exponit interpr. ſitulas, ſed vide infrà in dict. Κότυλον.

Σιτοβόλιον, τὸ, granarium, horreum quo triticum reponitur. Σιτοβολεῖον, idem.

Σιτοδεία, ας, ἡ, penuria rei frumentariæ, fames, inedia, σπανοσιτία Xenoph. annonæ caritas, parſimonia. ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi.

Σιτοδοσία, ἡ, largitio frumenti, frumentatio Sueton.

Σιτοδοτεῖν, frumentum dare, σιτομετρεῖν, vt militibus cum σιτηρέσιον dabatur Demoſthenes in pſephiſmate, σιτοδοτήσαντες τοὺς ὁπλίτας.

Σιτοδοτεῖσθαι, frumentum accipere. Sic dicebantur οἱ δημοσίᾳ σιτομετρούμενοι, id eſt, ij quibus frumentum publicè dabatur:

Σιτοδότης, frumenti largitor, Menander.

Σιτοδόχος, ſuſcipiens frumentum, frumentum capiens, Budæus in epiſtolis poſterioribus.

Σιτοκάπηλος, ου, ὁ, frumenti propola, rei frumentariæ negotiator.

Σιτοκακεῖσθαι, ſiti & fame cruciari, ὑπὸ δίψους κακοῦσθαι, καὶ τὸ φαγεῖν, præ ſiti recuſare etiam ſeu auerſari cibum.

Σιτόκουρος, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον, inutilis, qui fruſtra alitur. Athenæus lib. 6, ſic ait Menandrum vocaſſe τὸν ἀχρεῖον καὶ μάτην τρεφόμενον.

Σιτολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, frumentor, Neutr. Polybius libro tertio, ἀνέζευξε δὲ τοὺς παρεμβολὰς καὶ ... , τὴν δὲ χώραν σιτολογεῖν, id eſt, τὸν σῖτον συνάγειν.

Σιτολογία ας, ἡ, frumentatio, munus τῶν σιτολόγων, Plutarchus in Fabio. Polybius, τὰ περὶ ὃ δὲ μέρει τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὴν σιτολογίαν ἐξέπεμψε, ad frumentum ex agro vicino comportandum.

Σιτολόγοι, magiſtratus qui exigunt annonam, & frumentum cogunt. σιτολόγοι apud Appianum ἐν Ἰβηρικῷ, frumentatores, χορτολόγοι.

Σιτομέτραι, qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, qui frumenta metiuntur annonámque diſpenſant, Ariſtoteles lib. 4. Politic. cap. 15. qui menſores frumenti appellantur in Pandect.

Σιτομετρεῖν, metiri frumentum, diuidere frumentum per mẽſuras, frumentum exhibere.

Σιτομετρεῖσθαι, frumentum menſura accipere: de militibus dixit Polyb.

Σιτομετρία, ας, ἡ, &

Σιτομέτριον, vel σιτόμετρον, ου, τὸ, demenſum, quaſi frumenti menſura. Erat autem σῖτος id appellatum. quod ſingulis menſib. ſerui à dominis accipiebant, quaternos ſcilicet modios frumẽti. τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον; hoc eſt, quiſnam eſt fidelis diſpenſator ac prudens, quem conſtituet dominus ſuper famulitium ſuum, vt det illis in tempore demenſum cibum? Lucæ duodecimo, vide annotat. Eraſm. in hunc locum.

Σιτομετρουμένων, frumentum metiri vel largiri. nam qui demenſa ſua acceperant, eorum nomina aſcribebantur.

Σιτοπόμπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cibum præbens ſeu ſubminiſtrans. Sophocl. Philoct.

Σιτοποιΐα, panificium, Xen.

Σιτοποιϊκὰ, τὰ, quæ ad cibaria conficienda pertinent, Cic. ex Œcon. Xen.

Σιτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, q. panifex, piſtor, qui vel quæ panẽ facit, panis artifex. δούλη σιτοποιός, Euripid. id eſt, ἀρτοποιός. Vide σιτοποιοῦμαι.

Σιτοποιοῦμαι, panem facio, in panificio occupatus ſum. Xenoph. in ſexto, παρεῖχε χειρομύλας δὲ καὶ αὐτόθεν παρασκευάζεσθαι, αἷς σιτοποιησόμεθα· τοῦτο γὰρ κουφότατον τῶν σιτοποιικῶν ὀργάνων. Σιτοποιοῦμαι, ſumo cibum; id eſt, σιτοῦμαι, epulor, quod & ipſum interdum cum Accuſatiu. iung. σιτοποιοῦνται καρπὸν, fructum ſeu ſemen in cibos excipiunt, veſcuntur, Dioſcorides libro quarto, c. 16. Budæus in epiſtolis poſterioribus σιτοποιεῖσθαι, ire frumẽtatum, Xen. l. 1. Pæd.

Σιτοποιῶ, paſco, alo, Accuſatiu. Xenophon quarto Pædiæ, οἶμαι δὲ δεῖ σιτοποιεῖν τούτους· ἐγὼ λιμῷ γὰρ ὑπὸ ... τοῦτον αὐτόν.

Σιτοπομπία, ας, ἡ, tranſmiſſio frumenti, res frumentaria & procuratio annonæ. Demoſt. in Orat. pro corona, βουλόμενος τῆς σιτοπομπίας κύριος γενέσθαι.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, venditor frumenti.

Σῖτος, ου, ὁ, priori longa, frumentum: σῖτος verò cibus, τὸ βρῶμα, panis, ἄρτος. Homerus Iliad. ε, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Odyſſ. ζ, σίτου κεκορημένοι. Et Xenophon σίτῳ γὰρ πονοῦντες χρῶνται, ὄψῳ ὕδατι. καὶ διὰ τοῦτο ὥσπερ παρασκευασμένος ἦν, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι, vt panis deſiderium ei eſſet pro obſonio. σῖτον ποιεῖν, cibum parare, panem conficere, Plato ſecundo de Republic. ἕωθινὸς σῖτος, Xenophon in Œconom. σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum capere. ἐν σίτῳ εἶναι, pro eodem, Idem Xenophon. σῖτον οὐκ ἔχει, Thucydides, commeatu caret. Xenophon libro primo Pædiæ, φέρονται δὲ οἴκοθεν, σῖτον μὲν, ἄρτους, ὄψον δὲ, κάρδαμον: ferunt verò domo pro cibo panem, &c. Σῖτος interdum quemlibet cibum ſignificat, Chryſoſtomus, περὶ προσευχῆς, προσευχὴ μᾶλλον τρέφουσα τὴν ψυχὴν, ἢ τὰ σώματα σῖτος. Σῖτος, fruges, far, ſeges: vnde σίτου ἐκβολὴ, quando ſegetes ariſtas emittunt. Thucydid. ad notationem temporis ſolet dicere, περὶ σίτου ἐκβολὴν & ἀκμὴν libro quarto. Σῖτος, annua penſitatio, ad alimentum viduarum & pupillorũ, quę dabatur à curatoribus bonorũ, vel à viris vxoribus repudiatis: vnde σίτου δίκη appellabatur rei vxoriæ actio. Demoſthen. contra Aphobum, Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος. Idem, ταύτην τὴν προῖκα ὁμολογῶν ἔχειν, οὔτε τὸν σῖτον ἀποδιδούς.

Σιτὸς, ή, όν, eſculentus.

Σιτόσκιλλον, ου, τὸ, dicitur à quibuſdam ὁ αἰγίλωψ, ſiue feſtuca Gothæ.

Σιτοῦμαι. vide σιτέομαι.

Σιτοφάγος, frumento victitans.

Σιτοφόριον, ου, τὸ, caniſtrum panarium.

Σιτοφόρος, ὁ καὶ ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti. σιτοφόρος γῆ, ager frumentarius.

Σιτοφυλάκιον, τὸ, cumera ſiue cumera frumenti, Horat.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento aſſeruando, item vt iuſto pretio venderetur, curam gerebant: quod ipſum etiam fiebat in farina & pane. Erant autem numero viginti, ex quibus quindecim in ipſa ciuitate, quinque in Pyræo.

Σιτόχροος, ου, ὁ, vel σιτόχρους, qui eſt colore frumenti. habens colorem frumenti.

Σίττα, ας, ἡ, ſitta, pica. Item σίττα. vox paſtorum ad gregem. ſcribitur σίττα. Theocr. σίττα ποτ' ἀχῶ.

Σιττακὸς, οῦ, ὁ. pſittacus auis, ψιττάκη Ariſtoteli & Æliano. Arrianus περὶ Ἰνδικῆς. Περὶ Ἰνδικοῖς ὄρνις ὁ σιττακὸς, φωνὴν ἵει ἀνθρωπίνην. Vocatur etiam βιττακός. Cteſias in Indiæ Collectaneis, περὶ τοῦ ὀρνέου τοῦ βιττάκου, ὅτι γλῶσσαν ἀνθρωπίνην ἔχει καὶ φωνήν.

Σίττακος, pſittacus auis.

Σιττὴ, ἡ, ſitta auis, Gaza vertit ex libro nono animalium Ariſtotel.

Σίττυβος, ου, ὁ, vaſis genus.

Σιττύβα, funiculus, veſtis pellicea.

Σιτὼ, όος, ἡ, apud Syracuſios ſic vocabatur Ceres quaſi frumenti præſes Athen. l. 3.

Σιτώδης, frumentaceus.

Σιτῶνος, ου, ὁ, ager frumentarius.

Σιτωνέω, frumentum emo.

Σιτωνία, ας, ἡ, res frumentaria.

Σιτώνης, ου, ὁ, mercator frumentarius, frumentator publicus, ὁ προεστὼς τῆς δημοσίας σίτου: vnde σιτωνία, ipſum munus. οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι, frumenti negotiatores, Naz. in Orat.

Σιτωνία, ας, ἡ, curatio commeatus atque annonæ, frumentationis munus, rei frumentariæ cura atque prouiſio, apud Dionyſium Halicarnaſſ. libro ſeptimo. Vlpian. libro ſecundo, D. de vacat. & immunit. Sextumdecimum ætatis annum agentem

tem ad munus ſitoniæ vocari non oportet. Et cui tale munus iniunctum Σιτώνης vocatur. Arcad. libro vltimo de mun. & hon. Cura quoque emendi frumenti, olei (nam harum ſpecierum curatores quos σιτώνας, & ἐλαιώνας appellant creari moris eſt) &c. Item apud Papirium lib. vltim. §. 2. D. de adminis. rer. ad ciuit. Cura autem σιτωνικὴ, vt Iuſtinianus loquitur in No. XXX. ad eum pertinebat, cui princeps demandaſſet. Atque in eo Codicis tit. ſitonici muneris fit mentio. Lege Gregorium libro decimo Epiſtol. vide Σιτηρχία, & Σιτηρέσιον.

Σίφλωμα, τό, contumelia.

Σιφλὸς, ἡ, ὁ, idem quod σιπαλὸς, & ex eo factum per ſyncopen mutato π in φ. turpis, ridiculus, cæcus, imbecillis, culpabilis, inualidus, mollis, flaccidus, ... vecors ... Apollonius Rhod. σιφλοῖο ... idem. Lycij ferulæ medullam etiam σιφλὸν vocant, ob fungoſam eius raritatem, Euſt. Il. ξ.

Σιφλόω, excæco, ... vel ... Euſt. Il. ξ.

Σιφλάζειν, exibilare, explodere, ... Et vulgaris vox hinc petita ſiphler, quod ſcribunt ſifler.

Σιφνεὺς, talpa, apud Lycophr. Etym.

Σιφνιάζω, μ. άσω, π. ακα. nimis accuratè carmine vtor. Dictum à Philoxeno Siphnio. Alij ad Siphniorum mores referre malunt ſcurriles & procaces. vt ſit σιφνιάζειν ſubſannare, & digito oſtendere, digito nates attrectare, & (vt habet Prouerb.) medium vnguem oſtendere, ab inſula Siphno deducit Suid. ſicut à Lesbo λεσβιάζειν, à Creta, κρητίζειν. vide in Chiliad. Eraſm. Siphniſſare. Heſychius σιφνιάζειν, ... à Siphniis impuris hominibus, ... exercentibus.

Σίπταλος, turpis, impurus.

Σίφων, idem quod σιπύα.

Σιφρὸς, vacuus, κενός.

Σίφων, ωνος, ὁ, tubus & canalis vt in ſalientibus, quo in preſſionibus protrudente ſpiritu humor emittitur. Et Latini Siphonem dicunt & Siphunculum. Iuuenal. Effigiemque deæ longis ſiphonibus implent. volunt eſſe vocem confictam à ſono. Σίφων tranſlatè de typhone & vortice, Olympiodorus in Ariſtotelis Meteora, ... fiſtulam expoſuit de vortice loquens Plinius libro ſecundo, capite 49. Ex eodem genere (inquit) & in longam fiſtulam veluti fiſtulam nubes aquam trahit. Σίφων, ſiphon, cuius vſus ad reſtringenda incendia ipſo exhauſta aqua & effuſa, ... ad cuius ſimilitudinem Medicorum ... inſtrumentum, de quo ſupra. Heſych. ... Vide & Σίφων ... ſumitur apud Paulum libro ſexto, capite 59. vbi corruptè ſcriptum ... meminit Galenus Methodi libro quinto. Σίφων, ὁ διαβήτης, (de quo vide ſupra) Siphon, inſtrumentum quo vtuntur in deplendis doliis cum vinum diffunditur, quod Latini tranſuaſare dicunt, id eſt, μεταγγίζειν, hoc vulgò vocatur chantre & chantrete. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. ... vinum per fiſtulam exugendo attrahimus. Σίφων, vas quo continetur triticum. Et vermis ſimilis formicæ & culex Meleagro, Epigrammat. libro ſeptimo. Eſt quoque ..., homo ſordidus & libidinoſus à σιφωνίζειν.

Σιφωνίζειν, apud Pollucem ex Ariſtophan. Suid. σιφωνίζειν, propriè de liquidis pro elicere, extrahere, ... Ariſtoph. tamen dixit, σιφωνίζειν τὸν οἶνον.

Σίφωνον, herba quæ & βρόμος dicitur, id eſt, auena, Dioſcor. lib. 4. cap. 230.

Σιώ, dij. Sic Lacedæmonij ... vocabant. τὸ τὸ θεὼ, per geminos, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. vide in dictione Τώ.

Σιωπάω, μ. ήσω, π. ηκα, taceo, conticeſco, obticeſco, ſum tacitus. ... Xenophon, σιωπήσομαι, pro σιωπήσω. Lucian. in Caucaſo, ... & ego ſilebo. σιωπηθὲν, vt ... vitium vel peccatum quod ſilentio premitur.

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, ſilentium. ... Ammon. diſtinguit à σιγή. ... alios ſilentium habebat, Plutarchus in Publicol. id eſt, ſilebant. σιωπὴν ποιεῖσθαι, Demoſthen. σιωπὴν ποιήσαι. facere audientiam Ciceroni, vel facere ſilentium. Xenophon, ... fecit vt ſilerent omnes. Plautus in Amphitr. facietis huic fabulæ ſilentium.

Σιωπῇ, ſilentio, tacitè, ... Demoſthen. ... Xen. l. 1. Pæd. ... tacitè degebat. ... in ſummo ſilentio fuerunt, Hom. Il.

Σιωπηλὸς, &

Σιωπηρὸς, ά, ὸν, taciturnus. σιωπηρὰ ὁδὸς, tacitæ viæ in Epigrammatibus.

ΣΚΑΖΩ, μ. άσω, π. ακα, claudico, χωλεύω, flecto, inclino, ... Neutrum abſolut. vnde Σκάζων, verſus qui numeris ſuis non perficitur, quales χωλίαμβοι. Martialis, Apollinarem conueni meum, ſcazon.

Σκαιαὶ, αἱ, ſcææ portæ, dictæ quòd in ſiniſtra parte vrbis ſint, à σκαιός: vel à Scæo opifice: vel quòd Troianis ſiniſtræ fuerint: per eas enim receptus equus ligneus exitium eis intulit. Homerus Iliad. ... per has Troës exierunt in prælium: vnde ... dictæ. Seruius Grammat. enarrans illud Virgil. Æneid. libro tertio Agnoſco, Scææque amplector limina portæ. Scæa porta, inquit, dicta eſt non à pugnis ante ſe factis ſcæuis, id eſt, malis. (nā & antea ſic dicta eſt.) nec ab itinere ingreſſis ſcæuo, i. ſiniſtro: ſed à cadauere Laomedontis, i. ſcæomate quod in eius fuerat ſuperliminio.

Σκαιμβαίνειν, τὸ ἀκαιμβαίνειν, ineptè ſaltare, σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ... Suid. apud Euſtathium verò σκαμβαίνω legitur, quod ipſo exponit σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν.

Σκαιὸς, ά, ὸν, læuus, ſiniſter, id eſt, quod ad ſiniſtram eſt: cui opponitur δεξιός. Σκαιὸς, indoctus, imperitus, rudis ad diſcendum, ἀμαθής, ineptus, qui procul eſt ab humanitate, vel à literis, ſæuus, ferox, ... ſic Didym. apud Homer. Ariſtophan. in Nebulis, ... Commentar. σκαιοὺς vocabant ... σκαιὰ χεὶρ, manus ſiniſtra, ... σκαιὰ χεὶρ (inquit Euſtath.) ... eſt enim dextra agilior & validior ad actiones quam ſiniſtra. Sophocles in Aiace, ... os improbum. Σκαιὰ πράγματα, res quæ præter animi ſententiam cadit, & non ex voto. & σκαιὴν ..., exiguam rupem vocauit Homer. σκαιὸς, vmbroſus, opacus. nam apud Nicand. in Theriacis, ... exponitur σκιερός, ... Heſych. certè σκαιὰ χεὶρ dici ſcribit quoniam vt plurimum ſolet ... Σκαιοὶ, gens Thracia. Heſych. meminit & Strabo libro 13. vbi & σκαιὸς ποταμὸς, & σκαιὸν τεῖχος meminit Stephan. quoque.

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, ruſticitas, moroſitas, ſiniſtri mores ac peruerſa natura. Soph. in OEdip. Coloneo, σκαιοσύνας φυλάσσει.

Σκαιότης, ητος, ἡ, ineptum & ſtupidum ingenium, Demoſthen. Philip. 1. ... Heſychio quoque σκαιότης eſt ἀμαθία, μωρία: itidémque Suidæ ... necnon ... mons difficilis & arduus Heſych. ...

Σκαίρω, μ. αρῶ, tripudio, ſalio, ... Neut. abſol.

Σκαιωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, κακουργέω, ... praua & peruerſa meditor, ſeu machinor.

Σκαιωρία, ας, ἡ, dolus, malitia, κακουργία, tripudium, ſaltus.

Σκαιῶς ἔχειν, & σκαιῶς διακεῖσθαι, apud Pollucem cui ſynonima ibidem ſunt ... & ἀμαθῶς ἔχειν, ineptum eſſe ad diſciplinas: item inſcitè & ruſticè ... ruſticè & inhumaniter eum interrogat.

Σκαλαθύρα, Heſych. exp. τύρβα.

Σκαλαθυρία, ας, ἡ, eidem eſt ...

Σκαλαθύρειν, coire, ... Ariſtop. in Concion.

Σκαλάθυρμα, ατος, τὸ, &

Σκαλαθύρματιον, ludicrum, vmbra, phantaſia, doctrina exilis. Ariſtoph. ... id eſt, ... ludicra quędam parua & ſenſu leuia, à verbo σκαλεύω i. fodio, ſcalpo, ſcarifico: & à nomine ἄθυρμα, i. παίγνιον.

Σκαλαθύρω, ludibundus fodio, ſeu fodio, vel fodiens, ſeu fodicāt ludo cum aliquo fit enim à σκάλλω ſeu σκαλεύω & ἀθύρω. alicubi tantùm ſignificat vel fodico vel ludo, vt exponitur ab Heſych.

Σκαλαίνω, eo, circumeo, erro, ... Heſyc. idem ... exp. ...

Σκαλεὺς, inſtrumentum, menſura terræ.

Σκαλεία, idem quod σκάλισις, ſiue σκάλευσις, ſarritio, Conſtantinus in Geoponicis.

Σκάλεθρον, vel, vt apud Pollucem, σκάλευθρον, id eſt, σκάλεθρον (nā apud Heſychium corruptè, ... & ...) ... eſt inſtrumentum quo ignem fodicāt, & commouent. ... eſt item ſarculum.

Σκάλευμα, ατος, τὸ, effoſſio, ſarritio, σκαλμός.

Σκαλευτὴς, οῦ, ὁ, foſſor, runcator, ſarritor, qui ſarculo operatur.

Σκαλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſarrio, ſarculo Plin. fodio, moueo, ſcarifico, pedibus tero vt gallina terram: auriſcalpio tango, ſcal-

po ὦτα σκαλεύειν, Ariſtoteli in Problemat. quod & σκάλλειν aures repurgare, quod fodiendo fit, id eſt, aures ſcalpere. Ariſtophan. in Pace, σκαλεύειν τὸν ἄνθρακα, id eſt, ζωπυρεῖν καὶ ἀνακινεῖν. μαχαίρᾳ πῦρ μὴ σκαλεύειν, ignem gladio non fodiendum, Plut. in Numa. τὸ πῦρ ὑποσκαλεύειν, Ariſtop.

Σκαληνὸς, οῦ, ὁ, figura geometrica inſtar ſcalæ, figura triangula, cuius latera inter ſe omnino inæqualia.

Σκαλίας, ὁ, ſcalias fructus cacti, Theoph. l. 6. c. 4. hiſt. plant. vide Κάκτος.

Σκαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſarrio, fodio. Neut. Accuſ.

Σκαλὶς, ίδος, & ιος, ἡ, ſarculum. Xenophon in Œconom. τῇ δὲ σκαλίδι, ἔφην ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, τίνος ἕνεκα ἐπισκάλλεις τῷ σίτῳ; Dicitur etiam σκαλιστήριον ab Interp. Theocr.

Σκάλισις, ſarritio, σκαλισμός: Theophraſtus libro tertio, capite viceſimoquinto de Cauſis plantarum: & σκάλευσις pro eodem, libro quarto, capite 14. libro 2. de hiſt. cap. 8. corrupte legitur ἔχαλσις.

Σκαλισμὸς, οῦ, ὁ, ſarritio, ſarritura, Columel. à quo & ſarcura dicitur, & ſarculatio à Plin.

Σκαλιστήριον. vide σκαλίς.

Σκάλλω, μ. αλῶ, fodio, σκαλίζω, ſarrio, ſubigo, σκάλλοντες κονιορτοῦσι, ſarculo puluerem excitant, Gaza libro 2. hiſto. plant. Theophraſti.

Σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracicus, σιδηρομάχαιρα. Apud Pollucem Sophocles in Troilo, σκάλμη γὰρ ἔργα Θρῄκια ἀπέστεψεν ἐμέ.

Σκαλμὸς, οῦ, ὁ, Polluci ἐφ᾽ οὗ αἱ κῶπαι ἐνδέδενται, lignum quo alligatur remus, quod & Latinè ſcalmus vocatur, labrum nauis, vbi remi adnexi ſunt, à quo interſcalmia ſpatia, interremiges dicta ſunt, Bud. in Pand. vide Bayf. ſcalmus, interſcalmium: δεκάσκαλμον πλοῖον.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa σκάλοπας, μῦς τινὰς περὶ τὰς ἀρούρας, Ariſtophan. interpr. Dicitur ἀπὸ τοῦ σκάλλειν ὃ σκάπτειν etiam σπαλαξ, ακος, ὁ, Theophraſtus hiſtor. libro ſeptimo, capite vndecimo de radice τοῦ φασγάνου, id eſt, gladioli, τοιαύτη δὲ εἰσὶν ἐσθίουσιν αἱ σκάλοπες (ſic enim legend. intelligendúmque de talpis, non vt Gaza de ſcolopendris, eſſe cenſeo cum meo Geſnero ob pietatem ſingularémque doctrinam viro nunquam ſatis laudato) χαίρει γὰρ καὶ συλλέγει τὸ ζῷον.

Σκάλωμα, ατος, τὸ, gradus inſtar ſcalæ. Polybius, προσβάντες δὲ κατὰ τῶν ὑποκειμένων σκαλωμάτων, ταῖς κλίμαξι καὶ χειροποιήτοις ἐν αἱ μασι καὶ σκαλώμασι σταθεὶς καὶ συνεχῶς διελαμβάνετο.

Σκαμβάλιξ, ικος, ὁ, Heſych. σκαμβὸς, στρεβλός.

Σκαμβαλίζοντες, οἱ, eidem ὀλισθαίνοντες, labentes, vacillantes.

Σκαμβὸς, οῦ, ὁ, στρεβλὸς, Heſych. ἀπὸ τοῦ σκάζειν, ὁ σκολιὸς πορευόμενος: prauus, curuus, obliquè ingrediens, πλαγίως ἀτενίζων, cancri more, σκολιός. Hinc vulgaris vox cambe, i. curuum.

Σκάμμα, ατος, τὸ, foſſa. Peculiariter ſic dicebatur, ſulcus ſtadij ſeu ſpatij in quo ſaltu certabant: vel locus certaminis in quo athletæ congregabantur foſſa cingi ſolitus. Vide Ἐσκαμμένα.

Σκαμμάλιες, αἱ, ſcorta.

Σκαμμωνία, vel σκαμωνία, ſcamonea, id eſt, herba ipſa: nam τὸ σκαμμωνίας ὀπὸς dicitur ſcammonium à Plinio. Et Nicander ait, Θάλπε δ᾽ ὀλιγὸν χύτρῃ σκαμμωνίην &c. Et alibi, δάκρυ πικρὸν ἀπὸ σκάμμωνος dixit ſcammonij lachrymam, id eſt, δακρύδιον Tralliano: diagrydium corruptè vocauit Cælius Aurelianus libro ſecundo, capite decimotertio Chronion. Lege Dioſcorid. lib. 4. cap. 161.

Σκαμμώνιον, ου, τὸ, idem.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex ſcammonia confectum vinum, Dioſcor. li. 5. cap. 75.

Σκαμουνεῖ, indignatur, ægrè fert, μεμψιμοιρεῖ, Heſych.

Σκανδάληθρα, τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα εἰς ἃ ἐρείδει, Ariſtophan. Interpr. ligna incurua laqueorum, quibus feræ incidentes detinentur. Ariſt. Acha. transfert ad ſermonis aculeos, ἀφ᾽ ὧν ἱστὰς ἐρωτῶν σκανδάληθρ᾽ ἐπῶν. Pollux, σκανδάληθρον interpretatur paxillum, qui in muſcipulis erigitur vt obicē ſuſtineat. Hæc eius verba, τὸ μὲν ταῖς μυάγραις τοῖς μυσὶ παγίσιν, σκανδάληθρον καλεῖται. Hoc ipſum & σκάνδαλον vocat Heſych.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, idem quod σκανδάληθρον, ſiue ſκάλον, id eſt, in decipulis, tendiculis, muſcipuliſque ligna terna inter ſe cōmiſſa vt 4. quaternarij numeri notam repreſentent: hoc ſuſtinetur tendicula quam animal offendens in ſe euertit ſubita ruina, ſimulatque lignum præſertim medianum tranſuerſúmque commouit. vide σκανδάληθρον. Σκάνδαλον obſtaculum, offendiculum, obex, & quicquid prolapſionis & ruinæ cauſam affert. Scolon & ſcandalum inquit Hieronymus in Pelagianos, apud Græcos, ex offenſione ac ruina nomen acceperunt, id eſt, à σκάζω, τὸ χωλαίνω, claudico. Sic tranſlatè ſæpe vſurpat Scriptura, vt Paulus ad Roman. 14. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. quod & προσκοπὴν διδόναι dicitur, id eſt, Ciceroni, offenſioni eſſe, offenſionem afferre, vel concitare. ibi enim πρόσκομμα & σκάνδαλον ἐκ τοῦ παράλληλον ponuntur, diuerſa tamen metaphora. Interpres, Vt ne offendiculum ponatur fratri aut ſcandalum. dices etiam μὴ σκανδαλίζειν ὃ προσκόμματα τιθέναι Et Matth. capite 16. σκάνδαλόν μου εἶ, Interpr. Scandalo es mihi: Ego, Offendiculum es mihi, vel obſtaculum aut cum dandi caſu. Sic 1. epiſtolæ Petri capite ſecundo, λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου vocatur Chriſtus, id eſt, lapis offendiculi & petra offenſionis, in quam impingunt atque incurrunt rebelles Euangelio. Et lib. Iudith, ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα, poſuerunt in campis obſtacula vel obices. Dauid. Pſalmo 69. γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς θήραν, καὶ εἰς σκάνδαλον: quod ſumpſit Apoſt. ad Rom. 11. Inde

Σκανδαλίζω, τὸ πρόσκομμα ἢ σκάνδαλον τίθημι, offendo, id eſt, offenſionis cauſam affero. Cicero dicit offenſioni eſſe, offenſionem afferre vel concitare, τὸ πρόσκομμα γίνομαί τινι. Eſt enim verbum μεταβατικὸν, vt in coniugatione Hiphil Hebræorum Matth. capite quinto, Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ſi verò oculus tuus dexter tibi offenſionem affert. id eſt, facit vt offendas. Ad Corinth. capite octauo, Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, ſi cibus eſt offenſioni fratri meo: ſi illi errandi occaſionem affert, facitque vt offendat.

Σκανδαλίζομαι, Paſſiuè, id eſt, offendo, ſiue offendor, τὸ προσκόπτω, incurro atque impingo: prolabor atque decido. Sic μετονομαστικῶς Matt. c. 26. πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί. Ibidem, σκανδαλισθήσονται: & σκανδαλισθήσομαι.

Σκάνδεια, ας, ἡ, genus galeæ. & nomen vrbis.

Σκανδὶξ, ικος, ἡ, εἶδος λαχάνου, herba ſcandix inter olera ineptiſſima: vnde matri Euripidis exprobratum eſt, quod ſcandicē vendiderit: & ipſe Euripid. σκανδικοπώλης propterea dictus. Metrocles in Cynicis abluentis σκάνδικας, id eſt, ſylueſtre olus meminit Laert. libro 2. in Ariſtippo. Lege Dioſcorid. libro 2. capite 168.

Σκανδῖνες, οἱ, idem cum σκάλοι. Heſych. exp. σκόλοπες, χάρακες, pali præacuti, valli.

Σκανθαρίζειν, caliter naſum ferire, vulgò nazarder. Pollux, σκανθαρίζειν κέκληται τὸ ἀγροικότερον ὑπὸ τοὺς μυκτῆρας ἀποδῦναι τῷ δακτύλῳ. Apud Euſt. ſcribitur σκινδαρίζειν, & σκινδαφίζειν, vt & habēt Didym. & Heſ. qui & σκιμβίζειν, σκανθαρίζειν itaq; reſtituo apud Pol.

Σκάνθος, cauſa, impedimentum.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, σκαπανίτης, σκαπτὴρ, foſſor, qui ligonem tractat.

Σκαπάνη, ης, ἡ, foſſio. Theophraſt. hiſtor. plantar. libro ſecundo, capite decimo, αἱ δὲ ἐργασίαι καὶ αἱ θεραπείαι, αἱ μέν εἰσι κοιναὶ, αἱ δὲ ἴδιαι καθ᾽ ἕκαστον. κοιναὶ μὲν, ἥ τε σκαπάνη, καὶ ἡ ὑδρεία. Plinius lib. 17. capite 26. Ex his quædam ſunt communia omnium, quædam propria quorundam. Communia ablaqueatio, &c. Dicitur & σκαφεία, σκάφητος, σκαφητός. Σκαπάνη idem etiā quod σκαφεῖον, de quo infra Suid. σκαφεῖον ὄργανον. Et Pollux ſcribit σκαπανεῖας ὄργανον εἶναι τὴν σκαπάνην. Vnde Prouerb. ἄρπας ᾔτουν, οἱ δ᾽ ἀπηρνοῦντο σκάφας, falces petebam, illi negarunt ſe rutrum habere ſiue ſcaphium. vide σκαφεῖον. vbi Eraſmus tamen vertit ligonem, vt & σκάφην in adagio, Veritatis ſimplex oratio.

Σκαπανεύτης, ου, ὁ, foſſor.

Σκαπέρδα, ἡ, ludi exercitijque genus in quo per trabis (erectæ & depactæ ſolo) foramen traiectus erat funiculus: eo vnus auerſus circundabatur, & alter ponè ſtans capútque funiculi retinens ita vt protrahebat donec ad ſummum trabis ſocium eueheret atque ſuſpenderet: in quo conſiſtebat victoria. hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat Pollux. Heſychius eius meminit, atque omne difficile σκαπέρδαν dici: ſic enim ſcriptum. Et σκαπερδεῦσαι, conuitiari, λοιδορῆσαι.

Σκάπετος, fouea, τάφρος, ἢ βόθρος.

Σκαπετὸς, dicitur pro σκαπετός, apud Heſych.

Σκάπτος, ramus, & ventus quidam.

Σκαπτὴ ὕλη, foſſitia materia.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor. σκαφεύς, σκαπανεύς. Xen. & Pol.

Σκάπτω, μ. ψω, π. αφα, fodio, ὀρύττω, τάφρεύω, foſſas conficio, paſtino. σκάπτειν οὐ δύναμαι, fodere non valeo, Eraſm. in Prouerb. Pedibus ingredior σκάπτομαι, fodior, vnde ἐσκαμμένον, foſſum, & prouerb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν fines rei alicuius tranſilire, apud Lucianum in Gall. & Baſil. in Hexamer. hom. 6.

Σκάραβος, ου, fullo, inſectum quoddam Plin.

Σκαρδαμυκτὶ, conniuentibus oculis.

Σκαρδαμυκταὶ, οἱ, quibus oculi nimium conniuent. Ariſtoteles, σκαρδαμυκτικοὶ ὄψει, cui ἀσκαρδάμυκτον opponit.

Σκαρδαμυκτεῖ, &

Σκαρδαμύσσω, μ. ξω, π. υχα, frequenter claudo & aperio oculos, conniueo, μύω vel ἐπιμύζω, πυκνῶς βλεφαρίζω, id eſt, nictor, τὸ σκαρδαμύσσειν, ὅτε μὴ μύω τὼ ὀφθαλμώ. Lucian. Ἐγὼ δὲ ἀτενὲς, καὶ τὰ χείλη μου τοτὲ δακὼν, οὐ σκαρδαμύττω. Σκαρδαμύσσω, adnictor mulieri, oculis inuito & prouoco. Xenoph. in Sympoſ. de Critobulo amatore Cliniæ, πρὸς ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁρᾷ τὸ πᾶν

γεγόνει δωδεκάδας, καθάπερ ἐκέλευσε πρὸς αὐτόν: τοῦ δὲ δεδιδόντος αὐτοῖς καὶ σκαρδαμύξαντος. pro eodem dicitur & καρδαμύσσειν, ſiue καρδαμύττειν. quod Etymolo. apud Atticos ſignificare ait τὸ συνεχῶς τοῖς βλεφάροις κινεῖν, ἢ τὸ ἐπ' ὀλίγον μύειν, ab κάρδα id eſt καρδαμύειν.

Σκαρθμὸς, agilitas, pes ſeu baſis, ſaltatio, motus, curſus, ὁ τῶν ποδῶν κινητής: vnde πολύσκαρθμος, agilis. Aratus, Αὐτὰρ δ' ἵππος ... σκαρθμοὺς ἐξεκέλευσεν ἵππον. Cicero vertit vngulam equi. Comm. exponit τὸ πόδα, ἀπὸ σκαίρειν pleonaſmo τοῦ θ. Heſych. eſt σκιρτημάς, λακτισμούς.

Σκαρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſalto, ἀσπαίρω, palpito, turbor, bullio. vide ἀσπαρίζω.

Σκαρὶς, ίδος, ἡ, vel σκάρος nomen piſcis à σκαίρω denominati teſte Athen. libro ſeptimo, quòd incluſus naſſis caudę ictibus crebris auerſus laxet fores atque ita retrorſum erumpat, vide Athen. l. 7, & Plin. l. 9. c. 11.

Σκαρισμὸς, ſaltus. Heſych. item palpitatio Euſt.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Heſych. exponit ξύω, σκάπτω, γράφω. exponitur etiam perfunctoriè quid ago. Suid. item ſcarifico per ſuperficiem ſcindo.

Σκαριφῶ, μ. ήσω, leuiter & vmbris tantùm imaginem delinio. vide σκαριφισμός.

Σκαριφεύματα, vide σκαλεύματα, & σκαριφισμός.

Σκαριφεύειν, perfunctoriè quippiam agere, neque admodum exactè, ſcarificare, per ſuperficiem ſcindere. vide infrà.

Σκαριφισμὸς, οῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: vnde pro perfunctoriè & parum accuratè aliquo facto ponitur. Apud Ariſtophanem in Ranis, τὰ δ' ἐπὶ σμιλεύματα λόγων, ἢ σκαριφισμοῖς λόγων. Commentar. σκαριφισμοῖς ἢ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. Nam σκαριφᾶσθαι eſt pictores primis lineamentis rudius aliquid deformare atque deſignare, τὸ ὑπὸ ζωγράφων ... ὑπογραφὰς, quę prima lineamenta alibi vocat σκαριφίσματα, ἢ σκιὰ δῶρα. Et σκαριφεύεσθαι, defunctoriè aliquid exequi. ... τὸ ποιεῖν, ἢ μὴ ... τὸ σχέδιον τῶν σκιαγραφῶν σκιαγραφεῖν.

Σκάριφος, ὁ, τὸ, ſarmentum, ſtipula, feſtuca, τὸ κάρφος ἢ φρύγανον, Harpocrat. ὁ γραφίς, Commentar. Ariſtophan. in Ranis, vbi σκαριφος.

Σκάρος, ὁ, ſcarus piſcis, apud Ælianum & Ariſtotelem qui (vt ait Oppian.) ſolus inter omnes piſces vocalis eſt, καὶ τὴν τροφὴν ἀναπλεῖ, id eſt, ruminat, μηρυκάζεται breui, in Epigrammat. vbi etiam dicitur αἰολος loquax. Theocr. Interpr. ἀπὸ τοῦ σκαίρειν deducit. vide σκαρὶς ſupr.

Σκαρτὸς, Doricè pro σκιρτὸς, quod Heſychius exponit ταχὺ, id eſt, celer, velox, pernix.

Σκατὸς, vel

Σκατὸς, οῦ, ὁ, merda. vide σκώρ.

Σκατοφάγος, ου, ὁ, merdam comedens: Æſculapij epith. apud Ariſt. in Plut.

Σκαῦρος, qui extantes talos habet, ſcaurus, vt apud Horatium. Balbutit ſcaurum prauis fultum malè talis. Apſyrtus, veterinarius, ἵππος σκαῦρος πρὸς ἴχνος μὴ ἔχουσι πόδας ἔχειν, μετὰ ταπεινοῖς.

Σκαφεία, ἡ σκάφη.

Σκαφεῖον, ου, τὸ, foſſarum inſtrumentum quo terram proruunt, ἀπὸ τοῦ σκάπτω, fodio. rutrum vocant Cato & Liuius. Scaphiū etiam Iuuenalis Satyra 6, Et rude Scaphium poſitis cum ſumitur armis. vbi penultima breuis. Scribunt enim etiam σκαφεῖον, vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro primo: vnde & ... σκαφεῖον verò ſiue σκάφη non eſt ligo, ſed ligonis ſpecies latior breuiórque. itaque σκαφεῖον, δίκελλα πλατεῖα exponitur. ſcaphium item σκαπτεῖον dicitur: Græcorum vulgari lingua τζάππα, nobis vulgò ſape. Ligo eſt δίκελλα, & Atticè ἄμη, quo & proruitur terra & lapides educūtur vulgò houlat, id eſt, λιγγάςει & λιγγάσειν apud Interpretem Theocriti, & apud Suid. quæ vulgares voces Græciæ. Lucianus rectè diſtinxit in φιλοψευδ. vbi ait δικέλλας καὶ σκαφεῖα: Interpr. Morus pudendo lapſu, ligones & matulas expoſuit. Aliud verò σκαφίον.

Σκαφεύομαι, ſcaphis necor, quale torquendi genus habes apud Plutarchum in vita Artaxerxis: & in Megaclis hiſtor. In Cteſiæ Perſicis, σκαφεύεται γὰρ καὶ οὕτως ἀπώλετο.

Σκαφεὺς, ὁ, inquilinus, ὁ σκαφηφόρος. vide μέτοικος & σκαφεύς, ὁ σκαπτὴρ, foſſor. Pol. alterum fit à σκαφη: alterum à σκάπτω.

Σκαφεία, foſſio, foſſura, σκαφεῖα, Suid. ἡ σκαφή.

Σκαφεῖον, &c.

Σκαφεία, foſſio σκάφεως.

Σκάφη, ης, ἡ, τὸ κοίλωμα τῆς νεώς, γάστρα καὶ γαστήρ, Suid. & ſcapha, quæ erat longarum nauium, mediocritate ſolùm non genere à naue differens. Plutarchus, ἐφόλκιον vocat. Lucianus, ἀκάτιον τὴν σκάφην, σκάφην λέγει. Veneti ſchiplo & copano. σκάφη, pro vaſe ligneo concauo: Plutarchus in Romulo, ἐπιθεὶς ... εἰς σκάφην τὰ βρέφη. Cyrill. peluim interpretatur. Liuius alueum appellat, ab Vrb. 1. Tenet fama, quum fluitantem alueum, quo expoſiti erant pueri, tenuis in ſicco aqua deſtituiſſet, &c. Cunas vel cunabula dixeris, vt apud Athenæum libro 13. de Elephanti, φιλοστοργίᾳ εἰς παῖδας loquens: ὅτι τοῦ ... παιδὸς ... τῇ χειρὶ ... ἐκίνει τὴν σκάφην ἐκείνη, manu, id eſt, proboſcide cunas pueri mouebat. σκάφη, etiam aluei ſiue labri balneorum vſum exhibet lauandis corporibus. præſertim ægrotis quibus iuſtum balneum non conuenit. Eſt verò alueolus ligneus quod Solium etiam Latini dicunt. Vnde σκαφιλουτεῖν, in ſolio lauare, id eſt, ſcapha & cōcha. Preſcribunt Medici ægrotis iam proſtratis viribus, vt iuſti balnei loco, ſolūm ſi res ita ferat, ſolio deſidendo foueantur in aqua, in qua titiones extincti ſunt, vel teſtæ, atque id genus. Alexander Trallianus, χρήσιμον ἐστι πρὸς ἀπαντας, ... εἰς σκάφην ... εἰς τὰς χελωνίδας παῖδας ... Idem alibi ait, οὐδ' ... σκαφιλουτεῖν, ... vbi titiones πυρίδια & πυρίδας vocauit. Cornelius Celſus libro tertio, capite duodecimo, itaque ſub expectatione proximæ acceſſionis quæ inſtare tertia poteſt, deducendus in balneum eſt, dandáque opera eſt vt per tempus horroris in ſolio ſit. Et paulò pòſt, Fomentiſqi protinus validioribus totum corpus circundare conuenit, maximéque inuolutis extinctis teſtis & titionibus. Cælius Aurelianus libro primo, Acutorum morborū, capite vndecimo, De hinc paulò prominentius à lecto producendus æger, atque paululùm inclinandus. Tunc ſpondenda ſcaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi, qui foueant alterno officio ne vllo tempore fomentum frigeſcere faciat caput. vbi ſcaphulam vocat τὴν σκάφην μικρὰν, id eſt, σκαφίον. σκάφη inter horoſcopa & horologica inſtrumenta. vide σκαφίον. σκάφη, capitalis vinculi genus, quod & ξύλον vocatur. Galen. ... σκάφη, inſtrumentum repurgandis ſeminibus aptum, πτύον exponit Heſych. Cæliuſque ſcaphiſterium apud Columel. hoc ſenſu accipit. vide σκαφίς.

Σκαφητὸς, foſſio, paſtinatio, σκαπτός: ἀπὸ τοῦ σκάπτω: aliis placet σκαπτὸς dici. Theophraſtus de Cauſis libro tertio, capite viceſimoprimo, τὰ δ' ὅλως αἰχμαλία (lege ἀκμαία) ... Gaza decacuminatio & foſſio: Dic tu cum Columella, pampinatio & paſtinatio.

Σκαφηφόρος, ου, ὁ, ſcaphum ferens: vt homines inquilini Panathenæis ſolebant: ὁ σκαφεύς. vide μέτοικος.

Σκαφίδιον, ſcaphula. vide σκαφίον & σκάφη.

Σκαφίον, ου, τὸ, diminut. ἀπὸ τοῦ σκάφος, parua ſcapha, ſcaphula. vnde & ſubdiminutiua forma, σκαφίδιον μικρὸν dixit Lucianus. Ab eius forma hæc ſequentia nomen mutuantur. σκαφία, τὰ, vaſa ad ſcaphæ formam, aut rotunda, caua & ærea, in quibus ſtyli in medio fundo ſui proceritate horarum ductus diſcriminant Mathematici. vide Martianum Capellam lib. Geometriæ. De hoc horologij genere (quod & ſcaphæ & hemiſphærij curuatura deformari atque excauari poteſt) intellexit Vitruuius cum diceret libro & capite nono, Dicitur inueniſſe ſcaphen ſiue hemiſphærium, Ariſtarchus Samius: idem etiam diſcum in planitia. Hæc horoſcopis & horologicis adnumerantur. σκαφία, vaſa concaua Veſtalibus à Numa tradita, quibus ignis facer extinctus Solis tantùm radiis accēdebantur. Hæc ita excauata erant, vt radiis ſolaribus hinc inde coniectis in centrum, aridáque materia appoſita, confeſtim ignis emicaret. Lege Plutarch. in Numa. σκαφίον, vas potorium ſcaphæ figura, apud Athenæum. ſcaphium in eo ſignificatu dixerunt Plautus, Cicero & Martial. à quo, ſi nō eadem, non diſſimilis trulla. σκαφίον, vas etiam deſtinatum vilibus miniſteriis, corporiſque retrimentis excipiendis, vt & trulla Latinis. propriè λάσανον, id eſt, laſanum virorum, σκαφίον mulierum. Pollux, γυναικεῖον σκαφίον αὐτῷ ... Et ex Ariſtophane, σκαφίον ... Vlpianus, Scaphia habita veneris cauſa, non puto argento legato contineri. σκαφίον item dicitur os cauum coxendicis, ἢ τὸ ἰσχίον, acetabulum ἢ κοτυληδών, Pollux. σκαφίον, capitis os ex multis conſtans quod inſtar galeæ, κρανίον, calua, ... Lycophroni. Ariſtophanes, ... σκαφίον ... σκαφίον, tonſuræ genus, de qua vide in Κῆπος. Ariſtophanis Commentar. in Auibus, ... σκαφίον ... μετώπου ...

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, poculi genus, idémque quod σκαφίον, id eſt Latinis etiam ſcaphium, à ſcaphæ figura. aliud verò ſcyphus Athen. à quo numeratur & inter culinariam ſuppellectilem. σκαφὶς, & σκάφη, vas in quo pinſitur farina, μάκτρα vel μάκτρη, καὶ κάρδοπος, apud Ariſtophanem & Pollucem. σκαφίδες, vaſa lignea rotunda, reponendo lacti ſeróque idonea, Athenæus libro vndecimo, ... ἀγγεῖα, Galeno in Gloſſis. Odyſſ. ... σκαφίδες ...

φις, mytilus, id eſt, μύαξ, marina concha oblongior, apud Hippocrat.

Σκαφοειδὴς, ἑος, ὁ ἡ, ὁ, ſimilis ſcaphæ: vt os pedis σκαφοειδὲς, vocatur à figura.

Σκαφοκυπτεῖν. quære σκάφη.

Σκάφος, εος, τὸ, commune eſt vocabulum cuiuſcunque generis nauium, vt σκάφη τετρήρη, naues quadriremes, Diodorus. Sophocles, τίς δ' ἐναυτίας σκάφος κατέδυσε ἄλλην ἰατρός, id eſt, τὰς ναῦς. σκάφος ἀργεῖον, Euripid. κοιλογάστορας ὁ ἀργός, inquit interp. σκάφος, pro concauitate & ventre nauis, ἀπὸ τοῦ σκάπτω. σκάφος, foſſio, paſtinatio. Heſiodus, τότε δ' ἐν σκάφος ἀμπέλων. σκάφος, foſſa, ciſterna, piſcina, in lib. Epigramm. Gregor. σκάφος νεὼς, apud Euripidem, id eſt ..ις. σκάφος, naſturtium, τὸ κάρδαμον, Interpr. Ariſtophan. in Nebulis. σκάφος, cauitas auris, τὸ ὦτος ἔνδοθεν, vt κόχλος, ὁ ἐντὸς κοιλός, Pollux. σκάφος, vas in quo ventris onus reddebant fœminæ. Et ruſticum inſtrumentum foſſarum, apud Pollucem. vide σκαφεῖον.

Σκαφώρη, ἡ, vulpes, ἀλώπηξ.

Σκεδάζω, μ. άσω, π. ακα, &c.

Σκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo, ταράττω, conturbo, irrito, Act. Accuſ. σκεδάννυται, euaneſcit, diſpergitur.

Σκέδασις, σκορπισμὸς, φυγὴ, Hom. Interp.

Σκεδασμὸς, οῦ, ὁ, diſſipatio Ciceroni.

Σκεδαστικὸς, diſcutiens, diſſipans, ſeu diſcutiẽdi & diſſipandi vim habens.

Σκεδαστὸς, ὁ, diſſipabilis Cicer. ſeparabilis, diſſipatus, diuiduus: mutabilis Ciceroni, qui ex Platone σκεδαστὴν οὐσίαν, vertit materiam mutabilem.

Σκεδάω, σκεδάννυμι, diſpergo.

Σκεδρὸς, σκεδάω.

Σκεθρὸς, οῦ, ὁ, exactus, ἀκριβὴς, diligens. σκεθρὰ δίαιτα, in Hippiat. ratio victus exacta quam ἀκριβῆ & χειρίστην Galen. vocat, quæ ſolius priſanæ ſucco aut melicrato conſtabat: cui aduerſatur φαύλη. Hipp. dicta aliâs etiam ἁπλῆ ἢ διατυχεῖσα, quæ vini vſu & carnium conſtat: inter quas extremas media eſt ὑπόφαυλος, ſiue λεπτή, aut etiam μέσα nominata, quæ perficitur ptiſſana, blito, malua, olere atro, beta aut cucurbita, & piſcib. ἀπαλοὶ σαρκὸς. σκεθρῶς, ἀκριβῶς.

Σκεθρῶς, exactè, ἀκριβῶς. Æſchyl. in Prometh. τοῦτο σοι ξυμβαλεῖν σκεθρῶς τὰ μέλλοντα.

Σκείρα, Heſych. dicit eſſe feſtum quoddam Athenis, exponens tamen etiam χωρία ὕλην ἔχοντα βάτους εἰς φρύγανα.

Σκείρεχτις Heſyc. οἱ φρύγανα ἢ κυβεύοντες.

Σκειροφοριὼν, Heſyc. κατακεκρυμμένον.

Σκειρόφορα, inſtrumentum luſorium, tali, Etym. vide σκιρὸς σκιρός φερεῖ inquit Heſy. τὰ κυβευτήρια.

Σκεπέμαντις, εως, ὁ, qui loco editiore templo deſignato auguria captat. Heſych. verò ſic exponit ὁ ἐπὶ σκίρων μαντευόμενος, τὰ τε ἡλίου ἐξ ὁδοῦ τοῦ οἰωνοῦ ἔλεγεν.

Σκίρος, ſordes: caſeus acris: lucus, quercetum, Heſyc. expon. præterea Phileno auth. τὴν λευκὴν γῆν, terram rufam.

Σκίρων, ventus à Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitauerat: & mons inter Megaram & Corinthum.

Σκειρωνίδες πέτραι, Euripid.

Σκέλεα, ocreæ, ſubligaria, femoralia, tibialia, ἀναξυρίδες Pol. καὶ τὰ σκελῶν σκεπάσματα Heſy. qui habet σκελεάδες ζωνή.

Σκελετεύω, areſacio, aſſicco: ἐκ τοῦ ἡλίου ξηραίνω propriè, quod & σκέλλω dicitur. nam ταριχεύω in muria. σκελετεύεσθαι tamen Marcel. apud Dioſcoridem libro primo ſcribit pertinere ad ea quæ ſale aut ratione alia vt perennent, exucto omni humore durantur & inueterantur. σκελετευθεῖσα γαλῆ, muſtella ſale inueterata, Dioſcorides libro octauo, capite decimoquito, σκελετευθεῖσα σὰρξ, aſſiccata caro, in ſale ſeruata, idem capite tertio, libro ſecundo, δειρόμενος ἢ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δὲ ἁλὸς, ἢ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, ambuſta, exenterata, inueterata, ſale & in vmbra ſiccata. Ruell. vel vt alij, inaſſata exemptiſque interaneis aſſeruata ſale, in vmbráque reſiccata. Et σκελετευθὲν ἧπαρ, iecur ſale inueteratum, Herm. ſiccatũ. Ruel. l. 2. Dioſc. c. 51.

Σκελετίζω, ſupplanto.

Σκελετὸς, οῦ, ὁ, aridus, defunctus, qui exaruit, hoc eſt, cadauer aſſiccatum, ξηρὸς, mortuus. Plutarchus in Antonio, αὐτὸς δὲ κεῖσεται σκελετὸς ἢ τὸ νεκρὸν φυλάξας. τῶν ἐπὶ γῆν σκελετῶν dixit Lucillus Epigrammat. libro tertio. Dicitur etiam σκελέτευμα, idem quod σκελετὸν σῶμα, exiccatum corpus. Nicãder in Theriacis, σκελετὸν δέμας εἶπε τὸ γαλῆς dixit, quod Interpr. σκελέτευμα. σκελετὸς, humani corporis oſſium inuicem cohærentium vniuerſa compactio. ἀπὸ τοῦ σκέλλειν, i. ξηραίνειν, attenuare ſeu ſiccare Gal. l. de oſſibus.

Σκελέω, idem cum σκέλλω σκελύνω, itidem idem cum σκέλλομαι, σκελύνω tamen apud ipſum expon. ἄγαν σκληρὸς διαναστῆναι.

Σκελίζω, debilito, ſuccido, Cyril.

Σκελίδεια, parui tripodes. Pollux legitur & σκελίδεια, ſellæ tripes.

Σκελὶς, idem quod πτέρνα, Pol. apud Athen. l. 6. σκελίδες ὀπτώμεναι, pernæ.

Σκελιφρὸς, alij legunt σκελιφρὸς, aridus, contractus, Hippoc. συνεσταλμένος.

Σκελίδες, αἱ, apud Ægin. nuclei allij, & ſegmina. σκελίδια interpr. Nicand. vocant ἢ ἀγλίθας. vide Ἀγλῖθες.

Σκελλὸς, aridus, intortus.

Σκέλλω, μ. σκελῶ, exicco, areſacio, ξηραίνω, item attenuo, tenuem reddo. Aor. 1. ἔσκηλα, in medio Perfect. ἔσκληκα: vnde σκληρὸς, pro quo etiã dicitur σκελλός. vide ſuis locis. Dicitur etiam σκέλλω. vnde de fructibus qui ſiccati in hyemem aſſeruantur dixit Galenus libro 2. de alimentis, ἢ σικύας ὅσαπερ αὐτὰ τινὲς ἀποτίθενται, σκελλόμεναι εἰς χειμῶνα, id eſt, ξηραίνονται. ſic cucurbitę ſiccantur ſublatis ſeminibus. Apud Homerum Iliad. ψ, Ὥστε ὁ πρὶν ἄρα μὴ μένος ἠελίοιο σκήλειε περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν, i. σκληρύνειν, ξηραίνειν, vnde σκελετὸς, ὁ ξηρός.

Σκέλος, εος, τὸ, crus, id eſt, femur cum tibia & pede. Gal. quicquid à coxendicis oſſe ad extremos vſque pedis digitos pertinet. μηρὸς vero, eius ſolum pars, id eſt, femur, pars ſcilicet quæ incipit ab acetabulo & finit ad genu. σκέλος inquit Interpres Apollonij Rhodij, τὸ ἀπ' ἰσχίου μέχρι τοῦ ταρσοῦ μετὰ τῶν γονάτων ἐστί. Apud Ariſtotelẽ, σκέλη πρόσθια, vertit Gaza pedes priores. Alibi βραχίονας κάμπτει ἢ σκέλη, brachia & crura flectit, libro ſecundo Animalium. Idem, διὰ τῶν σκελῶν τελευτῶσι καταλήγοντα εἰς τὰς πόδας, per femora cruraque in plantas finiunt, Gaza. ἐπὶ σκέλος, ceſſim. Euripid. in Phœniſſ. de Eteocle, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, id eſt, retrocedit. κατὰ σκέλος, pedatim Plinio. Ariſtoteles hiſtor. Animal. libro ſecundo, ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐστί. κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν, ὁ τε λέων ἢ αἱ κάμηλοι. Alias animantes, quibus pedes plures ſunt, ingredi ait, & ſtare, ita vt priores & poſteriores pedes ſimul directè κατὰ διάμετρον promoueant: progreſſionem autem ordiri à partibus dextris, ſolùm leonem & camelos pedatim. Idem libro nono, βάδιζει ὑπόχωρεῖ ἢ κατὰ σκέλος, ἢ κατὰ βραχὺ ὑποχωρεῖ. Plinius dicit pedatim & contemptim reſtitãtéque leonem cedere. Eſt verò σκέλος βαδίζειν πλὴν ἔχοντα, vt χειρονομεῖν, Galenus tertio de vſu partium. σκέλος ῥίπτειν, inter χλιδας & geſtus ſaltationum tragicarum enumeratur à Commentar. Ariſtophanis in Veſpis, vbi: σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων, crus in cælum eiectans. Et, μέγα σκέλος ὑψηλόν. σκέλη, Vitruuius in arietis machinæ deſcriptione (quę ad verbum apud Athenæum πολιορκητικῶν) tranſtulit arrectaria, quia tanquam crura ſurſum eriguntur.

Σκελοτύρβη, ης, ἡ, paralyſis ſpecies, quando recti nequeunt incedere, ſed nunc in læuam, nunc in dextram corpus contorquent, pedéſque proferunt: interdum etiam velut inutile ſyrma, anguium more pedum promouent. Author definitionum apud Galenum, σκελοτύρβη ἐστὶ εἶδος παραλύσεως, ὅτε ὀρθοῖς οὐ δύνανται βαδίζειν, ἀλλὰ ποτὲ μὲν κατ' εὐθὺ, ποτὲ δὲ ἀνάγουσι εἰς τὰ λαιὰ, ποτὲ δὲ τὰ δεξιὰ εἰς τὰ ἀριστερὰ, ἢ ποτὲ μὲν ἐπισύρουσι τὸ σκέλος, ὥσπερ διαβαίνοντες τὰ μέγα. Plinius libro 25. capite tertio, In Germania trans Rhenum caſtris a Germanico Cæſare promotis, maritimo tractu fons erat aquę dulcis, qua pota intra biennium dẽtes deciderent, compagéſque in genibus ſoluerentur. ſtomacacen Medici vocant & ſcelotyrben. hoc mali genere Ælij Galli exercitum laboraſſe ex Arabicorum fructuum eſu, author eſt Strabo lib. 15. dicitur & σκελοτύρβη.

Σκελετὸς, exiccus, Etym.

Σκέμμα, ατος, τὸ, &

Σκέψις, διάσκεψις, commẽtatio, cõſideratio, ἀπὸ τὸ σκέπτομαι. Chiõ in epiſt. ἐπὶ τινα σκέμματι φροντίζοντι, ἀφνίδιος ἐπεισῆξε, in aliquius rei commẽtatione & ſpeculatione occupatum derepente adortus eſt.

Σκέπη, σκέπασμα, σκέπας, tugurium, vmbraculum. Heſiod. εἰ σκέπη μαλάσσοι, &c.

Σκεπάζω, μ. άσω, π. ακα, tego, & abſcondo, opaco, obſtruo, ſeruo, protego. Actiu. Accuſ. σκεπάζουσα τὰς ῥῖνας, obſtruens nares, Dioſc. li 5. ca. 88.

Σκέπανον, τὸ, σκέπας, tegmen, Suid. σκέπας.

Σκεπαρνοειδῆ, aſciæ modo & forma, vt ſplenium iubet fieri Hippocr. exp. Gal. per ἐκκεκλασμένας. Nam σκέπαρνος, ait, ἐπίδεσμος, ἀπὸ τῆς τοῦ πελέκεως σκεπαρνίου.

Σκεπαρνίζω, ſecuri percutio, ancipiti ſecuri ferio: vnde σκεπαρνισμὸς, de quo in dictione σκέπας.

Σκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, fractura caluæ in duas partes, quum grauiore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.

Σκέπαρνον, ου, τὸ, aſcia ſiue dolabra, fabrile inſtrumẽtum quo materies dolatur: vulgò ſcoullet: tametſi & rabulani ſiue radulam complectatur quod ξυστὴρ dicitur, vulgóq; uerabet, quo ligna radẽdo poliũtur, vt & læuigãtur ſcabra ab aſcia feriẽdo. quæ exdue-

cæduntur bipẽni ſiue ſecuri quæ πέλεκυς vocatur. Homerus Odyſſ.ι, δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν: Et poſtea, δῶκε δ᾽ ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον: additque, πελέκκον δ᾽ αὐτὰρ χαλκῷ ἔξεσε δ᾽ ἐπισταμένως. Lycoph. Τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον ἀλιστεφεῖ μέσον. Heſych. exp. σκέπαρνον, ἀμφίστομον πέλεκυν, i. bipennem. Σκέπαρνον, pecoris vellus dixerunt Dithyrambi, ὅτι σκέπει τὴν αἶγα, Euſtathius in Homer.

Σκέπανον, vinculum. vide Σκεπαρνηδόν.

Σκέπας, τό, &

Σκέπασμα, ατος, τό, velamen, tegumentum, operculum, operimẽtum Plin. vel opertorium Senecæ, amictus, tegmen. Odyſſ.ε, ἦ ἐπὶ σκέπας ἦεν ἀήτεω i. defenſio, munimen.

Σκεπαστά, τά, dicuntur lecticæ opertæ pellibus, vt refert Hieron. in c. vlt. Eſaiæ.

Σκεπαστής, οῦ, ὁ, q. protector, defenſor.

Σκεπαστικός, οῦ, ὁ, tegens, qui operit.

Σκεπαστήριον, ου, τό, defenſaculum, opertorium Senecæ.

Σκεπαστός, tectus, opertus.

Σκεπόων, pro σκέπων, Homerus Odyſſ σκέπας ἀμφέχω, καλύπτω, ſic Didym.

Σκέπη, ἡ, tegmen, tegumẽtum, velamẽtum. στέγος, σκέπασμα, operimentum: tutela, tutamen, præſidium. μεταδός τῷ δεομένῳ τροφῆς, σκέπης, τροφῆς, impertiaris indigenti, tectum, indumentũ, cibum, Nazanzen in Oration. ὑπὸ τῇ σκέπῃ τοῦ φόβου, Herodot. metus prætextu: ſic Valla.

Σκεπινός, piſcis de quo Athen. li. ζ, qui etiam ἀτταγεινός tradit vocari. ſcepini nomen tantùm apud Plin.

Σκεπτέον, conſiderandum, tractandum. vide in σκέπτομαι.

Σκεπτική, eſt conſideratrix ſecta illorum qui ſemper aſſenſum retinebant, ſemper ſe dubitare præ ſe ferentes. vide Gel. & ſuprà in Ἐφεκτικοί.

Σκεπτικός, οῦ, ὁ, conſiderator. ἐφεκτικός, quæſitor, qui ſemper aſſenſum retinet. Gel. l. 11. c. 5. vbi σκεπτικοί, ab alio commentantes exponitur. σκεπτικὸς Πύῤῥων, in Epigramm. Pyrrho opinator Ciceroni, apud quem & opinoſiſſimus legitur ſiue opinioſiſſimus. τὸ σκεπτικόν, opinabile.

Σκέπτομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, conſidero, deſpicio, video, ὁρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ſpeculor, θεωρέομαι, exploro, tracto, βουλεύομαι, decerno, prouideo, φροντίζω, meditor. φυλάσσω, video, i. animaduerto. Philo de mundo, σκεπτέον δ᾽ ἐστὶ καὶ περὶ ἀφθαρσίας de immortalitate videndum. Iſocrat. ad Nicocl. σκεπτέον τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστί, quod ſit regum munus vidẽdum eſt. σκεψώμεθα, ἐπισκεψώμεθα, Ariſtophan. Aratus, ἐσκέψατο δ᾽ εἰς ἐνιαυτὸν ἀστέρας, prouidit verò ad annum aſtra, i. ἐθεώρησεν, ἐσκόπησεν, εἶδεν, ὄγκωσεν, Comm. Vnde Ἐσκεμμένον, Paſſiuè, prouiſum, conſideratum, animaduerſum, Demoſth. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε.

Σκέπω, tego, operio, munio, prætexo. Alex. Aphr. ἐν λέβησιν ἐσκεπασμένοις, in opertis lebetis.

Σκέρβολος, ου, ὁ, conuitium, λοιδορία, βλασφημία, Heſyc.

Σκερβολέω, &

Σκερβόλλω, conuitior, λοιδορῶ, κερτομῶ, τωθάζω, Ariſtoph. Interp. factum autem eſt per apacopen ex ἐς κόρακας βάλλειν.

Σκέρφολος, ου, ὁ, impoſtor, conuitiator, λοίδορος, Heſych.

Σκευαγωγία, ας, ἡ, vaſorum vtenſiliumque caſtrenſium vectio.

Σκευαγωγῶ, ſarcinas colligo, refero, ſarcinas & vaſa veho, conuaſo. σκευαγωγεῖν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν, vaſa legere ex agris, quod fit metu incurrentium hoſtium, Demoſthen. ibidem. quod mox poſtea ibidem dicitur κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἴσω. Greg. καὶ τὸ κοινὸν ταῦτα τι διὰ τοῦ τοιούτου καὶ σκευαγωγεῖν.

Σκευαγωγός, οῦ, vaſa ſeu inſtrumentum vehens: vt σκευαγωγὰ ἅμαξαι Pol. dicuntur & σκευαγωγοί qui vaſa & vtenſilia caſtrenſia baiulãt aut vehunt. Xen. Pæd. 8.

Σκευάζομαι, colligo neceſſaria ad iter, conuaſo. σκευάζω, conficio, paro. Plato ſecundo de Republic. ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, id eſt, σκευάζοντες, ex hordeo farinam conficientes. σκευάζεσθαι, conficere, de medicamento ſeu oleo, Galenus ad Glauconem.

Σκευάζω, μ. άσω, π. ακα, apparo, compono, condio, conficio, molior, ſtruo, conſtruo, affingo, exprimo. σκευάζω, veſtio, cultu compono, & induo, adorno, exorno, concinno, inſtruo, armo, armis contego. ἐσκεύασέ σε Ἡρακλέα, Ariſtoph. i. te vt Herculem ornauit: te effecit Herculem. Plutarchus, ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασμένος, cultus, cultu Celtico tectus. Idem in Antonio, ἐσκευασμέναι δὲ Νηρηΐδας Παῖδες. Appian. in 5. belli ciuilis, σκευασάμενοι τόξοις, arcubus inſtructi atq; armati. Synefius, Εἶτα παρόντες τῆς ἑορτῆς πάσῃ χρυσῷ καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, mulieres ornabantur.

Σκευάριον, ου, τό, vaſculum, vas, parua ſuppellex, vtenſile. Ariſt. in Pluto, ἅπαντα δ᾽ ἡμῖν ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ τὰ σκευάρια πλήρη ἐστίν, omnia vaſa plena ſunt auro & argento.

Σκευασία, ας, ἡ, compoſitio, conditura, Dioſcor. σκευασίαι φαρμάκων, confectiones medicamentorum, Galen. ad Glauc. σκευασία, apparatus ciborum, condimentum. Plutarch. de Tito Flaminio, ξένων δὲ ἐξίστασθαι ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρεια ἐστί, τῇ δ᾽ ἀρτύσει δὲ καὶ σκευασίαις διαφέρειν.

Σκεύασμα, apparatus ciborum, σκευασία.

Σκευαστός, οῦ, ὁ, factitius, compoſitus. Plato de Republic. 6. poſuit pro eo quod opificio conſtat. Et epiſt. 7. περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, de quouis corpore ficto & naturali, i. artificiali, ſeu, vt loquitur Virg. arte laborato. σκευαστὸς οἶνος, factitium vinum, Dioſc. l. 5. c. 37.

Σκευή, ῆς, ἡ, habitus, veſtis, veſtitus, cultus & ornatus, geſtamen, vt στολὴ & κατασκευή. τὴν σκευὴν περιελόμενος, Ariſt. habitum ſenicũ & ornatum auferens. σκευή, armamenta nauis. Act. Apoſt. cap. 27. τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν. vel inſtrumentum nauticum. quia σκευή ſignificat inſtrumentum, vt κατασκευή, hoc eſt, τὰ σκεύη τὰ κατ᾽ οἶκον, πάντα τὰ ἔπιπλα, authore Pol. σκευή, armatura, apparatus, de apparatu militari, Demoſthen. σκευὴ τῶν ὅπλων, genus armorum, Thucydid. σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, leui armatura vtens, idem.

Σκευοθήκη, armarium, repoſitorium vaſorum, quæ ornamento magis ſunt domui, quàm in vſum quotidianum comparata. Alijs σκευοθήκη, ἐν ᾗ ἀποτίθεται τὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ τὰ ἀργυρᾶ, vaſa vſus non quotidiani, vt ornamentum domus, quod differt ab inſtrumento, hoc eſt, ἐν ᾗ αἱ πολυτελεῖς σκευαὶ εἰσί. σκευοθήκη, armamentarium. Æſchin. Ἦρχον δὲ τῆς τῶν νεωρίων ἀρχῆς καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν.

Σκευοποιΐα, apud Plut. pro habitu ſcenico, hoc eſt, pro inſtrumẽto ſcenico, & cultu apparatúque ſcenicorum.

Σκευοποιός, qui perſonas & alia ſcenica apparat σκευοποιοί, qui habitus ſcenicos parant, οἱ ποιοῦντες τὰ προσωπεῖα, Ariſtop. Inter. Ariſtot. in Poetica.

Σκευοποιῶ, inſtruo, armo, fabrico, κατασκευάζω Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Athen. lib. 11. Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου φιλαδέλφου, conſtructus eſſe, inſtructus & ornatus.

Σκεῦος, εος, τό, vas, vaſculum, geſtamen, τὸ ἀγγεῖον. σκεῦος ὀστράκινον, vas fictile, Leuit. 14. σκεῦος ἐκλογῆς, Act. 9. de Paulo, i. inſtrumẽtum electum. Eraſm. interpretatur organum. τὰ σκεύη dicuntur armamenta, ſuppellex, ſarcinæ, impedimenta, & quæcunque vtenſilia. σκεύη τριηρικά armamenta triremium, Demoſt. σκεύη καὶ χρήματα, Plato de Leg. χρήματα καὶ σκεύη, ibidem mox. Σκεύη, apparatus, ornamenta. οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, nõ induetur mulier veſte virili, Deuteronom. 22. γεωργικὰ σκεύη, ruſtica inſtrumenta. τὰ σκεύη τῶν βοῶν, iuga boum, 2. Reg. 24. τὰ τῶν ἵππων σκεύη, Xenophon libro quarto Pæd. Cyri, i. ornamẽta equorum: Philelphus vaſa equorum exponit. σκεύη πολεμικά, arma bellica, Iudicum 18. & 1. Reg. 13. ἐγένετο αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, factus eſt eius armiger, 1. Reg. 16.

Σκευοφόρα κτήνη, iumenta ſarcinaria & clitellaria. Herodian. τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας, impedimenta exercitus.

Σκευοφορία, vaſorum ſarcinarúmque baiulatio.

Σκευοφορεῖον, τό, ξύλον ἐφ᾽ οὗ τὰ σκεύη κατηρτημένα ἔφερον, Pol.

Σκευοφορέομαι, feror tanquam ſarcina, vel ſarcina mea geſtatur. & eſt militum, qui calonibus & iumentis ſarcinariis vtuntur. Plut. ἐξήλασε δὲ χιλίους σκευοφορουμένους καμήλοις.

Σκευοφορῶ, μ. ήσω, π. ηκα, fero ſarcinas, calonum eſt & iumentorũ apud Xen. Neut. abſol. dicitur & σκευοφορεῖν, vt vult Interp. Ariſtoph.

Σκευοφόρεια, τά, phalangæ quibus baiuli ferendis oneribus vtuntur. Pol. ex Platone ſcribit τὸ σκευοφόρειον. & σκευοφορεῖον, vocat etiam σκευοφόρον, καὶ ἀνάφορον, de quo vide antea. Chariſius Soſipater libro primo phalangiam tradit eſſe fuſtem, cui quid deligatur.

Σκευοφόρον, ου, τό, impedimentum exercitus & ſarcina. de bellicis ſarcinis Plut. in Othon. Appian. in Iber. οἱ τὰ σκευοφόρα φυλάττοντες ἱππεῖς, equites impedimenta ſeruantes.

Σκευοφόρος, ου, ὁ, ferens ſarcinas in exercitu, lixa, calo: σκευοφορίτης, Pollux. τὰ σκευοφόρα, quæ portant impedimenta.

Σκευοφυλακέω, cuſtodio ſarcinas.

Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui vtenſilia cuſtodit, armarij cuſtos.

Σκευόω, inſtruo, paro.

Σκευωρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, in malam partem, & idem ferè quod συσκευάζομαι, i. ſtruo, molior, capto, ἐπιβουλεύω, contechnor, incœpta inſidioſa ſuſcipio, atque adorior, adorno, machinor, ex præparato conficio, Demoſthen. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο, &c. quem locum Bud. exponens dicit σκευωρίαν dictam eſſe à ſeruandis vaſis, i. ἀπὸ τοῦ σκεύους καὶ ὠρεῖν. σκευωρίαν autem aliquando ſignificare captationem: & σκευωρεῖσθαι, fraudulenter aliquid agere, moliri & captare prædam. Tranſlatè telam texere, i. σκευωρεῖσθαι. Cicer. tertio de Oratore, Doleo eos viros in eam fraudem in Remp. eſſe delapſos, quanquam ea tela texitur. &c. Plaut. in Bacchid. Exorſa hæc tela non malè eſt omnino mihi. Interp. Demoſt. σκευωρούμενοι exponit, κατὰ μικρὸν ἐφαρμοσάμενοι κατὰ δόλους, τυρεύοντες. Accipitur tamen paſſiuè etiam

ὁ σκευωρημένος pro fictus, & impoſturæ plenus. ἐσκευωρημένον, συνεσκευασμένον, συγκεκροτημένον, id eſt, conflatum ſeu coitione & conſenſu multorum adornatum. Demoſth. μισθώσεως τινὸς σκευωρηθείσης, καὶ διαθήκης ὑποβολιμαίου γενομένης, locatione commentitia & teſtamento falſo. σκευωρέομαι, ſatago, perſcrutor, & excutio omnia ſagaciter & curioſè, & prędonum more. Plutar. in Camillo, σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαιροῦντες τὸ χωρίον, perſcrutantes, excutientes omnia, & locum conuertentes. Ariſtotel. de aquilis loquens, τοῖς δὲ ποσὶ καὶ τοῖς ὄνυξι, καὶ τῷ λαβεῖν σκευωρούμενοι περὶ τὰς νεοττιάς. Eſt verò σκευωρούμενος, captator etiam & qui imminet occaſioni prædæ & intentus eſt, inſtánſque cuſtodum negligentiæ. σκευωρούμενοι περὶ αὐτά. Demoſthen. fraudulenter agentes. σκευωρέομαι, in bonam partem pro tracto, molior, & ſatago. Plutarch. in Sympoſ. de Tragœdia, σκευωρουμένη περὶ γραμμάτων ὑποκρίσεις πάθεσι ἐχρῆτο καὶ ἤθεσι, tractans & moliens, ſatagens circa ea. Et dicitur ἀπὸ τῆς σκευοφυλακῆς, ἐπειδὴ τὰ σκεύη ὁρᾷ.

Σκευωρία, idem.

Σκευώρημα, ατος, τὸ, cõmentum, inſidiæ, inſidioſa molitio, & fraudulenta rerum machinatio. Demoſthen. ὅλως δὲ πλάσμα ἐστὶ τοῦτο καὶ σκευώρημα ὅλον, i. molimen fraudulentum & captioſum.

Σκευωρία, ας, ἡ, vaſorum vtenſiliúmque cuſtodia. Item metaph. idem quod σκευώρημα, id eſt, calumnioſa actio, ἐπιβουλευτικὴ, ἐπηρεαστικὴ, quadruplatoria perſcrutatio. Demoſthen. ἀπεψηφισμένου μου τὰς τούτων σκευωρίας, cùm ego abſolutus eſſem ab eorum calumnioſis actionibus, & quadruplatoriis perſecutionibus. Plutarch. in Dione, ἦν δὲ ἄλλος ὁ σκευωρούμενος αὐτὸν τὸ τυραννεῖν, καὶ σκευωρία τις τῆς συγκαταστάσεως, & captatio. σκευωρία etiam ſignificat περίεργον φυλακὴν καὶ ἐπίτηρησιν, hoc eſt, curioſam, delatoriámq; obſeruationem & cuſtodiam. quod etiam interdum in bonã partem accipitur. ἀπολομένης τῆς θηλείας, οἱ ἄρρενες περὶ τὰ νεοττὰ ποιοῦνται τὴν σκευωρίαν mortua fœmina, mares ipſi officio matris funguntur in pullos, ductando, &c. Ariſtotel. lib. 9. Anim. σκευωρία, vehemens occupatio circa aliquid, & delectatio. Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal. de coitu Serpentum, ait βραχὺ ὑπερβάλλουσι διὰ τὴν τοιαύτην σκευωρίαν: Interpres tamen vertit, propter eam ipſam qua vtuntur ſolertiam. Vide σκευοφορία.

Σκευωρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui vaſa & arma cuſtodit.

Σκέψις, εως, ἡ, conſideratio, deliberatio, opinatio, diſceptatio, diſputatio, propoſitio, propoſitum, quæſtio, animaduerſio, cogitatio, commentatio, διαλέγεσθαι σκέψιν ποιεῖσθαι, diſſerere, Plat. de Leg. σκέψιν πᾶσαν ποιεῖσθαι, diligentiſſimè conſiderare, Ibidẽ. σκέψις τῆς πορείας, viæ propoſitum, Idem ibid.

Σκέλλη, quod apud Homerum legitur Iliad. ψ. μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα, quidam expon. ξηράνῃ & ξηρήνῃ, tunc autem ad σκέλλω pertineret, vnde σκελετὸς & σκληρὸς: ſignificaretq; exiccet, & induret aut marceſſere faciat. Euſtath. refert ad σκάλλω ſignificante ibi diſrumpo & findo, ſicut terra inter fodiendum & farciendum ſcindi ſarculo conſueuit. Subiungit autem expoſitionis loco Euſt. ἀλλὰ δὴ ἂν σχισθεῖσα λύσῃ τὴν συνοχήν. σκέλλεται apud Galenum in Lexic. Hippoc. σκέλλεται inuenitur expoſit. σκληρύνεται, σκελετὸς συμπίπτει: qua nimirum corpus hominis arefactum collabitur & fit σκελετός.

Σκέπτομαι, idem cum σκέπτω, pro quo dicitur & σκίμπτω.

Σκῆμψις, apud Hippoc. i. ἀπόσκηψις. l. 6. Epidem. humoris decubitus & prolapſio in partem aliquam.

Σκηνάομαι, &

Σκηνέομαι, &

Σκηνέω, idem quod σκηνόω. σκηνοποιούμενος, tabernaculum faciens, Plato in Leg. σκηνοποιούμενος καλύβην, qui latibulum conſtruxit, Thucydid. ἐσκηνημένοι, hoſpitati, habitacula habentes. Ariſtophan. in Acharn. διὰ τὴν καινὴν ... ἐσκηνημένοι, habentes tentoria. Ariſtotel. 19. de Repu. σκηνῆσαι ... tentoria poſuiſſe. Xenophon quinto Ἑλλην. ... σκηνῶσαι.

Σκηνήτης, οῦ, ὁ, in ſcena vel tentorio habitans, ſcenam quandam inhabitans vel vmbraculum. Etym.

Σκηνὴ, ῆς, ἡ, ſcena, vmbraculum, & ea theatri pars, quæ inter duo cornua pertenditur: tentorium, quod à ruſticis inumbrationis cauſa excitari ſolitum erat, tabernaculum. medium theatri oſtium. Suid. ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου. σκηναὶ dicuntur quęcunque in caſtris aliiſve locis ex frondibus, culmis, pellibus, tabuliſque temporaria domicilia, quales ſcenæ in hortis aliquando ad vmbram eriguntur. vnde σκηνοποιεῖσθαι verbum apud Dioſcorid. libro ſecundo, capite 178. Latini antiqui attegias omnia hæc vno nomine vocarunt. Iuuenalis, Dirue maurorum attegias. σκηνὴ à σκιᾷ deriuatur, declarátque propriè tabernaculum ex ramis & frondibus cõtextum. σκηνὴν ποιῶ, facio tabernaculum, Thucydid. σκηνὰς πήγνυσθαι, ſcenas conſtituere, Plato de Leg. σκηνὴ, ſcena, id eſt, luſus, fraus, ornatus tragicus: ornatus quidam muliebris. ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος, actio fabulæ, ſic Eraſm. in fine argument. tragœdiæ Hecubæ Eurip. vide in Chiliad. Scenæ ſeruire. Οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ſcenici & hiſtriones. σκηνὴ item pro conuiuio. σκηνὴν διαλύειν, ſoluere conuiuium. τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυσαν, Xen. conuiuium in lectum diſſoluerunt, i. cubitum ſe contulerunt.

Σκήνημα, τὸ, idem quod σκήνωμα, tentorium, tabernaculum. Xen. ἕως αὐτοῖς τὸ ἔχω τῆς ... σκηνώματος.

Σκηνίδιον, ου, τὸ, tabernaculum.

Σκηνικὸς, οῦ, ὁ, ſcenicos agones exercens, Bud. in Pand.

Σκηνῖται, οἱ, populi Nomades in tabernaculis degentes.

Σκηνοβατοῦμαι, in proſcenium in comœdia prodeo.

Σκηνοβατῶ, in ſcenam produco. Strabo, τῶν μέν γε ... ὥστε ... σκηνοβατεῖσθαι, ... καὶ κωμῳδεῖσθαι. σκηνοβατῶ, tranſlatè peruulgo, traduco, omnium oculis expono, infamo. θεατρίζω, παραδειγματίζω. Heraclitus ad Hermodorum, καὶ ... σκηνοβατοῦσιν αὐτῷ τὴν ἀσέβειαν, & ſuam ipſi flagitioſam vitam infament & inſigniant. Dicitur vt ὀκριβατεῖν, καὶ ἐπισκηνοβατεῖν. Sumptum ab antiquæ comœdiæ licentia.

Σκηνογραφία, ας, ἡ, ſcenæ imaginaria excitatio, ſeu frontis & laterum abſcedentium adumbratio, ad circinique centrum omnium linearum reſponſus, Vitru. libro primo. Plutarch. πάντα πράγματα τραγῳδίας ὄντα καὶ σκηνογραφίας, omnes res dignę tragœdia & ſcena.

Σκηνοῤῥάφος, ſutor tabernaculorum.

Σκηνόομαι, τὸ σκηνῶ. Plat. 10. de Rep. de anima loquens, Οὕτω τοίνυν πολλοῦ δεῖ ἐσκηνῶσθαι τὸ θανάτου εἶναι, tantùm abeſt ab eo vt ſit mortalitati obnoxia.

Σκηνοπηγία, ας, ſcenopegia à σκηνὴ & πήγνυμι, hoc eſt, à figendis tabernaculis. Latini aſpirationem perperam addunt. Feſtus dies erat Hebræorum, quem celebrabant gratias Deo agentes propter conuectas fruges menſe Septembri, confectiſque tabernaculis tanquam ſub dio agentes lætabantur. vnde Pſalmos quoſdã, qui inſcripti ſunt Pro torcularibus, Dauid, vt nonnullis placet, conſcripſit in hunc diem feſtum, vt docet Theophylactus in capite ſeptimo Ioan. Inuenitur etiam genere Fœmin. ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτὴ, Zachariæ Prophetæ 14. dies feſtus tabernaculorum. Vide Ioan. capite ſeptimo, eius feſti præceptum Leuitici capite 23. Plutarchus lib. συμποσιακῶν 4. capite quinto, in hoc vocabulo multa nugatur. σκηνοπηγία quoque ab Ariſtotel. dicitur nidi conſtitutio illa, quam miro ingenio excogitant hirundines implicito feſtucis luto, ad luti paleati normam, quæ ἄχυρον appellatur. Inquit enim libro nono de Anim. natura, ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία, φανερὰ ποιεῖ, &c. i. hirundo in fingendo conſtituendóque nido id clarè oſtendit.

Σκηνοπηγία, ας, ἡ, locatio tentoriorum, caſtrametatio.

Σκηνοποιὸς, οῦ, ὁ, tentorij artifex, auleorum texendorum artifex, qui aulæa texit, Act. Apoſt. c. 18.

Σκηνοποιέομαι, &

Σκηνοποιῶ, tabernaculum excito, domum facio & coagmento. Herodianus, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες, σκηνοποιοῦνται, tabernacula excitant, vel domos è materia fabricãtur. Dioſcor. libro 2. cap. 169. καυλοὺς καὶ ἕλικας αὐξανομένους ... ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι, caules & capreolos tantùm adoleſcentes, vt topiarium quoddam tabernaculum effingere videantur. Ruellius: vt ſufficiant operi topiario, Barbarus: vt ſcenas etiã & tentoria inumbrent, Marcellus. ... σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς τρυφῆς, Nazan. in Orat. ventri delicias concinnantes: ſic Beroaldus.

Σκηνοῤῥαφεῖον, τὸ, locus vbi tentoria conſuuntur.

Σκηνοῤῥάφος, ου, ὁ, ſutor, coriarius, ὁ δέρματα συῤῥάπτων, Suid.

Σκῆνος, εος, τὸ, habitatio, cella, tabernaculum, τὸ σκήνωμα, vel σκήνημα, tentorium. Paul. 2. ad Cor. c. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, i. ſi huius noſtri tabernaculi terrena ſtructura diſſoluta fuerit.

Σκηνόω, ῶ, ώσω, ῶμαι, habito, habeo caſtra, tabernaculum habeo, caſtra metor, pono tentorium & erigo, κατασκηνῶ, obumbro. τὸ σκηνοῦν Latini dicunt tendere, Cæſ. libro primo, vſque eo vt qui ſub valle tenderent mercatores recipiendi ſui facultatem non haberent: & Virgil. l. 2. hic Dolopum manus hic ſæmmus tendebat Achilles. In Apocal. cap. 7. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς, tentorium eriget ſuper ipſos, hoc verbum à tabernaculis dictum eſt, vt intelligas tẽporariam habitationem, vt annotat Eraſm. in cap. 1. Ioan. καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, & habitauit inter nos: quaſi inter nos tabernaculum habuit: fuit in contubernio nobiſcum. σκηνοῦν ἐρείπια, rudera habitare, Plutarchus in Camil. Xen. περὶ ... σκηνοῦν. vide Σκηνόομαι.

Σκηνύδριον, ου, tugurium, καλύβη.

Σκήνωμα, ατος, τὸ, tentorium, tabernaculum, habitatio, σκηνὴ, σκήνημα, Xen.

Σκηνωτὴς, οῦ, ὁ, qui in tabernaculis agit. Heſychius, σκηνωτὴς, συσκη-

σκηπτουχοῦντες.

Σκηπάνιον, ου, τό, ſceptrũ, baculus: à verbo σκήπτω: σκῆπτρον, Suid. Heſych. βακτηρία. Dicitur & σκηπάνιον. Homer. Il. ν. σκηπανίῳ ἱμάσσε ... νεικεσέω ... ἤγουν, i. τῷ σκήπτρῳ.

Σκήπτομαι, ψομαι, πτομαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Iliad. ξ. Sic Apol. Argon. 2. ... nitens baculo, & metaph. niti aliqua re, tueri ſe aliqua re. vide poſt. item, fingo, ſimulo, tergiuerſor, illudo, cauſificor Plaut. prætexto, σκήπτομαι, prætextu vtor, cauſa quapiam excuſo, προφασίζομαι, Demoſthen. ... Ariſtophan. in Pluto, ... id eſt, næ, fingo quidem pro re nata me eſſe mercatorem, id eſt, me eſſe profiteor. ... ſe furere ſimulauit, Plutarch. de Solone in eius vita. ... ſimulata corporis aduerſa valetudine, magiſtratu ſe abdicauit. Idem in Camillo, σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, diſſimulo me ſcire, Herodo. ... tergiuerſans illi opem non fero, Thucydid. Σκήπτομαι, τὸ σκηρίπτω, ... innitor, incumbo, hæreo. Apollon. 2. Argon. ... Demoſthen. ... quo iſte teſte nititur & confidit. Item defendo, vt σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, defendo te, ſum tibi patronus, Plato in Legib.

Σκηπτός, οῦ, ὁ, κεραυνός, fulmen violentum, id eſt, quod effracta nube & illiſa impetu in terram decumbit, vt docet Ariſtot. de mundo. Idem ibidem enumerans genera κεραυνῶν, id eſt, fulminum, inquit, σκηπτοὶ δ' ὅσοι κατασκήπτουσιν εἰς γῆν, id eſt, quæcunque fulmina in quiduis illiſa ſint, σκηπτοὶ dicuntur. Soph. in Antigone, ... Interpres ſumpſit pro turbine ventóque procelloſo: ait enim vocari ... alij dicunt, ... hæc de typhone potius: σκηπτὸν verò fulmen nil vetat interpretari.

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ, ſceptrifer Ouid. Ilia. α. σκηπτοῦχος βασιλεύς, i. σκῆπτρον ἔχων.

Σκῆπτρον, ου, τό, ſceptrum, ſcipio, cui innitimur: à σκηρίπτεσθαι vel σκήπτεσθαι. Pro baculo mendici Homer. Odyſſ. Accipitur tamen pro eo ſcipione, quem reges geſtabant auratum & eburatum: ... & ſignum erat vel imperij, quale Agamemnoni datur latè imperitanti: vel orationis, quale concionator Telemachus dicitur habere: vel iuſtitiæ, quod Achilli datur, qui iniuria affectus per ſceptrum, velut iuſtitiæ ſymbolum, iurat, Iliad. α. vide in Chiliad. Eraſmi. Aliud ſceptrum, aliud plectrum. ... capite decimo, libro primo Regum, exponitur tribus Beniamin. Ibidem etiam familia.

Σκηπτροφόρος, ου, ὁ, rex ſceptrifer Ouid. σκηπτοῦχος.

Σκήπτω, ψω, πτω, ψα, nitor, innitor, incumbo. Item cado, ſeu vehementi impetu decido & irruo, ... Sophocles, ... id eſt, ... fingo, ſimulo, προφασίζομαι, occaſionem inuenio, innitor, innitor baculo, Odyſſ. ρ & σ. exponitur & tranſitiuè pro immitto ſeu cũ impetu immitto apud Eur. in Med.

Σκίπων, ωνος, ὁ, baculus, ſcipio, σκῆπτρον, ῥάβδος, Suid.

Σκηρίπτομαι, vel

Σκηρίπτομαι, innitor, fulcior.

Σκηρίπτω, nitor, σκήπτομαι, Apol. 2. Arg. de bobus, χηλαῖς σκηριπτόμενοι, vngulis innitentes, ... vnde τὸ σκιπάνιον.

Σκῆψις, εως, ἡ, fictio, πρόφασις, ſimulatio, excuſatio, prætextus, cauſa, σχῆμα, velamen, ... commentum. ... prætendens hoſpitium. ... Demoſthen. ... Chryſoſt. ... Cicero dixit σκήψεις καὶ ἀναβολαί, prætextus & procraſtinationes libro primo ad Attic. Eſt etiam nomen vrbis in Troia, Etym.

Σκιά, ᾶς, ἡ, vmbra, adumbratio: quaſi σκιά: nam ſequi, comitari eſt. Σκιαὶ, tranſlatè dicuntur conuiuæ, non ipſi quidem inuitati à conuiuatore, ſed aduocati aſſumptique ab inuitatis. Plutarchus in 7. Symp. ... &c. Horat. ita vmbras vocauit, epiſt. l. 1. ad Torquat.

> Et niſi cœna prior potiórque puella Sabinum
> Detinet, aſſumam: locus eſt & pluribus vmbris.

& Satyrar. l. 2. Satyra 8.

> -quos Mecænas adduxerat vmbras.

Xenoph. in 2. Pædiæ, ... pro αὐτῷ ... protulit.

Σκιαὶ, Manes, & vmbræ Latinis. Odyſſ. κ. de Tireſia, ... τῷ δὲ ... Ex quo loco Cicero 1. de Diuinat. De Tireſia etiam apud inferos Homerus ait. Solum ſapere, cæteros vmbrarum vagari modo. Σκιὰς καὶ νεφέλας καὶ καπνούς, i. vmbras & nebulas, & fumos, vocare ſolent Græci res nullius pretij, καὶ τὸ μηδενὸς ἄξια, Comm. Ariſtoph. in Neb. Eſtque parœmia, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, ſuper aſini vmbra, pro eo quod eſt de re nihili. Lucian. in Sectis, πάντες, ... Omnes, vt ita loquar, de aſini vmbra certãt philoſophi. vide Plut. in Demoſt. Procop. in epiſt. ... de aſini, quod aiunt, vmbra litem moues. σκιὰν φοβεῖσθαι, vmbram metuere. Plut. in Symp. Prob. decade ſeptima, ... Vide Eraſ.

Σκιαγραφία, adumbratio, ... ductus & inumbrata pictura, prima picturæ lineamenta, inanis ſpecies. Plat. 2. de Rep. ... me mihi virtutis ſimulachrum prætendere oportet. Ariſt. 3. Rhet. ... vbi concionalis dictionis naturam tradit ſimilem picturæ quam vmbratilem vocant.

Σκιαγραφικός, vmbratilis.

Σκιαγράφος, qui rem adumbrat.

Σκιαγραφῶ, adumbro, hoc eſt, rem nõ ſolidam exprimo, ſed per vmbram edo, ac fallaci ſimulacro repræſento. leuiter informo, lineari pictura vmbratilique aliquid fingo & ſimulo, quales ſunt imagines picturæ vmbratilis, quod & ὑπογραφεῖν & ὑποτυποῦν dicitur. σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν, adumbrans veritatem, Naz.

Σκιάδες, rami prægrandes vmbram facientes, attegiæ.

Σκιαδεύς, έως, piſcis vmbra, quem Athen. σκιαίνας vocat vulgò *vmbre*. apud Plin. tamen ſciadeus & ſciæna diſtinguuntur.

Σκιαδηφόρος, apud Pol.

Σκιάδιον, ου, τό, vmbella, vmbraculũ, ... pileus latus, veluti vulgò ſtramineus aduerſus ſolis ardores, vulgò Græcorũ ... Suid. ... Atticis. Σκιάδιον, rotundum illud veluti velamentum in herbis, vt in aniſo & fœniculo, i. muſcarium, vmbella ... in cacumine muſcarium in quo ſemen dependet, Dioſcorid. libro 3. capite 58. & 62.

Σκιάζω, inumbro, obumbro, tego, velo, opaco. Sic Cic. 1. de Nat. deor. Quum autem terra nox opacaſſet, tum cælum totum cernerent aſtris diſtinctum. Et eodem li. Sol quum terras larga luce compleuerit, eaſdem modò his, modò illis ex partibus opacet. Eurip. ... velo malas, adumbro, i. vmbrã eis cõcilio & aſſero. vnde ... i. pubeſco. Dicitur & Σκιάω. vnde ... ramis fici teguntur, Plut. in Camil.

Σκιαθήρας, quaſi dicas vmbræ indagator: inſtrumentum autem gnomicon eſt, quo etiam architecti vtebantur. Vitr. lib. 1. c. 6. Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. vide Γνώμων & Σκιόθηρος.

Σκίαινα, ἡ, vmbra piſcis, Ariſt. l. 8. Anim. c. 19. Dicitur etiam σκιαδεὺς ab Heſyc. καὶ σκιαὶ à Gal. l. 3. Alimen. σκιάδες vocantur, inquit, καὶ σκίαιναι. vulgò *vmbre*. Apud Plin. ſciadeus & ſciæna diſtinguuntur.

Σκιαμαχέω, ῶ, ήσω, pugno cum vmbra, ad vmbram pugno, vmbratilem pugnam pugno ſeu exerceo, vmbratili certamine depugno: quod faciunt ij qui ſecum ipſi pugnam meditãtes, nemine repugnante concertant. Dicitur prouerbio de inaniter laborantibus: de quo Eraſ. in Chil. Plat. in Apol. Socr. ... Vſurpat & hoc verbum 8. de Leg. & 7. de Rep. ſimiliter Plut. l. 4. de placitis philoſophorum, ... vbi σκιαμαχεῖν, i. inaniter brachia iactare, quaſique cum vmbra digladiari, aut depugnare.

Σκιαμαχίας, ου, ὁ, crebris ictibus aerem inanem feriens.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, ſimulata & vmbratilis armorum meditatio, ſiue pugna, & genus leuioris exercitationis, veluti pilarum luſus: vulgò *eſcrime*. Abiit in prouerbium de iis quę fieri nequeunt. Plut. eleganter ſcribendi ſtudium, quo garriendi pruritum ſedari poſſe putat, σκιαμαχίαν nuncupat.

Σκιάομαι, vmbra tegor, adumbror, vmbror Virg.

Σκιάποδες, οἱ, populi Lybiæ, ſic dicti quod maiore æſtu humi iacentes reſupini vmbra ſe pedum protegant, vt inquit Plin. σκιαπόδων meminit Ariſtoph. in Auib.

Σκιαρός, vmbroſus, Plato.

Σκιάς, opus topiarium, ſcena, attegia, vmbraculum, camera è frõdibus & arbuſtis. Plut. in Them. de Xerxe pręliũ nauale ſpectãte, ... ſub tabernaculo aureo ſedẽs. σκιάς, vmbra corporis: ramus grãdis: locus choro & canticis

deſtinatus, Ety. Σκιαὶ herba quæ & μυοφόνος dicitur, ſic apud Athen. l. 6. fortè μυοφόνον leg. ſic & dicitur vitis arbuſtiua. Heſ.

Σκίασμα, ατος, τὸ, vmbra, adumbratio Cic.

Σκιατροφία, vita vmbratilis, quum quis in vmbra degit ſemper, deliciæ & otium vmbratile. Dicitur etiam σκιατραφία. Plut. σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατροφίας.

Σκιατροφίας, ου, ὁ, ἐσκιατροφημένος, delicatus, in vmbra educatus, Pollux.

Σκιατροφέομαι, vel

Σκιατραφέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, nutrior in vmbra, in vmbra coaleſco, vmbraculis fruor, in vmbraculis dego, in ſolem non prodeo. Xenoph. de artibus mechanicis, καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι, καὶ σκιατραφεῖσθαι. Theophr. 2. de Cauſis, τὸ μὲν γὰρ ἥλιον ἀφῃλιασμένον ταχὺ καταξηραίνεται. σκιατροφούμενον δὲ, καὶ μετρίως διαλαμβανόμενον σώζει δὲ τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πιότητα. Dicitur & περὶ τῶν ἐσκιατραφημένων, iiſque qui in deliciis vmbraculorum aſſueti, aduri à ſole nolũt. Athen. Λυδοὶ δὲ διὰ τρυφὴν ἀφικόμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' ὅλως ἐπιβλέπειν εἰς τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et voce actiua ἐσκιατραφηκώς, pro ἐσκιατροφημένος, Plato l. 8. Polit.

Σκιαυγεῖν, cæcutire, ἀμβλυώττειν, more eorum qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aſpectum caligant Gal. in Gloſ. Hippocr.

Σκιάω, tenebris ſeu vmbra tego. Od. ὀ, σκιόωντο ἀγυιαί.

Σκίγγος, ὁ, ſic ſcribitur libro tertio Dioſcor. c. 144 Sincus, Ruel. & Barbarus: ſingus, Marcellus. dicitur tamẽ σκίγκος l. 2. Dioſc. 71. pro crocodilo terreſtri.

Σκιαδεύς, οῦ, ὁ, trachurus piſcis.

Σκιδαρός, tenuis, ἀραιός, exilis, rarus.

Σκίδιον, ου, τὸ, aſſula. potius σχίδιον, ι. σχιδρός.

Σκίδναμαι, ſpargor, diſpergor, diſſipor. Homerus Il. λ, αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας, i. ἐσκεδάννυντο, ἐσκορπίζοντο. σκίδνασθαι, σκορπίζεσθαι, Idem Odyſſ. ἅμα ἠελίῳ σκιδναμένῳ, ſimul atque refulſit ſol, Herodot.

Σκίδνημι, & σκιδνῶ, ſpargo, diſſipo. vnde διασκίδνημι. idem quod σκεδάω ſeu σκεδάννυμι.

Σκιερός, οῦ, ὁ, vmbroſus, opacus. Heſiod. ὀλίγον δὲ σκιεροῖς βάθεσιν.

Σκιερῶς, vel σκιαρῶς, adumbratim: Lucret. l. 4. Sed quaſi adumbratim paulũm ſimulata videtur.

Σκιατροφέομαι, fruor vmbraculis, τὸ σκιατροφοῦμαι.

Σκιαθικός. vide Τραχοῦρος.

Σκίλλα, ης, ἡ, Scilla ſiue ſquilla, herba bulbo inſigni prædita: dicitur etiam σχῖνος: vide infrà. Apud Athenæum libro tertio, mendoſè ſcriptum, καὶ ὅσα σικυάζουσι μὴ διαφθαρῆναι, καὶ πάλιν δὲ τὰ ἐν σκιάδι φυτευθέντα, &c. pro ἐν σκίλλῃ, vt apud Theophraſtũ libro 2. de plãtis capite ſeptimo. In ſcilla quod intus tenerum ac molle quaſique adeps, ἀπαλώδεστον σκίλλης dicitur ἡ στέαρ, ἡ σκίλλης μέσον: Varro ſcillæ medium vocat. Conſtantinus Cæſar Geoponicõn libro 17. Εἰ δὲ μὴ προσέχωσιν αἱ ταῦροι ἢ βόες, σκίλλης τὸ ἀπαλώτατον μεθ' ὕδατος τρίψαντες καὶ ἀποχρίσαντες. τοῦτο ἐστι τὸ ἄσπρον τῆς σκίλλης καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τὸ στέαρ, διδόναι μετὰ ὕδατος τοῖς μορίοις τῶν βοῶν. In eodem ſignificatu μέσον in lactuca vſurpauit Plut. 4. Sympoſ. Scribitur etiam per υ σκύλλα apud Theoph. vt c. 7. l. 2. hiſt.

Σκιλλητικὸν ὄξος, ſcilliticum acetum, Marcellus: ſcillinum acetũ, Ruellius à ſcilla dicitur & vinum & oleum ſcilliticum, quòd ſcilla herba cõtuſa commiſceatur, Dioſcor. l. 2. c. 205. & lib. 5. cap. 27.

Σκιλλητικὸς οἶνος, ſcillinum vinum, de quo Dioſc. l. 5. c. 28. vbi tamen σκιλλιτικὸς legitur.

Σκιλλώδης, ſcillinus, ſcillaceus, ad ſcillæ figuram accedens, Dioſcorid. libro 2. c. 204. Theophr. libro primo, c. octauo, de cauſis plant. καὶ αἱ σκίλλαι καὶ ὅσα σκιλλώδη, i. ſeu ſcillæ cæteráque huiuſmodi.

Σκιμαλίζειν, medio digito pertentare an gallinæ oua cõceperint: digito medio, qui ob id infamis, podicem fodicare deteſtãda laſciuia: naturalia attrectare, quod manum ſubiectare dicit Ouidius. Commentar. Ariſtoph. in Pace, σκιμαλίσω, ἀντὶ τοῦ τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τὸν ὀρνίθων ἐμβαλεῖν. Et in Acharn. ait, τὸ σκιμαλίζειν eſſe τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ ᾠοτοκοῦσι. σκιμαλίζειν tranſlatè, eſt infamem digitũ porrigere atque oſtendere cæteris compreſſis, quod in ſummo contemptu fiebat & per ignominiam: medio porrecto digito non verò indice aliquem oſtendere, id eſt, χλευάζειν quod & καταδακτυλίζειν dicitur. Ariſtophanes in Acharnenſ. Ὅπως αὐτοὺς μυκτηρίσω σκιμαλίσω, id eſt, irrideam atque infamem, vel vt infames notem, ἀντὶ τοῦ χλευάσω, ἐξουθενίσω. Interp. ἐκ τῶν σκιμαλιστῶν πυγὰς ἐκφορα. nos dicimus monſtrer au doigt, pro Infamare. Conſuetudinem ita notat Suid. Ὅταν βούλωνται ὑβρίζειν τινὰ, μέσον τὸν δάκτυλον ἐκτείνοντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες, δείξωσιν αὐτῷ. Quod ſignificauit Iuuenalis inquiens Satyra 10. de Democrito,

quum fortunæ ipſe minaci
Mandaret laqueum, mediúmque oſtenderet vnguem.

Martialis Epig. l. 2.

& digitum porrigito medium. Idem
Oſtendit digitum, ſed impudicum.

Perſius dixit,

Infami digito & luſtralibus ante ſaliuis.

Et apud Laertium narratur Diogenes hoſpitibus Demoſthenem non indice porrecto, ſed medio digito commonſtraſſe: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Et rurſus apud Ariſtophanem in Pace. Ὁ δὲ δρομοκήρυξ οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται; καὶ τὸν δορυξόον οὐκ ἐσκιμάλισεν; Interpr. τῷ μέσῳ δακτύλῳ σκιμαλίσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας, ἐξυβρίζει. Errat verò: nam hoc non σκιμαλίσαι, ſed σκινδαλίσαι dicitur, de quo infrà. Corrigit autem addens, ἢ καταδακτυλίσαι, quod podicem fodicare ſignificat: vnde καταδακτυλικός pro libidinoſo atque ſalaci apud Ariſtophanem in Equit.

Σκιμβάζω, μ. άσω, π. ακα, claudico, χωλεύω. vide σκιμπάζω.

Σκίμβαλος, ου, ὁ, fatuus, ſtolidus.

Σκιμβός, οῦ, ὁ, loripes, claudus, χωλός, Heſych.

Σκιμπάζω, claudico, χωλαίνω: ἀπὸ τοῦ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας, Cõm. Ariſt. Nebul. Alij non per π, ſed per β ſcribunt.

Σκίμπων, ſcipio, σκίπων, σκῆπτρον.

Σκίμπος, &

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis & mutilus, grabatus. Ariſtophan. Νεφ. κάθιζε νυνὶ ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. vbi Interp. τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον, ἰδίως δὲ λέγουσι τὸν χαμαὶ κράβατον: σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. σκίμπος apud Plut. in Camil. videtur vſurpari pro baculo & ſcipione, qui βακτηρία.

Σκιμπόδιον, ου, Diminutiu. τοῦ σκίμπους, grabatus, τὸ κράβατον, κοιμητήριον Heſyc. vide σκίμπους. σκιμπόδιον, ſella, id eſt, lectica. Diõ, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θεωρίαν, ὅτι σκιμποδίῳ κατεκομίσθη ὑπὸ τῶν βουλευτῶν γυναικῶν χρῆσθαι, ὃς τῷ γηραιῷ ἐσκήπτετο.

Σκίμπτομαι, &

Σκίμπτω, μ. ψω, π. μμαι, figo, innitor, apud Pindarum, ἐρείδομαι, στηρίζομαι. Iliad. π, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, ingruit, irruit, vel etiam fixa ſeu infixa eſt. Actiuè etiam exp. verbero, icio, ferio: vnde σκίμψασθαι Heſych. eſt πλῆξαι: ſic & apud Galenum σκίμψαι expon. διαχέαι, σφάξαι, θῦσαι ſacrificare, diſſecare, ferire.

Σκίμπων, ωνος, baculus, βακτηρία, ῥάβδος, σκηπάνιον, Interp. Apoll. Rhod. Ariſtophan. Veſpis, τὰς ὀργυιὰς χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας προβάλλω. σκίμπωνα προτείνοντες, ſcipionem prætendent, Herodot. libro 4. ſic Valla. vide ne ſcamnum aut ſcabellum ſit exponendum. Galenus in Gloſſis Hippocr. ἀντικατασκευή, id eſt, ὁ διὰ τοῦ κέντρου ἀντερείδοντος, ὅπερ καὶ σκίμπωνα καλεῖται: vbi pro conto & ridica.

Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, velox, ſaltabundus, σκιρτητικός. σκίνακα dicitur ὑπὸ τῶν λαγωῶν, inquit Heſych. ſic Nicander in Alexipharm. leporem appellat σκίνακα δρομαίῳ.

Σκίνδαρ, ορ, τὸ, fœtura, γέννημα, ἀπὸ τοῦ σκιρτᾶν. σκίνδαρ νεαρόν, recens animal, Nicander de muſtella in Theriacis, ὃ νεαρὸν σκίνδαρ ὀμοῖς αἴξας. Interp. τὸ σῶμα καὶ σκίνδαρ τῆς γαλῆς, quod ſiccatum vocat σαρκίτουμα.

Σκινδαλμός, οῦ, ὁ, aſſula, fragmentum, minutum ramentum quod à peynis raditur ac lignis, τὸ λεπτότατον ξύσμα τῶν καλάμων καὶ ξύλων: ac propriè fragmentum ſeu aſſula in longum potius, quàm in latitudinem diſiecta: τὸ ἀπὸ τῆς φλοιοῦ τοῦ καλάμου ξύσμα, Comm. Ariſtoph. in Ranis. σκινδαλμοί, paruæ tabellæ, Ariſtoph. interpr. in dictione Πίναξ. Dioſcor. l. 1. c. 17. εἰς πολλοὺς σκινδαλμοὺς θραυόμενος, qui aſſuloſè frangitur. Pro nugis & quiſquiliis: Ariſtoph. Νεφ. λέγων ἀκριβεῖς σκινδαλμοὺς μεριμνῶν, id eſt, λεπτολογίας, argutiolas, rationum minutias & ſubtilitates. vide σχίζα.

Σκινδαλαμοφράστης, qui meras argutias crepat, ſubtilitates effutiens, ſubtiliter deblaterans, nugatoriè ſubtilia diſſerens, inſignis nugator: quaſi dicas de aſſulis loquens.

Σκινδαλίζειν, &

Σκινθαρίζειν, medio digito naſum alicuius fodere & ferire, Euſt. Pol. σκινθαρίζειν. vide ſuprà.

Σκίνδαψος, talitrum. Heſych. tamen ἐκ τοῦ δρόμου πατὰς ἀφροδισίαζεται.

Σκινδαψὸς, genus plantæ ſimilis hederæ apud Nyſam in India, inquit Apollonij Interpres. σκινδαψὸς vel κινδαψὸς, inſtrumẽtum Lyricorum tetrachordon, vulgò cytre, quo præcipuè mulieres vtuntur: propterea apud Athenæum libro quarto, σκινδαψὸς τετράχορδος ἀπαλαγρίτου γυναικός. Ibid. σκινδαψὸν λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων. chordæ ex aurichalco pluma feriuntur. Meminit Galen. libro quarto, de different. pulſuum. Heſych. exp. ὄργανον κιθαριστήριον apud Laertium pro viliſſimo inſtrumento ponitur.

Σκινδύζομαι, calcitro, λακτίζομαι, Suid.

Σκιν-

Σκιαθοὶ ἢ κολυμβηταὶ, homines nantes, ſeſeque ſubmergentes, Gaza l.4.c.7.hiſt.plant.Theoph. Plinius vertit naufragos & vrinantes, l.13.c.25.

Σκιαινὶς, ίδος, ἡ, vmbra piſcis, qui & σκίαινα, Galen.de Alimen.vide σκίαινα.

Σκιαγραφεῖν, adumbrare, deſignare.cum Accuſatiu. Nazanzen. in Orat.

Σκιαγραφία, ας, ἡ, prior deſignatio, lineamentum primum picturæ.

Σκιαγράφος, vmbræ pictor, Bud.in epiſt.poſt.

Σκιαδεὺς, vmbratilis, vmbroſus.

Σκιόεις, εντος, ὁ, vmbroſus, obſcurus, opacus. Homerus Iliad.α', ὄρεά τε σκιόεντα, &c. μέγαρα σκιόεντα, id eſt, σκοτεινὰ διὰ τὸ ὕψος, idem in Od.Et in Neutr.σκιόεν pro σκιερὸν.Apol.2.Arg.ἄλσος τε σκιόεν ἄγριον.

Σκιόθηρον, τὸ, locus captandæ vmbræ idoneus.Et σκιόθηρα, inſtrumenta quædam mathematica ſunt, Plut.in Marcel.vide σκιαθήρας.

Σκιομαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.

Σκιόποδες, οἱ, vide Σκιάποδες.

Σκιοτροφία, vmbratilis educatio.

Σκίουρος, ου, ὁ, ſciurus, animal quod cauda ſibi vmbram facit.ab Heſych.dicitur κάμψουρος, ἢ ἴχνουρος. Meminit eius Ælian. & Oppian.2.de venat.Sciurus genus animalis, quod quoties ſub dio eſt atque non ſub tecto, cauda ei pro tecto eſt atque vmbra: vnde nomen ſciuris, ἀπὸ τῆς σκιᾶς τῆς οὐρᾶς.Gallica vox eſcurieu è Græco fluxit.

Σκιόωντο, inumbrabantur, obſcurabantur: poeticè pro ἐσκιάζοντο à σκιάω.

Σκίπων, ωνος, ὁ, idem quod σκίμπων: vnde σκιπωνίτος, qui baculo innititur.

Σκίπωνς, ωνος, idem.Item radius.

Σκίρα, feſtum Mineruæ τῆς σκιράδος, quod celebrabatur 12.menſis Σκιρροφοριῶνος. Aliis feſtum Cereris & Proſerpinæ in quos ſacerdos Erecthei vmbraculum ferebat album quod σκίρον dicitur, id eſt, σκιάδειον. Comment.Ariſtoph.in Pace, & Concionant.Ibidem ab alio annotatur ſchol.σκίρα eſſe feſtum apud Athenienſes à quo menſis σκιροφοριὼν nomen acceperit, ac tradere eos, qui de menſibus & feſtis Athenienſium ſcripſerunt, σκίρα eſſe σκιάδειον ἐν ᾧ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ ἡλίου, ſolitum autem geſtari ab Eteobutadis: ſymbolicéque eo ſignificari τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκιὰς ποιεῖν, quippe quod id tempus ad ædificandum ſit optimum: hæc ferè ibi annotantur in hæc Ariſtophanis verba, σκηνώσας καὶ τὰ πῶς βραδύνειν ὅτε σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις feſto τῶν Σκίρων eadem apud Suid. leguntur.Σκίρου autem loci meminerunt varij authores, & in eo lupanar fuiſſe & meretricios cœtus prodiderunt: vnde σκιράφιον dictum videtur Steph. quod eſſe dicit τόπον ἐν ᾧ οἱ κυβευταὶ ἐσκίλευον.Itidem Σκιραφεῖον Suid. exponit κυβευτήριον, addens ex Theopompo ἐνδιέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβευταί, idem & Heſych.in σκιράφια. Alij Σκίρον ſcribunt pro vmbella, ſiue vmbraculo & muſcario. Interpres Theocriti Idyl.15.τὴν θολίαν exponit τὸ σκιάδιον.Attici que, ait, τὸ σκιάδιον σκίρον καλοῦσι.

Σκιράδιον ἄκρον, Sciradium promontorium ad Salaminem inſulã, Plut.in Solone.

Σκιραφεῖον, vide Σκίρα.

Σκιραφευτὴς, quære Σκίρα.

Σκιρῖται, Sciritæ apud Lacedæmones, excubitores erant qui obſeruabant ne quis noctu extra phalanga progrederetur.Præterea Sciritæ primi inibant pugnam: hæc Philelph.in lib. de Republic. Lacedæmoniorum. vide Stephanum in dictione Σκίρος.apud Heſychium legitur & Σκιρῖται ſicut σκίρος, pro σκίρα quum dicit σκιρίτην λόχον vocari τὸν προστατοῦντα: fuiſſe autem Arcadicum ſeu è militibus Sciritis collectum, erat enim Σκίρος κατοικία quædam Arcadiæ.

Σκίρος, ſordes, abominanda, Etym.

Σκιρὸς, οῦ, ὁ, id eſt, σκληρὸς λίθος, Heſych.λατύπην reddit. Latinis eſt cæmentum, marmoris fragmentum ſiue fruſtulum quod dum marmor ſcalpitur, excidit: ea fragmenta aſſulas vocat Vitruuius libro ſeptimo capite ſexto.Inde σκιρὸς pro ſcrupo ſumitur.Scruporum luſus qui in latrunculariа tabella, vt loquitur Seneca, exercetur, ſiue in abaco latrunculorum, vocatur à Polluce Σκιραφία, luſórque σκιραφευτής. nos dicimus iouer aux dames.Hinc Σκιράφιον vel σκιραφεῖον Suid. κυβευτήριον, Plutarch.aleatorium dixit Sidonius: & Suetonius forum aleatorium, vt ludum talarium Cicero. Iſocr.in Areopagitico, ἐν τοῖς σκιραφείοις οἱ νεώτεροι διέτριβον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσιν. vide σκῖρος.vide ſuprà in σκίρα.

Σκιρέω, valde ſordeo.

Σκιρία, vel

Σκίρος, terra alba vt gypſus, Suid.

Σκιρρὰς γῆ, λευκή τις ὡς γύψος, καὶ ἀδελφὴ σκίρῳ, Ariſtoph.Interpr.

Σκίρον, τὸ, ſqualor & ſordes caſeorum, τὸ ἐπιπολῆς τοῦ τυροῦ, Ariſtophan.Interpr.vnde ἐσκιρωμένος. Σκίρον, vmbella, vide Σκίρα.

Σκίρρος, ὁ, ſiue σκίρρωμα, vel σκίρωμα, ſcirrhus, durities, tumor præter naturam durus, & doloris expers, vide Gorrh.

Σκιροφοριὼν, ῶνος, ὁ, Martius menſis, Gaza l.3.hiſt.plant.cap.6.ſed Maius ibidem libri 4.cap 12.& c.18. οὕτω τὸ φθίνειν σκίρρον ἐν αὐτῷ τῆς θυσίας, ὅ ἐστι γύψον. ὁ γὰρ Θησεὺς ἀποχωρήσας μετὰ τὸν μινώταυρον τὴν Ἀθηνᾶν ποιήσας ἀπὸ γύψου ἐβάσταζεν.Etym.vide Ariſtoph.Comm. in Concion.ſcribitur & σκιρροφοριών.

Σκιρρόω, induro, σκληρύνω, obdureſco.ὁ σκιρρωμένος σπλὴν lien duro tumore vitiatus, Alexand.Aphrod. σκιρρούμενοι ἀδένες, obcalleſcentes adenes, libro ſecundo Problemat.Alexand.Aphrod. ἐσκιρρωμένοι σπλῆνες, indurati lienes, durities lienum Dioſcor. libro primo, c.161.τὰ ἀποσκιρρούμενα, τὰ τετυλωμένα, partes obdureſcentes, vt calloſa genua pedum veſtigia, quæ & occalleſcere etiam dicuntur: ſic Bud.in epiſt.

Σκιρρώδης, calloſa duritie rigidus & induratus.σκιρρώδης tranſlatè, contumax, durus, vt apud Gal.de puero epileptico, σκιρρωδέστερος νόος.

Σκιρρωθεὶς, έντος, ὁ, induratus, qui callum obduxit.

Σκίρρωμα, ατος, τὸ, idem quod σκίρρος.

Σκιρτάω, ῶ, ήσω, σα, κα, exulto, ſalio, ſalto, laſciuio, inſulto.Neutr. abſol.Ariſtophan.σκίρτα, γέλα, τοῦτό μοι μηδὲν φρόντιζε, &c. Plat. Politic.9. ὅ τι οὕτως ὁ μέθῃ πλησθεὶς, σκιρτᾷ, Cicero primo de diuinat. quum ſit immoderato tumefacta potu atque paſtu, exultat. De fœtu etiam in vtero dicitur, vt ἀνασκιρτᾶν Hippocrati de natura fœtus. Lucas capite primo, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, id eſt, in vtero meo fœtus exultauit lætitia. quod exultim ludere dicit Horat. Dixit Idem Euangeliſta cap.6. χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε, Interp.geſtite.

Σκίρτημα, ατος, τὸ, laſcitia, ſaltatio, πήδημα, ἅλμα, exultatio Plin. vel exultantia Gel.

Σκίρται, claſſis ſeu cohors virorum ſexcentorum, qui priuatim militabant, non cum aliis Lacedæmoniis, Etym.

Σκίρτησις, exultatio, Naz.in Orat.

Σκιρτητὴς, οῦ, ὁ, petulcus, i.ſaltator laſciuus.

Σκιρτοπόδης, ου, ὁ, laſciuus ſaltator, qui petulantius ſaltat. σκιρτοπόδης σάτυρος, in Epig.

Σκίρωμα. vide σκίρρος.

Σκίρων, ωνος, Sciron ventus, qui & Caurus ab Athenienſibus dicitur, quoniam ſpirat à ſaxis quæ Sciron latro incoluit, quẽ Theſeus interemit.Æſchin.in epiſtol. λαμπρὸς σφόδρα σκίρων ἐπὶ πλείονα ἡμέραν, κατείχετο, &c.vide ſuprà in σκείρων.Sciron, onis, in Theſeo Plutarch.pro prædone ipſo quem Theſeus interfecit iuxta agrum Megarenſem è petra deiectum. Fuit autem hic filius Κανήθου καὶ Ἡνιόχης τῆς Πιτθέως, i.Canethi & Heniochæ Pitthei filiæ.

Σκίταλοι, οἱ, nihili homines & mali, Ariſtophan. σκίταλοι καὶ πονηροί.

Σκιρίνον, corbis è palmeis virgis contexta.

Σκίφος, εος, τὸ, gladius apud Æoles.ξίφος Heſych.

Σκιώδης, obſcurus, vmbratilis, vmbroſus, Plut.

Σκλέω, areo.vnde ἔσκλην & ἔσκληκα, exarui, vide σκέλλω.

Σκλῆσις, oſſis exſiccatio, quidam pro eo reponunt σκέλλησις quod vide ſuprà.

Σκλῆναι, tabeſcere, macerari: à σκλῆμι verbo inuſitato.vnde apud Alciphr.ἀποσκλῆναι λιμῷ, fame confici.

Σκληραγωγία, ſeuera educatio, & diſciplina. σκληραγωγία τοῦ σώματος, Chryſoſt.περὶ ἱερ.dura corporis educatio.

Σκληραγωγῶ, durè tracto, duriter exerceo, durè & illiberaliter, ac minimè indulgenter educo.Lucian.ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖν τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν ἐδίδαξεν.

Σκληραύχην, ενος, ὁ, σκληροτράχηλος, ἀγέρωχος, Suid.

Σκληρία, ἡ, duritia, durities, rigor.

Σκληρὰ ξύλα, ligna dura, Theophraſtus libro 5.hiſtoriæ plantar. cap.10.

Σκληρόφυλλος, ὁ καὶ ἡ, habens folium prædurum.

Σκληρόδερμος, duro putamine conſtans, vel corio, dura cruſta opertus.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis, duricordia, vt dixit Tertullianus libro quinto aduerſus Marcionem.Matth.capite 19 πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν, pro duritia cordis veſtri: nam hic pro ἐπὶ eſt vel διά.

Σκληροκάρδιος, qui duro eſt corde.

Σκληρόκηροι δέλτοι, libelli qui ob ceræ duritiem difficulter inſcribuntur: diu autem quæ inſcripta ſunt retinent, Suid.

Σκληροκοίλιος, laborans duritie ventris, qui duræ eſt aluo, Dioſc. l.5.c.29.

Σκληρόκοκκος, dura grana habens.

Σκληροπρόσωπος, qui dura eſt facie.

Σκληρὸς, ά, ὸν, durus, ſtrigoſus, rudis, craſſus, aſperus, auſterus, ri-

gidus,aſper,prædurus,immitis,calloſus: μαλακὸς ei opponitur.Ariſtophan. ὦ σκληρὲ δαῖμον,σκληραὶ βρονταί, dira tonitrua. Heſiodus,σκληρὸν δ' ἐβρόντησε,durè & grauiter tonuit.σκληρὸς ἄνεμος,Iacobi 3.cap.ventus violentus:pro toruus Horat.σκληρὸς etiam dicitur de odoribus & ſaporibus ingratis ſuâ aſperitate atque triſtitia.Theophr.de cauſis l.6.ca.13.οὐ μὰ δ' εὐμυρίαν.ἡ σκληρότητα.Ibidem, οἶον ἡ χυλοῦ ἡ ὀσμῆς σκληρότης ἡ ἰσχύς.Ibidem,ὀσμὴ,σκληρὰ ἡ ἀγλυκής.Opponitque τὰς λειοτέρας ἡ γλυκυτέρας σκληροτέραις. Σκληρὸς, vitium in aluearis quo enatis araneis faui corrumpuntur.Heſychius, σκληρὸς,γίνεται τι ἀραχνίδιον ἐν τοῖς σμήνεσι πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία. Hoc nomen à duritia quæ σκληρότης,obtinuit:& tamen κλῆρος non σκληρὸς ſcriptum paſſim alibi reperio.Plinius libro vndecimo,capite 16. Fit in fauis quibuſdam, qui vocatur clerus, amaræ duritia ceræ,cum fœtum inde nō eduxêre morbo aut ignauia, aut in fœcunditate naturali Hic eſt abortus apum. Et cap.19. Sunt & operis morbi: cum fauos non explent cleron vocant.De quo morbo apum intellexit Virgil. libro quarto Georg. cum diceret,Aut durum tineæ genus, aut inuiſa Mineruæ In foribus laxos ſuſpendit aranea caſſes. Et Columella libro nono, capite 14. præcipiens vt aranei qui fauos corrumpunt,detrahantur.Ariſtoteles hiſtor. Animal.libro octauo, capite 27. ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία,ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία,τό,τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιαῖον (ex quo alibi verbum ἀραχνιοῦσθαι protulit) ἡ λυμαινόμενον τὰ κηρία. καλεῖται δὲ κλῆρος,&c.Idem libro nono,capite 40. τὰ δὲ νοσήματα ἐμπίπτει μάλιστα εἰς τὰ εὐθενοῦντα τῶν σμηνῶν,ὅ,τε καλούμενος κλῆρος Et quid ſit his oſtendit,τοῦτο γίνεται ἐν τῷ ἐδάφει σκωλήκια μικρά,ἀφ' ὧν αὐξανομένων,ὥσπερ ἀράχνια κατίσχει τὸ σμῆνος ὅλον, ἡ σήπεται τὰ κηρία.Quinetiam idem Heſych.in voce κλῆρος dixerat ea ſignificari,σκωλήκιον τι σμήνεσι γινόμενον.

Σκληρόσαρκα,quæ durioris carnis ſunt.

Σκληρόστρακος,teſta dura tectus,teſtaceus,Gaza. (Probl.

Σκληροσώματος,ου,ὁ ἡ ἡ, durum habens corpus,Alex.Aphrod. li.1.

Σκληρότης,durities,duritia.duritas,ſcabrities, ruditas, ἀτοπία, Hermog.interp.Σκληρότης de ſaporibus & odoribus, vide in Σκληρὸς.

Σκληροτράχηλος,ου,ὁ,duræ ceruicis,qui dura eſt ceruice,quaſi dicas duriceruicus, vt Politianus dixit in curuiceruicum pecus.Actorum c.7.σκληροτράχηλοι ἡ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ,i.contumaces ac rebelles.

Σκληρότριχα,τὰ,quibus duri pili.

Σκληρότριχες,qui duro ſunt capillo.

Σκληροφθαλμία,morbus oculi,quando præ duritie palpebræ vix è ſomno aperiuntur, ſordéſque in oculis ſubſiccæ remanēt, oculique propterea ſubruſſi:lippitudo durior.

Σκληρόφθαλμος,qui eſt duris oculis,vt ſcarabei, Theophraſt. de oculis loquens,lib.de Senſu, ἔνιοι δὲ τῶν ζώων ἰδεῖν φασί ποτε,καθάπερ τοὺς σκληροφθάλμους,ἡ τοὺς ἐντόμους.

Σκληρόω,μ.ώσω,π.ωκα,induro.Act.Accuſ.iung.

Σκληριφᾶν,areſacere,oſcitare,pandiculari.

Σκληρύνομαι,indureſco.

Σκληρυντικὸς,ἡ,ὁ,indurans.

Σκληρύνω,obduro.induro,obrigere facio,reddo durum,contraho.Act.Accuſ.

Σκλήρωμα,duritia, mola vteri apud Medicos, duriuſculus tumor in aliqua muliebrium locorum parte factus à diutinis & permanentibus inflammationibus, ac æquali tumore creſcens, tractuique minus repugnans, quique quum mediocri dolore ſentitur,quum in σκίῤῥῳ contrà fiat, qui tactui non cedit,inæqualitérque tumet ac doloris expers eſt. Vide Marcel.adnot.l.2.Dioſc.

Σκληφρὸς,ἡ,ὁ,dicitur qui attenuato & exhauſto eſt corpore,exilis,macer,ſtrigoſus,ἰσχνὸς ἡ λεπτὸς τῷ σώματι,Heſych.ὁ σκληρὸς ἡ ταπεινὸς,ὁ τῷ σκληρῷ σῶμα ἀσθενικὸς,Suid.

Σκνιπὸς,ἡ,ὁ,ſordidus,auarus,σμικρολόγος,φειδωλὸς.vide κίμβιξ.à voce σκνὶψ deriuatur.vide σκνίψ.

Σκνιποφάγος,culicibus victitans,Ariſtot.

Σκνιπὸς,ἡ,ὁ,caecutiens,hebes viſu,ὁ ἀμυδρῶς βλέπων. Nam Attici,inquit Heſych. tenebras,id eſt, τὸ σκότος, σκνίφος vocant, apud Pol.ita corruptè ſcriptum,σκνιπὸν δὲ,τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα. ἡ Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιὸς,Η' τυφλὸς,ἢ τις σκνιπὸς,ἢ μέγα βλέπων.

Σκνὶψ,pro κνὶψ,vermiculus erodens ligna,culici ſimilis, Ariſt.li.8.Anim.c.3.vide κνίψ.

Σκοῖθος,ὁ,calumniator.διάβολος,λάλος,στωμύλος,loquax,Heſyc.

Σκοιὸς,ἡ,ὁ,fortis,mollis,varius,tenebroſus.σκοιὸν(inquit Heſy.) ἰσχυρὸν,ἁπαλὸν,ποικίλον.βαθὺ,μέγα,χλωρὸν,ποικίλον,σκοτεινόν.

Σκολιά,τὰ,carmina conuiualia,in quibus fortium virorum laudationes continebantur. ea canebant duntaxat eruditi. Sic dicta quod carmen à primo cœptum, nequaquam à proximo, ſed ordine flexuoſo vltrò citróque exciperetur.Ariſtophan.in Veſpis,Τοῦτο παίζεις σκολιόν;Lege Interpr.vbi ait,σκολιόν δὲ τὸ μέλος ἀπὸ τοῦ ... τῶν συμποτῶν ... ὅτι δὲ τὸ μέλος ἐκ τῆς ...

ὅτε χεῖρα τῇ τάξει ᾄδομεν.Eius meminit Tryphon Gramm. in ἐτυμολογικοῖς.Suid.σκολιὸν,παροίνιος ᾠδή.ἐν τινι τῶν σκολιῶν δηλοῖ ὁ Ἀλκαῖος ποιητὴς,in quodam ſuorum carminum cōuiualium declarat Alcæus poeta,Ariſt.l.3. Polit.c.10.Vide Eraſ.in prouerbiis,Admeti nænia,Carica muſa,Canere ad myrtum.

Σκολιαίνω,tortuoſum reddo,vnde σκολιαίνεσθαι apud Hippoc.ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Σκολιάζω,obliquo in Prouerb.Salom. ὁ δὲ σκολιάζων τὰς αὐτοῦ ὁδοὺς ἁλώσεται.

Σκολιὸς,ἡ,ὁ,obliquus,tortuoſus,flexuoſus,incuruus,καμπύλος,diſtortus,intortus,cōfragoſus,malignus,importunus,inæqualis,iniquus,prauus,διεστραμμένος,δύσκολος,χαλεπὸς.σκολιὸς δεσπότης,dominus prauus,i.ſæuus & durus:cui opponitur ἐπιεικὴς, i.mitis,humanus,1.Pet.c.2.

Σκολιότης,ητος,ἡ,q.tortuoſitas,prauitas.

Σκολιόφρων,iniquus, qui eſt iniquo animo, qui praua cogitat, (Nonnus.

Σκολιόω,obliquo,intorqueo.

Σκολίωμα,ατος,τὸ,apud Strab.anfractus,σκολιότης,q.tortuoſitas.Lōgos dat corpore tortus,dicit Poeta.

Σκολίωσις,εως,ἡ,ipſa actio intorquendi ſeu reddendi tortuoſum, item ipſa tortuoſitas. Eſt etiam morbi nomen apud medicos.Σκολίωσις(inquit Gorrh.)obſtipitas,in latus diſtortio: eſt ſpinæ vitium quum eius vertebræ loco mouentur & in latus inclinant.Sunt autem alia eiuſdem vitia κύφωσις, λόρδωσις & σεῖσις,de quibus vide ſuis locis:has porro omnes diſtortionis differentias Hippocrat.ὕβωμα nomine comprehendit, vt annotat Galen.Comment.3.εἰς τὸ περὶ ἄρθρων: aliquando vero & per σκολίωσιν Hippoc.omnem ſpinæ deprauationem ſignif.

Σκόλλυς,villus,lanugo.Athen.ἀποκείρειν τὴν σκόλλυν dixit, quod Heſych de puberibus.ἀποκείρεσθαι τὸν μαλλόν.vide Οἰνιστήρια. Apud Pol.ſcriptum σκόλυς,i.πλοχμὸς,ὁ ἐπὶ κορυφῆς τεθείς. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν ſiue σκολιοῦν,i.torquerē.

Σκολομαχαίριον,τὸ,ferramentum chirurgicum ad paxilli effigiē accedens,vt ratio nominis loquitur,cuius in excidendis radicibus verrucis formiciſque,vſus erat.

Σκολόπαξ,ὁ,gallinago auis,quæ in arbore nunquam ſedet.Ariſt.l.9.Anim.c.8.aliàs legitur ἀσκαλώπαξ. Σκολόπαξ,etiam piſcis paruus: corpore rotundo rubeſcente erythrini modo,ſquamis aſperis: quaſi promuſcidem habet elephantis,& in dorſi extremo exertum ſurculum ſiue aculeum,ſerratum inferiore parte.

Σκολόπενδρα,ας,ἡ,nomen eſt vagum atq; πολύσημον:hoc enim inſectis diuerſiſq; tū terreſtribus,tū marinis tribuitur,piſcibus item plantiſque ſimiliter. Quod cōfuſionem rerum quæ ſignificātur, inter ſe & cum aliis ob affinitatem proprietatis atque naturæ,maximā inuexit.Quare ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἡ μιᾷ ἱστορίᾳ ſolū id omne fuſius paulò,quò planior ſit cognitio,tractabitur.σκολόπενδρα,ſcolopendra animal ex inſectorū genere.Ac terreſtris ſcolopendræ in ſpecie triplex differentia.Prima ſcolopendra propriè dicta, inſectum eſt ἐκ τῶν πολυπόδων, i.multipedum genere:pedes enim habet octo,breuiſſima diſtinctáq. inter ſe velut crenis:eius corpus rhombi ſolidi atq; vtrinq; turbinati figura cōnſtat,collicari craſſitudine, lōgitudine ad ſummū trientali:Zonis ſuccingitur dorſum,maculiſq; diſtinguitur maxima ex parte rubris.Ex crucarū genere cenſeri poteſt quod minimè hirſutum.biceps eſſe apparet roſtro vtrinque fuluo. in altero extremo quod caudæ loco eſt,ſupereminet corniculū quaſi radius atq; impactus aculeus ſiue ſurculus: (coloris lutei & in extremo nigri)vnde & τῆς σκολοπένδρας nomen ὅτι ἔχει σκόλοπα ὄπισθεν ἐν τῇ ἕδρᾳ,quaſi ſit σκολοπένεδρα,ſiue σκολόπενδρα Theophraſt. hiſtor. libro 7. capite 11.de radice τοῦ φασγάνου ipſi,Dioſc.etiā ξιφίον,i.gladioli,Plin.licet cyperi,loquēs,τοῖς δὲ,ait,διελαύνει τὰς σκολοπένδρας(leg.ταῖς σκολοπένδραις) χρήσιμον γὰρ ἡ συμμίγνυσι(συμμίσγεσθαι potius)τῷ ζῴῳ.vbi Gaz.ſcolopēdras rectè cōuertit.Tardè mouetur & ſegniter: vt his diebus obſeruaui in deprehēſa inter plātas tithymali. Hæc ſcolopēdra venenata eſt,eiúſq; venenū frigidū quod infligit morſu,ex quo partis putredo ſequitur,vt horū quib. σηπτικὴ vis:ob idq. ſepa καταχρηστικῶς alienoq; nomine appellarūt.Nā σὴψ quā diuerſus ab ea ſerpēs eſſet,iā in ea voce dictū eſt.Itaq; indiſtinctè atq; promiſcuè dicebat Plin.l.30.c.vl.Illā aūt quæ nō arcuatur,ſepa Græci vocāt,alij ſcolopendrā, minorē pernicioſamq; &c.nā infr.integer locus examinabitur.Sit verò hæc ſcolopēdra,minor nō hirſuta de qua mox:ſic & ſeps impropriè dicta à facultate ſeptica,quæ & ſerpētes necat,ob idq; ὀφιοκτόνος dicta à Dioſc.quē legito l.7.c.6.de ipſius morſiuncularum veneficio:atq; de remedio l.8.c.4.Σκολόπενδρα ſecūda,ſiue πολύποδα Theophr.i.multipeda maior,ita à corporis forma notiſq; dorſi rubris ſimilitudine cū præcedēti appellata, inſectū eſt ex erucarū genere multipes & arcuatim repēs,lanuginosū atq; hirſutū,etiā vitib. noxiū.quod vulgò chattepelue nominarunt.Hoc eſt ἴουλος Græcorum,inſectū à lanugine ſic dictū,atq; hirſuta Columellæ: ἴψ etiam vitiū, ſiue ἴξ ab aliis voca-

vocatur: Sed hoc propriè, eſt inſectum quod ſe foliis implicat atque conuoluit, ideo dictum à Plinio conuolulus, & volnox: Columellæ eſt volucra, & inuolnulus Plauto. Non replicanda quæ ſuperius aſcripta, in vocibus, Ἴψ, & Κνίψ, atque Γαυλος. Theon Arati explanator ἴουλος, inquit, vermis eſt multipes, vt ſcolopendra: quidam & ſcolopendram vocant. Duo genera ſcolopendræ his complexus eſt Plinius cùm dixit libro 30. cap. vlt. Millepeda, ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal eſt è vermibus terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque (legebatur etiam tractúque) contrahens ſe: oniſcon Græci vocant, alij tylon. Illam autem quæ non arcuatur, ſepa Græci vocant, alij ſcolopendram, minorem pernicioſamque. In quibus tamen multa confuſè. Nam millepeda propriè eſt tertia ſcolopendra, (de qua paulò mox ſubiiciam) μυριόπους dicta. Centipeda verò, ſiue tylos, ſiue ὄνος καὶ ὀνίσκος, καὶ κουβαρίς Dioſc. κύαμος Galeno, ὄνος πολύπους vel πολύπους Ariſtot. eſt noſtra vulgaris *cloſſe porte*. Porcelliones hæc inſecta vocat Marcellus Empericus: cutiones verò Cælius Aurelianus: quorum omnium ratio fuſè à nobis reddita in dictione ὄνος. Cætera errata alibi caſtigauimus. Σκολόπενδρα terreſtris tertia ſpecies, ea eſt propriè quæ μυριόπους dicitur, id eſt, millepeda, propter pedum capillamētorum inſtar, laterum vtrinque inſtructam ſeriem numeroſam. Læuis autem non piloſa, corpore plano, lato & oblongo, tergore ſquamatim compacto & polito, ceruinique coloris ſiue caſtaneæ. Nauem actuariam erectis ſuſpenſiſque remis ad remigiū paratam (quam ναῦς ἐπτερωμένη καὶ ἐπίκωπον Græci dicunt) toto figuræ habitu repræſentat. Vnde quia & ἴουλος ſcolopendra dicitur, νᾶας ἰουλοπέζας dixit Lycophron, ex remorum cum ſcolopendræ huius pedibus ſimilitudine in multiplici numero, & diſpoſitionis ordine. Vbi Interpres ἴουλον vermem dicit eſſe πολύποδα, qui parietibus arrepat: ab aliiſque μυριόποδα dici, & σκολοπένδρας nomine. Sed obſerua quod ἴουλος dicatur, impropriè fieri, vt iam dictum. Decurrit autem leuiſſimè per parietis corium atque planitiem, & quod oculata fide perſpexi, pari vtrinque velocitate rectáque ſine corporis tractu vel flexu. Nicand. naturæ rerum periti ſſimus poeta, non minus verè quam eleganter huius animantis naturam expreſſit, ſecreuitque ſecundam ſpeciem à tertia, illam ἴουλον, hoc σκολόπενδραν ita vocādo in Theriacis, Οἶδά γε μὴν καὶ ἴουλος ἃ φύεται, ἠδ' ὀλοὸν σφῆξ, Πεμφρηδών ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα: Ἥ τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπείγεται αἰθερόπεζα. Νηῦς δ' ὡς ἀμφέρχεται ὑπὸ πλευρὰ θοῇ [illegible] κώπῃ. Quibus hoc ſcolopendræ genus δικέφαλον & biceps eſſe oſtendit, corpuſque vltrò citroque mouere pedum remorum nauis inſtar motu atque incitatione. Quod profecto veriſſimum: & tamen rei ignoratione, eius authoris Græcus Interpres impudenter ineptit. Mentitur, ait, Nicander: non enim biceps, ſed vt dixit Ariſtoteles διάφορος quibuſdam eſſe videtur, quòd ceſſim arrepat. Suſcipiamus igitur veritatis patrocinium. Philoſophus nullibi huius generis ſcolopendræ meminit, quin præciſè nego primā ſpeciem agnouiſſe. Quicquid de ſcolopendra terreſtri inſecto prodidit, ad ſecundam ſpeciem vel referri poteſt, vel etiam debet. Quale & illud hiſtoriæ lib. 4. cap. 7. vbi ait diſſectam ſcolopendram viuere adhuc, partéſque hinc & illinc moueri, hoc eſt ad caput & ad caudam. Eius dictionem aſcribam fidei, & reſtituendæ lectionis gratia: Ὅσα δὲ, inquit, μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διατεμνόμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα. Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ πρόσθιον πορεύεται, καὶ ἐπὶ τὴν οὐράν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα. repoſui πρόσθιον, quia πρῶτον mutilato vocabulo & corrupto ſenſu legebatur. Deinde quòd tertij generis ſcolopendra vtrinque naturaliter & incedat & διάφορος aſſeratur non proprium & ſingulare. Exemplum ſimile in ſerpente Amphisbæna. Præter Galeni & Aëtij accedit etiam Plinij authoritas: cuius hęc verba lib. 8. cap. 23. Geminum caput amphisbænæ, hoc eſt ad caput & ad caudam tanquam parum eſſet vno ore fundi venenum. Nunc è terra mare tranſitus. Σκολόπενδρα θαλαττία, ſcolopendra marina, inſectum quod à terreſtri ſecundi generis nomen obtinuit. Sic enim intelligendus Ariſtoteles cùm ait, εἰσὶ δὲ σκολόπενδραι θαλάτται, παραπλήσιαι τὸ εἶδος ταῖς χερσαίαις. τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττους. γίνονται δὲ περὶ τοὺς πετρώδεις τόπους, τὴν δὲ χροιὰν εἰσὶν ἐρυθρότεραι, καὶ πολύποδες μᾶλλον, καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων. οὐ γίνονται δὲ αὐταί, ὥσπερ οὐδ' οἱ ὄφεις ἐν τοῖς βάθεσι σφόδρα, id eſt Scolopendræ marinæ ſunt terrenis ſpecie ſimiles, inferiores paulò magnitudine, circa petroſa loca naſcuntur: colore ſunt rubriore, pedúmque inſtructiores numero, quinetiam crurum gracilitate terreſtres ſuperant. Et Plinius libro 9. capit. 43. vbi ait, Scolopendræ marinæ terreſtribus ſimiles, quas centipedes vocant, hamo deuorato omnia interanea euomūt, donec hamum egerant, deinde reſorbent. Hæc flexuoſo & ſinuoſo corporis impulſu mouetur, cuius eſt cum extenditur dodrantalis magnitudo. Quod totius naturalis hiſtoriæ conſultiſſimus vir G. Rondeletius primus obſeruauit, & pictura oſtendit. Sed ſecundam quam profert ſpeciem, ſerpentis longitudine arcuatim flexuoſéque ſe in ſua membra replicantem, quam & deuorant acus piſces, ἑρπύλλιον eſſe doceo, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν dictā, & ſerpulam marinam voco. Athenæus lib. ζ, cùm ex Numenio poeta dixiſſet, Πολλάκι [illegible] καὶ ἰκλέγειν σκολόπενδραν ſubiungit ex eodem, Καὶ δὲ σύ γε [illegible] δελεάματα [illegible] ἐρπύλλους (id eſt, vermes hirſuti, vt ſcolopēdra ἴουλος & hirſuta dicta, qui in litore effodiuntur ad eſcam piſcium) [illegible]. Ἠὲ καὶ ἑρπύλλας (corruptè ſcriptum ἕρπυλλας) [illegible] ἀμμώδεας [illegible], &c. Hæc ſcolopendra, vt vrtica contactu pruritum excitat, id eſt, ψαυσθεῖσα κνησμοὺς ἐργάζεται, vt dixit Dioſcorides lib. 2. vbi agit de Scolopendra marina: quæ & σκολόπενδρος dicitur à Galeno, ſi emendata eſt ſcriptura, lib. 11. Simpliciū cap. de dracone marino, vbi καὶ σκολόπενδρα τὰ θαλάττια. Σκολόπενδρα, piſcis etiam generis cetacei, de quo Ælianus libro 11. cap. 14. Depingit Rondeletius lib. 16. in piſcium hiſtoria, cap. 15. Ita vocatur ab appendicum hinc atque hinc lateribus diſpoſita ſerie quibus corpus agit natando: qua figura tertiæ ſcolopendræ pedum ſpecies & poſitura præcipuè exprimitur. Σκολόπενδρα herba ſiue Σκολοπένδριον, quæ à ſcolopendra animali nomen eſt mutuata, vt apud omnes inconfeſſo eſt. Explicat tamen nemo in tanta rerum varietate vociſque ambitu quæ ſit animantis & herbæ conuenientia, nec quæ ſcolopendræ ſpecies potiſſimum, ex cuius ſimilitudine plantæ tributa ſit hæc appellatio. Cùm verò conſtet non id factum temerè & fortuitò, ex natura rerum hæc inter ſe cōparando petendum eſt ſubſidium. Ac primùm Scolopendra herba, ea eſt quæ Arabum voce in officinis vocatur *Ceterach*. folia habet laciniata & inciſa more polypodij, ſubter notulis rubris diſtincta atque hirſuta, oblonga, flaueſcentia. Cum his ſi conferas Scolopendræ inſecti terreſtris genus ſecundū, ſtatim agnoſces quanta ſit vtriúſque ſimilitudo, quæ rebus diuerſis genere, idem nomen indiderit. Dicit Theophraſt. hiſto. plant. lib. 9. cap. 19. ἡμιόνιον herbæ (id eſt ſcolopendrij: nā quod Gaza herbæ mulæ, exemplo caret) folium ſimile eſſe τῷ σκολοπένδρῳ, id eſt, ſcolopendræ animali, non autem vt Gaza linguæ ceruinæ: nec magis ſcolopendrio herbę. Non enim quod idem eſt ſecum propriè comparatur, ſed cōfertur cum ſimili. Dioſcorides autem σκολοπένδριον herbam (quæ aſplenum & hemionion Plinio li. 27. cap. 5.) vocat ἡμιόνιον, ἄσπληνον καὶ σπλήνιον, dicitque folia habere σκολοπένδρᾳ τῷ θηρίῳ ὅμοια. Dubitari verò non poteſt quin ἡμίονος herba Theophr. ſit ἄσπληνον ſiue σκολοπένδριον Dioſcoridis. Nam & quæ de facultate, & ortus loco ab vtróque traduntur planè conſentiunt. Expediendus alter nodus: apud Galenum libro quinto ſimplic. ſic ſcribitur, vbi de lienis obſtructione agitur, σκολοπένδριόν τε καὶ σπλήνιον, καὶ τὸ δι' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον [illegible] ἄσπληνον πόας. vbi ſcolopendrium & aſplenum nō vna ſimpléxque herba, ſed duæ diſtinctæ ſpecie. Hinc orta eſt ambiguitas, quòd ἄσπληνον vox, vt hoc loco & Hemionitidem herbam ſignificet, quæ vt ſcolopendrium in minuendis lienibus facultatem iuxta communem obtinet. Ita apud Vitruuium lib. 1. cap. 4. quod dicitur ἄσπληνον poſſis æquè de Hemionitide intelligere. ea herba niſi quòd inferius circa pediculum lunata eſt, linguæ ceruinæ, quæ φυλλίτις Dioſcoridi, perſimilis. Eadem Hemionitis, id eſt, ἡμιονῖτις, quia in dorſo folii rubris maculis inſignitur, vt Scolopendra inſectum etiam σκολόπενδρα minus propriè vocatur. Galenus κατὰ τόπους libro 9, cap. de pharm. aduerſus lienoſos ex Andromacho, [illegible] ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον λέγουσι.

Σκολοπένδριον, ου, τό, vide Σκολόπενδρα. Dicitur etiam σκολοπένδριον βασιλικὸν apud Dioſcorid. [illegible] lib. 2. cap. 120.

Σκολοπία, vide Σκολόπενδρα.

Σκολοπισμένος, Heſyc. σταυρώσιμος, ſuſpenſus, vel ſuſpendio ſiue cruce dignus σκόλοψ.

Σκολοπίζομαι, figuntur corpori meo aculei.

Σκολοπίζω, μαι, figo palum, crucifigo, deligo ad palum, aut palo traiicio, vulgò *empaler*.

Σκολοπώδης, ου, ὁ, q. cruciformis, σταυροειδὴς, valli inſtar munitur, Dioſc. lib. cap. 134. σκολοπώδης, ες, τό, cruciforme. Theophr. tale fico foliū tribuit. pro eo [illegible] σκολοπώδης per contractionē legitur interim.

Σκόλοψ, vel Σκῶλοψ, οπος, ὁ, palus, ſtipes, lignum fixum, crux, ſudes, ſpiculum, ſtimulus, aculeus, ſagitta infixa, infixus ſurculus: propriè palus præacutus, καὶ σταυρὸς, χάραξ Heſych. σκόλοπας ἕλκει, Dioſcor. lib. 4. cap. 151. impactos corpori aculeos extrahit, Ruellius aſſulas & infixa corporibus extrahit, Hermol. ſurculos corpori infixos, Marcell. lib. 2. Dioſcorid. cap. 11. σκόλοπας ἀνάγει, extra tela corporibus inhærentia, Hermol. adactos corpori aculeos extrahit, Marcel. cap. 28. lib. 2. Dioſcor. & cap. 204. [illegible] σκόλοπας καὶ ἀκίδας ἐπισπᾶται, extrahit ſpicula & aculeos, Ruel. ſurculos & cuſpides, Marcell.

aculeos,& quæ infixa ſunt corpori,Hermol.lib.1.Dioſcorid. cap.115.Plinius,extrahere ſurculum libro 8.cap.16.Idem Plinius libro 24.cap.11.dicit aculeos extrahere.& ſtirpem,id eſt, σκόλοπα, ſtipitem legendum eſſe credat quiſpiam, niſi eſſet apud Gellium libro 5.cap.14.in leonis hiſtoria ex Appione,Ego ſtirpem ingentem veſtigio pedis eius hærentem reuulſi,i. σκόλοπα.Paulus 2.Ad Corinth. cap.12. ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος σατᾶν.Interpr.Datus eſt mihi ſurculus infixus carni,& gelus Satan.vulgò dicimus *eſcharde*. Σκόλοπες,pali,χάρακες. Hom.Iliad.ν. σκόλοπας κατέπηξαν. Item σκόλοψ,acies,acumen, Heſych.

Σκολύθριον,ου,τὸ,ſcabellum,ὑποπόδιον,Suid.

Σκολύθρος,ου,ὁ,illiberalis,ſordidus,σκαιὸς καὶ ἀνελεύθερος, Suid.σκολύθριον. Heſychius expon. ταπεινόν : eſſe dicens ἀπὸ σκολύθρου δίφρου.

Σκόλυμος,ου,ὁ,cardui ſpecies.Plin. lib.22.cap.22. Scolymon quoque in cibos recipit oriens, & alio nomine limonium appellat.frutex eſt nunquam cubitali altior,criſtiſque foliorum & radice nigra,ſed dulci.dicitur & ſtrobilus, quod echinum habeat nuci pineæ ſimilem.dicitur & cinara,quòd cineribus,vt quibuſdam placet,gaudeat. carduus a Gaza vertitur. Heſiod. ἦμος δὲ σκόλυμός τ᾽ ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ,&c. Σκόλυμος etiam dicitur ab aliquibus herba quæ & κυνόγλωσσον lib.4.Dioſ.cap.219. λέγεται ἐν ἄλλῳ ἀκανθώδης.

Σκολυμώδες φύλλον, folium carduo ſimile , Gaza apud Theophraſtum.

Σκολύπτω,euello,κολούω,ἐκτίλλω,Heſych.

Σκολυρός,ὁ,durus operoſus,difficilis,tetricus.

Σκομβρίδες,αἱ,piſcium genus.

Σκομβρίζω,μ.ίξω,π.ικα,muſſito , & laſciuè ludum quendam exerceo,γογγύζω,Suid.καὶ τὸ ἐν τῇ γῇ παιγνίῳ τῷ ποδὶ παίειν τινάς,ὡς φάμεν ῥαπίζομαι.

Σκόμβρος , ſcombrus piſcis apud Ælianum. & Ariſtotel. libro 6. Animal.cap.17. libro 9.cap.2 Apud Ariſtophan.in Equitibu σκόμβροι εἰσίν,id eſt, παρὰ τοῖς περιχθονίοις. garum ex iis optimu paratur,Athen. Comici interpres paruis thunnis aſſimilat, i eſt,cordylis ſiue pelamydibus. Scomber vel ſcombrus,vulgò [illegible].

Σκονιφώς,ὁ,homuncio,nanus pumilio.Athen.lib.12. [illegible] ἀυτοῖς διὰ τὴν τροφὴν ἀνθρωπάρια μικρὰ , καὶ τὰ σκοπάμια, ὥς φησιν ὁ Τίμαιος, τὰ καλούμενα παρ᾽ ἐνίοις σμικρά, καὶ μουσικά,&c.vide σκοπάμιον.

Σκοπάρχης,ſiue σκόπαρχος,ου,ὁ,præfectus ſpeculatorum.

Σκοπελίζειν,lapides ponere,coaceruatis lapidibus locum excitare & eminentiorem facere hinc σκοπελισμός de quo vide Crinitũ lib de honeſta diſciplin.8.cap.10.

Σκόπελος,ου,ὁ,ſcopulus,ὑψηλὸς τόπος,ἀφ᾽ οὗ ἔστι περισκοπεῖσθαι καὶ ἀπιδεῖν ὁδοιπόροις.

Σκοπεύω,pro σκοπῶ,Gabrias in fabul. Æſopi.Baſilius,[illegible] ὁδῷ ἦν. πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός. σκοπεύων τὴν ὁδόν, viam conſiderans,1.Regum 4.

Σκοπέω,ῶ,ήσω,ηκα,conſidero, animaduerto, obſeruo,contemplor,ſpeculor,σκέπτομαι, animo voluto, cogito accuratè, ſpecto,ἀποβλέπω,ὁρῶ, διασκοπέω, exploro, indago, quæro,perſcrutor,diſcutio,ἐπιμελῶς ἀναλογίζομαι,διαλογίζομαι,animo complector,reputo,æſtimo,delibero,intueor,in cõſpectu habeo, ὁρῶ,Ariſtoph.σκοπούμενος δείξεις,aſſiduè perpendes.Sc Plato 1. de Repub.nunc voce paſſiua,nunc actiua vtitur.Plato in Phę. ὥσπερ δ᾽ ἄρχομαι σκοπεῖσθαι τι ὅτου, Thucydid.εἰς ἀλλήλους πάντα σκοποῦντες.Demoſt.σκοπεῖ ἀεὶ πάντα,Xenophon. Sopho.in Philoct. σκοπεῖ κἀγὼ πάλαι.

Σκοπή,ῆς,ἡ,&

Σκοπιά,ᾶς,ἡ,ſpecula,ſcopulus,ὑψηλὸς τόπος.ἐκ δ᾽ ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί,Apol.2.Arg.ἀπὸ σκοπιῆς ἰδὼν,ὅρει.σκοπιὴν ἔχοντες,ſpeculantes.σκοπιὰς ψευδῶς,ſpeculatione fruſtrati, Thucyd.Aratus,τῷ γὰρ σκοπιαὶ καὶ ἀγοραὶ,obſeruationes.Idem,[illegible] σκοπιὴν ταύτην ἀμείνονα φυλάσσουσιν.

Σκοπιάζομαι,μ,άσομαι,π.ασμαι,&

Σκοπιάζω,inuiſo,ſpecto,ſpeculor.Theocr.αἰπόλος,ἃ δὲ τὰς θοώτας σκοπιάζεται ὄλβιε ἑρπετά.Ilia.κ, Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθών,i.explorare,σκοπεῖν.Apol.2.σκοπιάζετο ἡ.

Σκοπιήτης,ου,ὁ,ſpeculator,explorator , ὁ σκοπὸς ἢ κατάσκοπος , in Epigram.

Σκόπιμος,qui veluti ſcopus ſpectatur,quem veluti ſcopum nobis propoſuimus.

Σκοπιωρέομαι,è ſpecula contemplor,ſpeculor,obſeruo.Ariſtopha. in Veſpis, Ἄνδρες ὁπλῖται διεπιζόμενοι κατὰ δυάδας, σκοπιωρεύεσθαι, id eſt, κατοπτεύειν καὶ προφυλάττειν. Vtitur & Xenophon. in Cyneg.

Σκοπιωρός , qui è ſpecula contemplatur & obſeruat. Transfertur etiam ad alia.Dicitur & σκοπητής pro eodem.

Σκοπός,οῦ,ὁ,cuſtos,ὁ περιεργαζόμενος τὰ πρακτέα , ſpeculator. explorator,κατάσκοπος.Hom.Iliad.θ,ὃς πρώτας σκοπὸς ἦε. Sophocl. in Aiace,οἱ τοῦδ᾽ ἐφεστᾶσι σκοποί,id eſt, [illegible], obſeruatores,id eſt,[illegible],domini.σκοπὸς τοῦ γ.νόμου,rei ſpectator & obſeruator. Xenoph. Σκοπός,ſpeculatio,conſideratio,mens, ὅρος,propoſitum,γνώμη,διάνοια,intentio, votum,ſpes cõſilium, quod Latinis vno vocabulo cogitatio dicitur. Vnde ἀπὸ τοῦ σκοποῦ,id eſt,præter propoſitum, præter intentionem & conſilium , abſurdè, ab re : nam hic ἀπὸ, valet idem quod ἄνευ. Homer.Odyſſ.λ,Οὐ μὰν ὕμμιν ἀπὸ σκοποῦ,οὐδ᾽ ἀπὸ δόξης Μυθεῖται βασίλεια. τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνω , inſtituti mei ſpe fruſtror. φέρειν τὸν σκοπὸν πρός τι,dixit Alexander Aphrod.ad aliquid animum intendere,ſcopum dirigere.σκοποῦ τυχεῖν,compotem eſſe voti,in Epigrammat. Σκοπὸς, ſcopus, propoſitum ſagittariorum, quem ſcopulum Tranquillus vocat.Pindarus. Ολυμπ.β,ἐπέχε νῦν σκοπῷ τόξον,ἄγε θυμέ,τίνα βάλλομεν.Xenop.lib.1.Pæd.vide in Chiliad.Eraſm. Scopo aberrare, Scopum attingere , Scopo nullo propoſito iaculari. Eas ſignificationes Ianus Laſcar. ſic in Epigrammate complexus eſt , [illegible] σκοποῦ δ᾽ ἁμαρτὼν [illegible] σκοπὸν, σκοπῷ δ᾽ [illegible] σκοπὸν.i.ſperans autem ipſo die ſe accepturum ſine labore,& ſperata re potiturum:à propoſito autẽ aberrans , excidit tota mente , reſpicit autem quomodo fiat fulminis deſtinatum obiectum & ſignum.

Σκορακίζω,μ.ίσω,π.ικα,vitupero, conuitior , exinanio, ἐς κόρακας ἀποπέμπω,ad coruos mitto,in malam crucem mitto,profligo, eiicio,damno,odio perſequor.Plutarc.in Artaxerxe.

Σκορακισμός,οῦ,ὁ,vituperatio,contumelia, impoſtura, χλευασμός, ἀτιμία,ὕβρις,φαυλισμός,ἀποδοκιμασία.

Σκορδινᾶσθαι,mẽbra protendere cum oſcitatione, vt fit poſt ſomnum, pandiculare ſiue pandiculari, τὸ μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἑαυτόν,Pollux:cuius codex σκορδινιᾶσθαι habet corruptè. Et Galenus hoc verbo vſus eſt lib.3 de Cauſis ſympto.Idem in Gloſſis ait,σκορδινᾶσθαι,τὸ διατείνεσθαι καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης.Ariſtopha.in Veſpis,[illegible].Comment.σκορδινᾶσθαι [illegible] , καὶ μετὰ χάσμης [illegible].Senſus eſt igitur τοῦ σκορδινᾶται,oſcitat & pandiculatur abiectione animi,χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. Idem Comicus in Ranis, τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς ; Rurſus in Acharn. στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι,πέρδομαι , Commentar.dictum vult παρὰ τὰ σκόροδα , id eſt alliorum , quorum ex nimio eſu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδινισμός,οῦ,ὁ,pandiculatio,apud Galen. libro 5.de Cauſis ſymptomat.

Σκόρδιον,ſcordion,genus herbæ,ſic dictæ quòd allij odorem reſpiat,Dioſc. lib.3.c. 125.

Σκοροδοειδὴς,allij ſpeciem gerens,Dioſc.lib.3.cap.54.

Σκόρδον,pro σκόροδον lib. 2.Dioſcorid.cap.186. vnde fit σκορδόπρασον , id eſt , ſcordopraſum ſeu ſcorodopraſum , genus allij, Ibidem.

Σκορδύλαι,αἱ,ſcordylæ,fœtus thynnorum in Ponto,Ariſtot.lib.6. Animal.

Σκορδύλος, ου, ὁ, ſcordylus , piſcis quem cordylam vocat Plinius: paruus thunnus.

Σκοροδάλμη,muria in qua intritum allium,Pollux.Ariſtoph in Equitib.[illegible] σκοροδάλμη. Comment. ἡ μίξις τοῦ σκοροδίου καὶ τῆς ἅλμης , τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων,ἢ ὁ δριμύτης.

Σκοροδίζω,ante pugnam gallinaceos alliis præmunio. Et alliatus eſt ἐσκοροδισμένος,qui allia comedit,Ariſtoph.Interp.Ariſtop. in Equit.ſub perſona populi Athenienſ.φάσκων φιλεῖν μ᾽ ἐσκορόδισας,dũ ais te diligere me alliato cibaſti:i. ad lachrymas coegiſti,καὶ κλαίειν καὶ οἰμώζειν.

Σκοροδίον,ου,τὸ,caulis allij,vel ipſum allium. Ariſtoph. in Pluto,[illegible] σκορόδιον ὑπὸ τῆς πενίας,i. [illegible] σκοροδίον.

Σκόροδον,ου,τὸ,allium, Ariſtoph.in Pluto,ἐμβαλεῖν σκόροδον κεφαλὰς τρεῖς,&c. Gaza vertitur etiam cepa.σκοροδίοις μίγνυται,miſcetur alliatis,Hermol. allij,alliis,lib.1.Dioſc.c.179.

Σκοροδομαχής, quidam exponunt quaſi ex allio ædificatus.Ariſtophan.σκοροδομαχεῖ φύσιν ἔχει,allij naturam refert,id eſt,δριμὺ καὶ πικρός.

Σκοροδών,ῶνος,ὁ,q.allietum.

Σκόρπαινα.vid.in σκορπίος.

Σκορπαίνομαι aſper ſum,irrito.

Σκορπιοῦσθαι,exaſperare inſoleſcere, ἀποθηριοῦσθαι,τραχύνεσθαι,ἀποθρασύνεσθαι, Suid.

Σκορπιανός,ὁ,ὁ,qui natus eſt in ſcorpione.

Σκορπίδες.ſcorpiones piſces,Ariſtot.lib.5.Anim.

Σκορπίδιον. vide Σκορπίος.

Σκορπίζω,μ.ίσω,π.ικα, ſpargo, diſcutio. diſſipo, diſpergo, διαχέω, σκεδάζω , σκεδάννυμι. Actiu. Accuſatiu. Phrynichus ait eſſe Ionicum : Atticum autem σκεδάννυμι. Σκορπίζειν , διδόναι τοῖς πένησι, Nazanz.

Σκορπιο-

Σκορπιοειδὴς, ſcorpioides, genus herbæ, quòd eius ſemen ſit caudæ ſcorpionis effigie, Dioſcorid. libro 4. capite vltimo. vbi putauit Marcellus eandem eſſe cum ea quæ ſcorpio dicitur à Plinio.

Σκορπιόπληκτος, ου, ὁ, percuſſus à ſcorpione, Dioſc.

Σκορπίος, ου, ὁ, ſcorpius ſerpens: περὶ τῶν σκορπίζειν τὸν ἰὸν vel περὶ τῶν σκορπίων. de notis morſum ſcorpionis conſequentibus, Dioſcorid. lib. 8. cap. 3. & de remediis libro 9. cap. 4. Σκορπίος, piſcis nomen apud Ariſtotel. à Gaza vertitur ſcorpius, vt pro fœminino σκορπὶς, ἡ, apud eundem ſcorpio. De ſcorpiis inſectis vide Nicand. & Ælian. & in Chil. Eraſm. Scorpium pro perca: Scorpius ſub omni lapide. Σκορπίος, coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen deſinens, idque in pueris, vt in fœminis, κόρυμβος, in viris κρώβυλος, Thucydides. Schol. Σκορπίος, ſcorpio, genus plantæ, quæ & τηλύφιον dicitur, Theophr. libro 9. hiſtor. plant. οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι διὰ τὸ ῥίζαν ἔχειν ὁμοίαν σκορπίῳ, id eſt, alij autem ſcorpium vocãt, quia ſcorpioni ſimilem habet radicem. vide Ἀκόνιτον. Σκορπίος, genus tormẽti bellici, ſcorpio apud Cæſarem. Catapultis verò & ſcorpionibus mittebantur ſagittæ, baliſtis iaciebantur lapides, vt oſtendit Vitruuius lib. 10. cap. 15. & 16. Tamen Ammianus Marcellinus lib. 23. ſcorpione quidem lapides, baliſtis verò mitti ſagittas tradit. Hinc ὀργανικοὶ dicitur Σκορπίδιον. Polybius in Epitom. Οἱ δὲ πέτροις καὶ σκορπιδίοις ... τοῦ τείχους. Interpres nimis laxè conuertit repulſoria inſtrumenta. Maccab. libro primo, capite 6. καὶ σκορπίδια εἰς τὸ βάλλειν βέλη, id eſt, paruos ſcorpiones: non autem baliſtas vt tranſtulit Interpr. Σκορπίος ſydus: nepam vertit Cicero apud Aratum.

Σκορπίουρος, ſiue σκορπίουρον, genus herbæ quæ & ἡλιοτρόπιον: quòd eius flos effigie ſit caudæ ſcorpionis, Dioſcor. lib. 4. Dicitur etiam ἀλκιβίειος à Nicandro. Sic etiam deſcribit in Theriacis, Ἠὲ καὶ ἀλκιβίου ... ἔρνος ... Τεκμάρσει ... ἴσον ... ἐλαίης.

Σκορπιώδης, idem quod σκορπιοειδής, ...

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, diſperſio.

Σκορπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſcorpioni ſimilis, pernicioſus, venenoſus, aſper, ad iracundiam pronus.

Σκοτάζω, idem quod σκοτίζω.

Σκοταῖος, α, ο.

Σκοτεινὸς, ή, όν, tenebroſus, ἀφεγγὴς, tenebricoſus, vmbroſus, obſcurus. ἐγγὺς δὲ τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοταῖος, quum prope vrbem ſub veſperam acceſſiſſet, Plut. in Camillo. ... ἐνέδρας σκοτεινὰς, nocturnas timens inſidias, Idem in Fabio. Dicitur etiam Σκοτεινὸς, ... Suid. ... Σκοτεινὸς appellatus eſt propter obſcuritatem ſcriptorum Heraclitus Epheſius, cuius meminit Ariſtot. de mundo.

Σκοτεύω, aufugio, δραπετεύω. clàm & tenebricoſo tempore aufugio.

Σκοτία, ας, ἡ, furia, tenebræ & τρίγλυφον, vide Τρίγλυφον.

Σκοτιαῖος. vide Σκοτεινὸς.

Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio, fugitiuus.

Σκοτίζω, μ. ίσω, π. ικα, obſcuro, tenebris obnubilo, obtenebro. Act. Accuſ. σκότιον, obſcura: præceptum Heracliti. vide Eraſmum in Adag. Paulus ad Epheſ. cap. 4. ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, quorum intellectus, vel cogitatio obſcurata eſt & tenebris obducta. cap. 8. Apocal. ἵνα σκοτισθῇ.

Σκότιος, ου, ὁ, tenebroſus. σκότιαι μύες, in Epigr. σκοτία νὺξ, nox tenebroſa, Eurip. σκότια μέλη, Ariſtoph. Σκότιος, ex occultò coitu & illegitimis nuptiis natus, κρυφαῖος, λαθραῖος, ex rapta natus, ſpurius, clandeſtinus, obſcuris natalibus ortus, vulgò conceptus, cuius pater ignoratur, νόθος, Pollux. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Iliad. ζ, σκοτίη εὐνὴ, in Epigr. σκοτία ..., Apollo. σκότιον λέχος, Euripid. de pellice.

Σκοτοδασυπυκνότριχες, dicuntur ab Ariſtophane qui nigrũ, hirtũ, ſpiſſúmque capillitium nutriunt.

Σκοτοδινιάσας, oculorum vertigine raptus, Lucian.

Σκοτοδινία, vertigo oculorum, caligo, Plato de Legib. vide Σκότωμα.

Σκοτοδινιάω, ῶ, ά σω, caligo, hallucinor, σκοτοῦμαι, ἰλιγγιῶμαι, vertiginẽ patior, caligo oculis: à conuolutione aquarum dictum, teſte Alex. Aphrod. in Probl. vide Σκότωμα.

Σκοτοδινιῶντες, vertiginoſi, Dioſc. lib. 5. cap. 7.

Σκοτόδινος, tenebricoſa vertigo, apud Hippocr.

Σκοτόεις ζόφος, Apol. 2. i. caligo tenebroſa. & σκοτόεν νέφος apud Heſio.

Σκοτοβόρος, apud Euſtathium. doloſus, qui velut in tenebris hoſtem occultè deuorat, ὁ ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολέμιον.

Σκοτόμαινα, ης, ἡ, caligo, profunda nox. Nazan. in Orat. noctis epithetum eſt, in qua inſaniant & furiant, agitentúrque cæleſtia. Etym.

Σκοτομήδης, fraudulentus, qui occultè atque in tenebris conſilia captat atque agitat, Euſtath.

Σκοτομήνιος, α, ὁ, nox illunis, νὺξ ἀσέληνος. vide Σκοτομ.

Σκοτομηνία, ας, ἡ, q. lunæ obſcuratio.

Σκοτομήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, vt nox. Odyſſ. ξ, νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, hoc eſt ἀσέληνος, σκοτεινή, ἡ καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποκρύπτεται τῇ αὐγῇ τοῦ ἡλίου συνοδεύουσα: μήνη γὰρ ἡ σελήνη, inquit Didymus.

Σκότος, εος, τὸ, vel Atticè, ου, ὁ, tenebræ. Ælianus in maſcul. καὶ διὰ νύκτας ... σκότος ἦν βαθύτατος, Euripides in Hecuba, κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατεῖχε, Xenop. lib. 4. Pædiæ, clàm inuidiam continuit. ... Demoſth. σκότους γραφὴν, Xenophon. ἐν σκοτεινῷ, i. in opaco, Idem. Σκότος pro morte, Hom. σκότος δ' ὄσσε κάλυψε, i. ὄλεθρος, θάνατος.

Σκοτοῦμαι, caligo, vertigine infeſtor. Ariſtotel. libr. de Amirandis audit. ὥστε πολλοὺς ἐφ' ... σκοτουμένους ὑπὸ τοῦ δέους, vertigine correptos præ metu cadere. vide Σκότωμα.

Σκοτόω, μ. ώσω, π. ωκα, obſcuro, caligare facio, ποιῶ μὴ διαβλέπειν. Sophoc. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, oculis offundam caliginem.

Σκοτώδης, tenebroſus, obſcurus, opacus.

Σκότωμα, & σκοτωματικὸν πάθος Æginetæ, ſiue σκοτόδινος Hippocrati, & σκοτοδινία Platoni, idem morbus eſt. Plinius vertiginẽ dicit, & vertiginem oculorum & tenebras: alibi obſcuritates oculorum. vnde vertiginoſi qui eo vitio laborant, i. σκοτωματικοί. Latius tamen patet vertigo genúſque τῆς σκοτοδινίας. In eo morbo contigit viſus obſcuratio ac hebetudo, omniáque rotari atque circumferri videntur. Lege Galenum lib. 4. Aphoriſ. Comment. 17. & lib. 3. de locis affectus cap. 8. Aëtium lib. Serm. 6. cap. 7. Æginetam lib. 3. cap. 12 Marcellus Empiricus cũ ait, ij quibus tenebræ in oculis cum vertigine obuerſantur, σκοτωματικοὺς exponit.

Σκοτωματικὸς, vertiginoſus, vertigines oculorum ſentiens, Barbarus lib. 2. cap. 80. Dioſcor. ab eodem dicitur οἶνος σκοτωματικὸς, vinum vertigines faciens, lib. 5. cap. 35. σκοτωματικοί, id eſt vertiginoſi, quibus non tenebræ, ſed tenebricoſæ lucis obſcuritates (σκοτώδεις Gale. appellat) oculis obuerſantur, videtúrque illis circumagi caput, comitantúrque eas incerti diſcurrẽtéſque lucis ſplẽdores, μαρμαρυγὰς ille vocat. Fit hæc affectio plerunque quum cerebrum occuparunt frigidi & glutinoſi humores. Quam ob cauſam quantumuis leui de cauſa concidũt, vt quum viderint circumagi aliqua, rotas verbi cauſa, turbinéſve, aut ſi ipſi circumagantur. Vide Σκότωμα. τὸ σκοτωματικὸν λεγόμενον πάθος, affectus qui caligo dicitur, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl.

Σκυβαλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, reprobor, contemnor, abiicior, ἀποδοκιμάζομαι, ἀπορρίπτομαι ὡς σκύβαλον, ἐξουθενοῦμαι, Suid. Heſych. vide Σκύβαλον.

Σκυβαλικὸς ἄργυρος vocat Timocreon poeta apud Plutar. in Themiſtocle, argentum excrementitium & vile, id eſt, quod ex terræ ſordibus conflatur.

Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, eiectamentum Tranq. ἀποφόρημα, Heſyc.

Σκύβαλον, ου, τὸ, κόπρος, ſtercus durius ac aridius & quaſi in nucleos diuiſum, aut quod canibus proiectum eſt, quaſi κυσίβαλον. Alexand. Aphr. in Probl. ... σκύβαλον καὶ οὖρον, cacant & vrinam reddunt. Chariſius exponit quiſquilias. Gregorius de Cypriano dixit, πάντα ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Quod ſumpſit ex Paulo ad Philippenſ. ca. 3. vbi, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω, tetramenta & quiſquilias eſſe æſtimo: pro abiectiſſimis ſordibus duco. Suid. hoc exemplum citat, ... ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ χειρὸς τὰ σκύβαλα, id eſt, τὰ ἀποχωρήματα Hippocrati. Alibi exponit κυσίβαλον, quod canibus obiici ſoleat. Aliis etiam eſt σκύβαλον, reiicula quæque, frumenti purgamentum, quod acus Latinis dicitur, reliquiæ, putamen, ramentum. Dioſcorid. libro 5. cap. 77. τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, omne craſſamentum in linteo remanebit, Ruell. quod inutile & durum, Marcell. de excremento pompholygis.

Σκυβαλίτης οἶνος. vide Πρόχυμα.

Σκυδίζω, calcitro, λακτίζω.

Σκύδμαινος, idem quod σκυθρωπός, Heſych.

Σκυδμαίνω, μ. ανῶ, σκύζομαι, triſtor, iraſcor, ὀργίζομαι. Propriè de leonibus ob catulos abreptos in iram concitatis: ἀπὸ τοῦ σκύμνου καὶ τοῦ μαίνεσθαι.

Σκύδρος, contuitum, ira, triſtitia.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido & appetitus coitus. Heſyc. ex Phileta παρὰ τὸ τῆς σκύζης.

Σκυζᾶν, eſt marem appetere, ἐπὶ συνουσίαν ὁρμᾶν, ad libidinem incitari, vt ὀργᾶν. Ariſtoteles hiſtoriæ Animal. ζ, de appetitu venereo canum hoc verbum interpretatur: dicítque appellari hanc commotionem libidinis in canibus, σκυζᾶν: in ſuibus, καπριᾶν: in bobus, ταυριᾶν: in equis, ἱππομανεῖν. idem tamen & σκυζᾶν poſuit de equis. Σκύζα nunc canire, nunc libidine teneri expoſuit: quandoque etiam prurire: vt ἐν ζώων ἱστορίας libro 6. ... δὲ σκυζᾶν ... Et paulò pòſt, ... σκυζῶσι ... Latinè hoc dicitur Catulire.

Varro lib.2.c.9. de canibus loquens, de fœtura, Principium admittendi faciunt veris principio tunc enim dicuntur catulire, id eſt, oſtendere velle ſe maritari, Suidas exemplum adducit de Camelo. Ἡ χρίμαλος κύων ὥσπερ ἄλλη, τὸ δὲ ἐπὶ σφίγγι πλατὺ, καὶ πάντα διαλύουσα ἐπαινεῖ σκυζᾷ, i. ὀργᾷ. Dicit verò Plautus Quũ meam vxorem vidi catulientem. Et Catulitionem teſte Plinio, ruſtici vocant, geſtiente natura ſemina accipere, eóque animam inferente omnibus ſatis.

Σκυζάω, ad iram concito, iram moueo, ad iram prouoco, irrito, idem cum ὀργίζω passiu. σκύζομαι, ad iram prouocor, irritor, vel etiam iraſcor, vnde apud Heſych. Σκυζομένη, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Idem Heſyc. σκύζειν exp. ἡσυχῇ ὑποφθέγγεσθαι ὥσπερ κύνες. id eſt, admurmurãt. ſic apud Plut. in amat. narrat. τὰς κύνας σκυζομένας, καὶ πολλάκις μὲν περιτρεχούσας περὶ φωνὴν, ἅπαξ δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ φρέαρ ἐνεχομένας. Politia. vertit, admurmurãte catella Pol. vero li.5. vbi animantium voces exprimit, σκύζειν eſſe dicit τὸ κυνῶν ὑποφθέγγεσθαι.

Σκύθαινα, ancilla, θεράπαινα, Ariſtoph.

Σκυθίζω, σκύζεσθαι, iraſci, vultu triſti & obnubilo incedere.

Σκύθης, ὁ, ferrum: vnde ἀποσκυθίζω, τὰς τρίχας σιδήρῳ τέμνειν, in Epitome Steph. Theognis, Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπὸ κλαίε δὲ κούρην. Σκύθης, Scytha. Σκύθης ὄνον ὁρᾷ, Prouerb. in ſimulatorẽ, ſumptum à Scytha qui ſimulabat ſe ab aſini cadauere abhorrere, quod clam comedit, Suid. Euſtathiúſque in 1. Iliad. Cicero ad Attic. lib.10. habes Scytha ὄνον. Atticus ſimulabat ſe velle proficiſci. Scythæ hodie Tartari appellantur: Paul. Iouius de legat.

Σκυθικὴ ῥίζα, ſcythica radix, quæ γλυκεῖα, i. dulcis & ἄδιψος dicitur à Theophr. hiſtoriæ plantar. lib.9. cap.13. ab Hippocrate (vt dictum) γλυκύρριζα, & à Dioſc. γλυκύρριζα, i. dulcis radix, libro 3. cap.7.

Σκυθικαί, αἱ, genus calceamenti, Alcæus.

Σκυθίζω. vide ἀποσκυθίζω. Σκυθίζομαι, tondeor, à σκύθης ſignificante ferrum. vel Scythico more rador. Eurip. in Electra. κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè bibere, merum vinum intemperanter bibere.

Σκύθος, genus poculi, ſcyphus, σκύφος, Athen. lib.11.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ, q. ſagittans Scythicè.

Σκυδράζω, σκυθρωπάζω, Heſych.

Σκύδραξ, adoleſcens μεῖραξ, ἔφηβος, Heſych.

Σκυθρός, ἡ, ὁ, moleſtus, triſtis, στυγνὸς τὰς ὄψεις, Heſych. Βόες βαλόντι ὅτε Σκυθραί, Aratus, i. σκυθρωπαί, mœſtæ.

Σκυθρωπάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, præ triſtitia eo demiſſis oculis, contriſtor, mœrore animi deiicior, ſum mœſtus, auſteritatis prætextu aliquid ago, Scythico ſum vultu, τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ, συνάγω τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦμαι, ſupercilia ſubduco Senecæ, ὀργίζομαι, χαλεπαίνω, σκυζάζω, Suid. Οὐκ εἶδον οὐδένα πλὴν σκυθρωπάζοντα μόνον. ὥσπερ κοχλίας σεμνὸς ἀνελκὼν τὰς ὀφρῦς. Vel παρὰ τὸ σκύζομαι καὶ ὤψ, ὠπός: vel quaſi χυτρωπὸς, παρὰ τὴν χύτραν, ὁ ἀφανὴς σκυθρωποῦ κατωτέρω. Depon. abſol.

Σκυθρωπάζω, μ. άσω, π. ακα, idem. Neutr. Ariſtoph. ὀφρῦ συνάγων ἐσκυθρωπάζεθ' ἅμα, mœſti erant.

Σκυθρωπασμός, triſtitia, ſupercilium, tetrica ſeueritas. Plutarch.

Σκυθρωπός, ἡ, ὁ, vultuoſus, obſcurus, & triſtis, ὁ στυγνὸς: cui opponitur ἱλαρὸς, i. alacer & lætus. Xenophon, ἱλαροὶ δὲ ἀντὶ σκυθρωποὶ ἦσαν, dicitur & Σκύθρωψ: quiddam tamen ſonat vehementius quàm triſtis, vt intelligatur non qui doleat, ſed qui vultu ſit inamœno, auſterus nimirum & tetricus, ὁ σκυθρὸς ὢν τὴν ὄψιν, id eſt, vultu turbido, quæ facies vitio vertitur. itaque præcipit Iſocrates Demonico, Εἶναι σεαυτὸν ἴσθι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν.

Σκυθρωπῶς ἔχειν, moleſtum eſſe, Xenoph.

Σκύλα, τά. vide Σκῦλον.

Σκυλάγαι, αἱ, idem, πανοπλίαι.

Σκυλακεία, ἡ, canum admiſſura: & canum nutricatus ſiue educatio catulorum. Pollux, σκυλακεία, σκυλάκων ἀνατροφὴ, καὶ γένεσις.

Σκυλακεύειν, canes admittere, τὰς κύνας ἐπιμιγνύναι καὶ ὀχεύειν, vt exponit Pollux, in cuius tamen codice σκυλάκειν corruptè ſcriptum. alibi ſic rectè, ὁ δὲ τῶν σκυλακευόντων τρόπος, οὗτος οἷον διαλέγεται. Xenoph. in Cyneget. Σκυλακεύειν δὲ χρὴ τὰς κύνας, ἀνιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, ἵνα ἔχωσι τὴν ἡσυχίαν, πρὸς τὸ ἔαρ ἐνεγκεῖν τὴν φύσιν γενναίαν, admittere autem canes hyeme, laboris aliquantum remittentem, vt verno tempore poſt quietem generoſam conſtitutionem adipiſcantur.

Σκυλάκευμα, ατος, τό, catulus, Plut. in Apoph. Lac.

Σκυλάκιον, ου, τό, canis, σκύλαξ. Gaza in Ariſtotel. vertit catellum. σκυλάκια & σκυμνία, de catulis leporum, Xenoph.

Σκυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inuerecundus, caninus. τὸ σκυλακῶδες, frons inuerecunda, impudentia, Xenoph. in Pædia pro blanditiis vſurpauit.

Σκύλαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, catulus, canis: quaſi χύλαξ, ἀπὸ τοῦ κλαγγῆς τὴν ὑλακὴν ἐν τῷ ὑλα-
κεῖν ... σκύλακας κοινῇ σκύμνον λέγονται συμβαλεῖν ... Cambyſem commiſiſſe duos catulos, alterum leonis, alterum canis, Herodot. σκύλαξ de catulis ferarum apud Euripid. Nicander in Theriacis, ἀλλ' ὅτε σκύλακας γεννᾷ ... μητέρα λαφύξαι, i. ne tinea ... Pro piſce in Epigr. Pro cane ibidem. Pro catena ferrea, teſte Polluce.

Σκυλεύματα, spolia, Eurip. in Phœniſſis.

Σκυλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſpolio, prædor, detraho ſpolia, σκυλάζω. Act. Accuſ. iung.

Σκυλῆναι πρός με, legitur apud Euſeb. lib.1. de Præpar. Euang. in Agabari epiſtola, i. vſque ad me fatigari, hoc eſt, venire, ſeu veniendi laborem ſuſcipere. eſt à σκύλλω vid. infra.

Σκύλια, τά, caniculæ piſces, Ariſtotel. libro 6. Animal. meminit & Ælianus.

Σκύλλα, ης, ἡ, ſcylla, monſtrum marinum. vide in Epigr. de eius ſimulacro. τυρσηνὶς σκύλλα, Eurip. i. ... interpres. Scribitur & ſæpe Σκύλλα, pro Σκίλλα. vide ſupra.

Σκύλλαρος, ſcyllarus, deprehenditur in conchis. paruam ſquillam expoſuerunt apud Ariſtot. hiſtor. lib.4. cap.4.

Σκυλλεύω, vello, vnguibus traho, aut lacero.

Σκύλλομαι, vexor. ἐσκυλμένος, diuulſus. σκύλλεσθαι autem propriè nõ de quauis moleſtia dicitur, ſed de fatigatione & laſſitudine ex via vt annotat Theod. Beza, qui etiã monet pro eo quod Matth.9. v.36. vulgo legitur ἐκλελυμένοι, vulgatæ verſionis interpretem legiſſe ἐσκυλμένοι, itáque ſcriptum fuiſſe in ſex vetuſtis codicibus: itẽ apud Chryſoſtom. Hieronym. Hilarium, Theophylactum. Et Lucæ cap.7. μὴ σκύλλου, ne vexeris. Verbum eſt ἀπὸ τῆς σκίλλης, quòd ſquilla ſicut cepa ſucci acrimonia oculis moleſtiſſima ſit. & in Aor. priore vocis paſſi. apud Chryſ. μὴ σκυλθῇς, μὴ ἀπαλγήσῃς.

Σκυλλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, impudens.

Σκύλλος, σκύλαξ.

Σκύλλω, μ. υλῶ, π. υλκα, ἐσκυλκα, vexo, negotiũ exhibeo, moleſtus ſum. Marci cap.5. τί σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

Σκυλμαίνω, iraſcor, σκυδμαίνω.

Σκυλλομένη κόμη, in Epigr. laniatus comæ.

Σκυλμός, οῦ, ὁ, vexatio, moleſtia.

Σκυλοδέψης, i. σκυτοδέψης, βυρσοδέψης, coriarius. Nam σκύλος τὸ δέρμα. Comment. Ariſtoph. in Ranis.

Σκυλοδέψος, ου, ὁ, corij tinctor.

Σκῦλον, ου, τό, ſpolium, exuuium, pãnus lacer. pellis, exuuiæ. de pelle leonis Interpr. Sophocl. τὰ σκῦλα. mortuorum manubiæ, prædæ ac ſpolia, ſicut λάφυρα, viuorum. Euſtath. Iliad. ν', σκῦλον τὸ δέρμα: vnde fortaſſe σκυλεύειν, κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ δέρματα ὅπλα βοείας ἀποδύνας λαμβάνειν: indéque generaliter ad alia extenditur verbi ſignificatio. Vnde ruſus ἀποσκυλεύειν pellem detrahere, ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα.

Σκῦλος, τὸ, prima breui, in Epigr. pro σκῦλον. vide Σκυλοδέψης. Nicand. in Alexiphar. Νέκταρ τόδε ... σκῦλος αἶψ' ... Interpr. τὸ δέρμα ἤτοι τὸ ἔνδυμα. vnde & Σκυλεύω.

Σκυλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſpolia, ſeu exuuias fert, qui ampla ſpolia refert. poteſt etiam ſignificare eum qui geſtat ſpolium ſeu exuuium feræ alicuius, vt leonis, vrſi præſertim ſi ei interfecto detraxerit.

Σκυμαλίζειν, σκυβαλίζειν.

Σκυμνία τρέφω, alo hinnulos.

Σκυμνία, catuli, Ariſtot. lib.9. Anim. de vitulo marino. de lepuſculo, Xenoph.

Σκύμνος, ου, ὁ, catulus leonis, quaſi leunculus, pullus. Lucret. lib.5. At catuli pantherarum ſcymnique leones. Sophocl. in Aiace, μή τις ὡς λεαίνης σκύμνον λαβὼν δυσμενῶν ἀναρπάσῃ, ne quis vt deſertæ catulum leænæ ex hoſtibus abripiat. Homer. Iliad. σ, ὥς τε λὶς ἠϋγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ, &c. Adnotat Interpres hanc dictionem pro catulis leonis ἐξαιρέτως, pro aliorum verò animalium fœtu βαρβαρικῶς. Σκυμνίον, catulus aliorum animalium quàm leonum. σκυμνὸς ἀλώπεκος, catulus vulpis, Plut. in Lycurgo. σκυμνία τῶν θηρίων, ferarum fœtus, Ariſtot. lib.6. Animal. de catulis vrſæ, ibidem. de catulis vituli marini, Dioſc. lib.2. cap.88.

Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere: quod & de piſcibus dixit tranſlatè Ariſtot. in hiſt. Anim.

Σκυνίζω, calcitro.

Σκύνιον, ſupercilium, ſumma palpebra, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν. idem quod ἐπισκύνιον, Nicander. alij cilium exponunt. vide Ἐπισκύνιον.

Σκυρθάλιος, θεράπων οἱ ἔφηβοι οὓς φασι χαλκίδας, διαφέρει δὲ τῶν μειράκων. Heſyc.

Σκυρθάνιος, ου, ὁ, adoleſcentulus, νεανίσκος.

Σκυρία δίκη, quam ita dixerunt οἱ παροιμιογράφοι teſte Polluce. quã τραχεῖαν exponit Suid. Οἱ σκυθρωποὶ ἐν ταῖς δίκαις, i. φασιν δὲ σκύρον ἀπὸ Σκύρου. eſt verò Σκῦρος inſula. at Heſych. σκυρία δίκη, Ἀμφίδικος, ... φασὶν οἱ Θεσσαλοὶ χαλεπὴν τελεῖν, φεύγοντα γάρ αὐτὸν εἰς Σκῦρον ὅθεν ... φασι.

Σκυρίζω, cornu peto, κερατίζω, κυρίττω.

Σκυδέριον, ου, τὸ, erythrodanum herba. Nicander in Theriacis, Σκυ-χῆι τὶ σκυρφ' ἐρείκει, τὸ τ' οἴαξ σαύρα ξύλον Ἦλιος ὅπη σκυρίων βόες χαίροντα φαγοῦσαι. Hæc herba boues ad venerem incitat, quod ταυρίᾳν ab Ariſtotele dicitur.

Σκῦρος, ου, ὁ, aſperitas, ſalebra minuta, ſcrupus, fruſtula quæ exi-liunt ex marmore dum inciditur, λατύπη, πῶρος, ſcyrrhus. vide Σκιῤῥός. Eſt etiam inſulæ nomen & vrbis, quoniam argilloſæ ambæ, Etym. Hanc inſulam ait Stephan. olim Pelaſgos & Ca-res inhabitaſſe. Eſtque vna ex Cycladibus teſte Plinio, antea Syphnus Meropia & Aris nominata.

Σκυρώδης, petricoſus, & apud Euſtath. idem quod

Σκυρωτὸς, præruptus, aſper, λιθόστρωτος.

Σκυτάλη, ης, ἡ, mus araneus, μυγαλῆ ſiue μυγαλὴ Dioſcoridi. Col. li. 6. cap. 17. mus araneus quem Græci σκυτάλην appellant, quan-uis exiguis dentibus non exiguam peſtem molitur. Σκυτά-λη, vectis, virga, fuſtis, clatra & baculus, ἀναφορεύς. ἔσονται φαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον, καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύ-λων ἀσήπτων, Exodi 30. Erunt vectes vt altare portetur: facies autem vectes ex lignis incorruptis. Σκυτάλην κρατῶν, tenens fu-ſum, 2. Reg. 3. Et Pindarus in Olymp. Herculis clauam σκυτά-λην vocat. Σκυτάλη, ſcutica, hoc eſt, flagellum ex pelle factũ. Item pera ex corio. Item caterua equeſtris. Eſt quoque tabula in qua ſcripta ſontium delicta proponebantur. Σκυ-τάλη, ſurculus loricatus, quod genus epiſtolæ erat apud Lace-dæmonios, de quo Gellius. lib. 17. cap. 9. vide in Chiliad. Eraſ. Triſtis ſcytale. Comment. Græcum in primum lib. Thucyd. Plutarch. in Lyſandro. Comment. Ariſtoph. in Auib. Pindarum in Olymp. de hac voce hæc annotauit ex Aul. Gell. Franc. Por-tus. Lacedæmonij autem veteres cum diſſimulare, & occulta-re literas publice ad imperatores ſuos miſſas volebant; ne ſi ab hoſtibus exceptæ forent, conſilia ſua noſcerentur: epiſto-las id genus factas mittebant. Surculi duo erant teretes ob-longuli pari craſſamẽto, eiuſdémque longitudinis, deraſi, at-que ornati conſimiliter, vnus imperatori in bellum profici-ſcenti dabatur: alterum domi magiſtratus cum iure, atque cum ſigno habebant, quando vſus venerat literarum ſecre-tiorum: circum eum ſurculum, lorum modicæ tenuitatis, longum autem quantum rei ſatis erat, complicabãt, volumi-ne rotundo: & ſimplici ita vti oræ adiunctæ vndique, & co-hærentes lori, quod plicabatur coirent. literas deinde in eo loro per tranſuerſas iuncturarum oras verſibus à ſummo ad imum proficiſcentibus inſcribebant, id lorum literis ita per-ſcriptis reuolutum, & ex ſurculo imperatori commenti, il-lios conſcio mittebant, reſolutio autem lori literas truncas, atque mutillas reddebat: membraque earum, & apices in par-tes diuerſiſſimas ſpargebat. Propterea ſi id lorum in manus hoſtium inciderat, nihil quicquam coniectari ex eo loro quibat. ſed vbi ille, ad quem erat miſſum, acceperat, ſurcu-lo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde vt debere fieri ſciebat, circumplicabat: atque ita literæ per ambitum ſurculi coaleſcentes, rurſum coibant, integrámque, & incor-ruptam epiſtolam, & facilem legi præſtabant. Hoc genus e-piſtolæ Lacedæmonij σκυτάλην appellant. Vide Interpretem Ariſtophanis, ἔρησαν in σκυτάλας ἐφεύγων. Σκυτάλη, ſcytale, ve-nenata ſerpens. Lucan. libro 9. Et ſcytale ſparſis etiam nunc ſola pruinis Exuuias poſitura ſuas, &c. De ſcytale ſerpẽte vi-de Ælian. Nicand. & Dioſcor. lib. 8. cap. 7. inſtar σκυτάλης te-res, & oblongus.

Σκυταλία σικύα, cucumis lib. 7. cap. 4. hiſtor. plant. Theophr. σκυ-ταλίας σίκυος, Idem. Σκυταλίας αὐλὸς apud Athen. lib. 4. quoniam craſſitudinem σκυτάλης æquat.

Σκυταλίδες, qui ſubſunt articulis condyli, vel nodi, oſſa digitorũ, Galen. libr. de Oſſibus, φάλαγγες, φαλάγγια. σκυταλίδες, (inquit Gorrhæus dicuntur digitorum oſſa, quòd eo ordine diſpoſita ſint vt velut in acie ſtare videantur: σκυτάλη enim equitũ tur-mam ſignificat, atque eandem ob cauſam φάλαγγες etiam no-minantur. Eſt etiam genus animaleuli. apud Alexandren-ſes genus cancri marini aut ſquillæ. Item vas quoddam in naui.

Σκυτάλιον, vocatur ab aliquibus herba quæ & κοτυληδὼν, Dioſco-rid. libro 4. capite 92. Σκυτάλιον, regulam vertit Gaza apud Theophraſt. hiſt. lib. 4. cap. 5. vbi, τὰ δὲ σκυτάλια ἢ βακτηρίας ποι-οῦσι. vbi ego ſcutalia Latino vocabulo expoſui. vide Adnotat. noſtram ibid.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, baculus, Herodot. lib. 4. Σκυταλίδες, vectes. Ioſeph. διὰ κρίκων διήχθησαν σκυταλίδες ὁλόχρυσοι, deaurati vectes. Interp. Apud Suid. σκυταλίδες, συγκλεῖα ὄργανα.

Σκυτάλιον, ου, τὸ, genus teli, quæuis virga, & ſcutica, τραχηλος, bacu-lus, βακτηρία, Ariſtoph. Interp.

Σκυταλίζομαι, ligno verberor, fuſtuario punior, Etymol. σκυταλισ-θῆναι, τυπτῆναι.

Σκυταλωτὸς, virgatus, σκυταλωτὰ τρίχινα ἱμάτια, Etym.

Σκυτεῖον, ου, τὸ, ſutrina.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, coriarius, cerdo, ſutor.

Σκυτεύω, ſum cerdo, artem coriariam exerceo. Lucian.

Σκυτίζω, μέλλ. ίσω, π. ικα, lacero.

Σκυτικὴ, ῆς, ἡ, ars coriaria, Plato 2. de Rep.

Σκυτίον, præcinctum pelliceum.

Σκύτινος, η, ον, coriaceus. Ariſtoph. π. οὐδὲν ἄλλο ἐμβαλὼν σκύτινον, ni-hil conſarcinans pelliceum δερμάτινον.

Σκυτοδεψέω, μέλλ. ήσω, π. ηκα, tingo pelles. Neutr.

Σκυτοδεψικὸν ἀλουργὲς, fæces pellium, Gaza lib. 3. cap. 23. de Cauſ. plan. Theophr. item lib. 5.

Σκυτοδέψης, ου, ὁ, &

Σκυτοδεψὸς, οῦ, ὁ, tingens & ſubigens pelles, coriarius, σκυτεὺς, σκυ-τοδέψης, βυρσοδέψης, Comment. Ariſtoph.

Σκῦτος, εος, τὸ, corium, pellis, βύρσα, δέρμα, ῥινός. & vt inquit Petro-nius, omnis cutis eſt quæ inter tendones colli patet. Quidam verò dicunt medullam dorſualem ſiue dorſi: quidam rurſus quicquid eſt inter frontem & ſupercilia: quidam occiput ſeu neruum ceruicis: alij capitis cutem, vnde & caput quoque ſignificat, Etym. vide in Chiliad. Eraſ. σκῦτος βλέπειν. Σκῦτος, a-pud Ioſephum pro ſcutica, καὶ ἀντὶ τῆς σκυτάλης.

Σκυτοτομέω, μέλλ. ήσω, π. ηκα, exerceo artem incidendi corium, coria-riam exerceo ſiue ſutoriam, ſum ſutor. Neutr. abſol. Ariſtop. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.

Σκυτοτομικὴ, ῆς, ἡ, ars ſutoria. Plat. 1. de Rep. ἡ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑπο-δημάτων κτῆσιν χρήσιμος.

Σκυτοτομικὸν πλῆθος, Ariſtoph. multitudo ſutorum.

Σκυτοτόμος, ου, ὁ, coriarius, σκυτεὺς, λωρο τόμος, Ariſtoph.

Σκυτοφάγος, qui coriis veſcitur legitur apud Pollucem libro 6. capite 7.

Σκύφος, εος, τὸ, ſcyphus. Odyſſ. ξ, καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ei ſcyphum dedit.

Σκωλήκωσις, ἡ, vitium eſt in rebus quæ corruptione vermiculãtur: hoc verminationem dicit Seneca. Plin. lib. 11. cap. 17. vermicu-lationem. Theophr. lib. 7. hiſt. plant. cap. 6. ait ſemina aſſeruata diutius ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον ἢ διὰ τὴν ἀναπνοὴν, καὶ τὴν σκωλήκωσ-σιν: ibi tamen corruptè legitur κώλυσιν: ſubiicit verò, φθείρεται δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων.

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus ſcateo, ſeu vermes genero, vermino, a-pud Dioſcorid. libro tertio. σκωληκιῶσαι ὦτα, expon. vermicu-lantes aures.

Σκωληκίζεσθαι, inſtar vermium moueri.

Σκωληκίζοντες σφυγμοὶ, pulſus vermiculantes, id eſt qui mi-nuuntur.

Σκωλήκιον, ου, τὸ, vermiculus.

Σκωληκόβρωτος, ου, ὁ, à vermibus exeſus, eroſus à vermibus. De He-rode Act. 12. γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, arroſus à vermi-bus, animam exhalauit. Vide Εὐλή.

Σκωληκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vermiformis. vt Gaza vertit in Ariſtotel. vermiculatus, in vermiculorum ſpeciem contractus, lumbri-corum forma, vermiculi forma, Marcel.

Σκωληκοῦσθαι, vermiculari: id fit quum enatis vermiculis ſegetes & arbores infeſtantur. σκωληκοῦται πυρὸς, vermem ſentit triti-cum, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. cap. 15. σκωληκοῦνται τὰ δένδρα, arbores vermiculantur, vermiculationem ſentiunt, vermem ſentiunt. Theophr. lib. 4. hiſtor. plant. Seneca etiam lib. 2. Na-tural. Quæſt. verminare dixit, & verminationes. Sic vt σκωλη-κοῦσθαι dicitur τερηδονίζεσθαι.

Σκωληκοποιέω, vermem genero, vermem pario.

Σκωληκοτόκα, τὰ, quæ vermen pariunt, quæ vermem procreant, vermipara Gaza.

Σκωληκοτοκέω, vermem pario, Ariſtot. in Polit.

Σκωληκοτοκούμενος, vermicularia proles, Gaza.

Σκωληκοφάγος, vermibus viuens, Ariſtot.

Σκωληκώδης, vermem imitans.

Σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, Dioſcor. lib. 1. cap. 106. lumbricos ventris & aſcaridas necat. tamen σκώληκας non ad ventris animalia tantum. ſed ad alios etiam vermes qui in aliqua alia corporis parte fiunt. Idem Dioſcorid. libr. 3. cap. de Calamintha, σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ κτείνει ὁ χυλὸς ἐγχεόμε-νος, aurium vermes necat ſuccus inſtillatus. vide in dict. Εὐ-λαί. σκώληκες οἱ ἐν τοῖς δένδροις, coſſi. ſic Gaza in Ariſtot. interpre-tatur eos quos Pici Marcij venantur. Vermis Indicus mirabi-lis ab Æliano ſcribitur. σκώληξ ἰὸς, ærugo vermicularis, Mar-cel. ærugo ſcolecia, Ruel. lib. 5. Dioſcor. cap. 84.

Σκωληβέτης, vermiculus quidam. Heſych. ὄνομα θηρίου μικροῦ πλησίον ἑρπύζοντος τὸ γεννώμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τοῖς σίτοις λυμαινόμενον.

Σκωλοβατίζοντες, apud Epicharm. dicuntur qui ligneo pedi innitun-tur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto gral-latores dicti.

Σκῶλον, ου, τὸ, impedimentum in itinere, ſcãdalum, offendiculum, τὸ ἐμπόδιον, σκάνδαλον, Heſyc. Exodi cap. 10. ἔσται τοῦτο ἡμῖν ἐν σκώ-λῳ σκάνδαλον: vide Σκάνδαλον.

Σκόλοψ,ος,ὁ,palus,ſpina.Etymologo eſt ſpinæ genus, quod in igne verſatum & candefactum validius euadit: aliis eſt pali ſpecies quem vbi ruſtici exacuerunt & igne verſarunt teli loco vſurpant non aliter quàm haſta penetrantis teſte Euſtat. Iliad.ι.

Σκάλοψ,idem,σκόλοψ.

Σκολιόπτομαι, volutor, obliquo tractu moueor, σκολιῶς κινοῦμαι, Nicand.

Σκῶμμα,ατος,τὸ,cauillum,ſales,dicterium, ſalſè dictum, cauillatio, facetia, dictum, feſtiua dictio cum amœnitate mordax, authore Ruf.vide χαριεντισμὸς,& Ammon.diſtinguentem à γέλωτι,&c.σκωμμάτων ἦρχε,cauillo vti cœpit,Xenoph.fit à verbo Σκώπτω.Plutarch.in Opuſc.περὶ ἀοργησίας,εἰ μὴ τὸ φέρειν,ἔφη,σκωπτόμενον,ἀλλὰ τὸ σκώπτειν βασιλικὸν ἔστι.

Σκωμμάτιον,ου,τὸ,cauillum.Ariſtoph. ἐξ ᾗ αὐτοῦ εἴδομαι σκωμμάτιον τι Θαλῆς ἔτι καλόν.

Σκῶπες,οἱ,aues nocturnæ ex genere noctuarum. Ab aliis vocantur aſiones, quarum alterum genus ἀεισκῶπες, i. ſempaſiones appellantur,vtroque vocabulo compoſito. Meminit Homer. Odyſſ.ε,Σκῶπές τ' ἴρηκές τε,&c.Interpr.ὄρνεα νυκτερινὰ,γλαυκώδη,ἐοικότα,σκώπτει καὶ τὰ τοιαῦτα. Dicitur autem παρὰ τὸ σκοπεῖν ὅπως ἔχει: ὀρχούμενοι γάρ,Athenæus ſaltatione capi ſcribit, quemadmodū & ὦτος. Vnde σκώψ,ſaltatio variis motibus ad iſtarum auium imitationem,Polluci:&verbum σκώπτειν,hoc eſt,alterum imitando illudere.vide Σκώψ,& ὦτος.

Σκώπευμα,vt & σκώψ. genus ſaltationis à ſcope aue denominatū, ſeu ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῷον ἐν τῷ κινεῖσθαι ποικιλίας vt Athen.tradit libro 9.itémq. 14 vbi etiam ait fuiſſe σχῆμα τῶν ἀποσκοπούντων τι χειρὸς,ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων,mentionem eius fieri ab Æſchylo Theoris. Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδε σοι σκοπευμάτων. à Poll.quoque lib. 4. cap.14.σκώψ & σκωπίας in ſaltationum generibus ponuntur, dicuntúrque ἔχει τινα τοῦ τραχήλου περιφορὰν, κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. item & σκωπῆες videntur harum auium παρώνυμοι vt Euſtath. tradit, qui apud Lacedæmonios erant ἀνθρωπίσκοι μικροὶ aliis dicti ſtilpones, quales ſunt nani & pumiliones dicti apud Latinos.

Σκώπτης,ου,ὁ,cauillator,deriſor,deprehenſor,ὁ λοίδορος Suid.

Σκωπτικὸς,ὴ,ὸ,cauillis valens,mordax,dicax,εὐτράπελος.

Σκωπτόλαι,οἱ,qui cauillis & ſcommatibus gaudent, φιλοσκώμμονες, Suid.

Σκώπτομαι,ſum cauillo.

Σκώπτω,μ.ψω,π.φα,π.μμαι,cauillor.κωμῳδῶ, illudo, irrideo, iocor,facetiis vtor,ſales dico,dicteria iacio:παρὰ τὸν σκῶπα, Etymol.eſt autem σκὼψ genus noctuæ παρὰ τὸ σχῆμα ὅπερ ἔχει. Soluſve culminibus feralis carmine bubo.Virg.lib.4.Accuſ. aut mediante Præpoſitione εἰς Ariſtoph.ὃς σκώπτει τὴν μανίαν αὐτοῦ, irridét eius inſaniam.σκώπτω εἰς τὰ ῥάκια, illudo in pannos, idem Ariſtoph. ἐπισκώπτω pro eodem. σκώπτει τοὺς λακωνικοὺς μικρὰς εἰς τὴν σμικρότητα, in Laconicos eoſes cauillatur quòd parui ſint, Plutarch.in Lycurg.σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν, in eius auaritiā cauillans,Idem in Galba.Chryſoſto. περὶ τοῦ ἱερέως. οὐ διὰ τοῦτο σὲ μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων. Et cum Datiuo,αὐτῷ σκώπτων, in eum ſalſè vrbanéque iocans,Plutar.in Themiſt.

Σκὼρ,τοῦ σκατὸς,merda,ſtercus,oletum. ἀφόδευμα,κόπρος, ἀποπάτημα,σκύβαλον.Ariſtoph.μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, ſubactum ſtercus comedere.

Σκωραμὶς,ίδος,ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, vt trulla ſiue ſcaphium,laſanum.Ariſtoph.in Concion.ἵνα μὴ φέρωμαι σκωραμὶς κωμῳδική. Commentat. ἀμὶς μὲν ἐν ᾗ οὐροῦσι: σκωραμὶς δὲ ἐν ᾗ ἀποπατοῦσι.

Σκωρία,ας,ἡ,ſcoria, fæces metalli. σκωρίαν vocant Græci ſpurcitiē metallorum,plumbi recrimentum vel recrementum, ſic vocat Celſus libro 5.cap.15. & 19.apud Scribonium Largum σκωρία, ferri ſtercus exponitur. Pollux, ἡ γῆ σιδηρῖτις: ταύτης δὲ τὸ καθάρσιμα σκωρίαν ὠνόμαζον,vocarunt etiam κίβδηλον,& κιβδηλίαν. σιδήρου σκωρία,ferri ſtercus,ferri excrementum,Dioſcor.libro 5.cap. 86. σκωρία χαλκοῦ, æris recrementum.Idem libro 5.capite 79. σκωρία μολύβδου, recrementum plumbi, Idem libro 5. capite 89.

Σκωριώδης,quaſi recrementoſus,recrementi ſpeciem habens.

Σκὼψ,auis,loquax & imitatoria:παρὰ τὸ σκοπεῖν ἔχει ὄνομα, Etym.aſio, auis nocturna,Ariſtot.lib.8.Anim. Eſt in genere duplici apud eundem lib.9.Vide Σκῶπες. Σκὼψ ſiue Σκωπίας,ſaltationis genus apud Athen.

Σκῶψις,εως,ἡ,deriſio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis, cauillatio. Alex.apud Athen.lib.10.

ΣΜΑΡΑΓΔΙΖΕΙΝ,ſmaragdi colore eſſe.

Σμαράγδινος λίθος,ſmaragdinus lapis,Apol.4.

Σμάραγδος,ου,ὁ,ſmaragdus,dicitur etiam ἡ μάραγδος.Suid. de gemma Polycratis Samij, Τῆς σμαράγδου τῆς ἐγγεγλυμμένης εἰς τὸν δακτύλιον ἔρωτε.

Σμαραγέω,μ.ήσω,π.ηκα,reſono, ἠχῶ,ſtrido, crepo, ψοφῶ, λάσκω.

Neutr. abſol.Homerus Iliad.β,σμαραγεῖ δέ τε πόντος, i. ἠχεῖ ſonat,ſtrepit.

Σμαραγίζω,idem.Heſiod.γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε.

Σμαρίζω,pro μαρμαίρω,luceo.ſplendeo.

Σμαρὶς,ίδος,ἡ, genus puſilli piſcis. Quidam mænidas eſſe putant.Gaza in Ariſtotel.vertit cerrum piſcem ex mænarum genere.

Σμήχομαι,ῶμαι,abſtergor,extergor.item purgor,ornor. Herod.li. vlt.apud Dioſcor. lib 1.cap.82. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται expon.capitis vlcera manantia cum nitro infricatum ſanat.

Σμάω,σμήχω,ἐκμάσσω,abſtergo,extero,Heſyc.

Σμερδαλέος,α,ον,terribilis,horrendus, formidandus,dirus, immanis.φοβερὸς,δεινὸς,καταπληκτικὸς,σμερδνὸς à nomine σμερδνὸν, vel ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων τῷ φόβῳ.poeticum eſt. Heſiodus, σμερδαλέον κονάβησε, id eſt, immaniter. σμερδαλέον δ' ἐβόησε.Homer.

Σμερδνὸν,q.terribiliter.

Σμερδνὸς,ή,ὸν,σμερδαλέος.

Σμῆνος,εος,τὸ,robur,impetus,λῆμα,ὁρμὴ,ῥώμη,Heſych.

Σμάω,purgo,abſtergo,percutio.

Σμῆγμα,ατος,τὸ,σμῆξις,ſmegma, ſapo, medicamentum ad tergendum,Dioſcor.lib.2.cap.138.ſic Hermol.cap.2.lib.2.Dioſcorid. σμήγματα τῶν ὀδόντων,dentifricia,Dioſcorid.lib.1.cap.41.vide Ὀδοντότριμμα.τοῖς περὶ τὰς ψώρας ἁρμόζουσι σμήγμασι, medicamētis quæ pſoras abſtergunt,cap.2.lib.2.Dioſc. Item lib.2. cap.102.πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ, i. lepras & pruritus nitro addito expurgans.

Σμηκτικὸς,ή,ὸν,habens vim abſtergendi purgandique,expurgans, abſtergens,detergens.

Σμηκτὶς γῆ,ſiue Σμηκτρὶς,terra Cimolia: Ita dicta à detergendi facultate ſmegmatis ſaponiſque inſtar, ἀπὸ τοῦ σμήχω. Vſus eſt Hipp.lib.de morbis & li.de fiſtulis. Gal.expoſuit τὴν κιμωλίαν. Apud Pollu.lib.7.c.11. σμηκτίδα corruptè legitur pro σμηκτρίδα. Eadem etiam vocatur à Theophr.πλυντρὶς γῆ.vide ſupra.

Σμῆξις,εως,ἡ,ſapo,ſmegma,quod purgat.à σμήχω.

Σμικρύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,loquor,φωνῶ.

Σμῆγμα, ατος, ατος, ſmegma id quo ad abſtergendum & purgandum vtimur.Athen.

Σμήνιον,ου,τὸ,idem quod σμῆνος & σίμβλον. Dioſcor.lib.2.cap.109. docet τὴν πρόπολιν,quę ceræ ſimilis eſt,inueniri περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων, i. circum ora apiariorum, Barbar. in aluearij foribus,Ruellius.circa aluεorum aditus,Marcel.vnde patet aliud eſſe σμήνιον,& aliud πρόπολιν.

Σμηνοδόκος,qui excipit examina apum,in Epigr.vbi & proprium eſſe poteſt.

Σμηνοκόμος,ου,ὁ,apiarius,μελιττουργὸς,Heſyc.

Σμῆνος,εος, τὸ, apum examen.τὸ μελισσῶν πλῆθος ἢ σύστημα,ἑσμὸς, Comment. Ariſtophan.in Nebulis, & Pollux. Inde tranſlatè pro multitudine atque copia,ἀντὶ τοῦ πλήθους,vt apud Platon. περὶ ἀρετῆς,ἀρετῶν σμῆνος,virtutum examen. Idem dixit 9.de Repub.τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν σμῆνος.Rurſus in Cratylo, σμῆνος σοφίας. Plutarc. περὶ ἀοργησίας, φιλοτιμία καὶ δυσκολία μετὰ τρυφῆς καὶ μαλακίας, τὸ σμῆνος σφηκῶν ἡμῖν ἐντίκτουσι. Sic Horat. iuuenum examen. Plin.5.infantium examē.Sic σμῆνος γερόντων accipit Com.Ariſtop.in Veſp. Σμῆνος,alueare,σίμβλος, apiarium, Heſiod.in Theog.ὡς ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκωσι.i. in aluearibus, i. σίμβλοις,ἐν τοῖς στεγασμένοις τὰ σμήνη, inquit Interp. Σμῆνος,loquendi dulcedo. Ariſtoph. σοφὸν μέγα γάρ τι δεινὸν κατεῖχεν σμῆνος αὐδῆς, i. ſuauitas.

Σμηνουργιᾶν, proprium eſt apum cùm vernant & ponunt examina,quod vno verbo expreſſit Columella lib.11.cap.14. Ab exortu, inquit, vergiliarum ad ſolſtitium examinant aluei, i. σμηνουργοῦσι.Strabo de apibus loquens,ait, ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργιᾶν, apes in exæſis arboribus fœtificare & ſua examina ponere.Interpres dixit apes operari.

Σμῆξις,εως,ἡ,purgatio:item plaga,percuſſio,ictus,Etym.

Σμηρία.vide Σμηρίς.

Σμῆριγξ,capillus,crinis.λόφος,ἔθειρα,καὶ σμήριγγες,καὶ ἄλλαι voces ſunt poeticæ,Pollux.Heſych.ſunt σμήριγγες, πλεκταὶ κόμαι, βόστρυχοι. Et in canum ceruicibus & cruribus recti pili.

Σμήρινθος,ου,ὁ,funiculus,σπαρτίον.Suid.& auis genus,Heſych.

Σμήχω,μ.ήξω,π.ηχα,abſtergo,detergo,purgo:à σμῶ τὸ καθαίρω. Actiu.Accuſ.σμήχω αἰθίοπα, Æthiopem lauo, Lucia. κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον,pruritus ſedat ſulphur cum nitro cōfricatum,Marcellus:deterſum.Ruel.lib.5.Dioſc. cap.116. διασμηχθεὶς ἁλσὶ,Ariſtophan.ſale deterſus eſt,maceratus, i. διαβρεχθεὶς,perfuſus.

Σμικρολογία,ἡ, turpis parſimonia,ſordes,parcitas.

Σμικρολόγος,ſordidus,auarus,illiberalis,ἀνελεύθερος,in minimis occupatus,φειδωλὸς,Suid.

Σμικρολογοῦμαι, anxiè nimiùm minutiſſima quæque inquiro, & perſequor, & σμικρολογία Plat. de Leg.de nimium paruis & leuibus conſideratio,vel paruorum conſideratio. σμικρολογούμενος,de

[illegible], de ſe leui verba facientes, Bud. in Epiſt. Lucian. [illegible], ſi rei; atrux in tanto diſcrimine rationem habeamus. Idem [illegible] & [illegible] pro eodem poſuit, hoc eſt minutia & ſubtilia diſputare. Idem dixit, [illegible]. vide Μικρολογέομαι.

Σμικρολόγως, auare, perparce, tenaciter, minutiſſima quæque perſequendo, Bud. in Epiſt. prior.

Σμικρομερής, minutis conſtans partibus.

Σμικρόν, aliquantulum. [illegible], paulisper immorari, Plato de Leg.

Σμικροπρέπεια, ας, ἡ, humilitas, abiectio, auaritia, tenacitas.

Σμικροπρεπής, ὁ, ἡ, humilis & abiectus.

Σμικρός, ά, όν, paruus. [illegible] Sophocl. [illegible], parum mellis, Ariſt. [illegible], paulò ante, Plato de Leg. [illegible], ad paululum quiddam momenti ad bellum, Herodotus. κατὰ σμικρόν paulatim. κατὰ σμικρὰ [illegible], particulatim diſtribuere, in minima quæque, Plato de Legibus.

Σμικρότερον, minor, Plato Epiſt. 7. [illegible], minus malum ducendum eſt. [illegible], non minore quàm animo tempore, Idem in Leg.

Σμικρότης, ητος, ἡ, paruitas, exiguitas. Plato in Timæo, [illegible], vincula quę cerni non poſſunt propter paruitatem, Cicero. vide Μικρότης.

Σμικρύνω, μ. υνῶ, imminuo. Actiu. Accuſ.

Σμῖλαξ, ακος, ἡ, taxus, arbor feralis & venenata: folio eſt abietis: ligno paratur arcus: vulgò vocatur yf. Dicitur etiam à Dioſcoride [illegible], [illegible] ab Ægineta, à Galeno etiam [illegible], & à Theophraſto [illegible]. Lege Dioſcoridem libro 4. cap. 82. & lib. 6. cap. 12. Theophraſtum hiſt. lib. 3. cap. 10. & Plinium libr. 16. cap. 10. Plutarchus lib. 3. Sympoſiac. [illegible]. De qua arbore videtur intellexiſſe Lucretius lib. 6. Eſt etiam magnis Heliconis montibus arbos Floris odore hominem tetro conſueta necare Nicander vocat Σμίλαξ: In Alexipharm. [illegible]. dicitur verò [illegible] (vt & ſcribit Interpres legitque apud Theophraſtum eius locum citans, in quo tamen [illegible] legitur) [illegible], quia folia ſimilia habet abieti, id eſt τῇ ἐλάτῃ. Apud Dioſcorid. ſcribitur [illegible]. Σμῖλαξ, diuerſa arbor à taxo ſiue ſmilace Seſtij. folio eſt ilicis. Deſcribit Theophraſt. hiſt. lib. 3. cap. 16. Οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν, inquit, [illegible], &c. De hoc genere intellexit Plinius libro 16. capite 6. inquiens, Ilicis duo genera. ex iis in Italia folio non multum ab oleis diſtant, ſmilaces à quibuſdam Græcis dictæ, in prouinciis aquifoliæ. Nec de alia ſpecie intellexit Galenus libro 6. cap. 3. [illegible], ſmilacis decoctum inter gurgulionis remedia præcipiens. Σμῖλαξ ſiue μῖλαξ inter herbas, planta cuius duæ ſpecies, σμῖλαξ τραχεῖα, i. ſmilax aſpera, ſiue hedera Cilicia: & σμῖλαξ λεία, ſmilax læuis. Lege Dioſcor. cap. 143. & 144. lib. 4. Theoph. hiſtor. lib. 3. c. vlt. Smilax læuis eſt conuoluulus maior: nam minor eſt helxine ciſſampelos Dioſcorid. Σμῖλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, cuius fructus [illegible] vocant Græci: [illegible] vocat Theophraſt. hiſt. lib. 8. cap. 3. & Galen. lib. 1. de Alimentis. Alij phaſeolos intelligũt, i. [illegible] Dioſcoridi quem legito lib. 2. cap. 176. & 177. Apud Pollue. [illegible]: quod intellige de ſmilace Cilicia vel læui. vide Μῖλαξ.

Σμιλεύματα, τά, ramenta ſiue raſuræ, quiſquiliæ quę ex corio ſcalpro coriarij reciſa excidunt. Ariſtoph. in Ranis, [illegible]. Interpr. [illegible]. Quæ reciſione excidunt, reciſamenta dicit Plinius. dic igitur reciſamenta corij, i. [illegible]. vide infra.

Σμίλη, ης, ἡ, cælum, [illegible]: ſcalpellum: culter ſutorius. τομεύς, ſcalper exciſorius coriariorum, ſcalprum: Polluci [illegible]: medicum ferrum. pro cultello quo pennæ ſcriptorię parantur, in Epigr.

Σμιλίον, ου, τό, diminutiuum ἀπὸ τοῦ σμίλης, ſcalpellum. Plutarch. in Opuſc. [illegible], i. medico ſcalpello: nam quod Eraſmus, medico ferro, latius patet. Colum. lib. 6. Ferro cæſa ſcabies perluatur vrina. Etiam ſæpe ſcalpello vſque ad imum reſecare & amputare ſcabiem ſæpe profuit. Celſus libro 8. cap. 7. ſcalprum vocat: Tum demum, inquit, ad manum ſcalprumque veniendum. Et libr. 8. cap. 3. ab eodem ſcalper exciſorius dicitur, ferramentum illud chirurgicum quo mortua caro præciditur. Galen. libr. 1. [illegible]. Apud ipſum Celſum lib. & capit. 6. leges ſpecillum exaſperatum quod τὸ σμιλίον ſignificat. Apud Hippocrat. [illegible], exponitur à Galeno per σμιλίον. Vide Μίλη.

Σμίνυ, ligo, δίκελλα.

Σμῖλος, vide Σμῖλαξ.

Σμινθω, Heſyc. [illegible].

Σμινθεύς, έως, ὁ, cognomen eſt Apollinis, Iliad. α. à loco vbi colebatur. [illegible].

Σμίνθος, mus lingua Cretenſium. vide Interpretem Homeri.

Σμίνυ, τό, ligo, aut aſcia. Nicander in Theriacis, [illegible]. Interpr. [illegible].

Σμινύη, ης, ἡ, dolabra: vel bidens aut ligo. Plato 2. de Republ. [illegible], i. ligonem. Σμινύδιον dixit Ariſtoph. [illegible].

Σμῖχος, ὁ, peciolus, i. quo fructus in arbore pendet, Theoph lib. 5. de Cauſ. plant. vide Μίσχος.

Σμογερός, ά, όν, durus, malus, inſidiator.

Σμοιός, οῦ, ὁ, difficilis, terribilis, triſtis.

Σμορδύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, mulieres orno.

Σμορδύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, coco, [illegible], Heſyc.

Σμυγερός, ά, όν, laborioſus, ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω. Apollon. 2. Arg. [illegible], i. [illegible].

Σμυγερῶς, laborioſe, ἐπιπόνως, Heſych.

Σμυδρός, ὁ, candens ferrum, pro μυδρός, Heſych.

Σμυκτήρ, naris vide Μυκτήρ.

Σμύλαξ, ακος, ſmylax, arbor quæ & taxus dicitur. vide Σμῖλαξ.

Σμυνός, triſtis, σμοιός.

Σμύραινα, murena piſcis, Ariſtot. lib. 2. Anim. vide Μύραινα.

Σμύρις, ſmyris, lapis quo gemmas annularij exterunt, Dioſcor. lib. 5. cap. 166. Vtuntur & vitriarij ad vitrum frangendum. vulgò eſmeri.

Σμυρίτης λίθος, cap. 41. I. b. ſmyrites lapis: idem.

Σμύρνα, ας, ἡ, myrrha: lachryma eſt arboris Arabicæ, Ægyptiacæ ſpinæ non diſſimilis, Dioſcorid. lib. 1. cap. 78. vbi decius generibus. Vide & Theoph. lib. 4. hiſtor. plantar. σμύρνα Βοιωτική, myrrha Bœotica. inciſa radix eſt arboris in Bœotia naſcentis, Dioſcorid. lib. 1. cap. 79. Σμύρνα, nomen inſulæ.

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrhæ ſum æmulus, myrrham redoleo.

Σμύρνιον, quidam vocarunt τὸ ἱπποσέλινον, Dioſcorid. lib. 3. cap. 78. quum tamen ſmyrnium planta ſit alia, vt docetur cap. 79. ibidem: dicitur autem ſmyrnium à ſmyrne, i. myrrha, quod eam reſipiat. Dicitur etiam [illegible] pro σμύρνιον. Nican. in Theriac. [illegible]. Interpres [illegible] eſſe ait [illegible]. Σμυρνεῖον verò [illegible]. Columel. lib. 11. capit. 3. refert olus atrum Græcorum quoſdam vocare ἱπποσέλινον, nonnullos σμύρνιον. Itali vocant macerone.

Σμυρνοειδές, quidam herbam vocant quæ & [illegible] dicitur, Dioſcor. lib. 4. cap. 8.

Σμῦρος, murus piſcis, de quo & murena Ariſtot. vide Μύραινα.

Σμῦς, mus. vide Μῦς.

Σμύχομαι, μ. ξομαι, π. υγμαι, ardeo: marceſco, Galen lib. 1. ad Glauc. Deponens. vnde κατασμύχομαι, dolore torqueor, Phalaris. Vide ὑποσμύχομαι.

Σμύχω, μ. ξω, π. υχα, comburo, καίω, corrumpo, ἀφανίζω perdo, abſumo Suid.

Σμῶ, purgo, abſtergo, percutio.

Σμωδικόν, pharmacum ad vibices. i. [illegible], vt exponit Galen. apud Hippocrat.

Σμῶδιξ, ικος, ἡ, Et σμώδιγξ, ιγγος, vibex, liuor ex percuſſione. [illegible], quod Ionum dialecto eſt [illegible], percutere, pulſare, ferire. Hom. Iliad. β. [illegible]. Apud Nicand. in Alexiph. [illegible]. vbi σμώδιγξ, σμώδιγγος declinatur. Interpreſque Ariſtophanis in Acharn. [illegible] exponit [illegible].

Σμώθω, turbo, bullio.

Σμῶχος, [illegible], Heſych. [illegible], exterit. [illegible], Dioſcor. lib. 1. cap. 82. capitis vlcera manantia cum nitro infricatum thus ſanat, Hermol. Ruel. ſi infricetur.

Σμῶξις, à vento ictus, ſeu percuſſio, Etym.

Σμώττω, verbero.

Σμώχω, Heſyc. [illegible]. Σμώχειν, mandere, [illegible]. Ariſtoph. [illegible]. Σμώχειν, Suid. λοιδορεῖν, conuitiari. [illegible].

Σοβάδες, αἱ, petulcæ & perſequentes meretrices, inſanæ, ſuperbæ, inſtabiles αἱ πόρναι, Interpr. Ariſtoph. vide Σοβεῖ.

Σοβαρεύομαι, μ. εύσομαι, [illegible], inſoleſco, & cum faſtu aliquid ago, efferor, me oſtento arroganter, [illegible], Heſyc.

Σοβαροβλέφαρος, ου, ὁ, ſupercilioſus, faſtuoſus, pervicax. [illegible], in Epigr. ſeueras, ſeuero aſpectu intuentes.

Σοβαρός, ά, όν, venuſtus, diues, ſibi placens, arrogans, inſolens, ſu-

perbus, vultu & inceſſu tumorem animi & arrogantiam præ ſe ferens, ferox, furens, violentus: à σοβεῖν quòd alios repellat ac faſtidiat, Suid. Ariſtophan. de vento, ἵξεται αὐτὸς ὅλος σοβαρός, i. ſæuus. Idem in Pace, Σοβαρὰ αὔρα, id eſt, σφοδρά, &c. σοβαρὰ λέξις, oratio ſuperba & ſpecioſa, Plutarc. Ariſtophan. Ὡς σοβαρὸς ὁ ἀλέκτωρ εἰσελήλυθεν, ὁ συκοφάντης. ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανος καὶ μέγα φρονῶν. Baſil. βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος, elatè & cum magna ſui fiducia incedere. Eſt enim σοβαρὸν βάδισμα, ſuperbus inceſſus, Nazanz. in Orat. de inceſſu pauonis. Σοβαρός, venditator & oſtentator, & faſtu prædictus. Plut. γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πολυτελεῖ.

Σοβαρῶς, magnificè, ſtudioſè, diligenter, ἐνθύμως, Suid.

Σοβάς, idem quod σοβαρός, ſcortum, πόρνη. Eupolis in Commen. Ariſtoph. in Pace, Παρὰ τὸ ἐν τῷ σοβάδι κρατήσει.

Σοβέομαι, conſternor, & turbulenter incedo, turbidè me infero. Vnde ἐσοβημένος, πτοημένος, turbidus, conſternatus & impotens animi. Ὡς δῆμος τοῖς σοβαροῖς καὶ ἐσοβημένοις, &c. inceſſus concitatus & inſolens, Baſil. in Epiſt. Plutar. Οὐκ ἐν ὀργῇ ἔργον ποιοῦσιν, ἀλλὰ μειρακιωδῶς ἐπτοημένοι καὶ ἐσοβημένοι περὶ δόξαν, præ nimia gloriæ cupiditate conſternati & impotentis & perciti. Gregorius de Iuliano, Ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων, i. conſternatus & perculſus.

Σοβέω, μ. ήσω, π. ηκα, improbè & inſolenter ingredior & obuios ſummoueo, inſequor, διώκω, curo. Syneſ. μεθ' ὅσων θεραπόντων καὶ ἀκολούθων σοβεῖ, cum quot clientibus ſeſe infert. Dem. contra Mid. Καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, improbè & inſolenter populum ſummouet. σοβοῦντες ὄχλον δορυφόρων, magna turba ſtipati, Plutar. in Solone. Σοβέω, quatio, excutio, abigo, expello: vt σοβεῖν τὴν κόνιν, puluerem excutere: Xenophon de ſtringendis equis loquens, δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός, puluis ſecundo pilo excutienda. Σοβέω, compeſco, cogo gregem. Pro vrgeo: de equite Laſcar. in Epigr. ἃ σοβεῖς κέντρῳ ἐρειδόμενος;

Σόβη, muſcarium caudæ equinę: Et pili caudæ quibus muſcę abiguntur. in Hippiatr. Εἰ τὴν σόβην τὴν κατατετιλμένην ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς ἀρχῆς ἄκρον χρίσομαι τὸ ἥμισυ.

Σογκάδες ἐγκαυλεῖς, caulis ſonceus apud Theophraſt. σογκώδης ῥίζα, radix inanis & fungoſa, Gaza lib. 9. hiſt. plant. Theophr.

Σόγχος, ſonchus, cicerbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat: nos vulgò hanc herbam & à lactis copia, *lacteron.* vide Dioſcor. lib. 2. cap. 159. Eſt verò Sonchus etiam cibis expetitus oluſque agreſte, Theophr. libr. 4. hiſt. plant. vbi tamen σόγκος: ſed σόγχος, Heſyc.

Σοιδῶ, vide Σοίδη.

Σοί, tibi: aliquando ſine accentu: Xenoph. φίλῳ σοι χρῆσθαι, te vti amico.

Σοίθαι, loquax, arrogans, calumniator, ψεύστης, Heſych.

Σοῖο, tui, pro σοῦ, poſſeſſiuum à σός: at σέο primitiuum eſt à σύ, Ammon.

Σόλοι, Soli, vrbs eſt Ciliciæ, quæ poſtea Pompeiopolis dicta eſt. eiuſdem nominis etiam eſt in Cypro, Etym.

Σολοικία, idem quod σολοικισμός. Vide Budæum in verbo Solœciſmus, in Epiſt.

Σολοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſolœciſmum facio, ſolœciſmum committo, ruſticè loquor, delinquo, erro, ruſticè dico. vide Laert. lib. 1. in Solone. φωνῇ σολοικίζω, lingua ſolœcizo, id eſt, corruptè vtor. Nam apud Plutarch. in libello περὶ τοῦ ἀκούειν, Σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν dicitur auditor, qui non attentè audiens geſtu aliquo incompoſito ineptit: ſiquidem & in geſtu & in actione etiam Quintilianus ponit ſolœciſmum. Vnde illud Polemonis dictum apud Macrobium, Οὗτος ἐσολοίκισε, cùm malus actor tragœdię Iouem exclamans manum depreſſiſſet: Et ruſus, ὦ γῆ pronuncians ſuſtuliſſet.

Σολοικισμός, οῦ, ὁ, ſolœciſmus. Gellius libr. 5. capit. 20. Solœciſmus Latino vocabulo ab Aſinio Capitone, eiuſdémque ætatis aliis imparilitas appellatus: à vetuſtioribus Latinis ſtribiligo dicebatur, à verſura videlicet & prauitate tortuoſæ orationis, tanquam ſtrobiligo quædam. Ibi etiam ſic definitur, Solœciſmus, eſt impar & inconueniens compoſitura partium orationis. Idem Gellius ait σολοικόν, vt βάρβαρον dicendum, i. ſolœcũ, aut barbarum: Solœciſmum verò & barbariſmum, neque in Græco, neque in Latino rectè dici. Suidæ σολοικισμός, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος. Exempla vide apud Donatum libello de figuris. Hoc nomine ſignificatur quicquid fit perperam, nec rectè nec ordine peragitur: vt σολοικισμὸς τῶν ἐσθιόντων, Lucianus.

Σολοικιστής, ὁ σόλοικος, ineptus, qui ruſticè & incompoſitè loquitur, Lucian.

Σολοικία, vide Σολοικισμός.

Σόλοικος, vt σόλοικος λόγος, oratio vitioſa & praua propter compoſitionem partium: idẽ quod σολοικισμός, ſolœciſmus. Nec ſermones ſolùm vitioſi σόλοικοι appellantur, ſed homines etiam, qui certæ alicui culpæ hærent, & qui inepti ſunt, Plutarch. in Politic. præceptis. Οὐχ ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Ariſtoteles Rhetoric. lib. 2. Σολοίκους δὲ οἱ πλούσιοι, διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον, καὶ θαυμαζόμενον, ὑπ' αὐτῶν. de diuitum ineptiis loquitur. Xenophon in 8. Pædiæ, Ἀγροίκους δέ με καὶ σολοίκους εἶναι τοὺς τρόπους, ὅτι οὐ ταχὺ ἐπαινοῦσι, ἐλελήθεσαν αἱ φρένες. Idem Plutarchus in vita Dionis Syracuſani, ὁ δ' ἐν τῷ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος, qui nihil in vitæ ratione impar & inconueniens ineptúmque oſtendit. Hipponax, Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι περνᾶσι, id eſt, barbaros cum volunt mercantur. Et ab Anacreonte σόλοικος φθόγγος, barbara oratio vocatur.

Σόλοικοι, οἱ, indiſcretus, ſuperbus, elatus, intemperans.

Σολοικοφανής, ὁ, τὸ, quod ſpeciem habet ſolœciſmi, Suid. Σολοικοφανὲς χρῆσθαι, τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχειν δέ.

Σόλος, ου, ὁ, diſcus, maſſa ferrea, quam exercitationis gratia iaciũt, ferreus orbis, qui ſi lapideus erat, δίσκος vocabatur: ſin ferro fabricatus σόλος. Homer. Interpr. in Iliad. ψ Δίσκος, ὁ πλατὺς λίθος καὶ κεκομμένος. ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. vide Δίσκος in Ammon.

Σόλυμοι, gens circa Ciliciam: nunc Iſauri ſunt.

Σομφός, ὁ, ἡ, χαῦνος, σαθρός inanis & fungoſus, velut ſpõgia: laxus. Hippocrates dixit, φθέγγεται σομφόν, obſcurè loquitur, Interpr. δηλονότι χαυνότερον τὸ φωνὴν λέγεται σομφὸν ὥσπερ που, τὸ μεταξὺ λείου καὶ μανοῦ ὄν. Σομφός Subſtant. Plin. lib. 20. cap. 3. Cucurbita ſylueſtris quoque inuenitur, σομφὸς à Græcis appellata, inanis, vnde & nomen, digitali craſſitudine, non niſi in ſaxis naſcens. Apud Marcellum Empericum ita ſcriptum, Cucurbitæ radix quam Græci ſonchon. legendum puto ſomphon.

Σομφότης, ἡ, inanitas, fungoſitas, Plin.

Σομφώδης, εος, ὁ, mollis, laxus. Heſych. σομφώδεις, inquit, οἱ χαυνότεροι τῶν ἐγκεφάλων.

Σόος, α, ον, ſaluus, integer, ſanus: poeticum, i. σῶος, ἀβλαβής, ὑγιής. vnde οἰνοσόος, vinum ſeruans, apud Nonnum.

Σορευμός, οῦ, ὁ, coaceruatio ac miſcella quædam ex variis ac diuerſis intromatibus.

Σορθισμός, ſolœciſmus, Heſych. τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι ἑλληνίζειν.

Σοροπλήξ, dicterium in ſenes: nam σορός ſepulchrum eſt: τυμβογέρων.

Σορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cadauera cumulo: congrego. Neut. abſolutum.

Σορηδόν, ſimul, aceruatim, σωρηδόν.

Σορίτης, ου, ὁ, ſyllogiſmi ſpecies, qui & ſorites quaſi aceruālis. ſcribitur & σωρείτης.

Σοροβλέφαρος, ου, ὁ, ſuperbus, arrogans, à magnis ſuperciliis & adductis. pari formula loquendi vtuntur Latini.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, capularis dæmon hoc eſt, valde ſenex, ſepulchralis larua. σοροδαίμονες, buſtuariæ laruæ, ſilicernia, capulares, foſſæ confines. Plutarc. libello de puerorum educatione ſic ſenes vocatos tradit conuitio.

Σοροπηγός, οῦ, ὁ, pollinctor, veſpillo, ὁ τὰς σορούς πηγνὺς τοῖς νεκροῖς, libitinarius, νεκροθάπτης. Seneca deſignatorem vocat. Ariſtop. in Nebulis. τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μητέρα ἀπεδόμην. Item capulariorum, quibus mortui efferuntur, faber. Dicitur & Σοροποιός.

Σοροποιός, vt apud Pollucem. Σοροποιοῦ σκεύη, σορός, πύελος, λάρναξ, ληνός.

Σορός, ὁ, ἡ vel ἡ, vrna, loculus, ſepulchrum, cumulus oſſium & cadauerum, conditorium Sueton. μνῆμα, θήκη, Heſych. Generaliter pro omni cumulo. σοροὶ σαρκοφάγοι γίνονται ἐξ αὐτοῦ τὰ σώματα, fiunt loculi qui corpora erodunt, &c. Dioſcor. lib. 5. cap. 142 λιθίνας σορούς, &c. lapideas arcas, i. loculos, Plut. in Numa de ſepulchro Numæ regis: in genere fœminino ſæpius ibidem. ſic etiam tradit Ariſtoph. Interpr.

Σόρος, ſyllogiſmi ſpecies.

Σοροπεύκη, ἡ, abies vetuſta.

Σός, σή, σόν, tuus, ſuus, & τὸ σόν, commodum meum & tuum. Sopho. in Electra. Καὶ τὸ σὸν παρὸν ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον, cauſa tua meáque veni, i. τὸ συμφέρον σοι καὶ ἐμοί.

Σόσθος, ſtadium: διόπτρα, inſtrumentum geometricum, Heſyc.

Σοῦ, tui. τοῖς σοῖς, tuis, Thucyd. λέγειν περὶ σοῦ, Xenoph. de te dicere. vide Τεῦ.

Σοῦ, ἰδοὺ τεῖχος, ἔρυμα, ſic apud Varinum.

Σουβλίζω, μ. ίσω, penetro ſubula, ſubigo.

Σουβάσιον, vide Οὐρανός.

Σοῦβος, ὁ nomen animalis apud Ælianum & Oppianum lib. 2. de venatione.

Σουδάριον, τὸ, ſudarium. Lucas hanc dictionem Latinam vſurpauit. Euang. cap. 19. & Act. 19. & Ioannes 11. Et Pollux ait καψιδρώτιον in comœdia, eſſe quod ſuo tempore σουδάριον vocabatur.

Σούνιον, τὸ, Sunium, promontorium Athenarum.

Σουρρεντῖνος οἶνος, ſurentinum vinum, Dioſcorid. libro quinto, capite 13.

Σοῦσα, ων, Suſa metropolis Perſidis. item lilia κρίνα ſeu λείρια, apud Phœnicas, Etym.

Σοῦσθε, ite. ὁρμᾶσθε.

Σούσθω, apud Sophoclem, i. ἐξορμάσθω, moueatur, pro σεύσθω: à verbo σόω, i. ἐξορμῶ.

Σούσινον, ου, τὸ, oleum ex liliis confectum, σούσινον μύρον, ſuſinum vnguentum à ſuſo quod lilium ſignificat. vnde Suſa Perſarũ regia (vt inquit Athen.) ob amœnitatem vocata fuerunt. hoc vnguentum dicitur lilinum à Latinis, id eſt κρίνινον. vide Hermol. in Corollario Dioſcoridis capit. 64. σούσινον χρῖσμα pro eodem, Dioſcorid. libro 1. capit. 63. vide Theophraſt. περὶ ὀσμῶν: & Athen. lib. 12.

Σοῦς, motus, impetus, iter, curſus.

Σοῦσο, vade, irrue.

Σοῦσον, lilium, flos, apud Phrygas, Etym.

Σοφία, ας, ἡ, ſapientia. Paulus ad Epheſ. cap. 3. ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ, multifaria ſiue multimoda ſapientia Dei. Philopon. ἔστι δὲ σοφία ἡ ταυτὸ σημαίνον τῇ ἐπιστήμῃ, ſcientiæ autem par eſt aut eadem ſapientia. Sæpe accipitur pro aſtu, ſolertia, calliditate & arte. σοφία in contemplatione verſatur: φρόνησις in actu. Σοφία pro facultate & ſcientia, vt lib. 2. Plato. de Repub. διδάσκαλοι σοφίας δημιουργικῆς ἢ διακονικῆς διδόντες, tradentes. Ariſtophan. in Pluto, ὅτι τέχνη πᾶσα τῶν ἀνθρώπων ἐστι σοφίας μεστή δι' ἕνεκα. σοφία λόγου, eruditus ſermo. σοφία τῶν εἰδῶν, formarum peritia. Plato in Epiſt. σοφία & μωρία contraria apud Xenoph. σοφία, i. ſapientia, duplex eſt, vt traditur à Platone Epiſt. 6. altera liberalis & ingenua quæ ἀληθινὴ dicitur: altera illiberalis, quæ ἀνδραποδώδης & ἀγοραία vocatur ab eodem.

Σοφίζομαι, ιοῦμαι, σοφίσομαι, ſapienter ago vel loquor: demonſtro: fallo, impono ſermone, ſubdole ratiocinor, fruſtror & eludo, argutor, comminiſcor, arte vtor, molior, commentor, vafrè ſubdoléque excogito, captioſe ago, aſtu callido vtor, τεχνάζομαι. Depon. Accuſat. Ariſtoph. περὶ κωμῳδίας ἰδέας σοφίζομαι, ex arte ago & ſapienter: vbi in bonam partem capitur. σοφίζονται τὴν πορφύραν, purpuram conficiunt, Philoſtr. in Heroicis, σοφίσαι τι καὶ σὺ περὶ τὴν αἴτησιν, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, vafrè excogita quiddam de petitione. δεῖ μὴ σοφίζεσθαι καθαρμὸν, oportet purgationem non dolosè agi, Idem Nazanz. τῶν σοφιζομένων τινὲς θῆλυ φασὶν εἶναι τὴν σελήνην, nonnulli cauillo ſexum fœmineum lunæ tribuunt, Ariſtot. lib. 7. Animal. σεσοφισμένοι μῦθοι, commentitiæ fabulæ, Petrus epiſt. 2. cap. 1. & 2. vocat πλαστοὶ λόγοι: vel captioſas & argutas expone. Σοφίζομαι, doceor ab alio, percipio ſapientiam, intelligo. Xenoph. ποιοῦντες γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, id eſt, animo agitabamus & docebamur. ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ſapientior euaſit cunctis hominibus, ſapientior fuit, &c. cap. 4. lib. 3. Regum. ἐσοφίσατο Ἠλεὶ ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit Heli quòd Dominus puerum vocaret, c. 3. lib. 1. Reg. σεσοφισμένος σοφίᾳ ὑπὲρ πάντας, &c. omnibus ſapientia præſtans, Nazan. in Orat. σεσοφισμένος ἀνὴρ, vir ſapiens apud Phocylid.

Σοφίζω, μ. ίσω, π. ικα, doceo ſapientiam, erudio, eruditum, reddo, reddo ſapientem, arte compono, arte confingo. Actiu. Accuſ. μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, noli extollere te in faciendo opere tuo, cap. 10. Eccleſiaſtici.

Σόφισμα, ατος, τὸ, argutię, ſubtilitas, dolus, cauillum, fraus compoſita, impoſtura, calliditas, inuentũ, ars, artificium, τέχνασμα, captio, figmentum, vaframentum, fallacia, ſcitamentum, κόμψευμα, εὕρημα, ſcitum & artificioſum commentum. Lege Senecam Epiſtol. 112. Ariſtophan. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν χρῶμαι id eſt inuentum. Protagoras primus ſophiſma his qui contentionis ſtudio delectantur, induxit, Laert. lib. 9. Cicer. Academic. Quorum ſunt contorta & aculeata quædam ſophiſmata: ſic enim appellantur fallaces concluſiunculæ. Σοφίσματα, i. exquiſita documenta & ſpecimina artis, Ariſtoph. σοφίσματα χρωμάτων, colorum fuci. Nazanz. in Orat.

Σοφισματικὸς, fraudulentus.

Σοφισμὸς, callida nimis & coacta interpretatio, ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις.

Σοφιστεία, inanis ſapientia.

Σοφιστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, argutor: doceo, philoſophor. rhetorica profiteor, Hermog.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, rhetor, præceptor, artium magiſter, ſapiens, doctor rhetorices, ſimulator, cauillator, captionum artifex, & quilibet artifex. θρήνων σοφιστὴς, lamentorum artifex, & magiſter à Luciano dicitur περὶ πένθους. Et σοφισταὶ ἡδυπαθείας. Iſocrat. ad Nicocl. pro philoſopho, μήτε τῶν περὶ τὴν ... , μήτε τῶν σοφιστῶν μαθητὰς ... Sic & pro ſapientibus & philoſophis dixit Arrianus in 6. καὶ ἐπὶ τῷ ἑταίρῳ τῶν σοφιστῶν τῶν Ἰνδῶν. Plato in Minoe, ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, ex Homero Odyſſ. 18. λογογράφος καὶ σοφιστὴς, Demoſthen. σοφιστὴς λόγων, rhetor, Plutarc. in Lycurgo. in malum Æſchin. & σοφιστὴς Sophocli doctus citharœdus dicitur, & apud Eupol. carminum condendorũ peritus. σοφιστὴς ἡδυπαθείας voluptatis artifex. Plut. Olim σοφισταὶ dicebantur philoſophi & ſapientię profeſſores: deinde rhetores: poſtremò abiit nomen in inuidiam, vt σοφισταὶ dicerentur qui fictam quandam ſapientiæ ſpeciem iactitarent. Cicer. Academ. Quis eſt nunc hic ſophiſtes? ſic enim appellantur hi, qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophantur. De ſophiſtis, id eſt, non planè philoſophis multa Lucian. in Fugit. Interpres Thucydid. lib. 3. σοφιστὰς δὲ λέγει τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, ... Plutarch. in Themiſt. docet qui ſophiſtæ dicantur, & vnde, his verbis: τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, καὶ δραστήριον σύνεσιν ... σοφισταὶ προσηγορεύθησαν, eam quam vocant ſapientiam, hoc eſt, rem bellicã, & quandam rerum gerendarum prudentiam & cognitionem ad vim iudiciariam adiungentes, & à negotiis ad vſum dicendi orationéſque traducentes, ſophiſtæ habiti ſunt & nuncupati. Rhetores tamen ſunt ſiue præcepta dicendi doceant, ſiue non. Sophiſtæ pro doctoribus accipiuntur. Galenus περὶ τοῦ ... Et alibi, ...

Σοφιστία, ἡ, ſapientia.

Σοφιστιᾶν, argutari, ſophiſtarum in morem μειρακιεύεσθαι, apud Plutarch.

Σοφιστικὴ, ars cauillatrix, Quintil. lib. 7. cap. 4.

Σοφιστικὸς, cauillator, doloſus. σοφιστικὸς λόγος, captioſa ratiocinatio, captio. σοφιστικὸν συλλόγισμα, deprauata complexio, Trapezuntius.

Σοφιστιώντων, τῶν, Plutarch. argutantium.

Σοφιστομανὴς, mirè ſtudioſus ium ſophiſtarum. Gregor. ...

Σοφίστρια, ἡ, magiſtra, ſophiſtices vel deceptrix.

Σοφοκλεῖς, prouerbio dicebantur ætate Plinij iunioris adoleſcentes qui arrogantius & ambitioſius ad cauſas agendas accedebant non aliam ob rem quàm vt ſapientes vocarentur, & audirent grande, illud σοφῶς, ſeu vt grande σοφῶς clamaret illis turba, vt Martialis loquitur. nam in acclamationibus & plauſibus ἐπιφωνεῖν solebat σοφῶς vel σοφῶς ſeu καλῶς καὶ σοφῶς. Clau. En moueo plauſus & pallidus omnia laudo. Et clarum repeto terque quaterque σοφῶς. vide Eraſm. Adag. Σοφοκλεῖς, & Plin. epiſt. 14. ad Maximum lib. 2.

Σοφὸς, οῦ, ὁ, ſapiens, doctus, acutus, ſcitus, δεξιὸς, induſtrius, conſultus, peritus, prudens, ſciens, argutus, aſtutus, callidus, vafer, ſolers, cordatus. ſapientia præditus, bonus, vtilis. Plato in Apolog. Socrat. cum περὶ Præpoſitione & Genit. εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, ſi quis talium callens eſt. Cum Accuſat. ibidem, καὶ δοκῶ ταύτην εἶναι τὴν σοφίαν σοφὸς, videor hac ſapientia præditus. Ibidem, ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, ego enim mihi conſcius ſum nihil neque magnũ neque paruum me ſcire. Ibidem, καὶ τἄλλα σοφώτατοι, in aliis quoque rebus ſapientiſſimi. σοφοὶ τὰ μάταια, vani ſapientes, Nazanz. in Orat. σοφὸς τὰ ναυτικὰ, rei nauticæ peritus. Et cum Dat. Sophocl. λέγει γνώμῃ σοφὸν ... &c. dicit mente ſapientem eſſe, qui talis ſit. σοφὸς λόγος, ſermo præclariſſimus, Plato de Leg. σοφὸς τίνας, Herodot. σοφὸς & ἀμαθὴς, contraria, Xenop. Ammon. diſtinguit à συνετός. Σοφοὶ apud veteres dicebantur cuiuſlibet opificij artifices, vt Iliad. ε, annotat Euſtath. ſic σοφὸς ἔργοις τέκτων. ſic & bonum citharœdum σοφιστὴν vocat Sophoc. ταῦτα μὲν ... οἱ σοφοὶ τὰ κακοτεχνεῖν, hæc nobis illi, ſ. produnt, qui in malis artibus ſunt ſapientes. Nazanz. in Orat. Σοφὸν dicitur non ſolùm quod ſapit, verumetiam quicquid elegans eſt & eruditum. σοφὰ φάρμακα, medicamenta exquiſita.

Σοφόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſapientem reddo: alij σοφίζω.

Σοφῶς, ſapienter, aptè, ingenioſè, ſcitè. Ariſtoph. ... σοφῶς γε τοὺς χαρακτῆρας.

Σοφώτερον, ſcientius, Valla.

Σόομαι, in fugam conijcior, fugio ſeu excitato curſu feror. vnde imperat. σοῦ pro σόου ciere apud Heſych. & σούσθω, currat apud Sophocl. in Aiace. Item σοῦσθε currite, apud Callimach. hymno in lauacra Palladis.

Σόω, ſeruo, κινῶ, ὁρμῶ.

Σωσιναύτης, ου, fluuius iuxta Heracleam tutiſſimos habens & placidiſſimos portus, quaſi ſoſpitator nautarum, Apollon. Interp. libro 2.

ΣΠΑΔΙΞ, ικος, ἡ, genus muſici inſtrumenti. Σπάδιξ, τῶν φοινίκων κλάδος Polluci, auulſus è palma termes. Σπάδιξ, puniceus color.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, pellem detrahens.

Σπάδιον, ου, τὸ, ſtadium, Dorienſium linguæ.

Σπάδων, ωνος, ὁ, ſpado, i. qui vi caſtratur, ἐκτομίας. Sũt etiam ſpadones, quibus meatus habitu ſuo naturali priuãtur. vel quia obcæcati ſunt qui ad penem tendunt, Ariſtotel. Problem. 27. Sectio. 4. Spadónibus permittitur adoptio à Iuſtiniano, quia tales ſublato naturæ impedimẽto etiam generare poſſunt. vide

εὐνοῦχος ἀπὸ τοῦ σπᾶν: conuellitur enim in ipſis neruus, qui genitale erigit. Eunuchus autem eſſe poteſt & natura. vide Ἡμισπάδων.

Σπαδωνισμὸς, contractio, ſpaſmus. Nicand. in Alexipharm. ὅτε σπαδόνισαν ἐλκύει ἀδόκεις ἐν γαίῃ σπείρῃ μαινομένῳ ἀμφίς. Vtitur hac voce etiam Hippocrates libr. 7. de morbis, ἀντὶ τοῦ σπάσμα, vt exponit Galenus in Gloſſis.

Σπαδονίσματα, vt in Epig. Τρία δ᾽ ἀμφὶ χαλκῷ σπαδονίσματα μέτρου. eo loco ſecunda ſyllaba corripitur.

Σπαδονισμὸς, caſtratio.

Σπάζω, μ. άσω, π. ακα, diuello, traho. σπάζω τὸν ἀέρα, aerem haurio. ἔσπαζε τοῦ ὕδατος, aquam hauſit, Philoſtrat. in Heroic.

Σπάθα, vel

Σπάθη, ης, ἡ, rudes ſiue rudicula, vt ſpatha, & ſpathula apud Celſum & Columel. vulgò vne eſpatule: inſtrumentum quo aliquid mouetur & agitatur à chirurgis & pharmacopolis. vide Κύπρινον σπάθῃ, i. ſpatha, moueri in vaſe cyprinum vnguentum docet Dioſcorid. lib. 1. à Marcello rudis exponitur, pro virgula. Idem ibidem interpretatur operimentum fructus palmæ. apud Lycophronem, remus. Pollux exponit σπάθην dici ἐξ οὗ κρέμανται οἱ τοῦ φοίνικος βάλανοι: cuius vſus eſt apud Herodot. & Xenoph. vide Σιδήνη. Spathe Græcis dicitur arbor quæ & ἐλάτη, i. abies, cuius lachrymam quoque ferè ſpathen appellãt, teſte Hermol. in Corollario Dioſcor. qui lib. 1. apud eundem σπάθην, palmam abietem interpretatur. vide Ἐλάτη. ὁ δ᾽ ἄῤῥην αὐτὸς πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης: ἡ δὲ θήλεια καρπὸν εὐθὺς πρώιμον potius ἀνθεῖ μικρόν. Theophr. hiſtor. plant. lib. 2. cap 8. palmitem vertit Plinius libro 13. cap. 4. Mas, inquit, in palmite floret: fœmina ciba florem germinat. Gaza, mas primùm ſuper ſpathã floret. fœmina fructum ilicò oblongum præſtat: de palmis. Idem ibidem, ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν ἀποτέμνοντες τὴν σπάθην ἀφ᾽ ἧς τὸ ἄνθος, id eſt, dum floret maſcula, ſ. palma, ſpatham abſcindentes, qua flores emergunt, &c. ἐκ φοινίκων σπάθης τόξα πεποιημένα. arcus ex palmarum ſpathis facti, Herodot. libro 7. ita Valla. Σπάθη Hippocrati αἱ κλεῖδες, i. ὠμοπλάται, ſcapulæ. Σπάθη, ſpatha Apuleio, i. gladius maior & latior: nã minor breuiórque ſemiſpatha à Vitruuio vocatur. vide Σπαθίον. vnde σπαθόφυλλα dicit eſſe Theophraſtus hiſtor. primo cap. 16. piceam, pinum & cedrum. vbi tamen legitur σπανόφυλλα. Plinius lib. 16. cap. 24. folia capillata habere dixit. Σπάθη apud Pollucem de equis, τὸ ἐκκρεμάμενον τὴν τρίχα περὶ τὸν ἀνχένα ξύλον. Σπάθη apud Pollucem eſt etiam ὑφαντικὸν ὄργανον, inſtrumentum textoris, cuius pulſu tela arctatur denſatúrque. Σπάθαι, coſtarum oſſa, Pollux.

Σπαθάλιον, τὸ, ὁ σπάδιξ, termes, ſpathalium Martiali. vide Σπαταλάω.

Σπαθάω, μ. ήσω, π. ηκα, licium inculco τῇ σπάθῃ vel ſimpliciter texo. exponitur & prodigè licia telæ addo & inculco τῇ σπάθῃ. vt apud Ariſtoph. in Nubibus. ὦ γύναι ἄγαν σπαθᾷς. vnde metaph. ſignificat. conſumo, prodigo facultates, minuo, diſſipo, helluor, dilapido τρυφάω, intemperanter ſuperbio. idẽ Lucian. ὁ κακοδαίμων ἀπήλαυσεν, ὡς σπαθᾶν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. vtitur etiam hoc Demoſt. pro ſtruo, ἐν τῷ ἀγῶνι.

Σπάθη, ἡ. vide in Σπάθα.

Σπάθημα, ατος, τὸ. denſitas, πύκνωμα.

Σπαθητὸς, ἡ, ὸ, denſatus: vt χιτὼν σπαθητὸς cui licium largiſſimè additum eſt.

Σπαθιούρος, ſerpens de quo Aëtius lib. 4. Serm. 1.

Σπαθίζω, ſpatula agito. Item ſpathula oleum, ſeu vnguẽtum è lecytho exemptum illino. Heſyc.

Σπαθίναι, αἱ, ceruorum genus, ab ἐλάφοις differens vel ſpecie, vel cornibus, vel magnitudine, Euſtath. Iliad. 3.

Σπαθίον, ου, τὸ, ancipitis nouaculæ ſpecies, quo inſtrumẽto chirurgi fiſtulas aperiunt Paulus Ægin. lib. 6. cap. 77, ὅλην διαιρεῖν ἢ ἀμφίστομον τῷ ἀκίνακι ἢ τῷ σπαθίῳ συριγγοτόμῳ. Vide Σπάθη.

Σπαθιούρος, & σπαθιούρης, (vt ſcribunt nonnulli) animal ex craſſo in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens vt Aet. tradit.

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula qua athletæ in gymnaſio ex lecytho oleũ corpori ſolebant inungere quum inungebantur. Euthemius apud Polluc. lib. 10. cap. 26. τῇ σπαθίδι τὸ ῥοδινὸν μύρον, καὶ τὸ ἐνάντιον μύρον. Item veſtis σπάθη contexta. idem libro 7. cap. 10. & Heſych.

Σπαθίτης, ου, ὁ, οἶνος σπαθίτης, vinum ex palmulis quæ & dactyli & cariotæ dicuntur: vinum palmeum quod capiti noxiũ ſcribit Plinius lib. 24. cap. 17. Nam palma Græcis ὁ φοῖνιξ, ἡ σπάθη, ἡ ἐλάτη dicitur Galeno authore.

Σπαθομήλη, ἡ, ſpecillum latum. vide Μήλη. Apud Hippocrat. στρογγύλον μήλην, Galenus exponit σπαθομήλην.

Σπαθόφυλλα. vide Σπάθη.

Σπαίρω, μ. ἀρῶ, idem quod ἀσπαίρω. trepido, palpito, ſalio, efflo ſpiritum. Neutrum abſol. lib. 4. Epigr. ὁ δ᾽ ὑπὸ παιδὸς σπαίρει πάλιν, palpitat. & lib. 6. ἔτι που ἐν σπαίρει τὸ γενέσθαι, nutri adhuc palpitantem vetulum. i. ἀσπαίροντα καὶ σπαίροντα.

Σπαλακία, oculorum morbus, cæcitas.

Σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa, pro ἀσπάλαξ dicta παρὰ τὸ σπᾶν teſte Etymologo quoniam ſemper terram vnguibus ſuis vellicat & fodicat. Item genus herbæ, Theophraſt. lib. 1 hiſtor. plantar. cap. 11. vbi tamen Gaza aſpalax exponit.

Σπάλαθρον, τὸ, apud Pollucem inſtrumentum eſt ἀγροικόν. quod & σκάλαθρον vocatur inſtrumentum quo ignis & prunæ σκαλεύονται.

Σπάθις, nouacula, ξυρίς.

Σπαλάσσομαι, turbor, laceror.

Σπαλίωνες, inquit Suid. πλέγματα μηχανικά. Agathias, Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς σπαλίωνας ἐπεβάλλοντο. Eſt verò Σπαλίων, πλέγμα ἐκ λύγων, εἰς ὀροφῆς τύπον ἐξειργασμένον, στεγανόν τι τῷ σχήματι, ᾧ ἀμφιεσθέντες τοῖς ἐκ τῶν τειχῶν βαλλομένοις ἀσφαλεῖς τὸ τεῖχος ὑπορύσσουσι. Muſculos Latini vocant, & pluteos: nos vulgò taudis, & gabions, nonnulla tamen differentia.

Σπανάκιν ab Architrenio Adriopolit. vocatur, olus quod vulgò vocamus eſpinards. Aſpanar eſt Arabum, & denticulatum olus Plinij, atripléxque Hiſpanienſis Hermolai. Cæteri authores veteres tùm Græci tùm Latini videntur ignoraſſe.

Σπάνη, ης, ἡ, paupertas, raritas, penuria, inopia.

Σπανία, idem quod σπάνις, σπανιότης, Heſych.

Σπανία, ἡ, Hiſpania, Paulus cap. 15. ad Romanos.

Σπανιάκις, raro, Hermog. de Inuentione.

Σπανίζομαι, &

Σπανίζω, μ. ίσω, π. ικα, indigeo, careo, rarus ſum, rarus fio. σπανίζομαι tamen plus eſſe videtur quàm σπανίζειν, vt λιπορκεῖσθαι plus eſt quàm λιπορκεῖν. Planudes in Catone cum Accuſatiuo, ὅπως τι μὴ σπανίσῃς, &c. i. ne quo egeas, ne tibi quid deſit. Ariſtophan. cum Genit. in Nubibus, σπανίζεις ἀργυρίου, argenti laboras penuria, rarum habes & paucum. ἐπιτηδείων ἐσπάνιζον, rerum neceſſariarum penuria laborabant. Plut. in Camil. σπανίζων τῶν ἐπιτηδείων, egens neceſſariis. Σπανιώτερος, rarior. Theophr. hiſtor. lib. 3. c. 10. ἄρρεν τοῦτο σπανιώτερον.

Σπάνιος, α, ον, rarus, paucus, infrequens, rarus inuentu, perrarus, parcus, precioſus, Interpr. Thucyd.

Σπάνις, ιος, & εως, ἡ, raritas, egeſtas, penuria, λιμὸς. χρυσίου δ᾽ ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, auri verò in vrbe penuria erat, Plutar. in Camil. Plato in Epiſt. χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς ποιητής, auri defectu pereuntem aliquem nullus poetarum ſcripſit. ἐν σπάνει in raritate. in penuria. ἐν σπάνει χρημάτων, Demoſt. ἐν σπάνει καθεστάναι, penuria laborare, Hermog. διὰ σπάνιν σίτου, Iſocrat.

Σπανιότης, idem quod σπάνη καὶ σπάνις, Heſyc.

Σπανιστὸς, ἡ, ὁ, cuius copia & penuria eſt, rarus. Sophocl. in Oedip. Colon.

Σπανίως, rarò, parcè.

Σπανιώτατα, rariſſimè.

Σπανοπώγων, cui rara barba: cui opponitur δασυπώγων, apud Pollucem.

Σπανὸς & σπάνιος, α, ὁ, rarus, qui non vbique nec ſemper reperitur ideoque precioſus. exponitur etiã parcus, paucus. Epigr. Plut. Ariſtot. Rhet. lib. 1. Item rarus, i. minimè denſus. Heſyc.

Σπανοσιτία, ας, ἡ, penuria annonæ, σιτοδεία, Xenoph. Ἑλλην. lib. 4.

Σπανοσιτέω. penuria annonæ laborans.

Σπανόφυλλος, rara folia habens, Theophr. libr. 1. hiſt. plant. c. 16. legend. σπαθόφυλλα, vide Σπάθη.

Σπανυδρος, cui raræ ſunt aquæ, minimè aquoſus, vel aquæ penuria laborans. σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multum aquoſi ſucci ineſt.

Σπάομαι, σπάω. traho, ἕλκω.

Σπάραγμα, ατος, τὸ, laceratio Cic. ſeu fruſtum rei dilaceratæ διασπάραγμα. ἀπόσπασμα, auulſio, q. diſcerptio, diſſipatio. Plut. περὶ ἀοργησίας σπαράγματα σαρκῶν.

Σπαραγματώδης, κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio quę ipſum guttur ruptura videtur.

Σπαραγμὸς, ὁ, ὁ, conuulſio, σπάραγμα, laniatus, laceratio.

Σπάραξις. laniatus, laceratio, Cic.

Σπαράσσω μ. άξω π. αχα, vnguibus lacero, Polluci: ἀμύσσω Homer. vellico, dilanio, diſcerpo, Aeſtin. Accuſ. ἐμοῦ ὁ σπαράττων τὸν στόμαχον ἐκτεῖναι δακτύλων, ἢ πτερῶν ἐγκαθιεὶς, Gal. l. 1. ad Gl. vomere vel proritare ſtomachum inditis digitis vel pennis, i. laceſſere.

Σπαργανίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ σπαργανόω. Heſiod. in Theog. Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξε, faſciis inuoluens.

Σπαργάνιον, ſparganion herba. Dioſcor. lib. 4. c. 22. quam ſic dictam putant, quòd foliis eius latis pro faſciis vterentur.

Σπάργανον, ου, τὸ, faſcia, pãnus quo inuoluuntur infantes, cunabula.

Σπαργανοῦται, faſcia inuoluitur.

Σπαργανόω, faſciis inuoluo. vnde Lucas Euang. c. 2. dixit de Chriſto, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, faſciis inuoluit ipſum. Latini faſciare dicunt. Celſ. lib. 8. c. 8. Rurſúſque ſub ala ſua faſciari debet. vtitur & Spartianus cum Martiali. σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, cunabulis ex lana obuoluunt, & faſciis alligant, Ariſtot. lib. 7. Anim.

legitur

legitur & σπάξαι.apud Homer.hymn.in Apollin. σπάξας δ' ἐν φάρει λευκῷ quod per ſyncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν. elisa ſyllaba αν & γ in ξ mutato,in quas literas ipſum ξ reſoluitur.Heſ. tamē σπάξαι exponit etiā σφίγξαι innuēs ex σφίγξαι ſyncopatū. Σπαργανόομαι,faſciis inuoluor.

Σπαργάνωσις,ſpargānorum.

Σπαργάνωσις,εως,ἡ, malum eſt quo mulieres iam recentes à partu laborant, quum ob lactis copiam mammillæ tumefactæ ſic diſtenduntur, vt redundantiam vix ferre queant. χυδαίως μαστοὶ ἢ σπαργώντες.Idem Dioſcorid.lib.3.de Mentha,μαστοὺς τε σπαργῶντας ἢ σπαργώσαντα πραΰνει.mammas ſi tendantur. aut lacte turgeant, compeſcit. ὑπερσφριγᾶν verò quo vtitur Syneſius in Epiſtol.non tam turgidas lacte mammas ſignificat,quàm earū immoderatum incrementum. Plinius ſororientes mammas vocat lib.31.cap.6.

Σπαργάω,μ.ήσω,π.ακα,Σπαργάομαι,tumeo & diſtentus ſum propriè de vberibus dicitur vſque adeo lacte diſtentis, vt rupturam minentur. & præ nimio tumore lac ſtillent. Euripid. in Cyclop.Idem in Bacch.Plut.lib.5.de Repub. dicuntur & arbores σπαργᾶν quarum cortices ſucco turgeſcunt.apud Theophraſt. Item homines quorum cor accenſum alicuius rei cupiditate & libidine intumeſcit & præſertim ij qui pruriunt libidine venerea.apud Plut.

Σπαργή,vel σπαρχή,ῆς, ἡ, libido propriè qua matres diſtenta lacte vbera exinanire cupiunt.Gal.in lexicon Hippoc.

Σπαρίζω,ſalto & moueor vt piſcis.Etym.pot.Σπαίρω.

Σπαρίχνιον,τό,corbis,ſportula,Pollux.

Σπαρτιοπόλιος,ὁ,raros habens canos.

Σπαρνός,rarus,paucus,tenuis,diſperſus.

Σπάρος,piſcis genus,Etym.& in Epigr.

Σπάρτη,Sparta.Pauſan.in Bœoticis, ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,Conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum, Cic. Tuſcul.5. σπάρτη,ἢ σπάρτον,τὸ πλέγμα,Pollux.funis ſparteus, ſeu reſtis partes.

Σπάρθος,ου,ὁ,vt volunt, filum, linea, carpentarij rubrica.ſerpus. ſed σπαρτὸν fœmininum eſt à σπαρτός.σπαρτὴ ἢ ἀγρία,vrbana & agreſtis,Gaza.

Σπάρτιον,ου,τό,ſpartum vel geniſta, genus fruticis, de quo Dioſc. lib.4.cap.148.

Σπαρτίον,funiculus.σπαρτίον τὸ κόκκινον,funiculus coccineus,cap.2. Ioſue.σπαρτίοις,funibus,Ariſtoph.

Σπάρτον,ου,τό,funis,rudens,Iliad.β, ἢ σπάρτα λέλυνται, i. τὰ σχοινία. Σπάρτον,ου,τό,ſiue σπάρτος,ου,ὁ, ſpartum genus vitilium idē cum geniſta,vt nonnulli volunt.at Plin.lib.24.cap.9.Geniſta quoque vinculi vſum præſtat dubito an hæc ſit quam Græci authores ſparton appellauere, quum ex ea lina piſcatoria apud eos factitari docuerint:& nunquid hanc deſignauerit Homerus quum dixit nauium ſparta diſſoluta. nondum enim fuiſſe Africanum vel Hiſpanum ſpartum in vſu certum eſt quū ſutiles fierent naues,lino tamen non ſparto vnquam ſutas. Idē Plut.lib.19.c.2.dicit herbam hanc ſponte naſci nec ſeri poſſe, eſſéque propriè iuncum aridi ſoli:ruſticos Africanos & Carthaginienſes Hiſpaniæ ſtrata inde conficere, calceamina.item paſtores ſibi veſtes inde texere:magno eſſe in vſu nautium armamentis machinis ædificationum aliiſque deſideriis vitæ:euulſum & ſiccatum ſi vſus requirat aqua macerari, aut. ſi neceſſitas vrgeat calida perfundi Aëtius lib.1. σπάρτον, ὃ σπαρ [illegible] ἀμπέλους δεσμοῦσιν.apud Homer.igitur.Iliad.β, vbi ait καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν ἢ σπάρτα λέλυνται exponendum funes nautici è ſparto texti: rurſum tamen alij,ſparti vſum in Græcia tunc temporis incognitum fuiſſe aiunt.vt Varro apud Gell.lib.16. c.4.Ego ſparta apud Homerum non plus ſpartum ſignificare quam σπαρτούς, qui dicuntur in agro Thebano nati. in Græcia ſparti copia modò cœpit eſſe ex Hiſpania. neq; ea ipſa facultate vſi ſunt Liburni ſed hi pleraſq; naues loris ſuebant:Græci magis cannabo & ſtupa, cæteriſque ſatiuis rebus, à quibus σπάρτα appellabāt.quod quum Varro (inquit Gellius) ita dicat, dubito hercle, an poſterior ſyllaba in eo verbo quod apud Homer.eſt acuenda ſit:niſi quia voces huiuſcemodi,quū ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem cōcedunt,diuerſitate accentuum ſeparantur.

Σπαρτοπώλης apud Pollux.quaſi reſtiarius, qui ſparteas reſtes cōficit:vt qui has vendit σπαρτοπώλης vocatur.

Σπαρτοπόλιος,cuius ſparſi ſunt per tempora cani.Poll.lib.4.

Σπαρτός,ή,όν,ſeminatus,ſatiuus,in genere Fœmin.σπαρτή, Dioſc. libr.3. cap.45. & σπαρτοὶ ἄνδρες viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis prouenerunt.Eurip.

Σπασμώδης,conuulſum eſſe.

Σπάσμα,ατος,τό, conuulſio, σπασμός, contorſio, Plato in Timæo. σπάσματα,diſtentiones, conuulſiones, vulſa, Ruell.conuulſa, Hermol.σπάσματα λαμβάνειν,conuulſis corripitur,Gaza in Problem. Ariſtot. vide Σπασμός. Σπάσμα,gladij acies nuda & è vagina educta,mucro τὸ ξίφος ἀκμή. Plut. in Othone, Αὐτὸ τὸ ἀκμὴ ξίφος, ὁ χρατῶν ἐγχειριδίου τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον, mucronem diu tētauit & explorauit.Similis eſt locus apud eundem authorem in Catone Vticenſi, Τὸ ἐγχειρίδιον λαβών, [illegible] &c.

Σπασμάδια, τά, diſtentiones, Gaza libro 9.hiſtor.plantar.Theophraſti.

Σπασματώδης,conuulſionis ſpeciem gerens,euellens,conuellens.

Σπασμός,οῦ,ὁ,contractio,conuulſio,diſtenſio neruorum Cornel. Celſo lib.2.cap.1.contractio,neruorum Plin.& cōtractio ſimpliciter lib.22.cap.23.Confer cum Dioſcoride cap.de laſerpit. Σπασμός, propriè neruorum & muſculorum affectus eſt. Ariſtot.lib.7. Ani. c.12. ait infantes ante ſeptimum diem σπασμῷ, i.conuulſione interire. fit autem conuulſio reductis ad ſuum originem neruis vel muſculis:idque vel inanitione, vel ſiccitate, vel repletione. σπασμοὶ ἢ σπάσματα conuulſa dicuntur à Latinis,quod malum Galen. in definitionibus deſcribit. Eius tres ſpecies vide in Τέτανος. Σπασμὸς κυνικός, inquit Scribonius Largus,cum in vtramlibet partem deprauata eſt ſpecies.

Σπασμώδης,conuulſiuus vt σπασμώδης πάθος conuulſiuus affectus.

Σπαστικός,ή, ὁ, trahendi ſeu extrahendi vim habēs ſpaſtici Plinio dicuntur qui τῷ σπασμώδει πάθει ſunt obnoxij.

Σπατανγίζειν,turbare,ταράσσειν,Heſyc.

Σπάταγγος,ſpatangus,ſpecies echinorum, Ariſtot.lib.4.Animal. Et Athen.lib.3.

Σπαταλάω,in deliciis viuo,voluptuariam vitam dego,τρυφῶ, Heſyc. In Epiſtola Iacobi cap.5.Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ἐσπαταλήσατε:Interp.in deliciis vixiſtis ſuper terram, & laſciuiſtis. Sed duo verba Græca per auxeſin poſita ſunt ἐν τῷ ἀφθονίᾳ ἢ ὑπερβολῇ.Dictum volunt ἀπὸ τῆς σπατάλης,vt ſit. Σπατάλη cibi genus delicati, atque ſcitamentum aliquod: vnde & pro lautitia atque deliciis,& luxu ſumatur.Sed quid ſi [illegible] Σπαθαλίων dicatur?ſcribendúmque ſit Σπαθαλάω; Eſt verò Σπαθάλιον,muliebre ornamentum armillæ loco & brachialis, quod & ſpathalium Latini dicunt.Tertullianus (vt dictum in voce ἀγάλλω)lib.de cultu fœminarū, Neſcio, inquit,an manus ſpathalio circūdari ſolita,in duritia catenæ ſtupeſcere ſuſtineat. Plin.lib.3.c.25.Iuba tradit circa Troglodytarum inſulas fruticem in alto vocari Iſidos plocamō,corallio ſimilem, ſine foliis.præciſum mutato colore in nigrum dureſcere. quum cadat frangi. Item alium qui vocetur Caritoblepharon, efficacem in amatoriis: Spathalia eo facere, & monilia fœminas. Dixit etiam Claudianus in epithalamio,

> Et grauibus Spathale baccis diadema ferebat
> Intextum rubro quas legerat ipſa profundo.

Vbi nymphæ Spathale nomen à ſpathaliis tribuit. Etiam nūc ex coralliis fiunt ſpathalia punicei coloris ſiue phœnicei, i. φοινικοῦ χρώματος,qui color in τῆς σπάθης(id eſt termite palmæque ramo cum fructu puniceo(primùm arriſit, ἢ τὸ σπαθάλιον commonſtrauit. Quod his verbis idem Plinius innuit lib.13. Folia palmarum cultrato mucrone laterib. in ſeſe bifidatis bellas primò demōnſtrauere gemmas. Quin & σπαθάλιον, τὸ βαΐον, ἢ ἰσπάλιξ,i.termes, ſpathaliúmque in hoc ſignificatu, de quo Epigramma apud Martial.

Σπατάλη, cibus, deliciæ, ἡ τρυφή, voluptas, luxus. vide Σπαταλάω.

Σπατάλημα,luxus ſumptuum,in Epigr.vide Σπαταλάω.

Σπαθάλιον,ornamentum fœminarum: à σπάθη, potius σπαθάλιον. vide Σπαταλάω.

Σπαταλῶντες qui dicantur,vide apud Athe.lib.8.

Σπατίνος,η,ὁ,coriaceus.

Σπατίλη,ης,ἡ,hominis excrementum,ſtercus ſiue merda non ſolida ſed humida ac liquida,πατῆ,σπίλος,σπίλαδες,id eſt Polluci, ἀφόδευμα ὑγρόν. Vtitur hac voce Hippocrates, Galenúſque exponit τὸ ὑγρὸν διαχώρημα.Apud Dionem hiſtoriæ lib.μς,Calenus orator ita exprobrat Ciceroni, Καὶ γυμνὸς ἐν γυμνοῖς ἀνέβαινες, ἢ [illegible] (leg. [illegible] vel [illegible]) ἢ [illegible] &c Σπατίλας alij accipiunt pro raſuris corij quæ ξυσμάτων,vel pro iis quæ reciſione corij quæ ſcalpro fit,abſcedunt eiiciuntúrque,i.reciſamenta, vt verbo Plinij vtar, propriòque nomine σπατάλημα ab Ariſtophane dicta. Idem Comicus in Pace,[illegible] Comment. [illegible]

Σπάτος,εος,τό,corium,pellis.

Σπάω,μ.άσω,π.ακα,vello,traho,ſtringo,ἕλκω, contorqueo, abduco,educo,attraho,contraho.Ariſtoph.Veſpis, [illegible] Quo loco alludit ad prouerbium, Αὐτὸ [illegible] Τὸ ξίφος σπᾶν ſiue σπάσασθαι, enſem ſtringere.Idem Comicus in Ranis, Καὶ τὸ ξίφος γ' [illegible], enſem educebat.Syneſius in Epiſtol. Euoptio, [illegible], pro [illegible]. Stra-

bo lib.4. δεῤῥωνεὸ ἀπερίττεις ἐκ παμφάγου τὸ ζῆθι. Σπάω, de bibente magno hauſtu, i. poculum exhaurio & exſicco. Suid. σπασὰ ἀμφὶ ἀκράτου, hauſto meraco. Athenæus in princip.14. Τὸν Διόνυσον οἱ πολλοὶ μαινόμενον λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ οἶνον πλεῖστον ἀκράτου σπῶντας, θορυβώδεις γίνεσθαι. Idem, Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε μὲν ζωρότερον. Pocula trahere, imitatione Græcorum ita dixit Horatius Epod. Ode 14.

Pocula lethæos vt ſi ducentia ſomnos.

Arente fauce traxerim. Tranſlatè verò dixit Nazianz. in Orat. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem haurias.

Σπάσμα, funis.

Σπεῖο, ſequere, ἕπου, συνακολούθησον, Homer. à σπέομαι.

Σπέος, τό, ſpecus, antrum.

Σπεῖος, τὸ σπεῖος, vel σπεῖος, τό, ſpelunca, pro σπέος, i. σπήλαιον, Homer.

Σπεῖρα, vel σπεῖρα, ας, ἡ, ſpira, ἕλιξ, flexuoſa linea orbéſque in ſeſe non recurrentes, quales in ſpiris ſerpentium, & in complicatis conuolutiſque rudentibus. A qua figura flexuoſæ lineæ etiam apud Latinos ſpira vox multis rebus aſſignata eſt. Nam apud Plin. Capnites plurimis ſpiris fumida. apud Virgil. anguis ſe colligit in ſpiram: Et Seruius ſpiram funibus nauticis attribuit. Dixitque Iuuen. Satyr. 8. de pilei ſubligaculo ſiue ligula, de faucibus aurea quum ſe

Porrigat & longo iactetur ſpira galero.

Nec non ſpiræ, apud Plin. lib. 19. cap. 35. in cêſu ponuntur muliebris ornatus: vulgò vocant *dorures & brodures*, quæ draconis nomine à Græcis vocari diximus, in voce Δράκων. Spira etiam ſiue ſpirula Seruio, baſis eſt columnæ (præſertim Ionicę Polluci) vnius tori, aut duorũ, vt ait Feſt. Et apud Vitruuium lib. & cap. 3. præcipitur, ne ſpirarum proiecturæ procedãt extra ſolidum. Cato item ſpiram poſuit inter piſtoris opera cap. 77. Et pro cohorte hominúmque caterua, Ennius. Σπεῖρα, inquit Suid. τάξις στρατιωτικὴ φάλαγξ. Sic Act. cap. 21. legitur, ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης, tribuno cohortis. Matth. capit. 27. ſic ſcribitur, συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν. Idem Suid. Σπεῖραι, αἱ συστροφαὶ τοῦ χαλινοῦ. vnde parœmia, ἔστι σπεῖρα χωρὶς τὸ ἀπαγχόμενον. σπεῖρα (inquit Beza) contortum funem declarat ex multiplicibus funiculis ita circumuolutis vt in ſe non recurrãt: inde factum vt pro militum caterua accipiatur Matt. cap. 27 & apud Ennium vt Feſtus teſtatur: ſed & apud Appianum ἐμφυλίων. Σπεῖρα de ſpira draconis: quod εἴλημα, καὶ ἕλιξ, καὶ σπείρημα vocatur, i. τοῦ ὄφεως συστροφή. Ælianus, Ὁ δὲ δράκων τὰς σπείρας ἐς ταυτὸ συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀτρεμής. Aratus de Hydra ſydere, Ηὲ καὶ εἰλεῖται, καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπεῖρα δ' ὑπὸ σώματι λέοντος,

Conuexóque ſinu ſubiens inferna Leonis, Cicero.

Σπεῖραι de arborum materia: Theophraſtus hiſtor. lib. 5. cap. 3. Γίνονται δὲ αἱ σπεῖραι διὰ χειμῶνας τε καὶ κακοτροφίαν. σπεῖραν δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἡ ἀνάγκη τις (legend. συστροφή τις) ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ ἐν ἄλλοις ἀεὶ χειμῶνα πλείονα, &c. Ex quo Plinius dixit lib. 16. cap. 39. de cædendis arboribus loquens. Publicum omnium vitium vocant ſpiras, vbi conuoluêre ſe venæ atque nodi. Idem Theophraſt. hiſt. lib. 5. cap. 6. δύσεργα ligna eſſe ait, ὅσα ἔχοντας συστροφάς. Gaza σπείρας orbes vertit nimis laxè. Diſtinguit ita Ouidius de ſerpente loquens Metam 3.

Immenſum ſpiris facientibus orbem.

Σπειράομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, contraho in ſpiram, ſicut ſerpens vel canis dormire volens, Depon. abſol. Dicitur etiam Σπειρέω, σπειρῶ, Suid. vnde σπειροπεπλεγμένος.

Σπειραία, ας, ἡ, Spiræa, frutex lentus & vitilis ita vt in ſpiram torqueri poſſit, vnde & nomen ἀπὸ τῆς σπείρας. fructum fert in ſummitate racematim, rubrum & maturitate nigreſcentem. Apud Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 23. ἐν τοῖς θαμνώδεσιν ἀκρόκαρπα ſunt, erica, σπειραία, & vitex. lib. 6. cap. 1. corruptè ſcribitur σμυρίνα: nec alij rectè σπειραία emendarunt. Et apud Plinium ita ſcriptum lib. 21. cap. 9. Ergo in coronamenta folio venere melotron, ſpireon. &c. ſcribendum verò ſpiræon. Eſt autem Spiræa, ea planta quam deceptus Ruellius pro halimo accepit: eadémque quam pro Viburno Matthiolus rei herbariæ peritiſſimus tamen, pictura expreſſit. vulgò vocamus *blanche-putain*.

Σπειρογχεῖα, τά, magna animalia venenata, quòd iis ſpira caudáq; velut oneri ſit. Nicander in Theriacis, Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐρέοιμι σπειρογχεῖα κινώδαλα γαίης ἴουλον εἴδεσθαι. Interp. Τὰ ἀπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς, σπειρογχεῖα καλεῖται.

Σπειρηδὸν, cohortatim, per cohortes. Item in orbem, inſtar ſerpẽtis, conuolutim, σπειρηλεγμένως.

Σπείρημα, ſerpentis conuolutio, ſpira, volumen. Dionyſius de Situ orbis, καὶ ἐς σπειρήματα δράκοντος. vide Σπεῖρα. Σπείρημα, ſemen, τὸ σπέρμα. Nicand. in Alexipharm. Ηὲ σὺν σπείρημα καὶ ἀμφικερὲς τὰ κακίζει.

Σπεῖρον, τό, funis nauticus in orbem circunuolutus. Od. ζ. Grammatici σπεῖρα, τά, exponunt ἱμάτια, οὐχ ὅτι περιείληται, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῖς ἱματίοις περιεσπειρᾶσθαι αὐτοῖς. Aliis σπεῖρα ſunt πανίγιστα ἀπορρίμματα, i. ῥάκη. vnde Vlyſſes apud Poëtam, κακὰ σπεῖρα ἀμφιβέβληται. Sed nõ ſolum viles & pannoſæ veſtes ita vocabantur, verumetiam pretioſę. Pollux, Σπεῖρα γὰρ, ὁ τὰ ἐσθὴς ὅλα, ἅμα καὶ τὰς ἀμπεχόνας ἰδεῖν τὰς ἔτι καλὰς ἔξεστιν. De ſepulchrali veſte linea, apud Hom. Od. lib. 2. Λίπα ἀλείψαντες σπείροισιν ἐν αἰτίοις, τὰ καὶ κατατίθεσαν. Didymus, σπεῖρον, ὑφασμα ἐν ᾧ εἰλεῖται σπειρωμένον, καὶ συναγόμενον τῷ αὐτῷ περιτιθέμενον, ὁ ἱμάτιον, vt alibi, σπεῖρα κακὰ ἀμφ' ὤμοισιν. Σπεῖρον, etiam pro velo exponunt, καὶ ἀντὶ τοῦ ἱστίον.

Σπειροπώλης, ου, ὁ, venditor τῶν σπείρων, veteres & tritas veſtes vendens: vel ſimpliciter veſtium venditor. Poll. lib. 7. c. 18. & σπειροπώλις ἀγορὰ idem quod ἱματιοπώλις ἀγορὰ, teſte eodem.

Σπείρω, μ. σπερῶ, π. ἔσπαρκα, ἀόρ. β. ἔσπαρον, ſemino, ſemina mando, ſolo ſemen credo & committo. Tranſlatè dixit Paulus cap. 6. ad Galat. Ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει, quicquid enim ſeminarit homo, hoc & metet. σπεῖρειν εἰς δικαιοσύνην, ſerere in agrum iuſtitiæ, Nazanzen. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσμ. Σπείρω τὴν γῆν, ſemino agrum. Σπείρω, gigno. Sophocl. ὅς σ' αὖ ἔσπειρε, qui te generauit. σπείρειν σπέρματα παλλακαῖς, ſemina mandare concubinis, liberos ex concubinis ſuſcipere, Plato de Legib.

Σπειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpiræ ſimilis, orbe ſpiris ſuis faciens. πολλὰ δ' ἔχων σπεῖρα, ἤτοι ἐπ' ὄγμασι, Nicand.

Σπεισάσθαι, & σπεῖσαι pro ἔσπεισα pertinent ad σπένδω, & σπένδομαι.

Σπεῖσις, ἡ, libatio, σπονδή.

Σπεκλάριον. vide Σπεκουλάριον.

Σπελεθοῦν, ſonitum edere in coitu, coire. τὸ συνουσιάζειν, οὐχὶ τὸ πλήθεσθαι, inquit Ariſtoph. Comment. in Pluto. Et

Σπέλεθος, τό, ὁ ἦχος τῆς συνουσίας.

Σπέλεθος, ου, ὁ, excrementum, fimus, ſtercus, Interpres Ariſtoph. vide Πέλεθος.

Σπέλλιξ, muliebre veſtimentum, ἐνδυτὸν τὸ λεπτόν. Suid.

Σπέλλιον, ου, τό, Æolicè, armilla, Æolicè pro ψέλλιον.

Σπενδεῖον, ου, τό, σπονδεῖον, vas libaminibus dicatum, i. φιάλη (inquit Athen.) ἢ τὸ εἶναι δεῖ σπένδειν.

Σπενδίζω, libo, ſacrifico.

Σπενδὴ, libamen.

Σπένδομαι, μ. σπείσομαι, π. ἔσπεισμαι, ἀόρ. ἐσπεισάμην, θύομαι. σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ, &c. immolor ſuper hoſtia: ſic Eraſ. cap. 2. ad Philippẽſes. paciſcor, fœdus ſancio, fœdus percutio, ineo fœdus, ſpondeo, tranſigo, do fidem, fide publica indulgeo, interpono fidem, paciſcor inducias, facio ſocietatem, reconcilior, Depon. Accuſat. vt σπένδομαι σπονδὰς, καὶ σπένδομαι ταῦτα, ferio fœdera, hoc eſt, induciis pactis permitto & concedo. Lucianus, Καὶ μὴν κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μὴ σπονδὰς σπενδόμεθα. Laſcar. Ἐπὶ δυσσεβῶν ὀλέθρῳ σπείσασθαι, in impiorum exitium fœdus facere. σπένδομαί σοι, tecum paciſcor, tecum fœdus ineo, apud Demoſthen. ſic Ariſtophan. & Xenoph. σπείσασθαι κήρυκι, inire fœdus ſeu paciſci cum caduceatore, Æſchin. σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, cum eis fœdus percutientes, Demoſthen. σπείσασθαι σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν ἐν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, ſponderi ſibi poſtulabant diei ſpatium ad mortuos tollendos. Thucyd. σπένδομαί σοι ἀναχωρεῖν, fide interpoſita veniam tibi do abeundi, Idem. μὴ ἐσπεισμένοι τοῖς Ἀθηναίοις, fœdus Athenienſium abnuerant, Idẽ. σπένδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, fœdus cum Athenienſibus percutiunt, Idem Thucyd. ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. &c. Ariſtid. σπεισάμενος πρὸς αὐτὸν, qui inniut cum ea fœdus, Plutarch. in Theſeo. ἐσπεῖσθαι, fœdere in to & amicitia ſedaſſe, Euripid. τὰ ἐσπεισμένα, fœdera, i. τὰ ὡμολογημένα, τὰ συμφωνηθέντα, τὰ σπονδοποιηθέντα.

Σπονδοποιοῦμαι, idem. Athenæus de Alexandro, ἀεὶ ὅτι τύχοι σπονδοποιούμενος.

Σπένδω, μ. σπείσω, quod à σπείδω inuſitato mutuatur: libo, ſacrifico, ſacrificiis me Deo conſilio. Neutr. Dat. σπένδω θεοῖς, Homer. μὴ σπένδειν θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων, diis non libare ex vitibus amputatis. hoc vnum fuit ex præceptis Numæ Pompilij, Plutarc. in Numa. Et cum Accuſat. Odyſſ. ξ, σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον, &c. cum Genitiu. Ianus Laſcaris, σπένδειν πηγῆς, libate ex fonte. σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, Ariſtophan. vbi ἄκρατον ſubaudiendum, vel σπονδήν. κατασπένδω τῆς κεφαλῆς, id eſt, καταχέω, Idem.

Σπένδων, ωνος, Spendon, poeta Lacon, Plutarchus in Lycurgo.

Σπέο, ſequere, ex quo σπεῖο factum eſt.

Σπέος, εος, τό, ſpelunca, ſpecus, σπήλαιον. τὸ σπεῖος.

Σπέργουλος, ἐρυθρὸς ἄγριος, Heſych.

Σπερμάδες, άδος, ἡ, vt πύελος πυέλου, ſemen, τὸ σπέρμα ſiue σπέρμειον. Nicander in Theriacis, Καὶ σπερμάδας ἱμείρει ἀκροφύλλοιο σιλφίου. Idem in Alexipharm. Καὶ σπερμάδες κράμβης ἅλις μαρμαρυγῆσιν ἔχουσα, alibi dicit σπέρμειον.

Σπέργυς, vide Etym. πρίσβυς, Heſyc.

Σπέρμα, ατος, τό, prolificum ſemen, ſemen genitale, virus genitale.

tale, δεῖν. quid differat à χυτὸν vide apud Marcellum libro 3. Dioſcorid. & libro quarto. Σπέρμα minùs patet quàm καρπὸς, nàm καρπὸς id eſt fructus, continet, τὸ σπέρμα, id eſt, ſemen. vide in voce Καρπός. Pro σπέρμα dicit etiam Nicander σπείρημα, καὶ σπερμεῖον, τὸ, καὶ σπερμεῖον. Σπέρμα παρέχει tranſlatè dicitur pro authorem alicuius eſſe: quod & ſemen eſſe dixit Cicero. Demoſthe. ὁ σπείρας, ὁ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων αἴτιος, qui ſemen ſuppeditauit is author eſt malorũ quæ enata ſunt. Σπέρμα ἀντὶ τοῦ καρποῦ καὶ στάχυς, vide στάχυς ἄνω. τὰ σπερμάτων παρασκευάσματα, &c. pulmenta ex leguminibus confecta: ſic Bud. in epiſt. σπέρμα πυρὸς, Hom. Odyſſ. id eſt, ἡ ἀπὸ τοῦ πυρὸς.

Σπερμαίνω, ſemento, ſemen emitto, genero, γεννάω. Heſiod. σπερμαίνειν γενεὰν, i. liberos gignere.

Σπερματίας, ου, ὁ, cucumeris ſpecies. vide σίκυος.

Σπερματικαὶ, αἱ, ſeminariæ venæ, Ariſtoteles libro tertio Animalium.

Σπερματίζω, ſemen efficio, ſemento Plin. σπερματίζει. λίνον σπερματίζον, linum folliculos germinans: ſic c. 9. Exodi.

Σπερματικός, ή, όν, ſeminalis Colum. genitalis, ſemini genitali præſcriptus, ſemen genitale habens, ſemine abundans, vim ſeminis producendi poſſidens. οἱ σπερματικοὶ πόροι, meatus ſemini attributi, Alexand. Aphr. & τὰ σπερματικὰ ἀγγεῖα, ſeminis conceptacula.

Σπερμάτιον, paruum ſemen, ſemunculum, Barbar. libro ſecundo, Dioſcorid. capite de Chelidonia. apud Theoph. hiſt. l. 3. ca. 16. potius contemptum quàm diminutionem ſignificat.

Σπερματισμὸς, ſementis, ſeminis emiſſio, ſeminis ſatus. Theophraſtus hiſtoriæ libro ſeptimo, capite quarto, τὰ σπερματισμῷ μεταφερόμενα dicit, id eſt, plantas ſemine natas tranſplantare.

Σπερματῖτις, ἡ, ſeminaria vena, vt Gaza in Ariſt.

Σπερματοφόρος γῆ, ſeges, Gaza libro tertio, capite ſecundo, de cauſis plant.

Σπερματώδης, q. ſeminoſus. σπερματώδης κίνησις, motus qui paſſim per loca inæqualia agitur: ſic Gaza apud Ariſt. in Prob. ſect. 5. quæſt. 1.

Σπερμεῖον, ſemen, τὸ σπέρμα. Nic. ἄλλοτε μὲν σπερμεῖα σπερμεῖα alibi σπείρημα dicit καὶ σπερμεῖον.

Σπερμοβολεῖ, ſemen genitale emittit.

Σπερμολογία, ας, ἡ, perceptio & collectio ſeminis quæ fit ab auib. quando ſeminatur. Et φλυαρία, loquacitas. vide infra.

Σπερμολόγος, ου, ὁ, quaſi ſeminilegus, ὁ τὰ σπέρματα λέγων. Quo nomine dicta eſt auis ab Ariſtotele: quam Gaza frugilegam tranſtulit. ſic dicta, quod roſtro refoſſa ſemina colligat atq; depaſcatur: ideo & σπερμοφάγος appellata eſt. Ariſtophanes in Auibus, - ποῖ χρὴ τρέψεσθ' ἐπὶ σπερμολόγον, ὃς τῶν ἀγρῶν τὰ σπέρματα σοῦ κατέφαγε. Baſilius Hexaëm. homilia 8. αἱ δὲ ἐπὶ τοῖς σπέρμασι πολλαὶ ὁ φύσις κατασκευάζεται, ἵνα δίχα τὸ ἀπὸ τῶν σπερμάτων... τοὺς σπερμολόγους. Σπερμολόγοι unde dicti ſunt viles homines qui vt frugilega (vt epitheto vtar quod etiam formicis tribuit Ouidius) auis, ſemina colligentes in foro è ſaccis effuſa, alieno ſumptu vitam tolerant: vt & qui ex ſpicilegio viuunt, quos Græci σταχυολόγους καὶ καλαμητρίους dixêre. Euſtathius in Homer. σπερμολόγος καὶ σπερμοφάγος, ὅδε ἐστὶν ὄρνις λαβὼν τὰ σπέρματα. ἐξ οὗ οἱ ἀττικοὶ σπερμολόγους ἐκάλουν τοὺς περὶ ἐμπορίας καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων, φασὶ, ἀποζῆν τούτων, καὶ διαζῆν ἐκ τούτων. Τὴν αὐτὴν δὲ ἔλεγχον κλῆσιν καὶ ὁ λιτὸς λόγος ἄξιος. Σπερμολόγος etiam dictus eſt ὁ σπείρων τοὺς λόγους, qui libens verba fundit, vt dixit Plautus, verbo ſus, nugator, loquutuleius, blatero, loquax & vaniloquus. Athenæus libro octauo, Ἄλεξις δ' ὁ ποιητὴς ἰχθυοφάγος καὶ σκωπτόμενος ὑπό τινων σπερμολόγος εἰς ὀψοφαγίαν, γελοίων τι εἰπόντες τὸ εἰπεῖν φάγοι ὁ Ἄλεξις σπερμολόγος ὢν τηγανιζόμενος. Demoſthenes pro Corona, Εἰ γὰρ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεὺς. In Actis Apoſtolorum capite 17. Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Quid vult nugator iſte dicere? Eſt enim Suidæ σπερμολόγος, ὁ φλύαρος, καὶ ἀκατάπαυστος. Qui ſaltuatim & vellicatim, vt loquitur Gellius, lectis authoribus, ex iiſque enotatis voculis aliquot, velut collectis ſolidæ doctrinæ ſeminibus, aliquis haberi vult & ſeſe uerboſius iactans eruditionẽ oſtẽtat, σπερμολόγου nomen obtinuit atq; blateonis. Theod. Beza in ſuis annotationibus in locum illum capite 17. Actorum Apoſtolorum annotat ſibi videri garrulos nullius pretij homines, & circunforaneos, quique περίτριμμα ἀγορᾶς, ab Ariſtoph. vocentur, & σπερμολόγους dictos eſſe ſimpliciter metaph. ſumpta à paſſerculis aliiſque auiculis ſumpta, quæ neque magnopere ſunt eſui neque cantu delectant, ſed garritu perpetuo ſunt moleſtæ, ſic vocatæ ἀπὸ τὸ λέγειν σπέρματα, quaſi ſeminilegas dicas quod ſata in agris depaſcantur, nec probat eorum opinionem, qui σπερμολόγους dictos putant ἀπὸ τοῦ σπείρειν τοὺς λόγους, tum quod potius dicendum fuiſſet λογοσπόρος, tum quod propriã eam quo falſo etymo inditentem ſignificationem loco metaphoricæ in hoc vocabulo quæſiuerint. Σπερμολόγος Adiectiue vt apud Plutarchum in Opuſcul. περὶ ἀδολεσχίας, σπερμολόγα ῥήματα, ſcurrilia verba. Hinc σπερμολογῶ, nugo, verba loquaciter fundo & deblatero. Euſtathius in Homerum, Σπερμολόγοι λέγονται οἱ περὶ ἀλαζονευόμενοι ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῖς μαθήμασι ἃ μηδ' ἐπιστάμενοι, id eſt, in eos dicitur, qui in quibuſdam diſciplinis perperam intellectis nulla arte & docendi ratione ineptè gloriantur & ſeſe venditant. Gregorius in primo de Filio, πολλὰ δή ἐστι σπερμολογίας σε ἔδοξεν συνηθείας ὁ... ἐμοὶ δὲ ἀληθινὸς καὶ ὁμοίως τῷ πατρί.

Σπερμολογεῖν, vide σπερμολόγος.

Σπερμολογῶ, nugor, & verba loquaciter fundo & deblatero. σπερμολογεῖν, verba effutire, Naz. vide σπερμολόγος.

Σπερμούχεῖν, vt ἀνδρούχεῖν, dicitur apud Theoph. hiſt. l. 3. c. 18. i. ſemen habere.

Σπερμοφορεῖν, ſemen ferre, in ſemen abire dicit Plinius, & ſementare, id eſt, σπερμοφορεῖν. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro primo, capite tertio, ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι. Σπερμοφορεῖν vertit Gaza ſemineſcere nouè & inuſitatè.

Σπερμοφόρος, ſemen referens, in Epig.

Σπερμοφυεῖν, ſemen producere, ſemen proferre, l. 7. hiſt. plantar. Theoph. vide σπερμοφορεῖν.

Σπερμοφυὴς, ſemine erumpens.

Σπερχὸς, ή, ὁ, curuus.

Σπέρχω, ſemino, iraſcor, minor, perſequor.

Σπερχθεὶς, turbatus irritatus, apud Herodot.

Σπερχνὸς, ή, ὁν, acris, aſper, diligens, feſtinans, impetuoſus, σπουδαῖος Heſych. Heſiodus, ἔμβαλε χάλαζαν ἐγχέσσιν σπερχνός. apud Hippoc. σπερχνὸς, ὀξύτονος, ἐπίκαιρος, Galen.

Σπέρχομαι, propero, ἐπείγομαι, σπεύδω, σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, incumbere remis, Home. Nicander in Theriacis, Νηὶ δ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ σπερχθεῖσα, id eſt, ἐλαύνονται. Σπέρχομαι, διώκομαι. Idem Nicander in Theriacis, σπέρχεται ἐν μύωπι ἀίσσει ... ὁρμῶν.

Σπερχυλλάδην κέχηναι. Heſyc. exp. ἀγκαλοῦσι ὑλακτεῖς ἄγαν.

Σπέρχω, vrgeo, premo, hortor, ἐπείγω, κελεύω, ingruo, excito: poeticum: Heſyc. χαλεπαίνω, θυμοῦμαι, ἀπειλῶ, ταράσσομαι.

Σπευδάζω, σπεύδω, interp. Hom. in verbo ἀϊσσω.

Σπεύδομαι, adhortor, incito, vnde σπεύδεται Heſyc. expon. ἐπιχειρεῖται, & paſſiuè incitor, inſtigor, vnde σπεύδεται, eidem eſt ἐπείγεται.

Σπεύδω, μ. σπεύσω, π. ἔσπευκα, feſtino, accelero, propero, ταχύνω, ἐπείγομαι, maturo, pergo, contendo, incumbo, enitor, ſtudeo, paro. Neutr. Accuſatiu. σπεύδειν τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero, Thucydid. σπεύδειν κακά, ad mala propero, Idem. Σπεύδω ἀντὶ τοῦ σπουδάζω, ſtudeo. Theophraſtus de Odoribus, ζητοῦσι δὲ τινες, καὶ σπεύδουσιν ὥστε μὴ ἀτμίζειν, ἀλλὰ ταῦτα καλῶς τοῦ... ἐπιμελεῖσθαι, dant operam atque ſtudent. σπεύδειν τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, eſt ſtudere & conſulere rebus vel rationibus ſuis. τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει, ſuo quiſque commodo vacat, Thucydid. σπεύδω σοὶ ἀγαθά, tuæ parti ſtudeo, Euripid. & σπεύδω χάριν σοὶ, gratum tibi facere ſtudeo, idem in Hecuba, pro σπεύδω εἰς σὴν χάριν. σπεύδω εἰς ἄφενος, Heſiodus. σπεύδω πρὸς σὲ, μετεπορευόμεθα, Ariſtophan. σπεῦδ' ἐν φυγῇ μου, &c. Euripid. pro feſtina redire, matura reditum. Σπεύδειν ἵππους, currentem incitare, Cicero. vide Eraſm. in Adag. σπεῦδε βραδέως, feſtinare lentè, quod vnico verbo Nigidius apud Gellium libro decimo, capite vndecimo expreſſit, maturare. vide Σπουδάζω in Anımdu. Cum Infinitiu. Nonnus, σπεύδει βαίνειν ... Sophocl. σπεύδει θανεῖν, mori properat. ὁ καιρὸς σπεύδει τὴν πρᾶξιν, rei accelerauit opportunitatem, Plutarchus in Camillo. σπεύδων τὴν νίκην φθάσαι πρὶν ἐκεῖνον ἐλθεῖν, properans antè potiri victoria, quàm ille veniſſet, idem in Othone. Σπεῦδε apud Homerum ἐπείγεται, καὶ ... Suid. exponitur etiam actiuè, incito, inſtigo, incitato gradu progredi iubeo.

Σπευσταὶ, miniſtri publici Reipub. Athenienſium. Suid. in voce πάρεδρος. Σπευσταὶ nominat τοὺς σπεύδοντας τὰ περὶ ...

Σπευστικὸς, feſtinator Quint.

Σπέος, ſpeluncæ. Dat. eſt ἐν σπῆϊ. Heſiod. in Theog. σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, in concauo ſpecu.

Σπηλάδιον, τὸ, paruum antrum, Theopom. apud Pol.

Σπηλαιώδεις ὑπονομαί, ſpecus ſubcauatus, cauerna ſpeluncæ modo facta.

Σπήλαιον, ου, τὸ, &

Σπῆλυγξ, γγος, ὁ, ſpelunca: ἀπὸ τοῦ σπέος, καὶ λάας ἄγαν ... exeſa petra. Apollonius ſecundo Argonautic. ... σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας πετρῆεν ... i. αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ ταῖς πέτραις.

Σπηλαιώδης, εος, ὁ, ἡ, plenus ſpeluncis apud Pollucem, σπηλαιώδης.

Σπήλωτες, lapides prægrandes itineribus proiecti pontis loco in hyeme. Heſychius, σπήλωτες οἱ ἐπὶ τῇ βάσει λίθοι. A Latinis

pondera, & pontes dicuntur. Horatius Epiſt.6. li.1. - & cogat trans pondera dextram Porrigere. Virgi. Georg.4. de apibus, - & grandia conijce ſaxa
Pontibus vt crebris poſſint conſiſtere, &c.

Σκιδής, ιος, τὸ, &

Σκιδρὸν, ν, ὰ, longum, multum, prolixum. Æſchylo frequens eſt, vt σκιδρὸν μῆκος ὁδοῦ: & Homer. διὰ σκιδρὸν πέδον: quod tamen Zenodot. interpr. aſperum & infrugiferum, paritérque longum.

Σκιδνὸς, ἡ, ὁ, denſus. πυκνὸς, συνεχὴς, πυκνὸς, Heſych.

Σκιδόθεν, Aduerb. eminus procul, à longè. Antimach. σκιδόθεν προϊδεῖν, longè antè præuidere.

Σπίζα, ἡ, auicula paſſeri ſimilis: aliàs σπίζα. Gaza vertit in Ariſtotel. fringillam. σπίζα ἱέραξ, fringillarij accipitres, Ariſt. lib. 9. Anim. c.36.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius, Theod. Gaza ex Ariſt. l.8. Anim. ca 3.

Σπίζια, τὰ, aues.

Σπιζίτης ἀηδόνος cæteris ἀηδόσι maior quippe qui σπίζαν ſua magnitudine æquet, fringillago auis, Gaza.

Σπίζω, extendo, ἐκτείνω, interp. Ariſt. in Veſpis.

Σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, palmus magnus (nam palmus paruus eſt παλαιστὴ, menſura quatuor digitorum) id eſt, menſura quæ fit à pollice ad minimum digitum manu extenſa: menſura duodenû digitorum. Latini dodrantem appellant: διχὰς etiam dicitur, καὶ δίχας. Dicta σπιθαμὴ ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶσθαι τῶν δακτύλων, hoc eſt, à diducẽdis digitis: & dodrãs, quòd ab humani pedis lõgitudine deſideretur quarta pars: quemadmodum ad explendam libram ad vncias nouem, quæ dodrantem conſtituũt, tres requirimus vncias. Gaza in Ariſtotel. palmam vertit. vide in Chiliad. Eraſm. Spithama vitæ. Confundunt etiam ſæpe παλαιστὴν καὶ σπιθαμὴν, pro palmo paruo & pro magno vſurpando. Variant Plinius & eum ſequuti in hac menſura (inquit Marcellus in libro tertio Dioſcor.) nunc pedalem, nũc ſemipedalem, & aliquando palmarem vocantes, quæ etſi videatur deſcriptio à nobis dodranti & ſpithamæ congruere, nihilominus tamen ea non eſt vtendum, ne concurrat cum antiquo palmo quæ quatuor digitorum in hominis manu, vt ſunt coniunctorum, ſine pollice eſt, quæ ſexies repetita cubitum Romanum conſtituit, qui ex vigintiquatuor huiuſmodi digitis conficitur. vide παλαιστή.

Σπιθαμιαῖος, α, ον, apud Theophraſtum hiſtor. libro ſecundo, capite primo, qui palmæ habet aut ſemipedis longitudinem, palmaris, vnius palmi magni aut parui altitudine, dodrãtalis, palmi implens longitudinem, qui eſt quatuor digitorum longitudine, palmum altus, altitudine quantum patet à ſummo pollice ad extremum minimum digitum explicata humana manus. vide σπιθαμὴ & παλαιστή.

Σπιθαμιαῖος, dodrantalis, Dioſc. l.4. c.59.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, ſaxum concauum in aqua, aut circa mare, petra. Homerus Odyſſ. γ, τοῖς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν, id eſt, ἀλλὰ νέας πέτραις καὶ ὑψηλαῖς πέτραις καὶ ταῖς ὑπὸ θάλασσαν ... ἐν ... ἀπὸ τοῦ σπιλοῦσθαι τὰ ὕδατα: ſic Didym. & libro ſecũdo Epigrammat. ... quam ſint aperti ſcopuli & ſaxa.

Σπιλὰς, glarea, vel terra glareoſa. Theophraſtus de cauſis libro ſecundo, capite quinto, Ἡ σπιλὰς, ... Plinius libro 17. capite quarto, glareoſum ſolum oleis aptiſſimum eſſe confirmat. non igitur rectè Gaza argillaceum expoſuit. Heſych. σπιλάδας adiectiuè etiam exponit μιαρὰς ...

Σπιλόω, ῶ, ώσω, ωκα, contamino, Actiu.

Σπίλαι, αι, ὁ, & σπίλαδες αἱ ἐν τοῖς ὕδασιν ... Heſych.

Σπίλος, ου, ὁ, macula, κηλίς. Et fides, χορδὴ ... Σπίλα, fraces, στέμφυλα.

Σπιλόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ſordeſco, maculor, inquinor. Depon. abſolutum. Iudas Apoſtol. in epiſtol. μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα, Odio habentes vel tunicam à carne inquinatam τὸν σπίλον: impuróſque ſignificat. Sumpta tranſlatio ab interdictis pollutionum legalium. vide σπίλος.

Σπίλος, ου, ὁ, ῥύπος, μιασμὸς, labes, nota, inquinamentum Gell. macula veſtis è vino aut vnguine. Σπίλος, næuus, macula faciei. Dioſcorides libro primo, capite 39. ... emendat maculas faciei. vide Marcellum ibidem, σπίλοι, inquit notæ ſunt, quæ in veſtibus hærentes eas diſcolorant, quarum ſimilitudine aliquãdo in humano vultu, & reliquo corpore maculæ oriuntur, nullo aut exiguo vitio ſummam tãtùm cutem variãtes. Videtur Plinius in olei amygdalini medicina, hoc mali genus furũculos dixiſſe: quãquã in abſceſſum genere furũculi & ei & aliis ſint. Trãſlatè dixit Paulus ad Epheſ. c. quinto, τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον, ἢ ῥυτίδα, eccleſiam nõ habẽtem maculam aut rigam. Σπίλος, pumex, ſcopulus ... Ariſtoteles de mundo, ... id eſt, humoris vniuerſi natura innatabũda exiſtere terram faciẽs per quaſdam ſaxoſas eminẽtias, quas habitabiles vocamus, &c. ſic Bud. Σπίλον pro inſula Lycophr. poſuit. ab Atticis σπίλος nõ dicitur, ſed κηλὶς, Phrynichus.

Σπιλόω, maculo, ῥυπόω, in epiſtol. Iacobi c. tertio, σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, totum corpus maculans.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, ῥύπος, μιασμὸς, κηλὶς, macula, labes næuus. propriè notæ in veſtibus diſcolores. Item locus ſalebroſus, ſaxum aſperum.

Σπιλωτὸς, ἡ, ὁ, maculoſus.

Σπῖνος, idem quod σπίνος Heſych.

Σπινθαρὶς, apud Ariſtotelem de hiſtor. Animal. auis inter raras & peregrinas. Dicitur à Plin. libro decimo, capite 13. incendiaria: Inauſpicata eſt, inquit & incendiaria auis. Quidam ita interpretantur, incendiariam eſſe quæcunque apparuerit carbonem ferens ex aris vel altaribus. Alij ſpinthurnicem eam vocant, &c. Sed quid ſit legendum apud Plinium ſpintharigem, ὑπὸ τοῦ σπινθαρίζειν, id eſt, ſcintilla ? & apud Ariſtote. ... ſacrifico, libo, θύω.

Σπινθῆρες, ſcintillæ, αἱ λαμπηδόνες.

Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, ſcintilla, πυρὸς ἀπόσπασμα. Ariſt. in Plut. ... &c. Il. δ, ... etiam dicitur ab Homero.

Σπινθηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſcintillo, Neutr. ſcintillas agere dixit Lucretius. Theophraſt. ... σπινθηρίζει, hiſt. l.3. c.11.

Σπινθηροειδὴς, ſcintillans, qui more ſcintillę ducitur.

Σπῖνος, ου, ὁ, εἶδος ὀρνέου, paſſeris genus, Gaza libro tertio Gramma. Scribitur Σπίνος apud Ariſtophanem in Auibus: & in Pace, σπῖνος, εἶδος στρουθοῦ. Apud Suidam etiam Σπινδία. Aratus, καὶ σπῖνος ἠῷα σπίζων, & paſſer manè pipiens ſiue pipilans.

Σπίγξ, idem quod σπίγξ, Etym.

Σπλαγχνεύειν, exta in manus aſſumere, & attrectare: quod fiebat vbi coniurati ſe iureiurando & religione arctiſſima aſtringerent. Dion de Catilina loquens, καὶ ἐς ἀνδρὶ μῖσος ... ἐσπλαγχνεύσατο ..., exta attrectauit atque in manus ſumpſit, per eáque deierauit. Confer Salluſtium. Polybius etiam tradit de more iuſiurandi per exta. Confirmat hunc ritum hic Æſchyli locus, ... Dixit Ariſtophs. in Auibus, καὶ σπλάγχνων ... Σπλαγχνεύειν, extorum participem eſſe, τῶν σπλάγχνων μεταλαβεῖν: inde conuiuari atque vna epulari: vt qui conſortes ſacrificij fuiſſent, eſſent & conuiuij. Idem Comicus ibidem ... καὶ σπλαγχνεύειν ... μετ' αὐτοῦ.

Σπλαγχνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, miſeror, miſericordia commoueor, affectu tangor, Deponens. ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, affectu miſericordiæ tactus eſt erga eos, capite nono Euangel. Matthæi. σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, miſeret me turbæ, ibidem capite 15. & capite octauo, & capite ſexto Euangel. Marci, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, &c. σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, miſertus noſtri, Idem c. 9. σπλαγχνισθεὶς ὁ δοῦλος, miſertus ſerui, c.18. Euang. Matt.

Σπλαγχνικὰ φάρμακα, medicamenta quæ ad viſcerum morbos conducuntur, Hermol. medicamenta quæ ad ſplãchna, id eſt, interanea exta conficiuntur: ſic Marcell. apud Dioſcoridem annotans Græcè σπλάγχνα eſſe, quæ Latinè exta, vitaliora nempe interanea, vt cor, pulmo, iecur, & ſi quę alia. In cæſis victimis aliquid quondam ſignificabant. Auruſpicinæ enim prima illa vox fuit, qua cunctas eas partes in animalib. ſimul ſignificarent: tranſlata deinde ad partium in animalibus hiſtoriam & Medicinam vox eſt, melioráque & vitaliora interanea omnia communi extorum appellatione iudicata ſunt. obſeruauimus tamen nos iecur plerunque ea voce intelligi. Id enim maximè obſeruari in aruſpicinis præcipiebatur. hæc ille.

Σπλαγχνισμὸς, commiſeratio.

Σπλάγχνον, ου, τὸ, viſcus, vt Gaza vertit in Ariſtotel. Integrum in parte ſiniſtra ſitum è regione hepatis, Plato in Timæo, τὰ σπλάγχνα, inteſtina, interna exta & vitalia, qualia ſunt, cor, pulmo, iecur, & ſimilia. σπλάγχνα lienem & iecur Galenus appellat ad Glaucon. σπλάγχνων προνοεῖσθαι, viſceribus prouidere, ibidem. σπλάγχνα ... Ariſtophan. τὰ ἱερὰ σπλάγχνα, victimæ exta. Plutarchus in Galba. σπλάγχνον καὶ ὁ κυρίως ... Sophocl. ... id eſt, ... cor intentum,

tum, id eſt, immotum, Euripid. σπλάγχνον. ἀχὰν. Ἀσθμ. pulmo πολλοῖς δὲ μόχθοις αἰθερωμένον φυσᾷ, σπλάγχνον. multis autem grauibúſque laboribus pulmo anhelat. Σπλάγχνον, miſericordia, affectus animi, ingenium, mores, Idem Euripid. in Medea. Hebræi vehementem ac pium affectum viſcera vocát, σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί, &c. Chryſoſt. ἱερεῖ.

Σπλαγχ εύοντος, ὁ, exta torrens.

Σπλαγχνοσκόπος, ου, ὁ, extiſpex, ab inſpiciendis extis dictus.

Σπλαγχνοτόμος, ου, ὁ, q. viſcerator, ſector viſcerum.

Σπλαγχνοφάγος, viſcera edens.

Σποδός, οῦ, ὁ, cinis, σποδός, apud Nic.

Σπλὴν, ληνὸς, ὁ, ſplen, lien. Dicitur etiam σπλάγχνον authore Polluce, quod ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος dicebat Plato. σπλὴν ἐσκιρρωμένος, lien induratus, libro ſecundo Dioſcorid. σπλὴν eſt in ſiniſtra parte & ἧπαρ in dextra, Galen. ad Glaucon. ¶ Σπλῆνες, & σπλήνια, ſplenes & ſplenia, linteola non tantum oblonga, vt voluit Heſych. ſed cuiuſcunque formæ, quibus illita vel excepta medicamenta adhibentur. Galen. 6. Methodi, ὅθεν εἰς φάρυγγα, ἐπιτιθέναι αὐτοῖς ὁ ἰατρὸς ἐκέλευσε τὸν τῶν σπληνίων. Ibidem, σπλήνια συντεθέντα ὡς ἰατρικῶς ἐπιδέσει περιβάλλει. Splenia etiam vocat Martial. vide σπλήνιον.

Σπληνιᾷν, ſplenis doloribus vexari, ſplenis incremento laborare, τὸ σπλῆνα ἀλγεῖν, Pol.

Σπληνικὸς, οῦ, ὁ, lienoſus, lienis induratione laborans, hoc eſt, cui poſt inflammationem lien in antiquum non reſtituitur habitum, ſed tumor permanet & durities, Gal. in definit. ſplenicus Plin. σπληνώδεις Hippoc.

Σπλήνιον, ου, τὸ, idem quod σπλὴν, lien, ſplen: & emplaſtri genus longiuſculum ad figuram lienis, imo quacunque forma pro partium ſitu concinnatum, quo medicamenta, vel illita, vel excepta alioqui applicantur, ſplenium dicit & Plinius. σπλήνιον dixit Dioſcorid. Paulus Ægin. ἔμπλαστρον de aranea, nullo aut exiguo inter ſplenium & emplaſtrum diſcrimine. Sunt autem ſplenia à lienis forma qui ſplen dicitur, in longitudinem magis quàm latitudinem extenſa: fronti plerunque imponuntur quaſi faſciolæ ad arcendos dolores aut in alium quempiam vſum: vnde & Latinis ſpleniata frons dicitur. Martialis. ſplenia tolle leges. vide Σπλήν. Σπλήνιον diuerſa ſignificatione ita legitur apud Theophraſtum libro ſexto de hiſtor. capite quarto, vbi de Cneco, ἡ δὲ ἀγρία δύο εἴδη. τὸ μὲν περιφερὲς καὶ ὀρθὸν ἐκ τοῦ ἀμίκτου, πλὴν ἀσθενὲς ὄν. Διὸ καὶ σπληνίοις ἐνίαι τῶν ἀρχαίων ἐχρῶντο γυναικῶν. Gaza vertit colum ſequutus Plinium qui ex hoc loco ita retulit libro 21. capite 15. Syluestrium duæ ſpecies, vna mitior eſt, ſimili caule, tamen rigido: itaque & colu antiquæ mulieres vtebantur ex illis, quare quidam atractylida vocant. Ita verò vocauit Dioſcorides libro tertio, capite 107. Ἀτρακτυλὶς, ait, ἄκανθά ἐστιν ἰσομήκης κνήκῳ, μακρότερα δὲ πολλῷ φύλλα ἔχουσα ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν. τὸ δὲ πλεῖστον γυμνὸν, τραχὺ, ᾧ καὶ αἱ γυναῖκες χρῶνται ἀντὶ ἀτράκτου: Ruellius, qua fœminæ pro fuſis vtuntur. Rectè quidem diſceſſit à Plinio. Nam ἄτρακτος eſt fuſus ſiue fuſum, quod ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον vocant Græci, atque etiam ἀτράκτιον (vt in illis vocibus oſtenſum) dixerunt. Corruptè igitur in codice Theophraſti σπληνίοις pro ἀτρακτίοις legitur. Σπλήνιον, ſpleniũ herba, quam alij ἄσπληνον, Dioſcorid libro tertio, capite 151. Sunt etiam qui vocent σπλήνιον herbam, quæ & ἡμιόνιτις dicitur, Dioſcorid. ibidem capite 152. vide Σκολοπένδριον. Nicolaus Myrepſus vocat Σπληνοδάπανον, quòd lienem minuat & conſumat.

Σπληνιάω, laboro vitio lienis. vide Σπληνιᾷν.

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ, lienaria vena, Ariſtoteles libro tertio Animalium.

Σπληνοδάπανον. vide Σπλήνιον.

Σπληνώδης, lienoſus, ſplenicus, qui liene laborat: vel qui magnũ & tumidum lienem habet, Gal. ad Glauc. σπληνώδεις.

Σπογγεῖς, οἱ, vide Σπογγίζομαι.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, accentu in vltima Atticè, ſpongia, διὰ τὸ σπᾶν πᾶν τὸ ὑγρόν. vide Σπόγγος: & ἀπλυσίαι.

Σπογγίον, ſpongiola, Ariſtoph.

Σπόγγισμα, τος, τὸ, purgamentum, quod ſpongia obitur detergitúrque, Euſt. Od.

Σπογγοθῆραι, &

Σπογγοκολυμβηταὶ, ſunt qui per aquas ſubeunt, vt ſpongias à petris auellant. vide Σπογγίζομαι.

Σπόγγος, idem quod σπογγιὰ, peniculum vertit Hermolaus libro primo Dioſcorid. capite 182. De ſpongiis mentionem faciunt, Ariſtoteles Ælian. & Dioſcorid. libro quinto, capite 130. Σπόγγοι apud Hippocratem quarto Epidem. adenes, glandulæque ſpongioſæ iuxta fauces, οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες.

Σπογγιστεῖς, οἱ, vrinatores, id eſt, κολυμβητῆρες, qui ſpongias piſcantur, apud interpr. Æſchyl. qui & σπογγεῖς vocantur, καὶ σπογγοθῆραι, καὶ σπογγοκολυμβηταὶ, apud Pollucem. ſpongiarios dixeris vel ſpongiatores teſte Cælio, vt qui purpuras captãt, vocant Latini purpurarios & purpuratores, murilegulos etiã Iuriſconſultus. Eſtque titulus Codicis l. 11. de monetariis & murilegulis.

Σπογγώδης, ſpongioſus.

Σποδεῖν, propriè τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, aras cinere expurgare, Interpr. Ariſtophanis in Ranis. Σποδεῖν, cædere, percutere, τύπτειν, παίειν. Ariſtophanes in Nebulis, ἔφλα με κἀσπόδει. Idem in Auibus, Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ. Rurſus in Ranis, Οὐδὲν ποιεῖς γὰρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει, id eſt, percute. Interpr. tamen χέσαι. Euripides in Hippolito, Σποδούμενος πρὸς πέτραις οἰκεῖον κάρα, θραύων δὲ σάρκας, illidens & percutiẽs caput. Σποδεῖν, βινεῖν, συνουσιάζειν, ſubagitare, ſubigere, coire. Voce paſſiua dixit Ariſtophanes ἐν ἐκκλησ. Λέγουσι γὰρ καὶ τὴν γυναῖκα, ὅπου πλεῖστα σποδοῦνται, ὃ οὐ πάνυ τι λέγειν, id eſt, βινοῦνται.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, cinis, σποδὸς, κονία. Dicitur etiam σποδιὴ, apud Arat. Theon exp. ἡ ἐσχάρα ἡ τέφρα.

Σποδιὰς, ἡ, arbor quæ eſt veluti ſylueſtris prunus, Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. capite ſeptimo. Athenæi codex ſic habet libro ſecundo, Θεόφραστος δὲ λέγει κοκκύμηλα καὶ σποδιάς. τοῦτο δ' ἐστὶν, ὅπερ ἄγρια κοκκύμηλα, corruptè. Prunum autẽ ſylueſtrem, ſpinum vocat Virgil. in Georgic. Durámque pyrum & pinos iam pruna ferentes.

Σποδίζω, μ. ίσω, ω, κα, coquo ſub cinere. Plato primo de Republic. φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, ad ignem ſub cinere fagi glandes torrebunt. Σποδίζω, ad cinereum colorem vergo. Σποδίζω, in cinerem redigo. Ariſt. in Veſp. ἤ σε καθάπερ ἀμπελοπρασίνου σποδιῶ ταχέως, in cinerem redige. interpr. σποδίζειν, καίειν εἰς τὸ σποδῶ. Cinefacere dixit Lucret.

Σπόδιον, ου, τὸ, quaſi cinerula. Σποδὸς καὶ σπόδιον, ſpodos vel ſpodium Plin. Hoc metallicum eſt, nec intra corpus admittendum: in ærariis reperitur, vt pompholyx, à qua ſpecie, nõ autem genere & materia differt. In æris fuſura, & vſtione Cadmiæ, pompholyx pollinis inſtar, & fauillæ modo ſurſum euolat & fornacium cameris adhæreſcit: ſpodium velut cinis ex parietibus deraditur, vel ſubſidens ex fundo conuertitur. ſpodium Nil griſeum vocant: & Nil album pompholygem: Non eſt verò Thutia officinarum quæ Cadmia racemoſa Dioſcorid. Nec verum ſpodium quod ſeplaſiarij vendunt, ſed vſtum ebur, aut oſſa. Arabum ſpodium eſt foſſile: quod Græcis ignotum. Eius ſpecies quatuor, cineraceum, nigrum, viride, & luteum. Habent & factitium ex cinere cannarum, quod ſpodium de canna vocatur. Ἀντισπόδια parat Dioſcorides etiam ſimiliter ex cinere myrti, oleæ, lentiſci, atque id genus. Horum quis ſit vſus in Medicina lege apud ipſum Dioſ. l. 5. c. 85. & 86. Gal. Siml. l. 9. Pli l. 35. cap. 13.

Σποδίτης ἄρτος, panis ſubcineritius, ἐγκρυφίας, apud Hippocr. & apud Athen. li. 3.

Σποδοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, cinereus, cineritius, qui cinereo colore ſpectatur. σποδοειδὴς τὴν χροιὰν, colore cinereus Ariſtoteles lib. 8. Animalium. σποδολευκὲς χρῶμα, color ex cinere albicans, idem ibid. cineraceus & cinereus color, Plin.

Σποδούμενος, η, ὁ, vſtus, φλεγόμενος, Lycophron. legendum potius σποδούμενος Heſych. tamen exp. τυπτόμενος.

Σποδὸς, οῦ, ὁ, cinis, at non ſimplex propriè, qui τέφρα dicitur, ſed ſordidus, & in quo extincti carbones permixti ſunt, & aliarum rerum reliquiæ, κόνις, μυρία. Lucianus de luctu, τὴν σποδὸν ὑμῶν σιτεῖσθαι πεπιστεύκασιν, id eſt, cinere veſci. Lycophr. vtitur pro incendio, πυρκαϊά. Σποδὸς dicitur etiam res nihil aut in nihilum redacta, vt puluis apud Latinos quum Poëta dicit puluis & vmbra ſumus in Epigramm. Sardanapali apud Athenæum libro octauo, Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις. καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Κεῖν' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. Itidem paulò pòſt, ἴσχεο δ' ὅσσ' ἂν φάγῃς τι καὶ πίῃ ἄνευ σποδὸς δὲ πάντα ἔστιν, Κῦδος, Κῖμων. In Epigrammat. autem libro ſecundo, Ηὐχαῖς ὁ Βάκχου κυλίκων σποδὸς exponitur pernicies & exitium. Σποδὸς pro ſpodio. vide σπόδιον.

Σπολὰς, άδος, ἡ, diphthera, veſtis coriacea: Polluci, θώραξ ἐκ διφθέρας καὶ τῶν ὤμων ἐξαπτόμενος. Xenophon, καὶ σπολὰς αἱ θώρακες. Ariſtophanes in Auibus, σὺ μέν τοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις. Sophocles in Aiace, κατασείσαντος αὐτοῖς σπολὰς καὶ βύρσα. Calliſtratus expoſuit ἔφαπτις διφθέρινον. Euphonius vero χιτῶνα διφθέρινον. Et apud ipſum Poll ex Sophoc. σπολὰς λιβύσσας, παρδαλῆφόρον δέρος.

Στολὴ, ῆς, ἡ, ſtola.

Σπόλια, τὰ, lanæ quæ ab ouium cruribus euelluntur.

Σπόμαι, ſequor, ἕπομαι, μετέρχομαι. apud Heſych. σπόμενος, μεταλθόντες.

Σπονδίζομαι, μ. ίσομαι, π. σμαι, propitio, fauorabilem mihi facio.

Σπονδαρχία, libamina immolatorum, Herodot.

Σπονδειακὸς, vt στίχος σπονδειακὸς μέτρος, quod ſpondeis conſtat.

Σπονδεῖον, ου, τὸ, calix, vas ad libandum vinum, Athenæus libro 9. & capite primo, libro primo Machabæorum. Interpres Plutarch. in Catone vertit cymbium: & apud Ioſephum vbi legitur σπονδεῖα, eius interp. tranſtulit libatoria. Poll. σπονδεῖα ἃ καὶ κύλικες ἐκαλοῦντο.

Σπονδεῖος, ου, ὁ, ſpondeus pes: à σπονδὴ, quia in ſacrificiis eo vtebantur.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libamentum, libatio, libamen, ſodalitas, induciæ, fœdus, contæſtatio: nam intercedentibus libationibus olim fœdera inire ſolebant. Ammonius diſtinguit à συνθήκαι, ... inquit interpr. Heſiodi. σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, fœdera cum Peloponnenſibus contracta, Thucydid. ἐν σπονδαῖς ἐς τὴν πόλιν ἦλθον, vrbem ſaluis fœderibus inuaſerunt, Idem. καὶ, ... Interpr. σπονδὰς ποιεῖσθαι, fœdera percutere, tranſigere, Idem Thucydid. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, diis libationes facere, Xenophon libro quarto Pædiæ. σπονδὰς ποιεῖσθαι, ſanctè promittere, Valla vertit. σπονδὰς καθαρὰς δι' ἐμπύρων, Euripi. paciſci ſacra adolendo. λύειν τὰς σπονδὰς, Demoſthen. σπονδὰς Λακεδαιμονίων λύσετε, Thucydid. fœdera quæ vobis cum Lacedæmoniis ſunt, frangetis. Pro vino quod libatur, Ariſtoph.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem quod σπονδεῖος fœmin. σπονδῖτις σταγὼν ſtilla quæ inter libandum è patera funditur. Suid. ex Epigramm. ... vbi σπονδῖτιν σταγόνα vocat τὴν σπονδὴν, ſeu vinum quod pateris libari ſolet.

Σπονδίζω, vro.

Σπονδίζοντες, οἱ, fundentes libamen in fœdere ſanciendo.

Σπονδοποιοῦμαι, fœdus facio. τὰ σπονδοποιούμενα, τὰ ὁμολογούμενα, Bud. in epiſt. prior.

Σπονδοφορέω, libare, τὰς σπονδὰς ἐπιτελεῖν, ..., Pollux, apud quem & Σπονδοφόρος, qui à legato & præcone differt: ferens libamina, qui pacis ſeu fœderis induciarúmque conditiones aduerſariæ parti defert, aut offert.

Σπονδύλη, ης, ἡ, vide Σφονδύλη.

Σπονδύλιον, ου, τὸ, vertebra, σπόνδυλος. Σπονδύλιον, os ſpinæ extremum quod & ἱερὸν ὀστοῦν καὶ κόκκυξ vocatur, Pollux. Σπονδύλιον, verticillus quo fœminæ nentes vtuntur in fuſorum ima parte collocato, vt facilius torqueatur. σπονδύλιον herba. vide Σπόνδυλος.

Σπονδύλη, ἡ, muſtella, γαλῆ, καὶ ἀσπάλαξ.

Σπονδυλῖτις, vide Σπόνδυλος.

Σπόνδυλος, ου, ὁ, & Atticè σφόνδυλος, ὁ, id eſt, vertebra ſpinæ dorſi. Sunt autem quæ & σφονδύλους vocantur à Polluce, & à Pherecrate σφόνδυλοι, ... præcipuè. Ceruicis 7. vertebras ἀστραγάλους vocat Homerus, & eorum medullã σπονδυλίτην. Prima autem vertebra ἐπιστροφεὺς dicitur: ... dixit Hippocrates: ſecunda ἄξων, vltima ceruicis ἄτλας, quòd onus ſuſtineat. Omnium conformatio & compages vel σύνταξις, ... appellatur. Ruſus vertebrarum (quas & ... dixit Arrianus) maris nomine cenſetur quod prominet & extat quódque fulcitur: fœminæ autem, quod ſuſcipit cauúmque eſt. Quin meatus per quem fertur earum medulla σωλὴν, & ἱερὰ σῦριγξ nominatur, Pollux. Eſt verò apud Homerum Iliad. υ, μυελὸς αὖ τε σπονδυλίων ἔκπαλθ', medulla erupit è vertebris, vt ſit ἐκ τῶν σπονδυλίων, contra Pollucem. Σπόνδυλος etiam in Architectura, ſculptura dicitur vertebrata ſiue verticillata, à vertebræ ſiue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco ponitur. Athenæus libro quinto, ... τοῖς σπονδύλοις, ... Σπόνδυλοι, cardui ſatiui, id eſt, cinaræ ſiue cacti fructus capitati vide κύνακας. Σπόνδυλος, piſcis, ſpondylus Plinius libro 32. capite vndecimo: meminit & Macrobius & Seneca. Dorion apud Athenæum li. 3. ... σφονδύλους vocat. Σπόνδυλος ſiue σφόνδυλος καὶ σφονδύλιον, ſpondilium herba Plin. lege Dioſcorid. libro tertio, c. 97. vbi de galbano, σὺν σφονδυλίῳ ... Plinius libro 24. cap. quinto, Serpentes oleo & ſpondylio mixto tactu necat. Σπόνδυλος, inſtrumentum illud & ponduſculum quod nentes mulieres fuſorum imæ parti apponũt vt illos facilius torqueãt: Latini à vertendo verticillum vocant vel vertibulum: Græci à vertebrata figura σπονδύλους. apud Polluecm καὶ σφονδύλους ... Σπόνδυλοι etiam dicebantur iudicum æſei calculi. Idem Pollux libro octauo, ... Σπονδύλους ſcribit Feſtus cubos appellatos fuiſſe. Plinius etiam oſtreis ſpondylum tribuit lib. 31. c. 6. callũ interiorem exp. atque apud Martial. Epig. l. 7.

Roſos tepenti ſpondylos ſinu condit. vbi animalium oſſicula ſunt interpretati.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, ſatio, ſatus, ſeminatio, ſementis, ſeges, Eurip. σπορὰ, generatio, genus. Sophocl. ... σπορὰν, id eſt, τὸ γένος.

Σποράδες, αἱ, Sporades inſulæ quædam ſic dictæ, quòd in mari ſitæ ſint, quaſi palantes.

Σποράδην, ſparſim, ἐσπαρμένως, vulgò paſſim paulatim dixit Liu. de ſecundo bello Punico, Equites pedites que certatim portis ruere, ac palatim per campum properare ad hoſtes. Aratus, ... σποράδην ... ἐρχόμενοι, ſub pedibus ſparſas radiantis Aquarij, Cicero.

Σποραδικὸς, ſparſus, ſeparatus, diſperſus, ſingularis, non gregalis, ſoliuagus Cicer. σποραδικὰ ... ſolitaria, inciuilia, Ariſtoteles libro primo hiſtor. τὰ μὲν πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικὰ, aliæ ciuiles, aliæ inciuiles. σποραδικὰ ζῷα vel θηρία, ſoliuagæ beſtiæ: quibus opponuntur ἀγελαῖα, Idem Politicorum libro primo.

Σποράς, άδος, ὁ, varios locos habitans, ſparſus. Euripid. in Rheſo, σποράδα κεκτημένοι βίον. Et σποράδες: genere Fœminino, id eſt, ſeparatæ, diſperſæ, ſparſim euntes. ... fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes, Plutarchus in Fabio. σποράδας τὰς, naues palantes. ... non congeneres, ſparſim graſſantes morbi, Hippoc. Galen. ...

Σπορητός, οἱ, niſus ad pariendum. Heſych. ...

Σπορεὺς, έως, ὁ, ſator, Xen. in OEc. Dicitur etiam ſeminator, σπορεύς, Heſych.

Σπορεύω, ſero, ſemino.

Σπορητὸς, ὁ, ſementis, tempus ſerendi Gaza.

Σπόρθυγγες, coma hiſpida & ſqualida, ... Heſyc.

Σπορθύγγη, vide Σπορά.

Σπόριμος, ſatus, cultus, ſeges. ἐν τῇ σποριμῇ γῇ, in ſegetibus Gaza. Σπόριμος χόρτος, herba ſemen afferens, capite primo Geneſ. Σπόριμοι χῶραι, culta loca quę conſeruntur, agri frumentarij Dioſc. l. 3. c. 128.

Σπόρος, ου, ὁ, ſemen, ſementis, ſeges: πυρὸς, triticum. σπόρου ..., Xenophon in OEconom. ... ſemina terræ mandare, Thucydid. Σπόρος, ſatio (vt exponit Cicero in Timæo) ſatus.

Σπουδάζομαι, expetor, exiſtimor, ſum in clara hominum opinione, id eſt, cenſeor, ..., gratia polleo, color & obſeruor. Lucianus, ... & eſt eius ſtudioſa. Alciphron in epiſtol. ... σπουδάζεσθαι ..., à te amari propter patrocinium. Heſych. ... Nam Acopum ferunt, quum in Italiam veniſſet magno hominum ſtudio & gratia exceptũ fuiſſe, vſqueadeò vt eius dicendi genus in deliciis eſſe cœpit, & Sybariticum appellatum ſit. σπουδάζεται ..., Nazanzenus in Orat. Plutarchus in Pericle, ... eam vt ſapientia præditam aiunt à Pericle fuiſſe obſeruatam ſummo ſtudio. Σπουδαζόμενος ἀνὴρ, vir gratioſus, & multorum fauore aditus. σπουδαζόμενος τοῖς βασιλεῦσι, qui eſt curæ regibus. σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, qui ſummo ſtudio colitur à ciuibus, Plutarchus in Themiſtocl. Idem de hiſtrione nobiliſſimo, σπουδαζόμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, hoc eſt, ... σπουδαζόμενος, populi fauore aditus, Idem. ... illis id agebatur, vt malitia exereretur, Nazanzenus in Orat. σπουδαζομένη ... παίδευσις, diſciplina quæ ad gratiam quæritur, Plutarchus in Themiſtocl. ... ludi liberales & ſerij, Ariſtoteles in Rhetor. ... accuratæ epulæ & cibi, Xenoph. τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων, Theophraſtus hiſtor. libro & capite quinto, id eſt, lauta opera & magnifica ſiue pretioſa. Ibidem capite quarto, ... Rurſus capite quinto, ... pretioſiora opera dixit Plinius libro 13. capite 16. ... hortulum à te magno ſtudio cultum. Gregorius, ... in delitiis habitus, magno ſtudio exquiſita, vel experta. Idem de martyribus loquens, ...

Σπουδάζω, μ. άσω, α. ακα, ſtudeo, aliquid diligenter facio, do operam, ſatago, apparo, inſtituo, conor, negotior. Σπουδάζω, ſerio ago, vel dico, id eſt, σπουδαίως: cui opponitur παίζω. Plato in Gorgia, ... Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; ſermone hæc dicit, an iocatur? Ariſtophanes, ... Σπουδάζω, expeto, affecto, obſeruo, curo, colo, in ſtudio & cultu habeo, habeo in

in pretio. Σπουδάζω, frugi vitam ago: cui contrar. βλακεύω. Σπουδάζω διδάσκειν, diligenter doceo, Xenoph. in OEconom. σπουδάζειν ἐμαυτῷ πάνυ, ſtudio cum hoc colloquor. σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος, nitens & contendens ſupra modum. Conſtruitur autem variis modis hoc verbum, vt σπουδάζω πρός τινα, colo aliquem, faueo alicui, exhibeo me obſequioſum. σπουδάζειν πρός τινα, τὴν εὔνοιαν δεῖξαι τῷ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐπιμέλειαν περὶ ὃν σπουδάζει, Lucianus. σπουδάζω τὰ σὰ πράγματα πρός σε, rebus tuis faueo, accurate proſequor. & σπουδάζω εἰς τὰ σά, faueo rebus tuis, Demoſthenes. σπουδάζω τὸ σόν, ago id quod eſt in rem tuam, tuas partes foueo. σπουδάζω πρὸς ταῦτα, hæc expeto, Plutarchus in Themiſtocl. σπουδάζω περὶ ταῦτα, ſolicitus ſum & accurate perſequor. Demoſthenes. Conſtruitur etiam cum Datiuo, ſicut ſtudeo & faueo apud Latinos. Lucianus, σπουδάζοντες τῷ ἀδικοῦντι, id eſt, ſtudentes. Et cum faueo ſignificat. Plutarchus, καὶ δόξας τῆς πρὸς αὐτὸν ἐννοίας, ἐκείνῳ σπουδάζοντα ἄρχοντα, illi fauentem. Σπουδάζω, cum Accuſatiu. Plato in epiſtol. σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, ad alia intendiſti animum. σπουδάζω τοῦτο, hoc obſeruo, Æſchin. Galen. 9. Therapeut. διζόντοις μᾶλλον ἢ ἀληθεύειν σπουδάζεται. Idem, Εἰ καὶ ἐγὼ δὲ τοῖς ἐπιστήμης ἐρῶσι μᾶλλον ὁ λόγος ἐσπουδάσθη. Euſtathius, σπουδάζεται τὰ ἔργα. Cum infinitiu. Chryſoſtom. ἐν προσευχαῖς καὶ τῷ τῷ θεῷ καθαρῶς σπουδάζων ἐσχολακέναι, precationibus vacare ſtudens aut inſtituens. σπουδάζοντες εἶναι κακοί, data opera eſſe mali ſtudentes, Nazanzen. σπουδάζοντες ἀρχήν, ambientes magiſtratum, Plutarchus in Camill. Xenophon in Apolog. Socrat. οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, non omnia dicere inſtitui quæ ad iudicium pertinerent. Σπουδάζω cum περὶ & Genitiu. περὶ πραγμάτων προσποιούμενος σπουδάζειν, rerum ſe fingens eſſe ſtudioſum. Plato epiſtola ſeptima, φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, inquiunt ea ſe callere quæ ſtudioſè tanquam ſeria meditor. Σπουδάζειν cum περὶ & Accuſatiu. vt, σπουδάζω περὶ τοῦτο. Plato περὶ τὰ τῶν νόμων προοίμια σπουδάζειν, in legum procemiis ſtudium ponere: elaborare in exordiis legum, Xenoph. παίζοντα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἅμα σπουδάζων, id eſt, ſimul ſeriò rem agens. Iſocrat. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ridiculis ſeriò agens. περὶ ἃ σπουδάζετε, Demoſthen. quibus vacatis, operam datis, incumbitis, in quibus ſtudium ponitis. σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Meliſſo Phyſico operam dediſſe, Plutarchus in Themiſtocl. σπουδάζει περὶ φιλίαν, ſtudet circa amicitiam, Ariſtoteles libro octauo Ethicorum, σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην, ibidem. σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, colere æquitatem, Demoſthen. σπουδάζω περὶ τὰ χρήματα, Plato de Legibus. σπουδάζει περὶ τὸν πόλεμον, bello gerendo ſtudium adhibet, Iſocrat. in Euagora. Idem ad Demonicum, μᾶλλον τίμα τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῇ χρείᾳ προσέχοντας, id eſt, maiori honore afficie at ſui ſtudioſos. Σπουδάζειν, cum Datiuo & ἐπί. Iſocrates ad Nicoclem, ἐφ᾽ οἷς γράμμασι ἐκεῖνοι μάλιστα ἐσπούδασαν, in quibus elaborarũt, in quibus ſtudium poſuerunt. Xenophon, σπουδάζειν ἀναγκάζοιμι ἐφ᾽ οἷς δεῖ ... σπουδάσαντα, ea in ſtudio habere, &c. ἐφ᾽ ᾧ μάλιστα σπουδάζω, id eſt, cuius maximè ſatago, Æſchin. Σπουδάζειν cum ὑπέρ. Demoſthen. σπουδάζειν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων. δεόμενος καὶ σπουδάζων ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, ſtudio Romanorum obſecrans, Plut. in Publ.

Σπουδαιολογέομαι, affectatè & magno ſtudio adhibito loquor. Xenoph. ἀναβάσ. 1. Εἰ δὲ σπεύδοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τοὺς πλείστους σπουδαιολογεῖτο, ἐφ᾽ ἡδονήν τε τιμᾷ. Σπουδαιολογέομαι, τὸ σπουδάζω, ſeriò loquor, ſeriò diſputo, idem in Sympoſ. Accipitur etiam in ſignificatione Paſſiua, vt ὀλίγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, id eſt, ἐσπουδάσθη, hactenus ſeriò diſputaui-mus, idem ibid.

Σπουδαιολογούμενος, ſeriò loquens.

Σπουδαῖος, α, ον, ſedulus, attentus, ſtudioſus, diligens, induſtrius, ſtrenuus, res ſerias tractans, χρηστός, bonus, probus, ingenuus, ſtudio dignus. ἐπαινετός, laudandus, colendus, accurate fabrefactus, ἐνάρετος, ἐνδόκιμος, Suid. ei opponuntur γελοῖος & φαῦλος, Ariſtotel. de oppoſit. σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, Demoſthen. ſtudioſus illius efficitur. σπουδαῖος αὐλητής, ἄνθρωπος μοχθηρός, optimus tibicen, ſed homo nequam, Plutarchus in Pericle. ἀνὴρ σπουδαῖος, apud Platonem epiſtola ſeptima, dicitur vir ſedatus, vir grauis, & bene moratus, vir maturus. Iſocrat. πολλὰ διεγνώκασι ἐξευρημένων τινὰ τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας. σπουδαῖος τὰ ἤθη, Idem Iſocrat. ἀνδράποδον σπουδαῖον, Demoſthen. ſodulus ſeruus. Plato primo de Republic. πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἶναι ἡ δικαιοσύνη, id eſt, res laudabilis, res quę cum virtute geritur. σπουδαῖα πράγματα, res ſeriæ, Æſchin. & Xen. σπουδαῖος οἶνος, probatum vinum, Dioſcorid. libro nono, capite octauo, id eſt, laudatum & bonum, οὐ σπουδαῖον μέλι, mel minimè probatum, mel reprobum, Idem libro primo, capite 181.

Σπουδαιότατον, precipuum, Plato de Legib.

Σπουδαίως, ſtudioſè, ſeriò, bona fide. citra vllum figmentum, diligenter, attentè, accuratè. σπουδαίως βοηθεῖ, præſentaneo eſt auxilio. Σπουδαίως ἔχει, diligentem atque curioſum. Halicarnaſſ. in arte, Οἱ δὲ περὶ τὴν χρησιν τῶν ἐθῶν οὐ σπουδαίως ἔχουσι. Σπουδαίως ἔχειν πρός τινα, erga aliquem bene affectum & animatum eſſe: illum ſtudioſè colere. Ariſtotel. Rhetor. ſecundo, καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν σπουδαίως ἔχοντας ἢ θαυμάζοντας αὐτὸν καὶ σπουδάζοντας, &c.

Σπουδαρχαιρεσίαι, Heſych. ſunt οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες, &c.

Σπουδαρχία, ambitio.

Σπουδαρχιάω, ſiue

Σπουδαρχιάω, ſtudioſus ſum magiſtratuum gerendorum, ambitioſus ſum, ambio. σπουδαρχιῶντες, ambientes magiſtratum, Ariſtoteles libro quinto Politicorum, capite quinto. Syneſius, Κἀγὼ χαίρω καταγελώμενος, ὅτι τῶν συγγενῶν σπουδαρχιώντων μόνος ἰδιώτης εἰμί.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης. dicitur ea forma qua & μισαρχίδης. Sic verò dicitur ambitioſus, ὁ σπουδάζων περὶ ἀρχάς. Æoles ſolent epitheta πατρωνυμικῷ τύπῳ, efferre, Com. Ariſt. in Achar. vbi, Οἱ νεῶτεροι χειροτονητοί, οἱ σπουδαρχίδαι.

Σπούδασμα, ατος, τό, ſtudium, res ſtudioſè affectata. Gregor. τὸ δὲ ... ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται διαφυλάττειν τὴν παρακαταθήκην. σπουδάσματα, opuſcula, Sophronio interprete.

Σπουδαστέον, diligentia eſt adhibenda, ſtudendum eſt.

Σπουδαστής, fautor & factioſus. συμμαχητής, adiutor, ſocius ſeu ſtudioſus qui rei alicui aut homini ſtudet: qui partes alicuius ſequuntur in factione quapiam. Greg. Οὔτε γὰρ αἰτιατέον εἶχε πρὸς τοὺς ὑβριστάς, ἢ τοὺς σπουδαστάς.

Σπουδαστικός, ή, όν, diligens, & qui ſerio ſermone oblectatur. opponitur τῷ φιλοπαίγμονι, apud Plat.

Σπουδαστός, ό, ἐσπουδασμένος, ἐπιθυμητός, ὀρεκτός, ſtudioſè aut magno ſtudio appetitus.

Σπουδή, ῆς, ἡ, ſtudium, ἡ περὶ τὰ καλὰ συντονος ἀγωγή, Suid. diligentia, feſtinatio, celeritas, ſedulitas, cura, μελέτη, ſolicitudo, φροντίς, ſedulitas exhibendi officij, animi intentio, negotium ſerium: cui opponitur παιδιά. Vnde ἄξιος σπουδῆς, pretioſum, æſtimatum, quod in pretio habetur, τὸ σπουδαζόμενον. Plutarchus de Cleopatra, ἐκόμιζεν ἐκφέρειν τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσόν, ἄργυρον, σμάραγδον. Σπουδὴ καὶ παιδιά, Plutarch. grauitas & iocus, res ſeria & ludus. σπουδὴ γέγονε περὶ τούτων, Demoſthen. opera adhibita eſt & impenſa, ſtudium & fauor. μετὰ σπουδῆς, ſeriò. χωρὶς σπουδῆς, ioco, Ariſtophan. in Rhetor. μετὰ σπουδῆς properè, feſtinanter. quod & μετὰ σπουδῆς dicitur à Plutarcho in Marcello: cui opponitur ἠρέμα. μετὰ σπουδῆς διαχαράξαι, magno ſtudio deſcribere, Ariſtotel. de mundo, ὑπὸ σπουδῆς, enixè, μετὰ σπουδῆς. ὑπὸ σπουδῆς ἀναπεριέχων, feſtinè currens, Plutarchus in Romulo, ἐν σπουδῇ, ſeriò, ſtudio, Plato de Legib. ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων, rerum affluentiæ ſtudere, Plutarchus in Solone. ἐν σπουδαῖς, in ſeriis. κατὰ σπουδήν, ſedulò, diligenter, properè, confeſtim, è veſtigio, feſtinando, properatò, feſtinanter. Valla apud Thucydidem. σπουδὴν ἔχειν, properare, dare operam, ſtudio incumbere. σπουδὴν ἔχω τινός, id eſt, σπουδάζω, Euripid. Plato, πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδήν, illis multum ſtudij impendebant. σπουδὴν εἰσφέρειν εἴς τι καὶ περί τι. σπουδὴν περὶ ταῦτα εἰσφέρω, ſum de his ſolicitus, Chryſoſtom. περὶ ἱερῶν. Σπουδὴν ποιῶ, ſeriò accipio, ſeriò dictum interpretor, quia σπουδὴ opponitur παιδιᾷ. Ariſtophanes in Ranis, Οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖς, ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα γ᾽ ἐνεσκεύασα; Num tandem ſerium eſſe cenſes, & vt ſerium accipis, quòd ego tibi ludens Herculis perſonam impoſuerim. σπουδὴν ποιεῖσθαι, operam ſumere, operam dare, σπουδάζειν, ſtudium adhibere, eſſe ſolicitum, contendere, & de aliquo laborare, & diligenter curare, magno ſtudio colere & præparare. σπουδὴν ποιοῦμαι γράφειν, mihi ſtudium eſt ſcribendi. Iudas in epiſtol. σπουδὴν ποιοῦμαι ὑπὲρ τούτου, Chryſoſtom. περὶ τῶν ἱερῶν. σπουδὴν ποιεῖσθαι πάσας ὅπως εἰσὶν σεμνοὶ μεγαλοπρεπεῖς, Nazanzen. σπουδὴν τίθεσθαι, operam nauare. σπουδὴν ἔθου, Sophocl. diligenter incubuiſti, diligenter feciſti, ſedulò feciſti. Plato epiſtola 6, τὴν σπουδὴν ἄλλην παιδιᾶς facit. εἰς σπουδὰς διατριβέσθαι, in ſtudia incumbere. Idem ibid. εἰς ἀφροδισίων σπουδὰς διατριβόντων, rei venereæ operam dantium.

Σπουδῇ, Aduerb. feſtinanter, diligenter, citato agmine, vix, cum labore & ſtudio, μετὰ σπουδῆς, μόλις, μόγις, ægrè, μετὰ ταλαιπωρίας, id eſt, cum difficultate & multo negotio, δυσχερῶς. Ὁ σπουδῇ προσιών, properanter accedens, Lucian. Odyſſ. ί, σπουδῇ ... ἀπέβημεν, id eſt, κατὰ τάχος, ἐσπουδασμένως, properè Salluſt. properanter Lucret. Et Iliad. β, σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαός. vbi Interpres μόλις exponit & δυσχερῶς, id eſt, vix tandem. Σπουδῇ, ſtudioſè, ſeriò, ſedulò, ex animo, conſultò, dedita opera. σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, ſeriò & ioco, Plutarchus in Pericle. σπουδῇ παίζειν, ſeriò iocari. σπουδῇ λέγων, ſeriò loquens, Plato de Legibus. σπουδῇ κείμενα νόμιμα, ſeriò conditæ leges, Plato de Legibus.

Σπουδογέλοιος, apud Strab. Menippus cognomento dictus, ridiculè ſtudioſus.

Σπύραθμα, ατος, idem quod [illegible].

Σπυράθια, ας, ἡ, &c.

Σπύραθος, ου, ὁ, καὶ ἡ, &c.

Σπυράς, άδος, ἡ, pilula, globulus: ouium & caprarum excrementum. Iul. Pollux [illegible] vocat: bacca caprina dicitur à Palladio. Sunt Græci qui non tantùm pro caprino fimo, ſed pro ouillo etiam accipiant eam dictionem. [illegible], ſtercoris caprini vna pilula, Ruel. vna bacca, &c. Barbarus: globulus. &c. Marcellus libri 2. Dioſcorid. capite 101. [illegible], idem. [illegible], id eſt, fimo capræ, idem libri ſecundi, capite 96. Apud Heſyc. [illegible] malo [illegible] legend. [illegible].

Σπυράθιον, cont. alij, in lignari, Heſych. [illegible].

Σπυρίς, ίδος, ἡ, ſporta corbis. vide Plin. [illegible], & [illegible] quid ſit, ita oſtendit Athen. lib. [illegible] ſic exponitur Arrianus in Epicteto, [illegible]. Durat etiam hic mos inter locupletes aulicos: nam Gallicũ vulgus non căniſtris ac ſportulis, ſed paropſidibus ſuum prandium defert, carnéſque coctas ac paratas.

Σπυρίδιον, ου, τό, Ariſtophan. in Acharn. corbula Columel. corbulum Suetonio, ſportula Plauto. [illegible] quoque exponit Heſyc. [illegible], quam vocem Syracuſani pro [illegible] vſurpant.

Σπυρίχνιον, idem quod σπυρίδιον, Heſych. [illegible].

Σπυρίς. [illegible], Etym.

Σπυρολοκόμος, ὁ qui eſt criſpo capillo, [illegible], Heſyc.

Σπάγη, ἡ, capſa panaria, [illegible].

Στάγμα, ατος, τό, liquor, in Epigrammat. quod inſtillatur vt oleum.

Σταγονίας λίβανος, thus ſtagonias appellatum, quaſi dicas ſtillicidiare, genus thuris: à ſimilitudine ſtillicidiorum, thus maſculum, de quo Dioſcor. l. 1. c. 82.

Σταγών, όνος, ἡ, gutta, ſtilla, [illegible], ſtillicidium, [illegible], guttatim.

Σταγερόν, τό, calidum, aridum.

Στάδιος, ſtans, erectus.

Σταδιαῖος, α, ον, ſtadialis, menſuram ſtadii complectens. Στάδιος, ſtatarius, vt σταδία μάχη, pugna ſtataria, id eſt [illegible]. Lucianus in Paraſito, [illegible], &c. Dicitur etiam σταδία μάχη. vide Στάδιος.

Σταδιοδρόμος, apud Poll.

Σταδιεύς, έως, ὁ, curſor in ſtadio, ὁ σταδιοδρόμος, Pollux. In Epigrammat. [illegible]. Galenus apud Hippocrat. ex Dioſcoridis authoritate cum ait eſſe, [illegible].

Σταδίη, ſtatarium prælium, [illegible] μάχη, Homer.

Σταδιοδρόμος, ὁ, qui in ſtadio curſu certat, σταδιεύς, Ariſtophan. vide [illegible].

Στάδιον, ου, τό, locus exercitationis & theatrum: ſtadium, curriculum: menſura pedum ſexcentorum & vigintiquinque. Xenophon, [illegible], ad multa perferri & peruenire ſtadia. Ariſtophan [illegible], id eſt longè præſtantiſſimum eloquentia. Στάδιον, Platoni de Legibus pro genere curſus. [illegible], vt apud Herodotum in Terpſichore, [illegible], in certamine curſus cum primis finem attigit. Eſtque apud Homerum Iliad. [illegible] vbi Hector ait, noviſſe ſe numeros Martios in hoſtili curriculo atque ſpatio: vel [illegible], id eſt, in pugna ſtataria, [illegible]. Στάδιον pro loco certaminis, Theophil. lib. 2. Inſtit.

Στάδιος, ο, Adiectiu. id eſt, [illegible], firmus, compactus & longus: erectus, directus. Thoracum duo ſunt genera: vnum [illegible], id eſt, lorica conſerta hamis Virgil. quæ complicatur: alterum [illegible] vel [illegible], hic [illegible] Commentat. Ariſtophanis in Pace, id eſt, thorax rigidus, lõgus atque rectus. Hoc non flectitur ſed depoſitum ſubſtat erectum, ſtatarium poſſis dicere. Apollonius Rhod. Argonautic. libro tertio, [illegible] χιτὼν, id eſt, authore Suida, [illegible]: tunica recta dicitur à Plinio libro octauo, capite 48 & à Callimacho [illegible]. Σταδία μάχη, pugna ſtataria, [illegible], id eſt, [illegible]. Thucydides, [illegible], pugna non erat ſtataria. vide Σταδιαῖος. Στάδιος, appenſus, id eſt, [illegible]. Nicander in Alexipharmacis, [illegible] Interp. [illegible], vel [illegible]. Alibi dixit, [illegible], i. pondus [illegible].

Στάζω, ξω, [illegible], ſtillo, [illegible], Euripid. [illegible], ſtillo ſeu libo lachrymas, id eſt, fleo. Apollonius ſecundo, [illegible], ſtillat ſanguinem. Sophocles in Aiace cum Accuſatiuo & Datiuo iunxit, [illegible], i. habens caput ſudore ſtillans, &c.

Σταθείς, ἑντος, ὁ, poſitus, erectus, præfectus, præpoſitus, ſtans, conſiſtens, collocatus. [illegible], in medio poſitus. [illegible], adſtans, prope conſtitutus, Soph. à verbo ἵστημι.

Σταθερός, ά, όν, Adiectiu. ſtabilis, firmus & conſtans, [illegible]. Item fortis in ipſo vigore exiſtẽs, & quaſi medius [illegible]. Apud Suid. [illegible], id eſt, [illegible]. Ioſephus, [illegible], id eſt, [illegible]. Eunapius, [illegible], id eſt, [illegible]. Σταθερός, calidus, feruidus, [illegible]. Plato in Phædro, [illegible]. Antimachus, [illegible], æſtatis feruidæ. Apollonius Rhodius, [illegible], id eſt, [illegible]. Synéſius, [illegible], id eſt, feruentiſſimo Sole. Fit à Σταθεύω, hoc eſt, torreo. [illegible] pro [illegible] Suidæ, &c. Apollon. Rhod. Interpr. à Σταθεύω. Alij volunt [illegible], aut [illegible], pro feruentiſſima æſtate, meridie, die. dici propterea quod quum ad medium peruenit, in quo ſeu termino ſubſiſtit feruor eius tunc ſit maximus, & quaſi ſtabilis.

Σταθερῶς, id eſt, [illegible]. Bud. [illegible].

Σταθευτός, toſtus, paulatim vſtus [illegible]. Heſ. [illegible]. vide Σταθεύω.

Σταθεύω. Attice pro [illegible], torreo, [illegible], lento igne aſſo. [illegible], carunculas demo, Ariſtotel. libro quarto Animal. ſic Gaza. & Heſych. [illegible], toſtus, Gaza libro ſeptimo, capite duodecimo hiſtor. planta. Theophraſt. Athenæus lib. [illegible] ab [illegible]. Hinc [illegible] & [illegible], vt apud Æſchyl. in Prometh. [illegible]. Interp. [illegible]. Nam [illegible] dicunt Attici [illegible].

Στήκω, ſtare, capite tertio, Euangel. Marc. [illegible], vbi [illegible], conſiſtat. [illegible], ſtabit, conſtituetur, fulcietur, vt ſtet, Eraſm. capite 14. Pauli ad Romanos, [illegible], ſtatera ponderabuntur, capite 21. Eccleſiaſtici. [illegible], ſtato, eſto, Lucian.

Σταθηρός, firmus, robuſtus, σταθερός.

Σταθηρότης, ητος, ἡ, robur, conſtantia, firmitas.

Σταθμός, vel

Στάθμια, τά, libra & pondera. Plutarchus in Camillo, [illegible], lancem & pondera tollentes Celtas abire iuſſit. Demoſthen. [illegible]. Σταθμοί, ſtationes equorum in ſtabulis, [illegible], Xenophon, [illegible]. vide σταθμός, in cuius plurali σταθμοί: & [illegible].

Σταθμάω, pondero, examino, æſtimo, ad amuſſim dirigo & perpendo. Aratus, [illegible], ad tria dimenſum eſt Deltotum latera, Interp. Plato de Leg. primo, [illegible]. Idem in Gorgia, [illegible], tenui oratione ardua expendens. Nazanze. [illegible], metantes deambulationes. Budæus in epiſtolis prioribus, [illegible], &c. id eſt, metantibus. Σταθμάομαι, coniecturam facio, comminiſcor, [illegible], argumentum duco, [illegible], ex hoc ducere argumentum, Theophr. libro nono hiſtor. plantar. Herodotus Ionicè dixit, [illegible] in Thalia, [illegible]. Idem [illegible], ex dictis coniectans. [illegible], commentus, argumentatus. vide [illegible].

Σταθμήσομαι, [illegible], idem Actiu. Accuſatiu. In Lyſide Plato tranſlate dixit, [illegible] Σώκρατες, [illegible]; An hæc quæ hic narrat pondus habere ſunt? vide [illegible].

Σταθμεύω, ſtabulor, diuerſor, ſtatiua habeo. vide [illegible].

Στάθμη, ης, ἡ, [illegible] Suid. Homero etiam [illegible], funiculus fabri materiarij vel carpentarij, quem rubrica, aut alio colore oblinit: à Latinis amuſſis dicitur: Gellius libro vltimo, capite vltim. lineam vocauit. Eò quia minio, ſiue rubrica oblinitur, rubrica etiam vocatur. Perſius de poeta abſoluta carmina componente, ſcit tendere verſum

Non ſecus, ac ſi oculo rubricam dirigat vno.

Nec placet quòd in Platonis Charmidæ Politianus [illegible], regulam tranſtulerit. vide in voce [illegible]. Scribit Ammonius in Categorias Ariſtotelis ſiue Architæ, fabrum vti amuſſi in-

inſtrumento ad exigendam materiei rectitudinem, aut curuitatem, non aliter atque domorum ſtructor perpendiculo (qui κάθετος) exigit parietes, recti ſint néne: ὥσπερ γὰρ, inquit, ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων: οὕτως ὁ οἰκοδόμος τῷ καθέτῳ διακρίνει τῶν ὀρθῶς καὶ μὴ ὀρθῶς τῶν τοίχων. Amuſſi etiam vtuntur latomi. vnde πρὸς στάθμην τίθεσθαι τὸν λίθον, id eſt, amuſſi lapidem applicare, prouerbio iactatum. Baſilius Homilia ad nepotes de legendis veteribus Poëtis & Rhetoribus, Dorico prouerbio dixit, τὸν λίθον ποτὶ τὰν σπάρτον ἄγοντες, lapidem ad funiculum atque lineam dirigentes. Ἐπὶ στάθμην, ad amuſſim Gellio, examuſſim Feſto. Homerus Odyſſ. ε, ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, affabrè expoliit, & ad amuſſim direxit quod & lib. ρ. repetitur. Iliad. ο, ὡς ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, veluti nauale lignum amuſſis ſiue rubrica dirigit. Λευκὴ στάθμη, alba linea ſiue amuſſi, id eſt, nullo delectu, citra diſcrimen. Plutarchus in Commentar. περὶ ἀδολεσχίας, Ἐστι γὰρ τοῦ ἀπείρου ἡ λευκὴ στάθμη πρὸς τὸν λόγον ἀδόλεσχος. Aul. Gellius in Noctibus Atticis, Nanque illi omnes, & eorum maximè Græci, multa & varia lectitantes, in quas res cunque inciderant, alba, vt dicitur, linea ſine cura diſcriminis, ſolam copiam ſectati conuerrebant. Quod petitum ex Sophocle in Cidalione, vt citat Suid. τοῖς σοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, Ex verbis tuis nihilo plus aſſequor, Quàm in albo lapide alba exprimitur linea. Στάθμη, enſis capulus, quòd ſuo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit. Diodorus Siculus, τῇ στάθμῃ τῶν δοράτων ὀρεγόμενοι, Interp. imis haſtilium partibus, ambiguè nec ſignificanter.

Στάθμησις, ἡ, ad amuſſim directio, ἡ ἐπὶ στάθμην ἰθύνσις: & ponderatio Vitr.

Σταθμητὸς, qui ad lineam atque amuſſim dirigi poteſt, directus. Σταθμητὸς, menſurabilis, μετρητός. Arrianus, Ἦν δὲ καὶ σταθμητὸν ὁ σταθμητὸν τὸ πλῆθος. Idem, μετρητὰ καὶ σταθμητὰ τὰ μεγέθη.

Σταθμίδες, αἱ, ligna in naui ſuper quibus tranſtra ponuntur, ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται κατὰ τὸ σκάφος, Pol.

Σταθμίζω, μέλλ. ίσω, ἀορ. ισα, πρκ. ἐστάθμικα, pondero, ad amuſſim examino atque exigo, expendo, δοκιμάζω, rem exploro. Actiu. Accuſatiu.

Σταθμοδότης, apud Plutarchum in Demetrio, qui τοὺς σταθμοὺς, id eſt, ſtationes atque diuerſoria diſtribuit & aſſignat. vulgò vocamus *Foriarium*, qui hoc munus exercet in comitatu principis.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, ſtabulum, ὁ τῶν ὑποζυγίων σταθμὸς Polluci: καὶ ἔπαυλις, ouile, caula, αὐλὴ, μάνδρα: diuerſorium, iter vnius diei: ſiſtendi ratio, ſtatio, ſtatiua: καταλύσεις, ξενῶνες, καταγωγεῖα. Suid. manſio, diuerſorium militare, ſiue tabellariorum, quæ certis ſpatiis diſtingui ſolent. Lucian. Icaro. ὅσοι δὲ πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. Οἱ σταθμοὶ αὐτῶν καὶ αἱ ἀπάρσεις, ſtationes eorum & profectiones, capite 33. Numerorum. Σταθμὸς ἀντὶ τοῦ γράμμα, id eſt, ſcrupulus, apud Nicol. Myrepſum in Antidoto panchreſto. Σταθμοὶ, poſtes, φλιαὶ καὶ παραστάδες, id eſt, τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλάγιον τῶν θυρῶν, Pollux. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. σταθμοὶ τῆς θύρας, poſtes ianuæ, capite 60. Eſaiæ. Σταθμὸς, libra, ſtatera, pondus. σταθμὸς χρυσίου, auri pondus, Gaza de Senectut. τῶν Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, Gallis circa pondus, iniquè ſe gerentibus, Plutarchus in Camillo. σταθμὸς διτάλαντος, duorum talentorum pondo, Herodot. σταθμὸν τεσσαράκοντα ταλάντων, Thucyd. quadraginta pondo talentorum. Herodot. ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα. vide Σταθμίον, & Στάθμη. Eſt & menſura millium 28. ſemis, Bud. in Annot.

Σταθμίον, ου, τό, trutina, libra, ζυγός. Solomon in Prouerb. ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον κυρίου: σταθμίον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Vſitatius in Plurali. Lucianus, Τί δέ σοι τὰ σταθμία; ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους. Gregor. in 2. contra Iulian. τοῖς εἰρημένοις προσθήσομεν τὰ δίκαια τοῦ θεοῦ σταθμία, καὶ τὰς ἀπαραλογίστους τρυτάνας. fit à Σταθμὸς, in quo ſignificatu vſurpatur à Phocylide in admonitorio poëmate. Demoſthen. τὰ σταθμὰ dicit, vt τὰ ζυγά. vide Ζυγὸς, & πλάστιγξ. Cephiſodorus στάθμια τὰ σταθμία vocauit Pollux.

Σταθμοῦχος, ου, ὁ, pater familias, caupo, hoſpes, Pollux. Suid. πανδοκεύς.

Σταθῶσι, ſteterint, ſint erecti.

Στάητε, ſteteritis.

Σταῖνον, ου, τό, ſumen, abdomen. Heſyc. ἱερεῖον ἐσθιόμενον, καὶ τὸ ὑπογάστριον. Volunt fieri à στέαρ.

Σταιρός, ſiccus, calidus, incontinens, ξηρὸς, θερμὸς, ἀκρατὴς, Heſychius.

Σταῖς, αιτὸς, τό, farina aqua ſubacta, flos farinæ, farinę ad pinſendum macerata & recentior, quippe quæ fermenti aquorem nondum contraxerit, paſta vocant. Marcell. annotat σταῖς Græcis eſſe antequàm fermenteſcat in panificio maceratam aqua farinam manibúſque ſubactam, &c. Dioſcorides libro quinto, capite 118. σταιτὶ ἀρτοποιικῷ περιπλάσσοντες, cruſta piſtorio opere panificij modo confecta circunlinentes, polline ſubacto. πυρὸς τὸ σταῖς, triticea maſſa, Ariſtotel. in Problem. frigidum σταῖς pro adipe ſeu pinguedine ponitur ſicut στέαρ vt Horat. annotat. Hinc Adiectiu. σταιτώδης apud Pollucem. Et σταιτίτης, placentæ ſpecies apud Athen. libro 14. cui, σταῖς δ' ἐπιχυθεὶς εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον μέλιτος ἐπιβαλλομένου καὶ σησάμου καὶ τυροῦ. Apud Heſyc. ſcrib. στάς.

Σταιτίτης, ὁ, placenta.

Σταιτίτας, vide Σταῖς.

Σταιτώδης, vide στέαρ.

Στακτή, ῆς, ἡ, gutta, aqua lixiuij, quę primò fluxit. στακτή, pinguiſſimus ille liquor proueniens ex myrrha expreſſa Stacte pinguitudo eſt recentis myrrhæ quæ per ſe vnguentum facit nomine ſtacten. Dioſcorides libro primo, capite 75. dicta ſtacte, à verbo στάζω, id eſt, diſtillo, vt ſtacte ſit expreſſæ myrrhæ pinguiſſima diſtillatio. στακτὴ quid ſit ita explicat, περὶ ὀσμῶν Theophraſt. ἐκ κοπτομένου, καὶ ἐν σμύρνης πεπτωκυίας ἔλαιον ἐστί. στακτὴ δὲ καλεῖται, διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. Dioſcor. Ἡ προσφάτου σμύρνης κοπτομένης τὸ λιπαρὸν (de cinamomo tacens) ſtactam vocat. Cum his libro duodecimo, capite 15. congrediens Plinius myrrham ſpontè, priuſquàm incidatur, ſtacten ſudare, manifeſto errore ſcribit. Baſilius in pſalmum με, ἡ δὲ στακτὴ καὶ αὐτὴ σμύρνης εἶδος τὸ λεπτότατον. θλιβείσης γὰρ τῆς σμύρνης, ὅσον μὲν ἂν ᾖ ὑγρὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀποκρίνεται. τὸ δὲ παχὺ ὑπολειφθὲν, σμύρνα προσαγορεύεται. Lucretius ſtactam pro vnguento è ſtacta ſumpſit lib. 2.

Sicut amaracini blandũ, ſtactæq; liquorẽ, &c. vbi videtur in cõpoſitione oleum addere: cùm tamen ſola ſtactè per ſe vnguentum faciat, vt dixit Plinius ex ipſo Theophraſt. qui ait ἀπλοῦν ἐστι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων. Στακτὰ μύρα, hoc eſt, liquida vnguenta. Archeſtratus apud Athenæum libro tertio, καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην διάβρεχε. Ariſtophanes in Pluto, ὑπὸ μύροισι μυρίσαι στακτοῖς. Στακτὴν κονίαν apud Gal. libro primo κατὰ τόπους Cornarius lixiuium reddidit ſiue Lixiuiam. Dicitur etiam κονία στακτὴ, & στακτὴ ſimpliciter Aëtius Serm. 12. capite 27. At verò id lixiuium in quod parandũ calx ad cinerem alium quemcunque additur, peculiariter ἀσβεστοστακτὴ dicitur vt Paulus Ægineta libro ſeptimo tradit. eadẽ autem quæ στακτὴ etiam διυλισμένη, id eſt, lixiuium excolatum dicitur. Cætera vide in dictione κονία. Apud Cõſtantinum Cæſarem libro 20. de Agricultura, eſt etiam ἅλμη στακτή, muria colata & liquida quæ muria dura dicitur à Latinis. vide in dictione Ἅλμη.

Στακτίς, ἡ, ſpecies atramenti ſutorij.

Στακτὸς, ή, όν, ſtillatitius, liquidus, colatus. Ariſtophan. in Pluto, μύροισι μυρίσαι στακτοῖς, vnguentis vngere ſtillatitiis. Heſych. στακτὸς, διυλισμένος.

Σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, gutta, id eſt, ſtilla. Apud Hippocratem σταλαγμὸς, diſtillatio & fluxio à capite ad alia membra, id eſt, κατάσταξις ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, vt leg. apud Galenum in Gloſſis Hippocrat. Sic etiam dicitur chalcanthi ſpecies puriſſima, ſtiriæ ſiue guttæ ſimilis: vnde genus inaurium Cæcilius ſtelaginum vocauit.

Σταλάζω, μ. άξω, α. αξα, ſtillo. Neut. vnde ἀποσταλάζω, Ariſtoph.

Σταλακτικὸν, ſtillatitium ait eſſe Dioſc. quod guttatim ex humidis & confractis locis ſtillat.

Σταλακτὶς, ſic dicitur quaſi genus quoddam atramenti ſutorij, Dioſcorides libro 5. cap. 160. dicitur etiam σταλακτικὸν ibidẽ, i. ſtillatitium.

Σταλακτὸς, ſtillatitius, στακτός.

Σταλάσσω, idem quod σταλάζω.

Σταλάω, σταλάζω, Aratus, ἤ τι σταλάον φορέοι ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ.

Στάλη, Heſych. ταμεῖον κεῖμαι.

Σταλίζωμαι, Heſych. ἐπὶ τῆς στάλικος τρόπον ἵσταμαι.

Στάλιξ, ικος, ἡ. Sunt verò στάλικες paxilli ſiue furculæ & ceruí, ſiue vari Lucano, quibus attolluntur ſuſtentantúrque retia, & quorum adminiculo plagarum maculoſa laxitas intenditur: ἱστῆρες etiam dicuntur, & apud Xen. σχαλίδες, καὶ χαλίδες, vel χαλιδώματα, vt legendum apud Pollucem. Plutarchus in Pelopide, στάλικας τε θηράτικας καὶ στάλικας ἔχοντες. Interp. imperitè venabula tranſtulit. Lucanus,

> Vt dum diſpoſitis attollit retia varis
> Venator tenet ora leuis clamoſa moloſſi.

Alij varris malunt ſcribere. Xen. in Cyneg. πηγνύναι δεῖ τὰς χαλίδας ὑπτίας, ὅπως αἱ ἐπαγόμεναι τάσιν τὸ ἐνταῦθα, figere varos pronos ita conuenit, vt retium erectorum contentionẽ contineant. Dicuntur etiam ξύστραι, Heſych.

Σταλοῦχος τάφος, in Epigramm. ſepulchrum in quo extructa erat columna.

Σταλτικὸς, ή, όν, contrahens, reprimens, qui compeſcit, qui reprimit, qui contrahit, Theophraſtus de cauſis plantar. Athen.

libro ſecundo, ait oliuas κολυμβάδας κοιλίας ϛαλτικὰς eſſe, id eſt, aluum cohibere atque reprimere, ſiue ſiſtere. vbi tamen mendoſe ſcriptum ϛαλτικάς.

Σταμῖνες, tabulata nauis. Ariſtarch. dicit recta ligna ſtamini ſimilia, Etym. Hom. Od. ε, Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι. Interpr. ὑποτείνων ξύλοις, ἃ προσηλοῦνται τοῖς ἰκρίοις ἀπὸ ἐκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἔδαφος, ſtatumina vocat Cæſar. Alij foros tamen expoſuerunt, ſed hoc ἰκρία.

Στάμμα, τος, τὸ, vox qua pro Latina vſus ita eſt Hieronymus aduerſus errores Io. Hieroſolymitani, Cum ergo iſta quæratur, cur tu omiſſis ſuper quibus pugna eſt de ſtammate & loco certaminis egrediens in peregrinis & longè alienis diſputationibus immoraris? Apparet, inquit Eraſm. στάμμα verbum eſſe militare à ſtando dictum, quo ſignificatur locus cuique militi deſignatus, vnde turpiſſimum erat cedere. Ego tamen contra Eraſmi authoritatem, σκάμμα legendũ eſſe contendo: de quo verbo vide quæ iam adnotauimus in σκαμμάτια.

Σταμνάριον, ου, τὸ, vas fictile ad vina condienda perutile, Pollux.

Σταμνεῖον, &

Σταμνίον, ου, τὸ, ἀμφορεὺς, amphora, ſeria. Plat. epiſt. vlt. πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία.

Στάμνος, ου, ὁ, vrna, ὑδρία, κέραμος Heſych. hydria, ſeria, amphora. Ariſtoph. in Pluto, εἰπὲ δὲ δράσας, στάμνον κεφαλῇ κατεαγότα ἔχει, &c. λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα, ſume vas vnum aureum, capite 16. Exodi. Dicitur etiam ἡ στάμνος in Epiſtol. ad Hebr. capite nono, στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα. Apud Varr. vbi ſtagnum, legunt ſtamnum è Græco.

Στᾶν, ſteterunt, ἀντὶ τοῦ ἔστησαν, Il. π.

Στάναι, ſtare.

Στάνος, ου, ὁ, infelix, δύστηνος, Heſych.

Στὰς ὀρθὸς, ἑστηκὼς ὀρθός. στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον, aſſiſtens conſilio. στᾶσι, ſtantibus. Στάντα ἀνθρώπου βίον, dixit Soph. in Antig. durantem hominis vitam.

Στασεία, ἡ, hypotheca, vadimonium, ἐγγύη.

Στασιάζω, μ. άσω, π. ακα, ſeditionem conflo, contendo, diſſideo, factionibus contendo, res nouas molior, ſeditioſe diſſideo. στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, ciuitas inteſtinis ſeditionibus laborans, Plato in epiſtol. στασιάσαντες ἐν ἀλλήλοις, Thucydid. Xenophon Datiuo iunxit ſecundo ſemper. στασιάζειν ἀλλήλοις, ſeditionẽ inter ſe agitare. Ariſto. in Equitib. τοῖς δ᾽ ἐχθροῖσι μὴ ὑμῖν στασιάζειν, id eſt, τοῖς ἀντιπάλοις πρὸς φιλονεικίαν διαφέρεσθαι. Idem Xenophon cum Genitiuo, & περὶ, στασιάζουσι περὶ τῶν πρωτείων ἐν τῇ πόλει, tumultuantur vt primas ferant. περὶ τὰ δημόσια στασιάζειν, in Repub. inter eos ſeditio interceſſit, Plutarchus in Themiſtocl. στασιάζειν πρὸς τὸν βασιλέα, tumultuari aduerſus regem. ἐστασίαζον πρὸς Ῥωμύλον, in Romulum ſeditione vtebãtur, Plutarchus in Numa. ἓν στασιάζει πρὸς ἑαυτό, vnum à ſeipſo diſſidet, Nazanzenus in Orat. τὰ ἐκείνων ἐστασιάσθη, ipſis mota eſt ſeditio, idem. vide στάσις.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, diſſenſio, factio, ſeditio, στάσις, Ariſto. 2. OEc. διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, quum per ciuilem diſcordiam ager non coleretur.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, ſeditioſus.

Στασιαστικοὶ λόγοι, verba ſeditiones excitantia, Plut. in Camil. & Æſchin.

Στασιαστικῶς, ſeditione exorta, ſeditioſè. στασιαστικῶς ἔχειν πρός τι, Demoſthen.

Στάσιμα, τὰ, idem quod σταθμία. vide σταθμίον.

Στάσιμος, Adiectiu. ſtabilis & firmus, conſtans, σταθερὸς ſiue σταθηρὸς, βέβαιος καὶ μόνιμος ſtans. Vnde στάσιμα μέλη, de quibus vide copioſè in voce στάσις. Et στάσιμον, id eſt, ſtabilitas atq; cõſtantia, perſeuerantia & permanſio. Verùm vox ipſa in virtutis vitiiique confinio ſita eſt. Nam eſt vbi laudi, eſt etiam vbi vitio vertitur. Ariſtoteles ducibus heroibúſque quorum eſt ſtabilis firmúſque animus, vt ad grauitatem compoſitus minúſque παθητικὸς, id eſt, affectibus obnoxius, τὸ ἦθος μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον tribuit: iiſque hypodorios modos affirmat cõuenire, quòd ἡ ὑποδωριστὶ ἁρμονίας μέλος cum eorum moribus conſentiat. Lege ipſum in Problemat. Segm. 19. Quæſt. μη. Rurſus idem philoſophus hoc vocabulum in vitio poſuit quum Rhetoric. libro ſecundo generoſę familię duas labes enumeraret: vnam cùm eius gentis ingenioſi homines in inſaniam degenerant: alteram cùm conſtant ingenia firmáque ſunt & ſtabilia, ſed tamen ad ſtoliditatem ignauiámque feruntur. Eius hæc verba, φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσι τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γιγνομένοις. καὶ ἐνίοτε, ἂν ᾖ ἀγαθὸν τὸ γένος, ἐγγίγνονται διά τινος χρόνου ἄνδρες περιττοί: κἄπειτα πάλιν ἀναδιδῶσιν. Ἐξίσταται δὲ τὰ μὲν εὐφυᾶ γένη, εἰς μανικώτερα ἤθη, (quales fuerunt Alcibiadis liberi & Dionyſij prioris) τὰ δὲ στάσιμα, εἰς ἀβελτερίαν καὶ νωθρότητα. Cuiuſmodi extiterunt Cimonis, Periclis, Socratiſque filij, imò & Hippocrat. quibus ἠλιθιότης καὶ νωθεία

Comicus exprobrat. Et ſtolidos attonitóſque filios Cato fertur habuiſſe, id eſt, ἐκπλήκτους καὶ ἀποπλήκτους, vt Pollux expoſuit.

Στάσις, εως, ἡ, ſeditio, διαφορὰ, διάστασις, στασιασμὸς, diſcordia, factio, bellum ciuile & inteſtinum, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος Suid. Herodotus in Vrania, Στάσις γὰρ ἔμφυλος, πολέμου ὁμοφρονέοντος τοσούτῳ κάκιόν ἐστι, ὅσῳ πόλεμος εἰρήνης. Inteſtina ſeditio, tantò malum eſt grauius bello conſentientibus ciuibus, quãtò ipſum bellum pace. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ἰδὼν στάσεις οὔσας δύο, videns duas factiones. Plato epiſtola ſeptima, κατατεθήγασιν ὑμᾶς αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραὶ, hos tegent multæ ſeditionum diſcordiæ. ἐν στάσει εἶναι, ſeditione laborare, Thucydid. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, Xenophon ſeditionem concitare. Στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, Iſocrat. ſeditioſè inter ſe certare. Στάσιν παλαιὰν στασιάζειν, ſeditionem redintegrare Tacit. Plutarchus in Solone, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἐστασίαζον, in antiquam rurſus de Republ. ſeditionem reciderũt. Et quod in epiſtol. Ciceronis, ſeditionem facere, id eſt, στάσιν ποιεῖσθαι. Στάσις, ſtatus ſiue ſtatio, ſtandi actio, quies: cui opponitur κίνησις, id eſt, motus, Ariſtotel. Problemat.

Στάσις de Choro, id eſt, ſtatio, & στάσιμα μέλη, carmina quæ Chorus ſtando recitabat. Commentar. Ariſtophan. in Veſpis, στάσις ἐστὶ τοῦ χοροῦ, τὸ στάσιμον ᾆδειν μέλος. Idem Comicus in Ranis, μὴ ὀργὴ δ᾽ ἀπαντᾶν χαίρειν στάσιν μακρὰν. In Schol. ἀναπαίστοις νόμον εἰργασμένοις: id eſt, στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἑστηκότες οἱ χορευταί. Vide Χορεστάσις. Στάσις, ſtatus, id eſt, ſitus, θέσις, collocatio, locus ſiue poſitura: vt στάσις αἱ ἐχθίστων, apud Pollucem. περὶ τῆς στάσεως ἀγωνίζεσθαι, de ſtatione & loco contendere. Æſchines contra Cteſiph. Ὁρᾶτε τὸν φύλακα περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, de veſtigio & ſtatu. Ariſtophan. in Pluto, Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην, hunc ordinem & locum obtinebam. Polybius in ſecundo, ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν ἔμενον ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, veteri loco & ſede remanebant. Στάσις, ſtabilitas, firmitas atque conſtantia, ἐνοχὴ, ſtatus & conſtitutio, διαμονὴ, perſeuerantia ac permanſio. Sic στάσις ἀνέμου, venti perſeuerantia & ſtabilitas. Interpr. Thucydid. Aliter tamen accipit Syneſ. in epiſtol. ad Euoptium, in qua, Ἡ δὲ στάσις, ἤρξατο ἐπὶ τῶν πνευμάτων πληρουμένων. vbi ventum poſuiſſe ceſſaſſéque videtur oſtendere: ſequitur enim, Ἔστη τὰ ἱστία καὶ ἀπεκρέματο. dixerat verò, τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς. Dioſcorid. li. 6. capite 12. στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, id eſt, ceſſat à motu ſpiritus. Ita στάσιν λαμβάνειν, pro ſubſiſtere apud Alexand. Aphrodiſ. in Problem. Et in epiſtol. ad Hebræos capite nono Deuteronom 28. Οὐ μὴ ἔσται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non conſiſtet pes tuus. Interpr. Non erit requies veſtigio pedis tui. Apud Hippocratem ἀέρος στάσις, aeris ſtatus & cõſtitutio ſiue conditio, ἡ διάθεσις καὶ τὸ πάθος. Στάσις, ſtatio, prçſidium: vt στάσις παννυχίς apud Nazanzen. id eſt, vigiliæ, excubiæ. Στάσις ad ſubſtantiæ qualitatem relata, id eſt, σύστασις, quaſi conſiſtentia, conſtitutio & temperatura, vt apud Galenum ad Glaucon. τὴν στάσιν παχύ, ſubſtantia craſſum cui λεπτομέρεια στάσεως, id eſt, conſtitutionis temperies tenuitáſque, ἀντιδιαστέλλεται & ex aduerſo opponitur. Στάσις etiã apud Rhetores, id eſt, quod in cauſa potentiſſimum, & in quo maximè res vertitur, generalis ſcilicet quæſtio vel caput generale quod ex conflictione vtriuſque partis naſcitur id eſt, ex intenſione & depulſione accuſatoris & rei. Hoc ſtatus à Latinis dicitur atque etiam cauſæ conſtitutio: ab Ariſtotele ἀμφισβήτησις, id eſt, quæſtio: ex qua pendet τὸ κρινόμενον, id eſt, iudicatio ſiue certamen controuerſiæ: contentio nempe quæ ex ſtatu efficitur, & id qua de re agitur. Cic. in Topicis. Refutatio autem accuſationis, in qua eſt depulſio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur: Latinè appelletur ſtatus: in quo primum inſiſtit, quaſi ad repugnandum, congreſſa defenſio. Lege etiam Quintilian. libro tertio, capite ſexto. Στάσεις dicuntur amnium aggeres & ripæ, τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν: ſunt enim ſtationes quibus fluuiorum violentia ſiſtitur & frangitur. Ariſtophan. in Equitibus, Εἶτα Κρατῖνον μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ᾽ ἐπαίνῳ διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους. obicibus ruptis, Poeta. Heſych. etiam στάσις, ἐργαστήριον, i. ſtatio etiam Latinè, officina: ταμιεῖον.

Στασιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ſeditioſus, Xen. στασιώδεις τε ἦσαν καὶ δίκας πολλὰς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρεῖχον.

Στασιωδέστατος, ου, ὁ, ſeditioſiſſimus.

Στασιωτεία, ſeditioſus ſtatus, Plato de Leg. cui opponitur πολιτεία, ibidem.

Στασιώτης, ου, ὁ, ſatelles, δορυφόρος, ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, Heſych. Στασιῶται, ſi. ſeditioſi milites στασιῶται τῶν ἀνδρῶν, qui ſunt contrariæ illi factionis, Herodot. στασιῶται σφι γενόμενοι, conſtantes inter ſe. Plato in Theæteto iocans appellat, στασιώτας ὅλου, Meliſſum & Parmenidem qui vniuerſitatem rerum conſiſtere perhiberent.

Στασιωτικὸς, ſeditioſus, ſeditiones excitans. στασιωτικὸς καιρὸς, ſeditionis Reipubl. tempus, Thucydid. Idem lib. 8, λόγοι στασιωτικοὶ, turbulenta oratio. κατὰ τὸ στασιωτικὸν ἀντειπεῖν, ſeditioſe contradicens.

Στάω, ſto, ab ἵστημι, vt ſcribit Gaza libro ſecundo Grammat. Homerus Iliados γ, στάσαν, vel ἑστάσαν, pro εἱστήκει, ſtabat.

Στατέον, vnde κατασατέον, conſtituere oportet, Plat. de Leg.

Σταθεύω, foueo, calfacio, σταθέω.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, ſtater, hoc eſt, genus nummi, quatuor drachmas habens, valentes quatuordecim ſolidos noſtros, vt ſcribit Budæus. Ariſtoph. πολ. ἢ τὸν πλοῦν ἡ μυρίων ἐστ᾽ ἄξιον στατήρων, hoc eſt, infinitis eſt ſtateribus dignum. Vtebantur hoc nomine & Perſæ & Macedones: vnde Philippici ſtateres, Dorici & Alexandrei dicti. στατῆρες δαρεικοὶ, numi Darici, Herodot. Eſt etiam ſecundum alios ſiclus, quod Hebræorum numiſma quatuor drachmas Atticas valet, vt ſcribit Ioſeph. vide Σίκλος. Item debitor apud Epicharmum, Etym.

Στατηρίδιος, i. στατῆρος ἄξιος, Pol.

Στατηρὸς, ſtabilis, conſtans ac firmus, σταθερὸς, βέβαιος, στάσιμος, μόνιμος.

Στατίζομαι, ſto, Eurip.

Στατίζω, μέλλων στατιῶ, ſiſto, item conſiſto, item ſtabulor.

Στατικὸς, ὴ, ὸν, ponderandi ſcientiæ peritus, item ſiſtendi vim habens: cui opponitur κινητικὸς, vt στατικὴ ἀντίδοτος apud Aëtium eſt & ſtatice herba apud Plin. lib. 26. c. 8.

Στατικὴ, ſtatice, ars quæ ponderum rationem tradit, Poll. apud quem στατικῶς Aduerb.

Στατὸς, ὴ, ὸν, ſtans, ſtabilis, qui diu ſtetit. Homer. Iliad. 6. ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, id eſt, ὁ ἑστὼς ἐπὶ πολὺ, χείμων στατὸν ὕδωρ, Sophocl. in Philoct. aqua ex imbribus conſtans, aut ſtagnans, ſunt tamen qui intelligant etiam fontanã. Item στατὸς θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta, idẽ quod ὀρθοστάδιος aliquando vero ſubſtantiuè dicitur στατὸς. Plut. Alcibiad. στολὴν ἢ ξυστίδα ἢ τὸν ἀγωνιστικὸν ἀμπεχόμενος χιτῶνα de Callipide tragœdo vbi ſunt qui cothurnos vertant, ſed quũ στάδιος χιτὼν Euſt. ſit ὁ στατὸς hic χιτὼν ſubaud. videtur.

Σταυροειδῶς, in crucis modum, inſtar crucis, figura crucis.

Σταυροειδὴς, έος, ὁ ἡ ὁ, σταυρότυπος.

Σταυρολιμένιον, ſepta portuum.

Σταυρὸς, οῦ, ὁ, χάραξ, crux, vallum, ſublica, id eſt, palus ligneus fixus & erectus, τὸ ὀρθὸν καὶ ἀπεξυσμένον ξύλον. Odyſſ. ξ, σταυροὺς δ᾽ ἐκτὸς ἔλασσε. σταυροὺς καταπηγνύντες, vallos defigentes clatrantéſque: ſic Valla apud Thucydidem, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν ἀέρα ἀνεστάναι, quod in aerem tollatur: ἢ παρὰ τὸ στῆναι καὶ τὸ ὤρειν, ὅτι ὁ ὑψηλὸς ἔχει καὶ πλάτος, Etymolog. nam & frequenter σταυρὸς crucem ſeu palum erectum ſignificat cum ligno tranſuerſo è quo malefici ſuſpendebantur: lignum figuræ T. τῷ γὰρ σώματι τούτῳ ἀνεσκολόπιζον vt ſcribit Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Plut. in Artex. Σταυρὸς, lignum illud duplex quod currui ſubiiciebatur, & Latini furcam appellant. vide Plutarch. in Problem. 69. Σταυρὸς, retis genus quod viſco oblinitur, Comm. Ariſt. in Auib.

Σταυρότυπος, ου, ὁ, cruci ſimilis, q. cruciformis. Et Heſych. σταυρότυπος, i. σταυροειδής.

Σταυρόω, ῶ, ὤσω, ῶκα, crucifigo, pango vallos, id eſt, τοῖς σταυροῖς καταπηγνύω, vallo, cancellato vallo claudo. Actiu. Accuſatiu. vnde ἀνασταυρόω, & προσσταυρόω. προσεσταυρώθησαν αἱ νῆες, naues clatris præfigunt, Thucyd. libro quarto, vbi Interpr. ὀρθοὶ προσέπηξαν, ὅτι ὅτε ξύλοις ὀρθοῖς προσεχώρησαν. προσεσταύρωσαν, id eſt, ὀρθοῖς ἔφραξαν. Paul. vlt. ad Galat. δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, mundus mihi crucifixus eſt.

Σταύρωμα, ατος, τὸ, agger ex lignis & terra, vallum, cancellatum vallum, ligneum ſeptum. δένδρα κόψαντες σταύρωμα ἔπηξαν, cæſis arboribus, cancellatimque confixis naues prætexuerunt, Thucydid. σταυρώματα ξύλινα, lignei obices, ſepta lignea. Plut. in Camil.

Σταύρωσις, εως, ἡ, q. crucifixio, vallum, vallorum depactio, Thucydid.

Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui cruci affigit, qui vallos ſeu palos depangit.

Σταφιδοδότης, ότου, ὁ, paſſus.

Σταφιδοποιοῦντες τὴν σταφυλὴν, paſſam vuam facientes, Dioſcor. lib. 5. cap. 29.

Σταφὶς, ίδος, ἡ, vua paſſa, id eſt. σταφὶς πεπτὴ Conſtant. γεωπονικῶν lib. 14. σταφὶς ἡμέρος, vua paſſa, Dioſcorid. libri tertii, capite 55. σταφὶς λιπαρὰ, vua paſſa pinguis, Idem libro primo, capite 4. vide Ἀσταφίς.

Σταφὶς ἀγρία, herba pedicularis Scribonio Largo à necandis pediculis dicta. Dicitur à Plin. & Cornel. Celſo libro tertio, c. 21. vua taminia. apud Scribonium tamen legitur vua aminea. Lege Dioſcorid. libro quarto, capite 156. Et Theocrit. Idyl. poſtremo. Dicitur etiam ἀσταφὶς ἀγρία, aſtaphis agria, Plinius. Et impropriè ἀγρία σταφυλή. Nam hæc propriè, vt dictum eſt labruſca. Columella libro octauo, capite quinto, de pituita gallinarum morbo, Vua quoque, quam Græci ἀγρίαν σταφυλὴν vocant, cum cibo miſta prodeſt. Hæc & ἀπὸ τῆς κορύζης quam ſanat, pituitaria dicta eſt teſte Plin.

Σταφύλαγρα, vide μέδιον.

Σταφύλη, ης, ἡ, perpendiculum, & σταθμὴ expon. Comm. Ariſtophan. in Ranis, Σταφύλη, apud architectos nomen ἐπὶ τοῦ μολιβδίνου βάρους τοῦ διαβήτου: vbi pro perpendiculo: ſiue potius fabrili libella, ſeu libra: vulgò niueau. Homerus Iliad. β, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, id eſt, ad amuſſim æquales, ſeu ad carcinum, id eſt, ὅτι ὁμοίως καὶ ἀνάλογον τοῖς νώτοις ὡς ἀπὸ σταθμῆς. Interpr. σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης οἱ δὲ τὴν σταθμὴν λέγουσι.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, vua, botrus: vitis alba ſylueſtriſque: ſic Hermol. labruſca, Ruel. σταφυλὴν πρόσφατον, καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, vuas recentes ſiccaſque non comedet, capite ſexto Numer. Heſiod. ἐρυθροὺς σταφυλῆς, id eſt, βότρυας. σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη, Plato de Leg. vua quæ dicitur generoſa: eſt enim & ἄγριος. σταφυλὴ ἀγρία, vua ſylueſtris, labruſcæ vitis (quæ & ἄμπελος ἀγρία) vua Dioſcorides libro quinto, capite 16. vbi de eius vino. Columella libri octaui, capite quinto, vuam labruſcam vocat. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite vltim. hederæ Ciliciæ, id eſt, ſmylacis aſperæ, fructum comparat σταφυλῇ ἀγρίᾳ. Plinius libro 16. capite 35. ait racemos ferre labruſcæ modo. Dioſcorides libro quarto, capite 144. καρπὸν δὲ φέρει, inquit, βοτρυώδη ὡς σταφυλίδα. Σταφυλὴ ἀγρία pro σταφὶς ἀγρία, vide ſuprà. Σταφυλὴ, affectus columellæ ſiue gurgulionis (qui γαργαρεὼν καὶ κίων: καὶ σταφυλοφόρος Ariſtoteli, καὶ κίων: improprièq; vua Celſo & Plin.) quo ea pars laxata, circa extremum τὸ ἴσχνον τῆς σταφυλῆς (id eſt, vuæ fructum ſiue granum acinúmque propriè, καὶ κόκκος: non verò acinorum nucleum καὶ γίγαρτον: nã hæc vinacea ſiue vinacei qui acinis celantur.) ſpecie ſua liuidóque colore repræſentat. Galenus libro ſexto κατὰ τόπους, Archigenem reprehendit obſcuritatis & ignorantiæ, quòd dixerit σταφυλὰς δὲ χαλαθείσας, tanquam hac voce vel ipſa pars, vel eius inflammatio ſignificaretur, non autem is affectus diuerſus de quo iam dictum. Apud Pollucem, Σταφυλὴ ἐπὶ τοῦ ἄκρου κίονος καὶ γαργαρεὼν, καὶ σταφυλοφόρος. Alibi tamen in Archigenis errorem incidit. vide κίονις.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, vuæ inciſio.

Σταφυλίδες, apud Pol. αἱ σταφίδες, vuæ, racemi, βότρυες. Theoc. ἀσταφυλὶς σταφὶς ἦν.

Σταφυλίζειν, Heſychius. τὸ στωμύλλειν (leg. σταφυλίζειν) καὶ ὅλως τὸ ἱερατεύειν.

Σταφυλῖνος, ου, ὁ, (ita enim ſcribendum non σταφυλῖνος, vt in codice Galeni, aut σταφυλίνος, vt in Æginetę) id eſt, paſtinaca herba, licet δαῦκον apud Theophraſtum ſic transferat Gaza. Eſt verò Galen. in Simplic. paſtinacæ duplex genus σταφυλῖνος ἥμερος, καὶ ἄγριος, paſtinaca ſatiua, & ſylueſtris ſiue erratica. vulgò vocamus paſtenades. De ſylueſtri Dioſcorid. libro tertio, capite 59. Et apud Athenæum lib. 9, ex Numenio, Ἀυχμηρὸν σίλφιόν τε καὶ ἀγρότιδα σταφυλῖνον. Diocles etiam ἀσταφύλινον vocauit. Paſtinacæ genus eſt radice craſſa, colore etiam ſanguineo, in aliiſque cereo, diuerſum à vero ſtaphylino. vulgò vocamus carotes: quæ vox è Græco fluxit, quaſi κάρωτα à capitis, id eſt, radicis magnitudine inſigni. Idémque Athenæus author eſt horum quæ ſubſcribam ad verbum, τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ᾽ ἐστὶ ὡς ἀκεῖς σταφυλῖνος, &c. ex Diphilo. Habes etiam apud Galenum 12. Methodi κεφαλωτὸν πράσον, id eſt, cæpe capitatum καὶ κεφαλωτὸν, ἀπὸ τοῦ κάρα, id eſt, κεφαλή. Heſyc. etiam quoddam ſtaphylini genus κάρος dictum fuiſſe adnotat. Alia eſt herba daucus, & tamen paſtinacam etiam δαῦκον impropriè appellarunt. Lege Aëtium. Σταφυλῖνος, vel vt apud Apſyrtum ſcriptum σταφύλινος quid ſit, vide in voce σφονδύλη.

Σταφυλὶς, in Σταφυλίδες.

Σταφυλοβολεῖον, ου, τὸ, locus in quo calcantur vuæ, πατητήριον, Suid. Apud Pollucem ſcriptum σταφυλοβόλιον: eſtque ταμεῖον, & vas in quo vuæ aſſeruantur. Alibi ait, ἐν ᾧ δὲ τὰς σταφυλὰς βάλλουσιν οἱ τρυγῶντες, σταφυλοβολεῖον.

Σταφυλοδρόμοι, Heſyc. qui incitabant vindemiatores.

Σταφυλοφόρος, quaſi vuigera. σταφυλοφόρον μόριον, particula vuigera: pars oris penitior, Ariſtotel. primo Animal. & Gaza. vide σταφυλή.

Σταφύλωμα, ατος, τὸ, vitium oculi acino vuæ ſimile. Celſus libro ſeptimo, in ipſo oculo nonnunquam ſumma attollitur tunica ſiue ruptis intus membranis aliquibus, ſiue laxatis & ſimulis figura acino fit, vnde id σταφύλωμα Græci vocant σταφύλωμα, id eſt, vuam. Galenus in definitionibus dicit in pupillæ parte inſurgere acino vuæ ſimile, quod fit quum inflammatione & dolore in altum erecta oculi pupilla fuerit, & vuæ acini figuram oſtenderit, Dioſcorid. libro primo, capite 138. σταφυλώματα τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, vuæ oculorum, Ruel. & Marcel.

Σταχάνη,ης,ἡ,trutina,ὁ ζυγὸς,Suid.dorica dictio eſt.

Σταχυηρά,τὰ quæ ſpicam gerunt,ſpicata,ſpicea.Theoph.hiſt.l. 1.ca.15.

Σταχυοβολεῖν,inſpicari videtur Gaza exponere libro primo , de cauſ.plant.Theophr.

Σταχυολογεῖν,legere ſpicas,ſpicilegium facere, id quod pauperibus in aliena ſegete licet poſt manipulos colligatos , & in decadas compoſitos. Dicitur etiam καλαμᾶσθαι. Vide ſuo loco.

Σταχυολογία,ας,ἡ,ſpicilegium.

Σταχυολόγοι,qui ſpicas legunt,quaſi ſpicilegi,οἱ καλαμώμενοι.

Σταχυοστέφανος,ὁ ἡ ἡ,epith.Cereris,in Epig.

Σταχυοῦσθαι,ſpicari Plinio , id eſt, ſpicatum eſſe, ſpicam ferre, στάχυν φέρειν.Dioſcorides libro quarto , capite primo de Betonica, ἐν ἄκρῳ δὲ τῷ καυλῷ ἔχει τὸ σπέρμα ἐσταχυωμένον ὥσπερ θύμβρα.Interpretes ſpicatum ſemen transferunt impropriè. Dic tu fructum ſpicatum. Nam σπέρμα etiam ἀντὶ τοῦ καρποῦ, qui hic eſt στάχυς,id eſt,ſpica. vel potius ſcribe ἐσταχυωμένῳ in generandi caſu,vt referatur ad καυλῷ.Archigenes apud Galenum libro ſexto, τῶν κατὰ τόπους capite quarto, καρποῖς & σπέρμα indifferenter vſurpauit de Myrice fructu loquens.Quod facere licet in quibus idem eſt fructus & ſemen : vt in frumẽtis:Periculoſum verò vbi hęc diſtincta,vt in pomis.hoc enim ambiguitatem parit.

Στάχυς,υος,ὁ,ſpica. Στάχυς, herba ſimilis marrubio , de qua Dioſcorides libro tertio , capite 120. habet hæc dictio στάχυς præter illam primam ſpicæ ſignificationem etiam alias pleraſque. Στάχυς , nexus vinculique modus & ratio quædam. Στάχυς etiam in nauium fabrica aliiſque aliquot artibus vſurpatum inuenitur : ſed vbique à ſpicis tranſlatum. Στάχυς,ſpicæ,in Plurali,Heſiod.υ.longa. Euſtath.Iliad.γ. annotat στάχυν in animalibus lumbos dici, τὰ περὶ τὰς ψόας.Pars quæ ventri ſubiacet στάχυς vocatur,inquit Pol. υ in Singulari corripitur,in plurali producitur.Cyril.& Ammon.In Accuſ. plurali στάχυς,vel στάχυας,vt Lucæ capite ſexto,ἔτιλλον τοὺς στάχυας, vellebant ſpicas.

Στάχυς,Spica,ſtella fulgida in Virginis ſiniſtra manu , Proclus. Dicitur à Chaldæis *Alzimon alazel.* Germanicus Baſſus,Fulget Spica manu.Manilius torridam Spicam vocat:Idem Baſſus igneam,& candentem Vitruu.Lege Higinum.

Σταχυώδης , ſpicam pariens,ſpicatus , ſpicam gerens , ſpicoſus, Gaza.

Στέαρ,ατος,τὸ,adeps,λίπος.Gaza in Ariſtotel.vertit ſeuum : nam πιμελὴ propriè eſt adeps,στέαρ, vnum idémque eſt totius animalium omnium pingue , Dioſcorides libro ſecundo, capite 89. & deinceps adeps , ſeuum,axungia,& vnguem,& huiuſmodi appellationes pinguium.Ariſtoteles libro tertio de hiſtor.Animal.diſcrimen ponit inter στέαρ & πιμελὴν,id eſt,adipem & ſeuum. Nam ſeuum fragile eſt , & poſtquam refrixit , glaciatur:adeps contrà liquidior eſt & minus cõcreſcit & duratur.Adeps inter cutem & carnem inuenitur: ſeuũ in fine carnis ſemper eſt. Quæ vtrinque dentata ſunt animalia , adipem habent: quæ altera tantùm parte , ſeuum , &c. Dioſcorid. στέαρ τῆς ἀλώπεκος. adeps vulpinus,Ruel.ſeuum vulpis,Hermolaus libro ſecundo Dioſcorid.capite 40 στέαρ χοίρειον , ſuillum pingue , adeps ſuillus,axungia ſuis.Dioſcorides libro primo,capite 144. Idem libro primo,capite 80.μετ' ἀξουγγίου ἢ στέατος ἀρκτῴου. cum axungia vel ſeuo vrſino,Hermol. alij adipe.γαλῆς στέαρ,muſtellæ,ſeuum. muſtellæ pingue. vtroque modo Eraſm.in Adag. Στέαρ ἀντὶ τοῦ σταῖς,farina ſubacta & fermentata , quod & fermentum (quæ ζύμη eſt propriè,)appellarunt,vulgóque paſtam,id eſt,farinæ aqua contemperatæ & ſubactæ maſſam ad panificium. Strabo [illegible] ταῖς χερσὶ φυρᾶν τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιίαν τοῖς ποσί. Sic etiam ſumpſit Ariſtotel.Problemat.Segm.4.Quæſt.22.Theophraſtus hiſtor. libro nono,capite 22.de grano Gnidio,[illegible] στέατι [illegible]. quo loco adipem Gaza infeliciter tranſtulit.pro cóque ait Dioſcorides libro quarto,capite de Thymelæa , eius granum dandum eſſe μετ' ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου. Sic accipiendum apud Galenum libro tertio , τῶν κατὰ τόπους,vbi [illegible] στέατι [illegible].Heſych. etiam oſtendit στέαρ ſignificare λίπος,ἢ ζύμην,ἢ ἄλευρον: & στέατα ſimiliter in Plurali.Idem in voce [illegible],ait eſſe στέαρ ἐν ᾧ τὰς χεῖρας [illegible] ἐν τοῖς δείπνοις. Quod Pollux confirmat libro ſexto, qui de apomagdaliis ait,[illegible] τὸ ἐν τῷ [illegible] καὶ [illegible] ἐκμάττεσθαι , τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον. Dixerat Dioſcorides libro ſecundo de Scilla , στέατι δὲ ἢ πηλῷ [illegible] εἰς κλίβανον.Plinius libro vigeſimo , capite nono , æquiuocatione deceptus ita tranſtulit, Conſicitur in clibanum aut furnum vel adipe aut luto illita.Ruſus quod Dioſcorides libro quinto de ſtibio, [illegible] δὲ στέατι [illegible] εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ, Plinius ſimiliter errans ita reddidit libro 33. capite ſexto,

Quidam non fimo vtuntur coquentes, ſed adipe.At fermento dicere oportebat : vt apud ipſum Dioſcoridem accipitur στέαρ capite de Eryſimo , & de fici vtrinſque ſucco. Vnde & στεάτιον,τὸ,dicitur [illegible].Paulus Ægineta libro tertio,capite 28. ᾠοῦ ἐν στεατίῳ ὀπτηθέντος τὴν λέκιθον dixit,id eſt,oui in fermento aſſati vitellum. Et Aëtius libro octauo, capite 51. in eiuſdem arteriacæ compoſit. habet,ᾠοῦ ὀπτοῦ ἐν ζύμῃ τὴν λέκιθον.

Στεάτιον:ſuprà.

Στεατόω,μ.ώσω,π.ωκα,obeſo Colum. Depon.

Στεατώδης,εος,ὁ ἡ ἡ,ſeuo obeſus,ſeuoſus,στεατώδης δυσοσμία , ſeuoſus pedor , Barbar. ſeui odoris virus,Ruel.libro ſecundo, Dioſcorid. capite 94. apud Hippocrat. στεατώδης,id eſt,στεατώδης Galeno.

Στεάτωμα,ατος,τὸ,adipis effuſio ſub cute.στεάτωμα nihil eſt aliud quàm(vt ſic dicam)adipatio.Galen.docet eſſe ſteatoma adipis contra naturam collectum aliquo loco incrementum. Pol.στεάτωμα,πιμελὴ [illegible] ὑπὸ τῷ δέρματι.

Στεγάζω,tego,ſuſtineo,fulcio,firmo,στεγάζειν ὕπνον , capere ſomnum,ἔχειν.

Στεγανά , τὰ,idem quod στέγη,apud Xen.

Στεγανὸν θρυμματίς,inter placentas numeratur à Pol.

Στεγανόμιον,ου,τὸ,merces quæ datur pro hoſpitio,ἐνοίκιον,Pol.ἢ [illegible] hoc etiam vocatur.

Στεγανόμος,ου,ὁ,caupo,paterfamilias,Pol.στέγαρχος.

Στεγανόπους,ὁ, planipes , vt Gaza vertit in Ariſtotel.alibi palmipes vt Plin.vt digitati,id eſt,σχιζόποδες.στεγανόποδες,οἱ,palmipedes aues.στεγανόποδα πλωτά, nantes aues palmipedes,Ariſtotel. libro ſecundo Anim.& Gaza ibidem.Dicuntur à Suid. στεγανόποδα etiam πλατυπόδια.

Στεγανὸς,ή,ὸν, denſus,anguſtus,durus,ſolidus,opertus,impenetrabilis pertinax,minutus,firmus,στέγην ἔχων, στερεὸς,πυκνὸς, σφιγκτός. Xenoph. in Venat. ἔχει δὲ καὶ τὴν τρίχα στεγανὴν, habet villos impenetrabiles. Στεγανὸς,tacitus,à denſitate & ſoliditate tranſlatione ſumpta,vt in quem non competat illud Terentij,Plenus rimarum ſum,hac atque illac perfluo.Suid. Parœmia eſt,inquit,βάκχαι τρίποδες, [illegible] στεγανοὶ καὶ σιωπηλοί: ipſæ enim tacebant Heſyc.στεγανὸς,ſecretus,ὁ [illegible] στέγειν τὸν λόγον καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν.

Στεγανώματα,ἐν τοῖς τείχεσι dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur Heſyc.

Στεγανῶς,ſtrictè,denſè.στεγανῶς ἐμφράζει,Dioſcorides libro ſecundo,capite 94.arctiſſimè obſtruit,Barbar.στεγανῶς [illegible] εἰς τὸν λέβητα,acriter acta in ahenum,Thucyd.ſic Valla Interp. ſic στεγανῶς,i.διὰ στεγανότητος.

Στεγανώτερος conticentior,Budæus in Pandect. Inde Prouerb. στεγανώτερος ἀρεοπαγίτου, Areopagita taciturnior,Eraſmus in Chiliad.

Στέγαρχος,ὁ, qui tecto præeſt,præfectus ædium,στεγανόμος, Poll. Dicitur etiam στεγάρχης.

Στέγασμα,ατος,τὸ,vide Στέγαστρον.

Στεγαστὸς,ή,ὸν,tectus,opertus.

Στέγαστρον vel Στέγαστρον,ου,τὸ,dixerunt στεγαστρίδα διφθέραν, authore Polluce , diphtheram , coriaceúmque amictum & tegumẽtum [illegible] χλαῖνα.Latini etiam ſegeſtria vocant,vt Varro & Nonius.Feſtus etiam ſegeſtria pelles nauticas exponit quæ à Græcis δέρρεις καὶ διφθέραι dicuntur. Hoc etiam nomine omne tegumentum appellatur & quicquid inuolucri vſum præſtare poteſt. Ob id Æſchylus dixit tranſlatè,ὀστέων στέγαστρον, oſſium inuolucrum & tegumentum.Et Plinius libro 13. capite 12.de generibus chartarum loquens, Nam emporetica inutilis ſcribendo , inuolucris chartarum ſegeſtriúmque in mercibus vſum præbet,ideo à mercatoribus cognominata. Atque vt Æſchylus , dixit Plato in Timæo,στέγασμα ὀστέινον. id eſt,oſſeum tegumentum : non verò textura vt Interpres. Et de tecto culminis στέγασμα ὀροφῆς dixit Herodotus, quem & in hoc ſenſu citat Pollux. Στέγαστρον pro pileo. Plutarchus in Craſſo,στέγαστρον [illegible] ἀναπαύσαιτο. Apud Varronem de lingua Latinâ pilei ſtraminei,ſegeſtria dicuntur : vbi à ſegetibus videtur hæc vox traxiſſe originem:nam & Varro ait quam lecticam quid inuoluebant quæ fere ſtramenta erant & ſegetes ſegeſtriam appellant,vt etiam nunc in caſtris.

Στέγη,ης,ἡ,τὰ στεγανά,ſtega Plauto,tectum , & quicquid tegminis tegetiſque vſum præbet.Et στέγη,contignatio:vnde vulgò ſtage:caſa.ἐπὶ τῶν στεγῶν [illegible], Dioſcorides libro quarto, capite 44. in tectis recenter illitis,Ruel.in tegulis recens oblitis,Barbar.in recens confectis tegulis,Marcel.qui ibidem annotat Græcos στέγης appellatione indicare quæcunque familiá à cæleſti aqua tuentur,ſiue fictiles tegulæ, ſiue ex materia tabulæ,ſiue ſtramenta ſint.στέγη, contabulatio. Athen. de bellicis mach.ἔχει δὲ καὶ μέσην στέγην [illegible]:Vitruuius libro decimo,capite 20. Habuerat autem

mediam contabulationem ſupra trabiculas. τὰ ξύλα τῆς στέγης, grauiia, Xenophon in Œconom. In eodem opere ſic legitur, [illegible] ἀλλὰ στεγνοὺς [illegible] vbi legend. στεγνά: vel cum Polluce στεγανῶν, id eſt, tectorum. Sic Cicero tranſtulit apud Columel. l. 12. capite primo, Tum etiam quum victus & cultus humanus, non vti feris in propatulo ac ſylueſtribus locis, ſed domi ſub tecto accuratus erat. στέγη, camera, δόμος, οἶκος, domus, ædes, Eurip. & Soph.

Στεγανὴ, ἡ, ſcortum, χαμαιτύπη, Pol.

Στεγνόν, τὸ, vide Στέγω.

Στεγνὸς, ὁ, ſtrictus, ſolidus, firmus, πυκνὸς, conſtrictus, corpore adſtrictus, præcluſus. Dioſcorides libro quinto, capite 19. [illegible] στεγνοῖς, in inflammatis & corpore aſtrictis, Marcel. στεγνὸν πάθος, aſtricta perturbatio ſeu affectio, Galenus libro primo ad Glaucon. τὰ στεγνά, adſtricta renum vitia, & quæcunque impedimento ſunt, vt vrina aut difficulter, aut ſæpe nulla, aut ſaltem per interualla temporis ſtillis fluat, ſiue ea in veſica, ſiue in renibus fuerit: ſumpta à fictilibus vaſis tranſlatione, inter quæ vocantur στεγνά, denſiora & ſolidiora, quæ nec rimis, nec raritate liquorum infuſum tranſmittunt, ſed eum continent. Nicander in Theriacis, [illegible] Interp. [illegible] στεγνὰ σώματα, ſtrigoſa corpora, anguſta, Dioſc. l. 8. c. 9. Στεγνὸς Heſych. [illegible].

Στεγανωπὸς, ὁ, Adiectiu. [illegible], compactus, denſus, ſolidus, in Epigramm.

Στεγνόω, μ. ώσω, aſtringo, conſtringo. Galenus 2. Aliment. [illegible], operculis fideliter obturantes. Idem libro quarto de victus rat. in morbis acutis, στεγνοῖ, hoc eſt, inquit, [illegible], mihi aluus aſtringitur: ſic Alexander Aphrod. in præfat. libro primo Probl. Et Dioſcor. libro primo, ἐστεγνωμένη [illegible], aſtricta ſeu conſtricta vulua. στεγνοθέντες, qui ex aſtricta cute in febrem diariam inciderunt, Galen. lib. 1. ad Glauc. aſtrictas febres Celſus l. 1. vocat.

Στέγνωσις, vel Στεγνότης, aſtrictio: vt στέγνωσις κοιλίας, cohibitio alui conſtrictio alui, Dioſ. l. 1. ca. 161.

Στεγνωτικὸς, vim habens aſtringendi vel inſpiſſandi. στεγνωτικὸς κοιλίας, aluum cohibens & ſiſtens, aluum aſtringens, Dioſ. l. 1. ca. 165. aluum firmans, Plin.

Στεγύριον, τὸ, in Nouel. Græc. penſiones ædium, non cœnacula vt Interp.

Στέγος, εος, τὸ, tectum. Soph. in Aiace, στέγος [illegible] i. domus plena incommodis.

Στέγω, vnde & verbum Latinum Tego, id eſt, operio, celo, κρύπτω, occulto. vnde Στέγη, Στέγος, Στεγαστρον. Apud Heſychium, Στεγανὸς dicitur, [illegible] στέγειν, id eſt, κρύπτειν. Sic στέγειν σιωπῇ dicunt Græci, id eſt, ſilentio tegere vel premere. Ariſtophanes in Veſpis, [illegible] στέγειν, id eſt, κρύπτειν. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, capite quinto de vermibus loquens, qui θρῖπες vocantur, Οἱ δὲ θρῖπες [illegible] (legend. [illegible], id eſt, [illegible]) [illegible] (corrigend. [illegible] pro [illegible] tranſlatè poſitum) [illegible], στέγει. vbi Στέγει non [illegible] poſitum ſed abſolute quod neutraliter dicunt, id eſt, tegit operitque nempe foramina atque hiatum: quod conſequens [illegible], coire atque coaleſcere. Itaque idem Philoſophus capite octauo eiuſdem libri de abiete loquens, ſic præcedens conſequénſque coniunxit, [illegible] συμμύει καὶ στέγει. Gaza priore loco, Durare valet ineptè conuertit: in ſecundo verò attentior, Se comprimit atque rimis omnibus coniunctis continuat, expoſuit. Atque hæc [illegible] στέγειν, nauis Æſchyl. [illegible]. Στέγειν verò in ſecunda ſignificatione, ſumpta à moribus tecti hominis (nam & tectiſſimum dixit Cicero) nec temerè aperti: qui ſecreta tegere nouerit, multa ſufferre atque perpeti: Eſt ὑπομένειν, καρτερεῖν, ἀνέχειν, βαστάζειν, ſuſtinere, ſufferre, tolerare, perferre, atque id genus. Apoſtolus Paulus in prima ad Corinth capite 13. ἡ ἀγάπη, inquit, πάντα στέγει, id eſt, charitas omnia ſuffert atque tolerat. Idem capite nono dixerat, [illegible], ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ſed omnia perpetimur atque ſuſtinemus. Eſtque apud Chryſoſtomum, [illegible] Στέξαντες, id eſt, [illegible]. vnde μὴ στέγειν, eſt perpeti non poſſe. Plutarchus in Camillo, τὸ ξύλον [illegible] στέγοντος, quum lignum per ſe ictus non poſſet perferre. Idem Chryſoſtom Οὐ στέγοντες [illegible], occultare nequeuntes. Et abſolutè: Pauli prima ad Theſſal. capite tertio, [illegible] στέγοντες, non amplius ferentes: nempe veſtri deſiderium. Στέγειν pro βαστάζειν, id eſt, ferre, portare, ſuſtinere: etiam rebus tribuitur, vt perſonis. Ioſephus, [illegible] Domus erat cuius tectum duæ columnæ ſuſtinebant. Στέγω, protego, quod [illegible] ſumptum, quo modo arces obiectæ vrbem tutantur & protegunt. Ariſtoph. [illegible].

Στείβω, calco, ſtipo, grauo, ambulo, tero, ὁδεύω, πατῶ.

Στειβεύς, viator, ὁδίτης, Heſyc.

Στειλαμᾶν, fallere, i. λανθάνειν, vt Budæus exponit ſeu [illegible], vt Suid.

Στειλειὸς, οῦ, ὁ, vel στειλὴ, & in Neutro τὸ στειλεῖον, ſecuris manubriũ [illegible]. Homer. Odyſſ. ε, [illegible], legitur & στειλεὰ, ᾶς, ἡ, quod quidam volunt magis propriè ſignificare ſecuris foramen in quod immittitur lignum.

Στεναύχην λάγυνος, pro στενόχην, in Epigrammat. lagena anguſtæ ceruicis.

Στένομαι, angor, ſuſpiro, triſtor. Heſ. in Theog. [illegible].

Στενόπορος τόπος, locus anguſtus.

Στεινὸς, οῦ, ὁ, pro στενὸς, anguſtus. ἐν τῷ στεινῷ, in anguſtiis.

Στεῖνος, εος, τὸ, angiportus. στενωπός, ſpatium inter foſſam & mœnia. via anguſta, & pontis anguſtia, Etymolog. Homerus Il. θ, [illegible] Interpr. στενώματι. Στεῖνος γὰρ [illegible].

Στεινόω, μ. ώσω, arcto, in arctum cogo, anguſto Cic. Actiu.

Στείνωμα, idem quod στεῖνος.

Στειπτὸς, peruius.

Στεῖρα, ας, ἡ, ſterilis. Paulus ad Galat. cap. 4. [illegible] Στεῖρα βοῦς Home. vacca ſterilis: i. taura Varroni: vt bos prægnans dicitur forda à Columel. & Ouid. Στεῖρα, τὸ στέρνωμα, carina nauis. Pol. [illegible] Hom. Il. α, [illegible] inquit Interpr. nam & in hac ſignificatione Etym. & Euſt. dictum volunt quaſi στερεά. Στεῖρα etiam, Pol. genus comptus [illegible] quòd conſueuerint mulieres comam carinare. Eſt enim carinata ſpecies capillis hinc inde pectinis diſcrimine per medianam lineam diſcretis.

Στειρεύω. vide Etym.

Στείριον, veſtis tenuis ac tranſlucens.

Στεῖρος, α, ὁ, ſterilis, ἀπὸ τοῦ στεῖρα, Eurip. in Androm.

Στειρωθῆναι, ſterilitatem pati, liberis priuari, Chryſoſtom. [illegible].

Στειρῶμα, τὸ, carina nauis, στεῖρα, τρόπις, Heſyc.

Στείρωσις, εως, ἡ, ſterilitas.

Στειφρὸς, οῦ, ὁ, validus: ſcribitur apud Heſych. in eadem ſignific. στιφρός.

Στείχω, eo, proprio ordine eo, incedo, accedo, aduento, prodeo, tendo, [illegible] vnde ἀποστείχω, in 2. Indefin. ἔστιχον: vnde διέστιχον. Il. α, [illegible], ibant. Sophoc. στεῖχε [illegible], prodi ante ædes. [illegible], Hom. Il. β.

Στείω, ſto, poeticè, & στέω factum: quòd στέω eſt pro στῶ.

Στελγιδοποιός, faber ſtrigilum, qui fabricat ſtrigiles, Etym. Apud Pol. στλεγγιδοποιός, & στλεγγοποιός.

Στελγὶς, ίδος, ἡ, ſtrigilis, ξύστρα. inferius στλεγγὶς ſcribitur. apud Poll. στελγγίς.

Στελγίσματα, τὰ, ramenta, ſordes quæ abraduntur ſtrigili, ſtrigmenta. vide in ξυστὶς & in στλεγγίσματα.

Στελεὸν, οῦ, τὸ, manubrium ſecuris, τὸ ἀπὸ πελέκεως ξύλον. vide στειλεός.

Στελεφοῦρος, ὁ, plãtago anguſtifolia, lanceolatam vulg. vocat. Inter σταχυώδη, i. ſpicata, numeratur à Theoph. hiſt. l. 7. ca 10. ὁ στελεφοῦρος, [illegible]. Lege Plin. l. 21. c. 17.

Στελεχιαῖος, idem quod στελεχώδης, vt στελεχιαία φλέψ. vena in corpore humano, quæ arboris caudici proportione reſpondet.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens Theoph. hiſt. l. 4. c. 2. vt Sycomorus, ficus cypria, Ceronia.

Στελεχόω, caudicem emitto. In Epigrammat. [illegible].

Στέλεχος, ε, τὸ, &

Στέλεχος, ου, ὁ, ſtipes, truncus, caudex, πρέμνον, [illegible], Theophr.

Στελεχώδης, quaſi caudicoſus, i. caudicis modo craſſus. Theophr. hiſt. l. 3. c. de Corylo, ait eſſe θαμνώδη καὶ μὴ στελεχώδη, i. fruticoſam, non verò caudicis modo craſſeſcere. στελεχώδεις κλάδοι, rami lignoſi, ſurculoſi, caudicoſi, Dioſc. l. 4. c. 75 ſic Interp.

Στελὶς, ίδος, quiddam arbori innaſcens vt viſcum & hiphear, Theoph. l. 1. de cauſ. plant. vide Marcel. l. 3. Dioſc.

Στέλλομαι, iter contendo, proficiſcor, ſed nauigatione propriè: (vnde στόλος) differt enim τοῦ πεζεύειν. Significat tamen aliquã-

do [illegible], ire, venire. Sophocl. in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible], accinguntur ad mouendum, Eurip. [illegible], Corcyram veniebat, Herodot. [illegible], profectionem in Ægyptum parauit, libro ſecundo, capite quarto Machab. Galen. Commentar. de Elementis, [illegible]. Idem [illegible], peregrinationem coactus ſuſcipere & peragere. Herodianus, [illegible].
Στέλλομαι, [illegible] & [illegible], id eſt, expeditionem ſuſcipio. vnde στόλος, exercitus & expeditio. Στέλλομαι, velum contraho. Ariſtoteles in Mechan. [illegible], &c. Homerus Iliad. α, ἱστία μὲν στεῖλαν, vela legerunt, id eſt, [illegible]. Στέλλομαι, veſtior, diuido, ſubſtraho, ſecedo [illegible], declinantes hoc, ne quis nos carpat, &c. Paulus capite octauo, epiſtolæ ſecundæ ad Corinth. id eſt, cauentes. & ad Theſſal. cap. tertio, στέλλεσθαι ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως [illegible] ſecedere ab omni inordinate ambulante. Sumptum eſt à nautis, qui flexo curſu declinant ſcopulum aut periculum. Plutarchus, [illegible], vt pelagi promontorium vitans. [illegible], indutus, Lucian. [illegible], vtentes veſtitu, Plat. de Leg.

Στέλλω, μ. στελῶ, π. ἔσταλκα, mitto, ordino, apto, orno, ſuccingo, paro, inſtruo, exorno: induo, [illegible]. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, mille homines miſit in Cherroneſum. Apud Lucianum ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, via quæ ducit ſeu fert Corinthum. Plutarchus in Pericle, στέλλειν ἐπ' ἐμπορίαν, ad negotiationem mittere. Plato in epiſtolis, [illegible]. στέλλειν πλοῦν, nauticam expeditionem facere. Sophocl. [illegible]. Odyſſ. ξ, [illegible], id eſt, armamentis remigióque inſtruxi, [illegible], adornaui. [illegible], naues traiecimus, Eurip. στέλλειν στρατόν, traducere claſſem, claſſe proficiſci, Idem. Στέλλω, contraho, aſtringo, ſiſto, compeſco, inhibeo, cum ſum teneo. στέλλειν ἱστία, vela contrahere. Apollonius ſecundo, ἱστία στείλαντες. στέλλω στρατιάν, contraho exercitum. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, apud Alexan. Aphr. quæ aluum adſtringunt.

Στέλμα, ſertum, corona.

Στελμονίαι, faſciæ quibus canum latera præmuniuntur, [illegible].

Στεμβάζω, conuitior, χλευάζω.

Στέμβω, iniuria afficio, ὑβρίζω, & motito, [illegible], Euſtath. Iliad. β.

Στέμμα, ατος, τὸ, corona, ornamentum, στεφάνωμα, [illegible], στέφος, infula, vitta, ſtemma, inſignia, imagines. στεμμάτων [illegible], nõ inferiores ſtemmatis, id eſt, non degenerantes à maiorum nobilitate, Euripid. στέμμα Æſchin. dixit lanam, [illegible], Euripid. Schol. [illegible] τὸ στέμμα, vocabãt veteres, Pol. i. cranium, capitis coronam, id eſt, στεφάνην. Suidæ etiam eſt στέμμα, [illegible].

Στεμφυλίδες, αἱ, oliuæ nigræ, Athenæus libro ſecundo, vide [illegible].

Στέμφυλον, ου, τὸ, & in Plurali τὰ στέμφυλα. Sunt verò gigarti vuarum, vel potius vinacei ſiue vinacea: reliquiæ omniáque retrimenta quæ ſuperſunt poſt expreſſas vuas, id eſt, [illegible], vulgò vocamus *le marc*: Columel. briſam: Veteres floces dixerunt teſte Gellio libro vndecimo, capite ſeptimo. Galenus libro ſecundo de Alimentis, [illegible] στέμφυλα, [illegible], &c. Dioſcorides libro quinto, [illegible] exhibet. Et Hippocrat. [illegible], ſimiliter στέμφυλα γλυκέα, ſitis leuandæ gratia præſcribit. Galenus libro nono, [illegible], paſtillos [illegible], id eſt, in vinaceis & briſa ſiccari, inquit, μὴ διαπνέῃ, ne tranſpirent. Sic etiam accipiendum quod de Sycite vino ait Dioſcorid. [illegible], &c. id eſt, vinaceorum reliquiis retrimentorúmque recentium ab vuis preſſis. Στέμφυλα, id eſt, fæces. Nam hæc vox vt de vuarum reliquiis retrimentiſque, ſic de oliuarum conſimiliter effertur. Conſtantinus [illegible] libro ſexto, capite vndecimo, [illegible]. Athenæus libro ſecundo, [illegible] (hinc briſam mutuatus eſt Columella, rurſus nos vulgò verbum noſtrum *briſer*) [illegible]. Quo ſenſu dictum eſt ab Androcle apud Ariſtotelem Rhetoricorum ſecundo, legem lege, piſces ſalſi maris, ſale: fracéque & retrimenta olearum, vnde & expreſſum oleum, oleo tamen ad ſui conſeruationem egere, id eſt, [illegible] Baccas egere oleo male vertit Eraſmus in Adagiis. His vtebantur in opſoniis, vt Suid. tradit: [illegible]. Apud Ariſtophanem in Nebulis, [illegible], id eſt, vinaceis. vbi Interpres, [illegible].

Στέμφω, μ. ψω, π. [illegible], moueo, Actiuum: vnde ἀστεμφής, ſtabilis.

Στέναγμα, ατος, τὸ, &

Στεναγμός, οῦ, ὁ, ſuſpirium & ſuſpiratus Ouid. gemitus.

Στενάζω, & poetice στεναχω, [illegible], &

Στεναχίζω, μ. [illegible], ſuſpiro, ingemiſco, & quiritor. Heſiodus in Theog. [illegible], tellus vaſta gemebat. Odyſſ. ξ, μεγάλα στενάχοντας [illegible], vehementer gementes, [illegible]. Iliad. [illegible]. Dicitur autem στενάζω [illegible], vt ſcribit Alexander Aphrod. libro 1. Probl. à cordis anguſtia. nam crebrò & ampliter ſuſpirant qui anguntur vel iraſcuntur, vel qui amant. στενάζω [illegible], deploro mortuum.

Στενακτή [illegible], gemebunda & miſera, capite quinto Ezechielis.

Στενότερος, [illegible], ſubanguſtus.

Στενόθωραξ, ακος, anguſto pectore, quales [illegible] à Medicis dicuntur. tabi obnoxios teſtatur [illegible], Galen. lib. 6. Epidem.

[illegible] exponunt, [illegible]. Ariſt. [illegible].

Στενολεσχέω, argutari, anxium eſſe & torqueri in rebus friuolis & nugamentis [illegible]. Ariſtoph. [illegible], anguſte loqui & tenuiter.

Στενολέσχης, ὁ, [illegible], argutator, Suid.

Στενολεσχία, ας, ἡ, anxietas in rebus nihili, argutiæ, Suid.

Στενολεσχέω, de rebus nihili nimiùm anxiè diſcepto, de meris nugamentis ſolicitus & anxius torqueor, Eraſ. in Prouerb.

[illegible], ſuſpiro, triſtor, iraſcor, melius [illegible].

[illegible], arcto freto aſtrictus, Eurip.

Στενόπορος, ὁ, anguſta via. Item Adiectiu. Ariſtotel. de mundo, [illegible], &c. in anguſtis autem faucibus, quæ ad occidentem vergunt, apertus, &c. Alexand. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλός, [illegible], anguſta tibia, ſono eſt acuto. [illegible], oculi arctos meatus habentes, oculi arctis meatibus conſtantes. [illegible], Eurip. arctus exitus. [illegible], anguſta locorum Thucyd.

Στενός, ἡ, ὁ, anguſtus, arctus, compreſſus. τὰ στενά, anguſtiæ, Thucyd. fauces, Liuius l. 32. Ad occupandas quæ ad Antigoniam ſunt fauces (Græci στενὰ vocant) miſit. [illegible].

Στενόστομον, genus oſculi quod fit labris compreſſis, [illegible] etiam dictum, Pol. Et [illegible] dixit Æſchyl. vas oris anguſti. Cleomed. [illegible].

Στενότης, ητος, ἡ, anguſtia.

Στενοφυλλία, anguſtia frondis.

Στενόφυλλος, habens anguſtia folia, qui foliis eſt anguſtis: cui opponitur πλατύφυλλος, Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 16.

Στενοχώρημα, &

Στενοχωρέω, anguſto & arcto, in anguſtum claudo, in arctum cogo, coarcto & comprimo: cui opponitur πλατύνω. Paulus 2. ad Corinth. capite 6. [illegible]: Interpr. Non habitatis anguſte in nobis: ſed anguſti eſtis in viſceribus veſtris.

Στενοχωρία, ας, ἡ, anguſtia, anguſtus locus, anxietas: hic & [illegible] opponitur. Dicitur etiam Στενοχώρημα.

Στενόω, μ. ώσω, π. [illegible], idem quod στενοχωρέω, arcto, frequento: anguſtia premo, ſtringo, coanguſto Cic. vnde [illegible], modicè & ſumma parſimonia viuere, [illegible]. Latini tolerare dicunt, Act. Accuſ.

Στέντωρ, ορος, ὁ, Stentor: vnde [illegible], præco Stentorius, Ariſt. l. 7. Polit.

Στεινυγρός, [illegible], arctus, idem quod στενός, Ionicè. propriè de anguſtiis in mari aut fluuiis, aut aliis locis humidis. Simonides, [illegible]. vide [illegible].

[illegible], apud Hippoc. pro [illegible], loci anguſtia de quo multa Galen. l. 1. de articulis.

[illegible], arctare, anguſtare Lucano, & Claud. [illegible], vtitur Hippoc. alij, vt Galenus ait in Gloſſis, accipiunt pro [illegible], ſtipare, ſiccare, humidorum meatus contrahere.

Στένω, μ. [illegible], gemo, ſuſpiro, anhelo, ingemiſco, deploro. Neutr. Sophocl. [illegible], id eſt, [illegible], Eurip.

Στευ-

Στενωπὸς, οῦ, ἡ στενωπὸς, id eſt, στενὸς, ὁ στενὸς τόπος, angiportus, arcta via, fauces, τὰ στενὰ, anguſtiæ locorum: κώμη, vicus. διὰ τῶν στενωπῶν εἰς ἀγορὰν ἐνέβαλον, per vicos in forum irruperunt, Plutar. in Publ. Pro faucibus & anguſtiis: Apollon. 2. Argon. πίσυνοι ἀλὸς στενωπῷ. Hom. Adiect. dixit Iliad. ή, στενωπῷ ἐν ὁδῷ, pro ἐν στενῇ ὁδῷ, ἐν στενῷ τόπῳ. Sic στενωπὸν ὕδωρ dicitur arcta aqua: & πόρος στενωπὸς apud Apol. Rhod. lib. 2.

Στένωσις, ιος, ἡ, anguſtiæ, coarctatio. Baſil.

Στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare & redimere aliquem poſſumus.

Στέπτρα, τὰ, ſerta quædam, quæ ex arborum ramis ſuſpendebāt ſerui, Heſych. Sic oſcilla appendebant arboribus Virg. Geor. Oſcilla quæ ex alta ſuſpendunt mollia pinu.

Στεπτὸς, οῦ, ὁ, coronatus, ſerto redimitus.

Στέργανος, ſtercus, fimus, κόπρος. Heſ.

Στέργηθρον, τὸ στέργημα, philtrum, πόθος. Euripides in Hippolyto, δύσλυτα δ' ἐστὶ (χρῆν) στέργηθρα φρενός. Ipſoſque mentis amores ſolutu faciles eſſe.

Στέργημα, τὸ, i. στέργηθρον, ὁ φίλτρον, apud Sophocl. in Thrachiniis, amoris incentiuum, & illecebræ, poculum amatorium: quod deſiderij poculum dixit Horatius.

Στέργω, μ. ξω, π. χα, amo, adamo, amore proſequor, amplector, charitate complector, obſeruo, colo. Dicitur propriè de naturali amore, & non facile ſolubili: hinc φιλοστοργία, mutuus parentum & liberorum amor. Στέργω, pro ἀγαπῶμαι, ἥδομαι, boni conſulo, ἀγαπῶ, ἐμμένω, ἀρκοῦμαι, acquieſco, & contentus ſum. Et diuerſis modis conſtruitur. Cum Dat. vt στέργει συμφοραῖς. Ariſtoph. αὐτὸ τοῦ ἀγαθοῦ ... στέργω τοῖς παροῦσι, præſentibus ſum contentus. Bud. in Epiſt. prior. ſic Ariſtid. Lucianus, Εἰ δέ τις αὐτὸς αἱρεῖται ... στέργειν δεῖ ... τοῖς ἐγνωσμένοις, acquieſcere iis quæ ipſe ſtatuit & elegit. Iſocrat. in Panathenaïcis, Ἀναγκαῖον στέργειν τοῖς συμβεβηκόσιν, id eſt, quæ acciderunt æqui bonique conſulere. ἐστέργμεθα Μούσαις, chariſſimi ſumus Muſis, in Epigr. Etcum Præpoſit. vt στέργοντα ἐπὶ τούτοις, Demoſth. στέργω ἐπὶ τούτῳ τῷ χρόνῳ, eo tempore ſum contentus, Gaza de ſeneċt. Cum Accuſ. vt στέργω τὴν ἀρχὴν ... προκαλούμενος, prouocare nolo, quod etiam ἀγαπῶ dicitur. πάντα με στέργει, omnia me delectant. Iſocrat. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε, riſum ſolutum ne ames. Idem, στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω, id eſt, præſentia amplecte, ſeu in præſentibus acquieſcere. στέργειν τινὰ βίον, colere aliquod vitæ genus Epigram. Sophocl. αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν στέργετε, id eſt ſceleſtus. Hoc verbum ... poſcit Accuſat. Plutarch. de Auguſto, τὴν δὲ ἀδελφὴν ... ἔστεργε. Στέργειν, orare, obſecrare. εὔχεσθαι. Sophocl. in Oedipo Colonæo, Στέργω δ' ... τὰ δ' ἡ πόλις.

Στερέμνιος, ου, ὁ, durus, robuſtus, firmus. Cicer. de Natur. deor. lib. 1. de Epicuro, Vt ea quæ ille propter firmitatem στερέμνια appellat.

Στερεομετρία, ars quæ ſolida metitur.

Στερεὸν, τὸ, ſoliditas, στερεότης.

Στερεὸς, οῦ, ὁ, ſolidus, rigidus, durus, firmus. Plato 1. de Republ. τὸ ... στερεώτερον, καὶ ... id eſt, durum & graue. στερεὸν σχῆμα, id eſt, ſolida figura: quæ ſit vide apud Gellium libro 1. capite 20. Στερεαὶ, duæ dicuntur coſtæ ſolidæ, Pollux.

Στερεότης, ητος, ἡ, ſoliditas.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, crudelis, στερεογνώμων, immitis, Sophocl.

Στερεόω, μ. ώσω, π. κα, firmo, ſolido, conſolido, Actiu. Genit. ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, cap. 2. lib. 1 Reg. ἐστερεωμένη πόλις, vrbs munita, cap. 5. ibidem. Στερεωθῆναι, ſolidari Senecæ Natural. Quæſt. lib. 3. cap. 25.

Στερέω, μ. ήσω vel έσω, π. κα, priuo, viduo, orbo, exhaurio, exuo, fraudo, Genit. & Accuſat. Thucyd. στερεῖν ... Xenoph. στερήσεται τῆς πόλεως, ciuitatem amittet & exulabit. ἐστερήθησαν δυνάμεως, vires attriuerunt, Thucyd. στερηθῆναι τῆς κεφαλῆς, capite priuari & carere, Xenoph.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, ſoliditas. ita vocatur cælum Geneſ. cap. 1.

Στερεῶς, firmiter, arctè, ἀσφαλῶς, ἰσχυρῶς. Hom. Odyſſ. οἱ δ' ἐμὲ μὲν στερεῶς ἔδησαν, me tenaciter ligarunt.

Στερηθέμεν, priuari. pro στερηθῆναι.

Στέρησις, εως, ἡ, priuatio, δήμευσις: bonorum mulctatio: vide Ariſtot. in Prædicamentis & ſtatim poſt prædicamenta. & in primo Phyſic. στέρησις & ἕξις opponuntur. vide Ἕξις. Ariſtotel. Rhetoric. 3. ... τὰ ... οἱ ... φέρουσι ... ἐν τῶν στερήσεων ... Stoicis dicitur, στέρησις αὐτοπραγίας, i. Ciceroni in Paradox. Seruitus, obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis ſuo. στερηθεὶς δὲ ... Æſchyl. Agam.

Στερητικὸς, οῦ, ὁ, priuatiuus. στερητικὴ πρότασις, negatiua propoſitio: cui opponitur κατηγορικὴ & καταφατικὴ, id eſt, affirmatiua. στερητικὴ ἐπὶ μέρους, particularis negatiua. Inter contraria ſunt & στερητικὰ, vt dignitas, indignitas: Cicero priuantia vocat in Topicis.

Στερίσκομαι, orbor, amitto. Genit. στερισκομένου αἵματος, effluente ſanguine, Ariſtoteles.

Στερίσκω, priuo, fraudo, exuo, ἀφαιροῦμαι, Actiu. Genit.

Στεριφωτῷ, ſolido, firmo ἰσχυρῷ, στερεῷ, Suid.

Στέριφος, ου, ὁ στερεὸς, ſolidus, στιβαρός. αὐτοῖς στερίφοις καὶ παχέσιν ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ, id eſt, ſolidis ac craſſis roſtris aduerſus vacua & fragilia, &c. Thucyd. lib. 7. ita Valla. Heſych. planè contrariam ſignificationem huic vocabulo tribuit, quippe qui στεριφώτερα expon. ἀσθενέστερα καὶ στειρότερα, itidémque στέριφος, ἀσθενής. Sed idem στέριφος exponit etiam ἄγονος, στεῖρος, infæcundis ſterilibus: itidémque στεῖρα, στέριφος, ἡ μήτε ... μήτε τίκτουσα, ſterilis quæ non peperit, needum parit. Quæ expoſitio apud Suid. quoque legitur. deriuant enim hoc στέριφος ... τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ...

Στιβεία, ἡ, via equorum vngulis proculcata, priua rerum omnium.

Στέρνιξ, medulla, ἐγκέφαλον. Heſyc.

Στερνίτιδες, à Polluce dicuntur duæ coſtæ αἱ ἐπὶ τῶν χόνδρων καταλήγουσαι, in cartilaginem deſinentes.

Στερνόμαντις, python, ἐγγαστρίμυθος. Sic dicitur à Sophocl. vide Ἐγγαστρίμυθος.

Στέρνον, ου, τὸ, pectus, ἀπὸ τοῦ στερρότητος. Ponunt Grammatici στέρνα inferiorem partem thoracis eſſe, ſuperiorem στῆθος. Εἰς τὸ στέρνα παίειν, ferire pectus, Xenophon. Pollux, στῆθος, inquit, καὶ τὸ ὑποκάτω ... στέρνον. Plato verò, τὸ ὑπὸ θυμοῦ καταλαμβανόμενον, στέρνον. Στέρνον pro animo atque cogitatione: vt διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminiſſe, animatum eſſe. Sophocles in Antigona, Οὕτω γὰρ ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ..., nam ſic oportet, nate mi, ſentire te, Heſych. στέρνα, διάνοια, φρένες.

Στερνοτυπία, ας, ἡ, pectoris percuſſio, planctus, Lucianus. de luctu, ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν στερνοτυπία, ad tibiæ modulos planctus editus.

Στερνοτυπέομαι, plāgo, pectus percutio: vnde στερνοτυπούμενος, mœſtus, præ dolore tundens pectora.

Στερνοτύπος, pectora tundens & feriens apud Euripid. in ſupplic. στερνοτύποις κτύποις ſtrepitus pectora plangentium.

Στερνοῦχος χθὼν dicitur terra à Sophocle, quia caua: atque eius cauitates & ſinus, pectoris, i. τὸ στέρνον rationem obtinent. Exponit tamen Suidas στερνοῦχον, per πεδινήν, id eſt planæ. & ait στερνοῦχον ... χθονὸς, ſignificare τὰ πεδία καὶ ὄρη: vt contrà αὐχένας τὰ ...

Στέρξις, amor, peculiariter, qualis eſt parentum erga liberos & viciſſim habitus animi præſentibus contentus.

Στέρομαι, idem ac στερίσκομαι, amitto, careo. Genit. οὐδὲ τούτου στέρεσθαι ... Ariſtid. Heſiodus νίκης τε στέρεται, &c. victoria priuatur. Plato primo de Republica, καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται, aures ſua virtute priuatæ. Idem libro ſecundo, ... αἱ στέρονται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ ... verocunq; horum priuetur, bonus cuſtos non erit.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, ἀστραπὴ, στεροπή. Item fulgor, λαμπηδών. vnde χαλκοῦ στεροπὴ, Homero, æris fulgor, i. arma fulgentia: ... τὸ στιλπνὸν ... ἀπὸ τῆς ὄψεως.

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, ſuſcitans fulgur: Epithet. Iouis. Heſyc.

Στέροψ, οπος, ἡ, fulgur apud Sophocl. vnde στεροπὴ, vt ab ἐνὼψ, ἐνωπή, Euſtat. Iliad. λ.

Στερεόω, μ. ώσω, π. κα, firmo, στερεῶ. Actiu. Genit. vel Acc. iungitur.

Στερροῦν, firmare, durare, ſolidare. Polybius, Στερρωθέντος τῆς οὐραγίας, munito & firmato extremo agmine. Tzetzes in Heſiod. διά τινος βαφῆς τὸν χαλκὸν στερροποιοῦντες ... quadam temperatura æs durantes.

Στερρὸς, οῦ, ὁ, ſolidus, rigidus, durus. στερρὸς δαίμων, durus genius, Euripid. στερρὰ ψυχὴ, firmus ac ſtabilis animus, Ariſtop. ... στερροτέρα τῆς ὄψεως, deitas ſolidior quàm oculis poſſit conſpici, Nazanz. ἰσχυρὸς, βέβαιος, ἀσφαλὴς, στερεός.

Στερρότης, ητος, ἡ, firmitas, ſoliditas, ſtabilitas, conſtantia, grauitas, Chryſoſt. ... ἔχει στερρότητα ... μίαν ...

Στέρφνιος durus, rigidus, σκληρὸς, στερρὸς, Heſyc.

Στερφόπεπλος, ὁ, leonis exuuio indutus. Lycophr. in Alexand. τὸν στερφόπεπλον ...

Στέρφος, εος, τὸ, corium, pellis, leonis exuuium. Item vas fictile, κεράμιον. Nicand. in Alexiph. ... στέρφος. Interpr. τὸ δέρμα quod Iones στέρφος vocant. Ob id Στερφώσαι, inquit, dicimus communi vſu. Suid. etiam ... In Epigr. ... στέρφος, i. δέρμα.

Στεῦμαι, Atticè pro στῶμαι.

Στεῦμαι, promitto, firmo, præfinio, διαβεβαιοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι, polliceor, profiteor, minor, præ me fero, iacto: vnde tertia perſona Singul. Indicat. στεῦται per ſyncopen, pro στεύεται: & tertia perſona Præteriti imperfecti στεῦτο pro ἐστεύετο. Hom. Iliad. γ, στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν, &c. Apollon. ſecundo Argon. στεῦται δ' Ἠελίοιο γόνος ἔμμεναι, ſe filium Solis profitetur. Et Iliad. β, στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, pro ἔλεγε.

Στεφάνη, ης, ἡ, corona, ςέφανος. Suid. Heſiodus, Στεφάνην χρυσέην κεφαλῇ ἐπέθηκεν. vnde Στεφανοφορεῖν, & Στεφανηφορία. Στεφάνη, circulus verſicolor pupillam ambiens, qui & ἶρις dicitur. Galen. li. 14. Therapeut. Τὸ χρῶμα καθ' ὃ συμφύεται πρὸς ἀλλήλας ἄμφω τὰ χιτῶνε, ἐπονομάζουσιν ἔνιοι μὲν ἶριν, ἔνιοι δὲ ἶρεν, ἄλλοι δὲ στεφάνην. Στεφάνη, genus galeæ, caſſis: vulgò dicimus vn cabaſſet. Pollux, Στεφάνη, ἣ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ, ἄπαν ἐν μέρει. Homerus Iliad. λ, ἡ δὲ στεφάνη δήν οἱ ἔσχε χαλκείη: vbi pro frontis armatura. Στεφάνη, montis ſupercilium & cacumen, ἡ ἐξοχή. Polybius, Ἡ περιμετρος τῆς ἄκρας στεφάνης. Homerus Iliad. ν, Οἳ τε κατὰ στεφάνας τοιούτους [illegible]. Στεφάνη etiam dicitur in architectura, margo qui in circuitu tectorum fit: coronam etiam dicunt Latini, vt apud Vitru. coronarum proiecturæ. Hieronymus contra Pelagianos lib. 1. ex Deuter. cap. vigeſimo ſecundo, loriculam τὴν στεφάνην expoſuit. Eſt verò apud Veget. lib. 4. Loricula munimentum, quod vrbium obſeſſores vltra iactū teli ædificant, foſſa, vallo, ſudibus, & turriculis inſtructa, vt erumpentibus è ciuitate poſſint obſiſtere. In hoc ſignificatu στεφάνην exponunt Grammat. τὸ περιτείχισμα τῆς ἀκροπόλεως [illegible]. In hoc ſenſu in Memnonis Eclogis [illegible] Denique quicquid coronæ modo quidpiam ambit, cingit atque coronat hoc cenſetur nomine: vt de tumulo dixit Apollonius libr. 2 Τύμβου δὲ στεφάνης [illegible], ſepulchri ambitus atque oræ. Propriè id in muris eſt ἔπαλξις, in ſuperciliis [illegible]. Heſych. De menſæ limbo atque ora: Ioſephus de Antiquit. τράπεζαν [illegible] στεφάνην περιλαμβάνει [illegible]. Interp. loricam vertit. In altaribus propriè vocatur [illegible]. Στεφάνη, circuitus capillorum extremus qui caput ambit in modum coronæ: intercapedo illa quæ ſincipite & ceruice continetur: Polluci, ὁ παλαιὰ [illegible]. Dicitur etiam [illegible]. Idem alibi στεφάνη, τὸ μεταξὺ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ βρέγματος. Στεφάνη, ornatus capitis muliebris, vt erat ἄμπυξ, κεκρύφαλος καὶ πλεκτὴ ἀναδέσμη. Latinè è græco tamen, ſpira dicitur, id eſt, [illegible], vulgò touret. Hom. Iliad. σ, Τὴν δ' [illegible] στεφάνας ἔχει. Lucian. [illegible]. Στεφάνη, vngulæ pedis equorum circuitus atque ambitus: coronam etiam vocant. Apſyrtus verò ſic tradit, Καὶ [illegible] στεφάνη [illegible]. Στεφάνη etiam incerniculi ſiue cribri ambitus, cribrumq; ipſum. Ariſtoph. in Concion. [illegible] στεφάνην [illegible]. Interpr. exponit [illegible]. Στεφάνη, in podice hiante circulus qui ex muſculo contexitur, [illegible] Polluci. Dicitur etiā Στέφανος: vide Σῆμα. Στεφάνη, orbiculus capiti impoſitus quo mulieres geſtant onera. Ceſticillum vocat Feſtus: Verticem Ouidius his verſibus,

Illo forte die caſtæ de more puellæ
Vertice ſuppoſito, feſtas in Palladis arces
Pura coronatis portabant ſacra caniſtris.

Sic vocauit à partis loco: nam capitis vertici ſuperponitur. Στεφάνη etiam eſt, vt Grammatici obſeruant, circulus venatoriæ ſupellectilis quo feræ inſerto collo capiuntur.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ, in orbem, circumcirca.

Στεφανηπλόκος, ὁ καὶ ἡ, coronarius, vel coronaria Plin. qui vel quę nectit & texit coronas, Theoph. lib. 6. hiſt. plant. cap. 7.

Στεφανηφορεῖν, coronam ferre, in Commentar. Ariſtophan. in Pluto.

Στεφανηφορία, geſtatio coronæ. Accipitur pro dignitate, vt erat choragorum munus, & theſmothetarum, & id genus qui coronas geſtabant. Vide Στεφανοφορία.

Στεφανηφόρος, ου, ὁ, coronam ferens, vt Hyppolit. Eurip.

Στεφανίδια, corollæ.

Στεφανιαία ῥαφὴ, ſutura capitis anterior coronalis dicta, quòd eo ferè loco ſerta & corollarum redimicula capiti imponerentur, teſte Galeno lib. de oſſibus: vel quòd iuxta extimum comæ circulum (quem στεφάνην dici teſtatur Pollux) capitis caluam circunſcribat.

Στεφανιαία φλὲψ, vena eſt circulo cor ambiens apud Medicos.

Στεφανίζω, pro στεφανῶ, vt apud Ariſtophan. in Equitibus. ἐστεφάνιζε.

Στεφανίσκος, corolla, laurea.

Στεφανίτης, ου, ὁ, athleta coronatus, ὁ στεφανούμενος Suidæ. vnde στεφανίτης ἀγὼν, certamen, cuius victori præmium corona proponebatur. Galenus ad Thraſibul. [illegible]. Præter coronas immunitatem habebant à tutelis & muneribus publicis l. 1. C. de Athl. Æſchines contra Cteſiphon. [illegible] στεφανίτην ἀγῶνα [illegible]. Ariſtotel. Rhetor. 1. [illegible] στεφανίτας ἀγῶνας [illegible]. Quibus olympionicen fuiſſe oſtendit. Sic tamen omnes ludi dicti, quorum corona præmium fuit. Pollux, [illegible] ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ [illegible], στεφανίτας καλοῦσιν, καὶ φυλλίνας. In Olympiis corona erat ex oleaſtro: in Pythiis laurea: in Nemeis ex apio: in Iſthmiis ex pinu.

Στεφανῖτις, ἰδος, ἡ, vua quæ frondes habet incurſantes acinis miro naturæ luſu. coronariam vocat Plinius. Sunt & ſuturæ coronæ capitis στεφανίτιδες dictæ, Pollux.

Στεφανίων, ὁ, graculi ſpecies.

Στεφανοπλόκος, coronamentorum artifex: idem quod στεφανηπλόκος. vide Στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιὸς, ſtructor coronarum, ὁ στεφανηπλόκος. &

Στεφανοπώλης, coronarius. Suid.

Στέφανος, ου, ὁ, corona: vnde ὁ στέφανος [illegible] Ariſtophanes: ſecunda breui. [illegible] etiam dicitur. Ariſtophan. in Pluto, Οἱ γὰρ [illegible], στέφανον ἔχοντα [illegible]. Στέφανος Grammaticis, ex ſertis floribuſque potius texitur: στεφάνη ex alia materia, vt auro. Heſiod. in Theogonia, Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνας [illegible] ἀνθεσι ποίης [illegible] κρατὶ περίθηκε [illegible] Ἀθήνη. Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε. Μέχρι στεφάνων ἀγωνίζεσθαι, ad corollas vſque decertare, prouerbium, quale apud Ciceronem vſque ad Plaudite. Olympionicis victoribuſque in gymnicis certaminibus (maximè quę στεφανῖται ἀγῶνες dicebantur, vt Olympia,) corona dabatur: vt laurea data fertur Herculi Argonautarum tēpore, qui pancratium vicerat: data eſt Dorieo Rhodienſi, vt ſcribit Ariſtotel. 1. Rhetoricor. Et Thucydides hiſtor. libro 1. ob eandem cauſam. Quinetiam hiſtrionibus decertato dramate atque abſoluto, corona vel palma tribuebatur, vt apud Plautum in Amphitryone. Ad corollas decertare dicetur igitur, qui nō in primo actu faliſcit & corruit, nec in limine impingit, & vt dicitur in porta cantherius: ſed qui ſtrenuè inceptum perſequitur, & ad colophonem coronidémque perducit. Plutarchus de vir. mulier. Ἠξίουν δὲ τὴν Ἀρεταφίλαν συναρχὴν καὶ συνδιοικεῖν τοῖς ἀρίστοις [illegible] τὴν πολιτείαν. ἡ δ' ὡς [illegible] δρᾶμα καὶ ποικίλον ἀγωνισαμένη μέχρι στεφάνου διαλύσασα [illegible], [illegible] τὴν γυναικωνῖτιν [illegible], [illegible] ἄγουσα [illegible] φίλων καὶ οἰκείων διετέλεσε, id eſt, Rogabant Aretaphilam, vt vnà cum optimatibus Rempub. capeſſeret atque adminiſtraret: illa verò, vt quæ varium quoddam & multarū partium drama ad corollas vſque decertaſſet, poſtea quàm liberam ciuitatem eſſe vidit, continuò in gynæceum ſeſe abdidit, &c. Στεφάνου ἀνάδησις, de redimitu coronæ: vt loquitur Solinus, apud Pollucem. Στεφανίτιν βάλλειν, dicitur vt φυλλοβολεῖν, de quibus copioſè in noſtris Antiquitatum libris. Στέφανος tranſlatè pro virtutis præmio. Thucydid. lib. 2. [illegible] στέφανον δὲ καὶ τοῖς λειπομένοις [illegible] τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα. Στέφανος etiam μεταφορικῶς pro conuentu hominum, & circunſtantis populi cœtu: coronam etiam dicunt Latini. Virgil. Æneid. 9. interlucétque corona, Non tam ſpiſſa viris. Cicero Bruto. Non modò à corona, quod eſt ipſum miſerabile, ſed etiam ab aduocatis relinquuntur. Sic etiam dixit Homer. in Iliad. [illegible] στέφανος [illegible]. Metaphora inquit Heſyc. [illegible] στεφάνη, [illegible] γυναικῶν. Στέφανος, ambitus mœnium in orbem ductus. Orpheus, [illegible] στεφάνοισι [illegible]. Στέφανος, ſydus, dictum etiam Corona à Latinis, vt Plin. & Hygino. Proclus in ſphæra, νότιος ὁ στέφανος, auſtralis Corona. Στέφανος etiam pro podice vſurpatur, vt & στεφάνη. vide Σῆμα.

Στεφανοῦμαι, cingor. cum Genit. στεφανοῦνται τῶν ἀνθῶν, floribus coronantur, Philoſtrat. Et cum Accuſatiuo, στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα, præmia accipio. Idem in Heroic. Heſiod. in Theogonia, ἄστρα [illegible], τοῖς τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, quibus cælum cinctum eſt. Ariſtophan. [illegible] στεφανωσάμενος [illegible] καλάμῳ λευκῷ, albo calamo coronatus.

Στεφανοφορία, ἡ, coronæ geſtatio, apud Pollucem. in Commentar. Ariſtophanis in Pluto ſcriptum στεφανηφορία. vide ſupra.

Στεφανοφόρος, coronatus, coronam geſtans.

Στεφανόω, ῶ, ώσω, ωκα, & στεφανίζω, στεφω, corono, cingo, corona inſignio, redimio, exorno, [illegible] ſecunda breui, in Epigramm. Actiu. Accuſat. στεφανοῦν [illegible], Ariſtoph. & Interpres in dictione [illegible], Idem Ariſtophan. Plato in Sympoſio de Alcibiadis corona, [illegible] στεφάνῳ [illegible] ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς [illegible]. [illegible] στεφάνου θύρας, fores redimite, Plutarc. in lib. [illegible]. Στεφανόω, honore afficio, τιμῶ, exorno, quòd coronę darentur honoris gratia. Pindarus Olymp. [illegible] στεφανῶσαι [illegible], carmine exornare. Eurip. [illegible] στεφανοῦσιν [illegible]. Accipitur apud Galenum pro victorem declaro, palmam tribuo. Στεφανῶ, corono, i. circundo, ambio. Homerus de inſula, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, quam vndique cingit immenſum mare. vide Τεμεῖν.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, corona, coronamentum. Gaza lib. 6. hiſt. plan. Theophr. res ex qua fit corona, coronariū genus oleris quodcunque foliaceum, Athen.

Στεφανωματικὸς, ή, ὸν, coronarius, coronamentis aptus, quo coronæ factitantur, qui in coronas additur, qui coronis inſeritur,

Dioſcor.

Dioſcor. lib.2. cap.118. Dicuntur etiam Στεφανώματα à Theophraſto,quæ Plinius coronamenta vocat.

Στεφάνωσις,q.faſtigiatio ædificiorum, dicitur enim , inquit Suid. ἐπὶ οἰκοδομῆς ὅλης.

Στεφανώδης μυῤῥίνη , myrti modo coronarij generis prouenientes,Theophraſt.lib.6.hiſtor.plant.

Στεφανωτικὸς,vide Στεφανωματικός.

Στέφος,εος,τὸ,ϛέφανος,ſertum,corollarium,Callimach.in hymno Dianæ. Eſt & tectum,ϛέγη.

Στεφηφόροι,Græci vocant flamines.

Στέφω,μ.ψω,π.κα,circundo,corono,impleo,exorno,κοσμῶ,ϛεφανῶ,redimio:ſic Sueton. Tintinnabulis faſtigium ædis redimiuit.Actiu.Accuſ.

Στῇ,ſubſtiterit,conſtiterit.& ϛῆ pro ἔϛη,Homer.

Στήθαιον,ου,τὸ,vide Στηθύνιον.

Στήθεσφι.Aduerb.per pectora,ϛήθεσι.

Στηθύνιον,ου,τὸ,medium pectoris,q.pectuſculum,τὸ τοῦ ϛήθους μέσον, Pollux.

Στῆθι,ſta,ab ἵϛημι.Ariſtoph.in Plut.ϛῆθ᾽ αὐτοῦ σὺ,ϛῆθι.

Στηθίδιον,τὸ,q.pectuſculum,τὸ μικρὸν ϛῆθος,Suid.

Στηθιαῖος τόπος,pectoris locus.vide Ταινία.

Στηθοδέσμιον,ου,τὸ,pectorale.Eſt apud Pollucem ϛηθόδεσμον,τὸ,i.faſcia pectoralis,mamillare Martial.aut eſt fibula & vinculum mamillaris.

Στηθοδεσμὶς,ίδος,faſcia pectoralis,cap.2.Hieremiæ.

Στηθοειδὴς κερχνώδης apud Hippocratem , id eſt φωνὴ. vide ſuprà.

Στῆθος,εος,τὸ, pectus, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum, Cælius libro ſecundo,cap.36.vnde ϛηθαῖος,pectoralis, Interpres Ariſtophanis in dictione Αἰσχύνη.vide Στέρνον. Apud Ariſtot. ϛῆθος διφυὲς μαστοῖς , pectus diſtinctum mammis duabus Homerus Iliad.ι,ϛῆθος μενοινώων dixit.Idem de Agamemnone in maxima animi anxietate,ait Iliad.κ, κραδίη δέ οἱ ἔξω ϛηθέων ἐκθρώσκει,τρομέει δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα, cor. extra Pectus abit ſaliens:omneis tremor occupat artus.Τῷ ϛήθει opponitur μετάφρενον.de quo ſuprà.Iliad.ν, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μεσσηγὺς,διὰ δὲ ϛήθεσφιν ἔλασσε. Στῆθος in manu,τὸ περὶ τοὺς καρποὺς μέρος,Pollux Στῆθος infra θέναρ,vbi palmæ initium eſt, in manu interna nominatur : éſtque pars toroſior exaggeratũ quid & prominens oſtendens,vt in toris ſiue ſulcis ripiſque cernitur: ἀνάστημα etiam vocatur. Nec aliud ϛῆθος ἀντίχειρος, quam carnoſum illud in radicibus pollicis montem nonnulli vocant : Et quod paulò depreſſius ſubeſt,θέναρ χειρὸς nominatur.Similiter & Στῆθος in pedibus dicitur, vt iam adnotatum in voce Πεδίον. Στῆθος,teniæ in mari,ταινία.vide Ταινία.

Στήκω,τὸ ἕϛηκα,hoc eſt βεβαίως μένω.τῷ ἰδίῳ κυρίῳ ϛήκει ἢ πίπτει,proprio domino ſtat vel cadit,Paulus cap.14.ad Rom. ϛήκετε ἐν τῇ πίστει,i.ſtate in fide,Idem Paulus cap.16.Epiſt.1.ad Corint. In 1.Theſ. c.3. ὅτι νῦν ζῶμεν,ἐὰν ὑμεῖς ϛήκετε ἐν κυρίῳ, Nam nũc demùm viuimus,ſi vos ſtatis in Domino,i.ſi in fide conſtatis atque permanetis.vide Ἑϛήκω. Alex.Aphrod.lib.1.Probl.διὰ τί ὑπὸ τῶν εἰκόνων πλησίον ϛήκοντες ἱδρῶσι τὸ χειμῶνα βλέπονται , id eſt , propè ſtantes.

Στήλη,ης,ἡ,columna.& propriè pila ſtans in monumentis,cippus, ſimulachrum,imago,titulus lapideus ſiue ſaxeus,titularis lapis,Bud.in Pandect.ϛῆλαι ἐπὶ τῶν τάφων.inquit Ariſtoph.Comment.Nebul.Vide in dictione Κύρβις.Ariſtot.de mũdo, κατὰ τὰς Ἡρακλείους λεγομένας ϛήλας,&c.qua parte ſunt Herculis columnæ. De iis apud Theophraſtum lib.4.hiſtor.cap.7.vbi Gaza vertit Gaditanum fretum. Στῆλαι μονόλιθοι, Ioſepho ſunt ſolidæ columnæ,quibus opponuntur ſtructiles.ϛῆλαι ἐργαστῶν,Diony. de ſitu orbis.ϛήλας Latini pilas vocant, ſed Plinius Græca voce vtitur.in qua ſcriptæ ſunt,inquit,ſtelæ lapideæ literis incognitis. ϛῆλαι Διονύσου, Dionyſ. de ſitu orbis, ſunt in extremis montibus Indiæ. Bacchus & Hercules ſuorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus ſtatuerunt, quos Alexander imitatus eſt. ἐν ταῖς ϛήλαις ſcribebantur fœdera, in Epiſt.ad Philipp.ad Demoſthen.Vide Στηλίτης,& Στηλιτευτικός.

Στηλίδιον,partua ſtatua,terminus.

Στηλὶς,ίδος,ἡ,lignum in puppi erectum.Pollux,Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης,ἄφλαστα καλεῖται,ὃ ἐστὶν ὀρθὸν ξύλον πήγνυται, ὃ καλοῦσι ϛηλίδα. Στηλὶς , columella vt Cicero tranſtulit 2.de Legib. Et Suidæ ϛηλὶς,ἡ μικρὰ ϛήλη.

Στηλιτευτικὸς,ὁ,inuectiua.

Στηλιτευτικὸς,famoſus, iniurius, ὑβριστικὸς, infamator : vnde duæ illæ inuectiuæ ac infamatrices orationes,quibus Nazanz. impium Iulianum notat,ϛηλιτευτικοὶ vocati ſunt λόγοι. Et Στηλῖται dicuntur quorum nomina in columna notata ſunt ad ignominiam declarandam. Vide Στηλίτης. Eorum etiam qui optimè meriti eſſent de Rep. nomina in columna aſcribebantur, quod Lyſias oſtendit in Orat.contra Agoratum: Τὰ μὲν τοι,ait, ψηφίσματα ἀναγεγράφθαι ἐν ϛήλῃ,ὥστε αὐτοὺς ἀργύριον δόντας, ἀναγραφῆναι ὡς εὐεργέτας ἐν τῇ ϛήλῃ ἀναγέγραπται. Loquitur de improbis quibuſdam ciuibus,qui pacta mercede hunc honorẽ à turbulentis oratoribus emere ſolerent.

Στηλιτεύω,μ.εύσω,π.ευκα,noto,id eſt, pingendo vel ſcribendo aliquem infamia noto,ſculpo in columna in vituperium alicuius,inuehor in aliquem & triumpho,Etym.Actiu.Accuſ.οἱ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν σὺν φωρῷ συνεργὸν ϛηλιτεύσαντες,qui Ananiam & Saphiram publici ſupplicij dedecore infamarunt, Nazan.in Orat.ſic Moſel.ἦρες τὸν κράββατον καὶ ἐϛηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν,tuliſti grabbatum,beneficentiámque palàm confeſſus es,Idem in Orat. ἐν ὕψει ϛηλιτευόμενος,Idem ibidem, in alto turpiter pendens:ſic Bilibaldus.

Στηλίτης,ου,ὁ,notatus infamia:& qui notauit alterum, Demoſth. Philipp.3. Στηλίτης ἐν ἀκροπόλει,ærarius factus, relatus in Cæritum tabulas,qui Demoſth.Orat.1.in Ariſtogitonem,γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει.dicitur & relatus in ærarios: ἐφλωσε τὸ δημόσιον,καὶ ηὐλάβησε καὶ ἐζημιωμένος.Ariſtot.Rhetor.ad Theodocten li.2.ὡς Λεωδάμας ἀπολογούμενος ἔλεγε κατηγοροῦντος Θρασυβούλου,ὅτι ἦν ϛηλίτης γεγραμμένος ἐν τῇ ἀκροπόλει,ἀλλ᾽ ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα οὐ συνενεγκεῖν.μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα,ἐγγεγραμμένης τῆς ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον. Quẽ locum nõ intellexerunt interpretes: ſic enim vertit Trapezuntius, Vt Leodamas ſe defendens accuſante Thraſybulo dixit , quòd in arce quidem conſtitutus eſſet,ſed erumpere triginta virorum tempore inutile fuiſſet: ſibi enim magis propter odium in plebem ſuſceptum triginta viri crederent. Hermol. verò ita interpretatur,Leodamas à Thraſybulo accuſatus, quòd arcem obtinuiſſet, diſſoluit accuſationem hoc modo: Eram quidem in arce conſtitutus Iudices,cæterum eo tẽpore in 30.tyrannos erumpere vtile Reip. non fuiſſet.nam cum per eam offenſionem ſubiturum me inuidiam plebis viderem,ſperabam etiam fore, vt neceſſe eſſet illos mihi plus credere.Neuter horum Ariſtot.ſenſum,& verba expreſſit. Nam quod aiunt de Leodamante præſidij cauſa in arce conſtituto,ac de eruptione in triginta tyrannos,merũ eſt ſomnium.ſed debuiſſent ita vertere : Quemadmodũ Leodamas dixit ſe defendens, cùm enim Thraſybulus accuſaret, quòd in columna ærariorum ſcriptus eſſet in arce:ſed eximi, inquit,tyrannorum tempore non conducebat , quòd plus fidei ſibi 30.tyranni haberent, cognito eius odio, ac perſpecto in populum.Vide Στηλιτευτικός.

Στηλογραφία,ας,ἡ,tituli inſcriptio.

Στηλογραφῶ,ſculpo in columna.

Στηλοκοπεῖν,infamia notare,Hermog.

Στῦλος,lapis qui inferius muro innixus fulcit eum.

Στηλόω,μ.ώσω,erigo vt cippum vel ſtatuam.ἐϛήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος.cap.3.lamentationum Hieremiæ,Poſuit me quaſi ſignũ ad ſagittam.ἐϛήλωσεν ἐπ᾽ αὐτὸν σωρὸν λίθων, comportauit ſuper eum aceruum lapidum,cap.18.libro 2.Regum. Στηλόω, firmo,ſtabilio,Nazanzen.ἐϛηλοῦτο , ſtabat, ſtetit, cap.17. libro 1. Regum. ἐϛηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, ſtantes iuxta ianuam,capit. 18.Iudicum.

Στῆμα,ſtamen.dicitur de planta vt Heſy.annotat. Στῆμα,in genitalibus hominis quod ex virga propendet, τὸ κατωφερὲς τοῦ αἰδοίου,καὶ τὸ ὑπὸ τῷ βαλάνῳ ἄκρον στῆμα vocatur,& πόσθη τοῦ αὐχένος,Pollux.

Στήμονος,ſtamineus,ſtaminis modo intextus. Theophr.de hiſtor. plant.lib.3.cap.vlt.de ſmilace, ἔχει στημονώδη διαλήψεις. quid ſi ϛημονώδεις.apud Heſy.tamen ϛημόνιον, per κεκομμένον καὶ πλοκάμων exponitur.

Στημονίαι,αἱ,cincinni tenues in modum ſtaminis,Heſych.cincinnè prolixi & teneri Camer.

Στημονίζομαι,ſtamina duco.

Στημονίζω,idem,νήθω.

Στημόνιον, &

Στημοῤῥαγέω,ῶ, diſciſſus ſum.ἀμφιρρήγνυμαι. τούτου γὰρ ἕνεκα ὑπ᾽ ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημοῤῥαγεῖς πεπλωμάτων ἐδουπησαν.

Στήμων,ονος,ὁ,ſtamen,ϛάμων,in Epigr.

Στημονώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſtamineus, ſtamen referens. Plut.de ſolut. animal.

Στῆναι,ceſſare,ſiſtere.

Στηνιῶσαι, ſalibus & conuitiis inceſſere , βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι. nam ϛήνια feſtum erat Athenis , in quo ſe mutuò ſcommatis perſtringebant.vide in Chiliad.

Στήριγμα,τος,τὸ, fulcimentum, ἔρεισμα, ſtatumen, firmamentum Ciceroni,quod ſuſtentaculum dicunt. Ioſephus de Captiuitate ὁ δὲ ἀλλ᾽ ὑποκαέντων τῶν στηριγμάτων, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης κατεσείσθη, id eſt , ἰσονεὶ, exuſtis fulcimentis & tibicinibus, turris repentè emota eſt atque deturbata. Interpres ſubiicibus expoſuit , ſignificanter quidem , ſi Latinè in eo ſignificatu vſurpetur. Vide Ῥεῖαι. Στηρίγματα etiam dicit Ouidius firmamina. Στήριγμα pro temone , quære in dictione Ῥυμός.

Στηριγμὸς,οῦ,ὁ, firmitas,ἑδραιότης Suid.firmus ſtatus. Petrus cap.vlt.

epiſt.2. μὴ ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, ne excidatis à propria ſtabilitate. σέλας στηριζόμενον, fulgor fixus, i. ignis extenſio lōgè porrecta, & loco permanens tanquam profluuium ſyderis, vt docet Ariſtot. libro de mundo.

Στήριγξ, γος, lignum in curru. Tibiæ etiam, id eſt κνῆμαι, στήριγγες τοῦ σώματος vocantur à Xenophonte: ſunt enim ſtatumina fulcimentáque corporis. eſt etiam furca. Pollux τὰς κνήμας περόνας ſiue ἀντικνημίας ita vocari tradit. vide Παραστάς.

Στηρίζομαι, conſiſto: affirmo, πείθομαι.

Στηρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, firmo, confirmo, ἐρείδω, fulcio: affirmo, πιστόω: affigo ſeu figo, conſtabilio. Heſiod. τὸν αὐτὸς Ζεὺς στήριξε χθονί, defixit in terram. Idem. κίοσιν ἐστήρικται, columnis nixus eſt. Idem. οὐδαμοῦ ἐστήρικτο, id eſt, nuſquam ſuſtentabatur, nuſquam hærebat στηρίξαι ἐς τὴν καρδίαν, ad cor hærere, Thucydid. στηρίζον δὲ ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους, ſe inſinuans in partes principes, Dioſcorid. lib. 6. cap. 2. Lucæ cap. 9. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, obfirmauit faciem ſuam (id eſt, ſe ſe) vt proficiſceretur Ieruſalem. Στηρίζω, ſtationem facio: dicitúrque de planetis antequam retrogradiuntur & recurrunt, cùm in epicyclo vel minima, vel nulla differentia inuenitur incrementi atque diminutionis, hoc eſt, τῆς προσθετικῆς τε καὶ ἀφαιρετικῆς στηρίζειν. inde στηριγμός, huiuſcemodi ſtatio.

Στῆσαι, appendere, mutuò dare: id enim olim ad ſtateram fiebat.

Στήσιος Ζεύς, ſtator Iupiter, Demoſth. Philip. α.

Στησιφόνιον, τὸ, telephium herba. Heſychius. τηλέφιον, τὸ φυτὸν exponit.

Στῆτα, ας, ἡ, fœmina, vxor apud Theocr. quo modo & illud Iliad. α. διαστήτην ἐρίσαντε: diuiſim legendum autumant quidam, διὰ στῆτην ἐρίσαντε, fœminæ cauſa contēdentes, nimirum Chryſeïdis, vt ibi annotat Euſtath.

Στήτην, ſteterunt, in duali pro ἐστήτην, Hom. Iliad. α.

Στιάδες, pinguis, στεατώδεις, Hippocr.

Στέω, pro στῶ, ſteteriſſem, vt θέω, pro θῶ, & θείω, pro θῶ poët.

Στία, & στῖον, lapis, calculus, Apollon. 2. ἐπὶ κίρκῳ ῥῖψε παλαιῇ στίην: vbi interp. στίαι αἱ ψῆφοι παρὰ τὸ στοιβάζεσθαι χαμαιώρητοι: vnde στιώδης. apud Heſych. στιαί corruptè ſcript. στῖαι, inquit, αἱ στοιχειώδεις, καὶ λιθώδεις. Apud Hippocr. στῖον id eſt Galeno ψῆφος, λίθος. στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδες. vnde στιῶδες dicitur, hoc eſt, durum, σκληρόν.

Στιάζω, lapides iacio, λίθους βάλλω, Heſyc.

Στιβάδιον, ου, τὸ, ſtibadium, hoc eſt, torus, vel cubile ex ſtibade ſiue ſtœbe herba conſtructum. qua dictione Seruius 1. Æneid. vſus eſt, Cælius lib. 4. cap. 58. Vnde

Στιβαδοκοιτεῖν, in ſtibadio vero toro ex herbis ſtrati loco iacēre, humi ſtratis herbis cubare, καὶ χαμευνεῖν more Perſarum. Polyb. lib. 2. [illegible] vnde Στιβάς.

Στιβαδοστρωτέω, ώσω, ηκα, lectum ſterno. Neut. abſol.

Στιβάζω, calco, πατέω.

Στίβαρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, &

Στιβαρός, ὰ, ὸν, fortis, robuſtus, grauis, durus, violentus, ἰσχυρός, validus, ponderoſus, denſus, Heſychius. ἄρμενος, βαρὺ στερεόν. ἔγχος στιβαρόν, Homer. Ioſeph. dixit πάλαι στιβαρὸν τὸ σῶμα, id eſt, robuſtum καὶ ἰσχυρόν. Odyſſ. ι χεῖρας τε στιβαρὰς, id eſt, graues feſſaſque labore.

Στιβάς, άδος, ſicut, στιβάδιον, lectus ex paleis, foliis & gramine, ſtragulum, Gaza Interp. χαμευνή quoque dicitur lectica militum. ἀναπηδήσας ἐκ τῆς στιβάδος, exiliens è toro, Plut. in Com. Ariſtoph. in Pluto, ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων, torum iunceum. Rurſus in Pace, Πεφυσημένα τε καὶ στιβάδας ὧν ἔλαχε περιμένειν. Interpr. τὰς στιβάδας, χαμευνάδας: quoniam, inquit, milites χαμαικοιτοῦσι. Sed propriè στιβάδες herbæ ſunt aptæ ad diſcumbendum. ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν φυομένου καλάμου, &c. dormiebant ſimul iuuenes in herbis, quas congerebant ex arundinibus apud Eurotam natis, Raphael Reg. Philelph. verò, dormiebant in toris, quos, &c. in Apoph. Lacon. Plut. Appian. in Iber. de Scipione, κλίνας τε ἀνῄρει ἔχειν, καὶ πρῶτος ἐπὶ στιβάδος ἀνεπαύετο. στιβάδας ποιεῖ ἡ φώκη καὶ τίκτει ἐν ταῖς στιβάσιν, id eſt, nidum ſibi conſtruit atque in herbis tomentitiis quibuſque infarciuntur culcitræ, (vt ſtœbe, alga) parit. At verò in ſtragula parit apud Ariſtotel. libro 8. Animal. de phoca piſce, tranſtulit Gaza. Plin. nidificat ex alga atque in nido parit. Nazan. in Orat. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, toros altos ne ſternamus. Στιβάδες, frondes capit. 11. Euang. Marci. στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, frondes cædebant ex arboribus.

Στιβεύς, έως, ὁ, fugitiuus, μαστιγίας, verbero.

Στίβος, ου, ὁ, ingreſſus, quo terra calcatur & teritur pedibus. item inueſtigatio.

Στιβεύς, έως, ὁ, fullo, κναφεύς. legitur & στοιβεύς.

Στιβευτής, οῦ, ὁ, veſtigator.

Στιβεύω, μ. εύσω, π. ευκα, &

Στιβέω, μ. ήσω, π. ηκα, calco: ἰχνεύω, veſtigo, indago, στιβίζω, ἀνιχνεύω, eo. Act. Accuſ. Soph. in Aiace, τῷ δεδορκότι ποδὶ ἀσφαλεῖ ἐστίβηται, i. ἀνιχνεύεται, veſtigatum eſt.

Στίβη, ης, ἡ, frigus, conſtrictio: propriè matutinus ros, pruina, πάχνη, πάχνη. Homerus in Odyſſ. στίβη δ' ἐπὶ κεῖται. Et Odyſſ. lib. ε, Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ, καὶ θῆλυς ἐέρση ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ: id eſt τὸ ἑωθινὸν ψῦχος, matutinum frigus, ὃ ἐπὶ τῆς γῆς γίνεται ψυχροτέρου τοῦ ἀέρος. Vnde Στιβήεις. Στίβη, aranea: & color metallicus niger.

Στιβία, ας, ἡ, στίβος ὁδός, ſemita, Suid.

Στιβιάω, μ. άσω, frigeſco, ῥιγῶ.

Στιβίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στιβέω. & ἐνθυμήσεις στιβάζω τὰ ψεύδη: aufugio, ἀπανταω, διαφεύγω.

Στίβος, ου, ὁ, veſtigium, trames, veſtigatio, indicium, ſemita, ὁ τοῦ ἴχνους σχηματισμός, τρίβος, ὁδός. παρὰ τὸ στείβω, τὸ πατῶ, priori breui, in Epigramm. Xenoph. [illegible] στίβος ὡς ἀρχαῖον ἐστιν. Vtitur & Herodot.

Στιβρός, ὰ, ὸν, ſtolidus.

Στιβεύς, fullo, κναφεύς, Interp. Nicand.

Στίβω, τὸ στιβάζω. στιβεύουσι κύνες, canes calcant, i. figūt veſtigia, i. gradiuntur ſeu currunt. Eurip.

Στιγεύς, έως, ſubula, σουβλίον, καττύματα, ὀπήτια, χρὸς ἀκμή.

Στίγμα, ατος, τὸ, ſtigma, macula, diſtinctio, punctum, cicatrix, nota impreſſa, quali ſolebant ſerui à dominis notari. Heſiod. στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο, i. maculæ apparebant. στίγματα Dioſcorid. libro 5. cap. 109. ponit inter cutis vitia, id eſt, non tam puncta ipſa, quam punctis variata ſuperficies & maculis punctorum decolorata cutis. Paulus ad Galat. cap. vlt. Ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. At quænam ſint illa ſtigmata exponit 2. ad Corinth. cap. 11. Significat autem ſe militem eſſe Chriſti. Qui militiæ erant aſcripti, in eorū manibus ſtigmata notabantur. Aëtius στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσίν. Vegetius lib. 1. Sed non ſtatim punctis ſignorum ſcribēdus eſt tyro delectus. Et libr. 2. Nam victuris in cute punctis milites ſcripti & matriculis inſerti iurare ſolent. Nos plura in Antiquitatum libris. Vide Στιγματίας. Fit à Στίζω.

Στιγμαῖος βίος, vita vnius puncti, vita momentanea: vnde illud, στιγμαῖος βίος ἐστὶ πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα, punctum eſt vita, ſi ad infinitum ſeculum comparetur. στιγμαῖος πρόοδος, Proclus de Sphæra, punctus viæ, progreſſus minimus & vnius ſolūm puncti.

Στιγματηφορέω, fero ſtigmata, Lucian. Ionicè.

Στιγματίας, ου, ὁ, notatus, obſignatus. Στιγματίαι, ſerui compūcti notis, ſtigmatici Ciceroni. Off. 2. cicatrice ſtigmoſi Plinio Epiſt. 5. Val. Max. ſerui inexpugnabili literarum nota per ſummam oris contumeliam inuſti. Plauto literati, in Caſina. Plin. libro 18. cap. 3. dixit, inſcriptos vultus. Lucianus: τοὺς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐξηγούμην. Ab hac inhumanitate nos reuocat Phocylid. Στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα. vide Plutarc. in Nicia. & Platon. legum 8. Pollux ita ſcribit, Οἱ μαστιζόμενοι, i. qui flagris examinantur, στιγματίαι καὶ στιγωνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγίαι. Hos virgatores lorarioſque vocant Comici, illos verberones & flagriones ſiue flagratores. Vide Στίζω.

Στιγματίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στίζω.

Στιγμή, ῆς, ἡ, momentum, punctum, quod poſt κῶλον, id eſt, membrum adnotari ſolet, id eſt, minima nota, qua mēbra ſermonis in ſcribendo librarij diuidunt: eadémque ratione quæcūque continuū aliquid intercedentia anguſtis interuallis diuidunt, diſcernunt & euariant. στιγμή Suid. τὸ γραμμῆς πέρας καὶ σημεῖον ἀμερές, κέντρον verò, τῆς γραμμῆς ἀρχή. Heſych. στιγμή, ῥοπή. Theophraſtus hiſtor lib. 3. de coryli cortice, ἰδίως στιγμαῖς λευκαῖς ἔχει πεποικιλμένον peculiaribus notis diſtinctum maculis albis peculiariter compunctum & variatum.

Στιγών, όνος, ὁ, vide Στιγματίας.

Στίζω, μ. ίξω, π. ιχα, pungo, percutio, ſigno percutiendo, verbero, cædo verberibus, μαστιγόω, στιγματίζω: mordeo & inceſſo, noto, ſigno ſimpliciter. Actiu. Accuſ. Pro noto ſtigmatis, notis cōpungo Cicer. in Epigram. Ποινὰς δ' ἔρρεξεν ἐκ τούτου στίζων γραμμάτων. Thracum hoc fuit ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας, noctuas in frontibus inuſſerant, Plutarch. in Pericle. vide Στίγμα, & Στιγματίας.

Στικτέον, diſtinguendum eſt.

Στικτός, ὴ, ὸν, pictus, ſignatus, varius, ſplendidus. στικτὸς ἔλαφος, ceruus punctis diſtinctus, Sophocl. & Nonnus.

Στίλβη, ης, ἡ, ſplendor, ſpeculum, αὐχμός, ἔσοπτρον Atticis, Heſych. Στιλβη, vas fictile, cuius vſus lychni loco. Pollux, στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον ὀστράκινον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο. Plato Comicus, φαίνεται ἐπὶ στιλβῇ. Ἐγὼ δὲ ἔχω στίλβην τιν', ὥσπερ καὶ τότε. Ariſtop. in Phœniſſ. Στίλβη δὲ ὁ ζεῦ ἐστι μοι, ὀλίγα ἄξια ἐπὶ τῷ λύχνῳ. Ciues mei hoc genus lychni vulgò vocant vngreſſet.

Στιλβάω,

Στιλβηδὸν, Aduerb. λαμπρῶς, Suid.
Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, ſcintilla, ſplendor, nitor, fulgetra.
Στιλβόω, ῶ, ώσω, ωκα, ſplendidum reddo, nitorem concilio.
Στιλβὸς, fulgidus lucidus, στιλπνὸς, λαμπρὸς, Suid.
Στιλβέω, ῶ, ήσω, ηκα, &
Στίλβω, ψω, φα, vibro, fulguro, reluceo, λάμπω, ἀστράπτω, refulgeo, corruſco, fulgorem addo, illuſtro, reſplendeo: laſciuè nutritus ſum, niteo quemadmodum bene paſti, luſtro, nitidum reddo. Hom. Iliad. γ, κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, i. λάμπων. Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, gladium ſuum vibrabit, Pſalm. 6. Dauid. Dioſcorid. lib. 5. cap. 165. πρὸς τὸ λαμπρύνειν καὶ στιλβοῦν, ad poliendū & illuſtrandum.
Στίλβωμα, ατος, τὸ, εἰς στιλβώματα μίγνυται, pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inſeritur, miſcetur iis quæ ad nitorē cutis conficiuntur, Dioſcor. lib. 1. cap. 63.
Στίλβων, ωνος, ὁ, Mercurij ſtella, vt ſcribit Higinus, & Ariſtot. in libello de mundo, de quarto orbe planetarum agens, στίλβων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. orbis à Bud. exponitur. οἱ μὲν ἀστρολόγοι τὸν ἐν κύκλῳ ἀστέρα στίλβοντα καλοῦσιν, inquit Apollon. Interpr.
Στίλβωσις, nitor, ſplendor.
Στίλβωτρον, idem quod στίλβωμα.
Στίλη, ης, ἡ, numulus, minuti numiſmatis genus; vt Calliſtratus vſurpauit authore Polluce: μικρόν τι, νομισμάτιόν τι. Vnde pro τὸ ἐλάχιστον, i. minimum ſumitur. Ariſtoph. in Veſpis, Τί ἐπὶ λαχανομέθοις ἔστι στίλην;
Στίλος, ὁ, aries, dux gregis, κτίλος, Heſych.
Στιλπνὸς, ἡ, ὁ, ſplendidus, φανὸς, λαμπρός. Dioſcor. li. 5. c. de ſtibio, κρίνεται δὲ τὸ στιλπνότατον, ἢ λαμπυρίζον.
Στιλπνότης, ἡ, ſplendor, fulgor, λαμπρότης.
Στίλπωνες, οἱ, puſilli homunciones, quos etiam πυγμαίους nomināt. vide Σαννάκας.
Στίμμι, τὸ, ſtibium vel ſtimmi, genus metalli quo fuſores vtuntur ad facilius liquanda metalla, & mulieres ad denigranda ſupercilia & cilia. optimum, inquit Dioſcorides libro 5. quod ſplendidiſſimum & cincindelarum modo emicat, id eſt λαμπυρίζον. Hoc & στίβι, & πλατυόφθαλμον, & à Plinio libro 6. cap. 33. ſpumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant Antimonium. Dicitur etiam ἡ Στίμμις ab Ione poeta ἐν Ὀμφάλῃ: cuius hic verſus apud Pollucem, Καὶ τὴν μελαίνῃ στίμμιν ὀμματογράφον. valet enim, vt dictum, πρὸς τὰ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ἐπιχρίσματα: quia intrito ſtibio mulieres ciliis ſuperciliiſque lineamenta adumbrata depingunt, curioſitate formæ ambitioſa magis quàm neceſſaria. vocabulū ὑπόγραμμα poſuit Pollux li. 5. Et Heſychius ὑπογράμματα exponit, ſτιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmentum & fucum.
Στιμμίζομαι, cum ſtibio oculis gratiam concilio.
Στίμμις, ἡ, ornamentum muliebre ſtibium, & στίμμι, τὸ, Euſtath. Iliad. θ.
Στὶξ, ιχὸς, ἡ, acies, τάξις, στίχος, turma continēs viros T. id eſt, trecentos ſiue quingentos, ἀπὸ τοῦ στείχειν, τὸ τάξει πορεύεσθαι. πλῆθος, numerus, ſeries, caterua. Iliad. γ, κατὰ στίχας ὠρχήσαντο στίχας, i. τάξεις τὰς στρατιωτικάς. Ariſtoph. in Equit. τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶν δὲ τῶν λαῶν, id eſt, τὰ πλήθη, τὰς τάξεις, ordines & numerum. στίχες φυτῶν, ordines plantarum, in Epigr. Aratus, γεράνων μακραὶ στίχες, gruum longi ordines.
Στία, vide Στῖα.
Στίσον, τὸ, vuæ oſſiculum, ſamſa Columellæ.
Στιφρὸς, ἡ, ὁ, idem quod στιφὸς densus, ſolidus, peruius, πυκνὸς vel στερεὸς, Ariſtoph. Interp. Suid. παχυλόφρων. Sophocl. Στιφρά γε φυλακὰς ὡς ἐπαιδίζου τινα.
Στῖφος, εος, τὸ, cuneus, acies, ordo, turma, caterua, agmen, cœtus, conuentus, numerus militum quater mille. vide in Append. de vocab milit. Xenop. Pæd. lib. 1. Οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον πονοῦντας τοὺς σφετέρους, συνεκίνησαν τὸ στῖφος, i. At hoſtes vt vidêre ſuos laborantes, promouêre globum. Ariſtophanes in Equitibus. Ὁρᾷς γὰρ αὐτοῦ στῖφος εἶτ' ἐκ βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Interpr. σύστημα, τάξις πολεμική, φάλαγξ, συστροφή, πλῆθος συστάσεως. ibi circunflectitur.
Στιφρὸς, aridus, contractus, denſus, πυκνὸς, ἀδαπανὴς, floridus, plenus, impletus, calloſus, firmus, toroſus, ſolideſcens, rigidus, retorridus, durus, apud Hippocrat. ξηρὸς, περισταλής. στιφρὰν σάρκα ἔχουσιν, ſunt carne conſtanti atque rigiduſcula, Gaza de vrtica marina. apud Ariſtot. στιφρότεροι ὄγκοι, moles criſpiores, Ariſtot. in Probl. vbi tamen στιφρότεροι legitur. Lege & hiſtor. lib. 4. cap. 4.
Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex ſtichade conficitur.
Στιχαδικὸν ὄξος, ſtichadicum acetum, i. ex ſtichadis herbæ ſucco confectum, Dioſcor. lib. 5. cap. 45. vbi Marcellus ſtœchadium per œ, & ſtœchas.
Στιχαυδὸς, verſificator. poeta, in Epigr.
Στιχάομαι, ordine eo, procedo. Depon. abſol Homer. Iliad. β, γ. Προχέοντο ſταδίοισιν ἀγρόμενοι, i. ἐν τάξει παρεγίγνοντο.
Στιχὰς, ſtichas, herbæ genus quæ demetenda eſt ad medicinam quum ſemine prægnans eſt, Dioſcorides in præfatione lib. 1. Ex ea fit vinum quod appellatur στιχαδίτης οἶνος, idem Dioſc. lib. 5. c. 44. Marcellus per diphthongum οι ſcribit στοιχαδίτης. apud Plinium etiam ſtœchas ſcribitur pro herba.
Στιχάω, idem quod στιχάομαι. Aratus, Ἐκ τῆς στιχόωντα περιτρέχεται αὐτὰ κέλευθα, ordine incedentia perambulant.
Στίχη, ης, ἡ, στίξ.
Στιχηδὸν, Aduerb. cum verſu, in verſum, per verſus, cateruatim, ordine in quincuncem. id autem dicitur, quando res æqualibus inter ſe ſpatiis diſtant, & quoquo te vertas, ſemper æqualis ordo eſt, vt videtur in vitris & pauimentis, & apud quoſdā ordines arborum.
Στιχηρὸς, verſu ſcriptus. Damaſcen.
Στιχίδιον, ου, τὸ, verſiculus, ὁ μικρὸς στίχος, Suid.
Στιχίζω, carmina ſcribo, per ordinem diſpono.
Στιχομυθεῖν, in tragœdiis dicitur, quum alternis verſibus reſpondetur. Pollux lib. 4. Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ πρὸς ἔπος ἀμείβεσθαι ἀνταγωνιστῇ τὸ σχῆμα, Στιχομυθίαν.
Στιχοποιΐα, verſificatio, i. ſutare.
Στίχος, ου, ὁ, verſus. στίχους ῥαψῳδεῖν, verſus recitare. Στίχος πολιτικὸς, verſus genus plebeium, ſolutum pedibus, qualia compoſuit Tzetzes. Dicitur etiam δημοτικὸς, καὶ ῥυθμὸς πεζικὸς, Euſtath. in Homer. Στίχος, ordo: nam verſus ordinem ſignificat. Virg. in verſum diſtulit vlmos. & iterum, triplici pubes quā Dardana verſu, &c. Quod dixerat Xenoph. in Œcon. Ἐπεὶ δὲ ἐθαύμαζεν αὐτὸν ὁ Λύσανδρος, ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δ' οἱ στίχοι τῶν δένδρων: Cicero vertit, Quum autem admiraretur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Eſt & στίχος, manipulus militum. vide in Append. de vocab. milit. Στίχος dicitur etiam ὁ τῶν βαθμῶν ὁ πάντες τῶν χορῶν τῶν. Euſtat. in Iliad. ψ.
Στιχουργέω, ῶ, ήσω, verſificor, ſcribo, verſus.
Στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapſodus, quòd virgulam manu tenens carmina recitaret: στίχος enim interdum virgam ſignificat, Euſtat. Iliad. α.
Στιφὸς, durus aſper: à στία vel στῖον. Vide Στία.
Στλεγγίζω, rado ſtrigili, ἀποξύω, diſtringo corpus, Ariſtoph.
Στλεγγὶς, ίδος, olei gutta, σταγὼν τοῦ ἐλαίου. Et ſtrigil, i. ξύστρα. in Apophth. Lacon. Plutarc. ait Lacedæmonios non vti στλεγγίσιν σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, ſtrigilibus ferreis, ſed arundineis vel pectinibus, vt Phileph. & à ſtringendo, i. exterendo nomen traxit. ſuperius ſcribitur στεγγίς, & στελεγγίς. vide Ξύστρα. Στλεγγὶς, vas quo aqua hauritur. Comment. Ariſtoph in Equit. Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄγαν τι ἦν· γὰρ πρὸς τὸ ἀποξύειν αὐτῆς χρείαν εἶναι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύεσθαι. Στλεγγὶς, ornamentum capitis mulierum, ἢ χρυσοῦν ἔλασμα ὃ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Athen. in principio lib. 4. Προσεδέχετο δὲ καὶ ἔχαστοι, πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδα χρυσῆν πέντε χρυσῶν, ἕκαστος δὲ ἦν τι τίμημα.
Στλέγγισμα, ατος, τὸ, ſordes quæ ſtrigili radūtur. ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιὸς, ſtrigmenta. Heſyc. ſupra legitur στλέγισμα Ariſtotel. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων, ἀπὸ τῶν στλεγγισμάτων ὧν συνάγουσιν ἀλειφόμενοι.
Στοὰ, ᾶς, ἡ, porticus, Polluci τὸ ὑπαίθριον μέρος. στοὰ γὰρ τὸ πλάγιον καλεῖται, i. latus. Porticus in qua frumentum Athenienſium ponebatur, ταμεῖον. στοὰ βασίλειος dicebatur Athenis porticus regia quæ in dextra Ceramici parte poſita conſpiciebatur, in qua rex (vt inquit Pauſan.) ſedere ſolet, cuius magiſtratus erat annuus, ac βασιλεὺς ἀρχὴ vocitatus. Præter hanc communem alias adhuc duas βασιλείους στοὰς recenſet Harpocr. quarū vnam ἐλευθερίου Διὸς, hoc eſt Iouis liberatoris, è regione ſuperioris βασιλείου collocatam fuiſſe. ac alteram adiicit olim ἀνακτόρον, poſtea verò ποικίλην à picturis variis nuncupatū. Cōpoſita à στοὰ, & deriuata habent ω, vt ἐξώστοος, πρόστοος, & στωϊκός. Gaza l. 3. Grā. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι dicuntur ſtoici philoſophi, i. οἱ στωϊκοί. vtroq; enim modo loquendi Philo vtitur in libro de mundo. Στοὰ, granarium: cella & apotheca, vt apud Ariſtoph. in Concion. Στοὰς τε καρποῦ βακχίου τε πίστεως Πλήρεις, granaria fructibus, & apothecas Bacchico liquore reples. Comm. Τὰ ταμεῖα ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοὰς λέγουσι.
Στοβάζω, μ. άσω, π. ακα, obtrecto, κακολογῶ, στομβάζω, Heſ.
Στόβος, ου, ὁ, conuitium, iurgium, λοιδορία, ὄνειδος, Heſych.
Στοιβαδεύεσθαι, in lectis reponere ſiue ſternere.
Στοιβάζω, inſtipo, ſtruo, digero, συνάγω, cogo, adglomero, Lucianus. στοιβάσουσι ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, ſtruem lignorum component, Leuitici 1.
Στοιβὰς, στιβάς.
Στοίβασις, inceſſus, ſtructio, Etym.
Στοιβὴ, ῆς, ἡ, ſtœbe herba Dioſcor. non ſcabioſa Herbariorum, ſed phleos Theophraſti hiſtor. lib. 4. cap. 11. vbi ἀλθαίαν ferre ait: τοῦτο δὴ ἐστὶν ἡ πλακουντώδης τε καλουμένη, ἄλωσιν. Idem ſic tradit. lib. hiſt. 6. cap. 1. Τὰ δὲ καὶ ἀκανθώδη τὸν ἀκανθώδη, ὥσπερ ἡ φύλλον, ὥσπερ

ἡ ὀνωνὶς καὶ ὁ τρίβολος, καὶ ὁ φλεώς, ὁ δὲ πρὸς τῷ φύλλῳ στοιβή. Quibus ſtœbē oſtendit παρὰ τὴν ἄκανθαν φύλλον ἔχειν, i. folium preter ſpinā habere: non verò iuxta folium aculeatum, altero quoq; folio condi, vt Gaza intellexit. Plinius etiā non intellecta verba Theophraſti ita corrupit lib. 21. cap. 15. Aliqua & ſecundum ſpinam habēt folium, inquit, vt tribulus & ononis. Quædam in folio habent & in caule, vt phleos, quod aliqui ſtœbem appellauēre. At diſertis verbis ait ipſe philoſophus cap. 5. & 6. ὅτι φλεὼς καὶ ἐπιπέτρου ἀείζωον τοῖς φύλλοις, i. ἀφυλλάκανθα. Ariſtoph. in Ranis paluſtrem eſſe herbam declarat, qua vt cypero ranæ delectentur: apud quem ita Chorus inquit, Ἡλίου ἐν εὐηλίοισιν ἡμέραισιν ἠλάμεσθα διὰ κυπείρου καὶ φλέω χαίροντες ᾠδῆς. Comment. λεχμώδες φυτὸν eſſe dicit, citatque Theophraſtum, & Ariſtop. in Amphiarao, vbi: Πάθεν αὖ λάσιος βύσμα τὸ πρωτὸν φλεώς. Ex phlei molli lanugine coloris ſubrubidi (qua & mulieres vſas ad lixiuium produnt) doſſuariorum iumentorum ſagmata & centunculi tomenti loco infarciebantur, vt mihi teſtis ἐν ἱππιατρικῇ Tiberius mulomedicus: Στοιβὴ, inquit, ἐστὶ φλοιὸς (legend. φλεὼς) ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ὅπως μὴ τὰ ὑποζύγια τοῖς νωτοφόροις ζῴοις. Rurſus ex phleo plectuntur tegetes reſtéſqu: atque id genus quæ πλέγματα vocant Græci. Ἡ δὲ ὕλη ἐστὶν ἣ πλέκεται, ait Pollux lib. vlt. φλεὼς ὑπὸ τῶν Ἰώνων: φλεὼς δὲ, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Vnde & Euripides in Autolyco Satyrico, Σχοῖνον γὰρ ἵππους φλεΐνους λύσας πλέκειν. Dixit & Herodotus φλεΐνην ἐσθῆτα, vt & φλεΐνην συνεχίαν καὶ ψίαθον, Idem Pollux. Quare in Gloſſis Galeni ex Hippocrate. quod ſcribitur στοιβῆς καρπὸν eſſe, ἐν ἑπτάμηνος σπέρμα, mendū ſubeſſe non dubito. & τὸ φλεώς reponi oportere. A fœcunditate ſeminiſque abundantia dici volunt. παρὰ τὸ πλάζειν. Περὶ στοιβῆς lege Galen. lib. 6. cap. 11. τῶν ἁπλῶν φαρμάκων & lib. 7. ſcribitur & στοιβὰ apud Heſych. quod exponitur etiam conſtructio, compoſitio.

Στοιβαδικὸς, comentitius, mollis, Alex. Aphr. lib. 2. Problem. ὥσπερ καὶ στρωμνὰς ἃ στοιβάδας καλοῦσι.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem conſitæ. στοιχάδες ἐλαῖαι, Nonn. i. naues ordine diſpoſitæ, ordinariæ. Vide Στοιχάς.

Στοιχίδιον, ου, τὸ, paruus ordo, ſeu ſeries.

Στοιχάς, ἡ, ſtœchas herba: apud Dioſcorid. libro tertio, capite 31. ſcribitur στιχάς. vide ſupra. Στοιχάς, locus arboribus conſitus in verſum & quincuncem diſpoſitis: γῆ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένη, Pollux.

Στοιχειακὸς, ου, ὁ, elementalis. vnde & Aduerb. Στοιχειακῶς, apud Inter. Heſiodi Tzetzem.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, elementum, vt ignis, aer, aqua, terra. Vitr. lib. 1. cap. 4. Nanque ex principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora ſunt compoſita, id eſt, ex calore & humore, terreno & aëre: & his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium generatim qualitates. Στοιχεῖα tranſlatè, vt elementa Latine, i. principia, rudimenta, fundamenta: vt Geometriæ elementa ſunt, punctum, linea, ſuperficies, & id genus Philopon. Στοιχεῖα ἐστὶ τοῦ γεωμέτρου γραμμὴ, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα: quæ inter ſe coagmentata efficiunt theoremata ſcientiarum. Ariſtot. Καὶ ἔστι τοι γραμμάτων πάντα τὰ στοιχεῖα πρότερα τῆς συλλαβῆς. Et κατὰ στοιχεῖα, ſecundum elementa atque literarum ordinem. Iſocrat. ταῦτα γὰρ στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας, i. fundamenta & primordia. Στοιχεῖα τοῦ κόσμου, i. mundi elementa & rudimenta, vocat Paul. 4. ad Galat. Moſis legem in ceremoniis poſitam. Στοιχεῖα οὐράνια dicuntur imagines & ſigna cœleſtia: vnde Στοιχειωματικοὶ dicuntur qui cœleſti ratione imagunculas concinnant euentu ſæpe mirabili, ad fallaciæ Dæmonum erroriſque efficaciam. Talia ſunt animę venenum præſentiſſimum. Paulus ad Galat. ca. 5. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν, Si ſpiritu viuimus, incedamus & ſpiritu. Et cap. vlt. Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, Quicunque ad hāc regulam ſuos greſſus dirigent: vide Στοῖχος. Στοιχεῖον etiam vocatur ſolarii vmbra, quia ex hac velut elementis horarum ratio temporiſque momenta deprehenduntur obſeruatione. Pollux lib. 6. cap. 8. Τῆς σκιᾶς δὲ ὁ πηχίσκος ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δείξεως ἦν ὁδὸς, ὃν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σκοπεῖν (lege σκοπεῖν) εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Lege cætera in voce Δεκάπους.

Στοιχειόω, ῶ, ώσω, ωκα, elementa trado, atque hominem rudimētis inſtituo. στοιχειούμενοι φόβῳ, timore inſtructi, timoris prima elementa ſuſcipientes, Nazan. in Orat.

Στοιχειώδης κριθὴ, hordeum in verſus ſpicatum, Theoph. lib. 8. cap. 4. Στοιχειωδῶς, κατὰ τάξιν.

Στοιχειωματικοὶ, in Στοιχεῖον.

Στοιχείωσις, εως, ἡ, deformatio, prima elementorum inſtitutio. θεολογικὴ στοιχείωσις, Dionyſ. Theolog.

Στοιχειωτὴς, elementarius Senecæ: vel qui elementa docet, vt Euclides vocatus eſt propter elementa Geographiæ.

Στοιχέω, ambulo, incedo, procedo ordine. στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς πίστεως, ingrediuntur veſtigiis fidei. στοιχεῖν, in verſus rectos porrigi, Gaza Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 6. διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ φύλλα, καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ ἴσου ἔχει. Vid. Bud. in Ep. pr. de ordine in quincūcē.

Στοιχηδὸν, ordine, ordinatim, Dionyſ. poeta, ἐγκλιδὸν στοιχηδὸν. Et in verſum, κατὰ τάξιν. turmatim. apud Theoph. hiſtor. lib. 3. cap. 20. ſorbi folia ita diſpoſita. vide Στοιχηδόν.

Στοιχίζω, indagine cingo, concludo. Xenoph. Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως αἱ ... indagine alto cingito.

Στοιχισμὸς, οῦ, ὁ, indages, i. plagarum expanſio varis ſubrectarum. vide Στοῖχοι.

Στοῖχοι in re militari, ordines ſunt à fronte ad tergum ſigillatim porrecti. ζυγὰ verò, ab vno cornu ad alterum ordines inſtructi: vnde οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι στοιχοῦν dicuntur ab Ælian. vt illi ζυγοῦν qui iuga efficiunt. vide Συστοιχία. Στοῖχοι, indago ipſa, & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabulaque ferarum cinguntur à venatoribus. Xenoph. in Cyneget. ἐὰν δὲ ἐκπλαγῇ στοῖχος ὁ ἀφεστηκὼς ... ὁ κυνηγέτης. Vide Περιστοιχίζω. Pollux de retibus plagiſque loquens, vocatur, ait, αὐτῶν ἡ στάσις, στοιχισμὸς, στοῖχος, στίχος, στοιχὰς, ἢ στιχισμός.

Στοιχὶ, τὸ στοιχεῖον, συμφωνός.

Στολάρχης, &

Στόλαρχος, ου, ὁ, dux claſſis, Heſych.

Στολὰς, άδος, ἡ, lorica genus armaturæ.

Στολὴ, ῆς, ἡ, ſtola, amictus, veſtis genus in talos demiſſæ. veſtis tantùm muliebris eſt. Vnde Cic. obiicit cuidam, quod quum togam induiſſet, ſtatim verterit in ſtolam. Apud Græcos cōfunditur. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ στέλλομαι, induo, Bayf. Pollux, καὶ τελεία μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν στολὴ, ἡ δὲ αὐτὴ, καὶ σχῆμα τινὶ ἐκαλεῖτο.

Στολίδες, vt teſtatur Pollux lib. 2. ſunt exarati frontis rugæ, id eſt, ἐντάσεις, χαραγμαὶ, καὶ ἀμαρυγαί. Plicæ etiam in veſtibus eminentes à Latinis, vt Plinio lib. 33. cap. 8. dicuntur rugæ, & à Græcis στολίδες. ſunt autem eodem Polluce authore lib. 7. αἱ ἐξ ἐπιτηδὲς ἐπὶ δεσμοῦ γεγενημέναι κατὰ τέλος τοῦ χιτῶνος ἐπιπτυχαὶ, μάλιστα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκων. vnde στολιδωτὸς χιτὼν, dicitur rugata, vel rugoſa veſtis: vt dixit Plautus in Caſ. vide palliolum vt rugat. Et Martialis lib. 3. rugoſiorem ſtola cùm geras frontem. Ariſtote. περὶ ἀνανεοῦν, χαλκείων, ὅπως ἐνδύσαι τὰς ... στολίδας τῶν ... Vocantur etiam à Medicis στολίδες rugoſæ prominentiæ in podice, de quibus Galen. 1. κατὰ τόπους, & 9. lib. Simplic. pharm. Paulus lib. 4. c. 26. & 72. vbi ait: τὰ δὲ κατὰ πλάγματα στολιδώδεις ἐπαναστάσεις εἰσί. Et Galenus in Gloſſis Hippocratis στολιδωδέστερον, exponit ῥυσώτερον, i. rugoſius. Aëtius lib. 14. c. 3. τὰ δὲ λεγόμενα κονδυλώματα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται τῶν ἀνεστηκυιῶν σαρκῶν ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδας τινὰς ἐπαναστάσεις, καὶ διηρημένας ἀπ᾽ ἀλλήλων. στολίδας γὰρ ὁ δακτύλιος φύσει ... ἔχει τὰς ῥυτίδας: ὅταν δὲ πλέον ... ἡ στολὶς τότε γίνεται κονδύλωμα.

Στολιδώδης. vide Στολίδες.

Στολιδωτὸς, in Στολίδες.

Στολίζω, μ. ίσω, κα, σμαι, orno, honeſto, quaſi veſtimento. Actiu. Acc. Heſiod. ... &c. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus, Nazan. in Orat.

Στόλιον, in Epigram. parua ſtola, id eſt, amiculum, veſtis philoſophica.

Στολιδώδης, ἡ στολὴ. vide Στολίδες.

Στόλισμα, amictus, ἔνδυμα, indumentum.

Στολισμὸς, οῦ, ὁ, κοσμισμὸς, ornamentum, veſtitus, Heſych.

Στολιστὴς, ου, ὁ, veſtiarius, qui ſtolis & alias veſtes conficit Reg. lib. 4. cap. 10.

Στολοκρατὴς, dicitur τὸ τῆς ... διὰ τὸ ... Heſ. teſte.

Στόλοκρος, ου, τὸ, præſectas habens comas & attonſas frondes: effertur tam de plantis, quàm de hominibus, Heſych.

Στόλος, ου, ὁ, claſſis: Feſtus: vetuſtius fuit, multitudinem hominū quàm nauium, claſſem appellari in Præcincta claſſis: & etiam nauis commeatus, curſuſque, i. πλοῦς, iter. Syneſius, Τριακόσια εἴδωλα ναῦς εἰς ... στόλος. classis, Thucyd. στόλος ναυτικὸς, idem, Ariſtot. στόλος & πλοῦς differūt, Interp. Heſiodi. Στόλος, ὁ στρατιὰ, εἰσβολὴ καὶ ἐπίδλασις, exercitus tam terreſtris quàm nauticus, copię, expeditio. Arrianus in 4. Καὶ γὰρ τῆς Ἑλλάδος μεμνῆσθαί σε ἀξιῶ, ὦ Ἀλέξανδρε, ἧς ἕνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐξώρμηθη, προσθεῖναι τὴν Ἀσίαν τῇ Ἑλλάδι, expeditio in Aſiam ſuſcepta eſt. Xenophon in 2. Ἀναβάσ. Πολλοὶ δὲ ἔχων στόλον ὑφορῶντες ταχὺ προσῆλθον, i. exercitum. Στόλος, appendix, Gaza. στόλον ἔχει τινὰ, aliquid habet prominens, Ariſtot. lib. 4. de partib. Ani. στόλος οὐρᾶς, tenor caudæ, idem Ariſtot. lib. 2. de part. Anim. Στόλος Polluci, τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐπὶ ... τῶν στοίχων.

Στόμα, ατος, τὸ, os, bucca, i. concauum illud, in quo ſunt lingua & dentes: παρὰ τὸ τέμνω, vt volunt quaſi τὸ τὰ σιτία τέμνον. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere: quod in vtranque partem, i. laudis, vituperationiſque ponitur. In bonam partem ſumitur apud Xenoph. in Hierone, Ἀνὰ στόμα τε ἔχοντες ἐπαινοῦντες, i. in ore habent laudantes: frequenter eius laudem recitant. Sic in ore habere ſuo, frequenter vſurpare dixit Cicero in Epiſt. ad Leptam: Lepta ſuauiſſimus ediſcat Heſiodum & habeat in ore, &c. vide διὰ στόματος ἔχειν, καὶ ποιεῖν: & ἐν στόματι ἔχειν. In malam partem, Ἀνὰ στόμα ἔχειν, maledicere, facere conuitium, λοιδορεῖν.

Homerus

Homer.Iliad.β, Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ἀγορεύοις, Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις. Cicero Attico.lib.4. Habent in ore nos ingratos. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere & commemorare, ἀπομνημονεύειν. & quod Cicero in Catilinam ex memoria exponere dixit, i. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ſiue ἀπὸ στόματος λέγειν. cui opponitur deſcripto dicere. Plut.in 6.Sympoſ. Τούτων οὖν τῶν ἐπαμείβων διαλέγεσθαι ἐκφροντίστως ἐκδιδάσκοντες παῖδας, ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν. vſus eſt etiam in Solone & in Themiſt. Ἀχάλινον στόμα, os infræne ſiue effrænatum, os durum & petulans, maledicum. Euripides in Bacchis, τῶν ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ᾽ ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία eſſe ſcribit. vſurpauit & Plato lib. 1.de Legib. Plutarchus de liberis educandis, ἀθύρωτον στόμα dixit, quaſi ſine ianua & valuis, apertum, καὶ ἀνοίκειον, vt & Ariſtophanes in Ranis ait, αὐθαδόστομον ἔχοντ᾽ ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, id eſt homo oris duriſſimi, infrænis, incontinētis, nulliſque valuis patentis & peruij, i. ἀθυρόγλωσσος, quo Euripidi in Oreſte: qui etiam στόματος πύλας, i. oris portas, ita extulit in Hippolyto, Τὸ δ᾽ ἐκ πύλας στόματος ἐν πύλαις ἐκπίπτει. Ἀνὰ στόματα ἔχειν, vt ἀνὰ στόμ᾽ ἔχειν, in ore habere. Xenoph. Pædiæ 1. Πάντες τοι λόγοι διὰ στόματος εἶχον, καὶ ἐν λόγῳ, καὶ ἐν ᾠδαῖς. Plutarc.in Fabio, ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι διὰ στόματος ἐχόντων τὸν Σκιπίωνα, quum ob res feliciter geſtas Scipio omnibus verſaretur in ore. Ἀνὰ στόματα φέρειν, in malam partem de vituperatione ita dixit Apollonius in Argonaut. καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται, i. illis ſermones dabo, & me vituperabunt. Ἀνὰ στόμα ἄγειν μῦθον, orationem ex ore emittere, ore loqui, apud Homer.Iliad ξ. Ἀνὰ στόματος εἶναι, in ore eſſe, in ore hominum verſari & celebrem eſſe, vt apud Theocritum Idyl.14. πᾶσι διὰ στόματος: vbi ἐστὶ intelligitur. Cic.4.in Verrem, Res percrebuit, in ore atque ſermone omnium cœpit eſſe. Dixitque 10.Philipp. In deſiderio ciuitatis, in ore, in ſermone omnium eſſe. Dicitur etiam in ore verſari. Idem in 3.Verr. Iſtius nequitiam & iniquitatem tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam. Terentius in Adelph. in ore eſt omni populo. Rurſus Cicero de Finib. Illa ſemper tibi in ore ſunt. Et in Tuſcul. vigere in ore. Διαίρειν στόμα, os aperire, Demoſt. Luciano in Toxari ſunt καὶ προσωπεῖα διῃρημένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, perſonæ ore aperto hiantes. Ἐμφράττειν στόμα, os obturare & occludere, Demoſthe.in Orat. περὶ παραπρεσβ. Ἐκλύειν στόμα, ora reſoluere, Virg. vel ſoluere Ouid. i. loqui. Sophocl. in Aiace, Αἴας δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐκλύει στόμα. Ἐν στόματι ἔχειν, in ore habere, ἀνὰ στόμ᾽ ἔχειν, διὰ στόματος ἔχειν. Cic. in Epiſt. Conſolatio peruulgata, quam ſemper in ore atque in animo habere debemus. In laude: Herod. Πάντες κάλλιστον ἐν στόματι ἄγειν ἀρίστους. In vituperatione: Idē in Erato, Μιλτιάδεα διωκόμενοι εἶχον ἐν στόματι, Miltiadi obtrectabant. Ἐξ ἑνὸς στόματος, vno ore, vt apud Hebræos אחד פה pehechad, i. vno ex conſenſu. Plato 1.de Leg. Μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν. Idem 2.de Rep. Πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν, omnes enim vno ore prædicant. Cic. de Amicit. Vna eſt enim amicitia in rebus humanis, de cuius vtilitate omnes vno ore conſentiunt. Virg. Æn.11.

Dixerat hæc: vnoque omnes eadem ore fremebant.

Terentius in Andria, Vno ore omnes omnia bona dicere. Ariſtophanes in Equitib. Οἱ δ᾽ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντες ἀνέκραγον, omnes vno ore exclamarunt. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, in buccam venire, vt Cicero dixit libr.14.ad Atticum, Aut ſi nihil erit, quod in buccam venerit ſcribes. Et lib.12. Quid quum corā ſumus, & garrimus quicquid in buccam venit? id eſt, inconſideratè. Plato lib.8.de Rep. Οὐκοῦν κατ᾽ Αἰσχύλον ἐροῦμεν ὅ,τι νῦν ἦλθ᾽ ἐπὶ στόμα. Plutarch. in Ἐρωτικῷ Ὅ τοίνυν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχε ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι, ἐρῶ νῦν ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ᾽ Αἰσχύλον, ἀρκτέον ἀπ᾽ αὐτοῦ. Dionyſius autem Halicarnaſſeus in eadem ſententia explicanda, non στόμα, ſed γλῶτταν ait lib. de Compoſitione verborum, εἰ μέλλοι μὴ πᾶν, ὅ,τι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ λέγειν: μηδὲ μὴν συνθήσειν τὰ προστυχόντα ὀνόματα. Ita & Athe. lib.5. vbi Platonem negligentiæ inſimulat, ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἡμάρτηκε, δῆλον ἐστὶν ἐκ πολλῶν. κατὰ γὰρ τὸ ποιητικὸν, ὅ,τι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο καὶ διαγράφει, γράφει, quicquid temere in linguam venerit. Lucianus in libello de ratione conſcribendi hiſtoriam, Ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττοντες, ὅ,τι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ, Comminiſcentes affingentéſque quicquid verbi temere in linguam, vt aiunt, venerit. Quod & breuius dicitur, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ. Iſocrates in Panath. Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ θρασυνομένοις. Similis videar iis qui temere & arroganter profuſè quod ſuccurrit effutiunt. Εὔφημον ἔχειν στόμα, Eupolis apud Suid. id eſt εὐφημεῖν, dicere bona verba, aut fauere linguis, ſilēre. Sic etiam ſcribitur in Philoctete Sophocl. Εὔφημ᾽ ἔχε παῖ, tace fili. Herodot. in Euterpe, Καὶ ταύτης μοι πέρι εὔστομα κείσθω. vide Εὔστομος. Ἔχειν στόμα, idem, os continere. Euripid. in Supplic. Σῖγ᾽ ἀδραστ᾽ ἔχε στόμα, ſilentio os cohibe. Κατὰ στόμα, in os, coram, ἐκ προσώπου, à facie. Apud Terentium in Adelphis, coram in os laudare, i. ἐναντίον, καὶ κατὰ στόμ᾽ ἐπαινεῖν. Plato de Legib. κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἐξέδρας, coram actore ſedere. Apud Suid Ὁ δὲ ἐλθὼν ἤδη, καὶ κατὰ στόμα παρατάξασθαι διαλεχθεὶς αἱρεῖ, i. κατὰ πρόσωπον, à fronte. Κατὰ στόμα etiam ſignificat aduerſum, contra. Euripides in Rheſo, Τάξον μ᾽ Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα: Rectà contra Achillem & copias Græcorum poſtulat ſe conſtitui. Et mox ſequitur, ἰὼν κατὰ στόμα. Κουρήτων στόμα, Curetum os, i. Heſych. ἐνθουσιαστικὸν στόμα. Dici ſolitum ſi quando quis numine afflatus loqui videretur, propterea quòd Curetes Cybeles comites, furore perciti diuinare viderentur. Ὑπίλλειν τὸ στόμα, vide in verbo. Στόμα tranſlatè, vt os apud Latinos. Sic Herodoto oſtia fluuiorum, καὶ ἐκτροπαὶ, στόματα dicuntur: vt apud Poëtam,

Vnde per ora nouem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, &c. Idem dixit 6. Æneid.
-neque enim ante dehiſcent
Attonitæ magna ora domus, &c.

Τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, os ventriculi, Galen. ad Glauc. i. στόμαχος, vt ibidem mox ſequitur: & στόμα κοιλίας pro eodem, Alexand. Aphrod. lib.2. Problem. Στόμα, acies gladij, quòd ea parte mordeat mucro. vnde & δίστομος dicitur gladius vtrinque ſcindēs. πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, cadent acie gladij, Lucæ 21. Στόμα in acie, primi ordines, vt poſtremi οὐρὰ καὶ οὐραγία: vt dicitur στόμα τῆς παρατάξεως, id eſt, acies & frons exercitus inſtructi & cōpoſiti ad prælium: quia eſt velut acies ferri perrumpens, & aperiens id in quod impellitur. Xenoph. 3. Ἀναβ. καὶ δεῖν δὲ οἱ συμπίπτοιεν ἀπὸ τοῦ στόματος ἄνδρες, μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς λαβεῖν. Idem, εἰς αὐτοὺς εἶχε τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ πλαισίου. Ili. 18. οὐδέ τι θυμῷ Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. Et in 10. Ἠὲ πολέμοιο μέγα στόμα πευθανάσθαι. Bellum enim prælio homines deglutit vt bellua quædam immanis. Rurſus Iliad. li. υ, ὁ σμῆνος στόμα. Στόμα, oſtium, εἴσοδος, aditus & os. Odyſſ. χ, αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. id eſt, κατὰ τὸ θύρας χάσμα, Heſych. Ariſtoteles de mundo, ἐν δὲ τῷ περὶ ἑαυτὴν στενοπόρῳ στόματι διαπορευόμενος, &c. in anguſtis faucibus apertus. Στόμα λιμένος, fauces portus, Plutarch. Στόμα τῆς ὁδοῦ, introitus viæ, Xenoph. Στόμα πολέμου, Homer. Στόματα πνευμάτων, ſpirituum exitus, Ariſtot. de mundo. στόμασιν ἐμπορίων, oſtiis emporiorū, in aditibus, Demoſth. στόμα τοῦ βίου, i. τέρμα, vitæ oſtium ſeu extremum. Xenoph. Ageſil. καίπερ ἤδη πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου ὤν, etſi ad oſtium vitæ iam perueniſſet, vt ex ſerie verborum & loci ſententia colligere eſt.

Στομακάκη, ης, ἡ, vitium quoddam oris de quo in Σκελοτύρβη ex Plinio, apud quem ſcribitur Στομακάκη.

Στομαλγία, ας, ἡ, oris dolor, τὸ ἐν τῷ στόματι ἄλγημα. Eſt & loquacitas, γλωσσαλγία, στωμυλία, φλυαρία, Pollux.

Στόμαργος, ου, ὁ, φλύαρος, i. blabula, Æſchylus. Eurip. in Medea dixit στόμαργοι γλωσσαλγίαι.

Στοματικὸς, ori gratus, εὔστομος. Στοματικὸς qui oris vitio laborat. Στοματικὸς, ſanandis oris vitiis accommodus. vnde στοματικὰ (ſubaudi φάρμακα) dicuntur à Galeno lib.6. τῶν κατὰ τόπους capit.1. quæ ad vuas, tonſillas, ac omnes repentinas oris inflammationes accommodantur. Stomatica vocat Plinius: cui ſtomatice, στοματικὴ, ſubaudi δύναμις, i. compoſitio, apud Dioſc. lib. lib.3. de glycyrrhiza legend. καὶ στοματικὸν (nempe τὸ χύλισμα) διαμασώμενον. Plin. lib.22. cap.9. glycyrrhiza commanducata ſtomatice eſt. vide Στομαχικός.

Στοματουργὸς, Ariſtoph. ore artifex, ore opus ſuum faciens.

Στομαυλεῖν, eſt tibia ore ludere, apud Plat. & Polluc.

Στομαχικὸς, οῦ, ὁ, ſtomachicus Plin. qui ſtomacho, id eſt, ventriculi orificio laborat, & cibum continere nequit. Paulus Ægineta libro 3. cap.37. περὶ δὲ τῶν μὴ κατεχόντων τὴν τροφὴν, οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσι. ſic & Aëtius libro 9. Hic affectus in quo vomunt & ſtomachus ſubuertitur ὑπὸ ἀνατροπῆς τοῦ στομάχου ſuo nomine, vocatur à Galeno lib.8. τῶν κατὰ τόπους. vbi & ait, εἰώθασι δ᾽ οἱ ἰατροὶ κατ᾽ ἐξοχὴν οὕτω τοὺς τοιούτους στομαχικοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς τοὺς στόμαχον αὐτοῦ πασχόντων. Verùm generale vocabulum fuiſſe, his oſtendit Idem Galenus lib.8. de hepatis affectibus loquēs, τὴν στομαχικὴν διάθεσιν. Καὶ γὰρ νῦν, ait, οὐκ ἀπὸ τούτου ἀνατραπῆναι διάθεσιν λέγουσι, καθότι φασὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας τυχόντες, οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τε καὶ ἰδιωτῶν, ὀνομάζουσι στομαχικὴν διάθεσιν ἐπὶ πολλοῖς συμπτώμασιν, ἀπὸ κατ᾽ ἰδίας ἅπασι γεγενημένας διαθέσεσι, ἀλλὰ κατὰ πολλὰς, μίαν μέν τινα χρόνου κειμένην λαμβάνοντες. Dioſcorides ita ſcribit de rubo Idæo, στομαχικοῖς τε μεθ᾽ ὕδατος ἐκ ποτοῦ δίδοται. Mendosè igitur apud Plinium libro 24. cap. 14. Stomaticiſque ex aqua bibendus datur: legendum enim ſtomachicis, vt libro 20. & 23. cap.9. & 5. legitur. Contra verò apud ipſum Dioſcorid. lib. 3. de glycyrrhiza, vbi: καὶ στομαχικὸν (nempe τὸ χύλισμα) διαμασώμενον: reponendum στοματικόν. Rectéque Plinius lib.22. capit. 9 glycyrrhiza commanducata ſtomatice eſt. vide Εὐστόμαχος, & Στόμαχος.

Στομαχικῶς, Aduerb. q. ſtomachicè: vt στομαχικῶς συγκλεῖσθαι, apud Galen. vide Στόμαχος.

Στόμαχος, ου, ὁ, ſtomachus. Sed in vtriuſque linguæ nomine cauſa

da eſt æquiuocatio periculoſa. A faucibus ad linguæ radices quaſi canalicula ſiue fiſtula ſubiacet, qua eſculenta poculentaque tranſmittuntur in ventrē, quo cum committitur atque coniungitur: ea, inquam, tota στόμαχος, & ſtomachus Latinè nominatur. Eſt verò vbi ea vox de ſumma fiſtulæ huius parte tantùm intelligenda ſit: eſt & vbi de infima ſolum. Στόμαχος, ſtomachus, i. ſtomachi pars ſuperior, Latinè gula, οἰσοφάγος λαιμός: cuius aditus in ipſis oris faucibus ὁ φάρυγξ dicitur & ὁ φάρυγξ aliquando indiſtinctè, ἢ ἰσχνία, Suid. ſiue vt Homero λαυκανίη, id eſt, τοῦ στομάχου ἀρχή: vt aſperæ arteriæ iter principiúmque λάρυγξ dicitur, ἢ ὁ φάρυγξ, id eſt, τοῦ βρόγχου ἀρχή. Homerus Iliad. γ, ἦ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ, hoc eſt, inquit Interpr. φάρυγξ, λαιμὸς ἀπὸ τοῦ σωζέσθαι ὁ στόμαχος τῷ λαιμῷ. Celſus lib. 4. cap. 5. Faucibus ſubeſt ſtomachus, hoc eſt gula: vt & libri illius principio, vbi ait, Deinde duo itinera incipiunt: alteram aſperam arteriam nominant: alterum ſtomachum. arteria exterior ad pulmonem: ſtomachus interior ad ventriculum fertur. Sic & Cicero vſurpauit lib. 2. de Nat. Linguam autem, inquit, ad radices eius hærens excipit ſtomachus, quo primùm illabuntur ea quæ recepta ſunt, &c. Quo ſenſu accepit etiam Galen. lib. 6. τῶν ἐν τόποις, cap. 3 vbi, καταφέρεται γὰρ αὐτῶν πολὺ ἐς τὰς ἀρτηρίας, ἢ τὸν στόμαχον, i. defertur enim multū, tum in iter arteriæ, tum in ipſum ſtomachum, id eſt, gulam. τὸ μὲν ἴδιον, οἰσοφάγος, τὸ δὲ κοινὸν στόμαχος. Gal. lib. 4. περὶ χρείας μορίων, initio libri. Στόμαχος, ſtomachus, id eſt, inferior pars ſtomachi, orificium vētriculi, τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ſeu τῆς κοιλίας, quod & καρδία impropriè dictum eſt, vt diximus in voce Καρδιωγμός. Galenus Methodi lib. 13. λέγω δὲ νῦν στόμαχον οὐχ ὅλον ἢ ἐμβρῶς οἰσοφάγον, ἀλλὰ γὰρ οὕτω καλοῦσι ἢ τὸ στόμα τῆς γαστρός, ὥσπερ ὅταν οἶμαι συγκόπτεσθαί τινας στομαχικῶς, &c. id eſt, Voco hoc loco στόμαχον, quem ita propriè Græci appellant, i. gulam: nā ſic aliquando nominant os ſiue orificium ventriculi, vt cum aliquos ſtomachicè (i. ſtomachi vitio, qui στομαχικοὶ dicuntur) animi deliquium pati. Caſſius in Medicinæ Problem. Quæſt. [illegible] Celſus lib. 4. cap. 1. Stomachus verò, qui inteſtinorum præcipuum eſt (alij codices, principium eſt) neruoſus à ſeptima ſpinæ vertebra incipit, ac circa præcordia, cum ventriculo committitur. Huius partis multiplices aff ctus ibidem legito. Et apud Galen τῶν ἐν τόποις lib. 5. E iuſmodi ſunt exempli cauſa, ἀτονία ἢ ἀτονία, ſiue ἔκλυσις τοῦ στομάχου, infirmitas, reſolutio ſtomachi Celſo, ſiue ſolutio & diſſolutio Plin. καρδιωγμός, ἀνατροπή, ἀποσιτία, ἐμετοί, ἀνορεξία, πυρώσεις ἢ στομαχικαὶ διαθέσεις propriè dicta, atque id genus, de quibus ſuis locis. Στόμαχος etiam impropriè de ventre dicitur, vt & ſtomachus Latinè. Nicandri Interpres in Alexipham. [illegible] Sic etiam ſtomachū pro ventre ſumpſit Iuuenalis Satyra 5. Et Gellius lib. 17. c. 11. Στόμαχος tranſlatè, os vuluæ Celſo, τὸ στόμα τῆς μήτρας. Hippocrates lib. περὶ ἀφόρων [illegible] Et alibi, [illegible] Quod Latini non imitantur. vide Στομαχικός.

Στομβάζω, ore dilatato loquor, πλατυστομῶ.

Στόμβος, grauiter ſonans, grauiſtrepus, clamoſus, βαρύηχος, βαρύφθογγος, apud Hippocr.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. Item rebellis, oris duri & contumacis, ἄστομος: de equis qui non parent frænis, Suid.

Στόμιον, ου, τό, os paruum, oſculum, buccula Apuleio, Ariſtot. in Problem. Galenus lib. Therapeut. στόμιον ἀγγείου. de vlcere Galc. ad Glauc. Dicitur & de puteo & de aliarum rerum introitu, vt os Latinis. Ariſtot. de mundo, ἢ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέῳκται. id eſt, exitus ſpirituum in multis locis terræ patefacti ſunt, i. ſpiracula & emiſſaria. ora venarum etiam στόμια vocat Alex. Aphrod. Lucianus de luctu, [illegible] i. paulìſper è ſpecu apparere & proſpicere. Στόμιον τῆς γῆς, Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 5. antri aditus vel introïtus. Στόμιον, lupatum, frænum, vel potius ea pars fræni quam equus contumax commordet, vt eſt apud Xenophontem, i. ὃ ἀποδάκνεται. & quod commanducat cum frænatus eſt. Eurip. in Hippolyto, [illegible]

Στόμις, ὁ, effrænis, ὁ σκληρός, ὁ ὥσπερ στόματι ἀκρατεῖ χαλινοῖς, apud Æſchyl. Στομὶς. vide Φορβειά.

Στωμυλία. vide Σωματοφύλαξ.

Στωμύλος, η, ὁ, loquax, στωμύλος, Pollux.

Στωμυλία, conuitium, garrulitas.

Στομόω, ῶ, ὤσω, ὤσω, στομώσω, roboro, conſolido, στύφω. Vnde στομοῦν τὴν μάχαιραν, exacuo aciem: quaſi os gladij concinno, tempero, & obduro: quod niſi fieret, inutilis gladius eſſet. [illegible] dum calidum eſt ferrum, frigida temperetur. Nazanz. in Orat. [illegible], Eurip. i. [illegible], inſtructa & armata. Idem, [illegible]

[illegible]. Plutarc. [illegible] Baſilius, [illegible] Idem Plutar. in Antonio, [illegible]: vbi στομοῦν eſt infeſtā aciem obuertere, firmare atque munire infeſto agmine. Στομόω, ῶ, fut. ώσω, os facio, vt στομοῦν ἀπόστημα tumori ſuppurato os facere quo pus exeat, oſtiolo facto aperire apud Galen. apud Hippoc lib. 6. τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Στομόω, os compono & formo, ac inſtituo ad decorem. Ariſtoph. [illegible] fac vt exacuas ipſum, [illegible] Herodotus in Melpom. de compactis & colligatis intra ſarmēta falſis Scytharum vatibus, dixit: [illegible]

Στωμυλλομαι, blaterare, κατογλωττίζειν.

Στωμύλματα, τα, ampullæ, nugæ.

Στωμύλος, loquax, λάλος.

Στομφάζω, μ. άσω, π. κα, magna loquor, reſono, ſuperbio, irrideo. grandius pronuncio & ore patentiore. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] Comm. [illegible]

Στόμφαξ, ακος, ὁ, acerbus, arrogans, durus, σκληρός, τραχύς: à nomine στόμα & ὄμφαξ. i. vua acerba. Ariſtoph. [illegible] Æſchylū vocat [illegible]

Στομφολόγος, ου, ὁ, magniloquus.

Στόμφος, ου, ὁ καὶ ὁ, amplo ore. στόμφος Polluci, [illegible]

Στόμωμα, ατος, τό, ferrum eſt aciei (id eſt vulgò acier) ſiue chalybe temperatum & roboratum: [illegible] Cratinus apud Pollucem, [illegible] alibi etiam [illegible] Sic tamen apud Daimachum in Poliorcetis, [illegible] ait, [illegible] Cum Plinius diceret lib. 34. cap. 14. Neque alia genera ferri ex mera acie temperantur, cæteris admiſcetur: nihil aliud per ferrum acie tēperatum ſignificauit quām στόμωμα. Quare conſtat mendo minimè carere, quod apud ipſum ita legatur cap. 11. lib. eiuſdem. Squama eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocāt ſtomoma. videtur deeſſe ferri vox poſt decuſſum: vt ſit quod apud Græcos ἡ τοῦ στομώματος [illegible] Aëtius Serm. 10. cap. 11. [illegible] &c. Idē dixerat Sermon. 9. capite 48. [illegible], id eſt laminam ex ferri ſtomomate. Dioſcorides, [illegible], ſquamæ ſtomomatis vis eadem eſt quæ ſquamæ æris. Non verum igitur quod legitur apud Celſum libr. & cap. 6. in Cleonis collyrio, ſquamā æris ſtomoma appellari. vide Galen. lib. 19. Simplic. vide [illegible] Στόμωμα, robur & ſolida vis rei cuiuſpiam Plutar. [illegible] dixit: Et rurſus, [illegible] quod & aciem ferri poſſis dicere. Idem in Flaminio de bellico apparatu loquens pro robore aciei poſuit: [illegible] Et alibi, [illegible]

Στόμωσις, ἡ, acies, acumen, robur. Sophocl. in Oedipo Coloneo, [illegible] Interpr. [illegible], dicendi vehementiam & aſtutiam: veteratoriam eloquentiam.

Στενάζω, μ. άσω, π. κα, ſuſpiro, στενάζω, Neutr.

Στεναχή, ῆς, ἡ, ſuſpirium, στεναγμός, dolor, gemitus: ſecunda breui.

Στεναχίζομαι, μέλλω, π. ισμαι, ſuſpiro, gemo. Depon. Iliad. β, [illegible]

Στόναχος, ὁ στεναχὸς, στεναγμός, Suid.

Στονόεις, εσσα, εν, ὁ, ſuſpirioſus, gemebūdus. Apol. [illegible] Hom. Iliad. θ, [illegible], i. [illegible] tela lamentabilia, & quæ ſunt cauſa lamentationis, moleſta.

Στόνος, ου, ὁ, στεναχή, λύπη.

Στόνυξ, ὁ, acies & mucro: & abuſiuè quicquid eſt mucronatum, & in acumen deſinit vel exit. [illegible] lethifera teli cuſpis, apud Lycophr. Apol. Argon. lib. 4. [illegible] Comm. [illegible] Heſyc. [illegible] extremitates vnguium.

Στοργάω, μ. ήσω, π. κα, amo, φιλῶ.

Στοργή, ῆς, ἡ, amor, affectio amoris, vt eſt filij erga parentēs: [illegible]

Στοργιτικῶς, & Στοργικῶς, vel

Στορέω, [illegible], vel [illegible], ſterno, ſopio, ſedo, mitigo, tranquillo, [illegible], Hom. Odyſſ. [illegible]

[illegible]

ἐδάφεσιν ἀνισῶ, ſolo æquarunt, in Epigr. Baſil. Οὐ δεῖ δὴ ἡμᾶς [illegible] τὸ πάθος, ὡς εἶπεν τι αὐτῷ [illegible] καταπλαγῆναι, [illegible] ἀναστορέσαι, animos eorum proſternamus, Thucyd. lib. 6. vbi Interpr. ait figuratam eſſe locutionem. Στορέννυμι, ſternere, vt de lecto dicitur Iliad. vlt. [illegible] Homer. [illegible], ſternens. [illegible], ſtrauerunt, Apol. Rhod. [illegible], Idem, vide Καταστορέω.

Στορεύς, tranquillans, ſtrator, Apollon. lib. 1. γαλήνη, Heſyc. Eſt & pars igniarij, ὁ ἰσχάρα dicta fomes nimirum qui ſubſterni ſolet ad concipiendam flammam aut ſcintillam quæ é ſilice excuditur teſte Heſych. & ſchol. Apol. vide Τρύπανον.

Στόρθυγξ, ſpiculum haſtæ, [illegible] ἀκμή, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος [illegible]: ſtipes. Pro priapo in Epigr. στόρθυγγα [illegible], de cornibus ceruí. Ibidem, id eſt, bicornem ramum ſeu brachium. vnde [illegible]. Στόρθυγξ, capilli cum ſordibus impliciti. Pollux, τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας [illegible], στόρθυγγας ὁ [illegible].

Στόρνα, τὸ, ζώνη, Suid. & Heſyc.

Στοχάζω, intra ouile pecora cogo atque includo. Heſ.

Στόχος, ὁ, varius.

Στοχάζομαι, μ. άσομαι, &c. id ictum deſigno, peto, vt gladiatores petere inter ſe dicuntur, ἐφίεμαι. Plato in Euthydemo, [illegible] τοῦ μειρακίου, ἢ εἶπεν, iterum petiit & aggreſſus eſt iuuenem argumentatione. Inde στόχος, genus ſpathæ petitionibus gladiatoriis præcipuè accommodum, quo punctim aduerſarium petimus potius quàm cæſim. Στοχάζομαι, collimo, ſcopum peto, oculum in ſcopum intendo, & quod vulgò dicitur, album figo. Polybius, στοχάζεσθαι σκοποῦ ἢ [illegible], i. ſagittâ vel iaculum collimare, [illegible]. Xenophon, [illegible] τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, i. homines figere ictu directo ferire, [illegible]. Στοχάζεσθαι per tranſlationem, eſt animi intentionem ad propoſitum ſuum dirigere & conferre, cogitatus dirigere, reſpicere ad. Ariſtot. 5. Metaphyſ. [illegible] στοχάζεται, cuius ſcopus & propoſitum eſt voluptas Halicarnaſſeus de Iſocrate, [illegible] στοχάζεται [illegible], magis eo intentionem dirigit. Ariſtotel. 4. Ethicor. στοχάζομαι τοῦ ἀρέσαι, ſtudeo vt placeam. Plato de Legibus. στοχάζομαι [illegible]. Στοχάζεσθαι, conijcere, conſiderare, coniecturam facere, coniectura colligere. Genitiu. στοχαζόμενοί σου, Phalar. de te coniecturam capio. [illegible]: in Epigr. [illegible] στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρός, non rectè de viro iudicantes, Plutarch. in Fabio. Iſocrat. ad Demonicum, [illegible] στοχάζεσθαι διανοίας, mentem deorum ſpectare ſeu coniectura colligere. Chryſoſt. [illegible] στοχάζεσθαι [illegible], coniectandum eſt medium, Ariſtot. lib. 2. Polit. [illegible] ὀρθῶς στοχαζόμεθα τοῦ ὄντος, quòd ſi reipſa veritatem exquirimus. Plutarch. in Pericle. [illegible], hæc ita expoſita ſunt, vt magna ex parte res euenit. [illegible], Galen. libr. 1. ad Glauc. victus ratio tibi exquiſita & expenſa. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, ex moribus coniecturam accipio, Phalar. in Epiſt. στοχάζομαι, Bud. Epiſt. 1. iungit Accuſ. [illegible] στοχάζεσθαι. Στοχάζομαι, colo & nutus eius obſeruo quem colere conſtitui. Polybius, [illegible] στοχάζεσθαι τοῦ δήμου. Idem, [illegible] στοχάζεσθαι τῶν [illegible].

Στοχάδες, αἱ, ædificium ex tempore extructum ad æquandū locum vbi tenduntur plagæ, Pollux.

Στοχασμός, ὁ, gladiatoris petitio, ἔφεσις: & συλλογισμός. Suid. & coniectatio Plin. i. coniectura, contemplatio. [illegible] στοχασμός, Sulpit. Victor de Rhet. & Trapez.

Στοχαστής, οῦ, ὁ, interpres coniector Ciceroni.

Στοχαστικός, ή, όν, coniecturalis, qui conijcit, qui coniectura excogitando mente capere poteſt, qui eſt ſolerti coniectura, & cōſultus. Et στοχαστικὸς [illegible], qui certę deſtinationis eſt in iaculando, vel telo aliquem petendo, hoc eſt εὔστοχος. Ariſtot. 6. Ethic. Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ τὸν λογισμόν, qui mentem figere ſolet ratiocinando in eo quod operæpretium.

Στοχαστικῶς, Aduerb. coniecturā: Gellio lib. 14. c. 3. coniectatoriè.

Στραβάλη, ἡ, compedes: vnde vulgaris vox [illegible].

Στραβαλοκόμης, ου, ὁ, criſpa coma ſum.

Στραβαλός, Achiuorum lingua qui ex quadrato & tereti corpore videtur accipi & pro tortuoſus, tortus.

Στράβηλος, genus conchæ, [illegible], Athen. lib. 3. Heſ. κόχλος ὁ [illegible], buccinum.

Στραβισμός, diſtortio oculi, obliquus aſpectus, vt ſimorum, [illegible].

Στραβός, ή, όν, &

Στράβων, ωνος, ὁ, ſtrabo, qui diſtortis eſt oculis, ſeu peruerſus, [illegible] κὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένος [illegible], Pollux.

Στραγγαλίζω, μ. ίσω, &c. ſuffoco, ſtrangulo.

Στραγγάλη, ης, ἡ, locus ſtrangulationis: & ipſa ſtrangulatio. Ioſeph. [illegible] στραγγάλη.

Στραγγαλιά, ᾶς, ἡ, obligatio, [illegible], Heſyc. [illegible]. Pro fraude atque doloſa tendicula: [illegible] στραγγαλιάς [illegible], declinantes in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem, Pſal. 124. στραγγαλιὰς [illegible], violenti dogmatis nodos diſſoluere, Nazanzen. in Oration. Vide Heſych.

Στραγγάλια, τά, apud Apſyrt. ſunt [illegible], i. tofi & duritiès ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλίδες, nodi ſiue nexus intricati. & quidem globuli, quum humor non coquitur, nec excernitur, ſed redundat, Cæl. libro 10. c. 11. Pollux, [illegible] στραγγαλίδες. Stratis in Phœniſſis, Οὐδὲ [illegible] στραγγαλίδας [illegible]. vel per ſimplex γ. Suidæ στραγγαλίδας, [illegible]. Pherecrates, [illegible] στραγγαλίδας [illegible].

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ, ἡ, tortuoſus, δυσεξέλικτος.

Στραγγαλόω, diſtorqueo, [illegible], ſtringo. Alexand. Aphrod. in Problem. de cane rabido, [illegible] στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος, [illegible], i. cauda præ nimia ſiccitate horret, tabeſcit, & extenuatur.

Στραγγαλωτὴ μάστιξ, lorum nodoſum quo cædebantur ſerui, Suid. Ὁ δὲ [illegible] αὐτὸν [illegible] τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι.

Στραγγεῖα τὰ ἰατρικά, inſtrumenta quibus Medici humorem exprimunt, vt ſunt medicinales cucurbitæ, Alexand. Aphrodiſ. Probl. 59. lib. 2.

Στραγγεύω, criminor, premo, [illegible] Suid. [illegible], Heſyc. vnde στραγγεύομαι, i. [illegible], angor, premor anguſtiis. Ariſtoph. [illegible] ταῦτ' ἔχων στραγγεύεται, ad quid ita ceſſo? vbi [illegible] vacat: i. [illegible] ταῦτ' ἔχων [illegible], quid cunctor anxiè? ſit à Στρεύγω.

Στραγγίας πυρός, triticum ſtrangias appellatum. Theophr. lib. 3. de cauſ. plant.

Στραγγίζω, exſtillo, aquam excludo guttatim, exprimo humorem. Dioſc. lib. 1. c. 32. [illegible] τὸ ὕδωρ, ita ne extillet aqua, [illegible] τὸ ὕδωρ, aquam exſtillās, Hermolaus: excludēs aquā, Ruellius: ſinens effluere aquam, Marcel. libr. 2. Dioſc. cap. 87. [illegible], decurrere faciet ſanguinem ad baſim altaris, Leuitici 1.

Στραγγός, obliquus, peruerſus, inordinatus, [illegible], Suid.

Στραγγουρία, vrinæ ſtillicidium, diſtillatio vrinæ, δυσουρία. Quibus lotium ægrè it, Græci & à difficultate & à dolore δυσουρίαν id malum dixerunt, quibus ſubſtillum eſt, στραγγουρίαν. Cato de Re ruſt. c. 156. Nunc de illis quibus ægrè lotium it, quibúſq; ſubſtillum eſt. Græci hoc vitium στραγγουρίαν dixerunt, dum ſcilicet vrina non niſi per interualla ſtillis fluit. Galen. adſcriptæ definit. dicunt στραγγουρίαν eſſe [illegible]. Cicero veſicæ morbum appellat. Plato in Epiſt. [illegible] στραγγουρίας, morbo impeditur vrinæ difficulter reddendæ. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] στραγγουρίας.

Στραγγουριάω, ὁ, vrinæ difficultate laboro, vrinæ ſtillicidio laboro & vexor. Com. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] στραγγουριᾶν.

Στράγξ, vel

Στράγξ, γγός, gutta quę paulatim defluxit, ſtilla. [illegible] σταλαγμός, Interp. Ariſtoph. in Nebul. Vnde verbū Στραγγίζομαι.

Στράπτω, fulgeo, fulguro, ἀστράπτω.

Στρατάομαι, caſtra loco, bello, ſum in exercitu ſeu caſtris. Iliad. γ, [illegible], &c. [illegible], ſtatiua habebant, [illegible].

Στρατάρχης, dux exercitus.

Στρατάρχαι, οἱ, duces exercitus.

Στρατεία, ας, ἡ, expeditio, bellum, στράτευμα, munus militare ſeu militandi, ipſum officium militandi, acies. vnde [illegible], vide Cyril. in Append. & Στρατιά inferiùs. Στρατεία propriè eſt [illegible], Thucyd. στρατείας [illegible], vitatio ſeu detrectatio militiæ, Demoſth. στρατείας [illegible], facta expeditione, Iſocrat. Στρατείαν ἄγειν, Idem. Στρατείας [illegible], facere expeditionē, exercitum cogere. Iſocrates Philippo, [illegible] στρατείαν [illegible], cur non ſingulari confidētia hanc expeditionem ſuſcipias? στρατείας [illegible], expeditiones ſumpſerunt, Thucyd. Στρατείας [illegible], ſtipendia facere dixit Polyb. & [illegible] στρατείας, iam quinque annua ſtipēdia feciſſe: & [illegible] στρατείας [illegible], viginti annua ſtipendia facere apud eundem.

Στράτευμα, ατος, τό, exercitus, manus, agmen, Thucyd.

Στρατευσιμος, ὁ, ἡ, militaris, bello habilis & idoneus.

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, idem.

Στρατεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Στρατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, milito, mereo. ſtipendia facio, delectum ago, bellum infero, exeo in expeditionem. Ariſtot. 2. OEcon. τοῖς στρατευομένοις ἀπεστέρει τὰς σιταρχίας, &c. militantibus ſtipédia denegabat. Ariſtophan. [illegible], ſtipendio merent, Xenoph. στρατεύεσθαι ἐπὶ τινι, Idē. στρατεύεται ἡμῖν, nobis meret, ſub nobis ſtipendia facit. Demoſt. 1. Petri 2. ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς. στρατεύεται Καίσαρι, militat Cæſari, ſeu meret, Nazanz. στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτορι Ποστουμίῳ, ſub dictatore Poſthumio merens, Plutarch. in Camillo. στρατεύεσθαι ἔξω, in militiam proficiſci, Plato de Leg. στρατεύειν τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum ſumo: ſic Valla. στρατεύειν εἰς [illegible], bello laceſſere, &c. Thucy. στρατεύω ἐς γῆν, inuado terram, Idem Thucyd. ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum ſunt ingreſſi hoſtiliter, idem Thucyd. στρατεύσαντες ἐς Πλάταιαν, Idem, cum exercitu Platæam profecti, &c. quæ ciuitas ſocia erat Atheniéſium. vide Interp. στρατεύειν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἄξιον, æquum eſt eis bellum inferre, ſic Hermog lib. 2. περὶ εὑρέσεων. στρατεύουσιν ἐπ᾽ αὐτούς, Thucyd. infeſto exercitu eos aggrediuntur, arma inferunt. στρατεύειν ἐπὶ τὴν πόλιν, Idem. στρατεύω ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, cum exercitu adeo Potidæam, idem Thucyd. vbi non ſignificatur hoſtilitas. στρατεύεσθαι ἄριστοι, optimi in re militari.

Στράτευσις, expeditio.

Στρατευτικὸς, militaris. Bud. in Epiſt. poſter.

Στρατήγιον, ου, τὸ, locus vbi conueniunt milites, prætorium.

Στρατηγέομαι, regor ducis conſilio. στρατηγεῖσθε ὑπ᾽ ἐκείνου, Demoſth. ducimini ab eo. τὰ στρατηγηθέντα, prætoria facinora, idem Demoſthen. Sic dicitur vt [illegible]. Iſocra. στρατιὰς ὑπ᾽ Ἀθηναίων στρατηγουμένας μετέχειν, quæ ſub imperio & ductu Athenienſium geratur. Στρατηγοῦμαι, arte imperatoria & ſtratagemate vincor, καταστρατηγοῦμαι. Gregorius de Iuliano in Perſide intercepto, [illegible] στρατηγούμενος, arte bellica deceptus, victúſque.

Στρατηγέτης, ου, ὁ, dux exercitus.

Στρατηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum prætor vrbanus. Item ducem ſeu gubernatorem rei bellicæ ago, ſum dux belli, ducis fungor officio, præſum, ſum prætor exercitus, ſum militū præfectus, militum gero præfecturam, στρατηγὸς γίνομαι, Actiu. Accuſ. στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, Demoſth. Sophocl. cum Genit. καὶ σὺ στρατηγεῖς τῶνδε, i. προΐστασαι, in hunc imperium habes. στρατηγεῖ τῶν νεῶν, Thucydid. præſum nauibus. στρατηγῶν τῶν Σαμίων, Samiorum dux, Plutarch. in Pericle. τὴν ναυμαχίαν ἐνίκων, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, pugna nauali, in qua Chabrias dux erat, vicerunt, Idem in Camil. [illegible] στρατηγεῖς, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. Idem tamē Datiuo mox ibidem iunxit. στρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum, Plutarchus in Othone. Interdum cum infinitiuo iungitur & ſignificat ſtratagemate molior, militari aſtutia machinor. Plutarc. in Craſſo. λαβεῖν τὸν Κράσσον [illegible] στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes. στρατηγεῖν, Prætorem eſſe. Appianus ἐμφυλ. lib. α. καὶ στρατηγεῖν [illegible] στρατηγήσαι.

Στρατήγημα, ατος, τὸ, geſtum militare, conſilium, ſtratagema, exēplum militare ſummo ſtudio imitandum, imperatoria calliditas, imperatoria aſtutia, Plutarch. in Apophth. Lacon. ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήματι ἐχρήσατο, &c. in pugna aſtutia militari vſus eſt, Idem in Fabio. Cic. 3. de Natura deor. Conſilium illud imperatorum fuit, quod Græci στρατήγημα appellant. Eſt enim στρατήγημα, τὸ τοῦ στρατηγοῦ ἐγχείρημα καὶ σόφισμα, Suid.

Στρατηγία, ας, ἡ, prætura, imperiū rei militaris & gubernatio, imperatorium munus, exercitus præfectura, ducatus belli, militiæ præfectura. vide Φαλαγγαρχία in Append. de vocab. milit.

Στρατηγιάω, μ. άσω, π. ακα, affecto ſeu ambio στρατηγίαν, exercitum ductare cupio vel etiam præturam ſeu præfecturam affecto. Ioſephus, [illegible], i. τῆς στρατηγίας ἐπιθυμοῦντα.

Στρατηγικὰ, ἡ, militaris facultas, rei militaris facultas.

Στρατηγικὸς, ducēdi exercitus peritus, rei militaris peritus, aptus ad rem militarem, στρατηγεῖν ἱκανός: vt Iſocrates in Euagora, στρατηγικὸν καὶ τυραννικὸν dixit: στρατηγικὸς δὲ τῷ [illegible]. οἱ στρατηγικοὶ, milites. οἱ στρατηγικοὶ [illegible], milites qui prætoriani appellantur, Plutar. in Othon. στρατηγικὴ σκηνὴ, prætorium tabernaculum, imperatoris tentorium, Idem in Fabio. ἡ στρατηγικὴ τοῦ βασιλέως, ars regis militaris, Bud. in Epiſtol. poſter. τὰ στρατηγικὰ ἔργα, rei militaris præcepta, Xenoph.

Στρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατήγιον, ου, τὸ, prætorium, ſignum ducis in bello, vexillum. καλεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ στρατήγιον, vocat ad tribunal & prætorium, Plutar. in Peric. Στρατήγιον, pro caſtris: Sophocl. in Aiace, μόνον δὲ [illegible] στρατήγιον, i. τὸ στρατόπεδον [illegible].

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, nauis ducis in bello nauali. Pollux, τὴν δὲ ναυάρχου ναῦν [illegible], ἡ στρατηγὶς ναῦς, imperatoria nauis, Thucy. στρατηγὶς πύλη, prætoria porta, id eſt, qua in prælium exercitus educitur. Sophocl. [illegible] στρατηγίσιν πύλαις. Item ad perſonam relatum, pro ductrice exercitus, vt apud Amazones.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, imperator, dux exercitus, præfectus bello, imperator, πολέμου ἡγεμὼν, ductor, prætor. Nam quem Pomponium prætorem dicit Liuius, eundem Plutarc. [illegible] τὸν στρατηγὸν, in Fabio, οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ, regis prætores, Idem in Lycur. Aſcon. Pæd. veteres omnem magiſtratum cui pareret exercitus prætorem appellauerunt. Et apud Appianum legend. ἐμφυλ. lib. 3. [illegible] στρατηγοί. loquitur de Caſſio & Bruto prætorib. vrbanis στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, præfectus templi. Act. 4. Ariſtotel. de mundo, στρατηγοὶ πολέμου καὶ κυνηγεσίου, i. duces tum bellici, tum venatores, ſic vertit Bud. στρατηγοὶ καὶ ἡγεμόνες, Dem. στρατηγοὺς εἰσάγειν, ductores exercitus in iudicium proferre, Æſchin.

Στρατεία, militum copiæ.

Στρατηλασία, expeditio.

Στρατηλατέω, duco exercitum, dux ſum belli, ineo expeditionē, ſumo expeditionem, bellum infero.

Στρατηλάτης, ου, ὁ, στρατηγὸς, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατηλάτης νεῶν, nauium ductor, Eurip.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, militia. exercitus, τὸ τῶν στρατιωτῶν [illegible], expeditio, multitudo militum ac etiam Angelorum, Etym. στρατιᾶς ἄρχων, exercitus dux, i. στρατηγὸς, Ariſtot. de mūdo. ἐπὶ στρατιᾶς, id eſt, militiæ, eidem lib. 1. OEcon. Plato in Apolo. [illegible] στρατιαί. στρατιᾶς ἀπαλλαγείς, militia defunctus, Ariſtoph. τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς, exercitus qui ad Medos mittitur, Xenoph. ἔν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, domi ac foris, Thucydid. στρατιὰν πέμψαι, exercitum mittere, Idem. τὴν στρατιὰν παρεσκευάσθαι, exercitum comparaſſe, Idem. τὴν στρατιὰν & [illegible], Idem. στρατιῇ [illegible], &c. infeſtare cum exercitu, Herodo. στρατιὰν διαλύειν, dimittere exercitum, Xenop. lib. 5. Pæd. στρατιαὶ πεζαί, pedeſtres exercitus, Thuc.

Στράτιος, bellicoſus, caſtrenſis à Bud. vertitur. Iouis epithetum & Palladis. στρατίου Διὸς, i. Iouis militaris fit mentio ab Herodoto lib. 5. Soli autem Cares Ioui militari offerunt hoſtias. Minerua etiam στρατία dicta fuit, quod militiæ & bello præeſſet, apud Lucian. τὸ στράτιον expon. magnum, hoſtibus formidabile ab Heſych. & Schol. Ariſtoph. apud eundem in Veſp.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ὁ πάσας τὰς νομίμους στρατείας [illegible], &c. miles emeritus, i qui miſſionem vt veteranus impetrauit, Bud. in Com. in Epiſt. in dictione Emeritus. Στρατιώτης, ſtratiotes genus herbæ, cuius duo genera: alter enim in aquis naſcitur, Dioſc. lib. 4. cap. 102. alter χιλιόφυλλος dicitur, Idem cap. 103.

Στρατιώτιδες νῆες, prætoriæ naues. στρατιώτιδες νῆες, naues quibus milites vehuntur, i. vt vtar verbis Interpr. Thucyd. στρατιώτας ἔχουσαι [illegible], Plutar. in Pericle refert Periclē victis Samiis expugnaſſe naues, quarum viginti στρατιώτιδες.

Στρατιωτικὸν, οῦ, τὸ, exercitus. item ſtipendium Ioſeph. lib. Antiq. 12. cap. 11.

Στρατιωτικὸς, οῦ, ὁ, militaris, militiæ peritus. στρατιωτικοὶ [illegible], Xen. στρατιωτικῶς φρονεῖν, in militum ordinem contineri, non efferri velle ad dignitatem imperii, Plut. in Othone. στρατιωτικὰ χρήματα. vide Θεωρικά.

Στρατιωτικῶς, militariter, Liu. & Tacit.

Στρατιῶτις, miles mulier.

Στρατοκήρυξ, ὁ, præco exercitus, 3. Reg. 22. vide [illegible] in Append. de vocab. milit.

Στρατολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, armo, i. ad rem militarem concito, milites conſcribo, delectum facio, milites deligo, in militiam deligo, adſcribo ad militiam. Actiu. Accuſ. Paulus 2. ad Tim. cap. 2. ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ, vt ei qui in militiam delegit, placeat.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militum.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, caſtrorum præpoſitus, ſiue præfectus, Actor. capit. vlt. vbi tamen Interpres præfectum exercituum vertit, exponitque in Adnot. præfectum prętorio. nos vulgò caſtrorum præfectum vocamus *maiſtre du camp*.

Στρατοπεδαρχία, ἡ, caſtrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, exercitus, Bud. in Epiſt. poſter. στρατοπεδείαν [illegible], exercitum conſtituit, 2. Mach. 12. & Ioſue 4. θήσετε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, ponetis eos in loco caſtrorum. Στρατοπεδεία, caſtrorum metatio, caſtrametatio, Dion. Halic. l. 10. vide Ἀναστρατοπεδεία & Ἀποστρατοπεδεία, Xenoph.

Στρατοπέδευσις, caſtrorum metatio, caſtrorum poſitio, Plato de Legibus.

Στρατοπεδεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Στρατοπεδεύω, caſtrametor, habeo caſtra, habeo ſtatiua, [illegible], ſum in caſtris, caſtra pono, caſtra loco & communio: Depon. abſol,

abſol. ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ ἀκτῆς, Thucyd. Xenoph. 2. Ἀναβάσ. ἐστρατοπεδεύσαμεν ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσι. Plutar. in Apoph. δὶς ἢ τρὶς ἐν ἀλλοις ἐστρατοπεδεύσατο, καὶ χάλεπα βαλλόμενος. Vtitur vtraq; voce Xenoph. in 6. Ἑλληνικῶν.

Στρατόπεδον, τὸ, caſtra, vallum. χειμάδιον στρατοπέδου, Demoſth. στρατοπεδεύομαι, pono caſtra, habeo ſtatiua. Thucydides. στρατοπεδον καταλαβεῖν, caſtris locum deligere, caſtra ponere. Idem. Στρατόπεδον, legio apud Polyb. agmen, acies, στράτευμα. ſignificat hæc dictio populum exercitu & locum in quo eſt populus, Interpr. Thucyd. Pro exercitu Bud. in Epiſt. priorib. στρατόπεδα πολιτικὰ Dioni, legiones, & legionarij, τὸ πολιτικὸν πλῆθος. Pro comitatu principis & aula, in canone ſeptimo concilij Sardicenſis. In Plurali accipitur pro militibus ipſis. Item στρατόπεδα, locus in Ægypto iuxta Nilum hinc inde, vbi habitarunt Iones & Cares, Herodot. lib. 2.

Στρατὸς, οὗ, ὁ, vel ὁ, exercitus. dicitur & ναυτικὸς στρατὸς, i. naualis exercitus, pro claſſe, Bayf. vide Στρατὸς & Στρατόπεδον, apud Ammon.

Στρατόφιν, ab exercitu, στρατοῦ.

Στρατοφύλακες, copiarum duces.

Στράτις. vide Etym.

Στραφεὶς, contortus, verſus, dans terga, conuerſus. στραφέντες ἔφυγον, Xenoph.

Στραφήσομαι, mutabor, vertar. στραφῇ, motus fuerit.

Στρέβλη, tormentum, nauticum inſtrumentum ligneum, cuius labris conſtringuntur planeæ in compingēda naue adactis cuneis ligneis: tortum dixerunt veteres, vt Pacuuius. ἀγκῦλαι, ἀκμονες, καὶ γεγόμφωται πᾶσα στρέβλαισι ναυπηγίας. στρέβλη pro tormento. cap. 31. Eccleſiaſt. οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι, ſeruo maleuolo tortura & compedes: βάσανος, τέδαι, Heſyc.

Στρεβλὸς, ἡ, ὁ, tortuoſus, καμπύλος, σκολιὸς, peruerſus, curuus. Itē prauus, verſutus, callidus, δόλιος. Στρεβλὰς etiā vocat Hippocrates τὰς στροφὰς, vt exponit Galenus in Gloſſis.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, obliquitas: tortus & torſio.

Στρεβλόγλωσσος, ὁ καὶ ἡ, doloſus τοῖς λόγοις τῇ γλώττῃ, homo callidus in ſermone verſiloquus, nugator, mendax Nazan.

Στρεβλόω, μ. ώσω, π. ωκα, torqueo, βασανίζω, ἀικίζω, quæſtionem adhibeo, deprauo, ſtrictè ligo, conſtringo & arctè vincio, contorqueo, detorqueo, peruerto. Actiu. στρεβλοῦσι τὰς γραφὰς 2. Petri cap. vlt. ſcripturas torquent & deprauant. Ariſtoph. καὶ στρεβλοῦντε καὶ δικάζετον, quæſtionem adhibetis & iudicatis. Plato 2. de Rep. στρεβλώσεται paſſiuè dixit, i. torquebitur.

Στρεβλωτήριον, tormentum, στρέβλη.

Στρέμμα, ſcriblita, στρεπτὸς ἄρτος. vide Στρεπτὸς.

Στρέμμα, luxatio, ὁ λέγει οὐλόγλασσος, ὅ ἐστιν μετάστασις, inquit Vlpian. Rhetor. Olynth. 2. Demoſth. vulgò vne entorſe. Quid differat ἀπὸ τοῦ ῥήγματος, vide ſuprà in dictione Ῥῆγμα.

Στρέμματα, τὰ, luxata, artus luxati, Interpretes Dioſco. lib. 1. c. 114. ſunt autem quum ſuo loco mota oſſa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. Vide Gell. cap. 13. lib. 4. Et in Λύγισμα.

Στρεψαύγης, ὁ, radios deflectens, lucem auertens. Ariſtoph. νεφέλαι στρεψαύγεας δεῖσθε ὄμμα, i. νεφέλας στρεψαύγους, ἀκρατεῖς.

Στρεπτίνδα, luſus genus, in quo teſtula aut numiſmate duobus digitis, pollice nempe & medio, ſubiectando vertendóq; ſuppoſitam ſiue teſtulam ſiue iacens numiſma caſu conuertebāt alterius. Pollux, ἡ στρεπτίνδα, ὁ στρεπτὸς ὄστρακον, ὁ νόμισμα νομίσματι, τοῦ ἀλεβδῆν (lege βαλλίζειν) ἔστρεφεν.

Στρεπτὸς, ἡ, ὁ, flexibilis, verſitilis, ſeu verſabilis qui circumagitur vt στρεπτὴ γλῶσσα. Iliad. υ. Item flexilis qui flecti poteſt, vt στρεπταὶ φρένες Iliad. ο. Item tortus, tortilis, vt στρεπτοὶ λόγοι apud Eurip. in Cyclop. interdum abſolute eſt torques, ἀλυσιδωτὸς κόσμος, Suid. ὅρμος, fibula chlamydis. στρεπτὸν χιτῶνα, Homer. Iliad. τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος, i. loricæ ex circularibus & curuis catenulis conſertæ. στρεπτὸν περιαυχένιον, torqueum tortilem, Herodot. ὁ δὲ ἐπιδὼν ψέλλια χρυσᾶ καὶ στρεπτοὺς ἀυτὸς μὲν παρῆλθε, vt vidit armillas paſſim iacentes aureas & torques, ipſe quidē prēteriit, Plutar. in Themiſt. Στρεπτὰ, funiculi intorti in ſculpturis, in lib. Reg. Στρεπτὸς, panis ſubcineritius, quibuſdam Inter. Demoſth. pro Corona, ſcriblitam trāſtulit. Eſtque apud Athe. lib. 3. στρεπτίκιος ἄρτος, panis tortilis. Vnde adhuc mihi ciues dicunt vne tourte. Dicitur etiam στρέμμα.

Στρεπτοδέρος, torquatus.

Στρέφω, torqueo, στρέφω.

Στραγγουρία, ſtranguria. Nicander in Alexipharmacis. Στραγγουρίας μογέουσι καταλείβουσι ταυρείου αἵματος, de ſanguine taurino loquitur.

Στρεύγομαι quaſi στραγγεύομαι paulatim & velut guttatim deficio, tabeſco præ fame, liqueſco. Nicander in Alexipharmacis. Τὸ καὶ στρευγόμενον εἰλύσεται ἐν κραδίῃ πνεῦμα. Interpr. ὀλιγωρῶν, συνεχόμενον, exponitur etiam moram traho. Heſych.

Στρεύγω, μ. ξω, π. χα, quaſi στραγγύω, corrumpo, triſtifico, expugno, tardo. Actiu. Accuſatiu. αἰνῶς, καταπονεῖ, καταπολεμοῦσι, Heſychius.

Στρίφανον, τὸ, bipennis, ſecuris.

Στροφέω, verto. Actiu. Accuſ.

Στροφοδινέω, in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. oculi autem στροφοδινεῖσθαι dicuntur quum vertigine corripiuntur ſeu circumaguntur.

Στροφάλιγξ, φυγῆς στροφὰς, φυγὰς, Hom. Iliad.

Στροφοδικοπανουργία, compoſita dictio apud Ariſtophan. ſententiarum corruptela, iuris peruerſa adminiſtratio. vide Στροφοδικοπανουργία.

Στρέφομαι, verſor, habito, ἀναστρέφομαι Hippocrat. ἐν μέσῳ στρέφεσθαι, in medio verſaris, ſiue in aperto, Nazanz. in Orat. Plato Epiſt. 7. ἐν τῇ γῇ στρέφεσθαι, in terra verſari agere. eſt item στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progreſſu pedem retrorſum agens reflecto Iliad. ζ. Xeno. Interdum conuertor vt fœtus in vtero στρέφεσθαι dicitur apud Ar. Item torqueor, contorqueor: vt ligna ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα apud Theoph. Interdum contorquendo luxor. Herodot. Item verſor, circumagor vel in propria vel in metaphor. ſignificatione. Στρέφομαι, fallacia vtor, tergiuerſor, cunctor, comminiſcor technas. Plato 3. de Repub. de homine litigioſo; δεινὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθεῖν. ὥστε στρεφόμενος, λυγιζόμενος οὗ τι μὴ παρασχεῖν δίκας, Omnia excogitans vt euadat iudicium, nec ſatisfacere cogatur. Et in Phædro, τί δαὶ ἔχων στρέφει; Quid igitur tergiuerſaris? quid tandiu cunctaris? Gregorius στηλιτ. 1. ὡς ἐν τῷ ἐμαυτῷ ἐμαυτὸν ἀπολιπεῖν, οὐδ' αὖ πολλὰ στραφεὶς, καὶ πάντοθεν χρόνους τὰς ὑποθέσεις. Hinc Στροφή. vide Στρέφω. Sic apud Virg. Æn. 12.

> Verte omnes tete in facies, & contrahe quicquid,
> Siue animis, ſiue arte vales, &c.

Στριφνός, ſupinus, ſecurus, otioſus, improuidus.

Στρέφος, torſio, luxatio: corium, pellis.

Στρέφω, μ. ψω, π. φα, verto, torqueo, στρέφει παρέχει. Hippocr. λυγίζω, κάμπτω, contorqueo, intorqueo, deflecto, moueo, circumago, conuerto, obuerto, verto in fugam: in 2. Aoriſt. ἔστραφον. Actiu. Accuſ. Ariſtoteles bis vſus eſt Rhetor. 1. pro torquere: τῇ λέξει μεταστρέφειν καὶ στρέφειν. Plato de Repub. lib. 1. στρέφουσι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσιν, eius animum angunt, ſint veri nécne. Ariſtoph. νεφ. οὐ πότερα πρᾶγμα, στρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα, quid te ad res malas conuertiſti. στρέφων πανταχῇ, quoquouerſus verſans. Demoſt. στρέψαι ἵππους, in fugam vertere & coniicere, Homer. Herodotus, ἔστρεψε τὸν πόδα dixit. pro pedem luxauit. vnde στρέμματα Dioſcoridi, id eſt, luxata. Στρέφω, animo verſo & voluto. Baſilius Euſtath. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤδη καὶ αὐτὸς ἐκ μακροῦ ἔστρεφον, μὴ πάντα ἀληθῆς ἦν τὸ περὶ τὸν πολλὸν θρυλλούμενον, mecum ipſe verſabam animo. Στρέφειν etiam in re equeſtri, id eſt flectere, πίκαμπτειν: & στροφὴ, i. flexus: vt Poeta dicit flectere equos. Xenoph. in Hipparc. καὶ ἐν τῷ ἵππῳ δὲ στρέφειν τὸν ἵππον ἀγαθὸν. Στρέφειν, κλέπτειν, verſutè agere, Ariſtoph.

Στρέψις, obturatio. deligatio vaſorum cum pelle aut corio, κάλυψις ἀγγείου δέρματι, Heſych.

Στροφοδινέω, μ. ήσω, π. ηκα, σκοτόω, σφαιρόω. in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. idem quod ſupra στροφοδινέω.

Στρόφιμος, miſer, afflictus, Ety. Item verſipellis, aſtutus, στροφὴ, metaphora à velleribus intortas criſpatáſque lanas habentibus, Suid.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, conuerſio, fraus, στροφὴ, ἀπάτη, Heſyc.

Στροφοδικεῖν, pro στρέφειν τὰς δίκας, dolis & varietate dicendi iura fallere, & cauſas inuertere. Ariſtophan. νεφ. ὡς οὐ ἱκανὸς στροφοδικεῖν καὶ τὴν χεῖρα διαλύειν, id eſt, ὡς δυνατὸς ἐστρέψαι. Pollux, στροφοδικεῖν, ὁ τὸ φυγοδικεῖν, ὁ τῇ ἀποστρέφειν κατηγορεῖν.

Στροφοδικοπανουργία, ἡ, verſutia in peruertēdis cauſis ſeu litibus cōpoſita dictio ἀπὸ τοῦ στροφοδικεῖν, συναρπαστικὸν, καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὴν πανουργίαν. Ariſtoph. in Auib. Πλακῶν τὰς ὄψεις στροφοδικοπανουργίαν. Legitur ſupra στροφοδικοπανουργία.

Στρυφνῶς, Aduerb. pro τραχέως, horribiliter. lib. 3. Epigr. στρυφνῶς ... Apol. 1. Arg. στρυφνῶς ... immane ſeu immaniter.

Στρηνὴς, manifeſtus, aſper, acutus, magnus, ... Heſych.

Στρηνιάω, μ. άσω, intemperāter & immodeſtè ago, ... viuo in deliciis, laſciuio, ... moleſte fero ... metaphora ſumpta à detrectantibus habenas ... ... τὰς ἡνίας, fræna detrectare, Heſych. ... Plut. ... De Argyrio ... vide Καταστρηνιάω.

Στρῆνος, τὸ, durities, ſuperbia, faſtus, deliciæ ...

Στρηνὸς. Nicoſtratus dicit aſperam, & ... lam, Etym.

Στρηνόφωνος, apud Pollucem, cui aſpera ...

Στρεψίμαλλος, apud Ariſtoph. capitur ... nauci quidem: In Acharnenſ. ...

Στρίξ, tenuis & exilis vox auis, ἡ λεπτὴ καὶ ἰσχνὴ φωνὴ τοῦ ὄρνιθος, Cō. Ariſtoph. Acharn.

Στριγμὸς, οῦ, ſtridor, Ariſtotel. hiſtor. Animalium libro quarto. capite 9. vbi de piſce qui κάπρος, ait, ὅτι φωνὴ ἐστὶ στριγμοῦ. vbi & τριγμὸν dixit.

Στρίγξ, ſtrix auis, κερχνηΐς, νύκτιον ὄρνεον. vide Κερχνῆ.

Στρίξ, γὸς, vide Ῥάβδωσις.

Στριφνὸς, οῦ, ſtrictus, ſolidus, firmus, ſtrigoſus Cic.

Στρῖφος, neruoſa boum caro, & βοεία ἄβρωτος, Suid.

Στροβαλοκομᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, Heſych. pro quo ſupra στροβαλοκομᾶν.

Στροβαῖος eidem eſt τρίπους, Tripes, ſeu tripus.

Στροβιλὸς, οῦ, ὁ, curuus, delicatus: obliquus, σκολιὸς, καμπύλος, Heſych.

Στρόβιξ, ιθος, ἐργαλεῖον γναφικόν, inſtrumentum è carduis fullonum, quo rudem pannum tractāt, lanæque villos excitant: vel potius eſt verticillus. dictus ἀπὸ τοῦ στροβεῖν, i. στρέφειν καὶ ἀνεγείρειν: eius enim inſtrumenti hoc officium, vt ait Comment. Ariſtoph. in Equitib.

Στροβέω, ῶ, ήσω, ῶ. κα, tumultuor, ταράσσω. Plutarchus. λοιμὸς δὲ νόσος, ἐκείνου τὴν Ῥώμην στροβοῦσα, id eſt, ἐνοχλοῦσα. νόσος στροβοῦσα τὴν Ῥώμην, morbus Romam inuaſit, Idem in Numa. Στροβέω, moueo, verſo, circumago, vt luctantes ſolent, περιφέρω: & verſo, id eſt ἀνακρίνω, vt περιφέρω τὴν γνώμην, probo, exploro. Στροβέω, excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Ariſtophanes. νῦν φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον, στρόβει τε σεαυτόν. Idem in Equitibus. ἀλλ' ὅπως καὶ στρόβει, μηδὲ ἐκλύσεις τὸν ἄνδρα... id eſt, στρέφε καὶ στρέφε, verſa hominem tuo arbitratu hominem quem eluctatus es, & medium tenes, ita vt eluctari tuas manus non poſſit. Gregor. Καὶ στρέφομαι, ... στροβούμενα ἡμᾶς ... μεταβολαῖς.

Στροβιλέω, ῶ, idem quod στροβέω, ſeu turbineo vortice circumago rapido vortice gyro ſeu verſo Bud. ex grammatico quodam στροβιλῆσαι ſimpliciter exponit συστρέψαι.

Στροβίλινος, pineus. στροβίλινος ὁ ... φλοιὸς, cortex arboris pinus vel piceæ: ſic Hermol. apud Dioſcoridem libro primo, cortex pini vel piceæ, Marcellus. cortex pini, aut nucis eius, Ruellius. στροβιλίνη ῥητίνη, ſtobilina reſina, Hermol. pinea reſina, Marcel. e pineis nucibus reſina. Ruel. lib. 1. Dioſc. capite 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum, Dioſcor. lib. 5. cap. 36.

Στροβιλοειδὲς ὄρος apud Strab. lib. 13. mons in pineæ nucis formam tuberoſus. Interpr. exponit turbineum in acutum apicem deſinentem. ἔχει στροβιλοειδὲς σχῆμα, nucis pineæ figuram gerit. Gaza apud Theophraſtum hiſtor. libr. tertio, capite 20. ego turbinatam figuram (quam & turbinationem dixit Plin.) expono, quia etiam στρόβιλος turbo.

Στρόβιλος, ου, ὁ, κῶνος, nux pinea: & interdum ipſa pinus, ἡ πίτυς, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. vide Ariſtoph. Interp. & Plin. lib. 16. capit. ... ὁ τοῦ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, pini cortex & folia. Marcell. libro 1. Dioſcor. cap. 87. περὶ τῶν στροβίλων, de nucibus pineis, Ruellius: de pineæ nucis nucleis, Marcellus libro 1. Dioſcorid. capit. 85. Lege annotata in dict. Κῶνος. Στρόβιλος, genus cardui. Στρόβιλος, turbo venti, εἰλούμενον πνεῦμα, procella, tempeſtas, vortex, ventus verticoſus. Ariſtot. de mundo, λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, id eſt, λαῖλαψ & στρόβιλος flatus dicitur qui infernè ſurſum verſus repentè conuoluitur. Lucian. in Toxari. Στρόβιλος, rhombus, turbo, quem verbere agitant pueri, Plutarch. in Lyſandro: Plato 4. de Repub. Στρόβιλος, genus ſaltationis ... Pollux. Item cochlea, Etymol. Strobyli dicti ſunt filij Carcini poetæ. Eraſm. in prouer. Fortunatior Strobilis Carcini.

Στροβιλῶ, τὸ συστρέφω, contorqueō & intorqueo, voluo. Accuſat. Plutarc. in Apophth. Lacon. στροβιλεῖ τὴν γλῶτταν, egregiè linguā verſat, ſeu circumagit.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus, item frequens anfractibus.

Στρόβος, ου, ὁ, vortex aquarum. Nicand. Interpr.

Στρογγυλαίνεσθαι, conuolui, rotundari Plin.

Στρογγύλη, ης, ἡ, rapa. Στρογγύλη, zona muliebris, ζώνη καὶ στρόφιον, Pollux. Inſularum Æoli vna.

Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio. Halicarn. in vita Lyſiæ, inter virtutes Lyſiæ numerat τὸ συστρέφον τε καὶ στρογγυλίζον τὰ νοήματα.

Στρογγυλοειδὴς, rotundus. Alexan. Aphrod. lib. 1. Prob. vocat ἄδηλος, στρογγυλοειδῆ σώματα.

Στρογγυλόκαυλος, rotundicaulis, Gaza libro 7. capit. 4. hiſt. plant. Theophraſt.

Στρογγυλολόβος, rotunda ſiliqua incluſus.

Στρογγυλοναύτης, de nauta dicitur qui στρογγύλην ναῦν vehit apud Ariſtoph. teſte Polluce.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, qui rotunda eſt facie, Ariſtot. de Anim.

Στρογγύλος, ου, ὁ, teres, qualis cylindrus: rotundus verò, i. σφαιροειδὴς, globoſus propriè, vt pila. Hæc differentia tamen non eſt perpetua. Theophraſtus hiſtor. lib. 4. cap. 2. ... στρογγύλον, καὶ οὐ προμῆκες, i. orbiculatum, non oblongum. Hippocrates στρογγύλας μήτρας dixit pro ... vide Μῆλα. ... στρογγύλη, Ariſtoph. στρογγύλη ναῦς, id eſt, ἐμπορικὴ, ... Interpr. Thucyd. lib. 2. στρογγύλαι νῆες, naues onerariæ, Bayfius στρογγύλας χαλάζας, Ariſtoph. στρογγύλα ἱμάτια, i. ... Interpr. eiuſdem. στρογγύλη λέξις, rotunda oratio & numeroſa, Halicarn. de Lyſia. Ariſtoph. in Acharnenſ. ... στρογγύλως ... id eſt, ... Quid vero, laudandum ſcriptorem eo cenſemus. quia dixerit quæ oportuerit? an nō eo ſolùm quia dilucidè & rotundè, & eleganter ſingula verba poſuerit. Cic. Orat. Thucyd. autem præfractior nec ſatis vt ita dicam rotundus. Στρογγύλα ξύλα dicuntur in ſtructura & architectandi ratione, cum ars fabrilis nondum manum admiſerit: quibus ... opponuntur. Theophraſt. hiſtor. plantar. libro quinto, capite ſexto. Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ, τὰ δὲ πελεκητὰ, τὰ δὲ στρογγύλα. στρογγύλα δὲ ... τὰ ὅλως ἄφαυστα.

Στρογγυλότης, teres figura: rotunditas ſiue rotundatio. Vitru.

Στρογγυλόω, ῶ, ώσω, rotundo. Plin. Alexand. Aphrod. ... ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, aqua è ſublimi cadens rotunda efficitur.

Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν, orbis capillorum, 1. Reg. 19.

Στρογγύλως, tereti figura, Plutarchus rotundè. Et apud Ariſtotelem Rhetor. 2. ... ἀπτότατα ... στρογγυλώτατα, aptiſſimè, admodum concinnè & rotundè.

Στρογγύλωσις, rotundatio pro exercitu. 1. Reg. 17.

Στρόβιλος, ου, ὁ, ... ἐν κεφαλῇ, Heſyc.

Στρυφνὸς, grauis, ...

Στρομβεῖα. Nicand. in Theriac. Στρομβεῖα ... Interp. ...

Στρομβηδὸν, turbinatim, in Epigr.

Στρομβοειδὴς, στρομβώδης.

Στρόμβος, ου, ὁ, trochus, ῥόμβος καὶ βέμβιξ, rhombus quem ſcuticæ verberibus pueri verſant atque exagitant. Ho. Iliad. ξ, Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη, id eſt, ... Turbinem etiam Latini dicunt, quod & turben vt carmen, neutro genere protulit Catullus. Tibullus l. 1. Eleg. 5.

Nanque agor vt per plana citus ſola verbere turbo,
Quem celer aſſueta verſat ab arte puer. Virg. 7. Æn.
Ceu quondam torto volitans ſub verbere turbo,
Quem pueri magno in gyro vacua atria circum
Intenti ludo exercent: ille actus habena,
Curuatis fertur ſpatiis: ſtupet inſcia turba,
Impubéſque manus mirata volubile buxum.
Dant animos, &c.

Στρόμβος, ſtrombus, genus conchæ, buccinum. Nicandi Inter. ... κοχλίας ... θαλάσσιος, vt apud Poëtam, -dum perſonat æquora cōcha. Gaza apud Ariſtot. vertit cochleam, & turbinem.

Στρομβέω, ῶ, ήσω, ῶ. κα, verſo, voluto, στρέφω.

Στρομβώδης, ὁ, turbinatus, vt Gaza ex Ariſtot. in 4. hiſt. Anim. vbi de cochlearum generibus.

Στρουθάριον, paſſerculus, στρουθίον, apud Athen. lib. 2.

Στρουθία μῆλα, mala ſtruthea, Hermolaus: mala ſtruthia: alij libri 1. Dioſcorid. cap. 191. de cotoneis malis, è quibus meliora eſſe ait quæ ſint κυδώνια, i. vera cotonea, & minus vtilia & grandia στρούθια vocari dicit. Ibidem Marcellus docet mala ſtruthia cotoneis cognata potius eſſe quàm eadem, nec aliud inter cotonea vera & ſtruthia diſcrimen eſſe oſtendere Dioſcoridem, quàm ex forma, magnitudine & odore.

Στρουθίζεσθαι, ſtruthio herba lanas purgare ac candidas reddere. Dioſcorides libro ſecundo, capite περὶ εἰρίων, ... id eſt, lanæ radicula curatæ, Ruellius & Barbarus: lanæ lanariæ herba radicula curatæ, Marcellus: qui docet ibidem στρούθιον, ſtruthium herbam eſſe qua lanæ curantur: ideóque herbam & radicem lanariam à pleriſque appellari. vnde στρουθίζεσθαι, id eſt, ſtruthio herba lanas ad candorem, mollitiem & purgationem curari, στρούθιον dicitur à Plinio radicula.

Στρουθίζω, ſtrideo, lamentabilem vocem edo, τρίζω, Eſaiæ 10. vbi Latinè gannio habetur: dicitur autem ibidem de pullis auiū qui pennas mouent, os aperiunt & quaſi ganniunt dū eſcam à matre recipiunt.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, ſtruthiocamelus apud Ælian. & Oppian. lib. 3. de venatione.

Στρουθίον, ου, paſſerculus, τὸ στρουθάριον: & generaliter quæuis auicula. Στρούθιον καὶ στρουθὸς, radicula, ſeu lanaria herba eluendis lanis idonea.

idonea.Dioſcorid.libro ſecundo, capite 196.de natura eiuſdem.στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα βεβρεγμένα,folia ſucco lanariæ herbæ madentia,Marcellus apud Dioſcor.libro 1.c.125.Plin.ſtruthij mali.

Στρούθιον μῆλον,ſtruthea malus,Theophraſt.libro ſecundo hiſt. plant.capite tertio, vbi ait cotoneam malum aliquando fieri ex ſtruthea: ἐκ στρουθίου κυδώνιον.

Στρουθοκάμηλος,ſtruthocamelus, auium maxima eſt,ſi tamen auis dicenda eſt. concoquit ferrum, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ.in præfat.lib.primo Problem. ὁ στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητι τινί.

Στρουθοκέφαλος,ου,ὁ,habens caput paſſeris.στρουθοκέφαλα ἔμβρυα, fœtus exili capite. Et στρουθοκεφάλους inter monſtroſos ponit Plut. περὶ πολυπραγμ.

Στρουθόπους,qui pedibus ſtruthiocamelum auem imitatur,Cóm. Ariſt.in Auib.

Στρουθὸς,οῦ,ὁ,paſſer auis. Dicitur etiam Atticè στροῦθος, interpres Ariſtophan. in Auibus. Στρουθὸς μεγάλη, apud Ariſtophanem, in Auibus, id eſt, στρουθοκάμηλος ſiue στρουθοκάμηλος, ſtruthiocamelus,vulgò *auſtruche*,id eſt,auis ſtruthio,vel ὁ στρουθὸς,confuſo articulo.Feſtus paſſerem marinum ſtruthiocamelum exponit:Marinus dicitur, quòd ex Africa in Italiam mari aduceheretur. Se non attollit è terra,ſed paſſis alis curſim volitant.Plautus:Vola curriculo:iſtud marinus paſſer in circo ſolet.Lege Plin libro decimo, capite primo & duodecimo. Struthio animal eſt ſolitudines appetens, qui quum pennas habere videatur,tamen de terra altius non eleuatur, Hieronym.in 13.Eſaiæ,στρουθοὺς τὰς μεγάλας χαμαιπετῶς ὁ θηρευτής, Lucian.de Garamantibus loquens, Struthiorum magnarum humi ſerpentium venatus eſt.στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον μάχαι,Herodotus libro quarto,In bellum pelles terreſtrium ſtruthionum Macæ ferunt.Sunt autem Macę populi Africæ.Pollux ſimpliciter στρουθὸν dixit, Κναφεῖς δὲ,inquit, καὶ στρουθοῦ δορὰς, αὐτὰ θηρεύοντες καὶ ἀσπίδας ἐφόρουν.Quomodo & ſimpliciter στρουθὸς accipitur apud Theophraſtum hiſtor.lib. & capite quarto,στρουθὸς ὁ λιβυκὸς, Struthio terræ Africæ incola,de aue libro quartó de partibus Animal. capite duodecimo,ſtruthio Africus, Gaza:Lybicus, Idem. στρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ, ſtruthio Africa,ſtruthio Lybica,Ariſtoteles libro ſexto Animal.capite quinto,στρουθὸς λιβύσσα dicitur à Gabria in fabulis Æſopi. Στρουθὸς etiam idem quod στρούθιον, id eſt, radicula,ſiue lanaria herba.Theophraſtus hiſtor. libri noni, cap.decimotertij de papauere Herculeo,τὸ δὲ φύλλον ἔχουσι ὅμοιον στρουθῷ ᾧ τὰ ὀθόνια λαμπρύνουσι.Et Dioſcorides habet.στρουθίῳ σμήχουσι ὀθόνια. Στρουθὸς in Mimis etiam obſcœnam partem ſignificat à ſalacitate,vt ait Feſtus,paſſeris.Catulli paſſerem in ea ſignificatione accipiunt. Ea eſt ratio cur paſſeribus Veneris currum trahi dixerit Sappho, Κάλοι δέ σ' ἆγον ὤκεες στρουθοὶ,&c. Et Heſych. στρουθὸς, ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, ſalax.

Στρουθὸς,ός,ὁ στρουθὸς,ἢ ὄστρειον,Heſyc.

Στροφάδες,inſulæ ſunt in Ionio mari,Etym.Heſyc.

Στροφαῖος,ου,ὁ,ianitor,ὁ παρὰ τὴν στροφίγγα ἱδρυμένος θεὸς,Pollux.Mercurij cognomen,quòd ianuarum cuſtodiæ præſideret. Ariſtophan.in Pluto,παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Καρ. στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Στροφαῖος, aſtutus,verſutus,callidus,veterator,qui & conturquere verba & multis machinis res inuertere nouit,hoc eſt,ὁ πάσας συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανὰς,ὁ πανοῦργος.

Στροφάλιγξ,γγος,ἡ,conuerſio,flexus,cardo,turbo,συστροφὴ,vertigo. gener.fœminin.Apollonius libro quarto,& Iliad.φ. Aratus de helice,μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe,Cicero. Στροφάλιγξ,caſeus.Nicander in Theriacis, Στροφάλιγγα πεπηγότα γάλακτος. Interpr.ὡς ἡμεῖς στροφαλίδα λέγομεν, τὸν τυρὸν τὸν τροχόν.Suid.στροφάλιγξ eſt συστροφή.

Στροφαλίζομαι,ἐλίσσομαι,ἴσομαι, περιστρέφομαι,vertor,voluor.

Στροφαλίζω,μ.ίσω,π.ικα,verſo,verto,circumago.στρέφω,Heſyc.

Στροφάλις,idem cum στροφάλιγξ.

Στροφὰς,άδος,ἡ,quæ circumagitur ſeu circumuertitur Sophocl. Trachin.ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. vbi Trachin. ἐπὶ πᾶσι κυκλοῦσι ἐπέρχονται λύπαι καὶ χαρὰ, ὥσπερ αἱ τῆς ἄρκτου στροφάδες,vt dicat poeta inter omnes homines verſari & oberrare modo gaudia,modo mœrores ſicut rota illa ἀμαξία perpetuo motu circumuertitur,axem vocat ergo στροφάδας ἄρκτου κελεύθους ipſas ἄρκτους ἀεὶ συστρεφομένας. Aratus de gruibus,στροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀποστρέφονται,conuerſi(ordines) reuolando abſiſtunt Dionyſius Perieg.,στροφάδεσσι δινεῖται, reuolutionibus verſatur.

Στροφάω,μ.ήσω,π.ηκα,verto. Actiu. Accuſatiu. Inferius per ε, in prima.

Στροφεῖα,τά. καὶ ἄγκυρα, ἢ στροφεῖα, καὶ ἀναγωγεῖς,&c.Lucianus:vbi per στροφεῖα forſan intelligantur στρόφοι Homerici aut funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur.

Στροφεῖον,in theatro pars illa in qua erant heroës indigetati, aut in bello aut mari mortui,Pol.

Στροφεὺς,έως,ὁ,cardo oſtij,id eſt,στρόφιγξ: ſummus dorſi ſpondylus,ſcilicet quòd in eo caput circumagatur,cui & ἐπιστροφεὺς nomen.οἱ στροφεῖς τῶν θυρῶν,valuarum cardines, Theophraſt. libro quarto,hiſtor.plantar. διὸ καὶ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις ἐντεῦθεν ποιοῦσι. Στροφεῖς,vertebræ,σπόνδυλοι,Pollux.vocantur etiam στρόφιγγες.

Στροφὴ,ῆς,ἡ,verſio,verſura ſiue verſatio,flexus:ἀπὸ τοῦ στρέφω.τραχήλου στροφὴ,ceruicis flexus. Pollux libro ſecundo, Ὀνομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι,καὶ στροφεῖς,διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν. Στροφὴ,etiam dicitur quum equus à ſeſſore in obliquum flectitur,id eſt,ἐπιστροφή,κάμψις,flexus. Xenophon in Hipparch.δεῖ δὲ ὑποκαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, oportet autē ſenſim equum retinere ante flexus.vide στρέφω. Στροφὴ,conuerſio quaſi reuolutio, vt apud Platonem de Legib. στροφαὶ ὡρῶν, tempeſtatum conuerſiones atque mutationes. Στροφὴ, in fabulis vocatur τῶν κώλων σύστημα,atque ij verſus quos Chorus ad populum ſpectatoréſque conuerſus pronunciabat atque decantabat in altera parte theatri. Strophe verò aliquando deorum laudes continebat,túmque ᾠδὴ καὶ στροφὴ inſcribitur: cui reſpondet ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. Commentar.Ariſtophanis in Nebul. τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν τὸ πρὸς τὸν θεατὴν ὁρᾶν καὶ ᾄδειν εἰς ὅ περ ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπιτηδεύονται εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Alibi verò, Ὅτι δὲ ἀπολύσασι τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὸν ἀνάπαιστον λέξιν, καὶ πρὸς τὸ θέατρον ἀποστρέφονται: καὶ τοῦτο καλεῖται στροφή.ἔπειτα δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα.ὅπου τὴν αὐτὴν στροφὴν λέγοντες,ἴσα τὰ τετράμετρα ἐπίλογοι ἴσων στίχων. Muſici καμπὰς,id eſt,flexiones,vocant καὶ στροφὰς, καὶ ἀντιστροφὰς,καὶ ἐπῳδοὺς,idem ibidem. Στροφὴ, ſtropha,ὑποστροφὴ,ἐξαπάτη,διάδυσις,cunctatio ſubdola,tergiuerſatio fraudulenta,fallacia, ludificatio Cicer.Hinc vulgò *truſe & trufeterie:vne ſornette*, & *vne troſſe & ruſe*. Nazanzenus in Orat. dixit λογισμῶν στροφὰς, argutiarum verſutias. Galenus, ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφονται στροφὴν, eadem vtuntur fallacia.Plato libro tertio de Republic.de homine litigioſo, ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι. vide Στρέφω.Marial. lib. 3. Epigram.

Nihil ſtropharum eſt:iam ſalarium dandum eſt.

Ariſtophanes in Pluto,vbi Ἑρ.παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με.Καρ.στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν,ſed ſtrophis nihil opus eſt. Sunt verò στροφαὶ,inquit Commentar.οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ διπλοῖ λόγοι.

Στρόφιγξ,γγος,ὁ.cardo oſtij,στροφεὺς,καὶ θυραῖος: ἀπὸ τοῦ στρέφω. Plutarchus in Romulo, πυλῶν στρόφιγγας dixit,id eſt,portarum cardines. Στρόφιγγες etiam à Pherecrate apud Pollucem dictæ ſunt vertebræ, id eſt, σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, quia διὰ τὴν στροφὴν τοῦ τραχήλου, id eſt,ceruicis conuerſionem & flexum, conſtitutæ ſunt. Στρόφιγγες, etiam verticula ſunt epiſtomiorum in aquæductibus & ſalientium ſigillis.Commentar. Ariſtophan.in Nebulis,λέγεται δὲ στρόφιγξ καὶ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὥς τε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν ὅτε τις θέλοι, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι φησί. Στρόφιγξ quoque tranſlatè ponitur, vt γλώσσης στρόφιγξ,id eſt,linguæ verſatilis volubilitas:cùm,vt in epiſtomiis verſo verticillo aqua effluit & ſiſtitur, ſic verba linguæ artificio erumpunt aut cohibentur. Ariſtophanes in Ranis, ἀνὴρ ἐμὸς βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ, καὶ φωνὴ,καὶ μυκτῆρες ἀστραγγεύεσθαι.Ita tamen intellexit Interpr. Στρόφιγξ,inquit,ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὴν καὶ πανουργεύεσθαι.

Στροφίδες ἱμάντων, apud Euripidem, lororum volumina καὶ συστροφαί.

Στρόφιον, τό, Suidæ στρογγύλον ζωνάριον, teres zona. Ouidius 2. Faſtor.

Dat teretem zonam,qua modò cincta fuit.

Talis erat zona ſacerdotalis, quæ ζώνη στρογγύλη ὑφαντὴ dicitur à Ioſepho lib. περὶ ἀρχαιολογίας.Pollux muliebrem zonam ita vocari ſcribit,τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον ὕπο τι ἐκάλουν, καὶ στρόφιον ἀπέστρεφον: ἃ δὲ ζώνια, ταῦτα καὶ στρογγύλα appellabant.Ariſtophanes, ἆρ' ἐς τὸ στρόφιον λυθὲν, τὰ κάρυα ἐκπίπτοντα.Scio etiam ſtrophiis,id eſt,zonulis faſciolíſque vſas eſſe cum mamillari, vt vocat Martialis, ad cohibendas ſororiantes mammas ac turgentes papillas, ſinúſque & pectoris conſtringendam laxitatem.Cicero de Auruſpic. Reſp.P. Clodio obiicit,quod à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis purpureiſque faſciolis, à ſtrophio, repente factus ſit popularis. Catullus Argon.

Non tereti ſtrophio lactantes vincta papillas.

Idem in Epithal.Iuliæ

tibi virgines zonula ſoluunt ſinus.

Vnde de talium artificibus eſt apud Plautum in Aul. ſtrophiarij aſtant, ſemizonarij. Strophiis item vtebantur circa caput in redimiculis, καὶ ἐν τῇ τῶν στροφίων ἀνάδεσει,id eſt,

coronarum redimitu Solino. Eſtque apud Herodotum, καὶ στρόφιον περὶ τὴν κεφαλήν. Imò etiam coronis hoc nomen tributum eſt. Plinius libro 21. capite ſecundo de coronis loquẽs: Tenuioribus vtebantur antiqui, ſtrophia appellantes: vnde nata ſtrophiola. Quin & vocabulum ipſum tardè inde communicatum eſt, inter ſacra tantùm & bellicos honores coronis ſuum nomen vindicantibus. Στρόφιον ἐρίου Galeno 10. Meth. hapſus lanæ Celſo, πλὰξ ἐρίου ſiue πλέγμα, καὶ σύστρεμμα, καὶ πίλημα, vt ſuprà annotauimus in voce Πίλημα.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conuerſio. Item volumen & ſpira vt πλεκταὶ ἱμάντων στροφίδες, apud Eurip. in Androm.

Στρόφις, ὁ, verſatili verſutia præditus; ὁ δύστροφος ἐν τοῖς πράγμασι. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ στρέφεσθαι. Ariſtophan. νεφ. στρόφις, ἀργαλέος, ματιολοιχὸς, id eſt, verſutus, veterator, id eſt, δύστροφος καὶ δυσάλωτος.

Στροφολογία, ſtrophologia, conuerſio dictionum, Budæus in epiſtol. prior.

Στροφοῦμαι, torminibus vexor & laboro. ὁ στροφούμενος ἵππος, in Hippiat.

Στρόφος, ου, ὁ, dolor inteſtinorum, quod tormen Latini vocant, vel tormina potius in numero multitudinis. Cornelius Celſus de ſignis aquæ intercutis loquens, capite ſexto, libro ſecundo. Eiuſdem morbi nota eſt, vbi circa vmbilicum inteſtina torquentur (στρόφον Græci vocant) coxæque dolores manent, &c. Alibi tamen δυσεντερίαν vocauit tormina. Lege Hippocrat. Aphoriſm. vndecimo, libro quarto. Στρόφος, cincinnus, cirrus, funiculus tortus, lorum, σχοινίον ἐστραμμένον, ὅ τινες κάλων, καὶ ἱμὰς πλοκὸς, Heſyc.

Στροφὸς, idem. στροφοὶ dicuntur verba ac ſermones contorti, inuoluti & doloſi, συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι.

Στροφώδης, ὁ, torminoſus, torminibus vexatus, quem tormina excruciant, qui patitur vertigines, qui patitur tormina Ruel. & Marcel. apud Dioſc.

Στρυφαλῶ, apud Hippocratem ἀντὶ ἀμφιβάλλειν καὶ συνέχειν, στρεφειν τι expouit Galen.

Στρύμαργος, furioſe in venerem concitus, Gal. in Gloſ. ὁ μανικῶς ἐπτοημένος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Στρύμαξ, lignum in torculari quo premuntur vuæ, ξύλον μηχανῇ ὑποκείμενον ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν, lignum quod prelo ſubiacet, aut ipſum prælum, Heſyc.

Στρυφνὸς, ἡ, ὁ, acerbus, rigidus, faciens obſtupeſcere dentes, durus, auſterus, aſtringens. στρυφνὸς χυμὸς, ſapor acerbus, Theophraſtus libro ſexto de cauſis plantarum. τὰ δ' εἴδη τῶν χυμῶν ἀποδεῖξαι ῥᾴδιον, οἷον γλυκὺ, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺ, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξύς, id eſt, ſaporum genera facilè eſt complecti: exempli gratia, dulcis, pinguis, auſterus, acerbus, acris, ſalſus, amarus, acidus. στρυφνὸς οἶνος, acerbum vinum, libro quinto Dioſcorid. capite decimo. vbi ab auſtero diſtinguitur. στρυφνὸς ἄνθρωπος, homo auſterus, apud Xenophontem. Et apud Suidam, ποιοῦσιν αὐτὸν στρυφνὸν καὶ ἀφιλόξενον ἦθος, ἀντὶ τοῦ σκληρόν. συνάγεται τὸ δέρμα ἤ ψυχόμενον ἤ παθόντος αὐτὸ στρυφνῆς αἰθέρος πρὸς οὐσίας, ὥσπερ ἐπὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ στυπτηριώδει συμβαίνει, Galenus libro primo ad Glauconem, Denſatur cutis aut frigore aut qualitate affatim ſtringente, velut in eo qui aluminoſa aqua ſe lauit. ἄκανθαι στρυφναὶ, ſpinæ rigidæ, Ruell. ſapore acerbo, Marcellus libro quarto Dioſcorid. capite 16. στρυφνὰ & αὐστηρὰ differunt, id eſt, acerba & auſtera: nam acerba ſunt aſperiora, id eſt, τραχύτερα, quàm auſtera, Plato in Timęo. Lege Gal. ſimpl. l. 1. circa finem.

Στρυφνότατος γεύσασθαι, guſtu peracerbus, Gaza de Seneſt.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas, quam gignit minor ſiccitas & largius frigus, vt docet Alexander Aphrod. Problem. 70. lib. 2. Problem.

Στρύχνον. Theophraſtus de cauſis plantarum libro tertio, capite 21. Συμβαίνει γὰρ ἐν τούτῳ τὸ στρύχνον αὐξάνεσθαι, διὰ τὸ μὴ συνεστάναι τὰς ῥᾶγας. Gaza vertit pendulam racemi, cùm vuæ pediculum ſiue racemi petiolum ex quo dependent acini vellet exprimere, quod μίσχον Græci dicunt. Legendum verò hoc loco non στρύχνον, ſed βοστρύχιον, id eſt, cirrus ſiue cincinnus, qui in vite ἕλιξ, & clauicula à Cicerone dicitur ſiue capreolus à Varrone, id eſt, coliculus, inquit, viteus intortus, vt cincinnus.

Στρύχνος, ου, ὁ, ſolanum, genus herbæ, de qua Dioſcorid. libro quarto, capite 71. 72. 73. & 74. vbi de eius ſpeciebus à Celſo ſolanum Latinè dicitur. Cælius Aurelius στρύχνον vocat vuá lupinam, Chroniôn libro primo & ſecundo. Reperitur & genere neutro στρύχνον. Dioſcorid. libro quarto, ἔστι καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν: οἱ δὲ φυσαλλίδα, &c. eſt & aliud ſolanum, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt, veſicariam, aut phyſalida vocant στρύχνον μανικὸν, ſolanum manicũ, id eſt, furioſum, à furore quem facit dictum, Dioſcorides libro quarto, στρύχνον μανικὸν ὃ καὶ δορύκνιον καλοῦσι, ſolanum manicum quod & dorycnion vocant: genus herbæ eſt veneno-ſæ, Idem libro ſexto, capite primo, & capite ſeptimo. Ibidem στρύχνον ὑπνωτικὸν, ſolanum ſomnificum, Dioſcorid. libro quarto genus eſt fruticis. στρύχνῳ κηπαίῳ, hortenſi ſolano, Ruel. ſtrychno ſatiuo, Barbarus: ſatiuæ veſicariæ quam ſtrychnon vocant, Marcellus libro tertio Dioſcorid. capite 134. στρύχνος herba habet vim refrigerandi, & reſiccandi, ſed leuiter, Gal. ad Glauc.

Στρῶμα, ατος, ſtroma, ſtragulum, στρωμνὴ, omne quod ſternitur & inſternitur, ſtratum, teges, tapes, ἀμφίβλημα, περίστρωμα. Ariſtophanes τὰ στρώματ' ἐκφέρειν. Vide in Chiliad. Eraſm. Mileſia ſtromata. Themiſtocles dixit λόγον τοῦ ἀνθρώπου τοῖς στρώμασιν ἐοικέναι, id eſt, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe: nam quum illi extenduntur formæ figuræque apparent: contra quum contrahuntur: itidem & in ſermone hominis, Plutarchus in Themiſtocle. ἐπὶ στρωμάτων lege Athenæum libro ſecundo.

Στρωματεὺς, έως, ὁ, idem quod στρωματόδεσμον. vide Poll. libro ſeptimo, capite 19. videtur autem intelligere Pollux veſtem aliquam ſutilem in qua ſolebant ſtragula deponi ac colligari, quales erant etiam οἱ τῶν ἱματίων φάκελοι καὶ θύλακοι, quos ibidem memorat ſeu ſacci quidam ex pannis lineis aut laneis conſuti, in quibus ſtragula, ſeu veſtes ſtragulæ ſolebant reponi, ac funiculis obligari in modum faſciculorum ac ſarcinarum. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto, capite ſecundo, de arbore quadam μελανόφλοιον dicit eius fructum habere ἐντεριώνην μέγαν καὶ σφόδρα σκληρὸν ἐξ οὗ τοὺς κρίκους ποιοῦσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς, τοὺς διαποικίλους, ex quo annuli ornantur, quorũ vſus eſt in colligandis ſtringendiſque ſtragulorum pictorũ faſcibus, Plin. Theophraſti hæc verba ſic interpr. libro 13. capite nono, lignum intus grande firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos, vbi velares annulos videtur dicere eos qui velis annectuntur, vt funibus per eos traiectis poſſint expandi, quoniam vero στρωματεῖς erant διαποίκιλοι, ideo ad alia quoque transfertur vocabulum iſtud: piſcis enim quidam στρωματεὺς dicitur: quia eius tergum virgis aureí coloris variatum eſt: Athenæus libro ſeptimo, itidem & Clemens Alexandrinus quidam ſuos libros inſcripſit στρωματεῖς ob varietatem argumenti, vt ipſe etiam indicat initio lib. 4.

Στρωματίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſterno vt iumentum, Heſychius.

Στρωματίτης, ου, ὁ, Heſychio eſt conuiuium quoddam collatitium in quo ſibi ipſis præbebant ſtragula & ſtramenta.

Στρωματόδεσμον, ου, τὸ, ligamen ſeu vinculum quo veſtis ſtragula conſtringitur faſcia, qua ſtragula conuoluta ſolent colligari: ſignificat etiam faſciculum veſtis ſtragulæ ſeu veſtem ſtragulam vinculo aut faſcia aliqua colligatam, ſtragula conuoluta & colligata: dicitur etiam στρωματόδεσμος maſculino genere pro eodem.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, ſtratum, lectus, στρῶμα, κλίνη, κοίτη, ſtragulum, torus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra. Xenoph. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζειν, id eſt, culcitras. εἰς στρωμνὴν καὶ ἀποσκευὴν, ad veſtem & ſuppellectilem, ac cæterum cultum & ornatum, Plutarc. in Themiſtoc.

Στρώννυμι, στρώσω, ἔστρωκα, ἐστρώθην, ἔστρωσα, &c.

Στρωννύω, idé ſignificat quod στορέννυμι & στόρνυμι, eiuſdémq: ſunt originis deriuata nimirũ ex στορέω ſyncopato: futurũ autem ſuum mutuantur tanquam à στρόω, vnde στρώσω. Xenoph. Pæd. 8. ὁ ἀεὶ τὰς κλίνας στρωννύων, τράπεζαν κοσμεῖ, vt Cicer. quoque dixit triclinium ſternere, Particip. στρώσας, item στρωτὴ quo vtitur Plutarch. in Artoxerx. κλίνην καὶ στρώματα καὶ τοὺς στρώσοντας ἔπεμψε ὡς οὐκ ἐπισταμένους τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν, cum lectis miſit etiã qui lectos ipſos ſternerent, perinde ac ſi Græci ſubſternere non didiciſſent, hoc autem hominum genus ab inſternendis lectis στρώτας appellabant: ſicut Latini ſtratores ab inſternẽdis equis.

Στρῶσις, pro lecti ſtructura & compoſitione, vide στρωννύω.

Στρῶσις ὁδῶν, ſternendarum viarum munus, ſtratura viarum Suet. in Claud.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, trabs parua, crates, tegmentum ex papyro in ſcenis & tuguriis: alij dicunt tectum ex virgis, Etymolog. Pollux, ἀλλὰ μὴν τῆς κατασκευῆς κέραμοι στρωτῆρες, καλυμμάτια. Ariſtophan. ἐν βαβυλωνίοις, πίονας δ' ἔχει στρωτῆρας αἰθάλου πολύ.

Στρωτῆρες Suidæ ſunt, τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν τιθέμενα, alij pro δοκῶν legunt δοκίδων vel δοκιδίων, trabiculæ Vitruui. tigella tranſuerſaria, vulgò ſolines & ſolineaux.

Στρώτης, ου, ſtrator, peculiariter de lectorum ſtratore, ſeu lectiſterniatore, vt Plautus dicit, Tu eſto lectiſterniator, tu argẽtum eluito. Latini ſtratores ſolent appellare qui equos ſuorum dominorum inſternunt quos Græci ex eo quod dominos in equos inſtratos attollant ἀναβολεῖς vocant Ael. Spartian. in Caracalla, quum illum ſtrator eius in equum leuaret. Vlpian.

Vlpian.in Pand.de officio proconſ.Nemo proconſulum ſtratores ſuos habere poteſt.

Στρωτὸς, ἡ, ὁ, ſtratus. Heſiod.in Theog. ϛρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. ϛρωτὸν dicitur quod quocunque modo ſtratum eſt.

Στρωφάωμαι, verſor, ϛρέφομαι. Heſiod. ἀλλ' ἡ μὲν κείνου αὐτοῖς δῶμ' ἐπὶ τε πόλιν τε ϛρωφᾶται, i. ἀναϛρέφεται, verſatur, πωλεῖται.

Στρωφάω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Στρωφῶ, circunflex. verto, neo. νήθω, κλώθω, ἀναϛρέφω, Heſych. Aratus, καὶ μύες ὁμίχευν ποτὶ ϛιβάδα ϛρωφῶντες, etiam mures domeſtici lectulum ſternentes.

Στυβαροὶ χρυσοῦ, cruſtæ auri.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, odio habens viros. Amazonum epithetum. Æſchyl.in Prometheo dixit, ἀμαζόνων ϛρατὸν ϛυγάνορα, oſorem virilis ſexus.

Στυγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, odio ſum, paſſiuè. ϛυγέεσθαι, inuiſum eſſe. ϛυγούμενον, λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον, Interpr. Sophocl. in Trachin.

Στυγερὸς, ἡ, ὁ, querulus, triſtis, odioſus moleſtus, grauis, φοβερὸς, terribilis, horribilis, ἐπίφοβος, μισητὸς, φρικτός. vnde ϛυγερὸς πόλεμος, & ϛυγερὸς θάνατος, Euripid. ϛυγερὴ ὁδὸς, Homero, id eſt, difficilis & modeſta expeditio: & ϛυγερὴ νοῦσος, grauis morbus. Iliad. θ, ϛυγεροῦ ἀΐδαο, horrendi & tremendi. Et in Odyſſ. ϛυγερὴ ἔριννυς, id eſt, φοβερά. ϛυγερὴ τίσις grauis pœna. Apollon. Rhod. ϛυγερὸν ἄχος, idem Apollonius. ϛυγερὸν γῆρας. idem. ϛυγερὸν πάθος, Ariſtophan. Στυγερὸς, aliquando δύστηνος, miſerabilis. Apollon. 2. Argon. ὃ ποτέ φημι σὺν ϛυγερώτερον ἄλγος. vide Στύξ.

Στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

Στυγερώπης, ου, ὁ, cum odio aſpiciens, vultuoſus, triſtis. vnde ζῆλος ϛυγερώπης Heſiodo, id eſt, inuidia inuiſo aſpectu cernẽs & toruis oculis.

Στυγερωπὸς, ingratus aſpectu, in Epig.

Στυγερῶς, i. φρικτῶς, horridè.

Στυγέω, μ. ήσω, π. ηκα, odi, μισῶ. Actiu. Sophocl. ϛυγῶ σε τῆς δειλίας, odi tuam timiditatem. οὐ δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ ϛυγοῦσι τοὺς κακούς, idem. Iliad. θ, Νῦν δ' ἐμὲ μὲν ϛυγέει. Στυγέω, δέδοικα, φρίττω, horreſco, tremo, metuo, ἀποδειλιῶ. Iliad. ϛυγέει δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. Rurſus Iliad. ι, μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν, τόν τε ϛυγέουσι καὶ ἄλλοι, id eſt, quem formidant tanquam fortiſſimum. Στυγέω, τὸ ϛυγνάζω, λυποῦμαι, triſtor. Apollonius ſecundo, εἶθ' οἱ ϛυγέουσιν ἐπέεσσι, triſtati ſunt, ἐσύγνασαν, ἐλυπήθησαν. Heſiodus Interpres etiam pro τιμῶ, id eſt, honoro, capiunt.

Στύγημα, τὸ, odium, Eurip. in Oreſte.

Στυγητὸς, ἡ, ὁ, triſtis, odibilis. ϛυγητὸς, μισητὸς & horribilis, φρικτός.

Στυγνητὸς, ἡ, ὁ, idem. ϛυγνητοί, odioſi, Paulus capite tertio ad Tit.

Στύγιος δόμος, apud Soph. inferi καὶ τὰ κάτω.

Στυγνάζω, μ. άσω, π. ακα, triſtor, triſtitiam fero, moleſtia vincor, χαλεπαίνω. Matth. capite 16. ὁ οὐρανὸς ϛυγνάζων, cælum triſte. Marci capite decimo, ϛυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, triſtatus, mœſtus factus, i. λυπηθείς Matth.

Στυγνὸς, ἡ, ὁ, triſtis, mœſtus, moleſtus, λυπούμενος, ϛυγερὸς, λυπηρός. Sophocl. ὥς τις ὑβρισθεὶς ϛυγναῖς λώβαις, id eſt, moleſtis iniuriis. ὄμμα ϛυγνὸν, oculus triſtis. Baſilius in epiſtolis. ϛυγνὸς & ἱλαρὸς contraria, in Epig. ϛυγνὸς Εὐρυσθεύς, Soph. in Trach. triſtis Euriſtheus, Cic. Tuſc. 2.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœror, mœſtitia, horrifica triſtitia, ærumna Athen.

Στυγόλεκτρος νόος, mens quæ odit concubitum & coitum, in Epigramm.

Στύγος, εος, τὸ, odium, in Epig.

Στύγω, pro ϛυγέω. vnde ϛύξατε, odio perſecuta, & ἀπεϛύξατε, in Epigramm.

Στυλὶς, Columella, eſt & pars nauis ἀκροσόλιον teſte Heſych. quod nares ſiue naſi foramina diſcriminat. Poll. τὸ δὲ τὰ τρήματα διαιροῦν ὥσπερ τειχίον, κίων, καὶ διάφραγμα, καὶ ϛυλίς.

Στυλίσκος, ὁ, columella, Hero.

Στυλίτης Suid. ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος.

Στυλοβάτης, ου, ὁ, ſtylobata Vitruuio. Eſt verò ab ipſo ſolo & fundamentorum ſubſtructione veluti perpetuus paries qui columnarum baſes excipit: ob idque à columnis, quæ conſcendunt hunc murulum, ſuſtinendis, ϛυλοβάτης appellatur, vulgóque *piedeſtal*: cuius pars reſiliens circa baſin columnæ, ſcamillus quaſi ſcabellus aut ſcamnulus nominatur ab ipſo Vitr. Sunt verò Tuſcani ſtylobathæ, Dorici, & Ionici præcipuè. Quare Pollux meritò arguendus indiligentiæ. Sic enim ſcripſit lib. 7. καὶ ϛυλοβάτης, ὁ τοῦ δωρικοῦ κίονος βάσις. σπεῖρα δὲ, ἡ τοῦ ἰωνικοῦ.

Στῦλος, ου, ὁ, columna, κίων Polluci, ſtylus: pertica. Chryſoſtomus vocat Petrum & Paulum τοὺς ϛύλους τῆς ἐκκλησίας, Eccleſiæ columnas. vtitur & hac voce Paulus in epiſtol. ad Galatas. Στῦλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex Pollucis quod Galeno idem eſt quod γραφεῖον.

Στύμα, ατος, τὸ, genitalis membri arrectio, ἔντασις τοῦ αἰδοίου, Euſtat. Iliad. χ.

Στύμμα, ατος, τὸ, ſpiſſamentum Columellæ. Dicitur παρὰ τὸ ϛύφω. Sunt verò ϛύμματα ſiue ſpiſſamenta quæ oleis, ſuccis, vnguentíſque admiſcentur odoramenta imbecillia, vt ea liquidiora per ſe ſpiſſeſcant, & ἐκ τῶν ἡδυσμάτων odorem ac ſuauitatem facilius ſuſcipiant, conſeruentúrque diutius. Sunt hæc præcipuè facultatis aſtrictoriæ, cuius vis eſt ſpiſſare: vnde & ϛυπτικὰ ſiue ὑποδεκτικὰ eſſe dicuntur talia. Ἡδύσματα verò, odoramenta ſunt valida, quæ ſolùm odoris conciliandi gratia, poſt ϛύμματα ſiue ſpiſſamenta vnguentis, talibúſque poſtremò parua copia adiiciuntur. Vnde poſtea vnguenta ἡδυντὰ dicuntur ab Hippocrate. Vtrúmque genus odorum his complexus eſt Theophraſtus lib. περὶ ὀσμῶν. χρῶνται δὲ πρὸς πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποδέχεσθαι τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες. ὑποδέχεσθαι γὰρ οὕτως εἰς τὸ δέξασθαι μᾶλλον τὴν ὀσμὴν, ὥσπερ τὰ ἔρια τὴν βαφήν. Adiicit etiam ὑποδέχεται δὲ τοῖς ἀσθενεστέροις τῶν ἀρωμάτων. μεθ' ὕστερον ἐμβάλλουσιν, ἀφ' ὧν βούλονται τὴν ὀσμὴν λαβεῖν, &c. Dioſcorides in Amaracini compoſitione, oleum omphacinum & balaninum per xylobalſamum, iuncum rotundum odoratum, & calamum ſpiſſari quidem, hoc eſt, ϛύφεσθαι tradit: odore autem imbui, hoc eſt, ἡδύνεσθαι, per amaracum, coſtum, amomum, nardum, carpobalſamum, & myrrham. Verba Dioſcoridis hæc ſunt; σκευάζεται δὲ διὰ τὸ ὀμφάκινον ἔλαιον καὶ βαλάνινον ϛυφομένων ξυλοβαλσάμῳ, σχοίνῳ, καλάμῳ, ἡδυνομένων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ. Eſt igitur inter ϛύμματα καὶ ἡδύσματα differentia præcipua, quòd ſpiſſamentis vnguenta corpus accipiant craſſitudinémque talium odorum mixtura atque temperie: Hedyſmatibus verò ipſa excitentur, acutiora fiant & ſuauiora. Illa odorem in corpore continent: hæc ipſum conciliant. Harum vocum aliquando vna poſita ſubauditur altera: ob rei affinitatem & coniunctionem, non tamen indiſcretam. Poteſt enim ipſa per ſe alterutra ſubſiſtere. Sic Galenus ϛύμματος nomine & ἥδυσμα comprehendit libro ſecundo, κατὰ γένη, vbi ait, τὸ ἐλαιῶδες τοῦ ἁπλοῦ ἐκκλύειν μὲν χρὴ ϛύμματα, ἀφ' οὗ περ διὰ τὸ ἐκλῦσαι ἵνα, ἕως τοῦ μέχρι πλείστου χρόνου διαμένειν αὐτοῦ τὸ σκευαζόμενον. Contra verò Hedyſmatis nomine & ſtymma ſiue ſpiſſamentum intellexit Plinius libro 13. capite primo, de vnguentis loquens: Ratio faciendi duplex, ait, ſuccus & corpus. Ille olei generibus ferè conſtat, hoc odorum. Hæc ſtagmata vocant, illa hedyſmata. Quibus oſtendit ſtagmata appellari, quibus inſtillatur olei liquor: vnde & liquida vnguenta ϛακτὰ μύρα dicta ſunt, vt in voce Στακτὴ iam obſeruatum. Hedyſmata autem odores qui vnguento corpus ſuggerunt. Verùm Hermolaus rectam lectionem corrumpens, pro ſtagmata ſtymmata ſubſtituit. Spiſſamenta verò, propriè ad continendum odorem nõ autem conciliandum vnguentis oleíſque adiici ſolere, ſatis innoteſcit ex his verbis Galeni libri tertij, τῶν κατὰ τόπους de oleo roſaceo, δεῖ τοίνυν προεμβάλλειν τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ ϛύμματα προεμβάλλοντες ποιοῦσι, ἵνα ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου διαμένῃ τὸ ἥδιστον αὐτοῦ. Porrò duo diſtincta ſunt in talibus, ſpiſſitas ſiue ſpiſſitudo, id eſt, craſſitudo. quæ ϛύψις eſt: καὶ τῶν ϛυμμάτων opus & gratia atque ſuauitas, quæ eſt ἡδύνσις ſiue ἡδονὴ, quam efficiunt hedyſmata. Itaque ita ſecreuit Dioſcorid. in Nardino vnguento, τὸ δὲ πολὺ δὲ μίγνυται τοῦ βαλανίνου ἐλαίου ὀμφακίνου, πρὸς μὲν τὴν ϛύψιν τοῦ ἐλαίου, σχοῖνος, πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν κόστος, ἄμωμον, νάρδος, σμύρνα, βάλσαμον. Quod in Cinamomino ſic extulit, Κινναμώμινον δὲ ἐκ τοῦ ἐλαίου βαλανίνου καὶ ϛύμματος ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχοίνου, ἡδύσματος δὲ, κινναμώμου, βαλσάμου καρποῦ, &c. Lege Aëtium nono, capite 49. Columel. capite ſeptimo & 46. libro duodecimo. Rurſus Galenus libro primo, τῶν κατὰ τόπους capite ſecundo, vbi & ἥδυσμα dicit τοῦ ἐλαίου ἡδυντὸν ſiue ἡδυσμένον, oleum odorum mixtura temperatum & conditum. vide & in voce φύλλον & ὑπόστυμμα.

Στυμνὸς, durus, σκληρὸς, Heſyc.

Στύμος, ου, ὁ, truncus, ϛέλεχος, πρέμνος, Heſyc.

Στυμφαλίδες, genus auium in lacu circa Stymphalida, Etymologic. vide Ælian. ϛυμφαλίδες ὄρνιθες, Apollonius ſecundo, πλωΐδας ὄρνιθας ϛυμφαλίδας ἔδεισε λίμνης ἀΐσσειν, &c. Plinius libro vndecimo, capite 37. In capite paucis animalium, nec niſi volucribus, apices, diuerſi quidem generis. ſtymphalide cirro, &c. Stymphalidem fuiſſe puto hanc auem, quam in aula Caroli imperatoris diu nutritam Theutones vocarunt *vogel heinl*, id eſt, auem exoticam & paganam, aliíque onocrotalum Maclinienſem dixerunt. Meminit etiam Pauſanias in Arcadicis ſtymphalidis, id eſt, ciconiæ nigræ quibuſdam.

Στυμφαλὶς, &

Στύμφαλος, ου, ὁ & ἡ, Arcadiæ ciuitas & fons.

Στύξ,γὸς,ἡ, Styx fons ad Nonacrin Arcadiæ cuius aqua lethalis ob inſignem frigiditatem. Plinius libro 30. capite vltimo, Vngulas tantùm mularum repertas (At Plutarchus ἐν τῷ περὶ πρωτοψυχροῦ de aſini vngula hoc aſſeruit, & in Alexandro habet ὁπλὴν χηλήν: cui aſtipulatur in hiſtoriis Ioan. Monachus de Alexandro loquens) neque aliam vllam materiam quæ non perroderetur à veneno ſtygis aquæ, cùm id dandum Alexandro Magno Antipater mitteret, memoria dignum eſt, magna Ariſtotelis infamia excogitatum. Hinc locus conceſſus fabulis. Nam & Στὺξ infernorum palus fingitur. Homerus Iliad. θ. ἐγὼ αἰ ὑπεκ έφυγε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Lege interpr. Odyſſ. ε. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι. Virg. 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, ſtygiamque paludem,
Dij cuius iurare timent, & fallere numen. Et Auſonius in Monoſyllabis,
Quęque piat diuum periuria nocticolor ſtyx.

Lege Pauſaniam in Arcadicis, Iuſtinum ſiue Trogum libro 17. Curtium libro decimo, Vitruuium libro octauo, capite 3. Plinium etiam libro ſecundo, capite 103. Lycophr. in Alexandra, Ælianum, Heſiodum in Theogon. & Seruium in 7. Æneid. cum Didymo in Iliad. 19. Στὺξ inde dicitur tremor, horror ex perfrictione, ὁ ἐκ κατα ψύξεως φρίκη: vnde στυγεῖν τὸ φρίττειν, horreſcere. Theophraſtus de frigiditate locorum loquens capite 20. libro quinto de cauſis plantarum, Ὅτι δὲ καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἳ μάλιστα καθάπτονται τῶν σωμάτων φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστι ῥᾳδίως ἐν τοῖς σχήμασι καταλαμβανομένοις id eſt, horrores qui corpus ſubeunt. Quid hac voce ſignificaretur ignorauit ille qui culices expoſuit, & Gaza qui hunc locum ita eſt interpretatus: Item ſtyges locis iſtiuſmodi fiũt, quæ maximè corpora ſubeunt. Haud enim quiſquam vitare poteſt, etiam ſi in lecto contectus admodum iaceat.

Στύομαι, triſtitia afficior. Ariſtophanes in Acharnenſ. κἀγὼ στρυφνὸς βούλομαι, καὶ στύομαι καὶ σκυθρωπὸς, id eſt, στυγνάζω. Alij ἰλιγγιῶ.

Στυφάζω, μ. άσω, ſtrepo, tono, ὠθῶ, impello, ξηρανῶ, Heſych.

Στυπεῖον, vel

Στυππεῖον, ου, τὸ, ſtupa, κατάξαντες λῖνον, quaſi στυπῖον, τὸ τυπτόμενον λινάριον. Στυπεῖον, τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν, στυππεῖον, ὁ ἀπὸ τοῦ λίνου τίλματος.

Στύπη, genus lini, Erym.

Στύπος, tonitru, ſtipes, truncus, στέλεχος, Apollonius libro 4. & omnis arbor dura ac firma ſic vocatur: τὰ φρύγανα Heſych. Nicander in Alexipharmach. ὅλμῳ ἐνὶ στύπει. Interpr. ξυλίνῳ, id eſt, pila.

Στυππειοπώλης, ου, ὁ, qui canabinas veſtes & ſtupeas vendit, apud Ariſt. in Equit. vide Στύππη.

Στύππη, ης, ἡ, ſtupa, vulgòque eſtoppe, τὸ στυππεῖον, quod & ſimplici π ſcribitur. Ioſephus πλήσαντες τὴν σκαφὴν στύππης, ἀσφάλτου τε καὶ πίσσης. Pollux, λῖνα καὶ στύππεια. ἐκ ταύτης δὲ καὶ τὸ στυππεῖον καὶ τεχνίτης, στυππειοπώλης καὶ στύππαξ, ſtuparius artifex, vel mercator. Colus verò (ſecundæ & quartæ declinat. tùm maſculini, tùm fœminini generis, quæ ſic dicta quia velut columna ſiue columella & ſtylus, id eſt, κίονιον καὶ στῦλος: vulgò etiam quenoule, à κόνιον deflexa voce) inſtrumentum eſt ex quo ſtupas nent mulieres quæ γέρον dicitur. Idem, τὸ δὲ ἠλακάτη καθ' ὃ ἕλκουσι τὴν κρόκην ἢ τὸ λίνον τοῖς, γέρον ἐκαλεῖτο. ὅπου δὲ ἐν ξύλῳ περιειλημένον τοῦτο χεῖρας ἐν ἐμοὶ τετραγώνῳ ἔχουσα γέρον τε ἐκ τῶν ἐρίων. vnde & nomen Pherecrates, ὡς ἐν τῇ χειρὶ τὸ γέρον ἴσχει τινά, ἀφ' οὗ τὸ λίνον ἕλκει.

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen, ἀπὸ τοῦ στύφειν: aſtringit enim potentiſſimè. Eſt tamen facultatis calidæ, vt & alia aſtringentia Chalcanthum, Miſy, Chalcitis, atque id genus erodentia quæ & calidæ & aſtrictoriæ facultatis ſimul, non vt alia στυπτικὰ frigidæ. Aluminis tantum tres ſpecies, apud Dioſcoridem, στυπτηρία σχιστὴ, στρογγύλη, & ὑγρά, Alumen ſciſſile, rotundum & liquidum. Eſt & στυπτηρία πλακῶδης, πλακῖτις, καὶ πλινθῖτις, apud Galenum libro nono Simplici. Idem libri ſexti, τῶν κατὰ τόπους capite primo. Liquidum, etiam φορίμην στυπτηρίαν dici ſiue ὑγρὰν affirmat, quod & Plinius comprobat libro 35 capite 15. Alumen autem non eſt niſi ſalſugo terræ: eſtque liquidum aut concretum. In officinis aluminis hę ſpecies, Plumoſum quod pro ſciſſili vendunt, quodque eſt ἄμιαντος λίθος Dioſcoridis, alumen etiam vocatus à Quadrigario: Alumen de rocha indictum veteribus, non enim eſt, vt quidam cenſuerunt alumen liquidum. Alumen Zuccharinum quod fit ex alumine de rocha, quod nec στρογγύλη στυπτηρία Dioſcorid. Alumen Catinum, quo vtuntur vitriarij in fornacibus vt vitrũ repurgetur & niteſcat, quod conficitur ex cinere herbæ quã ſodam vocant: & Arabes Kali, quæ non eſt Anthyllis Dioſcoridis: Alumen Scaiolum, quod paratur ex gypſi genere quodam, qui lapis eſt ſpecularis Plinij) non verò Selenites Dioſcoridis vel Aphroſelinos etiam Galen. nec quem talcum vocant (ἀφροσέληνος vel ἀφρόσεληνος καὶ ἀστρῖτις dictus ab Aetio & Ægineta. Fit & alumen ex vini fecibus aduſtis.

Στυπτηρία χαλκῖτις, apud Hippoc. i. Chalcitis, ἡ χαλκῖτις etiã ſimpliciter dicta.

Στυπτηριώδης, alumen ſapiens, aluminoſus. vnde apud Gal. ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες.

Στυπτικός, ή, όν, aſtrictorius Plin. & ſtypticus: guſtum aſtringẽs: ſpiſſandi vim habens. acerbus: ἀπὸ τοῦ στύφω, τὸ ξηρὸν, τὸ δριμὺ, καὶ στυπτικὸν, id eſt, ſiccitas, & acritas, & acerbitas, Theophraſtus libro ſexto de cauſis plantar. στυπτικὸν χυμὸν, quæ auſtero ſapore eſt, tranſtulerunt Ruellius & Barbarus libro tertio Dioſcorid. capite 152. Galenus Simplic. libro vndecimo, capite περὶ τημαίας, στέατος Dioſcoridem infamat & traducit, quod dixerit στυπτικὴν ἔχειν τὴν δύναμιν τὸ τῶν αἰγῶν ἢ τῶν ταύρων. Εἰ γὰρ στυπτικὸν, inquit, τὸ δριμύτερον vt & quidam vocabuli ſignificatione abutebantur ... Sed Dioſcorides libro ſecundo, capite 94. cùm dixiſſet de taurino adipe, στύφει καὶ ..., ſubiecit ſolum, Τὸ δὲ αἴγειον στυπτικώτερον ὅθεν δυσεντερικοῖς δίδοται. Quibus ſatis conſtat per στυπτικὸν non τὸ δριμὺ intellexiſſe, quia dat dyſentericis. Et στύφειν non tantùm aſtringere, & στυπτικὰ quę aſtrictoriã vim habẽt: ſed etiam ſignificat ſpiſſare, vnde στύμμα, id eſt, ſpiſſamenta. Promptius autem adeps caprinus ſpiſſeſſit: atque ex hac ſpiſſitate ſiue ſpiſſitudine Senecæ, cur non στυπτικὸν dici poſſit, & dyſentericis congruere? Diſertè autem idem Dioſcorides τὸ δριμὺ & στυπτικὸν diſtinguit, vt cũ cap. ſequenti περὶ χηνὸς ait, ... δὲ ... χηνὸς δριμύτερον: non autem στυπτικὸν dixit. Quare & Galen. noſter homo eſt, & errat ipſe aliquando. vide στύφω.

Στυρακίζω, μ. ίσω, traho, pungo, ſtimulo, & ſtyracem refero, apud Dioſc. l. 1. c. 109. τὸ κεντρίζω, Heſyc.

Στυράκινον μύρον, ſtyracinum vnguentum, de quo Dioſc. l. 1. ſtyrace confectum.

Στυράκιον, τὸ, haſtile, aut potius ſpiculum ſeu cuſpis. Valla pro ſpiculo exp. apud Thuc. l. 2. Interp. verò ait eſſe id quod vocatur σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος.

Στύραξ, ακος, ὁ, ſtyrax, arbor Syriæ cotoneo malo ſimilis: Cuius etiam lachryma στύραξ, & ſtyrax Latinè vocatur. ſtoracem appellant officinæ. Ex ea fiunt ſuffitus. Optima fuit Calamitis dicta, quòd in calamis & arundinibus liquida aſſerretur. Arabum tamen ſtyrax liquidus, eſt myrrha ſtacte. Lege Dioſc. libro primo, capite 80. Plinium libro duodecimo, capite 17. & 25. Ariſtotelem quarto Anima. Theophraſtus libro nono, hiſtor. capite ſeptimo ſtyracem vnguentis miſceri, ſolum prodidit. Plura Galen. libro primo de Antidotis. Στύραξ, teli cuſpis, Παδιστής. Pollux libro primo, τὸ δ' ἄκρον τὸ κάτω, σαυρωτήρ. τὸ δὲ μέσον, ἀγκύλη. τὸ δὲ προὔχον, αἰχμή, καὶ ἐπιδορατὶς, καὶ στύραξ. Vnde στυράκιον, id eſt, ſpiculũ, vt rectè vertit Valla apud Thucydidem libro ſecundo: vbi, Στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ τοῦ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. Alij tamen vt Græcus interpres Thucydid. Heſych. & Suid. contrario modo accipiunt, nempe pro cuſpide teli ima qua ſolo defigitur, quæ τῇ ἐπιδορατίδι opponitur vocatúrque γρόνθος καὶ σαυρωτήρ, vt ſit στύραξ σαυρωτὴρ χαλκὸς ... τὸ κάτω τοῦ δόρατος τετρηκὼς ὁ ... εἰς τὴν γῆν καταπήγνυται: ſiue ὁ τῷ δόρατι αἰχμὴ ὑφ' ὃ στερεῖται.

Στυφελίζω, μ. ίξω, ἐκ ... eueito, quatio, pulſo, inceſſo, κεραΐζω, τινάσσω, ταράζω, moueo, agito, perſequor, verbero, vinco, torqueo, διωκῶ, ἐλαύνω, ἐκτινάσσω, ἐκφορέω, proſterno, repello, repercutio Iliad. α. πρὸς δὲ τί ... ἑταῖρον στυφελίξω ... i. διώκει. Pro inſectari & inceſſere: Apol. 2. Argon. ...

Στυφελιγμὸς, οῦ, ὁ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, μέμψις, ὕβρις. Ariſtophan. in Equitib. ὀργὴν σοφῶν ἰὼ ἔχετε καὶ στυφελιγμούς.

Στυφελὸς, ὴ, ὸν, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis. Apollonius ſecundo Argonautic. στυφελῇ ... id eſt, τραχέα, τραχεῖα καὶ σκληρά, & στυφελοὶ ... libro ſecundo Epigramm. id eſt, σκληρός, durus, & libro primo, στυφελὴ σταγὼν, gutta dura ſeu acerba. Dionyſius Poeta, στυφελὴν καὶ ἀλίπεα γαῖαν Νηρεὺς, duram & difficilem terram. στυφελῶς, ... στυφελὴ ... ἐν ἄλλαις.

Στυφοκόμπος, vel στυφοκόμπης, vt apud ſcholiaſt. Ariſtophan. dicitur de gallinaceo pugnaci, item de cothurnice teſte Heſych. Ariſtophan in Auib. καὶ γὰρ ὁ ... τῶν στυφοκόμπων τὴν ... .

Στύφλος, terra arida & dura, Suid. item στυφλὸς idem quod στυφελός, & ex eo factum per ſyncopen, id eſt, aſper & difficilis. Lycophr. ... στυφλὰ νάσσονται πλάκα, inſolentes & aſperos Miſceni tractu incolunt, id eſt, τραχεῖα πλάκα, in Comm. Ariſtoph. in Equit. στυφλοὺς ... Ὀρχομενοῦ ... .

Στυφὸς, ὴ, ὸν, idem quod στυπτικὸς aſtringendi vim habens adſtringens

gens Baſil. Homil. ς. in Hexaemer. at

Στύφος, ου, τὸ, ſtupa, lucrum, κέρδος, Heſych.

Στυφρὸς, οῦ, ὁ, grauis, ſolidus, conſtans, calloſus, retortus, duratus. Ariſtoteles libro ſecundo vocat κοιλίαν, id eſt, ventriculum auium quarundam στυφράν, id eſt, calloſam: ſic enim Gaza.

Στύφω, ψω, φα, astringo, συνάγω καὶ σφίγγω Galen. vnde ὑποστύφω, leuiter aſtringo guſtum. στύφειν τὴν δίψαν, Galenus ad Glaucon. adſtringere. στύφων τὴν γεῦσιν, aſper guſtu. vide in Στύμμα & Στυπτικός. Quidam καταχρηστικῶς τὰ στύφοντα pro acribus & amaris acceperunt. Nicander in Alexipharmăch. Ἀφροδίτης ἀγρίης ἀλφίτου στύφοντα ... Interpr. ... Ibidem tamē dixit propriè, ... Στύφω, etiam eſt ſpiſſo: vnde στύψεις καὶ στύμματα τῶν μύρων, id eſt, ſpiſſamenta, quæ vt dictum, & aſtringunt, id eſt, aſtrictoria qualitate laxiorem ſubſtantiam cohibent: & ſpiſſant, id eſt, corporis ſui mole liquidiorem ſubſtantiam ſpiſſiorem craſſiorémque efficiunt.

Στύψις, εως, ἡ, aſtrictio: cui opponitur χαύνωσις. aſtrictio dulcedini opponitur apud Galen. ad Glaucon. acerbitas. Στύψις, ſpiſſitas Plin. & ſpiſſitudo Senecæ, id eſt, παχύτης, craſſities: Et ſpiſſamentum, τὸ στύμμα, vt dictum in ea voce, & in ἡδύσμα. τὰς τῶν μύρων στύψεις, ſpiſſamenta vnguentorum Dioſcorid. lib. 1. cap. 5.

Στωικοὶ, philoſophi ſic dicti ἀπὸ τῆς στοᾶς, quæ erat ipſorū ſchola, Etym.

Στώμιξ, ικος, trabs lignea.

Στωμύλιος, garrulus, στωμύλος.

Στωμυλία, ῶ, loquax ſum Heſ. vnde

Στωμυλήθραι ἑταῖροι, apud Athen. lib. δ, id eſt, loquaces conuiuæ, blaterones.

Στωμυλία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas, φλυαρία, ſcurrilitas Ariſtophan. in Ranis, εἶθ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. Interp. ...

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, πολυλογίας συνάγων, collector blateramentorum, Ariſt. de Eurip. in Ranis.

Στωμύλλομαι, στωμύλλω, garrio, φλυαρέομαι. vnde κατεστωμυλμένος apud Ariſtophan. Idem in Acharnenſ. ... id eſt, ἐφλυάρησα, ...

Στωμύλλω, imperfectè loquor, deblatero, garrio, multa & arguta loquor, & per ſe manifeſta blatero. Ariſt. ... verba effutiens.

Στώμυλμα, ατος, τὸ, nugæ, loquacitas, futilis verboſitas, facetiæ, Budæus in epiſt. poſt. στωμύλματα, ſtulta blateramenta, argutiæ, nugæ, lepores.

Στωμύλος, η, ὁ, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, loquutuleius, blatero, garrulus, verſutus, deceptor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Σὺ, Ariſtophan. in Pluto abſque verbo in vocatiuo, ... σὺ ...

Συάγρος, aprinus: dicitur & συάγριος libro ſecundo Dioſcorid. cap. 102.

Συαγρίδες, piſces de quib. Athen. li. ζ.

Σύαγρος, ου, ὁ, aper. Antiqui ſeparatim σῦν ἄγριον dixerunt. Vide Ælianum. Σύαγρος, canis, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν. Sophocles, ... : citat Athen. lib. θ, vbi multa περὶ συάγρου.

Συαγρὸν pro συάγρον ſcribi κατ' ἀναλογίαν teſtatur Athenæus libro tertio.

Συάγχης, ſues ſtrangulans, ſues ſuffocans, Heſych. συάγχος, ῥίζα ... Quibus verbis ſignificare videtur radicem qua venatores ſolent ſuffocare & capere apros.

Συάριον, ſus vocatus, quem Græci recentiores chœrillam interpretantur, hoc eſt, porculum.

Συασία, ας, ἡ, conuitium, & conſertio manuum, λοιδορία, διὰ χειρῶν μάχη, Heſyc.

Συάς, άδος, ὁ, ſus, nam Heſychio teſte συάδες dicuntur αἱ ὕες, ...

Σύβαξ, qui porcinis moribus eſt: vnde apud Heſychium legimus σύβακα, συώδη: apud eundem legitur σύβαξ λαγνός, & Σύβακας ... ut ſignificetur procliuis ad venerem more ſuis, ſalax & libidinoſus in modum ſuis, eſſe autē libidinoſum animal ex verbi ... & latino ſubare colligi queat, præterea ex fœcunditate, bis enim quotannis parit.

Συβαρίζειν, deliciis indulgere atque genio, oppipare ac genialiter viuere, mollitie luxúque diffluere, τῷ τρυφᾶν. Apud Ariſtophanem in Pace, ... Συβαρίζειν. Interpres dici ait, ἀπὸ τῶν τρυφῶν Συβαριτῶν. vide in Chiliad. Eraſm. Sybariſſare.

Σύβαρις, ιος καὶ εως, lautitiæ, conſummatæ deliciæ. Philoſtratus paſſim prouerbiali ſchemate vſurpat pro luxu & deliciis, ... & l. 6. ... τὰ συβάρεια, qui ſummum bonum luxu metiebatur.

Συβαρίτης, qui ex Sybari eſt, Sybarites. Συβαριτικὴ τράπεζα, vide Cōmentar. Ariſtoph. in Pace. Συβαριτικὸς, breues & compendioſæ fabulæ, μῦθοι βραχεῖς & σύντομοι.

Συβαριτικὸς, οῦ, ὁ, mollis, voluptuoſus. vnde συβαριτικὴ τράπεζα, de conuiuio dicebatur nimium apparato, Eraſm. Chiliad. συβαριτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula, Aphthonius in principio τῶν προγυμν. Commentar. Ariſtophan. in Veſpis, & Auibus.

Συβήνη, ης, ἡ, arcus aut calamorum theca, ex ſuillo corio, pharetra. Suid. ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἢ ἡ φαρέτρα. Ariſtophan. in Theſmoph. ... Apud Pollucem ita tamen ſcriptum, ... Sed per ῆ ſcribendum in penult etiam confirmat Heſych. codex, in quo συβήνη etiā ... Et Σύβινα per ι ... haſta qua apri figūtur, ſeu rete quod ſuibus feris ſeu apris tenditur.

Συβόσιον, ου, τὸ συφόρβιον, grex porcorum. Od. ξ, ... Heſyc. συφόρβια.

Συβρασμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus in conuiuiis, Heſyc.

Συβωσία, τὰ, id eſt, χοιρομαγεῖα, συφεοὶ καὶ σύφοι apud Pollucem & ... (legend. ... vel ...) ..., ſtabulum porcorum, ſuile vocat Columella.

Συβώτης, ου, ὁ, prima breui, porculator Columel. ſubulcus, χοιροβοσκὸς, συοφορβός. Hom. ... Plato 2. de Rep. ...

Συβωτικὸν ᾆσμα, porculatorum ſiue ſubulcorum cantilena, apud Pol. Συβώτρια, ἡ, ſubulca, Pol.

Συγγάλακτος, collactaneus, collacteus Martiali.

Σύγγαμβροι, οἱ, mariti duarum ſororum, ὁμόγαμβροι, ... Pol.

Σύγγαμος, ου, ἡ, vxor.

Σύγγαμος, ου, ὁ, affinitate quadā iunctus, generis affinitate propinquus, idem genus ſubiens. pro riuali, Eurip.

Συγγέγονε, congreſſus eſt, coiit, compreſſit, Dat.

Συγγενολογέω ἐμαυτὸν, ſimul originem meæ familiæ recenſeo. Eſt apud Herodotum in Euterpe, συγγενεαλογήσαντι ἐμεωυτὸν, cum & ipſe referrem mei generis ſeriem. Ionicum eſt pro συγγενεαλογίω.

Συγγένεια, ας, ἡ, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, ſocietas propinquorum, coniunctio ſanguinis, proximitas, familia, germanitas, neceſſitudo. συγγένεια ψυχῶν. Plato in epiſtol. ... piſciū diuerſa genera coire viſum non eſt, Ariſtot.

Συγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cōſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, eiuſdem generis, genere propinquus, cognatione quadam coniunctus, neceſſarius, gentilis, natiuus, congenitus. Συγγενεῖς Polluci, ... Ariſtotel. συγγενὲς πνεῦμα ..., &c. congenitus ſpiritus. &c. ſic Budæus vertit. Plato cum Genitiu. iunxit epiſtola ſeptima, ξυγγενὴς τοῦ πράγματος, cognatione quadam cum re coniunctus. συγγενὴς τοῦ Φαβίου, Fabij neceſſarius, Plutarchus in Fabio. οἱ συγγενεῖς, nobis ſanguine cohærentes: ſic Quintilian. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι, cognati & propinqui, Plat. de Leg. τὸ συγγενὲς, neceſſitudo, cognatio, propinquitas.

Συγγένεσις, colloquium, ὁμιλία, congreſſus καὶ συνουσία, Heſych.

Συγγενέτειρα τέκνων, coniunx, Plato de Legib. vbi videtur de vxore dici.

Συγγενίδες, αἱ, conſanguineæ: reſpuit Pol.

Συγγενικὸς, οῦ, ὁ, innatus, naturalis, cognatus, congenitus, apud Ariſtotelem. συγγενικαὶ τρίχες, pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ἐφρύς & βλεφαρίς: Alij ſunt ὑστερογενεῖς, vt ὑπήνη, & ἥβη. συγγενικὸν νόσημα, gentilis morbus, hæreditarius morbus, Plutarchus in Pericle. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorū crimina, idem in Themiſt.

Συγγενικέω, congenero.

Συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres.

Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, ſocius in cultura agri, ξυγγεωργὸς, Ariſtophanes in Pluto.

Συγγηράσκω, conſeneſco. Neut. abſol.

Σύγγηρος, ὁ καὶ ἡ, ſociam ſenectutem habens, conſeneſcens, in Epigramm.

Συγγίνομαι, ſimul exiſto, ſimul naſcor: conuenio, coeo, ὁμιλῶ, cōmercium habeo cum aliquo, collocor. verſor cum, congredior, adſum, interſum, adhæreo, ſum frequens, ſum familiaris. Depon. Datiuo. συγγίνομαί σοι, me tibi in congreſſum do & colloquium, tibi congredior. Ariſtophan. νεφελ. συγγενέσθαι ταῖς νεφέλαισιν ἐς λόγους, venire cum nubibus in colloquium. Plato in Epiſtol. ξυγγιγνόμενος ἄλλοις, id eſt, cum aliis verſans & agens. Idem de Republica libro primo, χαλεποὶ καὶ ξυγγενέ-

epiſt.2. μὴ ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, ne excidatis à propria ſtabilitate. σέλας στηριζόμενον, fulgor fixus, i. ignis extenſio lõgè porrecta, & loco permanens tanquam profluuium ſyderis. vt docet Ariſtot. libro de mundo.

Στήριγξ, γος, lignum in curru. Tibiæ etiam, id eſt κνῆμαι, στήριγγες τοῦ σώματος vocantur à Xenophonte: ſunt enim ſtatumina fulcimentáque corporis. eſt etiam furca. Pollux τὰς κνήμας πρόμους ſiue ἀντηρίδας ita vocari tradit. vide Παραστρίς.

Στηρίζομαι, conſiſto: affirmo, πείθομαι.

Στηρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, firmo, confirmo, ἐρείδω, fulcio: affirmo, πήγνυμι: affigo ſeu figo, conſtabilio. Heſiod. τὴν μὲν ζεὺς στήριξε χθονὶ, defixit in terram. Idem, κίοσιν ἐστήρικται, columnis nixus eſt. Idem. οὐδαμοῦ ἐστήρικται, id eſt, nuſquam ſuſtentabatur. nuſquam hærebat. στηρίξεσθαι εἰς τὴν καρδίαν, ad cor hærere, Thucydid. στηρίζων ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους, ſe inſinuans in partes principes, Dioſcorid. lib. 6. cap. 2. Lucæ cap. 9. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, obfirmauit faciem ſuam (id eſt, ſe ſe) vt proficiſceretur Ieruſalem. Στηρίζω, ſtationem facio: diciturque de planetis antequam retrogradiuntur & recurruat, cùm in epicyclo vel minima, vel nulla differentia inuenitur incrementi atque diminutionis, hoc eſt, τῆς προσθέσεως τε καὶ ἀφαιρέσεως παρέχουσι. inde στηριγμὸς, huiuſcemodi ſtatio.

Στήσασθαι, appendere, mutuò dare: id enim olim ad ſtateram fiebat.

Στήσιος Ζεὺς, ſtator Iupiter, Demoſth. Philip. δ.

Στησίφυλον, τὸ, telephium herba. Heſychius. τηλέφιον, τὸ φυτὸν exponit.

Στήτα, ας, ἡ, fœmina, vxor apud Theocr. quo modo & illud Iliad. ά, διαστήτην ἐρίσαντε: diuiſim legendum autumant quidam, διὰ στήτην ἐρίσαντε, fœminæ cauſa contẽdentes, nimirum Chryſeidis, vt ibi annotat Euſtath.

Στήτην, ſteterunt, in duali pro ἐστήτην, Hom. Iliad. δ.

Στεατώδης, pinguis, στεατώδης, Hippocr.

Στέω, pro στῶ, ſtetiſſem, vt θέω, pro θῶ, & θέω, pro θῶ poët.

Στία, & στίον, lapis, calculus, Apollon. 2. ἀκτὴ δ' ἀμφὶ σὲ δὲ πᾶσαν στιῶν: vbi Interp. στίαι αἱ ψῆφοι αἱ περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ψηφῖδες: vnde πολύστιος. apud Heſych. στιαὶ corruptè ſcript. στιαὶ, inquit, αἱ στιλπναὶ, ἢ λιθαρίαι. Apud Hippocr. στία id eſt Galeno ψῆφος, λίθος. στία γὰρ αἱ περὶ τῇ θαλάσσῃ ψῆφοι. vnde στιῶδες dicitur, hoc eſt, durum, σκληρόν.

Στιάζω, lapides iacio, λίθοις βάλλω, Heſyc.

Στιβάδιον, ου, τὸ, ſtibadium, hoc eſt, torus, vel cubile ex ſtibade ſiue ſtœbe herba conſtructum. qua dictione Seruius 1. Æneid. vſus eſt, Cælius lib. 4. cap. 58. Vnde

Στιβαδοκοιτεῖν, in ſtibadio vero toro ex herbis ſtrati loco iacẽre, humi ſtratis herbis cubare, ἢ χαμευνεῖν more Perſarum. Polyb. lib. 2. Ταύτην δὲ καὶ κοίτας ἀπειχίσθαι, τὰς λοιπὰς χαμευνάδας ἀμφιαζομένους, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. vide Στιβάς.

Στιβαδοστρωννύω, μ. ύσω, π. κα, lectum ſterno. Neut. abſol.

Στιβάζω, calco, πατέω.

Στιβαρὸς, ἐθος, ὁ καὶ ἡ, &

Στιβαρὸς, ὁ, ὁ, fortis, robuſtus, grauis, durus, violentus, ἰσχυρὸς, validus, ponderoſus, denſus, Heſychius. ἄρμος δ', βαρὺ στιβαρὸν, ἔγχος στιβαρὸν, Homer. Ioſeph. dixit ποιεῖν στιβαρὸν τὸ σῶμα, id eſt, robuſtum καὶ ἰσχυρόν. Odyſſ. ι. χεῖρας τε στιβαρὰς, id eſt, graues feſſaſque labore.

Στιβὰς, άδος, ſicut, στιβάδιον, lectus ex paleis, foliis & gramine, ſtragulum, Gaza Interp. χαμευνὰς quoque dicitur lectica militum. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, exiliens è toro, Plut. in Com. Ariſtoph. in Pluto, ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων, torum iunceum. Rurſus in Pace, Πρᾶγμα δέ τε καὶ στιβάδας οἷς ὀλίγοι ἀρέσκειν. Interpr. τὰς στιβάδας, χαμευνάδας: quoniam, inquit, milites χαμευνοῦσιν. Sed propriè στιβάδες herbæ ſunt aptæ ad diſcumbendum. ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν φυομένου καλάμου, &c. dormiebant ſimul iuuenes in herbis, quas congerebant ex arundinibus apud Eurotam natis, Raphael Reg. Philelph. verò, dormiebant in toris, quos, &c. in Apoph. Lacon. Plut. Appian. in Iber. de Scipione, ὥστε τε ἀπῆκεν ἔχειν, καὶ τρὸ ὅτε δὴ ἐπὶ στιβάδων ἀνεπαύετο. στιβάδας ποιεῖ καὶ τίκτει ἐν ταῖς στιβάσιν, id eſt, nidũ m ſibi conſtruit atque in herbis tomentitiis quibuſque infarciuntur culcitræ, (vt ſtœbe, alga) parit. At verò in ſtragula parit apud Ariſtotel. libro 8. Animal. de phuca piſce, tranſtulit Gaza, Plin. nidificat ex alga atque in nido parit. Nazan. in Orat. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, toros altos ne ſternamus. Στιβάδες, frondes capit. 11. Euang. Marci. στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, frondes cædebant ex arboribus.

Στιβεὺς, ὁ, ὁ, fugitiuus, μαστιγίας, verbero.

Στίβησις, ως, ἡ, ingreſſus, quo terra calcatur & teritur pedibus. item inueſtigatio.

Στιβεὺς, έως, ὁ, fullo, κναφεὺς. legitur & στιβὴς.

Στιβευτὴς, οῦ, ὁ, veſtigator.

Στιβεύω, μ. εύσω, π. ευκα, &

Στιβέω, μ. ήσω, π. ηκα, calco: ἰχνεύω, veſtigo, indago, στείβω, ἐπιβαίνω, cõ Act. Accuſ. Soph. in Aiace, πᾶν δ' ἐστίβηται πεδίον ἐν ἐρήμῳ νοτῶν, i. διερεύνηται, veſtigatum eſt.

Στίβη, ης, ἡ, frigus, conſtrictio: propriè matutinus ros, pruina, παγετός, πάχνη. Homerus in Odyſſ. στίβη δ' ἐπὶ πολλή. Et Odyſſ. lib. ε, Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ, καὶ θῆλυς ἐέρση ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ: id eſt τὸ ἑωθινὸν ψῦχος, matutinum frigus, ὃ ὑπὸ τὴν ἕω γίνεται ψυχρότατον ἀέρος. Vnde Στιβήεις. Στίβι, aranea: & color metallicus niger.

Στιβία, ας, ἡ, στίβος ὁδὸς, ſemita, Suid.

Στιβίσσω, μ. ίσω, frigeſco, ῥιγῶ.

Στιβίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στιβίω. & ῥυθμιδὸς στιβάζω τὸ ψεῦδος: aufugio, δραπετεύω, διαφεύγω.

Στίβος, ου, ὁ, veſtigium, trames, veſtigatio, indicium, ſemita, ὁ τοῦ ἴχνους ζήτησις, τρίβος, ὁδός. παρὰ τὸ στείβω, τὸ πατεῖν. priori breui, in Epigramm. Xenoph. ἐπειδὰν προσιέναι ἐθέλωσι ἴχνεσι κατὰ στίβον καὶ κλάγγε. ἐκπίζουσι δὲ ἐν ᾧ ὁ στίβος ὡς εὐχερεῖς ἰοῦσι. Vtitur & Herodot.

Στιβαρὸς, οῦ, ὁ, ſtolidus.

Στιβεὺς, fullo, κναφεὺς, Interp. Nicand.

Στίβω, τὸ στιβάζω. στίβουσι κύνες, canes calcant, i. figũt veſtigia, i. gradiuntur ſeu currunt. Eurip.

Στίγευς, ἐθος, ſubula, σουβλίον, κεντητήριον, ἀκίδιον, χέλιδος.

Στίγμα, ατος, τὸ, ſtigma, macula, diſtinctio, punctum, cicatrix, nota impreſſa, quali ſolebant ſerui à dominis notari. Heſiod. στίγματα δ' ὡς ἐφαίνετο, i. maculæ apparebant. στίγματα Dioſcorid. libro 1. cap. 109. ponit inter cutis vitia, id eſt, non tam puncta ipſa, quàm punctis variata ſuperficies & maculis punctorum decolorata cutis. Paulus ad Galat. cap. vlt. Ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. At quænam ſint illa ſtigmata exponit 2. ad Corinth. cap. 11. Significat autem ſe militem eſſe Chriſti. Qui militiæ erant aſcripti, in eorũ manibus ſtigmata notabantur. Aëtius, στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐστιγμένα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσίν. Vegetius lib. 1. Sed non ſtatim punctis ſignorum ſcribẽdus eſt tyro delectus. Et libr. 2. Nam victuris in cute punctis milites ſcripti & matriculis inſerti iurare ſolent. Nos plura in Antiquitatum libris. Vide Στιγματίας. Fit à Στίζω.

Στιγμαῖος βίος, vita vnius puncti, vita momentanea: vnde illud, στιγμαῖος βίος ἐστὶ πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα, punctum eſt vita, ſi ad infinitum ſeculum comparetur. στιγμαῖος πρόοδος, Proclus de Sphæra, punctus vitæ, progreſſus minimus & vnius ſolum puncti.

Στιγματηφορέω, fero ſtigmata, Lucian. Ionicè.

Στιγματίας, ου, ὁ, notatus, obſignatus. Στιγματίαι, ſerui compũcti notis, ſtigmatici Ciceroni. Off. 2. cicatrice ſtigmoſi Plinio Epiſt. 5. Val. Max. ſerui inexpugnabili literarum nota per ſummam oris contumeliam inuſti. Plauto literati, in Caſina. Plin. libro 18. cap. 3. dixit, inſcriptos vultus. Lucianus: ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην. Ab hac inhumanitate nos reuocat Phocylid. Στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα. vide Plutarc. in Nicia. & Platon. legum 9. Pollux ita ſcribit, Οἱ μαστιζόμενοι, i. qui flagris examinantur, στιγματίαι καὶ στίγωνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγίαι. Hos virgatores lorarióſque vocant Comici, illos verberones & flagriones ſiue flagratores. Vide Στίζω.

Στιγματίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στίζω.

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, momentum, punctum, quod poſt κῶλον, id eſt, membrum adnotari ſolet, id eſt, minima nota, qua mẽbra ſermonis in ſcribendo librarij diuidunt: eadémque ratione quæcũque continuũ aliquid intercedentia anguſtis interuallis diuidunt, diſcernunt & euariant. στιγμὴ Suid. τὸ χρονικῆς ἀρχῆς καὶ σημεῖον ἐλάχιστον. κέντρον verò, τῆς χρονικῆς ἀρχῆς. Heſych. στιγμὴ, ῥοπή. Theophraſtus hiſtor. lib. 3. de coryli cortice, ἰδίως στιγμαῖς λευκαῖς ἔχοντα peculiaribus notis diſtinctum maculis albis peculiariter compunctum & variatum.

Στιγὼν, ωνος, ὁ, vide Στιγματίας.

Στίζω, μ. ίξω, π. ιχα, pungo, percutio, ſigno percutiendo, verbero, cædo verberibus, μαστιγόω, στιγματίζω: mordeo & inceſſo, noto, ſigno ſimpliciter. Actiu. Accuſ. Pro noto ſtigmatis, notis cõpungo Cicer. in Epigram. Ποινὰς δ' ἐρωτικὰς στίζων γυναῖκας. Thracum hoc fuit ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας, noctuas in frontibus inuſſerant, Plutarch. in Pericle. vide Στίγμα, & Στιγματίας.

Στικτέον, diſtinguendum eſt.

Στικτὸς, οῦ, ὁ, pictus, ſignatus, varius, ſplendidus. στικτὸς ἔλαφος, certis punctis diſtinctus, Sophocl. & Nonnus.

Στίλβη, ης, ἡ, ſplendor, ſpeculum, αὐχμὸς, ἔσοπτρον Atticis, Heſych. Στίλβη, vas fictile, cuius vſus lychni loco. Pollux, Στίλβη δὲ, ἦν τε ἀγγεῖον γήινον, ὃ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο. Plato Comicus, φιλάδε τοῦ ἰδίου στιλβᾶ. Ἐξ ἀγορᾶς δὲ ἐγὼ ὠνοῦμαι στίλβην τινὰ, ὅ τις μὴ τύπος. Ariſtop. in Phœniſſ. Στίλβη δὲ ἡ ἑταίρα μου, φλόγα ἕξει ἐπὶ τῷ λυχνίᾳ. Ciues mei hoc genus lychni vulgò vocant vn graſſet.

Στιλβηδὼν,

Στιλβηδὸν, Aduerb. λαμπρῶς, Suid.

Στιλβηδὼν, ὁ, ſcintilla, ſplendor, nitor, fulgetra.

Στιλβόω, ῶ, ώσω, ſplendidum reddo, nitorem concilio.

Στιλβὸς, fulgidus, lucidus, στιλπνὸς, λαμπρὸς, Suid.

Στιλβόω, μ. ώσω, &

Στίλβω, μ. ψω, vibro, fulguro, reluceo, λάμπω, ἀστράπτω, refulgeo, coruſco, fulgorem addo, illuſtro, reſplendeo: laſciuè nutritus ſum, nitco quemadmodum bene paſti, luſtro, nitidum reddo. Hom. Iliad. γ. χάλκεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, i. λάμπων. Ἡ ῥομφαία αὐτοῦ στιλβώσει, gladium ſuum vibrabit, Pſalm. 6. Dauid. Dioſcorid. lib. 5. cap. 165. πρὸς τὸ λαμπρὸν καὶ στιλβοῦν, ad poliendū & illuſtrandum.

Στίλβωμα, ατος, τὸ, εἰς στιλβώματα μίγνυται, pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inſeritur, miſcetur iis quæ ad nitorē cutis conficiuntur, Dioſcor. lib. 1. cap. 63.

Στίλβων, ωνος, ὁ, Mercurij ſtella, vt ſcribit Higinus, & Ariſtot. in libello de mundo, de quarto orbe planetarum agens, στίλβων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι· τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. orbis à Bud. exponitur. εἰ δέμοι ἀστράπτει ἐκεῖ ἐν αὐτοῖς ὄντας ὁ στίλβων στίλβοντας καλοῦσιν, inquit Apollon. Interpr.

Στίλβωσις, nitor, ſplendor.

Στιλβότης, idem quod στίλβωμα.

Στίλη, ης, ἡ, numulus, minuti numiſmatis genus, vt Calliſtratus vſurpauit authore Polluce: ἐπὶ μικρὰ τίθεται, τουτέστιν ἐπὶ τὸ. Vnde pro τὸ ἐλάχιστον, i. minimum ſumitur. Ariſtoph. in Veſpis, Τί ἐν ἀποκεκομμένη μόθωνι ἔστι στίλην;

Στίλος, ου, ὁ, aries, dux gregis κτίλος, Heſych.

Στιλπνὸς, ὴ, ὸν, ſplendidus, φαεινὸς, λαμπρός. Dioſcor. li. 5. c. de ſtibio, κρείττων δ᾽ ἐστὶ τὸ στιλπνότατον, καὶ λαμπυρίζον.

Στιλπνότης, ἡ, ſplendor, fulgor, λαμπρότης.

Στίλπωνες, οἱ, puſilli homunciones, quos etiam σκωπὰς nominãt. vide Σκωπός.

Στίμμι, τὸ, ſtibium vel ſtimmi, genus metalli quo fuſores vtuntur ad facilius liquanda metalla, & mulieres ad denigranda ſupercilia & cilia. optimum, inquit Dioſcorides libri 5. quod ſplendidiſſimum & cincindelarum modo emicat, id eſt λαμπυρίζον. Hoc & στίβι, καὶ πλατυόφθαλμον, & à Plinio libro 6. cap. 33. ſpumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant Antimonium. Dicitur etiam ἡ στίμμις ab Ione poeta ἐν Ὀμφάλῃ: cuius hic verſus apud Pollucem, Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον, valet enim, vt dictum, πρὸς τὰ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ἐπιγράμματα: quia intrito ſtibio mulieres cilus ſuperciliiſque lineamenta adumbrata depingunt, curioſitate formæ ambitioſa magis quàm neceſſaria. vocabulū ὑπογράμμα poſuit Pollux li. 5. Et Heſychius ὑπογράμματα exponit, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmentum & fucum.

Στιμμίζομαι, cum ſtibio oculis gratiam concilio.

Στίμμις, ἡ, ornamentum muliebre ſtibium, & στίμμι, τὸ, Euſtath. Iliad. θ.

Στὶξ, ιχὸς, ἡ, acies, τάξις, στίχος, turma continēs viros T. id eſt, trecentos ſiue quingentos, ἀπὸ τοῦ στείχειν, τὸ τάξει πορεύεσθαι. πλῆθος, numerus, ſeries, caterua. Iliad. γ. κατὰ ἔθνεα μὲν ἔρχεσθε στίχας, i. τάξεις τὰς στρατιωτικάς. Ariſtoph. in Equit. τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶν δὲ τῶν λαῶν, id eſt, τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις, ordines & numerum. στίχες φυτῶν, ordines plantarum, in Epigr. Aratus, γεράνων μακραὶ στίχες, gruum longi ordines.

Στοα, vide Στια.

Στίσσιη, ἡ, olluæ oſſiculum, ſamſa Columellæ.

Στιφρὸς, ὰ, ὸν, idem quod στιφρὸς denſus, ſolidus, pertiius, στιφρὸς vel στερεὸς, Ariſtoph. Interp. Suid. πυκνωμένος, Sophocl. Στιφρός γε φυλακὰς, ὡς ἱκανῶς ἴζει τὸ τω.

Στῖφος, εος, τὸ, cuneus, acies, ordo, turma, caterua, agmen, cœtus, conuentus, numerus militum quater mille. vide in Append. de vocab milit. Xenop. Pæd. lib. 1. Οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον τοὺς ἑαυτῶν πονοῦντας, συνεπεσον ἐπὶ τὸ στῖφος, i. At hoſtes vt vidēre ſuos laborantes, promoue globum. Ariſtophanes in Equitibus. Ὁρᾷς γὰρ αὐτοῦ τὸ στῖφος οἷον τὸ θυμωνικὸν Νεανικὸν. Interpr. σύστημα, τάξις πολεμικὴ, φάλαγξ, συστροφὴ, πλῆθος συνεστὸν. ibi circunflectitur.

Στιφρὸς, aridus, contractus, denſus, στιφρὸς, & δασὺς, floridus, plenus, impletus, calloſus, firmus, toroſus, ſolideſcens, rigidus, retorridus, durus, apud Hippocrat. ἐστὶ, στιφρὸν στιλπνὸς. στιφρὰς σάρκας ἔχων, ſunt carne conſtanti atque rigidiuſcula, Gaza de vrtica marina. apud Ariſtot. στιφρότερος ὄγκος, moles criſpiores, Ariſtot. in Probl. vbi tamen στιφρότερος legitur. Lege & hiſtor. lib. 4. cap. 4.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex ſtichade conficitur.

Στιχάδιον ὄξος, ſtichadicum acetum, i. ex ſtichadis herbæ ſucco confectum, Dioſcor. lib. 5. cap. 45. vbi Marcellus ſtœchadium per œ, & ſtœchas.

Στιχαοιδὸς, verſificator, poeta, in Epigr.

Στιχάομαι, ordine eo, procedo. Depon. abſol Homer. Iliad. β. Ἐσχίατο ἰδαδῆνος ὄρχηνω, ἐν τῷ ταξει παρεγίνετο.

Στιχὰς, ſtichas, herbæ genus quæ demetenda eſt ad medicinam quum ſemine prægnans eſt, Dioſcorides in præfatione lib. 1. Ex ea fit vinum quod appellatur στιχαδίτης οἶνος, idem Dioſc. lib. 5. c. 44. Marcellus per diphthongum οι ſcribit στοιχαδίτης. apud Plinium etiam ſtœchas ſcribitur pro herba.

Στιχάω, idem quod στιχάομαι. Aratus, ὅσσοι στιχόωντα παρέρχονται αἰεὶ ἀλλήλοις, ordine incedentia perambulant.

Στίχες, αἱ, ὁ στίξ.

Στιχηδὸν, Aduerb. cum verſu, in verſum, per verſus, catertuatim, ordine in quincuncem. Id autem dicitur, quando res æqualibus inter ſe ſpatiis diſtant, & quoquo te vertas, ſemper æqualis ordo eſt, vt videtur in vitis & pauimentis, & apud quoſdā ordines arborum.

Στιχηρὸς, verſu ſcriptus. Damaſcen.

Στιχίδιον, ου, τὸ, verſiculus, ὁ μικρὸς στίχος, Suid.

Στιχίζω, carmina ſcribo, per ordinem diſpono.

Στιχομυθεῖν, in tragœdiis dicitur, quum alternis verſibus reſpondetur. Pollux lib. 4. Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ᾽ ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγοντας, τὸ σχῆμα, Στιχομυθία.

Στιχοποιία, verſificatio, ſtlutare.

Στίχος, ου, ὁ, verſus. στίχους ἀποδιδόναι, verſus recitare. Στίχος πολιτικὸς, verſus genus plebeium, ſolutum pedibus, qualia compoſuit Tzetzes. Dicitur etiam δημοτικὸς, καὶ ῥυθμὸς πολιτικὸς, Euſtath. in Homer. Στίχος, ordo: nam verſus ordinem ſignificat. Virg. in verſum diſtulit vlmos. & iterum, triplici pubes quā Dardana verſu, &c. Quod dixerat Xenoph. in Oecon. Ἐπεὶ δὲ ἐθαύμαζεν αὐτὸν ὁ Λύσανδρος, ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι᾽ ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων: Cicero vertit, Quum autem admiraretur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Eſt & στίχος, manipulus militum. vide in Append. de vocab. milit. Στίχος dicitur etiam ὁ ἐπὶ δάκτυλος ὁ ποιεῖ τὴν χειρὸς τὴν. Euſtat. in Iliad. δ.

Στιχουργέω, ῶ, verſificor, ſcribo, verſus.

Στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapſodus, quòd virgulam manu tenens carmina recitaret: στίχος enim interdum virgam ſignificat, Euſtat. Iliad. α.

Στιώδης, durus aſper: à στία vel στῖον. Vide Στία.

Στλεγγίζω, rado ſtrigili, ἀποξύω, diſtringo corpus, Ariſtoph.

Στλεγγὶς, ίδος, olei gutta, σταγὼν τοῦ ἐλαίου. Et ſtrigil, i. ξύστρα. in Apophth. Lacon. Plutarc. ait Lacedæmonios non vti στλεγγίσι σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, ſtrigilibus ferreis, ſed arundineis vel pectinibus, vt Philelph. & à ſtringendo, i. exterendo nomen traxit. ſuperius ſcribitur στελγὶς, & στλεγγίς. vide ξύστρα. Στλεγγὶς, vas quo aqua hauritur. Comment. Ariſtoph in Equit. Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ὕδωρ τι ὃ γὰρ πρὸς τὸ ἀπολούεσθαι αὖ τις αὐτῷ χρήσαιτο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦ δὴ ἀφαιρεῖσθαι. Στλεγγὶς, ornamentum capitis mulierum, καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Athen. in principio lib. 4. Προσεσφισμένοι δὲ ἦσαν καλῶς, φησὶν οὗτος, ἀπὸ στλεγγίδων χρυσῶν ... καὶ τῶν τῷ ... .

Στλεγγίσματα, ατος, τὸ, ſordes quæ ſtrigili radūtur. ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιὸς, ſtrigmenta. Heſyc. ſupra legitur στλέγγισμα Ariſtotel. lib. ... ἀπὸ τῶν στλεγγισμάτων ὃ ποιοῦσι τὸ ἀλειφόμενοι.

Στοὰ, ᾶς, ἡ, porticus, Polluci τὸ στεγνὸν μέρος. στοὰ γὰρ τὸ πλάγιον καλεῖται, i. latus. Porticus in qua frumentum Athenienſium ponebatur, ταμιεῖον. στοὰ βασίλειος dicebatur Athenis porticus regia quæ in dextra Ceramici parte poſita conſpiciebatur, in qua rex (vt inquit Pauſan.) ſedere ſolet, cuius magiſtratus erat annuus, ac βασίλειος ἀρχὴ vocitatus. Præter hanc communem alias adhuc duas βασιλείους στοὰς recenſet Harpocr. quarū vnam Ἐλευθερίου Διὸς, hoc eſt Iouis liberatoris, è regione ſuperioris βασιλείου collocatum fuiſſe. ac alteram adiicit olim ἀνακτῶν, poſtea verò ποικίλην à picturis variis nuncupatū. Cōpoſita à στοά, & deriuata habent ω, vt ὑπόστοος, στωικὸς, & στωϊκὸς. Gaza l. 3. Grā. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι dicuntur ſtoici philoſophi, i. οἱ στωικοὶ. vtroque enim modo loquendi Philo vtitur in libro de mundo. Στοὰ, granarium: cella & apotheca. vt apud Ariſtoph. in Concion. Στοάς τε χαρπῶν Βακχίου τε νάματος Πλήρεις, granaria fructibus, & apothecas Bacchico liquore reples. Comm. τὰ ταμιεῖα ἃ νῦν ὁ στίπος, στοὰς λέγουσι.

Στοβάζω, μ. άσω, obtrecto, κακολογῶ, σκυβαλίζω, Heſ.

Στόβος, ου, ὁ, conuitium, iurgium, λοιδορία, ὕβρις, Heſych.

Στοιβαδεύεσθαι, in lecto reponere ſiue ſternere.

Στοιβάζω, inſtipo, ſtruo, digero, σωρεύω, cogo, adglomero, Lucianus. στοιβάσουσι ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, ſtruem lignorum component, Leuitici 1.

Στοιβὰς, στιβάς.

Στοίβασις, inceſſus, ſtructio, Etym.

Στοιβὴ, ῆς, ἡ, ſtœbe herba Dioſcor. non ſcabioſa Herbariorum, ſed phleos Theophraſti hiſtor. lib. 4. cap. 11. vbi ... ferre ait: ... δὲ ... τῶν πλακουντώδεις τε καὶ ... Idem ſic tradit. lib. hiſt. 6. cap. 1. Τὸ δὲ καὶ ... τὴν ... φύλλον, ὥσπερ

ἢ ἐπακτὶς ἢ ὁ τετράλιξ, ἢ ὁ φλεὼς, ὃ δὴ τινες καλοῦσι στοιβήν. Quibus ſtœbē oſtendit παρὰ τὸ φύλλον ἄκανθαν ἔχειν, i. folium preter ſpinā habere: non verò iuxta folium aculeatum, altero quoq; folio condi, vt Gaza intellexit. Plinius etiā non intellecta verba Theophraſti ita corrupit lib. 21. cap. 25. Aliqua & ſecundum ſpinam habēt folium, inquit, vt tribulus & ononis. Quædam in folio habent & in caule, vt phleos, quod aliqui ſtœbem appellauēre. At diſertis verbis ait ipſe philoſophus cap. 5. & 6. ὅτι φλεὼς καὶ ἱππόφεως ἀκανθώδη τοῖς φύλλοις, i. ἀφυλλάκανθα. Ariſtoph. in Ranis paluſtrem eſſe herbam declarat, qua vt cypero ranæ delectentur: apud quem ita Chorus inquit, Ἡλάσαμεν διὰ κυπείρου καὶ φλέω χαίροντες ᾠδῆς. Comment. λεχώδη καὶ φυτὸν eſſe dicit, citatque Theophraſtum, & Ariſtop. in Amphiarao, vbi: Πέδιον αἱ λαίθουσι βρύοισι τῷ σπαρτῷ φλέων, Ex phlei molli lanugine coloris ſubrubidi (qua & mulieres vſas ad lixiuium produnt) doſſuariorum iumentorum ſagmata & centunculi tomenti loco infarciebantur, vt mihi teſtis ἐν ἱππιατρικοῖς Tiberius mulomedicus: Στοιβὴ, inquit, ἢ φλεὼς (legend. φλεὼς) ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ὥσπερ τὰ ὑποδέματα τοῖς νωτοφόροις ζώοις. Rurſus ex phleo plectuntur tegetes reſteſq; : atque id genus quæ πλέγματα vocant Græci. Ἡ δὲ ὕλη ὅθεν ἐπλέκετο, ait Pollux lib. vlt. φλεὼς ὑπὸ τῶν ἐν ἄστει: φλεὼς δὲ, ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Vnde & Euripides in Autolyco Satyrico, Χορτασμοὶ γὰρ ἵπποισι φλεῶνες λύουσι πλόκαι. Dixit & Herodotus φλοίνην ἐσθῆτα, vt & φλοΐνην συνεχίαν ἢ ψιάθους, Idem Pollux. Quare in Gloſſis Galeni ex Hippocrate, quod ſcribitur τὰ τῆς στοιβῆς ἐστι τῶν ἱππικῶν σαγμάτων, mendū ſubeſſe non dubito, & τὸ φλεὼς reponi oportere. A fœcunditate ſeminiſque abundantia dici volunt, παρὰ τὸ φλύειν. Περὶ στοιβῆς lege Galen. lib. 6. cap. 11. τῶν ἀπλῶν φαρμάκων & lib. 7. ſcribitur & στοιβὴ apud Heſych. quod exponitur etiam conſtructio, compoſitio.

Στοιβαδικὸς, tomentitius, mollis, Alex. Aphr. lib. 2. Problem. ὥσπερ καὶ πιλωτὴ ἢ στοιβαδικὴ σάρξ.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem conſitæ. στοιχάδες ἐλαῖαι, Nonn. i. naues ordine diſpoſitæ, ordinariæ. Vide Στοιχεῖ.

Στοιχίδιον, ου, τὸ, paruus ordo, ſeu ſeries.

Στοιχὰς, ἡ, ſtœchas herba: apud Dioſcorid. libro tertio, capite 31. ſcribitur στιχάς. vide ſupra. Στοιχεῖ, locus arbaribus conſitus in verſum & quincuncem diſpoſitis: γῆ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένη, Pollux.

Στοιχειακὸς, οῦ, ὁ, elementalis. vnde & Aduerb. Στοιχειακῶς, apud Inter. Heſiodi Tzetzem.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, elementum, vt ignis, aer, aqua, terra. Vitr. lib. 1. cap. 4. Nanque ex principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora ſunt compoſita, id eſt, ex calore & humore, terreno & aëre: & his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium generatim qualitates. Στοιχεῖα tranſlatè, vt elementa Latine, i. principia, rudimenta, fundamenta: vt Geometriæ elementa ſunt, punctum, linea, ſuperficies, & id genus Philopon. Στοιχεῖα δὲ τοῦ γεωμέτρου γραμμαί, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα: quæ inter ſe coagmentata efficiunt theoremata ſcientiarum. Ariſtot. Καὶ ἔτι τοὺς γραμματικοὺς τὰ στοιχεῖα πρὸς τὴν συλλαβήν. Et κατὰ στοιχεῖα, ſecundum elementa atque literarum ordinem. Iſocrat. ταῦτα γὰρ στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας, i. fundamenta & primordia. Στοιχεῖα τοῦ κόσμου, i. mundi elementa & rudimenta, vocat Paul. 4. ad Galat. Moſis legem in ceremoniis poſitam. Στοιχεῖα οὐράνια dicuntur imagines & ſigna cœleſtia: vnde Στοιχειωματικοὶ dicuntur qui cœleſti ratione imagunculas concinnant euentu ſæpe mirabili, ad fallaciæ Dæmonum erroriſque efficaciam. Talia ſunt animę venenum præſentiſſimum. Paulus ad Galat. ca. 5. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν, Si ſpiritu viuimus, incedamus & ſpiritu. Et cap. vlt. Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, Quicunque ad hāc regulam ſuos greſſus dirigent: vide Στοῖχος. Στοιχεῖον etiam vocatur ſolarii vmbra, quia ex hac velut elementis horarum ratio temporiſque momenta deprehenduntur obſeruatione. Pollux lib. 6. cap. η, Τῇ σκιᾷ δὲ ἐσημαίνοντο τὸν καιρὸν τοῦ δεῖ πνοῦ ἰέναι ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν, καὶ ὅτε δεκάπουν (lege δεκάπουν) ἦν δειπνεῖν τὸ στοιχεῖον ἔδει. Lege cætera in voce Δεκάπους.

Στοιχειόω, μ. ώσω, π. ωκα, elementa trado, atque hominem rudimētis inſtituo. στοιχειούμενοι φόβῳ, timore inſtructi, timoris prima elementa ſuſcipientes, Nazan. in Orat.

Στοιχηδὸν κριθὴ, hordeum in verſus ſpicatum, Theoph. lib. 8. cap. 4. Στοιχηδὸν, κατὰ τάξιν.

Στοιχειωματικοὶ, in Στοιχεῖον.

Στοιχείωσις, εως, ἡ, deformatio, prima elementorum inſtitutio. Θεολογικὴ στοιχείωσις, Dionyſ Theolog.

Στοιχειωτὴς, elementarius Senecæ: vel qui elementa docet, vt Euclides vocatus eſt propter elementa Geographiæ.

Στοιχέω, ambulo, incedo, procedo ordine. στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς πίστεως, ingrediuntur veſtigiis fidei. στοιχεῖν, in verſus rectos porrigi, Gaza. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 6. διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ φύλλα, καὶ ἐξ ἴσου ἀπὸ τῶν ὄζων ἔχειν. Vid. Bud. in Ep. pr. de ordine in quincūcē.

Στοιχηδὸν, ordine, ordinatim, Dionyſ. poeta, ἀμοιβαδὶς στοιχηδόν. Et in verſum, κατὰ τάξιν. turmatim. apud Theoph. hiſtor. lib. 3. cap. 20. ſorbi folia ita diſpoſita. vide Στοιχηδόν.

Στοιχίζω, indagine cingo, concludo. Xenoph. Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως αἱ μὴ ὑπερπηδῶσι, indagine alto cingito.

Στοιχισμὸς, οῦ, ὁ, indages, i. plagarum expanſio varis ſubtectarum. vide Στοῖχοι.

Στοῖχοι in re militari, ordines ſunt à fronte ad tergum ſigillatim porrecti. ζυγὰ verò, ab vno cornu ad alterum ordines inſtructi: vnde οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, στοιχοῦν dicuntur ab Æliano, vt illi ζυγοῦν qui iuga efficiunt. vide Συστοιχεῖν. Στοῖχος, indago ipſa, & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabulaque ferarum cinguntur à venatoribus. Xenoph. in Cyneget. ἐὰν δὲ ἐκπέσῃ στοῖχος ὁ ἀρκυωρὸς ὁ ἀφιέναι. Vide Περιστοιχίζω. Pollux de retibus plagiſque loquens, vocatur, ait, αὐτῶν ἡ στάσις, στοιχισμὸς, στοῖχος, στόχος, στοχὰς, ἢ στιχισμός.

Στοιχὰ, τὸ στοιχεῖον, συμφωνεῖ.

Στολαρχος. &

Στόλαρχος, ου, ὁ, dux claſſis, Heſych.

Στολὰς, άδος, ἡ, lorica genus armaturæ.

Στολὴ, ῆς, ἡ, ſtola, amictus, veſtis genus in talos demiſſæ, veſtis tantùm muliebris eſt. Vnde Cic. obiicit cuidam, quòd quum togam induiſſet, ſtatim verterit in ſtolam. Apud Græcos cōfunditur. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ στέλλομαι, induo, Bayf. Pollux, Καὶ στολὴ μὲν ἡ τῶν ἱεροφαντῶν καλεῖται δὲ αὐτή, καὶ στρατιωτικὴ ἐκαλεῖτο.

Στολίδες, vt teſtatur Pollux lib. 2. ſunt exarati frontis rugæ, id eſt, ἐντιθέσεις, γραμμαί, καὶ ἀναπτυχαί. Plicæ etiam in veſtibus eminentes à Latinis, vt Plinio lib. 33. cap. 8. dicuntur rugæ, & à Græcis στολίδες. ſunt autem eodem Polluce authore lib. 7. αἱ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῦ χιτῶνος ἐπιπτυχαί, μάλιστα ἐπὶ λινοῖς χιτωνίσκοις. vnde στολιδωτὸς χιτὼν, dicitur rugata, vel rugoſa veſtis: vt dixit Plautus in Caſ. vide palliolum vt rugat. Et Martialis lib. 3. rugoſiorem ſtola cùm geras frontem. Ariſtote. περὶ ἀνακύκλων, χαλκείων, ὅταν ἐνδῶσι ταῖς ἀπορίαις στολίδας τὴν αἰσθησιν. Vocantur etiam à Medicis στολίδες rugoſæ prominentiæ in podice, de quibus Galen. 1. κατὰ τόπους, & 9. lib. Simplic. pharm. Paulus lib. 4. c. 26. & 72. vbi ait: τὰ δὲ κατὰ τὸν δακτύλιον στολιδώδεις ἐπαναστάσεις εἰσί. Et Galenus in Gloſſis Hippocratis στολιδωδέστερον, exponit ῥυσσότερον, i. rugoſius. Aetius lib. 14. c. 3. τὸ δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ὅλῳ γίνεται τῷ ἀνεστηκότι σώματι ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπαναστάσεως. καὶ διεγνωσμένως ἀπὸ φύσεως. στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος φύσει πέφυκεν ἔχει τὰς ῥυτίδας: ὅταν δὲ πλεῖον ἀναλιπανθῇ ἡ στολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμα.

Στολιδώδης. vide Στολίδες.

Στολιδωτὸς, in Στολίδες.

Στολίζω, μ. ίσω, π. ικα, orno, honeſto, quaſi veſtimento. Actiu. Acc. Heſiod. Ζωσάμενος στολίσας τοὺς πέπλους. &c. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus, Nazan. in Orat.

Στόλιον, in Epigram. parua ſtola, id eſt, amiculum, veſtis philoſophica.

Στολίς, ίδος, ἡ, στολή. vide Στολίδες.

Στόλισμα, amictus, ἔνδυμα, indumentum.

Στολισμὸς, οῦ, ὁ, ἱματισμὸς, ornamentum, veſtitus, Heſych.

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, veſtiarius, qui ſtolas & alias veſtes conficit Reg. lib. 4. cap. 10.

Στολοκοπία, dicitur τὸ τοὺς ἴσους μίτους διὰ τὸ πίπτειν. Heſ. teſte.

Στόλοκρος, ου, τὸ, præſectas habens comas & attonſas frondes: effertur tam de plantis, quàm de hominibus, Heſych.

Στόλος, ου, ὁ, claſſis: Feſtus: vetuſtius fuit, multitudinem hominū quàm nauium, claſſem appellari in Præcincta claſſis: & etiam nauis commeatus, curſūſque, i. πλοῦς, iter. Syneſius, Τριηράρχαι στόλοι ὁ ναῦς εἰς τὴν Θρᾴκης χρεία στέλλεται. καὶ στόλος, claſſis, Thucyd. στόλος ναυτικὸς, idem, Ariſtot. στόλος & πλοῦς differūt, Interp. Heſiodi. Στόλος, ὁ στρατεία, εἰσβολὴ καὶ ἔπλευσις, exercitus tam terreſtris quàm nauticus, copię, expeditio. Arrianus in 4. Καὶ γὰρ τοὺς Ἕλληνας μεμνῆσθαι σε ἀξιῶ, ὦ Ἀλέξανδρε, ὧν ἕνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐγένετο, προσθεῖναι τὴν Ἀσίαν τῇ Ἑλλάδι, expeditio in Aſiam ſuſcepta eſt. Xenophon in 2. Ἀναβάσ. Πολλοὶ δέ, ἔχει στόλον ὑμῖν ἐστι ταχὺ πορεύεσθαι, i. exercitum. Στόλος, appendix, Gaza. στόλον ἔχει τινά, aliquid habet prominens, Ariſtot. lib. 4. de partib. Ani. στόλος κέρκου, tenor caudæ, idem Ariſtot. lib. 2. de part. Anim. Στόλος Polluci, τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν.

Στόμα, ατος, τὸ, os, bucca, i. concauum illud, in quo ſunt lingua & dentes: παρὰ τὸ τέμνω, vt volunt quaſi τὸ τὰ σιτία τέμνον. Ἀνὰ στόμ' ἔχειν, in ore habere: quod in vtranque partem, i. laudis, vituperationiſque ponitur. In bonam partem ſumitur apud Xenoph. in Hierone, Ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες, i. in ore habent laudantes: frequenter eius laudem recitant. Sic in ore habere ſuo frequenter vſurpare dixit Cicero in Epiſt. ad Lepram: Lepta ſuauiſſimus ediſcat Heſiodum & habeat in ore, &c. vide Διὰ στόματος ἔχειν, καὶ φέρειν: & ἐν στόματι ἔχειν. In malam partem. Ἀνὰ στόμ' ἔχειν, maledicere, facere conuitium, λοιδορεῖν.

Homerus

Homer.Iliad.β,Τοὶς ὡς αὖ θανάτοις ἀνὰ σόμ᾽ ἔχοι ἀμφίλυς, Καί σφιν ἀνάδοῖ τι φερτερον.Cicero Attico.lib.4. Habent in ore nos ingratos. Ἀπὸ σόματος εἰπεῖν,memoriter dicere & commemorare,ἀπὸ μνήμης.& apud Cicero in Catilinam ex memoria exponere dixit.i.ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν,ſiue ἀπὸ σόματος λέγειν. cui opponitur deſcripto dicere. Plut.in 6.Sympoſ.Τοῦτο αὖ τῆς φρασεως ... ἀπὸ σόματος λέγειν.vſus eſt etiam in Solone.& in Themiſt. Ἀχάλινον σόμα,os infrænе ſiue effrænatum, os durum & petulans, maledicum. Euripides in Bacchis, τῆς ἀχαλίνου σόματος ... τὸ δυστυχίας eſſe ſcribit.vſurpauit & Plato lib. 1.de Legib.Plutarchus de liberis educandis,ἀθύρωτον σόμα dixit,quaſi ſine ianua & valuis,apertum,ἢ ἀκόλαστον, vt & Ariſtophanes in Ranis ait, αὐθαδέστομον ἔχοντ᾽ ἀχάλινον,ἀκρατές,ἀπύλωτον σόμα, id eſt homo oris duriſſimi,infrænis,incontinentis,nulliſque valuis patentis & peruij,i.ἀθυρόγλωττος. vide Euripidi in Oreſte:qui etiam σόματος πύλας,i.oris portas, ita extulit in Hippolyto,Τί δ᾽ ἂν ... τι σόματος ἐν πύλαις καθέξω. Διὰ σόματος ἔχειν, vt ἀνὰ σόμ᾽ ἔχειν, in ore habere. Xenoph. Pædiæ 1. Πάντες τὸ κλέος διὰ σόματος ἔχουσι,ἢ ἐν λόγῳ,ἢ ᾠδαῖς.Plutarc.in Fabio,ὅτι πολλοὺς ... διὰ σόματος ἔχοντα τὸν Σκιπίωνα,quum ob res feliciter geſtas Scipio omnibus verſaretur in ore. Διὰ σόματος φορεῖν, in malam partem de vituperatione ita dixit Apollonius in Argonaut. ἢ καί με διὰ σόματος φορέουσι Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ... ,i.illis ſermones dabo,& me vituperabunt. Διὰ σόμα ἄγειν μῦθον, orationem ex ore emittere, ore loqui,apud Homer.Iliad ξ. Διὰ σόματος εἶναι,in ore eſſe,in ore hominum verſari & celebrem eſſe, vt apud Theocritum Idyl.14.πᾶσι διὰ σόματος: vbi ſtὶ intelligitur. Cic.4.in Verrem, Res percrebuit, in ore atque ſermone omnium cœpit eſſe. Dixitque 10.Philipp.In deſiderio ciuitatis,in ore,in ſermone omnium eſſe.Dicitur etiam in ore verſari.Idem in 3.Verr. Iſtius nequitiam & iniquitatem tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam. Terentius in Adelph. in ore eſt omni populo.Rurſus Cicero de Finib. Illa ſemper tibi in ore ſunt. Et in Tuſcul.vigere in ore. Διαίρειν σόμα, os aperire,Demoſt. Luciano in Toxari ſunt ... πρόσωπα ... τὸ σόμα, ... , perſonæ ore aperto hiantes. Ἐμφράττειν σόμα,os obturare & occludere, Demoſthe.in Orat. ... Λύειν σόμα,ora reſoluere,Virg.vel ſoluere Ouid.i.loqui.Sophocl.in Aiace, Δεινὰς δ᾽ ... λύσαι σόμα. Ἐν σόματι ἔχειν,in ore habere,ἀνὰ σόμ᾽ ἔχειν, διὰ σόματος ἔχειν.Cic.in Epiſt.Conſolatio peruulgata, quam ſemper in ore atque in animo habere debemus.In laude: Herod. Πάντες ... ἐν σόματι ... ἀρίστους.In vituperatione: Idē in Erato, Μιλτιάδεα ... ἔχειν ἐν σόματι,Miltiadi obtrectabant. Ἐξ ἑνὸς σόματος,vno ore, vt apud Hebræos פה אחד pehechad, i.vno ex conſenſu.Plato 1.de Leg. Μιᾷ δὲ φωνῇ ἢ ἐξ ἑνὸς σόματος πάντας συμφωνεῖν.Idem 2.de Rep. Πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς σόματος ὑμνοῦσι,omnes enim vno ore prædicaut.Cic.de Amicit. Vna eſt enim amicitia in rebus humanis,de cuius vtilitate omnes vno ore conſentiunt.Virg.Æn.11.

Dixerat hæc:vnóque omnes eadem ore fremebant.

Terentius in Andria, Vno ore omnes omnia bona dicere. Ariſtophanes in Equitib.Οἱ δ᾽ ἐξ ἑνὸς σόματος πάντες ἀνέκραγον,omnes vno ore exclamarunt. Ἐπὶ σόμα ἐλθεῖν,in buccam venire,vt Cicero dixit libr.14.ad Atticum,Aut ſi nihil erit,quod in buccam venerit ſcribes.Et lib.12. Quid quum corã ſumus, & garrimus quicquid in buccam venit? id eſt, inconſideratè. Plato lib.8.de Rep.Οὐκοῦν κατ᾽ Αἰσχύλον ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ᾽ ἐπὶ σόμα. Plutarch. in Βρούτῳ Ὅ τι ... ἐπὶ σόμα κατ᾽ Αἰσχύλον ... . Dionyſius autem Halicarnaſſeus in eadem ſententia explicanda,non σόμα,ſed γλῶτταν ait lib. de Compoſitione verborum, ... τὸ ἐπὶ γλῶτταν ἐλθὸν ... .Ita & Athe. lib.5.vbi Platonem negligentiæ inſimulat,ὅτι δ᾽ ... ὁ Πλάτων ... ἐπὶ γλῶτταν ἐλθὸν ... , quicquid temerè in linguam venerit. Lucianus in libello de ratione conſcribendi hiſtoriam, Ἐπινοοῦντες δὲ ἢ ... ὅ,τι ἂν ἐπ᾽ ἀκροτάτην γλῶτταν,φασίν,ἔλθῃ,Comminiſcentes affingentéſque quicquid verbi temere in linguam, vt aiunt, venerit.Quod & breuius dicitur.ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ.Iſocrates in Panath. ... ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ. Similis videatur is qui temere & arroganter profuſe quod ſuccurrit effutiunt. Εὖ ἔχε σόμα,Eupolis apud Suid.id eſt εὐφήμει,dicere bona verba, aut fauere linguis,ſilēre. Sic etiam ſcribitur in Philoctete Sophocl. Εὔσομ᾽ ἔχε ... ,tace fili. Herodot.in Euterpe,Καὶ περὶ τούτων μοι ... εὔστομα κείσθω. vide Εὔστομος. Ἔχε σόμα, idem,os continere.Euripid.in Supplic. Σίγ᾽ ... ἔχε σόμα,ſilentio os cohibe. Κατὰ σόμα,in os,coram,ἐκ ... ,à facie. Apud Terentium in Adelphis, coram in os laudare,i.ἐπαινεῖν,ἐκ σόμ᾽ ἐπαινεῖν.Plato de Legib.ἐκ τοῦ σόματος τοῦ διώκοντος ἕζεσθαι,coram actore ſedere.Apud Suid ὁ δὲ ... ἐκ σόματος ... ,à fronte.ἐκ σόματος etiam ſignificat aduerſum,contra.Euripides in Rheſo, Τάξει μ᾽ Ἀχιλλέως ἢ σρατοῦ ἐκ σόματος: Rectà contra Achillem & copias Græcorum poſtulat ſe conſtitui.Et mox ſequitur, ἀντίον σόματος. Κουρῆτες σόμα,Curetum os,i.Heſych. ... σόμα. Dici ſolitum ſi quando quis numine afflatus loqui videretur,propterea quod Curetes Cybeles comites,furore perciti diuinare viderentur.Τρίπλευρον σόμα,vide in verbo. Σόμα tranſlatè,vt os apud Latinos.Sic Herodoto oſtia fluuiorum,ἢ λιμένων, σόματα dicuntur:vt apud Poëtam,

Vnde per ora nouem vaſto cum murmure montis
It mare prœruptum,&c. Idem dixit 6. Æneid.
-neque enim ante dehiſcent
Attonitæ magna ora domus,&c.

Τὸ σόμα τῆς γαστρὸς,os ventriculi,Galen.ad Glauc.i.σόμαχος,vt ibidem mox ſequitur:& σόμα κοιλίας pro eodem,Alexand. Aphrod.lib.2.Problem. Σόμα,acies gladij,quòd ea parte mordeat,mucro. vnde & δίστομον dicitur gladius vtrinque ſcindēs. πεσοῦνται σόματι μαχαίρας,cadent acie gladij,Lucæ 21. Σόμα in acie,primi ordines,vt poſtremi οὐρά ἢ οὐραγία: vt dicitur σόματος ... τάξεως,id eſt,acies & frons exercitus inſtructi & cōpoſiti ad prælium:quia eſt velut acies ferri perrumpens, & aperiens id in quod impellitur.Xenoph. 5.Ἀναβ. ... ἀπὸ τοῦ σόματος ... ἀρχὴν ... .Idem,οὐ αὐτὸς ... ἐν τῷ σόματι τὸ πλεῖστον. Ili. 10. ... ἀνὰ πτολέμου σόμα ... . Et in 10. Ἡ ... πολέμοιο μέγα σόμα ... .Bellum enim prælio homines deglutit vt bellua quædam immanis.Rurſus Iliad.li. ... Σόμα,oſtium,εἴσοδος, aditus & os. Odyſſ.χ. ... θύρετρα ἢ ἀργαλέον σόμα λαύρης.id eſt, ... τὰ θύρας χάσμα, Heſych. Ariſtoteles de mundo, ἐν δὲ ... σόματι ... ,&c. in anguſtis faucibus apertus. Σόμα λιμένος,fauces portus,Plutarch. Σόμα τῆς ὁδοῦ,introitus viæ, Xenoph. Σόμα ποταμοῦ,Homer. Σόματα πνεύματος,ſpirituum exitus,Ariſtot.de mundo. σόματι ἐμπορίων,oſtiis emporiorū, in aditibus,Demoſth. σόμα τοῦ βίου,i.τέρμα,vitæ oſtium ſeu extremum.Xenoph.Ageſil. ... ἐπὶ τῷ σόματι τοῦ βίου ὤν,etſi ad oſtium vitæ iam perueniſſet,vt ex ſerie verborum & loci ſententia colligere eſt.

Σομακάκη,ης,ἡ,vitium quoddam oris de quo in Σκελοτύρβη ex Plinio,apud quem ſcribitur Στομακάκη.

Σομαλγία,ας,ἡ,oris dolor,ἡ ἐν τῷ σόματι ὀδύνη.Eſt & loquacitas, γλωσσαλγία,σωμυλία,φλυαρία,Pollux.

Σόμαργος,ου,ὁ,ὁ λάλος,fabula, Æſchylus. Eurip. in Medea dixit σόμαργοι γλωσσαλγίαι.

Σοματικὸς,ori gratus,εὔστομος. Σοματικὸς qui oris vitio laborat. Σοματικὸς, ſanandis oris vitiis accommodus. vnde σοματικὴ (ſubaudi σκευασία) dicuntur à Galeno lib.6. τῶν κατὰ τόπους capit.1. quæ ad vuas, tonſillas, ac omnes repentinas oris inflammationes accommodantur.Stomatica vocat Plinius: cui ſtomatice,σοματικὴ,ſubaudi σύνθεσις,i.compoſitio, apud Dioſc.lib. lib.3. de glycyrrhiza legend. ἢ σοματικὴ(nempe τὸ χύλισμα) ... . Plin.lib.22. cap.9. glycyrrhiza commanducata ſtomatice eſt. vide Σομαχικός.

Σοματουργὸς,Ariſtoph.ore artifex.ore opus ſuum faciens.

Σομαυλεῖν,eſt tibia ore ludere,apud Plat.& Pollue.

Σομαχικὸς,οῦ,ὁ,ſtomachicus Plin.qui ſtomacho,id eſt,ventriculi orificio laborat,& cibum continere nequit.Paulus Ægineta libro 3.cap.37. περὶ δὲ ... σομαχικοὺς ... .ſic & Aetius libro 9. Hic affectus in quo vomunt & ſtomachus ſubuertitur ... σομάχου ſuo nomine,vocatur à Galeno lib. ... τόπων,vbi & ait, ... σομαχικοί, ... Verùm generale vocabulum fuiſſe, his oſtendit idem Galenus lib. 8.de hepatis affectibus loquēs, ... σομαχικοὺς ... . Dioſcorides ita ſcribit de rubo Idæo, σομαχικοῖς ... . Mendoſè igitur apud Plinium libro 24.cap. 14. Stomaticiſque ex aqua bibendus datur:legendum enim ſtumachicis, vt libro 20. & 21.cap.9. & 5.legitur.Contra verò apud ipſum Dioſcorid. lib. 3.de glycyrrhiza,vbi:δὲ σομαχικὴ(nempe τὸ χύλισμα) ... :reponendum σοματικὴ.Rectéque Plinius lib.22.capit. 9 glycyrrhiza commanducata ſtomatice eſt.vide Εὐσόμαχος, & Σόμαχος.

Σομαχικῶς.Aduerb. q.ſtomachicè:vt σομαχικῶς ... ,apud Galen.vide Σόμαχος.

Σόμαχος,ου,ὁ,ſtomachus. Sed in vtriúſque linguæ nomine cauſa

da eſt æquiuocatio periculoſa. A faucibus ad linguæ radices quaſi canalicula ſiue fiſtula ſubiacet, qua eſculenta poculentaque tranſmittuntur in ventrē, quo cum committitur atque coniungitur: ea, inquam, tota στόμαχος, & ſtomachus Latinè nominatur. Eſt verò vbi ea vox de ſumma fiſtulæ huius parte tantùm intelligenda ſit: eſt & vbi de infima ſolùm. Στόμαχος, ſtomachus, i. ſtomachi pars ſuperior, Latinè gula, οἰσοφάγος λαιμός: cuius aditus in ipſis oris faucibus ὁ φάρυγξ dicitur & ὁ φάρυγξ aliquando indiſtinctè, ἡ ἀχανία, Suid. ſiue vt Homero λαιμός, id eſt, τοῦ στομάχου ἀρχὴ: vt aſperæ arteriæ iter principiumque λάρυγξ dicitur, ἡ ὁ φάρυγξ, id eſt, τοῦ βρόγχου ἀρχή. Homerus Iliad. γ, ἢ ἐς ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ, hoc eſt, inquit Interpr. φάρυγγας, λαιμούς: ἐπεὶ συνεζευκται ὁ στόμαχος τῷ λαιμῷ. Celſus lib. 4. cap. 5. Faucibus ſubeſt ſtomachus, hoc eſt gula: vt & libri illius principio, vbi ait, Deinde duo itinera incipiunt: alteram aſperam arteriam nominant: alterum ſtomachum. arteria exterior ad pulmonem: ſtomachus interior ad ventriculum fertur. Sic & Cicero vſurpauit lib. 2. de Nat. Linguam autem, inquit, ad radices eius hærens excipit ſtomachus, quo primùm illabuntur ea quæ recepta ſunt, &c. Quo ſenſu accepit etiam Galen. lib. 6. τῶν ἐν τόποις, cap. 3 vbi, Καταφέρεται γὰρ αὐτῶν πολὺ ἐς ἂς τοῦ φάρυγγος, εἰς τὸν στόμαχον, i. defertur enim multū, tum in iter arteriæ, tum in ipſum ſtomachum, id eſt, gulam. τὸ μὲν ἴδιον, οἰσοφάγος, τὸ δὲ κοινὸν στόμαχος. Gal. lib. 4. περὶ χρείας μορίων, initio libri. Στόμαχος, ſtomachus, id eſt, inferior pars ſtomachi, orificium vētriculi, τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ſeu τῆς κοιλίας, quod & καρδία impropriè dictum eſt, vt diximus in voce Καρδιωγμός. Galenus Methodi lib. 13. Λέγω δὲ νῦν στόμαχον οὐχὶ ὅπερ ἡ συνήθεια ὀνομάζουσι, στόμα γὰρ οὕτω καλοῦσι καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὅπερ ὅταν εἴπωσι συγχωρεῖσθαι τινας στομαχικοὺς, &c. id eſt, Voco hoc loco στόμαχον, quem ita propriè Græci appellant, i. gulam: nā ſic aliquando nominant os ſiue orificium ventriculi, vt cum aliquos ſtomachicè (i. ſtomachi vitio, qui στομαχικοὶ dicuntur) animi deliquium pati. Caſſius in Medicinæ Problem. Quæſt. κα, ἐπειδὴ ὁ πόσις, ἀλλὰ τὸ κοιλίας ὑφίσταται καὶ τὸ στόμαχον τὸ ἄφεσ, ὁ καλοῦσιν τῷ στόμαχι τῆς κοιλίας, Celſus lib. 4. cap. 1. Stomachus verò, qui inteſtinorum præcipuum eſt (alij codices, principium eſt) neruoſus à ſeptimæ ſpinæ vertebra incipit, ac circa præcordia, cum ventriculo committitur. Huius partis multiplices aff ctus ibidem legito. Et apud Galen τῶν ἐν τόποις lib ε. E iuſmodi ſunt exempli cauſa, ἀῤῥωστία καὶ ἀτονία, ſiue ἔκλυσις τοῦ στομάχου, infirmitas, reſolutio ſtomachi Celſo, ſiue ſolutio & diſſolutio Plin. καρδιωγμὸς, διάτρησις, ἀνατροπισμὸς, ἀνορεξία, ναυτία καὶ στομαχικοὶ διὰ τοῦτο propriè dicta, atque id genus, de quibus ſuis locis. Στόμαχος etiam impropriè de ventre dicitur, vt & ſtomachus Latinè. Nicandri Interpres in Alexipham. Οἱ μὲν ὅτι στόμαχον ἀκούει· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω, οἱ δὲ ἀρχὴν βρωμάτων τὴν γαστέρα ὀνομάζουσιν. ἐκ δὲ τοῦ σώματος, ζήτητε ἐν συγγραφῇ σώμ. Sic etiam ſtomachū pro ventre ſumpſit Iuuenalis Satyra 5. Et Gellius lib. 17. c. 11. Στόμαχος tranſlatè, os vuluæ Celſo, τὸ στόμα τῆς μήτρας. Hippocrates lib. περὶ ἀφόρων, ἐπειδὰν ἐπιτέγγηται δὲ τῶν γυναικῶν ὧν αἱ ὁ στόμαχος μὴ τὸ πρόσω κύψας ξυμμύη. Et alibi, Οἷσι καὶ ἔσω τοῦ κεφαλῆς προφέρεται ἐκ τοῦ στομάχου. Quod Latini non imitantur. vide Στομαχικός.

Στομβάζω, ore dilatato loquor, πλατυστομῶ.

Στόμβος, grauiter ſonans, grauiſtrepus, clamoſus, βαρύηχος, βαρύφθογγος, apud Hippocr.

Στομίας, ὁ, ὁ, magnum os habens. Item rebellis, oris duri & contumacis, ἀστομος: de equis qui non parent frænis, Suid.

Στόμιον, ου, τὸ, os paruum, oſculum, buccula Apuleio, Ariſtot. in Problem. Galenus lib. Therapeut. τῶν πρὸς Γλαύκ. de vlcere Gale. ad Glauc. Dicitur & de puteo & de aliarum rerum introitu, vt os Latinis. Ariſtot. de mundo, ἐν τῶν πολλαχόθι πολλὰ στόμια τῆς γῆς ἀνέῳκται. id eſt, exitus ſpirituum in multis locis terræ patefacti ſunt, i. ſpiracula & emiſſaria. ora venarum etiam στόμια vocat Alex. Aphrod. Lucianus de luctu, πρὸς ὀλίγον ἐκ στομίου ὑπερκύψαι, i. paulisper è ſpecu apparere & proſpicere. Στόμιον τῆς ὀργῆς, Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 5. antri aditus vel introitus. Στόμιον, lupatum, frænum, vel potius ea pars fræni quam equus contumax commordet, vt eſt apud Xenophontem, i. ὃ ἀναφέρεται, & quod commanducat cum frænatus eſt. Eurip. in Hippolyto, Αἱ δ᾽ ἐκπαιδευθεῖσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις.

Στόμις, ὁ, effrænis, ὁ στομίας, ὁ ὥσπερ στόματι κατειλήφθαι χαλινοῖς, apud Æſchyl. Στομὶς, vide Φορβειά.

Στομοκρανα. vide Σκολοπενδρα.

Στομόδομος, ὁ, ὁ, loquax, στωμύλος, Pollux.

Στόμωσις, conuitium, garrulitas.

Στομόω, ῶ, ώσω, ὠκα, ωμένος, ωμαι, roboro, conſolido, σκληρῶ. Vnde στομῶ τὴν μάχαιραν, exacuo aciem: quaſi os gladij concinno, tempero, & obduro: quod niſi fieret, inutilis gladius eſſet. ὅταν δ᾽ ἔρυμα ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομωθέντι, dum calidum eſt ferrum, frigida temperetur. Nazianz. in Orat. ἐστομωμένη ἐχίδνης, Eurip. i. στρατηγημένη, inſtructa & armata. Idem, τοῖς τὸ στρατηγικὸν αὐτοῖς στομωθέντες. Plutarc. Αἴγιστα γὰρ τοῖς παισὶν ἐκ τούτου κρᾶσιν στομοῦσθαι, ἐκ κρατυνέσθαι. Baſilius, Οὐ τὸ σιωπᾷ βαφῇ οὐδ᾽ ὅτῳ τὸ σῶμα τοῦ αἰσθητοῦ ἐστομωμένος, ἀλλ᾽ ἀνίκητον ἐποίει τοῖς λόγοις. Idem Plutar. in Antonio, ἡ σφενδόνη τὴν ὅπλοις στομῶσαι: vbi στομῶσαι eſt infeſtā aciem obuertere, firmare atque munire infeſto agmine. Στομόω, ὤ, fut. ώσω, os facio, vt στομῶ ἐγκύστιμον tumori ſuppurato os facere quo pus exeat, oſtiolo facto aperire apud Galen. apud Hippoc lib. 6. τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Στομόω, os compono & formo, ac inſtituo ad decorem. Ariſtoph. νεφ. ἡ μάνθανε δ᾽ ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, fac vt exacuas ipſum, i. ὀξυνεῖς, εὖ εἶναι ποιήσεις. Herodotus in Melpom. de compactis & colligatis intra farmēta falſis Scytharum vatibus, dixit: χρησάμενοι ἐπίστομα δήσαντες καὶ στομώσαντες.

Στομυλιάζω, blaterare, κροτοφθίζειν.

Στομύλματα, τα, ampullæ, nugæ.

Στομύλος, loquax, λάλος.

Στομφάζω, ἄσω, ακα, magna loquor, reſono, ſuperbio, irrideo, grandius pronuncio & ore patentiore. Ariſtoph. in Veſp. εἶτ᾽ αὖ τις ὁ Αἴσωπος ἢ γέλωτα σοὶ στομφάζοντες. Comm. ἐπὶ ὄγκῳ γελώντες, ἢ στομφάζοντες ἀλαζονεύεσθαι.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, acerbus, arrogans, durus, σκληρὸς τῷ στόμαχι: à nomine στόμα & ὄμφαξ. i. vua acerba. Ariſtoph. νεφ. Æſchylū vocat ψόφου πλέων, στόμφακα, κρημνοποιόν.

Στομφαστικὸς, ὡ, ὁ, magniloquus.

Στομφώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, amplo ore. στομφὼς Polluci, τὸ εὔστομον καὶ εὔφωνα.

Στόμωμα, ατος, τὸ, ferrum eſt acie (id eſt vulgò acier) ſiue chalybe temperatum & roboratum: ἀπὸ τοῦ στομῶ. Cratinus apud Pollucem, ἐκ χαλκοῦ χαλύβδικου στόμωμα. alibi etiam χαλκοῦ στόμωμα. Sic tamen apud Daimachum in Poliorceticis, τῶν στομωμάτων, ait, τὸ μὲν Σινωπικὸν καὶ χαλυβδικὸν χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά: λακωνικὸν δὲ εἰς ῥίνας καὶ τερέτρα καὶ γλυφεῖα, καὶ χαρακτῆρας καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ λυδικὸν εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας καὶ ξύρια καὶ ξυστῆρας. Cum Plinius diceret lib. 34. cap. 14. Neque alia genera ferri ex mera acie temperantur, cæteris admiſcetur: nihil aliud per ferrum acie tēperatum ſignificauit quàm στόμωμα. Quare conſtat mendo minimè carere, quod apud ipſum ita legatur cap. 11. lib. eiuſdem. Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocāt ſtomoma. videtur deeſſe ferri vox poſt decuſſum: vt ſit quod apud Græcos ἡ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπίς. Aëtius Serm. 10. cap. 11. Τὸ εἶδος δὲ ὁ ἀποκείμενος, ὅτι αὐτοῖς, σιδήρου στόμωμα. ὁ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἰῶδες τοῖς χαλκείοις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος συγκρινόμενος καὶ τυπτόμενος, &c. Idē dixerat Sermon. 9. capite 48. πλάτυσμα σιδήρου στομώματος, id eſt laminam ex ferri ſtomomate. Dioſcorides, λεπὶς δὲ στομώματος ὁ μὲν αὐτὴ τὸ τῇ χαλκοῦ λεπίδι, ſquamæ ſtomomatis vis eadem eſt quæ ſquamæ æris. Non verum igitur quod legitur apud Celſum libr. & cap. 6. in Cleonis collyrio, ſquamā æris ſtomoma appellari. vide Galen. lib. 19. Simplic. vide Φολίς. Στόμωμα, robur & ſolida vis rei cuiuſpiam Plutar. τὸ στόμωμα τὸ τῆς καρδίας dixit: Et rurſus, σιδήρου στόμωμα καὶ ἀκμὴν ἀπολειφθέντες: quod & aciem ferri poſſis dicere. Idem in Flaminio de bellico apparatu loquens pro robore aciei poſuit: ταύτην γὰρ τὴν στόμωμα περὶ μάχην ἀποχρῆν. Et alibi, Κελτοῖς αὐτῶν ὥσπερ στόμωμα τεταγμένοις χρησάμενος.

Στόμωσις, ἡ, acies, acumen, robur. Sophocl. in Oedipo Coloneo, Τὸ σὸν δ᾽ ἀφῖκται δεῦρ᾽ ἐπίχαντον στόμα, πολλὴν ἔχον στόμωσιν. Interpr. δεινότητα καὶ πανουργίαν, dicendi vehementiam & aſtutiam: veteratoriam eloquentiam.

Στοναχέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſuſpiro, στενάζω, Neutr.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, ſuſpirium, στεναγμὸς, dolor, gemitus: ſecunda breui.

Στοναχίζομαι, ίσομαι, ισμαι, ſuſpiro, gemo. Depon. Iliad. β, ὑπὸ δὲ στοναχίζετο γαῖα.

Στόναχος, ὁ, στοναχὴ, στεναγμὸς, Suid.

Στονόεις, εσσα, εν, ὁ, ſuſpirioſus, gemebūdus. Apol. ἀπενόσφιν ἐπ᾽ ὄμματι νύκτα φυλάσσω. Hom. Iliad. θ, βέλεα στονόεντα χέοντο, i. τῶν ποιούντων στεναγμοὺς ἄξια, i. tela lamentabilia, & quæ ſunt cauſa lamentationis, moleſta.

Στόνος, ου, ὁ, στεναχὴ, λύπη.

Στόνυξ, ὁ, acies & mucro: & abuſiuè quicquid eſt mucronatum. & in acumen deſinit vel exit. λοίγιος στόνυξ, lethifera teli cuſpis, apud Lycophr. Apol. Argon. lib. 4. Πετραίῃ στόνυχι χέλυος σφυρόν. Comm. Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος. καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ ὀξὺ λέγει. Heſyc. τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, στόνυχες, extremitates vnguium.

Στοργέω, ῶ, ήσω, ηκα, amo, φιλῶ.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, amor, εὔνοια, affectio amoris, vt eſt filij erga parentes. ἀπὸ τοῦ στέργειν.

Στορεννύω & Στορνύω, vel

Στορέω, ῶ, ἐστόρεσα, ἐστόρεσμαι, vel στορέσω, ſterno, ſopio, ſedo, mitigo, tranquillo, ἐπέστρωσα, Hom. Odyſſ. γ, στόρεσεν δ᾽ ἐπὶ πόντον. ἀεθλεύσαντας

ἐδάφεσιν ἰσωθέν, ſolo æquatur, in Epigr. Baſil. Οὐ διελθὼν [illegible] τὰ ὠτα, [illegible] ἀνατρέψαι, [illegible], animos eorum proſternamus, Thucyd. lib. 6. vbi Interpr. ait figuratam eſſe locutionem. Στορέννυμι, ſternere, vt de lecto dicitur Iliad. vlt. [illegible] Homer. ſτορέσαι, καταστρῶσαι, ſternens. ſτορέσαν, ſtrauerunt, Apol. Rhod. ſτόρεσε, Idem, vide Καταστορέω.

Στορεύς, tranquillans, ſtrator, Apollon. lib. 1. γαληνωτικός, Heſyc. Eſt & pars igniarij, ἡ ἐσχάρα dicta fomes nimirum qui ſubſterni ſolet ad concipiendam flammam aut ſcintillam quæ è ſilice excuditur teſte Heſych. & ſchol. Apol. vide Τρίβειν.

Στόρθυγξ, ſpiculum haſtæ, [illegible]: ſtipes. Pro priapo in Epigr. ſτόρθυγγα δικέρων, de cornibus cerui. Ibidem, id eſt, bicornem ramum ſeu brachium. vnde [illegible]. Στόρθυγξ, capilli cum ſordibus implicati. Pollux, [illegible] ſτόρθυγγας ὁ [illegible].

Στορύα, zona, ζώνη, Suid. & Heſyc.

Στοχάζω, intra ouile pecora cogo atque includo, Heſ.

Στόχευσις, ὁ, varus.

Στοχάζομαι, [illegible], id ictum deſigno, peto, vt gladiatores petere inter ſe dicuntur, [illegible]. Plato in Euthydemo, [illegible] τὸν λόγον, [illegible] ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, [illegible], iterum petiit & aggreſſus eſt iuuenem argumentatione. Inde [illegible], genus ſpathæ petitionibus gladiatoriis præcipuè accommodum, quo punctim aduerſarium petimus potius quàm cæſim. Στοχάζομαι, collimo, ſcopum peto, oculum in ſcopum intendo, & quod vulgò dicitur, album figo. Polybius, ſτοχάζεσθαι [illegible], i. ſagittâ vel iaculum collimare, [illegible]. Xenophon, [illegible] τῶν ἀνθρώπων ſτοχάζεσθαι, i. homines figere, ictu directo ferire, [illegible]. Στοχάζεσθαι per tranſlationem, eſt animi intentionem ad propoſitum ſuum dirigere & conferre, cogitatus dirigere, reſpicere ad. Ariſtot. 5. Metaphyſ. [illegible] ſτοχαζόμενος, cuius ſcopus & propoſitum eſt voluptas. Halicarnaſſeus de Iſocrate, [illegible] ſτοχάζεται [illegible], magis eo intentionem dirigit. Ariſtotel. 4. Ethicor. ſτοχάζομαι [illegible], ſtudeo vt placeam. Plato de Legibus. ſτοχάζομαι [illegible]. Στοχάζεσθαι, conijcere, conſiderare, conjecturam facere, coniectura colligere. Genitiu. ſτοχάζομαί σου, Phalar. de te coniecturam capio. [illegible] ſτοχασάμενοί σου; in Epigr. [illegible] ſτοχαζόμενοι [illegible], non rectè de viro iudicantes, Plutarch. in Fabio. Iſocrat. ad Demonicum, [illegible] ſτοχάζεσθαι [illegible], mentem deorum ſpectare ſeu coniectura colligere. Chryſoſt. [illegible] ſτοχάζεσθαι [illegible]. ſτοχαστέον τοῦ μέσου, coniectandum eſt medium, Ariſtot. lib. 2. Polit. [illegible] ὀρθῶς ſτοχαζόμεθα τοῦ [illegible], quòd ſi reipſa veritatem exquirimus. Plutarch. in Pericle. [illegible], hæc ita expoſita ſunt, vt magna ex parte res euenit. [illegible], Galen. libr. 1. ad Glauc. victus ratio tibi exquiſita & expenſa. ſτοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, ex moribus coniecturam accipio, Phalar. in Epiſt. ſτοχάζομαι, Bud. Epiſt. 1. iungit Accuſ. [illegible] ſτοχάζεσθαι. Στοχάζομαι, colo & nutus eius obſeruo quem colere conſtitui. Polybius, [illegible] ſτοχάζεσθαι τοῦ δήμου, Idem, [illegible] ſτοχάζεσθαι [illegible].

Στοχαστάδες, αἱ, ædificium ex tempore extructum ad æquandũ locum vbi tenduntur plagæ, Pollux.

Στοχασμός, οῦ, ὁ, gladiatoris petitio, [illegible]: & [illegible]. Suid. & coniectatio Plin. i. coniectura. contemplatio. [illegible] ſτοχασμός, Sulpit. Victor de Rhet. & Trapez.

Στοχαστής, οῦ, ὁ, interpres conjector Ciceroni.

Στοχαστικός, οῦ, ὁ, coniecturalis, qui coniicit, qui conjectura excogitando mente capere poteſt, qui eſt ſolerti coniectura, & cõſultus. Et ſτοχαστικὸς ἀνήρ, qui certę deſtinationis eſt in iaculando, vel telo aliquem petendo, hoc eſt εὔστοχος. Ariſtot. 6. Ethic. Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν ſτοχαστικὸς κατὰ τὸν λογισμόν, qui mentem figere ſolet ratiocinando in eo quod operæpretium.

Στοχαστικῶς, Aduerb. coniecturâ: Gellio lib. 14. c. 3. coniectatoriè.

Στράβαι, αἱ, compedes: vnde vulgaris vox [illegible], i. [illegible].

Στραβαλοκομάω, ῶ, criſpa coma ſum.

Στραβαλός, Achiuorum lingua qui ex quadrato & tereti corpore videtur accipi & pro tortuoſus, tortus.

Στρέβολος, genus conchæ, [illegible], Athen. lib. 3. Heſ. κόγχος ὁ [illegible], buccinum.

Στραβισμός, diſtortio oculi, obliquus aſpectus, vt limorum, [illegible].

Στραβός, οῦ, ὁ, &

Στράβων, ωνος, ὁ, ſtrabo, qui diſtortis eſt oculis, ſeu peruerſis, [illegible], τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένος, [illegible], Pollux.

Στραγγαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuffoco, ſtrangulo.

Στραγγάλη, ης, ἡ, locus ſtrangulationis: & ipſa ſtrangulatio. Ioſeph. [illegible] ἢ ſτραγγάλη.

Στραγγαλιά, ᾶς, ἡ, obligatio, [illegible], Heſyc. [illegible]. Pro fraude atque doloſa tendicula: [illegible] ſτραγγαλιὰς ἀπάξει [illegible], declinantes in obligationes adducet Dominus cum operantibus iniquitatem, Pſal. 124. ſτραγγαλιὰς βιαίου δόγματος διαλύειν, violenti dogmatis nodos diſſoluere, Nazanzen. in Oration. Vide Heſych.

Στραγγάλια, τά, apud Apſyrt. ſunt [illegible], i. toſi & duritiês ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλίδες, nodi ſiue nexus intricati, & quidem globuli, quum humor non coquitur, nec excernitur, ſed redundat, Cæl. libro 10. c. 11. Pollux, [illegible] αἱ ſτραγγαλίδες. Stratis in Phœniſſis, [illegible] ſτραγγαλίδας [illegible]. vbi per ſimplex γ. Suidæ ſτραγγαλίδες, [illegible]. Pherecrates, [illegible] ſτραγγαλίδας [illegible].

Στραγγαλώδης, εος, ὁ ἡ ὁ, tortuoſus, [illegible].

Στραγγαλόω, diſtorqueo, [illegible], ſtringo. Alexand. Aphrod. in Problem. de cane rabido, [illegible] ſτραγγαλοῦται [illegible], i. cauda præ nimia ſiccitate horret, tabeſcit, & extenuatur.

Στραγγαλωτὸν [illegible], lorum nodoſum quo cædebantur ſerui, Suid. Ὁ δὲ [illegible] ſτραγγαλωτῷ [illegible].

Στραγγεῖα τὰ ἰατρικά, inſtrumenta quibus Medici humorem exprimunt, vt ſunt medicinales cucurbitæ, Alexand. Aphrodiſ. Probl. 59. lib. 2.

Στραγγεύω, criminor, premo, [illegible] Suid. [illegible], Heſyc. vnde ſτραγγεύομαι, i. [illegible], angor, premor anguſtiis. Ariſtoph. [illegible] ſτραγγεύομαι, ad quid ita ceſſo? vbi [illegible] vacat: i. [illegible] quid cunctor anxiéſit à Στράγξ.

Στραγγίας πυρός, triticum ſtrangias appellatum. Theophr. lib. 3. de cauſ. plant.

Στραγγίζω, extillo, aquam excludo guttatim, exprimo humorem. Dioſc. lib. 1. c. 32. [illegible] ſτραγγίσαι τὸ ὕδωρ, ita ne extillet aqua, ſτραγγίζων τὸ ὕδωρ, aquam extillãs, Hermolaus: excludẽs aquã, Ruellius: ſinens effluere aquam, Marcel. libr. 2. Dioſc. cap. 87. ſτραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου, decurrere faciet ſanguinem ad baſim altaris, Leuitici 1.

Στραγγός, obliquus, peruerſus, inordinatus, [illegible], Suid.

Στραγγουρία, vrinæ ſtillicidium, diſtillatio vrinæ, δυσουρία. Quibus lotium ægrè it, Græci & à difficultate & à dolore δυσουρίαν id malum dixerunt, quibus ſubſtillum eſt ſτραγγουρίαν. Cato de Re ruſt. c. 156. Nunc de illis quibus ægrè lotium it, quibúſq; ſubſtillum eſt. Græci hoc vitium ſτραγγουρίαν dixerunt, dum ſcilicet vrina non niſi per interualla ſtillis fluit. Galen. adſcriptæ definit. dicunt ſτραγγουρίαν eſſe [illegible]. Cicero veſicæ morbum appellat. Plato in Epiſt. [illegible] τῆς ſτραγγουρίας, morbo impeditur vrinæ difficulter reddendæ. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] ſτραγγουρίας.

Στραγγουριάω, ῶ, vrinæ difficultate laboro, vrinæ ſtillicidio laboro & vexor. Com. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] ſτραγγουριῶν.

Στράγξ, vel

Στράξ, γὸς, gutta quę paulatim defluxit, ſtilla. [illegible] ſταλαγμός, Interp. Ariſtoph. in Nebul. Vnde verbũ Στραγγεύομαι.

Στράπτω, fulgeo, fulguro, ἀστράπτω.

Στρατάομαι, caſtra loco, bello, ſum in exercitu ſeu caſtris. Iliad. γ, [illegible] ἐστρατόωντο [illegible], &c. [illegible], ſtatiua habebant, [illegible].

Στρατάρχης, dux exercitus.

Στρατάρχαι, οἱ, duces exercitus.

Στρατεία, ας, ἡ, expeditio, bellum, [illegible], munus militare ſeu militandi, ipſum officium militandi. acies. vnde [illegible] vide Cyril. In Append. & Στρατιά inferiùs. ſτρατεία propriè eſt [illegible], Thucyd. ſτρατείας [illegible], vitatio ſeu detrectatio militiæ, Demoſth. ſτρατείας [illegible], facta expeditione. Iſocrat. Στρατείαν ἄγειν, Idem. Στρατείαν ποιεῖν, facere expeditionẽ, exercitum cogere. Iſocrates Philippo, [illegible] ſτρατείαν ταύτην, cur non ſingulari confidẽtia hanc expeditionem ſuſcipias. [illegible] ſτρατείας [illegible], expeditiones ſumpſerunt, Thucyd. Στρατείας ποιεῖν, ſtipendia facere dixit Polyb. & [illegible] ſτρατείας, iam quinque annua ſtipẽdia feciſſe: & [illegible] ſτρατείας [illegible], viginti annua ſtipendia facere apud eundem.

Στράτευμα, ατος, τό, exercitus, manus, agmen, Thucyd.

Στρατευσιμος, ου, ὁ, militaris, bello habilis & idoneus.

Στρατεύσιμος, ου, ὁ, idem.

Στρατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, &

Στρατεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, milito, mereo, ſtipendia facio, delectum ago, bellum infero, exeo in expeditionem. Ariſtot. 2. OEcon. τοῖς στρατευομένοις συμφέρειν τὰ σιτηρέσια, &c. militantibus ſtipẽdia denegabat. Ariſtophan. ἀπὸ μισθοῦ στρατεύεσθαι, ſtipendio merent, Xenoph. στρατεύομαι ἐπὶ τινος, Idẽ. στρατεύεται ἡμῖν, nobis meret, ſub nobis ſtipendia facit. Demoſt. 1. Petri 2. ἐπιθυμιῶν, αἵ τινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς. στρατεύεται Καίσαρι, militat Cæſari, ſeu meret, Nazanz. στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτορι Ποστουμίῳ, ſub dictatore Poſthumio merens, Plutarch. in Camillo. στρατεύεσθαι ἰέναι, in militiam proficiſci, Plato de Leg. στρατεύω τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum ſumo: ſic Valla. στρατεύειν ἐπί τινας, bello laceſſere, &c. Thucy. στρατεύω ἐς γῆν, inuado terram, idem Thucyd. ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum ſunt ingreſſi hoſtiliter, idem Thucyd. στρατεύσαντες ἐς Πλάταιαν, idem, cum exercitu Platæam profecti, &c. quæ ciuitas ſocia erat Atheniẽſium. vide Interp. στρατεύειν ἐπ' αὐτοὺς δίκαιον, æquum eſt eis bellum inferre, ſic Hermog lib. 2. περὶ εὑρέσεως. στρατεύουσιν ἐπ' αὐτούς, Thucyd. infeſto exercitu eos aggrediuntur, arma inferunt. στρατεύειν ἐπὶ τὴν πόλιν, idem. στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, cum exercitu adeo Potidæam, idem Thucyd. vbi non ſignificatur hoſtilitas. στρατεύσαντες ἄριστα, optimi in re militari.

Στράτευσις, expeditio.

Στρατευτικός, militaris. Bud. in Epiſt. poſter.

Στρατηγεῖον, ου, τό, locus vbi conueniunt milites, prætorium.

Στρατηγέομαι, regor ducis conſilio. στρατηγεῖσθε ὑπ' ἐκείνου, Demoſth. ducimini ab eo. τὰ στρατηγηθέντα, prætoria facinora, idem Demoſthen. Sic dicitur vt βασιλεύομαι, δεσπόζομαι, κυριεύομαι. Iſocra. στρατιὰς ὑπ' Ἀθηναίων στρατηγουμένας μάχεσθαι, quæ ſub imperio & ductu Athenienſium geratur. Στρατηγοῦμαι, arte imperatoria & ſtratagemate vincor, καταστρατηγοῦμαι. Gregorius de Iuliano in Perſide intercepto, ἔστιν λαθεῖν διὰ τὸ τῆς ἐφόδου τάχος, οἷ τε ὑπὸ ἀφροσύνης στρατηγούμενος, arte bellica deceptus, victúſque.

Στρατηγέτης, ου, ὁ, dux exercitus.

Στρατηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum prætor vrbanus. Item ducem ſeu gubernatorem rei bellicæ ago, ſum dux belli, ducis fungor officio, præſum, ſum prætor exercitus, ſum militũ præfectus, militiam gero præfecturam, στρατηγὸς γίνομαι, Actiu. Accuſ. στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, Demoſth. Sophocl. cum Genit. τοῦδ' οὐ στρατηγεῖς τοῦδε, i. οὐκ ἄρχεις, in hunc imperium habes. στρατηγεῖν τῶν νεῶν, Thucydid. præſum nauibus. στρατηγοῦντος τῶν Σαμίων, Samiorum dux, Plutarch. in Pericle. τὴν ναυμαχίαν νικῆσαι, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, pugna nauali, in qua Chabrias dux erat, vicerunt, Idem in Camil. τῷ στρατηγοῦντι παντὸς ἐκείνου στρατηγεῖν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. Idem tamẽ Datiuo mox ibidem iunxit. στρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum, Plutarchus in Othone. Interdum cum infinitiuo iungitur & ſignificat ſtratagemate molior, militari aſtutia machinor. Plutarc. in Craſſo. λαβεῖν τὸν Κράσσον ζῶντα ... στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes. στρατηγεῖν, Prætorem eſſe. Appianus ἐμφυλ. lib. δ. καὶ στρατηγεῖν ... καὶ ... στρατηγήσαντα.

Στρατήγημα, ατος, τό, geſtum militare, conſilium, ſtratagema, exẽplum militare ſummo ſtudio imitandum, imperatoria calliditas, imperatoria aſtutia, Plutarch. in Apophth. Lacon. ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήματι ἐχρήσατο, &c. in pugna aſtutia militari vſus eſt, Idem in Fabio. Cic. 3. de Natura deor. Conſilium illud imperatorum fuit, quod Græci στρατήγημα appellant. Eſt enim στρατήγημα, ὅ τι στρατηγοῦ ἐγχειρήματος σόφισμα, Suid.

Στρατηγία, ας, ἡ, prætura, imperiũ rei militaris & gubernatio, imperatorium munus, exercitus præfectura, ducatus belli, militiæ præfectura. vide Φυλαρχία in Append. de vocab. milit.

Στρατηγιάω, μ. άσω, π. ακα, affecto ſeu ambio στρατηγίαν, exercitum ductare cupio vel etiam præturam ſeu præfecturam affecto. Ioſephus, ἤδη δ' αὐτὸν στρατηγιῶντα, καὶ μειζόνων ἐφιέμενον, ... χρημάτων, i. τῆς στρατηγίας ἐπιθυμοῦντα.

Στρατηγική, ῆς, militaris facultas, rei militaris facultas.

Στρατηγικός, ducẽdi exercitus peritus, rei militaris peritus, aptus ad rem militarem, στρατηγικὴ ἐμπειρία: vt Iſocrates in Euagora, στρατηγικὸν καὶ τολμητικὸν dixit: στρατηγικὸς δὲ τῇ περὶ κινδύνους ἀνδρείᾳ. οἱ στρατηγικοί, milites. οἱ στρατηγικοὶ ... , milites qui prætoriani appellantur, Plutar. in Othon. στρατηγικὴ σκηνή, prætorium tabernaculum, imperatoris tentorium, Idem in Fabio. τὸ στρατηγικὸν τῶν βασιλέως, ars regis militaris, Bud. in Epiſtol. poſter. τὰ στρατηγικὰ ἔργα, rei militaris præcepta, Xenoph.

Στρατηγικῶς, imperatoriẽ.

Στρατήγιον, ου, τό, prætorium, ſignum ducis in bello, vexillum. καλεῖ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ στρατήγιον, vocat ad tribunal & prætorium, Plutar. in Peric. Στρατήγιον, pro caſtris: Sophocl. in Aiace, μόνον δὲ ... στρατήγιον, i. τὸ στρατόπεδον, ἀλλήλους.

Στρατηγίς, ίδος, ἡ, nauis ducis in bello nauali. Pollux, τὴν δὲ ναύαρχον ναῦν τὸ ὄνομα ναυαρχίς, καὶ στρατηγὶς ναῦς, imperatoria nauis, Thucy. στρατηγὶς πύλη, prætoria porta, id eſt, qua in prælium exercitus educitur. Sophocl. καὶ δεῦρ' ... ἐπὶ στρατηγίσιν πύλαις. Item ad perſonam relatum, pro ductrice exercitus, vt apud Amazones.

Στρατηγός, οῦ, ὁ, imperator, dux exercitus, præfectus bello, imperator, πολέμου ἡγεμών, ductor, prætor. Nam quem Pomponium prætorem dicit Liuius, eundem Plutarc. Πομπώνιον τὸν στρατηγόν, in Fabio, οἱ τῶν βασιλέως στρατηγοί, regis prætores, Idem in Lycur. Aſcon. Pæd. veteres omnem magiſtratum cui pareret exercitus prætorem appellauerunt. Et apud Appianum legend. ἐμφυλ. lib. 3. ὄντες δὴ ὄντες ἄστεως στρατηγοί. loquitur de Caſſio & Bruto prætorib. vrbanis. στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, præfectus templi. Act. 4. Ariſtotel. de mundo, στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγετῶν, i. duces tum bellici, tum venatores, ſic vertit Bud. στρατηγοὶ καὶ ἡγεμόνες, Dem. στρατηγοὺς εἰσβιβάζειν, ductores exercitus in iudicium proferre, Æſchin.

Στρατιά, militum copiæ.

Στρατηλασία, expeditio.

Στρατηλατέω, duco exercitum, dux ſum belli, ineo expeditionẽ, ſumo expeditionem, bellum infero.

Στρατηλάτης, ου, ὁ, στρατηγός, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατηλάτης νεώς, nauium ductor. Eurip.

Στρατιά, ᾶς, ἡ, militia, exercitus, τὸ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ ... σχῆμα, expeditio, multitudo militum ac etiam Angelorum, Etym. στρατιᾶς ἄρχων, exercitus dux, i. στρατηγός, Ariſtot. dẽ mũdo. τῆς στρατιᾶς, id eſt, militiæ, eidem lib. 1. OEcon. Plato in Apolo. ... τὴν πολλὴν στρατιάν. στρατιᾶς ἀπαλλαγείς, militia defunctus, Ariſtoph. τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς. exercitus qui ad Medos mittitur, Xenoph. ἔν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, domi ac foris, Thucydid. στρατιὰν πέμψαι, exercitum mittere, Idem. τὴν στρατιὰν παρασκευάσαι, exercitum comparaſſe, Idem. τὴν στρατιὰν & τὸν στρατὸν ἀποπαραδίδοσθαι, Idem. στρατιὰν ποιεῖσθαι ἐπί τινα, &c. infeſtare cum exercitu, Herodo. στρατιὰν διαλύειν, dimittere exercitum, Xenop. lib. 5. Pæd. στρατιὰ πεζή, pedeſtres exercitus, Thuc.

Στράτιος, bellicoſus, caſtrenſis à Bud. vertitur. Iouis epithetum & Palladis. στρατίου Διός, i. Iouis militaris fit mentio ab Herodoto lib. 5. Soli autem Cares Ioui militari offerunt hoſtias. Minerua etiam στρατία dicta fuit, quod militiæ & bello præeſſet, apud Lucian. τὸ στράτιον expon. magnum, hoſtibus formidabile ab Heſych. & Schol. Ariſtoph. apud eundem in Veſp.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ὁ τελέσας τὰς νομίμους στρατείας συντελεσθεὶς καὶ μισθοφορεῖν ... &c. miles emeritus, i qui miſſionem vt veteranus impetrauit, Bud. in Com. in Epiſt. in dictione Emeritus. Στρατιώτης, ſtratiotes genus herbæ, cuius duo genera: alter enim in aquis naſcitur, Dioſc. lib. 4. cap. 102. alter χιλιόφυλλος dicitur, Idem cap. 103.

Στρατιώτιδες νῆες, prætoriæ naues. στρατιώτιδες νῆες, naues quibus milites vehuntur, i. vt vtar verbis Interpr. Thucyd. στρατιώτας ἄγουσαι ... μέλλοντας πεζομαχεῖν, Plutar. in Pericle refert Periclẽ victis Samiis expugnaſſe naues, quarum viginti στρατιώτιδες.

Στρατιωτικόν, οῦ, τό, exercitus. item ſtipendium Ioſeph. lib. Antiq. 12. cap. 11.

Στρατιωτικός, ή, όν, militaris, militiæ peritus. στρατιωτικοὶ νόμοι, Xen. στρατιωτικῶς φρονεῖν, in militum ordinem contineri, non efferrẽ velle ad dignitatem imperij, Plut. in Othone. στρατιωτικὰ χρήματα. vide Θεωρικά.

Στρατιωτικῶς, militariter, Liu. & Tacit.

Στρατιῶτις, miles mulier.

Στρατοκῆρυξ, ὁ, præco exercitus, 3. Reg. 22. vide Κήρυκας in Append. de vocab. milit.

Στρατολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, armo, i. ad rem militarem concito, milites conſcribo, delectum facio, milites deligo, in militiam deligo, adſcribo ad militiam. Actiu. Accuſ. Paulus 2. ad Tim. cap. 2. ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ, vt ei qui in militiam delegit, placeat.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militum.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, caſtrorum præpoſitus, ſiue præfectus, Actor. capit. vlt. vbi tamen Interpres præfectum exercituum vertit, exponitque in Adnot. præfectum prætorio. nos vulgò caſtrorum præfectum vocamus *maiſtre du camp*.

Στρατοπεδαρχία, ἡ, caſtrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, exercitus, Bud. in Epiſt. poſter. στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, exercitum conſtituit, 2. Mach. 12. & Ioſue 4. θήσετε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, ponetis eos in loco caſtrorum. Στρατοπεδεία, caſtrorum metatio, caſtrametatio, Dion. Halic. l. 10. vide Ἀντιστρατοπεδεία & Ἀποστρατοπεδεία, Xenoph.

Στρατοπέδευσις, caſtrorum metatio, caſtrorum poſitio, Plato de Legibus.

Στρατοπεδεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Στρατοπεδεύω, caſtrametor, habeo caſtra, habeo ſtatiua, ἐπιλοχίζομαι, ſum in caſtris, caſtra pono, caſtra loco & communio. Depon. abſol.

abſol. στρατοπεδεύεσθαι ἐν ἀσπίδι, Thucyd. Xenoph. 2. Ἀναβάσ. [illegible] στρατοπεδευόμενοι ἅμα [illegible] ἐν τῷ [illegible]. Plutar. in Apoph. [illegible] χαλεπῶς [illegible]. Vtitur vtraq; voce Xenoph. in 6. Ἑλληνικῶν.

Στρατόπεδον, ου, τὸ, caſtra, vallum. χειμάδιον στρατόπεδον, Demoſth. στρατόπεδον ποιοῦμαι, pono caſtra. habeo ſtatiua. Thucydides. στρατόπεδον καταλαβεῖν, caſtris locum deligere, caſtra ponere. Idem. Στρατόπεδον, legio apud Polyb. agmen, acies, στράτευμα. ſignificat hæc dictio populum exercitus & locum in quo eſt populus, Interpr. Thucyd. Pro exercitu Bud. in Epiſt. priorib. στρατόπεδα πολιτικὰ Dioni, legiones, & legionarij, [illegible]. Pro comitatu principis & aula, in canone ſeptimo concilij Sardicenſis. In Plurali accipitur pro militibus ipſis. Item στρατόπεδα, locus in Ægypto iuxta Nilum hinc inde, vbi habitarunt Iones & Cares, Herodot. lib. 2.

Στρατὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, exercitus. dicitur & ναυτικὸς στρατὸς, i. naualis exercitus, pro claſſe, Bayſ. vide Στρατιὰ & Στρατόπεδον, apud Ammon.

Στρατόφιν, ab exercitu, στρατοῦ.

Στρατοφύλακες, copiarum duces.

Στρᾶτις. vide Etym.

Στρεπτὸς, contortus, verſus, dans terga, conuerſus. [illegible]. Xenoph.

Στρεφθήσομαι, mutabor, vertar. στραφῇ, motus fuerit.

Στρέβλα, tormentum, nauticum inſtrumentum ligneum, cuius labris conſtringuntur planeæ in compingēda naue adactis cuneis ligneis: tortum dixerunt veteres, vt Pacuuius. [illegible] στρέβλαισι [illegible]. Στρέβλη pro tormento. cap. 31. Eccleſiaſt. [illegible] στρέβλαι καὶ βάσανοι, ſeruo maleuolo tortura & compedes: βασανιστήριον, Heſyc.

Στρεβλὸς, ού, ὁ, tortuoſus, καμπύλος, σκολιὸς, peruerſus, curuus. Itē prauus, verſutus, callidus, δύσκολος. Στρεβλὰ etiā vocat Hippocrates τὰ στρεβλὰ, vt exponit Galenus in Gloſſis.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, obliquitas: tortus & torſio.

Στρεβλόχειλος, ὁ καὶ ἡ, doloſus τοὺς ἀπὸ τῶν χειλῶν, homo callidus in ſermone verſiloquus, nugator, mendax Nazan.

Στρεβλόω, ώσω, ωκα, torqueo, βασανίζω, αἰκίζω, quæſtionem adhibeo, deprauo, ſtrictē ligo, conſtringo & arctē vincio, contorqueo, detorqueo, peruerto. Actiu. στρεβλοῦσι τὰς γραφὰς 2. Petri cap. vlt. ſcripturas torquent & deprauant. Ariſtoph. [illegible] καὶ δικάζετε, quæſtionem adhibetis & iudicatis. Plato 2. de Rep. στρεβλώσεται paſſiuē dixit, i. torquebitur.

Στρεβλωτήριον, tormentum, στρέβλη.

Στρέμμα, ſcriblita, [illegible]. vide Στρεπτὸς.

Στρέμμα, luxatio, [illegible], inquit Vlpian. Rhetor. Olynth. 2. Demoſth. vulgò vne entorſe. Quid differat ἀπὸ τοῦ ῥήγματος, vide ſuprà in dictione Ῥῆγμα.

Στρέμματα, τὰ, luxata, artus luxati, Interpretes Dioſco. lib. 1. c. 114. ſunt autem quum ſuo loco mota oſſa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. Vide Gell. cap. 13. lib. 4. Et in Αὔχημα.

Στρεψαύγης, radios deflectens, lucem auertens. Ariſtoph. [illegible].

Στρεπτίνδα, luſus genus, in quo teſtula aut numiſmate duobus digitis, pollice nempe & medio, ſubiectando vertendoq; ſuppoſitam ſiue teſtulam ſiue iacens numiſma caſu conuertebāt alterius. Pollux, [illegible] (lege [illegible]) [illegible].

Στρεπτὸς, ή, ὸν, flexibilis, verſitilis, ſeu verſabilis qui circumagitur vt στρεπτὴ γλῶσσα. Iliad. υ. Item flexilis qui flecti poteſt, vt στρεπτοὶ θεοὶ Iliad. ι. Item tortus, tortilis, vt στρεπτοὶ λόγοι apud Eurip. in Cyclop. interdum abſolute eſt torques. [illegible], Suid. ἔστι, fibula chlamydis. στρεπτοῖο χιτῶνος, Homer. Iliad. [illegible], i. loricæ ex circularibus & curuis catenulis conſertæ. στρεπτὸν [illegible], torqueum tortilem, Herodot. [illegible] ψέλια χρυσᾶ καὶ στρεπτοὺς [illegible], vt vidit armillas paſſim iacentes aureas & torques, ipſe quidē preteriit, Plutar. in Themiſt. Στρεπτὰ, funiculi intorti in ſculpturis, in lib. Reg. Στρεπτὸς, panis ſubcineritius quibuſdam. Inter. Demoſth. pro Corona, ſcriblitam tráſtulit. Eſtque apud Athe. lib. 3. στρεπτίκιος ἄρτος, panis tortilis. Vnde adhuc mihi ciues dicunt vne tourte. Dicitur etiam στρέμμα.

Στρεπτοφόρος, torquatus.

Στρέφω, torqueo, στρέφω.

Στραγγουρίη, ſtranguria. Nicander in Alexipharmacis. [illegible], de ſanguine taurino loquitur.

Στρεύγομαι quaſi στραγγεύομαι paulatim & velut guttatim deficio, tabeſco præ fame, liqueſco. Nicander in Alexipharmacis. [illegible]. Interpr. [illegible]. exponitur etiam moram traho. Heſych.

Στρεύγω, ξω, [illegible], quaſi [illegible], corrumpo, triſtifico, expugno, tardo. Actiu. Accuſatiu. [illegible], Heſychius.

Στρίφαι, τὸ, bipennis, ſecuris.

Στρεφάσω, verto. Actiu. Accuſ.

Στρεφοδινέω, in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. oculi autem στρεφοδινεῖσθαι dicuntur quum vertigine corripiuntur ſeu circumaguntur.

Στρεφθεὶς εἰς φυγὴν στρεφθεὶς, φυγὼν, Hom. Iliad.

Στρεφοδικοπανουργία, compoſita dictio apud Ariſtophan. ſententiarum corruptela, iuris peruerſa adminiſtratio. vide Στρεφοδικοπανουργία.

Στρέφομαι, verſor, habito, [illegible] Hippocrat. ἐν μέσῳ στρέφῃ, in medio verſaris, ſiue in aperto, Nazanz. in Orat. Plato Epiſt. 7. [illegible] στρέφεσθαι, in terra verſari agere. eſt item στρέφομαι, vertor. i. à corpeo progreſſu pedem retrorſum agens reflecto Iliad. ζ. Xeno. Interdum conuertor vt fœtus in vtero στρέφεσθαι dicitur apud Ar. Item torqueor, contorqueor: vt ligna ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα apud Theoph. Interdum contorquendo luxor. Herodot. Item verſor, circumagor vel in propria vel in metaphor. ſignificatione. Στρέφομαι, fallacia vtor, tergiuerſor, cunctor, comminiſcor technas. Plato 3. de Repub. de homine litigioſo, [illegible], Omnia excogitans vt euadat iudicium, nec ſatisfacere cogatur. Et in Phædro, τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; Quid igitur tergiuerſaris? quid tandiu cunctaris? Gregorius [illegible]. Hinc Στροφή. vide Στρόφη. Sic apud Virg. Æn. 12.

Verte omnes tete in facies, & contrahe quicquid,
Siue animis, ſiue arte vales, &c.

Στρεφόμενος, ſupinus, ſecurus, otioſus, improuidus.

Στρέφος, torſio, luxatio: corium, pellis.

Στρέφω, ψω, φα, φα, verto, torqueo, στρέφει [illegible]. Hippocr. λυγίζω, κάμπτω, contorqueo, intorqueo, deflecto, moueo, circumago, conuerto, obuerto, verto in fugam: in 2. Aoriſt. ἔστραφον. Actiu. Accuſ. Ariſtoteles bis vſus eſt Rhetor. 1. pro torquere: [illegible]. Plato de Repub. lib. 1. [illegible], eius animum angunt, ſint veri necne. Ariſtoph. [illegible], quid te ad res malas conuertiſti. στρέφου πανταχῆ, quoquouerſus verſans. Demoſt. στρέψαι ἵππους, in fugam vertere & conijcere, Homer. Herodotus, ἔστρεψε τὸν πόδα dixit, pro pedem luxauit. vnde στρέμματα Dioſcoridi, id eſt, luxata. Στρέφω, animo verſo & voluto. Baſilius Euſtath. [illegible], mecum ipſe verſabam animo. Στρέφω etiam in re equeſtri, id eſt flectere, [illegible]: & στροφή, i. flexus: vt Poeta dicit flectere equos. Xenoph. in Hipparc. [illegible]. Στρέφειν, [illegible], verſutē agere, Ariſtoph.

Στρῆνος, q. obturatio, deligatio vaſorum cum pelle aut corio, [illegible], Heſych.

Στροφοδινέω, ήσω, ηκα, στροφῶ, στρέφω. in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. idem quod ſupra στρεφοδινέω.

Στρηνιαλέος, miſer, afflictus, Ety. Item verſipellis, aſtutus, στρεφὸς. metaphora à velleribus intortas criſpatáſque lanas habentibus, Suid.

Στρόφος, ου, ὁ, conuerſio, fraus, στροφὴ, [illegible], Heſyc.

Στρεφοδικέω, pro στρέφω τὰς δίκας, dolis & varietate dicendi iura fallere, & cauſas inuertere. Ariſtophan. [illegible], id eſt, [illegible]. Pollux, [illegible].

Στρεφοδικοπανουργία, ἡ, verſutia in peruertēdis cauſis ſeu litibus cōpoſita dictio [illegible]. Ariſtoph. in Auib. [illegible]. Legitur ſupra στρεφοδικοπανουργ.

Στρηνὲς, Aduerb. pro τραχέως, horribiliter. lib. 3. Epigr. [illegible]. Apol. 2. Arg. [illegible], i. immane ſeu immaniter.

Στρηνὴς, manifeſtus, aſper, acutus, magnus, [illegible], τραχὺς, [illegible]. Heſych.

Στρηνιάω, ιάσω, intemperāter & immodeſtē ago, ſum in delitiis, viuo in deliciis, laſciuio, [illegible], moleſtē fero, infrænis ſum: metaphora ſumpta à detrectantibus habenas: [illegible], fræna detrectare, Heſych. Com. Ariſtoph. in Plut. [illegible]. De Argyrio loquitur [illegible]. vide Καταστρηνιάω.

Στρῆνος, τὸ, durities, ſuperbia, faſtus, delitiæ, Apocal. 18.

Στρηνὲς. Nicoſtratus dicit aſperam, & contrariam auditui loquelam, Etym.

Στρηνόφωνος, apud Pollucem, cui aſpera vox.

Στριβιλικίγξ, apud Ariſtoph. capitur pro ne tantillum quidem, ne nauci quidem: in Acharnenſ. Οὐδ᾽ ἂν στριβιλικίγξ, [illegible].

Στρίϐος, tenuis & exilis vox auis, ὁ λεπτὸς ἢ ὀξὺς φωνὴ τῶν ὀρνίθων, Cõ. Ariſtoph. Acharn.

Στριγμὸς, οῦ, ſtridor, Ariſtotel. hiſtor. Animalium libro quarto. capite 9. vbi de piſce qui κόκκυξ, ait, ὅτι ψοφεῖ ἢ τριγμόν. vbi & τριγμὸν dixit.

Στρίγξ, ſtrix auis, κερχνῆς, ὀνόματι ὄρνεον. vide Κερχνῆ.

Στρίξ, γός, vide Ῥάϐδωνε.

Στριφνὸς, ἡ, ὸν, ſtrictus, ſolidus, firmus, ſtrigoſus Cic.

Στρίφνος, neruoſa boum caro, & βοεία ἄβρωτος, Suid.

Στροϐελισκομῶν, ἑλισκομῶν, Heſych. pro quo ſupra τροϐελισκομῶν.

Στροϐαῖσκος eidem eſt τρίπους, Tripes, ſeu tripus.

Στροϐαλὸς, οῦ, ὁ, curuus, delicatus: obliquus, σκολιὸς, καμπύλος, Heſych.

Στροϐεὺς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον γναφικόν, inſtrumentum è carduis fullonum, quo rudem pannum tractãt, lanæque villos excitant: vel potius eſt verticillus, dictus ἀπὸ τοῦ στροϐεῖν, i. στρέφειν ἢ ἀνελίσσειν: eius enim inſtrumenti hoc officium, vt ait Comment. Ariſtoph. in Equitib.

Στροϐέω, ῶ, ήσω, ῆσα, tumultuor, ἀνω, ταράττω. Plutarchus. λοιμώδους νόσου, ἀλοιώδους τὴν ἰταλίαν στροϐούσης, id eſt, ἐκταράττ. νόσος στροϐοῦσα τὴν ῥώμην, morbus Romam inuaſit, Idem in Numa. Στροϐέω, moueo, verſo, circumago, vt luctantes ſolent, περιφέρω: & verſo, id eſt ἀνακρίνω, vt πειρῶμαι τοῦδ' ἀνδρός, probo, exploro. Στροϐέω, excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Ariſtophanes. νῦν φρόντιζε δὴ ἢ διάθρει πάντα τρόπον, στρόϐει τε συστρέψας. Idem in Equitibus. ὡς ἔπαθον ἢ στρόϐει, μηδὲν ἐλλίπῃς πάλιν νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. id eſt, στρέφε ἢ στρέφε, verſa hominem tuo arbitratu. hominem quem eluctatus es, & medium tenes, ita vt eluctari tuas manus non poſſit. Gregor. Καὶ σφίγματι, ὅπως ἐν μέσῳ στροϐοῦμαί τε ἢ στροϐοῦμαι ἡμᾶς τοὺς αὐτοὺς μεταϐαλεῖς.

Στροϐαίω, ῶ, idem quod στροϐέω, ſeu turbineo vortice circumago rapido vortice gyro ſeu verſo Bud. ex grammatico quodam στροϐιλᾶται ſimpliciter exponit συστρέφει.

Στροϐίλινος, pineus. στροϐίλινος ἢ πιτύινος φλοιὸς, cortex arboris pinus vel piceæ: ſic Hermol. apud Dioſcoridem libro primo, cortex pini vel piceæ, Marcellus. cortex pini, aut nucis eius, Ruellius. στροϐιλίνη ῥητίνη. ſtobilina reſina, Hermol. pinea reſina, Marcel. è pineis nucibus reſina. Ruel. lib. 1. Dioſc. capite 92.

Στροϐιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum, Dioſcor. lib. 5. cap. 36.

Στροϐιλοειδὲς ὄρος apud Strab. lib. 13. mons in pineæ nucis formam tuberoſus. Interpr. exponit turbineum in acutum apicem deſinentem. ἔχει στροϐιλοειδὲς σχῆμα, nucis pineæ figuram gerit. Gaza apud Theophraſtum hiſtor. libr. tertio, capite 20. ego turbinatam figuram (quam & turbinationem dixit Plin.) expono, quia etiam στρόϐιλος turbo.

Στρόϐιλος, ου, ὁ κῶνος, nux pinea: & interdum ipſa pinus, ἡ πίτυς, ἢ ὁ καρπὸς αὐτῆς. vide Ariſtoph. Interp. & Plin. lib. 16. capit. 11. ὁ τοῦ στροϐίλου φλοιὸς ἢ τὰ φύλλα, pini cortex & folia. Marcell. libro 1. Dioſcor. cap. 87. περὶ τῶν στροϐίλων, de nucibus pineis, Ruellius: de pineæ nucis nucleis. Marcellus libro 1. Dioſcorid. capit. 85. Lege annotata in dict. Κῶνοι. Στρόϐιλος, genus cardui. Στρόϐιλος, turbo venti, εἰλούμενον πνεῦμα, procella, tempeſtas, vortex, ventus verticoſus. Ariſtot. de mundo, λαῖλαψ δὲ ἢ στρόϐιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, id eſt, λαῖλαψ & στρόϐιλος flatus dicitur qui infernè ſurſum verſus repentè conuoluitur. Lucian. in Toxari. Στρόϐιλος, rhombus, turbo, quem verbere agitant pueri, Plutarch. in Lyſandro: Plato 4. de Repub. Στρόϐιλος, genus ſaltationis ἀσελγὴς ἐν τῷ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, Pollux. Item cochlea, Etymol. Strobyli dicti ſunt filij Carcini poetæ. Eraſm. in prouer. Fortunatior Strobilis Carcini.

Στροϐιλῶ, τὸ συστρέφω, contorqueo & intorqueo, voluo. Accuſat. Plutarc. in Apophth. Lacon. στροϐιλοῖ τὴν γλῶτταν, egregiè linguã verſat, ſeu circũmagit.

Στροϐιλώδης, ιος, ὁ ἢ ἡ, turbinatus, item frequens anfractibus.

Στρόϐος, ου, ὁ, vortex aquarum, Nicand. Interpr.

Στρογγυλαίνεσθαι, conuolui, rotundari Plin.

Στρογγύλη, ης, ἡ, rapa. Στρογγύλη, zona muliebris, ζώνη ἢ στρόφιον, Pollux. Inſularum Æoli vna.

Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio. Halicarn. in vita Lyſiæ, inter virtutes Lyſiæ numerat τὸ συστρέφον τε ἢ στρογγυλίζον τὰ νοήματα.

Στρογγυλοειδὴς, rotundus. Alexan. Aphrod. lib. 1. Prob. vocat ἀδένας, στρογγυλοειδῆ σώματα.

Στρογγυλόκαυλος, rotundicaulis, Gaza libro 7. capit. 4. hiſt. plant. Theophraſt.

Στρογγυλόλοϐος, rotunda ſiliqua incluſus.

Στρογγυλοναύτης, de nauta dicitur qui στρογγύλῃ νηΐ vehit apud Ariſtoph. teſte Polluce.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, qui rotunda eſt facie, Ariſtot. de Anim.

Στρογγύλος, ου, ὁ, teres, qualis cylindrus: rotundus verò, i. σφαιροειδὴς, globoſus propriè, vt pila. Hæc differentia tamen non eſt perpetua. Theophraſtus hiſtor. lib. 4. cap. 2. καρπὸν στρογγύλον, ἢ οὐ προμήκη, i. orbiculatum, non oblongum. Hippocrates στρογγύλον μᾶλλον dixit pro στρογγυλώτερον. vide Μῆλα. Θυεία στρογγύλη, Ariſtoph. στρογγύλη ναῦς, id eſt, ἡ μεταγωγική, διὰ τὸ πολλοῖς περιέχεσθαι ὄντα, Interpr. Thucyd. lib. 2. στρογγύλαι νῆες. naues onerariæ, Bayfius στρογγύλαι χαλάζαι, Ariſtoph. στρογγύλα ῥήματα, i. πυκνά, Interpr. eiuſdem. στρογγύλη λέξις, rotunda oratio & numeroſa, Halicarn. de Lyſia. Ariſtoph. in Acharnenſ. Εὐριπίδειος παρὰ ξυνάπτων στρογγύλαις τοῖς ῥήμασι, id eſt, πυκνοῖς, συνεστραμμένοις. Πλάτων φαίδρῳ. τί δὲ ἢ ταῦτα δεῖ ὑπ' ἐμοῦ τε ἢ σοῦ τὸν λόγον παραδεδεῖχθαι, ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο μόνον ὅτι σαφῆ ἢ στρογγύλα, ἢ ἀκριϐῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Quid vero, laudandum ſcriptorem eo cenſemus. quia dixerit quæ oportuerit: an nõ eo ſolùm quia dilucidè & rotundè, & eleganter ſingula verba poſuerit. Cic. Orat. Thucyd. autem prætractior nec ſatis vt ita dicam rotundus. Στρογγύλα ξύλα dicuntur in ſtructura & architectandi ratione, cum ars fabrilis nondum manum admiſerit: quibus σφηνοπεποιημένα opponuntur. Theophraſt. hiſtor. plantar. libro quinto, capite ſexto. Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστά, τὰ δὲ πελεκητά, τὰ δὲ στρογγύλα. στρογγύλα δὲ λέγουσι, τὰ ὅλως ἄψαυστα.

Στρογγυλότης, teres figura: rotunditas ſiue rotundatio. Vitru.

Στρογγυλόω, ῶ, ώσω, rotundo. Plin. Alexand. Aphrod. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, aqua è ſublimi cadens rotunda efficitur.

Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν, orbis capillorum, 1. Reg. 19.

Στρογγύλως, tereti figura, Plutarchus rotundè. Et apud Ariſtotelem Rhetor. 2. Περὶ δὲ τῶν μὴ σφόδρα, εὐθύνων δὲ, ἁρμοῖ σφίγγει τὸ διάτι στρογγυλώτατα, aptiſſimè, admodum concinnè & rotundè.

Στρογγύλωσις, rotundatio pro exercitu. 1. Reg. 17.

Στρόμϐαλος, ου, ὁ, ὄγκωμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ, Heſyc.

Στρομϐὸς, grauis, βαρύς.

Στρομϐεῖα. Nicand. in Theriac. Στρομϐεῖα ψύχεο κοιλῆς ὀμφόρϐεια νόσου. Interp. τὰ στρογγύλα κοχλία.

Στρομϐηδὸν, turbinatim, in Epigr.

Στρομϐοειδὴς, στρομϐώδης.

Στρόμϐος, ου, ὁ, trochus, ῥόμϐος ἢ βέμϐηξ, rhombus quem ſcuticæ verberibus pueri verſant atque exagitant. Ho. Iliad. ξ, Στρόμϐον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ, id eſt, δίνην ῥόμϐον ἐποίησεν αὐτὸν στρέφεσθαι. Turbinem etiam Latini dicunt, quod & turben vt carmen, neutro genere protulit Catullus. Tibullus l. 1. Eleg. 5.

> Nanque agor vt per plana citus ſola verbere turbo,
> Quem celer aſſueta verſat ab arte puer. Virg. 7. Æn.
> Ceu quondam torto volitans ſub verbere turbo,
> Quem pueri magno in gyro vacua atria circum
> Intenti ludo exercent: ille actus habena,
> Curuatis fertur ſpatiis: ſtupet inſcia turba,
> Impubéſque manus mirata volubile buxum.
> Dant animos, &c.

Στρόμϐος, ſtrombus, genus conchæ, buccinum. Nicandi Inter. τοὺς στρόμϐους λέγουσι ἀφ' ὧν ὄστρακον τῶν κογχυλίων, οἷς ἠχοῦντα διὰ σάλπιγγος, vt apud Poëtam, - dum perſonat æquora cõcha. Gaza apud Ariſtot. vertit cochleam, & turbinem.

Στρομϐέω, ῶ, ήσω, ῆσα, verſo, voluto, στρέφω.

Στρομϐώδης, ὁ, turbinatus, vt Gaza ex Ariſtot. in 4. hiſt. Anim. vbi de cochlearum generibus.

Στρουθίσκος, paſſerculus, στρουθίον, apud Athen. lib. 2.

Στρούθια μῆλα, mala ſtruthea, Hermolaus: mala ſtruthia: alij libri 1. Dioſcorid. cap. 191. de coroneis malis, è quibus meliora eſſe ait quæ ſint ἀληθινά, i. vera cotonea, & minus vtilia & grandia στρούθια vocari dicit. Ibidem Marcellus docet mala ſtruthia cotoneis cognata potius eſſe quàm eadem, nec aliud inter cotonea vera & ſtruthia diſcrimen eſſe oſtendere Dioſcoridem, quàm ex forma, magnitudine & odore.

Στρουθίζεσθαι, ſtruthio herba lanas purgare ac candidas reddere. Dioſcorides libro ſecundo, capite περὶ εἰρίων, ἐστρουθισμένα ἔρια, id eſt, lanæ radicula curatæ, Ruellius & Barbarus: lanæ lanariæ herba radicula curatæ, Marcellus: qui docet ibidem στρούθιον, ſtruthium herbam eſſe qua lanæ curantur: ideóque herbam & radicem lanariam à pleriſque appellari. vnde στρουθίζεσθαι, id eſt, ſtruthio herba lanas ad candorem, mollitiem & purgationem curari, στρούθιον dicitur à Plinio radicula.

Στρουθίζω, ſtrideo, lamentabilem vocem edo, τρίζω, Eſaiæ 10. vbi Latinè gannio habetur: dicitur autem ibidem de pullis auiũ qui pennas mouent, os aperiunt & quaſi ganniunt dũ eſcam à matre recipiunt.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, ſtruthiocamelus apud Ælian. & Oppian. lib. 3. de venatione.

Στρουθίον, ου, paſſerculus, τὸ στρουθάριον: & generaliter quæuis auicula. Στρούθιον ἢ στρουθός, radicula, ſeu lanaria herba eluendis lanis idonea.

Idonea. Dioſcorid. libro ſecundo, capite 196. de natura eiuſdem. ϛρυθίῳ χυλῷ τὰ φύλλα βεβρεγμένα, folia ſucco lanariæ herbæ madentia, Marcellus apud Dioſcor. libro 1. c. 125. Plin. ſtruthij mali.

Στρούθιον μῆλον, ſtruthea malus, Theophraſt. libro ſecundo hiſt. plant. capite tertio, vbi ait cotoneam malum aliquando fieri ex ſtruthea: ἢ ἐκ ϛρουθίου κυδώνιον.

Στρουθοκάμηλος, ſtruthocamelus, auium maxima eſt, ſi tamen auis dicenda eſt. concoquit ferrum, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ. in præfat. lib. primo Problem. ὁ ϛρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἐσθίων ταῦτ.

Στρουθοκέφαλος, ος, ὁ, habens caput paſſeris. ϛρουθοκέφαλα ἔμβρυα, fœtus exili capite. Et ϛρουθοκεφάλους inter monſtroſos ponit Plut. περὶ πολυπραγμ.

Στρουθόπους, qui pedibus ſtruthiocamelum auem imitatur, Cõm. Ariſt. in Auib.

Στρουθός, οῦ, ὁ, paſſer auis. Dicitur etiam Atticè ϛρουθὸς, Interpres Ariſtophan. in Auibus. Στρουθὸς μεγάλη, apud Ariſtophanem, in Auibus, id eſt, ϛρουθοκάμηλος ſiue ϛρουθοκάμηλος, ſtruthiocamelus, vulgò *auſtruche*, id eſt, auis ſtruthio, vel ὁ ϛρουθὸς, confuſo articulo. Feſtus paſſerem marinum ſtruthiocamelum exponit: Marinus dicitur, quòd ex Africa in Italiam mari adueheretur. Se non attollit è terra, ſed paſſis alis curſim volitant. Plautus: Vola curriculo: iſtud marinus paſſer in circo ſolet. Lege Plin. libro decimo, capite primo & duodecimo. Struthio animal eſt ſolitudines appetens, qui quum pennas habere videatur, tamen de terra altius non eleuatur, Hieronym. in 13. Eſaiæ. ϛρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ὁ θηρευτής, Lucian. de Garamantibus loquens, Struthiorum magnarum humi ſerpentium venatus eſt. ϛρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι ἐς τὸν πόλεμον Μάκαι, Herodotus libro quarto, In bellum pelles terreſtrium ſtruthionum Macæ ferunt. Sunt autem Macę populi Africæ. Pollux ſimpliciter ϛρουθὸν dixit, Λαβὰς δὲ, inquit, καὶ ϛρουθῶν δορὰς, ἀντὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων ἐφόρουν. Quomodo & ſimpliciter ϛρουθὸς accipitur apud Theophraſtum hiſtor. lib. & capite quarto, ϛρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Struthio terræ Africæ incola, de aue libro quarto de partibus Animal. capite duodecimo, ſtruthio Africus, Gaza: Lybicus, Idem. ϛρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ, ſtruthio Africa, ſtruthio Lybica, Ariſtoteles libro ſexto Animal. capite quinto, ϛρουθὸς Λιβύων dicitur à Gabria in fabulis Æſopi. Στρουθὸς etiam idem quod ϛρουθίον, id eſt, radicula, ſiue lanaria herba. Theophraſtus hiſtor. libri noni, cap. decimotertij de papauere Herculeo, τὸ δὲ φύλλον ἔχουσα τῷ ϛρουθίῳ ὅμοιον ᾧ τὰ ὀθόνια λαμπρύνουσι. Et Dioſcorides habet ϛρουθίῳ ἐοικότα φύλλα. Στρουθὸς in Mimis etiam obſcœnam partem ſignificat à ſalacitate, vt ait Feſtus, paſſeris. Catulli paſſerem in ea ſignificatione accipiunt. Ea eſt ratio cur paſſeribus Veneris currum trahi dixerit Sappho, ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἆγον ὠκέες ϛρουθοὶ, &c. Et Heſych. ϛρουθὸς, ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, ſalax.

Στρουθός, νος, ὁ ϛρουθὸς, καὶ ἄπειρον, Heſyc.

Στροφάδες, inſulæ ſunt in Ionio mari, Etym. Heſyc.

Στροφαῖος, α, ὁ, ianitor, ὁ παρὰ τὴν ϛροφιγγα ἱδρυμένος θεὸς, Pollux. Mercurij cognomen, quòd ianuarum cuſtodiæ præſideret. Ariſtophan. in Pluto, παρὰ τὴν θύραν ϛροφαῖον ἱδρύσασθέ με. καρ. ϛροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν ϛροφῶν. Στροφαῖος, aſtutus, verſutus, callidus, veterator, qui & contorquere verba & multis machinis res inuertere nouit, hoc eſt, ὁ εἰδὼς συμπλέκειν καὶ ϛρέφειν λόγους καὶ μηχανὰς, ὁ πανοῦργος.

Στροφάλιγξ, γος, ἡ, conuerſio, flexus, cardo, turbo, συςροφὴ, vertigo. gener. fœminin. Apollonius libro quarto, & Iliad. φ. Aratus de helice, Μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιϛρέφεται ϛροφάλιγγι, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe, Cicero. Στροφάλιγξ, caſeus. Nicander in Theriacis, Στροφάλιγγα δεξάμενον γάλακτος. Interpr. ἣν ἡμεῖς ϛροφαλίδα λέγομεν, ἢ τυρὸν τροχόν. Suid. ϛροφάλιγξ eſt συςροφή.

Στροφαλίζομαι, ίζεσθαι, ίσομαι, ἐϛροφαλισμένος, vertor, voluor.

Στροφαλίζω, μέσω, ισα, verſo, verto, circumago. ϛρέφω, Heſyc.

Στροφαλίς, idem cum ϛροφάλιγξ.

Στροφάς, άδος, ἡ, quæ circumagitur ſeu circumuertitur Sophocl. Trachin. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου ϛροφάδες κέλευθοι. vbi Trachin. ἐπὶ πᾶσι κυκλοῦσι τὰς χαρὰς καὶ λύπας καὶ χαρὰς, ὥσπερ ὁδοὶ ἄρκτου ϛροφάδες, vt dicat poeta inter omnes homines verſari & oberrare modo gaudia, modo mœrores ſicut rota illa ἀμάξης perpetuo motu circumuertitur, axem vocat ergo ϛροφάδας ἄρκτου κελεύθους ipſas ἄρκτους ἐπὶ συςρεφομένας. Aratus de gruibus, ϛροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀπονέονται, conuerſi (ordines) reuolando abſiſtunt Dionyſius Poeta, ϛροφάδεσσι δονεῖται, reuolutionibus verſatur.

Στροφέω, μ. ήσω, π. ηκα, verto. Actiu. Accuſatiu. Inferius per ο, in prima.

Στροφεῖα, τά. καὶ ἄγκυραι, ἢ ϛροφεῖα, καὶ ἀναγωγεῖς, &c. Lucianus: vbi per ϛροφεῖα forſan intelliguntur ϛρόφοι Homerici aut funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur.

Στροφεῖον, in theatro pars illa in qua erant heroës indigetati, aut in bello aut mari mortui, Pol.

Στροφεύς, έως, ὁ, cardo oſtij, id eſt, ϛρόφιγξ: ſummus dorſi ſpondylus, ſcilicet quòd in eo caput circumagatur, cui & ἐπιϛροφεὺς nomen. οἱ ϛροφεῖς τῶν θυρῶν, valuarum cardines, Theophraſt. libro quarto, hiſtor. plantar. διὸ καὶ τοὺς ϛροφέας ταῖς θύραις ποιοῦσι. Στροφεῖς, vertebræ, σπόνδυλοι, Pollux. vocantur etiam ϛρόφιγγες.

Στροφή, ῆς, ἡ, verſio, verſura ſiue verſatio, flexus: ἀπὸ τοῦ ϛρέφειν. τραχήλου ϛροφή, ceruicis flexus. Pollux libro ſecundo, Ονομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι, καὶ ϛροφεῖς, ὅτι τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου ϛροφήν. Στροφή, etiam dicitur quum equus à ſeſſore in obliquum flectitur, id eſt, πλαγίωσις, κάμψις, flexus. Xenophon in Hipparch. δεῖ δ' ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς ϛροφαῖς, oportet autē ſenſim equum retinere ante flexus. vide ϛρέφω. Στροφή, conuerſio quaſi reuolutio, vt apud Platonem de Legib. ϛροφαὶ ὡρῶν, tempeſtatum conuerſiones atque mutationes. Στροφή, in fabulis vocatur τῶν κώλων σύστημα, atque ij verſus quos Chorus ad populum ſpectatoréſque conuerſus pronunciabat atque decantabat in altera parte theatri. Strophe verò aliquando deorum laudes continebat, tūmque ᾠδὴ καὶ ϛροφὴ inſcribitur: cui reſpondet ἀντῳδὴ καὶ ἀντιϛροφή. Commentar. Ariſtophanis in Nebul. αὕτη ᾠδὴ καὶ ϛροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ ϛροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν τοῦ πρὸς τὸν θεατὴν ὁρᾶν καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἀποτελέσματος εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Alibi verò, Ὅτι δὲ ἀπὸ δόντες τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῶν, ἐν τῇ λέξει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀποτρέφονται: καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ϛροφή. ἔστι δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν αὐτὴν ϛροφὴν ἀποδόντες, πάλιν τετράμετρα ἀπέλεγον ἴσα ϛίχοις. Muſici καμπὰς, id eſt, flexiones, vocant καὶ ϛροφὰς, καὶ ἀντιϛροφὰς καὶ ἐπῳδὰς, idem ibidem. Στροφή, ſtropha, ὑποςροφή, ἐπίστασις, διάδυσις, cunctatio ſubdola, tergiuerſatio fraudulenta, fallacia, ludificatio Cicer. Hinc vulgò *truſe & truferie: vne ſornette*, & *vne troſſe & ruſe*. Nazanzenus in Orat. dixit λογικῶν ϛροφὰς, argutiarum verſutias. Galenus, ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν αὐτὴν ϛρέφουσι ϛροφὴν, eadem vtuntur fallacia. Plato libro tertio de Republic. de homine litigioſo, ἱκανὸς πάσας μὲν ϛροφὰς ϛρέφεσθαι. vide Στρέφω. Martial. lib. 3. Epigram.

Nihil ſtropharum eſt: iam ſalarium dandum eſt.

Ariſtophanes in Pluto, vbi Ερ. παρὰ τὴν θύραν ϛροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Καρ. ϛροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν ϛροφῶν, ſed ſtrophis nihil opus eſt. Sunt verò ϛροφαὶ, inquit Commentar. οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι.

Στρόφιγξ, γος, ὁ, cardo oſtij, ϛροφεὺς, καὶ θυραῖος: ἀπὸ τοῦ ϛρέφειν. Plutarchus in Romulo, πυλῶν τὰς ϛρόφιγγας dixit, id eſt, portarum cardines. Στρόφιγγες etiam à Pherecrate apud Pollucem dictæ ſunt vertebræ, id eſt, σπόνδυλοι καὶ ϛροφεῖς, quia ἐπὶ τὴν ϛροφὴν τοῦ τραχήλου, id eſt, ceruicis conuerſionem & flexum, conſtitutæ ſunt. Στρόφιγγες, etiam verticula ſunt epiſtomiorum in aquęductibus & ſalientium ſigillis. Commentar. Ariſtophan. in Nebulis, Λέγεται δὲ ϛρόφιγξ καὶ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὅς τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος ἐπέχει ὅπη τις θέλοι, καὶ αὖ πάλιν ἀνίεται φησί. Στρόφιγξ quoque tranſlatè ponitur, vt γλώσσης ϛρόφιγξ, id eſt, linguæ verſatilis volubilitas: cùm, vt in epiſtomiis verſo verticillo aqua effluit & ſiſtitur, ſic verba linguæ artificio erumpunt aut cohibentur. Ariſtophanes in Ranis, αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης ϛρόφιγξ, καὶ ξύνεσις, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι. Ita tamen intellexit Interpr. Στρόφιγξ, inquit, ἀπὸ τοῦ ϛρέφειν αὐτὴν καὶ πανουργεύεσθαι.

Στροφίδες ἱμάντων, apud Euripidem, lororum volumina καὶ συςροφαί.

Στρόφιον, τὸ, Suidæ ϛρογγύλον ζωνάριον, teres zona. Ouidius 2. Faſtor.

Dat teretem zonam, qua modò cincta fuit.

Talis erat zona ſacerdotalis, quæ ζώνη διαλίθος ὑφασμένη dicitur à Ioſepho lib. τῆς ἀρχαιολογίας. Pollux muliebrem zonam ita vocari ſcribit, τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον ὅτω τε ἐκαλεῖτο, καὶ ϛρόφιον ἀνάμμα, ὅ δὴ ζῶσμα, ταῦτα καὶ ϛρογγύλα appellabant. Ariſtophanes, ἀλλὰ τὸ ϛρόφιον λῦσαι, τὰ καινὰ μοι δεῖ σπεύδειν. Scio etiam ſtrophiis, id eſt, zonulis faſciolíſque vſas eſſe cum mamillari, vt vocat Martialis, ad cohibendas ſororiantes mammas ac turgentes papillas, ſinúſque & pectoris conſtringendam laxitatem. Cicero de Aruſpic. Reſp. P. Clodio obiicit, quod à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis purpureíſque faſciolis, à ſtrophio, repente factus ſit popularis. Catullus Argon.

Non tereti ſtrophio lactantes vincta papillas.

Idem in Epithal. Iuliæ

tibi virgines zonula ſoluunt ſinus.

Vnde de talium artificibus eſt apud Plautum in Aul. ſtrophiarij aſtant, ſemizonarij. Strophiis item vtebantur circa caput in redimiculis, καὶ ἐν τῇ τῶν ὅπλων ἀναδέσει, id eſt,

coronarum redimitu Solino. Eſtque apud Herodotum, καὶ στρόφιον περὶ τὴν κεφαλήν. Imò etiam coronis hoc nomen tributum eſt. Plinius libro 21. capite ſecundo de coronis loquẽs: Tenuioribus vtebantur antiqui, ſtrophia appellantes: vnde nata ſtrophiola. Quin & vocabulum ipſum tardè inde communicatum eſt, inter ſacra tantùm & bellicos honores coronis ſuum nomen vindicantibus. Στρόφιον ἐρίου Galeno 10. Meth. lapſus lanæ Celſo, πλὰξ ἐρίου ſiue πόκαμα, καὶ σύστρεμμα, καὶ πίλημα, vt ſuprà annotauimus in voce Πίλημα.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conuerſio. Item volumen & ſpira vt πλεκταῖς ἱμάντων στροφίσιν, apud Eurip. in Androm.

Στρόφις, ὁ, verſatili verſutia præditus, ὁ δύστροφος ἐν τοῖς πράγμασι. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ στροφίου. Ariſtophãn. νεφ. στρόφις, ἀργαλέος, ματιολοιχὸς, id eſt, verſutus, veterator, id eſt, δύστροφος καὶ δυσάλωτος.

Στροφολογία, ſtrophologia, conuerſio dictionum, Budæus in epiſtol. prior.

Στροφοῦμαι, torminibus vexor & laboro. ὁ στροφούμενος ἵππος, in Hippiat.

Στρόφος, ου, ὁ, dolor inteſtinorum, quod tormen Latini vocant, vel tormina potius in numero multitudinis. Cornelius Celſus de ſignis aquæ intercutis loquens, capite ſexto, libro ſecundo. Eiuſdem morbi nota eſt, vbi circa vmbilicum inteſtina torquentur (στρόφους Græci vocant) coxæque dolores manent, &c. Alibi tamen δυσεντερίαν vocauit tormina. Lege Hippocrat. Aphoriſm. vndecimo, libro quarto. Στρόφος, cincinnus, cirrus, funiculus tortus, lorum, χαλινὸς ἐστρεμμένος, ἱμὰς ἑλικτὸς, ὃ καὶ ἱμὰς καλεῖται, Heſyc.

Στροφὸς, idem. στροφοὶ dicuntur verba ac ſermones contorti, inuoluti & doloſi, συμπεπλεγμένοι καὶ δόλιοι λόγοι.

Στροφώδης, ὁ, torminoſus, torminibus vexatus, quem tormina excruciant, qui patitur vertigines, qui patitur tormina Ruel. & Marcel. apud Dioſc.

Στροφώδεω, apud Hippocratem οἷον ἀναειλεῖσθαι καὶ συνέχεσθαι, στροφώδη τι exponit Galen.

Στρύμαργος, furioſè in venerem concitus, Gal. in Gloſ. ὁ μανικῶς ἐπτοημένος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Στρόμαξ, lignum in torculari quo premuntur vuæ, ξύλον μηχανῇ ὑποκείμενον ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν, lignum quod prelo ſubiacet, aut ipſum prælum, Heſyc.

Στρυφνὸς, οῦ, ὁ, acerbus, rigidus, faciens obſtupeſcere dentes, durus, auſterus, aſtringens. στρυφνὸς χυλὸς, ſapor acerbus, Theophraſtus libro ſexto de cauſis plantarum. τὰ δὲ εἴδη τῶν χυλῶν ῥᾴδιον λαβεῖν, οἷον γλυκὺ, λιπαρὸν, αὐστηρὸν, στρυφνὸν, δριμὺ, ἁλμυρὸν, πικρὸν, ὀξὺ, id eſt, ſaporum genera facilè eſt complecti: exempli gratia, dulcis, pinguis, auſterus, acerbus, acris, ſalſus, amarus, acidus. στρυφνὸς οἶνος, acerbum vinum, libro quinto Dioſcorid. capite decimo. vbi ab auſtero diſtinguitur. στρυφνὸς ἄνθρωπος, homo auſterus, apud Xenophontem. Et apud Suidam, τοῦτον αὐτὸν στρυφνὸν καὶ σκληρὸν ὄντα, ἀντὶ τοῦ σκληρόν. πυκνοῦται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον ἢ ποιότητος αὐτοῦ στρυφνῆς ἀθρόως πειρασθέντος, ὥσπερ καὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ στυπτηριώδει συμβαίνει, Galenus libro primo ad Glauconem, Denſatur cutis aut frigore aut qualitate affatim ſtringente, velut in eo qui aluminoſa aqua ſe lauit. ἄκανθαι στρυφναί, ſpinæ rigidæ, Ruell. ſapore acerbo, Marcellus libro quarto Dioſcorid. capite 16. στρυφνὰ & αὐστηρὰ differunt, id eſt, acerba & auſtera: nam acerba ſunt aſperiora, id eſt, τραχύτερα, quàm auſtera, Plato in Timæo. Lege Gal. ſimpl. l. 1. circa finem.

Στρυφνότατος γεύσασθαι, guſtu peracerbus, Gaza de Senect.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas, quam gignit minor ſiccitas & largius frigus, vt docet Alexander Aphrod. Problem. 70. lib. 2. Problem.

Στρύχνον. Theophraſtus de cauſis plantarum libro tertio, capite 21. Συμβαίνει γὰρ ἐν τούτῳ τὸ στρύχνον αὔξεσθαι, διὰ τὸ μὴ ... τὰς ῥᾶγας. Gaza vertit pendulam racemi, cùm vuæ pediculum ſiue racemi petiolum ex quo dependent acini vellet exprimere, quod μίσχον Græci dicunt. Legendum verò hoc loco non στρύχνον, ſed βοστρύχιον, id eſt, cirrus ſiue cincinnus, qui in vite ἕλιξ, & clauicula à Cicerone dicitur ſiue capreolus à Varrone, id eſt, coliculus, inquit, viteus intortus, vt cincinnus.

Στρύχνος, ου, ὁ, ſolanum, genus herbæ, de qua Dioſcorid. libro quarto, capite 71. 72. 73. & 74. vbi de eius ſpeciebus à Celſo ſolanum Latinè dicitur. Cælius Aurelius στρύχνον vocat vuã lupinam, Chroniôn libro primo & ſecundo. Reperitur & genere neutro στρύχνον. Dioſcorid. libro quarto, ἔστι καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν· οἱ δὲ φυσαλίδα, &c. eſt & aliud ſolanum, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt, veſicariam, aut phyſalida vocant στρύχνον μανικὸν, ſolanum manicũ, id eſt, furioſum, à furore quem facit dictum, Dioſcorides libro quarto, στρύχνον μανικὸν ὃ καὶ δορύκνιον καλοῦσι, ſolanum manicum quod & dorycnion vocant: genus herbæ eſt venenoſæ, Idem libro ſexto, capite primo, & capite ſeptimo. Ibidem στρύχνον ὑπνωτικὸν, ſolanum ſomnificum, Dioſcorid. libro quarto genus eſt fruticis. στρύχνῳ κηπαίῳ, hortenſi ſolano, Ruel. ſtrychno ſatiuo, Barbarus: ſatiuæ veſicariæ quam ſtrychnon vocant, Marcellus libro tertio Dioſcorid. capite 134. στρύχνος herba habet vim refrigerandi, & reſiccandi, ſed leuiter, Gal. ad Glauc.

Στρῶμα, ατος, ſtroma, ſtragulum, στρωμνὴ, omne quod ſternitur & inſternitur, ſtratum, teges, tapes, ὑπόβλημα, στόρεμα. Ariſtophanes τὰ στρώματ᾽ ἐκφέρειν. Vide in Chiliad. Eraſm. Mileſia ſtromata. Themiſtocles dixit λόγον τὸν ἀνθρώπου τοῖς στρώμασιν ὡμοιῶσθαι, id eſt, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe: nam quum illi extenduntur formæ figuræque apparent: contra quum contrahuntur: itidem & in ſermone hominis, Plutarchus in Themiſtocle. οἷα στρωματεῦσιν lege Athenæum libro ſecundo.

Στρωματεὺς, έως, ὁ, idem quod στρωματόδεσμον. vide Poll. libro ſeptimo, capite 19. videtur autem intelligere Pollux veſtem aliquam ſutilem in qua ſolebant ſtragula deponi ac colligari, quales erant etiam οἱ τῶν ἰδιωτῶν φάσκωλοι καὶ θύλακοι, quos ibidem memorat ſeu ſacci quidam ex pannis lineis aut laneis conſuti, in quibus ſtragula, ſeu veſtes ſtragulæ ſolebant reponi, ac funiculis obligari in modum faſciculorum ac ſarcinarum. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto, capite ſecundo, de arbore quadam μυξοφόρῳ dicit eius fructum habere ... ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς, τοὺς διαποικίλους, ex quo annuli ornantur, quorũ vſus eſt in colligandis ſtringendiſque ſtragulorum pictorũ faſcibus, Plin. Theophraſti hæc verba ſic interpr. libro 13. capite nono, lignum intus grande firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos, vbi velares annulos videtur dicere eos qui velis annectuntur, vt funibus per eos traiectis poſſint expandi, quoniam vero στρωματεῖς erant διαποίκιλοι, ideo ad alia quoque transfertur vocabulum iſtud: piſcis enim quidam στρωματεὺς dicitur: quia eius tergum virgis aureĩ coloris variatum eſt: Athenæus libro ſeptimo, itidem & Clemens Alexandrinus quidam ſuos libros inſcripſit στρωματεῖς ob varietatem argumenti, vt ipſe etiam indicat initio lib. 4.

Στρωματίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſterno vt iumentum, ἐπισάττω, Heſychius.

Στρωματίτης, ου ὁ, Heſychio eſt conuiuium quoddam collatitium in quo ſibi ipſis præbebant ſtragula & ſtramenta.

Στρωματόδεσμον, ου, τὸ, ligamen ſeu vinculum quo veſtis ſtragula conſtringitur faſcia, qua ſtragula conuoluta ſolent colligari: ſignificat etiam faſciculum veſtis ſtragulæ ſeu veſtem ſtragulam vinculo aut faſcia aliqua colligatam, ſtragula conuoluta & colligata: dicitur etiam στρωματόδεσμος maſculino genere pro eodem.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, ſtratum, lectus, στρῶμα, κλίνη, κοίτη, ſtragulum, torus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra. Xenoph. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις ..., id eſt, culcitras. εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, ad veſtem & ſuppellectilem, ac cæterum cultum & ornatum, Plutarc. in Themiſtoc.

Στρώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, ἀόρ. α. ἔστρωσα, &

Στρωννύω, idẽ ſignificat quod στορέννυμι & στόρνυμι, eiuſdémq; ſunt originis deriuata nimirũ ex στορέω ſyncopato: futurũ autem ſuum mutuantur tanquam à στρόω, vnde στρώσω. Xenoph. Pæd. 8. ὁ αὐτὸς κλίνας στρώννυσι, τρικλίνιον ..., vt Cicer. quoque dixit triclinium ſternere, Particip. στρωννύς, item στρωτὸς quo vtitur Plutarch in Artoxerx. κλίνας τε ἔπεμψε καὶ τοὺς ὑποστρώσοντας ὡς οὐ μαθόντων Ἑλλήνων ὑποστρωννύναι: cum lectis miſit etiã qui lectos ipſos ſternerent, perinde ac ſi Græci ſubſternere non didiciſſent, hoc autem hominum genus ab inſternendis lectis στρώτας appellabant: ſicut Latini ſtratores ab inſternẽdis equis.

Στρῶσις, pro lecti ſtructura & compoſitione, vide στρωννύω.

Στρώσεις ὁδῶν, ſternendarum viarum munus, ſtratura viarum Suet. in Claud.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, trabs parua, crates, tegmentum ex papyro in ſcenis & tuguriis: alij dicunt tectum ex virgis, Etymolog. Pollux, ... οἱ στρωτῆρες, ... Ariſtophan. ἐν Βαβυλωνίοις, ... στρωτῆρας ....

Στρωτῆρες Suidæ ſunt, τὰ μακρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν τιθέμενα, alij pro δοκῶν legunt ... vel ..., trabiculæ Vitruu. tigella tranſuerſaria, vulgò *ſolines* & *ſolineaux*.

Στρώτης, ου, ſtrator, peculiariter de lectorum ſtratore, ſeu lectiſterniatore, vt Plautus dicit, Tu eſto lectiſterniator, tu argẽtum eluito. Latini ſtratores ſolent appellare qui equos ſuorum dominorum inſternunt quos Græci ex eo quod dominos in equos inſtratos attollant ἀναβολεῖς vocant Ael. Spartian. in Caracalla, quum illum ſtrator eius in equum leuaret. Vlpian.

Vlpian.in Pand.de officio proconſ.Nemo proconſulum ſtratores ſuos habere poteſt.

Στρωτὸς, ἡ, ὸν, ſtratus. Heſiod. in Theog. στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. στρωτὸν dicitur quod quocunque modo ſtratum eſt.

Στρωφάομαι, verſor. στρέφομαι. Heſiod. ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, i. ἀναστρέφεται, verſatur, πωλεῖται.

Στρωφέω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Στρωφῶ, circunflex. verto, neo. νήθω, κλώθω, ἀναστρέφω, Heſych. Aratus, ἢ μύες ἥμεροι ποτὶ στιβάδα στρωφῶντες, etiam mures domeſtici lectulum ſternentes.

Στυβαρὰ χρυσοῦ, cruſtæ auri.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, odio habens viros. Amazonum epithetum. Æſchyl. in Prometheo dixit, ἀμαζόνων στρατὸν στυγάνορα, oſorem virilis ſexus.

Στυγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, odio ſum, paſſiuè. στυγεῖσθαι, inuiſum eſſe. στυγούμενον, λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον, Interpr. Sophocl. in Trachin.

Στυγερὸς, ἡ, ὸν, querulus, triſtis, odioſus moleſtus, grauis, φρικώδης, terribilis, horribilis, ἐπίφοβος, μισητὸς, φοβερός. vnde στυγερὸς πόλεμος. & στυγερὸς θάνατος, Euripid. στυγερὴ ὁδὸς, Homero, id eſt, difficilis & moleſta expeditio: & στυγερὴ νοῦσος, grauis morbus. Iliad. θ, στυγεροῦ ἀΐδαο, horrendi & tremendi. Et in Odyſſ. στυγερὸς ἔρως, id eſt, φρικτή. στυγερὴ τίσις grauis pœna. Apollon. Rhod. στυγερὸν ἄχος, idem Apollonius. στυγερὸν γῆρας. idem. στυγερὴ πόλις, Ariſtophan. Στυγερὸς, aliquando ἐλεεινὸς, miſerabilis. Apollon. 2. Argon. ὁ πτὰ φημὶ σιδεν στυγερώτερον ἄλγος. vide Στύξ.

Στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

Στυγερώπης, ου, ὁ, cum odio aſpiciens, vultuoſus, triſtis. vnde ζῆλος στυγερώπης Heſiodo, id eſt, inuidia inuiſo aſpectu cernẽs & toruis oculis.

Στυγερωπὸς, ingratus aſpectu, in Epig.

Στυγερῶς, i. φρικτῶς, horridè.

Στυγέω, μ. ήσω, π. ηκα, odi, μισῶ. Actiu. Sophocl. στυγῶ σε τῆς δειλίας, odi tuam timiditatem. εἰπὲ δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς, idem. Iliad. θ, Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει. Στυγέω, δέδοικα, φρίττω, horreſco, tremo, metuo, ἀναδύομαι. Iliad. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. Rurſus Iliad. ο, περὶ χεῖρα δ' ἔχοιεν ἀνίκητον, ὅν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, id eſt, quem formidant tanquam fortiſſimum. Στυγέω, τὸ στυγνάζω, λυπέομαι, triſtor. Apollonius ſecundo, οἱ δ' ἔστυγον ἀκούσαντες, triſtati ſunt, ἐστύγνασαν, ἐνελυπήθησαν. Heſiodus Interpres etiam pro τιμῶ, id eſt, honoro, capiunt.

Στύγημα, τὸ, odium, Eurip. in Oreſte.

Στυγητὸς, ἡ, ὁ, triſtis, odibilis. στυγερὸς, μισητὸς & horribilis, φρικτός.

Στυγητὸς, ἡ, ὁ, idem. στυγητοὶ, odioſi, Paulus capite tertio ad Tit.

Στύγιος ἄναξ, apud Soph. inferi καὶ τὰ κάτω.

Στυγνάζω, μ. άσω, π. ακα, triſtor, triſtitiam fero, moleſtia vincor, χαλεπαίνω. Matth. capite 16. ὁ οὐρανὸς στυγνάζων, cælum triſte. Marci capite decimo, στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, triſtatus, mœſtus factus, i. λυπούμενος Matth.

Στυγνὸς, ἡ, ὁ, triſtis, mœſtus, moleſtus, λυπούμενος, στυγερὸς, λυπηρός. Sophocl. μή τις ὕβρις ἢ στυγναῖσι λύπαις, id eſt, moleſtis iniuriis. ὄμμα στυγνὸν, oculus triſtis. Baſilius in epiſtolis. στυγνὸν & ἱλαρὸν contraria, in Epig. στυγνὸς Εὐρυσθεὺς, Soph. in Trach. triſtis Euriſtheus, Cic. Tuſc. 2.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœror, mœſtitia, horrifica triſtitia, ærumna Athen.

Στυγόδεμνος νόος, mens quæ odit concubitum & coitum, in Epigramm.

Στύγος, εος, τὸ, odium, in Epig.

Στύζω, pro στυγέω. vnde στύξασα, odio perſecuta, & ἀποστύξασα, in Epigramm.

Στυλὶς, Columella, eſt & pars nauis ἱστοῦ teſte Heſych. quod nares ſiue naſi foramina diſcriminat. Poll. τὸ δὲ τὰ τρήματα τῶν μυκτήρων διορίζον, κίων, καὶ διάφραγμα, καὶ στυλίς.

Στυλίσκος, ὁ, columella, Hero.

Στυλίτης Suid. ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος.

Στυλοβάτης, ου, ὁ. ſtylobata Vitruuio. Eſt verò ab ipſo ſolo & fundamentorum ſubſtructione veluti perpetuus paries qui columnarum baſes excipit: ob idque à columnis, quæ conſcendunt hunc murulum, ſuſtinendis, στυλοβάτης appellatur, vulgóque *piedeſtal*: cuius pars reſiliens circa baſin columnę, ſcamillus quaſi ſcabellus aut ſcamnulus nominatur ab ipſo Vitr. Sunt verò Tuſcani ſtylobathæ, Dorici, & Ionici præcipuè. Quare Pollux meritò arguendus indiligentiæ. Sic enim ſcripſit lib. 7. καὶ στυλοβάτης, ὁ τοῦ δωρικοῦ κίονος βάσις. σπεῖρα δὲ, ἡ τοῦ Ἰωνικοῦ.

Στῦλος, ου, ὁ, columna, κίων Polluci, ſtylus: pertica. Chryſoſtomus vocat Petrum & Paulum τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, Eccleſiæ columnas. vtitur & hac voce Paulus in epiſtol. ad Galatas. Στῦλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex στυλοειδὴς quod Galeno idem eſt quod γραφιοειδής.

Στύμα, ατος, τὸ, genitalis membri arrectio, ἔντασις τοῦ αἰδοίου, Euſtat. Iliad. χ.

Στύμμα, ατος, τὸ, ſpiſſamentum Columellæ. Dicitur ἀπὸ τοῦ στύφω. Sunt verò στύμματα ſiue ſpiſſamenta quæ oleis, ſuccis, vnguentiſque admiſcentur odoramenta imbecillia, vt ea liquidiora per ſe ſpiſſeſcant, & ἐκ τῶν ἡδυσμάτων odorem ac ſuauitatem facilius ſuſcipiant, conſeruentúrque diutius. Sunt hæc præcipuè facultatis aſtrictoriæ, cuius vis eſt ſpiſſare: vnde & στυπτικὰ ſiue ὑποδεχόμενα eſſe dicuntur talia. Ἡδύσματα verò, odoramenta ſunt valida, quæ ſolùm odoris conciliandi gratia, poſt στύμματα ſiue ſpiſſamenta vnguentis, talibúſque poſtremò parua copia adiiciuntur. Vnde poſtea vnguenta ἡδυσμένα dicuntur ab Hippocrate. Vtrúmque genus odorum his complexus eſt Theophraſtus lib. περὶ ὀσμῶν. χρῶνται δὲ πρὸς τὰ μύρα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποδεχόμενοι τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐν τούτῳ ἐμποιοῦντες. ὑποδέχονται γὰρ οὐκ εἰς τὸ δέξασθαι μᾶλλον τὴν ὀσμὴν, ὥσπερ τὰ ἔργα τὴν βαφήν. Adiicit etiam ὑποδέχονται δὲ τοῖς ἀσθενεστέροις τῶν ἀρωμάτων μεθ' ὕστερον ἐμβάλλουσιν, ἀφ' ὧν βούλονται τὴν ὀσμὴν λαβεῖν, &c. Dioſcorides in Amaracini compoſitione, oleum omphacinum & balaninum per xylobalſamum, iuncum rotundum odoratum, & calamum ſpiſſari quidem, hoc eſt, στύφεσθαι tradit: odore autem imbui, hoc eſt, ἡδύνεσθαι, per amaracum, coſtum, amomum, nardum, carpobalſamum, & myrrham. Verba Dioſcoridis hæc ſunt, σκευάζεται δὲ διὰ τοῦ ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου στυφομένων ξυλοβαλσάμῳ, σχοίνῳ, καλάμῳ, ἡδυνομένων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ. Eſt igitur inter στύμματα καὶ ἡδύσματα differentia præcipua, quòd ſpiſſamentis vnguenta corpus accipiant craſſitudinémque talium odorum mixtura atque tẽperie: Hedyſmatibus verò ipſa excitentur, acutiora fiant & ſuauiora. Illa odorem in corpore continent: hæc ipſum conciliant. Harum vocum aliquando vna poſita ſubauditur altera: ob rei affinitatem & coniunctionem, non tamen indiſcretam. Poteſt enim ipſa per ſe alterutra ſubſiſtere. Sic Galenus στύμματος nomine & ἥδυσμα comprehendit libro ſecundo, κατὰ γένη, vbi ait, τῶν ἐλαιωδῶν τὰ ἁπλᾶ ἐστιν ἅπερ μόνα χωρὶς στυμμάτων, ἀφ' ὧν περ ἕτεροι θέλουσιν ὄντα, τοῦ μέχρι πλείστου χρόνου διαμένειν ἀναθῇ τὰ σκευασθέντα. Contra verò Hedyſmatis nomine & ſtymma ſiue ſpiſſamentum intellexit Plinius libro 13. capite primo, de vnguentis loquens: Ratio faciendi duplex, ait, ſuccus & corpus. Ille olei generibus ferè conſtat, hoc odorum. Hæc ſtagmata vocant, illa hedyſmata. Quibus oſtendit ſtagmata appellari, quibus inſtillatur olei liquor: vnde & liquida vnguenta σταλαγμοὶ μύρων dicta ſunt, vt in voce Σταγὼν iam obſeruatum. Hedyſmata autem odores qui vnguento corpus ſuggerunt. Verùm Hermolaus rectam lectionem corrumpens, pro ſtagmata ſtymmata ſubſtituit. Spiſſamenta verò, propriè ad continendum odorem nõ autem conciliandum vnguentis oleiſque adiici ſolere, ſatis innoteſcit ex his verbis Galeni libri tertij, τῶν κατὰ τόπους de oleo roſaceo, αὐτὸς ἄνευ προσεμβεβλημένων τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσιν, ὅπως τὸ πολὺ χρόνῳ διαμένῃ τὸ ῥόδινον ἄλυτον. Porrò duo diſtincta ſunt in talibus, ſpiſſitas ſiue ſpiſſitudo, id eſt, craſſitudo. quæ στῦψις eſt: καὶ τῶν συμμίκτων opus & gratia atque ſuauitas, quæ eſt ἡδύτης ſiue ἥδυσμα, quam efficiunt hedyſmata. Itaque ita ſecreuit Dioſcorid. in Nardino vnguento, ὅτι τὸ πολὺ δὲ μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στῦψιν τοῦ ἐλαίου, σχοῖνος, πρὸς δὲ τὴν ἥδυσιν κόστος, ἄμωμον, νάρδος, σμύρνα, βάλσαμον. Quod in Cinamomino ſic extulit, Κινναμώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίνου καὶ συμμιγέντων ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχοίνου. ἡδυσμάτων δὲ, κινναμώμου, βαλσάμου καρποῦ, &c. Lege Aëtium nono, capite 49. Columel. capite ſeptimo & 46. libro duodecimo. Rurſus Galenus libro primo, τῶν κατὰ τόπους capite ſecundo, vbi & ἥδυσμα αὐτὶ τοῦ ἐλαίου ἡδυσμένον ſiue ἡδυνθέν, oleum odorum mixtura temperatum & conditum. vide & in voce φύλλον & ὑποστόφον.

Στυφελὸς, durus, σκληρὸς, Heſyc.

Στύπος, ου, ὁ, truncus, στέλεχος, κορμὸς, Heſyc.

Στυμφαλίδες, genus auium in lacu circa Stymphalida, Etymologic. vide Ælian. στυμφαλίδες ὄρνιθες, Apollonius ſecundo, καὶ δὴ ὄρνιθας στυμφαλίδας ἔσθεν λίμνης ὤσασθαι, &c. Plinius libro vndecimo, capite 37. In capite paucis animalium, nec niſi volucribus, apices, diuerſi quidem generis. ſtymphalide cirro, &c. Stymphalidem fuiſſe puto hanc auem, quam in aula Caroli imperatoris diu nutritam Theutones vocarunt *vogul heinl*, id eſt, auem exoticam & paganam, aliiſque onocrotalum Maclinienſem dixerunt. Meminit etiam Pauſanias in Arcadicis ſtymphalidis, id eſt, ciconiæ nigrę quibuſdam.

Στυμφαλὶς, &

Στύμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arcadiæ ciuitas & fons.

Στύξ, γὸς, ἡ, Styx fons ad Nonacrin Arcadiæ cuius aqua lethalis ob inſignem frigiditatem. Plinius libro 30. capite vltimo, Vngulas tantùm mularum repertas (At Plutarchus περὶ ὄνου ψυχρόν de aſini vngula hoc aſſeruit, & in Alexandro habet ἐν χηλῇ : cui aſtipulatur in hiſtoriis Ioan. Monachus de Alexandro loquens) neque aliam vllam materiam quæ non perroderetur à veneno ſtygis aquæ, cùm id dandum Alexandro Magno Antipater mitteret, memoria dignum eſt, magna Ariſtotelis infamia excogitatum. Hinc locus conceſſus fabulis. Nam & Στὺξ infernorum palus fingitur. Homerus Iliad. θ. ἐκ γὰρ αἰπεινῶν Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Lege interpr. Odyſſ. κ. κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Rurſus Odyſſ. lib. ε. καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι. Virg. 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, ſtygiámque paludem,

Dij cuius iurare timent, & fallere numen. Et Auſonius in Monoſyllabis,

Quæque piat diuum periuria nocticolor ſtyx.

Lege Pauſaniam in Arcadicis, Iuſtinum ſiue Trogum libro 17. Curtium libro decimo, Vitruuium libro octauo, capite 3. Plinium etiam libro ſecundo, capite 103. Lycophr. in Alexandra, Ælianum, Heſiodum in Theogon. & Seruium in 7. Æneid. cum Didymo in Iliad. 19. Στὺξ inde dicitur tremor, horror ex perfrictione, ὁ ἐκ κατα ψύξεως φόβος: vnde στυγεῖν τὸ φρίττειν, horreſcere. Theophraſtus de frigiditate locorum loquens capite 20. libro quinto de cauſis plantarum, ὅπερ δὲ καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἳ περ μάλιστα περὶ τὰ δένδρα ... τοῖς σώμασι φυλάξασθαι γὰρ ... id eſt, horrores qui corpus ſubeunt. Quid hac voce ſignificetur ignorauit ille qui culices expoſuit, & Gaza qui hunc locum ita eſt interpretatus: Item ſtyges locis iſtiuſmodi fiūt, quæ maximè corpora ſubeunt. Haud enim quiſquam vitare poteſt, etiam ſi in lecto contectus admodum iaceat.

Στύομαι, triſtitia afficior. Ariſtophanes in Acharnenſ. κἀγὼ ... βάλλομαι, καὶ στύομαι καὶ ..., id eſt, στυγνάζω. Alij ...

Στυπάζω, μ. άσω, ſtrepo, tono, ὠθῶ, impello, ... Heſych.

Στυππεῖον, vel

Στυππεῖον, ου, τὸ, ſtupa, κατὰ ... λίνου, quaſi τυπεῖον, τὸ τυπτόμενον λινάριον. Στυπεῖον, τὸ τῆς ὁλκῆς ... , στυπεῖον, ὅ ἐστι τὸ λίνον τὸ ...

Στύπη, genus lini, Erym.

Στύπος, tonitru, ſtipes, truncus, στέλεχος, Apollonius libro 4. & omnis arbor dura ac firma ſic vocatur : τὸ ... Heſych. Nicander in Alexipharmach. ... Interpr. ξύλινος, id eſt, pila.

Στυπποπώλης, ου, ὁ, qui canabinas veſtes & ſtupeas vendit, apud Ariſt. in Equit. vide Στύππη.

Στύππη, ης, ἡ, ſtupa, vulgóque eſtoppe, τὸ στυππεῖον, quod & ſimpliciter ſcribitur. Ioſephus ... , ... Pollux, ... ταύτης δὲ καὶ ὁ στυππιάστης, ὁ ..., ſtuparius artifex, vel mercator. Colus verò (ſecundæ & quartæ declinat. tùm maſculini, tùm fœminini generis, quæ ſic dicta quia velut columna ſiue columella & ſtylus, id eſt, ... : vulgò etiam quenoille, à ... deflexa voce) inſtrumentum eſt ex quo ſtupas nent mulieres quæ ... dicitur. Idem, ... vnde & nomen Pherecrates, ...

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen, παρὰ τὸ στύφειν : aſtringit enim potentiſſimè. Eſt tamen facultatis calidæ, vt & alia aſtringentia Chalcanthum, Miſy, Chalcitis, atque id genus erodentia quæ & calidæ & aſtrictoriæ facultatis ſimul, non vt alia στυπτικὰ frigidæ. Aluminis tantum tres ſpecies, apud Dioſcoridem, στυπτηρία σχιστὴ, στρογγύλη, & ὑγρὰ, Alumen ſciſſile, rotundum & liquidum. Eſt & στυπτηρία τριχῖτις, πλακῖτις, καὶ πλινθῖτις, apud Galenum libro nono Simplici. Idem libri ſexti, ... capite primo. Liquidum, etiam ... dici ſiue ... affirmat, quod & Plinius comprobat libro 35 capite 15. Alumen autem non eſt niſi ſalſugo terræ: éſtque liquidum aut concretum. In officinis aluminis hę ſpecies, Plumoſum quod pro ſciſſili vendunt, quódque eſt ἀμίαντος λίθος Dioſcoridis, alumen etiam vocatus à Quadrigario : Alumen de rocha indictum veteribus, non enim eſt, vt quidam cenſuerunt, alumen liquidum. Alumen Zuccharinum quod fit ex alumine de rocha, quod nec στρογγύλη στυπτηρία Dioſcorid. Alumen Catinum, quo vtuntur vitriarij in fornacibus vt vitrū repurgetur & niteſcat, quod conficitur ex cinere herbæ quā ſodam vocant: & Arabes Kali, quæ non eſt Anthyllis Dioſcoridis : Alumen Scaiolum, quod paratur ex gypſi genere quodam, qui lapis eſt ſpecularis Plinij) non verò Selenites Dioſcoridis vel Aphroſelinos etiam Galen. nec quem talcum vocant, ... vel ... dictus ab Aetio & Ægineta. Fit & alumen ex vini fecibus adustis.

Στυπτηρία χαλκῖτις, apud Hippoc. i. Chalcitis, ἡ χαλκῖτις etiã ſimpliciter dicta.

Στυπτηριώδης, alumen ſapiens, aluminoſus. vnde apud Gal. ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες.

Στυπτικὸς, ή, ὸν, aſtrictorius Plin. & ſtypticus: guſtum aſtringēs: ſpiſſandi vim habens. acerbus: à στύφω. τὸ ..., ... , ... στυπτικὸν, id eſt, ſiccitas, & acritas, & acerbitas, Theophraſtus libro ſexto de cauſis plantar. ... , quæ auſtero ſapore eſt, tranſtulerunt Ruellius & Barbarus libro tertio Dioſcorid. capite 152. Galenus Simplic. libro vndecimo, capite περὶ ..., ... Dioſcoridem infamat & traducit, quòd dixerit ... τὸ ... inquit, τὸ δριμὺ ... vt & quidam vocabuli ſignificatione abutebantur ... Sed Dioſcorides libro ſecundo, capite 94. cùm dixiſſet de taurino adipe, ... : ſubiecit ſolùm, ... Quibus ſatis conſtat per στυπτικὸν non τὸ δριμὺ intellexiſſe, quia dat dyſentericis. Et στύφειν non tantum aſtringere, & στυπτικὸν quę aſtrictoriā vim habēt: ſed etiam ſignificat ſpiſſare, vnde ... id eſt, ſpiſſamenta. Promptius autem adeps captinus ſpiſſeſſit: atque ex hac ſpiſſitate ſiue ſpiſſitudine Senecæ, cur non στυπτικὸν dici poſſit & dyſentericis congruere? Disertè autem idem Dioſcorides τὸ δριμὺ & στυπτικὸν diſtinguit, vt cū cap. ſequenti περὶ χηνὸς ait, ... non autem στυπτικὸν dixit. Quare & Galen. noſter homo eſt, & errat ipſe aliquando. vide στύφω.

Στυρακίζω, μ. ίσω, traho, pungo, ſtimulo, & ſtyracem refero, apud Dioſc. l. 2. c. 109. τὸ ... Heſyc.

Στυράκινον μύρον, ſtyracinum vnguentum, de quo Dioſc. l. 1. ſtyracę confectum.

Στυράκιον, τὸ, haſtile, aut potius ſpiculum ſeu cuſpis. Valla pro ſpiculo exp. apud Thuc. l. 2. Interp. verò ait eſſe id quod vocatur ... τῆς ...

Στύραξ, ακος, ὁ, ſtyrax. arbor Syriæ cotoneo malo ſimilis: Cuius etiam lachryma στύραξ, & ſtyrax Latinè vocatur. ſtoracem appellant officinæ. Ex ea fiunt ſuffitus. Optima fuit Calamitis dicta, quòd in calamis & arundinibus liquida afferretur. Arabum tamen ſtyrax liquidus, eſt myrrha ſtacte. Lege Dioſc. libro primo. capite 80. Plinium libro duodecimo, capite 17. & 25. Ariſtotelem quarto Anima. Theophraſtus libro nono, hiſtor. capite ſeptimo ſtyracem vnguentis miſceri ſolùm prodidit. Plura Galen. libro primo de Antidotis. Στύραξ, teli cuſpis, ... Pollux libro primo, ... Vnde στυράκιον, id eſt, ſpiculū, vt rectè vertit Valla apud Thucydidem libro ſecundo: vbi, ... Alij tamen vt Græcus Interpres Thucydid. Heſych. & Suid. contrario modo accipiunt, nempe pro cuſpide teli ima qua ſolo defigitur, quæ ... opponitur vocatúrque ... vt ſit ...

Στυφελίζω, μ. ίξω, ... euerto, quatio, pulſo, inceſſo, ... moueo, agito, perſequor, verbero, vinco, torqueo, ... proſterno, repello, repercutio Iliad. ... Pro inſectari & inceſſere: Apol. 2. Argon. ...

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, ... Ariſtophan. in Equitib. ...

Στυφελὸς, ή, ὸν, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis. Apollonius ſecundo Argonautic. ... id eſt, ... & libro ſecundo Epigramm. id eſt. ..., durus, & libro primo, ... gutta dura ſeu acerba. Dionyſius Poeta, ... duram & difficilem terram. ...

Στυφοκόμπος, vel στυφοκόμπης, vt apud ſcholiaſt. Ariſtophan. dicitur de gallinaceo pugnaci, item de cothurnice teſte Heſych. Ariſtophan in Auib. ...

Στύφελος, terra arida & dura, Suid. item στυφελὸς idem quod στυφελὸς, & ex eo factum per ſyncopen, id eſt, aſper & difficilis. Lycophr. ... inſolentes & aſperos Miſeni tractu incolunt, id eſt, ... in Comm. Ariſtoph. in Equit. ...

Στυφὸς, ή, ὸν, idem quod στυπτικὸς aſtringendi vim habens adſtringens

gens Baſil. Homil. 5. in Hexaemer. at

Στύππη, ης, ἡ, ſtupa, lucrum, κέρδος, Heſych.

Στυφρὸς, ά, όν, grauis, ſolidus, conſtans, calloſus, retortus, duratus. Ariſtoteles libro ſecundo vocat κοιλίαν, id eſt, ventriculum auium quarundam στυφρὰν, id eſt, calloſam: ſic enim Gaza.

Στύφω, ψω, φα, astringo, συνάγω καὶ σφίγγω Galen. vnde ὑποστύφω, leuiter aſtringo guſtum. στύφειν τὴν δίψαν, Galenus ad Glaucon. adſtringere. στύφων τὴν γεῦσιν, aſper guſtu. vide in Στύμμα & Στυπτικός. Quidam χυμοὺς στύφοντας pro acribus & amaris acceperunt. Nicander in Alexipharmăch. ... Interpr. ... Ibidem tamē dixit propriè, ... Στύφω, etiam eſt ſpiſſo: vnde στύψεις καὶ στύμματα τῶν μύρων, id eſt, ſpiſſamenta, quæ vt dictum, & aſtringunt, id eſt, aſtrictoria qualitate laxiorem ſubſtantiam cohibent: & ſpiſſant, id eſt, corporis ſui mole liquidiorem ſubſtantiam ſpiſſiorem craſſiorémque efficiunt.

Στύψις, εως, ἡ, aſtrictio: cui opponitur χαύνωσις. aſtrictio dulcedini opponitur apud Galen. ad Glaucon. acerbitas. Στύψις, ſpiſſitas Plin. & ſpiſſitudo Senecæ, id eſt, παχύτης, craſſities: Et ſpiſſamentum, τὸ στύμμα, vt dictum in ea voce, & in εἶδος. τὰς τῶν μύρων στύψεις, ſpiſſamenta vnguentorum Dioſcorid. lib. 1. cap. 5.

Στωϊκοὶ, philoſophi ſic dicti ἀπὸ τῆς στοᾶς, quæ erat ipſorū ſchola, Etym.

Στώμιξ, ιγος, trabs lignea.

Στωμύλιος, garrulus, στωμύλος.

Στωμυλέω, ῶ, loquax ſum Heſ. vnde

Στωμυλήθρα, apud Athen. lib. δ, id eſt, loquaces conuiuæ, blaterones.

Στωμυλία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas, φλυαρία, ſcurrilitas Ariſtophan. in Ranis, εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. Interp. ...

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, πολυλογίας συνάγων, collector blateramentorum, Ariſt. de Eurip. in Ranis.

Στωμύλλομαι, στωμύλλω, garrio, φλυαρέω. vnde κατεστωμυλμένος apud Ariſtophan. Idem in Acharnenſ. ... id eſt, ...

Στωμύλλω, imperfectè loquor, deblatero, garrio, multa & arguta loquor, & per ſe manifeſta blatero. Ariſt. ... verba effutiens.

Στώμυλμα, ατος, τὸ, nugæ, loquacitas, futilis verboſitas, facetiæ, Budæus in epiſt. poſt. στωμύλματα, ſtulta blateramenta, argutiæ, nugæ lepores.

Στωμύλος, η, ον, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, locutuleius, blatero, garrulus, verſutus, deceptor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Σύ, Ariſtophan. in Pluto abſque verbo in vocatiuo, ... ὦ βδελυρὲ σύ.

Συάγρειος, aprinus: dicitur & συάγρειος libro ſecundo Dioſcorid. cap. 102.

Συαγρίδες, piſces de quib. Athen. li. ζ.

Σύαγρος, ου, ὁ, aper. Antiqui ſeparatim σῦν ἄγριον dixerunt. Vide Ælianum. Σύαγρος, canis, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεῖν. Sophocles, ... : citat Athen. lib. θ, vbi multa περὶ συάγρου.

Συαγρὶς pro σιαγρὶς ſcribi κατ' ἀναλογίαν teſtatur Athenæus libro tertio.

Συάγχη, ſues ſtrangulans, ſues ſuffocans, Heſych. συάγχη, ῥίζα ἣ τοὺς σῦς θηρεύουσι. Quibus verbis ſignificare videtur radicem qua venatores ſolent ſuffocare & capere apros.

Σύαρος, à ſue vocatus, quem Græci recentiores choerillam interpretantur, hoc eſt, porculum.

Συβασία, ας, ἡ, conuitium, & conſertio manuum, λοιδορία, ... Heſyc.

Σύας, άδος, ὁ, ſus, nam Heſychio teſte συάδες dicuntur οἱ σύες, ...

Σύβαξ, qui porcinis moribus eſt: vnde apud Heſychium legimus σύβακες, συώδεις: apud eundem legitur σύβαξ λάγνος, & Σύβακας ... vt ſignificetur procliuis ad venerem more ſuis, ſalax & libidinoſus in modum ſuis, eſſe autē libidinoſum animal ex verbi ... & latino ſubare colligi queat, præterea ex fœcunditate, bis enim quotannis parit.

Συβαρίζειν, deliciis indulgere atque genio, oppipare ac genialiter viuere, mollitie luxúque diffluere, τὸ τρυφᾶν. Apud Ariſtophanem in Pace, ... Συβαρίζειν. Interpres dici ait, ... Συβαριτικῶς. vide in Chiliad. Eraſm. Sybariſſare.

Σύβαρις, ιος καὶ ιδος, lautitiæ, conſummatæ deliciæ. Philoſtratus paſſim prouerbiali ſchemate vſurpat pro luxu & deliciis, ... & l. 6. ... qui ſummum bonum luxu metiebatur.

Συβαρίτης, qui ex Sybari eſt, Sybarites. Συβαριτῶν τράπεζα, vide Cōmentar. Ariſtoph. in Pace. Συβαριτικοὶ, breues & compendioſę fabulæ, μῦθοι βραχεῖς & σύντομοι.

Συβαριτικὸς, ή, όν, mollis, voluptuoſus. vnde συβαριτικὴ τράπεζα, de conuiuio dicebatur nimium apparato, Eraſm. Chiliad. συβαριτικοὶ μῦθοι, Sybaritica fabula, Aphthonius in principio τῶν προγυμν. Commentar. Ariſtophan. in Veſpis, & Auibus.

Συβήνη, ης, ἡ, arcus aut calamorum theca, ex ſuillo corio, pharetra. Suid. ... Ariſtophan. in Theſmoph. ... Apud Pollucem ita tamen ſcriptum, ... Sed per ὴ ſcribendum in penult. etiam confirmat Heſych. codex, in quo συβήνη etiā ... Et Συβίνη per ι ... haſta qua apri figūtur, ſeu rete quod ſuibus feris ſeu apris tenditur.

Συβόσιον, ου, τὸ συφόρβιον, grex porcorum. Od. ξ, ... Heſyc. συφόρβια.

Συβριασμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus in conuiuiis, Heſyc.

Συβώσια, τὰ, id eſt, ... apud Pollucem καὶ ... (legend. ... vel ...) ..., ſtabulum porcorum, ſuile vocat Columella.

Συβώτης, ου, ὁ, prima breui, porculator Columel. ſubulcus, χοιροβοσκὸς, συοφορβός. Hom. ... Plato 2. de Rep. ...

Συβωτικὸν ᾆσμα, porculatorum ſiue ſubulcorum cantilena, apud Pol. Συβώτρια, ἡ, ſubulca, Pol.

Συγγάλακτος, collactaneus, collacteus Martiali.

Σύγγαμβροι, οἱ, mariti duarum ſororum, ὁμόγαμβροι, ... Pol.

Σύγγαμος, ου, ἡ, vxor.

Σύγγαμος, ου, ὁ, affinitate quadā iunctus, generis affinitate propinquus, idem genus ſubiens. pro riuali, Eurip.

Συγγέγονε, congreſſus eſt, coiit, compreſſit, Dat.

Συγγενεαλογέω ἐμαυτὸν, ſimul originem meæ familiæ recenſeo. Eſt apud Herodotum in Euterpe, ... cum & ipſe referrem mei generis ſeriem. Ionicum eſt pro συγγενεαλογέω.

Συγγένεια, ας, ἡ, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, ſocietas propinquorum, coniunctio ſanguinis, proximitas, familia, germanitas, neceſſitudo. ... Plato in epiſtol. ... piſciū diuerſa genera coire viſum non eſt, Ariſtot.

Συγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cōſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, eiuſdem generis, genere propinquus, cognatione quadam coniunctus, neceſſarius, gentilis, natiuus, congenitus. Συγγενεῖς Polluci, ... Ariſtotel. ... &c. congenitus ſpiritus, &c. ſic Budæus vertit. Plato cum Genitiu. iunxit epiſtola ſeptima, ξυγγενὴς τοῦ πράγματος, cognatione quadam cum re coniunctus. συγγενὴς τοῦ Φαβίου, Fabij neceſſarius, Plutarchus in Fabio. οἱ συγγενεῖς, nobis ſanguine cohærentes: ſic Quintilian. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι, cognati & propinqui, Plat. de Leg. τὸ συγγενὲς, neceſſitudo, cognatio, propinquitas.

Συγγένεσις, colloquium, ὁμιλία, congreſſus καὶ συνουσία, Heſych.

Συγγενέτειρ' ... coniunx, Plato de Legib. vbi videtur de vxore dici.

Συγγενίδες, αἱ, conſanguineæ: reſpuit Pol.

Συγγενικὸς, ή, όν, innatus, naturalis, cognatus, congenitus, apud Ariſtotelem. συγγενικαὶ τρίχες, pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρύες & βλεφαρίδες: Alij ſunt ὑστερογενεῖς, vt ... & ... συγγενικὸν νόσημα, gentilis morbus, hæreditarius morbus, Plutarchus in Pericle. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorū crimina, idem in Themiſt.

Συγγενίζω, congenero.

Συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres.

Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, ſocius in cultura agri, ξυγγεωργὸς, Ariſtophanes in Pluto.

Συγγηράσκω, conſeneſco. Neut. abſol.

Σύγγηρος, ὁ καὶ ἡ, ſociam ſenectutem habens, conſeneſcens, in Epigramm.

Συγγίνομαι, ſimul exiſto, ſimul naſcor: conuenio, coeo, ὁμιλέω, cōmercium habeo cum aliquo, collocor, verſor cum, congredior, adſum, interſum, adhæreo, ſum frequens, ſum familiaris. Depon. Datiuo. συγγίνομαί σοι, me tibi in congreſſum do & colloquium, tibi congredior. Ariſtophan. ... venire cum nubibus in colloquium. Plato in Epiſtol. ξυγγιγνόμενος ἄλλοις, id eſt, cum aliis verſans & agens. Idem de Republica libro primo, ...

διὰ φύσιν, id eſt, difficilis eſt eorum conſuetudo & familiaritas. Συγγίνεσθαι, coire, concumbere, rem habere. Ariſtoteles libro quinto de moribus ad Nicomach. καὶ γὰρ εἰ συγγένοιτο γυναικί, καὶ εἰ τοῦ. Idem Rhetoricorum libro ſecundo. καὶ συγγίνεσθαι οἷς ἂν δέῃ, καὶ ὅπου ἂν δέῃ, καὶ ὅτε μὴ δέῃ, ἐπὶ ἀκολασίας γάρ. Plato de Republic. primo, οἷός τε ἀφροδισίων γυναικὶ συγγίγνεσθαι; potes rē cum muliere habere? συγγενομένη τῷ Θησεῖ, compreſſa à Theſeo, Plutarchus in Theſeo. Συγγίνεσθαι aliquando ad res refertur, vt συγγίνομαι τῇ παιδείᾳ, in ſtudio literarum verſor. συγγίνεσθαι λόγῳ, ad orationem venire, Ariſtotel. in Rhetoric. συγγενόμενοι τῇ ὑφηγήσει, Plato de Legib. συγγινομένη τῷ τρόπῳ τοῖς μέλλουσιν ὡς παροῦσι, informatio quæ futura non minus quàm præſentia contingat, Nazanzenus in Oration. Συγγίνομαι, auxilior, adſum, συνεργῶ, συμπράττω, συμμαχῶ. Sophocles, Οἱ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθ᾽ ἀλλὰ νῦν, i. συμμαχήσατε ἡμῖν καὶ νῦν.

Συγγινώσκομαι, &

Συγγινώσκω, ignoſco, tribuo veniam & habeo. Quintilianus excuſationem in bonam partem accipio, ſimul cognoſco, ſimul intelligo, τὸ αὐτὸ γιγνώσκω καὶ ὁμογνώμων εἰμί, approbo, cōprobo. Datiuo. συγγίνωσκέ μοι, Ariſtopan. συγγνώσῃ μοι, ignoſces mihi. Chryſoſtomus, ὅτι ἱερατικοῖ, συγγνώσεται σοι τῆς ἁμαρτίας, Euripides. συγγνῶναι τῆς ἁμαρτίας, id eſt, μὴ τιμωρήσασθαι, Thucydid. συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶ, dari mihi veniā poſtulo, Budæus in epiſtolis prioribus, συγγινώσκομαι ἐμαυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τοῖς πράγμασι ἀνέχειν, mihi ſum conſcius non eſſe amplius parem rebus obeundis, Herodotus. συγγινώσκομαι τοῦτο εἶναι ἐμὸν, in me culpam huius rei eſſe agnoſco, idē. συγγνωσάμενοι, non ignorantes, agnoſcentes, aſſentientes, cedentes, idem Herodotus. συγγινώσκω σοι τῆς ἀγνοίας, quòd deceptus ſis, ignoſco, Philoſtrat. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, agnoſcimus nos haud rectè egiſſe, Herodotus. ἔπαυσε δέ οἱ οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, hunc Xerxes negans locutum vera, idem. συγγνοὺς ἐγώ, ego meum erratum agnoſcens, idem. συγγνόντες τοῦτο, hoc agnoſcentes, idem. συγγνόντες ἀδικέουσι, ſuam culpam agnoſcentes.

Συγγνώμη, ης, ἡ, venia, ignoſcentia Gellio. συγγνώμη πολλὴ αὐτοῖς. Demoſthen. ἡ συγγνώμη, &c. venia danda Thucydid. συγγνώμης ἄξιος, Euripid. συγγνώμης τυχεῖν, veniam impetrare, Demoſth. Pro quo & συγγνώμην λαμβάνειν, Demoſth. συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιῶ, vt à vobis impetrem, mereor, Thucydid. ſic Valla, volo mihi veniam detis, id eſt, ἀξιῶ ὑμῶν συγγνώμης ἐπιτυχεῖν. Συγγνώμην διδόναι, Polybius libro ε. Et Heliodoro, συγγνώμην νέμειν, veniam dare Cic. ignoſcere, tribuere veniam Quintil. ian & Plin. in ep. Pro eod. etiam dicitur συγγνώμην ἔχειν, i. veniā habere. Quintil. συγγνώμην ἔχω σοι, veniā do tibi, Thucy. ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω, viro ignoſco. Plat. de Rep. πολλὴν τοι συγγνώμην ἔχει, καὶ ἐν ὀργίζεται τοῖς ἀδικοῦσι. Iſocrates in Euagora, ἡ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην, ipſis veniam dandam cenſeo. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει, in his pater dat veniam, Sophocles. συγγνώμην ἔχετε, ignoſcite, Demoſthen. & Plato de Legib. Interdum συγγνώμην ἔχει ſignificat venia dignum eſſe. Hermogenes de Inuent. χαλεπώτερος ἐστὶν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου· ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει· ὁ δὲ πολίτης διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι, id eſt, ille quidem propter nationem venia dignus eſt. συγγνώμης τι ἔχω, ſum venia dignus, Thucydid. συγγνώμην ἔχει, id eſt, δεῖ συγγνώμης τυχεῖν αὐτόν. Συγγνώμην εἶναι, veniam dandam eſſe Idem Iſocrates in Helena, ... συγγνώμη ... ἔχει τὴν διαίτην, vt Plin. hæc bello quæſiſſe venia ſit. Συγγνώμης ἁμαρτάνειν, Polybius libro ε, veniam non impetrare & conſequi. Idem dixit, συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι, facere vt quis ignoſcat, commiſerationem mouere. Dicitur etiam συγγνώμη, ſtatus vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut perſonam quæ iudicio non eſt obnoxia, vt ſcribit Hermogen. conceſſio à Trapezunt. exponitur. Latinè etiam dici poteſt venialis ſtatus, & deprecatio. Συγγνώμη, moderatio animi & æquitas, facilitas in decernendo Ciceroni ad Q. fratrem. Cui etiam in Partit. Lenitas eſt iuſtitia in moderatione animaduertendi. Hæc ex boni & æqui ratione pendet quæ ἐπιείκεια vocatur, qua non ſummo iure vel dicta vel facta exiguntur atque examinantur. Ariſtotel. ἠθικῶν Νικομ. libro ſexto. capite vndecimo, Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ᾽ ἣν συγγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστι κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ, τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. ἡ δὲ συγγνώμη γνώμη ἐστὶ κριτικὴ τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθή, i. recta eſt ſententia quæ iudicat ex æqui & boni ratione. Apud Plutarchum in Opuſcul. ... καὶ συγγνώμης, καὶ μετριοπαθείας, clementiæ & moderationis. Συγγνώμη inde ἀπὸ τοῦ συγχωρεῖν, permiſſus ſiue permiſſio, conceſſio, & indulgentia, cum in bonam partem ſumitur, vt ſæpiſſimè apud Plin. Secund. Paulus primæ ad Corinthios capite ſeptimo, de coniugio loquens, μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μή τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρόν, ἵνα σχολάζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχησθε, (vt denuo in vnum conueniatis. Sed Interpretes ex fine cauſa præceptum efficiunt. Nam quaſi ſcriptum eſſet συνέρχεσθε, cōuenite exponunt) ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν. τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ᾽ ἐπιταγήν. Hoc autem (nēpe quod ſuperius dixerat, διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα) dico permiſſionis conceſſioniſque modo, non præcepti. Quibus coniugium vel continentia rectè vtenti permittitur, non verò ἐπιταγῇ & præciſè ſingulis imperatur (eſſet enim vtraque duriſſima vitæ conditio) in quo ſumma Dei indulgentia elucefcit.

Συγγνωμαι, τὸ, apud Thucydid. ponitur pro συγγνώμης ἄξιον, venia dignum.

Συγγνωμοσύνη, ἡ συγγνώμη. συγγνωμοσύνη non dicitur, ſed συγγνώμη, Phrynich.

Συγγνωμονικός, lenis & facilis, procliuis ad ignoſcendum, ad veniam pronus, clemens & facilis in condonandis maleficiis: cui opponitur τιμωρητικός. Ariſtoteles Rhetoric. libro ſecundo, καὶ τὸ μὴ συγγνωμονικοὺς τοῖς φαινομένοις ἁμαρτάνειν. Virgilius faciles Nymphas dixit, id eſt, συγγνωμονικάς. vide Συγγνώμων. Idē quarto Ethicorum, Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Συγγνωμονικός, venia dignus, συγγνωστός. Idem Ariſtoteles Ethicorum quinto, Ὅσα μὲν γὰρ ἁμαρτάνουσιν ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Idem, Ὅσα δὲ διὰ πάθος μήτε φυσικόν, μήτ᾽ ἀνθρώπινον, οὐ συγγνωμονικά. Συγγνωμονικὸς ἀφορμή dicitur ab Hermogen. venialis locus. Συγγνωμονικαὶ αἰτίαι, conceſſio.

Συγγνώμων, ονος, ὁ, mitis, miſericors, συμπαθής, οἰκτίρμων, ἐλεήμων, dans veniam, & venia dignus, Thucydid. indulgens, clemens & facilis, fauens. vnde ἀσυγγνώμων. συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Euripid. dare veniam de dictis, ob dicta. Xenophon. ... συγγνώμονας ... εἶναι, à diis veniam expoſces. Συγγνώμων, item ſignificat conſentientem, qui eſt eiuſdem ſententiæ.

Συγγνώσομαι, ignoſcam.

Συγγνωστός, ὸν, ὁ, ignoſcibilis Gellio id eſt, dignus venia, ignoſcēdus, cui ignoſcendum eſt, deprecabilis. συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, minimo conceditur miſericordia, Sapient. 6. συγγνωστὸν ἂν ἦν σοι, Euripid. venia tibi eſſet danda, ignoſcendum erat, ſeu eſt.

Σύγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, frater, ſoror, ἀδελφός, συγγενής, cognatus, conſanguineus, congenitus.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, volumen, commentarium, ὑπόμνημα, quodcunque opus, commentatio, liber. Xenophon, καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Iſocrat. pro libro libera & ſoluta oratione conſcripto. τοὺς συμβουλεύοντας καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα μὲν ἅπαντες νομίζουσι, &c. Ammon. diſtinguit à σύνταξις.

Συγγραφεύς, έως, ὁ, hiſtoricus, author, id eſt, librorum compoſitor. vide Ἱστοριογράφος in Ammon. συγγραφεῖς δέκα, decem ſcribæ, Thucyd. ſic & Iſoc.

Συγγραφή, ῆς, ἡ, compoſitio, ſcriptio à Cicerone dicitur, vt Tuſculan. 5. A quo non modò impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, verumetiam laceſſiti. ... συγγραφήν, Ariſtid. συγγραφὴ, ἡ συνθήκη γεγραμμένη, Thucydid. Interpr.

Συγγραφή, τὸ σύγγραμμα. liber, volumen. Pauſanias in Achaicis, ... ὁ λόγος καὶ ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ, &c. Συγγραφή, hiſtoria, σύνταξις. Idem Pauſan. ... συγγραφὴν περιεχόμενα. Συγγραφή refertur aliquando ad forum, & ponitur pro chirographo, ſyngrapha, hoc eſt, ſtipulatione & cautione. Neque ſemper obligatione reciproca conſtabat, ſed etiam vnius tantùm ſponſione & alterius ſtipulatione. vide in Chiliad. Eraſm. Ex ſyngrapha agere. Aſconius Pædianus ſyngrapham à chirographo diſtinguit, quòd in hoc tantū quę geſta ſunt, ſcribi ſolent: in ſyngrapha verò etiam contra fidem veritatis pactio venit. Syngrapha eſt cautionis & ſatiſdationis memoria conſignata. Syngraphæ etiam dicuntur tabulæ & chirographæ ſeu chirographa, id eſt, cautiones manu alicuius ſubſcriptæ anulóve obſignatæ, quas ipſe inficiari nequit, Budæus in Annotat. in epiſtol. & in dictione Compactum, Demoſthen. contra Lacrit. Ἔστιν αἱ συγγραφαὶ συγγεγραμμέναι τουτωνί.

Συγγράφομαι, &

Συγγράφω, ψω, φα, conſcribo, id eſt, compono hiſtorias, vel poemata, συντάττω, cum alio ſcribo, literis mando, in ſcriptum refero. ... trado, præcipio. Actiu. Accuſatiuo. συγγράφω ... Demoſthen. συγγράφεσθαι τὴν μαρτυρίαν, Idem Demoſthen. συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres, Plutarchus in Romulo. τὰ συγγεγραμμένα, commentata, Budæus in Commentar. in epiſtol. in dictione Commentari. Συγγράφεσθαι, ſcripto cauere vel per ſyngrapham. Cauere autem ab aliquo, eſt ſatis accipere, ſtipulari: cauere alicui, eſt ſatiſdare. Athenæus libro ſexto de Me-

necrate medico, [illegible] &c. Vt autem qui puerum locat artem quandam edocendum, ſtipulari ſolet, & a conductore magiſtro cauere quid oporteat eum ediſcere, ac tum demum locare: ita & in equo locando faciendum, cum domitor inſtituendum ſuſcipit.

Συγγυμνάζω, coexerceo, ſimul exerceo.

Συγγύμνασμα, ὁ, q. coexercitamentum, certamen, exercitatio, Sapientiæ 8.

Συγγυμναστὴς, ſocius exercitationum, Plat. in Leg.

Σύγε tu quidem, dicitur vt ἔγωγε, equidem. Ariſtoph. [illegible], ilicò tu obliuiſceris.

Συγκαθαγίζω, μ. ίσω, π. κα, vna conſecro, vna adoleo: item vna vro Pauſan.

Συγκαθαιρέω, vna euerto, in euertendo adiuuo. Theoph. affertur ex Herodoto [illegible] pro [illegible] expoſ. certant na obtinet vel vincit. vnde [illegible] quod expon. vna euertere, demoliri, eſt enim propriè [illegible], vna cum alio detrahere & in detrahendo ſeu deponendo adiuuare, καθαιρεῖν enim non eſt tollere ſeu attollere ſed detrahere.

Συγκαθαρμόζω, compono, diſpono. Soph. [illegible]

Συγκάθεδρος, ὁ, aſſeſſor.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Συγκαθείργνυμι, &

Συγκαθείργω, ſimul includo, & in eodem loco cohibeo. Lucianus, [illegible], cum leone coniectus in caueam, leoni commiſſus.

Συγκάθεσις, demiſſio, quâ quis ſe alicui ſubmittit & cedit contentio, i. comparatio, collatio.

Συγκαθεύδω, vnà dormio, Plato in Leg. condormire & condormiſcere dixit Plautus.

Συγκαθέψω, ſimul coquo, & concoquo.

Συγκάθημαι, conſideo, ſimul ſedeo.

Συγκαθιδρύω, ſimul colloco.

Συγκαθιερόω, vna conſecro ſeu decido.

Συγκαθίζω, ſimul ſedeo, Bud. in epiſt. poſt.

Συγκαθίημι, μ. ήσω, π. κα, ſimul demitto, συγκαταβαίνω. Actiu. Accuſatiu.

Συγκαθίστημι, ſum vnus ex authoribus, ſimul tranſigo, συμβιβάζω. συγκαθίστη, συνεβίβαζε, conſtituit, confirmauit, Thucyd. Interpr.

Συγκαίω, aduro, comburo.

Συγκακοπαθέω, ſimul affligor, ſum aſſlictionum particeps.

Συγκακουργεῖν, colludere iuriſconſultis: & colluſione litigare dicit Vlpian. Libanius, [illegible], damnauit eum apud iudices volentem ac colludentem. [illegible] dicit Plutarch. alias συγκακουργεῖν propriè ſignificat ſimul cum aliquo malitioſè aliquid facio.

Συγκακούργημα, res per colluſionẽ actoris & rei tranſacta, ex quo genere eſt præuaricatio, i. [illegible].

Συγκακουργία, eſt quæ colluſio a iuriſconſult. appellatur, & à Cicer.

Συγκακουχέομαι, vna conflictor, vna affligor. [illegible] Paul. de Moyſe loquens.

Συγκαλέω, μ. έσω, π. κα, conuoco, inuito, accio, [illegible], concionem aduoco, & cogo. Plutarchus in Solone. Actiu. Accuſatiu.

Συγκαλινδεῖσθαι, conuolui, vnà volutari.

Συγκαλλύνειν, conuerrere. Ariſt. in Probl. [illegible] vide Καλλύνω.

Συγκάλυμμα, q. coopertimentum.

Συγκαλύπτομαι, me contego, cooperio Cicer. Ariſtophanes in Pluto, [illegible], id eſt, faciem obnupſi, vel me cooperui.

Συγκαλύπτω, μ. ψω, π. φα, cooperio, συγκαλύπτω, [illegible].

Συγκάμνω, μ. καμῶ, ſimul laboro. Neut. abſol. Soph. [illegible], i. adiuua.

Συγκαμπαί, incuruæ. Gaza digitos vertit libro tertio Animal.

Συγκάμπτομαι, cõuoluor, vnde participium [illegible] conuolutus in ſe, & conglobatus, vt Fetus in vtero Ariſt.

Συγκάμπτω, inflecto, incuruo, contraho, circumago,

Σύγκαμψις, inflexio, incuruatio.

Συγκαρπωθῆναι dicuntur frumenta cùm radices agunt ſiue radicantur Plin. Pollux, [illegible]. Vide & Pherecrates, [illegible]. Vide Καρπωθῆναι.

Συγκασιγνήτη, i. germana ſoror, Eurip. in Alceſt.

Σύγκασις, frater, ſoror, Eurip.

Συγκαταβαίνω, vna deſcendo à Polybio ponitur pro deſcendo in locum hoſti æquum: apud Ariſtotelem Politic. 7. loco conuenio, incurro: à Polybio item ponitur pro demitto me, dedo me, flecto animum meum.

Συγκατάβασις, quum quis ſe demittit vltra ſuam dignitatem: demiſſio dici poteſt, barbarum eſt condeſcenſio. Suid. [illegible]. Eſt συγκατάβασις quòd Deus homo factus ſit, & ſe videndum in Chriſti Filij vnigeniti perſona exhibuerit. Eſt propriè συγκατάβασις quando pars vtraque alteri ſeſe nonnihil accommodat, ſine quo nulla cõſtat concordia Eraſm.

Συγκαταβατικῶς cum animi demiſſione apud Areth.

Συγκαταβιόω, vna vitam tranſigo, vel extremam vitam tranſigo.

Συγκαταγηράσκω, conſeneſco.

Συγκατάγω, vnà reduco in patriam exulem. Plato epiſtola ſeptima. Iſocrates, [illegible] Æſchin. de falſa legat. [illegible], reducentes populum adiuuit, adiutor fuit ad reuocandos exules.

Συγκαταδαρθών, qui vnà dormiuit, Ariſtoph.

Συγκαταδουλόω, ῶ, vnà vel ſimul ſubiugo, aut in ſeruitutem redigo Pol. ex Hyperid.

Συγκαταδύομαι, vna demergor, vrinor.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo. Soph. in Aiace, [illegible], graui incommodo conflictatus eſt & vexatus. [illegible], connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus, Plut. in Cami.

Συγκαταζῆν, vnà longum vitæ tempus traducere.

Συγκαταθάπτω, vnà ſepelio.

Συγκατάθεσις, comprobatio, ſuffragium apud Polyb. aſſenſus ſiue aſſenſio: in quo ſignificatu ſumitur & [illegible] approbatio: à quo diuerſa aſſenſionis retẽtio, id eſt, ἐποχὴ Stoicis. Sextus Empiricus in Pyrrhoniis, [illegible], nempe Arceſilas, [illegible] συγκαταθέσεις. Idem, [illegible] συγκαταθέσεως. Cicero in Lucullo, Nunc de aſſenſione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant, pauca dicemus. Gellius libro 19. capite 1. Noſcitandæ probationes autem, quas συγκαταθέσεις vocãt, quibus eadem viſa noſcuntur, ac diiudicantur, voluntariæ ſunt, fiuntque hominum arbitratu. Themiſtius in 3. de Anima, [illegible]. Paulus Apoſtolus ſecunda ad Corinth. capite ſexto, Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ θεοῦ μετὰ εἰδώλων; Interpr. Et quæ conſenſio templo Dei cum ſimulachris.

Συγκατάινετος, adſtipulator, & [illegible], id eſt, collaudator. In epiſtola Philippi apud Demoſthen. pro Cteſiph. [illegible]

Συγκαταινῶ, annuo, conſentio, τὸ συγκατατίθημι, & [illegible], comprobantes. Xen. [illegible]

Συγκατακαίω, concremo, comburo.

Συγκατάκειμαι, vnà accumbo, Ioſeph.

Συγκατακλείω, vnà includo, in eundem locum concludo, vel ſimul cum alio includo.

Συγκατακλίνω vna recumbere ſeu accumbere facio.

Συγκατακλίνομαι, vnà recubo, ſiue vnà accumbo, aut diſcumbo, Ariſtoph. [illegible]

Συγκατακτάς, συγκατακτανών, qui vna occidit, Soph. in Aiace.

Συγκαταλέγω, propriè recenſeo, cum aliis connumero, coopto ad ſodalitatem vel collegium aliquod.

Συγκαταλύω, vnà euerto & aboleo, Plut. Thucyd. item vnà finio.

Συγκατανεύειν, annuere, conſentire. Polybius, [illegible].

Συγκαταριθμοῦμαι, ſimul enumero, Ariſt. in Prædic.

Συγκαταρρέω, ſimul defluo, item vna decido.

Συγκαταρρυεῖσα, quæ ſimul defluxit.

Συγκατασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, ſimul preparo, inſtruo, compono, adiuuo parantem, comprobo. Actiu. Accuſatiu. Plato libro vndecimo Leg. [illegible], i. artibus inſtruxerunt.

Συγκατασκηνόω, vna tentorium figo, vel in vno eodémque tabernaculo habito & act. in vno eodémque tabernaculo colloco, Xenoph.

Συγκατασκήπτω, μ. ψω, π. φα, cum impetu venio.

Συγκατασπάω, ῶ, pariter auello, conuello.

Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb. [illegible]

Συγκατατάξαι, annumerare, Phalar. in epiſt.

Συγκατατίθεμαι, aſſentior, approbo, conſentio, conſenſum præbeo, annuo, comprobo, quod & per [illegible] eſſet

tur. Datiuo συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ, qui conſenſit concilio. capite 23. Euangelij Lucæ. συγκατάθου ἡμῖν, aſſentire nobis, capite primo Danielis. συγκαταθετέον τοῖς νέοις, aſſentiendum eſt iunioribus, Dioſcor. lib. primo in præfatione. οὐ συγκαταθήσῃ μετὰ τοῦ ἀδίκου, ne conſentias cum iniuſto, capite 23. Exodi. οὐ συγκαταθήσῃ αὐτοῖς διαθήκην, non inibis cum eis fœdus, Ibidem. Plato in Gorg. Σὺ δὲ τοῦ γε συγκατατίθεσαι: ὅμως ἀεὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ὦ Αἰσχύλε, Quod & συμφωνεῖν dixit Baſil. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, id eſt, ſententiam rerum comitem eſſe, & rerum mutationi ſeruire non probo. Dicitur etiam pro eo συνεπαινεῖν, & συγκαταινεῖν. Lege Gellium libro 19. capite primo, & in voce Συγκατάθεσις.

Συγκατατίθημι, vnà depono.

Συγκαταφαγεῖν, ſimul cibum ſumere.

Συγκαταφέρομαι, ſimul feror deorſum, ſimul deferor.

Συγκαταφλέγω, vnà comburo, Lucian.

Συγκαταψηφίζομαι, ſuffragiis ſeu calculis addor, cooptor. συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων, Actorum 1. cooptatus eſt in numerum vndecim Apoſtolorum, communibus ſuffragiis & calculis allectus eſt.

Συγκατεργάζομαί σοι, tibi operam præſto, συνεργάζω. συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν, Herodotus. te adiuuo ad regnum occupandum. συγκατεργαζομένους αὐτῷ δίδωσι, his quibus fuerat vſus adiutoribus dat.

Συγκατέρχομαι, ſimul redeo, vnà reuertor.

Συγκατεύγμα, ατος, τὸ, votum cum alio ſuſceptum.

Συγκατηγορῶ, vnà accuſo, item ſimul prædico, i. enuncio.

Συγκατηγόρημα, apud Dion. quaſi dicas comprædicamentum à quibuſdam redditur vox conſignificatiua i. ſignificans aliis adiuncta, non per ſe vt omnis, nullus, quidam.

Συγκαταβάς, vnà deſcendens, vel potius qui vnà deſcendit Demoſt.

Συγκατοικέω, vnà habito.

Συγκατοικίζω πόλιν, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo, Eurip.

Συγκατορύττω, vnà defodio, vnà ſepelio, contumulo Plin. Lucian. καὶ τὸν ὅλον κόσμον συγκατώρυξεν.

Σύγκαυσις, exuſtio, q. combuſtio, Ariſtot. περὶ αἰσθήσ.

Σύγκειμαι, conſto, id eſt, compoſitus ſum. Depon. Quintilianus libro tertio, capite ſeptimo, de decem elementis loquens in quibus poſita ſit omnis quæſtio, Nouiſſimè συγκεῖσθαι, quod eſt compoſitum eſſe quodammodo, vt ſedere, ſtare, iacere. Sophocles, βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους, nos quoque pelletis tres ſimul poſitos: qui ſimul ſumus. δεῖ μετὰ τὴν οἴνωσιν ὕδωρ πίνειν: ἀπὸ θεραπείας γάρ τινος τῆς συγκειμένης οἰνώσεως, τὸ βοήθημα ζητεῖ, Dioſc. lib. 5. capite 13. oportet poſt ebrietatem bibere aquam: ab ea enim veluti contraria curatione, auxilij ratio aliqua quærenda eſt, Marcellus Ruellius autem, Nàque à curaſ conſtantis temulentiæ quendam auxilij modum inducit. Σύγκειται, certum eſt, conſtat, conſcribitur. σύγκειται ταῦτα δι' ἀνδρῶν, &c. hæc conſcripta ſunt per viros, &c. Plutarchus in Numa. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ θυρῶν, oſtium alterum alteri inſeritur, Ariſtotel. σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμὲ, coniuratis omnes aduerſum me, capite 22. libro primo Regum. συνέκειτό σφι, conuenerat inter ipſos. κατὰ τὸ συνέκειτο, ex conuentis. Plutarchus in Camill. ὥσπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, quemadmodum ipſa cum principibus cõuenerat. Συγκεῖσθαι, Heſych. συντεθεῖσθαι καὶ ὁμολογίας πεποιῆσθαι. Συγκειμένη ἡμέρα, conſtituta vel præſtituta dies, compacta & condicta, i. ἡμέρα διωρισμένη. τεταγμένη, ὡρισμένη, συγκεκροτημένη. Herodot. ita συγκειμένας ἡμέρας dixit.

Συγκείμενον, ου, τὸ, quod conuenerat, quod pepigeramus, conuentio, pactum. τὸ συγκείμενον πλείω χρόνον, vltra præſtitutum tẽpus. ἀπὸ συγκειμένου, ex compoſito. Pauſanias in Arcad. ἅπαντες δὲ ἀπὸ τοῦ συγκειμένου αὐτοὶ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας ὑπεφύγησαν, αὐτίς τε καὶ σὺν αὐτοῖς στρατιᾷ, id eſt, ἀπὸ συνθήματος. ex compacto & conſtituto, Virgil. compactò. ἀπὸ συγκειμένου λόγου, id eſt, προρρήσεως, Thucydid. ἐς τὸ συγκείμενον ἦλθον, ad locum de quo conuenerant, venerunt. πρὸς τὸ συγκείμενον ἔχει, ὡς ἤδη, &c. Nazanzenus in Orat. vbi Moſellanus, Non minus ſe habet cum eo, cum quo comparatur, &c. τὰ συγκείμενα, ſcelera, Budæus in epiſtol. poſterioribus. παρὰ τὰ συγκείμενα, præter conuenta, præter ea de quibus conuentum eſt, præter præſtituta. extra præſtituta.

Συγκεκερασμένος, concerua tus, mixtus. Heſych. enim συγκεκερασμένα exp. contr. ἀθροισμένα.

Συγκεκροτημένος, η, ὁ, accinctus, in procinctu exiſtens.

Συγκεκροτημένως, quaſi plauſibiliter, magna cum laude & applauſu.

Συγκεντέω, compungo. & contrucido Cic.

Συγκεραννύω, μ. α σω, π. α κα, &

Συγκεράννυμι, commiſceo, συγκιρνάω, tempero, admiſceo quadam temperaturâ, ſimul moderor, confundo, conflo, compono, aptè coniungo: pro amicitiam contraho, Xenophon. Actiu. Accuſatiu. συγκεράσαντες φιλίαν πρὸς Ξέρξην, amicitiam cũ Xerxe contraxerunt, Herodot. Ad Hebr. 4. λόγος μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, ſermo non cum fide coniunctus iis qui audierant. συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus admixti, Plut. in Numa. συγκεκραμένη, Soph. confuſa, μεμιγμένη.

Συγκεραστὸς, temperatus.

Συγκεφαλαιόομαι, in ſummam colligo, & in ſummam colligor. nã actiuè & paſſiuè ſignificat. Ariſtotel. in Problem. de ſemine, συγκεφαλαιοῦται ὀλίγον ἐκ πολλοῦ, ex multo tempore exiguum conſtituitur. συγκεφαλαιωσάμενος, qui ſummatim dixit, qui in pauca retulit. Ariſtotel. Metaph. 9. συγκεφαλαιούμενοι τρόποι εἰσὶ τέσσαρες, quatuor ſunt modi in ſummam collecti & ſubducti. Halicarn. συγκεφαλαιώσομαι τὰ ἐνδέοντα, dicta in compendium conteram, ſummatim dicam. Xenoph. 8. Pæd. ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς εἰωθυίας πράξεις. Συγκεφαλαιοῦσθαι etiam opponitur τῷ ἄρχεσθαι: finire, conſumare, ad finem perducere. Polybius, Πῶς δὲ τέλος ἔσχε τι συγκεφαλαιωθῆναι πράγματα δύνασθαι μὴ συνεφέροντα τὴν ἀρχὴν; Idem pro ſummatim recenſere breuitérque colligere poſuit libro quarto, Συγκεφαλαιωσάμενοι τὰς ἐν παρεκβάσει πράξεις, ἕως τῆς Ἀντιγόνου τελευτῆς. vide κεφαλαιῶ.

Συγκεφαλαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſummatim colligo, συνάγω, ſummatim dico.

Συγκεχυμένως, confuſè, promiſcuè.

Συγκηδεσταί, οἱ, qui duas ſorores in vxores duxerunt, teſte Euſt. Iliad. ξ.

Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum ſepulturæ mandor.

Συγκήρυγμα, commune præconium, id eſt, plurimum comprobatio. Polybius, πῶς δὲ περὶ τῆς Κρήτης ἐγένετό τι συγκήρυγμα τοιοῦτον, talis dictorum comprobatio contigit, i. aſſenſus: legitur corruptè συγκήρυγμα.

Συγκινδυνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul periclitor, ſocius ſum periculi. Neutrum, Datiuo. συγκινδυνεύειν σοι, tecum me periculis obiecto. Epictetus, ὅς τε, ὅταν δέῃ συγκινδυνεῦσαι φίλῳ, ὁ πατρίδι, οὐ μαστιγοῦσθαι, εἰ συγκινδυνεύσειν.

Συγκινέω, ſimul moueo, commoueo, concito. Act. cap. 6. συνεκίνησάν τε τὸν λαόν.

Συγκίνησις, commotio.

Συγκιρνᾶσθαι, commiſceri.

Συγκιρνάω, commiſceo. συγκιρνάω inquit Planudes, quod Cic. tempero, συγκεράννυμι.

Συγκλάω, confringo, inflecto, compreſſius tracto.

Σύγκλεισις, ἡ, concluſio, concluſura Vitruu. Græco vſus eſt Plutar. in Camil.

Σύγκλεισμα, & σύγκλεισις, inter opificia cælata numerantur lib. 3. Regum.

Συγκλεισμὸς, οῦ ὁ, concluſio, anguſtia, obſidio. Nazanzenus, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν καὶ τὸν παρόντα συγκλεισμὸν τῶν ἐκεῖσε βεβιωμένων.

Συγκλείω, μ. είσω, π. εικα, concludo, claudo, φράττω, obſepio, committo, coniungo, obſero, arcto, Actiu.

Συγκλέπτης, ου, ὁ, ſocius & particeps furti.

Συγκλῄζω, μ. ίσω. concludo, includo, implico. συγκεκλεισμένος, cõcluſus.

Συγκληρικὸς eiuſdem Cleri collega in conſilio Chalcedonenſi, Canon. 18.

Συγκληρονόμος, ου, ὁ, cohæres, ad Epheſ. c. 3.

Σύγκληρός ἐστι θνητοῦ βίου, vitæ caducæ conſors eſt, Plutarchus in Opuſcul.

Συγκληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſimul ſortior. ἐπεὶ δὲ μοι συγκεκληρῶσθαι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ὁ μέχρι, Ariſtid. ὥσπερ ἀνάγκη τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένον, idem. Συγκληρῶσαι, eadem ſorte conſociare. Baſilius, εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ γνώριμος σου δίκαιος, ἐν δὲ τῷ χωρισμῷ δυσφόρως ἔχει, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς συνωρίδος χάριν ἔχει τῷ συγκληρώσαντι, i. Deo qui coniugij author fuit & agglutinator, hoc eſt τῷ συναρμόσαντι. Idem γυνὴ συγκληρωθεῖσά σοι μετὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, πάσας τὰς βελτίους μετὰ τὸν βίον παρεχομένη.

Συγκλήρωσις eſt ſortium coniunctio, & vitæ ſocietas, vt συνάφεια τοῦ γάμου.

Συγκλησία, ας, ἡ, concilium: & dicitur de ſenatoribus, ἐκκλησία, verò de populo.

Συγκλητικὸς, οῦ, ὁ, ſenator, Plut. in Fabio.

Σύγκλητος, ου, ὁ, conuocatus, σύγκλητος βουλὴ, indictiuum cõcilium, & σύγκλητος ἐκκλησία, i. ἡ συναγομένη πρὸς τὰ κατεπείγοντα, conuocata concio & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat: contrà νόμιμος ἐκκλησία, legitima concio, fixa & ſtata, quæ ter in menſe habebatur. Demoſthen. in Orat. περὶ στεφάνου, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης, conuocata concione ab imperatoribus, id eſt, indicta concione: cui opponitur κυρία, id eſt, ſtata, quæ certis & ſtatutis diebus habetur. συγκλήτου στρατεύματος, conuocatarum copiarum, Euripid. Σύγκλητος βουλὴ, Senatus Rom. quod & vtraque dictio ſeparatim & per ſe poſita ſignificat. Nam & βουλὴ, & σύγκλητος in hoc ſignificatu

ſicatu legitur, vt apud Plutarchum & Herodianum.

Συγκοιλίαι, conuexitates, conualles, Plut. in Pompeio.

Συγκλίνω, ſimul accumbere facio, exponit & Neut. accumbo.

Συγκλίνομαι, in toro ſimul cubo.

Συγκλίνης ἢ σύγκλινος Menandro, teſte Polluce, id eſt, compotator Cicer. vt & compotrix dicitur à Terent. ὁ συμπότης, qui & ὁμόκλιτος.

Συγκλονεῖσθαι, titubare, conturbari.

Συγκλονέω, μ. ήσω, π. ηκα, concutio, conturbo. Acti.

Συγκλόνησις, concuſſio, impulſus.

Σύγκλυδες, conuenæ Cicer. vicini, mixti, σύμμικτοι, colluuies hominum, collectanea multitudo apud Æſchin. Socraticum. συγκλύδων ἀνθρώπων, hominum conuenarum, χυδαίων, Thuyd. [illegible] Suid. συγκλύδες ὄχλοι, idem.

Συγκλύζω, aquis obruo, colluo, inundo.

Σύγκλυσμα, ατος, τὸ, clyſter.

Συγκλύω, id eſt, conſentio, Soph. in Aiace.

Συγκλώθω, ſtamina necto, ſeu nendo connecto.

Συγκοιμάομαι, ſimul dormio, condormio, ſimul cubo, concumbo συνέρχομαι. Datiu.

Συγκοιμήματα, Eurip.

Συγκοίμησις, concubitus, Plato in Phædro.

Συγκοινωνεῖν, communicare, participare, commercium habere. Paulus ad Epheſ. capite 5. καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. Interpr. Et ne commercium habueritis cum operibus illis infrugiferis tenebrarum, ſed potius etiam arguite.

Συγκοινωνός, οῦ, ὁ, conſors, particeps. συγκοινωνὸς ῥίζης, particeps radicis.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, merces pro concubitu, [illegible].

Σύγκοιτος, ὁ καὶ ἡ, concubinus, apud Ariſtop. qui ſimul cubat, conſors tori in Epig.

Συγκολάζω, ſimul animaduerto in.

Συγκολλᾶσθαι, coaleſcere, conglutinari.

Συγκολλάω, μ. ήσω, ferrumino, conglutino, colligo, compono & ſtruo.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio Cic. compactio.

Συγκολλητής, conglutinator, fictor, compoſitor. Ariſtoph. [illegible].

Συγκόλλως, conuenienter & congruenter Ciceroni. Æſchylus in Suppli. καὶ πάντ᾽ ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Interpr. συμφώνως.

Συγκολυμβάω, vel βέω, ſimul enato.

Συγκομιδή, ῆς, ἡ, comportatio, συνάθροισις, collectio, συλλογή. Herodianus in principio, Οἱ πλεῖστοι [illegible]. συγκομιδὴ καρπῶν, fructuum legendorum occupatio, perceptio frugum. [illegible], ſic capite 12. concilij Sardicenſis. Συγκομιδὴ, funus, ἐκφορά. Nam vt ait Interpres Æſchyli [illegible] de mortuis dicimus. συγκομίζειν, καὶ ἐκκομίζειν, καὶ ἀνακομίζειν. Sed hæc eſt differentia, quòd συγκομιδή, eſt ἡ περὶ τὸ πρὸ τοῦ τάφου [illegible]: ἐκκομιδή, ἡ [illegible]: ἀνακομιδή, [illegible].

Συγκομίζομαι, comporto, τὸ συγκομίζω. Xenophon in quarto Pædiæ, [illegible], hæc omnia mecum ipſe porto. Et in 8. [illegible], ſecum ipſe ducebat: in comitatu habebat, & quaſi conuehebat. Συγκομίζομαι, τὸ συλλέγω, colligo. Lucian. [illegible].

Συγκομίζω, μ. ίσω, π. ικα, comporto, fructum ex agro domum refero. Actiu. Accuſatiu. Xenophon, [illegible] καρπούς, &c. id eſt, conuehentem fruges ſeu fructus collectos. [illegible], καὶ συγκόμιζε, Nazanzenus in Orat. ſere quando tempus eſt, & collige fructus. Συγκομίζω pro ſepelio: Sophocles, [illegible] μὴ συγκομίζειν, id eſt, μὴ θάπτειν, ne ſepelias, ne colligas cadauer, ne comportes, ad ſepulturam videlicet.

Συγκομιστήρια, τὰ, feſta quibus primæ fruges comportabantur.

Συγκομιστός, comportatus. συγκομιστὸς ἄρτος, panis vnde nihil cribro excuſſum ſit, medius inter ſimilagineum & cibarium. Athenæus libro tertio de panibus, Οἱ συγκόμιστοι [illegible]. Galenus in Gloſſis, συγκομιστὸς exponit [illegible]. Idem Galenus in ſecundo ad Glauconem, [illegible]. Vide Πιτυρίας. Συγκομιστὴ ῥητίνη, ſiue ῥητίνη [illegible] dicta à Galeno libro tertio de Compoſit. medicament. [illegible]. reſina locularis Palladio, quòd in loculis & fictilibus vaſis comportaretur non colata & impura. Vide Ῥητίνη. Συγκομιστὰ δεῖπνα, apud Athenæum collatitiæ cœnæ. vide σύμβολον.

Συγκομμάτιον, genus quoddam edulij.

Συγκονίομαι & συγκαλινδοῦμαι in eodem puluere verſor, Plut.

Συγκοπή, ῆς, ἡ, quaſi conciſio, conciſura Senecæ. Συγκοπὴ Galeno 12. Methodi, præceps virium lapſus: affectio ſimilis animi defectui, vel vt aiunt deliquio, id eſt, λειποθυμίᾳ, in quo affectu concidunt & proſternuntur vires, langueſcunt ſenſus, deficiunt arteriarum pulſus, ſudoréſque concitantur: omnia denique minantur interitum, niſi maturè ſuccurratur, ipſo corde iam affecto & laborante vitæ principio, deficientéque anima: vnde & animæ defectio à Celſo dicitur hic affectus celerrimus, [illegible] nempe καὶ [illegible]. Differt ab ea quæ propriè λειποθυμία ſiue λειποψυχία dicitur, id eſt, deliquium, vel potius animi defectio, & defectus ſimpliciter Sueton. Nam ſyncope grauior eſt, lipothymia vero mitior: in hac ægrotus loquitur, audit, videt, agnoſcitque præſentes. In illa contra omnes ſenſus intercipiuntur & concidunt: ob id [illegible] vocatur etiam ab Aretæo Cappadoce, licet hoc nomen lipothymiæ Aetius tribuerit. vide Aphoriſ. 41. Hippocrates libro ſecundo, vbi, [illegible], &c. Idem Hippocrates ait in vacuando [illegible] μέχρι λειποθυμίης ἄγειν, καὶ [illegible]. Sed cauendum ne pro lipothymia inducatur ſyncope. Obſerua à Latinis dici ſyncope animæ defectum ſiue defectionem: lipothymiam verò animi defectum. Lege Celſum libro ſeptimo, capite vltim. Dixerat Dioſcorides libro ſecundo, [illegible] λειποθυμίας [illegible]: vertit Plinius libro 20. capite ſecundo, Ipſe cucumis odore defectum animi ſanat. Diſtinguit vtrunque affectum etiam Galenus, cùm inquit, Οὐ συγκοπὰς [illegible] χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Lipothymia vulgò *defaillance de cœur*: Syncope: *paſmoiſon*. Linquuntur autem animo, aut ex nimia exinanitione vel repletione, aut ex doloris ſenſu motuque alieno & naturæ contrario, ſiue aeris ſiue humoris vitio acciderit, aut ex animi perturbatione aliqua. Lege Aetium lib. ſecundo, Sermone primo, capite 97. & ſequent. Συγκοπή, ſyncope figura orationis cùm aliquid è medio aufertur: ob id μεσοκοπὴ potius dici debuit.

Συγκοπτικός, ſyncopen affectum inducens. Galen. [illegible] συγκοπτικοί. Idem, [illegible] συγκοπτικὸν dixit. vide συγκοπή.

Συγκόπτομαι, animo linquor, animo concido, animæ defectionem patior. Galenus, [illegible] συγκόπτονται, repentè linquuntur animo. Idem, [illegible] συγκόπτοντες, ἀπέθανον. vide συγκοπή.

Συγκόπτω, μ. ψω, π. φα, concido, contundo, pulſo, confringo, diſrumpo, diſcindo. Lucian. πολλαὶ φιλίαι συγκεκόπηνται, hoc eſt, vt Cicer. in Catone Maiore loquitur, multæ amicitiæ diſciſſæ potiùs quàm diſſutæ. Ariſt. in Neb. [illegible] συγκεκόφθαι, impunè gratiſque cæſos eſſe & vapulaſſe, [illegible].

Συγκορυβαντιᾶν, ſimul inſanire Corybantium more, συμμαίνεσθαι, συνενθουσιάζεσθαι, συνορχεῖσθαι, Suid.

Συγκοσμεῖν, cohoneſtare, Xen.

Συγκουφίζω, adiuuo, ſimul leuo. Accuſ.

Συγκραδαίνω, concutio, cribro. Ariſtoteles de mundo, [illegible], &c. multis in locis ſpiritus vibrantem motum ciuit.

Σύγκραμα, ατος, τὸ, diluta potio, Ruellius: diluta vini potio, Marcellus: commixtum, Barbar. lib. ſecundo Dioſc. & libro 5. capite 118.

Σύγκρασις, εως, ἡ, quaſi contemperatio, neceſſitudo, commercium: coniunctio diuerſæ naturæ, Nazanzenus in Orat. de Filio Dei.

Συγκρατέω, ῶ, conſeruo, tueor, συνέχω. Chryſoſtomus, [illegible] συγκρατοῦσι, vitam noſtram precationes continent.

Σύγκρατος ἀὴρ τὸ φῶς, lux aere temperata, lux in aere contenta. Naz. in Orat.

Συγκρητίζειν, conſpirare, litem componere periculo imminente: à Cretenſibus ſumptum, qui ſemper ſeditioſi ſunt, Etymolog.

Συγκρητισμός, ὁ, conſpiratio. Vide in Chiliad. Eraſm. vocabatur conciliatio quam Cretes, poſtquam tempore aliquo diſſidium interſe aluiſſent, ac ne ab hoſtibus inuaderentur, metuerent, inierunt, ac inter ſe concordiam ſtabiliuerunt.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, quod concreuit & coaluit, τὸ σύστημα, coagmentum, concretionem & concretum dicit Cicero. Gregorius de mundo, [illegible] σύγκριμα καὶ σύστημα. Laertius ex Platone, [illegible] τὰ συγκρίματα. Galenus etiam tradit lib. 1. de differentiis morborum, Methodicos corpora ex elementis

compoſita velut miſcellam συγκρίματα appellaſſe. Dioſcorides de morſu dipſadis loquens, τὸ δὲ ... τὸ σύγκριμα διαλυθῇ, Proinde toto corporis habitu ſimiles ſunt iis qui antea potus nihil ſumpſerint. Cætera vide in ... Σύγκριμα, contentio, id eſt, comparatio. Pro edicto exponitur Machab. libro & capite 1.

Συγκεκριμένος, ὁ, temperatus.

Συγκρίνομαι, comparor. & Συγκρίνεσθαι πρός τινα, contendere, iudicio experiri, etiam cum aliquo capitali iudicio diſceptare. Συγκρίνεσθαι, coagmentari, concreſcere. συμπαγής, concretus eſt, Stephan. Niger apud Plutarchum in Opuſcul. Ariſtotel. in 1. Metaph. συγκρίνεσθαι καὶ διακρίνεσθαι ... ingens amicitia cum Theræis & Samiis contracta eſt, Herodotus. vnde συγκεκριμένος, & συγκριτικός, concretus, factus corpulentior.

Συγκριτέμενα, τά, pacta.

Συγκρίνω, μ. νῶ, π. κέκρικα, comparo, comparationem facio, coerceo, cogo, iudicio colligo, coagmento, aggrego, confero, contraho, diſcerno, Ariſtoteles libro nono Ethicor. Accuſ. & Datiu. συγκρίνων ἐνύπνια, interpretans ſomnia, capite ſexto Danielis. ὁ συγκρίνων τὸ ἐνύπνιον, ſomnium interpretans, cap. 40. Geneſ. μή με τάφῳ σύγκρινε ..., ne me tumulo metiaris, in Epigramm. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregandi diſgregandique ratione, Theoph. l. 6. de cauſ. plan. συγκρίνειν ..., Ariſt. in Rhet.

Σύγκρισις, εως, ἡ, contentio, id eſt, comparatio, ἀντεξέτασις: item μίξις, mixtio, commixtio, miſcella, coitus, contextus, condenſatio, concretio, concrementum. Synceriſis ſiue antitheſis (inquit Rufin.) eſt comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum. σύγκρισις ἐνυπνίου, interpretatio ſomnij, capite 3. Danielis. dicitur ibidem etiam σύγκριμα, pro eodem.

Συγκριτικός, οῦ, ὁ, comparatiuus. qui congregat. Alexander in ſecundo Topicorum, εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, quaſi congregatiuum.

Συγκριτικῶς, comparatiuè, conſimiliter, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως, Suid.

Συγκροτέω, μ. ήσω, π. ηκα, propriè de fabris effertur ordine modulato incudem tundentibus: complodo & applauſu approbo: adorno & inſtruo: concelebro: conſtruo & apparo, como, compono, committo & collido, συνάγω, αὔξω, συνίστημι, excito, conflo, auxilior, ſimul adduco, meditor, conſpiro: vt συγκροτεῖν δυνάμεις, colligere copias. συγκροτεῖν τὰς δυνάμεις, Ariſtid. συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν, Demoſthen. apparare, adornare. συγκροτῶ συμπόσιον ..., conuiuium vicinorum quotidie compleo, Gaza de Senect. συγκροτεῖν τὰς χεῖρας, Xenoph. συγκροτεῖν ... τοὺς ὀδόντας, collidere dentes. συγκροτεῖται ὁ ἵππος, Lucian. excitatur & committitur. συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, Ariſtid. συγκεκροτημένοι τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, rebus ad bellum pertinentibus inſtructi & exercitati Demoſthen. συγκεκροτημένος, omnium applauſu approbatus, concelebratus, compoſitus, inſtructus, Budæus in epiſtolis poſterioribus. ἵππος συγκεκροτημένη apud Lucianum, dicitur Agricolæ equitatus inſtructus: Eraſm. equa ſpectatiſſima & excellens. συγκεκροτημένη, ..., conflatum, coitione & conſenſu multorum adornatum, id eſt, conſenſu communi coactum & comparatum. συγκεκροτημένη ἡμέρα, dies condita, Bud. in epiſt. poſt.

Συγκροτῆναι ποιεῖσθαι, conſpirare, id eſt, facere, σύστασιν, coitionē, conſpirationem, concilium inire, Budæus in epiſtol. prior. & poſter.

Συγκροτηθέντες, οἱ, conſpirati.

Συγκρότησις apud Ioſephum conſpiratio. Dicitur etiam Συγκροτησμός, id eſt, συμφρονισμός, conſenſus, conſenſio: coniuratio.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus Euripid. in Androm. σύγκροτοι ζυγαί, conflata ſocietas, id eſt, connubium, idem Eurip.

Σύγκρουμα, debitum, fœnus, ... Heſych.

Συγκρουστής, ὁ, ὁ, concuſſor, colliſor. συγκρουστὴς γέλως, riſus indecorus qui totum corpus quatit. Apud Horatium libro ſecundo epiſt. ad Florum, & riſu populum quatit. Quod prætermiſſum ab Eraſ. in Adag. Syncruſius riſus.

Σύγκρουσις, &

Συγκρουσμός, colliſio. σύγκρουσις πολέμων, Budæus in epiſtolis. συγκρούσεις ... φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, aſſiduas offenſiones & contentiones ciuitas habens, Plut. in Numa. Σύγκρουσις, fraus, ..., Suid.

Συγκρούω, μ. ούσω, π. ουκα, collido, concutio, συμβάλλω, in conflictum impello. Iſoc. ἡμῖν δὲ ποιοῦντον ... συγκρούειν ..., Liuius committere ac profligare bellum dixit pro eodē, id eſt, ... τὸν πόλεμον, συμβάλλειν. Et Herodot. συνέκρουσε δὲ ... οἱ πλέονες, ſimultatem inter eos ciebant & alebant. Sic Cyprian. Epiſcoporum cohærentem concordiam ſubdola temeritate collidere, hoc eſt, συμπλέκειν, ταράττειν, συγκρούειν. συγκρούειν φίλους φίλοις, amicos amicis collidere, & ad ſeditionē committere, Ariſt. 5. Polit. Συγκρουστής, collator, συγκρούσας τὰ χεῖρε, Ariſtophan. manibus plauſum excitans. Suid. συγκρούων τὰ συναυθροίζων.

Συγκρύπτω, μ. ψω, π. φα, concelo Gell. abſcondo, ſimul abſcondo, Act. Accuſ.

Συγκτάομαι, ſimul paro, mihi vnà ſubigo.

Συγκτερίζω, vnà iuſta facio & parento. Apollon. 2. συγκτερεΐζε δὲ λαός.

Συγκτίσται, duces coloniæ deducendæ, apud Herodot.

Συγκυβεύω, vnà alea ludo. συγκυβεύειν αὐτῷ, vnà cum eo alea ludo, talorum ludo ſimul incumbo, ſimul teſſeras iacto.

Συγκυκάω, μ. ήσω, π. ηκα, commiſceo. συντετάραχα, Actiu. Ariſtoph. in Pluto, ὁ Ζεὺς βούλεται ἐς ταυτὸ ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν, in eundem culeum committens, componens, commiſcens.

Συγκυκλόω, ῶ, circundo.

Συγκυλινδέομαι, volutor. Datiuo iungitur. Xen. in Symp. ... συγκυλινδουμένους, ...

Συγκυλίω, vnà voluo. Συγκυλίομαι, vnà volutor.

Συγκυναγός, ὁ, ἡ, pro συγκυνηγός, Eurip.

Συγκυνηγέω, ſimul venor.

Συγκυνηγέτης, ου, ὁ, ſimul venans, ſocius venationis, συνθηρευτής, Pollux.

Συγκύπται, apud Heronem capreoli, id eſt, tigilla faſtigiata & in columellam ſuis capitibus nitentia eamque firmantia. Athenæus lib. de bellicis machinis in conſtructione τῆς χελώνης, id eſt, teſtudinis, συγκύπτας τὸ ὕψος ... Rurſus ibid. ... συγκυπτῶν ... Vitruuius lib. decimo, capite 20. Capreoli extollebantur altitudine pedum 12. Iterum ibid. coniungebat capreolorum compactiones.

Συγκύπτω, ſimul inclinor, me inclino, incuruor, proſternor, decumbo, pariter incumbo. Lucæ capite 13. καὶ ἦν συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, eratque incuruata, nec prorſus ſeſe erigere vel recuruare poterat. Ariſtoteles libro ſexto Animal. συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας οἱ ἵπποι. Synelius, ... συγκεκύφαμεν, vnà ſtuduimus & commentati ſumus. Συγκύπτειν pro ... & ..., & deorſum aſpicere, vt demiſſi ſpiritus homines ſolent toto corpore deflecti in terram & contrahi: cui contrarium eſt ἀνακύπτειν. Gregorius, ... ψυχὴν ... de Seruatore loquitur qui pedes lauit diſcipulorum. Idem de Medico in vlcera deſpiciente, ὁ δὲ συγκύπτει ... Συγκύπτειν, etiam eſt coire, & in vnum contrahi quod hiabat & diſtrahebatur. Xenophon, ... ὅπου δὲ συγκύπτῃ τὸ κέρας ..., cùm cornua cohibant: cui opponitur τὸ ... apud eundem. Συγκύπτειν tranſlatè, coire & coniurare, conſpirare, vt de conſpiratione dixit Ariſt. Equit. ... συγκεκυφότες.

Συγκυρέω, μ. ήσω, π. ηκα, contingo, confirmo, aſſequor, congruo, incido, me inſinuo. Neutr. abſol. συγκύρησε κατὰ τύχην ..., fortuitò oblata eſt, Herodot. συνεκύρησε ..., fieri cōtigit, idem. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad ciuitates pertinent, c. 25. Numer.

Συγκύρημα, ατος, τό, &

Συγκυρία, ας, ἡ, fors, caſus, συντυχία. κατὰ συγκυρίαν, fortè. κατὰ συγκυρίαν κατέβαινε, accidit vt deſcenderet, capite 10. Euangel. Lucæ.

Συγκώμαστής, ſocius comeſſationis Eurip. in Baccis.

Συγκωμάζω, vnà comeſſor, aut proteruia vtor Lucian. Gallo.

Συγχαίρω, collætor, congratulor, gratulor, συνήδομαι, Dat. συγχαίρω σοι, gaudeo tecum, tibi gratulor. συγχαίρω σοι τούτου, Demoſt. vide Συγχαίρειν in Ammon.

Συγχαλία, apud Ariſto. in Phyſiognom. labiorum compreſſiones & commiſſuræ. Sic dictum nomen, vt Collabellare verbum apud Latinos.

Συγχειμάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, q. cohyberno. Ariſtoph. in Pluto, καὶ τὰ δ' ἐμὰ ... συγχειμάζων, mecum hyemis incommoda ſuſtinebant.

Συγχέω, τὸ συγχεῶ, confundo, συμμίγνυμι, συγκινέω, συνταράσσω, colliquo, labefacto, proſterno. Hom. Od. 8, ... συγχεῦαι ... Interp. ... Valla proſternere. Συγχεῖν, turbare, contriſtare Virg. ... Homer.

Συγχονδροῦσθαι, Galen. l. de Oſſib. cùm oſſa conferueſcunt. coaleſcunt cartilaginis interuentu.

Συγχο-

Συγχορευτὴς, qui vna choros exercet & celebrat, Plat. de Leg.
Συγχορεύτρια, apud Ariſtoph. quæ eſt eiuſdem chori.
Συγχορεύω, ſimul tripudio.
Συγχορηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, confero, ſoluo expenſas.
Σύγχορτος, ου, ὁ, gramine conſitus, vel ſimpliciter conſitus, vt σύγχορτοι ὑλῆς πευκᾶν πτύχαις torrentes piceis arboribus conſiti apud Euripidem in Hercule furente. Σύγχορτα πεδία, vide Χόρτος.
Συγχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item terra aggeſta obruo, contumulo.
Συγχρῶμαι, commercium habeo: commodato accipio, vtendũ rogo. Polyb. in 1. περὶ Λευκῶν συγχρησάμενοι πορθμείοις.
Σύγχρισις, & Σύγχρισμα, ατος, τὸ, illitus, vnguentum, vnguen, quaſi collitio. συγχρίσματα exponit perunctiones Marcellus Empiricus.
Συγχρίμπτω, collido ſeu committo & coire facio.
Συγχριμφθεὶς, colliſus, offenſus.
Συγχρίω, illino, vngo, perungo.
Συγχρονίζω, μ. ίσω, π. ικα, contemporaneus ſum, commoror, multum ſum temporis. Neut. Dat.
Συγχρονικὸς, ἡ, ὸν, eſt eorum qui concurrunt in idem tempus. vide Σύγχρονος.
Σύγχρονος, ου, ὁ, æqualis, &, vt ita dicam, contemporaneus, vt qui ſunt compares ætate: quaſi contemporalitas. Aul. Gell. lib. 17. capite 21. Neque enim nobis id negotium fuit, vt acri atque ſubtili cura excellentium in vtraque gente hominum συγχρονισμοὺς componeremus, &c. σύγχρονος αἰῶνος, apud Nõ. id eſt, æternus. Cum Datiuo apud eundem. ἐκλάμψεν σύγχρονον ὄρφνη.
Σύγχροος, ſeu σύγχρους, qui vnius eiuſdémque coloris eſt concolor.
Συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς iuſſit Zenonem oraculum, id eſt, cõiungi cum mortuis. vide Laërt. Suid. τὸ ἀναγινώσκειν. De libris veterum ſenſit oraculum.
Σύγχυσις, εως, ἡ, confuſio, conturbatio. μῖξις, θόρυβος, ἀφανισμὸς Heſych. σύγχυσις ἡ τῶν ὀφθαλμῶν, σύγχυσις ὀφθαλμῶν ἐκ πληγῆς, oculi ictu cruentati, ſuffuſi ſanguine ex ictu oculi, Dioſcorid. libro quarto. Σύγχυσις, conturbatio, λύπη, mœror, Chion in epiſtol. τὴν σαυτοῦ σύγχυσιν καὶ πάσας τὰς αἰτίας ὡς ἔχεις μοι δηλοῖ, μὴ μου ὅπως ὅπερ συμπαθήσωμεν, &c. σύγχυσις βιωτῆς, vitæ perplexitas, Euripid. Σύγχυσις, compoſitioni opponitur quæ eſt σύνταξις καὶ σύνθεσις. Cicero ad Attic. Admiratus ſum, vt vidi obſignatam epiſtolam, breuitatem eius: vt aperui, rurſus σύγχυσιν literularum, quæ ſolent tuæ compoſitiſſimę & clariſſimæ eſſe. Σύγχυσις dicitur quæ à Quintil. lib. 8. c. 2. mixtura verborum. Species eſt hyperbati ex omni parte cõfuſi: conſternatio Hermog.
Συγχυνόω, &
Συγχύνω, μ. ύσω, π. υκα, confundo, obſcuro, tumultuor, perturbo, in admirationem duco. Actiu. Accuſatiu. capite nono, Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους confundebat Iudæos: & in voce paſſiu. συγχύνομαι, perterrefio, obſtupeſio, συνεχύθησαν οἱ Ἰουδαῖοι perterrefacti ſunt Iudæi Ioſeph. & Actor. 2. τὸ πλῆθος συνεχύθη.
Συγχωνεύω, conflo.
Συγχωρέομαι, οῦμαι, &
Συγχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul eo, quod & concedo, id eſt, τὸ συνέρχομαι dicitur. Συγχωρῶ, locum præbeo, permitto, concedo, cedo. Plato in Protagora, Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή. Cicero ſic tranſtulit, vt refert Priſcianus lib. octauo, Nunc à vobis Protagora & Socrates poſtulo, concedatis alter alteri, & inter vos de huiuſcemodi rebus controuerſemini, non concertetis. Gaza 3. Gramm. συγχωρῶ σοι τῆς ἡγεμονίας, tibi imperium cedo. ὁ συγχωρεῖ ὁ νόσος, Hippocr. Pro quo dicitur & ἐνδίδωμι. Chryſoſtom. συγχωρῆσαι δαίμοσιν ἐμβαίνειν εἰς ψυχὰς, dæmonibus in animos irruptionem concedere. Συγχωρεῖν, cedere, id eſt, non reclamare, Demoſthen. ἀλλὰ τοῖς νόμοις καὶ τῷ τῶν ἄλλων βουλήσει συγχωρεῖν, ὥσπερ τὸ καλόν τε καὶ στεφανίζεσθαι τὸν ἔχοντα. Συγχωρεῖν, acquieſcere, ἀρκεῖσθαι, ἀγαπᾶν. Lyſ. ἐγὼ δὲ ἐκείνην τὴν ζημίαν οὐ συνεχώρουν, non contẽtus eram adulterij pœna, quam ſibi ipſe ſtatuebat & æſtimabat. Συγχωρῶ, conſentio, συνομολογῶ, annuo, ἐπινεύω, συμφωνῶ, aſſentior, aſtipulor. Thucydid. συγχωρῶ σοι ταῦτα, in his tibi aſſentior. Plato in Phædro de anima loquens, ἥτις ἂν συγχωρήσασα τοῖς ἄλλοις τὰ φαῦλα παθεῖν, ἡ ἐναντίωσιν τοῖς παθήμασι;
Συγχωρῶ, τὸ χαρίζομαι, ἐπιτρέπω, gratificor, comiter & per gratiam indulgeo quippiam & condono. Syneſ. in epiſt. Τυχὸν δ᾽ ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, fortaſſe & primæ nobis partes indulgerentur. Nazan. συγχωρούμενοι ἀκούειν, quibus gratiæ loco audire conceſſum eſt. Et τὸ συγκεχωρημένος, quod indultum & conceſſum. Συγχωρεῖν, ignoſcere, veniam dare & indulgere, τὸ συγγνώμην ἔχειν. Et cui venia habetur & conceditur, ὁ Συγχωρούμενος. Cum Accuſatiu. Gregorius, μὴ χρὴ τοσοῦτον πικρὸς τῶν ἀλλοτρίων, ὁ τὸ πλεῖστον αὐτὸς τοῦ δεσπότου συγχωρηθείς. Naz. ὅσα συγχωρούμεθα, quantum nobis condonatur. Idem in Orat. τὸ συγχωρηθὲν συνεχώρησαν, condonarunt & remiſerunt. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. συγχωρεῖν ἁμαρτήματα, remittere peccata. Thucyd. συγχωρησόμεθα καθ᾽ ἡμᾶς αὐτούς, ignoſcemus & cõdonabimus inter nos: in gratiam mutuam redibimus. Gregor. Nazanzen. Ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον συγχωρούμενος. Et Συγχωρούμενοι dicuntur in Pandect. Græc. ij quorũ nomina abolitione principum ex reis exempta ſunt. Dicitur etiam συγχωροῦμαί τοῦτο, id eſt, impetro, hoc mihi permittitur. Demoſt. Συνεχωρήθη δ᾽ ὅμως τὴν ἀποδημίαν, Impetrauit tamen vt liceret ei peregrinari. Συγχωρεῖν verbum vnum ex illis eſt, quæ in præſenti voce actiua prolata, in Futuro vocem paſſiuam ſortiuntur apud Atticos, vt ſæpe apud Demoſt. & Plat. legitur συγχωρήσομαι.
Συγχώρημα, ατος, τὸ, &
Συγχώρησις, εως, ἡ, conceſſio, aſſenſus, conſenſus, conſpiratio.
Συγχωρητέον, concedendum eſt, fatendum eſt, Plato in Timæo. ἀρχὴ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν, concedendum eſt ita ſe habere initium, Lucian.
Συγχωρούμενος, venia donatus, cui venia habetur. Eſt etiam in Pandect. cuius nomen abolitione principis ex reis exemptũ eſt. Inde illud Gregor. in Pentecoſt. ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρούμενος, toties venia diuinitus donatus.
Συγχώσαντες, qui obſtruxerunt, ſubruentes, obturantes, Herodo.
Συγχωσθήτω, obruatur, defodiatur, Naz.
Σύδην, celeriter, impetuoſè, ὁρμητικῶς, ταχέως, Heſyc.
Σύειος, ſuillus, porcinus, qui ex ſue ſeu porco eſt, vt σύεια κρέα ſuillæ carnes Athen. l. 3.
Σύετο, concitabatur.
Συζάω, μ. ήσω, π. ηκα, conuiuo Quintilian. συμβιόω, conſueſco, familiaritatem habeo: vnde συζῆν, communiter viuere, συνδιάγειν συμβιοῦν, vitæ conſuetudine ſociari, agere vitam cum aliquo. Datiu. Ariſt. Rhet. l. 2. de adoleſcentibus loquens, καὶ φιλόφιλοι, καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν, quòd conuictu ſiue conuictione delectentur. vide Συμβιόω. ταῖς προσευχαῖς συζῆν, precationibus addictum viuere, Chryſoſtom. Συνεζηκὼς ἀρετῇ, qui à puero virtutem exercuit. Συζῶ πενίᾳ vitam in paupertate duco, Συζῶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ, verſor in ſtudio rerum gerendarum & ſum addictus, Demoſth. Συζῶντες ἀλλήλοις, alius cum alio degentes.
Συζεύγνυμι, μ. ζεύξω, π. ζευχα, &
Συζεύγω, coniungo, copulo, committo, connecto, coniugo, eodem iugo iungo. Accuſatiu. τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, coniugio addictus, coniugalibus vinculis adſtrictus. Baſilius in epiſtol. συνεζευγμένοι στοχασμοί, coniunctæ coniecturæ, Hermog.
Σύζευξις, εως, ἡ, coniunctio, coniugium. Plat. de Leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, coniugium inire.
Συζῶ, vide in Συζάω.
Συζητεῖν, conquirere, id eſt, vnà quærere: nam & conquirere pro diligenter quærere & inueſtigare inde ſumitur. Conquirunt autem & diſputantes: & in diſputatione ineſt dubitatio, & altercatio, atque in conquiſitione tali ſæpe alternis interrogatio & reſponſio: ob id συζητεῖν hæc omnia complectitur. Eſt enim & diſputare ſiue diſceptare, & diſſerere, dubitare καὶ ζητεῖν, atque ſophiſtarum more rixari & altercari. Vſus eſt hoc verbo Plato in Menone: & in Hippia maiore ait, εἰ δὲ βούλει σκόπει μετ᾽ ἐμοῦ συζήτει, vnà mecum conquire diſputando. Marci capite primo, καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς λέγοντας, τί ἐστι τοῦτο; ita vt diſceptarent inter ſe: ζητεῖν καὶ ἀντιπυνθάνεσθαι ἀλλήλους. Interpr. ita vt mutuò quærerent inter ſe. Et capite 8. καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, cum ipſo diſceptare atque altercari cœperunt. Sic & Actorum capite ſexto, ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.
Συζήτησις, mutua quæſtio, conquiſitio, diſceptatio, diligens inueſtigatio, diſputatio, altercatio. vide Συζητεῖν.
Συζητητὴς, οῦ, ὁ, conquiſitor Cicer. & diſputator, diſceptator, Eſaiæ capite 33. & Paulus prima ad Corinth. capite 1. ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; vbi diſceptator atque diſputator ſeculi huius?
Συζοφόω, μ. ώσω, in Epig. vnà tenebras offundo.
Σύζυγα, coniugata, τὰ συζυγοῦντα.
Συζυγεῖν, dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Sunt verò ζυγὰ, ab vno cornu aciei ad alterum ordines inſtructi. Polyb. ἐφ᾽ ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, hactenus vt celeritate motus ordines ſuos ſeruarent. Et Cic. coniugata vocat quæ Græci συζυγοῦντα, i. σύζυγα. vide Σύστοιχα.
Συζυγεῖς, οἱ, coniuges, mariti, lib. 3. Machab.
Συζυγέντες, coniuncti, cum vxore agentes, Xen. in Œconom.

Συζυγῆ ζῶα, animalia coniugij legem ſentientia, Nazanzenus in Oration.

Συζυγία, ας, ἡ, coniugium, coniunctio, ſocietas, συνάφεια, coniugatio. Philo de mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ ἕτερον, τὸ μὴ πάλιν τὸ ἕτερον ἀνάγκη καὶ τὸ μέλλον ὑπάρχειν, &c. id eſt, eorum quæ coniugatim contraria ſunt, quæ coniugata ſunt. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία, Ariſtid. συζυγίαι ἐναντιοτήτων, diſſidentium comparationes. Columel. libro ſecundo, capite ſecundo. Recurrendum eſt igitur ad qualitatum inter ſe diſſidentium quaſi quaſdam coniunctiones, quas Greci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos diſcordantium comparationes tolerabiliter dixerimus. Et Σύζυγα καὶ συζυγούμενα dicuntur coniugata à Cicerone in Topicis. Sunt autem verba quæ orta ab vno variè commutantur, vt ſapiens ſapiēter ſapientia: atque hæc verborum coniugatio, vt idem appellat, Συζυγία, καὶ ὁμοζυγία vocatur. κατὰ συζυγίας, coniugatim, cōiunctim. συζυγία πτερύγων, par alarum, in Epigrammat. συζυγία τροχαϊκή, id eſt, trochæus. συζυγία ἰαμβική, i. διίαμβος, ſic Interp. Ariſtoph.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, coniunx compar, coniugalis, maritus, ſeu marita, ὁμόζυγος, quaſi pariter ducens iugum. Pro ſocio. Ariſtoph. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά, &c. ſi ſocium quempiā ſumpſero ὡς μὲν αἱ τελαὶ τῆς διοίκησιν, καὶ ὁ πόνων σύζυγος ἀναγέγραπται, Nazanz. in Orat. ἐπὶ τῷ βαπτίσματι. Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος, ſum cōpar patri & æqualis.

Σύζυξ, ὁ, ὁμόζυξ, compar, cōiunctus, coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro, alter equus in iugo.

Συζωοποιέω, vnà vitam largior & viuiſcere facio, quaſi conuiuiſico. Paulus ad Epheſ. capite ſecundo, ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε, nos vnà in vitam reuocauit per Chriſtum.

Συῖλαι, αἱ, volutabra ſuûm, & loca cœnoſa in quibus ſues volutari amant, Heſyc.

Συηνεῖν, porco ſimilem eſſe immunditia & ſpurcitia.

Συηνία, ας, ἡ, ruſticitas, ὑωδία, ὑηνία, ἀπαιδευσία, Suid. à ſuibus deductum. Inde & συηνὸς Adiectiuē, αἰσχρὸς, μιαρὸς, ἀμαθής. Item, συῶδης.

Συϊνός, ſuillus, porcinus.

Συθείς, digreſſus, amotus, Soph. συθεὶς ἐξ ἕδρας, Eurip. à ſede motus, excitus: à σεύω.

Σύθεν, impetum fecerunt.

Σῦθι, feſtina, ἐλθέ.

Σῦκα αἱμώνια, ficuum genus in Paro inſula ita dictorum ob ruborem Athen.

Συκάζω, μ. άσω, π. ακα, ficus lego, σῦκα ἐκλέγω. Ariſtophanes in Auibus, ἐξελαύνεται ὄρθρου ζητῶν, Οἱ δ' ἐγκάζουσί τε καὶ σύκα-Ρεος καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταις, συκάζουσί τε, id eſt, ficus colligunt, & κατὰ τὴν ὑπόνοιαν, calumniantur. Nam & συκάζειν τὸ συκοφαντεῖν, teſte Comment. Idem in Equitib. κατασυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν Ὅς τις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων. Interpr. συκοφαντεῖς. Συκάζειν, inquit, τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα, ficus premere. Συκάζειν, ſi credimus Polluci, etiam pro caprificare ſumitur, id eſt, ἐρινάζειν καὶ ὀλυνθάζειν· τὰ δὲ, ait, τὰ ὄρινα (legend. ἱερὰ) συλλέγειν, ὃ δικαιοῦσι, συκάζειν dicunt. Συκάζειν, Heſychius. σῦκα τρώγειν.

Συκαλίς, ίδος, ἡ, ficedula auis, Ariſtophan. lib. 8. Animal. capite 3. eadem dicitur, ſed diuerſo tempore, μελαγκόρυφος, id eſt, atricapilla propter coloris mutationem, idem Ariſtoteles libro nono de natura Animal. Legitur & συκαλὶς pro eodem. Lege Athen. l. 2.

Συκαμινοειδής, ο, ὁ, ſtultus, μωρός.

Συκαμινέα, ας, ἡ, morus, μορέα ἡ συκαμινέα. morus, Dioſcor. libro 1. capite 181. vbi alij legunt μορέα ἡ συκαμινέα, morus ſiue ſycaminus. & ita interpretatur Hermol. pro eadem arbore.

Συκάμινον, ου, τό, morum, μόρον. Theophraſtus lib. ſexto, capite ſeptimo, de cauſis plantarum. συκάμινα διδόναι, mora dare in cibatu, Ariſtot. libro ſexto Animal. ſic Gaza. Συκάμινον pro vitio oculi, vide Σῦκον.

Συκάμινος, ου, ὁ, morus, μορέα. Sycaminus arbor eſt ſui generis, peculiaris Syrio, quemadmodum indicat Diuus Hieronymus συκάμινος αἰγυπτία, morus Ægyptia, id eſt, συκόμορος, ſycomorus, ἡ συκῆ αἰγυπτία Conter Theophraſt. hiſt. libro quarto, capite ſecundo Dioſcorid. libro primo, capite 182. Athen. lib. 2. & Plin. l. 13. c. 7. Theoph. lib. de odorib. ait, κασσία, καὶ κάλαμος, καὶ τὸ αἰγύπτιον συκάμινον ὄζειν, ſuauè &c: cui Athenæus repugnat, ait enim πίονα, καὶ ἄοδμα γίνεται.

Συκαμινώδης, mori ſpecie vel genere.

Συκαλλίδες, αἱ, recens ficus, ficus prima Horatio. Pollux, αἱ δὲ πρῶται σῦκαι, συκαλλίδες ἐκαλοῦντο. ἔτι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.

Συκάστης, ſycophanta, delator, quadruplator, φιλεγκλήμων. Vide Συκοφάντης.

Συκάστρια, q. calumniatrix, συκοφάντρια, Heſyc.

Συκέα, & Συκῆ, Herodot. &

Συκῆ, ῆς, ἡ, ficus arbor. priori longa. συκῆ μέλαινα, ficus nigra, Dioſcorid. libro primo, capite 181. συκῆ ἀγρία, ficus ſylueſtris, caprificus, Barbar. & Marcell. Dioſcor. libro primo, capite 184. συκῆ ἰνδική, ficus Indica, Theophraſtus libro primo hiſtor. plantar. συκῆ, ficus vocatur ab aliquibus frutex, qui & πέπλος Dioſc. libro quarto, c. 264. Ita etiam dicitur ſpecies pini, l. 3. hiſt. plant. Theoph. vbi Gaza ficus.

Συκή, ἡ, & σῦκον, ſiue σύκωμα, καὶ σύκωσις, ficus, vel mariſca: vitium in capite, ſuperciliis, mente atque podice præcipuè. Dioſcor. libro ſecundo, ἀχῶρας δὲ καὶ συκώσεις θεραπεύει, id eſt, vlcera quæ à fici ſimilitudine nominantur. Galenus in Gloſſis σῦκα exponit, ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας. vide & libro quinto τῶν κατὰ τόπους. Sunt autem tubercula vlceroſa, rotunda, ſubdura, rubicunda, cum dolore, quæ & συκώδεις ἕλκη dicuntur, ſiue συκώδη ἐξανθήματα, lege Aëtium lib. octauo, capite 14. In palpebris eiuſmodi ficoſus tumor, à Galen. in Iſag. σύκωσις vocatur. Fit & in ano hoc vitium ex attritu natium, quod ficum mariſcámque Latini dixerunt. Itaque non planè verum quod ita prodit Commentar. Ariſtophan. in Ranis, Σῦκον ἡ σύκωσις, καὶ ἰδίως παρὰ συκάμινον τὸ σύμπτωμα, ὃ ἕλκος γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἐν ἕδρᾳ τοῖς μέρεσι. Apſyrtus hoc ipſum etiam equis accidere ſic tradit, Συμβαίνει κατὰ τὴν στεφάνην τοῦ ὑποδήματος ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκίαν. Scribonio Largo, σύκωσις, id eſt, caro excreſcens in palpebris. Et Cornel. Celſo libro quinto, capite primo, σύκωσις, caro eſt excreſcens fici ſimilitudine in partibus quæ pilo veſtiuntur, vt in capite, barba, podice. Podicis autem ficus, vt vocat Martialis, mariſcas Iuuenalis Satyra 2. nominauit. Marcellus Empiricus, Palpebrarum, ait, aſpritudo & excreſcens caro quam σύκωσιν vocant, in qua ineſt callum duriſſimum. Nicolaus Myrepſus in Antidotis etiam mariſcas συκάμινα dixit, quæ & συκάμινα vocantur, vt & annotauit Hermol. in Corol. c. 55.

Συκηγορία, ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, in dicendo calumnia, Heſych.

Σύκινος, ο, Adiectiu. ficulus vel ficulneus. lignum ficulneæ arboris inualidum eſt: vnde σύκινος ἀνὴρ ὁ ἀσθενής, imbecillus, debilis, fragilis, καὶ ἀνωφελής, inutilis. Et ἄνδρας συκίνους appellant mollem & inutilem Theocritus in Ergat. μή τις παριὼν τις εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός, Ne quis præteriens dicat, Ficulnei homines ſunt, atque hæc deperiit merces. Sic & apud Ariſtophan in Lyſiſtrata, Ὅς ἦν ἂν ἡμῖν συκίνη ἐπικουρία, id eſt, ficulnum nobis qui erat auxilium, id eſt, infirmum atque inutile. Ad quod alluſit Horatius vbi Priapum ita loquentem inducit. Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Lucianus ἐν τῷ περὶ τῆς ἀναβάσεως, χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, claudam habens ac ficulnam mentem, id eſt, nullius pretij & momenti ad aliquid excogitandum. Σύκινος, acris, πικρὸς καὶ δριμύς, à fumo ficulneo qui oculis acerrimus accidit. Ariſtophan. in Veſpis, ΒΔ. Καπνὸς, φέρ' ἴδω τίνος ξύλου σύ; ΦΙ. σύκινος. ΒΔ. Νὴ τὸν Δί' οἶμαι γ' ἔστι δριμύτατος καπνῶν. Hoc confirmat Ariſtotel. in Problemat. Theophraſt. δριμύτατος δὲ ὁ καπνὸς συκῆς. Plutarchus in Sympoſiacis quærit, Τί δή ποτε πίων καὶ γλυκὺς ὢν ὁ καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου; vbi ex eo ligno fumum acerrimum eſſe atque oculis moleſtiſſimum teſtatur. Σύκινος etiam de calumniatore dicitur. Ariſtophan. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον, ὁ ἰσχυρὸς οὗτος θεὸς ἐγὼ ποιήσω παύσασθαι δεινῶς ὕβριν. Verba ſunt ſycophantæ. Comment. σύκινον δὲ συκοφάντην παραλογισάμενος λέγει, ἀπὸ τῆς συκῆς χαριεντίσας τὸ ὄνομα.

Σύκιον, apud Hip. exp. Gal. in Gloſſ. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, caricarum decoctum.

Συκίς, ίδος, ἡ, ficus & ficetum, locus vbi ficus creſcunt.

Συκίτης οἶνος, ſycites vinum, i. ficatum, quod & καρπίτης οἶνος, Dioſc. l. 5. c. 32.

Συκοβασίλεια, τά, regiæ ficus τὰ βασίλεια σῦκα Athen.

Συκόβιος, ο, ὁ, ficis viuens. Vocabantur ſycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογεῖν, ficus legere, Ariſtoph.

Συκολόγος, ο, ὁ, quaſi ficus numerans, ſiue de ficis loquens, ſycophanta.

Συκομωρέα, ἡ, vel συκομορέα Lucæ c. 19. &

Συκόμορον, ου, τό, ſycomorus arbor, & fructus eius. ficus autem eſt Ægyptia prædulcis: ſine granis compoſito nomine ex fico & moro, Plinio & Dioſcoride authoribus. Συκόμορον, ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸ συκάμινον λέγουσι: καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς συκόμορον, &c. Sycomorum aliqui etiam ſycaminum, id eſt, morum vocant, cuius fructus ſycomorum etiam dicitur, Dioſcorides libro primo, capite 182. διὰ τοῦ συκομόρου, id eſt, ex ſycomoro fit medicamentum, cuius meminit Galenus libro ſecundo ad Glauconem. Et συκομορίτης οἶνος, ſycomorites vinum quod conficitur ex ſycomoris, Dioſcorides libro quinto, capite 24. vide Συκῆ.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus. Dicitur tamen de ficu & arbore. Et tamen propriè σῦκον ficus matura, vt ἰσχὰς, areſacta: & ὄλυνθ, immatura & ſylueſtris: ἐρινεὸς verò, immatura quidem, ſed cultiua. σῦκα ἐσθίειν, pro τρυφᾶν, Ariſtophan. σῦκα ξηρὰ, caricæ, Plat. de Legib. σῦκον ἐν Κύπρῳ, ficus Cypria. Dioſcor. lib. 1. cap. 183. Σῦκον, ficus pro morbo. vide Συκῆ.

Συκόπαις, ὁ, qui puerorum inſtar ficis gaudet. vide Sycophanta, in Chiliad. Eraſm.

Συκοσχίστης, ου, ficuum ſector, ſordidus, auarus. vide apud Eraſm. ficos diuidere.

Συκοπανδίας, ου, ὁ, συκοφάντης, Heſyc.

Συκοφῆς, ὁ, vide Sycophanta in Chiliad. Eraſmus. & συκωρὸς infrà.

Συκοφαντοῦμαι, οῦμαι, calumnia premor, inuidia premor, Xenoph. in Oecon. συκοφαντηθεὶς ἐν ἐγκλήματι, &c. Chryſoſt. ἀεὶ τὰς ἱερὰς. Athenagor. in Apolog. πεπαύμεθα συκοφαντούμενοι.

Συκοφαντέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, calumnior, calumniis circumuenio, ἐπηρεάζω, ψευδῶς κατηγορῶ, defero falſò, accuſo, illudo. Actiuum. Plato 1. de Republ. οἴει γὰρ ἄν με οὕτω μαίνεσθαι, ὥστε ξυρεῖν λέοντα ἢ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; id eſt, illudere Thraſymach. Idem ibidem, πρὸς ταῦτα κακούργει ἢ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι, id eſt, peruerte tuis iſtis ſi potes cauillationibus, id eſt, calumnioſè refelle. Ælianus, Ὁ δὲ συκοφαντεῖ τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Lucæ capite 19. καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, ſi per calumniam aliquid cuipiam extorſi. Suid. ὁ διάβολος, τὸν γὰρ θεὸν ἐσυκοφάντησεν, φθονεῖν κατακρίνας τῷ ξύλῳ τὴν μετάληψιν. Συκοφαντεῖν, apud Platon. & Menandrum, pro αἰτίζειν ἐρωτικῶς, vt Suid. tradit.

Συκοφάντημα, τὸ, calumnia.

Συκοφάντης, ου, ὁ, calumniator, ſycophanta. ὁ ἐπηρεάζων, ψευδὴς, βασκαίνων, συκοφῶν, ψευδοκατήγορος, ψευδοκατηγορῶν, delator, quadruplator, κνώδαλον: ſycophanta fera domeſtica capitalis, Philoſtrat. in Heroicis. συκοφάντης ἐν 30. δραχμαῖς κατὰ αὐτῶν, Iſocrat. vide in Chiliad. Eraſm. Plutarch. τὸ συκοφάντην τοὔνομα ἐκ φανερωσάντων, γενέσθαι φασί, κεκωλυμένου γὰρ ἐξάγεσθαι σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες ἐν ἐξάγοντας, συκοφάνται κληθῆναι. Ariſtophan. Interpr. præter hanc adhuc aliam huius appellationis cauſam adfert, quem conſule ſtatim in initio Pluti. συκοφάντην τῶν ῥημάτων, verborum ſycophantam. Nazanz. in Orat. vide apud Ariſtoph. in Pluto, vbi δήγματος οὐκ ἔνεστι συκοφάντου φάρμακον: quo oſtendit aduerſus calumniatoris morſus nullum eſſe remedium. Lege etiam περὶ συκοφάντου Athenæum libr. 3. in principio. de hac voce ſic annotauit. Franciſc. Portus. συκοφάνται, κοινὴ ἑρμηνεία τῶν τοιούτων, ἀρχὴ, συκοφάντου ἔθος ἐπιτιθέναι μὴ οὖσιν, ἐξελέγξαι δὲ μηδὲν. ὁ αὐτὸς περὶ ἀντιδόσεως. Inficiatores, falſi criminis obiectores, Non. Cicero de Orato. vt ſi ille inficiator probaſſet iudici antè petitam eſſe pecuniam quàm eſſet cœpta deberi, Non. Attici iuuenes in hortos irrumpebant, ficóſque deligebant: lege itaque conſtitutum eſt, vt qui id feciſſet, capite truncaretur: quam pœnā qui perſequebantur ob paruula detrimenta, ſycophantæ appellati: hæc Feſtus, ſed mihi non ſatis perſuadet. Qui quicquid vocis, & linguæ eſt, id in turpiſſimum calumniæ quæſtum confert, de Orat. l. 2. Καὶ συκοῦ τινα περιεργασάμενοι ἱερᾶς ἀθλίως, πλουτ. συμποσιακῶν l. 7. q. 4. itaque fortaſſe qui ex ea ficus furabantur, capitis ſupplicio vt ſacrilegi afficiebantur.

Συκοφάντημα, ατος, τὸ, accuſatio.

Συκοφαντία, ας, ἡ, ἡ ἐπηρεασμὸς, ἡ πλάνη, calumnia, quæ vt habent Pandect Græcæ, tribus fi. modis: ἢ γὰρ συκοφαντεῖ τις πλασμὸν κατηγορῶν, ἢ ἀποδίδωσι τὰς ἰδίας ἀποδείξεις γίνεται, ἢ τὸ ἀληθῶς ἐγκλήματα αἰτίαν, ὁ φυγαδικοὶ πλείους διαχωρεῖ τὰς κατηγορίας, &c.

Συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, natura ad calumniandum propenſus, Lucian. vnde συκοφαντικῶς obſeruare, eſt delatoris quadruplatoriſque more obſeruare, hoc eſt diligentiſſimè. vide Bud. in annot. in Epiſt.

Συκοφάντρια, ας, ἡ, calumniatrix. Ariſtoph. in Pluto, -ἢ που καὶ συκοφάντρια, ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;

Συκοφορεῖ, ficus fero & produco, in Epigr.

Σύκχοι, οἱ, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ficui, ficoſus: vnde βλέφαρα συκώδη, lib. 1. Dioſc. vbi de ficis agit palpebræ ficoſæ. vide Συκῆ.

Σύκωμα, ατος, τὸ, ficoſum germen. In palpebris dicitur quum ficoſi tumores in eis excreſcunt. Schol. Ariſtoph.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, ficetum.

Συκωρὸς, οῦ, ὁ, qui ficus ſeruat & cuſtodit, ὁ τὰ σῦκα φυλάττων: vnde & verbum Συκωρεῖν: apud Pollucem vtrunque. Συκωρὸς etiam delator, calumniator, συκοφάντης, συκάζων, Comment. Ariſtop. in Pluto.

Σύκωσις, εως, ἡ, vide Συκῆ.

Συκωτὸς, vide Χλωί.

Σύλα, ων, τὰ, præda, ſpolium, direptio, Ariſtot. 2. OEcon. εἴ τις σῦλα εἶχε τῆς πόλεως, &c. ſi cui ius eſſet rapinæ aduerſus ciuitatem. Idem ibidem, ὑπὲρ τῶν σύλων διαδικασίαις, id eſt, de direptionibus iudicio diſceptarunt.

Συλαγωγέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, abigo prædam, ſpolio, denudo, λαφυραγωγῶ, Heſych.

Συλᾶσθαι λέκτρων, priuari cubilibus, Eurip.

Συλάω, & Συλέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα. &

Συλεύω, ῶ, εύσω, ῶ, ευκα, prædor, ſacrilegio compilo, aufero, furor, deprædor, diripio, tollo, detraho, ſpolio, lędo ac noceo, ἐνδύω, γυμνῶ, συλλέγω, ἀφαιροῦμαι. Homer. Iliad. π, κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσύλα τι τεῖχος ἀχαιῶν. συλᾶν τινα, hunc ſpolio, ab hoc aufero. Ariſtot. in Rhetor. Heſiod. κύκνον συλήσαντες ἀπ᾽ ὤμων τεύχεα καλὰ, cygnum propriis armis ſpoliantes. vbi duos habet Accuſatiuos. ἐσύλα τόξον, ἐγύμνου, ἐξέβαλε τῆς θήκης, Homer. Iliad. depromebat, extrahebat ex theca. Idem, σύλα τεύχη, id eſt, ἀφαίρει τὰς βελτίους τὰ ὅπλα. τεύχεα συλήσειν, σκυλεύσειν, ὁ ἐστι τὰ ὅπλα ἀποδύειν, Homer. Iliad. συλᾶν πατρίδα, publicum aliquid furor vel depeculor, Plato de Legib. συλᾶν τὰ θεῶν, Idem ibidem, ſacra furari. Συλᾶν, violare, Phalaris in Epiſtolis. ξείνια συλήσας, in Epigram.

Σύλη, ης, ἡ, &

Σύλησις, εως, ἡ, compilatio. σύλησις ἱερῶν, ſacrilegium, Plato de Legib. Demoſth. περὶ στεφ. ἐπειδὴ μὴ σύλας ὥστε ἀθλίως ἔχει. Ibid. συλήσασθαι δὲ τὰ ὅμηρα παρ᾽ αὐτῶν ὑπὸ φαρνάκου, διδόναι συλᾶν φασί τινες, Suid. σύλας exponit συλλήψεις.

Συλητὴς, οῦ, ὁ, q. compilator, depeculator Cic.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ comprehenſio, ſyllaba: à σὺν & λαμβάνω. μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, Lucian. tantùm non ipſis ſyllabis dicebant. Demoſthen. in Orat. περὶ στεφ. γεγράφασι ψηφίσματα ταῖς αὐταῖς συλλαβαῖς.

Συλλαβίζω, ſyllabas connecto.

Σύλλαβος, ου, ὁ, index libri, ἔλεγχος, πίναξ. Cicero Attico, iiſque librariis imperes, vt ſumant membranulā ex qua indices fiant, quos vos Græci, vt opinor, συλλάβους appellatis. ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν. Nam index ſiue tabella, libri ſummam comprehendit & complectitur.

Συλλαλοῦμαι, ſimul loquor, Nazanz.

Συλλαμβάνομαι, & Συλλαμβάνω, ψομαι, ψω, φα, vel Atticè Συλλαμβ. id eſt, comprehendo ſiue corripio & manu capio. Accuſat. Ariſtoph. in Pluto, ἄνωθε χερσὶ συλλαβὼν τὴν μείρακα, puellam accipiens. Lucian. τέθνηκα τῷ πληγῷ συνειλημμένος. Συλλαμβάνω & Συλλαμβάνομαι, comprehendo, id eſt contineo & complector, vnde Σύλλαβος. Demoſth. περὶ στεφ. τὰς μὲν κατὰ μέρος ἐάσω: μίαν δὲ ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, ἐρῶ, Vnam autem quæ alias complectitur, commemorabo. dicitur verò συλλαβεῖν ἔχει, pro συνείληφε. Συλλαμβάνω, comprehendo, vt dicitur comprehendo animis & cogitatione, i. aſſequor & percipio. Herodotus in Euterpe, ἐπεί τε συνέλαβε τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν, cùm percepiſſet linguam Græcam. Et Συλλαβεῖν χαίροντα, eſt qui percepto oraculi reſponſo ipſum admittit & accipit gaudens: vt dicitur omen accipio. Plutarch. Ὁ δὲ ποιήσαντες συλλαβεῖν χαίροντα καὶ δέχεσθαι τὸ χρηστὸν, id eſt, οἰωνὸν λαβεῖν Suid. Συλλαμβάνειν, concipere, τὸ κυεῖν. vnde Σύλληψις. Ariſtot. de gener. Anim. Συλλαμβάνουσι μὲν οὖν αἱ νέαι θᾶττον, concipiunt iuniores celerius.

Συλλαμβάνεσθαι, ſuſcipere, προσδέχεσθαι. Plato 4. de Legib καιροῦ γὰρ χρηστοῦ ξυλλαβέσθαι νομοθέτου τινὸς, μέγα πλεονέκτημα ἔχειν δεῖ [illegible]. Vel expone capeſſere, vt apud Xenoph. Pæd. 3. Ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὰ δέοντα συλλαμβάνοιεν, quòd iuſtum capeſſerent, vel exequerentur. Interp. Quòd beneuolentia & amore erga me quibus factis opus eſt exequerentur: συναγωνίζοιντο.

Συλλαμβάνω, comprehendo, ſiue deprehendo, τὸ κατέχω, ἐπάγω ſiue ἄγω. Comment. Ariſtoph. in Acharn. Συλλαμβάνειν, inquit, ſi Accuſatiuo iungatur ἔχθρας καὶ δυσμενείας σημαίνει τῷ συλλαμβάνοντος, κακουργίας δὲ τοῦ συλλαμβανομένου. Ariſtoph. Ibid. Συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τουτονί. Iſocrates, Συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε, captos illos interemit. Plutarch. in Public. Συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους dici in voce paſſiua, id eſt, vbi comprehenderunt adoleſcentes. Cicero ad Quintum fratrem. Is hominem comprehendit, & in cuſtodiam Epheſi tradidit. ἐπὶ θανάτῳ συλλαμβάνειν, id eſt, ἀπάγειν vel ἄγειν τὴν ἐπὶ θανάτῳ. comprehendere & rapere ad ſupplicium, morte multare, Iſocrates in Helene, Οἱ δὲ ἀδικοῦντες ζῶντες τῶν ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένων. Paſſiuè etiā dixit Herodotus de Crœſo, Μὴ δ᾽ ἂν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται. Cyrum vetuiſſe ait Crœſum interficere etiam ſi repugnans nō pateretur ſe comprehendi. Lucianus Act. de Alexandro, καὶ ἐμφανῶν ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν οἰκιῶν, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Idem, Εἰ ταῦτα [illegible] ὄντες, συνελήφθη μὲ ἐπὶ θανάτῳ. Συλλαμβάνομαι & συλλαμβάνω rebus perſoniſque tribuitur pro opitulari, adiuuare, auxiliari, συνεργεῖν, βοηθεῖν, συναγωνίζεσθαι, fauere, adeſſe, conferre, prodeſſe, atque aſſentiri. Regit Genitiuum aut Datiuum. Ariſtoph. in Veſpis, Σὺ δ᾽ ἐμοί τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανῶς Συλλαμβάνειν τοῦ πράγματος, deorum aliquis nunc te manifeſtè in hoc negotio adiuuat, Eurip. σύλλαβε μόχθων, eſto mihi ſocius laborū. Eſt enim & Συλλαμβάνεσθαι τὸ συναντιλαμβάνεσθαι, inceptum adiuuare, opitulari & ſimul incumbere. Herodotus in Thalia, Οἱ δὲ [illegible]

συνελάβοντο τῶ στρατεύματος τῶ ἐπὶ Σάμου, ταύτας ὅπως τοῖς αἰτίοις, Quod idem dixit, Συνεπελάβοντο δὲ τῶ στρατεύματος τῶ ἐπὶ Σάμου, &c. Thucyd. συλλαμβάνομαι τούτου, huic aſſentior. Cùm Datiuo, Plutarch. in Galba, αὐτοῖς συλλαμβάνονται, cum adiuuant. Sic 3. ad Philippenſes, συλλαμβάνομαί σοι, te adiuuo. Cum Genitiuo & Datiuo. Philoſtratus in Heroicis, Συλλαμβάνει μοι τῶν ἔργων, mihi in arduis auxiliatur operibus. Idem. Συλλαμβάνω σοι τῶ ἄθλου, adſum tibi in certamine. Tribuitur etiam rebus. Xenop. Pædiæ ά, Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει, ad hoc conferunt & conducunt, vt à ſubditis diligamur. Lucian. de domo, Συλλαμβάνει εἰς τὸ εὐμορφότερον, proficit ad formam. Cum Accuſatiuo & Datiu. Plutarchus in Galba, πολλὰ τοῖς στρατιώταις συνελάμβανε, plurima conferebat militibus, id eſt, donabat & ipſe ferebat. Demoſthenes cum duplici Datiuo ita conſtruxit in Orat. περὶ στεφάνου, Οἱ ταῦτα χαίροντες, τὸν σωματα, τὸ δὲ ἀνὴρ οὐδεὶς τῶν πώποτε συνελάμβανον ὑμῖν, vos adiuuerunt.

Συλλεγής, collectus, contractus, frequens.

Συλλεγῆ, collectus ſit.

Συλλέγομαι, colligo, comparo, quæro. Ariſtoph. ἄλλους αὖ μὲ ξυλλεξάμενοι. συλλέγομαι βίον, victum colligo. Plato lib. 11. Leg. Πτωχὸς μηδεὶς ἡμῖν ἐν τῇ πόλει γιγνέσθω τοιοῦτος μηδ' ἄν τις ἐπιχειρῇ τοιοῦτος βίον ἀνηνύτοις εὐχαῖς συλλεγόμενος, ἐκ μὲν ἀγορᾶς ἀγορανόμοι ἐξειργέτωσαν αὐτόν. Demoſthen. κατὰ Νεαίρ. Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, quæ inde victum quæſiuit. Στρατιὰν συλλέγεσθαι, conflare & colligere exercitum. Herodian. ἄγων στρατιὰν πᾶσαν ἣν αὐτὸς συνείλεκτο. Συλλέγομαι, ratiocinor, colligo, id eſt, συλλογίζομαι. Gregor. τὴν φιλοτιμίαν ἐκ τῶν πραγμάτων συλλεγόμενοι. Συλλέγομαι, conuenio, frequens venio, confluo, colligor, congregor. Plato Epiſt. 7. οἱ στρατιῶται ξυνειλέγοντο ἀθρόοι, vnum in locum ſunt coacti.

Συλλέγω, μ. ξω, π. χα, idem, hoc eſt, percipio & colligo, decerpo, demeto. glomero, commiſceo. συναθροίζω cogo, congrego, contraho. συνάγω conuoco. Actiu. Accuſat. in ſe Σύλλογος. Συλλέγω & συγκομίζω, pro eodem apud Theophr. lib. 6. de Cauſis.

Συλλείβω, μ. είψω, π. ειφα, cõfundo & miſceo vt vinum quod patera libatur. Συλλείβομαι, confundor, &c. itẽ ſtillo fluo, vel in vnum ſtillo & confluo. expon. etiam colliqueſco liquor apud Plut.

Συλλεαίνω, contero.

Συλλειτουργός, οῦ, ὁ, ſocius in ſacerdotio, & Verbi miniſterio. Sic inter ſe vocabant Epiſcopi, Theodorit. in hiſtor. Eccleſiaſt. vnde & verbum Συλλειτουργεῖν: vt συλλειτουργοῦντι dixit Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ.

Σύλλεκτρος, ου, ὁ, eodem in loco cubans, Lucian. corriualis, coniũx, in Epigram.

Σύλλεκτος, collectitius Senecæ, συλλογιμαῖος.

Σύλλεξις, εως, ἡ, collectio, congreſſus, coactio, copulatio, συνάθροισις, συναγωγή. Plato in Timæo, ὅσα μὲν οὖν ὕμνοι ἄνθρωποι συνέρχονται ἀφικόμενοι εἰς τὴν τῶν γάμων σύλλεξιν κλήρους μηχανᾶσθαι δεῖ, ὅπως οἱ φαῦλοι χωρὶς, οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάστοτε συλλήξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν εἶναι τῆς συλλήξεως.

Συλλήβδην, collectim, ſimul, ἀθρόως, συλληπτικῶς, συντόμως, comprehenſim, ad ſummam, ſtrictim, ſuccinctè, ſummatim, Ariſtotel. de mundo. συλλήβδην δὲ τῶν ἐν ἀέρι, &c. id eſt, denique. in ſumma verò, breuiter. Plato de Repub. ἀγαθὰ τὰ λεγόμενα ἃ οἱ δίκαιοι ἀδικοῦσι καὶ ξυλλήβδην, αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ κακοὺς δυνάσθαι ποιεῖν, aut denique. & συλλήβδην εἰπεῖν, id eſt, vt in ſumma dicam, Idem de Leg.

Σύλλημα, τό, collectio. σύλλημα περὶ τὴν ὀσφῦν, circa lumbos aſtrictio. Marcel. l. 8. Dioſc. cap. 1.

Συλληπτέον, ſubueniendum. συλληπτέον τῷ σώματι, corpori ſubueniẽdum, Gaza de Seneſt.

Συλληπτικός, ὁ, qui concipere poteſt, collectiuus.

Συλλήπτρια, adiutrix. Xenophon, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, adiutor, συνεργητικός. Xenoph. ἀγαθοῦ σοι γίγνομαι συλλήπτωρ, boni ſum tibi adiutor.

Συλληρεῖν, nugari.

Συλληφθῆναι, conceptum eſſe.

Συλλήψεσθαι, adiutorem fore, auxilio futurum, Thucyd.

Σύλληψις, εως, ἡ, collectio, comprehenſio, complexio: concluſio: conceptio, conceptus, amplexus, complexus. ἀχθέσθαι πρὸς τὴν σύλληψιν, nolo capere. Chryſ. de officio Epiſc. ξύλληψιν ἐποιήσαντο, comprehenderunt, Thucyd. Σύλληψις, ſubſidium, auxilium. Syllepſis (inquit Rufin.) Latinè correptio. Eſt quum duabus diuerſiſque ſententiis & rebus vnum datur verbum minimè vtriſque conueniens: vt, Incluſos vtero Danaos, & pinea furtim Laxat clauſtra Sinon. Σύλληψις per genera eſt apud Terent. in Andria, Vtinam aut hic ſurdus, aut hæc muta facta ſit. Ibidem, Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? &c. Nam quia ſcelus ſceleſtus intelligitur, qui ſubiunxit non quod: & ad intellectum non ad verba redegit. fit etiam ſyllepſis per numeros: Virg. Pars in fruſta ſecant. hæc Donat. ſ

Σύλλιβα, ων, fimbriæ poeticè: θύσανοι Pollux.

Συλλογεύς, έως, ὁ, collector, coactor indictionalis. qui alio nomine ἐκλογιστής, & interdum ἀγύρτης dicebatur, vt aliqui volũt Polluce reclamante.

Συλλογέω, ῶ, ήσω, congrego.

Συλλογή, ῆς, ἡ, congregatio, collectio, delectus: & collecta. vide Σύμβολον.

Συλλογίζομαι, &

Συλλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo, concludo, ratiocinor, cogito, conſidero, comprehendo, ratione complector, rationem ſubduco, ſubducta ratione colligo, diſſero, diſputo, argumentis comprobo. συλλογίζομαι τὸ καθόλου, infero concluſionem vniuerſalem. Pro quo & συλλέγομαι ponitur. Gregor. Τότε δὲ φαινομένοις τοῖς ὁρωμένοις ἐδιδάσκαλος, ὁ διὰ τῆς εὐταξίας καὶ πομπῆς ἀρχῶν τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, E rerum ordine, ratiſque temporum vicibus ſtatuens Deum eſſe mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens Plutarc. de Cæſare Rubiconem tranſituro, αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, i. διαλογιζόμενος. Demoſth. συλλελογισμένος ὀρθῶς περὶ ἑκάστων, i. ἐστοχασμένος ἱκανῶς καὶ διεγνωκὼς, qui recta coniectura iudicaſſet, & ratione ſubducta collegiſſet.

Συλλογιμαῖος, α, ὁ καὶ ἡ, collectitius, collectaneus, σύλλεκτος.

Συλλογισμός & λογισμός, vocabula ſunt Arithmetices partiſque eius propriè, quæ λογιστική appellatur. Λόγοι autem rationes ſunt, λογισμός ratiocinatio ſiue ratiocinium Columellæ. Ipſarum vero rationum collectio, id eſt, συλλογισμός, quem & calculum Latini vocant, quòd calculis rationes colliguntur, vnde calculatores ſiue ratiocinatores dicti, id eſt, ψηφισταί ſiue λογισταί καὶ λογιστικοί. Piſides. Οὗτος ὁ φθέγξις τοῖς ἰδιώταις ἀγγέλοις τὸν συλλογισμὸν τῶν χρόνων καὶ τῶν τόκων. Συλλογισμός inde tranſlatè, id eſt, ſyllogiſmus dialecticus. Dialecticus enim (vt optimus ratiocinator ex rationum diſpoſitione per additionem & ſubductionem ſummam colligit) ex propoſitionum ſerie quæ ex quæſtione conſtat & argumento, concluſionem elicit quę rationis ſumma eſt, qua quod in quæſtione poſitum erat, verũ ſit, néne iudicat. Syllogiſmus hic tres habet partes ſiue propoſitiones, id eſt, προτάσεις: prima peculiari nomine πρότασις dicitur, id eſt, propoſitio quam maiorem vocant: ſecunda eſt πρόσληψις ſiue λῆμμα, id eſt, aſſumptio, minorem dixerunt: tertia quæ ex antecedentis concluditur, ob idque concluſio, nominata, ſiue complexio, & connexio Quintil. Græceque συμπέρασμα καὶ ἐπιφορά, quaſi illatio. Eſt itaque ſyllogiſmus, diſpoſitio, qua quæſtio cum argumento rectè diſpoſita, neceſſariò concluditur. Ariſtoteles 1. cap. libri primi priorum Analyt. ſic definiuit, Συλλογισμὸς δέ ἐστι λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι. vel διὰ τῶν κειμένων, vt Gellius legit libro 15. cap. 26. cuius & hæc eſt interpretatio: Syllogiſmus, eſt oratio, in qua conſenſus quibuſdam & conceſſis, aliud quid, quàm quæ conceſſa ſunt, per ea quæ conceſſa ſunt, neceſſariò conficitur. Idem Ariſtoteles confuſe etiam λογισμὸν ἀντὶ τοῦ συλλογισμοῦ aliquando vſurpat, vt cap. 40. libri 1. de ſyllogiſmo, Οὔτε γὰρ ἦν ὅρος καὶ λογισμός, id eſt ſyllogiſmus. Et cap. 18. lib. 2. de Demonſtrat. Οἷον δόξα καὶ λογισμός, vt opinio & ſyllogiſmus. Et cap. 3. ſexti Topicor. ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, æqualitas contrariorum ſyllogiſmorũ. Sic & 8. cap. 2. Phyſicorum, & cap. 1. lib. 1. Philoſoph. item cap. 7. lib. 11. Συλλογισμός aliquando vſurpatur pro tertia parte ſyllogiſmi. Ariſtoteles cap. 17. libri 2. de Syllogiſm. Ἀεὶ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεται τῷ πράγματι, ſemper enim ſyllogiſmus efficitur contrarius rei. Hic ſyllogiſmus, eſt connexio ſiue complexio, id eſt, concluſio. Ac vt Philoſophus totius nomen parti attribuit, ſic contra partis vocem toti Cicero aſſignauit cùm pro toto ſyllogiſmo concluſionem extulit, vt in Lucullo: Hæc concluſio, quã vim habeat conſidera. Et in 1. de Diuinat. Concluſio autẽ rationis ea probatur, in qua ex rebus non dubiis, id quod dubitatur, efficitur. Συλλογισμὸς ἐπιστημονικός, ſyllogiſmus ſcientiæ efficiens, id eſt, ἀπόδειξις, demonſtratio, Ariſtotel. libro primo. Poſter. Analytic. Cui opponitur συλλογισμὸς σοφιστικός, ſyllogiſmus ſophiſticus, cuius propoſitiones vt plurimùm falſæ, id eſt, ψευδεῖς αἱ θέσεις, καὶ πρὸς τὴν ὑποκειμένην αἱ προτάσεις, ψευδῆ ἔχουσαι. Συλλογισμὸς ὑποθετικός ſiue ἐξ ὑποθέσεως, conditionalis ſyllogiſmus, qui & ex ſuppoſitione, & ex connexis dicitur.

Συλλογιστικός, ή, όν, rationalis. huius oppoſitum eſt ἀσυλλόγιστος. συλλογιστικὴ πρόθεσις, ratiocinandi propoſitio. συλλογιστικοὶ ἐνθυμήματα, Interp. Hermog.

Σύλλογος, ου, ὁ, hominum frequentia, conuentus, συνέδριον, ἀνθρώπων ἄθροισμα, circulus ille colloquentium, coitio, concilium, iudicium, συνέδριον, conceſſus, & συναγωγή, id eſt, collegium, vt augurum. σύλλογον ποιῶ, aduoco concionem, concilium cogo, Valla. σύλλογος ἐκκλησίας, i. concilium. σύλλογον ποιεῖσθαι, cœtum habere, habere ſeu facere conuentus, Plato de Legib. σύλλογοι

συλλέγειν,comitia habere.Idem ibidem. Polybius libro 5. Πολλάκις συμπορευθέντες πρὸς ἀλλήλους εἰς σύλλογον, ἐχρῶντό τε συνηθείᾳ, ad colloquium, Æſchin. Καλοῦσι γὰρ εἰς τὸν σύλλογον τὸν ἐν ταῖς πύλαις αὐτοῖς,id eſt,συνέδριον.Demoſth. Σύλλογοι καὶ λόγοι τοιοῦτοι περὶ τὴν ἀγορὰν ἐγίγνοντο τότε. vbi pro circulo colloquentium. Thucyd.Τοσαῦτα εἰπών, καὶ διαλύσας τὸν σύλλογον, &c. i. concilio dimiſſo.

Συλλύω,colluo.

Συλλοχία,ας,ἡ,cœtus,congeries,congregatio,ἄθροισμα, metaphoricè apud Hippoc.Dicitur ἀπὸ τῶν ἐπὶ λόχον συνειλεγμένων.

Συλλοχίζειν,decuriare.συντάττειν,i.factioſè cogere.κατασυλλοχίζειν. καταγράφειν, συγχροτεῖν, διαλλάττειν. Bud.in annot.in Epiſt.συλλοχισμένη δύναμις εἰς ἑκατοστύας, manus in centurias instructa, Plut.in Rom.

Συλλοχισμός,ὁ,vide in Append.de vocab.milit.

Συλλυπέομαι,οῦμαι,condoleo,condoleſco,ſimul mœreo. συλλυπούμενοι τῷ πάθει,miſerantes calamitatem.συλλυπηθησόμενος, vnà luctururus. Marci cap. 3. Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν,condoleſcens quòd occaluiſſet cor eorum.

Σύλλυσις,ἡ,διάλυσις,διαλλαγή,reconciliatio,pacificatio,compoſitio diſſidij.Diodorus Sicul.προσφέρων λόγους περὶ συλλύσεως.

Συλλύω,διαλύω,χωρίζω,lites dirimo,pacifico, reconcilio,συναλλάττω,tranſio,vt apud Diodor.συλλυθῆναι ponitur. Sophocl. εἰ μὴ συνάψαι, ἀλλὰ συλλῦσαι πάρα,id eſt,diremptur us.συλλύσει,ἀντὶ τοῦ συγκαταλύσει, σχόλ. χωρίζειν ἐκ φροντίδων πατρὸς μόνον ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτι συλλύσει τινά.συλλυθῆναι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις,omnibus quæ iuſta ſunt conſentire, cap.11.li.2.Machab.συνελύθη,reconciliatus eſt,cap.13.ibidem.

Σύλον,ου,τὸ,pignus,ἐνέχυρον.

Συλοπία,compilatio veſtium Pollux.ἀπὸ τοῦ λώπους. perinde vt λωποδύτης, vt ſit compoſitum ex σύλα & λώπος facta ſyncope & melius per gemin.λ.

Συμβαδίζω,vna incedo.ὁ συμβαδίζων τῷ στρατῷ.

Συμβαίνω,μι,ὁ ςομαι,ηκα, contingo, accido. Neutr. Dat.συνέβαινεν αὐτῷ καταφυγεῖν εἰς τὸν λόγον ἄτοπον, ei contigit vt ad abſurdiſſimam rationem confugeret, Plutarc.in Camil.Idem ibidem, αὐτοῖς συνέβη παρ' ὀλίγον ἐλθόντας ἀπολέσθαι, eis contigit vt propemodum interierint:in vltimum vitæ periculum ſunt adducti.ὡς συνέβαινεν ἐκεῖνα τὰ λύτρα,Demoſt.συμβαίνει πρᾶγμα ἀναγκαῖον,id eſt,γίγνεται.συμβαίνει λεγόμενα,&c. Plato de Legib.συμβαίνει παρὰ τὴν δόξαν τὰ χρεών,Demoſth. Συμβαίνει imperſonale cum Datiuo & Infinitiuo. Συμβαίνει τοῖς δὲ τὰ κέρδη μείζω φαίνεσθαι,vſu venit vt his maiora lucra videantur. συμβαίνει γίνεσθαι, Plato de Legib.vſu venit vt fit,id eſt fit vt fit.συμβαίνει δεῖσθαι, fit vt indigeat.Demoſth τότε κακῶς ἀκούειν καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον,tunc malè audire & contemptui eſſe Fabio cōtigit,Plutarch.in Fabio. Συμβαίνειν, effici,oriri,conſequi,vt συμβαίνειν ἄτοπα, ſequi abſurda & incommoda. συμβαίνειν τῇ συγκρίσει,cadere & conuenire in comparationem. Συμβαίνειν, tranſigere,conuenire,paciſci,fœdus inire,cōſentire, ὁμολογεῖν, συμφωνεῖν. Ariſtoph. in Ranis, Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαιν' Αἰσχύλος, non potuit conuenire inter Athenienſes & Æſchylum. Herodo.in Clio.συνέβησαν εἰς τὠυτό Suid.τὸ διαφωνεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα, ſi res verbis conſentiant, εἰ ὅμοια, ὡμολόγηται καὶ συμφωνεῖ κοινῇ ξυμβέβηκε,dixit Ariſtoph. pro inter nos conuenit,ὁμονοοῦμεν. Συνέβησαν τοῖς ἐκείνοις, cum illis depacti ſunt, Thucydid. Et συμβαίνειν πρὸς τοὺς ἐκείνους, cum illis tranſigere, Idem.συνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, acceperunt à Lacedæmoniis oblatam conditionem,Idem lib. quinto.συνέβησαν καθ' ὁμολογίαν,deditionem fecerunt,Idem Thucydid.συμβῆναι τὰ πλείω, vlteriorem conuentionem fieri,apud eundem. Συμβῆναι,pro congredi,& ſimul ire.Sophocl. ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί , quem nuſquam dicis pedem contuliſſe.

Συμβῆναι γενόμενον,eueniſſe,euaſiſſe,factum eſſe. Plato Epiſt.7. ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημίας,διὰ πάντα ταῦτα ξυνέβη γενόμενος, primùm quidem tempus mei in Siciliam aduentus per hæc omnia traductum eſt.Idem ibidem , τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μειζόνων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γενόμενον, i. fit. Τὸ συμβαῖνον,euentus,id quod accidit,Demoſth. τὰ συμβαίνοντα,caſus, euenta Gaza. dicuntur & τὰ γεγενημένα. ἀλλήλοις συμβαίνοντα, inter ſeſe conuenientia,Plutarc.in Numa.

Συμβακχεύω,debacchor,cum aliis inſanio.

Συμβάλλομαι,confero,adiuuo,συνεργέω,ἐπιδίδωμι adiicio,conduco, meaccommodo, eodem, accedo, tueor, ſum ex vſu.Depon. συμβάλλεται ποδαγρικοῖς,prodeſt podagricis,Dioſcor.lib.5.cap.116.Alexand.Aphrod.lib.1.Problem.Ἶρις καὶ ὕσσωπος συμβάλλεται πλευριτικοῖς,Iris & hyſſopum conferunt ad laterum dolores. Idē libro 2. ὅ χρὴ ἐν τῷ κατακλίνεσθαι τὸ βάρος τοῦ σώματος συμβαλλόμενον τῷ κάτω φέρεσθαι, id eſt,pondus corporis iuuans vt pronius deferamur.Idem lib.1. καὶ τὸ κύνα φασὶ τὸ ἄστρον συμβάλλεσθαι κατά τινα ἀπόρροιαν τοῖς κυσὶ πρὸς τὴν λύσσαν,dicunt etiam ſydus caniculæ rabiem canibus per quandam cæleſtem influentiam emoliri. Plato lib.1.de Rep. μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. in hoc multùm confert nummorum poſſeſſio.συμβάλλομαι τοῦτο εἰς ἀρετὴν,id confero ad virtutem,Plato de Legib. ἐς πλῆθος οἱ συμβάλλεται,ei ad incrementum confert, Herodot. συμβάλλεται πρὸς τὸ κερδαίνειν, Xenoph.conducit ad.οὐδὲν δὲ συμβάλλοιτο τηλικαύτη δύναμις πρὸς τὸν χρηματισμόν,&c. Iſocrat. nihil adferat ſeu conferat , &c. συμβαλόμενος μεγίστην αὐτῷ δύναμιν, qui ei maximo fuit adiumento,Idem in Euagora. συμβάλλεσθαι αὐτοῖς,eos adiuuare,cap.5.Euang.Lucæ. ἐκέλευε οἱ συμβάλλεσθαι, mittere ei onerariam nauem,Herodot. Demoſthen.Σὺ δὲ τίνα συμβέβλησαί πω, ἢ τίνα σὺ πεποίηκας;an quempiam iuuiſti? Xeno. πότερος ἄρ' ἡμῶν ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ὑμῖν, quis noſtrum plura contulit.Antiph.Οὐδὲν συμβεβλημένος εἰς τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν.

Συμβάλλομαι,occurro,congredior,συναντιάω. Odyſſ. κ, Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,

His ad aquam ante vrbem ſeſe tulit obuia virgo.

Συμβάλλομαι,conijcio,στοχάζομαι καὶ εἰκάζω. Pauſan.in Meſſen.Οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. Συμβάλλομαι,colligo,dico,prælium confero. συμβάλλομαι γνώμην, ſententiam duco.συμβαλλόμενος ἀπὸ τοῦ τῶν φιλοσόφων, Plutar.in Fabio.vbi Guarinus,veram ratus philoſophorum ſentētiam.puto etiam poſſe exponi,animo voluens, &c. συμβαλλόμενος ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας, menſes in digitos deducens. συμβαλλόμενος πόλεμος, commiſſum bellum,Bud.in epiſt.poſter.

Συμβαλλόμαχος,diſcordiarum ſeminator & fautor , qui alios inter ſe committit ad pugnam.Cyril.

Συμβάλλω,coniicio.Theophraſt.lib.3. de Cauſis plantarum, συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νεάς,id eſt,legumina in noualibus cōiicere & ſerere. Συμβάλλω,coeo,committor,coniungor,commiſceor,copulor,συνάπτω,συρρέω,vt venæ,& confluentes. συμβάλλει εἰς ταὐτὸ τῷ ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ , cum altero oculo coit , Gaza ex Problemat. Ariſtotel.ſect.3. Theophraſt.lib.5.de Cauſis , ὅταν καὶ τὸ μέρος παύσωσιν αἱ συμβάλλουσαι ἀλλήλαις. Ariſtoteles de venis,καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις,coeunt,commiſcentur. Συμβάλλω,committo,collido,confligo.Plutarch. συνέβαλον τὰς δυνάμεις,acies instructas ad prælium commiſerunt.συνέβαλον αὐτῷ,conflictabantur cum eo,cap.17.Actor. Apoſtol. id eſt, congrediebantur ſiue committebant cum eo. Vbi de diſputatione intelligendum.Id verbum ſignificat conſerere manus in bello,adoriri,prælio congredi,collatis ſignis dimicare, prælio dimicare,infeſtis ſignis inferri in. συμβάλλω πρός σε , confligo tecum, Iſocrat. Polybius lib.1. de pugna nauali , ἤδη δὲ ἐκ μετώπου συνέβαλον τοῖς πολεμίοις,Iam autem frontibus directis cum hoſtibus prælium commiſerunt. Hoc verbum etiam abſolutè ponitur ἀντὶ τοῦ συμπλέκομαι, συμπίπτω, συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, καὶ εἰς χεῖρας ἔρχομαι,vires confero ad prælium. Συμβάλλω σοι ἀγῶνα, Eurip.tecum certo.Idem συμβάλλειν ἔριν,dixit,id eſt,contentionem inter ſe exercere. Συμβάλλειν ἔπη κακά , maledicta regerere,verbis probriſque inceſſere.Sophoc.ἐγὼ γὰρ αἰσχρὸν οὐ γραμμὴν ἔχω κλύειν φλαῦρον, συμβαλεῖν ἔπη κακά. Homer.Iliad.4. Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς,σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν, contulerunt,commiſerunt. Συμβάλλω,collido,hoc eſt,inimicitiam inter duos & diſcordiam rixámque concito, συγκρούω, vt συμβαλεῖν ἀλλήλους φίλους, Xenoph.παιδ.6. Συμβάλλω,paria committo,commiſſiones edo,τὰς συμβολὰς ποιῶ. Homer.Iliad. γ, Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ',id eſt committite.Pauſanias in Laconicis,κάπρους ἀθλοῦσιν,οἱ ἔφηβοι συμβάλλουσι μαχουμένους.Idem in 2. Eliacōn , ἐν δὲ αὐτῷ τῷ γυμνασίῳ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῇ διαφέροντας τῇ ἐπὶ τοῦ σώματι.συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλην, id eſt paria comparant ad luctam. Xenoph. Πάντες ὅσοι τοὺς ἀκατηγορήτους σκοποῦντες συμβάλλουσι. Συμβάλλω, confero, id eſt contendo & comparo,παραβάλλω,παρεικάζω, παραθεωρῶ. Ariſtot.2.Ethicor.πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες,cum multis conferentes. Herodot. in Melpomene, οὔτε γὰρ ἂν εἶναι ἄξιον συμβαλεῖν ἄλλον ποταμόν.Negat vllum fluuium cum Nilo comparari poſſe.συμβάλλειν φίλον φίλῳ,φίλην κρίνω. Συμβάλλω , collectam do, do ſymbolum,τὴν συμβολὴν δίδωμι,confero & contribuo. vide Σύμβολον.Aliquando pro μεταδίδωμι καὶ χρῶ,Ariſtoph.Comm.in Concion. Συμβάλλω, coniecto, coniicio , coniectura conſequor,interpretor, vt συμβάλλειν ἐνύπνια. Cebes Thebanus, δι' ἑρμηνέως συμβαλλόμεθα τὰ λεγόμενα,id eſt,per interpretem quę dicuntur intellectu aſſequimur. συμβάλλειν τὰς φύσεις , naturas coniicere.coniectura conſequi , Dioſcorid.lib 5.cap.46.

Συμβάλλω, confero & colloquor, ἐντυγχάνω : vt συμβάλλω σοι λόγους,Euripid.tecum colloquor. Συμβάλλω,compono,συμπλέκω,connecto,commiſceo,confero,συμμίγνυμι. Philoſtrat. in Heroicis,Συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος,coronam compono & contexo.Eurip.Συμβάλλειν τὰς δεξιάς.

-dextræ coniungere dextram,Virgil.

Συμβάλλω τὸ συναλλάττω,commercium habeo: tranſigo , paciſcor,contractus pactaque ineo.Plato de Leg. συμβάλλω συμβόλαιον,paciſcor,pacta tracto.Iſocr.contra Euth.ἀξιῶν ἂν ἐκείνοις ἀποστερεῖν, καὶ οἷς μὴ συνέβαλεν ἐγκαλεῖν,& cùm iis experiri,quibuſcum nihil contraxit:nullum pactum iniit. Idem,ἃ μὴ συνέβα-

λειν, ἃ μὴ συνέθετο, quæ non ſtipulatus erat exigere. Συμβάλλω, occurro, συναντάω, vnde Σύμβολον. Συμβάλλω, coire facio, coniungo: etiam perſonis tribuitur. Xenoph. 2. Pæd. ἐπὶ δὲ τοὺς φρύγας τοὺς παρ' ὑμῖν ... συμβαλεῖν φασι γαβαῖον ... Phrygas coniungit Gabæus.

Συμβάλλω, fœnero, δανείζω. Arrianus, ὁ δὲ ... τῷ βασιλεῖ ... συμβαλόντα ... βοηθῆσαι ..., i. ſeruandum.

Συμβεβλημένα, ſunt coacta per ſe velleris implexu potius quàm textu condita: ſic dicuntur velut vndæ in textis: à verbo Συμβάλλω. vide Hermol. l. 8. Plin. cap. 48.

Σύμβαμα, τὸ, accidens, propoſitio ex nomine & verbo perfectam ſententiam reddens, vt Socrates ambulat. vide Παρασύμβαμα.

Συμβάν, fortè, quum accidiſſet. Participium eſt verbi imperſon. Συμβαίνει.

Συμβὰς, ἀντος, qui euenit ſeu contigit. Xenophon, πολέμου ... συμβαίνοντος, aduerſi belli author. συμβάντα καιρὸν, incidentia tempora, oblata, Demoſthen. τὸ συμβὰν ἐπὶ τῆς τύχης. Idem.

Συμβασείοντα, ἐφιέμενον συμβάσεως, Thucydid. affectantem conuentionem.

Συμβασιλεύω, ε. ἔσω, κ. εὐκα, ſimul impero, ſimul regno, ſum regni ſocius.

Σύμβασις, ἡ, concordia, conſenſio, φιλία, συντυχία, κατάλλαγή, Suid. conuenientia, colloquium, ὁμιλία, conuentio, conuentum, pacificatio, deditio, conditio deditionis, amicitia, pactio, pactum, fœdus, ſæpius apud Ioſephum. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, acceperunt conditionem, Thucyd. initio 2. σύμβασιν ποιοῦμαι, ineo pactionem, in concordiam duco. Idem lib. 3. Idem, ξύμβασιν προσεδέχετο, compoſitionis cupidus erat. Eurip. in Phœniſſis, Καὶ ξύμβασιν τιν' Οἰδίπου παισὶν ...

Συμβαστάζω, confero, comparo, cap. 18. Iob.

Συμβατήριος, ν, ὁ, q. paciſcibilis, commodus ad pacta: conciliatorius interpr. Dionyſij Theologi εἰρηνικὸς Suid. συμβατηρίους λόγους, ſermones de paciſcendo, Thucyd.

Συμβατικὸς, οῦ, ὁ, conueniens ad pacta, q. paciſcibilis, ad conuentionem pertinens, ad conuentionem faciens ſiue pactionem. συμβατικοὶ λόγοι, verba quæ de componenda pace fiunt, Plutar. in Camillo. συμβατικὸν οὐδὲν ἀπεκρίναντο, nihil de conuentione reſpondit, Thucyd.

Συμβατικῶς, concorditer, fœderato animo. Gregorius Baſil. πρὸς ... συμβατικῶς ...

Συμβέβηκε, accidit, accidens eſt, Nazan. in Orat.

Συμβεβηκὸς, τὸ, accidens, caſus, euentus fortuitus, fortuita & aduentitia ratio. vide Porphyr. in quinque vocibus. conſecutio dici poteſt, hoc eſt, qualitas quæ ſequitur ea quæ per ſe ſtat, i. ſubſtantias. Cicero, Conſecutio tractatur, quum quid quamque rem ſequatur, inquiritur. τὸ πολλοῖς συμβεβηκὸς, quod multis contigit. Xenoph. συμβεβηκός εἰ ..., &c. contigerit, Demoſth. τὰ ἐκ συμβεβηκότος, quæ temerè & caſu eueniunt. Et τὰ συμβεβηκότα, τὰ τυχόντα, dicuntur à Lucretio euenta, à Cicerone nonnunquam rerum attributa. Συμβεβηκὸς & ... πάθημα quid differant, vide in Παρεπόμενα.

Συμβεβηκότως, per accidens. hoc Aduerbio vtitur Nicomachus li. 1. Arith.

Σύμβημα, ατος, τὸ, euentus, Bud. in Epiſt. poſter.

Συμβιβάζω. vide in Συμβαίνω.

Συμβιάζω, & συμβιάζομαι, ſimul vim infido. vnde συμβιβασθεῖσα apud Demoſth. exponitur ſimul occupata.

Συμβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, Actiuè, id eſt, συμβαίνω, συναναβαίνω, conſcendo, coeo. Tranſitiuè verò, ἀναβιβάζω, id eſt, conſcendere facio atque coire. Quod verbum ſuum fecerunt tignarij ſiue fabri lignarij, qui duo ligna συμβιβάζουσι, cum illa inter ſe committendo aptandóque coire faciunt: vulgò *aſſembler*, & *enchemner*. Vnde pro compingere & coagmentare ſumitur, id eſt, συναρμόζω, accommodare, & ad cohærentiam adducere. Paulus ad Coloſſenſ. cap. 2. ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ θεοῦ, Ex quo totum corpus per commiſſuras & compages ſuppeditatum vel ſubminiſtratum & coagmentatum ſiue cōpactum, augeſcit augmento Dei. Sermo eſt de Chriſto capite Eccleſiæ. & συμβιβαζόμενον, eſt συναρμολογούμενον. Ob id ſimul ita poſuit Apoſtolus ad Epheſ. cap. 4. ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστὸς, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν, &c. id eſt, Ex quo totum corpus cōuenienter congruentérque coagmentatum & compactum ſiue cōmiſſum. Gregorius in 1. contra Iulianum inuectiua, ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, ... hoc eſt συμβαίνειν ..., Ex variis prophetarū vaticiniis canticum vnum componens & coagmentans. Συμβιβάζεσθαι inde tranſlatè (vt coagmentari pacem dixit Cicero) ſignificat conciliare, ad amicitiam fœdúſque adducere, καταλλάττειν, Thucydid.

Συμβιβάσαι δὲ καὶ τὸν Πεισίστρατον τοῖς Ἀθηναίοις, quaſi dixiſſet, συμβαίνειν ... Idem, συμβιβάσαι ἐπὶ τούτοις, de his conueniſſe atque tranſactum eſſe. Et alibi, συνεβιβάσθησαν, pacti ſunt, conuenerunt. Συμβιβάζω transfertur ad animum vt συμφράζω, ſignificatque animum cōpono & apto, id eſt inſtruo, διδάσκω, ſcire facio, dirigo, κατευθύνω: vt Eſaiæ 40. Et 1. ad Corinth. 2. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Quis enim nouit mentem Domini, qui inſtructurus ſit eum? Sic tamen ad Rom. cap. 11. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου, ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο. Heſych. & Suid. per διδάσκειν exponunt. & συμβιβάζει illis eſt διδάσκει, ὁπίστευσε, & πείθει, πείσω. Συμβιβάζω rurſus eſt conferre, & conijcere, vt qui coagmentant prius ligna inter ſe cōferunt conijciuntque hoc ne vel illo modo apta ſiet compoſitio iuncturaque ſiue coagmentatio. Plato in Hippia minore, Καὶ ἐνθυμοῦμαι ... λέγοντος, ... συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω, mente recolo quæ dicta ſunt, eáque inuicem confero, vt ſi conſentanea ſint intelligam. Actorum cap. 9. Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, id eſt, conferens aptánſque, nēpe tempora promiſſi Meſſiæ, & ſcripturas Prophetarum inter ſe comparans confirmánſque ex omnium collatione atque conuenientia Chriſtum crucifixum illud ſemen benedictum eſſe promiſſum in Scripturis. Pro συμβιβάζω verò & συμβάλλειν, id eſt conijcere, res nempe contendendo, comparando, & inter ſe conferendo: Actorum cap. 16. ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς, ex Pauli viſione conijcientes.

Συμβίβασις, εως, ἡ, inſtructio, affirmatio, conciliatio. Vide Συμβιβάζω. Suid. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος. Heſ. eſt πίστις, διδαχή, πίστις.

Συμβιβασμὸς, pactum, tranſactio, concordia, in Pand.

Συμβιβαστικὸς, pacificatorius. Plut.

Συμβιβάω, vnà eo, comitor Heſyc. Item συμβιβᾷ σε, pro συνιστᾷ σε, διδάσκει σε, apud eundem.

Σύμβιος, ν, ὁ, συμβιωτὴς, qui alicui conuiuit, contubernalis, Ariſtot.

Συμβιόω, μ. ώσω κ. ωκα, conuiuo Quintil. ſimul viuo, συζῶ, συμβιωτεύω. Suid. Neutr. dat. Item cum Præpoſit. μετὰ & Genit. Cebes Theban. μετὰ τούτου συμβιοῖ ... Et Theoph. hiſtor. lib. 2. cap. 1. de palo fici infixa in hederam συμβιῶσαι dixit.

Συμβιῶν, ſimul viuens, conſueſcens.

Συμβίωσις, εως, ἡ, vitæ conſuetudo, contubernium, conuictus Ciceroni, qui & Græca voce vtitur Attico ſcribens lib. 13. Intelligis. n. profectò, inquit, quo maximè poſita ſit συμβίωσις. Cicero filius conuictionem dixit in Epiſt. ad Tironem.

Συμβιωτέον, ſimul viuendum eſt.

Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, conuictor Ciceroni fil. in Epiſt. ad Tironem. Cicero ad Dolabellam, Sed tamen ſuauiſſimum συμβιωτὴν noſtrum, præſtabo integellum. Plutarch. Mecænatem συμβιωτὴν τοῦ σεβαστοῦ, i. Auguſti appellat. Laert. in Xenophonte Cittico, πρὸς δὲ τοὺς ἐφόρους ... τοῖς συμβιωταῖς ..., &c. Interdū vero cōpotorem interpretari poſſumus. veluti quum de paraſito dicitur vt apud Athenæum.

Συμβλαστάνων, iter ad germinandum iuuans, Theophr. lib. 2. cap. 4. de Cauſ. plant.

Σύμβλησμα, ατος, τὸ, commiſſura, cap. 41. Eſaiæ.

Συμβλήμενος, obuius factus, συναντήσας, Odyſſ. ὁ, pro συμβαλλόμενος. à σύμβλημι, pro συμβάλλω, legitur & σύμβλητο, pro occurrebat, lib. 1. Argon. Apollon. ἔνθ' αὐτῇ σύμβλητο. & apud Homerum, σύμβληντο ..., pro συνῆλθον.

Σύμβλησις, compago, cap. 26. Exodi.

Συμβλητικὴ ἡ πρὸς ὄψιν, facit ad viſionem, Gaza. συμβλητικὸν enim propriè ſignificat qui συμβάλλεσθαι poteſt, id eſt, conferre.

Συμβλητὸς, conferendus, comparabilis & commutabilis: vnde Ariſtot. accipit συμβλητὸν & ἀσύμβλητον pro eodem. lib. 10. Metaphyſ. Lucian. οὐ συμβλητὴν ... pro eodem ... δύναμιν, cum noſtris viribus non comparandam. Theocritus Idyl. ... σύμβλητ' ... i. ...

Συμβοήθεια, ἡ, ad auxilium ferendum concurſus, Thucyd.

Συμβοηθέω, mutuo ſum auxilio, προσβοηθῶ, mutuò auxilia mitto, vnà adiuuo, ad opem præſidiúmque concurro. συμβοηθεῖ πρὸς αὐτοὺς, eis ſimul auxilio aduenio, ſimul mitto auxilia ad eos. ſic Interp. Thucyd.

Συμβοηθοί, auxiliares.

Συμβολαιογράφος, ν, ὁ, notarius, qui contractus ſcribit, in Pandect.

Συμβόλαιον, ν, τὸ, commercium, κοινωνία, vt exponitur à Platone lib. 1. de Republ. negotium, negotiatio. Syneſius in Epiſt. Μαθόντες δὲ ... εἰ πω συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἀλλότριον ἀνθρώπον, edoctæ à maritis quibus cum homine extero commercium fuit. Baſilius in Epiſt. ad Candidianum, Οἶδεν μὲν ... ἀνθρώπους,

λελεῖφθαι, συμβόλαιόν τι αὐτοῖς πρὸς αὐτὸν ἰσχυρὸν, cũ eo inquiens ſibi quoddam negotium & ſocietatem interceſſiſſe, Plutarc. in Romulo, κοινωνίαι συμβολαίων dixit, communem ſocietatem & commercium. Συμβόλαια, τὰ, contractus, pacta, dicta & cõuenta, συναλλάγματα. Plato, συμβολαίων πέρι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλοντες. Demoſt. καὶ συμβόλαια πολλὰ συμβάλλοντες. vnde συμβολαίων δίκαι, controuerſia, vel iudicium de pacto & contractu, vel cauſa negotialis. ἐν συμβολαίαις δίκαις, in rebus contrahendis & in iudiciis, Thucyd. δίκαι αἱ ἐκ συμβολαίων, controuerſiæ de pactis, Ariſtot. in Polit. συμβόλαια διαλύειν, perſoluere pactam pecuniam, Idem lib. 3. Polit. cap. 1. ſic Aretin. συμβολαίων βεβαιώσεις, tabularum ſtabilitas, Idem in Solone. συμβόλαια & συγγράμματα, pro eodem accipiuntur, inſtrumenta & iudicia & probatoriæ ſyngraphæ, veluti teſtium, in Pandect. Pro συμβόλαια dicitur etiam συνθῆκαι, καὶ συμβόλαια, καὶ σύμβολα.

Συμβολαῖος, negotialis, ad pacta & contractus ſpectans. Συμβολαῖος δίκη, controuerſia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd. vide Συμβόλαιον.

Συμβολαιόω, paciſcor, contraho, συναλλάσσω.

Συμβολεύς, ὁ, inſtrumentum quo piſcatores retia texunt.

Συμβολέω, & συμβολέομαι, apud Heſyc. pro obuius ſum, fio & occurro.

Συμβολὴ, ῆς, ἡ, μίξις, Heſych. coniunctio, connexio, nexus, compago, commiſſura, q. adaptatio, ἅρμοσις, vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſiũ iuncturæ. Plato in Timæo, συμβολαὶ τῶν χειλῶν ... τῶν χαμ... id eſt, nonnullæ literæ labris comprimuntur, Ariſtot. lib. 2. de part. Anim. Συμβολὴ, congreſſio, congreſſus, conflictus belli, conflictio præliaris, σύγκρουσις, συμπλοκή. Herodot. in Calliope, ἐπεὶ τάχιστα ἐς τὰ συμβολὴν ἤϊσαν, quoniam manũ confligemus, Xenoph ... ἐν χερσὶν εἶναι ἡ συμβολὴ ἐγίνετο. Συμβολαί, commiſſiones, id eſt, parium comparationes ad certamen, vt olim duorum poetarum aut oratorum. fiebant & animalium commiſſiones, Herodian. ἐς ὀρτύγων μάχας, καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Συμβολαί, confluentes, concurſus confluentium. Arrianus lib. 6. ἀφίκετο ἐπὶ τὰς ξυμβολὰς τοῦ τε Ἀκεσίνου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ, ἵνα ξυμβάλλουσιν οἱ ποταμοί, ſæpius alibi ξυμβολαὶ dixit, vtitur & hac voce Strabo lib. 4. Συμβολὴ, coniectura, conſilium, vtilitas: inductio etiam dicitur, Bud. in Pandect. Συμβολὴ, collecta, collaritia cœna, ἔρανος: vnde fit ἀσύμβολος, ὁ δίχα ἐράνου, καὶ τὸ ἄσυμβον. apud Athen. συμβολὴ, eſt collatio quæ à ſingulis in commune confertur: vnde ἀσύμβολοι dicti qui non conferunt in medium, Bud. in Epiſtol. poſter. ἐκ συμβολῆς συμπόσια ἐπιτελεῖν, ex ſymbolis conuiuium comparare ſeu celebrare, in Canone 54. Concil. Laodicẽſis. Apud Ariſtop. in Acharn. cùm Lamachus narraret ſuas pugnas, & de conflictu graui cõquireretur inquiens, Τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας. Hoc dictum irridens Dicæopolis, ſic accepit quaſi de collecta & ſymbolis ille loqueretur: ait enim, Τοῖς χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο. παίζων, inquit Interpres, πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν: dicitur etiam συμβολὴ καὶ ἐπὶ δεῖπνον τὸ ἐκ κοινοῦ ἐπιτελουμένων, &c. Reliqua vide in voce Σύμβολον circa finem. Συμβολὴ tranſlatè dicitur collatum auxilium, ſuppetiæ. Plutarch. in M. Antonio, Iniuſtum eſſe à bello mulierem reiicere, συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. Συμβολὴ, pactum, pactio, vide Σύμβολον.

Συμβολικὸς, ἡ, ὸν, coniecturalis, allegoricus & ænigmaticus. Indè Theologia συμβολικὴ eſt, quæ in ſacramentis implicita eſt hodie in Eccleſia, vt olim in ceremoniis legalibus fuit. Ea & τελεστικὴ, & μυστικὴ appellatur: differtque à philoſophica theologia, quæ verſatur in theoria, & rerum diuinarum commentatione. Hæc dicitur quoque ἀποδεικτικὴ & ...

Συμβολικῶς, q. coniecturaliter, i. per comparationem præteritorũ & futurorum: Heſyc. στοχαστικῶς.

Συμβολοκοπέω, ... cap. 21. Deuteron. comeſſationibus vacat, & luxuriæ atque conuiuiis. συμβολοκοπῶν, ſymbolas do in cõuiuia. Bud. interpret. in ho. Eccleſiaſtici loco cap 18. in fine μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. ex alio autem eiuſdem libri loco affert, μὴ ... μετὰ συμβολοκόπων ... pro ne des ſymbolum, vel annulum.

Σύμβολον, ου, τὸ, teſſera, id eſt, vulgò *taille*, quia talea eſt. Dicitur ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, id eſt, committere atque conferre. Committuntur enim conferunturque inter ſe teſſeræ partes ſiue ſegmenta, id eſt, τμήματα, vt indicium καὶ ἀναγνώρισμα certum ſit eius rei cuius ſigna ſunt & notæ. Teſſerarum autem quarum ex ligno vel metallo præcipuè materia fuit, aliæ dicuntur hoſpitales teſſeræ, aliæ caſtrenſes, aliæ numariæ, aliæ verò frumentariæ: aut theatrales. Fuit autem moris antiqui teſſeram dare hoſpitibus dimidiatam, quam qui ad hoſpitem attuliſſet, continuò poſſet agnoſci, & hoſpitio accipi, contractæ neceſſitudinis atque hoſpitalitatis iure. Ea tranſibat ad hæredes & poſteros, ideóque curioſè aſſeruabatur. Plato ad has teſſeras alluſit cùm amatoriè fabulatur homines olim διφυεῖς & geminos fuiſſe, ob idque hominem, id eſt, virum & mulierem vt teſſeræ partes committi & coaleſcere rurſus tantopere expetere. Sic enim ille in Sympoſio, ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ αὑτοῦ ἕκαστος σύμβολον, id eſt τὸ τμῆμα, ſiue vt alibi dixit τμῆμα, teſſeram atque taleam, fruſtum abſciſſum. Plautus in Pœnulo, Ego ſum ipſus quem tu quæris. P. hem, quid audio? A. Antidamæ gnatum me eſſe. P. ſi ita eſt, iam teſſeram Confer ſi vis hoſpitalem: eccam attuli. A. Agedum, huc oſtende eſt par probè. Idem alibi, Suam vterque teſſeram habet, ratio conſtat. Rurſus in Ciſtellaria, Hic apud nos iam Alceſimarche, confregiſti teſſeram. Conteſſerationem hoſpitalitatis dixit Tertullianus lib. de Præſcript. id eſt ξενικὰ σύμβολα, vel τῶν ξενικῶν συμβόλων τὴν συμβολήν. Nec ſolùm teſſerarum priuatus vſus, ſed etiam publicus fuit. Dabantur enim quædã publicè à ciuitatibus certis hominibus atque amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Lyſias ὑπὲρ τῆς Ἀριστοφάνους χρημάτων, Ἐλθὼν ὡς ἐμὲ ... αὐτῷ, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου, &c. Σύμβολον de teſſera numaria. Pollux Onomaſtici lib. 9. Εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχύ τι νομισμάτιον, ἢ νόμισμά τι νομίσματος. Citátque Hermippum ἐν Φορμοφόροις, Παρὰ τῆς καπήλου λήψομαι τὸ σύμβολον. Et rurſus ἐν Δημόταις, Οἴμοι, τί δράσω σύμβολον ἀπώλεσα, ... καὶ ... vulgò vocamus hoc teſſeræ & ſymboli genus *vn mereau*. Suetonius in Auguſto cap. 41. Frumẽtum quoque in annonæ difficultatibus ſæpe leuiſſimo, interdum nullo pretio admenſus eſt, teſſeráſque numarias duplicauit. Hoc numiſma vel abſcindebatur, vel ex altera parte tãtum ſculpebatur. Idẽ Pollux ibid. ... ἀπὸ τοῦ μέρους ἐγλύφετο ... τοῦ ... πάθοι, ... καὶ ... ὅτι συμβόλου ... Quòd verò concrederetur valoris æſtimationiſque paruitatem arguit, vel vt ait, τὸ ... Sunt & ex alia materia ſymbola velutque ſpecimina, vt panni, & corij, vulgò dicimus *eſchantillons*, quæ ... ſunt & fragmenta, id eſt, τμήματα. Σύμβολα κολλυβιστικὰ, id eſt, teſſeræ collybiſticæ etiam dici poſſunt quæ vulgò dicimus *lettres de change ou banque*. Σύμβολον de caſtrenſi teſſera (quam ... etiam vocat Polybius & ξύνθημα) Seruius Maurus in illud Virg. 7. Æneid. it bello teſſera ſignum: Teſſera, inquit, ſignũ bellicum, quod ad pugnam exeuntibus datur, propter cõfuſionem: aliàs σύμβολον dicitur (& σύνθημα à Polybio) vt in bello Marij, Bardeus: in bello Syllæ, Apollo Delphicus: in Cæſaris, Venus genitrix. Vtuntur & circitores ſiue circuitores in caſtris ſymbolo: id vulgò vocamus *le mot du guet*. In ea expoſitione in ſymbolum Apoſtolorum quæ eſt inter opera Cypriani, & inter Hieronymi quoque opera Rufino præsbytero aſcribitur, quæque tantopere à Gennadio commendatur, ſic ſcriptum eſſe adnotaui. Denique & in bellis ciuilibus hoc obſeruari ferunt, quoniam & armorum habitus par, & ſonus vocis idem, & mos vnus eſt, atque eadem inſtituta bellandi, ne qua doli ſurreptio fiat, ſymbola diſcreta vnuſquiſque dux ſuis militibus tradit, quæ Latinè vel ſigna, vel indicia nominantur, vt ſi fortè occurreret quis de quo dubitetur, interrogatus ſymbolum prodat, ſi ſit hoſtis, an ſocius. Sic Apoſtoli Domini indicium ſymbolum poſuerunt quo agnoſceretur is qui verè Chriſtum profiteretur: quia, vt teſtatur Apoſtolus in Act. 15. & 2. Corinth. 11. multi ex circuncifis Iudæis ſimulabant ſe eſſe Apoſtolos Chriſti, & lucri alicuius vel ventris gratia ad prædicandum proficiſcebantur, nominãtes quidem Chriſtum ſed non integris traditionis lineis nunciantes: &c. De teſſera bellica & apud Euripid. & Thucydidis Interpretem. Σύμβολον de teſſera frumentaria. Leg. Vlpian. l. 52. §. 1. D. de Iudic. vbi incipit, Si libertis ſuis teſſeras frumentarias emi voluerit, &c. Paul. l. 49. D. de Legat. & fid. lib. 31. §. 1. vbi, Si Titio frumentaria teſſera legata ſit, &c. Iuuenal. Satyra 7. Sũmula ne pereat, qua vilis teſſera vẽnit, Frumenti. Plinius. Frumenti rationem teſſerulis oſtendebat. vide etiam Suetonium in Auguſto cap. 40. Σύμβολον de teſſera theatrali: ea in congiariis iaciebatur à Principe, largitioniſque ſpeciem numeriſque notis oſtendebat, quæ omnia Principis liberalitate obtinebat is prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat. Dion, Σύμβολα δέ τινα ἐς τὸ θέατρον ... ἐρρίπτει, τὰ μὲν ἐδώδιμά τινα, τὰ δὲ ... vocat etiam σφαιρία. Σύμβολον tranſlatè. In ſymbolis ſiue teſſeris præcipuè hoſpitalibus ſpectatur ſimilitudo & cõuenientia. Rurſus ſymbolum ſiue teſſera nihil aliud quàm nota, indicium ſiue ſignum, nec aliud inſigne quàm ſignum, vt & annulus, nobilitatis erat indicium atque argumentum: ænigma ſiue allegoria latentis ſenſus nota: denique ex ſignis & coniecturis colliguntur auguria atque omina: vnde factũ vt σύμβολον nomen tot rebus accommodetur quas generis ſui, vel proprij ſignificatione complectitur. Ac de his ſigillatim. Σύμβολον, ſimilitudo, conuenientia, naturæ communitas & ſocietas velútque ex hoſpitalitate contracta neceſſitudo. Ariſtoteles in 2. περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, docens πῶς τὰ ... μετα-

βάλλειν προϲοικίαϲ,ita inquit:Τὸ μὲν ὕδωρ δὲ τρέπειν,καὶ ἐξ ὕδατοϲ γῆ,καὶ ἐκ γῆϲ ὕδωρ ἔϲται. ἔχει γὰρ ἄμφω ϲύμβολα, nam ambo inter ſe naturæ communionem atque ſimilitudinem obtinẽt. Eſt enim aqua, vt & terra frigidum elementum, licet hæc ſicca ſit, illa verò humida. Quare terra ex aqua fiet ſi eius vincatur humiditas. τῦτο,ait inferius, φανερὸν ὅτι κύκλῳ τε ἔϲται γένεϲιϲ τοῖϲ ἁπλοῖϲ ϲώμαϲι,καὶ ῥᾷϲτοϲ ἐϲτὶν ὁ τρόπος τῆς μεταβολῆς, διὰ τὸ ϲύμβολα ἐνυπάρχειν τοῖϲ ἐφεξῆϲ. Hinc quod vulgò aptè dixerunt doctores *ſymbolizare* pro naturæ ſimilitudine & conuenientia congruere. Rurſus alibi dixit idem Philoſophus, Ὅτι ἐχ ἑκαϲτοϲ ταχίωϲ ἔϲται ἐξ ἑνὸϲ γίνεται. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα ϲύμβολον, θᾶττον γίνεται ἐξ ἀλλήλων. τὰ δ᾽ οὐκ ἔχοντα βραδύτερον. Σύμβολον,nota,ϲημεῖον,indicium,ſignum. Cicero in Topicis.Multa etiam ex notatione ſumuntur:ea eſt autem, quum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν vocant,id eſt(verbum ex verbo)veriloquiũ. Nos autem nouitatem verbi non ſatis apti fugientes, genus hoc notationem appellamus:quia ſunt verba, rerum notæ. Itaque hoc idem Ariſtoteles ϲύμβολον appellat, quod Latinè eſt nota.Ariſtotel.De ſenſu,Ὁ γὰρ λόγοϲ αἴτιοϲ ἐϲτὶ τῆϲ μαθήϲεωϲ, ἀκουϲτὸϲ ὤν,ἐξ ὀνομάτων ϲύγκειται. τῶν δ᾽ ὀνομάτων ἕκαϲτον ϲύμβολόν ἐϲτι. Symbolum eſt nota & ſignum rei, vt dictio & nomen nota eſt rei animo conceptæ.Grammatici ϲύμβολον vocãt,quod Latini coniecturam καὶ τὸ ἐξ οὗ ἐϲτιν ἡμᾶϲ ϲυμβαλεῖν καὶ γνῶναι, vt in bello claſſicum & ſigna ſiue vexilla. Aliud verò τεκμήριον,id eſt,argumentum,quod neceſſarium & naturale eſſe ſtatuunt, vt fumus,ignis eſt τεκμήριον,lac in muliere,partus: quæ naturaliter conſequuntur,idque neceſſariò. At ϲύμβολον καὶ ϲημεῖον, id eſt,coniectura & ſignum ſiue indicium, ἐπὶ τῶν ἄδηλων dicuntur,& cogitatione noſtra colliguntur. Diuerſa etiam ſignorum ſpecies εἰκὼν & ὁμοίωμα. quæ rerum imagines & ſimulachra ſiue ſimilitudines demonſtrant oculiſque ſubiiciunt, ſiue τὴν τοῦ πράγματοϲ φύϲιν εἰκονίζουϲι. Σύμβολον, ſignum, vt ϲημεῖον,generaliùs ſumptum.Plutarchus in Romulo,Ἦν τὸ καιροῦ τῆϲ ἐπιχειρήϲεωϲ ϲύμβολον, erat ſignum aggrediendæ rei opportunitatem adeſſe,id eſt,ſignificatio ſiue indicium,ſiue coniectura. Vnde apud Demoſthen. Σύμβολον ποιεῖϲθαι τῆϲ ϲωτηρίαϲ, id eſt,coniecturam facere,pro ſigno ſumere. Σύμβολον,ſignum, vt ſigna militaria. Herodianus, Τὰ τῶν ϲτρατοπέδων ϲύμβολα ἐπιμάχων ὄντα, χρυϲοῖϲ ἀναθήμαϲι πολλοῖϲ κακοϲχημοϲύνῃ, ἐπιϲτὰϲ τοῖϲ ὅπλοιϲ. Ariſtides ϲύμβολα nominat oleam Mineruæ,& ὕδωρ Neptuni. Sic ſacramenta ϲύμβολα dicuntur,id eſt,ſigna,nempe beneuolentiæ gratuitæ & miſericordiæ Dei erga nos,quæ non nuda ſunt, ſed cum veritate coniuncta. In ſacramentis enim re quidem vera ſuſcipitur quod per ea ſignificatur & ſincera fides amplectitur, ſine qua veritatis licet præſentis nulla fruitio,nulla ſuſceptio,ſed perfidiæ & incredulitatis condemnatio. Sic & Plautus ſymbolum pro ſigno indicióque ſæpe vſurpauit,vt in Pſeud. Nam iſthic ſymbolum eſt inter herum meum & tuum de muliere. ibid. Ea cauſa miles hic reliquit ſymbolum, Expreſſam in cera ex annulo ſuam imaginem. Symbolus in Maſcul.etiam in eo ſignificatu.Idem in Bacchid. Eo præſente homini extemplò oſtendit ſymbolum, Quem tute dederas. Σύμβολα, inſignia, τὰ παράϲημα. Herodianus de Lucilla Commodi ſorore,Ἀλλ᾽ ἐπεὶ ϲυνέβη τὸν Λάκιον τελευτῆϲαι,μένοντοϲ τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆϲ βαϲιλείαϲ ϲυμβόλων,παραχωρῆϲαι τοῦ ϲυνὸϲ ἐκείνη ἐδόθη. Addit verò quæ fuerint illa inſignia, cùm ſubiungit:Οὐδὲν ἧττον αὐτὴν καὶ ὁ Κόμμοδοϲ ἐφύλαττε τιμὰϲ τῇ ἀδελφῇ. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ βαϲιλείου θρόνου καθῆϲτο ἐν τοῖϲ θεάτροιϲ,καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆϲ. Σύμβολον,annulus.Plinius libro 33.capite 1. Et ideo miror Tarquinij eius ſtatuam ſine annulo eſſe. Quanquam & de nomine ipſo ambigi video.Græci à digitis appellauêre: apud nos priſci vngulum vocabant, poſtea & Græci & noſtri ſymbolum. Σύμβολον,allegoria, ænigma, & quicquid rei alicuius latentis & occultæ ſignum eſt ac nota. Vnde Συμβολικὸν dicitur quod allegoricum & ænigmaticum ſenſum continet, τὸ ἀλληγορικὸν καὶ αἰνιγματῶδεϲ ſiue ϲυνθηματικόν. à quo dicta ϲυμβολικὴ θεολογία, ſiue τελεϲτικὴ καὶ μυϲτική, quæ docet ſenſus Scripturæ reconditos & myſteria exponit. Suntque ϲύμβολα Πυθαγορικά, apud Plutarchum libro 8 Sympoſ. Et apud Cælium Rhodig.antiq.lect. libro 10.caput eſt quo ſymbolica ſimulachrorum additamenta enarrantur. Σύμβολον, diuinatio,portentum,augurium, omen, οἰώνιϲμα. Plutarchus in Pericle, τὴν τέχνην τῶν ϲυμβόλων ἀναιροῦντεϲ, artem diuinandi & coniiciendi reſcindentes. Xenoph.in Ἀπομνημ.1. Οἱ μὲν εἶϲ τε χρῶνται,καὶ φήμαιϲ,καὶ ϲυμβόλοιϲ,καὶ θυϲίαιϲ. Gregorius in prima contra Iulian.inuectiua,de quodam ſene loquens viro ſancto,qui pendens torquebatur, Μὴ δὲ γὰρ ἐν τοῖϲ δεινοῖϲ τὸ φαιδρὸν ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐντρυφᾶν ταῖϲ βαϲάνοιϲ, καὶ τὸ μετεωριζόμενον ἑαυτὸν καὶ ὑψηλὸν ἑαυτὸν, ὡϲ ἐπαινεῖν τὸ ϲύμβολον, ἑαυτὸν μὲν ὑψηλὸν ὁρᾶν, ἐκείνουϲ καὶ ταπεινοὺϲ καὶ χαμαὶ κειμένουϲ,id eſt, omen ſibi placere dixit. Dicitur & genere maſculino Σύμβολοϲ. Synelius fratri, Οὐ γὰρ εἶναι νομίζεται νυμφίῳ τελείαν βαδίζειν ἐὰν ἐκφοιτῶ, ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ ϲύμβολοϲ ἀπαίϲιοϲ γένηται, ne infauſtum auſpicium & ſiniſtra auis occurrat ſponſo.Sic dicitur vt παράλογοϲ,vt μονόμαχοϲ,vt ἀνάλογοϲ. Σύμβολον ἀπὸ τοῦ ϲυμβάλλειν cum paciſci ſignificat, id eſt, pactum,conuentum,& ϲύμβαϲιϲ, id eſt, ϲυμβόλαια ſiue ϲυμβολαὶ vel ϲυνθῆκαι,id eſt,pacta,dicta & conuenta. Ariſtoteles in 3.de Republic. Εἰϲὶ γοῦν αὐτοῖϲ ϲυνθῆκαι περὶ τῶν εἰϲαγωγίμων, ϲύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν,καὶ γραφαὶ περὶ ϲυμμαχίαϲ. Idem libro 1.Rhetor. de eadem re tractans ϲυμβολὴν ſic dixit,Καὶ τίνων ἐξαγωγῆϲ δέονται,καὶ τίνων εἰϲαγωγῆϲ:ἵνα πρὸϲ τούτουϲ καὶ ϲυνθῆκαι,καὶ ϲυμβολαὶ γίγνωνται,id eſt,contractus & pactiones. Et Suidas Σύμβολα exponit ταὶ ϲυνθήκαϲ, αἱ αἱ πόλειϲ ἀλλήλαιϲ αἱ τιθεῖϲαι τάττωϲι, τοῖϲ πολίταιϲ, ὥϲτε διδόναι,καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. Σύμβολον, ſiue Συμβολὴ, ἀπὸ τοῦ ϲυμβάλλειν. cum conferre ſignificat,id eſt,etiam Latinè ſymbolum vel ſymbola, collecta, ϲυναγώγιον, collectitia cœna,καὶ ἔρανοϲ Homero:vulgò *eſcot*, vel *banquet ou chacun paye ſon eſcot*.Pollux lib. 6.cap.περὶ ϲυμποϲίων, Ἀπὸ ϲυμβολῶν,inquit, ἀπὸ ϲυμβολῶν,ἀφ᾽ ὧν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ξένουϲ δίδοϲθαι ϲυμβολὰϲ dicebãt,εἰϲ τὸ πόρον μεριϲταϲ. Cœnarum verò aliæ conuiuatoris ſumptu iam olim inſtruebantur,aliæ conuiuarum impenſa collata à ſingulis parte atque portione.Illas ἀκλήτουϲ vocabant: has ϲυμβολὰϲ ἢ ϲύμβολα,ϲυναγώγια, ἀπὸ ϲυνειϲφορᾶϲ δεῖπνα ſiue ϲυγκόμιϲτα καὶ ϲυναγώγιμα, ἐράνουϲ etiam. Homerus Odyſſ.α,Τίϲ δαίϲ,τίϲ δὲ ὅμιλοϲ ὅδ᾽ ἔπλετο;τίπτε δέ ϲε χρεώ;Εἰλαπίνη ἠὲ γάμοϲ,ἐπεὶ οὐκ ἔρανοϲ τάδε γ᾽ ἐϲτί.Rurſus Odyſſ.λ,Ἠ γάμοϲ,ἠ ἔρανοϲ,ἠὲ εἰλαπίνη τεθαλυῖα, vbi Interp.ἔρανοϲ dicitur τὸ ἐκ ϲυμβολῆϲ γινόμενον δεῖπνον. Plautus in Curcul. ἐρανιϲτὰϲ vocat ſymbolorum collatores.Terent. in Andria, ſymbolum Dedit,cœnauit. vbi ſymbolam quidam imperitè corrigunt cum vtrũque dicatur æquè rectè. Aulus Gellius Noct. Attic.libro 6.capite 13. Talia apud Taurum ſymbola, & alia quæ erant ſecundarum menſarum,vt ipſe dicere ſolitus erat, τραγήματα.Plautus in Sticho, eo condictum ſymbolum. Ad cœnam, ac eius conſeruum Sangarinum Syrum. Ibidem ſic ſymbolam dixit, ſymbolam Dabo,& iubebo ad Sangarinum cœnam coqui. Eſt & in Eunucho Terentij,Heri aliquot adoleſcentuli coimus in Piræo, In hunc diem vt de ſymbolis eſſemus:Chæream ei rei præfecimus. Iulius Pollux ϲυνάγειν & ἐρανίζειν dixit. Lege Demoſt. contra Midiam in eo loco, Ἐγὼ γὰρ οἶμαι πάνταϲ ὑμᾶϲ εἰδέναι εἰϲφορὰϲ τῶν αὐτῶν εἰϲ τὸν βίον αὐτοῖϲ ἔρανον ἀεὶ τοῦθ᾽ ὅϲον περιέϲτη.&c.Athen.lib.6. Ὅϲ τιϲ δ᾽ ἐπὶ δεῖπνον, ἢ ποτὸν τὸν ξένον καλέϲαϲ, ἔπειτα ϲυμβολὰϲ ἐπράξατο. Sunt verſus Eubuli fabula.Oedipode.Rurſus, Ἀρεϲτὸν ἐϲτι ἑαυτόν,ἐϲτ᾽ ἀργόν,ἐμπαιόν, Ἀπόρχετ᾽ οἴκαδ᾽ ὁ καταβαλὼν ϲυμβολάϲ. Sunt verſus Diodori ex Epiclero. Ita collectam vocauit Cicero quum dixit in 2. de Oratore, Exigam à conuiua collectam. Catullus item lepidiſſimus poëta in his verſibus cœnam ſymbolicã ſiue collectitiam ſignificauit, Cœnabis benè mi Fabulle apud me, Paucis,ſi tibi dij fauent, diebus: Si tecum attuleris bonam atque magnam Cœnam, &c. Idem Athenæus libro 8. circa finem ait, ϲυναγώγιμα ϲυμπόϲια,καὶ ἀπὸ ϲυνειϲφορᾶϲ δεῖπνα, ἀπὸ ϲυμβολῶν dici. Ibidem Heſegander, τὴν ϲυμβολὴν τὴν εἰϲ τὰ ϲυμπόϲια ἀπὸ τῶν πολιτῶν ϲυμφερομένην Ἀργεῖοι χοῦν καλοῦϲι, τὴν δὲ μερίδα αἶϲαν.Et apud eundem lib. 6. Οὐ γὰρ ἐν τίθενται ϲυμβολὰϲ Πρυτανεῖα ταῦτα ἐϲτεφανωμένα. Lege etiam de ſymbolis Heſiodi Interpr. Proclum in hunc verſum,Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸϲ δυϲπέμφελοϲ εἶναι. Eſt & parœmia, inquit Interpres Theocriti Idyl. ζ, ἐπὶ τῶν βραδυνόντων,Ὅϲ τιϲ πρὸϲ δεῖπνον ἄκλητοϲ ὀψὲ ἔρχεται,Ἢ χωλὸϲ ἐϲτὶν ἢ οὐ δίδωϲι ϲυμβολάϲ. Quem Græci ἀϲύμβολον vocant & Latini immunem, id eſt, ſine ſymbola, vel ſymbolum non ſoluentem.Lege Eraſmum in prouerb.Immunem venire. Vnde Cteſibius, quid illi ex philoſophia ſupereſſet interrogatus,reſpondit,ἀϲυμβόλωϲ δειπνεῖν,id eſt,ſine ſymbola cœnare. nam quum iocis,ſcateret,ſæpius inuitabatur.lege Plutarch.& Diog.Laert. Σύμβολον Lucian. accepit pro rationario, i.libello in quo rationes & nomina ſcribuntur,atque conferuntur expenſa & accepta, ἀπὸ τοῦ ϲυμβάλλειν,i.conferre atque comparare: vel ἀπὸ τοῦ ϲυμβάλλειν,i.coniicere:ſunt enim velut coniectanea.Pro eo etiam βιβλίον dixit.

Σύμβολοϲ,ου,ὁ,Maſcul.generis: ſicut ϲύμβολον pro omine quoque ponitur apud Syneſ. ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ ϲύμβολοϲ ἀπαίϲιοϲ γένηται. Sic autem dicitur,vt παράλογοϲ,ὑπόλογοϲ,μονόμαχοϲ,& ſymbolus vel ſymbolum Latinis.ϲύμβολοϲ,conuiua,vt annotauit Franc. Portus apud Plutarch. in 2.quæſt.lib.p. τῶν ϲυμποτῶν, ἄτοπον γὰρ ἐϲτὶν ἴϲον καὶ παρεϲκευαϲμένον ἥκειν τὸν γε ϲύμβολον ἐγχέειν μὴ παρακαλούμενον. Item incidens,obuius.καὶ τὰ διδόμενα τοῖϲ εἰϲιοῦϲιν εἰϲ τὸ δικαϲτήριον.Heſyc.vide Σύμβολον.

Σύμβοτοϲ,ου,ὁ,compaſcuus,ϲύννομοϲ.

Συμβούλευμα,ατοϲ,τό, conſilium, Xenoph. κάλλιϲτον δὲ ϲυμβούλευμα τὸ ἄγειν θυϲίαϲ ἢ ἵππον μὴ ἐᾶϲθαι εἰϲ πόλεμον.

Συμβουλεύομαι, conſilium habeo, conſulto & delibero cum aliquo, conſulo aliquem, peto conſilium, conſilium ineo. ϲυμβουλεύομαί ϲοι,id eſt ἀνακοινοῦμαι,& ϲυϲκέπτομαι,ϲυμπραγματεύομαι, tecum commentor de re aliqua, te conſulo, Plato in Epiſt.ϲυμβουλεύω autem,do conſilium, Ibidem.Xenoph. in 2.Ἀναβάϲ.ϲυμβουλεύομαι δέ ϲοι τί χρὴ ποιεῖν περὶ ὧν λέγειϲ. ϲυμβουλεύομαι

σω, te in conſilium adhibeo, abs te conſilium peto, Ariſtoph. συμβουλεύει μοι, me conſulis, Herodot. Plato Epiſt. 7. ὅταν τίς μοι ξυμβουλεύηται περί τινος τῶν μεγίστων, &c. quum me quis conſulit de re quapiam maxima. ὅταν ὑπὲρ τῶν σαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι, Iſocrat. quum ſuper tuis rebus quenquam in conſilium tibi adhibiturus es ſeu conſulturus es, &c. συμβουλεύεσθαί τι τῶν συμφερόντων, conſilium haberi de quopiam eorum quæ proſunt. Plato Epiſtol. 7. εἰ μὲν γὰρ τρίτην ἤδη τουλμωμένος ὅδε τῆς πολιτείας, ξυμβουλεύειν τι τῶν συμφερόντων, νῦν ἔχοντες τὰ τοῖς τοιούτοις ξυμβουλεύειν.

Συμβουλή, Heſyc. ἀπολογία, βουλή, ἡ αἰτία πλάσεως.

Συμβούλευσις, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, conſulendus, conſilio agitandus.

Συμβουλευτής, οῦ, ὁ, eiuſdem ſenatorij ordinis, συμπρύτανις, Pollux: conſul, in ſenatu collega.

Συμβουλευτικός, eſt oratio conſultoria in qua conſilium datur alicui. Cicero ad Atticum, Συμβουλευτικὸν ſæpe conor, ſed nihil reperio: at eſt Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον. ſed quid ſimile?

Συμβουλευτικὸς νόμος, lex quæ conſulit, Plato de Legib. συμβουλευτικὴ ἰδέα, Hermog. genus deliberatiuum.

Συμβουλευτικῶς apud Pollucem παραινετικῶς, ſic dicitur vt Latinè conſultè.

Συμβουλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, conſilio Horat. id eſt do conſilium, moneo, ſuadeo, πείθω, hortor, παραινῶ. Neut. Datiuo iung. vt συμβουλεύω σοι, ſum author, & εἰσηγοῦμαι. Xenoph. περὶ τῶν ἄλλων ἃ ἐγὼ συμβουλεύω. συμβουλεύω πολεμεῖν, Plato de Legibus, præcipere. συμβουλεύω μὴ ποιεῖν, Demoſthen. Iſocrat. cum Datiuo & Accuſat. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας, &c. quæ liberis tuis conſuleres. συμβουλεύω συμβουλήν, do conſilium. Dion in Epiſt. ad Perdiccam in Epiſt. Platonis, δίκαιον δέ εἰμι ἃ ξενικὰ καὶ ἱερὰ συμβουλεύειν λεγομένην συμβουλεύειν περὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὡς δεῖ χρῆσθαι, debeo verò & hoſpitale & quod ſacrum dicitur conſilium dare, & de aliis rebus, & quemadmodum Euphræo te vti oporteat. συμβουλεύω βέλτιον, ad melius hortor, Ariſtot. in Rhetor. Συμβουλεύω etiam pro Ἐπιβουλεύω aliquando ponitur, id eſt inſidior, impono. contrà verò ipſum Ἐπιβουλεύω interdum pro συμβουλεύομαι, id eſt, delibero, conſulo. Lyſias in peroratione de publicatione bonorum Niciæ fratris, Καὶ συμβουλεύσαντας μὲν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει, οὐκ ἠθέλησεν αὐτοῖς πείθεσθαι, Cùm qui inſidiabantur & imponebant libertati, ſocium illum ſuæ dominationis facere vellent, recuſauit. Thucyd. hiſtor. lib. 3. Ἐπεβουλεύσαν αὐτοί τε, καὶ ἐβουλεύοντο οἱ συμπολιτευόμενοι. Idem Lyſias cōtra Agoratum, Οἱ ἐκεῖ ἐπιβουλεύοντες, καὶ βουλευόμενοι καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, cogitantes ſtatum multitudinis diſſoluere: ſecùmque conſilia ad id pertinentia conferentes. Ariſtotel. Rhetor. lib. 1. Τούτου γὰρ ἕνεκα ἐπιβουλεύουσι ὅσοι περὶ ξένων, eius rei cauſâ conſultant & deliberant, i. βουλεύονται.

Συμβουλή, ῆς, ἡ, conſultatio, ſuaſio, ſententia, conſilium, & admonitio. Plato in Epiſt. αὕτη μὲν ταύτην εἴρηκας συμβουλήν, iſtud conſilium meum non fuit quod tu ais. συμβουλὴ ἡ τοιαύτη, conſiliū quod illi datur. Idem ibidem. Idem in Protagora, Καὶ εἰς συμβουλὴν τινὰ τε φίλους ἂν παρακαλῇς καὶ οἰκείους, συνέδριον ὅμοιος συχνούς, ſenatum amicorum & neceſſariorum cogeres. Idem, Περὶ τούτων δ' ἂν λέγοιτ' ἡ συμβουλὴ τοιά. Demoſth. pro Corona, ὑπὲρ αὐτοῦ τρίτην περὶ τῆς συμβουλῆς, ὅπως, τί ἔμελλον καλοῦσιν, ἡ τί συμβουλεύσει αὐτοῖς τοιαύτη.

Συμβουλία, ας, ἡ, conſultatio, conſilium. Xenoph. ἀπῆραν τῶν ὑπερβολῶν περὶ τῆς τῶν ἐνθάδε συμβουλίας.

Συμβούλιον, ου, τό, conſilium. συμβούλιον ἔλαβον, conſilium ceperunt, cōſilium inierunt, cap. 12. Euang. Matth. συμβούλιον ποιοῦσι, conſiliū ineunt, cap. 3. Euang. Marci.

Σύμβουλος, ου, ὁ, conſiliarius, vel conſiliator. Plin. Secundo, qui eſt à conſiliis, conſiliorum moderator, conſiliorum dator, qui in conſilium adhibetur, in conſilium aſſumptus, ſocius conſiliorum, ſuaſor, monitor, cōſultor, author. σύμβουλός μοί ἐστι, i. συμβουλεύει, Plato in Epiſt. Demoſt. pro Corona, σύμβουλον ποιεῖσθαι, conſiliario ſiue conſiliatore vti.

Συμβῶμεν ἀλλήλοις, inter nos conueniat. Nazan.

Σύμβωμοι θεοί, dij quos eiuſdem aræ honore dignabantur, cuiuſmodi Amanus & Amadantus apud Perſas, Strabo.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ, cōdiſcipulus Platoni. συμμαθηταὶ τῆς ἑταιρείας, condiſcipuli, Bud. in Epiſt. prior. in condiſcipulatu ſocij Iuſtino hiſtor.

Συμμαθητιάω, ſimul diſcere cupio, Idem ibidem.

Συμμαλάσσω, ſubigo, q. commollio.

Συμμανθάνω, μ. συμμαθήσομαι, π. συμμεμάθηκα, ἀόρ. β. συνέμαθον, condiſco. Item condocefacio. Sophocl. in Aiace, ὅτι δέδοικατ' μὴ συμμαθεῖν τινα.

Συμμάρπτω, μ. ψω, π. αφα, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω.

Συμμάρτυρα λαβεῖν, teſtem ſumere, Plato Epiſt. 2.

Συμμαρτυρέομαι, οῦμαι, &

Συμμαρτυρέω, conteſtor, ſimul teſtimonium reddo, ſimul atteſtor, ſimul teſtificor, comprobo, do teſtimonium, conſcius teſtor, ὁμολογῶ, ὁμολογῶ, teſtimonium confirmo. Plato de Legib. συμμαρτυρήσομαί σοι, tibi conteſtor. συμμαρτυρῶ τούτῳ, huic eſt teſtimonio. Plut. in Romulo.

Συμμαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſocio arma, Liu. ſimul pugno, propugno, facio ſocietatem, ſum ex ſocialibus, ſum auxilio, ſum in bello ſocius, ſum in belli ſocietate, bello gerendo adiuuo. Neutrum, Dat. iung. vide apud Ammon. Συμμαχεῖν, & Βοηθεῖν. Eſt verò συμμαχῶ σοι idem quod εἰμί σοι σύμμαχος. Συμμαχοῦμαι δ' ἐγώ, i. συμμάχους ἔχω πάντας, & Συμμάχους αὐτοῖς χρῶμαι Lucian. lib. de calumnia, Βούλεσθαι τοίνυν ὑπὸ ταύτην συμμαχεῖν μοι περιουσίᾳ, κρείττων ἀμείνων εἶναι, καὶ ἀεὶ δυσχερὴς τί ἐστι.

Συμμαχία, ας, ἡ, ſocietas in bello, ſocietas bellica, belli conſortiū, armorum cōſociatio, auxilium. quid differat autem à dictione Ἐπιμαχία, docet Interpr. Thucydid. συμμαχίαν σοι ποιοῦμαι, Thucyd. ineo tecum ſocietatem. συμμαχίαν σοι ποιοῦμαι, pro eodem apud Xenoph. & Æſchin. πολεμικὴ συμμαχία, belli apparatus. Plato Epiſt. 6. ὅτι ἵππων πλῆθος, οὔτε ἄλλη πολεμικὴ συμμαχία, οὐδ' αὖ χρυσοῦ προσγενομένου γίγνοιτ' ἂν μείζων εἰς τὰ πάντα δύναμις ἢ φίλων βεβαίων.

Συμμαχικόν, τό, [redacted]ommilitium Plin. & Tacit. ſocietas, fœdus ſociale, ius ſocietatis, copiæ ſociorum. εἰς τὸ συμμαχικόν, ex formula, Thucyd. lib. 8. κατὰ τὸ συμμαχικόν, iure ſocietatis. τὸ συμμαχικόν, quæ mutuo ſunt auxilio, auxiliares copiæ, auxilia. Demoſth. Herodot. ἐσέδωκαν οἳ ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐσεγράψαντο, aſcripſerunt numero ſociorum, in commilitium aſciuerunt, Cornel. Tacit.

Συμμαχικός, ſocialis. συμμαχικὸς πόλεμος, bellum ſociale.

Συμμαχὶς πόλις, ciuitas ſocia. συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν, vrbem quæ cum Romanis iniit ſocietatem, Plutarch. in Camillo. τὴν συμμαχίδα τῶν Ῥωμαίων πορθοῦντες, agrum ſociorum populi Romani depopulantes, Idem ibidem. αἱ συμμαχίδες πόλεις, in Epiſt. Philippi apud Demoſt.

Συμμάχομαι, ſum pugnæ ſocius, τῷ συμμαχῶ. συμμάχεταί μοι τὸ εἰκός, ratio mihi dictat, Herodot. συμμάχεται αὐτοῖς, ſtat pro eis, Thucyd. συμμαχεσάμενοι πρὸς τὸν δῆμον. Ariſtot. lib. 4. Polit. vbi Aretinus, qui ad bella gerenda ſunt cum populo coniuncti.

Σύμμαχος, ου, ὁ & ἡ, commilito, & commiles Cæſari, auxiliarius, ſocius, auxiliator, qui eſt auxilio ſiue adiumento: ſtudioſus, βοηθός, fœderatus, fautor, adiutor. vide Ἐπίκουρος. σύμμαχος δ' ὁ μετά τινος μαχόμενος. σύμμαχος δ', ὁ συμμαχήσας ἐν τῇ μάχῃ. Plat. Ep. 7. ἦλθον σύμμαχος ὑμῖν πρὸς τὸν τύραννον, veni ego adiutor eius aduerſus tyrannū. συμμάχων ἕνεκα τῶν ποταμῶν, fluminum beneficio, Herodot. Xen. de virtute agens, βεβαία δ' ἡδ' ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. πρᾳότης δὲ τῷ λέγοντι σύμμαχος, prudentia eſt dicenti adiumento, Soph. σύμμαχος πόλις, Demoſt. τὸ σύμμαχον, auxilium, Xenoph. κατὰ τὸ σύμμαχον ex fœdere ſocietatis.

Συμμεθίστημι, vnà cum aliis tranſmuto. συμμεθίστανται αὐτοὺς εἰς τὸ ὅπλα τῶν αἰδοῖ. Bud in Epiſt.

Συμμετρικῶς, q. commenſuratè, ſeruato commenſu reſponſūque partium, habita ſymmetriæ ratione, apud Polluc.

Συμμεμυκότες, καὶ διαβεβηκότες opponuntur, i. compreſſis cruribus & diuaricatis, apud Xen.

Συμμονία, ας, ἡ, conſtantia.

Συμμένω, maneo, conſeruor, conſiſto, duro, in ordine perſto. συμμένω βεβαίως, ſtabilis in fide maneo.

Συμμερίζομαι, vnà partem accipio. Paulus ad Corinth. 1. c. 9. τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται, cum altari participant.

Συμμεριστής, οῦ, ὁ, particeps.

Συμμεταβάλλομαι, ἀφίσταμαι, Æſchin.

Συμμεταβάλλω, commutor, vnà mutor, Paſſiuè.

Συμμεταίτια, ſecundæ cauſæ, cauſæ adiuuantes. Vide Συναίτια.

Συμμετατίθημι, commutat.

Συμμεταφέροντες, οἱ, ſecum transferentes.

Συμμεταχειρίζομαι, vnà cum alio tracto vel adminiſtro. Iſæus.

Συμμετέρχομαι, q. concomitor. Baſil. in Epiſt. cum Dat.

Συμμετέχω, participo, Genit. iung.

Συμμέτοχος, particeps, cōſors. Paulus ad Epheſ. cap. 5, μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν, ne ſitis igitur conſortes eorum.

Συμμετρέω, commetior Cic. συμμετρῶ ταῦτα τῇ δυνάμει, hoc viribus meis cōmetior, Nazanz. in Orat. Plat. in Tim. Οὐ τι συμμετροῦντες, ὅτι πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται σκοποῦντες ἀριθμοῖς: Cic. Neque nomen appellant, neque inter ſe numero commetiuntur. loquitur de ſyderibus. συμμετρούμενος χρόνῳ, tēpori adæquatus. τῷ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, Soph. i. μακρῷ χρόνῳ ἀπώλετο, longæuus periit.

Συμμέτρησις, commenſus Vitru. Græco vtitur Halicarn. in Lyſia. μέτρησις τοῦ χρόνου.

Συμμετρία, ας, ἡ, ſymmetria. Plinius nimis audacter Latinum nomen habere negauit lib. 34. cap. 8. commenſus enim (quod eſt de verbo ad verbum expreſſum) vertit Vitruuius, vt cùm ait lib. 3. cap. 1. Vt etiam in operum perfectionibus, ſingulorum membrorum ad vniuerſam figuræ ſpeciem, habeant cōmen-

ſus exactionem. Gellius idem membrorũ competentiam appellauit: ſic enim lib.1. Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecũdum debitam membrorum omnium competentiam modificatus eſt. Et lib.14. cap.1. Ad eandem competentiam naſci non queunt. Eſt verò vagum nomen & latè patens συμμετρία: omnem enim commenſum proportioniſque reſponſum ſignificat, ideóq; reſtringendæ ſignificationis cauſa prout tractatio exigit, aliquid adiungi ſolet. Idem ibid. Vitru. Reliqua quoque membra ſuos habent commenſus proportionis. Rurſus, Ex partibus ſingulis cõuenientiſſimum debeat habere commenſuum reſponſum. Et lib.1. cap.3. Membrorumque commenſus iuſtas habeat ſymmetriarum rationes. Sic idem ait ædium compoſitionem conſtare ex ſymmetria. Ea autem paritur à proportione quę ἀναλογία dicitur, i. ratæ partis membrorum in omni opere totiúſque commodulatio, ex qua ratio efficitur ſymmetriarũ. Dicatur igitur συμμετρία, partium ad partes, & earundem ad vniuerſum corpus reſponſus. Conſtat numero partium, vt in corpore, quas minuendo vel augendo perit concinnitas: Quantitate, i. proportione longitudinis, latitudinis, & altitudinis: Et collocatione, qua fit venuſtas partibus ſuo loco diſpoſitis, vt alieno nec decenti deformitas. Quare συμμετρίας nomen latius ſumptum idẽ quod σύμμετρον: ſtrictius verò, i. τῆς ἀναλογίας συμμέτρησις. Galen. συμμετρίας φαρμάκων dixit ad Glauc. & lib.1. τῶν τόπων, quia menſuræ ponderúmque ratione hanc vocem tribuit, commẽſurationẽ expoſuit Interpres. Plin. Secund. 2. Epiſt. ad Lupercum συμμετρίαν cõgruentiam æqualitatémque dicere maluit, de ſtatuarum adultis partibus loquens. Dicitur etiam συμμετρία χρόνου, i. temporis cõgruentia, temporis conuenientia, atq; ęquata ratio. Συμμετρία, genus veſtis talaris & muliebris, χιτὼν ποδήρης ſiue ἐκ παραγώδες χωρὶς, ἀνυποδύτης κύκλῳ, Polluc. Heſyc. ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρες, ἐν ἴχνει τέρμα.

Σύμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, moderatus, ſobrius, modicus, commenſus, cõgruens, mediocris, correſpondens, menſuræ conueniens, aptus, accommodatus, μέτριος, temperatus, modulatus. σύμμετρον τοῖς ἀποσχηματισμοῖς, Nazan. in Ora. τῷ καιρῷ σύμμετρον, deſtinata tempori menſura reſpondens, Idem ibidem. ὅσον σύμμετρον ὅτι παρόντι καιρῷ, Ariſtot. in Rhetor. quantum præſens tẽpus poſtulat. σύμμετρον αἰνῶ, ſatis ſit factum, Plato de Legib. Ariſtot. in 4. Ethic. οἱ μικροὶ δ' ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὔ. modicè temperatos, & iuſtæ ac quadratę magnitudinis exponũt. Σύμμετρα μεγέθη, καὶ ἀριθμοὶ σύμμετροι dicuntur commenſu inter ſe reſpondentia. Ariſtotel. 3. Metaphyſ. ὥσπερ τὸ τὴν διάμετρον σύμμετρον εἶναι: cui opponit ἀσύμμετρος. τὸ σύμμετρον, moderatio μετριότης.

Συμμέτρως, congruenter & conuenienter: moderatè, modicè, ἱκανῶς, ſatis, Euripid.

Σύμμηροι, contractis fœmoribus: cui opponitur ὁ διαβεβηκώς, in Hippiat.

Συμμήστορες, conſiliarij & adiutores, Apol. Rhod.

Συμμητιάομαι, do conſilium, συμβουλεύω, vel vnà ineo conſilium.

Συμμιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, promiſcuus, mixtus, commixtus. θεοὶ συμμιγεῖς ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς, Ariſtid. Eurip. Datiuo iunxit, συμμιγὴς φόνῳ; cũ cæde permixtus.

Συμμίγνυμι, & Συμμιγνύω, μίξω, μέμιχα, συνάπτω, συμβάλλω, commiſceo, concurro, concurſum facio, caſtra caſtris adiungo, vires ſocio, coniungo, ἑνόω. Xenophon 5. Pædiæ. τί δ' ἐὰν ὥραν, ἔφη, ἔτι νῦν συμμίξαι: caſtra caſtris coniungere. Idem ſexto. Ἐπελαύνων, ἐπεὶ ἔτι συμμίξαι μέλλει βουλόμενοι τοῖς ὑπερπέδοις, ſeſe adiungere, & vires ſociare, συνελθεῖν. Συμμίξαι, pugnam conſerere, confligere, præliari. Vnde σύμμιξις, quod & vulgò la meſlee, vel eſtour, i. furor belli, ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, vnde θῦμοι. συμμίξομέν τοι, pręlium conſeremus tecum, Herodot. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, Xenoph. Συμμίξαι, accedere, appropinquare, πλησιάζειν. Plut. in Pericl. συμμίξαντες τῷ στρατῷ, ad exercitum propius accedentes. Polyb. in 3. εἰσβαλὼν δὲ συμμίξας τοῖς περὶ τὸν Ῥωμαίων τόπους, διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ποιεῖσθαι τὴν διάβασιν. Eſt & conuenio, coeo, ago cum, communico, contraho cum, colloquor, συνίσταμαι, vtor conſortio, ὁμιλῶ, vt συνέμιξα αὐτῷ διὰ λόγων, verba cum eo feci. συμμίξεις μοι, vteris me familiariter, Apol. in Epiſt.

Σύμμικτος, commixtus, promiſcuus, varius, miſcellaneus. σύμμικτοι ἄνθρωποι, conuenæ.

Συμμιμηταί, ſimiliter imitatores, q. coimitatores.

Συμμιξάτω, συμμιγεῖσθαι, συμμίξαι.

Σύμμιξις, εως, ἡ, commiſtura Catoni: commixtio, conſortium neceſſitudo, σύμμιξις καὶ κοινωνία, Plato de Leg. υἱοὺς τῆς συμμίξεως, obſides, cap.14. lib.4. Regum.

Συμμίσγω, idem quod συμμίγνυμι & συμμιγνύω. συμμίσγωμεν ἐς μάχην ὑμῖν, pugnam vobiſcum conſeramus, Herodot. Hom. Ilia. β, ὅς ῥα Πηνειῷ συμμίσγεται, cum Peneo commiſcetur. Συμμισγεῖν, miſcere corpora, ὁμιλεῖν καὶ συνουσιάζειν, Heſych. vt commiſcẽre, Lucret.

Συμμισοπονηρέω, ῶ, vna improbitatem odi, vna indignor ob facti iniquitatem 2. Machab. cap.4.

Συμμνημονεύω, ſimul in memoriam reuoco. Plut.

Σύμμολπος cum alio canens. Eurip.

Συμμορία, ας, ἡ, munerum ſocietas: σύνταγμα, φρατρία. Suid. τεταγμένον σύνταγμα Heſych. portio, curia, tribus, Laſcar ψυχὰς ἀγχόνας ἑκάστη συμμορία. συμμορία, teſte Vlp. Rhet. Olynt. 2. & Harp. decuriæ ſunt munera obeuntium. Nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditiſſimi, qui conferrent pecunias quoties Reipub. egebat, & armarent atque inſtruerẽt viginti claſſes, diſtributi que erant in ſingulos ſexageni, vocabántque συμμορίαν ſexaginta illos. Ex his omnibus locupletiſſimi treceni eligebantur, qui in primis pecuniam conferrẽt præ aliis, Demoſt. contra Aphob. Οὐχ ἅπαντα τὰ πλεῖστα ὅσαπερ πρὸς ἡμᾶς ἀριθμεῖν εἰς τὰς συμμορίας Ἀθηναίων, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ πλουσιοι, καὶ εἰσφέρειν τοῦ παντὸς ὁμοιότατοι. Verùm quod ad vocem attinet, decuriæ vel claſſes dici poſſunt Latinè. Sic Col. Aratores à vinitoribus, vinitores ab aratoribus, iiſque à mediaſtinis. claſſes etiam non maiores quàm denum hominum faciundæ, quas decurias appellauerunt antiqui, & maximè probauerũt, quòd is numeri modus in opere commodiſſimè cuſtoditur. συμμορίαν εἶναι, Demoſt. ἡγεμόνες τῆς συμμορίας, Idem Demoſth. duces claſſium. ſic apud Athenienſes dicuntur συμμορίαι, vt claſſes apud Romanos.

Συμμοριάρχης Polluci, ὁ ἄρχων συμμοριῶν.

Συμμορίτης, ου, ὁ, contribulis, eiuſdem tribus vel curiæ. apud Pollucem.

Σύμμορφος, conformis. Paulus ad Rom. cap.8. καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Συμμορφόω, conformem facio.

Συμμυολόγος, tacens, taciturnus, σιωπηλός Heſyc.

Σύμμυσις, ἡ, compreſſio, compreſſus. vide Κατάστασμα.

Συμμύστης, ου, ὁ, ſymmyſta, conſors & ſocius diſciplinæ, in hiſtor. Eccleſiaſt. lib. 1. ſecretarius.

Συμμύω, connueo, comprimo & comprimor, concludor, me cõprimo, coeo. συμμύουσιν αἱ ὑστέραι, vuluæ comprimuntur, vuluæ ſe contrahunt, Ariſtot. συμμύουσιν ὡς ὁρῶντες, ſe comprimunt vt cernentes. συμμεμύκασιν οἱ πόροι, clauduntur pori. vnde συμμεμυκώς, compreſſus. Ariſtot. ἡμιμεμυκότα ὀφθαλμὸν vt oppoſitum dixit τῷ συμμεμυκότι. Theop. hiſt. l.3. c.7. Auellanæ nucis fructuũ operimenta calycis inſtar, ait tot iuxta pediculum cohærere, quot fuerint flores: τὰ τοῦ καρύου καλυκώδη περικάρπια γίνεται, συμμεμυκότα κατὰ τὸν μίσχον πεπηγότα, ὅσα καὶ τὰ ἄνθη: i. iuxta pediculũ cohærentia: conglutinata & compacta.

Συμμύω, πιεσθῶ.

Συμπαγής, compactus, cohærens, concretus. Plato in Tim.

Συμπάθεια, ας, ἡ, naturalis conſenſus & cõuenientia, cognatio, cõmiſeratio, rerũ cõſenſus, qui quot modis fiat vide apud Aphr. Probl. 35. l.2. Idę Prob. vlt. l.1. ἔχουσί τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μέρος, mẽbris ſingulis ſubueniũt. Cic. 2. de Diuin. Ex quadam conuenientia & cõiunctione naturæ, quã Græci vocant συμπάθειαν. Ibid. continuatio coniunctióq; naturæ, quam, vt dixi, vocant συμπάθειαν. Ibidẽ quaſi concentũ atque conſenſum exponit. Pli. conſenſum membrorũ dixit: conſortiũ Celſ. vocat. Idẽ Plin. collegiũ naturę etiã vocauit: cui naturæ repugnantiã oppoſuit. συμπάθεια τῶν φίλων, cõdolẽtia amicorũ. Bud. in Ep. poſ. τὸ πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας τὴν ψυχὴν ἀπορρῆξαι, Baſil. in Ep. ad Gre. Naz. i. animã à contagioſo abrumpere conſenſu cũ corpore.

Συμπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem affectus, conſentiens, qui ſimul afficitur. Ariſtot. τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὰ συμπαθέστατα ὄντα. τὸ συμπαθές σου, tua humanitas, Phalar. in Epiſt.

Συμπαθέω, συμπάσχω, i. cõdoleſco, alieniſque incommodis afficior, conſentio. συμπαθεῖ ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, afficitur ſenſu noſtrarũ infirmitatum, cap.4. ad Heb. τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, afflictionum quæ ex vinculis meis contigerunt, participes fuiſtis. Item cap.10. eiuſdem Epiſt. Ariſtotel. in Phyſiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη, ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. Iſocrat. ἐστὶ δὲ ταῖς μακραῖς ἀτυχίαις, ὥσπερ ἡμεῖς πολλοὶ ἔχω συμπαθοῦντας. Contrar. eſt Ἀπαθής καὶ Ἀπαθεῖν.

Συμπαθῶς, commiſeratione quadam, officioſè, humanè.

Συμπαιγνία, ας, ἡ, colluſio: κοινωνία, in Pand.

Συμπαιδεύω, condoceo Hirt. cõdocefacio, Cic. ſimul erudio: vnde Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, in violentia & iracundiæ furore educatus, i. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συντεθραμμένος, aſſuetus & exercitatus. Et pro ſimplici παιδεύω. Xenop. in OEcon. συμπαιδεύειν εἰς τὰ ἔργα τὰς ἐπιστάτας ὁ γεωργός.

Συμπαίζω, παίξω, πέπαιχα, colludo. Neut. Dat. iungitur. Theophr. in Charact. καὶ τοῖς μὲν συμπαίζειν αὐτοῖς.

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, &

Συμπαίστης, colluſor Cic. Plato & Phrynic.

Συμπαίστρια, ἡ, colludens, Ariſtoph.

Συμπαίκτωρ, colluſor: & ſimul nutritus. In Epigr. Παῖς ὦ ἀμέμπτων χλούνεος συμπαίκτορα μητρός.

Συμπαταγίζω, concrepo, vt fit in victoria. Polyb. τῷ παντὸς στρατοπέδου συμπαταγίζοντος, toto exercitu concrepante & perſonante lætitia. vide παταγίζω & παταγέω.

Συμπαραλήπτωρ, colluctor, Dat.

Συμπαν. vide in dictione Σύμπας.

Συμπανηγυρίζω, concelebro, vnà nundinas frequento.

Συμπαραγγέλλω, colludere & contechnari, συγκακουργεῖν.

Συμπαραγγέλλοντες, apud Dionyſ. Halicarn. libro 10. id eſt, competitores.

Συμπαραγίνομαι, aduento, adſum, Chryſoſtom. in Epiſt. ad Philippenſes.

Συμπαραφέρομαι, & συμπαραφέρω, circunferor & circunfero.

Συμπαραθέω, concurro, ſimul accurro.

Συμπαραινῶ, collaudo. συμπαραινέσαι ἔχω, αὐτὸ τῷ πυρίνῳ, Ariſtoph.

Συμπαρακαθίζω, vnà aſſidere vel ſedere facio, iuxtà colloco. Dem. contra Aphob. συγκαθίσας τούτους παρ᾽ ἑαυτῷ, καὶ συμπαρακαθίσας συμπράττοντα.

Συμπαρακαλῶ, vnà aduoco, vnà exhortor. Plat. Epiſt. 7. ... Paulus ad Rom. cap. 1. συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε καὶ ἐμοῦ, i. vnà conſolationē accipere in vobis: quod & vnà conſolari rectè dicitur. Nam & Paſſiuè dicitur Conſolor. vide Παρακαλοῦμαι.

Συμπαρακολουθῶ, conſequor. Datiu. iung. συμπαρακολουθῶ τῷ λόγῳ ὀρθῶς, rectè atque ordine diſputationem proſequor, Plato in Polit.

Συμπαραλαμβάνω, comprehendo, complector, ſimul accipio, ad me recipio, adiicio, adiungo.

Συμπαραμιγνύω, commiſceo, Ariſtoph. in Pluto.

Συμπαρανήχομαι, ſimul nato, ſeu vnà ad latus nato.

Συμπαραπλέω, adnauigare, conſequi.

Συμπαραπόλλυμαι, ſimul pereo vel perdor. Demoſth. ...

Συμπαρασκευάζω, adiuuo, ſimul efficio, Demoſth.

Συμπαραστατεῖν, adeſſe & ſ... uere. Ariſtoph.

Συμπαραστάτης, ὁ, ſubſidiarius, adiutor, ſocius, Ariſtoph. in Pluto: aſſimulator, ſimul vindex.

Συμπαρατείνω, produco, prorogo, protraho, ſimul extendo, con...

Συμπαρατηρεῖν, vnà obſeruare, Demoſth.

Συμπαρατρέφω, ſimul nutrio. Xenoph. de agricultura, ... τρεφόμενα...

Συμπαραφερόμενοι, qui vna tranſuerſi auferuntur vel abripiuntur.

Συμπαρεδρεύω, aſſideo, maneo.

Συμπαρεισέρχομαι, ſimul intro labor, & clam intro. Lucian. ...

Συμπάρειμι, vnà præſens ſum.

Συμπαρέκτασις, vt ἀντιπαρέκτασις, contentio, i. comparatio. Nazanz. ...

Συμπαρεκτείνω contendo & comparo, ... Cleomed. lib. 2. ...

Συμπαρεκτεινόμενος, ſimul extentus.

Συμπαρέπομαι, accedo, etiam & præterea obtingo, i. cedo, συμπαρακολουθῶ, concomitor, conſequor. Xenoph ... præterea cædebant & obtingebant, vel accedebant. Idem, ... Dicitur etiam συμπαρεπομαι.

Συμπαρίπταμαι, ſimul deuolari.

Συμπαρίσχω, pro παρίσχω. Xenoph. ...

Συμπαρὼν, ὄντος, qui ſimul adeſt, ὁ συμπαρών.

Συμπαρῆν, vnà accedebat.

Συμπαρήμην αὐτῷ, ei aderam, cap. 8. Prouerb.

Συμπαρίπταμαι, ſiue συμπαραπέτομαι, ſimul præteruolo, vel ſimul volo.

Συμπάροικος, ὁ, ὁ, contubernalis, Pollux.

Συμπαρομαρτέω, iuxtà & ſimul ſequor, comitor. Neu. Datiuo iungitur. Xenoph. ... Dicitur etiam συμπαρομαρτέω. Lucia. in Gallo, ... id eſt, affectans.

Συμπαρὼν, vnà præſens, Lucian. ... diuino inſtinctu. συμπαρόντες, qui ſimul adſunt, fautores.

Σύμπας, πασα, πᾶν, vniuerſus, ἅπας πᾶς, quiſq. σύμπαντες, multi ſimul. σύμπαν, vniuerſa. σύμπαν κράτος, totum robur. σύμπαντι θυμῷ ..., omni ope incubuerunt, Thucyd τὸ σύμπαν, ſumma, κεφάλαιον, quod ex multis ſingulis colligitur. totum, vniuerſum, ipſa vniuerſitas: quod & omne dixit Plinius, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος. Ariſtot. de mundo, τὸ δὲ σύμπαν αἰδιον, &c. τὸ σύμπαν εἰπεῖν dixit Idem ibidem pro, vt in vniuerſum dicam, vt ſemel abſoluam, Iſocrat. ... in vniuerſum leges con...

quire, quæ iuſtæ ſint. τὸ δὲ σύμπαν, in ſumma, ad ſummum, Galen. ad Glauc.

Συμπάσματα, τὰ, quaſi conſperſiones. Sunt verò corpori conſperſi puluiſculi, quæ διαπάσματα καὶ καταπάσματα καὶ ξηρία ſiue ξηρά iam ſuo loco diximus appellari. Aſperſione ſiue aſpergines quæ ob corporis pruritum adinuentæ ſunt exponit. Cælius Aurelius Chronion lib. 3. cap. 5. & 7.

Συμπάσσω, conſpergo, perſpergo.

Συμπάσχω, ὁ συμπαθὴς, condoleſco, commiſereſco, συναλγῶ, ἐμπαθὴς, conſentio, eandem affectionem recipio. συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα, hoc quoque patiuntur, Theophr. συμπάσχει τὰς μεταβολὰς, mutationes ſentit, Idem lib. 2. de Cauſ. plan. ... Xenoph.

Συμπαταγέω, ὁ, ... constrepo, ſimul ſtrepo aut fragorem edo, ſeu crepitum. item collido, palma aut vola aperta quatio.

Συμπατέω, conculco, vtroque pede calco. Actiu. Accuſ. Item cum Datiu. pro perſuadeor, Phalar. in Epiſt.

Συμπατριώτης, q. compatriota. conterraneus Plin. vtitur Archippus apud Pollucem. Lucian. velut barbarum carpit.

Συμπεδάω, colligo, conſtringo vincio.

Συμπείθομαι, conſentio. συμπειθόντες, aſſentiuntur. Lucian. ... populus in ſententiam delatorum veniens, &c. luc. in Themiſt.

Συμπείθω, ſimul perſuadeo, ſeu ſimul ſuadeo, verbis vnà flecto. Xenoph. ... Demoſth. ... Plut. in Cicer. ... vbi pro ſimplici πείθω ſumitur.

Συμπέμπω, ſimul mitto.

Συμπεπάρθαι, confixum eſſe, transfixum eſſe. à συμπείρω, & συμπείρομαι, quod eſt configor & confodior.

Συμπεποδισμένος τὼ πόδε, pedibus reuinctus, Lucian.

Συμπέπηγε, coaluit: vnde

Συμπεπηγυῖα, in denſitatem coiens.

Συμπεπλεγμένον ἀξίωμα. Latini vel coniunctum dicunt, vel copulatum. vide Gellium lib. 1. cap. 8. Coniunctionem etiam & cōnexum dicit Cicero, i. συνημμένον, vel τὸ ἐκ συνημμένου, καὶ τὸ συμπεπλεγμένον.

Συμπεπλεγμένως, coniunctim, vnà, ſimul.

Συμπεπτικός, concoquendi facultate præditus.

Συμπέπτωκε γενέσθαι, contigit, Herodot.

Συμπεπτωκὼς, compreſſus, contractus: contrar. ἀσύμπτωτος. Soph. ... malis circumuentus. συμπεπτωκυῖα κοιλία, cōpreſſus venter, apud Gellium lib. 16. cap. 3. τὸ συμπεπτωκὸς, cōpreſſum, quod collapſum eſt & exaruit, quod Galen. ... dixit: ſic Aëtius Serm. 9. cap. 30. ... vuam exareſactam & iam rugoſam vocat, id eſt, ... Συμπεπτωκὼς, quod ſe offert & occurrit, paratum ac promptum. Idem Aëtius ibidem. ... promptas & paratas habere oportet.

Συμπεραίνω, concludo, conficio, tranſigo, termino. Actiuum, Accuſatiuo. συμπεραίνεται ... inſeritur & in locos tenditur fœminarum, Ariſtotel. lib. 5. Anim. vnde Συμπέρασμα.

Συμπέρανσις, ἡ, concluſio.

Συμπέρασμα, ατος, τὸ, concluſio, connexio, complexio, ... Cōment. Ariſtoph. in Pluto. Συμπέρασμα, ... & τὰ συμπεράσματα aliquando ſunt argumentorū puncta, vltima pars ſyllogiſmi, in quaduo ὅρων, i. termini propoſitionis, ex ſicto medio coniunguntur. vide Quintil. lib. 5. ca. 14. & in voce Συλλογισμός.

Συμπεριάγω, vnà duco, vnà circunduco, Xenoph. de tyrannis loquens.

Συμπεριαγωγὸς, ὁ, ἡ, Plato lib. 7. de Repub. qui, vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo.

Συμπεριείλημμαι, contorqueo, Gaza. Lege in voce Ἑλίσσω.

Συμπεριελαύνω, vnà circumagor. Datiuo. Ariſtot. de mund. ...

Συμπεριπατέω, ſimul ambulo, ſimul ſpatia aliquot perago, Plutarch.

Συμπεριφέρω, vnà circunfero & circumago, Ariſtot. de mund.

Συμπεριτίθημι, circundo.

Συμπεριφέρεσθαι, vnà pocula circūfero vt in compotatione fit. Vnde συμπεριφορὰ, id eſt circumpotatio Ciceroni 2. de Leg. Polyb. ... (legendum ita, non verò ...) ... Cum autem potus incaluiſſet, largiórque facta eſſet meraci inuitatio, coacti vnà pocula circūferre atque compotare continuò ſeipſos traduxerunt. Quod verò conſueuiſſent ... ipſe Athenæus oſtendit lib. 11. & in 10. vbi de Alexandro ... &c. Idem alibi,

[illegible] Vbi tamen συμπεριφέρεσθαι Budæus expoſuit coïre, comitari, & vnà huc illùcque ventitare. Περιφέρεσθαι (ab illa circumpotatione conuiuali & inuitatione mutua, in quâ non ad ſitim, ſed ad nutum alterius circumferri oportebat qui facilitatis vitæ comitatiſque nomen affectaret [illegible]) pro obſecundare, obſequi, morigerari ſiue morigerum eſſe & comiter alicui ſeſe dare, facilem ſe præbere aſſenſorem, non moroſum eſſe. Idem Athenæus lib. 10. [illegible], accommodare ſe præſentibus eorúmque voluntati obſequi: ad nutum eorum circunferri dicit Tacitus. Laertius in Socrate, [illegible], ſi frugi fuerint non moroſi erunt, ſed faciles. Idem, [illegible], non moroſum me præbebo. Vnde Εὐσυμπερίφορος, qui ea vitæ facilitate & comitate præditus eſt. Idem rurſus in Zenone, [illegible], ſe facilem & comem amicis exhibere. In hiſtoria Machabæor. lib. 2. cap. 9. Antiochus Epiphanes filium ſibi ſucceſſorem deſignans, ad Iudæos ita ſcribit, [illegible], (confido enim eum inſtitutæ à me æquitatis humanitatiſque retinentem comiter vobiſcum & indulgenter acturum: voluntatibus veſtris atque poſtulatis facilem ſe præbiturum atque aſſentientem. Eccleſiaſtici cap. 25. γυνὴ καὶ ἀνὴρ ἑαυτοῖς συμπεριφερόμενοι; vir & mulier inter ſe conſentientes. Συμπεριφέρομαι Paſſiuè, i. circunferor, & circumagor, circum rapior. Lucian. [illegible]. Συμπεριφέρεσθαι pro [illegible], vnà verſari & manere, Epictet.

Συμπεριφέρω, circunfero, circunuoluo, circumago. Alexand. Aphrod. [illegible], huc & illuc eum rapiens.

Συμπεριπολέομαι, turpiter & flagitioſè cum aliquo oberro, inquinatiſſima vitæ ſocietate coniungor. Lucianus [illegible]. pro [illegible].

Συμπεριφορά, ᾶς, ἡ, portatio quæ fit circunferendo. Συμπεριφορά, comitatus, & frequens huc illúcque affectatio. Polybius in 5. [illegible]. Συμπεριφορὰ Polyb. circumpotatio Ciceroni, [illegible]. Vide Συμπεριφέρομαι. [illegible] & c. ferculorum miſſiones. Συμπεριφορά, deportatio atque exilium, [illegible]. Polyb. [illegible], in ipſius temporibus atque exilio.

Συμπεριφράττω, vna circunſepio, vnà circummunio.

Συμπέσσω, concoquo, [illegible]. vide Συμπέπτω. Ariſtot. in 6. hiſt. Anim. [illegible].

Συμπεφυκός, τὸ, quod coaluit & concreuit, quod congenitum.

Συμπεφυκότες, οἱ, concreti.

Συμπεφυής, έος, conſitus, concretus, Nonn.

Συμπήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, cōpingo, [illegible], condenſo & coagulo, cogo, & concreſcere facio, cōſtringo, coagmēto: congelo. Actiu. Accuſat. [illegible], gentes in vnum compulit & admiſcuit. Plutarch. in Romulo. [illegible], euerſæ vrbis reliquias coagmentare, Plutarch. in Camillo.

Συμπηγνύω, compingo, compono, τὸ συμπήγνυμι.

Σύμπηκτος, ὁ, compactus, compactilis Plin.

Σύμπηξις, εως, ἡ, compactio Cicer. coagmentatio, concretio, compages, congeries, [illegible].

Συμπιαίνω, vel Συμπιέζω (vnde Πιτύα, id eſt, coagulum) vt ſimplex Πιαίνω ſignificat [illegible], coagulo, cogo, [illegible], coaleſcere facio atque coire Dioſcorid. de Symphyto lib. 4. capite 9. [illegible], ſed legendum [illegible] ſiue [illegible]: & pro [illegible], id eſt, carnes autem cum ipſo coctas coagulat & conferueſcit, ſiue coire facit atque concreſcere, [illegible] Idem dixit de Holoſteo cap. 11. [illegible]. Et in 10. [illegible], vide Συμπιαίνω.

Συμπιέζω, comprimo, opprimo.

Συμπιεῖν, combibere, vnà potare.

Συμπιλέω, vnde Latinè compilo, oppilo, coarcto, conſtringo, anguſtum reddo, cōſolido, inſpiſſo, denſo, comprimo, obſtruo: Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 10. ait robur arborem producere pilulam è foliis conuolutam (ſic enim Plin. lib. 16. cap. 7.) compreſſam & oblongam, id eſt, [illegible].

Συμπίνω, μ. συμπίομαι, π. συμπέπωκα, cōbibo, ſimul bibo. Neutr. Datiuo iungitur & Accuſ. Lucian. in Toxar. [illegible].

Συμπιτνεῖ, incidit, συμβαίνει, Eurip.

Συμπίμπλημι, vna impleo. Baſil.

Συμπίπτω, μ. συμπεσοῦμαι, π. συμπέπτωκα. & ἀόρ. β. συνέπεσον, contingo, accido, concido, & idem patior, incurro, incido, coëo, cōpeto. Ariſtotel. de hiſtor. 1. [illegible], non concidunt, non interſecantur. Idem in 9. [illegible], quo hærent aues in coitu. [illegible], incidit in cædem, Sophocl. Galen. lib. 1. ad Glau. [illegible] & c. haudquaquam viſum fuiſſet aliis de cauſis bellum Athenienſibus inferendum, ſi, & c. Plutarch. in Pericle. [illegible], Thucydid. cōvenerunt neceſſitatis. Xenoph. Ἀναβάσ. 4. [illegible], cum illæ (ædes) eo ruiſſent. Herodot. Terpſich. [illegible]. Συμπίπτω, contrahor, comprimor, aſtringor, & [illegible], id eſt, conſido, [illegible]. vide Συμπίπτω. Xenophon, [illegible] opponit [illegible]. & Ariſtot. de Gener. 2. Res enim tumida, quum ad habitum ſuum redit, συμπίπτειν dicitur, id eſt, conſidere, [illegible]. Συμπίπτω, pugnam committo, [illegible]. confligo: vt [illegible], apud Xenop. [illegible], Sophoc. id eſt, ſolus cum ſolis cōgreſſus. [illegible], Interp. Sophoc. Συμπίπτω, [illegible], congruo, conuenio: & accido, τὸ συμβαίνω, cōtingo. vnde Σύμπτωμα. Ariſtotel. de mundo. [illegible], i. proportione his reſpondent quæ in mari eueniunt. Iſocr. [illegible], obſerua quæ faciant priuati, & quid reges, & quis cuiuſque rei euentus.

Συμπλαταγεῖν, collidere, cōplodere. [illegible]. Oppianus de oſtreis, [illegible]. Συμπλαταγεῖν τὰς χεῖρας, manus complodere: vide Χείρ in Χ litera.

Συμπλάττω, confingo, & conformo, compono: comminiſcor, [illegible], confingo, calumnioſè exquiro, conflo. Syneſius, [illegible]. Heſiod. [illegible], i. finxit.

Συμπλείονες, καὶ συμπλεῖστοι, ſimul plures, i. non ſigillatim, complures ſimul collecti, vt σύμπαντες, Ariſtot.

Συμπλεκτός, ὁ, connexus, coniunctus, Nonn.

Συμπλέκομαι, manum confero, aut pedem confero, congredior, confligo. [illegible], propius pedem conferre: quod etiam [illegible] dicitur. Plutarc. in Antonio, [illegible]. Et in Themiſtocle. [illegible], cum hoſtibus manū conferens. [illegible], ad pulpitum cum Pericle in certamen deſcendens, Idem in Pericle. [illegible], cum Annibale manus conſerere, Idem in Fabio Συμπλέκομαι etiam in bonam partem pro amicè conuenio & complector, hæreoque. Syneſius, [illegible]. Cebes Theban. [illegible], amplectuntur ſingulos. Idem, [illegible], ipſos complectuntur. Συμπλέκομαί τινι, eſt mihi negotium cum aliquo, rem habeo cum aliquo, implicatus ſum. Cicero dixit, ſortis neceſſitudine coniunctus ſum. Et quod idem Cicero in Somnio Scipionis dixit connector, id vertit συμπλέκομαι Max. Planud. [illegible], iungūtur inter ſeſe. Συμπλεκόμενα, iuncta, Æſchin. [illegible]. de Demoſthenē loquitur cum quo legationis munere functus erat. id eſt, Implicatus ſum, officij neceſſitate deuinctus ſum & coniunctus vt Quæſtor cum Conſule.

Συμπλεκτικός, copularius. [illegible], Hermog.

Συμπλεκτικῶς Porphyr. copulatè Gell. conſertè & contextè Cic. contextè Plin.

Συμπλέκω, μ. έξω, π. εχα, concinno, complico, connecto, contexto, conſero manus. Actiu. Accuſat. Pro implicare & commiſcere: Polyb. lib. 5. [illegible].

συμπλεκόμενος. Idem, δι᾽ ἃς αἰτίας αἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν πράξεις συμπεπλεγμέναι ταῖς Ἑλληνικαῖς, conſertæ fuerunt, & connexas cauſas habuerunt. Polyb.lib.2. συμπλέκειν τὰς χεῖρας, manus conſerere.

Σύμπλεξις, εως, ἡ, complexio.

Συμπλέω, q.d. connauigo, vnà nauigo, nauigationis ſum ſocius. Euripid.

Συμπληγὰς, άδος, ἡ, ſymplegas, i. complexio, conflictatio. Ariſtot. de mundo, πάσαις νεφῶν μυρίαι τε γίνονται συμπληγάδες. vbi Bud. ſexcentæ denique ibidem conflictationes aeriæ opacitatis fiunt. Sunt etiam Symplegades inſulæ duæ, ſiue duo ſcopuli in Boſphoro: dictæ quòd inter ſe aliquando concurriſſe fabulis traduntur. συμπληγάδες deſcribuntur apud Euripid. πέτρας δίσσας συγχωρούσας. dicuntur & κυανέαι συμπληγάδες eidem: dicuntur etiam συνδρομάδες πέτραι.

Συμπληγάδην, Aduerb. Theocrit. in Hercule, i. terribiliter: conſertè & contextè Ciceroni.

Συμπληθύνω, μ. υνῶ, compleo, impleo, augeo, Genit.

Συμπληθύω, idem.

Συμπλήρης, completus, repletus, plenus. Plato in Epinomide, συμπλήρης ζώων οὐρανός.

Συμπληρόομαι, expleo Ciceroni.

Συμπληρόω, complere. vide per ξ.

Συμπλήρωμα, τὸ, &

Συμπλήρωσις, complementum, perfectio.

Συμπληρωτικὸς, qui complet, qui conſtituit, qui facit ad complementum.

Σύμπλοια, ας, ἡ, q. connauigatio, nauigationis ſocietas.

Συμπλοϊκὴ φιλία, amicitiæ ſimul nauigantium, Ariſtot. libro 8. Ethicorum.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, quaſi complicatio, complexio. Συμπλοκὴ, congreſſio, commercium. Συμπλοκὴ, congreſſus, συνουσία, complexus, coitus venereus. Item congreſſus, prælium, conflictus. Συμπλοκὴ de textura, i. contextus, connexus συνύφανσις. Τὴν δὲ βασιλικὴν συμπλοκὴν ὡς ἔοικε λεκτέον, ποίᾳ τε ἄρα καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα, ποῖον ἡμῖν ὕφασμα ἀποδίδωσι. Συμπλοκὴ, ſymploce figura (inquit Rom. Aquila) ſæpius ab vna orationis parte incipit, & toties in vnam atque eandè deſinit: vt, Quis legem tulit? Rutilius. Quis tribus ſortitus eſt: Rutilius, &c.

Σύμπλοκος, coniunctus, connexus, nexilis. Non. σταυρῷ σύμπλοκος, cruci affixus. σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum nexile. Idem.

Σύμπλοος, ου, ὁ, ſimul nauigans, ſocius nauigationis, curſus comes, conuector Valla. σύμπλους, idem.

Συμπνευματισμὸς, οῦ, ὁ, conſpiratus Gellio, conſenſus, ὁμόνοια, conſpiratio, Heſych.

Συμπνέω, &

Συμπνείω, conflo, & conſpiro, vt Hippocrates de natura humana dixit corpus eſſe σύμπνοιαν καὶ σύρροιαν, quaſi conſpirabile & cōfluxile: in quo ſpiritus conſpirent, humoréſque confluant. Et pro conſpiro, i. vnanimi conſenſu aggredior quippiam & coniuro, quod etiam dicitur συμφρονῶ. Herodian. Γοδδίαν τε πάντα συμπνεύσαντες. Idem, Αἰτιατέον δὲ σε, καὶ μὴ συμπνεύσαντα τοῖς ἐμοῖς, πλῆθος ὑπάγοντα. & Demoſth. περὶ στεφάνου.

Συμπνίγω, vnà ſuffoco, coarcto. Matth. capit. 13. ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, ſuffocat.

Σύμπνοια, conſpiratus Gell. conſpiratio: concordia, conſenſus, conſpirans beneuolentia.

Συμποδηγῶ, duco, dirigo. Plato in Polit. Τὸ γὰρ πᾶν τόδε, τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ πορευόμενον, καὶ συγκυκλεῖ, τοτὲ δὲ ἀνῆκεν.

Συμποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, obligo, i. impedio, κωλύω, τοὺς πόδας συνδέω, Ariſtop. Interpr. Act. Acc. συμποδίζεσθαι Paſſiuum, irretiri. Plato in Theæteto, Πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν συμποδισθῇς ὑπ᾽ αὐτοῦ, donec in admiratione optabilis ſapientiæ, ab illo quaſi pedibus implicareris. Ariſtoph. in Ranis, εἴσω αὐτὸν καὶ συμποδίσας, compedibus implicans. metaphoricè apud Platon. in Gorgia ἐκ ταύτης γὰρ αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπεστομίσθη αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν, adeo illaqueatus eſt tuis argumentis vt hiſcere non auſus ſit vltrà vt Bud. expon. & apud eundem Platonem lib. 6. Polit. τὸν δὲ ζητοῦντα ταῦτα λέγειν μικροπρεπῆ ὁ μῦθος ἢ τι ἄλλο συμποδίσαντες, τῆς τοιαύτης ἀρχῆς.

Συμπολεμέω, μ. ήσω, ſimul bellum gero, in bello gerendo adiuuo, præſidio ſum in bello, communiter bellum gero, συμμαχῶ, ſum commilito. Datiuo. Plat. Epiſt. 7. ὅτι οὐδὲν ἡλικίας ἔχω, συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί.

Συμπολεμίζω, concerto, auxilior.

Συμπολίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio habitare, in ciuitatem conflo.

Συμπολιορκέω, vnà obſideo.

Συμπολιτεύομαι, vnà remp. adminiſtro, in eadem vrbe maneo: vnà dego, eadem in gubernatione verſor, Plato in Epiſt.

Συμπολίτης, ου, ὁ, q. conciuis, ad Epheſ. 2. Ciuem meum pro συμπολίτην ἐμὸν dicit Cicero. vide Πάροικος.

Συμπομπεύω, ludos concelebro. vna pompam duco.

Συμπονέω, μ. ήσω, π. ηκα, q. collaboro, ſimul laboro. Neut. & Atticè ξυμπονῶ apud Sophocl. i. adiuuo.

Συμπορεύομαι, proficiſcor, ſum itineris comes.

Συμπορίζεσθαι, comparare. Demoſth. καθ᾽ ἡμέραν αὐτοῖς συμπορίζονται, ſibi comparauerunt.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio atque apparatus.

Συμποσία compotatio Macchab.

Συμποσιάζω, μ. άσω, π. ακα, conuiuor. Neutr.

Συμποσιαρχέω, ſympoſiarcha fungor in conuiuio, præſum conuiuiis, Ariſtot. in Polit. Plut. in Sympoſ. l. 1. Ὅτι αὖ πάντων πρέπον ἀνδρὶ, καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ὁ συμποσιαρχεῖν ἐπιστάμενος.

Συμποσίαρχος, ου, ὁ, συμποσίαρχος.

Συμποσιαρχία, ἡ, magiſteria conuiuiorum.

Συμποσίαρχος, ου, ὁ, præfectus cōuiuij, modiperator. Varr. cui ſorte principatus conuiuij obtigit, conuiuij princeps, magiſter conuiuij, Gaza de Seneċt. Plutarc. in Apopht. Ἀγησίλαος ὁ μέγας αὐτῷ ποτε ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ προσφέρῃ, εἰ μὲν πολὺς οἶνος ἔστιν, ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, conuiuator Horat. & Liu.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio, conuiuium, locus conuiuij. ἡ συμποσία, lib. 3. Machabæorum, τὴν τῆς συμποσίας χαράν. Marcus Cato contendit apud Ciceronem de Seneċt. conuiuij vocem eſſe multò vrbaniorem & honeſtiorem, quàm apud Græcos ſympoſion ſit. συμπόσια συνεκτικά. Hermog. Συμπόσιον διαλύσαι, conuiuium ſoluere ac finire, τὴν εἰλαπίναν παῦσαι, διαπαύσαι τὸ συμπόσιον, λῦσαι τὸν πότον, Pollux.

Συμπότης, ου, ὁ, compotor & combibo Ciceroni. Lucianus. συνδειπνεῖν καὶ συμπότην ἐπαίνουν. compotricem dixit Terent. τὴν συμπότιδα.

Συμποτικὸς, οῦ, ὁ, ſpectans ad conuiuium, exhilarans conuiuium, hilaris conuiua, aptus & dexter in conuiuiis, conuiualis: vnde ἀπαίτησις συμποτική, Lucian. & συμποτικοὶ νόμοι, conuiuales leges. Apud Plutarc. in Opuſ. περὶ ἀοργησίας: Arceſilaus oblitis pueris panem in cœna conuiuis apponere μειδιάσας, οἷόν ἐστιν, ἔφη, τὸ συμποτικὸν εἶναι τὸν σοφόν: quanta res eſt, inquit, hæc, in conuiuiis apparandis dextrum eſſe ſapientem.

Συμπότρια, ας, ἡ, compotrix Terent. συμπότις.

Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, qui fuit in ferendis legibus ſocius, Plutar. in Lycurgo.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, adiutor, ſocius, ἀκόλουθος. Sophocl. Οὐδ᾽ ἂν φίλος τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ, itineris comes.

Συμπράτης, qui cum alio aliquid vendit.

Συμπράττω, conficio, vnà molior & laboro, operam præſto, rei gerendæ me ſocium præbeo, operam meam accōmodo, conſpiro, faueo, opitulor, adiuuo. Neutr. Datiuo iungitur & Accuſat. vt συμπράττω σοι τόδε, hoc tibi conficio & in commodum tuum, & tua cauſa efficio, & ſtudeo tibi. θανάτου μοι συμπράκτης, mihi mortis es adiutor. Xenoph. εἰ δὲ πειρῷντο ἢ βούλοιντο Λακεδαιμονίων φρουρὰν σφίσι συμπράξαι ἐλθεῖν. Ariſtotel. 9. Ethicor. Εὔνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται καὶ συνθέλουσι, συμπράξαι δ᾽ οὐδέν. συμπράττω τὰ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ſtudioſus ſum Athenienſium, Thucyd. συμπράκτης τοῦ τοιούτου, huius rei participes. Idem. τὰ δ᾽ ἄλλα συμπράσσε, in cæteris opitulare, Sopho. προῖκα συμπράττων πᾶσι τοῖς δεομένοις, gratis opitulans quauis in re indigentibus, Plutarc. in Galba. συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων, id eſt, Adraſto eſt opitulatus in recuperādis cadaueribus, Idem in Theſeo. Item ibidem. συμπράττειν θατέρῳ γάμον ἄλλον, alteri ad aliam comparandam vxorem operam ſuam præſtare. συνέπραττον ταῦτα, ad hæc efficienda operam ſuam accommodabant, Demoſth. παραιτουμένοις συνέπραξεν αὐτοῖς, ἀφεθῆναι τῇ πόλει αἰτίας ἁπάσας, deprecantibus ōperam præſtitit, vt ciuitati crimen quodcunque remitteretur, Plutarc. in Camillo. συμπράξαντος ἐμοῦ ἀνέλαβες, mea opera recepiſti. Gaza de Seneċt.

Συμπρεσβεῖς, ſocij legationis, collegæ.

Συμπρεσβευτὴς, collega in legatione, Ariſtot. in Polit.

Συμπρεσβεύω, ſum in legatione collega, Æſch.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur.

Συμπρεσβύτερος, qui & ipſe presbyter eſt: compresbyter Hieronymus vertit in Epiſtola quadam ad Euagrium; cuius initium, Legimus in Eſaia.

Συμπρήκτωρ, ὁ συμπράκτωρ, adminiſter, Herodot.

Συμπρίαμαι, coemo, Ariſtot. in Polit.

Συμπρόειμι, coëo, ſimul eo, congredior. Syneſ. Heliodoro, Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισιν ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Mihi quidem vnà cū annis procedit deſiderij amoriſque acceſſio.

Συμπροθυμέομαι, in eandem cauſam incumbo, ad idem efficiēdum contendo, eodem incumbo, vnà ſtudeo, do operam, faueo. συμπροθυμηθέντες ἀπαλλαγῆναι, eximi properantes, Thucydid. συμπροθυμηθέντες πέμψαι, qui principes hortatores trāſmittendi fuerant. Idem Thucyd. Xenoph. 6. Pæd. εἰ τι ἄλλο τούτῳ ἀγαθὸν, συμπροθυμήσεται ταῦτ᾽ ἔφασαν καὶ Κυαξάρης, eodem incumbet. Et in 7. Ἀναβ. καὶ κελεύει Ξενοφῶντα συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα.

Συμπρονομεύω, μ. εύσω, π. κα, ſimul frumentatum egredior, ſeu direptionum in pabulatione ſum ſocius.

Συμπροπέμπω, μ. ψω, π. ομφα, vnà comitor, deduco, Actiu. Accuſat.

Συμπροσίστημι, adhæreo, Datiuo. Pſalm. Dauid. ϛγ, μὴ συμπροσίστω σοι θρόνος ἀνομίας.

Συμπροστυγχάνειν, cohærere.

Συμπρύτανις, in Συμβολαῖος.

Σύμπτυξις. vide Συμπτύσσω.

Συμπτύσσω, complico, claudo, συγκλείω: cui opponitur Ἀναπτύσσω, & ἀναπτύσσω. Et Συμπτυσσόμενον, cōplicatum, clauſum. Apud Dionyſ. Συμπεπτυγμένοι, cumulatum, confertum, coactum. Ide dixit Συμπεπτυγμένως, pro confertim, cumulatè, aſtrictè: vt συμπεπτυγμένως ἐμβαλεῖν. Cui etiam Συμπτυκτικός, aſtrictiuus, constrictiuus. Rurſus Σύμπτυξις, clauſura, concluſio. Baſil. homil. 10. de cancro oſtreis inſidiante, Τότε δὲ λάθρα ψηφῖδα παρεμβαλὼν διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, inhibet ne ſuas teſtas contrahat. vide Πτύξ.

Συμπτωματικός, vide Συμπτύσσω.

Σύμπτωμα τος, τό, ἀπὸ τοῦ συμπίπτειν, i. collabi, concidere, quaſi collapſio vel concidentia diceretur, σύμπτωσις. Et τὰ συμπτώματα dicuntur caſus & euentus. Σύμπτωμα pro quocunque caſu: Ariſtotel. de apibus, ἀπόλλυνται δὲ διὰ τὸ ὅμοιον σύμπτωμα, ὅταν ὑγρὸν μέλιτος πολὺ γένηται, ... Σύμπτωμα pro caſu rei aſſecla: Idem Ariſtot. hiſtor. lib. 9. ... Σύμπτωμα, i. caſus, differt à fortuna quæ τύχη. Rurſus Ariſtot. Rhet. lib. 1. διὸ καὶ τὰ συμπτώματα καὶ τὰ ἀπὸ τύχης, ... i. caſus, & quę fortuitò fiunt. Eſt verò σύμπτωμα, cùm quopiam aliquid agente, & quod nihil ad rem quæ interuenit, faciat, extrinſecus quidpiam excitatum contingit. Exempli gratia, deambulante illo Solem deficere. Ἀπὸ τύχης verò, cùm quopiam aliquid agente alicuius rei gratia, aliquid ex eo actu præter propoſitum euenerit: vt ſcrobem facientem vt arborem ſerat, theſaurum defoſſum inuenire. Philoſophus etiam ἐν τῷ περὶ τῆς κατ' ὕπνον μαντικῆς, tria ponit, αἴτιον, σημεῖον, σύμπτωμα. vt in deliquio Solis, Luna cauſa eſt defectus. σημεῖον δὲ ... , cum Luna ſubit. Symptoma verò curſus lunaris, eſt deliquiũ Solis: ... Σύμπτωμα apud Medicos bifariam vſurpatur: Generatim, & tùm ſignificat quicquid à naturali ſtatu recedit, ſiue id omne quod præter naturam in corpore accedit & accidit: in quo morbus, & morbi cauſa interna continetur. Speciatim & propriè item σύμπτωμα vocatur, quicquid præter naturam, morbo, & eius cauſa exceptis, corpori accedit, i. συμπίπτει. In quo ſignificatu σύμπτωμα, eſt πάθος τι & affectus præter naturam, qui morbos veluti vmbra corpus, neceſſariò ſequitur, illíſque ſuccedit: quod & ἐπιγένημα nominarunt. Lege Galen. lib. de Symptom. different. Συμπτώματα alij caſus transferunt tolerabiliter: alij accidentia cōfuſè & imperitè: ſunt enim hæc τὰ συμβεβηκότα. Celſus libro 2. συμπτώματα acceſſiones appellat: Acria tormina quidem, ait, periculoſa non ſunt, ſi ſanguis & ſtrigmenta deſcendunt, dum febres, cæteræque acceſſiones huius morbi abſint. Et pro συμπίπτειν, accedere dicit. quia συμπτώματα ad initium morbum accedunt. Horum quædam actiones lædunt quę tum συμπτώματα, tum πάθη appellantur: quædam verò actiones non lædunt, velut pallor & tumor. Symptomata ſiue acceſſiones in ægrotis dicuntur, in ſanis autem accidentia, i. συμβεβηκότα. Gale. lib. 1. Method. c. 9. ... Idem Galen. lib. de optima ſecta contrario modo vſurpat σύμπτωμα, nigrū colorem in Indis vocans σύμπτωμα, quod ſecundum naturam eſt in ſanis, καὶ συμβεβηκός. Sed ibi Galenus de Methodicorum ſententia loquitur aduerſus quos diſputat. Alibi dixit, ... ἀλλ' ἐν τῷ σύμπτωμα τοσαύτα ...

Συμπτωματικός, qui caſu & acceſſione fit. vide Σύμπτωμα.

Σύμπτωσις idem quod σύμπτωμα, caſus, euentus. Ariſtor. hiſtor. lib. 7. ... ἢ δι' ἄλλην τινὰ σύμπτωσιν, ... aut alio caſu ſiue occaſione & acceſſione. vide Σύμπτωμα. Σύμπτωσις τῆς κοιλίας, ventris velut ſubſidentia, contractio atque compreſſio: quum partes inter ſe concidunt atque ſubſidunt. Lege Gellium lib. 16. cap. 3. Σύμπτωσις, concurſus, συνάντησις, congreſſio & conflictus, ὁ συμβολή, σύμπληξις ἐκ δύο μερῶν ... apud Suid. ... Sic incurſio rectũ eodem deſinentium, vt linearum quę non ſunt parallelæ, σύμπτωσις dicitur, quaſi collapſio & coincidentia, vt ita loquar.

Συμπυκάζω, contego. Diodor. διὰ τοῦ ... συμπυκασθεὶς ...

Συμπυρόω, ſimul, incendo, ſeu ſimul comburo, aut igne torreo. Euripid.

Συμπωρόομαι, concreſcere in ſpeciem pumicis, vel tofi, & coaleſcere: in oſſibus eſt conferueſcere Celſo.

Σύμφαθι, dic ſimul. Xenoph. καὶ ὅ, τι ἂν σε τούτων ἐρωτῶ, ἐάν γιγνώσκῃς σύμφαθι.

Συμφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, φανερός, paren s, conſpicuus, dilucidus.

Σύμφανσις, quaſi comparentia: cùm ex multarum ſtellarum coitu & concurſu noua ſpecies compareat: ſic cometem fieri voluit Democritus. Lege Senecam Natural. Quæſt. lib. 7. cap. 3. Ariſtot. 2. Meteor. Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτος φασιν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανήτων ἀστέρων, ὅταν διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν, δόξωσι θιγγάνειν ἀλλήλων. Vocant etiam συμφάσεις colorum qui comparent in iride diuerſitatem.

Συμφέρει, expedit, vtile eſt, competit, opus eſt facto. Plato 1. de Rep. ξυμφέρει αὐτῷ πλεῖν, ei prodeſt nauigatio. συμφέρει τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν, in multis rebus bellicis conducit, Thucyd. συμφέρει πρὸς τὴν τεχνῶν αὐτοῖς, Ariſtot. in Polit. Pro quo etiā διαφέρει.

Συμφέρομαι, vnà feror. Plutarchus in Solone, Συμφέρεται τῷ ἡλίῳ, cũ Sole vnà fertur: Solem ſequitur: ſimul cum Sole mouetur. Idem in Themiſtocle, Συμφέρεται τοῖς χρονικοῖς, annales ſequitur. Συμφέρεσθαι tranſlatè: vt συμφέρεται τοῖς καιροῖς ... , Nazanz. in Orat. 8, tempus ſequitur, i. tempori inſeruit aliud alibi iudicans. Cicero etiam rerum temporibus parēre, atque aſſentiri dixit. Sic Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vulgus ſequor, vulgo me aggrego, vnus ſum è multis, non ſum eximius, ... vel ... Plutarchus, ... , Niſi qui vitam philoſophicam inſtituit, cum multa cautione in publicum prodeat, & ad Reipub. adminiſtrationem accedat: hoc eſt, vnum ſe è multis faciat, qui ſapientiæ ſtudium non attigerunt. Συμφέρομαι, vt apud Horat. cum victore ſequor, id eſt, aſſentior, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συναινῶ, ... συμφέρομαί σοι, tecum ſentio, conſentio. opponitur τῷ διαφέρομαι. Ariſtot. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον, id eſt, conſentiens & diſſentiens, conſonans & diſſonans. συμφερόμεθα, inter nos conuenit, Plato de Legib. εἰ δὲ μὴ συμφερόμεθα, ſi de hoc non conueniebat, Herodot. συμφέρονται δὲ τὰ ἄλλα Θηραῖοι Κυρηναίοις, cætera Theræis cum Cyrænæis conſtant. συμφέρονται ... τοῖς Πέρσαις, in hoc cum Perſis iſti conueniunt, cum Perſis in hoc congruunt. ἐν ἄλλοις συμφέρονται, in aliis conueniunt, in aliis inter eos conuenit, Nazanz. Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, rerum ſtatui præſenti atque fortunæ aſſentiri & acquieſcere, præſentem fortunam amplecti. Plutarch. de Dionyſio Corinthi vitam agente. ... id eſt, non degeneri animo accommodare præſenti fortunæ patientiam. Idem alibi, ... συμφερόμενον τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεόμενον τῶν περιττῶν, ſorte ſua acquieſcentem, & modicis contētum: nihil præcipuum ſibi poſtulantem. Sic etiam in Opuſc. ... de eo qui tenui apparatu contentus eſt. Συμφέρεσθαι, contingere, συμβαίνειν, Arrian. Plutarch. in Cæſare, de Clodiano ſtupro, ... i. euenit. Herod. ... Lucian. in Amorib. ... Συμφέρομαι, congredior, & conuenio, Plato & Herodot. συμφέρομαί σοι, tecum congredior, tibi adducor in congreſſum, Bud. in Epiſt. priorib. συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, confligo, συρράσσω. Heſiod. εἰ δὲ τοῖς ... , ſi pugnam commiſerimus inter nos. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι, cum Megarenſibus pedeſtri certamine manus conſeruiſſe, Plutar. in Solone.

Συμφέρον, ſeu Ξυμφέρον, τό, commodum & vtilitas. Plato 1. de Rep. τὸ τοῦ κρείττονος φὴς ξυμφέρον δίκαιον εἶναι. Item cum Datiuo ibidem, τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ. τὸ τῇ πόλει συμφέρον, Demoſt. τὸ συμφέρον καὶ τὸ ὑπεναντίον, conuenientia & contrarietas, Naz. in Orat. τὸ συμφέρον complectitur vtile & neceſſarium, Hermog. τὰ συμφέροντα, commoditates, res vtiles Cicero.

Σύμφερτος, ου, ὁ, vtilis, confertus, in vnũ collatus, συμφορητὸς ... congeſtus, cumulatus, aggeſtus. vnde συμφερτὴ πορεία, confertum iter, & quod à multis ſimul agitur, apud Nonn.

Συμφερτάδες, i. ἀγύρται.

Συμφέρω, confero, i. ſimul fero, comporto. συμφέρω χρήματα, cumulo pecuniam, Thucyd. Item ſimul fero, i. tolero, Euripid. pro συμπονῶ, Sophocl. Συμφέρειν, ὠφελεῖν ἐστί, prodeſſe & vtile eſſe, contribuere. Pro quadrare, & competere apud Sophocl. Pro συμφωνεῖν, Ariſtophan. Interpr. Συμφέρειν, obſequi, parēre, πείθεσθαι, Sophocl. in Electra, ... τοῖς κρατοῦσι.

Συμφεύγω, confugio.

Σύμφημι, μ. ήσω, confiteor, conſentio, aſtipulor, συναινῶ, συνομολογῶ, collaudo, aſſentior, comprobo, affirmo. Neutr. Datiu. iũgitur. Paulus ad Roman. capite ſeptimo, σύμφημι τῷ νόμῳ, conſentio legi. Soph. σύμφημι δ' ἐγώ. Euripides in Hippolito, ἢ ξυμφήσουσί μοι, mihi aſſentientur. Idem Accuſatiu. Xenoph. ξυνέφη καὶ ταῦτα, hæc ita eſſe concedebat. Cum Infinitiu. Plato, ξύμφημι κοινωνήσειν, promitto me ſocium futurum.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, vates, teſtis, Heſyc.

Συμφθέγγομαι colloquor.

Συμφθίνω, vnà decreſco, ſimul diminuor, Datiu. iungitur. Theophraſtus hiſtor. lib. primo, capite vndecimo, συμφθίνουσι γὰρ καὶ αἱ ῥίζαι τῷ ἄλλῳ σώματι, contabeſcunt enim & radices & cum alio corpore minuuntur.

Συμφιλοδοξῶ, ſeruio alicuius gloriæ. Sic Cicer. dixit ad Attic. Nam omnes συμφιλοδοξοῦσι gloriæ meæ. Alibi ſeruiunt gloriæ meæ dixerat.

Συμφιλοπονῶ, Budæus in epiſtolis: vnà laborem capere ſocium & conſortem laboris eſſe ſimul cum aliquo ſtudioſè laborare.

Συμφιλοσοφεῖν, vnà philoſophari, ſimul dare operam philoſophię in Epicuri teſtamento apud Laert.

Συμφοιτάω, conuenio cum condiſcipulis.

Συμφοιτητής, οῦ, condiſcipulus, Phalar. Et συμφοιτηταί, i. Polluci συμμαθηταί.

Συμφορά, ᾶς, ἡ, calamitas detrimentum, iactura, damnum, incommodum, κακοπραγία, aduerſa fortuna, ἀτυχία. Iſocrates, τὴν συμφορὰν τὴν ἐναντίως προσγενομένην διαφεύγειν, quod mali verò adiunctum eſt euitare. συμφορὰ κακῶν, Ariſtophan. συμφορὰ καὶ εὐπραγία opponuntur, Thucydid. ἐν συμφοραῖς καὶ εὐπραγίαις in aduerſis rebus & ſecundis, Plato de Legibus. τῶν ἐπὶ συμφοραῖς γεγονότων, qui in calamitates inciderunt, Demoſthenes συμφορᾷ χρῶμαι, mœrore afficior. συμφορᾷ ἐχρῆτο, iactura afficiebatur. συμφορὰν ποιοῦμαι, loco damni puto, iacturam me feciſſe exiſtimo, calamitatis loco duco. συμφορὰν τὸ εἶδος ποιοῦμαι, formam ægrè fero. συμφορὰν διπλῆν ἐποιεῦντο, duplicem ſe iacturam feciſſe animaduertebant, Herodotus. συμφορὴν ἐποιεῦντο τὸν αὐτοῦ λόγον, noxiam rebantur illi ſuam orationem, Idem Herodot. ſic & Bud. in epiſt. priorib. συμφορὰν μεγάλην ἐποιήσαντο, rem ingentis calamitatis eſſe duxerunt, id ſibi pro ingente calamitate duxerunt. Συμφορά, ἀπόβασις, συντυχία, caſus fortuitus, euentus, accidens, τὸ συμβαῖνον. Sophocles, συμφορᾶς βίᾳ, id eſt, βιαστικῆς συντυχίας. τὰς ἐμαυτοῦ συμφοράς, id eſt, συμβάντα μοι, Ariſtophan. Interpr. τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων, id eſt, τὰς ἀποβάσεις, Interpr. Thucyd. Συμφορὰ etiam medium eſt vocabulum vt τύχη Ariſtophan. in Equitib. ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖς [illegible], id eſt, ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι, μέσον δὲ ὄνομα, inquit Commentar. [illegible] καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, [illegible] Euripid. in bonam partem accepit pro ſucceſſu. Item Herodotus lib. ſeptimo, pro vtilitate, ſi rectè vertit Valla. apud Euſtathium pro proſpera fortuna hoc loco accipitur ἐπὶ συμφοραῖς χρηστῆς μοι [illegible].

Συμφορέω, μ. ήσω, comporto, conueho, congero, recondo, accumulo, congrego, Demoſthenes, [illegible], id eſt, συναγαγεῖν. Xenoph. in Cyneget. [illegible] συμφορεῖ τὴν χιόνα, niuem accumulans. vide Συμφορηδόν.

Συμφορεῖσθαι actiuè aues dicuntur, quum nidos conſtruunt Ariſtot. paſſiuè verò quod congeritur & comportatur Luc.

Συμφόρημα, ατος, τό, quod congeſtum eſt, congeries Plut.

Συμφόρησις, εως, ἡ, collatio, caſus, συμφορά, συντυχία, Heſyc. infortunium. Συμφόρησις, συνάξις, coaceruatio, collectio, multitudo collecta. συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωρητικοῦ πλήθους, quaſi confluxio in vrbem multitudinis agreſtis, Plutarchus in Pericle.

Συμφορητὸς ἐκ ἀλλοτρίων πτερῶν, alienis pennis confertus, Lucianus, συμφορητὸν ἑστίασις, conuiuium ad quod plures conferunt, Ariſtotel. lib. 3. Politic. capite vndecimo, συμφορητὰ δεῖπνα, cœnæ à multis collatæ, cœnæ collatis ſymbolis paratæ, Idem eiuſdem l. c. 7. vide Συμβολαί.

Συφορίας, Heſych. expon συμπεφορημένος, καὶ συμμιγὴς.

Σύμφορον, ου, τό, commodum, conſentiens, aptum. σύμφορον ποιεῖν, vtiliter facere, Xenophon. συμφόρως τὰ ἀπὸ [illegible], Sophocl. Interpr. Dicitur & ξύμφορον, conducibile Plaut. Sophocles in Oedip. Colon. θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον, haud commoda res eſt iracundia in malis. Theognis, [illegible] σύμφορόν ἐστι [illegible].

Σύμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtilis, frugi, conueniens, decens, ὀπαδὸς, comes. Heſiodus, ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ λιμὸς, fames ſequitur inertem. Idem in genere Fœminin. αἰδὼς [illegible] τ' ἀγαθὴ, κενὴ δ' ἡ σύμφορός ἐστι. Ariſt. in Pluto, πλεῖστα γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον.

Συμφορηδόν, dicuntur aues quando nidos conſtruunt. Ariſtoteles, ἀφ' οὗ ὁ ἐφειμένος εἰς τὸ τελευτῆσαι, [illegible] συμφορηδὸν, ſine vllo ſtramine conſtrato. Lucianus, [illegible] τὴν κεφαλὴν χεδὸν μεγάλην [illegible] συμπεφορημένων. Sic Virgil. in Palæm. -nanque notaui

Ipſe locum aeriæ quò congeſſere palumbes.

Apud Platonem συμπεφορημένοι opponũtur διαπεφορημένοις, hoc eſt, compoſiti diſperſis & diuulſis.

Συμφόρως, commodè, Xenoph. Iſoc. Philipp. [illegible] συμφόρως ἔχειν. Futurum eſſe dicit, vt omnes nationes, ſi bellum ſuſceperit, ipſum adiuuent, vel illi ſe accõmodent.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, conſiliarius, σύμβουλος, apud Hom. Il. β. Item ὁμόφρων, vnanimis & concors.

Συμφράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, ſimul conſulo, βουλεύομαι, delibero, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι. Odyſſ. ι, [illegible] συμφράσσαιτο θυμῷ. Et Il. α, [illegible] οἱ συμφράσσατο βουλὰς, i. ὅτι αὐτῷ συνεβουλεύσατο, cum eo conſilia agitauerat. Heſiod. μῆτιν συμφράσσασθαι, conſilium dare.

Συμφράττω, μ. άξω, π. αχα, conſepio Cic. concludo, obturo. Actiu. Accuſatiu.

Συμφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſentio, aſſentior, συναινῶ, reſipiſco, me colligo, mentem recipio, prudenter percipio. Datiuo iungitur. συμφρονεῖν τῇ ὀρθοδόξῳ συνόδῳ, conſpirare cum rectæ ſcientiæ concilio: ſic Canone tertio Epheſini Concilij. Polybius, συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, compoſita fraude. συμφρονήσας θείᾳ τινὶ τύχῃ, quodam diuino inſtinctu ac animi diuinatione permotus, Plutarchus in Theſeo. γυναῖκες ἰδίᾳ πρὸς αὐτὰς συμφρονήσασαι, mulieres ſuo priuatim iudicio permotę, &c. Idem in Publicol. συμφρονήσας ὁ Βρέννος ἀπήγαγε [illegible] εἰς τὸ στρατόπεδον, ad ſe reuerſus Brennus abduxit Celtas in caſtra, Idem in Camillo. Συμφρονῶ cum Accuſatiu. pro vnà intelligentia concipio & comprehendo, cogitatione complector. Ariſtoteles de mundo, τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε, animus res inter ſe ſitu longiſſimè ſeiunctas vnà intelligentia complexus eſt. συμφρονεῖ πρὸς ἐκεῖνον ἀποστέλλεσθαι, auguratur ſe ad illum mitti, Plutarc. in Themiſtocl.

Συμφρονοῦντες, οἱ, prudentes.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω torreo.

Σύμφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, concors, conſentiens. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], tibi reddidit conſentientem.

Συμφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, congenitus, cognatus, eiuſdem naturæ, ingenitus, inſitus, qui coaleſcit cum aliquo. τῷ κοινῷ συμφυεῖς ὄντες, ad rem communem conſerti, Plut. in Lycurg. συμφυὴς [illegible] χρόνον, i. perpetuum, Plat. de Legib. συμφυὴς λίθος, lapis perpetuus, Gaza.

Συμφυΐα, rerum naturalis coniunctio, natura cognata & congenita, coalita ſocietas, concretio. Inde pro quauis arcta conſociatione, familiaritate, & conuenientia. vnitatem etiam dicit Plinius τὴν συμφυΐαν ſiue σύμφυσιν. Philo de mundo, τῆς συμφυΐας ἀπέσπασται, quaſi à coalitu eſt abſtractus, id eſt, non iam coaleſcit. συμφυΐα ἀδελφῶν, coniunctio fratrum, Nazanzen. in Epiſtol.

Συμφυλάττω, vnà cuſtodio. Xen. τὰ ὄντα συμφυλάττειν, facultates vnà conſeruare.

Συμφυλέτης, ου, ὁ, gentilis, tribulis, ὁμόφυλος, Heſyc. contribulis.

Σύμφυλος, ου, ὁ, contribulis, eiuſdem generis, gentilis, vernaculus, affinis, domeſticus, familiaris. συμφύλως, ὁμονόως, Budæus in epiſtolis priorib. σύμφυλος καὶ γνώριμος ὕλη, Dioſcorid. l. in Præfat. vernacula cognatáque omnibus materia, Ruell. communis notáque omnibus materia, Marcell. τὰ σύμφυλα vocantur cognata, & quæ vnius ſunt claſſis, quæ in vno eodémque ſunt ordine. ἃ δὲ τούτοις ἐστὶ σύμφυλα, quę his ſunt cognata, σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα, ſemina domeſtica & quæ in quotidiano vitæ vſu ſunt, libro tertio Dioſc. capite 1.

Συμφύομαι, coaleſco, coeo, ἅπτομαι, id eſt, hæreo, conglutinor, cohæreſco, coagmentor. συμφύεσθαι ſociari, conflarique, Ariſtotel. in Politic. συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις [illegible], locis præruptis innitentes ſurſum tendebant, Plutar. in Camillo.

Συμφυρδὴν, confuſè, promiſcuè, vt in rebus vnà ſubactis. Nicãd. in Theriacis, [illegible] Συμφυρδὴν, id eſt, συμμεμιγμένως.

Συμφύρομαι, commiſceor. συμπεφυρμένην τοῖς οἰκήμασι πόλιν confuſam domibus vrbem, Plutarchus in Camill. συμπεφυρμένον κόμμι αἵματι, gummi ſanguine ſubactum, ſanguine conſperſum c. 25. l. 2. Dioſc.

Σύμφυτος, commixtus, confuſus, Eurip.

Συμφύρω, commiſceo, συμμίσγω.

Συμφυσάω, propriè vnà flo, id eſt, conflo, συμπνέω.　　Συμφυσάω

καὶ συμπνέω, conſpiro tranſlatè,coniuro,vnanimi conſenſu aliquid aggredior,connitor,vt paria boum vel equorum idē iugum trahentium. Plato quarto de Legib. τὸ δὲ συμπνεῦσαι, καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος καθ' ἓν εἰς ταὐτὸν, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ, καὶ παγχάλεπον.

Σύμφυσις,εως,ἡ,concretio,ἕνωσις,vnitas Plin.coagmentatio. Gal. ἕνεκα γὰρ τὰ σχήματα διὰ συμφύσεως,ἀλλὰ διὰ πάρος τ κόλλησιν ἔχει,i.per vnitatem & concretionem.

Συμφυσίζειν,ἀσχημονεῖν,Interp. Ariſtoph.

Συμφυτεύω,conſero,ſimul planto.Xen.συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναί,&c.ingenitę animo voluptates.συμφυτεῦσαι τοὔργον,ſimul authorem fuiſſe facinoris.

Συμφυτικὸς,vnitati opportunus,facilè coaleſcens.

Σύμφυτον,ου,τὸ,ſymphyton herba.παρὰ τὸ συμφύειν, conglutinare καὶ συμπηγνύειν τὰ πάθη:talis enim eius facultas.Duûm generum eſt σύμφυτον quod Argallicum vocat Cælius Aurelianus libro quinto Chroniôn , capite ſecundo ſymphytum πετραῖον, quòd in petris naſcatur : quod Cotoneam & Halum videtur vocaſſe Plinius libro 26. capite ſeptimo. Alterum σύμφυτον maius,quod ἄλλοι dixit appellari Dioſcorides:nos vulgò *conſyre* potius *conſfyre* quaſi conſeruam , quòd & fracta oſſa conſerueſcant ſolidentúrque eius vſu . Mira eius radicis vis aduerſus anthraces.Lege Dioſcorid.libro quarto,capite 9.& 10.

Σύμφυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,inſitus,conſitus,innatus,natiuus & cōgenitus, coniunctus,cognatus,genuinus: σύμφυτος θερμὸς, Theophraſtus hiſtor.libro primo, capite 18.congenitus calor,Plin.σύμφυτός εἰμι πατρὸς, ſum patri conſitus, id eſt, eiuſdem cum eo naturæ & eſſentiæ.αὐχμοί ἐν ποι τόποις ξύμφυτοι ἐν γῇς, &c.ſi aquæ penuria inſita in locis aliquibus, &c. vnde Συμφύτως Aduerb.Alexander Aphrodiſ. συμφύτως τῷ πυρὶ ὑπάρχει ἡ θερμότης, calor igni eſt inſitus.τὸ σύμφυτον,cognatio,cognata natura.Plato de Legib.ſexus, Euripid. Paulus ad Roman.capite ſexto , εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα : Interpr. Si coaluimus conformatione mortis eius.τὰ σύμφυτα dicuntur conſita : & quæ coaluere , vt plantæ duæ ἐκ τῆς συμφυΐας coaleſcunt : ἐκ τῶν συμπλακέντων σπερμάτων fit συμφυὲς φυτὸν,vt de lactuca docet Conſtantin.γεωπονικῶν lib.12.

Συμφύω,coaleſcere facio, conglutino,coagmento,συνάγω, συμπήσσω,συνάπτω εἰς τὸ αὐτό.De natura propiè dicitur,cuius hoc opus. Plato in epiſtol.συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν,id eſt,in priſtinā amicitiam reducere & cōciliare,συμπέφυκε, adnexus eſt. συμπεφυκὼς, coagmentatus,naturæ intimus.Plutarchus in Sympoſ. εἰ γὰρ ἐπιθυμεῖτε,ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι,de amicis dictum qui diuelli nequeunt. Ariſtoteles quarto de generat. Animal. ἓν δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ τερατῶδες,ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν,aut plura concreta & conflata in vnum naturæ opere : congeulta.συμπεφυκυῖαι ῥίζαι ἀπὸ κεφαλῆς , &c.radices à capite prodeuntes , Dioſc.lib.4.c.240.

Συμφωνέω,μ.ήσω,π.κα,id eſt,pactum facio, paciſcor , conſpiro, conſono,conſentio,idem ſentio, concordo. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite duodecimo συμφωνεῖν δὲ τὰς γλώττας τὰς ἐκ τῶν αὐτῶν μεσογονατίων, τὰς δὲ μὴ, οὐ συμφωνεῖν , ligulas congluere vertit Plin.libro 16. capite 36. Neutrum , Datiuo iung. συμφωνῶ ἐμαυτῷ,mecum conſto. συμφωνῶ σοι ἐπὶ τούτοις, aduerſus hos tecum conſpiro,Ariſtoteles libro quarto Politic.capite duodecimo,συνεφωνήθη ὑμῖν, conſpiratum eſt à vobis,conſpiraſtis.Actorum 5. συνεφώνησάς μοι δηναρίου, denario pactus es mecum,Matth. 20.& cum μετὰ ibidem , συμφωνῶ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, conuentionem facio cum operariis in ſingulos dies denario,paciſcor cum operis in ſingulos dies denario.πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν, priuſquam de mercede cum iis conuentum eſſet, Nazanzenus in Oration. vnde ἀσύμφωνοι , qui aliquid abſque contentione faciunt , apud eundem Nazanzen.τὰ συμφωνηθέντα , pacta, τὰ ὁμολογηθέντα , Budæus in epiſtol. Dixit etiam Theophraſtus libro de cauſis ſexto,capite 13. περὶ τούτων ἐφ' ὧν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες,de his inter omnes ferè conuenit.

Συμφώνησις, concordia,conuenientia,conſenſus.

Συμφωνία,ας,ἡ,Harmonia in Muſicis,vt in Geometricis ſymmetria,eſt vocis,vel ſoni , aut vtriuſque concinna flexio atque varietas, id eſt,in voce conſenſus,& in ſono conſonantia Vitruuio. Conſentus vel conſonantia , id eſt,συμφωνία,eſt vocum,vel ſonorum,aut vtriuſque cōcors ratio atque proportio,hoc eſt,ὁμολογία καὶ ἀναλογία.Symphoniæ verò , vt & à Latinis dicitur,λόγῳ quidem, id eſt,ratione ſiue proportione,infinita eſt diuerſitas , ſed aurium ſenſu terminatur. Nam cantus vel ſonitus qui Græcè φθόγγος , decem & octo velut aſcenſus gradus , tantùm numerantur à peritis ſymphoniacis & Muſicis. Ex vocum autem vel ſonituum coniunctione concentus quos natura hominis modulari poteſt,vel conſonantiæ , quas aurium ſenſus approbat , ſex modi duntaxat numero procreantur, Dià teſſarôn,Dià-pente,Dià-paſôn cū Dià teſſarôn,Dià-paſôn cum Dià pente,Dis dià-paſôn. Lege Vitruuium libro quinto , capite quarto. Iterum cantus, ſiue ſonitus diuerſitas à numero , qualitate , vel ab vtroque oritur. Nam aut ſolus canit pſallitve , aut plures id faciūt. Súntque voces pares aut diſpares : ſoni ſimiles aut contrarij. Item cantus , & ſonitus ſeparatim vel ſimul exercentur, ab vno,vel pluribus. Quę res diuerſæ diuerſa item nomina ſortiuntur. Nam Συναυλία apud Syneſium eſt ſonitus citharæ vel alterius inſtrumenti cum tibia,id eſt,mixta ſymphonia & multiplex.Si diſpares voces accinant quarum per ſe contraria ratio atque natura , vt grauis & acuti , fit quod ἀντίφωνον vocat Philoſophus : vulgò *chanter en parties, & faire la muſique*: qui dulciſſimus eſt concentus ex contrariorum mixtura & temperatione æquali , vt in Dià paſôn & Dis-Dià paſôn,vulgò *à l'octaue,& à la double*: vnde concordia diſcors Ouidio , & ſymphonia diſcors ab Horatio dicta eſt. Sic ἀντιφωνεῖ ὑπάτη πρὸς νήτην, id eſt , accinit ima chorda ad ſummam, non poſituræ ratione ſed ſoni. Id in voce eſt obloqui , vt Poeta ait,Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum. Eſtque ἀντίφωνον , id eſt,vulgò *contrepoint* , ſymphonia ſimplex,aut mixta. Concentus quos dicimus *accords*, id eſt,ſymphoniæ(generatim ſumpto vocabulo)ſimplices ſunt cùm vnus ad vnum,id vocamus *vn dus* : id eſt , συμφωνία ſpeciatim dicta. Mixta,cum duo duobus reſpondent contrariis vulgò *chanter à quatre parties.* Porrò ſymphoniæ contraria, eſt διαφωνία , id eſt,vocum diſcordia , vel ſonorum diſcrepātia atque contrarietas : παραφωνία verò in eorum abſurditate notatur,cùm vel abſona vox vel ſonus ſymphoniam peruertit : quod facilius deprehenditur quum aſſa voce canitur, id eſt,pura voce nec adhibitis inſtrumentis. Nam cantus ad ſonitum præſertim lyræ , μελῳδία nominatur , vt μονῳδία, lyræ præcipuè ſonitus non adhibita voce : cui contraria συνῳδία, qua voce etiam pro Latina vſus eſt Cicero. Donatus alia ratione συνῳδίαν accipit in tibiarum imparium concentu ad Dià-paſôn,vulgò *haultbois accordez à l'octaue*: & ὁμῳδίαν in tibiis paribus,id eſt,ὁμόφωνοι ſonantibus, *accordees en vniſon*.Lege de ſymphoniis Ariſtotel. in Problematib. Segmat. 19.vbi Quæſt.38. Συμφωνία definitur,κρᾶσις λόγον ἐχόντων ἐναντίων πρὸς ἄλληλα , id eſt,contrariorum inter ſe rationem habentium ſiue proportionem,temperatio. Quod de harmonia dictum intelligere quæ prius contraria conciliat , & ex concentu efficitur. Nam, vt ait Plato in Sympoſio,ἡ γὰρ ἁρμονία, συμφωνία ἐστί: συμφωνία δὲ,ὁμολογία τις,ὁμολογίαν δὲ διαφερομένων,ἕως ἂν διαφέρωνται,ἀδύνατον εἶναι.

Σύμφωνον,ου,τὸ,conſonans,conſonantia,pactum.

Σύμφωνος,concors,conſonans,reſpondens.ῥίμαι καὶ σύμφωνοι πράξεις,Plat.de Leg.

Συμφώνως,concorditer:vnde concordiſſimè Cic.

Σύμψαυσις,contactus.

Συμψαύω,contingo,coniungor. συμψαύουσι,contactu mutuo iunguntur.συμψαύοντα,inuicem contingentia.

Συμψάω,μ.ήσω,corrado,contero,συντρίβω , ἀφανίζω,confundo & perturbo alicuius veſtigia ne amplius appareant , συγχέω. Tranſlatè dixit Herodot. τῶν τις ἱερῶν ἔχοντα τὸν κλεινὸν ὑπὸ ποταμοῦ ... ἀναβαίνοντα ... συμψήσας ὑποβρύχιον οἴχεσθαι φέρων,ipſum abolens, ſubducens ex oculis & ſubmergens. Iamblichus,... συμψήσας ὁ ποταμὸς ... contorquens vorticibus. Συμψῆσαι, ἀντὶ τοῦ συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ φανείη ὁ τύπος ... Ariſtophan. νεφ. ... συμψῆσαι,i.complanare & adæquare arenam,videlicet vt corporis veſtigium deleretur.

Συμψηφίζω,μ.ίσω,π.ικα,computo.Actiu.Luc.c.19. καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν,eorum pretia ſupputarunt.

Σύμψηφος,ου,ὁ,eiuſdem ſententiæ, adſtipulator , ſubſcriptor & approbator Gel.Plat.2.de Rep.σύμψηφός σοι εἰμὶ,ἔφη , τούτου τοῦ νόμου,huic legi tecum ſuffragor.συμψήφους λαμβάνω , mihi ſuffragantur,idem in Leg.

Συμψήχω,corrado:item contero.vnde συνεψηγμένα,contrita.

Συμψιθυρίζω,q.d.conſuſurro,vnà ſuſurro.

Συμψυχία,vnanimitas Liu & Plaut.animorum concordia,Greg. Nazanzen.

Σύμψυχος,ὁ,vnanimis,eiuſdem ſententiæ.Vtitur Paulus c.2.ad Philippenſ.

Σὺν,& Atticè ξὺν , Præpoſitio eſt,& ſignificat cum, ſempérque cum Datiuo conſtruitur. σὺν θεῷ , Dei pace impetrata : Deo exorato : Dei permiſſu . Contrarium illi quod eſt apud Plautum in Pœnul. Nam ego infelix diis meis iratiſſimis. Sophocl. in Aiace , τὰχ' ἂν γνοίημεθ' ἀμοὶ σὺν θεοῖς φρονεῖν , id eſt, μετὰ τῆς βουλῆς τοῦ θεοῦ. Plato in epiſtol. σὺν θεῷ εἰπεῖν dicit bis verbis , τὸ ἀφ' ὧν εἰς τὸ μηδέν , σὺν θεῷ εἰπεῖν , ὀρθῶς ἔχεις,ea

autem in præſens, Dei quidem gratia, bene ſe habent. Ibidem, ἀγαθῇ τύχῃ, σὺν θεῷ εἰπεῖν, id eſt, Deo iuuante. Syneſius, καὶ ἐπιτύχω τοιαύτου, σὺν θεῷ δὲ εἰρήσθω, quod dicitur deprecandæ inuidiæ cauſa, quaſi dicatur, verbo abſit inuidia, φθόνος ἀπέστω. Ariſtophan. Pluto, οἴμαι γὰρ, οἴμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. De præſenti: Xenoph. [illegible] σὺν θεοῖς [illegible]. Terent. in Adelph. Eſt diis gratia vide hæc fiant. Σὺν θεῷ [illegible], Herodotus de Cræſo, quod diuino inſtinctu dictum eſt. Plato, ὅς τι σὺν θεῷ εἰπεῖν, [illegible], quod vtinam Deo beneuolente & propitio, aut cum bona Dei venia dictum ſit: vt σὺν Ἀδραστείᾳ. vide Νέμεσις. Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ καὶ ὀδύρεται, Deo volente quiſque ridet atque flet. vide Eraſm. in Adag. Σὺν τοῖς θεοῖς, diis fauentibus Ariſtophan. ſic & Xenophon, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ad tuum commodum pœnas exigere. Σὺν ἐπαίνῳ ἐκπεσεῖν, laude incido, Thucydid. Σὺν νόμῳ, ſecundum legem, Plato in Legibus. σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, Xenophon. ſecundum legem iudicium ferre. Capitur etiam σὺν pro ἐν. Odyſſ. [illegible] σὺν νήεσσι, in nauibus. Σὺν χρόνῳ, tandem, ad tempus aliquādo tempore. Aliquando ſubauditur abſque Pronomine αὐτῷ. Apollonius Rhod. Significat autem ſine caſu pariter, vnà, ſimul, vt σὺν δὲ [illegible], &c. atque vnà, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Σὺν in compoſitione, id eſt, vnà, ὁμοῦ, ἅμα, ſimul, pariter, communiter, vt σύμβουλος, συνῳδός. Aliquando non plus ſignificat quàm ſimplex, ornatúſque cauſa ponitur, vt in Συμπαραμένω, συμπολίτης, quod & in aliquibus Latini imitantur, vt in condocefacio, commemini. Aliquando adiuuat vim verbi, gratiámque addit, vt συντελῶ, ad conſummationē confero. Interdum ſignificat contractionem ſenſim procedentem, vt σύνοξυς, ſenſim mucronatus, in mucronē deſinens.

Σῦ, ſuem, cum circunflexo, à Nominat. σῦς.

Συναγάλλομαι, vnà exulto, Naz.

Συναγανακτέω, ſimul conqueror, ſimul ſum ſollicitus.

Συναγανάκτησις, indignatio, quaſi condolentia, officium.

Συνάγγελος, ου, ὁ, ſocius qui vnà mittitur.

Συναγχίς, propè, in propinquo, Hermog.

Συναγείρω, μ. ερῶ, congrego, cogo, aduoco, colligo, συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω. Actiu. Accuſatiu. συναγείρω στρατιὰν, comparo exercitum. [illegible]

Συναγελάζομαι, aſſocior, gregatim dego, congregor & adgregor.

Συναγελάζω, μ. άσω, π. ακα, coniungo, congrego, concilio, ſocio, conſocio.

Συναγελασμός, οῦ, ὁ, congregatio, grex, concilium, cœtus, conſociatio Cicer.

Συναγελαστικός, congregabilis Cic. συναγελαστικὰ ζῷα, quaſi dicas ἀγελαῖα.

Συναγηόχει, comportauerat.

Συναγηοχέναι, collegiſſe, aggregaſſe: à verbo Συνάγω. Vide ἀγηοχώς.

Συνάγκεια, ας, ἡ, conuallis, locus vbi duæ valles conueniunt: ὁ [illegible], Suid. Theoph. de cauſ. c. c. 2. [illegible] vbi tamen corruptè συνάγκεια.

Συνάγρις, piſcis nomen Ariſt. vide & Athen.

Σύναγμα, τὸ, collectio, ſedimentum lotij. Galen. expon. in Gloſſ. per [illegible], vtitur Hippocr. 6. Epidem.

Συναγορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul aduoco, conſentio, concordo, in iudicio defendo, patrocinor, adſum, συνδικῶ, [illegible]. συναγορεύω σοι ταῦτα, in his tibi aſſentior: tuā orationem comprobo, Thucydid. [illegible] οἱ μάντεις, [illegible], quæ ad placationes deorum vates fieri mandabant, confecta ſunt, Plutarchus in Fabio. Lucia. [illegible]

Συνηγορῶ, defendo. Gaza de Senect. [illegible] συνηγόρησα, [illegible], cauſarum illuſtrium quaſcunque defendi, orationes conficio. [illegible] τῆς ἡδονῆς, i. voluptati primas defendiſſe partes, Ariſt. l. 1. Ethic. ca. 12. vide Συνηγορεῖν.

Συναγρόμενος, pro συναγειρόμενος, congregatus.

Συνάγχη, ης, ἡ, angina. Celſus libro & capite quarto. Vt hoc autē morbi genus circa totam ceruicem, ſic alterum æquè peſtiferum acutúmque in faucibus eſſe conſueuit. Noſtri anginam vocant, apud Græcos nomen prout ſpecies eſt. Interdum enim neque rubor, neque tumor vllus apparet, ſed corpus aridum eſt, vix ſpiritus trahitur, membra ſoluuntur, id συνάγχην vocant. Interdum lingua faucéſque cum rubore intumeſcunt, vox nihil ſignificat, oculi vertuntur, facies pallet, ſingultúſque eſt, id ὡς συνάγχη vocatur. Illa communia ſunt, æger non cibum deuorare, non potionem poteſt, ſpiritus, eius includitur. Leuius eſt, vbi tumor tantum-

modo, & rubor eſt, cætera non ſequuntur, id παρασυνάγχην appellant. Alexander Trallianus libro quarto, [illegible] συνάγχην [illegible]. Polluci autem libro quarto, συνάγχη eſt [illegible]. Et κυνάγχη, eſt [illegible]. Paulus Ægineta συνάγχην & παρασυνάγχην ab illis diſtinguit. Lege Galenum libro quarto de locis affect. & 3. Prognoſtic. Comm. 20. vbi hoc diſcrimen reprehendit. Lege & in Aphoriſm. 4. Comment. 34. Aëtium Sermon. 8. capite 47. Anginam vulgò vocant *ſquinantie* è Græca voce deprauata. Muneribus corruptus Demoſthenes vt taceret, ſe συνάγχην pati cauſabatur: è populo exclamauit aliquis ἀργυράγχην eſſe, quaſi argentanginam, non anginam. hiſtoria eſt apud Gellium libro vndecimo, capite nono. Κυνάγχην dici ait Aretæus libro primo, à canibus huic morbo obnoxiis. vide ὑάγχη. Caue confundas cum tonſillis, qui morbus παρίσθμια & ἀντιάδες.

Συναγχικός, angina laborans, Gal. ad Glauc.

Συνάγω, μ. άξω, π. ηχα, congrego, colligo, conduco, id eſt, ſimul duco: ſicut Cicer. Rhetor. vltim. Virgines locum in vnum conduxerunt, id eſt, coegerunt. Actiu. Accuſatiu. συνάγω ἐκκλησίαν, Thucydid. [illegible] ψυχὴν, Nazanzen. Matth. capite ſexto, Οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, neque cogunt in horrea. Συνάγω, contraho quod apertum eſt, id eſt, claudo, glomero, coarcto, cōiungo. Ariſtotel. de partib. 3. & de hiſtor. ſecundo, [illegible] συνάγεσθαι καὶ διαστέλλεσθαι ἡ φάρυγξ. Et in 2. hiſtor. de pinnophylace, [illegible] τὰ ὀστρακόδερμα. Συνάγω, conſocio, concilio, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω. Herodianus tertio, [illegible]. Xenophon, συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare, affinitatem iungere. Ariſtoteles de mundo, τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ, marem cum fœmina coniunxit. Homerus Iliad. β, dixit ἵνα συνάγωμεν ἄρηα, vt prælium committamus. τὰς ὀφρῦς συνάγειν, ſupercilia contrahere & mœſtum eſſe, Ariſtophan. [illegible] συνάγοντες πρῷραν, proram acuminantes, Herodot. συνάγεται εἰς ὀξὺ, in acutum ſe colligit. Συνάγω, intendo, augeo, [illegible], αὐξάνω. Gregorius, [illegible]. Συνάγω, conquiro, conflo, comparo, committo, συμβάλλω. συνάγειν τὸν βίον, comparare victū. συνάγειν τὰ συσσίτια, conuiuendi legem ſancire, Plato de Legib. συνάγειν φθόνον, conflare inuidiam, Demoſthen. συνάγω εἰς ἕν, eodem coniicio, adduco, redigo, idem. συνάγω εἰς ὀλίγον, in anguſtum redigo, Thucydid. συνάγειν εἰς χεῖρας, conſerere manus, Plutarchus in Publico. [illegible] συνάγειν εἰς χεῖρας, id eſt, manus conſerere incipientibus ipſis. Et συνάγεσθαι non eſt ſimpliciter conuenire, ſed in concionem aut in concilium congregari, ac veluti conſpirare. συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, in eccleſiam conuenire, Actorum Apoſtolorū vndecimo. συνήχθησαν εἰς τοῦτο [illegible], per omnia in hoc cōſenſerunt. Plutarc. in Numa. [illegible], alia ne inducta quidem ſunt, aliis periti non vtūtur, id eſt, non ſunt lege ſtatuta, Ariſtoteles ſecundo Politic. capite tertio. Συνάγειν, vnà bibere, compotare. Athenæus libro octauo, ἔλεγον δὲ συνάγειν, καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Citátque Menandrum, [illegible] συνάγει [illegible].

Συναγωγεύς, conciliator & congregator, præſes, Plato in Sympoſ. [illegible] ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. Lyſias, συναγωγεῖς μὲν τῶν [illegible] τῶν συνουσιῶν, i. ſodalitatum coactores.

Συναγωγή, ῆς, ἡ, congregatio, compreſſio, coactio, congeries, collectio, cumulus, cœtus, concio, conuenticulum. ſynagoga olim dicebatur eccleſia, vt docet Hieronymus capite primo Prouerb. Salomonis: poteſt etiam accipi vox συναγωγὴ apud Matth. capite ſexto, non pro ſacris cœtibus aut conuentib. locíſve ipſis ſacratis, ſed pro quibuſuis hominum in foro & celebrioribus locis cœtibus ſiue circulis. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, collectio lactis, & copia, Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. συναγωγὴν ἔχον εἰς ὀξὺ, in acutum ſe colligens. ἐν συναγωγῇ τοῦ πολέμου, in cogendo bello. Thucydid. Iſocrat. in Euagora. Συναγωγή, contractio, [illegible], vt: [illegible] non frontis contractione ſeuerus & grauis.

Συναγώγιμος, collectilis, & collatitius. Athen. 8. vnde συναγώγιμα συμπόσια vocantur, & συναγώγια, τὰ ἐκ τῶν συμβολῶν, hoc eſt, συμβολαί: collatitias cœnas dixit. vide σύμβολον.

Συναγώγιον, conuiuium, τὸ συμπόσιον. Athenæus libro octauo, ἔλεγον δὲ συνάγειν, καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ συναγώγιον, τὸ συμπόσιον.

Συναγωγὸς, qui conſtringit, qui contrahit. συναγωγὸς πολλῶν, qui multa colligit, Porphyrius de ſpecie. Plato in Timæo, οἱ μὲν γὰρ ἐν μέρει δεῖ τινος ἀμφοῖν ξυναγωγοῦ γίγνεσθαι: Cicer. quaſi nodum vinculúmque deſiderant.

Συναγωνιάω, vnà cum alio anxius ſum, anxietatis alicuius vel trepidationis particeps ſum aut ſocius Plut.

Συναγωνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, cõcerto, ſocius in pugna ſum, adiuuo, ſum commilito, ſuffragor, opitulor, laboranti & certanti propriè. Plato in epiſtolis, πολλοῖς συναγωνισάμενος, multos meo patrocinio iuui, multos defendi. συναγωνίζομαι ταῦτα, ad hæc conficienda operam meam vnà impendo, Demoſthen.

Συναγωνιστὴς, οῦ, ὁ, commilito, ſocius eiuſdem certaminis.

Συνάδελφος, qui fratrem habet, opponitur que τῷ ἀνάδελφος. Xenoph. [illegible] συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων, &c.

Συναδικεῖν, cum aliquo iniuria aliquem afficio, iniuriæ & iniuſtitiæ ſum ſocius.

Συνᾴδω, μ. ᾄσω, π. ᾖκα, concino, concordo, ſum conſonus, conſono, ſociúmque me præbeo cantanti, conuenio. Neutrum Datiuo iungitur. huic opponitur διᾴδω, i. diſſono. Dicitur etiam συναείδω. Arat. τὰ γὰρ συναείδεται ἔργα.

Συνάεθλος, ου, ὁ, certaminis ſocius & adiutor.

Συναθλέω, adiuuo certamen, concerto, certo cũ. Dat. iung. Chryſoſt. [illegible]

Συναθροίζονται, conueniunt.

Συναθροίζω, μ. οίσω, aggrego, congrego, conuoco, conglobo, coniungo, condenſo, coaceruo, in vnum cogo, ſimul colligo. συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτήν. Plato in Phædone, id eſt, mens congeſta, videtur eſſe idquod Cicer. dicit Tuſculana prima: animus ab omni negotio ſeuocatus & ſecum eſſe coactus. Claudianus l. 1. de raptu Proſerpinæ,

-Audaci promere cantu
Mens congeſta iubet: i. αὐτὴ καθ' αὑτὴν γενομένη.

Συνάθροισις, εως, ἡ, coaceruatio, σύλλογος, cœtus, congregatio, aggregatio, agmen.

Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, congeries, congregatio, congeſtus, id eſt, cõgeſtitia materia, σωρός. Eſt & figura ſermonis, quæ & ſingulis verbis, & plurium verborum coniunctione fieri poteſt. exempla pete à Rutil Lupo. συναθροισμὸς, id eſt, coaceruatio: dicitur quum omnia concertim in vnum conferuntur locũ. vide Quint. li. 8. c. 4.

Συναΐγδην, ſimul, vno impetu, ὁρμητικῶς, ἢ ὁμοῦ, Heſiod.

Συναΐδιος, ου, ὁ, coæternus, συνυπάρχων, æternitatis honore par, vt Filius Patris, Heſyc. vide Συναΐδιος.

Συναικλίαι, αἱ, conuiuia, q. concœnationes.

Συναΐξασκον, ſimul irruebant. Heſiodus, [illegible] i. [illegible]

Συναίμων, ονος, ὁ, conſanguineus, frater. dicitur & ξύναιμος Atticè apud Soph. & συναίμων, ονος, apud Phocyl. [illegible]

Συναίνεσις, conſenſus, comprobatio, apud Theophil. in Inſtit. & Pand. Græcis.

Συναινέτης, comprobator. Bud. in epiſt. prior.

Συναινέω, μ. έσω, π. εκα, comprobo, conſentio, annuo, συνευδοκῶ, συγκατατίθεμαι, συντίθεμαι. Act. Accuſ.

Σύναινος, ου, ὁ, laudis particeps, ὁμόδοξος.

Συναιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, contrahor. [illegible] Phalar. [illegible] ob futurum contracti animo, Plut. in Numa.

Συναίρεσις, εως, ἡ, contractio: Et figura, quando ex duabus vocalibus diuiſis, vna fit ſyllaba & diphthongus, vt [illegible] pro [illegible]. συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, numeri complexus, Naz. (in Orat.

Συναιρέτης, ου, ὁ, adiutor.

Συναιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, contraho in vnum, ſimul complector, quaſi contrahendo, συνάγω, συμβάλλω, συλλήβδην ἀθροίζω, ſimul tollo, συναθροίζω, congrego, confundo. Actiu. Accuſatiu. Plutarchus, [illegible], de ſermone dictum [illegible], id eſt, contrahens in pauca, complexus paucis: dicitur & ὡς δι' [illegible]: nonnunquam breuitatis gratia omittitur infinitiuus, vt apud Iſæum [illegible]

Συναιρέσεις, αἱ, mutuæ percunctationes. Heſyc. [illegible]

Συναίρομαι, auxilior, συμμαχέω. Deponens Accuſat. vt συναίρομαι τὴν δυστυχίαν, hoc eſt, ſubleuo μετὰ τῆς δυστυχίας: & συναίρομαι τὸν κίνδυνον, pro συναγωνίζομαι, vnà periculum ſubeo. Eſt enim συναίρεσθαι, ſimul cum aliis ſuſcipere, [illegible]. Demoſthen. Olynt. prima, [illegible], cum aliis ſuſcipere, in commune conſulere. Interpr. [illegible], fortunæ ſeſe danti inſtare. Herodianus, [illegible] ἐπολέμησαν. συναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου, qui cum cæteris Atticũ bellum ſumpſerunt, Thucydid. συναράμενοι τῶν κινδύνων, qui ſimul periculum ſubierunt, idem Thucydid. id eſt, συνεπιλαβόμενοι. & ponitur Genitiu. pro Accuſatiu. teſte eiuſdem Interp. τοὺς Γαλάτας Οὐίνδικι συναραμένους, Gallos qui Vindici tulerant auxilium, Plutarchus in Galba. ¶Συναίρεσθαι, Heſych. ἐπαίρει.

Συναίρω, ſimul tollo. Ariſtotel. in 2. de gener. [illegible], ſecum auferat. Συναίρω, colligo, confero. Matth. 18. συναῖραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, conferre rationes cum ſeruis. Sic Cicer. ad Attic. quinto, Quid opus eſt, inquam, potius quàm rationes conferatis? Vide in dictione Λόγος. Συναίρω, contraho, contorqueo, συστρέφω, vide Συστρέφω.

Συναισθάνεσθαι, conſentire, ſimul ſentire, συμπάσχειν. Plutarchus de ciuili charitate loquens. συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις. Dionyſius, [illegible], nobis conſcij noſtri ſumus. Dicitur & Συνεπαισθάνεσθαι.

Συναίσθησις, verbum eſt Medicorum apud Gal. 13. Methodi, quæ eſt veluti morbi conſcientia. συναίσθησις κνησμώδης, ſenſus pruriginis, Dioſc. l. 8. c. 2.

Συναΐσσω, ſimul irruo, vnde apud Heſiodum [illegible], i. ſimul irruebant vel in ſe mutuò irruebant.

Συναίτιος, ου, ὁ, conſcius, qui vnà in cauſa eſt authórque alicuius rei velut cauſa adiuuans ſiue adiutrix. Συναίτιον apud Medicos quod per ſe quidem poteſt inducere morbum, facit id tamen cum alio: ſic definit Herod. author Medici falſò adſcripti Galeno. τὰ συναίτια, adminicula cauſarum principalium, ſecundæ cauſæ. Phyſici συναίτια, id eſt, quaſi concauſas vocãt, quæ & στοιχεῖα, elementa, cauſas internas & ſubſtãtiales. πάντα συναίτια γίνεται φθορᾶς, omnia dant cauſam emoriendi, Theophraſtus libro quinto, de Cauſis plantar. Cicer. cauſæ adiuuantia vocat τὰ συναίτια. vide αὐτοτελῆ αἴτια in αἰτιατικός. & Συναίτιος.

Συναιχμάλωτος, q. concaptiuus, captiuitatis ſocius. vtitur Apoſt. c. vlt. ad Rom.

Συνάοχος, ου, ὁ, auxiliator, ſocius in bello, ὁ σύμμαχος. Suid.

Συναιώρησις, q. eleuatio, συνάρτησις.

Συνακμάζω, vnà adoleſco, eodem tempore vigeo & clareo. συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruiſſe.

Συνακολασταίνω, vnà cum aliquo intemperanter viuo.

Συνακολουθέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul ſequor, comitor, conſequor, aſſector, conſector Terent. correſpondeo. Neutrum, Datiuo iungitur. Plato epiſtola ſeptima, ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, ſequere nos ad Dionyſium, id eſt, veni nobiſcum ad. Et tranſlatè, vt συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ, Idem de leg. τοῦτο συνακολουθῶ, hoc concedo, Idem ibid.

Συνακόλουθος, ου, ὁ comes, conſectator, vt Ciceroni conſectatrix.

Συνακούω, ſimul audio.

Συνακρατίζομαι, vnà iento, vnà offulas meraco imbutas in ientaculo comedo.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, ſubligaculum Cicer. vel ſubligar Mart. femoralia Sueton. vulgò vn brauer, id eſt, bracæ, [illegible]. Ioſephus de Antiquitat. [illegible]

Συνα[illegible], ου, τὸ, accumulatio, συνάθροισμα, Heſych.

Συνακτικὸς, collectiuus, congregatiuus, aptus ad colligẽdum ſeu cogendum. Συνακτικὴ δύναμις, vis contrahendi & cogendi.

Συναλγέω, condoleo, & Cicer. condoleſco, commiſereſco, συμπάσχω. Sophocl. [illegible] τύχας, id eſt, [illegible], qui dolemus vicem eius. συναλγῶ σοι, tuã vicem doleo. συναλγεῖν, ſimul angi, συμπάθειαν ἔχειν, Bud. in epiſt. poſter.

Συναλεαίνω, conſoueo Catoni, concaleſacio Cic. apud Plut. calorem adiuuo.

Συναλείφω, μ. είψω, π. ειφα, ſimul vngo, quaſi coungo, collino Horatio, & collinio Columellæ, oblino, illino. Συναλείφω pro ἐξαλείφω, expungo, obduco, interlino, deleo. Ariſtotel. Rhetor. libro ſecundo, [illegible]: τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, id eſt, in os laudare aſſentationis eſt: & alicuius bona quidem (ſiue illa ſint animi aut fortunæ) ſupra modum attollere, vitioſa verò obducere atque obſcurare. Lyſias in Apologia de nece Eratoſthenis, [illegible] dixit, i. delere & abrogare.

Συναληθεύειν, ſimul verum eſſe. συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ſimul eſſe veras propoſitiones, Ariſt. in Dialect.

Συναλίζω, μ. ίσω, π. ικα, congrego, cogo, συναθροίζω, συνάγω. vnde apud Lucianum συναλισθῆναι, congregari. fit enim ἁλίζω ab ἁλία, qui eſt hominum collectus & congregatus cœtus, conuentus. Herodotus in Euterpe de Pherone Ægypti rege loquens ait ipſum ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα [illegible], id eſt, quum in vnam vrbem mulieres

res congregaſſet, omnes cum vrbe ipſa ſubiecto igne cremaſſe. Actorum Apoſtolorum capite primo, καὶ συναλιζόμενος (ſupple αὐτοῖς) παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, & congregans ipſos. Alioqui συναλιζόμενος Paſſiue capitur: exponitque Heſychius συναλιζόμενος, & συναλισθεὶς, per συναχθεὶς, συναθροισθείς. Valla cum Epiphanio legit συναυλιζόμενος in illo ſcripturæ loco: Quod idem eſſet ſi Suidæ credimus, cum συναυλίσαι, id eſt, συναθροῖσαι, συνάξαι. Et συναυλισθεῖσαι, συναχθεῖσαι, Addit & exemplum: Συναυλισθέντες οὖν οἱ συμμαχοι βλασφημοῦντες αὐτὸν ... τὰ μέρη τῶν ... At vetus interpres noui teſtam. vertit conueſcens, quia Græcus ſcholiaſtes expoſuerat per συνεσθίων, κοινωνῶν ἁλῶν καὶ τραπέζης: tanquam hoc verbum ab ἁλὶ Datiuo fieret: i. à ſale, quod inſulſum eſt, licet ſenſus non reclamet.

Συναλλαγή, ῆς, ἡ, κοινωνία, ὁμιλία, ἀμοιβὴ, συμβάσεις, commercium, conciliatio. Sophocl. λέγεις δ' ἐμοὶ ... ἐν ξυναλλαγῇ λόγων, i. commercio ſermonis.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, commercium, conuentio, cōtractus, συμβόλαιον. Ariſtotel. Rhetor. primo, ἔτι δὲ ... πολλὰ τῶν συναλλαγμάτων, καὶ τῶν ἑκουσίων, κατὰ συνθήκας, commerciorum etiam voluntariorum magna pars pactis & conuentis continetur. Gaza de Senect. συνάλλαγμα ἔχει πρὸς τὴν ἀρετὴν, cōmercium habet cum virtute. Vlpianus de verborum ſignificat. libro 19. Contractum autem, id eſt, vltrò citróque obligationem, quam Græci συνάλλαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem, locutionem, conductionem, ſocietatem. Συναλλάγματα, inquit literatiſſimus Budæus, id eſt, commercia, duorum ſunt generum, ἑκούσια, καὶ ἀκούσια: (voluntaria, & non voluntaria) ἀκούσια ſunt, ait, κλοπὴ, μοιχεία, φαρμακεία. Ego verò furtum, homicidium, veneficiúmque συναλλάγματα eſſe fateor, commercia propriè dici poſſe, nego. Nam, vti idem Vlpianus docet titul 19. Commercium eſt emendi vendendique inuicem ius. A qua finitione hæc dicta excluduntur. Et tamen hæc ſunt Ariſtotel. verba, Ethicorum libro quinto, ἐκούσια καὶ λέγεται ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν συναλλαγμάτων τούτων ἑκούσιος, τὰ μὲν πρᾶσις, ὠνὴ, δανεισμὸς ... τὰ δὲ ἀκούσια ... κλοπὴ, μοιχεία, δουλαπατία, ψευδομαρτυρία. Quo loco commercia transferens erraueris: non enim Latina vox συναλλάγματα ἑκούσια καὶ ἀκούσια complectitur. Quod aliud igitur vocabulum? *Actiones*. Nam Philoſophus vno συναλλαγμάτων nomine, commercia, conuentiones omnes & cōtractus, omnia etiam delicta comprehendit, quas Caius Iuriſconſ. in illa ſummi iuris diuiſione *Actiones* appellat, vt generalem verbi Græci ſignificationem æquè generali verbo Latino redderet. Quare συνάλλαγμα propriè mutuorum cōmerciorum eſt, quo olim ſola permutatione exercebantur. Sed inde omnibus omnium generum commerciis eſt communicatum, ita vt contractus, conuentiones & pacta omnia contineat: quin & ad delicta productum eſt, quæ à commerciis & contractibus planè ſeparantur. Συνάλλαγμα quod ἀπὸ συναλλάττω fit, non ſolùm συναλλάξαι ſignificat, de qua dictum, ſed etiam τὴν συναλλαγὴν, i. conciliationem καὶ συμβάσιν, Heſyc. σύνταξιν.

Συναλλακτὴς, οῦ, ὁ, conciliator, Lactant. καταρτιστὴς, συνηγορός, ... Heſyc.

Συνάλλαξις, commutatio, Plato in Leg.

Συνηλλάσσοντο, i. συνίσταντο, reconciliabantur, Thucyd.

Συναλλάττω, μ. άξω, π. αχα, commuto, permuto, paciſcor & contraho, contractus conuentaque ineo, commercium habeo, συμβάλλω. Ariſtotel. 8 Ethicor. Οὐχ ὁμοίως δὲ συναλλάξαντες καὶ διαλυόμενοι ἐγκλήματα γίνεται ... ὅταν μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν ... συναλλάξωσι καὶ διαλύωνται, tunc controuerſiæ oriuntur & iudicia intenduntur, quando non eadem concordia contrahunt pactiones, contractáſque diſſoluunt. Idem ... ἀπὸ τοῦ ... συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis verſantur. Συναλλάττω, concilio, συνάγω, tranſigo. Sophocles, ... συναλλάξας ... vnde eſt in his conciliatus, id eſt, συναλλαγὰς ἔχει ... Euripid. συναλλαχθεῖσα γάμοις, Thucydid. συναλλαγῆναι πρὸς ἐκείνους, cum illis tranſigere. Idem, συναλλαγῇ reconcilietur. Συναλλάττειν τινὶ, eſt συντυγχάνειν καὶ κοινωνεῖν, rem habere, verba facere. Sophocl in OEdip. εἰ ... ξυναλλάξειε ... τὸν πρέσβυν ..., ... & ſi nondum cum eo congreſſus ſum. Idem ... συναλλάξας ...

Συναλλοιόω, ſimul altero, ſimul immuto.

Συναλοάω, contero, cōtundo, & conſtringo, vnde συναλοῶντες apud Plut. συναλοιάω, idem Athen.

Συναλοιφὴ, vocalium commixtio, vnio duarum ſyllabarum, quā tum ad vocales in vnam: a verbo συναλείφω. Eius modos ſeptem recenſet Tryphon in Append. Vide & Quintilian. li. 9. cap. 4.

Σύνδυο, ſimul, vnà, in Epig.

Συναλητεύω, vnà erro, Phalaris.

Σύναμμα, τος, copula, vinculum aſtringens, Ariſtot. in 4. de part. Animal.

Συναμπρεύειν, comiti vnà funem helciúmque trahere. vide Ἄμπρον, quod funem extentum ſignificat, & ἀμπρεύειν τὸ ἕλκειν, vt inquit Heſych. Ariſtoteles libro ſexto Animal. de mulo Athen. loquens, ὅς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ γῆρας, συναμπρεύων, ... τὰ ζεύγη ... ὥστε ... Plinius ita expoſuit libro octauo, Eo mulo gauiſi Athenienſes, cùm templum in arce facerent, quòd derelictus ſenecta ſedentia iumenta comitatu niſuque exhortaretur, decretum fecēre, quo caueretur ne frumentarij negociatores ab incerniculis eum arcerent. Quod & Plutarchus in Catone maiore ſic extulit, Μίαν δὲ ... ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰ ἔργα, τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ... συμπαρατρέχειν καὶ συνεπισπεύδειν ... ἐψηφίσαντο. vide Ἄμπρον.

Συναμύνειν, βοηθεῖν, Eurip. Datiu.

Συναμφότερος, vtrunque ſimul. Plato epiſtol. 8. εἴ τι συναμφότερον, &c. συναμφοτέρου, vtriuſque, Nazanzenus in Orat. Dicitur tam ſingulariter, quàm pluraliter, vt & ἀμφότερος, tametſi aliter Budæus cenſuerit. vide ſuprà Ἀμφότερος & Ἀμφοτέρως. συναμφότεροι, vtrique, Herodotus. ὁπλῖται καὶ ψιλοὶ ξυναμφότεροι χίλιοι, mille tam leuis quam non leuis armaturæ, Thuc. συναμφότεραι νῆες, vtraque claſſis, idem.

Συνάμφω, ſimul ambo, vtrunque. Polybius in primo, οἱ συνάμφω ... πρὸς ἀλλήλους id eſt, συναμφότεροι. Philo de mundo, συνάμφω διηρευνῶντες ..., vtrunque expendentes de re ſtatuere.

Συναναβὰς, ſimul aſcendēs, qui ſimul aſcendit. συναναβᾶσαι, quæ ſimul aſcenderunt.

Συναναβλαστάνω, ſimul genita protrudo Theoph.

Συναναγκάζω, τὸ καταναγκάζω, quod etiam προσαναγκάζω dicitur, cogo, vi perficio. Xenophon, καὶ ... συναναγκασθέντες ... Polybius, οἱ δὲ μὲν, ... συναναγκάζουσι ...

Συναναγυμνόω, μ. ώσω, ſimul nudo.

Συναναδίδωμι, vnà digero. vide Ἀναδίδωμι.

Συναναζέω. Dioſcorid. libri primo, capite 33. ... συναναζέσαι αὐτῷ, adiecta alia aqua, fac ſimul cum ea ferueat, à συναναζέω, conferuefacio, vel feruere facio.

Συναναιρέομαι, ſimul perimor, ſimul auferor.

Συναναιρέω, ſimul perimo, vnà de medio tollo.

Συνανάκειμαι, ſimul accumbo. Matth. capite nono, καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ.

Συνανακεράννυμαι, miſceor. συνανεκράθη θεῷ ὁ ἄνθρωπος, Nazanzenus in Orat. homo Deo in vnitate perſonæ coagmentatus eſt: ſic Moſellan. de Chriſto. vnde

Συνανακραθεὶς, admixtus, commixtus. Lucianus, πιεῖν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, aconito mixtam amicam inuitationē bibere, vel aconito temperatam.

Συναναλίσκω, ſuppedito, χορηγῶ, hoc eſt, non malignè præbeo neceſſaria, vnà ſumptum facio. Xenophon in ſecundo Ἀπομν. de vero amico loquens, συμβουλεύει τὰ μὲν συναναλίσκειν, τὰ δὲ συμπορίζειν.

Συναναμίγνυμι, vnà miſceo, intermiſceo, commiſceo, commercium habeo.

Συνανάμιξις, commixtio, commercium, amicitia.

Συναναπαύομαι, ſimul accumbo, ſimul quieſco. συναναπαύσωμαί σοι, tecum conquieſco.

Συναναπείθω, ſimul ſuadeo, cohortor, commoneo.

Συναναπέμπω, ſimul tranſmitto.

Συναναπλέκομαι, implicor.

Συναναρπάζω, ſimul ſurſum rapio & traho.

Συνάναρχος, ου, ὁ, coæternus, principij quoque expers.

Συναγωνίζω, ſimul dimico.

Συναναστρέφομαι, μ. ψομαι, π. ἔστραμμαι, ſimul verſor cum aliquo Depon. abſol. Dat. etiam iungitur, vt συναναστρέφομαί σοι, tecū verſor, Plut. in Lyc.

Συναναστρέφω, reuerto, recedo. συνανέστρεφον πάντες, &c. omnes conuertebantur, Plut. in Galba.

Συναναστροφὴ, conuerſatio Quintil.

Συνανασώζω, Plut. in amatorio, vnà cum alio recupero, ſeruo, è cæde libero.

Συνανατέλλομαι, coorior Cic. Depon. Dat.

Συνανατρίβομαι, verſor cum, conflictor cum.

Συνανατρίβω, ſimul tero, permiſceo, contero, confrico.

Συναναφέρειν, ſimul euehere. συναναφέρει τὸν ἑαυτῷ καὶ κόσμον, Naz. in Orat. ſecum ſubuehit & mundum.

Συναναφλέγω, concremo, ſimul vro.

Συναναφύρω, & vſitatius συναναφύρομαι, cum ſcortis volutor: cum Datiu. vt Luc. ... τὰ γυναιξὶ συναναφυρόμενον.

Συναναχορεύω, ad numerum circumago, chorum duco, replicor, vnà ad numerum moueor. Datiu. vide Ἀναχορεύω.

Συναναχρώννυμι, quaſi dicas, concoloro: συναναχρώννυμαι, quaſi dicas concoloror, id eſt, ex coniunctione cum aliquo colorem capio.

Συνανάχρωσις, εως, ἡ, contagium quod ex contactu naſcitur, coniunctio corporum, Plutar.

Συνανείργω, cohibeo, contineo. Ariſtotel. in primo de Animal. de reſpiratione loquens, συνιέναι γὰρ αὐτὸ τὰ θύραζε εἰσιόντα, καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τοῖς ζώοις ἐκκρίνεσθαι συνανείργοντα τὸ συνάγον καὶ σφίγγον.

Συνανέλκω, in altum ſimul rapio.

Συνανηβάω, ſimul reiuueneſco, ſeu renouor & reuigeſco Themiſtocl.

Συνανθεῖν, ſimul florere.

Συνανθρωπεύομαι, vel

Συνανθρωπεύω, &

Συνανθρωπέω, καὶ

Συνανθρωπίζω, μ. ίσω, π. ικα, cum hominibus dego, cum hominib. verſor: vt apud Syne. οἱ δὲ ἄγγελοι τὸν ἀγγέλων πλεῖν, ὁ τοσαύτην χρόνον συνανθρωπεύσαντα, ἀμέτοχον ἀπολαύσεως τῆς ὕλης: vbi oſtendit præter Chriſtum, ne angelum quidem labis immunem & contagionis humanæ tanto tempore cum hominib. verſari potuiſſe. Theophraſtus libro tertio & capite tertio de hiſtor. plantar. ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσευσιν, animalia manſueta & cicuria, Ariſtotel. quinto hiſtor. Plutarch. in Politic. præcept. συνανθρωπίζων τοῖς πολλοῖς βουλόμενος, hominem dicit plebicolam & ad popularitatem ſe componentem. Athenæus de canibus, τί, τὸ συνανθρωπίζον ζῶον καὶ ἐλευθέριον ἐστὶ καὶ φυλακτικὸν [illegible], Dicitur etiam ἐνανθρωπεῖν καὶ ἐνανθρωπίζειν.

Συναντιᾶσθαι, condolere, contriſtari Columel. συνάχθεσθαι, [illegible] Pollux.

Συναντάομαι, &

Συναντάω, μ. ήσω, π. ηκα, obuiam eo, obuiam progredior. Neutrum Datiu. iungitur. Heſiodus, οἵ κέν μοι συναντῶσιν, qui illis occurrunt. Sic pro ἀπαντᾶν, Herodian. [illegible]. Eccleſiaſt. capite ſecundo, καὶ εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου, ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεταί μοι, & dixit mecum in corde meo, quod vt euentus eſt rerum ſuarum imprudenti, perinde quoque conſilia reſpondebunt. Actorum cap. 20. τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς, quæ in ea obuentura ſint mihi, ignorans.

Συναντέω occurro. Nonn. [illegible] συναντεῖ.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occurſus, interitus, occaſus, euentus. vnde συνάντημα ἓν συναντήσεται αὐτοῖς, in vnum & eundem exitum incurſuri ſunt, Eccleſiaſt. c. 2.

Συναντιάζειν, occurri, Soph.

Συναντιλαμβάνομαι, vnà capeſſo, vnà ſuſcipio, vnà incumbo in rē aliquam, opitulor ſeu adiuuo. Datiuo. συναντιλαμβάνομαί σοι, te adiuuo. Lucæ decimo, εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται, vt me adiuuet: συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις, infirmitatibus auxiliatur: vel infirmitates noſtras vnà ſubleuat, Paulus c. 8. ad Rom. συναντιλαμβάνεσθαι, in re quapiam ſuſcepta auxilio adeſſe laboranti.

Συναντιλαμβάνω, idem. Act. Accuſ.

Συναντόμαι, συναντιάω, Depon. Dat. poetic.

Συνάξις, εως, ἡ, collectio, congregatio, conuentus, Euſtat. Sic peculiariter dictus eſt à quibuſdam theologis conuentus qui fiebat ad celebrādam cœnam Domini, item celebratio ipſius cœnæ.

Συναορέω, idem. Pindarus, [illegible] συναορεῖ ἐκτίς, ei comes eſt.

Συνάορος, ὁ καὶ ἡ, pro συνήορος, metatheſi τοῦ α, coniunx, συνηρμοσμένη, nupta, vxor, Euri.

Συναπάγομαι, vnà abducor, vnà abripior, vt ad Galatas capite tertio, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν. Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum ſimulationem. Sic & Petri capite tertio, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ & illorum nefariorum errore abducti, excidant à propria ſtabilitate: ſic τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι dicitur ἀντὶ τοῦ ταπεινοφρονεῖν, id eſt, demiſsè atque humiliter de ſe ſentire Ciceroni. animos ſummittere, quæ eſt ταπεινοφροσύνη, animi demiſſio ſiue ſummiſſio. Eſt vbi vitio vertitur, cùm animi abiectio ex ignauia culpatur: eſt verò vbi virtus eſt, quę humilitas à Theologis appellatur: ob id præcipit Apoſtolus ad Epheſ. quarto, [illegible] ταπεινοφροσύνης. Contrarium eſt ὑψηλοφρονεῖν, ſiue τὰ ὑψηλὰ φρονεῖν, elato eſſe animo atque arroganti, magnificè atque elatè de ſe ſentire quod & Apoſtolus ipſe vetat ad Roman. capite 12. μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, inquit, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, id eſt, non animo elati & de vobis magnificè ſentientes, ſed humiliter atque demiſsè. Alij, Se accommodantes humilibus atque obſecundantes, verterunt: mihi diſplicet nouitas & obſcuritas. Rectè verò dicitur συναπάγεσθαι τοῖς πάθεσιν, obſecundare ſuis affectibus, quod vulgo ſe laiſſer mener à ſes affections: quidam exponunt perinde ac ſi dixiſſet Apoſtol. ſinentes vos ab humilibus quocunque velint duci, eandémque illis viam in omnibus vitæ actionibus inſiſtentes.

Συναπαίρω, μ. αρῶ, π. ῆρκα, commigro. Datiu.

Συναπαρτίζω, coæquo, adæquo, idem quod ἀπαρτίζω, quod ferè abſolutè ponitur, vt Ariſtotel. Politic. quinto, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς vt æquare prudentia & grauitate morum poſſit magnitudinem dignitatis & principatus. Chryſoſtomus, τὸ γὰρ [illegible], τὸν βίον τούτῳ συναπαρτίζεται. Themiſtius in 3. Phyſicôn, [illegible] συναπαρτίζει γὰρ τοῖς [illegible], æqua eſſe magnitudine. ſignificat item abſoluo, deficio: vnde συναπαρτιζομένη ἁμαρτία peccatum perfectum & conſummatum, Baſil.

Συνάπας, omnis, συνάπασα, vniuerſa, Herodot.

Συναπαυγάζομαι, Baſilius. [illegible] καὶ συναπαυγάζεσθαι τὸ φῶς.

Συναπελαύνω, vnà expello, Aphrod.

Συναπεργάζομαι, eſt in re conficienda meam operam accommodo, actioni ſubſeruio: vt fabularum actores ſcriptorésve συναπεργάζεσθαι dicuntur, cùm geſtu, habitu, totaque actione rem quæ geritur ita referunt & imitatione repræſentant, vt hæc ſubiecta oculis appareat, nec narrari, ſed fieri videatur. Ariſtoteles in Poetica, δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον. Interpres ita vertit, Cæterùm conſtituere fabulas oportet, & ita elocutione conſtruere, vt quàm maximè rem ante oculos ponant. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον [illegible], Interpres, Proinde quantum fieri poteſt fingendū illud quod ex habitibus naturalibus paratur. At συναπεργαζόμενος eſt qui effingitur & repræſentatur, vt Rhetor. ſecundo. Idem ait, ἀνάγκη τοὺς συναπεργαζομένους σχήμασι, καὶ φωναῖς, καὶ ἐσθῆτι, καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ἐλεεινοτέρους εἶναι, id eſt, Neceſſe eſt eos, qui repræſentātur, formis, vocibus, veſtitu, actione denique miſerabiliores eſſe: al as συναπεργάζομαι eſt vnà cum alio vel aliis efficio, ſeu conficio, in re aliqua efficienda iuuo.

Συναπερείδω, firmiter adigo, impingo, incutio, ἀπερείδω. Vnde Plutarch. in Cicer. καὶ τῷ λόγῳ συναπερείδοντος [illegible], atque interim oratione ſua ſuſpicionem coniurationis in Cæſarem excutiens & impingens, infligénſque, quaſi telum quoddam in eum validè intorqueret & alliderct. Dicitur etiam Συνεναπερείδω. Idem in Cæſare de hac ipſa re loquens, [illegible] τῷ λόγῳ συνεναπερειδομένου αὐτοῦ.

Συναπέσβη, ſimul defecit. vide ἀφίεμαι.

Συναπηρτισμένος, perfectus, conſummatus ab Heſych. & Suid. à συναπαρτίζομαι.

Συνάπιασι, ſimul diſcedunt.

Συναπίστασθαι, rebellare, pro συναφίστασθαι, Herodot.

Συναποβάλλω, ſimul amitto. Act. Accuſ.

Συναπογράφομαι, vide Ἀπογράφομαι.

Συναπόδημος, qui vnà peregrinatur.

Συναποδημῶ, ſimul peregrinor.

Συναποδρᾶναι, vnà fugere, Ariſtoph.

Συναποδύονται, ſimul veſtem exuunt.

Συναποθνήσκοντες, commorientes.

Συναποθνήσκω, commorior Plin. vnà emorior, ſum comes mortis Datiu. συναπέθανον ἀλλήλοις, alternis ictibus transfixi occiſi ſunt, Plutarchus in Publicol. συναποθανεῖσθε, ſimul moriemini, Æſchin. vnde Συναποθνήσκοντες, ſocij erant apud Ægyptios, tanto affectu inter ſe mutuò deuincti ac lege copulati, vt ſi fatale quippiam aut diri caſus alteri contigiſſet, alter tanquam pœnæ ſocius, eundem fortunæ exitum eſſet laturus, vt de Antonio & Cleopatra legimus. Apud Aquitanos huiuſcemodi ſocij Soldurij dicti ſunt, Alexand. Genial. lib. 2. cap. 26.

Συναποκαθαίρω, ſimul purgo.

Συναποκλύζω, ſimul abluo.

Συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo.

Συναπολαμβάνω, ſimul recipio.

Συναπολαύω, ſimul fruor, ſum comes fruendi. συναπολαύει τῶν μερῶν, partium vitia haurit & conſentiens eſt: ſic Gaza in Problem. Ariſtot.

Συναπολείπω, ſimul derelinquo, ſimul deſtituo.

Συναπόλλυμαι, ſimul pereo.

Συναπολογέομαι, patrocinor, συνηγορῶ, Æſchin. Dat.

Συναπομαραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, vnà marceſcere facio, vnà vel ſimul contabefacio.

Συναπονεύω, ſimul nuto, ſimul innuo, Thucyd.

Συναποστῆναι, vnà rebellare, Thucydid. συναποστάντες, qui ſimul rebel-

rebellarunt.

Συναποστάτης, vnà rebellionis ſocius.

Συναποτίκτω, vnà cum partu edo. συναποτίκτει, Plato in primo Politicor. συναποτικτόμενα apud eundẽ ſunt congenita & σύμφυτα.

Συναπτικὸς, ἡ, ὸ, coniungendi vim habens.

Συνάπτομαι, cohæreo, coeo, congredior, συνάπτομαί σοι τὴν θυγατέρα ἐς γάμον, matrimonio tibi filiam copulo, Lucian. συνάψασθαι κῆδος τῇ θυγατρὶ, affinitatem ex filia feciſſe, Thucyd. [illegible] συνάπτεται, in Epigrammat. congruit. συνήφθην Λητοῖ, cum Latona congreſſus ſum, Aphthon. λόγος ἅπασι συνημμένος, ratio omnibus indita. Nazanzenus in Orat. τὸ συνημμένον, connexum.

Συναπτὸς, ἡ, ὸ, cõtinuus, vt συναπτὰς ἡμέρας, item, ὁ συνάπτων ἢ ἀριθμός. Ariſt. in Concion. χίλια συναπτὰς ἡμέρας λαμβάνειν. Interpr. τὰς συναπτούσας ἢ ἀθρόως τὰς κατὰ ἑξῆς.

Συνάπτω, μ. άψω, α, ῆφα, hoc verbum variè vſurpatur, ſed eius omnis ſignificatio ex actione & tranſitione pendet: vt ſit συνάπτω, contingo, id eſt, vnà tango: & contingere facio. συνάπτω pro contingere facio, id eſt, συνάπτω, copulo, coagmento, coniungo, applico, accommodo & apto, ferrumino, conglutino συνάγω ἢ συναρμόζω, συνίστημι, coaleſcere & coire facio. Theophraſtus hiſtor. plantarum libro nono, ἑτέραν δέ τινα ῥίζαν συνεψομένην τοῖς κρέασι, συνάπτειν εἰς τὸ αὐτὸ, eſſe etiam aliam radicem quæ ſi cum fruſtis carnis coquatur, in vnum ea cõglutinet, id eſt, συμφύειν. ſic Nazanzen. συνάπτειν opponit τῷ χωρίζειν. Xenophon, διὰ τοῦτο ἡ φιλία διὰ [illegible] συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς, id eſt, inter ſe conciliat. συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ, muſicæ coniungit fortitudinem, Plutarchus in Lycurgo. αὐτοὺς συνῆψε τοῖς ὑπὸ Κεκίνναν, eos cum Cecinnæ militibus coniunxit, Idem in Othone. συνάπτειν γάμον, nuptias contraho, Euripid. κῆδος σοι συνάψαι, tecum affinitatem contrahere, idem. συνάπτειν κακὰ κακοῖς, idem Euripid. coaceruare, cumulare. Theophraſtus nono, συνάπτειν μέλη, contrahere mẽbra & comprimere. συνάπτω pro contingo, & committor, id eſt, hæreo alicui rei vel adhæreo, coeo, coaleſco, cohæreo. Plato epiſtola octaua, πρὸς ἃ δὲ νῦν τελευτᾷ, ξυνάπτει δ' αὖ [illegible], ἀρχὴ φανεῖσα νέα, id eſt, continuata quadã ſucceſſione termino apparenti principium nouum ſuboritur. συνάπτομαί σοι, tibi coniungor. συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, vẽtri iungitur, Ariſtoteles libro ſecundo Animal. συνάπτειν ὅρκους, iureiurando coire. Συνάπτω, conuenio, quadro, ἁρμόττω, congruo, conſentaneus ſum. συνάπτοι δ' ἂν ἔχοι, Sophocles, conueniat inter vos. Ariſtoteles etiam de Animal. αἱ δὲ φλέβες ἐκ τῆς καρδίας πρὸς τὴν ῥίζαν συνάπτουσι. Idem, πόρους συνάπτοντας [illegible] dixit, meatus in vnum deſinentes & coeuntes. Συνάπτειν etiam (à mutuo contactu & coitione rerum quæ cõmittuntur & coagmentantur) pro conuenire, quadrare, congruere, conſentaneum eſſe, συναρμόζειν. Ariſtoteles ſeptimo Metaphyſicorum, τὰ δὲ ἐναντία ἢ τὰ γένη ἢ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι, id eſt, conueniunt, eiuſdem ordinis ſunt. Συνάπτω pro cõtingo: vnde pro confligo, concurro, incurro, compero. τύχη δέ μοι συνάπτει πόδα, fortuna me pede contingit, id eſt, contingit meum pedem. Theophraſtus de cauſis plantarum lib. quarto, capite 19. ἢ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην, ſi quid aliud ad hanc dubitationem attinet. Idem. συνάπτει τῇ γῇ, terram attingit, lib. quarti, capite nono hiſtor. plantarum. Dicitur & ab eodem συνάπτει ἐπὶ τῇ γῇ. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus eſt, Herodot. συνάπτουσιν εἰς ἕν, in idem concurrunt, coeunt, Gaza. συνάπτω πρὸς τὴν ἀκμὴν ad florem peruenio ætatis, Ariſtotel. de generat. Animalium. ἕως νεφελῶν συνάψει, vſque ad nubes propinquabit, capite 33. Eccleſiaſtici. συνάπτει τὴν ἀμφισβήτησιν, ad quæſtionem pertinet, Ariſtotel. libro ſecundo Politicorum, capite primo. συνάπτει πως ταῦτα εἰς τὰς δυνάμεις, hæc ad potentias quodammodo rediguntur, Theophraſtus libro ſexto, capite primo de cauſis plantarum. Συνάπτω pro committo & congredior cum hoſte, id eſt, confligo. συμβάλλω, συμμίγνυμι, manus conſero. Polybius libro quarto, συνάψαντες δὲ τοῖς πολεμίοις ἢ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, κατέβαλον μὲν ἐξ αὐτῶν ὡς πεντακοσίους. μάχην συνάπτω σοι, tecum manus conſero. συνάψας τὴν μάχην, qui prælium conſeruit, qui pugnam commiſit, qui pugna congreſſus eſt, Plutarchus in Theſeo. συνάπτοντες ἱππομαχίαν ἀμαζόσιν, congredientes cum Amazonib. equeſtri prælio, Ariſtid. συνάπτειν πόλεμον τοῖς ἀνθρώποις, in homines bellum gero, Philoſtrat. συνάπτω σοι πόλεμον, tibi ſeu in te moueo bellum, Euripid. συνάπτω πρός σε τὸν πόλεμον, tecum bellum contraho, id eſt, gero, Thucydid. συνῆψεν αὐτοῖς, cum eo prælium conſeruit. συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρρησε πολεμίοις, prælio abſtinuit hoſtibus prouocantibus, id eſt, in manus venire cum hoſtibus non auſus eſt, Plutarchus in Pericle. Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, quum Pericles eos ad bellum excitaſſet, Idem in Alcibiade. συνῆπτέ μοι μάχας πρὸς ἐκείνους, mihi cum illis certamen fuit, Herodot. Συνάπτω, commiſceo, cuius

contrarium ponit Nazanzen. in Orat. χωρίζω.

Συναπωθέω, ſimul expello, vnà repello.

Συναραχθεῖσα φάλαγξ, i. συντριβεῖσα, Lucian.

Συναράσσομαι, ferio, confligo & confligor.

Συναράσσω, τοῦ ξυνέριδω, collido, confringo, vrgeo, συμπιέζω, συντρίβω, contundo. Apollonius ſecundo Argonautic. ὅτι οἱ αἰγὸς γόμφοισιν συνάρασσε, contundebat & compingebat eam clauis. Pro conflictor: Ariſtoteles de mundo, συναράσσεσθαι ἀλλήλοις [illegible], &c. Dicitur & Συναράσσομαι. Eſt autem hoc verbum ἐκ τῆς διαλεκτικῆς.

Συναραχθεὶς, laceratus.

Συναρέσκει μοι, mihi quoque placet, Demoſt.

Συναρήγειν, ſimul auxiliari.

Συναρηρὼς, compactus, coagmentatus. Apol. 2. δοιὰς συναρηρότα γόμφοις, i. συνηρμοσμένα.

Σύναρθρος, ου, ὁ, articulatus.

Συναρθροῦσθαι, coagmentari, concinnari, συναρμόζεσθαι apud Hippocratem. Et Συναρθροῦν, compingere, Ariſtotel. Ethicor. ad Nicomach. libro primo: vnde Συνάρθρωσις dicitur compages oſſium à Galeno. τῶν μελῶν συνάρθρωσις, compactio membrorũ Ciceroni.

Συναριθμέω, connumero Hygino, computo, Nazanzenus in Orat. συναρίθμησον τοῖς κτίσμασι, connumera creaturis. Ariſtoteles Rhetor. libro primo, ἀνάγκη τά τε πλείω τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν ἐλαττόνων, συναριθμουμένου τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν ἐλαττόνων, μεῖζον ἀγαθὸν εἶναι, id eſt, cùm vnum aut pauciora in pluribus connumerata ſunt & comprehenſa, ac numerum eum, & tanquam cumulum conficiunt: cùm & ipſa in coagmentatione illa plurium bonorum fuerint. Idem Ethic. ad Nicomach. libro primo de beata vita, ἔτι πάντων αἱρετωτάτην, μὴ συναριθμουμένην. συναριθμουμένην δὲ, δῆλον, ὡς αἱρετωτέραν μετὰ τοῦ ἐλαχίστου τῶν ἀγαθῶν. Alexander exponit συναριθμουμένην per συγκρινομένην, id eſt, collatam aut enumeratam.

Συναρίθμησις, enumeratio Cicer. computatio Plin. quaſi connumeratio.

Συναρίθμιος, qui eodem numero continetur, ac proinde numerum augens, Phalar. cum Geni.

Συναριστάω, ſimul prandeo, Ariſtoph. eſt & Menandri δρᾶμα apud Pol. cuius inſcriptio συναριστῶσαι.

Συνάριστος, apud Xen. & Pol. compranſor Cic.

Συναρμόζω, μ. όσω, α. οσα, coagmento, concinno, concilio, conſocio, συνάπτω. Actiu. Accuſatiu. Xenoph. Χρῆμα, ὥ τι σῶμα συνήρμοσταί σοι, tibi corpus coagmentum eſt & compoſitum. συνήρμοσεν ὄμμα ἐμμάτων, coniunxit oculos, Euripid. συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν, ciuitatem in optimum ſtatum redigere, Plutarchus in Solon. συναρμόζω, congruo, conuenio & quadro, cum Datiuo. Xenophon, οὐδ' αὖ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειεν εἰς φιλίαν, improbi cum probis nunquam amicitiã inire poſſint.

Συναρμολογέω, μ. ήσω, α. ησα, congruenti proportionum ratione cõſtruo & concinno, ſiue coagmento & committo. Paulus ad Epheſios capite ſecundo de Chriſto, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν κυρίῳ, in quo totum ædificium congruenter coagmentatum creſcit in templum ſanctum in Domino.

Συναρμοστὴς, οῦ, ὁ, ſimul præfectus, collega præfecti. Nazanzenus in Orat. ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος, &c. ego huius rei ſum conciliator, ego pronubus ſeu auſpex. Lucianus in Anacharſi, πολιτείας συναρμοστὴν, &c. reipublicæ concinnatorẽ, reipublicæ moderatorem.

Συναρμόττω, τὸ συναρμόζω, cohæreo, coagmentor, congruo, conuenio, quadro: copulo, vincio. Accuſatiu. & Datiuo. Plato in Timæo, δύο δὲ ἀεὶ μεσότητες συναρμόττουσιν, id eſt, congruunt & copulantur.

Συναρπάζω, μ. άξω, & Atticè ῶ, corripio. Ariſtophan. νῦν ταχέως τι ξυνάρπασον, id eſt, arripe. Item citò intelligo, & percipio. Sophocl. συναρπάζω φρενὶ, id eſt, ταχέως συνίημι ἢ καταλαμβάνομαι.

Σύναρσις, εως, ἡ, connexio, compoſitio, ἁρμονία, Heſyc.

Συναρτάω, annecto, appendo, coniungo, colligo ſeu copulo. Euripid. in Medea, συναρτήσας ζυγὸν, &c. συνήρτηται τῇ φλεβὶ venæ connectitur, Ariſt. l. 1. Anim. συνήρτηται πρὸς τὸ γαστρός, alueo annexus ſuſtinetur, idem. συναρτᾶσθαι, i. συμπλέκεσθαι, adhærere. συνήρτημαι pro ἀκολουθῶ, Plut. τὰ τε [illegible] τοῖς γενομένοις ἕπεται ἢ συνήρτηται.

Συνάρτησις, εως, ἡ, colligatio rerum & connexio, ita vt alia ab alia dependeat: vnde pro conſequentia ſumitur ἢ αὐτὴ ἡ συνακολούθησις: conſecutionem etiam dixit Cicer. Plutarchus, τὴν τῶν μερῶν συνάρτησιν.

Συναρτύω, μ. ύσω, α. υσα, συναρμόζω, apparo, inſtruo, adapto. Apol. 2. Arg. ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, nauem ſcutis inſtruentes texerunt. vbi etiam legitur συναρτύναντες.

Συναρχαιρεσιάζω, ire ad comitia ad danda ſuffragia, in petitione

adiuuare, candidato fauere & adeſſe. Plut. in Cæſare, λέγεται εἰς ὑπατείαν ἐκείνῳ συναρχαιρεσιάσαι. Et in Cic. παρῆσαν εἰς τὸ πεδίον συναρχαιρεσιάσοντες.

Συναρχίαι συνεδρίαι, collecti magiſtratus.

Συνάρχαι, collegæ principatus participes.

Συνάρχω σοι, collega tuus ſum, ſum tibi collega.

Συνάρχων, οντος, ὁ, collega. οἱ ἔχοντες, οἱ συνάρχοντες, Demoſt.

Συναρωγὸς, auxiliator, in Epig.

Συνασπίζομαι, &

Συνασπίζω, μ. ίσω, π. ικα, contego, conſtipo, defendo. Actiu. Accuſatiu. Lucian. ἀναβάντες, πάντες ἅμα συνασπίσαντες ἐπ' αὐτόν, conferto agmine & facta teſtudine ipſum aggrediamur. συνασπίσαντες πάλιν, conferto agmine rurſum adorti, Plutarchus in Romulo. Apud Cæſarem in primo belli Gallici facere phalangem, id eſt, συνασπίζειν. Eſtque ibi phalanx ὁ συνασπισμός.

Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, συνέρεισμα, mutua defenſio, quum milites mutuò ſcuta & haſtas obtendunt capiti, teſtudo phalangis, συνασπία. vide in Append. de vocab. militarib. Liuius, Ac teſtudine ad portas ſucceſſit, id eſt, continuata ſcutorum crate ſuper capita: phalange facta, Cæſari. Homerus teſtudinem ita deſcribit Il. ν, φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.

Συνασπισταὶ, commilitones, mutuò ſe defendentes.

Συναχαλάω, idem quod συναχθέω condoleo: & Atticè ξυναχαλῶ Æſchyl. in Prometh. vincto. ὅστις προμηθεῖ, σεῖο ὁ συναχαλᾷ μόχθοις

Συναστράπτω, colluſtror, pariter corruſco, Naz in Orat.

Συνατυχεῖν, vnà miſerum eſſe, Phalar.

Συναύγεια, τὰ, q. colluſtratio.

Συναυδῶ, concino, σύμφημι, aſſentior, συνῳδῶ. Soph. Atticè ξυναυδῶ dixit pro fateor: ab αὐδή.

Συναυλία, ας, ἡ, conſonantia, propriè citharæ & tibiæ, vel alterius organicum tibia, quaſi contibicinium. Athenæus libro 14. ἀεὶ δὲ τὸ αὐλεῖν πρὸς λύραν κατανοεῖς, ὅτι πολλάκις καὶ αὐτὸ ὑμεῖς συναυλίαν ἐκαλεῖτε. Ibidem, ξυναυλία, ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσαυλοῦντος. Trãnſlatè dixit Syneſius in epiſtol. ad fratrem, νῦν πρὸς ἐρήμους αἰγιαλοὺς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα, id eſt, nunc noſtris queſtubus reſponſant deſerta litora: vnà velut contibicinium querelis efficimus vide in voce Νόμος. fit ab αὐλός. Συναυλία ab αὐλή, id eſt, συνοίκησις, συνημερία. conuerſatio, conſuetudo. Nuptiæ etiam dicuntur συναυλία, id eſt, συνδυασμὸς, συνοχή, σύζευξις. Ariſtoteles Politicorum libro ſexto capite 16. οἱ δὲ πολλοὶ χαίρουσι καλῶς καὶ νῦν ὁρίζοντες χρόνον τῆς συναυλίας ποιεῖσθαι ταύτην.

Συναυλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, conuerſor, commoror & ſub eodẽ tecto verſor: ab αὐλή, quod ſtabulum ſignificat, & diuerſorium. Depon. Datiu. iung. Xenoph. συναυλίζεσθαι εἰς τὸ πλεῖστον ἀνδράσι. vide συναυλίζομαι.

Σύναυλος, ου, ὁ, conſonans, σύμφωνος. κατοικὸς, συνήθης, contubernalis, ſocius. Soph. θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος, id eſt, ξύνοικος, detentus furore.

Συναυξάνω, & συναύξω, augeo, ſimul augeo, Xenoph. συναύξειν, vnà adaugere. συναυξάνομαι, ſimul creſco ſeu augeor, cum aliquo creſco, ſeu accreſco. Herod. l. 1.

Συνάφεια, ας, ἡ, contactus, propinquitas, contrectat Cicer. contiguitas, iunctura, affinitas, coitio, coitus, cohærentia, coniunctio. Damaſcen. ἀεὶ ἀνάστασις, ἀνάστασις δὲ πάντως, συνάφεια πάλιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, reſurrectio planè eſt, animæ & corporis iterata connexio.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, idem. coniunctio, connexio, contactus συνάψεις, coitus. ἡ κατὰ συναφὴν ἡδονὴ, venereus coitus, coitus voluptas, συνάψεις & συναφὴ apud Ariſt. περὶ ἀτόμων γραμ. pro eodem.

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intimus, coniunctus, contiguus, contingens.

Συναφίστημι vel συναφίσταμαι, vnà deficio, ſimul deſciſco, vnde participium συναποστάντες apud Thucydidem συναπίστασθαι apud Herod. pro συναφίστασθαι.

Συνάχθομαι, condoleſco, triſtor, ſimul angor, vicem doleo, miſereor, ὑπεράχθομαι, συναλγῶ, συλλυποῦμαι, Heſych. Datiu. Iſocrat. ἀτυχοῦσι τοῖς φίλοις συνάχθονται, miſerentur infelicium amicorum. συνάχθομαί σοι, vicem tuam doleo, Phalar. in epiſt. συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων, condoleſco tibi propter res amiſſas, Iſoc.

Σύναψις, εως, ἡ, contactus, ἡ συναφὴ apud Ariſtot. περὶ ἀτόμων γραμ. apud Platonem in Timæo, coniunctio, copulatio. σύναψις τῶν χειρῶν, conſertio manuum, Bud. in epiſt. poſt.

Συνδαΐζω, κτείνω, ſimul occido. Sophocl. αὐτά με συνδαΐξον, id eſt, ἅμα με διάφθειρε.

Συνδαιτυμὼν, όνος, ὁ, vt apud Athen. l. 8. ἄνδρες συνδαιτυμόνες, viri conuiuæ coëpulones.

Συνδάκνω, commordeo particip. συνδακών, corrodens.

Συνδακρύω, μ. ύσω, π. υκα, collachrymor.

Συνδαπανάω, vnà conſumo.

Συνδιπλόω, conduplico. Apud Hippocratem συνδιπλοῦται, Galeno συνδιπλοῦσθαι.

Συνδεδεμένος, vnà vinctus. συνδεδεμένος ἄλλῳ, cum alio compoſitus, Naz. in Orat.

Συνδεδογμένοι νόμοι, leges decretæ & ſtatutæ, Ariſt. lib. 5. Polit capite 9.

Συνδειπνέω, μ. ήσω, π. ηκα, q. conprandeo vel concœno, cœno cum. Neut. Dat. iung.

Σύνδειπνον, ου, τὸ, concœnatio, conuiuium apud Demoſt. & Poll. Cic. l. 9. epiſt. famil. in epiſt. quadam ad Petrum σύνδειπνα exponit concœnationes.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, compranſor Cicer. συνέστιος, συνδαιτυμὼν. Lucianus, ξυνεδρίας τε καὶ παρέξει σύνδειπνον καὶ συμπότην ἀποφαίνει. συνδειπνοῦντας ἔλαβεν ἀμφοτέρους, vtroſque apud ſe cœnaturos conuiuio excepit, Xen.

Συνδέομαι, ſimul precor. Plato in epiſtol. μετὰ τοῦ θεοδότου καὶ Ἡρακλείδου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, vnà te oraui ne iſta faceres: eſt etiam συνδέομαι colligor, vnà ligor, ſeu vincior: vnde συνδεδεμένος, colligatus & annexus.

Σύνδεσμος, ου, ὁ, coniunctio Quintilia. nodus, copula. coniunctio, coitus, colligatio, commiſſura, compago. Paulus ad Epheſ. quarto, ἐν συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, in vinculo pacis. Alexand. Aphr. libro ſecundo Problem. ὁ μὲν σπλὴν ὁμοίως καὶ εἰς τὸν ὅρον τῆς ἐκλείψεως συνδέσμων, &c. in terminos deficiendi coituum, &c. Eſt & σύνδεσμος, pars neruoſa artus connectens. vide in nomine Μῦς. Σύνδεσμος, Nodus, ſtella præfulgens ἐν ἄκρῳ τοῦ λίνου, Proclus. Arat. ὅ τε ἐν τῷ συνδέσμῳ ὁ λαμπρὸς ἀστήρ. Cicero, Quam veteres ſoliti cœleſtem dicere nodum.

Συνδεσμώτης, qui vnà ligatus eſt.

Συνδεσποτεία, ας, ἡ, dominij ſocietas, dominium duobus commune.

Συνδετικὸς, οῦ, ὁ, vim habens vinciendi, copulatiuus.

Σύνδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, alligatus. Soph. in Aiace, συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, &c.

Συνδέω, μ. ήσω, vel έσω, π. ηκα, vel εκα, colligo, connecto, vincio, implico, committo, coagmento, copulo, perſtringo, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δησάμενος. Actiu. Accuſ. & Datiu. Ariſt. de mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι, &c. faciem ſuam connexuiſſe ſimulachro. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, Plat. in epiſt. 1. in priſtinam reducere amicitiam & ſocietatem.

Συνδημαγωγέω, vnà concilio gratiam, vel ad conciliandum gratiam iuuo, vid. Plut. apud Bud.

Συνδημιουργέω, vnà condo ſeu fabrico.

Συνδιαβιβάζειν apud Plat. νόμου, per fluuium διάβατον & vadoſum ſecum traducere.

Συνδιαγινώσκω σοι, aſſentior tibi, Herodot.

Συνδιάγω, ſimul dego. συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego, Dioſcorid. libro primo in præfatione. συνδιάγειν ἡδεῖς, iucundi in conuictu. Ariſtotel. Rheto. ſecundo, οἱ ἐν τῷ ἡδεῖς συνδιάγειν καὶ συνδιημερεύειν.

Συνδιαιρέω, ſimul dirimo, ſimul diuido, diſtinguo, Nazanzenus in Orat.

Συνδιαιτάομαι, conuiuo Quintil. συνδιαιτητὴς εἶναι, ſum conuictor, ſimul viuo, ſum domeſticus & familiaris, conſueſco, ſum ſocius victus, ſum ſodalis, conuerſor. Chryſoſtom. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται, cum Angelis commercium habet.

Συνδιαιτητὴς, οῦ, ὁ, apud Demoſthenem & Polluœm, conuictor Horat.

Συνδιαιτώμενος, ſimul viuens, Plut. in Lycurg.

Συνδιαιωνίζω, ſimul perenno, perpetuò conuerſor, Naz. Heſych. συνδιάγω εἰς αἰῶνας.

Συνδιακοσμέω, ſimul exorno, ſimul compono.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Συνδιαλύω, vnà abſoluo Plat.

Συνδιαπορεῖν, ſimul quæſtionem habere, ſimul quæſtionem reuocare.

Συνδιαπράττω, ſimul conficio, curo, Lucian. τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, id eſt, vnà curant imperium, ſeu vna curam gerunt regni.

Συνδιασκέπτομαι, ſimul conſidero, Naz. in Orat.

Συνδιαταλαιπωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul laboro & in ærumna ſum.

Συνδιατρίβω, commoror, congredior, vnà verſor, conſuetudine vtor, Datiuo, Xenoph. apud Iſocratem cum Genitiuo & μετά, μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις, quibuſcum ſis iucundiſſimè victurus. Idem cum Datiuo, βούλονται συνδιατρίβειν τῇ ἀλλήλων ἀνοίᾳ, volunt in mutua dementia immorari, ſtultitiæ alter alterius inſiſtere.

Συνδιαφέρω, cum alio tolero. συνδιαφέρω τὸν πόλεμον, bellum ſimul tolero, Herodot. Syneſ. ἀνθ' ὧν οἶδ' ὅτι μοι προσαγανακτήσεις καὶ συνδιοίσεις τὴν συμφοράν.

Συνδιαφθείρω, vnà corrumpo.

Συνδίδωμι, ſimul do, do donum in locum: vnde συνδίδοσθαι paſſiu. pro congregari apud Baſi. in Hexaemer.

Συνδι-

Συνδιηθέω,ſimul tranſmitto per colum, ſimu ſpercolo.

Συνδιημερινὴ συνήθεια,quotidiana conſuetudo.

Συνδιημερεύω,μ.εύσω,π.ευκα,diem ſimul duco, τὴν ἡμέραν συνδιάγω. συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις, cum æqualibus diem traho, Plutarchus in Lycurgo. Cicero libro octauo ad Attic. Lepido quidem(nam fere συνδιημερεύομεν, quod gratiſſimum illi eſt) nunquam placuit. Ariſtoteles ſecundo Rhetoric. [illegible] συνδιαγαγεῖν ἢ συνδιημερεῦσαι. In 8.Ethic. ad Nicomach. dixit, οὐδεὶς δὲ δύναται συνδιημερεύειν τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ.

Συνδικάζειν,vnà iudicare,Plat.de Leg.

Συνδικεῖν,adeſſe,patrocinari, defendere,eidem cauſæ patrocinari & patrocinium ſuum in cauſam communem afferre Xenophon, οἱ συνδικεῖν ἐπηγγελμένοι, &c. patroni ſeu aduocati & cauſidici. συνδικεῖν νόμῳ, legem ſuadere, legi patrocinari, id eſt, συναγορεύειν. ¶ Συνδικεῖν, etiam eſt patroni ad cauſam vnius prouinciæ tuendam miſſi fungi munere. Demoſthen. περὶ Ἀτελ. [illegible] συνδικήσοντας.

Συνδικία,ας,ἡ,commune cauſæ patrocinium,lis ſeu cauſa communis quum aliquis cum aliquo eandem cauſam ſuſtinet.

Σύνδικος,ου,ὁ,ſimul iudex, qui eandem cauſam defendit, συνήγορος,patronus,Demoſthen. περὶ Ἀτελ. Et ὁ συνειπὼν τοῖς δευτερολογίαις, hoc eſt,qui ſecundis actionibus cauſam defendit, vt in cauſa Cornelij Balbi Cicero. Σύνδικοι qui à ſingulis vrbibus mittuntur patroni ad cauſam vnius prouinciæ tuendam, Budæus in Annotat. Item ad quos publica negotia deferuntur.

Συνδιοικῶ σοι,tecum adminiſtro,Plut.in Othon.

Συνδιαπαίζω,μ.ίξω,π.ιχα,colludo diſco.

Συνδοκεῖν,dicitur quod conſtat inter multos,& de quo inter eos conuenit : quod communiter placet. συνδοκεῖ μοι τοῦτο, id mihi comprobatur ſeu probatur, Thucydid. συνδοκεῖ [illegible] Lucianus. Plato epiſtola ſeptima, [illegible] ξυνδοκεῖ,vobis communiter placet.Idem epiſtola octaua, [illegible] ξυνδοκεῖν,omnes ad vnum idem ſentire. συνέδοξε,placuit,viſum eſt.Demoſthen. [illegible] ὑμῖν συνδοκεῖν,exiſtimo autem idem quod vobis videri. Inde in Pandect. τὰ συνδόξαντα dicuntur compacta & conuenta. Et συνδόξασα ἡμέρα, dies ſtatus ſeu conſtitutus, Budæus in epiſt.in verbo Conſtituere. dicitur etiam [illegible] & συντεθειμένη.

Συνδοκιμάζω,ſimul perpendo comprobo,ſimul diſcutio & exploro,Iſoc.ad Nicocl.

Συνδοξάζομαι,eodem honoris gradu adæquor, quaſi conglorificor συνδοξαζόμενος αὐτῷ, qui pari honoris gradu vnà cum eo glorificatur, Nazanzenus in Orat. ſic Interpr. Eſt item συνδεδοξασμένοι,ab ea nominis δόξα ſignificatione qua ponitur pro ſententia ſeu opinione :apud Ariſtotelem Politicorum quinto,c.9. συνδεδοξασμένοι νόμοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων ſimul omnium ſententiis appobatæ leges.

Σύνδειπνος, συνδείπνητος, conuiua,ſodalis, coepulo,conuictor, Nonnus.

Συνδουλεία,conſeruitium Plauto.

Σύνδουλος,ου,ὁ,conſeruus Ciceroni.Differt ab ὁμόδουλος. Illud enim ad dominum,hoc ad fortunæ conditionem refertur, vt ſint ὁμόδουλοι,ſeruitio conſortes,id eſt,æquè ſerui:at σύνδουλοι, i.conſerui & eiuſdem domini,Pol.

Συνδραμεῖν,concurrere. Plutarchus in Cimone, [illegible]

Συνδρομέω, συμμοχθέω,adiuuo,adiuto,Eurip.

Σύνδρομοι pluraliter pro concurſu dixit Apol.2.Arg. [illegible] σύνδρομοι, i.συνιόντες.

Συνδρομάδες,αἱ,νῆσοι συνδρομάδες, inſulæ quæ inter ſe concurriſſe finguntur,apud Theocr. ſic & συνδρομάδες πέτραι, apud Euripid.

Συνδρομή,ῆς,ἡ,concurſus, συγχώρησις,interpr.Hermogen. ἡ κεχυμένη [illegible] συνδρομή, hoc eſt, concurſio notarum plenitudinis humorum,Galenus libro primo ad Glauconem Empirici συνδρομὴν vocabant ſymptomatum concurſum, [illegible], inquit Galen.ſecundo Meth. [illegible] ἄθροισμα. Apud Ariſtotel.Rhetoric. tertio, [illegible] τὰς συνδρομάς, ἐκκλησίας ita vocans concionéſque turbidas propter concurſum multitudinis.

Σύνδρομος,ὁ ἡ ἡ,concurrens,comes,ſimul vadens,l.3.Epig. [illegible] σύνδρομοι.

Συνδυάζομαι,coniugium ago,conduplicor,ſocior,cõiungor. συνδυαζόμενοι,i.συγκαθεύδοντες,Plat.in Leg.

Συνδυάζω,μ.σω,copulo, συζεύγω,coniungo,conduplico, componο,Ariſtotel.in Rhet. Item communico, copulor & coniungor.Pſalm. [illegible]. Et συνδεδυασμένος,copulatus.

Συνδυασμός, coniunctio,copulo,coitus venereus,Ariſto.l.4.Anim.Pol. [illegible] καὶ συνδυασμὸς [illegible] γυναικός. Ariſt.Polit.l.6.c.16. [illegible] συνδυασμὸς [illegible]. Ibid. συζεύξιν vocat,& συνοικίαν.

Συνδυαστικὸς,ad copulationem & coniunctionem aptus,item copulatione,& coniunctione gaudens.

Σύνδυο,bini,duo ſimul. σύνδυο [illegible],i. δίδυμοι. σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις,Ariſtid.

Συνέαξα,ſeu ξυνέαξα,confregi.Od.ξ, [illegible] ξυνέαξε [illegible]. συνεᾶξαι, fregiſſe:ab ἄγω.

Συνεγγίζω,μ.σω,π.κα,admoueo,appropinquo, [illegible], συνεγγίζει τῷ καρπῷ, brachio committitur.Dioſcorid.libro ſecundo,capite 101. συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, propinquus eſt autumno,Dioſcor.li.2.c.98.

Σύνεγγυς,propè,iuxta,in propinquo,proximè,è proximo. σύνεγγυς εἰσὶν ἀλλήλοις,Ariſtotel.in prædic. σύνεγγυς ἀλλήλοις εἰσὶ, inter ſe proximè ſunt,idem l.2.Polit. ἡ σύνεγγυς,proxima. τὸ σύνεγγυς αὐτῶν,eorum propinquitas. Ariſt.l.1.Polit. τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι,quæ ſunt propinqua his quæ inſunt,idem in Rheto.loquens de his quæ propinqua ſunt laudabilibus & vituperabilibus.

Συνεγείρω,colleuo,ſimul leuo,Phocyl.ſimul excito propriè.

Συνεδέθη,colligatus eſt.

Συνεδεῖσθαι,conſidere,futurum συνεδοῦμαι à συνέζομαι.

Συνέδρα,ας,ἡ,conſeſſio. ἡ στάσις,i.ſtatio,vt & voce Latina exp.Heſyc. τὰ συνέδρας ἀποχωρεῖν,Xen.

Συνεδρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,conſideo: à Bud.exponitur etiam aſſideo in conſenſu.Item ſum eiuſdem curiæ.ſum collega, ſum eiuſdem ordinis,item conſilia agito,conſulto apud Polyb.

Συνεδρία,ας,ἡ,conſeſſus ſenatorum ac iudicum,concilium, conuentus. Συνεδρία in auſpiciis dicebatur cum conſidebant aues,quaſi conſeſſus auium vel conſidentia : cui opponitur διεδρία. Ariſtot.hiſt.9. [illegible] τὰς διεδρίας, καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. [illegible]

Συνεδριάασθαι,conſidere,Apol.Rhod.

Συνέδριον,ου,τὸ,curia,conceſſus,collegium, σύνοδος, σύλλογος, συνέδριον,conſilium & iudicium. Æſchines pro conceſſu iudicum & conſiliariorum, i. συνεδρίας. [illegible] εἰς συνέδρια [illegible],Ariſt.l.de mundo,i. ſenatores & concionatores ſe conferunt ad ſibi contributos conſeſſus.

Σύνεδρος,ου,ὁ,conſeſſor,qui conſidet,aſſeſſor,eadem in ſede manens,contubernalis,Cicer.diſceptator, conſiliarius,ſenator. Sophocl. in Aiace dixit, [illegible] συνέδρων [illegible], &c. ex corona conſidentium principum : orbis conſiliarij regij. συνέδρων τῶν συμμάχων, Æſchin. [illegible] συνέδρους, &c.idem.

Συνείκοσι,ſimul viginti. vide Συνείκοσι.

Συνείργω,μ.είρξω,π.ειρχα,colligo,conſtringo.Od.ξ, [illegible] συνέεργε χιτῶνα,i. συνεῖχε χερσὶ συνέεργε,id eſt, manus adducebat & contrahebat.

Συνεζευγμένον,genus figuræ,i.ζεῦγμα,Quint.l.9.c.3.

Συνέηκε,ſeu ξυνέηκε,i. συνέβαλε, συνέμιξε, συνῆψε,intellexit,commiſit,conſeruit.

Συνεθέλω,ſimul volo,aſſentior.

Συνεθίζω,μ.ίσω,π.ικα,aſſuefacio,conſuefacio. [illegible],Iſocrat.conſueſcere eadem ſentire.Ariſtotel.in 18. Problem.Segm. [illegible] συνεθισθῶσιν. Et in 1.Rhetor. [illegible], ὅταν ἐθισθῶσιν, [illegible].vbi alij legunt συνεθισθῶσιν,id eſt, multa eorum quę ſua vi naturâque iucunda non ſunt,iucunda hominibus videtur cum aſſueuerint.

Συνείδω,μ.δήσω,ſum conſcius.Iſoc.ad Demon. [illegible] ſυνειδήσεις,tibi quidem conſcius eris: ſic in Aldino codico.Alij [illegible] legunt. συνεῖδον τὴν πρᾶξιν,rem conſictam cognoui,Plut.in Pub.&Chryſoſt. [illegible] συνειδῶσιν,vt nobiſcum cognoſcant ; Æſchin. [illegible], huius certaminis victoriam tibi ipſi conſcire, Epictetus:ſic Politian.Xen.in Apolog. Socr. [illegible] ἑαυτοῖς συνειδέναι [illegible]. τὸ συνειδὸς,cõſciẽtia,Demo.

Συνειδότως,τος,ὁ,&

Συνειδὸς,ότος,τὸ,conſcientia, συνείδησις,Hermog. [illegible], reus fit conſcientiæ,quòd conſcius fuerit. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι [illegible],impulſus rei conſcientia,Plut.in Publ.In epiſt.1.Petri,c.2. εἰ διὰ συνείδησιν θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας:vbi videtur intelligi ἕνεκα,Dei cauſa ſibi conſcius : quia Deum timet offendere:optimè expreſſeris ita, propter mentem ſibi Dei conſciam:ſic enim Latini loquuntur.

Συνειλεγμένος,collectus,contractus,Demoſt.

Συνειλέω,coarcto,cogo,Theophr.

Συνειλημμένη τροφὴ,coactum alimentum,Gaza l.3.cap.19. de cauſ. plant.Theophr.

Συνειλημμένος,comprehenſus,captus:à συλλαμβάνω.

Συνειλοχὼς,qui congregauit,qui coegit.

Συνειληφέναι, concepiſſe: vnde συνειληφυῖα, quæ concepit. συνειληφυῖα τῷ τεκεῖν, prægnans & partui vicina, capite quarto, lib. 1. Regum.

Συνειλοχέναι, collegiſſe: à συλλέγω. vnde συνειλοχὼς, qui collegit, qui in vnum congeſſit, Demoſthenes. συνειλοχὼς ἱκανὰ, i. ſatis locuples & ſplendidus, Plut. in Romul.

Συνειμαρμένα, fato connexa, fato conſequentia, atque comitantia, confatalia vertit Cic. de Fato. Plutar. ...

Σύνειμι, μ. συνέσομαι, vtor familiariter, ſimul ſum, viuo cum aliquo, verſor, ... conſuetudinem habeo, concumbo & rem habeo, conſueſco, ... συνὼν, verſaris, συνουσιάζεις, interpr. Ariſtophan. Σύνει θεοῖς, cum diis agis, Euripid. λόγοις συνὼν, Ariſtophan. Συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina verſari, Nazanzen. Sophocl. ... mihi inſtat & imminet tanquam inſurgens athleta. Συνεῖναι τῷ πόνῳ, in labore verſari, Ariſtophan. in Pluto. Item cum Accuſatiu. & Datiu. Ibidem, ... plurimum temporis tecum conſumunt & verſantur. Lucianus de Luctu, ... honeſtè victuros. Συνεῖναι μερίμναις, idem Lucianus, pro eo quod eſt curis & anxietatibus plenus & diſtrictus. ... dicuntur eidem qui inter innumera mala poſiti vel conſtituti ſunt, ſignificat item cum aliquo facio, à partibus alicuius ſto. Thucydid. libro quarto ... Συνεῖναι etiam interdum eſt idem fere quod ἐπεῖναι, præterea ſeu inſuper eſſe. Sophocl. in Aiace, ... Αἴας ..., id eſt, præterea mihi Aiax eſt tanquam imminens athleta.

Σύνειμι, pro συνέρχομαι, conuenio, coeo, pergo in congreſſum, ſimul eo. In infin. συνιέναι, vnà ire. Et in tertia perſona plur. Indicat. συνίασι, ſimul eunt.

Συνεῖναι, intelligere, pro συνιέναι, à συνίημι.

Συνείδησις, conſcientia, συνειδέναι, διάθεσις.

Συνειπεῖν, ſuadere, patrocinari, ſubſcribere, comprobare, adeſſe, ſimul loqui & teſtari, conſenſum præbuiſſe, ..., aſſenſum eſſe, defendere, ..., Æſchines. Demoſthen. contra Olympiod. ... poſtulo, vt aliquis etiam amicorum meam cauſam agat. Vnde συνειποίμι, pro aliquo perorarem & conſentirem. συνεῖπε ταῖς πόλεσι, patrocinium ciuitatum ſuſcepit, Plutarchus in Themiſtocl. συνεῖπε τῷ εἰρήνῃ, Demoſth. Idem cum Accuſatiu.

Συνείργω, μ. εἴρξω, π. εἶρχα, concludo, cohibeo, coerceo, in cuſtodia teneo. Act. Accuſ.

Συνείρω, μ. ερῶ, congrego, coniungo, conſero, connecto, συνείρω: vnde συνείρειν τοὺς λόγους, continuo ſermonem, oratione continua ſeu perpetua vtor. De iis dicitur qui facundè & expeditè loquuntur. Quintilianus connectere & continuare verba dixit, Cicero declamare. Lucianus, ... de furto verba facias oratione perpetua. Ariſtoteles ſeptimo Ethicor. ... Idem in 1. de Generat. ... ab iis quæ iam diximus ſermone continuato. Lucianus, ... Et ... inquit Xenoph. Συνείρομαι, connector, cohæreo, continngor. ... ſic enim maximè connecti continuarive poteſt, & perpetua eſſe generatio, Ariſtoteles 2. de Generat. Συνείρω ... τὸ συνειρόμενον. Ariſtotel. 1. de Generat. ... quæ diu conſentaneæ eſſe poſſunt & cohærere, id eſt, ... Idem 2. Meteorol. ... Partes autem Indiæ exterioris, & quæ ſunt ad columnas Herculis, ita coniungi non poſſunt, vt continuus ſit terræ habitabilis ambitus.

Συνεὶς, ἰέντος, ὁ, animaduertens, cognoſcens, intelligens.

Συνεισάγω, confero, comporto, ſimul induco, includo. ... ſecum omnia bona introduxit, Chryſoſt. vide Συνείσακτος.

Συνείσακτος, ὁ καὶ ἡ, aliunde importatus, externus: ſic in tertio canone concilij Nicæni. ¶ Συνείσακτος etiam dicitur comes vel ſocius ſociáve cælibatus, ſiue virgo contubernalem habeat virum, ſiue monachus fœminam: quod olim à monachis (Satanæ inſtinctu) inter Chriſtianos introductum fuit, ſublatum tamen poſtea, propter ſtupra, ſed non planè: nam tantæ peſtis vſque ad tempora noſtra ſemina propagata ſunt. Gregorius, ... Idem. ... Vnde Συνεισάγω verbũ eiuſdem rei ſignificationi accommodatur. Idem, Παρθένοι ... ἵδε ... idoia.

Συνεισβάλλω, τὸ συμπίπτω, ſimul irruo, hoſtiliter inuado, Demoſt. τὰ συνεισβάλλοντα ταῖς νόσοις, quæ cum morbis irruunt. Galenus ad Glauconem libro primo. Et τὰ συνεισβάλλοντα, id eſt, ſymptomata.

Συνεισβαίνουσι ναῦν, nauem ſimul ſunt ingreſſi, Euripid. à συνεισβαίνω.

Συνεισέρχομαι, ſimul ingredior.

Συνεισφέρω, contulit ... ad honorem præſtandum quartam bonorum partem contulit, id eſt, dedit, Plut. in Publ. συνεισήνεγκαν, contribuerunt, idem in Camil. συνεισφέρειν, ſimul conferre.

Συνεισομαι, vnà ſciam, Ariſtoph. ... ſciet vnuſquiſque ſe eſſe maximè victoriæ authorẽ, Xen. l. 2. Omiſſ.

Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, perſequens fugientes, Plutarchus in Camillo.

Συνεισποιῶ, vnà aſciſco, vnà adopto, Plut.

Συνεισπορεύομαι, vnà ingredior.

Συνεισφέρω, confero, ſimul induco. Dat. & Accuſ. iung. vt ... τὸν νοῦν.

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta: ſic Cicero de Orat. libro ſecũdo, Ego verò (inquit ille) quoniam collectam à conuiua, Craſſe, exigis, non committam vt ſi defugerim, tibi cauſam recuſandi aliquam dem.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio: in li. ... de palumbis, ...

Συνέκδημος, ὁ, ὁ, comes itineris, peregrinus, ſocius peregrinationis, ..., Heſych. vtitur Lucas capite 19. Act.

Συνέκδημον συνέταγμα, dixit Ægineta in præfat. de Manuali atque codicillo quaſi vix comite.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) ſimul do nuptum, adiuuo ad collocandam puellam. ... eam alteri in matrimonium dedit, Plutarchus. ... id eſt, copiis ſuis pauperes in locandis filiabus iuuant, Idem in Romulo. Lyſias, ... Eſt verò συνεκδοῦναι Polluci, ...

Συνεκδοχὴ, comprehenſio, σύλληψις, conceptio: figura Grammatica, quum pars pro toto nominatur, aut contra: quæ figura nomen immutat & inflectit, vt homo Romanus pro ipſis Romanis, auratum pro auro: fit enim, quum aut plus aut minus quàm dictum eſt, concipitur animo. De hac figura vide Quintilian. libro octauo, capite ſexto, & libro 9. cap. 3. Synecdochica eſt conſtructio ..., Gaza lib. 4. Gramm.

Συνεκδοχικῶς, συλληπτικῶς, quaſi comprehenſim, ſucceſſiuè. ... interp. Apol. Rhod.

Συνεκδύεσθαι, vnà exuere, ſimul deponere, Plut.

Συνεκεράσατο, contemperauit.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio, intus excito. Plutarchus, ... Dicitur etiam συνεκκαίω.

Συνεκθηλύνω, vnà effœmino.

Συνεκθρέψαι, ſimul educaſſe.

Συνεκκαίδεκα, ſimul ſexdecim, ſimul ſeni deni: ſic dicti ſunt illi Athenienſium qui ſeni deni conficiebant triremẽ in vſum vrbis, Demoſt. ...

Συνεκκαίω, τὸ συνεκθερμαίνω, vnà excito & accendo. Plutar. ...

Συνεκκλησιάζω, eidem eccleſiæ aſſentior, eiuſdem ſum eccleſiæ, ſimul concioni interſum, ius habeo commune cõcionis.

Συνεκκόπτω, vnà incido cum accuſatiuo & datiuo. ... vnà frumentum cum zizaniis incidere.

Συνεκλεαίνω, ſimul tero & comminuo.

Συνεκλελεῖσθαι, contritus, ſimul tritus.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, eccleſia eiuſdem conſors electionis, ſimul electa, in fine prioris epiſt. Petri.

Συνεκσώθη, ſimul ſalutus eſt, in Epig.

Συνεκπέμπω, μ. ψω, π. φα, ſimul emitto. Plutar. ... deductorib. datis emittebat.

Συνεκπέπτω, ad conſummationem concoquo, συνεκπέσσω. Theophr. 4. de cauſ. ...

Συνεκπιέζομαι, deci dam ſimul.

Συνεκπίνω, ſimul ebibo: vnde apud Ariſtophanem in Plut. ... fæcem quoque te bibere oportet. Atticè pro ... vt apud Thuc. ... Et apud ipſum Ariſt. in Acharn ...

[illegible].

Συνεκπίπτω, conuenio, congruo, euenio. Ariſtoteles de mundo, [illegible] ſυνεκπίπτει hæc naturæ vi ac humida exſpiratione venire comparatum eſt. Plutarch. in Pericle, [illegible] nec concedebat, nec indulgebat cupiditatibus ciuium, quum fortuna & viribus adeò elati animi eſſent. ſυνεξέπεσε τῷ πρώτῳ, proximus primo exiit.

Συνεκ[illegible], ſimul caſtigo.

Συνεκπληρόω, expleo, complere.

Συνεκπνέω, vnà expirare & mori. [illegible], Eurip. in Iphigenia Taurica.

Συνεκπολεμόω, vnà hoſtem reddo: vnà ad bellum contra aliquē ſuſcipiendum incito.

Συνεκπορίζω, ſimul ſubminiſtrare.

Συνέρρηξε, commiſit, excitauit inter aliquos diſcordiam: à ſυρρήγνυμι.

Συνεκτεθραμμένα, quæ ſimul educata & alta.

Συνεκτελεῖν, conficere, ad conſummationem conferre. Theophr. in 1. de cauſis [illegible].

Συνεκτικός, capax, comprehendendi & continendi vim habens, φυλακτικός, qui continet & in ſtatu ſuo aliquid conſeruat. ſυνεκτικὸς εἰς αὑτό, ſeipſum colligens & contrahens, Ariſtotel. in Problemat. ſυνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πεπτικώτερα, conſtantiora, ſpiſſiora que ſemina. Theophraſtus libro quarto de cauſis plantar. αἰτία ſυνεκτική, cauſa continens, quæ eſt, deſiniente Galen. quæ præſens præſentem facit morbum, diſcedens ſeparataque tollit, qualis in veſica calculus eſt. Celſus eas cauſas morbos continentes vocat. ſυνεκτικὴ αἰτία primaria eſt cauſa, & reliquarum eſſentiam continet, vnde illi nomen. Eſtque generationis rei alicuius cauſa, complexa ſub ſe tria cauſarum genera, vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius opere efficitur: & inſtrumenta, per quæ. Hanc Stoici inuexere. Galen. eam non admittit, niſi interdum vt odioſam de nominibus altercationem euitet. vide Galen. lib. aduerſ. Iulianum. Cic. ſυνεκτικὸν αἴτιον vocat cauſam in ſe cohibentem efficientiam naturalem.

Συνεκτίκτω, vnà cum partu edo. Plato in primo Politicorum, τὰ μὲν ſυνεκτίκτει τῶν ζώων [illegible]. Dicitur etiam ſυνεκτοκεύω. Συνεκτίκτω, ad partum conduco, vt Theophraſt. ſυνεκτρέφω.

Συνεκτικῶς, ſummatim, ſυλλήβδην.

Συνεκλυτόω, &

Συνεκλύω, vnà ſoluo, ſimul exſoluo. ſυνεκλύοντες τὰ χρέα, ęs alienū diſſoluentes, Plu. in Rom.

Συνεκτρέφω, ſimul alo, ad nutricationem confero. ſυνεκτρέφεις ἐμέ, Euripid. Theophraſtus quarto de cauſis, [illegible], de auena loquitur.

Συνεκτρίβω, contero.

Συνεκφέρω, vnà educere. Plutarch. lib. περὶ ἀοργησίας, [illegible]: vnà educere cum morbo.

Συνεκχυμοῦν, ſuccis miſcere. apud Hippocrat. ſυμμιγνύειν καὶ [illegible] τοῖς ὑγροῖς χυμοῖς, Galen. alij exponunt ſυνεκχυμοῦν etiam apud Hipp. pro naturam effundentem & vacuationes molientem adiuuare, & incitare.

Συνελαθῆναι, compulſos eſſe, ſυμβληθῆναι: vnde ſυνελαθείς, compulſus.

Συνελαύνω, compello in anguſtum, in vnum cogo, Chryſoſtom. [illegible]. & Budæus in epiſtolis poſteriorib. ſυνελαύνειν [illegible], in arctum compello, Lucian. ſυνελαύνειν εἰς ἔσχατον [illegible], in extremam neceſſitatem redigo, idem. Plutarchus in Phocione, [illegible]. Et in Cæſare, [illegible]. Idem, [illegible] Πομπήιος εἰς μάχην, coactus eſt pugna decernere. Aratus, ſυνεληλαμένοι δὲ [illegible], id eſt, ſυνηγμένοι. Accentus eſt in antepenult. [illegible] quia ablata litera ſ neutraliter etiam accipitur ſυνελαύνω pro infeſto animo congredior, concurro, infeſto Mart. Homer. [illegible], i. ſυνελθεῖν εἰς ἔριν. Item Actiuè committo [illegible].

Συνελευθερόω, vnà in libertatem aſſero, ſimul pro libertate vindicias decerno.

Συνέλευσις, εως, ἡ, conuentus, ſύνοδος, conuentio, congregatio, cōcurſus. Heſyc.

Συνελήλυθα, conueni, vnà adij. à ſυνέρχομαι. ſυνεληλύθεσαν, conuenerant. ſυνεληλυθότες, qui conuenerunt.

Συνελίττω, conglomero.

Συνελικτός, implicatus orbibus.

Συνέλκω, contraho, ſυνάγω. Ariſtoph. [illegible] ſυνελκύσας, &c.

Συνελύθη, reconciliatum eſt, 2. Machab. 11.

Συνελών, qui cepit. à ſυνελεῖν [illegible], ſummatim ſignifico, Thucydid. [illegible] ſυνελὼν λέγω, atque vt ſemel omnia dicam: vt ſemel omnia complectar, idem. ὡς δ' εἰπεῖν ſυνελών, Ariſtides, vt ſuccinctè dicam. ſυνελὼν φάναι, breui complectatur, breui complectens dicat, Thucydides. Et ſυνελεῖν δὲ [illegible], Gregorius. ſυνελόντι φάναι, vt breuiter dicam, vt vno verbo abſoluam. Dicitur etiam ſυνελόντι δ' εἰπεῖν, & [illegible] λόγῳ εἰπεῖν, & [illegible] ſine verbo. ſυνελόντι [illegible], Demoſt. Dicitur & per Accuſ. ſυνελόντα φάναι: & adhuc ſυντεμόντι ſine verbo, ſυνελόντι [illegible], Syneſ. ſυνελόντι δ' εἰπεῖν.

Συνημμένον, τό, coniunctum tetrachordum.

Συνεμπάσσω, μ. άσω, conſpergo.

Συνεμπίμπρημι, vnà incendo: ſimul intus comburo. Plut. lib. περὶ ἀοργησίας, ὥσπερ οἱ ſυνεμπιμπράμενοι [illegible].

Συνεμπίπτειν ſimul incidere, incurrere, Budęus in epiſtolis poſterioribus.

Συνέμπορος, ὁ, ἡ, comes, ſimul iens, generis Fœm. Plut. in Theſeo. ſυνοδοιπόρος, Suid.

Συνεμφαίνεσθαι, comparere. Theop. hiſt. l. 1. c. 19. [illegible], Gaza, ignoreſcit.

Συνεμφαίνω, ſimul refero & oſtendo. Theophraſtus, [illegible], id eſt, odorem quendam vnà cum ſapore referunt; hoc eſt, ſimul referunt, quaſique comitem habent ſaporis odorem, quum guſtantur. Idem 6. de Cauſis, [illegible], guſtu acerbitatem vnà referens.

Συνενδεικνύμενα dicuntur quæ indicationi conferunt, quod verbum eſt Medicorum peculiare, vt ἀντενδεικνύμενα, quæ cōtrariam indicationem habent. Gal. 9. Terapeut. [illegible].

Συνενδίδωμι, vnà cedo.

Συνενδύω, ſimul induo.

Συνένηνται, poſiti ſunt, coaceruati ſunt: à νέω, accumulo. ſυνένηνται φάκελοι, aggeruntur faſces, Herodot.

Συνενέγκας, qui comportauit.

Συνενεγκεῖν, conducere, prodeſſe. ſυνενέγκοι, conferat, vtile ſit, Demoſthen.

Συνενείκομαι, ſυμφέρομαι. Heſiodus, [illegible], id eſt, collis ei occurrit, in quem ſimul defertur.

Συνενεχθείς, collatus, comportatus, à ſυμφέρω. ſυνενεχθεὶς πολέμου, tēpore belli contingens. ſυνενεχθὲν πάθος ἀκμάζοντι τῷ πολέμῳ, quum bellum flagraret, calamitas veniens, Plut. in Camilo.

Συνενήνοχα, profui.

Συνενόω, ὦ, idem quod ἑνόω, Nazanzen. ſυνηνώθη τῷ πατρὶ cum patre vnitus eſt. vnione quadam cum patre iunctus eſt.

Συνένστασις, εως, ἡ, contentio quæ ſimul fit.

Συνέντης, adiutor, ſυνεργός Heſych.

Συνεξάγω, vnà exigo, ſimul eiicio, vnà educo. ſυνεξάγω ſτρατόν, copias contraho.

Συνεξαιθριασθείς, ſub dio vnà poſitus, Dioſcorid. libro tertio, capite 163.

Συνεξαιρέω, ῶ, vnà diripio ſeu populor, adiuuo in diripiendo. Demoſthen. [illegible] vnà tollere & amoliri Ioſeph.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro. Iſocr. [illegible], cōſueſcere cum ſimul peccantibus.

Συνεξανίσταται, vnà conſurgit & inoleſcit. Plutarchus in Politic. [illegible] ſυνεξανίστανται, hederæ præualidæ arboris ſtipitem circumplexæ, vnà conſurgūt & inualeſcunt.

Συνεξανοίγω, q. coaperio.

Συνεξανύειν, vnà perficere.

Συνεξαπατᾶν, ſimul decipio, Demoſt.

Συνεξάρας, qui ſimul extulit.

Συνεξαυαίνω, ſimul exicco.

Συνεξελαύνω, ſimul abigo, in Epigramm.

Συνεξελθεῖν, commigraſſe, vnà emigraſſe.

Συνεξέλιπε, ſimul defecit, Plut. in Numa.

Συνεξέρχομαι, conuenio, vnà exeo cum, Demoſt.

Συνεξετάζομαι, verſor inter, ſto à partibus, ſocior cum, cōnumeror, ſum in Numero, Bud.

Συνεξευρίσκω, vnà excogito, ſimul adinuenio. Dion apud Platonem in epiſtol. [illegible].

Συνεξῄει, ſimul exibat, Xen. ſυνεξῆλθον, ſimul exierunt.

Συνεξημερόομαι, ſimul manſueſio.

Συνεξοπτάω, ῶ, [illegible] coxquo. Actin.

Συνεξομοιόω, aſſimilo, ad imitationem effingo, conſimile reddo. ſυνεξομοιοῦται, ſimilitudinem repræſentat. Plut. in Polit. præcep. [illegible].

Συνεξορμάω, μ. ήσω, π. ηκα, concito. συνεξώρμα τὸν δῆμον ἐπὶ τοῦτο, ad id populum incitare ac impellere nitebatur, Plutarchus in Fabio. καὶ ἐν συνεξορμᾶν τὴν στάσιν, ſeditionem concitare, incendere, factionique adiutorem ſe præbere, idem in Publicola. Συνεξορμᾶν, vnà erumpere. Xenoph. in OEconom. ὅταν δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἐκπίπτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ σαφῶς στυγνοῦ αὐτῷ. Idem, τὸ δὲ, ἔφη, μὴ ὅλον σπείρῃ συνεξορμῶντα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζοντα τὰ σῖτα τῆς γεωργίας.

Συνεξουρέω, ſimul emitto meiendo, vnà reddo vrinam, Alexander Aphrodiſ.

Συνεορτάζω, μ. άσω, π. ακα, feſtum concelebro.

Συνεορταστής, ſocius celebritatis, Plat. de Leg.

Συνεοχμός, iunctura, conglutinatio, συνοχή, commiſſura, pro σύνοχμος ſuperflua eſt enim ε litera, Euſt. Il ξ.

Συνεπάγομαι, vnà mecum duco, concludo.

Συνεπάγω, colligo, conſtringo, adduco, præparo cum conſilio.

Συνεπάδω, ſimul incanto.

Συνεπαινέω, μ. έσω, collaudo, côprobo, aſtipulor, συγκατατίθεμαι, συμπορεύομαι ὁ συνεπαινῶν, diſſuadeo. vtitur Herodot. Plut. οὐ μόνον χάριτας τῷ φίλῳ καὶ τῶν συνεπαινούντων ἐφιλοτιμοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, aſtipulantes & comprobantes.

Συνέπαινος, adiectiuum adſtipulator, approbans. συνέπαινός εἰμι τούτῳ, hoc comprobo, Herodot.

Συνεπαίρω, attollo, vnà excito, Xen. in OEconom. συνεπαίρει τοὺς νοῦς, ad ea quæ ſola mente videri queunt, penetres, Nazanz. τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, cum cruce attollitur, idem.

Συνεπαισθάνομαι, vnà ſenſum & fructum percipio. Greg. ὧν καὶ αἱ δυνάμεις ὁρῶνται καὶ τῆς τούτων συνεπαισθάνονται.

Συνεπαιτιάομαι, vnà accuſo Accuſatiu. & Genitiu. οὓς συνεπαιτιᾶται τῆς λακωνισμοῦ, quos in inuidiam Laconicæ amicitiæ ſimul adduxerat, Plut. in Pericle.

Συνεπακολουθέω, idem quod συνακολουθέω, de quo ſuprà.

Συνεπερείδω, μ. είσω, idem, innitor.

Συνέπεια, ας, ἡ, conſequentia, contextus verborum.

Συνεπευθύνω, μ. υνῶ, vnà dirigo. Act. Accuſ. τῷ θεοῦ συνεπευθύνοντος, inſtinctu Numinis.

Συνεπηγορέω, comprobo, collaudo, συγκατατίθεμαι, ὁμολογῶ. Diod. Συνεπηγορούντων δὲ καὶ ἄλλων, καὶ λεγόντων, &c.

Συνεπηχέω, conſono, adſono, conſona voce accino, concino, ſuccino Ariſtoteles de mundo, κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός, auſpicanti præſuli totus chorus accinit. Xenophon, ὁ μὲν ἐξῆρχεν αὐτοῖς παιᾶνα τῷ θεῷ, οἱ δὲ στρατιῶται πάντες συνεπηχοῦσι μεγάλῃ τῇ φωνῇ.

Συνεπιβάλλομαι, vnà aggredior. Genit. & Dat. Lucian. συνεπιβάλλεσθαι τῷ ἔργῳ, vnà mecum opus auſpicari.

Συνεπιβάλλω, pro συνάπτω, competo, incurro eodem. Polybius in ſecunda hiſtor. ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γεγραμμένοις χρόνοις ὑπὸ πάντων ἀπαγγελίᾳ ὑπὲρ ἡμῶν διακρίνεσθαι, quæ incurrunt in ea tempora de quibus ego ſcribo.

Συνεπιβλάπτομαι, vnà lædi, Ariſt. in Polit.

Συνεπιβουλεύω, vnà inſidior.

Συνεπιγραφεύς. vide ἐπιγραφεύς.

Συνεπιγράφω, ſimul ibi ſcribo, conſortem laudis facio, partem laudis impertio, ſimul cauſam eſſe dico, Datiuo, & Accuſatiu. Plutarch. in Politicis præceptis, ὅπου ὁ μεγάλοι καὶ δαίμονες καὶ θεῖοι τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφονται.

Συνεπιδακρύω, collachrymor.

Συνεπιθυμέω, ῶ, vnà cupio.

Συνεπιθυμητής, apud Plat. & Poll. συνεραστής.

Συνεπικαταφέρω, ſimul incumbere.

Συνεπικλάω, μ. άσω, π. ακα, confringo.

Συνεπικοσμέω, cohoneſto & viſendum reddo. Xenoph. αὐτὸ γὰρ τὸ πεπαιδεῦσθαι, μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὅτι τὸ μὲν ψυχὴν ἀφανίζει, τὰ δὲ καλὰ λαμπρότερα ἀποφαίνει, honor homini delatus cohoneſtat & viſendum reddit.

Συνεπικουρέω, vnà & ſimul ſuccurro, opem affero. Xenophon in Tyrann. de amicitia loquens, συνήδονται μὲν ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς: συνεπικουροῦσι δὲ ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι.

Συνεπικουφίζω, vnà cum aliquo ſubleuo, ad ſubleuandum animo.

Συνεπικραδαίνω, vnà concutio & vibro.

Συνεπικροτέω, ſimul applaudo.

Συνεπικρύπτω, ſimul occulto.

Συνεπικυρόω, ſimul confirmo, comprobo. Et dicitur quum maior authoritas vel poteſtas probat quod minor cenſuit. Polybius, εἰ μὴ συνεπικυρώσει τὸ συμβουλευθὲν ὁ δῆμος, niſi populus iuſſerit & ſciuerit quod ſenatus cenſuit.

Συνεπιλαμβάνομαι, ſimul accipio, aſſentior, adſum, fero auxiliū, βοηθῶ, participo, adiuuo inceptum, opitulor, ſimul incumbo Genitiuo iung. συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως, diſciplinam capeſcit, Plato in Timæo. συνεπιλαμβάνεται τοῦ ἀγῶνος, ſimul certamen aggrediuntur, Plutarchus in Camill. συνεπιλαμβάνομαι τῆς στρατιᾶς, comparo exercitum, Herodot. συνεπιλαμβάνομαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ, in bello Sybaritano auxilio fui, idem. Lucianus, τῶν ἀθλίων συνεπιλαμβάνεσθαί μοι τῷ ἔργῳ, ad rem efficiendam mihi opitulari. vbi alij συνεπιβάλλεσθαι legunt. συνεπιλαμβάνεσθαι τῷ ἔργῳ ſimul opus aggredi, Lucian. συνεπιλαμβάνομαι τῆς ὑπολοίπου κατάλυσεως, ad reliquias euertēdas auxilium fero, Thucyd. συνεπιλαμβάνομαι τῆς νομοθεσίας Bud. ad ferendam legem auxilium fero.

Συνεπιληπτέον, participandum, partem capiendum: συνεπιληπτέον δὲ σοι τῆς φροντίδος σοι τῆς πατρικῆς, &c. Budæus in epiſtolis prioribus.

Συνεπιμαρτυρέω, aſtipulor, teſtimonio ſum, ſimul atteſto. Ariſtoteles de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, &c. huius autem rei elogium eſt mortalium conſenſus. In epiſtol. ad Hebræos capite ſecundo, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θεοῦ, ſimul atteſtante Deo.

Συνεπιμελέομαι, vnà curo, ſum procurator. Xen. τῷ ἀδελφῷ τὸ συνεπιμελεῖσθαι, &c.

Συνεπινεύω, annuo, obſecundo. συνεπινεύει τῇ φθορᾷ, ſe vitiandam concedit, conſentit rem habere, Plutarchus in Apophthegmat.

Συνεπιπονέω, vnà laborare, Xenoph.

Συνεπισκέπτομαι, vnà conſidero, Plato in Apolog.

Συνεπισπάω, vnà detraho.

Συνεπισπεύδω, vnà accelero, quaſi confeſtino. συνεπιτρέχω. Suid. ὁ δὲ ἐπελθὼν τῷ ἀρχηγέτῃ συνεπισπεύδοντας τὰς ἀρχὰς.

Συνεπισπαστικός, ſequens. Plato epiſtola ſeptima, τοῦτο δὲ τὸν μῦθον καὶ πλάνον ξυνεπισπαστικὸν ὄντα, &c. hunc ſermonem & digreſſionem qui ſequitur certò ſciet.

Συνεπισπάομαι, idem quod ἐφέλκομαι, attraho, allicio, aſciſco. Ariſt. in Problem. ὅτι οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες συνεπισπῶνται τὸ αἷμα. Xenoph. in 2. Pæd. ὁ δὴ αὐτῶν οὐ μόνον ἄγαν, ὁ πάνυ ἐπὶ τὰς τοὺς πρώτους ὀψεῖ συνεπισπάσθαι, non magnopere acrimonia pollet ad homines aſciſcendos ad ſe primore aſpectu, & quali bet illecebra. συνεπισπάσθαι, id eſt, συνέλκειν, συγκατασπᾶν, Interp Demoſt.

Συνεπίσταμαι, ſum conſcius. Datiu. συνεπίσταμαί σοι τολμήσαντι, ſcio te admiſiſſe ſcelus, Lucian.

Συνεπιστένω, condoleo, συνάχθομαι, ſimul ſuſpiro, congemiſco, συναλγῶ. Plut. συνεπιστένειν τοῖς ἀτυχοῦσι, congemiſcere, συναγανακτεῖν, συναλγεῖν.

Συνεπιστρέφω, vnà conuerto, ſeu vnà conuertor & inuertor, συνεπιστρέφεται τῇ πυκνότητι τὰς ἀκμάς, apices denſitate inter ſe conuerſi, id eſt, frequenter inuicem conuoluti, Plutarchus in Numa. συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, Idem ibidem. vbi Lapus, iiſdem vti moribus.

Συνεπισχύω, adiuuo, ſum adminiſter, συμβοηθῶ, συνεισφέρω, Xenoph. ἐάν τε δὲ πᾶσα δίς συνεπισχύῃ, i. συμβοηθῇ, corroborat, vires ſufficit.

Συνεπιταχύνω, idem quod συνεπισπεύδω.

Συνεπιτείνω, intendo, augeo, contendo. Baſilius de Iobo loquēs, καὶ συνεπιτείνεται τὰ ἀλγεινά, παραζεῖ. Συνεπιτείνω Paſſiuè. Ariſtotel. ἐν τῷ ἀεὶ ἐναντίον, καὶ τοῦδε αὐτῷ συνεπιτείνεσθαι, ὥστε εἰ μὴ σφόδρα χαίροιεν, μὴ λανθάνειν ὅτι ψευδεῖς, i. ſimul intenduntur, vnà augentur.

Συνεπιτήδειον, eſſe adiumento.

Συνεπιτίθεμαι, ſimul aggredior, inſidior. συνεπιτίθεμαί σοι, tecum irruo. συνεπιτίθεμαι τῷ καιρῷ, arripio occaſionem, vtor occaſione oblata. Polyb. anſ. ἐβούλετο δὲ τὸν Ἀχαιὸν μὴ συνεπιθέσθαι τοῖς καιροῖς. Pro eodem paulò pòſt dixit, ἵνα μὴ ἐφάψηται τὸν ἀγωνιῶν. Idem, διδόντες τὸ φιλεῖσθαι πλῆθος, καὶ ἀγωνιάσαντες μὴ συνεπιθῶνται τοῖς τότε περιστᾶσιν αὐτοῦ χρείας.

Συνεπιφαίνομαι, ſimul appareo vel exorior.

Συνεπιφέρω, vnà infero, ſimul infero.

Συνεπιψηφίζω, μ. ίσω, π. ικα, comprobo, ſimul ratum habeo, calculum vnà adiicio, authoritatem accommodo, author fio. Ariſtotel. ſecundo Polit. συνεπιψηφίζειν τὸ δίκαιον τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κόσμοις.

Συνέπομαι, μ. ὁ ἕψομαι, conſequor, id eſt, ſimul ſequor, comitor, cedo, pareo, non reſiſto, ſum conſentaneus, attentè audio ſeu auſculto. Depon. Datiu. Actorum capite 20. συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος, cum comitatus eſt, συνέπομαι τοῖς ἐκ τῶν δεδογμένων, ſum facilis animo ad exequendum quod probatum eſt, Thucyd. τὸ συνεπόμενον Cicer. vocat conſectarium I. de Finib. & conſentaneum, Nunc venio ad illa tua breuia, quæ conſectaria eſſe dicebas. Et iterum, Illud verò minimè conſectarium, ſed in primis habes, &c.

Συνεποπτεύω, ſimul inſpicio.

Συνεπτοημένος, idem quod ἐπτοημένος.

Συνεπουρίζω: vnde συνεπουρίζειν αἰτίας, quod plenius ſignificat quàm οὐρίζω vel ἐπουρίζω. Ariſtotel. tertio de Cælo, de motu ſecundum naturam & præter. καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἐπίτασιν αὐτὴν συνεπουρίζει τὴν αὐτὸν ῥοπήν, & verò motu ipſe violentus motū naturalem impulſu ſuo adurget quaſi ventus ſecundus & pone impellens. vide ἐπουρίζω.

Συνερανίζω, eſt τὸν ἔρανον καὶ τὸ σύμβολον τὸ συμβολικὸν συνεισφέρω, collectam ſiue ſymbolam contribuo. Eſt etiam συνερανίζειν, mu-

ενα conuiuia agitare,quod Mutitare Latinè dicitur apud Gellium. Συνεράνιζον τὰς χρείας ἀλλήλοις, inde ſignificat, mutuas operas præſtare, συγκατεργάζεσθαι & opitulari ad aliquid faciendum. Appianus in 2. de bello ciuili, de Cæſare Pompeio, & Craſſo loquens, καὶ τρεῖς οἱ δὲ τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι κράτος ἔχοντες, τὰς χρείας ἀλλήλοις συνεράνιζον, inter ſe coniuncti erant vt quod vni opus eſſet,ad id perficiendum alij operas darent, & conficerent. Συνερανίζειν enim eſt conferre, συνεισφέρειν, contribuere, ἐρανίζειν. Laertius de liberalitate Arceſilæ loquens, Συχνοῖς τε φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς συνεράνιζε, id eſt contribuebat, pecuniam neceſſariam conficiebat, καὶ συνεδίδου. Tranſlatè dixit Philo de mundo, πάντα εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανίζειν, omnia ad mundi complementum conferre. Et Gregorius de authoritatibus propheticis loquens quibus in oratione ſua vtitur, ὅπως αἱ ἕκαστον ἐδίδου τῇ μνήμῃ τῶν συμπληρούντων μοι τὴν ᾠδὴν, καὶ συνερανιζόντων τὸν χαριστήριον λόγον, id eſt, prout vnumquódque in memoriam ſuccurreret eorum quæ oden complerent.conferréntque ad inſtitutam gratiarum actionem. Συνερανίζω etiam vt ἐρανίζομαι, eſt collectam ſymboláſque colligo, τὰς συμβολὰς καὶ ἐράνους συλλέγω: atque etiam ſimpliciter αὐτὸ τὸ συναθροίζω καὶ συλλέγω, colligo,congero,cogo,in vnũ confero. Iſocrates ad Philipp. Περὶ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην εἶναι δυνατὸν ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας, τοὺς ὑπ' ἐμοῦ περὶ τούτων εἰρημένους. Plurimi facerem ſi fieri poſſet,vt orationes meas omnes de iis rebus habitas, in vnum conferrem atque contraherem, id eſt,colligerem & coaceruarem. Ariſtoteles de Generat.lib. 3.capite 1.in fine, κἂν πολλὰ συνερανίσας τις ᾠὰ εἰς κύστιν, ἕψῃ τι τρόπον &c. Si quis oua multa in folliculum congeſſerit. Nam interpres minus ſignificanter & propriè in patellã conjicere expoſuit. Κύστις eſt folliculus qui etiam patellæ & sartaginis vſum ſupplet, in quo addito oleo, butyro & pinguitudine quauis non minus commodè oua,piſces atque alia frigere & coquere poſſis quàm in ſartagine & patella. Licet experiri in chartæ folio oleo perunẽto.Ad vſum huiuſmodi γαστέρες vſurpat Homerus Odyſſ.σ. vbi ait ſub perſona procorũ, Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί, τὰς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Interpréſque γαστέρας exponit τὰς φύσκας à forma. Et τὰ συνερανιζόμενα dicuntur τὰ συλλεγόμενα καὶ συναθροιζόμενα, collecta & collata,congeſtitia & coaceruata. Halicarnaſſ.de Iſocrate, παρόσον δὲ Λυσίας λείπεται τῆς ἐν ταύτῃ τῇ ἀρετῇ, ὅτι τῷ ἐντὸς κάλλει σεμνύνεται, τὰ δὲ συνερανιζόμενα κόσμου δεῖται, velut collatitia & emendicata ex aſcitis ornamentis. Heſyc. συνερανισάμενος, i. συμπληρούμενος.

Συνεράω, ῶ, ſimul amo,aut in amore iuuo.

Συνεργάζομαι, ῶμαι, ἀσομαι, σ. εἴργασμαι, adiuuo,conficio,ſubigo,i. κατεργάζομαι. Depon. Datiuo iungitur. Theoph.3.de Cauſis, καὶ γὰρ γῆ ἐστιν ἀδύνατος, ἀλλὰ πᾶσαν γῆν ἐργατέον, ἵν' ὡς μάλιστα συνεργασθεῖσαν δέχηται τὸ ὕδωρ. vnde συνειργασμένος, cultus, elaboratus, compactus. οὐ συνειργασμένοι λίθοι, lapides non coagmentati,non politi, οὐ ξυνδέοντες καὶ ξεσθέντες, Thucyd.

Συνεργάτης, adiutor. ξυνεργάτας σκότος, Euripid.

Συνεργέω, ῶ, ήσω, σ. ηκα, ſum comes operis, adiuuo, adminiculor. Cic. συλλαμβάνω: auxilior, ſum adiumento, faueo. Neut. Datiuo. Aliquando Accuſat. cum Præpoſitione εἰς. Philo de mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ, nihil ad mundi facit interitum,ſeu nihil confert ad. Iacob.2. ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Et cum πρὸς. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν, ad copiam alimenti adiuuat, Theophraſtus libro tertio de Cauſis plantar. συνεργεῖ πρὸς εὐτεκνίαν, conducit ad fœcunditatem, Plutarchus in Romulo.

Συνεργία, mutua opera,auxilium efficax.

Συνεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, adiutor, συναίτιος, particeps operis, συμπράκτωρ, ſocius & conſors operis. συνεργὸς περὶ τεχνῶν, adiuuans artem, Xenoph. Idem in genere Fœminino, ἀγαθὴ συνεργὸς τεχνίταις, operum conſocia, opificibus beneuola. Philo de mundo, συνεργοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν, oculis ſeruiens ad apprehenſionem, &c. συνεργοῖς χρῆσθαι, vti adiutoribus. Xenophon.

Συνείργω, copulo,concludo,cohibeo, Actiu. idem quod συνείργω.

Συνέρδω, ſimul facio,ſimul operam do. apud Soph pro adiutu quã ſignificationem habet verbum συμπράττω nonnunquam.

Συνερείδομαι, infigor. Eurip. χεῖρας δεσμοῖς συνερεισθέντες, id eſt, manus infixi vinculis,i. habentes manus inſitas.

Συνερείδω, innitor,incumbo & impreſſionem facio,impingo, Polyb.in 5. ἐν ᾗ τὸ μέσον τῶν ἀνδρῶν πολεμικῇ θηρίον συνέρειδον τοῖς πολεμίοις, ἐφ' ἂν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν εἰ πύργους χειροῦντες.

Συνερεῖν νόμῳ, legi patrocinari, id eſt συνειπεῖν, Demoſthen. Vide Συνηγορέω.

Συνερειστικὸς, ή, όν, ſuo nixu ſe continens.

Συνερέσσω, ſimul remigo.

Συνερέσθαι, συνερωτᾶν, percunctari, Heſyc.

Συνερετμόω, ῶ, ώσω, σ. ωκα, ſimul remigo. Neutrum, Datiuo iungitur.

Συνερίζω, μ. ίσω, σ. ικα, contendo, φιλονεικῶ.

Συνέριθος, ὁ καὶ ἡ, mercenarius: propriè qui vel quæ τὸ ἔριον, i. lanam ſimul operatur: συνεργός, adiutor, ſocius.

Συνε   euertis.

Συνερείπω, euerto.

Συνερμηνευτικὸς, facilè orationes connectens & componens. Ariſtop. in Equit. Συνερμηνευτικὸς γάρ ἐστι καὶ φραστικός, συνέρων τοὺς λόγους καὶ συνθεῖναι δυνάμενος ἄλλος.

Συνερξις, εως, ἡ, copulatio, συναφή, concluſio, σύγκλεισις apud Hippocrat. συνέρξις τῶν γάμων, cõnubium, coniugium, Plato in Timæo. Ἆρ' οὖν μεμνήμεθα ὡς τὰς ἀρχὰς ἔφαμεν καὶ τὰς ἀγαθὰς δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων συνέρξιν λάθρᾳ μηχανᾶσθαι κλήροις τισί. Ibidem σύλληξιν dixit & Ariſtot. in Polit. συνδυασμὸς καὶ συνουσίας. fit à συνείργω.

Συνέρομαι, interrogo. συνερωτῶ, συμβάλλομαι.

Συνεργὸς, οῦ, ὁ, coniunx.

Συνερρύηκε, confluxit. Iſocrat.

Συνερρώγει, συνεστήκει. συνερρώγει ὁ πόλεμος, bellum conflatũ fuerat, Thucyd.

Συνερραγὲς εἰς ταὐτὸ, in eandem ſemitam deductum. αἰδοῖον συνερραγὲς εἰς ταὐτὸ πόρον ἐξωτάτω, genitale foramen foras directum peruium, Ariſtot.

Συνέρχομαι, conuenio, id eſt, congregor, adiũgor, in vnum coeo, confluo, concurro. συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, conueni ad tuum cubile, Sophocl. Plato lib. 1. de Rep. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ, παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν, in vnum cœtum conuenimus. συνέρχομαι εἰς βουλὴν, curiã adeo, Idem in Legib. συνῆλθέ σε, i. ἦλθέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, Sophocl. συνῆλθον εἰς λόγους, in colloquia venerunt, Plutarc. in Camil. Συνελθεῖν, coire, conſpiraſſe. συνῆλθε τῷ σκέμματι adhibitus eſt in conſilium huius rei, Nazanzen. Συνέρχεσθαι, vt Coire Latinis, de conuentu dicitur, atque etiam de congreſſu fœminarum. Itaque cõtrouerſum vero ſenſu accipiatur illud Matth. cap. 1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς. Eraſmus de congreſſu mariti & vxoris intellexit. Alter doctiſſimus Interpres reprehendit, & hoc de conuentu exponit, vertitque, Priúſquam ipſi conueniſſent, id eſt, inquit in Adnotat. priuſquam domum duxiſſet, ſiue ante nuptias. Sed ſenſus eius loci vtránque expoſitionem commodè recipit, & priorem, niſi fallor, commodius. Ego in re ambigua, verbo etiam ambiguo quale & Græcum eſt, vterer, dicerémque, Priúſquam ipſi coiuiſſent. Nam ἔρχεσθαι, ire, vaderéque ſignificat, non ſolùm venire & accedere oſtendit. Homerus Iliad. 1. vbi Achilles ait matri, ᾤχετο παῖδες ἰὼν, ἐλθόντ' ὤλυμπον δὲ, &c. Ipſaq; ſubiicit, Εἶμ' αὐτὴ πρὸς ὄλυμπον.

Συνερῶ, patrocinabor, Bud in Epiſt. poſt. συνερῶν, patrocinaturus, defenſurus, Demoſt.

Σύνες, intellige, Gregor. in Epiſt. vide Συνίει.

Συνεσθίειν, ſimul cibum capere. Paulus 1. ad Corinth. cap. 5. τῷ τοιούτῳ μηδὲ συνεσθίειν, cum eiuſmodi ne quidem edere.

Σύνεσις, εως, ἡ, ſiue ξύνεσις, eſt propriè coitio, qua duę res in vnam coëunt & quaſi committuntur συμβολή τις ταυτί, Odyſſ. κ, ξύνεσις δ' ὁ ἐν ποταμῷ ἱερὰ ἔχει: eſt item intelligentia perſpicax animi facultas quæ committere res inter ſe poteſt & diſcernere, ſeu (vt Bud. interpr. perſpicacia & prudentia in iudicando. quod diſcrimen conſiſtat inter φρόνησιν & σύνεσιν Ariſtoteles vid. Ethic. lib. 6. cap. 10. Ἠθικῶν μεγ. cap. 35. ἔστι δὲ σύνεσις ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ ἡ φρόνησις, περὶ τὰ πρακτά, ὁ γὰρ συνετὸς ὁ λέγεται τὸ δυνατὸν βουλεύσασθαι, καὶ ἐν τῷ ὀρθῶς τι κρίναι, καὶ ἰδεῖν, περὶ μικρά τε, καὶ ἐν μικροῖς ὁ κρίσις αὐτοῦ. ἔστι οὖν ἡ σύνεσις, καὶ ὁ συνετὸς μέρος τι φρονήσεως, καὶ τοῦ φρονίμου, καὶ ἐκ ἄνευ τούτου. οὐ γὰρ ἂν χωρίσαις τὸν συνετὸν τοῦ φρονίμου. ſolertia Ciceroni. Streb. 57. Cic. Chaldæi in Syria cognitione aſtrorum, & ſolertia ingeniorum antecellũt. Plato in Cratylo non deriuat à συνίημι, ſed à ξυνιέναι ſignificante συμπεριφέρεσθαι vt ξύνεσις ſit facultas animi quæ ξυνιέναι τοῖς πράγμασι, perſpiciens & diſcernens quid faciendum ſit, quid non: ſic Demoſth. pro corona ſcribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. accipitur & pro conſcientia, ſicut σύνοιδα accipitur aliquando pro conſcius ſum. Herod. lib. 4. ταῦτα δ' ὁ πρήξας, ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων. id eſt Politiano interpr.) His actis ſtimulante malorum conſcientia vitamque peroſus vrbanam de Antonino Caracalla: ſic accipitur etiam ab Euripi. hoc vocabulum in Oreſte, vbi Menelao interroganti. Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος, reſpondet Oreſtes. ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.

Συνεσκιασμένως, confertim, collectim, ſimul. Gregor. Ἐν τῷ αὐτῷ χόρῳ συνεσκιασμένως χεῖσθαι τοῖς πρὸς τὴν ἑορτὴν συγκαλέσασαν. vide Συσκιάζω, & Συσκιάζομαι.

Συνεσκεπασμένος, contectus, coopertus. Heſyc.

Συνέπομαι, ſum comes, conſector. Datiuo.

Συνεσταλμένος, contractus, timidus.

Συνεσταλμένως, parcè. συνεσταλμένως ζῇ, parcè viuit, Plut. in Apoph.

Συνεσταλμένως, conſtrictè, contracto animo. Ariſtot. 4. Politicôn, [illegible] συνεσταλμένως [illegible].

Συνεστηκὼς compactus, ſpiſſus, compreſſus, ſolidus, non fluxus. Theophraſtus in 2. de Cauſis, [illegible] συνεστηκότα λογισμὸν διαλύει, ingenium in ſe contractum & quaſi conſidens exporrigit, vel impeditam rationis vim liberat, Ægin. οὐ συνεστηκότα σώματα, fluxa corpora & ſoluta. συνεστηκὼς pro coniurato accipitur, & qui conſilium proditionis iniit. Æſchin. περὶ παραπρ. [illegible] Fit à Συνίστημι. Et συνεστηκότες, i. congregati, compoſiti, glomerati, congreſſi.

Συνεστῶ, perſto & permaneo in vel vnà cum.

Συνέστησε, commendauit, ornauit.

Συνεστιάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, conuiuor, vnà epulor, accumbo, Depon. Datiuo iung.

Συνεστιάω, vna excipio, vnà conuiuio.

Συνεστία, conuiuium, Herodot.

Συνέστιος, ὁ, ἡ, domeſticus, conuictor, contubernalis, ſimul habitans, ὁμοτράπεζος, Heſyc. συνδιαιτητής.

Συνεστραμμένος, contortus. Quod dicendi genus Ariſtoteles Συνεστραμμένον vocat, Cicero verſum expoſuit. Eſt verò oratio conuerſione concluſa, atque comprehenſa ambitu. ſermo rotatus dicitur à ſatyrographo: -& curtum ſermone rotato torqueat enthymema. contorta oratio, ideóque breuior, quàm ſponte naturæ fuſa.

Συνεστραμμένως, obliquè, contortè.

Συνεστὼς, ῶτος, ὁ, compactus, ſolidus, ſpiſſus, contractus, concretus.

Συνεταιρίζομαι, ſodalitatem ineo cum aliquo.

Συνεταιριζόμενός σοι, tuus ſodalis, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνετὸς, ὁ, ἡ, συνετός.

Συνετίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio intelligere, ſignifico, erudio, doceo, inſtillo. Actiu. Accuſ.

Συνετὸς, οῦ, ὁ, qui commiſſus eſt, aut committi ſeu coire in vnum poteſt vt συνετὸς χιτὼν, ὁ συμβλητός. Heſych. Item qui intelligi poteſt. Syneſ. de inſomn. [illegible] non omnibus nota loquuntur ſic in epiſtol. Ariſtotel. ad Alexandr. conquerētem quod libros acroamaticos edidiſſet, [illegible] intelligens, conſultus, induſtrius, aſtutus, cordatus, ἀγχίνους, ſcitus, ſagax, circunſpectus, ſolers, docilis, aptus ad comprehendendum. vide Gel. lib. 20. cap. 4. & Σοφὸς in Ammon. [illegible], Euripid. quatenus miſereſcere conuenit, ſcio. συνετοὶ τὰ ἀχρεῖα, inutiliter ſolertes, Thucyd. συνετοὶ τῶν καλῶν ἔχεσθαι prudentes rerum honeſtarum, Lucian. in Anacharſi. τὸ συνετὸν, ſolertia, intelligentia, cognitio.

Συνετῶς, intelligendo, prudenter, ſcienter, ſcitè, intelligenter. Plinius.

Συνετώτερος, α, ον, intelligentior.

Συνευδοκέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſentio, communico, aſſentior: idem ferè quod συνεπαινῶ, συγκατατίθεμαι, comprobo, συνεπιψηφίζω apud Athen. Lucas in Actis Apoſtol. cap. 8. Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, Paulus autem necem eius comprobabat. Lucæ cap. 11. ἄρα μαρτυρεῖτε, καὶ συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν opera patrum veſtrorum teſtimonio veſtro & conſenſu comprobatis. Paulus ad Rom. capit. 1. Οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι, patrocinantur iis qui hæc faciunt, i. συνηγοροῦσι, συναγωνίζονται καὶ ἐπαινοῦσι, vt Theophyl. & Chryſoſt.

Συνεύδω, ſimul cubo. Datiuo. συνεύδω σοι, tecum dormio. Euripides.

Συνευνάω, vna ſopio.

Συνευνέτης, concubinus, vel concubitor, σύγκοιτος. Suid.

Συνευνέτις, ἡ, vxor. Eurip.

Συνευνηθῆναι, concumbere. Datiuo. συνευνηθεῖσαν, ſomnum vnà caperem, Phalar. in Epiſt. συνευνηθεὶς, qui cōcubuit, qui congreſſus coiit.

Συνεύνιος, &

Σύνευνος, ὁ καὶ ἡ, coniunx, σύγκοιτος. Sophocl. ἐμὴν ἔχει ξύνευνον μητέρα, meam matrem habet vxorem.

Συνευπορέω, amico operam accōmodare ad pecuniam conficiendam & inueniendam. Demoſth. contra Apatur. [illegible], vt conficerem ſibi & curarem. Dinarch. [illegible]. Pro quo etiam dicitur Συνευπορίζειν. Συνευπορεῖν pro conferre atque ſimul ſuppeditare, [illegible]. Iſocrat. in Panegyr. [illegible]. Plutarch. in Lycurg. [illegible], i. ſponſa moliente & vnà ſuam operam ſuppeditante, quo tempeſtiuè & clàm inuicem conuenirent.

Συνευρίσκω, vna inuenio.

Συνευφραίνομαι, μ. ανοῦμαι, collætor. συγχαίρω, συνήδομαι. Cui contrar. [illegible], Pollux. Depon. Accuſ.

Συνευωχέομαι, vnà epulor & ſum in conuiuio, conuiuor Terent. 2. Petri cap. 2. συνευωχούμενοι ὑμῖν, vna vobiſcum epulantes.

Συνεφάπτομαι, μ. άψομαι, π. αμμαι, adiuuo, συλλαμβάνω, contingo, ſimul attingo, rem aggredior, ſum adiumento: minus autē eſt quam [illegible], quaſi ſummis digitis attingo, vel ſimul onus attingo, non etiam tollo & in humeros ſuſcipio: & plus quàm [illegible], quaſi iuſtam operam cum aliis præſto. Depon. Genit. Θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Dei propenſio noſtros labores ſubleuat. συνεφάπτομαι τοῦ ἔργου, ſimul opus aggredior, Plutarch in Pericle. [illegible] Epiſt. priorib. Athenæus, [illegible]. Lucianus, [illegible]. Plutarchus in Galba, [illegible].

Συνεφέλκω, ſimul traho, vnà rapio. Plato de anima loquens, [illegible]. Συνεφέλκομαι Paſſiuè pro eodem Chryſoſt. συνεφελκόμενος μεθ᾽ ἑαυτοῦ καὶ σωφροσύνην ſecum trahens temperantiam.

Συνεφηβεύειν, vnà adoleſcere.

Συνέφηβος, æqualis, vnà pubeſcens.

Συνεφίσταμαι, vnà adſiſto, vnà adſto, vnà adſum Dioſcor.

Συνεφίστημι, vna præficio, vnde συνεφεστὼς vnà præfectus qui vnà præeſt Thucyd. item vnà conſidero, animum contendo, diligenter animaduerto, [illegible]. Polyb. lib. 3. [illegible].

Συνεφρύγησαν, toſti ſunt, arefacti ſunt.

Συνέχεια, cohærentia Cic. continuitas, continuatio, aſſiduitas, perpetuitas, nixus, continentia Gaza. συνεχότης Suidas. Plutarc. [illegible] συνέχειαν dixit, quod Cicero continuationem, Plinius continuitatem: & τὸ συνεχὲς καὶ τὸ [illegible] dixit ille ibid.

Συνεχὲς, aduerbialiter ſignificat ſubinde, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς. Ariſtoph. in Equitib. [illegible] συνεχές. & prima longa, Apollon. 2. [illegible], &c.

Συνεχέστατα, ſæpiſſimè, aſſiduè, frequentiſſimè, Xenop.

Συνεχέως, frequenter, ſeriatim, ordinatim, continenter, aſſiduè. Heſiodus in Theogonia, prima longa, συνεχέως [illegible], &c.

Συνεχὴς, ὁ καὶ ἡ, continuus, denſus, ſpiſſus, cohærens, continēs, contiguus, finitimus, continuatus, perpetuus, coniunctus. Demoſthen. περὶ στεφάνου dixit, πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, continuum & diuturnum bellum. συνεχὴς [illegible], continua rerum comparatio. συνεχὴς πυρετὸς, aſſidua febris, id eſt continua, Galen. lib. 1 ad Glauc. Ariſtotel. de mundo, [illegible], &c. Idem cum Datiuo ibidem, [illegible], id eſt, ei coniunctum. Plato Epiſt. 3. [illegible], in concione frequens tumultus agitabat. Plut. in Camil. Συνεχὴς creber, frequens. Alexand. Aphrod. [illegible], parua habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. τὸ συνεχὲς, pars continua.

Συνεχθαίρω, ſimul odi, in Epigr.

Συνεχίζω continuo, coniungo, apud Philopon. [illegible].

Συνέχω, μ. ξω, π. [illegible], contineo, conſtringo, coarcto, connecto, comprimo. Chriſtus in Euangel. Lucæ, de hoſtili oppugnatione, περικυκλώσουσί σε, καὶ συνέξουσί σε πάντοθεν, circundabunt te, atque continebunt, id eſt, vndique circumſidebunt, vrgebúntque. Ariſtoph. in Nebul. τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, femora nō comprimentes & conſtringentes. Συνέχομαι, contineo, cohæreo, implicor, συμπλέκομαι, κρατοῦμαι, affligor. Plato in Timæo, [illegible]: Cicero, haud iiſdē vinculis quibus ipſi erant colligati. Iſocrates, Συνέχεσθαι [illegible], malis premi atque implicari. Nazanzen. in Orat. [illegible], Non quòd illinc eius vita & eſſentia cohæreat atque dependeat. Συνέχεσθαι νόσῳ, morbo afflictari & detineri, Galenus ad Glaucon. vide [illegible]. Συνέχω tranſlatè, id eſt teneo & calleo. Thucydid. συνέχοντες εἰρεσίας, remigationis periti artiſque nauticæ. Συνέχω, detineo ac poſſideo: & numine afflo: vnde Συνεχόμενος pro κατεχόμενος, id eſt, [illegible] ſiue [illegible], numine afflatus, [illegible], inflatu inſtinctuque diuino animatus Ciceroni, [illegible] ſiue [illegible]. Actorum cap. 18. Συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, id eſt, Spiritus afflatu totus agebatur & concitabatur: Spiritus inflatu inſtinctuque animatus erat. Sic enim interpretor. nam vetus verſio, Inſtabat verbo Paulus.

Paulus. Alij, Coarctabatur Spiritu Paulus. Ego neutram admitto. Συνέχεσθαι non de numine ſemper dicitur, ſed transfertur etiam ad alia pleninſque ſignificat quàm κρατεῖσθαι καὶ ἔχεσθαι, id eſt, detineri, & haberi. Chryſoſtomus, συνέχεσθαι τῇ προθυμίᾳ καὶ τῷ φόβῳ, animi alacritate & metu agi ſiue corripi & adduci, velutque circunſidêri. Plutarch. in Solone de ſuperſtitione barbara ita vſurpauit, καὶ τὸ σκληρὸν ἀφελὼν, καὶ τὸ βαρβαρικὸν ᾧ συνείχοντο αἱ πλεῖσται γυναῖκες, id eſt, & barbaros cultus deorum ac ſuperſtitioſos quibus mulieres erant addictæ, abſtulit. Συνέχεσθαι ἐκ τῶν δύο, elegantiſſima phraſis pro à duobus contineri, id eſt, cohiberi ſiue coerceri: vtrinque teneri quod eſt diſtineri: aut pro à duobus in diuerſum aut eôdem tendentibus ſimul agi, id eſt, impelli atque concitari, vt qui duplici deſiderio agitatur ſimul & pertentatur. Paulus ad Philip. cap. 1. Συνέχομαι δὲ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν χριστῷ εἶναι, πολλῷ μᾶλλον κρεῖσσον, τὸ δὲ ἐπιμένειν τῇ σαρκὶ, ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς. Quibus ſe duplici affectu mortis & vitæ agi atque concitari ſignificat. Itaque conuerto, A duobus autem ſimul agor. Interpr. Coarctor enim vtrinque. Ego Liuium ſequor qui ita 9. belli Punici, Itaque vt qui ſimul deſiderio patriæ agerentur, ſimul cupiditate inimicos vlciſcendi arderét, i. ὅτι μὴ ἐκ τῆς δύο συνεχόμενοι, καὶ πόθῳ τῆς πατρίδος, καὶ δὴ καὶ ἐπιθυμίας τοῦ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι.

Συνεχὴς, ὁ, continens, natura cohærens & continuata, coniunctum, continuum. Interdum firmamentum apud Rhet. vide Quintil. lib. 3. cap. 13 τὸ συνεχὲς, quod cauſam continet.

Συνεχῶς, continuò, perpetuò, aſſiduè, ἀδιαλείπτως, frequenter, continenter, protinus. Demoſt. Xenoph. in Comment. συνεχῶς μὲν χειμῶνος. Aretæus, ἄγαν ξυνεχέως, ſæpe admodum.

Συνέχωσαν, obruerunt, obſtruxerunt.

Συνέψειν, concoquere. Galen. ad Glauc. Et τῶν ἐκ πίσσης lib. 3, καὶ ἀφεψήσαντα τῷ οἴνῳ ἀλίγῳ γλυκεῖ, καὶ ... συνέψειν μέχρι ...

Συνεψία, συμπόσιον, Heſych. ex eo nomine videtur verbum ductum.

Συνεψιάζω, colludo, confabulor Suid. ex Epigr. ...

Συνεωρία, occurſus, συντυχία. Apollon. 2. Arg. ... Principes gauiſi ſunt caſu, ſiue ſucceſſu. eſt autem pleonaſticum.

Συνηγορέω, ῶ, ιάσω, ηκα, iuuo, patrocinor, ... Datiuo. συνηγορεῖν τινὶ, Ariſtot. in Rhet. Sophocles in Trachin. ξυνηγορεῖς ... Dicitur etiam Συνηγορεῖν, συνηγορεῖς cum accuſat. ... iuſta patrocinio ſuo defendere. Nazianz. dicitur & συνηγορεῖσθαι.

Συνηγορέομαι, patrocinio defendor.

Συνηγορία, ας, ἡ, patrocinium, aduocatio, defenſio: cui opponitur κατηγορία. Aphthon.

Συνηγορικόν, τό, merces patrocinij, & aduocationis, Comment. Ariſtop. in Veſpis. erat autem drachma.

Συνήγορος, ου, ὁ, patronus, aduocatus, cauſidicus, παράκλητος, deprecator, ... Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8. de magiſtratibus. vide in dictione εὔθυνα.

Συνῄδειν, & Attice ξυνῄδειν, conſcius eram. Plato in Apol. ἐμαυτῷ γὰρ ξυνῄδειν οὐδὲν ἐπισταμένῳ, mihi conſcius eram me nihil ſcire. οἱ συνῄδεσαν, &c. ij ſcirent vos eſſe, &c. Demoſt. συνῄδει, conſcius fuerat, ſimul ſciuerat, viderat, videbat, ſloc συνῄδει ... Demoſthenes, hæc à ſe facta ſciebat. συνῄδει ... ſciebat me iniuria affectum, Idem. συνῄδετε, conſcij eratis, ſimul ſciebatis, Æſchin.

Συνήδομαι, ἥσθην, ἡσθήσομαι, collætor, vnà lætor, συγχαίρω, delector, oblector, gratulor. Datiuo iungitur. Appianus, οἱ δὲ ... συνηδόμενοι τοῖς γεγονόσι. συνήδομαί σοι τῆς εὐτυχίας, congratulor tibi felicitatem, Budæus in Epiſtol. quadam ad Ianum Laſcarem. ... huius profectionis me pœnitet. ſic Bud. in verbo Oportet, in Annotat. in Epiſt. ὁ μὲν θανάτῳ συνήδομαι, non lætor eius morte, Eurip. ... Bud. in Epiſt. poſter. Iſocrates dixit, καὶ συνηδόμενοι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς, pro ἐφηδόμενοι, noſtris temporibus & fortunis inſultantes.

Συνηδύνω, placeo, voluptatem affero, oblecto. vnà ſuauitatem dulcitudinémque conſilio. Plut. ... τὸ δὲ συνηδύνον.

Συνήθεια, ας, ἡ, conſuetudo, conuerſatio, Quintil. aſſuefactio, familiaritas, ... συνήθεια ... &c. Demoſth. συνήθεια in plurali, menſes dicuntur. Præceptum Pythagoræ, ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει, vitam optimam elige: eá autem iucundam conſuetudo efficiat. vide Cornificium in 4. ad Heren. Cic. 2. Tuſcul. συνήθεια etiam aliquando ſermonem vulgarem, ſeu vulgò receptum ſignif.

Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, familiaris, conſuetus, vſu exercitatus, vſu cõparatus, qui contraxit conſuetudinem, in vſum receptus, aſſuetus. συνήθεις ... Plutarc. in Lycurgo, huiuſmodi conſpectus familiares iuuenibus reddens. συνήθεις ..., idem Plutarch. τὸ συνῆθες, conſuetum, ... Ariſtot. lib. 1. Metaphyſ. ... Idem libro 1. Rhetoric. ... τὸ συνῆθες ... id eſt, quod conſuetum, & quod aſſuetum induſtria atque opera. Vnde τὰ συνήθη ποιεῖν, pro conſuetum adhuc agere. Accipitur ἀντὶ τοῦ τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iuſta mortuis facere & parentare.

Συνήθως, pro conſuetudine, ... συνήθως ... accepei conſuetudine eorum qui in imperio eſſe ferebantur, Plutar. in Galba.

Συνῆκα, intellexi a σύνημι.

Συνήκομαι, conuenio, coeo.

Συνήκοος, ου, ὁ, q. coauditor, Genitiuo. συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ ... ſτόματος ἰόντων λόγων, verba ex ore modeſto profluentia ſimul audientes.

Συνήκω, deſino, contraho, coeo, concurro. Theoph. hiſtor. lib. 3. ca. 17. de fiſſuris foliorum aceris, αἱ δὲ σχίσεις ... εἰς ὀξὺ συνήκουσι, omnes fiſſuræ, conueniunt ſiue concurrunt in acutum vel contendunt, id eſt, συντείνουσι. & Ariſtotel ... εἰς ὀξὺ συνήκοντες in acutum deſinentes. mucronata ſpecie.

Συνῆλιξ, pro ὁμῆλιξ apud Pollucem, i. coæui Ciceroni, coætaneum etiam dixit Portius Latro. Συνήλικες παιδεῖαι, coæui pueri, Danielis 1.

Συνήλυθε, conuenere. Nonnus.

Συνηλυσία, ſocietas, conuentus, cœtus. in Epigr.

Συνήλυσις, εως, ἡ, conuentio, concurſus, συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Heſych.

Συνημερινός, qui in quotidianum vſum & cõſuetudinem aſſumitur, is qui cum eſt nobis conſuetudo quotidiana, is quo familiariter vtimur. Ariſtot. 5. Polit.

Συνημερεύω, totos dies vnà verſor, totos ſimul dies exigo, vnà viuo, ſimul verſor, diem traduco & tempus. Xenop. ... συνημερεύειν τοῖς ... vide Συνδιημερεύειν.

Συνημερούμενος, vnà miteſcens, qui vna manſuefit.

Συνημμένος, coniunctus, συνημμένα ..., inter ſe deuincta.

Συνημμένως, continenter.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, compoſitio, pactum, confœderatio, συνθήκη Heſyc. συμβασία. Suid.

Συνήμων, ſocius, familiaris. συνηγμένος, ... inquit Suid. ſchol. Apollonij exponit ... à συνεῖναι deriuans Suid. ab ἵημι quoque deriuari ſcribit, vt ſit συνιείς, priorem tamen expoſitionem & deriuationem magis probat.

Συνήνεγκεν, ἀντὶ τοῦ ὠφελῆσαι γέγονεν, conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit.

Συνήνεικε, contulit, profuit. Datiuo. συνήνεικε ποιήσαντι, ei profuit feciſſe. Item acceſſit, contigit, vnà conuenit, cum infinit. ... hoc ei caſu euenit, Herodot.

Συνηνέχθη ..., inuecta ſunt mala, Plutarc. in Numa. συνηνέχθη ..., ſingula contigerunt, Thucyd. ... hoc negotij contigit. ... detrimenta contigerunt. ... in ſententiam conuenerunt, Idem.

Συνήνωται τῷ πατρὶ, cum patre iunctus eſt, Nazan in Orat. 4. συνηνωμένος, Ibidem.

Συνήορος, ab ἀείρω ſignificante συζευγνύω inquit Euſtath. in hunc verſum Od. 8 φόρμιγγος θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, id eſt, congruens, & velut apto quodam vinculo ei annexa. exponitur item conſors, compar, coniux, i. coniugus Plinio, συναρμοζόμενος, σύζυγος, συνήθης. Odyſſ. 8, cithara dicitur epuli coniuga & ſocia: φόρμιγγος θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ.

Συνήορα γονάτα, conſociata genua & paria ſeu comparia apud Non. ... vnde καὶ ὁ παρήορος.

Συνηρετμεῖν, συμφωνεῖν, ὁμονοεῖν, conuenire, concordare, concordes eſſe, tueri beneuolentiam: metaphora ſumpta à ſimul nauigantibus.

Συνηρεφεῖν, opacare, inumbrare. Theoph. hiſt. lib. 3. cap. 2. ... ὥστε τὴν πρώτην ἔτι συνηρεφεῖν, ita vt placeat ac contegat: ſiue obducat.

Συνηρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpiſſè contectus, vmbroſus, denſus, conſitus, obſitus, hirſutus, nemoralis, opacus Gaza, ... Galeno apud Hippocr. ... Suid. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμέν, in opaco ſumus, in vmbra, Lucian. in Acharſi. ... τοῦ συνηρεφοῦς.

Συνηρμοσμένον, τό, contractum, congregatum, συνεστραμμένον. Suid. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 8. τὸ δὲ ... συνηρμοσμένα ... Sic enim legend. Et ex eo Plin. lib. 12. cap. 9. intus contortis nucleis.

Συνηρμοσμένως, contractè.

Συνηρμοσμένος, concinnatus, συνηρμοσμένος, Hippocr.

Συνηρής, idem quod συνηρεφής, σύσκιος.

Συνήριθμος, eiuſdem numeri, in Epigr.

Συνῄεσαν pro συνῇσαν, verſabantur ſeu verſati ſunt, & vnà fuerunt. Xenoph. lib. 1. Ἀπομν. οὗτοι δὲ κἀκείνω συγγενομένω, ἕως τῷ Σωκράτει συνῄεσαν, quandiu cum Socrate manſerunt. vide Ἤειν.

Συνιήσω, intelligam.

Συνῆτε, intellexeritis. οὐ μὴ συνῆτε, capite 6. Eſaiæ, nolite intelligere.

Συνηξημένος, ſimul auctus. συνηυξημένα, quæ ſimul creuerunt.

Συνηχέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſono, reſono reſpondendo ad cantilenam. Vide Κατηχοῦντες τόποι.

Συνηχθέσθην, contriſtatus ſum. συνηχθέσθην σοι, tecum graui affectus ſum dolore. συνηχθέσθαι τοῖς παθοῦσι, Iſocrat.

Συνήχθησαν, conuenerunt. vide Συνάγεσθαι.

Συνθάκος, ου, ὁ, conſeſſor. Cic. συνθρόνος. Suid.

Συνθάλπω, concalefacio.

Συνθάπτω, ſimul ſepelio, Sophocl. συνθαπτόμενος χερσί, Nazanz. in Orat.

Συνθεᾶσθαι, conſpicari, contueri Plauto & Lucret. Polybius in 1. Τὸν γὰρ ἱππέας συνθεασάμενοι τοὺς λοιποὺς ἐπιτεθειμένους ἀποχωρεῖν.

Συνθεάτρια, ας, ἡ, Ariſtoph. & Pollux, quæ vnà ludos ſpectat, ἡ ἅμα θεάτρια.

Συνθεΐα, ας, ἡ, eadem diuinitas.

Συνθεῖν, coire, congregare.

Συνθέλω, ſimul volo, conſentio, aſſentio, faueo.

Σύνθεμα, pactum, ſignum, teſſera, σύνθημα.

Σύνθες, audi, auſculta, animaduerte. Od. ο', σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, i. tu condita mente teneto, νόησον, σύνες, manda memoriæ. Idem ibidem, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον, attende & audi. Aliquando σύνθες ſignificat κατάνευσον, annue, paciſcere.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Cicer. vnde vis concalefactoria. Plin. i. συνθερμαντικὴ δύναμις Galeno.

Συνθεσία, ας, ἡ, fœdus, συνθήκη. Iliad. β, ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compoſitio, ἁρμονία, κόλλησις. Heſyc. compages, ſtructura commiſſura, coagmentatio, compoſitio carminis, vt ſyntaxis proſæ. Σύνθεσις, apta & concinna modis omnibus orationis & verborum ſtructura & collocatio, in qua ita cōponuntur & conſtruuntur verba, vt non aſper eorum cōcurſus, non hiulcus, ſed quodammodo coagmentatus & læuis Cic. 3. de Orator. & Fab. Quint. cap. 4. lib. 9. de hac figura ſatis multis diſſ. fuerunt. σύνθεσις apud Dialect. eſt ordo à quibuſdam confeſſis exordiens, & definens in id quod in quæſtione eſt: ἀνάλυσις autem eſt, quaſi retextio complexionis, hoc eſt τοῦ συμπεράσματος. Σύνθεσις apud Hippocr. denſitas & conſtrictio, συνάγεται καὶ σφίγξις. Σύνθεσις, ſyntheſis pro genere veſtis: de qua voce ſatis multa adnotarunt Dictionaria Latina, Cæl. Rhodiginus, Brodæus, Interpres Plin. Iunioris lib. 2. & nos in noſtris Antiquitatum libris.

Συνθέτης, compoſitor, author, Plato de Leg.

Σύνθετο, συνῆκε, ἤκουσε, Hom. Odyſſ.

Σύνθετος, ου, ὁ, compoſitus, fucatus, ex compoſito adornatus, concretus, coagmentatus.

Συνθήκη, ης, ἡ: ἀπὸ τοῦ συντίθεσθαι: id eſt pactum, conuentum, fœdus, ὁμολογία, σύμβασις καὶ συμβόλαιον. Ariſtotel. 3. Politic. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, lex eſt conuentum, & vt Lycophr. ſophiſta dixit, veluti ſponſor quidam inter ciues iuris vnicuique ſui obtinendi. Inde κατὰ συνθήκην, ex compacto & veluti in commune conditione lata. Ethicor. libro quinto, Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, ciuili conſenſu & inſtituto & iure recepto. Alexander in ſecundo de Anima. Ἔστι γὰρ ἡ συνθήκη ζητοῦσί τι περὶ τοῦ δικαίου, id eſt compactum & conſenſio. Dicitur & pro eo in Plurali Συνθῆκαι. Demoſthenes, ἀφ' ἧς αἱ συνθῆκαι καθ' ἃς ἐμίσθωσε, id eſt συμβόλαια. Idem, καὶ τοῦτο παρὰ συνθήκας φησὶν αὐτὸν πεποιηκέναι, id eſt, contra fidem pacti & contractus. Polyb. libro primo, πρὸς τὸν Ἱέρωνα πεποιημένοι τὰς συνθήκας, qui fœdus fecerant cum Hierone. Συνθήκη, conſenſus, aſſenſus, aſtipulatio. συγκατάθεσις. Demoſthenes contra Ariſtogit. ὅτι ταῖς ἰδίαις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἑκουσίοις διαμαρτήμασι, τύχαις δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πάντες οἰκοῦσι ζῶσι πᾶς ἐν πόλει, id eſt, communis conſenſus ciuitatis. Baſilius, ἵνα τὴν ἐπὶ ταῖς βλαβεραῖς ταῖς ἐκκλησίαις τῷ θεῷ τὸ κοινὸν συνθήκη, ταύτην ἐπισφραγίσωνται τῇ ὑπογραφῇ τοῦ βουλεύματος, i. aſſenſu & aſtipulatione. Alibi συνθήκην & ὑπογραφὴν pro eodem dixit. Συνθῆκαι etiam tabulæ dicuntur, quia in tabulis ſcribuntur pacta, ſic contra tabulas pro ipſis pactis etiam apud Latinos. Ariſtoteles Rhetoricor. libro primo, ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ ἐπιγεγραμμένοι, ἢ φυλάττοντες, τοιαῦται αἱ συνθῆκαι πισταί εἰσι, Quales enim fama & exiſtimatione fuerint, qui tabulas obſignarunt, aut cuſtodierunt, quibus pacta continētur, talis opinio de tabulis erit: ſi obſignatores (ita enim vocat Quintilianus quos Ariſtoteles ἐπιγεγραμμένους, & tabulas, συνθήκας) earum cuſtodéſque honeſti viri, pacta quoque facta credentur: ſi contra improbi, ficta illa falſáque habebuntur: pendet. n. inde omnis ipſarum auctoritas & fides. Scitum verò quod de pactis ita ſcribit Commentarius Ariſtophanis in Acharnenſ. αἱ γὰρ συνθῆκαι διὰ τριῶν τελοῦνται, λόγων, ἔργων, χειρῶν. λόγων μὲν δὴ δι' ὅρκων. ἔργων δὲ διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσιῶν. χειρῶν δὲ, ὅταν αἱ πίστεις διὰ τῆς δεξιᾶς γίνονται. Et Hom. ait Iliad. lib. 2. καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.

Συνθηκοφύλαξ, κος, ὁ, ſequeſter.

Σύνθημα, vel Σύνθεμα, τος, τὸ, ἀπὸ τοῦ συντίθεσθαι: compoſitum, conſtitutum. συνθήκη, τὸ συμβόλαιον, καὶ συγκείμενον. Vnde quod compoſitò Virgilio, ex compoſito Liuio, conſtitutò Ciceroni, vel cōdictò Feſto, de compacto Plauto, & ex compacto Suet. id eſt Græcè ἀπὸ συνθήματος, vel ἀπὸ συγκειμένου Pauſaniæ. Gregorius, ἐκ παρασκευῆς εἰς ταὐτὸ συνελθόντες, ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος, i. In vnū ex præparato conuenientes velut ex conſtituto. Σύνθημα inde (quia condicta & compromiſſa, compacta & conſtituta communi aliquo ſigno & ſymbolo confirmari ſoleant) ἀντὶ τοῦ σύσσημον, i. commune inter partes ſignum ponitur, & pro eo quod eſt σύμβολον, generalitérque pro ſigno, vt σημεῖον καὶ τέκμαιρον. Apud Virg. Æneid. 5.

Intenti expectant ſignum.

Et, -ſignóque repente Corripiunt ſpatia audito.

Rurſus, -ſignum clamore paratis

Æpytides longe dedit, inſonuítque flagello.

vbi ſignum, id eſt σύνθημα, ἤγουν σημεῖον τῆς ἀφορμῆς. Plutarch. συνθήματος δοθέντος παρ' ἀμφοτέρων, ſigno pugnæ vtrinque dato. Terentius in Eunucho, Tu hoſce inſtrue. hic ego ero poſt principia: inde omnibus ſignum dabo. Liuius 2. ab Vrbe, Senſêre vigiles: excitatus exercitus: ſigno dato concurſum eſt ad arma. Atque ita tranſlatè dixit Syneſius in Epiſt. οἱ δὲ ἐγχώριοι ὁμοῦ ἱερέων ὃ τοῦτο θεὸς δέδωκεν, ὑπὸ νόμων τῆς ἀνάγκης, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα ὑπεδέξαντο, tanquam ſignum diuinitus datum: Dei nutum ac numen. Σύνθημα pro ſigno, i. vexillo, quod σημεῖον καὶ σύμβολον etiam dicitur. Gregorius, Τιμᾷ δὲ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος ὃ κατὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον Sic labarum σύνθημα dicitur. Σύνθημα, i. σύμβολον, teſſera: vt apud Virgil. 7. Æneid. -it bello teſſera ſignum. Et Silius Italicus in 15, -tacitum dat teſſera ſignum. Erat autem, vt dictum in voce Σύμβολον, ſignum quod ad pugnam exeuntibus dabatur vitandæ confuſionis cauſa. Vnde παραγγέλλειν τὸ σύνθημα, id eſt, teſſeram dare Sil. Xenophon Pædiæ tertio. Κατ' δ' ἤδη ἐξω βελῶν ἦσαν, παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἧκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον, ἐξῆρχεν αὐτὸς ὁ Κῦρος παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Idem in ſeptimo, Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας, Ζεὺς σωτὴρ καὶ ἡγεμὼν, ἐπορεύετο. Σύνθημα, id eſt teſſera, etiam dabatur vigilibus & excubitoribus ab eo qui Latinè teſſerarius dicitur, Græcéque ἔφοδος ſiue ἐφοδεύων, id eſt, circitor ſiue circuitor. Polybius de caſtrametatione Romanor. loquens, Τὸν δ' ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα: καὶ μετὰ τοῦτο δίδωσι χωρὶς ἐγκλήματος ἀπαλλάττεται οἴκαδε. vbi taleolas lignas fuiſſe oſtendit inſignitas characteribus. Ait enim, ὁ δὲ (χιλίαρχος) δίδωσι τούτοις πᾶσι ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα παντελῶς ἔχοντα χαράγματα, &c. Ibidem τὸ ξύλον dixit pro ipſa teſſera. Liuius libro ſeptimo, Teſſera per caſtra à Liuio Coſ. data erat, &c. Fuluiam Antonij vxorem accingi enſe ſolitam, ſcribit in Auguſti rebus Dion, & σύνθημα διδόναι militibus. Vnde τὸ σύνθημα αἰτεῖν, eſt teſſeram petere ab Imperatore ſiue duce: quod & ſignum petere dicitur à Suetonio. Lege quæ iam adnotauimus in dictione Πέδον. Σύνθημα item vocatur σημεῖον ἐκ τῆς φρυκτωρίας διὰ πυρσῶν, ſignum quod per ignem datur è ſpecula, vt in obſidione fit. Sic illa Helene apud Virgilium φρυκτωρεῖ, vt in hoc verbo obſeruauimus. Et σύνθημα διὰ πυρσῶν intelligit idem Poeta vbi ait Æneid. ſecundo, flammas cum regia puppis Extulerat. De quo genere συνθήματος intelligit & Polybius, vbi ait (de Arato qui dato ineptè ſigno ſpe capiendæ vrbis excidit) Κατὰ τὸ σύνθημα τι καὶ προσδοκίμενος ἀποτυχίας ἀπέτυχε. Συνθήματα in ſcriptura ſecretiore, vel ſigna ſunt & notæ arcanæ: vel ænigmata ſenſus reconditi. Polybius, Καὶ παραγγέλλει τὸ πρακτέον συνθέντες πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ἐπιστολὰς γεγραμμένας συνθηματικῶς (id eſt, συμβολικῶς καὶ διὰ σημείων, per notas & ſigna ſcriptas: Zyphram vocant, id eſt σιγλας. vide Σίγλαι.) καθάπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς ἐπιτελεῖν. Addit rationem huius ſcripturæ ſymbolicæ, ὅτι τὸ τὸν κομίζοντα τὰς ἐπιστολὰς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐταῖς γεγραμμένων. Hoc Cicero vocat διὰ σημείων, in Epiſtol. ad Attic. Parum intellexti credo, quia διὰ σημείων ſcripſeram. Et alibi dixit notam apponere, id eſt σύνθημα. Reliquis epiſtolis, inquit, tantum faciam, vt notam apponam quæ mihi tecum conuenit. Et Suetonius per notas ſcribere vocat τὸ συνθηματικῶς γράφειν: ſic ille in Cæſare, Ad Ciceronem, item ad familiares, domeſticis de rebus, in quibus ſi qua occultius perferenda, per notas ſcripſit. Illis notis etiam ſcribuntur interdum epiſtolæ commendatitiæ καὶ συστατικαί. Gregorius συνθήματα ἀπόρρητα appellat in prima inuectiua contra Iulianum, ἢ τὰ εἰς ἓν διαφόρως

μένης φιλανθρωπίας, τὴν ἐν ἄλλοις ὄνομα, ἢ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἐμοῖς ἐκ ἔθους οἱ ἐπίσκοποι χρώμενοι προσγινομένους, ἃ δὲ ἢ μάλιστα θαυμάζων εἶχε διανοούμενος, id eſt, in notis velútque teſſeris epiſtolaribus. In Eccleſiaſt. hiſtoriæ, quæ Tripartita nuncupatur, libro 6. Sozomenus de eodem Iuliano ita inquit, Præcipuè verò æmulatus eſſe dicitur notas literarum Epiſcopalium, quibus ſolent inter ſe ſcribentes commendare peregrinos: & quò proficiſcantur, & vnde veniant, indicare. Dimiſſoriæ literæ vocantur à Gratiano diſtinctione ſeptuageſimatertia. Ibidem etiam formatas vocari ſcribit. Cur autẽ Iulianus eiuſdem epiſtolas admiraretur, intelligi ex eadem diſtinctione poteſt: in qua ratio & forma earum epiſtolarum deſcribitur. Earum fit mentio in conſtitutionibus Chalcedonenſis concilij, vbi epiſtolæ commendatitiæ vocantur ab Interprete. Sic & apud Polybium, Συνθήματα λαβὼν ἢ πίστεις πρὸς Νικάνορα: Interpres tranſtulit, Acceptis literis commendatitiis facturiſque fidem. Rectè ſi de literis per notas ſcriptis intelligatur: vt alibi ἔχων συνθήματα ἢ γράμματα. Apud Hieronymum in epiſtola ad Iulianum, quæ incipit, Filius meus frater tuus, ſic aſcriptum, Iam dimiſſo ſynthemate equus publicus ſternebatur. In Pandectis Græcis συνθήματα vocantur διπλώματα, quæ his dabantur qui curſu publico vtebantur. Cuius eſt mentio libro 12. Codicis Iuſt. Vnde Συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ dictæ. quo verbo etiam furtiuæ & ſymbolicæ ſignificantur, cuiuſmodi hodie maximè frequentantur, præſertim ab iis qui per hoſtica loca bellóque infeſta tabellarios mittunt. Συνθήματα pro σύμβολα, ſymbola, vt Pythagorica, ænigmata, αἰνίγματα. Dionyſ. Theol. μὴ γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα τῶν συνθημάτων ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἀναπεπλάσθαι, Non enim exiſtimare nos oportet quæ figuratè diuinitus tradita ſunt de nihilo ſic eſſe prodita, ſed ſub illis inuolucris integumentiſque verborum, ſenſus reconditos ſubeſſe atque contineri. vide Σύμβολον.

Συνθηματικῶς, οἱ συγκαλυμμένοι, ἢ ἀπὸ συνθημάτων, in Auibus. Ariſtophanes Συνθηματιαίους σημείοις dixit, Pollux exponit ἐγκαλυμμένοις, ἀσήμοις, Suid. ἀσήμοις.

Συνθηματικός, vt συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ literæ quæ per ſigna, & notas arcanas ſcribuntur.

Συνθηματικῶς, id eſt, per notas & ſigna, συμβολικῶς. vide Σύνθημα.

Συνθηράω, ſimul venor, Xenoph.

Συνθηρατής, οῦ, ὁ, ſocius in venatione, συγκυνηγέτης, σύνθηρος.

Σύνθηρος, ου, ὁ, ſimul venans. Cum Genit. Xenoph. οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων, arbitror me tibi ad venandos amicos eſſe ſocium.

Συνθιασώτης, ου, ὁ, ſocius, conſors, ſodalis. Ariſtophan. in Pluto, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ λήρου, i. conſortes delirij ſeu delirandi. συνθιασώτας τῆς αὐτῆς ἡλικίας, id eſt ἡλικιώτας, Ariſtoph. Interpr.

Συνθλάω, confringo, contundo, conquaſſo Catoni Matth. capit. 21. Ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται, conquaſſabitur. Quod & Lucæ 20.

Συνθλίβομαι, dilabor, pereo.

Συνθλίβω, comprimo, conſtringo, vexo.

Συνθνήσκω, commorior Plin. ſimul morior. συνθνήσκω σοι, tecum morior, Ariſtoph.

Σύνθοινος, ου, ὁ, conuiua. σύνθοινος, idem apud Athen.

Συνθολοῦν, confundere, conturbare.

Σύνθρηνος, luctus, ſeu lamentorum ſocius. Ariſtot.

Συνθραύω, confringo, συντρίβω.

Σύνθρονος, ὁ ἢ ἡ, eiuſdem throni & dignitatis conſors. Nazanzen. τὸ ἅγιον πνεῦμα τῷ πατρὶ ἢ υἱῷ συμφυὲς ἐστὶ ἢ σύνθρονον.

Σύνθροος ἠχώ, vox concors & conſona, Nonn.

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum ſeu mollem reddo. item comminuo, affigo. Actorum capite 21. συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν.

Συνθυμεῖν, ſimul indignari, conſentire, συνοργίζεσθαι, συμψυχεῖν, Suidas.

Συνθύω, ſimul ſacrifico.

Σύνθωκος Polluci, i. conſeſſus.

Συνιάσαι, exponunt excutere, agitare, diſpergere, ventilare, vt cùm triticum ventilando in altum conijcitur. Lucæ cap. 22. Ὁ σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, τοῦ συνιάσαι ὡς τὸν σῖτον, Satanas expetiuit vos, vt ventilaret ſicut triticum: Alij cribraret.

Συνίασι, concurrunt. Apollon. 2. Argon. ἀλλὰ θαμειαὶ ξυνίασι.

Συνιᾶσι, intelligunt, Bud. in Epiſt. poſter. & Lucianus à verbo συνίημι.

Συνιδεῖν, conſiderare, conſpicere, perſpicere, ſenſiſſe, intellexiſſe, καταμαθεῖν, cognoſcere. Iſocrat. οἱ μὲν ὅσα τὸ δέον ἀξίως ἀποθέσθαι χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν.

Συνιδρόω, q. conſudare, à συνιδρόω.

Συνιέναι, conuenire, congredi, colloqui. Heſiod. in Theogo. φωναὶ φθέγγονθ᾽ ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, i. ita voces ſonabant Typhonis vt cum diis congrederetur.

Συνιέναι, intelligere, intellexiſſe. μὴ συνιέναι, ignorare, Demoſt.

Συνιέναι, congredi, coire, vnà ire, conuenire, congregari, concurrere, contrahi. συνιέναι εἰς αὑτό, ſe colligere, in ſe coire, Ariſtoteles in Probl. συνιέναι πρὸς τὴν γῆν, in terram corruere.

Συνιερεύς, apud Dinarch. vel qui vnà ſacra facit, vel collega ſacrorum.

Συνιζάνω, reſideo, (quemadmodum in ſeſe reſident ſpongiæ preſſæ) συμπίπτω, συνίζω, conſido, ſubſideo. συνισταθῆναι ἢ συνιζάνειν τὸν πηλὸν ἐν πυρί, condenſari & coire lutum in igne, Plut. in Publicola. Item conſidero.

Συνιζάνουσα φλὸξ, conſidens flamma, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνίζησις, εως, ἡ, conſeſſus, συγκάθισις Heſychio: labes, ſedimẽtum molis, i. quum magnæ molis ſtructuræ ſubſidunt rimas quaſdam edentes. Ariſtoteles de mundo, οἱ δὲ σεισμοὶ συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα χασματίαι καλοῦνται, terræmotus qui labes terræ relinquũt in caua ſubſidentes ab hiatu dicũtur χασματίαι. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. ἡ λύπη συνιζάνειν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, mœror vt corpora ſubſideant efficit, ſeu vt conſideant. Et in carmine συνίζησις dicitur, quum inter metiendum carmen, duæ vocales ſyllabis diuiſæ pro vna computãtur, vt δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Et Iliad. α, ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Eſt etiam συνίζησις quum ſcribitur ἀχιλλεῖ pro ἀχιλλεῖ, Interpr. Eurip. Dicitur & συνεκφώνησις.

Συνίζω, idem quod συνιζάνω.

Συνίημι, ίεις, ιεῖ, ἧκα, intelligo, μανθάνω, diſco, animaduerto, γινώσκω, audio. Inde συνιᾶσι, tertia perſona Pluralis Indicat. Actiuũ eſt: & quum ſignificat intelligo, Accuſatiuum habet: quũ ſentio, Genit. Lucia. in Caucaſo dicit, οὐδ᾽ ἂν συνίεμεν ὅσων ἀγαθῶν ἀπολαύομεν, non intelligeremus quantum felices ſimus. Hom. Odyſ. ο, ἄκουε καὶ ξύνιει ἢ τέρπου, i. audi ſeu attende & intellige. Ad Epheſios capite quinto, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, Intelligentes quæ ſit voluntas Domini. Conſtruitur quoque non ineleganter cum Participio, vt συνίημι πάσχων κακῶς, ἢ συνίημι μεμηνυμένος. συνίημι πεπονθὼς, Lucian. Συνίημι, compono, committo, συμβάλλω, συμμίγνυμι. vt Iliad. α, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, pro συνέμιξε ἢ συνέβαλε. σύνοιδα, conſcius ſum. Luc. οὐδὲ σύνοιδα ἐμαυτῷ οὐδεμιᾷ γυναικὶ γεγονὼς ποθεινὸς, neque mihi conſcius ſum me ab aliqua amatum eſſe accipitur etiam pro μανθάνω. apud Ariſt. in Ethic. συνιεῖν pro συνιέναι dictum fuiſſe tradit Euſtath. reperitur συνιεῖ, id eſt, intellexit. Sap. 9. ſic συνιῶσι in nouo teſtamẽto ſic & συνιεῖ & οἱ συνιοῦντες. apud Bib. interpretes. In Cebet. tabula ἐὰν συνιῇς ſi intelligas & ξυνιέναι apud Xenoph. putantur eſſe vt πιθέσθαι συνιέσθαι, paciſci, tranſigi, Iliad. ν.

Συνικμάζω, idẽ quod ἰκμάζω, συνικμάζεσθαι, humectari apud Theophraſtum.

Σύνισαν, & ξύνισαν, congrediebantur. Heſiod. in Theog. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ, illi concurrebant, Idem, ἐν ἀσπίδι, οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ θαυμασίῳ σύνισαν: breui ſecunda.

Συνίσασι, vnà ſciunt, ſunt conſcij, cognoſcunt, Sophocl. & Demo. tanquam à σύνισημι.

Συνίσθι, Eurip. ſis conſcius, i. συνεπίστασο.

Συνίσταμαι Paſſiuè, conſto, conſtituo, conſiſto, ἀρχὴν λαμβάνω καὶ ὕπαρξιν ἔχω ἢ φύσιν εἰς τὸ εἶ. Demoſthenes, συσταθέντα πράγματα, res conſtitutæ. Ariſtoteles περὶ ζῴων libro quinto, συνίστασθαι τοιαῦτα τῶν ζώων, tales exiſtere animantes, id eſt conſtare & cõponi. Plutarchus in Solone, συνισταμένην τυραννίδα κωλύειν, conſtantem ſurgentémque tyrannidem opprimere. Συνίσταμαι Actiuè, τὸ συνίστημι, conſtituo, conſtabilio Terentio, compono, id eſt, compingo, coagmento, fingo, & conſtruo, cogo. Plato in Timæo, ξυνέδησεν ἢ ξυνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατὸν ἢ ἁπτόν, i. conſtituit, finxit, aptauit. Cicero ſic tranſtulit: Qua ex coniunctione cælum ita aptum eſt, vt ſub aſpectum & tactum cadat: id eſt ξυνέστησε, coagmentauit. Ariſtoteles hiſtoriæ 9. de Veſpis. πλάττονται τὰ κηρία, ἢ συνίστανται τὰ κύτταρα σφηκώδη ὥσπερ αἱ μέλιτται τετράθυρα, conſtruunt fauos ſuos quadriforés. Συνίσταμαι, conſtituo, id eſt colloco, ſtatuo, firmo. Polybius, κατὰ τούτους συνίστατο διὰ τὰς ἐπὶ τῶν μηχανημάτων παρασκευάς, In iis locis ſuarum machinarum apparatus conſtituit. Sic Συνίστασθαι πολιορκίαν, vulgò *mettre le ſiege*, id eſt, oppugnandæ vrbi caſtra conſtituere: obſidere atque obſidẽre. Polybius libro 5. ἀντίοχος δὲ συστησάμενος πολιορκίαν περὶ τὴν προειρημένην πόλιν ἄπρακτος, ἢ ἀφαιρεῖν οὐδὲν δυνάμενος, συνάψεσθαι ἔτι τοῦ χειμῶνος συνεχῶς ἀγχοῦ πολεμεῖσθαι. Συνίστασθαι, pugnam vel prælium committere, conſerere, συμβάλλεσθαι. Machabæor. libri 1. capite 2. ἢ συνεστήσαντο πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, pugnam commiſerunt. Et capite 1. Καὶ συνεστήσατο πόλεμον πρὸς πολεμίους. Plutarchus in Fabio, πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνέστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας, aduerſus Annibalem belli prima certamina excitauit: primus cum eo conflixit & conſeruit. Idem in Romulo, Συσταθέντων ἀγώνων, collatis præliis: pugna commiſſa. Polybius in 3. ὅλως περὶ τῶν ὅλων κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, de ſumma rerum nullo modo periclitari atque vno prælio ſiue conflictu experiri.

Συνίστασθαι, conuenire, congregari, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέρχεσθαι, manum facere, accedere ad auxilium & ad bellum conſociari. Thucydid. Συνιστάμενος ὁρῶν πρὸς ἑκατέρους, è ſuis finibus ad alterutros accedens, id eſt, veniens in auxilium. Idem, Συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους, inter ſe alius alium conuenientes. Idem, ἐσοῖτ' ἀεὶ πρὸς αὐτὸν, ad eos accedunt. Συνίστασθαι, conſtare, id eſt ſimul ſtare, conſiſtere, & coire, congregari. Thucydid. libro 2. ἐς σφᾶς αὐτοὺς ξυνιστάμενοι, inter ſe conſiſtentes, id eſt, congredientes ſiue cœtus habentes. Xenophon ἀνάβασ. 5. Σύλλογοι ἐγίνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο, cœtus habebantur & conſtabant coronæ & circuli, id eſt, in circulis conſiſtebatur. Plautus in Capt. Conſtant, conferunt ſermones inter ſe. Saluſtius, Multitudinem procul hoſtium conſtare viderunt, id eſt συνίστασθαι.

Συνίσταμαι, coeo, id eſt coniuro, conſpiro. vnde Σύστασις, coitio & conſpiratio. Et συνεστῶτες, coniurati. Plutarchus, οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, cum Catilina coiuerunt & conſpirarunt. Demoſthenes in ... Cùm conueneris & coieris quo res iudicio circumuenirentur & condemnaretur. Sic Cicero pro Cluentio, Coire de innocentium fortunis. Et, Coire de locupletiſſimorum bonis, id eſt, de euertendis innocentium bonis, aut locupletum fortunis, in abdito conſilia agitare. Plato de Legibus, συστάσεις ... conſpirans & conflata coitio. Demoſthenes ... conſpirantes & factioſè opprimentes ciceerunt. Συνίσταμαι, conuenio, id eſt aſſentior, aſtipulor & à partibus alicuius ſto. ταῦτα ἐμοὶ πρὸς σὲ συνίσταται, hoc tecum mihi conſtat & conuenit: in hoc à te ſto: tibi aſtipulor. Et συνιστάμεθα, inter nos conuenit. Themiſtocles in 4. Phyſicor. ... οἱ συνιστάμενοι τῷ ... Cui opponuntur Διΐσταμαι & Ἐξίσταμαι. Συνίσταμαι Paſſ. commendor. Paulus 2. ad Corinthios capite 12. Ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν συνίστασθαι, Nam ego debueram à vobis commendari. Iſocrates Philippo, μάλιστα δὲ ... ὑμῶν, Cumprimis optaſſem, vt ipſe per nos tibi commendatus eſſet atque conciliatus. Vide Συνίστημι. Συστάθῆναι, pro ſtudioſè excipi, coli atque in contubernium admitti. Vide Σύστασις.

Συνιστάω & Συνιστάνω, id eſt συνίστημι, commendo. Paulus 2. ad Corinth. cap. 3. Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν; Incipimus rurſus nos ipſos commendare? num egemus, vt nonnulli, commendatitiis epiſtolis apud vos, aut à vobis commendatitiis? Et capite quinto, Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν. Rurſus capite decimo, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων, Non enim audemus inſerere aut conferre nos cum quibuſdam, qui ſe ipſi commendant. Ibidem, οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησι, Non enim qui ſeipſum commendat, ille probatus eſt, ſed is quem Dominus commendat. Chryſoſtomus ſecundæ ad Corinthios capite ſecundo, ... id eſt commendare. συνιστάω, cui opponitur διαβάλλειν. Baſilius, ... Συνιστᾶν etiam eſt approbare, i. efficere vt cum factorum aut dictorum ratio conſtet, ab aliis ea vt recta probentur atque laudentur. Plinius, Hoc atteſtabatur vel inimico iudici ſe approbare poſſe. Cicero in Verrem, Nō vereor ne hoc meam officium P. Seruilio iudici non approbem. Pro eo idem conſueuit dicere Probare, vt pro Ligar. probare ſe: & Cornificino, probare ſeſe, id eſt approbare, τὸ συνιστᾶν ἑαυτόν. Paulus ſecundæ ad Corinthios capite ſexto, Ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, Sed in omnibus vt Dei miniſtri nos ipſos approbantes, id eſt, facientes vt actorum noſtrorum ratio conſtet, ita vt meritò probari poſſit: nos ita præſtantes atque exhibentes quales decet Dei miniſtros. Nam quod alij exponunt, μαρτυροῦντες καὶ γνωρίζοντες ἑαυτούς, mihi planè non probatur. Συνιστάνειν, concinnare, Polybius libro quinto, ... συνιστάνειν.

Συνίσεις, ſimul ſciris, conſcij eſtis. Thucyd.

Συνίστημι, μ. στήσω, π. έστηκα, τὸ συνίσταμαι, conſto, id eſt ſum, τὸ ὑπάρχω, conſtituor: quod vim habet Paſſiui. Polybius libro ſecundo, Περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, certamen vniuerſum conſtare & eſſe de ſalute & ſua libertate: in eo certamine vniuerſam conſtitutam ſuamque ſalutem eſſe. Quod & conſiſtere dicitur. Eſt enim Συνίσταμαι, conſiſtere, conſtitutum eſſe, compactum vel coagmentatum, ſiue confictum & conformatum eſſe, id eſt συνίστασθαι. Vnde Σύστασις, id eſt concretio, compages. Ariſtoteles libro de Poetica, Δεῖ ἄρα τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους, μήθ' ὁπόθεν ἔτυχεν ἄρχεσθαι, Decet autem ritè confictas & compoſitas fabulas minimè temerè vndelibet exordiri. Ibidem, Καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἔκ τινων, quodcunque ex aliquibus conſtitit & coaluit, id eſt compoſitum eſt. Nec diuerſa ſignificatio apud Polybium, vbi libro ſecundo, ... conſtantes & conſiſtentes cohortes, id eſt, non diſſipatas, ſed plenas & integras. Plato Politicor. ... χαλεπὸν μὲν ... τὴν ... ita conſtantem & conſtitutam ciuitatem commouere difficile. Συνεστάναι ſeu συνεστηκὸς τὸ ζήτημα dicitur, id eſt, quæſtio ſiue controuerſia dicitur conſiſtere vel conſtare, ſeu ſubſiſtere & conſtitui, quæ in iudicium deduci poteſt. Contra dicitur ea non conſiſtere, quæ ab Oratore quia ſuſcipi non debeat, ne cauſa quidem dicenda eſt. Eſt itaque συνεστηκὸς ζήτημα, quæſtio quæ ita controuerſiam in iudicio facere poteſt, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſint, & inde exiſtere id quod κρινόμενον dicitur, id eſt iudicatio Ciceroni & Quintilian. vide Hermogenem. Et Συνεστηκὼς vocatur compactus, ſolidus, non fluxus. Ariſtoteles hiſtoriæ 8. ... μᾶλλον τῶν ... magis conſtant & firmæ ſunt. vide antea in voce Συνεστώς. Συνίστημι Actiu. id eſt, conſtituo, conſtabilio Terentio, confirmo, aſtruo, βεβαιῶ, κατασκευάζω. Paulus ad Romanos capite tertio, εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; Si autem iniuſtitia noſtra, Dei iuſtitiam conſtabilit & aſtruit; i. eſt confirmat καὶ βεβαιοῖ. Interpretes, Commendat, quod non hîc appoſitè. Alexander de Fato, τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις, Non temerè hominibus innata hæc anticipata opinio fatum eſſe conſtituit atque aſtruit. Idem, ... id eſt confirmare, κατασκευάζειν. Baſilius in Hexaem. homil. tertia, καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις συνιστῶσι ... Geometricis demonſtrationibus aſtruent. quod & κατασκευάζειν & ... Euſtathio rurſus ſic ſcribit, ... Gregorius Olympio, ... vrbs quam tempus conſtabilit. Polybius in ſecundo hiſtoriæ, ... id eſt, iam conſtabilitis, conſtitutis formatiſque rebus Italiæ. vnde Σύστασις dicitur conſtitutio. Συνίστημι, conſtituere, id eſt præficere. Polybius libro ſecundo, ... cum prætorem illis præfeciſſent. Sic regem conſtituere dixit Cæſar. 4. belli Gal. Συνίστημι, conſtituo, id eſt, concilio, & conſocio: quo modo Cic. dicit conſtituere amicitiam cum aliquo: & in Epiſt. ad Caton. Eum quem tu diligenter mihi commendaras, maxima apud regem authoritate, gratiaque conſt tui. Et alibi, Ab oratoribus ciuitates ab initio conſtitutas eſſe, id eſt conciliatas. Xenophon ... τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας, maximas inter ſe ciuitates conſtituerunt, i. author es fuere maximis ciuitatibus coniunctionis inter ipſas. Iſocrates Philip. ... id eſt conſtituere. Idem, ... Συνιστάναι inde, pro facere vt quis innoteſcat, id eſt, γνωρίζειν, τὸ γνώριμον ποιεῖν, commendare. vnde συστατικὴ ἐπιστολή, commendatitia epiſtola. Laertius in Arceſilao, ... conciliauit & commendauit. Syneſius, ... Quod & tradere præter Cicer. in Epiſt. ad Cæſar. dicit & Horatius, hunc hominem ſi velles tradere, &c. Chion. in Epiſt. ... rogauit me vt ſe tibi traderem atque commendarem. Quod & συνιστάναι dicitur. vide infra Demoſthen. ... quem commendauit & conciliauit patri meo. Ibidem, ... Tranſlatè in hoc ſignificatu ſic vſurpauit Syneſ. ... Ait Simonidis poëmate Hierona apud poſteritate clariſſe & celebrè factum fuiſſe. Sic Cicero, immortalitati vel ſempiternæ gloriæ commendare, dixit 2. de Oratore. & in Epiſtol. Συνιστάναι inde (quòd qui commendent eorum quos alteri concilient mores probare ſoleant de cæteriſque teſtari) pro teſtificari, approbare. Pro quo & probare dicitur, vt infra in verbo Συνιστάω. Paulus ad Romanos capite 5. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, Teſtificatur ſuam ergò nos charitatem Deus. Interpretes tamen vertunt, Commendat. Rurſus 2. ad Corinth. cap. 7. ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, Planè teſtatum feciſtis vos puros eſſe in hoc negotio: vel approbaſtis vos, &c. Sic Demo. aduerſus Callippum, ... quem oporteat oſtendere & teſtificari eum eſſe cui dari oportet. Iſæus, ... Cicero teſtes conſtituere dixit 2. in Verrem. Συνίστημι, conſtituo, i. conſtruo: vt apud Cæſarem oppidū, & turrim conſtituere legitur. Et apud Cic. 2. Tuſc. corpus bene conſtitutum, i. εὖ μέλη συνεστηκός. Pro quo etiam συνίστασθαι dicitur, id eſt, formare, fingere, cogere, & coagmentare. Plato in Tim. ἐκ γὰρ ἀπάντων

[illegible] ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ξυνιστάς, Ex vniuerſo enim igne, itidémque aqua & aëre, & terra, conſtituit & coagmentauit illum huius coagmentationis author cõſtitutórque. Ibidem, ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει, δύο δὲ μόνω ξυνίστασθαι [illegible]; Cicero, Quamobrem mundum efficere moliens Deus terram primùm ignémque iungebat. Ibidem pro conſtituere, i. locare vſurpauit. διὰ δὴ τὸν λογισμὸν τόνδε, νοῦν μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ ἐν σώματι συνιστὰς, τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο: Cicero, Quocirca intelligentiam in animo, animum concluſit in corpore. Lucian. [illegible] συνεστήσαντο, i. ἔφυσαν, formarunt & conſtituerũt, finxerunt. Quæ vox eſt vocis medię. Rurſus Plato in Timæo de creatione loquens, [illegible] ξυνιστὰς [illegible], id eſt, creauit & formauit creator molitórque mũdi Deus. Ariſtotel. Poeticæ, δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον, Cęterùm conſtituere fabulas oportet, & ita eas elocutiońe conſtruere, vt quàm maximè rem ante oculos ponant. Συνεστάναι, conſiſtere, id eſt, conuenire, concordare, conſentire: cui opponitur Διεστάναι, id eſt diſſentire. Cicero 4. de Finib. Vidéſne igitur Zenonem tuum cum Ariſtone verbis conſiſtere, re diſſidere. Ita de conſenſione, coitione, & coniuratione dicitur. Συνιστάναι pro conflare, communi conſenſu comparare, quaſique vnanimiter moliri. Xenophon ἐν [illegible] libr. 4. Τὰς μεγίστας πόλεις [illegible] πόλεμον πρὸς ἑαυτάς, maximas vrbes coiſſe inter ſe ad bellum. quo modo, coeunt ad bella, dixit Ouid. Iſocrates in Helene, [illegible] οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον, tantum bellum conflarunt, & communi conſenſu geſſerunt. Demoſthenes ἐν τῷ [illegible], Καὶ διὰ ταῦτα [illegible] τὸν πόλεμον τοῦτον [illegible]. Quo ſenſu etiam dicitur Paſſiuè. Plutarchus, Ναξίοις δὲ καὶ Μιλησίοις συνέστη πόλεμος διὰ τὴν [illegible], bellum conflatum eſt & ab ipſis pari conſenſu adminiſtratum. Συνεστάναι πόλεμος etiam Paſſiuè dicitur, pro [illegible], bellum exarſit. Demoſthenes, Συνεστάναι πόλεμος [illegible] καὶ Ἀθηναίοις, bellum inter eos exortum eſt. Idem, Συνεστήκει πόλεμος Φωκεῦσι πρὸς Θηβαίους. Nam ἐκκαίειν πόλεμον καὶ συνιστάναι, id eſt bellum accendere, pro eodem poſuit Polybius libro ſecundo hiſtor. Συνίστασθαι vt Συνίσταμαι, coeo, id eſt coniuro, conſpiro: vnde Σύστασις, coitio, coniuratio, conſpiratio. Ariſtotel. Politicor. 5. [illegible] συστάσεις [illegible]. Demoſthenes [illegible], quòd coitionem fecerint. Plutarchus, [illegible]. Quibus [illegible] opponuntur. vnde Συνεστῶτες ſiue συνεστηκότες dicuntur coniurati, coeuntes. Æſchines περὶ [illegible]. σὺ [illegible] συνεστηκότες [illegible], tu & tui in Remp. coniurati. Idem, [illegible]. Συνιστάναι etiam eſt apponere, vt apponere calumniatorem Latini dicunt, vulgò [illegible]. [illegible] συνιστάναι [illegible], id eſt, conſtituto ad cædem, compoſitum ad id gladiatorem apponere. Plutarchus in Gracch. [illegible], id eſt, interfectores conſcriptos & decuriatos appoſuerunt. Nam decuriare eſt homines factioſè cogere, quod & συνιστάναι dicitur: & συστάται, decuriati, [illegible]. Cicero dixit pro Seſt o, Homines vicatim conſcribere & decuriare. Et ad Quintum fratrem, Senatuſconſulto factum eſt, vt ſodalitates decuriatique diſcederent. vide Συστροφή, & Ἐπισύστασις. Συνίστημι, contraho, cogo, συνάγω. In quo [illegible], id eſt tranſitiuè ſumitur pro coire facio: quo ſolo ſignificatu complectitur omnia quæ ſubiiciam, commodè tamen expoſita: vt cùm dico, συνιστάναι τὸ πρόσωπον, id eſt, frontem contrahere, corrugare atque obducere. Plutarchus in Sympoſio, [illegible] συνεστὼς τὸ πρόσωπον, [illegible]. vnde συνεστώς, triſtis, ſollicitus, contracta, & corrugata fronte: cui opponitur [illegible]. Baſil. Iſocrates ad Philippum [illegible] περὶ Κνίδον, claſſe coacta ad Cnidum. Sic συστῆσαι στρατιὰν dicitur, cogere & comparare exercitum. Ariſtoteles primo de Generatione, [illegible], vbi συνίστημι, id eſt coire facio & concreſcere, [illegible]: vt συνίσταμαι, id eſt, cõcreſco, coeo. Plinius, Spiſſantur hęc vtraque, & in denſitatem coeunt, id eſt συνίσταται. Συνίστημι inde, ſignificat coitionis ſeditioniſue & factionis ſum author. Pauſanias, [illegible] Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συστήσαι, quòd contra regem Ægypti homines ad defectionem & res nouas ſolicitaſſet. Vide Συνίσταμαι, & Σύστασις.

Συνιστορῶ, conſcius ſum, συνείδω.

Συνίστωρ, ορος, ὁ, cognitor, teſtis, conſcius, γνώστης, μάρτυς, συνίστωρ, συνειδότης, Heſyc. pro conſcio, in No. 142.

Συνισχυρίζω, & Συνισχύω, corroboro, confirmo, ſuppetias ferendo roboro.

Συνίσχω, cohibeo, contineo.

Συνιών, conueniens, commeans, confluens, qui ſe contrahit, συνιόντος ὄχλου, concurrente turba, conueniente, c. 8 Euang. Lucæ. συνιόντες, concurrentes. [illegible], Interp. Homer. συνιόντες μάχονται, pugnam inter ſe conſerunt. [illegible] χρήματα, i. prouētus pecuniæ.

Σύνναος, qui in eodem colitur fano Plut. συμποσ. lib. 1. quæſt. 4. [illegible] σύνναος ὁ [illegible].

Σύνναος, Heſyc. σύνοικος.

Συνναίω, vnà habito. Apollonius ſecundo. Argonaut. [illegible].

Συνναυμαχέω, ῶ, vnà nauali prælio decerto, naualis belli ſeu certaminis ſum ſocius.

Συνναύτης, nauigationis ſocius, Soph. & Euripid.

Συννεάζω, vna cum aliquo iuuentutem tranſigo vel adoleſcentiã, Alex. [illegible].

Συννέμομαι, compaſcor Varroni. Ariſtot. in 6. de hiſt. Anim. [illegible] συννέμονται ταῖς θηλείαις [illegible].

Σύννευρωσις, apud Galen. neruorum vinculo σύμφυσις καὶ ἕνωσις, i. vnitas.

Συννεύω, contrahor & in me vergo. Alexand. in Probl. κατ' ὀλίγον συννεύει πρὸς τὸ βάθος. Item deorſum aſpicio, demitto, deorſum verto. Luc. & Alex. Aphrod. exponitur etiam reſpicio. In Epigr. [illegible]. Item deſcendo. Alex. Aphrod. κατ' ὀλίγον συννεύει εἰς βάθος. paulatim in anteriorem partem deſcendit. Item conſentio, conſpiro apud Areop. & Plut.

Συννέφεια, ας, ἡ, nubium congregatio ſeu collectio in vnum Ariſt. Probl. 38. ſect. 26.

Σύννευσις, εως, ἡ, ὁμόνοια, conſenſus. Nazanz.

Συννεφέω, nubes congregare & cogere. Ariſtoph. Geneſ. 9. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cùm ſuper terram nubes congregauero: cùm obduxero cælum nubibus. accipitur etiã neutraliter pro coactis nubibus obſcuror, obnubilor, Ariſtot. Rhetor. 2. εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι ſi nubes coguntur veriſimile eſt conſecuturam pluuiam. Item obfuſcor caligine. Plutarchus. Dicitur etiam apud Eurip. in Electra, συννεφοῦν ὄμματα, de vultus mœſtitia atque triſtitia, quæ nubes etiam à Latinis, & à Græcis dicitur νεφέλη καὶ νέφος, vt dictum.

Συννεφής, nubiloſus, nube obductus, obſcurus. Deuterono. 33. συννεφὴς [illegible]. Συννεφὴς tranſlatè pro eo qui ſupercilij contractione ac nube triſtitiam præ ſe fert. Nam, vt dictum, Νέφος ſic vſurpatur: & Νεφέλη. Sophocles in Antigone, Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει [illegible]. Cicer. in Orator. in Piſon. frontis nubeculam dixit. vide Νέφος.

Συννοέω, vide Συννοῶ.

Συννέω, & συννηέω, congero, extruo. Herodot. libro 1. [illegible] συννήσας πυρὴν μεγάλην ἀνεβίβασε ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσον, pyra extructa. & paſſiuum apud eundem Herod. [illegible], in aceruum congeſti ſunt Ionicè pro συννένηνται.

Σύννις ὁ πιτυοκάμπτης, Synnis Pithyocamptes, propriũ prædonis, quem in Iſthmo Theſeus peremit, Plut. in Theſeo. apud Suid. ſcribitur Σίνις. vnico ν, Genitiuus eſt [illegible].

Συννοέω, cogito, intelligo, quaſi mecum ipſe intelligo, mecum reputo, mente reuoluo, animaduerto, apud me æſtimo & perpendo: triſtis & cogitabundus ſum. συννοῆσαι, intellexiſſe. συννοῶν, cogitans, conſiderans, videns, cognoſcens, Plato de Leg. Plutarch. [illegible], te apud ſe æſtimata & perpenſa. Apud Platon. [illegible]. Συννοεῖν pro intelligere ſic accipitur vt συνιέναι. Plato Epinom. de planetis loquens, [illegible] συννοεῖ. Dicitur etiam voce paſſiua Συννοοῦμαι pro συννοῶ. Idem in ſecundo Alcibiadis, [illegible] συννενοημένῳ.

Σύννοια, ας, ἡ, cogitatio, mœſtitia, propriè cogitatio intus cõdita, intentio. [illegible], mẽtis compos factus ſum, Bud. in Epiſt. prior. [illegible] σύννοιαν ἔχω, mecum conſidero. Lucian. [illegible].

Συννομοθετέω, ῶ, vnà leges fero, ſocius ſum in ferendis legibus. Demoſthen.

Σύννομος, qui in agro compaſcuo iiſdem pabulis vtitur, qui communibus paſcuis vtitur, ſocius paſtionis ſiue paſtus, i. [illegible]: Et tranſlatè ad omnem conſociationem, conſuetudinẽ, familiaritatem ſiue contuberniorum extenditur: Vnde [illegible] ſumitur, [illegible], familiaris & conſors, contubernalis. Apud Ariſtoph. in Auibus. [illegible], i. [illegible]. Plutar. in Lycurg. σύννομοι [illegible], filij vnà educati, ſocij & contubernales. In Epigr. σύννομος [illegible]. Eurip. Σύννομοι θαλάσσας [illegible], i. maris conſortes. Apud Hippocr. σύννομα, exponit Galenus τὰ συνόντα. Plato in Timæo, [illegible],

βίον διδόμενα ἔχει, i. ſocium aſtrum conuenientémque naturā nobiſcum ſortitum. Quod Cicero ſic trāſtulit: Atque ille qui rectè & honeſtè curriculum viuendi à natura datum confecerit, ad illud aſtrum quo cum aptum fuerit, reuertetur, id eſt ſυνηρμοσμένον. Itaque hoc loco fit compoſitio à νόμος Muſicorum, de qua voce ſupra dictum eſt.

Σύννους, qui ſecum eſt, qui eſt apud ſe, cuius animus non vagatur, qui ſecum ipſe res æſtimat; cogitabundus, ad ſe rediens, mentis compos. Gregorius, ... σύννους ... Iſocrat. ... σύννουν, ... fac aſſueſcas nō triſtis eſſe, ſed cogitabundus: per illud enim ferox, per hoc prouidus videberis. ... σύννους, pro ſcurra conſtans ſeu grauis. σύννουν τὸ βλέμμα, grauis intuitus, cogitabundúſque, Gaza.

Συνοδεύω, μ. εύσω, vnà iter aggedior, concurro. συνοδεύω σοι, ſum tibi comes itineris, tecum iter facio. Actorum cap. 9. Οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ.

Συνοδία, ας, ἡ, comitatus, colloquium, congreſſus: ... inquit Suid. vnde ſententia illa, ... Lucæ capite 2. νομίσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι, in comitatu.

Συνοδικὴ σελήνη, Luna coiens: ſic vocatur quando in eodem ſigno eandem cum Sole plagam obtinet. vide Μηνοειδής, & Σελήνη.

Σύνοδον, nouilunium, quod & σύνοδος Aſtrologis. vide Σελήνη.

Συνοδοιπόρος, ου, ὁ, comes.

Συνοδῖται, comites viæ. Synoditæ libr. 6. Cod. de Epiſc. id eſt monachi.

Συνοδοντίς, piſcis, maior Pelamis. Athen. libr. ... συνοδοντὶς ...

Σύνοδος, ου, ὁ ἢ ἡ, congreſſus vel congreſſio, concilium, comitia, coitio, ... congreſſus mulierum Plin. id eſt, ... cœtus, conuentus. Conuenticulum dixit Lactant. Inſtit. lib. 5. cap. 11. ſed de loco Thucyd. ξυνόδου γενομένης, habito concilio, Vnde ... ſυνόδῳ, id eſt concorditer, vno cōſenſu. ... Idem Thucyd. libro octauo, ... ξυνόδου ... cum de concilio placuiſſet nauali prælio decernere. Idem dixit ἐκ τῆς ξυνόδου, per congreſſus ſeu conuentus. Nazianzen. in Orat. ... id eſt, horum coniunctione. Σύνοδος, congreſſus, i. conflictus, ... Thucydides libro 5. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, poſt hæc præliū committitur: Sic ſumitur apud Demoſthenem in verſu Solonis, ἐν συνόδοις τοῖς ἀδίκων. Σύνοδος, congreſſus conuentúſque epulandi cauſa. Apud Laert. in Epicuri teſtamento, ... Ex quo Cicero dixit 2. de Finibus, Itémque omnibus menſibus viceſimo die Lunæ dent ad eorum epulas qui vna ſecum philoſophati ſunt, vt & ſui & Metrodori memoria colatur. Σύνοδος, interlunium id eſt, coitus Lunę Plinio. Plutarchus in Romulo, σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, Luna in coitu & congreſſu cū Sole, deficiens. Ariſtotel. de Generat. lib. 2. ξυνόδοι ... interlunia. Syneſ. in Epiſt. ... Hoc etiam dicitur, σύνοδος: vnde συνοδικὴ σελήνη, dicitur Luna ſynodica, i. menſtrua. vide Σελήνη.

Συνοδός, ου, Adiect. comes itineris, συνοδίτης, in Epigr. Heſych. συνοδοιπόρος.

Συνόδους, οντος, cui dentes continui. &

Συνόδοντες vel ... ſynodontes, piſces quos ... Epicharmus dixit apud Athen. lib. ζ. de his Ariſtot. lib. 8. Anim. Plin. lib. 37. cap. 10.

Συνόζω, vnà redoleo.

Σύνοιδα. Præterit. med. eſt ex εἴδω τὸ γινώσκω, & ſignificat idē quod Latinis conſcius ſum: conſtruitúrque aliquando cum Datiuo, vt ... ſicut Quintil. 3. Sed non ſuſtineo eſſe conſcius mihi diſſimulanti. Σύνοιδα cum Accuſ. vt σύνοιδα ἐμαυτῷ ... Xenophon, ... dicam ea quorum ei ſum conſcius, i. quæ de eo noui. id eſt, quæ cum dixiſſe ſcio. Plato de Rep. lib. 1. τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι, ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, ei qui nullius ſibi culpæ conſcius eſt, iucunda ſpes adeſt. Xenoph. in Apolog. Socr. ... neceſſe eſt eos multa ſibi impietatis conſcios eſſe. Σύνοιδα per rectum, vt ... Plato in Apolog. ... Iſocrates ad Philip. ... Σύνοιδα pro οἶδα καὶ γινώσκω, i. noui. Idem de Pace. ...

Συνοιδέω, ῶ, vnà intumeſco Philo de vita Moſis.

Συνοικειόω, concilio, familiarem reddo, beneuolentiam alicuius mereo. ... cum ali mēto vnà Reipubl. affectum conciliauit, Plutar. in Numa. συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί, virum viro familiarem facientes, adiungentes, ibidem.

Συνοικείωσις, ἡ, conciliatio animorum. Eſt & figura hoc ſchema (inquit Rutil. Lupus) docet diuerſas res coniungere, & communi opinione cum ratione aduerſarii: & habet magnam vim vel ex laude vitium vel ex vitio laudem exprimendi. vide Quintil. l. 9. c. 3.

Συνοικειοῦμαι, accommodor. Gaza de Senect. ſum familiaris, ſum addictus & peculiaris, ſum proprius, fruor conſuetudine.

Συνοικέσιον, τό, connubium, matrimonium, coniugium, ſic Canone 27. Concil. Calchedon.

Συνοικητής, οῦ, ὁ, q. cohabitator, σύνοικος. vide Πάροικος.

Συνοικέω, ῶ, ήσω, ... vnà habito, contubernio vtor, in contubernio habeo, conſuetudinem habeo. συνοικεῖν τὴν πόλιν, vrbē ſimul habitare, Plutar. in Numa. ... id eſt peritus diſciplinæ equeſtris, Eurip. Συνοικέω, in matrimonium accipio, contraho matrimonium, coniugium ſubeo, nubo: & tam de viro dicitur quàm de muliere. συνοικήσασα τῷ ἀνδρί, Lucian. ... quam vxorem habuit Hipponicus, Plutar. in Pericle & Demoſth. συνῴκει τῷ ἀνδρί, i. nupſit. Idem ... Et ... transitiuè etiam accipitur pro nuptū do quo Latini collocare dicunt, ſic Ioſeph. Aliquando pro adhæreo & implicor.

Συνοίκημα, contubernium.

Συνοίκησις, εως, ἡ, q. cohabitatio, conuerſatio Plin. conſuetudo, cōſortium, contubernium, vicinitas, frequentia colonorum, ciuitas, grex, coniugium. ... coniugium quærere.

Συνοικία, ας, ἡ, domuum multitudo: vnde apud Platon. pro ciuitate ponitur, propter domorum coniunctionem, ... Significat etiam cœnaculariam domū, vt quam per ſingula cœnacula inquilinis locarent. Athen. de ... Phaler. ... id eſt cœnacularias domos. Συνοικία pro caupona. Iſæus ... εἶναι αὐτῷ.

Συνοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, domo conſocio atque vnà habitare facio: colloco: commigrare facio: frequento. Συνοικίζειν, nuptui dare. Polybius, ... Quod Itali dicunt caſar, expreſſè. Eſt enim συνοικίζειν ædibus ſociare atque vitæ contubernio. Iſocrates in Ægineta, ... Nec tantum eſt ... marito & connubio iungo, ſed etiam in vxorem accipio. Nazianz. in Orat. ... hanc tibi aſcitce. Συνοικίζειν, quia ... etiā eſt condere ciuitatem, vrbémque ciuibus frequentare. Plutar. ... Et Plato συνοικίαν ciuitatem appellat, propter domorum coniunctionem & conſociationem quod Iuuenalis expreſſit his verſibus in 15. Satyra,

Ædificare domos, laribus coniungere noſtris
Tectum aliud, tutos vicino limine ſomnos
Vt collata daret fiducia.

Συνοικίζεσθαι etiam dicitur vrbs vna è pluribus facta, vt ſit potentior & munitior hominum præſidio & frequentia. Thuc. Συνοικίζουσι δὲ τὴν ... i. ad obſidionem tolerandam omnes incolas in vrbem cogunt. Cui verbo διοικίζειν opponitur.

Συνοικισμός, οῦ, ὁ, q. cohabitatio, contubernium, conſtructio vrbis. Appian. in Iber. γῆν ἐς συνοικισμὸν αἰτοῦντες, terram vt vna habitarent petentes.

Συνοικοδομέω, vnà ædifico & conſtruo. Paulus ad Epheſ. cap. 2. ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ ἐν πνεύματι, In quo & vos vnà ædificamini.

Σύνοικος, ου, ὁ ἢ ἡ, ſimul habitans, permixtè habitans, conſors, contubernalis, domeſticus, familiaris, ... vide Πάροικος. Plato Epiſtol. 7. ἡ δ᾽ αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος, auſteritas autem ſolitudinem parit amicorum. Ariſtophanes in Pluto ... me contubernalem ſuſcipite.

Σύνοικος, vicinus, maritus, coniunx. Aphthon. Item incola vrbis ſeu inquilinus, Plato de Legib. id eſt, μέτοικος, vt mox ibi ſequitur.

Συνοικουμένη γῆ, terra non vaſta aut deſerta, ſed frequentia habitatorum culta. Xenophon, ...

Συνοικουρός ſocius in cuſtodienda domo, συνοικουρὸς κακῶν, contubernalis malorum, Eurip.

Συνοικτίζομαι, te commiſeror. Xenoph.

Συνάορος, coniunx.

Συνοίμιον, proœmium.

Συνῳδός, consonus, σύμφωνος, συνῳδός. Apol.2.Arg. [illegible]

Συναινῶ, συμφωνῶ, consono, aſſentior, conſentio, συμφωνῶ. Plato 7. de Republic. [illegible], age igitur & hoc quoque aſſentire.

Συνοίσει, & ξυνοίσει Atticè, confert, Ariſtopha. [illegible], id erit vtile.

Συνοίσειν, quadraturum eſſe. Sophocl. in Aiace, [illegible]: vbi Interpres, [illegible].

Συνοισθήσεται, conferat, coniungat, Gaza lib. 4.

Συνοίσομαι, congredior. [illegible], cõcurremus, prœliabimur. συνοίσεται, continget. Ariſtoph. [illegible], res in Reipub. vtilitatem vertetur. [illegible], cum ipſis actum iri melius, Herodot. [illegible], occurſurus magno malo, Idem.

Συνοῖσον, τὸ, vtilitas.

Συνοκλάζειν, genibus flexis conſidere, genu ſucciduo ſe ſubmittere.

Συνοχή, ῆς, ἡ, pro συνοχὴ calamitas, caſus, morbus, conuitium, pugna, [illegible], Heſyc. apud Hippocr. [illegible], i. pectoris commiſſura & compages, vel potius [illegible]. Vide Συνοχωκότε.

Συνολκή, ῆς, ἡ, cõtractio, titillatio, [illegible], ad percipiendum aerem, lib. Sapient. c. 15. [illegible], diſtentio labiorum, contractio, Dioſc. lib. 6. cap. 15.

Συνολισθάνω, in vnum locum labor, confluo.

Σύνολον, omnino, id eſt, in ſumma, in vniuerſum. [illegible], vt in vniuerſum dicam, Theophraſt. id eſt, [illegible]. τὸ σύνολον etiam [illegible] dicitur, quod ex duobus conſtat. Ariſtot. 2. Metaphyſ. [illegible], ipſum è materia & forma conſtans. τὸ σύνολον, prorſus, ad ſummum, ſimul, Plato de Legib. Dicitur & hoc modo a Cebete, [illegible], denique hæc colere vt bona, &c.

Σύνολος, ου, ὁ, vniuerſus, integer.

Συνοδύρομαι, vnà lugeo & lamentor, congemiſco, [illegible].

Συνομαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, frater, ſoror. Eurip.

Συνομαρτῶ, comitor, ſequor. [illegible], Heſyc.

Συνομιλεῖν, colloqui, [illegible], conſueſcere, conſuetudinem habere. Datiuo.

Συνόμιλος, ὁ καὶ ἡ, congerro, conſors, ſocius, ſodalis, Nazanz. Heſy. [illegible].

Συνόμνυμι, conſpiro, coniuro. [illegible], in eadem verba iurauerunt, Thucyd. [illegible], in virũ coniurare, Philoſtr.

Συνομοπαθής, idem quod ὁμοιοπαθής, ſeu ὁμοπαθής, Plutarc. in Galba. & Ariſtotel. in Rhetoricis [illegible].

Συνομολογοῦμαι, &

Συνομολογῶ, aſſentior, conſentio, confiteor, collaudo, probo, [illegible], Pollux. Xenoph. [illegible], concedebat & fatebatur. [illegible], conueniſti tributum te daturum, Idem. [illegible], conſentio tuo imperio, Plato in Timæo. Idem lib. 1. de Rep. [illegible]. pro [illegible], confeſſus eſt hæc. Συνομολογοῦμαι, paciſcor, Idem Epiſt. 7. [illegible], ambo pacti ſumus, i. pactum fecimus. Ibidem, [illegible], de his inter nos cõuenit. [illegible], in his conſentimus, Plato de Legib. [illegible], Xenoph. de his conuenit.

Συνόμορος, idem quod ὅμορος conterminus, contiguus.

Συνομορέω, ſum contiguus. Datiuo. Actor. cap. 18. [illegible], cuius domus confinis erat ſynagogæ.

Συνωμοσία, coniuratio, conſpiratio, Ariſtoph. Herod.

Συνομόω, μ. όσω, idem quod συνόμνυμι, coniuro, conſpiro. [illegible], iureiurando promiſimus ferre opem. [illegible], conſpirarunt ad cœlibatum, Hermog. vnde [illegible] & [illegible], collecti, coacti, conſpirantes, iuriſiurandi participes, inter ſe fide obligati, coniurati, Thuc.

Συνοξύνω, in acutum ſenſim extenuo. Polyb. [illegible], de pilo Romano loquens. Inſpicare hoc Latinè dixeris. Virgil. Ferróque faces inſpicat acuto.

Συνοξύς, ſenſim mucronatus, in mucronem deſinens. Theophr. [illegible].

Συνοπαδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, comes, longa penultima.

Συνοπτικός, perſpicax. Plato Politic. [illegible]. Item compendioſè collectus.

Σύνοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. viſibilis, intelligibilis, dilucidus, [illegible], Item qui facilè cognoſci & intelligi poteſt, Heſych.

Συνοψία, contemplatio ſyderum, [illegible], Heſyc.

Συνόψω. vide Συνορῶ.

Συνορῶ, ᾶς, καθορῶ, contemplor, conſpicor, contueor Plaut. & Lucret. conſpicio, animaduerto, cerno, quod plus eſt quàm video: comprehendo, intelligo, [illegible], vſu docti. Plato de Leg. vide Συνοψις. Polyb. [illegible], cernens in quo periculo verſarentur triarij, & naues onerariæ.

Συνορία, latifundium, quaſi [illegible]: Suid. [illegible].

Συνοργιαζόμενοι, Suid. [illegible].

Συνορίζω, confinio iungo, iiſdem limitibus & finibus concludo, confinia facio, & diremptà copulo, τὸ συγκρίνω: cui opponitur διορίζω καὶ διακρίνω. Ariſtot. in 3. de Cœlo, [illegible], &c.

Συνορίνω, συνταράσσω. commoueo, turbo.

Συνορμίζω, ſimul in portum deduco. ſimul in ſtatione applico, ſeu appello.

Σύνορος, ου, ὁ, vicinus, γείτων, finitimus, conterminus.

Συνορίζουσαι δυνάμεις, conterminæ poteſtates, Bud. in Epiſt.

Συνορούω, concurro, ſimul impetum facio. Apoll. 2. Arg. [illegible].

Συνουλόω, μ. ώσω, π. κα, cicatricem contraho, cicatricem coire facio. Neut.

Συνούλωσις, cicatricum obductio, Nazanz. in Orat:

Συνουλωτικός, cicatricem contrahere potens.

Συνουσία, ας, ἡ, ὁμιλία, coitus, concubitus, veneris vſus, initus. σύμμιξις, congreſſus. [illegible], concubitus cum maribus, Ariſtot. in Polit. id eſt ὁμιλία. Συνουσία, conuentus, ſodalitas, ſocietas, cœtus, conuenticulum, σύλλογος, κοινωνία, [illegible], Ariſtoph. Interpr. In Memnonis Eclogis, [illegible], rogans vt in colloquium admitteretur, & vt poſſet coram agere. Συνουσία, [illegible], eſſentia. Theoph. de hiſt. plant. [illegible]. Συνουσία apud Iſocrat. neceſſitudo & familiaritas, [illegible]. congreſſio, Ariſtot.

Συνουσιάζω, μ. άσω, π. ακα, coeo. Neut. abſol. Suid. [illegible].

Συνουσιασμός, οῦ. congreſſus. coitus, concubitus, Suid.

Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, q. coitor & congreſſor: collocutor: cliens: diſcipulus: familiaris, contubernalis. Xenoph. [illegible], ab eo volens auertere diſcipulos.

Συνουσιαστικός, ῦ, libidinoſus: [illegible], Ariſtop.

Συνουσιόω, μ. ώσω, eſſentiæ indo. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. [illegible], i. modulandi ratio animæ noſtræ inſita eſt: eſſentiæ animi eſt indita. [illegible], q. d. conſubſtantiam cohærere, & conuictum eſſe ſubſtanti ratione.

Συνούσιωσις, quaſi coeſſentia, [illegible]: & [illegible], Heſychius.

Συνοφθῆναι, conſpectum eſſe.

Σύνοφρυς, υος, ὁ vel ἡ, habens ſuperciliorum interſtitiũ, quod [illegible] dicitur, confuſum. Dicitur etiam [illegible], Pollux. Σύνοφρυς etiam eſt, [illegible], ſuperciliosus & vultuoſus, ſuperbus & arrogans. [illegible]. Eſt & triſtis καὶ λυπηρός, [illegible]. vide Νέφος καὶ Νεφέλη.

Συνοφρυοῦσθαι, contrahere ſupercilia. Cic. [illegible], frontem contrahere atque obducere Senecæ, [illegible], ſubducere ſupercilia ipſi Senecę, vt ſubducto vultu procedere dixit Propert. Cui opponitur [illegible] apud Ariſtoph. Eſt etiam triſtari, [illegible]. vnde Συνοφρυωμένος. Heſyc. i. λυπούμενος, quo ſupercilij nubes ſignificatur, [illegible], vt ſupra dictum. Apud Eurip. in Alceſt. [illegible]. Pollux, [illegible], vulgò ſe renfrongner.

Συνοφρύωμα, ατος, τὸ, cutis ſupercilij cuius contractione, grauitas, ſeueritas, triſtitiáq; indicatur, [illegible], interp. Hom. Iliad. ρ. vide [illegible]. alij interpretantur partem frontis in qua ſupercilia concurrunt ſeu coeunt, Schol. Homer.

Συνοχέομαι, ſimul vehor.

Συνοχή, ῆς, ἡ, coarctatio Liuius. anguſtia, anxietas: imbecillitas, turbatio, ſolicitudo, [illegible], complexus: continuatio, cohærentia, commiſſura, coniunctio, coagmentatio, ſeries. [illegible], libro primo. Argonaut. Apollonius. id eſt, [illegible]. & [illegible], Ibidem, pro in conflictu belli. & libro ſecundo, [illegible], id eſt, [illegible]

faucibus maris, in ore ponti. Συνοχὴ, Hesych. ἀδιέξοδα, πολυχώρια, ἀδημονία. τῆς καρδίας συνοχὴ, coarctatio & anxietas cordis, Paulus 2. ad Corinth. c. 2. Nos dicimus *angoiſſe*, & *auoir le cœur enſerré*. in bello dicitur congreſſus ſeu conflictus hoſtilis. Apollon.

Συνοχαδὶς, ſtrictè, tenaciter, ſtrictè, συνεχῶς [illegible].

Συνοχεὺς, & συνοχεὺς, pleonaſmo Attica τῆς. idem quod συνοχὴ, id eſt iunctura, commiſſura, qua duo inter ſe coeunt & continua quadam cohærentia copulantur Iliad. ξ. apud Euſtath. συνοχεὺς ὁδοῦ, idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ὁ, ἡ, continens febris, febris continua ex ſanguine abundante feruefacto & in bilem tranſeunte. Συνοχὴς autem eſt quæuis continua febris. Alexand. Aphrod. 10. Problem. lib. 2. ὁ σύνοχος [illegible] ἀφ' ὧν ἔχει τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia ſanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermiſſionem. & lib. 1. Proble. quæſt. 91. σύνοχῳ [illegible], continua febre correptus. Galenus li. 3. de Crit. dieb. Συνοχοι [illegible] τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως [illegible], οὐ διὰ [illegible] αὐτῶν ἡμέραις.

Συνοχωκότε, i. συμπεπτωκότε, compreſſi, coarctati, collapſi. Ho. Iliad. β, τὼ δέ οἱ ὤμω, Κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Ex συνέχω fit συνοχέω: vnde συνοχῶ, μ. ήσω, π. συνώχηκα, & Particip. συνοχηκώς: vnde [illegible] συνοχωκώς: alij à verbo συνοχέω deducunt.

Σύνοψις, εως, ἡ. Suid ἡ [illegible], conſpectus, intuitus. Polyb. lib. 1. ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, vno in conſpectu proponere. Rurſus, [illegible] τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, in conſpectu. Σύνοψις, compendium: apud philoſophos dicitur quando res latè diffuſa, omnis in cõſpectum ſimul datur: obſeruatio, conſpectio, perſpectio, Platoni de Leg.

Συνοχλέω, conſtipo.

Συνσκηνοῦντες, contubernales. Συνσπεύδω, vnà propero.

Συνταγὴ, ordinatio.

Σύνταγμα, ατος, τὸ, ordo, agmen, exercitus, in claſſes diſtributio, & ad ſtipendium conferendum deſcriptio, vt penſitatio annua, quæ penditur à ſociis ciuitatibus & ſtipendiariis ad bellum gerendum. Æſchines contra Cteſiph. [illegible] τὸ σύνταγμα [illegible]. συντάγματα στρατιωτικά, ordines militares. κατὰ [illegible] καὶ συντάγματα, i. turmatim, Plutar. in Camil. Σύνταγμα, volumen ſtudio conſcriptũ, & elaboratum opus, non vt ὑπόμνημα, ex tempore & ſine cura, ſed quod dictionem habet compoſitioni congruam, & capitum diuiſionem rectè atque ordine digeſtam. Συντάγματα, commentaria libri, præcepta, Plutarch. in Numa. Σύνταγμα, conſtitutio atq; ordinatio, vt σύνταγμα τῆς πολιτείας. τὸ [illegible] σύνταγμα τῆς πολιτείας [illegible], Iſocr. in Areopag. q. coordinatio & conſtitutio.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ, qui præeſt illi militum numero, qui σύνταγμα dicitur.

Συνταγματικὸν opus, quod differt τοῦ ὑπομνηματικοῦ, vt ait Ammonius. Συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγεται [illegible] συντάγματι καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων [illegible] διαίρεσιν.

Συνταγματογράφος, ὁ, συνταγματικός, qui multos libros cõpoſuit: quo nomine ea ratione dictus eſt Origenes, Suid.

Συνταγμάτων ἀπαιτητὴς, cui penſionum ſoluendarum cura eſt cõmiſſa, Bud. in Epiſt. poſt.

Συνταλαιπωρέω, vnà miſerum eſſe, Phalaris.

Συντέμνω, præcido συντετμημένος χρόνος, exacto tempore.

Σύνταξις, εως, ἡ, conſtructio, ſeries, ordo & diſciplina, compoſitio & q. coordinatio. Syneſ. εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem deſcriptus: in nullam claſſem contributus. Σύνταξις, tributum, deſcriptio ad ſtipendium conferendum, & in claſſes diſtributio, acies, ſicut de σύνταγμα dictum eſt. διδόναι σύνταξιν, dare tributum Æſchin. συντάξεις τελεῖν, i. tributa pendere, ſtipendia & penſitationes, Idem. συντάξεις ὑμῖν [illegible], Iſocrat. tributa nobis pendere. συντάξεις χρημάτων καὶ [illegible], Ariſtid. Athen. vocat ſtipendiũ quod conferebant coloni Theſſalici. Plutar. in vita Solonis, [illegible], id eſt, vt inquit Cicero lenitate verbi triſtitiam rei mitigantes τοὺς φόρους [illegible] συντάξεις, τὰς φρουρὰς φυλακὰς τῆς πόλεως [illegible] Ἀθηναίων. Συντάξεις, annua quæ dantur à principibus. Herodian. in 1. [illegible] συντάξεσιν [illegible], inuitans eos ſtipendio haud contemnendo. Athen. lib. 11. de Philadelpho, [illegible] τὰς συντάξεις λαμβάνουσιν. Ibidem [illegible] σύνταξις [illegible]. Vnde συντακτικὸν [illegible], liber ſtipẽdiarius, & breuiarium, quem ſtatum regis vocamus. Σύνταξις pro volumine compoſito, ſeu vt Cicero, libri cõfectione, vt σύγγραμμα, σύνταγμα. Cic. ad Attic. de ſuis libris qui de Finibus inſcripti, Nunc illam περὶ τελῶν σύνταξιν ſanè mihi probatam, Bruto, vt tibi placuit, deſpondimus. Polyb. [illegible] τῇ συντάξει [illegible]. Vbi σύνταξις, i. ἡ συγγραφὴ, ἱστορία.

Σύνταξις Suidæ, ἡ συντεταγμένη [illegible]. vide in Ammon. Σύνταξις & Σύγγραμμα.

Συνταράξις, conturbatio.

Σύνταρσα δένδρα, ſunt arbores quarum radices inter ſe complexæ cratem quandam conficiunt & ſepem. Vide Ταρσός.

Σύντασις, εως, ἡ, ἀπὸ τοῦ συντείνω, contentio, & diſtenſio: Cui χάλασις, i. remiſſio & laxitas opponitur. Fit à motu, ſubſtantia, qualitate. A motu & impulſu principij interni vel externi validiore tenore & tenſione: vt contentio vocis: & diſtentio neruorum qui ſpaſmus eſt, σύντασις νεύρων. Dioſcor. lib. 3. apud quẽ etiam leges σύντασιν τῶν [illegible]. A ſubſtantia, vt à flatuoſa ſubſtantia fit priapi tentigo καὶ σύντασις τοῦ αἰδοίου: in tumore cutis à materiæ copia fit τοῦ δέρματος σύντασις. A qualitate verò, vt calore, ſiccitate, fit in phlegmone ſiue inflammatione σύντασις. [illegible], inquit Hippocrates, [illegible] χάλασις. In corporis cute, & articulis vtrúnque fit. Laxitas ex humectis immodicè ligamentis ac tendonibus Et diſtenſio circa articulos nimium reſiccatos, perfrigeratos, inflãmatos, aut induratos: in cute etiam ex tumore muſculorum fit & abundantia carnis, & ex quauis inflammatione σύντασις. breuitérque ex omni repletione aut exinanitione. Et συντατικὰ φάρμακα dicuntur, quæ partes laxas & remiſſas diſtendũt & quaſi explicant, i. quorum τονωτικὴ δύναμις, vt loquitur Gale. in 8. τῶν [illegible] τόπον, quorum facultas eſt debiles partes roborare, illiſque tonſione tenorẽ conciliare. Talia ſunt aſtringẽtia quæ validè ſiccandi vi prædita ſunt, Gal. li. 5. Simpl. Idem li. 4. Methodi iis opponit χαλαστικὰ, quæ humectãdi vim habent: [illegible], inquit, [illegible] φάρμακα, [illegible] χαλαστικὰ, [illegible]. [illegible] συντατικὰ, [illegible]. cõtrahẽtia malè vertit Linac. vid. Συντείνω.

Συντατέον, connitendum. συντατέον ſiue ξυντατέον ἐστὶ, omni conatu nitendum, Plato Epiſt. 7.

Συντάσσομαι, vel

Συντίθεμαι, condo, conſcribo, cõpono librum & ſcribo. συντάττομαι τοὺς νόμους, deſcribo leges, Plut. in Solon. συντεταγμένος πολιτείαν, qui Remp. conſcripſit, Idem in Lycurg. συντάττομαι νόμους πολιτικοὺς, ius ciuile tracto, Gaza de Senect. Halicarn. in Lyſia, [illegible] συντεταγμένος. Idem, [illegible] συντεταγμένοι [illegible] τοὺς τοίχους. Plut. συνετάττετο λόγους [illegible] καὶ ἱστορίας. Συντάσσομαι, eiuſdem ordinis ſum & notæ & claſſis, atq; eadem dignitate præditus, adiungor. Gregorius de Spiritu ſancto, ἀλλ' ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένον καὶ συνδοξαζόμενον. Idem, [illegible] συντεταγμένος, toti diuinati conglutinatus. συντέτακται τῷ [illegible], vermi addictus eſt. Idẽ. συντεταγμένους [illegible] ἐστὶ, i. ad munera belli ſuſcipiẽda diſpoſitos eſſe contra Philippum: quaſi in ordinẽ digeſtos & deſcriptos, Æſchin. συντεταγμένης φάλαγγος, acie inſtructa, Plut. in Lycurg. vide Συντάσσω.

Συντεταγμένοι, qui ad ſtipendium conferendum ordine deſcripti ſunt, & in claſſes diſtributi. Interdum compoſiti, in ordines euntes, acie inſtructa & agmine iter facientes.

Συντάσσω, ξω, & ττω, colloco, coniungo, connecto, copulo, cõpono: commentor, ſcribo: ἐπιτάσσω, præcipio: ὁρίζω, deſcribo, rego: in ordines digero & redigo. Συντάσσω, inſtituo. cui opponitur καταλύω. Plutarch. in Antonio, [illegible] συνταξάμενος [illegible]. Συντάσσω, inſtruo aciem, cõpono ordines & agmen, [illegible]. Xenoph. in 5. Ἑλληνικῶν, [illegible] συνταξάμενος [illegible], inſtructa acie iter faciens. Plutar. [illegible] φάλαγγα συντεταγμένην [illegible]. Thucyd. [illegible] συντεταγμένοι μάλιστα [illegible], compoſito agmine. Συντάσσω, conſtituo, cõparo. & conſtitutum habeo, & compoſitum. Æſchin. [illegible]. Συνετάξαμεν ὑμεῖς [illegible], ita inter nos cõparauimus & conſtituimus. Dem. contra Ariſtoc. [illegible] συνταξάμενοι καὶ [illegible], id eſt, omnia ex compoſito fecerunt atque de induſtria. Συντάσσω, iubeo, impero, [illegible]. Polyb. συντάξας [illegible] δυνάμεως, id eſt, [illegible].

Σύνταφος, ſepulchrum commune habens, contumulatus, Plato de Leg.

Συνταχύνω, vna accelero, properanter vrgeo. Accuſ. & Dat.

Συντείνομαι, τὸ διατείνομαι, καὶ διαγωνίζομαι καὶ ἀγωνίζομαι, connitor, cõtendo, dimico. Plato de Rep. 6. [illegible] συντεταμένως [illegible]. Plutarc. [illegible], ἀλλὰ [illegible] συντέταται καὶ [illegible]. συντεταμένῃ γνώμῃ, Xenoph. intento animo.

Συντείνω, μ. τενῶ, π. τέτακα, pertineo, tendo, vergo, ſpecto aliquid, ad ſcopum dirigo. Ariſtot. Ethic. 6. [illegible] συντείνει [illegible]. Idem 7. Politicor. [illegible] συντείνειν, ſpectare & ſcopum dirigere. συντείνει πρὸς λόγον, ad rationem pertinet, Idem libro 5. de

Generat,

Generat.anim. συντείνει εἰς τοῦτο, Iſocrat.eò pertinet. εἰς ὃ συντεί-νει. Demoſth. Plato in Gorgia. Actiuè vſus eſt, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, dirigentem & intendentem eò omnia & ſua & publica. Συντείνω, contendo, & diſtendo: cui opponitur χαλάζω. Συντείνω pro contendo & conor efficere cum Accuſat. Plato in Epiſtol. αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων ἂν ἀνύσειε ταῦτα. Συντείνω, incito, vrgeo, inſto, impenſius cohortor. Idē Epiſt. 7. ξυντείνας αὐτὸν τό τε καὶ τὸ ἐγγεγραμμένον, τοῦ δ' οὐδὲν ἐν αἰσθητοῖς. vide Συντονος.

Συντειχίζω, ſimul munio, extruendi muri ſum ſocius, Xenoph.

Συντεκμαίρεσθαι, conicere, coniecturam facere, συμβάλλειν, καταστοχάζεσθαι. Eunapius, τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμαιρόμενος ἐκ τῆς ὥρας γὸν περὶ αὐτὸν συμβάντων τε καὶ φαινομένων.

Σύντεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pater vel mater ſuſcepti filij vel filiæ, ſuſceptor etiam vel ſuſceptrix: quaſi ſuſceptores (vulgò vocamus *comperes*, & fœm. *commeres*) cum parentibus communes liberos habeant: frequens vox in Nouel. Græcis. Balſamo accipit pro matre ſuſceptæ in Synodi Trullo habitæ cap. 53.

Συντεκταίνομαι, vnà molior, compono, Apol. Rhod.

Συντέλεια, ας, ἡ, conſummatio rerum, finis. Apud Matth. τί τὸ σημεῖον τῆς παρουσίας καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος, Damaſceno eſt duplex συντέλεια, μερικὴ καὶ κοινή. Singulorum eſt συντέλεια θάνατος: vniuerſorum ἡ κοινὴ ἀνάστασις. Συντέλεια τῶν αἰώνων apud Apoſtol. c. 9 ad Hebr. dicitur de Chriſti primo aduentu: πλήρωμα τοῦ χρόνου dicitur cap. 4. ad Galat. & 1. ad Corinth. cap. 10. τὰ τέλη τῶν αἰώνων. Nam tum conſummata lex & prophetæ. Eſt etiam, vtilitas, maturitas, perfectio. ἔκλαυσεν ἕκαστος ἕως συντελείας μεγάλης, vehementer vterque fleuit, capite 20. libro 1. Reg. Συντέλεια, cenſus, tributum, penſitatio, collatio. εἰσφορά. εἰς συντέλειαν ἄγειν, vectigales & ſtipendiarios facere, Demoſth. vide Harpocrat. Συντέλεια, communitas & conſortium claſſis alicuius & ordinis, id eſt, τοῦ τάγματος τὸ συνιέναι. Pauſan. in Achaicis, ἀφιέντα καλῶς τοὺς σφᾶς συντελείας Λακεδαιμονίους. Συντέλεια, munus in ſua decuria conferendi, Demoſth. περὶ Ἀτελείας, id eſt, contributio Papiniano. Xenoph. συντέλειαν ποιεῖν, cōtribuere.

Συντελέομαι, ſtruo, molior. συντελέσασθαι δίκην, Demoſth.

Συντελεστής, οῦ, ὁ, municeps, cōſummator: ſic dicitur Chriſtus apud Nazan. in Orat. alij exponunt qui ſimul cum alio feſtum celebrat.

Συντελέστρια, ας, ἡ, municeps, Fœmin.

Συντελέω, ῶ, έσω, ῶ, κα, proſum, ad conſummationem confero, facio ad, perficio, perago, ex vſu compleo & conficio. Demoſth. pro eodem dicit διανύω. Chryſoſt. συντελεῖ τὸ πρὸς τὴν εἰς ἀρετὴν ἀφορμήν, ad virtutem prodeſſe, &c. τοῦτο εἰς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐ μικρὰ συντελεῖ, id ad vires & robur non parum confert. εἰς τοῦτο δὲ συντελεῖ καὶ τὸ, &c. ad hoc & illud ſpectat, Plutarch. in Solone. τὰ πρὸς χρηματισμὸν συντελοῦντα, ad rem pecuniariam ſpectantia, Plutarch. in Lycurgo. Συντελεῖν τὸν ἀγῶνα, ludos celebrare, ludos exhibere, Idem in Theſ. Συντελεῖν, cenſeri, annumerari. Demo. contra Ariſtocr. ὡς εἰς τὰς τοιαύτας ποιεῖ τὰς συντελεῖ. Eſt enim Συντελεῖν, conferre, Demoſth. συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον, contribuunt. συντελεῖν, εἰσφέρειν, pendere contribuere. Æſchin. συντελεῖν φόρους, ſoluere tributa & συντελεῖν εἰσφοράς, pendere vectigal. Συντελεῖ εἰς Ὀρχομενόν, vectigalis eſt Orchomeni, Thucyd. τῶν νόθων εἰς Κυνόσαργες συντελούντων, Plutarch. in Themiſt. vbi Lapus, Nothis in Cynoſarges contribuentibus. vnde Συντελοῦντες, qui eiuſdem gentis concilio & communi attributi ſunt. Συντελεῖν δίκην, quaſi conficere iudicium. vt facere iudicium dicitur, rerum peragere. Dionyſ. Halicarn. hiſt. l. 7. τὴν κατὰ τῆς πατρίδος δίκην συντελεῖν, aduerſus patriam litem intendere eámque ipſam peragere volebant. Malè interpres, pœnas ſumere de patria. Addit enim ſibi non commiſſum ὑπεραγωνίζεσθαι δίκην πατρίδος, i. vrbis cauſam agere eiúſque patrocinium ſuſcipere. *Δίκην συντελεῖν*, vulgò *parfaire le procez*. Συντελεῖν ὁδὲ tendere & pertinere. Herodi. Οὐδ' ὁ αὐτὸ τοῦτο ... Ariſtot. 3 de par. de iecore loquens. τὸ δ' ἧπαρ ... συντελευτῶσιν ... coiens & deſinens: quod & Συνάπτειν dicitur.

Συντελής, έος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, χρήσιμος. περὶ τῶν συντελῶν τῶν μορίων, de partibus eòdem pertinentibus, Ariſtot. lib. 3. de partibus Anim. Συντελής, qui tributum confert, eodem tributum & collectam conferens. ὁ οὐκ ἄλλο λειτουργεῖ, συντελεῖ ἑαυτῷ ποιεῖ, ſibi efficere vectigalem, Demoſthen. συντελεῖς, vectigales, ſtipendiarij, qui tributa conferunt: & Συντέλεια, penſitatio tributi, Demoſthenes.

Συντελικός, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog. συντελικὰ τῆς τέχνης. Idem.

Συντελούμενος, peractus. συντελουμένου ἀγῶνος, quum ludi peragerentur, Plutar. in Apoph. Ariſtot. ... ὁ θεός, i. vteunque perfectorum.

Συντέμνω, conſcindo, concido: & abbreuio Veget. diminuo, decurto, præcido, trunco, contraho, compendio complector Actiu. Accuſ. ἐν συντεμοῦσα, Eurip. vnico verbo ſummam rei colligēs.

Συντέρμων, ονος, ὁ, finitor, Heſyc. συντελεῖς, συντέρμονες στῆλαι, in Epigr. conterminæ columnæ.

Συντεταγμένως, compoſitè, compoſito agmine, ſeruata collocatione, Ariſtoph. in Pluto, ... pro ὀρθῶς, καὶ τάξεως, καὶ εὐτάκτως, καὶ συγκεκροτημένως.

Συντεταμένως, contentè Cic. ſummopere, magnopere, συντόνως. Plato Epiſt. 7. οὐδεὶς συντεταμένως ἐδίδαξε, &c.

Συντέτηκα, contabui, Euripid. vnde συντετηκός, liquefactum, colliquatum. Dioſcor. lib. 9. c. 12.

Συντέτρηνται, perforati ſunt ſimul.

Σύντευξις, ἡ, συντυχία. Suid. colloquium, congreſſus.

Συντεχνάζειν Plutarcho, i. contechnari Plauto, συγκακουργεῖν, colludere.

Σύντεχνος, q. coartifex, Ariſtoph. ὁμότεχνος Polluci.

Σύντηγμα, q. colliquamentum, id quod à corpore deteritur liqueſcendo, vel quod ex incremento ſecernitur reſolutione præter naturam, colliquatio & tabes, humoris conſumptio, Ariſtot. in primo de Generat. Λέγω δὲ περίττωμα τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα: σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. Ruſus in Probl. Οἱ δ' οὐ κοπιῶντες, διὰ τὸ κατὰ ... σύντηγμα ... ἔχειν.

Συντήκομαι, liquefio, tabefio, tabeſco & colliqueſco. Aliquando συμφύομαι καὶ συμπήγνυμαι, & cohæreo, & conglutinatus ſum, totus alicui rei incumbo. Plato in Sympoſ. de amore probabili loquens, ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντετηκώς, cohærens & conglutinatus. Idem, καὶ πάλαι ἂν ἐπεθύμει συντακῆναι καὶ συντακεὶς τῷ ἐρωμένῳ ἐκ δυεῖν εἷς γενέσθαι.

Συντηκτικός, ή, όν, tabi obnoxius, morbo confectus, exhauſtus ægritudine, ſyntecticus, qua voce vtuntur & Latini. Item vim obtinens tabefaciendi, in tabem redigens. συντηκτικοὶ πυρετοί, febris quæ liquefacit, τὸ κατατηκόμενον τοῦ σώματος. vide Σύντηξις.

Συντήκω, idem quod ἐκτήκω, macero ac liquefacio, colliquefacio, contabefacio, abſumo. quaſi κατατήκω: Galenus in fine decimi Therapeut. ... συντακέντων ... Et à Plutarcho in Cicerone, dicitur συντετηκώς, tabe & macie extenuatus. Dicitur etiam συντετηκώς, vt συντετηκὼς τῷ πράγματι, ... ἀδιάλυτος, addictus & ita incumbens vt auelli nequeat. Συντήκω etiam eſt τὸ συμφύω, hoc eſt, coaleſcere facio, conglutino & coagmento, ſimul fundo, hoc eſt συγχωνεύω, quod etiam conflare dici poteſt, vt de argento & huiuſmodi alijs. Plutarc. in Sympoſ. εἰ γὰρ τοῦτο ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφυσῆσαι εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύ' ὄντας ἕνα γεγονέναι. de amicis dictum qui diuelli nequeunt.

Σύντηξις, ἡ, q. colliquatio, conſumptio Cic. In corpore noſtro ſic vocatur ex tabe quæ ſenſim fit conſumptio, colliquefactâ ſolida ſubſtantia. Syntexes etiam dicit Plin. in accuſandi caſu. Et ita affectos ſyntecticos vocat ſæpius, i. συντηκτικούς. Et Συντηκτικὰ φάρμακα vocantur, quæ vim habent colliquefaciendi, quorum ignea eſt & feruida facultas, i. πυρωτικὰ καὶ φλογώδη δυνάμεις: cuiuſmodi eſt Sabina Dioſcoridi: de qua ſic Galenus Simplic. lib. 5. cap. περὶ βράθυ, συντηκτική (corruptè ſcribitur συντακτική) καὶ φλογώδης οὖσα: Ita dicitur πυρετὸς συντηκτικός, febris conſumens & colliquans τὸ κατατηκόμενον τοῦ σώματος. talis eſt Maraſmus. Lege Galenum in fine lib. 10. Therapeutices.

Συντηρέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, conſeruo, obſeruo. Actiu. Et συντηρεῖσθαι, conſeruari Matth. cap. 9. καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται. Marci cap. 6. καὶ συνετήρει αὐτόν, conſeruabat eum. Interp. tamen obſeruabat.

Συντήρησις, εως, attentio, conſeruatio: & pars animæ quæ ſemper aduerſatur vitiis, ſynteresis, à συντηρέω, i. conſeruo. συντήρησιν (inquit Melancthon de anima,) vſitatū nomen apud Theologos, quo intelligunt notitiam legis, quæ nobiſcum naſcitur quam ideo nominant συντήρησιν, quia ſemper in homine etiam ſcelerato ſeruat admonitionem oſtendētem quid rectum ſit, & quod ſit iudicium Dei. τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησις, de aëre, Nazanz. in Orat. β. i. vinculum quo anima cum corpore cohæreat conſeruetúrque.

Συντηρητικός, conſeruator, Nazanz. in Orat.

Συντήρια, τά, ludi & ſacrificia diis facta pro ſalute.

Συντηρός, ά, ό, pro συντηρητικός, conſeruans. Herodian. de Laurēto loquens. ὅτι καὶ τὸ ὄνομα τῆς χώρας συντηρεῖν ἐδόκει, vnde & conſtans loco nomen, à lauris ſcilicet.

Συντίθεμαι, Actiuè, pro Συντίθημι, compono & tranſigo, conſtituo cum aliquo & conuentum facio, paciſcor, ὁμολογῶ. Plat. 2. de Rep. δοκεῖ λυσιτελεῖν ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν, μήτ' ἀδικεῖσθαι, cōponere inter ſe & tranſigere, vt neque inferant iniuriā, neque accipiant. Herodot. συνθέσθαι προδοσίαν τῆς πατρίδος, tranſigo tecū de proditione patriæ. συνεθήκατο τούτῳ, cum eo conuenerat. Xen. in 6. ... σπονδὰς ... καὶ ὁμολογοῦντες τῷ πολεμίῳ, ... cum eis

conuenit de ſigno & ſymbolo,quod & σύνθημα dicitur.Et vt Græci dicunt συντίθεσθαι συμμαχίαν vel φιλίαν,ſic Latini componere ſocietatem,vt apud Saluſt.Thucyd. συνετίθετο σφι συμμαχίαν,cum eis ſocietatem contraxit.Ruſus,συνθέμενοι φιλότητα τοῖς αὐτοῖς,cum iiſdē amicitiam iniuit. Sic apud ipſum συνθέμενοι τὴν ἡμέραν,diem conſtituentes.Vnde συντεθειμένη ἡμέρα ſeu ϰαθεστηϰυῖα,dies ſtatus, qui & conſtitutus dicitur. Conſtruitur etiam cum Præpoſitione πρός. Xenophon.ibidem, συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τούτων πρότερον, ἀπαλλάττεσθαι ὑμᾶς ἐντεῦθεν de hoc priùs cum fœderatis ſociiſque ciuitatibus conuenite atque tranſigite. Συντίθεμαι pro συγϰατατίθεμαι,aſtipulor,aſſentior,ϰαταινῶ ϰαὶ συγχωρῶ.Gregorius,Οἱ τότε μὲν συνθέμενοι,νῦν δὲ ἀρνούμενοι, πρᾶγμα ποιοῦσιν ὅτι ϰαινὸν, οὔτε ἐλάσσον. Tunc quidem aſſentientes, nunc verò renuentes. Pauſan.Ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν οὐϰ ἔγωγε ἰσχυρῶς ϰατ᾽ αὐτὸ ταῦτα συνθήσομαι, in hoc nunquam aſtipulabor. Actor.cap.24. συνέθεντο δὲ ϰαὶ οἱ Ἰουδαῖοι φάσϰοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν,aſtipulati ſunt: Interpr.aſſenſerunt.Inde Σύνθεσις,aſtipulatio. Συντίθεσθαι, communi conſenſu aliquid in commune ſtatuere. vnde συνθήκη, compactum & conſenſio. Alexander in 2. de Anima. de iuſtitia latronum loquens eorum conſociationis conſeruatrice,οἱ δὲ τὰ μὲν,συνθέμενοι ϰαὶ μὴ συνθέμενοι,παρὰ τὴν ϰοινωνίαν·τὰ δ᾽ ἀδιϰούμενα τούτων φθείρει ἃ συνθέμενοι σώζει,φύσει ταῦτα δίϰαια,ἃ ἐϰ τῶν συνθηϰῶν γίνεται. Συντίθεσθαι pro ἀϰούειν,audire,προσέχειν,animaduertere.vnde Σύνθεο,εἰπὲ τοῦ ἀϰούειν. Homerus Iliad.19. Σύνθεσθ᾽ Ἀργεῖοι,μῦθον δέ τε γνῶτε ἕϰαστος,animaduertite, προσέχετε, ϰαὶ ἐϰ τοῦ ϰαλοῦ. Odyſſ.α. φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν, animaduertit,in animum admiſit.Iliad.7. σύνθετο θυμῷ βουλήν,animo concepit & intellexit. Συντίθεσθαι Paſſiuè,componi.Theophraſtus de compoſitione aconiti veneni loquens cap.16.lib.9.Συντίθεσθαι δὲ τρόπον τινὰ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι,ϰαὶ οὐ παντὸς εἶναι. διὸ ϰαὶ τοὺς ἰατροὺς μὴ ἐπισταμένους συντιθέναι,ἀπλῶς τε χρῆσθαι ibidem,Συντίθεσθαι δὲ ὡς ἐν τῷ χρόνοις ταϰτοῖς ἀναιρεῖν, Ita verò componi vt ſtatis temporibus interimat.Dioſcorides de Cornis loquens,lib.1. συντιθέμενα ϰαὶ εἰς ὀψάρια,ϰαὶ εἰς βρῶσιν,ſiue compoſitum conditúmque in defruto,ſiue in edulio exhibeatur.i.ϰατασϰευαζόμενα.

Συντίθημι,μι.θήσω,ϰ.ϰα,compono,concinno.Theophraſtus,συντίθεται δὲ ϰαὶ φάρμαϰα πολλὰ ἐϰ πολλῶν. Plato in Timæo, Ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς: Cicero,ſic enim ratus eſt ille qui iſta iunxit & condidit. Συντιθέναι de ſcriptione dictum,id eſt,componere & condere,conſcribere,συγγράφειν: vt Iſocrates dixit τὰ συγγράμματα συντιθέναι,i.libros conſcribere & componere. τὴν τέχνην συντιθέναι,artem componere.Ariſtot.1.Rhetor. Νῦν μὲν οὖν οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες,ὀλίγον πεποιήϰασιν αὐτῆς μόριον. Sic Cicero in Bruto. Totúmque ſe ad artes componendas tranſtuliſſe. Συντίθημι,compono,i.ſtruo, conſpiratione & coitione fingo & comminiſcor, πλαστογραφέω ϰαὶ σϰευωρέομαι. Antiph.οὗτοι δὲ ϰαταβαλόντες συνέθεσαν ταῦτα ϰαὶ ἐμηχανήσαντο ϰατ᾽ ἐμοῦ, i.compoſita fraude Liuio. Sic componere fallaciam,& mendacia,dicit Plautus. Συντιθέναι πραγματείαν,negotium componere & tranſigere.Plin.Plutarch.in Themiſt.συνετίθει τὴν πρὸς τὸν Σίϰιννον πραγματείαν,negotium confecit. Συντιθέναι γέλωτα, riſum mouere,aut irridere.Sophocles,Συντιθεὶς γέλων πολύν:Interpr.δεινῶς ϰαταγέλασα λέγων. Tibullus lib.3.Eleg.7. Non bene mendaci riſus cōponitur ore. Laſcaris tamen hoc Sophoclis expoſuit,pro irridens eos: Atridas nimirum & Vlyſſem, eis ſua beneficia exprobrando. Apud eūdem Sophoclem eſt, ἐν βραχεῖ συνθεὶς λέγω, i.συντόμως λέγω,verba in compendium confero.

Συντιμάω,ῶ,pretium augeo,carius iudico Demoſt.

Συντίμησις,iudicatura precium Reg.lib. 4.cap.12.

Συντιμωρεῖν dicitur Hippoc.pro συμπαρεῖναι ϰαὶ λυπεῖν, teſte Galen.l.1.de morb.acutis.

Συντινάσσω,μ.ξω,concutio, conquaſſo Cic.Accuſat. Ariſtotel. de mundo.

Συντιτράω,ſeu συντετράω,perforo.

Συντιτρώσϰω,ſimul vulnero, idem quod τιτρώσϰω.

Συντομία,conciſura Senec.vel conſciſſura Plin.Eſt & conciſa breuitas,compendium,βραχύτης.

Συντομιϰὴ,ars conſuendi.

Σύντομος,ου,ὁ ϰαὶ ἡ,cōciſus,compendiarius, ſuccinctus, circunſcriptus,breuis,ſ.via.τὴν σύντομον ἀτραπὸν, viam breuem & facilem relinquens,Ariſt.lib. 4.de Gener.anim.Xen.συντομωτάτη ὁδὸς, cōpendium viæ breuiſſimum. συντομωτάτην διαπολεμήσειν ἐλπίζει,ſperat intra breue momentum ſe bello defungi, i. ἐλπίζει διὰ βραχέος ἐπιθεῖναι τὸ τέλος τοῦ πολέμου,Thucyd.lib.7.

Συντόμως,conciſè Cic.Ariſtot.3.Rhet.οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα δεῖ τὸ εὖ,ὁ τὸ ταχὺ,ἢ τὸ συντόμως,ἀλλὰ τὸ μετρίως. Συντόμως,breuiter,ſuccinctè,cōpendioſe,διὰ βραχέων, vt apud Xen.OEc. ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν,vt breuiter dicam. Συντόμως de tempore, i.expeditè, breui,dictum ac factum,ſub manu Suet.continuò.Athen.lib.1. de Stratonico loquens,συντόμως ἀπεϰρίνατο, actutum reſpondit. Ibidem,συντόμως πολὺ ἐνέπιεν,i.nulla mora pocula poculis ingerens obdormiuit.Eraſmus vertit affatim,quod non probo. Apud Ariſtoph.in Pace,φαύλως ἔπραξεν, i.inquit Interpr. συντόμως ἐποίει:Nā ſic dicunt Attici τὸ ἐϰποιοῦν συντόμως γινόμενον,quod fit expeditè & temporis compendio.

Συντονία,contentio & rigor,σύντασις,conatus,cura,labor, ſollicitudo.συντονίᾳ πολλῇ τροχάζω,curſum admodum intendo. Συντονία τοῦ αἰδοίου Ariſtot.lib.5.Animal. genitalis rigor: genitale contentum & rigidum: intentio & tentigo penis, Gaza.διανοίας συντονία,animi contentio:cui ῥαθυμία opponitur.

Σύντονος,idem quod συντονία.

Σύντονος,ου,ὁ ϰαὶ ἡ,contentus,intentus,vehemens, acer,violentus, fortis,concitatus,rigidus,inflexibilis, συνεχὴς, ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ardens,continuus,vt σύντονος ἁρμονία,hoc eſt incitata,quę opponitur remiſſæ.Ariſtot.8.Politic. τοῖς δ᾽ ἀπειρηϰόσι διὰ χρόνου οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τηλιϰούτοις. Idem, Σὺ δὲ ἕψη μαλαϰῷ ϰαὶ μὴ συντόνῳ πυρί,i.igne molli & languido σύντονος ϰίνησις,motus concitatus.Philoſ.Et ἱππασίαι σύντονοι,Gal.i.equitationes acres. σύντονος ποδάγρα,vehemens podagra.σύντονον βλέπει, contentum tuetur,Philoſtr. ſic Niger.σύντονα ἕλϰετε,trahite æqualiter,id eſt, æquali nixu. Euripid.

Συντόνως,contentè Cic.συντονωτάτως. & συνεχῶς, continenter Cæſar.acriter,ſtudioſè,enixè,ſummoperè. συντόνως ἐβάδιζε, confeſtim iuit,Plutarch.in Galba.συντόνως ὁδεύοντες,contentè pergentes,acriter ambulantes,Lucian.

Συντράπεζος,ὁ ϰαὶ ἡ,ſocius menſæ,Eurip.

Συντράω,idem quod συντιτράω,perforo.

Σύντρεις,tres ſimul,triplices,terni,Demoſth.& Odyſſ.9. σύντρεις αἰνύμενος.

Συντρέφω,ſimul educo,inſtituo,Plato de Leg.

Συντρέχω,concurro,vnà accurro,conuenio,aſſentior, confiteor, apud Demoſt.Neut.Dat.iung.

Σύντρησις,εως,ἡ, meatus. σύντρησις τῶν μυϰτήρων, narium foramina, Ariſtotel.

Συντριβὴ,q.comminutio,tribulatio,ignominia,ruina,colliſio,ἀτιμία.Prouerb.16.πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις,q.cōtritio,τὸ σύντριμμα.

Συντριβὴς,έος,ὁ ϰαὶ ἡ,qui conuerſatur cum aliquo συνδιατρίβων, συνήθης.

Συντρίβομαι, conteror, contundor, item dolore & triſtitia veluti conteror,contundor,λυποῦμαι,apud Polyb. in Epit.

Συντρίβω,μ.ψω,ϰ.ιφα,contero,comminuo,confringo.Actiu.Acc. συντρίβεται τὸ πρᾶγμα.Demoſt.συντετριμμένον ϰαταδεῖν,ſauciū obligans,Nazan.in Orat.Matth.cap.12. ϰάλαμον συντετριμμένον οὐ ϰατεάξει,Arundinem quaſſatam non confringet.

Σύντριμμα,ατος,τὸ,attritus,quaſi contritio,συντριβὴ,qua contritæ & comminutæ rei perditio oſtenditur.Paulus ad Rom.3. Σύντριμμα ϰαὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Heſychio eſt & σύντριμμα χειρὸς,fractio manus,cap.21.Leuitici.

Συντριμμὸς,idem,cap.1.Sophon.Prophetæ,& cap.4. Hieremiæ.Item cap.22.lib.2.Reg.

Σύντριψις,q.confractio.Nazanz.in Orat.

Συντροφέω,ſimul alo.

Συντροφία,ἡ conuictus,cibique ſodalitium,educatio,in Epigr.

Σύντροφος,ου,ὁ ϰαὶ ἡ,ſimul educatus, educatus cum aliquo, ὁμοτροφὸς,q.coalumnus,conſuetus,ſocius,φίλος. σύντροφος ἁπλότητι,alumnus ſimplicitatis.Nazan.in Orat. σύντροφά σοι ταῦτα,hæc tecum nutrio,Plato in Legib. συντρέφων τοιαύταις τοὺς νέους ὄψεσι ϰαὶ συνήθεις ἐϰ νέων,iuuenes huiuſmodi cōſpectibus aſſuefaciens & enutriens, Plutar.in Lycurg. σύντροφος δίαιτα, victus aſſuetus,Idē in Camil.σύντροφοι χρείᾳ,i.οἱ ὁμοίως. σύντροφα ζῶα.cicures animantes, Xen.τοῖς θηρίοις πόνοις τε ἐξεῖναι τῶν συντρόφων. Σύντροφος,exercitus & aſſuetus alicui rei,etiā cū Datiuo:vt ϰαρδία σύντροφος ἀνδρὸς.Luc.cui contrar.ἀσύντροφος.

Συντροχάζω,ſeu συντροχάω,concurro,occurro,obuius fio:apud Etymolog. συντροχάσαι exp. πληρωθῆναι, ſumpta metaphora à rotis quæ axem implent.

Συντυγχάνοντα,τὰ,euentus, caſus, ea quæ contingunt.Xen.τὸ σῶμα τε τὰ συντυγχάνοντα μετὰ τῆς ϰαρτερεῖν,durare aduerſus fortuitos euentus,ſeu aduerſus ea quæ incidunt.

Συντυγχάνω, verſor cum aliquo, colloquor, obuio, congredior, occurro,obuius fio,cōtingo,incido in.Neutrum Datiuo iungitur,Ariſtophanes.ἡ ϰαλὴ συντυχοῦσ᾽ ἡμῖν, nobis obuia facta. συντυχεῖν αὐτῷ.ipſum cōuenire,c.8. Euang. Lucæ. συντυχὸν ϰίνδυνος,quodcunque periculum. βιαζόμενοι πρὸς τὸ συντυχὸν ἀτάϰτους ἀναγϰάσαι μάχεσθαι, vim inferentes, nullis pro re nata inſtructos ordinibus coegerunt pugnare,Plutar.in Camill. συντυχὸν πάθος,τὸ συμβάν.Soph. εἰ μὴ φανεῖται νῦν τὸ συντυχὸν πάθος, quicquid acciduſſet.

Συντύραννος,ſocius in tyrannide.

Συντυρούμενα dicit Ariſtoph.quaſi concaſeata,cōcreta,συμπηγνύμενα:in Equitib.

Συντυχία,ας,ἡ,ὁμιλία,συνάντησις,factum,cōſortium,caſus, σύμβαμα, ſors.

ſors,ſors,accidens,ἀσυντυχία,aduerſitas,congreſſus, ſocietas. συντυχία ἐρωτική,amatorium conſortium,Thucydid. ἅμα τῇ ἀνάγκῃ τῇ συντυχίᾳ,ita rei conditione vrgente,idem. συντυχίαι,fortuita,quæ accidunt cauſæ.

Συντυχίζω,μ.ίσω,π.ικα,accumulo,συσσωρεύω,Heſyc.

Συνυπακούω,ſubaudio & intelligo. Phalaris in epiſtol. τοιαῦτα γὰρ [illegible] τὴν τύχην [illegible] ἀσυνετας, ὁ λυπηθῶμεν τὰς φίλους μὴ συνυπακούοντας.

Συνύπαρχος,collega.

Συνυπάρχω,ſimul ſum,Hermog.

Συνυπατεύω,vnà conſul ſum,ſum collega in conſulatu.

Συνύπατος,collega,conſul.

Συνυποκρίνομαι,ſimul ſimulo. Paulus ad Galatas capite ſecundo, καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ,ac ſimulabant vnà cum eo reliqui.

Συνυπουργέω,vnà ſubſeruio , atque alicui rei meam operam confero atque accommodo , vnà operam nauo. Paulus ſecunda ad Corinth.capite primo,συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει,Vobis item vnà pro nobis deprecationi ſubſeruientibus :ſic Latini alicuius orationi ſubſeruire dicunt.Interp.tamē ita vertit,Vobis etiā vnà operam conferentibus pro nobis in deprecationem.

Συνυποχωρεῖ,redit in ſuum locum.

Συνυφαίνω,contexo, ſimul attexo.

Συνύφανσις,εως,ἡ,contextus,i.(inquit Bud.)opus contextum.

Συνυφή,tela. vide Ὑφή.

Συνυφής,έος,Adiect.contextus.Ariſtotel.hiſtor.libro nono,capite 37.Nautilo piſci συνυφές τι λέπος tribuit,id eſt,contextam telæ modo membranam,καὶ τὸ δέρμα ὅπερ ὑμὴν ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων.vide Πέρκνος.

Συνυφίσταμαι,vnà ſubſiſto,vnà ſum in rerum natura.

Συνυψόω,ſimul extollo.

Συνῳδία vel συνῳδία,concentus,συμφωνία Suid.vide συμφωνία. vtitur Lucian.in Icaromenippo.

Συνωδίνω,vnà parturire.Paulus ad Roman.capite 8.ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει.

Συνῴδιον. vide συμφωνία.

Συνῳδός,οῦ,ὁ,conſonus,conſentaneus, eodem pertinens , ſimul canens. Lucianus, ἐπικαλούμενοι τὰς μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ᾠδῆς, muſas inuocantes ſocias carminis in exordio. Ariſtophanes,συνῳδά σοι φρονῶ,tibi aſtipulor. συνῳδός,i. σύμφωνος Pindaro in Pyth.

Συνωθέομαι Deponens,ἀπὸ συνωθῶ,contrudo,compello.Polybius libro 5. τῶν δὲ θηρίων διαμαχομένων , καὶ τὰς περὶ αὐτῶν τάξεις συνωθουμένων.

Συνωθέω,ῶ,contrudo Cicer. compello,incito, cogo in vnum,vtraque manu impello. Xenophon , [illegible] ἀρχὴν εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἄλω.Et

Συνωθούμενος,i.contruſus, coanguſtatus & coarctatus. Ariſtotel.de Reſpirat. τὸ δὲ θερμὸν ὑποφεύγει καὶ συστελλόμενον [illegible] εἰς μικρὸν συνωθούμενον,id eſt, συσχηματιζόμενον , compulſum, συνειλούμενον.

Συνώθησις,vel σύνωσις,ἡ, quaſi contruſio & compulſio. Ariſtoteles de Reſpirat. Πάθος μὲν οὖν ἐπὶ τῆς καρδίας , σύνωσις τοῦ θερμοῦ,&c.

Συνωμίασις,εως,ἡ,ſcapularum contractio , qua interſcapilium, id eſt, ſcapularum diſcrimen & intercapedo cōfunditur, quod morbo ſæpe fit caſuque ſiue prolapſione. Apſyrtus in Veterinaria , [illegible] ἀμφοτέρων τοὺς ὤμους , οὕτω λέγεται ἡ συνωμίασις. Dicitur etiam συνωμία. Ibidem,[illegible] ἐν τοῖς ἵπποις συνωμίαν [illegible] τῶν ἀμφοτέρων ὤμων [illegible].

Συνωμοσία,ας,ἡ,coniuratio.Plato ſecundo de Republic. ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε καὶ ἑταιρείας συνάξομεν , id eſt , coniurationes & amicorum ſocietates inibimus. Idem in Apologia,ἀρχῶν καὶ ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων. vbi in malam partem capitur. Ariſtophan.in Equitib.ἐγὼ μὲν οὖν [illegible] ἐς βουλὴν ἰὼν,ὑμῶν ἀνερῶ τὰς ξυνωμοσίας ἐμὲ,καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,veſtram coniurationem & nocturnam coitionem indicabo. Interpr. τὰς ξυνωμοσίας,τὰς ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ δήμου ἐν ὅρκοις συνόδους.

Συνωμότης, qui ſimul iurat & conſpirat,coniuratus,συνόμνυμι,ſocius coniurationis. Plato epiſtola ſeptima, ξυνωμότας συναγαγὼν , id eſt,congregans coniurationis ſocios. συνωμόται εἰς τριακοσίους ἐγένοντο,ad trecentos fecerunt coniurationem,Thucydid. συνωμοτῶν αὐτοῦ,eorum qui cum eo coniurarunt,Plutarchus in Galba.

Συνωμόσιον,τὸ,iuſiurandum,Thucyd.

Συνωμοτός,οῦ,ὁ,coniuratus,συνωμότης.

Συνωνέομαι,coemo.Depon.Accuſat.

Συνώνιος,ὁ,ἡ,[illegible].

Συνωνυμεῖν,eſſe ſynonymum.Datiu.

Συνωνυμία,nominis communio,vt vertit Rhom.Aquila. Hac vtimur(inquit idem)quoties vno verbo non ſatis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonſtrare : adeóque in eiuſdem ſignificatione plura conferuntur : vt ſi dicas , proſtrauit , afflixit,perculit.vide num ea ſit quæ πολυωνυμία τῶν ὀνομάτων dicitur ab Hermogen. Dialecticis συνωνυμία eſt,cùm pluribus eadem definitio apta eſt & conueniens hominis definitio Socrati & Platoni. Vel cum eidem & nomen & definitio nominis rectè tribuitur : vt homini animantis. Cum verò id non fit ὁμωνυμία eſt.Nam Mercurij ſimulachrum habet quidem illud nomen, cui definitio tamen non congruit.

Συνώνυμον,ου,τὸ,ſynonymum.vide Ariſt.ante Præd. συνώνυμα ζῷα,animalia eiuſdem generis.

Συνώνυμος,nominis conſors,nominis conſortium habens , idem nomen ſortitus , vnicus cum.&c. vniuocus, Argyropag. libro quinto Ethicorum,capite ſecundo, συνώνυμοι καὶ αἱ φύσκαι καὶ αἱ τιθήνημαι, veſicariæ atque lactariæ nominis tantùm cōſortes videntur,Gaza libro nono hiſtor.plantar. Συνώνυμα Grammaticis, ſunt plura nomina idem ſignificantia , vt enſis,mucro,gladius. Verùm ὁμώνυμα ſunt æquiuoca dicta, vt homo viuus,& pictus , hominis voce ὁμωνύμως comprehenduntur : quæ pluriuoca vocat Martianus Capella.

Συνωνύμως,vniuocè,Argyrop.

Συνῶπται,cognitum eſt,viſum eſt,exploratum eſt , compertum eſt,intellectum eſt,Ariſtot.

Συνωριαστής,οῦ,ὁ,ductor bigæ,Lucian.bigarius,vt trigarius.

Συνωρικεύομαι,& Atticè ξυνωρικεύομαι,ſignificat bigis vehor,à nomine συνωρίς,Ariſtophan.initio Nubium,ὁ δὲ κόμην ἔχων ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται.vbi ſcholiaſt. expon. νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δ' ἐπὶ ξυνωρίδος ἀρματος ὀχούμενος [illegible].

Συνωρίς,ἡ,vel Atticè Ξυνωρίς,ἀπὸ τὸ ἀείρω,τὸ συναείρω,id eſt, [illegible] , σύζυγοι καὶ ὄνοι , biiuges , coniugum par equorum mulorúmve , ἵπποι δύο συνεζευγμένοι. Qua voce ἡ ἁμάξα curſus ipſe , id eſt bigæ,& ἀγὼν , curruléque certamen in bigis continetur:dicitur autem συνωρίς, à verbo συναείρω , Euſtath. etiam teſte(ideóque συνωρὶς appellari quaſi συναορὶς dicendū fuerit : vt συνάορος inde deduci videmus) qui σύζυγες ἵπποι eſſe tradit:vt κέλης de quo ſupra dictum eſt , ſingularem ſolutúmque equum ſignificat ; quem deſultorium vocat Suetonius καὶ μονάμπυξ Heſychius,item ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχούμενος,ex qui deſultorij agitatorem,id eſt,τὸν κελητίζοντα vel κελητίζοντα. Celetizontes etiam dixit Plin.apud quem libro 34.capite 5. Celites ſumuntur pro ſtatutis equeſtribus.Ioſephus de Antiquitatibus,[illegible] τὴν πεντετηρίδα συντελῶν [illegible] καὶ τεθρίπποις καὶ συνωρίσι καὶ κέλησιν ὁμοίως [illegible] , id eſt,Herodes , quinquennalis ludicri celebratiſſima certamina exhibuit , nec ludicra præmia propoſuit quadrigariis,curriculo biiugi certantibus, aut equos deſultorios agitantibus. Sic ego transfero : Nam Interpres alioqui doctiſſimus ſic conuertit , Athletica certamina quinto quoque anno inſtituit, adiecit & quadrigarios & trigarios & qui ſingulis equis celetizontes curſum peragunt. In quo inter cætera mihi non probat quod per συνωρίδα quam & δίφρον vocat Commentar.Ariſtophanis , trigam intellexerit.Aliud enim triga & aliud biga. Triga Græcè dici poteſt τρίπωλος vel τρισωρίς,vt quadriga dicitur τέθριππος & τετρωρία à Pindaro in Olymp.De triga verò,id eſt,curru qui à tribus trahitur in Digeſt.l.21. Etſi triga venerit, retinenda erit tota: & ſi quadriga adhibeatur. Etiam trigarium hoc Martianus Capella dixit libro nono:ſed apud Plinium libro 37. capite 13. Trigarium locus erat iuxta campum Martium , vbi trigarum currule certamen fiebat , quod & trigarium dixerunt. Trigarum verò agitator & auriga , trigarius ab ipſo Plinio dictus eſt libro 28.capite 17. Pauſan. in 1.Eliacôn , Συνέθεσαν δὲ δρόμον καὶ τὴν ξυνωρίδα πώλων,καὶ πῶλον κέλητα. Ibidem,[illegible] τὴν συνωρίδα,ἡμιόνους αὐτί ἵππων [illegible]. Suetonius in Cæſare , Quadrigas bigáſque & equos deſultorios agitauerunt nobiliſſimi iuuenes. Et in Caligula , Poſtridie quadrigarios habitu , curriculóque biiugi famoſorum equorum. Et in Domitiano , Quinquennale certamen Capitolino Ioui addidit,& in eodem bigarum quadrigarúmque curſus.Apud Virgil.inuenies quadrigas , quadriiugum currum . equos biiuges,& Erychthonium aurigationis authorem. Lucianus, [illegible] ἐν ὀλυμπίᾳ καὶ τελείῳ ἅρματι , ἢ ξυνωρίδι [illegible]. Συνωρὶς tranſlatè,id eſt,quoduis coniugum par , ſiue compar,vt amicorum τὸ ζεῦγος φιλικόν.Sic τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν dixit Syneſ.de fratrum concordia. Gregorius in Epitaph. ξυνωρὶς γὰρ ἐδειχθῆμεν τις. de ſe & fratre loquitur. Theodorus libro tertio hiſtor.eccleſ. ἡ συνωρὶς μεγάλη Πέτρου καὶ Παύλου τὰ θεῖα δεξάμενοι δόγματα.Plato etiam ξυνωρίδα in humana anima cōſtituit τὸ θυμοειδὲς , & τὸ ἐπιθυμητικὸν, innuens velut equos bigæ, cuius auriga ſit λογισμὸς & ratio. Ille enim ita in Phædro, καὶ πρῶτον μὲν ἡμῶν ὁ ἄρχων συνωρίδος ἡνιοχεῖ,&c. Vide Plu-

tarch. in Platonicis quæſtionibus.

Συνῳδὸς, conſonus, cognatus, σύμφωνος, ὁμολογούμενος, συγγενὴς, Heſych.

Συνώνυμος, vide συνώδυνος.

Συνωφελῶ, commodo, confero. Xen. de meſſe loquens, ὑγρόμενα καὶ τρεφόμενα συνωφελεῖ τῇ γῇ.

Συνώφθη, conſpectus eſt, deprehenſus eſt.

Συνωχαδὸν, continenter, i. συνεχῶς. Heſio. in Theog. ἀσπάσιοι τ' ἐπεχοῦ συνωχαδὸν, i. confertim.

Συοβαύβαλοι, Heſychio ſunt ſubilia, loca vbi ſues ſtabulantur, ſeu dormiunt, haræ.

Συοκτονία, cædes ſuis, in Epigr.

Συοκτονία, porcorum cædes, Dionyſ. de ſitu orbis, ἔνθα συοκτονίην ἀπειρέσιον ἱκάνεται.

Συοτρόφος, ὁ, apros nutriens.

Συοφορβὸς, οῦ, ὁ, ſubulcus. & συοφόρβιον, grex ſuum, hoc eſt, συβόσιον Heſyc. συῶν ἀγέλη.

Συπαλήτηος, ου, ὁ, maleficus, κακοῦργος.

Σύρα, ἡ, paruæ vileſque lacernæ, φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα, ποιμένων, Commentar. Ariſtophan. in Nebul. Apud Dionem theatrum temporarium ex talibus pannis confectum ita proditum hiſtor. lib. λζ, θέατρον πρὸς πανηγύρει τινὰ ἐκ συρῶν ὑφανθέντων μόνον εἰργάσθη. Heſychio συρία, eſt pinguis toga & craſſa, ἡ παχεῖα χλαῖνα, ἥντινα οἱ Σύροι: aut quod in Cappadocia fiat, ἔστι δὲ σύρα, inquit Pollux, ὧν δὲ συρίαι οἱ πολλοὶ, ταύτας αὐτόθι ἱμάτια οἱ κωμικοί. Alibi σύρα ἱμάτιον dixit.

Συρακουσῶς, ἀπὸ τοῦ συρακούσιος, Etym.

Συρβάζω, tumultuari, incompoſitum eſſe.

Σύρβα, ας, ἡ, tumultus, & vox qua ſubulci ad ſues vtuntur, & theca fiſtularis: Suid. σύρβη χορός.

Συρβωτὸς, οῦ, ὁ, tibicen, παρὰ Συβαρίταις, Suid.

Συρβήνης χορὸς, Syrbenæ chorus, de incompoſitis ac tumultuoſis Eraſ. in Chil. Suid.

Συρβηνὸς, tumultuarius.

Σύργαστρος. vide Etym.

Σύρδην, tractim, impetuoſe, funditus, Eurip. in Rheſo.

Συρήμβολος, ου, ὁ, per ſyncopen dicitur pro συριγγήμβολος.

Συρία, ἡ παχεῖα χλαῖνα: pinguis & craſſa læna. vide σύρα. συρία, herba apibus grata. Ariſtot. li. hiſt. 9. cap. 40. circa apum caſtra & aluearia ſeri præcipit. Videtur ſic dici Caſia herba. Item vna ex Cycladibus.

Συριακὸς, Syriacus συριακὰ κοκκύμηλα, Syriaca prunus, Dioſcor. l. 1. cap. 175.

Συριγγήμβολος, ὁ, & contractè συρήμβολος, canalis ſubterraneus, per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur: compoſita vox à dictionibus æquiualentibus, σῦριγξ videlicet & ἔμβολος, Euſt. Iliad. λ.

Συριγγιακὰς, vide ὄρτυγας.

Συριγγίας, genus arundinis in totum concauæ, vnde fiſtulæ fieri ſolent. συριγγίας κάλαμος, calamus nomine ſyringias, qui eſt ὀλιγόσαρκος (vt ex Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite 12. legit debet, quem etiam vocat σύριγγα) geniculis denſior: vnde ſcriptorius calamus, Dioſc. l. 1. c. 114.

Συρίγγιον, ου, τὸ, fiſtulula, parua fiſtula, item foramen rotæ, in quo axis voluitur. συρίγγιον κίνημα, Heſych. vide σῦριγξ. Συρίγγιον, parua fiſtula, Plut. in Opuſc. πῶς ἄν τις ὑγιαίνοι.

Συριγγοτόμος. vide φλέβες.

Συριγγόω, ῶ, in fiſtulam excauo: vnde paſſiu. συριγγοῦσθαι, in fiſtulam excauari, in Hippiat.

Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fiſtuloſus, ſeu fiſtularis, fiſtulæ figuram gerens.

Συριγμὸς, οῦ, ὁ, ſibilus, ſtridor, tinnitus, φωνὴ λεπτή. Suid. Dioſcorid. libro ſecundo, capite 99. de tinnitu aurium. Vide in dictione Ἦχος. συριγμοὶ τῶν ὤτων, aurium tinnitus, Hermolaus apud Dioſcoridem libro primo. Idem ſtridorem alibi exponit. Συριγμὸς de barritu elephantorum: Arrianus in expeditione Alexandri, ὡς δὲ κατεπάτησε τε τὰ θηρία καὶ ἐκεῖ αὐτοῖς ἐπιφερόμενοι οἱ ἐλέφαντες ἐγίγνοντο, ὑπὸ συριγμοῦ μᾶλλον ἀνεχώρουν, ὥσπερ αἱ πρύμναι ἐπὶ ἀνάκρουσιν, tantum barrientes & rudentes nauium in puppim contortarum modo.

Σῦριγξ, γγος, ἡ, fiſtula. Et quicquid fiſtuloſum ſiphonis modo, atque cauernoſum eſt σῦριγξ dicitur. Pollux, σῦριγξ ἐκ καλάμου. Dixit & Ariſtophan. καλαμίνην σύριγγα. Heſiodus, τοῦ μὲν ὑπαὶ λιγυρὸν συρίζων ἵππος εἶσιν. Item arundo fiſtularia, Gaza libro quarto, capite duodecimo plantar. pro fiſtula alueari apum, Nazanzenus in Orat. Σύριγξ, χτὸς, ὁπὴ τροχοῦ. Pollux, τὸ δὲ κατὰ τοῦ τροχοῦ τὸ τρυπηθὲν ἐν ᾧ ὁ ἄξων, σῦριγξ. σύριγγες δὲ τροχῶν ἐπεσύριζον, Euripid. fiſtulæ rotarum ſubſiliebant: vbi fiſtulæ, id eſt, modioli qui ſunt veluti fiſtulæ, nam ſunt caui. σύριγγας ἀμφαξίους. Idē Σῦριγξ, pro genere arundinis qui Syringias Plinius libro 16. capite 36. vide συριγγίας. Σῦριγξ, fiſtula Plin. & Celſo, id eſt, vlcus profundum & excedens, apud Dioſcoridem libro primo, capite 69. & capite 115. lib. eodem. huius meminit Galen. libro ſecundo ad Glaucon. vbi de eius curatione. Sophocles pro ſiphonibus, σύριγγας αὐλοῦ φυσῶν μέλαν ἀφρὸν, id eſt, ἐν ταῖς τῆς ῥινός. Σῦριγξ etiam dicitur δουροδόκη, id eſt, locus vbi haſtæ reponuntur. σῦριγξ, cauerna, διώρυξ ἐπιμήκης. Suid. foſſa oblonga quæ ſub terram ducta eſt, καὶ ποίησις κατὰ γῆν σύριγγα βαθεῖαν ὑπὸ τὴν κόρην πρὸς ταῦτα. Ariſtoteles de mundo, πνεῦμα παρεισδῦνον εἰς μυχίους σύριγγας γῆς, id eſt, ſpiritus qui aberrans inſinuarit in abſtruſos quoſdam terræ & cæcos meatus, &c. id eſt, in latentes cauernas. In Commentar. Apollonij Rhodij, ἐπὶ τῷ σφυρῷ σύριγγα ἔχειν ἀπὸ τῆς πτέρνης ἄχρι κνήμης σύριγξ δὲ λέγεται, inquit, ὁ περόνη (id eſt, fibula) ἐν ᾗ δὲ αἷμα τὸ αὐτῆς πλεῖστον μηρόθεν ἡ σύριγξ. Σῦριγξ de Caſſia, vide Κασία. σῦριγξ de cauo ſpinæ dorſi quo medulla continetur: Pollux, Ἡ δὲ ὑπὸ τὰ διὰ τῆς ῥάχεως ὁδὸν νωτιαῖα, δι' ἧς ὁ μυελὸς ὑπάρχει, καλεῖ καὶ ὄνομα σῦριγξ. σύριγγες etiā in pulmone, i. λεπτὰ ἀγγεῖα, ἀρτηρίαι καὶ βρόγχια dictæ, vt ſuprà dictum eſt ex Pol.

Συρίζειν, ambigua vox eſt: nam & fiſtula canere ſignificat, & ſyriſſare, ſiue Syrum agere, hoc eſt, molliculum eſſe. Neutr. abſol. συρίζειν eſt etiam idem cum συρίττειν ſibilare, ſibilum edere.

Συριηγενὲς ἅρμα, currus Syrius, Herodot.

Συριστὴς, οῦ, ὁ, fiſtulator Cic. & Gel. prima longa.

Συρίσκος, ου, ὁ, vas vimineum, genus vaſis contexti, in quo ficus aridas immittunt & vuas paſſas, omniaque huiuſmodi fomenta gulæ, Philelphus in epiſt. Heſyc. Dicitur & ψίσκος.

Συριττὸς, οῦ, ὁ, grus mas, Heſyc.

Συριστὶ, Syriacè.

Συρίττω, μ. ξω, π. ιχα, ſibilo, exibilo, explodo. Ariſtophan. in Pluto. κἂν συρίξῃ ἐγὼ, οὐδ' ἐκσυρίττεις ὡς ἀρνειὸς ὢν ὄνος, id eſt, ſibilans. Συρίττεσθαι, ſibilis exagitari, exibilari & explodi Cic. Æſch. in Cteſiph. ὥστε συριχθῆναι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, vt exibilaretur propter deformitatem.

Σύρμα, ατος, τὸ, genus veſtis tragicorum, vel cauda ſiue tractus veſtis fœminarum. τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον, Pol. ſic dictum ὅτι ἐπισύρεται. vnde Martial.

> Apraſti longum tu quoque ſyrma tibi, Idem,
> Muſa nec inſano ſyrmate noſtra tumet.

Ἀπόξυσμα τι καὶ σύρμα τῶν καμίνων, Dioſcorides libro quinto, capite 77. deraſum quiddam ac detractum à fornacibus, Ruellius: deraſum quiddam ac purgamentum fornacum, Marcellus: qui ibidem adnotat σύρμα accipi pro purgamento & quaſi eo quod ſcopis verritur: quemadmodum rei ruſticæ ſcriptores in fimi & ſtercoris generibus, συρματώδη κόπρον vocant id quod vndique ſcopis in vnum collectum fuerit, quale in purgandis tricliniis totáque domo quotidie in locum quempiam conuerritur. Σύρμα enim nihil aliud ſignificat: Hæc ille. σύρματα, ſtramina, Ariſtoteles libro decimo Ethicorum: ſic Argyropl. & Aretin. in prouerb. Aſinus mauult ſtramen quàm aurum.

Συρμαία, ας, ἡ, raphanus, genus herbæ, cuius ſucco vtuntur Ægyptij aduerſus alui fluores. Commentar. Ariſtophan. in Pace, vbi de tuba ait, Πολὺ βαδίζειν αὐτὸ τοῖς ἀγγελίαις: ἐκεῖ γὰρ ἐν σπιδὶ συρμαίαν μετρεῖν. ἐς συρμαίαν ἢ κρόμμυα, in apio & cæpis, Herodotus libro ſecundo: eſt autem genus raphani, vt Iulius Pollux, Diodorus, & Plinius interpretantur. συρμαία etiam alias eſt, cibi genus ex adipe & melle confectum, purgationib. aptum, & potio è ſale & aqua miſtis. συρμαίῃσι διωκόμενοι τὰς κοιλίας, dilutionibus ventrem ab ſtergentes, Herodot. Heſychio etiam nominatur συρμαία, certamen quoddam apud Lacedæmonios vſitatum, in quo qui viciſſet præmij loco habebat συρμαίαν: apud Herodianum συρμαίαν expon. apium, pro quo apud Heſychium σιρμίω dicitur eſſe herba quædam apio ſimilis ſchol. Ariſtoph. in Pace dicit eſſe ſuccum herbæ qua Ægyptij vtuntur πρὸς διαρροίας.

Συρμαΐζειν, purgare potione ex aqua & zea, συρμαΐζουσι, purgant ſe, Herodot.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit, modica vacuatio quæ per vomitum aut alui deiectionem fiebat. συρμαία, in epiſtola Dioclis an Antig. συρμαϊσμός.

Συρματὸς, quæ quiſquilias colligit, ἡ τὰ συρφέτη καὶ φρύγανα συλλέγουσα, Heſyc.

Συρματώδης κόπρος. Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plantar. capite octauo, & libro ſeptimo, capite quinto, fimus ex materia congeſtitia, & colluuie purgamentorum quæ conuerri ſolent.

Συρματεὺς. Heſyc. ξυλοπώλης, lignorum venditor.

Συρμὸς, οῦ, ὁ, tractus ſerpentis, ὁλκὸς, vt apud Plutarchum in Antonio, de aſpide. Philo de mundo pro tractu fluctuantis vndæ poſuit, ὑπὸ συρμοῦ ῥεύματος βιαιοτάτου ἀφανισθεῖσαι καταπέποθε, id eſt, fluctuantis aquæ vortice raptæ ſunt & abſorptæ. συρμὸς χαλαζώδης, in Epigramm. tractus grandinis & præcipitatio. Ibidem, συρμὸς ἀφρῶν, id eſt, ψοφοί. συρμὸς ἀκάματος, Ibidē.

Apud

Apud Nicandrum in Alexipharmach. [illegible] λαιμῷ συρμῷ, [illegible]. Interpr. τῷ ζύσῳ ἢ [illegible].

Συρμὴ, ης, ἡ, herba quædam apio ſimilis.

Σύρνια, ſtriges, aues inauſpicatæ. vide [illegible].

Συροφοινὶξ, ἡ, nomen auis, apud Ælian.

Συροφοίνιξ, κος, Syrophœnix, Lucian.

Συῤῥαδιουργεῖν, vnà facinus moliri vel patrare.

Συῤῥαδὸς, mixtus, adulterinus, [illegible], νόθος, μικτὸς, Heſyc.

Συῤῥαιστήρ, ὁ, confringo, contero, Nicand.

Συῤῥαξις, conflictus, συμβολὴ, συναφὴ, & dicitur de fluminibus cum impetu confluentibus. Ariſtotel. lib. [illegible] συῤῥάξεις.

Συῤῥάπτω, μ. ψω, π. φα, conſuo, q. conſarcio, conſarcino Gel. Heſiod. [illegible] συῤῥάπτειν, &c.

Συῤῥάσσω, μ. ξω, confligo, συμβάλλω, συμπίπτω. Xenophon in 7. [illegible], ὡς εἶδον τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. Philo de mundo, [illegible] συῤῥάξεσθαι, &c. συῤῥάξειν [illegible], inter ſe conuenient, Thucydides. συῤῥάξαι, συμπεσεῖν, συμμίξαι. Dicitur & de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodorus, Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, [illegible] πολλαὶ καὶ φοβεραὶ [illegible].

Συῤῥάχωσις, colluuio, confluuium, collectio aquarum. vide Συῤῥεῖ.

Συῤῥαφὴ, contectus.

Συῤῥέω, μ. εύσω, π. ευκα, confluo. Neut. abſol. vide Συμῤῥέω.

Συῤῥήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, confringo, committo, irrito, Actiu. Accuſatiu. συνεῤῥήγνυντο πόλεμοι, erumpebant bella, Ariſtid. Plutarchus ex Chryſippo, [illegible] πόλεμος [illegible] ὁ πόλεμος συῤῥήγνυσι, id eſt, συγχεῖ, [illegible]. Συῤῥήγνυσθαι, εἰς χεῖρας ἰέναι, [illegible]. Et συῤῥήγνυσθαι πόλεμον dicunt cùm bellum committitur. Thucydid. ὁ μὲν τοι γε ὁ πόλεμος [illegible] συνεῤῥήγει, [illegible], haud dum tamen commiſſum erat bellum.

Συῤῥηξινεφὴς, nubium fragor, Naz. in Orat.

Συῤῥιζος, cuius radices inter ſe ſerpunt, [illegible].

Συῤῥοὸς, οῦ, ὁ, materia quæ in vnum confluxit, congeſtus, ſiue cōgeſtitia materia: vt profluuium dicitur, ſic & confluuium dixit Gaza apud Theophraſtum de hiſtor. libro & capite ſexto, vbi de Lilio, [illegible] συῤῥοῦν, [illegible]. ſed ibi corruptè legitur [illegible]. Συῤῥοὴ, colluuies, congeries, [illegible] ὕλης. Theophraſtus de hiſtor. capite vltim. libro ſeptimo, γῆς ἀμμώδους συῤῥοὴ, terræ arenoſæ colluuies, & confluxus aceruus. Vtitur & hac voce de cauſis libro & capite primo. rurſus capite quinto, cum quib. confer caput 2. libri tertij de hiſtor. Dicitur etiam σύῤῥοια, συῤῥόη, & σύῤῥοος.

Συῤῥοῦν, confluens, collapſum.

Συῤῥύησαν, confluxerunt.

Σύρσις, εως, ἡ, tractus, tractio.

Σύρτος, ου, ὁ, ſtramen, χαλκὸς, Heſyc.

Σύρτις, ιος, ἡ, Syrtis, locus arenoſus in mari: [illegible] ὑρτεις duæ ſunt, altera magna, altera parua. vide Ariſt. l. de mundo.

Συρτὸς, ου, ὁ, tractus, qui trahitur, Strab.

Σύρφαξ, κος, vilis & abiecta multitudo, Ariſto. Item συρφετώδεις, [illegible], apud Lucian. & Phrynich.

Συρφετὸς, ου, ὁ, ἄχυρον. Heſiodus, χόρτον δ' [illegible] καὶ συρφετὸν, id eſt, paleam & farraginem. ¶ Συρφετὸς, vilis plebecula, quaſi fæx plebis, quam & συρφετώδη ὄχλον dicimus. συρφετὸς, vilis ſermo: ex vento ſordes collectæ, quiſquiliæ. Vtitur ſæpe Lucianus pro colluuie populi. Et Suidæ eſt ἀγυρτώδης ὄχλος, ὁ λόγος, [illegible] καὶ φρυγανώδης, [illegible].

Συρφετώδης, ex vili materia compoſitus, Lucian. & Bud. in Annota. in Pandect. id eſt, [illegible], triuialis. συρφετώδης ὄχλος, Lucian. vilis & abiecta multitudo. συρφετώδης [illegible], colluuiaris ſcurrilitas, Plut. [illegible].

Σύρφος, animalculum inſtar culicis, [illegible], Heſyc.

Σύρω, μ. ρῶ, π. ρκα, traho: prima longa. Actiu. Accuſatiu. Apocal. capite duodecimo, [illegible] σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων de dracone, id eſt, cauda vertit. Item ſtringo de enſe, euagino. σύρειν [illegible], in Epigrammat. Apud Heſychium σύρειν etiam τὸ συρίζειν ἢ [illegible]. σύρειν Suid. τὸ τρέχειν, currere. Piſides, σύρει [illegible] ὁ [illegible].

Σῦς, υὸς, ὁ καὶ ἡ, ſus, χοῖρος [illegible] τὸ σύειν, τὸ ὁρμᾶν, Etymolog. Homerus Ody. ξ, [illegible] σύες, &c. Dicuntur & ὕες [illegible], id eſt, χοῖροι ἄγριοι. Hiſtor. ſuilli pecoris Ælian. deſcripſit. σῦς ἄγριος apud Ariſt. eſt aper, [illegible].

Σύσαγα, τὰ, [illegible], Heſyc.

Συσκάπτω, ſimul fodio, terram accumulo, paſtino, confodio.

Συσκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo, διασκεδάζω, Ariſtoph.

Συσκεπάζω, contego.

Συσκευάζομαι, conuaſo, id eſt, vaſa colligo: vt milites in caſtris vaſis conclamatis ſarcinas colligo & viaticor, id eſt, cibariis neceſſariis ad viam & viatico me inſtruo & mecum porto [illegible]. vnde συνεσκευασμένος, ſuffarcinatus & ad vitam accinctus ſarcinis compoſitis. Xenophon in quarto Pædiæ, καὶ σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον [illegible], Collige vaſa, & ad viam accingere. Rurſus libro quinto, [illegible] λαβόντας. [illegible] συσκευαζόμεθα καὶ [illegible], id eſt, quo leuius nos viatico inſtruxerimus & viaticati fuerimus, vt dixit Plautus. Idem, Ὁ κῆρυξ ἔφη τοῖς στρατιώταις συσκευάζεσθαι σῖτον ἡμερῶν εἴκοσι, viginti dierum pro viatico cibaria ſumere καὶ [illegible] ſiue comportare. Iterum, οἱ δ' ἄρχοντες [illegible], ὅπως αἱ συνεσκευασμένοι [illegible], vt omnibus neceſſariis ad iter ſeſe inſtruant. Et in Sympoſio, morio Philippus intromitti cupiens non irridicule ait ianitori, renunciet ſe adeſſe velut omnibus collectis vaſis ſumptóque viatico, vt aliena comedat, συνεσκευασμένος [illegible], ἔφη, [illegible]. Idem, συνεσκευάσατο δὲ πάντα [illegible] αἱ οἰκίας μέγας [illegible], id eſt, inſtructę domus lautique inſtrumenti vtenſilia ſecum exportauit, Lyſias contra Philon. συσκευασάμενος γὰρ τὰ ἑαυτοῦ [illegible], collectis ſuis ſarcinulis. Lucianus, [illegible] συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν, vt ipſos deprehenderēt adhuc ſarcinas colligentes & ſe adornantes ad fugam, id eſt, [illegible] ἐπὶ φυγῇ. Tranſlatè dixit Gregorius in ſororis Epitaphio, [illegible] τῷ θανάτῳ συσκευάζεται καὶ τῇ ἐκδημίᾳ, &c. id eſt, ſe cōparat atque inſtruit ad mortem, quæ diſceſſus eſt velútque peregrinatio. Συσκευάζεσθαι etiam inde ſimpliciter [illegible], ἐπισκευάζεσθαι, apparare, inſtruere, adornare, quo modo idem ſumpſit Gregorius. Plutarchus in Catone, [illegible] συσκευασάμενοι τὸν βίον, Inde iam ſeſe ad voluptuariam vitam atque otium comparantes. Xenophon in 8. Pædiæ, [illegible] συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, profectionem ad Perſas inſtituit. Συσκευάζεσθαι hinc à collectione vaſorum & ſarcinarum pro cōpilare ponitur, vt Vaſcones dicunt, *ſerrer le bagage*. Demoſthenes contra Neæram, [illegible] συσκευασαμένη [illegible] ἐκ τῆς οἰκίας, [illegible] ἱμάτια καὶ χρυσία, [illegible] εἰς Μέγαρα. Lucianus, [illegible] ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. Sic Latini ex huius verbi imitatione, etiam Conuaſare, pro furtim aliquid colligere, & compilare dixerunt. Terentius in Phorm. Rectè ego mihi vidiſſem, & ſenis eſſem vltus iracundiam, aliquid conuaſaſſem, atque hinc me conicerem protinus in pedes. ¶ Συσκευάζεσθαι pro moliri, ſtruere, contechnari Plauto, adornare & captare, inſidiis aggredi, negotium captioſum inſidioſumque adornare. Demoſth. [illegible] συσκευάσαντες. Idem de falſa legat. [illegible] συσκευάζεσθαι [illegible] inſidiis petere, imminere per inſidias & captare. Xenophon in quinto Pæd. [illegible] συσκευάζεσθαι ἀνθρώπους, captioſè tenere & capere laqueis. Plutarchus in Cæſare, [illegible] συσκευαζόμενος [illegible], captans, & vrbi inſidias Reique publicæ ſtruens. Herodianus, [illegible] συσκευασθεῖσα, altera adornata inſtructáque coniuratio.

Συσκευάζω, idem quod συσκευάζομαι pro colligo in vnum faſciculum, vel in vnam ſarcinam connecto. Demoſthenes, [illegible] συσκευάσας. Συσκευάζω vt & Συσκευάζομαι pro compilare, id eſt, cōuaſare, vt dictum. Exodi capite 3. de legitima compilatione ex Dei permiſſu & mandato dicitur, [illegible] καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους, & compilabitis: vt ſcientiam compilare tranſlate dixit Cicero.

Συσκευὴ, apparatus, Xenoph. Pæd. quarto, & Plutarch. [illegible] διὰ τὸ [illegible] συσκευάσασθαι, circa apparanda quę curandis corporibus neceſſaria ſunt. Συσκευὴ molitio & machinatio, inſidiarum quaſi ſtructio, & reliquas habet ſignificationes conuenientes ſuo verbo. Dicitur etiam συσκευή.

Συσκευασία, ας, ἡ, apparatus.

Συσκευασμένως, confertim, ſimul: à συσκευάζω.

Συσκευαστὴς, οῦ, ὁ, concinnator, molitor, ſtructor.

Συσκευὴ, ῆς, ἡ, idem quod συσκευασία, ſubornatio, molitio fraudulenta, captatio, inſidiarúmque quaſi adornatio. Herodianus, [illegible] συσκευὴν [illegible], id eſt, [illegible]

τὸ ἀκρόχυμα ἢ ἀλλοιούμενον. Idem in 3. περὶ ἀέρων ὑδάτων τόπων, ἢ συγκαλύπτει κατ' αὐτὸ ἢ δέρμα συγκλείσθαι.

Συσκευωρέω, ſeu συσκευωρέομαι, vnà doloſè machinor, inſidioſas technas fabricantem doloſè iuuo.

Συσκηνία, ἡ, συσσιτία, Suid.

Συσκήνια, ſodalitas.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ, domeſticus, ὁμόσκηνος, contubernalis. Xenoph. σύσκηνος ἐμός.

Συσκηνῶν, in eodem morans tentorio, contubernalis.

Συσκιάζω, obſcuro, obnubo, vmbra oculo, obumbro. Accuſatiu. Heſiodus, ὅτε δὲ συσκιάει, &c. συσκιάσας αὐχένα, Chryſoſtomus, ἀεὶ δὲ συσκιάζει, arbor nemoroſa, capite quarto Oſeæ: præumbrare dixit Tacitus, id eſt, ἐπισκιάσαι. Demoſthen. in ſecundo Olynth. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι ἢ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη, i. tegere, caligine offundere & inuoluere.

Συσκίασις, q. obumbratio.

Συσκιασμός, vmbraculum.

Σύσκιος, ὁ, ἡ, vmbroſus, opacus, δασύς, Suid.

Συσκοτάζω, obnubilo. συσκοτάζει, contenebraſcit vt Varro protulit, adueſperaſcit συνεσκότασε, noctis tenebræ erant. Thucydid. ἤδη συνεσκότασε, obſcura iam nocte, idem. Demoſth. εὐθὺς δὲ ἤδη συνεσκότασεν, cum ſtatim adueſperaſſet.

Συσπάζω, contraho.

Συσπαράττω, μ. ξω, concerpo. Cicer. diſcerpo. Lucæ capite nono, ῥήξει αὐτὸ τὸ δαιμόνιον, ἢ συνεσπάραξεν, lacerauit eum dæmonium & concerpſit.

Σύσπασις, εως, ἡ, conuulſio.

Συσπαστός, contractilis, qui contrahi poteſt.

Συσπάω, conuello, contraho, attraho, contorqueo. vnde συσπάμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. adductis, ſeu cõtractis ſcapulis Athen.

Συσπειράω, in ſpiram contrahere vt ſerpentes, quod etiam conſpirare dicit Plinius de viris illuſtribus, συσπειρᾶσθαι, conuolui. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, cap. ιδ' ἡ συσπειρωμένη φύσις. Pro conglomerare: Ioſephus libro nono Iud. συσπειραθέντες τοῖς σώμασι, cateruatim condenſatis corporibus.

Συσπένδω, ſimul libo, eiuſdẽ libaminis ſum particeps, Demoſth. & Æſchin.

Συσπουδάζω σοι, tibi ſtudeo, à te ſto, Ariſtoph.

Συσσαρκία ἢ εὐχυλία, carnis & ſucci bonitas, Theophraſt. lib. 1. de cauſ. plan.

Συσσάρκωσις, εως, ἡ, vt apud Galenum l. ſecundo κατὰ τόπους, δι' ἧς συσσαρκοῦται σάρκα, curatio per quã caro cũ carne coaleſcit aut alia carnis interuentu cohærent, idem Galenus libro de oſſibus, oſſium συσσάρκωσιν dixit. Paulus Ægineta libro ſexto, capite ſeptimo, ἢ τὰ κατὰ συσσάρκωσιν ἀγαγεῖν ἐπιτηδευομένη, χειρῶν συσσαρκωτικῶν ἐργασία. Interpres concarnationem vertit, quã balbutientes Chirurgi incarnationem vocant: carnis concretionem Latinè dixeris.

Συσσεισμός, concuſſio, Naz. in Orat. vbi Moſellanus, terræ motus Suid. λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου.

Συσσείω, μ. σείσω, α. σεισα, concutio. Accuſ. Naz.

Συσσημαίνεσθαι, conſignare, τὸ κατασφραγίζεσθαι. Suid. ex Lycurgo. συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα.

Σύσσημον, ου, τό, ſignum. ἐδεδώκει σύσσημον, dederat commune ſignũ, Marci 14. ſic Eraſmus, qui adnotat eſſe commune ſignum de compoſito datum, cuiuſmodi ſunt quæ milites vocabant ſymbola, quorum alia ſunt vocalia, alia muta. Suid. σύνθημα exponit per σύσσημον: quod Latini teſſeram dicunt. vide ſupra. ¶ Σύσσημα etiam conſignatio Quintilian. ἢ τὸ σημεῖον.

Σύσσημος, ὁ, ἡ, conſignificans.

Συσσήπω, q. computreſacio, macero.

Συσσιτέω, in contubernio eſſe, ſodalitate vti, conuiuere vnà cibum capere, conuiuia habere communia. συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων, Ariſtoteles libro ſexto Politicorum, id eſt, ſimul in eadem comeſſatione eſſe, Aretinus: coepulari atque comeſſari, Faber. Vnde συσσιτητικός pro ſodali vel contubernali. Demoſthen. ἀεὶ συσσιτητικός, i. ſodalis, contubernalis. Plat. in Symp. ἢ συσσιτητὴς ἴσως.

Συσσιτία, ας ἡ, ſodalitas.

Συσσίτιον, ου, τό, locus conuiuij. συσσίτια, ſodalitates, conuiuia publica, quæ apud Lacedæmonios inſtituit Lycurgus, vt ſimul cœnatum conuenientes ciues ad communia & ordinata opſonia ac cibos, frugalitatem inter ſe amplecterentur. vide in Lycurgo Plutarchi: συσσίτια τὰ φιδίτια. Ariſtoteles Politicorum libro ſeptimo, πλῆθος τῶν συσσιτίων ἐν συσσιτίοις κατασκευάζεσθαι.

Συσσιτοποιέω, quaſi compinſo. συσσιτοποιηθέντες, in cibum concinātes, compinſentes. Dioſcorides libro ſexto, capite primo, συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ ἢ ἰσονήστεις, cogitur cum pane & inflatur,

Ruel. pani compinſitur & torretur, Marcel. lib. 4. Dioſcorid. capite 140.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, ſodalis, conuictor, ὁμότροφος, ὁμοδίαιτος qui eadem menſa vtitur cum aliquo, ξύσσιτος Atticè.

Συσσιτοῦσι ἀλλήλοις, inuicem conuiuantur.

Συσσίτων, ſimul veſcens, conſodalis, Æſchin.

Συσσώζω, conſeruare, Eurip. & Plat. de Leg.

Συσσωματοποιέω, vnum corpus efficio, concorporo Plinius corroboro. Ariſtoteles de mundo, συσσωματοποιοῦνται δὲ τὰ πνεύματα ἀπὸ ὑγρῶν ἐν τῇ γῇ ἐγκεκλεισμένων, id eſt, flatus qui terram ſubierint, corroboratiores fiunt a liquoribus intus conditis: ſic Budæus. Ego concorporantur verto cum Plin.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ, eiuſdem corporis. σύσσωμα τὰ ἔθνη, eiuſdem corporis conſortes gentes, Paulus ad Epheſios capite tertio, id eſt, cum Chriſto concorporatas per fidem: concorporate autem & paſſiuè concorporari pro vnum corpus fieri, apud Plin. quod autem σύσσωμα concorpores vertunt, nouum eſt & inuſitatum.

Συσσωρεύω, μ. εύσω, α. ευσα, congero, coaceruo. Act. Accuſ. iung.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ.

Συστάδην, cominus, vt συστάδην μάχη, ſtataria pugna. vide σταδίως. συστάδην ἢ συστάδην μάχεσθαι, cominus pugnare: & differt τὸ διὰ δοράτων. συστάδην χεῖρας συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύς. ἀκροβολιζόμενοι μηκόθεν βάλλειν μαχόμενοι, ἀφ' ὧν ἀκροβολισμὸς ὁ πολὺς ἀπεστερημένος. ὁ συστάδην μάχην ἔχοντες, pugna non ſtataria vtebantur, Thucyd. l. ἐν τῷ πλοίῳ, Galen. τὴν συστάδην μάχην διελθόντες ἠκολούθει. vide σύστασις.

Συστατικός, concretus, conſtitutus. συστατικὸς τῷ βασιλεῖ, commendatus regi, capite quarto libro ſecundo Machabæorum. συσταθέντες, commendati.

Συσταθμία, ἡ, æqualitas ponderis.

Σύσταθμος, æqualis pondere, æquilibris, ἰσοσταθμος, Hippocrat. & Galen.

Συσταλτός, addenſatus, Ariſtoph.

Συσταλτικός, corripiens, qui vim habet contrahendi, κατὰ τὸ συστέλλω.

Στασιάζω, ſeditionem concito.

Συστασιαστής, οὶ, ſeditionis authores, Marci 15.

Σύστασις, εως, ἡ, tot modis vſurpari poteſt quot & verba συνίσταμαι & συνίστημι ἢ συνιστάω. Eſt verò propriè σύστασις, quaſi conſiſtentia. vnde de aqua quæ conſiſtit & ſtagnat dixit Theophraſtus libro quinto de cauſis plantar. σύστασιν τῶν ὑδάτων. Poteſt etiam exponi per συνάθροισμα, de qua ſignificatione infra: & per στάσιν, id eſt, ſtationem. Quas Latini ſtationes dicunt & circulos, pro locis in quibus homines adeſſe frequentes & conuenire ſolent vel audiendi vel confabulandi cauſa. Græci συστάσεις ἢ στάσεις vocant. Thucydides libro ſecundo, κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι. id eſt, in ſtationibus & circulis conſiſtentes conſtantéſque, id eſt, vnà ſtantes & circulantes Cicer. Vnde pro cœtu & congreſſu colloquióque ſumitur. Σύστασις pro colloquio & congreſſu, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμιλεῖν, ἐντεῦθεν, in qua conſiſtunt partes, & aliquis ſiſtitur. Plutarchus in Themiſtocle, τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἐντυχίαν ἢ σύστασιν γενέσθαι, id eſt, Themiſtocli cum rege congreſſum & colloquium fuiſſe. Σύστασις cœtus, conuentus populi, & συνάθροισμα ſiue ἄθροισμα, congeries & coaceruatio: & apud Pollucem, ἢ κοινὴ σύστασις, ἢ πολιτικὴ συναγωγή. Xenophon in Hipparch. ab equis agitatis exſcenſum fieri prohibet, ἐν συστάσει ἀνθρώπων, id eſt in hominum cœtu & conuentu, quod & σύστημα dicitur. Σύστασις inde pro eo quod eſt coitio, ſodalitium in perniciem legum, coniuratio, conſpiratio, συνωμοσία. Demoſthenes in ſecundo, κατὰ στρατηγόν, ταῖς ἑαυτῶν συστάσεσι κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦσι εἶναι, id eſt, τὰς ἑαυτῶν & cotionem aduerſus leges & iudicia omnémque Reipubl. ſtatum. Ἐπιβουλὴ ἢ σύστασις ἀνδρῶν, inſidiæ & conſpiratio virorum, Plutarchus in Numa. Σύστασις hinc pro στάσις diſſentio, diſſidium, contentio, Thucydid. σύστασις δὲ γνώμης ἴσχε eum tenet animorum contentio. Σύστασις, conſtitutio, compoſitio, conſtructio, σύνθεσις, κατασκευή. Quæ voces latè patent: his enim rei conformatio, figura, ſtatus, coniunctio & coagmentatio, concretio, craſſitudo corpúſque continentur. Quæ confirmabimus & diſtinguemus exemplis. Σύστασις φυσική, naturalis conformatio & conſtitutio quæ conſtat elementorum temperatione & miſtura. ſic corporis conſtitutio vocatur à Cicerone, quam *complexionem* Barbari vocant. Ariſtoteles hiſtoriæ Animalium libro quinto, ἐπεὶ δὲ ἀνάγκη ἐπὶ πάντων συστάσεις τῶν ζώων, ὁ κατὰ μὲν ἑαυτὸν φαίνεται. οὕτω γὰρ, ὥς φασι, βαδίζειν διὰ τὸ συνεῖναι σῶμα τῷ αὐτῷ. Alexan. περὶ εἱμαρμ. ad Cæſares, ἐπειδὴ γοῦν ἔστι ἢ τὸ εἶναι τῷ πάντα κατὰ τὴν φύσιν, ἢ ἐκ φυσικῆς ἀκολουθεῖ τῷ φυσικὸν συστήματα, ex naturalis conſtitutionis conformationiſque corporis conſequentia efficitur, id eſt, τῇ φυσικῇ κατασκευῇ, vti-

dem ait. Ariſtoteles in Poetica, μέγιστον δὲ τούτων ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις, id eſt, ἡ μύθου σύνθεσις, compoſitio & conſtitutio rerum. Loquitur autem de tragœdia. Galenus, ταύτην γὰρ ὁ μὲν ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης τέχνης συστάσεως. Sic artem conſtituere dicit Cicero, id eſt, τὴν τέχνην συνιστάναι. Plato πάντως οὐδ' ἡ τοιαύτη σύστασις ἀεὶ ἄτρεπτος μένει χρόνον neque talis conſtitutio ſempiterna eſt futura. Rurſus in Sympoſio, ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις, ſtatus & conditio, ſiue cōſtitutio tempeſtatum atque anni temporum. Idem in Timæo, τὴν δὲ ἐν τετάρτων ἓν ὅλον εἴληφεν ἡ τοῦ κόσμου σύστασις, mundi conformatio, ſtructura & coagmentatio. Iterum de Legib. λιθολόγοις ὁ τοιοῦτος ἐπιχειρεῖ ἀρχομένοις συστάσεως, ex lapidibus vel ex alia quauis materia ſtructurā incipiētib. Ibid. de cōſtitutis vrbibus, atque iiſdem euerſis, dixit συστάσεις πόλεων καὶ φθοράς. In Timæo, ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν, διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, id eſt, conſtitutionem, compoſitionem vel ſtructuram & coagmentationem. Ita vertit Cicero, Hanc igitur omnem coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Iterum de Legibus, σύστασις ἁρμονίας, concentuum modulorúmque compoſitionem, non naturam interpretor. Apud Plutarchum in Pericle, σύστασις προσώπου, id eſt, oris & vultus conformatio, ſtatúſque & compoſitio. Σύστασις, forma, ſtatus & conſtitutio, temperamentum, concretio. Ariſtoteles in quarto Animalium, χρώματι καὶ συστάσει ὅμοια, colore formáque proxima. Idem in primo de Cælo, εἰ τὰ δὲ πάντα τὰ μικτά, ἐπὶ πλειόνι τε κατὰ σύνθεσιν ἐξ ἁπλῶν τοὺς ὄγκους συστάσεις, ... πάντα μικτά. vbi σύστασις vocat concretiones conformationéſque ſingulas, quæ fiunt ex quatuor elementorum compoſitione & temperatura naturali. Qua voce rei ſubſtantia corporiſque ipſius forma qualis ſit oſtenditur. De omnique mixtura, & conſtitutione, id eſt, vt ita dicam conſiſtentia, dicitur σύστασις ſiue à natura, ſiue ab arte, aliáve cauſa conſtituta ſit. Galenus libro ſecundo ad Glauconem, τῇ συστάσει μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηρόν, id eſt, ſubſtantia, hoc eſt, corporis ſui naturali conſtitutione humidū, facultate verò & effectu ſiccum. Noſtri Medici dicunt τῇ συστάσει, καὶ τῇ δυνάμει, actu & potentia. Quo loco σύστασιν etiam expoſueris craſſamento, ſpiſſitudine, concretione: vt rurſus apud ipſum Galenum 2. ad Glauconem, μέλιτι ζέσαι δὲ μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψῆσαι, mel coctum vſque ad emplaſtri ſpiſſitatem & craſſitudinem, vt loquitur Celſus, vel ſpiſſamentum, vt Seneca. Idem Galen. 14. Therapeut. ἕως ἂν λάβῃ τὸ ἕψημα μέχρι πηλώδους συστάσεως, quoūque luti craſſamentum accipiat. Idem, ἑψεῖται μέχρι γλοιώδους συστάσεως, vſque ad craſſitudinem ſtrigmentitiam. ¶ Σύστασις, confirmatio, aſſertio, probatio, βεβαίωσις ἢ κατασκευή, vnde συστατικὴ πίστις Hermogen. Alexander Ariſtotelis interpres, τὸ γὰρ τὴν τοῦ συστάσει χρήσασθαι τῷ λέγειν ποιεῖ αὐτοὺς ... , ſubdé, ad hæc, aſtruenda & comprobanda. Σύστασις, commendatio, cōciliatio & ad concordiam reductio. Iſocr. in Paragr. περὶ μὲν γὰρ ... σύστασις ... , id eſt, ὁμονοίας, concordiæ. Σύστασις, affectus, amor & ſtudium erga aliquem, ἀγάπη. Polybius, ὁ δὲ, ... τὴν ... , πατρικὴν εἶχεν σύστασιν erga eos patriè affectus erat: eos patrio amore & ſtudio proſequebatur. Metaphora ſumpta eſt ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ... καὶ συνισταμένων. Suid. Sic ipſum συστῆναι pro εὐδοκιμῆσαι καὶ φίλον γενέσθαι, ſumitur. Laertius & Suid. ἐκδέξασθαι Ξενίαν, ὑπὸ μὲν Ἀριστίππου ... , ὑπὸ δὲ ... συσταθῆναι, ab Ariſtippo ſtudioſè exceptum eſſe, & in conſortium contuberniumque admiſſum fuiſſe. Σύστασις de contracto exercitu & apparatu bellico, καὶ αὐτὸ τὸ στράτευμα. Plutarchus in Publicola, μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο στρατιωτῶν καὶ πολεμίων ἡ σύστασις, magnam enim belli molem magnámque militum manum contrahi atque apparari ab hoſtibus conſtabat. Σύστασις in Append. de vocab. militar. ex pro numero militū 32. Latini turmam vocāt. Σύστασις etiam de conflictu & congreſſu armorum, id eſt, ſtataria pugna, ἡ σταδία vel συστάδην μάχη, prælium quod collato pede committitur. Herodianus, οἱ φέροντες τὴν ἐν συστάσει μάχην. Dicitur etiam ἐν συστάσει μάχεσθαι. Σύστασις, tolerantia, ſuſtentatio, ὑπομονή. Ariſt. 5. de Anima, de opere dixit, διὰ τὸ χρόνον τῇ συστάσει, quia feſſus ſuſtinere nequeat.

Συστατέω, commendo, probo, συνίστημι.

Συστάται, trabes fulcientes ædificij faſtigium. Homeri Interpr. Iliad. ψ, ἀμείβοντες, inquit, δοκοὶ μεγάλαι δυνάμεις συστατικαί, αἳ τὸ βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, καὶ ποτὲ καὶ συστάται καλοῦνται. vide ἀμείβοντες, aliàs συστάτης eſt qui ſimul ſtat.

Συστατικός, ἡ, ὁν, commendatitius, qui conſtituit, qui facit vt res cōſiſtat. συστατικαὶ ἐπιστολαί, commendatitiæ literæ Cicer. Paulus ſecunda ad Corinth. capite tertio, εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς ἢ ἐξ ὑμῶν. vide ἐπιστολὴ & Διάθεσις.

Συσταυρωθείς, vnà crucifixus. συσταυρωθεὶς Χριστῷ, Nazianzenus in Orat. Paulus ad Roman capite ſexto, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη.

Συσταυρωθῆναι, idem.

Συστεγάζω, μ. άσω, contego.

Συστέλλομαι, contrahor. συστέλλου σεαυτήν, ſuccinge teipſam, Ariſtoph. εἰς ὀλίγον συνεσταλμένοι τόπον, in exiguum locum collecti, Plutarchus in Camillo. συνεστάλησαν εἰς τὰ τείχη, in mœnia ſunt contracti, id eſt, reiecti, idem ibidem. Et quum ad animum refertur, pro mœſtus ſum, animo contrahor: cui opponitur διαχεῖσθαι, Syneſius: vnde συνεσταλμένος, κατηφής, qui eſt demiſſo animo, & deiectis ſpiritibus, συγκεχυμένος, Galenus libro tertio κατὰ τόπους. Plutarchus de Pompeio, ὁ δὲ ... , καὶ ... συνεσταλμένος, id eſt, κατηφής. Cicero dicit animum demittere & contrahere: alibi dicit contrahi incommodis, & diffundi bonis, id eſt, διαχεῖσθαι ſiue διαχεῖσθαι. Vnde Συστολή animi contractio ipſi Cicer. cui διάχυσις, id eſt, animi effuſio, vel diffuſio Senecæ, opponitur. πενία συνεσταλμένη, paupertas contracta Horat. dicuntur & οἱ συστελλόμενοι, qui profuſiores ſumptus vitantes: ſeſe veluti contrahunt Item συστέλλομαι decenter componor, & ornor, ſeu operior, inuoluor, Eurip. in Troad ἡ δ' ἁρμοσθεῖσ' ἐν χερσὶν πέπλοις συνεσταλμένη.

Συστελλόμενον, ου, τό, diminutiuum.

Συστέλλω, μ. στελῶ, π. σταλκα, contraho, συνάγω, coerceo, corripio, compeſco inſolentem, & ad moderationem redigo. Iſocrates de Pace, ... συστέλλειν, καὶ ... . Gregorius in 1. contra Iulian. Δαβίδ, ... καὶ τὸ συνεσταλθαι ... , καὶ χαίρειν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι. Plutarchus in Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυσπειθέστερον ἀνθρώπου ... εὐτυχοῦντος, οὐδ' αὖ ... συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus ſecundis elato, nihil rurſus imperij auſcultantibus homine deiecto rebus aduerſis. Idem in Themiſtocle, δῆμον συνέστειλεν εἰς κώπην, ad remigum opera populum traduxit, συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, in mœnia eos repulit, idem in Pericl. συσταλέντες εἴσω τοῦ χάρακος ἑαυτούς, ſe intra vallum conglobantes. idem in Camil. Actorum capite quinto, συνέστειλαν αὐτὸν καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν corripuerunt ipſum. Συστέλλειν ἑαυτὸν etiā eſt ſeipſum reprimere atque recipere, ἀφανίζεσθαι, ſe ſubducere. Gregorius de Chriſto, ὁ καὶ ... ἑαυτὸν συνέστειλε ... . Συστέλλειν pauore contrahere hominem, deprimere & reprimere animum, ſicut διαχεῖν hilarare. & συνεστάλθαι, ἐκπεπλῆχθαι, ...

Συστενάζω, ſimul gemo, congemiſco. Paul. ad Rom. c. 8. πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει, omnis creatura ſimul ſuſpirat.

Σύστενον, ου, τό, anguſtum, veſtis ſordida & piloſa, apud Antimachum.

Συστενοχωρούμεθα, coarctamur anguſtiis.

Σύστημα, τος, τό, vt verbum Συνίστημι & Συνίσταμαι, multis accommodatur: generalis eius ſignificatio eſt vt ἀπὸ τοῦ σύστασις, σύνθεσις καὶ συναθροισμα ſumatur, id eſt, conſtitutio, compoſitio & congregatio. Quibus aliæ ſignificationes omnes continentur, vt compages ſiue compago & coagmentatio, concretio: ſiue cœtus & conuentus, collegium & ſocietas, globus vel turma, atque id genus. Σύστημα pro conſtitutione vox eſt propriè Muſicorum, à quibus interualla dicūtur διαστήματα, id eſt, vocis ſpatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt conſtitutiones quæ συστήματα appellantur, vt ipſa interualla conſtant ex phthongis (qui ſonitus Vitruuio) qui elementorum vice in Muſica funguntur, authore Adraſto Peripatetico. Vel ſic ex Chalcidio. Apud Muſicos συστήματα, principales partes vocantur hæc autem ipſa conſtant ex certo tractu pronuntiationis, quæ dicuntur διαστήματα διαστηματα. Porrò ipſorum partes ſunt φθόγγοι, qui ſonitus dicuntur, ſuntque cantus elementa atque fundamenta. Συστήματα alij ἁρμονίας καὶ τρόπους exponunt, id eſt, modos: Boetius Conſtitutiones rectè vocauit. Eſt autem, inquit, libro quarto, capite 14. Muſ. Conſtitutio, plenum veluti modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſiſtens, quale eſt Dià paſôn, vel Dià pente, vel Dià teſſarôn, vel Dis-dià paſôn. Σύστημα inde pro eo quod eſt σύστασις, σύνθεσις, συνάθροισμα, compoſitio, compages, collectio vel congregatio. Ariſtoteles de mundo, κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, id eſt, conſtitutio, vel compages coagmentata ex cælo, terra, &c. Plutarchus in Numa, λοιπὰς τέχνας εἰς ταὐτὸ συναγαγών, ἓν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σύστημα, reliquas artes in vnum redactas, vnà omnium compoſitione velut conſtitutione corporis inter ſe coniunxit. Dicatur igitur σύστημα quod non ſimplex ſed ex pluribus compoſitum eſt. Itaque Ariſtoteles actionem tragicam ſimplicem eſſe volens, non verò πολύμυθον vt eſt Epopœia, ait, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα τραγῳδίαν. Vnde &

inæqualitas pulſuum ex pluribus percuſſionibus, à Medicis συστηματικὴ ἀνωμαλία vocatur. Galenus libro ſecundo de Prænotione ex pulſibus, ἐν ἀθροίσματι σφυγμῶν ἡ τοιαύτη ἀνωμαλία συστηματικὴ καλεῖται, τὸ γὰρ ἄθροισμα σύστημα καλοῦσιν ὥσπερ ἰατροί. Quod & ait libro ſecundo de cauſis pulſ. Sic Σύστημα de militibus, id eſt, copiæ, exercitus, militum manus. Polybius de copiis Gallicis libro ſecundo, τὰς μὲν ἐφυλάξατο τὴν ἀπὸ τοῦ συστήματος τάξιν προθύμως: Et libro ſecundo, τότε γε μὴν ὅλως τάξεως τὸ σύστημα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐφεστώτων ἐπί τινας διεσώσατο τὰς τάξεις, Copiæ tamen vniuerſæ ordines aliquantiſper ſeruabant, & ſuam ſtationem quiſque retinebat, quòd ſtipatum agmē eſſet & denſum antecedētéſque à ſuccenturiatis vrgerentur. Et alibi cum velitationem tantùm fuiſſe dicat non conflictum pleno exercitu collectiſque in vnum copiis, ſic extulit: Ὀλοσχερῆ μὲν οὐδεμίαν ἐποιήσατο πεῖραν ἐν συστήματι τῶν βαρβάρων. Συστήματα ἑταιρικὰ in βασιλικοῖς libris collegia ſodalicia, coitiones ſodalium. De his in l. 1. D. de colleg. & apud Dionem 39. Σύστημα pro quauis collecta multitudine & cœtu etiam ſumitur: Itaque idem Polybius regia armenta dixit, συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποφορβίων.

Συστηματικὸς, collectiuus, ἀθροιστικὸς, Gaza l. 2. Grā. vide Σύστημα.

Σύστοιχα, τὰ, vide Σύστοιχος.

Συστοιχεῖν, vide Σύστοιχος.

Συστοιχία, ας, ἡ, ὁ στίχος, ὁ ὄρχος, ordo: propriè ordinis & ſortis ſociabilitas, affinitas, & naturæ cognatio. vide Σύστοιχος.

Σύστοιχος, ὁ, Στοῖχος, in acie, eſt verſus & ſeries ſiue ordo à fronte (in quo eſt πρωτοστάτης, id eſt, præſtes miles) incipiens, & per ἐπιστάτας ſuccenturiatóſque à tergo ſiue ſubſtites ſigillatim ad extremum agmen porrectus: hanc ſeriem, id eſt, συστοιχίαν, vulgò vocamus *la file*. Ζυγὰ verò ſunt ordines à læuo cornu ad dextrum inſtructi. Quare οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, συστοιχεῖν dicuntur ab Æliano, & per altitudinem, id eſt à phalangis fronte vſque ad tergi ductores porrigi: Ζυγεῖν verò, id eſt, iugare, ſiue iuga efficere, eſt aſtites ſtare per directum in latitudinem collocatos. Vnde Συστοιχεῖν dicuntur qui ſunt eiuſdem verſus & ſeriei, οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες, hoc eſt, οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι: ob id qui ſunt eiuſdem ſortis & ordinis, & qui eandem ſeriem efficiunt. Σύστοιχοι & συστοιχοῦντες appellantur, vt Σύζυγοι ἢ ὁμόζυγοι eiuſdem iugi, coniugati vel coniuges. Eſt enim Συζυγεῖν, ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ εἶναι. Σύστοιχα autem ſiue ὁμόστοιχα vel ὁμόστοιχα, bifariam dicuntur. Σύστοιχα enim ſunt quæ affinia ſunt inter ſe vt aqua & terra, ignis & aër quæ vna qualitate conueniunt: itaque ab vno ad alterū facilis eſt tranſitus. Sic in ſaporibus σύστοιχα ſunt, pingue, dulce & amarum. Sunt autem in confinio proximè locata. Ariſtoteles in 1. περὶ γενέσ. καὶ φθορᾶς, Λέγουσι δὲ καὶ τὸ, ὥσπερ ἀρχὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦτο, ἢ τὰ πολλά. λέγω δὲ ἀέρα καὶ γῆν, καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις, id eſt, reliqua duo elementa, aërem & aquam. Theophraſtus in ſexto de cauſis, Πάντα γὰρ ἐν τῇ γενέσει τῶν χυλῶν μεταβάλλει μετὰ τὴν πέψιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμούς. ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῶν συστατικῶν εἰς τὰ κατ' εἶδος. ἐκ μικροῦ καὶ στρυφνοῦ εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαρούς, καὶ εἴ τις ἄλλος ὁμόστοιχος. vbi τὸ ἁλμυρὸν quod σύστοιχον eſt τῷ πικρῷ intelligit. Σύστοιχα item quæ ab eodem capite & genere manant, vt quæ ſub ſubſtantia ponuntur genera ſpeciéſq; ſubalternæ cum indiuiduis. Eadem ratione etiam σύστοιχα ſunt παρώνυμα ſiue deducta atque deriuatiua, & per annominationem dicta, id eſt, παρώνυμα, breuitérque omnia generis eiuſdem verba, quæ orta ab vno variè commutantur: hæc Coniugata impropriè Cicero appellauit. Sunt enim coniugata σύζυγα ſiue ὁμόζυγα, non verò σύστοιχα, inter quæ aduerbia πτώσεις ſiue μετοχὰς vocat Ariſtotel. ſecundo Topicor. Σύστοιχα μὲν οὖν τὰ τοιάδε, οἷον τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ ἀνδρεῖος καὶ τὰ ἀνδρεῖα τῇ ἀνδρείᾳ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύστοιχα ἐκείνου ἐστὶν οὗ ἐστὶ φυλακτικὰ ἢ ποιητικά. οἷον ὑγιεινὰ τὰ ὑγιείας, καὶ τὰ εὐεκτικὰ εὐεξίας. Idem Rhethoricorum libro primo, καὶ ὡς δεῖ ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ πάντα ἀκολουθεῖ. Cuius hoc affert exemplum, οἷον εἰ τὸ ἀνδρείως καλὸν καὶ αἱρετώτερον τὸ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τὸ σωφρονεῖν. Rurſus in Top. Σύστοιχα δὲ λέγεται καὶ τὴν συστοιχίαν, ταῦτα, velut, inquit, δικαιοσύνη, δίκαιος, δικαίως, δικαίως. Alex. in Topica, Σύστοιχα καὶ πτώσεις καὶ παρώνυμα, ἀλλήλων μὲν ὄντα ἄλλοις ἀκολουθοῦντα, διαφέροντα δὲ: vbi & de alio genere τῶν συστοίχων tradit, de quo mox ſubiiciam. Ibidem ſic σύστοιχα latius patēre quàm παρώνυμα oſtendit: Λέγονται καὶ παρώνυμα τὰ ἀπὸ τινος παρωνομασμένα, ἀλλ' οὐ τὰ καὶ ἐκεῖνο ἀφ' οὗ παρωνόμασται, velut ait, ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης παρωνόμασται ὁ δίκαιος, τὸ δίκαιον, τὸ δικαίως: atqui hæc inter ſe σύστοιχα ſunt & cū capite ex quo fluunt atque deriuantur, quod eſt δικαιοσύνη. (Sic Latinè σύστοιχα ſunt, amicitia, amicus, amicè, amare: vt & ἀντίστοιχα inimicitia, inimicus, inimicè, inimicari Ciceroni, ipſa inter ſe σύστοιχα ſunt) Παρώνυμα δέ μόνα, τὰ ἀπό τινος παρωνομασμένα ἐκεῖνο λέγονται παρωνόμασται, ἀλλ' οὐκ ἀλλήλοις, οὐδ' ἐκεῖνα πρὸς ταῦτα: exempli cauſa, τῆς γραμματικῆς ὁ γραμματικός, non autem ἡ γραμματικὴ τοῦ γραμματικοῦ. Σύστοιχα etiam ſunt ſiue συστοίχως λεγόμενα, quæ ſunt ἑτερογενῆ quidem, id eſt, ſub alio genere poſita, ſed inter ſe ſimilem habent rationem ſubiectorum reſpectu: itaque σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν dicuntur, vt ſcientia & ſenſus, id eſt, ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, quorum ad ſubiecta nempe τὸ ἐπιστητὸν καὶ τὸ αἰσθητὸν, ſimilis eſt ratio. Alexand. in primo Topic. tomo ſecundo, Σύστοιχα μὲν λέγεται ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὁμοίως ἔχοντα πρός τινα, ὃ καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐστὶν αὐτοῖς, ὡς τὰ τοιαῦτα, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ αἴσθησις. ἑκάτερον γὰρ αὐτῶν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὰ ὑφ' αὐτά. ὁμοίως καὶ τὸ αἰσθητὸν καὶ τὸ ἐπιστητόν, ἑκάτερον γὰρ αὐτῶν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὰ ὑπ' αὐτό σύστοιχα. Ariſtoteles libro de ſenſu, οἱ δὲ λοιποὶ πλὴν ἀπέχει ἐν ἀλλήλοις καὶ διαφέρει τὰ σύστοιχα μὲν λεγόμενα, ἐν ἄλλῳ δὲ γένει, τῶν ἐν αὐτῷ γένει. Λέγω δέ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν, καλῶ σύστοιχα μὲν, γένει δὲ ἕτερα. τὸ γλυκὺ δὲ τοῦ μέλανος πλεῖον ἐν τῷ εἴδει διαφέρει ἢ τοῦ λευκοῦ.

Συστοιχία, ας, ἡ, tot ſignificationes habet quot Σύστοιχος. Propriè eſt militum diſpoſita in longum ſeries velut pendens cathena. Inde tranſlatè pro quauis ſerie ſiue ordine rerum: pro cognatione naturæ atque conuenientia. Philoponus in 1. Poſter. Analyt. Ariſtotelis, συστοιχίαν vocat τὴν ἀφ' ἑκάστου γένους κατηγορουμένων σειρὰν, οἷον οὐσία, σῶμα, ἔμψυχον, ζῷον, λογικόν. Theophraſtus in ſexto de cauſis, ὅθεν δὴ ὥστε γλυκὺ καὶ καλῶς εἰπεῖν οἱ γλυκεῖς καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τὴν συστοιχίαν τεταγμένοι, καὶ κοινωνίαν ἔχουσι κατὰ φύσιν, id eſt, Et qui ſunt eiuſdem ordinis & ſeriei: qui ſapores naturæ collegium habent atque affinitatem, vt dulcia quæ facilè fiunt amara, vt mel coquendo. Poſſunt etiam fieri duæ συστοιχίαι diuerſorum generum quæ collatæ inter ſe ſunt ἀντίστοιχα: in iis enim ordinibus contrarium contrario ἀντιπαρατίθεται & ex aduerſo opponitur. Exempli cauſa, ſcribe ad lineam (quod perpendiculariter dicunt) hæc diuerſi generis, Par, Calidum, Finitum, Concordia: & in altera ſerie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Diſcordia. Ita habebis συστοιχίας duas, & ἀντιστοιχίαν vnam. Ariſtoteles in tertio, τῶν μετὰ τὰ φυσ. de principiis loquens, ὅτι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὂν, καὶ εἰς ἓν καὶ πλῆθος. Confer cætera. Idem in nono, διὸ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ πάντα τὰ ἐναντία τῆς κατηγορίας, ὅσα εἴδει διαφέρει καὶ μὴ γένει. ἕτερα δὲ ἀλλήλων μάλιστα, οἷον λευκὸν καὶ μέλαν ἐν τῷ χρώματι. Rurſus in tertio de partibus Animalium, διῄρηται γὰρ τῶν ἐναντίων ἑκάτερον πρὸς τὴν συγγενῆ συστοιχίαν: οἷον δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ. καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλοις ἐστὶ τὸν εἰρημένον τρόπον. Quib. ſignificat duas ſeries fieri, ita vt altera alteris contraria, è regione locentur: quod eſt ἀντιστοιχεῖν, i. ἀντικεῖσθαι ſiue ἀντιτεταγμένα κεῖσθαι.

Συστοίχως κεῖσθαι, i. in eadem ſerie locatum eſſe, τὸ κατὰ στοῖχον τεταγμένον εἶναι, hoc eſt, συστοιχεῖν. vide ſupra.

Συστοιχεῖν, quid ſit ſatis iam cōſtare arbitror ex ſupra adnotatis: afferam tantùm exempla, vt confirmetur traditio, & poſſit obſeruari eius verbi vſus cùm propriè aut tranſlatè ſumitur. Polybius, ἐν δὲ τούτῳ τοὺς ἱππαγωγὰς τὰς ἐπὶ τὸ κέρας ἐναντίους καὶ τοὺς ἀποχωροῦντας ἔδει συνεκδέχεσθαι ἐν τάξεσι τοῖς κινδύνοις, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δεῖν τῷ τείχει προσάγειν, ἐν ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, i. hactenus vt ordines per iuga, & ſuas ſeries ſeruarent. Apud Græcos nouem ſunt mutæ, quæ triplici ſerie ita diſponendæ: in prima tres tenues συστοίχων, in 2. tres mediæ, in 3. tres aſpiratæ, hoc modo:

1	2	3
π.	β.	φ.
κ.	γ.	χ.
τ.	δ.	θ.

Quæ omnia adduxeris ordine, vt ſequens Scripturæ locus difficillimus, facillimus fiat.

Diagramma.

TYpi ſiue figuræ (Typus autem eſt velut alterius conceptaculum, vt σύνθημα ἢ σύμβολον, id eſt, ſignum & teſſera: vt quæ in veteri Teſtamento continent ſignificatione atque adumbrant quæ poſtea facta & expreſſa in nouo, typi ſunt & ſymbola (ſiue Allegoriæ impropriè dictæ (Nam allegoria propriè, non in factorum collatione, ſed in ſenſus nouitate conſiſtit, qui perſonis accommodatur. Ionas deuoratus à piſce, typus eſt mortis Chriſti, Matth. 12. Pugna

gna verò Dauidis cum Goliath allegoricè transfertur ad pugnam, spiritus quæ nobis intercedit cum Sathana, carne, & mundo) quæ est in epistola Pauli ad Galatas capite quarto, vbi duæ vxores Abrahami cum suis filiis duobus duo testamenta συστοίχως ostendunt: Et hæc rursus duplicem Ierusalem cum suis filiis, id est, ἀντιστοίχως, Synagogam Iudæorum, & fidelium Ecclesiam maximè gentium, quæ vt vxor sterilis est habita.

Duo præcipua capita & genera opposita ἀντιστοιχοῦντα, ex quibus duę συστοιχίαι deductę subministrant argumenta.

1. 2.

Seruitus. Libertas.

Συστοιχία. Vxores 2. Συστοιχία.

Agar, *serua.* Sara, *libera.*

Filij 2.

Ismael ex carne, *seruus.* Isaac ex promissione, *ingenuus.*

Testamenta 2.

Lex in Sina *ceremon.* Euangelium.

Ciuitates 2.

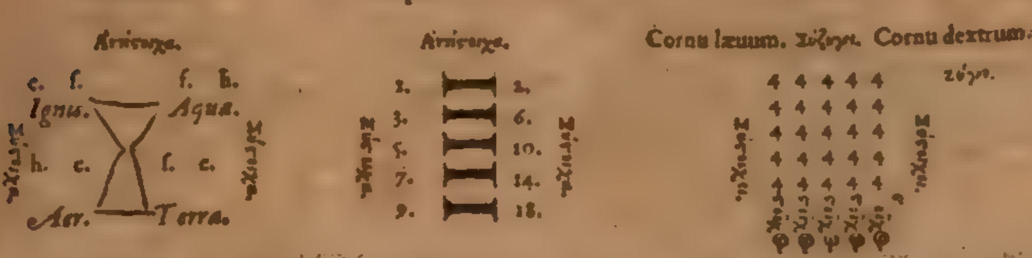
Ierusalem terrestris, *Synagoga Iudæorum, serua.* Ierusalem cælestis *ordinaria, per gratiam mater omnium fidelium, libera.*

Filij 2.

Iudęi qui in cęremoniis *manent.* Fideles qui gratiam *amplectuntur.*

VERBA hæc Apostoli, quibus Galatas temerè ruentes ad seruitutem cæremoniarum Legis, ad veram libertatem Euangelicam reuocat: Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι, τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε, γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας. ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται: ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας, ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα. αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ. τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς. ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. In quibus omissa parenthesis, & verbi συστοιχεῖν non satis intellecta significatio multos exercuit, ita vt vocem Ἄγαρ expūgerent, duas Ierusalem in vnum conflarent & confunderent, tandem nullum probabilem sensum elicerent quantum ipse intelligo. Primùm si quid tollas (quod iam ipsum per se intolerabile) si quid item confundas, perit συστοιχία & seriei connexio, & ἀντιστοιχία claudicat. Sed tota difficultas in his verbis consistit, quæ ita scribo & interpretor: ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ (τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ) συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ: δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς: Quænam est Agar (Sina quidem Agar *figurâ* mons est in Arabia) in eadem serie cum præsenti Ierusalem tum collocata est, tum etiam seruit cum filiis suis: vbi τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ, ita accipiendum: τὸ γὰρ Σινᾶ Ἄγαρ nempe ἀλληγορούμενον. Interpres vir alioquin admirabilis doctrinæ & acerrimi iudicij, ita hæc transtulit: Quæ est Agar, à monte Sina generans *prolem* ad seruitutem. Sina enim mons est in Arabia, pari autem serie respondet ei Hierusalem quæ nunc *est*, seruitque cum filiis suis. At pari serie respondere, non est συστοιχεῖν in proposita figura, in qua duæ συστοιχίαι oppositæ: sed potius ἀντιστοιχεῖν, quod nullo modo quadrat.

Elementa. Impar. Par. Acies.

Συστολή, ῆς, ἡ, contractio, vt dicitur τῆς καρδίας συστολή, cui διαστολὴ opponitur: Et contractio animi atque demissio, id est, συστολή, cui contrarium διάχυσις, animi effusio Ciceroni. vide Συστέλλομαι. Stoicis λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος: vnde Cicer. ait Tusculan. 4. Ægritudo sit animi aduersante ratione contractio. Rursus, λύπη δὲ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας ἐφ' ᾗ δοκεῖ καθήκειν συστολή: idem ibidem. Ægritudo est opinio recens mali præsentis: in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Συστολή, refuga cautio, & auersio quasi repressio & correptio dicatur, ἀφορμή. Damascen. ... συστολὴν ... Συστολὴ Systole figura. συστολή ἐστιν, ὅταν τὰ ἐκτεταμένα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρά, ἢ τὰ βραχέα ... ἐστὶ ... ...

Συστολίζω, simul orno, in Epigramm. exponit & simpliciter apparo, adorno apud Eurip. in Orest.

Σύστομον, τὸ, genus osculi compresso ore, συνόστομον, Poll.

Σύστομος, ὁ, ἡ, qui est ore sensim compresso & contracto, ὁ μύουρον ἔχων στόμα. Arist. 3. de Partib. de piscib. loquens, διὸ καὶ μὴ ... συστομώτερα.

Συστομόω, ῶ, simul in fauces contraho, apud Arist. de mundo.

Συστομώτερος, qui eſt ore compreſſiori, taciturnior. Apud Suidam συστομώτεροι σκάφης, in eos dicitur qui tacere coguntur generis ignobilitate, καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς σιωπώντων. Sumptum ab inquilinis, qui σκαφηφόροι dicti, quòd ſcapham ferrent diſtinctionis cauſa à ciuibus, in pompis & celebritatibus: atq; hoc genus hominum erat ἀπαρρησίαστον & liberè loquendi poteſtate priuatum: vnde & comminatio indicendi ſilentij συστομώτερός σε σκάφης ποιήσω σε.

Συστρατεύομαι, &

Συστρατεύω, vnà proficiſcor in militiam, comitor, ſimul milito. Datiu. Thucyd.

Συστρατηγεῖν, præturæ collegam eſſe.

Συστράτηγος, ου, ὁ, collega imperij militaris, collega in prætura, Thucydid.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commilito.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, à συστρέφω: tumultus, error. Eſt etiam verbum caſtrenſe, & ſignificat numerum certum militum, vt mille, id eſt, ξεναγίαι δύο. Significat etiam agmen militum compoſitio ordine progredientium, impreſſionémque hoſtiliter facientium. Polybius in 1. de Carthaginenſibus qui è Lilybæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, Οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι κραυγὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρει ἦν περὶ αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. Σύστρεμμα, quaſi conuolutio & globus, coagmentum compactile. Ariſtoteles de mundo, ὄμβρων λάβροι καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα, id eſt, imbris contorta ſtillicidia maiuſcula & iugiter caſitantia, i. συνέχεια συστροφῆς. Σύστρεμμα ἱερόν. vide Πλῆθος.

Συστρέμματι τοῦ ὕδατος pro vortice aquæ, hoc eſt, conuolutione & volumine, apud Ariſtot. l. περὶ θαυμασίων.

Συστρεπτικὸν, τὸ, quod cogit & condenſat. Hippocrates, τὸ ψυχρὸν πάντα συστρεπτικὸν, i. compingit & coagmentat: id quod in aliquam partem defluxit.

Συστρέφομαι, contorqueor, conuoluor, contrahor. Ariſtoteles de mundo. Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος, ſpiſſata expiratio & conuoluta. Rurſus, χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος. Συστρέφεσθαι, conglobari, condenſari, inſpiſſari & cogi, concreſcere, quod & per συστῆναι dicitur. Apud Galenum libro quinto, καθ' ἕψησιν, συνεστραμμένον ἕψημα, amurca per cocturam inſpiſſata. Sic enim συστρέφεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι de liquidioribus quæ coctura ſpiſſantur. Galen. ibid. ἕψε, ἄχρι ἂν μέλιτος γένηται καὶ συνεστραμμένον, αἴρειν, poſtquam inſpiſſatum & condenſatum fuerit. Idem ἕψε σίραιον, ἐγχάλα, καὶ ὅταν συστραφῇ ἐπίβαλλε κηρόν. Aëtius nono cap. & lib. ἕψε, ἄχρις ἂν συστραφῇ, αἶρε χύτραν. Dioſcorid. libro tertio, capite 119. Συστρεφόμενον ἐν ἡλίῳ χύλισμα, ſuccus in Sole denſatus & coactus. Συστρέφεσθαι, agminatim cogi ad impreſſionem faciendam in hoſtes. Polybius in primo, τὸ δὲ τελευταῖον ἀξιωμένου τὴν ὑπόστασιν, καὶ ταχέως ἐπιγενομένου τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀμείνω, συστραφέντες ἐνίκησαν, καὶ τελευταῖον τόπους ἐπιβαλλόντων τοῖς ἔργοις. Xenophon Ἑλλην. libro ſexto, ἐπεὶ δ' αὐτοὶ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐκπλαγέντες αὐτοὺς πειρῶνται συστρέφεσθαι, ſeſe conglomerare, & globum facere vnà coeuntes & conſtipari. Idem ibidem, Οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, id eſt, non minus denſa erat acies, quàm vt introrſus quinquageni eſſent parmati. Συστρέφεσθαι etiam eſt, quod Liuius vocat orbem voluere, de agmine loquens in anguſtum redacto & vndique circunuento, his verbis: Cogebantur & ipſi orbem breuiorem ſpatio colligere. Alibi, Circunuenti in medio ad vnum omnes pœnas rebellionis dediſſent, ni Vectius rex iam orbem voluentes ſuos increpans, &c. Συστρέφεσθαι, καὶ συστραφῆναι, coniurare, συνίστασθαι, conſpirare coitione facta. vide Συστρέφω. συστρέφομαι ἐπὶ τὸν κύριον, coniuro aduerſus Dominum, 4. Reg. 10. συστραφῆναι τοὺς δυνατούς, primores coiiſſe, Plutarchus in Romulo. συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτόν, in ſeipſum vergere, Gregor. de Theolog. καὶ ὅταν ἀναλύσω ἐπὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἀκοὴν διέγειρε ὅσα γινόμενος ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὡς οἷόν τε συστραφείς. Hoc Cicero verti in ſeipſum appellat, vt de Finib. 3. Sola ſapientia in ſe tota conuerſa eſt. Et in Offic. cogitatio in ſeipſa vertitur.

Συστρέφω, contorqueo, conuoluo in faſcem. Lucas in Actis capite 28. Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυράν, faſcem autem virgultorum conuoluente Paulo. Interpres non rectè, Quum igitur cōgregaſſet Paul. nonnihil ſarmentorum. vnde συνεστραμμένος contortus, intortus. Vide ſupra. Συστρέφω, vibro. Plato in Protag. ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, ſicut apud Ciceronem, incitata & vibrans oratio, aut contorta ſententia. & Quintilian. 12. Nec illis vibrantibus concitatiſque ſententiis velut miſſilibus vtetur. Συστρέφω, τὸ στάσιν συνάγειν, factioſam cateruam cogere. vide Συστροφή. Ariſtotel. Politic. 5. Et Æſchin. περὶ παραπρ. οὐ τοίνυν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκουσι, id eſt, quaſi agmine facto, & quadrato agmine, id eſt, ex compoſito, & coitione facta in me cum meam, συστραφέντες, συνελθόντες, Thucydides, conſpiratores, conuenientes. ὁ συστραφέντες, idem. vbi Interpres, ἔχοντα χεῖρας. Valla tamen, nequaquam acquieſcentes: ſed videtur ſignificare, non diſtracti, ſed ordinati, cōuenientes, contracti, ἀθρόοι γενόμενοι. συστρέφειν αὑτὸν, ſeſe colligere, Plato libro primo de Republic. συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, ſeipſe colligens quaſi fera in nos inuaſit. Et Virgil. Æneid. 12. Subſtitit Æneas, & ſe collegit in arma. Ariſtotel. in 9. hiſtor. de Delphinis, καὶ συστρέψαντες ἑαυτοὺς φέρονται ὥσπερ τόξευμα τῷ τάχει. Συστρέφω, contraho in compendium. Halicarnaſſ. de Proœm. ἐν μὲν ὀλίγῳ τὰ θαυμαστὰ ἔργα καὶ πάθεα, ἃ δ' ἄλλοι οἱ συγγραφεῖς συστρέψαντες εἶπον τὸ κεφάλαιον, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ ἀκροαταί, id eſt, breuiter comprehendere. Συστρέφω, addenſo, infercio, conglobo, coaceruo. Dionyſius Halicarnaſſ. de Lyſia, ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις. vide Συστροφή. Συστρέφομαι Paſſiuè, denſari, coire. Dioſcorid. libro primo, capite 94. συστρέφεται μᾶλλον ἡ ῥητίνη. vide Συστρέφομαι. Συστρέψαι τὸ σῶμα, corpus contrahere & colligere, τὸ συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συναγείρειν, συνελίξαι, συστεῖλαι, συναγαγόντα vel συσπειράσασθαι καὶ συγκύψαι Polluci.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo metaph. Nicomach. apud Athenæum libro ſecundo, ἐπεὶ δὴ γὰρ καταλειφθεῖσαν μοι τὴν πατρῴαν, ὥσπερ συστρογγυλίσας ἐν μησὶν ὀλίγοις ὥσπερ ὄν τι ἔφαγον, i. bona patris velut in rotundam maſſam conglobata intra paucos menſes deuoraui & inſtar ouiſorbſi.

Συστρογγύλλω, conglobo, corrotundo, συσφαιρῶ. vide Σφαῖρα.

Συστρογγύλος, circulo circundatus & concluſus Etym.

Συστροφή, ῆς, ἡ, quaſi conuolutio, vt ὕδατος συστροφή, id eſt, vortex, δίνη, ἰλιγξ, mundi conuerſio Ciceron. ſiue verſatio Senecæ, id eſt, τοῦ κόσμου συστροφή. Et λόγων συστροφαί, orationis conuerſiones dicit Cicer. quod in Oratoris laude ponitur: & alibi, orationis cōtorſiones, id eſt, συστροφάς, ſiue potius συστρέμματα, quod vitio tribuitur. Laudatur oratio teres & rotunda, numeroſo ambitu verborum concluſa, conſtricta & conuerſa, id eſt, στρογγύλη καὶ συνεστραμμένη ſiue συστροφὰς ἔχουσα, & vt apud Hermogenem, καὶ συστροφὴν ἔχουσα καὶ ἀκμήν. Demetrius in lib. de elocutione, ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτά, μάχεται, τοιαύτη τις ἂν συστροφὴ καὶ λόγου. Quo ſenſu dixit Halicarnaſſeus Lyſiam oratorem hac in re maximè probans, quòd orationis conuerſiones efficeret rotundè, omneſque ſententias in orbem conuolueret numeroſè, ἔτι τὸ συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ὡς πρὸς δικαστικοὺς ἀγῶνας, Λυσίας ἐπιτήδειος. Et Ariſtotel. in tertio Rhetor. vbi agit de breuitate & compendio orationis, ait, δεῖ καὶ τὰ ἐνθυμήματα ἐν μάλιστα συστρέφειν δεῖ. Συστροφή, vitium in arboribus cùm ſe conuoluere venæ velútque nodum efficit collecta & contorta materia: has συστροφάς, σπεῖρας vocant Græci, & Latini ſpiras. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quinto, capite tertio, Σπεῖραι δὲ καλοῦνται ὅταν ἡ συστροφή τις, corruptè legitur ἡ στροφή, μὴ ἐχούσῃ μείζω, καὶ πάλιν τι ἐντὸς ᾖ. Plinius libro 16. capite 39. de arboribus, Publicum omnium vitium vocant ſpiras, vbi ſeſe conuoluere venæ, atque nodi. Idem Theophraſtus capite ſexto eiuſdem libri, σπειρώδη ligna eſſe ait, ὅσα ἔχει τὰς συστροφάς. Inde in corporibus humanis huiuſmodi collectiones nodiq; συστροφαί dicuntur, & συναγωγαί ab Æ gineta. Pollux de varicibus quæ κιρσοὶ, λέγονται ſiue ἰξίας, loquens: κιρσοὶ δὲ καὶ ἰξία, ἐπὶ τῶν φλεβῶν, ὅταν τι τοῦ αἵματος συστροφή, καὶ ἰξός. Dioſcorid. libro 5. capite 117. dixit συστροφὰς νεύρων, id eſt, neruorum nodos & concretiones. Idem libro primo, capite 35. τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφάς, in articulis digitorum collectiones & concretiones ſiue nodos. Idem libro primo, capite 186. συστροφὴν πᾶσαν καὶ χοιράδας μαλάσσει, omnem collectionem & ſtrumas emollit. Galenus in Gloſſis Hippocrat. συστροφάς exponit φύματα καὶ σκληρίας, tubercula & durities. Lege ipſius Commentar. 19. de victus ratione in morbis acutis. Συστροφαὶ etiam à conuerſione viarum, dicuntur compita apud Dionyſium Halicarnaſſ. libro ſexto hiſtor. Συστροφὴ inde pro multitudine quæ in compitis per circulos & ſtationes coit & conſiſtit, καὶ ἀντὶ τοῦ σύστασις, id eſt, coitio, ἐπισύστασις, factioſus cœtus. Lucas in Actis Apoſtol. 19. περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης causam dicere huius conſpiratæ coitionis. Interpres, concurſus iſtius, id eſt, ἐπισύστασις. capite 24. ἐπισύστασιν ὄχλου dixit Paulus in Actis. Eſt enim Συστρέφω, τὸ στασιάζειν καὶ στασιαστὰς συνάγειν, cateruam factioſè cogere: vt ſit συστροφὴ ἡ ἐπὶ κακῷ σύστασις καὶ συνωμοσία. Rurſus Act. 23. ποιήσαντες δὲ τινὲς συστροφήν, interp. coitione facta.

Σύστυλος, ου, ὁ, eſt in quo duarum columnarum craſſitudo in intercolumnio poterit collocari, & ſpirarum plinthides æquè magnæ ſint eo ſpatio, quod fuerit inter duas plinthidas, Vitr. lib. 3. c. 2.

Συσυρίζω, diuexo, contumelioſè tracto.

Συσφαιρίζω, vnà cum alio, ſeu aliis pila ludo.

Συσφαιριστής, ου, ὁ, colluſor in ludo pilæ.

Συσφ-

Συσφαιρόω, conglobo. Athenagoras in Apologia, συνεσφαίρωσε τοὺς οὐρανούς, cælos conglobauit, paſſiu. συσφαιρωθῆναι, corroborari, corrotundari.

Συσφίγγω, conſtringo, cogo, contraho. συνέσφιγξε τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, accinxit lumbos ſuos, capite decimooctauo, libro tertio Regum.

Συσχηματίζομαι, cóformór, me accommodo. συσχηματίζομαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, me ad figuram huius ſeculi accommodo, Paulus capite 12. ad Roman. συσχηματίζομαι ταῖς ἐπιθυμίαις, me accommodo concupiſcentiis: ſic Eraſm. cap. 1. epiſt. primæ Petri. συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, conformantur ad vitam inculpatam, Plutarchus in Numa. Configurandi verbo vtitur in hoc ſenſu Columella.

Συσχολάζειν, ſimul otiari, colludere, Plut. in Lycurg.

Συσχολαστής, ὁ, condiſcipulus.

Συσχολαστής, οῦ, ὁ, condiſcipulus, apud Strab.

Συβαρίς, οῦ, ὁ, ſubulcus, χοιροβοσκός, Heſyc.

Συφακίζειν, vindemiare, ἐτρυγίζειν: nam σύφαξ muſtum eſt, γλεῦκος Heſych.

Σύφαρ, exuuium ſerpentis, pellis leberis: ficus corrugata: & ſenectus: valde ſenex Lycophroni, Etymolog. Eraſm. prouerb. Nudior leberide, & Cæcior leberide. Siculi etiam σύφαρ vocant τὴν γραῦν, rugoſam illam nubeculam quę lacti ſuperſtat, Nicand. Interp. Heſyc. καὶ γῆρας τὸ ὑφ' ἡπατι· καὶ τὸ ἐῤῥυτιδωμένον, vide Λεβηρίς.

Συφεός, οῦ, ὁ, χοιροστασία, hara porcorum. Odyſſ. ξ, ἔνδοθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει, &c. Polluci συβόσιον, καὶ συφεὸς, καὶ συφεὸς, καὶ χοιροκομεῖον, ὀρχμὸς ὑῶν: ita enim ſcriben. non ὀρχμός. Dicitur etiam

Συφειός, οῦ, ὁ, pro eodem. Agathias, οἱ μὲν κατεκλείσθησαν οἴκοι, ὥσπερ ἐν συφειῷ καὶ μάνδραις τὰ τῶν ἐσχάτων μοιριῶν ἐγκαθειργμένα.

Συφορβία, grex porcorum.

Συφορβός, οῦ, ὁ, ſubulcus, χοιροβοσκός, συβώτης.

Συφός, vide Συφεός.

Συχνά, aſſidué.

Συχνάζω, denſo, ſtipo, frequento, συνάζω, Suid.

Συχνάκις, ſæpenumero, multoties, frequenter.

Συχνόν, multum, Aduerbialiter apud Ariſtot. συχνὸν ἀποπτάς, longé volans, ſemoté volans.

Συχνός, ή, όν, denſus, συνεχής, πολύ, multus, permultus, frequens. Ariſtot. de mundo, πρόθυρα συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις, &c. veſtibula multis ſtadiis dirempta. Plato, συχνὸν τὸ πνεῦμα ποιοῦσιν, vbiculam frequentem faciunt. Idem 2. de Repub. ἵνα μὴ ἱκανὸν λόγον ἐάσωμεν ἢ συχνὸν διέλθωμεν, vt non vel neceſſarium ſermonem dimittamus, vel ſuperuacaneum perſequamur. συχνὸν τοῦ βίου, vitæ bona pars, Plato in epiſtol. ... συχνῷ βέλτιον, longé melior, Plat. de Legib. συχνὸς χρόνος, longum tempus, diuturnum tempus, Plutarchus in Theſeo. οὐσία συχνή, cenſus copioſus: Ariſtophan. in Pluto, ... συχνὴν, facultateſque habebant multas. συχνὰ κεκτημένος, multa poſſidens.

Συχνῶς, crebró, aſſidué, frequenter.

Σύω, i. σεύω, moueo. vnde ἐσσυμένος.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, truculentus, ſuillus, porcinis moribus, ſordidus, ἀμαθής. Dicitur etiam ὑώδης pro eodem.

Σφάγαστρον, ου, τὸ, enſis, φάσγανον, à verbo σφάττω. vnde φάσγανον per metatheſin, Gaza l. 4. Gram.

Σφαγεῖον, vas in quod pecudis iugulatæ ſanguis excipitur, ἀμνίον ἄγγος, Suid. ἀμνίον. Scribitur & σφάγιον.

Σφαγεύς, έως, ὁ, iugulator, gladius. Soph. in Aiace, ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν, i. τὸ ξίφος.

Σφαγή, ῆς, ἡ, σφάγιον, iugulum, τὸ κοῖλον τὸ ἄνωθεν τῶν κλειδῶν. Dicitur & θυμός, Pollux. Alibi tamen dixit, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, ὃ καλοῦσι σφαγήν, καὶ οἱ παρ' ἄλλοις. καὶ σφαγὴν προτείνων, iugulum protendens, Plut. in Galba. διὰ τῆς σφαγῆς, per iugulum, Ariſt. libro tertio Animal. Thucydid. li. 4. οἱ πολλοὶ τε σφαγὰς καθιέντες σφᾶς αὐτοὺς διεφθείροντο, iugulis imprimentes ſibi mortem conſciſcebāt. vbi interp. ... Σφαγή iugulatio, cædes, mactatio. Iacobi capite vltim. ... (legend. puto ἐθρέψατε) τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς, vt in die mactationis, id eſt, ſacrificij. Gaza de Seneſt. ... ὑπὲρ τῆς πολιτείας, me pro Rep. deuoueo. σφαγὰς ἐποίησε, cædes fecit, Demoſt.

Σφαγιάζω, iugulari.

Σφάγια, dies ſacrificij, ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα, Heſych.

Σφαγιάζομαι, macto hoſtias, θυσίαν ἐπιτελῶ, ἐσφαγιάζετο αὐτῷ, id eſt, ei hoſtias immolauit, Herodot. ... id eſt, quum Phœbo immolaſſet, Plut. in Theſ. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, capram immolabat, capram iugulabat, idem in Lycurg. σφαγιασθείς, mactatus.

Σφαγίδιον, τὸ, coquorum culter, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον, Suid.

Σφάγιον, ου, τὸ, cędes, iugulatio, victima, hoſtia, occiſio. Et pars quà ſeparantur κλεῖδες i. iuguli, & id quod vberibus ſubeſt in receſſu quodam & cauitate. Σφάγιον, vas quod ſupponitur hoſtiæ dum mactatur, & quo ſanguis excipitur. Pollux, καὶ σφάγιον οἱ θύοντες, ᾧ ὑποδέχονταί τι τοῦ τῶν ἱερείων αἵματος. vide Ἀμνίον, & Σφαγεῖον.

Σφαγίς, idem, hoc eſt, τὸ μαχαίδιον, καὶ ὁ τομεύς, Heſych. σφαγίδες quoque numerantur à Polluce inter inſtrumenta ſacrificalia. Sunt autem cultri poparum ſiue victimariorum qui ſupponebantur victimarum iugulo. Dionyſ. Halicarnaſſ. οἱ δὲ ὑποτείνοντες (τῷ θύματι) ὑποτιθέασι τὰς σφαγίδας. Virg. Æneid. 2. Supponunt alij cultros, tepidúmque cruorem excipiunt alij pateris.

Σφαγίτης, ου, ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens, & fœminin. σφαγῖτις.

Σφαγίτιδες, Celſo l. 4. cap. 1. in dextra ſiniſtraque circa guttur venæ grandes.

Σφάγνος. vide Βρύον.

Σφαδάζω, μ. άσω, π. ακα, malè habeo, non quieſco, δυσφορῶ, ἀσχαλῶ, χαλεπῶς φέρω, σπῶμαι, i. vellor, conuellor, σφακελίζω, id eſt, ſyderor, diſſoluor, σπαίρω ſeu σκαίρω, id eſt, palpitor, diſcrucio, perturbor, animi moleſtiam fero, iraſcor cum gemitu. Sophocl. ὁ δ' ἐσφάδαζεν ἐπὶ χθονὶ ἀσπαίρων. σφαδάζειν λέγουσι τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. vnde ἀσφάδαστος. Σφαδάζειν propriè eſt equorum qui præ laſſitudine conſiſtere nequeunt (vnde pro fatiſcere ponitur, & pro vacillare, titubare, titubanter & inconſtanter pedibus inſiſtere) quod Talipedare Latini dixerunt. Feſtus. Talipedare, pedibus vacillare laſſitudine, quaſi qui trahit pedes, vt talis videatur inſiſtere (vnde apud Soph. ἀσφάδαστοι πόδες) aut identidem tollere pedes. Euripid. in Theſeo, ... :Cicero Tuſculan. 3. ſi mihi nunc triſtis primùm illuxiſſet dies, Nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſalo, Eſſet dolendi cauſa: vt iniecto equulei Fræno, repentè tactu exagitantur nouo: Sed iam ſubiectus miſeriis obtorpui. Plutarch. in Anton. qui ſe tranſuerberauerat enſe, ... καὶ σφαδάζοντος, id eſt, δυσθανατοῦντος, egré moriente. Virgilius Æneid. 4. ſimiliter de Didone ait, difficiles obitus, & luctante in animam. Σφαδάζει etiam generoſus equus, cùm glomerat greſſus & ſtare loco neſcit, vt dixit Poeta. Plutarchus in Cæſare, Μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην ... μέγα φρονοῦντες, animis gliſcebant & geſtiebant exquiſitè ad pugnam comparati & inſtructi. vbi tranſlatè quod propriū equorum equitibus tribuit. Galenus apud Hippocrat. σφαδάζειν exponit δυσφορεῖν, id eſt, moleſtè & ægrè ferre: quod ab illa equorum titubantia & pedum inconſtantia ſumptum eſt. Σφαδάζειν exponunt Suid. & Heſych etiam per χαλεπῶς φέρειν, ἀγανακτεῖν, δυσφορεῖν, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στάζειν, πηδᾶν καὶ ἀναπηδᾶν. Itē δυσθανατεῖν, ... vt, ... σφαδάζειν ... λέγει, ὥσπερ τις ἵππος ... χαλινῷ ζέων.

Σφαδαστόν, vehemens, moleſtum, σφοδρόν, ... Heſyc.

Σφαδασμός, οῦ, ὁ, cruciatus, contractio, σπασμός Heſych. σφαδασμὸς ὁ ἐπιθανάτιος καὶ σφαδάζοντος, 11. Æneid. Sternitur infœlix Acron, & calcibus, atram, Fundit humum expirans infractáque tela cruentat. vide Σφαδάζω.

Σφάζω, μ. άξω, iugulo, gladio transfigo, obtrunco, macto. σφάττω, lanio, immolo. ... Sophocl. ἔσφαξε, ἐρράχιζε, &c.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, globus, ſphæra, folliculus. Suetonius in vita Auguſti, Exercitationes campeſtres poſt ciuilia bella omiſit, & ad pilam primò folliculúmque tranſiit. Vide in Chiliad. Eraſm. Sphæra per præcipitium, & Sphæram inter ſe reddere. Sic autem ſphæra defenditur ab Arati Interpr. ... Σφαῖραι θαλάσσιαι, pilæ marinæ, ait Ariſtotel. libro nono Animal. nidum alcedinis auis ſimilem eſſe pilis marinis & aloſachnis, id eſt, iis quæ à flore maris aloſachnæ dicuntur. Meminit Galen. lib. 1. τῶν ἐξ ἀνάγκης, huius pilæ marinæ, quæ globulus eſt velut pilorū congeſtitius, coloris ruſi. Vide Nic. Myrepſ. in comp. vnguent. vbi ... Σφαίρας ποιεῖν τὴν οὐσίαν & vno verbo σφαιρίζειν τὴν οὐσίαν dicunt Grẹci Comici pro velut pilulam patrimoniū deuorare, atque rem ſuam abſumere. Alexis apud Athen. libro quarto, ... vbi pro, ... , reſtituo. Idem poeta in alia comœdia, ...

συγκατεσ͵ήχλακα μέχρις τῆς πυγῆς. Nicomachus apud eundem Athenæum libro ſecundo, ἅπαντα γὰρ καταλέλοιπέ μοι ὁ πατήρ, ὥσπερ σφαίρας...... ἐκ μικρῶν ὀλίγων, πάνθ᾽ ἅμα τῇ γαστρί, i. rẽ perſtrinxi ingrata ingluuie, omnéque verti in fumum & cinerem: vt apud Horatium Satyr. 2. lib. 1. atque parentis Præclaram ingrata ſtringat malus ingluuie rem. Et in epiſtol. ad Vallam lib. primo, vbi omne Verterat in fumum & cinerem. Σφαῖραι etiam in pugilatione ſiue pugilatu, ſunt πυκτῶν, id eſt, pugilum, arma, pilæ plumbeæ, cæſtus. Vnde σφαιρομαχεῖν quo vtitur Plato de Legib. eſt cæſtibus decertare: & σφαιρομαχία, pugilatus ſiue pugilatio Cicer. σφαιροτιπὶς Homero. Pollux libro tertio in fine, Πυγμή, καὶ πύκτης, καὶ πυκτικός. & paulò pòſt, καὶ τὰ ὅπλα, σφαῖραι: ἀφ᾽ ὧν καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία ἐν Λακεδαίμονι. Statius in Præfat. libro quarto Syluarum, Nam & ſphæromachias ſpectamus, & pilaris luſio admittitur. vbi pilarem luſionem vocat diſtinctè, quam Ariſtoteles Rhetor. libro primo σφαῖραν. Apud ipſum Pollucẽ libro nono, Σφαιρομαχία pro luſionis genere etiam ſumitur quæ peragitur globulis, & proprio nomine ἐπίσκυρος appellatur: ait enim, ἔστι δὲ καὶ σφαιρομαχίας εἰπεῖν, τὴν ἐπισκυρον τῆς σφαίρας παιδιάν. Σφαιρίζειν verò eſt, ſphæra ludere, apud ipſum Poll. Vbi ἀπὸ τοῦ σφαιρίζοντας, σφαῖραν παίζειν, σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ἀφεῖναι, ἀφιέναι, ἀναβάλλειν, ἀναπέμπειν, ἀντιπέμπειν, ἐκ παλινδρόμου ἀντιφέρειν. Seneca dicit pilam excipere ac remittere. Et pro σφαιρίζειν dicitur etiam Σφαιρομαχεῖν Suid. ſiue τῇ σφαίρᾳ παίζειν, διὰ σφαίρας παίζειν, vel τὴν σφαιρικὴν παίζειν, ſubaudi παιδιάν. vnde Σφαιριστής, eius colluſor.

Σφαιρηδὸν, κυκλοτερῶς, in orbem, διὰ τὸ σφαῖραν, Suid.

Σφαιρίδιον, ου, τό, pilula, hoc eſt, globulus, & ſphæricum quiddam ac rotundum, rotundula Muſæ, ca. de Betonica, aliud eſt τροχίσκος.

Σφαιρίζω, μ. ίσω, π. κα, ludo pila. Neut. vide Σφαῖρα.

Σφαιρικὸς, globoſus, σφαιρικὸς λόγος, ſphæræ ratio, Proclus: & σφαιρικὴ θέσις, ſphæræ alueus, apud eundem.

Σφαιρίον, ου, τό, σφαιρίδιον, orbiculus, pilula, folliculus. σφαιρία τῶν κορύμβων, acini corymborum, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 213 σφαιρία τὰ κυπαρίσσου, Theophraſto & Dioſcoridi, galbuli, vel potius globuli Varroni: pilulæ cupreſſi, aliis Σφαιρία, teſſera quam iaciebant imperatores, Dion. vide Σύμβολον. Caſtrẽ ſis verò teſſera ξυλίφωνον καὶ πλατεῖον. Σφαιρίον καὶ ἀπεξήφιον, totus ambitus narium, Pollux.

Σφαιριστικὴ, ῆς, ἡ, ludus pilæ, de quo Cicero de Oratore libro 3. & de Seneḉt. Ariſtot. Rhet. l. 1. καὶ ἀστραγαλίας καὶ σφαιριστικῆς, καὶ κυβείας, καὶ πεττείας dixit. vide Σφαῖρα.

Σφαιριστήριον, ου, τό, locus balnei in quo veteres frictiones ſuas & varia exercitationum genera facere ſolebant; ſed in primis ad exercitium pilæ deputatus eſt. Sphæriſterij meminerunt Sueton. in Veſpaſ. c. 20. Plin. Secund. in epiſt. & Lampridius in Alexandro.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, ludens pila, vel peritus pilæ. vide Σφαῖρα.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus, & globoſus in modum ſphæræ ſeu pilæ fœminin Σφαιρῖτις, ιδος, ἡ.

Σφαιρῖτις, cupreſſus conifera. Soranus apud Galenum libro primo κατὰ τόπους, σφαιρίτιδος φύλλα. καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ὅτι τὰ σφαιρία φέρουσι κυπάρισσος. vſurpauit ea ſignificatione Aëtius ſerm. 12. capite 44. vide Hermolaum libro ſecundo Coroll. capite 397.

Σφαιροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, in ſphæram ſiue ſphæræ ſpeciem conglobatus, σφαιρικός, rotundus, orbiculatus, pilæ gerens ſpeciem. vnde

Σφαιροειδῶς, in modum pilæ ſeu globi, in orbem. Comm. Arati, σφαιροειδῶς, κυκλοτερῶς.

Σφαιρομαχεῖν. vide Σφαῖρα.

Σφαιρομαχία, ἡ, vide Σφαῖρα.

Σφαιρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ſum rotundus, contrahor in orbem. Depon. Accuſ. ἐσφαιρῶσθαι τὸ δόρυ, haſtam obtuſam eſſe, i. cuſpide carere, Ariſt. l. 3. Ethi.

Σφαιρομαχεῖν, τὸ σφαιρίζειν, pila ludere, Suid. τῇ σφαίρᾳ παίζειν, διὰ σφαίρας παίζειν, vel τὴν σφαιρικὴν παίζειν, ſupple παιδιάν. vide (Σφαῖρα.

Σφαιρούμενοι, in formam pilæ ſe conuoluentes.

Σφαιρόω, μ. ώσω, π. ωκα, glomero, inuoluo in orbem, conglobo. Actiu. Accuſ.

Σφαίρωμα, ατος, τό, quaſi conuolutio, globus, volubilitas. Σφαιρώματα vocant Græci teretes velutque globoſas natium partes. Commentar. Ariſtophanis ὁ ἐρείσας, ὁ γλουτὸς δὲ ἐστὶν, ὁ σπονδυλωτὸς τῆς σφαιρώματα πῶς. Pro toris muſculorum ſumpſit Sextus Empiricus. Σφαίρωμα apud Ariſtot. in Mechanicis æquipondium Vitru. eſt verò appendiculum quod per libræ ſcapum vagatur.

Σφαιρωτῆρ, ῆρος, ὁ, lorum ſiue corrigia calceamenti, ligula. σφαιρωτῆρα ὑποδήματος, corrigia calceamenti: ſic Rufinus apud Naz. in Orat. ζάγκλην vulgò Suid. vide infrà Σφυρωτήρ.

Σφακελίζειν καὶ Σφακελίζεσθαι, eſt τὸ σφάκελον πάσχειν, ſphacelo tentari. Quid verò ſit Σφάκελος ſiue Σφακελισμός, vide infrà, Σφακελίζειν pro exedi carie atque tabe quo ſignificatur pars emortua, putrefacta, denigrataque extinctò calore naturali, quod eſt abſoluta gangræna propriè in oſſibus. Ariſtoteles libro tertio Animalium, σφακελίζει τὰ ὀστᾶ, oſſa carie abſumuntur & contabeſcunt. Plato in Timæo, σφακελισμὸν ὀστῶν, os tabidum & carie exeſum: vt Poeta, oſſa fluentia tabo. Et Ouid. Cæca tabe liquefacta medullæ. Σφακελίζειν de plantis etiam dicitur, id eſt, ſydere afflari, ſyderari, ἀστροβλῆσθαι nonnulla differentia tamen, vt dicetur infra. Theophraſtus de cauſis libro quinto, capite vndecimo, καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν vocant. Et libro tertio, capite 30. de cicere, καὶ σφακελίζεται δὲ τοῖς ἅλμης ὕδασι συμφύτου τινὸς ἐρεβίνθου, σφακελίζεται, καὶ ὑπὸ καυμάτων κατακλίνεται, vitiatur atque tabeſcit. Idem ibidem, σφακελίζουσι ἐρέβινθοι διασήπονται, id eſt, ciceres radicibus carie tabéque putreſcentibus pereũt. Idem libro octauo hiſtor. σφακελίζει τὰ ὄσπρια, legumina ſyderantur. Σφακελίζειν de gangræna, id eſt, γαγγραινοῦσθαι quod vitium cùm ſit in carnibus, tantùmque incipiat, curari poteſt: licet verus ſphacelus in oſſibus, abſolutaque gangræna curationem non admittat, ſolúmque ferrum poſtulet. Galenus Commentar. 50. libro ſeptimo Aphoriſm. oſtendit Hippocrat. in libris περὶ ἀγμῶν καὶ ἄρθρων, σφακελίζειν ſæpe poſuiſſe ἀντὶ τοῦ διασαπῆναι, quæ prima eſt ſignificatio & propria. Eſt enim Σφάκελος, φθορὰ τῆς οὐσίας ὅλης ἐκείνου τοῦ σφακελίζοντος μορίου præcipuè in oſſibus: Idem tamen Hippocrates σφάκελον ἀντὶ τοῦ γάγγραινα vſurpat in eo Aphoriſmo: vt cenſet Galen. dixiſſe Herodot. τὸν μηρὸν τοῦ Καμβύσεω σφακελίσθαι, id eſt, Cambyſis femur contabuiſſe. Sic verò Herodotus libro ſexto, σφακελίσαντος αὐτῷ τοῦ μηροῦ. Interpres non rectè diſſoluto eius femore. Apud Dioſcoridem libro 4. capite 104. σφακελίζοντα ἕλκη, & libro ſecundo, capite 153. σφακελίζοντα τραύματα, id eſt, vlcera & vulnera ad ſyderationem vergentia, tabémque & partis corruptionem minantia. Quibus ἀρχὴν tantùm indicatur, non verò completa corruptela. Σφακελίζειν relatum ad animum, id eſt, ἀποπλήττεσθαι vel animo tabeſcere, τὴν διάνοιαν φθίνειν, vt νοῦς ἐσφακελισμένος ſiue φθίνων, id eſt, mens tabida facta Ouid. 1. de Ponto Eleg. 14. quæ φθίσις eſt, id eſt, tabes. Saluſtius in Catilena, Vti tabes pleroſque ciuium animos inuaſerat. Differunt autem σφάκελος καὶ φθίσις, vt ſpecies & genus.

Σφάκελος, ου, ὁ, vel σφακελισμὸς, in animalibus vel plantis eſt partis alicuius νέκρωσις, quaſi mortificatio, amiſſio nempe ſenſu & motu propter caloris natiui & inſiti extinctionem, id eſt, σῆψις: vnde μελανισμὸς nigredóque eiuſdem partis emortuæ ſequitur, καὶ ὀσμὴ φαύλη, i. putredo cadauerosa. Ex vehementi inflammatione efficitur negligentia γάγγραινα, id eſt, gangræna, quam & σφάκελον vocarunt veteres, ex gangræna σφάκελος: quo vitio etiam oſſa putreſcunt & carie abſumũtur, vulgò vocant le feu ſainct Anthoine ſuperſtitioſe & imperitè. Lege Aëtium libro tertio Serm. ſecundo, capite 56. Et Galenum in Aphoriſm. 79. libro ſeptimo, vbi, ἐπὶ σφακελισμοῦ, ὑπόστασις ὀστῶν. Σφάκελος de arboribus dicitur cum radices nigreſcunt atque emoriuntur: cum verò cæli iniuria ipſæ tabeſcunt quòd ſyderibus cauſa imputetur, ſyderatio nominatur, id eſt, ἀστροβολία ſiue ἀστροβλησία, vt ſupra dictum. Theophraſtus de hiſt. pl. libro quarto, c. 16. ἀπόλλυται ταῖς νόσοις καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ: καλεῖται δὲ σφακελισμὸς ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι. Plinius libro 17. capite 24. Syderatio toto cælo conſtat. verùm vt homini neruoſum cruciatus, ſic & arbori, ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc eſt, radices erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc eſt, cacuminum digitos, qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcunt ergo, & ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio: intelligit verò Plin. σφακελισμὸν καὶ τὸν κράδον, radicationem & cradationem vertit Gaza notè & barbarè. Lege ipſum Theophraſt. de Cauſi libro quinto, capite decimo, vbi σφακελισμὸν & ἀστροβολίαν diſtinguit. Σφάκελος ἀντὶ τοῦ γάγγραινα, id eſt, incipiens ſphacelus, apud Galenum Aphoriſm. 50. libro ſeptimo vbi ait Hippocrat. ἐπὶ κατάγματι ὀστέου σφάκελος, ἢν πελιδνὰ γένηται, ἐκπίπτει τὰ ὀστέα...... Atqui, inquit Galen. ſi tales ſaneſcunt, non erat σφάκελος propriè dictus, ſed γάγγραινα quæ potius in carne intelligitur, vt ſphacelus in oſſibus. Sed & σφάκελον voce veteres gangrænam appellarunt. Sic etiam accipio in hac parœmia apud Suidam, καὶ σφακέλους ποιοῦσιν ἀτιμίας, ſphaceli immunitatem efficiunt. Hanc notat Eraſm. in Adagiis. Epicharmus apud Athenæum libro 2. vbi deprauatos mores notat, ait, ἐκ μὲν θυσίας θοίνα, ἐκ δὲ θοίνας, πόσις ἐγένετο, ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ᾽ ἐγένετο ὑανία, ἐκ δ᾽ ὑανίας δίκα, ἐκ δὲ δίκας καταδίκα, ἐκ δὲ καταδίκας πέδαι καὶ σφάκελος, καὶ ζαμία. Quæ elegans gradatio ſic explicanda, Ex ſacrificio quidem epulum, ex epulo verò orta eſt potatio, ex potatione rurſus comeſſatio, & ex comeſſatione bac-

bacchatio. ex bacchatione item & laſciuia enata lis eſt & iudicium, ex iudicio ſequuta eſt damnatio, & ex ea prouenerunt compedes, & gangræna, & mulcta. ¶Σφάκελον etiam equis tribuunt veterinarij. Apſyrtus in Mulomedicina, Θεόμνηστος δὲ λέγει, ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμὸς γίνεται, ὃ σημεῖα τάδε. πίπτει ἐξαίφνης, καὶ τὸν ἀφρὸν ἐκ ψυχῆς ἀφίησι, καὶ συμπίπτει, καὶ παλλομένου τοῦ σώματος ἐξ ὅτου δὲ καὶ δεξιὸν τὸ στόμα γίνεται. vbi quidam Comitialem morbum (quem Plinius & Solinus ſolis animalium hominibus & coturnicibus aiunt accidere, licet Hippocrates etiam capris lib. περὶ ἱερῆς νόσου) exponunt: ego verò ſyderationem interpretor. ¶Σφάκελον περὶ παραπλήξεως mentiſque emotione ita vſurpauit Æſchylus in Prometh. ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, me furor atque inſania exagitat. De ventorum furioſo impetu, rurſus ita extulit in eadem Tragœdia, αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων. Interpres σπασμῷ, κινήσει exponit, aitque σφάκελον κυρίως τὴν σῆψιν ἐγκεφάλου. Suid. παραπληξίαν interpretatur: σῆψιν τοῦ μυελοῦ καὶ τῶν ὀστῶν: non rectè verò σφυγμὸν καὶ πυρετόν: vt nec Heſych. ἀμυχὰς ἐν αὐλῷ καὶ μετὰ σφυγμοῦ τὰς χελῶνας φλεγμονάς: quæ ſunt Grammaticæ ineptiæ. Σφάκελος, ſaluia mas, herba: vt ἐλελίσφακος, ſaluia fœmina, & latifolia. vtraq; nunc in hortis colitur. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro ζ. capite ſecundo, Σφάκελος δὲ καὶ ἐλελίσφακος διαφέρουσιν, ὡς ἂν τὸ μὲν ἥμερον, τὸ δὲ ἄγριον. λειότερον γὰρ τὸ φύλλον τὸ σφακέλου, καὶ ἔλαττον, καὶ ἧττον αὐχμηρόν. τὸ δὲ τοῦ ἐλελισφάκου τραχύτερον. Confer Plinium lib. 21. capite 25. qui magno errore ſaluiam tranſmutauit in lentem, id eſt, φακόν. Et forte legerat Σφάκον, quo nomine ſaluia etiam dicitur ab Ariſtophan. Dicta σφάκελος à morbo cui ſuccurrit: ſanat enim ſaluia τὰ θηριώδη ἕλκη, inter quæ γάγγραινα ſiue σφάκελος veteribus. Σφάκελος, digitus medius, ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος, Suid. id eſt, digitus infamis, & ob id à ſphaceli morbi ob putredinem ſpurcitia nominatus.

Σφάκελος, ὁ, ὁ, faſcis, ſiue faſciculus: vt apud Dionyſium Halicarnaſſeum hiſtor. libro ſeptimo, σφάκελοι φρυγάνων. Et libro decimo φάκελοι φρυγάνων, faſciculi virgultorum, quod πλῆθος φρυγάνων dixit Luc. in Act. Apoſt. c. 28. σφάκελος è Latino factum vocabulum. vide φρύγανον.

Σφάκος, ſaluia, ἐλελίσφακος. Ariſtophan. teſte Suid. κᾆτ' ὁ μὲν ὥσπερεὶ κεφαλίδας ἄνηθον, σφάκον. ὡς ἐπιτήδεια παιδίοις στέφειν. Vide Σφάκελος.

Σφακός, herba, fœnum, χόρτος, Heſyc.

Σφακτός, σφαγιασθεὶς, Eurip.

Σφακτρον, auth. Pol. πέλεκυς ὄργανον ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὸ τῶν θυομένων.

Σφαλάσσειν Heſyc. τέμνειν, κεντεῖν.

Σφάκτριαι, αἱ, q. iugulatrices & mactatrices, ἱέρειαι, Suid.

Σφαλείς, qui accepit calamitatem, affectus clade, ſpe deſtitutus, fruſtratus opinione, errore lapſus. σφαλέντα, impropriè cedentia, infeliciter geſta. vide in verbo Σφάλλομαι.

Σφαλερόδινος, ὁ, ἡ, de fluuio in quo periculoſum eſt natare: deſignatur interdum amnis magnitudo.

Σφαλερός, ά, όν, fallax, inſidus, dubius, periculoſus, perniciοſus, ἐπικίνδυνος, lubricus, incertus, inconſtans, nocuus, ἀσφαλής, parum tutus. Sophocl. σφαλερὰ πύργου ῥύμη, id eſt, ἀσφαλοῦς φυλακή. Aratus, ὅτε σφαλερώτατος αἰθήρ, cum maximè dubius æther. Σφαλερός, qui velut in lubrico non poteſt conſiſtere, titubãs, vacillans fallente veſtigio. Nicander in Alexipharmach. ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπαίζοντες ἀγυιαῖς, id eſt, σφαλλόμενοι, & de Pharico, ἐκ ὕπνου καὶ σφαλεροῖς ἐπὶ ποσσὶν ἀφειμένον. Interpr. τεῖχος σφαλερόν, τοῖχος σφαλερός paries qui minatur ruinam.

Σφάλλομαι, erro, fruſtror, fallor, ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω, offendo, titubo, labor, παρατρέπομαι, pecco, deficio ſeu deficior, ſuccumbo, ſuperor, eius contrarium κατορθῶ. Hinc vulgo dicimus *faillir*. Cum Genitiuo coniungit Hermogen. σφάλλομαι τούτου, ab hoc decerro. Sic & Thucydid. σφαλεὶς τῆς δόξης, ſpe deceptus. σφαλεὶς τοῦδε, hac ratione deſtitutus, idem. Et cum Datiuo, σφάλλομαι τινὶ, irrita ſpe tento, idē Thucy. μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, ne per inſcitiam laberetur. σφάλλεσθαι γνώμης, animi nõ eſſe compotem, Xenophon. σφαλεὶς γνώμῃ, opinione deceptus, opinione falſus: dicitur & σφαλεὶς γνώμης pro eodem σφαλέντες πρώτοις ἀγῶσι, quibus in primis prœliis malè ſucceſſit, Thucydid. τὰ ἐσφαλμένα μου, errata mea, Budæus in epiſtolis prioribus. Accuſatiu. etiam iungitur. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρεῖσα τὴν διάνοιαν, id eſt, animus in multis errat & titubat vitiatâ mente, Iſocrat. σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ, aliquid abs te incommodi accipio. μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖεν τι, &c. Xenophon, ne à multis mali aliquid paterentur. κἂν σφαλλῶνταί τι, etiam ſi quid minus ſucceſſerit, Plato in Leg. εἴ σφαλείη τι, ſi quid detrimenti accidat, Thucydid. αὖ τι σφαλλόμενος τύχῃς, &c. ſi quid aduerſi tibi acciderit, Xenophon. σφαλείς τι, ὀλισθών, Ariſtophan. qui in errorem incidit: ſic Plato de Legib. σφαλεὶς τὰ πλείω, multis caſibus aduerſis vexatus, Thucydid. ἐὰν σφαλῇ, ſi collaberetur, Herodotus. ἐν αἱ σφαλείης ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, in excelſis nominibus, non erraueris Naz. in Orat. σφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσεν, ex alto decidit, Plut. in Pericle.

Σφαλός, cippus, lignum quo ſontium pedes vinciuntur, vinculum, δεσμός. apud Pollucem ita ſcriptum, ὁ σφαλὸς δὲ τὸ δεσμωτικὸν ξύλον ἐκαλεῖτο, ἐμφαῖνον, ᾧ ἐδέοντο οἱ ἐν κλοιῷ ἐγκειμένοι. apud Heſyc. cum duplici λλ.

Σφάλλω, vnde verbum Latinum Fallo: ſeduco, aberrare facio, ſubuerto, deiicio, noceo, turbo, vitio, perdo, peſſundo, auerto, decipio, παρατρέπω, ποιῶ ἀποτυγχάνειν τινά. Σφάλλειν, euertere, deiicere atque ſupplantare, καταβάλλειν, ἀνατροπίζειν, proſternere. Suid. ὁ δὲ σφάλας ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἄνθρωπον. Σφάλλειν, decipere, ἀπατᾶν, fallere, πλανᾶν. Plato epiſtola ſeptima, ταὐτὸ δὲ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. τὰς ναῦς ἔσφαλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι, naues auertebat, & Græcis latera dabat, Plutarchus in Themiſtocle. ἅπαξ ὀλίγον ἀπηγωνισμένος ἔσφηλε τὸν ἄνδρα, ſemel parum abfuit, quin virũ arte intercepiſſet, idem in Fab. vide in dictione Ολίγον. vnde σφήλας Participium. σφήλας ἡμᾶς, nos decipiens, Thucydides. σφήλας οὐδὲν τὴν πόλιν, nuſquam de ciuitate malè meritus. Idem.

Σφάλμα, ατος, τὸ, error, lapſus, vitium, offenſa, offenſio, erratum, caſus, iactura, clades. Lucianus, χάρις δὲ ὁμολογεῖν τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο ἐπιεικέστερον ἀπετελεύτησε καὶ εἰς τὸ ἄμεινον περιέστη, erratum atque prolapſio felicius ceſſit, & in diuerſum quam inſtitueram.

Σφάραγος ſiue Σφάραγξ, guttur, ſtrumen Seruio, fauces, λαιμός, βρόγχος, λάρυγξ καὶ φάρυγξ. Eſt etiam gutturis ſonus ſimpliciterque ψόφος, ſtrepitus. vnde

Σφαραγγέω,

Σφαραγέω, &

Σφαραγίζω, vel σφαραγγίζω, gutturis ſonum edo (vt *euntes gutture coruos* dixit Virgil.) diſtento gutture perſtrepo, λαρυγγίζω, quod & vulgò dicimus *gargouiller* (à gurgulione) vel *gazouiller*: & de auibus *iergonner*. Inde fit vt ſimpliciter ſumatur pro ψοφεῖν, ἠχεῖν, ταράττειν, τείνειν, καὶ διατείνειν, ſtrepere, ſtridere, turbare, tendere & diſtendere, διατείνειν: vt Pindarus de ſtrepitu vehementi dixit ἐρισφάραγος. Homerus de Cyclopis oculo perſtrepente dum vreretur, dixit Odyſſ. ι, γλῆναι καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, oculi radices & fibræ ſtrepebant, ἤχουν ψόφον καὶ ἐψόφουν. Et ibidem de ouibus quibus erant vbera lacte diſtenta, quæ quia non mulgebantur balatum edebant: ſenſum enim doloris affert diſtentio, ait, Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς. Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, id eſt, πεπληρωμένα καὶ σφριγῶντα διετείνοντο, ſiue διετείνοντο. apud Heſiod. Σὺν δ' ἀνέμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, conturbabant & eiebant.

Σφᾶς ipſos, ipſas. Sophocl. καὶ σφᾶς χαμαὶ κλίνοντα καὶ ἀναστάντας ξυναρπάσονται, atq; ipſos. σφὰς κεφαλάς, ſua capita, Hom. Od. σφᾶς pro σφᾶς αὐτούς, Demoſt. & Plat. de Leg. τὰ καθ' σφᾶς αὐτοὺς ἀπήλαυον, Thuc. τὰ καθ' σφᾶς ἀπαλλάξομαι, idem καθ' σφᾶς αὐτοὺς διαλεχθῆναι λόγους, verba inter nos referimus, Lucian. hanc locutionem carpit.

Σφάττω, μ. ξω, σφάξω, iugulo, trucido, macto, occido, φονεύω, κτείνω. Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ξ, ἔσφαξαν τε καὶ ἦραν. vide Σφάζω & Θύεσθαι in Ammon.

Σφέ, pro σφέας, καὶ αὐτὸν, id eſt, μὶν καὶ νιν, Gaza libro ſecundo Grãmat. Sophocles in Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo: vbi σφὲ numeri eſt ſingularis. Idem ibidem, τίς γάρ σφ' ἐν ὀργαῖς τῆδ', ὁ προσθεὶς πατὴρ Μνήμων τ' ἐρωτᾷ καὶ τελεσφόρος δίκη κακοὺς κακῶς φθείρειαν, i. αὐτούς. σφὲ, αὐτήν, Eurip. in Medea, δεῖ γάρ νιν ἢ τὰ γᾶς σφε κρυφθεῖσαν κεῖσθαι, i. eam ipſam.

Σφέας, ipſos, pro σφᾶς. ἀνὰ σφέας, ἀντ' αὐτούς, Homerus. καὶ σφέας, καὶ αὐτοὺς, idem. σφέας in genere Fœminino, pro ipſas, Herodotus Et σφέα pro αὐτά. ἵνα ἐνὶ αὖτις σφέα ἔχοι, vt ea ruſſus haberet, Herodotus. ἐς τοῦτο σφέα προεχώρησε, tantopere ſtatum ſuum prouexerunt, idem. ἐξέταμέ σφεων παῖδας δύο, duos pueros execuit, idem. ἐπὶ σφέα δώματα, in ſuas ædes, Apol. Rhod. vide interp.

Σφεδανός, ὁ, ἡ, terribilis, intenſus, vehemens, feſtinus, σφοδρός, ταχύς, ἰσχυρός. Nicander in Theriacis de Echio herba, Πρέπει δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον, i. aſperum, τραχύ, σκληρόν.

Σφείς, Ionicè, ipſi, αὐτοί.

Σφέες, ipſos, vel ipſi in Nominat. Herodot.

Σφείων, σφῶν, ipſorum. ἀπὸ σφείων, ἀφ' ἑαυτῶν, Homerus Iliad. λ. ſeipſis.

Σφέλα. vide Φέλλα.

Σφέλας, αος, ὁ, τὸ σφέλας. Nic. in Ther. Ἤ σφέλας ἢ ἔλυμα πιεζομένοιο θυείῃ δι τήνου. Interp. σφέλας δὲ ἄγγελος τὸ ὑποπόδιον. ποῦ δὲ ξύλον κοῖλον, lignum cauatum, vt pila.

Σφέλας, ατος, τὸ, ſcabellum, humilis ſedes, ὑποπόδιον δίφρον.

Σφέλμα, τὸ, flos ilicis arboris, vel lentiſci.

Σφενδάμνινος, ὁ, acernus, robuſtus, ſolidus.

Σφένδαμνος, ἡ, acer arbor, Theophraſtus libro ſecundo hiſt. plant. σφένδαμνον in genere neutro legitur apud eundem li. 3. pro eodem.

Σφενδίζειν, non eſſe dicendum docet Lucian.

Σφενδονάω, Naz. in Orat.

Σφενδονῶ unde Lucian. ſ funda percutit beluas, Nazanzenus in Orat. ἐσφενδόνα, vibrabat, Euripides.

Σφενδονίω, agito fundam. Actiu. σφενδονῶντες fundis inceſſantes.

Σφενδόνη, ης, ἡ, funda: σφενδόνη funda Plinio, id eſt, Ciceroni pala annuli, σφενδονωτός. Plato libro ſecundo de Republic. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, conuertiſſe annuli palam ad palmam ſeu gemmam annulo incluſam. Eſt & crurum obligaculum, quo fœminæ vtuntur: ſubligaculum aliquando vertunt Hippocrat. hoc nomine vocat ... lib. ... ſic ... dixit. Exponit & Galenus in Gloſſis ... id eſt, faſciam pedalem Vlpiano. Σφενδόνη, pars oculi alba, ... quod & λευκὸν dicitur, Pollux.

Σφενδονηδόν, in modum fundæ, Etym.

Σφενδονίζω, fundam agito, funda roto. τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονήσεις, animam inimicorum tuorum funda rotabis, c. 25. l. 1. Reg.

Σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui funda vtitur, qui funda lapides iacit, Xenoph. apud quem σφενδονήτης legitur etiam in manu ſcriptis.

Σφενδονοειδής, figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati rhombi.

Σφενδονοειδής, fundæ figuram habens: terræ epitheton apud Dionyſium.

Σφέος, ου, ὁ, ſuus. Apollonius Argonaut. 1. ... rediimus quiſque ad ſua, ſic apud Herod.

Σφερικός, rete rotundum, σφαιρικὸν potius ſcribendum.

Σφετερίζομαι, &

Σφετερίζω, τὸ ἰδιοποιοῦμαι, meum aſſero, mihi vendico, mihi proprium & addictum facio, ad me traho, mihi aſſumo, aufero, interuerto, Xenoph. ... πολλοὺς σφετερίζονται, multos ſuarum partium faciunt, Nazanzenus in Orat. Plato 4. de Legibus, ... Idem libro octauo, ... Accipitur pro emereor & aſciſco. Naz. de Baſil. ...

Σφετεριστής, quaſi interuerſor, qui aliena vel ea quæ communia ſunt in ſuam ſolius rem vertit. Ariſt. 5. Polit. ...

Σφέτερος, α, ον, ἴδιος, proprius & ſuus. Heſiodus, ... id eſt, ... Phalar. in epiſtol. Ody. ... &c. in ſua redire, & domum. Ariſtoteles de mundo, ... id eſt, terreſtre animal ad ſuas ſedes & paſcua repet, &c. vbi σφέτερος ... accipitur, id eſt, ἴδιος. Plato in epiſtol. ... neminem amicorum de me cõnqueri oportet res ſuas, quum ſaluæ eſſe poſſent, per meam inertiam diſperiiſſe. Σφέτερος propriè dicitur quod complures poſſident, ὃς verò quod vnus: ſed & σφέτερος ... ſumitur. Σφέτερος pro ὑμέτερος, veſter. Heſiodus, ... &c. Pro ὑμέτερος, Xenophon libro ſexto Pæd. Cyri. Οἱ σφέτεροι, ſui, idem Xenoph. ... de ſuis popularibus.

Σφεῖν, ſuiipſorum, pro σφῶν, in Epigramm. ... ſuam ſororem.

Σφήκεια, ἡ, Cyprus inſula olim ſic dicta.

Σφηκίον, τὸ, ſpecies phalangiorum de quibus Nic in Ther. vocatur etiam ...

Σφηκία, τὰ, examen veſparum, veſpeta, i. cellulæ veſparum, Ariſt. l. 9. Anim. c. 41. vide Κύτταρος.

Σφηκίσκος, ὁ, palus, ſudes, cuneus, lignum acuminatum ob ſimilitudinem inſectorum veſparum. ... Comm. Ariſt. in Pluto, ... de Cyclope loquitur ... dixit Hom. Od. I.

Σφηκισμός, genus harmoniæ, quod veſparum ſuſurro non erat diſsimile, Heſyc.

Σφηκίσκος, ... Heſych.

Σφηκώδης, de genere veſparum, Ariſtot. Interpr. Nicandri in Theriacis, ... legend. σφηκώδης, niſi malis ... vide Σφηκίσκος.

Σφηκός, gracilis, aut robuſtus, item verſicolor: ſubſtantiuè ſignificat criſtæ in galea extremitatem anguſtam & conſtrictam.

Σφηκόω, ῶ, ſtringo, torqueo, propriè ex lato craſſo que ambitu in anguſtum contraho, quaſi cuneo. Homerus, πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. vel per ι. Aratus, ... in eo item ſtrictim alia valde preſſa eſt ducta per manum. Pro obſtruo, operculo, Actiu. Accuſatiu. ... obturans vas, operculans, Dioſcorides libro quinto, capite 56. Item expleto.

Σφηκώδης, ὁ, ἡ, gracilis, ſtrigoſus, macilentus, ventre exili veſparum in morem acer, amarus: nam & veſpa amara eſt. Ariſtophanes in Pluto, ... Commentar. ... vide τὸ σφηκώδης ibid. pro macie.

Σφήκωμα, ατος, τὸ, faſcia, linamentum, quo aliquid tegitur vel inuoluitur. ... faſcia ollæ appenſa, Ruellius: lineamentum, Marcellus libro octauo Dioſcorid. capite 15. Σφήκωμα, locus galeæ quo pennæ alligantur ... Ariſtophanes Interpr. in Pace, ...

Σφηκών, ῶνος, ὁ, ſedes & domicilium veſparum, ſella veſparum Ariſtotel.

Σφηλός, ἡ, ὸν, agilis, obliquus, ... Heſych. inde ἀσφηλὸς qui labefactari nequit, immobilis, idem quod ... Heſych. expon. ... idem ſerie alphabetica ... exponit ... ſubiungens σφηλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν, robuſtum, validum, firmum.

Σφήν, ηνός, ὁ, cuneus quo ligna ſcinduntur, γόμφος. Apud Ariſtophanem pro inſtrumento tortorum, quo veritatem extorquent: Latini fidiculas vocant, vt eſt apud Vallam libro primo.

Σφηνάριον, τὸ, cuneolus.

Σφηνεύς, piſcis quidam marinus, Heſyc. ſpecies mugilis apud Athen. l. ζ, ... vt ſunt veſpæ.

Σφηνίσκος, ὁ, cuneolus, Hippocrat. Σφηνίσκος, linamentum ad cuneoli ſimilitudinem intortum. Paulus libro ſexto, capite quarto, ... Et capite 91. ... Et capite ſeptimo, ... Σφηνίσκος ... uc σφηνίσκος apud Nicomachum. Geometricæ figuræ ſolidæ à cunei, & veſpæ ſimilitudine, quia ... ſunt.

Σφηνοειδής, ὁ, ἡ, quaſi cuneiformis, cuſpidatim denſus. Vide ...

Σφηνοπώγων, ωνος, cui diffiſſa velut cuneo barba eſt & biſulca. Lucian. ... σφηνοπώγωνες.

Σφηνόω, impingor, inculcor. Dioſcorides libro quinto, capite 13. ... coniecta in plurimùm mellis, quò demergi poſſint, Ruellius: in cã copiam mellis coniecta, vt eo demerſa obruantur, Marcellus ... grumis ſe magis in ſtomacho denſantibus, Dioſcorid. libro ſexto, capite 26. ... infartus humor, Galenus libro primo ad Glauconem. ... cibus conſtipatus, Politianus: panis intruſus, Gaza ... vt eum a rundine obſtructum, Dioſcor. l. 5. c. 51. & ... inculcatum, impactum.

Σφηνόω, cuneo Plin. conſtipo, obturo, obſtruo, obſero, infarcio, ... obſera, adſtringe & claude, in Epig.

Σφήνωσις, εως, ἡ, q. conſtipatio adacto cuneo, denſitas.

Σφήξ, κός, ὁ, veſpa vel crabo, ficus, Eraſm. Naſcitur ex equo, in Epigramm. Veſparum meminit Ariſtotel. Nicand. & Ælian. diuerſis in locis. Gaza in Ariſtot. ... veſpas, operarias transfert. De remedio aduerſus ictus veſparum, vide Dioſcor. libro 9. ca. 2. & Marcellum ibid. Capitur interdum σφὴξ pro σφηνὸς.

Σφῆς, ſuis, Fœmin. generis.

Σφήττιος, acer vel acris, vnde ... & ... Ariſtophan. in Pluto, pro aceto acerrimo, hoc eſt, ... vt vult Interpr. metaphora à populo: ſeu tribu quæ σφηττὸς dicebatur, ...

Σφηττὶς, ... ὀξεῖα.

Σφὶ, pro αὐτοῖς, Odyſſ. ξ, ...

Σφιγγίας, ου, ὁ, expon. parſimonia & ſordes victus quam quis ſtrictiore

ſtrictiore manu quàm deceat ſumptus facit.

Σφίγγω, μ. σφίγξω, π. ἔσφιγχα, ſtringo, adſtringo, conſtringo, complector, arceo, cogo, Actiu. Accuſ.

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, propriè qui ſtringit, conſtringit aut aſtringit, apud medicos, podicis muſculus, σφιγκτήρ, ſic dictus autem eſt ille muſculus quod vltimam inteſtini recti oram ambiat & aſtringat ne ante tempus excrementa effluant. Pollux: Et podex anus. Item, veſtis genus.

Σφίγξ, γγὸς, ἡ, ſphinx, animal portentoſum hominis ſpecie: Thebanum monſtrum, quod ænigmatis implicaret & iugularet captos. Fertur Sphinx filia fuiſſe Chimæræ & Orthi canis, à Bœotis φὶξ dicta. Heſiod. in Theog. ἡ δ' ἄρα σφίγξ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον, Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, &c. vbi alij legunt, ἡ δ' ἄρα φῖκ' ὀλοήν, &c. ἡ σφίγξ αἴνιγμα προὔβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίοι τις, ἐσώζετο: εἰ δὲ μὴ συνίοι, ἀπώλλυτο ὑπὸ σφιγγός, ἡ δὲ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις σφίγξ ἐστι, inquit Cebes Thebanus.

Σφίκτης, ου, ὁ, cinædus, mollis.

Σφίγγος, genus auis.

Σφι, illis, αὐτοῖς, ipſis, pro σφίσι, Ionicè. Hom. Iliad. β, αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκεν ἀνήρ, ipſe enim eis dedit vir, i. αὐτοῖς δὲ σφιν ἐγέρσῃ, i. αὐτοὶ ἐπὶ δὲ ἐγέρσῃ αὐτῶν, Hom. Interpr.

Σφίσι & σφίσιν, ſibi ipſis, in reciprocatione. Xenoph. τὸν Κρίτωνα ἐδέοντο καὶ σφίσιν παρέχειν φύλακα, Critonem precabantur vt ſibi daret cuſtodem. Plato in Epiſt. εἰσὶν ἄνθρωποι οἳ νῦν ἐπὶ σφίσιν ἀποτεθέντα ... &c. dicunt ſibi videri. καὶ τις μᾶλλον σφίσιν ἀπεχθάνεται, & alius huc, alius magis illuc propenſus eſt, Herodot. ... Hom. Iliad. περὶ σφίσι dixit Apollonius 2. Argonaut. pro περὶ ἀλλήλοις, ... πίπτον ... περὶ σφίσι μῆλα, pecudes in arctum coguntur cadentes aliæ ſuper alias, ſeu inter ſe. additur & primæ perſonæ ibidem, ἄρα δ' ἡμῶν ἐν σφίσι μανθάνῃ, inter nos ipſos.

Σφόδρα, valdè, nimium, impenſè, impendiò, immodicè, apprimè, grauiter, intenſè. in affirmatione apud Xenophont. pro maximè. σφόδρα λεγόμενα, quæ paſſim dicuntur, Plato de Legibus. σφόδρα γε, in reſponſione pro admodum. Xenophon, οὐκοῦν χείρους γε ἔλεγες; σφόδρα γε μάλα σφόδρα, valde vehementer, id eſt, ſummopere. Plato in Epiſtol. καὶ μάλα σφόδρ' αὐτοῦ ...

Σφοδρός, ά, όν, vehemens, validus, vegetus, violentus, ἄκρατος, ἰσχυρός, ... molestus, truculentus, acer, acerbus.

Σφοδρότερον, vehementius.

Σφοδρότερος, acrior.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, acrimonia, velocitas, intentio, Plato de Leg.

Σφοδρύνομαι, &

Σφοδρύνω, pro vehemens euado, ἰσχυρότερός εἰμι καὶ σφοδρός, immanis ſum. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. αἴτιας μεγεθύνονται καὶ σφοδρύνονται, niſi fortè σφοδρύνονται ſcriptum eſt nam σφοδρύνω potius videtur ſignificare vehementē reddo, ventus maior redditur & vires accipit. Idem voce Paſſ. dixit libr. 2. ἐν ποιᾷ μᾶλλον αἱ ἰδέαι σφοδρύνονται, i. augentur.

Σφονδύλη, ης, ἡ, ſiue σπονδύλη communiter, inſectum odore tetrum atque de blattarum genere, ἡ σιλφοειδὴς. vide in Σίλφη, & Μυλακρίς. Ariſtophanes in Pace, ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πορδὴν ἀποβδεῖ. Eraſmus tamen ex hoc loco felem vertit in Adagiis, reclamante Comici interprete qui diſertis verbis ita prodidit, Σφονδύλη ἐστὶν ἡ σφονδύλη, ἡ βδέλλη ... potius ... Sed & Philoſophus connumerat inter inſecta lib. 4. hiſtoriæ Animal. cap. 8. περὶ ἐντόμων loquens, Πάντα δὲ τὰ τρίτα ... καὶ αἱ σφονδύλαι. vbi Gaza verticillos expoſuit. Rurſus lib. 8. confert Ariſtoteles cū ſphondyla ſtaphylinum aliud inſecti genus quod deuoratum equis perniciem affert. Nam de morbis equorum loquens c. 23. ita inquit, ... Et paulò pòſt, Καὶ ἐὰν σταφυλῖνον καταπίῃ ... ἡ σφονδύλη. Hic σφονδύλη à Gaza verticilla transfertur: & σταφυλῖνος paſtinaca. Sed quid ſit vtrunque nonnihil clarius demonſtrauit ἐν τοῖς ἱππιατρικοῖς Apſyrtus mulomedicus: ... σταφυλῖνος ſic enim ibi ſcriptum ... τὰς σπονδύλας τὰς κατ' ... Additque equū ſtaphylino deuorato vt à vipera ſimiliter cruciari. Theophraſtus author eſt radices acres ab externa animalium omnium iniuria immunes eſſe, præter vnus ſphondylę quæ omnes attingit. Eius hæc verba lib. 9. hiſtor. capit. 14. ... (lege potius ... nempe ...) ... (malo ...) ... ἡ δὲ σφονδύλη, πάσας. Gaza hoc loco cautior quàm doctior vocem Græcam non commutauit more ſuo. Timuit, opinor, quia Plin. legerat qui inſectum in ſerpentem prodigioſè transformauit. Sic enim ille lib. 27. cap. 13. Et Animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit excepta ſpondyli (ſic enim ſcriptum pro ſphondyla) quæ omnes perſequitur. Genus id

ſerpentis eſt. vbi & pro Cæterorum legendum exterorum. Rurſus Ariſtot. hiſtor. lib. 9. capit. 34. de noctuis & coruis nocturnis, Θηρεύει δὲ μῦς καὶ σαύρας καὶ σφονδύλας καὶ τοιαῦτα ἄλλα ζωΐδια. Σφονδύλην etiam ſeu σπονδύλην, Euſtath. ex veteribus lexicographis tradit eſſe ῥίζαν ὁμοίαν σιλφίῳ. ſic Heſych. σπονδύλη, ... φασὶ σιλφίῳ ... ἢ ... τις ἄφιεται ...

Σφονδύλιος, idem quod σφόνδυλος vt in hoc loco Homeri Iliad. υ. μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτ', vt ſit idem quod ἔκπαλτο ἐκ τῶν σφονδυλίων, id eſt, ex vertebris ceruicis medulla excutiebatur. at Pollux hoc ſiue σφονδύλιον ſiue σπονδύλιον, nominatiuo caſu, & adiectiue accipit ſic ſcribens lib. 2. ... ὁ τράχηλος, ὡς Ὅμηρος ... καὶ ... τὸν μυελὸν τὸ ...

Σφονδυλοδίνητῳ νήματι, in Epigr. filo quod verticulo ad filum appenſo torquetur, vel fuſo.

Σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος, pro verticillo fœminarum nentium. Plutar. vtitur Sympoſ. 9. Probl. 14. Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. Item iudicum calculi teſte Heſych. & Euſtath. item ambitus aculei in ſcorpio. Heſych. qua ſignificatione fœminin. genere vſurpauit Nicand. in Theriac. de ſcorpio loquens ... Σφόνδυλος, Σφόνδυλος, dicitur & herba quæ aliàs σπονδύλιον, apud Dioſcoridem.

Σφός, ή, όν, ſuus. Doricè pro σφέτερος, i. ἴδιος. Odyſſ. ξ, ... σφῷ, i. ἑαυτῶν. Heſiod. in Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσι παίδεσσι, iuit cum ſuis filiis.

Σφραγίδιον, ſigillum, Pollux. Plutarc. περὶ ἀρετῆς, ἀνθρώπου φιλολίθου καὶ περὶ σφραγίδια πολυτελῆ ... Σφραγίδιον, antrum Cithæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur ſecūdum fabulas.

Σφραγιδονυχαργοκομήτας, vocat Ariſtoph. in Nebul. homines voluptuarios, qui comam nutriunt, & vngues expoliunt, vel digitos ad vngues vſque annulis onerant.

Σφραγιδοφυλάκιον, annuli pars in qua gemma ſedet. Dicitur item σφενδόνη, & ..., funda & pala annuli.

Σφραγίζομαι, ſigno, obſigno, & conſigno, vt conſignare pecuniam: obſignatum aliquid fideliter depono & conſtituo: vt Paulus ait de liberalitate Macedonum erga pauperes ad Rom. ca. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, cùm ipſis hunc liberalitatis fructum conſignauero. Σφραγίζεσθαι Paſſiuè, ſignari, obſignatum eſſe. Ad Ephes. cap. 4. & cap. 1. ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι obſignati eſtis Spiritu.

Σφραγίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſigno, ſigillo inſignio, concludo, conſigno, authoritate comprobo, obſigno pro confirmo, quaſi ſigillum additum rem certam efficiat. Actiu. Accuſat. iungitur. Ioannis cap. 6. de Chriſto quem Deus Pater diuina vi indita velut ſigillo appreſſo obſignauit atque comprobauit Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ θεός. Et capit. 3. ἐσφράγισεν ὅτι ὁ θεὸς ἀληθής ἐστι, obſignauit & approbauit quòd Deus verax ſit. σφράγισον τὸ ἀργύριον, conſla pecuniam, c. 22. lib. 4. Regum. σφραγίσαι τὰς ἁμαρτίας, finem imponere peccatis, c. 10. Danielis.

Σφραγίς, ῖδος, ἡ, ſigillum, ſignum, δακτύλιος, annulus quo ſigilla imprimuntur, id eſt, ... δακτύλιος ὁ τὸ σημαντήριον, ... Pollux: ſignatorius annulus ſeu gemma: Latine pala apud Cicer. οἱ σφραγῖδας ἔχοντες, Ariſtoph. id eſt nobiles. Σφραγὶς videtur pro baltheo accipi apud Lucian. Σφραγὶς pro ſymbolo & nota impreſſa Herodot. apud quem tamen σφρηγὶς legitur. σφραγῖδα βάλλειν αὐτοῖς ἐπὶ τῷ κοιλίῳ, Ariſtophan. ſigillum imprimere. Sic dicitur baptiſma. Nazanzen. in Orat. tanquam συντήρησις καὶ τῆς διαπιστίας σφραγίς, i. conſeruatio & confirmationis deſignatio. Σφραγὶς, terra Lemnia, quia obſignatur etiā nunc: terram ſigillatam vocant, vt dictum in voce Μίλτος. ... τῆς καλουμένης λημνίας σφραγῖδος, &c. rubricæ, quæ Lemnia ſphragis dicitur, Dioſcorid. lib. 6. cap. 1. σφραγὶς αἰγὸς, ſigillum capræ. dicitur à quibuſdam γῆ λημνία, terra Lemnia, quòd eam incolę cogant in paſtillos & imagine capræ ſignent, Idem Dioſcor. lib. 5. cap. 105.

Σφράγισμα, ατος, τὸ, ſigillum impreſſum, Euripid. & Xenoph. in Omiſſ. lib. 1.

Σφραγιτίδες, nymphæ, Plut. in Ariſtot.

Σφριγαί, minæ, iræ, ..., Heſyc.

Σφριγανός, ὴ, ὁ, maturus, vehemens, robuſtus, florens, vigens, Etymolog.

Σφριγάω, μ. ήσω, π. ηκα, propriè eſt plenitudine & copia diſtendor: quod & σφαραγίζειν dicitur. Vnde pro turgeſcere & ... ſumitur. Hinc ... σφριγῶντα (quæ ... eſt Dioſcoridi) vbera lacte turgida & diſtenta, Polluci. Sic turgentes mammę Plin. Σφριγᾶν tranſlatè de animo, vt tumēre & turgere apud Latinos. Horat. laudis amore tumes. Cicero 3. Tuſcul. Sapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam tumet. Ibid. Cùm tumor animi reſediſſet. Et Seneca in Agam. Spiritus tumidi, i. σφριγῶν θυμός. Sic & Plautus in Caſin. Nunc in fermento tota eſt, ita turget mihi. Et in Moſtel,

Tota mihi turget vxor nunc domi ſcio. Æſchylus in Promet. Πρ. Οὐκοῦν Προμηθεῦ τοῦτο γινώσκεις, ὅτι Ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι; Πρ. Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ, id eſt, Si quidem aliquis cor tempeſtiuè emolliat, Nec vi comprimat turgentem animum. Quos verſus ita tranſtulit Marcus Tullius Tuſcul. 3. Oc. Atqui Promethéu te hoc tenere exiſtimo, Mederi poſſe rationem iracundiæ. Prom. Siquidem quis tempeſtiuam medicinam admouẽs Non aggrauescens vulnus illidat manu. Σφριγᾶν etiam μεταφορικῶς ſicut Turgere, id eſt, αὐξάνειν, ἀκμάζειν, ἀνθεῖν, ὑγιαίνειν καὶ εὐσθενεῖν, ἐρρῶσθαι δὲ καὶ εὐεκτεῖν, creſcere, augeri, benè habitum eſſe ac vigere, valere, atque id genus: vt Virgilius dixit, iam læto turgent in palmite gemmæ. Et, Frumenta in viridi ſtipula lactentia turgent. Et Plinius turgeſcentibus virgultis, Ariſtophan. πολ. ἀνθεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ, id eſt, floret ac viget. σφριγῶντι σώματι, corpore vegeto & viuaci, Euripid. τὴν ἀγλαΐαν τοῦ χρωτὸς σφριγῶσαν καὶ ἀκμάζουσαν, &c. Chryſoſtom. ... Nazanz. σφριγῶσι καὶ σμηχομένοις, nitidus & bene curata cute, Baſil. in Hexaem. σφριγῶντες πιθανολογίαις, vigens in probabilibus afferendis rationibus. Σφριγᾶν etiam metaphoricè pro laſciuio, & intemperanter me gero, vt pecudes ſtabulis emiſſæ: quod Polit. vitulare tranſtulit. Neut. abſolut.

Σφυγμὴ, ἡ, ῆς, motus incõpoſitus & inordinatus arteriarum, pulſus καὶ σφυγμὸς ἄτακτος, vt veteres vocarunt teſte Galeno de Pulſib.

Σφυγμικὸς, ἡ, ὸν, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtũt. Damaſcen.

Σφυγμὸς, οῦ, ὁ, pulſus arteriarum, percuſſus etiam à Plinio dicitur: deprehenditur autem ex contractione ſpiritus & dilatatione, inquit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problemat. σφυγμῶν ἀνάκλησις Galen. lib. 1. ad Glauc. σφυγμῶν διακινητικὸς, pulſus reuocãs, venarum pulſus excitans, arteriæ ictus creans. vide adnotationem Marcel. lib. 5. Dioſcor. σφυγμοὺς καὶ τρόμους, id eſt, pulſum & tremorem etiam terræ tribuit Ariſtoteles in Meteoris. Lege Aul. Gell. cap. 10. lib. 18. vbi, Σφυγμὸς, eſt intenſio motus & remiſſio in corde & in arteria naturalis, non arbitrarij. A medicis autem veteribus oratione Græca ita definitus eſt: Σφυγμός, ἐστι διαστολὴ καὶ συστολὴ ἀπροαίρετος ἀρτηρίας καὶ καρδίας. vel, Σφυγμὸς, ἐστι κινήσεις, ὅσαι φλεβὸς ἡ ἀρτηρίας.

Σφυγμώδης, εος ὁ καὶ ἡ, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul. Ægin.

Σφυδρὸς, fortis, durus, robuſtus.

Σφύζω, ξω, ξα, ... ſalio, pulſo vt arteriæ. σφύζουσι οἱ κρόταφοι, Galen. lib. 1. ad Glauc. exiliunt tempora & palpitant. Idem ibidem, αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, pulſant. Cicero 2. de Natur. deorum videtur hoc micare & palpitare dicere, Iam verò venæ & arteriæ micare non deſinunt, quaſi quodam igneo motu, &c. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα, exilit mihi ſpiritus, Nazanzen. ...

Σφύξις, pulſus, σφυγμός. dicitur & de cordis palpitatione apud Ariſtotel.

Σφῦρα, ας, ἡ, malleus quo occantur glebæ. Et malleus inſtrumentum fabrile, ῥαιστήρ. Odyſſ. γ. χαλκήϊα ... σφῦραν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην, &c. priori longa: ſic & apud Heſiod. ... malleo adigunt, quo faber ſcilicet vtitur, Ariſtot. lib. 5. c. 8. de gener. Ani. Sic etiam dicitur piſcis genus.

Σφύραινα, ἡ, piſcis quem Attici κέστραν Polluce teſte vocant. σφῦρα etiam dixit Dorion apud Athen. lib. 7. Plinio Sudis, eſt σφύραινα: Gaza in Ariſtot. vertit malleolum piſcem. σφύραινα, ἡ, malleoli, piſces gregales, Idem Ariſtot. lib. 9. Anim.

Σφυράς, άδος, ἡ, capræ ſtercus, aut ouis. σφυράδας τὰ ἀποπατήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Comment. Ariſtoph. in Pace, vbi σφυράδες ... Ariſtot. lib. 7. Anim. ... quadrupedes vel excrementum iam inde habent & alui & veſicæ, alterum in poſtremo inteſtini, alterum in ipſa veſica. vide Σπυράς.

Σφυρήλατος, ὁ καὶ ἡ, fabricatus malleo, malleo ductus, ſolidus. ... Memnon in hiſt. ... Apud Diodor. Sicul. videtur eſſe τὸ Σφυρήλατον poſitum pro loculis, feretro vel conditorio, niſi quid deſit: ... poſt vocat ... vide Ὁλόσφυρος.

Σφυρίσματα, ferramenta quædam. Heſych.

Σφύριον, malleolus, fabrile inſtrumentum, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant. ſcribitur & σφυρίον.

Σφυροκόπος χαλκεὺς, q. malleator faber, cap. 4. Geneſeos.

Σφυρὸν, οῦ, τὸ, pedis malleolus. Ariſtophan. in Acharn. ... Homer. Iliad. δ, ... Pollux exponit τὸ ἀπὸ τῆς κνήμης ... Galenus & Ruffus reprehendunt eos qui τὰ σφυρὰ, id eſt, malleolos, ἀστραγάλους, hoc eſt talos vocarunt. Errorem hunc plerique retinent. Interpres Latini, qui τὰ σφυρὰ, talos cõuertunt. Sic dicti malleoli τὰ σφυρὰ, à mallei ſimilitudine qui σφῦρα. ... apud Dioſcorid. lib. 4. malleorum luxationes. ... Demoſth. Suid. ... Σφυρὰ tranſlatè de ima parte montis & radicibus, i. ..., in Epigr.

Σφυρόω, ῶ, ſignificare putatur malleolos pedum calceis, aut ocreis munio vel corrigia ſubſtringo, vnde apud Athen. lib. 14. ...

Σφυρωτήρ Heſyc. ...

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, cap. 14. Geneſ. corrigia calceamenti. Dicitur ἀπὸ τῶν σφυρῶν, i. à malleolis pedis quos conſtringit corrigia. ſupra tamen ſcriptum σφυρωτής.

Σφῶ, vos, Nominat. & Accuſat. caſu.

Σφᾶς, & σφὲ, ſe, in Accuſat. caſu tantum inclinantur ſæpius. Hom. Iliad. ... i. αὐτοὺς, ipſos. Et in Genit. & Datiuo, σφῶϊν.

Σφῶϊν, ipſis, vobis. pro σφίσι. Iliad. 1. Καὶ σφῶϊν ..., id eſt αὐτοῖς.

Σφωΐτερος, veſter. Hom. Iliad. ... i. veſtrum. Poetæ pro ſuus & ſuus, i. ... vtuntur. Apollon. 1. Argon. ... ſui. Idem ibidem, ... i. σφετέρων.

Σφῶν, ſuorum, id eſt ἑαυτῶν. ... ex captiuitate ſuorum, Thucydides. ... quæſtores è ſuo corpore fortiti ſunt, Idem. ... populum ſuum eſſe refugium, id eſt ſibi, Idem Thucyd. σφῶν, pro αὐτῶν, ipſorum, Xenophon in Pædia. σφῶν τοκήων, Homer. Odyſſ. veſtrorum parentum: Interpr. tamen aliter.

ΣΧΑΔΟΝΕΣ, faui fucorum, ſoboles apum.

Σχαδίζω, lacto, Etym. inferius χαλίζειν ſcribitur.

Σχαδὼν, ὄνος ἡ ..., item iactus quidam teſſerarum. & fauus fucorum. Σχαδόνες, τὰ ἔμβρυα μελιττῶν, Polluci, νύμφαι, nymphæ. Plin. ... apum ſoboles, vt Gaza reddit ex Ariſtot. lib. 5. Anim. χαδόνων θυρίδια, cellæ ſobolariæ, Ariſtot. lib. 9. Anim. de Apibus.

Σχάζω, tenorem inſtituti vel moris abrumpo, & ſoluo, deſinóq. Ariſtoph. ... τὴν ἱππικὴν, deſinens iam equorũ ſtudium, & abrumpens: artem equeſtrem deſinens, id eſt ... Σχάζω, τὸ ἐφέλκω, retraho, reduco, ſupprimo, Xenoph. de canibus, ... reducentes caudam, atque inter crura condentes & continentes diſcurrunt. Et Athen. libro 4. ... per clandeſtina machinamenta reductis velis aut tabulatis, vel deductis & demiſſis. Σχάζω, ſiſto, inhibeo. Ariſtoph. ... ſiſtens & continens apud te: ac ſi diceret, animaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incumbe. Interp. ..., vt apud Pindar. ... inhibens, ... Σχάζω, ſcarifico, quod & aliquando pro venam ſecare ſumitur, vt Ἀποσχάζω. Arrianus, ... Dicitur & χάω Ariſtophan. ... venæ ſub lingua ſcitè adacto cultello ſanguinem detrahat, Ariſtot. lib. 8. Anim. vide Σχάω.

Σχαλίδες. vide Στάλικες.

Σχαλιδώματα. vide Ἀποσχαλιδώματα.

Σχαλιδόω, & Ἀποσχαλιδόω, plagas erigere, & furcis venaticis fulcire. Xenoph.

Σχαλίζειν, lactare. ſuperius ſcribitur χαδίζειν.

Σχᾶν. vide Σχάω.

Σχάσαι, ſubito impulſus artus in priſtinum ſtatum reponere, ... & in palæſtra. ... Galen. de Articulis.

Σχάσε, cohibuit, in Epigr. à χάζω.

Σχάσθαι, τὸ χαλᾶσθαι, apud Hippocr. remitti.

Σχασθεὶς, impelleretur: vnde ... miſſus, immiſſus lapis tormento.

Σχάσις, εως, ἡ, ſcarificatio Columellæ: ἀπὸ τοῦ σχάζω. Theoph. de hiſt. lib. 4. cap. 3. ... vbi tamen mendosè ſcriptum ... Gaza vertit ſine fiſſura: putat enim legendum ...

Σχάω, ... vnde χάζω, ... Ariſtoph. Interpr. ſcarifico. ... Hippoc. & Ariſtoph. Nebul. ... vbi ... dixit pro ..., hoc eſt ..., non ſcarificaui, cultellum non adegi, non pertudi: id quod fit quum inteſtina farcta coquuntur, ne diſrumpantur. Σχᾶν eſt etiam τὸ χαλᾶν, deducere, demittere, relaxare. Et χάσας, τὸ χαλάσας apud Hippocr.

Σχασ...

Σχαστηρία, ας, ἡ, funis vel trochlea, vel aliud quo organum ducitur, hoc eſt, quo intentum laxatur, vel erectum demittitur. Ariſt. de mundo, ὥσπερ δρῶσιν οἱ μηχανοτέχναι διὰ μιᾶς ὀργάνου χαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες, id eſt, non ſecus atque illi machinatores ſolent, qui inſtrumēto vno demittendo multos & varios effectus edūt. Σχαστηρία, pars nauis, in qua quieſcente remigatione remi reponuntur. Heſych. χαστηρία, ὁρμητήριον, καὶ μέρος τι ἐν τῇ νηΐ. Nam χάσαι κώπην, eſt remum agendi finem facere. Et ſic legend. apud Plautum Aſinar. Quin pol ſi, repoſui remum ſola ego in ſchaſteria. Σχαστηρία, funis in carceribus, qui curſores diſpeſcebat, quòd eo concidente prouolarent omnes, Galen. 2. de Articulis.

Σχαστήριον, ου, τό, pugio, vel ſcalpellus veterinarij ad pertundendū & transfluendum. In Hippiatria. Δεῖ δὲ πρῶτον μὲν ... τοῦ πόρου ... αὐτῷ ... τῷ χαστηρίῳ. Alibi, καὶ ... τῷ χαστηρίῳ. Heſych. χαστήριον, ὁρμητήριον, καὶ μέρος τι ἐν τῇ νηΐ. Item portus, pars nauis.

Σχεδάριον, libellus, pugillaris, ſchedula, πινακίδιον, Suidas.

Σχέδη, ης, ἡ, tabella ſiue pagella phylliracea, hoc eſt, tiliacea, qua pro chartis vti ſolebant.

Σχέδην, pedetentim, ſenſim, compoſito gradu, ἡσυχῆ, ἠρέμα, βάδην. Athen. ... χέδην. Plutarch. in Public. τὸ δὲ ἅρμα ... ἐξήλαυνε τοῦ ἱπποδρόμου σχέδην ἐστεφανωμένος, currum autem victorem auriga impellebat prope hippodromum coronatus: vel ex hippodromo ſenſim educebat. Idem in Camil. ... σχέδην ... dum quæ fierent accepiſſet, alios iuſſit in acie & gradatim ſubſequi: ipſe autem properans ad Romanos contendit.

Σχεδία, ας, ἡ, ſchedia Vlpiano Suid. ἡ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ... καὶ γέφυρα, καὶ ζεῦγμα, ratis tumultuariæ & ſubitariæ operæ, vel tumultuarius pons: & pugio, aut telum, quòd ſit ad manum, σχέδιον. Vide Didym. Odyſſ. έ, vbi ita appellat nauem ſubitò & quaſi temerè compactam. Σχεδίας Vitruuius exponit varas in arietis deſcriptione, quæ integra citatur apud Athenæum περὶ κριοῦ, i. arietis machinæ.

Σχεδιάζω, μ. άσω, π. ακα, tumultuario & ſubitario opere aliquid facio, id eſt, ex tempore, immediatè & inſubidè Gellio: quod Suetonius dixit ad extemporalitatem vſque deſcendere, i. αὐτοσχεδιάζειν, τὸ ἀπαρασκεύως καὶ αὐτόθεν τι ποιεῖν, inconſideratè & improuidè ſiue inconſultè aliquid facere: dictum ἀπὸ τῆς σχεδίας: Cui opponitur ἐσκεμμένως τι ποιεῖν. Hermogenes ... χαίρουσι γὰρ τοῖς ... σχεδιάζειν, quanquam enim ſcriptas orationes habent, tamen videri volunt ex tempore dicere. Gregorius de Baſilio quem Dei prouidentia maturè promouit ad epiſcopatum, non verò accelerato gradu, dixit, Καὶ ... σχεδιάζουσι τὸν βαθμόν. Idem, ... σχεδιάζοντας, καὶ μὴ ... qui imparati ad baptiſma accedunt, & non ex præparato. Ibidem, ἡ ... σχεδιασθεῖσα ... caput vituli ex tempore & immediatè conflatum. Idem in Athanaſ. ... καὶ ὅσα σχεδιάζει, ... quæ memoria ex tēpore ſuggerit atque ſubiicit. Ab eodem dicitur δωρεὰς ἡμέρα σχεδιασθεῖσα, muneris dies nō expectata, ſed ſubitario apparatu repræſentata. Σχεδιάζειν inde vitio datur, quòd quæ ἐκ τοῦ ἐπιτυχόντος, & vt ſors tempuſque tulit accelerantur, plerunque inepta ſint, quia inconſultè & improuidè facta. Polybius, ἁπλῶς δὲ πάντα ... σχεδιασθέντα καὶ ... id eſt omnia temerè & inconſideratè accelerata maleque adminiſtrata. Σχεδιάζειν, quod vulgò dicimus *ebaucher*, exaſciare Plauto, erudire: cui opponitur perpolite, edolare & limare aliquid ſubtilius. Nazanzen. τί σχεδιάζεις ἡμῖν ...

Σχεδιὰς, άδος, anchuſa, apud Hipp.

Σχεδίασμα, opus ex tempore factum. Cicero ad Attic. Poteſt totum hoc eſſe σχεδίασμα.

Σχεδίη, eadem quæ σχεδία.

Σχεδίην, propè, ferè, σχέδην.

Σχέδιον, telum, haſta qua comminus pugnatur. Τὸ σχέδιον tumultuarium opus & ſubitarium, extemporale. Hermogen ... σχέδιον. vide αὐτοσχεδιάζειν & deriuata. Ariſtoph. ταῦτα δὲ σχεδίως ..., i. τοῖς ἐκ τοῦ ... ἐπιτυχόντος.

Σχέδιος, α, ον, ſimplex, inelaboratus, extemporalis, ſubitarius. & σχέδιος οἶνος pro muſto, id eſt vino rudi & ex tempore facto, in Epigr. ...

Σχεδόθεν, de proximo, propè. Odyſſ. ... σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν αὐτός, ad eſt propius acceſſit, Aratus, σχεδόθεν δέ οἱ ... αἰετός, Cicero, propter ſe Aquila.

Σχεδὸν, & Σχεδόν τι, ferè, fermè, penè, σχεδὸν. Plato in Apologia, σχεδόν τι ἐπὶ ταῦτα, hæc ferè ſunt, Ariſtot. in Prædicam. qualit. ... σχεδὸν λεγόμενα, ... Σχεδὸν, propè, comminus, πλησίον, ἐγγύς, Homer. πέλας, ἐκ χειρὸς Suid. σχεδὸν εἶναι, propè eſſe. Cum Datiuo. Heſio. οἱ δ' οἱ σφι σχεδὸν εἰσι, qui ſibi propinqui ſunt, i. inter ſe. Idē, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθε, propius ad eum acceſſit. σχεδὸν τῆς, propè eam, Apoll. Rhod. Laſcar. Genit. adiungit. σχεδὸν ἁπάντων, Demoſth. Σχεδὸν ... Soph. in Electra, ... σχεδόν τι ... Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ, paullò ante quàm. Σχεδὸν aliquando vacat. Plato Epiſt. 7. ... σχεδὸν ... quæ eſſet illius ſententia & animus, non conuciens, ſed pro comperto habens dixerim. Interdum ſignificat circiter. Ibidem, ... σχεδὸν ... τετταράκοντα γεγονώς, annum agens circiter quadrageſimum. dicitur etiam σχεδόν τις.

Σχεδοῦργος, οῦ, ὁ, patiens, laborioſus

Σχέθω, detineo, teneo, habeo, ἔχω, cohibeo, inhibeo, prohibeo, coerceo, reprimo. Odyſſ. ξ, νόον σχέθε ... ἐνὶ θυμῷ, in animo mētem & cogitationem habuit. Et Iliad. ... σχέθεν ... pro ἔχεν. Additur etiam Genit. Idem Homer. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, temperauit oculos luctu. Item Dat. cum ἐπὶ, vt Iliad. ... σχέθε χεῖρας, i. ἔσχεν, ἔθηκε, poſuit & tenuit. σχεθῆναι τῆς φορᾶς, &c. in medio curſus impetu retineri, Nazanz. Idem in Oratio. ... σχεθήσεται, luna retinebitur.

Σχεῖν, occupare. σχεῖν πράγματα, habere moleſtias. Ariſtophan. ... ab ἔχω ... σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμῖνα, ad Salaminem ſiſtere.

Σχελίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ. Ariſtoph. in Equit. ... Comment. βοὸς πλευραί, ... vt apud Æſchyl.

Σχελὶς, anchuſa.

Σχέλινος, Heſych. ſylueſtris cypariſſus, aut iuniperus.

Σχελιμαίζω, μ. άσω, nugor, φλυαρῶ, Heſyc.

Σχέμα, σχῆμα.

Σχέο, σχὲς, Homer.

Σχενδύλη, ης, ἡ, inſtrumentum quoddam fabri: vnde apud Heſych. σχενδυλαῖς ... Et ... dicebant ... χαλκευτικοῦ ὀργάνου ὃ σχενδύλα vocatur.

Σχερόω, μ. ώσω, π. ωκα, macero, Actiu. Accuſat.

Σχέραφος, ου, conuitium, βλασφημία, λοιδορία, Heſyc.

Σχερία, inſula, Phæacum: tonſura, Heſyc.

Σχερὸς, littus, ἀκτή, αἰγιαλὸς, Heſyc.

Σχὲς, mane, ſiſte greſſum, habe, σχέθε pro ἐπίσχες, Eurip.

Σχέσθαι βίας, à vi ſuperſedere, ... σχέσθαι ... Menelao prohibere manus, Eurip.

Σχέσις, εως, ἡ, habitus imperfectus, quique non contumax ſed ſolutu facilis exiſtit, διάθεσις λαβίλης καὶ εὔλυτος: Diſpoſitionem vocant, Cicero affectum mouentem dixit: ἕξιν verò affectum manentem, quem propriè habitum nominarunt. Sunt enim διαθέσεις ἐν σχέσει, ὁ κατὰ σχέσιν, affectus nondum conſtantes, quique ex facili abſuſtunt. Contra autem διαθέσεις ἐν ἕξει ſiue καθ' ἕξιν habitus ſunt manentes atque diuturni. Galenus lib. 8. ... κατὰ σχέσιν ... Idem lib. 8. ... διαθέσεις ἐν σχέσει, ... ἐν ἕξει, &c. Σχέσις etiam dicitur rerum inter ſe comparatarum affectio quæ indicat quid habeant, vna cum altera, conuenientiæ: relatio, habitus. Nazanzen. in Orat. ... τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως διαφορὰ, diuerſitas relationis qua ſe inuicem reſpiciunt. Σχέσις, retentio, ἐποχὴ, Heſyc. ... Scheſis, figura (inquit Rufin.) Latinè affectio, qua aduerſariorum affectū quemlibet fingimus, cui reſpondeamus. Σχέσις ... apud Grammaticos eſt quum cuique Subſtantiuo ſuum Adiectiuum aptè connectitur.

Σχετικὸς, ſtudioſus, & affectus benéque animatus erga aliquem, ὁ πρός τινα ἔχων σχέσιν ... Et σχετικὰ, ..., Heſyc.

Σχετικῶς, ſtudioſè, οἰκειωτικῶς, Heſyc.

Σχετλιάζω, μ. άσω, π. ακα, miſereor, moleſtè fero, δυσχεραίνω, ... δυσφορῶ, lamentor, quirito, & quiritor, indignor, indignanter exclamo, plango, angor, miſerabiliter eiulo. σχετλιάζειν, ſuæ conditionem commiſerari. Lucian. ... καὶ σχετλιάζειν. Ariſtophan. ... σχετλιάζει ... ταῦτα πρὸς ... καὶ κοινῇ ... ἐν τῷ δήμῳ σχετλιάζοντες, hæc ad ſingulos priuatim & publicè apud populum miſerantes, id eſt, dignis miſeratione ſuaſionibus agitantes, Plutarch. in Camill. de Roma non deſerenda.

Σχετλιασμὸς, οῦ, ὁ, quiritatio, indignatio, ἀγανάκτησις, miſeratio, lamentatio, ὀδυρμὸς, Thucyd. Valla querelam exponit. σχετλιασμοὶ δυσφορίας, δυσφορίαι ...

Σχετλιαστικὸς, ή, όν, miſerabilis, ..., indignabundus.

Σχέτλιος, ου, ὁ, miſer, miſerabilis, lamentabilis, τλήμων, infelix, indignus, impius, qui poteſt aliis inferre malum, ἄδικος, ἀγνώμων, peruicax, iniuſtus, iniquus, δεινὸς, grauis & moleſtus. χαλεπὸς, rigidus, crudelis. σχέτλιος καὶ ὠμὸς, Demoſth. σχέτλιος ζωή, durus & ſæuus. σχέτλιος ἀτρεμής, durus & irrequietus, Homer. σχέτλιος καὶ ποικιλομήτης dicitur Vlyſſes ab eodem in Odyſſ. ὦ σχέτλι ἀνδρῶν, ô hominum miſerrime. Ariſtop. vt ὦ δαιμόνιε ἀνδρῶν. ἄλογον καὶ σχέτλιον, ſtultum & abſurdum, Demoſthen. δεινὸν καὶ σχέτλιον, Ariſtophan. καὶ σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά, id eſt, indigna. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, Demoſth. σχέτλια ἔργα, id eſt ἄδικα, opera mala & contumacia, teterrima facinora, Hom. Odyſſ. ξ, Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, id eſt, impia & ſcelerata opera. Et Iliad. β ... σχέτλιος, id eſt, ὁ τῷ σχετλιάζειν καὶ δυσφημεῖν τοὺς ἀνθρώπους αἴτιος, ... id eſt, qui miſeriarum author eſt hominibus. Σχέτλιος, ὁ σχετλιαστικὸς καὶ μισητὸς ἄξιος. Ho. Iliad. γ, ... σχέτλιε. Σχέτλιος, indignus. Ariſtophan. in Pluto, οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα τοῖα ... nonne res mihi acciderunt indignæ & miſerabiles? nonne atrocem iniuriam accepi?

Σχέω, μ. σχέσω, π. ἔσχηκα, habeo, teneo, detineo, tolero, abſtineo, prohibeo, cohibeo, reprimo, ἐπέχω, κωλύω. σχέω χάριν τῷ θεῷ, Deo habeo gratiam, Iſocrat. πολλὴν δ᾽ ἂν τοῖς θεοῖς χάριν σχοίην εἰ μὴ διαμαρτάνοιμι τῆς δόξης, id eſt, gratiam Deo habuerim, ſi, &c. Sophocl. in Aiace, ἀμφὶ δὲ πάντα δ᾽ ἂν σχήσει, id eſt, ἀεὶ πάντα καλῶς ἕξει, res benè ſe habebit. σχήσει καλῶς, id eſt, ἕξει, Demoſth. Σχήσουσιν ἐχθρούς, inimici erunt, Idem. Σχήσειν τὴν βασιλείαν, regno potiturus, Herodot. οὐ πολλὴν χρόνον σχήσω, nó diu morabor, Euripid. Σχήσω σε ἐξιόντα, ſum tibi futurus impedimento quominus egrediaris. σχήσω μένος λεόντων, feram vim leonum, Herodot. libr. 7. Σχήσειν, appulſurum eſſe, Ariſtotel. de natu. σχήσειν τῇ Πελοποννήσῳ, Thuc. applicaturus ad Peloponéſum, Valla.

Σχῇ, habeat.

Σχῆμα, τος, τό, forma, figura. Plato in Timæo, Τῷ γὰρ τὰ πάντ᾽ ἐν αὑτῷ ζῷα περιέχειν μέλλοντι ζῴῳ, πρέπον ἂν εἴη σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα: Cicero, A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnes reliquæ formæ concluduntur. Σχῆμα, figura, id eſt habitus, ſpecies, vt παράγεται τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς, tranſit mutatúrque ſcenæ figura & ſpecies. Erat autem ſcena, vt tradit Seruius, verſilis, id eſt, verſatilis, aut ductilis. Verſilis, quæ ſubitò tota quibuſdam machinis vertebatur, & aliam picturę faciem oſtendebat. Ductilis, quæ tractis tabulis hac atque illac, interiorẽ picturæ ſpeciem denudabat. vide Παράγω. Virgilius 3. Georgic. Vel ſcena vt verſis diſcedat frontibus. Ad quem theatralem morem alluſiſſe mihi videtur Apoſtolus, cum his rebus caducis inſiſtendum eſſe negat, ſed aliam rerũ formam & mundi ſpeciem expectandam eſſe proponit: huius enim mundi ſpeciem tranſire: παράγει γὰρ, inquit cap. 7. primæ ad Corinth. τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Ariſtotel. in Problem. ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι μᾶλλον ἐστι, Interpres, eadem habitus ratione ſuo munere magis fungitur. Σχῆμα, perſona, ſpecies atque habitus, vultus, πρόσωπον, vt σχῆμα σεμνὸν, honeſta facies & grauis. σχῆμα ὑψηλὸν, perſona elata & tumida: cui opponitur σχῆμα ταπεινὸν, perſona humilis. Xenoph. Pæd lib. 5. ἐν ταπεινῷ σχήματι εἶναι, eſſe in humili habitu. Plato de Legibus. ἐν σχήματι πατρὸς καὶ μητρὸς, ſub patris & matris perſona vel ſpecie. Ibid. ἐν σχήματι μητρὸς τιμᾶται, honore matris perſonam gerit. Σχῆμα, ornatus & cultus, κόσμος, ... veſtitus & habitus. Ariſtophan. in Veſpis, ἐγὼ ... σχῆμα ... Ibidẽ cùm ait, Εἴ τις ὑμῶν ... Interpres τὴν ... inquit, ... τοῦ σχήματος ... de veſtitu atque habitu excuſat. Σχῆμα, dignitas atque amplitudo, ἀξίωμα: & inſigne κόσμος, ... σχῆμα τῆς ἀρχῆς, imperij dignitas, aut inſigne καὶ σύμβολον. Baſilius Candidiano, ὅτε γὰρ ἡμῖν ... τοῦ σχήματος ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον, Ad nos ſcribis nulla habita dignitatis tuæ ratione: non ſcribis imperioſè, ſed familiariter & conſueto more. Σχῆμα ἀντὶ τοῦ πρόφασις, prætextus, color & ſpecies, πρόφασις. Thucydid. libro 8. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν σχῆμα πολιτικὸν τοῦ λόγου αὐτοῖς, hac oratione ad ſpeciem Reipubl. cõſtituendæ vtebantur. Plutarch. in Galba, Ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες, dicentes dilationem, negationis eſſe prætextum ac ſpeciem. Σχῆμα vocat Theophilus in Inſtit. quod vulgò dicunt Legulei caſum. Σχήματα καὶ σχηματισμοὶ, ἐν τῇ ὀρχήσει & chorea, dicuntur geſtus, & ſtaticuli à Latinis: modos apud Thucydid. non rectè vertit Valla: aliud σχήματα, aliud τρόποι. Athenæus lib. 14. etiam ὑποσχήματα vocat, & geſticulatoriam artem quę ſaltatorios geſtus commonſtrat, χειρονομίαν: ſic enim ille, ...

ὀρχηστὰς ὀλιγοχρόνως, ... Xenop. in Sympoſ. de ſaltatore puero loquens, καὶ πῶς σχήματα καλλίω φαίνεται ... Ibidem, ... σχήματα ... Rurſus, Ἡδέως ἂν ... τὰ σχήματα ..., id eſt, libenter à te geſtus diſcerem & ſaltandi artem. Euripid. in Cyclope, ... ventres in medio mei Edẽdo geſtus perderetis me illico. Herodotus in Erato, ... id eſt, ſtaticulos dedit. Macrobius lib. 3. Saturnal. ex Catone, Deſcendit de cantherio: inde ſtaticulos dare, ridicularia fundere. de Cæcilio Senatore loquitur. Ibidem, Præterea cantat vbi collibuit: interdum Græcos verſus agit, iocos dicit, voces demutat, ſtaticulos dat. Plautus in Perſa, Nequeo leno quin tibi ſaltem ſtaticulum dem quem Hegea Faciebat. vide verò, ſi tibi ſatis placet. Pæ. volo reddere quoquẽ, Diodorus quem olim faciebat in Ionia. Σχήματα, apud Rhetores, id eſt, figuræ habitúſque orationis tam in verbis, quàm in ſententiis veſtitis atque mutatis: quorum hæc σχήματα ſunt λέξεως, illa διανοίας. Vnde ἀσχημάτιστος λόγος dicitur, oratio carens figuris: & ἐσχηματισμένη, id eſt, figurata. Eſt verò Schema Quintil. lib. 9. c. 1. in ſenſu vel ſermone aliqua à vulgari & ſimplici ſpecie cum ratione mutatio. Ergo, inquit, figura ſit arte aliqua nouata forma dicendi. Ea orationis lumina atque ornamenta, etiam colores & geſtus à Cicerone dicũtur, quia Græcè χρώματα καὶ σχήματα. In Oratore ad Brut. Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat his luminibus quæ Græci, quaſi aliquos geſtus orationis, σχήματα appellant. De Claris Orator. Ornari orationem Græci putant, ſi verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους: & ſententiarum orationíſque formis, quæ vocant σχήματα. Ibid. Sententiarum orationíſque formæ quæ appellantur σχήματα. Eſt verò vbi σχῆμα λέξεως dicatur non de figurata oratione, ſed de ipſius forma atque ſpecie, vt apud Ariſtotel. Rhetor. lib. 3. τὸ δὲ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι, μήτε ἄρρυθμον. Σχήματα apud Geometras, i. figuræ, quę quia lineamẽtis conſtant atque deſcribuntur, i. διαγράφονται, vocantur διαγράμματα, & diagrammata à Vitruu. Figurarum, inquit Gellius lib. 1. cap. 20. quæ σχήματα Geometræ appellant, genera ſunt duo, planum & ſolidum: hæc ipſi vocant ἐπίπεδον, καὶ στερεόν. Lege cætera. Strabo lib. 5. de forma Italiæ loquens, ... σχήματος ... καὶ τὴν βάσιν καὶ τὴν πλευράν.

Σχηματίζομαι, ἡ

Σχηματίζω, formo, figuro, fingo & compono, πλάττω, corporis habitum inſtituo. vide Σχῆμα: vbi & ἐσχηματισμένος λόγος, i. figurata oratio apud Hermog. ἐσχηματισμένα περιβλέμματα. De geſtu dixit Xenoph. περὶ ἱππικῆς, σχηματίζεσθαι, & σχηματοποιεῖσθαι, atque σχηματοποιεῖν, geſtum fingere, & edere. Σχηματίζειν, effingere, aſſimulare. Athenæus, ... σχηματίζει ... Σχηματίζεσθαι, ſimulare, prætexere, fingere, προσποιεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι. Plutarchus in Numa, Προσεποιήσαντο τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν, ... ἐσχηματίζοντο, ... Dei opinionem commenti ſunt, iis apud quos hanc ſimulabant & fingebant ſalutarem. Lyſias περὶ Τίμωνα, ... ἐσχηματισμένοι ..., id eſt, ... Σχηματίζεσθαι, in certam quandam corporis affectionem & habitum componi. Xen. in Sympoſ. Οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζοντο πως. vide Εὐσχήμων, & Ἀσχήμων. Σχηματίζομαι, ornor, cõponor, color, κοσμοῦμαι. Plato in Gorgia περὶ κολακείας loquens, ... ἐσχηματισμένη ..., i. non vt Rhetorica magno cultu & exquiſito ſeſe venditat.

Σχημάτιον, τὸ ὑπόρχημα, ſtaticulum dicitur Plauto, quod erat ſaltationis genus, quando ſaltator nunc proſiliebat, nunc ſtabat. σχημάτια λακωνικὰ ὠρχήσατο, Laconicos modulos ſaltauit, Herodot. vide Σχῆμα.

Σχημάτωσις, ſitus, habitus.

Σχηματισμὸς, habitus, τὸ σχῆμα, figuratum dicendi genus: καὶ τὸ πλάσμα Heſych. Σχηματισμὸς, cultus, comptúſque corporis. Plato 4. de Rep. ... Σχηματισμὸς, faſtus. Idem Plato in 6. de Repub. ... σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ, ... Σχηματισμὸς, perſona & latua, προσωπεῖον, Heſyc.

Σχηματοποιΐα, artifex geſticulatorum diſciplina, qualis eſt chironomia, Athen. lib. 14. vide Σχῆμα.

Σχηματοποιοῦμαι, fingo, formo, informo, conformo, effingo, Xenophon περὶ ἱππικῆς, Ὅταν οὖν τις αὐτὸν ... σχηματοποιεῖσθαι ..., Cùm quis equum caput reducta & pandata ceruice attollere condocefacit: quod σχῆμα eſt & habitus exultantis equi, & ſeſe confor-

conformantis ad ferociam. Σχηματοποιεῖσθαι, geſticulationi ſeruire, ſchemata ſaltationis cuiuſque imitari. vide Σχῆμα.

Σχηματίζεσθαι, etiam eſt quod Cicero dixit. Sentio illo cãtu orationem meam quaſi colorari. χρηματιζόμενος etiam dicitur, ὁ ἁπλοῦς ἀνὴρ καὶ μὴ ἀσχηματιστικός, qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed effictο vultu & ſermone aſſimulato: tracta metaphora ab illis ſaltatoribus, qui in multas ſpecies ſeſe aſſimulabant.

Σχέσθαι, τὸ ἔχειν, κατέχειν, ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἀπὸ τοῦ ἔσχον ... vide Σχῶ.

Σχεσθῆναι, ἀπέχειν, ἐπισχεῖν, ... Hom. Interpr.

Σχέσις, ἡ, habitus, appetitio, ἕξις, ὁρμή, Heſychius. ... retentio.

Σχήσομαι, feram. σχήσομαί σου, abs te abſtinebo, Ariſtoph.

Σχετλία, ἡ, anchora de qua ſta: nauis in mari fluctuans, ἄγκυρα, ..., Heſych.

Σχιάζω, nominibro, pro σκιάζω.

Σχιδακηδόν Aduerb. per aſſulas, aſſulatim Plauto, & aſſuloſè Plin. Paul. Æginet. lib. 5. cap. 89. Σχιδακηδὸν δὲ ὅτι ἰαθεὶς οὕτω ὅτι μόνος, cùm os frangitur per longitudinem aſſuloſè.

Σχιζόποδες, ὁ, ἡ, ut σχιζόποδες dicuntur aues, quarum in digitos pedum fiſſura diuiſa eſt, ut Plin. loquitur, qui & digitatas vocat, ut palmipedes τὰ στεγανόποδα. Athen. lib. 8. ex Ariſtotele Porphyrionem σχιζόποδα etiam ait. Dicuntur etiam Σχιζόποδες ab ipſo Ariſtot. cap. 3. lib. 8. hiſt. Anim. fiſſipedes vertit Gaza expreſſè quidem, ſi Latinè. Hinc & Σχιζοποδία, ἡ, pedum fiſſus & diuiſio, fiſſio vel fiſſura pedum in digitos, Ariſtot. lib. 1. de Partib.

Σχίδαξ, ακος, ὁ, ἡ σχίζα, aſſula Plauto & Plin. ... ξύλου, fragmentum ligni quo in ſacris vtebantur, Nazanz. in Orat. Dicitur & σχίζα ab Homero. ... σχίδακας, i. ligna ſecta, baſtulas, Hermol. & Marcel. l. 2. Dioſc. 86. σχίδακας ..., aſſulas, Ruel. parua fragmenta, Marcel. taleolas minutas, Herm. apud Dioſcor. lib. 1. cap. 130. vide Σχιδία, & Σχίζω.

Σχιδανός, ὁ, lacer, pannoſus.

Σχιδία, τά, ligni fragmenta & ſecamenta, ..., quæ aſſulæ in marmore dicuntur. Schidia de lignis poſuit Vitruuius lib. 2. c. 1. & lib. 7. cap. 10. qui de aſſulis lib. 7. cap. 6. Fit ἀπὸ τοῦ σχίζω. vide Σχίδαξ. aſſulas etiam, de ligno dicunt Plautus & Plin.

Σχίζα, χίδαξ, ἀπὸ σχίζειν.

Σχιζόνυχα, τά, animalia quibus fiſſæ & ſulcatæ vngulæ. Ariſtoteles.

Σχίζα, ης, ἡ, ſcheda, ſciſſura, rima. Et σχίζαι, vt ait Com. Ariſtoph. in Pace, ligna fiſſa in vſum ſacrificiorum. Odyſſ. ξ, κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, percuſſit autem ſchiſa in altum ſublata, i. fuſte & truſto ligni. Idem Iliad. α, καὶ δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, id eſt, ſuper ligna fiſſa. vide Σχίδαξ, & Σχιδία.

Σχιζόπους. vide Σχιζόποδες.

Σχιζόπτερος, ου, ὁ, qui habet pennam diſcretam, alas fiſſas, ſciſſa penna volatilis, vt ſunt aues, Ariſtotel. libro quarto, de partib. Anim.

Σχίζω, μέλλ. σω, ſcindo, diſſeco, findo, diffindo, quaſi rimas facio, Actiu. Accuſ. σχίζειν τὴν ἄμπελον, vitem ſcindere in brachia, Gaza. σχίζειν ξύλα, ligna ſcindere, Xenoph. libro primo, Pædiæ. Luca capite 5. τὸ καινὸν ἐπίβλημα σχίζει ἱμάτιον dicitur, id eſt, findere rimaſque facere. Plato in Timæo. ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν ... σχίσας, quod diffindere in longitudinem vertit. vulgò hoc verbo vtimur, ſcribendúmque ſchizer non ſizer. Rurſus in Timæo, σχίσας ἑξαχῇ, Quum diuiſiſſet in ſex partes, Cicero.

Σχιζάς, ἀδος, ἡ, veſtis muliebris.

Σχιδακηδόν, ἡ, fiſſura, σχίσμα, aſſula. vide per σκ.

Σχιδάκανος, ου, ὁ, calami ... diuiſve fiſſo, Hipp. vide per σκ. fiſſio quæ aſſuloſè fit.

Σχινίζομαι, ad dentes purgandos, ſeu albos reddendos vtor lentiſci cuſpidibus, ſeu ſcilla herba, Etym.

Σχίνινος οἶνος, lentiſcinum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 29. σχινίνη ῥητίνη, lentiſcina reſina, i. maſtiche, Idem lib. 1. cap. 91. σχίνινον ἔλαιον, lentiſcinum oleum, quod ex maturo lentiſci fructu conficitur, Idem Dioſc. lib. 1. cap. 51. Plin. lib. 15 capit. 7. de oleo factitio loquens, ſic & Rhodinum è roſis, iuncinum è iunco, quod eſt roſaceo ſimillimum. vbi lapſus eſt affinitate ſcripturę harum vocum σχοῖνος, i. iuncus & σχῖνος, i. lentiſcus. Rectè tamẽ dixit citato capite oleum ex lentiſco fieri: Et lib. 23. cap. 4. De oleo lentiſcino lege Palladium in Ianuario cap. 21. σχίνινον χρῖσμα, vnguentum lentiſci, Dioſcorid.

Σχινέλαιον. vide Σχῖνος.

Σχῖνος, ου, ὁ, lentiſcus, frutex καὶ δένδρον φυτόν Galeno, ferens maſtichen: & ex cuius ligno (quod lentiſcum in neutro genere vocat Martialis) fiunt cuſpides repurgandis dentibus accommodatæ propter vim aſtringendi. Etymol. ita dici tradit ἀπὸ τοῦ σχίζεσθαι. Plinius repoſuit inter arbores quæ picem reſinámque ferunt lib. 14. cap. 22. Dioſcorides de lentiſco loquẽs, φύεται δὲ ἐν ἐπιπέδοις, ... χωρίοις, ... ἐν ἄλλοις δὲ ... Conſtantinus in Geoponicis libro 11. ter fructum ferre his verbis prodidit, ὁ σχῖνος, ... φέρει, ... τοὺς καρποὺς ... ſemina ... οὐ ... καιρῶν ... τὸν ἄροτον. Quod dixit Aratum ſequutus, qui in Phænom. ... Σχῖνος, ἀεὶ ... Et mox. Τριπλόα δὲ σχῖνος κυεῖ, τριχθὰ δέ οἱ αὔξει Γίγνεται καρπαῖο. φέρει δέ τε σήματ' ἀρότρῳ. ... Τριπλόα μείρεται, ... ἐπὶ ... ἄροτρον ἄγειν, &c. Cicero ſic hęc conuertit libro primo, de Diuinat.

Iam verò ſemper viridis, ſempérque grauata
Lentiſcus, triplici ſolita grandeſcere fœtu,
Ter fruges fundens, tria tempora monſtrat arandi.

Eadem cita: Plinius lib. 18. cap. 25. Lentiſci fructus σχινίδας vocat Hippocrates de Natura muliebri. Σχῖνος (vt ſcribendum diſtinctionis cauſa) vel σχῖνος, etiam eſt herba bulboſa, ſcilla, ſiue ſquilla Varroni, ... vel eius bulbus, aut ſcillæ ſpecies minor, τὸ σκίλλιον etiam dictum à Dioſcor. Σχῖνον exponit Galenus in Gloſſis Hippocratis, ... τὸ ... σκίλλας, ... Plutarc etiam in Pericle ipſum ait ob capitis inſtar ſcillæ immenſi & oblógi formam, σχινοκέφαλον appellatum eſſe, quaſi dicas, ſcillæcapitonem: Οἱ δὲ ... inquit, σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ σκίλλαν, ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. Scilla autem ter floret, atque etiam arationis tria ſignat tempora. Theophraſtus hiſtor. ſ lan. lib. 7. cap. 12. περὶ τῆς σκίλλης (ſic enim etiam ſcribitur) loquens, ... πρῶτον ... ἄροτον, ... τὸ ... ἐσχάτω, &c. Ex quibus Plinius lib. 21. cap. 17. de ſcilla dixit, Eadem ter floret, tria tempora ſationum oſtendens, &c. Quòd autem ipſa floreat ter, id intellige de floris triplici ortu: floret enim particulatim, id eſt μερικῶς ſiue κατὰ μέρος: vt idem Philoſophus dixit in citato capite de Albuco, id eſt, περὶ ἀνθερικοῦ τὸν ἄνθον (legẽdum ἀνθεῖ) ... κατὰ μέρος, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς σκίλλης. ... His conſtat quàm inepti ſint Ciceronis reprehenſores, qui moti Theophraſti non intellectis verbis, σχῖνον apud Aratum ſcillam exponunt. Atqui nec ipſum Poetam ita diſtinguentẽ audiunt: ... Apud Ariſtoph. ... σχῖνος, i. laſerpitium, & ſcillam: & Interpres ... exponuit. vide Σχῖνος.

Σχινοτρώκτης, οἱ, q. lentiſci arroſores. rodebant enim effœminati lentiſcum ad nitelam alborémque dentium. ... vſurpat Suid. lege Eraſm. Prouerb. Lentiſcum mandere vide Σχῖνος.

Σχινώδης. vide Σχῖνος.

Σχίσις, εως, ἡ, ſectio, fiſſio, fiſſura, diuiſura. ... propago, ramus.

Σχίσμα, ατος, τό, fiſſura Plin. & fiſſio ſiue fiſſus Ciceron. Matth capit. 9. καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται, deterior fit fiſſura. de veſte loquitur. ... ſolij fiſſuræ & diuiſuræ i. fiſſa Cicer. apud Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 17. Σχίσμα, τὸ ... Pollux, i. naturalium rima, Latinis cunnus. Σχίσμα, diſſidiũ, diſſentio. vide Σχισμός.

Σχισμός, idem quod σχίσμα, fiſſura, ſciſſura Varroni, & ſciſſura Plinio.

Σχισταί, αἱ, ſumptuoſum voluptuoſúmque genus calceamenti, vt vulgò dicimus *ſouliers decoupez & deſchiquetez.* Polluci, ... etiam vocant. Σχισταί ... eſt coxim ſaltare, Pollux.

Σχιστός, ή, όν, ſciſſilis Plin. fiſſus, fiſſilis, laciniatus. vnde Theophr. hiſtor. 5. ξύλον σχιστόν, i. lignũ fiſſile, vt apud Virg. -cuneis & fiſſile lignum Scinditur. ... σχιστά (inquit Ariſtot.) ... Eſt & Σχιστός veſtis muliebris apud Ammon. & Cyril. χιτών, veſtis fiſſili apertura circa ſcapulas dunduia, Pollux. Σχιστός λίθος, ſciſtos lapis, id eſt, fiſſilis, de quo Dioſc. lib. 5. c. 137. Σχιστὸν γάλα, lac ſchiſton, i. ſciſſile, de quo Dioſc. l. 2. c. 177. Σχιστὰ κρόμμυα, fiſſiles cepæ, Theoph. lib. 7. hiſt. plant.

Σχοίατο, continerent, ſedarent, ..., Hom.

Σχολή, ης, ἡ, pro ἐσχοντο Il. β, ... αὐτῆς σχοίατο, i. ... tumultu abſtinerent & clamore.

Σχοινία, ἡ, (vel potius ... nomina enim ... potius acui debent) i. ceſpes totius iunci, Theoph. l. 4. hiſt. plant. cap. 13. vide ... Σχοινία ... vide infrà.

Σχοινίζω, finire, circumſcribere, diuidere, ſolum dimetiri: vnde ... circumſcribo, in vnum duco: vnde & ... circumſcriptio.

Σχοινίζομαι. vide Σχοινίον.

Σχοινίκλος, ὁ, auis, Ariſtotel. libro 8. Animal. iunco à Gaza interpretatur.

Σχοινίον, Heſychius ... eo calculos in vrnam mittebant iudices.

Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus, reſticula Varroni: diminutiuum à σχοῖνος. Dicitur & Σχοινία, ας, ἡ. Ioſephus de Antiquitat. χοινία ἐκτεταμένα ἐν κύκλῳ τετραγωνα, i. funetum Plinio lib.17.cap.22. Σχοινίον μεριμνῶν, ſolicitudinem anxiarum funiculus. Pindarus apud Plutarch. καὶ λύεται τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν. vt Seneca dixit in epiſt. ad Lucilium, negotiorum catenam abrumpendam eſſe, ſi nequeat explicari. Ariſtoph. in Concion. τὸ σχοινίον φθάσονται τὸ μεμιλτωμένον. vide Μίλτος. Σχοινίον etiam à reſticulæ figura, dictus eſt penis, ſiue veretrum. Ariſtophan. in Veſpis, τὸ χεῖρας ἀπολαμβανόμενον τοῦ σχοινίου. vbi πέος. id eſt, verbum & Priapum exponit Comment. Inde verbum Σχοινίζεσθαι, obſcenè turpitérque aliquid agere. Athenæus de poematum generibus tractans lib.14. Σημιόστιχος δὲ τῷ τοιούτῳ ποιητῇ ὁ Γλαυκώδης ὀνομαζόμενος, ὁδὶς γὰρ σχοινίζεται. Ibidem, Ὁ δὲ καγχώδης ἐπονομαζόμενος ὄρχημα ἔχει, καὶ κύμβαλα ἐν τούτοις τὰ περὶ αὐτῶν ἐνδύματα γυναικεῖα. σχοινίζεται δὲ καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκας, καὶ μοιχοὺς καὶ μαστροπούς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα, καὶ ἐπὶ κῶμον ἀφικνούμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. veram lectionem repoſui. corrupte enim vtrobique legitur χνίζεται.

Σχοινοσυμβολεὺς, έως, ὁ, qui in naui funem in ſpiram conuoluit & cōplicat. Comm. Ariſtoph. ſuper his in Pace, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ καὶ τὸ χεῖρε ἄνω ἐᾶσθ' ἀπελάγειν, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.

Σχοίνισμα, τὸ, vel

Σχοινισμὸς, οῦ, ὁ, menſuræ ratio per funem, qui σχοῖνος. vide infrà. Σχοινισμὸς etiā genus torturæ & quæſtionis, vt fidiculæ, quòd funibus tractoriis fiat: vulgò *eſtrapade*. Apud Plutarch. in Lucullo. τὰ δὲ περὶ τούτου χαλεπώτερα, σχοινισμοὶ, καὶ κιγκλίδες, καὶ ἵπποι, καὶ στάσεις ὕπαιθροι, &c. i. Ad hæc mala iſta moleſtiora accedebant, fidiculæ, cippi, & equulei, ſtationéſque ſub dio. Interpres parum intellexit: vertit enim, vincula, catenas: carceres, & tormenta.

Σχοινίων, iunco, proprium auis, Gaza apud Ariſtot. lib. 9. Animal. ſuprà χοινικλος.

Σχοινοβατεῖν, ire per extentum funem, vt dixit Horat. Epiſt. 1. li. 2. Taléſque dicuntur σχοινοβάται, i. funambuli Terent. Funipedi Plauto. Eſt & apud Iuuenalem Schœnobates, i. σχοινοβάτης. Dicitur vt αιθροβατεῖν, quod & petauriſtam agere ſignificat, qui ἀεροβάτης & ἀερεπατεῖς.

Σχοινοπλόκος, ου, ὁ, quaſi funarius, qui funes nectit propriè ex iunco, vt σπαρτοπλόκος, qui reſtes ex ſparto torquet. vide Σχοῖνος. Plutarchus in Commentar. περὶ τῆς εὐθυμίας, ἀλλ' ὥσπερ ὁ ἐν ᾅδου ζωγραφούμενος σχοινοπλόκος ὄνῳ τινὶ νεμομένῳ ἐφίησι καταναλίσκειν τὸ πλεκόμενον, Sed quemadmodum ille (nempe Ocnus) funes nectens apud inferos expreſſúſque in tabella (quæ eſt inter argumenta picturæ Socratis pictoris apud Plinium) aſino cuidam ſinit arrodere atque abſumere funes quos iunco nectit.

Σχοινοπώλης, ου, ὁ, reſtium venditor.

Σχοῖνος, ου, ὁ, Theophr. vel ἡ, Dioſcorid. iuncus: cuius tria genera, Σχοῖνος λεία, iuncus læuis, qui enodis eſt, & ſcirpus dicitur à Donato, vel ſcirpum à Feſto: Ὀξύσχοινος quem marinum vocat Plin. qui faſtigiatur in mucronem: Cuius duæ ſpecies, mas, & fœmina. Mas qui ἄκαρπος Theophraſt. ſterilis eſt: Fœmina fert ſemen nigrum in capite, ob idque ab ipſo μελαγκρανὶς dicta. Tertium genus carnoſius & craſſius Ὁλόσχοινος appellatur, id eſt quod mariſcum dixit Plinius: vertitque Gaza. Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα, inquit Theophr. χρησιμώτερος ὁ ὁλόσχοινος, διὰ τὸ σαρκῶδες καὶ μαλακόν. Ex quo Plinius, Vtiliſſimus ad vitilia holoſchœnos quia mollis & carnoſus eſt. vbi & ex mariſco texi tegetes dixit. Corrigendus itaque Dioſcoridis codex, in quo, Σχοινάνθη καὶ τετραχυτίας (legendum τραχυτίας) τοῖς δυσί, ὁλόσχοινος λεγόμενον. apud Galenum in Simplic. mendosè ſcriptum ὁλοσχοίνου, quod & ex Ægineta conſtat. Confer Theophraſt. hiſtoriæ lib. 4. capite 13. Dioſcorid. libro 4. cap. 52. Plin. libro 21. cap. 18. Iſtis explicatur adagium quod propter obſcuritatem, non dico rerum imperitiam, explicare non potuit vir doctiſſimus quidem Eraſm. Ἀπορράψαι τὸ στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ, Sicco mariſco os quaſi obſuere vel conſuere: id eſt, alicui minimo negotio os obſtruere atque obturare: ipſi ſilentium imponere. Æſchines de falſa legat. Πηγὰς δὲ ἔφη λόγων ἀφθόνους ἔχειν ὁ παρελθὼν, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἀμφιπόλεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐρεῖν, ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. Fontes ſanè quidem rationum vberes ſe habere pollicebatur, tum de iure Amphipolis, tum de belli origine talia dicturum eſſe aiebat, vt vel ſicco mariſco poſſet os Philippi conſuere. non dixit ὀξυσχοίνῳ, quia iuncus acutus eſt, pungitque acûs inſtar cùm viridis: ſed ὁλοσχοίνῳ (qui mollis eſt iuncus) ipſóque ſicco nec madente aut adhuc viridi, vt rei facilitas oſtendatur. Confer Eraſmum in Adagio, Iunco ſicco. Σχοῖνος etiam per ἀντονομασίαν atque excellentiam, dicitur iuncus odoratus à Dioſcoride lib. 1. cap. 16. Hippocrates, σχοῖνον εὐώδεα, καὶ κάλαμον, καὶ ἄνηθον dixit in libr. de morbis mulierum: Galenus in Gloſſematib. ἀρωματικὸν σχοῖνον expoſuit. Celſus multis locis, vt lib. 5. cap. 21. & libro 4. capit. 5. iuncum rotundum vocat, ad differentiam Cyperi quem iuncum quadratum ipſe, & Plinius triangularem appellauit. Hæc σχοῖνος μυρεψική (vt & à Galeno dicitur, quia vnguentis admiſcetur, ſimpliciter etiam iuncus à Scribonio Largo vocatur. Et hæc verba Vitruuij lib. 8. cap. 3. Non tantùm in Syria & Arabia in Arundinibus (ſic vocat vt & Plin. lib. 12. c. 22. κάλαμον μυρεψικὸν Hippocrati, & κάλαμον ἀρωματικὸν Dioſcor. id eſt ipſi Plinio lib. 12. cap. 22. & Solino cap. 65. calamum odoratum, qui calamus Sereno ſimpliciter, de quo Xenophon Ἀναβάσεως primo.) & iuncis, herbiſque omnibus eſſent odores. intellige de hoc iunco odorato, qui & à flore, quem cameli mira auiditate depaſcuntur, σχοινάνθη nominatur ab Actuario. Officinæ pharmacopolarum pro eo paleas quaſdam vendentes ſquinantum vocitant corruptè, vt & ſcribitur apud Palladium in Octobri capit. de condiendis curandiſque vinis, vbi, Si ſquinātos vncias 4. pro ſchœnanthous. Et apud Columellam libro 12. capite 20. ſcriptum ſchœnum in neutro: malim ſchœnus. Σχοῖνος item iunis: vnde σχοινίον, funiculus, quia ex vlua & iunco paluſtri, vt tradit Plin. libro 12. capite 1. nectuntur (torquentur etiam) funes: vt reſtes, id eſt, σπάρται & μήρινθοι, fiunt ex ſparto. Vnde iunceum funem ab aſino depaſci non incredibile & abſurdum, in Ocni σχοινοπλόκου adagio apud Eraſm. ex Pauſania in Phocicis, vbi σχοινίον πλέκειν, ait iunceum funem nectere: licet Plinius aſinum ſpartum arrodere dicat, & Propertius, funem qui torqueat Ocno. Generaliter verò dictum eſt σχοινίον pro fune. in altero illo Adagio, ἐκ τῆς ψάμμου σχοινίον πλέκειν, ex arena funiculum nectere. Hinc Σχοινοπλόκος. Σχοῖνος inde & σχοινισμὸς, menſura terræ Perſica, ſexaginta ſtadia cōtinens authore Herodoto: licet Plinius libro quinto & duodecimo, quadraginta ſtadia dicat, i. quinque milia, niſi ſit error notarum, Budæus in Annotationibus. Feſtus Pomp. indicat olim ſchœnicolas appellata ſcorta plebeia ac vilia, ab vnguento viliſſimo quo oblinūtur. Plautus in Pœnul. Miſeras, ſcheno delibutas, ſchœniculas ſordidas.

Σχοινοστρόφος, ου, ὁ, qui funem iunco torquet, qui funem iunco nectit, idem quod σχοινοπλόκος.

Σχοινοτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, longus, rectus, extentus, ὀρθὸς καὶ μακρός. Hermogenes, ἐρμηνεία ὡς περιόδους μακρὰς καὶ σχοινοτενεῖς. Κατέτεινε σχοινοτενεῖς ἀνθρώπους ἑκατὸν ὀργυιάς, alueos ad funiculum deſignauit centenos. Herodot. σχοινοτενὲς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ποιοῦνται, rectum limitem iuxta vrbem faciunt. Idem, σχοινοτενῆ ᾄσματα, carmina prolixa, ſic Niger apud Philoſtratum in Heroicis.

Σχοινοφιλίνδα, luſus genus: complures ſtantes circulum efficiunt, vnus perluſtrat furtimque à tergo alicuius virgulam vel funiculū deiicit & circumit donec curſu eò redeat: tùm ſi colluſor impoſturam non ſenſerit, à circitore reſumpta virgula vel funiculo vapulat, ſucceſſórque deſignatur: ſi animaduertit ſibi illudi, accipit ipſe quod deiectum, inſequiturque impoſtorem & ferit, niſi continuò inſequentis locum deſertum & ſtationem occupet. vulgò vocant, *trame-baley* vel *iouer à la vergette*. Deſcribit Pollux lib. 9. Scribend. σχοινοφιλίνδα, ἀπὸ τοῦ σχοινίου φυλάττειν.

Σχοινοφόρος, quaſi funigerulus, Nazanz. in Orat.

Σχοινώδης, iunceus.

Σχοινοσυμβλεῖς, qui è iunco funes nectunt & ſtoreas.

Σχολάζω, μέλλω, σ. ασα, otior, σχολὴν ἄγω, otium ago, ſum in otio, requieſco, ferior, deſideo, immoror, βραδύνω, ἀργῶ, negotiis vaco, operam do. Dat. iung. vt ταῖς ἡδοναῖς σχολάζειν, voluptatibus indulgere. σχολάζω τῷ τὸ λέγειν διακονία. Chryſoſt. σχολάζω κύβοις, aleæ vaco: ſic in Canonib. Apoſt. c. μβ, σχολάζειν στρατείᾳ, vacare militiæ. Chryſoſt. præpoſitionem addidit. πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, totū vitæ tempus vacare precationibus ſeu in precationibus verſari. σχολάζω πρὸς τὴν πυρρίχην, Æſch. σχολάζω πρὸς τῇ λύρᾳ, vaco lyræ, Phalar. in Epiſt. οὐ σχολάζειν περὶ τοῖς ἰδίοις, ſatagere propriorum non impedit, Ariſtot. lib. 5. Polit. c. 8. περὶ ἐννοίας τινὰ τῶν θείων περὶ αὐτοὺς ἱερεῖς σχολάζων, Plutar. in Numa, alicui rerum diuinarum ſpeculationi apud ipſos ſacerdotes vacans. οὐ σχολάζω περὶ τὸ, &c. non habeo otium ad, &c. Bud. in Epiſt. poſt. item Xen. & Plato de Legib. μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολέμων, Plato de Legib. i. bellis occupari, per bella non vacare. ἀρκεῖ γὰρ τῷ βασιλεῖ, τῶν ἄλλων ψαλλόντων σχολάζειν, ſatis eſt regis cæteris canentibus audiendi otiū ſupereſſe, Plutar. in Pericle. Σχολάζει φεύγειν, fugiendi mihi eſt facultas, Xenoph. σχολάζειν ἀφειδῶς τε καὶ πόνων, ſtrenuè & aſſiduè otiari, i. acri ſtudio commentari, Bud. in Com. in Epiſt. σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans Eccleſia, i. quæ eſt ſine rectore: ſic canone 16. ſynodi Antioch.

Σχολαῖος, α, ον, tardus, quietus, otioſus, ſegnis, ceſſans, ἀργὸς, βραδὺς, ἡσυχαζόμενος. Thucyd. κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, in cætera nauigatione otioſi venientes.

Σχολαίτερος, ſerius, tardius: cui opponitur θᾶττον, i. celerius. vnde σχολαίτερον

χολαίτερον κινεῖσθαι, Ariſtot. de mundo, lentius moueri. Dicitur autem & Σχολαίτερος. χολαίτερον ὑγιαίνει, lentius ſanatur, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Σχολαιότερος, ου, ὁ, tardior, ſerior, ſegnior, cunctantior Vallæ. Dicitur & Σχολαίτερος.

Σχολαιότης, tarditas, quies, cunctatio, ſegnities, ἀργία. Suid. Thucyd. Η δὲ ἐν τῷ ἰσθμῷ ξύνοδος ἐγένετο, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἄλλην παρασκευὴν σχολαιότης διέβαλεν αὐτούς, i. μέλλησις, cunctatio.

Σχολαίτατα, attentiſſimè.

Σχολαίτερος, ου, ὁ, idem quod χολαιότερος.

Σχολαίως, tardè, paulatim, gradatim, lentè, otioſè, per otium. χολαίως διαχρησάμενον τὸ σῶμα, ſenſim corpus conficiens, Plutarch. in Pericle.

Σχολαρχεῖν, ſcholæ præeſſe, τῆς σχολῆς ἄρχειν, Laert. in Epicuro. vnde χολάρχης, ſcolarcha qui ſcholæ præeſt.

Σχολαστήριον, ου, τὸ, locus ad ſolatium, ſchola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otio deditus, vagus, diſcipulus, ſcholiſticus. χολαστὸς ὄχλος, otioſa multitudo, Plutarc. in Solone.

Σχολαστικὸς, ή, ὸν, idem. Σχολαστικὸς pro otioſo, & pro ficto Cataneus interpres Plinij Iunioris lib. 2. Epiſt. vlt. vbi lex ſcholaſtica quid ſit interpretatur. vnde χολαστικώτεραι πόλεις, ciuitates in otio & pace magis degentes. Ariſtot. lib. 6. Poli. τὸ χολαστικὸν, otium.

Σχολεῖον, ludus literarius, τὸ διδασκαλεῖον, Suid.

Σχολάζω, σω, ακα, vaco. Neutr. abſol.

Σχολὴ, ῆς, ἡ, otium. vacatio, ceſſatio, cunctatio, mora, deſidia, ἀνάπαυσις, διατριβὴ, ſchola, ludus, commentatio, exercitatio, μελέτη καὶ σπουδὴ, opportunitas. Σχολὴν δοῦναι, otium dare, Tacit. Xenophon Pædiæ 4. μὴ διδῶμεν αὐτοῖς σχολὴν, μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν χρήσιμον αὑτοῖς, Ne demus illis tempus atque otium neque ad deliberandum, neque apparandum quicquã, quod illis profuturum eſſe videatur. σχολή γε ἡμῖν μανθάνειν, Xenoph. diſcere nobis vacat. σχολὴ ἔσται συγκαλεῖν τοὺς στρατιώτας. Idẽ lib. 1. Pædiæ. σχολὴ χρόνου, otium temporis, Plato de Legibus. ἱκανὴν σχολὴν ἔχω, ſatis otij habeo. ἔχω σχολὴν, abundo otio. σχολὴν ἔχων, otioſus, Gaza. σχολὴν ἄγω, viuo in otio. ſum otioſus, ſum in otio, quieſco. σχολὴν ἄγω ἐπὶ σοί, tibi vaco, aduerſus te, Lucian. σχολὴν περὶ διδασκαλίας, Xenophon libro 5. Pæd. σχολὴν ἄγειν, id eſt, διατριβὴν, βραδύνειν, Euripid. σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, id eſt, à cæteris vacantes, Plutarchus in Numa. πάντες σχολὴν ἄγουσιν ἀπὸ πάντων, Ariſtot. Plato 2. de Repub. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis vacans, ceſſans ab aliis. Ibidem, σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενος, ab aliis muneribus egeat vacatione, id eſt, otio & ceſſatione. τὴν τῶν ἀναγκαίων σχολὴν ὑπάρχειν, neceſſariorum facultatẽ adeſſe, Ariſtot. libro 2. Politicor. cap. 7. Plato in Apologia, ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονεν, propter hanc occupationem non mihi licuit quicquam agere rerum ciuilium. Ibidem, δεόμενος ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τὸ ὑμετέρα παρακαλεῖν, cui opus eſt otio ad vos exhortandos Sophocles. σχολὴν διδόναι, Plutarch. libro περὶ ἀοργησίας, otium dare vel ſuppeditare. Tacit. cum Infinitiuo εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ, ſi cui vacat conſiderare. σχολὴν λαμβάνω, ſum otioſus, Euripid. σχολὴν ποιοῦμαι πρὸς τοῦτο, huic vaco, Xenoph. σχολὴν ποιεῖσθαι πρὸς ἓν ἄλλο dixit idem Xenoph. id eſt, incumbere in ſtudium vnius alius: ſtudium & operam ponere in vno alio. ἐπὶ σχολῆς, & κατὰ σχολὴν, in otio, per otium, cunctanter, Plato de Leg. κατὰ σχολὴν ἀντείπῃς, in otio contra contendas, Demoſth. ἐξὸν αὐτῷ ἐν ταῖς μαθήσεσι καὶ σχολῆς ἀπὸ τῶν σπουδαίων ἀνιέναι, quum ei in diſciplinis percipiendis quieſcere ac animum relaxare liceret, &c. Plutarc. in Themiſtocl. ταῦτα μὲν οὖν ἐν ταῖς σχολαῖς λέγεται τῶν φιλοσόφων, verùm hæc diſputãtur in ſcholis philoſophorum, Idem in Pericle. Item σχολὴ, diſputatio quæ per otium agitatur. Cleomedes lib. 2. εἰσὶ δ᾽ αἱ σχολαὶ αὗται, οὐ τοῦ γράψαντος δόξας περιέχουσαι, hæ diſputationes non ipſius ſcriptoris opiniones continent. Cic. 2. de finibus, ne me tanquam philoſophum pueris vobis ſcholam aliquam explicaturum. Apollon. ἐν ταῖς συναθροίσεσι ἡμῶν σχολαῖς. Et in balneis Σχολὴ, Vitruuio pars labri ſeu aluei à præſtolanda dicta.

Σχολῇ, Aduerbium, vix, nullo modo, nullatenus, multò minus, ſegniter, pedetentim, leuiter, tardè, lentè, cunctanter, βραδέως. σχολῇ σκιρτῶν, vix ſaliens. Xenoph. σχολῇ γε, nullo pacto, Hermogen. σχολῇ που, οὐδαμῶς, nullatenus. Σχολῇ, otioſe. Andocides, Οἵ γε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελθέντων σκοποῦνται. Σχολῇ γε, multò minus, nedum, ἥκιστα. Ariſtotel. in 2. Metaphyſ. εἰ δὲ μὴ ἔστι τὸ ὂν αὐτὸ καὶ τὸ ἓν αὐτό, σχολῇ γε τῶν ἄλλων τι ἂν εἴη παρὰ τὰ λεγόμενα καθόλου, multò minus. Idem, εἰ δὲ μὴ τοῦτο, σχολῇ τῶν γ᾽ ἄλλων ἔσται τι παρὰ τὸ εἶδος, multò minus, & nullatenus. Andocides dixit ἐκ τοῦ ἀγγελίου, σχολῇ τῶν γε ἄλλων τινῶν, id eſt, οὐδαμῶς.

Σχολικὸς, ad ſcholam pertinens.

Σχόλιον, ου, τὸ, gloſſema, appendix, additio. interpretatio breuior. σχόλια, Suid. συντόμως λεγόμενα, ὑπομνήματα καὶ ἑρμηνεῖαι.

Σχόμενος, captus, retentus, habens, tenens, eleuans, regens faciem.

Σχὼν, occupans, potitus. σχόντες Ῥήγιον, Rhegium tenentes, Thucyd. ἄγχι σχὼν, admouens, Ho. Odyſſ. σχὼν ἐς πόλιν, i. ἐλλιμενίσας, portũ adeptus. σχόντες ἐς τὸν αἰγιαλὸν, ad litus appulſi, Thucyd. σχόντες κατὰ τὸ Ποσειδώνιον, ad templum Neptuni appulſi, Idem. σχόντες ἀπὸ νυκτὸς, quum per noctem quieuiſſent, Idem.

Σῶ, concutio. cribro, σήθω.

Σῶ, pro εἰ σώσει, apud Thucyd.

Σῶδες, aues ſic dictæ, in Ixeut. Opp.

Σώεσκε, ſaluum fecit. & impetum fecit, Etym.

Σώεσκον, ἔσωζον, Homer.

Σῶζε, vale, in Epigr.

Σώζομαι, ſalutem conſequor, ſum incolumis, exto, Gaza de Senect. σώζομαι εἰς οἶκον, me recipio domum, Eurip. σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν, quum ſoſpes domum rediero, Herodot. σώζομαι οἴκαδε, domum incolumis reuertor. Plato Epiſt. 7. οἴκαδε ἐσώθην, ſaluus domum redij. ἐσώθησαν ἐς πόλιν, in vrbem euaſerunt. Thucyd. ἐς τὸ ὄρος σώζου, recipe te in montem, Nazan. σώζεσθαι ἐς τὸ σωτήριον, pro ſalute laborare, Thucydid. σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, euadere ex periculis, Ariſtot. in Rhet. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Xenoph. l. 5. Pæd. ſe in caſtra recipere. Σώζεσθαι manere. Gal. lib. 1. ad Glau. σώζεται δ᾽ ὅμως καὶ νῦν ὁ λόγος αὐτῶν βραχύς τις καὶ ἀμυδρός. σώζεσθαι τὰ ἔπη, extare carmina. Σώζεσθαι etiam eſt ad frugem bonam euadere. Σωζόμενος, ſaluus. ταύτης αἷς ἐμοὶ σωζομένης, in Epigr.

Σώζω, vel Σώζω, μ. σω, π. κα, ſeruo, libero, cuſtodio, tueor, βοηθέω, ſaluti conſulo, ſalutem pario, conſeruo, φυλάττω. Act. Acc. Matth. cap. 1. αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν, populum ſeruabit ſiue liberabit. φυγῇ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτούς, fuga ad vrbem facta ſaluti ſuæ conſuluerunt, Plutarc. in Public. σώζειν διὰ σινδόνος, in linteo ſeruare, Herodot. ἡ σώζουσα ὁμολογία, pactio & conuentio ſeruans & tuens, Demoſthen. σώζουσα ψῆφος, ſententia abſolutoria cui opponitur ἡ καταδικάζουσα, ſiue μέλαινα, i. ſententia damnatoria, Bud. Com. τὴν σώζουσαν τιθέναι, Idem in Epiſtol. poſt. vbi ψῆφον intelligere oportet.

Σώη (inquit Heſychius.) ὁ ὄρχμος καὶ σωρὸς ἐπ᾽ εἶδος ὁ κλαυστὰς ἀπὸ τοῦ σώζεσθαι.

Σωκέω, valeo, poſſum, Ety. ἰσχύω, δύναμαι Sophocl. μόνος γὰρ οὐκέτι σωκῶ λέγειν ... ἄχθος, ...

Σώκος, ου, ὁ, cognomen Mercurij, quaſi σώζων aut σωκῶν ... ἰσχυρὸς, ἢ σωκόμενος, hoc eſt, ἑρμῆς ἰσχύος. Eſt etiam nomen proprium.

Σωλὴν, ῆνος, ὁ, canalis, fiſtula, tubus, Vitruu. & Iureconſ. imbrex, κρουνὸς, aquæductus. Σωλὴν μηχανικὸς, inſtrumentum quo vtuntur Medici in luxationibus. lege Galen. lib. 6. Methodi & Comment. 2. περὶ ἄρθρων. Σωλὴν, vertebrarum velut canalis quo continetur medulla: Pollux, Η μὲν τοι διὰ τῶν σπονδύλων σῦριγξ δι᾽ ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται, καὶ ἱερὰ σῦριγξ. Σωλῆνες apud Ariſtotel. libro 4. hiſt. & Athen. lib. 3. i. vngues ſiue dactyli Plin. libro 3. piſces teſtacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ. vulgò vocamus manſoes. Dicuntur etiam αὐλοὶ, δόνακες καὶ ὄνυχες.

Σωληνάριον, τὸ, canalicula Gellio, tubulus Marcello Emperico. Græco vtitur Trallianus & Aetius.

Σωληνιστὴς, &

Σωληνοθήρας, qui piſcatur τοὺς σωλῆνας piſces inter oſtrea numeratos. vide Σωλὴν. vtroque vſus eſt Athen. lib. 3.

Σωληνοειδὴς, canaliculatus, ad fiſtulæ modum factus, fiſtulæ ſimilis.

Σῶμα, ατος, τὸ, corpus: παρὰ τὸ σῆμα, hoc eſt, à ſepulchro, quòd anima in corpore ſit quaſi ſepulta: ſic in etymologiis ludit Plato in Gorgia. Homer. vocat σῶμα τὸ ἄψυχον, ἐπεὶ σῶμά γε ἔτι τοῦ ζῶντος, vt σῶμα δὲ οἴκαδ᾽ ἐμὸν &c. σῶμα γὰρ ἐν μεγάροις κατελείπομεν. &c. σῶμα τ᾽ ἀκίδνα κεῖται. δέμας δὲ τὸ ἔμψυχον idem poeta ſolet appellare. è diuerſo tamen Eurip. inquiens, ἐκεῖ δὲ δὴ τέθνηκε ὑμεῖς ἐξ ἐμοῦ σφαγαῖς, ... δεῖξαι γὰρ αἰσχύνομαι σῶμ᾽ αἰσχύνομαι. Σῶμα ἀναλαμβάνειν Galen. corpus recreare atque reficere. κατὰ σῶμα, per ſingula corpora, Æſchin. περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, ad corpus arma facere, id eſt, corpori aptare, Xenophon. Σῶμα, ſtatura corporis, pars corporis, corpulentia, truncum corpus, membra, caro, ſubſtantia. Vnde ὑμενῶδες σῶμα, membranaceum corpus ſeu ſubſtantia. Galen. ad Glauc. καὶ κατὰ τὸ τῆς γαστρὸς ἢ τὸ τῶν ἐντέρων σῶμα κατακλείεται πνεῦμα φυσῶδες, in ventre vel interaneis includitur flatuorum ſpiritus. &c. Σῶμα, pro parte corporis libr. 2. ad Glaucon. διὰ πολλὴν γὰρ τῶν μεταξὺ σωμάτων. τὸ ἐντυγχάνειν μένειν τῆς τροφῆς πλείω παρέχειν ... ἀνθρώπων, αἱ ... καὶ ἐκκαυθῆναι τὴν δύναμιν, ... λειφθέντων γὰρ πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ, &c. id eſt, ciborum copia in ventre remanente, Ariſtotel. in Problemat. Solidas corporis partes vocat Alexand. Aphrod. τὰ στερεὰ σώματα, inquiens in Probl. τὰ βρίθοντα τοῖς πλήρεσί τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει. i. corporis partibus plenis & nihil concaui habentibus.

Σώματα, de ipſis hominibus atque perſonis. & σῶμα pro toto homine. Euripid. ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ᾽ ἐφ᾽ ᾧ ἂν ἐντύχω σώζειν ἕτοιμός εἰμι. Sic apud Latinos corpus, vſurpatur. Filius huic iuxta

Lauſus, quo pulchrior alter non fuit, excepto Laurentis corpore Turni. De ſeruis Athenæus δειπν. lib. 5. εἰσὶ κατὰ γῆν δ' ὅλ λοι σώματα, Et Epiphanius in libro qui ἀγκυρωτὸς. Pollux, σώματα δ' ἄλλως καὶ δοῦλα σώματα, id eſt, ἀνδράποδα, mācipia. Hoc nomine omnis ætatis & ſexus perſonæ ſignificantur, omnes item cuiuſcunque artis vt milites, & conditionis, vt ſerui. ſic vſus eſt Strabo lib. 1. Ariſtoteles Rhetor. lib. 1. vbi de fœlicitate, ἡ δὲ δύναμις στρατιῶται ἢ σώματα. quo totam familiam complectitur. Et libro ſecundo, πλῆθος χρημάτων, ἢ ἰσχὺς σωμάτων, id eſt militum: vt apud Demoſthen. 3. Philipp. ἢ σωμάτων πλῆθος, ἢ χρημάτων πρόσοδος, ἢ τὰς ἄλλας κατασκευὰς ἀφθόνως. Rurſus in Orat. pro Creſiph. ἢ πλεῖσ σωματα χρήματα ἀπαιτούμενα ὑπὸ φιλιππιζ. Perſonas etiam ψυχὰς vocant Hebræorum more à meliore parte. vide Ψυχή. Eſt & in Epigram. σώματα πολλὰ τρέφειν, id eſt magnam familiam alere. Σῶμα, tranſlatè, vt & Latinè Corpus. Cicero μεταφορικῶς librum voluménque è pluribus rebus, aut orationibus confectum, ſic vtraque voce appellauit in Epiſt. ad Attic. Hoc totum σῶμα, curabo vti habeas. Et in Epiſt. ad Lucceium. A principio. n coniurationis vſque ad reditum noſtrum, modicum quoddam corpus confici poteſt. Et Virgilius in Æneid. -toto certatum eſt corpore regni. Ariſtotel. Rhetoric. libro 1. Οἱ δὲ νῦν τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, οὐδὲν λέγουσιν, ὅσον ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως. vbi Enthymemata probationis corpus appellat, id eſt ſolum velútque fundamentum faciendæ fidei.

Σωμασκέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα. paro, ἐντρίζω, corpus exerceo, Pollux, & apud ipſum σωμασκεῖσθαι.

Σωμασκία, ας, ἡ, exercitatio corporis, Xenoph.

Σωμάτιον, ου, τό. veſtis qua vtebantur in agendis tragœdiis. Pollux. ἡ σκευὴ μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν, σωμάτιον αὐτὸ, ἢ σωμάτιον ἐκαλεῖτο. Alibi, σωμάτιον ἡ τῶν ὑποκριτῶν σκευή. vide Σωμάτιον.

Σωματέμπορος, de mangonibus Strabo dixit, qui corpora, hoc eſt, ἀνδράποδα venditant & emptitant.

Σωματέμπορος, ὁ ἀνθρωποκάπηλος.

Σωμάτια, ὡς, dicuntur membranulæ quibus vtuntur ad ſcriptiones.

Σωματικός, ή, όν, corporalis Quintil. & Gell. Et corpori deditus, craſſus, corporeus. vnde ἕκας σωματικὴ apud Philonē de mundo, ſedimentum corporeum. σωματικὴ ὑπηρεσία, corporis miniſterium, Ariſtot. in Politic. σωματικὴ ἐπωνυμία, cognomen à corpore tractum, Plutarch. in Pericle. Dixit etiam Theophr. libr. de Senſu σωματικωτάτας ἡδονάς, maximè corporatas. Cicero.

Σωματικῶς, quaſi corporaliter. Paulus ad Coloſſ. cap. 2. de Chriſto, Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς.

Σωμάτιον, τό, corpuſculum Cic. Iſocrat. in Epiſt. ad Philipp. ὅτι δὲ τὸ σωμάτιον οὐ δυνατὸς εἶ, ὥς ἔχοι κεκραμένον, corpuſculum non rectè diſtinctum compoſitum ſed cauſarium & valetudinariū. Athen. lib. 3. ἀλλὰ καὶ ἰδεῖν σικυοῦ, ἢ κολοκυνθίας τὸ σωμάτιον τοῦ ἰσχίου. Σωμάτια, τά, inter ornamenta ſcenica apud Lucian. in Ioue Tragœdo. vide Σωμάτιον.

Σωματοειδής, έος, ὁ ἡ, corpulentus, corporeus. Polyb. dixit ἱστορίαν σωματοειδῆ, i. hiſtoriam velut in vnum corpus contractam: corpus hiſtoriæ.

Σωματοποιέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, in vnum corpus cogo. In Præfation. Pandect. ἀπεδόθη πάσης ἡμῖν τῆς ἤρεμη νομοθετικῆς σωματοποιΐα ἐν δυσὶ τοῖς χρόνοις τῆς οἰκουμενικῆς, vnum corpus effecimus. Sic apud Polybium σωματοποιεῖν τὰ ἔθνη, quando multæ vrbes in vnum populi nomen coeuntes vnum corpus ἢ σύστημα cōſtituunt. Σωματοποιεῖσθαι, auctiorem fieri & validiorem, corroborari, ἰσχυροῦσθαι, denſari. vſus eſt etiam ſæpe voce actiua. Polybius, ἕως δὲ ταχέως συγκεκλεισμένης, ἢ σωματοποιήσαντες τὴν δύναμιν τῇ ἄλλῃ, διότι ἐξάγεται τοὺς πολεμίους ὑπὸ πολέμους, id eſt, ἐνδυνάμωσεν ἢ κυριεύσαντες. Idem, Ὁ δὲ, ὁ φησιν Δίων, μὴ φαίνεσθαι ἐν ἡ χειρὶ ἐν τῇ χειρὶ μηδὲ σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν φυλακτέον, eorum audaciam augere atque alere. Ariſtot. de mundo, Σωματοποιοῦνται δὲ τὰ ὑπάρχοντα φυτὰ καὶ ὑπὸ τῆς τῶν ὑγρῶν ἐκχυμώσεως, validiores fiunt. Diodorus libro 18. Κάσσανδρος σωματοποιηθεὶς ὑπ' Ἀντιγόνου, auctus. Σωματοποιεῖν, corpus fingere atque formare. Alexander Aphrodiſæus libro octauo. Problemat. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ, pictores Amorē triſtis corpus effingunt. Σωματοποιεῖν, corpus reparare atque reſtaurare, id eſt, recreare atque reficere, τὸ ἀνακτᾶσθαι ἢ ἀναλαμβάνειν, corpus procurare Virgil. Polybius libro tertio, διὸ χρῆσθαι πλήθει ἐγκρατὴς χώρας ἐν ἀφθονίαις ἐσωματοποίησε μὲν ἐκ τούτων, ἀνεκτήσατο δὲ τά τε σώματα, ἢ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, Itaque regione potitus omnium rerum abundante copia, pabulo equos corpulentos & bene habitos reddidit, & hominum corpora atque animos recreauit atque refecit. Idem de Fabio Max. βουλόμενος ἅμα μὲν ἀσφαλῶς χρῆσθαι πλείοσιν ἀεὶ τοῖς στρατιώταις, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν ψυχαῖς προσθήσεσθαι τοῖς ὅλοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος συγκρισμάτων βραχὺ σωματοποιῆσαι ἢ συγκαλεῖν, paulatim recreare, atque reficere: confirmare, quod tranſfertur ad animum.

Σωματοῦσθαι, in corpus ire, vt Quintil. loquitur, hoc eſt, corpulentum fieri & conc:eſcere. σωματοῦται, corporatur, Ariſtot. l. 2. de Generat. anim. c. 4. alibi σωματοῦσθαι. Sic Theophraſt. τὰ σωματωθέντα dixit, qui in corpus coacti ſunt. corporari dicit Plin. pro corpus effici.

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, corporis cuſtos, id eſt, ſatelles, & ſtipator, δορυφόρος.

Σωματώδης, corpulentus, Colum.

Σωμάτωσις, corpulentia Plin. & Columel. corporatio, vel corporatura Vitru. l. 6. cap. 2. Græco vtitur Theoph. lib. 6. cap. 17. de Cauſis.

Σώομαι, moueor, impetu feror.

Σῶος, vel iota ſubſcripto Σῷος, α, ὁ, ſaluus, ſoſpes, integer. σῶα ἦν, extabant. σῶα, ſalua.

Σωραγὶς, inſtrumentum equiſonis cauum, quo equi crines cohibentur. Polluci τὸ πλαίσιον ἐν τοῖς φορβειᾶς χείρεσι κοῖλον, ἢ διακονεῖ σωραγὶς, κατεστάλκει τὴν τρίχα, ἢ ἐκαλεῖτο.

Σωρακὸς, vas in quo hiſtrionum ſupellex: Polluci τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Ariſtoph. ἐν Ἀσπίσι, καλῶν πολύπουν, σωρακὸν μου σωρακῷ. Apud Suid. σωρακὸν τὸ φορμίον, i. σωρὸς. apud Heſych. σωρακὸς, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ὁ σῦκα ἐμβάλλοντα, ἡ ξυλόγραμμα.

Σωρεία, ας, ἡ, aceruus, congeries, πλῆθος, σωρός ſiue σωρὸς Suid.

Σωρείτης, ſyllogiſmus, acerualis, cauillationum congeries quædam, authoribus Chryſip. & Cicer. in Lucullo. Eius meminit Laertius variis in locis. Cicero 2. de Diuinat. Aut quemadmodum ſoriti reſiſtas? quem ſi neceſſe ſit Latino verbo, liceat aceruualem appellare: ſed nihil opus eſt. Vt enim ipſa philoſophia & multa verba Græcorum, ſic ſorites ſatis Latino ſermone tritus eſt. Et lib. 2. Academic. Et primùm quidem hoc reprehendendum, quòd captioſiſſimo genere interrogationis vtuntur: quod genus minimè in philoſophia probari ſolet, quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. σωρείτας hos vocant, qui aceruum efficiunt, vni addito grano. Vlpian. in l. Natura Digeſt. de Verb. & rer. ſignif. Natura cauillationis, quam Græci σωρείτην appellauerunt, hæc eſt: vt ab euidenter veris, per breuiſſimas mutationes diſputatio ad ea quæ euidenter falſa ſunt perducatur.

Σωρίτης, idem cum σωρὸς: factum ex σωρεῖον ſicut φονεὺς ex φονίας, inquiunt Etymolog. & Euſtath. qui etiam addunt σωρὸς cōtractum eſſe ex σωρεὺς.

Σώρευμα, ατος, τό, cumulus, aceruus.

Σώρευσις, εως, ἡ, aceruatio Plin.

Σωρεύω, ω. εύσω, ω. ευκα, cumulo, accumulo, aggrego, aceruo, coaceruo, cogo, colligo, congero aceruatim, onero, obruo. Actiu. Accuſ.

Σωρηδὸν, q. aceruatim, cumulatim, Heſych.

Σῶρος. vide per ὁ.

Σωρὸς, οῦ, ὁ, aceruus, faſcis, ſtrues lapidum, θημών, Hom. Item θημῶνα. σωρὸς πυρῶν, i. σῖτοι συνάγειν. Σωρὸς ... , Heſiod. σωροὺς, de aceruis frumenti, Plutarc. in Lycurgo. σωροὶ χρημάτων, Ariſtoph. σωρὸς ἀγαθῶν, Idem vide Eraſm. in Adagio Aceruus bonorum. Suid. τὸ παρ᾽ αὐτοῖς σωρεύς, ... σωρὸς συγκείμενος, τὸ ἱμάτια ἐπιτιθέμενα δὲ σωρὸς ἐλέγετο κατ᾽ ὄφ.

Σῶρυ, εως, τό, Sory. id qui lam putant idem eſſe cum melanteria: ſed falli eos oſtendit Dioſc. l. 5. cap. 119. Sory Plinius fieri docet ex inueterata chalcitide.

Σῶς, ῶ, ὁ ἡ, ſaluus, integer. σῶς, ὑγιής. Homer. Odyſſ. ὁ, ... σῶς ἐστὶ, &c. Plato 1. de Rep. ... Σῶς ἐστι ... μοι. Ho. Odyſſ. Vbi Volater. nunc certum mihi fatum. & alter Interpres, nunc mihi præſens inſtat exitium. vbi Σῶς, i. inſtās & certus, vt Bud. inquit. Σῶν in Neutro, incolume, Demoſt. σῶν τοῦτο, incolume hoc. Σῶν ἢ ὑγιᾶ, ſaluum ſanúmque, Thucyd.

Σωσίδια gobij piſciculi.

Σωσίοικος, qui domum ſeruat, ὁ τὸν οἶκον σώζων, domus columen, Heſych.

Σωσίπολις, tutor ciuitatis, Ariſtoph.

Σωστικὸς, qui ſeruat, vim habens ſeruandi, ſeruator, tutor. Ariſtot. de mundo, ἡ ἰσότης σωστικὴ ... ὁμονοίας, i. æqualitas tutrix eſt concordiæ.

Σῶστρα, τά, merces ſalutis, præmia liberationis & conſeruationis, qualia dari ſolent Medico pro ſanitate reſtituta, σώστρα ἢ ἰατρεῖα Polluci. Xenoph. de ſeruo fugitiuo. ... σῶστρα τούτῳ ἐπαγγέλλονται, præmia recuperandi eius gratia vt ſeruatori futura denuntient. alios exhortor. σώστρα: Item, præmium quod datur alicui, qui aliquem aut aliquid ſeruauit vt Romæ quercina corona. dari ſolebat à σώζω: cum autem fit à σῶ, id eſt, concito vel citato greſſu currere cogo, eſt lignum illud orbiculare rotæ quod radios in ſe continet. hinc ὑπώτρουσ & ἐπίσωστρα. Iliad. 1. ferramentum curuum quod ex ligno extrinſecus imponitur ne ipſum lignum deteratur continua agitatione.

Σώτειρα, ſeruatrix, liberatrix: ſic dicitur ἡ Ἀθηνᾶ, id eſt Minerua. cui ſa-

cui ſacrificabant Athenienſes, Ariſtoph. Interpr.

Σωτίθ-, ὁ, ὁ, dignus qui ſeruetur.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, ſeruator, conſeruator, vindex, ſalutaris, qui dat ſalutem, liberator, qui conſulit alienæ incolumitati, author ſalutis. Cicero 4. in Verrem, Itaque C. Verrem, non ſolùm patronum illius inſulæ, ſed etiam σωτῆρα inſcriptum vidi Syracuſis. hoc quantum eſt? ita magnum vt Latino vno verbo exprimi non poſſit. Is eſt nimirum σωτὴρ qui ſalutem dedit. Ita cognominatus eſt Antiochus rex Macedoniæ, Lucian. σωτὴρ τῆς πόλεως, ciuitatis ſeruator, Plato de Leg. In Vocatiuo ὦ σῶτερ. Ζεὺς σωτήρ, Iupiter ſeruator, Ariſtot. de mundo, & Ariſtophan. in Pluto. Inde etiam dicuntur Caſtor & Pollux σωτῆρες, quia à nautis in ſalutem inuocantur.

Σωτηρία, ας, ἡ, ſalus, ſaluatio, vt ita dicam, potius dicitur quàm ſalus, i. ſeruatio, conſeruatio, protectio, tutela, remedium, incolumitas. [illegible], Plato de Leg. vbi Ficinus, vt in gratiam reſtituat. ſic & σωτηρίας [illegible], &c. vbi idē Ficinus inquit, vbi multi ne fugiant cuſtodiuntur. Σωτηρία, receptus, reditus. Plato in Epiſtol. [illegible] σωτηρίας, in patriam reditus. [illegible] σωτηρίας, pro ſalute proque in patriam reditu, Thucyd.

Σωτήρια, τά, liberalia, hoc eſt, ſacrificia pro accepta ſalute, & idem quod [illegible]. σωτήρια [illegible], hunc diem lætabundus pro ſalute celebro, vota pro ſalute ſuſcepta hodie perſoluo: σωτήρια θύουσι αὐτῷ, ei tanquam liberatori immolant. ἔθυσε σωτήρια [illegible], Plutarchus in Galba. vbi Philelph. ſalutaria ſacrificauit, ſplendidumque epulum parauit. σωτήρια [illegible], in liquæ gratiam ſalutaria celebrant, i. quæ ad ſalutem pertinent, receſſent, Idem in Rein.

Σωτηρικόν, pretium quod pro funeris elatione datur, [illegible], Heſyc.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, ſalutifer, ſalutaris, ſaluti futurus. [illegible], com nodus, ſecundus. Sophocl. cum Genit. [illegible] σωτηρίας, et ſalutem attulerimus. [illegible]: σωτήριος, res ſalutaris, Plutarch. in Them. [illegible], ſalutaris catena. Nazian. [illegible], cap. 1. Sapient. Solomonis. [illegible], ſalutaris morbus, non [illegible], Galen. ad Glauc. Plato Epiſt. 7. [illegible], Ephororum magiſtratum conſeruatorē regij principatus [illegible], Heſyc.

Σωτήριμος, ſaluber, ſalubris, ſalutaris, ſoſpitalis, Macrobius.

Σώτειρα, &

Σῶτρα, ἡ, rotæ curuatura, ἀψίς, rotæ ligna in eius rotundatione, id eſt, [illegible], quæ radios continent: ferramenta verò quæ curuaturam ambiunt & cingunt [illegible] dicuntur. canthum etiam dicit Iuuenal. Dicitur & [illegible] ab Homero. ſcribitur & [illegible]. apud Pollucem ita corruptè ſcriptum, [illegible]. Mendoſè etiam apud Heſych. [illegible].

Σωφρονίω, τό, modeſtia.

Σωφρονέω, ῶ, σω, fut. ήσω, ſum mentis compos, ſum ſanæ mentis, reſipiſco, ſum ſanus, ſum prudens, ſum cautus. ὁ φρονῶ, rectè ac conſultè facio, ſobrius ſum, caſtus ſum, modeſtus & temperans ſum, ab inferenda iniuria tempero, temperatè & modeſtè me gero, ſanctè viuo. Neutr. abſolut. σωφρονεῖν [illegible], id eſt, [illegible], ſapienter facere. [illegible] σωφρονεῖν, ſum caſta, Euripides. [illegible], erga te ſum modeſtus, modeſtia vtor erga te, Xenoph. σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεούς, ſanè de diis ſentire, Idem lib. 1. Commen. Σωφρονεῖν & [illegible] opponuntur apud Platonem lib. 1. de Rep. [illegible]. Dicitur autem Impersonaliter [illegible] vt [illegible]. Æſchines [illegible], & vitæ temperanter actæ gratiam accepiſſe mihi videor.

Σωφρονία, ſic dicitur Daphne à Poëtis, Aphthon. vel κόρη, i. puella, quòd eſſe debeat temperans.

Σωφρόνιμος, apud Xenoph. Ageſilaum eſt pudicum & caſtum facinus.

Σωφρονίζομαι, τὸ σημειοῦμαι, Heſyc.

Σωφρονίζω, μ. ίσω, π. ικα, modeſtum & ſobrium reddo, facio ſapientem, moderor, refræno, caſtigo, emendo, compeſco, reprimo. Actiu. Accuſat. Xenop. [illegible] σωφρονίζειν, i. ad modeſtiam redigo. σωφρονίζειν, contentum ſuis modeſtè agere: cui [illegible] opponitur.

Σωφρονικός, ή, όν, probus, honeſtus, temperans, natus ad temperantiam ſiue aptus, caſtus, pudicus, ſanctus. Xenoph. [illegible], &c. σωφρονικαὶ πράξεις, temperatæ actiones, Baſil. in Epiſt. Σωφρονικοὶ vocantur, qui naturæ impulſu diſciplinaque a voluptatibus abhorrent. Ariſtotel. in 7. de moribus ad Nicomach. [illegible], Idem de ſenibus loquens Rhetor. lib. 2. [illegible].

Σωφρονικῶς, [illegible], Ariſtoph. prudenter, conſultè & cordatè, [illegible].

Σωφρόνισμα, quod adhibetur ad caſtigandum quaſi dicas caſtigamentum.

Σωφρονισμός, ὁ, ὁ, moderatio, caſtigatio.

Σωφρονιστῆρες, ῶν, geminos dentes vocat Cleanthes, qui omnium extremi naſcuntur circa vigeſimum annum, [illegible] Ariſtot. [illegible] vocauit.

Σωφρονιστήριον, q. caſtigatorium, nomen carceris, carcer correctionis.

Σωφρονιστής, ὁ, ὁ, moderator, caſtigator, cenſor, [illegible], admonitor, Heſyc. Sophroniſtæ decem Athenis in qualibet tribu legebantur, qui iuuenum mores cenſerent.

Σωφρόνως, caſtè, modeſtè, compoſitè, prudenter, ſagaciter, [illegible], probè, Ariſtop. Plat. 9. de Leg. [illegible]. Cic. 1. de Diuin. At qui ſalubri & moderato cultu atque victu, quieti ſe tradiderit. Idē Plato 1. de Rep. [illegible], ſana mente reperire. [illegible], apud Sophocl. [illegible], decenter regi.

Σωφροσύνη, ης, ἡ, temperantia, cui ἀκολασία intemperantiaque opponitur: Eſt vbi exponitur moderatio, continentia, modeſtia, grauitas, ſcientia, ſapientia, frugalitas, ſobrietas, verecundia, pudicitia, caſtimonia, caſtitas, [illegible]. Ariſtot. Rhet. lib. 1. [illegible], Temperantia virtus eſt, cuius opera moderationeque erga corporis voluptates ita affecti ſunt animo, vt lex iubet: cui opponitur intemperantia. Et tamen Eraſm. annotat magis ſobrietatem & ſanitatem mentis ſonare, quàm temperantiam, Ariſtot. lib. 6. Ethic. c. 5. dictā ait σωφροσύνην, quaſi σώζουσαν τὴν φρόνησιν. Et Socrates apud Platon. quaſi [illegible]. Σωφροσύνη opponitur μανία. Xenophon, [illegible], ſum modeſtus, Thucyd. [illegible], reſipiſcentes. [illegible], Idem vide Σώφρων. Σωφροσύνη, hæc virtus interdum complectitur omneis virtutes, quæ in actione conſiſtunt, & morales vocantur. ita, vt cætera virtutum genera ex hac tāquam ex vno fonte deriuentur. Patet igitur latius hoc nomen, & l. 6. Ethicorum ab Ariſtotele ſumitur pro conſeruatione prudentiæ, quia moderatur voluptatibus, doloribúſque, à quibus labefactatur benè agendi principium, à quibus euertuntur opiniones eorum, quæ cadunt in actionem. Streb. Σωφροσύνη, prudentia. Odyſſ. ψ. [illegible].

Σώφρων, ονος, ὁ, moderatus, modeſtus & temperans, conſtans, continens Cic. Interp. Tuſc. 4. ſobrius, [illegible], Heſ. prudēs, ſapiens, caſtus, pudicus, mediocris, bene moratus, grauis & honeſtus, circumſpectus, prouidus, conſultus, qui moderatè viuit, ſanctus, probus, bonus, [illegible]. Cic. Tuſc. 3. temperans, quem Græci σώφρονα appellant, eámq; virtutem σωφροσύνην vocant: vbi tum moderationē, tum modeſtiam vertit: dubitatque rectè ne frugalitas dici poſſit. huic opponuntur [illegible] & [illegible]. Sophocl. [illegible]. Plat. Epiſt. 7. [illegible], victum temperatum imitari. [illegible], Idem in 1. de Legib. [illegible], mores probi, Æſchin. [illegible], Xenoph. [illegible], modeſti. [illegible], Demoſt. σώφρονα ἔργα, honeſta opera. Ariſtoph.

Σωφρονισμός, ὁ, ὁ, moderatio, caſtigatio.

Σωχέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, tero.

Σώχω, [illegible], Int. Nic. in Ther. vtitur & Herodot. [illegible].

Σώω, pro σώζω, ſeruo, abſcondo, [illegible]. Apoll. 2. Arg. [illegible], dicebant ſe ab inferis ſeruatos eſſe & ereptos. Ibid. [illegible], i. tranſuehebātur & tranſmittebant regionem Tibarenida.

T

T Literæ figura, cuius nomen ταῦ ab Hebræis mutuò ſumptum eſt. De hac multa ſcitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. capit. 8. Et apud Eraſmum in Adagio, Θ præfigere.

Τά, id eſt ταῦτα, hæc, & ἀναφορικῶς, id eſt relatiuè, quæ, ea quæ, ἅ τινα, ἃ ταῦτα: vt in Iliade, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. & Hom. Odyſſ. ξ, αὐτὰρ ἐγὼ τὰ φίλ' ἔσκε, τά τοι θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν. vbi τὰ priori loco, ea ſignificat, ſecundo, quæ. contrà Iliad. α, ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται: Τὰ priori loco, i. ἅ τινα, ſecundo ταῦτα. Dorienſes teſte Corintho, τὰ pro τί dicunt nonnunquam.

Τἆλλα, alioqui.

Τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, in rebus gerendis contra Athenienſes, Thucydides.

Τάδε, hæc, pro ταῦτα. ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, vel ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citrà & vltrà dicunt. τάδε τοῦ πολέμου, de bello autem, &c. Thucydides. ἐκ τῶνδε, horum, ex hac forma. τὰ δὲ νῦν, nunc verò, Idem ibidem. τὰ δὲ πολλά, αὐτὸ τοῦτό ἐστι πολύ, Thucydides.

Τὰ δὲ καὶ τὰ δέ: vel τὸ καὶ τό: & τὰ καὶ τά, dicunt Græci ſermonis conſuetudine, vbi exempla alicuius rei incerta atque indefinita proponunt, vt vulgò dicimus *cela & cela*, id eſt hoc & hoc. Ariſtoteles Rhetoricor. libro ſecundo, de fallaci concluſione, Οὐκ ἄρα τὸ καὶ τό, ἀνάγκη ἄρα τὸ καὶ τό. quod fit ſermonis compendio. Idem libro tertio. Ἐρωτᾶν γὰρ διαλεχθέντα ἐκεῖνα τὰ δὲ καὶ τὰ δέ, καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, &c. Rurſus libro tertio, Τὸ δὲ ὥσπερ τὸ καὶ τό, ὑπερβολὴ τῷ λέξει διαφέρουσα. Et infra de Gorgia, τὰ καὶ τὰ ποιεῖ. Cicero hoc imitatur in primo lib. de Inuent. Nam, inquit, ſi legis ſcriptor exiſtat, & quærat à vobis, quid dubitetis, quid poſſitis dicere, cùm vobis hoc & hoc ſit demonſtratum? Et paulò infra, Quidnam amplius deſideratis iudices, cùm vobis hoc, & hoc planum factum ſit? Quintil. in 6. de Concluſione, Licet & dubitare nunquid & nos fugerit, & quid reſponſurus ſit aduerſarius his & his. Et pòſt, Et meritò, cùm ſciret hæc & hæc, Plato 6. de Legib. cùm incertas perſonas ſignificare vellet, καὶ ἀνάγκη πειθόμενον ἀδυνατεῖν τὸν καὶ τόν, βέλτιον ποιεῖν. Demoſthen. contra Midiam, τί δ' εἰ τὰ καὶ τὰ πεπονθὼς ὁ δεῖνα, ἐκ ἐλάμβανε δίκην παρ' αὐτοῦ.

Τὰ δυνατά, pro viribus, pro virili.

Τὰ καὶ τά, vide Τάδε καὶ τάδε.

Ταμά, pro τὰ ἐμά, res meæ, mea ratio, quantum ad res meas attinet. Syneſ. ἔχουσι τοῦτον ὡς ἔχει ταμά.

Τὰ ἐκ τῶν νόμων, quæ leges litigatoribus indulgent, Demoſt.

Τὰ ἐν μέρει, pro τὰ καθ' ἕκαστα: Et τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, ſingularia.

Τὰ ἐν ποσί, in medio poſita, præſentia: quæ ante pedes etiam Latinis dicuntur.

Τἀπίχειρα, merces, ἀμοιβή.

Τὰ ἕτερα, idem quod θάτερα, vel ἐπὶ τὰ ἕτερα, αὐτὸ τοῦ ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, in diuerſum, in alteram partem.

Τὰ ἐκ Παυσανίου, i. Pauſanias, Thucyd.

Τὰ κάτω, inferiora, quæ ſub cælo ſunt.

Τὰ μὲν, & τὰ δέ, ſæpe Aduerbialiter ponuntur pro partim & partim, ſicut τὸ μὲν ... τὸ δέ, & τοῦτο μὲν ... τοῦτο δέ. Xenoph. τὰ μὲν ἔργῳ ἐξ ... τὰ δὲ καὶ διαλεγόμενος, &c. Sic Plutarch. καὶ διαλεχθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας, τὰ μὲν ἐπέπληξεν ἀβουλίαν αὐτῶν καὶ μαλακίαν, τὰ δὲ παρεθάρρυνε καὶ παρεκάλει, ſua oratione partim ciuium amentiam ſegnitiémque obiurgauit, partim incitauit atque adhortatus eſt. Τὰ μέν, τὰ δέ, partim quidem, partim verò, Plato de Legib. & Ariſtoteles in Rhetoricor. τὰ μὲν αὐτῶν αὐτὸς ἔχε, τὰ δὲ ἐμοὶ ἔα ἔχειν, partim quidem earum tibi habe, partem verò mihi permitte.

Τὰ νῦν δή, nunc.

Τὰ ἐπὶ ταῖς ναυσί, naues, Thuc. τὰ περὶ πόλιν, Demoſth.

Τὰ πλεῖστα, plurima, in plurimis, plerumque, vt plurimum.

Τὰ πολέμου, rationes belli.

Τὰ πολλά, in multis, per eclipſin τοῦ κατά. Id Gel. lib. 7. cap. 2. imitatur: Ceſelli, hominis hercle pleraque haud indigentis. Capitur etiam Aduerbij vice pro frequenter, ſæpenumero, plerũque. Plato. τὰ πολλὰ ἀβλαβῆ ἐστὶ καὶ λύειν χρῆναι. legitur & τὰ πολλὰ coniunctim.

Τὰ περὶ τί. Demoſth. χειρόνως ἄνευ τινὸς ἀγαθοῦ αὐτοῦ τὰ περὶ τί, καὶ ἐπ' ἀτυχίᾳ. Hic abundat καὶ περιττεύει τὸ τά.

Τὰ πρῶτα, primùm, in primis, & primas tenens partes, ſummus. Lucianus in Timone, καὶ πλούτει αὖθις, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, rurſus diteſce, & Athenienſium princeps eſto. χαίρετω δὲ τὰ πρῶτα.

Τὰ τί ἄλλα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτό γε, hoc eſt, ſi nihil aliud, ſaltem: vel, quum ob alia, tum propter hoc. Lucian. ἀλλ' ὅμως ... τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι ... Xenoph. in Sympoſ. τὰ τε ἄλλα ... τοῦ πλείστου, καὶ ὅτι, &c.

Τὰ τῆς διανοίας, i. διάνοια. τὰ τῆς ψυχῆς, quæ ſunt animæ propria, Plato de Leg. τὰ τῶν νόμων, Demoſth. Τὰ τῶν ἐκκλησιῶν, id eſt, αἱ ἐκκλησίαι, Idem.

Τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ ὄντα, facultates.

Ταβαῖτας vocat Athen. lib. 11. è ligno pocula, ξύλινα ποτήρια.

Ταβύρτης, panis genus. Sopater apud Athen. l. 3. ταβαίτας δ' ἄρτους ... πλακοῦντας.

Ταβελλίων, ωνος, ὁ, ſcriba ciuitatis, à ſecretis ſiue conſiliis, ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια, Suid.

Ταβέρνιον, τό, caupona, vel potius cauponula, diuerſorium, καπηλεῖον, Suid.

Ταβιτί, Tabiti dicitur Veſta Scythicè, Herodot. l. 4.

Τάβλα, tabula in qua luditur teſſeris, in Epigr. & apud Suid. ὁ ταβλιστής verbumque

Ταβλίζειν, tabulis ludere, quod facere prohibentur epiſcopi quadam Iuſtiniani conſtitutione.

Τἀγαθόν, τό, i. τὸ ἀγαθόν, bonum, & aliquando ſummum bonum apud Ariſtot. & Plat. in Philebo, i. τὸ αὐτοαγαθόν.

Ταγεῖος, ου, ὁ, ſubiectus, ſubditus, qui iuſſus aliquid facit, Heſychius.

Τάγγη, ἡ, Palladio rancor. Alexand. Aphrod. libro ſecundo, Problemat. τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ἀναφέρει, id eſt, fiunt rancida Inde

Ταγγίζω,ranceſco, rancidus fio. Nam ταγγόν, i. rancidum. Apud Aetium l. 8. c. 2. κάρυον ταγγίσαν, nux peruetus, rancida atque oleoſa, quod κάρυον ἐλαιηρὸν dixerat Galen. libr. 5. τῶν κατὰ τόπους cap. 1. Plinius vocat lib. 23. cap. 8. nuces peruetere. Paulus Ægineta lib. 7. τὰ κάρυα ταγγὰ διὰ παλαιότητα γενόμενα ἔχουσι τὴν ἀεὶ τὸ δριμὺ δύναμιν. fit autem & oleum ipſum ταγγόν, i. rācidum, de cuius cura Conſtantinus Cæſar γεωπ. l. 9. c. 22. vide Τάγγη.

Ταγγός, in Ταγγίζω.

Ταγεία, ας, vel Ταγή, ῆς, ἡ, imperium, principatus, munus regium, commeatus, comparatio rerum ad vitam neceſſariarum. Significatur peculiariter hoc nomine ſummus principatus & ducatus in Theſſalia. Pro præfectura, i. στρατηγία, Ariſtotel. in OEcon. vide Ταγός. &

Ταγεύω, hunc magiſtratum adminiſtro. Xenoph. ἐν Ἑλληνικοῖς, ἐταγεύομεν ἐπιχώριοι.

Τάγηνίας, panes quidam qui & ἐγκρυφίαι dicuntur: bellaria, in ſartagine cocta ex adipe humido & caſeo & melle & vua paſſa, Etym. Pollux apud Athen. l. 14. ταγηνίας καὶ ταγηνίτας, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος.

Ταγηνιστός, ή, όν, in ſartagine coctus. idem cum τηγανιστὸς apud Athenæum.

Ταγηνίτης, vide Ταγηνίας.

Τάγηνον, ου, τό, ſartago, τήγανον. Dicitur etiam

Ταγηνοστρέπτης pro eodem apud Pollucem.

Τάγιος, ου, ὁ, parcus, φειδωλός.

Ταγχός, ου, ὁ, præco, celer, acutus, Heſyc.

Τάγμα, ατος, τό, ordo, acies, contubernium, agmen, turma, legio, λεγεών, cohors, certa penſio & conſtituta. Ariſtot. 2. Oecon. ἐκέλευσε τὴν ... χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀναθεῖναι ἐν τῷ ἱερῷ, id eſt, res quaſdam certas & definitas in templo dicare. Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων, cohortem præſidij diurni agens, Plutarchus in Camillo. Τάγματα, κατάλογοι, numeri, Bud. in Epiſt. poſter.

Ταγματάρχης, qui præeſt cohorti aut agmini.

Ταγματικοὶ ἵπποι, equi qui agmen exercitus ſequuntur ad conuehenda impedimenta.

Ταγός, οῦ, ὁ, dux, præfectus, ἀρχηγός, ἡγεμών. Et ſummus magiſtratus in Theſſalia. vide Ταγεία. vtitur Xenoph. ἐν Ἑλληνικοῖς.

Τᾷδε, hac, ita, ὧδε.

Ταδί, pro ταῦτα, Ariſtoph.

Τάζω, ύσω, ... extendo.

Ταθείς, protenſus, à τείνω.

Ταί, articulus pro αἱ. vnde ταίγε, i. αὗται, hæ. Poet. ταὶ δὲ γυναῖκες, ἀιδ ..., Apol. Rhod. ταὶ τρισσαί, tres, i. αἱ, in Epigr.

Ταινία, vitta, corona, ταινία.

Ταίναρος, ου, ὁ, Tænarus promontorium Laconiæ. Ariſtophan. fingit eſſe apud inferos, in Ranis.

Ταινία, faſcia, tænia, vittarum extremitas, redimiculum quod pẽdet è

det è corona regia. Virgil. l. 7. -fit longæ tænia vittæ. Lucian. de Alexand. διαδεδεμένος ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλήν. Accipitur & pro tota vitta & corona, mitra, zona. ταινίαις καὶ στεφάνοις ἀνέδουν αὐτὸν, vittis & coronis eum exornabant, Plutarc. in Pericle. Tæniæ, id eſt vittæ quibus crines ligantur, inquit Hieron. in cap. 4. Eſaiæ. Ταινία etiam à tæniæ ſiue faſciæ, in longitudine ſimilitudine, vocatur arenę ex colluuie agger καὶ τὸ χῶμα: ſiue etiã cautes ſcrupuloſæ in longũmque porrectæ quæ ſub aquis latent, vt quæ ſaxa procurrentia dicit Virgil. & cautes concurrentes Ouid. Apud Strabonem, ταινία τις ὕφαλος. Dicuntur etiam ταινίαι à Latinis tæniæ, puluini, dorſa, & vulgò *dos d'aſne*. Polybius, ταινία ἐστι συνεχὴς ... [illegible] ... Plinius lib. 3. in præf. Nec profunda altitudo miraculum minuit: frequentes quippe tæniæ candicantis vadi carinas territant. Virgil. Æneid. 1.

Dorſum immane mari ſummo. Idem in 10,

Nanque inflicta vadis dorſo dum pendet iniquo.

Dorſum, inquit Seruius, durior arena, quæ remeantibus fluctibus & euntibus dẽſatur, & in modum ſaxi indureſcit, quod à nautis puluinus dicitur. Ταινίαι, vermes longi inſtar tæniarum, qui vt ἕλμινθες στρογγύλαι, i. vermes teretes, vel vt ἀσκαρίδες interaneorum etiam animalia, in corpore naſcuntur. Dicuntur & ἕλμινθες πλατεῖαι, καὶ κειρίαι, quòd lati inſtar inſtitæ. tænias vocat Plinius lib. 11. cap. 33. & lib. 27. cap. 9. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν lib. 12. cap. 27. ... [illegible] ... ἕλμινθας καὶ ταινίας ἐξάγει, lumbricos & tænias exigit naſturtij ſemen. Ταινία etiam dicitur cingulum, i. ζώνη, ... καὶ θώραξ, Heſych. quod dependet in nauis erecto ligno quod columellæ ſiue ſtelæ ſpeciem habet & στήλη dicitur. Pollux lib. 1. ... [illegible] ... ταινία ὀνομάζεται. Ταινία pro faſcia pectorali, qua in mammillari vtuntur mulieres ad mãmas coercẽdas, vnde ταινίδιον, i. faſciola Ciceroni. Idem Pollux, τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὀνομάζει (faſciam pectoralem Martialis) καὶ ταινίδιον. Ταινία, piſcis quem etiam tæniam vocat Plin. lib. 32. cap. 7. Meminit Athen. lib. ζ. Ariſtotel. hiſtor. lib. 2.

Ταινίδιον. vide Ταινία.

Ταινίον, Atticè, ... pectorale, torques, monile, περιτραχήλιον, Etymol.

Ταινιόπωλις, mulier quæ faſcias vendit. Athenæus libro ζ, ταινιόπωλις, ... [illegible]

Ταινιόω, ῶ, ώσω, corono. στεφανόω, ligo, Actiu. Syneſ. in Epiſt. ... [illegible] ..., debet enim ſequenti ſeptimana redimiri & faſciis ornari. Apud Ariſtoph. in Concion. vetulę ait adoleſcens, καὶ ταινιοῦμαι, i. στεφανοῦμαι ὡς οἱ νεκροί.

Ταῖσι, pro τὰ ἐκεῖ, loca illa, Thucyd.

Τακείς, έντος, liquatus, liquefactus, τακτὸς, κατεψυγμένος, ...

Τακερός, ά, όν, colliquans. τακερὸς ἔρως apud Anacr. quòd ad tabem perducat amor, & depaſcatur medullas. τακεροί, ... κατεψυγμένοι, liquati, exucci, id eſt caduci, vieti, Lucianus de ſenibus. τακερὰ σάρξ, apud Plutarc. caro tenella & mollicula, itaque macerata, vt in ore quaſi liqueſcere & diffluere videatur. Galen. libro primo ad Glaucon. de carne porculorum danda ægrotis. Τακερὰ ὄμματα, in Epigram. id eſt, oculis liquefacientibus & tabefacientibus, ſcilicet alios. Dicitur & Τακερός.

Τακερόω, ῶ, idem cum τήκω, ſeu τακερὸν reddo. vnde τακερωθῇ, eliqueſcat, Dioſc. l. 5. cap. 94. καθεψοῦνται δὲ μετ' ἐλαίου μέχρι τακερωθῇ, &c. decocta in oleo vſque dum liqueſcat, Ruellius: flacceſcat, Marcel. lib. 4 Dioſc. c. 280.

Ταχῇ, liqueſcat.

Τακερός, tabidus, flaccidus, tener, diſtabeſcens, eliqueſcens, τακερός, mollitus, liquatus, liquidus, Dioſc. lib. 1. c. 145. Bud. tamen corrigit ... dicuntur carnes coctura & vi ignis teneriores effectæ.

Τακήσομαι, tabeſcam, reſoluar.

Τακτικά, quæ in ordine veniunt, Xenoph.

Τακτικός, ή, όν, ordinarius, militaris, peritus rei militaris, ſtruendæ aciei peritus, qui imperat. τάξις autem propriè ad exercitum pertinet. Vnde τακτικά, quæ ad rem militarem pertinẽt. τὰ τακτικὰ διδάσκειν, ſcientiam militarem docere. Xenoph. τακτικῶν ἔμπειρος, inſtruendæ aciei gnarus, Lucia. ſic Bud. in Epiſt. poſt. τακτικαὶ κινήσεις, ordinati motus, Nazan. in Orat. οἱ τακτικοὶ ἀριθμοί, militares numeri, Xenoph. διέξοδοι τακτικαί, ordinationes acierum, Plato de Legib. τακτικὸς γέγονα, ſtruendæ aciei ſum peritus, Philoſtr. in Heroic.

Τακτικῶς, militariter ordine inſtructo, vt in acie fieri ſolet. Suid. στρατηγικῶς.

Τακτός, ή, όν, ordinatus, ordinem tenens, ..., diſtinctus, certus,

ὡρισμένος, ſtatutus, conſtitutus. τακτὸν ... χρόνον, Ariſtides.

Ταλαΐδες, αἱ, paſtilli ex adipe conciſo minutim, adiectis ſale pulueribus aromatibúſque. Heſyc. ... [illegible] ... Sic verò ſcriptum apud Pollucẽ, ... [illegible] ... voca:i à Cratete Comico quidam volunt, cùm ait ἐν Θηρίοις, ... [illegible]

Τάλα, magnum, μέγα. Heſyc.

Ταλάβρος, ου, ὁ, denſus.

Ταλαεργός, οῦ, ὁ, operum patiens, τλητικός, φερέπονος, laborem tolerans, operi patienter incumbens, ..., ... : mulorum epitheton eſt: vide prouerbium, Muli Mariani.

Ταλαίπωρα, ας, ἡ, miſeria. Ariſtoph. in Pluto, τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, me miſeram contumeliæ cauſa.

Ταλαιπείριος, ου, ὁ, ταλαίπωρος, Odyſſ. ί.

Ταλαιπωρέομαι, &

Ταλαιπωρέω pro eodem, id eſt laboro, labores fero, πονῶ, μοχθῶ, fatigor, vexor, affligor, accipio cladem, fero ærumnas, ſum ærumnoſus, miſer ſio, κακῶς ἔχω, mecum miſerè agitur, perduro in malis. Gregorius, ... ταλαιπωρεῖν. Thucydides. τεταλαιπωρηκώς. ταλαιπωρεῖ ὑπὸ χειμῶνος, hyemo vexatur, Thucydides. ταλαιπωροῦσι ... αὐτοῖς, ibi laborant, Idem ... ταλαιπωρεῖν recuſo ærumnas, Idem. ... Demoſt. ... ταλαιπωρήσοντας, eos qui miſerè non ſint victuri, Plato ſecundo de Republica. Xenophon, ... ταλαιπωρεῖ, &c. i. πονεῖ, qui agit in ærumna, Thucyd. τεταλαιπωρημένος τραύμασι, fatiſcens & exhauſtus vulneribus. Ταλαιπωρῶ tranſitiuè pro miſerum facio, fatigo, vexo, crucio. Iſocrat. τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, nos accidit & afflixit.

Ταλαιπωρηθείς, έντος, ὁ, feſſus.

Ταλαιπώρημα, calamitas, Phalar.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miſeria, ærumna, afflictio, μοχθηρία, vexatio, labores, calamitas, cruciatus, Thucyd.

Ταλαίπωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tolerans, ærumnoſus, δύστηνος, τλητικός. Ariſtophan. ... τὸ ταλαίπωρον dixit pro pertinacia, conſtantia & laboris tolerãtia. ... [illegible] ... Commen. & ... [illegible]

Ταλαιπώρως, difficulter, aſperrimè, cum penuria & labore, ærumnoſè, miſerè.

Ταλάφρων, ονος, idem quod ταλαπενθής, ταλασίφρων & ταλάφρων. Sophocl. ... i. ἄθλια.

Ταλακάρδιος, qui multa ſuſtinet animo. Heſiod. de Hercule, διὸς ταλακάρδιος υἱός, i. magnanimus.

Τάλας, αινα, αν, miſerum. Itemq́ in Vocatiuo τάλαν generis maſculini. Ariſtoph. ὦ τάλαν, ô miſer, heu te miſerum. τάλαν interdũ ..., vbi mulier alloquitur mulierem.

Ταλανίζω, μ. ίσω, π. ικα, miſereor, miſerum puto, defleo, lugeo. Neutrum, Accuſat. Suid. ... [illegible] ... ταλανιζομένη αὐτοῖς. Chryſoſt.

Ταλαντιαῖος, vel

Ταλαντιαῖος, vt apud Ioſeph. ... ταλαντιαῖοι λίθοι μέγεθος. Interpr. lapides ingentes. Ego verò vt apud Vitruu. lapides talenti ponderis, id eſt, ſexaginta pondo, vt & cap. 16. Apocalyp. ταλαντιαία χάλαζα, id eſt, grando talenti pondo. Nonius ex Siſenna talentarias baliſtas dixit, quæ lapides talenti pondo iacularentur. Erat autem talentum ſiue numarium ſiue ponderale ſexcentarum minarum, id eſt, ſexcentarum drachmarum pondo. Agricola. Sic verò etiam dicitur quicquid ingentis ponderis, aut quod inſignem habet magnitudinem, quo modo Æſchylus apud Pollucem dixit, ... ταλαντιαῖα. vide Ταλαντιαῖος.

Ταλάντατος, η, ὁ, miſerrimus. Ariſtoph. in Pluto, ... ταλάντατε, &c. Idem ibidem, ταλάντατ' ἀνδρῶν ... ſſime virorum, non timebas Deum? ... Idem.

Ταλαντεύω, ζυγῶ, appendo, libro, Etym. vide Ταλαντεύω.

Ταλαίτερος, α, ον, miſerior.

Ταλαντεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Ταλαντεύω, τὸ ταλαντίζω, libro, pondero, appendo, ζυγῶ καὶ σταθμίζω: ἀπὸ τὸ τάλαντον, i. libra. Dicitur etiam Ταλαντεύω. Lucianus, Ἐγὼ μὲν γὰρ ... [illegible] ... ταλαντεύομαι, i. libror æquali examine lancium: in neutram partem propenſus ſum, vt libra in examine ſtans & æquilibrio. Alciphron Accuſatiuo iunxit, pro in æquilibrio tenere, ... [illegible] ... ταλαντεύει ... lancem mode-

ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρειν, hinc velut ex ærario proferre, Iſocrat. ταμιεῖον μὲν ἀπέδειξε τὸ τοῦ Κρόνου ναόν, ærarium Saturni ædem conſtituit, Plutarch. in Publ. Lucæ capite 12. οἷς οὐκ ἔστι ταμιεῖον οὐδὲ ἀποθήκη, cella, neque horreum.

Ταμιευτικός, ὁ, parcus, & qui recondere nouit in futurum. ταμιευτικὸς νόμος, quæſtoria lex, Plut. in Pub. ταμιευτικὴ ἐξουσία, quæſtoria poteſtas.

Ταμιεύομαι, &

Ταμιεύω, μελ. σω, π. κα, ſum quæſtor, quæſturam gero, exerceo officium quæſtoris, ἐπιμελοῦμαι τῶν χρημάτων, ταμίας εἰμί, διοικῶ ἢ ἐπιτροπεύω. Demoſthenes, πρὸς Τιμόθεον, ταμιεύοντα τῆς παράλου, quæſturam gerens. Alibi, ἐπειδὴ ἐταμίευεν βούλεσθαι τῷ ταμιεύειν. Ταμιεύω, ἢ ταμιεύομαι, aſſeruo, θησαυρίζομαι, conſeruo, repono, ſepono, condo, recondo, in futurum tempus reiicio, parcius diſpenſo, colligo & in repoſitorio reſeruo. Lyſias contra Nicomach. εἰς τούτου δὲ ἐπιτρέψομεν ὥστε ἐκ τῶν τούτου χειρῶν ταμιευόμεθα τοὺς νόμους, huius manu leges ſcriptas in ſcriniis condidimus. Syneſius tranſlatè dixit in epiſtola ad Theotimum, ποιητικῷ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκεν ταμιεῦσαι τὴν ἀλήθειαν, &c. Alcidam. Lucianus, εἰς τὴν αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ ἥδιστον, in craſtinum recondere odium, &c. Ταμιεύω τὸ ἀργύριον, recondo pecuniam, idem. ταμιεύσαιντο σοι τὸ στέφανον θεοί, vtinam palmam tibi dij reſeruent, Gaza de Senect. Ταμιεύω ἢ ταμιεύομαι, differo, reſeruo. Baſilius Euſtath. ἐμοὶ δὲ χάριν, διδόντι μὲν τὰ ἀγαθὰ τοῦ θεοῦ, χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ καὶ ἀναβαλλομένῳ, reſeruanti atque differenti. Nazanzenus de differentibus baptiſma, ἐπειδὰν τὸν σώματι μὲν παρακμάσωσιν, ψυχῆς δὲ καιρὸν ταμιεύσασθαι, i. in tẽpus mortis differre.

Ταμίης, ου, ὁ, idem quod ταμίας. Homerus Iliad τ, tranſlatè dixit, Ζεύς, ὅς τ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, belli diſpenſator.

Ταμιοῦχος, ου, ὁ, ταμίας.

Τάμισος, ου, ὁ, coagulum, ὀπὸς, πυτία, Nicander in Theriacis: vtitur & Hippocrat. apud Theocritum Idyl. 7. ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμα ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον, quidam expon. pellem recens coagulum redolentem ſed aliis hic loqui videtur de pelle recens hirco detracta quæ recentem adhuc ſectionem redoleat, vt τάμισος à τάμνω deducatur.

Τάμνω, ἀντὶ τοῦ τέμνω ὁ μέλλων, υ. ταμοῦμαι, π. τέτμηκα, ἀο. β. ἔταμον, incido, diſtribuo, diuido, excido, ſeco, vaſto, πορθαίνω, θύω, ὅρκους ποιῶ, Etymolog. Actiu. Accuſatiu. Homerus Odyſſ. ξ, τάμνεν δίφρον βόειον. τάμνειν ὅρκια, percutere fœdera, id eſt, ποιεῖν. Idem Iliad. γ, ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, id eſt, ποιήσωμεν. ὁ δὲ δὴ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ταμνεῖν γῆν, apud Herodotum, id eſt, agrum depopulari. τάμνομαι pro τέμνω, Hom. Od. ο, αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Pro caſtrare, Heſiod. ἀπὸ δ᾽ ἄρσενα τάμνειν.

Τάν, vocantis eſt, amice, tu, vt ὦ τάν.

Τᾶς pro τῆς, Doricè. τᾶς αὐτῶν ἔχοντες, ſuum territorium obtinẽtes, Thucyd. ἢ τᾶς, ἢ ἐπὶ τᾶς, i. ἢ τὴν ἀσπίδα, ἢ μετ᾽ αὐτῆς ἀναμένειν, de Lacedæmoniis pueris. vide Interp. Thucy.

Τᾶς, pro ταῖς, in Epig. ταῖς εἴδεσι, in ſpeciebus.

Ταγηνίας, ου, ὁ, vas æreum in quo condiebant carnes.

Ταναήκης, εος, ὁ ἢ ἡ, acutam habens aciem, aut longum manubrium, ὀξυάκης, ἢ τεταμένην ἔχων τὴν ἀκμήν, τουτέστιν ἀποτεταμένην τὴν ἀκήν. Homer. Iliad. η, Εἰ μὴ κεν ἐμὲ αὐτὸς ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ, longo ferro, protenſo à τανύω per συγκοπήν.

Ταναμύκου βοός, in Epig. intenſe & vehementer mugientis, à ταναμυκᾶν, i. mugitus ſuos longè prætendens.

Ταναόδειρος, ου, ἢ ταναότραχηλος, collo protenſo ac longo. Ariſt. in Auib. οὐδ᾽ ἡ δρυκολάπτης οὐδὲ ταναόδειρος.

Ταναός, ὁ, ἡ, extẽſus, porrectus, longus, acutus, aſper: ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος τετάσθαι. ταναὰς δρῦς, patulæ quercus, in Epigr. ταναοῦ γήρως, prouectæ ætatis, ibid.

Ταναύπους, οδος, recto pede ſtans, & protentis diuaricatiſque pedibus incedens, Heſych.

Ταναυφῆ, τά, ſubtiliter contexta, λεπτὰ φῦ Suid.

Τανάγρα, ἡ, ligneum inſtrumentum, in quo baiuli onera imponunt. potius τά Ἄρα.

Τανάχαλκος, ſolido ære conſtans, firmus, πολύχαλκος Suid.

Τανίαι, αἱ, per tecta tigna, quæ ſimpliciter tigna dicuntur, vt δοκοί, trabes. tigna in directum porriguntur ſæpius, trabes, vt & tranſtra in tranſuerſum. Theophraſtus de abietibus Cranix loquens, libro hiſtor. plantar. 4. capite primo, ἄγει πρὸς τὰς ναυπηγίας χρῶνται, καὶ τὰς οἰκοδομίας (nempe χρῶνται· καὶ γὰρ δοκοὶ (lege δοκοὶ) ἐρέλκεται, ἢ τανίαι, ἢ κεραίαι, leg. κεραῖαι) αἱ ἐκ τούτων, ὁ δὲ ἐστὶ τῆς ἀλλῆς διαφέρουσι, i. trabes pulcherrimæ, & tigna. Gaza tranſiliit.

Τανηλεγὴς θάνατος, mors longum ſomnum afferens ἀπὸ τοῦ μακρὸν παρέχειν τὸ λέξασθαι, inquit Euſtath. Heſych. aliam expoſitionẽ adfert τὸ τανηλεγὴς θάνατος, hoc eſt, ὁ ἐπὶ τεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγεινά.

Τανθαλύζω, tremo, palpito, σπαίρω. Infrà Τανθαλίζω.

Ταν θυγατρὶ ἐμμὶ apud Theopomp. citante Polluce, ἐν κατηγορήματι τῶν ἀπὸ τινὸς, οἷς ἔθος τῆς κοιλίας ἀναμέξασθαι, fortè ταν θυγατρί.

Ταῖδφλέω, i. τὴν ἀμφιλύειν.

Ταινίας, ο, plaga, regio, tractus terrarum.

Ταλάδρυος, ὁ, tremorem artuum inducens.

Ταλαλίζω, ad terram recello, vacillo: concutio, percutio. Anacreon in Melamphylo, ἀνάστα χλωρὰ τ᾽ ἐλαίας τανταλίζει, id eſt, percutit. Sophocles in Antigone, ἀντίτυπα δ᾽ ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθείς, concuſſus & ad terram recellens, διασεισθείς, ὃ εἴρηται τυπτὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, Interpr. apud Heſychium ταντάλιζεται, διασαλεύεται.

Τανύγλωσσος, ου, ὁ, habens linguam extenſam, in longam vocem producens, πλατύγλωσσος. Apud Homer. Odyſſ. ε, epitheton cornicum, τανύγλωσσοί τε κορῶναι. Volaterranus vertit ſubi garrula cornix.

Τανυγλώχιν, ινος, ὁ, extenſos habens angulos, & cuſpides acutas habens. Iliad. θ, Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς, id eſt, μακρὰς ἢ ὀξείας γωνίας ἔχοντας, quod eſt ἀκίδας.

Τανυήκης, εος, ὁ ἢ ἡ, longè acutus, extenſus in acutum, extenſiuus ταναήκης.

Τανύθριξ, τὸ τανύτριχος, qui promiſſo eſt capillo, aut etiam tenui, qui horridos & ſetarum inſtar arrectos habet pilos qui eſt rigentibus pilis, qualis capra. τανύτριχα αἶγα, protentos pilos habentem capram, Heſiod.

Τανύομαι, tendor, extendor, diſtendor. Homerus Iliad. ρ, de pelle bouis loquens, τάνυται δέ τε πᾶσα διαμπερές, id eſt, diſtenditur ſeu extenditur in longum: ſolent enim pelles largo vnguine imbutæ facile diſtendi, ſi trahantur.

Τανυμήκης, in longum protenſus: In Epigrammat. τανυμήκεις ἵσταται.

Τανῦν, nunc, in præſentia, ἐκ τῶν παρόντων ἐς τὰ νῦν τανῦν τεκμαιρόμενος, ex præteritis quæ nunc adſunt coniiciens. Plutarchus in Solone, εἰς τανῦν. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite primo. Plato ſexto de Republic. τί γε δικαιοῦντος, τανῦν ἐμοί, id eſt, ἐν τῷ νῦν παρόντι. Pro quo dicitur etiam, τανῦν δή, & τανῦν ἔχει: quæ ornatus gratia ponuntur numeri: ſicque inter παρέλκοντα.

Τανύοντο, extendebantur.

Τανύπεπλος, ου, ὁ ἢ ἡ, habens longam veſtem, τανύπεπλος ἐλεύθ, ἀπὸ τοῦ τεταμένον πέπλον ἔχουσα, apud Hom. Il. ζ, & πλακοῦς τανύπεπλος, placenta intumeſcens, apud eundem.

Τανύπλευρος, amplus, qui eſt lateribus patulis; habens longa latera, in Epig.

Τανυπλόκαμος, ὁ, ὁ, capillos longos habens, Nonn.

Τανύπους, ὁ ἢ ἡ, extendens pedes, longis pedibus, latis paſsib. incedens, velox. epitheton Furiarum apud Soph. in Aiace, vbi, σεμνὰς Ἐρινῦς, τανύποδας.

Τανύπρωρος, circa frontem & faciem extenſus. τὰς κρήδεμνα ſic vocat Heſych. διὰ τὸ πρὸ τοῦ προσώπου ἐκτείνεσθαι, quod faciei obtendantur.

Τανύπτερος, ου, ὁ, habens extenſas alas, patentibus alis volans, τανυσίπτερος. Heſiod. κίρκος ὠκὺς τανύπτερος.

Τανυπτέρυξ, υγος, idem. τανυπτέρυγες, præpetes apud Homerum, οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι, præpetibus volucribus. Vide Gell. li. 6. cap. 6.

Τανύριζος, ου, ὁ ἢ ἡ, radices extendens. Heſiodus, αἰγείροισι τανυρρίζοις.

Τανυσθείς, εῖσα, ὁ, extenſus.

Τανυσίπτερος, idem quod τανύπτερος, auium epitheton apud Homerum Odyſſ. ε, ἔνθα τε ὄρνιθες τανυσίπτεροι, Didym. ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτεταμένα τὰ πτερά, ſic Moſchop. τανυσίπτερος ὄρνις, Heſiodus.

Τανυσκόπελος, ſcopulos longos habens, Poetic.

Τανυφύλλος, ἰατρικὰς, Homer. Il.

Τανύσσαν, extendit, Apol. Rhod.

Τανυστύς, ὁ, extenſio, contentio, intentio. Od. φ.

Τανύσφυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, talos extendens, id eſt, velox. Heſiodus, τανυσφύρου Ἀλκμήνης.

Τανύφλοιος, ου, ὁ, habens magnum corticem: Suid. ἢ ἄδενος, Etymolog.

Τανύφυλλος, ου, ὁ ἢ ἡ, habens longas frondes, habens latum folium.

Τανύω, μ. ύσω, π. υκα, &

Ταννύω, μ. ύσω, extendo, traho, ἐκτείνω, ἕλκω, τείνω. Actiu. Accuſatiu. ἐκτεῖνω. Odyſſ. ξ, ξεστῇσιν τάνυσεν τραπέζαις, id eſt, ἐξ ὕλης ἐπίθηκε. Τανύσμαι pro eodem Apollonius ſecundo Argonaut. λῶπος ἐρυσσάμενοι τανύοντο, diſtendebant. Homer. Iliad. ι, ὑπὸ δ᾽ ἔρεα τε λέκτρα τάνυσσαν, id eſt, ἐξ ὑπὸ κάτω ὑπέθηκαν, ſubſtrauerũt. Heſiod. καὶ ῥ᾽ ἐτανύσθη, & exporrectus eſt: τετάνυστο, ὑπέτατο, extenſus erat, ἐκέιτο, Od. ι, Il. λ.

Ταξάμενοι, οἱ, tributum imponentes.

Τάξει, ordinatim.

Ταξείδιον, τό, diminut. Suid.

Ταξεῶται, apparitores præſidum: ἡ τάξις τῶν ἡγεμόνων, in Pandectis.

Ταξιαρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, impero aciei, præſum cohorti, ſum præfectus, ſum centurio. Neutr.

Ταξίαρχος, pro ταξίαρχος, Xen. ordinum ductor.

Ταξιαρχία, præfectura legionum, Ariſt. l. 6. Polit.

Ταξίαρχης, ου, ὁ, centurio, ταξίαρχος, ordinum ductor & rector, claſſis præfectus, maior quam πεντηκόνταρχος, quàm δεκάδαρχος, quã λοχαγός, Xenoph. ταξίαρχοι, qui præſunt peditibus leuis armaturæ & ſagittariis. Ariſtoteles libro ſexto Politic. vide Chryſoſt. τάξις & τάξις in Append. de vocab. milit. Ταξίαρχος τῶν δείπνων, nomenclator qui in conuiuiis loca aſſignabat, ὀνομακλήτωρ, Athen. li. 2.

Τάξις, εως, ἡ, ordinatio Vitruu. Hæc vox non modo κόσμον, hoc eſt, ordinem, ſed etiam modum ratione temperatum ſignificat, & certum ac ratum tenorem, & ordinatam conſtructionem, digeſtionem concinnam. Plato in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, ex inordinato in ordinem adduxit, Cicero. Idem Plato de Legib. libro ſecundo, τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχει αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Ob id τάξις taxationem ſignificat, quo verbo Plinius & Tranquillus vtuntur. Τάξις θεολογίας, tractãdæ theologiæ ratio, Nazanzenus in Orat. Τάξιν τάξασθαι, certum modum præſcribere, & certam menſuram. Plato libro octauo de Legib. τάξιν τῆς ὑβρίσεως τάξασθαι ἀεὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις. διὰ τάξεως, certo ordine, idem. ἐν τάξει, moderatè, idem ἐν τῷ ξυμμέτρῳ, idem. ὡς τάξιν, per ordinem, Xenophon. τάξιν ποιεῖσθαι, ordinem facere id eſt, ſequi, Æſchin. τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιθεῖναι, cauſas taxare, lites componere, Lucian. τὰς τάξεις τῶν τιμῶν τιθέναι, Plato de Legib. Τάξις, officium, munus, inſtitutum: vt συμβούλου τάξις, officium & partes conſiliarij. Demoſthen. δεῖ ἐστὶ περὶ τῶν παρεληλυθότων λέγειν ἀφέντα συμβουλεύειν. τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, officium & partes conſiliarij ſunt de futuro aut de præſenti ſtatuere, quia in præteritum non valet conſilium. Τάξις, μοῖρα, locus, loci dignitas, poſitus, ſitus, conſtitutio, gradus, conditio, ordinatio, habitus: vt ἐν ἐχθροῦ τάξει, hoſtili affectu habitúque, hoſtis loco, numero, & vice ſpeciéque. Demoſthen. περὶ στεφάνου, Οὐδὲ ἐν ἐχθροῦ τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, ὅτι μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχει καὶ πολιτικόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Neque verò ita hoc facere vt calumniæ & inuidiæ ſpeciem accuſator præ ſe ferat, rectum & politicum eſt. Et κατὰ Ἀριστοκ. Οἱ γὰρ ἐν δωρεᾶς ὄντες τάξει τὸ τούτων μεταδοῦναί τισι, muneris vice & loco. Sic τάξιν ἐπέχειν τινός, loco alicuius haberi, vicem obtinere, in Pandect. & Athen. Et τάξιν ἔχει, Ariſtotel. pro eodem. ἐν γαμετῆς ἔχει τάξει, &c. loco habuit vxoris, Plutarchus in Galba. τάξιν ἔχει τῆς τελετῆς, initiationis ſpeciem præ ſe fert. τάξιν νόμου ἔχει, legis habet vigorem. τάξις φρουρήσεως, Demoſthen. locus & ſtatio. Τάξις, ἑκατὸν ἄνδρες, id eſt, centuria. Ariſtoteles de mundo, ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν καθίσταται, id eſt, centurio ad centuriam ſe confert. δύο τάξεις, duæ cohortes, ſeu duæ decuriæ aut centuriæ, Xenophon. Τάξις, acies, inſtructio Cicero, agmen, agminis ordo, aciei ordo, ſtatio, pugnandi locus. ἐν τάξει, in ordine militari. ἐν τάξει μένειν, in ſua claſſe manere. Dicitur etiam κατὰ χώραν μένειν. τάξιν λιπεῖν, locum in acie deſerere. Æſchines, δεῖ ὥσπερ αἱ ὑμῶν ἔκγονοι ἀγωνιζόμενοι τὴν τάξιν λιπεῖν, ὥσπερ αἱ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ πολέμῳ, ὅταν καὶ τὴν ἀρχὴν ἐᾶσαι τοῦτον τὴν τάξιν ἣν τέτακται ὑπὸ τῶν νόμων. Tranſlatè dixit Demoſthen. περὶ στεφάνου, βούλομαι ὑπομνῆσαι εἰς τίνα τάξιν ἐμαυτὸν ἔταξα ἐν τῇ πολιτείᾳ παρελθών. Quod inſtitutum ſecutus ſit: quem locum Reipublic. gerendæ occuparit. Æſchin. τάξιν τὴν ὑπὸ στρατηγῶν, τάξις ἱππέων, turma, ordo æquitum, Xenophon, οἱ ἐκ τῶν τάξεων ὁπλῖται, ordinarij milites, Thucydid. ita Valla. Τάξις, locus & ſedes alicui conuentui vel collegio conſtituta. Ariſtoteles Politicorum ſeptimo, οὗ δ' αἱ ἀρχαὶ συσσιτοῦσιν, ἢ καὶ τὰ γυμνάσια τῶν πρεσβυτέρων ἔχει τὴν τάξιν ἐνταῦθα. Idem, πρέπει δὲ καὶ τὰ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τὰ ἱερὰ κατασκευάσματα ἔχειν τὴν τάξιν. Et ob id factum eſt, vt pro comitatu & multitudine hominum cuipiam magiſtratui apparentium operámque dantium ponatur, & quæ cohors olim conſulis aut prætoris appellabatur, vt apud Ciceronem in Verrinis, & alibi. Synefius in epiſt. τὴν ὑπαρχικὴν τάξιν vocat, οὐ δὲ ἀγαθὰ μεταδιδόναι συμπολίτου ἀνθρώποις ἐκ τῆς ὑπαρχικῆς τάξεως. Et in Pandect. ἡ τάξις τῶν ἡγεμόνων, apparitores præſidum appellantur, inquit Budæus. Cuiacius autem negat in Pandectis Græcis hoc haberi, & ἡγεμόνας ſignificare præſides. Significat & id quod vulgò ſtatum vocant, quemadmodum & ordo Latinis. ἐν τάξει ποιεῖν, ſtatis vicibus aliquid facere. Τάξις numeratur etiam inter figuras à Rutil. Lupo in fine ſecundi libri, quæ fit quum vnaquæq; res nouiſſimorum ſententia clarè diſtinguitur. Quintil. inter figuras non ponit: quē conſul: l. 9. ca. 3.

Τάξος, taxus arbor, quæ & ſimilax libro quarto Dioſcoridis. vide Σμίλαξ.

Ταπεινολογία, humilis ſermo & abiectus, Poll.

Ταπεινός, οῦ, ὁ, humilis, humilis ſortis homo, humili fortuna, ignobilis, plebeius, abiectus: cuius contrarium ὑψηλός Nazanzen. & μεγαλοπρεπής Xenophon. Ταπεινός, incomptus, ſordidus: cui opponitur σεμνός. Refertur ad rem, fortunam, genus & conditionem. ταπεινοῦ ποιεῖν, Demoſthen. deprimere. ταπεινὴ γλῶσσα, lingua vulgaris vernaculáque, authore Euſtath. ταπεινὴ δίαιτα, vilis victus, Plato de Legib. ταπεινὴ δουλεία, humilis ſeruitus, ibidem. Eraſm. apud Petrum capite quinto, epiſtol. 1. adnotat ταπεινοῖς pertinere ad animi modeſtiam: ὁ θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Deus ſuperbis reſiſtit, humilibus autem dat gratiam. Item Chriſtus c. 11. Euang. Mat. ſe mitem & humilē corde eſſe inquit, ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, ſummiſſio, demiſſio, abiecta conditio, miſeria, ignobilitas, Demoſt.

Ταπεινοῦν, attenuare, comprimere.

Ταπεινοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, demiſſè & humiliter ſentio Cic. cui contrar. ὑψηλοφρονεῖν. vide ταπεινόφρων.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi modeſtia nihil altum de ſe ſentiens, contraria arrogantiæ, animi demiſſio vel ſubmiſſio Cicero. vide Ταπεινόφρων. Hoc verbum Hieronymus adnotat tanquã impropriè vſurpatum à Paulo capite ſecundo ad Coloſſ. quum alias virtutem ſonare ſoleat, illic vitium, quum quis humilia ſentit atque terrena, & abiecti eſt animi, vt patiatur ſeſe veluti bubalum duci naribus præceptis hominum. Apoſtoli hæc verba, Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, id eſt, nemo vobis ex ſua libidine moderetur per animũ demiſſionem & cultũ angelorũ. Interpres, nullus de vobis ſtatuat voluntarius moderator, ex ſubiectione & cultu angelorum. In bonam partem ſumitur ca. 4. ad Epheſ.

Ταπεινόφρων, modeſtus, humilis, abiecto animo.

Ταπεινόω, μ. ώσω, π. ωκα, quaſi humilio, deprimo, ſummitto, demitto, affligo, extenuo: cuius contrarium eſt ὑψόω. Matth. capite 18. Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτόν, quiſquis igitur demiſerit ſeipſum. Actiu. Accuſat. ταπεινοῦν τὸν φθόνον, lenit inuidiam, Plut. in Pericle.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, humilitas, demiſſio, humilitatis vitium, Quintilian. & nomen figuræ rhetoricæ, quæ res magnas extenuat, ταπεινολογία.

Τάπης, ητος, ὁ, tapes ſtragulum, ἐπιβόλαιον, στρῶμα, Suid. Ariſtophan. in Pluto, ἀντὶ δὲ τάπητος ἀλλ' ὀρθὸς παρ' αὐτὴν ἐκάθευδον.

Τὰ τὰ πάντα, quæ hæc ſequuntur, Ariſtoph.

Ταπίς, idem quod τάπης, Heſyc. etiam προσκεφάλαιον, puluinus.

Ταπολλά, id eſt, τὰ πολλά, plerunque, magna ex parte, Demoſthen.

Ταπρῶτα, primùm, Heſiod. & Homer. id eſt, πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν.

Ταρ, autem, id eſt, δέ, δή, ἄρα, καὶ δή, ταχέως. Iliad. α', τίς τάρ σφωε θεῶν, vbi tamen in codice antiquiſſimo manu ſcripto legitur τίς τ' ἄρ σφωε, &c.

Ταραγμός, turbatio, perturbatio, tumultus, conſternatio, ταραχή, σύγχυσις, Eurip.

Ταρακτής, οῦ, ὁ, turbator.

Ταρακτικὸς κοιλίας, ventrem turbans, Dioſcorid. ταρακτικαὶ στάσεις τῆς πολιτείας, ciuiles diſcordiæ, Plut. in Camil.

Ταρακτός, ή, όν, perturbatus, ſeu qui perturbari poteſt.

Τάρανδος, animal ceruo ſimile, cuius pelle veſtiuntur Scythæ, Heſyc. vulgò ranger, Phæbus de Venat. Gall. Tarandi hiſtoriam lege apud Theophraſtum in fragmento libri περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χρόας: quam tranſtulit Plin. libro octauo, capite 34.

Ταραντινίδιον, ου, τό, genus veſtis ſubtilis, διαφανὲς ἔνδυμα, ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς, Poll.

Ταραντῖνοι, οἱ, equites quidam dicebantur, ψιλοὶ ἱππεῖς, iaculatores. vide Ὁπλῖται in Append.

Ταραντῖνον, ου, τό, genus veſtis ſubtilis muliebris.

Ταραξίας, homo turbulentus, ὁ ταραχώδης, Suid.

Ταραξικάρδιον, ου, τό, quod cor affligit & perturbat, τὸ δάκνον τὴν καρδίαν καὶ ταράττον. Ariſt. in Acharneuſ. τοῦτο τοὔπος, ὃ κνίζει δῆτα καὶ ταραξικάρδιον.

Ταραξίππόστρατος, ου, ὁ, turmas equeſtres perturbans: ſic Cleõ apud Ariſtoph. dicitur.

Τάραξις, ἡ, perturbatio oculorum ab aliqua cauſa extrinſeca, vt ex fumo, vnde aliquantiſper rubent, & lucem ægrius admittunt.

Ταράττομαι, commoueor, perturbor. ταράττομαι μή τις φάσῃ, &c. timeo ne quis dicat, Ariſt. in Prædic.

Ταράττω, μ. ξω, π. αχα, turbo, confundo, territo, me præbeo moleſtum, infeſto, commoueo, vexo, excito, conſterno, percello. περὶ πάντων, τὸ δὲ καὶ φθόνον. Actiu. Accuſatiu. ταράττειν αὐτούς,

cum malè habet. Demoſthen. ἀεὶ στασίαζ, πάντες ἐπολέμουν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐταράχθη, bella inter eos committebat & ciebat. Idem, ὡς δ' ἀπὸ ἐν πάσαι ἐγγένετο καὶ πόλεμος ἀμφὶ Ἀμφισσέας ἐταράχθη, bellum commotum eſt.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus, diſcordia, ſolicitudo, infeſtatio, turbamentum, Valla. ταραχὴ καὶ θόρυβος, Demoſth. ταραχὴν ποιεῖν, Iſocr.

Τάραχος, ου, ὁ, turba, turbatio, tumultus.

Ταραχωδέστατος, turbulentiſſimus.

Ταραχώδης, εος, ὁ, ἡ, turbulentus, turbidus, tumultuoſus, Thucydid.

Ταρβαλέος, grauis, terribilis, metuens. Nonnus, ταρβαλέοι δ' ἀλλήλοις.

Ταρβέω, μ. ήσω, π. ηκα, timeo, tremo, φοβοῦμαι. Actiuè ταρβέει γὰρ ὁ, non metuet. οὐ ταρβῶ σοῦ δίκης ἐφωρμημένον, non timeo tibi iuſtè aggredienti Eurip. ταρβήσας, καταπλαγείς, Homerus. Ταρβεῖν αὐτὸ τὸ τιμᾶν, honorare, Suid. Soph. ταρβεῖν μὲν ... fear ...

Τάρβος, ους, τὸ, tremor, τρόμος, δειλία, φόβος, Suid.

Ταρβοσύνη ... tremor, timor, ſtupor, libro 1. Argonau. Apollon. ... metus ſuperueniens, terror. φόβος τάρβος.

Ταρβόσυνος φόβος timor ingens, quem tremor ſequitur, & vocis confuſio Æſchyl. ... ταρβοσύνω φόβω.

Ταργαίνω, μ. ανῶ, turbo, ταράσσω, Heſych.

Ταργάνη, ης, ἡ, ſporta, laqueus, πλοκή, πλέγμα, ... Heſyc.

Ταργανον. vide Etym.

Ταργανοῦμαι, implicor, torqueor.

Ταριχα, τὰ, opſonia pretioſa & probè condita. vide Τάριχος.

Ταριχεία, vel

Ταριχία, ας, ἡ, idem quod Ταρίχευσις: ſuccidia, hoc eſt, caro ſale cōſperſa: conditura, ſalſura. ... ad rem ſalſamentariam mali, Ariſtoteles libro nono Animal. De hominum conditura. Mortuorum enim cadauera condiebant veteres, vt Ægyptij Athenagoras in Apolog. ... τὸ Ὀσίριδος ... ταρίχια.

Ταριχοπώλης, ου, ὁ, ſalgamarius Colume. ſalſamentarius Rhetor. ad Heren. ſalarius Martial. ταριχοπώλης.

Ταρίχευσις, εως, ἡ, ſalſūra Colmel. conditūra. εἰς ταρίχευσιν κομίζω, ad condiendum porto. vide Ταρίχα.

Ταριχευτὸς, ὁ, ἡ, Herodot. ὁ ταριχευτὴς.

Ταριχευτὴς, conditu ... ſale, ... Heſyc.

Ταριχεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſeruo, condio, liquefacio, ſicco, ſalio, in ſale aſſeruo, ... ſale condio, condio ac ſeruo, ſale areſacio, ſale condio, ſale macero, ſale inueтero. ἀταρίχευτος ... ſine ſale con ... itus, citra ſalem inueteratus, Dioſcorides libro ſecundo, capite 89. ταριχευθὲν ... ſalſum ſuillum pingue, ſalſa axungia, idem libro primo, capite 189. Ταριχεύειν, pro inueteraſcere & aſſeruare. Archigenes apud Galenum libro tertio ... : ... ταριχευθεῖσα, adeps vulpinus aſſeruatus & inueteratus, non autem ſalitus. Vt & Dioſcorides dixit de anſerino & gallinaceo ... ἀταρίχευτος, ſine ſale aſſeruatū. Pliniúſque id oſtendit libro 28. capite nono, de adipe ſuillo: Inueteratur duobus modis, aut cum ſale, aut ſyncerus, hoc eſt, ταριχευθεῖσα. Apud Dioſcoridem ταριχευθεὶς κρόμμυον, cepa aſſiccata. vt Galenus dixit 9. Methodi, ... ταριχευθῆναι, ... cum triduo fame exiccarint. Quin & aceto condire. Galenus libro quinto ... ταριχεύσας ... vide τάριχος.

Ταριχηρὸς, ὁ, ἡ, ſalſus muria vel ſale, ſalitus, ſale conditus. ταριχηρὰ ..., ſalſæ tellinæ, capite octauo, libro ſecundo Dioſcorid. ταριχηρὸν στέαρ, inueterata axungia, idem Dioſcorid. libro primo, capite 144. τὰ ταριχηρὰ, ſalſamenta. Vide Ταρίχια.

Ταρίχιον, τὸ, diminut. à τάριχος, Ariſtoph. & Pol. Laertiúſque in Menedemo l. 2.

Ταριχοπώλης, ου, ὁ, ſalſamentarius, Pol.

Τάριχος, ου, ὁ, & ὁ vel τὸ, ſalſamentum, ſalgama Colum. piſcis ſalitus, vel caro ſale condita vt ſuccidia. τὸ τάριχος, Galenus ad Glaucon. τὰ ταρίχη, ibidem. capite 106. libro ſecundo Dioſcorid. ... τάριχος, prodeſt eſitaſſe tutam & ſalſamentum. Hinc ... τάριχος de quo ſupra. Vide in Chiliad. Eraſm. Tarichus aſſus eſt ſimulátque viderit ignē: & Tarichus boni conſulitur vbi deſunt carnes: & Tarichus non feret ſe digna. vide & Athen. li. 3.

Ταρὸς, mutilus. κολοβὸς, Heſyc.

Ταρος, vrna funebris. Pol. ...

Ταρπῶσαν, oblectati ſunt. τάρπησαν ..., Hom. Od. i. ...

Ταρσεύω. vide Ταρσὸς. (vide τέρσω.

Ταρσὸς, οῦ, ὁ, idem quod ταρσιὰ, viminea crates, τὸ ἐξ οἰσύων πλέγμα: & pro omni plexu ex vitilibus & ſimili materia. Ταρσὸς de nexu & contextu radicum implicitarum in modum cratis: id quod accidit vbi arborum conſitarum non iuſta ſpatia relicta ſunt: Theophraſtus de cauſis libro tertio, capite octauo de punica & myrto loquens, quæ crebræ conſeri dæ ſunt, vt opacæ ſint, & ne à Sole adurantur, ταῦτα γὰρ ... ſuffeφ ... ταρσὸν διὰ ... vbi Συνταρσεύει vocat arbores quarum radices mutuo implexę veluti cratem ſepémque efficiunt. Idem de amygdala, ... ταρσὸν ... Vnde & verbum Ταρσεύω, cratis modo implicari. Idem in eodem lib. ... ταρσευόμενα. Columella libro quarto, capite ſecundo, videtur Theophraſti duo verba ... & ταρσεύεσθαι exprimere voluiſſe: ſic enim de vite loquens, hæc autem, quæ toto proſtrata corpore, cum inferius ſoluni quaſi cancellauit, atque it ... cratem facit, & pluribus radicibus inter ſe connexa ... vide Κάμαξ. Ταρσὸς ... quod quid ſit vide ſupra. Ariſtophanes in Nebulis ... Commentat. Atticè τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα ſic vt cantur. Nam ... vocant. Nunc verò ... ex quâ pendebat Socrates ſic appellauit. Trabem etiam gallinarij hoc nomine ſignificari dicit, id eſt, ... Ταρσὸς, imus camini gyrus & ſoli tegmentum pauimentatum & ſaxeum. Latinè fortax. Cato, Facito fortax (dicitur à fortitudine, vt fornax à fornice) totam fornacem cum ... infimam complectatur. Heſychius. ταρσὸς ... Hinc Ταρσίον, τὸ, diminutiu. craticula: Sic crates currus dicitur. Pollux cap. ... vide Ταρσὸς.

Ταρσώδης, adiectiu. à ταρσὸς, id eſt, implicitus, cratis modo contextus, perplexus. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro ſexto, capite ſeptimo, dicit ſerpillum, ſiſymbrium & helenium radices habere ſuperficiarias, multifidas, & perplexas: ... (lege ...) ... ταρσώδεις. Gaza non intellexit: vertit enim torridas.

Τάρσωμα. vide Ταρσὸς.

Ταρσὸς, οῦ, ὁ, idem quod ταρσὸς, quicquid expanſum ſuperficiem habet rectis lineis diſtinctam, conſtátque rerum inter ſe pectinatim ſtipata ſerie: talis eſt crates contexta viminibus, ala auium expanſa, fiſcella iuncea vel ex arundinibus: ordo & ſeries remorum nauis, piloſumque in palpebræ ciliis, & oſſium circa pedis calcem, ac in manu ſimiliter circa eius ſummitatem: Quæ hæc omnia figuræ conuenientia & ſimilitudine, conſimili ... voce nominentur. Ταρσὸς pro crate, vide Ταρσὸς. Sic ταρσὸς ... apud Herodotum, id eſt πλέγμα ἐκ ... ex contextis arundinibus ... ſiue ſtorea. Ταρσὸς, ala auium Suid. ... Aratus, ... vide i. fra. Ταρσὸς pro fiſcella ſiue fiſcina: Odyſſ. ι, Ταρσοὶ ... qualli ſiue quaſilli caſeis pleni erant atque onuſti, id eſt, ... Dicuntur etiam πλέγματα, & φορμοὶ, quod, inquit interpr. ... Hic ταρσοὺς dici vult, ... Thucyd. vel vt Arrianus dixit ταρσοὶ ..., ſeries remigij in triremibus: & palmulæ ipſe remorum, quæ & ταρσοὶ & πτερὰ dicuntur. Pollux libro primo, ... palmas de remis dixit Virgil. libro decimo, capite octauo, vt & Catullus in Argonaut. palmulas Virgil. Æneid. 5. palmulas remi dixit appellari Feſtus ad ſimilitudinem manus humanæ. Hinc ... eſt ordines remorum decutere atque abſtergere. vide in verbis. Dicitur verò, ... ab Ariſtophane id eſt, ... remigatio. Ταρσὸς ſiue ... Theophilo medico, eſt palpebræ extrema ora limbúſque, vnde cilia naſcuntur: ij ſunt pilorum in ciliis ſeries palmularum remigij inſtar. Pol. libro ſecundo. ... Paulus Ægineta, ... inquit, ... Ταρσὸς in manu, idem quod ... Rufo medico. Suid. ... pertinet verò hoc nomen ad oſſium manus diſpoſitam ſeriem. Quatuor autem ſunt quorum prima articulatio palmam conſtituunt: ſequentes verò articulationes condylos digitorum efficiunt ſiue phalanges & ſcutula nam prima digitorum internodia ..., media, ... ſiue ..., extrema ... verò brachiale eſt, à quo incipit ταρσὸς, id eſt, palma, cui ſubeſt vola, id eſt,

[illegible] Hippocrati. Apud Daniel. ταρσοὶ χειρῶν malè verterunt manus articulos. Tarſum vocant [illegible], id eſt, Tertull. proſectores, [illegible], ex Arabiçp [illegible]. Ταρσὸς in pede, manus tarſo reſpondet: eſt autem poſt calcem veſtigij pars anterior vbi prima articulatio quinque oſſium quæ τὸ πέδιον, id eſt, veſtigium ſiue plantam ſolumque conſtituunt, incipit: Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδός. Pollux libro ſecundo, [illegible], id eſt, calx. Galeno autem [illegible] manus, reſpondet pedis ταρσῷ, & τῷ μετακαρπίῳ, τὸ πέδιον. Herodotus in Vrania de Hegeſiſtrato vincto, qui vt pedem è cataſta eximeret, ſibi ταρσὸν veſtigijque anteriorem partem abſcidit, [illegible] ταρσὸν ἑωυτοῦ, partem pedis è calce procedentem vbi iunctura, incipitque quinque oſſium plantæ articulatio. Pro ταρσοὶ etiam dicitur τὰ ταρσά. In Epigrammat. [illegible], id eſt, pedes [illegible]. Nonnus poeta, [illegible] ταρσὰ πεδίλων, amplexus eſt & oſculatus ſolū calceorum, id eſt, eorum ſummitates, ſubiecta que partes tarſis pedum. Ταρσοὶ etiam per ſynecdochen dicuntur alata Mercurij calceamenta, quia vt alæ & tarſis pedis ſubnectantur & afligantur, quæ Homerus vocat Odyſſ. πέδιλα, Virgil. talaria: In Epigramm. [illegible] Apud Hippocrat. [illegible], id eſt, inquit Galenus in Gloſſis, [illegible]. Vide Ταρσὸς. Ταρσὸς, Tarſus, vrbs Ciliciæ quam Sardanapalus vno die conſtruxit. vide Strab.

Τάρσωμα, τος, τὸ, vel ταρσὸς, ordo & ſeries remorum [illegible]. vide Ταρσός. Pollux l. 1. [illegible]

Ταρταρίζειν, cum tremore quodam obrigere.

Τάρταρος, ου, ὁ, tartarus, profundiſſimus inferorum locus, [illegible]. Plato putauit tartarum eſſe aquarum theſaurum, quas euomit atque reſorbet & pro terrarum qualitate colorem ſaporémque mutare. Eſt autem, vt ſcribit in Theogon. Heſiodus, [illegible]. In Singulari generis Maſc. Idem, [illegible]: in Plurali Neutr. Idem Heſiod. [illegible] τάρταρα γαίης, id eſt, loca infima.

Ταρταρόω, ῶ, ώσω, ωκα, in tartarum deiicio & præcipito, cap. 2. epiſt. 2. Petri.

Ταρτησία μύραινα, Ariſtophan. Interp. γαλῆ ταρτησία, feles Tarteſſia, Eraſm. in Prouerb. [illegible] γαλῆ, muſtelæ murænis ſimillimæ. Herodot. libro quarto, ita Valla. Suid. murænam exponit. Ταρτησσὸς verò vrbs quæ & Καρπησσὸς Appiano in Iberia.

Ταρφέα, Aduerb. frequenter.

Ταρφειός, οῦ, ὁ, &

Ταρφύς, [illegible], creber, frequens, πυκνός. Heſiod. [illegible] Ταρφέες.

Τάρφος, εος, τὸ, denſitas, ſpiſſitudo. vide Stephanum in dictione Τάφρη.

Ταρφὺς, ῦδ, ὁ, frequens, ταρφύς.

Ταρχῆ. vide Ταρχύω.

Ταρχῆν, pro τὸ αἰχῆν, i. τὸ [illegible].

Ταρχεῖον, ου, τὸ, q. parentatio, ſepultura, ἐντάφιον, Heſyc.

Τάρχανον, luctus, cura, dolor, [illegible], Heſych.

Ταρχία, τὰ, iuſta, inferiæ, parentalia. vide Ταρχύω.

Ταρχύω, ſepelio: vnde ἀταρχύτος, inſepultus. vide ταρχύω.

Τάρχη, perturbatio, ταραχή, Heſyc.

Ταρχύσια, τὰ, exequiæ, parentalia.

Ταρχύω, ῶ, ύσω, υκα, parento, ſepelio, curo funus, [illegible]. Apollonius ſecundo, [illegible] τάρχυσι μεγάλωστί, tertio die ſepeliebant. Homerus Iliad. [illegible]. Interpr. [illegible] ταρχῆς. parentalia Cic. Dicitur & ταρχέω & ταρχάω.

Τάσις, εως, ἡ, tenſio, diſtentio, vehementia, intentio. Hermogenes libro quarto de Inuent. [illegible], id eſt, intentio orationis eſt, quando orationis ſpiritus longior eſt quàm proprio dicentis ſpiritu capi poſſit. [illegible], qui tenditur, tenſus.

Τάσσομαι, ſum in acie, milito, inſtruor acie. [illegible], c. 7. Euang. Lucæ.

Τάσσω, idem quod τάττω.

Ταταῖ, ἰαταταῖ, Ariſtoph. vox dolentis & patientis.

Τάτε, pro ἅ, vbi [illegible]. Odyſſ. [illegible], &c.

Τᾶτες, Doricè, pro ἔτος, annuatim. vide Τῆτες.

Τατθίον, mamilla, τιτθίον.

Τάττω, ξω, χα, ordino, ſtatuo, & impono, irrogóque, vt [illegible], τάττει ὁ νόμος ζημίαν, imponit, irrogat ſupplicium, Demoſthen. [illegible] Idem, [illegible]. Ariſtoteles ſecundo Œconom. [illegible], mulctam irrogauit mortem ipſam. Hermogen. [illegible], pro ratione commiſſorum pœnas conſtituit. Quod ſic dicitur, vt τάττειν τὴν ἀξίαν τῆς τιμῆς, hoc eſt, ſtatuere, quod venditoris eſt vt plurimùm, indicantis quanti vendere velit: & interdum emptoris: quod etiam τιμᾶν dicitur. vnde taxare verbum in vſu venit. quo vſus eſt Plin. Ariſtoteles Ethicorum nono, [illegible]. Τάττω, conſtituo, determino, ὁρίζω, vt ὥρα τεταγμένη: & χωρίον τεταγμένον, locus conductus, Xenoph. [illegible], item conſtituere, id eſt, pacíſci & promittere: vnde ἡμέρα τεταγμένη, dies conſtitutus & certus. & τεταγμένος χρόνος, ſtatutum tempus. τὸ τεταγμένον, certum quid, Ariſtoteles in Polit. vnde τεταγμένα dicuntur quæ conſtitutas & ſtatas vices habent, vt ortus occaſúſque ſyderum [illegible], vſitata nomina, Iſocrates in Euagora. Τάττω deſtino, hoc eſt, certum hominem alicui rei præficio vel conſtituo, vt [illegible], Xenophon. Ariſtoteles de mundo, [illegible], id eſt, vna Parcarum, in eo quod iam profligatum, conſtituta eſt ſeu deſtinata & attributa præterito. Plato primo de Republic. [illegible], ad quod inuenta eſt & comparata. Idem libro ſecundo, [illegible], hanc prouinciam ſuſcipiunt: ſe huic miniſterio & negotio addicunt. [illegible], ad nauigium animum intentum habere. Epictet. [illegible], admittit ad repetendas rationes magiſtratuum, Ariſtoteles libro tertio Politicor. [illegible], ſe rebus præficiunt, Iſocrat. Idem, [illegible], id eſt, deputatos & deſtinatos ad inferendas & exigenda ſupplicia. Demoſth. [illegible] ἔταξα, vnum horum mihi ſequendum delegi [illegible], triremibus præfeciſtis, Demoſthen. Τάττω, in acie colloco, Lyſ. vnde ταξάμενοι. vt [illegible], acie inſtructa ſtantes, Syneſius. [illegible], totam aciem octonis denſam viris inſtruxerunt, Thucydi. [illegible], idem Thucydid. quadrato agmine naues diſponentes, Valla: ſed Interpr. exponit pro eo quod eſt [illegible] τεταγμένοι, Samij decem nauibus inſtructi fuerunt, ita vt vnica in fronte eſſet, quam reliquæ deinceps ſequerentur in verſum porrectæ. [illegible], Thucydid. nauibus in ſeriem ſingulis diſpoſitis. Dicitur & [illegible]. Τάττω, loco & numero habeo. Syneſius, [illegible]. Τεταγμένος, compoſitus, frugi, non diſſolutus. Plutarchus de Pompeio, [illegible] τεταγμένος [illegible]. Item militiæ conſcriptus & merens: contrà ἄτακτος, qui non eſt in numerum relactus. Τάττω conſtruitur interdum cum μετὰ, interdum cum εἰς, [illegible], tuæ accedo ſententiæ, Philoſtr. [illegible], me ſcit ordinis, Nazanzenus in Orat. [illegible], id eſt, in claſſem dominandi peritorum adoptamus, in ordinem redigimus, in ordinem cooptamus, in ordinem aſcribimus. Idem, [illegible], me in eorum ordine loco, &c. Item εἰς ἄνδρας τάττεσθαι, virilem togam ſumere. Τάττω cum ἐν. οἱ δὲ [illegible], in doctrinatum numerum eo degerunt annumerauerunt & locum dederunt, Ariſtoteles octauo Politicorum. [illegible] τάττει, Plutarc. in Solone, in pauperum ordinem ſe redigit, id eſt, inter pauperes ſe connumerat. Τάττω cum πρός. Xenophon, [illegible], ſe ſubſtituit vicarium. [illegible] cum eis ſocietatem contraxerunt, Thucydid. Τάττω cum Genitiuo, τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, ingenti pretio taxantes, Thucydid. libro quarto, Demoſthen. [illegible], qui ſe inter eos cenſeri voluit. Τάττειν φόρον, indicere tributum & imperare, eiúſque modum vnicuique ſtatuere, tributarios facere. [illegible], Æſch. qui tributa impoſuit ſeu iniunxit Græcis, id eſt, vt Græci ea ſoluerent. [illegible], iubeor tributum pendere. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], eius pater Barbaris [illegible] pendere coactus eſt. [illegible], ad tributum tribuendum adigebantur. [illegible], Thucydid. pendere pecuniam iuſſi, iuſſi ſoluere, ſoluturi. Interpres Græcus [illegible] exponit. Τέταγμαι ὑπό [illegible], alij ſubiectus pareo. Lucianus, [illegible], Deo ſubiicitur, idem. Ταχθεὶς, cui datum eſt negotium, locatus. [illegible], ad Ægyptum delegatus, Herodot. [illegible], cui datum erat negotium paludis cuſtodiendæ.

δε. οἱ δὲ δύο τῶν ταχθέντων ἐπὶ τῶν ἱερῶν, &c. iij quibus à Camillo datum erat negotium vt ſacra loca inſtaurarent & definirent, &c. Plutarchus in Camillo. τεταγμένος νόμῳ, lege taxatus, Plato de Legibus. ταχθέντες πρέσβεις, deſignati & conſtituti legati. τὸ ταχθὲν ποιεῖν, apud Sophoclem, id eſt, imperium exequi, quod imperatum eſt facere.

Τατύρας, phaſianus, ὁ φασιανὸς, Athenæus libro nono. Vide φασιανός.

Ταΰγετον, τό, Taygetum mons Laconicæ, qui & ταΰγετος dicitur.

Ταύλα, tabula, in Epig.

Ταυλίζω, vide ταβλίζω, & Πεσσός.

Ταυλωμα, vide ὀρθόγραμμα.

Ταυλωτὸ, tabulata. vide Suid. Comm. Ariſtoph. ὀρθόγραμμα, ταυλώματα, αἰγειρίδες, σκαριφήματα, περιτειχίσματα.

Ταυριᾶν, idem quod ταυροῦν, nam apud Ariſtotelem libro ſexto Anim. ταυριᾷ ἡ βοῦς, quando videlicet libidine agitantur.

Ταυρῆ, ᾶς, ἡ, tergus taurinum, pellis taurina.

Ταυρεὺς, idem, Etym.

Ταύρειος, taurinus: vnde ταυρείη κυνέη, id eſt, ἐκ ταυρείου δέρματος. Iliad. κ. ταύρειον αἷμα νεοσφαγές, tauri recens iugulati ſanguis, Dioſcorides libro ſexto, capite 26. vbi de eius vi lethali & remediis.

Ταύρεος, ὁ, taureus, Neptuni epith. Heſiod. ἢ ταύρεος ἐννοσίγαιος, taureus Neptunus ſeu taurinus.

Ταυρηδὸν, toruè, taurino vultu, ἀγρίως, ταυρηδὰ. Nicand. ταυρηδὸν ὁρᾷς, toruè aſpicis, Ariſtophan. Interpr. in verbo βριμᾶσθαι. Ariſtophan. de Æſchylo, ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. ταυρηδὸν βλέπειν, toruè intueor, in morem tauri, Lucian. ταυρηδὸν ὑποβλέπειν, Pol.

Ταυρία, Neptuni feſtum quoddam.

Ταυριᾶν, propriè vaccarum & taurorum eſt, quum deſiderio coitus concitantur, ac mirè in venerem feruntur: ſicut ἱπποµανεῖν de equis. vide σκυζᾶν.

Ταυρίδιον, paruus taurus, Suid.

Ταυρικὸς, Tauricus, i. oſſeltiuum, qui ad Taurum montem pertinet, Etym.

Ταυρῖνος, ὁ, taurinus.

Ταυρίσκοι, apud Strab. populi Norici.

Ταῦροι, Scythiæ gens ab Ægyptiis colentibus bouem & Apin oriundi, Etymolog. ταῦροι apud Athenæum libro decimo, οἰνοχοοῦντες: apud Epheſios dicebantur adoleſcentes, quos in Neptuni feſto vina infundere mos erat. ταῦροι olim omnia grandia dicebantur, & valida, σημαίνει τὰ μεγάλα ἢ βίαια, Euſt. vide Βοῦς.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Baccho.

Ταυρόκολλα, ης, ἡ, glutinum taurinum, quod fit ex taurorum auribus & genitalibus Dioſ. l. 3. vide κόλλα.

Ταυροκολλώδης, taurino glutini ſimilis, Dioſcorid. libri primi, capite 81.

Ταυρόκρανος, capite bouino, cornutus. ταυρόκρανος ὠκεανὸς, Euripid. in Oreſte.

Ταυροκτόνος, ὁ, proparoxyt. à tauro occiſus. paroxyt. autem, qui taurum occidit, Ammon. & Cyril.

Ταυρογενὴς, taurigena, epithet. apum apud Theoc. quòd ex putri taurorum carne naſcantur.

Ταυροπόλα, ας, ἡ, Dianæ epithet. aut quod apud Tauros Scythiæ populum colatur, aut à parte totum, quòd gregibus præſit: aut quod eadem ſit cum Luna, quę tauris vehitur, quã etiam ταυροπόλον vocant. Soph. in Aiace, ἦ ῥά σε ταυροπόλα διὸς ἄρτεμις, taurorum præſes.

Ταυροπόλος, idem, Etymolog. ταυροπόλος θεά, Euripid. id eſt, ταυρικὴ, à Taurica regione, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταῦρος, ὁ, taurus. ὁ ταύρειος τις. De tauro vide Ælianum, & de taurino ſanguine, Nicand. in Alexipharm. Oppian. libro ſecundo de Venat. & Prouerb. apud Eraſmum. Abijt & taurus in ſyluam. Ταῦρος nomen proprium loci apud Achæos. Et nomen Ciliciæ montis, Etymologic. ταῦρος etiam locus inter pudenda & anum: vnde ἀταύρωτος παρθένος apud Tragicos, teſte Polluce libro ſecundo. Apud Suidam, ταῦρος τὸ αἰδοῖον τὸ αἰδοῖος, ἢ ἀταυρώτη ἡ ἄπειρος ἀνδρός. Eſt etiam ταῦρος Trœzenius fluuius, Euſtath. Iliad. λ, vnde ταύρειον ὕδωρ apud Sophoclem. Sic etiam dictus eſt dux quidam belli, apud Minoem regem Cretæ, vt refert Plut. in Theſeo.

Ταυρόμορφος, ὄμμα, Eurip. i. ἀγριόμορφον. vide Interp.

Ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui taurino eſt vultu: ſcribitur & ταυρωπὸς factum eo modo quo χαροπός.

Ταυροφάγος, quaſi tauriuorus, Ariſtophan. Bacchi epithet. nam dithyrambici carminis præmium erat taurus, Etym.

Ταυροειδὴς, tauro ſimilis, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταυροφόνος, taurorum interfector, epitheton Herculis apud Theocritum.

Ταυροχόλια erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ teſte Heſyc.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, Diana Taurica.

Ταυρώδης, taurinus, taurina ſpecie. Nicander in Alexipharmach. λεύσσεις δ' αἴρειε ταυρώδεα δ' ἄλλοτε, i. ὡς ταῦρος, toruè, ταυρηδόν. Aduerbialiter dixit.

Ταὐτὰ, eadem: & ταῦτα, hæc. Ariſtophan. νεφ. αὐθίς με ταυτὰ ταῦτα ἢ πλείω λέγε. ταὐτὰ τοῖς δ' βουλόμενοι ποιεῖν, eadem quæ illi facere volentes, Thucydid. κατὰ ταὐτὰ, eadem ratione, in hac forma, per id temporis. Apud Platonem in Timæo, eodem modo Cicero conuertit: Ibid. τὸ κατὰ ταὐτὰ ἔχον, id quod immutabili æternitate continetur. Rurſus, ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχοντα, quę ſemper vnius modi ſuique ſimilis. Iterum, τὸ κατὰ ταὐτὰ ἢ ὡσαύτως ἔχον, quod ſemper vnum & idem, & ſui ſimile. vbi etiam, λόγος δὲ ὁ κατὰ ταὐτὸν, ἀληθὴς γιγνόμενος: Cicero, Ratio autem vera quæ verſatur in iis quæ ſunt ſemper eadem. Tamẽ in eodem lib. vbi, ὅσα κρατούμενα τε ἢ κρατοῦντα ἢ κατὰ ταὐτὰ ὡς ἀληθῶς: Idem Cicero tranſtulit, alij alios vincunt, viciſſimque vincuntur. vide ταυτὸ.

Ταῦτα, itaque, Ariſtophan. vbi Interpr. λείπει ὁ διὰ, ſic Hermogenes & Plato de Legib. διὰ ταῦτα, quocirca: ob has cauſas vertit Cicero in Timæo, id eſt, τούτων ἕνεκα ἢ ταῦτα, ex conſuetudine Græci ſermonis facit ad epitaſin, quod Latini reddere ſolent, idque, atque id, & quidem, aliiſque conſimilibus. ἢ ταῦτα μὴ ὄν ταῦτα, Ariſtophan. id eſt. ταῦτα πάντα ἔχε τὸν τρόπον, Attica repetitio. vide Interp. κατὰ ταῦτα, ad hunc modum, pariter, Demoſt. ſic, vt Cic. in Timæo.

Ταῦτ' ἄρα, ad hæc, præterea. Heſiodus, ταῦτ' ἄρ' ἀξιόλογος τιμὰ ἀμφιδέξαντο, id eſt, ideò. Atticum eſt. Ariſtophan. ταῦτα, τί ταῦτ' ἔχει στρεγγνύμενος; quid ita ceſſo? vbi τὸ ἔχον vacat. Idem pro itaque, ταῦτα ἄρα ἢ τὰ ἐνέχυρα ἀπόλλυσι βοῶντι ἢ περὶ ἐμοῦ. ταῦτ' ἄρα τὴν εἰρήνην ἀσπάζῃ ἢ ἀσπάζεσθαι, propterea pacem amplecteris, Budæus in epiſtolis prioribus. Ταῦτ' ἄρα, proinde, Gaza, ταῦτ' ἄρα ἢ συμβαίνει ὅσα αὐτῷ, πάντα ἀπειρημένα: Cic. ex quo illud efficitur.

Ταῦτα δὲ, proinde, quapropter, ταῦτα δέ. Ariſt. in Probl. ſegm. 20. ταῦτα δὲ ἢ οἱ πολλοὶ χρῶνται ἐν τοῖς ἔθνεσι, ἔχει ἐγίνετο τὸ μὲν μέγεθος χρόνου γε ἐθέλοντος.

Ταῦτα δὲ, idem quod ταῦτα δή. Plato in Symp. ταῦτα δὲ ἐκαλλωπίσθησαν, ἐκ χρυσοῦ ὅσα καλὸν ἦν.

Ταῦτα τοι, apud Galen. pro ταῦτ' ἄρα.

Ταύτῃ, hac, id eſt, hac via vel ratione, hac parte, eatenus, ſic, ita, hoc modo, itidem, οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, hunc in modum, hoc pacto. Plato de Republic. ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ ἢ οἱ χρηματισάμενοι, περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσι, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, id eſt, itidem qui pecunias ſibi parauerũt, earum ſtudio vt proprij operis tenentur. Plato rurſus in Timæo, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος ἢ εἰκῆ, ταύτῃ πῃ ἢ λέγομεν, id eſt, hoc quodammodo ſermone vtimur. Idem ibidem, ταῦτα ἢ ταύτῃ εἰρηται, hæc etiam ſic dicta ſunt vt tu inquis. Ibidem, ἐπείδὴ ἢ ταῦτα ταύτῃ. Gregorius in prima inuectiua, ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. Ταύτῃ, itaque, προσεχῶς. Herodianus libro tertio, ταύτῃ ὁ ἀλβῖνος ἢ φρουρᾷ μείζονι ἐφρούρει αὐτόν. ταύτῃ, eatenus. quod reſpondet τῷ ᾗ, id eſt, quatenus. ταύτῃ pro ea, quod reſpondet τῷ ᾗ, id eſt, qua. Ariſtoteles, ᾗ γὰρ ὁ τῆς ὑγείας, ταύτῃ ἢ ὁ τῆς νόσος λόγος. Ταύτῃ pro eò, quod reſpondet τῷ ᾗ, id eſt, quò. Gaza, ταύτῃ τὸ μέσον καθεστηκὸς, ᾗ ἀξίωμα μὲν μεῖζον, χρείας δὲ ἔχει ἔλαττον, quod dixerat Cicer. de ſenectut. Atque eius extrema ætas hoc beatior, quo authoritatis habebat plus, laboris minus. Rurſus Gaza, τίς γὰρ ἂν πάθοι ἂν τοῦ ταύτῃ πλείω ζητεῖν ἐφόδια, ᾗ ἔλαττον ὁδὸς καταλείπεται, Cicero, Quò vitæ reſtat minus, eò plus viatici quærere. ταύτῃ, hic, ibi. Plato epiſtola ſeptima, ὁ δὲ ἦν περὶ ταύτῃ κεκτημένος, hic alicubi eſſe videtur. περὶ ταύτῃ χωρίον, circa oppidorum, Valla libro ſecundo Thucydid. Ταύτῃ pro hac ratione, hac de cauſa, ideo. Xen. ὡς οὐδὲ μὴ τοι ταύτῃ γε ἀπορεῖσθαι τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ ἀφανίζεται.

Ταύτῃ βέλτιον, eò melius. ταύτῃ πλείω, tantò plura. ταύτῃ ᾗ, eatenus, quatenus, Thucyd.

Ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δὲ, partim quidem, partim verò.

Ταυτί, hac, Ariſtoph.

Ταύτῃ ἐστι, pro οὕτως ἔστι, ita vt. Plato, ὅστω ταύτῃ ὅπη τις ὑπολαμβάνει.

Ταύτῃ τοι, apud Greg. pro itaque, ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο.

Ταυτὶ pro ταῦτα, vt τουτὶ pro τοῦτο. Demoſt. ἢ ταυτὶ πολλοὶ συνίσασιν ἃ μέλλω λέγειν. Sumitur & pro ἀλλαχοῦ.

Ταυτίζομαι, i. ἀπονοοῦμαι, Suid.

Ταυτίζω pro ὡς ἓν τιθῶ tanquam vnum & idem cenſeo & pono apud Philop.

Ταυτὸ, vel ταυτὸν, idem ſimile. Philo de mundo, ὡς ἐς ταυτὸν ὑποκείμενον, in vnum idemque ſubiectum. Plato epiſtola ſeptima, ταυτὸν δὴ ἢ δίκαια φράσαι. Chryſoſtomus, ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἰχθὺν ἐκ τῶν ὑδάτων ἐξάγοι, perinde feceris ac ſi piſcem ex aqua extraxeris. ταυτὸν διαφέρει. Plato de Legib. κατὰ ταυ-

τὰ, ad idem exemplar, eodem modo, Ariſtophan. εἰς ταὐτὸ ξυναλισθῆν, eodem in loco congregari, Plato de Legib. ταὐτὰ ταῦτα dicunt Græci, quorum loquendi proprietatem imitatus eſt Horat. de Arte poetica, Inuitum qui ſeruat, idem facit occidenti. Lucretius, quorum vnus Homer. ſceptra potitus, eadem aliis ſopitus quiete eſt. vide ταυτά.

Ταυτογραφία, vide Arat. γραμματικῆς.

Ταυτοδυναμεῖ, idem valet, tantum poteſt, Gaza libro quarto Grammat.

Ταυτοέπεια, ταυτολογία, idem ſermo, ſermonis iteratio: vt Iliad. δ, ubi Interpret. τὸ αὐτὸ πλεονάζει, ...

Ταυτολογεῖν, ταυτολογεῖν, Suid.

Ταυτοβουλής, Damaſcen. de Chriſto per omnia obtemperante dixit.

Ταυτῇ, illic, ibidem.

Ταυτολογεῖν, eandem rem iterum atque iterum repetere, τὰ αὐτὰ λέγειν, idem dicere. Polyb. in 1. ...

Ταυτολογία, eiuſdem ſermonis repetitio crebra. ταυτολογία (inquit Rhom. Aquila) vnius nominis aut verbi prius poſiti vim deinceps pluribus verbis explicat: vt, Senatus populúſque Romanus, ſummum conſilium, à quo ordine iura exteræ nationes petunt, &c. vide Eraſm. in Prouerb. Iterum tranquillitatem, & Quintilian. libri 8. capite 3.

Ταυτολόγοι κανόνες, in Epig. regularum eandem formam verborum habentium.

Ταυτόματος, ου, ὁ, per ſeipſum, ſpontaneus, fortuitus. ἀπὸ ταὐτομάτου, i. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, caſu, fortuitò, derepentè, ſponte, vltrò. ... teſtis fortuitus, i. non rogatus, neque adhibitus, i. ...

Ταυτομολῶ, ... idem quod αὐτομολῶ, prodita & deſerta mea parte, ad alteram mea ſponte tranſeo.

Ταυτὸ, pro ταὐτό. vide in dictione ταυτό.

Ταυτοπρόσωπος, in eadem perſona.

Ταυτότης, ητος, ἡ, res eadem, quaſi identitas, ὁμοιότης, Ariſt. lib. 8. Ethic. & Hermog. Dicitur & ταυτολογία, & expolitio, Victorin. apud Cic.

Ταφεὺς, έως, ὁ, mortuorum curator, quem Plautus polinctorem vocat, veſpilo, ſandapilarius, ... admirandus: ..., Heſyc.

Ταφή, ῆς, ἡ, exequiæ, buſtum, loculus, monumentum, ſepulchrũ, ſepultura. Lucia. ... partiti inter gentes ſepeliendi rationem. εἰς ταφὰς ... Soph in Aiace, pro ſepelire. ταφὰς ποιεῖσθαι, buſtum facere, Thucyd.

Ταφήϊον, ου, τὸ, veſtis quæ ſternitur ſuper ſepulchrum, ..., Suid.

Τάφιος, ου, ὁ, funeſtus, ἐντάφιος, ſepulchralis, funebris. Apol. 2. ... pecudes funereas.

Ταφιοῦσθαι, ſepultura affici, ſepultum eſſe.

Ταφοκλέος, i. ſepulchrum, in Epig.

Τάφιοι, gens à Tapho rege denominata, prius Teleboæ vocati, Etym.

Τάφον, ſeu ἔταφον, ſtupefacti ſunt, admirati ſunt, ... Apol 2. Arg. ... &c.

Τάφος, ου, ὁ, prima breui, in Epigrammat. ſepulchrum, tumulus, cœna in exequiis, ..., exequialis cœna, funebre epulum. Τάφος pro podice, vide ... Item ſtupor, θάμβος, & inſulæ quædam.

Ταφρεύω, ... fodio, duco foſſas, ..., Suid.

Τάφρη, ἡ, idem quod τάφρος. Herodotus, ...

Τάφρος, ου, ἡ, foſſa, vallum, agger, foſſa circa mœnia, τὸ περὶ τεῖχος ὄρυγμα, foſſa ad munitionem: de caſtrametatione Xenoph. foſſæ vt fiunt in vitibus, ſulcus, ſcorbs, Thucydid. in genere fœminin. libro tertio, ſic Herodot. & Æſchin. Eſt etiam τάφρος fluuij nomen.

Τάφρεια, ας, ἡ, valli extructio. Diodorus Siculus, ... velitatione facta in valli extructione.

Ταφών, admiratione perculſus. Iliad. ι, ... id eſt, ἐκπλαγεὶς, θαυμάσας. Metaphora ... inquit Commentar. ...

Τάχα, velociter, conteſtim, ταχέως, forſan, fortè, fortaſſe, ἴσως, pro ταχέα per ſyncopen, breui vtraque in Epigramm. Ariſt. in Ranis, ... Od. ... mox, cõfeſtim. ὡς τάχα, quamprimùm, Euripid. τάχα & ἴσως, fortaſſe. ... τάχα, & fortaſſe, Lucian.

Ταχά ποτε, fortè aliquando. Et vt Græcis τάχα eſt citò & fortaſſe, ita & Lat. citò pro fortaſſe ponitur. Cicero in Bruto, Sed neque verbis aptiorem citò alium dixerim. Iterum, Quem tu non tam citò Rhetorem dixiſſes quàm, vt Græci dicunt, Politicon.

Τάχα που, fortè ἴσως που, forſitan. ... τάχα που etiam pro ταχέως, celeriter.

Τάχεα, celeritas. διὰ ταχέων, celeriter.

Ταχέως, citò, τάχα, ταχύ, propediem, continuò, protinus, iamiã, breui tempore, cum ſumma celeritate, feſtinatò Valla. ... ταχέως.

Ταχινός, celer, poeticum, primis breuibus. ταχινὴ ... capite primo, epiſtola ſecunda Petri. & ταχίνας, lepus vel ceruus, ſunt enim ea duo animalia ex genere τῶν ταχέων ... Ariſtoph. ... apud Suid. ſcriptum ..., id eſt, ὀξύ, ταχύ.

Ταχινῶς, celeriter, in Epig.

Τάχιον, citius. Alexander Aphrodiſ. in Problemat. ... celerius caneſcunt. θᾶττον potius dicendum Phrynichus ſcribit.

Τάχιστα, velociſſimè. ... vbi primùm, ſimul atque, τὴν ταχίστην, primo quoque tempore, quam primùm. citiſſimè. τάχιστα ... Ariſtophan. ... die quo pacto viarum citiſſimè, id eſt, qua via citiſſima & breuiſſima: vel intellige ... ὡς τάχιστα, feſtinatiſſimè. ὡς τάχιστα, primo quoque tempore, quã maturrimè. ὡς τάχιστα, ſequente δή, Xen.

Τάχιστος, η, ον, velociſſimus, celeritate maxima præditus. ... dicunt Græci ... pro primo quoque tempore, quamprimùm. Demoſt. ...

Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior, ..., à Poſitiuo ταχύς.

Τάχος, εος, τὸ, celeritas. & pro ταχέως Atticè. ὡς εἶχε τάχους ..., vt quiſque celerrimè poterat. ὡς εἶχον τάχους, quam potuerũt maturrimè, Thucyd. ... quam citiſſimè properabant, Plutarchus in Camillo. ἐν τάχει, citò, velociter, celeriter, quamprimùm, breui, properè, primo quoque tempore, maturè. Sophocl. in Aiace, ... properanter venire. ... breui perire, quam citiſſimè perire, Galenus libro ſecundo ad Glauconem. ... Soph. repentè mori. Idem, ... non quamprimùm huc eum adduceſti? ... vt primùm, quàm celerrimè, Ioſeph. ...

Ταχύ, celeriter, citò, primo quoq; tempore, properè, curriculò, protinus, τάχα, ταχέως, breui. ταχὺ μάλα, ilico.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, qui celeriter graditur, Adamant. in Phyſiogn.

Ταχυβάμων, ... ὁ, tardus: per ..., vt ταχυβάμονας ... exp. Ariſtarchus ...

Ταχυβάτης, pernix, Eurip.

Ταχυβλαστία, ἡ, celeritas germinandi, celeris germinatio.

Ταχύβουλος, ου, ὁ, qui ex re conſilium capit, temerarius & inconſtans, ..., ... apud Ariſt. in Acharn. ... ταχυβούλους.

Ταχυγηρα, τὰ, apud Hippoc. quæ citò ſeneſcunt.

Ταχυγούνατος, ὁ & ἡ, velox, cui velocia ſunt genua, Nonn.

Ταχυγράφος, actuarius, exceptor. ταχυγράφοι, vulgò notarij ſcribæ latinius dicti à ſcribendi velocitate, Syneſ. Theophilo, ...

Ταχυδακρυς ... citò præ amore flens, Lucian.

Ταχυδινὴς, έος, celeriter volubilis, Nonn.

Ταχυδρομέω, velociter curro, vnde ... apud Gregorium.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυεργὸς, promptus manu, acer, Appian. Adamant. in Phyſiog. ..., ταχυεργοί.

Ταχυμαθὴς, έος, ὁ, citò diſcens vel doctus.

Ταχύμηνις, iracundus, qui ſubito ad iram prouocatur, in Epigrammat.

Ταχύμητις, qui citò deliberat aut conſilium capit, Nonn.

Ταχυεργία, celeritas rei conficiendæ, apud eundem. Appianus in Iber.

Ταχυκίνητος, ου, ὁ, qui celeriter mouetur, Adamant. in Phyſiogn.

Ταχυναυτεῖν, celeriter nauigare, Plut. in Pericle, ... Bayſ. de re nauali, Suid. ταχέως πλεῖν.

Ταχυναυτῶν, celeriter nauigans. ..., nauium æſtuariarum, Æſchin.

Ταχύνοια, ας, ἡ, mentis celeritas.

Ταχινὸς, celer. ... breui futurum eſt vt deponatur, velox erit depoſitio, Pet. Apoſt. c. 1. Epiſt. 2. Arat. ... breuiſſimæ dies.

Ταχύνω, ... priori breui celero, accelero. Neutrũm abſolutum. Inuenitur tamen interdum cum Accuſatiu. Sophocl. ... ſcrobem accelerate, id eſt, ταχέως ποιεῖτε.

Ταχυπειθὴς, έος, ὁ & ἡ, credulus, Nonn.

Ταχύποπτος, ου, ὁ, ſuſpicioſus, celeriter ſuſpicans, Plato.

Ταχύπ-

Ταχύθνατος, celeriter moriturus: vnde ἄρα ταχύθνατος Nonn. hora mortem citò allatura.

Ταχύπους, pedibus celer, Xen. ὠκύπους, ποδώκης.

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, habens equos celeres, ἱππικός, bellicoſus, Hom. Il.

Ταχύς, ἔος, ὁ, celer, præceler, velox, properans, volucer, vtraque breui, Homer. Il. ε, in gen. Fœm. ταχεῖα à ταχύς fit Comparat. θάσσων, Gaza libro 2. ὡς ταχύ ὁ αἰνεῖς, Homer. cum Infinit. apud Ariſtoph.

Ταχύτατα, & τάχιστα, celerrimè.

Ταχύτερον, properantius.

Ταχύτερος, celerior, apud Ariſtot. de mundo.

Ταχυτὴς, ῆτος, ἡ, velocitas, pernicitas Cicer. celeritas, rapiditas, volubilitas. ταχυτῆτα, celeritatem: ſic apud Naz. in Orat. Itē τάχυτῆτι, ibid. ταχυτῆτι ἀέθλα, Il. ψ.

Ταχυπαθὴς, breui tempore patiens.

Ταχύχειρ, manu promptus: vnde

Ταχυχειρία, ἡ, manus promptitudo & celeritas, apud Pol.

Ταῶ, capio, Act. Accuſ.

Ταχυφθιτος, fluxus, caducus, citò periens, Nonn.

Ταχύφωνος, ὁ, cui vox celer, Adamant. in Phyſ.

Ταῶν, harum. i. τῶν pro ταύτων, Poet.

Ταὼς & ταῶς, ώ, & ταῶς, ταῶνος, ὁ, pauo, μηδικὸς ὄρνις Ariſtophan. Dicitur ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν. Alij volunt ἀπὸ τοῦ τείνειν τὴν οὐρὰν τινες. Lege Ariſtotel. hiſtor. libro ſexto. Athenæum lib. 9. Ælian. & Oppian. in Ixeut. ταῶνας ὑφαίνεις τῇ γυναικί, pauones mulieribus ſubuenire, Plut. in Pericle.

ΤΕ, Coniunctio. Xenophon, ... ministrum & volentem & beneuolum. Τὲ aliquando ... vt in dictione Οἶδέ τε, & ἄλλο. Τὲ particula poſt tertiam dictionem, Thucydid. Item τε bis in eodem membro apud eundem. Cum δὲ ſequente, Plato de Legibus: cum particula γε, ibidem: cum modis diuerſis ibidem & in epiſtol. Τε aliter Græcè locatur quàm que apud Latinos. Ibidem, ... &c. quum videatur dicendum, ... &c. Τὸ ... vt in ... & ... τι, idque poeticè & Ionicè. Homerus Odyſſ. ι, ... &c. Dores pro σε vtuntur & Æoles. Τε δὲ, ... Demoſthen. ... id eſt, ... Homer. Iliad. ... adhuc etiam, Plat. de Leg.

Τέγγω, irrigo humecto, ... tingo, madefacio, ... Euripid. in Iphig. Taur. ... metuebant nautæ, ne pedem humectarent, id eſt, ne paterentur naufragium: idem in Med. ... quid lachrymis pupillas madefacis? id eſt, quid lachrymaris? Heſych. τέγγειν abſolutè expon. etiam. ... Heſych. Item mollio, emollio: vnde paſſiu. apud Platonem Politic. libro ſecundo, ... infamia non emolliri. τέγγει ... ἱδρῶτας, id eſt, ſudores arcet obtruditque, Gaza in Problem. Ariſtotel. ſect. 2. quæſt. 32.

Τέγος, ος, ὁ, mucus, ... Heſyc. & vrbs Arcadiæ.

Τεγίδιον, ornamentum muliebre.

Τέγος, ſub tecto, ſublimis, altus. Item domus, porticus, Etymolog. Hom. ita appellauit cubilia fœminarum, ... Euſtath. Iliad. ζ, τέγεοι θάλαμοι, id eſt, ... tabulati thalami, Homer.

Τέγμα, ος, τὸ, tectum, tegmen, ...

Τεγκτός, ὁ, ἡ, tinctus, madefactus, vel qui tingi & humectari poteſt Ariſtot. in metaph. benignus, χρηστός, Heſyc.

Τέγος, ος, τὸ, tectum, tegulum, tegmen domus, proſtibulum, cœnaculum. ... Polluci, ... Suid. vide Ὀροφὴ in Ammon. τέγος, Hom. ... inquit interpr. ſunt qui aulam exponant.

Τεῖ, poeticè, pro σοί, tua. Nicand. in Alexipharm. ...

Τεθαλασσωμένος οἶνος apud Athen. l. 1. vinum mare expertum. vide Οἶνος & Ἀθάλασσος.

Τεθαλυῖα, pro τεθηλυῖα, ας, ἡ, θάλλουσα, ... germinans, florés. Heſiodus, ... Idem, ... venuſtate vernantes. ... abundans pingue, de porcis, idem.

Τεθαμμένος, ſepultus: à θάπτω.

Τεθαρρηκότως, audacter, audenti animo, cum fiducia.

Τεθάψομαι, ſepeliar mox: à θάπτω, Soph.

Τεθέασαι, ſpeculatus es, ſpectaſti, Accuſ.

Τεθεῖσθαι, pro τεθεῖσθαι, Hermog.

Τέθεικα, poſui. Perfect. à τίθημι. Lucian. ... vobis in commune attuli.

Τεθειμένη ... inquit Celſus libro quinto, capite 19 Græci appellant, quæ curata vocant, cum ex ſeuo puta, omnes membranulæ diligenter exemptæ ſunt, aut ex alio medicamento.

Τέθηλα, Præterit. med. à θάλλω, floreo, verno, gliſco. Heſiod. ... τέθηλε ...

Τέθηπα, ſtupui: à verbo θάπω ſeu θήπω, timui, admiratus ſum. ... Hom. Il. perculſi, Actiu. Apol. Rhod.

Τέθμια, τὰ, legitima, νόμιμα, Heſych. νόμιμα.

Τεθμός, lex. Laſcar. ... &c.

Τεθναίην, moriar. Optat. eſt à θνήσκω, vel τέθνημι, vt docet Vrban. Gramm. Hom. Il. ... &c. i. ... Od. ...

Τεθναίη, pro τεθναίη. Laſcar. ... &c.

Τεθνάναι, mori, morte affici, mortuum eſſe, Thucyd.

Τεθνάτω, interficiatur, Plat. de Leg.

Τέθνηκα, & τέθνεα, & τέθνηκα, mortuus ſum: Præterit. eſt à θνήσκω, vnde τεθνεώς ſiue τεθνηώς, mortuus, & τεθνηκώς, ότος, pro eodem. Heſiodus, ... id eſt, ... interemptos, ... Homer. vbi tamen ... Ariſtarch. legit. Lucianus, ... ab illo interfectus, Plato in epiſtol. ... mortuo ſanguine, Plato in Timæo. ... mortuo, in Epigramm. ... mortuis, Plato in epiſtol. vnde Fœminin. τεθνεῶσα, ... inquit Gaza libro ſecundo Gramm. ... à flumine extinctus.

Τεθνήξομαι, moriar. Ariſtoph. ... ore aperto mortem obibis ...

Τεθραμμένος, nutritus, enutritus, educatus, Xen. ... ita altam vt obeſior eſſet.

Τεθραυσμένος, ...

Τεθραυσμένη, ...

Τέθρια, τὰ, arbores agreſtes & ſteriles, Suid.

Τεθριπποβάται, οἱ, qui vehuntur quadrigis.

Τέθριππον, ου, τὸ, quadriga, τετρωρία. vide ... quadrigarum curriculum, quadrigale curriculum, Valla. ... quadrigam equis albis tractam conſcendit, Plu. in Camil. ...

idem in Opuſc.

Τέθριππος, ου, ὁ, quadriiugus. Ariſtophan. ... equum alere quadriiugem, id eſt, quaternum ad iugum vnum alligatum. ... quadriiugo curru inuecti ſunt, idem in Romulo. ... quadriiugus currus, Eurip.

Τεθριπποτροφῶ, quadrigas, i. quadriiuges equos alo, apud Herodot. in Erato.

Τεθυωμένος, ... in Epig.

Τεθυμμένος ... Suid.

Τεΐν, tibi, Dorice, & τείν. Odyſſ. δ, ... id eſt, σοί.

Τεῖν, quærere, ζητεῖν.

Τειρεσίας, vide ...

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, Philo de mundo, ... ad ſummum æthera contendunt. ... militarium viarum quæ à regione in vrbem tendunt, ſeu quæ pertinent, Plato de Legib. Item pro σφίγγομαι, id eſt, ſtringor. Homerus Iliad. ... venæ diſtentæ, Gal. ad Glauc.

Τείνω, μ, τενῶ, tendo, intendo, extendo, produco: vnde ἐκτείνω, id eſt, ... Ariſtophan. contendo vehementer, intendo. ... id eſt, ... Homerus Iliad. Τείνω pro ire contendo, ſicut Latinis contendere & intendere, intendere fugam, Curtio. Lucianus, ... Liuius vicum propinquum contendere dixit: & alibi iter intendere. Idem Lucian. in Icaromenip. ... viam longam peregerunt, Sophocl. ... noli ſermonē producere longè. Τείνω, porrigor, me porrigo, extendor, ſum extenſus, ſpecto ad, pertineo ad: & conſtruitur cū πρὸς, vt πρὸς τὴν ἰδιότητα τείνει, pertinet ad proprietatem, &c. Theophraſtus libro primo de cauſis plantar. ... ad virtutem ſpectat, Plato de Legib. & ... pro eodem apud eundem. Ariſtoteles libro primo Rhetoricorum, πρὸς ἀλήθειαν ... ad veritatem tendunt. Interpr. in Topicis dixit, ... ad victum pertinet. ... Euripid. ... ad quam mons vſque pertingit, Herodotus. Significat item ... apud Euripidem. ... in Timæo Plat. traiectus, Cicero.

Τειναδίω, carmen deduco, cantilenam extendo, ... Suid.

Τείρεα, τὰ, aſtra: ... Suid. Vnde ...

multis ſtellis diſtinctus, ſtellatus, apud Aratum. Idem τὰ τείρεα ὅσσα οὐρανὸς ἐστεφάνωται, ἄστρα.
Τειρία, μ. ίσω, π. ιχα, domo, contero, Actiu.
Τειρόμενος, η, ό, vexatus, κακοπαθῶν, Hom. Od.
Τείρω, μ. τερῶ, π. τέτερκα, τετρύχω, τρύω, τρύχω, ψύχω, infeſto, ſum moleſtus, affligo, fatigo, domo, negotium exhibeo, conficio, dirueo, exhaurio. Iliad. ζ. Μάλα δ' ὀ τείρουσι δυσμενέες υἷες Ἀχαιῶν, vexant, καταπονοῦσι. Alibi, τείρει, i. ἐκτανύει, καταπονεῖ.
Τεῖχα, τά. vide Τεῖχος, in Ammon.
Τειχεσιπλήτης, ὁ τὰ τείχη καταβάλλων.
Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, quaſi appropinquator murorum, muros quatiens, qui muros diruit, ὁ τοῖς τείχεσι προσπελάζων ἐπὶ πορθήσει. Martis epith. Apud Homerum Iliad. ε. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.
Τειχέω, muris cingo, muro intercludo. ἐτείχεε τείχεα, vrbes condidit, Herodot.
Τειχήρης, εος, ὁ, ἡ, ὁ. mœnibus clauſus, τετειχισμένος. τειχήρεις ποιοῦσι τοὺς Ναξίους, intra muros Naxios repellunt, Thucyd. vbi interp. εἰς τὸ τεῖχος ἀποκλείουσι. τειχήρεις ποιῆσαι.
Τειχία, munitio, muralis munitio, Thucyd.
Τειχίζομαι, &
Τειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, muro munio, muro cingo, muro ſæpio, murum duco, muros excito. Actiu. Accuſatiu. τειχίζω μακρὰ τείχη, longos muros excito. τειχίζω τὴν πόλιν, vrbem muro cingo. Thucydid. τειχίζω ἔρυμα τῷ στρατῷ, cingo caſtra muris, idem. τειχίζεται, murus fit. τετείχισται, præditus eſt muris.
Τειχιόεις, pulchra mœnia habens. Hom. Il. β. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, id eſt, τὴν καλῶς τετειχισμένην.
Τειχίον, κ. τό, paries, paruus murus, Thucydid. diminutiuum eſt à τεῖχος.
Τειχίοις, τοῖς, parietinis.
Τείχισμα, &
Τειχισμός, οῦ, murorum extructio, ductio, & conſtructio muri, arx, munitio, munitiones, munimenta. Apud Pollucem ἀεὶ τείχισμα τίθησι.
Τειχιστής, cementarius.
Τειχοδομέω, extruo muros, in Epig. τειχοποιῶ Pol.
Τειχοδομία, ας, ἡ, ædificatio murorum.
Τειχοδόμος, ædificator murorum, apud Pollucem. Dicitur & Τειχοποιός.
Τειχολέτης, ὁ, deſtruens muros.
Τειχομαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, oppugno murum ſiue expugno, mœnibus immineo. τειχομαχεῖν δυνατοί, præcipui in pugna murali, Thucydid. τειχομαχεῖν με, me velut murum oppugnare, Ariſtoph.
Τειχομάχης, muri oppugnator, Chryſoſt. ἀεὶ ἱερωσύνης. τειχομάχος, apud Ariſtoph. pro eodem.
Τειχομαχία, ας, ἡ, muralis pugna, muri oppugnatio. τειχομαχίας ἰσχυρᾶς γενομένης, quum vehementer muri oppugnarentur, Plut. in Othone.
Τειχομαχίη, idem.
Τειχοποιία, ας, ἡ, muri extructio, murorum extruendorum cura.
Τειχοποιός, οῦ, ὁ, fabricator murorum, qui murorum conficiendorum curam habet, curator muris reficiendis, Ἐπιμελητὴς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, τειχοποιός, Pol.
Τεῖχος, εος, τό, murus, mœnia τῆς πόλεως, munitio, munimentum, vallum, arx, vrbs, oppidum, caſtellum. τὰ περὶ τεῖχος, Demoſthen. interpr. ſupplet χωρία ἢ φρούρια. τείχη τὰ μακρὰ, Thucydid. de Athenis. τὰ τείχη, loca muros habentia, Idem. τείχη τριπλᾶ, id eſt, τριπλοῖ τοῖχοι, ita Græcus interpres apud eundem. Valla tamen triplici muro. Ammon. diſtinguit τεῖχος & τοῖχος.
Τειχοφυλακέω, muros cuſtodire. Appian. ἐν Ἰβηρικῷ.
Τειχοφύλαξ, murorum cuſtos. τειχοφύλακες, cuſtodes in mœnibus conſtituti, Poll.
Τείχωμα, ατος, τό, muralis machina Plin. murale tormentum Virgilio. Polybius, χειροῦσθαι δὲ τοῖς τειχώμασιν ἐγγὺς τοῦ λιμένος ἀφικομένης, τειχέας κατεσκεύαζεν ἐν αὐτοῖς, ἢ παρέλαβε τὸ χρεῖον.
Τέω, τίνω.
Τέως, τὸ τέως, interim, tum, ἕως. Odyſſ. θ. τέως δέ ἑ φίλη ἀλόχου μεγάροισι κείσθω.
Τέκεν, pro ἔτικε, peperit, & pro genuit. Odyſſ. ὁ μαντιν ὅ τ' ἐκ τούτου τεκμήρατο.
Τεκμαίρομαι, coniecto, coniecturam facio, coniicio, στοχάζομαι, εἰκάζω, τεκμηριόω, σημειόομαι, Depon. Datiuo iungit. & Accuſatiu. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, duco è veſtibus argumentum, Herodot. τεκμαίρομαι τοῖς ὑπομνήμασιν, ex commentariis coniicio, Plutarchus in Lycurgo. τεκμαίρομαι ἐκ τῆς Ῥωμύλου ἀναιρέσεως, ex Romuli clade coniecturam colligo, idem in Numa. τεκμαίρομαι λέγει αὐτοῦ, ex eius verbis coniecturam facio, Xenophon. τούτοις τεκμηριοῦσθαι τί ποθ' ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία, &c. his ſignis coniiciunt quid infantes cupiant, Plato de Legib. τεκμαιρόμενοι τῇ φωνῇ, ex voce coniecturam facientes, Plutarch. in Galba. τεκμαίρεσθαι τὸν ἐκ τῶν μελλόντων ἄριστον στρατηγόν, ex futuro ducem optimum coniicere, idem in Fabio. ὅπερ γὰρ ἐν τούτοις τεκμαίρεσθαι χρὴ τοῖς ἀρχαίοις τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη, Galenus libro primo ad Glaucon. τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν πρίν, coniiciens quæ nunc adſunt ex præteritis, Plutarchus in Solone. ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πραότητος τεκμαιρόμενος τὸ τρόπον, ex eius manſuetudine coniiciens ingenium, ab operibus ciuium mores complectens, idem in Numa. τεκμαίρομαι τὸν χρόνον, ad normam huius temporis moderor, Gaza libro tertio de cauſis plantar. Theophraſt. Τεκμαίρομαι, machinor, ſtruo & molior cum Accuſatiu. Heſiodus. τέκμαρ τεκμαίρεται ἀνθρώποις, id eſt, κατασκευάζει, μηχανᾶται, parat. Iliad. ε. ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, id eſt, ἐκφαίνεται, ὁρίζει, τελειοῖ, ὁ ἐπὶ τέλος ἄγει, Interpr. molitur, conficit, deſignat: vnde διατεκμαίρομαι, determino, per ſigna demonſtro. Τεκμαίρομαι, noto, ſigno, obſeruo. Aratus, Εἰς ὅλον τεκμαίρεται, ἵνα χρείας ἀγγέλλει τεκμήρατο δ' ἐν, &c. Dionyſ. de ſitu orbis, id eſt, ὁρᾷ σημειοῖ, vel σημειοῦται notat & obſeruat, ſeu πέρας, finit: vnde & τέκμαρ pro termino, idem ſæpe.
Τέκμαρ, ατος, τό, finis, τέλος, ὅρος, τέρας, ſignum, coniectura. Ariſtoteles Rhetor. libro primo, τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταυτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Pindarus pro extremo atque vltimo poſuit in extrema Ode Nemeor. τὸ δὲ ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ.
Τέκμαρσις, εως, ἡ, cognitio quæ fit per τεκμήριον, ſic Gal. interpretatio, coniectura, στοχασμός.
Τεκμήρατο, ἐδοκίμασεν ἐτεκμήρατο, ὁ δ' εἰς τέλος ἄγειν, ἀπηρτίσατο, Homer. Interpr.
Τεκμήριον, ου, τό, coniectura, indicium, ἀληθὲς σημεῖον καὶ ἄλυτον, argumentum fide dignum: σημεῖον verò ſignum eſt veriſimile tantùm: documentum, teſtimonium, ſignum certum & verum, ſicut εἰκός tantùm probabile Cicero in Partitionib. vocat propriam rei notam. Dici propriè annotant Grammatici de re futura, quemadmodum σημεῖον de præterita. Iſocrates, ἐπειδὰν καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ δ' ἄλλος, τεκμήριον μὲν τὸ οἰκεῖον φιλίας, σημεῖον δὲ τὸ κοινῆς εὐνοίας. σωτηρίας τεκμήρια, rerum ſigna. τεκμήρια καὶ μάρτυρας, & c. ſigna & teſtes, Plato de Legib. Idem in Apologia, μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Τεκμήριον ποιεῖσθαι apud eundem, coniecturam facere. τεκμήριον ποιῶ, teſtimonium perhibeo, Thucyd. τεκμήρια λέγει, Demoſt. argumenta colligere. τεκμήρια φέρει, ex certis ſignis colligere atque concludere. Ariſtoteles Rhetoric. primo, ἀναγκαῖα μὲν οὖν λέγω, ἐξ ὧν γίνεται συλλογισμός. διὸ καὶ τεκμήριον τὸ τοιοῦτον τῶν σημείων ἐστίν. ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οἴωνται λῦσαι τὸ λεχθέν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον, ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον. Τεκμήριον δὲ dicitur ἐπιμαρτυρίας ſubaudiendo ὄντα, vel ἐκ τοῦ, id eſt, argumento ſit: pro quo etiam dicitur σημεῖον δέ, vel ἀπόδειξις δέ, apud Demoſthen. & Greg.
Τεκμηριόω, ῶ, fut. ώσω, nitens coniecturis, & τεκμηρίοις pronuncio. Thucydides libro tertio, τεκμηριῶ μὲν ὁ μὴ ἔχων τεκμηριοῦν.
Τεκμηριοῦμαι, obſeruo, Bud. in epiſtol. poſter. τεκμηριοῦσθαι, coniectare, deliberare.
Τεκμηριοῦσθαι, indicare, atteſtari.
Τεκμαίρω, indico, vel εἰς τὸ τέλος ἄγω. Aratus, τεκμαίρει πάντα ἀοιδήν, omnem cantum oſtendit ἐδίδαξε: vel ad finem perducite: à τέκμαρ.
Τέκμωρ, ωρος, τό, ſignum, indicium, argumentum, finis, μέρος, θάνατος, τέλος, mors, terminus. Homerus, τοῦτο μέγιστον τέκμωρ, id eſt, τεκμήριον.
Τεκνίον, ου, τό, filiolus. τεκνία μου, Paul. 4. ad Galat.
Τεκνογονεῖν, liberos gignere, liberos ſeu filios procreare, q. fructificare, in Epig.
Τεκνογονία, ας, ἡ, procreatio ſeu propagatio filiorum, apud Paul. 1. ad Tim. c. 2. διὰ τεκνογονίας, liberos gignendo.
Τεκνοκτονεῖν, liberos interficere. Athenagoras in Apolog. οἱ δὲ τὰ ἔθνη αὐτῶν τὰ γεννηθέντα, ὡς τῆς τεκνοκτονίας κατηγορεῖτε.
Τεκνοκτονία, ἡ, parricidium, liberorum cædes.
Τεκνολέτειρα, ας, ἡ, necatrix filiorum, quæ amiſit filios, quæ perdidit & occidit.
Τέκνον, ου, τό, filius, fœtus, proles, pignora, filia, ſoboles, catulus aliquando. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων, canum & ſimiarum catuli, Plut. in Pericle. Hom. Od. δ. dixit, τέκνον ἐγὼ οἶδα τί σοι ἐνὶ φρεσί, reſpiciens, i. παῖ φίλε, ô chare fili.
Τεκνοποιέομαι, &
Τεκνοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, genero filios, παιδοποιοῦμαι καὶ παιδοτροφῶ, liberos gigno & ſuſcipio, liberos procreo, παιδοποιοῦμαι. Xen. ὁ ὑφ' ἧς τὴν δὲ τεκνοποιήσεσθαι τοῦτο ἤρετο. Idem in ſecundo Ἀπομνημ. ταῖς γυναιξὶ συνεγένετο τεκνοποιούμενος. Dicitur & Τεκνόω.

Τεκνοποιΐα, prolis generatio, procreatio filiorum. Xenophon Χειρον. libro primo, ἐκ μούσαις δὲ ταῖς γεννωμέναις μετὰ ἱμάτια τῆς τεκνοποιΐας.

Τεκνοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fœcundus. γυναῖ τεκνοποιός, Herodotus in Terpſichore.

Τεκνοσπορία, procreatio liberorum, in Epig.

Τεκνοτροφεῖν, liberos educare.

Τεκνοτροφία, liberorum educatio, ſobolis educatio.

Τεκνόομαι, ῶ, τίκτω gigno, genero filios. Orpheus, αἳ δ' ἐπεὶ ἄνδρα γενναῖον τεκνώσαντο θεῶν. Sophocl. in Phœniſſ. ἐξ οὗ τεκνωθεὶς Λάϊος, ex quo tempore factus eſt pater Laius, Interpr. τεκνώσασθαι, prolem recipere, Ariſtot. libro 7. Anim. de muliere. vide Τεκνόω.

Τεκνωθῆναι, procreatum eſſe. Plut. in Anton. ἀπὸ γυναικὸς ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ.

Τεκνοῦσα, quæ parit.

Τεκνοφονεῖν, liberos interficere, in Epig.

Τεκνόω, ῶ, ώσω, ῶ, ωκα, parturio, fero partum, ἀποτίκτω, generο, gigno. Neutr. abſol. φασὶ δ' ὅτι νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι videtur nothum ex hac ſuſcepiſſe, Plutarchus in Pericle. τεκνόω pro τεκνοποιῶ, liberos procreo, apud Dionem in hiſt. τεκνοῦσθαι potius de muliere dicitur. Ariſtot. ἀρχὴ δὲ τῆς γυναικὸς τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῦ γεννᾶν.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio, propagatio generis, Plut. in Anton. τέκνωσιν ποιεῖσθαι, procreare, Thucyd. Τέκνωσις, pueri natiuitas & ortus. Athen. l. 9, μεθιέναι ἐν χρόνῳ ἐξαιρεῖσθαι τὴν ἐπὶ τὴν τέκνωσιν ὁδὸν τῆς ἀλώπεκος.

Τέκνον, ου, τό, filius vel filia, vt φίλε τέκνον, Pallas. Il. α. τὰ τέκνα, τὰ τέκνα, Ariſtoph. Τέκνα, pullus animalium. Il. 3, Νιόβη ἣ ἔχεν ἐν μεγάροισιν τέκνα σκύμνους ταχέας.

Τεκταίνομαι, μ. ανοῦμαι, fabrico ſeu fabricor, artem fabrilem exerceo, molior, condo, ædifico, efficio, paro, κατασκευάζω. Depon. Accuſatiu. Philo de mundo, ὁ κόσμος ἀνόσον ἐτεκτήνατο, mũdum morbi exortem fabrefecit. Ariſtophan. ὁ μὲν δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται, id eſt, artem fabrilem ſeu lignariam exercet.

Τεκταίνομαι, μ. ανοῦμαι, idem, comminiſcor, molior, ſtruo. Apollonius ſecundo Argonautic. πύργους ἔτι τεύχειν τεκτήναντες, id eſt, κατασκευάσαντες.

Τεκτασία, ας, ἡ, architectura, ſtructura. Theophraſtus hiſtor. libro quinto, capite octauo, χρήσιμος εἰς τὰς τεκτασίας, καὶ εἰς τὰ ἱκριώματα.

Τεκτόναρχος μοῦσα, apud Sophoclem, teſte Polluce: fabrorũ materiariorum præſes.

Τεκτονικὴ, fabrica, ars fabrilis, ars lignaria, ars ædificatoria, Gaza in Problemat. Ariſtotel. Apud Dioſcoridem libro quinto, c. 112. ἡ τεκτονικὴ, id eſt, rubrica fabrilis: intelligitur ex præcedentibus μίλτος.

Τεκτονικός, οῦ, ὁ, fabrilis artis peritus, artis lignariæ peritus: vnde τεκτονικὴ χρεία, fabrilis vſus.

Τεκτονουργός, οῦ, ὁ, architectus, operarius.

Τεκτοσύνη, ars fabrilis, architectonice. τεκτοσύνη ἐπέων, hexametrorum verſuum artificium, in Epig.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, quod eſt generale nomen ad omnes artifices (exceptis plaſtis) qui è quauis materia aliquid faciunt, opifex, ædificator, ſtructor, architectus, materiarius, τεχνίτης. Valla putat Græcè τέκτονα fabrum eſſe lignarium, quum Suidas palàm indicet vocabulum lapidariis ac lignariis eſſe commune: apparet enim dictionem a τεύχω ductam. τέκτονες ὕμνων, Eurip.

Τέλα, apud Heſych. eſt στῦλοι & τελαμῶνες, πλάτανοι, αἱ τελαμῶνες καὶ τοῦ ξίφους.

Τελαμών, ῶνος, lorum enſis, ὃ τὸ ξίφος ἀνέχεται, ἀορτὴρ, & vnde ſcutum propendet, baltheus ſcuti dicitur à Valla. Item vinculũ ligamentum, & proprium nomen viri. Etym. τελαμὼν, ὁ πατὴρ τοῦ Αἴαντος, in dictione Αἴας.

Τελαμῶνες, lintea concerpta vulneribus peraccommoda, vel faſciolæ potius, quibus oblæſa membra obligari ſolent, Eurip. in Phœniſſ. τελαμῶν σινδόνος apud Pol. Herodot. οἱ δὲ ὥσπερ ὅτι πλεῖστα ... σινδόνι τελαμῶσι κατειλίσσοντες.

Τελαμωνιάδης Αἴας, Homer.

Τελαμώνια, apud Pollucem dicuntur, quas Xenoph. τελαμῶνας vocat. ſunt autem balthei coriacei quibus armantur canes aduerſus feras.

Τελαμωνίζω, faſcea inuoluo, vnde apud Euſtathium ex quodam hiſtorico, τὸν μὲν ὀφθαλμὸν ἀπολ. (ſc. Phylippo cui oculus ſagitta excuſſus erat in prælio) καὶ Καλλίνικος ὁ ἐκκοπεὶς τὸν ἕτερον τελαμωνισθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, alterum oculum faſcia contectum & inuolutum habens.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum latum pertinet, vel ad telamonem, Etym. Τελαμώνιος, ὁ Αἴας.

Τελέθεσκον, eram, in Epig.

Τελέθω, & τελέθομαι, ſum, fio, orior, γίνομαι, perficior à τελέω, τὸ ὁ-
ριζω. Phocyl. εἰσὶν δὲ θεοὶ τελέθοντες, i. ſunt dei.

Τελεογονία, generatio perfecta.

Τελεογόνος, perfectum pariens.

Τελεοκαρπεῖν, fructum perficio, vel abſoluo, ad maturitatem fructum perfero. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 22. ἐπεὶ ζῶντα γε ὄντα καὶ ἀμπέλου, καὶ ἴσως τελεοκαρπεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθεῖν, ἢ χλωρόν.

Τέλεον, τὸ, telion. id eſt, perfectum: ſic cœna regis Perſarum ab eo quotannis inſtructa die illo quo rex eſſet creatus, vocabatur.

Τελεσιουργός, initiator, qui baptiſmate quempiam initiat & expurgat. Naz. περὶ τοῦ βαπτίσματος.

Τέλειος, α, ὁ, τέλος ἔχων, eximius, integer, perfectus, adultus, qui eſt iuſtæ magnitudinis & integræ ætatis: vnde τέλειος ἀνὴρ, integra ætate vir, apud Lucian. & τέλειος τὰ πολεμικά. Ariſtid. τελευταία ἡμέρα, vltimus vitæ dies. τελεία τροφὴ, ſolidus cibus, Nazãzen. τέλειον καὶ μέγα ἀγαθὸν, Demoſthen. τέλειον ἅρμα, Ariſt. d. quadrigæ τῶν τελείων ἵππων καὶ ὁ πῶλος. & τελεία ἵπποι. τέλειον ἀτύχημα, luculentum detrimentum, Demoſthen. τέλειον ἱμάτιον, Plutarch. pro toga pura ac virili dixit in Antonio. vide τελειόω. τέλεια etiam ἱερὰ hoſtias dicebant eximias, vel ſanctiores, vel largiores & luculentas. Liuius aliquando hoſtias meliores, aliquando maiores appellat. τέλεια igitur ἱερὰ dicuntur ἱερεῖα, vel potius, vt alij, ὁλοκλήρως τῶν ἱερείων, καὶ ἐν ἀκμῇ ὄντων, hoc eſt, eximiis hoſtiis facta. Nam ἱερὰ in plurali aliquando ſunt exta: & τέλειον eximium & amplum. Iliad. α, αἰ κέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων, &c. id eſt, lectarum caprarum. Apud Plutarchum τέλειος dicitur qui vxorem habet, ſicut ἠΐθεος cœlebs. & τέλειοι dicebantur vxores ducentes, vt inquit Pollux: τέλειος enim γάμος ἐλέγετο ὡς τελειῶν πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. Et τέλειος, Iupiter nuptiarum præſes, ſicut Iuno ἥρα τελεία. Inde etiam πρωτέλεια & ἀρχαὶ, de quibus ſupra. Τέλειοι θεοὶ, perfecti dei, dij ſummi, Lucian. ſunt, puto, qui ſelecti dicuntur. Τέλειοι etiam equi dicuntur οἱ ἐκβεβληκότες, hoc eſt, qui dentes ætatis indices amiſerunt, Plat. l. 8. de Leg.

Τελεία στιγμὴ, ῆς, ἡ, perfectio, q. interpunctio, quæ fit quum oratio ad periodum peruenit, ſiue ad perfectam ſententiam.

Τελεοστιχὶς, ίδος, carminis ratio qua poſtrema verſus ſyllaba primæ iuncta eſculentum, poculentumve, aut vas vtenſile notatur, vt illius verſus, ἀργυρόπεζα θέτις θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος caput & finis componunt ἄρτος, hoc eſt, panis, apud Athenæum.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio, integritas.

Τελειοκαρπεῖν, perfectum fructum pario.

Τελειογονία, generatio perfecta.

Τελειοτόκος, perfectum edens puerum.

Τελειόω, vel Τελεόω, ῶ, ώσω, ῶ, ωκα, τὸ τελέω, perficio, εἰς τέλος ἄγω, abſoluo, conſumo, ἀνύω, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, περαίνω, τελειῶ, finio, ἀπαρτίζω ſiue ἀπαρτίζω. Vnde τελειωθεὶς, perfectus & abſolutus. Τελείωσις καὶ πλήρωσις ἀνθρώπου, id eſt, hominis abſolutio atque perfectio ſiue complementum, tum demum erit, cùm, vt ait Scriptura, Deum facie ad faciem videbimus: quod fiet in cõſummatione ſeculi, quando fideles planè ad imaginem creatoris renouabuntur, eritque τῆς θείας εἰκόνος τελεία ἀναίρεσις, καὶ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον ἐξομοίωσις. Hoc τελειωθῆναι καὶ πληρωθῆναι vocat Spiritus ſanctus omnium in Chriſto τῆς τελειώσεως author. Hanc abſolutionem Patres licet iam beati, nondum tamen plenè ſunt aſſecuti. Oportet enim prius electorum numerum cõpleri: & tum vnà omnibus gloriæ corona gratuita diſtribuetur. Apoſtolus in epiſtola ad Hebræos capite vndecimo, καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Ac hi omnes fidei teſtimonio probati, promiſſi fructum non tulerunt, cùm Deus nobis quidpiam melioris conſulens prouiderit, ne ſine nobis abſoluerentur. Interpr. doctiſſimus tamen ſic tranſtulit, Atque omnes hi teſtimoniũ adepti per fidem, non obtinuerunt promiſſum: quòd Deus de nobis melius quiddam prouiderat, ne abſque nobis conſecrarentur. Quod τελειωθῶσι hoc loco in Apocalypſi πληρωθῶσι dicitur capite ſexto de martyribus qui ſubter altare, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρὸν, ἕως οὗ πληρωθῶσιν (legitur in aliis πληρώσωνται) καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί. Τελειωθῆναι, ad ætatem relatum, eſt adoleſcere, in virum euadere. Vnde qui iam virilem togam ſumpſerunt, ac tutelæ ſuæ facti ſunt, τελειωθέντες dicuntur, id eſt, ἀνδρωθέντες καὶ ἐκκλησιάζοντες, ὡς ληξιαρχικὸν ἐγγραφόμενοι. Strab. lib. 14. de Tarſenſi gymnaſio ... ἐν ἀποδημίᾳ τελειοῦνται καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡδέως, Sed etiam in adoleſcentia peregrinantur, & viri facti libenter peregre viuunt. Et apud Plut. in Anton. τέλειον ἱμάτιον, id eſt, toga pura ac virilis. Τελειῶ etiam verbum eſt ſacrorum, vt τὸ τελῶ, id eſt, μυῶ, μυσταγωγῶ, initio, ſacro, conſecro, & purifico, ἁγιάζω, καθαρίζω. Pollux libro primo, καὶ μυεῖν, μυσταγωγεῖν, μυεῖσθαι, ἁγνίζειν, τε-

[illegible], τελεῖν. Et de ſacris Eleuſiniis dicebant τελεῖσθαι τὰ μικρὰ ᾗ μεγάλα. Plutarchus de Demetrio, [illegible]. Dionyſius, [illegible]. Nec ab hoc verbo abhorrent ſacræ literæ. Exodi capite 29. τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρὼν, id eſt, conſecrabis. Sic Gregor. [illegible] τελειοῦσθαι, id eſt, ἁγιάζεσθαι, [illegible]. Idem de Spiritu ſancto ait, τελειωῦν τὸ ἅγιον πνεῦμα. Apoſtolus de Chriſti morte loquens, ait capite ſecundo ad Hebræos, ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ δι᾽ ὃν τὰ πάντα, καὶ δι᾽ οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι, Interpr. Decebat enim vt ipſe propter quem ſunt omnia, & per quem ſunt omnia, multos filios in gloriam adducendo, principem ſalutis ipſorum per afflictiones conſecraret. Sic Theologi Baptiſmo, & martyrio τελειοῦσθαι verbum accommodant. Sunt enim hæc myſteria, Chriſtianorum τελειώσεις quibus initiantur & conſecrantur Deo. De Baptiſmo ſæpe vſurpauit Gregorius, qui & [illegible] martyres dixit ſuo ſanguine Deo conſecratos. Idem in Machab. [illegible]. Idem alibi, [illegible], id eſt, ſeptem filios martyrio initiatos atque conſecratos, ſiue perfectos. Euſebius hiſtor. Eccleſ. libro quinto, [illegible]. Ibid. [illegible]. vide Τελείωσις, & Τέλειος.

Τελείω, idem Iliad. α. [illegible], id eſt, [illegible].

Τελείως, plenè, abſolutè, perfectè, omnino: & pro τὸ τέλος tandem, denique, apud Pluta. [illegible] in verſibus Melanthij.

Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, abſolutio, cõſummatio, Eſt & [illegible], initiatio, purificatio, conſecratio: q. ſanctificatio. Quo etiam nomine vtuntur Theologi ad ſignificandũ martyrium & Baptiſmum, quæ Chriſtianorũ myſteria ſunt quibus Deo initiantur & conſecrantur. Gregorius in Inuectiua contra Iulian. [illegible]. vide Τελείω & Τελεσιουργέω.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, q. conſummator, initiator, propagator, finitor, Naz. in Orat.

Τελενικίζειν, euacuare: deductum à Telenico quodam omnium egeno, Eraſm. Chiliad.

Τελενικίζω, vacuo, Etym.

Τελεογόνος, vitalis. τελεογόνα, perfecti fœtus.

Τελεοκαρπέω, fructum perficio, Theophr.

Τέλεον, poſtremò, omnino, penitus, prorſus, Plutarchus in Romulo & Lucian.

Τέλεος, α, ον, perfectus & abſolutus, [illegible]: vnde ἡ τελεωτάτη ἀδικία, Plat. libro primo de Republic. id eſt, ſumma iniuſtitia, [illegible].

Τελεόω, ῶ, ώσω, perficio, abſoluo, conſummo. [illegible], eum voti compotem fecit. vnde τελεωθεῖσα, Plato libro ſecundo de Republic. adultum eſſe. & τελεωθεὶς, qui ad iuſta incrementa peruenit: qui firma eſt ætate. Item τελεωθῆναι τὸ γάμον.

Τελέσαι, ἀλφεῖν, Hom. Il.

Τελεσία, tripudium cum gladijs, ab inuentore Teleſio: vt & πυρρίχη, Pol.

Τελεσιάζειν, ſacrificare, ſacra peragere.

Τελέσιος, ἡμέρα ἡ ἐσχάτη.

Τελεσιουργέω, ῶ, ήσω, perficio, conficio, conſummo, finem impono, abſoluo, [illegible]. Eſt etiam initio, conſecro, [illegible], Lucianus. [illegible].

Τελεσιούργημα, τος, τὸ, operis abſolutio. Polyb. [illegible], huius tractationis finis.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, perfectio in omni opere.

Τελεσιουργὸς, ὁ, ὁ, efficax, effector, aut perfector operum. Plutarc. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, promiſſorum perfector. Idem in Pub. δύναμις τελεσιουργὸς, vis ad perficiendum efficax. τὸ τελεσιουργὸν, perfectio. Dionyſ. [illegible] dixit pro initiatrice & conſecratrice.

Τελέσκω, perficio. deductum eſt à τελέσαι, vt ſcribit Gaza libr. 2. Grammat.

Τέλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, ſumptus, Lucian.

Τελεσίγαμος, nuptias perficiens, Nonn.

Τελεσίγονος, q. prolificus, fœtum perficiens.

Τελεσίμορος ἦμαρ, dies mortifera, funeſta, Nonn.

Τελεστήριον, ου, τὸ, locus vbi initiatur. [illegible], Philæ teleſterium, id eſt, initiandi locum, à Barbaris in cenſum Themiſtocles inſtaurauit, Plut. in Themiſt. Philæ autem populus eſt Atticæ regionis.

Τελεστὴς, initiator.

Τελεστικὸς, myſticus, quaſi initiator. [illegible], de quo ſupra. τελεστικὴ σοφία, ſapientia circa myſteria & initiationes conſiſtens, Plut. in Solone. Τελεστικὸς, perficiens rem ſuſceptam: cui opponitur [illegible], apud Adamant. in Phyſiog.

Τελεστικῶς, myſticè, arcanè, Hermog.

Τελεσφορέω, ῶ, ήσω, opportunè fero fruges, abſoluo, fructũ perfectum & abſolutum refero ſeu edo, [illegible] Heſych. Neut. abſolut. Lucæ, cap. 8. οὐ τελεσφοροῦσιν, fructum non perferunt, vt loquitur Columel.

Τελεσφορία, τελεταί, Apol. Rhod.

Τελεσφόρος, ὁ, ὁ, ſciens tributum, ferens ad finem, & opportunè fruges producens, [illegible], perfectè fungens officio, Gaza libro ſecundo de cauſis plantar. Theophraſt. Homer. Odyſſ. ξ, [illegible], per annum integrum & totum, id eſt, τέλειον, perfectum. τελεσφόρος [illegible] dicitur à Sophocle, id eſt, [illegible], effectrix operum & author. τελεσφόρος γῆ, alma tellus, id eſt, terra fertilis, id eſt, fruges perficiens, Theophraſt. Sunt item qui τελεσφόρον interpretentur vatem, aut etiam [illegible], capite 23. Deuteronom. nam & [illegible] ſignificat vox τελεσφόρος teſte Suida. Sophocles in Electr. Clytemneſtram ſomniis perterrefactam ita inducit, [illegible], ad maturitatẽ exitũmque perducas. Ariſto. ſecundo Rhetor. culpat Alcidamantem oratorem qui τελεσφόρον [illegible] dixerat: apud Heſyc. τελεσφόρος [illegible].

Τελεστάρχης, ceremoniarum conditor. Dionyſ. hoc nomine Chriſtum appellat.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, expiatio, ceremonia, initiationis ritus, initiationis hoſtia, [illegible], religio, [illegible], & ſacerdotium. Demoſth. [illegible], id eſt, ſacerdotiorũ. Apud Plat. de Republ. 2. τελεταὶ pro ludis & ſacrificiis ponuntur, dicitque eſſe λύσεις & καθαρμοὺς ἀδικημάτων. Auguſt. de Ciuitate 10. conſecrationem ſignificare dixit. Plut. in Demetr. pro initiatione poſuit. Gaza ſacrum vertit. Maiora item feſta τελεταὶ vocabant, quòd non citra grandiorem impenſam fierent: [illegible], quod impendere ſignificat.

Τελετουργία, ας, pro cõſecratione ſeu initiatione apud Dionyſ. Areopagit.

Τελετουργὸς δύναμις à Dionyſio vocatur vis diuina operans in ſacramentis Eccleſiaſticis.

Τελετουργέω, ſacris operor. apud Dionyſ. pro conſecro, dedico, initio, τελέω.

Τελευταῖα & τελευταῖον, ſiue diuiſim τὰ τελευταῖα, tandem, poſtremò, ad poſtremum: ponitur poſt enumerata. Lucian. de luctu, [illegible], denique ad iſtum modum apud multos teſtes delirans.

Τὸ ἐλάχιστον, & τὸ πλεῖστον, vel τοὐλάχιστον, coniunctim, idem. [illegible], ita demum, Æſchin. τὸ ἐλάχιστον, vt minimum, cui opponitur ad ſummum Cic. ſiue ſummum, τὸ πλεῖστον: vt vulgò dicimus *pour le moins*, & *pour le plus*. Ioſephus de Antiquitat. [illegible], ſaltem duo.

Τελευταῖος, α, ον, finalis, extremus, poſtremus, vltimo loco poſitus. [illegible] dicitur à Naz. in Orat. [illegible].

Τελευτατος, ὁ, ὁ, idem.

Τελευτάω, ῶ, ήσω, ήκα, propriè eſt finio, perficio & abſoluo: deſino & terminor. Tranſlate τὸν βίον, id eſt, obeo, morior, mortem oppeto, diem obeo, occumbo, decedo, expiro, ago animam, [illegible], exeo è vita, è vita concedo, naturæ concedo, finem habeo, conficior, extinguor: vnde τελευτήσας, defunctus, vita functus, hac luce defunctus. τελευτήσαντος [illegible], vita defuncti. [illegible], extincto metu, Plato de Legibus. τελευτᾷ εἰς θάλασσαν, ad mare terminatur, Thucydides. [illegible], hunc exitum habuerunt, Herodotus. [illegible], Demoſthen. quem finem habitura ſit ſpes, id eſt, in quem finem & exitum ventura. Τελευτάω item pro deſino, tandem vertor in, demum euado in. Iuſtinus Martyr, [illegible], in ignem omnia diſſolui ſeu reſolui, id eſt, [illegible]. τελευτᾷ εἰς πονηρίαν, in malum deſinit, Nazanzen. [illegible], deſinit in calamitates, recidit in ærumnas, Plutarchus in Solone. τελευτᾷ εἰς ὄνησιν, in vtilitatem deſinit, Aphthonius. [illegible], Idem: cicadis autem oblectatiõ finiebatur in inopiam: vel ſic. inopia cicadarum ſequebatur oblectationẽ. [illegible], quorſum hæc? Plato de Legib. [illegible], exactus eſt, [illegible]

ἐπὶ πολὺ τῆς νυκτὸς ad noctem extrahebatur. Τελευτῶ, finio, compleo, περαίνω, τελειόω, perficio. ἐτελεύτησε τὸν πόλεμον τελευτῶν, septimo belli anno finiente, Plutarchus in Camill. τὸ λοιπὸν τὸ ἔργον τελευτὰν αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν, ἐφ' ὃ συντελεῖται ὁ βίος, i. e. ὁ τελευτῶν τὸν βίον, τελευτᾶν γὰρ λέγεται, quod est τέλος τοῦ βίου, ὃ καὶ καταστρέφει τὸν βίον. ἔστι δὲ τὸ τελευτᾶν, τὸ καταστρέφειν, ὅπερ ἐστι τελευτᾶν τὸν βίον, ὅ ἐστι τὸ ἀποθνήσκειν. τελευτᾶν βίον, τελευτᾶν, Euripid. Τελευτᾶν τὸν βίον, vita defungi, Thucydides. Isocrates, ἐτελεύτησεν, vitam finiuit, vt Latinè mortem obiit, & obiit, sine casu. Mat. capite secundo, τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, id est, vita functo, ἀποθανόντος. Τελευτῶν, εἰς τέλος ἄγω, πληρόω, Homerus Odyss. τελευτήσας, τελέσας, πληρώσας. τελευτᾷ τὴν Λιβύην, terminat Lybiam, Herodot. τελευτᾶν λόγον, finem loquendi facere, Thucydid. Τελεῖν, assero, suppedito, subministro, paro: vt Odyss. τελεῖ κακὸν ἦμαρ, afferet ipsis malum diem, i. diem mortis.

Τελευτή, ῆς, ἡ, finis, exitus, obitus, excessus, decessus, extremitas, vitæ exitus, mors, consummatio, τέλος, τελείωσις, ὅρος. Matth. capite secundo, ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, vsque ad obitum Herodis. Est verò mors ὅρος τοῦ βίου ἑκάστῳ, vt inquit Demosthen. Homer. Ody. τέλος θανάτοιο, mortis obitus seu exitiũ. Hesiod. τελευτὰς, extremitates, extrema, Aristot. sic Gaza.

Τελευτηθήσεσθαι, perfectum iri.

Τελευτῶν, in omnibus casibus & generibus capitur interdum aduerbialiter pro tandem, id est, τὸ τελευταῖον, Aeschin. ἀλλὰ τελευτῶν, denique, Budæus in epistolis prioribus. Plato primo de Republic. τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, denique concessit. Idē ibid. ... &c. sic demum eius bello fatauit, vt, &c. Isocrates in Euagor. τελευτῶσα φύσει ἔσται, tandem natura erit.

Τελέω, τελῶ, ἐσω, impleo, perficio, finio, perago, finem facio, seu assero, πληρῶ, τελειῶ, εἰς τέλος ἄγω: vnde ἀτελὴς ὃς, absolutũ est τελέσαι διατάγματα, finem facio mandandi. τελεῖ σοι νόστον, præsto tibi reditum, Odyss. δ. & Iliad. α. ... τελευτῶν, id est, ἵνα πληρώσω, vt iram expleat. Hesiodus, ἐπεὶ κε ... vbi morbo perfunctus fuerit. τελεῖν ... afferre, immittere. Apollonius Rhod. Iliad. ... perfectum iri speto, id est, τελεσθήσεσθαι. Et Ilia. ... si perfici potest, ... Τελῶ, tendo, pertingo, peruenio. ἐτέλεσαν ἐς Φάρσαλον, Pharsalum peruenit. Thucydid. τελέσητε τὰς πόλεις, capite decimo Euang. Matthæi: Finem explicat perambulaueritis ciuitates. Τελῶ, instituo, initio, vt τελεσθεὶς τῷ Διονύσῳ, initiatus, Gregorius. Τελῶ, initio, τελετὰς ἄγω, ago & celebro & rem sacram facio. ... Liban. ... Dionysius. Idem, τελεῖ τὰ ... perāgit ea quæ sacer ritus præstituit. Herodianus, ... pompam celebrant. ... celebrant festum, Plutarchus in Numa. ... fui initiatus Eleusiniis, celebraui Eleusinia, Lucian. ... initiati sumus ac rem silentio tenere sumus edocti, idem. τετελεσμένος, initiatus, capite quarto Oseę ... cum initiatis sacrificabam. Et Gregorius de Pascha, ... quæ agi in eius honorem solét. Τελῶ, impendo insumo, δαπανῶ, ἀναλίσκω apud Hippocratem. ... vide Τέλος. Τελῶ, annumeror, censeor, contribuorque, adoptor. Synesius, ... inter monachos profiteri cœpit. Sic εἰς ἄνδρας τελεῖν ... inter viros censitus sum, in virilem ætatem perueni, virilem togā sumpsi, Lucianus. τελεῖν εἰς μετοίκους, inter inquilinos censeri: hic Budæus in Annotationibus in epistol. in dictione Censere. Gregorius Eudoxio, ... Cùm orator voceris, nihil minus quā mores colis forenses, vt qui ad philosophiam natus sis. Sophocles, ... adscribor inter ciues. τελεῖν ἐς Βοιωτοὺς, inter Bœotos censeor, Herodotus. τελέοντι ἐς Ἴωνας ... præstant inter Græcos Athenienses, idem ... inter Græcos censebantur, idem Herodotus ... ij quibus est senatorius ordo, Plutarchu in Romulo. Τελῶ, censeor, id est, ... Inde τὸ ... capite censi. & ... equites, de quo Budæus de Asse libro quinto. Τελῶ, pro φέρω, pendo & soluo, vt τελεῖν ἀργύριον, argentum pendere, Xenophon: vnde τέλος, vectigal. ... me datum esse pecuniam, &c. de eo qui litem redimit pecunia. τελεῖν τὰ χρήματα pendere pecunias. Isocrat. τελεῖν δύο ὀβολοὺς μισθόν, soluis duos obolos mercedis nomine, Aristophan. τέλος τελεῖν, vectigal pendere, Plato de Legib. Xenoph. τελεῖν & φέρειν iunxit, τελεῖν συντάξεις, id est, φόρους φέρειν, conferre stipēdia & pēstationes soluere. Aeschin. In Epitome Polybij, ... τελεῖν, suis stipendiis militare: additur κατ' ἀνάγκην vbi necessitas expostulat, in Reipublic. temporibus. Lascaris vertit, facere stipendia cum necesse sit. Τελῶ, consumo, pecuniā impendo, sumptus facio. τελέονται μέδιμνοι μυριάδες ἕνδεκα, vndecim myriades medimnorum absumptæ, Herodot. hinc πολυτελής, sumptuosus, & qui multa profundit. Et διατελεῖν, spectacula edere, Herodot. τελεῖν ἄεθλον, obire certamina, Homerus Odyss. Τελεῖν, imperio parere, ὑπήκοον εἶναι. Theodor. in 1. histor. Eccles. ... Idem, ... Τελεῖν, attribui, contribui, vt συντελεῖν. Id est 2. ...

Τελέως, perfectè, absolutè, omninò, penitus, prorsus, integrè, plenè, planè, vehementer, summè. Isoc. νόμιζε τελέως ἔσεσθαι εὐδαίμονα, te futurum puta felicissimum.

Τελείωσις, pro τελείωσις, absolutio, perfectio, consummatio, cap. 7. ad Hebræos.

Τελήεις, pro τέλειος, poeticè. Hesiodus, ... τελήεντας ποταμοῖο, absoluti & perfecti fluuij. Homerus Iliad. α, τεληέσσας ἑκατόμβας ἔρεξα, tuli solennia sacra, id est, eximias hostias facta sacrificia.

Τέλθος, τό, conuitium, opprobrium, ὄνειδος, Hesyc.

Τέλθος, ἰδ, τό, debitum, χρέος. Hesych.

Τέλθω, cantu oblector ...

Τελλαιόλιθος, ὁ, gemmæ species, colore sordis, Plinius libro 37. cap. 10.

Τελικὸς, extremus, finalis. τὸ τελικὸν, quod vltimum est, Cicer. de Finibus, τὰ τελικὰ dicuntur bona illa quæ ad illud vltimũ bonum pertinent, τελικὰ κεφάλαια, Aphth.

Τελεσιουργὸς, absolutus, completus, cap. 23. Deut. ... &c. i. ... inquit Hesyc.

Τέλισσα, pro εἴλισσα, Apol. Rhod.

Τελλίνη, piscis mutulus siue mytulus. Athenæus libro tertio, τελλῖναι ... De hoc pisce locutus est Horatius in Satyris, Si dura morabitur aluus, Mutulus & viles pellent obstantia conchæ. quo loco malè legitur Mugilis: potest etiam legi Musculus. Nā vt docet Celsus libro secundo ostrea, pelorides, echini musculi, & omnes ferè conchulæ scilicet aluum mouent. Cui simile dixerat Dioscorides libro secundo, capite nono, ... Galenus cum loqueretur de Ostracodermis, id est, silicea testa inclusis piscibus libro tertio de Alimentis: ... Paulus Iouius libro de Romanis piscibus, Mytulos & tellinas idem esse putat: in quo maluit errare cum Athenæo, quàm rectè sentire cum Dioscoride & Galeno. Nam Dioscorides μύακας (quas Aristoteles μῦς, i. Plinius Mytulos: vt etiam Gaza) & τελλίνας distinctis capitibus secreuit libro 2. Galenus lib. simplic. Tellinarum meminit, Aetius & Ægineta, sed nullibi Plinius nec Aristoteles, quod sciam. Plinius ipse pro tellinis pectunculos accepisse videtur, his tribuens quæ tellinis Dioscorides: sed apertè distinxit Hippoc. l. 2. de Diæta.

Τέλμα, τος, ὁ, pars, totum, ordo, Hesyc.

Τέλμαμα, &

Τέλλω, μαι, ω, αλλω, orior, ἀνατέλλω: vnde ἀνατολὴ. Homerus Iliad. ... pro ἀνατέλλει, vt exponit Interpr. Idem Iliad. β, ... pro ἐπιτέλλω, id est, ... Ponitur aliquando per aphæresin pro ἐτέλλω.

Τέλμα, ατος, τό, locus cœnosus, locus palustris, palus, lacuna, stagnum, cœnum, ager. Commentar. Aristophanis in illud in Auibus, ... id est, ... Τέλματα dixit Isæus τὰ ... arua. Item puteus, φρέαρ. Pro mortario, Herodot.

Τελματώδης, ὁ, ἡ, cœnosus, palustris. τελματώδεις βάτραχοι, lutariæ ranæ, Gaza l. 9. Anim. Arist.

Τελματιαῖος, α, ον, lacustre, palustre.

Τελματοῦσθαι, Budæus interpretatur lutescere & exiccari, in isto Strabonis loco ...

Τελματώδης, εος, ὁ, ἡ, cœnosus, palustris. τελματώδης λίμνη, lutulentum stagnum.

Τελμίς, eluties, lacuna, πηλὸς, lutum putaneum è puteis egestũ, sordes, inquinamentum, Hesyc.

Τέλος, εος, τό, conuenientes suo verbo habet significationes, si-

nis, ἄκρα, vltimum, extremum & ſummum, ſumma perfectio, exitus, conſummatio τέλος ἔχει, Demoſthen. finem habere, finem ſortiri, ad finem perduci. τέλος ἔχει, abſolutum eſt Plutarchus in Publicol. Herodotus, οὐκέτι ἀνέστησαν, ἀλλ' ἐν τέλος τοῦτο ἔσχηκε, non ſurrexerunt magis, ſed hic fuit finis illorum. τέλος ἔχειν, pro τέλειος, Plato de Legib. & τέλος ἔχων, defunctus, apud eundem ibidem. ὅσοι τέλος ἔχει, id eſt, defuncti, οἱ τελευτήσαντες, ibidem. τέλος ἐπιτίθημι, finem impono. vide ἐπιτίθημι. τέλος θανάτου, finis mortis, id eſt, mors ipſa. Heſiodus, ἀλλ' ἐμὲ θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε, &c. τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, mortem vitans, Homerus Odyſſ. τὰ τέλη, fatales neceſſitates, Phalar. τὰ τέλη τῶν ἁμαρτημάτων, completiones peccatorum, Nazanzenus in Oration. τέλος, id eſt, τὸ οὗ ἕνεκα, Ariſtotel. in Polit. vide & apud Budæum in Commentar. τέλη, τά, myſteria. Plato 8. de Republic. κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοις τέλεσι. τέλος, vectigal, vt tributum φόρος dicitur. vnde τελέω, & τελωνῶ, verbum. Strabo libro 17. εἰσαγωγικὰ τέλη καὶ ἐξαγωγικὰ vocat quæ pro importatis & exportatis penduntur. τέλος δίδωσι, tributum ſoluit, Nazanzenus in Oration. τὰ τέλη τὰ δημόσια, publica vectigalia, Plutarchus in Alcibiade. τέλος, dignitas, ἀξίωμα, magiſtratus τὰ τέλη ἄρχοντες, quæſtores ærarij, Thucydid. ſic Valla. Et οἱ ἐν τέλει, magiſtratus dicuntur & præfecti, dignitate præditi, primores, principes, optimates: qui etiam dicuntur τὰ τέλη, ab imponendo tributo rebus, οἱ ἐν τέλει ὄντες, id eſt, οἱ ἀρχαί, Thucydid. Sophocles, κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει, virum bonum oportet principib. parere. τὰ τέλη καταβαίνοντες, id eſt, οἱ ἄρχοντες, magiſtratus aſcendentes, Thucydid. vbi Neutr. genus conuenit cum Maſculin. τέλος, ſumptus, impenſa, δαπάνημα. Nam & τελεῖν Athenæo libro ſecundo, τὸ δαπανᾶν: vnde πολυτελεῖς, id eſt, ſumptuoſi & οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες & ἀτελεῖς. οἱ ὀλίγα. τέλος φέρει apud Ariſtotelem in Politic. id eſt, ἀνάλωμα δαπανᾶν, ſumptum facere & ſuſtinere impenſas. τέλεσι τοῖς οἰκείοις, domeſticis ſumptibus, Thucydid. vbi interpr. τέλεσιν, id eſt, ταῖς δαπάναις, ἐκ δὲ ἀτελής, πολυτελής. τέλος, legio, & τάγμα στρατιωτικόν, turma, τάξις, manipulus, cohors, agmen, numerus equitum bis mille & quadraginta octo. vide in Appendic. de Vocab. milit. in τέλος & τετραρχία. Sophocl. in Antigon. πάγχαλκα τέλη appellat τὰς στρατιωτικὰς πανοπλίας, panopliam exercitus, propterea fortaſſe quòd panoplia inſtructi milites ſint πανόπλοι: niſi intellexerit turmas grauis armaturæ equitum, τὰ ὁπλιτικά. πάγχαλκα τέλη τρία ποιήσαντες τῶν νεῶν, Thucydid. tria nauium agmina facientes, tres acies. τέλη τῶν ἱππέων, equitum turmæ. Idem Thucydid. τέλη στρατοῦ, agmina, Euripid. Iliad. ἑζόμενοι ἑκατὸν δ' ἐλέλειπτο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν. Ibidem lib. κ, ἔλθωμεν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, κατὰ τέλεα, catervatim, turmatim. κατὰ τέλεα ἐτετάχατο, in ordinem redacti erant, Herodotus. ἐν τελέεσσιν, ἐν τάγμασι, Homeri interpr. τέλος, accipitur etiam Aduerb. pro tandem, denique, per eclipſin τοῦ κατά. Sophocl. τέλος θανοῦμαι καὐτός, ad poſtremum ipſe quoque moriar. quod & ἐπὶ τέλει dicitur apud Lucian. ἐπὶ τέλει πνίγονται, denique ſtrangulantur, poſtremò, Dioſ. l. 6. c. 11. Dicitur etiam εἰς τέλος pro eodem εἰς τέλος κρύπτειν, perpetuò celare, Nazanzenus in Oration. πρὸς τὸ τέλος, tandem, Plat. de Leg. τέλος Suid. nuptiæ. vnde προτέλεια.

Τέλος δὲ, demum, noniſſimè autem, ad poſtremum, ſed ad extremum, denique. τέλος δὲ τῶν πάντων, ad extremum omnium, poſt omnia, Plat. de Leg. τὸ δὲ τέλος, in ſumma. ὥστε τέλος, itaque ad extremum, Thucyd.

Τέλσον, τό, apud Hippocratem, finis, extremum, τέλος καὶ ἔσχατον, πέρας Heſych. Homerus Iliados ν, οἱ δ' ὅτε πᾶσι στρέψαντες, ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. Ibidem, ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.

Τελχίν, furioſus, ſupra hominem vires habens, ſceleſtus, malitioſus, & ad mortem depreſſio ſeu deductio, Etymologic. Τελχῖνες, οἱ, homines afflati ſpiritu & furioſi, inſani, inuidioſi faſcinatores, quales Corybantes & Cabri fuiſſe commemorantur. παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀπατῶ, σκοτίζω, καὶ ἀπατῶ, vel quia in ἐπὶ κακῷ θέλγουσι τοὺς ἀνθρώπους dicti quaſi θελγῖνες.

Τελχίνιος, maleficus, Etym.

Τελχνώδης, duræ ceruicis, τραχηλώδης.

Τελχινιάζω, contentioſè me oppono, σκληροτραχηλῶ, ἀντιτείνω, Suid.

Τελώνης, ου, ὁ, publicanus, tributorum & vectigalium collector, vectigalium redemptor, homicida.

Τελωνάρχης, manceps, magiſter publicanorum. dicitur & ἀρχιτελώνης, Bud. in epiſt. in dictione Manceps.

Τελωνία, ἡ, tributi ſeu vectigalis exactio, Demoſthen. cenſus publicus, vectigal. Scribitur etiam τελωνεία. Dion, πάσας γὰρ τὰς τελωνίας δι' αὐτῶν ἔχοντες, καὶ πολλάκις τὰς βουλὰς διαθέντες ὅπως ἐπιτυχεῖν τούτων ἐν ἀγορᾷ, Nam in omnium portoriorum, ſcripturarũ vectigaliũmque licitatione redemptores digitum ſuſtulerant.

Τελωνέω, eſt tributarius, id eſt, ſoluit tributum, capite 13. libro 1. Machab.

Τελωνέω, portorium exigo, vectigalia conduco, publicanum gero, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. & Nazanzenus in Orat. ἃ κακῶς ἐτελώνησε, quæ male vt publicanus collegerat: ſic Bilibald.

Τελώνης, ου, ὁ τελῶν, publici vectigalis redemptor, nomen inuiſum Athenienſibus, Ariſtophan. Interpr. τελῶναι, publicani, id eſt, qui vectigalia redimunt: vnde & redemptores dicuntur, genus hominum olim infame apud Iudæos, nunc apud Chriſtianos cum primis honeſtum, nec id ſanè mirum, quum inſtitores omnibus penè anteponantur quos nec Ariſtotel. nec Tullius inter honeſtos ciues haberi voluit.

Τελωνικός, ή, ὸ, vectigalis.

Τελώνιον, ου, τό, telonium, id eſt, menſa publicanorum, locus in quo vectigal colligitur, & in quo τελῶναι ſedet tributum exigentes τέλος, quod eſt vectigal. τελωνεῖον à Suida dicitur pro eodem. Mat. c. 9. εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, ſedẽtem ad telonium. Apud Chryſoſt. pro ſcrinio.

Τέλωρ, ωρος, ὁ, ingens, immanis.

Τεμαχίζω, in fruſta diſſeco.

Τεμάχιον, ου, τό, tomaclum: & fragmentum, τὸ τμῆμα. Syneſ. in epiſt. τῶν ἀμφιμήτων ἐστὶ τεμάχιον. vide τέμαχος.

Τεμαχίτης ἰχθύς, piſcis ingens qui in fruſta diſſecatur muria condiendus. Comm. Ariſtoph. in Equit. ἰδίως τεμαχίτας ἰχθῦς, τοὺς μεγάλους καὶ κατατεμνομένους.

Τέμαχος, ους, τό, fruſtũ. τέμαχος ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακούντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐ, de piſcibus dicitur & placentis, non item de carne, vt notat Interpres Ariſtophan. περιφέρει τεμάχη μεγάλα ἀγαθῶν, κρέα τ' ὀπτὰ μεγάλα. Idem Ariſtophan. in Pluto, πολλὰ χρήματα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἐφθῶν, magna vis piſcium & carnium coctarum. Τεμάχη, τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων, Ariſtophan. Interpr. in Ranis. vnde τεμαχῖται piſces ſunt magni, qui ſale condiuntur, ſeruantúrque. Τεμάχη χοίρων, id eſt, porcinæ carnes ſeu fruſta, vt ſunt quas dicimus coſtellatas, & huiuſmodi, in Epigramm. à Latinis vt Plin. dicuntur tomacinæ, tomacula ſiue tomacla.

Τεμενίζω, conſecro. Thucy. l. 2. τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τεμενίσας, templo Iouis locum conſecrans.

Τεμένισμα, ατος, τό, ædicula. Dion l. 42. τὰ τοῦ Καίσαρος τεμενίσματα κατεσκάφη, ſacella.

Τέμενος, εος, τό, nemus, delubrum quodcunq; diis dicatum & cõſecratum, locus quiuis ſeparatus in honorem dei alicuius, autheoris. ἱερὸν χωρίον ἀφωρισμένον θεῷ κατὰ τιμήν, ὃ καὶ ἱερόν, fanũ, ædes, ſacellum: lucus, vnde τεμενίζω, dedico. Iliad. σ, ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βασιλήιον. id eſt, χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον. Apollonius ſecundo de Dioſcuris. κείνοις σφιν μετόπισθε καὶ ἔτι νῦν θεοῖσι Πεύκης ἐκ λιγύρης ἱερὸν πεποίηται, &c. ἀπὸ τοῦ τέμενος ἀποτετμῆσθαι αὐτῆς, inquit interpr. Ariſtophan. Idem in Pluto pro ſacello: πρὸς τὸ τέμενος ᾔειμεν τοῦ θεοῦ, in delubrum Dei iuimus. τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν τὸ χωρίον, omne id ſolum dedicauit, Thucydid. ἄλσος ὃ τέμενος, lucus vel ager diis dicatus. Plato de Leg. Hom. ἐν μὲν ὁ λοιπὸς τέμενος νέμει, id eſt, τόπον καὶ χωρίον ἀπένειμαν: vbi non pro templo accipitur, ſed pro agro quem quis peculiariter colit. Generaliter τέμενος dicitur omnis locus ab aliis ſeiunctus, ἀπὸ τοῦ τέμνειν.

Τεμενωρός, ædituus, ſacri agri cuſtos: vel fani & delubri cuſtos.

Τέμμα, ατος, τό, coronamentum, pro στέμμα.

Τέμμω, honoro, ſuadeo, confido.

Τεμνοῦ ἐδάφους, idem quod τεμῶ.

Τέμνεσθαι ἀπορρήγνυσθαι, idem quod Τέμνω. Syneſius in epiſtolis. καλὸν δὲ μεμψιμοιρεῖν, ἢ πολλάκις ἀρχόμενος ἀδελφῷ ἀπορραγῆναι, καὶ κατὰ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐλέγξαντας πρὸς θεοῦ τὴν ἀλήθειαν, ἢ μᾶλλον φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι, abrumpere amicitias fratris & proximi, peruulgatiſque eius criminibus, amicitia & conſortio fratrum mulctare. Τέμνεσθαι τὴν ὁδόν, viam patefacere atque aperire. Lucianus, οὐδ' ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, non primus hanc viam aperui: tranſlatè pro non meum eſt hoc exemplũ. Galen. in 9. Terapeut. de Traiano ὁδοὺς δὲ Τραϊανὸς ἐπὶ σκευάσεως ὁδὸς, ἔτεμε διὰ τῶν μὴ ἐρήμων τεμνόμενος. Alibi, ἀνεῴχθη δὲ ἡ ἐν αὐτῷ ὁδὸς τετμημένη. via eſt aperta. Et de Hippocrate. Σωκράτει δὲ φαίνεται τὴν ἐπὶ τὰς ἰδέας ὁδὸν ἀπαντᾶν καὶ διαιρεῖν τεμ. ἐδυνήθη ἐφ' ᾗν ἐκ ἀνθρώπων εἰς τὸ τέλος. Seruius enarrans illud Virgilij, Ille viam ſecat ad naues, Secare (inquit) eſt recta via ire, & ad lineam viam ducere. Cicero in 2. de Oratore viam ſectam pro eodem dixit. Plato l. 7. de Leg. καθ' ὃν οὐ δυνατὸν ἡμῖν διεξιέναι τὴν τοῦ νῦν τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, hoc eſt, inſtitutam legum ferendarum rationem & methodum pergere & perſequi. Idem etiam νόμοι ζ. καὶ ὁδοὶ ἀφ' ὁδοῦ τετμημέναι, καθ' ἃς ἰτέον, 1. itinera aperta atque patefacta: Paſ. vide Τέμνω.

Τέμνω,

Τέμνω, μ. τεμῶ: vnde ἀποτεμῶ apud Heſiodum. vel τεμοῦμαι, alias τμήσω, Aoriſt. 2. ἔταμον, incido, ſcindo, cædo, ſeco, amputo. Actiuum, Accuſatiuo τέμνω τὴν ὕλην, ſuccido ſyluam, Thucyd. Τέμνειν τρίχας de pecudibus immolandis dicitur, quibus capitis ſetæ ferro prius ſecabantur. Homerus in Iliad. ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. Virgilius Æneid. 6. Et ſummas carpens media inter cornua ſetas, ignibus imponit ſacris libamina prima. Τέμνειν, populari, vaſtare, κείρειν καὶ κόπτειν. Xenoph. 4. Ἑλλην. ταύτῃ πορευόμενοι τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Thucyd. ἤν τε ὁρμῶν ἐσβαλόντες καὶ πάντες τεμόντες αὐτῶν τὴν γῆν, agrum vaſtabimus, Idem. ἔτεμον τὴν γῆν, agrum depopulati ſunt, id eſt, ἐδῄωσαν, Interpr. Thucydidis. dicitur & ἔτεμον τῆς γῆς, agrum populati ſunt, Thucydid. Interpr. ait Atticam eſſe conſtructionem. τεμὼν τὴν γῆν καὶ κακώσας ἀνέστρεψεν οἴκαδε, quum agrum magnis cladibus vaſtaſſet populatuſque foret, domum rediit, Plutar. in Pericle. τέμνω τὴν χώραν, agrum deuaſto, Idem in Theſeo & Iſocrate. Τέμνειν πέλαγος, ſecare pelagus, Hom. & τέμνειν πλόον, apud Apollonium, nauigare, διαπερᾶν, ſulcare. μέσον τέμνειν, medium tenere. Plat. Epiſt. 8. δίκαιον δὲ ἐστε καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν μέσον τεμεῖν, omnib. vobis expediat mediũ tenere. A τέμνω fit Latinum Temno: vnde contemno. Τέμνειν φάρμακον idem dixit pro inuenire medicamentum. & τέμνειν φάρμακον πόνων, contra hæc remedium afferre, ſeu remedium excogitare. Τέμνειν πόλιν εἰς δώδεκα μέρη, apud eundem pro in partes duodecim ciuitatē partiri. Τέμνειν ὁδὸν, viam facere, munire ſeu conſternere. τέμνοντες ὁδὸν μακράν, longam viam ſecantes, id eſt logè proficiſcentes. Gregorius, ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, ... Chryſoſtom. ad Corinth. 12. ὑμεῖς δὲ τὴν τῆς ἀρετῆς ... τέμνομεν ὁδόν. Τέμνω τρίβον, viam ſeco, id eſt teneo, libr. 1. Epigr. vt τέμνω κέλευθον, apud Euripid. pro eodem. Idem in Phœniſ. Ο τὴν ἐς Ἄργος κλεινὸν τέμνων ὁδόν. Virgil. Græcorum imitatione dixit in Æneid. Ille viam ſecat ad naues. Τέμνειν ὅρκια inire fœdus & percutere, apud Hom. Euripid. iunxit duobus Accuſatiuis, inquiens, τέμνετε ἵππους φόβην, id eſt, κείρετε φόβην τῶν ἵππων, tondete. Τέμνεσθαι ἀπ' ἀλλήλων, alium ab alio ſeparari. Τέμνεσθαι τῇ ἐξουσίᾳ, facultatem inter ſe partiri, poteſtate diſtingui, Nazanzen. in Orat. Τέμνων λόγος, cui opponitur ὁ ἀσύμβατος, Hermogen. vide Τμητικός. vide Τέμνομαι.

Τέμεα, τὰ, valles. ...

Τέμπεα, τὰ, tempe, loca amœna & arboribus conſita, grataque opacitate vmbroſa, frigore iucunda, virentia, fontibus irrigua, qualia veteres deſcribunt inter montes Theſſaliæ. Oſſam & Olympum. vide apud Plinium lib. 4. cap. 8. Herodot. διέκρινε τὴν διασφάγα τὴν τεμπική.

Τεναγίζειν, dicitur fluuius cùm decreſcit, & limum inducit.

Τέναγος, τό, propriè maris eluuies atque limus, quod vadi tenax cœnum dicit Claudian. vulgò etiam vocamus per apocopen tengue vel fangue, i. πηλώδης ἰλὺς Suid. Τέναγος etiam ὁ τεναγώδης καὶ πηλώδης τόπος, locus cœnoſus, vadum, locus limo obductus. Polybius, τὰ δὲ ἐν πλάτει τῆς Παλαίας, μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσπασμένα. τὰ τενάγη, vadoſa paluſtria, c. 47. Ezech. Τέναγος, nomen inſulæ Troiæ.

Τεναγώδης, εος, ὁ, ἡ, cœnoſus, limoſus. Polybius, ... vide Τέναγος.

Τένθης, ου, ὁ, ſycophanta, maleficus, συκοφάντης, κακοῦργος, Suidas.

Τένθω, comedo, glutio, voro, rodo. Heſiod. ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, i. polypus ſuum pedem corrodit, ἐσθίει. apud Ariſtoph. Comm. in Pace, τένθειν legitur.

Τένος, vide Etymolog. Et τενθής ... de aſpectu terribili, Suidas.

Τενθεία ... Ariſtoph. liguritio Cic. catillatio Feſto.

Τένθης, ου, ὁ, catillo Feſto, qui ligurit. λίχνος Suid. γαστρίμαργος. Nam τένθω τὸ ἐσθίω. Com. Ariſtoph. In Pace. vide Τένθω. vorax, belluo: vnde περιτένθης apud Ariſtoph.

Τενθρηδὼν, όνος. vide Τενθρήνη.

Τενθρήνη, inſectum aculeatum veſpæ ſimile, mellificans. Nicand. in Alexiphar. Τενθρήνης ... Commen. ζῷον μελισσοποιὸν, ... Idem quod τενθρηδών. Eſt autem τενθρηδὼν Ariſtoteli hiſt. lib. 9. c. 43. inſectum de genere veſparum apis latitudine, variũ, quod ſolitarium liguriendi cauſa macella frequentat. fauos etiam conſtruit. Heſychio ζῷον τῷ εἴδει μὲν ... ἀνθρηδὼν: quod nonnulli ἀγρίας μελίσσας vocant. Eius fauus Τενθρήνιον dicitur ab Ariſtotele ibidem. Dictum videtur hoc animal quaſi τενθηδὼν, ἀπὸ τῆς ἐδωδῆς καὶ τενθείας. quòd liguritione & catillatione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, vbi veſpæ fœtum edunt, fauus, teredinarium, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Animal. vide Τενθρήνη.

Τένθω, τενθεύω, edo.

Τένιος, ου, ὁ, corona oleagina lana intexta.

Τένων, οντος, ὁ, neruus in collo, qui ad vltimos vſque talos protenditur. Cornel. Celſ. Græco vocabulo tenonta appellat. Theodor. Gaza tēdonem transfert ſecutus dictionis etymologiam. Nam Τένων à verbo Græco τείνω dicitur, quod eſt, tendo: tenditur enim hic neruus à ceruice ad calcem pedis vſque. Καὶ τὸν τένοντα τοῦ τυράννου κατανύττε, preme ceruicem tyranni, Lucian. loquens de Mycillo inſidenti humeris tyranni. Et τένοντες, tendones, hoc eſt, τοῦ τραχήλου τὰ διαπεπλεγμένα νεῦρα, nerui illi duo, ſine quorum opera ceruicis vertebræ collum ſuſtinere nequirent: duo fortiſſima ligamenta. χρονίους τενόντων ἀποστάσεις, inueteratos tendonum rigores, Ruel. veteres circa ceruicis neruos abſceſſus, Hermol. cap. 29. libr. 2. Dioſcorid. τὸ τραχήλου τὰ ἀφ' ἑκατέρων, ἰδίως τένοντες ὀνομάζονται, inquit Galenus in Iſagoge. & lib. περὶ ἐρῶν, ὅσοι ἐν μυῶν τένοντες, Apollon. χαλκείῳ πλήξας κραταιοὺς ... τένοντας. Heſiod. ... ἀμφω ... τένοντε, id eſt, τὰ τοῦ τραχήλου νεῦρα. ἀμφω τένοντε, τὰ κατὰ τὸ ἰνίον νεῦρα, Homer. Odyſſ. Sic item vocant neruos, qui ſunt ex vtraque parte ſtomachi. Τένων apud Pollucem, τὸ πλατὺ νεῦρον, ὃ περὶ τὴν πτέρναν ... ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον, poplitum neruus latus, tendens ad calcem. Homerus Iliad. χ, ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. ἀμφοτέρω δὲ τένοντε, Hom. Iliad. ἀμφοτέρω τὰ κατὰ τὸ ἰνίον νεῦρα, duos neruos colli, ex vtraque parte reſpōdentes à pede ad occiput. Hippocr. τένοντας appellare ſolet muſculorum fines, quos ἀπονευρώσεις nominant Anatomici, qui omnino neruoſiores ſunt mediis ipſis muſculis, Galen. lib. 2. de Artic. vide in verbo Μῦς. οἱ τένοντες τῶν μυῶν, muſculorũ chordæ. Galen. ad Glauc. Tenontes muſculorum, i. κεφαλαὶ μυῶν. Τένων tranſlatè de montis iugo & ceruice, Baſilius Gregorio, τὴν γὰρ μὲν ... αὐχένα τις ὄρους ... ὑψηλὸν ... ἄκρας ... τένοντα.

Τέξις ἀντὶ τοῦ τόκου dicitur, vt partio pro partu. Et ἀπότεξις.

Τέο, pro τοῦ, i. τίνος, cuius. Homer. Iliad. β, ... τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι: vnde τέο μέχρις, quandiu, quouſque lib. 7. Epigr.

Τέος, ου, ὁ, aliquis. εἰ τέων Ἑλλήνων, ſi quibus Græcorum. Aratus, ἐτέων ἀνδρῶν, vel quorundam aliorum.

Τεὸς, εή, εὸν, tuus, Doricè pro σός. ὁ τεὸς ἄναξ τεός, i. ὁ σός, dominus tuus. τεοῖο pro σοῦ, Homer. ... Idem. Item τεὸς, ſonus, vox.

Τεραμύζω, tego, operio. vnde Περιτεραμύζω apud Athenæum libro 11.

Τέραμνον, τό, tectum domus, cœnaculum, contignatio ædium, apud Lycophr. alij per ε. Propriè ſignificat domorum ſummitates.

Τέραμνος, ου, ὁ, alueare, vmbraculum, Heſyc. ...

Τεραμνότερος, tenerior coctúque facilior.

Τεραμότης, ἡ, facilitas percoquendi, Theophr.

Τεράμων, ονος, Adiect. coctibilis Plin. ἁπαλός, εὔεφθος. cui opponitur ἀτεράμων vel ἀτέραμνος, de quo vide ſupra. Τεράμονα ὄσπρια dicuntur legumina tenera & coctura facilia, τὰ εὐδιάχυτα σπέρματα καὶ τῇ ἑψήσει ταχὺ ἀπολυόμενα. Theophraſt. de Cauſis plant. lib. 4. cap. 13. τὸ τεράμον καὶ ἀτέραμον, ... λέγεται καὶ διάχυτον ... τὸ μὲν γὰρ εὐδιάχυτον καὶ τῇ ἑψήσει ταχὺ ... τεράμον. τὸ δὲ ἀδιάχυτον ... ἀτέραμον. Et μετωνυμικῶς terra quæ coctibilia legumina producit, γῆ τεράμων dicitur à Dioſcoride. Alij coctilia vertunt, vt Gaza: male tamen. Aliud coctile, aliud coctibile, vt diuerſa ἑφθὸς & εὔεφθος.

Τέρας, ατος, τό, monſtrum, prodigium, oſtentum, ... augurium. Odyſſ. ο, de aquila & anſere. Theophr. hiſtor libro 2. capite 4. de prodigiis arborum loquens, καὶ ταῦτα μὲν οἱ τέρατα, καὶ παρὰ φύσιν λαμβάνουσιν, oſtentum.

Τερασκόπος, ὁ σημειολύτης, monſtrorum interpres. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ... καὶ τερασκόπος, de Caſſandra loquens.

Τεράστιον, ου, τό, monſtrum, portentum, res monſtroſa & prodigioſa. τὰ τεράστια, miracula, Chryſoſt. de Babyla.

Τεράστιος, ου, ὁ, monſtroſus, prodigioſus, portentoſus Ζεὺς τεράστιος, Iupiter prodigiorum author vel auerſor. Iupiter prodigialis, Plautus. Ælianus. ... τεράστια ... i. σημεῖα καὶ θαύματα.

Τερατεία, ας, ἡ, ineptia, vanitas, præſtigiæ, impoſtura, φλυαρία, prodigioſa loquacitas, Ariſtophane.

Τερατεύς, ου, ὁ, τεράστιος.

Τερατεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Τερατεύω, μ. εύσω, π. κα, falſa nuntio, mentior, quaſi portenta & monſtra loquor, portentoſè facio, monſtri ſimile aliquid ago, ... prodigioſè fingo. τερατολογῶ, Poll.

Τερατογραφῶ, monſtroſa ſcribo, monſtrifica & portentoſa ſcriptis trado, Plin. Strabo l. 1. ... τερατογραφοῦντες.

Τερατοκεῖν, parere monſtra.

Τερατεία, monſtrifica partio.

Τερατεύομαι, monſtroſa dico, & prodigioſa. τερατεύεσθαι, τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι. Ariſtoph. monſtra facere dixit Catullus. Sed tu cum Tapione omnia monſtra facis.

Τερατολογία, ἡ, q. portentum verborum, ἀπιθανολογία, prodigioſa loquacitas, prodigioſa narratio, τερατεία, ψευδολογία.

Τερατολόγος, ὁ, qui portentoſa mentitur.

Τερατολογῶν, monſtroſa dicens, prodigioſa narrans, Pollux.

Τερατοποιός, conficta, monſtrifica.

Τερατοσκοπία, ἡ, ars quæ portentorum monſtrorúmque profitetur ſcientiam, Pollux.

Τερατοσκόπος, ὁ, prodigiorum interpres, μάντις, portentorum ſignorúmque inſpector, portentorum ſpectator, prodigiator Feſto.

Τερατουργέω, inopinata vel abſurda facio, monſtra edo.

Τερατούργημα, ατος, τὸ, &

Τερατουργία, ας, ἡ, facinus prodigioſum & conſi lens.

Τερατουργός, ὁ, θαυματοποιός, prodigiorum artifex, portentorum effector.

Τερατῶδες, opus, monſtroſum.

Τερατώδης, εος, ὁ, & ἡ, monſtroſus, pro oſtento capiendus, miraculoſus, prodigioſus, monſtrificus. Ariſtoph. Mileſius Apollo apud Lactant. lib. 4. cap. 13. θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις, quod expoſuit, portentificis operibus.

Τερατωδῶς, prodigioſe, & prodigialiter Colum. & Horat. monſtroſe Cic. & monſtrifice Plin.

Τερατωπός, monſtroſus, Homer. in hymno Panos.

Τερεβινθίζω, reſinæ terebinthinæ ſimilis ſum. τερεβινθίζων λίθος λεγόμενος, lapis à terebinthinæ reſinæ colore dictus terebinthizon. Dioſcorid. libro quinto, capite 152. Eſt autem genus lapidis.

Τερεβινθίνη, terebinthina Ruel. terebinthina reſina, alij lib. 3. Dioſcor. cap. 163.

Τερεβίνθινον ἔλαιον, terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fructu fit, Dioſcor. lib. 1. c. 41.

Τερεβινθίτης οἶνος, vinum terebinthinum, i. confectum ex ramis & baccis terebinthi, Dioſc. l. 5. c. 30.

Τερέβινθος, ἡ, terebinthus arbor. Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. alibi tamen τέρμινθος dicitur. vide infra.

Τέρεινα, tenera: ἀπὸ τοῦ τέρην. Eſt & nomen vrbis quæ Heraclidi fuit patria, & inſula quæ Lygia vna Syrenum inhabitata fuit, apud Lycophr.

Τερειναῖος, qui eſt ex vrbe Terena, Etym.

Τερείνας τοῖς, i. τοῖς ἁπαλοῖς καὶ χλωροῖς, Apol. Rhod. Et τερείνων ὄμμα, oculos teneros, Euripid.

Τερεινότερον ἀρνός, agno tenerior, in Epigr.

Τέρεμνον, τὸ, altus, fortis, domus. τέρεμνα οἴκων, Eurip. vbi τέρεμνα per ε, & in Epigr.

Τέρην, τὸ ἁπαλός, τερεν δάκρυ, τρυφερόν, ἀπὸ τοῦ τείρω, Homerus. Iliad. 7.

Τερενόχροος, teneros capillos habentes, Auſon.

Τερετίζω, μέλλω, ἴσω, laſciuè canto. τερετίζω: à cicadis ſumptū. Neut. abſolut. teretare Gaza exponit in Probl. Ariſtot.

Τερετίσματα, τά, propriè citharæ ſtrepitus, & cantus cicadæ: veteres autem cantus laſciuos & procaces ſic vocabant. φορμίγγων τερετίσματα, frequentamenta cytharatum, in Epigr. Heſyc. ſitnt ᾠδαί ἄσημοι.

Τερέτριον, ου, τὸ, diminut. terebella, apud Theophraſt. hiſtor. libr. 5. cap. 9.

Τέρετρον, ου, τὸ, terebrum, vel terebra. τρύπανον: ἀπὸ τοῦ τερῶ. τιτρῶ, τὸ τρυπῶ. Homer. Odyſſ. ε, τέρετρα δ' ἤνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων. Interpr. τρύπανα τὰ διατετραίνοντα τὰ ξύλα.

Τερεύς, εως, ὁ, inſtrumentum τῶν φρεωρύχων, i. putcariorum, & puteos exeauantium, Pollux. vide Τερώ.

Τερέω, ω, ίσω, terebro, perforo, τερῶ, κεντῶ, τετραίνω, Etym. apud Homerum

Τερηδονίζομαι, teredines ſentio, teredine infeſtor & vermiculor. τερηδονίζεται ὁ ὀπός; id eſt ſuccus teredinem ſentit, teredinis iniuriam ſentit, Dioſcorid. libro 1. cap. 182. id eſt, σκωληκοῦται. vide Τερηδών.

Τερηδών, όνος, ὁ, teredo, σκώληξ ξυλοτρώκτης, vermis ligna in mari præcipuè corrodens. Apud Ariſtoph. in Equitib. triremis ita loquens inducitur, ὑπὸ τερηδόνος σαπεῖσ' ἐνταυθοῖ καταγηράσομαι. Theophraſtus de hiſtor. plantar. lib. & cap. 5. Οὐ γίνεται τερηδὼν (lego θρίπες) ... Plinius libro 16. cap. 41. Teredines capite ad portionem grauiſſimo rodunt dentibus. Hæ tantùm in mari ſentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici: terreſtres, tineas vocant. Dixit tamen ipſe Plinius de prætextis Seruij Tullij libro 8. cap. 48. Mirúmque fuit, nec defluxiſſe eas, nec teredinum iniurias ſenſiſſe annis quingentis ſexaginta. Sic verò Vitruuius lib. 5. c. 12. Meridianas regiones in naualiorum ædificiis propter æſtus, cariem, teredines tineámque procreare, id eſt, termitem ipſo authore lib. 2. c. 9. vide Τερώ. Fit à verbo Τείρω, vt ... Τερηδὼν etiam traditur dici à Galeno, oſſis ex carie perforatio. A ſyria ... ſunt lumbrici equorum, ait enim: ... Hoc vitium equorum vocatur vulgo ...

Τέρην, ενος, ὁ, ἡ, τέρεν, tener, qui facilè teritur, friabilis, mollis, callidus. Hesych.

Τερθρεία, ας, ἡ,

Τερθρεία, ας, ἡ, incantatio magica, præſtigiæ, conflictatio verborum, ſubtilitas verborum. Orus ſignificare dicit inane ſtudium, ... Suidas etiam ...

Τερθρευόμενοι, argutantes, argutiolis contendentes, Plutar.

Τερθρευτής, ὁ, incantator, præſtigiator Plaut. veneficus.

Τερθρεύω, ... q. præſtigior, obſeruo, ... Heſych.

Τερθρία, idem quod τερθρεία, i. φλυαρία, Chryſoſt.

Τέρθρον, funes quidam in ima parte mali nauis, Interpres Apoll. Rhod. vide Τέρθρον. Heſyc. ...

Τέρθρον, τό, artemon, ὁ λεγόμενος ἀρτέμων Heſych. & funis quo vtrinque velum trahitur; propriè antennæ ſummū extremumve iugum. τὰ ἄκρα τῆς κεραίας. cornua antennarum videtur dixiſſe Virg. vnde qui ad extremos veli fines tendunt rudentes, τέρθρια dicuntur. Hippocrat. metaphoricè dixit illud lib. 2. ... pro, ſummum morbi, vbi in præcipiti ſtat, præſénſque remedium poſtulat morbus, ... Τέρθρον Polluci ... pars pertendens ad iugula.

Τερθρωτήρ, ῆρος, locus in prora vnde in mare proſpicit proreta. Heſych.

Τέρμα, ατος, τό, extremum, terminus, ὅρος, finis, ora, πέρας, meta, planta pedis. Et quod Cicero, à calce ad carceres, Gaza ... dixit. Suidæ ... dicitur τέρμα. Polluci etiam τέρμα, ... quod & ... dicitur, & ab aliquibus βαλβίς. Τέρμα pro ad extremum. Phocylid. ...

Τερματίζω, ίσω, absoluo, ὁρίζω. vnde ... Suid. ...

Τερμέρια κακά, angeptia mala: à Cariæ loco, quo tyranni vſi ſunt pro carcere, Suid. vide Eraſm adag. Termeria mala.

Τέρμερος, Termerus proprium viri, quem humana capita confringentem Hercules verberibus ita contudit: vnde ... Termerium malum dictum de co in quem ſua maleſacta retorquentur. vide in Chiliadibus Eraſmi. Termeria mala.

Τερμία ἡμέρα, extrema vitæ dies, ... Suid.

Τέρμιος, Iupiter terminalis: ... Etymologus.

Τέρμινθοι, οἱ, tumores in corpore nigro colore, rotundi & oblongi, ſimiles terebinthi fructibus, vt tradit Dioſcorides. vide Τέρμινθος.

Τερμινθίνη ῥητίνη, reſina terebinthina, Diſcor. lib. 1. cap. 92. Dicitur etiam

Τερμινθίς, ... Nicand. in Alexiphar. ... Interp. τερεβινθίνη.

Τέρμινθος, ου, ὁ, ſine τερέβινθος, terebinthus, arbor perpetuò viridis, ob id inter ἀείφυλλα connumerata à Theophraſt. hiſtor. libro 1. capite 15. qui eius geneta tradit libro 3. capite 15. Lege & Dioſcor. libro 1. capite 92. Apud Pollucem libro 1. ... Τέρμινθος, tumor præter naturam nigricans, maximè in tibiis. Paulus Ægineta ex Oribaſij ſententia, τέρμινθον tuberculi ſpeciem eſſe ait, cui puſtula nigra ſupra infráque adiacet, qua rupta id quod ſubeſt, deſquamato ſimile apparet, quo quidem diſſecto, pus deprehenditur. Dioſcorides autem Alexandreus τέρμινθον eſſe tradit eminentiam in cute conſiſtentem, rotundam, ex nigro viridem, terebinthique fructus ſimilitudine. Τέρμινθος, Heſych. ... vide ...

Τέρμινθος, idem, Etym.

Τερμιόεις, εσσα, ὁ, talaris, μέγας, τέλειος. Heſy. τερμιόεντα χιτῶνα, i. ποδήρη, talarem tunicam.

Τέρμιος, extremus, ὕστατος, vt legendum apud Heſychium. vbi ...

Τέρμις, pes, τέρμα, ...; Heſych.

Τέρμων, ονος, ὁ, Terminus deus. Τέρμονες, Heſych. ...

Τερμόεις, idem quod τέρμιος. Æſchylus in Prometh. ...

καὶ πάγος, Interp. τελεστῶν μέρος τῆς γῆς.

Τερπικέραυνος, ὁ, ὁ, fulmine gaudens, vel quaſi τρεπικέραυνος, i. hoſtes vertens fulmine & fundens. Odyſſ. ξ, Ζεὺς τερπικέραυνος dicitur Iupiter fulminator.

Τερπνότατος, iucundiſſimus, Etym.

Τερπνόν, iucunditas.

Τερπνός, οῦ, ὁ, iucundus, venuſtus, ὁ τέρψιν παρέχων, ἐσθλός, ſecundus: cui opponitur λυπηρός, i. aduerſus.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas.

Τέρπομαι, μ. τέρψομαι, delector: παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν θυμόν, ὁ τρέπειν εἰς ἡδονήν, Etym. Depon. Datiu. iungitur. τέρπομαι ἄεθλον, pro παίζω, Hom. Iliad. β, item Iliad. α. Accuſat. addit, ut ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀείδων, hic animum oblectabat. ᾗσιν φρέσι τέρπομαι, Idem Odyſſ. τέρπομαι θυμῷ, Apol. Rhod. Odyſſ. ι, τάρπησαν ἐδωδῆς, cibo ſatiati ſunt, ἐκορέσθησαν. Eſt Aoriſt. β.

Τέρπω, μ. τέρψω, π. τέτερφα, delecto, voluptate afficio, mulceo, demulceo, ἥδω, μακ, delectatione capio. Act. Accuſ.

Τερπωλή, ῆς, ἡ, delectatio, voluptas, τέρψις. Suid.

Τερσαίνω, μ. ανῶ, abſtergo, ſicco ad ſolem, conſtringo, Actiu. Accu. Iulianus Serapioni de ficis Damaſci loquens, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν σύκων ὃ ἀποκειμένων ἔχει τὴν ὥραν, ὃ τερσαινόμενα εἰς τὸ ἐνιαυτὸν ἔρχεται, &c.

Τερσανθῆναι, i. ἀναξηρανθῆναι, reſiccari.

Τερσία, ſiccatio, arefactio.

Τέρσω, arefacio, ſicco, ξηραίνω. Heſych. apud eundem τέρσει expon. ὠρίσταται, item πήγνυται. Τέρσομαι, ſiccor, vnde participium τερσόμενος.

Τέρυ, υος, τὸ, tenue, imbecille, Heſych.

Τερυνός, aſinus detritus & ſenex.

Τέρυς, vorax: ſic τέρυας ἵππους vocat Heſych. διὰ τὸ ἀδηφάγους. alij expon. imbecilles, vt qui laboribus aut morbis exhauſti ſunt.

Τερύσκω, clamo, ægrotus ſum.

Τερφθείην, oblecter, Xenoph. à τέρπω.

Τέρφος, εος, τὸ, teſta, cortex.

Τερψιμβροτος, ὁ, ὁ, delectans homines, epitheton Solis, Odyſſ. μ.

Τερψίνοος, animum oblectans, voluptuarius, poetic.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, oblectamẽ, oblectamentum. vide Χαρὰ apud Ammon. τέρψις σεῦ ἦν, capta de te voluptas, in Epigram.

Τέρψις ἀοιδῆς, cantus voluptas, Heſiod.

Τερψιχόρη, vna ex nouem muſis: ſic dicta quòd choreis & tripudiis delectetur, aut (vt Phurnutus ait) διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτοῖς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, i. quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Τερψίχορος ἀοιδή, in Epigr. choris gaudens.

Τέσσαρα, τὰ, quatuor. de hoc numero Tzetzes in vita Heſiodi. ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, quaternaria conſonantia, Gell. lib. 3. c. 10.

Τεσσαράκοντα, quadraginta. τετταράκοντα, Ariſtoph.

Τεσσαρακονταετής, quadragenarius. Heſiod.

Τεσσαρακοντοκτώ, quadraginta octo.

Τεσσαρακοντάπηχυς, apud Athen. vt ἑκατοντάπηχυς.

Τεσσαρακοντήρης, nauis quadraginta ordinum. vide apud Bayſium.

Τεσσαρακοντόργυιος, ου, ὁ, ἡ, quadraginta paſſuum, vel vlnarum, Herodotus.

Τεσσαρακοσταῖος, &

Τεσσαρακοστός, οῦ, ὁ, quadrageſimus, quadragenus. τεσσαρακοσταῖος ἐξῆλθε, die quadrageſimo exiit, Ariſtotel. τεσσαρακοσταῖον βλαστάνει, quadrageſimò die germinat. τεσσαρακοστή, quadrageſima pars, Ariſtophan. Interp. τεσσαρακοστὰς χίας, Thucyd. vbi Valla, quadraginta numos Chios. Interpres Græcus, ἀρχῶν νομίσματα ἐπιχώρια.

Τέσσαρες, οἱ καὶ αἱ, quatuor, τέσσερες pro eodem, Herodotus. πίσυρες à poetis, & τέτορες.

Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim. τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας, quatuordecim dies, Thucyd. vbi etiam legitur τέσσαρες καὶ δέκα. τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, quatuordecim annos, Epictet.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, quartus decimus. τεσσαρεσκαιδεκάτῳ, Xenoph.

Τεσσεράκοντα, quadraginta. Herodot. Ionic.

Τέσσερσι, quatuor, Datiuus caſus.

Τέτιχος, exiguum, puſillum.

Τεταγμένος, ordinatus, ſtatus. hinc τεταγμένοι, ſtationes agentes, Plutarch.

Τεταγμένως, ordine, ritè, rectè, certiſſimè, vicibus inoffenſis, temporibus ordinatis, deſtinatis temporibus.

Τεταγών, όντος, ὁ, extendens: à ταγῶ, poeticé. Homer. Iliad. α, ῥῖψε ποδὸς τεταγών. id eſt, ἐκτείνας. Apollon. 2. Argon. τεταγὼν πόδεσσιν μέγας.

Τετανικός, ἡ, ὁ, tetanicus Plin. vt ὀπισθοτονικός, opiſthotonicus: dicitur & rigidus. Confuſe ſic ſcriptum in Hippiat. ὀπισθοτονικὸς ἵππος τετανικὸς ἐστιν, ὅταν ἔχῃ τὸν τράχηλον ἀποτεταμένον, qui morbo illo laborat qui τέτανος dicitur: quum ſcilicet muſculi qui ſecundum ſpinam ſunt, ita rigent, vt ſe inflectere non poſſint. Τετανικοί, Dioſc. lib. 3. cap. 94. vide Τέτανος.

Τετανοειδής, apud Theophr. in 4. τὰ γὰρ φύλλα τὰ μὲν ἐκ πλατύφυλλων, τετανοειδές, i. protenſum.

Τετανόθριξ, qui promiſſos habet capillos, (qui & τετανὸς dicitur.) Adamant. in Phyſiogn.

Τέτανος, ου, ὁ, τοῦ σπασμοῦ, id eſt, contractionis neruorum ſpecies, qua nerui & muſculi totius corporis diſtenduntur & obrigent, ſiue rigidantur, vt loquitur Seneca. Latinè rigor, & rigor neruorum dicitur. Celſus lib. 2. cap. 1. Frigus modò neruorum diſtentionem, modò rigorem infert. Illud σπασμός, hoc τέτανος Græcè nominatur. Idem libro 4. capite 3. Neque tamen alius importunior, acutiórque morbus eſt, quàm is qui quodam rigore neruorum, modò caput ſcapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, inſequentem ἐμπροσθότονον, vltimum τέτανον appellant, &c. His morbis laborantes τετανικοί, καὶ ὀπισθοτονικοί, qui etiam tetanici & opiſthotonici dicuntur à Plinio. tetanici, rigidi quoque vocantur. Tetano etiam laborant equi. Suidas. τέτανος νόσος περὶ τὰ νεῦρα συμβαίνουσα: οἱ δὲ σπασμός. Τέτανος pro nerui, id eſt, priapi tenſione atque tentigine, quod eſt ἐντεταμένον: καὶ πέος τοῦ αἰδοίου: de quo vide in voce Σατυριασμός. Ariſtophanes, Κἂν ἐντεῦθεν τέτανος τοὺς ἄνδρας καὶ ἐντεταμένους.

Τετανός, οῦ, ὁ, Adiect. promiſſus vertit Gaza, exporrectus, rigidus, rigens, ſine rugis, erugatus, non rugoſus. τετανὸν δέρμα, cutis ſine rugis. τετανὸν πρόσωπον, facies erugata, facies diſtenta. Galen. libr. 5. κατὰ τόπους, Τετανὸν καὶ ῥυσὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον. Theophraſt. hiſtor. libro 3. cap. 15. τετανὸν φύλλον, promiſſum folium, id eſt τεταμένον Athenæo libro 2. aut extenſum & exporrectũ, vt apud Theophr. hiſtor. lib. 3. capit. 17. qui & meſpilo folium non laciniosum & rugoſum tribuit, ſed extentum atque explicatum. τετανόριζα, Dioſcorid. lib. 3. cap. 55. radices rigidæ, rigentes. Ruellius: ſed Marcellus radices quæ rugis carentes diſtenta cute ſunt, qui ibidem adnotat rugoſo opponi τετανόν, & faciem hominis dici τετανόν, quæ tenta & plena humore cutis ſuperficie nitet, læuorem habet, & nullis aratur rugis. Τετανόθριξ, ὁ τετανόθριξ.

Τετανόω, extendo, rugo, rugas deleo. Dioſcorid. de radice vitis albæ, χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ. id eſt ita cutem extendit, vt nulli in ea rugarum ſulci appareant. vide Τετανός, & Τετάνωθρα.

Τετάνωθρα, τὰ, quæ vim habent erugandi & læuigandi cutẽ, pharmaca exterendis rugis apta. τετάνωθρα τῶν προσώπων, Dioſcorid. lib. 3. cap. 102. tetanothra quæ cutem faciei erugant & extendunt, Ruell. quæ cutem in facie tendunt. Barbarus: ea quæ ad nitorem læuorémque cutis vultus conficiuntur, Marcellus. Sunt autem τετάνωθρα quæcunque ad læuigandam & erugandam hominis cutem præſertim in vultu conficiuntur. Dicũtur etiam

Τετανώματα, τὰ, i. τετάνωθρα: à verbo Τετανόω.

Τεταρπόμενος, τερπόμενος. Odyſſ. ξ, τεταρπόμενος τεκέεσσι, me oblectãs filiis. τεταρπόμενοι, οἱ τέρψιν ἀπολαύσαντες, κορεσθέντες, τερφθέντες, Hom. Interp.

Τεταρτίζω, in quatuor diuido.

Τεταρταΐζω, laboro febre quartana.

Τεταρταῖος, ὁ, quartanus, quarto die erumpens, τεταρτόμηνος, Suid. Alexand. Aphrod. Problem. 10. libro 2. ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, quartana febris diebus duobus interpoſitis mouetur, &c. τεταρταίῳ πυρέττω, quartana febre laboro, Philoſtratus in Heroicis. τεταρταῖοι πυρετοί, quartanæ febres. τεταρταῖοι χρόνιοι, febres quartanæ longo tempore durantes, Gaza. Item τεταρταῖος, quatriduanus, quatriduo defunctus, Herodotus ſic & cap. 11. Euang. Ioan. de Lazaro.

Τεταρτεὺς Λακωνικός, Laconicus quartarius, genus eſt menſuræ, Herodot. lib. 6.

Τεταρτημόριον, ου, τὸ, quadrans, quarta pars oboli, hoc eſt ærei duo, Ariſtot. lib. 6. Politic. Eſt & cuiuſcũque ſolidi & integri quarta pars, vt aſſis, & libræ, & ſextarij in quo duodecim cyathi. Galenus de catapotiis, loquens lib. 10. duodecim cyathi. Galenus de catapotiis loquens lib. 10. τῶν κατὰ τόπους, διδόναι τρία καὶ οἴνου γλυκέος ἐπιρροφεῖν τεταρτημόριον, tria deuorãda dato: abſorbeátque & ſuperbibat vini dulcis quadrantem, i. ſextarij quartam partem, qui tres ſunt cyathi. Dictum vt τριμόριον, id eſt triẽs. Pro quibus etiam dicitur, τρίτον δὴ μέρος: & τέταρτον δὴ μέρος. Apud Pollucem, τεταρτημόριος & per apocopen τεταρτημόριον, id eſt, oboli quarta pars, ſiue δύο χαλκοῖ, quod eſt τὸ δίχαλκον.

Τέταρτον ἡμιτάλαντον, tria talenta & ſemis.

Τέταρτος, ου, ὁ, quartus.

Τέταρτος σφυγμός, abauus.

Τὸ τέταρτον, quarto gradu.

Τέτατο, diſtentus erat, extenſus, ἐκτέτατο: à verbo τείνω. Hom. Iliad. ὄχεα τέτατο προφανέντα, i. ἐκτετάσθη. Et τέτατο, ἄντα μάχεσθαι, ἀπέτεινε, Ho. Iliad.

Τετάχαται, i. τεταγμένοι εἰσί, Thucyd. inſtructi ſunt.

Τετεύχαται, vide Τεύχω.

Τετελεσμένον, vide Τελέω.

Τετεύχαται, τετεύχατο, tertia persona Ionica perfecti Paſſ. à τεύχω. Odyſſ. ξ. & τετεύχατο in pluſquàm Perfecto, apud Heſiodum.

Τέτευχε, obtinet, Gen. τέτευχε τῆς λειτουργίας, ſortitus eſt ſacerdotium, conſecutus eſt, capit. 8. ad Hebr. τετυχὼς τοῦ τέλους, finem intentum aſſecutus, Dioſcorid. lib. 1. cap. 32. τετυχὼς περὶ τὰς ἐπιθυμίας, qui explendis libidinis affectibus incumbit, Plato in Timæo.

Τέτηκα, extabui: Perfect. medium à τήκω. Hom. Iliad. γ. κλαίουσα τέτηκα: vnde τετηκὼς, reſolutus, tabefactus, liquefactus, mœſtus, & τετηκυῖα, reſoluta.

Τετιημένος, ἡ

Τετιηὼς, triſtatus, cruciatus, λυπηθεὶς: à themate inuſitato τιέω, τὸ λυπῶ καὶ τιμωρῶ. Odyſſ. α. φίλον τετιημένος ἦτορ. & in Iliade, αἰὲν ἔσαν τετιηότες, i. mœrentes & triſtes.

Τετιμένος, ſyncope, pro τετιμημένος, honoratus, Heſiod. in Theog. θεῶν τετιμένη ἐστὶ μάλιστα, à diis eſt honorata.

Τέτλα, ἡ

Τέτλαθι, ſuffer, ſuſtine, καρτέρησον, ὑπόμεινον, pro τλῆθι, vel τλᾶθι. Heſiodus. τέτλαθ' ὑποδίζειν. Homer. Iliad. α. τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο.

Τετλαίη, pro τλαίη ὑπομείνειεν, Homer.

Τετλάμεν, Ionicè, ſufferre, καρτερεῖν, Hom. Odyſſ. δ.

Τετληὼς, ότος, tolerans, patiens. Odyſſ. δ. ἀλλ' ἔμπης τετληότι θυμῷ, i. καρτερικῷ καὶ ὑπομενετικῷ.

Τέτμω, inuenio, καταλαμβάνω, reperio, εὑρίσκω. Iliad. δ. εὗρ' ἔχε τέτμ' ὃν ἕτετμε. Et alibi τέτμε l. 6. Cum Genit. Heſiod. in Theog. ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης ζωὴν, &c. quicunque grauem natiuitatem ſit ſortitus.

Τέτοκα, peperi, in Epigr.

Τετοκυῖα, puerpera enixa.

Τετολμημένα, facinora, ſcelera.

Τέτορα, quatuor, pro τέσσαρα. Heſiodus. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, mulier autem pubeſcat quatuor annis poſt decem, i. vxor ducatur anno quarto poſt decimum.

Τέτορε, vulnerauit, ἔτρωσε.

Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quadrupes, τετράπους. apud Eurip. in Phœn. ἅρμασι τετραβάμοσι, i. curribus quadriiugis.

Τετράγλωχε, in Vocatiuo, in Epigram. id eſt quadrate, epitheton Mercurij. Scribit enim Thucydides vetuſtiſſimos Græcos ſolitos eſſe Mercurij ſtatuas ante domos ponere. Deinde ... terminos faciebãt lapide terram verſus acuminato & in quadratam figuram ſeſe extollẽte, in cuius ſummitate caput hominis pectore tenus imponebant, ſuſpicari licet eum Mercurium fuiſſe, quem quadratum, vel quadrangulum Leonides Epigrammatarius appellat.

Τετραγράμματον, ου, τὸ, q. quadriliterum. adnumerabatur hoc nomẽ inter cognomenta Dei, quòd eius nomen apud omnes gentes quatuor literis ſignaretur.

Τετράγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatuor iugerum. Eſt quoque τετράγυον, diurnus labor aratori propoſitus. Odyſſ. σ. τετράγυον, quatuor iugera.

Τετραγῳδημένον, ου, tragicis fabulis perſimile. vel potius tragicis fabulis decantatum.

Τετραγωνία, ἡ, arbor apud Theophraſtum hiſtor. lib. 3. cap. 6. vbi & γωνία dicitur numeratúrque inter ὀψιβλαστότατα καὶ ὀψικαρπότατα, i. quæ tardiſſimè germinant & fructus ferunt. Quadratoriam vertit Gaza: tu potius quadrantalem vel quadrangularem & angularem Latinè dixeris & ſignificanter. Quidam id eſſe putant quod vulgò dicimus *fuſain*: at hoc arboris genus Εὐώνυμος Theophraſt.

Τετραγωνίζω, μ. ίσω, ω ισα, quadro Horat. in quadrum redigo Cic. Neutrum Accuſ. τετραγωνίζω etiam dicitur pro eodem.

Τετραγωνισμὸς, οῦ, ὁ, q. quadratura.

Τετράγωνον, τὸ, quadrangulum. τετράγωνον quid, vide apud Ammon. in Categor. quadrum dicit Columella. Cicero quadrangulum.

Τετραγωνοπρόσωπος, ου, ὁ, formam oris quadram habens, forma oris quadrata. τετραγωνοπρόσωπα θηρία, beſtiæ quadrata facie, apud Gelonos, Herodot. Melpom.

Τετράγωνος, quadratus, vt τετράγωνος ἀριθμὸς, numerus quadratus. Plutarc. vbi quærit cur Romani maribus nona ab ortu die nomina imponerent, fœminis verò octaua, de quadrati numeri perfectione diſputat: & nouem, primum τετράγωνον conſtituit. Τετράγωνον σῶμα, corpus omnibus numeris abſolutum & quadratum, quale quod ἀρχιτεκτονικὸν dicit Galenus de Temperamentis. Latini etiam quadratum corpus dicunt Græcorum imitatione. Celſus lib. 2. Corpus habiliſſimum quadratum eſt, neque gracile, neque obeſum. Columella lib. 7. quadratas oues dixit. & alibi quadratos canes, quæ eſt commoda ſtatura Plauto in Aſinaria, ſiue iuſta ſtatura Tranquillo in Tiberio. Τετράγωνον σχῆμα, id eſt, quadrata figura, quale eſt quadrum ſiue quadratum, & cubus. quæ figura inter perfectas numeratur. vnde dicitur Τετράγωνος ἀνὴρ, vir bonus atque perfectus, & verè fortis. Ariſtoteles in primo de morib. ad Nicomach. Καὶ τὰς τύχας οἴσει κάλλιστα, καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, ὅ γ' ὡς ἀγαθὸς ἀληθῶς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου, vt vir bonus omnibus numeris abſolutus. Quę verba ſunt Simonidis melici. Plato in Protagora, λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν: χερσί τε καὶ ποσὶ, καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Hic eſt qui totus teres atque rotundus dicitur à Poeta Horat. 7. Satyra lib. 2. & à Virgil. in deſcriptione viri boni. Ariſtotel. Rhetoricor. libr. 3. Οἷον τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον, μεταφορά. Apud Suid. τετράγωνος, ὁ ἐκ παντὸς τέλειος. Damaſcius, Σιμωνίδης μὲν ἂν καὶ ἀγχίνους τὰ πάντα, καὶ τετράγωνος, καὶ ἄνευ ψόγου τετυγμένος (ſcribitur τετυγμένος corruptè) ὡς φαίη ἂν ὁ Σιμωνίδης. Τετράγωνα βέλη, apud Hippocrat. ſagittæ quadruplici acie armatæ, id eſt, quadridentes, vt quadridentes raſtros dixit Cato. τὰ τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας.

Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum habens latitudinem, aut altitudinem, ſemidodrantalis ab Hermolao libro 1. Dioſcor. cap. 85.

Τετραδάκτυλος, idem. τετραδάκτυλοι, qui ſunt quaternis digitis, vt aues, Ariſtot.

Τετραδικὸν, τὸ, ex quatuor rebus conſiſtens: τετράδιον verò & τετράδιον, ex duobus & quatuor, Suid.

Τετράδιον, quaternio Budæus in Epiſtol. poſter. τετραδίοις στρατιωτῶν τέσσαρσι, quatuor militum quaternionibus, cap. 12. Actor. Apo. Alij vertunt, quater quaternis militibus.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, qui aſſiduè laboribus & periculis inuoluitur, veluti quarta luna natus. Sumptum ab Hercule, quem hac luna natum ferunt. Suid. Sunt qui coitionem eo nomine intelligãt familiarium iuuenum, τῶν τετράδι γινομένων.

Τετραδυμος, quadrigeminus fœtus Plin. de Strabo de mulierib. Ægypt. τετράδυμα τίκτειν, vno partu quaternos fœtus edere.

Τετράδραχμον, ſpecies nummi valẽtis drachmas quatuor, Pollux. Et τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur, Ariſtot. 2. Œconom.

Τετράορος, vide Ἄορος.

Τετραέλικτος, &

Τετράελικτος, quater circumuolutus, vt τετραέλικτος ὄφις, in Epigrã. τετράκις ἑλισσόμενος, πολυέλικτος.

Τετραετὴς, έος, ὁ, τετραετὴς, quadrimus.

Τετραετηρικὸν, quod quarto quoque anno inſtauratur, vt ἀγὼν τετραετηρικός.

Τετραετηρὶς, ίδος, annus quartus. vide Τετραετής.

Τετραετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus: ſic apud Plat. de Leg. τετραετὴς χρόνος, quadriennium, Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραετίας, Aduerbium, quadriennio.

Τετράζυγος, μονόζυγος, δίζυγος, vt συζύγος ſcribitur per υ, vel per ο in penultima. Sunt enim hæc ἐκ τῶν ἀντιστοιχουμένων: quia ſiunt à ζυγὸν ſiue ζὸν Ionicé. Rectè igitur & τετράζυγος, & ſic de aliis. In arboribus τὰς ζωὰς συνάγοντα ſunt ἶνες καὶ φλέβες fibræ & venæ, quarum diſcurſus κτηδόνες dicuntur vt & à Plin. pectines. Horum ex contextu ſimplici, aut duplici, aut quadruplici δένδρα μονόζυγα, ἢ δίζυγα, ἢ τετράζυγα appellantur. Quod ſit vt pro pectinum varietate, varia ſit τὰ ξύλα, multiſque modis materia ſecuri diſparetur. Theophraſt. hiſt. plant. lib. 5. cap. 2. de abiete, i. ἐπεὶ ἐλάτης ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράζυγος, ἡ δὲ δίζυγος. καλοῦσι δὲ τετράζυγα μὲν, ὅταν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες ὦσι, ... τὰς ἔχουσαι τὴν φύσιν. vide cætera. & poſtea vbi, αἱ δίζυγοι δὲ, κτηδόνα μίαν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης. Et paulò pòſt, μονόζυγοι δὲ καλοῦνται, τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Quidam vt non Latine, expreſſe tamen & ad verbum conuertit, vniiuuas, biiuuas, quadriiuuas. Latinè dixeris, ſimplices venarum diſcurſus habentes, bifidos, & quadripartitos. Plin. lib. 19. c. 36. vbi de cædenda abiete loquitur: Communia, inquit his pinóque vt quadripartitos venarum curſus bifidóſque habeant, vel omnino ſimplices. Ad fabrorum inteſtina opera medulla ſectilis. Optima quadripartita materies, & mollior, &c. Et paulò pòſt, Abietis quæ pars à terra fuit, hæcque quam diximus ratione fluuiata decorticatur, atque ita ſapinus vocatur, &c. Vbi fluuiatã abietem, exponunt quadripartitam vel quadrifluuiam: quia ſic Vitruuius de abiete lib. 2. cap. 9. Ima autem cùm exciſa quadrifluuiis diſparatur, eiecto torulo ex eadem arbore ad inteſtina opera comparatur, & ſapinea vocatur, &c. Aliorũ commenta quæ nec ratione nec authoritate nituntur, omitto: atque huius ſententiæ τὰ διδάκτρα & minerual me debere libenter confiteor CLAVDIO MILETO Lugdunenſi medico literatiſſimo & experientiſſimo, mihique cumprimis amico & familiari: Cui hoc μνημόσυνον grati animi, conſecro atque deuoueo.

Τετράζυγα

Τετράζυξ, υγος, quaternus, quadriiugus. Nonnus. τετράζυγες υἷες, quatuor filij. Item τετραζύγι δεσμῷ, quadruplici vinculo, Idem. τετραζύγι κόσμῳ, mundo & orbi quadriiugo propter quatuor eius limites, ortum, occaſum, meridiem & ſeptentrionem, Idem Nonn.

Τετράζωον, genus fræni.

Τεταρταῖος, ου, ὁ, quatriduanus. τεταρταῖος νεκρὸς, Nazanz. in Orat. de Lazaro. & τεταρταῖος, quadrimus diebus, Gaza.

Τετραθέλυμνος, ου, ὁ, quaſi habens quatuor fundamenta, quadruplex, τετράθελυμνον, ἐκ τεσσάρων τειχῶν τεθεμελιωμένον, id eſt ὑποθήκας ἔχον τέσσαρας κ.τ.λ.: proculdubio reſpiciens ad hunc locum Homer. Iliad. ἀμφ' ὤμοισιν σάκος θέτο τετραθέλυμνον ſcutum è quadruplici bouis tergore conſutum. Solebant enim pelles pellibus ſuperinduci plures vt fortiora eſſent ſcuta. Heſyc.

Τετράθυρος, quaternas fores habens.

Τετραίνω, τὸ τιτράω, pertundo, perforo, τετρῶ, τρυπῶ. Theophr. lib. 5. hiſt. de Ceraſte, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετραίνειν. Rurſus lib. 2. capit. 8. ὅταν τετραίνωσι, quum perforarint, quum penetrarint. τετραίνας, qui perforauit, Ibid. vbi & τετραίνας.

Τετρακίνη, ης, ἡ, lactuca, θρίδαξ, Hipponax authore Athenæo libro 2.

Τετράκις, quater.

Τετρακισμύριοι, quadraginta millia, quadragies mille. τετρακισμυρίας λίτρας ἀργυρίου, quadraginta millia librarum argenti, Plutar. in Public.

Τετρακισχίλιοι, quatuor millia, quater mille.

Τετράκωλος, quadrupes, idem quod τετράκωλος apud Heſych.

Τετρακόρυμβος, quatuor oras habens ſiue corymbos: hederæ epithet. τετρακόρυμβος κισσὸς, in Epigr.

Τετρακόσιοι, αι, quadringenti. οἱ τετρακόσιοι, Athenis rerum ſummæ aliquando præfuerunt, Iſocr. οἱ τετρακόσιοι ἐν ἀρχῇ ὄντες τῆς πολιτείας, Demoſth.

Τετρακοσιοστός, ή, quadringenteſimus.

Τετρακτύς, ύος, ἡ, quaternio, ἡ τετρὰς, i. numerus quaternarius, quē obſeruabant & celebrabant Pythagorici, & per quem iuramenti formulam ſtatuebant, rerum elementa quatuor innuentes: ſiue (vt aliqui) θεὸν τὸν τε γῆν, τὸν ἥλιον. Vide Τιζοκω: Et apud Athenagor. in Apolog.

Τετράκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quatuor rotarum, Herodot.

Τετράκωμος, apud Pollucem Herculi dicata & bellica ſaltatio. Vide Κῶμος, quod ὀρχήσεως genus fuit.

Τετράλιξ, ἡ, tetralix, genus herbæ, Theophraſt. quibuſdam eſt ille ſpinoſus frutex, cuius flos vt geniſtæ, quem vulgò vocamus [illegible], alij iuncum marinū dixerunt. tetralicis meminit Theophr. hiſt. lib. 6. cap. 3.

Τετραλογία, quatuor colloquium, Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τετράμετρον, tetrametrum, verſus octonarius à quatuor menſuris, quarum vnam duo pedes conficiunt.

Τετράμηνος, ὁ καὶ ἡ, quatuor menſium, quadrimeſtris, Gaza. τὸ τετράμηνον, quadrimeſtre, Ioan. cap. 4.

Τέτραξ, ακος, genus auis, Ariſtoph. Interp.

Τετραορία, ας, ἡ, quadriiugus currus. Virgil. quadriga vel potius, vt in pluratiuo dicendum eſſe cenſet Gellius, quadrigæ. Pindarus in Olympiis, τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου. vide Τέθριππος, & Τετράζυγος.

Τετράοροι ἵπποι, Hom. Odyſſ. id eſt τέσσαρες ἵπποι ὑπὸ ζυγὸν, quadriiuges equi, quatuor equi in quadrigis. τετράορος ἀπήνη, Eurip. ab eo quod quatuor equis tollantur: ab αἴρω, vnde per craſin, τετράωρα.

Τετράκι ποτὲ, in Epigram. quater quondam, id eſt, valde, id eſt, iampridem.

Τετράγωνος, ου, ὁ, quadratus. Herodot. ἐκ τετραγώνων λίθων. τετραγώνοις λίθοις, in Epigr.

Τετραπήχυς, εος, quatuor cubitorum, Ariſtophan. τετραπήχεις γίγαντες.

Τετραπλασιάζω, quadruplico.

Τετραπλάσιος, ου, ὁ, &

Τετραπλασίων, ονος, quadruplus, quadruplò amplior, quadruplo maior. Plato de Rep. 2. τετραπλασίου χρόνου ἀναλίσκειν, quadruplo temporis plus impendere. Dioſco. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ [illegible], in vaſe quadruplæ capacitatis. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, i. in quadrupla proportione, Ariſtot. in Probl. τετραπλασίων σμύρνα πρὸς τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomum portio, Dioſcor. lib. 1. cap 77.

Τετράπλευρον, figura quatuor laterum, Euclid.

Τετράπλευρος, quadratus. τετράπλευρος λίθος, in Epigr.

Τετραπλῇ, quadrupliciter.

Τετραπλοῦν, quadruplum. c. 19. Euang. Lucæ.

Τετράρρινος, ου, ὁ, apud Lycophr. quatuor habens narium ſpiracula, pro biceps.

Τετραποδηδὸν, in morem quadrupedum, ſitu & more quadrupedum, Ariſtoph. ſic eunt οἱ τετράποδες.

Τετραποδίζω, quaternis pedibus gradior in modum quadrupedis.

Τετραποδισταὶ, ærumnoſi & laborioſi inſtar quadrupedum. vel quadrupedum more gradientes aut viuentes.

Τετραποδιστὶ, Aduerb. quatuor pedibus, quadrupedum more, pedibus manibúſque, i. omni conatu. apud Suid. ſcriptum τετραποδιστί. In Cteſiæ Indicis de Cynocephalis, [illegible].

Τετράπολις, ὁ καὶ ἡ, quatuor habens ciuitates.

Τετράπορος, quatuor habens foramina, quadriforis Plinio.

Τετράπους, vel

Τετράπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, quadrupes, quaternis pedibus conſtans. Ariſtoph. ὀρν. gen. Neut. dixit τῶν τετραπόδων αὐτῶν ὅσα ἐστὶν ἄρρενα, ex quadrupedibus quæ ſunt maſcula. Inter τετράποδα, etiam canem Solon numerat, Plutar. in Solone. Τετράπους item dicitur menſa pocularis, Pollux.

Τέτραπτα, i. ἔτρεπτα, Heſych.

Τετραπτερυλλίδες, vel

Τετραπτερυλλίδες, cicadæ: ſic dictæ quòd quatuor habeant alas. Eſt & locuſtarum & mordellarum (quas ψηνῖδας vocat Ariſtot.) epithet.

Τετραπτερὸς, quatuor pennas habens, quadripennis, quaternas pēnas gerens.

Τετράπτιλος, idem Ariſtoph.

Τετραόρυμον, vel

Τετράρρυμον, quadrigæ. τετραορία, apud Xenoph. 6. Pæd. Eſt & τετράρρυμον ἅρμα, currus quatuor conſtans temonibus.

Τετράρχης, ου, ὁ, tetrarcha. quadruplaris vertitur à Theodoro. vide Παραστάτης in Append. de vocab. milit.

Τετραρχία, quadruplaris curia, tetrarchia.

Τετραρχῶ, tetrarchiam gero.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio, numerus quaternarius, ἡ τετρακτύς. ἡμέρα τετρὰς, quartus dies. τετράδι μηνὸς, quarto die menſis, Thucyd. τῇ τετράδι φθίνοντος, pro τῇ τετάρτῃ, Demoſt.

Τετρασατὴρ, apud Pollucem & τετραστάτηρον, genus numiſmatis. vide Στατήρ.

Τετράστιχος, quaternis ordinibus ſeu verſibus conſtans.

Τετράστιχος λίθος, quatuor ordinum lapis.

Τετραστοιχία, ας, ἡ, ordo ex quatuor, quaternorum verſuum ordo, ordo quadruplex, vt in quadrangula figura. Theop. hiſt. lib. 3. cap. vlt. de fructu Euonymi, [illegible] τετραστοιχίας. Plinius ex hoc loco dixit, intus granum quadrāgula figura, ſpiſſum. Vide Εὐώνυμος.

Τετράστυλος, ν, habens quatuor columnas.

Τετραέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, poet. τετραέτηρ.

Τέτρατος, pro τέταρτος, poeticè, quartus.

Τετράτρυφος, in quatuor fruſta diuiſus. Heſiod. ἄρτον δειπνήσαι τετράτρυφον, &c.

Τετραφάληρος, ου, ὁ, habens quatuor clauos eminentes ſiue phaleras. Homer. τετραφάληρον κυνέην, i. τέσσαρας φάλους ἔχουσαν, inſignis quatuor criſtis.

Τετράφαλος τρυφάλεια, conis quatuor prædita galea, Apol. 2.

Τετραφάρμακον φάρμακον, medicamentum quod dicitur tetrapharmacon, quòd ex quatuor rebus conſtaret. vnum eſt τῶν λιπαινόντων, id eſt, lenium & pinguium. Philo de mundo, [illegible] τετραφάρμακον: vbi [illegible] ſubauditur.

Τετραφόροι, tetraphori, phalangarij.

Τετράφυλοι, in quatuor tribus diſtincti.

Τετράφυλλος, quatuor palmorum.

Τέτραχα, quadrifariam, τετραχῶς Suid. τετραχθά.

Τετράχειρ, cui quatuor ſunt manus.

Τετραχῆ, quadrifariam, τετραχῶς.

Τετραχθὰ, pro εἰς τέσσαρα μέρη, in quatuor partes, Iliad. γ. vide Τριχθά.

Τετραχίζειν, [illegible], Polluci.

Τέτραχμον, τετραδράχμον, quatuor drachmæ.

Τετράχμον, vide Etym.

Τετραχοίνικον, τὸ, Hermol. octo ſextarios interpretatur, Ruellius modium, Marcellus ſemodium, apud Dioſc. lib. 1. cap. 39.

Τετράχορδα, τὰ, quæ habent quatuor chordas.

Τετράχορδον, tetrachordon.

Τετράχορδος, ου, eſt chordarum cū certa qualitate diuiſio: quatuor fidibus inſtructus.

Τετραχῶς, quadrupliciter.

Τετράωνε, vide Θάμνος.

Τετράωροι, &

Τετράοροι, quatuor equi in quadrigis iuncti: quaſi τέσσαρες ἀερτῆρες [illegible].

Τετράωτος, qui quatuor auribus eſt inſignitus, cui quatuor inſunt aures, qui multa audiuit, prudens.

Τετρεμαίνω, timeo, horreo: cum Accuſatiuo. Ariſtoph. in Nebulis, Οὐ τοι ἐγὼ τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. Aliquando abſolutè. Idem,

κατά με ποιεῖ τεθρεμμένον, i. φρίξιν καὶ δειλίαν. τρόμον, & διαδέχεσθαι σπασμὸν, καὶ σφιγγῶσαι. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἔστι τὴν λέξιν παρεισνεγμένον. vtitur & Hippocrates apud quem & τέτρομος.

Τετρήχει, Præteritum plusquamperf. med. pro ἐτεταράγμην, turbatus eram.

Τετρωμένος, cruciatus, territus, confuſus.

Τετρήρης, ὁ, quadriremis nauis. Bayſ.

Τέτρηχε, τετράχωται, horret, Dionyſ. de Situ orb.

Τετρήχει, turbatus eram, ἐτεταράχθην. Iliad. β, τετρήχει δ' ἀγορή, i. ἐτετάρακτο, tumultuabatur.

Τετρηχυῖα, turbata, exaſperata: à τρήχω, pro τετρηχυῖα, poeticè: à ταράσσω, vel à τετραχύνω, Etym. τετρηχυῖα θάλασσα, in Epigr.

Τετριγὼς, triſtem & exilem vocem emittens, ſicut veſpertiliones ac pulli: thema eſt τρίζω. Hom. Iliad. β. ἔνθα τὰ κατὰ τέκνα τετριγῶτας. Eſt & apud Pollucem κατ πέδας τετριγυῖα. τὸ τετριγὸς, ſtridulum, reſonans, ſtridens.

Τετρήρης πλοῖον, quadriremis, Bayſ. de re Nauali.

Τέτριξ, tetrix auis, Gaza ex Ariſtot. lib. 6. Anim. Hanc vocant Athenienſes οὔραγα, vragen, ibidem.

Τετριχωμένος, η, ὁ, piloſus.

Τέτρομος, ου, ὁ, tremor cum rigore, τρόμος, Heſyc. Dicitur vt τέτρομαι. apud Hippocr. τέτρομος, i. Galeno τρόμος ἐργώδης.

Τέτροφα, verti. Præterit. Attic. à τρέπω, vt κέκλοφα, τέτραμμαι. Ariſtoph. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας: calceos quò tranſtuliſti & abſumpſiſti?

Τετρυμμένος, fatigatus, καταπεπονημένος. In Epigr. ἀλλ' ὅμως καὶ γῆρας τετρυμμένον ἔργματι ...

Τετρυφάλεια, ας, ἡ, galea, τετραφάλαρος, Heſych.

Τετραβόλαιον, τὸ, οὐ πολυτίμητον, quod quatuor obolis conſtat, non pretioſum.

Τετρωβολίζειν, apud Pollucem, τὸ τετρώβολον λαμβάνειν.

Τετρώβολον, numinus quatuor obolos valens, hoc eſt beſſem drachmæ. Habebat effigiem Iouis, & poſtica parte duas noctuas, Pollux lib. 9. τετρωβόλου βίος pro militis ſtipendio apud Pauſaniam.

Τετρώβολος, vir quatuor obolorum, vt τριώβολος, triobolaris.

Τέτρωμαι, vulneratus ſum, Euripid.

Τετρωμένος, vulneratus, læſus.

Τέτρωρον, τὸ, quadrigæ, τέθριππον, ἤγουν τετράϊππον: ſubintelligendum τὸ ἅρμα. τὸ τέτρωρον ὄχος, Eurip. i. τέθριππος. Τέτρωρον, pars in talo prona, quam ſurſum vergere dicit Galen. lib. de oſſib. quatrionem cum Iſidoro non ineptè dixeris.

Τετρώροφος, ου, ὁ, quatuor tabulatorum, ſeu contignationum.

Τετρώρυχος, qui quatuor vallorum ſeu foſſarum eſt.

Τετρώσομαι, ſauciabor.

Τέττα, vox minoris ad maiorem reuerentiæ cauſa, προσφώνησις πρεπόντως ἡ τῶν νέων πρὸς πρεσβυτέρους, Hom. Interp. in Iliad. 4. vbi, Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. vide Ἄττα. Significat autē vt ὁ venerabilis, ὁ amice, Cic. lib. 7. Epiſt. famil. ad Treb. in Ep. Adeone, &c. Alij indignantis Aduerbium interpretātur, quaſi per apocopen à πιττάκιον.

Τέτταρα, τὰ, ſub. ξύλα, dicitur ἐπὶ τῆς θύρας de ianua ſolebant enim ex quatuor tabulis ſeu aſſeribus componi fores. vnde τὸ ἀνοίγειν τὴν θύραν ψοφεῖν, ἀνοῖξαι τὰ τέτταρα dicebant, Pollux. apud Lucia. ἀνοιχθήσεται τὰ τέτταρα. Apud Heſych. τέτταρα ξύλα, ἐπὶ τῆς θύρας οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί.

Τετταρακαίδεκα ἔτη, quatuordecim anni, Ariſtot. lib. 6. Anim.

Τετταρακοντούτης, quadragenarius, Pollux.

Τεττιγομήτρα, ας, ἡ, cicadę matrix, ſeu cicadarum mater, Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 5. cap. 30. ὅταν δὲ σκώληξ αὐξηθῇ ἐν τῇ γῇ, γίνεται τεττιγομήτρα, καὶ εἰσὶ τότε ἥδισται πρὶν περιρραγῆναι τὸ κέλυφος. καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας. Ita vt τεττιγομήτρα ſit fœtus in terrā emiſſus & cortice obductus è quo poſtea cicadarum enaſcitur multitudo. Plin. lib. 11. cap. 26. fit primò vermiculus dein ex eo quę vocatur tettigometra, cuius cortice rupto circa ſolſtitia euolant.

Τεττιγόνια, τὰ, ſiue τεττιγονίαι cicadaſtræ vt Gaza interpr. ſeu cicadæ minores, cicadulæ. Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 5. cap. 30. de τεττίγων generibus. εἰσὶν δὲ δύο μὲν μεγάλους, οἱ ᾄδοντες ἀχέται, οἱ δὲ μικροὶ τεττιγόνια vnde Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt vocantur achetæ, & quæ minores eis ſunt, tettigoniæ, ſed illæ magis canorę. mares canunt in vtroque genere, fœminę ſilent.

Τεττιγῶδες, cicadæ ſimile, Etym.

Τεττιγοφόροι, q. cicadiferi, i. Athenienſes, propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, vt eo argumento αὐτόχθονας ſe probarent, ſicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς. vide Thucyd. lib. 1.

Τεττίζω, ſtrido, vt cicadæ.

Τέττιξ, ὁ, cicada. vnde τὸ τεττίζω, ſtrido, τὸ μουσικὸς ᾠδός. Homer. Ilia. γ, τέττιξιν ἐοικότες, Heſiod. κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ. Veteres Athenienſes aureas cicadas capillis ſuis implicatas geſtabant, quòd eſſent αὐτόχθονες, i. indigenæ, vt cicadæ, vt ſcribit Thucyd. Vnde Ariſtoph. νεφ. dixit ἀρχαῖά γε διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, cicadis referta. i. obſoleta. τέττιγος χρυσοῦ ἐνέρσει κρωβύλον, cincinnum cicada aurea retentus. Τέττιξ, ſeruus coci, ὁ τοῦ μαγείρου ὑπουργὸς, Heſych.

Τετυγμένος, η, ὁ, factus, fabricatus, elaboratus, κατεσκευασμένος: à τεύχω Odyſſ. ε, ἐπεὶ ... τετυγμένον. Phocyl. οὐ γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον ἔμμεν' ἄτυκτον, quod factum eſt, infectum eſſe non poteſt. Apud Aratum pro Futuro ponitur Præter. Ἀεί γε καὶ μάλιστα τετυγμένα (facienda) σημαίνει. Idem, ... τετυγμένα σημαίνουσι, euentus ſignificant.

Τετύγμην, ὑπῆρχον, eram, ſeu fui. Od. ξ, ... τετύγμην.

Τετύχηκε, ἀντὶ τοῦ ἔτυχε. Odyſſ. ο, ... ἐπὶ μεγάροις τετυχηκότα τεῦχα.

Τετύκοντο, κατεσκευάζοντο, αὐτὰρ ἐπεὶ ... Homer. & Dionyſ. de ſitu orb. cū Accuſ.

Τέτυκται, κατεσκεύασται, ſtructus eſt & paratus. Iliad. γ, ... τετύκται, Homer. Odyſſ. Aliquando pro eſt, ὑπάρχει, vt Iliad. δ, ... τέτυκται.

Τετύκοι, ἦν, erat. Heſiod. ... τέτυκοι.

Τετύφωμαι, inſanus ſum, attonitus ſum, ſuperbus ſum, & elatus, ἐμβεβρόντημαι. vide Τυφόομαι.

Τετύχηκε, fuit, eſt, ſine Participio.

Τετύχθαι, eſſe, Hom. Odyſſ. τετύχθαι, γενέσθαι, Idem ibidem.

Τετυχόμην, paraui, ſtruxi, ſecūdum Indefinitum verbi medij, pro ἐτυχόμην, à τεύχω. Hom. Iliad. α, τετύκοντο δ' αἶψα. Et Odyſſ. ξ, ... Apol. 2. Arg. βωμὸν τετύκοντο, aram extruxerunt.

Τεῦ, tui, alicuius, τινός, ſine accentu τευ, vt Odyſſ. ξ, ... neque vllius alterius rei. Τεῦ cum circunflexo, interrogando ponitur pro τίνος. Odyſſ. ο, τεῦ δ' οἴκαδ' ἵκωμαι, cuius in ædes accedam? ἄχρι τεῦ; quouſque? in Epigr.

Τευθεύς, ῆος, ὁ, explorator, κατάσκοπος, Suid.

Τευθίς, ίδος, ἡ, piſcis de ſepiarum genere: vertunt Plinius & Theodorus loliginem. Τευθίδες à Philelpho gladioli piſces, (qui tamen ξιφίαι) exponuntur in Apophthegmat. Plutarchi, quod ex ſenſu rectè videtur exponi. Idem in Themiſtocle aduerſus Eretrienſem quendam, ... καὶ ὑμῖν περὶ πολέμου τις ἔσται λόγος, οἳ καθάπερ αἱ τευθίδες μάχαιραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε, vobis etiam, inquit, de bello ſermo eſt, qui inſtar teuthidum gladiū quidem habetis, cor verò nullum geritis. Vnde prouerbiali ſchemate dixit Ariſtoph. in Achar. ... τευθίδος δεόμενον, i. quem ſciam etiam teuthide indigentem. vide apud Ælian. & in Chiliad. Eraſmi, Teuthidum more. Ariſtoteles diſtinctè dixit αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι, ſepiæ & loligines natant implexæ ſimul lege Athe. l. ζ. vbi & ...

Τεῦθος, ὁ, nomen piſcis apud Ariſtot. Gaza vertit lolium. τευθοὶ, loligines ſunt maiores, & τευθίδες minores, vt patet ex Ariſtot. verbis lib. 4. de partib. Anim. ſcribitur τευθὶς apud Athen. lib. ζ.

Τεύκριον, ου, τὸ, teucrion, herba de qua Plin. & Dioſc. lib. 3. c. 111. Dicitur & τευκρίς, à Teucro fratre Aiacis.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, ποιητὴς, κατασκευαστὴς, Suid.

Τευκτὸς ... factus, fabricatus, Suid. κατεσκευασμένος.

Τεύχομαι, apparo, fabricor. τεύχεσθαι, id eſt, κατασκευάζειν, vide Etymolog.

Τευμησία ἀλώπηξ apud Pollucem: ἄλωπος ... vt fabulantur: ſicut canis ... quos ... ob id ἀπολιθωθῆναι ἄμφω, & in lapidem conuerſi ſunt, vt ambo ſuo quiſque fato congruerent, hic ne caperet vulpem incomprehenſibilem: & illa ne fugeret canem ineuitabilem.

Τευμησσὸς, montis nomen proprium, Etymol. Τευμησσὸς legitur apud Varinum.

Τεύξομαι, impetrabo, aſſequar: Futurum à verbo τυγχάνω. Genitiuo. τεύξομαι στρατιᾶς, præfecturam exercitus conſequar. Τεύξεται i. ἐπιτυχὴς γενήσεται, voti compos erit, Eur. in Hecuba. ſic Sophocles, ... τεύξεται ... gloriam conſequetur à me quidem. i. ἴσον τὸ ... τεύξεσθαι τῆς αὐτῆς, iiſdem fruiturum eſſe. τεύξεσθαι, γενήσεσθαι, Homer.

Τευξόμενος, adepturus, conſecuturus.

Τευτάζω, μ. ασω, ſatago, ſeduló rem gero, curo, affecto, ſtudioſe ago: quieſco, otior: milito. Suid. πραγματεύομαι, ... apud Lycophr. & Didym. Aliquando τὸ φροντίζω, ἐπιστρέφεσθαι τὶ ... Phrynich. ... ἐν χερσὶν ἔχων τευτάζει Plato Comicus. ... i. πραγματευόμενον καὶ διατρίβοντα. Pherecrates, τευτάζω ... id eſt ... Et pro ἡσυχάζω ponitur, id eſt quieſco.

Τευτασμὸς, militia, στρατεία, Heſych.

Τεῦτλον, beta, &

Τεύτλον, idem, σεῦτλον, herbæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant. τευτλὶς, idem. Homer. in bello Ranarum, ...

Τευτλοφακῆ, ῆς, ædulium quoddam è beta & lentibus, Heracl.

Τεύχεα, τὰ, ὅπλα, armatura, arma. hoc eſt quæuis inſtrumenta ... Homer. Iliad. τεύχεα δυσμενέων, hoſtilia arma. Idem Iliad. ... Et Odyſſ. ...

ἐγχωρίων τὰ τεύχη ὀνόμαζε, id eſt, τὰ τῶν ναῶν ὀργανῶν, armamenta. vide Τεῦχος.

Τευχοφόρος, armiger, armifer Ouidius. armatus, Euripid. τευχοφόρος.

Τευχεσιστής, ὁ, miles.

Τευχῖτις, χοῦς ἢ [illegible]. Teuchitis iuncus odoratus Arabicus, Dioſc. lib. 1. cap. 16.

Τεύχοντο, ſtruebant.

Τεῦχος, εος, τό, vas, inſtrumentum omne: volumen, liber: & alueus, Gaza de apibus. τὸ τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον: τὰ τεύχεα, τὰ ὅπλα, arma. vide Τεύχεα.

Τεύχω, μέλλω, ξω, ἔτευχα, facio, ποιῶ, fabrico, κατασκευάζω, ſtruo, cudo, paro, obarmo, Heſiod. οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, [illegible] τεύχων, ſibimet ſtruit Homer. Iliad. α, [illegible] τεύχε, id eſt, παρέχε, ποιεῖ. [illegible] τεύχε [illegible], ibidem. [illegible] τεῦξε, quæ te conſulem creauit, in Epigr. ἐτεύξατο, κατεσκεύασε, ἐποίησε, Homer. Odyſſ. τεύχειν δόλον, Nonnus. id eſt ſtruere dolum. Phrynichus τετεύχαται ait dicendum, non τέτευχα. vide Τετεύχαται. Τεύχειν δόμον domum ſtruere, quod ſolebant qui vxorem ducebant. apud Theocrit. τεύχεις [illegible], τεύχεις [illegible]. Reſpondet Satyriſcus mulieri, τεύχω σοι [illegible]. Ideo dixit Heſiod. [illegible]. Et apud Homer. [illegible]. quia Proteſilaus vxorem liquerat nondum anno vertente belli cauſa. Valer. Flaccus lib. 6. Coniux miſeranda Caico linquitur, & primo domus imperfecta cubili.

Τέφρα, ας, ἡ, cinis, [illegible], σποδός. Εἰς τέφραν χέζειν, parœmia dicitur, vt εἰς ὕδωρ χέζειν, de inani opera & vano labore: licet Suidas [illegible] exponat, qui hoc citat exemplum, [illegible] εἰς τέφραν χέζειν. Eſt & aliud prouerb. apud ipſum Suid. [illegible]. volunt τὴν τέφραν dici à τύφω, vro. Hæc ſunt ineptiæ Grammatiſtarum.

Τεφράζω, imitor cinerem, vergo in cinereum colorem.

Τεφρὰ κολλύρια, dicitur certi generis collyria quæ & [illegible].

Τέφριον, ου, τό, collyrium è quodam cinerei coloris apud Aet. lib. 7. & Celſ. lib. 6. cap.

Τεφρός, ὁ, ἡ, cineritius, canus. [illegible], medium inter cinereum & fuſum, Ariſtot. l. 2. Anim.

Τεφρύνεται, cineſcit.

Τεφρόω, μ. ώσω, π. [illegible], redigo in cinerem. Vtitur Petrus cap. 2. epi. 2. Et apud Suid. [illegible].

Τεφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, cinereus.

Τεφρωθεὶς, qui in cinerem abiit.

Τέφρωσις, opus eſt cùm aliquid vertitur in cinerem.

Τεχνάεντες, pro τεχνῆεντες, dolo rem agentes in Epigr.

Τεχνάζομαι, artes ſtruo. Ariſtoph. vide Τέχνη.

Τεχνάζω, μ. άσω, π. [illegible], dolis machinor, adorno, ſtruo, molior, artifex ſum, artem exerceo, artificio vtor, dolo vtor, excogito, ſolerter inuenio. Ariſtot. in 1. Politicor. de Thalete loquens & quodam Syracuſano, [illegible], excogitauerunt & ſolerter inuenerunt. Dicitur pro τεχνάομαι: & ferè in malam partem pro κακουργῶ. Philo de mũdo, [illegible] τεχνάζειν, pro incolumitate interitum moliri. τεχνάζει [illegible], molitur Annibalem amouere longius, Plut. in Fabio. τεχνάζων [illegible], notitiam artis præ ſe ferens, ſic Valla apud Herodot.

Τεχνάομαι, ῶμαι, [illegible], fabrico, aſtutè ædifico, arte conficio, [illegible], comminiſcor, excogito & ſolerter inuenio, machinor aliquid doloſè, μηχανῶμαι, molior. Thucyd. [illegible]. Hippocrat. in Epiſt. ad Demag. [illegible]. Depon. Accuſatiuo. Sophocl. in Aiace, [illegible]. Gal. ad Glau. lib. 2. [illegible], in tempore vinum ſalſum conficere poſſis, ſeu marina dilutum aqua.

Τέχνασμα, ατος, τό, machinamentum Tacit. & Liu. ars, artificium, [illegible], commentum, σόφισμα, dolus, fraus, [illegible], δόλος, πανουργία, Suid.

Τεχνασιν, ingenioſè conandum.

Τεχνασίτης, ſolertia ingenij præditus, machinator Liu. & doli machinator Tacit.

Τέχνη, ης, ἡ, ars, artificium, artis profeſſio, diſciplina. Ariſtopha. in Veſpis, [illegible]: Cic. Tuſcul. 1. Quã quiſque norit artem, in hac ſe exerceat. Τέχνη pro dolo, aſtutia, impoſtura, fraude artificioſa, offucia Plaut. quemadmodum ars apud Latinos: quale eſt illud, -ſic ars deluditur arte. Quin & Latini vtuntur dictione Græca. Terent. Tam ſcio hanc technam à Parmenone profectam, quam me viuere. Vide prouerb. Technam hanc in te ſtruxiſti, apud Eraſm in Chil. Com. Ariſtoph. in illud in Pluto, [illegible], inquit, [illegible]. τέχνη λέγεται καὶ ὁ μηχανὴ καὶ ὁ δόλος, vnde τεχνάζομαι pro δολιεύομαι καὶ μηχανῶμαι. vnde ἄτεχνος, i. ſine dolo & fraude. ἡ τοῦ λέγειν τέχνη, ars dicendi, Plutar. in Pericle. τὼ τέχνα in Duali, Plato de Legib. vt τὼ χεῖρε. τέχναι, i. artes, quomodo inuentæ, Interpr. Heſiodi, [illegible], Hom. Odyſſ. πάσῃ τέχνῃ dicitur ab Ariſtophane [illegible], omni arte, i. prorſus & quacunque ratione, [illegible].

Τεχνύδριον, ου, τό, q. articula, parua ars, arguta ars, inuentiuncula, verſutia. vide infra per υ in antepen.

Τεχνήεις, εντος, arte excultus, artis peritus, in Epigr.

Τεχνηέντως, artificioſè, ſcitè, [illegible], Apol. & Hom. Odyſſ.

Τέχνημα, ipſum artificis opus, opificium, Xenoph. [illegible] τεχνήματα, Eurip. fraudes. κατασκευάσματα.

Τεχνήμων, ονος, artificioſus, Nonnus. τεχνήμονας αὐλοὺς, in Epigr. artificioſas tibias.

Τεχνίζομαι, fabrico, τεχν[illegible].

Τεχνικός, ή, όν, artificioſus, artium peritus, arte valens, ingenioſus ingenij ſolertia præditus. vnde οἱ τεχνικοὶ, liberalium artium, profeſſores, Ariſtot. in Probl. & οἱ [illegible] λόγων τεχνικοὶ, rhetores apud Platonem. τεχνικαὶ ἐργασίαι quæ ſint, Ariſtot. in Polit. τὰ τεχνικὰ, artificioſa, Plato de Leg. τεχνικὰ ὀνόματα, nomina artium propria, Quint. lib. 8. cap. 2. & Hermog.

Τεχνικῶς, artificioſè, ſolerti ingenio.

Τεχνιτεύομαι, εύσομαι, [illegible], aliquid artificioſè molior, arte exquiro. Neutr. abſol. Ioſeph. [illegible], machinabatur.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, opifex, faber, artis peritus, ὁ ἐπιστήμων, artis profeſſor. τεχνῖται διονυσιακοὶ, bacchanales artifices aut hiſtriones, Ariſtotel. in Problem. vide Gell. lib. 20. cap. 3. Et in fœmin. Τεχνῖτις, ιδος.

Τεχνογράφοι, artis ſcriptores, Ariſtot. in Rhet.

Τεχνολογεῖ τὸ ἔπος, id eſt, κανονίζει, ſecundùm artem Grammaticæ inflecto. Τεχνολογεῖν, arte loqui, arte perſequi, artificioſè diſputare, argutari. Nazanz. in Orat. Τεχνολογῶ, de arte diſſero, præcepta artis trado. Halicarnaſſ. [illegible] τεχνολογεῖν. Hermogen. tomo 3. de Inuent. [illegible] διδασκαλίαν θεωρίας. Eſt verò τεχνολογεῖν, alicuius artis rationem tradere, [illegible], Ariſtotel. Rhetoricor. libro primo, [illegible] τεχνολογοῦσιν, [illegible], id eſt, nonnulli artis magiſtri.

Τεχνολογία, ας, ἡ, ſermo & ratiocinatio de arte, artificioſa oratio, artis formula. Cicero ad Attic. de libris de Oratore loquens, Reliqui libri, vt noſti, τεχνολογίαν habent, i. artis tractationem & rationem.

Τεχνολόγος, ου, ὁ, argutator, ſophiſta, Nazanz. in Orat.

Τεχνόω, arte inſtruo, τεχνόομαι arte inſtruor. Τετεχνῶσθαι, in arte aliqua inſtructum eſſe. Galenus lib. 2. de Cribibus, [illegible] τετεχνῶσθαι [illegible]. τετεχνῶσθαι δὲ δεῖ, [illegible] τῇ τέχνῃ [illegible].

Τεχνοπαίγνιον, τό, ludus artificioſus. Auſonius ſic inſcribit verſus aliquot ſuos monoſyllaba exeuntes.

Τεχνοσύνη, ars in Epigr.

Τεχνούργημα, τέχνημα.

Τεχνύδριον, τό, dicitur [illegible] vt λογύδριον, Suid. tenuis Minerua Virgil. ſupra per η in antepen.

Τέῳ, τῷ, alicui. [illegible], alicui autem alij. τέῳ τρόπῳ, qua ratione, interrogatiuè. τέῳ δυνάμει, qua copia, Herodot.

Τεῶ, tuos, Dualiter.

Τέων ἀνθρώπων, i. τίνων, quorum, Homer. in Odyſſ. pro τῶν. Nicander in Alexiphar. [illegible]. Interpr. [illegible]. Heſych. [illegible].

Τεωρεὶ, fugitiuus, latro, maleficus, Heſych.

Τέωρος, [illegible], nebulo, ſycophanta, συκοφάντης, Heſyc.

Τέως, interea, interim, tandem, antea, tunc, tum, eatenus. hactenus, pauloantè, nuper, olim, ἕως, μέχρι, [illegible], Heſychius. Τέως pro anteà. Odyſſ. [illegible] τέως [illegible], &c. vbi τέως [illegible] ſpondæum faciunt. Τέως pro tantiſper Lucian. in Alcyone, [illegible] τέως, ἕως [illegible], id eſt, tandiu quandiu fuerint imperiti. τέως ἂν χρῆσθε, tantiſper dum vſus fuerit, Demoſth. τέως καθαιρόμεθα, ἕως, &c. eatenus purgemur, dum, &c. Nazanz. in Oration. Τέως, ἐν τῷ πρώτῳ, primùm, in principio, Hermogen. & Plato de Legib. Τέως pro prius cum [illegible], Demoſthen. τέως [illegible], ad hunc vſque diem, Phalaris. Τέως ἔτι, atque interim, interim etiam, Demoſth. Τέως & ἕως, tandiu quandiu, ſibi inuicem reſpondent, & redditiua ſunt, itáque ſe habent vt τότε & ὅτε.

ΤΗ geminatum, idem ſignificat, quod tum geminatum apud Latinos. Τῇ καὶ τῇ, hic & illic. Ariſtot. de mundo, [illegible] τῇ μὲν τὴν αἴγυπτον, τῇ δὲ τὴν [illegible], altera parte Ægyptum, altera

Ægeum. Τῇ pro huc & eò. Heſiod. τῇ δή κεν ἄγω, eò venies quocunque te agam. Τῇ pro hac. Idem, διαφοίτων τῇ καὶ τῇ ἰθύοντες, hac & hac diſcurrebant. Τῇ, ea, qua, hac via, ταύτῃ, hac parte, quatenus, qualiter, quò. Τῇ apud Hom. Iliad. λ. pro ἐκεῖσε, & pro ἐνταῦθα. Τῇ pro vnde, vbi, vbinam. Item, hinc, illinc, τῇ μὲν καὶ τῇ, vtrinque, hinc, illinc.

Τῇ, tibi, illic.

Τῆ, cape, λάβε, δέξαι, δεικτικῶς: à τῶ inuſitato, ſicut à ζῶ, ζῆ & ζῆθι. Homer. Odyſſ. ι. τῆ, πίε οἶνον. verba ſunt Vlyſſis ad Cyclopa. & Odyſſ. θ, κῆρυξ τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας. Rurſus Odyſſ. ε, τῆ νῦν φάρμακον ἐσθλόν.

Τήβεννα, ἡ, &

Τήβεννος, ου, ὁ, toga, dicta à Tebeno Arcade inuentore, veſtis Romana, vt tradit Suid. & Varin. in dict. Τετραγώνῳ. Τήβεννον ἐφόρει περιπόρφυρον, togam geſtabat purpura circumtextam, Plutarc. in Rom. Τήβεννα pro trabea. Dionyſ. Halicarn. lib. 6. hiſt. τηβέννας τὰς ἁλουργεῖς τραβέας. Τήβεννα, pro candidatorum toga, Polyb. Ἤρξαντο τηβέννας λευκὰς [illegible], [illegible]. Alibi dixit, λαβὼν λαμπρὰν ἐσθῆτα. Vide infra Τίβεννα.

Τηβεννοφόρος, ου, ὁ, togatus, trabeatus.

Τηγανίζω, μ. ίσω, π. ικα, frigo, coquo in ſartagine, & torreo. Actiu. Accuſ. apud Pollucem.

Τηγανιστὰ ὠά, oua in ſartagine frixa, apud Galen.

Τηγανίτης, ου, ὁ, τηγανίτης ἄρτος, panis in ſartagine coctus caſeo admixto, Athen. lib. 3.

Τήγανον, ου, τό, ſartago, patella, quaſi τήκανον, à cibis liquefaciendis. Ionicè pro τάγηνον, Etym. τήγανον ὀστράκινον, patella fictilis, in Epigr. vide τάγηνον. & Leuitici cap. 2. apud Pollucem τηγανοψήστρα, quod antiquis λέστρον, ſeu λίστρον inſtrumentum quo τὸ τήγανον raderetur niſi potius velis eſſe orichalcũ côtortum ex herbis illis quibus patellæ immundæ ſolent fricari & mundari.

Τῇδ᾽ ἑτέρᾳ, poſtridie.

Τῇδ᾽ ἐχομένῃ, poſtridie, poſtero die. τῇδ᾽ μὲν τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ, Plato in Epiſt.

Τῇδε, Aduerb. i. huc, hic, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ταύτῃ, ὧδε, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως, hoc modo. Plato 1. de Republ. διελθεῖν βούλομαι τῇδε, volo hac via expendere. Τῇδε, iſthic. Idem Plato Epiſt. 4. πάντες οἱ τῇδε λέγουσιν, qui iſthic agunt omnes inquiunt. Ibidem. ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες περὶ τῶν τῇδε, οὐδὲν ἴσμεν, multa audientes de iis quæ iſthic geruntur, nihil pro certo ſcimus. Idem Epiſtol. 8. ὅσα τοῦ γέγονε τῇδε καὶ περὶ Σικελίαν, quæcunque geſta ſunt iſthic apud Siciliam, vbi τῇδε & καὶ ponũtur ἐν τῷ [illegible], hic remanens, Herodot. νῦν μὲν τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐμπορεύεσθαι, nunc hic nunc illic agere, Nazan. in Orat. τῇδε φέρεσθαι, cô ferri. Plato de Legg. τῇδε κἀκεῖσε περιάγειν, huc & illuc circumagere, Alex. Aphro. ἄνω τῇδε πηδῶν, huc & illuc exiliens, Bud. in Epiſt. prior.

Τῆτες, τὸ τῶνος, i. hoc anno.

Τηΐ, hac, hac parte, Ariſtoph.

Τηθαλλαδοῦς & τηθαλλαδεύς, item τηθαλλαδοῦς is qui à ſua auia nutritus eſt atque educatus, ac metaphor. etiam pro delicato & luxurioſo, quoniam fere ſunt eiuſmodi qui ab auiis educantur. & Pollux. lib. 3. cap. 2. quum dixiſſet τιθήνας à poëtis dici vel τὰς ἀγκάλας, vel τὰς ἀθήνας, ὅταν πρὸς τῷ γήρᾳ [illegible] ſubiungit, [illegible] ὅθεν δὲ καὶ τηθαλλαδοῦς [illegible], [illegible] τιθὰς τροφούς, καὶ διὰ τοῦτο [illegible] vbi etiam notauiſſe accipi pro [illegible] vel pro [illegible] & ἀνάγωγος, vt Heſych. quoque τηθαλλαδοῦς à quibuſdam exponi ait τὸν [illegible] id eſt delicioſum, luxurioſum annotat & alij τηθαλλαδοῦς deriuatum ex τήθη habere etiam [illegible] nimirum [illegible] idque patere ex eo qui dixit [illegible] quippe qui eo nomine vſus eſt [illegible].

Τήθεα, τά, vide in Τῆθος.

Τήθη, ης, ἡ, auia, vel matertera, item nutrix. Apud Pollucem τήθη, [illegible] ſiue [illegible]. & in Vocat. τήθη. Suid. Ammonius, Τήθη [illegible], [illegible].

Τηθηνός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, nutritor, nutritius, educator & nutrix ſeu educatrix. item amabilis, ἐράσμιος, Heſych.

Τηθίς, & Τηθίδιον, de vetula dictum quam interdum matris interdum auiæ nomine, reuerentiæ cauſa dignamur, etiamſi ſanguine nobis iuncta non ſit, nec nota nec viſa vnquam. Euſtat. Iliad ξ.

Τηθίς, ίδος, ἡ, amita vide Ammon. in Θεῖα, Suid.

Τῆθος, εος, τό, oſtreum: [illegible] τὰ τήθεα, oſtrei genus. [illegible], Euſtath. Iliad. π, [illegible]. Nicander. τήθεα [illegible]. Schol. etiam [illegible] vocari ait, & exponit [illegible].

Τῆθυα, τά, vertibula: tubera: calli: paludes: conchæ quædam. [illegible], quæ vertibula ſiue callos ſpeciali nomine à tegminis qualitate appellamus, Gaza apud Ariſtot. lib. 4. Anim.

Τηθύς, ύος, ἡ, Tethys, vxor Oceani: Salacia exponitur à Cicer. in Tim. Pro mari accipitur, & apud Homerum pro terra. [illegible], quòd alat nos: qua ratione etiam Latinis alma tellus dicitur. Homer. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν, i. [illegible].

Τηκεδανός, tabidus, τηκεδών, [illegible], Heſych.

Τηκεδών, όνος, ἡ, tabes, [illegible], corruptio, φθίσις, Suid.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, dicitur lapis à Paulo Ægin. lib. 7. qui lapides conſumit in renibus atque atterit. vocatur à Dioſcoride libro 5. cap. 155. λίθος Ἰουδαϊκός, lapis Iudaicus. Plinius hoc etiam nomine ſpongiis lapidibus tribuit lib. 36. cap. 19. vbi, Spongiæ lapides inueniuntur in ſpongiis, & ſunt natiui. Quidam eos Tecolithos vocant, quoniam veſicæ medentur. Calculos enim rumpunt in vino poti.

Τήκομαι, μ. ήξομαι, π. τέτηγμαι, liquefacio, pereo, paulatim abſumor, liqueſco, colliqueſco, tabeſco, me macero. Deponens. 2. Petri c. vlt. τήκεται Paſſiue legitur vbi τήξεται ſcribendum puto.

Τηκτικός, liquans, vim habens reſoluendi ac liquefaciendi.

Τηκτός, ού, ὁ, q. liquabilis, liquari idoneus, quod liqueſcere poteſt, liquefactus, Eurip.

Τήκω, μ. ήξω, π. τέτηχα, liquefacio, macero, mollio, tabefacio, attenuo, liquo & conſumo, in tabem reſoluo, [illegible]. vnde [illegible] Budæus Epiſt. ad Ludoui. fratrem, [illegible] & [illegible], liquata cera, Galad Glauc. lib. 2.

Τηλαυγέω, eminus ſplendeo.

Τηλαύγημα, ατος, τό, candor, lepræ principium quum in ſuperficie cutis apparet ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ δέρματος, Suid.

Τηλαυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, τηλέφαντος, Suid.

Τηλαύγησις, εως, ἡ, fulgor, & τὸ τηλαύγημα. Heſych.

Τηλαυγῶς, Aduerbium, liquido, ſplendidè, dilucidè, perſpicuè, [illegible], Heſyc. Marci cap. 8. Καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας: Interp. eminus & dilucidè.

Τῆλε, longe, procul, πόῤῥω, μακρὰν τινός. Hom. Iliad. β, τῆλ᾽ ἐξ Ἀσκανίης, longe ab Aſcania.

Τηλεβόας, cuius clamor longè ſe extendit.

Τηλεβόλος, eminus iaculans, eminus feriens. Laſcaris, [illegible], τηλεβόλος ἰός, ſagitta longè feriens, lib. 6. Epigr.

Τηλεδαπός, ῆ, ὁ, ἀπὸ τοῦ τῆλε, καὶ ἔδαφος, peregrinus, [illegible], qui ex longinquo venit. Odyſſ. ξ [illegible] τηλεδαπῶν.

Τηλεθάει, in Epigr. floret, germinat, vireſcit.

Τηλεθάων, ουσα & οντος, valde vireſcens. δένδρεα τηλεθάοντα, Ho. Od. η, arbores late frondentes.

Τηλεθόων, valde vireſcens, vigens, luxurians, copioſa, [illegible], germinans longè & in altum.

Τηλεθόω, θάλλω, Interp. Heſiodi.

Τηλεκλειτός, percelebris, ἔνδοξος. Heſiod. [illegible] τηλεκλειτῶν, i. longè & multùm inclytorum. Hom.

Τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Hom. ex longinquo vocati auxiliares, ad lôginquam expeditionem vocati, [illegible].

Τηλεκλυτός, ὁ, ὁ, famoſus, clarus, inclytus, Hom. Odyſſ. i. [illegible], ſic Didym. Interpr.

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longiuagus. Æſchyl. in Prometh.

Τηλέπυλος, cuius portæ in longinquo ſolo ſunt: vel cuius portæ longo interuallo inter ſe diſtant: vel amplas & ſpatioſas habens portas. Odyſſ. κ.

Τηλέπορος ἀτραπός, longa via, Nonn. τηλέπορος [illegible], longinqui portus, apud eundem. Ariſtoph. [illegible] τηλέπορόν τε βοάν, clamorê longe peruagantem.

Τηλεσκοπής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, procul apparens, longè viſus. Heſiod. πυρὸς τηλεσκοπὸν αὐγήν, i. longè apparentem ignis ſplendorem.

Τηλεσκόπος, ο, ὁ, procul videns, lôgè aſpiciens. vnde τηλεσκόπον ὄμμα, oculus eminus intuens. Ariſtoph. [illegible] τηλεσκόπον ἄγγελον, in Epigr.

Τηλεφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, τηλέφαντος, procul lucens aut apparens, Ariſtoph. [illegible].

Τηλέφεια τραύματα, dicuntur vulnera malignitatis multùm præ ſe ferentia, vt quæ ſalutarem Achillis manum requirant.

Τηλέφιον, τό, portulaca agreſtis, [illegible], Romani vocant illecebram, Galeno teſte in Gloſſis Hippocr.

Τηλέφιλον, ου, τό, folium papaueris, vt tradunt Theocriti interpretes, dictùmque putant quaſi [illegible], quòd amorem præmonſtret. Vnde & per ι in penultima ſcribunt quidam. nam huius ſi lis intra manum colliſis, ex ſono de amore iudicabant, Pollux lib. 9. vide [illegible].

Τήλεως [illegible], &c. fœnigræci mundi, Dioſc. l. 1. ſic Hermolaus Ruellius & Marcellus exponunt. vide Τῆλις.

Τηλέφιον, τό, telephonon herba, quæ & σκορπίος, i. ſcorpio dicitur, Theoph. lib. 9. c. 1. hiſt. plant.

Τηλία, ας, ἡ, ſiue Τηλία, (vt dicitur ἐίμαργος, & τίμαργος) vas ſitulæ figura ad vſus varios: vnde fortaſſe quod vulgo ſeille, id eſt ſitula. Τηλία pro conceptaculo & medio in quo farinæ vendebantur. It. ſoro: in eo qui coturnices alebant [illegible] ſiue [illegible], eas committebant. Commentar. Ariſtoph. in Pluto, Τηλία [illegible]. In hoc ſenſu ſumi, ſic Synehius fratrem ſcribens, [illegible], id eſt, in coturnicum luſu atque alea, in teſſeris poppyſmiſque volutatus. Aeſchines contra Timarch. [illegible]. Τηλία etiam exponitur tabula lata, in qua piſtores pânes exponunt, vt ſiccentur. Suid. [illegible] vbi & [illegible]. Τηλία, cribri annulus, [illegible], circulus cribri, vel ipſum incerniculum, vt Plinius vertit ex Ariſtotele: ſicut iam adnotaui in verbo [illegible]. Pollux, [illegible]. Apud Ariſtophan. in Pluto vetula inquit, [illegible]. Reſpondet Χρ. [illegible], ſanè quidem ſi annulus eſt incerniculum, ſiue cribri circulus. Τηλία, lumarij (quod alij carminale vocant) operculum, [illegible]. Ariſtophanes in Veſpis, [illegible]. Τηλία etiam Suid. [illegible], ſeptum, arca, vt area aquaria, area frumentaria. Sic ille Pitholaus dicebat Seſtum oppidum in Helleſponto, Piræi arcam frumentariam eſſe, i. [illegible], vt habet Ariſtot. Rhetor. lib. 3. a quo etiam ſic vſurpatur lib. 6. hiſtor. vide [illegible].

Τηλίκος, ου, ὁ, &

[illegible], &

Τηλικοῦτος, ου, ὁ, tantus, tam ſenex, tam grandis natu, tam magnus, tantæ authoritatis. [illegible] reſpondet Τηλίκος. Homer. Iliad. [illegible], tam grandæuus atque ego. Τηλίκος aliquando [illegible], tantulus. Odyſſ. [illegible]. Xenop. [illegible], id eſt, quum eſſemus adoleſcentes. Plato 2. de Repub. [illegible]. Τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, [illegible], Aeſchin. [illegible], Hermog. Τηλικοῦτο & τηλικοῦτον in Neutro ſequente vocali, Demoſthen. id eſt tantum. [illegible], Ariſtoph. [illegible], tantæ res, tam magnæ. [illegible] Ariſtot. [illegible], tanta & talia, vt à nemine adhuc admiſſa ſunt. Quibus magnitudinem qualitatemque facinorum oſtendit. Τηλικαῦτα, ἡ, tanta. [illegible], Demoſthen. [illegible], tantæ ſalutis.

Τηλικουτοσί, pro τηλικοῦτος. Ariſtoph. [illegible], tam grandem natu.

Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Dioſcor. lib. 2. cap. 130. cap. 184. legitur [illegible] pro eodem, ſed malè. τήλινον μύρον, telinum vnguentum, id eſt, ex fœnogræco confectum, Idem libr. primo, capite 57.

Τῆλις, ἡ, in Genitiuo τήλεως, & [illegible] in Datiu. [illegible], fœnogræcū herba: Dioſcorid. lib. 2. cap. 111. & 127. Plinius & Varro teſtantur hanc frugem ſiliciam & ſiliculam Romanos magis quàm fœnogræcum appellaſſe. Columella eam ſimpliciter ſiliquam dici ait.

Τήλιστα ſuperlatiuum à τῆλε, maximè procul, longiſſimè apud Orph. in Argon.

Τηλόθεν, è longinquo, [illegible], eminus longè à. Genitiuo. Apollon. 2. Argon. [illegible], procul ab Hæmonia. Τηλόθεν, ſine caſu, Hom. Iliad. [illegible]. & Iliad. β. [illegible].

Τηλόθι, procul, [illegible], Iliad. [illegible], procul à patria.

[illegible], procul aulans.

Τηλοτέρω, magis procul, longius, [illegible]. Aratus, [illegible].

Τηλοῦ, longè, inde Latinis telum deductum eſt. Hom. Odyſſ. cum Genit. [illegible], procul ab Achaia. Apol. 2. Argon. [illegible], eminus ſeu longè ſtans. Heſiod. in Theog. [illegible], procul à diis. Ariſtoph. in Nubib. [illegible], longè enim habito in agris. vbi Genit. ad Aduerb. τηλοῦ non regitur.

Τηλουρός, ὁ, ἡ, procul ſemotus. Apollon. 2. Argon. [illegible], id eſt, longinqua. Et [illegible], apud Euripid. campi longè diſſiti. Aeſchyl. in Prometh. [illegible]. Interpr. [illegible]. Euripides in Oreſte, [illegible]. Interpr. [illegible].

Τηλύγετος, ὁ, ἡ, vnicus, in ſeneſtute genitus, vltimò natus, natu minimus, [illegible], Laſcaris. Dicitur de eo poſt quem natum non eſt integrum alium rurſum parere, aut qui peregrinante, ve procul abſente patre natus eſt, vt Telegonus Vlyſſi e Circe: & Telemachus, quum procul à domo apud Troiam pugnaret. Accipitur pro charo, & ſolo abſolutè. [illegible]. hæc Homeri Interpres vetus.

Τηλύγηρος, idem cum [illegible], ſi appellatiuè accipiatur: id eſt cuius vox ad quantumuis longinqua loca peruenit: ideoque acutam & magnam vocem habens vt Heſyc. [illegible] expon. [illegible].

Τηλυγέτης, idem. [illegible] ſolus, vnicus in multis opibus, Hom. [illegible]. Idem, i. [illegible] præter quos non habebat alios pater, nec habiturus erat. & τηλυγέτη in genere Fœminino, filia, [illegible], filiamque charam, [illegible].

Τηλωπός, ὁ, procul apparens, procul ſemotus, [illegible]. Sophocl. [illegible], i. peregrè agit.

Τημελία, ας, ἡ, cura, [illegible], ornatus, [illegible], Heſych.

Τημελέομαι, μελοῦμαι, [illegible], curo, curam gero. Depon. Genit. vnde ἀτημέλητος, non curatus.

Τημελέω, ῶ, [illegible], idem orno. [illegible], Ariſtid. Heſych. [illegible]. Τημελεῖν volunt nonnulli peculiariter ſignificare, idem ac curam habere ſeu gerere in iis quæ ad cultum corporis ſeu compitum, aut etiam ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plut. in Sympoſ. ſept. ſapient. [illegible] de puella quæ pectebat Anacharſin & ornabat. à Budæo exponitur curo, accuro, tracto, qui affert ex Euripidea quadam epiſtola [illegible].

Τημελής, έος, ὁ & ἡ, diligens, ſtudioſus, [illegible], Heſyc.

Τημελητής, Heſyc. idem quod [illegible].

Τήμερον, Atticè, pro σήμερον, hodie. [illegible], Ariſtoph. Idē in Pluto, [illegible]. Ex quo ἡ τήμερον ἡμέρα ſic dicitur Græcè, vt Latinè hodierno die, pro hodie. Item τήμερα. Ariſtoph. [illegible].

Τῆμος, poeticum eſt, tunc, τότε, [illegible], aliquando, iuxta quam horam, Etym. ſæpe vtitur Hom. vide Ἦμος. Τῆμος, ad hunc vſq; diem Apol. lib. 4. [illegible].

Τημόσδε, i. τῆμος, tunc, Heſiod. [illegible], &c.

Τῆ ὥρᾳ, in tempore.

Τήνα, pro ἐκείνη, Doricè illa.

Τηνάλλως, obiter, ſimpliciter, leuiter, gratis, nullo periculo, inaniter, fruſtra, [illegible]. Demoſt. [illegible].

Τήνελλα, τό, cantilena quæ in laudem victoris decantatur, à quo victor [illegible] dicitur, Heſych.

Τηνεί, & τηνῶ, illic.

Τήνελλα, & Τήνελλος, ὁ, erat lyræ harmonia, & pulſatiuncula, i. [illegible], quæ in victoria edebatur. Ariſtop. in Equit. [illegible], ſi exuperas voce, tenellus es, id eſt maximus muſicus, aut victoriæ compos. [illegible], Idē in Achar. Interpr. [illegible] Archiloc. Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ᾽ ἄναξ Ἡράκλεις, &c.

Τηνεσμός vel τεινεσμός, ὁ, tenesmus, licet tenaſmus ſcribatur. fit ἀπὸ τοῦ τείνειν. Eſt autem inteſtinorum morbus, qui, vt ait Celſ. lib. 4. cap. 18. neque acutis, neque longis annumerari debet, cū & facile tollatur, neque vnquam per ſe iugulet. In hoc æquè in torminibus frequens deſidendi cupiditas eſt, æquè dolor vbi aliquid excernitur. Deſcendunt autem pituitæ, mucique ſimiliæ, interdum etiam leuiter ſubcruenta: ſed his interponūtur nōnunquā ex cibo quoque rectè coacta, lege cocta. Paul. Aegin. lib. 3. cap. [illegible], [illegible]. Sic verò deſinit. [illegible], &c. Plinius lib. 28. cap. 14. Tenaſmos, id eſt crebra & inanis voluntas egerendi. Nicander in Alexipharmacis, [illegible]. Interpres [illegible] exponit, aitque etiam hunc morbum vocari [illegible].

Τηνεσμώδης, & melius τεινεσμώδης tenesmo ſimilis quum vero de homine dicitur ſignificat eum qui teneſmo laborat. vt dicit ſcho. Nic. [illegible].

Τηνία, tænia, Heſ. [illegible], vide ſupra Ταινία.

Τηνοῖ, & τηνόθεν, & [illegible], &

Τηνικαῦτα, tunc, aliquando, tandiu, interim, per id temporis, ea tempeſtate, Ariſtid. huic reſpondet [illegible], Gaza lib. 4. poſt [illegible], Demoſth. [illegible], Nazanz. in Orat. quum liceat prius frui voluptatibus, ac tum demum conſequi gratiam.

Τήνιοι vocant Lacones τὰ γλυκέα κάρυα, nuces dulces, i. amygdalas dulces, Athen. lib. 2.

Τῆνος, η, ο, ille, pro κεῖνος, Doricè, & τήνα, illa. Laſcar. [illegible]

φάυμε, τὰ δ' ἐμβλητά λέγει. Plutarc. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας. Rhodium quendam ſic loquentem facit. Οὐ μέλει μοι τίου λέγης, ἀλλὰ τι τοιῦτος σοι ὤ.

Τηνόθι, illinc.

Τηξιμελὴς, έ⊙, ὁ ϗ ἡ, lethalis, membra liquefaciens. In Epigr. τηξιμελὲς νόσου κακαλυφθ⊙, i. φθισγονιῶ.

Τῆξις, εως, ἡ, q. liquefactio, tabes, in tabem reſolutio: à τήκω, τῆξις ψυχῆς ϗ σώματος, Nazanz. in Orat.

Τῇδε, qua parte.

Τηρέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, ſeruo, aſſeruo, obſeruo, φυλάττω, animaduerto; ſpecto, tueor. Actiu.

Τήρησις, εως, ἡ, conſeruatio, cuſtodia, tutela, φυλακή. apud Paulum 1. ad Corinth. cap. 7. τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, obſeruatio mandatorũ Dei. Actorum Apoſtol. cap. 4. ϗ ἔθεντο αὐτοὺς εἰς τήρησιν δημοσίᾳ, poſuerúntque eos in cuſtodiam publicam.

Τηρητέον, ſeruandum eſt. τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, &c. Nazanz. in Orat.

Τηρητικὸς, ή, όν, ſeruandi vim habens.

Τηχίχρυσος ῥίνη, in Epigr. lima atterens aurum. ſcribendum ψηχίχρυσος.

Τητάω, ῶ, ήσω, π. ηκα, priuo. & quæro, tento, Etym. Actiu. Accuſ. Heſiod. lib. 2. Paſſiuè accepit, μή σύ μὲν αὐτὸς ἀγῇ, ὁ δ' αἰτῇ ἄλλον, σὺ δὲ τητᾷ, i. priueris, στέρομαι. τητῶμαι, careo, mihi deeſt. Genitiuo. φρενῶν τητώμενος, Sophocl. & Plato de Leg.

Τῆτες, & τῆ τες, τῷδε ἔτει, τούτῳ τῷ ἔτει, hoc anno, quod Doricè σᾶτες dicitur, vel σατές, vnde σητάνειος πυρός, Heſyc. Ariſtoph. [illegible] hoc anno deſignatus rerum ſacrarum ſcriba. Syneſius Theophylo, [illegible] veitur & in Pomp. Plutarc.

Τήτησις, priuatio, egeſtas, ἔνδεια, ἀπορία, στέρησις, Heſyc.

Τητινὸς, Suid. χρονικός. & τητινὸς. τὸ. vel vnius anni.

Τήθεον, oſtreum, Etym. potius τήθυον, vt ſupra.

Τήτυμος, verus, ἐτήτυμος.

Τηΰσιος, α, ον, inanis, μάταιος. Odyſſ. ί, σὺ δὲ τηΰσιον ὁδὸν ἔλθῃς, i. ματαίαν, tu verò fruſtra iueris. παρὰ τὸ διψῶ, i. rigo, q. διψύσιος mutatis δ & ι in τ & η, i. ἄναλυτος.

Τὶ, τοῦ τινός, aliquid, quiddam certum, nonnihil, portio, quicquã, indefinitè: & declinatur cum accentu in vltima. ἐπίφωσκε τι δ' ἐξ [illegible], para quod cœnem, cap. 17. Euang. Lucæ, ἐν τῷ πρός τι, in eo quod eſt ad aliquid, Ariſtot. libr. 1. Ethic. μᾶλλόν τι, plus aliquanto, Thucyd. Τὶ particula interdum independenter (vt loquuntur Grammatici) ponitur, vt τοῦτον τὸν ἄνδρα μούκιον ὁμοῦ τι πάντων ϗ σκαιόλαν καλούντων, &c. hunc virum Mucium ſimul ac Scæuolam vocantibus cunctis, Plutarchus in Publicola. Τί ἐστιν αὖ εἶδος, vide Τί οὐχί. Τὶ pro aliquid, id eſt, μέγα ϗ τι τῶν τυχόντων, eximium aliqnid & excellens. Plato in Sympoſ. ὑμεῖς δ' ἑταῖροι ἴσως, [illegible], i. vos putatis rectè & præclarè vitam inſtituiſſe. Idem in Parmen. Καὶ ταῦτα λέγοντα [illegible]. Neceſſe eſt indicare eum qui Ideas neget per ſe ſubſtantes, ſcitum quippiam dicere. vixq; ab opinione illa diſſuaderi ac deduci poſſe. Ouidius in Faſtis, Eſt aliquid nupſiſſe Ioui. Cicero de Diuinat. ſic dixit. Vt tu tum aliquid eſſe videare. Et rurſus, Vt tum denique aliquid ſe futurum putet. Τὶ aliquando eſt παραπληρωματικὸν, & ex ſuperuacuo additur, i. περιττὸν ex proprietate Græci ſermonis: vt in ὅπως τι, χθές τι, ποτε τι. Ariſtoph. [illegible], & alibi ſæpius. [illegible], Demoſth. vel refertur ad μικρόν.

Τί, τοῦ τίνος, quid: interrogatiuè cum accentu in penultima. Aliquando redundat apud Atticos, de quo infra in τί; τί χρήσιμον; pro ad quid vtile? Ariſtophan. [illegible] hoc ad quid prodeſt? τί χρησόμεθα τούτῳ; Demoſthen. quid nobis agendum in hoc tempore? Ariſtophan. λέγε δὴ τί κελεύεις, dic igitur quid iubeas. [illegible], idem Ariſtophan. quo nomine te appellem? εἰς τί, ad quid, Idem. [illegible] Demoſth. contra Aphob. Τί νόμῳ ϗ βασάνῳ; quid legi cum quæſtione? Ioã. 2. Τί ἐμοὶ ϗ σοὶ γύναι; Quid tibi mecum mulier? Plautus in Curcul. Quid mecum eſt tibi, aut tecum. Matth. cap. τί ἡμῖν ϗ σοί, Quid nobis tecum, Dicitur etiam, quid rei cum illa. vt & Demoſt. pro Coron. [illegible]. Virgil. Quæ quibus anteferam. Plin. in Epiſt. Quàm multum intereſt quid à quóque fiat. Τί λέγεις εὐιλοquutio cuius vſus eſt in contentione, & refutatione aduerſarij per contemptum: vt vulgò dicimus, que veux-tu dire toy? id eſt, quid vis tibi? Sic enim Terẽt. Et Horatius, -Quid tibi vis mulier nigris digniſſima barris? Ariſtoph. in Nebul. [illegible], Τί λέγεις σύ; Comnten. [illegible]. Conſueuimus enim, inquit, ἐν ταῖς τῶν ἐναντίων διαλέξεσι λέγειν, Τί λέγεις σύ; Cum autem volumus hoſtes perterrefacere, hac dictione vtimur, ϗ οἱ [illegible], Τί λέγεις σύ;

Τὶ, i. οὐσία, ſubſtantiæ prædicamentum. Ariſtot. Rhet. lib. 1. Καὶ γὰρ [illegible], τὸ τί ἦν εἶναι, i. definitio ipſa ratio. τὸ τί ἦν ἡ ἀρχὴ, principium quidditas eſt, Gaza lib. 2. de Gen. anim. Ariſtot. ἐν τῷ τί ἐστι, in ſubſtantia, Argyrop. lib. 1. Ethic. Ariſtot. Τί item cum articulo in interrogatione. Ariſtoph. [illegible] τὸ τί; Idem in Pluto, [illegible], τὸ τί; quid?

Τί βαιὸν, pro οὐδὲ ὀλίγον. Sophocles. τί βαιὸν αὐτοὺς [illegible];

Τί γὰρ, quid ni? πῶς γὰρ οὔ.

Τί γὰρ ἄλλο ἢ dicunt Græci, vt Latini quid aliud niſi, Cic. Tuſc. vel, quid enim aliud quàm. Xenoph. in 2. Ξενοφῶν. [illegible]. Τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, [illegible]. Liuius dixit ad verbum, Quid enim aliud quam admonendi eſſetis, vt morẽ traditum a maioribus ſeruaretis: Quod ſine interrogatione Quintil. nihil aliud quàm: Celſo, nihil niſi: rurſus Liuio, nihil præterquàm. Dicitur etiam τί δ' ἄλλο ἢ, & τί δ' οὐ μή. vide infra.

Τί δαὶ, quid autem? quare? pro τί δὲ; in Timæo vertit Cicero, ain tu?

Τί δ' ἄλλο ἢ dicitur, vt τί γὰρ ἄλλο ἢ, de quo vide ſupra. Lucian. τί δ' ἄλλο ἢ [illegible]; quid aliud quàm niſi? Xenoph. pro eodem dixit, [illegible]; quid aliud tandem niſi ſe accuraturum pollicebatur? Liuius, Itaque illa nocte nihil aliud præterquàm vigilatum eſt. τί δὲ ταῦτα; quorſum hæc? Gaza de Senect.

Τί δή; quid tandem? τί μήν; Plato, τί δή [illegible] Χαιρέφων, [illegible], &c.

Τί δήποτε; quamobrem tandem, propter quid, ecquid.

Τί δῆτα; pro τί δέ; Athen. τί δῆτ' [illegible];

Τί ἦν εἶναι. pro τί ἐστι, ſæpe apud Ariſtotelem. Et τὸ τί ἦν εἶναι, i. οὐσία.

Τί μέλλεις; quid moraris? τί βραδύνεις;

Τί μή; quidni? πῶς δ' οὔ; τί μήν; Sophocl. in Aiace, [illegible]. Τί μή, pro nihil. Iſoc. ad Nicocl. [illegible], cenſentes eos fortes eſſe & induſtrios qui nihil rerum honeſtarum faciunt.

Τί μήν; quidnam? quid tandem? τί δή; quia μήν particula eſt expletiua. Plato 2. de Repub. ἀλλὰ τί μήν; quid igitur? Aliquando tamen eſt concedentis, pro πῶς δ' οὔ; vel τί μή; quidni? Idem ibidẽ. [illegible], τί μήν;

Τίη, διὰ τί δή, Homer.

Τί ὅτι, &c. quid quod, quid eſt quod, &c. τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, conſpiraſtis, cap. 5. Act. Apoſt.

Τί οὖν τι; quid non igitur? Plato de Leg.

Τί οὐχὶ, vel τί οὐ, i. nihil non. Demoſt. [illegible], & nihil non mali patientibus. Idem, [illegible]. Gregor. [illegible], nihil non contumeliarum perpeſſus, quas iſti petulanter conijcere ſoliti ſunt. Ioſephus. [illegible]; vide Τί γὰρ ἄλλο ἤ.

Τιάρα, ας, ἡ, tiara, ornamentum capitis, quod & τιάρας à quibuſdã appellatur. & κυρβασία ab Heſyc. Hoc erectum ſoli reges apud Perſas geſtabant: duces verò inflexum, Etymolog. & Herod. lib. 7. Tiara verbum Græcum eſt, & vſu verſum in Latium. de quo Virgil. ſceptrúmque ſacérque tiaras. τιάρα ὀρθή, recta tiara, Lucian.

Τιάρας, ἡ, criſta galeę, pileus à Sole defendens, [illegible], Heſych.

Τιαροειδὴς, έ⊙, ὁ ϗ ἡ, ſimilis tiaræ.

Τίβεινος, tripus, [illegible], Etym. vtitur eo Lycoph.

Τίβιον, Suid. ὅλη ἡ φρυγία.

Τιγάβαρι, cinnabari Attici vocant, Euſtat. Bœot.

Τίγρις, ιδος, ὁ, tigris fera: murmur fluuij. de tigride vide Ælian. & Oppian. 3. de Venat.

Τί δῆτα. vide in Τί

Τίε, ἐτίμα. cum honore excepit, Hom. Odyſſ. ι.

Τίεσμαι, ἔσομαι, ηκα, triſtor. Depo. Dat. [illegible], Hom. Interpr. vide [illegible].

Τίεσαι, honoro, τιμῶ. Actiu. Accuſ.

Τίνω, τίσω, π. τέτικα, crucio, punio, κολάζω. Actiu. Accuſ. vnde [illegible], Homer. Odyſſ.

Τίη, cur? ἡ more Attico aſſumpto. Pro τί Ariſtoph. in Acharn. [illegible]? quid doctus. Apud Hom. τίη ſcribitur, [illegible], pro ad quid? quare? [illegible]? Dicitur ποτί. Ariſtoph. in Nubib. [illegible], vbi Interpres, [illegible];

Τιθήνη, ἡ, regina, ἡ βασίλισσα, Heſych.

Τίθημι, τὸ ὀξὺ [illegible], Heſych.

Τιθησεύειν, [illegible], Heſych.

Τιθαιβώσσω, cibum repono, fauum condo, curam gero. de apibus dicitur, Etym.

Τιθαιβώττω, idem quod τιθαιβώσσω, Etymol. τιθαιβώσσουσι, mellificãt, Homer. Odyſſ. ν. τιθαιβώσσων, paſcens, apud Pindarum, Heſych. [illegible]

Τιθασευτικός, manſuetudini addictus, vel cicuratu facilis.

Τιθασευτικὰ ἄχρωμα, quæ manſueſcere poſſunt, Theophr. lib. 3. hiſto. plant. cap. 3. melius geminio σ.

Τιθασευτής, οῦ, ὁ, quaſi cicurator, palpator Plaut. aſſentator propter verſum dixit Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible]

Τιθασεύεται, miteſcit.

Τιθασεύω, μ σεύσω, π. ὁ. κα. cicuro, manſuefacio, ψηλαφῶ, palpo, demulceo, πραΰνω, manſuetum reddo, [illegible], mollio, delinio, ſedo, placo. Actiu. Accuſ. iungitur.

Τιθασός, οῦ, ὁ, manſuetus, mitis, cicur, ἥμερος, Suid.

Τίθει, Imperatiuus pro τίθει, vel θές, apud Lucianum: à verbo inuſitato τιθέω, vide Τιθεῖ & τίθει pro ἐτίθει. ponebat. Ho. Iliad. [illegible], matris in manibus ponebat.

Τιθεῖσα, pro τιθεῖσαν. Heſiod. [illegible], faciuntque fauos candidos.

Τίθημι, ω. τίθεμαι, μ. τέθειμαι, pono, colloco, ſtatuo & conſtituo. Homerus Iliad. γ, ἐς δίφρον ἄμας θῆκ, in curru poſuit. Τιθέναι ἐν τῷ αὐτῷ, in eadem conditione ponere, Thucydid. Demoſthen. [illegible], eo loco ipſum & numero pono & ſtatuo. Τιθέναι, facere, efficere, ἀπεργάζεσθαι, gerere, Demoſthen. [illegible], nullius incommodo conditionem ſuam meliorem faciet. Xenophon, [illegible] τίθεσθαι, ſed licebit nobis res gerere vt e re noſtra eſſe videbatur. Hinc Τιθέναι ex adiuncti nominis ratione varia ſignificat, vt Τιθέναι ἀράς, id eſt, imprecari. Plutarchus in Theſeo, [illegible] Ἀθηναίοις, qui Athenienſibus imprecatus eſt. Idem in Camillo, [illegible], ciuibus mala imprecans. Τίθεσθαι αὑτοῦ, ſibi ſumere & vendicare ſuum aſſerere. Plato Epiſtol. 7. [illegible], tanquam ſibi tribuens ſuumque confirmans. Τιθέναι τὸν ἀγῶνα, edere certamen. Vide Ἀγωνοθέτης. Gregorius de martyre loquens. Οὐ [illegible] τιθέμενος. Τίθεσθαι ἄμεινον, melius conſulere, vide infra. Τιθέναι βωμόν, Lucian. ponere aram. Τιθέναι γέλωτα, riſum facere Quintil. id eſt riſum mouere. Laſcaris. [illegible]. Τιθέναι γνώμην, ſententiam ponere Quintilian. id eſt, ſententiam dicere, Demoſthen. Τιθέναι δόμον, domum conſtruere atque ædificare. Homer. Odyſſ. ο, [illegible]. Sic & Virgil. ſub terris poſuere domos. Et alibi, poſuitque immania templa. Τιθέναι δεῖπνον, cœnam apponere, vel apparare [illegible], Homer. in Odyſſ. [illegible] τιθέναι τι, curam vel ſtudium in aliquo ponere. Cicer. id eſt, ſtudioſum eſſe alicuius rei & de ea laborare. Plutarch. [illegible], in cogendis opibus ſuum ſtudium ponere. Ἐν μέσῳ τιθέναι, in medio ponere atque ſtatuere. Plutarchus in Lycurgo [illegible] ἐν μέσῳ τὴν γερόντων ἀρχήν, qui ſeniorum principatum in medio conſtituit. [illegible] τιθέναι: vide [illegible]. Μάχην τιθέναι, pugnam committere, conſerere. Heliodus, [illegible] Νίκην τιθέναι. Demoſt. legem ponere Horat. id eſt ſancire vel ſtatuere. vide Νομοθέτης, & Νομοθεσία. Παῖδα τίθεσθαι, adoptare. Plutarch. in Galba, [illegible], conſultabat ſibi adoptare adoleſcentem aliquem ex illuſtribus, ibid. [illegible], ſibi adoptare iucundiſſimum. Rurſus in Æmylio, [illegible]. Πόλεμον θέσθαι, bellum ponere id eſt, deponere, apud Thucydid. apud quem etiam vſurpatur pro bellum ſuſcipere & gerere. Σημεῖον τιθέναι, ſtatuere ſignum, vel ponere, Plutarch. in Camillo: ſic Liu. lib. 5. ab vrbe condita. Σπουδὴν τιθέναι, ſtudium ponere. Sophocles, [illegible], iſtam operam nauaſti. Ponere operam alicui, dicit Cicero. Τέλος τιθέναι, finem ponere Tacit. Apollonius Rhod. [illegible], finem laboris omnibus imponere. Τιμὴν τιθέναι, honorem tribuere. Plato de Legibus. Τίθημι τιμὴν [illegible], hunc honorem ſenectuti tribuo. Φιλίαν τίθεσθαι, amicitiam inire & conciliare. Plutarchus in Camillo. [illegible], quum amicitiam cum omnibus feciſſem. Ψῆφον τιθέναι, ad verbum eſſet, calculum ponere, quod Latine dicitur, ſeu alio ſenſu, vt infra dicetur id eſt, φέρειν ψῆφον, γνώμην θέσθαι, ferre ſuffragium, & ſententiam. Demoſth. [illegible]. Idem, [illegible]. Τίθεσθαι, ſtatuere, conſtituere, id eſt, moderari, regere, [illegible] Xenop. [illegible], commodis conſulere, id eſt, [illegible]. [illegible], rebus domeſticis male cõſulo, Thucyd. [illegible], ſiquid me-

lius ſuggerere poſſit, ſiquid remedij poſſit adhibere, Plutarc in Camil. Gregorius de miſericordia loquens. [illegible] τίθεσθαι. Andocid. [illegible], inter ſe ſarcire & componere. [illegible] emendare, Budæus in Epiſtol. prioribus. Sic τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, componere quod inſtat, Lucian. [illegible], Thucyd. ambigebant quid in re præſenti agerent. Homer. Iliad. β, [illegible] θέσθω, id eſt, διαθέσθω, componat & diſponat. Et Thucyd. [illegible], ſi ex ſententia cõtingat: ſi ex animi ſententia res bene cedit. [illegible], id eſt, [illegible], Thucyd. Interpr. Τίθεσθαι εἰς τὸ [illegible], aſſentiri, vel idem ſentire, aſtipulari. Syneſ. Euoptio, [illegible], comprobaui eorum opinionem. Chryſoſtom. 2. ad Theſſal. 2. [illegible], id eſt, quibus planè aſſentior. Gregor. de Baſil. [illegible], illi fauens, ad ipſum atque item victoriam inclinaui, id eſt, [illegible], qui contraxerunt inter ſe, Plutarc. in Solon. Τίθεσθαι fauere, adeſſe, opitulari, ſuppetias ferre laboranti. Syneſ. in Epiſtol. [illegible]. Τίθεσθαι λόγον, rationem vel calculum ponere Colum. id eſt, ſubducere rationes [illegible]. Et ſimpliciter pro æſtimare, putare, ducere, dicitur τίθεσθαι, [illegible] Syneſ. de Homero, in Epiſt. [illegible]. Polyb. in 1. [illegible], honeſtam putare. Quod alibi, [illegible] dixit Baſil. [illegible], neceſſarium eſſe ducimus. [illegible] τίθεσθαι vel τίθεσθαι, in laude ponere Cicer. & apud Plin. in gloria ponere: quod in gloriam ponere dicit Saluſt. Ariſtot. Rhetoric. libro 1. [illegible]. Contrà, Ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, apud Euripid. id eſt, ponere in vitio Cicer. turpitudinis loco ponere: turpe eſſe putare. Vt, [illegible] τίθεσθαι, verecundari & erubeſcere. Halicarnaſ. in vita Lyſiæ, [illegible], Nolo illis nunc exprobrare, quod cum pene cunctas dictas ab aliis ſententias ſumant & ſcripta aliorum expilent, nihil illos pudet, nec putant ſe rem turpem facere. Τίθεμαι δίκαιον εἶναι, iuſtum eſſe duco, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. [illegible], Euripid. pro turpi duco facinore. [illegible], noſtra parui ducunt, Lucian. [illegible], pro nihilo duco, Plutarch. id eſt, [illegible] hoc eſt, [illegible], nihili facio. Lucian. [illegible], parui facis benefactorem. [illegible], aſpernari voluptatem ratione poſſum, Gaza de Senect. [illegible], nihilo pluris facit ſpeculis, &c. Nazanzen. in Orat. [illegible], pro minimo ducens. [illegible], nihili facio. Baſil. [illegible], publicum bonum ſuo anteponens, Plutarch. in Galba. [illegible], poſthabeo. Pauſanias in 1. de Homero loquens, [illegible], id eſt, poſtponens. Ἐν τοῖς ἐσχάτοις τίθεσθαι, in vltimis ponere. Demoſth. [illegible], his factis ius metiuntur atque æſtimant. Τίθεσθαι, ponere: vt apud Terent. in Phor. Verum pone eſſe victum eum: at tandẽ tamen non capitis eius res agitur, ſed pecuniæ. Et apud Cicer. 4. de Finib. Sed primum poſitum ſit noſmetipſos commendatos eſſe nobis. Eſt autem verbum dialecticum, & ſignificat ponere & ſupponere, hoc eſt theſim facere. Plato 1. de Republic. [illegible], ibidem, [illegible] τίθεσθαι, vtile eſſe iniuriam ponere. Differt τοῦ αἰτεῖν, ſed idem eſt fere quod λαμβάνειν, & quaſi iure ſuo ſumere, hoc eſt, tanquam confeſſum vel per ſe probatum ſumere. Ariſtotel. in 1. prior. Analyt. [illegible], ponit hominem eſſe animal: tanquam ſcilicet notum & confeſſum. vulgò dicimus *prendre ou mettre le cas*, vel *ſuppoſer*, id eſt, ὑποτίθεσθαι. Themiſtius in 2. Phyſic. [illegible], i. [illegible]. Idem dixit, [illegible] τίθεσθαι, & infra. [illegible] Actiué. Τίθεσθαι, ponere, i. conſtituere & iudicare, ſtatuere, cenſere. Ariſtotel. in 7. Politic. [illegible], qui in diuitiis beatam vitam ponunt Cicero 2. de Orator. Tantum ego in excellente oratore & eodem bono viro, pono eſſe ornamenti vniuerſæ ciuitati, i. cenſeo & iudico. Plin. libro 11. capite 52. Ariſtoteles vitæ breuis ſigna ponit raros dentes, i. ſtatuit. Idem Ariſtot. Metaphyſ. 1. [illegible], cauſam ſtatuentibus & ponentibus. Dicitur etiam τίθημι Actiué. Idem in eodem, [illegible]. Τίθεσθαι ἐπὶ τοῖς [illegible], pignerari, i. pignori datum accipere, [illegible] ſicut τίθημι [illegible], pignero, i. pignori oppono, do in hypothecam, [illegible]: Quorum alterum fœneratoris eſt, alterum debitoris, Demoſthen.

adverſus Nicoſtr. [illegible], Aiebátque hoc vicinum mihi prædium nullum emere velle, nec in pignus accipere. Idem, [illegible], Fratrem autem eius Arethuſium intercedere quo minus aut emeret aliquis id prædiū aut in eo pignus contraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Idem rurſus πρὸς Νικόστρ. Sic Actiuo vſus eſt, [illegible], Oppono igitur cœnacularias ædes in ſedecim minas, i. in ſex millia & quadringentos nummos ſeſtertios. Τίθεσθαι, definire, Ariſtot. [illegible]. Θέσθαι, ἀποθέσθαι, [illegible], conſiſtere, fieri. θέσθαι μαρτύρια, in teſtimonium poſita eſſe, Herod. vide Τίθημι.

Τιθηνητὴρ, nutritor. vide Sibylliaca.

Τιθηνέω, μ. ήσω, π. ηκα, nutrio, lacto. Actiu. Accuſat. vide Τιθηνός.

Τιθεῖν, τιθεῖ, pro τιθέναι.

Τιθή, ἡ, nutrix, τροφὸς, τιθήνη, Heſych.

Τιθήμενος, poeticè pro τιθέμενος.

Τίθημι, μ. θήσω, π. τέθεικα, voce Actiua idem ferè quod τίθεμαι ſignificat, id eſt pono & facio. ποιῶ, ἐργάζομαι, conſtituo, condo. Plato in Timæo, [illegible] : Cicero, Eius similē mundum eſſe dicamus. τίθεμαι τὴν ἐλπίδα, pono ſpem, Phalaris in Epiſt. Homer. Iliad. [illegible] ἔθηκε, id eſt fecit, [illegible], columnas erexit, Plutarch. in Pericle. Τίθημι γέλων, Euripid. ſum ridiculus. τίθημι τῷ θεῷ ἱκετηρίαν, perago Deo ſupplicationem, Plutarch. in Theſeo. Τίθημι χάριν, gratificor. Τίθημι κότον σοι, tibi ſuccenſeo, Euripid. & in Epigram. Τίθημι τιμωρίαν, pœnam irrogo. Τιθέναι τὰ πρυτανεῖα, deponere pecuniam in Prytaneo. vide in dictione Πρυτανεῖα. Τιθέναι τὰ ὅπλα, proponere arma in medium. Sophocl. [illegible], id eſt, præmia proponunt arma mea. Τιθέναι ἆθλον, Iſocrates dicit, præmium proponere. [illegible], propoſuiſſe, conſtituiſſe, Demoſthen. Τίθημι [illegible], pono de capite, id eſt depono. Odyſſ. ξ, [illegible]. Τίθημι ἐν [illegible], Homerus, id eſt βάλλω. Τίθημι, vt τίθεμαι, duco, æſtimo, arbitror, conſtituo. Ariſtot. 7. Politicor. [illegible]. Demoſth. in Olynth. [illegible], in beneficij loco poſuerim. Plato de Republ. [illegible], id eſt, duco plurimi eſſe faciendam. τίθημι ἔχειν, duco habere, puto habere. Τιθέναι παρ' οὐδὲν, nihil facere. τιθέναι [illegible], vili pendere & contemnere, Τιθέναι ἐν μέρει, loco habere, loco ducere & ponere. Plato 1. de Republica, [illegible], virtutis in loco ponis veritatem. Idem mox pro eodem dicit, [illegible], in virtute & ſapientia id ponere. [illegible], idem ſentio de reliquis omnibus, Plato 1. de Republic. Idem Epiſt. 7. [illegible], ad ipſum referre cogitationes. [illegible], in numerum reponis, Plutarchus in Solone. [illegible], inter homines numerare oportet, Aphthonius. Τίθημι ἐν αἰτίᾳ, criminis loco pono, Thucydid. Τιθέναι ἐν μηδενὶ [illegible] ſeu λόγῳ, nullo loco numerare, in nullo numero habere, Budæus in Epiſtol. Τίθημι εἰς δίφρον, in currum impono. Heſiodus, [illegible], id eſt, [illegible]. Sophocl. in Aiace, [illegible], in manum Teucri dextra impoſita. Τίθημι ἐν χείρεσσι, Odyſſ. ξ, [illegible], dedit in manus. Τιθέναι ἐν γράμμασι, id eſt, prodere literis. Plato Epiſtol. 7. [illegible], ab eo hæc ſeriò tractata literis mandata ſunt. [illegible], &c. Iſocr. [illegible], in Epigram. i. boni conſulas, grato animo accipias. Τίθημι [illegible], huic adſcribo, Xenoph. Τίθημι, vt & Τίθεμαι, ſuppono, hoc eſt, theſim facio & hypotheſim. Plato in Apologia. [illegible], facio enim te reſpondentem, i. induco. Τίθημι, vt & Τίθεμαι, i. pono, pro eo quod eſt, eſto vt ita ſit, do ita eſſe. Iſocrat. [illegible]. Demoſt. [illegible]. Lucian. in Prometh. [illegible]. Latini etiam dicunt, fac hoc ita eſſe. τιθέναι ψῆφον, [illegible] ψῆφον, ferre ſuffragium & ſententiam. vide Τίθεμαι. νόμους τιθέναι, leges ferre, Plato 1. de Republ. Τιθέναι ὅρους, vide in Ammon. duobus in locis. Idem diſtinguit θέσθαι & ὑποθέσθαι. [illegible], &c. fines ſibi præſcribere, Baſil. in Epiſt. Τιθέναι, [illegible], ſoluere, numerare. [illegible], iuſtam partem pro ſubſtantiæ modo ſoluere, [illegible], numerans & ſoluens, apud Demoſth.

Τιθήνημα. &

Τιθηνέω, μ. ήσω, π. ηκα, vt nutricor Ciceroni, & nutrico Plaut. [illegible]. Phalaris filio, [illegible]. Gregor. [illegible]. Idem, [illegible]. Baſilius, [illegible], tranſlatè pro terram excolere, vt & [illegible]. Ioſeph. de Antiquit. [illegible], agriculturæ ſtudioſus terram arboribus omnique genere plantarum excolebat. Dicitur etiam Τιθηνέω.

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix, τροφὸς, τιθηνήτειρα, τιθὴ καὶ τίτθη. Pro regione altrice ſeu terra alumna, id eſt, patria, in Epigram. vbi prima corripitur.

Τιθήνημα, ατος, τὸ, idipſum quod nutritur apud Athen. lib. 13.

Τιθήνησις, εως, ἡ, educatio, lactatio, nutritio, & nutricis opera. vtitur hac voce Theoph. lib. 1. de Cauſis.

Τιθηνήτειρα, nutrix, altrix & alumna, Actiuè, in Epigr. [illegible], i. ἡ τιθήνη.

Τιθηνητὴρ, nutritor, in Epigr.

Τιθηνὸς, ὁ, nutrix, 2. Regum 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritius, educator, alumnus.

Τιθὸς, οἱ, μαζοὶ, mammæ. Suid. vnde vulgò [illegible]. vide Τιτθός.

Τιθυμαλὶς, tithymalis genus herbæ lactariæ. vide Τιθύμαλλος.

Τιθύμαλλον, τὸ, [illegible]

Τιθύμαλλος, tithymalus, herba lactaria, cuius ſeptem ſunt genera, de quibus lib. 4. Dioſcor. cap. 155. & deinceps. Collumel. lib. 6. cap. 15. Item ſi vomer crus ſauciauerit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλλον vocant, admiſto ſale imponitur. Sic etiam vocat Celſus lib. 5. cap. 7. Scribitur & τιθύμαλλος gemino λ. Nicander à lactis copia [illegible] dixit. vulgò [illegible].

Τιθωνὸς, οῦ, ὁ, Tithonus. Eſt item manſuetus, ſenex. Etymolog. Ariſtoph. in Acharn. [illegible], Interp. [illegible].

Τίκτω, μ. τέξομαι, π. τέτοκα, ἀόρ. β. ἔτεκον : à τέκω, inuſitato, pario, Heſiodus, [illegible]. Τίκτω, gigno, Homer. Odyſſ. [illegible], quem genuit ſic viro. & Odyſſ. [illegible]. Sic & Latine partus iuris tribuitur. apud Cicer. 2. Tuſc. Vecors Oenei partu edita. Quod & Fabius notauit apud Tragicos. Et apud Tragicos, inquit, & iam leo pariet, at pater eſt. τὰ τεκνόμενα, liberi. Sophocles, [illegible], quæ parit, i. quæ producit. vide Κύω in Ammon.

Τίλαι, αἱ, [illegible], puluiſculus ille minimus, qui in lucidis locis per aerem innatat, præſertim vero quiſquiliæ è panno vulſo euolantes : vnde & [illegible] dictæ videntur. Plutarch.

Τιλάω, μ. ήσω, caco, inquino, ſtercus elido. Apſyrtus mulomedicus, [illegible]. ſcribitur [illegible]. Hinc Ariſtophanes dixit in Auibus, [illegible], Scis quod columnam concacaris veſperi? Vide compoſita [illegible] & [illegible], & in voce [illegible]. Fit à Τίλος.

Τιλὰ, populus nigra, αἴγειρος, Heſych.

Τιλαί, Heſych. alæ, [illegible].

Τίλλω, μ. τιλῶ, π. τέτιλκα, Actiu. & Deponens Τίλλομαι, vello, [illegible], vt in adagio, φαλακρὸν τίλλεις, caluum vellis. quod de inani opera dicitur. Et in alio quod de contemptu & ludibrio ponitur. Τὸν πώγωνα τίλλειν, barbam vellere, vt apud Horatium Serm. libro primo, barbam tibi vellunt Laſciui pueri. Perſ. Idcirco ſtolidam præbet tibi vellere barbam Iuppiter. Idem, Si Cynico barbam petulans Nonaria vellit. Τίλλειν στέφανον, coronam vellere & concerpere, [illegible]. Theocritus de corona, [illegible], Τίλλειν ἑαυτὸν, eſt comas laniare, quod in luctu fiebat. Vnde iocosè dixit Ariſtophanes in Pace, [illegible], dicitur, inquit Interp. [illegible]. Odyſſ. α, [illegible] χαίτας. Quod & Iliad. [illegible] χαίτας. Martialis libro ſecundo, Et dextra pectus pulſat, & comam vellit. Idem libro quinto, Pectúſque pulſans pariter & comam vellens. Quo ſenſu lacerare comas dixit Seneca: laniare comas Ouid. 4. Metamorph. Virg. in 9. Sciſſa comas: lacerare crinem, Idem Seneca in Hippol. Lucianus, [illegible], omitte comam diſcerpere atque lacerare. Ridiculè tamen dixit Ariſtophanes [illegible] cinædorum vellicans, τίλλω τρίχας. Volſellis enim molles ſibi ſedem depilabant, vnde vulſi dicti. Vide Τιλτός. Idem Comicus in Ranis, [illegible], (ludit ex ambiguo. vide Τάφος) [illegible]. Τιλμὸς etiam, id eſt, vulſura ſediſque depilatio, mœchorum pœna fuit ignominiæ cauſa. Idem in Nebulis, [illegible], &c. vide Ῥαφανίς. Τίλλειν πτερά, plumas vellere & diripere. Odyſſ. [illegible]. Ariſtophanes in Auib. [illegible]. Vbi eleganti metaphora, [illegible] eſt à calumniatoribus vexari atque morderi. Sic vellicare pro calumniari, [illegible], mordere atque lacerare vſurpant Latini. Horat. 1. Sermon. Satyr. 10. Vellicet abſentem Demetrius.

Cicero

Cicero pro Cornel. Balbo, More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis vellicant. Gellius libro quarto, capite 15. de Saluſtij ſcriptis, in quibus plura inſcitè aut malignè vellicant. Seneca de Beneſ. libro ſecundo, Nullum eſt tàm plenum beneficium, quod nõ vellicare malignitas poſſit. Τίλλειν verbum vulgò retinemus cùm ſermo eſt de cannabe: dicimus enim *tiller*.

Τίλλων, ὁ, tillo piſcis, apud Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. vide infra Τίλωνες.

Τίλμα, τος, τὸ, idem quod [illegible] ἢ μοτὸς, penicillus, turunda: vulgò *vne tente*. vide Τιλμάτιον & [illegible]. Apſyrtus mulomedicus, [illegible] τίλμασι. Apud Dioſco. libro 2 τίλματα, vertit Ruell. vellicationes.

Τιλμάτιον, apud Galenum libro ſecundo [illegible] eſt linamentũ concerptum, peniculus vel turunda, μοτὸς [illegible]. ſunt autem μοτοὶ ἢ μοτὰ, linamenta quæ vulneribus induntur, & quibus oræ vulnerum vlcerúmque ac ſinuum obturantur. Et medicamenta quæ ipſis linamentis excepta ſimul induntur, ἔμμοτα appellantur. Galenus libro quinto, [illegible]: vnde fit μοτοῦν ἢ διαμοτοῦν, pro linamentis & penicillis inditis curare. Et ἔμμοτος cui eiuſmodi μοτὰ & penicilli inditi ſunt, hoc eſt, qui vulneratus eſt: & aliàs [illegible] dicitur in libello [illegible] Haleno adſcripto: vide [illegible], & Τίλμα.

Τιλμός, ὁ, &

Τίλσις, vulſura Varroni, & vellicatio Senec. vt [illegible] apud Euſt. vnde [illegible]. vide Τίλλω.

Τίλμος, Heſyc. [illegible].

Τίλος, ου, ὁ, ſtercus, [illegible]. Pol. l. 5. [illegible], vide τιλάω.

Τιλτὰ, τῶν, linamenta. Paulus Ægineta libro ſexto, [illegible] id eſt, ſecundum autem manualem curationem, linamentum ſiccum indentes, deinde ſplenium imponentes. Vide Τίλμα, & [illegible].

Τιλτὸς, diſcerptus, euulſilis Gaza. [illegible], concerptum linamentum, Galenus ad Glaucon. apud Pollucem libro ſexto, [illegible], vt Plat. Comicus. vbi [illegible] eſt ſalſamenti ſpecies.

Τίλφαι. Lucian. [illegible], blattis. vide Σίλφη. Lucian. ridet indoctum vim librorum emptitantem.

Τίλωνες, tilones: ſic dicuntur piſces quidam Praſiadis paludis, Herodot. l. 5. vide τίλλων.

Τιμαλφέω, ῶ, ήσω, ηκα, honoro. [illegible], Ariſt. l. 7. Polit. vbi Aretinus, ſacra diis facere.

Τιμαλφὴς, έος, ὁ, ἡ, pretioſus, ſplendidus, vendibilis. id eſt, placens primo aſpectu, emptoriſque allector, [illegible]. Epithet. eſt auri, quo vtitur Ariſtophanes. vbi [illegible], id eſt, [illegible] Nam ἀλφεῖν [illegible], inuenire, & τιμὴ, pretium, æſtimatio.

Τιμάομαι, honoro, τιμῆς ἀξιῶ ἢ τιμῶ, honore afficio. Laertius in Socrate, [illegible], Socrati honoris cauſa ſtatuam æream tribuerunt. Τιμάομαι, mulcto, & in aliquem animaduerto, litem æſtimo, quod & τιμῶ dicitur. Genitiuo, vt [illegible], decem talentis litem æſtimo, condemnandum poſtulo tanti & curo, Demoſthen. [illegible], meipſum morte dignum cenſeo & fateor: damno me mortis. Æſchin. Dinarch. [illegible]. Et [illegible], accerſo & poſtulo capitis reum. Plato in Apologia, [illegible], morte mihi litem æſtimat, morte me dignum cenſet. Idem in Gorgia, [illegible], mori de facili queas, ſi te capitali deferat crimine. [illegible], me dignum cenſeo quouis ſupplicio, Demoſthenes. Laër. in Soc. [illegible]. Vt autem τιμᾶσθαι actoris eſt, ita ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui quum inficiando non ſit, crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius. vide ἀντιτιμᾶσθαι. Τιμάσθαι dicebant pro eo quod eſt ciuem cenſere, cenſum agere. Ariſtoteles ſecundo OEconom. [illegible], id eſt, capite cenſere ad duas minas. Strabo libro quinto de Patauio loquens, [illegible], in cenſu agendo quingentos equites cenſere. Ariſtoteles in ſexto Politicorum, [illegible], cenſent poſſeſſiones. Et paſſiuè Τιμᾶσθαι pro cenſeri, id eſt, æſtimatis facultatibus in cenſum redigi. Polybius, [illegible], ſupra centum millia æris cenſi ſunt. Idem, [illegible], quorum cenſus eſt infra drachmas 400. [illegible], taxatus pretio, Thucydides. Τιμᾶσθαι pro cenſeri, id eſt, exiſtimatione & clara opinione præditum eſſe. Xenophon Sympoſ. [illegible], & quare ego maximè cenſeor, totos dies Socrati do operam. Quod & [illegible] dicitur, [illegible]. Lucianus. [illegible], id eſt, ea appellatione donatus. [illegible], dignitas imperij, Thucydid. Τιμᾶσθαι etiam interdum vendentis, quod Latinè indicare dicitur. ſicut liceri ementis. Syneſius, [illegible], quanti me cenſes æſtimare? Τιμᾶσθαι Lucianus pro dignari, dignum dicere poſuit: [illegible], id eſt, [illegible]. vbi ſunt qui legant, [illegible]: & melius, vt ibidem, [illegible], qui coquum cruce dignum cenſeat, vel mulctet. [illegible], quæ multi facit Chriſtus. Chryſoſtomus [illegible], magni facere atque æſtimare. [illegible], multi faciens noſtram amicitiam, Idem de offic. epiſcop. [illegible], eos operæpretium putarent excire in ſocietatem, Thucy. l. 6. [illegible], &c. Bud. in epiſt. prior.

Τιμάορος, vindex, vltor.

Τιμάω, ῶ, ήσω, ηκα, habeo in pretio, honoro, magni facio, [illegible] amplector, colo, remuneror, cohoneſto, Demoſthen. Iliad. α, [illegible] Ἀχιλλῆα [illegible], honore afficere, [illegible]. Τίμα τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα capite 15. Euangelij Matthæi, id eſt, honora, ſeu honorem habe. Secundum autem conſuetudinem Hebræi ſermonis magis pertinet ad ſubſidium quàm ad honorem. Apud Latinos honor pro præmio gratiaque vſurpatur, quæ pro merito refertur. Et apud Græcos τιμῶ à τίω deductum eſt, quod quoties in bonã accipitur partem, ſignificat dependo ſiue perſoluo. Homerus Iliad. α, [illegible], id eſt, τιμᾶς ἀξιώσουσι, magnifacient [illegible], verum dicere, Chryſoſtomus. [illegible], diis conſecrarunt, Nazanzenus in Orat. Τιμῶ, taxo, pretio æſtimo, cenſum ago, taxo cenſum. Genitiuo & Datiuo. Plato in Apologia, [illegible], tanti enim fortaſſe me taxaueritis, hoc me pretio aut premio dignum cenſueritis. Ibidem, [illegible]. Τιμῶ πλείστου, plurimi facio, Demoſthenes. Τιμᾶσθαι τοῦ ἀξίου, digno pretio æſtimare, Ariſtid. [illegible], &c. Gregor. Theolog. in epiſtol. [illegible], magnæ pecuniæ loco æſtimo. [illegible], nihil præoptaſtis quàm vt eos caperetis, Thucydid. Τιμᾶν, vt τιμᾶσθαι, mulctare, in aliquem animaduertere. Demoſthen. contra Theocrin. [illegible], Ita hunc litem non minoris à vobis æſtimandam eſſe cenſeo, quàm quanta pœna depenſa, ab iniuria poſtea inferenda coerceatur. Quibus vltimum ſupplicium & capitalem pœnam ſubinnuit. Plato in Politico, [illegible]. Rurſus Demoſthen. [illegible], Cùm in eum vellent capitaliter animaduertere, deprecari cœpi ne quid tale cauſa mea facerent, & vt ad talentum vſque mulctato, animaduerſionis grauioris gratiam ei facerent.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, dignitas, reuerentia, veneratio, cultus, [illegible], Ariſtoteles libro tertio Politicorum. [illegible], honor horum, id eſt, ab iis proficiſcens, Ariſtotel. in Rhetoric. [illegible], honor quem iuniores præſtant ſenioribus, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Xenoph. [illegible], gaudent dum à iuuenibus honore afficiuntur. [illegible], &c. Sophocl. [illegible], præditum eſſe dignitate, Thucydid. & Xenoph. munere fungi, præfici. [illegible], ad iuſtum colendum & obſeruandum, Plato de Republica. [illegible] vel [illegible], honorare, τὸ τιμᾶν. Syneſius, [illegible]. Dicitur etiam [illegible] vt apud Cæſar. habere magno in honore. Pauſanias, [illegible]: Cicero, habuit honorem [illegible] Sylla. &c. [illegible], honorem deferre, vel tribuere [illegible]. Sed de honeſta cura atque ſollicitudine [illegible] Hebræorum apud Petrum epiſtola prima, capite [illegible], idem apud Paul. 1. Corinth. 3. [illegible]. Τιμὴ, magiſtratus, ἀρχὴ, Ariſtoteles tertio Polit. [illegible], qui fuerunt in dignitate, Plutarchus [illegible], regnum, cenſus regni, Homerus. [illegible] tium. Demoſthen. [illegible] reddidit phialarum. Ariſtotel. Rhetor. [illegible], nullius pretij eſt, in nulla [illegible]

τιμῶντες χωρίων, prætia prædiorum intendentes ſeu augentes, producentes, Budæus in epiſtolis prioribus. Τιμὴ, ἀντὶ ποινῆς, vltio, pœna, ποινὴ, mulcta, ὁ ὑπὸ τῶ ἀδικηθέντος τιμωρία. Homer. Iliad. [illegible] τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων, id eſt, à Troianis pœnas repetentes. Τιμὴ etiam æſtimatio belli. Iliad. γ, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικε. &c. id eſt, [illegible] Sophocl. in Aiace priorem corti, [illegible] τιμῇ.

Τιμαλφέω, carus, [illegible].

Τιμήεις, εσσα, εν, pretioſus, honoratus, in Accuſ. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα Iliad. σ. vnde τιμήεσσαν. Odyſſ. [illegible]

Τιμῆς, τιμῶν, Homer. Odyſſ.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æſtimatio, ἡ τιμή. Euripid. τίμημα τῆς [illegible], dignum pretium. Nazanzenus in Oratione, [illegible] δέχεται ὁ θεός. Τίμημα etiam, mulcta, ζημία, τιμωρία, damnatio, condemnatio, pœna & ſupplicium, id eſt, [illegible], mulctæ irrogatio, æſtimatio litis, taxatio, æſtimatio, taxatio, [illegible], τίμησις. Plato in Apologia, τῷ τιμήματι ἐμμένω, ſum contentus litis æſtimatione & taxatione. Vnde τὸ γεγραμμένον τίμημα, iudicatum quod ius popoſcerit æquitaſque ſuaſerit, Demoſthenes. & ἐπάγειν τίμημα, agere ad pœnam, actionem pœnarum intendere. Sic ἐπιγράψασθαι τίμημα, Latini irrogare mulctam dicunt, hoc eſt, poſtulare vt damnetur à iudicibus & in eum animaduertatur aliqua pœna. Eſt enim accuſatoris etiam pœnam irrogare, & litem æſtimare. Ariſtophan. in Pluto, τί δαί σοι τιμῶ ἀπογράψω τῆς δίκης, ἐὰν γὰρ ἁλῷς; quanti litem tibi æſtimabo, ſi conuictus ſis? quantam tibi mulctam irrogabo litis nomine? τίμημα ἐπιγράφειν, id eſt, mulctam irrogare, Demoſthen. de iudicibus. Dicitur etiam τίμημα ἐπιθεῖναι. Æſchin. de falſa legat. [illegible], mulctam irrogarunt. Dinarch. pro eo dixit contra Ariſtogit. [illegible], quanta erat mulcta ab accuſatoribus irrogata. Demoſthen. aduerſus Timocrat. [illegible], quod pœnæ nomine propter ſoluendi moram irrogatum eſt. Τίμημα eſt cenſus, Vnde πρῶτον, δεύτερον, τρίτον τίμημα, quæ ſunt claſſes: & οἱ ἐν τῷ τιμήματι, quos Romani claſſicos appellarunt. οἱ ἀπὸ μικροῦ τιμήματος, exigui cenſus homines. τίμημα φέροντες, cenſum habentes: ſic Aretin. apud Ariſtotelem libro tertio Politicor. [illegible] τὰ τιμήματα τῶν πολιτῶν, ad ciuium cenſus ſe contulit. Plutarchus in Solon ἐκ δευτέρου τιμήματος, ex ſecundo cenſu vel claſſe, Plato de Legib. Ariſtoteles ſecundo Œcon. [illegible], id eſt, capite cenſere ad duas minas eos quibus nullus cenſus eſſet. Rurſus 8. Ethicorum, [illegible] loquens, [illegible] οἱ ἐν τῷ τιμήματι. Dicuntur quoque τιμήματα, facultates, copiæ, Suid. Τίμημα apud Lyſiam. vbi τίμημα [illegible], exponit per [illegible]. Et apud Demoſthen. [illegible] in hanc vocem ſic annotauit Franc. Portus. Τιμήματα quatuor erant Athenis πεντακοσιομέδιμνοι, qui quingentis medimnis cenſi. Ζευγῖται, à bobus iugalibus. Ἱππεῖς ab equis. Θῆτες, ἀπὸ τῶ θητεύειν, qui erant opifices, & ſuam locabant operam, primus ordo, ſecundus & tertius ad magiſtratus admittebatur, & diuitum, nobiliumque appellatione cenſebatur, Plutarchus in Solonis vita eſt author. Cû magiſtratus (inquit) omnes locupletibus relinquere vellet, reliquam autem reipublicæ gubernandæ partem promiſcuâ facere, ad quam antea plebs adſpirare non poterat, ad cenſus ciuium ſe contulit: & qui in ſiccis, atque humidis cenſi erant, in primo ordine locauit, & πεντακοσιομεδίμνους vocauit, in ſecundo autem eos, qui equos alere poſſent, aut trecentis cenſi forent, & hos hippada ſoluentes ab equis nuncupauit. Ζευγῖται vero tertij cenſus homines vocati ſunt, qui ducentis medimnis cenſi eſſent. Θῆτες quartus, & poſtremus ordo, neque ad magiſtratus habebat aditum, neque ſumptum publicè vllum faciebat.

Τιμάορος, ὁ, ἡ, adiutor, [illegible], inſpector, Etymolog. τιμωρός, Apollonius libro quarto, τιμάορος ὀργὴ, vltrix ira, Nonnus, id eſt, τιμωρός.

Τιμοκλεῖ pro τιμαλφεῖ, pretium augeo, Heſyc.

Τιμοπωλεῖν, Heſych. τιμοπωλεῖν, magno precio ſeu carè vendere.

Τίμησις, εως, ἡ, idem quod τίμημα, hoc eſt, mulcta, & ſupplicij & litis æſtimatio, taxatio cenſus, & animaduerſionis modus, pœna delicti committenda, ſupplicium. Demoſthen. [illegible] vide Τιμάω. Æſchin. contra Cteſiph. [illegible] τῶ τιμήσει, Tertia iam aqua funditur æſtimationi litis ab actore faciendæ & à iudicibus arbitrandæ & conſtituendæ. τίμησις, vt τίμημα, cenſus, & honoris delatio.

Τιμητέος, α, ον, honorandus.

Τιμητὴς, ὁ, cenſor, æſtimator bonorum. ὁ τιμητής: [illegible] τιμητικόν, ſicut [illegible]. Athenæus libro 14. [illegible], id eſt, Cenſores. Et τιμητικὸς πίναξ dicitur cenſoria tabella, in qua reos damnabant longa linea protracta, breui vero abſoluebant. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible] τιμητικόν. Commentar. [illegible] exponit, [illegible].

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, cenſorius, honorarius, honorificus, honorem impendens: vel eo ingenio præditus, vt libenter honoret, vt Plutarch. in conſ. ad Apollon. [illegible]. vide τιμητής.

Τίμησις, idem quod τίμημα, Demoſthen. in 1. contra Aphob. [illegible]. Idem ibid. [illegible] τιμήσεως, i. litis æſtimationem.

Τίμιον, ου, τὸ, punitio: pretium, præmium, τίμημα.

Τιμιοπῶλαι, polliſtores: propriè rerum pretioſarum venditores.

Τίμιος, ὁ, ἡ, ὁ, pretioſus, charus, honorabilis, honore dignus, honorandus, magnifaciendus, [illegible], in pretio habitus, qui magni eſt pretij, præcipuæ commendationis, excellens, præſtabilis, præſtans cui opponitur ἄτιμος.

Τιμιότης, ητος, ἡ, pretium æſtimatio, excellentia, nobilitas, Apocalyp. 18.

Τιμιοῦλκεῖν, [illegible], vel [illegible] τιμὴν, pretium augeo. Propheta, [illegible].

Τιμοκρατία, &

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua à cenſu magiſtratus creantur, inquit Ariſtot. l. 8. Ethic.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, ὁ, ambitioſus, cenſu potens.

Τιμόπολις, qui ciuitatem honeſtat, Eurip.

Τιμοῦχος, honoratus, [illegible], Heſyc.

Τιμωρέομαι, οῦμαι, [illegible], &

Τιμωρέω, μ. ήσω, π. [illegible], punio, crucio, vindico, iniuriā perſequor, mulcto, κολάζω, vltum eo, ſum vltor, auxilior, ſicut ἀμύνω & ἀμύνομαι, ſum auxilio, tutor, defendo, ſuccurro, [illegible]. Datiuo iungitur, vt τιμωρῶ σοι, vlciſcor, iniuriam tibi illatam vel mortem. τιμωρέω σοι, tui gratia exigo vltionem, Philoſtrat. in Heroic. Xenophon 7. Ἑλλην. [illegible]. Parentaueritis (mortuum iniuriam vlciſcendo) homini omnium vobis maximè hoſtili odio offenſo. τιμωρῆσαί μοι, meam vicem vlciſci, Herodot. [illegible], vicem patris mei vlciſcens, id eſt, ei fauens, Euripid. [illegible], opem adferentes nobis quæ virgines ſumus aduerſus iniuriis afficientes, Plutarchus in Romulo. τιμωροῦντες τῷ θεῷ, Deo opitulantes, Deum vlciſcentes, id eſt, à Deo iniuriam propellentes, Herodot. Cum Datiuo, & Accuſatiu. Plato in Apologia, τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, mortem Patrocli vindicabis. [illegible], Sophocles. Τιμωρεῖ σε, &, τιμωρεῖ σοι, pro κολάζω. [illegible], hoſtes vltus eſt, Iſocrat. in Euag. τιμωρῶν αὐτοὺς, puniens eos, Act. 26. Propriè τιμωρῶ eſt meas iniurias perſequor & vlciſcor. vnde Τιμωρία, vltio. vide infra. Dixit tamen pro punire Ariſtoteles tertio Ethicorum ad Nicomach. [illegible]. Conſtruitur etiam cum ὑπὲρ, vt τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶ δόλου, vbi τὸ φόνου ſubintelligitur, apud Lyſ. Hoc Cicer. pœnas perſequi hominis cæſi vocat, & pœnas expetere. Dicitur etiam parentare homini cæſo, metaphoricè, vt apud eundem, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. [illegible] ὑπὲρ πατρίδος, Plato in Leg. patriæ ſuccurro: ſic Ariſtotel. in Rhetoricor. Τιμωρεῖσθαι accepit Iuſtinus martyr pro diſcruciari, [illegible], id eſt, ſimile ſupplicium luere. [illegible], ſupplicio affecti fuerant, Thucydid. Sic Cebes Thebanus [illegible]. Τιμωρηθεὶς, afflictus, punitus, Plato de Legib. vide Ammon. diſtinguentem inter τιμωρεῖν & τιμωρεῖσθαι.

Τιμώρημα, ſupplicium. Plato 2. de Republ. [illegible], quas pœnas recenſuit.

Τιμώρησις, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet, id eſt, auxilio adeſſe, Thucydides.

Τιμωρητὴς, vltor, vindex.

Τιμωρητικὸς, crudelis, difficilis in condonandis maleficiis, ſeuerus, cupidus vltionis, vltor, vindex, à ſic [illegible].

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna & ſupplicium, [illegible], punitio, propulſatio iniuriæ, defenſio, præſidium, auxilium, ratio vindicandi, cruciatus, κόλασις, δίκη, [illegible]. Τιμωρία propriè eſt vltio, κόλασις verò caſtigatio. Illa ab irato & commoto animo fit: hæc à ſedato fieri poteſt: altera etiam proprium dolorem perſequitur ſibique ſatisfacit: altera alterius cauſa punit atque

que animaduertit. Ariſtoteles Rhetoricorum libro primo. διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις: ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστι: ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Sumitur etiam τιμωρία pro omni punitione. Lege Gell. libro ſexto, capite 14. Τιμωρία ἐχθρὰ, fraus capitalis à Liuio dicitur, id eſt, delictum & piaculum ſeu pœna, Budæus in Annotat. in epiſtol. in dictione Fraus. τιμωρίας πώποτε βραδείας, hi tardè puniunt, Ariſtoteles in Rhetor. ἐπὶ τιμωρίᾳ ἀνθρώπων, ad vltionem de hominibus ſumendam, Plato de Legib. περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας, de ſumendo ab Amphiſſenſibus ſupplicio, Æſchin. τῆς τιμωρίας ἔχοντο, ab auxilio ferendo ſuperſederunt. Τιμωρίαν ποιήσασθαι, paro auxilium, ſeu defenſionem, Thucydid. Τιμωρίας τυχεῖν, ſum vltor damni dati. Idem, τιμωρίας τῶν ἁμαρτημάτων ἀποδιδοῦσι, delicta luere. Τιμωρίαν διδόναι τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν, Chryſoſtomus. περὶ τῆς τιμωρίας. ποτὲ τούτοις ἕξει τὴν τιμωρίαν ὅ ἄρα, Iſocrates. huic re ipſa pœnas dederunt. τιμωρίαν αὐτοῦ παρεσχομένοις τίσεις, Plato de Legibus: ei pœnas meritas dabis. Τιμωρίαν ποιεῖσθαι, opitulari, pœnas exigere, ſumere & irrogare. Τιμωρίας παρ' αὐτῶν ποιεῖσθαι, ab ipſis præſidium exigere, Thucydides. τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, eis auxiliari, idem. τιμωρίας τυγχάνω, pœnas ſumere, idem Thucydid. τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί, vindico filij caſum, Xenoph. τιμωρίαν ὑπέσχετο, auxilium promiſerunt, Thucydid. Valla tamen vltionem exponit. τιμωρίας ὑπέσχεν τῶν ἀδικημάτων, Æſychin. τιμωρίαι αἱ ὑπὸ γῆς, Plato in Leg. vbi vide nū ſignificet Furias.

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vltor, vindex, ἐκδικητὴς, adiutor, auxiliarius, defenſor, βοηθός. Ariſtoteles de mundo, τῷ δὲ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρὸς, Deum iugiter ſequitur iuſtitiæ præſes dea, diuinæ legis vindex, &c. τιμωροὶ Νέρωνος, vindices Neronis, Neronis vltores, id eſt, qui pœnas ſumūt de Neronis aduerſariis, Plutarchus in Galba. τιμωροὺς Syneſius appellat dæmones hominibus infeſtos, quaſi βασανιστάς. Apud eundem τιμωρὸς ἀνθρώποις, ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται, homo tyrannici ſpiritus hominibúſque exitialis.

Τὶν, tibi, Doricè, ὁ τὶν ἀνομοιότατος, qui tibi ſit diſſimillimus, Plu. in Lycurgo.

Τίναγμα, ατος, τὸ, καὶ τιναγμὸς, vel τινακμὸς apud Suidam, quaſi vibratio, quaſſatio Senecæ, & quaſſus, us, apud Ciceronem ex Pacuu.

Τιναξιπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, κρανοσείστης, i. galeam quatiens, Heſyc.

Τινάκτωρ γαίας, Neptuni epithet. Soph. in Trach.

Τινάσσω, μ. ξω, π. αχα. prima breui, quatio, σείω, agito. Actiu. Accuſatiu. Suid. τινάξαι, διασεῖσαι, κόψαι, in Epigrammat. ...... Dicitur etiam τινάσσειν. Aratus, Αἴθωνα χερσαῖα τινάσσεται σεσηρυῖαν, terras quatiunt alis.

Τινθαλέος, feruidus, ἀμβρότερος, διάπυρος, Nicander in Alexipharmac. in Epigramm. τινθαλέῃσιν .... ἢ θερμοῖς, Suid.

Τίννυμαι, punio, vleiſcor, τιμωροῦμαι, ἀμύνομαι, ἐκδικοῦμαι. Heſiodus, ἀλλ' ὁπόσ' τίνυσθαι. Pro rependere. Idem, ὅρκον τίνυσθαι, i. iuſiurandum exigere & vleiſci. Hom. Il. καί οἱ τίνεσθαι ...... ἀνθρώπους τίνυσθαι, qui punitis.

Τινύω, vel τίνυμι, μ. ύσω, π. υκα, reddo, pendo: vt τίνυμι δίκην, pendo pœnas. τινύτω τιμωρίαν, pœnam luat: ſic in canone Apoſtolorum ...

Τίνω, ἀντὶ ἐς, cur? ad quidnam?

Τίνω, reddo, τίω, ἀποδίδωμι, ſoluo, pendo: vnde τίνυμι, luo & τίννυμι pro eodem, per duplex ν in deriuatiuis, licet primitiuum per vnicum, Gaza libro tertio Grammat. τίνω τὴν βλάβην, Plato in Legib. reſtituo damnum. τιμὴν τίνειν, honorem rependere. Iliad. γ, τιμὴν δὲ ἐμοὶ τίνειν ...... id eſt, ἐκτίνειν, ἀποδίδοσθαι ζημίας τίνειν, Plato quarto Leg. pœnas pendere, Virgil. ſupplicia pendere Liu. τίνειν δίκας, dare pœnas, Euripid. in Iphigen. in Tauris, δίκας τίνουσι ...... ἀλιτήματα, luere errata libro quarto Epigrammat. ...... Inuenitur etiā priori breui l. 1. Epigr. ...... τίνω, & c. i. ſoluis. Nonn. ἀμοιβὴν τίνει pro vices rependere & gratiā referre dixit, ἀμείβεσθαι, vt Sophocl. Apollonius ſecundo Argo. pro pœnas luere: ...... τίσαι μισθὸν, pendo mercedem, Xenoph. αὐτοῖς μισθὸν τίνει, ipſis ſoluere mercedem. τίνω τὰς μεγίστας τιμωρίας, Plat. epiſt. 7. dare ſummas pœnas.

Τίνομαι, τίσομαι, id eſt, τιμωροῦμαι, vleiſcor. Odyſſ. ἀ, ... vltus eſt indignum facinus, ſupplicium ſumens de Neleo. ἐτισάμην σε, de te ſupplicium ſumpſi. τισάμενος τὸν ἀδελφὸν, de fratre qui ſumpſit vltionem. ἐτισάμην πατρὸς φόνον, Euripid. cædem patris vltus ſum. ſic Sophocl. ...... Homerus Iliad. β, τίσασθαι ...... id eſt, τιμωρήσασθαι, vleiſci. Τίσασθαι, τιμωρίας λαβεῖν, ſupplicium ſumere, cum Accuſatiuo & Genitiuo: vt Iliad. γ, ... id eſt, ὑπὲρ ἀδικίας: ſic Heſiodus in Theogon. ...... vleiſceretur furias proprij patris in ſuos filios. Τίομαι pro τιμῶ. Idem ibidem, ... eam colit. Τίσασθαι pro ἀπολαμβάνειν. Odyſſ. ...... ἀπαιτεῖν, poſceremus, Pro ...... repoſceremus, nobis reponi iubebimus.

Τίπτ', vt quid, Eurip.

Τίπτε, cur: ſyncopa eſt pro τί ποτε, poetis familiaris. τίπτε τ' ἄρ' οὐ εἴπας, cur non ei dixiſti? Homerus Odyſſ. ι, pro τί δ' ἄρα, τί δέ.

Τίς, τοῦ τινὸς, ὁ καὶ ἡ, quis? εἰς τίνα ἡμέραν, Ariſtophan. ad quotum diē vel ad quem diem, ἐπὶ τίσιν δεῖ ποιεῖσθαι συμμαχίας, Æſchines, quibus conditionibus, &c. Lucianus in Anacharſ. ...... ἄλλο ὄντες, τί, φασὶ, ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν: ſic Iſocrates. Etiam interrogatiuè cum articulo dicitur, ὁ τίς; Gregorius contra Iulian. Σὺ δὲ ...... ὁ πόσος, ὁ τίς, ὁ πόθεν; Tu hoc auſus? qui homo? quantus? vnde oriundus? Tis, aliquando παρέλκει, vt in ...... Τίς aliquando idem quod εἴ τις poſitum ſine interrogatione. Ariſtophan. in Pluto, ... Commentar. ...... Τίς interdum ἀντὶ τοῦ ποῖος. Demoſthenes, τίς ἐγὼ ...... ἀνθρώπους, ... Cicero id per qui dixit: Xenophon Socraticus qui vir & quantus? ...... ſic accipitur vt quid interrogatiuum. Demoſthen. ...... quid legi cum quæſtione? vide Tí ſuprà.

Τὶς, τινὸς, aliquis, nonnullus, ignotus quiſpiam. ...... Ariſtophan. id eſt, ... &c. Demoſthen. vide an ſignificet aliquando modeſtiores, an clementiores quàm homo quiſpiam eſſe ſoleat. vide interpr. Ariſtophan. ...... &c. denuntio ne quis ...... aliquatenus labe monſtrifica affecta, Ariſtoteles libro quarto de generat. Animalium. Τὶς accipitur ἀντὶ τοῦ μέγας, hoc eſt, ὁ τῶν τυχόντων τίς, non vnus quiuis, non contemnendus. Sic Cicero, Méque, vt facis, velis eſſe aliquem. Demoſthenes contra Mid. ...... Nonnulli copioſi patrimonij prærogatiua ſeſe aliquos eſſe exiſtimantes, in medium prodibunt pro iſto deprecatores. Et contra Leptin. ...... In Act. Apoſtol. capite quinto, Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν, dicens ſe eſſe aliquem. De τί, vide ſupra. Τὶς cum articulo, vt, ὁ τὶς ἄνθρωπος, id eſt certus quidam homo & ſingularis, ad differentiam τοῦ καθόλου ἀνθρώπου. Baſilius, ... Τὶς aliquando ſuppletur, vt ſæpe apud Ariſtotelem & Platonem ii. Legum, ... ſi quis teſtem inſimulet falſi teſtimonij. Τὶ interdum ex ſuperuacuo additur. Sic Terent. Subtriſtis viſus eſſe aliquid. Et τὶ etiam ἀντὶ τοῦ ὅλως. Demoſthenes, καὶ τὸ κακὸν τι πάσχοντας, nihil non mali patientibus. πᾶς τις, vniuſquiſque. ...... Τὶς indefinitum cum verbo ſecundæ perſonæ. Ariſt. in Pluto, ... i. foras Plutum vocatu quiſpiam, vide Τίς ſuprà.

Τίς δήποτε, quis tandem?

Τίσις, εως, pœna, vltio, punitio, τιμωρία, ἔκτισις, κόλασις. Heſiodus, ... huius facinoris vltionem fore. Odyſſ. α, ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, id eſt, per Oreſtem erit animaduerſio. Apollonius ſecundo, ... per vos dederunt pœnas. Τίσις, ἀντὶ τοῦ ἀμοιβὴ, ἀντίδοσις, remuneratio, Hom. Od.

Τίσομαι, vleiſcar, in Epigrammat. τίσομαι ἐν δίκῃ, ſumam de te ſupplicium, Euripid. ...... vide Τίνομαι.

Τιταίνομαι, tendor, intendor, contendor. Odyſſ. θ, τιταινόμενοι ......

Τιταίνω, μ. ανῶ, tendo, τείνω, ἕλκω, diſtendo, extendo, traho. Iliad. β, ... Nonnus, χάριν ...... id eſt, agens gratias patri. vide Τάλαντα. Τιταίνω, item idem eſt cum τίνομαι, punio, &c. Heſiod. in Theogon. ...... exponitur & naturaliter pœnas luo, punior, apud ſch. Heſiod.

Τιτανοεσσι Suid. ......

Τιτὰν, dæmon ſubterraneus, & epitheton Solis. Hymnus Titanos extat apud Orpheum. vide in Chiliad. Eraſm. Titanicus aſpectus Titanibus & Crono antiquiores: Titanas imploras. Τιτᾶνες, καταχθόνιοι δαίμονες. Titanes terræ & cæli filij, vt ſcribit Heſiodus, per quos ſignificantur ſpiritus & venti, qui ex cælo, id eſt, ab aere in terram demiſſi, in ea occultantur: à verbo τιταίνω, quod extendentes manus ſuas & vi agentes, iniuriam faciunt: vnde terræ motus exoritur, quo multi pereunt. Heſiodus in Theogon. ......

γαβίζει ἐργασιαῖς ... [illegible] ... Callim. in Delo.

Τιτανὶς, terra vniuerſa à quibuſdam ſic dicitur, à quibuſdam verò Attica ſolùm: à Titano vno ex Titanibus, Etymolog.

Τιτανοκράτωρ, domitor Titanum, epith. Iouis, Lucian.

Τίτανος, ὁ, ἡ, mons Theſſaliæ, à candore dictus.

Τίτανος, ὁ & ἡ, Suid. calx: gypſum. Heſiod. de ſcuto Hercul. ... [illegible] ... &c vbi interpr. τίτανος, ἄσβεστος, ... [illegible] ...
Τίτανος, vim habere adurendi, Galen. ad Glaucon. Sunt qui hac dictione calcem intelligunt, qua parietibus tectoria inducantur, vt notat libro quinto Dioſcorid. Marcell. de cuius vi lethali & remediis idem Dioſcorides libro ſexto, capite 50. Τίτανος ... [illegible] ..., calx viua, Gal. ... [illegible] ... Dicitur verò calx, τίτανος ἄσβεστος, ... [illegible] ...

Τιτανώδης ... [illegible] ..., Titanicè inſpiciens, Titanis in modum, id eſt, torue, Lucian. Suid. ... [illegible] ..., id eſt, ... [illegible] ...

Τιτανωμένος, gypſatus, calce oblitus & inductus, Heſych. ... [illegible] ...

Τιτανωτὸς, ὁ, ἡ, calce oblitus, gypſatus, Heſyc. ... [illegible] ...

Τιτὰξ, clarus, præſes, rex, Heſyc.

Τιτάνη, regina.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Diana, Latonæ & Cœi Titanis filia, Nicander Scholiaſt.

Τιτθεία, cura, tractatio ... [illegible] ... Suid.

Τιτθευόμενος, lactens, Gaza.

Τιτθὴ, ἡ, matertera: vel auia, matris mater quæ τίτθη: Vide Τιτθὴ.

Τιτθὴ, ῆς, ἡ, nutrix. Plato ſecundo de Republic. ... [illegible] ... Heſych. ... [illegible] ... Apud Suid. ... [illegible] ... Apud Pollucem ſcribitur, ... [illegible] ... Alibi, ... [illegible] ... vide Κανικώτω.

Τιτθίον, ου, τό, mamma. Ariſtophan. in Pluto, ... [illegible] ... tuas mammas contrectat mamilla: Ariſt. in Ranis, ... [illegible] ...

Τιτθὶς, ίδος, nutrix, Syneſius in tertia epiſtola. ... [illegible] ...
Τιτθὶς, Polluci eſt matertera, ... [illegible] ... vnde vulgò tante.

Τιτθὸς, ὁ, mamma, μαστὸς, Gal. ad Glauc.

Τιτίζειν, titilare, pipire, vocem edere more paſſerculorum & aliarum auium. vide Varin. in dictione ... [illegible] ...

Τιτίω, honoro, τιμῶ, Heſyc.

Τίτλος, ὁ, titulus, capite 19. Euangel. Ioannis, vbi Euangeliſta Latina voce vſus eſt: quem autem Ioannes τίτλον vocat, cæteri vocarunt ... [illegible] ..., pro inſcriptione, quæ Græcè dicitur ἐπιγραφή: ſed Heſychius τίτλον eſſe dicit ... [illegible] ...

Τιτοὶ, dicuntur columbæ ex paſſerum ſalacitate, qui ſolent τιτίζειν.

Τιτράω, &

Τιτραίνω, ... [illegible] ..., perforo, pertundo, ... [illegible] ... & Τιτράω. ... [illegible] ... verò à quo fit τρῆμα infuſcatum eſt. Theophraſtus hiſtor. libro quinto. ... [illegible] ... Et in 2. ... [illegible] ..., tenui foramine perforatur, Dioſc. l. 5. c. 77. ... [illegible] ..., à vermibus eroditur, pertunditur.

Τιτρώσκω, ... [illegible] ..., vulnero. Act. Accuſ.

Τιττυβίζω, ... [illegible] ..., Heſych. ... [illegible] ..., garrio. Hirundinum eſt, quum vocem edunt, aut perdicum quorundam, ſicut cæteri poſtea dicuntur ... [illegible] ..., quo etiam Latini vtuntur: ſcribitur & cum duplici ... [illegible] ...

Τιτύζω, idem.

Τιτυοκτόνος, epith. Dianæ, quod Tityum interfecerit.

Τιτυρῖνος, fiſtula paſtoralis ex ſtipula, ... [illegible] ..., Heſych.

Τιτυρισταί, fiſtulatores non ſunt, ſed Satyri, apud Appianum in ... [illegible] ... motu turpi atque indecoro ſaltantes ac geſticulantes: ... [illegible] ... Ælian. ... [illegible] ...

Τίτυρος, ὁ, Satyrus: aries maior: calamus. Item ... [illegible] ..., i. ocioſus, Theoc. interp. Idyl. 3. ... [illegible] ... Τίτυρος autē auis ſpecies eſt.

Τιτὼ, pullus, auicula.

Τιτύσκομαι, obſeruo, tendo, collimo, intendo, in ſcopum intentus ſum, paro. Hom. Il. ... [illegible] ...

ἀγχιμαχ ... [illegible] ...

Τιφῦκα, palus, ... [illegible] ... Eſt enim ... [illegible] ..., & pleonaſmo ... [illegible] ..., ad per Ionicam reduplicat. ... [illegible] ... Aratus, ... [illegible] ...

Τίφη, ἡ, Tipha, genus eſt frumenti diuerſum à ſiligine, & ab olyrâ, licet confuſe Heſychius ... [illegible] ... per ... [illegible] ... exponat. Ciliciæ, & Aſiæ, ac Græciæ peculiares, zea, olyra, tiphe, vt dixit Plinius libro 18. capite octauo, qui & capite decimo ait, Tiphe & ipſa eiuſdem generis, ex qua fit in noſtro orbe oryza. Traduntque zeam & tiphen, cum ſint degeneres, redire ad frumentum, ſi pistæ ſerantur, nec protinus ſed tertio anno. Lege Theophraſt. hiſtor. plantar. libro octauo, capite primo & libro quarto de caulis: Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro octauo. Quod de pabulo equorum loquens dixit Homerus Iliad. ζ. ... [illegible] ..., inſignes Grammatici cum Galeno per ... [illegible] ... explicant. Aliud autē eſt Τύφη per υ, de qua vide ſuo loco.

Τίφυον, τό, tiphyum herba ex coronario genere, Theoph. l. 7. c. 13. hiſt. plant.

Τῖφος, ου, τὸ, humectus locus & vliginoſus, palus, ... [illegible] ... Apollonius ſecundo, ... [illegible] ... Apud Suidam ... [illegible] ...: hinc fit τίφος vnde et ... [illegible] ...

Τίω, μ. τίσω, τιμῶ, ſoluo, perſoluo, vlciſcor, vindico, ſicut ... [illegible] ... Τίω φόνου, cædis pœnas luo, cædem luſtro, Plato in Legib. ... [illegible] ..., pœnā Xerxi ſatisfacere. ... [illegible] ..., Mitylenæis pœnas luituri. Homerus Odyſſ. ... [illegible] ..., id eſt, ... [illegible] ..., dant pœnas. Apollonius ſecundo, ... [illegible] ..., gratiam referam, ... [illegible] ... Iliad. α, ... [illegible] ... Τίω, honoro, colo, magnifacio, τιμῶ, δοξάζω. Ibid. ... [illegible] ... Heſiod. ... [illegible] ..., Hom interp.

ΤΛΑΩ, ὁ, τλάω, tolero.

Ταλαεργὸς, ὁ, laborum patiens, ... [illegible] ...

Ταλαίπωρος, miſer, laborioſus, ... [illegible] ...

Τλάμων, dicitur Doricè pro τλήμων.

Τλὰς, ἄντος, ὁ, tolerans, paſſus.

Τλησίφρων, ονος, ὁ, patiens.

Τλάω, μ. τλήσω, π. τέτληκα, tolero, audeo, ſuſtineo, ... [illegible] ... Iliad. ... [illegible] ..., non ſuſtinuiſti dicere, Ariſtoph. vide τλῆμι.

Τληγὶς, vel ... [illegible] ..., pecten ... [illegible] ..., Suid.

Τλῆ, pro ἔτλη, Hom. i. ... [illegible] ...

Τλῆθι, tolera, ſuſtine, cum Infinitiuo. ... [illegible] ..., Apollonius Rhod.

Τλήθυμος, ὁ, forti animo præditus, magnanimus, ... [illegible] ..., Heſych.

Τλῆμι, μ. τλήσω, π. τέτληκα, tolero, ſuſtineo, audeo, ... [illegible] ..., Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ... [illegible] ... Iliad. ... [illegible] ..., Xenophon libro ſecundo Pædiæ, ſuſtinuit manum conſerere. Sophocl. ... [illegible] ..., id eſt, ... [illegible] ..., id eſt, noli committere vt inſepultum eiicias. Iliad. 1. ... [illegible] ..., id eſt, voluiſti, non paſſus es. ... [illegible] ..., &c. in Epigrammat. ... [illegible] ..., id eſt, ſuſtineat mori, ibidem. ... [illegible] ..., pati poſſum, Ariſtophan. ... [illegible] ..., cum Infinitiu. Home. Iliad. ... [illegible] ..., idem Homer. ... [illegible] ..., quę ſuſtinuiſti admittere facinus impiiſſimum. Iliad. vltim. ... [illegible] ..., paſſus ſum & ſuſtinui.

Τλημοσύνη. vide Τλήμων.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, patientia, tolerantia, ... [illegible] ...

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, miſer, laborum patiens & tolerans: audax, conſtans, ... [illegible] ..., ὁ τλῆμον, ò miſer, in Epigramm. Pro ... [illegible] ... Soph. ... [illegible] ..., heu me miſeram, quæ verba ſunt mulieris. ... [illegible] ..., Homer. id eſt, ... [illegible] ..., animus fortis, tolerans & patiens. Vnde Τλημονέστατος, audaciſſimus. Sophocles in Electra, ... [illegible] ..., Iam primum niſi hæc mulier rata eſſet omnium audaciſſima, nequaquam has iniurias inferret et accommodaſſet & adaptaſſet, quem interficiendum curauerat, vel honoris cauſa muſiſſet.

Τλημόνως, miſerabiliter, ... [illegible] ..., miſerè, Heſyc. ... [illegible] ...

Τλῆναι, auſum fuiſſe.

Τλησικακία, ας, ἡ, miſeriæ patientia, ... [illegible] ..., Heſyc.

Τλησικακεῖν, miſerum eſſe, laborare, ... [illegible] ...

Τλησίκακος, ὁ, ἡ, miſer, laborioſus, ... [illegible] ...

Τλησίπονος, ὁ, laborioſus, ... [illegible] ..., Heſych.

Τλητὸς

Τλῆμα,patientia,audacia,τόλμα,θάρσος,Heſyc.

Τλήσομαι,pro καρτερήσω,ὑπομενῶ,ſuſtinebo,Hom.Il.γ,[illegible]

Τλῆτε,ferte,ſuſtinete,καρτερήσατε.

Τλητικὸς,patiens.

Τλητικῶς,patienter,ὑπομενητικῶς,Suid.

Τλητὸς,οῦ,ὁ,tolerabilis,ferendus.

ΤΜΑΓΕΝ ſeparati ſunt,diſſecti ſunt. vide διέτμαγεν.

Τμήω,inuſitatum format ex ſe particip. τμηθεὶς,quod Suid.expon.ἀποτμηθεὶς & præterit.τέτμηκα & τέτμημαι. vnde apud Galen.[illegible] via ſecta eſt.

Τμήτορ,ου,ὁ,arator,ſoſſor,γεωργὸς,ἀροτήρ,Heſyc.

Τμῶγες,ſciſſio,ſulcus,βόθυνοι,Heſyc.

Τμήγω,μ ξω,ſeco,diuido,ſulco,cædo,Poet.Dionyſ.Poeta,[illegible]

Τμήδην,cæſim,feſtinanter,τμητικῶς Suid.τμηδὸν,ταχέως [illegible],Heſyc.

Τμῆμα,ατος,τὸ,particula,cæſura,ſectio,ſegmētum,pars, tomus, portio,fragmentum.τμήματα ῥυθμῶν,Plat. de Leg. ſegmenta numerorum,fragmenta.

Τμήξας.vide διατμήξας.

Τμῆσις,εως,ἡ,ſectio,diuiſio:clades belli. & figura, quum dictiones compoſitæ diuiduntur,id eſt, tmeſis: vt ἄστυ πόλις, pro [illegible].

Τμητὴρ,ῆρος,ſector,inciſor.

Τμητικὸς,ἡ,ὁν,putatorius Vlpian. vim habens incidendi: ſectilis,fiſſilis, ad penetrandum promptus.τμητικοὶ χυμοὶ humores incidens, Alexander Aphrodiſ. Item ſectus. vnde apud Dioſcoridem libro quarto, capite 170. φύλλα τμητικώτερα,folia maioribus inciſuris diuiſa. τμητικὸς & τμητικὸς λόγος, oratio conciſa,[illegible],& quaſi ſibi inſtans,& ad finem properans,Hermog.

Τμητικῶς.vide τμήδην.

Τμητὸς,ἡ,ὁν,ſectus,ſectilis,Paſſ.apud Euripid. in Oreſte, τμητοῖς ἱμᾶσι,[illegible],ſectis loris,[illegible].

ΤΟ, articulus præpoſitiuus generis Neutri. Nunquam patitur apoſtrophen,ſed tantum ſynalœphen cum ſequente vocali, α,quidem in α,ε veró,vel ο in ου diphthongum. vt [illegible]. Τὸ interdum pro διότι, itaque Homerus Iliad.γ, [illegible],quapropter extabui.τὸ aliquando additur Infinitiuo, quum Infinitiuus pro nomine capitur,Demoſthen. Aliquando ſubticetur. Τὸ in interrogatione cum relatiuo qualitatis, apud Plat. 1. de Rep.τὸ ποῖον λέγεις;

Τὸ ἀγαθὸν, quo vtitur Ariſtoteles primo Ethicorum, non debet verti ſummum bonum, ſed bonum ipſum vt vult Beſſario Argyropag. tamen modò bonum, modò ſummum bonum vertit.

Τὸ ἀνάπαλιν,è diuerſo.

Τὸ ἀπ' ἐκείνου,iam ex illo tempore.

Τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε,i.iam,deinceps.& τὸ ἀπὸ τούτου ad hæc. Lucian.[illegible],&c.

Τὸ ἀρχαῖον,olim,quondam,ab origine.

Τὸ αὐτίκα,iam,illico,in præſentia,à principio.ἐς τὸ αὐτίκα,in præſens,in id quod præſens eſt,Thucyd.

Τὸ αὐτὸ,identidem,Gaza.

Τὸ αὐτὸ,idem,par,tantundem, τὸ αὐτὸ λέγοντες, id eſt,[illegible], εἰς τὸ αὐτὸ συνῆλθον, in vnum conuenerunt. [illegible],&c. Plutarchus in Numa: vbi Interpres,Eodem modo congrediebatur deus Lycurgo & Numæ.ἐπὶ τὸ αὐτὸ,ſimul,in idem loci: quod non ſolum pertinet ad locum, verumetiam ad tempus, vt capite tertio Actorum Apoſtolorum. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἦσαν, coniuncti erant, capite ſecundo ibidem, & capite 14.κατὰ τὸ αὐτὸ,pro eodem.

Τόγε,τοῦτο,Hom.Il.

Τόγ' [illegible], &c. nunquam ego iuberem, Plato de Legib.

Τόγ' εἰς αὐτὸν,quod ad ipſum attinet,pro ſua virili.

Τόγ' ἐπ' ἐμοὶ,quod ad me attinet.Lyſias,τόγ' ἐπ' ἐκείνῳ [illegible], & quantum in eo fuit, ſeruatus es, id eſt,[illegible], vt Syneſ. τόγ' ἐφ' ἡμῖν, quantum quidem in nobis fuit.

Τόγ' ἐκεῖ,quoad eius fieri poteſt.

Τὸ δεῖνα καὶ τὸ δεῖνα,pro τὸ καὶ τὸ,hoc & illud, vt dicitur, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα,id eſt,hic & ille. Philoſtratus de Empuſa, τὸ δεῖνα [illegible] καὶ τὸ δεῖνα αὖ, Nunc in hanc, illámque rurſus ſpeciem mutata.Lucian.[illegible].

Τὸ δὲ μέγιστον,quod maximum eſt,Thucyd.

Τὸ δ' ἔσχατον, ad ſummum.

Τὸ δ' ὕστατον,poſtremò.

Τὸ δέ τι,Ariſtotel. in Logic. vbi Argyropil. hoc aliquid: alibi etiam hoc,pro demonſtratiuo & ſingulari & indiuiduo. Pro κατὰ τι,i.ſecundum quid.Thucydid.

Τόδε pro τόδε,nam [illegible] ornatus gratiâ. Galen.[illegible].vide Οὕτως.

Τοδὶ, idem eſt quod τόδε,nili quod ἐμφατικώτερον dicitur. Ariſtoteles primo Metaphyſ. [illegible].

Τὸ δοκεῖν,ſecundum opinionem,vt apparet.

Τὸ γοῦν,ſaltem.

Τὸ ἐμὸν, quod ad me attinet. Plato ſecundo de Republica, [illegible]: [illegible],τὸ ἐμὸν,ſeu τὸ κατ' ἐμὲ, ratio Latinè dicitur, id eſt, conſilium & propoſitum.lingua Gallica vulgò caſum vocat, Budæus in dictione Ratio, in Annot.in epiſt.

Τὸ ἔναγχος,nuper.

Τὸ ἐν ποσὶν,id quod ad pedes eſt, hoc eſt, præſens eſt, ſiue quod inſtat.

Τὸ ἐξ ἀρχῆς,ab initio.

Τὸ ἐπίπαν, & τὸ σύμπαν,vt plurimùm,in vniuerſum. ὡς τὸ ἐπίπαν, ferè ſemper,omnino.

Τὸ ἀπὸ τούτου [illegible],deinceps reſponde,Plat.in Apol.

Τὸ ἔσχατον,denique,extremò.

Τὸ ἑξῆς, ſequela ſeries.

Τὸ [illegible] ἐμὲ,quod ad me attinet.

Τὸ ἡμέτερον dicunt,pro nos,aut noſtra ratio.

Τὸ καὶ τὸ,vide τόδε,καὶ τόδε.

Τὸ κατ' ἀρχὰς,ab initio.

Τὸ κατ' ἐμὲ,quantum in me eſt,pro virili parte,mea ratio, meũ conſilium,propoſitum,quod & τὸ ἐμὸν dicitur. Sic τὸ κατ' αὐτὸν,pro viribus ſuis,quantum in illo erat.

Τὸ λοιπὸν,ſiue τολοιπὸν, in poſtremum, deinde, poſthac, reliqua pars.Xen.τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας [illegible],&c. i. reliquam diei partem erat,&c.i.per reliquam partem diei.

Τὸ μακρότατον, ad ſummum, quàm longiſſimè, Galen.ad Glauconem.

Τὸ μέγιστον, imprimis.Plato epiſtola ſeptima,[illegible] τὸ μέγιστον,&c.

Τὸ μὲν & τὸ δὲ,idem quod τοῦτο μὲν & τοῦτο δὲ,de quo infrà.

Τὸ μὲν ἐμὸν,quod ad me attinet,& τὸ σὸν, quantum in te eſt, vel fuit.Soph.in Aiace,[illegible].

Τὸ μὲν ὅλον,in ſumma.

Τὸ μεταξὺ,interea,interuallum.

Τὸ μὲν interdum partim ſignificat, cui reſpondet τὸ δὲ. Gregorio Baſilius, [illegible], partim quòd ſæpe expectando deceptum pigebat ſcribere,partim quòd negotiis diſtraherer, expectare literas non potui.

Τὸ μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα,deinde,poſteà. Plato in epiſtol.[illegible], pro eodem ibidem.

Τὸ μὴ,i.quo minus,Soph.in Trach.[illegible],Ariſto.ne eam, quo minus eam.

Τονῦν ἔχον,vt τανῦν,&

Τονῦν ἔχον pro νῦν ſimpliciter ponuntur κατὰ τὸ παρέλκον & ex abundanti. Xenophon quinto Pædiæ, [illegible]. Gregorius, τὸ δὲ νῦν ἔχον, id eſt,nunc, [illegible]. Syneſius, [illegible],nec tamen nunc licuit mittere.Plato libro 6.de Rep.[illegible].

Τὸ ὄντως,re vera.

Τὸ οὗ ἕνεκα,finem ſignificat,hoc eſt,actum.

Τὸ πάλαι,quondam.

Τὸ παλαιὸν ὄνομα,nomen antiquum.

Τὸ πάλαι,olim.

Τὸ παρὰ νόμον,id quod eſt contra leges.

Τὸ παράπαν,omnino.

Τὸ παραχρῆμα,continuò,è veſtigio.

Τὸ περὶ αἰσθήσεως,i.ſenſus,Plat.de Leg.

Τὸ πλεῖον δὲ,potiſſimùm verò.

Τὸ πλεῖον ἢ,magis quàm,plus quàm.

Τὸ πρὸς ἀγχιστέων, locutio eſt compendioſa: ſubintelligitur enim [illegible],ab agnatis,quod ad agnatos pertinet.vide πρός.

Τὸ [illegible],pro [illegible].

Τὸ σύμπαν,ad ſummum.

Τὸ τελευταῖον,denique,tandem,Ariſtoph.[illegible].

Τὸ τί,propter quod,interrogatiuè.

Τὸ τι, pars. Plato epiſtola nona, [illegible], ortus noſtri partem patria, partem parentes vindicant, partem amici.Cic.in offic.

Τὸ τί ἦν εἶναι,apud Ariſtot.eſt ſubſtantia.vide τί.

Τὸ τοῦ λόγου,vt eſt in Prouerbio.

Τὸ τυχὸν, paululum.

Τόδε, αὐτὶ τῶ γάρ. τόδε, hic, pro κατὰ τόδε, in Epigr. αὐτόθι ἐνθάδε, ἐνθάδε ἀφίγμαι, Hom. Od.

Τόδε, & τόδε, hoc, huc. ἐς τόδε, iam inde & ad hanc diem, i. μέχρι τοῦδε, huc vſque ad hanc vſque ætatem, adhuc, hactenus.

Τοδί, pro τοῦτο, Atticè, Ariſtoph. ὁρᾷς μοι τοδί.

Τόθεν, inde. Apollonius ſecundo Argonautic. ἐκ δὲ τόθεν, &c. id eſt, μετὰ ταῦτα, vt exponit interpr. pro vnde, Dionyſius de ſitu orbis.

Τόθι, ὅπου, vbi. pro ἐκεῖ, illic vel ibi, Odyſſ. ο, τόθι γάρ οἱ ἄριστον ἦεν ναιέμεναι. Apud Apollonium Rhod. videtur ſignificare tunc.

Τοί, tibi, σοί, Doricè. Homerus Iliad. α, τόδε γάρ τοι δώσουσι, tibi dabunt. Τοί id eſt, οἱ, οὗτοι, ὅσοι, οἱ τινες: vt Odyſſ. ζ, μάρτυρες ἀμφιπόλων θεοί, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι qui habitant. Et Iliad. δ, τοὶ δ᾽ ἄρα θεοὶ ... id eſt, αὐτοί. Et pro αὐτοί, id eſt, ἡμεῖς, Apollon. Rhod. Τοὶ λάϊνοι, pro οἱ, in Epigramm. τοὶ μὲν, hi quidem, apud Pindarum. Eſt quoque τοὶ Coniunctio completiua & enclitica. Xenophon, ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, &c. id eſt, equidem te eſſe iuſtum iudico. Ariſtophanes in Pluto, σέ τοι σέ τοι λέγω, te quidem, te, inquam, appello. οἶδά τοι, noui equidem, idem Ariſtophan. ἤ τοι ἀεθλεύω, ἢ μὲν ἀεθλῶ, Homerus Iliad. τοὶ componitur vel additur cum permultis vocibus, vt γέτοι, δῆτα, γάρτοι, ἔπειτα, πάντοι, ornatus tantum gratia & explementi orationis. In τοιγάρτοι etiam geminatur. Τοὶ etiam interponitur ſine compoſitione, vt apud Chryſoſtom. διά τοι ταῦτα, &c. pro διὰ δή. Syneſius, εἰ δέ ποτε δέοι, ἀλλὰ μή τοι φθίνοντος γε μηνός, quod ſi quando oportebit, vide ne ſub finem menſis. Xenophon, ἀλλὰ ... id eſt, τοιγάρτοι γε vel δή.

Τοιαδί, dicitur Atticè, vt apud Ariſtot. τοιαδὶ ἢ τοιαδί.

Τοιάν, huiuſmodi, pro τοιαύτην.

Τοιαυδί pro τοιαῦτα, Demoſthen. ἐὰν τοιαυτὶ λέγῃ ...

Τοιαῦτ᾽ ἄλλα, talia quæpiam: dicitur vt τοῦτ᾽ ἄλλα, ἄλλ᾽ ἄλλα & huiuſmodi ornatus cauſa.

Τοιαυταχῶς, tot modis, Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro 8. capite 7.

Τοιγάρ, equidem. Homer. τοιγὰρ ἐγὼ ἐρέω, i. ἐγὼ μὲν ... equidem dicam vel ego verò. Item τοιγὰρ pro δή, itaque. Soph. in Aiace, τοιγὰρ ...

Τοιγαροῦν, igitur, vnde, ergo, itaque, Dioſcor. libro 8. capite 15. vbi primo loco clauſulæ ponitur: quapropter. Demoſth. in ſecundo loco Epiſt.

Τοιγάρτοι, ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui. In principio orationis Iſoc. ad Nicoclem, τοιγάρτοι ... &c. i. itaque. τοιγάρτοι in ſecundo loco. Phalar. in epiſt.

Τοὶ δὲ cæteri, hi, ipſi: aliquando pro articulo præpoſitiuo οἱ, Homer. Od. ξ, τοὶ δ᾽ ...

Τοιδορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, moueo.

Τοίνυν interdum in aſſumptionibus ponitur pro atqui, at, cæterum, ſicut ἀλλὰ μὴν, ἀτάρ. Demoſthen. ... Atqui nullus eſt omnino veſtrûm, qui priuatim quidpiam cuipiam dediſſet, rurſus id ab eodem auferret. ... Idem pro Cteſiph. ταῦτα τοίνυν ... at hæc omnia, &c. Idem, σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης, at tu talis inuentus es. Idem, ὁ τοίνυν παρῆλθεν οὐδείς, at nemo tum prodiit. Τοίνυν eſt etiam ... & ſignificat proinde. ὁρᾶτε τοίνυν, videte autem. Demoſthen. αὕτη τοίνυν, hoc autem, idem. ὅσα μὲν τοίνυν, quot autem, vel quot igitur. Idem Demoſthen. τοίνυν pro igitur, licet non ſit συλλογιστικός. Syneſius, ἄκουε τοίνυν ... audi igitur rerum mearum ſtatum. τοίνυν pro ἔπειτα. Xenophon in Sympoſ. ... Interdum τοίνυν, ... eſt, ſicut verò Latinis. Plato in Phædro, μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, tu verò caue dicas: tu verò ne dixeris. ὅτε τοίνυν χρόνος, &c. quo verò tempore, Demoſt. Lucianus de luctu, φέρε τοίνυν ... agedū te lugere docea. τοίνυν δὲ, cæterū. εἰ τοίνυν, ſi itaq; Demoſt. εἰ τοίνυν, quod ſi, idem ἔτι τοίνυν, atq; etiā, iā verò, idem Demoſthen. ἔτι τοίνυν ... &c. præterea verò, Iſocrat. ὥσπερ τοίνυν, vt autem, Demoſthen. τοίνυν pro vtique & profectò. Philo de mundo, ... ἀνάγκη τοίνυν ... igitur, Xenoph. ... &c. Τοίνυν, & quidem, ſequente δή. Idem, ... &c. ὅτι τοίνυν, quòd verò, & quòd autem, vel itaque quòd. οὐ τοίνυν, non verò, at non, non igitur, neque verò, at neque, Demoſthen. Τοίνυν pro ergo. Plato ſecundo de Republic. ... τοίνυν pro atqui non. Ibidem, ... nam primùm quidem, vel primùm quidem certè, Demoſthen. ...

... τοίνυν, fortaſſe autem, idem. ὃ τοίνυν, quod autem, idem. ἐπεὶ τοίνυν, quoniam autem, Plutarch περὶ ἀοργησίας: vbi in diſſimilitudine vſurpauit.

Τοῖο, pro τοῦ, id eſt, αὐτοῦ. Heſiodus, ... Homer.

Τοῖον, ſic, ita, adeò, οὕτως. Od. α, τοῖον ...

Τοιονδί, ſic dicitur vt τοιονδί. Ariſtot. 4. Meteorolog. ...

Τοῖος, α, ον, hic, i. talis, τοιοῦτος. Odyſſ. ο, ... puerum argutum vtique, talem ſimul. i. & talem qui iam foras proſiliat.

Τοιόσδε, idem. Odyſſ. ... non tales ſunt. Ariſtoteles de mundo, τὴν οἰκουμένην τοιάνδε ... orbem qui habitatur, talem prodidimus. ... &c. Budæus in epiſtolis poſterioribus. τοιάδε ſcribitur in Præfatione Alex. Aphr. l. 1. Prob. ... τοιάδε, τοιάδε, huiuſmodi, hæc, talia.

Τοιός δή τις, vt ὁποῖός τις, vbi τις παρέλκει. Polyb. l. 3. ... Alibi τοιοῦτός τις.

Τοιοσδί, talis, Ariſt. l. 3. de part. Anim. τοιαδί, talia, Demoſth. & Ariſtophan.

Τοιοῦτος, talis, qui tali eſt habitu, in Fœmin. τοιαύτη, & in Neutrum τοιοῦτο & τοιοῦτον. Xenophon, ... &c. Plato, ἄλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει, id eſt, aliquid aliud quàm hoc dicit. Idem in Apologia Socrat. ... Æſchin. τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, &c. ... Demoſthen. τοιαῦτα λέγειν, ὑφ᾽ ὧν αἱ πόλεις προτρέψονται πρὸς ἀρετήν, Iſocrat. id eſt, talia dicere quibus (vel vt) ciuitates promoueant ad virtutem. Phalaris in epiſtol. τοιαῦτα γάρ ἐστι ... id eſt, eiuſmodi eſt ſors noſtra atque conditio, ... Plutarchus in Romulo, vbi interpr. ad hoc nobis horum amor recidit, ad hoc veſtra miſericordia. Poteſt etiam fortè ſic exponi, partim quidem ab his diligimur, partim vobis ſumus miſericordiæ.

Τοιουτοσί, talis. Lucian. ...

Τοιουτότροπος, talis, huiuſmodi, Plat. de Leg. Ariſtot. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων, τοιουτότροπα.

Τοῖς τόδε, præſentibus. τοῖς μετ᾽ αὐτόν, id eſt, poſteris, in princip. vitæ Æſop. ἐν τοῖς, pro ἐν τούτοις, Thucyd. interp.

Τοίσδεσσι, Ionicè, pro τοῖσδε, τούτοις.

Τοιχαρχος, ὁ, qui præeſt nauis parietibus, vel potius, qui præeſt lateribus nauis, ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis. Poll. τοῖχοι αἱ ...

Τοιχοδιφήτης, dicitur ὁ τοιχοδιφών, qui parietes perſcrutatur nimirum qua parte poſſunt aperiri vt ita ad ædes via facta furari poſſit. Heſyc.

Τοῖχος, ου, ὁ, paries, murus, à τεύχω. ὁ εὐδαίμων τοῖχος, felix paries, Ariſtophan interpr. & Eraſm. in Prouerb. Ad felicem parietem inflectere. τοῖχος pro latere nauis, libro primo Epigramm. & pro latere hominis apud Euripidem. Τοῖχος in acie, id eſt, τὸ βάθος, profunditas, Pollux: apud quem etiam τῆς λόγχης τὸ ... etiam τοῖχος vocatur. Τοῖχος τυφλός, cæcus paries. Conſtantinus Harmenopulus in Epitome, ... Quibus ſignificat. Eos qui ius immittendi luminis non habuerunt, aperto pariete cæco nullo iure feneſtras immittere: vt & traditur in l. eos. D. de ſerui. præd. vrban. Eſt & apud ipſum Græcum authorem titulus περὶ θυρίδων ... ἐν τῷ τυφλῷ τοίχῳ. Paries cæcus verò eſt, qui feneſtras non habet. Virgilius in quinto Æneid. Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque Mille viis habuiſſe dolum.

Τοιχωρύκτης, idem quod τοιχωρύχος.

Τοιχωρυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, furor, fodio parietes: effringo & perforo parietem, vt loquitur Iuriſconſ. cui eff. actores ſiue effractarij, id eſt, τοιχωρύχοι ſiue τοιχωρύκται. à verbo ὀρύσσω. τοιχωρυχεῖ τὸν τοῖχον, parietem fodit, Ariſtoteles libro quinto Ethicor.

Τοιχωρυχία, ας, ἡ, quaſi effractio parietum, Xenophon in Apologia Socratis.

Τοιχωρύχος, ου, ὁ, effractor parietum, fur nocturnus, τοιχωρύκτης, Ariſtophan. vide τοιχωρυχέω. Τοιχωρύχος, qui perfodit parietes in Vatin. 31. 4. licet per me parietes in adoleſcentia perfoderis, vicinos compilaris. Derectarius dicitur latinis, qui in aliena cœnacula ſe dirigit, furandi animo: qui etiam pluſquam furti puniebatur. Feſtus, vecticularia vita dicitur eorum, qui vectibus parietes alienos perfodiunt furandi gratia. Cato: vecticulariam vitam viuere, repentè largiter habere, repentè nihil.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τόκα, tunc, pro τότε, Doricè.

Τοκάς, άδος, ἡ, puerpera, enixa, ἡ τίκτουσα, ſœta genitrix, τοκάς, ſœ... Homerus Odyſſ. ξ, θηλείαι τοκάδες, ſcrophæ fœtæ, ... vel enixæ. Polybius, ... Euripides in Medea ... aſpectum leænæ quæ catulos habet. Item caduceus culter: & circulus: terminus, Etymolog.

Τοκετός, οῦ, ὁ, partus, natiuitas, puerperium.

Τοκεύς, έως, ὁ, parens, γονεύς, γεννήτωρ. Xenophon, ... ſibi bonis parentibus editi. De brutis etiam Ariſtot. in Politicis.

Τοκῆες, parentes.

Τοκίζω, do ad vſuram, fœneror, δανείζω.

Τοκισμός, ὁ, Ariſtot. 1. Polit. fœneratio Cicer.

Τοκιστής, οῦ, ὁ, fœnerator, Pol. ... qui & χρήστης aliquando dicitur.

Τοκογλύφος, idem.

Τοκογλυφεῖν, fœnerari, Pol.

Τόκος, ου, ὁ, partus, fœtura, γένεσις. Homerus Odyſſ. ... dum parturiunt. Fit à τίκτω, τέξω, inde translatè ... fœnus, vſura, quia fœnus eſt quaſi pecuniæ partus; vide in voce ... & in verbo δανείζομαι. Ariſtoteles Politicorũ libro primo, ... Demoſthen. ... id eſt, legitimas vſuras & ciuiles. Gaza ex Cicer. de Seneƈt. ... terra nunquam ſine vſura reddat quod accepit. ... non fœnerabis fratri tuo ad vſuram pecuniam, nec fruges, nec aliam quamlibet rem, ſed alieno, capite 23. Deuteronom. Ariſtoteles ſecundo Oeconom. ... reddere cum fœnore. Ariſt. ... Iſocr.

Τοκοῦν, ῶν, fœnerari, vſuram facere, ... Suid. potius tamen idem videtur eſſe quod τόκους φέρειν.

Τόλμα, ης, ἡ, audacia, fiducia, vltima breui, in Epigramm. ... Demoſthen. ... ſuſtinere, Xenophon libro primo Pædiæ. Plato epiſtola ſeptima, ... homo execrãdus aliquis in iniquitatem & impietatem, & quod maximũ eſt, in temeritatem & inſolentiam delapſus.

Τολμάω, ῶ, ήσω, κα, audeo, facinus audeo, ſum audax, ſum magnanimus, ſum animo fidenti, conor, aggredior. τολμᾷ λέγειν, Demoſthen. ... idem. τολμᾷ ... audeo publicare ſeu efferre, Xenophon libro primo Pædiæ, ... idem Xenophon oſculari auſus eſt. Chryſoſtomus ... propius accedere non audet. Ariſtophanes in Pluto, ... audentes facere. Idem ... idem cum Accuſatiuo ... audentis ſcommus intolerabile. ... vt τλάω, pro ſuſtineo, hoc eſt, quippiam graue in animum induco, & mihi impero, quum ſignificamus rem non periculoſam, in qua propriè dicimus audere, ſed duram affectibus noſtris & intolerandam atque indignam. ... mori ſuſtineo: ſic Eraſm. capite quinto, epiſtol. Pauli ad Romanos. Iſocrates ... Euripid. ſuſtineo dimittere. Plato ſecundo de Republ. ... ſuſtineat abſtinere, ſic Quintilian. Sed non ſuſtinen conſcius eſſe mihi diſſimulationis, τολμᾷ, tolero, perfero, ... Odyſſ. vltima, ... Theognis ... Idem ... vide ... Τολμᾶν, ſuſtinere, id eſt, pati, ... Euripides in Hecuba ... id eſt ... Τολμᾷ, pro committo, patro. Chryſoſtomus, ... ſcelus admiſſum, Hermog. τολμηθὲν ἔργον, facinus animoſè ſuſceptum, Plut. in Rom.

Τολμάω, idem quod τολμάω, Herodot.

Τολμήεις, ήεσσα, ῆεν, ... tolerans. Hom 17. Odyſſ. ...

Τόλμημα, ατος, τὸ, auſum, audacia, audax facinus, temerariũ facinus, temeritas, ſtrenuitas.

Τολμηρός, οῦ, ὁ, audax, temerarius, ferox, præſtans, ...

Τολμηρία, τὸ, audacia.

Τολμηρότατος, audaciſſimus, confidentiſſimus.

Τολμηρῶς, audaƈter: vnde τολμηρότατα apud Pol. audaciſſimè apud Cæſar. vt audentius apud Tacit.

Τολμήεις, animi fidens.

Τολμητέον, audendum eſt.

Τολμητής, &

Τολμητικός, ή, όν, temerarius, audax, audacia fretus, contumax, ... audaculus Gell. Adamantius in Phyſiognom. ... in periculis audaces. Idem, ... ſæpe dicit.

Τόλυξ, membrum pudendum, αἰδοῖον, Heſyc.

Τολύπευμα, ατος, τὸ, collectio, & de lana bene laborata dicitur: ... Suid.

Τολυπεύω, σω, κα, bene traƈto, ... concinno, guberno, diſpono, excogito, machinor, perficio, abſoluo, elaboro, & in vnum quaſi caput congero. ... luƈtũ concinno. adorno, Euripid. Odyſſ. ξ, ... confecit, ... Item fatigor, laboro & infelix ſum, ...

Τολύπη, ης, ἡ, lana glomus ſiue globus, Euſtathius Iliad. lana bene elaborata ac depexa, & ad nendum concinnata, penſum, ... lanarum peniculos imitatur, Marcel. elaboratis lanis ſimile redditur, Ruellius libro quinto. Dioſcorides capite 77. Et herba quædam lethalis, à qua ... pro ... malè deducunt quidam, idem Euſtat. ... capite quarto, libro quarto Reg. vbi Latinè colocinthis agri, ... Suid. ... Τολύπη, mazæ genus, Euſtat. Heſych. ...

Τολυπόω, χαίτη, Eurip. de tonſa cæſaries aut coma. Nic. in Theriacis, ... Interp. ...

Τομεύς, μ. τομῶ, κα, de ſidero ſeƈtionem, ... Eſt enim ... Sophocles in Aiace, ... id eſt, ... ſeƈtione egenti.

Τομεῖον, vel Τομεύς, forceps, fabrorum inſtrumentum quo clauos emoliuntur & eximunt, ... Galenus in Gloſſis Hippocratis: vulgò tenailles. Si analogiam Græcæ vocis ſpeƈtes, potius forficem vel forficulam ſignificat, quæ & τομίς.

Τομεῖς quatuor dentes anteriores: ... id eſt, ſecando, qui etiam διχαστῆρες, & κτένες dicuntur: vſitatius τομεῖς. vide Γελάσινος.

Τομεύς, έως, ὁ, putator, ſeƈtor, caſtrator, ... Heſychius. ... in Platonis Alcib. id eſt, ... ſutorum ſcalper exciſorius: vulgò trenchet. ... apud Geometras, reſeƈta pars circuli, duabus ad ambitum è centro produƈtis lineis. vide ... & τομεύς.

Τομή, ῆς, ἡ, ſeƈtio, amputatio, caſtratio, cæſura, diuiſio, plaga, portio, ſeƈtura, Gaza libro ſecundo hiſtor. plantar. Theoph. Idem dixit ... de putatione vitium, quæ & ipſi ... eſt. ... plagam facere, Galenus libro primo ad Glauconem. Homerus Iliad. ... id eſt, ... cui opponitur ... Hermogen. ... idem Hermog. ... cædendi tempus. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite duodecimo, ... cæſuræ tempora commutata. Ibidem cæſuræ tempus tempeſtiuum vocanit ...

Τομίας, ου, ὁ, verres, euiratus, exciſus, caſtratus, eunuchus, χλούνης, ... in equis cantherij: in gallis capi: in ſuibus maiales, id eſt, ... boum exciſos aſſuefaciunt, i. caſtratos, Ariſt. l. 6. Anim. Aliquando ſeparatus, ſeleƈtus, Plat. de Leg.

Τομικός, ή, όν, aptus ad faciendum inciſionem, vel incidens, ... qui & τομεῖς.

Τομική, ῆς, ἡ, tomex vel tomica, id eſt, leuiter torta reſtis ex ſparto, arundinibus, iunco, palma, ex cannabe etiam rudi & non curato, linóque. lege Columell. libro duodecimo, capite 32. Vitruuius libro ſeptimo, capite tertio. Plin. lib. 17. cap. 10. & Pallad. l. 1. c. 13.

Τόμιον, ου, τὸ, fruſtum, ſeu quod ſeƈtione eſt ablatum, peculiariter τόμια nominantur quæ ex viƈtima reciduntur, vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro ſeptimo, vel potius exta quæ ſeƈtione è viƈtima eximuntur, & ſuper quæ extraƈta manus imponebant & iurabant. Demoſthen. in Ariſtocr. at Æſchin. in Oration. de malè obita legatione dicit maiores ipſorum conſueuiſſe ... quibus verbis videtur innuere Athenienſes olim ſi quis cædis accuſatus fuiſſet, & iudicum ſententiis abſolutus, cum ad mortui cadauer ſolitos adducere, & exa-

[illegible] τετρημένη, i. τρῆμα [illegible] τὰ διαδεδεγμένα, ἐπεὶ ἐξ ἀρχῆς τοῦτο [illegible] λέξιν [illegible] vtitur & Hippocrates apud quem & τίτρημα.

Τετρήχει, Præteritum pluſquamperf. med. pro ἐτεταράχει, turbatus eram.

Τεταραγμένος, cruciatus, territus, confuſus.

Τετρήρης, ἡ, quadriremis nauis. Bayſ.

Τέτρηχε, τετάρακται, horret, Dionyſ. de Situ orb.

Τετρήχει, turbatus erat, ἐτετάρακτο. Iliad. β, τετρήχει δ' ἀγορή, i. ἐτετάρακτο, tumultuabatur.

Τετρηχυῖα, turbata, exaſperata: à τρήχω, pro τετρηχυῖα, poeticé: à ταράσσω, vel à τετρηχυῖα, Etym. τετρηχυῖα θάλασσα, in Epigr.

Τετριγὼς, triſtem & exilem vocem emittens, ſicut veſpertiliones ac pulli: thema eſt τρίζω. Hom. Iliad. β, ἔνθα δ' ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας. Eſt & apud Pollucem [illegible] τετριγός, ſtridulum, reſonans, ſtridens.

Τετρήρης πλοῖον, quadriremis, Bayſ. de re Nauali.

Τέτριξ, tetrix auis, Gaza ex Ariſtot. lib. 6. Anim. Hane vocant Athenienſes οὔραγα, vragen, ibidem.

Τετριχωμένος, ου, ὁ, piloſus.

Τέτρομος, ου, ὁ, tremor cum rigore, τρόμος, Heſyc. Dicitur vt τετρομαρμα apud Hippocr. τέτρομος, i. Galeno [illegible].

Τέτροφα, verti. Præterit. Attic. à τρέπω, vt κέκλοφα, τέτροφα. Ariſtoph. [illegible] τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας; calceos quò tranſtuliſti & abſumpſiſti?

Τετρυμμένος, fatigatus, καταπεπονημένος. In Epigr. [illegible].

Τετρυφάλεια, ας, ἡ, galea, [illegible], Heſych.

Τετρωβόλαιον, τὸ, οὐ πολυτίμητον, quod quatuor obolis conſtat, non pretioſum.

Τετρωβολίζειν, apud Pollucem, τὸ τετρώβολον λαμβάνειν.

Τετρώβολον, nummus quatuor obolos valens, hoc eſt beſſem drachmæ. Habebat effigiem Iouis, & poſtica parte duas noctuas, Pollux lib. 9. τετρωβόλου βίος pro militis ſtipendio apud Pauſaniam.

Τετρώβολος, vir quatuor obolorum, vt τριώβολος, triobolaris.

Τέτρωμαι, vulneratus ſum, Euripid.

Τετρωμένος, vulneratus, læſus.

Τέτρωρον, τὸ, quadrigæ, τέθριππον, [illegible]: ſubintelligendum τὸ ἅρμα. τέτρωρον ὄχος, Eurip. i. τέθριππος. Τέτρωρον, pars in talo prona, quam ſurſum vergere dicit Galen. lib. de oſſib. quatrionem cum Iſidoro non ineptè dixeris.

Τετρώροφος, ου, ὁ, quatuor tabulatorum, ſeu contignationum.

Τετρώρυχος, qui quatuor vallorum ſeu foſſarum eſt.

Τετρώσομαι, ſauciabor.

Τέττα, vox minoris ad maiorem reuerentiæ cauſa, [illegible], Hom. Interp. in Iliad. 4. vbi, Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. vide Ἄττα. Significat autē vt ó venerabilis, ó amice, Cic. lib. 7. Epiſt. famil. ad Treb. in Ep. Adcone, &c. Alij indignantis Aduerbium interpretatur, quaſi per apocopen à τέτταρα.

Τέτταρα, τὰ, ſub. ξύλα, dicitur ἐπὶ τῆς θύρας de ianua ſolebant enim ex quatuor tabulis ſeu aſſeribus componi fores. vnde [illegible] dicebant, Pollux. apud Lucia. [illegible] τέτταρα. Apud Heſych. τέτταρα ξύλα, ἐπὶ τῆς θύρας [illegible].

Τετταρεσκαίδεκα ἔτη, quatuordecim anni, Ariſtot. lib. 6. Anim.

Τετταρακοντούτης, quadragenarius, Pollux.

Τεττιγομήτρα, ας, ἡ, cicadę matrix, ſeu cicadarum mater, Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 5. cap. 30. [illegible] τεττιγομήτρα, [illegible] τεττιγομήτρας. Ita vt τεττιγομήτρα ſit fœtus in terra emiſſus & cortice obductus è quo poſtea cicadarum naſcitur multitudo. Plin. lib. 11. cap. 26. fit primò vermiculus dein ex eo quę vocatur tettigometra, cuius cortice rupto circa ſolſtitia euolant.

Τεττιγόνια, τὰ, ſiue τεττιγονίαι cicadaſtræ vt Gaza interpr. ſeu cicadæ minores, cicadulæ. Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 5. cap. 30. de τεττίγων generibus. [illegible] τεττιγόνια vnde Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt vocantur achetæ, & quæ minores eis ſunt, tettigoniæ, ſed illæ magis canorę. mares canunt in vtroque genere, fœminę ſilent.

Τεττιγῶδες, cicadæ ſimile, Etym.

Τεττιγοφόροι, q. cicadiferi, i. Athenienſes, propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, vt eo argumento αὐτόχθονας ſe probarent. ſicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς. vide Thucyd. lib. 1.

Τεττίζω, ſtrido, vt cicadæ.

Τέττιξ, ὁ, cicada. vnde τὸ τεττίζω, ſtrido, τὸ μουσικὸν ᾠδὸν. Homer. Ilia. γ, [illegible] τεττίγεσσιν ἐοικότες. Heſiod. [illegible] ἠχέτα τέττιξ. Veteres Athenienſes aureas cicadas capillis ſuis implicatas geſtabant, quòd eſſent αὐτόχθονες, i. indigenæ, vt cicadæ, vt ſcribit Thucyd. Vnde Ariſtoph. [illegible] dixit ἀρχαῖά γε [illegible] καὶ τεττίγων μεστά, cicadis referta. i. obſoleta. τέττιγι χρυσῷ [illegible], cincinnus cicada aurea retentus. Τέττιξ, ſeruus coci, ὁ τοῦ μαγείρου ὑπηρέτης, Heſych.

Τετυγμένος, η, ὁ, factus, fabricatus, elaboratus, κατεσκευασμένος: à τεύχω. Odyſſ. δ, [illegible] τετυγμένον. Phocyl. [illegible] τὸ τετυγμένον [illegible], quod factum eſt, infectum eſſe non poteſt. Apud Aratum pro Futuro ponitur Præter. [illegible] τετυγμένα (facienda) σημαίνει. Idem, [illegible] τετυγμένα σημαίνουσι, euentus ſignificant.

Τετύγμην, ὑπῆρχον, eram, ſeu fui. Od. ξ [illegible] τετύγμην.

Τετυχεῖν, [illegible]. Odyſſ. δ, [illegible]: à τεύχω.

Τετύκοντο, κατεσκεύαζον, ἡτοιμάζον, Homer. & Dionyſ. de ſitu orb. cū Accuſ.

Τέτυκται, κατεσκεύασται, ſtructus eſt & paratus. Iliad. γ, [illegible] τέτυκται, Homer. Odyſſ. Aliquando pro eſt, ὑπάρχει, vt Iliad. δ, [illegible] τέτυκται.

Τέτυκτο, ἦν, erat. Heſiod. [illegible] τέτυκτο.

Τετύφωμαι, inſanus ſum, attonitus ſum, ſuperbus ſum, & elatus, ἐμβεβρόντημαι. vide Τυφόομαι.

Τετύχηκα, fuit, eſt, ſine Participio.

Τετύχθαι, eſſe, Hom. Odyſſ. τετύχθαι, γεγονέναι, Idem ibidem.

Τετυχέμην, paraui, ſtruxi, ſecūdum Indefinitum verbi medij, pro ἐτευχόμην, à τεύχω. Hom. Iliad. [illegible]. Et Odyſſ. ξ, [illegible]. Apol. 2. Arg. [illegible], aram extruxerunt.

Τεῦ, tui, alterius, τινός ſine accentu τευ, vt Odyſſ. ξ, [illegible], neque vllius alterius rei. Τεῦ cum circumflexo, interrogando ponitur pro τινός. Odyſſ. [illegible], cuius in ædes accedam? ἄχρι τεῦ; quouſque? in Epigr.

Τευθίς, ίδος, ὁ, explorator, [illegible], Suid.

Τευθίς, ίδος, ἡ, piſcis de ſepiarum genere: vertunt Plinius & Theodorus loliginem. Τευθίδες à Philelpho gladioli piſces (qui tamen ξιφίαι) exponuntur in Apophthegmat. Plutarchi, quod ex ſenſu rectè videtur exponi. Idem in Themiſtocle aduerſus Eretrienſem quendam, [illegible], vobis etiam, inquit, de bello ſermo eſt, qui inſtar teuthidum gladiū quidem habetis, cor verò nullum geritis. Vnde prouerbiali ſchemate dixit Ariſtoph. in Achar. [illegible], i. quem ſciam etiam teuthide indigentem. vide apud Ælian. & in Chiliad. Eraſmi, Teuthidum more. Ariſtoteles diſtinctè dixit, [illegible], ſepiæ & loligines natant implicitæ ſimul lege Athe. l. ζ. vbi & [illegible] τευθίς.

Τευθός, ὁ, nomen piſcis apud Ariſtot. Gaza vertit lolium. τευθοί, loligines ſunt maiores, & τευθίδες minores, vt patet ex Ariſtot. verbis lib. 4. de partib. Anim. ſcribitur τευθίς apud Athen. lib. ζ.

Τεύκριον, ου, τὸ, teucrion, herba de qua Plin. & Dioſc. lib. 3. c. 111. Dicitur & τευκρίς, à Teucro fratre Aiacis.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ, fabricator, ποιητής, κατασκευαστής, Suid.

Τευκτὸς χειρότευκτος, factus, fabricatus, Suid. κατεσκευασμένος.

Τεύχομαι, apparo, fabricor. [illegible], id eſt, [illegible], vide Etymolog.

Τευμησία ἀλώπηξ apud Pollucem: [illegible], vt fabulantur: ſicut canis [illegible]: ob id [illegible], & in lapidem conuerſi ſunt, vt ambo ſuo quiſque fato congruerent, hic ne caperet vulpem incomprehenſibilem: & illa ne fugeret canem ineuitabilem.

Τευμησσός, montis nomen proprium, Etymol. [illegible] legitur apud Varinum.

Τεύξομαι, impetrabo, aſſequar: Futurum à verbo τυγχάνω. Genitiuo, τεύξομαι στρατιᾶς, præfecturam exercitus conſequar. Τεύξεται, i. [illegible], voti compos erit, Eur. in Hecuba. ſic Sophocles, [illegible] τεύξεται [illegible] ἐμέ, gloriam conſequetur à me quidem, i. [illegible], iiſdem fruiturum eſſe. τεύξεσθαι, [illegible], Homer.

Τευξόμενος, adepturus, conſecuturus.

Τευτάζω, μ. άσω, ſatago, ſedulò rem gero, curo, affecto, ſtudioſe ago: quieſco, otior: milito. Suid. [illegible], apud Lycophr. & Didym. Aliquando τὸ [illegible]. Phrynich. [illegible]. Plato Comicus. [illegible]. Pherecrates, [illegible], id eſt [illegible]. Et pro ἡσυχάζω ponitur, id eſt quieſco.

Τευτασμός, militia, [illegible], Heſych.

Τεύτλιον, beta, &

Τεῦτλον, idem, σεῦτλον, herbæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant. τευτλίς, idem. Homer. in bello Ranarum, [illegible].

Τευτλοφακῆ, ῆς, ἡ, edulium quoddam è beta & lentibus, Heracl.

Τεύχεα, τὰ, ὅπλα, armatura, arma, hoc eſt quæuis inſtrumenta: [illegible]. Homer. Iliad. τεύχεα δήια, hoſtilia arma. Idem Iliad. γ, [illegible]. Et Odyſſ. [illegible]

ἐγκειμένα τὰ τεύχεα ἐνάρξω, id eſt, τὰ τῆς ναὸς ὄργανα, armamenta. vide Τεῦχος.

Τευχεσφόρος, armiger, armifer Ouidius. armatus, Euripid. τευχοφόρος.

Τευχεστής, ὁ, miles.

Τευχῖτις, χοῖνος ὁ ἀραβικός, i. Teuchitis iuncus odoratus Arabicus, Dioſc. lib. 1. cap. 16.

Τεύχοντο, ſtruebant.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, inſtrumentum omne: volumen, liber: & alueus. Gaza de apibus. τὸ τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον: καὶ τεύχεα, τὰ ὅπλα, arma. vide Τεύχεα.

Τεύχω, μ. ξω, π. ἀχα, facio, ποιῶ, fabrico, κατασκευάζω, ſtruo, cudo, paro, obarmo, Heſiod. οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων, ſibimet ſtruit Homer. Iliad. α, Τοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, id eſt, παρέχειν. [illegible] αὐτὸς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν. i. ποιεῖ, Ibidem. ἥ σε ὕπατον τεῦξε, quæ te conſulem creauit, in Epigr. [illegible], κατασκευάζουσιν, ποιοῦσιν, Homer. Odyſſ. τεύχειν δόλον, Nonnus. id eſt ſtruere dolum. Phrynichus τετεύχαται ait dicendum, non τέτυχαι. vide Τετύχηκα. Τεύχειν δόμον domum ſtruere, quod ſolebant qui vxorem ducebant. apud Theocrit. τεύχεις θαλάμους, τεύχεις καὶ δόμον αὐτῷ. Reſpondet Satyriſcus mulieri. τεύχω θαλάμους. Ideo dixit Heſiod. ἐν ἔργοις, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε. Et apud Homer. καὶ δόμος ἡμιτελής. quia Proteſilaus vxorem liquerat nondum anno vertente belli cauſa. Valer. Flaccus lib. 6. Coniux miſeranda Caico linquitur, & primo domus imperfecta cubili.

Τέφρα, ας, ἡ, cinis, σποδιὰ, σποδός. Εἰς τέφραν γράφειν, parœmiâ dicitur, vt εἰς ὕδωρ γράφειν, de inani opera & vano labore: licet Suidas ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων exponat, qui hoc citat exemplum, ἐγὼ δὲ τὰ ὅρκια αὐτῶν [illegible] εἰς τέφραν γράφειν. Eſt & aliud prouerb. apud ipſum Suid. [illegible]. volunt τὴν τέφραν dici à τύφω, vro. Hæc ſunt ineptiæ Grammatiſtarum.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in cinereum colorem.

Τεφρινὰ κολλύρια, dicitur certi generis collyria quæ & σποδιακά.

Τέφριον, ου, τὸ, collyrium è quodam cinerei coloris apud Aet. lib. 7. & Celſ. lib. 6. cap.

Τεφρός, ά, όν, cineritius, canus. τεφρὸν καὶ ὠχρὸν [illegible], medium inter cinereum & rufum, Ariſtot. l. 9. Anim.

Τεφροῦται, cineraſcit.

Τεφρόω, μ. ώσω, π. ωκα, redigo in cinerem. Vtitur Petrus cap. 2. epi. 2. Et apud Suid. τεφρώσας, ἐμπρήσας, κατακαύσας.

Τεφρώδης, εος, ὁ, ἡ, τὸ, cinereus.

Τεφρωθεὶς, qui in cinerem abiit.

Τέφρωσις, opus eſt cùm aliquid vertitur in cinerem.

Τεχνάεντες, pro τεχνήεντες, dolo rem agentes in Epigr.

Τεχνάζομαι, artes ſtruo, Ariſtoph. vide Τέχνη.

Τεχνάζω, μ. άσω, π. ακα, dolis machinor, adorno, ſtruo, molior, artifex ſum, artem exerceo. artificio vtor, dolo vtor, excogito, ſolerter inuenio. Ariſtot. in 1. Politicor. de Thalete loquens & quodam Syracuſano, ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γίνεσθαι μονοπωλίαν, excogitauerunt & ſolerter inuenerunt. Dicitur pro τεχνάομαι: & ferè in malam partem pro κακουργῶ. Philo de mundo, ὀλεθρον ἀντὶ σωτηρίας τεχνάζει, pro incolumitate interitum molitus. τεχνάζει τὸν Ἀννίβαν κινῆσαι, molitur Annibalem amouere longius, Plut. in Fabio. τεχνάζων ὁ [illegible], notitiam artis præ ſe ferens: ſic Valla apud Herodot.

Τεχνάομαι, ῶμαι, ήσομαι, ημαι, fabrico, aſtutè ædifico, arte conficio, μεθοδεύω, comminiſcor, excogito & ſolerter inuenio, machinor etiam doloſè, μηχανῶμαι, molior. Thucyd. [illegible] Hippocrat. in Epiſt. ad Demag. [illegible]. Depon. Accuſatiuo. Sophocl. in Aiace, [illegible] Gal. ad Glau. lib. 2. [illegible], in tempore vinum ſalſum conficere poſſis, ſeu marina dilutum aqua.

Τέχνασμα, ατος, τὸ, machinamentum Tacit. & Liu. ars, artificium, κατασκεύασμα, ἐπίνοια, commentum, σόφισμα, dolus, fraus, κακούργημα, δόλος, πανουργία, Suid.

Τεχναστέον, ingenioſè conandum.

Τεχναστὴς, ὁ, ſolertia ingenij præditus, machinator Liu. & doli machinator Tacit.

Τέχνη, ης, ἡ, ars, artificium, artis profeſſio, diſciplina. Ariſtopha. in Veſpis, ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην: Cic. Tuſcul. 1. Quã quiſque norit artem, in hac ſe exerceat. Τέχνη pro dolo, aſtutia, impoſtura, fraude artificioſa, offucia Plaut. quemadmodum ars apud Latinos: quale eſt illud, ſic ars deluditur arte. Quin & Latini vtuntur dictione Græca. Terent. Tam ſcio hanc techinam à Parmenone profectam, quàm me viuere. Vide prouerb. Technam hanc in te ſtruxiſti, apud Eraſm in Chil. Com. Ariſtoph. in illud in Pluto, τέχνῃ δὲ πάσῃ διὰ σὲ καὶ σοφίσματα: τέχνῃ, inquit, τῇ μηχανῇ, πλάνῃ κατασκευῇ. τέχνη λέγεται καὶ ἡ μηχανὴ καὶ ὁ δόλος. vnde τεχνάζομαι pro δολιεύομαι καὶ μηχανῶμαι. vnde Ἄτεχνος, i. ſine dolo & fraude. ἡ τῶν λέγειν τέχνη, ars dicendi, Plutar. in Pericle. τὼ τέχνα in Duali, Plato de Legib. vt τὼ χεῖρε. τέχναι, i. artes, quomodo inuentæ, Interpr. Heſiodi, τέχναι, μηχαναί. Hom. Odyſſ. πάσῃ τέχνῃ dicitur ab Ariſtophane τῷ. omni arte, i. prorſus & quacunque ratione, παντὶ τρόπῳ, παρὰ δύναμιν.

Τεχνίδιον, ου, τὸ, q. articula, parua ars, arguta ars, inuentiuncula. verſutiæ. vide infra per υ in antepen.

Τεχνήεις, εντος, arte excultus, artis peritus, in Epigr.

Τεχνηέντως, artificioſè, ſcitè, ἐπιστημόνως, Apol. & Hom. Odyſſ.

Τέχνημα, ipſum artificis opus, opificium, Xenoph. δόλια τεχνήματα, Eurip. fraudes κατασκευάσματα.

Τεχνήμων, ονος, artificioſus, Nonnus. τεχνήμονας αὐλοὺς, in Epigr. artificioſas tibias.

Τεχνίζομαι, fabrico, τεχνάζομαι.

Τεχνικός, ή, όν, artificioſus, artium peritus, arte valens, ingenioſus ingenij ſolertia præditus. vnde οἱ τεχνικοί, liberalium artium, profeſſores, Ariſtot. in Probl. & οἱ περὶ τὰς λόγους τεχνικοί, rhetores apud Platonem. τεχνικαὶ ἐργασίαι quæ ſint, Ariſtot. in Polit. τὰ τεχνικά, artificioſa, Plato de Leg. τεχνικὰ ὀνόματα, nomina artium propria, Quint. lib. 8. cap. 2. & Hermog.

Τεχνικῶς, artificioſè, ſolerti ingenio.

Τεχνιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aliquid artificioſè molior, arte exquiro. Neutr. abſol. Ioſeph. ἐτεχνίτευε περὶ τρόπον ἀρχῆς, machinabatur.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, opifex, faber, artis peritus, ὁ ἐπιστήμων, artis profeſſor. τεχνῖται διονυσιακοί, bacchanales artifices aut hiſtriones, Ariſtotel. in Problem. vide Gell. lib. 20. cap. 3. Et in fœmin. Τεχνῖτις, ιδος.

Τεχνογράφοι, artis ſcriptores, Ariſtot. in Rhet.

Τεχνολογῶ τὸ ὄνομα, id eſt, κανονίζω, ſecundùm artem Grammaticæ inflecto. Τεχνολογεῖν, arte loqui, arte perſequi. artificioſè diſputare, argutari. Nazanz. in Orat. Τεχνολογῶ, de arte diſſero, præcepta artis trado. Halicarnaſſ. ἐν δὲ [illegible] τεχνολογεῖν. Hermogen. tomo 3. de Inuent. [illegible] τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν. Eſt verò τεχνολογεῖν. alicuius artis rationem tradere. καὶ μηδὲν περὶ πραγμάτων εἰδέναι, Ariſtotel. Rhetoricor. libro primo, οὐ γὰρ, ὥσπερ ἔνιοι τῶν τεχνολογούντων, τιθέασιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λέγοντος, id eſt, nonnulli artis magiſtri.

Τεχνολογία, ας, ἡ, ſermo & ratiocinatio de arte, artificioſa oratio, artis formula. Cicero ad Attic. de libris de Oratore loquens. Reliqui libri, vt noſti, τεχνολογίαν habent, i. artis tractationem & rationem.

Τεχνολόγος, ου, ὁ, argutator, ſophiſta, Nazanz. in Orat.

Τεχνόω, arte inſtruo, τεχνοῦμαι arte inſtruor. Τεχνωθῆναι, in arte aliqua inſtructum eſſe. Galenus lib. 2. de Cribibus, [illegible] τεχνωθῆναι [illegible] ἔργοις. τεχνωθῆναι δὲ δεῖ, τὸ γνῶναι τὰς ὑποβεβλημένας τῇ τέχνῃ συμπάσας ὕλας.

Τεχνοπαίγνιον, τὸ, ludus artificioſus. Auſonius ſic inſcribit verſus aliquot ſuos monoſyllaba exeuntes.

Τεχνοσύνη, ars in Epigr.

Τεχνούργημα, τέχνημα.

Τεχνύδριον, τὸ, dicitur [illegible] vt λεπτόθριξ, Suid. tenuis Minerua Virgil. ſupra per ι in antepen.

Τέῳ, τῷ, alicui. ἄλλῳ δὲ ἐν τέῳ, alicui autem alij. τέῳ τρόπῳ, qua ratione, interrogatiuè. τέῳ δυνάμει, qua copia, Herodot.

Τεῷ, tuos, Dualiter.

Τέων ἀνθρώπων, i. τίνων, quorum, Homer. in Odyſſ. pro τῶν. Nicander in Alexiphar. [illegible]. Interpr. Τὸ δὲ τέων ἐν ὀρθῷ κεῖται. σημαίνει γὰρ τὸ τίνων, ὡς καὶ Ὅμηρος. [illegible]. Heſych. [illegible].

Τεωρὸς, fugitiuus, latro, maleficus, Heſych.

Τέωρος, ου, nebulo, ſycophanta, συκοφάντης, Heſyc.

Τέως, interea, interim, tandem, antea, tunc, tum, eatenus. hactenus, pauloantè, nuper, olim, ἕως, μέχρι, τὸ πρὸ τοῦ τοῦ πρότερον. ὅμως, τότε, ἐν τοσούτῳ, [illegible], Heſychius. Τέως pro anteà Odyſſ. [illegible], &c. vbi τέως ſpondæum faciunt. Τέως pro tantiſper Lucian. in Alcyone, [illegible] τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, id eſt, tandiu quandiu fuerint imperiti. τέως ἂν χρῆσθε, tantiſper dum vſus fuerit, Demoſth. τέως καθαιρώμεθα, ἵνα, &c. eatenus purgemur, dum, &c. Nazanz. in Oration.

Τέως, ἐν τῷ πρώτῳ, primùm, in principio, Hermogen. & Plato de Legib. Τέως pro priùs cum τότε, Demoſthen. τέως τῆς τήμερον, ad hunc vſque diem, Phalaris. Τέως ἔτι, atque interim, interim etiam, Demoſth. Τέως & ἕως, tandiu quandiu, ſibi inuicem reſpondent, & redditiua ſunt, itàque ſe habent vt τότε & ὅτε.

Τῇ geminatum, idem ſignificat, quod tum geminatum apud Latinos. Τῇ καὶ τῇ, hic & illic. Ariſtot. de mundo, [illegible] τῇ μὲν τὸ αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ αἰγαῖον, altera parte Ægyptium, altera

Ægeum. τῇ pro huc & eò. Heſiod. τῇ δ᾽ εἰν ἐλάῳ, eò veniet quocunque ſe agam. Τῇ pro hac. Idem, ἀλλοθεν τῇ ἢ τῇ ἐδινεῦντο, hac & hac diſcurrebant. Τῇ, ea, qua, hac via, ταύτῃ, hac parte, quatenus, qualiter, quò. Τῇ apud Hom. Iliad. λ. pro ἐκείνῃ, & pro ἐνταῦθα. Τῇ pro vnde, vbi, vbinam. Item, hinc, illinc, τῇ, ἢ, τῇ, vtrinque, hinc, illinc.

Τῇ, tibi, hinc.

Τῆ, cape, λαβέ, δέξαι, ἐκ μεταθέσεως τοῦ inuſitato, ſicut à ζῶ, ζῆ & ζῆθι. Homer. Odyſſ. ι. τῆ, πίε οἶνον. verba ſunt Vlyſſis ad Cyclopa. & Odyſſ. θ. Κῆρυξ τῆ δὴ τὸ ſο πόρε φέρε. Rurſus Odyſſ. κ, τῆ πίε φάρμακον ἐσθλόν.

Τέβεννα, ἡ, &

Τήβεννος, ὁ, toga, dicta à Tebeno Arcade inuentore, veſtis Romana, vt tradit Suid. & Varin. in dict. Τεθεμένη. Τήβενναν ἐφόρει περιπόρφυρον, togam geſtabat purpura circuntextam, Plutarc. in Rom. Τήβεννα pro trabea. Dionyſ. Halicarn. lib. 6. hiſt. τηβέννας καὶ ἁλουργεῖς τραβέας. Τήβεννα, pro candidatoria toga, Polyb. Ἦσαν τηβέννας ἐσθῆτα λαμπράν, ... Alibi dixit, λαβὼν λαμπρὰν ἐσθῆτα. Vide Infra Τήβεννα.

Τηβεννοφόρος, ου, ὁ, togatus, trabeatus.

Τηγανίζω, μ. ισω, π. ικα, frigo, coquo in ſartagine, & torreo. Actiu. Accuſ. apud Pollucem.

Τηγανιστὰ ὠά, oua in ſartagine frixa, apud Galen.

Τηγανίτης, ου, ὁ, τηγανίτης ἄρτος, panis in ſartagine coctus caſeo admixto, Athen. lib. 3.

Τήγανον, ου, τό, ſartago, patella, quaſi τήκανον, à cibis liquefaciendis. Ionicè pro τάγηνον, Etym. .... patella fictilis, in Epigr. vide τάγηνον. & Leuitici cap. 2. apud Pollucem .... quod antiquis .... ſeu .... inſtrumentum quo .... raderetur niſi potius velis eſſe orichalcū cōtortum ex herbis illis quibus patellæ immundæ ſolent fricari & mundari.

Τῇδ᾽ ὕστερος, poſtridie.

Τῇδ᾽ ἐχομένῃ, poſtridie, poſtero die. τῇδ᾽ μετ᾽ ταύτην ἡμέρᾳ, Plato in Epiſt.

Τῇδε, Aduerb. i. huc, hic, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ταύτῃ, ὧδε, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως, hoc modo. Plato 1. de Republ. .... τῇδε .... volo hac via expendere. Τῇδε, iſthic. Idem Plato Epiſt. 4. .... τῇδε λέγουσι, qui iſthic agunt omnes inquiunt. Ibidem. .... multa au lientes de iis quæ iſthic geruntur, nihil pro certo ſcimus. Idem Epiſtol. 8. ὅσα .... τῇδε .... quæcunque geſta ſunt iſthic apud Siciliam, vbi τῇδε & αὐτοῦ ponū ur .... hic remanens, Herodot. .... nunc hic nunc illic agere, Nazan. in Orat. τῇδε .... cōferri. Plato de Legg. τῇδε .... huc & illuc circumagere, Alex. Aphro. .... τῇδε .... huc & illuc exiliens, Bud. in Epiſt. prior.

Τῆτες, τῷ ἔτει, i. hoc anno.

Τῇδε, hac, hac parte, Ariſtoph.

Τηθαλλαδοῦς & τηθαλλαδεῦς, item τηθαλλαδοῦς is qui à ſua auia nutritus eſt atque educatus, ac metaphor. etiam pro delicato & luxurioſo, quoniam fere ſunt eiuſmodi qui ab auis educantur. & Pollux. lib. 3. cap. 2. quum dixiſſet .... à poëtis dici vel .... vel .... ſubiungit, ... vbi etiam notatur .... accipi pro .... vel pro .... & ...., vt Heſych. quoque .... à quib uſdam exponi ait .... id eſt delicioſum, luxurioſum annotāt & alij .... deriuatum ex .... habere etiam .... nimirum .... idque patere ex eo qui dixit .... quippe qui eō nomine vſus eſt ....

Τηθίς, τό, vide in Τῆθος.

Τήθη, ης, ἡ, auia, vel matertera, item nutrix. Apud Pollucem τήθη, ἡ .... ſine .... & in Vocat. τήθη. Suid. Ammonius, Τήθη ....

Τηθιδεύς, ἔως, ὁ ἢ ἡ, nutritor, nutritius, educator & nutrix ſeu educatrix. item amabilis, ..., Heſych.

Τηθίς, & Τηθίδιον, de vetula dictum quam interdum matris interdum auiæ nomine, reuerētiæ cauſa dignamur, etiamſi ſanguine nobis iuncta non ſit, nec nota nec viſa vnquam. Euſtat. Iliad ξ.

Τηθίς, ίδος, ἡ, amita vide Ammon. .... Suid.

Τῆθος, εος, τό, oſtreum: .... τὰ τήθεα, oſtrei genus. .... Euſtath. Iliad. π. .... τήθεα .... Nicander. τήθεα .... Schol. etiam .... vocari ait, & exponit ....

Τήθεα, τά, vertibula: tubera: calli: paludes: conchæ quædam. .... quæ vertibula hinc callos ſpeciali nomine à tegminis qualitate appellamus, Gaza apud Ariſtot lib. 4. Anim.

Τηθύς, ύος, ἡ, Tethys, vxor Oceani: Salacia exponitur à Cicer. in Tim. Pro mari accipitur, & apud Homerum pro terra. .... quòd alat nos: qua ratione etiam Latinis alma tellus dicitur. Homer. ....

Τηκεδανός, tabidus, ..., Heſych.

Τηκεδών, όνος, ἡ, tabes, τῆξις, corruptio, φθίσις, Suid.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, dicitur lapis à Paulo Ægin. lib. 7. qui lapides conſumit in renibus atque atterit, vocatur à Dioſcoride libro 5. cap. 155. λίθος ἰουδαϊκός, lapis Iudaicus. Plinius hoc etiam nomine ſpongiis lapidibus tribuit lib. 36. cap. 19. vbi, ſpongiæ lapides inueniuntur in ſpongiis, & ſunt natiui. Quidam eos Tecolithos vocant, quoniam veſicæ medentur. Calculos enim rumpunt in vino poti.

Τήκομαι, μ. ..., liqueſacio, pereo, paulatim abſumor, liqueſco, colliqueſco, tabeſco, me macero. Deponens. 2. Petri c. vlt. .... Paſſiue legitur vbi .... ſcribendum puto.

Τηκτικός, liquans, vim habens reſoluendi ac liquefaciendi.

Τηκτός, ή, ὁ, q. liquabilis, liquari idoneus, quod liqueſcere poteſt, liquefactus, Eurip.

Τήκω, μ. ξω, π. ..., liquefacio, macero, mollio, tabefacio, attenuo, liquo & conſumo, in tabem reſoluo. .... vnde .... Bud. in Epiſt. ad Ludoui. fratrem, ... & .... liquata cera, Gal. ad Glauc. lib. 2.

Τηλαυγέω, eminus ſplendeo.

Τηλαύγημα, ατος, τό, candor, lepræ principium quum in ſuperficie cutis apparet .... Suid.

Τηλαυγής, έος, ὁ ἢ ἡ, lucidus, ..., Suid.

Τηλαύγεια, ας, ἡ, fulgor, & .... Heſych.

Τηλαυγῶς, Aduerbium, liquidò, ſplendidè, dilucidè, perſpicuè, ..., Heſyc. Marci cap. 8. Καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας: Interp. eminus & dilucidè.

Τῆλε, longe, procul. ...., Hom. Iliad. β. .... longe ab Aſcanio.

Τηλεβόας, cuius clamor longè ſe extendit.

Τηλεβόλος, ὁ, eminus iaculans, eminus feriens. Laſcaris, ... τηλεβόλος ...., ſagitta longè feriens, lib. 6. Epigr.

Τηλεδαπός, ὁ, ἡ, ... peregrinus, ..., qui ex longinquo venit. Odyſſ. ξ ....

Τηλεθάω, in Epigr. floret, germinat, vireſcit.

Τηλεθάων, οντος & οωντος, valde vireſcens. .... τηλεθόωντα, Ho. Od. ν. arbores late frondentes.

Τηλεθόων, valde vireſcens, vigens, luxurians, copioſa, ..., germinans longè & in altum.

Τηλεῖθος, ..., Interp. Heſiodi.

Τηλεκλειτός, percelebris, ... Heſi. d .... longè & multum inclytorum, Hom.

Τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Hom. ex longinquo vocati auxiliares, ad lōginquam expeditionem vocati ....

Τηλεκλυτός, ὁ, ἡ, famoſus, clarus, inclytus, Hom. Odyſſ. ....

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longiuagus. Æſchyl. in Prometh.

Τηλέπυλος, cuius portæ in longinquo ſolo ſunt: vel cuius portæ longo interuallo inter ſe diſtant: vel amplas & ſpatioſas habens portas. Odyſſ. κ.

Τηλέπορος ἀτραπός, longā via, Nonn. .... longinqui portus, apud eundem. Ariſtoph. .... clamorē longè pertragantem.

Τηλεσκόπος, ὁ ἢ ἡ, procul apparens, longè viſus. Heſiod. .... longè apparentem ignis ſplendorem.

Τηλεσκόπος, ὁ, procul videns, lōge aſpiciens. vnde .... oculus eminus intuens. Ariſtoph. .... in Epigr.

Τηλεφανής, έος, ὁ ἢ ἡ, ..., procul lucens aut apparens, Ariſtoph. ....

Τηλέφια τραύματα, dicuntur vulnera malignitatis multùm præ ſe ferentia, vt quæ ſalutarem Achillis manum requirant.

Τηλέφιον, τό, portulaca agreſtis, ..., Romani vocant illecebram, Galeno teſte in Gloſſis Hippocr.

Τηλέφιλον, ου, τό, folium papaueris, vt tradunt Theocriti interpretes, dictūmque putant quaſi ...., quòd amorem præmonſtret. Vnde & per ι in penultima ſcribunt quidam. nam huius folijs intra manum colliſis, ex ſono de amore iudicabant, Pollux lib. 9. vide ....

Τῆλις ..., &c. fœnigræci mundi, Dioſc. l. 1. ſic Hermolau. Ruellius & Marcellus exponunt. vide Τῆλις.

Τηλέφιον, τό, telephonon herba, quæ & σκορπίος, i. ſcorpio dicitur, Theoph. lib. 9. c. 12. hiſt. plant.

Τηλι-

Τηλία, ας, ἡ, ſiue τηλιά, (vt dicitur ὄρμαθος, & τηλία) vas ſitulæ figura ad vſus varios: vnde fortaſſe quod vulgo *ſeille*, id eſt *ſitula*. Τηλία pro conceptaculo & modio in quo farinæ vendebantur in foro: in eo qui coturnices alebant [illegible] ſiue [illegible], eas committebant. Commentar. Ariſtoph. in Pluto, Τηλία εἶπε, [illegible]. In hoc ſenſu ſumpſit Syneſius ad fratrem ſcribens, [illegible], id eſt, in coturnicum luſu atque alea, in teſſeris popiſmiſque volutatus. Aeſchines contra Timarch. [illegible]. Τηλία etiam exponitur tabula lata, in qua piſtores pánes exponunt, vt ſiccentur. Suid. [illegible], vbi & [illegible]. Τηλία, cribri annulus, [illegible], circulus cribri, vel ipſum incerniculum, vt Plinius vertit ex Ariſtotele: ſicut iam adnotatum in verbo Σιτοφορεῖν. Pollux, τηλία [illegible]. Apud Ariſtophan. in Pluto vetula inquit, [illegible]. Reſpondet Χρ. [illegible] τηλία, ſanè quidem ſi anulus eſt incerniculum, ſiue cribri circulus. Τηλία, fumarij (quod alij caminale vocant) operculum, [illegible]. Ariſtophanes in Veſpis, [illegible] τηλίας [illegible]. Τηλία etiam Suid. [illegible], ſeptum, area, vt area aquaria, area frumentaria. Sic illic Pitholaus dicebat, Seſtum oppidum in Helleſponto, Piræoei aream frumentariam eſſe, i. Σηστὸν [illegible] τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, vt habet Ariſtot. Rhetor. lib. 3. à quo etiam ſic vſurpatur lib. 6. hiſtor. vide Σιτοφορεῖν.

Τηλικοῦτος, ου, ὁ, &

Τηλικοῦτο, &

Τηλικοῦτος, ω, ὁ, tantus, tam ſenex, tam grandis natu, tam magnus, tantæ authoritatis, τοῦ ἡλίκος reſpondet τηλίκος. Homer. Iliad. [illegible], [illegible] τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, tam grandæuus atque ego. Τηλίκος aliquando [illegible], tantulus. Odyſſ. [illegible]. Xenop. [illegible] τηλικοῦτοι [illegible], id eſt, quum eſſemus adoleſcentes. Plato 2. de Repub. [illegible] τηλικοῦτος [illegible]. Τηλικοῦτος τε μεγάλου, [illegible]. Aeſchin. Τηλικοῦτος λίθος, Hermog. Τηλικοῦτο & τηλικοῦτον in Neutro ſequente vocali, Demoſthen. id eſt tantum. τηλικοῦτον [illegible], Ariſtoph. τὰ τηλικαῦτα, [illegible] τηλικαῦτα [illegible], tantæ res, tam magnæ. τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, Iſocr. Ariſtot. lib. [illegible] τηλικαῦτα, [illegible], tanta & talia, vt à nemine adhuc admiſſa ſint. Quibus magnitudinem qualitatémque facinorum oſtendit. Τηλικαύτη, ἡ, tanta, [illegible], Demoſthen. τηλικαύτης [illegible], tantæ ſalutis.

Τηλικουτοσί, pro τηλικοῦτος. Ariſtoph. [illegible] τηλικουτονί, tam grandem natu.

Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Dioſcor. lib. 2. cap. 130. cap. 184. legitur [illegible] pro eodem, ſed malè. τήλινον μύρον, telinum vnguentum, id eſt, ex fœnogræco confectum, Idem libr. primo, capite 57.

Τῆλις, ἡ, in Genitiuo τήλεως, & ιος. in Datiu. τήλει, fœnogræcũ herba: Dioſcorid. lib. 2. cap. 111. & 127. Plinius & Varro teſtantur hanc frugem ſiliciam & ſiliculam Romanos magis quàm fœnogræcum appellaſſe. Columella eam ſimpliciter ſiliquam dici ait.

Τήλιστα ſuperlatiuum à τῆλε, maximè procul, longiſſimè apud Orph. in Argon.

Τηλόθεν, è longinquo, [illegible], eminus longè à. Genitiuo. Apollon. 1. Argon. τηλόθεν αἱμονίης, procul ab Hæmonia. Τηλόθεν, ſine caſu, Hom. Iliad. [illegible] τηλόθεν. & Iliad. β. [illegible] τηλόθεν [illegible].

Τηλόθι, procul, [illegible]. Iliad. [illegible] τηλόθι πάτρης, procul à patria.

Τηλεπέτης, ου, ὁ, procul auolans.

Τηλοτέρω, magis procul, longius, [illegible]. Aratus, τηλοτέρω [illegible].

Τηλοῦ, longè, inde Latinis telum deductum eſt. Hom. Odyſſ. [illegible] cum Genit. [illegible], procul ab Achaia. Apol. 2. Argon. [illegible] τηλοῦ [illegible], eminus ſeu longè ſtans. Heſiod. in Theog. τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, procul à diis. Ariſtoph. in Nubib. [illegible] τηλοῦ [illegible], longè enim habito in agris. vbi Genit. ad Aduerb. τηλοῦ non regitur.

Τηλουρός, οῦ, ὁ, procul ſemotus. Apollon. 2. Argon. [illegible], id eſt, longinqua. Et τηλουρὰ πεδία, apud Euripid. campi longè diſtiti. Aeſchyl. in Prometh. [illegible] τηλουρὸν [illegible]. Interpr. [illegible]. Euripides in Oreſte, τηλουρὸς [illegible]. Interpr. [illegible].

Τηλύγετος, ου, ὁ, vnicus, in ſenectute genitus, vltimò natus, natu minimus, [illegible] Laſcaris. Dicitur de eo poſt quem natum non eſt integrum alium rurſum parere, aut qui peregrinante, ac procul abſente patre natus eſt, vt Telegonus Vlyſſis è Circe: & Telemachus, quum procul à domo apud Troiam pugnaret. Accipitur pro charo, & ſolo abſolutè. [illegible]. hæc Homeri Interpres verba.

Τηλύγηρος, idem cum τηλέβοας, ſi appellatiuè accipiatur: id eſt cuius vox ad quantumuis longinqua loca peruenit: ideoque acutam & magnam vocem habens vt Heſyc. [illegible] expon. ὀξύφωνος.

Τηλύγετος, idem. [illegible], ſolus, vnicus in multis opibus, Hom. [illegible] τηλύγετον. Idem, i. [illegible], præter quos non habebat alios pater, nec habiturus erat. & τηλυγέτη in genere Fœminino, filia. [illegible] τηλυγέτην, filiamque charam, [illegible].

Τηλωπός, οῦ, procul apparens, procul ſemotus, [illegible]. Sophocl. [illegible] τηλωπὸς [illegible], i. peregrè agit.

Τημελεία, ας, ἡ, cura, [illegible], ornatus, [illegible], Heſych.

Τημελέομαι, μελοῦμαι, [illegible], curo, curam gero. Depon. Genit. vnde ἀτημέλητος, non curatus.

Τημελέω, ῶ [illegible], idem, orno. τημελοῦντες [illegible], Ariſtid. Heſych. [illegible]. Τημελεῖν volunt nonnulli peculiariter ſignificare, idem ac curam habere ſeu gerere in iis quę ad cultum corporis ſeu compitum, aut etiam ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plut. in Sympoſ. ſept. ſapient. [illegible], puella quæ pectebat Anacharſin & ornabat. à Budæo exponitur curo, accuro, tracto, qui affert ex Euripidea quadam epiſtola [illegible] τημελεῖν.

Τημελής, έος, ὁ & ἡ, diligens, ſtudioſus, [illegible], Heſyc.

Τημελητής, Heſyc. idem quod [illegible].

Τήμερον, Atticè, pro σήμερον, hodie. τὴν τήμερον, Ariſtoph. Idē in Pluto, [illegible] τήμερον [illegible]. Ex quo ἡ τήμερον ἡμέρα ſic dicitur Græcè, vt Latinè hodierno die, pro hodie. Item τήμερα. Ariſtoph. [illegible].

Τῆμος, poeticum eſt, tunc, τότε, [illegible], aliquando, iuxta quam horam, Etym. ſæpe vtitur Hom. vide Iſ. [illegible]. Τῆμος, ad hunc vſque diem Apol. lib. 4. [illegible].

Τημόσδε, i. τῆμος, tunc, Heſiod. [illegible], &c.

Τῆν ὥραν, in tempore.

Τήνα, pro ἐκείνη, Doricè, illa.

Τηνάλλως, obiter, ſimpliciter, leuiter, gratis, nullo periculo, inaniter, fruſtra, [illegible]. Demoſt. [illegible] τηνάλλως [illegible].

Τήνελλα, τὸ, cantilena quæ in laudem victoris decantatur, à quo victor τήνελλος dicitur, Heſych.

Τηνεῖ, & τηνῶ, illic.

Τήνελλα, & τήνελλος, ω, ὁ, erat lyræ harmonia, & pulſatiuncula, [illegible], quæ in victoria edebatur. Ariſtop. in Equit. [illegible], τήνελλος εἶ, ſi exuperas voce, tenellus es, id eſt maximus muſicus, aut victoriæ compos. [illegible], Idē in Achar. Interpr. [illegible] τήνελλα Archiloc. Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, &c.

Τηνεσμός vel τεινεσμός, οῦ, ὁ, teneſmus, licet tenaſmus ſcribatur, fit [illegible]. Eſt autem inteſtinorum morbus, qui, vt ait Celſ. lib. 4. cap. 18. neque acutis, neque longis annumerari debet, cũ & facilè tollatur, neque vnquam per ſe iugulet. In hoc æquè in torminibus frequens deſidendi cupiditas eſt, æquè dolor vbi aliquid excernitur. Deſcendunt autem pituitæ, mucique ſimilia. interdum etiam leuiter ſubcruenta: ſed his interponũtur nõnunquã ex cibo quoque rectè coacta. lege cocta. Paul. Aegin. lib. 3. cap. [illegible], [illegible]. Sic verò definit. [illegible], &c. Plinius lib. 28. cap. 14. Tenaſmos, id eſt crebra & inanis voluntas egerendi. Nicander in Alexipharmacis, [illegible]. Interpres [illegible] exponit, aitque etiam hunc morbum vocari [illegible].

Τηνεσμώδης, & melius τεινεσμώδης teneſmo ſimilis quum vero de homine dicitur ſignificat eum qui teneſmo laborat. vt dicit ſcho. Nic. [illegible].

Τηνία, tænia, Heſ. [illegible], vide ſupra Ταινία.

Τηνεῖ, & τηνόθι, & τηνόθεν, &

Τηνικαῦτα, tunc, aliquando, tandiu, interim, per id temporis, ea tempeſtate, Ariſtid. huic reſpondet ἡνίκα, Gaza lib. 4. poſt [illegible], Demoſth. [illegible] τηνικαῦτα [illegible], Nazanz. in Orat. quum liceat prius frui voluptatibus, ac tum demum conſequi gratiam.

Τήνιας vocant Lacones [illegible], nuces dulces, i. amygdalas dulces, Athen. lib. 2.

Τῆνος, η, ο, ille, pro ἐκεῖνος, Doricè, & τήνα, illa. Laſcar. [illegible]

φάσκει, περὶ ἐμβάλλουσι λέγει. Plutarc. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας. Rhodium quendam ſic loquentem facit, Οὐ μέλει μοι τίνα λέγῃς, ἀλλὰ τί τέθνηκεν.

Τηνόθεν, illinc.

Τηξιμελής, έος, ὁ καὶ ἡ, lethalis, membra liquefaciens. In Epigr. τηξιμελὲς τῦφος κατεκλασθεὶς, i. φθοροποιός.

Τῆξις, εως, ἡ, q. liquefactio, tabes, in tabem reſolutio: à τήκω, τῆξις ψυχῆς καὶ σώματος, Nazanz. in Orat.

Τῇπερ, qua parte.

Τηρέω, ῶ, ήσω, κα. ηκα, ſeruo, aſſeruo, obſeruo, φυλάττω, animaduerto, ſpecto, tueor. Actiu.

Τήρησις, εως, ἡ, conſeruatio, cuſtodia, tutela, φυλακή. apud Paulum 1. ad Corinth. cap. 7. τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, obſeruatio mandatorũ Dei. Actorum Apoſtol. cap. 4. καὶ ἔθεντο αὐτοὺς εἰς τήρησιν δημοσίᾳ poſuerúntque eos in cuſtodiam publicam.

Τηρητέον, ſeruandum eſt. τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, &c. Nazanz. in Orat.

Τηρητικός, ή, όν, ſeruandi vim habens.

Τηχιχρυσος ῥίνη, in Epigr. lima atterens aurum. ſcribendum τριψίχρυσος.

Τητάω, ῶ, ήσω, κα. ηκα, priuo. Et quæro, tento, Etym. Actiu. Accuſ. Heſiod. lib. 2. Paſſiuè accepit, μή σύ γε ... αὐτὸς δέῃ, ὁ δ' ἀμείβηται, σὺ δὲ τητᾷ, i. priueris, στερήσῃ. τητῶμαι, careo, mihi deeſt. Genitiuo. φρενῶν τητώμενος, Sophocl. & Plato de Leg.

Τῆτες, & τῆτες, τῷδε ἔτει, τούτῳ τῷ ἔτει, hoc anno, quod Doricè τᾶτες dicitur, vel σῆτες, vnde σητάνειος πυρός, Heſyc. Ariſtoph. ἱερογραμματεὺς τῆτες ἱερογραμματεύσας, hoc anno deſignatus rerum ſacrarum ſcriba. Syneſius Theophylo, ... τῆτες ... & ... vtitur & in Pomp. Plutarc.

Τητεία, ἡ, priuatio, egeſtas, ἔνδεια, ἀπορία, στέρησις, Heſyc.

Τητινή, Suid. χθεσινή & τητινόν. τὸ vel vnius anni.

Τήτυον, oſtreum, Etym. potius τῆθος. vt ſupra.

Τήτυιος, verus, ἐτήτυμος.

Τηΰσιος, α, ον, inanis, μάταιος. Odyſſ. γ. σὺ δὲ τηΰσιον ὁδὸν ἔλθῃς, i. ματαίαν, tu verò fruſtra ieris. παρὰ τὸ δεύω, i. rigo, q. δεύσιος mutatis δ & ε in τ & η, i. ἐξάλυτος.

Τὶ, τοῦ τινός, aliquid, quiddam certum, nonnihil. portio, quicquã, indefinitè: & declinatur cum accentu in vltima. ἐπίμεινον τί ἐσθίειν, para quod cœnem, cap. 17. Euang. Lucæ, ἐν τῷ πρός τι, in eo quod eſt ad aliquid, Ariſtot. libr. 1. Ethic. μᾶλλόν τι, plus aliquanto, Thucyd. Τὶ particula interdum independenter (vt loquuntur Grammatici) ponitur, vt τοῦτον τὸν ἄνδρα Μούκιον ὁμοῦ τι πάντων καὶ Σκαιόλαν καλούντων, &c. hunc virum Mucium ſimul ac Scæuolam vocantibus cunctis, Plutarchus in Publicola. Τὶ αὐτί αὖ, vide Τί οὐχί. Τὶ pro aliquid, id eſt, μέγα καὶ ὑπὲρ τὸ εὐχερές, eximium aliquid & excellens. Plato in Sympoſ. ὑμεῖς δὲ ἑταίρους ἐλεεῖτε, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες, i. vos putatis rectè & præclarè vitam inſtituiſſe. Idem in Parmen. Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖ τι λέγειν, καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι. Neceſſe eſt indicare eum qui ideas neget per ſe ſubſtantes, ſcitum quippiam dicere. vixq; ab opinione illa diſſuaderi ac deduci poſſe. Ouidius in Faſtis, Eſt aliquid nupſiſſe Ioui. Cicero de Diuinat. ſic dixit, Vt tu tum aliquid eſſe videare. Et rurſus, Vt tum denique aliquid ſe futurum putet. Τὶ aliquando eſt παραπληρωματικόν, & ex ſuperuacuo additur, i. περιττόν ex proprietate Græci ſermonis: vt in ὅπως τι, χθές τι, πάνυ τι. Ariſtoph. ... ἀπολωλέναι με, ... τι, & alibi ſæpius. Σχεδόν τι, Demoſth. vel refertur ad μικρόν.

Τί, τοῦ τίνος, quid: interrogatiuè cum accentu in penultima. Aliquando redundat apud Atticos, de quo infrà in τί. τί χρήσιμον; pro ad quid vtile? Ariſtophan. ... τοῦτ' οὖν τί δεῖ χρήσιμον hoc ad quid prodeſt? τί χρησόμεθα τούτῳ; Demoſthen. quid nobis agendum in hoc tempore? Ariſtophan. λέγε δή τί κελεύεις, dic igitur quid iubeas. Ὦ, τί σ' εἴπω, idem Ariſtophan. quo nomine te appellem? Εἰς τί, ad quid, Idem. τί χρησόμεθα; Demoſth. contra Aphob. Τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; quid legi cum quæſtione? Ioã. 2. Τί ἐμοὶ καὶ σοί γύναι; Quid tibi mecum mulier? Plautus in Curcul. Quid mecum eſt tibi, aut tecum. Matth. cap. τί ἡμῖν καὶ σοί, Quid nobis tecum, Dicitur etiam, quid rei cum illa. vt & Demoſt. pro Coron. Δημοσθένης μεθ' ... καὶ ... πρᾶγμα. Virgil. Quæ quibus anteferam. Plin. in Epiſt. Quàm multum intereſt quid à quóque fiat. Τί λέγεις σύ loquutio cuius vſus eſt in contentione, & refutatione aduerſarij per contemptum: vt vulgò dicimus, *que veux-tu dire toy?* id eſt, quid vis tibi? Sic enim Teren. Et Horatius, -Quid tibi vis mulier nigris digniſſima barris? Ariſtoph. in Nebul. Νῦν οὖν γ' ἴδῃς ... ἀπεκρίνατο Καὶ ... Ἀπεχθῶς ..., Τί λέγεις σύ; Commen. ... Conſueuimus enim, inquit, ἐν ταῖς τῶν ἐναντίων διαλέξεσι λέγειν, Τί λέγεις σύ; Cum autem volumus hoſtes perterrefacere, hac dictione vtimur, καὶ οἱ ... Ἀθηναίους ... ἔχειν, Τί λέγεις σύ;

Τί, i. οὐσία, ſubſtantiæ prædicamentum. Ariſtot. Rhet. lib. 1 Καὶ γὰρ ..., καὶ ... τὸ τί ἐστι, i. definitio ipſa ratio. τὸ τί ἦν εἶναι, principium quidditas eſt, Gaza lib. 2. de Gen. anim. Ariſtot. ἐν τῷ τί ἐστι, in ſubſtantia, Argyrop. lib. 1. Ethic. Ariſtot. Τί item cum articulo in interrogatione. Ariſtoph. ... τοῦ μα... τὸ τί; Idem in Pluto, ... τὸ τί; quid?

Τί βαιόν, pro οὐδὲ ὀλίγον. Sophocles. τί βαιὸν αὐτοῖς ἐστέρησα ... μόχθον.

Τί γάρ, quid ni? πῶς γὰρ οὔ.

Τί γὰρ ἄλλο ἤ dicunt Græci, vt Latini quid aliud niſi, Cic. Tuſc. vel, quid enim aliud quam. Xenoph. in 2. Ἀπομνημ. Καὶ ὃς εἶπε ταῦτα ποιοῦντες, ... μηδὲν ... Τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ ... ἔνδειξαι, ... φίλος ... Liuius dixit ad verbum, Quid enim aliud quam admonendi eſſetis, vt morẽ traditum à maioribus ſeruaretis? Quod ſine interrogatione Quintil. nihil aliud quàm: Celſo, nihil niſi: rurſus Liuio, nihil præterquàm. Dicitur etiam τί δ' ἄλλο ἤ, & τί δ' οὐ μή. vide infra.

Τί δαί, quid autem? quarè? pro τί δέ; in Timæo vertit Cicero, ain tu?

Τί δ' ἄλλο ἤ dicitur, vt τί γὰρ ἄλλο ἤ, de quo vide ſupra. Lucian. τί δ' ἄλλο ἢ ἐγέλασεν; quid aliud quàm riſi? Xenoph. pro eodem dixit, τί δ' ἄλλο ... ; quid aliud tandem niſi ſe accuraturum pollicebatur? Liuius, Itaque illa nocte nihil aliud præterquàm vigilatum eſt. τί δὲ ταῦτα; quorſum hæc? Gaza de Senect.

Τί δή; quid tandem? τί μήν; Plato, τί δὲ ... ὦ Σώκρατες, ... &c.

Τί δήποτε; quamobrem tandem, propter quid, ecquid.

Τί δῆτα; pro τί δή; Athen. τί δῆτ' ...;

Τί ἐστι, pro τί ἐστι, ſæpe apud Ariſtotelem. Et τὸ τί ἐστι, i. οὐσία.

Τί μέλλει; quid moratur? τί μέλλεις;

Τί μή; quidni? ... τί μήν; Sophocl. in Aiace, ... τί μή; ... Τι μή, pro nihil. Iſoc. ad Nicocl. ... τοὺς ... μηδὲν ... ποιοῦντας, cenſentes eos fortes eſſe & induſtrios qui nihil rerum honeſtarum faciunt.

Τί μήν; quidnam? quid tandem? τί δέ; quia μήν particula eſt expletiua. Plato 2. de Repub. ἀλλὰ τί μήν; quid igitur? Aliquando tamen eſt concedentis, pro πῶς δ' οὔ; vel τί μή; quidni? Idem ibidẽ. ... τί μήν;

Τίη, διὰ τί, Homer.

Τί ὅτι, &c. quid quod, quid eſt quod, &c. τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, cur conſpiraſtis, cap. 5. Act. Apoſt.

Τί οὖν τι; quid non igitur? Plato de Leg.

Τί οὐχί, vel τί οὔ, i. nihil non. Demoſt. ... & nihil non mali patientibus. Idem, ... τί οὐχί ... Gregor. ... nihil non contumeliarum perpeſſus, quas iſti petulanter conijcere ſoliti ſunt. Ioſephus. Οἱ δὲ ... τί γὰρ οὐχὶ τῶν ... vide Τί γὰρ ἄλλο ἤ.

Τιάρα, ας, ἡ, tiara, ornamentum capitis, quod & τιάρης à quibuſdã appellatur. & κυρβασία ab Heſyc. Hoc erectum ſoli reges apud Perſas geſtabant: duces verò inflexum, Etymolog. & Herod. lib. 7. Tiara verbum Græcum eſt, & vſu verſum in Latinum. de quo Virgil. ſceptrúmque ſacérque tiaras. τιάρα ὀρθή, recta tiara, Lucian.

Τιάρης, ὁ, criſta galeæ, pileus à Sole defendens, ... Heſych.

Τιαροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis tiaræ.

Τίβην, ῆνος, tripus, ... Ety. vtitur eo Lycoph.

Τιβία. Suid. ... φρυγία.

Τιβικὸς, ... cinnabari Attici vocant, Euſtat. Bœot.

Τίγρις, ιδος, ἡ, tigris fera: murmur fluuij. de tigride vide Ælian. & Oppian. 3. de Venat.

Τί δήποτε. vide in Τί

Τίε, ἐτίμα. cum honore excepit, Hom. Odyſſ. τ.

Τίεσθαι, ... tristor. Depo. Dat. ..., Hom. Interpr. vide ...

Τίεσκε, honoro, τιμῶ. Actiu. Accuſ.

Τίω, ... crucio, punio, λυπῶ. Actiu. Accuſ. vnde ..., Homer. Odyſſ.

Τίη cum ... more Attico aſſumpto. Pro τί Ariſtoph. in Acharn. ... quid doctus. Apud Hom. ... ſcribitur, ... pro ad quid? quare? ... Dicitur ... Ariſtoph. in Nubib. ... vbi Interpres, ...

Τιθήνη, ἡ, regina, ἡ βασίλισσα, Heſych.

Τίθρα, τὸ ... Heſych.

Τιθυμβεῖν, ..., Heſych.

Τιθαιβώσσω, cibum repono, fauum condo, curam gero. de apibus dicitur, Etym.

Τιθαιβώσσω, idem quod τιθαιβώσσω, Etymol. τιθαιβώσσουσι, mellificãt, Homer. Odyſſ. τιθαιβώσσοντα, paſcens, apud Pindarum, Heſych. βόσκοντα, ἐργάζεσθαι, τρέφειν.

Τιθασσευτικὸς, manſuetudini addictus, vel cicuratu facilis.

Τιθασσευτὰ δ' ἔχειν, quæ manſueſcere poſſunt, Theophr. lib. 3. hiſto. plant. cap. 2. melius gemino σσ.

Τιθασσευτής, οῦ, ὁ, quaſi cicurator, palpator Plaut. aſſentator propter verſum dixit Ariſtoph. in Veſpis, [illegible]. Interpr. [illegible].

Τιθασεύεται, miteſcit.

Τιθασσεύω, ευ ſω, κ. ſ. κα, cicuro, manſuefacio, ἡμερῶ, palpo, demulceo, πραΰνω, manſuetum reddo, [illegible], κολακεύω, τρέφω, mollio, delineo, ſedo, placo. Actiu. Accuſ. iungitur.

Τιθασὸς, ὁ, ἡ, manſuetus, mitis, cicur, ἥμερος, Suid.

Τίθει, Imperatiuus pro τίθεε, vel θὲς, apud Lucianum: à verbo inuſitato τιθέω, vide Τίθημι. & τίθει pro ἐτίθει, ponebat. Ho. Iliad. α, μητρὸς φίλης ἐν χερσὶ τίθει, matris in manibus ponebat.

Τιθεῖσι, pro τιθέασι, Heſiod. τιθεῖσί τε κηρία λευκά, faciũtque fauos candidos.

Τίθημι, ſ. θήσω, p. τέθεικα, m. τέθειμαι, pono, colloco, ſtatuo & conſtituo. Homerus Iliad. γ, ἐς δίφρον ἀγέσθην, in curru poſuit. Τιθέναι ἐν τῷ αὐτῷ, in eadem conditione ponere, Thucydid. Demoſthen. εἰς μὲν ταύτην τίθημι τὴν τάξιν αὐτὸν, ἐν ᾗ πλεῖστος ἂν τυγχάνοι, eo loco ipſum & numero pono & ſtatuo. Τιθέναι, facere, efficere, ἀπεργάζεσθαι, gerere, Demoſthen. [illegible], nullius incommodo conditionem ſuam meliorem faciet. Xenophon, ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν [illegible] τιθέναι, ſed licebit nobis res gerere vt è re noſtra eſſe videbitur. Hinc Τιθέναι ex adiuncti nominis ratione varia ſignificat, vt Τιθέναι ἀρὰς, id eſt, imprecari. Plutarchus in Theſeo, [illegible] Ἀθηναίοις, qui Athenienſibus imprecatus eſt Idem in Camillo, [illegible], quibus mala imprecant. Τίθεσθαι αὐτῷ, ſibi ſumere & vendicare ſuum aſſerere. Plato Epiſtol. 7. ὡς αὐτοῦ τιθέμενος, tanquam ſibi tribuens ſuúmque confirmans. Τιθέναι τὸν ἀγῶνα, edere certamen. Vide Ἀγωνοθέτης. Gregorius de martyre loquens. [illegible]. Τίθεσθαι ἄμεινον, melius conſulere, vide infra. Τιθέναι βωμὸν, Lucian. ponere aram. Τιθέναι γέλωτα, riſum facere Quintil. id eſt riſum mouere. Laſcaris. [illegible]. Τιθέναι γνώμην, ſententiam ponere Quintilian. id eſt, ſententiam dicere, Demoſthen. Τίθεσθαι δόμον, domum cõſtruere atque ædificare. Homer. Odyſſ. ο, ὑψηλὸν θέτο δόμον. Sic & Virgil. ſub terris poſuère domos. Et alibi, poſuitque immania templa. Τιθέναι δεῖπνον, cœnam apponere, vel apparare & [illegible], Homer. in Odyſſ. [illegible]. [illegible] τι, curam vel ſtudium in aliquo ponere. Cicer. id eſt, ſtudioſum eſſe alicuius rei, & de ea laborare. Plutarch. [illegible] τίθεσθαι τὴν σπουδὴν, in cogendis opibus ſuum ſtudium ponere. Ἐν μέσῳ τιθέναι, in medio ponere atque ſtatuere. Plutarchus in Lycurgo θέμενος ἐν μέσῳ τὴν γερόντων ἀρχὴν, qui ſeniorum principatum in medio conſtituit. [illegible]: vide [illegible]. Μάχην τίθεσθαι, pugnam committere, conſerere, Heliodus, [illegible]. Demoſt. legem ponere Horat. id eſt ſancire vel ſtatuere. vnde Νομοθέτης, & Νομοθεσία. Παῖδα τίθεσθαι, adoptare. Plutarch. in Galba, ἐβουλεύετο παῖδα θέσθαι τῶν ἐπιφανῶν τινα νεανίσκον, conſultabat ſibi adoptare adoleſcentem aliquem ex illuſtribus, Ibid. Αὑτῷ θέσθαι τὸν ἥδιστον, ſibi adoptare iucundiſſimum. Ruſus in Æmylio, [illegible] θέσθαι. Πόλεμον θέσθαι, bellum ponere id eſt, deponere, apud Thucydid. apud quem etiam vſurpatur pro bellum ſuſcipere & gerere. Σημεῖον τιθέναι, ſtatuere ſignum, vel ponere. Plutarch in Camillo: ſic Liu. lib. 5. ab vrbe condita. Σπουδὴν τίθεσθαι, ſtudium ponere. Sophocles, Οὐ σοὶ χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, iſtam operam nauaſti. Ponere operam alicui, dicit Cicero. Τέλος τίθεσθαι, finem ponere Tacit. Apollonius Rhod. [illegible], finem laboris omnibus imponere. Τιμὴν τιθέναι, honorem tribuere. Plato de Legibus. Τίθεμαι τιμὴν ταύτην τῷ γήρᾳ, hunc honorem ſenectuti tribuo. Φιλίαν τίθεσθαι, amicitiam inire & conciliare. Plutarchus in Camillo. [illegible], quum amicitiam cum omnibus feciſſem. Ψῆφον τιθέναι: ad verbum eſſet, calculum ponere. quod Latine dicitur[illegible] alio ſenſu, vt infra dicetur id eſt, φέρειν ψῆφον, & γνώμην θέσθαι, ferre ſuffragium, & ſententiam. Demoſth. [illegible]. Idem, [illegible] θέσθαι τὴν ψῆφον [illegible]. Τίθεσθαι, ſtatuere, conſtituere, id eſt, moderari, regere, [illegible] Xenop. [illegible], commodius conſulere, id eſt, καλῶς οἰκονομεῖν. τίθεμαι χεῖρον τὰ οἰκεῖα, rebus domeſticis malè cõſulo, Thucyd. [illegible], ſiquid melius ſuggerere poſſit, ſiquid remedij poſſit adhibere, Plutarc in Camil. Gregorius de miſericordia loquens. [illegible] τίθεσθαι. Andocid. [illegible] θέσθαι καλῶς, inter ſe ſarcire & componere. [illegible], emendare, Budæus in Epiſtol. prioribus. Sic τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, componere quod inſtat, Lucian. [illegible], Thucyd. ambigebant quid in re præſenti agerent. Homer. Iliad. β, [illegible] θεῖτο, id eſt, [illegible], componat & diſponat. Et Thucyd. εἰ τιθέντα [illegible] τὰ πράγματα, ſi ex ſententia cõtingat: ſi ex animi ſententia res bene cedat. τιθέμενοι τὰ πράγματα, id eſt, [illegible], Thucyd. Interpr. Τίθεσθαι [illegible], aſſentiri, vel idem ſentire, ſtipulari. Syneſ. Euoptio, [illegible] τῷ δόγματι, comprobaſſi eorum opinionem. Chryſoſtom. 2. ad Theſſal. 2. [illegible], id eſt, quibus planè aſſentior. Gregor. de Baſil. [illegible], illi fauens, ad ipſum ancipitem victoriam inclinauit, id eſt, [illegible]. [illegible], qui contraxerunt inter ſe, Plutarc. in Solon. Τίθεσθαι, fauere, adeſſe, opitulari, ſuppetias ferre laboranti. Syneſ. in Epiſtol. [illegible]. Τίθεσθαι λόγον, rationem vel calculum ponere Colum. id eſt, ſubducere rationes, λογίζεσθαι. Et ſimpliciter pro æſtimare, putare, ducere, dicitur τίθεσθαι, νομίζειν & ἡγεῖσθαι Syneſ. de Homero in Epiſt. [illegible]. Polyb. in 1. [illegible], honeſtam putare. Quod alibi, ἐν καλῷ τίθεσθαι dixit Baſil. [illegible], neceſſarium eſſe ducimus Ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι vel τίθεσθαι, in laude ponere Cicer. & apud Plin. in gloria ponere: quod in gloriam ponere dicit Saluſt. Ariſtot. Rhetoric. libro 1. [illegible]. Contrà, ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, apud Euripid. id eſt, ponere in vitio Cicer. turpitudinis loco ponere: turpe eſſe putare. Vt, ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, verecundari & erubeſcere. Halicarnaſ. in vita Lyſiæ, [illegible] τίθενται τὸ ἔργον, Nolo illis nunc exprobrare, quod cum pene cuncti dictas ab aliis ſententias ſumant & ſcripta aliorum expilent, nihil illos pudet, nec putant ſe rem turpem facere. τίθεμαι δίκαιον εἶναι, iuſtum eſſe duco, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. τίθεμαι τοῦτο ἐν αἰσχρῷ, Euripid pro turpi duco facinore. [illegible] τίθενται τὰ ἡμέτερα, noſtra parui ducunt, Lucian. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, pro nihilo duco, Plutarch. id eſt, [illegible], hoc eſt, [illegible], nihili facio. Lucian. [illegible], paruì facis benefactorem. [illegible], aſpernari voluptatem ratione poſſum, Gaza de Senect. [illegible], nihilo pluris facit ſpeculis, &c. Nazanzen. in Orat. [illegible], pro minimo ducens. [illegible] τίθεμαι, nihili facio. Baſil, [illegible], publicum bonum ſuo antepenens, Plutarch. in Galba. ὕστερον τίθεμαι, poſthabeo. Pauſanias in 1. de Homero loquens, [illegible] id eſt, poſtponens Ἐν ἐσχάτοις τίθεσθαι, in vltimis ponere. Demoſth. [illegible], his facliſiuis metiuntur atque æſtimant. Τίθεσθαι, ponere: vt apud Terent. in Phor. Verùm pone eſſe victum eum: at tandẽ tamen non capitis eius res agitur, ſed pecuniæ. Et apud Cicer. 4. de Finib. Sed primùm poſitum ſit noſmetipſos commendatos eſſe nobis. Eſt autem verbum dialecticum, & ſignificat ponere & ſupponere, hoc eſt theſim facere. Plato 1. de Republic. [illegible] θέσθαι. Ibidem, [illegible] τὴν ἀδικίαν τίθεσθαι, velle eſſe iniuriam ponere. Differt τοῦ αἰτεῖν, ſed idem eſt fere quod λαμβάνειν, & quaſi iure ſuo ſumere, hoc eſt, tanquam confeſſum vel per ſe probatum ſumere. Ariſtotel. in 1. prior. Analyt. [illegible] ἄνθρωπος τίθεται ζῷον εἶναι, ponit hominem eſſe animal: tanquam ſcilicet notum & confeſſum. vulgò dicimus *prendre ou mettre le cas*, vel *ſuppoſer*, id eſt, ὑποτίθεσθαι. Themiſtius in 2. Phyſic. [illegible] τίθεσθαι, i. ὑποτίθενται. Idem dixit, [illegible] τίθεσθαι. & inſ. τίθεται Actiué. Τίθεσθαι, ponere, i. conſtituere & iudicare. ſtatuere, cenſere. Ariſtotel. in 7. Politic. Οἱ μὲν γὰρ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τιθέασιν, qui in diuitiis beatam vitam ponunt Cicero 2. de Orator. Tantum ego in excellente oratore & eodem bono viro, pono eſſe ornamenti vniuerſæ ciuitati, i. cenſeo & iudico. Plin. libro 11. capite 52. Ariſtoteles vitæ breuis ſigna ponit raros dentes, i. ſtatuit. Idem Ariſtot. Metaphyſ. 1. [illegible] τιθέμενοι αἰτίαν, cauſam ſtatuentibus & ponentibus. Dicitur etiam Τίθημι Actiué. Idem in eodem, [illegible] τίθησι. Τίθεσθαι ἐπὶ τῷ ὑποτίθεσθαι, pignerari, i. pignori datum accipere, [illegible] ſicut Τίθημι ἐπὶ τῷ ὑποτίθεσθαι, pignero, i. pignori opponere. dare in hypothecam, [illegible]: Quorum alterum fœneratoris eſt, alterum debitoris, Demoſthen.

aduerſus Nicoſtr. καὶ ἀγοράσαι μὲν οὐκ ἔφη, ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει ὠνεῖσθαι, ὅτι τίθεσθαι. Aiebátque hoc vicinum mihi prædium nullum emere velle, nec in pignus accipere. Idem, ὁ γὰρ ἀδελφὸς ὁ Ἀρεθούσιος ἐκώλυε ὠνεῖσθαι, ὅτι τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Fratrem autem eius Arethuſium intercedere quo minus aut emeret aliquis id prædiũ aut in eo pignus contraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Idem rurſus πρὸς Νικόστρ. Sic Actiuo vſus eſt, τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀργυρίου τετρακισχιλίων, Oppono igitur cœnacularias ædes in ſedecim minas, i. in ſex millia & quadringentos nummos ſeſtertios. Τίθεσθαι, definire, Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας. Κεῖσθαι, ὑποκεῖσθαι, κατακεῖσθαι, conſiſtere, fieri. Κεῖσθαι μαρτύρια, in teſtimonium poſita eſſe, Herod. vide Τίθημι.

Τιθηνητὴρ, nutritor. vide Sibylliaca.

Τιθηνέω, μ. ήσω, π. ηκα, nutrio, lacto. Actiu. Accuſat. vide Τιθηνεύω.

Τιθέω, τιθῶ, pro τίθημι.

Τιθὴ, ἡ, nutrix, τροφὸς, τιθήνη, Heſych.

Τιθήμενος, poeticè pro τιθέμενος.

Τίθημι, μ. θήσω, π. τέθεικα, voce Actiua idem ferè quod τίθεμαι ſignificat, id eſt pono & facio. ποιῶ, ἐργάζομαι, conſtituo, condo. Plato in Timæo, ταύτῃ ὅμοιον αὐτὸν αὐτῷ εἶναι τιθῶμεν: Cicero. Eius ſimilẽ mundum eſſe dicamus. τίθημι τὴν ἐλπίδα, pono ſpem, Phalaris in Epiſt. Homer. Iliad. α, ἄλγε' ἔθηκε, id eſt fecit, ἐποίησεν, εἰργάσατο. ἔθηκε κίονας, columnas erexit, Plutarch. in Pericle. Τίθημι γέλων. Euripid. ſum ridiculus. τίθημι τῷ θεῷ ἱκετηρίαν, perago Deo ſupplicationem, Plutarch. in Theſeo. Τίθημι χάριν, gratificor. Τίθημι κότον σοι, tibi ſuccenſeo, Euripid. & in Epigram. Τίθημι τιμωρίαν, pœnam irrogo. Τιθέναι τὰ πρυτανεῖα, deponere pecuniam in Prytaneo. vide in dictione Πρυτανεῖα. Τιθέναι τὰ ὅπλα, proponere arma in medium. Sophocl. καὶ νῦν ἐμὰ τεύχη μετ' ἀγωνάρχαι τινὲς θέντων' ἀχαιῶν, id eſt, præmia proponunt arma mea. Τιθέναι ἆθλον, Iſocrates dicit, præmium proponere. Θεῖναι τὰ ἆθλα, propoſuiſſe, conſtituiſſe, Demoſthen. Τίθημι ἀπὸ κεφαλῆς, pono de capite, id eſt depono. Odyſſ. ξ, ἀπὸ κρατὸς κυνέην θέτο. Τίθημι ἐν φρεσὶ, Homerus, id eſt βάλλω. Τίθημι, vt τίθεμαι, duco, æſtimo, arbitror, conſtituo. Ariſtot. 7. Politicor. κυρίαν γὰρ αὐτὴν ὑπάρχειν τίθεμεν. Demoſth. in Olynth. πῶς ἂν ἐγὼ ἃ μὴ ἐδωκα ἀργύριον ἐν ἔργοις θείην, in beneficij loco poſuerim. Plato de Republ. τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν, πλείστου ἀξίαν εἶναι τῷ ἐπιεικεῖ, id eſt, duco plurimi eſſe faciendam. τίθημι ἔχειν, duco habere, puto habere. Τιθέναι παρ' οὐδὲν, nihil facere. τιθέναι παρὰ φαῦλον, vili pendere & contemnere. Τιθέναι ἐν μέρει, loco habere, loco ducere & ponere. Plato 1. de Republica, ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, virtutis in loco ponis veritatem. Idem mox pro eodem dicit, ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ θεῖναι, in virtute & ſapientia id ponere. τίθημι τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἄλλων πάντων, idem ſentio de reliquis omnibus, Plato 1. de Republic. Idem Epiſt. 7. εἰς αὐτὸ τιθέναι τὰ νοήματα, ad ipſum referre cogitationes. τίθης εἰς ἀριθμὸν, in numerum reponis, Plutarchus in Solone. Θετέον εἰς ἀνθρώπους, inter homines numerare oportet, Aphthonius. Τίθημι ἐν αἰτίαμα, criminis loco pono, Thucydid. Τιθέναι ἐν μηδενὶ ἀριθμῷ ſeu λόγῳ, nullo loco numerare, in nullo numero habere, Budæus in Epiſtol. Τίθημι εἰς δίφρον, in currum impono. Heſiodus, ἐκ δὲ χρυσὸς ἀμφοτέρας ἐς δίφρον θῆκεν, id eſt, εἰς τὸ δίφρον ἀνεβίβασεν. Sophocl. in Aiace, ὡς χεῖρα τεύκρου δεξιᾷ φρουρουμένους θείς, in manum Teucri dextra impoſita. Τίθημι ἐν χείρεσσι, Odyſſ. ξ, ἐν χείρεσσι ἔθηκε, dedit in manus. Τιθέναι ἐν γράμμασι, id eſt, prodere literis. Plato Epiſtol. 7. ἀπὸ ταῦτ' ἐστι σπουδαῖα ἐν γράμμασιν ἐτέθη, ab eo hæc ſeriò tractata literis mandata ſunt. θεῖναι ἐπαινῶν ἂν ἐν τοῖς λόγοις, &c. Iſocr. θείης πρὸς ψυχῆς, in Epigram. i. boni conſulas, grato animo accipias. Τίθημι πρὸς τοῦτο, huic adſcribo, Xenoph. Τίθημι, vt & τίθεμαι, ſuppono, hoc eſt, theſim facio & hypotheſim. Plato in Apologia. τίθημι γάρ σε ὁμολογοῦντα, facio enim te reſpondentem, i. induco. Τιθέω, vt & τίθεμαι, i. pono, pro eo quod eſt, eſto vt ita ſit, do ita eſſe. Iſocrat. καὶ τίθημι συνάζειν αὐτοῖς. Demoſt. θῶμεν τοίνυν ἐγὼ μὲν τοῦτον εἶναι. Lucian. in Prometh. τίθει δὲ μὴ εἶναι τὸ χαλκευτικόν. Latini etiam dicunt, fac hoc ita eſſe. τιθέναι ψῆφον, & φέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium & ſententiam. vide Τίθεμαι. νόμους τιθέναι, leges ferre, Plato 1. de Republ. Τιθέναι νόμον, vide in Ammon. duobus in locis. Idem diſtinguit θέσθαι & ὑποθέσθαι. ὅρους ἑαυτῷ τιθέναι, &c. fines ſibi præſcribere, Baſil. in Epiſt. Τιθέναι καταβάλλειν, ſoluere, numerare. τὸ γιγνόμενον μέρος τῆς οὐσίας εἰσφορὰν τιθέναι, iuſtam partem pro ſubſtantiæ modo ſoluere. τιθεὶς καταβάλλων, numerans & ſoluens, apud Demoſth.

Τιθηνέομαι, &

Τιθηνέω, μ. ήσω, π. ηκα vt nutricor Ciceroni, & nutrico Plaut. ἐμὴν τιθήνη τρέφω. Phalaris filio, Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς σοὶ τῷ κυεῖν καὶ γεννῆσαι, καὶ τιθηνῆσαι μητρὸς ἄλλας αἰτίαν τίνεις. Gregor. εἶτα τὸ νήπιον ἀπολέσθαι διὰ θρεμμάτων τροφῆς καὶ τιθηνουμένου. Idem, μόνον κατατιθηνουμένη τὸ νήπιον. Baſilius, εἰ τὴν γεωργίαν τιθηνοῦσθαι δεῖ ἐν τῇ γῇ. Τιθηνεῖν τὴν γῆν, tranſlatè pro terram excolere, vt & apud Ioſeph. de Antiquit. Γεωργικὸς ὢν σφόδρα περὶ γῆς φιλοπονῶν, φυτοῖς ἀεὶ αὐτὴν καὶ παντοίοις τιθηνῶν σπέρμασι, agriculturæ ſtudioſus terram arboribus omnique genere plantarum excolebat. Dicitur etiam Τιθηνέω.

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix, τροφὸς, τιθηνήτειρα, τιθὴ, τίτθη. Pro regione altrice ſeu terra alumna, id eſt, patria, in Epigram. vbi prima corripitur.

Τιθήνημα, ατος, τὸ, idipſum quod nutritur apud Athen. lib. 13.

Τιθήνησις, εως, ἡ, educatio, lactatio, nutritio, & nutricis opera. vtitur hac voce Theoph. lib. 1. de Cauſis.

Τιθηνήτειρα, nutrix, altrix & alumna, Actiuè, in Epigr. Πολυτιθήνητειρα . . . ., i. ἡ τιθήνη.

Τιθηνητὴρ, nutritor, in Epigr.

Τιθηνὸς, ἡ, nutrix. 2. Regum 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritius, educator, alumnus.

Τιθὸς, οἱ, μαζοὶ, mammæ. Suid. vnde vulgò *tetins*. vide Τιτθός.

Τιθυμαλὶς, tithymalis genus herbæ lactariæ. vide Τιθύμαλος.

Τιθύμαλον, τὸ, &

Τιθύμαλος, tithymalus, herba lactaria, cuius ſeptem ſunt genera, de quibus lib. 4. Dioſcor. cap. 155. & deinceps. Collumel. lib. 6. cap. 15. Item ſi vomer crus ſauciauerit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλον vocant, admiſto ſale imponitur. Sic etiam vocat Celſus lib. 5. cap. 7. Scribitur & τιθύμαλλος gemino λ. Nicander à lactis copia θυμαλίδα ἀγλαγία dixit. vulgò *reueſemaum*.

Τιθωνὸς, οῦ, ὁ, Tithonus. Eſt item manſuetus, ſenex. Etymolog. Ariſtoph. in Acharn. κατάδαρθ' ἵνα μὴ σ' αὖθις Τιθωνὸν, καταγελῶσι, Interp. ὑπεράγαν γεγηρακότα. ἀπὸ τοῦ Τιθωνοῦ τοῦ ὑπεργηράσαντος καὶ μεταβαλόντος εἰς τέττιγα.

Τίκτω, μ. τέξομαι, π. τέτοκα, ἀόρ. β. ἔτεκον: à τέκω, inuſitato, pario, Heſiodus, ὡς τέκε κουριδίῳ. Τίκτω, gigno, Homer. Odyſſ. ξ, ὅν τίς ὁ ἐ θυγάτηρ, quem genuit de viro. & Odyſſ. ι, μήτηρ αὖ τίκτω ταύτης. Sic & Latinè partus iuris tribuitur. apud Cicer. 2. Tuſc. Vecors Oenei partu edita. Quod & Fabius notauit apud Tragicos. Et apud Tragicos, inquit, & iam leo pariet, at pater eſt. τὰ τεκνώματα, liberi. Sophocles, χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ, i. ἡ φύουσα, quæ parit, i. quæ producit. vide Κύειν in Ammon.

Τίλαι αἱ, ψήγματα μικρὰ καὶ θραύσματα διαθέοντα διὰ τοῦ φωτὸς, puluiſculus ille minimus, qui in lucidis locis per aerem innatat, præſertim vero quiſquiliæ è panno vulſo euolantes: vnde & ἀποτίλαι τὸ τιλλόμενον dictæ videntur. Plutarch.

Τιλάω, μ. ήσω, caco, inquino, ſtercus elido. Apſyrtus mulomedicus, πλείονα ἀπέτιλα μελάνων. Scribitur & τιλάει. Hinc Ariſtophanes dixit in Auibus, Μέμνησ' ὅτι τῆς στήλης κατετίλησας ἑσπέρας, Scin' quòd columnam concacaris veſperi? Vide compoſita Κατατιλάω & Περιτιλάω, & in voce Γεργέθιλος. Fit à Τῖλος.

Τιλέα, populus nigra, αἴγειρος, Heſych.

Τιλαί, Heſych. alæ, πτεροί.

Τίλλω, μ. τιλῶ, π. τέτιλκα, Actiu. & Deponens Τίλλομαι, vello, ἀποσπῶ, vt in adagio, φαλακρὸν τίλλεις, caluum vellis. quod de inani opera dicitur. Et in alio quod de contemptu & ludibrio ponitur, τὸν πώγωνα τίλλειν, barbam vellere, vt apud Horatium Serm. libro primo, barbam tibi vellunt Laſciui pueri. Perſ. Idcirco ſtolidam præbet tibi vellere barbam Iuppiter. Idem, Si Cynico barbam petulans Nonaria vellit. Τίλλειν στέφανον, coronam vellere & concerpere, τὸ τεμεῖν καὶ διασπαράξαι. Theocritus de corona, στέφανον μὲ αὐτίκα τίλλεις κατὰ λεπτά. Τίλλειν ἑαυτὸν, eſt comas laniare, quod in luctu fiebat. Vnde iocosè dixit Ariſtophanes in Pace, Εὐγενὴς γὰρ τὸν γεωργικὸν οὐχ ὁρᾷς τίλλονθ' ἑαυτόν; τίλλειν ἑαυτὸν dicitur, inquit Interp. τὸ ἐπὶ ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν διὰ λύπην καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Odyſſ. κ, Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Quod in Iliad. προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Martialis libro ſecundo, Et dextra pectus pulſat, & comam vellit. Idem libro quinto, Pectuſque pulſans pariter & comam vellens. Quo ſenſu lacerare comas dixit Seneca: laniare comas Ouid. 4. Metamorph. Virg. in 9. Sciſſa comas: lacerare crinem, Idem Seneca in Hippol. Lucianus, παύσεται τιλλόμενος τὴν κόμην, omitte comam diſcerpere atque lacerare. Ridiculè tamen dixit Ariſtophanes καὶ τιλλομένους τῶν καταπυγόνων cinædorum vellicans, τίλλων τρίχας. Volſellis enim molles ſibi ſedem depilabant, vnde vulſi dicti. Vide Τιλτός. Idem Comicus in Ranis, Τὸν Κλειγένη δ' ἀπὸ Βαλανέως, (ludit ex ambiguo. vide Τέφρα) ἀποτίλλοντα ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττοντα τοὺς γνάθους. Τιλμὸς etiam, id eſt, vulſura ſediſque depilatio, mœchorum pœna fuit ignominiæ cauſa. Idem in Nebulis, Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ, &c. vide Ῥαφανίς. Τίλλειν πτερὰ, plumas vellere & diripere. Odyſſ. ο, τίλλοντε ἔχοντε. Ariſtophanes in Auib. Πει. Καλλίας ἂρ' ὁ ἐπ' ὄρνις πτερορρυεῖ. Ευ. Ἀεὶ γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται. Αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. Vbi eleganti metaphora, ὑπὸ συκοφαντῶν τίλλεσθαι eſt à calumniatoribus vexari atque morderi. Sic vellicare pro calumniari, ἀποδάκνειν, mordere atque lacerare vſurpant Latini. Horat. 1. Sermon. Satyr. 10. Vellicet abſentem Demetrius.

Cicero

Cicero pro Cornel. Balbo, More hominum inuident, in conuiuiis rodunt, in circulis vellicant. Gellius libro quarto, capite 15. de Saluſtij ſcriptis, in quibus plura inſcitè aut maligne vellicant. Seneca de Benef. libro ſecundo, Nullum eſt tàm plenum beneficium, quod nó vellicare malignitas poſſit. Τίλλω verbum vulgò retinemus cùm ſermo eſt de cannabe: dicimus enim *tiller*.

Τίλλων, ὁ, illo piſcis, apud Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. vide infra Τίλωνες.

Τίλμα, τος, τὸ, idem quod τιλμὸς ἢ μοτὸς, penicillus, turunda: vulgò *une tente*. vide Τίλμάτιον & Λημνίσκος. Apſyrtus mulomedicus, μοτοῦν τοῖς τίλμασι. Apud Dioſco. libro 2 τίλματα, vertit Ruell. vellicationes.

Τιλμάτιον, apud Galenum libro ſecundo τῶν τόπων eſt linamentũ concerptum, peniculus vel turunda, μοτὸς τιλτός. ſunt autem μοτοὶ ἢ μοτά, linamenta quæ vulneribus induuntur, & quibus oræ vulnerum vlcerúmque ac ſinuum obturantur. Et medicamenta quæ ipſis linamentis excepta ſimul induuntur, ἔμμοτα appellantur. Galenus libro quinto, ... vnde fit μοτοῦν ἢ ἐμμοτοῦν, pro linamentis & penicillis inditis curare. Et ἔμμοτος cui eiuſmodi μοτοὶ & penicilli inditi ſunt, hoc eſt, qui vulneratus eſt: & aliàs τραυματίας dicitur in libello εἰσαγωγῆς Haleno adſcripto: vide Λημνίσκος, & Τίλμα.

Τιλμὸς, οῦ, ὁ, &

Τίλσις, vulſura Varroni, & vellicatio Senec. vt τιλμὸς τῶν τριχῶν apud Euſt. vnde παράτιλμος. vide Τίλω.

Τίλμας, Heſyc. σπαράς.

Τίλος, ου, ὁ, ſtercus, ... Pol. l. 5. ... vide τίλω.

Τιλτὰ, τὰ, linamenta. Paulus Ægineta libro ſexto, ... id eſt, ſecũdum autem manualem curationem, linamentum ſiccum indentes, deinde ſplenium imponentes. Vide Τίλμα, & τιλμάτιον.

Τιλτὸς, diſcerptus, euulſilis Gaza. τιλτὸς μοτὸς, concerptum linamentum, Galenus ad Glaucon. apud Pollucem libro ſexto, ... vt Plat. Comicus. vbi τίλων, ν, τὸ, eſt falſamenti ſpecies.

Τίλφαι, Lucian. ... blattis. vide Σίλφη. Lucian. ridet indoctum vim librorum emptitantem.

Τίλωνες, tilones: ſic dicuntur piſces quidam Praſiadis paludis, Herodot. l. 5. vide τίλων.

Τιμαλφέω, ῶ, ήσω, honoro. τιμαλφεῖν τὸν θεόν, Ariſt. l. 7. Polit. vbi Aretinus, ſacra diis facere.

Τιμαλφὴς, έος, ὁ, pretioſus, ſplendidus, vendibilis. id eſt, placens primo aſpectu, emptoriſque allector, τίμιος. Epithet. eſt auri, quo vtitur Ariſtophanes. vbi τιμαλφέστερον, id eſt, τιμιώτερον, ... Nam ἀλφεῖν ... inuenire, & τιμή, pretium, æſtimatio.

Τιμάομαι, honoro, τιμῇ δέχομαι ἢ τιμῶ, honore afficio. Laertius in Socrate, ... Socrati honoris cauſa ſtatuam æream tribuerunt. Τιμάομαι, mulcto, & in aliquem animaduerto, litem æſtimo, quod & τιμᾶν dicitur. Genitiuo, vt δέκα ταλάντων τιμῶμαι, decem talentis litem æſtimo, condemnandum poſtulo tanti & curo, Demoſthen. ... meipſum morte dignum cenſeo & fateor: damno me mortis. Æſchin. Dinarch. θανάτου τιμηθείς ... Et τιμῶμαι θανάτου τῷ φεύγοντι, accerſo & poſtulo capitis reum. Plato in Apologia, τιμᾶται δέ μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, morte mihi litem æſtimat, morte me dignum cenſet. Idem in Gorgia, ... mori de facili queas, ſi te capitali deferat crimine. ... me dignum cenſeo quouis ſupplicio, Demoſthenes. Laer. in Soc. ... Vt autem τιμᾶσθαι actoris eſt, ita ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui quum inficiando non ſit, crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius. vide ἀντιτιμάομαι. Τιμήσασθαι dicebant pro eo quod eſt ciuem cenſere, cenſum agere. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ... id eſt, capite cenſere ad duas minas. Strabo libro quinto de Patauio loquens, ... in cenſu agendo quingentos equites cenſere. Ariſtoteles in ſexto Politicorum, τιμᾶσθαι τὰς οὐσίας, cenſent poſſeſſiones. Et paſſiuè Τιμᾶσθαι pro cenſeri, id eſt, æſtimatis facultatibus in cenſum redigi. Polybius, ... ſupra centum millia æris cenſi ſunt. Idem, ... quorum cenſus eſt infra drachmas 400. τιμηθεὶς χρημάτων, taxatus pretio, Thucydides. Τιμᾶσθαι pro cenſeri, id eſt, exiſtimatione & clara opinione præditum eſſe. Xenophon Sympol. ... & quare ego maximè cenſeor, totos dies Socrati do operam. Quod & ... dicitur ... Lucianus, ... id eſt, ea appellatione donatus. ... dignitas imperij, Thucydid. Τιμᾶσθαι etiam interdum vendentis, quod Latine indicare dicitur. ſicut liceri ementis. Syneſius, ... quanti me cenſes æſtimare? Τιμᾶσθαι Lucianus pro dignari, dignum ducere poſuit: ... id eſt, ... vbi ſunt qui legant, ... & melius, vt ibidem, ... qui coquum cruce dignum cenſeat, vel mulctet. ὁ πολλοῦ τιμῶν ..., quæ multi facit Chriſtus. Chryſoſtomus ... magni facere atque æſtimare. ... multi faciens noſtram amicitiam, Idem de offic. epiſcop. ... eos operæpretium putarent excire in ſocietatem, Thucy. l. 6. ... &c. Bud. in epiſt. prior.

Τιμάορος, vindex, vltor.

Τιμάω, ῶ, ήσω, ηκα, habeo in pretio, honoro, magni facio, τιμῶ ἀξιῶ, ... amplector, colo, remuneror, cohoneſto, Demoſthen. Iliad. α. ... honore afficere, ... capite 15. Euangelij Matthæi, id eſt, honora, ſeu honorem habe. Secundum autem conſuetudinem Hebræi ſermonis magis pertinet ad ſubſidium quàm ad honorem. Apud Latinos honor pro præmio gratiaque vſurpatur, quæ pro merito refertur. Et apud Græcos τιμὴ à τίω deductum eſt, quod quoties in bonã accipitur partem, ſignificat dependo ſiue perſoluo. Homerus Iliad. α. ... id eſt, τιμὰς ἀξιώσουσι, magni facient ... verum dicere, Chryſoſtomus ... diis conſecrarunt, Nazanzenus in Orat. Τιμῶ, taxo, pretio æſtimo, cenſum ago, taxo cenſum. Genitiuo & Datiuo. Plato in Apologia, ... tanti enim fortaſſe me taxaueritis, hoc me pretio aut premio dignum cenſueritis. Ibidem, ... Τιμῶ πλεῖστα, plurimi facio, Demoſthenes. ... digno pretio æſtimare, Ariſtid. ... &c. Gregor. Theolog. in epiſtol. ... magnæ pecuniæ loco æſtimo. ... nihil præoptaſtis quàm vt eos caperetis, Thucydid. Τιμᾶν, vt τιμᾶσθαι, mulctare, in aliquem animaduertere. Demoſthen. contra Theocrin. ... Ita hanc litem non minoris à vobis æſtimandam eſſe cenſeo, quàm quanta pœna depenſa, ab iniuria poſtea inferenda coerceatur. Quibus vltimum ſupplicium & capitalem pœnam ſubinnuit. Plato in Politico, ... Rurſus Demoſthen. ... Cùm in eum vellent capitaliter animaduertere, deprecari cœpi ne quid tale cauſa mea facerent, & vt ad talentum vſque mulctato, animaduerſionis grauioris gratiam ei facerent.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, dignitas, reuerentia, veneratio, cultus, γέρας, ... Ariſtoteles libro tertio Politicorum. τιμὴ ..., honor horum, id eſt, ab iis proficiſcens, Ariſtotel. in Rhetoric. τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, honor quem iuniores præſtant ſenioribus, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Xenoph. ... gaudent dum à iuuenibus honore afficiuntur. ... &c. Sophocl. Τιμὴν ἔχειν, præditum eſſe dignitate, Thucydid. & Xenoph. munere fungi, præfici. ... ad iuſtum colendum & obſeruandum, Plato de Republica. ... vel ἄγειν, honorare, τὸ τιμᾶν. Syneſius, ... Dicitur etiam ἄγειν ἐν τιμῇ, vt apud Cæſar. habere magno in honore. Pauſanias, ... Cicero, habuit honorem ei Sylla. &c. τιμὴν ἀπονέμειν, honorem deferre, vel tribuere, ... Sed de honeſta cura atque ſollicitudine ex idiotiſmo Hebræorum apud Petrum epiſtola prima, capite tertio, ... idem apud Paul. 1. Corinth. 3. ... ibid. Τιμὴ, magiſtratus, ἀρχὴ, Ariſtoteles tertio Politic. οἱ ἐν τιμῇ γεγονότες, qui fuerunt in dignitate, Plutarchus in Galba. τιμὴ βασιλικὴ, regnum, cenſus regni, Homerus. Τιμὴ, æſtimatio, pretium. Demoſthen. ... pretium reddidit phialarum. Ariſtotel. Rhetor. ſecundo, ... Victor. Quod nullius pretij eſt, in nulla æſtimatione habetur. ...

τιμὰς αὔξοντες χωρίων, prætia prædiorum intendentes ſeu augentes, producentes, Budæus in epiſtolis prioribus. Τιμή, ἀντὶ ποινῆς, vltio, pœna, ζημία, mulcta, ὁ ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων τιμωρία. Homer. Iliad. α, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων, id eſt, à Troianis pœnas repetentes. Τιμὴ etiam æſtimatio belli. Iliad. γ, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν, &c. id eſt, [illegible]. Sophocl. in Aiace priorem corripit, [illegible] τιμῆς.

Τιμαλφέω, [illegible], ἀναβάς.

Τιμήεις, εντος, τίμιος, pretioſus, honoratus, in Accuſ. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα Iliad. σ. vnde τιμήεστατος. Odyſſ. ι, [illegible] τιμήεστατον [illegible].

Τιμήν, τιμὴν, Homer. Odyſſ.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æſtimatio, ἡ τιμή. Euripid. τίμημα τῆς ἀξίας, dignum pretium. Nazanzenus in Oratione, [illegible] δέχεται ὁ Θεός. Τίμημα & τίμησις, mulcta ζημία, τιμωρία, damnatio, condemnatio, pœna & ſupplicium, id eſt, [illegible], mulctæ irrogatio, æſtimatio litis, facti æſtimatio, taxatio, [illegible], τίμησις. Plato in Apologia, τῷ τιμήματι ἐμμένω, ſum contentus litis æſtimatione & taxatione. Vnde τὸ γεγραμμένον τίμημα, iudicatum quod ius popoſcerit æquitaſque ſuaſerit, Demoſthenes. & [illegible] τίμημα, agere ad pœnam, actionem pœnarum intendere. Sic ἐπάγειν τὸ τίμημα, Latini irrogare mulctam dicunt, hoc eſt, poſtulare vt damnetur à iudicibus & in eum animaduertatur aliqua pœna. Eſt enim accuſatoris etiam pœnam irrogare, & litem æſtimare. Ariſtophan. in Pluto, τί δαί σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν γ' ἁλῷς; quanti litem tibi æſtimabo, ſi conuictus ſis? quantam tibi mulctam irrogabo litis nomine? τίμημα ποιεῖσθαι, id eſt, mulctam irrogare, Demoſthen. de iudicibus. Dicitur etiam τίμημα [illegible]. Æſchin. de falſa legat. [illegible] τίμημα [illegible], mulctam irrogarunt. Dinarch. pro eo dixit contra Ariſtogit. [illegible], quanta erat mulcta ab accuſatoribus irrogata. Demoſthen. aduerſus Timocrat. [illegible] τὸ τίμημα [illegible], quod pœnæ nomine propter ſoluendi moram irrogatum eſt. Τίμημα eſt cenſus, Vnde πρῶτον, δεύτερον, τρίτον τίμημα, quæ ſunt claſſes: & οἱ ἐν τῷ τιμήματι, quos Romani claſſicos appellarunt. οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, exigui cenſus homines. τίμημα φέροντες, cenſum habentes: ſic Aretin. apud Ariſtotelem libro tertio Politicor. [illegible] τὰ τιμήματα τῶν πολιτῶν, ad ciuium cenſus ſe contulit. Plutarchus in Solon. ἐκ δευτέρου τιμήματος, ex ſecundo cenſu vel claſſe, Plato de Legib. Ariſtoteles ſecundo Œcon. [illegible], id eſt, capite cenſere ad duas minas eos quibus nullus cenſus eſſet. Rurſus 8. Ethicorum, [illegible] τιμοκρατίας loquens, [illegible] οἱ ἐν τῷ τιμήματι. Dicuntur quoque τιμήματα, facultates, copiæ, Suid. Τίμημα apud Lyſiam. vbi τίμημα [illegible], exponit per [illegible]. Et apud Demoſthen. [illegible] in hanc vocem ſic annotauit Franc. Portus. Τιμήματα quatuor erant Athenis πεντακοσιομέδιμνοι, qui quingentis medimnis cenſi. ζευγῖται, à bobus iugalibus. ἱππεῖς ab equis. θῆτες, [illegible], qui erant opifices, & ſuam locabant operam, primus ordo, ſecundus & tertius ad magiſtratus admittebatur, & diuitum, nobiliumque appellatione cenſebatur, Plutarchus in Solonis vita eſt author. Cùm magiſtratus (inquit) omnes locupletibus relinquere vellet, reliquam autem reipublicæ gubernandæ partem promiſcuâ facere, ad quam antea plebi adſpirare non poterat, ad cenſus ciuium ſe contulit: & qui in ſiccis, atque humidis cenſi erant, in primo ordine locauit, & πεντακοσιομεδίμνους vocauit, in ſecundo autem eos, qui equos alere poſſent, aut trecentis cenſi forent, & hos hippada ſoluentes ab equis nuncupauit. ζευγῖται vero tertij cenſus homines vocati ſunt, qui ducentis medimnis cenſi eſſent. θῆτες quartus, & poſtremus ordo, neque ad magiſtratus habebat aditum, neque ſumptum publicè vllum faciebat.

Τιμήορος, ου, ὁ, adiutor, ὅρος & ἔφορος, inſpector, Etymolog. τιμωρός, Apollonius libro quarto, τιμήορος ὀργή, vltrix ira, Nonnus, id eſt, τιμωρός.

Τιμαλκῶ pro τιμαλφῶ, pretium augeo, Heſyc.

Τιμιοπωλεῖν, Heſych. τιμιοπωλεῖν, magno precio ſeu carè vendere.

Τίμησις, εως, ἡ, idem quod τίμημα, hoc eſt, mulcta, & ſupplicij & litis æſtimatio, taxatio cenſus, & animaduerſionis modus, pœna delicti conſtituenda, ſupplicium. Demoſthen. [illegible] τίμησιν [illegible], vide Τιμάω. Æſchin. contra Cteſiph. [illegible] τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει, Tertia iam aqua funditur æſtimationi litis ab actore faciendæ & à iudicibus arbitrandæ & conſtituendæ. τίμησις, vt τίμημα, cenſus, & honoris delatio.

Τιμητέος, α, ον, honorandus.

Τιμητής, ὁ, cenſor, æſtimator bonorum. ὁ τιμητής: [illegible] τιμητής, ſicut [illegible], ὁ [illegible]. Athenæus libro 14. [illegible], id eſt, Cenſores. Et τιμητικὸς πίναξ dicitur cenſoria tabella, in qua eos damnabant longa linea protracta, breui verò abſoluebant. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible] τιμητικόν. Commentat. [illegible] exponit, [illegible].

Τιμητικός, ἡ, ὁ, cenſorius, honorarius, honorificus, honorem impendens, vel eo ingenio præditus, vt libenter honoret, vt Plutarch. in conſ. ad Apollon. [illegible], vide τιμητός.

Τίμησις, idem quod τίμημα, Demoſthen. in 1. contra Aphob. [illegible] τίμημα [illegible]. Idem ibid. [illegible], i. litis æſtimationem.

Τίμιον, ου, τὸ, punitio, pretium, præmium, τίμημα.

Τιμιοπῶλαι, poſſunt ſic dici propter rerum pretioſarum venditores.

Τίμιος, α, ὁ & ἡ, pretioſus, charus, honorabilis, honore dignus, honorandus, magnifaciendus, [illegible], ἔντιμος, [illegible], in pretio habitus, qui magni eſt pretij, præcipuæ commendationis, excellens, præſtabilis, præſtans cui opponitur ἄτιμος.

Τιμιότης, ητος, ἡ, pretium æſtimatio, excellentia, nobilitas, Apocalyp. 18.

Τιμιουλκέω, τιμὴν αὔξω, vel τὴν τιμὴν ἕλκω τουτέστι τιμῶ, pretium augeo. Propheta, [illegible].

Τιμοκρατία, &

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua à cenſu magiſtratus creantur, inquit Ariſtot. l. 8. Ethic.

Τιμοκρατικός, οῦ, ὁ, ambitioſus, cenſu potens.

Τιμόπτολις, qui ciuitatem honeſtat, Eurip.

Τιμοῦχος, honoratus, ἔντιμος, [illegible], Heſyc.

Τιμωρέομαι, οῦμαι, ἡσομαι, ῶμαι, &

Τιμωρέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, punio, crucio, vindico, iniuriā perſequor, mulcto, κολάζω, vltum eo, ſum vltor, auxilior, ſicut ἀμύνω & ἀμύνομαι, ſum auxilio, tutor, defendo, ſuccurro, [illegible]. Datiuo iungitur, vt τιμωρῶ σοι, vlciſcor, iniuriam tibi illatam vel mortem. τιμωρέω σοι, tui gratia exigo vltionem, Philoſtrat. in Heroic. Xenophon 7. Ἑλλην. [illegible], τετιμωρηκότες [illegible]. Parentaueritis (mortuum inimicum vlciſcendo) homini omnium vobis maximè hoſtili odio offenſo. τιμωρῆσαι ἐμοί, meam vicem vlciſci, Herodot. [illegible] ἐμοί, vicem patris mei vlciſcens, id eſt, ei fauens, Euripid. τιμωρήσετε ἡμῖν παρθένοις [illegible], opem adferetis nobis quæ virgines ſumus aduerſus iniuria afficientes, Plutarchus in Romulo. τιμωρέοντες τῷ θεῷ, Deo opitulantes, Deum vlciſcentes, id eſt, à Deo iniuriam propellentes, Herodot. Cum Datiuo, & Accuſatiu. Plato in Apologia, τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, mortem Patrocli vindicabis. [illegible], Sophocles. [illegible], pro κολάζω, [illegible], hoſtes vltus eſt, Iſocrat. in Euag. τιμωρῶν αὐτούς, puniens eos, Act. 26. Propriè τιμωρῶ eſt meas iniurias perſequor & vlciſcor. vnde τιμωρία, vltio. vide infra. Dixit tamen pro punire Ariſtoteles tertio Ethicorum ad Nicomach. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Conſtruitur etiam cum ὑπέρ, vt τιμωρεῖν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, vbi τὸν φόνον ſubintelligitur, apud Lyſ. Hoc Cicer. pœnas perſequi hominis cæſi vocat, & pœnas expetere. Dicitur etiam parentare homini cæſo, metaphoricè, vt apud eundem, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. τιμωρεῖν ὑπὲρ πατρίδος, Plato in Leg. patriæ ſuccurro: ſic Ariſtotel. in Rhetoricor. Τιμωρεῖσθαι accepit Iuſtinus martyr pro diſcruciari, [illegible], id eſt, ſimile ſupplicium luere. [illegible], ſupplicio affecti fuerant, Thucydid. Sic Cebes Thebanus [illegible] τιμωρούμενος. Τιμωρηθείς, afflictus, punitus, Plato de Legib. vide Ammon. diſtinguentem inter τιμωρεῖν & τιμωρεῖσθαι.

Τιμώρημα, ſupplicium. Plato 2. de Republ. [illegible] τιμωρήματα, quas pœnas recenſuit.

Τιμώρησις, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet, id eſt, auxilio adeſſe, Thucydides.

Τιμωρητής, vltor, vindex.

Τιμωρητικός, crudelis, difficilis in condonandis maleficiis, ſeuerus, cupidus vltionis, vltor, vindex. vide [illegible].

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna & ſupplicium, [illegible] punitio, propulſatio iniuriæ, defenſio, præſidium, auxilium, ratio vindicandi, cruciatus, κόλασις, δίκη, [illegible]. Τιμωρία propriè eſt vltio, κόλασις verò caſtigatio. Illa ab irato & commoto animo fit: hæc à ſedato fieri poteſt: altera etiam proprium dolorem perſequitur ſibique ſatisfacit: altera alterius cauſa punit atque

que animaduertit. Ariſtoteles Rhetoricorum libro primo. διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Sumitur etiam τιμωρία pro omni punitione. Lege Gell. libro ſexto, capite 14. Τιμωρία ἐσχάτη, fraus capitalis à Liuio dicitur, id eſt, delictum & piaculum ſeu pœna, Budæus in Annotat. in epiſtol. in dictione Fraus. τιμωρία οὗτοι βραδεῖς, hi tardè puniunt, Ariſtoteles in Rhetor. ἐπὶ τιμωρίᾳ ἀνθρώπων, ad vltionem de hominibus ſumendam, Plato de Legib. περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας, de ſumendo ab Amphiſſenſibus ſupplicio, Æſchin. τῆς τιμωρίας ἔσχοντο, ab auxilio ferendo ſuperſederunt. Τιμωρίαν ἐπισκευάζομαι, paro auxilium, ſeu defenſionem, Thucydid. Τιμωρίαν παρέχω, ſum vltor damni dati. Idem, τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων ἀποδοῦναι, delicta luere. Τιμωρίαν δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων ἀπῄτησαν, Chryſoſtomus. περὶ τῆς ἱερωσύνης. τοῖς παροῦσιν τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν, Iſocrates. huic re ipſa pœnas dederunt. τιμωρίαν αὐτῶν μεγαλοπρεπῆ τίσεις, Plato de Legibus: ei pœnas meritas dabis. Τιμωρίαν ποιεῖσθαι, opitulari, pœnas exigere, ſumere & irrogare. Τιμωρίαν παρ᾽ αὐτῶν ποιεῖσθαι, ab ipſis præſidium exigere, Thucydides. τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, eis auxiliari, idem. τιμωρίας τυγχάνειν, pœnas ſumere, idem Thucydid. τιμωρίας τυγχάνω τῷ ἀλλ᾽ αὐτοῦ, vindico filij caſum, Xenoph. τιμωρίαν ὑπεδέξαντο, auxilium promiſerunt, Thucydid. Valla tamen vltionem exponit. τιμωρίαν ὑπέχειν τῶν ἀδικημάτων, Æſychin. τιμωρίαι αἱ ὑπὸ γῆς, Plato in Leg. vbi vide nũ ſignificet Furias.

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vltor, vindex, ἐκδικητὴς, adiutor, auxiliarius, defenſor, βοηθός. Ariſtoteles de mundo, τῷ δὲ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός, Deum iugiter ſequitur iuſtitiæ præſes dea, diuinæ legis vindex, &c. τιμωροὶ Νέρωνος, vindices Neronis, Neronis vltores, id eſt, qui pœnas ſumũt de Neronis aduerſariis, Plutarchus in Galba. τιμωροὺς Syneſius appellat dæmones hominibus infeſtos, quaſi βασανιστάς. Apud eundem τιμωρὸς ἄνθρωπος, τοῖς καλοῖς συμφορεῖς ὑπάρχοντα, homo tyrannici ſpiritus hominibúſque exitialis.

Τὶν, tibi, Doricè, ὁ τὶν ἀνομοιότατος, qui tibi ſit diſſimillimus, Plu. in Lycurgo.

Τίναγμα, ατος, τό, καὶ τιναγμὸς, vel τινακμὸς apud Suidam, quaſi vibratio, quaſſatio Senecæ, & quaſſus, us, apud Ciceronem ex Pacuu.

Τιναξιπήληξ, ηκος, ὁ, σειολόφος, i. galeam quatiens, Heſyc.

Τινάκτωρ γαίας, Neptuni epithet. Soph. in Trach.

Τινάσσω, μ. άξω, π. αχα, prima breui, quatio, σείω, agito. Actiu. Accuſatiu. Suid. τινάξαι, διασεῖσαι, κινῆσαι, in Epigramm. δέμας τινάξας ὀκλαδὸν. Dicitur etiam τινάσσομαι. Aratus, Αἴθυιαι χερσαῖαι τινάσσονται πτερύγεσσι, terras quatiunt alis.

Τινθαλέος, feruidus, διάθερμος, διάπυρος, Nicander in Alexipharmac. in Epigramm. τινθαλέοισι κατικμήναιτο λοετροῖς, i. χλιαροῖς, Suid.

Τίνυμαι, punio, vlciſcor, τιμωροῦμαι, ἀμύνομαι, ἀποδίδωμι. Heſiodus, ὅς τίσιν τίνυσθαι. Pro rependere. Idem, ὅρκον τίνυσθαι, i. iuſiurandum exigere & vlciſci. Hom. Il. γ, οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, qui punitis.

Τιννύω, vel τίνυμι, μ. ύσω, π. υκα, reddo, pendo: vt τίνυμι δίκην, pendo pœnas: τινύτω τιμωρίαν, pœnam luat: ſic in canone Apoſtolorum ἀσί.

Τιὴ, ἀ. δ ὅ; cur? ad quidnam?

Τίω, reddo, τίω, ἀποδίδωμι, ſoluo, pendo: vnde ἐκτίνω, luo & τίνυμι pro eodem, per duplex ν in deriuatiuis, licet primitiuum per vnicum, Gaza libro tertio Grammat. τίνω τὴν βλάβην, Plato in Legib. reſtituo damnum. τιμὴν τίνειν, honorem rependere. Iliad. γ, εἰ δ᾽ ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, id eſt, ἐκτίνειν, ἀποδιδόναι ζημίας τίνειν, Plato quarto Leg. pœnaſ pendere, Virgil. ſupplicia pendere Liu. τίνειν δίκας, dare pœnas, Euripid. in Iphigen. in Tauris, δίκας τίνουσα τ᾽ ἐν αὐλίδι σφαγῆς. τίνειν ἀλιτήματα, luere errata libro quarto Epigrammat. μοῦνοι δ᾽ ἀλιτήματα κακοῦ ὁ πατὴρ τίνει [illegible]. Inuenitur etiã priori breui l. 1. Epig. τ᾽ [illegible] τίνεις, &c. i. ſol tis. Nonn. ἀμοιβὴν τίνει pro vicesrependere & gratiã referre dixit, ἀμείβεσθαι, vt Sophocl. Apollonius ſecundo Argo. pro pœnas luere: πατρὸς ἑοῖο κραδίη τίνουσιν ἀμοιβὴν ἀμπλακίης. τίνω μισθὸν, pendo mercedem, Xenoph. αὐτοῖς μισθὸν τίνειν, ipſis ſoluere mercedem. τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, Plat. epiſt. 7. dare ſumm. s pœnas.

Τίνυμαι, τίομαι, id eſt, τιμωροῦμαι, vlciſcor. Odyſſ. ι, καὶ τίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντιθέου Νηλῆος, vltus eſt indignum facinus, ſupplicium ſumens de Neleo. ἐτισάμην σε, de te ſupplicium ſumpſi. τισάμενος τὸν ἀδελφὸν, de fratre qui ſumpſit vltionem. ἐτισάμην πατρὸς φόνον, Euripid. cædem patris vltus ſum. ſic Sophocl. τίσασθαι πατρὸς φόνον. Homerus Iliad. β, τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματα, id eſt, τιμωρήσασθαι, vlciſci. Τίσασθαι, τιμωρίαν λαβεῖν, ſupplicium ſumere, cum Accuſatiuo & Genitiuo: vt Iliad. γ, ἐφ᾽ ἧς τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακὰ ῥέξαντα, id eſt, ὑπὲρ ἀδικίας: ſic Heſiodus in Theogon. τίσασθαι δ᾽ ἱερῆς πατρὸς ἑοῦ παίδων, vlciſceretur furias proprij patris in ſuos filios. Τίομαι pro τιμῶ. Idem ibidem, ζεὺς τίει αὐτὴν, eam colit. Τίσασθαι pro ἀντιλαμβάνειν. Odyſſ. ι, ἡμεῖς δ᾽ αὖτε κατὰ δῆμον ἀγειρόμενοι τισόμεσθα, Pro ἀπαιτήσομεν, repoſcemus, nobis reponi iubebimus.

Τίπτ᾽, vt quid, Eurip.

Τίπτε, cur: ſyncopa eſt pro τί ποτε, poetis familiaris. τίπτε τ᾽ ἄρ᾽ οὔ οἱ ἔειπες; cur non ei dixiſti? Homerus Odyſſ. ι, pro τί δέ ποτε, τί δέ.

Τίς, τοῦ τινος, ὁ καὶ ἡ, quis? ἐς τίνα ἡμέραν, Ariſtophan. ad quotum diẽ vel ad quem diem, ἐπὶ τίνι δεῖ ποιεῖσθαι συμμαχίαν, Æſchines, quibus conditionibus, &c. Lucianus in Anacharſi. πόθεν σὺ τοῦτο οἶσθα, τίς ὢν ἀγαθὸν αὐτοῖς; ſic Iſocrates. Etiam interrogatiuè cum articulo dicitur, ὁ τίς; Gregorius contra Iulian. Σὺ δὲ τῆς μεγάλης τῆς χειρὸς ἀλλοτριώσεως, ὁ τίς; καὶ πόθεν; καὶ πόσος; Tu hoc auſus? qui homo? quantus? vnde oriundus? τίς, aliquando περιττὸν, vt in ποῖός τις, ὁποῖός τις. Τίς aliquando idem quod οὐδεὶς poſitum ſine interrogatione. Ariſtophan. in Pluto, καί τοι τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξελέγξαι τὸν δεσπότην; Commentar. τί, τίς, ταυτὸ δὲ τῷ οὐδείς. Τίς interdum ἀντὶ τοῦ ποῖός τις. Demoſthenes, τίς ἐγὼ πρὸς τὸν συμβαλόντα ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὸν ἀδικοῦντας εἰμί; Cicero id per qui dixit: Xenophon Socraticus qui vir & quantus? Τί ἔξωθεν sic accipitur vt quid interrogatiuum. Demoſthen. τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; quid legi cum quæſtione? vide Τί ſuprà.

Τὶς, ἐνός, aliquis, nonnullus, ignotus quiſpiam. τὶς ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ariſtophan. id eſt, ὁ μὴ ἀδελφὸς ἐρωτικὸς ἐγχέλης βαδίζει. ἐνίοτε μεγαλείους, &c. Demoſthen. vide an ſignificet aliquando modeſtiores, an clementiores quàm homo quiſpiam eſſe ſoleat. vide interpr. Ariſtophan. ἀγροικότατοί τινες, μὴ βασανίζειν ἀδικεῖν, &c. denuntio ne quis κατά τινα τερατώδη πηρωθῇ, aliquatenus labe monſtrifica affecta, Ariſtoteles libro quarto de generat. Animalium. Τὶς accipitur ἀντὶ τοῦ μέγας, hoc eſt, οὐ τῶν τυχόντων τις, non vnus quiuis, non contemnendus. Sic Cicero, Méque, vt facis, velis eſſe aliquem. Demoſthenes contra Mid. πλάττοντος πολλοὺς ἐγγυητὰς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι διὰ περιουσίαν μεγαλείους, ὑμῶν δεησόμενοι, Nonnulli copioſi patrimonij prærogatiua ſeſe aliquos eſſe exiſtimantes, in medium prodibunt pro iſto deprecatores. Et contra Leptin. μὴ δοκεῖν τινὲς εἶναι φαίνεσθε. In Act. Apoſtol. capite quinto, Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν, dicens ſe eſſe aliquem. De τί, vide ſupra. Τὶς cum articulo, vt, ὁ τὶς ἄνθρωπος, id eſt certus quidam homo & ſingularis, ad differentiam τοῦ καθόλου ἀνθρώπου. Baſilius, ἐπειδὴ γὰρ ὁ τίς ἐστιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὴν καθόλου φύσιν δηλοῖ. Τὶς aliquando ſuppletur, vt ſæpe apud Ariſtotelem & Platonem 11. Legum, ἐὰν ἐπισκήψηται τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, ſi quis teſtem inſimulet falſi teſtimonij. Τὶ interdum ex ſuperuacuo additur. Sic Terent. Subtriſtis viſus eſſe aliquid. Et τὶ etiam ἀντὶ τοῦ οὐδέν. Demoſthenes, καὶ τὶ κακὸν οὐ πεπονθότων, nihil non mali patientibus. πᾶς τις, vniuſquiſque. πάντα τῷ ἀεὶ ἐκεῖνον, καὶ παντί τινι. Τὶς indefinitum cum verbo ſecundæ perſonæ. Ariſt. in Pluto, τὸν πλοῦτον ἔξω τις κάλει, i. foras Plutum vocatu quiſpiam, vide Τὶ ſuprà.

Τίς δή ποτε; quis tandem?

Τίσις, ιος, ἡ, pœna, vltio, punitio, τιμωρία, ἐκδίκησις, κόλασις. Heſiodus, τοῦ τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, huius facinoris vltionem fore. Odyſſ. α, ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, id eſt, per Oreſtem erit animaduerſio. Apollonius ſecundo, δι᾽ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν, per vos dederunt pœnas. Τίσις, ἀντὶ τοῦ ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις, remuneratio, Hom. Od.

Τίσομαι, vlciſcar, in Epigrammat. τίσομαί σε δίκην, ſumam de te ſupplicium, Euripid. τισόμεσθα, ἀντιλαμβανόμεσθα, ἀπαιτησόμεθα. vide Τίομαι.

Τιταίνομαι, tendor, intendor, contendor. Odyſſ. β, τιταινόμενοι πτερύγεσσι.

Τιταίνω, μ. ανῶ, tendo, τείνω, ἕλκω, diſtendo, extendo, traho. Iliad. β, ἑλκέμεν ἅρμα τιταίνων. Nonnus, χεῖρας πατρὶ τιταίνων, id eſt, agens gratias patri vide Τάλαντον. Τιταίνω, item idem eſt cum τίνομαι, punio, &c. Heſiod. in Theogon. φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον, exponitur & naturaliter pœnas luo, punior, apud ſch. Heſiod.

Τιταρήσιον Suid. ἀργυρίτειον.

Τιτάν, dæmon ſubterraneus, & epitheton Solis. Hymnus Titanos extat apud Orpheum. vide in Chiliad. Eraſm. Titanicus aſpectus Titanibus & Crono antiquiores: Titanas imploras. Τιτᾶνες, καταχθόνιοι δαίμονες. Titanes terræ & cæli filij, vt ſcribit Heſiodus, per quos ſignificantur ſpiritus & venti, qui ex cælo, id eſt, ab aere in terram demiſſi, in ea occultantur: à verbo τιταίνω, quod extendentes manus ſuas & vi agentes, iniuriam faciunt: vnde terræ motus exoritur, quo multi pereunt. Heſiodus in Theogon. τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε, φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέ-

[illegible] Calidum in Delo.

Τιτανία, terra vniuerſa à quibuſdam ſic dicitur, à quibuſdam vero Attica ſolum: à Titano vno ex Titanibus, Etymolog.

Τιτανοκράτωρ, domitor Titanum, epith. Iouis, Lucian.

Τίταρος, ὁ, mons Theſſaliæ, à candore dictus.

Τίτανος, ὁ & ἡ, Suid. calx: gypſum. Heſiod. de ſcuto Hercul. [illegible], &c. vbi int. [illegible] τίτανος, ἄσβεστος, [illegible] Τίτανος, vt o habeo adurendi, Galen. ad Glaucon. Sunt qui hac dictione calcem intelligant, quæ parietibus tectoria inducantur, vt notat libro quinto Dioſcorid. Marcell. de cutus vi leſtiali & remediis idem Dioſcorides libro ſexto, capite 30. [illegible], calx viua, Gal. [illegible]. Dicitur verò calx, [illegible].

Τιτανικῶς, adu., Titanicè inſiciens, Titanis in modum, id eſt, torue, Lucian. Suid. [illegible], id eſt, [illegible].

Τιτανωμένος, gypſatus, calce oblitus & inductus, Heſych. [illegible].

Τιτανωτός, ὁ, ἡ, calce oblitus, gypſatus, Heſyc. [illegible].

Τιτάξ, clarus, præſes, rex, Heſyc.

Τιτήνη, regina.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Diana, Latonæ & Cœi Titanis filia, Nicander Scholiaſt.

Τιθηνία, cura, tractatio, [illegible] Suid.

Τιθηνούμενος, lactens. Gaza.

Τιτθὴ, ἡ, matertera: vel auia, matris mater quæ [illegible]: Vide Τιτθὶς.

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix. Plato ſecundo de Republic. [illegible] &c. Heſych. [illegible]. Apud Suid. [illegible]. Apud Pollucem ſcribitur, [illegible]. Alibi, [illegible] vide [illegible].

Τιτθίον, ου, τό, mamma. Ariſtophan. in Pluto, [illegible], tuas mammas contrectare mammillas: Ariſt. in Ranis, [illegible].

Τιτθὶς, ίδος, nutrix, Syneſius in tertia epiſtola. [illegible]. Τιτθὶς, Polluci eſt matertera, [illegible], vnde vulgò tante.

Τιτθὸς, οῦ, ὁ, mamma, [illegible], Gal. ad Glauc.

Τιτίζειν, titillare, pipire, vocem edere more paſſerculorum & aliarum auium. vide Varin. in dictione [illegible].

Τιτίω, honoro, [illegible], Heſyc.

Τίτλος, ὁ, titulus, capite 19. Euangel. Ioannis. vbi Euangeliſta Latina voce vſus eſt: quem autem Ioannes τίτλον vocat, cæteri vocarunt [illegible], pro inſcriptione, quæ Græcè dicitur [illegible]: ſed Heſychius τίτλον eſſe dicit [illegible].

Τιτίαι, dicuntur columbæ ex paſſerum ſalacitate, qui ſolent τιτίζειν.

Τιτράω, &

Τιτραίνω, [illegible] perforo, pertundo, [illegible], & Τετραίνω. [illegible] verò à quo fit [illegible] inuſitatum eſt. Theophraſtus hiſtor. libro quinto. [illegible]. Et in 2. [illegible], tenui foramine perforatur, Dioſc. l. 5. c. 77. [illegible], à vermibus eroditur, pertunditur.

Τιτρώσκω, [illegible], vulnero. Act. Accuſ.

Τιτυβίζω, [illegible], Heſych. [illegible], garrio. Hirundinum eſt, quum vocem edunt, aut perdicum quorundam, ſicut cæteri poſtea dicuntur [illegible], quo etiam Latini vtuntur: ſcribitur & cum duplici τ.

Τιττυβίζω, idem.

Τιτυοκτόνος, epith. Dianæ, quod Tityum interfecerit.

Τιτύρινος, fiſtula paſtoralis ex ſtipula, [illegible], Heſych.

Τίτυροι, fiſtulatores non ſunt, ſed Satyri, apud Appianum in [illegible], motu turpi atque indecoro ſaltantes ac geſticulantes: [illegible]. Ælian. [illegible].

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus: aries maior: calamus. item [illegible], i. ocioſus, Theoc. interp. Idyl. 3. [illegible]. Τιτύρος autē auis ſpecies eſt.

Τίττα, pullus, anicula.

Τιτύσκομαι, obſeruo, tendo, collimo, intendo. in ſcopum intentus ſum, paro. Hom. Il. [illegible].

[illegible]

Τιτύσκω, paro, [illegible]. Eſt enim τεύχω, & pleonaſmo [illegible], ac per Ionicam reduplicat. [illegible]. Aratus, [illegible].

Τίφη, ης, ἡ, Tipha, genus eſt frumenti diuerſum à ſiligine, & ab olyrâ, licet contuſè Heſychius τίφην per [illegible] exponat. Galliciæ, & Aſiæ, ac Græciæ peculiares, zea, olyra, tiphe, vt dixit Plinius libro 18. capite octauo, qui & capite decimo ait, Tiphe & ipſa eiuſdem generis, ex qua fit in noſtro orbe oryza. Traduntque zeam & tiphen, cum ſint degeneres, redire ad frumentum, ſi piſtæ ſerantur, nec protinus ſed tertio anno. Lege Theophraſt. hiſtor. plantar. libro octauo, capite primo & libro quarto de cauſis: Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro octauo. Quod de pabulo equorum loquens dixit Homerus Iliad. ζ. [illegible], inſigues Grammatici cum Galeno per τίφην explicant. Aliud autē eſt τύφη per υ, de qua vide ſuo loco.

Τίφυον, τό, tiphyum herba ex coronario genere, Theoph. l. 7. c. 13. hiſt. plant.

Τίφος, εος, τό, humectus locus & vliginoſus, palus, [illegible]. Apollonius ſecundo, [illegible]. Apud Suidam [illegible]: hinc fit τίφιος vnde [illegible].

Τίω, μ. τίσω, [illegible], ſoluo, perſoluo, vlciſcor, vindico, ſicut [illegible]. Τίω φόνον, cædis pœnas luo, cædem luſtro, Plato in Legib. [illegible], pœnas Xerxi ſatisfacere. [illegible], Mitylenæis pœnas luitura. Homerus Odyſſ. ξ, [illegible], id eſt, [illegible], dant pœnas. Apollonius ſecundo, [illegible], gratiam referam, [illegible]. Iliad. α, [illegible]. Τίω, honoro, colo, magnifacio, [illegible]. Ibid. [illegible], i. [illegible]. Heſiod. [illegible], Hom. interp.

ΤΛΑΘΙ, [illegible], tolera.

Τλάθυμος, ου, ὁ, laborum patiens, [illegible].

Τλαπαθὴς, miſer, laborioſus, [illegible].

Τλάμων, dicitur Doricè pro τλήμων.

Τλὰς, ᾶσα, ᾶν, tolerans, paſſus.

Τλασίφρων, ονος, ὁ, patiens.

Τλάω, μ. τλήσω, [illegible], tolero, audeo, ſuſtineo, [illegible]. Iliad. α, [illegible], non ſuſtinuiſti dicere, Ariſtoph. vide τλήμων.

Ταγγὴς, vel [illegible], pecten [illegible], Suid.

Τλῆ, pro ἔτλη, Hom. [illegible].

Τλῆθι, tolera, ſuſtine, cum infinitiuo. [illegible], Apollonius Rhod.

Τλήθυμος, ου, ὁ, forti animo præditus, magnanimus, [illegible], Heſych.

Τλήμι, μ. τλήσω, [illegible], tolero, ſuſtineo, audeo, [illegible]. Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ε, [illegible]. Iliad. [illegible], Xenophon libro ſecundo Pædiæ, ſuſtinuit manum conſerere. Sophocl. [illegible], id eſt, [illegible]. id eſt, noli committere vt inſepultum eiicias. Iliad. ι. [illegible], id eſt, voluiſti, non paſſus es. [illegible], &c. in Epigrammat. [illegible], id eſt, ſuſtineat mori, ibidem. [illegible], pati poſſim, Ariſtophan. [illegible], cum Infinitiu. Home. Iliad. [illegible], idem Homer. [illegible], quę ſuſtinuiſti admittere facinus impiiſſimum. Iliad. vltim. [illegible], paſſus ſum & ſuſtinui.

Τλημονέστατος. vide Τλήμων.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, patientia, tolerantia, [illegible].

Τλήμων, ονος, ὁ & ἡ, miſer, laborum patiens & tolerans: audax, conſtans; [illegible], ô miſer, in Epigramm. Pro [illegible]. Soph. [illegible], heu me miſeram, quæ verba ſunt mulieris. [illegible], Homer. id eſt, [illegible], animus fortis, tolerans & patiens. Vnde Τλημονέστατος, audaciſſimus. Sophocles in Electra, [illegible], Iam primum niſi hæc mulier nata eſſet omnium audaciſſima, nequaquam has iniurias inferiis ei accommodaſſet & adaptaſſet, quem interficiendum curauerat, vel honoris cauſa miſiſſet.

Τλημόνως, miſerabiliter, [illegible], miſerè, Heſyc. [illegible].

Τλῆναι, auſum fuiſſe.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, miſeria, patientia, [illegible], Heſyc.

Τλημονεῖν, miſerum eſſe, laborare, [illegible].

Τληπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, miſer, laborioſus, [illegible].

Τλησίπονος, ου, ὁ, laborioſus, audax, [illegible], Heſych.

[illegible]

Τλῆμα, patientia, audacia, τόλμα, θάρσος, Heſyc.
Τλήσομαι, pro καρτερήσω, ὑπομενῶ, ſuſtinebo, Hom. Il. γ, [illegible]
Τλῆθι, ferte, ſuſtinete, καρτερήσατε.
Τλητικός, patien[s].
Τλητικῶς, patienter, ὑπομενητικῶς, Suid.
Τλητός, ἡ, ὁ, tolerabilis, ferendus.
ΤΜΑΓΕΝ, ſeparati ſunt, diſſecti ſunt. vide διέτμαγεν.
Τμέω, inuſitatum format ex ſe particip. τμηθεὶς, quod Suid. expon. ἀποτμηθεὶς & præterit. τέτμηκα & τέτμημαι. vnde apud Galen. [illegible] τετμηται via ſecta eſt.
Τμήγης, ου, ὁ, arator, foſſor, γεωργός, ἀροτήρ, Heſyc.
Τμῆγος, ſciſſio, ſulcus, βόθυνος, Heſyc.
Τμήγω, ξω, ſeco, diuido, ſulco, cædo, Poet. Dionyſ. Poeta, [illegible]
Τμήδην, cæſim, feſtinanter, τμητικῶς Suid. τμηδὸν, ταχέως [illegible], Heſyc.
Τμῆμα, ατος, τὸ, particula, cæſura, ſectio, ſegmētum, pars, tomus, portio, fragmentum. τμήματα ῥυθμῶν, Plat. de Leg. ſegmenta numerorum, fragmenta.
Τμήξας. vide διατμήξας.
Τμῆσις, εως, ἡ, ſectio, diuiſio: clades belli. & figura, quum dictiones compoſitæ diuiduntur, id eſt, tmeſis: vt ἀνὰ πόλιν, pro ἀναπόλιν.
Τμητήρ, ῆρος, ſector, inciſor.
Τμητικός, ἡ, ὁ, putatorius Vlpian. vim habens incidendi: ſectilis, fiſſilis, ad penetrandum promptus. τμητικοὶ χυμοὶ humores incidens, Alexander Aphrodiſ. Item ſectus. vnde apud Dioſcoridem libro quarto, capite 270. φύλλα τμητικώτερα, folia maioribus inciſuris diuiſa. τμητικὸς & τμητὸς λόγος, oratio conciſa, [illegible], & quaſi ſibi inſtans, & ad finem properans, Hermog.
Τμητικῶς. vide τμήδην.
Τμητός, ἡ, ὁ, καὶ τμητὸς, ſectus, ſectiuus, Paſſ. apud Euripid. in Oreſte, τμητοῖς ἱμᾶσι, [illegible], ſectis loris, [illegible].
ΤΟ, articulus præpoſitiuus generis Neutri. Nunquam patitur apoſtrophen, ſed tantum ſynalœphen cum ſequente vocali, α quidem in α, ε verò, vel ι in ου diphthongum. vt [illegible]. Τὸ interdum pro διὸ, itaque Homerus Iliad. γ, [illegible], quapropter extabui. τὸ aliquando additur Infinitiuo, quum Infinitiuus pro nomine capitur, Demoſthen. Aliquando ſubticetur. Τὸ in interrogatione cum relatiuo qualitatis, apud Plat. 2. de Rep. τὸ ποῖον λέγεις;
Τὸ ἀγαθὸν, quo vtitur Ariſtoteles primo Ethicorum, non debet verti ſummum bonum, ſed bonum ipſum vt vult Beſſario Argyropag. tamen modò bonum, modò ſummum bonum vertit.
Τὸ ἀνάπαλιν, è diuerſo.
Τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, iam ex illo tempore.
Τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε, i. iam, deinceps. & τὸ ἀπὸ τούτου ad hæc. Lucian. [illegible], &c.
Τὸ ἀρχαῖον, olim, quondam, ab origine.
Τὸ αὐτίκα, tum, illico, in præſentia, à principio. & τὸ αὐτίκα, in præſens, in id quod præſens eſt, Thucyd.
Τὸ αὖτις, identidem, Gaza.
Τὸ αὐτὸ, idem, par, tantundem, τὸ αὐτὸ λέγοντες, id eſt, [illegible]. εἰς τὸ αὐτὸ συνῆλθον, in vnum conuenerunt. [illegible], &c. Plutarchus in Numa: vbi Interpres, Eodem modo congrediebatur deus Lycurgo & Numæ. ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ſimul, in idem loci: quod non ſolum pertinet ad locum, verumetiam ad tempus, vt capite tertio Actorum Apoſtolorum. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἦσαν, coniuncti erant, capite ſecundo ibidem, & capite 14. κατὰ τὸ αὐτὸ, pro eodem.
Τόγε, τοῦτο, Hom. Il.
Τόγ᾽ [illegible], &c. nunquam ego iuberem, Plato de Legib.
Τόγ᾽ εἰς αὐτόν, quod ad ipſum attinet, pro ſua virili.
Τόγ᾽ ἐπ᾽ ἐμοί, quod ad me attinet. Lyſias, [illegible], & quantum in eo fuit, ſeruatus es, id eſt, τόγε κατ᾽ αὐτόν, καὶ [illegible], vt Syneſ. τόγε ἐφ᾽ ὑμῖν, quantum quidem in nobis fuit.
Τόγε ὅσον, quoad eius fieri poteſt.
Τὸ δεῖνα καὶ τὸ δεῖνα, pro τὸ καὶ τὸ, hoc & illud, vt dicitur, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, id eſt, hic & ille. Philoſtratus de Empuſa, τὸ δεῖνα [illegible] καὶ τὸ δεῖνα αὖ, Nunc in hanc, illámque rurſus ſpeciem mutata. Lucian. τὸ δεῖνα [illegible].
Τὸ δὲ μέγιστον, quod maximum eſt. Thucyd.
Τὸ δὲ ὅλον, ad ſummum.
Τὸ δὲ ἔσχατον, poſtremò.
Τὸ δέ τι, Ariſtotel. in Logic. vbi Argyropil. hoc aliquid: alibi etiam hoc, pro demonſtratiuo & ſingulari & indiuiduo. Pro [illegible], i. ſecundum quid. Thucydid.
Τόδε τι pro τόδε. nam [illegible] ornatus gratia. Galen. [illegible]. vide ὅδε.
Τοδὶ, idem eſt quod τόδε, niſi quòd ἐμφατικώτερον dicitur. Ariſtoteles primo Metaphyſ. [illegible].
Τὸ δοκεῖν, ſecundum opinionem, vt apparet.
Τὸ ἐλάχιστον, ſaltem.
Τὸ ἐμὸν, quod ad me attinet. Plato ſecundo de Republica, [illegible]: ὅπερ ἐγὼ [illegible], τὸ ἐμὸν, ſeu τὸ κατ᾽ ἐμὲ, ratio Latinè dicitur, id eſt, conſilium & propoſitum: lingua Gallica vulgò caſum vocāt, Budæus in dictione Ratio, in Annot. in epiſt.
Τὸ ἔναγχος, nuper.
Τὸ ἐν ποσὶ, id quod ad pedes eſt, hoc eſt, præſens eſt, ſiue quod inſtat.
Τὸ ἐξ ἀρχῆς, ab initio.
Τὸ ἐπίπαν, & πολὺ, vt plurimùm, in vniuerſum. ὡς τὸ ἐπίπαν, ferè ſemper, omnino.
Τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀποκρίνου, deinceps reſponde, Plat. in Apol.
Τὸ ἔσχατον, denique, extremò.
Τὸ ἑξῆς, ſequela ſeries.
Τὸ ἐπὶ ἐμὲ, quod ad me attinet.
Τὸ ἡμέτερον dicunt, pro nos, aut noſtra ratio.
Τὸ καὶ τὸ, vide τόδε, καὶ τόδε.
Τὸ κατ᾽ ἀρχὰς, ab initio.
Τὸ κατ᾽ ἐμὲ, quantum in me eſt, pro virili parte, mea ratio, meū conſilium, propoſitum, quod & τὸ ἐμὸν dicitur. Sic τὸ κατ᾽ αὐτὸν, pro viribus ſuis, quantum in illo erat.
Τὸ λοιπὸν, ſiue τὰ λοιπὸν, in poſtremum, deinde, poſthac, reliqua pars. Xen. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας [illegible], &c. i. reliquam diei partem erat, &c. i. per reliquam partem diei.
Τὸ μακρότατον, ad ſummum, quàm longiſſimè, Galen. ad Glauconem.
Τὸ μέγιστον, imprimis. Plato epiſtola ſeptima, [illegible] τὸ μέγιστον, &c.
Τὸ μὲν, & τὸ δὲ, idem quod τοῦτο μὲν & τοῦτο δὲ, de quo infrà.
Τὸ μὲν ἐμὸν, quod ad me attinet, & τὸ σὸν, quantum in te eſt, vel fuit. Soph. in Aiace, [illegible].
Τὸ μὲν ὅλον, in ſumma.
Τὸ μεταξὺ, interea, interuallum.
Τὸ μὲν interdum partim ſignificat, cui reſpondet τὸ δὲ. Gregorio Baſilius, [illegible], partim quòd ſæpe expectando deceptum pigebat ſcribere, partim quòd negotiis diſtraheret, expectare literas non potui.
Τὸ μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα, deinde, poſteà. Plato in epiſtol. [illegible], pro eodem ibidem.
Τὸ μὴ, i. quo minus, Soph. in Trach. [illegible], Ariſto. ne eam, quo minus eam.
Τὸ νῦν εἶναι, vt τανῦν, &
Τὸ νῦν ἔχον pro νῦν ſimpliciter ponuntur κατὰ τὸ περιττὸν & ex abundanti. Xenophon quinto Pædiæ, [illegible]. Gregorius, τὸ δὲ νῦν εἶναι, id eſt, nunc, [illegible]. Syneſius, [illegible] τὸ νῦν ἔχον, nec tamen nunc licuit mittere. Plato libro 6. de Rep. [illegible] τανῦν.
Τὸ ὄντι, re vera.
Τὸ οὗ ἕνεκα, finem ſignificat, hoc eſt, actum.
Τὸ πάλαι, quondam.
Τὸ παλαιὸν ὄνομα, nomen antiquum.
Τὸ παλαιὸν, olim.
Τὸ παρὰ νόμον, id quod eſt contra leges.
Τὸ παράπαν, omnino.
Τὸ παραυτίκα, continuò, è veſtigio.
Τὸ περὶ αἰσθήσεις, i. ſenſus, Plat. de Leg.
Τὸ πλεῖον δὲ, potiſſimùm verò.
Τὸ πλεῖον ἢ, magis quàm, plus quàm.
Τὸ πρὸς ἀγχιστέων, locutio eſt compendioſa: ſubintelligitur enim [illegible], ab agnatis, quod ad agnatos pertinet. vide πρὸς.
Τὸ [illegible], pro [illegible].
Τὸ πύματον, ad ſummum.
Τὸ τελευταῖον, denique, tandem, Ariſtoph. [illegible].
Τὸ τί, propter quod, interrogatiuè.
Τὸ τι, pars. Plato epiſtola nona, [illegible], ortus noſtri partem patria, partem parentes vindicant, partem amici. Cic. in offic.
Τὸ τί ἦν εἶναι, apud Ariſtot. eſt ſubſtantia. vide τί.
Τὸ τοῦ λόγου, vt eſt in Prouerbio.
Τὸ τυχὸν, paululum.

Τῆδε, ἀντὶ τοῦ γὰρ. τῇδε, hic, pro κατ' αὐτὴν, in Epigr. ἐνθάδ' ἱκάνει, ἐνθάδε ἀφίξεται, Hom. Od.

Τέως, & τέως, hoc, huc. ἐς τόδε, iam inde & ad hanc diem, i. μέχρι τοῦδε, huc vſque ad hanc vſque ætatem, adhuc, hactenus.

Τεοῦ, pro τοῦ, Atticè, Ariſtoph. τί δαὶ μοι τοῦ.

Τόθεν, inde. Apollonius ſecundo Argonautic. ἐκ δὲ τόθεν, &c. id eſt, μετὰ τοῦτο, vt exponit interpr. pro vnde, Dionyſius de ſitu orbis.

Τόθι, ὅπου, vbi. pro ἐκεῖ, illic vel ibi, Odyſſ. ὄ, τόθι γάρ οἱ ἄμειναν ἐστι τετελεσμένα. Apud Apollonium Rhod. videtur ſignificare tunc.

Τοὶ, tibi, σοὶ, Doricè. Homerus Iliad. α, πολὺ γάρ τοι δώσουσι, tibi dabunt. Τοὶ id eſt, οἱ, οὗτοι, ἐκεῖνοι, οἵ τινες: vt Odyſſ. ξ, μάρτυρες ἄμμι θεοὶ ἔστων, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι qui habitant. Et Iliad. δ, τοὶ δὴ ἄγχι θεῶν κλειτὴν ἐς γαῖαν ἔπεμψαν, &c. id eſt, αὐτοὶ. Et pro αὐτοὶ, id eſt, ἐμοῖς, Apollon. Rhod. Τοὶ λάκαιν, pro οἱ, in Epigramm. τοὶ μὲν, hi quidem, apud Pindarum. Eſt quoque τοὶ Coniunctio completiua & enclitica. Xenophon, ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, &c. id eſt, equidem te eſſe iuſtum iudico. Ariſtophanes in Pluto, σέ τοι σέ τοι λέγω, te quidem, te, inquam, appello. οἶδά τοι, noui equidem, idem Ariſtophan. οὔ τοι ἀθλητήρ, ὃ μὲν ἀθλεῖ, Homerus Iliad. τοὶ componitur vel additur cum permultis vocibus, vt γάρτοι, ἤτοι, μέντοι, ὅτι τοι, πάνυ τοι, ornatus tantum gratia & explementi orationis. In τοιγάρτοι etiam geminatur. Τοὶ etiam interponitur ſine compoſitione, vt apud Chryſoſtom. διά τοι τοῦτο, &c. pro διὰ δή. Syneſius, εἰ δή ποτε δέοι, ὅρα μή τοι φθίνοντος γε μηνός, quod ſi quando oportebit, vide ne ſub finem menſis. Xenophon, ἀλλὰ ταῦτα μέν τοι ἔδοξε, ἢ αὐτὸς ἢ γνωστὸς εἶναι ποιεῖ, id eſt, ταῦτα μέν γε vel δέ.

Τοιαδί, dicitur Atticè, vt apud Ariſtot. τοιαδὶ τοιαδί.

Τοιαν, huiuſmodi, pro τοιαύτη.

Τοιανδὶ pro τοιαύτην, Demoſthen. ἀεὶ τοιαυτί λέγων πάντα.

Τοιαῦτ' ἄττα, talia quæpiam: dicitur vt τοί' ἄττα, ἄττ' ἄττα & huiuſmodi ornatus cauſa.

Τοσαυταχῶς, tot modis, Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro 8. capite 7.

Τοιγάρ, equidem. Homer. τοιγὰρ ἐγὼ ἐρέω, i. ἐγὼ μὲν σοὶ λέξω, equidem dicam vel ego verò. Item τοιγὰρ pro δή, itaque. Soph. in Aiace, τοιγὰρ τελευτήσειεν μὴ θεοῖς ἐλαττ.

Τοιγαροῦν, igitur, vnde, ergo, itaque, Dioſcor. libro 8. capite 15. vbi primo loco clauſulæ ponitur: quapropter. Demoſth. in ſecundo loco Epiſt.

Τοιγάρτοι, ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui. In principio orationis Iſoc. ad Nicoclem, τοιγάρτοι ἐμοὶ, &c. i. itaque. τοιγάρτοι in ſecundo loco. Phalar. in epiſt.

Τοὶ δὲ cæteri, hi, ipſi: aliquando pro articulo præpoſitiuo οἱ, Homer. Od. ξ, τοὶ δ' ...

Τοιχ... μ. ... mouco.

Τοίνυν, interdum in aſſumptionibus ponitur pro atqui, at, cæterum; ſicut ἀλλὰ μὴν, ἀτάρ. Demoſthen. πρὸς Ἀριστ. οὐδεὶς τοίνυν ὑμῶν ἐστιν ὅστις ἂν ἰδίᾳ τῳ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, ... Atqui nullus eſt omnino veſtrûm, qui priuatim quidpiam cuipiam dediſſet, rurſus id ab eodem auferret. ... Idem pro Cteſiph. ταῦτα τοίνυν ... at hæc omnia, &c. Idem, σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης, at tu talis inuentus es. Idem, ὁ τοίνυν ... at nemo tum prodiit. Τοίνυν eſt etiam ſυλλογιστικὸς σύνδεσμος & ſignificat proinde. ὁρᾶτε τοίνυν, videte autem. Demoſthen. αὐτὸ τοίνυν, hoc autem idem. ὅσα μὲν τοίνυν, quot autem, vel quot igitur. Idem Demoſthen. τοίνυν pro igitur, licet non ſit ſυλλογιστικός. Syneſius, ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά, audi igitur rerum mearum ſtatum. τοίνυν pro τοίνυν. Xenophon in Sympoſ. ... Interdum τοίνυν, ... eſt, ſicut verò Latinis. Plato in Phædro, μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, tu verò caue dicas: tu verò ne dixeris. ὅτε τοίνυν ..., &c. quo verò tempore, Demoſt. Lucianus de luctu, φέρε τοίνυν ..., agedû te lugere doceã. τοίνυν ..., cæterû. εἰ τοίνυν, ſi itaq; Demoſt. εἰ τοίνυν, quod ſi, idem ἔτι τοίνυν, atq; etiã, iã verò, idem Demoſthen. ὅτι τοίνυν ..., &c. præterea verò, Iſocrat. ... τοίνυν, vt autem, Demoſthen. τοίνυν pro vtique & profectò. Philo de mundo, ... ἀνάγκη τοίνυν ... Ἀλλὰ τοίνυν, igitur, Xenoph. ... Τοίνυν, & quidem, ſequente δὲ. Idem, ... ὅτι τοίνυν, quòd verò, & quòd autem, vel itaque quòd. οὐ τοίνυν, non verò, at non, non igitur, neque verò, at neque, Demoſthen. Τοίνυν pro ergo. Plato ſecundo de Republic. ... τοίνυν pro atqui non. Ibidem, ... τοίνυν, nam primùm quidem, vel primùm quidem certè, Demoſthen. τά-

χα τοίνυν, fortaſſe autem, idem. ὡς τοίνυν, quod autem, idem. ἐπεὶ τοίνυν, quoniam autem, Plutarch. περὶ ἀοργησίας: vbi in diſſimilitudine vſurpatur.

Τοῖν, pro τοῖν, id eſt, αὐτοῖν. Heſiodus, ... ἐκ τοῖν χεροῖν, Homer.

Τοῖον, ſic, ita, adeo, οὕτως. Od. α, τοῖον ...

Τοιουδί, ſic dicitur vt τοιουδί. Ariſtot. 4. Meteorolog. ...

Τοῖος, α, ον, hic, i. talis, τοιοῦτος. Odyſſ. ... puerum argutum vtique, talem ſimul. i. & talem qui iam foras proſiliat.

Τοιόσδε, idem. Odyſſ. ... οὐ τοιοίδε εἰσὶν, non tales ſunt. Ariſtoteles de mundo, τὴν οἰκουμένην ..., orbem qui habitatur, talem prodidimus. τοιῷδε χειρὶ, &c. Budæus in epiſtolis poſterioribus. τοιῷδε ſcribitur in Præfatione Alex. Aphr. l. 1. Prob. ... τοιάδε, τοιάδε, huiuſmodi, hæc, talia.

Τοῖς δή τις, vt ὁποῖός τις, vbi τις παρέλκει. Polyb. l. 3. ... τοιῷδε τινι. Alibi τοιαύτη τις.

Τοιοσδί, talis, Ariſt. l. 2. de part. Anim. τοιαδί, talia, Demoſth. & Ariſtophan.

Τοιοῦτος, talis, qui tali eſt habitu, in Fœmin. τοιαύτη, & in Neutrum τοιοῦτο & τοιοῦτον. Xenophon, τοιοῦτον ... &c. Plato, ἄλλο δέ τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει, id eſt, aliquid aliud quàm hoc dicit. Idem in Apologia Socrat. ... Æſchin. τοιαύτην ἔχοντες τὴν δίκην, &c. τοιούτου πράγματος ὄντος, Demoſthen. τοιαῦτα λέγειν, οἷς ἂν αἱ πόλεις ... Iſocrat. id eſt, talia dicere quibus (vel vt) ciuitates promoueant ad virtutem. Phalaris in epiſtol. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τὴν τύχην ..., id eſt, eiuſmodi eſt ſors noſtra atque conditio, ... τοιαῦτα μὲν ..., τοιαῦτα δὲ ..., Plutarchus in Romulo, vbi interpr. ad hoc nobis horum amor recidit, ad hoc veſtra miſericordia. Poteſt etiam fortè ſic exponi, partim quidem ab his diligimur, partim vobis ſumus miſericordiæ.

Τοιουτοσί, talis. Lucian. ...

Τοιουτότροπος, talis, huiuſmodi, Plat. de Leg. Ariſtot. lib. ... τοιουτότροπος.

Τοῖς τότε, præſentibus. τοῖς μετ' αὐτὸν, id eſt, poſteris, in princip. vitæ Æſop. ἐν τοῖς, pro ἐν τούτοις, Thucyd. interp.

Τοίσδεσι, Ionicè, pro τοῖσδε, τούτοις.

Τοιχαρχος, ὁ, qui præeſt nauis parietibus, vel potius, qui præeſt lateribus nauis, ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis. Poll. τοίχων ἄρχων.

Τοιχοδιφήτης, dicitur ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perſcrutatur nimirum qua parte poſſunt aperiri, vt ita ad ædes via facta furari poſſit. Heſyc.

Τοῖχος, ου, ὁ, paries, murus, à τείχω. εὐδαίμων τοῖχος, felix paries, Ariſtophan interpr. & Eraſm. in Prouerb. Ad felicem parietem inflectere. τοῖχος pro latere nauis, libro primo Epigramm. & pro latere hominis apud Euripidem. Τοῖχος in acie, id eſt, τὸ βάθος, profunditas, Pollux: apud quem etiam τῆς λόγχης τὸ ... etiam τοῖχος vocatur. Τοῖχος τυφλὸς, cæcus paries. Conſtantinus Harmenopûlus in Epitome, Ὁ μὴ ἔχων δίκαιον ... θυρίδας ... τυφλοῦ τοίχου ..., ἢ ποιεῖν θυρίδας. Quibus ſignificat, Eos qui ius immittendi luminis non habuerunt, aperto pariete cæco nullo iure feneſtras immittere: vt & traditur in l. eos. D. de ſerui. præd. vrban. Eſt & apud ipſum Græcum authorem titulus περὶ θυρίδων ... ἐν τῷ τυφλῷ τοίχῳ. Paries cæcus vero eſt, qui feneſtras non habet. Virgilius in quinto Æneid. Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque Mille viis habuiſſe dolum.

Τοιχωρύχης, idem quod τοιχωρύχος.

Τοιχωρυχέω, μ. ήσω, τ. ηκα, furor, fodio parietes: effringo & perforo parietem, vt loquitur Iuriſconſ. cui eff. actores ſiue effractarij, id eſt, τοιχωρύχοι ſiue τοιχωρύχται. à verbo ὀρύσσω. τοιχωρυχεῖ τὸν τοῖχον, parietem fodit, Ariſtoteles libro quinto Ethicor.

Τοιχωρυχία, ας, ἡ, quaſi effractio parietum, Xenophon in Apologia Socratis.

Τοιχωρύχος, ου, ὁ, effractor parietum, fur nocturnus, τοιχωρύχης, Ariſtophan. vide τοιχωρυχία. Τοιχωρύχος, qui perfodit parietes in Vatin. 31. 4. licet per me parietes in adoleſcentia perfoderis, vicinos compilaris. Derectarius dicitur latinis, qui in aliena cœnacula ſe dirigit, furandi animo: qui etiam pluſquam furti puniebatur. Feſtus, vecticularia vita dicitur eorum, qui vectibus parietes alienos perfodiunt furandi gratia. Cato: vecticulariam vitam viuere, repente largiter habere, repentè nihil.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τόκα,

Τόκα, tunc, πρόσθεν, Doricè.

Τοκάς, άδος, ἡ, puerpera, enixa, ἡ γεννῶσα, fœta genitrix, [illegible]. Homerus Odyſſ. ξ, [illegible], fœminæ fœtæ, [illegible]: vel enixæ. Polybius, [illegible]. Euripides in Medea [illegible], aſpectum leænæ quæ catulos habet. Item caduceus: culter: & circulus: terminus, Etymolog.

Τοκετός, οῦ, ὁ, partus, natiuitas, puerperium.

Τοκεύς, έως, ὁ, parens, γονεὺς, γεννήτωρ. Xenophon, [illegible], filii bonis parentibus editi. De brutis etiam Ariſtot. in Politicis.

Τοκῆες, parentes.

Τοκίζω, do ad vſuram, fœneror, δανείζω.

Τοκισμός, ὁ, Ariſtot. 1. Polit. fœneratio Cicer.

Τοκιστής, οῦ, ὁ, fœnerator, Pol. [illegible], qui & χρήστης aliquando dicitur.

Τοκογλύφος, idem.

Τοκογλυφεῖν, fœnerari, Pol.

Τόκος, ου, ὁ, partus, fœtura, γέννησις. Homerus Odyſſ. λ, [illegible], dum parturiunt. Fit à τίκτω, τέκω: inde tranſlatè ἀντὶ τοῦ δανείσματος, fœnus, vſura, quia fœnus eſt quaſi pecuniæ partus: vide in voce [illegible], & in verbo δανείζομαι. Ariſtoteles Politicorū libro primo, [illegible]. Demoſthen. [illegible], id eſt, legitimas vſuras & ciuiles. Gaza ex Cicer. de Seneɛt. [illegible], terra nunquam ſine vſura reddit quod accepit. [illegible], non fœnerabis fratri tuo ad vſuram pecuniam, nec fruges, nec aliam quamlibet rem, ſed alieno, capite 23. Deuteronom. Ariſtoteles ſecundo Œconom. [illegible], reddere cum fœnore. Ariſtophan. [illegible], Iſocr.

Τοκοφορεῖν, fœnerari, vſuram facere, [illegible], Suid. potius tamen idem videtur eſſe quod τόκους φέρειν.

Τόλμα, ης, ἡ, audacia, fiducia, vltima breui, in Epigramm. [illegible], Demoſthen. [illegible], ferocire, Xenophon libro primo Pædiæ. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], homo execrādus aliquis in iniquitatem & impietatem, & quod maximū eſt, in temeritatem & inſolentiam delapſus.

Τολμάω, ῶ, ήσω, ηκα, audeo, facinus audeo, ſum audax, ſum magnanimus, ſum animo fidenti, conor, aggredior. τολμῶ λέγειν, Demoſthen. [illegible], idem. τολμῶ [illegible], audeo publicare ſeu edere, Xenophon libro primo Pædiæ. [illegible], idem Xenophon oſculari auſus eſt. Chryſoſtomus. [illegible], propius accedere non audet. Ariſtophanes in Pluto, [illegible], audentes facere. Idem idem cum Accuſatiu. [illegible], audetis facinus intolerabile. Τολμᾶν vt τλῆναι, pro ſuſtineo, hoc eſt, quippiam graue in animum induco, & mihi impero, quum ſignificamus rem non periculoſam, in qua propriè dicimus audere, ſed duram affectibus noſtris & intolerandam atque indignam. [illegible], mori ſuſtineo, ſic Eraſm. capite quinto, epiſtol. Pauli ad Romanos. Iſocrates, [illegible], Euripid. ſuſtineo dimittere. Plato ſecundo de Republ. [illegible], ſuſtineat abſtinere, ſic Quintilian. Sed non ſuſtineo conſcius eſſe mihi diſſimulanti. τολμῶ, tolero, perfero, [illegible]. Odyſſ. vltima, [illegible], &c. Theognis, [illegible]. Idem, [illegible]. vide [illegible]. Τολμᾶν, ſuſtinere, id eſt, pati, ἀνέχεσθαι καὶ πάσχειν, [illegible]. Euripides in Hecuba [illegible], id eſt, [illegible]. Τολμῶ, pro committo, patro. Chryſoſtomus, [illegible], ſcelus admiſſum. Hermog. [illegible], facinus animoſè ſuſceptum, Plut. in Rom.

Τολμᾶν, idem quod τολμᾶν, Herodot.

Τολμήεις, ήεσσα, ῆεν, τολμητικός, [illegible], tolerans. Hom 17. Odyſſ. [illegible].

Τόλμημα, ατος, τό, auſum, audacia, audax facinus, temerariū facinus, temeritas, ſtrenuitas.

Τολμηρός, ά, όν, audax, temerarius, ferox, præſtans, [illegible].

Τολμηρόν, τό, audacia.

Τολμηρότατος, audaciſſimus, confidentiſſimus.

Τολμηρῶς, audacter: vnde τολμηρότατα apud Pol. audaciſſimè apud Cæſar. vt audentius apud Tacit.

Τολμήεις, animi fidens.

Τολμητέον, audendum eſt.

Τολμητής, &

Τολμητικός, ή, όν, temerarius, audax, audacia fretus, contumax, [illegible], audaculus Gell. Adamantius in Phyſiognom. [illegible], in periculis audaces. Idem, τολμηταί ſæpe dicit.

Τόλος, membrum pudendum, αἰδοῖον, Heſyc.

Τολύπευμα, ατος, τό, collectio, & de lana bene laborata dicitur: [illegible], Suid.

Τολυπεύω, ω, εύσω, ευκα, bene tracto, [illegible], concinno, guberno, diſpono, excogito, machinor, perficio, abſoluo, elaboro, & in vnum quaſi caput congero. [illegible], luctū concinno, adorno, Euripid. Odyſſ. ξ, [illegible], confecit, κατηργάσατο. Item fatigor, laboro & infelix ſum, [illegible].

Τολύπη, ης, ἡ, lanæ glomus ſiue globus, Euſtathius Iliad. lana bene elaborata ac depexa, & ad nendum concinnata, penſum, [illegible], lanarum peniculos imitatur, Marcel. elaboratis lanis ſimile redditur, Ruellius libro quinto. Dioſcorides capite 77. Et herba quædam lethalis. à qua [illegible] pro [illegible] malè deducunt quidam, idem Euſtat. [illegible], capite quarto, libro quarto Reg. vbi Latinè colocinthis agri, [illegible], Suid. [illegible]. [illegible], mazæ genus, Euſtat. Heſych. [illegible].

Τολύπαι [illegible], Eurip. de tonſa cæſarie aut coma. Nic. in Theriacis, [illegible]: Interp. [illegible].

Τομάω, ῶ, ήσω, ηκα, deſidero ſectionem, [illegible]. Eſt enim [illegible]. Sophocles in Aiace, [illegible], id eſt, [illegible], ſectione egenti.

Τομεῖον, vel Τομεύς, forceps, fabrorum inſtrumentum quos clauos emoliuntur & eximunt, [illegible] (lege [illegible]) [illegible], Galenus in Gloſſis Hippocratis: vulgò tenailles. Si analogiam Græcæ vocis ſpectes, potius forficem vel forficulam ſignificat, quæ & τομίς.

Τομεῖς quatuor dentes anteriores: [illegible], [illegible] eſt, ſecando, qui etiam διχαστῆρες, & κτένες dicuntur: vſitatius τομεῖς. vide [illegible].

Τομεύς, έως, ὁ, putator, ſector, caſtrator, [illegible], Heſychius. τομεύς in Platonis Alcib. id eſt, [illegible], ſutorum ſcalper exciſorius: vulgò trenchet. Τομεὺς apud Geometras, reſecta pars circuli, duabus ad ambitum è centro productis lineis. vide [illegible] & τομίς.

Τομή, ῆς, ἡ, ſectio, amputatio, caſtratio, cæſura, diuiſio, plaga, portio, ſectura, Gaza libro ſecundo hiſtor. plantar. Theoph. Idem dixit [illegible] de putatione vitium, quæ & ipſi [illegible] eſt. τομὴν ποιεῖν, plagam facere, Galenus libro primo ad Glauconem. Homerus Iliad. [illegible], id eſt, [illegible]. [illegible], cui opponitur [illegible]. Hermogen. [illegible], idem Hermog. τομή, cædendi tempus. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite duodecimo, [illegible], cæſuræ tempora commutata. Ibidem cæſuræ tempus tempeſtiuum vocauit [illegible].

Τομίας, ου, ὁ, verres, cui ratus, exciſus, caſtratus, eunuchus, χλούνης, μονόρχης: in equis cantherij: in gallis capi: in ſuibus maiales, id eſt, [illegible], boum exciſos aſſuefaciunt, i. caſtratos, Ariſt. l. 6. Anim. Aliquando ſeparatus, ſelectus, Plat. de Leg.

Τομικός, ή, όν, aptus ad faciendum inciſionem, vel incidens, vt τομικοὶ ὀδόντες, qui & τομεῖς.

Τομιξ, ιγος, ἡ, tomex vel tomica, id eſt, leuiter torta reſtis ex ſparto, arundinibus, iunco, palma, ex cannabe etiam rudi & non curato, linóque. lege Columell. libro duodecimo, capite 32. Vitruuius libro ſeptimo, capite tertio. Plin. lib. 17. cap. 10. & Pallad. l. 1. c. 13.

Τόμιον, ου, τό, fruſtum, ſeu quod ſectione eſt ablatum, peculiariter τόμια nominantur quæ ex victima reciduntur, vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro ſeptimo, vel potius exta quæ ſectione è victima eximuntur, & ſuper quæ extracta manus imponebant & curabant. Demoſthen. in Ariſtocr. at Æſchin. in Oration. de malè obita legatione dicit maiores ipſorum conſueuiſſe [illegible], quibus verbis videtur innuere Athenienſes olim ſi quis cædis accuſatus fuiſſet, & iudicum ſententiis abſolutus, cum ad mortui cadauer ſolitos adducere, & ex a-

ctis ex iis iuſſiſſe imponere manum, & curare ſeſe purum eſſe ab illa cedet. Heſyc. enim τομία eſſe dicit τὰ ἀποτεμνόμενα αἰδοῖα τοῦ κάπρου ἢ τοῦ κριοῦ.

Τέμαχος, ὁ ἢ ἡ, ſectio, fruſtum, vt τόμον caſei dixerunt. De charta & volumine τόμος, & latinè tomus. Martial. primo, Scriptura quanti conſtet, & tomus vilis. ἀπὸ τοῦ τέμνειν, id eſt, ſecando, quòd excidatur è pellibus animantium. Paroxyt. Cyril. & Ammon.

Τομεὺς, ἔως, ὁ, inſtrumentum ferreum quo aliquid ſecatur, Cyril. & Ammon.

Τομὸς, Adiect. acutus, ſcindens, τμητικός. Et τομώτερος, α, ον, acutior, magis penetrabilis. Phocylides, ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου, telum acutius & penetrabilius. Si decus ſermonis pateretur (inquit Valla) poſſet transferri incidentior ſeu amputatior. Interpr. in epiſt. ad Hebræos, capite quarto, penetrabilior vertit. Sophocles in Aiace, ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν, gladius ſtat qua parte acutiſſimus eſſe queat, id eſt, τμητικώτατος. Deductum eſt à verbo τέμνω, ſeco ſiue incido.

Τόμουροι, αἱ, oracula, μαντεῖαι. Euſt. Il. δ.

Τόμουρος, ὁ, qui quæ non ſunt videt per ſortes, apud Lycophr. ὁ τὰ μὴ ὄντα ὁρῶν μαντικῶς: ſic exp. Euſt. Il. α.

Τόμουρος, ὁ, mons Theſprotiæ, ſub quo Iouis Dodonæi templum & oraculum, teſte Strab.

Τὸν, pro ὅντινα καὶ ὅν, poeticè, eum vel quem.

Τὸν αὐτὸν, ſc. τρόπον, eodem modo.

Τονία, pellex, ἄλοχος, pallaca. Item vocis intenſio, Etym.

Τονιαῖος δρόμος, ὁ ἰσχυρός, Suid. contentus curſus.

Τὸν δὲ καὶ τόνδε, hunc & illum pro quo etiam dicunt τὸν καὶ τόν. Lyſias, ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων ... καὶ ὑμεῖς ἀκηκόατέ μου. ... ἔχει τὸν καὶ τόν. vide τὸ καὶ τό.

Τονθὶ, ἰ. ἔτι, Gaza de menſibus.

Τονθορύζω, μ. ύσω, π. υκα, καὶ τονθρύζω, ſuſurro, muginor, immurmuro ſub lingua, vt ſolent ſerui quando à dominis vapulant vel obiurgantur. Ariſtophanes in Ranis, τί δὲ τονθορύζεις ἡνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν πολλὰς ἀπίῃς θύραζε; Quid cum foras, vbi vapulaſti largiter, cum murmure exis? interpr. τονθορύζειν, ὑπότονα γρύζειν, ἢ λάθρα φθεγγόμενος, ὑποτρέμειν, τὰ χείλη κινεῖν. τονθρύζειν eſt grunnire. Idem Ariſtophan. in Acharn. τονθορύζοντας δὲ γέροντας ... λάθρα φθεγγόμενος, ὑποτρέμων. vide τονθορύζειν in Ammon.

Τονθορυσμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus, vox, murmur apud Heſych. τονθορὶ exponit φωνή.

Τονιαῖον διάστημα, toni interuallum. Ariſt. in Probl.

Τονίζομαι, ſono exprimor.

Τονίζω φωνὴν, vocem tono noto, pronuntio.

Τονικὸς, i. firmus, ἐντατικός. vt in vermibus τονικὴ κίνησις, motus qui fit per extenſionem, Ariſtot.

Τόνος, ου, ὁ, tenſio, τάσις, ἔντασις. Quæ verò tenduntur firma, vt laxa infirma: Hinc τόνος pro eo quod eſt, tenor, rigiditas ac firmitas, robur: vnde εὔτονος καὶ ἄτονος, firmus & infirmus, validus & inualidus. Et apud Galenum τῶν τόνων τὸν τόνον ἐκλύειν, id eſt, τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν, vires ac robur diſſoluere. Idem, τόνος σφυγμοῦ, cui τὴν ἀτονίαν opponit. τῆς ψυχῆς τόνος, animi cótentio & firmitas. Τόνος tranſlatè diuerſis accommodatur. In muſicis tonus eſt, productio & extenſio legitima ſoni atque ad diuerſum tranſitus: ſiue interuallum cum legitima quantitate minimum ex duobus ſonis inter ſe diuerſis, vt tradit Martianus Capella in ſecundo lib. fine. Toni autem dimidium ἡμιτόνιον vocatur. Et tonus cum hemitonio proportionem facit ſeſquiplam ſiue ſeſquialteram. Inde etiam tonum vocat Plinius, ſpatium id quanto abeſt à terra circulus cœli citimus, hoc eſt, lunaris: centum ſcilicet viginti ſex milia ſtadiorum, eodem Martiano teſte. Τόνος in pictura, id eſt, vigor & ſplendor. Plinius libro 35. capite quinto. Deinde adiectus eſt ſplendor, alius hic quàm lumen: qué quia inter hoc & vmbram eſſet, appellauerunt τόνον: commiſſuras verò colorum & tranſitus, ἁρμογήν. Τόνος in Grammatica, id eſt, tenor, accentus. Quintilianus libro primo, capite nono, adhuc difficilior obſeruatio eſt per Tenores, quos quidem ab antiquis dictos Tonores comperi, vt videlicet declinato à Græcis verbo qui τόνους dicunt: vel accentus, quos Græci προσῳδίας vocant, &c. Τόνος de verſibus carminibúſque dicitur vt apud Suid. Πυθικὸν ἦν σημαίνοντα ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ, oraculum verſibus hexametris. Ariſtoteles de gener. Animal. libro quinto, τόνος ὁ καλούμενος ... Λύδιος τόνος, τόνος καὶ φρύγιος, numerus ſiue modus Lydius & Phrygius. Herodotus libro primo, ἐν τριμέτρῳ τόνῳ χρᾷ, trimetro carmine vaticinatur. Τόνος etiam ab extenſione vocatur ſtragulorum funis: cubicularis lecti faſcia, vt vocauit Cicero. Pollux libro decimo, καὶ μὴν τοιγε τῆς κλίνης, ὁ τὸ ... ἀνα... ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, στρώματα, ... τόνος, κειρία. ... καὶ χεῖλος, καὶ κοιλία, καὶ ... Citátque Philippidem ἐν Λακιά-

δαις, Ἐρίζει δὲ ταῦτ' ἰατρικὴ γυνὴ τὸ σῶμα, ἄχρηστα δὲ παντελῶς ὅτου ἔχω τὸ σκέλος, ὅτε χαρεῖ ἐμβαλεῖν αὐτοῦ τόνον. Ariſtophanes ſic Cratinus ludit in Equitibus, ... ἐκπίπτουσι τῶν ἠλέκτρων, καὶ ὁ τόνος οὐκ ἔτ' ἔνεστιν, αἱ δ' ἁρμονίαι διαχάσκουσι. Commentar. τόνος, inquit, τὰ τῶν κραββάτων σχοινία, τροπικῶς δὲ δηλοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάσιν. Τόνος de funibus retium ſiue plagarum, & de loris curruum. Pollux libro quinto, ... τοὺς ... ἐν ... τὰς ἄρκυς, ... (legend. ...) ... τόνος, περίδρομοι. Idem libro primo, ... τοῦ δίφρου, τόνος καλεῖται. Τόνοι item vocantur extenti nerui vtrinque ſtomachi, id eſt, œſophagi ſiue gulæ. Idem Pollux libro ſecundo, Ὁ δὲ στόμαχος, ὀνομάζεται δὲ καὶ οἰσοφάγος: καὶ τὰ νεῦρα τὰ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ, τόνοι. Τόνοι, tendones, τένοντες. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, vbi ait iracundiam ſuperare ... ἰσχύος, ... τόνους ... ἔχοντας. Et qui nerui in machinis apud Vitr. τόνοι vocantur ab Hierone. vide ὁμότονοι.

Τονόω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo intendo, roboro, Actiu. Baſilius in epiſtolis, περὶ τοῦ σώματος μύρμηκος loquens, ... ſυνδέσμοις ταῖς ἁρμονίαις τετόνωται, ... intentum eſt corpus compactum neruis & ligamentis.

Τονωτικὸς, vim habens ſolidandi, confirmandi & corroborandi, Alexander Aphrodiſ. in præfat. libro primo Problemat. Τονωτικὴ δύναμις Galen. in princip. libro octauo τῶν τόπων, facultas partem tendendi roborandique vi prędita: cui χαλαστικὴ opponitur.

Τόξα, τὰ, arcus. Pluraliter ferè vtuntur Græci: & comprehendit aliquando pharetram & ſagittas cum arcu.

Τοξάζομαι, τὸ ἄνω.

Τοξεία, ἡ, ars eorum qui arcus ſagittáſque efficiunt, Comment. Ariſtophan. in Acharn. In Memnonis Eclogis, ἡ τοξεία τοῦ ... σεσηρότως ταῖς ἀκίσιν ... , vbi ſagittarios videtur intelligere.

Τοξευτικὸν σῶμα, meminit Athen. l. 3.

Τόξευμα, ατος, τὸ, q. ſagittatio, βέλος, ſagitta, telum, miſſile, ſpiculum. εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι, ad ſagittæ iactum venire. Xen. ἐντὸς γενέσθαι τοξεύματος, idem l. 1. Pæd. ἔξω τοξεύματος, extra iactum ſagittarum, Thucyd.

Τοξευτὴς, ſagittaria apud Oppian.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ſagittarius apud Arat. & Oppian.

Τοξευτὴς λύκος, genus lupi, Oppianus. de Venat. τοξευτὴς apud Aratum, ſagittarius Cicero & Arcitenens, & ſagittipotens, vertit.

Τοξεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſagitta percutio, ſagittam emitto aut telum, configo: vnde ἐκτοξεύω, ſagittas abſumo, τοξεύω θηρίον, ſagitta ferio feram, Xenophon libro primo Pæd. τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας, in cædis authores tela arcu dirigere, idem ibid. l. 3.

Τοξήρης, arcitenens, Euripides in Alceſt. Rhæſo & Hercule furente.

Τοξικαὶ θυρίδες Symmachus vocat, quas ſeptuaginta interpretes abſconditas, alij obliquas. τοξικὰς autem quod inter ſagittarum anguſtum in ædes lumen immittant, & intrinſecus dilatentur, inquit Hieron. in c. 40. Ezechielis.

Τοξικὴ, ῆς, ἡ, ars ſagittariorum quaſi ſagittaria. ἡ τοξικὴ ... Lucianus.

Τοξικὸν, τὸ, toxicum, Dioſcorides libro primo, capite 44. & lib. 5. capite decimo. Idem libro 6. capite 1. τοξικὰ καλούμενα τῶν φαρμάκων, venena quæ toxica dicũtur. τοξικὸν δοκεῖ μὲν ὠνομάσθαι, ἐκ τοῦ τὰ τόξα τῶν βαρβάρων ἀπ' αὐτοῦ χρίεσθαι. Dioſcorides libro 6. capite 21. τοξικὸν appellatum videtur (inquit Ægineta) quòd eo à Barbaris inficerentur ſagittæ, quæ τοξεύματα dicuntur, vel à taxo arbore venenata. De toxico, vide Ariſtotel. l. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων. Scholiaſt. Nicandri refert quoſdam ideo ſic appellatum velle, quoniam hauſtum ſeu potum è veſtigio interimat hominem inſtar ſagittæ: vel quod ortum ſit ex ſanguine Hydræ quam ſagittis confecit Hercules.

Τοξικὸς κάλαμος, arundo ſagittaria, Theophr. l. 4. hiſt. plant. ca. 12. Plin. l. 16. c. 36.

Τοξοβόλος, qui iaculis ex arcu emiſſis impetit, iaculator ſeu qui arcu petit, in Epig.

Τοξοδάμας, αντος, ὁ, ſagittarius, τοξότης, apud Æſchyl.

Τοξόδαμνος, ὁ, arcu, telíſve ſubactus, Tzetzes.

Τόξον, ου, τὸ, arcus, telum. τόξα pro τόξευε. Pindarus, ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, telum in ſcopum intende & dirige. Iliad. α, τόξ' ὤμοισιν ἔχων. Et Iliad. δ, pro τοξικὴ ἐμπειρία. τόξων εὖ εἰδὼς, id eſt, τῆς τοξικῆς ἔμπειρος.

Τοξοποιεῖν, arcus & iacula conficere: at τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, per riſum & iocum quidam dixit, ſupercilia contrahere, tetricum eſſe. σκυθρωπάζειν. Suid. καὶ σκυθρωπάζει, ὁ γὰρ ... τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

Τοξοποιὸς, qui conficit arcus.

Τοξοσύνη, ἡ τοξικὴ, ſagittandi ars, Eurip.

Τοξότης, ου, ὁ, ſagittarius. τοξόται, ſagittarij. Xenophon de peditibus: nam ſtatim ſequitur ἱπποτοξόται, equites ſagittarij. Item τοξόται, miniſtri publici Athenis numero mille, Ariſtophan. interp.

Τοξότις [illegible] in Epig.

Τοξοφόρος, ὁ, arcitenens, ſagittifer.

Τοπάζιον, & apud Heſyc. τόπαζος, lapis pretioſus ſic dictus ἀπὸ τοῦ τοπάζειν, τὸ ζητεῖν, quòd multo ſtudio quæratur. Eſt & inſula rubri maris quod obſcuris tempeſtatibus à nauigantib. ſemper quæreretur.

Τοπάζιον [illegible], topazius lapis pretioſus, capite vigeſimoprimo Apocalypſis Ioannis: vbi tamen τοπάζιον ſcribitur, & capite 28. Exodi. τοπάζιος λίθος γλαυκός, Dionyſius de ſitu orbis.

Τοπάζω, μ. άσω, α. ακα, conijcio, ſuſpicor, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. Et Troglodytarum lingua, quæro. Actiu. Accuſatiu. Ariſtophanes in Veſpis, [illegible], conijcit [illegible]. Dicitur & [illegible].

Τοπαλαιόν, priſca memoria antiquitus, in Epig.

Τοπρόσθεν, prorſus, Ariſtoph. [illegible]. Suid. [illegible].

Τοπαραυτίκα, ſtatim.

Τοπάροιθεν, antea, & τοπάροιθε in Epig.

Τοπάρχης, loci præfes. τοπάρχαι, præpoſiti regionum, ſatrapæ, capite quarto Danielis. Geneſ. 41. [illegible] τοπάρχας [illegible] τῆς γῆς.

Τοπαρχία, ας, ἡ, regionis præfectura.

Τοπάσαι, [illegible], ſuſpicari, τοπάζειν, Suid.

Τοπεῖον, funis, [illegible], vt apud Suid. [illegible] τοπείων. Heſych. τοπεῖα, [illegible]. Dicitur &

Τοπεῖα, ων, armamenta, funes. Heſychius, [illegible], σχοινία. Hinc quidam apud Latinos topiarium opus deducunt, quum plantæ ſummum modo flexibiles & ſequaces in quaſlibet formas ducuntur: quod trahere in picturas opere hiſtoriali, dixit Plinius libro 16. capite 33. de cupreſſo. Hæc, topia vocat Vitruuius libro ſeptimo, capite quinto, vbi, varietatib. topiorum ornarent.

Τοπική, ars inueniendi, Quint. l.5. c.14.

Τοπικός, ή, όν, localis, ad locum pertinens. vide τόπος. τοπικὴ τέχνη, pars Dialecticæ de inuentione argumentorum ex certis quaſi locis, quę & multitudinis numero τὰ τοπικὰ dicitur.

Τοπικῶς, per capita, per locos communes.

Τόπιον, ου, funis torcularis olearij Pollux lib.7. [illegible]. idem lib.10. [illegible]. Topium verò apud Vitr. eſt opus topiarium. vide τοπεῖον & τοπεῖα.

Τοπλεῖστον διατρίβω, maxima parte verſor.

Τοπλέον, magis, plus, potius.

Τοπογραφία, loci deſcriptio. Quint. l.9 c.2.

Τοποθεσία, ας, ἡ, deſcriptio loci ficta.

Τόποι, οἱ, loci muliebres, Dioſc. l.1. ca.59.

Τοπομαχέω, ῶ, ήσω, ηκα. per locos pugno, non aperta acie, Neutrum abſol.

Τόπος, ου, ὁ, locus, ſitus, tractus, ſedes, regio: loculamentum, [illegible], Etymolog. Ammonius in Categor. [illegible] ὁ τόπος [illegible], hinc. [illegible], partes ſuperiores ad hæc ſunt opportunæ, &c. Ariſtoteles in Probl. [illegible] τόπος, tractus ratione & regionis ſiue loci. Item ſedes & occaſio argumenti inueniẽdi ad aliquid probandum vel improbandum. vide Fabrum Stapulenſem in Prędicam. Ariſtotel. τόπος κοινός, communis locus. Dicitur & κοινὸς τόπος, & [illegible] τόπος. Τόποι pro locis fœmineis apud eundem libro ſexto Animal. [illegible], vbi tamen pro loco ſimpliciter Gaza accipit. τόποι etiam dicuntur ſingulæ corporis partes, [illegible]: vnde [illegible] τοπικὰ φάρμακα, de quibus Galenus in libr. [illegible]. Iisdem libro primo, capite octauo, [illegible], quaſi localia auxilia ſingulis corporis partibus deſtinata. Lęge ipſum Galen. l.1. de locis affectis.

Τοποτηρητής, vicarius, vt in canone 28. Concilij Calcedonenſis [illegible], &c. Τοποτηρητής, inquit Suid. [illegible]. Iuſtin. in Nouell. [illegible] meminit. qui mittuntur à præfectis prætorio vel comitibus, vel pręſidibus iuris dicendi cauſa: & à Paulo monacho, loci ſeruatores appellantur libro ſexto hiſtor. Langbard. & in l.77. de furt. in Legibus Langbard. & loci iudices in l.2. C. de exhib. reis à Iuliano anteceſſore, vicarij.

Τοπρίν, priùs, anteà, pro τὸ πρίν.

Τοπρῶτον, primùm, πρῶτον, pro τὸ πρότερον.

Τοπρόσω, porrò, pro τὸ πρόσω.

Τοπῶ, τοπάζω, conijcio, quęro, locos habeo, à quibus argumenta peti licet: vnde Topica, altera pars Dialecticæ.

Τόρβολος, ου, ὁ, querulus, delator, contentionis cupidus. [illegible], Heſyc.

Τόργιον, τὸ, Siciliæ mons, in quo vultures nidificant, Heſych.

Τόργος, ου, ὁ, vultur ſanguinarius apud Lycophron. γύψ, ὁ [illegible], Suid.

Τορδύλιον, ſeu τόρδυλον, tordylium, ſeu tordylum dicitur ſeſeli creticum, genus herbæ, Dioſcorid. libro tertio, capite 63 [illegible] dicitur à Paulo Æginota, libro ſexto: legit Corrarius [illegible]. Dicitur & τορδύλη: habétque Plinius tordylion & tordylen, id eſt, ſilis ſemen. Confer Dioſcorid. cap. περὶ τορδύλου & cap. περὶ [illegible], cum Galeno in Simplic. cap. περὶ [illegible]: deprehendes enim ipſius Galeni luculentum erratum. Nam duo capita Dioſcoridis diuerſarum herbarum in vnum conflauit. vide σέσελι.

Τορεία, ας, ἡ, ſculptura, q. tornatio: ἡ [illegible], Suid.

Τόρευμα, ατος, τὸ, toreuma, i. opus torno factum: ſagitta, Eurip. in Hercule furente.

Τορεύς, inſtrumentum putearij, id eſt, [illegible], Pollux libro decimo, libro tamen ſeptimo ſic habet, τὰ δὲ [illegible] τορῆδες. In alterutro locorum ſubeſt mendum librarij, niſi potius authoris. Dicitur & τορός.

Τόρευσις, τορεία.

Τορευτής, quaſi tornator.

Τορευτός, ή, όν, tornatus, laboratus, torno raſilis Virg. τορευτὸς [illegible], in Epigr.

Τορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, torno, ſculpo, torno, conficio. τορεύω. Et τορεῦσαι λόγον, apud Ariſtophanem, [illegible]: clarè & perſpicuè ediſſere omnem viam.

Τορέω, μ. ήσω, π. ηκα, ferro transfigo, penetro, traijcio, [illegible], Actiu. Accuſatiu. Τορέων, parans cultello, in Epigramm. hinc præteritum medium τέτορα perforaui, traieci apud Heſych. quod tamen etiam à τείρω formari poteſt, ſicut [illegible] à [illegible] apud Ariſtophanem in Pace, [illegible], niſi hæc perſpicuè declarem & aperiam.

Τέρμα, ατος, τὸ, meta, item carceres & repagula, [illegible], Suid. Lycophron. [illegible] dixit [illegible]. Eſt & modiolus rotæ in quem axis inſeritur, qui & [illegible], & χοῖνιξ à Sophocle dicitur. Item curriculum in hippodromo, conſtans meta & carceribus, Euſtathius Iliad. ψ. Poſſis & orbitam interpretari: vnde [illegible] teſte Pauſania, exorbitare.

Τορμίς, domina, regina. ἡ δέσποινα, Heſych.

Τόρμος, ου, ὁ, modiolus rotæ in quo voluitur axis, [illegible], Heſyc.

Τορνεία, ἡ, tornatus, Gaza libro quinto, capite octauo hiſtoriæ plantarum.

Τόρνευμα, ſcobs, ramentum, & quiſquiliæ. [illegible] ξύλου, ramenta & ſcobem ligni, &c. Interpretes Dioſcorid. libro primo, capite 109. quæ torno egeruntur ramenta. vide Ξύσμα.

Τορνευτολυρασπιδοπηγοί, apud Ariſtophanem in Auibus compoſita dictione dicuntur ij qui ſcuta, & lyras concinnant torno.

Τορνευτήριον, τὸ, tornus, ὁ τόρνος. Theoph. hiſt. l.5. cap.8. [illegible] τορνευτήριον, [illegible], inſidet magis nec reſilit tornus.

Τορνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, τορνόω, ſculpo, torno facio vel circino, torno, detorno, circumago. Plato epiſtola ſeptima loquens de circulo picto, vel circino edito, τρίτον δὲ τὸ ζωγραφούμενον, [illegible], tertium eſt id quod circino deſcribitur, & poſteà perit, i. deletur.

Τόρνος, ου, ὁ, hoc eſt, inſtrumentum quo vaſa detornantur ſiue cauantur, τορνευτήριον: & lignum rotundum, turbinatum, Etymolog.

Τορνόω, μ. ώσω, π. ωκα, circunſcribo aliquid circulo, rotundum facio, τορνεύω.

Τόρον ἐβόα, altum clamabat, Philoſtr. in Heroicis.

Τορός, acutus, penetrans, vt τορὸν φθέγμα, aures acumine ſuo penetrans: apud Luc. ſic τορὸς λόγος oratio clara, perſpicua, facilis ad intellectum, & mentem penetrans: exponitur etiam validus, & magnus vt apud Xen.

Τόρος, inſtrumentum foſſorium, effodiendis puteis idoneum, inſtrumentum quo putei perfodiuntur auiculæ ſimile, Etymologic. vide ſuprà Τορεύς. Τόρος, tornus, idem quod τόρνος, ſeu cælum quo vtuntur quadratores. Item ſerra.

Τορύνη, rudes, rudicula vel cochlear, [illegible] χύτρας. τορύνη [illegible], in Epigrammat. [illegible] τορύνη, Ariſtophan. vbi aliud eſt à cochleari. vide in Chiliad. Eraſm. Ollæ fabrariæ coryna aurea: & Ariſtophanis Comment. in Acharn. à

Polluce libro octauo, etiam dicitur [illegible], de quibus ſupra.

[illegible], agito, [illegible].

Τορῶς, manifeſtè, exactè, [illegible], interpr. Ariſtoph. in Pace.

Τοσάκις, toties, in Epigr.

Τοσσακόσ, pro τόσος, tantus, poeticum.

Τοσαυτάκις, toties: ſic Alex. Aphro.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplum, Ariſt. in Probl.

Τοσαυταχῶς, tot modis, Ariſt. l. 2. de part. Anim. Et Theoph. hiſt. lib. & cap. 2.

Τοσαῦται, αι, ά, tanta, tam longa. τοσαῦται, totidem. [illegible], tot tantæque naues.

Τοσαχῶς, tot modis.

Τόσον, tantum. ἐκ τόσου, ex tanto tempore, ex illo tempore, Plato. ἐκ τόσου κατ' ἔριν [illegible], ex tanta cum Atheníenſibus cótentione, Herodot.

Τοσόνδε, &

Τοσόνδε, & τόσον, idem Iliad. [illegible], pro τοσοῦτον. Plato primo de Republic [illegible], id eſt, hoc expone. ἐς τοσόνδε, in tantum, adeo, Soph. [illegible], ad hunc vſq; narrationis locum, Herodot.

Τόσος, η, ον, tantus, τοσοῦτος. Odyſſ. ξ. [illegible]. dicitur & τόσσος ibid. [illegible] pro τηλικοῦτος τὸ μεγέθει [illegible] ἢ τῷ δυνάμει, Hom. Il. β.

Τοσόσδε, tam multus. Ariſtoteles de mundo, [illegible], &c. i. tot. [illegible], tam multæ vrbes. Thucy. τοσάδε, tam multa, Plato de Legib. [illegible], Thucydid.

Τοσοῦτον, adeò, tantùm, ſeu intantùm. Plato in Apologia, [illegible], ita periculum contempſit. [illegible]; &c. Iſocrates [illegible], &c. Idem Iſocrat. tantùm à maioribus differimus, vt, &c. Plutarchus in Publicol. [illegible], &c. nihil commotus, niſi quòd id ſolùm locutus eſt, Proficiſcite, &c. vbi interp. nihil commotus, Proficiſcite, inquit, &c.

Τοσοῦτος, η, ο, tantus, tam multus, tam magnus. Plato in Apologia. [illegible] τοσούτῳ χρόνῳ, tandiu. τοσούτῳ ὕστερον χρόνῳ, tanto poſt tempore. ἐκ τοσούτου τόπου [illegible], id eſt, certo interuallo coniectantes, Ariſtoteles libro quarto Animal. τοσοῦτος τὸ μέγεθος, magnitudine tantus, Iſocrat. [illegible] τὸ πλῆθος, quum tam multi ſint. [illegible], capite 15. Euang. Matth. id eſt, tot panes, ſiue tam multi panes, aut certè, tantùm panum. Nam hæc vox numerum ſignificat non magnitudinem, hoc eſt, quantitatem diſcretam non continuam, vt loquũtur Dialectici. [illegible], tam multi, Demoſthen. τοσοῦτο, pro τοσοῦτον, Xenoph. [illegible]. Philo de mundo, [illegible], Dei tantum opus nihilò præſtare cenſuerunt operibus manu factis: vbi additur articulus. [illegible], tam exiguum affertur, vt vix variandis in pictura lineis ſufficiat, Dioſcorides libro quinto, capite 101. [illegible], quantùm ad hoc pertinet, hac quidem in re. [illegible], &c. ὅσῳ, &c. Iſocrat. primum cum Comparatiu. ſecundum ſine, id eſt, tantum vt, cum Superlatiuis, Demoſthen. ἐκ τοσούτου, ex illo tempore, Plato de Legib. μέχρι τοσούτου, huc víque, Xenophon. ἐπὶ τοσοῦτο, idem, Ariſtotel. in Politic. ἐν τοσούτῳ, interim, Ariſtophan. & Xenoph. εἰς τοσοῦτον, εἰς ὅσον, Galenus libro primo ad Glauconem. [illegible], Iſocrates. εἰς τοσοῦτο [illegible], Ariſtophan. ἐς τοσοῦτον [illegible], eò redigentur, vt, Thucydid. [illegible], tantò potior.

Τοσουτοσί pro τοσοῦτος. Atticè, vt οὑτοσί. Demoſt. [illegible].

Τόσσα, τοσάδε, Homer. vide in τόσος.

Τοσσάτιος, tantus, poeticè. [illegible], in Epigr. [illegible], ibidem.

Τόσῳ μᾶλλον, tanto magis.

Τότε, tunc, ἅμα, commodum, id eſt, ipſo eodémque tempore, [illegible]. Cum perfecto non ponitur vt tradit Gaza libro quarto Grammat. ἀπὸ τότε, ex eo tempore, ab eo tempore.

Τότε δ' αὖ, nonnunquam, Plato de Leg.

Τότε δὴ [illegible], tunc demum.

Τότε δὲ τί, contrario. [illegible], apud Suid. [illegible].

Τότε μὲν, τότε δὲ, nunc quidem, nunc verò: interdum quidem, interdum verò: vel expone per tum particulam geminatam.

Τοῦ, pro τί. Ariſtophan. in Pluto, [illegible]; id eſt, quid? cur ad quid? cur? Ibidem, [illegible].

Χρ. τοῦ; i. quare?

Τουτί, [illegible].

Τοῦ, capitur quandóque pro τινός, cuius: ſed quum alicuius ſignificat, encliticum eſt. Ariſtophan. in Pluto, [illegible], quo eges? quid petis? Idem, [illegible], ſi quo eges. Pro τινός [illegible], inquit Interpr. Sophocl. enarrans illud, [illegible], neque vllam audiens tubam. Idem Sophocl. pro [illegible], à quo hominum certior factus? Pro τούτου vel ἐκείνου. Odyſſ. ξ. [illegible]. Τοῦ etiam [illegible] ponitur ſubaudito ἕνεκα, vt [illegible]. Matth. capite ſecundo, [illegible]. Et apud Gregorium, [illegible], pro ἕνεκα τοῦ, quod & totum aliquando ſubauditur.

Τοῦ γὰρ [illegible], pro διὰ τί;

Τοῦδαφος, pauimentum.

Τοῦδε, huius, Ariſtophan. τοῦδε χάριν, rei huius gratia, Ariſtoteles libro primo de partibus Animal. ἀπὸ τοῦδε, ab hoc tempore, Ariſtoph.

Τοὐλάχιστον, ſaltem, minimum, vt minimum, Budæus in epiſtol.

Τοὖνομα, pro τὸ ὄνομα.

Τοὐντεῦθεν, deinceps, poſthac, impoſterum. Plato, [illegible], Ariſtoph.

Τοὐμόν, meum.

Τοὐπὶ μέρος, pro virili parte.

Τοὐμοῦ, pro τοῦ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν, [illegible], & τοὔμπαλιν, vtrunque poet. [illegible], Eurip. [illegible], ſiue ſurſum, quam deſcendant, parte.

Τοὐναντίον, vide in ἐναντίον.

Τοὐμφανές pro φανερόν, Heſych.

Τοὔμπαλιν, præpoſterè, è diuerſo. Xenophō. [illegible], contrà quam expedit dixiſti. Iſocrates [illegible], te enim contrà quam hi vitam inſtituiſſe arbitror. [illegible], longè aliter quam apud regnum, contra quam regnum. [illegible], &c. diuerſa ratione quam, in contrarium.

Τοὔνεκα, propterea, τοῦτο ἕνεκα. Ammon. diſtinguit ab οὕνεκα. Homer. Il. α. [illegible], huius cauſa mala dedit. [illegible]; quorſum hæc?

Τοὔνεκεν, quapropter, in Epig.

Τοὐντεῦθεν, deinde, iam ab hoc tempore, iam inde, poſthac, ex eo, ex quo, Lucian.

Τοὐπιόν, pro τὸ μέλλον, τὸ τυχόν.

Τοὔπιπαν, omninò εἰς τὸ πᾶν, in vniuerſum, Bud.

Τοὐπίπεμπτον, quinta pars ſuffragiorum. Item contemptum, abiectum: nam qui quintam partem ſuffragiorum vel calculum accipiebant, viles & contempti habebantur, Etymolog.

Τοὐπίσω, poſthac, Euripid.

Τοὔπος, pro τὸ ἔπος.

Τοὔργον, pro τὸ ἔργον.

Τοῦτ', [illegible]. Odyſſ. ξ. [illegible].

Τοὔσχατον, extremum, maximum.

Τοὔτου, vide Etym.

Τουτί, Atticè pro τοῦτο. Ariſtophan. [illegible]; hoc verò quid? [illegible], nec hoc quidem, id eſt, ne tantillum quidem, Idem.

Τουτοισί, hiſce. Plat. in Apol. [illegible].

Τοῦτο, hoc eſt, τοῦ τοῦ ἕνεκα. Homerus Iliad. [illegible], huius rei gratia ſubſedit, Thucydid. [illegible] διὰ τοῦτο. Demoſthenes, ἐκ τούτου, deinde, Plutarchus in Romulo. [illegible], Xenophon. ἐν τούτῳ, tunc temporis, per id temporis, tum, interea, interim, tantiſper. [illegible], &c. Iſocrates, εἰς [illegible], eò venit inſolentiæ, Demoſthen. [illegible], Iſocrates. [illegible], magiſtratus in id temporis permanſit, Thucydid. vbi interpr. [illegible], vel [illegible], &c. id eſt, eouſque factum eſt, dum, &c. ἐπὶ τοῦτο, ad hoc, id eſt, huc, ad inferos, Ariſtophan. [illegible], ita. [illegible], per id temporis, Plutarchus in Camil.

Τοῦτο γοῦν, id demum.

Τοῦτο δὲ, quinetiam, tum pariter, &

Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, partim & partim, vel nunc nunc, quum & tum, ſimul & ſimul, tum & tum. Et inuenitur etiam ubi quis caſibus, id quod idem fit, quia Aduerbialiter conſtruitur in hac ſignificatione, Demoſthen. [illegible], ſimul enim Thebanos, ſimul Archebium iniuria affecerit. Idem ſignificat [illegible], vel [illegible].

Τουτί, hunc, pro τοῦτο, à Nominatiu. οὑτοσί. & τουτωΐ, horum, Plato in Apologia. ὑπὸ τουτωΐ ἀναγκαζόμενος, ab his coactus.

Τουτοΐ, huius. τουτοῒ ὁ ἀγαθός, Budæus in epiſtolis poſterioribus. ἰδού, hunc Ariſtoph.

Τέως, poeticè, interim, tandiu, aliquando, tunc, quum, interdū, ἐν ἄλλοις τε, Interp. Apol. τέως τε, hactenus, Homer.

ΤΡΑΒΑΙΟΣ, α, &

Τραβέα, ας, ἡ, trabea, genus veſtis. Dionyſius libro ſecundo, τοβέννας ... περιπορφύρους ἃς καλοῦσι τραβέας, togas annectentes fibulis circum diſtinctas purpura, ſubtegmine puniceo, quas trabeas vocant. Vide in voce τήβεννα, & Ἀτραβατικά.

Τραβάτος, ὁ, κλῖνα.

Τράγαινα, ἡ, hircanæ, αἶγες, hircinæ capræ, quæ genitale geminum habent, & maris & fœminæ, Ariſtoteles libro quarto de gen. Anim.

Τραγάκανθα, ἡ, ἡ ἀκανθ, Heſych. tragacantha, genus ſpinæ, Dioſcorid. libro 2. capite 65. & libro 3. capite 23. & Theophr. li. 9. c. 1. hiſt. plant.

Τραγανίζω, ἀπὸ τράγου, Ariſt. in Veſpis, ἐν κανθαρίων λαγαριζόμενον ἢ ...

Τραγᾶν, de vitibus dicitur quæ fructu carent, fronde luxuriāt, & paup ... iem fœtuum compenſant vbertate foliorum. Sic enim hoc vitium notat Palladius in Nouembri capite nono. Quod ὑλομανεῖν 2. γεωπονικῶν tranſtulit Conſtantin. Cæſar. Vites autem quæ ſe nimis profundunt, & ſine fructu luxuriant, τραγώσας ἀμπέλους vocant Græci, ab hirci natura (qui τράγος dicitur) ſumpta tranſlatione atque metaphora. Nam hirci dum ruunt in Venerem, quod τραγίζειν appellatur, maciores ſunt ſeminisque copia fœcundiores: vbi verò obeſiores facti ſunt, fiunt quoque ad gignendum tardiores minuſque fœcundi. Ita & nimia ſoli vbertas vitibus infœcunditatis eſt cauſa. Ariſtoteles de generat. Animalium libro 1, capite 18. ... τραγώσας ἀμπέλους ... (ſupple ex præcedentibus ...) ... τραγᾶν ... quaſi dicas hirculari, vt audet Gaza, vel hirquire, vt Politian. Theophraſtus libro primo de cauſis capite quinto, fructum non ferre ait, τὰς ἀμπέλους τὰς τραγώσας: vbi tamen mendoſè ſcriptum τραγῶσαι. Idem libro quinto, capite duodecimo, ... τὸ τραγᾶν τὰς ἀμπέλους ... Ex quo dicebat Clidemus in fico ... oliuæ ... viti accidere. Hoc in vitibus vitium, à Plinio dicitur articulatio, niſi legendum cū nonnullis, hirculatio. Sic enim tradit libro 17. capite 24. Vitibus præter vermiculationem & ſyderationem, morbus peculiaris articulatio, tribus de cauſis. Vna vi tempeſtatum germinibus ablatis: Altera, vt notauit Theophraſtus in ſupinum excißis. Tertia culturæ imperitia læſis. Omnes enim earum iniuriæ in articulos ſentiuntur. Quæ Theophraſtus ita perſcripſit hiſtor. plantar. libro quarto, capite 16. ... τραγᾶν ... (ita enim emendo) ... Quæ verba ſimiliter leguntur apud ipſum de cauſis libro quinto, capite 13. niſi quod ibi τρυγᾶν pro τραγᾶν deprauatè ſcribitur. Τραγᾶν etiam αὐτὶ τοῦ τραγίζειν, de quo infra poſuit Alexander Aphrodiſ. Problemat. libro primo Quæſtion. 125. vbi ita quærit, cur 14. ætatis anno puberes hirquitallire, id eſt, τραγᾶν, incipiant: ... inquit, ... & c. vide τραγίζειν.

Τραγεῖον, τό. Abſyrtus ... τὸ ... μεταξὺ τοῦ ... τραγείου.

Τραγέας, vide τράγος.

Τραγάσαι, loci nomē proprium, Etym. vnde ἅλες τραγασαῖοι, apud Pollucem.

Τραγεῖν, comedere, τρώγειν, Suid. φαγεῖν.

Τράγεος, α, ον, hircinus.

Τραγέα, ἡ, pellis hirci, ἡ τραγῆ. Theophraſtus libro de Odoribus ſcribit pelles hircinas tum etiam virus illud maximè olere, cum appetit coitus tempus: ... Theocrit. ...

Τραγέλαφος etiam in cenſu poculorum poſuit Athenæus libro vndecimo.

Τραγέλαφος, ὁ, ἡ, animal hirco & ceruo ſimile, tragelaphus: ... Plin. l. 8. c. 33.

Τραγηλαφῶν ... Suid. ...

Τραγήματα, ων, bellaria, id eſt, ſecundæ menſæ, à τρώγω, edo, cuius ... & c. eſt ... apud Ariſtophanem, ... χυμηματα. Plato ſecundo de Republica, ... eis bellaria apponemus: hæc etiam ... dicuntur, Gellius libro 13. capite vndecimo. Quæ τραγήματα Heraclides apud Athenæum libro ſecundo ... Vide ... dicuntur & ... ab Athen. l. 14. ſecunda menſa ab Horat. e græco τραγήματα dicimus vulgò drageés pro trageés.

Τραγηφόροι, αἱ, puellæ Bacchi orgia celebrantes hircinis pellibus circumamictæ.

Τραγίζειν eſt τοῦ τράγου, id eſt, hircum laſciuia, vel fœtore, vel voce imitari, quod hirquitallire veteres dixerunt: iuuenéſque hirquitallos, id eſt, τραγίζοντας. Hippocrates, ... τραγίζειν, poſteaquam venerem experiri cœperint, aut hirquitallire, id eſt, ... laſciuire, & catullire, ſi de fœminis ſermo fiat: in venerem ruere (vt hirci, quorum nota ſalacitas & libido) quo tēpore omnium maximè virus olent. Vide & τραγίζειν, hircum olere, ſœtere. vide ... Dioſcorides capite de Caſſia, ... τραγίζειν ... id eſt, virus olentem, ... quod & ... dicitur. Τραγίζειν etiam dicuntur iuuenes cum pubeſcunt mutántque vocem ex acuta in grauem & aſperiorem: quo tempore maximè ſtimulantur veneris incendio. Ariſtoteles hiſtor. Animal. libro ſeptimo, capite primo, ... (legend. τραγίζειν) ... τραγίζειν, id eſt, hirquitallire. Capritè vertit Gaza nouè & impropriè, ſignificanter tamen. vide ... τραγίζειν autem ea forma dictum eſt, qua apud Dioſ. ... atque id genus, quibus ſubſtantiæ vel qualitatis ſimilitudo affinitáſque oſtenditur. Dicitur etiam τραγᾶν ἀντὶ τοῦ τραγίζειν, vide ſupra.

Τραγικεύομαι, tragicè loquor, Ariſtoph. interpr.

Τραγικός, ὁ, hircinus, tragicus. Et τραγικός, id eſt, tragicus, Horatius. Poeta author tragœdiæ τραγικὸς ... Suid. ... dicitur etiam ... idem. τραγικὸν πάθος, miſerabilis calamitas, ... Suid. vide in Chiliad Eraſm. Tragicæ exſecrationes, Tragica ſimia. Tragicè loqui: Tragicū malū: Tragicum tueri: Tragicus rex.

Τραγικῶς, tragicè.

Τραγικώτατος, ἡ, tragœdiis maximè celebratus. τραγικώτατον δρᾶμα, tragœdia celebratiſſima fabula.

Τραγοκάμπτης, ... Ariſtophan. interpr. in illud in Pace: ... Plutarchus in Publicol. de domo Publicolæ, vbi Interp. habitabat domum foro imminentem & omnia deſpectantem, aditu difficili & arduo: prætermiſit eius dictionem primam, quam puto ita poni, vt indicet terrorem, quem ciuibus ea domus incutiebat.

Τράγιον, Tragium, planta cuius duas ſpecies lego apud Dioſcoridem libro quarto, capite 50. & 51. vbi ... τράγιον dictum eſſe.

Τραγίσκος, hœdus, hirculus, Theocr. Idyl. vide τράγος.

Τραγιστής, ſacrilegus.

Τραγοβάμονας, hircinos pedes habens, interpr. Ariſtoph.

Τραγομάσχαλος, ὁ, hircoſus, qui virus alarum olet, apud Ariſt. in Pace. Dicitur etiam ... vide τράγος.

Τραγόπαις, in Epig.

Τραγόπους, ο, τό. &

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, quaſi hircibarbula, genus oleris, Theophraſtus libro ſeptimo hiſtor. plantar. barba ſeu barbula hirci. Ruellius libro ſecundo Dioſcor. cap. 176. dicitur ab aliis ... ab aliis ...

Τραγοριγανίτης οἶνος, ex tragorigano confectum vinum.

Τραγορίγανον, τό, ...

Τραγορίγανος, ἡ, herbæ genus. vide Dioſcorid. l. 3. c. 47. dicitur & Gen. Maſcul. Nicand.

Τράγος, ου, ὁ, hircus, qui ἐνόρχης eſt: nam caper caſtratus: impropriéque dixit pro hirco Virgil. Vir gregis ipſe caper. Ariſtar. ... Pollux libro ſecundo, ... Grammatici τράγον dici volunt, ... Theophraſtus de Odoribus ait, ... inde (quia hirci maximè fœtēt & olidi ſunt cum tentantur libidine, ex quo & τραγίζειν verbum) pro fœtore, qui ... etiam dicitur, vt & ... eſt Suid. Latiniſque hircoſus, τραγομάσχαλος Comm. Ariſtoph. in Pace. Hinc & tranſlatè fœtor alarum in hominibus ... ſiue

κίναιρα, à Latinis caper dicitur, vt à Catullo: & capra, & hircus. Horat. l. epiſt. 5.

Sed nimis arcta premunt olidæ conuiuia capræ.

Idem Epod. 12.

-Grauis hirſutis cubat hircus in alis.

Τράγος ab hircorum laſciuia etiam pro libidine & ſalacitate ponitur. Lucianus, [illegible]. Τράγος vocatur caprificus (id eſt ἐρινεός) apud Meſſenios: Herodot. τράγος in aure, eſt ea pars cani ſub extremitatem temporũ, quæ ad internum neruum aſſurgit: cui opponitur ἀντίτραγος, de quibus ſupra adnotatum ex Polluce. τράγοι, dicebantur quædam naues Lybicæ à tutela [illegible] ſiue [illegible]. Idem Pollux libro primo, [illegible]. Τράγους etiam vocat Hippocrates libro ſexto Epidem. pubeſcentes iuuenes, quos τραγίζοντας diximus vocari, Latinéque hirquitallos à Sexto Pomp. & Cenſorino. vide τραγίζειν. Τράγος inter cerealia, Tragus, vt χόνδρος & ἄλιξ. Lege Plin. libro 18. capite nono, frumentum turchicum quidam vocant. Dicitur & τράγος Hippocrat. [illegible]. τράγος etiam pultis genus: quod vt χόνδρος ex vera zea, ita hoc ex olyra de genere zeæ, componitur. Dixit tamen Plinius libro 19. capite ſeptimo, ex tritici ſemine tragum fieri. Galenus primo de Alimentis, [illegible]. De Tragi compoſitione lege Conſtantin. [illegible], libro tertio. Dioſcorid. libro ſecundo etiam περὶ τράγου caput reliquit. Quod Rempublic. Dodonæus [illegible] vocat, eſt [illegible] Theophraſt. & irio Plinij ſanguineis foliis: nos vulgò ſarrazine. Τράγος item ſiue τραγάνθος, herba in maritimis creſcens fruticoſa, quam & [illegible] dixerunt. Confer quæ ſcribit Dioſcorides libro quarto, capite 51. Et Plinius libro 27. capite 13. Hanc pingunt Matthiolus & Dodonæus, ſed diſſimiliter. τράγοι genus ſpongiæ. Dioſcorides libro quinto, capite 138. [illegible], &c. Plinius libro nono, capite 45. Spongiarum tria genera accipimus, ſpiſſum ac prædurum & aſperum, tragos id vocatur, &c. Τράγοι præterea dicuntur ab Ariſtotele in hiſtor. Animal. mænæ ſiue haleces mares, quum fœtu impleri fœmina incipit.

Τραγοσκελὴς, έος, ὁ, Panos epitheton, hircina habens crura, hircinis cruribus.

Τραγῳδάριον, ου, τὸ, q. tragœdiola.

Τραγῳδέω, ῶ, ήσω, ῶ, [illegible], atrociter cano, vociferor, deploro, oſtento, tragœdias ago vel ſcribo. Lucianus, [illegible], id eſt, tragicè decantare. Dicitur & ἐπιτραγῳδεῖν, res tragicè exaggerare. Cicero dixit, tragœdias in nugis agere.

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia, cuius pater Homerus, Hermogenes & Plato de Legib. Polybius de religionibus Romanorum loquens, vocat hoc nomine admirationem & terrorem religionis iniectæ populo ab Auguribus & Pontificibus: [illegible], inquit, [illegible]. vide in Chiliad. Eraſm. Tragœdias agere aut inſanire, & Tragœdias in nugis agere. [illegible], Æſchin. [illegible], Suid. qua vt plurimum circa res graues & atroces verſabatur, id fabulæ genus. vide τραγῳδία.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui tragœdiam recitat.

Τραγῳδικὸς, tragicus, mirus, miſerabilis, grandis, incredibilis, [illegible]. Ariſtophanes, [illegible].

Τραγῳδοποιὸς, tragicus, Hermogen. vide Ammon. τραγῳδὸς, & κωμῳδός.

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, tragœdus, tragœdiarum mimus: pro tragico, Hermogen.

Τρακτάζω, &

Τρακτὸν, τό. In panificio proprium eſt vocabulum TRACTARE, quod ſignificat materiæ, id eſt, τῆς μαγίδος Athenæo, molem ſiue maſſam pinſitam & ſubactam manibus agitare, atque trahere, vt illa tractatione melius fermentetur & concorporetur rerum miſcellanea varietas [illegible]. Inde, quæ magdalia, id eſt [illegible], ex ea maſſa formantur, hoc eſt. vulgò paſtons. TRACTA vocantur à Catone libro de Re ruſtic. capite 76. vbi ad minimum hoc nomen ſepties repetitur: & ſemel in Spiræ, id eſt, τῆς σπείρας cõpoſitione Poſuit & verbum ipſum TRACTARE, in Scriblitæ faciendæ ratione: vide & TRACTAM à Tracta materia, id eſt, tractata, peculiare placentæ genus ita vocauit Plinius libro 18. capite 11. Durat ſua Piceno in panis inuentione gratia, ex alicæ materia, eum nouem diebus macerant, decimo ad ſpeciem Tractæ ſubigunt vuæ paſſæ ſucco. Athenæus, [illegible]. Non deerunt qui tractam eſſe tartam vulgò velint, quibus non aſſentior. Nam tractam vulgò dicimus pain brié, & ciues mei fouace. Phauorinus τρακτάζω, inquit, τὸ λευκαίνω, id eſt, dealbo, nam verbum Latinum mutuati ſunt Græci, tranſtuleruntque ad ceram Punicam, id eſt, albam tractatione, quam docent Columella libro nono, & Plinius libro viceſimoprimo, cap. decimoquarto [illegible]. Sic & ceram quæ tractando inalbuit, vocat Aetius libro 12. cap. 44. in vnguento Marciato, [illegible]. Pro quo Ægineta habet [illegible], ſæpe & ipſe [illegible] vocem alibi vſurpans.

Τρακτὸς vide τρακτάζω.

Τράκτωμα, τό, emplaſtrum quod equorum ſcapulis imponitur. Apſyrtus, [illegible].

Τράμηλος, ου, ὁ, amarus, πικρὸς, Heſych.

Τραμβῆλαι. vide Φαυλίας.

Τράμις, ἡ, [illegible], id eſt, foramen ſedis, [illegible], Etymolog. τραμὸς, vult Didym. dicitur ὄρρος, vt interp. Ariſtoph. notat.

Τράμις, podex, ὁ πρωκτὸς, Suid. vel potius vt ait Pol. li. 2. [illegible]. Ariſtoph. [illegible].

Τράμπις, ιος, ὁ, nauicula ad traiiciendum: [illegible], Heſych. Nican. Schol. propriè nauiculam barbaricam ſignificare author eſt, capitur tamen pro quauis naue à Nicandro. Apud Lycophr. [illegible].

Τρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, apertus. Soph. [illegible]. Dicitur &

Τρανὸς, οῦ, ὁ, integer, ſolidus, adultus, τρανής. Item verus, manifeſtus, clarus, planus, perſpicuus, & diſertus, Ariſtoph. interpr. [illegible], linguas infantium fecit diſertas, Sapient. 10. & Eſaiæ 36. Ariſtotel. [illegible], aperta erit lingua, &c. Naz. in Orat. [illegible] docet dici [illegible], τρανὸν, i. manifeſtum, perſpicuum. dicitur & ibid. [illegible], i. omnia illuſtrans.

Τρανόω, planum facio, declaro, illuſtro, & [illegible], quaſi manifeſtat occulta Dei myſteria, in carmine quodam de laudibus Dauid Prophetæ. Τρανοῦσθαι, [illegible], quaſi manifeſtari. [illegible], Nazanzenus in Orat. ipſam Spiritus deitatem in poſterum conſpicuam futuram. [illegible], cernenda, idem ibidem.

Τρανῶς, diſertè, apertè, manifeſtè, [illegible], τρανῶς ὁρᾶν, perſpicuè videre.

Τρανότερον, magis perſpicuum & clarius, Philo de mundo.

Τρανωτικὸς, explanator. Gregor. de Spiritu ſancto, [illegible].

Τραπεῖν, [illegible], Homer.

Τράπεζα, ης, ἡ, menſa (quæ & [illegible] Polluci) quaſi τετράπεζα, [illegible]. Plato in Apologia Socratis, [illegible], in foro verba facere & apud menſas argentariorum. τράπεζαν [illegible] dicit Pollux libro decimo. [illegible], de menſa argentarij, Demoſthen. τράπεζα ἱερὰ, altare, Nazanzenus in Oratione. Τράπεζα apud Ariſtophanem pulpitum aut locus editior, in quo vernæ & mancipia vænum exponebantur omnium oculis: vocatur is locus & κύκλος. Lege Pollucem libro ſeptimo. τράπεζαι δεύτεραι, menſæ ſecundæ, bellaria. vide Athenæum libr. decimoquarto. Τράπεζαι, ſcapularum latæ partes circa dorſum, [illegible], Pollux. τράπεζα, pars hepatis latiſſima menſulæ inſtar. Nicander in Theriacis, [illegible], inquit interpres, [illegible]. τράπεζα, etiam dicitur à Polluce, cap. [illegible].

Τράπεζα, ἡ μαγίδος. vide ſuprà.

Τραπεζεῖς, οἱ, menſales. Sic vocat Plutarchus eos qui diuerticuli cibique cauſa diligunt amicum, non ex animo, quos & [illegible] vocat. vide Eraſmum in Adagiis Ollæ amicitia.

Τραπεζεύς, menſæ accumbens, conuiua. [illegible], Pollux.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, idem, conuiua, paraſitus, catellus domeſticus, [illegible], Heſych. vide τραπεζεύς.

Τραπεζία, ἡ, menſarum artificium ipſúmque opus: Theophr. hiſtor. plant. libro 3. capite 14. ait ὀξύην, id eſt, fagum, vtile lignum habere [illegible].

Τραπεζίτης

Τραπέζιον, ου, τό, abaculus, parua menſa, menſula, Plato. Theophraſtus hiſtor. lib 4. cap. 2. τραπέζια ἢ κλινίδια dixit. Τραπέζιον. figura quadrangula, inæqualibus duobus oppoſitis lateribus, aliis verò æqualibus. Strabo libro 14. Tralleis vrbem conditam eſſe dicit ἐπὶ τραπεζίου, hoc eſt, in vertice quodam plano.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, numularius, κερματιστής, monetarius, menſarius, κολλυβιστής. Τραπεζῖται, inquit Pollux, ἀργυραμοιβοί, ἀργυρογνώμονες, ἀπὸ τοῦ ... τράπεζα. vnde & verbum

Τραπεζιτεύω, ſum menſarius: idem Pollux.

Τραπεζιτικὰ χρήματα, rationes menſæ & argentariorum. apud Demoſth.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, paraſitus, menſarum vorator, Phocyl. μὴ δὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθ' ἑτάρους, nunquam fac ſodales paraſitos & adulatores. fortaſſe ſic dictus eſt τραπεζοκόρος παρὰ τὸ κορεῖν τὰς τραπέζας id eſt τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκκαθαίρειν ..., vt Gallic. vn tondeur de nappes, niſi malis qui ſatiatur ſeu expletur menſis appoſitis.

Τραπεζολοιχός, οῦ, ὁ, qui menſas lambit, ſeu lingit, menſarum aſſecla ſeu paraſitus idem cum τραπεζοκόρος apud Suid.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ. &

Τραπεζοποιός, ὁ, ſtructor, Latinè teſte Athenæo lib. 4. i. qui mēſam curat, & ad eam ſpectantia: οὐχ ὁ μάγειρος (inquit Heſych.) ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια ... ἐπιμελούμενος. Dicitur à Polluce.

Τραπεζώνης, i. ὁ πάντων περὶ τὴν ἑστίασιν ἐπιμελούμενος, ὁ φροντίζων τῆς πάσης ὑπηρεσίας.

Τραπεζορήτορες, menſæ rhetores: apud Athen. lib. 10.

Τραπεζοφόρος, qui menſam fert.

Τραπεζόω, fut. ώσω, menſę impono, vnde apud Sophocl. in Triptolem. ... τραπεζοῦται κύλιξ, i. vt Demetr. Phal. expon. ... ἐπὶ τραπέζης ... κύλιξ.

Τραπεζώ, ὁ, ſacerdos Mineruæ ſacris prępoſita, ornans paránſque omnia. Τραπεζοφόρος, ου, ὁ, quod menſam ſuſtinet. Pollux. Paulus. Iuriſconſ. trapezophora dixit Neutro.

Τραπείομεν, pro τραπείωμεν, Hom. Iliad. γ, ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, i. εἰς ἀπόλαυσιν τραπῶμεν.

Τραπελίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem quod τροπαλίζω, ſubinde muto, Heſy.

Τραπελός, ἡ, ὁ, nutabilis.

Τραπέω, μ. έσω, π. ηκα, calco vuas in lacu. Heſiod. εὖ γε μὲν ἐτράπεον, i. ἐπάτουν τὰς σταφυλὰς ἐν τοῖς ληνοῖς, ἢ τὰς ποσὶ συνέθλιβον.

Τράπηξ, ηκος, iaculum, haſta.

Τραπητής, q. calcator vuarum.

Τραπητός, ὁ, vinum, muſtum: trapetum.

Τράπομαι, cedo, τρέπομαι: τραπείομεν, conuertimur, vertimur. Plutar. in Opuſc. τράποιντο τὴν ἄνω ὁδόν, ad ſuperiora iter conuertunt, Herodot. conuertuntur, Idem libr. 6. τραπόμενοι pro ἐτραπόμεθα. τράποντο, ἐτράποντο, ὥρμησαν. Hom. Iliad. τραπόμενοι, i. ἀπελθόντες, terga vertentes. τραπόμενοι ἔφυγον in fugam terga verterunt, Thucyd. vide Τρέπω.

Τραχύς, aſper, τραχύς, Heſych.

Τραπεζαῖς, ὁ, locus vbi ſiccantur ficus & caſei. Ariſtophan. ... τρυγᾷ, τρασιᾷ, &c. vbi Interpr. τρασιά, τόπος ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ τραχύνεται, ἢ ὁ ταρσός. Apud Pollucem ſic ſcriptum, Ταρσιὰ δὲ, μόνον τὸ ... τῶν σύκων ... τάλαρον πλέγμα ἐφ' ᾧ ψύχεται: Et alibi: τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ψύξει τῶν σύκων πλέγμα, τρασιά. Sic & alibi, Καὶ τὰ ἀγγεῖα τὰ ὑποδεχόμενα τὴν ὀπώραν, ταρσιά, κάρταλος, σύριχος, ἄρριχος, σταφυλοβόλιον.

Τραυλίζομαι. &

Τραυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, balbutio, βατταρίζω: titubo, ſum blæſus aut ſum balbus. Ariſtoph. in Nebul. ... τραυλίζοντα, i. ψελλίζοντα καὶ μηδέπω ... Idem in Veſpis, εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας ... τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. vide ψελλίζω.

Τραυλισμός, ὁ, ὁ, balbuties. τραυλότης.

Τραυλός, ἡ, ὁ, balbus, blęſus. ψελλός. in Epigram. aliquando ... Et de balba fœmina citatur hoc ex Callia Comico. τραυλὴ μὲν ἦν, ... Alcibiades τραυλὸς fuiſſe fertur, Commentar. Ariſtophanis in Veſpis, vbi &, Οἱ δὲ τραυλοί: τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties, ψελλότης. Ariſtot. Prob. ἡ μὲν οὖν τραυλότης, τὸ γράμματός τινος μὴ κρατεῖν, καὶ τοῦτο οὐ τὸ τυχόν: ἡ ψελλότης τὸ ἐξαιρεῖν τι, ἢ γράμμα ἢ συλλαβήν. ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. vide Βλαισός.

Τραῦμα, ατος, τό, vulnus, calamitas, ſtrages, clades.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus. Iliad. ξ. in Argumen. τραυματίαι λιμοῦ, fame ſauciati. i. τετρωμένοι.

Τραυματίζομαι, vulneror, vulnus accipio. τετραυμάτισται, vulneratus eſt, Nazan. in Orat. τραυματισθῆναι, vulneratum eſſe, apud Thucyd. pro τρωθῆναι, τραυματισθεὶς πολλά, multis vulneribus ſauciatus. Idem dixit tranſlatè, τραυματισθεῖσαν τὴν ναῦν.

Τραυματίζω, vulnero, vulnera infligo, ſaucio. Lucæ cap. 20. καὶ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.

Τραυματικός, ή, όν, vulnerarius, aptus ſanandis vulneribus. τραυματικὴ ῥίζα, vulneraria radix, i. quæ vulneribus imponitur, libro 2. Dioſc. c. 4. τραυματικὰ ἀντίδοτα, vulneraria remedia, Idem libro 1. cap. 131. τραυματικόν, quod vulneribus prodeſt, idem Dioſcor. lib. 3. cap. 7. de dulci radice. τραυματικά, vulneraria emplaſtra, Marcel. vulneraria medicamina: Ruellius, vulnerariæ medicinæ, Hermolaus lib. 1. Dioſc. c. 98. & apud Æginet. τραυματικὰ καὶ ἔναιμα.

Τραύξανα, τά, quæ ex præſepi decidunt, & quæ iumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item ſpinoſa quædam & ligna arida, Suidas ex Pherecrate. apud Heſyc. τραύξανα, ξηρὰ ἢ φρύγανα.

Τράφαλος, τράφαλις, coagulum, caſeus recens. τραφαλίς, Heſychius.

Τραφείς, nutritus, adultus, educatus: à τρέφω.

Τραφερά, ᾶς, ἡ, terra arida, continens, ἡ γῆ, lib. 4. Epigr. οἱ τραφερῆς πάσης ἀντίπαλοι ... &c. à τρέφω. Ibidem, ... τραφερῆς ἄκρον Ἰωνίης, i. Ioniæ, quæ eſt in continente. Apoll. 2. Arg. ... ὑγρή τε τραφερή τε ..., i. via per continentem, ſeu ἡ διὰ ξηρᾶς.

Τραφερός, ά, όν, ſiccus, compactus, παγής, ... Heſych. Aratus, ... τραφερόν.

Τράφην pro ἐτράφην, nutritus ſum. Iliad. γ, ὃ τράφη ἐν δήμῳ. τράφε, ἀνετράφη, educatus eſt.

Τράφηξ, ηκος, tabula qua panis ad furnum fertur, lignum in quo panes ponuntur, Etymol. labium nauis in quo ſcalmi ponuntur. Lycophron pro ligno ſimpliciter poſuit.

Τραχεῖα, aſpera, arteria, fiſtula per quam fluit ſpiritus ab ore ad pulmonem, Gel. lib. 17. cap. 2. ſubauditur ἀρτηρία. Et τραχεῖα, ἡ τραχεῖα ὁδός, via aſpera, latebræ, Suid.

Τραχέως, ἀπηνῶς, Suid. aſperè. τραχέως ἔχομεν πρὸς γυναῖκας, aduerſus vxorem exaſperamur, Plutar. περὶ ἀοργησίας.

Τραχήλια, τά, vt κωλῆνες, ἀκρωτήρια, ſiue ἀκρωτηριασμάτια Athenæo l. 3. περὶ ... inter ... numeranda ſunt quæ trunculi Latinè dicuntur, vt apud Celſum lib. 2. capit. 22. vbi trunculi ſuum & petioli. Et lib. 4. ca. 7. vbi ſumma trunculorum, vulgò regnoſtes: & apud Bituriges, a querſi. Sunt autem τραχήλια propriè, edulia quæ ex trunculis extremiſque partibus truncatis ac receſis, præcipuè ceruicibus auium vt anſerum, parantur: vt quod vulgò dicimus la petite oye. Ariſtophan. in Veſp. Οὕτω γὰρ ὁ λάβραξ, καὶ τραχήλι' ἐσθίει, Comment. τὰ ἄκρα καὶ τὰ ... τῶν ὄψων ... Ibidem dicitur, ... Reliqua non aſcribo, quia nullo modo probo. Nota & ἀκρωτηριασμάτια apud Virgil. truncos dici in Moreto.

> Non illi ſuſpenſa focum carnaria iuxta
> Durati ſale terga ſuis truncique vacabant.

Fit τραχήλιον ἀπὸ τοῦ τράχηλος.

Τραχηλιάω, i. ὑψοῦ τὸν τράχηλον, ceruicē attollo, ὑψαυχενῶ: vnde pro ſuperbio & ferocio ponitur, ὑψαυχενέω vel μεγαλαυχέω, rebelli ceruice onus detrecto. Propriè ab equorum natura ſumitur. Gregorius περὶ θεολογίας. Κατὰ τοῦ κυρίου ... τραχηλιῶντες, καὶ ... Interpres, Aduerſus Dominum cornua tollere: Heſychio τραχηλιῶντες, τὸ ὑψοῦν αὐχένα, ἀπειθεῖν, ἀνταποδιδόναι.

Τραχηλίζειν, ſupinare Plauto: vel reſupinare Liuio eſt, εἰς τὸν τράχηλον ὠθεῖν, ἢ ἀνατρέπειν. Quod & ἀποτραχηλίζειν dicitur. Sic ſternaces equi ... τραχηλίζουσι καὶ ἀνατρέπουσι. Τραχηλίζειν etiā eſt τὸν τράχηλον παίειν καὶ τύπτειν, ceruicē cædere & ferire, vt ſolēt pancratiaſtæ. Suid. ... τραχηλίζων ... Plato, Ἢ οὐκ οἶσθα αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος, καὶ ἐμπιπλάμενος, καὶ ... An ignoras, in tota hūc vita nihil egiſſe aliud, quàm vt collum præberet ictibus, & cibo ac potu repleretur, & dormiret? Per metaphoram dixit Ioſephus, Πολέμῳ καὶ ... τραχηλιζομένους, ..., i. vexatos. Τραχηλίζω, tranſlatè, id eſt, patefacio, aperio, φανερῶ. Nam rerum conuerſa facies & reſupina oculis exponitur, à quorum intuitu prona ſubducitur. Sic os ſupinatū dixit Statius per tranſlat. & vultus reſupinare Propert. Iuuenalis Satyra 3. Horum ſi nihil eſt, aulam reſupinat amici. Apoſtolus ad Hebræos capit. 4. de Deo, Πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, omnia autem nuda & expoſita oculis eius quaſi reſupinata & patentia, id eſt, πεφανερωμένα Heſych. Citatque hoc exemplum Phauorinus, τετραχηλισμένα ..., id eſt, φανερὰ καὶ ἀνακεκαλυμμένα, aperti & retecti. Τραχηλίζειν etiam ſignificare adnotat idem Grammaticus ex antiquo aliquo, τὸ διχοτομεῖν, ἤγουν τὸ διὰ τῆς ῥάχεως σχίζειν, id eſt, diſſecare, & per dorſi ſpinam findere, vt aperiuntur porci, & olim victimæ. Τραχηλίζειν eſt luctatores & paleſtritas ceruicibus manuum mutuo complexu hærentes atque implicitos ſeparare, vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ διαλαμβάνειν ... ἀποτραχηλίζειν.

Τραχηλισμός, οῦ, ὁ, ceruicis flexus, Galen. de paruæ pilæ ludo. vide Βρογχισμός.

Τραχηλίζειν, decollare.

Τράχηλος, ου, ὁ, collum, ceruix: αὐχὴν, δειρή. ὑπὲρ τὴν τράχηλον, ἐπιδέσμῳ χεῖρα: vel ὑπὲρ τὸ τραχήλου ὅλως ἔχει. Etym. Τράχηλος τῆς κύστεως, Hippocrat. collum veſicæ: Tranſlatè. Τράχηλοι, etrachali Feſto, id eſt, aſperitates vertebulatæ conchyliorum, τῶν κογχυλίων ὡς οἱ ὗνοι. Et ipſum purpurarum muricarum genus. Athen. libro tertio, in cenſu τῶν ὀστρέων repoſuit. Τράχηλος in naui, vide Τράχηλον. Τράχηλος verticillum, & verteora. vide Μηλέμακον.

Τραχοῦρος, ὁ, trachurus, piſcis, de quo Ælian. & Athen. libr. ζ dodrantalis longitudinis eſt haleculæ figura: ſed vtrinque laterum à capite ad caudam ſerrata ſpina armatur deorſum vncinis tendentibus, ita vt à ſummo ad imum inoffenſo manus curſu tractare poſſis: contrario verò modo, non niſi cum læſione maxima. Apud Heſyc. ſcribitur τραχοῦρος, vocatúrque σαῦρος.

Τραχυρρόθιος ποταμὸς, impetu decurrens fluuius.

Τραχυντικὸς, exaſperans & rigidus.

Τραχύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, aſperum facio, exaſpero. Actiuum Accuſat. iung.

Τραχύπους, cui pedes ſunt ſcabroſi.

Τραχὺς, εῖα, ύ, aſper, durus, raucus, ſcaber, ſcabroſus, confragoſus, ſalebroſus, aculeatus: ei opponitur λεῖος apud Xenophon. Vnde τραχύοργος, iracundus, vehemens ad iram, Plutarchus in Public.

Τραχυσμὸς, οῦ, &

Τραχύτης, ητος, ἡ, ſcabrities, exaſperatio, aſperitas, τραχύτητες ἀρτηρίας dixit Dioſcor. cap. de Tritico, i. arteriæ aſperitates. τραχύτης τοῦ κρωσσοῦ, Plutarc. villoſitas illa & eminentia floccorum quæ in rudibus pannis viſitur.

Τραχύφλοιος, qui eſt ſcabro cortice. vide in ῥιζόφλοιος: & apud Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 8.

Τραχυφωνία, ἡ, aſperitas vocis: &

Τραχύφωνος, raucè vociferans, voce aſper, Galenus quarto, de Dogmat. 1.

Τραχώδης, εος, ὁ, ἡ, aſper durus.

Τράχωμα, ατος, τὸ, palpebrarum ſcabritia interior, Æginetæ. τραχώματα βλεφάρων, Dioſcorid. libro 1. cap. 78. vbi Hermol. ſcabras genas exterit: Marcel. palpebrarum exterit ſcabritiem. τραχώματα apud Galen. lib. 4. τῶν κατὰ τόπους, i. τραχύτητες τῶν βλεφάρων, ὅταν ... τοῖς ὀφθαλμίαις οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ... ver. Ibid. τραχωματικὸν κολλύριον, Collyrium ad ſcabritias palpebrarum.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus ſaxoſus.

Τρέω, verbum: vnde Τρῆμα: perforo. τετρήνω, τετραίνω. Apud Xenop. εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, i. τετρυπημένον. vide Τρῆμα.

Τρεῖς, tres, hi & hæ.

Τρέμω, tremo, timeo: vnde τετρεμαίνω: vnde etiam ἀτρέμας, quietè. οὐ τρέμω βλασφημοῦντες, non vereor conuitiis inceſſere, non metuo maledicere, 2. Petri 2. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius eſt de hoc principatu, Chryſoſt.

Τρέπεσκε, vertebat in fugam, Herodot.

Τρέπω, ψω, fugo, in fugam verto, ἀναστρέφω, vt τρέπομαι τοὺς πολεμίους, hoſtes cedere cogo. τρέπεται τὸ στράτευμα, Plutarchus in Romulo fundit exercitum, in fugam vertit. τρέπεται Λακεδαιμονίους, fugant, Ariſtid. Τρέπομαι, eò redigor, eò deſcendo, proficiſcor, χωρῶ, accedo, me confero, viam ineo, eo, iter contendo. ἐτραπόμην, me contuli. Inde ἄλλην τραπέσθαι, aliam viam ingredi, aliam rationem rei peragendæ inſtituere: ſubintelligitur enim ὁδόν. Plato epiſtol. ſeptima, ταύτην τραπόμενος, hanc viam tenens. ἐπὶ τὴν ... τρέπομαι, ſcilicet ὁδόν. τραπέσθαι ἄλλην, alia via ire, Lucian. τραπέσθαι τὴν ἐπὶ ... Idem. Plena oratione vtitur Xenophon lib. ſecundo ... τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ ... viuendi viam per virtutem ſunt ingreſſuri. Ariſtophanes ... τρέπου, vade tuum iter, vade per teipſum, vade tua via. Τρέπεσθαι εἰς ἑαυτὸν, in ſeipſum vergere, verti, Demoſthen. Τρέπεσθαι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, Æſchin. ire viam, contendere viam, ſe recipere ad ſuas facultates & proprios penates. Plato libro ſeptimo de Legib. ... τρέπεσθαι χρεὼν, ire atque iter contendere. τρέπομαι ἐπ' αὐτούς, aduerſus eos tendo, Herodot. τρέπομαι εἰς ἄλλην ἰδέαν, &c. conuertor ſeu me conuerto ad aliam ſpeciem, Ariſtophanes. τρέψομαι ἐφ' ἃ ... Xenophon libro quinto Pædiæ, ad quæ dixi me conferam. τρέψομαι ἐπὶ τὴν ..., accedam. Τρέπομαι ἐπὶ τοῦτο: in hoc incumbo, animum appello, Plato de Legibus. Homer. Iliad. γ. οἱ δ' ἐπὶ ἔργα τράποντο, ſe ad opera conuerterunt: ὥρμησαν, ἐτράπησαν. Τρέπομαι εἰς, confugio ad, καταφεύγω, Thucyd. τράπετο εἰς ἔργον, ſeſe ad opus accinxit, Apollon. Rhod. Τρέπομαι εἰς ἀλκὴν, Thucydid. animum recipio, me conuerto ad fortitudinem, tento quippiam fortiter, fortitudinem capeſſo. τρέπομαι πρὸς τὸ κέρδος, Demoſthen. ἐτράπετο πρὸς ταῦτα, in his occupabatur. ἐτράποντο πρὸς τὸ τῶν ἀνθρώπων φονεύειν, Thucydid. conuerterunt animum ad trucidandos homines. ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, ad latrocinium conuerſi ſunt, Thucyd. τραπέσθαι πρὸς πότον, ad potum conuerſum eſſe. Plutarc. in Themiſt. & Bud. in Epiſtol. poſter. τραπέσθαι πρὸς ..., ad Iphitum conceſſiſſe, in Lycurg. Plutar. Ie in Antonio ... λάχανα καὶ ῥίζας, eo commeatus inopia redacti, vt ad olera radicéſque deſcenderent. τετραμμένος ἐς ἡμᾶς, ad nos confugiens, Thucyd. ποῖ τραπέσθαι: quò me vertam? ποῖ τις τράποιτο; Ariſtop. quò ſe quis circumagat, quid agat. ποῖ τράπωμαι, quò me vertam? Eurip. ποῖ τρέψομαι ..., Xenoph. ... quò ſe recipiet? Demoſth. Τρέπομαι, vertor in perniciem, Xenoph. ... ne in meam verteretur perniciem. ἐτράποντο, ſunt dila, ſi, diuerterunt, in fugam verſi ſunt, ſe applicarunt. Τρέπεσθαι εἰς ..., mutari, verti, Ariſtophan. Τρέπεσθαι, conuerti, de Sole, Theophr. ... ὁ ἥλιος, Plin. hic, in occaſum iam declinate Sole. Aratus in Phænom. ... Theocritus de vere, ... Horatius de hyeme. Quæ ſimul inuerſum contriſtat aquarius annum. Eſt verò Τετραμμένος, vergens. τετραμμένος ἐς τὸ πέλαγος, ad mare ſpectans. τετραμμένος πρὸς τὰ ἔργα, incumbens rebus agendis Thucyd. τετραμμένοι πρὸς ... i. ... Hom. Item mutatus apud Lucian. τετραμμένη λέξις, Hermog. dictio tranſlata.

Τρεψάμενοι, fugientes. τρεψάμενοι τὰς γνώμας, Thucyd. i. μεταβαλόμενοι, mutantes ſententias.

Τρεπτέον, Plato, ἐπὶ τοῦτο δὲ τρεπτέον, ad hoc eundum eſt. τρεπτέον τὴν ὁδὸν, Ariſtoph.

Τρεπτὸς, ή, όν, verſatilis, verſilis, fragilis, caducus, mutabilis. Nazan. in Orat. ἐν καιροῖς τρεπτοῖς.

Τρεπτότης, conuerſio: τροπή, Heſych.

Τρέπω, μ. ψω, π. τροφα, verto, auerto, conuerto, muto, perſequor, loco pello, ſubmoueo, fundo, verſo, fugo, do in fugam, in fugam verto, impello & incito, deflecto, profligo, tranſfero: μεταστρέφω, ἀποτρέπω, μεταστρέφω, μεταβάλλω, ... Heſych. Actiu. Accuſat. Chryſoſt. ... vertit in fugam. τρέπω σοι ταῦτα εἰς κεφαλὴν, Demoſth. τρέπω εἰς κεφαλήν σοι, in tuum caput retorqueo, Phalar. τρέπω σοι ἐς νόον, tibi in mentem induco, Herodotus. τρέπω ... &c. Æſchin. εἰς ἑτέρας τὰς αἰτίας τρέπουσι, in alios cauſas transferunt. Plutarc. in Rom. τρέπω τὸν ὕπνον, Homer. Odyſſ. muto dormitū. ... τρέπω, Ariſtop. ... ſcilicet, interpres. τρέπω πρὸς, verto ad, Xenoph.

Τρέσαν, deterriti ſunt, fugerunt.

Τρέσας, ν, ὁ, timidus, δειλὸς, Heſyc. fit à τρέω.

Τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα dixit Homer. Odyſſ. ο, diuertere in Heliada ſeu deflectere, ἐκτραπῆναι, vbi alij τραφθῆναι legunt, inquit Didymus.

Τρέφομαι, augeor, vegetor & coaleſco. τρεφόμενος ... qui bellis enutritur, Plutarc. in Rom. τέτραφθαι educatus eſt, Demoſt. τὸ τετραμμένον, educatio, Plato de Leg. τρέφομαι & τρέφω pro eodem apud Xenoph. Τρέφεσθαι, cogi, denſari, πήγνυσθαι, Galen. in Gloſſ. vnde τρεφώδης apud Hippocrat. ...

Τρέφω, μ. θρέψω, ad differentiam τοῦ τρέπω, à τρέω, π. τροφα, nutrio, paſco, cibo, tollo, id eſt, educo, vegeto, ſuſtento, cōpaſco Plin. Actiu. Accuſat. τρέφω τροφήν, cibo alo, Philoſtrat. in Heroic. τρέφω ὄρνιθας, aues altiles habeo. Τρέφω, pro αὔξω & ἔχω. Soph. ... τρέφει.

Τρεχέδειπνοι ... apud antiquos vocabantur, qui cunctatius & lentius ad conuiuium veniebant: κατ' ἀντίφρασιν (vt apparet) ceſſatoribus celeritatem tribuentes, apud Athen.

Τρέχνος, ε, ὁ, truncus, planta, ramus, germe, ..., κλάδος, βλάστημα, Heſyc.

Τρέχω, μ. δραμοῦμαι, & θρέξομαι: vnde περιθρέξει apud Ariſtopha. pro circuncurret. π. δεδράμηκα, ἀόρ. β. ἔδραμον, curro, accurro, φοιτῶ, θέω. Neut. abſol. τρέχω ἐπὶ τὴν ἀγορὰν. & τρέχω τὸ στάδιον, Gaza li. 4. Τρέχειν τὴν ἐσχάτην dicitur apud Suid. vt Τρέχειν περὶ ψυχῆς, periculum de vita ſubire atque incurrere: de vita periclitari, ſubaudi δρόμον vel κίνδυνον. Herodotus in Calliope, ὁ δὲ ἐν πόνῳ ... ὡς τὸ τρέχων περὶ ψυχῆς. Syneſ. dixit, ... τῆς ψυχῆς ... Plena oratione dixit Halicar. in Iſocr. περὶ ψυχῆς ... i. ...

Τρέω, μ. τρέσω, π. τετρεκα, timeo, fugio, ſum fugax, tremo, horreo. Heſiod. τρέσσ' Ἀΐδης, trepidauit Pluto. τρέω, ... φοβεῖσθαι, formidare, vt qui rem detrectat agere. τρέσας τὸ ... qui ſeſe pulchri oſculo auertit, Plutar. in Apoph. Lacon. Suid. ... φοβηθεὶς, δειλιάσας. In Epig. ... i. φυγόντα.

Τρηχαλός, tractus, ..., Heſyc.

Τρηρός, leuis, timidus, celer, paruus, Heſyc.

Τρῆμα, ατος, τὸ, foramen, ὀπή, τρύπημα, cuniculus, foramētum, Gaza: propriè per quod remus traiicitur. ... Pollux. dicitur & τρῆμα & τρυπημάτιον. Fit à Τρέω. vide Τρῆμα.

Τρεμο-

Τρυπητής, οῦ, ὁ, aleator, à punctis quæ in aleis effoſſa viſuntur.

Τρυπητὸς, pertuſus, in Epigr.

Τρυπηματώδης, ὁ, ἡ, multis foraminibus pertuſus, multa habens foramina.

Τρυπανισμὸς, ὁ, perforatio.

Τρυπάω, perforo. Actiu. Accuſ.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, ſic dicta à timiditate: penult. per ω in obliquis: Gaza libro tertio, Grammatic. [illegible], Interpr. Homeri. Apud Ariſtophan. τρήρων pro timido nonnunquam vſurpatur.

Τρῆσις, ἡ, perforatio, foramen.

Τρητὸς, ὁ, perforatus: [illegible], teſſelatus, foraminibus diſtinctus, pulchrè diſtinctus & affabre laboratus, in Epi. [illegible], is foratus, Hom. Odyſſ. vide Interp. τρητοῖς λεχέεσσι, apud Hom. Odyſſ. α, lectus cenſilis qui traiectis per foramina ſunibus tenditur. τρητοῖς λεχέεσσι [illegible], Hom. Iliad. γ. [illegible]: à verbo τρέω, τρήσω, Heſiod. in Theogon. [illegible], arbiter cauernoſæ Nemeæ.

Τρηχαλέος, aſper, libr. 4. Epigram. [illegible].

Τρηχέως, acerbè, malè, aſperè: τραχέως.

Τρηχείην, pro τραχεῖαν.

Τρηχὺς, τρηχεῖα, τρηχὺ pro τραχεῖα, aſpera, petricoſa, Homer. Iliad. β [illegible], ſalebroſa. [illegible] dicit Heſychius. [illegible].

Τρῆχος, ὁ, locus accliuis & difficilis ſalebroſúſque: item lapis. Nicand. Schol. Alij ſepem exponunt.

Τρηχῶ, aſper & ſalebroſus ſum, & præterit. τέτρηχα aſper & ſalebroſus [illegible], interdum & aſper ſum, Dionyſ. de Situ orbis. Iliad. [illegible], expon. concitus turbis & tumultibus plena erat.

Τρία, τῶν, tria. [illegible]. De ternaria. Tzetzes in vita Heſiodi.

Τριημιναῖος, ſeſquinina, i. tres ſeminina.

Τριάζω vinco: [illegible] in Epigr. [illegible]. Pollux. lib. [illegible].

Τρίαινα, ης, ἡ, fuſcina, tridens, [illegible] inſtrumentum, quo feriunt piſces & Neptuni inſigne, Odyſſ. δ. Suid. [illegible] eſt, [illegible], prima breuis eſt, vt Odyſſ. δ, [illegible].

Τριαινοτόμος, ὁ, agricola qui tridenti vtitur, Heſych.

Τριαινῶ, [illegible] Ariſtoph. Interp. vide Τρίαινα.

Τριακαίδεκα τάλαντα, tredecim talenta, Ariſtoph. in Pluto.

Τριακάτιοι, οἱ, apud Cyrenæos ephebi dicebantur: ſic enim apud Euſtath. Iliad. β legitur alias [illegible].

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigeſima menſis dies, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. Lucian. de Luctu, [illegible], tricadas multas & olympiada implens, i. multos mêſes & annos. Primus Solon, vt ſcribit [illegible], [illegible] appellauit. Vide Ἕνη. Dicitur τριὰς ab Heſychio. Τριακὰς item tricenarius numerus, quem celebrandum cenſuerunt Simon & Marcio. Nazianz. in Orat.

Τριάκας, ter, Laconicè, Heſch.

Τριακονθήμερος, qui habet triginta dies.

Τριάκοντα, triginta. Plato Epiſt. [illegible] quinque & triginta: vbi mox [illegible]. Οἱ τριάκοντα, i. triginta tyranni, aliquando ſummæ rerum Athenienſium præfuerunt, Iſocr. Æſchin. & Demoſth.

Τριακονταετὴς, ὁ, ἡ, trigeſimum agens annum, [illegible], Plato de Legibus. [illegible], Suidas.

Τριακοντάετος ἁγνεία, caſtitas annorum triginta, Plutarchus in Numa.

Τριακοντάκλινος, in Sympoſiacis Plutarchi, vt [illegible], [illegible], à numero lectorum.

Τριακοντάμηνος, triginta menſes natus.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum.

Τριακοντάς, trigenarius, Etym.

[illegible] &

Τριακόντορος, ὁ, nauis genus ab [illegible] ſic dictæ. vide Bαϊς. [illegible], Thucyd. libro quarto, in Gen. Fæm. Valla explicat triremis. [illegible], Plutarch. in Solone: [illegible], Plato in Epiſtol.

Τριακοντούτεις σπονδαί, Thucyd. l. fœdera triginta annos percuſſa, tricennalia fœdera, Valla. hæc facta ſunt inter Athenienſes & Lacedæmonios poſt ſubactam ab Athenienſibus Eubœam inſulam.

Τριακοντούτης, trigeſimum annum agens, ὁ, ἡ, Suid. vtitur Philoſt. in Heroic. [illegible].

Τριακοντούτιδες, Ariſtoph. ſcorta vocat: vnde [illegible], cum ſcortis rem habere: & naues etiam ſic dicuntur. [illegible], Etym.

Τριακοντόρυγα, τὰ, triginta vallos habentia.

Τριακόσιοι, οἱ, trecenti, qui ſunt primi cenſus, iudices.

Τριακοστὸς, trigeſimus, [illegible], trigeſima pars, Demoſth.

Τρίακτος, aeuictus, ſuperabilis.

Τριὰξ, ἡ τριακάς, Heſyc.

Τριάρμενος ναῦς, nauis inſtructa tribus velis, nauis quæ tribus velis prouehitur. Τριάρμενα πλοῖα, nauigia robuſtiſſima, Lucianus [illegible].

Τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio. Gellius libro 1. cap. 20.

Τριασμὸς, οῦ, ὁ, ternionis ſeu ternarij numeri ratio. Sunt qui [illegible] ſcribant, vt ſit quædam in tria diuiſio.

Τριάσσω, vinco: ſumptum ab athletis, apud quos victoria in triplici certamine ſita erat: & [illegible], ter vinci. Suid. [illegible].

Τριτημόριον, apud Galen. l. 4. [illegible], i. tres quartæ minus partes, dodrans vnciæ.

Τριβακὴ ἀσέλγεια, tribadum inſana & nefaria libido Lucian.

Τριβάκιον, τὸ, lacerum pallium, trita lacerna: vide Τρίβων. Suid. [illegible]. Vide & Τρίβος.

Τριβαλλὸς, [illegible], mora, exercitium, Etym. &

Τριβακὸς, ὁ, veteranus, tritus in rebus agendis, qui & τρίβων Atticè, Euſtat. Τριβακὰ, etiam in abſceſſibus cuticula quæ & [illegible] dicitur. Lege Cæl. lib. 3. c. 19.

Τριβαλλοὶ, qui vitam inutiliter terunt, [illegible]. Apud Ariſtoph. in Auib. ſcriptum τριβαλλοί.

Τρίβαλος, ὁ, Adiect. vetus, lacer, [illegible], vt exponit Interp. Theoc. Idyl. ζ, vbi τρίβαλος [illegible].

Τρίβειον, τό. In igniariis quæ πυρεῖα vocantur, partes duæ ſunt, vna quæ atterit, altera quæ atteritur: hæc ἐσχάρα, illa τρύπανον dicitur. Theophraſtus hiſtoriæ plantar. libro quinto, capit. vltim. [illegible]. Sic enim ſcriptum. τρύπανον, id eſt, τρίπτρον, terebra: at reſtituo τρίβειον ἀπὸ τοῦ τρίβειν, id eſt, terere. Nam vt ex hoc loco dixit Plinius libro 16. cap. 40. Teritur lignum ligno, ignémque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimè conceptum. Nihilque, ait, in hoc artificio hedera præſtantius quæ teratur lauro, laurúmque terat. Exploratorum hoc vſus in caſtris, paſtorúmque reperit, quoniam ad excutiendum ignem non ſemper lapidis occaſio eſt. Mihi verò non eſt ignota ratio, qua Indi ignem excitant duobus lignis circa capita arctiſſimè inter ſe commiſſis, & conſtrictis, tertio verò tereti & ſtyli forma per medium adacto, quod vtraque manu terebræ modo verſant & circumagunt, donec ignis eliciatur colliſu & tritu, ſiue potius terebratione illa: aridámque materiam circumpoſitam corripiat. Alia eſt tamē Theophraſti traditio, vt differt τὸ τρίβειον ἀπὸ τοῦ τρυπάνου. Nec item moueor his Cardani verbis, quorum anſam Philoſophi dicta præbuerunt: Porrò, inquit lib. de Rerum varietate, igniaria fiunt è tabula [illegible] (hederæ hæc ſpecies eſt) & ſtylo lauri arboris in terebræ morem, dum concitato motu circumagitur adiecto ſulphure. Eſt tamen τρίβειον (licet & [illegible] legatur in Opuſc. [illegible]) terebellum, id eſt τρύπανον ſiue τρυπάνιον ſimile: diciturque [illegible] etiam [illegible] Comment. Apollon. in 1. Argon. [illegible]. Τρίβειον adijciunt etiam [illegible] ſignificare, & vas in quo aliquid teritur: quin & cochleare. vide Ἀποτρίβειον.

Τριβὰς, άδος, ἡ, tribas. ἀπὸ τοῦ τρίβειν. Tribadum autem mulierum laſciuia ex mutuo fricatu & attritu, ſatis innotuit ob infamiā: ea eſt τριβακὴ ἀσέλγεια, de qua Lucianus in amoribus. Tam perditæ libidinis Philenis inuentrix fuiſſe memoratur: ob quam & illa maſcula Sappho malè audijt. Hoc enim non minus turpe quàm quòd [illegible] vocant, [illegible]. Tales τριβάδας (quarum inſtrumentum ὄλισβον ab Ariſtophane dici iam obſeruauimus) frictrices vocat Tertullianus lib. de Pallio, quæ & ſubigatrices dicuntur. Plautus in Perſa, Ne me atterecta ſubigatrix. Lege Cælium Aurel. lib. 4. Chronion. c. 9. De ſubactis & mollibus, quos Græci [illegible] vocant.

Τριβὲν, tritum. τριβὲν [illegible], rectè tritum, in Epigr.

Τριβεῦσιν, pro τρίβουσι in Epigr.

Τριβὴ, ῆς, ἡ, mora, [illegible], exercitatio, [illegible], [illegible] τριβή. Plato Epiſt. 7. [illegible]

ὥσπερ τρίβειν πάσῃ χρείᾳ πολλῇ, id eſt, adhibita omni exercitatione & ſtudio. Polyb libr.1. τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα μετρίαν, qui haberet vſum mediocrem rei bellicæ. τρίβειν πλοκὰς, moras nectere, Ariſtophanes. τρίβει, αὐτὶ τοῦ τρίψει. Ariſtophan. Οὐ τοι μὴ τοῦ ἀεὶ ἀρχὰς εἰς τρίβω. Metaphora eſt ἀπὸ τῶν ὄντων τῶν ἐπὶ τῶν ... εἰς τρίβην ... πολλοῦ χρόνου.

Τρίβος ... τοῦ τρίβω, piſtillum, ὕπερ, δοῖδυξ, ἀλετρίς, id eſt, radius. Plinius.

Τρίβωνα, idem quod τρίβωνας & ..., Interp. Hom. Odyſſ. i. item: de quibus vide in voce κέρτομ.

Τριβωνοεντερόκαρπα, compoſita dictio, ex τρίβω, & ἐντερον, & pro duris, inconditis, & nihili rebus vſurpatur ab Ariſtoph. in Nebul. id eſt, ἀλόγα, τραχέα, ἀναίσθητα, abſurda, aſpera, ſalebroſa.

Τρίβολος, ὁ, tribulus, herba inter terræ peſtes à Plinio numerata. Herbarii *calcit apan* vocant. Duo eius genera: tribulus terreſtris, id eſt τρίβολος χερσαῖος: & tribulus aquaticus, id eſt, τρίβολος ἐνυδρος: cuius ſemen nigrum trianguli ſolidi formam refert. Lege Dioſcorid. libro 4. capite 15. Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 3. Apoſtolus ad Hebræos cap. 6. de terra loquens, ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγύς. Τρίβολοι etiam apud Plutarch. in vitis, ſunt ferrei murices dicti à Valerio Max. & Curtio. Tribulos vocat Vegetius, à ſeminis tribuli figura triquetra, ſimilitudine. in quancunque partem voluuntur ſemper mucronem ſpiculúmque infeſtū protendunt: contra ſubitam equitatus eruptionem ſparguntur à militibus circa eruptiones & præſidia, & vt lateant defodiuntur in terram. Nos ex herbæ nomine vulgò vocamus *chaude-trapes*, vel vt alij ſcribunt, *chauſſe trapes*. Τρίβολος, inſtrumentum quo frumenta in area triturantur atque tribulantur: Latinè tribula, vel tribulum vt apud Virgil. Tribulaque trahæque & iniquo pondere raſtri. Fit autem tribula (e Græco dicta, nō autem à terendo: nisi ipſum verbum Tero ſumptum ſit ἀπὸ τοῦ τρίβω: ὅπερ καὶ νῦν enim exiſtimo) ex tabula lapidibus aut ferro exaſperata, quæ impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis vt diſcutiat ex ſpicis grana, aut ex aſſibus dentatis cum orbiculis, quod, vt inquit Varro, ploſtellū Pœnicum vocant. 2. Regum capite 12. Ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν τῷ πρίονι, καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς, καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. De Dauide loquitur, qui Ammonitas iuſſit ferris ſecari, & tribulis ferreis proteri, cultriſque ſubiici. Τρίβολοι, quæ lupatis equorum adduntur, ipſique mandunt: dicta à tribuli aſperitate: his equi oris durioris domantur effrenéſque coercentur. vide Χαλινός. Pollux libro primo, τοῦ χαλινοῦ loquens, τὰ δὲ τοῦ ..., ψάλια, ἐχῖνοι, τρίβολοι, οὐ ... ... ἐστιν.

Τρίβος, ὁ, ἡ, ſemita, callis, ὁδὸς, orbita, via, iter tritum, οἶμος, ὁδός, ἀτραπός: item tritus, Etym. fit ἀπὸ τοῦ τρίβω. Nicander in Alexiph. ... τρίβους ... ἰδίᾳ ... Comm. ... Τρίβους verò vocant ... χωρία ... τῶν ὀδοντωμάτων. Et Hippocrates ait τοῦ ἔθους τρίβω ..., pro aſſueſcere, inueteraſcere.

Τρίβραχυς, Quintil. lib. 9. cap. 4. tribrachus pes conſtans ex tribus breuibus, vt dominus.

Τρίβροχος, ter madefactus.

Τρίβω, τρίψω, τέτριφα, tero, attero, ſubigo, mundo, contundo, abſumo, collido, frico, perfrico, exerceo, vexo: ψήχω, contrecto, perficio, διατρίβω, perſto, πορθέω, populor, ... Actiu. Accuſat. τρίβω ψυχὴν, animum tero & conſumo, viuo. Apol. Rhod. ... βίον ... τρίβω βίον, colo vitam ſiue exerceo, Ariſtoph. in Pace, ... Et Sophocl. ... τρίβει βίον. Heſiod. ... τρίβουσι, id eſt, ... vexant. Τρίβειν ... exercere ciues, & retinere in caſtris, &c. Plutarch. in Camill. ... τρίβειν τὸν πόλεμον ... volebat tempore bellum gerere, quanquam pugnandum eſſet. &c. Idem in Camillo, id eſt, prorogare. Idem in Fab. ... τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ καὶ χρήμασι τῶν ... καὶ ... τρίβεσθαι ... ἐβούλετο. vbi Guarinus, Eo conſilio agens vt tempore illius vires redderet attritas, & rerū copiam ad inopiam & exercitus magnitudinem ad tenuitatem reduceret. τετριμμένα ... Plato Epiſt. 7. Eorū ſingula ſi inuicem agitentur, & velut atterantur, id eſt, exerceantur. Τετριμμένη ἀτραπὸς, via trita, Ariſtoph. Τοὺς ... τοῦ προσώπου ... de impudentia dicitur, pro verecundiæ fines transilire & pudorem deponere. Athenæus ... libro 5. ... Strabo Geographiæ libro 13. ... Euſtathius hunc etiam locum citat. Licinius Caluus in Vatinium ad verbum dixit, Perfrica frontem, & dic te digniorem qui Prætor fieres, quàm Catonem. Hoc citat Quintilianus libro nono. Cicero os perfricare dixit, libro 3. Tuſcul. Quid tergiuerſamur Epicure: nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, cùm os perfricuiſti ſoles dicere. Paulò aliter Plinius in Præfatione, Perfricare faciem vſurpauit: Perfricui faciem, inquit, nec tamen profeci: quando alia via occurris ingens, & longius etiam ſubmoues ingenij faſcibus. Τρίβειν τὴν κεφαλὴν perplexum eſſe, & animi dubiū, hærere atque hæſitare. Æſchines, ... κνώμενος καὶ τρίβων τὴν κεφαλὴν ... &c. Cicero in notabili illa ..., qua inducit Labienum reprehendentem C. Cæſarem generum, cupidum triumphi: ad extremum enim inquit: Quas rationes ſi cognoris, intelliges nemini plus quam mihi literas profuiſſe: ita enim ſunt perſcriptæ ſcitè & literatè, vt ſcriba ad ærarium qui eas retulit, perſcriptis rationibus, ſecum ipſe caput ſiniſtra manu perfricans, commurmuratus ſit. Scabere caput vel mulcere, idem exprimit. Horat. lib. 1. Satyra 10.

-& in verſu faciendo

Sæpe caput ſcaberet, viuos & roderet vngues.

Quintilianus Inſtitut. lib. 11. In hac cunctatione ſunt quædam non indecentes, vt appellat Scenici, moræ, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos.

Τρίβων, ωνος, ὁ, ..., pallium, veſtis lacera, lacerna, obſoletum pallium. Ariſtophan. in Pluto dixit ... τρίβωνα ... Comment. exponit, τριβωνίον ... Gaza de Senectute. ... τρίβωνα ... &c. Interp. Ariſtophan. Τρίβων, pro veſte ſuperiori, priore breui, in Epigram. de veſte mulebri, Ariſtoph.

Τρίβων, ὁ, ἡ, ..., peritus, veterator, qui periculum fecit. Ariſtop. ... penſilium calathorum inſolens, non callens, non aſſuetus, non expertus, idem in Veſpis. ... i. tu exercitatus es verſutiis, Eurip. vide Κερδώ.

Τριβωνεύομαι, diſſeco, procraſtino, ... Suid.

Τριβώνιον, τὸ, veſtis attrita, palliolum: Apul. dixit ſciſſili palliaſtro ſemiamictus.

Τριβωνικῶς, id eſt, inſtar lacernæ, ... Ariſtoph. in Veſpis. ... id eſt, palliolatim, vt apud Plautum in Pſeud. palliolatim amictus ſic incedit ludibundus.

Τριβωνοφορεῖν, geſtare pallium. Suid. vt palliari Apuleio.

Τριβωνοφορία, ας, ἡ, veſtis vilis geſtamen.

Τριβωνοφόρος, ου, ὁ, palliatus vel palliolatus Sueton. lacera & attrita veſte indutus, ſciſſa veſte indutus, Etym.

Τριγένεια, ας, ἡ, Strabo libro 12. ... tertiam vſque progeniem.

Τριγενὴς, qui triplicem habet generationem.

Τριγέρων, qui tres ætates vixit, veluti Neſtor, i. nonagenarius. legitur in Epigr.

Τριγχίω, ſepio, cingo: malim θ. vide Τριγχός.

Τρίγλα, ας, ἡ vel

Τρίγλη: & τρίγλις, mulus piſcis, & nomen loci. Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. de piſce, ... i. nemo ſanè vel torpedinem piſcem torporem per funiculum noſtro inuehere corpori, vel triglam obtentam vitiū à torpedine acceptum tollere ignorat. Dicendum τρίγλαν ... Athen. libro 7 qui ... teſte Ariſtotel.) ... ſumpſiſſe ſuſpicatur. In Epigram. etiam τρίγλα dicitur. ...

Τρίγληνος, ὁ, ἡ, perfectus, ..., habens tres oculos: nam γλήνη pupilla dicitur. Hom. Odyſſ. σ. ἕρματα ... τρίγληνα μορόεντα, id eſt, ... inaures triplicis pupillæ figura effictæ, ... vt exponit Pollux vide ..., Apud Athen. lib. 7. τρίγλινος ...

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, τρίγλη, Suid.

Τριγλοφόρος χιτῶνας, in Epigr. veſtes muliferas, i. retia ad mulos capiendos.

Τρίγλυφος, ου, ὁ, vel ἡ, ..., id eſt, triglyphus: vocabulum eſt architecturæ ad ſignificandum columnatum ornamentum. Nam in Zophoro (qui eſt ζωφόρος pars illa in columnis inter epiſtylium & coronicem) ſcalptura canaliculata ſtriata triplici ſulco (quorum latera, femora & μηροὺς Græcè vocat Vitruuius) triglyphus appellatur. Inter triglyphos ſunt μετόπαι ſiue ..., id eſt, metopę, quæ vel puræ relinquuntur, aut ornantur ſcalptis lancibus, taurorum capitibus reuinctis, vittis, cornibus, pendulis etiam floribus, frondibus & fructibus, aut baccis, nonnunquam & lemniſcis, id eſt, faſciolis. Vi-

de τεῖν

de in voce Μετόπη. Et τρίγλυφα traiecta per parietem ſuper trabem triſulcata lignorum capita referunt: metopa, intertignia. Lege Vitru. lib. 4. cap. 2. & 3. Euripides in Oreſte dixit, ὑπὸ γεῖσα τρίγλυφα. Apud Dores, ait Comment. ſcalptura quædam erat quæ dicebatur τρίγλυφος, ἣ ὡς τὴν δοκὸν εἶναι τὰς γλυφὰς τῆς ὀροφῆς. Vbi Latinus Interpres expoſuit, Doricas trabes dedolatas in triangulum. Apud Ariſt. Ethi. lib. 10. τριγλύφου ἢ κιονίδος ποίησις: vbi pari inſcitia Interpretes vertũt laquearia: hęc enim φάτνωμα ſunt, de quibus dicam in voce φάτνωμα. Euſtratius Ariſtotelis Græcus explanator, τριγλύφους ait à multis vocari μούτλους. Sũt mutuli, i. vulgò *modillons*, à triglyphis figura diuerſi, quin etiam poſiturâ. Mutulorum enim locus non in Zophoro, ſed in Corona. Non minus confuſè ita ſcribit Heſych. Σκοτία, μέρος τι τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ... τρίγλυφοι καὶ ἀ... Eſt enim Σκοτία, i. ſcotia Latinè etiam, & Græcè τρόχιλος, aliud columnarum ornamentum: vnicus videlicet canaliculus in mento coronæ exciſus, qui vulgò *mouchette* appellatur. Vitruuius lib. & cap. 3. Altera pars cum ſuis quadris ſcotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Idem lib. 4. cap. 3. Reliqua ſpatia, quod latiores ſint metopæ, quàm triglyphi, pura relinquãtur, aut fulmina ſcalpantur, ad ipſumque mentum coronæ incidatur linea, quæ ſcotia dicitur.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ, triſulcus, tricuſpis, τρεῖς ἀκίδας ἔχων, τρίγωνος, τρεῖς γωνίας, i. angulos ferri tres habens. ὀϊστὸς τριγλώχιν, ſagitta trigonia: ſic Valla apud Hom. Iliad. ε, τριγλώχινι λόγῳ, tricuſpide ſermone.

Τριγμὸς, οῦ, ὁ, ſtridor, Ariſtot. lib. 4. Anim. vide τρίζω.

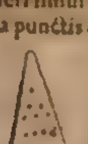
Τριγονοῦντα ζῶα, animalia ex tertia ſobole & progenie edita. Eſt enim actiuũ pro Paſſ. Theophraſtus docet annua ſemina propter ſoli naturam degenerare atque mutari, quod in quarto ſemine ex triplici ſatu notetur à primo differentia, i. poſt triennium: Quod expreſſit Virgil. 1. Georgic. vbi, Semina vide equidem, &c. Monſtrat & ipſe philoſophus in animalibus (in quibus vterus ſoli, partus frugi ſeminiſve rationem obtinet) idẽ ſimiliter accidere: hęc enim à maioribus degenerare poſt tertium partum, ita vt tertia ſoboles abauos ſimilitudine nullo modo referat. Sic enim ait de Cauſis plant. lib. 1. cap. 9, τὰ γὰρ ἀγονώτερα πρὸς τὴν ἐκπλαύνουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα, καὶ γὰρ ταῦτα τριγονοῦντα συνεξομοιοῦται, i. hæc enim in tertia ſobole inter ſe ſunt diſſimilia. ſit autem συνεξομοιοῦται (ita enim ſcribendum) ab ὅμοιος: indicatque τὰς ὁμοιότητας ἔχουσι, Interpres Gaza non videtur aſſecutus, qui ſic vertit, Vt etiam in animalium genere: hæc enim poſt tertium partum ſimilitudinem perfectè repreſentare incipiunt.

Τριγονία, ας, ἡ, ἡ τρίτη γονὴ, tres ſoboles. Suid. τῶν ἀπὸ γένους τριγονίαν παρεσπαρμένων... ἐκ τριγονίας βασιλέα. Commodum dixit Herodianus à tertia vſque progenie regem.

Τριγχὸς, paries, τεῖχος, mœnia, ſeptum, περίφραγμα. vide ſuperius Θριγκός: quod melius: ſcribitur tamen per τ apud Ioſeph. in vita: Interpreſque vertit ſuggeſtum. à τριγχὸς dici vulgò *trenchée* exiſtimant nonnulli: eſt Suidæ τριγχὸς, τεῖχος, φραγμὸς, περίφραγμα, ἀσφάλεια, περιτείχισμα. Scribitur & apud Heſych. τριγχοῖ τὸ φράττειν, i. φράξαι.

Τριγωνοειδὴς, triangularis, figuræ triangulæ.

Τρίγωνον, ου, τὸ, vel ὁ τρίγωνος, triangulum vel triangulus, triquetrũ vel triquetra ſiue triangularis forma, cuius figura eſt Δ. apud Lucian. ἐν βίων πράσει, ἓν, δύο, τρία, τέσσαρα, ταῦτα δέκα εἰσί. Hi numeri ſimul compoſiti decem efficiunt, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, ſi eos ita punctis deſignes.

Τρίγωνον ἰσόπλευρον, eſt triangulum æquilaterum, quod tribus æquis lateribus clauditur. Τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod duo tantum æqualia habet latera. Σκαληνὸν τρίγωνον, quod tribus inæqualibus lateribus conſtat. Trilaterarum verò figurarum, ὀρθογώνιον eſt, id eſt, rectangulum, triangulum quod habet angulum rectum: vt ἀμβλυγώνιον, id eſt, obtuſi angulum, in quo angulus obtuſus fuerit: Ὀξυγώνιον verò, id eſt, acutiangulum, in quo tres anguli ſunt acuti. Vide Euclyd. Τρίγωνον ſiue τρίγωνος, dicitur etiam muſicum inſtrumentum cuius figura triquetra: chordæ ſunt ex orichalco, & ferreis ſtylis ab artifice feriuntur: vulgò *vne douceine*, à dulcedine ſoni. Ariſtotel. Politic. 8, Ἑπτάγωνα, καὶ τρίγωνα, καὶ σαμβῦκαι. Athenæus lib. 4. ἀλεξανδρος ὁ ... ἐν τῷ τριγώνῳ ... ὄργανον, ... Ibidem, ... τριγώνους. Apud Plutarch. περὶ μουσικῆς καὶ ... τρίγωνα (corruptè pro τρίγωνα) ... Deprauatam lectionem ſecutus eſt Cælius Rhodig. Τρίγωνα etiam à triangulari figura dicuntur, paſtillorum quædam genera: quæ, teſte Ægineta, ex ſeminibus componuntur. De his Galenus lib. 12. Methodi, vbi malè vertit Linacer, Ex paſtinaca piſce confecta, quaſi ſcriptum fuiſſet τρυγόνια. Eorundem meminit rurſus Galenus ipſe lib. 2. τῶν κατὰ τόπους. Τρίγωνα etiam à figura dicebatur Athenis forum iudiciarium, δικαστήριον. Comm. Ariſtoph. & Suid.

Τριδάκτυλος, ὁ, ternũm digitorum, vt τὸ μέτρον τριδάκτυλον, menſura quadrantalis, cap. 7. libro 3. hiſtor. plantar. Theophraſt. apud Ariſtot. in hiſtor. Animal. ὄρτυγες τριδάκτυλοι, i. aſiones cum tribus digitis.

Τρίδουλος, ου, ὁ, ſeruus ex tertia generatione, Pollux.

Τρίδραχμον, tres drachmæ, Pollux.

Τρίδυμοι, οἱ, tergemini.

Τριδύστηνος, ter infelix, in Epigr.

Τρίελικτος, triplicatus Plin. Aratus, Μείζων δ' αὖ χήμῃσι φέρει τρίελικτος ἀλωή. Pro ſinuoſo corpore, Herodot. τριέλικτος ἰχθυόεις, in Epigr.

Τριέμβολον, tribus repagulis munitum, forte ac firmum, Item nauigij quoddam genus, vt Neſtoris nauis apud Hom. Ariſtop. in Auib. Οὕτω γέρων ἂν εὔχαμαι τριέμβολον.

Τριετὴς, trimus: τριετῆ σπέρματα, trima ſemina, Theophraſt. libr. 8. hiſtor. plant. apud quem tamen lib. 4. c. 12. mendoſè ſcriptum, ... Dicitur ὁ διετὴς, τριετὴς, pro ... τριετής.

Τριέσπερος, ου, ὁ, prolixus, triueſper. Epitheton Herculis, quod tribus veſperis in vnam coniectis Iupiter cum Alcmena concubuerit, vnde natus eſt Hercules.

Τρίετες, triennio. per triennium, Aduerb. pro paroxytonum.

Τριετὲς verò cum acuto in fine, trienne, trimum, Amm. & Cyril.

Τριετηρικὸς, ὴ, ὸ, triennalis: à τρεῖς & ἔτος. vnde τριετηρικὰ, trieterica. ſacra Bacchi, quia tertio quoque anno celebrabantur. Trieterici hymnus eſt apud Orpheum.

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, trieteris: & triennium, quia feſta trieterica Bacchi tertio quoque anno celebrari ſolita. Τριετηρίδες, inquit Suid. ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, ... quod tempus in compotationibus, laſciuia atque veterno tranſigebatur: Triennia dixit Ouid. 9. Metamorph.

Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Τριέτηρος, trimus, in Epigr.

Τριετίας, ου, ὁ, triennium, Etym.

Τριετὴς χρόνος, Herodot.

Τριετὴς, trimus.

Τριετία, ἡ, trimatus, triennium, Theophr. 1. de Cauſ. plant. Et Act. Apoſt. cap. 20.

Τριετίζειν, eſſe trimum. τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, capite 1. Regum.

Τρίζυγες ὁμαίμονες, tres fratres, in Epigr. τρίζυγες Μοῦσαι, ibidem, i. triiuges, i. nouem.

Τρίζω, edo vocem miſerabilem & lamentabilem, ſtrido: de pullis & hirundinibus propriè dicitur. Hom. Iliad. β, ἐλεεινὰ τετριγῶτας, i. τρίζοντας νεοσσοὺς, pullos ſtridentes. Ariſtot. hiſt. lib. 4. c. 9. ... τρίζειν δοκεῖ. Vnde & τριγμός. Syneſ. de cornu mali nauium, ... Nix quoque τετριγέναι dicitur quando calcatur. τρίζειν, βρύχειν. vide in βρύχειν apud Suidam. Τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ſtridere dentibus, Marci 9. Dicitur etiam de ferro. Alex. Aphrod. τρίζοντος ... vide Τετριγώς.

Τριηκὰς pro τριακὰς, i. ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία τοῦ μηνὸς ἡμέρα. Heſiod, τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην, trigeſimam diem menſis.

Τριηκονθήμεροι μῆνες, menſes tricenis diebus conſtantes.

Τριηκόντορος, lembus, Herodot. τριηκόντοροι, naues triginta remorum, Idem.

Τριηκόντοροι, naues triginta remorum, Suid.

Τριηκόσιοι, pro τριακόσιοι, trecenti, triceni, Herod.

Τριηκοστὸς, trigeſimus.

Τριήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, triduanus, tertio die. Χριστὸς ἀνέστη τριήμερος Chriſtus reſurgit tertia die, Nazan. in Orat. ... τριήμερον γίνεται, trinis diebus fit, Gaza apud Ariſtot. lib. 1. Anim.

Τριημιπόδιον, ου, τὸ, ſeſquipes. Xenoph. βάθος ... ποδιαῖον, καὶ τριημιπόδιον, dixit.

Τριημιχοίνικον, ſeſquichœnix. τριημιχοίνικα ... &c. ternos ſemiſextarios vix conſumunt, Theophr. 8. c. 4. hiſt. plant.

Τριηραρχέω, ῶ, ήσω, conduco triremem propriis ſumptibus, pendo tributum ad triremes parandas & ſuſtinendas, nauim guberno, claſſis præfecturam ſubeo, ſum trierarchus, i. princeps triremis. τριηραρχεῖν καὶ εἰσφέρειν, Demoſt. & Ariſtoph.

Τριηράρχημα, ſumptus in triremen, Suid.

Τριήραρχος, claſſicus, qui pendit ſtipendium ad triremem, Demoſthenes.

Τριηραρχία, triremis apparatus & inſtructio, gubernatio, præfectura triremium, Ariſtot. lib. 9. Polit. Trierarchia munus erat Athenis eorum qui primi cenſus erant, i. τῶν πρώτων τιμημάτων, i. triremium publicè præbẽdarum neceſſitas. vide Bud. de Aſſe. Erant autem vt apud Græcos tres cenſus, ſic apud Romanos quinque claſſes in centurias ſuas diuiſæ. Claſſici erant qui cẽſum conferebant. Capite cenſi & proletarij erant extra claſſem, ſicut Athenis οἱ θῆτες. Τριηραρχίας ἀντιδόντες, antidoſim

trierarchiæ impingentes, Demoſt. τριηραρχίαι ἢ λειτουργίαι. Idẽ, Τριηραρχίαι & χορηγίαι differunt, quod χορηγίαι ſunt vltroneæ, Demoſth. Interpr. Τριηραρχιῶν nulla erat immunitas, vt idem Interp. notat.

Τριηραρχικὸν, ordo trierarchicus Athenis fuit, i. ordo eorum qui tenebantur ad pendendum tributum conficiendis & ſuſtentandis triremibus publicè in vrbe Athenienſi, Demoſth. περὶ τῶν ςεφάν. Qui id tributum pendebant, dicebantur τριήραρχοι, & id munus ſoluendi tributi τριηραρχία. Ibid. Τριηραρχικὴ τιμὴ, i. honor trierarchi, Athenis fuit præclariſſimus, Lucian.

Τριήραρχος, trierarchus, qui pendit pecuniam ad triremes, Dem. Interpr. de mutationibus τριηραρχιῶν. Trierarchia etiam Valla vertit. Aliquando claſſis præfectus, triremis, ſiue triremium præfectus, Herodot. lib. 8. & Thucyd. lib. 4.

Τριηραύλης, ου, ὁ, tibicen in triremibus, Demoſt. περὶ ςεφάν.

Τριηρικὴ ναῦς, nauis quæ non tot remis agitur, quo iuſta triremis: vt coniicit Bayf.

Τριήρης, εος, ἡ, triremis, nauis bellica, claſſis liburnica, Valla apud Thucyd. [illegible], Interpres Thucydidis. Τριήρης οἰκία, dicta eſt domus à teſtiuiſſima tabella adoleſcentum ebriorum, quam narrat Athenæus initio libri 2. Τριήρης, à forma triremis etiã dictum eſt quoddam genus poculi, de quo idem Athe. lib. 11. meminit, & Herodot. lib. 8.

Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Τριηρικὸν, τό, naualis multitudo, Ariſtot. l. 4. Politic. c. 4. ſic vocat Strabo nauale ad triremes recipiendas.

Τριηρίτης, remex, Plutarchus in Themiſtocle. τριηρῖται, remiges, [illegible], Interpr. Thucydid. τριηρῖται [illegible], Lucianus.

Τριήριον, ου, τό, nauicula cymba.

Τριηρόναρχος, naucleru, τριήραρχος.

Τριηροποιὸς, οῦ, ὁ, faber qui triremes conſtruit.

Τριθαλὴς, ter virens, ſeu florens, ter pullulans.

Τριθεΐα, ας, ἡ, ternio deitatis, Nazan. in Orat.

Τριθεῖται, οἱ, dicuntur qui ternionem in diuinitate aſſerunt. Nazanzen. in Orat. ſic & διθεῖται, qui duplex numen aſſerunt, Ibidem.

Τριελικτὸς, ter volutatus vel ſæpius volutatus.

Τριελίσσω, [illegible], Etym.

Τρικάρηνος, triceps, tergeminus, τρικέφαλος, τρισώματος, Heſiodus in Theog. [illegible], i. τρικέφαλοι.

Τρίκαρπος, ter fructus ſuos proferens quotannis: exponitur etiam apud Heſych. [illegible].

Τρικέφαλος, ου, ὁ, triceps, epithet. Cerberi, Suid.

Τρικλίνιον, ου, τό, &

Τρίκλινος, ου, ὁ, triclinium, i. locus tribus conſtratus lectis ad diſcumbendum: vnde architriclinus.

Τρίκλαυτος, ter elutus, quo vſus eſt Ariſtophanes, teſte Polluce.

Τρίκλωστος, ter fuſi verſatu ductus nexus, in Epigr.

Τρικόκκον μέσπιλον, meſpilum tricoccon, Dioſc. lib. 1. cap. 176. quòd tria habeat intus oſſicula, quaſi dicas trigranum.

Τρικόρυθος, trivertex, Steph. in [illegible]. Sed apud ipſum Stephanum in hoc verſu [illegible]. pro [illegible] reponi debet [illegible].

Τρικόλλυβον, tertia collybi pars, triens collybi.

Τρίκολωνος, triplicem habens collem apud Steph. & Strabon.

Τρικόνδυλος, ternas in digitis iuncturas & curuaturas habens ac ternos in eis nodos, & tubera extantia.

Τρικόρωνος, α, ὁ, apud Heſyc. legitur, & exponitur ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος, καὶ κατορυχθῆναι. dignus, qui ſæpius pereat, & defoſſus humo, obruatur. videtur autem eſſe & [illegible] vel potius [illegible] deriuato à [illegible].

Τρικόρυφος, triplicem habens verticem.

Τρικόρωνος, in Epigr. degens trium cornicum ætates.

Τρίκουρος, ter tonſus. vide Heſych.

Τρίκραιρος, trifidus, triſulcus.

Τρίκρανος, triceps τρικέφαλος: vt Sophocl. in Trachin. Cerberum τρίκρανον σκύλακα vocauit, Cic. Tuſc. 2. tricipitem canem conuertit, i. τρικέφαλον.

Τρίκροτος, ου, ἡ, triremis.

Τρικυμία, ας, ἡ, Heſych. ἡ ζάλη procella maxima & tempeſtas. [illegible], q. trinus fluctus, Latinè fluctus decumanus. Nam, & fluctus decimus fieri maximus dicitur, vt ait Feſtus Pompeius. Ouid. 11. Metam.

Vaſtius inſurgens decimæ ruit impetus vndæ.

Lucanus in 5. Pharſ.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus

Inualida cum puppe leuat.

Syneſius Enoptro vehementem tempeſtatem deſcribens, [illegible]. Additque, [illegible], id eſt, Solet autem eiuſmodi decumanus fluctus tempeſtatque fieri, cum deſinente vento non item pro tinus conſidunt fluctus ſuapte vi exagitati ab imo mari, vtique cum ipſum mare ſemel impetu à procella concepto, vndabundique adeò motus incentiuo, cum vento præualente conflictatur, decumbentique vehementius flatui contrario incubitu ſeſe opponit. Tranſlatè hic vſus eſt Ariſtides in Themiſtocl. [illegible], i. Themiſtoclem autem ſemper excipiebant ſecunda negotia maiora priori bus, ac ſumque circumſidebat quod communi ſermone iactatur. Nam illum poſt fluctum fluctus ſuccedens, excipiebat, donec per decumanos fluctus tandem victor emerſit. Plato in Euthydemo, [illegible]. Idem, κῦμα τρικυμίας alibi accommodat, quo loquentes interdum obruuntur, cum quidpiam ridiculum eis excidit. Ait autem lib. 5. de Republic. [illegible], i. cum duas ridiculas diſputationes euaſerim, tertiã mihi impingis, vt obruar velut decumano fluctu. Quod ipſe dicit propter communionem vxorum & liberorum à ſe inſtitutam in ſua Repub. quam intelligebat omnium riſu excipiendam. vide κῦμα. Sine tranſlatione dixit Lucian. in libro περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ σκοπέλους, καὶ [illegible].

Τρίκωλον carmen dicitur à membrorũ numero, vt μονόκωλον, & δίκωλον.

Τρίλιτος, &

Τρίλλιστος, ου, ὁ, multum rogatus, peroptatus, πολυλιτάνευτος, πολύευκτος, quem vt veniret τρίς, i. frequenter ἐλίσσοντο, i. rogabãt. Homer. Iliad. 8. [illegible], pro τρίλλιστος. [illegible], famoſiſſimus, Dionyſ. Poeta, [illegible].

Τριμερεμαία, ας, ἡ, tritaſſia.

Τριμερίται, genus aleatorum: vnde & Τριμερίζειν verbum: vide Pollucem. ſed legendum omninò eſt [illegible] & [illegible].

Τριμερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes diuido, ſeu ſeparo.

Τρίμετρον, verſus trimeter, qui & ſenarius Latinè dicitur.

Τριμηνιαῖος, &

Τριμηνιαῖος, trimeſtris, tertio menſe veniens. τριμηνιαῖος πυρὸς, trimeſtre triticum. [illegible], trimeſtre triticum, quod à quibuſdam σιτάνιον vocatur, Dioſc. lib. 2. cap. 110.

Τρίμηνος σῖτος, genus frumenti, quòd tanto tempore perficitur. Theophraſtus de hiſt. plantar. lib. 8. cap. 1. [illegible] (legendum τρίμηνον) [illegible]. Plinius libro 18 capit. 7. Intantum fallitur Columella, qui ne trimeſtre quidem proprium genus exiſtimauerit eſſe, cum ſit antiquiſſimum. Græci trimenon vocant. Heſych. τρίμηνοι πυροὶ, οἱ σητάνιοι.

Τρίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, trium menſium, trimeſtris, trimenſis, Gaza ternis menſibus aliquid agens, apud Herodot. [illegible]. vide in dictione Μεσσήνη. Τρίμηνον ἐκρύβη, tres menſes latuit, cap. 11. ad Hebr.

Τρίμιδος, ου, terebinthus arbor, Nicand. in Theri. c. [illegible]. vide Τέρμινθος.

Τριμίτη, veſtis vilis, [illegible], & [illegible].

Τρίμιτον apud Pollucem, genus veſtis: quaſi ternis liciis texta. trilix & τρίμιτον ὕφασμα.

Τρίμμα, ατος, τό, [illegible]. Ariſtophan. Interp. pro vſu & exercitatione. Sic quoque dicitur is qui tritus in rebus & exercitatus eſt, veterator: [illegible]. Sic Latinis ſcelus pro ſceleſto. Quintil. appellat attrita quotidiano actu forenſi ingenia. Ariſtoph. [illegible], i. ἐν λόγοις τετριμμένος, in dicendi facultate exercitatus. Τρίμμα, ατος, τό, intrita hue intritum [illegible]. Athen. lib. 4, [illegible]. Τρίμμα apud Comicos, [illegible], potus cum aromatibus, Pollux. Vide [illegible] & [illegible], καὶ Ὑπότριμμα.

Τριμμοὶ, idem quod τρίψις. Plutar. [illegible] vocat ſon.... quem edunt, [illegible], i. ſecantes & ſcindentes lignum, aut lapidem: vel etiam quem edunt [illegible] quum lima teruntur & acuuntur eorum dentes.

Τριμοῖραι ſunt tramites & limites tranſuerſi in agris, Xenoph. in Cyneget. vide [illegible].

Τριμοιρίαν, pro eo quod eſt, τριπλοῦν μισθόν, Pollux: Τριμοιρεῖν, Idem.

Τριμοίριον, ου, τό, dodrans.

Τρίμορφος, ου, ὁ, triformis.

Τριμυξος,

Τρινακρία, Trinacria, vel Trinacris, Ouid. Sicania, Triquetra, i. Sicilia, quod [illegible], i. promontoria tria habeat, Pachinum, Lilybæum, & Pelorum.

Τρίναξ, ακος, instrumentum rusticum ligneum. [illegible], in Epigrammat. id eſt furcas quæ ſunt vice manuum.

Τριξὸς pro τριπλοῦς, triplex. τριξὰ, triplicia. εἰς τριξὰ χωρία, in tres partes Herodot.

Τριξώλης, ου, perditiſſimus, exitio digniſſimus, Euſtathius, Iliad. ϑ.

Τριοβολιαῖος [illegible], paſtillus triobolaris, orbiculus ponderis obolorum ternûm.

Τριοβολιμαῖος, triobolaris, id eſt, tribus obolis dignus, vilis, [illegible], Suid.

Τριόβολον, tres vnciæ denarij, Hermol. lib. 5. Dioſc. cap. 107. tres oboli, Interpretes alij.

Τριοδῖτις, triuia, Hecates epithetum.

Τρίοδος, ου, ὁ, triuium. Sic vocabatur olim & Tenedus inſula, vtpote media inter Ægæum, Helleſpontum, & nigrum ſinum apud Artuen: ſeu Malaeaum ſinum, Euſtath. Iliad. ι. Apud Heſych. & Suid. [illegible], Prouerbium [illegible]: nam in triuio conſtitutus ſæpè hæret dubitatque quæ potiſſimum via tenenda ſit. vide Eraſm. in Adag. In triuio ſum.

Τριόδους, οντος, tridens. Interpres Ariſtoph. in verbo [illegible], dicitur & [illegible], fuſcina percuſſi, Gaza. [illegible], fuſcina tridens, capit. 2. libr. 1 Regum, Pro inſigni Neptuni, Pindar. Olym. ϑ. vide Τριόδοντα.

Τριοζος, ternis conſtans nodis, trinodis, Ouid. Quæ ſint [illegible], vide in ὄζος. Τρίοζος, habens tres ramos. Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 5. [illegible].

Τριοδοντία, ἡ, piſcatus, Plato in Sophiſta. Nam τριόδους ſiue [illegible], inſtrumentum feriendis piſcib.

Τριόνυχον [illegible], tridens, fuſcina apud Lycophr. ſed poſſit fortaſſe & τριώνυχος per ω ſcribi, ſicut alia quædam ex ὄνυξ compoſita.

Τριόπιον, regio Cnedi. vide Etym.

Τριοπίς, ίδος, ἡ, genus monilis velut tres oculos penſiles habens, vt [illegible] dicuntur [illegible]. Pollux lib. 5. [illegible], [illegible].

Τριόρχης, buteo, auis milui magnitudine, Ariſtot. lib. 8. Anim. c. 3. Rubetam & anguem perſequitur. lib 9. c. 1. Ibidem. τριόρχος etiam dicitur à teſticulorum numero.

Τριορχις, Triorchis genus herbæ, quæ & [illegible], vt notat Marcel. lib. 3. Dioſcor.

Τριός, [illegible], Interp. Ariſtoph. in dict. [illegible].

Τριοφθαλμος qui tres habet oculos, Plutarc. [illegible]. Pauſan. 1. [illegible].

Τριπνοῦς, contrarius flatus, apud Sophocl. Etym. ſed mendoſè ſcriptum videtur pro [illegible].

Τριπαιδες, αἱ, trium liberorum matres. Plutarch. in Numa. [illegible] dixit. Idem in libello [illegible], i. ius trium liberorum ambire, de quo nos multa in noſtris Antiquitatū libris.

Τρίπαλαι, q. terdiu. Ariſtophan. [illegible]. [illegible].

Τρίπαππος, ου, ὁ, tritauus.

Τριπατείων, [illegible], ſeruus, malignus & verbero, qui ſæpius vinctus & in carcerem coniectus fuit, Euſtath. Iliad. ϑ.

Τριπέταλον, herba quæ & [illegible]: Marcel. lib. 3. Dioſc.

Τρίπηχυς, tricubitalis, trium cubitorum, tricubitus, Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 133. τρίπηχυ ὅλμος, piſtillum trium cubitorum, Heſiod.

Τριπίθηκος, vehementer ſimiam referens, in Epigr.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ ἡ, triplex, τρίπλοχος, trigemina lamina munitus: [illegible], Euſtat. Iliad. ε.

Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo maiorem facio.

Τριπλάσιος, triplus, Plato de Leg. cum Genit. Ariſtoph.

Τριπλασίων, ονος, triplæ amplitudinis, triplo amplior.

Τρίπλεθρος, ο, ον, trium iugerum.

Τριπλοειδής, triplicatus, Nazanz. in Orat.

Τριπλῆ, tripliciter. Hom. Iliad. α, τριπλῆ, τετραπλῆ [illegible], i. [illegible].

Τρίπλοος, triplus. Genit.

Τριπλοῦς, triplex, in Epigr. [illegible], triplicatum linteum. [illegible], triplices faui, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Τρίπους, ου, ὁ, tripes, tripedalis, tripedaneus. Heſiod. [illegible].

Τριποδίσκος, vide Τρίπους.

Τριπόθητος, ὁ, ἡ, optatiſſimus, Philo de mundo, [illegible], curam habere antiquiſſimam inueſtigandæ veritatis.

Τριπόλιον, ου, τό, q. d. ter canum ſeu caneſcens herbæ nomen quę in die floris colorem ter mutauit. Dioſcor.

Τρίπολος, ου, ὁ ἡ ἡ, tertiatus, de terra ter aratrum paſſa dicitur. à πολέω, aro, verto. Heſiod. [illegible]. Sic Homer. dixit, [illegible], vide Δίπολος.

Τριπόνητος, ter textus, ter elaboratus, in Epigr.

Τριπόρθητος, ter vaſtatus & direptus apud Theoc. in Ara, de Troia ter vaſtata.

Τρίπος Æolicè, pro τρίπους. Heſiod. [illegible].

Τρίπους, οδος, ὁ, tripus, olla tripes, & omne quod habet tres pedes. τρίποδες αἰσθητικοὶ qui dicantur, vide ſuprà in [illegible]. Τριπόδων duo erant genera, ἐμπυριβήτης, qui & λοετροχόος, in quo aqua calefiebat: & ἄπυρος ab Homero dictus, in quo vinum diluebatur, Athen. lib. 2. & Euſtath. Iliad. 9. hunc vocari etiam [illegible] teſtatur, qui ad ornatum ædium templorúmque ſeruatus, ignem non experiebatur. vide in Chil. Eraſm. Ex tripode. Tripodibus Græci viros fortes donabant, quòd non facilè ſuccumbant, Horat. lib. 4. Carm.

Donare tripodas præmia fortium Graiorum.

Hom. Odyſſ. ϑ, [illegible]. Τρίποδες & [illegible], etiam dicuntur quæ menſam, i. τράπεζαν ſuſtinent, ob id Trapezophora vocat Iuriſconſ. Pollux libro 6. [illegible]. Τριπόδα dixit Xenophon [illegible]. Idem Pollux lib. 10. [illegible] vocantur & [illegible]. Τρίπους pro cortina & tripode quo Apollinis vates vtebatur edens oracula, [illegible]: vel quòd ex contentione orta inter piſcatores & mercatorem quendam, ſit Apollini tanquam ſapientiſſimo dicatus, vt fuſius ſcribit Interpr. Ariſtop. in Pluto. [illegible], Nazanz. Pollux libro 10. [illegible].

Τριπτήρ, ῆρος, ὁ, trapetum vel tudicula, inſtrumentum quo vtuntur in factura olei. [illegible]: Aliis etiam piſtillum, [illegible]. Τριπτήρ, olearium vas vt Gemellar Columellæ: labrum olearium: vas quo oleum dum fluit excipitur, olei receptaculum Pallad. Pollux libro 7. [illegible], τριπτήρ. Lacuſculum etiam dicit Colum. Comm. Nicandri, [illegible]. Poeta tamen ipſe pro trapeto ſic videtur vſurpaſſe in Alexipharm. [illegible], vide Κοτύλη. Sic & Suidas ex Iliſo. [illegible]. Ariſtophanes in Acharnaſ. ita hoc vocabulum comicè detorſit, [illegible]. Dixit [illegible], ait Commen. [illegible].

Τρίπτρον, τό, omne quo fricamus vel ſcalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, qui alium deſtringit, fricatve, vt vncti res ſolent & aliptæ: q. frictor. Plutarc. in Alex. [illegible]. Interpres vertit vnctores & cubicularios.

Τριπτός, οῦ, ὁ, tritus, conciſus, contuſus.

Τρίπτυχος, ο, ὁ, triplex, triplicatus.

Τρίππον ἅρμα, currus qui a tribus equis trahitur.

Τρίρρυμος, tres temones habens.

Τρὶς, ter: corripitur in Epig. [illegible], Heſiod. dixit, i. tres aquæ partes. [illegible], Hom. Iliad. [illegible], i. infidiſſimum in Epigr. [illegible]. vide [illegible].

Τρὶς ἓξ βάλλειν, dici ſolitum de fœlici & fortunato rerum euentu prouerbiū: hic enim bolus & iactus in 3. teſſeris fœliciſſimus habetur ſi tres ſeniones iaciat, vt in quatuor talis ſi quis venerem. Æſchylus in Agamemnone: [illegible].

Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι
Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.

verba ſunt ſpeculatoris ſibi plaudentis ob regis ſui reditum. Commentar. [illegible]. Suidas etiam de hac parœmia intellexit cum ait: [illegible].

Τρισαλιτήριος, ου, ὁ, ἁμαρτωλὸς, facinoroſiſſimus, Heſyc.

Τρισάσπαστος, facilis, ter gratus, vide [illegible].

Τρισάθλιος, ter miſer, in Epigr.

Τρισαριστεύς, vir fortis, vir fortiſſimus, Hermog.

Τρισάωρος, ter intempeſtiuus. in Epigr.

Τρισδιάστατον σῶμα, corpus triplici conſtans interuallo & proportione, i. altum, latum & denſum.

Τρισεινάς, άδος, ἡ, tertia nona dies menſis, apud Heſiod. i. [illegible].

Τρισέληνος, in Epigr. epith. Herculis, qui vna nocte ex tribus facta generatus fertur. [illegible], ibid.

Τρισκαίδεκα, idem quod [illegible].

Τρισευδαίμων, ter felix, feliciſſimus, Lucian. [illegible].

Τρισκαιδέκα, tredecim. [illegible], i. aurum

ſi terdecies tanto taxetur, Herodot.

Τρισκαιδεκαέτης, tredecim annorum, Pollux.

Τρισκαιδεκάπηχυς, qui eſt paſſuum tredecim.

Τρισκαιδεκάκλινος οἶκος, domus tredecim lectorum capax, apud Athen. lib. 5. de Philopatoris naue.

Τρισκαιδέκατος, decimus tertius, Plutar. in Solone, & Heſiodus.

Τρισκαιδεκήρης, tredecim ordinum nauis, dicta ab ordine vel numero remorum. vide Bayſ.

Τρισκακοδαίμων, ὁ, ter infelix, Ariſtoph.

Τρισκατάρατος, ὁ, tribus mortibus dignus, deſpuendus.

Τρισκατάπτυστος, trifurcifer, Plauto.

Τρισκόρητος, ſæpius ſcopis verritum ſolum, Anacreon.

Τρισκελὴς τράπεζα, menſæ tripedaneæ, apud Cratinum, quæ tribus fulcris innituntur, i. τρίπους τράπεζα, Pollux.

Τρισκόπανος, ὁ, ἡ, ter piſtus, ter piſtillo ſubactus vt ἄρτος τρισκόπανος, panis ter pinſitus, ter piſtillo ſubactus. Hom. in Batrachomyom. ... ἄρτος. Τρισκόπανος ... πλακοῦς ...

Τρίσπιθαμος, Theophraſt. libro tertio. hiſtor. plantar. cap. 6. vide ...

Τρισμακάριος, ter felix, Ariſtop. in Nubibus, ὦ τρισμακάριε τοῦ ... ὁ ter beatum propter commentationem de inteſtino. Et in Acharn. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη: vbi Interpres, ſic & Homerus, τρισμάκαρες Δαναοί. Odyſſ. tamen libro ε, ſic diſiunctim ſcriptum, Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις: quod eſt Virgilio,

O térque quatérque beati.

Et Horat.

Fœlices ter & amplius.

Dicitur & Τρισόλβιος, & τρισόλβιος, id eſt, inquit Heſych. τρισμακάριος.

Τρισμὸς, οῦ, ὁ, ſtridor, vt τρισμὸς ὀδόντων, dentium ſtridor, i. βρυγμὸς, ... Τρισμὸς μυὸς, occentus ſoricis. Plut. in Marcel. ... Valerius Max. lib. 1. Occentus ſoricis auditus Fabio Max. dictaturam, C. Flaminio magiſterium equitum deponendi cauſam præbuit. De piſcibus poſuit Ariſtoteles hiſtor. libro 4. cap. 9. ... Ibidem & τρισμὸν poſuit.

Τρισμύριοι, triginta millia. τρισμύριοι ἄνδρες, triginta millia peditũ, Ariſtot.

Τρισοιζυρὸς ... ab Archilocho, Taſus vocatur, hoc eſt, mirè calamitoſa, Euſtath. Iliad. θ.

Τρισόλβιος, ὁ, ter felix, τρισμακάριος, Heſyc.

Τρισπίθαμος, tres palmos perficiens, habens tres palmos maiores. Heſiod. τρισπίθαμον ... qui eſt altitudine trium palmorum, Ruellius & Barbarus: trium dodrantium altitudine, Marcel. lib. 5. Dioſc. c. 129.

Τρισσάκις, ter in Epigr.

Τρισσάτιος, triplex, in Epigr.

Τρισσῶς, tertiò, Etym.

Τρισσὸς, genus ſerpentis: item tertius, trinus. τὸ τρισσὸν, trinum, trinitas.

Τρισσούμενος, triplicatus. ... ἑβδομὰς, triplicata hebdomas, Nazan. in Orat.

Τρισσόω, μ. ώσω, in tres partes diuido, tertium locũ repeto, tertium facio, cap. 18. lib. 3. Reg.

Τρισσῶς, tripliciter, trifariam, tertiò, Etym. pro perendie, capit. 20. lib. 1. Reg.

Τρισστάσιος, vel pot. τρισστάθμος, triplo repenſus, triplicato pondere æſtimatus. Arrianus ſcribit margaritas apud Indos tanti æſtimari, vt cum auro puro harum tripla ſit indicatura: ... apud Indos ... ad aurum obrizum triplam eſſe indicationem & æſtimationem.

Τριστάτης, dux ... cap. 7. lib. 4. Regum, Dux, ſuper cuius manum rex incumbebat. ſic & cap. 9. ibidem. Τριστάται, regij ſatellites, qui tria haſtilia manu tenent. Hieronym. c. 23. Ezech. principes principũ interpretatus eſt: nomen autem eſt apud Græcos ſecundi gradus poſt regiam dignitatem, inquit ille.

Τρίστεγον, tertia contignatio. ... cap. 20. Act. Apoſtol. cœnaculum exponitur ab Eraſmo, qui annotat ſignificare contignationem à τρὶς, ter, & στέγος, tectum. Cæterum ſolum primæ contignationis tectum eſt infimæ partis ædium: rurſum ſecundæ ſolum, tectum eſt primæ: itẽ tertiæ ſolum, tectum eſt ſecundæ.

Τρίστιχος, ternis verſibus conſtans.

Τριστοιχὶ, Aduerb. per tres ordines. Heſiod. in Theog. ἀμφὶ δέ μιν ... τριστοιχὶ ..., triplici ordine.

Τριστοιχία, triplex ordo, ἡ ἐν τρισὶ τάξεσι, Suid.

Τρίστοιχος, ὁ, τρίστιχος, in Epigr. τριστοίχους ὀδόντας ἔχει, triplici ordine dentes habet, Ariſtot. Quod & apud Hom. Scylla Odyſſ. μ.

Τρίστομος, ὁ, tres habens cuſpides. τρίστομος αἰχμὴ, in Epigr.

Τρισύλλαβος, trium ſyllabarum dictio, aut quid ſimile.

Τρισυπόστατος ὁ θεὸς huc ... dicitur à Theologis Baſil. & Gregor. in vno Deo perſonarum trinitas, quam impie negabant Ariani. vide ...

Τρισχίλιοι, ter mille, Ariſtoph. in Pluto, τρισχίλιαι ψυχαὶ, animæ circiter ter mille.

Τρισώματος, ὁ, tricorpor. Et

Τρισώματος. Eurip. in Hercule, ... τρισώματον ...: vt Virgil.

-& forma tricorporis vmbræ.

Τριταγωνιστέω, μ. ήσω, tertij ordinis hiſtrionem ago, i. tertias partes ago, ... Demoſt. ... Et ... vide Πρωταγωνιστὴς, & Δευτεραγωνιστὴς.

Τριταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, ſiue hiſtrio tertij ordinis, hiſtrio qui tertias & vltimas fabulæ partes agit. In hominem vilem dicitur, quod probroſè Demoſthenes Æſchini obiecit, ... in Orat. ... τριταγωνιστεῖν.

Τριταΐζειν, tertiana febre laborare, Dioſc. lib. 4. cap. 61.

Τριταϊκὰς ... περιόδους ..., ſanat tertianos circuitus, i. tertianæ febris circuitus, Dioſc. lib. 2. cap. 67. Vide Μία.

Τριταῖος, tertio quoque die, apud Aetium. vide Μία.

Τριταῖος ἅλα, tritæum ſalem vocant genere Phrygium, Dioſc. lib. 5. cap. 18.

Τριταῖος, ὁ, tertianus, i. die tertio aliquid faciens, triduo aliquid agens, triduanus, triduo defunctus. ... ſit triduo. ... triduo delatus, Herodot. ... triduo peruenit, Idem. ... Eurip. d. iam dies tertius agitur ex quo ſubſtimis, &c. ... auras ſe extollens ... in gen. Fœmin. ... radix ... die erumpens. ... de aſinis nudiuſtertius perditis, cap. 9. libro 1. Reg. τριταῖος πυρετὸς, tertiana febris, quæ ex bili flaua, materia calida, agili & efficaci creatur, die vno præter millo accedens, vt docet Alexand. Aphrod. cap. 10. libro 2. Probl. De hac febre etiam Probl. 83. lib. 1. vide in dictione Ἀμφημερινός. Apud Medicos abſolutè etiam τριταῖος pro eodem dicitur, Dioſcorid. lib. 2. cap. 72. pro tertiana febre laborante.

Τριταιοφυὴς, ὁ, ὁ, febris quæ tertianæ naturam obſeruat, Galenus.

Τριτάλαντον, τὸ, pondus trium talentorum, ſiue quod tribus talentis conſtat.

Τριτανὸν, τὸ, longum, extenſum.

Τρίτατος, η, ὁ, tertius. Iliad. α, ἐν τριτάτοισιν ἄνασσεν, inter tertios regnabat. τριτάτη, tertia, in Epigr.

Τριτεγγόνη, ης, ἡ, trineptis.

Τριτέγγονος, ου, ὁ, trinepos.

Τριτεὺς, ternarius, menſura ſedecim chœnicum, ſiue hemimedimni, Pollux.

Τρίτη, ἡ, trite, quædam chorda in muſica, Ariſtot. in Probl.

Τριτημόριον, ου, τὸ, triens, αἱ ἐκ ... tertia pars, Plutar. Pro τριτημόριον etiam dicitur ... & apud Pollucem ... Eſt etiam idem τριτημόριος. apud Appian. in Iber. ...

Τριτημορὶς, tertia portio, i. vna de tribus, Herod. ...

Τριτογένεια, Mineruæ epitheton τριτογενὴς, quòd apud Tritonem Africæ fluuium apparuerit: vel à nomine τριτὼ, i. κεφαλὴ, quòd ſit ex Iouis capite edita. Heſiod. in Theog. αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τριτογένειαν, &c. Habet autem caput vim triplicem ſcilicet ..., & ..., vel quia ſunt tres partes prudentiæ, memoria, intelligentia, prouidentia. Τριτογένεια apud Comm. Ariſtoph. in Nebul. etiam ... genus ſaltationis in armis, in Mineruæ honorem inſtitutum.

Τριτογενὴς, in Epigram. pro Minerua. τριτογενὴς in Datiu. Heredot. Tritonidi, i. Mineruæ.

Τριτοδραχμον, τὸ, genus parui numiſmatis, apud Pollucem.

Τριτόμηνις, tertia menſis dies, Suid.

Τρίτον, Aduerb. ter. tertiò ſeu tertium. τὸ τρίτον ὑπατεύων, tertiò cõſul. Plut. in Publ.

Τρίτον ἡμιδραχμον, duæ drachmæ & ſemis.

Τριτοπάτορες, apud Philochorum, qui omnium primi nati ſunt. Etymol.

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, proauus, ὁ πρόπαππος, Pollux. Vtitur Ariſtoteles. Et τριτοπάτορες, dæmones quidam, aut venti.

Τρίτος, η, ον, prima breui, tertius. apud Thucyd. exponitur à Valla, qui eſt cum duobus collegis: vbi Interp. Græcus exponit, μετ' ἄλλων

ἡμέρᾳ δὲ, διὰ τρίτης, tertio die. Τρίτος ἀπὸ ᾧ, Suid. i. πολυμιγής, qui & τιτρός.

Τρισκαιδέκατος, tertius decimus, Herodot.

Τριτόω, videtur ſignificare in tres partes diuido. Ciryl. exponit τριτοῖ, tertio faciens.

Τριτοςάτης, ου, ὁ, qui in choreis præſultori ſiue præcentori (Græcè eſt χοροςάτης, κορυφαῖος, ἐξάρχων, & ἡγεμὼν) tertius eſt, vt qui proximum obtineat: appellatur. Ariſtot. 4. Metap. Οἱ παραςάται τριτοςάτου ἀνώτεροι. Et in fœm. Τριτοςάτις, apud Ariſtoph.

Τριττὸς, triplex, Plato in Timæo, τριττὰς πόλεις, tribus ciuitatibus, Idem in Leg.

Τριττύα, ας, ἡ, legitimum erat ſacrificium ex tribus victimis conſtans, videlicet porco, ariete & hirco. Ariſtot. vide Τριττύς.

Τριττυάρχης, qui præeſt tertiæ parti tribus, Etym. vide Τριττύς.

Τριττὺς, ἡ, q. triplicitas, ternio, Naz. in Or. triens, tertia pars, Æſch. & Demoſt. Τριττὺς, tribus pars tertia. Pollux lib. 8. Ὅτι μὲν δὲ τέτταρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῃρεῖτο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. vnde τριττύαρχος dicebatur ὁ τῆς τριττύος ἄρχων. Τριττὺς Suid. & τριττύα. Ariſtot. ἡ τῶν τριῶν θυσία ἐκ τριῶν, συὸς, κριοῦ, τράγου.

Τριτώνιον, ἡ κεφαλὴ, caput: ſic enim Æoles vocant, vt ait Comm. Ariſtophan. in Nebul. vide Τριτογένεια item metus, formido, & fluxus.

Τρίτων, Triton, fluuius Aphricæ: eſt & deus marinus, filius Neptuni & Amphitrites. Heſiod. in Theog.

Τριτώνιον nomen inſtrumenti muſici.

Τριτωνὶς, Minerua, in Epigr.

Τριτῶς, tertio loco.

Τριφαλαγγία, triplex phalanx.

Τριφάλεια, ας, galea treis criſtas habens. τρυφαλείας λευκολόφους, καὶ ἄκρον καὶ βόγχας, Lucian. caſſides criſtis albis ornatas. τετραφαλήρους τρυφάλειας, τριὶς φάλους ἐχούσας, Hom. Iliad. ſcribitur etiam τρυφάλεια, verſo ι in υ.

Τριφάσιος, vel

Τριφάσιος, ου, ὁ, ἡ, triplex, τριπλάσιος, τρισσὸς, triſarius, Valla. τριφασίη ὁδὸς, tripartita via. τριφάσιον, τὸ, triplex, trigeminum. Apud Herodot. in Thalia, τριφασίας ςρατιάς. Dicitur vt διφάσιος.

Τριφορεῖν, ter ferre, Theop lib. 2. de cauſ. plant.

Τριφυὴς, trifidus, de palmis ait Theophraſt. hiſtor. lib. 2. cap. 8. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τοῦ αὐτοῦ διφυεῖς, εἶναι δὲ καὶ τριφυεῖς, alias τριφυὴς proprie ſignat triplicem naturam habens.

Τριφύλακτος, in tres vigilias diuiſus.

Τριφύλλιον, ου, τὸ, trifolium herbæ genus, Dioſcorid. libr. tertio. cap. 123.

Τρίφυλλος πόα, trifolium herba, Dioſc. lib. 9. c. 10.

Τρίφυλος, in tres tribus diſtributus.

Τρίχα, tripliciter: τριχῆ, trifariam. Herodotus. ἐπεὰν τὴν φιλύρην τρίχα σχίσῃ, tiliam vbi quis trifariam ſciderit. τρίχα νυκτὸς, tertia & vltima pars noctis. Odyſſ. ξ, ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην.

Τριχάϊκες, qui aſſiduò verſantur in prœliis, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas, in quibus plerunque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. vnde illud,

-criſtáque hirſutus equina.

Odyſſ. τ. Dorienſes τριχάϊκες, i. capillati, & quaſſantes crines. Heſiodus tres illos populos diuerſos hoc nomine appellauit, qui Cretam incoluerunt; Pelaſgos videlicet, Achæos & Dores, ὅτι τριχῆ γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, quoniam, inquit, procul à patria terram diſtribuerunt trifariam.

Τριχάκιον, ου, τὸ, pectunculus: κτενίδιον, Suid.

Τριχάπτον, τοῦ, τὸ, quod ex crinibus contextum eſt, bombycinum, ſericum, aut bombycinum quoddam textum, quo capitis crines conſtringuntur, τὸ ἐκ τριχῶν πλέγμα Polluci. Ouid. 3. de Ponto,

-nec habens crinale capillis.

Ὁ πλοκαμὶς ἑστῶσα, Heſychius exponit, ἀπὸ τῶν τριχῶν κοσμοῦσα αὐτὰς ἅμμα. capillare vocat Martialis. Ezechielis cap. 16. περιέβαλόν σε τριχάπτῳ, circundedi te trichapto: & paulò poſt, τὰ ἱμάτιά σου βύσσινα, καὶ τριχαπτὰ, καὶ ποικίλα, & amictus tui byſſini, & trichapti, & verſicolores. D. Hieronymus volens tenuitatem exprimere veſtimenti, pro trichapto, ſubtilibus tranſtulit, quòd tenui ſtamine atque ſubtegmine contextum eſſet. ἐξάμιτα apud Heſyc.

Τριχαῖοι, οἱ, Ariſtot. l. 8. Anim. vide Τριχίδες.

Τριχάς, ἡ, turdi genus medium, qui merulæ magnitudine eſſe traditur, Euſt. in Iliad. ρ, μεγάλη ἡ τριχάς, turdus pilaris auis. Ariſtot. vide Athen. lib. 2.

Τρίχες, αἱ, à Nominatiuo θρὶξ, pili, capilli, capillamẽta, acetabula, cirri. vide in dictione Πολύπους. Pro villis ouium, Hom. Iliad. Nonius ſcribit inde tricas dici Latinè extrita aſpiratione. τρίχες φύρας, pilis veſtiri, quod pilare dixerunt veteres.

Τριχῆ, in tres partes, tripliciter. τὸ τριχῆ διεςὼς, triplici dimenſione diſtans.

Τρίχηλον, τὸ, τρικάρηνον.

Τριχθὰ, tripliciter: τρίχα, trifariam: τριχῆ, τριχῇ. Hom. Iliad. β, τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν. Et Iliad. γ, τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφέν, i. εἰς τρία μέρη.

Τριχθάδιος, τρισσὸς, in Epigr.

Τριχία, ας, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauſerit. à Gaza pilaris morbus vertitur, Ariſtot. libro 7. Anim. cap. 11.

Τριχίας, ὁ, trichia piſcis dicitur à Plin. Gaza ſarda vertit lib. 5. An. Ariſtot. vide Τριχίδες.

Τριχίασις, morbus eſt apud Medicos, cùm pungentes pili in palpebris oriuntur, quo affectu qui laborant, τριχιῶντες dicuntur. vide Gal. lib. 4. τῶν τόπων. Cum ſub naturalibus palpebrarũ pilis alij pungentes enaſcuntur, hoc vitium pro ordinum numero διστιχία, καὶ τριστιχία, καὶ φαλάγγωσις appellatur. vide Paulum Ægin. lib. 3. vbi caput eſt, περὶ τριχιάσεως βλεφάρων.

Τριχιῶν, ſum piloſus.

Τριχίδες, αἱ, trichiæ piſces, Plin. ita dicuntur, καὶ θρίσσαι ſiue θρίσαι, ἀπὸ τοῦ θρίξιν ὅμοια ἔχειν ὀςᾶ. vt ait Comment. Ariſtoph. in Acharn. Pollux lib. 2. ἀπὸ μὲν τοι τῶν τριχῶν, τριχίαι ἰχθύες καὶ τριχίδες. legend. τριχίδες. Gaza apud Ariſtot. alozas vertit. Ariſtoph. in Equitib. αἱ τριχίδες εἰ γένοιτο ἐκεῖ τοῦ ὀβολοῦ ἑκατὸν θρίσσαι κατατείνω, ait Interpres. Rurſus in Concion. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτι τοῦ ἄλλου ἔθους, τριχίδων ἐνίσχει ἐμπλέων ὀψώνιον. Diſtinguit Athenæus lib. ζ, καὶ τὰς θρίσσας, τριχίδας, ἑτέρας. Quidam τριχίδας ſardas eſſe voluerunt. Εἰσὶ καὶ, βρωμάτιον τῶν τριχίας, inquit Pollux, vt & ἰσμαλὶς ... λέγουσι.

Τριχίνος, ου, ὁ, veſtis ex pilis confecta, ἱμάτιον.

Τρίχινος, η, ὁ, ex pilis vel ſetis compoſitus & contextus. τρίχινος σάκκος, cilicinus ſaccus. c. 6. Apoc. Ioan. δέῤῥιν τρίχινον, pellis cilicina, cap. 13. Zachar.

Τρίχιον, τὸ, pilus. Diminut.

Τριχῖτις ςυπτηρία, alumen nomine trichitis, quaſi capilli colore genus eſt aluminis ſigillatim quaſi in capillamenta caneſcentia diuiſi, Dioſc. lib. 5. cap. 115.

Τριχῶδες, οἱ, dæmonũ genus tenebroſum, καὶ ὑλόθυμον, hoc eſt, materiæ addictum, quos & ὀνομαςοὺς vocant, Aquila.

Τριχόβρωτες vel Τριχοβόροι, vermes infeſti pilis, vt tineæ. Ariſtophanes in Acharnenſ. ὦ τριχόβρωτες τῶν λόφων κατέφαγεν. Commentat. τριχόβρωτες σῆτες. θρὶξ, (Suid. θρὶψ) inquit, σκώληξ ἐσθίων τὰς τρίχας. καὶ συγκεχωρημένως δὲ λέγονται τριχόβρωτες. Pollux libro 2. Καὶ τριχόβρωτες θηρίδιά τινα ἐσθίοντα τὰς τρίχας. Dicuntur etiam τριχοβρωτίαι, & τριχοβόροι ab Heſych. legend. τριχοβόροι.

Τριχοφαγία, vermiculus pilos arrodens, Etym.

Τριχοειδῶς, capillorum modo.

Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τριχοκόμος, ου, ὁ, comatus, comæ ſtudioſus.

Τριχομανὲς, vide Καλλίτριχον.

Τριχολάβιον, &

Τριχολαβίς, volſella, Aëtius τριχολαβεῖον.

Τριχολογεῖν, de rebus leuibus diſceptare, crines & floccos legere, in componendis crinibus ſtudium ponere. τὰς τρίχας συλλέγειν καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.

Τριχόμαλλος, ου, ὁ, ἡ, piloſus. τριχόμαλλος οἶς, lanigera ouis, in Epigram.

Τριχομανὲς, τὸ, filicula herba. Theophr. lib. 7. hiſt. plant. quam aliqui ἀδίαντον appellant, Dioſc. lib. 4. c. 127. vbi Marcell. annotat trichomanes dici, quòd raraſcente fluentem capillum explet & ſubnaſci facit: μανὸν enim rarum.

Τρίχορδα trifida, triplici chorda intenta.

Τρίχορδον, τὸ, organum muſicum. vide Πανδοῦρα.

Τριχορία, triplex chorus. Tirtæus, vt author Pollux, triplicem Laconum choros conſtituit, puerorum, virorum, & ſenum. Dicitur & Διχορία, Αντιχορία.

Τριχορρυοῦντες, οἱ, qui patiuntur defluxum capillorum.

Τριχορρυεῖν, pilos amittere, Ariſtop. in Pace.

Τριχοτραγία, τριχόβρωτες.

Τριχοῦ, tripliciter, tribus in locis.

Τριχοῦς. vide Ὀνόκαρδ.

Τριχόαιος, ου, ὁ, tricongialis. τριχοαία χύτρα, tricongialis olla, Ruell. olla ternûm congiorum: Barbar. fictile tres capiens cõgios, Marcel. lib. 2. Dioſcorid. cap. 94.

Τριχοφυὲς, τὸ, quod reſtituit capillos. τριχοφυὲς ὑπάρχει δὲ αὐτὸ, nutrit capillum, capillorúmque defluuia, quas alopecias dicunt, explet, Dioſc. lib. 2. cap. 97.

Τριχοφυεῖν, pilos producere.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, qui eſt folio crinito. Theopr. de hiſt. plant l. 4. c. 7. algæ genus eſſe ait τριχόφυλλον, i. capillaceo folio, vt vertit. Plin. lib. 13. c. vlt. Et ex Theopr. etiam lib. 3. hiſt. c. 12. pinum folia habere capillata dixit Plin.

Τριχόω,μ. ώσω,piloſum reddo. τριχοῦ ἀλωπεκίας, alopecias ad pilū re ducit, Dioſc.lib.5.cap.160: vnde πετριχωμένος,pilus inectus. pilis hirſutus,apud Adaman.in Phyſiognom.πετριχωμένος πηλὸς,cum pilis crinibúſve ſubactum. Theophr.de Cauſis lib.1. cap.6.Gaza lutum crinitum tranſtulit.

Τρίχρονος,ὁ,ἡ,trium temporum,vt τρίχρονος λέξις.

Τριχώδης,εος,ὁ ἡ,capillatus,capillaceus, Plin.pilis ſimilis, capilli ſpeciem referens.τὰ τριχώδη,fila,capillamenta.ἡ τριχώδης, machinæ bellicæ ad vrbes expugnandas.

Τρίχωμα,ατος,τὸ,coma,villus,cæſaries.τρίχωμα φέρειν,comam nutrire,Ariſtot.lib.2.OEcon.

Τρίχωρος,ου,ὁ,ternûm capax. τρίχωρος θύλακος,folliculus trilocus, Hermol.folliculus ternûm ſeminum capax,Ruel.apud Dioſcor.libro 1.cap.134. τρίχωρος καρπὸς, folliculus tribus loculamentis diuiſus,Marcel.triplici conceptaculo,Ruel.lib.4.Dioſcor.cap.263.

Τριχῶς,tripliciter,τριπλασίως,τριμερῶς,Heſych.

Τριχώσεις,θρίξας.

Τρίχωσις,ος,ὁ,ortus pilorum,Gaza.τρίχωσιν τῶν αἰδοίων ἄρχεται,incipit pubeſcere.

Τριχωτὸν,pars ea capitis quæ capillis tegitur,calua,cranium.

Τριχωτὸς,pilo præditus,capillis intectus,capillatus, villoſus. vt Tarandum animal τριχωτὸν εἶναι δι' ὅλου dicit Theophr. in fragment. τῆς μεταβ.

Τριῴβολον,dies tero,diem extraho,Ariſtoph.

Τρίψις,εως,ἡ,frictio,fricatio,& tritus.Plin.q.tritura, Ariſtot.hiſt. lib.4.ca.9. ὁ μὲν γὰρ ψόφος τρίψις τοῦ ὄντος ἐστι. Galen.de parua pila, τρίψεσι χρῆσθαι δι' ἐλαίου, frictionibus vti.

Τριψίχρως,polypus ab Ariſtotele dicitur,qui attritu colorem inducit.

Τριώβολον,tres oboli,merces iudicis.τριώβολον,ἡμίδραχμον δὲ,μισθὸς δικαστικὸς,Ariſtop.Interpt.ἥμισυ τῆς δραχμῆς,Suid.in dictione Διωβελίας.τριώβολον διδόναι,ternos obolos ſoluere,Thucyd.

Τριωλαξ.certamen in quo virgines curſu certabant.

Τριώπης,ὁ,ἡ,trioculus.

Τριώροφος,tertium tabulatum,cap.6.lib.3.Reg.τριώροφα κατάγαια, triſtega cœnacula,cap.6.Geneſ.

Τριώροφος,ο,triplex laquearium, & culmen habens τρίστεγος. τριώροφοι pro tabulatis ſeu cœnaculis trium faſtigiorum,ſeu tectorum,ſeu lacunarium trium contignationum,Herodot.

Τριώτης,ὁ,monile,Etym.

Τροία,ας,ἡ,Troia, quæ & Ilium. Sic etiam dicitur equitationis, aurigationiſque genus quod Virgilius attigit in Æn.Troiaq; nunc,pueri Troianum dicitur agmen. Dion in Iulio Cæſare, τὴν δὲ ἱππασίαν τὴν Τροίαν καλουμένην οἱ παῖδες ἐπετέλεσαν, ...

Τρομέομαι,

Τρομέω,μ.ήσω,π.ηκα,tremo,trepido,φοβοῦμαι,timeo.Accuſ.Apol.2. τρομέουσιν ἄνδρας.

Τρομητὸς,οῦ,ὁ,tremulus.

Τρομερὸς,Adiect.tremulus,ἀσθενής. Ariſtoph.in Auib.Suid. ὁ δὲ ὑπὸ ἀρχαίας λέξεως ...

Τρομικός τινές, ... vide Athen. lib.14.

Τρόμος,ου,ὁ.φόβος,tremor,timor,fuga.

Τρομώδης,εος,ὁ ἡ,tremulus.

Τρόπος,ſtupa,ſtamen,fuſum,ἠλακάτη.

Τρόπα,puerilis luſus, in quo nucibus luditur: has ex præſcripto interuallo contenta manu atque collineando in foſſulam coniiciunt.vulgò id vocant pocher, & iouer à la poche. Lege Pollucem lib.9.vbi,ἡ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ,&c.

Τροπαῖοι,ſolſtitiales venti,Gaza lib.2.c.4.de Cauſ.plant. Theop. apud Ariſto.exponit flatus tropæos,i.quos verſarios ſeu reciprocos appellamus.De tropæis ventis lege Plin. lib.2.c.43.

Τροπαία αἰγίς,venti reflatus velútque turbo.Plutarch.in Galba. ... turbinis inſtar fama occurrit. violenti imbres & procelloſi tropæi dicuntur.

Τροπαία,ἡ,Iunonis cognomen, in cuius honorem dedicabantur trophæa.

Τρόπαιον,vel

Τροπαῖον,ου,τὸ,trophæum,τροπαῖον,vexillum,ſignum,quod victores erigebant,vbi hoſtes in fugam vertiſſent,ἀπὸ τῆς τροπῆς. Veteres Attici circumflectebant penultimam. Iones verò penacuunt.vide in Chil.Eraſ. Timidi nunquam ſtatuere trophæū: &,Trophæum incruentum.τροπαῖον ἀναίμακτον,Thuc.trophæum è regione ſtatuerūt.Ariſtop.in Plut.ὁ θεὸς τροπαῖον ... ,deus trophæum de huius moribus ſtatuerit. Τρόπαιον ... ſe eo excitabo trophæū,Eurip.& Demo. τρόπαια ... ,Iſocr.τρόπαια ... ,de nobis trophæū ſtatuerunt,Idē.τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ Θηβαίων,Ariſtid. trophæū de Bœotiis erexiſtis.μὴ τρόπαιον ἱστάναι ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν,nolite de vobis ipſis trophæum erigere,Æſchin. τρόπαιον στῆσαι,

qui trophæum excitauit ſeu fixit.τρόπαιον ἐστάθη, Demo.τρόπαιον ἐστάθη ἀπ' αὐτῶν de eis trophæum excitatum erat.

Τροπαιοῦχέω,trophæum ſtatuo,νικάω. ...

Τροπαιοῦχος,ὁ,ἡ,in cuius poteſtate ſunt trophæa.vertitur à Budæo trophæalis.Iouis eſt epithet.Interpretatur Dionyſ.Iupiter Feretrius,aut σκυλοφόρος,aut ὑπερφερέτης,... ἐν πολέμῳ ...

Τροπαῖος,ου,ὁ,is cuius fit conuerſio, ſeu qui conuertitur: vt τροπαῖα quæ & ſine adiectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu conuerſo è mari in terram reuertitur. Ariſtot.lib.26.Probl.5. τροπαῖος Ζεὺς & τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur,& in quorū honorē trophæa erigebātur.

Τροπαιοφορία,quum in pompa circumferuntur & oſtentantur monumenta victoriæ.

Τροπαιοφόρος,trophæum ferens, anteſignanus. τροπαιοφόρος εἰκὼν, imago ferens trophæum.

Τροπαλίζομαι μετεωρ.&

Τροπαλίζω,verto: vnde ἐντροπαλίζομαι,reſpecto.

Τροπαλισμὸς,οῦ,ὁ,conuerſio,mutatio.

Τροπαλὶς σκορόδων,i.δέσμη,alliorum faſciculus, Ariſtop.in Achar. apud Suid.τροπαλίς.

Τροπαλός,ὁ,aſper,τραχύς.

Τροπέω,μ.ήσω,π.ηκα,retroeo,Plin.Actiu.Accuſ.

Τροπὴ,ῆς,ἡ,mutatio,conuerſio,ἀμοιβὴ, fuga, conuerſio in fugā, acies in fugam conuerſa,ἐγένετο τροπὴ ἰσχυρὰ,fuga facta eſt, Thuc. τροπὰς ποιήσασθαι,te in fugam verſa ſeu cōuerſa,Idē.γενομένης τῆς ἐν ἀέρι τροπῆς,coorta in aere tēpeſtate,Plut.in Numa ... τῆς Ῥωμαίων αἰσθανόμενος,fugam Romanorum ſentiens.Idem in Camil.i.ſentiens Romanos verti in fugā. ... ,prælium conſerens,hoſtes in fugam cōuertit,Idem ibid.τροπὴν ποιέομαι,fugo,in fugam verto,repello, Thuc.Herodot.τροπὴν ποιεῖν τῶν πολεμίων, hoſtibus in fugam datis.Eſt enim τροπὴν ποιῶ,in fugā verto, Ariſtop.τροπὰς ... totjes ſententias mutantes, Plut.in Galba.Soph. ἐν τροπῇ δορὸς,in fuga belli.ἐκ τῆς τροπῆς ἑάλω,militum argumēta cōſtat,qui ſuperati rapuerunt fugā,Gaza.οἱ ἐκ τῆς τροπῆς,qui ſe in fugā verterunt,Idem Gaza. Τροπὴ item pro ſolſtitio accipitur,addito χειμερινὴ vel θερινὴ.quòd tunc ſol curſum mutet. περὶ ἡλίου τροπὰς τὰς χειμερινὰς,Thuc.circa ſolſtitium hybernum, circa brumā.μετὰ τροπὰς χειμερινὰς,poſt brumam,Theop.l 7.c.1. hiſt.plant.ὑπὸ τροπὰς θερινὰς,ſub ſolſtitium, Ariſtot.lib.5.Apimet' ἡλίου τροπὰς,poſt æſtiuum ſolſtitium. Hom.Odyſſ.ο. ſcribit ἡλίου τροπὰς eſſe in Syria inſula,quæ eſt vna Cycladū,inquiens ... ,vbi Didymus, ... τροπαί. Τροπὴ, tropus & forma dicendi ſeu figura.Hermogen. vnde τροπικὴ λέξις apud eundem. vide Ariſtoph.Interpr.in dictione Σμικύθος.

Τροπαλὶς,vinculum ex alliis aut naſturtio,Etym.vide Τροπαλίς.

Τροπωτὴρ,remus,pars remi quæ manu tenetur,Heſych.

Τροπιάζειν,ſolſtitium facere,Gazā de menſibus.

Τροπίας,de vino dicitur quod vappeſcit,quod etiam ... dicitur,ὁ ... . Et locum quo alligatur carina nauis,ὁ τρόπος ... ,Etym.

Τροπίδια,ligna ad carinam nauis idonea.

Τροπίζω,carina inſtruo:vnde ...

Τροπικοὶ κύκλοι, i.tropici orbes, ita à conuerſionibus dicti, quaſi cōuerſionales,vt exponit Bud.apud Ariſtot.de mundo: in his enim fiunt ſolis conuerſiones,i.ſolſtitia.

Τροπικῶς,allegoricè,metaphoricè,... ,Quint.l.10. c.1.Com.Ariſtoph.in Equit. τροπωθεὶς,i.figurate,per tropum.

Τρόπις,ιος,ἡ,carina nauis,tropis à Martiale,στεῖρα,στάμινα.Ariſtop. in Veſpis tranſlatè dixit, λέγε τὸν λόγον ... τρόπιν ... i. τὴν ἀρχὴν ... .

Τροπολογία,quum ſermo ad emendationem morum dirigitur: & figurata oratio.

Τροπομάχανος, Lucianus, hanc dictionem vt parum Græcam damnat.

Τρόπος,ου,ὁ,modus,ratio,mos,conſuetudo,habitus,forma & ſtatus,formula,exemplum,genus pro modo, Plin.τρόπος πλάνης,genus mortis.οὐδένα τρόπον,nullo modo, Xenoph. ἐν παντὶ τρόπῳ,Demoſt.omnibus modis,omninò.ἐν μηδενὶ τρόπῳ,nullo pacto, Idem Xenoph.ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν dixit,id eſt,omnibus modis quærere. ὅν γε τρόπον,pro eodem,Ariſtop.in Plut. μηδ' ὃν ἕνα τρόπον, id eſt, ἐν μηδενὶ τρόπῳ. Iſocrat. ἐν τίνι τρόπῳ,hac ratione,Idem. ἀπὸ τρόπου ... ,quot modis, Ariſtophan.ἁπλῷ τρόπῳ,Idem.ſimplici modo,ſimpliciter.τὸν τρόπον ... ,Sophocl. ... nullo modo coronare,Æſchin.παντὶ τρόπῳ,omni ope,omni ratione,omni modo,omninò. Plato 2. de Republ. ... ,vtiq; modum aliquem ſeruare, Plato de Legibus. ἐν τούτῳ ... , hunc in modum quum magis profeciſſent, Thucyd. ἐν τρόπαις

ἐν τρόποις, in modo & conſuetudine, Plato de Legibus [illegible] pecudis. Idem ibidem. [illegible] circumuolare, Lucian. Τρόπος in Accuſ. per defectum, Gaza lib. 4. Sic Plato de mundo, [illegible] &c. id eſt, quum erugo gliſcens intra morbi ſerpentis excedent &c. Idem, [illegible] fundamenti vice. [illegible] quodam mod. [illegible] arbitri [illegible] Plato in Epiſt. [illegible] in pini more, Val la lib. [illegible] Herodot. [illegible] more ficorum cura [illegible] eadem Herodot. [illegible], Demoſth. [illegible] quomodo erit, Ariſtot. lib. 2. Politic. [illegible] Ariſtoph. [illegible] ſubintelligitur κ[illegible]. κ[illegible] τρόπον, quodammodo. κ[illegible] Xenoph. κ[illegible], multis modis, multis de cauſis, Demoſth. κ[illegible], pluribus modis dici, Ariſtot. in Prædic. cap. vltimo. κ[illegible] omnibus modis, Demoſth. Et κ[illegible] τρόπον, probè, rectè, recta ratione, ritè, ordine debito, [illegible] rectè admi niſtrare. Τρόπος, ſententia, voluntas, ſtudium, educatio, conditio, authoritas, ratio, animus, affectus, ſeu ingenium, mores: vnde [illegible] alienum ab honeſtis moribus, quod bonis moribus non conuenit: ab re Latinè dicitur. Πρὸς τρόπου, commodè & conuenienter. Plato 9. de Legib. [illegible] Nonne hæc dicens, iure ac merito & congruenter dicere videretur? id eſt, [illegible]. Πρὸς τρόπου [illegible] conuenit mihi, conſentaneus eſt. Plato in Phædro, [illegible]. Quiſque ex moribus ſuis deligit. Et in 4. de Legib. [illegible] non abſurdè, Plato in Timæo. [illegible] moribus venerabilis, Nazanz. in Orat. [illegible] his fides à Romanis adhibita eſt ob viri dicentis authoritatem. [illegible] Thucyd. ad [illegible] ſentes vſque mores. [illegible], Demoſt. mores mutabit. [illegible] bonum more [illegible] formant, Idem ibidem. [illegible] bonis moribus præditi videbuntur. [illegible] Ariſtoph. [illegible] non potens Camillum optimis moribus virum gloria ſuperare, Plutarchus in Camillo. Τρόπος [illegible], probi & iuſti mores. Plat. in Epiſt. [illegible] pij mores, Idem ibidem. [illegible] Idem de Leg. affectus & mores, Fauus. vide [illegible] in Ammon. Grammatici vocant tropum quandocunque vocabulum aliquod à propria ſignificatione mutatum. [illegible] & [illegible] quomodo differant, vide apud Hermogen. [illegible], in figuris Græcorum. Dialectici quoque tropos, id eſt, modos [illegible] vocant, de quibus Ariſtot. in lib. de interpr. [illegible]. Τρόπος, mutatio, commutatio. Ariſtot. 1. Rhet. [illegible] Illi præterea prompti ad ſcelera, maximéque ad furta (de furibus enim ac latronibus loquitur) qui poſſunt quæ ſuſtulerint nullo negocio occulere, vel etiam commutare, aut in alium locum ſeponere, ſiue etiã vendere.

Τροπὸς, ὁ, lorũ quo remus ſcalmo alligatur: [illegible] Hom. Od. 4. [illegible]. Commu. exponit [illegible].

Τροπόω, ſon [illegible], fugo, [illegible].

Τροποφορέω, [illegible], mores tolero, morem gero, [illegible] Neut. abſol. & in Actiui cum Accuſ. [illegible] eorum mores tolerauit, Actor. cap. 13.

Τροπόω, [illegible], in fugam verto, vinco, muto, Act. Accuſ.

Τρόπωσις [illegible] Lucian. [illegible] omnes remi ad ſcalmum ſunt religati.

Τροπωτὴρ [illegible], τροπός. Thucyd. lib. 2. [illegible], vt Valla explicat, remos, ſcalmos, pelles, quas remiges ſibi in remigando ſubſt. auerunt. Polluci [illegible].

Τροφαλὶς, ἡ, caſeus, coloſtrum. Quidam vocant [illegible], de quorum [illegible] coloſtra, Ariſtot. lib. 3. Anim. Ariſtoph. in Ve [illegible]. Comm. [illegible] i. caſei orbem, Virg. in Moreto.

Τροφεῖον, ου, τὸ, educatio, merces educationis, quod nutritionis cauſa rependitur, cap. 13. lib. 3. Reg. Suid. [illegible].

Τροφεῖα [illegible], Hom. Odyſſ.

Τροφεύς, ὁ, educator, nutritius, nutritor, altor, Ouid. lib. 1. Met. [illegible], in Epigr. & Soph. [illegible], educator curruũ, id eſt, equorum currum trahentium, Plato de Leg.

Τροφεὺς [illegible], equiſo, Idem ibidem.

Τροφεύω, nutrio.

Τροφὴ, ἡ, nutrimentum, eſca, paſtus, victus, educatio, annona, commeatus, ſtipendia. τροφὴ de triplici corporis alimento, lege Commentar. Galeni decimo ſeptimo. Aphoriſm. libro ſecundo. [illegible], victum emolior, Gaza. [illegible], aquarum alimentum, i. aquæ alentes, Nazan. in Orat. Item educãdi ratio, eruditio, cura in alendo. [illegible] inſtitutiones, Eurip. [illegible] apud Sophocl. dicuntur proles, i. adoleſcentes.

Τροφὴ, apud Hippocr. [illegible].

Τρόφι, pro τρόφιμον, magnum, plenum, [illegible]. Τρόφι κῦμα, apud Hom. Iliad. λ. dicitur fluctus quem ventus orientis quaſi coagulauit & condenſauit teſte Euſtath. eſt autem neutrum à maſculo τρόφις quamuis Heſych. tactum eſſe vult per apocopen ex τρόφιμος.

Τροφίας ἵππος, equus domi nutritus, [illegible] Homer. armentalis verò ſiue gregarius eſt [illegible], educatus in armẽto. Ariſtot. hiſt. 8. [illegible].

Τροφίμη, ης, ἡ, mater, domina, in Epigr.

Τρόφιμος, ὁ, nutritus, magnus, adultus, alumnus, herilis filius vt exponit Donat. apud Terent. in Phormionem, i. act. ſcena prima. [illegible], Anaxagoræ verò alumnus, inquit Alexander Ætolus, referente Gellio, libro 15. capite 20. [illegible], Ariſtid. Τρόφιμος, alens, alibilis Varroni: cui [illegible] opponitur. [illegible], quæ cambus eſt alimento, Dioſcor. lib. 2. c. 1. 85. [illegible], Plato de Leg. [illegible], neceſſaria ad victum.

Τρόφις, apud Galen. in lexic. Hippoc. expon. benè nutritus, craſſus, pinguis. item alumnus. Euſtath. ex Herodot. & Oppian.

Τροφώδης, denſus, coagulatus, Hippocr.

Τρόφις, ιος, ὁ, benè educatus magnus, ſolidus [illegible]. [illegible] Homerus in Odyſſ. [illegible].

Fluctus ingentes, immanes montibus æqui.

Dicitur & τρόφι [illegible], per Apocopen.

Τροφὸς, ὁ, altor, nutritor, Plut. in Polit. [illegible], & in fœm. ἡ, nutrix, ſeu altrix, mater. Sophoc. [illegible]. Plat. in Tim. dicit, [illegible], nam verò terrã altricem noſtram, Cic. Dicitur etiam ἡ τροφὸς, [illegible]. Plato in Polit. de rege [illegible]. Idẽ in eodem, [illegible].

Τροφώδης, alens, nutriens. [illegible], valens alimentum, Ariſtot. in Probl.

Τροφώνια, τὰ, feſta Trophonij.

Τροφώνιος, Trophonius, nomen proprium vatis. Hic fuit filius [illegible], vt ſcribit Suidas, qui vaticinabatur in Lebadia, in antro quod Trophonij dictum eſt. vide apud Eraſmum in Prouerbio, In antro Trophonij. [illegible], Nazanz. in Orat.

Τροχάζω, μ. άσω, [illegible], curro, feſtino, [illegible], maturo, citor contentius, rotor, voluor, effundo curſum, curſito, curriculo eo, Gaza. & τροχάω. Aratus. [illegible], nihilo ſegnius curerit. Dicitur & τροχάω. Odyſſ. [illegible], foras currentem, pro τροχάζοντα. Polyb. [illegible].

Τροχαλοὶ [illegible], Hermog. [illegible] dicendum eſſe admonet Phrynic.

Τροχαῖος, trochæus, pes conſtans ſyllaba longa & breui, [illegible] vide Quintil. lib. 9. c. 4. [illegible], Suid. i. [illegible], Heſych. alias τροχαῖος, ſignificat curſorium, curſu aptum vel qui curſu fit vt τροχαῖος apud eundem Heſych.

Τροχαλίαι, αἱ, orbes, circuli, τροχοί. Aratus, [illegible].

Vt nemo cui ſancta manu doctiſſima Pallas
Solertem ipſa dedit fabricæ rationibus artem,
Tam tornare cate contortos poſſit vt orbes:

Cicero.

Τροχαλία, ας, ἡ, [illegible], ex quo Latina vox trochlea. Pollux libro decimo, [illegible]. Scribitur etiam τροχιλία apud Polybium: & apud alios τροχιλέα. Theophraſtus hiſtoriar. libro & capite quarto de Lybiæ ariditate loquens, ait puteos centum vlnarum profunditatis effodi: incolaſque ſua iumenta aquare aqua puteali hauſta cheloniorum trochleárumque ſubſidio: quæ machinæ tractoriæ verſatiléſque hominum vel animalium opera verſantur atque aguntur. Sic enim ille, [illegible]. Gaza tamen hunc locum ſic vertit, Alibi verò puteos etiam eſſe centum paſſuum, vt non niſi iumentis per vertiginem haurire poſſint. Scriptum & τροχαλιά apud Laert. libro ſecundo in Socrate, vbi ipſe ait, moroſæ vxoris iurgiis rixiſque perinde atque trochleæ ſtrepitus

continuo ſe ίμπρ: idem aſſuetum eſſe: tamen ita legitur apud Suid. [illegible] vide Τρυπανον, Χελωνιον. Dicitur etiam Τροχιλιον.

Τροχιλιώδης, inſtar trochleæ. Hippocrates libr. περὶ ἀγμῶν nominat in cubito βαθμίδας, id eſt, ſedes quaſdam, in quas lacerti proceſſus inſidunt, & vbi in illa appellata τροχιλιώδη χώρη, & περιφερής à Galeno, quaſi rotatione trochlearum circumagitur cubitus.

Τροχαλός, ὁ, ἡ, orbis, κύκλος. Aratus, [illegible]. Τροχαλός, rotundus, aſper, volubilis rotæ modo: incuruus, inclinatus. τροχαλὸς γέρων, ſenex incuruus inſtar rotæ, Silicernium Heſiod. libr. ſecundo. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, curuum ſenem facit. Item citus & celer, vnde τροχαλῶς, citò. τροχαλοῖσιν ὄχοις, vehiculo volucri, Euripid. Τροχαλός, ſeptum, περίφραγμα. Interpres Homeri Iliad. λ, vbi [illegible] : id eſt, ait, [illegible]. Τροχαλοι, Heſyc. [illegible].

Τροχαλός, lapillus in ripa vel litore, κόχλαξ, apud Etymolog. vero Lycophron τρόχαλα dicitur appellaſſe lapillos & ſcrupos, itémque Heſych. τρόχαλα exponit lapidum aceruũ ſed & τρόχαλος ſignificare dicitur ſcrupum gl[illegible]eam. Etymolog. τροχαλοι (maſculino genere) appellari vult ſeptum ſeu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi ſolent.

Τροχαντήρ, pars puppis: coxæ caput, quod in fœmoris acetabulũ inſeritur, [illegible], Pollux apud Galen. [illegible] τροχαντήρ.

Τροχάω, i. τρέχω. Aratus, [illegible]. vide Τροχάζω.

Τροχιδες, ὁ, rotundus, περιφερής, Nicand.

Τροχιός, idem quod τροχαλός, currens, citus apud Ariſtot.

Τροχηλατέω, μ. ήσω, π. ακα, aurigor, ἐλαύνω, rotam impello & ad curſum incito: rem in modum rotæ agito & circumago. Suid.

Τροχηλάτης, ου, ὁ, auriga.

Τροχήλατος, rotis ſeu curru tractus, irrequietus. [illegible] Euripid. furor rotatus ſeu agitatorius rotans. [illegible] cædes Hectoris ad currum tractas, i. ipſum tractum, &c. [illegible], Sophocl. i. [illegible].

Τροχηλία, vide Τροχιλία.

Τροχιά, ᾶς, ἡ, orbita, [illegible], curſus, veſtigium, via. Laſcar. in Epigr. [illegible] Suid. [illegible], vt & in Epiſtol. ad Corinth. cap. 12. [illegible].

Τροχιός, ὁ, curſor, nuntius, ἄγγελος, Heſyc. vide Τροχίζω.

Τροχίζω, rota torqueo & examino: tormentis exquiro. vide Τροχός. Suid. [illegible]. Ibid. [illegible] vulgò dicimus *pylorier: mettre au pylori*. Apud Ariſtot. Ethic. 7. [illegible], i. rota torqueri, licet eſſe in eculeo Perionius conuerterit. Is non aſſentior qui hæc dicta [illegible] expoſuerunt apud Capitolin. in Macrino, Tribunum qui excubias deleri paſſus eſt, carpento rotali ſuper adnexum per totum iter viuum atque exanimum traxit. Dicitur etiam [illegible], Suid. Cui & [illegible] vide Τροχός.

Τροχίσκιον, τό, rotula, orbiculus: trochlea. vide Τροχιλία.

Τροχιλία, apud Polyb. trochlea. vide Τροχηλία.

Τροχίλος in Architectũ a. Scotia. vide Τρόχιλος.

Τροχίλος, ὁ, τρέχω, Regulus auicula, quæ & ὀρχίλος, eius meminit Oppian. de Aucupio. Gaza Græcam vocem reliquit. Trochylus auis Crocodilo amica eſt, aduerſatur autem Aquilæ, Herodot. & Ariſtot. lib 8. & 9. Anim. vide Ὀρχίλος.

Τροχιός, diligens ſeruus vel nuntius, Æſchyl. in Prometh. [illegible]. Interp. [illegible] Hom. [illegible], dici, i. properum famulũ, Virgil. Dicitur & Τροχιαῖος.

Τροχίσκος, ὁ, rotula, Plin. orbiculus, paſtillus, Gaza lib. 9. capit. 10. hiſtor. plantar. [illegible]. Hippocr. [illegible]. vide Celſum lib. 5. cap. 17.

Τρόχαλον, calculus, lapillus τρόχαλος, ſcrupulus, Etym. apud Nicand. locus inſolens aſper & petricoſus.

Τρόχαλος, ου, ὁ, glarea, lapillus, ſcrupus, [illegible], κόχλαξ, & κάχλαξ apud Lycophr. Theophr. de Cauſis, lib. 3. cap. 7. [illegible]. Ibidem, [illegible]. Apud Heſyc. ſic ſcriptũ, τροχάλον, [illegible]. Alij etiam τρόχαλος, maceria, [illegible]. vide Τρόχαλος.

Τροχοειδής, ἐος, ὁ ἡ, rotæ ſpeciem habens, rotundus, in orbem ſe colligens, locus globidus, Valla: ſic etiam dicitur in Delo inſula.

Τροχόεις, εντος, ὁ, idem τροχοειδὴς κόλαξ, in Epigr.

Τροχόπεδη, rota, Polyb.

Τροχοποιέω, rotas facere, Ariſtoph. in Pluto.

Τροχός, οῦ, ὁ, eſt orbis: & de quacunque rotunditate rotæ inſtar dicitur, vt apud Adamantium τροχὸς τῆς κεφ. Propriè eſt rota, vt apud Hom. [illegible], rota octonis inſtructa radiis: eſt enim [illegible]. Prouerbium eſt, [illegible]. Vide Eraſm. in Adagio, Multæ rotæ voluuntur. Τροχός, tranſlatè ita vſurpauit Iacob. cap. 3. de lingua loquens, φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, inflammans natiuitatis rotam, i. vitæ curriculum. Alludit ad rotas quarũ orbile impoſito cantho candenti inflammatur, dum ferratus orbis à fabris certatim contunditur ignis luculentus abſiſtit ac flammas elucet. Alij orbem conditum expoſuerunt, quod detortum & violentum mihi videtur. Τροχός, etiam in penalis inſtrumenti cenſu ponitur. Erat enim in quæſtionũ generibus & rota, inſtrumentum ligneum, in quo ſeruorũ reorúmque corpora diſtenta & circumacta examinabantur, quale quòd vulgò dicimus *pylori*. Nam Germanica rota nunc & in Gallia vſitata, longè aliud eſt. Ariſtophanes in Pluto, [illegible]. Rota torqueri te illic, neceſſe eſt, vt exprimatur & extorqueatur quod ſcelerate perpetraſti. Comm. [illegible]. Rurſus in Lyſiſtrata, [illegible], id eſt, vt rota tortum & examinatum. Dixit etiam Cicero Tuſcul. quinto, beatam vitam in rotam non aſcendere. Et ait Antiphon de Herodoti cæde, [illegible]. Virgilius Æneid. 6.

-radiiſque rotarum
Diſtricti pendent.

Tibullus,

Illic Iunonem tentare Ixionis auſi
Verſantur celeri noxia membra rota.

Claudianus,

Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet.

At Ixionis τροχὸν [illegible] fuiſſe, author eſt Pindarus. Lepidè verò dixit Plautus, Verſor in amoris rota. In Æſch. epiſt. [illegible]. In Epiſtol. Luciani ad Steſichor. [illegible]. Apuleius libro 3. Nec mora cum ritu Græcienſi ignis & rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. Rurſus in 10. Nec rota vel eculeus more Græcorum tormentis eius apparata iam decerant. Plura lege apud Plutarch. in Nicia, Ioſephum [illegible], Ammianum Marcellinum lib. 21: Nicephorum libro 7. cap. 24. Vide Τροχίζω. Τροχοὶ in frænis, [illegible], Pollux libro primo. Τροχός, trochus, rotula qua pueri ludunt: vulgò *pyrouette*. vide [illegible], & [illegible]. [illegible], indoctus trochi, Horat. in Arte. Τροχοί, fibulæ [illegible], quibus rudentes ligantur, Interpr. Apol. Rhod. Τροχοί, rotæ piſces. Plin. libr. 9. cap. 4. Apparent & rotæ appellatæ a ſimilitudine quaternis diſtinctæ radiis, modiolos earum oculis duobus vtrinque claudentibus.

Τρόχος, ου, ὁ, curſus, δρόμος, Hippocrates. Heſychius. [illegible], τρόχος.

Τρύβλιον, ου, τό, trulla, quod è Græco. Et ita vertunt Interpr. Plutarchi & Ioſephi. Athen. lib. 11. tamen exponit [illegible]. Suidæ eſt, [illegible]. Aliis eſt, catinus, patella, ollula, acetabulum, [illegible]. culcus: Ariſtoph. in Pluto, [illegible]. De catino apud Matth. cap. 26.

Τρυγαῖον, locus in quem reconditur ἡ τρύξ, vt [illegible] dicitur frumenti reconditorium, Heſychius. τρυγαῖα dicta fuiſſe ſcribit loca in quibus fructus aridos reponebant, vt ſunt granaria.

Τρυγάω, μ. ήσω, π. ηκα, vindemio. Heſych. [illegible], vites vindemiabant. τρυγᾶν τὰς ἀμπέλους, Ariſtophan. & Eraſm. in Prometh. Haud impunè vindemiabis. Vide [illegible], palma ſtringitur, decerpitur, colligitur, Dioſcorid. libro primo, capite 149. [illegible], vuam decerpi, Idem libro quinto, capite viceſimo nono. [illegible], vindemiatus.

Τρυγητός, de mellis vindemia. vide Τρυγητός. Τρυγάω metaphor. fruor, percipio. Lucianus de meretricibus [illegible].

Τρύγξ, ὁ, trynga auis, vt Gaza vertit apud Ariſtotelem libro 8. Animal.

Τρυγώδης, ὁ, ἡ, fæculentus, τρυγώδης, ὀξύς.

Τρυγητός, οῦ, ὁ, vindemia, τρυγητός.

Τρυγίας, ſicco, ξηραίνω, Heſyc.

Τρύγη, ης, triticum, hordeum, cereales fruges, & quælibet fructus. Homerus teſte Euſtat. qui inde deriuat [illegible]. Heſychius annotauit τρύγην dici [illegible] pro vindemia etiam accipitur Epigrammatum libro ſecundo, [illegible] vindemiæ tacem

τρυγη

τρύγα. Significat etiam ariditas, ſiccitas, vt apud Nicandrum in Theriacis ὅτε δὴ ἀστὴρ Σείριος ἀζαλέην τρύγα ... ibi enim ſcholiaſt. ſub μέμψ. hoc τρύγα ſignificare ait ξηρασίαν καὶ λιμόν.

Τρυγητήρ, ὁ, ῆρος, vindemiator, Heſiodus, οἱ πανσύδιοι φέρουσιν ὑπὸ τρυγητῆρα. τρυγητὴς, ſydus cæleſte. Columella libro 11. capite 2. Sexto nonas Martij Vindemiator apparet, quem Græci προτρυγητῆρα dicunt. Alij verò προτρυγητὴν legendum cenſent, vti & apud Ptolo. de inerrantium ſtellarum ſignificationib. Sic aũt Vitruuius libro nono, capite ſexto, ab eo non longè conformata eſt virgo, cuius ſupra humerum dextrum lucidiſſima ſtella nititur, quam noſtri Prouindemiam maiorem Græci προτρυγητὴν vocitant. Ea ſtella Baſſo in Germanicum Anteuindemiator dicitur: & apud Plinium libro 18. capite 30. vbi Vindemiator, ſiue Vindemitor, ſubſtituunt Anteuindemiator. Dixit tamen Ouid. 3. Faſtor.

Ac non effugiet vindemitor, &c.

Proclus προτρυγητῆρα ad dextram Virginis alam conſtituit. De hac ſtella, expende illa verba Plinij, Vindemiæ maturitatem promittens.

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus. Dicitur etiam τρυγητὸς de mellatione, vt Latinè vindemia: & τρυγᾶν μέλι, id eſt, eximere fauos Varroni, ἐξαίρειν τὰ κηρία Ariſtotel. aluearia caſtrare Pallad. caſtrare fauos & demetere, Columel. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν libro 15. ... Plinius libro vndecimo, capite 14. & 15. Et alibi. Prima mellis vindemia melior. Columel. libro nono. capite 15. Mox vere tranſacto ſequitur mellis vindemia. Dixit etiam meſſem in hoc ſignificatu. Apud Pollucem libro primo, capitis inſcriptio hæc eſt, ... Suidæ τρύγητος dicitur ..., pro eo quod eſt, ... τρυγητὸς verò, ὁ τρυγήσιμος καιρός. vide ἄμητος & ἀμητός.

Τρύγητος, ου, ὁ, vindemia, i. vua.

Τρυγηφαγεῖν cerealium frugum comeſtio Plut. Sympoſ. 8, Problemat. 8.

Τρυγοβαπτ... οἶνος vinũ quod fit ex expreſſis acinorum folliculis & aquæ perfuſis, lora, ſic dici videtur quoniam velut fæx eſt illud vinum reſpectu eius quod ſponte ex vuis ſubiectis prælo defluit Pol.

Τρυγίας, ου, ὁ, vinum fæculentum vini reliquiæ cum ſua fæce exponitur etiam fæx. Pſal. 74.

Τρύγιτος, ου, ὁ, ſiccatus.

Τρυγοβίους vocabant: vt ait Pollux, ſordidos homines, reſtrictos & illiberales, id eſt, μικρολόγους, αἰσχροκερδεῖς καὶ γλισχροβίους (quibus opponit ἁβροδιαίτους) & qui genium ſuum defraudarent, qualis ille apud Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus

Campana ſolitus trulla, vappamque profeſtis.

Sic dicti quaſi fæce victitarent. Ridetur apud Aulum Gelliũ libro vndecimo, capite ſeptimo, qui de nimium frugali dixerat, Hic eques Romanus apludam edit & floces bibit. Vide locum. Tales etiam auaros & ſordidos ... καὶ τρυγοβίους vocat Euſtathius: Eſtque apud Ariſtophanem in Nebulis. ... καὶ τρυγοβίους ...

Τρυγοδίφησις, ἡ, luſus ſcurrilis genus. Nam manibus poſt tergum reuinctis, luſor aliquid demerſum in catinum fæcis ore exquirebat atque eximebat. Pollux libro nono, Ἡ δὲ τρυγοδίφησις, ... Tales ſunt qui in fæce diuitiarum huius ſeculi, aperto ore inhiãtes, beatitatem quam ſibi ſomniant velut in ea altè demerſam, conquirunt aſſiduè.

Τρυγοδαίμονες, poetæ, qui fæce faciem inũcti ne cognoſcerentur, plauſtriſque inuecti, poemata canebant. Ariſtophan. ... τρυγοδαίμονες ..., i. fæce obliti dæmones ſcenici, hiſtriones ſcilicet, vel etiam poetæ.

Τρύγοιπος, ου, ὁ, vas vimineum, quod ſupponitur buccæ torcularis, quando muſta fiunt. ... Ariſtophanes in Pluto, ... id eſt, ... colum cilicinum, quallus. vide ...

Τρυγοιδὸς ... apud Ariſtoph. i. ...

Τρυγολίμην, prouerbialiter dicitur ...

Τρυγῳδῶ, conuicior, ſcommate noto: quo modo de ſcenicis dicebatur, qui ora fæce perluebant, Eraſm. in Prouerb. E plauſtro loqui. Heſyc. eſt κωμῳδεῖν. vide τρυγῳδία.

Τρυγώδης, fæculentus, fæcoſus, Politian. in Problemat. Alexand. Aphrodiſ. ... de quibus Galen. libro quarto ... capite ſecundo, Celſus libro 6. Æginet. 7. capite 15.

Τρυγῳδία, ας, ἡ, τραγῳδία, tragœdia: ſe dicta eſt ἀπὸ τῆς τρυγὸς, id eſt, vindemia, quòd vindemiæ tempore inuenta ſit: vel τὸ ... quod fæcibus ora oblinerent. Athenæus libro ſecundo, ... Ariſtophan. in Acharnenſ. de Euripide, ... Errat autem Commentat. qui per τρυγῳδίαν τὴν κωμῳδίαν, exponit, διὰ τὸ ..., vt ait, τρύγα ..., Horatius in Arte,

Ignotum tragicæ genus inueniſſe camœnæ

Dicitur, & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,

Quę canerent, agerentque peruncti fæcibus ora.

Tragœdia verò dicta eſt ἀπὸ τοῦ τράγου, i. hircum, quod erat tragicorum præmium, vt idem in eodem ait,

Carmine qui tragico vilem certauit ob hircum.

Lege Ariſt. in Poetica.

Τρυγῳδὸς, tragicus, idem.

Τρυγών, όνος, ἡ, turtur: à verbo τρύζειν. quod turturum eſt. Heſychio etiam τρυγὼν, ... Τρυγών, paſtinaca piſcis, Dioſcorides libro tertio, capite quadrageſimo, τρυγόνος θαλασσίας κέντρον, paſtinacæ marinæ ictibus auxiliatur: ſic interpres: vide Hermo. libro nono. Plinium capite viceſimoquarto, & Ariſtotelem libro quinto Anim. capite tertio, τρυγὼν θαλασσία, paſtinaca marina, ex numero venenatorum. meminit eius Ariſtoteles Ælian. & Nicander. De notis ictum eius venenatum ſequentibus, Dioſcorides libro octauo, capite quarto, & libro nono, capite ſexto De remediis aduerſus eius ictum.

Τρύζω, μ. ύσω, π. υκα, ſtrido, obſtrepo, gemo, truſſo, ψιθυρίζω. Neutrum abſolut. propriè eſt turturum, vt τρίζω veſpertilionũ. ... de ſtridore dito. Aratus, ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ὀλολυγών:

Et matutinis Acredula vocibus inſtat: Cicero.

Homerus Iliad. ... Interp. ... Eſt igitur gemere: ait enim Poeta,

Nec gemere aeria ceſſabit turtur ab vlmo.

Τρυλλίζειν ἢ τρυλλίζειν, Polluci ..., inclamare, aures percellere atque perſonare vociferando, quod faciebant cothurnicibus victis, vt victoris vocis obſtreperentur.

Τρύμη, ἡ.

Τρυμαλιά, ᾶς, ἡ, foramen, τρύπη, ὀπή, Commentar. Ariſtophan. in Nebulis. vide τρύμη. τρυμαλιὰ ῥαφίδος, foramen acus, c. 18. Euã. Luc. & Marci 10.

Τρύμη, idem: aliquando veteranus ſeu exercitatus in rebus agendis. Ariſtophanes ... τρύμη, ...

Τρὺξ, γὸς, ἡ, fæx. τὴν τρύγα ..., fæcem ſubſidere. De fæce, libro quinto, capite 124. Ariſtophanes in Pluto, ... vide ibidem interpret. Veteres item muſtum vocabant τρύγα. Interpr. Theocriti in illud Edyl. ... vide ... Τρὺξ, de ſcoria ferri atque retrimento: Nicander in Alexipharmach ... τρὺξ etiam de amurca dicitur. Pol. l. 1. ...

Τρῦμα, ατος, τὸ, foramen pro terebro accipi putatur apud Suid. vt ſit idem quod τρύπανον.

Τρυπάω, ῶ, &c.

Τρύπανον, ου, τὸ, terebrum. τρίπανον. Eo etiam vtuntur Chirurgi noſtri vocantque à Græco trepan. vide ... τρύπανον etiam idem eſt quod ..., id eſt, ... quem trepanum vocamus, ait Comm. Ariſtoph. in Neb. vide τρίβειν: & in τρύμη.

Τρυπανίζω, μ. ίσω, π. ικα, ἡ.

Τρυπάω, μ. ήσω, π. ηκα, terebro, perforo, aperio, pateſacio, pertundo: vnde τετρυπημένος πίθος, pertuſum dolium. Et τετρυπημέναι ψῆφοι, calculi damnatorij, ſicut πλήρεις abſolutorij. ὦτα τετρυπημένα, aures perforatæ, quæ erat Barbariæ exprobratio. Xenophon ... τετρυπημένον.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen: ὀπή. Matth. capite 19. διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, per foramen acus tranſire.

Τρύπησις, ἡ, terebratio.

Τρύω, rumpo, comminuo, contero: vnde διατρύω, diuexo.

Τρυφαίνω, i. ..., Soph. in Philoct.

Τρυσίβιος, ὁ, ἡ, ὁ, ſordidus & illiberalis, vitam crucians, moleſtus. Ariſtophanes ... id eſt, ventris vitam exercentis. Commentar. exponit τρυσίβιον per ... Fit à verbo τρύω, affligo, τείρω: vnde ἀτρύτως.

Τρυσίππιον ſtigma quod inuritur mádibulæ equi obſoleti, rotæ imaginem terens, Ælian. Dionyſ. Apud Heſychium ſcriptũ τρυσίππιον, ἡ τροχὸς ἵππου, ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων. Dictum παρὰ τὸ τρύειν τοὺς ἵππους, quod equis attritis illa nota imprimeretur: corruptè tamen τρυσίππιον ſcribitur apud Eraſ. in Adag. Equo ſeneſcenti.

Τρῦσις, attritus: καταπόνησις, labor à τρύω: Heſyc.

Τρύσκω, τρύχω, ξηραίνω, ſicco, vexo, Heſyc.

Τρυσμός, οῦ, ὁ, gemitus, murmur, γογγυσμός, Suid. fit à τρύζω.

Τρυτός, οῦ, ὁ, imbecillis. Heſychius exponit & λεπτός, quæ enim vel atteruntur vel emaciantur eadem & λεπτύνονται, Heſych.

Τρυτανάω, μ. ήσω, π. ηκα, trutino.

Τρυτάνη, ης, ἡ, trutina dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται, ſeu τρίβεται τῷ βάρει τοῦ ὄγκου teſte Euſtath. Cornutus apud Perſium ſcribit trutinam eſſe foramen, quod eſt lingua bilãcis ad quod eſt examinatio, pro ſtatera aut bilance accipit Demoſthen. pro coron. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ἱστάμενοι ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβήκασι, vbi metaph. eſt à grauioribus ponderibus. vide ζυγόν, & Τάλαντον, ἡ σταθμόν.

Τρυτοδόχη, ης, ἡ, theca trutinæ, Suid.

Τρυφάλεια, ας, ἡ, galea, quaſi τρύφαλος, à triplici cono. Hom. Il. γ, ἔχει τε καὶ τρυφαλείας, i. τὰς τετραφαλαίας, τρεῖς φάλους ἐχούσας: dicitur & τρυφάλη, Heſyc.

Τρυφαλίς, à Gaza in Ariſt. vertitur formago: ſic autem Galli caſeum vocant. vide τρυφαλίς.

Τρυφαλίδες, αἱ, ſerum, coloſtra, τρυφαλίδες, τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ. Heſyc. τρυφαλίδες τοῦ γάλακτος, formellæ caſei, cap. 17. lib. 1. Reg.

Τρυφάω, μ. ήσω, π. ηκα, geſtio, genio indulgeo, delicatè viuo, fruor, luxurioſè viuo, voluptatem capio, in delicijs vitam ago. ἡδυπαθεῖν, ἁβροδιαιτεῖν, χλιδᾶν, σπαταλᾶν, ἐκδεδιῃτῆσθαι, ἐκδιῃτᾶσθαι, & τρυφᾶν, de diſſoluta luxu vita atque voluptuaria & molli dicuntur. μὴ γαστρὶ τρυφῶντες, Nazanzenus in Oration. non delicijs ventris vacantes. τρυφῶσα παιδεία, educatio mollis, Plato de Legibus. Τρυφᾶν non ſemper de luxu dicitur, ſed interdum de ſplendore in cultu, vt apud Iſocrat. ad Nicoclem, τρυφᾶν ταῖς ἐσθῆσι, vbi nõ ſatis rectè tranſtulerunt, delicias oſtendere in veſtitu. Fit à τρύφος, quæ eſt veſtis muliebris, χαλκοπρεπὴ ἐνδύματα γυναικεῖα, Heſyc.

Τρυφεραυλής, id eſt, μαλακῶς συνθείς, molliter compoſitus. Ariſt. in Veſpis, διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφεραυλής.

Τρυφερόβιος, delicata, ſuauis vita.

Τρυφερός, οῦ, ὁ, delicatus, ἁπαλός, mollis, tener, ἁβρός, lautus. τρυφερῶς διάγειν, molliter viuens, Plutarchus in Pericle. τὸ τρυφερώτερον, deliciæ maiores, vita delicatior, Thucyd.

Τρυφερόχρως, vel τρυφερόχρωτος, habens teneram cutem, delicatulus. τρυφεροχρώτων ἕλκη, vulnera molliũ & fœminei corporis, Hermol. delicatorum Ruel. vlcera in teneris corporibus: Marcell. apud Dioſcoridem qui annotat hanc dictionem pertinere non tantùm ad genus vitæ, ſed ad ſexum & ætatem etiam, vt puta pueros & in delitiis & vmbra agentes, quales ſunt fœminæ, & earum corpora, &c.

Τρυφή, ῆς, ἡ, delicia, mollities, luxus, ἡδυπάθεια, θρύψις, χλιδή, ἁβροδίαιτος, σπατάλη, μαλακία. Sic dicitur ὁ τὸ πρῶτον ἐν διακλάσει ἐκτείνων τὰ σκέλη ὕβρει καὶ τρυφῇ, per iniuriam & contumeliam pedes protendens, Plut. in Theſ. Lucian. τρυφὴν ἐποιούμην, delicias faciebam.

Τρυφήματα, delitiæ, τρυφή.

Τρυφηλός, ἡ

Τρυφητής, voluptuarius, heluo. vide παλαιὸν τρύφημα.

Τρύφος, εος, τό, fruſtum, fragmẽtum, τὸ ἀποκλασμα, à θρύπτω καὶ διακλάω, Suid. τρύφος ἄρτου, id eſt, κλάσμα: quod Galli vn chãteau de pain: Normani mei vn tryphon vocant, ſeruata voce Græca. Aliquando τετράτρυφος ἄρτος panis qui in quatuor fruſta diuidi poteſt vide τρυφος.

Τρυφώδης, delitijs diffluens, delicatus.

Τρυχηρός, ὁ, pannoſus. vide τρύχος.

Τρυχία. vide Τρύχος.

Τρύχνος, idem cum στρύχνος. Interpr. Theocriti idyl. 1. vbi Α' φασὶ δὲ τρύχνα, τὰ δ' αὖ τρώγειν ἐπέχω εἰπεῖν: id eſt, inquit, μελαχρινά, καὶ τῶν ὀπωρῶν τρυφερώτατα λέγεται. Nam τρύχνος & τρύχνον, oleris ſylueſtris genus eſt, quod vulgò ἀγριοματζάνα (at Latini mala inſana dicunt quæ nos pommes d'amour) & λέγεται στρύχνος.

Τρυχοῦν, apud Hippoc. καταπονεῖν, ἰσχναίνειν.

Τρύχος, εος, τό, vnde & τρυχία, id eſt, ῥάκος καὶ ἱμάτιον, Latinè penis, & veniculus ſiue penicillus, ex quo & peniculamentum: vt à τρίβω τὸ τρίβωνα fieri diximus, quod reſiculam dixit Plautus. Theophraſtus de muſco arborum loquens, id eſt, σφάγνον, ait lib. hiſtor. plantar. tertio, capite nono, καὶ τὸ κρεμάμενον, καθάπερ τρύχος (corruptè legitur τρύγχος) ἐπιμήκες, villum lintei prolixum expoſuit Gaza. Hippocrates li. primo, περὶ γυναικείων, ὅταν δὲ ἐξίῃ τὰ τρυχία, χολώδεα ἐόντα. vbi & ῥάκια vocat. Et apud Heſychium τρύχη, id eſt, ῥάκη. Et τρυχηρά, τὰ ῥυπαρά. Apud Ioſephum de Antiquitatibus, τρύχος, id eſt, lacerna, τὸ τρίβωνιον, veſtis lacera, τετριμμένον ἱμάτιον. Et τα τρύχη Pluraliter, id eſt, τὰ ῥάκη, veteres panni. Ariſtophanes in Acharn. vbi dixit Δι. δός μοι τὰ ῥάκια τὰ τοῦ παλαιοῦ δράματος: Reſpondet Εὐ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδί, Ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο. vide verbum τρύχω.

Τρυχόω, μ. ώσω, π. ωκα, ἡ

Τρύχω, μ. ύξω, π. υχα, ἡ

Τρύω, propriè attero, terendo abſumo, καταπονέω, Heſych. & veſtis attrita, id eſt, τρύχος. Tranſlate pro corrumpo, φθείρω, vexo, opprimo, detrago, conficio, diuexo, exhaurio, extenuo, καταπονέω, domo, τείρω, torqueo: vnde τετρυμένος, extenuatus, κατατετρυμένος, emaciatus, maceratus, Plato de Legib. τετρυμένος ἠλίῳ, ſole addictatus. γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, in Epigrammat. τετρυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, afflictus ad vltimum calamitatis. Herodianus libro ſeptimo, τετρυχωμένος κακοπαθείαις, laborib. attritus & conſumptus, confectus & exhauſtus. Odyſſ. 1. Ἠ' τ' ἂν τρυχόμενοι ἐσθ᾽ αὐτοὶ ἀπώλοντο. id eſt, καὶ ἂν κακωθέντες καὶ ταλαιπωρούμενος. vide ἀποτρύω. Perſona Comica erat ὁ τετρυχωμένος κέρτομος, ſiue κάτω τρυχίας, de qua Pol. ait, αἰχμαλώτιας ὢν, στενῇ θερίζει, ὁ τετρυμμένος τὰς κόμας.

Τρωγάλια, τά, dicta ἀπὸ τοῦ τρώγειν vt τρωκτὰ ἡ τρώξιμα ἡ τρώξιμα, id eſt, τραγήματα, bellaria ſecunda menſa, quod vulgo dicimus le deſſert. vide ὀπώρα ἡ ἐπιδόρπισμα. Ariſtophanes in Pace, ἐκ τῶν φιλακῶν τῶν τρωγαλίων. Ruſſus in Pluto, ἐγχέαι καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλεῖν, bellaria ſpectatoribus proiicere. inter τρωγάλια numerantur à Pol. l. 6. μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα. vide ἐπιδόρπιος & τράγημα.

Τρωγάλιος, ο, ὁ, edulis, veſcus, cibarius.

Τρώγλη, ας, ἡ, foramen, ὀπή: nidus, Gaza. ἐν τῇ τρώγλῃ τὰ ἐκβεβρωμένα.

Τρωγλῖται, hirundinum ſpecies. ſic dictæ, quòd in foraminibus & cauernis nidulentur. vocantur etiam ἄποδες, & κύψελοι.

Τρωγλοδύνω, ingredior foramen. Hom. in bello ranarum, τρωγλοδύνοντα ἡ τρώγλην ὀπαίων.

Τρωγλοδύοντα, cauernas ſubeuntia, Ariſtotel. libro 4. de partibus Animal.

Τρωγλοδύται, οἱ, populi cauernas incolentes, qui à ſubeundis cauernis nomen acceperunt. Lege Ariſtotel. hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 12.

Τρωγλοδυτέω, gaudeo cauernis, Ariſt. l. 9. Anim. τρωγλοδυτεῖ, latibula petit.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, paſſer. vide ὀρχίλος.

Τρωγλοδυτικά, animalia quæ cauernas ſubeunt, & in iis degunt.

Τρωγλοδυτικὴ, ῆς, ἡ, ſpecies viperæ. τρωγλοδυτικὴ ἀραβία, troglodytica Arabia, Dioſcorides libro ſecundo, capite 193. τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha troglodytica, ſpecies myrrhæ. idem libro primo, capite 78. ſic dicta à regione Troglodytarum, vbi naſcitur.

Τρώγω, μ. ώξω, π. ωχα, φαγοῦμαι edo, cibum capio, σιτοῦμαι, comedo: propriè de brutis, ſicut ἐσθίω de hominibus, Homer. ὁ τρώγω ὀροφήν.

Τρώζειν, coire, ſtrepere, ἡ. θορύζειν. συνουσιάζειν Heſyc.

Τρωθῆναι, ſauciari, vulneratum eſſe, vulnus accepiſſe: vnde τρωθείς, læſus, ſauciatus.

Τρωκτά, τά, eſculenta, edulia, quæ cruda deuorantur, teſte Galen. vide τρώξιμος.

Τρώκτης, ου, ὁ, ingenioſus, aſtutus, impoſtor, ἀπατεών, heluo, edax, vorax, πανοῦργος, ἀπατεών. Odyſſ. ξ, ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης, i. veterator, φιλοκερδής, lucrio quæſtuarius. Et l. ο, Phœnices ab ipſo dicuntur, τρῶκται μυρί᾽ ἄγοντες ἀθύρματα, i. κερδαλέοι, vafri in commerciis. Suid. τρώκτης ὁ ἀπὸ παντὸς κερδαίνων. Eſt & piſcis nomen de quo Ælian.

Τρῶμα, damnum, clades, τραῦμα, vulnus, Herodot. vide τρώω.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρώξ, γός, ὁ, gurgulio, σκώληξ ὀσπρίων. vide ξύς.

Τρώξανα, τά, ἀπὸ τοῦ τρώγειν vt τρώξιμα ἡ τρωκτά, id eſt, ἁπαλά, tenella: vt dicuntur tenelli rami. Theophraſtus de cauſis plantar. libro tertio, capite ſecundo, ἡ τὰς πτελέας ἡ τὰς ἄλλας, ἡ τὰς μορέας, ὅπως αἱ ἐλάσσους ὦσι διὰ τὴν λεπτότητα ἡ ξηρότητα τῶν τρωξάνων. ἡ κομμοῖ δεῖ μὴ τὰ τρώξανα μόνον. de putatione ἡ περὶ διακαθάρσεως loquitur.

Τρώξιμος, Adiectiu. edulis, veſcus, cibarius: vt vua cibaria Plinio, id eſt, σταφυλὴ τρώξιμος, ἡ τρωκτὴ σταφίς. Sic dicitur fructus quicunque crudus editur, vt vua, ficus, paſſa, napi, raphani & quicquid adeo eius generis ſecũda mẽſa inferri ſolet, vt τραγήματα ἡ τρωγάλια. Paulus Iuriſconſult. in Pandect. ea. Qui fundum. Qui fundum vendidit pomum recepit, nuces & ficos, & vuas duntaxat duracinas, & purpureas, & quæ eiuſdem generis eſſent, quas non vini cauſa haberemus, quas Græci τρωξίμους appellant, recepta videri. Hippocrates libro de internis affect. id eſt, de ſplenis morbo, τρώξιμα φαγεῖν χρὴ ἡ σκ-

ἐς ποτὶ ὦ διὰ παρὰ βάλλει. Alibi τρωκτὰ dicit, quæ Galenus in Gloſſis ὀπώρας ἐδωδίμα exponit. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν libro 14. capite 17. vuam cibariam & edulem, τρωκτὴν σταφυλὴν appellauit. Artemidorus libro primo, capite 60. de oleribus loquens, ὅσα δὲ ἀποξύεται τρωκτὰ ὄντα, βλάβην σημαίνει, Quæcunque deraduntur & cruda aſſumuntur in cibaria. Τρώξιμον etiam peculiariter dicitur Intybum ſiue ſeris herba quā Endiuiam vocant. Idem Conſtantinus Cæſar libro duodecimo, capite 28. ex Didymo, Σέρις, inquit, τοῦτ' ἔστι τρώξιμον ἐν ἐξ... καὶ ἡ θριδακίνη ... Aetius libr. nono, capite 48. ἀναλάμβανε χυλῷ τρωξίμου, id eſt, excipe ſucco intyborum. Paulus Ægineta libro tertio, capite 46. τὸ ἴντυβον ἢ τρώξιμον. Sic fere ſemper expoſitionis gratia coniungit Trallianus ἴντυβον καὶ τρώξιμον (ſic enim ſcribitur eiúſque vſum commendat in hepaticis. Apſyrtus in Hippiatr. τρωξίμην vocat. vide τρώξιμα. Τρώξιμος, vua matura, vt comedi iam poſſit. Theoc. ... ὄρχος φέρει ... τρωξίμας.

Τρῶξις, ἡ, eſus.

Τρωπάομαι, καὶ

Τρωπέω, verto in fugam conijcio. Act. Accent. Heſyc.

Τρωπάω, idem quod τρωπέω frequentius tamen ſcribitur τρωπάω.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio, Cic. ictus, vulnus.

Τρώσκω, τὸ τρώω Et

Τρώσκωδες, apud Hippoc. vulnera.

Τρωτὸς, οῦ, ὁ, q. vulnerabilis, παθητὸς, Heſyc.

Τρωχάω, μ. ἀσω, π. ηκα, curro, Neut. abſol. τρωχῶσι.

Τρώω, lædo, vulnero. Homerus Iliad. ... τρώσεσθαι οἴω, id eſt, victum iri, ἡττηθήσεσθαι, Interpr. cui τρώμα, id eſt, ἧττα. vide τρώματα. Apud Hippocratem τετρῶσθαι, id eſt, βλαβῆναι, τραυματισθῆναι. Nam & τρώσεις, inquit Galenus, αἱ βλάβαι. Τρώσεις, Heſychius. τραυματίζεται.

Τ Υ Doricè & Æolicè ponitur pro σύ, eſt & tam Nominatiui, quàm Accuſatiui caſus. Interdum eſt ſyllabica adiectio. corripitur in Epig.

Τύβαχα vocabant Dores, miſſum extremum καὶ τὸ ... τῶν Φαορίων: erant autem hæc ſecundæ menſæ bellaria, apij cum aceto, i. ὀξεῖ σέλινα, vt tradit Pol. l. 6.

Τυβὶ, apud Ægypt. Ianuarius menſis. Theodot. in Arat.

Τυγχάνω, μ. τεύξομαι, π. τετύχηκα, ἀ. τυχῶν, ἀόρ. β. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω, Etymolog. ſum compos, fortior, attingo, nanciſcor. Τυγχάνω, aſſequor, impetro, exoro, obtineo, habeo, potior. Genitiu. iung. vt τυγχάνειν τῆς δίκης, ius ſuum obtinere, Iſocr. τυγχάνω τοῦδε, hoc impetro, Euripid. Plutarchus hoc ex Stoicis recitat, τὸ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ποιεῖν ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν, ἐὰν ἐκεῖνο δὲ τέλος ἔχειν τὸ ... τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν: Cicero tertio de Finibus. Quum verò illa quæ officia eſſe dixi, proficiſcantur ab initiis naturæ, ad ea hæc referri neceſſe eſt, vt adipiſcamur principia naturæ. τυγχάνω ἀπάσης, συγγνώμης, ἐλέου, τιμωρίας, Demoſthen. Τυχεῖν λόγου dicuntur ij, quibus dicendi poteſtas facta eſt, καὶ ἐν αἰτίαις ἀναγκαίαις. Demoſthen. contra Ariſtocrat. καὶ τὸ τῶν λόγων λόγου ... ποιεῖ. Ariſtoteles Rhetoricorum primo, καὶ περὶ ὧν ἐλπίζουσιν ἐλευθερίας τυχεῖν, vnde ſperant liberalitatis fructum & commoda. τυγχάνω βοηθείας, adiuuor, idem. ἐπικουρίας ἀτυχεῖς, &c. ſunt auxilio ſuperioris deſtituti, Chryſoſtomus. ἀεὶ ἐπιθυμῶ τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐπιτυχεῖν, principatum cupio recuperare, Plato in epiſtol. τυγχάνω τῆς ἐπιμελείας, aliquè mihi concilio. Ἐπιγαμία ἐτύγχανε, erat inter illos affinitas. τυγχάνω τιμῆς ὑπὸ τοῦ δαίμονος, Ariſtotel. in Rhetor. à Deo ipſo honorem adipiſcor: ſic Philelph. τεύξομαι ... Xenophon Odyſſ. ι. ... σοῦ, τυχὼν φιλοφροσύνης, id eſt, nactus apud te humanitatem, pro abs te amicè & liberaliter acceptus. τυγχάνειν νουθεσίας, admoneri. Plutarchus σοῦ εἰρηνικοῦ. Τυγχάνω, accipitur interdum in malam partem, ſicut ... καὶ ... Et vt Plautus & Terentius dicunt malum nanciſci, id eſt, τυγχάνειν κακοῦ, τυγχάνειν ἀπεχθείας, Demoſthen. in iram & odium incidere, adduci in odium, Æſchin. ὀργῆς τεύξεται, id eſt, conſequetur, reportabit. Dicitur & ὀργῆς χάριτος τυγχάνειν τῆς ζημίας, idem Æſchin. capere mulctam, id eſt, mulctari. τυχεῖν δίκης pro λαβεῖν, vlciſci iniuriam, & ſumere pœnas, Demoſthen. τυχεῖν δίκης, ἐδίδου, ſupplicabat vt ſibi ſupplicium ſumere liceret, Plutarchus in Romulo. τυγχάνειν τιμωρίας, luere pœnas, Demoſthen. & aliquando ſumere. Ariſtoteles Rhetoricorum libro ſecundo, ἐκ τῶν πατρολοίας, καὶ μιαιφόνους, ὅτι ... τυχόντας ... Quo ſignificat parricidæ ſupplicio miſericordia neminē commoueri, quod & ait Cicero Tuſculan. quarto. Demoſt. pro Cteſiph. ... τετυχηκὼς ... vbi ... ponitur. τυγχάνω σκοποῦ, attingo ſcopum, Plato de Legibus. Τυγχάνω, Accuſatiu. etiam iungitur. Euripid. ... σοῦ, hæc abs te impetrabo ſeu exorabo. ... ἐτύχομεν δίκας, incidimus in pœnas, idem. ... τυχόντας, &c. Idem Euripid. ὅ, τι τύχοιμι, temerè & abſque delectu, Ariſtophan. οἱ δὲ ὅ,

τι τύχοιεν ὁ καθ' ἕκαστος ... ἐπιβάλλοντο, alij in quodcunque oculis forte inciderunt, hoc quiſque pro ſe coluerunt, Nazanzenus in Oration. ſic Moſellanus. Τυγχάνομαι, pro συντυγχάνω, conuerſor, in Epigrammat. Τυγχάνω, pro ὑπάρχω, id eſt, ſum, iungitur cum Participio alterius verbi etiam ſubſtantiui, idque tam in præſenti quàm in præterito, vt apud Demoſthenem. ἔτυχε παρακεκρουμένος, id eſt, παρακρουσάμενος. τυχεῖν ὤν, eſſe, Ariſtophan. τυχεῖν ὄντα τῷ Δημαράτῳ ὁμοῦ, dixit ſe fortè fuiſſe cum Demaroto, Herodotus. καὶ πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες, Xenophon: etiam ſi ditiſſimi ſint ἔτυχε γυμνὸς ὤν, Lucianus. ἔτυχε παρών, aderat, Thucydid. ἔτυχον ἀποστείλαντες, miſerunt, idem. ἔτυχον ἀρχόμενοι, idem Thucydid. id eſt, ἀρξάμενοι. τύχῃ λέξας, dixerit, Ariſtophan. ἐτύγχανε πρὸ ὀλίγων τῶν ἡμερῶν νοσῶν, illis diebus in morbum inciderat, Plutarchus in Camill. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν ... μετοχῆς ... λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ τύχῃ: ἰστέον δὲ ὅτι ... τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συντάσσεται ὁ λόγος ... ἔτυχε ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ ἔτυχον ἀπελθόντες, ἀντὶ τοῦ ἀπῆλθον. ἔτυχον τῷ Περδίκκᾳ μισθοῦ ... ὄντες, à Perdicca mercede conducti venturi erant, Thucydid. Interdum ſine Participio. Plato ſecundo de Republica, τυγχάνει ... ἐν αὐτοῖς. Idem in Apologia, τυγχάνει μεγάλου ... ἀνθρώπων ὤν. Sophocles in Aiace, ... ἀνὴρ ... τυγχάνει. ... καὶ πολεμεῖν οἷς ἂν τύχωσι, ſine diſcrimine quibuſuis auxilia mittere, vel bella inferre, Iſocrates. νῦν δὲ ... τυχεῖν αὐτοὺς ... βουλομένους ... ἀγωνίζεσθαι, ὧν ἕνεκα ... ἦλθον, Thucydid. vbi Valla, Nunc autem hoc certè aſſecuturos, vt Athenienſibus pugnare nolentibus, ipſi ea obtineant citra pugnam, quorum gratia veniſſent. Interpres locum explicat, Nunc autem Athenienſes forte non eſſe pugnaturos, vt ipſi ea obtineant, &c. ... τυχεῖν ... ἱερῶν ... fertur tum decem ſacris operam dare contigiſſe, Plutarchus in Camillo. Τυχεῖν βουλὴν συναγαγεῖν, id eſt, cogi concilium, Thucydid. ὁ τυχὼν, qui incidit, cum Genitiuo, Plato de Legibus. Τυχεῖν, Homero Odyſ. ξ, pro, ex animi ſententia contingere & ſuccedere capit, καὶ μοι μάλα τύχχανε ... ὁ τυγχάνω, nihil proficio, Thucydid. αὖθις τυχεῖν, recuperare. Ὅπως ἔτυχε, temerè, ſine iudicio: & apud Platonem in Timæo, ὡς ἔτυχε, fortuitò Cicero conuertit, Demoſthenes, καὶ ὡς ἂν τύχῃ πράττειν, prout fortuna tulerit, prout euenerit. Idem, πολλὰ δ' ... ἐκ τῶν ὅπως ἔτυχε καιρῶν, multa enim huiuſcemodi variis ex occaſionibus fiebant. Idem, οὐ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, ἀλλ' οὓς ὁ δῆμος κατηρᾶτο, Neque verò vnus erat quorumlibet hominum, ſed eorum numero, quos populus deuouere ſolet, dirísque execrationibus proſequi. Athenæus libro duodecimo, ... δὲ αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζωσιν ὡς ἔτυχε, Sellas autem illis complicatiles pueri ferebant, ne ſedere quolibet loco cogerentur & villi ſella. Plutarchus de Cicerone, Οἷς ἔτυχε προσκρούων ἕνεκα τοῦ γελοῖν, Temerè vnumquemque ac ſine delectu laceſſens & offendens, riſus excitandi gratia. Lyſias, Ἕκαστος γὰρ ... προσφοιτᾷ ... ὅ, τι τύχῃ, alius ad alium locum, vt cuique contingit. Impersonaliter dixit Ariſtotel. Οὐ γὰρ ἐκ ... ὅ, τι ἔτυχεν ... γίνεται ... ἀλλ' ... Οὐδὲ σπέρμα τὸ τυχὸν ἐκ τοῦ τυχόντος ... ἀλλ' ... Οὐδὲ σπέρμα τὸ τυχὸν ἐκ παντὸς σώματος, nec enim quiduis ex vnoquoque ſemine oritur, nec quodlibet ex tali. Perſonaliter idem ait, διαλιπόντων ἡμερῶν ὁπόσας ἂν τύχωσι, pro ὁπόσας ἂν τύχῃ, id eſt, diebus quotlibet interpoſitis, & quotquot res ipſa tulerit. Idem, πολέμου ... ἄνθρωποι ὅπως τύχωσι, cum caſus vel occaſio tulerit. Plutarchus, ... ἕκαστος ἔτυχε, qua quiſque viam nactus eſt: vel qua cuique opportunum fuit. Plato ſeptimo de Republica, χρώμενοι αὐτοῖς, ὅ, τι ἂν τύχωσι πάντων, vtentes horum opera prout rei cuiuſuis occaſio ſeſe obtulerit. ὅταν τύχῃ, quum tempus ſe mihi tulerit. Ariſtophanes in Pluto, ... ὅταν τύχῃ, me eſſe fingo pro re nata, id eſt, quum res ipſa tulerit. ἐξ ὧν τύχῃ καιρῶν, quacunque occaſione, vltrò, Budæus in epiſtolis poſterioribus: εἰ ἔτυχε, exempli gratia, vt puta, fortaſſe, Æſchines. Vide infrà εἰ τύχοι ... εἰ τύχοι, ſi res ita tulerit, ſi ita contigerit, Epictetus, ... εἰ ἔτυχε, ... ἔτυχε, verùmtamen ſine diſcrimine fuerit ... ἔτυχε, nihil eſt quod æquè fieri ac non fieri poſſit. τυχοῦσα ζημία, pœna, quamcunque ſores attulerit. τυχοῦσαι δυνάμεις, virtutes vulgares, quælibet. ... verbum, contingentes. Τυγχάνω, fit à nomine τύχη, vt docet Gaza l. 3. Gramm.

Τυκάνη, ἡ, inſtrumentum quo fruges triturantur.

Τυκίζω, ... , polio: Ariſt. in Auib. ... δ' ... τυκίζουσι ... τύκοις. vide Τύκος.

Τύκισμα, vide Τύκος.

Τύκος, ου, ὁ (vnde τύκισμα teſte Euſtathio Iliad. ξ,) idem eſt quod τύχος, latomorum cælum, inſtrumentum quo lapides ſcalpunt & poliunt, quod ab incidendo vocamus ... Vnde

& verbum τυλίζειν ſiue τυχίζειν, ſcalpere, lapides incidere & polire. Ariſtophanes in Auibus [illegible], Commentar. [illegible] (id eſt, Suidæ [illegible]) [illegible]. Non rectè igitur Poll. malleum eſſe dixit, l. 7. ita ſcribens, [illegible] τύκοι.

Τυκτὸς, τή, ὸν, factus, paratus, [illegible], elaboratus. τυκτὸν κακὸν, natum malum, & naturaliter improbum, Homerus de Marte. & τυκτὸν κακὸν, admiſſum facinus, Laſcar. in Epigramm. [illegible], Hom. Od. [illegible], complanatum.

Τύκω, μ τεύξω, paro, [illegible], Euſt.

Τυλας, άδος, ἡ, turdus è tribus generibus minimus, quem gregalem eſſe, & nidificare hirundinum more annotat Euſtath. Iliad. [illegible], hoc eſt, [illegible] χελιδόνες, vocatur & ἰλιάς, apud Athen. l. 2. [illegible].

Τυλεῖον, ας, ή, &

Τύλη, ἡ, τύλη, culcitra, [illegible]: vnde talium artifices τυλυφάντας vel τυλυφάντας dixit Hyperides. Apud Pol. τυλεῖα [illegible] ex Soph. alibi corruptè [illegible].

Τύλη, ης, ἡ, idem quod τυλεία. Artemidorus. [illegible]. Τύλη etiam callus, τύλος, ſiue τύλωμα, Euſtachio in 1 Iliad. τύλος, τὸ φύμα τὸ [illegible]. Polluci li. ſeptimo, [illegible]. Heſychius, τύλαι, αἱ ἐν τοῖς χερσὶ φλύκταιναι, [illegible]. Idem, τύλη, [illegible]. Apud Ariſtophanem in Acharnenſ. [illegible] τύλας [illegible]. Commentar. [illegible] (id eſt, callosum) [illegible], quod viuentre ſolet in mentis doſſuarijs propter aſſiduam vecturam.

Τυλίσσω, voluo. Vnde ἐντυλίσσω, inuoluo, apud Ariſtophanem τυλίσσω, Iſacius apud Lycophron. [illegible], indago, ſcrutor exponit.

Τύλος, ου, ὁ, callus vel callum, calloſa durities, τύλη, τύλωμα. Dioſcorides capite de Laſerpitio, [illegible] τύλους [illegible], id eſt, clauos, calloſq; prius circunſcarificatos exe[illegible]. Lucianus, τὰς χεῖρας τύλους [illegible]. Commentar. Ariſtophan. in Acharnenſ. [illegible] τύλος [illegible]. Τύλος, clauus ligneus, ἧλος. Ariſtophan. in Acharnenſ. [illegible], Τύλοις [illegible], id eſt, [illegible], Interpr. Arrianus in expeditione Alexandri de nodo Gordiano loquens, [illegible], temonis clauum ligneum. Τύλους etiam ſuperciliorū pilos vocarunt medici, teſte Pol. Τύλος, pudendum, τὸ αἰδοῖον. vnde [illegible]: de quo ſupra. vide Τύλη.

Τυλόω, ώσω, [illegible], calli inſtar obdureſco, obcalleſco; Neutrum abſolute. τετυλωμένος, qui callum obduxit, calloſus, qui occalluit, durus, Xenophon, [illegible]. Apud Dioſcoridem τετυλωμέναι [illegible], id eſt, calloſæ. τετυλωμένος σιδήρῳ, obductus ferro, inductus ferro τὰ τετυλωμένα, τὰ [illegible], id eſt, partes obdureſcentes, vt calloſa genua & pedum veſtigia. Quæ ſenſum ægrè percipiunt, dicuntur occalleſcere, vt notat Budæus in epiſtol.

Τυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calloſus, Poll.

Τύλον, ου, τὸ, pudendum membrum, alij ligonem interpretantur.

Τύλωμα, ατος, τὸ, idem quod τύλος, [illegible]: ſic etiam dicitur à Pol. pars pedis inferior, i. ſolum, τὸ τύλωμα.

Τύλωσις, εως, ἡ, aſperitas, aſprities palpebræ inueterata quæ in callı duritiem tranſit: vide [illegible]. Pol. etiam τύλωσις dicitur, [illegible].

Τυλωτὰ ὅπλα, clauæ præferratæ.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, venefica, quòd in ſepulchris identidem verſetur, φαρμακίς. Heſyc.

Τυμβαῦλαι, dicitur [illegible], hos τυμβαύλας latini ſiticines vocant. Galenus [illegible], libro tertio Symptomat. Apuleius libro primo Floridorum monumentarios. Ariſtoteles libro quinto de generat. [illegible].

Τυμβεία, ας, ἡ, tumulatio, inhumatio apud Suid.

Τυμβεῖος, α, ον, ſepulchralis, vt λίθος ὁ τυμβεῖος, id eſt, [illegible] Suid.

Τυμβεύω, ſepelio, exequias celebro, tumulo, θάπτω. πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, patris ſepulchro inſpergere libamina, in Epigr. Sophocl. cum duob. Accuſatiuis, [illegible], i. [illegible] τὸ σῶμα, vt eius corpus condat monumento, [illegible].

Τύμβευμα, ατος, τὸ, id quod buſto infertur cadauer. Euripi. Ionicè [illegible] τύμβευμα ſeris acceptum cadauer.

Τυμβίας ᾠδὴ, vox ſeu ſermo ſepulchralis.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento.

Τυμβογέρων, ſenex capularis, Ariſtoph. [illegible]

[illegible], [illegible].

Τυμβοχοέω, μ. ήσω, ſepelio, tumulo, condo.

Τύμβος, ου, ὁ, ſepulchrum, buſtum, Cicer. de Legib. τάφος, tumulus, σῆμα, μνημεῖον, ταφή. [illegible] σῆμα, [illegible]. Suid. [illegible], τύμβον vulgò dicimus tumbe ſeruata voce Græca. τύμβος, [illegible], Eurip. interp.

Τυμβεύχω, ſtruo tumulum, ſepelio, θάπτω, Euſt.

Τυμβοχόος, ὁ, tumulus, τυμβοχόη, τοῦ τύμβου ἀνάχωσις, Euſtath. Iliad. φ, [illegible] τυμβοχοῆς, [illegible]. Alij vt Heſych. ſcribunt τυμβοχόαι [illegible], ἀπὸ τύμβου χώσεως, ἢ ταφῆς.

Τυμβωρυχέω, μ. ήσω, [illegible], ſepulchra fodiendo aperio vt ipſa deprædet, Neut. abſol.

Τυμβωρυχεύς, ὁ, qui ſuffodit ſepulchrum.

Τυμβωρύχος, ου, ὁ, ſpoliator mortuorum, [illegible] Heſychius.

Τύμμα, τὸ, percuſſio, πληγή, vulnus, [illegible] Suid. Item [illegible], moneta, nummus percuſſus, interpr. Ariſtophanis dictione Νόμισμα.

Τυμμὴ, ῆς, ἡ, idem quod τύμμα Suid. πληγή.

Τυμπανίζω, τὸ τύμπανον τύπτω, tympanum fuſtibus percutio, id eſt, tympanizo, quo vtitur Suetonius in Augusto: Et aſſenſu maximo comprobarunt verſum in ſcena, pronunciatum de Gallo Matris Deûm tympanizante, &c. id eſt, tympanum pulſante. Dauid illuſit etiam ſimulans fores ſic pulſabat tanquam tympanum: Sic enim primo Reg. capite vigeſimoprimo, ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως. Quod tamen ex Hebræo de pictura dictum exponunt. Produnt Hiſtorici Scopelianum Sophiſtam, qui ſub Nerua floruit, tanto impetu ac vehementia declamare conſueuiſſe, vt ex Polemonis aſſectatoribus quidam eum vt debacchantem ac furentem ſcommate perſtrinxerit, τυμπανίζειν illum dicendo. Cui Scopelianus; Tympanizo, inquit, ſed Aiacis ſcuto. Τυμπανίζειν etiam tranſlatè pro fuſtibus cædere aliquem. Erat autem τυμπανισμὸς, id eſt, fuſtuarium Ciceroni, [illegible], pœnáque militis qui ſtationem ſignaque reliquerat, id eſt, deſertoris. Fuit & hæc pœna inter iudiciaria tormenta. Commentar. Ariſtophanis in illud in Pluto, [illegible], inquit, [illegible]: & vulgò dicimus baſtonner & baſtonnade, id eſt, fuſtuarium. Apoſtolus in epiſtola ad Hebræos, capite vndecimo, [illegible], id eſt, fuſtuario mulctati ſunt: fuſtibus cæſi ſunt & contuſi. Interpres tamen Diſtenti, conuertit. Pro Τυμπανίζειν etiam dicitur à Polybio ξυλοκοπεῖν: vnde & fuſtuarium ξυλοκοπία. Etiam 2. Machab. capite 6. [illegible].

Τυμπανίστρια, ας, ἡ, tympaniſtria.

Τυμπανίτης, ſpecies aquæ intercutis, vide [illegible].

Τυμπανοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tympano ſimilis.

Τυμπανώδης, vide [illegible].

Τύμπανον, ου, τὸ, tympanum, inſtrumentum ex vtraque parte mēbrana clauſum, intus vacuum, quod baculis pulſatur: eo vti ſolebant in ſacrificio matris deûm. μετὰ τυμπάνων καὶ χορῶν, cum tympanis & choris, Exodi 15. [illegible], Demoſthen. pingere tympana. Eius vſus eſt adhuc in bello. Dicitur [illegible] τύμπανον, Suid. & Euſtath. vulgò vocamus tabour & taboureau, vide Τυμπανίζω. Dicitur etiam τύπανον, μ verò additur per pleonaſmum. Τύμπανον de ſupplicio. vide Τυμπανίζω. Τύμπανον, tympanum, id eſt, rota quæ à calcantibus verſatur, qualem paſſim videmus in ea machina, qua ſaxa ſubuehuntur in magnis ædificationibus. Verbo Græco γέρανος dicitur, id eſt, grus, quo verbo etiam lingua vulgaris ſolet vti: ſit à Τυπῶ.

Τύμπανος, auis quæ necatur à cornice. Ariſtoteles libro nono Animalium, capite primo, ſic Gaza: legitur tamen ibidem [illegible].

Τυμπανοτρυπάω, tympanum porto. Athenæus libro duodecimo, de Dionyſio ciecto, [illegible].

Τυμπανοφόρος, vocabant Comici [illegible]: vide Pollucem libro ſeptimo.

Τυνὴ, priori longa, tu, pro σὺ Doricè Iliad. [illegible]. Heſiod. in Theog. τύνη [illegible], ô tu, à muſis ordiamur, i. ego & tu incipiamus à muſis: vel heus tu, incipiamus.

Τυννὸν, paruum, μικρόν, Comm. Ariſtoph. in Nebulis. Apud Heſyc. geminatur ν.

Τυννοῦτος, tantillus. Ariſtophan. [illegible], τυννουτοί, &c. vbi interpres, [illegible] τυννουτοί, [illegible]. Et in genere Neutro τυννοῦτον, id eſt, μικρόν. Idem

[illegible] τυτθόν, id eſt, puerulus paruus & tantillus. [illegible] tantili. Idem ibidem, ἀπὸ γαστρίδος τυτθοῦ, à ventriculo tantillo, quod dicitur contractis digitis, vt notat ibid. Interp. [illegible], idem.

Τυτθύνω, vlciſcor, τίνυμαι.

Τωυτλάζειν, in luto ingredi, aut lutō aſpergere, blaterare, [illegible]. nam τωύτλος, id eſt, lutum, [illegible], inquit Ariſtoph. Comm. in illud in Pace, Οὐ γὰρ [illegible] πάντως [illegible], Οὐδὲ τωυτλάζειν, [illegible] τὸ χωρίον, vbi [illegible].

Τωυτλός, ου, ὁ, lutum, πηλός, locus cœnoſus, Item tumultus, [illegible]. vide Τωυτλάζειν.

Τωυτλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lutoſus, ἰλυώδης, Suid.

Τυξίς, apparatus.

Τυπάζω, μ. άσω, amputo, κόπτω.

Τύπανον pro τύμπανον, Apol. Rhod. & in Epig.

Τυκος, αδος, ἡ, malleus. σφῦρα.

Τυπετός, οῦ, ὁ, planctus ſiue plangor, Cicer. capitis, pectoris, fœminúmve percuſſio in luctu: ſolent enim plangentes illas partes tundere. vnde à feriendo κοπετός ſiue τυπετός dictus, [illegible] τὸ τύπτειν καὶ παίειν. Dionyſius Halicar naſſ. hiſtor. libro quinto, [illegible]. Sic apud Poetam Æneid. 4. Lamentis gemitúque & fœmineo vlulatu tecta fremunt: reſonat magnis plangoribus æther.

Τυπτω, pro κτυπέω, ἢ πλήσσω, ſono verbero. [illegible], ψοφῶ. Heſychius.

Τυπή, ῆς, ἡ, percuſſio, πληγή, [illegible], vulnus, Suid.

Τύπας, α, ὁ, percuſſor, πλήκτης, Heſyc.

Τυπικός, ή, όν, ductus malleo, ductilis, id eſt, ἐλατός, vt [illegible] id eſt, fuſilis, χυτός. Sic enim legendum apud Pollucem libro de ære ductili & fuſili l. 7. [illegible].

Τυπικός, adumbratus, informatus, expreſſus & ſymbolicus, aliquid innuens & figurans. Gregorius. [illegible]. vide Τύπος.

Τυπικῶς, per typum: τυπικῶς, per figuram & formam. Gregorius, [illegible]. vide Τύπος.

Τύπος, εος, τό, ictus, percuſſio, πληγή, τυπή. Ioſephus, [illegible], arietum percuſſiones eludi inutiléſque eſſe.

Τύπος, ου, ὁ, typus, τὸ τύπωμα, id eſt, [illegible], quæ ex impreſſione effingitur effigies vel ſimulachrū atque ſimilitudo: fit enim παρὰ τὸ τύπτειν: vnde pro eo quod eſt forma & formula, ſpecies, imago, σημεῖον, id eſt, nota & ſignum ponitur. Propriè vocabulum eſt Plaſtices, quæ cœlaturæ, ſtatuariæ, & ſcalpturæ mater extitit in quibus artibus & τύπου vox vſurpatur. Differt autem τύπος καὶ χαρακτήρ, vt ſpecies à genere. Nam ex impreſſis characteribus efficta & expreſſa ſimulachra typi, nec contra. Aliud autem propriè loqui, & aliud tranſlatè. Plinius libro 35. capite duodecimo, Vmbram ex facie eius ad lucernam, in pariete lineis circunſcripſit, quibus, pater eius impreſſa argilla typum fecit: dixit & Cicero epiſtol. ad Attic. libro primo, Præterea typos tibi mando, quos in tectoria, &c. Quod vulgò dicimus *ſtamper* Græcè eſt [illegible], à nobis *eſtampe* appellatur. Et ἐκ τοῦ τύπου [illegible] ſunt atque deriuata, [illegible] ſiue [illegible], de quibus ſupra. In Typographia autem fiunt primò ſtyli chalybei (*vocat vns poinſons*) in quibus exarati characteres & elementorum conuerſæ notæ prominent: Ex his rurſus rectæ figuræ imprimuntur & cælantur in ære, aut orichalcô (quia velut conceptacula *matrices* etiam vulgò nominantur) deinde in has formas fuſa & liquata materia (quæ conſtat vtroque plumbo, pyritide lapide aut ſtybio) conijcitur: atque hinc typi literarum exeunt primis characteribus ſtylorum quam ſimillimi. Compoſiti typi & clauſtris conſtricti oblinuntur fuliginis atramento illiſque madida charta imponitur clathrato laqueato tympano concluſa, cui puluinatum munimentum ſuperponitur prælóque ſubijcitur. Tandémque imprimūtur paginæ literarum tanta elegantia, celeritate atque copia, vt hoc diuinum artificium eſſe conſtet, quo omnis doctrina continetur & ingenioſa mortalitas nominis immortalitatem aſſequitur. Iulianus in epiſtol. [illegible] χαρακτῆρος τύπον [illegible], id eſt, formam expreſſi, [illegible]. Plato in ſecundo de Republic. de doctrina puerorum loquens, [illegible]. Per tranſlationem à ceris dixit, in quibus informatur quodlibet ſimulachrum & exprimitur. [illegible], deſignare, informare. Gregorius in ſecundo, [illegible]. Vnde [illegible]. Τύπος τῆς μορφῆς, effigies formæ. Theophraſtus libro primo, capite 19. de cauſis plantar. τύπος τῶν ἥλων, veſtigium clauorum, Ioan. 20. τύπος τοῦ λόγου forma dicendi, Nazanzenus in Oratione. In Actis capite 23. γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον, epiſtolam hanc formam comprehendentem: alij in hanc formā: aut. quæ hanc ſummam contineret: non probo, τύπος enim nullo modo ſummam ſignificat, licet ſic Gaza aliquando. τύποι οἱ πολιτικοὶ καὶ δημόσιοι, ordinationes ciuiles & publicæ, ſic Canon. 17. Calcedonenſis concilij, id eſt, formæ [illegible], deſcriptio & formæ ſeu formulæ, Plato in Leg. Idem epiſtola ſeptima, [illegible] τύποις, quæ ſunt figuris deſcripta. Idem ſecundo de Republic. οἱ τύποι περὶ θεολογίας, τίνες ἂν εἶεν; [illegible], qualéſnam ſunt Dei deſcriptiones? Τύποι & [illegible] (inquit Gellius libro primo) deſcriptiones ſunt minus exactæ quàm [illegible]. Inde τυπώδης μάθησις, craſſior doctrina, Ariſtotel. libro de mundo, [illegible] τυπώδη μάθησιν, id eſt, ſi minus accurate, tamen ad craſſiorem doctrinam, ſeu ad formulam doctrinæ craſſiorem. Et τυπωδῶς, id eſt, craſſiore minerua, craſſiore muſa Quintilliano, παχυμερῶς, [illegible] (vide ſupra) καὶ [illegible], παχυλῶς. Nam & τύπος eſt quod *modellum* vocant, vt infra dicetur. Cicero ad Attic. quarto. Illud etiam te rogo, [illegible] τυπωδῶς, ne hoſpes iſtuc veniam, id eſt, rerum præſentium ſtatum ſummatim mihi deſcribas. alij legunt τυπωδῶς. Τύπῳ λέγειν, ſummatim dicere, τύπῳ λαμβάνειν, τύπῳ ὑποδεικνύειν. Ariſtoteles Ethicorum ad Nicomach. libro primo, [illegible], παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Idem libro ſecundo. [illegible] τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς [illegible], craſſius & non exacto opere, vt fit ædificij futuri ſpecies & forma ligno τυπωδῶς informata atq; repræſentata: vulgò *en façon de deſſeing & modelle.* vide infra: & in voce [illegible]. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite ſexto, [illegible] τύπῳ λαβεῖν, vt formula complectar, quoad pingui Minerua colligendum ſit, Gaza ex Theophraſt. ὡς τύπῳ [illegible], prout formula notáque ſubſignandi complecti ſingula licuit, apud eundem Theophraſt. in hiſtor. plantar. vide Ὁλοσχερῶς. ὡς τύπῳ εἰπεῖν, vt ſimpliciter dicam, vt in ſumma dicam, vt pingui Minerua dicam, Theophraſtus libro primo hiſtor. plantarum. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν τύπῳ, vt formula dicam, &c. idem Theophraſtus libro quarto de cauſis plantar. τύπῳ εἰπεῖν, vt paucis expediā, Plutarchus in Romulo ſine ὡς particula. τύπῳ τινὶ [illegible], ſub quodam compendio videndum, Aretin. apud Ariſtotelem libro tertio Politicorum, id eſt, ſuccincte conſiderandum. ὡς τύπῳ διωρίσθω, paucis definitum eſt. vide [illegible]. Τύπος figura & vmbra, veluti imago & ſymbolum veritatis, qua voce ſæpe vtuntur Theologi, vt cum dicunt Ionam deuoratum à piſce, typum fuiſſe Chriſti per triduum ſepeliendi, Matth. 12. Et quod apud Ioann. capite 19. de agno paſchatis: & capite tertio de ſerpente æneo. Rurſus capite quarto ad Galatas de duobus filijs Abrahæ qui τυπικῶς duo teſtamenta oſtendunt: vt expoſuimus in voce Σύστοιχος. Lege Andr. Hyperium de ratione ſtudij Theologici libro ſecundo, capite 35. Gregorius, [illegible], vbi ait dæmonem in cruce domini confectum fuiſſe, [illegible]. Sic à Grammaticis τύπος definitur, [illegible]. τύπος etiam pro eo quod eſt formula, exemplar, protypum, τὸ παράδειγμα καὶ πρωτότυπον: vulgò *vn patron & modelle*, forma etiam dicitur, à Cicer. Damaſcenus [illegible], ſic de Seruatore ait, [illegible], id eſt, ſeipſum formulam optimam & præſcriptum nobis proponens. Paulus prima ad Corinth. capite decimo, ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν. Et ibidem, ταῦτα δὲ πάντα τύποι (alij legunt τυπικῶς) συνέβαινον ἐκείνοις. Quibus oſtendit Apoſtolus Deum ſeueras pœnas exegiſſe ab Iſraelitis gratiæ eius contemptoribus: & idem in ſimili cauſa nos quoque manere iudicium. Illos enim typos fuiſſe, & exemplar in quo ſuæ ſeueritatis ſpeciem & formam nobis Deus exhibuit. Cicero etiam in hoc τοῦ τύπου ſignificatu, ſpeciem & formam dicit, id eſt, propoſitum exemplar, & operis ſpecimen, τὸ παράδειγμα. Τύπος etiam tranſlatè, in Medicina dicitur, forma atque ordo qui per acceſſiones remiſſionéſque in morbi temporibus notatur atque obſeruatur, quo morbi genus diſcernitur. Galen. περὶ τύπων librū ſcripſit: atque, τύπος ἐστὶ τάξις ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως: [illegible]

[illegible] ſειρῆνος. Vnde & τυπώδης verbum deriuat: Ὁ λέγε, inquit [illegible] τυπωῦται ὡς ἀτεχνία. Τύπος item iudicium quo iis interdicebatur foro, qui creditoribus non paria facerent & quadrarent rationes. Vnde illud Polemonis dictum apud Laertium, Vare typos profer. Ipſum enim barbarè declamantem patienter auſcultare non poterat, licet ſoluendo non eſſet. Lege Cælium Rhodig. libro & capite 20. Et Eraſm. in Adag. εἰς λευκωμα. Pollux libro octauo, capite [illegible] χαλκοῦς τύπος. Τύπος in teſſeris, id eſt, nota numerum ſignificans. Pollux libro nono, [illegible] ὁ τύπος, [illegible] τῶν βαλλόντων. Τύπος in labris, id eſt, ἡ νύμφη, inferioris labri pars depreſſa. Idem Pollux libro ſecundo, [illegible] τύπος.

Τυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, informo, ſigno, inſculpo, inſignio, imprimo, exprimo, figuro, exemplum præbeo: cui opponitur [illegible]. Alcid. τὸ τυπωῦν, quod imprimit formam. Nazanzenus in Oratione de Baptiſmo, [illegible] τυπούμενα, ſcilicet νήπια, infantes ſi non plenè, ac figuraliter intelligentes. γραφῆς τυπωθέντες idem Nazanzenus in Orat. vbi Moſellan. ſacro Scripturæ penicillo effigiati. Appianus de Anim. loquens, [illegible] τῇ σφραγῖδι τῇ Μαρκέλλου, Marcelli annulo obſignauit epiſtolam. vide Τύπος.

Τυπτίω, cædo: τυπτήσω, verberabo, pulſabo. Ariſtophanes [illegible] σε τυπτήσω, te pulſabo: τυπτήσεις, percuties. Idem in Pluto, Οὐ γάρ με τυπτήσεις [illegible], Demoſt. i. τύψειν.

Τυπτήσομαι, vapulabo. Ariſtoph. [illegible].

Τύπτομαι, vapulo, luo pœnas. Τύπτομαι πληγάς, vapulo, Plato in Legibus. Τύπτομαι πολλάς, multis verberibus afficior, Ariſtophan. vbi ſubaudiendum πληγάς. Τύπτομαι [illegible] πληγάς, idem.

Τύπτω, μ. ψω, π. φα, verbero, pulſo, percutio, verbera incutio, [illegible]. τύπτω τὰς πληγάς, incutio verbera, Ariſtoph. [illegible], Xen.

Τυπώδης [illegible], vide Τύπος.

Τυπωδῶς, pro craſſiore minerua, vide Τύπος. Τυπωδῶς, expreſsè, graphicè, Strabo.

Τύπωμα, τος, τὸ, idem quod τύπος. Euripides in Phœniſſis, τύπωμα μορφῆς, figura formæ. Sophocl. τύπωμα χαλκήλατον [illegible], de vrna in qua cineres Oreſtis eſſe credebantur. Suid. exponit [illegible]. Euſtathius in Iliad. lib. [illegible].

Τύπωσις, εως, ἡ, impreſſio, informatio. vide Τύπος.

Τυπωτός, ή, όν, Adiect. effictus, expreſſus, informatus. Lycophr. [illegible] τυπωτά.

Τυραννεῖον, ου, τό, domicilium tyranni.

Τυραννεύομαι, tyranno pareo, tyrannidem patior. [illegible], à propriis ciuibus acti ſunt in tyrannidem, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. τυραννευθείς, tyranno ſubditus. Plato epiſtola octaua, [illegible] λόγον, do conſilium & ei qui tyrannum agebat, & ei qui tyranno ſubditus erat. τυραννευθεῖσα, tyrannis ſubdita, Thucyd.

Τυραννεύω, μ. εύσω, tyrannum ago, tyrannidem obtineo vel exerceo, regno, Iſoc. ad Nicocl.

Τυραννέω, μ. ήσω, π. ηκα, ἄρχω, regno, rex ſum, dominor, impero, tyrannidem obtineo, domo, vim adfero Act. Ariſtotel. Rhetor. id eſt, [illegible], tyrannidem occupauit. Et cum Actiu. Genitiu. aut Accuſatiu. τυραννεῖν τὴν ψυχήν, Chryſoſtom. [illegible] στοιχείων, qui in elementa ſæuit, Plato. τὰ δεσμὰ τυραννήσας, vincula violans, diſrumpens, Nazanzenus. Τυραννεῖν abſolutè pro vigere & exuperare. Alexander Aphrod. libro primo Problem. [illegible]. Τυραννεῖσθαι paſſiuè dicit Plato libro primo de Republic. [illegible] τυραννοῦνται, &c. id eſt, ex ciuitatibus aliæ regnuntur à tyrannis. [illegible] βασιλεία, tyrannidem patitur regnum, id eſt, vim, Nazanzen. [illegible], coactus eſt, idem in Orat. 3. τυραννουμένη πόλις, ciuitas imperio ſubiecta, Plato de Leg. Idem mox, ψυχῇ τυραννουμένῃ, Actiuè, id eſt, animo tyrannico ſeu dominanti.

Τυραννία, ας, ἡ, τυραννίς: [illegible], Xen.

Τυραννιάω, μ. άσω, π. ακα, tyrannidem affecto. Neul. abſol. [illegible], τυραννιῶν, Suid.

Τυραννίζειν, à tyranno ſeu tyrannis ſtare, Demoſt.

Τυραννικός, ή, όν, tyrannicus. Τυραννικός apud Iſocratem in Euagora, id eſt, τυραννικὸς στρατηγικός, dominandi peritus. Τυραννικός, violentus, Xenophon, [illegible] τυραννικοί, id eſt, ſuperbos & elatos. Item τυραννικός, regius: vnde τυραννικὰ σκῆπτρα, id eſt, omnus principis, apud Euripidem pro regali. Iſocrat. [illegible]. νόμοι τυραννικοί, leges tyrannicæ, Plat. l. 1. de Rep. i. à tyranno ſeu tyrannis poſitæ.

Τυραννικῶς, tyrannicè.

Τυραννεῖον, τό, aula regia, [illegible], Pol. l. 9. Suid. τυραννεῖον, [illegible].

Τυραννίς, ίδος, ἡ, tyrannis, vis. [illegible]. Nazanzenus in Oration. de Baptiſmate: Tyrannis enim nihil aliud eſt, quam non voluntarius error, quam vi expreſſus error. Τυραννίς, dominatio, imperium, regnum: in bonam partem apud Iſocrat. in Euag. Eteocles apud Eurip. in Phœniſſ. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Cicero Offic. tertio. Nam ſi violandum eſt ius, regnandi gratia Violandum eſt: aliis rebus pietatem colas. Citat Suetonius in Cæſare, legitque imperij gratia. Confer Plutarch. in ſanitatis præceptis, vbi Græcum priorem verſum ait eſſe Thibæi: ſententia Eteoclis & Cæſaris fide digniſſima eſt. Τυραννίς pro vxore principis, capite ſecundo, lib. Eſther.

Τυραννιῶντα, [illegible], geſtiantem tyrannidem.

Τυραννοκτονία, tyranni cædes, tyrannicidium Plinius & Quintilianus.

Τυραννοκτόνος, ου, ὁ, tyrannicida. τυραννοκτόνος Φαλάριδος, percuſſor tyranni Phalaridis, Phalaris in epiſtol. [illegible] τυραννοκτόνοι, idem ibidem.

Τυραννοκτονέω, tyrannum occido. τυραννοκτονεῖν, interficere tyrannum, Hermogen. Phalaris in epiſtol. [illegible] Φαλάριδος, id eſt, [illegible].

Τυραννοποιοί, efficientes tyrannos, Plato Polit. 8.

Τύραννος, ου, ὁ, tyrannus, iniquus rex, princeps, [illegible], cui opponitur ἰδιώτης, id eſt, priuatus. Iſocrates ad Nicoclem, [illegible]. Ariſtophan [illegible], &c. Iouem deorum regem. Τύραννος & βασιλεύς differunt ſecundum Philoſophos: Oratores autem indifferenter vtuntur, Thucydid. Interpr. Vnde autem dicatur tyrannus, vide apud Stephanum in dictione Τυρρηνία. Τύραννος item, tyrannus auis, de qua multa. Ariſtotel. lib. 8. Animal.

Τύραννος, Adiect. pro τυραννικός. Æſch. in Prometh. [illegible].

Τυρβάζομαι, ſollicitor, turbor, Lucæ cap. decimo, τυρβάζῃ περὶ πολλά, turbaris circa multa.

Τυρβάζω, μ. άσω, π. ακα lutum ſubigo, Nam τυρβάζω, inquit Comment. Ariſtoph. in Equit. propriè [illegible]. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] τυρβάσεις [illegible]. Τυρβάζειν tranſlatè [illegible]: vnde & Latina vox turbare. Eſt enim turba τύρβη ſiue σύρβη, Euſt. Dicitur etiam Τυρβεῖν. Suid. τυρβάζεται, [illegible].

Τυρβασία [illegible] ὄρχησις, [illegible], Pol. l. 4.

Τύρβη, ης, ἡ, & è Græco turba Latinè, θόρυβος, τάραχος, tumultus, turbatio: quo vtitur Xen. Pæd. l. 1.

Τυρεία, ας, ἡ, confectio caſei. [illegible] χρήσιμον, lac vtile caſeo emulgetur, Gaza.

Τύρευσις, idem. [illegible], ad conficiendum caſeum, Ariſtot.

Τυρεύω, μ. εύσω, idem quod τυρόω, in caſeum cogo & denſo: vnde τυρευθὲν γάλα apud Ariſtotelem. Item agito, turbo, commiſceo, Heſych. & Euſtath. ſtruo, molior, [illegible]. fraudes ſtruere, inſidias ponere: ſic in canone 18. Concilij Calcedonenſis. Euſt. in Il. λ. [illegible].

Τυρόω, cogo, coagulo. [illegible]. Inde deducitur τυρός, hoc eſt, caſeus, qui lacte agitato coagulatóque conficitur.

Τυρίον, ου, τό, caſeolus.

Τυρσίς, ίδος, ἡ, circuitus muri, πύργος.

Τυροβόλιον, τό, fiſcella, ταρσός, Interp. Theoc. [illegible].

Τυρόγαλα, ακτος, τό, ſerum, ὀρός, Heſyc.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem quod τυρώδης. τυρόεις ſcilicet ἄρτος, panis qui intritum caſeum permixtum habet. Theocr. Idyll. [illegible] pro eodem per contractionem dicitur τυροῦς, vnde [illegible] qui & [illegible] apud Euſt. & Athen. l. 3.

Τυρόκνηστις, [illegible], &

Τυροκνήστης, [illegible], Suid. ſed τυρόκνηστις. Eſt verò radula qua caſeus raditur, ξύστρα dicitur Doricè. Euſt. Il. λ. Apud Pollucem ſcriptum & [illegible], à quo etiam dicitur [illegible], ita enim ſcribendum ex Euſt. & Heſyc. vide ſupra [illegible]: fit a τυρός & κνάω.

Τυροκομεῖον, ου, τό, fiſcella in qua caſeus ſeruatur, ταρσός, Pol. & caſearia taberna Vlp. caſeále Colum.

Τυρ-

Τυρεύματιον, ου, τὸ, caſeus cretus in cemiculo, vt quidam Interpr. apud Athenæum libro 14. [illegible]

Τυρέυτος [illegible] πλακοῦς, Ariſtoph. [illegible]

Τυρώνιον, caſeus emptus in pondero, libo, & ad libram expenſus: vnde [illegible] Ariſtoph. in Ran. [illegible]

Τυρὸς, ου, ὁ, priore longa, caſeus. vide Τυρόω. τυρὸς χλωρὸς, caſeus recens, Ariſtoph. in Ranis, [illegible] χλωρὸς [illegible]. hunc ſiccis à Medicis opponi ſolet. Sic dixit Hom. Il. λ. [illegible]

Τύρος, ου, ἡ, Tyrus inſula Phœniciæ.

Τυρόω, denſari in caſeum, coagulari, agitari, turbari. vnde τυρωθὲν γάλα, denſatum in caſeum lac, vitium quod fit in puerperis, aliquando ſtatim à partu, aliquando poſtea: colostrum autem eſt primi à partu lactis ſpiſſior & vitioſa ſua craſſitudine natura, quæ quoniam lactantibus nocet, ideò ante à mulieribus emulgeri. Vide Marcellum in libro [illegible] Dioſc. c. 108. [illegible] Naz. in Orat. lacte candidiores.

Τυροφόριον, ὁ, alter in caſeali, ligniumque quo diſpoſiti caſei ſuſtinentur, Pol. l. 7.

Τύρσις, εως, ἡ, ambitus muri & viarum, turris, mœnia à Tyrrhenis eorum inuentoribus dicta. τύρσι apud Hippocr. exponit Galen. [illegible] Xen. in Pæd. [illegible] Dicitur etiam τύρσις, i. Suid. [illegible]

Τύρω, afficio moleſtia & crucio. Vide argumentum tertiæ tragœdiæ Soph.

Τυρώματα ſunt [illegible], panes in quib. intritum caſeum per miſcebant, Euſt. Il. [illegible]

Τύρω, μύζω, [illegible], ſupplico, ἱκετεύω, Heſyc.

Τυταὶ, idem quod [illegible]

Τυτθὸς, paruus [illegible], iulu lum. Homerus Iliad. [illegible] ne tantillo quidem honore affecit, [illegible] ne paululum quidem ſtabat, Apoll. Rhod.

Τυτθὸς, ὁ, ὁ, paruus, μικρὸς, infans paruulus. [illegible] Comm. Theocr. [illegible] Ponitur fœminin. & Genit. [illegible] Attice pariter & Ionice. [illegible] Euſt. Il. χ. [illegible] Interp. Ariſtoph. in Ranis, [illegible]

Τυτὼ, noctua, ἡ γλαῦξ, Heſyc.

Τυφεῖν, in lexico quodam vetere legitur [illegible] & expon. [illegible] ignem accendere.

Τυφεδανὸς, ſenis eſt epitheton decrepiti nimirum & propediem cremandi vt Euſtat. ſcribit ſenes τυφεδανοὺς dici [illegible]

Τύφη, ης, ἡ, typha herba paluſtris. aliud autem eſt τίφη, de qua voce ſupra. vulgò maſſe vel roſeau. Apud Theophraſtum hiſtor. primo, capite vndecimo numerantur inter eneides paluſtreſque plantas [illegible] Typhæ paniculam quam fert in ſummitate, [illegible] vocat Dioſcor. l. 3. c. [illegible] Lege in dict. [illegible]

Τύφλη, piſcis nomen apud Athen. l. 8.

Τυφήρης, vt leuir accipi pro ardens vel fumans, in hoc apud Suidam diſticho, [illegible] vbi tamen ipſe exponit [illegible]

Τυφλῖνος, ου, ὁ, Cæcilia, ſerpentis genus quod oculis captum creditur. [illegible] ſerpentibus quæ cæcilias vocant. Ariſtoteles libro octauo Animalium. Dicitur & τυφλίνος ὄφις [illegible] Heſyc.

Τυφλοειδὴς [illegible], cæcu fingo, vnde in lexico quodam veteri, & apud Suid. [illegible]

Τυφλὸς, ὁ, ἡ, priore breui, cæcus, cæcus luminibus, oculis luminibus. [illegible] homo futuri ignarus eſt, Plutarchus in Solone. [illegible] obſcurus motus, idem in Galba. [illegible] in Epigramm. Plut. in Sylla de fluuio Melane, [illegible]

Τυφλὸν ἔντερον, inteſtinum cæcum quod cum tenui committitur [illegible] Galenus [illegible] apud Xenoph. 3. Pæd. de tergi [illegible] cæcus, id eſt, non apparens, ibidem. Τυφλὸς, ludus, Heſych. [illegible]

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas, orbitas luminis, Plat. de Rep. huic opponitur ὄψις, vt docet Ariſt. in oppoſitis.

Τυφλόω, ῶ, ώσω, cæceco, luminibus orbo Act. Accuſ. τυφλόω [illegible] amiſiſſe viſum. [illegible] his orbatus, Plat. in Tim. [illegible] ſcentes ex [illegible] Hom. Olymp. [illegible] ad futura cæcæ ſunt mentes.

Τύφλωσις, cæcitas, [illegible] Com. Ariſtophan Pluto.

Τυφλώττω, cæcus ſum, cæcutio, [illegible]. Naz. [illegible] &c. tenebras his quibus ratio eſt obcæcata. Herodianus, [illegible] nihil cernens præ cupiditate. Cic. ad Attic. l. 2. Ego fortaſſis [illegible] & nimium [illegible]

Τυφλώσσω, cæcus, cæcutiens oculis.

Τυφογέρων, ſenex [illegible] Suid. delirus, inſanus & inſolens. Ariſtophan. [illegible] alius tamen & aliud etymon, nimirum [illegible] & [illegible] dici, quoniã breui [illegible] id eſt, cremabuntur rogo impoſiti, vt τυμβογέροντες nominantur qui propediem ſunt buſto inferendi, id eſt, capulares & decrepiti ſenes quamobrem à Suida etiam exponitur [illegible]

Τυφομανία, ας, ἡ, inſolentia & faſtus cum furore, ſeu furor cum faſtu & inſolentia coniunctus. Plut. [illegible] Galen. in lib. de comate, teſte Gorrhæo, ſcribit à quibuſdam medicis τυφομανίαν vocatam eſſe phreneticorum affectionem qua in ſomniculoſum [illegible] inciderunt, ita vt oculos tollere non poſſint, ſed lethargicorum more ſemper eodem in loco permaneant: ſcribitur item τυφομανία & [illegible] quod poſterius exponunt ſtuporem quendam attonitum[illegible] congruit cum ea ſignificatione qua dicitur [illegible] vſurpari teſte Heſyc.

Τύφω, fumigo, fumo, [illegible], combutro: [illegible] linum fumigans extinguet, Matth. 12. Apollon. Rhod. libro ſecundo Argonaut. [illegible] de apibus loquitur, id eſt, [illegible] ardeo, incendor. [illegible] incenſam adulto & corroborato igne facem, prioris amicitiæ recordationem & gratiam, Plut. in Solone. [illegible] in Epigramm. Heſych. verò [illegible] exponit non modò [illegible] ſine igni fumũ emittere, & [illegible] leniter & occulte incendi, verum etiam [illegible] marceſcere, laceſſere: itidem que [illegible] affert pro [illegible]

Τυφόω, ῶ, [illegible] inaniter iacto, ſuperbio, tumeo. Depon. Datiuo ſemp. [illegible] Demoſthen. [illegible] ſuperbus [illegible] Metaphora à ventis typhonicis qui homines dementant.

Τῦφος, ου, ὁ, fumus, καπνὸς, apud Marcum Aurelianum. Τῦφος, ſtupor, attonitus apud Hippocr. [illegible] faſtus, arrogantia, [illegible] Suid. [illegible] vide & verbum gallicum tyſer [illegible]

Τύφω, ψω, [illegible] incendo, vro, [illegible] inflammo, Act. Accuſ. [illegible] fumum excito [illegible] Ariſt. [illegible] incenſus ciuitatem, idem vide Τύφω.

Τυφώδης, εος, ὁ, ἡ, Etymol. [illegible] eo prouectus ætatis vt propediem cremandus ſit, decrepitus & capularis, qui [illegible] & [illegible] dicitur. [illegible] apud medicos dicitur febris quædam continua & ardens, non per ſe quidem nata & eſſentialis, vt vocant, ſed ſymptomatica & à tremoris eryſipelate excitata, vt inter alia tradit Gorrhæus ex Gal. Erotianus autem ex Hippocr. [illegible] ab Hippocrate vocari [illegible] ex eodem Hippocr. affertur [illegible] pro attritus pro quo Galen. habet [illegible]

Τυφωεὺς, έως, ὁ, Typhœus gigas. Home. Il. β. [illegible] à Nonno [illegible] quẽ Typhonem [illegible] eſſe dicit Heſiodus in Theogon.

Τυφωμανία, morbus è veterno phreneticóque mixtus Hippoc. vide Τυφομανία.

Τυφὼν, ῶνος, ὁ, Typhon gigantis nomen, qui Typhœus dicitur. [illegible] Typhonem extinxit in Ægypto Homerus, i. Apollo filius Oſiris. Herodot. Τυφὼν, vel [illegible] vetus contortus & turbulentus, vortex, (Plinio ſeu vertex, turbo. Ariſtoteles de mundo, [illegible] flatus ventorum & tempeſtatum. ſic Budæus ſeu vorticem, vt idem etiam vertit, idem Ariſt. ibidem, [illegible] id eſt, quod ſubſeruit, [illegible] ad terram vſque curſum illiſum ſit, igniſque nihil interim conceperit, typhon vocatur, qui eſt vortex procellioſus & euerberans, inquit ibid. interpr. De Typhone vide Eraſmum in Annotat. capite 27. Actorum Apoſtolorum. Typhones

Plinius appellat præcipuam nauigantium peſtem, vt qui nō antennas modo, verùm etiam ipſa nauigia contorta frangat. Cæterum tanto malo tenui remedio occurri, ſi acetum in aduenientem effundas, cuius vis frigidiſſima eſt. Idem illiſu ipſius repercuſſus correpta ſecum in cælum refert, ſorbetque in excelſum. Dictus eſt autem Typhon à Græco vocabulo τύφω, id eſt, inſtammo, vide & Gell. l. 19. c. 1. & Τυφώς. ſic tamen Olymp. in Ariſt. Meteor. [illegible] Itaque de vortice loquens Plinius libro ſecundo, capite 49. dixit, ex eodem genere, & in longam veluti fiſtulam (σίφωνα explicat) nubes aquam trahit.

Τυφωνία, genus delirij cum furore mixtum, id eſt, furioſus delirijſque lethargus, aut lethargicus furor & delirium. vide Τυφομανής.

Τυφωνικός, ὁ, ὁ, vt τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, ventus typhonicus qui dicitur Euroaquilo, ſic Eraſm. cap. 27. Act. Apoſt. Vbi tamen τυφωνικός, id eſt, turbulentus, procelloſus typhonis modo.

Τυφώς, idem quod τυφῶν, τὸ τυφωνικὸν πνεῦμα, quod mentem hominibus adimit. Alcæus, [illegible]

Τυχαῖος, α, ον, fortuitus. τὰ τυχαῖα fortuita, caſus Syneſius in epiſt. [illegible]

Τυγχάνω, μέλλω, τεύξω, conſequor, nanciſcor, contingo. Od. ξ, [illegible] id eſt, ἔτυχε, fortè ibat nauis, aut contigit, vt nauis eſſet itura. τυχεῖν τῆς σωτηρίας, conſequere ſalutem, Naz. in Orat. vnde τυχεῖν τῆς εἰρήνης, pacem componere. τυχεῖν τῆς τιμωρίας, dare pœnas. τυχεῖν τῆς χάριτος, gratiam inire: quod tamen ſecundi Aoriſti ἔτυχον eſſe duxerim, à τυγχάνω.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, ſors, fortuitus caſus, exitus rerum, euentus, ſtatus rerum. Epicurus in ſelect. ſent. [illegible] Cicero primo de Finib. Exigua fortuna interuenit ſapienti: maximaque ab eo & grauiſſimæ res conſilio ipſius & ratione adminiſtrantur. Ἀγαθὴ τύχη, vide Ἀγαθοδαίμων, τύχη ἀφροδίτης, fortuna Veneris, id eſt, quam Venus immiſit, Euripid. τύχη δαίμονος, ſors dæmonis, id eſt, Dei voluntas, idem. τύχη σπάνιος, Plato de Legib. caſus inſolens, caſus rarò accidens. [illegible] quod felix fortuna vtrinque ſit, admitto, Xenoph. [illegible] apud Platonem, id eſt, diuina forte euenire, & diuina, vt dicitur virgula. [illegible] ſpero, à fortuna pendeo, expecto euentum, Thucydid. [illegible] vocat idem [illegible], libro ſecundo. Ἀπὸ τύχης, fortuito caſu, forteque. [illegible] fortè aderat. [illegible] fortuitu euentus. Ariſtot. in Rhetor. [illegible] id eſt, caſu fortuito, itemque opportunè. [illegible] etia a Platone dicitur. Τύχαι, ſucceſſus. [illegible] melioribus aſpiciis, Plato de Legib. [illegible], ex præſenti conditione, Herodot. αἱ τύχαι, incerti euentus, Plato epiſt. la 8. [illegible] timens fortunæ vices. [illegible] caſus fortunæ, Thucydid. id eſt, [illegible] id eſt, [illegible] idem Thucyd. in caſus incertos, in fortuna [illegible], Plato de Legib. in fortunis, in fortunæ caſibus, in aduerſis. [illegible] mutabiles rerum vices. Τῆς τύχης, dolentis eſt locutio, [illegible] Xenophon 2. Pæd. [illegible] ſecumque ipſe, infortunatum me, qui huc ad conuiuium vocatus ſim? Pro, ὢ τῆς τύχης, vel φεῦ τῆς τύχης. Τύχη pro Εὐτυχία, Heſych.

Τυχηρός, ὁ, ἡ, caſu veniens, fortuitus. Philo de mundo, [illegible] &c. ſcipſos dedentes fluxis fortuitiſque rebus. τυχηρότερος, fortunatior, δυστυχέστερος, Suid.

Τυχηρῶς, fortunatè, feliciter, fortuitò, Etym.

Τυχικῶς, fortuitò, fortuito.

Τύχον, cum particula τὸ, pro verbi gratia, τὸ puta, exempli cauſa. Paulus prima ad Corinth. capite 14. [illegible] Et capite 15. [illegible] Interpr. tamen vertit prout inciderit, id eſt, [illegible] Lucian. [illegible] Alia phraſis eſt, [illegible] ſi res ita ferat. [illegible] accideris, Epictetus. vide τυγχάνω.

Τυχὸν, fortè, fortaſſe, fortuitò, caſu. cui opponitur [illegible] apud Nazianzen. Paulus prima ad Corint. capite vltim. [illegible] apud vos autem fortè ille permanebo. Item quicquid contigit: vbique obuium, vile. τὸ τυχὸν [illegible], prima quæque aduerſitas, Demoſthen. [illegible] caſu,

Hermog. Τυχὸν ἴσως, aliquando ſimul ponuntur pro eodem Atticè, Ariſtoph. interp.

Τύχος, ου, τὸ, cælum, lapicidarum inſtrumentum. [illegible] apud Pauſan. vnde [illegible], Euſtath. Iliad ξ, vide Τύκος.

Τυχόντως, quolibet modo, quouis modo, triuialiter, temerariè, de cauſa, vtcunque, vt contigit, Bud. in epiſt.

Τύχω, τεύξω, facio.

Τυχών, ὁ, τυχὼν, aſſecutus, Pindarus in epiſtolis poſterioribus, [illegible] aſſecutus veniam, reportans, Æſchines. [illegible] conſecuti pulcherrima nomina, Plutarc. in Romulo.

Τυχὼν, ὁ, obuius quiſque, gregarius, plebeius, vilis, triuialis, vnus è multis. Xenophon, [illegible], à quouis hominum accipere. οἱ τυχόντες, priuati homines. [illegible] id eſt, [illegible], id eſt, inter plebeios annumerare, in ordinem cogere ſeu redigere. dicitur & [illegible] res quælibet vulgoque expoſitæ. Xenoph. [illegible] &c. Chryſoſtomus, [illegible] &c. Theoph. hiſtor. libro tertio, capite 13 [illegible] ſed rarum eſt, quod probum: vile autem copioſum.

Τυφλός, ὁ, ἡ, ſordes auium: malim κυφέλη. apud Heſyc.

Τῷ ſine accentu, id eſt, mî. Philo de mundo, [illegible] illud cuiuis manifeſtum. Homer. Il. α, [illegible] ne cui peiores fore videamur, Thucyd.

Τῷ, huic, id eſt, τούτῳ. Et interrogatiuè quare, qui, πῶς, qua ratione, quamobrem, διὰ τί, vnde ex quo: vt [illegible] vnde hoc coniectas? Ariſtophan. [illegible] vnde iſtud credendum eſt? Lucian. [illegible] vnde fides adhibenda ſuperioribus eſt: [illegible] pro [illegible] Sophocl. in Aiace, [illegible] idem, [illegible] id eſt, [illegible] quamobrem? Τῷ, ideò, διότι, [illegible] ideo quod aut terreni, aut ſicci, aut pingues natura ſint, Theophraſt. libro primo, capite 16. de cauſ. plant. Idem eodem lib. capite 11. [illegible] difficiles confectu fructus, quando tales ſunt. τῷ, pro ὅτι, vt Odyſſ. ε, [illegible] id eſt, ὅτι καὶ, vel διό, itaque. Τῷ, ex quo loco, ex eo ipſo loco, hoc loco, hic, hac parte. Heſiodus in Theog. [illegible] &c. hic quidem, &c. illic autem. Τῷ, Aliquando articulus eſt. [illegible], id eſt, opinione mea. Euripid. in Hercul. furente. [illegible] omninò penitus. Phala. in epiſt. [illegible] Demoſt. fortè intelligitur [illegible] in præſenti. [illegible] vt illa tempeſtate, Thucyd.

Τὼ, dualis eſt numeri. τὼ δύο πόλεε. Plato de Leg. ſic τὼ χεῖρε, Xenoph. [illegible] interpr. Ariſtophan. [illegible] vide in dictione [illegible] vel [illegible].

Τῷδε, ἐνθάδε.

Τῷδε, τῇδε, hîc.

Τῶς, τούτως, Hom. Il. hoc modo.

Τῷ ὄντι, ſanè, certè, reuera, planè, verè, indubitatò, ex re ipſa. Plato primo de Republ. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων, id eſt, legitimus princeps.

Τῷ τρόπῳ, quo modo. Ariſtophanes πῶς, id eſt, τίνι τρόπῳ, τῷ τρόπῳ, quo modo? Plutarchus in Lycurgo, [illegible] dicere non poteſt, quo modo interierint.

Τῷ τοι, itaque, proinde. Philo de mundo, [illegible] &c.

Τῷ, quare. [illegible] vnde [illegible].

Τῶ, capio. Hom. [illegible] accipe. vide Varin. in dictione [illegible].

Τωθάζω, ω, άσω, mordeo, irrideo, conuitiis inſector, increpo, decipio, glorior, Actiu. Ariſtophanes in Veſpis, [illegible] id eſt, [illegible] vide χλευάζω, διασύρω, &c. & compoſita.

Τωθασμός, οῦ, ὁ, irriſio, χλευασμός. apud Ariſtot l. 7. Polit. Aretinus pro laſcimia exponit.

Τωθαστής, οῦ, ὁ, irriſor. [illegible], Pol.

Τωθαστικός, ή, όν, mordax, irriſorius, Laert. in Speuſip.

Τωθαστική, ars irridendi & mordendi.

Τωϊδε, ὧδε, ſic.

Τῶν, eorum, Heſiod.

Τωνδε, pro [illegible], Bud. in epiſt. poſt.

Τωξηχηνός, veteſtum genus.

Τώς, ſic, ſimpliciter [illegible]. Homer. Il. γ, [illegible]. Item τῶς Doricè, pro πῶς apud Heſyc. τῶς circumflexum pro οὕτως.

Υ

YFIGVRA literæ quæ ὑψιλὸν appellatur: vnde & ὑψιλοειδὲς ὀστοῦν vocatur à Galeno ὁ ὑοειδής de quo ſuprà. Grues cuneatim volantes hanc literam exprimunt, obidque earum ordo literatus ab Hieronymo vocatur. Eadem humanæ vitæ figura eſt, vt illud Virgilij memorabile epigramma docet.

Litera Pythagoræ diſcrimine ſecta bicorni,
Humanæ vitæ ſpeciem præferre videtur. &c.

Inuentionem Palamedi tribuunt ex gruum volatu, vnde & Palamedis aues dictæ à Martiali: citántque Philoſtratum. alij Palamedis literam Λ eſſe volunt, quibus ego ſubſcribo.

Ὗ, Aduerb. quo ſonitus exprimitur, quem quis edit odorans aliquid, ſpiritu naribus attracto: vt ille apud Ariſtoph. carnes ſuillas olfaciens ait ὗ πλεῖον, ... μαρμαίρει Πολὺ χεῖρα πειρῶσι, ἢ κρέας ἀπόφθιον.

Ὗ, ῦ, vide ὗς.

Ὑάγχη, ης, ἡ, angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eò quòd ſuum colla ſæpius hac inflammatione afficiantur, quos ὗς vocant Græci. vide Συνάγχη.

Ὑάδες, αἱ, ſtellæ quinque Heſiodo, ſex Proclo, vel ſeptem Hygino, quæ Tauri ſigni caput conſtituunt. Dicuntur hyades ἀπὸ τοῦ ὕειν id eſt, pluere. Latini vocant ſucculas quia ὗες ſues Græcè vocantur, Vnde iocus ille Plautinus in Rudente, Quin tu in die recta (alij legunt tu i directa) cum ſuccula & porculis. Cicero ſecundo de Natur. Deorum de Tauro ſigno cœleſti loquens, Eius caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus. Has Græci ſtellas hyadas vocitare ſuerunt a pluendo: ὕειν enim eſt pluere. Noſtri imperitè ſuculas, quaſi a Suibus eſſent, non ab imbribus, nominatæ. Dicuntur etiam Palilicium ſydus. Plinius libro 18. capite 26. Hoc eſt vulgò appellatum ſydus Palilicium, quoniam XI. Kalend. Maij vrbis Romæ natalis, quo ferè ſerenitas redditur, claritatem obſeruationi dedit, nymborum argumento hyadas appellātibus Græcis has ſtellas. Quod noſtri à ſimilitudine cognominis Græci propter ſues impoſitum arbitrantes, imperitia appellauêre ſucculas. Hoc ſydus vehemens eſt & terra marique turbidum, tàm in ortu ſuo quàm occaſu tempeſtates, pluuias, largóſque imbres concitat. Lege caput 9. libro 13. apud Gellium. Aliud ſydus eſt Πλειάς de quo ſuprà. Propterea dixit Poeta,

Pleiadáſque Hyadáſque & claram Lycaonis arcton.

Septem autem ſunt ſtellæ in cauda tauri, quas Vergilias vocat Vitruuius libro ſexto, capite decimo, & Athantlidas cũ Marone Lege Hyginum libro ſecundo. Ouid. Faſtor. quarto. Plinius libro ſecundo capite 42. Galenum Commentario primo, libro primo. Hippocratis de Epidemiis: vbi πλειάς, vel πλειάδες dicuntur. De earum ortu Aphoriſm. 14. libro tertio. Homerus Iliad. σ, Πληιάδας θ' ὑάδας τε, &c. vide Euſtathium, vbi, Αἱ δὲ ὑάδες, ἐπὶ τῷ τοῦ ταύρου κεῖνται κεφαλῇ ... ἀδελφαὶ οὖσαι ... ἑπτὰ ... ὁμοίως ... εἰσίν. vbi & ὑάδες dicuntur βάκχαι, ἢ διονυσιάδες.

Ὕαινα, ας, ἡ, fera, de qua Plinius libro octauo, capite 30. Oppianus libro tertio de venat. & Ariſtoteles libro ſexto Animalium, capite 31 ab aliis dicitur γλανὸς, glanus, & hominem aggreditur, vt idem Ariſtotel. ſcribit libro 8. capite quinto hoc animal minus interdiu videt quàm noctu, Alexander, Aphrodiſ. Problemat. 69. libro primo. Ὕαινα, hyæna piſcis, de quo Plinius in fine lib. 32. Archeſtr. apud Athenæum lib. ζ, ὕαιναν ait vocari ... ἐν ... ἢ ...Ibidem lege ὕας ἢ ὑαίνας.

Ὑακίζω, μέσω, madefacio, pluo, βρέχω, ὕω, Heſych.

Ὑακίνθια, feſta Hyacinthi Lacedæmoni celebrari ſolita.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum æmulor, ſum colore hyacinthino, ſum violaceus.

Ὑακίνθινος, η, ον, hyacinthinus, ſubniger, purpureus: violaceus color, ἰάσινθος, ὑποβαφὴς, κυανὸς, ἰοειδής, ὑακίνθινα δέρματα, pelles hyacinthinæ, Exodi 35.

Ὑάκινθος, ου, ὁ, hyacinthus puer memoratus in fabulis. Vnde & ὑάκινθος, ὁ vel ἡ, hyacinthus flos, vaccinium. Theocritus, καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος. Ex quo Virgilius in Bucol. Et violæ nigræ ſunt & vaccinia nigra. Rurſus, vaccinia nigra leguntur. Nicander in Theriacis, ... ὑακίνθου. Ouid. 10. Metamorphoſ.

Floſque nouus ſcripto gemitus imitabere noſtros. Ibid.
Ipſe ſuos gemitus foliis inſcribit, & αἰ αἰ,
Hos habet inſcriptum, funeſtaque littera dicta eſt.

Hæc hyacinthi ſpecies lilium eſt purpureum aut rufum, quod vulgò dicimus *lis marane*. Sunt & ferruginei hiacinthi Virgil. Verus hyacinthus, (quem vulgò *vacet* dicimus, quia & Latinè vacinium vocatur hyacinthus teſte Seruio) coloris eſt cærulei & violacei: vel purpurei. Dioſcorides ait habere κόμην ... πορφυροειδῆ. Ob id, Virgilius molles & languentes hyacinthos vocat & ſuaue rubentes. τὸ ὑάκινθον florem τὸν ... habere dixit Theophraſtus hiſtor. libro ſexto, capite vltim. vide ſuprà quid ... Sunt & hyacinthi ex candido pallidi, qui potius bulbi ſylueſtres dicēdi ſunt: hyacinthum quem pingit Matthiolus frequentem in ſegetibus & pratis, ſcio nonnullos verum bulbolum eſſe Dioſcoridis exiſtimare. vide Υ'ογχιβαφὴς. Ὑάκινθος, hyacinthus lapis, cuius meminit Lucian. Epigram. Apoc. 21. eius genera lege apud Plinium. Ὑάκινθος etiam pro lana filóque hyacinthi colore infectis. Exodi 28. λήψονται τὸ χρυσίον καὶ τὴν ὑάκινθον καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον καὶ τὴν βύσσον aſſument, &c. Item ibidem, ὑακίνθου κεκλωσμένης, hyacinthi retorti: ſic etiā dicitur à quibuſdam genus delphinij, teſte Dioſcoride libro 3. capite 85.

Ὑακινθώδης, hyacinthinus.

Ὑάλεος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus, vt ὑάλεα ποτήρια apud Luc. de ſcribend. hiſtor.

Ὑάλη, vitrum: bombyx vermiculus. Heſychius ὕαλος, βόμβυξ σκώληξ. In libris ... Dioſcorid. legitur ὑάλη pro vaſe vitreo.

Ὑαλίζω, ſum vitreus, lucidus ſum, ſum colore vitreo.

Ὑάλινος, η, ον, vitreus. ὑαλίνη θάλασσα, vitreum mare, cap. 4. Apocal. Ioannis.

Ὑαλοειδὴς, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, qui eſt vitri modo tranſlucidus. ὑαλοειδὴς χιτὼν, tunica oculi quæ & κρυσταλλοειδὴς dicitur à Polluce.

Ὑαλόεις, vitreus, pellucidus, ſplendidus, διαφανὴς, λαμπρὸς, Heſychius.

Ὕαλος. & Atticè

Ὕελος, ου, ὁ vel ἡ, vitrum. Alexander Aphrodiſ. lib. ſecundo Problemat. τὴν ὕαλον δεῖ ἰδεῖν ... φυσωμένην. Lucianus, ὕαλον ... vitro oblinit ſeu obducit. Ariſtophan. ... de lapide pellucido & quo ignis accenditur, τὴν ὕαλον λέγεις: vbi Interpres ſcribit Homerum non noſſe hoc nomen, ſed eius loco apud eundem & alios antiquos ἤλεκτρον ... ὕαλος, δὲ. vide Κρύσταλλος. τὰ ὕαλα, vitra. Gaza in Problemat. Alexand. Aphrod. Apud Virg in 4. Georg.

-mileſia vellera nymphæ
Carpebant hyali ſaturo fucata colore.

Scribitur etiam ὕαλλα apud Suid.

Ὑαλουργεῖον, ου, τὸ, officina vitriaria.

Ὑαλουργὸς οὐ, ὁ, vitriarius.

Ὑαλώδης, vitreus.

Ὑάλωμα, vitium in oculis equorum, vt γλαύκωμα. Apſyrtus libro primo Hippiat. ... ὑάλωμα, ... χλωρόν.

Ὑανός, terribilis, moleſtus, ſupinus, ... fortuitus. ..., Heſych.

Ὑανία ας, ἡ, tumultus, pugna, iniuria, ..., Heſyc.

Ὕαντες, οἱ, Bœotis hoc nomen dedit innata genti ſtupiditas, vt ὕαντες, quaſi ſuini vocarentur: vnde locus adagio, Sus Bœotica.

Ὑάς, vide Ὑάδες.

Ὑάσι, filiis.

Ὑᾶται, Hyatæ. i. ſuales: ſic dicti quidam tribules Dorienſium à Cliſthene rege Sycioniorum, Herodot. l. 5.

Ὑβάδαι, populus Leontidis tribus, Etym.

Ὑβάζω, vomo, incuruo me quemadmodum vomentes ſolent, Suid. vide Ὑβόω.

Ὑβάλλω, vel

Ὑβάλλω Doricè, pro ὑποβάλλω, ſubiicio.

Ὑβλακὸς, pronus, libidinoſus, ... λάγνος, Heſyc.

Ὑβὰς, οῦ, ὁ, curuus, tortuoſus, ὑβὸς.

Ὑβρίας, vates, μάντις, Heſyc.

Ὑβριστὸς, ἡ, ...

Ὑβὸς, οῦ, ὁ, κυρτὸς, curuus, gibboſus, Theocritus Idyl. ... vide Ὑβόω.

Ὕβος, ου, ὁ, tuber in cameli dorſo, Gaza ex Ariſtot.

Ὑβρίζω, ὑβριῶ, ὕβρισα, iniurius ſum, iniuriam facio, ὕβριν ἔχω, contumelioſè tracto, ſum inſolens, inſulto, dicto vel facto lædo, offendo, infamo, ἀτιμάζω, abutor, vitupero, vim infero, ſtupro, contamino: propriè enim ad corpus refertur, Iſocrat. Accuſat. ὑβρίζω ὕβριν, Ariſtophan. καὶ δεινά μ' ὑβρίζων τῆς ἡμέρας χρήματα, idem Sophocles, οὔ τις σ' ὑβρίζει ... nullus te afficiet iniuria. ὑβρίζω σε, Demoſthen. multis in locis. Ὑβρίζω, cum Accuſatiu. intercedente præpoſitione εἰς, vt ὑβρίζω εἰς σε. ὑβρίζω σε, id eſt, corpus tuum plagis, vel vinculis, vel alio quodam modo lædo: ſed ὑβρίζω εἰς σέ, quando tuam vxorem violo, aut in aliquid aliud tuum vim infero, Lucianus. ὑβρίζω εἰς σε, Euripid. ſum iniurius & impius. Ariſtophan. ... ὑβρίζεις γ' εἰς τοὺς θεούς, deos contumelia afficitis. ... ὑβρίζων εἰς ἐμέ, idem Ariſtophan. ὕβρισεν εἰς τὸ σῶμα, Demoſthen. meum corpus ſugillauit, pulſauit contumelioſè. ὑβρίζομαι εἰς τὸ σῶμα, & ὑβρίζομαι τὸ σῶμα, idem. ὑβρίζω ὕβριν εἰς τὰς ... Plato de Legib. ὑβρίζει εἰς τὴν πόλιν, in Rempublic. contumelioſè agit, Ariſtotel. in Problem. ὑβρίζοντες εἰς τὸ μαντεῖον, violantes vaticinium, Plutarchus in Solone. ὑβρίζω τι εἰς τούτους, aduerſus hos aliquid gero contumelioſè, Plato de Legib. ὑβρίζω ταῦτα εἰς θεούς, hæc ago in deorum contemptum, idem ibidem. Ὑβρίζω cum duobus Accuſat. Xenophon libro quinto Pædiæ, ... ὑβρίζειν, τί δὲ λέγεις; βιάζεσθαι καὶ ὑβρίζειν, Demoſthenes. ὑβρίκει, in pluſquamperfecto, idem. ὑβριῶ, in Futuro, Euripid. ὑβρίζοντες ὄνοι, rudentes aſini, Herodotus. ὑβρίσθην τοιαῦτα, tales accepi iniurias, Demoſthen. ... quod ludibrio affectus ſum, Sophocl. ὑβρισμένη στολή, ſtola ſordida, abiecta aut inepta. Ὑβρίζειν, ſtupro contaminare, Æſchin. ... id eſt, ... Ὑβρίζειν, etiam dicuntur vites cum luxuriant, quod ὑλομανεῖν item dicitur & τραγᾶν, vt in eo verbo annotauimus. Vide & Ὑβριστικός.

Ὑβρίζομαι, iniuriam patior, iniuria & contumelia afficior, Hermog.

Ὕβρις, auis ſpecies nocturnæ, Heſych.

Ὕβρις, εως, ἡ, immanior improbitas, contumelia, vituperium, flagitium, ſæuitia, ferocia, detrimentum, dedecus, vis illata, iniuria in corpus, adulterium, ſtuprum. ὕβρις εἰς παῖδα, Demoſthen. ὕβρις καὶ ἀδικία, Plato de Legib. δεινὴν ὕβριν ὑβρίζεται, graui afficitur contumelia, Plutarchus in Pericle. Ὕβρις, pro procacitate, petulantia, faſtu, ſuperbia, licentia, inſolentia, proteruia, χλευαστικῶς. vide Αἰκία in Ammon. ὕβρις καὶ φρόνημα, Demoſthenes. ... Idem ὕβρει τὸ ... idem Demoſthen. ſuperbiam, Budæus. ὕβριν ἔχει, contumelia afficere: contumelioſum eſſe, ὑβρίζειν. Sophocles in Electra, ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, contumelioſa non ſum. Sic ... ὕβριν ἔχοντες, inſolentes & petulantes, Homerus Odyſſ. ὑβριν ἐμποιεῖν, in inſolentiam adducere, petulantiam gignere, Ariſtoteles primo OEconom. Heſiodus, ὕβριν poſuit ... inquiens, ... Ὕβρις, delitiæ prænimiæ & inſolentes. Ariſtophan. in Ranis, Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; Quid enim hoc eſt, ſi non delitiæ ſunt intolerandæ? Verba ſunt Domini ad ſeruum, qui geſtare onus grauabatur, cum aſino veheretur. Ὕβρις, pro ſpecie deſpicientiæ ponitur ab Ariſtotele ſecundo Rhetor. Τρία δ' ἐστίν, inquit, εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε, καὶ ἐπηρεασμός, καὶ ὕβρις. Ibidem, καὶ ὁ ὑβρίζων δ' ὀλιγωρεῖ· ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν, ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ: Eſt enim contumelia, detrimentum quod ei qui patitur dolorem inurit cum verecundia, ſolúmque voluptatem affert authori.

Ὕβρισμα, ατος, τό, idem quod ὕβρις, apud Plat. in epiſt. ...

Ὑβριστής, ὁ, & ὑβριστικός, iniurius, conuiciator, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, Quintilian. ſtuprator, corruptor, flagitioſus, ... ſui impotens, inſoleſcens ob copias & potentiam, oppreſſor violentus, Demoſthen. huic opponitur σώφρων, id eſt, temperatus apud Xenophontem in Apolog. Socrat. ὑβριστὴς ... apud Sophoclem in Aiace, id eſt, mortuis fit iniuria. ... libro primo Epigrammat. Ariſtoteles ſecundo Rhetoric. ... contumelioſi ſunt, vide Ὕβρις. Tranſlatè dixit Ælianus in epiſt. ... Et Pol. ὑβριστὴς ἄνεμος, ventus violentus, βίαιος, quē & ... dixit Eupolis.

Ὑβριστικά, τά, ſacra quædam ſunt apud Argiuos: de quib. Plut. de virtut. Mulier.

Ὑβριστικός, ἡ, όν, iniurioſus, inſolens, contumelioſus, in luxuriam prorepere ſolens. ὑβριστικὸς αὐτός, id eſt, ... ὑβριστικὴ ... id eſt, ... & improba, Æſchin. ... eluxurians & laſciuiens, Theophraſtus tertio de Cauſis.

Ὑβριστικῶς, contumelioſè. Plato in epiſtol. ... καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ, me contumelia proſequendo.

Ὑβριστικώτερον, petulantius, Demoſthen. Xenophon. ...

Ὑβρίστρια, ἡ, conuiciatrix, Etym.

Ὑβριοδίκαι, οἱ ... Pol.

Ὑβριστότατος, petulantiſſimus, confidentiſſimè improbus, ferociſſimus, flagitioſiſſimus, Xenoph. de Alcibiad. lib. 1. ... & apud eundem.

Ὑβριστότερος, petulantior, ad contumeliam promptior, Xenophon.

Ὑβρίστρια, ας, conuitiatrix & inuectiua.

Ὕβωμα, ατος, τό, gibbus vel gibber: quæ vis ſpinæ verticulorum præter naturam conuerſio mutatióve, ... apud Hippocrat. Galen. 3. de Artic. vide Ὕβωσις.

Ὕβωσις, εως, ἡ, id eſt, κύφωσις, affectus ſpinæ dorſi incuruatæ & fornicatæ quo gibberes ſiue gibboſi fiunt: cui opponitur λόρδωσις, id eſt, pandatio Vitruu. Eſt enim κυφοῦσθαι καὶ κυροῦσθαι fornicari: λορδοῦσθαι καὶ λορδοῦσθαι pandari. Diciturque ὕβος, gibbus, ſiue gibber Iuuenal. vide Λόρδωσις. Porrò ὕβοι dicuntur, id eſt, κυφοί ſiue κυρτοί, gibberi ſiue gibboſi, quib. ſpina incuruatur fornicatúrque ita vt dorſum exaggeretur: λορδοί ſunt repandi, quibus ſpina deprimitur, vt in dorſo repando quaſi lacuna fiat: Et Hippocrat. λορδὸν τράχηλον, reflexum collum dixit. Vide Galenum in 3. Commentar. ... Alij ſic diſtinxere, λόρδωσιν eſſe in corpore aduerſo: ὕβωσιν ceruicis: dorſi κύρτωσιν. Theocritus in Odyſſ. ... Interpr. Edyl. ... vide Ariſtotel. de greſſu Animal.

Ὑγεία, vel

Ὑγίεια, ας, ἡ, ſanitas, valetudo, ſeu bona valetudo. ... quum ſanitas ſit ex commoda valetudine & bono habitu, &c. Plato libro primo de Republic. ὑγίειαν ποιεῖν, ſecundam valetudiné præſtare, Celſus. Ariſtoteles Rhetoricorum libro primo, ... Ad verbum dixit Plinius: meliorem valetudinem ſenibus faciunt ſici. ἰατρικὴ ὑγίειαν παρέχεται, bonam valetudinem præbet ars medendi. Eſt etiam Epithet. Mineruæ, Etymologic. ... ſalubris Mineruæ ſignum Athenis fuit à Pericle erectum, Plutarc. in Pericle. Hymnus in ὑγίειαν extat apud Orph.

Ὑγιάζομαι, curor, incolumis reddor, ſaneſco, Gaza. Alexander Aphrod. lib. primo Problem. ὑγιαζόμενα ἕλκη dixit, vlceraque ſanantur. ὑγιασθείς, in bonam valetudinem reſtitutus. ... Alex. Aphr.

Ὑγιάζω, ſano, curo. Ariſtot. de Medicis, ... ὑγιάζουσι.

Ὑγιαίνω, μαι, ανῶ, valeo, id eſt, ſum ſanus, rectè valeo: cui opponitur κάμνω. Neutrum abſolutum. ... Demoſthen. Ὑγίαινε in ſalutationibus vſurpatur. vide Χαῖρε. Ὑγιαίνω μεταφορικῶς, pro ὑγιάζω, ſano, Suid. Ὑγιαίνω, ſum ſyncerus ſapio, rectè ſentio, ſum integra mente, ſum animo felici. Ariſtoph. ...

Ὑγιαίνεσθαι, ... dicitur. Themiſt. 2. Phyſic. ...

Ὑγιαστικός, ſanandi vim habens.

Ὑγίεια, idem quod ὑγεία, vt paulò ſuperius ſcribitur. Significat etiam far conſperſum vino & oleo, & omne quod ad ſacrum attinet, vt flores, vnguenta, &c. vide Etym.

Ὑγιεινός, ή, όν, ſaluber aut ſanus, indifferenter: (nam & apud Latinos ſaluber aliquando ponitur pro ſano. Saluſt. Genus hominum ſalubri corpore) ad ſanitatem corporis conducens & conferens, ſanitatem reſtituens: ὑγιεινὸς βίος, ſana vita, Plato de Legib. Ariſtotel. primo OEconom. ... ὑγιεινάς, id eſt, valens ad motus ferendos. Iſocrates, ... cibis gaudere ſaluberrimis, ὑγιεινόν, quod ſanitatem conſeruat, vt diæta: quod ſanitatis cauſa, vt medicamentum: & quod ſanitatem indicat, vt bonus color, ſedatus pulſus.

Ὑγιεινῶς, ſalubriter, Liu. ſalutariter Plin. ... Pollux, Plato Politic. nono, ... Cicero primo de Diuinat. At qui ſalubri & moderato cultu atque victu, quieti ſe tradiderit.

Ὑγι-

Ὑγιής, οῦς, ὁ, & Ὑγιὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, 1. & 2. breui, ſanus, integer, incolumis. Xenophon, ... ex morbo ſanus euadat. Accuſatiu. Sing. ὑγιέα contrahitur in ὑγιᾶ ... Ariſtoteles Rhetoricorum primo, ... dixit pro ὑγιᾶ, ὑγιῆ, ... libro Topicorum. Illud notandum ὑγιὲς Græcos id omne quod probatur vocare: vnde & prouerb. ὑγιὲς μηδὲν, ὑγιὲς οὐδέν, quum omnia diſplicent. Contrà, res cum vitio coniuncta σαθρὸν dicitur. Plato epiſtola ſexta, φίλοι βέλτιοί τε καὶ ἤθος ἔχοντες ὑγιές, i. bonis moribus præditi. ὑγιὲς μηδέν, Ariſtoph. i. nihil verum, nihil ſimplex, ... ὑγιὲς οὐδὲν διανοούμενοι, nihil ſani cogitantes, Valla, i. ὀρθῶς, ἀληθές. Suid. ...

Ὑγιόω, ſano, curo.

Ὑγιῶς, rectè, ſanè, ratio ita dictat, ... Heſyc.

Ὑγιαίνειν ... apud Sophronem, Etym.

Ὑγρὰ, ſaltationis genus Perſicæ, ... Pol.

Ὑγραίνομαι, humeſco, humeo, Gaza: vueſco Politian.

Ὑγραίνω, ανῶ, humecto, madefacio. Act. Accuſ. Galen. l. ad Glaucon. ... ὑγραίνειν καὶ εὐχύμοις ... victu humido & ſucci boni reficere.

Ὑγρανσις, q. humectatio, Alex. Aphr.

Ὑγρασία, ἡ, vligo, humiditas, humor. ὑγρασία. Galen. ... ὑγρασία ...

Ὑγρέμπλαστρον, emplaſtrum liquidum, non ſiccum.

Ὑγρὴ, ῆς, ἡ, mare. Homerus Iliad. ... ἐφ' ὑγρὴν ... id eſt, ... : ſic enim Atticè dicitur, inquit idem interp. ὑγρὰ κέλευθα, id eſt, ἡ διὰ τῆς θαλάσσης, via humida, i. maris, ſeu per mare.

Ὑγροβίοτος, viuens in locis humidis, epitheton piſcatoris, Nonnus.

Ὑγροκέφαλος, cuius caput humet, capitis humore abundans, qui capite eſt humido, Alex. Aphr.

Ὑγροκήλη, ης, ἡ, herniæ ſpecies, ramex aquoſus: dicitur & ὑδροκήλη. Pollux libro quarto, Ὑγροκήλη, ... Vide ὑδροκήλη.

Ὑγροκοίλιος, &

Ὑγροκοίλος, ὁ, ἡ, qui eſt aluo fluentiori.

Ὑγρομελὴς, membra habens adhuc tenera & flexibilia, vt lepuſculus, apud Xen. ſæpius, ἐν τῷ Κυνηγ.

Ὑγρόμυρον, τό, liquidum vnguentum.

Ὑγρὸν, τὸ, ſuccus, humor, ſudor. ὑγρὸν, τὸ, aqua. Plutarchus aduerſus Epicurum, ... Sic liquidum dixit Horatius in prima ſatyra ad Mæcenat. Vt tibi ſi ſit opus liquidi non amplius vrna. Ὑγρὸν ὀφθαλμοῦ, oculi acies vel pupilla quæ ... Ariſtot.

Ὑγρόνους, q. dicas qui humidam habet mentem, mollis & effœminatus, de cynædo dici tradit Pol. l. 2.

Ὑγρόπισσα, ἡ, dicitur pix liquida ſchol. Nic.

Ὑγροπόρος, aquatilis, in aquis verſans, per humida gradiens, vnde ὑγροπορεῖν, libro quarto Epigramm. ... ὑγροπόρευν, i. per humida ibant.

Ὑγρὸς, ὰ, ὸν, humidus, madidus, humectus, Politian. tener, mollis & agilis, liquidus, ... aquatilis, flexibilis, fluxus, fluidus, lubricus. Ὑγρὸς Suid. ... ὑγρὸς περὶ τὴν δίαιταν, mollior in victu. Plutarchus in Solone. Vnde ὑγρότης, fluxum ac remiſſum genus ... Cimonis ad omnem morum impreſſionem facilitas. Plutarchus in Pericle. ὑγροὶ ἀγκῶνες, teneri lacerti. Euripides in Theſeo, ... ὑγροῖς ἐν ἀγκάλαις: Cic. 2. de Natur.

Vides ſublime fuſum immoderatum æthera:
Qui terram tenero circumiectu amplectitur?

Homerus de ventis dixit ὑγρὸν ἀέντων, id eſt, ... mollier flantium. ὑγρότερα ἐπιχειρήματα, Plutarchus dixit argumenta laxiora fluxioraque: & ὑγροτέρας ἀκάνθας, quaſtiunculas tractabiles, haud nodoſas ſpinoſaſque. Ὑγρὰ μίγματα, Plato in Leg. ... mixturæ mollium rerum & liquidarum. ὑγρὰ κέλευθα, Hom. i. mare.

Ὑγρόσαρκος, qui carnem habet humidam.

Ὑγροσαρκότερος, cui eſt caro humidior.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, idem. ... ὑγρότης, morum facilitas.

Ὑγροτράχηλα, vocat Ariſtotel. à ceruicum mollitie, animalia ... quorum ceruix flexibilis verſatiliſque, vt auium & cameli.

Ὑγροφθαλμος, ὁ, qui humidis eſt oculis, habens lubricos oculos: huic opponitur σκληρόφθαλμος.

Ὑγροφθόγγος, in Epigrammat. poculum in quo liquores reſonarunt.

Ὑγρωπὸς, auis cuius meminit Ælian.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè item molliter Athenæus libro 11. item fluxibiliter, agiliter, vnde ὑγρότερον, mollius, flexibilius apud Xen. de re equeſtri.

Ὑγρώσσω, humoris aquæ plenus ſum. Æſch. Agam. ...

Ὑδαλέος, aquoſus, aqueus apud Hippoc.

Ὑδαλὶς, Heſych. ὑδρηλή.

Ὑδαρέστερος, aquatior, Plin. dilutior.

Ὑδαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, & ὑδαρὸς, ὸν, aquoſus, aquam ſapiens, aqua dilutus, infirmus, fluxus. Ariſtotel. in Politic. ὑδαρὴς οἶνος, vinū dilutius, vinum dilutum immodicè, Galenus libro primo ad Glauconem. Apud Athenæum ... vinum aqua mixtum & dilutum. Ibidem ex Hegeſandro, ... ὑδαρεῖς ἰχῶρες, diluta ſanies, Ariſtotel. libro ſeptimo Animalium. ὑδαρὴς ὑγρότης, aquoſus humor, Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite 19. Ὑδαρὴς φιλία tranſlatè dicitur amicitia quaſi diluta, id eſt, nō ſyncera & firma. Ariſtoteles ſecundo Politic. ... τὸ ὑδαρὲς, humidum, aquoſum, aqueum, Gaza libro quinto, capite primo de generat. Animal. Ariſtotel. ὑδαρὲς ὀξύκρατον, poſca aquoſa, poſca aquata, Gal. ad Glauc.

Ὑδαρεῖ, quod Heſych. expon. ὑδρωπιᾷ, forſitan ſcribendum eſt ὑδερᾷ.

Ὑδαρὴς, idem quod ὑδαρὴς. Heſych. enim ὑδαρὲς exponit per ὑδαρὲς veluti notius.

Ὑδαρόω, ῶ, reddo ὑδαρὲς, id eſt, aquoſum ſeu aqueum & dilutū vide ὑδαρώδης οἶνος Bud. ex Pand.

Ὕδας, ατος, τὸ, aqua. Rectus eſt inuſitatus pro quo ὕδωρ receptum eſt.

Ὑδατόω, aquoſum facio, in aquam conuerto. Apud Hippocratem, ὑδατοῦται, id eſt, Galen. ὑδροῦται, ... Alibi ὑδατώδεας vocauit τοὺς ὑδρωπικούς.

Ὑδάτια, τὰ, aquulæ, aquæ. Ariſt. l. 8. Anim ὑδατίων ἐπιγενομένων, pluuiis ſuperuenientibus, Theoph. l. 2. c. 3. de cauſis plant. Et in Sing. ὑδάτιον.

Ὑδατηγὸς, ὁ ἄγων ὕδωρ, Suid. quum potius ſonet qui aquam hauſtam aliquo fert, vehitur, eſt enim ὑδατηγὸς, idem cum ὑδραγωγὸς & ὑδροφόρος.

Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens: vt ὑδατικὸν σημεῖον, ſignū & indicium pluuiæ futuræ Theoph.

Ὑδατόεις βραχίονες, in Epig. i. brachia roſida.

Ὑδάτιον, τὸ, apud Platonem aquula Ciceroni. vide Ὑδάτια Suid. ...

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, aquula: medicis eſt pinguitudinis ſuperioris palpebræ ſubſtratæ extima parte incrementū, exponitur etiam ſtilla, gutta, ... Suid. puſtula aquam continens, veſicula.

Ὑδατοειδὴς, aquæ ſimilis.

Ὑδατόεις, εσσα, idem quod ὑδατώδης: vnde in fœminin. ὑδατόεσσα ... apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, aquatilis. Empedocl. ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, i. piſces humoris alumni.

Ὑδατόλουτος, ὁ, ἡ, aqua ablutus.

Ὑδατοτρεφὴς, aqua nutritus, idem cum ὑδατοθρέμμων. Homerus Odyſſ. ρ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος: cuius verſus Athenæus quoque meminit libro ſecundo, apud quem tamē ita ſcribitur ὑδατοτρόφων, quam ſcripturam apud Heſychiū quoque extare ſciendum eſt, ὑδατοτρόφων exponentem ...

Ὑδατόχλοος, ὁ, virens aqua, ὑδατόχλωρος, Hippoc.

Ὑδατοχολοδιαχωρήματα, apud Actuar. excrementa permixta bile aquoſa, ſeu aqua billioſa.

Ὑδατόχροα οὖρα, Erotian. ex Hippocrat. affert pro ὕδατος ἔχοντα χροιὰν, quæ aquæ colorem habent, vrinæ aquei coloris.

Ὑδατόω, aquoſum reddo, vnde ὑδατώθην, in humorem reſolui.

Ὑδατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquaticus, aquoſus, aqueus, aquæ ſimilis, multum aquæ continens, hydropicus. ὑδατώδεις ἄνεμοι, venti aquæ fertiles. vide Ὑδατικός.

Ὕδει, pro ὕδατι, apud Heſiod. ab ὕδος, εος. vide ſuo loco.

Ὑδεριάω, aqua ſubeunte cutem laboro, Dioſc. l. 5. c. 71. Dicitur & ὑδρωπιάω. vide Ὕδρωψ.

Ὑδερικὸς, vide Παρεγχυμας: & Ὕδρωψ.

Ὑδερικὸς, hydropicus, qui aqua intercute laborat ὑδερικαὶ διαθέσεις, affectiones hydropicæ, Gal. ad Glauc.

Ὕδερος, ὁ, aqua intercus, vitium intercus, hydrops.

Ὑδεροειδὴς, ſimilis aquæ intercuti eſt, Ariſt. l. 7. Ethic. c. 7. ſic Argyrop. ὑδέρου ἴασις, i. aquæ intercutis curatio, Gal. l. 2. ad Glauc. vide Ὕδρωψ.

Ὕδω, dico, canto, ὑδεῖν Apol. 2. Arg. ... ὑδέονται, i. ᾄδονται καὶ λέγονται. Arat. ... ὑδέονται, celebrantur: vide Ὑδέω.

ὑδνος, ὁ, ὁ, qui carmina pangit, vel qui carminibus laudes alicuius dicit poeta, Heſych. item ſapiens, prudens, intelligens, in qua ſignificatione legitur & ὕδνης, apud eundem.

Ὕδνον, τό, tuber, pro οἶδνον. Tubera autem radices ſunt rotundæ, ſine caule, ſine foliis flaueſcentes: vere fodiuntur, & cruda aut cocta eduntur. Lege Dioſc. l. 2. c. 175. Athen.

Ὑδνόφυλλον, τό, herba quæ tuberibus ſupercreſcit, quo indice ipſa deprehenduntur. Athen. l. 2.

Ὑδῶ, nutrio.

Ὕδος, εος, τό, aqua. Heſiod. χαλεπὸν ὕδος φέρειν.

Ὕδρα, ας, ἡ, & ὕδρη, hydra, ſerpens: aquarius coluber in aquis viuens: qualis eſt Plinij enhydris, ὕδρα vero plerunque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occiſus. τὴν ὕδραν δ' ἀλκηῒ ἐν ... , vt ſcribit Heſiod. Interpres de Hydra Lernæa. vide Stephan. de vrbibus in dictione Λέρνη. vide Ὕδρος. Dicitur etiam Hydra inſula Dolopum.

Ὑδραγωγία, aquæ deductio, aquæductus.

Ὑδραγωγός, οῦ, ὁ, aquator Cæſari: aquam educens. exponitur aquæductus c. 24. Eccleſiaſt. ἐν τῷ ὑδραγωγῷ, in aquæductu. c. 18. lib. 4. Reg.

Ὑδραίνω, μ. ανῶ, lauo, humecto, irrigo, fundo: vnde aor. med. ὑδρήνασθαι Heſych. λούσασθαι ... : qui ὑδρηναμένη exponit itidem λουσαμένη & ... ὕδατι ... deſumptum ex hoc loco Homeri Odyſſ. ρ. ἀλλ' ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν εὔχεο quũ te laueris & pura corpori indueris veſtimenta.

Ὑδραλέος, ὁ, ἡ, ſerpens aquaticus: qui & ὕδρος quoque dicitur & ὕδρα necnon ἐνυδρις: item μυάγρος, Heſych.

Ὑδράργυρος, ου, ἡ, argentum viuum, Dioſc. l. 5. c. 102. & lib. 6. cap. 29. vbi de vi eius lethali, & remediis. Theoph. li. ... vocat χυτὸν ἄργυρον.

Ὑδραύλαξ, ſulcus aquarius Bud.

Ὑδραυλικὸς, ὁ, hydraules, qui hydraulico organo canit.

Ὑδραυλις, εως, ἡ, vel τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula, muſicũ inſtrumentum huic ſimile quod vulgo vocamus orgues, id eſt, organum: ſed in hoc, vento ad inflandos canales plumbeos vel æreos tantum vtimur: in hydraulicis verò etiam aquæ motu & preſſionibus coacta anima fiſtulas replet & ſonos elicit. Cæterùm cum ſint ἔργανα aut ἔντατα, quæ intentione perficiuntur: aut ἐμπνευστὰ, quæ ſpiritu inflãtur, in quæ ὕδραυλις referri debeat, quærit Ariſtocles apud Athenæum ... libro quarto, ſed in eam ſententiam inclinat vt ſit ἐκ τῶν ἐμπνευστῶν, quòd eius canales ſpiritum aquæ motu accipiant, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι, inquit, τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. κατεστραμμένοι γὰρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος παιδὸς, ἔτι δὲ διικνουμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ, id eſt, canales ima parte in aquam verſi ſunt, qua vehementer agitata ab adoleſcentulo, axiculis etiã per organum adactis & percurrentibus, ſpiritu inflantur fiſtulæ, & ſuaues multiplicibus modulorum varietatibus ſonantes excitant voces. Confer Vitru. libro decimo, capite 13. Eius inſtrumenti inuentio Cteſibio tribuitur. Plinius libro ſeptimo, capite 37. Laudatus eſt Cteſibius, pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis: quod & citato libro confirmat Athenæus. Idem Vitruuius libro decimo, capite decimo, etiam vocat hydraulas, machinas quæ in aqua, non operarum calcatura verſantur.

Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, ipſa aquæ potatio: ἐπὶ ὑδρείας, quum eunt aquatum. Thucyd. l. 1. Ὑδρεία, rigatio ſiue irrigatio Cicer. ὑδρείαν. Theoph. de hiſt plant. l. 2. de palmis cap. ... σφόδρα τὸ ὕδωρ, i. æſtiuum.

Ὑδρεῖον, idem quod ὑδρία per ... nimirum vas quo ὑδρεύομεν, ſeu ὑδρευόμεθα, vas quo vtimur in aquando, id eſt, hydria, ſitula, vrna. Athen. libro octauo, ... ὑδρεῖον.

Ὑδρέλαιον, τό, oleum aqua dilutum. ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ... in hydrelæo medendi artem reliquiſſe, Plutarchus. καὶ ὑδρελαίῳ, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 110. cum aqua cui oleum admixtum eſt, quam hydrelæon dicunt, Marcel.

Ὑδρεντεροκήλη, herniæ ſpecies compoſita, quando vid. vna cum inteſtino aquoſus humor in ſcrotum deſcenderit. Gor.

Ὕδρευμα aquationum ratione diſpoſita manſio: ſic enim Plinius l. 6. c. 23. à Copto camelis itur aquationum ratione manſionibus diſpoſitis: prima appellatur hydreuma XXXII. M. Secũda in monte diei itinere.

Ὑδρεύομαι, ου, ... &

Ὑδρεύω, aquam poto, ... aquor, adaquo, irrigo, & rigo, irrigo, aquam fero, haurio. Epictet. ἐὰν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ſi aquatum exieris. ὑδρεύσαντο ὕδωρ, hauſerunt aquam. cap. ſexto, libro primo Reg. ὑδρεύειν ... riuis fimum miſcere, Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plantar. capite octauo. Nos ex ὑδρεύω quaſi eſſet ἀβρεύω dicimus abreuer, id eſt, aquare.

Ὕδρευσις, adaquatio, irrigatio, Theoph. de cauſ. l. 3. ca. 24. Dicitur etiam ὑδρεία.

Ὕδρη, hydra, ſerpens, in Epig. ὕδρα.

Ὑδρηλὸς, ſulcus aquarius, aquæductus, aquagium vtitur Heſych. in exponendo ...

Ὑδρηφόρος ..., hydriam habens, Herodot.

Ὑδρηλὸς, ὁ, ἡ, humidus, aquoſus, mollis, aquaticus, irriguus: pro ὑδρηλοῖς, Apol. Rhod. Nicander, ὑδρηλὸν ...

Ὑδρημένη, λουσαμένη, ὕδατι ..., Hom. Od.

Ὑδροχόος, ὁ, ὁ, aquarius, & ὑδροχόος, piſces.

Ὑδρία, ας, ἡ, hydria, ſitula, vas aquaticum. Plautus vocat aqualẽ. Nam & hydria ab aqua Græcis nomen habet. vide in Chil. Eraſm. Hydriam in foribus. ὑδρίας ... vide in Comm. Ariſtoph. in Veſpis. Ὑδρία vrna in quam coniiciebantur ſortes. ὑδρίας δύο Xenophon ait Athenienſes, dum vellent iudicare ſuos duces in ſingulas tribus poſuiſſe. lib. 1. Omiſſ. de hydriis in eundem ſenſum Iſoc. & Ariſtoph.

Ὑδριαφόρος, lixa, Pol. qui hydriam geſtat.

Ὑδρίον, parua aqua, aquula Cicer.

Ὑδρίον, τό, parua hydria, ..., apud Hippoc.

Ὑδρίσκη, parua hydria, vrnula Athen. l. 12.

Ὑδροβαφὴς: ... quod ψυχροβαφές, Pollux. ψυχροβαφῆ autem ..., de floribus qui ſine coctura frigidi macerantur, aut decoquuntur, apud Theophr. l. de Odorib.

Ὑδροδόκη, ἡ, lacuna, λάκκος.

Ὑδροδόχος ..., ſinus ſeu alueus aquæ capax, Nonn.

Ὑδροειδὴς, aquæ habens ſpeciem, Eurip.

Ὑδροθήκη, ἡ, receptaculum aquæ.

Ὑδροκεφαλὸς, ὁ, ἡ, vel ὑδροκέφαλον, eſt aquoſi vel feculẽti & cruenti humoris inter cutem & membranam caluam ambientem, ſiue muſculum temporum, aut ſub membrana caluam ambiente, inter ipſam & os capitis, aut ſub calua inter os & cerebri membranam, nonnunquam etiam inter cerebri membranam & ipſum cerebrum (quod pernicioſum eſt) collectio. Lege Aëtium τετραβ. libro ſecundo, Sermon. ſecundo, capite primo. Cornelius Celſus libro quarto, capite ſecundo, de capitis morbis loquens, Præter hæc etiam vnum inuenitur genus, quod poteſt longum eſſe, vbi humor cutem inflat, eaque intumeſcit, & prementi digito cedit, ὑδροκέφαλον Græci appellant. Hoc vitium ſæpiſſimè accidit obſtetricis culpa & imperitia, cùm ipſa tenelli puerili caput rudius tractans, partem aliquam attriuerit.

Ὑδροκήλη, ἡ, hernia, aquoſus ramex, i. ceſſantis humoris in ſcroti aliquam partem collectio qui illic faciat tumorem. M. Gal. Interpr. Dioſcoridis libro primo. vide Ὑδρεντεροκήλη. Martialis dixit libro duodecimo, tumidas hydrocelas. Et Plinius libro 30. capite octauo, hydrocelicis ſtelliones mirè prodeſſe. Scribit Paulus Ægineta libro ſexto, περὶ ὑδροκήλης, ...

Ὑδροκηλικοὶ, hydrocelici, qui laborant aquoſo ramice Plin. libro 30. cap. 8. Hydrocelicis ſtelliones prodeſſe tradunt.

Ὑδρολάπαθον, lapathum aquaticum Plin. l. 20. ca. 21. Sunt qui hydrolapathum tradunt in aqua natum.

Ὑδρομαντεία, ας, ἡ ars magica, quæ fit per aquam.

Ὑδρόμαντις, ιος, ὁ, aqua futura diuinans.

Ὑδρομαστευτής, aquarum inueſtigator, ὑδρομαστευτικὴ, ſub. τέχνη, ars ſeu ſcientia indagandi aquas, Demet. Geopo. l. 1.

Ὑδρομέδουσα, proprium ranæ, apud Homer. de bello Ranarum, quòd imperet aquis.

Ὑδρόμελι, aqua mulſa, aqua dulcis, Marcellus. μεθ' ὑδρομέλιτος, cum hydromelite, Hermol. & Ruel. libro primo Dioſcor. cap. 129.

Ὑδρόμηλον, hydromelon, genus confectionis ex aqua & melomelite, Dioſc. l. 5. c. 32.

Ὑδρόμυλον, τό, molendinum aquarium, eſt & ὑδρόμυλος, mola quæ ab aqua circumagitur ὑδραλέτης Heſych.

Ὑδρόμφαλον, collectio humoris crudi in vmbilico, Author defin. medic.

Ὑδρονομεῖσθαι, ὕδασι διανέμεσθαι.

Ὑδροπέπερι, hydropiper, i. aquaticum piper, genus plantæ, Dioſc. l. 2. c. 194.

Ὑδρωπικὸς, vide infrà per ω.

Ὑδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, aquæ potus.

Ὑδροποτέω, ῶ, aquam bibo. γυναιξὶν ὑδροποτούσαις, Dioſcorides libro quinto, capite 17. mulieribus abſtemiis, Ruell. & Barbarus ex Plinio: Marcellus, mulieribus aquam bibentibus, qui eo intelligendas credit iudicantes vinum mulieres ex ſectura.

Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquam bibens.

Ὑδρορρόα, vel

Ὑδρορρόη, ἡ, emiſſariũ Cic. & canalis quo aqua pluuialis effluit.

Ariſtoph.in Acharn. ἐν ὑδρορρόαις βορβόρῳ ἐνθησόμενοι μέγαν. Rurſus ibid. εἰς ὑδρορρόαν τινα. Idem in Veſpis, Ὁ δ' ἐξέδρασκεν διά τε τῶν ὑδρορροῶν καὶ τῶν ὀπῶν. Comment. ὑδρορρόα vocatur τὸ μέρος τῆς στεγανίδος δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ ὕδωρ συναγόμενον καταφέρεται. Et alibi, κοιλὰς τόπος δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ. vulgò dicimus egoutt. apud Polyb.lib.4. legitur ὑδρορρόας. Apud Pallad.lib.1.cap.37. coquinæ fuſoria, i. emiſſaria, τοῦ μαγειρείου ὑδρορρόαι.

Ὕδρος, ου, ὁ, hydrus ſerpens, ὄφις, coluber, à Theodoro in Ariſtotel. vertitur natrix. Homer. Iliad. β, ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, i. ὄφεως. lege Nicand. & Eraſmum in Prouerbio, Hydrus in dolio. vide Ὕδρα. Eſt & nomen ſyderis, de quo Proclus in Sphæra.

Ὑδροστάσιον, τὸ, parua palus, λίμνη μικρά Suid. in aquæductibus accipitur pro caſtello.

Ὑδροσκοπέω, ſeu ὑδροσκοπέομαι, ſpeculor rimórque vbi aqua lateat aquas indago. Geopon.

Ὑδροσκόπιον, τὸ, clepſydræ genus qua horæ diſcernuntur: ita deſcribit Syneſius Epiſt. τῇ φιλοσόφῳ: Οὕτω πάνυ πράττω πονήρως, ὥστε ὑδροσκοπίου μοι δεῖ. ὅρα χαλκευθῆναί τε καὶ συνωνηθῆναι. Σωλήν ἐστι κυλινδρικός, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. οὗτος ἐπὶ μιᾶς εὐθείας δέχεται τὰς κατατομάς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν. ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος ἐπ' ἴσης ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν τοῦ τε κώνου καὶ τοῦ σωλῆνος. αὐτὸ δέ ἐστι τὸ βαρύλλιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλόν, ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν. αἱ δὲ τὴν ῥοπὴν εἰσὶ γνωρίσματα.

Ὑδροσκοπική, ἡ, ratio quæ aquarum inuentionem docet, vel liber qui id pollicetur. apud Conſtantinum γεωπονικῶν libr.2. caput inſcribitur Ὑδροσκοπικὸν Παξάμου, in quo præcepta aquilegibus neceſſaria tradit, eandémque obſeruationem quam Vitruuius lib.8.cap.1.

Ὑδροσκόπος, ου, ὁ, aquarum ſpeculator qui ſpeculatur rimatúrque vbi aquæ lateant.

Ὑδροσπασία, ας, ἡ, aquæ hauſtus Bud. ex Pand.

Ὑδροσπονδία, τά, vide Νηφάλια, ſacra quædam in quibus fiebāt aquę libationes.

Ὑδροτόκος, ὁ, aquam producens, velútque pariens: Epithet. fontis apud Apoll. in Argon.

Ὑδροῦσσα, Cos inſula Heraclidi. Euſtath. ſic Tenon dictam ſcribit, quæ fontem habuit cuius aqua vino miſceri reſpueret: Plinius tamen ex Ariſtot. tradit ſic fuiſſe appellatam propter aquarum abundantiam.

Ὑδροφάντης, ὁ, idem qui ὑδροσκοπικός, & ὑδροσκόπος, qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, & oſtendit quærentibus. vnde & ὑδροφαντικὴ τέχνη, idem quod ὑδροσκοπική, & τὰ ὑδροφαντικά, quæ ad ὑδροφάντας pertinent.

Ὑδροφοβία, ας, ἡ, timor aquæ: morbus eſt quo morſi à canibus rabidis laborant, & aquam vitant ceu canes rabidi. Celſus libro 5. de morſu canis rabioſi loquens, Solet autem in eo vulnere, vbi parum occurſum eſt, aquæ timor naſci, ὑδροφοβίαν Græci vocant: miſerrimum genus morbi, in quo ſimul æger & ſiti, & aquæ metu cruciatur. Plin. lib.29. cap.5. Eſt limus ſaliuæ ſub lingua rabioſi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos nō patitur. Aliud eſt πυρὸς φόβος, de quo ſuprà. Dicitur & ὑδροφοβικὸν πάθος à Dioſcoride.

Ὑδροφοβέω, aquam timere, in rabiem efferari, Dioſcorid. libro 5. capite 2.

Ὑδροφοβικὸν πάθος, Dioſcor. lib.7. cap.2. morbus hydrophobicus, ab aquæ metu: ſic dicitur affectio illa quæ morſu cani rabidi infligitur. vide Ὑδροφοβία.

Ὑδροφοβικοί, qui morſi ſunt à cane rabido, proptereà quod aquam horreant tales.

Ὑδροφόβος, vide Ὑδροφοβία.

Ὑδροφορία, ας, ἡ, aquæ geſtatio. Eſt etiam feſtū Athenis lugubre, in eorum inſtitutum memoriam qui diluuio periiſſent, vt author eſt Apoll. Comm.

Ὑδροφόρος, ου, ὁ, ἡ, lixa, aquam ferens, aquarius, gerulus aquæ.

Ὑδροφορέω, aquam fero, geſto aquam.

Ὑδροχέω, apud Suid. ὑδρεύομαι cum hoc exemplo. ἐλαίῳ τε ὕδατος ἐπιχέειν, ὃ ὑδροχεῖν ἐστιν.

Ὑδροχόη, ης, ἡ, ἀγωγός, aquæductus.

Ὑδροχόος, ου, ὁ, aquarius, ſydus zodiaci, & ὑδροχοεύς, έως, apud Aratum.

Ὑδροχόων κόλπων, ſinuum aqua perfuſorum, Nonn.

Ὕδρωα, Hippocrati aphoriſmo 21. lib. 3. dicuntur puſtulæ quædā genitalium partium ſummam cutim occupantes, & exulcerantes: oriū(vt ipſum nomen oſtendit) ab earum partium ſudore bilioſo & mordaci, qui perfacilè iis in partibus putreſcens pruriginem mouet, cutémque velut vlceribus exaſperat Gorrh. at Celſus ἱδρῶα interpretatur quicquid ſudore hominem reſoluit. iſta Hippocratis verba τὸ δὲ θέρος, πυρετοὺς ξυνεχέας, καὶ καύσους, καὶ στόματος ἑλκώσεις, καὶ σηπεδόνας αἰδοίων, καὶ ἱδρῶα, ſic vertens Aeſtas adfert febres vel continuas, vel ardentes, vlcera oris, cancros, & in cæteris quidem partibus, ſed maxime obſcœnis & quicquid hominem reſoluit.

Ὑδρώδης, humidus.

Ὑδρωπιᾶν, eſſe hydropicum, intercute aqua laborare, aquæ cutem ſubeuntis morbo laborare, Dioſc. lib.3. cap.123. & Alex. Aphr. lib.1. Probl. ὑδεριᾶν. Apſyrto apud Ægin. per ὑδεριῶντας χωματώδεις, vide Ὕδρωψ.

Ὑδρωπικός, ή, όν, hydropicus, quem aqua intercus malè habet. ὑδρωπικοὶ οἰδήματα, cutem ſubeuntium aquarum tumores.

Ὑδρώπισις, aqua intercus, Ὕδρωψ.

Ὑδρωπιώδης, ὁ, hydropicus. vide Ὑδρωπικός.

Ὕδρωψ, ωπος, ὁ, ſiue ὑδρωπισμός, ὕδερος, ὑδερίασις & περίχυσις Abſyrto, id eſt, aqua intercus Ciceroni, aqua inter cutem Celſo: hydrops & hydropiſis Plin. de quo morbo eleganter Horat. 2. Carm. Ode 2.

Creſcit indulgens ſibi dirus hydrops:
Nec ſitim pellit, niſi cauſa morbi
Fugerit venis, & aquoſus albo
Corpore langor.

Sic & à Q. Sereno Sammonico lāguor aquoſus, & lymphaticus error κατὰ χρησιμόν vocatur: Idem ſic cecinit,

Corrupti iecoris vitio, vel ſplenis acerbus
Creſcit hydrops, aut cum ſiccatæ febre medullæ,
Atque auidæ fauces gelidum traxere liquorem,
Tum lympha interius vitio gliſcente tumeſcit,
Secernens miſeram proprio de viſcere pellem.

Græci etiam per ὕδερος & ὑδερικός, hydropem συνεκδοχικῶς ſignificant. vide Ὕδερος. Eius morbi (qui fit refrigerato hepate: vnde αἱμάτωσις impeditur) tria genera: Τυμπανίας, ὕδερος, ſiue Τυμπανίτης, id eſt, tympanites: quod nomen eſt à tympano, quia pulſatus venter vento diſtentus (qui inter peritonæum & inteſtina) tympanū refert ſonitu. τυμπανόεις ὕδρωψ etiam vocatur. Nicander in Alexipharmacis, Πᾶσα δ' ἐνὶ ... ἡ δ' ὕδρωψ τυμπανόεις ... Secunda ſpecies vocatur ἀσκίτης: ab vtre nimirum, cuius formam ventris oſtendit ſimilem in dictis locis collectus humor aquoſus. Tertia eſt λευκοφλεγματίας ſiue ὑποσαρκίδιος ὕδερος, ἢ ἀνὰ σάρκα, aqua ſubtercus: in quo affectu pituitoſus humor inter cutem, per corpus ſpongiæ more perfuſum, diſpergitur. Lege Galen. lib.9. τῶν κατὰ τόπους cap.3. Paulum Æginet. libro 3. cap. περὶ ὑδέρων. Aëtium lib. τετραβ.3. ſerm.2. cap.20. & Cornel. Celſum, libr.3. capit.21. Hinc, intercutibus vitiis madere, dixit Gellius tranſlatè, quod eſt propriè ὑδρωπιᾶν ἢ ὑδεριᾶν Dioſcor. Idē lib. 2. cap 3. ait, τοὺς ἀνὰ σάρκα ὕδρωπας, id eſt, vitia aquæ ſubter cutem fuſæ. Et c.52. πρὸς ὕδρωπας ὑποσαρκίους ποιεῖ, facit ad aquas inter cutem fuſas, quibus corporis moles intumeſcit & proluitur: id eſt, ὕδρωπας ὑποσαρκιδίους, Galenus. Ὕδρωψ tranſlatè pro ſeroſa & mucoſa illa proluuie, quæ in partu egeritur: καὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἐν τῷ τίκτειν. Hippocrates περὶ φύσιος παιδίου, ... ὕδρωψ ἔρχεται. Ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, vrinæ profluuium, Plin. diabetes & dipſacos. Galen. lib. 3. de Cauſis Sympto. Καὶ ὀνομάζεται ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, τινὲς δὲ διαβήτην αὐτὸν ὀνομάζουσι.

Ὑδρωπιώδης, ὁ, hydropicus. Horat. ὑδατοειδής, apud Hippoc. in 2. Epidem. ſic ὀξύπνοος legit Dioſcorides teſte Galeno in Gloſſis. Dicitur & ὑδρωπικός.

Ὑδέω, ὑμνέω, laudo, cano, dico, ᾄδω, voco apud Nicand. in Alexiph. vide Ὕδω.

Ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua, humor, pluuia, imber Odyſſ. ι, Θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ: vbi prior producitur. corripitur autem Iliad. ι, φέρε δὲ χερσὶν ὕδωρ: ab Ὕω id eſt, βρέχω, πλεονασμῷ τοῦ δ, inquit Apollon. Gramm. ἀντὶ τοῦ ὕδατος θάλατταν ἐπιχέοντες, pro dulci aqua marinam inſpergentes, Dioſcor. libro 4. cap.245. ὑδάτων ἐπιγενομένων, imbrium acceſſu, Theophra. libro 2. de Cauſis plantar. ὑπὲρ τοῦ ὕδωρ τὸ ἐγχεόμενον λέγειν, vide Ὕδω. Æſchin. ἐγχεῖται ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ, aqua infunditur accuſatori. Aquam autem alicui fundere, eſt ei locum dare dicendi, & cauſam ſuam agendi. Ad aquæ enim menſuram certam Oratores dicebant, & clepſydram, vt docet, Bud. in Annot. Demoſth. εἰρηκὼς ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι ταῦτα. Ὕδωρ γαλακτῶδες cum dicunt Græci, non ſubſtantiam, ſed qualitatem temperamētúmque ſignificant: non eſt igitur aqua ſeroſa, vt verterunt, vel lactea ſiue lactis, ſed aqua lactis modo tepida, quæ egelida Celſ. ἀλεαρὸν ὕδωρ ἢ χλιαρόν, vt χλιαρὸν dicit Hom. Attici teſte Athen. lib.2. & 3. μετάκερας ὕδωρ vocant, quod tamen μετακέρας ſcriptum apud Heſy. & in Gloſſis Hippocratis μετακέρας corruptè: hoc Galenus expoſuit γαλακτῶδες εὔκρατον. Aëtius in 12. cap.48. χλιαρῷ ὕδατι ἢ γαλακτώδει καταντλούμενον, id eſt, tepida vel lactei temperamenti aqua perfundatur. Et in 9. capit.6 μελίκρατον γαλακτῶδες πινέτω, i. aquam mulſam tepidam. Dioſcor. lib.3. de Aloë, μεθ' ὕδατος ψυχροῦ ἢ γαλακτώδους. Galenus 7. Methodi Χλιαρὰ δὲ τὰ ἐδέσματα παρασκευάσομεν, ἃ καλεῖν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς γαλακτώδη, ... id eſt, Edulia verò tepida exhibebimus, quæ ſolent Medici γαλακτώδη appellare, id eſt, lactis temperie. nec

calida,nec frigida. Æſtate autem quæ κρηναῖα vocant, id eſt, fontana (à fontis frigidi in temperatione ſimilitudine) ἢ μὴ πάνυ ψυχρὰ,vt exponit Aëtius lib. 9. cap.36. Paulus Ægineta lib.2.cap.42. ἐπικαταῤῥοφεῖν δεῖ τὸ ὀξύκρατον ὀξυκράτου χλιαρὸν ὕδωρ, id eſt,poſca tepenti vel tepida:vt οἶνον χλιαρὸν ὑδαρῆ vinum dilutū tepidum nominauit Dioſcorides, capit.de Betonica. Vide ὕδωρ χλιαρὸν.vide Γλαφυ. Ὕδωρ βοῤῥεῖ, aqua quæ voraces homines efficit,vt apud Hippocrat.6.Epidem. ὕδωρ βοῤῥᾶν, ἐργαστικὸν βορρᾶν. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς ſeu κατὰ χειρῶν appellaſſe veteres tradit Ariſtophanes Grammaticus, aquam qua abluerentur manus ante cibum: ἀπόνιμμα verò, qua poſt cibum. Hanc differentiam ita ſeruauit Ariſtophanes poëta in Veſpis, Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν, Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν:

Manibus dari iube aquam,apponi menſulas:
Cœnamus,abluimus nos,libamus modò.

Et annotarunt, antequam cibus inferretur, poſtulaſſe conuiuas ὕδωρ κατὰ χειρὸς: remotis menſis,iuſſiſſe dari aquam, qua abluerentur,cum dicerent, ἀπονίψασθαι δεῖ δὸς ὕδωρ. Citatur & illud Ariſtoph.ἐν ταγηνισταῖς, φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράφερε τὸ χειρόμακτρον. Eſt etiam in Iliade, Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυνε γεραιὸς Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον, ἡ δὲ παρέστη Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Et alibi, χερσὶν ὕδωρ φέρετε, ferte aquam lauandis manibus Ammonius, Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτοῦσι, vt vulgò eleganter dicimus *demander à lauer*. Affundebatur autem aqua ſuper manus, ante, & poſt cibum. Atque Athenæus lib.9.etiam poſt cibum, ait veteres dixiſſe κατὰ χειρὸς ὕδωρ. De aqua ſumpturis cibū affuſa dixit Homerus, Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν: Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν. Et de aqua poſt cœnam ſic ait Odyſſ.γ, Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν: Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Cum diſputaretur,inquit Athenæus in 4.quæreretúrque quænam aqua eſſet optima,facetè ὁ Καρνεῖος κατὰ φιλόξενον ἔφη, τὸ κατὰ χειρῶν,i.aquā quæ conuiuiis accubituris lauandi gratia manibus affunditur. Porrò aquam cæteris elementis prætuliſſe videtur Pindarus ὁ μεγαλοφωνότατος (vt vocatur Δειπνοσοφιστῆς 1.) qui in operis limine cecinit, ἄριστον μὲν ὕδωρ. Ὕδωρ ποιῆσαι, q. facere ὕετον, ἀντὶ τοῦ ὕειν,dixit Ariſtophan.in Veſpis,id eſt,pluere: ſic & vulgò dicimus *plouuer & faire pluye*. Ὕδωρ λευκὸν vocat Pauſan.in Meſſenicis,Albulas aquas quæ ſunt in agro Tyburtino: Galenus verò ἀλβούλα 8.Meth.De iis Strabo lib.5.Plin.lib.31.cap.2. Vitru.libro 8.cap.3.Sueton.in Auguſto & Mart.lib.1. & 4.Epigr. Ὕδωρ aqua intercus, Ariſtotel. in Problem. ὕδατα trahi medicamento aliquo Dioſcorid.dicit lib.4. cap.263. id eſt, aquas, aut aquoſa,quæ plerunque apud Medicos indicant ſubeuntes cutem aquas,& malum quod hydropa dicunt. vide Ὕδρωψ. Ὕδωρ, ſydus, quod Proclus in Sphæra vocat ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑδροχόου.

Ὕε,inquit Suid.ἀντὶ τοῦ βροχθισάντων,καὶ ἀποψυχόντων καλοῦνται.

Ὕειος κρέας,ſuilla caro,vt βόειον bubula,Pollux.

Ὕεος,ου,ὁ,ſui lus.ὑεία in gen.Fœm.Dioſc.lib.2.

Ὑλᾶν,delirare,deſipere,λαρεῖν,Heſ.παραφρονεῖν.

Ὕαλος,idem quod ὕαλος, vitreus.vnde ὑαλοῦν ἀγγεῖον, vas vitreū. Dioſcorid.

Ὑαλέψης,ου,ὁ,qui vitra coquit.Heſ.

Ὑαλίζειν, vitri modo pellucere, vitri colorem exprimere, vitri ſplendorem imitari.

Ὑάλινος, vitreus. vnde ὑάλινα κάτοπτρα, vitrea ſpecula, Alexander Aphrod.

Ὕαλος,ου,ὁ,vitrum.Alex.Aphrod.ὥσπερ διὰ ὑάλου ἐμφαίνει τὰ ἀπὸ τοῦ χρώματος.Idem lib.1.Probl.gen.Fœ.effert, ὕαλοι ἐν τῷ χειμῶνι θερμοῦ σφόδρα τινὸς ἐμβληθέντος ῥήγνυνται,i.vitra franguntur,&c.Idē ὑάλου ἐργάζεται, τὸ δὲ ὕαλον σώματι. ὕαλος dicendum non ὕελος, Phrynicus annotat.

Ὑαλοῦν,vitreum.Dioſc.lib.2.cap.99.

Ὑαλουργεῖον,ου,τὸ,officina vitrearia.

Ὑαλώδης,vitreus.

Ὗε,pluebat.

Ὑηνία,fatuitas.vide Ὑωδία.

Ὑετίζειν,pluere.

Ὑέτιος,imbrem afferens, pluuialis, pluuius. ὑέτιος Ζεὺς,pluuius Iupiter:ἀπὸ τῶν ὑετῶν,à pluuiis ſic dictus,vt ſcribit Ariſtotel. de mundo. Nam Græci Iouem ὄμβριον venerati ſunt, vt teſtes Strabo & Pauſanias:& ὑέτιον,vt Arrianus & Phurnutus. Latini Pluuium verterunt. Tibullus,

Arida nec pluuio ſupplicat herba Ioui.

Et ſic intelligendus locus Luciani in Dialogo Iouis & Ganymedis: τοῦ Διὸς ἐν τῷ χειμῶνι τοῦ ὑετοῦ. Heſychio ὕης, id eſt, Ζεὺς ὄμβριος. ὑετίη ἀτραπός,via pluuioſa,in Epigr.

Ὑετομάντις,ιδος,ὁ,qui pluuiam futuram prædicere nouit. Cornicis cognomen apud Euphorionem.

Ὑετὸς,οῦ,ὁ,pluuia. Ariſtotel. de mundo, ἡ τοῦ νέφους θλῖψις σφοδροτέρας ψεκάδας ἀποτελοῦσα, καὶ τοῦτο καλούμενον ὑετὸν, id eſt, nubis compreſſio vehemens pleniores ſpargit ſtirias, hócque appellamus pluuiam, imbri contorta ſtillicidia cum manuſcula ipſa,tum verò iugi tenore caſitantia, id eſt, ὄμβρος μὲν ὁ συνεχὴς ὑετὸς καὶ σφοδρὸς, vt ibidem ſtatim ſubditur. prima huius dictionis producitur apud Heſiod.ὑετὸν ἀθέσφατον ἄλλων,&c.

Ὑετώτατος ἄνεμος,ventus maximè pluuius.

Ὕης,Bacchus,σαβάζιος,Heſyc.

Ὕ Η Σ.vide Ὑέτιος.

Ὕε huc γ.ν.ὁ ζεύγνυσι,ἀπὸ τῆς ὕεσις.

Ὑηνία,ſtultitia,ὑηνεία,mores ſuilli,porcina inſulſitas,porcina ſtupiditas, ſuillum ingenium, porcorum graueolentia. Ariſtophan.in Pace, Ἵνα μὴ ζῶντες ζηλώσῃ ἡ ὑηνία. Scribitur & ὑωδία, id eſt,ἀναισθησία, vt dicitur ſus Bœotica ab Horat. & Pind.Comment. in Equib. ait quoſdam vocaſſe ὑωδίαν, τὴν ἐν τῷ χοίρῳ δυσωδίαν.

Ὑήνιος,ου,ὁ,ὁ,ſiniſter,rudis,imperitus,ignauus, σκαιὸς Suid.

Ὑηνεῖν,ſiue ὑηνεύειν,ſeu ὑηνίζειν,ſiue inſulſe in modum porci:quo verbo vſus eſt Plato ex quo Suidas hæc affert. ὑηνεῖς αὐτὸς ὑπὸ ἀγνοίας καὶ ὡς ἀκοῦσαι τοῦτο ὁρᾶν οὐκ ἐθέλεις συγγράμματι μου ἀναπτύσσειν.

Ὑηνία,ignauia,proteruitas,Etym.vide Ὑηνία.

Ὕης,ου, Bacchi epitheton apud Ariſtoph. Semelem enim Ὕην, & nutrices Bacchi Ὑάδας vocat Pherecydes. Et ὕης, Iupiter pluuius,ὄμβριος.

Ὕ Θ Λ Έ Ω,ῶ,ἥσω,ηκα,nugor,λαλῶ deliro,deſipio. Ariſtoph.νεφ. ὑθλεῖς,ἀπίθι. vide in Chil.Eraſm.Nugas agere.

Ὕθλος,ου,ὁ.nugæ,φλυαρία,λῆρος. Plato 1.de Republ. οὐ γὰρ ἀποδέξομαι ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς,ſi tales mihi nugas dixeris,non admittam.ὕθλον καὶ φλυαρίαν dixit Demoſth.ἐν τῷ περὶ Ἀνδρ. &c. vt Terentius in Andr. ludum iocúmque: quódque ταφλας Æſchyl. in Prometh.

Ὑ Ι Ά Σ Ι, τοῖς, filiis, pro υἱοῖς,id eſt,υἱᾶσι. Hom.Odyſſ.ξ. υἱάσι κῦδος ἀείραι.

Υἱεῖ,filio.Odyſſ.ξ.ἔρρει παιδὸς υἱεῖ θεῖος.

Υἷες,pro υἱεῖς,οἱ,filii.Odyſſ.ἡ μακαρίζω ἂν υἷες Ἀχαιῶν,filij Achiuorū, i.Achiui.Iliad.Ἀτρέος υἱέες,pluti filij,υἱεῖς.

Υἱεύς,έος,ὁ,filius: cuius tamen Nominatiuus inuſitatus eſt, nec υἱός aliter ſcribendum quam per ο,quo etiam vtuntur proſæ orationis ſcriptores. Plato Epiſtol 7.ἦν γὰρ αὐτοῦ ὁ Δίων, ὅ τε υἱός. In Datiuo υἱεῖ, & Accuſatiuo. υἱέα υἱέσι,filiis:legitur:2.de Repub.Platonis, ἀλλὰ γὰρ λέγων ἀκούσαντα σου περί υἱέων.Ariſtophan.νεφ. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, ſimilis futurus es Hippocratis filiis. υἱέε, filij in Duali, Plato in Apol.Socrat. εἰσὶν γὰρ ἐμοὶ δύο υἱέε & υἱέων, ibidem, διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν, propter filiorum poſſeſſionem.

Υἱέος,filij.Apol.2.υἱέος ὀφείλων. Et in Accuſatiu. Singulari υἱέα, filium.Non. παῖδας υἱέα γράψαι,&c.υἱέων,liberis,in Epigr.

Υἱίδιον,filiolus.

Υἱιδοῦς,ου,ſiue Υἱιδεύς,έως,ὁ,idem cum υἱωνός, filius filij, nepos ex filio.Heſyc.υἱιδοῦς ὁ υἱιδέως υἱός,ὁ ἔκγονος fœm.gen.υἱιδῆ,ῆς,ἡ, filij filia,neptis ex filia υἱῶν.

Ὑΐζειν,vlulare,proprium eſt noctuarum,Pollux libr.5. cucubare id dixit,author Philomelæ,

Noctua lucifuga cucubat in tenebris.

Ὑΐζειν etiam pro grunnire,quod Ariſtoph.γρυλλίζειν & κοΐζειν:vnde grunnitus,ὑϊσμὸς,καὶ γρυλλισμός.

Υἱικῶς, filij more,q.filialiter.

Υἱόθεν,idem υἱοῦ.

Υἱοθεσία,ας,ἡ, adoptio qua quis in filij locum adoptatur. ὑιοθεσίαν ἀπολαμβάνομεν,adoptionem filiorum accipimus. πνεῦμα υἱοθεσίας,ſpiritus adoptionis,ſic dicitur Spiritus ſanctus,Nazan.in Orat.Heſyc υἱοθεσία,τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Υἱοθετέω,ῶ,ήσω,ηκα,adopto,ποιοῦμαι,ὑπεισάγω,Heſ.

Υἱοθετος,adoptatus,ὁ εἰσποίητος,θετὸς,ποιητός.

Υἱοποιέω,ῶ,ήσω,ηκα,idem quod υἱοθετέω,Act.&ccuſ.

Υἱός,οῦ,ὁ,filius,ποιεῖσθαι dicimus υἱὸν ποιεῖσθαι,καὶ θέσθαι pro adoptare. Et υἱὸς ποιητὸς,adoptiuus.υἱὸς εἰσποιητὸς,adoptiuus,qui à familia aſcititia ad ſuam naturalémque reuertitur.

Υἱότης, ητος,ἡ, q. filiatio. οὐδὲ γὰρ ἐνέργεια ἡ υἱότης, neque enim egêre eſt filium eſſe.Naz.in Orat.4.

Υἱόω,adopto.

Ὑϊσμός,vide Ὑΐζειν.Apud Poll.lib 5.γρύζειν,γρυλλίζειν,καὶ ὑΐζειν,id eſt grunnire:& γρυλλισμός,καὶ ὑϊσμὸς i.grunnitus.

Υἱωδία,q.filiatio,Scholiaſt.Eurip.υἱότης.

Υἱωνίς,ίδος,ἡ,&

Υἱωνός,οῦ,ὁ,nepos,i.filius filij, ἔγγονος.Apol.2.καὶ ὁ Ἔκγονος ἢ υἱωνὸς,&c.Hom.Iliad.β.υἱὸς υἱωνοῖο ἄναξ ὁ γηράλεος. υἱωνοί, οἱ τῶν υἱῶν ἔκγονοι, inquit interpr.

Υἱωνή,ῆς,ἡ,neptis.

Υἱωσις,adoptio.

Ὕκαρ,τὸ,ſanum,ὑγιές.

Ὕκης,ου,ὁ,ſiue ὕκαινα,καὶ ὕκαι apud Athen.libr.7. piſcis quem Callimachus

machus περὶ ἰχθύων dixit: Zenodotus ait Κυλλωαίους τὴν ὕλην vocare ἐνυδρίους: Hermippus. ὕλην ἀκούει τὴν ἰλύν. Et apud Hesych. ὕλας, ἰχθῦς.

Ὕκα, ἡ, erythrinus piſcis.

Ὕλαγμα, ατος, τὸ, &

Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, ὑλακὴ, clamor, latratus. vide Ὑλακτέω.

Ὑλαγωγεῖν, qui ligna conuehunt, ὑλοτόμοι, δρυτόμοι, Pollux.

Ὕλαις, pro ὕλαις, in Epigramm. & Sophocl. id eſt, ὑλώδεις, ſic Interpres.

Ὑλάζομαι, ligna colligo, lignor, ξυλίζομαι, Heſych.

Ὑλαῖος, ὁ, ſyluius, luxurians in materia.

Ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus, clamor, primis breuibus, in Epigramm. vide Ὑλακτέω.

Ὑλακόμωρος, ου, ὁ, natus ad latrandum, ad latrandum factus, vocalis, acuta voce. Etym. Odyſſ. ξ κύνες ὑλακόμωροι, hoc eſt, ὑλακτικοὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ὅ ἐστι πεπονημένοι: vel ὀξύφωνοι, vt Ariſtarc. exponit: vel ἑστιοδῆκται, vt Didymus.

Ὑλακτέω, ῶ, ήσω, κ. οχα, latro inſanè clamo. Accuſat. Lucianus. τὸν δὲ φεύγοντα ὑπὸ δέους ὑλακτεῖ, i. latratu proſequens. Iſocrat. τοῖς τυχοῦσιν ὑλακτοῦσιν, in eos qui ſe fortè offerunt, latrant. ὑλακτεῖ, Sophoc. id eſt, ἐμμανέστερος αἰσθάνεσθαι: vnde ἐξυλακτεῖν apud Plutarch. Canibus ὑλακτεῖν tribuitur, ἢ κνυζᾶσθαι, κνύζειν, βύζειν, Pollux lib. 5. ✠ βαΰζειν apud Theocrit. Idyl. 6. i. latrare, quod & baubari dicitur à Lucret. vnde vulgò *abayer*. Et latratus eſt ὑλαγμὸς ſiue ὑλακὴ, & κλαγγὴ tranſlatè, ait enim Xenophon. κυνῶν ἐπιτακλαγγή. Dicitur etiam ὑλακτεῖν & ὠρύεσθαι de vulpibus, lupis, lupiſque ceruariis qui θῶες, Pollux. vide Ὑλάω.

Ὑλασία, ἡ, lignatio, ſermentorum collectio: apud Heſyc. ὑλασία, i. ξυλία, φρυγανισμός.

Ὑλάστρια, ἡ, ligna colligens, lignatrix.

Ὑλάω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, latro, reſono, θρηνέω. Et ὑλάτω, ὀρύεται, ἀπειλεῖ. Neutr. abſol. vide Ὑλακτέω.

Ὑλαιόδης, ου, ὁ, ſyluicola. Proprie in ſylua degens. ὑλοδίαιτε, ô Syluane, in Epigr. epith. Panos.

Ὕλη, ης, ἡ, ſylua. materia. Nam materiam Latini vocant arbores deſtinatas ædificiis, ſed non dolatas. κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ ὕλην, Thuc. libro 4. vbi Interpr. καὶ ὕλην ἄλλην δενδρώδη. Valla, cædentes arbores aliamque materiam. ὕλη παντοία, omne arborum genus. ὕλη αὖα, ligna arida, Plato de Legibus. ὕλη καύσιμος, materia ignis. idem ibidem. Ὕλη, materia elementaris, id eſt, materia prima informis, ex qua elementa diſcreta ſunt, Bud. in Pandect. ἀπὸ πάσης ὕλης, ab omni materia abiunctus. Χωρὶς τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑλικῆς, craſſis terrenæ molis impedimentis abiectis, Nazanz. in Orat. Ὕλη, rerum omnium materia, ſeges, ratio. Galen. ad Glaucon. χειρίζειν τὴν ὕλην, & περὶ τὴν ὕλην, tractare materiam. Ὕλη, nutrimentum, cibus, Ariſtot. libro 8. Animal. ἐξ ὕλης ἀγρίας ζῶντα ἔθνη, Herodot. agreſti materia victitantes gentes, id eſt, ex cibo agreſti. Ὕλη pro ὕλημα, frutetum ſtirps humilis. Xenoph. in Œconom. τί γὰρ ἔφη, ἢν ὕλη κατὰ τὴν γῆν συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν: Idem, ὕλη καὶ πόα ἄλλη ὑπὸ τῆς ὕδατος συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, ſtirpes herbæque fruges necantes. vide Ὕλημα. Ὕλη, nomen vrbis proprium, Etymolog. Huius vrbis meminit Laertius in Zenone Eleate. libro 9.

Ὑλήεις, εσσα, ὁ, ſyluoſus, nemoroſus, denſus, opacus, ὑλώδης, de Baccho, Homer. Iliad. & in Epigram. ὑλήεσσα χθὼν, id eſt, συνδενδρος.

Ὑληβάτης, ου, ὁ, ſyluigradus, qui per ſyluas graditur apud Athenæum.

Ὑληκοίτης, cubile in ſyluis habens de feris dicitur. Heſiod. ἀγροὶ καὶ νόμιοι καὶ ὑληκοῖται, & c. οἱ ἐν τῇ ὕλῃ ἢ ὄρεσι κοιμώμενοι, Interpr. vt apud Catullum dicitur ſerua ſyluicultrix, & aper nemoriuagus.

Ὕλημα, τὸ, frutetum, Plin. id eſt, ſurculoſa materia, humilis & ſubmiſſa materia, herba fruges enecans, ſtirpis humilis, Gaza. Theophraſt libro 9. de Cauſis plantar. εἰ δὲ τι τῶν δένδρων ἢ ὅλως τῶν ὑλημάτων, ſi qua tamen arborum aut omninò plantarum, &c. Theophraſt. hiſtor. 1. capit. 9. Ἐν δὲ τοῖς θαμνώδεσι, καὶ ὅλως τοῖς ὑλήμασιν, &c. σχοῖνος τε καὶ τάφθαψ. ὑλήματα alibi vocat vt centaurium, abſinthium. ὕλην dixit Xenoph. & Theoph. hiſtor. lib. 1. cap. 12. & lib. 8. cap. vlt.

Ὑλημανέω, ῶ, ήσω, ſylueſco. vide Ὑλομανέω.

Ὑλητουργὸς, lignator, ὑλοτόμος, i. Arg. Poll. ἀνδρὸς ὑλητουργοῦ, &c. id eſt, ξυλουργοῦ.

Ὑληνόμος, ὁ, paſtor qui in ſylua paſcit, νομεὺς ὁ ἐν ὕλῃ φυλάσσων, Heſych. vide Ὑλωρός. Apud Nicand. in Theriac. τοῖς δὲ χεῖμα καὶ ὑλημορίας ἕλοις.

Ὑληφόρος, pro ξυλοφόρος, lignifer ſeu lignator: & ſyluiger, Plinius.

Ὑλημωρὸς: vide Ὑλωρός.

Ὑλίαι, præſegmina coriorum.

Ὑλίζω, ἡ, lancea, αἰχμή, Heſych.

Ὑλίζω, defæcare, purgare, excolare, per colum liquare, transfundere. ὑλίζεται δι' ὀθονίου, exprimitur per linteum. Dioſcor. libro 3. cap. 9. Idem cap. de Sphondylio, ὑλίζεται δὲ ὑλιζόμενος ὁ χυλὸς ἐκ τῶν λοιπῶν χυλισμάτων. Cratinus teſte Polluce, ludens dixit ὕλιζε τὰς ῥῖνας, repurga nares, i. ἀπόμυσσε.

Ὑλικὸς, ου, ὁ, q. materialis, materiam exhibens, materiam repræſentans, q. carnalis, craſſus. ὑλικοὶ τὴν διάνοιαν, quorum mens in craſſis & terrenis velut compedibus vincta tenetur. Nazanzen. in Orat. ἀκάθαρτος καὶ ὑλικὸς ἀπέδειξε, pro diabolo, Idem ibidem.

Ὑλουργὸς, lignarius faber, Eurip. in Hercule furente.

Ὕλις, pro ὕλη.

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum, vel ſacellus per quem aliquid transfunditur vt à fæcibus repurgetur. Pol. l. 6. & Dioſc. lib. 2.

Ὑλιστήριον, ου, τὸ, & ὑλιστὴρ, idem ſchol. Nicand.

Ὑλιῶ, τι, ὑλάω, promulgo, θρυλλέω, λέγω, Heſ.

Ὑλοβάτης, idem quod ὑλουργὸς, Athen.

Ὑλογενὴς, in ſyluis vel frutetis natus.

Ὑλόκομος, frondoſus, ſyluis ſeu arboribus comans. ὑλόκομοι νάπαι, Eurip. & in Epigr.

Ὑλομανέω, ſylueſco, Gaza de Senect. ὑλομανεῖν, luxuriare. De arboribus dicitur, quæ nimiâ vbertate in materiam, vel de vitibus quæ in ſarmenta eluxuriant. Conſtantinus γεωπονικῶν libro 5. τὰς ὑλομανούσας ἀμπέλους κατατέμνειν δεῖ, ἐπεὶ καταστρέφουσι γὰρ λιπαρὰν. Confer Pallad. in Nouembri cap. 9. & vide ſuprà in voce Τεχνάω. Tranſlatè dixit Hippocr. in Epiſt. ὡς ὅμως ἀεὶ χρὴ γνῶσιν σωφρονίζοντας, οὐ γὰρ φύσει τὸ ἀπλανὲς ἐν αὐτῷ ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχει ἀλλ' ἐκκλίνουσιν, ὥσπερ οἱ δένδρα, ὑλομανεῖν. Chryſoſto. Ἵνα μηδὲν ὑπερπόνῃ, τὰ δὲ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας ἀποκλείοντες, ἐγκρατῶς δι' ἔργα ἡμῶν.

Ὑλομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui ſyluis delectatur impenſè, Heſych.

Ὑλοτομία, ας, ἡ, materiæ ſucciſio. Poll. Item ars ſeu ſcientia cædendi ligna & materiem. Ar.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens, vel aptus ad ὕλας τεμεῖν.

Ὑλοτόμιον, ου, τὸ, cædua ſylua, Strabo 13.

Ὑλοτόμος, ου, ὁ, incidens ligna, ξυλοτόμος, cæſor materiæ, vt ad verbũ conuertit Gaza apud Theophraſt. hiſtor. libro tertio, cap. 12. Lignatores vocant Latini, & materiarios. ὑλοτόμοι τέκτονες, faber lignarius.

Ὑλοτομέω, materiam cædo, Heſiod. τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν. Ioſeph. contra Apionem, αἰεὶ δὲ εἰς τὸ λίβανον, ὑλοτόμησαι ἀγεὶν τῇ τοῦ ναοῦ κατασκευῇ.

Ὑλουργὸς, οῦ, qui ſecat ſyluam, Pollux: vnde ὑλουργία.

Ὑλοφάγος, ου, ſyluas paſcens. i. ἀγρίους ὑλοφάγος, Heſiodus. καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας.

Ὑλοφόρος, ligna ferens, Etym.

Ὑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſyluoſus, ſyluarum repletus, ſylueſtris, ſyluaris, Valla: cœnoſus, fæculentus. Ὕδωρ γίνεται ὑλῶδες, ἢ χυλῶδες, ἢ ποάδες, Dioſc. lib. 5. c. 87. aqua ſucci modo craſſeſcat, aut cœnoſa reddatur.

Ὑλωρὸς, οῦ, ὁ, qui quæ per ſyluam fiunt obſeruat, nemorum cuſtos: ὑλωροὶ, ſyluarij: ſic dicuntur quidam magiſtratus extra vrbem, quo alii vocant ἀγρονόμους, Ariſtotel. libro ſexto, Politicor. capite 8. Item libro 7. capite 11. vbi Aretin. ſyluarum cuſtodes & agrimenſores. Suid. ὑλωρὸς, ſiue ὑλημωρὸς, id eſt, τῆς ὕλης φύλαξ, ſaltuarius Pompon. vulgò *verdier*. Dicitur & ὑλωρὸς ab Heſych.

ΥΜ Α', pro ὑμῖν, ſyncope poetica, Euſtat. Suid.

Ὑμεδαπὸς, conterraneus, veſtras, quaſi eodem vobiſcum loco natus, Suid.

Ὑμὴν, ένος, ſterilis, ἄγονος, στεῖρος, Suid.

Ὑμεναιόω, Hymenæum cano, matrimonio coniungo, Etym.

Ὑμέναιος, ου, ὁ, Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ, & deus ipſe nuptiarum: qui & ὑμὴν à Polluce dicitur, & à Latinis hymen, ἀπὸ τοῦ ὑμνεῖν, vel τὸ ὁμοῦ ναίειν τὸν νυμφίον. Heſiodus. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, id eſt, πολὺς ὕμνος, ſ. ὕμνος ὑπὸ ἐπιθαλάμιος ſiue ἐπιγαμήλιος ᾠδή.

Ὑμεναιόω, Hymenæum canto, matrimonio coniungo, Etym. ὑμεναιῶσ', εἰς γάμους ἄγοντο, Ariſtoph. Interpr.

Ὑμένιον, ου, τὸ, membranula.

Ὑμένες, οἱ. vide Ὑμήν.

Ὑμήνιος βάκχος, in Epigram. i. genialis & nuptialis: nam tũ vino vtuntur copioſo.

Ὑμένινος, membranaceus. Plin. ſiue membraneus. Vlp. ὑμενώδης, apud Athen. lib. 1. vide Διαγραφῶς.

Ὑμενὸς, ου, ὁ, tenuis, λεπτὸς, ὑμενώδης.

Ὑμενόπτερος, alas habens pelliceas ſeu ex membranis, vt veſpertiliones & cicadæ, Lucian.

Ὑμενώδης, in modum membranæ tenuis, ὑμένινος, ſimilis membranæ, membranæ ſpeciem recipiens, membranaceus, membraneus, membrana exili conſtans. ὑμενώδεις διαπλοκαὶ, filarum nexu. Gaza ex Ariſtot.

Ὑμέτερος, veſter, pridri longa, Odyſſ. ι. ὑμέτερα δώματα ἀρχαὶ ἀπαλλάσσοντι apud

Plat.in Apolog.Paſſiuè capitur: ἀνδρὶ δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῷ ὑμέτερῳ νουθετεῖν, cui opus eſt otio ad vos commonendos.

Ὑμὴν, ένος, ὁ, pellicula, membrana, tunicula, Plin. de membrana oculi Galen. ad Glau. Ὑμένες, membranæ quibus fœtus inuoluitur. Ὑμὴν pro ὑμέναιος. vide ſuprà in ea voce.

Ὑμήττιον, mel accommodum medicinæ.

Ὑμήττιος, locus Atticæ, in quo optimum mel naſcitur, Etym.

Ὑμηττὸς, οῦ, ὁ, Hymettus mons Atticæ.

Ὑμῖν, vobis, Communiter, & Doricè ὑμιν, & Æolicè ὔμμιν, vt Odyſſ. δ, ὔμμιν ἐελδομένοισι φέρων ἐπὶ κέλευθον. dicitur etiam ὔμμι & ὔμιν. Heſiodus καὶ δὲ ζεὺς κεχάροι ὔμμι δίδωσι. Sophocl. in Aiace, πόδ' ὗμιν Ἀλέκτορος ὑφάνοι δρῶ: vbi tamen ὑμὶν ſcribitur, poſteriore breui.

Ὕμμες, pro ὑμεῖς Æolicè, vos. Hom. Iliad. α, πίθεσθε καὶ ὔμμες.

Ὑμναγόρας, idem quod ὑμνοπόλος, poeta hymnorum ſcriptor. ὑμναγόρας Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑμνέαται, celebrati ſunt, Herodot.

Ὑμνέω, ῶ, ήσω, ῆκα, dico hymnum, hymnos canto, ὑμνοπολῶ, ὑμνῳδῶ, cano vel dico laudes, decãto, euulgo. ᾄδω, prædico. hymnis laudo, celebro carminibus & laudibus, fama celebro. Plato 2. de Rep. πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν, ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, id eſt, vno ore prædicant. Neque ſolùm de diis, vt quidam tradunt dicitur, ſed etiam de hominibus & aliis rebus. vt ὑμνεῖν γεωργίαν, ὑμνεῖν τὴν πόλιν, Thucydides. ὑμνῶ τὴν ἐμαυτοῦ ἰσχὺν, de meis viribus prædico, Gaza de Senect. ὑμνείω poeticè pro eodem dicitur. Heſiod. σφίσιν γε πατὴρ ὑμνείουσαι. Apud Pollucem ὑμνῆσαι, τὸ ὑφᾶναι ᾆσαι. vide Ὑμήρευσ. Ὑμνῶ etiam ὀνειδίζω, pro conqueror, conuicior. Eſt enim ὑμνεῖν (inquit Suid.) μέμφεσθαι, λοιδορεῖν. Plato libro 1. de Repub. καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον, in hoc ſenectutem accuſant tanquam ſibi cauſam multorum malorum. ὑμνεῖν de re turpi, nempe de cæde Dionis, Idem Plato Epiſtol. 7. Pro lamentari: πολλοῖς καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς, multis aliis hæc deplorare curæ eſt.

Ὑμνοπολῶ, ὑμνῶ, Suid.

Ὕμνησις, laudatio, laudum decantatio, Nazan. in Orat.

Ὑμνητὴς, cantator, poeta, in Epigr.

Ὑμνητὸς, ὁ, ὁ, laudator.

Ὑμνογράφος, hymnorum ſcriptor.

Ὑμνοθέτης, poeta, ποιητής, Heſych.

Ὑμνολογίζειν, τὸ ὑμνολογεῖν, hymnos decantare, apud Martianum. Capellam in principio libri primi. vbi tamen corruptè γυμνολογίζειν.

Ὑμνοπόλος, qui circa laudes crebrò verſatur, ὁ ἀεὶ περὶ ὕμνους ἀναστρεφόμενος, poetarum epitheton, præſertim Lyricorum. ὑμνοπόλος κεφαλὴ, Phalar. in Epiſt.

Ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, laus deorum, & propriè cithara veteribus canebatur. Etym. Ammon. diſtinguit ab encomio. Heſiodus, Μοῦσαι γὰρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, id eſt, ἔμμετρον λόγον, carmen pedibus aſtrictum. Item oraculum χρησμός. Heſych. Anacreontem ὕμνος pro θρῆνος vſurpaſſe teſtatur Euſtath. iidémque ſchol. Sophocl. annotat apud Poëtas præſertim tragicos, accipi pro cantatione lugubri.

Ὑμνῳδεῖν, τὸ ὕμνους, ὑμνοποιεῖν, hymnos condere vel cantare. Plato de Leg. Ὑμνῳδεῖν, vaticinari, oracula verſibus reddere, θεσπίζειν. Euripid. φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς. Ὑμνῳδεῖν, etiam apud Eurip. pro ἄνευ μέτρου ᾄδειν, oratione proſa ſolutáque canere, Euſtat. in Dionyſij Geograph.

Ὑμνῳδία, hymnodia, Lucian. & Phalar. in Epiſt.

Ὑμνῳδὸς, οῦ, ὁ, cantator, præco celeber, Genitiu. ὑμνῳδὸς θείας δόξης, hymnos de diuina maieſtate canens, Nazan. in Orat.

Ὕμοιος, ſimilis, pro ὅμοιος, Æolicè.

Ὑμὸς pro ὑμέτερος, veſter. Heſiodus. ἰνσόμεθα κράτος ὑμὸν, tuebimur veſtrum imperium. Hom. Od. ὑμὸν ἄτιμα τα, i. ὑμέτερα.

Ὗν, ſuem.

Ὕνις, vomer, priori breui. libro 6. Epigramm. καὶ φιλόγαιον ὕνιν, aliquando producitur addito altero ν, ὕννις. Χαλκῆν ὕννιν ἐμβαλὼν ἀρότρῳ, aratro vomerem æreum infingens, Plutarch. in Rom. vbi tamen ὕνιν per vnicum ν legitur apud Heſiodum 2. ἔργων cum gemino ν. Pollux libro 1. τὸ δὲ ἀρότρου σιδήριον, ὕννις, ὡς τὸ ἄκρον, ἔμβολον.

Ὑνὶς, capra ſylueſtris, αἲξ ἀγρία, Heſych.

Ὑνὶς, ῖος, ἡ. &

Ὕνις, υος, ἡ. ὕνις, vomer & capra.

Ὕννοι, vt ait Interpr. Ariſtop. in Pace, οἱ καλούμενοι ἵπποι, manni, & mannuli, οἱ καὶ γιννοὶ ſine ι ſcribitur. vide in voce Νάννος. hinnus (vnde hinnulus de Græco fluxit, licet ab hinnire velit Columella. Heſyc. ὕννος, πῶλος ὁ ἐκ τοῦ χοίρου γενόμενος ...

Ὑοβόσκος, ὁ,

Ὑοβότης, ου, ὁ, ſubulcus, porcarius, Gaza.

Ὑοειδὲς, τὸ, oſſiculum eſt bifurcatum, à quo lingua prodit ab υ literæ ſimilitudine. vide Παραστάτης.

Ὑολκὸς, οῦ, ὁ, volutabrum ſuum, Heſych.

Ὕομαι, compluor, pluuia perfundor. Gregorius, γῆ ἡ, ὕδασιν ἐπαντλῆ ὑετοῦ, ἄνικμα τε καὶ ἄβροχα διαμένει. Herodo. ὕεται χώρη, pluuia regio. Theophr. hiſtor. lib. & cap. 4. ἐν τῷ μὴ ὕεσθαι τῇ χώρᾳ. Sic compluttus Paſſiuè dicitur à Solino. Plinius dixit lib. 10. cap. 73. perpetuò ſitienti Atticæ.

Ὑομουσία, imperitia, χοιροδία. Ariſtoph. ἔγωγε θαυμάζω τῆς ὑομουσίας, i. τῆς ἀπαιδευσίας. vide Ὑωδία.

Ὑοπόλος, ſubulcus, porcarius, porculator Columel ὑοφορβός, συβώτης, συφορβός, Pollux lib. 7.

Ὑοσέρις, ιδος, herba intubo ſimilis, ſed minor, aſperiórque.

Ὑοσκυαμᾷν, vacillare in ſermone, inſanire: ab hyoſciami herbæ natura, quæ inſanire, ac rerum omnium obliuiſci facit.

Ὑοσκυάμινον ἔλαιον, hioſcyaminum oleum, i. ex Apollinari, herba confectum, Dioſc. lib. 1. cap. 43.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, hioſcyamus, i. faba porcina, altercum Plin. vide apud Nicand. in Alexiphar. ſic autem dicitur quaſi ſuum faba, quòd, vt in hiſtoria refert Ælian. paſtu eius conuellantur ſues, præſentis mortis periculo, niſi ſtatim copioſa aqua ſe foris & intus proluerint. Alij dictum putãt quaſi διοσκύαμον, i. Iouis fabam. Latinè vocatur Apollinaris herba, ab Apolline Medicinæ inuentore, vt notat Marcel. lib. 4. Dioſc.

ὙΠΑΓΓΕΛΛΩ, clàm nuncio. Muſ. Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα λαθραίη, nutibus occultis dans clam ſigna amoris prænuncia.

Ὑπάγγελτος, denunciatus, declaratus, manifeſtus, καταφανής, Suidas.

Ὕπαγε, faceſſe hinc, apage, abi. vide Ὑπάγω.

Ὑπαγκάλιος, ου, ὁ, puer qui gremio & brachiis adhuc geſtatur, Suidas.

Ὑπαγκάλισμα στερκτ. τραχὺ, καὶ πῶς δῦ ὅσα μὲν μητρὸς μοῦ ὑπὸ χερσὶν ὑπαγκάλισμα.

Ὑπαγκώνια, τὰ, cubitalia Horat. vt ceruicalia ſunt ὑπαυχένια, Gale. 2. περὶ ἀγμῶν.

Ὑπαγωγὸς, ſubiectus, miniſter, ſeruus.

Ὑπάγομαι, ſicut ὑπάγω, fraudo, irrepo. Item adduco, i. perpello, perlicio. Herodot. ὁ δὲ αὐτὸν ὑφ' ἑωυτὸν ἐβούλετο ὑπαγάγεσθαι. Herodianus. ἔς τε φιλίαν τῶν Γερμανοὺς ὑπηγάγετο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Themiſt. Καθάπερ καὶ οἱ θηρευταὶ τὰ θηρία καὶ προσβάλλοντες, διὰ τούτων τὰ ἀλλόφυλα γεννήματα, καὶ οὕτως ὑπάγονται εἰς τὰ ἴχνη τῶν βρόχων. Ὑπάγεσθαι, perſuadere: πείθεσθαι. Xenoph. 2. Anabáſ. Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπάγων, βουλόμενος καὶ συμβουλεύων, &c. Ὑπάγομαι, in poteſtatem meam redigo. Philo de mundo, ὁ τὸν ἀρχὴν θεοῦ μόνος, τὰ καὶ τὰ τῆς χρόνου ὑπαγόμενος πέρατα, qui in ſuam ditionem redegit fines temporum & terminos. Ὑπάγομαι, progredior, προάγομαι, pro quo in vſum venit: de quo ſupra. Et Paſſiuè apud Iſocr. πρὸς Φίλιππ. τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος. ὑπαχθέντες τῇ ὄψει καὶ προσμίξαντες ἐγγὺς, decepti aſpectu, propiuſque admoti, Plutarc. in Solon. ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, iugum ſubiturus, Lucian. ὑπάγομαι εἰς τὴν δουλείαν, Demoſt. ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον, ad iudicium delatus. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum gerendum, Idem.

Ὑπαγορεύεται ἐπιμελεῖσθαι, præcipitur curam eſſe habendam, Epictet.

Ὑπαγόρευσις, ἡ, præceptio, dictandi ratio: & ἀντὶ τοῦ προαγορεύσεως, denunciatio, prædictio. Ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, dixit Ioſephus, id eſt, Antipatri inſtinctu & inductu, hortatu & inſtigatione. ſiue permotione & ſolicitatione, id eſt, impulſu ſiue impulſione, q. ipſo dictante. Eſt enim & Ὑπαγορεύειν, ſubiicere, exponere, dictare: vnde apud Xenoph. OEcon. τὰ ὑπαγορευθέντα χάριν.

Ὑπαγορεύω, ὑσω, ευκα, dico, nuncupo, pronuntio, dicto, ſignifico, σημαίνω, indico & denuntio, ſuadeo, προτρέπομαι, poſtulo, requiro, impero, præcipio, καθὼς ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον, ratio dictat. ὅτε γὰρ οἶμαι, ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον τῆς ἀνθρώπων φιλίας. Bud. in Epiſt. prior. ita dictat ius & ratio, &c. χρεία ὑπαγορεύει, vſus poſtulat, exigit, ſuadet, Gaza libro 4. Ὑπαγορεύω Atticè, pro προαγορεύω, prædico, denuncio. Ariſtophan. ὑπαγορεύοντος δ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι. prædicente me quòd ſub veſperam ventura eram. Iſocrat. in Paragr. ... id eſt, προειρημένους, ſuprà dictos. Demoſth. ταῦτα ὑπαγορεύσω, ſi hoc tantùm prædixero & conteſtatus fuero. Ὑπαγορεύω pro dicto, ſubiicio. vide Ὑπαγόρευσις. ὑπαγορεύεται imperſon. præcipitur. Epictetus. παντὸς ὅθεν, ὑπαγορεύεται ἐπιμελεῖσθαι.

Ὑπαγρεία, conſilium, συμβουλία, Heſyc.

Ὑπάγω, ξω, ηχα, ſubduco, id eſt, clàm eximo: vt manum ferulæ ſubducere. Homer. Iliad. λ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Ὑπάγω, ſubiicio, ſubigo, in poteſtatem meam redigo. ὑπάγειν ταύτας τῶν γενέσεων τινὶ θείᾳ, &c. ad aliquam huiuſmodi generationum diuinam exigere, id eſt, referre ad, ſeu ſubiicere, Nazanz. in Orat. ὑπάγειν τὴν γαστέρα, ventrem ſubducere, Galen. libro 1. ad Glauc. ὑπάγει κοιλίαν, aluum ſoluit, laxat, mouet & deiicit, Dioſcorid. libro 1. c. 167. Ὑπάγω, vado, accedo, progredior, procedo, πορεύω. Ioan. 2.

ὡς ἐκ

[illegible] Plutarch. in Anton. [illegible], non vt antea progrediens ſimul & pedem referens. Gregorius, [illegible] i. progreſſus, prouectus. Varro dicit ſubigere oues, & pro ſubigere in aliquem locum, id eſt, ὑπάγειν, ſiue προάγειν. Ὕπαγε, abi, diſcede. Ariſtophan. [illegible] Pſalm. capite 2. Epiſt. Iacobi, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, abite in pace. Marci cap. 6. [illegible] accedentes & abeuntes: quo ſignificatur venientium turba: vt vulgò dicimus [illegible] Ariſtoph. ſubſiſtite vos de via [illegible], vide Ὑπάγω.

Ὑπάγω, ſubtraho, [illegible] id eſt, [illegible], introduco, [illegible] adduco in errorem, perpello, pellicio: in qua ſignificatione dolum aliquem, aut etiam vim in ſe continere, & non omninò male ad primam huius verbi, quam poſuimus ſignificationem pertinere videtur. Xenophon in Hipparch. [illegible], paulatim deducendo ciuitatem traducet ad rem maritimam, Plutarch. in Themiſtocl. [illegible], protrahunt vos ad hæc, Demoſth. [illegible] dolo adducuntur & Demoſthen. [illegible], impulſis & profectis. Idem, [illegible], productus & adductus eſt, & [illegible]. Ὑπάγω, demittor, & in clunem ſubmitto, vel ὑποπίπτω, ſuccido. [illegible], ſubſidentibus clunibus ſemen recipiunt genitale, Ariſtotel. libro 5. Animal. vide ὑπαγωγή, huiuſmodi ſubmiſſio, & ſuccidua exceptio maris apud eundem 6. Aliquando ad forum pertinet, vt ὑπάγειν εἰς δίκας, deferre & ad iudicium exhibere indicandum & ἀντιπράττειν, recriminari, Xenoph. [illegible], cum in iudicium vocant, Thucyd. [illegible], apud populum morti acceſſo Miltiadem, Herodotus. [illegible], ad Ephoros inimici citauerunt, Idem Herodot. [illegible], ad iudicia vocabant, iudiciis perſequantur, Lucian. [illegible], Ariſtid. & Hermog. [illegible], ſacrilegii reus poſtulatur. Plato in Apolog. [illegible], quum Rhetores parati eſſent ad nomen meum deferendum, meque in iudicium trahendum.

Ὑπαγκώνιον, eſt puluinus tomento confertus, qui à baiulis calonibusq. oneri ſupponitur: eius ſultura ab attritu humeros ſcapulaſque muniunt, vt aliquid geſtantes mulieres caput protegunt cercillo. Ariſtophanes in Auibus, [illegible]. Interpretes cum Polluce libr. 7. decepti, expoſuerunt fabrile inſtrumentum quo lapides poliuntur, [illegible]: Alij, [illegible]: nullam ſibi volunt: [illegible] vocant. Alij, vt & Heſych. [illegible] interpretantur. Sic in nugis Grammatiſtarum fœcunda eſt ignorantia. Dicitur verò ὑπαγκώνιον, quòd eo ſuppoſito onera geſtentur.

Ὑπαγωγή, ἡ, ἡ, ſubductio, & ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur, & opponitur τῇ [illegible], apud Thucydid. quæ quia aliquando ſubdola eſt, ad perficiendum hoſtem in inſidias, ſit vt ponatur pro dolo fraude, [illegible], Suid.) ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, alui ſubductio, i. purgatio, Dioſcor. lib. 3. cap. 3o. Ὑπαγωγή, ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris in Animalibus. Ariſtot. hiſt 6. [illegible] vide Ὑπάγω.

Ὑπαγωγός, ὁ, ὁ, ſubductorius, vim habens ſubducendi vt ὑπαγωγὸν κοιλίας vim habens ſubducendi aluum vel vtilis ad ſubducendam aluum.

Ὑπᾴδω, ſuccino. apud Luc. [illegible] copulantur.

Ὑπαί, pro ὑπό, apud poetas cuius autem originale eſt ὑπά, cui additur ι, vt παραί & καταί Homer, Iliad. 8, [illegible] ſub vltimo pede [illegible] Apollon. Rhod. [illegible] pro ὑπό, vt ait Comm. Ariſtophan illud Acharn. [illegible] vide & in Auib. Archiloc. [illegible]. Heſiod. [illegible].

Ὑπαΐσσω, [illegible], in Epigr.

Ὕπαιθα, ex oppoſito, coram, rectà. Apollon. 2. [illegible] Homerus [illegible], in obliquum declinans ſiue in anteriorem partem, [illegible].

Ὑπαίθριος, deambulationes ſubdiales, Cælius lib. 7. cap. 5.

Ὕπαιθρα, manifeſtaque ſunt ſub dio, ſubdialia pauimenta, vel potius ædificia, vt apud Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 6. [illegible]

Ὑπαιθριάζω, ſerenum reddo, ſub dio moror. Ariſtoph. in Auibus, [illegible], Com. [illegible], ſcribitur & [illegible].

Ὕπαιθρον, locus ſubdialis, locus ſub dio expoſitus.

Ὑπαίθριος, ſub dio agens, ſubdialis, Gaza lib. 5 hiſt plantar. [illegible], tea ſerenus.

Ὑπαίθριος idem quod [illegible], Etym. ol. [illegible], Lucian. ſub dio. Xenoph. [illegible], i. ſub dio & ſub cælo, non ſub tecto.

Ὑπαίθριος, idem quod [illegible], i. ſub dialis ſeu ſubdiualis, Bud. in Pandect. [illegible], in locis ſubdialibus, Dioſcor. libro 6. cap. 1.

Ὑπαικάλλω, clàm palpum obtrudo, adulor, σαίνω. Albius apud Suid. [illegible].

Ὑπαιμύλιος, [illegible], Heſyc.

Ὑπαινίσσομαι, [illegible], clàm & per ænigma ſignifico, obſcurè loquor, ſubinnuo, [illegible], Heſych.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo, [illegible].

Ὑπαίσσω, [illegible], ſubrepo, Hom. Iliad. [illegible].

Ὑπαίτιον, τό, crimen, accuſatio. [illegible], mea culpa, Bud. in Epiſt. prior.

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ, reus, ſons, conſcius culpæ, obnoxius. Xenophon. [illegible], obnoxium cuiquam eſſe & reprehendi non admodum ſuſtineo.

Ὑπακοίως. Aduerb. [illegible], Pollux.

Ὑπακοή, ἡ, obedientia, Cic. [illegible].

Ὑπακούω, [illegible], ſubaudio, ſubauſculto, audio, cum Genit. Theocritus in Thalyſiis dixit pro auſcultare, [illegible] Ariſtoph. [illegible], audire preces. Ὑπακούω, auſculto, i. obedio & pareo, ſiue morem gero, acquieſco, dicto ſum audiẽs, [illegible], obſequor, ſum ſequax, cedo, obtempero, imperata facio, tum ſubditus etiam cũ Genit. ὑπακούειν τοῦ λόγου, pareo rationi, Bud. in Epiſt. prior. [illegible], frigori factum eſt obnoxium, Theophraſt. libro 5. de cauſ. plant. capit. 4. [illegible], Plató regi neutiquam obtemperabant, Herodot. [illegible], Athenienſibus ſubditi Thucyd. Et cum Dat. [illegible], nos inclamantes audies, Lucian. [illegible], &c. Demoſth. de Philippo rege. [illegible], tibi morem geram, Idem. [illegible], & cum enim alij paruerimus ſiue paremus. Ariſtoph. [illegible], te habeo indulgentio [illegible] ad faciendum metu adigunt [illegible] parent. Thucyd. [illegible], Plutarch. in Lycurgo, gracilia & [illegible] artuum cedunt agilitati. [illegible] imperata facere, Cælar. Demoſth. pro Cteſiph. [illegible] Cyrſilum, qui cenſebat obtemperandum & imperata faciendum eſſe. Thucyd. [illegible], cum inanne parerent, vel cum non mouerentur Melij. Pro quo etiam dixit, [illegible]. Ὑπακούειν, ſuccedere. Lucianus tranſlate dixit [illegible], poſteà quam res mihi ex animi ſententia ſucceſſit. Ὑπακούειν, intelligere: cum aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur, quod ſubaudire dicunt Grammatici. [illegible] libro primo, [illegible], Idem intelligatur & deinceps in mentione arcuum. Ὑπακούειν dicitur & accuſator, & adu[illegible], cum facta poteſtate dicendi, & [illegible] procedit. Demoſthen. Orat. de falſ. legat. [illegible]. Ibidem, [illegible]. Ὑπακούειν de ianitoribus dicitur, & eſt cognoſcere quis adſit & intromitti velit, reſpondere quærentibus ab oſtio ſeu ianua, quod & reſponſare dicitur Plautus in Moſtell. Neu quiſquam reſponſet, quando hoſce ædes pultabit ſenex. Idem dixit in Menæch. reſponſa aut loquere. Actorum capit. 12. [illegible], id eſt, Cum autem veſtibuli fores pulſaſſet Petrus, ancilla nomine Rhode acceſſit reſponſatura & cognitura quis eſſet. Interpres tamen vertit, Prodijt puella ut ſubauſcultaret, quod ego non poſſum admittere: & ſcalubius quod [illegible] prodijt puella ad videndum. Sic & Plato in Phædone, [illegible], egreſſus ianitor qui ſolebat auſcultare ad fores. Ita enim Græcum vocabulum non male exponitur. Item Plautus in Truculento, Ad fores auſcultato, atque aſſeruato has ædeis, ne quis adbitior grauior abeat quam adueniat. Idem ait in Mercatore, Aperite hoc aliquis. Nonquis [illegible] dire ad hoſtiu digne [illegible] Plutarchus in Sympoſiac. [illegible], i. dixit auſcultanti ad fores, ac-

nunciaret ipſe quiſnam eſſet, & cur admitti cuperet. Pro reſpondere inte[illegible] reſpondere etiam [illegible] aperte ponit Theocritus [illegible]. [illegible], iter reſpondit[illegible] apud Hom. Odyſſ. 4. [illegible], aut egredi, aut intus actum [illegible]. [illegible] pro [illegible], intelligere & capere. [illegible] Leg. [illegible], orationis ſenſum aſſequi. Tranſlatio eſt a ſenſibus ad animum. Sic & Audire [illegible] Accipere dicitur, vt dictum eſt.

Υ[illegible], ſublitio, inunctio.

Υ[illegible], medicamentum quod ſpecillo illinitur, apud Hippocrat. [illegible]: Galeno: [illegible], hoc fiſtula plumbea immitti præcipit Celſus lib. 7. cap. 23.

Υ[illegible], illitorium, id quo ad illinendum vtimur, ſiue ſpecillum, ſiue ſpathe [illegible] apud Hippocr. [illegible], exponit Galenus [illegible] ſic ab [illegible]. verba hæc Hippocrat. in 2. de morbis mulier. vbi de vulua præcluſa & conniuente loquitur, [illegible], & in orificium ſpecillum demittere.

Υ[illegible], ſublino, [illegible], ſubter vngo. Υ[illegible] etiam dicuntur ij qui fuco vtuntur. Gregor. [illegible], Ariſtophanes autem iocans dixit in Acharn. [illegible], non de ſpecillo aut alia re eiuſmodi ſed [illegible], vt & [illegible] metaphoricè pro incitare, concitare, vt Deus martyres ad patienda tormenta apud Aretham.

Υ[illegible], fugio, elabor, vito, caueo. Heſiodus. [illegible]

Υ[illegible], hypallage, figura eſt quũ oratio inuerſa vice profertur, vt, date claſſibus auſtros. Ab aliis dicitur diuerſitas, ſub alternatio, permutatio.

Υ[illegible], ſubſidiaria mutatio, & quod vicem alterius præbet, & res ſuccidanea, quaſi [illegible]. Ariſtotel. libro 5. Ethico. cap. 5. [illegible]. Eſt enim nummus veluti pro indigentia ſuccidaneum hominum inſtituto & communi conſenſu: quia ſuccedit loco rei qua nobis opus eſt.

Υ[illegible], transmutatio. [illegible], ſtatus cauſæ alternatiuus, apud Rhetores.

Υ[illegible], ſubalterno, identidem muto, ſubinde muto, ſubmuto, permuto, vario, ex ordine ſubmoueo, dimoueo, [illegible], vnde interim eſt quod [illegible]. Eſt enim [illegible] inuerſa vice aliquid perferre. Actiuum. [illegible], identidem mutans. Gregor. contra Iulian. [illegible], i. ſeipſum in alias aliaſque formas immutans.

Υ[illegible], ſubalternus. [illegible] ſunt quorum alterum nõ pro altero, ſed ſub altero locatur & ponitur. differunt autem [illegible], i. genere diuerſis [illegible] genera, quorum alterum ſub altero collocatur, Ariſtot. in [illegible]. Porphyr. in Iſagoge. [illegible] vt Agamemnon ſub Atrida, Atrides ſub Pelopida, & deinceps locatur, vt ſub genere. [illegible] opponuntur [illegible]. Υ[illegible], artes ſubalternæ, Ariſtot.

Υ[illegible], tanquam ab [illegible], cuius futurum eſt [illegible]. [illegible] & apud Theoph. pro debito, te[illegible]

Υ[illegible], ſubſignum, [illegible], Suid.

Υ[illegible] obuium fio, Bud. in Epiſt. poſt.

Υ[illegible] cunctor, Phalar. in Epiſt.

Υ[illegible], pro [illegible].

Υ[illegible], reduplicatio.

Υ[illegible], ſenſim vel clam emergo.

Υ[illegible], exhaurio, conſumo, expendo.

Υ[illegible], idem.

Υ[illegible], honor qui alteri defertur aſſurgendo locúmque cedendo. Ariſtot. l. 4. Ethicor. [illegible]

Υ[illegible], ſenſim retrò abeo.

Υ[illegible], qa [illegible] receſſus.

Υ[illegible], ſubiecta viro mulier, mulier obnoxia viro, quaſi [illegible] apud Paulus cap. 7. ad Roman. [illegible] ſubiectæ viro ſuo, transgreſſa es matrimonij leges, cap. 5. Numer. [illegible] cap. 6. Prouerb. Salomon. mulieres nuptæ.

Υ[illegible] miſſe, languidè, infirmè, Cic.

Υ[illegible], moleſte, moleſtia afficio. Ariſtophanes [illegible], mane calendis radoicant. [illegible]

Υ[illegible], remitto, ſeu intermitto vocem, Gaza libro 4.

Υ[illegible], exurgo, aſſurgo, vt [illegible], & [illegible], honoris vel officij gratia aſſurgo. Surgere de ſella hoc dicitur. Salutem apud [illegible] hiſtor. Qua de cauſa Syllam in victo [illegible] pro deſcendere. ſurgere de ſella caput aperire [illegible]. Ariſtoph. [illegible], ſenibus aſſurgendo ſenioribus cedere. Xenoph. in Hierone, [illegible].

Υ[illegible], aperio. Aeſch. Accuſ.

Υ[illegible] & Υ[illegible], obmoueo, iam honoris gratia, omnium procedo [illegible], Neutr. Demo. Herodianus. [illegible]. Idem, [illegible]. Dicitur & [illegible].

Υ[illegible], incurro, incido, Bud. in Epiſt. Ait [illegible] occurrere hoſti, Xenoph.

Υ[illegible], obuiatio.

Υ[illegible], acceſſus.

Υ[illegible] obuiàm prodeo, honoris cauſa alicui occurro obuiamque procedo. Lucian. [illegible]. Υ[illegible], incurro, incido, [illegible]. Plutarc. in Arato: [illegible], in aduerſos hoſtes incurrit. [illegible], i. copiis ex occulto excitato, Herodot. [illegible], ſubſidio veniens. Syneſ. [illegible], vide Τ[illegible].

Υ[illegible], idem, ſubiungo.

Υ[illegible], vitta [illegible], Heſyc.

Υ[illegible] Herodian. [illegible] ſubterraneum prodiit.

Υ[illegible], qui in ſpeluncis habitant, Heſyc.

Υ[illegible], terra [illegible] & cauernoſa.

Υ[illegible], [illegible].

Υ[illegible] ſu[illegible], miniſtro vnde [illegible] quod Heſych. [illegible] interpret. ſed repono [illegible].

Υ[illegible], Heſ. exponit [illegible].

Υ[illegible], Ariſtoph. in Concion.

Υ[illegible], viſio vera non in ſomno, veritas non ſomnium, [illegible] Suid. & Aduer. i. [illegible], reuera, euidenter, verè, inter vigilandum. Plato 2. de Rep. [illegible] neque aliis decipit neque vigilando nec dormiendo. Idem in Epiſtol. 3. [illegible], itaque contumelia tum in me abs te illata, in aſſeuerationem euaſit pro ſomnio, i. nunc facta eſt viſio vera non ſomnium. vide apud Suid.

Υ[illegible], ſuccutio, quatio, [illegible], vt apud Suid. [illegible]

Υ[illegible], ſubargilis: Gaza libro 9. capite 4. Theophraſtus hiſtor. plant.

Υ[illegible], Euripid. terra ſubargentea, propter metalla.

Υ[illegible], ſubaratus. Pollux libro 7. [illegible]

Υ[illegible], ſubnumeratio. Nazan. in Orat.

Υ[illegible], ſubſtantiuus. [illegible], verbum ſubſiſtendi.

Υ[illegible], ſtabile, [illegible], Suid.

Υ[illegible], grex in quo ſunt agni. Item quis quæ ſub ſe agnum habet, Euripid.

Υ[illegible], ſubſtantia, res, & vita: vnde [illegible] apud Dionyſ. pro interitu. [illegible] differt [illegible] quia [illegible] ratio eſt ſubſtantiæ, [illegible]. Alexander Aphrodiſ. in 2. de Anima, [illegible]. Omnes enim motum, & tempus, & locum eſſe nouerunt, ſed quæ ſit eorum eſſentia, ſiue natura & definito, ſcire difficillimum. [illegible], conſtare. Alexand. Aphrod libro 1. Problem. [illegible], conſtat habitu temperato hominis corpus. [illegible], idem dicit pro, ex ſanguine prouenire. Et [illegible], id eſt, [illegible], edere capillum. Υ[illegible], bona, [illegible]. Polybius, [illegible]. Apoſtolus ad Hebr. cap. 10. [illegible], in quo ſignificatu etiam ſubſtantiam accipit Quintil.

Υ[illegible], ſurtiuno. [illegible], verba interpellans. Herodot.

Υ[illegible], & ortus cuiuſque rei apud Ariſtot. qui etiam [illegible] pro eodem dixit. Vnde & [illegible], item eſt [illegible], ab exordio, ab integro denuò, [illegible]. Significat etiam beneficium vltro collatum, [illegible] beneficentiam, quæ & [illegible] dicitur.

Υ[illegible], concedo. Ponitur pro [illegible], capio, incipio, Bud. in Epiſt. Galenus [illegible] capi ſcribere.

ſcribere. alibi, ὡς ὑπῆρξαν, vt cœperat. Idem, [illegible] ὑφῆγηται φάμεναι. vbi ὑφῆγηται pro προηγεῖσθαι dici videtur, hoc eſt, præiuiſſe poſteritati & præmonſtraſſe.

Ὕπαρχος, ου, ὁ, primas, princeps proprætor, Valla. Suid. [illegible] ὕπαρχος, ὁ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ ἄρχων. Rector prouinciæ dicitur à Strabone & Luciano, à quo etiam vſurpatur pro legato in exercitu, & qui imperium pro rege adminiſtrat. [illegible] ὕπαρχος, qui ei præeſt, Thucyd. apud Ariſtot. & Herodot. ſumitur [illegible].

Ὑπάρχω, ὑπάρξω, ὑπῆρχα, τυγχάνω, ſum, adſum, ſum præſens, exiſto, exto, ſubſto, ſupero. ὑπάρχει ὑμῖν [illegible], Demoſthen. ὑπάρχει [illegible], Idem. ὑπάρχει ἀληθές, verū eſt: Idem Demoſt. ὑπάρχουσι [illegible], Demoſthenes. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium exiſtit, Ariſtotel. libro 5. Politicorum. ὑπάρχει τοῦτο [illegible], Demoſthen. de hoc conſtabit, hoc verè exiſtet. ὑπῆρξεν ἡμῖν, extitit nobis, Demoſthen. ὑπάρχει τὸ κινούμενον [illegible], quod mouetur ſuperat vires eius quod mouet, Ariſtotel. libro 5. de generatione Animalium. ὑπάρχει [illegible] τὸ μέσον, medium particeps vtriuſque extremi eſt, Idem Ariſtot. libro tertio, de partibus Animalium. Ὑπάρχω, incipio, auſpicor, author ſum alicuius rei, notum eſt hoc inſtitutum & exemplum Thucydid. in 1. Οὐδ' αὖ ἡμεῖς [illegible] ὑπάρξαντες [illegible], τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Nec nos hoc exemplum prodidimus: quippe id ſemper moris fuit, inferiorem à potentiore coerceri.

Ὑπάρχειν accipitur aliquando in bonam partem, aliquando in malam. In bonam, quum pro cuiuſcunque inſtituti commendabilis authore ponitur. Plutarchus, Πάλαι [illegible] χρείας [illegible] ὑπάρξαι [illegible], Iamdiu occaſionem quærens inaccendi que hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitatem, Andocyd. [illegible] ὑπάρξαι [illegible] ὑπάρξας τοῦ εὐεργετεῖν, Budæus in Epiſtolis prioribus, priorem officio ſeu beneficio certare, priorem officio defungi, quod & προϋπάρχειν dicitur. Sic in mutuis largitionibus ὁ ὑπάρξας prior eſt, poſterior autem [illegible], apud Ariſtotel. Demoſthen. [illegible] ὑπάρξαι [illegible], vel (vt Æſchin.) [illegible] ὑπῆρξαν [illegible]. Et quia eſt ὑπάρχειν beneficio prouocare: beneficium vltrò conferre: Inde τὸ ὑπαργμένον, apud eundem Ariſtotelem, beneficium eſt, quod prius ſcilicet collatum gratiam poſtulat rependendam. τὰ ὑπηργμένα, quæ quis accepit, ſubminiſtrata, ſuppeditata. τὰ ὑπηργμένα ἡμῖν [illegible], quæ nobis à diis data ſunt, Demoſthen. Ariſtoteles de filij officio. Οὐδὲν δ' [illegible], ἄξιον τῶν ὑπηργμένων δέδρακε, Nullum autem eſt beneficium vel obſequium, quo filius æquare accepta beneficia à patre, queat. Demoſth. Δίκαιος [illegible] τῶν [illegible] ὑπηργμένων [illegible], Iuſtus ipſe factus æſtimator beneficiorum, quibus diuinitus affecti ſumus. Et ἄξιος τῶν ὑπηργμένων, Ariſtidi, pro eo ponitur, in quem meritò conferuntur beneficia. In malam partem, quum pro laceſſere ponitur & excitare contentionem aut ſimultatem: cui opponitur ὁ ἀμυνόμενος, καὶ τιμωρούμενος, hoc eſt, qui iniuriam propulſat & vlciſcitur. ὑπάρχει [illegible], talis facti author. Demoſthe. [illegible] ὑπάρξει. Ὑπάρχειν ἀδικίας, iniuria laceſſere. ὑπῆρξαν ἀδικίας, iniuriam intulerunt: Herodotus [illegible], id eſt, perhibent Romulum ad vim Sabinis inferendam animum intendiſſe. Plutarc. in Romulo. τῶν ὑπαρχόντων βίας ἀμυνόμενος: Idem Plutarch. in Theſeo, id eſt, vim adferentibus repugnans: vnde Ὑπαργμένον apud Herodotum pro iniuria vltrò illata. Ex adductis exemplis ſatis apparet huius verbi conſtructionem in hac ſignificatione inter Genit. & Accuſat. ambiguam eſſe. Nam cum Datiu. iunctum ſignificat adſum & faueo vt aduocatus vel patronus: vt ὑπάρχω σοι, adſum tibi, ſto à partibus tuis, partes tuas ſequor. ὑπάρχει ἐμοί, eſt pro me, Ariſtotel. in Rhetoric. Demoſthen. Καὶ ὅλην δὲ τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ, Id quod ſi faceret, & cunctam ciuitatem & ſeſe ab eo ſtaturum eſſe dicebant. Idem, ὑπάρξει ἐκείνῳ καθ' ὑμῶν. aderit illi aduerſus vos. Ὑπάρχω, paro. Æſchin. [illegible] ὑπάρξειν [illegible]. Ὑπάρχειν, præſto eſſe, & ad munera ſeu munia belli ſuſcipienda paratum eſſe, apud eundem. Ὑπάρξαι, pro ἄρξαι, id eſt, ἀρχὴν τινα ἄρξαι, præeſſe, imperium gerere Synes. ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. ὑπάρχομεν χώραν, loco imperamus. Strabo libro ſexto, [illegible] ὑπάρξει. Ὑπάρχειν [illegible], id eſt, ad rem pertinere. Xenoph. [illegible] μέγα ὑπάρχει [illegible], ex iiſdem ortos eſſe, magnum eſt ad amicitiam, id eſt, multum facit ad, multum prodeſt ad. Ὑπάρχω, obuenio, obtingo, hoc eſt, fortuna mea tulit. Polyb. [illegible] ὑπάρχει. Plato 1. de Republic. [illegible] ὑπάρχει ζημία, id eſt, iuſto damnum obtingit. [illegible] ὑπῆρξε, non multis id contigit, Plutarchus in Romulo. Ὑπάρχω, iungitur cum aliis verbis, vt τυγχάνω & εἰμί. Vtuntur tamen his frequentius Participiis, quàm illo, vt ὑπάρχει [illegible]. Hoc per Subiunctiuum dicere ſolet Cicero, Iam ætas omnia, iam dies mitigarit. ὑπάρξει [illegible], Budæus in Epiſtolis poſterioribus. Iungitur etiam Participio verbi Subſtantiui, vt τυγχάνω, ſed longe rarius. Demoſthen. [illegible] ὑπάρξω ὤν. ὑπῆρξε [illegible], hæc erant, Herodotus. Ὑπάρχειν, licere, dari ſeu datum eſſe, concedi, contingere, euenire. ὑπάρχει μοι, mihi datum eſt. ὑπάρχει [illegible] ἡμῖν, id nobis vix licuit, Thucydides. ὑπάρχει ὑμῖν, quum vobis adſit: ſic Valla apud Thucydid. Et cum Infinit. vt ὑπάρχει εἰδέναι, ſcire licet. [illegible] ὑπῆρξεν, [illegible], Demoſth. Idem, [illegible] ὑπάρχει. Sic Cicero, Licuit eſſe otioſo Themiſtocli. Plato in Sympoſ. Ἡγούμενος δὲ [illegible] ὑπάρχει μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσαπερ οὗτος ᾔδει, tanquam iam mihi liceret, ſi morem gerere amanti vellem, omnia audire quæ ipſe ſciret. οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. οὐχ ὑπῆρχε [illegible], &c. nihil emere licebat, Plutarchus in Lycurgo, [illegible] ὑπάρχει, pro præſenti copia, vt tempus tulit, vt licuit, [illegible] δυνατῶν, Thucydid. Interpr. Ὑπῆρχε pro neceſſe fuit vel erat. Æſchines, [illegible] ὑπῆρχεν [illegible] Χαλκίδος, [illegible]. Ὑπάρχειν, non deeſſe, ineſſe, inſitum eſſe, ſuppetere, ſuppeditari, Gaza libro quarto, ὑπάρχει τὸ αἷμα πᾶσι τοῖς ζῴοις, ſanguis omnibus animalibus vernaculus atque intimus ſuppetit. Ariſtotel. ὑπάρχει [illegible], Demoſthen. ὑπάρχει [illegible] ὑμῖν [illegible], Idem. ἃ ὑπάρξει δεῖ [illegible] ὑμῶν, quæ à vobis ſuggeri, &c. Idem, ὑπαρχόντων τούτων, his ita ſe habentibus, id eſt, ſi hæc ita ſuppeterent. Iſocrat. ὁ δικαίως ὑπάρξας πλοῦτος, iuſtè parta pecunia, Idem. ὑπάρχουσα [illegible], iam partæ opes, Idem. [illegible] ὑπάρχουσα, idem Iſocrat. ὑπάρχουσα αἰσχύνη, partum dedecus, Demoſthen. ὑπάρχουσα [illegible], præſens neceſſitas. Idē. ὑπάρχουσα δωρεά, vltrò collatum munus, Idem. ὑπάρχουσα τιμή etiam ſic dicitur, vt γεγραμμένη τιμή, id eſt, iuſtum rei pretium. Demoſthen. aduerſus Lacrit. [illegible] τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς. ὑπάρχουσα πόλις, propria ciuitas. ὑπάρχουσα φύσις, præſens natura, propria. ὑπάρχοντες νόμοι, Demoſthen. quibus opponuntur [illegible] ὑπάρχοντες [illegible], Idem. Et ὑπάρχοντες, qui nunc ſunt incolumes. οἱ ὑπάρχοντες, ſuperiores, idem Demoſth. οἱ πρότερον ὑπάρχοντες, Thucydid. priores. τὸ ὑπάρχον, præſens rerum ſtatus. Plato Epiſt 4. τὸ δὲ νῦν ὑπάρχον [illegible], id eſt, præſens rerum tuarum ſtatus talis eſt. Τὰ ὑπάρχοντα dicuntur, vt τὰ ὄντα, ἡ οὐσία, facultates hominis, iam partæ opes & facultates, ſuppetentes facultates, res partæ, poſſeſſiones, patrimonia res ſubiectæ, Gaza libro 3. de partib. Anim. Iſocrat. pro ſtatu rerum præſenti. τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, quæ ipſe poſſidet, capite 12. Lucæ Euangel. τὰ ὑπάρχοντα [illegible], quæ iam erant vitiata, Demoſthen. τὰ πρότερον ὑπάρχοντα, Iſocr. τῶν ὑπαρχόντων χείρους δοκοῦμεν, inferiores, videmur quàm res ipſa poſtulat, Demoſthe. Ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἢ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, id eſt, ἐκ τῶν δυνατῶν, pro præſenti copia, ex præſenti rerū conditione, pro rebus ſubiectis, ex præſentibus facultatibus, ἐκ τῶν παρόντων. Plato Epiſtol. 7. τίνες οὖν δὴ [illegible] ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; quænam igitur pæne neceſſariò rectæ ipſis pro præſentis temporis ratione queant irrogari? Ἀπὸ τῶν αἰεὶ ὑπαρχόντων γνώμῃ σφαλέντες, more rerum humanarum opinione decepti, Thucydid. [illegible] τὰ ὑπάρχοντα μείζω [illegible], maiori ſpe propoſita, quàm pro viribus, Idem. Ὑπάρχειν etiam de commodo aut incommodo dicitur, cum aliquo facto alicuius conditio ſorſque melior fit aut deterior. Baſilius, Καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλέον τοῦ [illegible] ἔσχεν, id eſt καὶ ἐκ τούτου οὐδὲν πλέον ἔχει, nihil promouit, vel profecit, οὐδὲν ἐκέρδανεν, οὐδὲν κέρδος ἔσχεν. οὐδὲν πλέον αὐτῷ ἐγένετο. Ὑπάρχειν item verbum Dialecticorum, vt [illegible] ὑποτιθέναι, i. ponere & ſupponere. Plato in Timæo, [illegible] ὑπαρχόντων αὖ τὸν [illegible] ἐοικέναι [illegible]: Cicero, Hoc poſito, quod ſequitur videndum eſt. Ibid. τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ, καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, i. Ex quo poſito & cōſtituto, efficitur vt ſit neceſſe hunc mundum ſimulachrum alicuius eſſe.

Ὑπαρωματίζω, ſubodoratus ſum aromata aliquatenus redoleo. Dioſcorid.

Ὑπασπίδιος, ου, ὁ, q. ſcutifer. ὑπασπίδιος κόσμος, Sophocl. id eſt, ὁπλίτης, ornatus armorū. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύειν, ſub clypeo dormit, Eurip.

Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, idem, ſatelles, adiutor, propugnator. [illegible], δορυφόρος. Suid.

Ὑπατεία, ας, ἡ, conſulatus. ἡγεμονία. Plutarc.

Ὑπατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum conſul, cōſulatum gero, fungor magiſtratu.

Ὑπάτη, ης, ἡ, ſumma chorda in fidibus quæ ima, id eſt, τῇ νήτῃ opponitur: hæc grauiſſimum ſonum edit, id eſt, [illegible] Plutarc lib. [illegible]. Nicomachus in harmonices enchiridio. [illegible]

guat ex planetis Saturno propter tardiſſimũ motum locúmque in cælo ſummum: ὑπάτην verò Lunæ, quia ipſa terris citima infimáq; eſt.& omnium celerrimè mouetur. In Muſicis autem τετράχορδα ſunt quinque:(Eſt verò tetrachordum quatuor ſonorum in ordine poſitorum congruens fidáque concordia, vt definit Martian.Capella. Ὄργανα verò, vt hydraulica inſtrumenta apud Vitru.i.ὑδραυλις, cum τετράχορδα, ἑξάχορδα, ἢ ὀκτάχορδα dicuntur intellige quod vulgò Muſici vocant, *à 4. ou ſix, ou 8. ieux, & regiſtres*) primum grauiſſimum, quod Græcè dicitur ὑπάτων: Secundum medianum, quod appellatur μέσων: Tertium coniunctum, quod συνημμένων dicitur. Quartum disiũctum, quod διεζευγμένων: Quintum quod eſt acutiſſimũ, Græcéque ὑπερβολαίων dicitur. De his Vitr.lib.5.c.4. Εἰς ὑπάτην, eleganti trãſlatione, perueniſſe dicitur morbus qui grauiſſimus, & in quo iam depoſitus atque deploratus eſt ægrotus. Epigr. Νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ... Οἶδεν ... ἰδίην: Πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος.

Ὑπατικὸς, οῦ, consularis. ὑπατικὸς ἀνὴρ, vir conſularis, Plutarchus in Camillo.

Ὑπατμίζω, vaporem ſubduco. vnde ὑπατμισθεὶς, ſuffitu euaporatus.

Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, vapor, ſuffitus vaporis, Dioſc.lib.5.cap.26.euaporatio Senecæ.

Ὑπάτοπος, ου, ὁ, ſubabſurdus.

Ὕπατος, ου, ὁ, dicitur per ſyncopen pro ὑπέρτατος. vt πάτος pro πέρατος, eximius, altus, ὑψηλὸς, honoratus præ aliis, ſupremus, ſummus, princeps, βασιλεὺς, ἡγεμὼν, ἐνδ' ὕπατος, μέγιστος. Iliad. θ, κρειόντων, ὕπατε κρειόντων, i. βασιλεῦ βασιλέων. Ariſtot. de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὕπατός τε διὰ τοῦτο ὀνόμασται, ... ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, ſummam & primam ſedem Deus ſortitus eſt: ea de cauſa ὕπατος, vel ſupremus appellatur &c. ὕπατος Ζεὺς, ſummus Iupiter, ſupremus, Eurip. ὕπατος ... in Epigr. Ὑπάτους Latini conſules vocant, ... Plutarch. in Romulo. Herodian. β, etiam Fœminin. genere extulit, τὴν ὕπατον ἀρχὴν ... qui bis conſulatum obierat. Et τὴν ὕπατον ... ἀρχήν. Et τὸ ὕπατος pro imo & profundo, apud Apol. 2. Arg. ... ἐκ βυθοῦ, ὕπατον ὄρος, mons ſublimis in Epigram. ὕπατον κλέος, Ibidem. ὕπατον τετράχορδον. Vide Ὑπάτη.

Ὕπατος, ου, ὁ, piſcis cetacei generis. Suid.

Ὑπαυγάζω, ſubſplendeſco.

Ὑπαυθαδίζομαι, ſubarroganter me gero.

Ὑπαυλέω, ſuccino tibiis, Lucian.

Ὕπαυλος, ου, ὁ, manens domi. Cum Genitiuo, Sophoc. in Aiace, ... ἐν σκηνῆς ὕπαυλον, i. ἐνδόμυχον, in tentorio agentem, ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

Ὑπαύστηρος, ὁ καὶ ἡ, ſubauſterus, Dioſc. l 5.cap.55.

Ὑπαυχένιον, ου, ceruical, puluinus. Lucian. in Gallo. vide Ὑποκεφάλαιον: & apud Pollucem libro 6. προσκεφάλαιον, ὑπαυχένιον, & Comicè ...

Ὑπαύχενιον. Aratus, ... Cicero,

Propter Equus capite & ceruicum lumine tangit.

Ὑπαφρος, ου, τὸ, ſpuma tectum, ſpumoſum, quod non manifeſtum eſt. ὕπαφρον ὄμμα, Euripid. oculus ſpumoſus.

Ὑπαφροσύνη ... καὶ ... male inſciteque viuentium. Herodot.

Ὑπέασι, apud Hom. i. ὑπεληλύθασιν, venerunt, ... εἰσί.

Ὑπέγγυα, bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta. ὑπέγγυα & ὑπεγγύους ... i. ἐγγύῃ ..., quæ ſatis accepto credita ſunt.

Ὑπέγγυον κακὸν, malum obnoxium, & fide ſolutum, Eurip. in Hecuba, & Interpr.

Ὑπέγγυος, idem quod ἔγγυος.

Ὑπεγγύους ... ſpondere, ſatiſdato promittere.

Ὑπέδδεισαν, timuerunt. Iliad. α, τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, id eſt ἐφοβήθησαν.

Ὑπεδείδισαν, metuebant, Accuſ. Apol.2.

Ὑπεδέκτο, recepit, promiſit.

Ὑπέδεκτο, ſuſcepit, excepit. pro ὑπεδέξατο. Hom. Odyſſ.ξ, ... ὑπεδέκτο. Apol. Rhod. cum Infinit. Futuri temporis.

Ὑπεδέξο, pro ὑπεδέξω, ſuſceperas. Odyſſ.ξ, ... ὑπέδεξο, i. excepiſti, ſuſcepiſti.

Ὑπέδυ, ſubiit ab ὑποδύομαι. ὑπέδυ πέτραν, ſubiit petram, Plutarch. in Theſeo.

Ὑπέζευκται, apud Hippocr. id eſt, ſubnexum eſt: ὑπέζευκται ab ὑποζεύγω.

Ὑπεζωκὼς ὑμὴν, membrana ſuccingens coſtas. Aretæus libro 1. de morbis acutis, ... ὑμὴν λεπτὸς ... ὑπέζωκε ... ὑπεζωκὼς ..., eſt participium ab ὑποζώννυμι vide in ὑποζώννυμι.

Ὑπέθεντο, conſuluerunt, admonuerunt.

Ὑποπτεύομαι, ſuſpicor. Galenus lib. 1. de diebus criſimis dixit, ... ὑπωπτευμένος.

Ὑπείδου, ſuſpicatus.

Ὑπείκαθον, cedo, do locum. Apol. 2. Arg. ὑπείκαθεν ... ἐρέτῃσιν, cedebat remigibus & obſecundabant. ὑπεικάθοιμι, Sophocl. cederé, lorum darem, habere nollem.

Ὑπείκω, do locum, cedo, concedo, ſubiicior, obſecundo. manum do, i. victum me agnoſco, ..., ὑπαναχωρῶ, ὑποπίπτομαι, ſum ſubditus, ſubiaceo, mollis ſum & lubricus, ſuccumbo, obſequor, ... Eurip. ... ὑπείκων ..., nihil dans loci ſenectuti, Apoll. lib. 2. Argon. θέμισιν γὰρ ὑπείξομεν, legibus obſequemur. Homer. Iliad. α, ... εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ſi tibi omni in re morem geram, i. ὑποχωρήσω. vbi εἰς præpoſitio ſubauditur εἰς πᾶν ἔργον. ὑπείξομαι τοῦ ἀρχαίου λόγου, à ſuperiore oratione diſcedemus, Herodot. λόγῳ ὑπείκειν dixit Xeno. i. orationi locum dare. Plat. l. 1. de Rep. ὑπείκειν ἀλλήλοις, ſuccumbere inuicem & cedere, i. ὑποχωρεῖν ἀλλήλοις. Sophocl. ὑπεικτέον τιμῇ, honori cedendũ eſt. ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, ſede tibi cedo, Plut. in Apophth. Lacon. ſic & Gaza lib. 4. Gram. vide Bud. in dict. Cedere, in annot. in Epiſt.

Ὑπείληφα, arbitratus ſum, opinor, Xenoph. δοκεῖς μοι ... οὕτως ζῆν, mihi videris me opinari ſic viuere à verbo ὑπολαμβάνω.

Ὕπειμι, ſubſum, ſubiaceo, ſuperſum, reſto, adſum, inſum, deliteſco, Xenoph. vnde ..., ὕπεστι μόνος, Ariſtides. Heſiod. ... δ' ... χείρεσσιν ὑπῆσαν, è manibus prominebant. eſt etiã ὕπειμι ſubeo.

Ὑπείξις, ceſſio, ſubmiſſio, ὑποταγὴ, obſequium, officium, Plato de Leg.

Ὑπειπεῖν, exponere, ſubiicere. Sophocl. in Aiace, Οὐκ ἂν ἴδρις ὑπείποις. tu non ignara facilè expoſueris. vide Ὑπαγορεύω.

Ὑπεῖπον, dixi, dicendo attigi, ſubiunxi, ſubdidi, ſignificaui, ſubindicaui, προεῖπον. ὑπείποιμι, reſponderim. Sophocl. in Aiace, ... ἴδρις ὑπείποις.

Ὑπειπὼν, όντος, ſubdens, reſpondens: aliquando προειπὼν, præfatus, Ariſtoph. vide Ὑπαγορεύω.

Ὑπεὶρ, pro ὑπὲρ, Gaza lib. 4. non patitur anaſtrophen. Odyſſ. ι, Οἱ ... ὑπεὶρ ἅλα, τοῖς' ἀλόωνται.

Ὑπειρέχουσι ... Dionyſ. de ſitu orbis, i. τὰ ὑπερέχοντα ...

Ὑπείρεχε, τὸ ὑπερεῖχε, mutato loco augmento. Hom. cum Accuſ. Iliad. γ, ... ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, i. latis humeris præſtabat, ſupereminebat, ...

Ὑπείρεχον, cum Genit. i. ὑπερεῖχον. ὑπείρεχον ἠφαίστοιο, i. ſupra ignem tenebant, Hom. Iliad. β.

Ὑπείροχος, ου, ὁ, pro ὑπέροχος, excellens, ὑψηλὸς, eminentiſſimus, ὑπερέχων. vnde πανυπείροχος, in Epigr.

Ὑπεὶς τῆς ὀργῆς, iram deponens. Herodot. pro ὑφείς.

Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, aditio hæreditatis.

Ὑπεισελθεῖν, ſubire, i. εἰς νοῦν ἔρχεσθαι, ἐπέρχεσθαι. Lucia. de iis qui mercede conducti ſeruiunt, dixit ὑπεισέρχεσθαι: Ὑπεισέρχεται γὰρ ... ἐπ' ἄλλον ..., id eſt, ſubit enim in mentem & ſuccurrit.

Ὑπεκβάλλω, eiicio, ... ἐκβάλλομαι, Apol. Rhod.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ὑπεκδιδράσκω, μ. δράσω, π. ακα, ſubterfugio.

Ὑπεκδραμεῖν, effugere. ὑπεκδραμεῖν τὸ παρεόν, præſentes pœnas effugere. Herodot. i. ... Euripid. in Phœniſſ. ὑπεκδράμωσι, præuaricentur, tranſcendant. Ὑπεκδρομὸς, ὁ, ſubterfugiens.

Ὑπεκδὺς, diſcedens.

Ὑπεκδύω, μ. ύσω, π. υκα, exeo, ſubeo. Actiu.

Ὑπέκθεσις, εως, ἡ, repoſitio, ἀπόθεσις, Heſych.

Ὑπεκκαίω, ſuccendo, Alex. Aphrod.

Ὑπεκκαλύπτω, detego, in Epigr.

Ὑπέκκαυμα, fomes ſuccendens, fax, i. incitamentum, & ſuſcitabulum, vt loquitur Nonius, ..., ἐρεθισμα. Gregor. Οὐκ ... ὑπεκκαύματι. Plut. in Cæſare de quibuſdam factioſis egentibus, Οἱ ... ὑπεκκαύματα ... Cicero facem in hoc ſenſu dicere conſueuit, vt in Philipp. 7. Sed quæ prouincia eſt tàm exigua ex qua illa fax excitare non poſſet incendium? Ὑπεκκαύματα etiam vocat Hippocrates in Aphoriſm. cibos, quia his corpus fouetur.

Ὑπεκκαῦσαι, ſuccendere.

Ὑπεκκεκομισμένα, clàm exportata, Herod. Ariſtot. 2. OEcono. ... ὑπεκκεκομισμένα ... ὑπεκκομίζειν ... περιέλαβεν.

Ὑπεκκλαπεὶς, έντος, furto ſublatus. ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, pecuniæ clàm per amicos exportatæ, Plutarchus in Themiſtocle.

Ὑπεκκλίνω, ſub declino, defugio.

Ὑπεκκομίζω, μ. ίσω, π. ικα, clàm exporto, ſupporto, ſubduco.

Ὑπεκπέμπω, ſubmitto, clàm mitto, clàm & furtim emitto, vt ſit in tumultu-

tumultu.Plutar.de Cornelia,ἑαυτὴν γὰρ αὐτὴν εἰς Λέσβον ὑπεξέπεμψε ὁ Πομπήϊος. Euri.in Hecuba, ὅλους ὑπεξέπεμψε Τρωικῆς χθονός. Sophoc.in Electra,Οὗ τὸ θανεῖν πάρεσθ' ὑπεξέπεμψά σε ἐκ μητρὸς χερῶν,i.ὑπεξεθέμην,vt ipſe alibi.

Ὑπεκπροθέω,μ.εύσω.α.ευσα,præcurro,vinco.

Ὑπεκπροφεύγω,ſubfugio,clàm effugio.Heſiod.ὅτ' ἂν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα,quum elapſus fuerit e calamitate.

Ὑπεκραγεὶς,erumpens.

Ὑπεκρέω,μ.ρεύσω,α.ρευσα,ſenſim & clàm effluo vel euaneſco.Neutr. abſol.Plutar. in Sympoſio,Τὸ δὲ περιζέμα ἀεὶ ὑπεκρεῖ. ὥστε ἐν χρόνῳ ὅρος τοῦ, ἐπεκκλινεῖ,i.ſenſim & clàm euaneſcit & effluit.

Ὑπεκδῦναι τῆς ἀπορίας,difficultatibus ſe liberare, Plutarc.in Solone.vide Ὑπεξίσταμαι.

Ὑπεκτίθεμαι,clàm depono,clàm ſepono,ſubtraho,λάθρα ἐκτίθημι,& fidei committo,veluti χρυσὸν παρακατατίθεμαι,ſed apud externũ amicum. Conſtruitur autem cum præpoſitione εἰς, vt ὑπεκτίθεμαι εἰς τὰς Ἀθήνας,clàm ſubduco & exporto Athenas deponendum,Athen.lib.12. ὑπεξέθεντο οἱ γονεῖς εἰς Τροιζῆνα, exportarunt parentes in Trœzenem,Plutarch.in Themiſt. τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀπράγμονα ὑπεκτιθέμενος,&c. virum in tranquillam vitam ſubducens,Idem in Galba.Antiph.[illegible] ὑπεκθέσθαι, i. clàm ex vrbe ſubduxiſſe & exportaſſe. Sophocl. ὅν ποτ' ἐκ χερῶν ἔλαβον ἐμῶν τῆς ἐμῆς, ὑπεξέθου: quem furtim alendum mandaſti externo amico, vt Virgilius de Polydoro dixit Æneid.3.

Ὑπεκτίθημι,μ.ήσω,α.ηκα,idem:clàm expono,clàm exporto, clàm colligo & ſubduco.Actiu.Accuſ.

Ὑπεκτρέπομαι,ſenſim vito & declino, auerſóque paulatim. Plato in Phædro.[illegible]

Ὑπεκφαίνονται,ſublucent.

Ὑπεκφέρω,ſub effero,clam effero.Item ſenſim affero vt Iliad.θ. & Odyſ.Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι expon. cum impetu efferebant. vt pote [illegible],inquit Euſtath.

Ὑπεκφεύγω, clàm fugio, ſubterfugio, elabor. ὑπέκφυγε,ἐξέφυγε, Hom.Iliad.& Eurip.

Ὑπεκχωρῶ,ſubduco,declino.Plato in Phæd.τὸ δ' ἀθάνατον,ἐάν τι ἀδιάφθορον ᾖ, σῶον οἴχεται ἀπιὸν,ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ, ſeſe à morte ſubducens ὑπεκχωρεῖ τοῦ βίου, naturæ cedo,dicitur obeo & morior, Plato de Legib.

Ὑπέλαιον,γλοιὸς,ſordes olei.

Ὑπεναιωρίζω,ſubleuo,tollo,Bud.ex Philone.

Ὑπεμπεσὼν,qui occurrit.ὑπεμπεσὼν τοῖς στενοῖς,Plutarc.in Fab.in anguſtias incidens,anguſtiis clauſus.

Ὑπέμβρυον, τὸ, recens natus infans, τὸ ὑπὸ τοῦ θηλαζομένου νεογνὸν, Suidas.

Ὑπεμφαίνω,ſuboſtendo,vel ſubſignifico.

Ὑπεναντίος,aduerſarius,aduerſus,contrarius,renitens,repugnans, hoſtilis,oppoſitus,inimicus,ἐχθρός: Dati.ut Heſiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισι ἐχρεμέτισαν, aduerſi inter ſe ſtridulè hinnuerunt. οἱ ὑπεναντίοι,hoſtes,Xenoph.

Ὑπεναντιοῦμαι,occultè aduerſor.

Ὑπεναντιωμένος,ὁ,repugnans. ὑπεναντιωμένος ἐκείνοις, illis infeſtus, Plutarc.in Pericle.

Ὑπεναντίως, variè, è contrario. ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει. inter ſe diſcrepant.

Ὑπενδίδωμι,cedo,do terga,Thucydid.ὑπενδιδόναι,terga vertere.ὑπενδοῦναί τι καὶ ὑφεῖναι τοῦ θυμοῦ, &c.Bud.in Epiſt.prior,id eſt condonare ſeu parcere & vires ſubmittere mihi animum deſpondenti.

Ὑπενεγκεῖν,pati,ſuſtinere.

Ὑπένερθε,vel ὑπένερθεν,ſub,infrà,ſubtus,ὑποκάτω,ὑπὸ χθονός: Genitiuo.Iliad.β,[illegible],pro ὑποκάτω.

Ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά,Apol.ex mari trahebant remos. i. ἐκ τῆς θαλάσσης εἵλκον[illegible].

Ὑπεξάγω,ſeduco,ſubduco,eximo,ſubmoueo,ſubtraho.Chryſoſt. [illegible] &c.

Ὑπεξαιροῦμαι,ſubduco,interuerto,ſuppilo,clàm aufero & auerto. Lucian.de Prometheo:Οὕτως ἀναίσχυντος, ὥστε αὐτὸς μὲν, τὰ κρέα ὑπεξαιρεῖσθαι,[illegible].

Ὑπεξαίρεσις,εως,ἡ,ſubſtractio,exceptio,ſubductio, detractio. τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις,Laer.i.doloris ſubſtractio.μεθ' ὑπεξαιρέσεως, cum exceptione Marc.Aurelius.vide Plut. in Numa.Quintil. lib.3.cap.8.Legales autem quæſtiones has fecit,Scripti & Voluntatis,quam ipſe vocat κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, i.ſecundum dictum & exceptionem.vide Ῥητόν.Politianus in Epicteto vertit ſupputationem.vt puto nõ rectè:hoc enim vocabulo furtiua occultaq; ſubſtractio ſignificatur. Verba illius authoris. [illegible] ὑπεξαίρεσιν, καὶ [illegible].

Ὑπεξαιρέω,μ.ήσω,α.ηκα,ſubſtraho,ſuſcipio, [illegible], tollo de medio,aufero,detraho,educo,Actiu.Acc.iug.Sopho. ὑπεξαιρεῖν [illegible],Thucyd.idoneì qui ſubſtituerentur in locum:ſic Valla,

Ὑπεξαίρομαι,clàm de medio tollo. Xenoph.de Tyrannis, ὅταν δὲ [illegible] ὑπεξαίρωνται. Eſt etiam eximo. ſubmoueo,reiicio.Plato in Theæt.[illegible], ὅταν ὑπεξαιρῶμαι καὶ ἀποβάλλω,μὴ ἀγρίαινε.

Ὑπεξαλέασθαι,furtim vitare,declinare,ὑπεκκλῖναι,Heſ.

Ὑπεξαλύξαι,ſubterfugere,deuitare.Heſiod. πῶς γ' ἂν ὑπεξαλύξαι βαρὺν χόλον.

Ὑπεξανάγομαι,clàm è littore ſoluo & enauigo.

Ὑπεξαναδύομαι,ſenſim & clàm exiſto,ſalo emergendo, Homer. λάθρῃ ὑπεξαναδῦσα ἁλὸς πολιῆς.

Ὑπεξανίσταμαι,honoris cauſa aſſurgo. ὑπεξανίστασθαι πρεσβυτέρῳ, aſſurgere ſeniori,Plutar.in Lycurg.

Ὑπεξαφύω,clàm exhaurio, Apollon.2. [illegible], ὄφρα ὑπεξαφύοντες,pro ὑπεξαφύσσοντες.

Ὑπεξέθετο,expoſuit,oſtendit,oſtẽderat:Phalaris in Epiſt.ab ὑπεκτίθημι.

Ὑπεξελαύνω, ὑπεξελάσαντες, clàm & longius progreſſi.

Ὑπεξέλασις,ſupplicium,tormentum,quæſtio, βάσανος, [illegible], τιμωρία,Suid.

Ὑπεξερύω,ſubtraho.vnde ὑπεξείρυσαν,ſubtraxerunt. apud Apollo. Arg.2.

Ὑπεξέρχομαι,μ.ξομαι,obrepo,ſurrepo,ſubduco, fallo. ὑπεξῆλθον, me ſubduxi.ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως,ciuitate exceſſit,Plutar.in Public.ὑπεξελθεῖν ἀντὶ τῶν δεινῶν, ſubire pro eo difficilia. Thucyd. Eſt etiam ſubire,i.εἰς πόνους ἔρχεσθαι, ὑπεξελθὼν, clàm egreſſus, qui ſe ſubduxit.

Ὑπεξέφερε,ἔφερε,ἐξέφερε,ὑπεκλυτρίζειν,ἐξέφερε.

Ὑπεξίσταμαι,cedo,vt ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ,cedo tibi via,i.decedo, quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, ποιοῦμαι παραχωρεῖ. Decedo autem Latinè interdum ἀντὶ τοῦ ἐκτρέπομαι,accipitur, hoc eſt, ὑποχωρέομαι.Cæſar,Quibus ita interdictum eſt,iis omnes decedunt,aditum ſermonémque defugiunt.ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei cedebant,Philoſtr.in Heroic.ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς.tuis meum imperij cedo.ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, è ſede aſſurgo,Plutar.in Apoph.ὑπεξίστασθαι,clam ſe ſubducere.ἐνδιδόναι,cedere. vide Bud.in annot in Epiſt in dictione,Cedere gratiæ.

Ὑπεξούσιος, ου, ὁ, ſubditus alieno iuri ſubiectus, qui eſt in poteſtate,filius familiâs,Theophil.in Inſtit. ſuus hæres exponitur à Bud.

Ὑπεξουσιότης,ſ.ſubiectio,Theoph.in Inſtit.

Ὑπεξυρημένος,ſubraſus.

Ὑπεξαναιωρίζω,ſubleuo aliquantum.

Ὑπεπιμόριος, numerarius obuerſatia ſerie reſpondens τῷ ἐπιμορίῳ vulgò appellatur ſub ſuper particularis.

Ὑπὲρ,cum Genitiuo ſignificat ἀντὶ,pro. vide Gaz.lib.4.Vnde fit ſuper,teſte Gel.lib.13.c.9.ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερῶν, latendi gratia tolerans.Plut. in Lycur. [illegible] ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα,& ne tyrannis fieret populum iuuantibus,Idem ibidem.ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τὰ μέγιστα,i.ne fiant quæ ciuilia ſunt.Æſchin.παρέδωκεν ὁ Φάβιος τῷ Μινουκίῳ τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, tradidit Fabius Minutio exercitum ea conditione, vt prælio non exciperet hoſtem,Plutar.in Fabio, ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν [illegible],Iſocr. ὑπὲρ τοῦ θεοῦ,Dei vice ὑπὲρ αὐτοῦ δέδοικα,timeo eius cauſa,Ariſtoph.ὑπὲρ τῆς ἐχθρᾶς [illegible] βουλεύσεσθαι.i.pro,Iſocrat.ὑπὲρ τῆς κοινῆς συμφορᾶς, pro vtilitate communi.ὑπὲρ ἡμῶν,è re noſtra. ὑπὲρ ὑμῶν,veſtra,Demoſt. Ὑπὲρ, ſuper ſeu ſuprà.Homer.Iliad.β,στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. ὑπὲρ μαζοῖο, ſuper mammam, Apollon.Rhod. ὑπὲρ μαζοῦ pro ὑπερθεν, Homer.Iliad. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, ſupra terram grando concreſcit,Plato in Timæo. τὰ ὑπὲρ γῆς [illegible],vegetiora reddit quæ ſuper terram extant,Theophra.lib.3.de cauſis plantar.Lucian.de luctu.[illegible] ὑπὲρ γῆς φίλος, ſuper terram relictus amicus & ſuperſtes.Sophocl.in Aiace,[illegible] ὑπὲρ, ſuper foſſas ſaliente Hectore. οἱ [illegible] ὑπὲρ τῆς [illegible].Siculi montani, Thucyd. id eſt, [illegible]. οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, oppido imminentes,hoc eſt,ὑπὲρ [illegible] τῆς πόλεως, Idem. ἡ ὑπὲρ Φάρου πόλις, ciuitas quæ eſt ſuper Pharum,Idem.ὑπὲρ ποταμοῦ οἰκοῦσιν, ſuper flumina ſita, Herodot. ὑπὲρ καπνοῦ κρεμῶσιν, fumo ſuſpendunt,Theophraſtus.libro 9.hiſtor.plantar. ὑπὲρ βοῶν,ſupra bos,Herodot. ὑπὲρ τὸν κλῆρον ἱκανὴ οὐσία, vltra ſortem bona ſufficientia, Plato de Legibus,ſic Interpres. Οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ ὄντες, in eadem dignitate conſtituti.Iſocrat.in Epiſt. Οὐχ ὡς ἐκείνοις ἅπαντας δεῖ νομίζειν [illegible] ὑπὲρ αὐτοῦ ὄντας. Ὑπὲρ, pro de:vt,ὑπὲρ πάντων γράφειν οὐκ ἐγχωρεῖ, de omnibus ſcribere non datur, Galen.libro primo ad Glau. Ὑπὲρ,per ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι,per Chriſtum precor. Nazanzen.in Oration. Ὑπὲρ,cum Accuſat.ſupra,vltra,trans, præter, procul à ὑπὲρ ἄνθρωπόν ἐστι.facultatem hominis excedit. Matth.cap. 10.φιλῶν πατέρα ὑπὲρ ἐμὲ,plus quàm me:vel ſupra me. ſi ita Latinè dicitur cum caſu perſonæ.ὑπὲρ ἡμᾶς λέγεται,ſupra humanum captum dicitur. ὑπὲρ ἡμᾶς ἐστι τὸ λεγόμενον, longè plus eſt, quàm vt noſter ſenſus aſſequi poſſit. ὑπὲρ λόγον, maiora quàm

vt dici poſſit, ſupra quàm dici poteſt. Gregorius, ὁ πάντα μὲν τελειος καὶ ὑπὲρ λόγον. ὑπὲρ τὸν πολλὸν ἀριθμόν, eximius, numero vulgi exemptus. ὑπὲρ ἄγαν, quàm valdè, ſupra modum, Eurip. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ſupra dignitatem, Demoſthen. ὑπὲρ μόρον, Hom. Iliad. ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, præter fatum. Sic Apollon. libro quarto, ὑπὲρ μοῖραν, obſtante fato. Idem libro primo, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, qui annum ſexageſimum exceſſit, Plutarch. in Lycurg. ὑπὲρ τὰ μηδικά, Thucydides, apud quem Valla exponit Medicum bellum: potius ſupra Medicum bellum & antè: cui opponitur μετὰ τὰ μηδικά, apud eundem. ὑπὲρ χιόνα λάμποντες, niue ſplendidiores, Nazanzen. in Orationib. Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, eſt longiore oratione vti quàm præfinitum ſit, præter clepſydram vltráque modum orare. Lucianus pro Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν: Interpres, vltra aquam effuſam reddidit, quia mendoſè ſcriptum ἐκχεόμενον. Sumptum eſt ab antiquo more fori: orabant enim ad clepſydram, cuius cùm aqua effluxerat, imponebatur oratori ſiletium. Dixitque Æſchines, κατατρίβειν τὸ ὕδωρ ἐγχεῖσθαι. Idem Lucianus in dialogo cui titulus Bis accuſato eſt, Η δὶς κατηγορούμενος ὃς τι οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑαλώκαμεν, ὅπου οὔτε ἐγχυθέντος (repone ἐγχυθέντος) καὶ οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης, non data clepſydra, nec purgandi mei facta poteſtate. Ὑπὲρ, ἀντὶ τοῦ μετὰ, vt ὑπὲρ μίαν, ſiue ὑπὲρ μίαν ἡμέραν, id eſt alternis diebus, tertio quoque die. vide Μία.

Ὑπὲρ, In compoſitione auget, ſicut per, aut quàm apud Latinos. Interdum vim habet Comparatiui. Ariſtot. lib. 4. Politic. ὑπερτείνει τῷ ποιῷ, ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, magis ſuperat qualitate, quàm deficiat quantitate.

Ὑπέρα, ἡ, funis nauticus, quo cornua antennarum transferuntur, tenduntur & laxantur. ἀπὸ τοῦ ὑπεραίρειν. Suid. ὑπέρα δὲ ἐστὶ ναυτικὴ σχοῖνος ἧς μετάγεται τὸ κέρας. Vnde apud Hiperidem prouerbium ἐπὶ τῶν παρέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων, Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει, i. relicta hypera pedē conſectatur: omiſſis ſeriis ludicra tractat & futilia.

Ὕπερα, τὰ, inſecta oblonga, à piſtilli forma ſic dicta, id eſt, ἀπὸ τοῦ ὑπέρου. Gaza ſuperas vertit, non intellecta etymologia. Ariſtot. hiſtor. libro 5. capit. 19. Γίνεται δὲ καὶ τὰ ἀλεῖα καὶ τὰ ὕπερα ἐκ πνιδάρων ... [illegible]

Ὑπεράγαμαι, demiror, ſupra modum miror, inuideo. ὑπερθαυμάζω, Suid. deponens.

Ὑπεράγαν, vehementiſſimè, maximè.

Ὑπεραγανακτῶ, ſupra modum indignor ac conqueror.

Ὑπεραγαπῶ, deamo, maximè amo, vehementer amo, præcipuè amo, præcipuo in amore habeo, Demoſt.

Ὑπεραγάντως, ſupramodum.

Ὑπέρογχος, ὁ, ἡ, ſuperbus, elatus, ὑπερήφανος, Heſyc.

Ὑπεραγορεύω, patrocinor. Ariſtotel. 2. OEcon. Καὶ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολλὰ τοῦ κινδύνου ... ὑπερείπων. Dicitur etiam ὑπεραπολογοῦμαι.

Ὑπεράγω, μ. άξω, π. ῆχα, ſupero, excello.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugnor, Genit.

Ὑπεραής, έος, ὁ καὶ ἡ, deſuper flans.

Ὑπεραιμία, ἡ, ſanguinis nimia copia & abundantia: inter equi morbos à Polluce libro 1. ponitur, Κεφαλαλγία, καὶ ὑπεραιμία, ἀπὸ πλησμονῆς.

Ὑπεραινετός, ſuperlaudabilis.

Ὑπεραιρόμενος, ſublatus.

Ὑπεραίρομαι, ſupra modum efferor, ὑψοῦμαι, Paulus 2. ad Corinth. Ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων, ne animo efferar.

Ὑπεραίρω, μ. αρῶ, π. ηρκα, ſupergredior, prætereo, tranſcendo, excedo, ſuperſum, ſum altior, ſum immoderatus & nimius, ſum immodicus, ſupero, vinco. Accuſat. aut Genitiuo. ... i. præſtare & excellere. Chryſoſt. ὑπεραίροντες τῇ ... ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας, gloria omnes ſuperauit, Plutarc. in Lycurg. τὸ ὑπεραῖρον, Polyb. 1. τὸ ὑπερβάλλον, quod modum excedit. Et Ὑπεραίρω verbum nauticum. Polyb. in 1. ... τὸ πέλαγος ὑπεράρας, ... id eſt, ſuperato pelago.

Ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν.

Ὑπεραίσχιστος, turpiſſimus, Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, vehementer me pudet.

Ὑπεραιωροῦμαι, limis deſpicio, deſuper aſpicio, libror in altum, ſublime volo.

Ὑπερακοντίζω? ſuper aliquid extendere, vel ſuperappendere, Dioſco. ... ſuper expaſſo vellere.

Ὑπερακμος, ὁ, ἡ vel ὁ, q. ſuperadultus. ... Suidas. grandis, cuius flos iam præterijt, qui eſt vltra pubertatē: præteriens nubendi tempus, Paulus c. 10. 7. Epiſt. 1. ad Corinthios. ὑπέρακμος παρθένος, virgo quę ætatis florē exceſſit: Plautus exoletam virginem dixit.

Ὑπεραναστήκομαι, præſto, Genit. Alex. Aphrod. τὸ ἀπαλλακτοῦ δ' ὅλον πανὸς τοῦ βίου χρειῶν ὑπεραναστήκειν τὴν ἀξίαν, i. Æſculapij domum omnibus rebus quæ ad vitæ degendæ rationem comparatæ ſunt, dignitate præſtat.

Ὑπερακοντίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſupra iaculor, ſeu vltrà vlterius metap. ὑπερβάλλω, ſupero, vel, vinco, antecello. Actiuum Accuſatiuo. Chryſoſto. ὡς πολλοὺς ... καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τοὺς γνώμας, diuitiis animi eos ſuperaſſe qui multos ſtateras dediſſent. Ariſtophan. in Pluto. τῷ βλέποντας ὑπερακοντίζει, eos qui videut, vicit. Idem in Auib. ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη ... μαχαιρᾶς, id eſt, νικᾶς. Metaphora ἀπὸ τῶν ... ἀκοντίοις ἀγωνιζομένων.

Ὑπερακρία, τὰ, montium cacumina.

Ὑπερακριβής, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, curioſus. ὑπερακριβές, ſupra modum exactum.

Ὑπερακριάζει δωμάτων, Eurip. ædibus imminet deſuper. ὑπερακριάζειν, ſuperare, per ſummum euadere, Charont.

Ὑπεραλλοιωθῆναι, præradiari, ἀμαυρωθῆναι, in radios incurrere & obſcurari, Bud. in Com. in Epiſt.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, ſupra modum doleo. Ariſtot. Rhetor. 2. Καὶ τὸ ... ὑπεραλγεῖν, ... hoc eſt, ... vicem tuam doleo. Appian. ... vicem eius dolebat. vide Ὑπεράχθομαι.

Ὑπεραλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, valdè dolēs. ... ὁ ὑπεραλγής.

Ὑπεράλλομαι? Plutarch. ... χρεία ... ὑπεραλλεῖν ἔχειν.

Ὑπεράλλομαι, tranſilio, ſuperſilio. Ariſtot. lib. 9. Anim.

Ὑπεράλληλος, ὑπεράλληλος.

Ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Ariſtoph. in Equit. Οἴμοι κακοδαίμων ὑπεραναιδευθήσομαι, i. τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι.

Ὑπερανάστης, ὁ, exul μετανάστης, μετοικιστής, Suid.

Ὑπερανίσταμαι, longè ſublimior ſum, valdè antecello, longè, præſto. Arethas in Apocalypſ. ... ὑπερανέστη. Gregor. ... Idem, ... Et

Ὑπερανεστηκώς, ſublatus. ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης, animi faſtus, Philoſt. ὑπερανάστασις, præ cæteris eminentia.

Ὑπερανίσταμαι, ſuperſto, ὑπερβαίνω.

Ὑπερανέχων, eminens.

Ὑπέραντλος, ὁ, ἡ, inexhauſtus, circumfluens, ſuperabundans, copioſus, infuſus, ὑπέραντλον ... exuberātē improbitatem hominum ὑπέραντλος συμφορᾶς, qui eſt calamitati exhauriendæ impar. Eurip. ſumpta metaphora à ſentina abundāte aqua. ὑπέραντλον ... apud Polluc. lib. 1. Suid. ...

Ὑπεράνω, ſuper, in cælo. Sed ſciendum quòd quando ponitur cum Genitiuo, ſignificat ſuper aut ſupra: quando abſolutè, in cęlo. Paul. ad Epheſ. c. 4. ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: Interpres, longè ſupra: vt & capit. 1. vbi, καὶ καθίσας ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς. At Galenus ait ad Glauc. ... &c.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro, mortem ſubeo, ſuccidaneum me ſibi in morte obeunda præbeo. Xenoph. in Cyneget. ... ὑπεραποθανεῖν. Sic appellantur ab Ariſtot. in 9. Ethicor. qui pro patria mortem oppetunt.

Ὑπεραπολογεῖσθαι, ...

Ὑπεραπολογεῖσθαι, adeſſe & patrocinari & defendere. ὑπεραπολογούμενοί σου, Ariſtoph. ... Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ... i. συνδικεῖν, συνηγορεῖν. ὑπεραπολογήσονται οἱ φίλοι, pro eo amici ſui reſponderunt.

Ὑπεραποχρώντως, plus ſatis, perquàm abundè, Bud. in Epiſt.

Ὑπερείδω, ſuffulcio.

Ὑπεράρας, qui ſuperauit, Ariſtot. ab ὑπεραίρω.

Ὑπεράριθμος, quaſi ſupernumerarius, excedens numerus.

Ὑπερδείσας τῆς Ἑλλάδος, metuo Græciæ, Herodot.

Ὑπεράρχιος, vt ὑπερτελής, qui & principium & finē excedit, vt Deus, Dionyſ. Areop.

Ὑπερασθενής, imbecillimus.

Ὑπερασθμαίνων, exanimatus, i. anhelus.

Ὑπερασπίζω, μ. ίσω, π. ικα, protego, propugno, ſtrenuè defendo, iuuo. ὑπερασπίζω, προΐσταμαι, Actiu. Genit. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου, vt te protegat, Nazanz. in Orat.

Ὑπερασπισμός, οῦ, ὁ, defenſio, propugnatio.

Ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, propugnator, qui clypeo ſuo protegit aliquem, ſatelles, Suid.

Ὑπερασχημονεῖν, ſupra modum ineptire, Plutar.

Ὑπεραυχῶ, glorior, ſum inſolens, ὑπεραυχῶ ἐπὶ χρηστότητι, humanitatem præ me fero, Phalar. in Epiſt.

Ὑπερεξακισχίλιοι, Demoſth. ... plures ſex millibus.

Ὑπεράχθομαι, valde doleo. Depon. abſol. ὑπεραχθεσθείς permoleſtè ferens. ὑπεράχθομαί σου, i. συναλγῶ σοι, ὑπεραλγῶ σου, tuam vicem doleo.

Ὑπερβά-

Ὑπερβαίνοντα πόδα τίθεσθαι, eſt non iuſto paſſu gradatímq; progredi, ſed tranſſultare aliquem locum, Ariſtotel. in Categ. Pro immodico vel ſupergrediente, Aretha in Apocal. ὑπερβαίνουσι accepit. ὑπερβαίνοντα πόδα μετιών, id eſt, ἀπλήστως, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας ὑπερβαίνων, Suid.

Ὑπερβαίνω, μ. βήσω, α. ἔβην, tranſeo, tranſgredior, prætereo & prætermitto, tranſmitto, prætergredior, tranſcendo plus quam fas ſit, præuaricor. Chryſoſto. τὸν οὐρανὸν ὑπερβῆναι, cælum tranſcendere. Arrian. lib. 6. ὑπερβαίνοντες ἐπὶ τὰ τείχη, muros tranſcendentes. Xenoph. de conſcenſione equeſtri loquens, ὑπερβαινέτω δὲ τὰς δεξιὰς παρὰ τὴν ἀκρώμιαν, i. transferat. ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν, omnem abſurditatem exceſſit, Plutarch. in Numa. ὑπερέβησαν τὸν πύργον, turrim tranſcenderunt, Herodot. Ὑπερβαίνειν, ſuggeſtum aſcendere, ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνειν. Ariſtoph. in Concion. κᾆθ᾽ ὑπερβαίνοντά τις Ἀνακεκλιμένον ὄψεται τὸ φορμίον. Ὑπερβαίνω, exto, redundo, exupero, ſupero, ſum maior, præcello, præſto, Genitiuo & Datiuo. Ariſtot. de mundo, τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος; quinam præſtat homo cæteris animalibus? ὑπερβαίνοντες, dies intercalares Macrobio. Ὑπερβαίνειν, tranſlatè pro opprimere, quòd inſolentes ac faſtuoſi alios velut ſupergrediantur ac proculcent, Paulus 1. ad Theſ. cap. 4. μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ne quis fratrem ſuum opprimat ac circumueniat vel defraudet in negotio.

Ὑπερβάλλομαι, μ. βαλοῦμαι, α. ἐβαλόμην, τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, prorogo, in aliud tempus reiicio, differo. Accipitur etiam pro ὑπερβάλλω, excello, præpolleo, præſto, ſupero, vinco, φρονήματι τὸν Πορσίναν ὑπερβαλλόμενος, animi magnitudine Porſenam ſuperans, Plutarch. in Publicola. ὑπερβαλόμενος τοῖς ἐκείνου ἔργοις, illũ rebus geſtis ſupergreſſus, Herodot. ὑπερβεβλημένη, quæ ſuperauit omnes, Eurip.

Ὑπερβαλλόμενος, ου, ὁ, tardus, cunctator.

Ὑπερβαλλόντως, excellenter, valdè, plus iuſto, λίαν, ſupra modum, ſupra quàm credi poſſit, eximiè.

Ὑπερβάλλω, μ. βαλῶ, α. ἔβαλον, ſuperiicio & ſuperiacio, Columel. & Lin. extendo, ὑπερέχω, καὶ ὑπερβαίνω, excello, ſupero, exupero, præpolleo, ſum ſuperior, ſum maior, ſum nimius, abundo, modũ excedo, Ariſtoph. in Pluto, ἀπεχθῶς ὑπερβάλλοντι τῇ μοχθηρίᾳ. Dicitur & ὑπερβάλλομαι. Genit. & Datiuo ὑπερβάλλει τῆς συμμετρίας, modũ excedit, Ariſtot. libro 3. Polit. ὑπερβάλλω θαύματι, ſum admirandus, Plato de Leg. Idem 2. de Republic. μείζονι κακῷ ὑπερβάλλειν, maiori malo ſuperare. γαῦρος ὑπερβάλλει κακοῖς, Euripides, modum excedit in malis, vel ob mala. ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς κακῶν, quum ipſi ſint ingentibus malis euicti, Thucyd. ὑπερβάλλω τοῖς πᾶσι, rebus omnibus præpolleo, idem Thucyd. τῇ φιλοτιμίᾳ πάντας ὑπερέβαλε, gloriæ cupiditate omnes ſuperauit, Plut. in Themiſtocle. ὑπερβάλλειν ἀγῶνας, Herodot. certant inter ſe vt quiſque alterum luctando ſuperet. ὑπερβάλλουσι πολὺ τῷ πλήθει οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, multum excedit populi multitudo eos qui ſunt in republ. gerenda peritiores, Ariſtot. libro 4. Polit. cap. 14. Idem 2. Œcon. dixit, ὅτι αὐτοὺς χρήματα ὑπερβάλλοντα τῷ πλήθει immanem pecuniam ab ipſis petebat. ὡς ὑπερβάλοι, Sophocl. i. ὑπερβάλοιεν, ὑπερβάλοιεν, ſuperent, ſuperaſſent. Δεινὸν καὶ ὑπερβάλλον, Demoſth. i. ὑπερφυές. Ὑπερβάλλω, in auctione vinco, i. pluris liceor & ſuprà omnes, hoc eſt, πλείονος ὠνοῦμαι, ὑπὲρ καὶ ὑπερπωλέω πλείονος ἀξίαν, ὑπερβάλλω, ὠνοῦμαι. Andocid. ὑπερβάλλει δὲ ἐκεῖνος ἐν τῇ ὠνῇ τρίακοντα μνῶν.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, contemptus, ὕβρις, ὑπερηφανία, ὑπερβασίαι: peccatum, ἁμαρτία, ὅταν ὑπερβαίνῃ, periurium, Suid. ἀδικία, ἐπιορκία τὸ κακόν. Heſiod. ὑπερβασίας ἀλιτήρια.

Ὑπέρβασις, tranſgreſſio, iuramenti violatio, iniuria, malitia, ſuperbia, ὅρκων παράβασις, ὑπερβασία.

Ὑπερβατόν, οῦ, τὸ, hyperbaton, verborum & cõſtructionis ordo turbatus, verborum concinna tranſgreſſio, Cic. 3. de Orat. Quint. verbi tranſgreſſionem interpretatur, quam frequenter ratio compoſitionis & decoris exigit. Vide eundem lib. 3. cap. 3. lib. 8. cap. 2. & 6. & lib. 9. cap. 1. 3. & 4. Eius etiam meminit Gaza li. 4. Grammat.

Ὑπερβατός, qui tranſiri poteſt.

Ὑπερβατῶς Græci dicunt vt nos vulgò *par deſſus*, & *par acquit*, & *en paſſant*, i. in tranſitu Quint. in tranſcurſu Plin. ἐν παρόδῳ, ἐν παρέργῳ Hipp. περὶ τέχνης. Τὸ δὲ ἐν πᾶσιν ᾗ μὴ πάντες δι᾽ αὐτουργηθῆναι, ὃ ποιοῦσιν ὅσοι ὅπως ἂν τὰ τάχιστα γένηται, οἱ δὲ δι᾽ ἀκαιρουργίᾳ ὑπερβατῶς, i. defunctoriè ſiue perfunctoriè, vt loquitur Vlp. ἀθεωρήτως καὶ ἀνεξετάστως, vel παρέργως. Quod & ἐκ παρέργου dicitur, obiter ac per tranſennam, Cic. Dixitq. Gellius, ſaltuatim & vellicatim aliquid attingere. In quo ſignificatu tranſlatitiè ponitur apud Martian. Capellam: quòd & tranſlatitiè Latini dixerunt, ſumpta locutione ab edictis tranſlatitiis quæ nullam diligentiam requirebant. Vlp. lib. 1. D. de iur. patr. Patronorum querelas aduerſus libertos Præſides audire, & non tranſlatitiè exequi debent. Martian. lib. 1. D. 3. §. ad S.C. Turpill. Præuaricatorem eum eſſe oſtendimus, qui colludit cũ reo & tranſlatitiè munere fungitur accuſandi. Papin. lib. 55. §. 1. ad S.C. Trebel. Sed nec illud tranſlatitiè omittendum.

Ὑπερβεβλημένως, plus quàm oportet.

Ὑπερβερεταῖος, ου, ὁ, extremus anni menſis apud Macedones & Aſiæ populos. October Suid. Vnde pro comperendinatore ponitur & ſerotino, ſiue cunctatore. ὑπερβερεταῖος μὴν, October exponitur in Canonibus Apoſt. cap. 38.

Ὑπερβιάζομαι, vim infero. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, præ violentia mali non habentibus quid agerent hominibus.

Ὑπερβιβάζω, traduco, traiicio, transfero, tranſcendere facio.

Ὑπερβιβασμός, tranſlatio, q. tranſcenſio. ὑπερβιβασμὸς τόνου, id eſt, μετάθεσις, tranſlatio toni in ſuperiorem locum ſeu primum, vt ἐγὼ, vnde ἔγωγε. vide Gazam libro 2. Grammat. in dictione ἔγωγε.

Ὑπερβίασμος, ὁ, modum excedens vis, iniuria. Suid.

Ὑπέρβιος, ου, ὁ, immenſus, μέγας, magnanimus, βίαιος, inſolens, ſuperbus, ὑπερήφανος, violentus. Ἰλ. ἀ, οἶδα οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. Heſiod. ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, immenſum onus tollens. Idem, ὑπέρβιον ἦτορ, violentum cor: vnde ὑπερβίως, vt Odyſ. ξ, ἀνέρες ὑπερβίως ὑβρίζοντες ὑπερβίως.

Ὑπερβίως, ſupramodum violenter, ἄγαν βιαίως, ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ.

Ὑπερβλαστὴς, οῦ, in germinando excedens.

Ὑπερβλαστάνω, laſciuio germinibus.

Ὑπερβλαδὴν, q. exuperanter, Heſyc.

Ὑπερβλητος, excellens, περιέχων, ὑπερέχων. Demoſthen. ὑπερβλήτους πάντα λόγον τὰς αὐτῶν ἀρετὰς κατακοσμοῦσιν, id eſt, πάντα λόγον ὑπερβάλλουσαι.

Ὑπερβλύζω, ſupra modum ſcateo. exundo, redundo. ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ ληνοὶ, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Ὑπερβολάδην, ſupra modum, in carmine.

Ὑπερβολαί, αἱ, extremæ collium partes, cacumina montium. vide infrà.

Ὑπερβολή, ῆς, ἡ, ſuperiectio (vt ad verbum dixit Quintil.) ſuperiectus Columel. exuperatio ſiue exuperantia Cic. præſtantia. ὑπεροχή, excellentia. Ariſtot. Rhetor. 1. ὑπερβολὴ γὰρ ἀρετῆς, τὸ πάντας εὖ ποιεῖν, i. de omnibus bene mereri, prouenit ex virtutis exuperantia. Sic & Cic. in 5. lib. Tuſcul. Quæſt. Nonne omnem exuperantiam virtutis oderunt? Sic in bonam partem καθ᾽ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν aliquid fieri dicitur, quod ita ſit excellenter & magis magiſque, vt cùm perductum fuerit, ad eius excellentiam nihil poſſit accedere. Paulus 2. ad Corinth. cap. 4. Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ᾽ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν, i. Nam noſtra hæc vexatio leuis ipſa quidem & ad præſens atque temporaria, nobis ſempiternum gloriæ pondus excellenter ad exuperantiam magis magiſque conficit. Ὑπερβολὴ quum in vitio ponitur, i. nimietas Colum. quod nimio plus ſit in re qualibet, nimium: cùm iuſtus modus debitáque menſura non ſeruatur, vt apud Ariſtot. Rhetoric. 3. ὅλως δὲ ἐπὶ πάσης ὑπερβολῆς τὸ ἁρμόττον. ἄπειρον γὰρ ἂν τις εἰπεῖν πλεῖστον. Quę expoſui in verbo Περιπλέθρον. Ὑπερβολὴ pro vtroque extremo, & vt loquuntur, exceſſu, id eſt, quod nimium eſt, aut parum: exuperatio, & defectus. Ariſtoteles 8. Politic. τὸ μέσον τῶν ὑπερβολῶν, medium extremorum, Idem Problem. lib. & Quæſt. 1. διὰ τί αἱ μεγάλαι ὑπερβολαὶ νοσώδεις; ὅτι ὑπερβολὴν ἢ ἔλλειψιν ποιοῦσιν· τοῦτο δὲ ἦν ἡ νόσος. Et in 2. Quæſt. ὑπερβολαὶ γὰρ ἐνταῦθα. hic ὑπερβολὴ bis vt genus ponitur, & ſemel vt ſpecies. Confer Hippocrat. Aphoriſm. 51. & 52. libri 2. Ὑπερβολὴ non generatim, ſed ἰδικῶς quaſique ſpeciatim pro eo quod eſt abundantia, nimium: cui opponitur ἔλλειψις ſeu ἔνδεια. Iſocrates Nicocli, Αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἐνεισιν. Cicero de Oratore, Magis offendit nimium quàm parum, id eſt, ἡ ὑπερβολὴ ἢ ἡ ἔλλειψις. Plato in Protagora, Καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆς πρὸς λύπην ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; Quæ ſic Cicero vertere ſibi indulſerat, vt teſtis Priſcianus lib. 6. Quæ igitur poteſt eſſe indignitas voluptatis, niſi id magnitudine aut longitudine alterutrius poſita? Ὑπερβολὴ, extremitas, Cicer. & Plin. Sic ὑπερβολαὶ dicuntur extremæ collium partes, montium iuga & cacumina ſiue eminentiæ, vt apud Polybium ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν: & apud Philonem, ὀρῶν αἱ πρὸς ὕψος ὑπερβολαί, i. iuga montium & faſtigia ad ſublimitatem tendentia. Plutarchus in Fabio, τὰς ὑπερβολὰς κατειληφότος, occupatis montis iugis. Ibidem dixit, βοῦς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς, ad montium cacumina boues immittere atque adigere. Rurſus, ἀνθρώπους τοὺς διαφυλάττοντας τὰς ὑπερβολάς, qui per montium iuga tranſitus aditúſque ſeruabant: vulgò, *qui gardoyent le pas*. Ὑπερβολὴ, tranſitus, traiectio, tranſmiſſio: Nam & ardua loca montéſque tranſmittere, & iuga ſuperare dicitur. i. ὑπερβάλλειν, tranſcendere. Sic apud Polybium, ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή, eſt Alpium tranſitus. Ὑπερβολὴ etiam vt & Παραβολὴ (quod & ſupra annotaui) Mathematicorum eſt vocabulum vſurpatum in coni ſectione. Archimed. Ὑπερβολὴ pro ἀναβολή, dilatio mora, ὑπέρθεσις, Herodotus. ὑπερ-

[illegible], Caryſtiis claſſes dilata eſt atque prorogata. Ὑπερβολὴ, figura audacioris ornatus, i. hyperbole Grammaticis. Eſt hæc, ait Fabius lib. 8. cap. vlt. ementiens ſuperiectio. Virtus eius ex diuerſo par augendi atque minuendi. Quot modis fit, & exempla inde petere facile eſt. Docet & hoc vnumquemque natura ſua mentiendi magiſtra atque artifex. Dicitur etiam Latinè, exuperatio & ſuperlatio, & verba ſuperlata. Author ad Heren. libro 4. Per exuperationem, quum plus dictum eſt quàm patitur veritas augendæ ſuſpicionis cauſa. Ibidem, Superlatio, eſt oratio ſuperans veritatē, alicuius augendi minuendíve cauſa. Cicero 3. de Oratore, Tū augendi minuendive cauſa veritatis ſuperlatio, &c. In Partit. dixit ſuperlata verba: & ſuperlata Quintilian. ſimpliciter poſuit lib. 8. capit. 3. Inſignis eſt illa ſuperlatio apud Plautum in Pſeudolo, Credo equidem poteſſe te ſcelus Maſſici montis vberr. fructus quatuor ebibere in hora vna. Quam ὑπερβολὴν adiuuat ſeruulus, cùm ait, hyberna addito.

Loquendique formulæ, vt Ἀπολείπειν ſiue λείπειν ὑπερβολὴν, eſt vincendi ſui atque ſuperandi locum relinquere. Epicurus in Epiſt. [illegible] ὑπερβολὴν [illegible]: Cicero 2. de Finib. Tanti autem morbi aderant veſicæ & viſcerum, vt nihil ad eorum magnitudinem poſſet accedere. Lucian. [illegible] ὑπερβολὴν [illegible], Conſyderate ſi quem ſibi nequitiæ locum reliquit quò ſceleratior fieri poſſet. Demoſthen. aduerſus Aphob. [illegible] ὑπερβολὴν [illegible]: A quo poſſunt iſti dicendi facultate ſuperari: [illegible] ὑπερβολὴν [illegible], vinci & ſuperari poſſe. Demoſth. aduerſus Mid. [illegible] ὑπερβολὴν [illegible]: Hoc ſcelus nullo ſcelere ſuperari poteſt: vel, Hoc enim, hoc inquam facinus impuritatis exuperantiam non admittit: Et idem Demoſthen. Εἰ ἐστὶν ὑπερβολὴ [illegible], i. ſi qua eſt etiam ſuperlatio atque exuperatio: ſi quid hoc grauius dici poſſit. Idem Ὑπερβολαὶ [illegible], grauiſſima ſunt ex ſequentibus quę ſum dicturus. Ὑπερβολὰς [illegible], latiſſimè extendere, Idem. [illegible] apud eundem, i. [illegible], q. exhibere & proferre exuperantias, i. exuperare. καθ' ὑπερβολὴν, ſupra modum, diligentiſſimè, Lucianus. καθ' ὑπερβολὴν [illegible], omni ſuperato pudore, i. ſupra modum perfricta fronte, Æſchin. [illegible]. Demoſth. id eſt, magnitudo. Ὑπερβολαὶ τιμωρίας, Idem, quaſi exceſſus ſupplicij.

Ὑπερβολῇ, ſupramodum, καθ' ὑπερβολήν.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, iniuria, exceſſus, ὕβρις, [illegible]. Heſyc.

Ὑπερβολικόν, τὸ, nimietas, i. ſupra modum fidémque.

Ὑπερβολικῶς, q. exceſſiuus, nimius.

Ὑπερβολιμαῖος, hyperbolicus, ὁ ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel [illegible].

Ὑπέρβολος, lapis qui alligabatur ceruici ſubmergendorum nocētium, Ariſtoph. in Equi. [illegible].

Ὑπερβόρεοι, Hyperborei, quaſi ſuperaquilonares, populus Septentrionalis.

Ὑπερβριθής, ὁ, ponderoſus. Sophocl. [illegible], i. [illegible], grauiſſimam moleſtiam intulerunt.

Ὑπερβρυχάομαι, val le rugio, ſeu mugio.

Ὑπεργάζομαι, [illegible], occultè molior, ſubigo, cæ ca opera facio, vt [illegible]. Strabo, Depon. Accuſ. Philo de mundo, [illegible], ſolum prædurum do mare. [illegible], Eurip.

Ὑπεργαμία, ας, ἡ, ſeræ nuptiæ [illegible], Suid.

Ὑπέργειος, ſupra terram. Comment. Arati. Ὑπέργεια, τά, animalia quæ per ſumma telluris degunt: [illegible].

Ὑπεργέλαστον, vehementer ridendum. Demoſt. [illegible].

Ὑπεργέμων, οντος, ὁ, plenus.

Ὑπέργηρως, qui eſt ætate prouectiſſima, decrepitus, Hermogen. Lucianus in Dialogo Terpſionis & Ditis ὑπέργηρων ita depingit, [illegible].

Ὑπεργράφειν, ſuperpingo: quo verbo vtitur Plin. lib. 35. cap. 11. Nealces Venerem, ſolers hic arte ingenioſo operi ſuperpinxit.

Ὑπέργυιον, & ὑπέργυον, quod iugeri ſpatium excedit, magnum, immenſum, [illegible]. Heſyc.

Ὑπερδασύς, ὁ, valde denſus, valde piloſus.

Ὑποδεής, inferior, minor, multis indigens. Pollux lib. 4. [illegible]. Hom. [illegible] vocat, qui timorem ſuperat, interritum, pro [illegible].

Ὑπερδείδω, metuo, Accuſ.

Ὑπέρδεινον, indigniſſimum, grauiſſimum, Demoſt.

Ὑπερδειπνέω, in conuiuiis ſumptuoſum eſſe, luxuriari.

Ὑπερδέκα τάλαντα βλάβη, damnum excedens 10. talenta.

Ὑπερδέξιον, regio Leſbi, tanquam ſæuiſſima, apud Xenophon Etymol.

Ὑπερδέξιος, gentile, & Iouis cognomentum: [illegible]. Item ſuperior, ſuperans. ὑπερδέξιος [illegible], virtus viuo ſuperior, Plutarch. in Numa. ὑπερδέξιος [illegible], Polyb. lib. 5. ſuperior bello. ὑπερδέξιος [illegible], idem, locus ſuperior, opportunus. Idem, [illegible], vbi murum occuparint.

Ὑπερόφρυς, q. ſuperligo in Epigr. ſupercilligo, Plin.

Ὑπερδιατείνομαι, ſupra modum contendo, mira peruicacia contēdo, Lucian. Demoſth. aduerſus Leptin. [illegible], i. vehementer dicendo contendens.

Ὑπερδιατείνω, idem.

Ὑπερδικέω, ῶ, [illegible], defendo in iudicio. Plato in Phæd. ὑπερδικεῖν τῷ λόγῳ, orationi patrocinari.

Ὑπέρδικος, admodum vel valde iuſtus, pluſquam iuſtus. Sophocl. [illegible]. Heſ. [illegible]. Pollux li. 8. [illegible].

Ὑπερδίπηχυς, duobus cubitis altior, duorum cubitorum excedens altitudinem.

Ὑπεραρέσκειν, perplacere. Philoſtr. [illegible].

Ὑπερερεθίζω, ſubirrito, aliquantum irrito.

Ὑπεροράω, deſpexi, aſpernatus ſum, contempſi. ὑπεροράν eſt veluti diſſimulare, & quum videas, perinde te gerere, quaſi nō videas. vide Ὑπεροράω.

Ὑπερείδω, μ. ἐίσω, τ. [illegible], firmo, confirmo, fulcio, ſtabilio, ſuffulcio, animum addo. Actiu. Accuſ. [illegible], columna tectum ſuſtinens, Plut. in Rom.

Ὑπερεκπερισσοῦ, vide Ὑπερεκπερισσοῦ.

Ὑπερεκπερισσῶς, vide Ὑπερεκχύνω.

Ὑπέρεισμα, ατος, τό, firmamentum, adminiculum.

Ὑπερειστικὴ βακτηρία, baculus quaſi ſuſtentatorius, Nazan.

Ὑπερέκεινα, vltra. Paulus cap. 10. 2. Epiſt. ad Corinth. εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι, in iis regionibus, quæ vltra vos ſunt, euāgelizare.

Ὑπερεκέρων αὐτὸν, ventilabant eos cornibus, capite 7. libr. 1. Machabæorum.

Ὑπερεκκρεμάννυμι, deſuper appendo.

Ὑπερακοντίζω, vltra ſcopum iaculari.

Ὑπερβαίνω, ſupergredior, Quintilian. ὑπερβαίνω, ſupra modum excedo, tranſcendo, ſupero, exupero, excello, Accuſat. Nazanz. Gregor. [illegible], de Deo loquens, [illegible].

Ὑπερεκπλήττομαι, ſupra modum admiror, ſummo ſtupore proſequor, Demoſth.

Ὑπερέκτασις, εως, ἡ, ſatisfactio, vltra extenſio.

Ὑπερεκτείνω, vltrà extendo, præter modum produco. ὑπερεκτείνω [illegible].

Ὑπερεκπίπτειν, ſuperare, [illegible], excellere. Accuſat. iung. Naz. Genit. iunxit.

Ὑπερέκτισιν, pœna, vindicta, [illegible], Heſyc.

Ὑπερεκχύνεται, exundat, ſuperfluit, ſuperfunditur. Lucæ cap. 6. [illegible], menſura ſuperfluens.

Ὑπερέλασις, Heſ. tranſmiſſio, [illegible].

Ὑπερέλαφρος, perleuis.

Ὑπερελλείπω, intermitto.

Ὑπερεμπίπλημι, [illegible], &

Ὑπερεμπίπλημι, valde impleo. Act. Acc. Xenop. 1. Pæd. [illegible], grauat nimia repletio.

Ὑπερένδοξος, ὁ, valde glorioſus, [illegible].

Ὑπερενιαυτίζω, vltra annum duro, ſeu permaneo apud Iulian.

Ὑπερενεγκόντες, traducentes, tranſportantes. [illegible], per Iſthmum naues tranſuehentes, Thuc.

Ὑπερέντευξις, interceſſio, deprecatio, Naz. in Orat.

Ὑπερεντυγχάνω, deprecor pro alio, poſtulo, interpello. ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, pro nobis intercedit, vel potius poſtulat, [illegible], exponit Nazanz. ex cap. 8. Paul ad Rom. Et eſt quoties quis conuenit aliquem ſuper negotio alterius, velut ſi quis adeat principem commendaturus cauſam amici.

Ὑπερεντρυφάω, ῶ, ſupra modum illudo, per delicias, & laſciuiam ſupra modum ludificor. Alexiph. in epiſt.

Ὑπερεξακόσιαι, plus ſexcentæ.

Ὑπερεπαινέω, effuſis laudibus proſequor, ſummis laudibus extollo. ὑπερεπῄνει, immenſis laudibus proſequebatur, Æſc.

Ὑπερεπιθυμέω, ſupra modum cupio, Bud. in Ep. pr.

Ὑπερεπίστασθαι, ſupernoſſe, Lucian. Accuſ. ab ὑπερεπίσταμαι.

Ὑπερεσθίω, ſuperedo, Plin. & plus quam oportet comedo, cibo nimio me onero.

Ὑπερέσχεθε, emicuit. Hom. Iliad. ὑπερέσχεθε γαίης, nempe Sol ſuper terram

terram emiſit.

Ὑπερεῖχον τὰ ὅπλα, ſuperiecerant arma.

Ὑπὲρ εὖ, nimis benè, vt nimis malè, Plaut.

Ὑπεράγαν, egregiè, ſupra modum benè, ὑπερκαλῶς.

Ὑπερευγενής, nobilitate modum excedens.

Ὑπερευδαιμονεῖν, in cælo eſſe, ſummis laudibus celebrari. vide Bud. in dictione Referre in ſuperos, in epiſt.

Ὑπερευδοκιμοῦντες, dicuntur clariſſima opinione præditi, quaſi qui maximè aliqui eſſe videntur. Plutarc. in Symp. [illegible]

Ὑπερεύχομαι, intercedo. Genit. ὑπερεύχομαί σου, precor pro te, tibi benè precor, Grep. & Bud. in epiſt.

Ὑπερέχομαι, ſuperor, ſum inferior. ὑπερέχομαι κατ' ἀρετήν, virtute ſuperor. Ariſtid. Plato in Timæo, [illegible] ὑπερέχουσάν τε καὶ ὑπερεχομένην: Cic. eadem parte præſtantem extremis eadémque ſuperatam.

Ὑπερέχω, emineo, ſupereminneo, exto, exiſto, ſum ſublimis, διαφέρω, excello, ſupero, ſum ſuperior. ἀντέχω, προΐσταμαι, præſto, præualeo, vinco. Genitiu. ata etiam Accuſatiu. Philo de mundo, τοσούτοις ζῶα ὑπερέχει φυτῶν, tot rebus animalia ſtirpibus preſtant. ἄνθη τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, flores folus numeroſiores, Dioſcorides libro quarto, capite 7. ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει, liberalitatem exſuperat magnitudine, Ariſtoteles libro quarto Ethicorum, capite ſecundo, ὑπερέχει τὸ μέσον τῷ μέρει, ſuperat medium parte, &c. Idem libro quinto, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντός, natura enim par nó ſuperat totum, Ariſtotel. libro tertio Politic. ὑπερέχει τὰ τρία τῶν δυοῖν, tria excedunt duo, itém libro quinto. Homerus Iliad. 3. [illegible] ὑπερέχει [illegible]. Gregorius, ἡ εἰρήνη ἡ τοῦ θεοῦ ὑπερέχει πάντα νοῦν [illegible], id eſt, ſuperat & excedit omné mentis captum. τοῦ ὕδατος ὑπερέχον, ab aqua extans, Herodot. ὑπερέχειν τῆς γῆς, Terra excedere, Theophraſtus libro quinto de cauſis plantar. ὑπερέχει τὴν κόμην comam exerit, Dioſcorides lib. quarto, capite 16 ὑπερέχει τὴν κεφαλήν, capite eſt extante. ὑπερέχει [illegible], Nazanzenus in Orat. Ariſtophan. in Pace, οὐ γὰρ [illegible] εἰμί ὑπερέχειν τῆς αἰτίας, id eſt, Non enim hanc tetri odoris ſentinam potis ſum euincere ac perpeti, [illegible]. Ὑπερέχω, defendo, protego, ὑπερτείνω, ſuperextendo & auxilior, tueor, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω. Ariſtophan. in Equitib. [illegible] ὑπερέχεις σου. Et cum Accuſatiu. ὑπερέχειν χεῖρα, manum ſuperhabere, i. protegere, Ariſtid. ὑπερέσχε χεῖρα ἑὴν [illegible], id eſt, manu ſua eam protexit, Homerus. Idem Odyſſ. ξ. Cum Datiu. & Accuſatiu. [illegible] ὑπερέχοι χεῖρα [illegible], & cum manu protexerit. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱστήκει, ſuperiecta dextera manu ſtabat, Plutarch. in Publicola, de Mutio Scæuola ὑπερέχων τὴν [illegible], brachiũ ſuper exporrectum tenens.

Ὑπερέχων, præſtans. ὑπερέχοντα ζῶα, animalia pergrandia. Ariſtoteles Rhetor. primo, [illegible] appellauit Cic. ὑπερέχον præſtans, ὑπερεχόμενον verò, ſuperatum.

Ὑπερῷον, ου, τὸ, tabulatum.

Ὑπέρζεσις, ἡ, quaſi efferueſcentia, efferuendi æſtus, nimius feruor.

Ὑπέρζεστος, efferuefactus, Ariſtot. de mundo.

Ὑπερζέω efferueo, ſupra modum ferueo, vehementer ferueſco. ὑπερζεῖν, feruendo effundi, feruore exundare, Ariſtot. in Probl.

Ὑπέρζως, idem quod ὑπέρζωος, ſupra vitam exiſtens.

Ὑπερηγάσθην, vehementer admiratus ſum.

Ὑπερηγορεῖν, patrocinari [illegible].

Ὑπερηδέως, perlibenter. Xenoph. l. 1. Pæd. [illegible] ὑπερηδέως [illegible].

Ὑπερήδιστα, quàm ſuauiſſimè.

Ὑπερήδιστος, iucundiſſimus, ſuauiſſimus.

Ὑπερήδομαι, valde lætor ὑπερήσθην, vehementer lætatus ſum, Budæus in epiſt. prior. ὑπερησθείς, vehementer gauiſus. ὑπερησθείς [illegible], maiorem in modum delectatus puto.

Ὑπερηδύνω, vehementer exhilaro. Baſilius, [illegible]

Ὑπερῆλιξ, ικος, ὁ, qui ætatem exceſſit. Eu. Lex Gregor. [illegible], id eſt, qui nondum pullus eſt, & in ea ætate quæ domari poteſt.

Ὑπερημερία, ας, ἡ, dilatio vltra præſcriptum diem, in quam iudicatum quis facere debet. Demoſthen. [illegible], id eſt, Cum ea dies, in quam ego iudicatum facere debebam, iam exitura eſſet. Et apud Demoſthenem, [illegible] τὴν ὑπερημερίαν, comiter diem præſtitutum prorogare. Theophraſtus in charact. [illegible]

Ὑπερήμερος, ὁ, præteriens diem promiſſum, diem legitimum, diem condictum: qui in mora eſt. [illegible] προθεσμίας, Pollux. Iungitur autem Genitiuo. Lucianus. ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, qui iam elapſo tempore non præſtitit quod ſpopondit, qui ad diem non ſatisfecit: atque eam ob cauſam alio vocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur, & ὑπερπρόθεσμος etiam. Et ὑπερήμερος [illegible], qui ad diem præſcriptum non ſoluit: hos Romani nomina: tardia vocabant. Lucianus. [illegible] Et ſimpliciter ὑπερήμερος, qui eſt in mora, ſerus. Synchus in epiſtol. [illegible], in poſſeſſionem bonorum eius mitti, qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. [illegible], de eo dicitur, qui acerbè, id eſt, [illegible]: vt illud, [illegible]. Ὑπερήμερος cui ætas exceſſit ex aliquo ſtudio, ὁ ἔξωρος, Philoſtratus in epiſtol. [illegible] ὑπερήμερος παρθένος, puella quæ nubendi iuſtum tempus exceſſit, exoleta. Ariſtoteles Rhetoric. tertio, καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβεῖον [illegible] ὑπερήμεροί μοι τῶν γάμων, [illegible], Plutar. in Solone: vbi Lapus, tardos nec opportunitati ſe offerentes abdicare.

Ὑπερημίσεες ἦσαν, numero vltra dimidium erant. ὑπερημίσεες ἀστῶν, dimidium & eo amplius ciuium, Herodotus libro primo.

Ὑπερηνορέω, ῶ, ήσω, [illegible], vltra virium poſſum, excello, inſoleſco, extollor animoſè, me effero & ſuperbio, ſum ſuperbus, ſuprà vires aliquid tento, Etym. Neut. abſol.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, magnanimus, virilis, ſuperbus, validus, εὔψυχος, ἀνδρεῖος, ὑπερήφανος. Heliod. [illegible] ὑπερήνωρ. [illegible], in Epig.

Ὑπερηφανεύομαι, [illegible], ſuperbio, ſuperbè iacto, Baſilius. Depon. abſol. Hoc verbum legitur in concilio Gangrenſi, canone 19. [illegible] ὑπερηφανεύοιτο, &c.

Ὑπερηφανέω, idem. Neut. Etym.

Ὑπερηφανία, ας, ἡ, ſplendor, ſuperbia, inſolentia, faſtus, τῦφος, [illegible], apud Pol. ὑπερηφάνεια.

Ὑπερήφανος, ου, ὁ, &

Ὑπερηφανής, ſuperbus, præclarus, ſublimis, elatus, excelſo animo, tumidus & ſui iactans. [illegible], Demoſthen. Genitiu. etiam Fœminin. vnde ὑπερήφανος [illegible], capite 20. concion. Gangrenſ. [illegible] ὑπερήφανος, Demoſthenes. [illegible] ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος. res geſtæ maximæ, Plutarchus in Fabio. ἔργων ὑπερηφάνων μεγέθη, operum magnitudine eximiorum: idem in Pericle. Dicitur etiam ὑπερηφανής, ἐος, elatus, erectus. Xenop. in Hipparch [illegible] ὑπερηφανῆ ἔχειν, haſtas erectas habere.

Ὑπερηφάνως, arroganter.

Ὑπερηχέω, ῶ, ήσω, [illegible], valde reſono. Neut. abſol.

Ὑπερθαυμάζω, demiror, ſupra modum admiror.

Ὑπερθε, idem quod ὕπερθεν.

Ὑπερθεματίζω, Iuris licecor & ſupra omnes, ὑπερβάλλω, [illegible], [illegible].

Ὑπερθεματισμός, vocatur melior allata conditio in pacto additionis in diem.

Ὑπερθεν, ſuper, deſuper, ὑπεράνωθεν. Ariſtoteles de mundo, [illegible] ὕπερθεν [illegible], &c. Euripides in Medea, [illegible] ὕπερθεν [illegible], id eſt, [illegible]. dicitur etiam ὕπερθε, vnde τὸ ὕπερθεν, ſumma pars. τὰ ὕπερθεν, ſuperna, Xenoph.

Ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον, [illegible], præter numinis voluntatem.

Ὑπερθερμαίνεσθαι, ſupra modum calefieri, efferueſcere.

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, dilatio, induciæ, tranſpoſitio, μετάθεσις. Hermogenes, [illegible]. Heſych. ὑπέρθεσις, [illegible], ὑπέρθεσις. Epictetus, [illegible].

Ὑπερθετικός, ή, όν, ſuperlatiuus.

Ὑπερθέω, præcurro, vinco, ὑπερτρέχω. [illegible], Plat. de Leg. præualens & exuperans.

Ὑπεραποθνήσκω σου, pro te morior, Eurip.

Ὑπερθρῴσκω, [illegible], tranſcendent. Il. 9, [illegible].

Ὑπέρθορον, [illegible], Accuſatiu. ὑπέρθορε, ſaltu exiliit, Demoſthen.

Ὑπερθορεῖν, καὶ ὑπερθρώσκω, ſuperſilio, Columella tranſilio. Accuſatiu.

Ὑπέρθυμος, ου, ὁ, elatus, magnanimus, μεγαλόψυχος, [illegible], [illegible]. [illegible] ὑπέρθυμοι, Hom. Od. ξ.

Ὑπέρθυρον, lapis hoſtij ſuperior, limen ſuperum. Plin. ſuperlimi-

nare, hyperthyrum Vitruu. vide ὑπέρθυρον. ὑπέρθυρα, apud Herodotum & Pollucem, idem quod & ὑπερτόναιον. Hesiod. ὑπέρθυρον dicit. εἶχεν ὑπέρθυρον ἀργύρεον, ἐπεὶ πύλας. vide Γεῖσον, & Γεισήπεδον, & Αἰθαλιῶν.

Ὑπεραχέω, sono supero. Genit. in Epig.

Ὑπεριδεῖν, ὑπερορᾶν, deſpicere. Genitiu. vel Accuſatiu. Lyſias in Orat. aduer ſus veteres familiares, καὶ μὴν δεῖ οὐδὲ ἐνθυμεῖσθαι ὅτι ὑπερεῖδεν τῆς ἐμῆς οὐσίας. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, Ὁ μεγαλόψυχος ὑπερορᾷ τὴν τοιαύτην οὐσίαν, id eſt, contemnens indignoſque iudicans conſuetudine ſua. Thucydid. libro 5. Αὐτὸ κατὰ τὴν νεότητα ὑπεριδόντες, deſpecta iuuentute ipſius.

Ὑπερειδώς, diſſimulans, contemnens. ὑπεριδόντες, non habentes honorem, i. καταφρονήσαντες. ὑπεριδόντες νομίσματος, deſpicientes inſtitutionem, Plut. in Apophth.

Ὑπεράρκετος, plus quàm ſufficiens.

Ὑπερείκιον, τό, hypericum, herba quæ vulgò *mille pertuis*. digitis trita ſanguineum ſuccum emittit. Eius ſpecies ſunt, ἀνδρόσαιμον, ἄσκυρον, & κόρις. Lege Dioſcorid. libro tertio. Dicitur etiam ὑπέρικον. Nic. in Alexiph. ἄγρει ἐλάφοις Οὔρειον ὑπέρικον, i. hypericum montanum.

Ὑπερίνησις, εως, ἡ, nimia & ſuperflua purgatio, ὑπερκάθαρσις, Hippoc. li. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον.

Ὑπερινος, ὁ καὶ ἡ, hyperina, id eſt, effœta propter nimium partum, exilis: nimium purgatus: nam ἰνῶ eſt euacuo, attenuo, ὑπερινοὶ γὰρ γίνονται αἱ ὄρνιθες, hyperinæ aues, id eſt, effœtæ, Ariſtoteles libro tertio de generatione Animalium. Apud Hippocratem ὑπερινεῖν, Galenus exponit τὸ ὑπερκαθαρθῆναι ἄνθρωπον. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro nono, capite quarto de Elaterio, φασὶ δὲ αὐτὸ μάλιστα ὑπερινεῖν) corruptè legitur ὑπεριναι) τῶν πάντων τῶν φαρμάκων, id eſt, Aiunt inter medicamenta id vnum omnium hominem per ſuperna vltra modum purgare. Gaza tranſiliit. A quibuſdam παρεξωίνεται. Ἐξωίνεσθαι, inquit Pollux, id eſt, κινεῖσθαι διὰ καθαρμάτων: vnde ἐξωινωμένος & ὑπερεκπωμένος, idem ait ὑπερινεῖν καταδεῖσθαι ſignificare, luxatos artus componere, καταδεῖσθαι τὸ ἐκχωρῆσαν ἄρθρον.

Ὑπερίπταμαι, supernè volo, ſuperuolo, tranſuolo.

Ὑπερίσταμαι, tueor. ὑπερίσταμαί σου, ſto pro te, tibi adſum. Sophocles in Electra. ἥς φίλος οὐδεὶς ὅστις ὑπερίσταται, i. προΐσταται.

Ὑπερισχύω, præualeo.

Ὑπερισχυρός, viribus modum excedens.

Ὑπερισχύω, vigeo, præualeo. ὑπερισχύω τῇ ἰσχύϊ, viribus præualeo, Theophr. l. 1. de cauſ. plant.

Ὑπερισχύων, præpotens, impotens, ὑπερβάλλων.

Ὑπερίων, ονος, ὁ. Solis epith. ab ὑπὲρ & ἰών, vt ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ἰών, καὶ περιπολῶν τὸν κόσμον. Eſt & nomen proprium Hyperion, cuius Sol eſt filius, vt ſcribit Heſio. vnde Sol ὑπεριονίδης ab eo dictus eſt, ſyllaba tertia longa.

Ὑπερκαγχάζω, effuſè cachinnor.

Ὑπερκαθαίρω, eximiè vacuo, ſupra modum purgo.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio, vt quum mulieres plus iuſto purgantur: cui opponitur ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, quæ eſt ſuppreſſio menſium.

Ὑπερκάμνω, μ. καμοῦμαι, π. κέκμηκα, fatigo. ὑπερκαμνῶ καὶ λίαν κοπιῶ, inquit Phauorinus.

Ὑπερκαλλής, &

Ὑπέρκαλλος, quàm pulcherrimus, forma modum excedens, ſupra modum formoſus.

Ὑπερκάμνω, laſſor, defatigor. ὑπερκάμνειν τέκνων, pro filiis laborare, Euripid.

Ὑπέρκαρπα, &

Ὑπερκαρπότατα, τά, fruſtuoſiſſima. Theophraſtus, vt ὑπερπολύκαρπα, fœcundiſſima.

Ὑπερκαρπίζω, ſupra modum fructus edo.

Ὑπερκατακείμενος, ſuprà diſcumbens.

Ὑπερκαταγέλαστος, valde deridendus.

Ὑπερκατάληκτον, carmen quod ſyllaba aut pede abundat.

Ὑπερκεῖμαι, ſuperiaceo, præcedo, immineo, differo, ἀναβάλλομαι. Item præſum. Genitiuo iungitur. Nazanzenus de metropoli, τῶν πόλεων ἂν ὑπέρκειται. ὑπερκεῖσθαι differatur, Gaza in præfatione Cicer. de Seneƈt.

Ὑπερκέρασις, dicitur vbi ex altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio, vel alterius cornu hoſtium circumuentio. Vide ὑπερκερᾶν.

Ὑπερκερᾶν, eſt (vt Aelianus inquit) cornua extendo claudo à tergo hoſtem. Ælianus, περὶ τοῦ ὑπερφαλαγγίζειν καὶ ὑπερκεράσαι, ὁ δὲ ὑπερκεράσας καὶ ὑπερφαλαγγίσας. Idē, Ὅταν ἐπὶ ὑπερκερασμὸν ἐν στάσει ἀρέσκηται, οὗτοι ὑπερκεράσουσι φυλάττονται. vide ὑπερκέρασις.

Ὑπερκινδυνεύειν, pro altero ſubire periculum. Chryſoſt. Ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερκινδυνεύων τοῦ ἀδελφοῦ.

Ὑπερκολακεύω, adulor, aſſentor, Suid.

Ὑπερκόμπως, ὁ, ὁ. ſuperbus, valdè elatus, iactabundus, inſolens. ὑπερκόμπως τάχος νίκη, celeritate præſtantes [illegible], id eſt, aſtutiæ, Plutar. in Themiſtocle.

Ὑπερκομπῶς, iactanter, ſuperbè, admodum Heſyc.

Ὑπερκοπος, valde fatigatus, Ariſtoteles de auditu. Item ὑπερκόπως, pro ὑπὲρ ἐμοῦ, mea cauſa. Sophocles in Aiace, in hoc verſu iambici, ὑπέρκοπον μηδὲν ποτ᾽ εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, nullum vnquam verbum inſolens & ſuperbum in deos dixeris.

Ὑπερκορής, έος, ὁ, ἡ, & ὑπέρκορος, ſupramodum ſatur. Dion de Claudio Cæſ. ὑπερκορὴς μὲν οὖν ἀεὶ ἦν, i. ſanè quam temulentus.

Ὑπερκόσμιος, altiſſimus, ſupramundanus, cæleſtis.

Ὑπερκρεμάννυμι, ſuperappendo, in Epig.

Ὑπερκυδής, έος, ὁ, ἡ, glorioſus. καὶ τε ὑπερκυδής, Heſiodus, τίκτε δ᾽ ὑπερκυδέα κούρην, pro ὑπερκυδῆ διαιρέσει. ὑπερκυδαντας, ὑπερφερόντας τῇ δόξῃ. Homer. Dicitur & ὑπερκύδιμος.

Ὑπερκύπτω, ſuper id quod directum aſpectum prohibet proſpicio: in pedes erigor, & emineo ſuper alios, exto, emergo. Lucianus, ὑπερκύψαντες δὲ καὶ αὐτοὶ ἐφ᾽ ὅσον ἐξῆν χεῖλος τοῦ χάσματος, id eſt, prominentes ad deſpectandam voraginem, enixè deorſum intuentes, & è ſummo labro propendentes. Plato in Euthyd. Ἤ πολὺ ὑψηλότερος ὢν ὑπερκύψας, ὑπερκύψας μέν τι κράνος. Baſilius, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ὁρώμενα. ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, folium extra aquam eminens, Dioſcorid. lib. quarto, capite 101. Lucianus de luctu, τὴν κεφαλὴν ὑπερκύψας, è ſpecu proferre caput.

Ὑπερλάμπω, π. ὑπερλέλαμπα. ὑπερλάμπειν, prægradiari, ὑπερπερισσεύειν, ὑπερβαίνειν. Bud. in annot. in epiſt.

Ὑπερλαμπρος, ὁ, ἡ, ſupra modum ſplendidus & illuſtris, Ariſtophan. de Sole ὑπερλάμπρος αὐτὸν κατέχειν τὸ εἶδος. ὑπέρλαμπρον ἰολύζειν ſupra modum clara voce eiulare. Demoſth. pro Coron.

Ὑπερλαμπρύνομαι, ſupra modum in alacritatem me compono, & magnificè geſtio. Xen.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio. ὑπερλάμπειν, luce præſtare, & ſuper alios claritate conſpicuum eſſe, Naz. in Orat. vide in ἀποστίλβω.

Ὑπέρλεπτος, prætenuis.

Ὑπερλυπέομαι, ſum ſupra modum mœſtus.

Ὑπερμαζᾶν, intemperantius agere: ὑπερτρυφᾶν, laſciuire: (quod vitium nimium ſaturos comitari ſolet) opiparè viuere, luxurioſius agere delicatiúſque, ac diuitiis abundare. deducitur à μάζα. vide in Chiliad Eraſm. ὑπερμαζᾶν, gratiam habere vbera. Syneſius. αὕτη γὰρ ὑπερμαζῶσα, καὶ ἀποπληροῦσα ἔχειν τὴν γῆν.

vide Σπαργᾶν.

Ὑπερμαίνομαι, valde inſani: pro λίαν χαίρω, Ariſtoph.

Ὑπέρμαργος, vehementer inſanus: ὑπερμαργότερος (inquit Suid.) ὁ ὑπερμανικώτερος.

Ὑπερμαχέω, μ. ήσω. propugno. Genitiuo iungitur. Plutarchus ὑπερμαχεῖν τῆς κατὰ τὸν Ἀθηναίων. Dicitur etiam ὑπερμαχέομαι. ὑπερμαχεῖν τῆς εὐσεβείας, pro pietate pugno, Nazanzenus in Orat. ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου, Piſiſtrati gratia in prælium deſcendere, Plutarchus in Solone. ὁ κοινὸς ἁπάντων λέγομεν τὸν ὑπερμαχοῦ, quod commune omnes dicimus, hoc contende, Lucian. vbi tamen Bud. ἀντὶ legendum cenſet. Sophocles in Aiace cum Genit. & Datiu. σὺ ταῦθ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπερμαχεῖς ἐμοί, in huius nomine mecum contendis, & cum aduerſus me tueris. vide Budæum in Ammon.

Ὑπερμαχητή, ἡ, victricia.

Ὑπέρμαχος, propugnator. ὑπέρμαχος ὁ κόσμος τῶν δικαίων vindex eſt mundus iuſtorum, i. vltor & defenſor, c. 15. lib. Sapien ὑπέρμαχος ἀστῆς, in Epig.

Ὑπερμεγέθεις, ſupra modum magni & excellentes.

Ὑπερμεγας, immanis, ingens, ſummus, Ariſtoph. ὑπέρμεγα, immenſum. ὑπέρμεγα διαγράφουσα, Bud. in epiſt. poſt.

Ὑπερμεγέθης, εος, immenſus, Xen. καὶ ὑπερμεγέθη καὶ πλήθει ἄπειρα, & ὑπερμεγέθης ἀδικία, immenſum flagitium, Æſchines. ὑπερμεγέθης ὄρος, Xenophon libro 1. Pæd. Ita ἀμεγέθης, & παμμεγέθης.

Ὑπερμεθύσκομαι, valde ebrius ſum. ὑπερμεθυσθῆναι, admodum eſſe temulentum.

Ὑπερμενέω, μ. ήσω, superο potentia.

Ὑπερμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Iouis epitheton, Iliad. β, præpotens, valdè potens, ſuperbus, ὁ ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, ὑπὲρ τὸ δέον βίαιος.

Ὑπέρμετρος, nimius, immodicus, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Sic verſus hypermetrus, in quo aliquid per legitimos numeros redundat, quod tranſit ad ſequentem verſum, vt in 1. Georg. Vergil.

Aut dulcis muſti Vulcano decoquit humorem.
Et foliis vndam tepidi deſpumat aheni.

Dicitur etiam ὑπερκατάληκτος & ὑπερκαταληκτικός.

Ὑπερμέτρως enixè, ſupramodum.

Ὑπερμετωπίδιον, frontale.

Ὑπερμήκης, præcelſus, præaltus, prælongus, procerus.

Ὑπερμήκης, &

Ὑπέρμορα, ἡ
Ὑπερμόρως, idem. Homerus Iliad. β, ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, id eſt, præter ſortem, præter fatum, indecenter, ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον.
Ὑπερνεφής, ὁ, excedens nebulas. Herodianus de Alpibus, ὄρη ὑπερνεφῆ & τὰ ἄκρα τῶν ὀλύμπων ὑπερνεφῆ ὑπὸ νέφεσι ὑπερβεβηκότα.
Ὑπερναυκλεῖν, transfero claſſem..
Ὑπερνήχομαι, ſupernato, Columel ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, Heſyc.
Ὑπερνικάω, μ. ήσω, π. ηκα, prævaleo, ὑπερμάχομαι. Neutr. Accuſatiu. Paulus capite octauo ad Rom. ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν, in his omnibus plus quàm victores ſumus.
Ὑπερνότιοι, hypernotij, quaſi ſuperauſtrales.
Ὑπερξηραίνω, exſicco, q. ſuperſicco.
Ὑπέρξηρος, magnopere ſiccus, aridiſſimus.
Ὑπέρογκος, ου, ὁ, prætumidus Claud. immenſus, excedens, nimius, immodicus, redundans, vehementer corpulentia onuſtus, excelſus, ſuperbus, intolerabilis, vehementer faſtuoſus, σοβαρός, ἀλαζών, σοβαρός. Plato in epiſtol. τὰς μεγάλας οὐσίας ἢ ὑπερόγκους, ingentes, & nimias opes. Baſilius alicubi pro gratti & magnifico vtitur. Iudas in epiſtol. καὶ τὸ ſtoma αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, & os eorum inflata verba loquitur, vt inflatius loqui apud Cæſarem. Et 2. cap. Petr. epiſtola ſecunda, ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι, prætumidam vanitatem loquentes.
Ὑπεροειδής, piſtilli ſpeciem referens, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 100.
Ὑπερογκάζομαι, nimis magnificè arrogantérque de me ſentio, ὑπερφρονῶ, Suid. & apud Heſychium ὑπερωγκωμένος, ὑπερηφανεύων τις.
Ὑπεροικέω, ſuperhabito. ὑπεροικέειν αὐτῶν, ſuper hos incolere, Herodot. τούτων δὲ ὑπεροικέουσι, ſuper hos habitant, idem. Et cum Datiu. etiam apud eundem, vt ὑπεροικέουσι τούτοις, ſupra hos habitant.
Ὑπεροικοδομέω, q. ſuperſtruo.
Ὑπέροικοι τῆς κατὰ χώρας, ſupremi regionis incolæ.
Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimis mihi arrogo.
Ὑπέρολβος, ου, ὁ, prędiues.
Ὑπερομβρία, vt ὑπερομβρία, immodica pluuia, Ariſtot.
Ὑπεροπεύς, έως, ὁ, contemptor, mendax, ψεύστης, Heſych.
Ὑπεροπεύω, deſpicio, decipio, ψεύδομαι, Heſyc. ſed innuit in ſignificatione mentiendi potius ſcribendum per π.
Ὑπεροπλεία, ſuperbia, διὰ τὸ διφθόγγου, Etym.
Ὑπεροπλήεις, ὁ, κτητικός, qui ad ſuperbum attinet, Etym.
Ὑπεροπλήεστατος, ſuperbiſſimus, Apol. l. 2. Arg.
Ὑπερόπλης, ὁ, ſuperbus, Etym.
Ὑπεροπλία, ας, ἡ, ſuperbia, ὑπερηφανία. Iliad. α, ᾗς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.
Ὑπεροπλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, expugno, ſuperbio.
Ὑπέροπλος, ου, ὁ, immenſus, fortis, ὑπερήφανος, elatus, qui nihil ſibi non arrogat armis, ἐν ἰσχύϊ καὶ ὅπλοις ἐπιπεποιθότες, Apollonius ſecundo Argonaut. βίην ὑπέροπλον ἰόντα, miniſter immenſis viribus. Heſiodus, ἠνορέης ὑπερόπλου, fortitudinis inſolentis. Phocylid. ἔστω κεὶνα πίδη, μηδὲ μέγα, μηδ' ὑπέροπλον, id eſt, nimium. Pindar. etiam per traiectionem dixit in Olympiis, ἄταν ὑπέροπλον, calamitatem inelucta bilem, καὶ βλάβην ὑπέροπλον ἢ ἀκαταμάχητον.
Ὑπέροπτα, contemptim, ſuperbè, faſtuoſè, Soph.
Ὑπεροπτάω, ſupramodum deûro, vltra modum torreo, immodicè torrefacio, Alex. Aphr.
Ὑπερόπτης, ου, ὁ, contemptor, ſuperbus, faſtuoſus, qui faſtidit, elatus, Suid. ὑπερήφανος.
Ὑπέροπτος, nimia aſſatio.
Ὑπεροπτικός, ἡ, ὁ, faſtidioſus, ſuperbus, ὀφρυόεις, ὑπερόπτης, Pollux. In Memnonis Eclogis, ὑπεροπτικοὺς ἐποιεῖτο λόγους, arroganter loquebatur.
Ὑπεροπτικῶς, faſtidioſè, faſtuoſè, contemptim.
Ὑπερορῶμαι, μ. ὄψομαι, π. ωμμαι, deſpicio, ſperno. Genit.
Ὑπερόρατος, ſpectabilis, magnus.
Ὑπερόρασις, deſpectus, contemptio, deſpicientia, deſpicatio Cicero.
Ὑπερορῶ, ὑπεροράω, contemno, deſpicio. Genitiuo. Xenophon libro primo, ὑπερορᾶν ποιεῖ τῶν προσταττομένων ὑπὸ τῶν νόμων. Chryſoſtomus, διὰ τῆς ἱερωσύνης, μανίας γὰρ ἐσχάτης, ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς, Gregorius in epiſtol. Et cum Accuſatiuo. Plutarchus in Theſeo ὑπερορᾶ αὐτὸν, eos ſpernit. Cum præpoſitione πρός. Xenophon, αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν ἐκ τῶν θεῶν συμβουλίαν. omnia humana diuino conſilio poſthabebat. ὑπερορᾶν, τὸ καταφρονεῖν. ὁρᾶν δὲ, τὸ θεωρεῖν, Phauorin.
Ὑπερορία, ας, ἡ, locus extra fines ἐσχατιά, diuerticulum, extremæ nationis, exilium. Chryſoſtomus, καὶ τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀπαγωγήν, quid loquor de exilio? πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικίζεσθαι, apud eundem: & πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταναστῆναι, exilio mulctari, patria expelli, exterminari ex patria. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόμενοι, exterminentur. Plato de Legib. ἐν τῇ ὑπερορίᾳ, in regione externa, id eſt, extra fines. Budæus in epiſtolis poſterioribus ὑπερόριαι ἀσχολίαι καὶ στρατεῖαι, peregrinæ occupationes & expeditio, Thucyd.
Ὑπερορίζεσθαι, de eiectis extorribus exulibúſque dicitur interdum, exulare Æſchin.
Ὑπερορίζω, extermino Cic. & Horat. elimino, extra limites eiicio, in exilium mitto, Æſchin.
Ὑπερόριος, ου, ὁ, extorris, ἔξω τῶν ὅρων, profugus extra terminos, externus, peregrinus. Syneſius in epiſtol. οἷς ποτε συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, quibus commercium fuit: cum homine extero. ὑπερόριος πόλεμος, Ariſtotel. dicitur bellum quod extra patriæ fines geritur. ὑπερορίους οἴκους ἔχειν, Suid. ἔξω τῶν ὅρων, μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Ὑπερόριον pro immenſo, immodico, inuſitato Ariſtides poſuit, niſi ſit mendum.
Ὑπερόρκια, violato fœdere, ſeu violatis fœderibus, Homerus Iliad.
Ὑπέρορον, ου, τὸ, ὑπερορία.
Ὑπερόροφος, ου, ὁ, ſuperbus, ὑπερήφανος.
Ὕπερος, ου, ὁ, piſtillum, πλώνος. ὅλμος autem mortarium vel pila. ὕπερος περιτροπή apud Heſychium parœmia ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων. Eſt & proprium nomen viri, Etymolog.
Ὑπερουράνιος, ſupercæleſtis, Naz. in Orat.
Ὑπεράσιος, dilectus, amatus, περιπόθητος, Heſyc.
Ὑπεροφθήσομαι, contemptui ero.
Ὑπεροφρυόομαι, ſupercilia alleuo, ſupercilia adduco, & tollo, vt in graui ſeu ſeuero vultu Theophylact.
Ὑπερόφρυς, υος, ὁ, ſuperbus, ſuperciliosus, ὑπερόπτης. Heſych.
Ὑπεροχή, ῆς, ἡ, præſtantia, excellentia, ſummitas, ſublimitas, eminentia, dignitas, prærogatiua, exuperantia, ὑπερβολή. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, exceſſus velocitatis, Galenus primo ad Glauconem. ὑπεροχὴν ἔχω, ſupero. ὑπεροχή, excreſcentia, accumulatio, exaggeratio, amplificatio, Ariſtotel. in Rhetoric. ὑπεροχαί, Hermol. exponit ea quæ in vlceribus excreſcunt, Ruel. quæ in corpore extuberant, Marcell. excreſcentias vertit, libro primo Dioſcorid. capite 152. ὑπεροχαὶ ἐλεφαντιώντων, luxuriantes elephanticorum extuberationes, Dioſc. l. 2. c. 99.
Ὑπέροχος, ου, ὁ, egregius, maior, eminens, ἐξοχος, δυνατός, μείζων.
Ὑπερόψει, deſpicies.
Ὑπεροψία, ας, ἡ, deſpicientia & deſpicatio Ciceroni, καταφρόνησις, deſpectus, contentio, faſtidium, arrogantia, faſtus, ſuperbia. ἡ δ' ὑπεροψία ὑπεροψίᾳ, Lucianus. ὑπεροψία ἀνθρώπων, hominum contemptus, Demoſthen. ὑπεροψία τῆς ἡδονῆς, contemptus voluptatis. Chryſoſtomus, εὐχὴ καὶ λατρεία θεοῦ ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστᾶσι τὴν ἑκάστου ψυχήν, precatio & Dei cultus cuiuſque mentem conſtabilit in contemptu voluptatis. ἐπαίνων ὑπεροψία, laudum contemptus, idem Chryſoſtomus, ἐν ἀθλ...
Ὑπερπαγής, valde glaciatus, Xen.
Ὑπερπαθής, valde affectus, commotus, dolens, ἀλγῶν.
Ὑπερπαίω ſupergredior, ὑπερβαίνω, ὑπεραίρω, excello. ὑπερπαίοντα πᾶσαν ὕβριν, omnem iniuriam excedentia, Lucian.
Ὑπερπαχύνω, vltramodum incraſſo & pinguefacio. ὑπερπαχύνεσθαι, obeſum eſſe, ſupramodum adipe ingraueſcere.
Ὑπερπέμπω, vltra ſcopum iaculor. ὑπερακοντίζω.
Ὑπερπερισσεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſuperabundo Vlpian. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ſuperfundor gaudio, vehementer lætor, Paulus capite ſeptimo, epiſt. 2. ad Corinth. Ad Roman. cap. 5. ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις.
Ὑπερπερισσῶς, ſupra modum. Marci capite ſeptimo, ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο, id eſt, ὑπερμέτρως, quaſi quis dicat ſuperabundanter.
Ὑπερπετής, ſuprà caput volans, ſublimis. Polyb. ὅταν τῶν βελῶν ὑπερπετῆ ἐκείνους φέρηται.
Ὑπερπέτομαι, ſuperuolo, Plin. ſupernè volo, Ariſtotel. libro 5. Animal.
Ὑπερπέσσω, ſupramodum concoquo.
Ὑπερπηδάω, ὦ, ſuperſilio Columell. tranſilio, ſaltu ſupero. Accuſatiu. & Datiu. Ariſtophan. ὑπερπηδᾶν tranſcendere, tranſgredi, conculcare, Æſchin.
Ὑπερπίμπλημι, μ. ήσω, π. ηκα, q. ſuperimpleo, ὑπερπληρόω.
Ὑπερπίπτω, delabor, ſupercido, vel ſuperincido Columel.
Ὑπερπλεονάζω, exubero, ſuperabundo Vlpian. ὑπερπερισσεύω.
Ὑπερπλέω, q. ſupernauigo. Accuſ.
Ὑπερπληρόω, præter modum impleo, ὑπερπίμπλημι.
Ὑπερπλησθείς, ebrius, Soph.
Ὑπερπηδάομαι, θαυμάζω, Interp. Ariſtoph.
Ὑπερπλούσιος, diuitiis modum excedens.

Ὑπερπλουτῶ, ſum prædiues, Ariſtoph.in Pluto.

Ὑπερπόλλαι [illegible] Xen. [illegible] χώρας.

Ὑπερπονεῖν, pluſquàm oportet laborare, ſupramodum laborare & exerceri, Gal.l.1.ad Glauc.

Ὑπέρπονος, ὁ, labore confectus.

Ὑπερπονοῦμαι σου, laboro pro te ὑπερπονοῦμαι τῶδε, Soph.in Aiace, i. ὑπὲρ τῶδε ἀγωνίζομαι, pro hoc decerto.

Ὑπερ[illegible], idem quod ὑπέρ[illegible].

Ὑπερπέταμαι, idem quod ὑπερίπταμαι, ſuperuolo Plin. ſupero volatu. Depon.abſolut. Apoll. 2. νηὸς ὑπερπτάμενον, ſupra nauem volantem: aquilam ſcilicet.

Ὑπέρπτωχος, nimia oppreſſus paupertate.

Ὑπερ[illegible], vide [illegible].

Ὑπέρπυρος, igneus, magnoperè calidus.

Ὑπερπυρρίζω, ſupra modum rufus ſum, ſeu rufus fio, rufo colore perfundor.

Ὑπέρ[illegible], valde calidus.

Ὑπερσαρκοῦντα. vide [illegible].

Ὑπερπερισσεύω, ευσω, ſuperfluo, Cic.

Ὑπερσαρκεῖν, &

Ὑπερσαρκοῦσθαι, dicuntur quæ corpulentiora iuſto fiunt. τὰ ὑπερσαρκοῦντα, ca.2.l.Dioſc. carnis excreſcentiæ, quæ in carne ex creſcunt, caro luxurians.

Ὑπερσαρκώματα, carnium excreſcentiæ, ſuperuacuæ carnes, Her mol. excreſcentiæ in carne, Ruel. capite quarto libro ſecundo Dioſc.

Ὑπερσαρκοῦν, ſupercreſcens caro, excreſcentia carnis.

Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior & efferor. vehementer me iacto, Xen.

Ὑπερσκελής, qui eſt cruribus grandioribus & inæqualibus, Plato in Tim. ſic Ficin. vide [illegible].

Ὑπέρσοφος, vehementer ſapiens, Ariſtoph.

Ὑπερσπουδάζω, vehementer incumbo. Lucianus in Anacharſi, [illegible].

Ὑπερσταθμίζεσθαι, pondere vincere, prægrauare: propendere, Damaſcen.

Ὑπερστορέννυμι, ſeu ὑπερστρώννυμι, ſuperſterno, ſeu ſuper inſterno.

Ὑπερσχέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exiſto Il.λ.

Ὑπερ[illegible], [illegible] ſuperficie tenus ſulcum producere, non altè terram impreſſo vomere mouere atque proſcindere: vt Syria tenui ſulco arat, teſte Plin. libro & capite 18. vbi arandi tertium genus eſſe docet in ſolo facili, nec toto porrectum dentali, ſed exigua cuſpide. Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro tertio, capite ſecundo, [illegible], &c. id eſt, ſi tantùm ſuperficiarium ſulcum produxerint terramque mouerint. Nam Subigere quod vertit Gaza, non probo. Eſt enim [illegible] (vnde apud Hom Il.ι. [illegible]) τὸ τείνω ſiue [illegible], extendo, produco.

Ὑπερταλαντεύω, præponderare, ponderis grauitate ſuperare, E tymolog.

Ὑπέρτατος, η, ον, ſupremus, altiſſimus, ſummus, maximus.

Ὑπέρτεγος, ſupra tectum, ὑπεράνω τῆς στέγης, Heſyc.

Ὑπερτείνομαι, &

Ὑπερτείνω, μ. τενῶ, π. τακα, magis ſupero, ſum ſuperior, quaſi ſuperextendo, vinco, exporrigo. ὑπερέχω, ὑπερβάλλω. Ariſtoteles quarto Politic. [illegible], cùm opibus longè ſuperarint. Theophraſtus hiſtor. plantar. quarto, [illegible], vincunt. Xenophon, [illegible], ſuperauerunt cornu hoſtium & circumuenerunt. [illegible], viribus ſupero. Ariſtotel. in Problem. [illegible], illum tranſcendit, Ariſtotel. in prior. [illegible], tempus amplificatur, prorogatúrque, Gaza in Probl. eiuſdem ſect.

Ὑπερτέλειοι, ampliores numeri.

Ὑπερτελής, έος, ὁ, quaſi exterminus. [illegible], Heſych. Item pluſquàm perfectus. Damaſcenus de Deo, [illegible], interp. Sophoc. in Trachiniis eſt [illegible].

Ὑπερτέλλω, ὑπερέχω, præſto, ante eo, ſupereminco, Plin. exto, exorior, [illegible], ſol efferueſcēs, quaſi ſuper oriens, Herodot. [illegible], in Epigr. petra ſuperincumbens.

Ὑπερ[illegible], altum, ὑπερέχον, Suid.

Ὑπέρτερα κρέα, carnes exteriores, carnes quæ in victima forinſecus obiacent, vt ἔγκατα quæ intus. vel vt quidam exponũt, carnes potiores & meliores.

Ὑπερτερέω, ſum ſuperior.

Ὑπερτερία, ligna quædam eminentiora currus, ſuper quibus res locantur. Polluci, ὑπερτερία eſt, [illegible]. Homerus Odyſſ.ζ, [illegible] [illegible], ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν. Eſt verò Euſtathio, [illegible]: vnde & nomen [illegible]: [illegible] corrupte dixerunt Itali. [illegible] etiam vocat Poeta, vide ſuprà.

Ὑπ[illegible], poſtremum, recens Heſych.

Ὑπέρτερος, α, ον, ſuperior, altior, antiquior, potentior, præſtãtior, [illegible], viriliter multos reges ſuperans, Plutarchus in Pericle. Nonnus, [illegible], vbi generis eſt Fœmin. Soph. [illegible], i. [illegible].

Ὑπέρτεχνος, artificioſus [illegible], Heſyc.

Ὑπερτίθεμαι, differo, tardo, cunctor, [illegible]. vide [illegible] apud Ammonium.

Ὑπερ[illegible], tardus.

Ὑπερτίθημι, μ. θήσω, π. τέθεικα, ſuperpono Liu. vel Plin. ſuperimpono: ſubmitto, præpono, [illegible]. Act. Accuſatiu. [illegible], attollentes aratrum, Plut. in Rom. Item differo, protelo, procraſtino, in aliud tempus reiicio.

Ὑπέρτιμος, magni pretij, Ariſt.2.OEcon.

Ὑπερτιμάομαι, præteros in honore apud Lucianum: Budæus in quadam oratione, [illegible] id eſt, vicinos ſubmouere, immenſis pretiis eorum prædia ementem. [illegible], & [illegible], magno liceri.

Ὑπερ[illegible], vt [illegible], exuberare fructu & fœtura.

Ὑπερ[illegible], idem quod Ὑπερθυρον.

Ὑπέρτονος, ου, ὁ, ἡ, vehemens, nimis intentus, ſupramodum intẽtus ſeu intenſus. [illegible], i. μεγάλη, ὑπερέχ[illegible]. Ariſtop. Nebul. [illegible]. in Hippiatr. dicitur qui [illegible] afficitur.

Ὑπερτραγίζειν, ſupramodum olere hircorum virus, hircum obolere. [illegible]. Dioſcorides libro primo, capite ſexto, hircorum virus ſupramodum redolet, odore eſt ſupramodum hircino. Idem libro ſecundo de nardo loquens.

Ὑπερτρέχω, tranſcurro, depopulor: & Plin. ſupercurro.

Ὑπέρυδρος, aqua inundans, nimis aqua repletus, diſtentus aqua inter cutem collecta. Hippocr.

Ὑπερυθριάω, ασω, erubeſco, ſubrubeſco, Ariſtoph.

Ὑπέρυθρος, fuluus, ſubrubeus, ſubrufus, ſubruber, rubidus, Gaza. Heſyc. [illegible].

Ὑπερύμνητος, laudabilis admodum.

Ὑπερύπτιος, ὁ, ἡ, valdè ſupinus, ſupramodum ſupinus, reſupinus.

Ὑπερυψόω, in ſummum effero, ſupramodum attollo. Paulus capite ſecundo ad Philipp. ὁ θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, Deus ipſum in ſummam extulit ſublimitatem.

Ὑπερφαίνομαι, ſupereminco, Plin. appareo. [illegible], ſuperato colle apparuerunt, Thucyd.

Ὑπερφαλαγγέω, μ. ήσω, π. ηκα, vnde [illegible], quum vtrinque phalanx hoſtibus circunfuſa aciem eorum coercet. Arrianus, [illegible]. Dicitur vt [illegible]. vide in Append. de vocab. mulit.

Ὑπερφανέντες, in conſpectum ſe dantes.

Ὑπερ[illegible], ιος, ἡ, magniloquentia, ſuperbia.

Ὑπερφερής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, præcellens, Heſyc.

Ὑπερφέρω, μ. ὑπεροίσω, π. ὑπερενήνοχα, ſuperfero Plin. & extollo, ſubueho. Actiu. Accuſatiu. [illegible], ſtrangulatũ concitat, Dioſcorides libro ſexto, capite 33. ὑπερφέρω, præſto, ſum præſtantior, διαφέρω, ὑπερέχω, ſum eminentiſſimus, antecello, excello, ſupero, ὑπερβάλλω. [illegible], magnitudine cunctos exuberat, Plutarchus in Romulo. Iſocrates, [illegible]. Et cum Genitiu. Xenophon, [illegible], me hominibus longè præſtantiorem iudicauit. [illegible], opibus eos antecello, Thucydid. [illegible], alios præcello, Herodotus. [illegible], Chryſoſtomus. [illegible]. multi ſunt qui ſuperarint hæc tetra. Æſch. [illegible], homines qui virtute præſtiterunt.

Ὑπερφθέγγομαι, ξομαι, verbis ſupero, clamore vinco & obſcuro. Lucianus in Toxari, [illegible], præſertim facta ſi verborum celebritatem ſuperent.

Ὑπερφίαλος, ος, ὁ, immenſus, ὑπέρμετρος, quaſi inundans & fluẽs vltra phialam. Eſt & [illegible], infidus, fœdifragus, qui traſgreditur iuſiurandum quod per phialas factum eſt: ſuperbus & inſolens: vnde [illegible] ὑπερφίαλοι, Odyſſ. ξ. id eſt, [illegible]. [illegible], ibidem. Ponitur etiam in laude, teſte Suid. vt [illegible], id eſt, ἀγαθοῖς.

Ὑπερφιάλως, ſuperbè, audacter, impudenter, temerè, perfidè, Homer. Odyſſ.

Ὑπεραγαπάω, ῶ, ἤσω, vehementer amo, adamo. Act. Accuſ. Ariſtoph. in Pluto.
Ὑπερφιλότιμος, qui ſupramodum honoribus ſtudet, nimium ambitioſus.
Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris ſtudio, item ſumma cum æmulatione & contentione Athen.
Ὑπερφλύζω, effervueſco, inundo, vel potius efferueſcẽdo exundo, ἀναβλύζει, ἐκχεῖ, Heſyc.
Ὑπερφοβοῦμαι, verſos in ſummo metu, Xen. in OEc. ὑπερφοβοῦμαί σου, tibi timeo, Phalar. in epiſt.
Ὑπερφρόνησις, ἡ, contemptus, deſpicientia.
Ὑπερφρονοῦμαι, contemnor.
Ὑπερφρονέω, contemno, deſpicio, inſoleſco. Genitiu. & Accuſatiu. Ariſtophan. in Nebul. καὶ θεοὺς σὺ δὴ ὑπερφρονεῖς, deos deſpicis. Idem ibidem, τῶν κατεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν, leges conſtitutas contemnere. Plutarch. in Apophthegm. Lacon. δόξης ὑπερφρονοῦσι, gloriam contemnunt. ὑπερφρονοῦντες τῶν ἀγελάρχων, contemnentes vehementer pecoris magiſtros, Plutarchus in Romulo. Capitur & pro ſupero. Laſcar. ὄρνιθες ποτίδαν ... πάντων ὅσον ὑπερφρονέει, &c. Eſt enim ὑπερφρονεῖν, inſoleſcere & ſupra modum de ſe ſentire, ad Roman. 12. iubet Paulus, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ne quis ſibi ſapiat plus ſupra quàm oporteat ſapere, ſed ſapiat ad ſobrietatem.
Ὑπερφρόνως, arroganter ὑπερφρόνως, ὑπερόπτως καὶ ὑπερηφάνως: durius eſſe cenſet Pollux. Suid. affert exemplum exponitque ἀλαζονικῶς.
Ὑπέρφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus. ὑπερόπτης, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος. Sophocl. τοῖς κἀκ ... ὑπέρφρονα, pro quo viro tam ſuperbè clamaſti. τὸ ὑπέρφρον, altitudo mentis, contemptus, Thucydid.
Ὑπερφυής, έος, τὸ, eximiè factum, ſuperexcellens. δεινὸν καὶ ὑπερφυές, Demoſt, abſurdum.
Ὑπερφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, ingens, immenſus, eximius, egregius, inſignis. μηδὲν ὑπερφυές, Nazanzenus in Oration. ὑπερφυὴς ὅσος, quàm plurimus. ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, turba quàm maxima, quàm plurima, Ariſtophan. in Pluto. In Accuſatiu. ὑπερφυᾶ Atticè. Ariſtophan. ... ὑπερφυᾶ, mirè excellentem. ὑπερφυᾶ ῥώμῃ ..., Plutarchus in Romulo, robore eximium. ὑπερφυεῖς μεγέθει, magnitudine inſignis, idem ibidem. Iungitur cum Accuſatiu. apud Ariſtophanem in Pluto, ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος ..., inſignes magnitudine.
Ὑπερφυσάω, ſupra modum inflatus ſum.
Ὑπερφύω, ſupercreſco Celſo, innaſcor, ſupernaſcor Plin.
Ὑπερφυῶς, eximiè, mirum in modum, egregiè, incredibiliter, ſupràquàm dici poſſit, ὑπερβαλλόντως: Heſyc. ὑπερβαλλόντως.
Ὑπερφωνέω, altè clamo.
Ὑπερχαίρω, vehementer exulto.
Ὑπερχειλής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, exuberans, plenus, Pollux. propriè qui ſupra labia eſt, qui labra excedit, vt ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur, qui ſupra labia implentur & exuberant.
Ὑπέρχειλος, idem.
Ὑπερχέομαι, μ. ὑθήσομαι, π. χυμαι, ſuperfundor, vt apud Senecam Natural. Quæſt. libro ſexto, capite 24. inſula ſuperflua, id eſt, νῆσος ὑπερκεχυμένη, inſula mari obruta. Eſt & exubero, vt & idem ait ſuperfundi corpora quæ ſupramodum excreſcunt.
Ὑπερχλιδᾶν, in delitiis modum excedere, item inſolentia, & petulantia modum ſuperare Soph.
Ὑπερχολᾶν, biliosum eſſe, valde iraſci Hippocr.
Ὑπέρχολος, ου, ὁ, ſupra modum iratus. ὑπέρχολος ..., Antiphon.
Ὑπέρχομαι, ſubeo, ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι, accedo. ὑπῆλθε τὸν πολλοὺς, ſe ad populum contulit, partes populi eſt ſecutus, Plutarchus in Pericle. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, ſubit me admiratio, Sophocl. ὑπελθὼν τὸν διάλογον &c. ſubiens dialogum, Lucianus, id eſt, repræſentans. τὸ ὑπελθὸν, quod in mentem venit, Plato in Critone, ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & ſubiectus vitam deges. ὑπέρχομαι, aſſentor, adorior, me inſinuo. παρεισδύομαι, ὑπεισέρχομαι, ὑποδύομαι, obrepo, per obreptionem me alteri captioſe ſubmitto. Quintilianus ad verbum, ſubire dixit libro quarto. Interim verò, inquit, fallendus iudex, & variis artibus ſubeundus eſt. Lucianus, τὴν μὲν γὰρ ... ὑπελθεῖν ὁ Ἥρα. Idem, ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην: ὑπὸ enim hic dolum denotat, quemadmodum & de ὑπάγω dictum eſt. μ' ὑπῆλθε δαίμων, fortuna impoſuit, feſellit, Euripides. ... ὑπῆλθε, idem. ὑπῆλθεν αὐτὸν ... , idem Euripides, perſuaſit illis arte & ingenio, aſtu decepit. Philoſtratus, ... ὑπῆλθε ..., ... καὶ ... ὑπέρχομαι, ..., obſequioſè colo, alicui me vendito, & eum obſeruo, θεραπεύω. Demoſthen. aduerſus Ariſtocrat, ... γὰρ ἐν ... αὐτοῖς μὲν ... πάντας, ὑμᾶς δ' ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν, inde contigit vt tres illi reges inter ſe hoſtes eſſent, nos autem vt ipſi colerent & obſeruarent. Andocid. ... ὑπέρχεσθαι. ... ὑπέρχεσθαι, induere, ſimulare, ſubire. Baſilius, hom. 7. de polypode, ὅς ὁ ... πέτρᾳ ... ὑπέρχεται χροιάν.
Ὑπέρχρεως, inuolutus ære alieno, vltra facultates ſuas obæratus, Heſyc.
Ὑπερχρόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuper omne tempus, exuperans tempus.
Ὑπερχυθείς, diffuſus.
Ὑπέρχυσις ἀγαθότητος, profuſa bonitatis abundantia, Nazanzen. in Orat.
Ὑπέρψυχρος, frigiditate excedens.
Ὑπερῴα, ας, ἡ, palatum, apud Ariſtotelem: dicitur & ἡ ὑπερῴη apud Lucianum. διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίρειν, Galenus libro primo ad Glauconem: per palatum purgare Iliad. χ, χείλεα μέν τ' ἐδίην᾽ ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, i. τὸ ὑπερῷον καὶ τὸν οὐρανόν.
Ὑπερῳδυνία, calamitas, λύπη.
Ὑπερῷον. vide Ὑπερῷα.
Ὑπερῷιον, idem quod ὑπερῷον, Heſyc. ... .
Ὑπερῴησαν, retro ceſſerunt, recti ſteterunt, impetum fecerunt, ὑπεχώρησαν, ἀνεπήδησαν, ab ὑπερωέω.
Ὑπερωμία, excellentia humerorum, Chryſoſtom. ... .
Ὑπερώνυμος, epith. Dei, i. qui omnem appellationem excedit, & maior eſt omni nomine.
Ὑπερῷον, ου, τὸ, ἀνώγεως εἶδος, cœnaculum, ſuperior contignatio, tabulatum, locus editus, locus ſuperior, palatium. & ὑπερῴιον, pro eodem. ὑπερῷον Latini vocarunt Chalcidicum (nam hoc ædificij genus eſſe teſtatur Feſtus, & Vitruu. libro quinto. vide χαλκίδικον) Auſonius, quod Homerus dixerat γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο καγχαλόωσα in Odyſ. vertit, Chalcidicum greſſu nutrix ſuperabat anili. Odyſſ. α, ὑπερωΐῳ ἐν τῷ ... , in cœnaculo. Ariſtophanes in Pluto, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων γέμει, tabulatum caricis plenum eſt. τὰ ὑπερῷα τοῦ οὐρανοῦ, ſuperiora cæli, Pſalm. ... ὑπερῷον, palatum, id eſt, οὐρανὸς, ἡ ὑπερῴα ſiue ὑπερῴη Euſt.
Ὑπερῷος, ὁ, qui ad cœnaculum attinet, ..., Etym.
Ὑπερήμερος, ὁ καὶ ἡ, exoleſcens, exoletus, vietus, qui tempus ſuum exceſſit. ὑπερήμερος σμύρνα, Dioſcorides libro primo, capite 71. myrrha ſcabra præter modum, Ruell. maturitate inſignis, Hermol. addens poſſe exponi hilaris & ſpecioſa! myrrha eorum modo quæ exoluerunt areſcens, Marcell. annotat autem ὑπερήμερος ad ea pertinere quæ vltra tempeſtiuitatẽ ſuam producta, ſpeciem & bonitatem amiſerunt: ab ὥρα pro ſpecioſo habitu, & quaſi ἀκμῇ. vnde ὥριος, id eſt, neque citius neque ſerius in vſum veniens. ὑπερήμερος παῖς, puella exoleta & quæ nubendi tempus exceſſit, ὑπερήμερος παρθένος. Æſchin. in epiſtol. ... ὑπερήμερον ... .
Ὑπερώπιον, τὸ ὑπὲρ τῆς ὠπὸς: Suid. ... .
Ὑπερωτάω, clàm interrogo, quæro, Dem. Olynth. 1.
Ὑπερώφθη, contemptui fuit, i. ἐξεδιώχθη.
Ὑπεσις, demiſſio, ſubmiſſio, humilitas, ταπείνωσις, ἔνδοσις, Heſyc. videtur autem Ionicè dici pro ὕφεσις.
Ὑπεσταλμένως, remiſsè, parcè, ἐνδεδεμένως, non contentè, ..., συγκεχωρημένως.
Ὑπέσταν, polliciti ſunt, receperunt. Il. β, ... ὑπέσταν ..., pro ὑπέστησαν, καὶ ὑπέσχοντο.
Ὑπέστην, ſubſtiti, ſubſtinui, non ſuccubi. Apollonius ſecundo Arg. ... ὑπέστη. ὑπέστημεν τοὺς ἀγῶνας, ſubiimus difficultates, Thucydid. ὑπέστησαν προθύμως, alacres negotium ſuſceperunt. ὑπέστην, promiſi, ὑπεσχόμην. vt Iliad. δ, ὑπέστην ... ὑπέστην θύμα, pollicitus ſum victimam, Euripid. ὑπέστης θύειν, pollicitus es ſacrificaturum, idem Euripid. ſic Plato de Leg ὑπέστημεν, ὑπεσχόμεθα. Homer. Item ſeruiui, ἐδουλώθην: ab ὑφίστημι.
Ὑπέσχε, ſuppoſuit, ſubiit, ſuſtinuit, promiſit.
Ὑπεσχέθην, ὑπεσχόμην.
Ὑπεσχόμην ὑπεσχέθην, pollicitus ſum: ab ὑπισχνέομαι. Homerus Iliados β, ... ὑπέσχετο ..., ὑπέσχετο ..., pollicitus eſt ſcripturum: vide Budæum in Comm. in Epiſtol.
Ὑπετάγη, ſubditus eſt, ſe ſubmiſit. ὑπετάγη τῇ ματαιότητι, vanitati ſubiacet. ὑπετάγη τῷ δόγματι, ſeruauit decretum, capite 6. Danielis.
Ὑπέτλην, paſſus ſum, ſuſtinui, in Epig.
Ὕπαιθρος, ſubdio, ſerenus, tranquillus. Aratus, ... ὕπαιθρος ... ὕπαιθρος ..., Apollon. Rhod. ... . ὕπαιθρος τῆς θαλάσσης κρηπὶς ... , qua mare tranquillum eſt, crepido eſt eximia magnitudine, Plutarch. in Themiſtocl. Idem Aratus figuratè ad perſonam tranſtulit, ... ὕπαιθρος ... , &c.
Ὑπεύθυνος, ου, ὁ, ſubditus, obnoxius, reus, ſons, ὑπόδικος, ἔνοχος,

ὑπεύθυνος, culpabilis, reprehendendus, reddendis rationibus obnoxius, qui geſti ſui officij rationem reddere tenetur, qui ex adminiſtratione rerum tenetur, qui eſt in culpa, cauſæ dicendæ obnoxius, qui in iudicium vocari poteſt. Genitiu Demoſthen. & Æſchin. vide Suid. ὑπεύθυνος [illegible], rationem reddere debeo mei conſilij, vos non debetis veſtræ auſcultationis, Thucydid. ὑπεύθυνοι [illegible], adminiſtratorum rationem reddit, Herodotus. [illegible] ὑπεύθυνος, victus ſeuerus & aſtrictus, Plutarchus in Lycurgo. Ariſt. in Equit. [illegible], qui adminiſtrationis rationes non retulerunt: ſic Cic.

Ὑπέχω, ὑφέξω, ὑπέσχηκα, aor. 2. ὑπέσχον, ſubmitto, ſuppono, id eſt, teneo aliquid inferius ad excipiendum quod indatur: ὑφίσταμαι, ſuſtineo, ſubſiſto, adhibeo, recipio, luo. ὑπέχω τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, obiecto caput lapidibus, Philoſtratus in Heroicis. ὑπέσχε θηλὴν παισὶ, infantibus mammam ſubmiſit, Plutarchus in Romulo. ὑπέχειν τὴν χεῖρα, præbere manum ſeu porrigere, apud Lucianum. Αἰτίαν ὑπέχειν, crimen ſuſtinere. δίκην ὑπέχειν, ſubire iudicium, ſubire iudicis ſententiam & aleam, cauſam dicere, cauſam ſuſtinere, vt Cicero exponit, pœnas dare, Xenophon. τούτου δίκην ὑπέχειν, huius rei crimine premi & cauſam ſuſtinere vel culpam, vt & Cicero tertio de Legibus. ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην, Euripid. vilioribus dabo pœnas. ὑπέσχηκε δίκην pœnam ſubiit, Plutarchus in Lycurgo. ὑπέσχετο τὴν δίκην, Sophocl. [illegible] ὑπέχει, Plato de Legib. pœnas dare. Demoſthen. aduerſ. Conon. [illegible] ἀξίαν [illegible], ὑπέχων δίκην. Quam dignam pœnam hic, ſcelerum perſoluerit? ὑπέχειν [illegible], cauſam dicere, id eſt, [illegible], Demoſthen. pro eodem mox dicitur, δίκην ὑπέχειν. ὑπέχειν λόγον, ſuſtinere quæſtionem & quod dixeris, contra ſtudium aduerſarij verum eſſe tueri. Ariſtoteles initio libri primi Topicorum, & in Sophiſticis elenchis. Id vulgò dicimus *ſouſtenir vne conclusion*. Item Rhetoricorum libro primo, [illegible] ὑπέχειν λόγον, [illegible]. Demoſthenes hoc loquendi genus in forum tranſtulit, ac pro Cteſiphonte ait, [illegible] ὑφέξω τὸν λόγον, hæc commemorabo, & horum rationem reddere non recuſo. Gregorius. ὑπέχω λόγον τῆς δουλείας, rationem reddo ſeruitutis. Plato in Charmide, [illegible] ὑπέχειν λόγον [illegible], cum ipſe non vellet reddere rationem. Dicitur etiam [illegible] λόγον, Aphrodiſ. [illegible] λόγον, refutare rem aliquam. ὑπέχειν τὴν [illegible], pœnam ſuſtinere Aphthon. ὑπέχειν τὴν κρίσιν, iudicium ſuſtinere, Plato de Legib. ὑπέχειν τιμωρίας, ſubire ſupplicium, pœnam ſubire, dare pœnas, idem ibidem. ὑπέχω τιμωρίας τῆς αἰτίας κινδύνων, pœnas luo, quòd author extiterim periculorum, Thucydid. Item ὑπέχω, occupo, opprimo. Aliquando ponitur pro prudéter ago.

Ὑπηνεμιάς, άδος, ἡ, propinqua partui, grauida: tranſlato verbo de maturatione ficorum, ſubeuntibus in illas ex caprificis culicibus, qui Græcè ψῆνες. Suid. [illegible]. vide Eraſ. in Adag.

Ὑπέθετο, depoſitum ad vſuram. [illegible], Suid.

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ, obediens, morigerus. [illegible], imperata faciens, qui alterius imperio paret, qui ſubeſt, obtemperans, attentus, obnoxius, ſubiectus. Dicitur & [illegible]: cui opponitur [illegible], & [illegible]. ὑπήκοος τῷ βασιλεῖ, regi obtemperans, Herodotus. [illegible] ὑπήκοος Ἀθηναίων, ciuitas quæ eſt ſub iure Athenienſium, Plutarchus in Pericle. ὑπήκοον τῷ δικαίῳ πόλιν [illegible], iuſtitiæ obnoxiam ciuitatem reddidit, idem in Solone. ὑπηκόους ἔχειν, habere ſub poteſtate Xenophon. ὑπηκόους ποιεῖσθαι, in ditionem ſuam agere, idem [illegible], mihi ſubiicio. Thucydid. dicitur & [illegible] ὑπήκοος [illegible], ſeruitutem tolerans. [illegible] Ἀθηναίων [illegible], ditionis Athenienſium eſſe. Ariſtophan cum Datiuo. [illegible] ὑπήκοα, id eſt, diuitiis parent.

Ὑπήκω, ἥξω, idem quod ὑπείκω, i. cedo.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ aluum ſubducunt [illegible], purgationes pituitam elicientes, Galenus libro primo ad Glauconem. [illegible], apud eundem, id eſt, aliquod ex his quæ blandè purgant, ex blandis medicamentis quæ ſolùm ventrem, inteſtina & primas venas ſine vehementia expurgant, non autem ex toto corpore trahunt.

Ὑπήλυθε, ſubiit: ab ὑπέρχομαι. Accuſatiu. Homerus Iliad. Datiu. Euripid.

Ὑπῄει, mihi in mentem veniebat. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], &c. mihi ſuccurrebat non eſſe mirum. [illegible], ſuberat ipſis in Megarenſes ſimultas, Plut. in Pericle.

Ὑπήνεικαν, [illegible], ſubduxerunt: ab [illegible], vide [illegible] apud Etym.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ, ſub vento expoſitus, ſubuentaneus, [illegible], leuis, irritus: vnde ὑπηνέμιον ᾠὸν, ouum irritum quaſi que ſubuentaneum, hoc eſt, inefficax ouum quod citra coitum editur, ſed mutua fœminarum inter ſe Veneris imaginatione. Appellantur & zephyria oua. Plinius libro decimo, capite 60. Ariſtophan. in Auib. [illegible] ὑπηνέμιον [illegible], id eſt, [illegible]. Lucianus, [illegible] inquit, [illegible] ὑπηνέμια [illegible]. vide [illegible]. Ariſtophan. apud Athenæum lib. 9. [illegible] ὑπηνέμια [illegible]. Hic ſic oua ante tempus edita nódumque abſoluto putamine & teſta vocant, quæ vulgò vocamus *oeufs hardelez*. vel *hardelez* ὑπηνέμιον [illegible], vento expoſitus, leuis, Nonnus. ὑπηνέμιος ποὺς, pes velox idem. ὑπηνέμια ὀνείρατα, ſubuentanea ſomnia. Lucianus. ὑπηνέμιος λόγος, Plutarc. [illegible], i. inanis, ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, & qui audienti non prodeſt.

Ὑπήνεμος, idem quod ὑπηνέμιος, euanidus, auræ parens, leuis: cui opponitur [illegible], Xen. in OEc. ὑπήνεμος τόπος, locus tranquillus, Gaza l. 3. de cauſ. plant.

Ὑπήνη, ης, ἡ, barba, pili circa labia: muſtax à Gaza transfertur apud Ariſtotelem libro tertio Animalium. [illegible] τὴν ὑπήνην [illegible], mento contracto barbam profundam demiſit, Plutarchus in Camillo & in Æmilio [illegible] ὑπήνη, malæ imberbes, in Epigrammat. Polluce authore, ὑπήνη ſuperioris inferiorísque labri barbam ſignificat.

Ὑπηνήτης, ου, iuuenis, incipiens barbeſcere, pubeſcens, Lucia. [illegible].

Ὑπήντησε [illegible], in Epig. occurrit Herculi.

Ὑπήνοθε, ἐπῆλθε, [illegible], Hom. Od.

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, valde ſplendidus, [illegible], Heſychius.

Ὑπηρετήματα, quæ ſunt ſuppeditata, quæ quis accepit.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, ſeruitium, ὑπηρέτησις, obſequium, obſeruantia, obſeruatio, officium, adminiſtratio, muneris functio, adminiſtra opera, Budæus in Pandect. ὑπηρεσία νόμων, cultus legum, Plato de Legib. ὑπηρεσία τῶν θεῶν, deorum cultus & miniſterium, idem ibidem. Et in Apolog. [illegible] τὴν ἐμὴν τοῦ θεοῦ ὑπηρεσίαν, quam obſequium quo Deo obtempero. Idem epiſtola ſeptima, [illegible] ὑπηρεσιῶν [illegible], &c. id eſt, adeuntes verò me & alij quidam, & miniſtri nonnulli Athenienſes mei ciues, denuntiarunt. [illegible] ὑπηρεσίας [illegible]. ὑπηρεσίαν miniſtros intelligit [illegible] Poll. Thucydid. idem. [illegible] ὑπηρεσίας, &c. Budæus putat poſſe etiam reddi ſeruitia nauium addens Arrian. videri accipere pro remigibus, qui & ſingulari numero ὑπηρεσίαν ſignificare apud Demoſt. ait.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, puluinus quem ſibi remiges ſubſternunt [illegible], Pollux. Suid. [illegible], id eſt, [illegible], vbi per ε ſcribitur in ſecunda ſyllaba. Alibi vocat ὑπηρέσιον, quod tamen & laſanum, id eſt, [illegible] ſignificare dicit. Thucydid. [illegible] ὑπηρέσιον, [illegible]: vbi Valla, remos, ſcalmos, pelles quas remiges ſibi in remigando ſubſternunt. [illegible], Græcus interpr. [illegible], populum ad nautarum opera & remigium traduxit, Plutarchus in Themiſtocle. vide [illegible].

Ὑπηρετέομαι, obſequiis & operis colore obſeruor, [illegible], ὑπηρετούμενος, cui ſeruiunt angeli, Nazanzen. Et τὸ ὑπηρετούμενον, obſequium & exhibita opera. Iſocrates, [illegible]. Ὑπηρετοῦμαι, Actiue, id eſt, ὑπηρετῶ, ſeruio, vt [illegible], hanc tibi operam nauo, in hoc tibi obſequor. [illegible], nos vobis obtemperamus. Herodot. Baſilius in epiſtol. [illegible] ὑπηρετούμενος, qui aliorum ſeruit nequitiæ atque libidini.

Ὑπηρετέω, ῶ, ήσω, [illegible], miniſtro, ſubminiſtro, ſubſeruio ſinſeruio, miniſteria exequor, morem gero, inſtruo, paro, ſuppedito, ſuggero, [illegible], nauo operam alicui & obſequor, fauco. Datiuo mag. & Accuſatiu. ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, hoc obſequium tibi præſto. Xenophon, [illegible], quæ manus cuique ſuggerunt. ὑπηρετεῖν [illegible], facere imperata, Demoſthenes pro corona. Ariſtoteles Ethicor.

ε. ᾗ ὅτι Λιτταφαίων, οὐδ' ὑπηρετῶν παιδίων. vide Αὐθυπηρετῶ. Et Υ'πηρέτησις.

Υ'πηρέτημα, miniſterium, Soph. & Plat. de Leg.

Υ'πηρέτης, ου, ὁ, miniſter, carnifex: exactor, qui exequitur iudicis ſententiam, apparitor, aſſecla, comes, diribitor, ſeruus publicus, Æſchin. vide Ε'κτακτοι in Append. de vocabulis militar. Plutarchus in Publicola. ὑπηρέτας τιμωρεῖν ἀρχῆς τῆς δημάρχων. Sic pro lictore, Matt. capite quinto. Pro ſubdiacono, Canon. 10. Conc. Laodicen. οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, exercitus miniſtri, Xen.

Υ'πηρετέω, vide Υ'πηρέτης.

Υ'πηρέτησις, εως, ἡ, miniſterium. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, ὅσα οἱ ὑπηρετοῦντες, ὁ σώματι, ὁ ἔργοις αἰσχροῖς: vbi ad obſcœnas voluptates refertur: cum aliquis aut corpore, aut fœdis muneribus alicui inſeruit atque morigeratur. Sic & ipſum verbum ὑπηρετεῖν ibidem poſuit. Dicitur & Υ'πηρεσία.

Υ'πηρετικόν, οῦ, τό, armamentarium. ὑπηρετικά, τά, nauigia actuaria, quæ maioribus nauibus inſeruiunt. vide Ε'ρέτης, & Υ'πηρέσιον.

Υ'πηρετικός, vel ὑπηρετητικός, οῦ, ὁ, ſeruilis, miniſtrans, quaſi miniſtratorius, ſubminiſter, morem gerens, Plato de Legibus. Eſt etiam ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας, διακονικός. ὑπηρετικὸς τῆς ψυχῆς, ad exequenda animæ officia vim miniſtrandi obtinens. ἡ ὑπηρετική, ſcientia miniſtrandi, ſeruilis ſcientia, Ariſtot.

Υ'πηρέτις, ιδος, ἡ, miniſtra.

Υ'πηρετοῦμαι, vide Υ'πηρετέομαι.

Υ'πογάστρια, τά, ſumma vbera. τὰ ἔσω Suid. ὑπογάστριον (inquit Heſyc.) ὑπογάστριον, ἐπίσιον, ſumen, abdomen. vide Υ'πογάστριον.

Υ'πηχέω, μ. ήσω, ſuccino. Heſiodus, ὑπὸ δ' ἤχησεν χθὼν μεγάλ'. Baſilius, Ε'πειτα ἐπὶ ἐπιστρέψαντες ἐπὶ τέχνῃ τῷ μέλει, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι.

Υ'πηφάς, i. ὑφηφάς.

Υ'πιγγος, Dianæ dicatus hymnus, vt παιὰν Apollon. Pol.

Υ'ποίδεσθαι, ſubolere, ſuſpicari, Budæus in epiſtolis prioribus, ſuſpicere etiam dicit Saluſt. pro ſuſpectum habere: Suid. ὑποπτεύεσθαι.

Υ'πίσχεαι, Ionicè pro ὑπίσχῃ.

Υ'πιλλειν, eſt compreſſis pertersiſque labris alicui ludificari atque illudere, muſſitare, τὸ μύζειν, vt vulgò *faire la moue.* vide Ι'λλειν & Ε'πιλλειν Sophocles in Antigone, Ο'ρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, Vident & hi, ſed ore diſtorto tibi illudunt. Dices etiam, ſed diuerſo genere loquendi, os ſublinere: de quo vide Eraſm. in Adagiis. Euſt. in Od. l. ε. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, inquit, ἤγουν ὑποβάλλουσι κλείοντες, εἶτα ἐάσ' εἰς χείλεσι φωνάς, i. muſſitantes. vide Μύζω.

Υ'πιπόω, ſubeuacuo, quodammodo expurgo.

Υ'πόχιλα, genus calceamenti virilis & ſumptuoſi, Pol.

Υ'πισχνέομαι, ου, ὑπισχνοῦμαι, ὑπέσχημαι, τὸν ἀόρ β, ὑπεσχόμην. promitto, polliceor, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, profiteor, voueo, ſpondeo, Depon. Accuſatiu. ὑπισχνούμενος ἕνδεκα τάλαντα, vndecim talenta promittens, Herodotus. ὑπισχνοῦμαι ἀργύριον, Xenoph. ὑπέσχετο βοηθήσειν, pollicitus eſt ſe opem laturum, Plutarchus in Publicol. ὑπισχνούμενος αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους ποιήσειν, promittens ei ſe Græcos in ditionem ſubacturum, idem in Themiſtocle. τὸ ὑπισχνούμενον, quod promittitur, Nazanzenus in Oration. ὑπεσχῆσθαι, promiſiſſe, apud Demoſthen.

Υ'πισχνός, gracilis, ſubgracilis, tenuis.

Υ'πίσχομαι, idem quod ὑπισχνέομαι. Odyſſ. β, ὑπίσχεται αἰδοίῃ ἐπὶ ἀγγελίαν ἀγέμεν, pro ὑπισχνεῖται. Apollonius libro ſecundo Argonautic. ὑπίσχεται αἰτιάασθαι: vbi etiam ὑπίσχεται legitur in codice manuſcripto. ὑπίσχεσθαι δῶρα ἐκέλευον, polliceri dona iubebant, Herodot.

Υ'ποαί. ᾶς, ἡ, ὑπωαί Heſychio authore, ὑπώαι, ὑπὸ ἐσχάρᾳ τῆς πυρᾶς διὰ σποδιάν.

Υ'πναλέος, α, ον, ſomniculoſus, ſomno oppreſſus. Nicand. videtur in Alexiph. interp. eſt ὕπνου κηλήθρον. Martial. li. 10.

Quid tibi dormitor proderit Endimion?

Υ'πναλίς, ἡ, aſpidis genus ſomno necantis.

Υ'πνάω, μ. ήσω, ῶ ακα, &

Υ'πνόω, dormio, ſopior, Neut. abſolut.

Υ'πνηλός, οῦ, ὁ, ſomnolentus, ſomniculoſus, Gaza ῥᾴθυμος Suid.

Υ'πνοδότης, ου, ſoporifer, ſomnifer: vt apud Æſchyl. in Prometh. ὑπνοδότην τοκεῦσιν.

Υ'πνοδότις, ιδος, ἡ, ſomnifera.

Υ'πνομαχέω, μ. ήσω, ῶ, ηκα, pugno cum ſomno.

Υ'πνοποιός, ſomnum prouocans, ſomnum gignens, ſomnificus, ὑπνωτικός.

Υ'πνος, ου, ὁ, ſomnus. Eius hymnus extat apud Orph. ὕπνος χάλκεος τῷ θανάτῳ, in Epig. ὕπνος ἀδελφὸς θανάτου. Hom. νήδυμος ὕπνος, i. ἡδὺς ὕπνος, αἰ ἄϋπνον τὸν ὕπνον. κατ' ὕπνον ἰδών, videns per quietē. Plut. in Romulo, vide Gell. libro 13. capite 9. Odyſſ. ι, ... ὅν μοι ἔδωκε ... ὄνος Ἥρης πεδαμένης. Demoſthen. περὶ στεφ. Πότερα ἀγνοεῖν οἴει τούτους ὅστις εἶ; ἢ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχει: Vtrum hos ignorare, qui ſis, exiſtimas, an tanto ſomno atque obliuione cunctos teneri? Theocritus, ἡ γὰρ ἐν ὕπνοις Πάντα κύων ἄρτως μαντεύεται ἰχθύας ὁ γριπεύς. Eſt autem Ariſtotel. ὕπνος, ἡ κράτησις κατὰ φύσιν στερητ. vel ſit ἀκινησία τοῦ αἰσθητικοῦ τῶν οἷον τῷ ἀδυνατεῖν. Homerus, ὕπνον χάλκεον vocat, quod ad duritiam referre videtur Virgil. ex ipſo ſic explicans, Olli dura quies oculos & ferreus vrget ſomnus. πρὸς δὲ τὴν ἀναισθησίαν ſenſuſque amiſſionem Plutarch. Πάλιν τὸ ὁ φησὶ ὁ θάνατος ὕπνος χάλκεος, ὅτι τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδάξαι πειρώμενος.

Υ'πνοφόβος βάκχος, in Epig. i. ſomniis terrens, & viſis.

Υ'πνόω, μ. ώσω, dormio. ἡδέως ὑπνώσεις, ſuauem ſomnum capies, Nazanzenus in Orat. Idem ibidem, μή ποτε ὑπνώσῃς εἰς θάνατον, ne vnquam dormias in mortem. ὑπνωκέναι, dormiiſſe, Plutarch. in Apophthegm. Lacon. ὑπνωμένος, ſoporatus, ſomnum accerſens. Apud Hippocratem ὑπνώδης, Galen. ὑπνωτικῶς ἔχειν, ὕπνῳ κατεχόμενον. ὑπνόω etiam actiuè ſumitur pro ſomnum affero, ſomnum concilio.

Υ'πνώδης, ſomnolentus, ſomniculoſus, Politian.

Υ'πνωτικός, οῦ, ὁ, ſopiens, ſoporificus, concilians ſomnum, ſomnificus Plin. Ariſtotel. de ſomno & vigil. Πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρώματα, οἷον μήκων, μανδραγόρας, οἶνος. Υ'πνωτικός, pro ὑπνώδης, ſomniculoſus, deditus ſomno, dormitor. Idem Ariſtot. Οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοί, διὰ εὐρεῖαν τὴν πόρον.

Υ'πνωτικῶς, Galen. ſomniculosè Plaut. vide Υ'πνόω.

Υ'πνώττω, μ. ώξω, π. ωκα, ſoporor, dormio, dormito, κοιμῶμαι, καθεύδω. ὕπνον ὑπνώττω, Bud. in epiſt. poſt.

Υ'πό, cum Genitiu. ſignificat ab: vt ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποθανεῖν, interire à iudicibus. Sic Cicer. Nihil enim eſſe valentius à quo intereat Plin. cum periit ab Annibale. Terentius ab vxore excidit id eſt, ἐκπέπτωκε, eiectus eſt, exactus eſt. Pauſan. πολιορκεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Demoſthen. contra Mid. τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπεπτωκὼς ὑπὸ τούτου. Et contra Onetor. φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην, pro διώκεται καὶ κατηγορεῖται. Nam Græci verbis neutris quamuis abſolutis pro paſſiuis vtuntur, eandemque conſtructionem eis tribuunt. ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐλαθῆναι, &c. Iſocrat. pro eodem mox dicitur ἀπό. Plato ſecundo de Republic. ὑπὸ σιτίων καὶ ποτῶν ἀλλοιοῦται, à cibis mutatur. Υ'πὸ etiam cum Genitiu. de Ariſtotel. de mundo, οὕτως ὑπολαμβάνειν χρὴ ὑπὸ τῆς μείζονος πόλεως, ita de vrbe maiore exiſtimandum. vbi vide num ἐπὶ πόλεως legendum ſit, vel περὶ πόλεως. Item ex Platone ſecundo de Republica, χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης, meliorem ea quæ multo ex tēpore inuenta eſt. ὑπὸ συνθήματος, ex compoſito. Υ'πό ſub. ὑπὸ μάλης, ſub ala: quod tantùm inuenitur in hac locutione: nam μάλη rectus, non eſt in vſu, ſed μασχάλη. ὑπὸ στέρνοισι τιθέμενοι. Homerus Odyſſ. pectori ſubiecit. ὑφ' ἅρματος, ſub curru, id eſt, poſt currum Euripid. ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν, ſub pompa eduxerunt, Herodotus. ὑπὸ βασιλέα ἐγένετο, regis ditioni ceſſit, Thucydid. ὑπὸ χρηστῶν προστατῶν τὰ πράγματα ἔχει, res ſunt ſub rectoribus probis, Demoſthen. τὰ ὑπὸ γῆς ἀκμαιότερα ποιεῖ, vegetiora reddit quæ celantur ſub terra, Theophraſtus libro tertio de cauſis plantar. Item cum motu per Genitiu. Heſiodus in Theogon. καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψεν, ſub terram miſerunt. Υ'πό, propter, præ, pro. Plato, ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας, οὔτε τῶν οἰκείων πρᾶξαί σχολή μοι γέγονε, nihil mihi agere licuit rei familiaris per hanc occupationem, ſiue propter hanc occupationem, præ hac occupatione. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις, aliis de cauſis bellum infertur Athenienſibus, Plutarchus in Pericle. ὑφ' ἡδονῆς, præ voluptate, Ariſtophan. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, idem pro eodem. ὑπὸ λιμοῦ ἀπόλωλα, præ fame perij, idem. ὑπὸ προθυμίας, promptè. ὑπὸ τῆς μοχθηρίας, pro mea moleſtia. Υ'πό, per. idem epiſtola ſeptima, πῶς ἂν ἐπὶ τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis paucorum facultates per decreta diſtribuens. ὑπὸ αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἔξεστιν, per ipſum ne ſapere quidem nobis licet, Plutarchus in Opuſcul. Υ'πό, penes, apud. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι, quum eſſet in magna apud Græcos veneratione, Thucydid. Υ'πὸ στρυφνόν, id eſt, μετὰ στρυφνοῦ, Ariſtophan. Interpres. Υ'πὸ cum Datiuo, ſub. Heſiod. πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ, ſub ſaxo cauo. Lucianus de Luctu, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, ᾅδην ὑπειλήφασι, locum aliquem ſub terra profundum. ὑπὸ κρήνῃ ἔλιπον, ſub fonte reliquerunt, Apollon. Rhod. ὑπὸ πλατάνῳ, ſub Platano, Homerus. Idem Odyſſeas ξ, ὑπὸ Τροίην ἀγάγομεν, ſub Troiam duximus, & ad Troiam. Item ibidem, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, ſub armis iacebamus ſeu in armis. ὑπὸ τῷ δέρματι συνίστασθαι, ſub cute concreſcere, Galenus libro ſecundo ad Glauconem. ὑπὸ τούτῳ, in huius poteſtate, Demoſthenes. ὑπὸ Πέρσῃσι ἦν Αἴγυπτος, Ægyptus eſt ditionis Perſarum, Herodotus. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσί, ſeruiunt Athenienſibus, ſunt Athenienſibus obnoxij, Thucydides. ὑπὸ τοῖς Ἀθη-

ναύτησ γίγνομαι,venio in Athenienſ. poteſtatē. ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένοντο, Romanis ſubiecti ſunt,Plut.in Apopht. ὑπὸ τοῖς συκοφάνταις ποιεῖν,ſubiicere,Hermo. ὑπὸ δεσπότῃ εἶναι,ſub domino manco, Xen.i.domino ſubiectus,ſub domini imperio.Iſoc. ὑπ' αὐτοῖς ὄντας, &c. ipſis parentes & ſubditos. ὑφ' αὐτῷ ποιησάμενος, qui ſibi ſubiugauit. ὑφ' αὐτῷ ποιησάμενος τοὺς φίλους ταῖς εὐεργεσίαις, amicos ſibi morigeros beneficiis reddens,Iſocrat.in Euagora. ὑπὸ δὲ μητρὶ τίκε, &c.Homer.Iliad.β,id eſt, ἐκ μητρὸς συγγενόμενη. Plato epiſtola ſeptima, ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγειν τὸν βίον, iuſtè viuere. ὑπ' ἠῶ,ſub auroram.Suidas habet ὑπ' ἠοῖ. Ὑπὸ,in Odyſſ. ὑποκατακρύπτειν ὑπὸ κόλπῳ,in ſinu occultare. Ὑπὸ νυκτὶ , in nocte, Apollon.Rhod.vbi alii,ſub,exponunt. Ὑπὸ, cum ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῄει , &c. cum multo lumine procedebat, Plutarchus in Galba. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte,Apollonius Rhod. ὑπὸ ῥαβδούχοις μετὰ πάσαις ἢ πελέκεσι κατιὼν ἐξ οἰκίας,ex domo ſolus cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus deſcendens, Plutarc. in Publicol. ὑπὸ πληγῇσιν ὁρμηθέντες,ictibus concitati , Homerus Odyſſ. Ὑπὸ,ad. ὑπὸ κιθάρῃ πλήσσω. Apollonius Rhodic. ad citharam, id eſt,ad eius ſonum ferio , &c. Idem pro eodem etiam ὑπὸ φόρμιγγος dixit per Genitiuum.Lucianus, ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὸν ἐπιπολῆς παραδυόμενοι ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις ἀρεταῖς τε αἰσθητὸν,&c. Item cum Datiuo pro Genitiu. Iliad.κ, ὑπὸ χερσὶ δαμείς,pro ὑπὸ χειρῶν.Idē Hom. Iliad.δ. Cum Datiuo pro Accuſatiu. αἱ γὰρ ὑπὸ νεκύι τε καὶ ὑγροῖς ἀστερόεντα ὑπὸ πόλεως,pro ὑπὸ τὴν πόλιν,vt exponit interpres. Ὑπὸ,cum Accuſatiu.id eſt,ſub. Theophraſtus de cauſis libro quinto, capite 13. Ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα γένωνται,ſub cute & corio. Ibidem, ὑπὸ τὸν πυρῆνα,ſub nucleo. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ,ſub duce degunt. Ariſtotel.primo de Animalibus. ὑφ' ἁμαρτίαν εἰμὶ,ſum peccato obnoxius.Eraſm.capite tertio Pauli ad Romanos. ὑφ' ἕν , in vnum,id eſt,coniunctim:cui opponitur διῃρημένως. τῶν ὑφ' ἑαυτοῖς ἡγεμόνων,ſubditorum ſibi ducum , Xenophon. πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν,ad ſuos ſubditos,idem. ὑφ' ἑαυτοὺς ποιοῦνται,ſibi ſubiiciunt. Ὑπὸ,ad,vt Ilia.β, ὑπὸ Ἴλιον,ἦλθε , i. εἰς τὴν Ἴλιον ὑπὸ Ἴλιον ἐλθεῖν,pro ἐπὶ,Gaza libro quarto. Et pro ad vel in Plutarch. περὶ ἀοργησίας,ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεὼ καὶ σκόπει βέλτιον φαίνεται , ſed ad lucem(ſiue in luce)contemplare. Ὑπὸ quum tempus denotat. Xenophon, ὑπὸ τὴν καταλύσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας ἀφικόμην,ſub belli finem ex peregrinatione veni. ὑπὸ κύνα,tempore caniculæ,exortu canis , Ariſtoteles libro octauo Animalium. ὑπὸ κύνα ἁλίσκονται , caniculæ tempore capiuntur, Gaza. ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἀπέθανεν , per eoſdem dies vita exceſſit. Odyſſ.ι, ζώοντ' ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο. ὑπὸ σεισμὸν,ναυτίς , Interpres ὑπὸ σεισμὸν, tempore terræmotus , Thucydides. τὰ ὑπὸ χρόνον, quæ temporis rationi ſubiiciuntur , Nazanzenus in Oration. Apud Theophraſtum hiſtor.libro tertio,capite ſexto, ὑπὸ δὲ χειμῶνα,per hyememːvt per ver dixit Cato & Plin. Ibi tamen legebatur per Genitiu.

Ὑπὸ in Compoſitione,id eſt,ſub,vt in ὑπέχω: ſæpéque ſignificat ſubiectionem,vt in ὑπακούω : vel diminutionem.vt in Ὑπόλευκος. Ὑπὸ etiam ἀντὶ τοῦ πρὸ , vt in ὑπογραμμὸς,ὑποδείκνυμι, ὑπάγω,ὑπαγορεύω,ὑποφρύομαι,atque id genus,Atticè. Ὑπὸ compoſitum , item dolum fraudémque innuit, vt in ὑπόγυμμα, ὑποτρέχω,ὑπέρχομαι. Ὑπὸ aliquando ornatus gratia in Compoſitione ponitur,vt in ὑποκλονέω,ὑποδείω, ὑποκρύπτω: Hæc enim nihilò ferè ſuis ſimplicibus ἐμφατικώτερα. Ὑπὸ etiam transformant Poëtæ , vt cum pro ὑποβάλλειν , dicit Homerus Ὑββάλλειν. Ὑπὸ aliquando auget ſed tacita antiphraſi , vt in ὑποπίνω,id eſt,largius bibo. Ὑπὸ ἀντὶ τοῦ πρὸς,vt in ὑποφέρω, quod & pro προσφέρω ponitur. Ὑπὸ ἀντὶ ἀεὶ καὶ πάλιν,rurſus , vt in ὑποστρέφω,ὑποστενάζειν.

Ὑποάγροικος,ſubruſticus.

Ὑποβαθμίς,Suid. ὑπόβαθρον.

Ὑποβάθρα,ας,ἡ fundamentum,ſcabellum. ὑπόβασις,θεμέλιον. Cyrillus libro ſeptimo, ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος,hoc fulcrum & quaſi ſuſtentaculum præiaciens. Heſych.eſt crepido,κρηπίς.

Ὑπόβαθρον,ου,τὸ,fulcrum vel ſolum. Xen. ἀπομνημ. 2. Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς , ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας , καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις προσκατασκευάζεις, Mollia ſtragula,& lectuli molles,& ea quę lectulis ſupponuntur,vt mollia ſint curas.

Ὑποβαίνω,ſubeo,decedo,delabor,retrogradior, ſubiaceo , ſubiicior,minuor.Galen. τοῖς γὰρ προσιοῦσι ὁ τόνος αὔξεται, τάχος καὶ μέγεθος, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι ὁ τόνος διαφυλάττεται πλέον.

Ὑποβάλλομαι, ſubſterno,vt ὑποβάλλεσθαι στρωμνὰς,toralia & ſtragula ſubſternere, Lucianus ὑποβάλλομαι βιβλία , ſubſtrata habeo volumina , idem. Ponitur & ἀντὶ τοῦ προβάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι,Baſilius. Gregorius, καὶ τὸ ἔσοπτρον καὶ βακτηρίας τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ὑποβεβλημένοι. Ὑποβάλλομαι , pro προβάλλομαι, ὑποτίθεμαι , propono, ſubiicio.Baſilius , προσωποποιίαν ἐπὶ αὐθαδείᾳ τρόπου ὑποβάλλεσθαι,id eſt,perſonam morum peruicacia vulgatum argumenti loco proponere. Ὑποβάλλομαι, falsò mihi quippiam aſcribo,mihi quaſi ſubditiuum aſſumo,vt τὰ ἀλλότρια ὑποβαλλόμενος , aliena ſcripta ſibi aſſerens; Strabo vltim. Plutarchus in Pompeio. Ὅθεν θαυμάζειν οἱ τῶν Ἀρμενιακῶν, Ποντικῶν πολέμων ὑποβάλλοιτο τῇ δόξῃ αὐτῶν ἄνθρωπος ὃς ἑαυτὸν εἰς δραπετικοῦ θριάμβου ἀμωσγέπως ἐμβαλεῖν μεμηχανημένος, Ob quæ ſe non admirari ſi Armeniaci Ponticique belli gloriæ ſuccidaneum ſe inferret,homo qui etiam vt fugitiuorū triumpho quouis modo inſereretur molitus ſit. Ὑποβάλλομαι, ſuppono partum,falsò ſuppono. Baſilius de vita ſolitaria, καὶ εἴ τι παρ' ἑτέρου διδάσκεται, μὴ ἀπαρνεῖσθαι , ὥσπερ αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. Sophocles in Aiace , ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς , i. ὑποψιθυρίζοντες , verba clàm ferentes fallunt. Significat etiam per interpretem loquor.

Ὑποβάλλω,μ.αλῶ,π.κα,ſubiicio,ſuppono,ſubiungo,ſubdo, ſubſterno, ὑποβάλλομαι. Actiu. Accuſatiuo. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς,Iſocrat. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, τὴν βακτηρίαν ὑποβαλὼν ἔξω,baculo foras prolato. ὑποβαλόντα τῷ φόρῳ θυβάριος, id eſt, ἐξέδωκε,dedit, Æſchin. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo , capite ſeptimo, καὶ τὰ μὲν ἔχοντα ῥίζας,εἰς ... ἐμβάλλειν: τὰ δὲ μὴ ἔχοντα , ὑποβάλλειν τῷ φυτευτηρίῳ , ... μὴ ... πλεῖον,ſummittere atque ſubſternere. Ὑποβάλλω, ſuggero & ſubiicio,id eſt,admoneo,commonefacio, vt ὑποβάλλω σοι λογισμοὺς ἀγαθοὺς , quod etiam προσυποβάλλω dicitur. Xenophon, ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἐάν τι ἐπιλανθάνηται, Et ſuggerere poteritis ſi quid fugerit. Herodianus, ὑποβαλόντος τινὸς αὐτοῖς δαίμονος ἐπιφοίτησιν , cuiuſdam inſtinctu & admonitu. ὑποβαλὼν εἶπεν,excepit, Thucydid. ὑποβάλλειν ἑαυτῷ, Plutarch. περὶ ἀοργησίας,ſibiipſi ſuggerere. Ὑποβάλλεσθαι,interfari,ſermonémque interpellare,& præpoſterè excipere , hoc eſt, ἐκδέχεσθαι καὶ ἀνθυπολαμβάνειν. Il.τ, ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν Ὑββάλλειν,χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. dixit pro ὑποβάλλειν , id eſt,Moleſtum eſt & graue interpellari etiam ab homine docto vel ſapiente. Æſchin. contra Cteſiphont. ὑπομιμνῄσκετε αὐτοὺς ὑποβαλόντες, καὶ, εἴ γε σέ τις ἄγει πόλις στεφανοῖ, Mementote excepto ſermone hoc reſpondere , ſiquidem tibi externa quædam ciuitas coronam detulerit. Ὑποβάλλεσθαι, Paſſiu.id eſt, ὑποτίθεσθαι,κεῖσθαι, vt ὑποβάλλεται ὁ θεμέλιος τῷ τείχει, id eſt,ſupponitur,ſubiacet, Ariſtoph.Comm.

Ὑπόβασις,εως,ἡ, ſubucula , ſubligaculum , ὁ ἐνδύτης χιτὼν, ὑπόζωμα, Heſych.decrementum. Pro baſi ponitur apud Areopag in Schol.

Ὑποβάτης,ſcabellum.

Ὑποβέβηκε , ſubeſt,ſecundarium eſt , id eſt , minus præcipuum eſt , vel tanquam ſpecies ſub genere: vel tanquam fundamētum,Hermog.

Ὑποβεβρεγμένοι,irrigati,appoti.

Ὑποβιάζω,violenter depello.

Ὑποβιβάζω,minuo, per vim ſubduco , ἐλαττῶ, ὑποκαταβαίνω,Heſych. ὑποβιβάζει τὴν χολὴν,deiicit bilem,detrahit, Dioſcor.li.3.cap.34.

Ὑποβιβαστικὸς,ἡ,ὸ,habens vim deiiciendi & ſubducendi.

Ὑποβιβρώσκω,ſubtus erodo. Theophraſtus hiſtoriæ libro quarto, capite octauo , ὑποβιβρώσκεται δὲ ... τὰ δένδρα: lege Plin.lib.12.cap.9.

Ὑποβινητιῶντα βρώματα apud Menandrum edulia quæ libidinem proritant,& pruritum veneris concitant. Athen.de Homero verba faciens , περιελὼν πάντα ἐδέσματα ... καὶ τὰ ὡς ὁ Μένανδρός φησιν,ὑποβινητιῶντα βρώματα.

Ὑποβλαστάνω,ſuppullulo.

Ὑποβλέπω,quaſi ſubaſpicere dicatur , limis deiectiſque oculis aſpicere atque obtueri , deſpicere : ſic auerſantes faſtidientéſque aliquid aſpiciunt. Ariſtoteles in Problematib. Segm. 31. de oculis peruerſis loquens , & hominibus Strabonibus, Διὸ ὑποβλέπουσι καὶ συνάγουσι τὰ ὄμματα,quare limis oculis aſpiciunt & in eum coeuntibus.vide Παραβλέπω. Lucianus, ὑποβλέπουσιν εἰς τὸ πλεῖστον ἤδη , καθάπερ ζηλοτυποῦντες , καὶ μαρτύρια δὲ ἀλλήλων τὴν ἀκολουθίαν. Ὑποβλέπειν καὶ ὑποβλέπεσθαι, deſpicere ſiue deſpicari , auerſari , contemnere , & Saluſtio ſuſpicere, id eſt,ſuſpectum habere,ſuſpicari, ὑπονοεῖν,ὑφορᾶσθαι Heſyc. non verò ſuſpectare , vt voluit Budæus. Lucianus in Conuiuio, εἶτα δὲ καὶ αὐτὸν ἤδη ὑπέβλεπον οἱ Στωικοὶ καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παραγγελίαν, καὶ σκορπιοὺς μισοῦντες. Plato in Critone, καὶ ὅσοι περ κοσμίως τῶν αὐτῶν πόλεων ὑποβλέψονται σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων , id eſt,te deſpicient & auerſabuntur legum corruptorem exiſtimantes. Idem in Sympoſ. Οἱ δὲ παρόντες ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Virg. Æneid.4.

Talia dicentem iamdudum auerſa tuetur

Huc illuc voluens oculos,

id eſt , ὑποβλέπουσα ὁ προσέταξε , nempe Dido de qua & libro 6.

-Et torua tuentem -Lenibat-

Illa ſolo fixos oculos auerſa tenebat.

id eſt, ταυρηδὸν ὑποβλέψασα,vt apud Pollucem , quod Homerus

rus ait, τὸ ἡ ὑπόβλησις ἰδεῖν, id eſt, ὑποβλητικῶς καὶ βλακωδῶς. Lucianus, ὃς χρήσας ὑπόβλητα τὰ ξύλα, καὶ συνιέναι τοὺς σοφοὺς, καὶ ὑποβαλεῖν τι καὶ χαλάσας ὑπερβαλεῖν; Alibi, ὥσπερ τι καὶ θεραπαίνης ὑποβλητικόν.

Ὑποβλήδην, Aduerbium ab ὑποβάλλειν, ſermone ſubiecto interpellato ſermone, vel excipiendo verba dicentis nondum finita. Homerus Iliad. α, τὸν δ' αὖ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς. i. excipiens τὸν ἴδιον λόγον ἀχρήστως καὶ ὑπολαβὼν τὸν Ἀγαμέμνονα ἔτι ὄντα προς αὐτὸν εἰπεῖν.

Ὑπόβλητος, ſuiditicius puer, ſpurius, nothus, ὑποβολιμαῖος, νόθος, pro adoptato. Phryne. ὑπόβλητος λόγος, id eſt, ὁ γνήσιος τοῦ διανοίας, ἀλλ' αἰτιοῦ. Sophocles, οἷος ἐρεῖ καὶ σὺ ὑπόβλητος λόγους ἄλλους ἐλέξας orationem dixiſti alienam. Ὑπόβλητον ſtoma apud ipſum in OEdip. ſecundo, id eſt, os ſubornatum & factum ſiue compoſitum, ab alio inſtructum, ἐκ ἄλλου, ἀγχιπαράσκευον.

Ὑποβλήτως, q. Suppoſititiè, Suid.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, monitor, qui admonendo atque hortando ſubiicit & ſuggerit.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, ſubiectio: vt dicitur ſubiectio teſtamentorum: ſuppoſitio. Vnde pro fraude ponitur. Polybius, αἰτίαν τε τὴν ἐν τῷ ἐπεσφεύσθαι ὑποβολή. Ὑποβολή etiam dicitur de eo qui ſubiicit ſuggeritque conſilium, id eſt, admonitio, inſtinctus, ὑπόμνησις, impulſus. Xenophon Pæd. 3. ἀλλ' ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ ἐξ ὑποβολῆς ὑπόμνῆσιν ἄνδρες ἀγαθοὶ ὦσι: Præclarè verò cum eis agitur, ſi etiam inſtinctu conſiliúmque ſuggerendo proficiant. Ὑποβολή, vnde ἐξ ὑποβολῆς. vide Ὑποβάλλω. ἐξ ὑποβολῆς opponitur τῷ αὐτοσχεδίως. ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, apud Laertium libro primo in Solone ſcribitur. ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, accerſita perſona vſus, Baſil. in epiſt.

Ὑποβολιμαῖος, α, ον, ὑποβλητος, αὐτάρκης ſuccidaneus, id eſt, qui in alterius locum ſuccedit, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Eſt & hoc nomine Menandri Comœdia. ὑποβολιμαῖοι & ὑπόβλητοι, ſubdititi pueri, Lucian. ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκ παιδὸς ὑπὸ μητρὸς, ὑποβολιμαῖός εἰμι ἐκείνου παρὰ.

Ὑπόβολος, pignorationi obnoxius, obiectus pro pignore, quam hypothecam Iuriſconſulti vocant: apud Pollucem ὑπόβολον χωρίον, id eſt, ὑπόχρεων. Eſt enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον περὶ δανείου, ὅπως, ſiue domus, ſiue prædium, ſiue res mobilis ſit. ὑπόβολον etiam in Pandectis Græcis idem eſt quod δωρεὰ προγαμιαία, hoc eſt, donatio propter nuptias. Ὑπόβολον autem ſecunda producta, ſignificat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ἐφεξηκοστῷ τόκῳ, id eſt, quod in vſuras ſextantes obſtrictum eſt pignoratitio cõuento, vt ſcribit Euſtath. citátque hæc ex Pherecyde, Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τοῦ Πατταίκου ποιήσειν ὑπόβολον; id eſt, ὑποτεθεῖσαν.

Ὑποβορβόριον, τὸ, fæx. πυῦξ. Heſych.

Ὑποβόρβορος, ε, cœnoſus, lutoſus.

Ὑποβρέχω, μ. ξω, proluo, irrigo.

Ὑπόβρυχα, in profundo, quaſi ſubmerſè, vel ſubmerſim. Aratus, ὑπόβρυχα ναυτίλλονται. i. ὑποβρύχιοι.

Ὑποβρυχάομαι, q. ſubſtrideo. Adamant. in Phyſiognom.

Ὑποβρύχιος, α, ον, ſubmerſus, ſubriguus: a verbo βρύχω. Apollonius ſecundo, αὐτὰς ὑποβρύχιος περβαθέος ὕδασι λίμνας, id eſt, αὐτὰς βυθισθεὶς ἐν τῷ περβαθεῖ λίμνῃ. ὑποβρύχιον ποιεῖν, ſubmergere, Herodot. πίθοι ὑποβρύχιοι, in Epigram. ὑποβρύχιον Suid. ὑπὸ τὸ ὕδωρ γενέσθαι.

Ὑπόβρωμος, ε, quaſi ſubuiroſus. ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, qui eſt odore ſubuiroſo, putidiuſculus odore, odore grauiuſculus.

Ὑπόγαιος, ἡ

Ὑπογάϊος, α, ον, idem quod ὑπόγειος, ſubterraneus.

Ὑπογαστρίζεσθαι, dicebat Comœdia, pro χορτάζεσθαι, id eſt, ſaturari, Pollux l. 2.

Ὑπογάστριον, pecten, ſiue imus venter, pubes, Dioſcorides libro ſecundo, capite 197. Vide ſupra in dictione Ἦτρον, & Κύστις apud Suid. Ὑπογάστριον etiam de piſcibus dicitur, i. ὑπήτριον, apud Athen. l. 8.

Ὑπογάστριος, ε, Adiectiu. quaſi ſubuterinus, vt Arethas Cæſarienſ. in Apocalypſ. inguinis libidines ὑπογαστρίους ἐπιθυμίας vocauit.

Ὑπόγειος, ſubditus, ὑποκείμενος, ſubterraneus, ſub terra latitans, οἱ ὑπόγειοι, inferi, Bud. in epiſt. prior.

Ὑπόγειον, ε, τὸ, ſedum maius, quod in ſuggrundiis ferè naſcatur, ἀείζωον μεῖζον, ſemperuiuum maius.

Ὑπογενειάζω, τοῦ γενείου ἁπτόμενος λιτανεύω, deprecor, mentum tractando eius quem rogo, Æſchin. κατὰ Τιμάρχ.

Ὑπογενειάσαντες expon. τὸ ἄψασθαι τοῦ γενείου.

Ὑπόγειον, ε, τὸ, locus ſubterraneus. Suid.

Ὑπογίνομαι, ſuccreſco, ſubnaſcor, ſufficior.

Ὑπόγλαυκος, ſubglaucus, Dioſc. l. 2. c. 214.

Ὑπογλίσχρος, aliquantulum lentus, viſcoſus, gummoſus.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ſuonatale, vt Gaza vertit in Ariſtotel. libro primo de Animalib. id eſt, pars exterior communis femoris & natis, Gaza.

Ὑπογλυκαίνω, edulco, ſubdulcem reddo: condio.

Ὑπόγλυκυς, ſubdulcis, ὁ μὲν γλυκύς, ὀξὺς δ' οὗτος, Athenæus libro decimoquarto.

Ὑπογλωσσίς, ίδος, ἡ, caro qua lingua inferiori maxillæ connectitur: & coronæ genus, Pollux, ὁ δὲ πλὴξ ὃς ἐνδέδεται περὶ τὴν κάτω γνάθον συναπτομένη, ὑπογλωσσὶς λέγεται. Ὑπογλωττίδας vocat Nicolaus Alexandrinus compoſitiones quę linguę ſuppõnũtur, vt arteriacæ. Ὑπογλωσσίς abſceſſus ſub lingua, idẽ Pol. l. 4.

Ὑπογλώττιον, τὸ, vt τὸ ὑπογλώττιον ὑποκάτω, ſub lingua, Ariſtotel. libro 2. Animal. ſic Gaza de ceruorum vermibus. vide Ὑπογλωσσίς.

Ὑπογλώττιον, vide Ὑπογλωσσίς.

Ὑπογνάθιος, manibus ſubiectis mento aut maxillis.

Ὑπογονάτιον, ε, τὸ, quod genibus ſubiicitur, ſubgenuale, in libello de re diuina D. Chryſoſt.

Ὑπόγραμμα, fucus, τὸ ὑπόγραμμα.

Ὑπογραμματεύς, ſcriba, Demoſth. & Ariſtoph.

Ὑπογραμματεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſcriba ſum. Neutrum abſolutum.

Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ. forma delineata, & præſcriptum atque exemplum. in epiſtol. 1. Petri capite ſecundo, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, nobis præſcriptum atque exemplum relinquens. Damaſcenus de Seruatore, καὶ ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπομονῆς γενόμενος. Idem, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἀρετῆς καὶ ὑπογραμμὸν δέδωκε. Hic præpoſitio ὑπὸ ſignificat præ. Cicero de Oratore dicit præſcriptum & formulam exprimere. Et 2. de inuen. præſcriptũ dare. vide Τύπος. τὸ ἐπαπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, ſecundum datam formam breuitati ſtudentes, c. 2. l. 2. Macchab.

Ὑπογραφεύς, ſuſcriptor, amanuenſis, qui dictata excipit, ſcriba, notarius, librarius. Ariſtophan. Interpr. in dictione γραμματεῖ. Syneſ. ἵνα μοι μὴ τὴν πόλιν ὁ ὑπογραφεύς, τοῖς ἐπιδεδωκόσιν ὑπογράψαντες.

Ὑπογραφή, ῆς, ἡ, ſubſcriptio, Eſt etiam primæ manus delineatio & deſcriptio, ſiue rudis craſſáque adumbratio: quæ pars eſt ζωγραφικῆς, Gellius libro primo, capite quinto. Dicitur etiam de pueris, qui aut picturam docentur aut ſcripturam. Continet enim ὑπογραφὴ artis rudimenta, atque inde tranſlatione ſumpta, Plato libro de Republica ὑπογραφὴν craſſæ Mineruæ explicationem, non ſubtilem atque multum artis habentem appellat: ſic enim libro ſexto, καὶ αὐτὸ πάντων ἐν ὑπογραφῇ δεῖ ὥσπερ νῦν διελθεῖν, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παρεῖναι. Ariſtoteles ὑπογραφὴν τῶν θεμελίων vocat foſſam ductam & fundamenti circumſcriptionem. Cicero in Topicis, Additur & deſcriptio, quam Græci ὑπογραφὴν vocant. Τύπος autem & ὑπογραφὴ rem craſſa Minerua demonſtrant, non exactè, vt ἀκριβῶς. Ὑπογραφή, figuratum dictum atque ridiculum Herodianus in quarto, Πεφύκασι δέ πως οἱ φιλοσκώμμονες, καὶ λέγειν ἐν σχήματι ὑπογραφὰς ἢ παιδιᾶς, ὑπερβάλλοντες εἰς τὰς ὑπὲρ χεῖρας πολλά. χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι. Ὑπογραφή, ſubſcriptio, id eſt, approbatio, aſſentio, vt ὑπογραφὴ τῆς πίστεως, Baſilius in Epiſtolis. Ὑπογραφή, τὸ ὑπόγραμμα, ὑπόγραμμα, fucus apud Lucianum, quo oculos ſublinunt. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. Chryſoſt. εἰς τὸν ἱερέα.

Ὑπογραφίς, ἣ ἐγχλωρίζει τὸ ζωγραφεῖν. i. étmque quod γραφίς. vide ſupra.

Ὑπογράφομαι, Depon. id eſt, ὑπογράφω. vide infrà. Ὑπογράφομαι Paſſiu. id eſt, φαρμακεύομαι καὶ ἐντρίβομαι. fucor, fuco & pigmentis (vt ceruſſa) illinor. Lucianus, καὶ σκιὰν ἐντετριμμένην, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένην. Athen. de Sardanap. ὑπογέγραπται δὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Herodianus, Περιῆν δὲ ὑπογεγραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ὑπογράφω, μ. ψω, π. φα, ſubſcribo, id eſt, probo, aſſentior, aſtipulor. Interpres Demoſthen. ἔδει δὲ τὴν τῶν δικαστῶν γνώμην, καὶ τὴν δίκην δικασθεῖσαν ὑπογεγράφθαι παρὰ τῶν ἀρχόντων. Theodorit. in prima hiſtor. eccleſ. de Synodo Nicææ loquens, ἀναθεματίζουσι μὲν προσποιήσαντες τὸ ὑπογεγραμμένον δόγμα, συμφώνως γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρὶ, id eſt, qui propria manu ſubſcripſerunt. Idem alibi. Πρότερον μὲν συντετήχοι τῷ ἀρειανῇ αἱρέσει, ὕστερον δὲ ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Ὑπογράφω, dictata excipio, ὑπογραφόμενα γράφω. Iulianus Auguſtus auunculo, Γέγραπται ἄμφω τοῖς ἀρχομένοις, ὡς ἔχω ὅτι δεῖ ὁ ὑπογράφοντα, διὰ τὸ πάντας ἀσχολεῖσθαι, αὐτὸς ἴσχυσα περὶ τούτων γράψαι. Ὑπογράφω. primis lineis deformo, prima manu aliquid informo, prima lineamenta duco. vnde Ὑπογραφή. Ariſtoteles ſecundo de generat. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον. Dicitur & Ὑπογράψασθαι, id eſt, delineare, Baſil. in Hexaem.

τῶν ἀνέρων τὰ διαγράμματα κατεμετρούμενα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτῶν καὶ ἀπαιτοῦμεν ὑπογεγραφέναι. Ὑπογράφω ἀπὸ τοῦ προγράφω, præſcribo, vt pueris qui docentur ſcribere. Plato in Protag. ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, &c. Idem quarto Legib. αὐτῶν πρόσθεν πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quaſi præſcribentem quæ agere debeant, & delineantem quæ ſequi oporteat. Ὑπογράφειν, deſcribere, διαγράφειν: Baſilius Maxim. [illegible] ὑπέγραψέ σου τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, id eſt, deſcripſit, atque quaſi depinxit animi tui formam. Ὑπογράφειν, commentarium rerum ſcribere quarum hiſtoriam alij poſtea enarratius ſcribant, & ornamentis luminibúſque orationis additis abſoluant & expoliant. Iſocrates, περὶ ἀντιδ. καὶ γὰρ [illegible] ὑπογράφειν [illegible]. Ὑπογράφω, deſigno, deſtino faciendúmque præpono. Gregorius in Inuectiua contra Iul. [illegible] ὑπεγράφετο ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς κατ᾽ αὐτὸν [illegible], inſtituebantur, deſtinabantur. Ὑπογράφω, propono oſtento. Polybius libro quinto, καὶ πᾶσιν ὑπογράφειν ἐλπίδας [illegible]. Ibidem ὑπογράφων αὐτοῖς μεγάλας ἐλπίδας. Rurſus alibi, [illegible] ὑπογεγραμμένας ἐλπίδας, id eſt, confidenti atque erecto animo ad ſpes propoſitas & in animo tanquam in tabula inſcriptas & delineatas. Ὑπογράφειν, præ ſe ferre. Strabo libro octauo, [illegible]. Ὑπογράφειν, pigmentis fucóque aſcititio ornare, fucare. vide in Ὑπογραμμός.

Ὑπόγρυπος, ὁ, ἡ, qui eſt ſubadunco naſo.

Ὑπόγυιος, ὁ καὶ ἡ, propinquus, recens, quaſi ſub manibus. γυῖα γὰρ χεῖρες. Ariſtoteles ſecundo Œconom. ὑπογυίου δὲ οὔσης ταύτης τῆς ἑορτῆς, &c. quum hic dies feſtus inſtaret. Iſocrates in Antidoſi, ἤδη δὲ ὑπόγυιός μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς ὄντι, iam vitæ exitu propinquo & inſtante. Ariſtoteles Rhetoricorum primo, [illegible]. Eſt verò ex ὑπὸ γυίων, Suid. [illegible], inſubidè & immediatè Gell. ſiue, vt alij legunt immediatè, [illegible]. Lucianus in Amoribus, ἐξ ὑπογύου [illegible], nuper & neglectim effuſa eſſe. Iſocrates in Panegyrico, [illegible] ἐξ ὑπογύου [illegible], Cauſantur ad meditandum temporis, vix ſatis habuiſſe. Ἐξ ὑπογύου, ἀπὸ τοῦ ἄρτι, nuper, recens, Ariſtophanes Interpr.

Ὑπογυιότατα, propinquiſſimè, proximè, [illegible], nuperrimè.

Ὑπογύπωνες, hiſtriones, ſaltatoréſque qui cum ſcipionibus ſenes exprimebant. γύπωνες autem ligna ſunt teretia, grallæque vnde & γύπωνες dicti, qui vt Ægipanes grallatoria ſaltatione vehebantur pellucida Tarentina veſte amicti. Pollux libro 4. Οἱ δὲ ὑπογύπωνες, γερόντων, ὑπὸ βακτηρίαις τὴν μίμησιν εἶχον. Οἱ δὲ γύπωνες ξυλίνων κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανῆ ταραντινίδια ἀμπεχόμενοι.

Ὑπογυίως, nuper Iſocrates & Budæus in epiſtolis: [illegible], Dioſcorides libro ſeptimo, capite primo, in ſeſe à morbo proximo colligentibus, qui virium recreationem & robur deſyderant. Ruellius in iis quos paulò antè reliquerit morbus, &c.

Ὑποδάκνω, leuiter mordeo.

Ὑποδακρύω, μ. ύσω, q. ſublachrymor.

Ὑποδάμναται, ὑποτάσσεται, perpeteris, vinceris, Hom. Od.

Ὑπόδασυς, ὁ, hirſutus, aliquantum hiſpidus.

Ὑποδέδιεν, ſubueritus. Heſiodus, [illegible] ὑποδείσας [illegible].

Ὑποδεδεγμένος, pro

Ὑποδεξίμενος, ſuſtinens, Hom. Od.

Ὑποδεδεμένος, calceatus, adhærens, innexus, Lucian. ὑποδεδεμένοι σανδάλια, calceati ſandaliis, Marci 6.

Ὑποδεδεμένως, cum calceis.

Ὑποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecilis, exilis, indigens: ὑποδεὴς [illegible], pauper. Budæus in epiſtolis priorib. [illegible]. vnde Ὑποδεέστερος, deterior. ὑποδεέστεροι, pauciores, minores, inferiores, minus habentes. ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων, ex minoribus cauſis.

Ὑπόδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, σημεῖον. ſignum, exemplar, ſimilitudo, concepta imago, ſpecimen, Budæus in epiſtolis poſterioribus, hoc damnat Phrynich. dicendúmque eſſe cenſet παράδειγμα. Eo tamen Polybius vſus eſt de Annibale loquẽs, ὑπόδειγμα τῆς [illegible]. Ioann. Euangeliſt. capite 13. ὑπόδειγμα γὰρ ἔδωκα ὑμῖν, exemplum enim dedi vobis. In epiſtola ad Hebræos capite quarto, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας, ne quis in idem contumaciæ exemplum incidat. 2. Petri 2. ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς. Cicero exemplum ponere dixit, & proponere exemplar. Quintilianus proponere in exemplum. ὑπόδειγμα λαμβάνειν, exemplum capere, Cicer. Iacobi capite vltim. ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας: de hac voce ſic annotauit Portus, ὑπόδειγμα, πρόδειγμα, δεῖγμα, ſpecimen, id eſt, parua & exigua portio tritici, vel alterius rei venalis, quam venditor emptori monſtrat: παράδειγμα, exemplum, quod habet ſimilitudinem cum ea re, cuius exemplum eſt: ὑπόδειγμα, monumentum, quod oſtenditur, monendi cauſa, & præmonſtratur.

Ὑποδείδω, μ. ίσω, π. χα, timeo, ſubuereor, Aſt. Ac. Hom. Il. [illegible], id eſt, ἐφοβήθησαν. ὑποδείσαντες, φοβηθέντες, idẽ in Odyſſ.

Ὑποδείκνυμι, μ. δείξω, π. δειχα, præmonſtro, demonſtro per rationem & exempla. Iſocrat. [illegible]. Act. Apoſtolorum, capite nono, ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν, ego etiam illi præmonſtrabo. Nam præpoſitio ὑπὸ illi ſignificat præ: vt & Matth. capite tertio, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς, quis vobis præmonſtrauit. Alioqui eſt ſuggerere & ſubijcere, i. ſubmonere.

Ὑποδειμαίνω, ſubuereor, metuo, Accuſ.

Ὑπόδειξις, demonſtratio.

Ὑποδενδρόομαι, ſubarboreſco, paulùlum in arborem abeo.

Ὑποδεξιάζω, ſubitò & ex improuiſo appareo, Heſyc.

Ὑποδεξίη, ης, ἡ, ſuſceptio, Iliad. ι. [illegible] ὑποδεξίη, id eſt, [illegible], interpr. id eſt, ὑποδέξιος, accipiendi conuiuas ſiue ſuſcipiendi. [illegible] ὑποδεξίοις ἁμίλλαις, Eurip. certaminibus poculorum alternantibus.

Ὑποδέξιος, ὁ, ἡ, q. ſuſceptor. ὑποδεκτικός, qui excipit, capax, opportunus.

Ὑποδεξιότης, τος, ἡ, dexteritas, Hippocrat. [illegible]. Ὑπόδεξις, ſuſceptio, ὑποδοχή, [illegible] ὑποδοχήν. Heſyc.

Ὑπόδερμα, monile, ornamentum colli, ὑποτραχήλιον, Heſychius.

Ὑποδερίς, (δειρὴ autem ὁ αὐχὴν) extremi colli pars prior, Pollux libro ſecundo, [illegible] τραχήλου [illegible]. Ὑποδερὶς, monile, torques, ornatus muliebris, ὑποδερίδες τῶν γυναικῶν, mulierum monilia, id eſt, ornamentum quo ambiũt collum.

Ὑπόδεσις, q. calceatio, calceatus Xen. Κυρ. l. 1. ὑποδέσει ἀλαζονικῇ, calceatu arroganter inſoleſcens.

Ὑπόδεσμα, pignus.

Ὑποδεσμίς, ſucculi, in libello Colloquiorum Græci ſermonis.

Ὑπόδεσμοι, Hippocrat. faſciæ quæ fracturis poſt iniectos pannos ſuperdantur, at ὑποδεσμίδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur Gorr. ex Gal.

Ὑποδέχομαι, μ. δέξομαι, π. δεγμαι, ſuſcipio, clanculum excipio ſeu furtim, familiariter excipio, [illegible] δέχομαι, καὶ δεξιοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι, excipio ſed amicè: δέχομαι verò hoſtiliter & prædatoriè, interpr. Thucydid. Depon. Accuſatiu. Demoſthen. περὶ Τιμόθεον. Ὅτε ὑπεδέξατο [illegible], quando accepit hoſpitio Apollonius ſecundo, [illegible] ὑπεδέξατο [illegible], ſuis ædibus filium ſuſcepit Athamantis. Ariſtophan. [illegible] ὑποδέξομαι, domum recipiam. ὑπέδεκτό με οἶζυς, excepit me calamitas. Odyſſ. ξ, ἔτι γὰρ τί με πῆμ᾽ ὑπέδεκτο, id eſt, adhuc me premit calamitas ὑπεδέξασθε τῇ πόλει, in vrbem ſuſcepiſtis, ſeu excepiſtis, Æſch. ὑποδέχεσθαι, ἐσθίειν, accipere, vt accipere in prandio dicit Plaut. & accipere paratis epulis Liuius. vide Ὑποδοχή. Ὑποδέχομαι, occurro, & tendo contrà, Xenophon. Ὑποδέχομαι, virum admitto (de muliere dante operam liberis) conceptio. [illegible] ὑποδεξαμένη [illegible]. idem. Ὑποδέχομαι, recipio, id eſt, polliceor. Homerus Odyſſ. β, [illegible] ὑπέδεκτο, id eſt, ὑπέσχετο ὑποδεχόμενος μεγάλα [illegible], venienti magna promittens, Herodotus. ὑποδεξάμενος, pollicitus, idem. ὑπεδέξαντο τιμωρίας, auxilium promiſerunt, Thucydid. οὐχ ὑποδέχομαι, abnuo. [illegible] ὑπεδέχετο, diſſimulabat, Herodot.

Ὑποδέω, μ. δήσω, π. δεκα, ſubligo. Actiuum. & ὑποδέομαι etiam Actiuè, induco calceos vel caligas: vt Odyſſ. ι, ὑπὸ ποσσὶν [illegible], pro ὑπεδήσατο. ὑποδεῖσθαι κοθόρνους, cothurnos calceare, Herodotus. [illegible] ὑποδεῖσθαι, apud Platonem in Timæo, ij quibus perperam vel peruerſè calcei induuntur, vt ſiniſter pro dextro: quod pro diro omine Auguſtum habuiſſe prodit Sueton. contrarium τοῦ [illegible], Ariſtophanes interpr. vide Κοθόρνος. Ariſtophanes in Concion. [illegible] ὑποδοῦ [illegible] Λακωνικάς, i. ὑπόδησαι [illegible]. vide ὑπόδημα.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ, &

Ὑποδήματα, ατος, ὁ, calceus, calceamentum, calciarium Budæo. apud

pud Baſilium in epiſtol. ad Gregorium. Nazanzenus hanc dictionem, ſoleam magis ſonare quàm calceamentum adnotat Eraſm. capite tertio Euangel. Matth. & capite 13. Act. Apoſtol. ita vertit. Herod. in Erat. ὅπερ τὸ ὑπόδημα ἐρράψας μὲν σὺ ὑπέδησατο δὲ ἀρισταγόρης.

Ὑποδιαίρεσις, ſubdiuiſio, partitio, Trapezuntio.

Ὑποδιαιρέω, ſubdiuido. ὑποδιαίρει, ſubdiuide.

Ὑποδιάκονος, ſubdiaconus: ſic legitur in Canonibus Apoſtolorũ cap. 43.

Ὑποδιαστολή, ῆς, ἡ, q. ſubdiſtinctio.

Ὑποδιδάσκαλος, ὁ, q. ſub præceptor.

Ὑπόδικος, ὁ, ἡ, reus, obnoxius, ſubditus, ſons. ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο τῷ δίκην, Plato ſecundo de Republic. ὑπόδικος ἀεὶ ἔστω χρήματα τῷ ἐθέλοντι, idem in Legib. reus impetratis à quolibet volente accuſetur, reus ſit cuique volenti, id eſt, reum agat qui velit. ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, damni illati accuſetur, vel damnum deponat ſeu reponat. Idem ibidem, ὑπόδικος ἔστω τῷ διπλασίῳ, τῷ βλαφθέντι, duplum ei qui iniuriã accepit debeat, ibidem. ὑπόδικον ἔχω εἰς ἀνδραποδισμόν, idem Plato ibidem, reum habeo ſeruitutis, ſic Ficinus. αὐτὸ τὸ ψεῦδος ὑπόδικον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, Nazanzen. veritati de mendacio rationem reddere obnoxios eſſe. Ariſtot. ὡς ὑπόδικα τὰ εἰκότα, &c. interp.

Ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ, ſuppræfectus, Bud. in epiſt. poſt.

Ὑποδμηθείς, ſubactus, in Epigrammat. ὑποδμηθεῖσα, ſubacta, Heſiodus in Theog. Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, ab Ortho compreſſa & grauida facta.

Ὑποδμώς, ῶος, ὁ, miniſter, famulus. θεράπων, ὑπηρέτης, Homer. Odyſſ.

Ὑποδοχεύς, ἐως, exceptor, ſuſceptor, & peculiaris ſignificatione, qui excipit coniunio ἑστιάτωρ.

Ὑποδοχή, ῆς, ἡ, ſuſceptio, acceptio, exceptio, hoſpitium, perfugium, receptaculum. εἰς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ, ad excipiendum exercitum. εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα λέγει, Æſchines, id eſt, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὑπακοήν, in fauorem & obſequium, id eſt, per omnia inſeruit. ὑποδοχαὶ ὑδάτων, ciſternæ & lacus. Ariſtoteles libr. octauo Politicorum. Eſt etiam ὑποδοχή, epulum & conuiuium, feſtum ab ὑποδέχομαι. Plutarchus im Sympoſio Sapient. Περιάνδρου δὲ ὡς ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ποιουμένου, Idem in Galba, ὑποδοχὰς δὲ ποιούμενος ἀνδρῶν ὑπατικῶν, faciebat conuiuia, quibus viros conſulares exciperet, Plutarchus in Galba. δεῖ τὰς ὑποδοχὰς μὴ φείδεσθαι τῆς βασιλικῆς πολυτελείας, in conuiuium non parcere regiis ſumptibus, idem ibidem. οἶνον λέσβιον καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον, vinum Lesbij præbuerunt & ea omnia quæ ad celebrandum conuiuium pertinent, idem in Alcibiade, ſic Acciolus.

Ὑπόδρα, toruè, quod ſignificat contorſionem oculorum in eum cui iraſcimur. frequens dictio Homero, αἶψα δ' ὑπόδρα, παπτήνας τὸν δ' Iliad. α, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδών, id eſt, δεινὸν ὑποβλέψας, δεινῶς.

Ὑποδραμεῖν, aſſentari, κολακεῦσαι, ὑποδύεσθαι, ſe inſinuare in alicuius beneuolentiam, Pollux. vide ὑποτρέχω. ὑποδραμεῖν. hoſtiliter circumuenire. Xenophon in primo Pæd. ὁ κακούργους ὑποδραμεῖν, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν, veſtigare maleficos aut includere prædones.

Ὑποδραμὼν ὑποδείξω, curſim oſtendam, percurram, Dioſcor. lib. 7. cap. 4.

Ὑπόδραξ, ακος, ὁ, toruus, toruo obtuitu, limis oculis, ὑποβλέπων, Nican. ponitur & aduerbialiter.

Ὑποδρασία, toruitas, inimicitia, ſuſpicio, ἔχθος ὑποψία, Heſychius.

Ὑποδράω, ſubminiſtro, Dati. vide ὑποδρώ.

Ὑποδρὰξ λαβὼν, apud Non. ſuſpicioſus, δεινός, grauis & toruus, ὑποβλέπων, ὀξέως. vel ſuffugiens.

Ὑποδρήσσω, miniſtro, ſubſeruio. ὑποδρήσσων, ſubminiſtrans, Apollon. Rhod.

Ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ, ſeruus, miniſter. Odyſſ. ὁ, ποῖοί σφ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, i. ὑπουργοῦντες, διακονοῦντες.

Ὑπόδριμυς, ὁ καὶ ἡ, ſubacer, aliquantum acer.

Ὑποδρομή, ῆς, ἡ, actus ſubeundi. Themiſt. in 1. Poſter. ὑποδρομῆς αἵματος, ſuffuſio ſanguinis, ſanguinis concurſus, Dioſcorides libro ſecundo, cap. 110.

Ὑποδρώω, ſubſeruio, inſeruio, ὑπουργῶ, διακονῶ. Home. οἷοί τοι χλαίνας δὲ ... ὑποδρώωσι.

Ὑπόδυμα, τό, Cælius Aurelianus Chroniõn libro primo, capite quarto, Laxato etiam hypodymate ſiue membrana quæ latera ex interioribus contegit. vide ὑπόζωμα.

Ὑποδύω, ſubingredior: vnde ὑποδύς. Ariſtophan. in Pluto, ... ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ἀνοιχθέντα, ... puniceum pannum ſubingreſſi. ὑποδύω ... Homer. Iliad. ὑποδύντες αὐτοὶ τῷ ζυγῷ τὸ ἅρμα εἷλκον, iugum currus ſubeũtes, Plutarch. in Solone.

Ὑποδύομαι, ſubeo, tolero, fero, ſuſtineo. ὑποδύεσθαι κίνδυνον, ſubeo periculum, Herodotus. ὑποδύεσθαι ἐς τὰ βάθη, Alexand. Aphr. libro ſecundo Problem. id eſt in interiora loca ſe recepit. ὑποδύονται ὑπὸ τὰς πίλους, ſub pileis occulunt, Herodotus. ὑποδῦναι καὶ βαστάσαι, ſubire & geſtare, Plutarchus in Othone. Item induere. ὑποδύομαι τὸ τῆς στολῆς, Chryſoſt. ὑφ' ἱματίων, ὑποδύονται χιτῶνας ... induere ſupra tunicã pallium, Herodot.

Ὑποδύω, ὑπεδύμην, ὑπέδυν, ſubeo, id eſt, ingredior, vt ſubire tectum, Cæſ. ſubire portum, Plinio. ὑποδυόμενος ὑπὸ τὴν κεραμίδα, Ariſtoph. tegulas ſubiens. Et ſubeo pro patior, ſuccumbo, vt ſubire cruciatus Ciceroni: vel ſubeo, hoc eſt, obeo, ſuſcipio. vt ὑποδύεσθαι πόνους καὶ κινδύνους, quod eſt ſubire labores, pericula, Cicer. Xenoph. ... ὑποδύονται, ... ὑποδυόμενοι.

Ὑποδύεσθαι, ſubrepere, ὑπεισιέναι, in gratiam alicuius ſe inſinuare, colere & obſeruare obſequioſè, Plutarchus in Pompeio. ὑποδυόμενος δὲ τὸν δῆμον ἐξ ἀρχῆς, ὁ καὶ αὐτὸς ... Idem in præceptis Politic. ... ὑποδύονται μάλιστα ... βασιλεῦσιν, inſinuantur in gratiam & familiaritatem regum. Idem in Romulo, ... Romana aucta re firmataque, vicini populi, qui inferiores viribus erant, in Romanorum ditionem ſe ſubiecerunt. ὑποδυομένου μεθ' ἡδονῆς αὐτῷ τοῦ δήμου, cũm voluptate populo ſe ei ſummittente: populo ei libenter obſequente, idem in Public. ὑποδύεσθαι, pro ὑποκρίνεσθαι, καὶ προσποιεῖσθαι. vt ὑποδύεσθαι τὸν Δία, agere perſonam Iouis & ſimulare. Sic ὑποδύεσθαι τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ τοῦ φιλοσόφου, Ariſtotel. & Cicero Tuſculanorum quinto, Induere perſonam philoſophi, & ſibiipſi hoc nomen inſcribere. ὑποδυόμενοι τοὔνομα τοὐμόν, nomen meum ſibi vendicantes, Lucianus. Ὑποδύεσθαι, vrinari. Idem, ... Ὑποδύεσθαι, refugere, detrectare, φεύγειν, Heſyc.

Ὑποδύσεις, αἱ, refugia.

Ὑποδυσφορέω, ſubmoleſtè fero, ſubiraſcor. Plat. in epiſt. 9 λέγοντος ὑποδυσφορήσειν.

Ὑπόδυσοσμος, ὁ καὶ ἡ, malè olens, qui eſt odore ſubgraui, qui odore eſt ingrato, Dioſc. l. 4. c. 182.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, interior veſtis, ſubucula. ... Heſych.

Ὑποδύω, ω, ύσω, τὸ ὑποδύομαι, ſubeo, ſubrepo, induo, calceo, Ariſtoteles libro ſecundo Animalium ὑπέδυσαν πόλεμον, bellum ſuſceperunt.

Ὑποδώριος, ὁ, genus eſt muſicæ Plutar. ὑποδωριστί, ſubdoriũ, Gaza in Probl. Ariſtot.

Ὑποδωριστί, ſubdoricè.

Ὑπείκω, cedo, concedo. ὑπεῖξαι, condono, indulgeo. Iliad. Α, τοῦδ' ἂν ὑπείξομεν ἀγγείλῃ, id eſt, συγχωρήσῃ. Profluo & labor. Apollonius ſecundo, καχλάζων ὑπείκει, ſtrepitans manabat de fluuio.

Ὑπεργός, ὁ, ἡ, damnoſus, malus. Phocylid. ζῷον τὸ ἀγαθὸν ..., ... ὑπεργός. Item ὑπουργός, ſubſidiarius ſeu auxiliator, in Epigramm. Dionyſ. Poeta, ... ὑπουργός ..., miniſter.

Ὑποζώνη, interula, χιτών, veſtis quæ eſt ſubtus.

Ὑποζάκορος, ὁ καὶ ἡ, adminiſter, Herodot.

Ὑποζεύγνυμι, ſubiicio, iungo. Odyſſ. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, iungo tibi equos ad currum. ὑποζεύξας, qui iunxit. ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον, quadrigam equis albis tractam cõſcendit, Plutarchus in Camillo. Sophocles in Aiace, τὸν δ' ὑποζεύξω πόνον, hunc laborem ſubij. ... ὑπεζευγμένον ... vt, qui ſubiectus eſt generi.

Ὑπόζευξις, εως, ἡ, q. ſubiunctio, ſubinſertio, ſubnexio genus figuræ, Iul. Firm.

Ὑποζύγιον, ου, τό, iumentum, animal veterinum doſſuarium, κτῆνος. πῶλος υἱὸς ὑποζυγίου, pullus filius ſubiug. i. aſini vel aſinæ, Matth. 21. Ὑποζύγια, τά, ſubiugabilia, Valla quinto, Herodotus alibi impedimenta. Poſſunt etiam dici veterina animalia ex Plinio. ὑποζύγια λέγεται, βόες, ἡμίονοι, ἵπποι, id eſt, boues, equi, muli, Xenoph. in OEconom. & Thucydid. Plato 2. de Republic. ... ὑποζυγίων, ad vecturas vti iumentis, ad onera ſubuectanda. ... ὑποζύγια, Herodot. ὑποζύγια καὶ ἐχύρωμα, Xen.

Ὑποζύγιος, ὁ, ſubiugus, ſubditus, qui non amplius ſui iuris eſt, Ariſtoph. in Etym.

Ὑποζέω, ſuboleo.

Ὑπόζωμα, cinctus, ſeptum tranſuerſum, διάζωμα, φρένες, præcordia, Gaza ex Ariſtotel. libro quarto de partibus Animal. Et Galen. membrana ſuccingens coſtas, id eſt, ὑποζωννὺς τὰς πλευ-

ρα̃ς ὑμὴν ὁ χιτὼν etiam ὑπόζωμα dicitur, καὶ ὑπόδυμα, niſi potius ὑπόδυμα dicendum.

Ὑποζώματα, τά, nauis tabulata. Plato Politicorum libro decimo, ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν. Ὑπόζωμα, pars media gubernaculi ſiue claui, quæ & φθείρ, καὶ ῥίζα, Poll.

Ὑποζωννύω, μ. ώσω, π. ωκα, ſuccingo, & Actiu. ὑμὴν ὁ ὑποζωκώς, mēbrana coſtas ſuccingens, Galenus ad Glauconem ſeptum tranſuerſum. Alexander Aphrodiſ. Problemat. vltim. libro primo, ὁ δὲ ὑπεζωκὼς ὑμὴν ὑποζωννύει καὶ τὰ σπλάγχνα ſeruat.

Ὑπόζωσμα, ατος, τό, ſubcingulum, Plaut.

Ὑποθάλπω, ſpe inani foueo, decipio, ἐξαπατῶ. Ioſeph. οἱ δὲ ὑποθαλπόμενοι ἐλπίδι συγγνώμης οἱ στρατιῶται, ἀπελελάθοντο τῶν ἰδίων πλημμελημάτων.

Ὑπόθεμα, ατος, τό, quod ſupponitur, pedamentum, fundamentum, & quaſi baſis, ὑπόθημα. Plutarchus in Plat. quæſtion. τὰς γοῦν προθέσεις ἐοίκασιν ἐν βάσεσι καὶ ὑποθέμασι. ὡς ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τὸν λόγον μᾶλλον εἶναι ὁμοίως. Ὑπόθεμα, idem quod ὑποθετόν, quod ſuppoſitorium vocant. vide infra.

Ὑποθέναρ, ſpatium τὸ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ μέχρι δακτύλου, inquit Pollux.

Ὑποθερμαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, calefacio, Actiu. Accuſatiu. Apud Suidam, Ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμαίνουσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμαίνουσα.

Ὑπόθερμος, ου, ὁ, q. ſubcalidus, vel potius θερμός.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, ſuppoſitio Columel. Ὑπόθεσις, vel ὑπόθημα fundamentū, θεμέλιον, κρηπίς, velútque baſis. Theoph. de caudice arborum loquens, libro quarto de hiſtor. plantar. capite decimoquarto, αὕτη γὰρ ἡ ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων ἐστί: Gaza, Hic enim ſicut fundamentum, naturáque arborum conſtat. Chryſoſtomus, περὶ τοῦ ἱερατ. Ἡ τῆς ὠφελείας ὑπόθεσις, vtilitatis fundamentum. Ὑπόθεσις, omnis ad ſcribendum deſtinata materia, id eſt, argumentum, thema, τὸ θέμα, vt apud Libanium in Demoſthen. ὑπόθεσις λόγου, orationis argumentum. Lege Quintilianum libro quinto, capite nono. Ὑπόθεσις, propoſitum, id eſt, πρόθεσις: nam & ὑπό (vt ſupra diximus) Atticè ἀντὶ τοῦ πρό ponitur in compoſitione. Iſocrates, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, id eſt, ad rem, ad cauſam, vel ad propoſitum redire, id eſt, πρὸς τὸ ὑποκείμενον. Ὑπόθεσις, controuerſia Syneſius & Cicer. αἰτία, cauſa, id eſt facti ſpecies, quæſtio definita, vt, An ducenda vxor Catoni viro conſulari & ſeni? Cicero in Topicis, Quæſtionum duo ſunt genera: alterum infinitum: alterum definitum. Definitum eſt, quod ὑπόθεσιν Græci, nos cauſam: Infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos propoſitum poſſumus nominare. Idem de Oratione ſecundo ὑπόθεσιν vocat certum quæſtionis genus, in quo quid in perſonis, & in conſtituta re & definita quæritur: θέσιν verò, infinitum genus, in quo generatim aliquid quæritur. vide Θέσις. Vnde πρὸς ὑπόθεσιν λέγειν, eſt ſuſceptam cauſam vel propoſitam defendere: certam facti ſpeciem tractare: de quæſtione aliqua atque argumento diſſerere. Ariſtoteles Rhetoricorum libro ſecundo, Ἐπεὶ δὲ πρὸς ἀμφισβητοῦντα, ἐάν τι πρὸς ὑπόθεσιν λέγῃ τις ὁμοίως. Nec refert, ait, ſiue contra certum hominem, cum quo de aliqua re cōtrouerſetur, diſſerat: ſiue vt cauſam argumentúmve aliquod defendat: omniaque quæ pro eo dici poſſunt, exponat. Plutarchus in Erotico, καὶ αὐτὸν ἀπέδωκεν ὥσπερ ὀφείλειν αὐτῷ λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. Diodorus Siculus in 13. hiſtor. Συμβαλέσθαι δὲ τῆς γνώμης ταύτης, καὶ ἀλλ᾽ ἄφελ, μάρτυς ἄν τινα δημηγορῆς: ὅς τι παρελθὼν καὶ πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, συμπείθειν τὸν δῆμον: Cum multa verba feciſſet ad probandam cōfirmandamque ſententiam illam accommodata. Idem de Dionyſio, qui auctor erat ciuibus, cum muniret ſibi ad dominatum viam, vt reducerentur exules, Περὶ δὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, πολλὰ διαλεχθείς, οἰκεῖα τοῖς πράγμασι, συμψήφους ἔλαβε τοὺς Συρακουσίους: Et cum longam orationem habuiſſet, ad rem illam, de qua agebatur, adiuuandam, accommodatam: oportere (inquam) patriam reddere expulſis: dicendo perfecit, vt in ſententiam ſuam Syracuſani deſcenderent. Ὑπόθεσις enim eſt quod priſci Iuriſconſulti ſpeciem appellant, recentiores verò, legis caſum. Baſilius, ἡγεμὼν, περὶ τὰ τοιαῦτα εἰς ταυτὸν συνδραμὼν ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Vlpian. Emergunt vitia in ſpecie eiuſmodi, dixit: vt Plin. ſecund. ad Traianum, Nec reſtituti in prouincia deprehenduntur: nam hæc quoque ſpecies incidit in cognitionem meam. Scribonius Largus, Proximè ex facto incidit ſpecies talis. Quintilianus libro ſecundo, thema vocat, quaſi facti poſitionem vel euentus. Lege & libro ſeptimo de quæſtionibus iuris & facti: vbi, Prima generaliſque quæſtio, id eſt, θέσις: vltima ſpecies, ὑπόθεσις. Ὑπόθεσις etiam eſt, cùm quid non ſimpliciter neceſſarióque verum pro confeſſo ſumitur ex compacto ſuppoſitionem vocant, id eſt, πρᾶγμα ὁμολογούμενον. περὶ κατασκευὴν ὅ τι ἂν λαμβάνηται, ἀλλ᾽ αὐτὸ δοκοῦν: τὸ μὴ ἀποφαινόμενον. Theophraſtus de cauſis plantarum libro ſexto, ὥστε μὴ οὐκ ὡς ἐν ἀρχῇ ὑπόθεσιν εἰρῆσθαι, Verum hoc ſic accipi velim quaſi à ſupponente dictum: hoc eſt, ἁπλῶς, planéque ſtatuo, nec vt argumentis probatum ſequor: ſed quaſi εἰλημμένης ὑποθέσεως, vt Ariſtotel. quinto Metaphyſ. Philoponus in 1. Poſter. Analyt. Ἐξ ὑποθέσεως δὲ ἀπόδειξις λέγεται ἡ λαμβάνουσα ἀπόδειξιν, καὶ ἐν τούτῳ ὑπάρχει τι ἀναπόδεικτον: vt ſi quis dicat, concedatur mihi ὅτι ἐστὶ πρόνοια, & demonſtrabo ὅτι ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. Taléſque demonſtrationes ἐκ τῆς ὑποθέσεως dicuntur, καὶ οὐχ ἁπλῶς: Quæ inter ſe opponuntur. Ariſtoteles tertio Politicorum, Ἐπεὶ καὶ παῖδες οἱ μήπω πολῖται καὶ οἱ ἄνδρες. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἁπλῶς, οἱ δ᾽ ἐξ ὑποθέσεως. πολῖται μὲν γάρ εἰσιν, ἀλλ᾽ ἀτελεῖς, id eſt, non ſimpliciter iuſtique ciues, ſed quodammodo & quaſi ex ſuppoſitione: ſic vſurpat in 3. & 9. Metaphyſ. Dicitur autem conſectarium ὑποθετικὸν ἀληθές, vel ἐξ ὑποθέσεως, quod ex conſecutione natum eſt, non per ſe & ſuapte natura: quod non ſimpliciter verum eſt, ſed ſolum propter conſecutionis neceſſitatem. Plato & Plutarch. Ἐξ ὑποθέσεως δὲ ὁρμῶν τὸ μὲν καθ᾽ ἑαυτὸ τιθέμενον, ἀλλὰ πρὸς ἕτερόν τι ὡς ἀναγκαῖον ὑποτεθέν, ὅπερ ἀκολουθίας καλοῦσιν. Vnde dicit Ariſtotel. quarto Politic. Πρὸς ὑπόθεσιν κρίνειν id eſt, non ſimpliciter & in vniuerſum iudicare, ſed quodam modo: quod ſecundū ſuppoſitionem vocant. Ὑπόθεσις, occaſio, prætextus, πρόφασις, ἀφορμή. Plutarchus, ἀρχαὶ ὑπόθεσις τοῦ πολέμου καὶ προφασισθεῖσα. Cicero ad Attic. libro decimoquarto, Ὑπόθεσιν autem hanc habent, & eam præ ſe ferunt, clariſſimum virum interfectum, &c. Ὑπόθεσις, propoſitum, inſtitutum, προαίρεσις, σκοπός. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite octauo, τοῦτο μὲν οὖν ἐπὶ πλεῖον εἴρηται τῆς ὑποθέσεως, ſed propoſitio & operis inſtitutione latinis excurrit oratio. Demoſthen. in quarto Philipp. Ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως ἀφ᾽ ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, deſciuiſtis & degeneraſtis ab inſtituto maiorum, & propoſito politico tuendi principatus ſcilicet inter Græcos virtutibus bellicis. Iſocrates, ἀλλ᾽ οὐ γὰρ τοῦ βίου ταύτην ἐποιήσαντο τὴν ὑπόθεσιν, Eam vitæ rationem inſtituerunt. Ariſtoteles in ſexto Politic. Ὑπόθεσις μὲν οὖν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλευθερία, id eſt, σκοπός: quem etiam ipſe ὅρον vocat. Ὑποθέσεις etiam dictæ ſunt principia & elementa ſcientiarum, quas quidam ſuppoſitiones, quidam ſubiectiones dicunt. Vide Budæum in Pandect. Idemque ait in Commentar. ὑπόθεσις dogma, decretum: opinio philoſophica de principiis & de natura. vide verbum Ὑποτίθημι.

Ὑποθετά, quæ ſuppoſitoria vocant id eſt, glandes quæ ano ſubiiciuntur, in quo ſignificatu etiam coryllum poſuit Columella, vt Trallianus dixit ὑποθετὰ καὶ κολλύρια, & ὑποθετὸν in ſingulari Nicol. Alexan. Dicitur etiam Ὑπόθεμα.

Ὑποθετέον, ſubiiciendum eſt, ſupponendum eſt.

Ὑποθέτης, conſiliarius, εἰσηγητής, σύμβουλος Suid.

Ὑποθετικός, ή, όν, quaſi ſuppoſitiuus: hortatorius, conditionalis, Budæus in Pandect. ὑποθετικὰ εἴρηται, Gaza libro quarto. vide ὑπόθεσις.

Ὑπόθευ, συμβούλευσον, da mihi conſilium. Odyſſ. ο, ἀλλά μοι σὺ ὑπόθευ: ab ὑποτίθημι.

Ὑποθεωρεῖν conſpicere, Plutar.

Ὑποθήγω, ἐρεθίζω, παροξύνω, prouoco, ſuborno, exhortor, ὑποκαλέω. Suid.

Ὑποθήκη, ης, ſuppoſitio, Columel. argumentum, materia ſubiecta, ſubiecta ratio. Ὑποθήκη, id eſt, τὸ ὑποκείμενον, pignus. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ὑποθήκας ἐχρημάτισε τῷ ἐλαίῳ τιμῆς, id eſt, oleo pignori oppoſito. Ὑποθήκην πάντα ἐς τὰ ἀγαθὰ ſubſidium apud Perſam comparat, Herodotus. Ὑποθῆκαι, documenta, παραινέσεις, præcepta ad vitam inſtituēdam. Dionyſius, περὶ πρακτικῶν ὑποθῆκαι. Baſil. Diodoro, ὑποθήκας καταλιμπάνειν ὠφελίμους λέγει. Idem de Prouerbiis Solomonis, Ὅλως διδασκαλία βίου, πανταχοῦ ταῖς ὑποθήκαις στοιχοῦσα τῶν πρακτέων. Et in ſingulari: Ariſtotel. Rhetoricorum ſecundo, ἀλλὰ κατὰ τὴν Βίαντος ὑποθήκην, καὶ φιλεῖν ὡς μισήσοντας, καὶ μισεῖν ὡς φιλήσοντας, id eſt, iuxta præceptum ſententiamque Biantis. Iſocrates, ὑποθήκας ὡς χρὴ ζῆν καταλελοίπασιν. ὑποθήκας λέγειν, monere, ſententiam dicere. Ariſtot. in Rhet.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, admonitio, præceptum, ὑποθήκη, &c. Apollon. Ἀθηναίης χαμάτοισιν ὑποθημοσύνῃσιν. Hom. Il. ο, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum, vel leniter premendo exprimo.

Ὑποθορυβέω, ſubtumultuor.

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo, ὑποθρυπτόμενος, καὶ κιθαρῳδός, Plut. in Pericle.

Ὑποθυμίασις, ſuffitio, ſuffitus.

Ὑποθυμιάω, ſuffio, ſuffumigo, Galen.

Ὑποθύμιος, adiectiuè dicitur vt ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμίς, corona collaris, quæ collo appenditur apud Heſych.

Ὑποθ-

Ὑποθυμίδες, ſunt ſerta florida quæ collo appendebantur, ſic dicta quoniam cerebrum fragrantia ſua quaſi ſuffiunt & refocillant, vt tradit Plutarch.

Ὑποθυμὶς, nomen auis, Ariſtoph. in Auib.

Ὑπόθυρον, ου, τὸ, limen inferius, vt ὑπέρθυρον, limen ſuperum. Ὑπόθυρον, ſiue ὑποθυρὶς, i. χάσμα τῆς θύρας, vt θύρας exponitur à Polluce, niſi legendum ὑπόθυρον. Vitruu. lib. 4. c. 6. ait, Lumen autem hypothyri conſtituatur: & poſtea dixit, vacuum oſtij ſiue lumen, i. oſtij hiantem inanitatem.

Ὑποθωπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aliquantulum adulor, κολακεύω, Ariſtoph. in Acharn. ἐν ἄκρῳ τῆς σανίδος ἐκάθηντο, εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, i. κολακεύσας.

Ὑποΐαχω, ſubſono, in Epigr.

Ὑποΐγνυμι, clàm aperio, Ariſtoph.

Ὑποικεῖ, ſubhabitat, ſubeſt, in Epigr.

Ὑποικουρέω, μ. ήσω, π. ηκα, domi latito, & velut imos ædium receſſus cuſtodio. item ὑποικουρεῖν, conſpirare, clandeſtinum conſilium inire, inſidiari, Plutarc. in Othone. Idem in Camillo νόσος ὑποικούρου αὐτὸν, morbus internus infeſtabat. λανθάνει τι μῖσος ὑποικουρούμενον, i. Suid. κρυφιαῖον καὶ ἐνδόμυχον, inteſtinum clandeſtinúmque odium.

Ὕποινος, ὁ, vinolentus, μέθυσος, Suid. οἰνοβαρὴς, Hom.

Ὑποΐομαι, ſuſpicor.

Ὑποιστὸς, tolerabilis, φορητὸς, βάσταχτος, Heſyc.

Ὑποκαθαίρειν, ſubpurgare, leuiter purgare, vel inferius purgare, per inferiores partes purgare.

Ὑποκάθαρσις, ἡ διὰ τῆς κοιλίας, alui purgatio, Galenus ad Glauc.

Ὑποκαθίζεσθαι, ſubſidere, inſidiari, in ſubſellia eſſe, ἐνεδρεύειν ἐγκαθίζεσθαι. Apud Suid. [illegible] ὑποκαθίζεσθαι ἐπὶ τοῖς [illegible]. Dicitur & ὑποκαθίζειν.

Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς, ponere ſupercilium, demere ſupercilio nubem, Horat. [illegible], καὶ [illegible]. Nam inquit Suid. τὸ ἀνατεῖναι τὰς ὀφρῦς, iræ ſignum eſt.

Ὑποκάθημαι, ἐνεδρεύω, ὑποκαθίζομαι, ſubſideo, inſidior, reſideo. ὑποκαθήμενος τοῖς ἀνθρώποις, hominibus inſidians, Philoſtrat. in Heroic. ὑποκατήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum ſubſidentes, Herodot.

Ὑποκαθίζω, ſubſideo, recumbo, colloco.

Ὑποκαθίστημι εἰς τὴν καθέδραν, ſubſtituo in locum: ſic capite 4. concilij Sardicenſis.

Ὑποκαίω, μ. καύσω, ſuccendo, ignem ſubdo.

Ὑποκαλύπτω, ſubtego, ſubocculto.

Ὑποκάμπτω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico, deflecto de via, quæro diuerticulum, vt ceruus vel lepus fallere quærens. ὑποστρέφομαι, Xenophon in Cyneget. ὑποκάμπτουσι καὶ [illegible] φάραγγας. ὑποκάμπτων φθάνω, præcipio, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Anim.

Ὑποκαπνίζω, fumigo, ſuffio, ſuffumigo, Celſ.

Ὑποκάπνισμα, τὸ, apud Trallian. id eſt, ſuffimentum. Cic. vel ſuffimen. Ouid.

Ὑποκαπνισμὸς, genus hauriendi fumi nidoriſve. vide Καπνισμός.

Ὑποκάπτω, præuoro, præripio & deglutio. Ariſtotel. hiſt. 9. ὑποκάπτουσι [illegible] φθάνουσι.

Ὑποκάρδιος, ἡ, ὁ, cordis conceptio, mens & cogitatio, Nonnus. ab eodem dicitur ῥόος αὐδῆς ὑποκάρδιος, riuus vocis ſubiens cor, Ioannis 15.

Ὑποκαροῦσθαι, veterno, ſoporéque quodammodo affici. Dioſcor. libro 4. de malis mandragoræ loquens, ἃ καὶ ἐσθίοντες οἱ ποιμένες ποσῶς ὑποκαροῦνται. vide Κάρος, & Καρόω.

Ὑποκαρφολογία, ἡ, paleatum excuſſio, Plutarc.

Ὑποκάρφομαι, ſicceſco: exaſperor, τραχύνομαι, apud Nicandrum.

Ὑποκαταβαίνω, aliunde ſubingredior, collabor ac ſubſideo, deſcendo. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβαινον, è muris deſcenderunt, Thucyd. Hippocrat. in Aphoriſm. tantum à tenui victu paulatim recedere præcipit, quantum remiſerit morbus, vt ab extremo periculo abſit, id eſt, [illegible] ὑποκαταβαίνειν [illegible] τῆς ἐσχάτης.

Ὑποκατάβασις, receſſus, conceſſio, [illegible], Suid.

Ὑποκατακλίνομαι, cedo ac me ſubmitto, ὑπείκω. ὑποκατακλινόμενος, cedens ac ſubmittens ſeſe. Plato 1. de Republ. [illegible] ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς, vobis ipſis ſuccumbentes. Eſt & inter extremos conuiuas accumbere. Suid. [illegible], ὑποκατακλίνεται πάντων [illegible] ἐν τῇ [illegible], i. ὑποκάτω καθῆται.

Ὑποκατακλίνω, μ. ινῶ, π. ικα, ſub alio accumbere facio, inter infimos conuiuas accubitum tribuo, ſuccumbo, ſubmitto me, inclino, Depon. Accuſ.

Ὑποκατάστατος, ὁ, ἡ, ſubſtitutus.

Ὑποκατηφὴς, ſub triſte. Bud. in Epiſt. poſt.

Ὑποκάτω, infernè, deorſum, parte ima, in inferiori loco, Plato in Legib. ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ad Hebr. 2. ſub pedibus eius, ſubter pedes. μικρὸν ὑποκάτω, paulò inferius. In Apocal. cap. 4. ὑποκάτω τῆς γῆς.

Ὑποκάτωθεν, infrà, infernè. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς, inferioribus agris, Plato de Leg.

Ὑποκατωφερὴς, deſidus, demiſſus Theoph. de Cauſis lib. 5. cap. 11. Τὰ κλήματα [illegible] καὶ ὑποκατωφερῆ [illegible].

Ὑποκαύματα πόθου, fomentum deſiderij, Plutarc. in Lycurg.

Ὑπόκαυσις, &

Ὑπόκαυστον, τὸ, hypocauſtum: ſic Plinius iunior Epiſtol. 2. locus eſt in thermis concameratus & fornicatus, habens ante præfurnium, quo igne impoſito illæ calefiunt. à Cicerone vaporarium dicitur, quia vaporandis cubiculis adhibetur. vide Πυριατήριον.

Ὑπόκειμαι, ſubiaceo, ὑποβάλλομαι, ſubſternor, ſupponor, ὑποτίθεμαι, Depon. Datiuo iung. ἐμοὶ ὑπόκειται, mihi conſtitutum eſt, Herodot. Ariſtot. in OEcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις ὅτι πολλὰ τοιαῦτα ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεργάζεσθαι, id eſt, à nobis conceſſum eſt, pro confeſſo eſt, velut fundamentum iactum eſt, &c. ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, animo eſt conſtitutum, Demoſth. ὑπέκειτο μὲν τῷ φυσικῷ ἐκ τίνων γέγονε, θεωρῆσαι, facultatis erat Phyſici, ex quibus cauſis proceſſit contemplari, Plutarc. in Pericle. ὑπόκειται ἐλπὶς, ſperatur, ſpes affulget. Ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Demoſthen. propoſitæ ſpes & oſtenſæ. ὑπόκεινται θεμέλιοι, iacta ſunt fundamenta. ὑποκείμενος καιρὸς, ſubiectum tempus quo de agitur, tempus præſens, tempus quod tum adeſt, &c. Plutarc. in Public. δεῖ δὲ πρὸς τὸν ὑποκείμενον καιρὸν τὰς πράξεις θεωρεῖν, decet præſentium temporum rationem habere. τῷ δὲ ὑποκειμένῳ χωρίῳ τι μνημονεῦσαι παραδειγμάτων ὀλίγων ἴσως οὐκ ἀχαίρετον, hoc loco quædam commemorare exempla forſan haud incongruum erit. Ὑποκειμένη ἐνέχυρα, ſiue ὑπόχρεως ἢ ὑπεύθυνος, quæ mutui aut pacti præs facta eſt & ſatiſdatio obnoxia. Τὸ ὑποκείμενον, ὑπόθεσις, argumentum, materia, ſubiectum. Philo de mundo, ψυχαὶ καὶ [illegible] καὶ ἀγγέλους [illegible], ὅτι δὲ καὶ τὸν ὑποκείμενον [illegible], [illegible]. Ariſtot. OEcon. 1. τὰ ὑποκείμενα [illegible], id eſt, ſubiecta quæ ſtrata vocant quidam, in quibus maximè deſudant diſciplinæ. hoc & γένος dicit in Rhetoricor.

Ὑποκείμενον, quod obiectum vocant: quod aliquis ſibi propoſitum habet ac ſpectat: quo mentem ſuáſque cogitationes contendit, vt auaro pecunia, ambitioſo honos. Idem Ariſtotel. in Rhetor. lib. 1. [illegible] τοῦ ὑποκειμένου. Ὑποκείμενον, propoſitum, πρόθεσις, quod faciendum conſtituimus, vt apud Polyb. in 1. [illegible] τῷ ὑποκειμένῳ. Ὑποκείμενα, pignora, hoc eſt, bona quæ in creditum ſubiecta ſunt & ſuppoſita, ὑποθῆκαι, Demoſth. aduerſ. Aphob. τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείοις, i. ὑποτεθειμένα, ὑπόχρεα κτήματα. Ὑπόκειται, pro πρόκειται, προβέβληται. Polybius, ἀλλὰ τοῦτό γε καὶ τοῖς μηδὲν [illegible], [illegible] ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὑπόκειται [illegible].

Ὑποκελεύομαι, q. ſubhortor.

Ὑποκελεύω, idem.

Ὑπόκενος, inanis, vacuus, irritus, vanus, Hermog. ὑπόκενος τόπος, ſubteruacans locus, Seneca Natur. Quæſt. lib. 6. c. 25. Ipſique, vacantis loci ſubter inanitas, i. τὸ ὑπόκενον.

Ὑποκέχηνε, dehiſcit, hiauit.

Ὑποκηρύττω, μ. ύξω, π. υχα, nuntio ſiue prædico per præconem, facio audientiam. Pollux libro 4. ὑποκηρύξασθαι, τὸ [illegible], [illegible].

Ὑποκινέω, moueo, apud Arrian. apud Xenop. ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui è cubili excitatur audito ſtrepitu. ὑποκεκινημένος, emotus mente, in furorem verſus ſeu actus, furibundus.

Ὑπόκιρρος, ου, ὁ, ſubrufus, fuluefcens, ruffeſcens.

Ὑποκιστὶς, hypociſtis etiam Latinè: ſic dicta, quòd naſcatur ad radices ciſti fruticis: à nonnullis nominatur ὀρόβετρον, à quibuſdã κύτινος, i. cytinus, Dioſc. l. 1. cap. 128. Scribitur & ὑποκυστὶς, minus rectè tamen.

Ὑποκλέπτω, fallo, celo, ſubduco, tego, ſupprimo, diſſimulo. Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, ſubmiſſa voce loqui. [illegible] ὑποκλεπτόμενος, Sophocl. [illegible] ὑποκλέπτοντας, &c. ſic Laſcar.

Ὑποκλαΐζω, μ. ίσω, π. ικα, diuulgo, clàm vulgo & ſpargo, φημίζω, Accuſatiuo. Sophocl. in Aiace. ὑποκλαΐζομένην [illegible] ἀγγελίαν, rumorem qui à Danais celebraretur, i. φημιζομένην.

Ὑποκλίνω, declino, inclino, ſuppono, ſubſterno, demitto. ὁ δ' [illegible] ἐκ [illegible] θεὶς χεῖρα ὑπεκλίθη, innixus eſt, ὑπέπεσεν, vt exponit Didym. & lib. 1. Epigr. ὑποκλινθέντα κόμῃσι [illegible], ſuppoſitum comis & frondibus tuemini.

Ὑποκλοπέω, idem quod ὑποκλέπτω. Odyſſ. χ.

Ὑποκλύζω, proluo, repurgo, in Epigr.

Ὑποκνίζω, pruritus ſtimulos ſubdo, titillo. Itẽ calcar ſubiicio, extimulo inuro Philo. ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore vror. Xenoph.

Ὑπόκοιλος, concauus, leuiter cauus.

Ὑποκόλοβος, decurtatus, breuis.

Ὑπόκολπος, occultus, qui eſt in ſinubus. vnde ὑποκόλπιον ὕδωρ Nonnon. aqua quæ ſinus ſubit.

Ὑποκομψὸς, elegans, facetus, τὸ κομψὸν ὑποφαίνων, Heſyc.

Ὑποκονίω, puluerem inferius excito, puluere conſpergo. vide Ὑποκονίσις.

Ὑποκονίομαι, ſabulo aſpergor, quod ſolent gymnaſtæ, ne lubricus corporis nudi & ceromate inuncti contactus manus fallat. Plutar. ...

Ὑποκόνισις, εως, ἡ, pulueris excitatio. Pars eſt agriculturæ quæ pulueratio dicitur. Seruius in hunc locum Virgilij Georg.

Sollicitanda tamen tellus puluiſque mouendus,
Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis:

genus ipſum, inquit, culturæ pulueratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitious applicantur. Theophr. hiſt. plant. li. 3. c. 22. ... Dicitur & occatio. Columella lib. 11. cap. 2. Sed frigidioribus regionibus pulueratıonem faciunt, quam vocant ruſtici occationem, cùm omnis gleba in vineis refringitur & reſoluitur in puluerem. Quam vocem tamen paulò aliter accepiſſe videtur Cicero de Senect. Idem Theophr. hiſt. lib. 2. cap. 10. ... Sic enim legendum non ... infra ... dixit.

Ὑπόκοπος, aliquatenus laſſatus, aliqua ex parte laſſus. Xenoph.

Ὑποκόπτω, ſuccido.

Ὑποκορίζομαι, μ. σομαι, ſubblandior, blandior, κολακεύω, ὑποκορίζω. Suid. per diminutionem loquor, rem odioſam ſpecioſo nomine appello, aut minus inuidioſo, hoc eſt ... honeſtis appellationibus rem ſceleratam & pudendam celare & prætexere. Commentar. Demoſthen. in Orat. ... Ὑποκορίζεσθαι, inquit, eſt propriè ... Et 3. de Rep. Plato, ... Demoſth. de falſa legat. ... honeſtis appellationibus rem ſceleratam & pudendam velantes, & prætexentes. Plato de Legib. 2. & Politic. 5. Sic Virgil. Coniugium vocat: hoc prætexit nomine culpam. Depon. Accuſat. ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις ... alludo ad Pythagoræ in dicendo gratiam, i. arrideo atque amplector, Plutarc. in Numa. ... i. vrbanè minuendo nominis atrocitatem, meretrices amicas vocare, Idem in Solone. Xenoph. Sympo. 2. contrario modo accipit pro inuidioſo nomine appellare: ... Ariſtophan. in Pluto, ... id eſt, per diminutionem & blanditias appellaſſet. Suid ... id eſt, ...

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, diminutio, malæ rei integumentum, & ſpecioſa appellatio, auribúſque blandiens, blanditiæ. ... Plutarch. in Galba. vbi Philelphus, ſciens imperium ſibi datum eſſe ſub adulationem velatiónémque exilij. Idem in Politic. præceptis, ... erat autem honeſta appellatio nouarum tabularum. Dicitur & Ὑποκορισμός. Ariſtotel. Rhetoricor. 3. ... vt αἰτὶ μὲν χρυσίου χρυσάριον, &c.

Ὑποκορισμός, vide Ὑποκόρισμα.

Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸ, diminutiuus, aſſentatorius.

Ὑποκοριστικῶς, blandè, aſſentatoriè, ... : diminutiua formâ.

Ὑπόκουφος, aliquantum leuis, exigui ponderis. ... humus pura, Gaza de Senect.

Ὑποκρέκω, μ. ξω, reſono, reſpondeo, ad gratiam adſono, leuem quendam ſonum edo, qualis editur a cythara dum eius fides ad numeros concinnantur. Pindarus in Olymp. ... Tranſlatio ſumpta à pulſu citharæ. ... Eſt enim ὑποκρέκειν propriè, ... Dicitur & ὑποκρέκω.

Ὑποκρίνομαι, aſſimulo, geſtum ago, ſimulo, ſum hiſtrio, fingo, mentior, ...: vt ... pro agere, Pauſan. ... Vlyſſem aſſimulo, affingo, Plutarc. in Solone. ... caligo eſt & lumen ſimulat, Nazanz. in Orationib. de diabolo. ... Theſpis tragœdiam agens, Plutarc. in Solon. Athenagoras in Apolog. ... (legend. in dandi caſu, aut ſupplendum ...) niſi verbo ac profeſſione ſimulata ſe Chriſtianum ementiatur. Ὑποκρίνομαι, reſpondeo, ... Homer. ... id eſt, ... ſic vſus eſt etiam Herodot. & Thucydid. libro 5. Plutarc. ... tu tibi ipſi reſponderes melius. Quanquam ... ſignificat ... mecum æſtimo & iudico. Quare eo in loco Plutarch. ſignificare poteſt, tu melius hæc tecum æſtmabis & iudicabis. Ὑποκρίνομαι, conijcio, interpretor. Hippocr. ... hic mecum inſomnium æſtimabam atque interpretabar. Et apud Philoſtrat. ...

Ὑποκρίνω, μ. ινῶ, ω. ινα, ſimulo, reſpondeo.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, ſimulatio, pronunciatio, effictа hiſtrionis vox, geſtus, actio, repræſentatio, ... delector voce hiſtrionis, Ariſtot. libro 3. Politic. Hypocriſis (inquit Rufin. Latinè pronunciatio, eſt figura ſententiæ, quum aduerſarium geſtu & pronunciatione extollimus, vel abijcimus & ſpernimus: vt,

Cantando tu illum? aut vnquam tibi fiſtula cera
Iuncta fuit? &c.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, hypocrita, mimus, ſimulator, actor, pronuntiator, ludio, hiſtrio, quod ſimulet ac imitetur alterius perſonam, vel quòd choro reſpondeat. Cicer. in Ver. 6. 2. vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, cum poſſit aliquanto clarius dicere, quam ipſe primarum, multum ſummittere, vt ille princeps quam maxime excellat. Eſt etiam coniector, vates. Lucian. ...

Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸ, aptus ad agendum, geſtuoſus, actuoſus.

Ὑποκριτικῶς, ſimulatè, hiſtrionicè geſtúſque exprimendo. Athen. de Hegemone Thaſio libro 10. ...

Ὑποκριτικώτατος, qui maxime ſimulatus eſt.

Ὑποκρούομαι pro ... Ariſtoph. in Pluto, ... dixiſt: ...

Ὑποκρούω, μ. ύσω, ω. υσα, quaſi ſuberepo, interpello, à ſententia depello, obloquor, ſiue reſponſo prohibeo. ... & apud Ariſtoph. in Acharn. pro ... Eſt & ὑποκρούω, ſupplaudo: pulſo de cithara, in Epigr. Actiu. Accuſ. vide Ὑποκρέκω.

Ὑποκρύπτομαι, &

Ὑποκρύπτω, occultè condo, abſcondo, clanculum repono, ... ſubducentes ancillam. Iſocrat. Xenoph. ... Οὐ γὰρ ... ὑποκρυπτόμενοι ...

Ὑποκυβερνάω, gubernare, κυβερνᾷ, Pollux.

Ὑπόκυκλα, τὰ, rotulæ, aſtragali, propriè qui fundo pedum ſubijciuntur, Pollux. ... Homer.

Ὑπόκυκλος, ὁ, rotundus, volubilis, ... Odyſſ. 4. ...

Ὑποκύπτω, μ. ψω, ω. ψα, ſuccumbo, flecto caput, demitto oculos, me dedo, Ariſtid. Neutr. Datiuo. Pro ſummittere. Ariſtoph. in Acharn. ὑπόκυψον τὸν τύλον, ſummitte callum humerorum. Herodotus in Erat. ... Alias vrbes vltrò ſe ſummittentes, alias vi occuparunt. ὑποκύπτω, ſubſido. Aratus, ...

Ὑπόκυρτος, ο, ſubincuruus.

Ὑποκυσαμένη, &

Ὑποκυσαμένη, ης, ἡ, prægnans, ἐγκυμονοῦσα. ... Heſio. ...

Ὑποκυστὶς, ἴδος, ἡ, hypocyſtis. vide Ὑποκιστίς.

Ὑπόκυφος, ſincuruus.

Ὑποκωλάζω, τὰ, idem quod καλλάβιστις.

Ὑποκωμῳδοί, vna ex comœdiis Varronis.

Ὑποκώλια, internodia, femina, ſuræ.

Ὑποκωμῳδέω, μ. ήσω, ω. ησα, comicè mordeo.

Ὑπόκωφος, ου, ὁ, ſurdaſter, Plato ... Et qui ſurditatem ſimulat, Suidas. ... animus iners & obtuſum ingenium.

Ὑπολαὶς, ίδος, ἡ, al. ... vide in dictione Ὑπολαίς.

Ὑπολαλέω, ſubmurmuro, obloquor, muſſito, ..., Heſyc.

Ὑπολαμβάνω, μ. ... ſuſcipio, ... vt apud Suid. ... Et apud Demoſth. ... id eſt ... Ὑπολαμβάνω, i. ... puto, credo, arbitror, ſuſpicor, conijcio, coniecto, opinor, ... exiſtimo, deprehendo, ... animo concipio, ... percipio, intelligo. Theophr. hiſtor. libro 1. cap. 15. ... vt materiam oportet arbitrari. Ariſtot. Rhet. libro 3. ... niſi qui audit eo ſenſu capit & intelligit Thracem illum eſſe. Idem ſuprà ... Hoc autem verbum inter animæ annumeratur. Ὑπολαμβάνω, interpretor, interpello

pello ſermonem, ſubiicio, ſubdo, reſpondeo, ἐν διαδοχῇ [illegible], ἀντιλέγω, aſtruo. Xenophon. καὶ ὁ [illegible] ὑπολαβὼν εἶπεν, intercepta dixit. Plato libro primo de Republ. τοῦτο μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος, id eſt, alterius loco reſpondens: quod à Virgilio excipere dicitur. Et ſuſcipere: vt libro 6. Æneid.

Suſcepit Anchiſes, atque ordine ſingula pandit.)

Ibidem, ταῦτα ὑπολαβεῖν ... [illegible], hac ſermonem accipis, qua maxime deprauare poſſis. & ὑπολαμβάνειν τὸν λόγον, apud Herodot. id eſt, amittere conſilium. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ἐπὶ τὸ βέλτιστον, & ignorantiam in bonam partem interpretari, Nazanz. in Oratione. ὑπολαμβάνειν [illegible] ἀδελφοῖς, de ſuis fratribus habere opinionem, Ariſtotel. in Politicor. ὑπολαμβάνω, præſumptus, Demoſthen. ὑπολαμβάνομαι δόξα, præſumpta opinio. Ὑπολαμβάνω μισθῷ, conduco mercede, Thucyd. Id. Demoſth. contra Ariſtocr. [illegible] ὑπολαμβάνειν, de contraria opinione dixit. Ὑπολαμβάνω, ſequor, ſubſequor. Herodot. in Erat. Ἡ δὲ ναυμαχία ὑπέλαβεν, naualeprælium ſubſecutum, vel quod priora excepit. Ὑπολαμβάνω, abripio, ſubtraho, inuado, ὑφαρπάζω, περιλαμβάνω. Thucydid. de Nauibus, ὑπολαβόντες [illegible], [illegible]. Idem, ὑπολαβόντες [illegible]. καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν [illegible], ſubduxit eum nubes, capite 1. Actor. Apoſtol. Ὑπολαμβάνειν τὸν ἵππον, eſt equum fræno ſiſtere & coercere, quod etiam ἀναλαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur. Xenophon περὶ ἱππικῆς, δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Idem, Ἢν δὲ εἰς τὸ [illegible] ὑπολαμβάνειν βούλῃ, ὁ δεῖ [illegible], Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Dicitur etiam hoc ἐπιλάζειν, καὶ ἀνέχειν, Pollux.

Ὑπολάμπεται, ſubfulget, Apol. Rhod.

Ὑπολαμπής, οῦς, ὁ, ἡ, ſublucidus. Heſiod. [illegible] ὑπολαμπής [illegible], i. [illegible].

Ὑπολάμπω, ſubluceo, luceo, illuceo.

Ὑπολανθάνω, ſubduco aliunde animo.

Ὑπολεαίνω, μ. ανῶ, aliquantum leuigo & læuio. Gaza de Seneſt.

Ὑπολείβομαι, diſtillo, liqueſio, diffluo. ὑπολείβεται, διαρρεῖ, apud Hippocrat.

Ὑπόλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ, reſiduum, id quod remanſit. Ariſtot. de mundo, ὡς ὑπολείμματα [illegible] γίγνεται.

Ὑπόλοιπος, reliquus. Theoph. lib. 3. hiſt. plant.

Ὑπολείπομαι, μ. λείψομαι, α. λειπόμην, reſto, relinquor, ſum reliquus, diſtineor, remaneo, ſum poſt emus. οἱ ὑπολειφθέντες, reliqui, Ariſtot. in Politic. Gregorius, Ὑπελείπετο δέ τι [illegible]. Ὑπολείπω, Actiue, relinquo, reliquum facio, prætereo, tranſeo, παρέρχομαι, cum Accuſatiuo. διὰ [illegible] ὑπολειπόμενος, Iſocrat. in Euagor. vbi Guarinus, propter parum otij multos labores ſubterfugiens. Ὑπολείπομαι [illegible], [illegible] apud Thucydid. Plutarc. in Timol. ὑπολειπόμενος [illegible], facultate data.

Ὑπολείπω, μ. ψω, α. πον, derelinquo, deficio. Actiuum Accuſatiuo.

Ὑπόληψις, relictio, remanſio Cicer. Et reliquiæ, ὑπόλειμμα: in quo ſignificatu vtitur Theophr. de Cauſis lib. 5. cap. 1. vbi mendoſè ſcriptum ὑπόληψις.

Ὑπόλεπρος, ſ. ſubſcaber: ſcaber, vt ὑπόλεπρος φλοιός, apud Theoph. hiſt. lib. 3. cap. 14.

Ὑπολευκαίνω, μ. ανῶ, α. ανα, ſubalbidum facio aut pallidum.

Ὑπόλευκος, ὁ, ἡ, colore albicans, ſubalbidus, candicans, colore ſubcandido, ſubalbus, canus, incanus.

Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, idipſum quod ſuſceptum eſt, item conceptus. Plut. de aud. [illegible] ὑπολήμματα [illegible], poſtquam viſſel. dixerat τὸ [illegible] prius eſſe τὸ συλλαβεῖν [illegible].

Ὑπολήνιον, propriè vas quod τῇ ληνῷ id eſt torculari ſubiicitur. Marci cap. 12. exponitur torcular, cap. 16. Eſa. & c. 3. Ioel. Proph. Apud Conſtantinum Cæſarem γεωπονικῶν lib. 6. interpres vertit vas ſubtorculare.

Ὑποληνίδιος, ὁ, ἡ, torcularis.

Ὑποληπτέον, exiſtimandum eſt, opinandum eſt: ab ὑπολαμβάνω.

Ὑποληπτικός, qui apprehendi & percipi poteſt, Aphrodiſ. in Topic. [illegible].

Ὑπόληψις, εως, ἡ, opinio, ſuſpicio, coniectura, rudis & craſſa cognitio, comprehenſio, captus, exiſtimatio, iudicium, ſententia, ſenſus. A[illegible] ὑπόληψις [illegible] Chryſoſtom. ἡ τῶν πολλῶν ὑπόληψις, id eſt, multorum opinio & iudicium de aliquo. Idem de off. Epiſc. [illegible] ὑπολήψεως [illegible], decebat te rationem habere tuæ exiſtimationis. ὑπόληψιν [illegible], Phalar. in Epiſt. ſuperioris temporis apud Camarinenſes bonam opinionem vna amittes. Hermog. ἐκ τῆς ὑπολήψεως [illegible], ex opinione: ſic Trapezuntius. A Philone de mundo dicitur ἀκριβὴς καὶ βεβαία ὑπόληψις, id eſt, exquiſita & ſtabilis opinio, pro perſuaſione illa quam fidem vocare ſolent. Ὑπόληψις etiam eſt ἀμοιβή, διαδοχή, viciſſitudo, vt cum loquentem vel canentem ſuſcipiens alter ordine ſubſequitur: vnde & ἐξ ὑπολήψεως, id eſt, ἀμοιβαδόν, alternis, viciſſim, quod quia per ſubiectionem fit ſermonis cantuſve, item & ἐξ ὑποβολῆς dicitur. Plato in Hipparcho, Ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διϊέναι, Coegit Rhapſodos Panathenæis Homerica carmina alternis recitare. Quod etiam Laërtius libro 1. Solonem ita inſtituiſſe ſcribit: Τά τε Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, i. Solon ſtatuit, vt Homeri verſus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus deſiiſſet canere, alter inde auſpicaretur. Quæ non videtur Interpres intellexiſſe.

Ὑπολίζονες, οἱ, minores magnitudine corporis, Heſych.

Ὑπόλισπος, ὁ, ἡ, laxulus.

Ὑπολιμπάνω, relinquo. Actuſ. 1. Petri 2. ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, vobis relinquens exemplar.

Ὑπολίπαρος, ſubpinguis. Celt. apud Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 20. φλοιὸς ὑπολίπαρος.

Ὑπόλισπος, ου, ὁ, habens nates graciles & detritas, depygem vocat Flaccus. Dicitur etiam λίσπος καὶ λεπτόπυγος, id eſt, ὁ οὐκ ἔχων τὴν πυγήν. ὑπόλισπα, [illegible], preſſa, Ariſtoph. Interpr.

Ὑπολισθηρός, οῦ, ὁ, lubricus, ὀλισθηρός, Heſyc.

Ὑπόλιχνος, ὁ, ἡ, guloſus.

Ὑπολογίζομαι, &

Ὑπολογίζω, μ. ίσω, α. ισα, ſuſpicor, prætexto, ſimulo. Item imputo, cogito, reputo, æſtimo, perpendo, rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι. Demoſthen. [illegible] ὑπολογιζόμενοι, iniuriarum præteritarum ratione nullam habentes in his rebus, quæ fidei veſtræ permiſſæ ſunt, hoc eſt, iniurias non reputantes. Idem, Οἱ [illegible] ὑπολογίζεσθαι. Andocyd. Οὐδὲ ὑπελογίζοντο τὰς νίκας, rationem nullam victoriarum habebant. Plato 1. de Repub. [illegible] ὑπολογιστέον [illegible], & c. quod in naui nauiget, id pro nihilo ducendum. Idem in Apolog. [illegible] ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, vitæ periculi rationem habere. Idem ibidem, μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ, nihil magis formidare quam turpitudinem. μηδὲν ὑπολογιζόμενοι, id eſt, μηδένα λόγον ποιούμενοι, Bud. in Epiſtol. priorib. nihil expenſum ferentes: ſic ipſemet exponit. Galen. lib. 1. ad Glaucon. [illegible] ὑπολογίζεσθαι [illegible], aeris conditio loco ſymptomatis habēda eſt. παῖδας πατρὸς ὑπολογίζειν, filios patris habere rationem, Ariſtot. lib. 7. Polit.

Ὑπόλογος, ὁ, ὁ, reddendæ rationis obnoxius, ὑπεύθυνος.

Ὑπόλογος, ὁ, reputatio & conſyderatio Plinio; æſtimatio: Ὑπόλογον ποιεῖσθαι, rationem habere, ὑπολογίζεσθαι. Dinarch. contra Demoſth. Οὐκ [illegible] ὑπόλογον, [illegible]. Et apud Demoſt [illegible] dicitur, ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, nullo loco numerare, nullo numero habere, flocci facere, Bud. in Comment. in Epiſt. Et τοῦτό μοι ὑπόλογον γίγνεται, hoc mihi ad ſalutem cedit, hoc iure imputare aliis poſſum. Athe. lib. 4. οὗτοι [illegible] ὑπόλογον λαμβάνουσιν, iſti à rege accipiunt victum, qui in ſtipendia cedit & imputatur. Ὑπόλογος apud Mathematicos, eſt numerus ad alterum ita relatus, vt minoris vicem obtineat. Philoponus, Καὶ [illegible] προλόγος, [illegible], ὑπόλογος: comitem hunc vocat Boëthius, & προλόγον ducem.

Ὑπόλοιπος, ὁ, καὶ ἡ, relictus, reſtans, reſiduus, reliquus, qui remanſerat. Ariſtoph. ὑπόλοιπον [illegible] γίγνεται, id eſt, reſtat. ὑπόλοιπόν ἐστι, reliquum eſt, Demoſth. cum Infinit. ὑπόλοιπα, reliqua, reliquiæ, idem. Plato in Timæo, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων: Cicero, ſuperioriſque permiſtionis reliquias fundens æquabat.

Ὑπολύδιος, cantus genus eſt, de quo Plutarc. in Muſic. lib.

Ὑπολύομαι pro eximo & libero. Hom. Iliad α', τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν, i. ἔλυσας καὶ ἔλυσας, è vinculis eum eripuiſti. Ariſtoph. in Pluto pro ſoluere calceos & diſcalceare. [illegible] ὑπολύου, i. ſolue calceos.

Ὑπολύριος δόναξ, arundo apta modulationi, Ariſtoph.

Ὑπολύω, ſoluo, propriè calceamenta, ὑπολύσει τὸ ὑπόδημα, tollet calceamentum, cap. 25. Deuter. Ariſtoph. [illegible] ὑπολύσας [illegible] τὸ χρέος, vide interpretem in dictione Κυβεῖ. ὑπολύειν γούνατα, genua diſſoluere, i. vitam eripere, & cauſam eſſe exitij. Odyſſ. ξ', πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.

Ὑπολαΐς, auicula quæ vermibus paſcitur, & [illegible] vocatur ab Ariſtotele hiſtor. libro 8. A Latinis curruca dicitur. Iuuenalis Satyra 6,

Tu tibi nunc curruca places, fletúmque labellis
Exorbes.

In eius nido ponit oua cuculus, & illa excluſos pullos pro ſuis alit. Theophraſtus de Cauſis libr. 2. cap. 24. Οἱ δὲ [illegible]

τοῦ κόκκυγος (corruptè legitur κόκκυτος) οἱ μὲ τὸν ὑπονόθευ. quę poſtrema verba Gaza tranſilit. Currucam vocamus ſannete vel ſannete: etiamútque qui mœchi filios alentem cuculi nomine vocemus quem currucam dicere oportebat, mœchum verò coquum, id eſt, κόκκυγα. Scribitur etiam apud Heſych. ὑπονόθις, & λοῖς.

Ὑπομάζιον, τὸ, mammillare Martial. τὸ ταινίδιον Suidæ, vulgò γοργίας.

Ὑπομάζιος, ὁ, infans adhuc lactens, ὑπομάστιος, ἐπιμαστίδιος, & ὑπομάστιος.

Ὑπομαλάττω, emollio.

Ὑπομαλὸς, ὁ, ὁ & ἡ, aptus, expeditus.

Ὑπόμαργος, ο, q. ſubinſanus, vecors. vnde ὑπομαργότερος, vecordior, q. vecordiuſculus, Herodot.

Ὑπομάσθιος, ο, ὁ, lactens, ὑπομάζιος.

Ὑπόμβριος, madidus, ὑπόνοτος, ὑγρός, apud Hippocr. ὑπόμβριον θέρος, æſtas imbribus moleſta, Plutar. in Camillo.

Ὑπομειδιάω, μ. άσω, π. ακα, ſubrideo, ὑπομειδιᾷ, Neutrum abſol.

Ὑπομελαίνω, nigrico.

Ὑπομελανίζω, idem.

Ὑπομέλας, ανος, nigricans, ſubniger.

Ὑπομένω, μ. ενῶ, ſuſtineo, ὑπομείνω, expecto, permaneo, reſto, perſto, ſuperſum, perſeuero, moram tolero, præſtolor, operior, perſiſto, καρτερῶ, fero, ſuffero, perfero, καρτερῶ, ſuſtineo, hoc eſt, animum inducere poſſum, ἀνέχομαι, æquo animo tolero, non moleſte fero. τολμῶ, audeo & poſſum: quod vulgò dicitur animum & cor habere poſſum. Cum Accuſat. conſtruitur. τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, Sirenas cunctos præſtolari ferunt, Xenoph. οἱ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, talia nō admittunt, i. οὐ προσίενται, Idem. Plato, αἰσχρόν τι ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. ὑπομένειν κρίσεις, iudicia ſubire, cauſam dicere, Hermog. ὑπομένω τὰς διαβολὰς, me ſuppono calumniis, Plato in Epiſtol. ὑπομένει τὴν ὕλην, materia obſiſtente arcetur, Gaza. ὑπομένειν τὴν ἀρχὴν, ſuſtinere onus imperii, Ariſtot. in Politic. ὑπομένω τὴν ἄσκησιν, in ſtudio perduro. ὑπομένω εἰς χεῖρας, ſuſtineo conſerere manus. Et cum Infin. Demoſth. οἱ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, relinquere ſuſtinuerunt. οὐχ ὑπομένει προδοῦναι τοὺς πολίτας, adduci nequit vt ciues prodat, Plutar. in Fabio. οἱ ἄκοντες ὑπομένουσι τὴν ἀρχὴν ἀνεπιστήμων μὴ δυνάμενοι, illis parēre non patiuntur qui neſciunt imperare, i. nolunt parēre, &c. Plutar. in Lycurg. ὑπομένω ἀποτεμνόμενος, patior truncari, Ariſtot. libr. 4. Anim. ὑπομένω διατελῶ, perſeuero.

Ὑπομερίζω, ſubdiuido.

Ὑπομερισμὸς, οῦ, ὁ, ſubdiuiſio, ὑποδιαίρεσις, Hermog.

Ὑπομήκης, ſublongus, quadantenus longus, longiuſculus, oblongus, Dioſc lib. 1.

Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum vergente.

Ὑπόμηλος, ſubluteus.

Ὑπομίγνυμι, commiſceo, ſuffundo.

Ὑπομιμνήσκομαι, reminiſcor, recordor, commonefio. Cic. Iſocrat. ἀεὶ σαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομίμνησκε, ſi te hominem eſſe memineris. Alex. Aphrod. φύσει ὑπομιμνησκομένη τοῦ λυπηροῦ, natura rem moleſtam ſentiens, &c.

Ὑπομιμνήσκω, μ. ήσω, π. ηκα, memoro, recenſeo, admoneo, commoueo, cōmonefacio, ſuggero: in memoriam redigo. in memoriam reduco, & reuocare animos ad memoriam dixit Cicero. Activ. Accuſat. & Genit. Odyſſ. ό, υἱὸν νόστου ὑπομνήσουσα, reditus filium admonitura. ὑπέμνησεν ὁ πατρὸς, patris memoriam ei impreſſit, memoriam, deſideriúmque patris ei reliquit, ἀναμνῆσαι ἐποίησεν, Homeri Interp. ὑπομιμνήσκω τὴν ὀργὴν, iuriſiurandi admoneo, Thucyd. ὑπομιμνήσκων χωρίων ἱερῶν, Plutarc. in Camill. in memoriam ſuggerens ſacra loca, ante oculos ponēs. Idem ibidem, δακρύων ὑπομιμνήσκων τοὺς ἀγῶνας, flens ante oculos certamina ponebat. Iungitur & cum περὶ 2. Petri cap. 1. διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων.

Ὑπομισέω, leuiter odi, Bud. in epiſt. poſt.

Ὑπόμισθος, mercede conductus, mercenarius, adſcriptus.

Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, recordatio, monumentum, μνημόσυνον. Iſocrat. τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν, virtutis relinquere monumentum ἔχε πολλὰς ἐντολὰς ὑπόμνημα τὴν εὐεργεσίαν, multis mandatis beneficentiæ memor eſſe iuberis, Nazanz. Ὑπομνήματα ſunt quæ vnuſquiſque ſtudioſorum ex auctorum lectione ſibi cōficit: commentarii, libri ad memoriæ ſtudium confecti. Dicuntur etiam ὑπομνηματισμοί. Sic & Latini dicunt monumenta ipſos libros, à monendo. Plato Epiſt. 7 ὑπομνήματα χάριν ταῦτ᾽ ἔγραψε, in memoriæ ſubſidium hæc ſcripſit. Demoſthen. contra Aphob. ... ὑπομνήματα. Quidam ſic aduerſaria apud Cicer. exponunt. vide Ὀπισθόγραφος. Ὑπομνήματα, acta. Appian. in 3. bellorum ciuil. acta Cæſaris ſic appellat, Ὑπομνήματα τοῦ Καίσαρος βεβουλευμένα καὶ προσγεγραμμένα.

Ὑπομνηματίζομαι, commentor, in memoriam redigo.

Ὑπομνηματίζω, monumentis mando. Euſebius de Origene hiſtor. eccleſiaſt. lib. 6. Οἱ πρὸς τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον ὑπομνηματίζοντες ſcriptis commentariis interpretati ſunt.

Ὑπομνηματικὰ, vide Συμποσιακά.

Ὑπομνηματισμὸς, οῦ, ὁ, decretum, regeſtum, commentum, cōmentarium, Cic. in Epiſt. famil. commentarius, ὑπομνήματα ἱστορικὰ Cæſaris commentarii. Polyb. hiſt. 2. περὶ τῶν ἰδίων πράξεων ὑπομνηματισμοὺς συντάξαντα.

Ὑπομνηματογράφος, ὁ, ὁ ὑπομνήματα λέγων, legens commentaria, à conſiliis, admonitor, interpres, ὑποφήτης. & Commentarienſis.

Ὑπομνηματογράφος, à commentariis.

Ὑπομνήσαι, commonefacere. ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, leges in memoriam reuocare, Æſchin.

Ὑπομνησθεὶς, ſubmonitus.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, monitio, commemoratio, recordatio, mentio, commonitio. Quintil. memoria, quum aliquid ſuggeritur in memoriam ne in obliuionem veniat, ὑπόμνησις, Xenoph. εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγεῖν. Galen. ad Glaucon in memoriam redigere: ſic & Thucyd. 2. Petri cap. 1. δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει, commonitione vos excitare.

Ὑπομνηστευσάμενος θυγατέρα, qui filiam deſponſauit, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 4.

Ὑπομνύσθαι, differt ab ἐξόμνυσθαι. Eſt verò morbi vel peregrinationis prætextu & cauſa (in quo iuſiurando opus eſt) quominus lis iudicetur intercedere, ὑπωμόσατο καὶ εἰσελθεῖν τὴν δίκην, ... Demoſthen. ταύτης τῆς ὑπωμοσίας ... ὑπομνυμένου, nec præſcriptione vtente, nec certamen prolatante. Xenophon, ... Μενεκλέους, καὶ τοῦ ... i. rem compe-rendinante, rem differendam cenſente & petente. vide Ὑπωμοσία.

Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, patientia, tolerantia, perſeuerantia in re quapiam non ſine moleſtia, ſed rurſum cum expectatione. Hæc dictio nō ſimpliciter ſonat patientiam qua toleramus mala, ſed patientem expectationem, quum ſpe præmii duramus in malis, & nos rebus melioribus ſeruamus: hæc Eraſ. in c. 10. ad Hebr. Paulus ad Roman. cap. 5. ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, oppreſſio patientiam efficit.

Ὑπομονητικὸς, οῦ, ὁ, patiens: ſic in canone viceſimo Concilii Sardicenſis.

Ὑπομονικὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ὑπομοχλεύω, idem quod μοχλεύω. Tranſlate dixit Eunapius, Οὗτοι μὲν οὖν μόχλευον, ὑπομοχλεύοντες τὸν πόλεμον, ... bellum propagabant, & alebant.

Ὑπόμοχθηρος, malus, ineptus, Lucian.

Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, vectibus, i. hungulatis ſeu roſtratis palis ferreis, aut ligneis vtuntur mechanici in mouendis oneribus: eos μοχλοὺς vocant Græci vnde ὑπομόχλιον, quod vecti ſubiicitur, i. Latinè preſſio. Vitruuius libro 10. capite 8. Quemadmodum etiam ferreus vectis, cū eſt admotus ad onus, quod manuum multitudo non poteſt mouere, ſuppoſita vti centro certo porrecta preſſione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, & vectis lingua ſub onus ſubdita, caput eius vnius hominis viribus preſſum, id onus extollit. Confer Ariſtot. Mechanicón Quæſt. & præcipuè 4.

Ὑπομυθίζω, pro prædicere & vaticinari dixit Apol. li. 2. Argon. i. προειπεῖν: vbi Interpr. ... ὑπὸ ... τὸ ὑποτεθὲν ... προειπεῖν.

Ὑπομυσαρὸς, fœtidus, odioſus, δυσώδης, ... μυσαρώδης, Hippocr.

Ὑπονεάζω, q. ſubiuueneſco, ſubnouor, Gaza.

Ὑπονέμομαι, depaſcor, in Epigr.

Ὑπονοσφίζομαι, defraudo, decipio.

Ὑπονέφελος, ſub nubibus.

Ὑπονεύω, q. ſubnato, apud Hippocr. ὑπονενευκότα, i. ὑποκεκλιμένον, ὑποκεχωρηκότα.

Ὑπονήϊον, ſubiectum Neio monti Thraciæ, vel vt alii Ithacæ, locus arborum plenus, ad quas naues religabant.

Ὑπονίζω, ſubtus lauo, vel aliquantulum lauo. Athen.

Ὑπονίφει, ſubningit.

Ὑπονιφομένη νὺξ nox pluuioſa, nox niuem emittens, Thucyd.

Ὑπονοέω, μ. ήσω, π. ηκα, animo concipio, ὑποπτεύω, ὑπολαμβάνω, ſuſpicor, ſuſpectum habeo. Activ. Accuſ. Ariſtophan. in Pluto, ... μηδὲν ὑπονοήσῃς τοιοῦτον, nihil de me tale ſuſpiceris. Interdum arbitror, ſentio. Philo de mundo, ... ὑπονοεῖ τὸ ... ſatius eſt priori ſententiæ aſſentiri, prius in intellectum admittere.

Ὑπονοθεύω, clanculum doloſéque adultero, corrumpo. ὑπονοθεύσας τὸν ἀδελφὸν, qui fratrem deceperat, cap. 4. lib. 2. Machab. ibidem, ὑπονοθεύσας τὴν ἀρχιερωσύνην, corruptione ac largitione ſacerdotium ambiens ambulauerat.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, ſuſpicio, ὑποψία, opinio, ὑπόνοια περὶ ἀλλήλων, ſuſpicio quam habet maritus, Hermog. τὴν ὑπόνοιαν ... vertit Planudes, pro exiſtimationem retine. Ὑπόνοια, ſuperbia, confidentia, ſimultas,

ſimulcas. ὑπόνοια (vnde & παρ' ὑπόνοιαν, de quo in Παρά) figurata locutio, quum aliud dicitur quàm audiens expectabat, vt illud Ariſtop. Plato pro allegoria capit.2.de Rep. per allegorias effictas. ὑπόνοιαι καὶ μῦθοι, figuræ & fabularum inuolucra. Nazanz. in Orat.

Ὑπόνομα, τά, vlcera maligna, & veluti per cuniculos repentia, quę cuniculatim excedunt, cuniculoſa vlcera, i. pluribus tranſuerſiſque itineribus quaſi canalibus per latitudinem putreſcentia, libro 3. Dioſcor. Pollux libro 4.

Ὑπονομεύω, cuniculos facio. Dinarch. dixit, pro, niſi apud Suidam legend.

Ὑπονομή, ἡ, fraus, cloaca, ὀχετός, Heſych.

Ὑπονόμιοι, i. fiſtulæ aquæductus, quæ aquam in vrbem ad potandum ferebant, Thucyd.

Ὑπόνομος, cuniculus, ὀχετός, Dioſcorid. lib.5.cap.105. ex quodam cuniculoſo ſpecu, ex cauerna cuniculoſa. διὰ ὑπονόμων, per cuniculos. Plutarc. in Camillo. cuniculos parauit, Idē ibidem. ſub terra agentes cuniculos, Thuc. vbi Interpr.

Ὑποντεύω, redeo, abſcedo, recedo, labor, ſubſideo, peſſum eo.

Ὑπόνοστος, ſubingreſſus, receſſus, Hermog.

Ὑπονυμφίς, mulier quæ à latere ſponſæ eſt ſeu quæ aſtat ſponſæ. ſchol. Ariſtoph.

Ὑπονύσσω, pungo, conficio. κατανύσσω, Heſyc.

Ὑπόξανθος, ſubruffus, ſubrutilus, flaueſcens, ſufflauus, ſuffuluus.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino ſermone vtor, peregrino commemoro.

Ὑποξέω, ſubtus rado, ſeu ſcalpo, vel leuiter ſcalpendo, & radendo polio.

Ὑπόξηρος, qui attrahitur, ſeu contrahitur eo quod ſubaridus ſit Gal. & Erot.

Ὑποξίζω, ſubacidus ſum, aliquatenus aceo, vt ὑποξίζων ἄρτος apud Athen. lib.3. panis ſubacidus.

Ὑποξυνόμενος, q. ſubareſcens, Theophr. hiſt. lib.4. cap.2.

Ὑπόξυλος, ſubligneus, adulterinus, Xenop. in OEcon. ſic vocabant Comici irreptitium ſubdititiúmque, i. Pollux lib.3. Hermog. ieiunis.

Ὑποξυρέω, ſubrado.

Ὑποξυρής, ſubraſus, incuruus, humilis, : & apud Hippocr.

Ὑπόξυς, leuiter acuminatus, ſubacutus. Item ſubacidus acorē quadantenus referens.

Ὑποπαιανίζω, clàm ſummoueo latenter deiicio.

Ὑποπάσσω, ſubaſpergo, inſpergo. vnde ὑπόπαστος ſubinſperſum.

Ὑποπαταγέω, q. ſubſtrepo.

Ὑποπατέω, ventrem deiicere.

Ὑποπαχύς, q. craſſiuſculus.

Ὑποπεζία, Heſyc.

Ὑποπεινάω, q. ſubeſurio, Ariſtoph. in Pluto.

Ὑποπέλιδνος, ſubliuidus, vt apud Polluc.

Ὑποπελιδνός, liueſcens, ſubliuidus, Celſo apud Theophr. hiſtor. lib. 3. cap.17.

Ὑποπέμπω, clàm mitto, clanculum ſubmitto, ſuppono, ſuborno, furtim ablego.

Ὑποπεπτηῶτες, idem. Hom. Iliad. β. de pullis paſſeris, pro, per ſyncopen & pleonaſmum vel à, i. trepido, me contraho pro: vel à, vnde & .

Ὑποπεραίωσις, ἡ, perfectio, abſolutio, Heſych.

Ὑποπεριθραύω, infringo.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigreſco, ſeu nigris maculis aliquantùm diſtingui incipio. Heſych.

Ὑπόπετρος γῆ vel χώρα, ſolum vel regio dicitur quæ lapides habet ſubterraneos & cui ſaxum ſubeſt, quæ nō tantùm deforis atq; in æquoris ſuperficie lapidoſa eſt, ſed etiam intrinſecus. Theophraſt. libro 3. de cauſis, cap.25. apud quem ſic legen. Gaza locum non ſatis intellectum ſic vertit, Hinc proximum eſt, quod actum in Syria referunt: ſolum enim aratro altè proſciſſum penitus reſiccatum eſt, cum Solis incurſu adeò percaluerit, vt propè vreretur. Non oſcitanter legendus erat Plinius, qui ex hoc loco ſic dixit lib.17. cap.4. In Syria lenem tenui ſulco imprimunt vomerem, quia ſubeſt ſaxum exurens æſtate ſemina. vide πέτρος.

Ὑπόπηλος, luto ſublitus, apud Lucian. in Gallo.

Ὑποπιέζω, exprimo, elido, vexo. Actiu. Accuſ.

Ὑπόπικρος, ſubamarus.

Ὑποπίμελος, q. ſubpinguis.

Ὑποπίμπλαμαι, plenus ſum, impleor. Plut. in Pericle. balatu completur, Dioſc. lib.3. c.26.

Ὑποπιμπράω, ſuccendere.

Ὑποπίνω, largius bibo. Xenoph. Pæd.8. Tum quidem, cum pluſculum poti eſſent, interrogauit Hyſtaſpa Cyrum. Et. Ariſtoph. in Auib. In quo eſt Antiphraſis, quam vt tolleret Plato μετρίως addidit: ait enim de Rep. lib.2. i. modicè ſubbibentes. Sic etiam caſtigatque nimiam verbi ſignificationem Suetonius, cùm ait in Nerone, ſi paulùm ſubbibiſſet. Simpliciter dixit Plautus in Trucul. Qui improbus eſt, ſiue ſubbibit, ſiue adeò caret temeto: tamen ab ingenio eſt improbus. Suid. ſic inquit, Nicophon.

Ὑποπίπτω, ſuccido, ſubiaceo, me ſummitto, ſuccumbo, cado ſub, incido in, cedo. Neutr. Datiu. Demoſth. talibus ſe volens ſubmittit: Ariſtides, cedit ciuitati. ſubiacere quid cauſarum differentiis, ſubiicI, Dioſc. libro 7. cap.1. ſe telis obiicere, Plutarch. in Fabio. Nazanz. in Orat. ſub artem cadit, Ariſtot. libro 2. Ethicor. cadere ſub ſolutionem, explicari lucémque recipere rationis & doctrina hominis & ingenio. Alexand. Aphrodiſ. in Problemat. à quo etiam dicitur ibidem, idem in multos amores incidit. Aliquando etiam ſignificat inſeruio, adulor, aſſentor, Æſchin. Et apud Philoſtratum canes notis & familiaribus adulantur. ſe obiicere, ſe offerre, Galen. ad Glauc.

Ὑποπιττόω, q. ſuppico, pice ſubungo. Ariſtoph. in Pluto, ſubagitabant.

Ὑποπλάκιος, ὁ, ἡ, planitiei ſubiacens, id eſt planus, campeſtris. & pro eodem nam Porphyrius apud Hom. teſte Euſtath. exponit id enim ſignificare, quod vox, à pleriſque vſurpetur pro aliter verò Heſych. accipit expon. Ho. Iliad. ζ.

Ὑποπλατύς, quadantenus latus, latiuſculus, ſe in latum pandens.

Ὑπόπλεος, ὁ, ἡ, plenus, μεστός.

Ὑποπλέω, dicuntur nautæ, cùm non recto curſu decurrit nauis, ſed (vt fit in reflatu venti) ipſam detorquent obliquantque ſinus in ventum exteriore ſpatio nauigantes, quoniam interiore ſubire paſſiſque velis ferri non conceditur. Actor. cap.27. Ibid. i. obliquo curſu nauigauimus, obliquè contendimus. Interpretes, ſublegimus, & ſubnauigauimus: ego ſic Latinè dici nō puto. Sic circuitione verborum expreſſit Syneſius in Epiſt. Id, mutata veliſicatione curſum tenere, dixit Cicero.

Ὑποπλήκτος, Atticè, Suid i.

Ὑποπλώω, q. ſubnato, in Epigr.

Ὑποπνέω, aſpiro, Actor. cap.27. aſpirante autem Noto.

Ὑποποδίζω, retrocedere.

Ὑποπόδιον, τό, ſcabellum. Matth. cap.5. dicitur Dei. Ouid. Et caua ſubtenerum ſcamna dediſſe pedem. Dicitur etiam & ab Homero. Lactant. Inſtit. lib.4. 12. ex Pſalmo 110. vertit ſuppedaneum.

Ὑποποδισμός, vide Ποδισμός.

Ὑποπόδιος, ſuppedaneum.

Ὑποποιεῖν, ſuggerere, tanquam ipſa ſimulatio clàm & ſenſim ſuggerat quandam honeſtatis æmulationem, Plutarch. in Pericle. poſſit etiam reddi ſenſim acquirat & comparet nam illud ſignificat.

Ὑποποίητος, ὁ, ἡ, ſimulatus.

Ὑποποίκιλος, aliquantum verſicolor.

Ὑποποιοῦμαι, τὸ , i. mihi authoro, ad authoritatem meam fidémque traho, occupo, concilio mihi, dicto audientem mihi reddo, ſubigo & ſubiugo mihi.

ερπεῖσθαι, ὑποσαίνεσθαι. ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον, blanditiis populum capere atque pellicere nitebatur, Plutar. in Pericle. ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, eius amaſium ſibi conciliauit, Ariſtot. libro 5. Politic. ὑποποιήσονται τοὺς χρήμασιν δυνατοὺς ἐπὶ σε, ſibi aduerſus te potentes vendicabunt pecunia, Philoſtrat. in Heroic. Gregor. Λέγοις ἡμῖν ... ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ... Demoſth. ... ὑποποιῶνται, ſibi concilient, οἰκειώσωνται. Ὑποποιοῦμαι, ſimulo. ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι.

Ὑποπόλιος, ου, ὁ, q. ſubcanus.

Ὑποπόρτις ἑταίρη, miniſtra filios habens, τέκνα ἔχουσα. Heſiod. ὑπόπορτις autem propriè de vacca dicitur vitulum habente.

Ὑποπορφυρίζω, purpureus ſum.

Ὑποπόρφυρος, ου, ὁ, ſuppurpureus, penè purpureus, leuiter purpureus.

Ὑπόπους, οδος, ὁ, pedes habens.

Ὑποπραΰνω, ſubmitigo & demulceo.

Ὑποπρέμνιος, habens aliquid ſtipitis, Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant. vide Παρεκπτωσ.

Ὑποπρήθω, & ὑποπίμπρημι, ſuccendo, faces ſubiicio expon. & concremo.

Ὑποπροκαλυμμένος, obtentu obſeſſus, obductus, adumbratus, obuelatus: à προκάλυμμα.

Ὑπόπρωρος, ου, ὁ, forma nauis, ναῦς ὑπόπρωρος τὸ σχῆμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής, &c. nauis prora depreſſa, concaua & ventricoſa, Plutarc. in Pericle.

Ὑπόπτερος, ου, ὁ, pennatus, leuis, celer, ſubalatus, aliger, Suid.

Ὑποπτεύομαι, μ. εύσομαι, in ſuſpicionem vocor & venio, ſum ſuſpectus, habeor ſuſpectus. ὑποπτεύεται κατέχειν, Demoſth. ſuſpicantur eum tenere, &c. ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιθέσθαι, in ſuſpicionem venerunt ne in populum graſſarentur, Thucyd.

Ὑποπτευτός, ſuſpectus: cui opponitur ἀνύποπτευτος. Dicitur etiam ὕποπτος.

Ὑποπτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſuſpicor, vereor, prætimeo, ὑφορῶ, ſuſpectum habeo, dubito, puto, exiſtimo, coniecto. Act. Accuſ. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ὑμῶν, Chryſoſt. ... i. ſperare.

Ὑπόπτης, Sophocl. in Philoct. i. φανερός, pro eo qui in conſpectu eſt alicuius. Item ſuſpicioſus, ſuſpicax. ... ὑπόπτας ... Interpr. Thucyd.

Ὑποπτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, formido, reuereor. Neut. Acc. & cum Datiuo apud Xenoph. vt ὑποπτήσσω σοι, te vereor, te reuereor.

Ὑποπτος, ου, ὁ, ſuſpectus, in ſuſpicionem & formidinem veniens, inimicus. ὕποπτος αὐτῷ γεγενημένος, ei in ſuſpicionem adductus, Plutarc. in Themiſtocl. τὸ ὕποπτον, ſuſpicio. ὑπόπτου τινὸς γενομένου, exorta aliqua ſuſpicione, Thucyd. τὸ ὕποπτον τῆς γνώμης, quid ſuſpicarentur. Idem. τὰ ὕποπτα τῆς οἰκίας, domus partes ſuſpectæ, Plutar. in Galba. ὕποπτα καὶ ἐπίφθονα, ſuſpecta & inuidioſa, Nazanz. in Orat.

Ὑπόπτως, ſuſpicioſè, ἐχθρωδῶς, i. malè, hoſtiliter, odioſè. ὑπόπτως ἔχω πρός σε, tibi ſum ſuſpectus, Demoſt. pro ſuſpecto habeo. Idem. ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διάκειμαι, eos habeo pro ſuſpectis, ſunt ipſi mihi ſuſpecti: ſic in arg. l. 2. Iliad. ὑπόπτως διακείμενος, Dat. Thucy. i. ſuſpectus. ὑπόπτως λαμβάνω, in peiorē partem accipio, idem Thucyd. ὑπόπτως ἀποδέχομαι.

Ὑπόπτωσις, q. concidentia, ruina, κατάπτωσις. Heſych. pœnitentia, ſubmiſſio, canone 5 Concil. Ancyrani. Apud Dionyſ. Theolo. ὑπόπτωσις, eſt genu ſummiſſio & flexio, q. ingeniculatio καὶ γονυκλισία Baſilio.

Ὑπόπυος, ſuppuratus.

Ὑπόπυον, malum in oculo, abſceſſus corneæ, quum pus in cornea membrana colligitur, purulentum. Galen. & alij Medici Græcorum ferunt eſſe, quum totam oculi irim i. orbem in eo ſic dictum, aut eius dimidium pus occuparit. hoc mali genus idem Galen. in Definitionib. vocat πύωσιν, id eſt, ſuppurationem, & vnguem hoc ſenſu, pyoſis, i. ſuppuratio aut vnguis. puris collectio eſt, quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis coit. De eodem hoc malo, Paulus Ægin. lib. 3. vide & annotat. Marcelli lib. 3. Dioſc. cap. 174.

Ὑποπυῤῥίζω, ſubruſo, fulueſco.

Ὑπόπυῤῥος, ου, ὁ, ſubrufus, ſubrubicundus, lib. 2. Dioſc. ὑπόπυῤῥος legitur pro eodem. οὖρα πυῤῥὰ καὶ ὑποπύῤῥα, vrinæ rufæ & ſubrufæ, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ὑπώρειος, ου, ὁ, in ima parte montis ſitus, monti ſubiectus. Et ὑπώρεια, ima pars montis Suid. & Heſych.

Ὑποῤῥάπτω, conſuo, compono. ὑποῤῥάπτειν λόγον, Eurip.

Ὑποῤῥαχίς, ſub ſpina ad lumbos vſque cauitas, ἡ μέχρι ὀσφύος καλεῖται, Pollux.

Ὑποῤῥέω, μ. εύσω, π. ευκα, ſerpo, confluo, Neut. abſolut. ὑποῤῥεῖν, manare, τὸ ὑποχωρεῖν, ὑπολείπεσθαι, Demoſth. Interp. de tempore Ariſtoph. Ὑποῤῥεῖν dicitur quod ita fluit, vt ſenſum effugiat. Plato 4. de Republ. Ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ſenſim influit in mores & ſtudia.

Ὑπόῤῥηνος, ου, ἡ, ouis ſub ſe vel in ſe habens agnum, grauida ouis, ſœta, ἔγκυος, ὕπαρνος. ... Hom. Interpr.

Ὑπόῤῥιζος, ſubiectus radici, quod eſt intra radicem, aliquid habens radicis, radice aliqua fibratus, ſuffultus fibris, Theophr. vide Παρωνυμ.

Ὑποῤῥίνιον, barba ea quæ ſub naribus enaſcitur: dicitur προπωγώνιον, & locus ipſe ſub naribus: muſtacem vocant Latini, & μύσταξ Græci, Pollux lib. 2. Sic tamen legitur in Cteſiæ Perſicis, ... ὑπόῤῥινα ... ſcribo ὑποῤῥίνια.

Ὑπόῤῥινος, ου, ὁ, qui ſic loquitur vt vox in naribus ſtridat, (vt Horat. balba de nare loquutus,) ὁ ὑπὸ ῥινὸς φθεγγόμενος, Heſych. vbi eſt ſimplici ρ.

Ὑπόῤῥοιοι, contubernales, ὑπάσπιοι, Heſyc.

Ὑποῤῥιπτέω, & ὑποῤῥίπτω, iacio ſubter: item ſubiicio.

Ὑπόῤῥοια, q. ſubfluxio, Galen.

Ὑποῤῥοδέω, horreo, Actiu. Accuſ. Euripid. in Supplic. ὑποῤῥοδοῦσ' ἐμοῦ, de me ſollicita.

Ὑπορύττω, μ. ύξω, π. υχα, ſuffodio, clàm fodio, cuniculos ago. vide Didymum Homer. Interpr. Chryſoſt. ad Rom. cap. 12. ... τὴν ... ὑπορύττει, καὶ τὸ φύραμα καὶ τὴν φλεγμονὴν ... i. ὑποτύφει.

Ὑπορχεῖσθαι, ſaltationem choro canenti accommodare. ὀρχηματοποιεῖσθαι, Athen. Salij qui & Sali ſubſuli, id eſt, ὑπορχηταί (nam & carmen ſaliare Horatio, id eſt, ὑπόρχημα) ſacerdotes Martij quidam erant, φύλακες & ἀμφίπολοι, vt inquit Plutar. in Numa. ancilorum: quorum ὀρχοῦνται ... χαλκοῖς ... Lucianus ſimpliciter dixit de ſaltationis miniſterio, ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖταί τε καὶ ὑπορχήσεταί τε πάντα, ipſum illa repræſentaturum, & ſaltationem omnem executurum eſſe.

Ὑπορχήματα, τά, cantilenæ quæ ſaltantibus accinebantur, vel geſtus ſaltantium, qui velut comites erant & aſſeclæ ſaltationū, ſine quibus ſaltationes non placebant. Lucian. ἐν τῷ περὶ ὀρχήσ. Τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς ... ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ὁ λύρα. Ὑπορχήματα ſunt & ἄσματα τὰ ὑπορχηστικὰ προαδόμενα, καὶ τὰ σχήματα. vide Σχῆμα. Eſt & hoc nomen in Ione Platonis. Sic & ad πυῤῥίχην, i. ſaltationem armatam, vt Curetum & ſaliorum. ὑπορχήματα, carmina ſic dicta princeps compoſuit Thales. Et apud Pindarum ... eſt ὑπόρχημα quod κατάρχον μέλος vocat, cuius initium, ... vide Πρύλις, & Ὑπορχεῖσθαι.

Ὑπόσαπρος, ſemiputris ac detritus: ſupputris, inſyncerus.

Ὑποσαίνω, μ. ανῶ, adblandior.

Ὑποσακκίζειν, quaſi ſubſacellare vel ſubcolare, ὑφαιρεῖν ... ſacco, Heſych. Eſt etiam ex metaphora ... σάκκος ſiue σάκκος, τὸ ὑφαιρεῖσθαι, ſubducere, Herodot. ... ὑποσακκίζειν, i. depeculari. Et apud Euſtath. Iliad. ... ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, i. προκόπτειν (nam apud Heſyc. corruptè προκόπτειν) procedere, itineris ſenſim perfecti progreſſus facere.

Ὑπόσαλος, ου, ὁ, mobilis, labās. ὑπόσαλοι ὀδόντες, mobiles dentes, Dioſcor. lib. 1. cap. 141.

Ὑποσάρκα, vocatur à medicis aqua intercus, quæ corpus vniuerſum tumefacit, ἀνασάρκα. vide Ὕδρωψ.

Ὑποσάρκιος, ου, intercus.

Ὑποσαρκόω carne ſubter repleo, Galen. ad Glauc.

Ὑπόσεισμα, ατος, τό, hypoſiſma dicitur manna thuris. Plinio micas concuſſu eliſas interpretatur. vide apud Hermol. in Corollario Dioſc. lib. 1. cap. 86.

Ὑποσεισμός, ου, ὁ, ſuccuſſio Senec. in Natur. quæſt. ſuccuſſus Ciceroni.

Ὑποσείω, μ. είσω, π. εικα, ſuccutio, latenter excutio.

Ὑπόσεμνος, ου, ὁ, grauis.

Ὑποσεύομαι, moueor, curro. Heſiod. ... ὑποσευομένων ... ὑπὸ χθὼν ... irruentium pedibus ſtrepebat tellus.

Ὑποσημαίνω, ſubinnuo, quaſi ſubſignifico. indico, vt ... ὑποσημαίνει, Ariſtotel. 4. Ethicor. Galen. libro 1. ad Glaucon. ... καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, hæc febris temporis ſignificat maiorem diuturnitatem. Ὑποσημαίνω, aliquando ſignificat προσημαίνω, quod eſt præſignifico, portendo, & ſignum do, anteſignanū me præbeo. & authorem ſuaſorémque: vnde ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, claſſicum canere. Plato libro 8. de Republ. Καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, Signum det, & auctorem ſuaſorémque ſe præbeat nouarum tabularum, legiſque agrariæ.

Ὑποσημειόω, μ. ώσω, notis excipio, ſcribo, in vita Xenoph. apud Diogenem Laertium.

Ὑποσημείωσις, εως, ἡ, ſubſcriptio.

Ὑπόσιμος, ſubſimus, Philoſtrat in Heroicis.

Ὑποσιώπησις, reticentia, ſuppreſſio ſermonis, ἀποσιώπησις, figura orationis. vide Vlpianum Interp. Demoſt.

Ὑποσκάζω, q. ſufflecto, leuiter claudico.

Ὑποσκα-

Ὑποσκάλλω, ſuffodico, Ariſtoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλλω, i. ἀναφύσω, ζωπυρῶ.

Ὑποσκαλμὶς, locus vbi alligantur remi, σκαλμοῦ βάσις.

Ὑποσκάπτω, ſuffodio. Columellæ. Theophraſt. hiſt. lib. 2. c. 10. οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι.

Ὑπόσκαφος, cauerna, ſubcauatus ſpecus, Dioſc. lib. 5. c. 98.

Ὑποσκελίζομαι, &

Ὑποσκελίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſupplanto, hoc eſt, ſuppoſito pede aliquẽ in terram deiicio, ἀνατρέπω, euerto, ſubuerto: fraudo, decipio. Actiu. Acc. Chryſoſtom. ἵνα ὑποσκελίσῃ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετήν. Lucianus. Οἱ μὲν αὐτῶν συμπλακέντες ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι. Alij implicitι mutuò, ſubiectis ſeſe cruribus euertunt ac ſupplantãt. Ὑποσκελίζεσθαι, claudicare, nutantibus veſtigiis & labantibus progredi: gradatim alternatimque eundo crura promouêre, vt ille Mezentius apud Virgil. de quo, Ille pedem referens, & inutilis inque ligatus Cedebat: & infra: -attollit in ægrum Se femur, &c. Plutar. in Opuſc. Οἱ πολλοὶ χρόνοι δεδιότες, οὐ δυνάμενοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται.

Ὑποσκέλισμα, ruina, ἡ

Ὑποσκελισμὸς, q. ſupplantatio.

Ὑποσκιάζω, ὑποχαράσσω, obumbro, adũbro, ſubmoueo ſubduco, clam tollo, ſuſtollo, obſcuro, metaphoricè, Etym.

Ὑπόσκιος, vmbroſus, opacus, vmbra opacatus.

Ὑποσκιόωνται, obumbrantur, Apol. Rhod.

Ὑποσμύχομαι, &

Ὑποσμύχω, ſuburo Suetonio, ὑποκαίω. Simplex enim Σμύχομαι (quod à σμῶ fieri voluit Euſtathius) τοῦ καίεσθαι ſignificationẽ habet, vt apud Homer. Iliad. χ, -ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. vbi ἐμπρησμὸν notat. Sic & cõpoſitum cũ diminutione pro ſuburo, ſuccendo ſumitur. Eſt enim ὑποσμύχειν, τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν, paulatim ſenſimque vrere. Apoll. 2. Argon. κεῖνται γὰρ ὑποσμύχουσιν ἔσω, i. ὑπὸ βάθους ἀναλώματα, καὶ οἷον ὑποκαιόμενοι, ſunt ſubuſtæ & ſuccenſæ, abſumptæ & execatę. Suid. & Heſych. exponunt per ὑποθερμαίζειν, ὑποκαίειν κατατήκειν, θλίβειν, ἀναλίσκειν, μαραίνειν τὴν πρᾶξιν.

Ὑποσόλοικος, ὁ, ἡ, ineptus, ſubabſurdum, incongruum. vide Σολοικίζω, & Σολοικισμός.

Ὑποσπαίρω, quaſi ſubpalpito, ſubſilio, Suid. Καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῖς μικρὸν ὑποσπαίροντος ἐπιτελεύτησεν.

Ὑποσπανίζω, μ. ίσω, π. ικα, ἐνδεῶς ἔχω, ſubegeo, diminuo, rarum facio, egenus ſum. vnde ὑποσπανιζόμενος. Particip. Paſſ. verbi, defectus, deſyderatus. Sophocl. in Aiace, τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑποσπανιζόμενον; quid vero eſt, quod ad iſtam rem deſit & deſideretur? id eſt, λειπόμενον τῆς τοῦ ἔργου παρουσίας. Sic apud Suid. χρημάτων τε ὑποσπανίζων, ἀντὶ ὑπολείπων ἐνδείᾳ, id eſt, ἐνδεῶς ἔχων, indigens.

Ὑποσπαθισμὸς, οῦ, ὁ, curationis ἐκ χειρουργίας genus, quo vtuntur Medici in rheumatiſmis fluxionibúſque oculorũ. In fronte ſcalpello (quod σπαθίον dicitur) tres diuiſuræ fiunt rectis lineis & æquidiſtantibus: & cætera deinde ſubmiſſo ſubiectóque ſcalpello, cui ὑποσπαθιστὴρ nomen, volſelliſque quod eſt μυδιοχειρίαι, adminiſtrantur chirurgi induſtria: cuius rationẽ docet Paul. Ægin. lib. 6. cap. 6. Aëtius ὑποσπαθισμοῦ vſum docet, in frontis cicatricum deformitate tollenda.

Ὑποσπαθιστὴρ, vide Ὑποσπαθισμός.

Ὑποσπάω, μ. άσω, π. ακα, diuello, ſubduco, ſubtraho, Actiu. Accuſ. & Genit.

Ὑποσπείρω, occultè ſemino, diſſemino.

Ὑποσποδίζω, ſubcinereum colorem refero. ὑποσποδίζῃ τῇ χροιᾷ, colore ſubcineraſcat. Ruel. colore fauillæ ſimilis euadat, Marcell. lib. 5 Dioſ. cap. 87.

Ὑπόσπονδος, ου, ὁ, ſocius, fœderatus, deditionem faciens, data fide, ex fœdere receptus, qui fidem accepit, per fœdera liberatus: ſic Philelph. vide Ἄσπονδος. ὑπόσπονδός σοι χωρῶ, tecum pacta conditione abeo. ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, ſub pactione exeunt, accepta fide deſcendunt, Herodot. ὑπόσπονδοι ἀπῆλθον, Interpoſita fide abierunt, data fide abierunt. ὑπόσπονδος ἐλθών. data ei fide profectus. Thucyd. ὑπόσπονδοι ἐξίασι, publica fide excedunt, Idem. ὑποσπόνδους αὐτοὺς ἐκέλευσεν ἀπιέναι, eos data fide abire iubet, Idem Thucyd. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, Plutarch. in Solone, inito fœdere miſſos fecit, fœderibus factis ſeu induciis dimiſit. ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀπέδοσαν, mortuos ex more & iure reddiderunt, mortuos ex fœdere reſtituerunt. ὑποσπόνδους νεκροὺς τοῖς πολεμίοις ἀπέδοσαν, cæſos hoſti victoriam concedenti reddiderunt, Thucyd. ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, qui ex fœdere interfectos receperunt, Idem. Pacem ſequeſtram dixit Verg. Bis ſenes pepigere dies, & pace ſequeſtra. Per ſyluas Teucri, miſtique impune Latini Errauere iugis.

Ὑποστάθμη, ης, ἡ, fæx, τρύξ, Comment. Ariſtoph. in Pluto, & ὑποστάθμιος Suid. hoc eſt, id quod craſſius in liquoribus in fundo ſubſiſtit, ſedimentum, retrimentum & ſanies quæ ſubſederit, recrementum, ſidens craſſamentum. In liquidis ὑποστάθμην dicunt, amurcam in oleo, fæcem in vino, hypoſtaſim in vrina, & in aliis ſedimentum omne quod pondere vel craſſitudine in imum deſcenderit. vide Marcel. in Dioſ. lib. 1.

Ὑποσταίη, ὑπόσχοιτο, promittat, Homer.

Ὑποστὰς, qui reſiſtit, ſubſequens, irruens, Herodot. ſe ſuſtinens, i. operiens, Eurip. Item repromittens, pollicitus, ὑποσχόμενος, Hom. Od. ὑποδεξάμενος, Didym.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, propriè eſt τὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδιοσυστάτως ὑφεστάμενον (dicitur enim παρὰ τὸ ὑφεστάναι, i. ὑπάρχειν, ſubſiſtere) vel, πρᾶγμα ὑφεστὸς καὶ ὑπάρχον, res natura & reuerà ſubſiſtens. Vocatur vero οὐσία, καὶ φύσις, i. eſſentia Quintil. & natura Cicer. Ὑπόστασις autem ſiue ὑπόστασις καὶ ὕπαρξις, Latinè ſubſtantia. Differuntque οὐσία & ὑπόστασις, vt genus, & ſpecies. Nam ὑποστάσεις εἰσὶν αἱ τῷ μὲν εἴδει ἓν, διαφέρουσαι δὲ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἰδιωμάτων διαφορᾷ. Itaque οὐσία eſt vt κοινότης, id eſt, communitas: ὑπόστασις, ἰδιότης, id eſt, proprietas quæ & πρόσωπον καὶ ἄτομον, perſona & indiuiduum vel ſingulare appellatur: Exempli gratia, propriè loquendo in Deo vnica eſt eſſentia ἡ οὐσία, ipſa ſcilicet deitas ἡ θεότης: tres vero ſubſtantiæ, id eſt tres perſonæ per ſe ſubſiſtentes in vna eadémque diuinitate, ἔχουσαι τρεῖς ὑποστάσεις καὶ ἰδιώματα (τὸ μὲν ἀγέννητον, τὸ δὲ γεννητὸν, τὸ δὲ ἐκπορευτόν, id eſt, Pater, Filius, & Spiritus ſanctus) quæ ἰδιοσυστάτους ſiue προσώπου, ἑνωσιν δὲ vel ἕνωσιν conſtituunt. Arrius impiè Deitatis eſſentiam vnicam & ſimplicem trifariam partiens, tres Deos ſtatuebat: Sabellius verò Trinitatis coadunatis perſonis & in vnam conflatis, hypoſtaſes in Deo, nequiter confundebat atque deſtruebat. Apoſtolus ad Hebræos cap. 1. Sic de Filio ait, Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, Qui quum ſit ſplendor gloriæ, & character perſonæ illius, nempe Patris. Gregorius, Τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος, id eſt, in vna & natura & dignitate Deitatis inconfuſa trium perſonarum diſtinctio. Damaſcenus, Κατηγορεῖται δὲ ἡ οὐσία τῆς ὑποστάσεως, διότι ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων τελεία ἡ οὐσία ἐστί. Idem ait, Ἕτερον ἐστὶν οὐσία, καὶ ἕτερον ὑπόστασις. ἡ μὲν οὐσία, κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει, οἷον θεὸς, ἄνθρωπος· ἡ δὲ ὑπόστασις ἄτομον δηλοῖ, οἷον πατέρα, υἱὸν, πνεῦμα ἅγιον, Πέτρον, Παῦλον. Themiſt. in 1. Phyſic. Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, εἰ μὴ δὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταύτῃ καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Idem, Οὐ γάρ ἐστιν ὑπόστασις τῶν περάτων καθ' αὑτὰ χωρὶς ὧν ἐστι πέρατα. Et apud Philoponum, idem eſt ἐν ὑποστάσει καὶ ἐν ὑπάρξει εἶναι. Nec, vt ait Alexander in 2. de Anima, ὁ ἀὴρ αὐτὸ καθ' αὑτὸν ὑπόστασιν ἔχει ἑαυτοῦ, ὅτι μηδὲν οὐδὲν ἐστιν ἐν αὐτῷ. Et lux per ſe nequit ſubſiſtere: ait enim Philo de mundo, αὐγὴ καθ' ἑαυτὴν ὑπόστασιν οὐκ ἔχει. Ὑπόστασις etiam καταχρηστικῶς pro οὐσία ponitur, vt ſubſtantia pro eſſentia. Hiſtoriæ eccleſ. lib. 5. in decreto Sardicenſ. concilij Ἡμεῖς δὲ ταύτην παρειλήφαμεν καὶ δεδιδάγμεθα, καὶ ταύτην ἔχομεν τὴν καθολικὴν παράδοσιν, καὶ πίστιν καὶ ὁμολογίαν, μίαν εἶναι ὑπόστασιν ἣν αὐτοὶ οἱ αἱρετικοὶ οὐσίαν προσαγορεύουσι, τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. καὶ εἰ ζητοῖεν τίς ἡ τοῦ υἱοῦ ὑπόστασίς ἐστιν, ὁμολογοῦμεν ὡς αὐτὴ ἡ μόνη τοῦ πατρὸς ὁμολογουμένη. Ὑπόστασις etiam veteribus philoſophis, id quod ſingularem & propriam rationem habet, & reipſa, non ſpecie conſideratur: vt nubis eſt ὑπόστασις, ſed arcus in nubibus ἔμφασις. Ariſtoteles de Mundo, Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων, τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, Eorum quæ in aëre apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia autem habent ſubſtantiã, & vt ita loquar, naturæ exiſtentiam. Quo ſenſu dixiſſe videtur Apoſtolus ad Hebr. cap. 11. Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων. Quo ſignificat idem in εἶναι ὑποστατόν τι εἶναι, καὶ ὑπάρχειν τι ποιοῦσι, καὶ ἐνυποστατεῖ. Dicatur igitur ὑπόστασις qua res verè extat, atque exiſtit, id eſt, extantia (ſubſiſtentiam autem legere non memini) quæ vox latina eſt & apud Vitru. & Columellam. Ὑπόστασις etiam à ſubſiſtendo dicitur animus præſens, ſiue animi prȩſentia, audacia, fiducia, & cum in malam partem ſumitur confidentia, contumacia & obſtinatio, vt apud Polybium. Idem tamen dixit de fortitudine atque audacia Coclitis, Οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν, ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένοι τῶν ἐναντίων. Paulus 2. ad Corinth. cap. 10. Ὃ λαλῶ, οὐ λαλῶ κατὰ κύριον, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως, in hac gloriationis confidentia. Et cap. 9. ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως, Interpr. in præfidente iſta gloriatione In Epiſtol. ad Hebræos capit. 3. ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, i. fiduciæ principium: ſupra dicit idem commutatis verbis. Ὑπόστασις rurſus (παρὰ τὸ ὑφίστασθαι, ſubſidere, id eſt inſidiari) idem quod ἐνέδρα, inſidiæ, ſubſeſſæ Seruio, & Veget. In quo ſignificatu accipitur à Sophocle in Phœniſſis, vt & adnotat Socrates Sozomenus hiſtor. eccleſ. lib. γ. κεφ. ζζ. vbi ἐνέδραν, inquit, σημαίνει. παρὰ τὸ μεταιχμίῳ τι καραδοκεῖν. Ὑπόστασις pro eo quod eſt ἀπόστασις, ἀντίστασις, id eſt, rebellio, defectio. Ælianus, Ἄπιστα τὸ ἔθνος τὸ Ἰβήρων, καὶ φιλεῖ ἀεὶ γίνεσθαι περὶ ταῦτα, εἰς τὴν αὑτῶν ἐμφύλιον τε καὶ ὑπόστασιν. Ὑπόστασις, alicuius rei fæx ſubſidens, vt vrinæ, id eſt, ὑποστάθμη ἡ ὑπόστημα, ſedimentum, craſſamen vel craſſamentum Columellæ. Alexander Aphrod. libro 2. Problem. ὑπόστασις τῶν οὔρων, id eſt, quod ex vrina ſubſidit, vt Cornel. Celſus lo-

quitur. Et Ariſtotel. in Problemat. εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς ὁ ποταμὸς συνθλίβεται ὑπόστασις. Idem Aphrod. ἡ δὲ ὑπόστασις τῶν ὕδωρ, ἀγαθή, &c. vide totum Probl. ὑπόστασις ἱδρῶτος, pars ſudoris ſubſidens, id eſt, vbi ſudor ſubſidet, Gaza. ὑπόστασις τοῦ περιττώματος, ſubſidens excrementum, Ariſtotel. ὑπόστασις γεώδης τὸ ὕδωρ συμπήξεως, collectio aquæ terrena ſubſidens concretione, Idem Ariſtotel. libro 5. Animal. Ὑπόστασις αὐτῆς τοῦ ὑποστάσεως, compages. ὑπόστασις κολλώδης, compages tenax, Theoph. lib. 5. de cauſ. plant. docens quaſdam arbores difficile ſcindi, quia tenaci compage conſtent.

Ὑποστάτης, ου, ὁ ὑποστήσας, qui condidit & in naturam rerum edidit, Dionyſ. vide ὑποστάτης in Amm. & in Fœm. ἡ Ὑποστάτις, vt ἡ ὑποστάτις φύσις. Ὑποστάτης, furca qua quid fulcitur. Plutarchus in Coriolano, Ὑποστάτην ἢ στήριγμα, inquit, φοῦρκαν vocant Romani.

Ὑποστατικός, ὁ ὑποστατικὸς καὶ διοικητικός, præſidens. Significat etiam authorem & conditorem ſubſtantiæ, Dionyſ.

Ὑποστατικῶς, confidenter, perſeueranter Liu. aſſeueranter & affirmatè Cic. aſſeueratè Gellio. Polybius, τοῦ δὲ βασιλέως ὑποστατικῶς αὐτὸν φάσκοντος συντεταχέναι, rege affirmatè, conſtantérque ſe iuſſiſſe affirmante. Suid. ὑποστατικῶς, i. ὑπομονητικῶς, καρτερικῶς. vt, Ὁ δέ, ὑποστατικῶς ἀγωνισάμενος τοῖς ὑπομείνασι καθ' αὐτοὺς δίκας αἰσχρὰς ἀπελογήσατο.

Ὑποστατός, tolerabilis. οἰστός, ferendus, Euripid.

Ὑποσταχύοιτο, augeretur, αὔξοιτο δίκην σταχύων.

Ὑποστέγω, μ. ἔξω, π. εχα, ſuſtineo, Act. Accuſ.

Ὑποστέγη, ſubtegulanea Plin. apud Pollue.

Ὑπόστεγος, i. ὑπὸ τὸν οἶκον, Sophocl. κείσεται ὑπόστεγος αὐτὸς ... οἴκοις.

Ὑποστεγάζω, ſubtus tego ſic occulo, item ſupertego Sophocl.

Ὑποστέλλομαι, &

Ὑποστέλλω, propriè eſt vela cōtraho, vt faciūt nautæ periculi metu: vela lego & ſubtraho nec ſino nauē paſſis velis decurrere. Vnde pro reprimere ſumitur, cohibere, ὑποστείλασθαι, nō contentis viribus agere, vires remittere, præuaricari, ἐθελοκακεῖν. cui opponitur ἐθελονεικεῖν, conſultò vinci & pari cedere, vt qui gratiæ cauſa & obſequendi ſtudio contentionem remittunt. Demoſt. aduerſus Mid. Οὐ γὰρ ... τὸ μηδὲν ὑποστειλάμενον ... , μηδὲν εἰς ... ὑπεξελθεῖν, Ei qui nihil remiſit conatus, quo minus contumelioſus eſſet. Idem περὶ στεφάνου. ὡς οὐδενὸς ... ὑπεστειλάμην. Actorum cap. 20. Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν, &c. id eſt, Vt nihil præuaricatus ſim in iis quæ erant conducibilia. vt nihil gratia, aut periculi metu, aut lucri ſpe ſubticuerim, nihil vt deſ fugerim quod operæpretium foret. Ibidem, Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ, Neque enim me repreſſi (vel ſubterfugi & detrectaui) quominus omnem Dei voluntatem vobis annuntiarem. Ὑποστέλλομαι, ſubtraho, ſubduco, adimo, ſummoueo: & ad perſonam rémque refertur: dicitúrque & Actiuè & Paſſiuè. Nam Ὑποστέλλω Actiuum eſt. Paulus ad Galatas capite 2. de Petro, ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτόν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, id eſt, ſubtrahebat & ſegregabat ſe. Sic vetus verſio rectè: noua tamen, ſubduxit ac ſeparauit ſe ab eis. Τῆς τροφῆς ὑποστείλασθαι, demere de cibo, cibum deducere. Terentio. Ariſtot. Problem. ſect. 1. ... τῆς τροφῆς ὑποστέλλεσθαι ... : hoc eſt, citra ſatietatem nec quantum poſſis edere. Sic ὑποστέλλεσθαι τῆς ἀξίας dicitur is, cuius imminuitur dignitas amplitudóque contractior efficitur. Gregorius in Orat. περὶ τοῦ Βαπτίσμ. eorum verba reprehendēs qui in Trinitate diuina inæqualitatem aſſerebant, Ὥσπερ τοῦ πατρὸς ὑποστέλλεται ὁ υἱὸς τοῖς ... καὶ κάτω κειμένοις, ὅσον ὑποσταλεὶς ... καὶ ... τῆς ἀξίας τοῦ ..., Quemadmodum diuinarum rerum neſcius, vel, apud diuinarum rerum imperitos, & terrenis hærentes, filius ſubmiſſior eſt patre & dignitate inferior. Ariſtotel. 2. Magn. Moral. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, mihi de bonis detrahitur. Ὑποστέλλομαι, reformido & vereor, ὀκνῶ, καὶ δέδοικα καὶ ἀποδειλιῶ, detrecto, refugio, ignauiter me gero, de ſtudio & alacritate remitto, me reuoco. Iſocrates in Euagora, Συντόμως καὶ μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δείσας ..., ἀλλὰ παρρησίᾳ χρησάμενος εἶπε, Breuiter nec quicquam reformidans, nec inuidiam metuens, ſed libertate loquendi vſus, dixit. Dinarch. ... Apoſtolus ad Hebr. cap decimo, Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται, καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, id eſt Iuſtus autem ex fide victurus eſt: at ſi contentionem timidè remiſerit ſéque ignauiter geſſerit, in eo animus meus non acquieſcit. Alij, ſi ſe ſubtraxerit, vel ſubduxerit.

Ὑποστενάζω, ſuſpiro, ingemiſco, ἠρέμα στενάζω.

Ὑπόστενος, ſubanguſtus.

Ὑποστένω, ſubtus ingemiſco ſubtus ſuſpiria & gemitus duco. ſch. Hom.

Ὑποστερέω priuo, vel clanculùm priuo, ſeu defraudo.

Ὑποστερνίζω, μ. ίσω, π. ικα, mitto ſub pectore. Neut. Accuſ.

Ὑποστέρνιος, ſub pectore, ὑπογάστριος, Heſ.

Ὑπόστημα, ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidit. ὑποστάσεις. ὑποστήματα τῆς κοιλίας. aliui ſedimenta, Gaza cap. 1. lib. 1. Anim. Ariſt. Item ὑπόστημα ſtatio, cap. 23. lib. 2. Reg. vbi tamen ὑπόστεμα. ὑπόστημα τῶν ἀλλοφύλων, ſtatio Philiſthinorum, cap. 11. Paralyp. Ὑπόστημα, hypoſtaſis & perſona, ὑπόστασις. Gregorius ἐν τῷ περὶ τῆς θεολογ. ... ὑποστήματι ... Ὑπόστημα (quia τὸ εἶναι eſt τοῦ ...) virgæ priapi pars quæ & αὐχὴν τράχηλος, Pollux lib. 2. Ὑπόστημα, πλῆθος, Suid. & Heſyc.

Ὑποστήριγμα, ατος, τό, ſuffulcimentum, quod rei alicui firmandæ & fulciendæ ſubſtituitur & ſupponitur.

Ὑποστηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuffulcio. Act. Accuſ.

Ὑποστιγμή, ῆς, ἡ, ſubdiſtinctio.

Ὑποστίζω, ſubtus pungo, vel ſubdiſtinguo.

Ὑποστικτέον, ſubdiſtinguendum eſt.

Ὑποστίλβω, reſplendeo, modicè ſplendeo.

Ὑποστολή, ῆς, ἡ, repreſſio, ſubtractio, fuga, ſubmiſſio, ſubductio, δειλία, timiditas, & metus non planè nec ingenuè loquentis, & præuaricatio. In Epiſtol. ad Hebræos cap. 10. ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν. At nos nō ij ſumus qui nos ſubducamus in perditionem. Gregorius, Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμεθα τὴν ἀλήθειαν ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, καθὼς γέγραπται, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι ..., Nunc verò etiam nunc amplius veritatem apertè eloquentes, ne ob præuaricationem, vt ſcriptum eſt, dānemur operæ nauatæ non probabilis. vide Ὑποστέλλομαι.

Ὑποστόμιον, τό, frœni ferramenta quæ mandit equus, Pollux. vide Στόμιον.

Ὑποστοναχίζω, ſubingemiſco. Homer. Iliad. β, γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ, i. ὑπέστενε, Schol.

Ὑποστορέννυμι, ſubſterno, ſubiicio. Et ὑποστορεννύω, complano, ὁμαλίζω. Baſilius, Gregorio, πόνου τοῦ ὄρους ... ὑποστορέσαι.

Ὑποστρατηγέω, ſecundum ab Imperatore locum obtineo.

Ὑποστράτηγος, ου, ὁ, dux ſecundarum partium, Pollux.

Ὑποστρέφομαι, auertor, τὸ ὑποστρέφεσθαι, flexu fallo. Inde factum vt ὑποστρέφεσθαι ſit διαδύεσθαι, & fugitando ludificari. ὑποστροφαί, Sophoc. ἀποστροφαί. Xenoph. in Cyneget. de lepore canes fugiente, ἀεὶ δὲ ὑποστρέφεται ταχύ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλείπων τὰ διώκοντα, Itaque celeri reflexu fallit, breui ſpatio longe relinquens canes veſtigiis ſuis inhiantes.

Ὑποστρέφω, μ. ψω, π. φα, accedo, poſtliminio reuertor. διαστρέφω, deflecto, diuerto, iter conuerto, abſcedo, ἀναχωρῶ. ἐπιστρέφω, vertor, muror. Aratus, Νότῳ ὑποστρέφεται Com ... Iliad. γ, ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, redeas in cælum, pro εἰς τὸν Ὄλυμπον. ... ὑποστρέφει οἴκαδε, reuertitur in domum, Nazanz. in Orat. Aliquando Actiuè, conuerto, auerto. Iliad. ε, ὑποστρέψας μώνυχας ἵππους. vide Ὑποστροφή.

Ὑποστροφή, ῆς, ἡ, ius poſtliminij impoſtura ... , quæ etiam στροφή dicitur, receptus, reuerſio, νόστος, deflexio, ὑποστροφία. Dicitur etiam ὑποστροφή quum terga vertunt cedentes. Polyb. ... ὑποστροφὴν ... Idem. Καὶ ... ὑποστροφήν ... Hippoc. ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθήματος vocat quando rubor recurrit. Pro ſchemate orationis, Hermogen. vnde ὑποστροφὴν ὑποστρέφειν eſt tanquam progreſſum implicare, & inter excurrentem expoſitionem rei repentè inſiſtere, κατ' ἐπιβολήν, moxque ad reliqua progredi. quare ... ſuſtentatio dicitur à Trapezuntio.

Ὑποστρόγγυλος, ſubrotundus, orbiculatus.

Ὑπόστροφος, reuerſus, redux, ἐπανηγμένος Heſych.

Ὑπόστρυφνος, ſubacerbus, qui ſapore eſt leuiter acerbo, lib. 3. Dioſ. cap. 7.

Ὑπόστρωμα, ſtragulum quod ſubſternitur, ſubſtramen Columell. εἰς ὑπόστρωμα, ad ſubſternendum Heſyc. στρῶμα.

Ὑποστρώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, ſubſterno. ὑποστρώσω. ſubſternam, ſubiiciam. ὑποστρωννύμενη χείρ, manus ſubſtrata, palma manus. Theoph. in Characterib. morum, cap. de aſſentatione, Καὶ τὸ ... ὑποστρῶσαι.

Ὑποστύφω, ſubſtringo, modicè adſtringo, Galen. ad Glauc.

Ὑποσυγχύτως, confuſè, nullo ordine, συγκεχυμένως, Suid.

Ὑποσυρίζω, reſono. Æſchyl.

Ὑποσύρω, ex imo ſurſum traho, funditus euello, ſtirpitus extraho. Bud. etiam interpr. ſubtraho, ſubduco, imminuo. Chryſoſtom. ad Rom. 12. Δεῖ καὶ συνεχῶς ὑποσύρειν τὸ ἔρευμα, καὶ κατασπᾶν τὴν ... quo ſenſu alibi dicit ὑπορύττειν. & ſicut ὑπορύττειν eſt ſummus fodere vt concidat ſubruere, ita ὑποσύρειν interpretari queas ſubtus trahere vt collabatur. Idem Budæus. ſcribit Gregorius in libro περὶ φιλοπτωχίας ſibi videri verbo ὑποσύρειν vſum eſſe pro allicio & ſubdolè attraho, quum ait ... ὑποσύρουσι καὶ ... τῶν ... ὑποσύρειν.

Ὑπόσφαγμα, ατος, τό, cruor: & cruentata pars atque ſuggillata: Nam [illegible], ὑποσφάγματα magnam habet conuenientiam. Paulus Ægineta lib. 3. ὑπόσφαγμα, [illegible] vocat, in oculis venarum tunicæ agnatæ, ex plaga maximè abortam. Eſtque apud Galenum [illegible] ex Archigene remedium πρὸς [illegible] ὑποσφάγματα, id eſt, ad [illegible] aſpectus ſuffuſiones ſugillationéſque: ad cruenta oculorum. Ὑπόσφαγμα etiam dictum atramentum ſepiæ propter cruoris ſimilitudinē. Galenus in gloſſ. exponit, [illegible]. Hipponax in Iambis etiam dixit, [illegible] ὑπόσφαγμα, i. τὸ μέλαν teſte Athenæo lib. ζ. Ὑπόσφαγμα, edulium quod ex ſanguine cocto paratur variâ conditurâ; [illegible]. Athen. ibidem, ait. ὑπόσφαγμα [illegible], & id genus. Plin. lib. 18. capite 14. ait hœdi ſanguinem in cibum formari vocarique ſanguiculum, i. ὑπόσφαγμα.

Ὑποσφαγίς, ίδος, ἡ, ab ὑποσφάττω, videtur eſſe cauitas illa iuguli cui ſubditur [illegible] ἡ σφαγή, vel etiam hiatus, qui eſt inter partes iuguli diſſectas. Euſtat. [illegible] nimirum ἡ σφαγὴ καὶ ὑποσφαγίς [illegible] ἡ σφαγή.

Ὑποσφάττω, ſubtus iugulo, iugulum ſuccido.

Ὑποσφίγγω, ξω, ſubſtringo, in Epigr.

Ὑποσφραγίζομαι, ſubſigno, ſinio, claudo ſuppoſito ſigillo. Phalar. in Epiſt. cum Accuſat.

Ὑποσχεῖν, ſuſtinere, ſuſpicari, repoſcere, [illegible], Æſchin.

Ὑπόσχες, &c.

Ὑπόσχου, promitte. Hom. Iliad. ά. [illegible].

Ὑποσχέσθαι, ſpopondiſſe, [illegible], promiſiſſe. Demoſt.

Ὑποσχεσία, ας, pollicitatio, Apol. 1. [illegible].

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, promiſſio, repromiſſio, promiſſum. Iliad. β, [illegible]. profeſſio, [illegible], Demoſt. & in Epig. Item ſubſtantia, i. quæ quis poſſidet, cap. 11. Deuter.

Ὑποσχιστὸς, ſiſſuloſus, aſſulatim ſeiſſilis.

Ὑπόσχισμα, ατος, τό, apud Pollucem [illegible]. vide Πρόσχισμα.

Ὑπισχνοῦμαι, promitto, paciſcor, annuntio, Ery. Apollon. lib. 2. Arg. [illegible]: vbi etiam legitur [illegible].

Ὑποσχόμενος, ου, ſponſionem faciens, pollicitus, [illegible] ab ὑπισχνοῦμαι. Odyſſ. [illegible] ὑποσχόμενος, ὑποσχόμενος [illegible], pollicitus ſe facturum, Ariſtoph.

Ὑποσχών, [illegible], Homer.

Ὑποταγή, ῆς, ἡ, vertitur obedientia, [illegible], & ſubiectio & ſummiſſio, quæ duo in hac ſignificatione Latinè dici non puto. Eſt verò eius actio qui ſe alterius imperio ſummittit atque ſubiicit, ita vt ipſi velut ſubditus pareat. Paulus 2. ad Galatas, Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, id eſt, Quibus ne ad horam quidem ſubmiſſe ceſſimus, Interp. tamen, Quibus ne ad momentum quidem ceſſimus per ſubiectionem. Et 2. ad Corinth. cap. 9. Δοξάζοντες τὸν θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ χριστοῦ, i. Dei gloriam prædicantes, quòd vos vnanimi conſenſu Chriſti Euangelio ſummiſeritis. Interp. Deum glorificant de conſentiente veſtra ſubiectione in Euangeliū Chriſti.

Ὑποταγμένος, ου, ὁ, ſubligatus.

Ὑποτακτικὸς, ὁ, ſubiunctiuus, adiunctiuus à Donato dicitur.

Ὑποτανύω, ſubtendo, ſubter protendo, ſeu extendo, Iliad α.

Ὑποταράττω, conturbo, terrefacio.

Ὑποταρτάριος, ſubtartarum detruſus. Heſiodus. [illegible].

Ὑποτάσσω, ξω, ταχα, ſubdo, ſubiungo, ſubiicio, colloco ſub, ſubigo, Act. Acc. Paul. ad Epheſ. c. 5. ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ θεοῦ, i. alij alijs ſubditi in timore Dei.

Ὑποτάσσομαι, ſubditus ſum, obedio, ſubſequor. ὑποτεταγμένος, ſubditus.

Ὑποτάταιον, ου, τό, iumentorum vulua, Apſyrtus [illegible].

Ὑποτείνομαι, [illegible], prætendo, oppono, [illegible], offero. Plato poſuit pro eo quod eſt interrogando & diſputado proponere & exponere Idem in Gorgia. [illegible].

Ὑποτείνω, τὸ προτείνω, [illegible], exhibeo, porrigo, protendo, oſtendo. Sophocl. in Aiace, [illegible], i. [illegible] intendit [illegible], ſpes intendo, Demoſthen. Syneſ. fratri, [illegible], offero me adiutorē ad emporia liberanda. [illegible], ſpondeo me regem amicum redditurum. Thucyd. vbi Interpr. [illegible]. Ὑποτείνω, ſubtendo, vt ὑποτείνουσα apud Geometras dicitur linea quæcunque ſub maximo ſemper angulo trigoni longiſſimum latus ſubtendens, ita vt ſit ſupra longiſſimum latus, maximus angulus: Dicúntque ὑποτείνειν [illegible] γωνίαν, & ὑποτείνειν ὑπὸ γωνίαν. Athenæus lib. 10. de Pythagora qui hecatomben immolauit, cum inueniſſet, ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα, [illegible].

Ὑποτειχίζω, ſubſtruo murum.

Ὑποτείχισμα, ſubſtructio Vitru. ſubiecta munitio.

Ὑποτελέω, ῶ, [illegible], ſoluo, pendo, ὑποτελεῖν [illegible], pendo tributum.

Ὑποτελὴς, έος, ὁ & ἡ, tributarius, qui ſub tributo eſt, qui ſoluit tributum, ſt pendiarius, vectigalis, qui pēdendo vectigali eſt obnoxius, ὁ [illegible], ὁ ὑποτελὴς Polluci. [illegible], tributorum immunes.

Ὑποτέμνω, ſuccido, præcido, vt ὑποτέμνομαι [illegible], vel [illegible], vel ἐλπίδας, tempus, vel commoditatem, vel ſpem præcido atque aufero, i. ὑφαιροῦμαι. Æſchi. [illegible], i. [illegible]. Polyb. in 5 [illegible] ἐλπίδας. Chryſoſt. 1. ad Corint. cap. 15. [illegible], imminuens & præcidens audaciam. Ὑποτέμνομαι, idem quod [illegible], intercipio, tranſitu arceo, tranſitum adimo. Xen. Pęd. 1. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Κῦρον [illegible]. Et in 4. Ἑλλην. ὑποτεμνόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, nauigationem in Samum intercipiens.

Ὑποτέμω, μ ὑποτεμοῦμαι, α. ὑπέτεμον, ſuccido, præcido, vt præcidere cunctationem, Plin. vel reditum, vt Cicero dixit. Nam ὑποτέμνειν Atticè τὸ ἀποτέμνειν. Xen. in 2. Ἑλληνικῶν, [illegible] ὑποτεμεῖν [illegible] ἐλπίδας. Ὑποτέμνω, doloſè ſucc doſſumptum ab aſtutia coriariorum: nam coria obliquè ſucciſa, craſſiora apparent. Ariſtoph. in Equit. [illegible]. Ibidem, [illegible]. Comment. [illegible], inquit, [illegible], &c.

Ὑπότεφρος, ad cinerem vergens. cinereum colorem referens, ſubcineritius, canus, Apol. lib. 2. & Dioſc. lib. 5. cap. 166.

Ὑποτίθημι, μ. θήσομαι, α. [illegible], ſuppono vel ſuppoſito, hoc eſt, velut ſubiectum pono: vt ὑποτιθέμενος [illegible] καὶ ἰδέας, ponens exemplares rerum formas quas ideas appellant, Plutarch. in Plat. quæſt. Iſocrat. [illegible] ὑπεθέμεθα [illegible], id eſt qualem poſuimus eſſe debere. Plato 1. de Republ. [illegible] ὑπέθου, i. quemadmodum poſuiſti. Et eſt minus quàm [illegible], quod eſt pro comperto ponere. Ὑποθέσθαι, conſtituere & quaſi [illegible], Ariſtot. [illegible] 6. & apud eundem, [illegible] ὑπεθέμεθα. quòd autem nos rectè hoc cenſuimus & decreuimus. Ponere eſt apud Cicer. de Leg. Vt honeſta in virtute ponantur, in vitiis turpia. Idem, Ponunt Philoſophi nobis à natura noſmet eſſe commendatos. Huic opponitur [illegible], id eſt, tollo: vt, Epicurus Dei prouidentiam tollit. Ὑποτίθεμαι ἀντὶ τοῦ προτίθεμαι: nam aliquando ὑπὸ Atticè valet πρὸ, quemadmodum in [illegible], & [illegible], ſit, & tunc ὑποτίθεσθαι ſignificat proponere, inſtituere, Iſocrat. [illegible] ὑποθέμενος [illegible], quum in exordio pollicitus ſim de omnibus dicturum. Dicitur & Actiuè ὑποτίθημι. Ὑποθέσθαι, argumentum & materiam ſcribendi ſumere. ὑποτίθεμαι ταῦτα, hæc mihi dicēdi materiam ſubiectúmque facio, Philoſtr. in Heroicis. Plut. in Hom. [illegible] ὑποτίθεται [illegible]. Legitur & ὑποτίθεται pro ſuſpicatur. Ὑποτίθεσθαι, admonere, conſilium dare, hoc eſt, [illegible] ſυμβουλεύειν, præcipere, præceptiones dare doctrinæ moralis & philoſophicæ. Ariſtotel. Rhetor. 1. [illegible]. Iliad. 11. [illegible] ὑποθέσθαι. Et Odyſſ. [illegible], id eſt, ſυμβουλεῦσαι. Iſocra. [illegible]. Heſiod. [illegible] ὑπέθηκεν [illegible], omni dolo inſtruxit. ὑποθέμενος, edoctus. Philoſtrat. in Heroicis: ὑποτίθεμαι, ſυμβουλεύω, [illegible]. Ὑποτίθεσθαι, pignori datum accipere, quod eſt fœnerantis. Pignorari Latini dicunt, vt apud Cic. Philip. 14. Mars ipſe ex acie fortiſſimum quenque pignorari ſolet: quod eſt quaſi pignus accipere, & ſibi aſſerere, obnoxium que ſibi & debitum capere. Ὑποτίθεσθαι νόμον, legem ponere. Alexander Aphrod. lib. 1. Problem. [illegible] νόμον [illegible] ὑποθεμένης, quum natura de ſolis ipſis corporibus legem poſuerit.

Ὑποτίθημι μ. θήσω [illegible], pignoro, pignori oppono, quod debitoris. ὑποτίθεμαι verò creditoris. Demoſth. 2. in Aphob. [illegible], eorum ſunt creditorum quibus obnoxia data ſunt. vide [illegible], oppignerarunt ipſi talenti nomine publicas obuentiones, Æſchin. ὑποτίθημι τὸ [illegible], pignus depono. [illegible], Iſocr. [illegible], ſeipſum credidit, ſe ſubmiſit. Plutarchus in Themiſtocle. Ὑποτίθεμαι ſicut ὑποτίθημι, ſuppono & principia pono. Ariſtot. 1. metaphyſ. [illegible],

Ὑποθεῖναι Atticè, pro προθεῖναι, proponere. Ariſtot. 6. Ethic. [illegible], Ad intentionem nobis propoſitam ſpectantia. Iſocrat. in Helene, [illegible], quam mihi initio propoſui. [illegible], vrbes fundare, dixit Hermogen. Ὑποθέσθαι, conſulo, inſtituo, edoceo. Item pono ſeu dico, ſubiicio, ſuggero, ſubdo, ſubminiſtro, ſubſterno. [illegible], orationem rectè vertiſti, id eſt, mutaſti, Eurip. [illegible], poſthabens periculum, Demoſth. ſeipſum periculo exponēs, ſe periculo ſubiiciens Quintil.

Ὑποτέμνειν τὴν βοτάνην, quaſi ſubruncare herbam, Theop. hiſtor. lib. 2. cap. 8.

Ὑποτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, irrogo pœnam, condemno. Plutarc. [illegible]. Ὑποτιμάω, æſtimo, cenſeo. Ariſtot. 2. Œcono. [illegible], i. vt pauperes cenſeri poſſent. Ibidem, [illegible], tributa iuſſit ab his exigi quanta ipſi fuerant profeſſi, i. quanta ſibi indixerant [illegible]. Ὑποτιμᾶσθαι de reo dicitur qui litem ſibi pecunia æſtimat quaſi deprecabundus. Xenoph. in Apolog. Socrat. [illegible], vbi Aretin. Nam quum moneretur vt veſtem mutaret, neque facere voluit ipſe, neque amicis ac familiaribus permiſit, aſſeuerans ipſam ſordidationem admiſſi facinoris eſſe confeſſionem.

Ὑποτίμησις, pœna, [illegible], & [illegible], Plutar. in Camillo, [illegible], neque excuſatione neque prætextu vſus.

Ὑποτίτθιος, infans, lactens, [illegible], Suid.

Ὑποτετραίνω ſeu ὑποτετράω, ſubtus perforo, & pertundo.

Ὑποτλάω, ſeu ὑποτλῆναι, ſuffero, ſuſtineo ſubeo.

Ὑποτμήγες, αἱ, abſciſſæ, præcipites.

Ὑποτομεύς, culter. vide [illegible].

Ὑποτομή, paulatina inciſura, Gaza nouē.

Ὑποτονθορύζω, μ. ύσω, ſubmurmuro, [illegible] Heſyc.

Ὑποτοπάζω, μ. άσω, π. ακα, coniecto, conicio, puto, delibero, arbitror, Actiu. Accuſ.

Ὑποτοπασμός, οῦ, ὁ, coniectura, ſuſpitio, [illegible]. Ioſep. de Antiquit. [illegible]. Cum longiſſimè abeſſet à ſuſpitione.

Ὑποτοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuſpicor, credo, ſuſpectum habeo, pro [illegible] Attici exponunt, Thucyd. Interpr. [illegible], ſuſpicatus relicturum eſſe.

Ὑποτραυλίζειν, dixit Lucian. in Timone de ebrio balbutiente.

Ὑποτραχήλιον, ου, τό, dicitur vt [illegible]: Eſt verò colli pars infra ceruicem & intra ſcaptula óperta, id eſt, [illegible]. quæ pars deſinit in [illegible]: huic opponitur [illegible]. Pollux libro 2. [illegible]. Tranſlatè etiam hoc vocabulum in contracturis ſcaporum columnarum vſurpatur. Vocant autem Architecti noſtri contracturas, *retraictes, ou rapetiſſemens*: & hypotrachelium *gorgerin*. Vitruuius lib. 3. cap. 2. vbi agit de contracturis columnarum, Et earum ſeptem, inquit, in ſummo ſcapi hypotrachelio contrahantur. Ibidem, Contracturæ autem in ſummis columnarum hypotracheliis ita faciendæ videntur. Idem Vitru. lib. 4. cap. 1. baſim ſcapi dixit. Interpres Hypotrachelij nomine, ſcapi partem intelligit, quę ſub aſtragalo eſt.

Ὑποτραχύς, aliquantum aſper, ſubaſper.

Ὑποτρέμω, ſubtremiſco. Plato lib. 1. de Repub. [illegible], & dixi ſubtimens.

Ὑποτρέφω, alo. Galen. [illegible].

Ὑποτρέχω, τὸ ὑπέρχομαι, ſubeo. [illegible], fontes quaſdam cauernas ſubeuntes, Nazanz. in Orat. [illegible], ſi tetigeris citò ſanguis ſuffugit, Galen. ad Glauc. [illegible], ad platanum ſubterfugere, confugere ad platanum ingruente imbre & procella. Plut. in Themiſtoc. Ὑποτρέχειν, ſubire aliquem, id eſt, [illegible], in alicuius beneuolentiam ſe inſinuare, ſubrepere. Plato 4. de Republ. [illegible]. Æſchin. [illegible]. Plato 9. de Legib. [illegible], &c. vbi pro captare aſſentationibus, i. [illegible]. Ὑποτρέχω, comprehendo, vel fugientem reprehendo. [illegible], prædones curſu inſequi atque opprimere, Xenoph. 1. Pæd. Ὑποτρέχειν, ſubire: Themiſt. in 1. Poſter. [illegible]. Ὑποτρέχω, ſubire, i. in mentem venire, ſuccurrere. Baſil. [illegible]. Alibi pro ſurrepere & latenter inſinuari dixit. [illegible]. Ὑποτρέχω, infra decurro, & curſu deferor. in Actus capite 27. [illegible], infra paruam inſulam quandam curſu delati.

Ὑποτρέω, μ. έσω, π. εκα, tremo, trepido, præ timore fugio. Actiu. Accuſat. [illegible], Homer. Iliad.

Ὑπότρητος, q. ſubforatus, vt [illegible] apud Athenæum libro 4.

Ὑποτρίβω, ſubtero.

Ὑπότριμμα, τό, intritum, intritus palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum. Ὑποτρίμματα narrat Pollux inter feſtamenta & [illegible]: hæc condimenta acria eſſe ſolent. vnde ait Ariſtot. in Concion. [illegible].

Ὑποτριόρχης, ſubbuteo accipiter, Gaza apud Ariſtot. l. 9. Anim.

Ὑπότριτος, ου, ſubtertius, Capel. Interp. lib. 7.

Ὑποτρομέω, ῶ, tremore ſuccutior. Iliad. υ.

Ὑπότρομος, ſubtimidus, ſubtremulus, [illegible]. Adamantius in Phyſiognom. oculi ſubtremuli.

Ὑποτροπή, vide Ὑποτροπιάζω.

Ὑποτροπιάζω, redire, reciprocare, [illegible], vt febrem ὑποτροπιάζειν dicit Hippocrates, & [illegible], quod febrem recidere vocat Plinius: Idem dixit febres recidiuas, i. [illegible] ſiue [illegible]. Hippocrat. Aphoriſm. 12. lib. 12. [illegible]: Quæ relinquuntur in morbis poſt indicationem, recidiuos morbos parere conſueuerunt, i. facere vt morbi recidant. Ὑποτροπή, inquit Galen. in gloſſis, [illegible], vt cum quis dixerit, [illegible].

Ὑποτροπάδην, [illegible], Apollon. Rhod.

Ὑπότροπος, ου, ὁ, rediens, redux, [illegible]. Apollo. Rhod. [illegible].

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens ſubeo, ſeu curro ſubter. Moſch.

Ὑποτροχαλός, ου, ὁ, ſubrotundus. [illegible], in rotundum tondentur. De tonſura Arabica loquens Herodotus in Thalia, [illegible]. vide [illegible].

Ὑποτρύζειν, ſubmiſſè loqui, muſſare, [illegible], Heſyc.

Ὑποτυγχάνω, ſubiicio, [illegible], protinus & commode appoſitéque reſpondeo, [illegible], excipio, verba ſubdo, [illegible], ſed fortaſſis diceres, Plut. in Opuſc. Idem in Apopht. Lacon. [illegible], ſubiecit ac reſpondit. Hippocr. [illegible], &c. i. [illegible].

Ὑποτυπόομαι, &

Ὑποτυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, per figuram demonſtro, [illegible], imitor, deſigno, informo rem aliquam. hoc eſt, ſummaria deſcriptione deſigno, quod & [illegible] dicitur, circunſcribo, repræſento, [illegible], præcepta tradere, Gale. ad Glauc. Herodianus de Commodo loquens, [illegible], Huiuſcemodi deliciarum ſpeciem animo eius informantes. Ariſtot. Ethic. 6. [illegible], ſi primo conſtituerimus & circunſcripſerimus quid ſit ſubſtantia. Et lib. 1. [illegible]. Cic. & Quintil. informare dicunt. Galen. ad Glauc. [illegible]. Ὑποτυποῦσθαι, animo verſo & imaginor, [illegible]. Herodian. [illegible] vide Τύπος.

Ὑποτύπτω, verbero, ſuffringo, decutio: ſic puto accipi quodam in loco apud Nazan. in Orat.

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, rei alicuius informatio Ciceroni, informata deſcriptio, lineamenta præformata ad colores illinendos aut operis abſoluendi præceptum: [illegible]. vide Τύπος. vnde [illegible] eſt delineare, & oculis ſubiicere, informare. Strabo lib. 2. [illegible]: à prima deſcriptionis informatione & deſignatione, vt vulgò dicimus. Idem alibi, [illegible]. Quin & tranſlatè ὑποτύπωσις dicitur ipſa rei in mente forma, ſiue informatio ipſa naturalis ſit, ſiue illa notitia à præceptore imprimatur. Paulus 2. ad Timoth. c. 1. [illegible], i. informationem teneto ſanorum ſermonum quos à me audiſti. Vetus verſio, Formam reddidit tolerabilius quàm quod noua, Exēplar. Nam, vt ait Chryſoſtomus, tranſlatio eſt à pictoribus: ac ſi dixiſſet, [illegible]. Illud Ariſtotelis [illegible]. Alex. Aphrod. exponit [illegible]. Ὑποτύπωσις etiam figura eſt Ciceroni 3. de Orat. illuſtris explanatio, rerumque quaſi gerantur, ſub aſpectum penè ſubiectio: ab aliis euidentia & illuſtratio dicitur, quando res ita ſcribēdo exprimitur, vt videatur delineari, vel (vt inquit Fab. 9.) propoſita quædam forma rerum, ita expreſſa verbis, vt cerni videatur potius quàm audiri. Vide apud

apud eundem lib. 4. cap. 2. vbi credibilis rerum imago dicitur deſcriptio, quæ & εἰκασμὸς dicitur ab Aphthon. à Rutilio Lupo χαρακτηρισμός: ab Aquila Romano διατύπωσις.

Ὑποπεπτὶς, edulij genus ex lacte & melle: τὴν [illegible] docet Athen. lib. 14.

Ὑπότυφλος, ου, ὁ, luſcioſus.

Ὑποτύφομαι, ſuccendor, ſuffumigo. Philoſtrat. ὑποτύφεται τὰ στέρνα. Suidas hoc citat exemplum, Ἐνταῦθα ἤρξατο ὁ δυσφήμια [illegible] τε καὶ ἀλείφειν, οὐδὲ ἐν πολλῷ ὑποτυφωθῆναι.

Ὑπότυφος, aliquantum faſtuoſus & elatus, ſub quo latet iactantia & ſuperbia Plat.

Ὑποτύφω, ſuffumigo Celſo, ὑποκαίω, ſubûro, ſuccēdo, ὑποκνίζω. Suid. Ἀλλὰ καὶ βραχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τὸν ἀκούοντα. metaph. irrito, prouoco, apud Dionyſ. Areopa. Item paulatim vro ſeu vſtulo.

Ὑποτυχὼν, ὁ, tempeſtiuè qui ſubdidit, qui reſpondit. vide in Ὑποτυγχάνω.

Ὑπουδαῖος, ſubterraneus, καταχθόνιος, Suid.

Ὕπουλος, ου, ὁ, latens, occultus. nam ὕπουλα ſunt vlcera oculorum quæ non apparent. ὕπουλα ἕλκη, id eſt, vlcera præſanata, i. quæ quum cicatricem obduxerint, ſubter tamen ſunt purulenta. Suid. τὰ κρυπτά. Barbarus præſanata vulnera apud Plin. eſſe putat quæ [illegible] Græci dicunt, aliter tamen Bud. in Epiſtol. poſter. ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα, ſubægra & morboſa corpora, Plutarc. in Lycurgo. ὕπουλον οὐδὲν ἐνῆν, ſic nullum pus cicatrice obducta occulitur, Gaza. Ὕπουλος item ſuboccultus, ſubdolus, doloſus, inſidus, fictus, Suid. [illegible] Suprum [illegible] Heſyc. eſt, ὕπουλος ὑπόκρυφος. [illegible] id eſt, ſuboccculta quædam ſimultas, veluti ferro inſtructa ſignificatione quadam emergentem diſcordiam plebis & nobilitatis portendens, Plutar. in Pericle. ὕπουλος δίαιτα, fallax & illegitime viuendi conditio, Thucydid. vide Chryſoſtom. περὶ τοῦ ἱερατ. & Suid. ὕπουλοι τέλματα, Plutarch. in Romulo, limus ad cauandum difficilis, limus cæcus. [illegible], erant militum animi ſubinfenſi ac triſtes, quoniam ne tū quidem iis largitio data eſſet, Plut. in Galba.

Ὑπούλως, latenter. Plutar. in Cicerone, Καὶ πρὸς τὰ βουλεύματα δυσμενέστερον ὑπούλως, i. aduerſus conſilia infenſiore animo & clanculum exulcerato.

Ὑπούρεια, τὰ, loca montibus ſubiecta, τὰ ὑπ' ὄρη, Heſyc.

Ὑπουράνιος, ου, ὁ, ſub cælo exiſtens.

Ὑπουργέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſubſeruio, ſeruio, inſeruio, operam nauo, operam præſto, exequor, miniſtro. Cum Dat. Iſocr. αὗται ταῖς φίλαις ὑπουργοῦσι, ὑπουργοῦσι ταῖς αὐτῶν τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, viris operam nauant, in iis quæ ad laniticium pertinent, Plutar. in Romul. Item concedo, indulgeo, ſubuenio, adiuuo. Cum Accuſ. Sophocl. in Aiace, ἐς τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργεῖν ὠφελῶν βουλήσομαι, i. tot in amicum beneficia conferre.

Ὑπούργημα, τὸ, miniſterium, obſequium, Herodot.

Ὑπουργία, ας, ἡ, miniſterium, officium, ſubſidium, munus, opus. ὑπουργίας ἀντιδιδοὺς, gratiam beneficij referens.

Ὑπουργὸς, οῦ, ὁ, artifex, qui obſecundat, miniſter, Ariſtid.

Ὑποφαίνω, ανῶ, αγκα, oſtendo, leuiter pando, noto, ſubiicio oculis. Actiuum. ὑποφαίνω ἐλπίδα, Demoſthen. ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' οὗ βιβαίως ἐνυκτομάχησεν πρὸς τοὺς Κελτοὺς, ὑπεφαίνετο τοῖς ἐξ ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου, locus in quo noctu pugnauit aduerſus Celtas, à Capitolio ſe foro oſtendebat, i. in conſpectu fori erat, Plutarc. in Camillo de Marco Manlio: poſt quæ verba ſequitur, καὶ παρεῖχεν οἶκτον τοῖς ὁρῶσιν, & miſericordiam afferebat videntibus. ὑποφαίνοντος ἡμέρας. Xenoph. legitur & ὑπέφαινε, illuxit dies. Aliquando Neut. eſt. Plato Epiſt. 7. αἱ δ' ἐμοὶ γίγνονται τὰ νῦν ὑποφαίνονται, &c. quæ nunc ſuboriuntur, ſublucent, quæ aliquantulum ſe oſtendunt. ὑποφαίνοντος ἔαρος, vere ineunte. Gaza de Seneſt. τοῦ ἦρος ὑποφαίνοντος, vere appropinquante, Theophraſt. 5. cap. 1. de cauſ. plant.

Ὑπόφαυσιν, Valla apud Herodot. exponit ad auroram, vnde legēdum eſſet ὑπὸ φαῦσιν.

Ὑποφαινούσης, i. tempore matutino, Ariſtot. in Probl. ὑποφαινούσης ἕω, prima luce, Idem ibidem.

Ὑποφέρομαι, ſublabor. Virgil. ſenſim delabor & decido, ὑπολισθάνομαι. Baſilius in Hexaem. Θαυμάζω αὐτοὺς φλίζοντας [illegible], ὥσπερ ἀδήλοις βλασφημίαις ὑποφερομένους, id eſt, quaſi lubrico veſtigio ſenſim delapſi, vel ſublaſi. Idem, [illegible] ὑποφερόμενος. Themiſt. in 1. de Anima, εἰς τοιαύτην δόξαν περὶ τῆς ψυχῆς ὑποφέρονται, in talem opinionem ſublabuntur ac decidunt. Appianus in 2. [illegible] εἰς πενίαν ὑποφερόμενος, in paupertatem delapſus. Nam ὑποφέρεσθαι dicitur quicquid labaſcit ac titubat, nec firmiter nixum, ſed peſſum ire videtur: & quod abripitur atque inclinatur. Plutarch. in Sertorio. Κιννᾶ δὲ ποντίζει ὑποφερομένην ἀνεγείροντα τὴν Μαρίου στάσιν, Cinna autem labantem iam Marij factionem rerum nouarum moliitione reparabat & erigebat. Idem in Cæſare, Εἰ αἰσχρὰ τὴν πόλιν ὥσπερ ἀκυβέρνητον ὑποφερομένην ἀπολιπόντες, i. iam peſſum euntem. Et de faſtis confuſis loquens, ὥς τε τὰς θυσίας καὶ τὰς ἑορτὰς ὑποφερομένας κατὰ μικρὸν εἰς ἐναντίας ἐκπεπτωκέναι ταῖς χρείαις ὥρας, i. paulatim loco dieeúſque ſtatis emotas: vt ſit ὑποφέρεσθαι tenorem non ſeruare nec ordinem conſtitutum, τὴν [illegible]. Idem in Lycurgo, τῶν βασιλέων τὰ μὲν, ἀπεχθανομένων, τὰ βιαζέσθαι διὰ τοὺς πολλοὺς, τὰ δὲ πρὸς χάριν ἢ δι' ἀσθένειαν ὑποφερομένων, Regibus partim inuiſis propter violentiam, qua populares opprimebant: partim per gratiam, aut propter attractas iam opes imperij ius atque authoritatem minus retinentibus. Idem in Coriolano, εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, in indignationem atque inuidiam prolapſi. Ruſus in Eumene, ὑποφερομένου τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν [illegible]. vide Ὑποφέρω.

Ὑποφέρω, ſuffero, ὑπομένω, tolero, ſuſtineo. Iſocrates, Τὰς δὲ τῶν ἡμελημένων τρόπους οὐδεὶς ὑποφέρει, id eſt, mores hominum aſſabilium nemo non ſuffert. Xenoph. in Œconomico. Καὶ πῶς ὑποφέρειν δύναται τὰς [illegible] ῥᾳδίως ὑποίσεις, quas ſuſtinere facile nequeas. Et paulo pòſt, εἰς τὸ ἐξεῖναι ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα. Vt omni neceſſarium rerum facilius ferre poſſim. ὑποφέρειν λύπας, ſufferre moleſtias, 1. Petri cap. 2. Ὑποφέρω, id eſt, παρέχω: vt, ὑποφέρειν ἐλπίδα. Sophoc. ſpem præbere. Et pro obiicio, exprobro: ex more eſt Atticorum, vt ὑποφέρω αὐτὸν τῷ ὀνείδει. Herodian. [illegible], ἐπίφερον ὑποφέρειν τὰ ἐγκλήματα. vide Ὑποφορά. Ὑποφέρω, ſubiicio, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑπολαμβάνω, reſpondeo & excipio. apud Plutarch. in Camillo. τὰ σιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, ictibus ſubiicientes vel obiicientes ferro munitas partes. Ὑποφέρω, veſtigium fallo, & pedem aufero: vt, Οὐδ' ἀνέμος ὑποφέρει τὸν ἐπιστηριζόμενον, id eſt, ventus validus non ſinebat pedem ſublatum figere humi. Et χωρία ὑποφέροντα dicuntur, quæ veſtigium fallunt præ lubricitate, hoc eſt, ὀλισθηρά Polluci. Ὑποφέρω etiam τὸ παραφέρω, tranſuerſum ago & abduco. Ariſtides, Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκέ με: Verum enim oratio ipſa fluctus inſtar tranſuerſum me ſua vi rapuit. Supraque dixerat, [illegible] ὁ λόγος περιήνεγκε. Ὑποφέρω, ſubduco, eximo, ſubtraho. Iliad. ε, προμάχοισι δὲ φρένα [illegible], τοῦτο δὲ γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται, id eſt, ὀλίγον ἐκ θανάτου ὑπεξάγονται, parum abſunt à morte. Ariſtotel. de greſſu animantium, εἰ τὸ ὑποφέρηται τοῦτο [illegible], ſiue ſubtrahatur, aut recedat id, quo niti debet commotum aliquid ac incitatum, citius quam ſtabiliri illud poſſit. Ὑποφέρειν pro ſimplici φέρειν, vt apud Xenophon. ὑποφέρειν τὰ ὅπλα, arma ferre: & aliquando occulté ferre. Ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν, ad emendationem deducens, Plutarch. in Lycurgo.

Ὑποφεύγω, ſubterfugio, ſuffugio, fuga dilabor, vito, abſoluor.

Ὑποφητεία, ας, ἡ, diuinatio rerum factarum, vt προφητεία, rerum futurarum prædictio atque ſcientia. Suid.

Ὑποφητεύω, εύσω, ευκα, ſum ſubuates, προφητεύω, ſum antiſtes, ὑπουργῶ, [illegible]. vnde ὑποφητεία deducitur, quæ à prophetia ita differt, quòd hæc futura prædicit, illa autem, quæ vel fiunt, vel facta iam anteà ſunt, exponit. Lucian. Καὶ τὸ ὄνειρον [illegible] ὑποφητεύοντα [illegible]. Ὑποφητεύω, enarro & interpretor, quaſi per manus acceptum. Accuſ. Idem Lucia. Οἶδα γὰρ τοι [illegible] τοῖς Πλάτωνος λόγοις [illegible], ὡς [illegible] καὶ ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον, i. narrare & interpretari, quaſi à Platone per manus acceperit.

Ὑποφήτης, ου, ὁ, q. ſubuates, i. qui ab alio oraculum acceptum promit. Iliad. π, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, i. ὑπηρέται καὶ χαμαιεῦναι. Accipitur etiam pro ipſomet propheta, ſiue vate & ſacerdote. Item pro interprete poetarū, Laſcar. [illegible] &c. i. ſcriptum eorum qui explanant poetas, qui & ὑπομνηματισταὶ dicuntur. Poteſt [illegible] accipi. vide Ὑπομνάομαι.

Ὑποφητικαὶ τάξεις dicuntur à Dionyſio Angelorum ordines, qui diuino interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut à ſuperioribus ordinibus deinceps hauſerunt, infimis ordinibus quaſi per manus tradunt, & illi rurſus viris ſanctis & Deo plenis enuntiant & produnt, qui etiam ob id ἐκφάντορες & ὑποφητικοὶ dicuntur.

Ὑποφητικὸν, propheticum, fatidicum, Diony.

Ὑποφητικῶς, antiſtitis more, antiſtitis officio fungendo, Dionyſi. Theolog.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem quod ὑποφήτης. ὑποφήτορες ἀοιδῶν, Apol. Rhod.

Ὑποφθάλμιος φρουρὰ, oculorum cuſtodia genæ, Pollux. & ὑποφθάλμια, genæ ab inferiori parte ſubiectæ leuitérque eminentes.

Ὑποφθάμενος, qui præuenit. Odyſſ. δ, ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, anteuertens, προλαβοῦσα, ὑποφθάσασα.

Ὑποφθάνω, μ. ασω, præuenio, προφθάνω, Plutarch.

Ὑποφθὰς, προφθάσας, προλαβών, Hom. Iliad.

Ὑποφθέγγομαι, ſubdo, interloquor, immurmuro.

Ὑποφθονεῖν, ſubinuidere, Xenoph.

Ὑποφοινίζω, ſuppurpuraſco.

Ὑποφοινισσόμενα φύλλα, folia in puniceum vergentia, Dioſcor. lib. 3. cap. 78.

Ὑποφόνια, τὰ pecuniæ quas dat homicidij reus, ne mortui vindices in eum iure experiantur, τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσι, Dinarchus.

Ὑποφορά, ᾶς, ἡ, obiectio, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, inquit Herm. i. aduerſarij propoſitio & oratio: ſublatio exponitur à Trapez. καθ' ὑποφορὰν σχῆμα, eſt quæ ſubiectio dicitur in Rhetoricis ad Herenn. quæ figura fit quum interrogamus aduerſarios, aut quærimus quid ab aliis, aut quid contra nos dici poſſit: deinde ſubiicimus id quod oportet dici, aut quod non poteſt. Quintilianus de hac figura loquitur, cùm ait lib. 9. Cui diuerſum eſt cùm alium rogaueris non expectare reſponſum, & ſtatim ſubiicere. Exemplum hoc affert: Domus tibi deerat? at habebas: pecunia ſuperabat? at egebas. Huic contraria eſt ἀνθυποφορά. Et ὑποφοραί, profunda & ſubducta vlcera, vlcera quæ dehiſcunt in fiſtulam, vlcera cauernoſa, oræ vlceris, quę importunè contrahuntur & conniuent: ſic Gaza, Hermol. & Ruell. vertunt. ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ὑποφορῶν συμπιπτόντων ἐπὶ τῶν ἑλκῶν. Alex. Aphrod. in Probl. id facit etiam in vlceribus quorum oræ importunè contrahuntur & conniuent, Gaza: ſed Politian. id in hypophoris agit, quæ in vlceribus concurrunt. ὑποφορὰς κοιλᾶ, Dioſcor. lib. 2. cap. 171.

Ὑπόφορος, ου, ὁ, tributarius, ὑποτελὴς, ὑπὸ τέλος. Suid.

Ὑποφρασθεὶς, qui ſubanimaduertit. Apol. Rhod.

Ὑποφρίσσων, ſubhorrens.

Ὑποφρύγιον, ſubphrygium, Ariſtot. in Probl. de Muſica.

Ὑποφρυγιστί, q. ſubphrygicè.

Ὑποφύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, orior, ſubnaſcor, ſuppullulo. Depon. abſol. ὑποφύωσι, enaſcantur, Ariſtot. Theophr. hiſt. lib. 3 cap. 21. χιτὼν ὑποφύεται, tunica ſubnaſcitur.

Ὑπόφυτος, adnatum, προσφυές. Suid. ὑποφύοντος, προσφυὲς γίνεται [illegible]

Ὑποφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, murmuro, ſubmiſſa voce loquor, acclamo.

Ὑποχάζομαι, ſenſim recido, pedem ſubduco: ὑποχωρεῖ, Iliad. δ.

Ὑποχάσκω, aliquantum hio.

Ὑποχαίρω, latenter & in ſinu gaudeo, item ſimplic. gaudeo.

Ὑποχεῖ ἀν, ὑποχωρεῖ.

Ὑποχαλκίς, ίδος, ἡ, vrbs Ætoliæ ad radices Chalcidis montis ſita, vnde illi nomen, Euſtat. Bœot.

Ὑπόχαλκος, ου, ὁ, ſubæratus, fictitius. vt apud Pollucem, ὑπόχαλκον νόμισμα. Hinc illud prouerbiale in homines ſub prætextu virtutum vitia occultantes, ὑπόχαλκον χρυσίον, hoc eſt, ſubæratum aurum. ὑπόχαλκον γένος, Plutar. adulterina & ementita generis nobilitas.

Ὑποχαροπός, οῦ, ὁ, aliquantum cæſus, ſeu glaucus, aliquatenus cæruleus.

Ὑποχάσκω, ſubhio. Ariſtophan. in Pluto, ὑποχάσκων τρεῖς, [illegible] χόλικας.

Ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantum ſuperbum & tumidum reddo.

Ὑποχείριος, ου, ὁ, ſubditus, χείριος, ſubiectus, obnoxius, mancipiũ, cõductus, captiuus, captus, in poteſtatem traditus & redactus, addictus, obediens, manſuetus, vtilis. Odyſſ. ὁ, [illegible] χρυσὸν ὅσσος χ' ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas inciderit. τῇ χειρί μου ὑποπίπτη. ὑποχείριον ποιῆσαι, dixit Xenoph. pro capere. ὑποχείρια ποιεῖν, Herodot.

Ὑποχεῖσθαι, ſuffuſionibus oculorum laborare.

Ὑποχέω, ſuffundo. Vide Χέω. vnde ὑποχεόμενος τῷ βαφῇ ῥητορικῇ τὴν φυσιολογίαν, fuco oratorio phyſicam diſciplinam adiungẽs, Plutarch. in Pericle.

Ὑποχή, ῆς, ἡ, genus retis.

Ὑποχθόνιος, ſubterraneus: vnde θεοὶ ὑποχθόνιοι, Heſiod.

Ὑποχίτων, quod ſubter tunicam eſt.

Ὑπόχλωρος, ſubuiridis, ſuppalidus, Hippocr.

Ὑποχοιρίς, ἡ, genus oleris. Theoph. l. 7. hiſt. plant. Hipochœris Pli. lib. 21. c. 15, Porcellam vertit Gaza ſuo iure.

Ὑπόχολος, apud Pollucem, ὁ μελαγχολικός.

Ὑποχόνδριον, hypochondrium, à cartilagine, quaſi ſubcartilagineum denominatum, Ariſtot. lib. 9. de Anim. ſic Gaza ibidem. Sunt autem ὑποχόνδρια, partes muſculoſæ ſuprà vmbilicũ quæ ſpuriis coſtis vtrinque ad latera ſubiiciuntur, ſic dictę ὅτι ὑποκεῖται τῷ χόνδρῳ, quæ illarum coſtarum mollis eſt cartilago. Dicuntur & ἀκρωτηριάδια. Alij præcordia cum Chariſio exponunt, ſed hæc φρένες καὶ διάφραγμα. ὑποχονδρίων φλεγμονή, præcordiorum inflammatio, Ruel. & Marcel. & Hermol. lib. 1. Dioſc. c. 131. Idem, ὑποχονδρίων φλεγμοναί. lib. 3. c. 125. ὑποχόνδριον, alterũ dextrum eſt, alterum ſiniſtrum iuxta iecur & lienem, Galen. lib. 1. ad Glauc. ὑποχόνδριον ἀλγεῖν, Dioſc. lib. 6. cap. 2.

Ὑπόχρεως, ω, ὁ, debitor, obæratus, ære alieno oppreſſus, ὁ ὀφειλέτης ὑποκείμενος δανείοις, debitor & ſponſor, Bud. in Ep. poſt. vide & in Com. Ariſtoph. πῶς [illegible] δ' ὑπόχρεως οὕτως [illegible] [illegible] inde inſciens æs alienum contraxiſti? ὁ δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων, plebs premebatur a diuitibus æris alieni magnitudine, Plut. in Solon. Sed ſciendum quòd ὑπόχρεως eſt a Demoſt. dicitur ὁ ὑπέγγυος, ὑποκείμενος quæ mutui aut pacti prꝗſtanda eſt, & ſatiſdato obnoxia: ex quo fit vt ὑπόχρεως [illegible] dicatur non tantùm obæratus, ſed etiam obnoxius, & beneficij debitor, & qui ad obſequium obſtrictus eſt. Plut. in Pompeio, [illegible] dixit φιλίας δὲ καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων. Polyb. [illegible] ὑπόχρεως [illegible] τῷ συγκλήτῳ, i. obſequio deuinctus. Et ὑπόχρεα χρήματα vel κτήματα, & χωρία ὑπόχρεα, [illegible], & ὑπέγγυα, Latini appellant bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta.

Ὑποχρίω, μ. ίσω, π. ικα, lino, pingo.

Ὑπόχρυσος, ſubaureus, ad auri colorem exflaueſcens.

Ὑπόχλωρος, ſubpallidus.

Ὑπόχυμα, ατος, τό, id quod ſuffuſum eſt, ſuffuſio: medicis eſt craſſi humoris, in cornea mẽbrana iuxta pupillam concretio. Dioſ.

Ὑπόχυσις, ſuffuſio oculorum, morbus, ὑποχύσεις, ὑποχύσεις καὶ λευκώματα, ſuffuſiones oculorum & albugines. Dioſc. lib. 1. cap. 101. & lib. 2. c. 13.

Ὑποχυτῆρες, οἱ, vaſa quibus oleum lychno adfundunt, Suid. Item chytropodes, Pollux.

Ὑπόχυτος, ου, ὁ, cui ſuffuſum eſt aliquid & ex eo ſubturbidus. ὑπόχυτον, dixerunt veteres Comici [illegible] Pollux. & ὑπόχυτον οἶνον vocant Rhodij [illegible] τῇ γλυκεῖ, Athen. li. 1. tide Περὶ γλεύκους.

Ὑποχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, cedo, εἴκω, loco cedo, ſecedo, recedo, retrocedo, elabor, digredior, ἐκχωρῶ, ὑπανίσταμαι, ὑπεξίημι, ὑποστέλλομαι, ἐκκλίνω τινὶ, tranſeo, pedem refero, me ſubduco, Luce c. 9 ὑπεχώρησεν κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον, ſeceſſit priuatim in locũ deſertum. Ὑποχωρῶ, do terga, declino, vito, ſubterfugio, ὑποχάζομαι, ἐνδίδωμι, ὑπείκω, ὑπεξίσταμαι, λαθεῖν χωρῶ, pugnam detrecto, Valla apud Thuc. Idem lib. 2. μηδένα ἔχοντ ὑποχωρεῖν, cõſtruit. iung. & Dat. ὑποχωροῦντες ἐν ὁδῷ, in via cedentes, Plut. in Apop. ὑποχωρήσαντες τῆς θεολογίας, qui ſe à Theologia ſubduxerunt, Nazan. in Orat. ὑποχωρεῖν τῆς μάχης, Thuc. ὑποχωρεῖ τῇ παρὰ γῆς καὶ θαλάσσης, Ariſtid. ὑποχωρεῖν τῷ στρατεύματι, ſuperioris impetu detrecto, Thucy. ὑποχωρεῖν χρήματα, Polyb. in Epit. pecunias extorquere.

Ὑποχωρήματα, τὰ, excrementa proluuies, διαχωρήματα. ὑποχωρήματα δυσεντερικά, dyſentericorum proluuies, Ruell. excrementa inteſtinorum, Marcel. ſedimenta. Barbar. lib. 2. Dioſ. c. 117.

Ὑποχώρησις, εως, ἡ, diſceſſio, ſubductio, egeſtio, ſeceſſus, Nazan. in Orat. [illegible] ὑποχώρησιν ποιοῦνται, per meatum ſui ſeceſſus emittunt, Ariſtot. lib. 8. Anim. de ſerpentibus.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ canebantur in cataſtropha fabulæ, ab hiſtrionibus iam è ſcena exituris, i. Comm. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] τοῦ δράματος ᾄδεται: vt in Pluto hæc, Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἶναι μέλλειν [illegible], [illegible] ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν. [illegible]

Ὑποψαθυρός, ου, ὁ, ἡ, qui aliquantum ſeu aliquatenus ψαθυρός eſt.

Ὑποψηλαφάω, ſubtus contracto vel leuiter contrecto Suid. ex Ariſtoph.

Ὑπόψαμμος, ου, ὁ, ſubarenoſus, ſubaranaceus, Suid.

Ὑποψαφαρός, aſperior, nigrior, τραχύτερος, ζοφωδὴς, [illegible], Hippocr.

Ὑποψεκάζειν, quod & [illegible] dixerunt cum ſignificarent minuta & rorantia pocula, aut largiorem potum [illegible], Pollux.

Ὑποψία, ας, ἡ, ſuſpicio, ὑπόνοια, ὑποτοπασμός. φόβος καὶ ὑποψία τῆς πόλεως, Ariſtid. metus & ſuſpicio quæ habentur de vrbe, ſiue quæ vrbs incutit ἦν ἐν ὑποψίᾳ τοῖς διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων, ſuſpectus erat pro rerum cognatione, Plutarch. in Publ. ὑποψίαν ἔχων πρός τινας, quorundam ſuſpicione offenſus, qui in aliquorum venit ſuſpicionem, Idem ibidem. δι' ὑποψίας εἶχε τὸ πρᾶγμα, facinus ſuſpectum habebat, Idem in Romulo, εἰς ὑποψίαν ἐνέπεσε, in ſuſpicionem venit, idem Plutar. ibid. [illegible] ὑποψίαν, Demoſt. & Thucyd. εἰς ὑποψίαν κατέστησε, in ſuſpicionem adduxit.

Ὑποψιθυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuſurro, murmuro: γρύζω, Heſyc.

Ὑπόψιος, ου, ὁ, ſuſpectus, timidus, [illegible], Homer. Iliad. γ, [illegible] [illegible], καὶ ὑπόψιον ἄλλων, i. [illegible] διὰ μῖσος. i. ab aliis deſpectum propter odium, aliis ſuſpectum, quem alii limis & toruis oculis inſpiciunt, [illegible] [illegible].

Ὑποψοφέω, leuiter ſtrepo.

Ὑπόψυχρος, ſuffrigidus, Hermog.

Ὑποψύχω, refrigero, leuiter.

Ὑποψωνεῖν, in opſoniis emendis fallere. Ariſtop. in Acha. [illegible]

ου αυτομαστιγούν κλαίειν.

Ὑπτιάζομαι, &

Ὑπτιάζω, μ. άσω, π. ακα, ὑπτιάζομαι, reſupinus ſum, ὑπτιάζω, ſupinor, ſupinus relabor. Herodianus libro primo, Τοιαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιλείπουσα ἡ ψυχὴ, ὑπὸ ἀθυμίας, ὑπτίαζεν, Talia dicentem Marcum ita animus defecit, vt ſtatim conticeſceret, ac languore nimio ſupinus in lectum relaberetur. Politian. Ὑπτιάζω, ſupinè delicatéque me habeo & ignauiter, ſupinus negligentiúſque ago, ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ. Idem Herodian. ταύτας ὑπτιάζοντος τοῖς ἐκείνων, ὑπτίαζε τε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, id eſt, reſupinus erat, vt Paulus Iuriſconſult. vel ſupinè delicatéque ſe habebat & ignauiter. Idem, Καὶ ἐάσοι τὸ πόλεμον ἐπιλαβέσθαι, Ὑπτιάζοντες, καὶ τὰ περὶ τὰ πράγματα. Ὑπτιάζω tamen Actiuè ponitur apud Lucian. ὑπτιάζει ἑαυτόν.

Ὕπτιασμα, ατος, τὸ, ſupinitas. Æſch. in Prometh. χειρῶν ὑπτιάσματα χερῶν, manuum ſupina inflexione.

Ὑπτιασμὸς, οῦ, ὁ, ſupinitas, morbus ſtomachi: ὑπτιασμὸς ὁ στομάχου. vide Στομαχικός.

Ὕπτιος, α, ον, quaſi ὕπτιος, ſupinus, reſupinus, in dorſum verſus, cui πρηνὴς opponitur: Eſt & oſcitabundus, ſocors, ἀμελὴς, remiſſus: ei opponitur ἐντονος, Gaza libro quarto. ὑπτίᾳ χειρὶ opponitur πρηνὴς χεὶρ apud Ariſtidem. ὕπτιος λόγος, Trapezunt. in Rhethoric. ὕπτια πεδία, campeſtris planities. Baſilius in epiſtol. τὰ ὕπτια, pars ſupina. ἐξ ὑπτίου, infrà, parte ſupina. ὕπτια interdum partes inferiores, vt apud Theophraſt. τὰ ὕπτια τῶν φύλλων, Plut. expon. foliorum pars inferior à terra herbido virens colore.

Ὑπτιότης, ſupinitas. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 16. ὁ μὲν γὰρ ὑπτιότης, ... τῷ πρανεῖ. Dicitur etiam ὑπτιασμὸς & ὕπτιασμα.

Ὑπτιόφυλλος, reſupinatus, Dioſc. l. 4. c. 89.

Ὑπτιοῦσθαι, ſupinari, reſupinari, Dioſcor. libro quarto, capite 89. vide Στηθοχιδής.

Ὑπτιωτέρως, ſupinè, remiſſius.

Ὑποβάλλω, τὸ, vide ſ p ἀγγεῖον.

Ὑποδέω, ſubmoueo, Homer.

Ὑπωμία, ἡ, quaſi ſubhumeralis pars, τὸ ὑποκείμενον τῷ ὤμῳ, Hippocr.

Ὑπωμοσία, ab ὑπόμνυμι, ſunt dilationes quæ iureiurando poſtulantur & impetrantur, hoc eſt, ὑπερθέσεις ἀναβολαί: vel dilationes propter ſontium morbum, aut aliam legitimam cauſam impetratæ. Polluci libro octauo, ὑπωμοσία ἐστὶν, ὅταν τις ... ὑπομόσασθαι dicitur.

Ὑπώπια, coram: ſignificat & faciem, aſpectum, vultum.

Ὑπώπια, ων, pars ſub oculis, i. ſinus.

Ὑπωπιάζω, μ. άσω, π. ακα, liuore ſeu ſanguinis nota ſuggillo oculos, quos Græci ὦπας vocant. vide infrà.

Ὑπώπιον, ου, τὸ, pars oculo ſubiecta, ὑπὸ ὀφθαλμοῖς. Polluxl libro ſecundo. ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ... Homerus Iliad. μ. Ἐντὸς ... ὑπώπια, id eſt, Euſtathio, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ... Ὑπώπια, ων, ſugillata, id eſt, partes circa oculos percuſſionibus contuſæ & liuidæ, αἱ ... ῥαί. Pollux, ibidem, Καὶ ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας ... Com mentar. Ariſtophan. in Pace, ὑπώπια, inquit, ... Et in Veſpis, vbi, ... ὑπώπια exponit, τὰς ἐν ... πληγάς. Et vt de facie ὑπώπια ... ſic ... de offenſione contuſioneque pedum: vnde facetus iocus apud Euſtath. ibidem de eo qui inſcitè ὑπώπια ... ſe dixerat ... quem alter irriſit, facie obligata faſciis, dicens ſe ... lege Athenæum libro tertio. Ὑπώπια tamen, etiam de omni contuſione corporis maculiſque ſiue vibicib. ex plagis atque ictibus effertur. Idem Commentar. Ariſtophanis in Acharn. Λέγεται δὲ καὶ ὑπώπια, ... πληγῶν ... Quin ex quacunque iniuria fiant in qualibetque parte, liuores καὶ ... ſuggillata licebit dicere καὶ ὑπώπια: quæ intelligit Cicero, cum ait 7. in Verrem, Ex mulierum morſu veſtigia libidinis atque nequitiæ. Ariſtotel. in Problemat. Ὑπώπια ... γίνεται ... πρεσβύταις, ſenibus totum corpus ſuggillatum efficitur. Et apud Theoph. hiſt. l. 9. ὑπώπια ἐκλευκα, i. ſuggillata exalbida: ſuppurationes tamen vertit Gaza, quaſi eſſet ὑπόπυα. Inde

Ὑπωπιάζω, ſuggillare faciem: corpus plagis contundere ſiue obtundere Plauto, vt ſolent Pugiles cæſtubus. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio, ... ὑπερβολὰς, ... Ὑπωπιασμένος: ... γὰρ αὐτὸ ... ſuggillatum: Putaſſetis enim ipſum eſſe calathum vel fiſcinam moris plenam. Tranſlatè verò etiam de ciuitatibus dixit Ariſtophanes in Pace, Καὶ τὰς ὑπώπια ἔχουσας ..., id eſt, bello malè acceptæ, quaſi in earum facie veterum plagarum veſtigia compa eant, ... Paulus prima ad Corinth. capite nono. Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, Suggillo & contundo corpus meum, atque in ſeruitutem redigo: id eſt, vt ... in pugilaru ictibus, ſic corpus reluctans atque aduerſarium ſpiritus laboribus & moleſtiis domo & ſubiugo. Ὑπωπιάζειν non tantum ſignificat ſuggillare, pugnis obtundere, vt Plautus loquitur: ſed etiam alicuius aures obtundere Ciceroni, quod & aliquem obtundere ſimpliciter dicitur. In Euangel. Lucæ capite 18. in Iudicis parabola, vbi ita loquens inducitur, Εἰ καὶ τὸν θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι, διά γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτήν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, i. ne tádem mihi aures obtundat. vide Αἱμάλωψ & Ὑπόσφαγμα.

Ὑπωπιασμὸς, οῦ, ὁ, ſuggillatio Plin. Euſt. in Hom. Il. μ, Καὶ ὁ ... ὑπωπιασμὸς ... ὁ ... σώματος.

Ὑπωπὸς, ίδος, ὁ, thapſia, ἡ θαψία, Heſyc.

Ὑπώρεια, propriè latus montis (vt & loquitur Seneca) qua parte aſcenditur. diuiditur enim mons in partes tres: in πέζα quod pedem, ſiue radicem montis ſignificat: in ὑπώρειαν, & ἀκρώρειαν, quod cacumen ſiue faſtigium montis eſt. Ὑπώρεια, pes montis & radix montis à Gaza exponitur, id eſt, montis ima pars. quæ & ... dicitur ab Arato. ὑπώρειοι ..., habitant montium radices. Herodot. ... Plutarc. in Fab. vbi Guarinus, montium ardua ingenti impetu proruerunt.

Ὑπώροφος, craſis eſt pro ὑπὸ ὀροφὸν, ὁ, domeſticus, οἰκεῖος, ὑπόστεγος, ſub tecto poſitus, contubernalis. Iliad. ι, ... ὑπώροφοι ... πλῆθος ..., id eſt, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ſub eodem tecto. Valla exponit, tibi hoſpites ſumus. ὑπώροφοι φάλαγγες, Ariſtophan. ſunt autem φάλαγγες, araneæ. ... ὑπώροφα, id eſt, ſub tecto poſita, in Epigr. Aratus ... ὑπώροφοι ... domeſticique graculi.

Ὑπώροφον, quod eſt ſub tecto, Etym.

Ὑψόροφος, ſublimis: Eurip. in Hercule furente: ſubtegulaneus, Bud. in epiſt. poſt.

Ὕρ, ..., Heſyc.

Ὑπωχρος, ſubpallidus, quadantenus pallidus, palleſcens.

ΥΡ Α Ξ, ακος, ὁ, mus: ab ὗς ſus: quoniam ſuillo roſtrum ſimile habeat. Nicand. in Alexipharm. ... interpr. ... Dicitur enim ὗς ὁ χοῖρος, καὶ ... : & hoc loco mures ὕρακας dixit, ... χοίρου ... ἐοικότας.

Ὑρία, ἡ, regio Aulidi finitima. Eſt & hoc nomine vrbs Calabriæ, Cretenſium colonia, quæ & Ὕριον Neutro genere, Euſt. Bœot.

Ὑραμίμος, ου, ὁ, qui apum fauos eximit, Heſyc.

Ὑρεξ, ..., ventilabrum, ..., Salaminiis, Heſyc.

Ὑρον, ου, τὸ, examen: & ὕρον, fauus. Heſyc.

Ὑρὶξ, Aduerb. pro ..., Suid. promiſcuè apud Heſych. ſimplici ρ.

Ὑρίς, ſporta. ..., Suid.

Ὑρισὸς, fiſcella ficuum, Suid. ..., Heſyc.

Ὕρον. vide Etym.

Ὑραία, ἡ, ollæ operculum.

Ὑρτρὸς, ..., lotor, ..., Heſych.

Ὑρχαι, αἱ, vaſa fictilia, quibus reconduntur ſalſamenta, duas anſas habentia vt ait Comm. Ariſtoph. in Veſpis, vbi ὕρχας, ...: at Pol. legit ὑρχάς ..., atque ſignificare hoc nomine Æ... co, τὸ ... τῷ ... μεγάλων.

Ὑρχὸς, ..., ὁ, inſtrumentum, in quo nautæ onera baiulant, Heſyc. χοῖρος.

Ὗς, ὑὸς, ὁ καὶ ἡ, ſus, aper, porcus ſeu porca. ὗς ..., Ariſtophanes. Odyſſ. ξ, ... &c. In Accuſatiu. plurali ὗς. Xenophon, ὗς ... Suis eſus prohibitus Iudæis, Leuit. 11. ... ὗες, ſues cicures, vrbani ſues, Ariſtoteles libro 6. Animal. ὕες ἄγριοι, ſues feri, idem ibidem. ὗς ..., Æſchines. ὗς ..., apros ſubigere, Xenop. apud Varron. Sus Græcè dicitur ὗς, olim Θῦ. Sic enim legend. Clemens in 2. ſtromat. ... Eſt etaim ὗς, piſcis nomen.

Ὑσγινοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tinctus colore herbæ hyſgini. vide Ὕσγινον.

Ὑσγινὸς, ..., vide Ὕσγινον.

Ὕσγινον, ου, τὸ, hyſginum, quod quidam malè crediderunt eſſe hyacinthum ſiue vaccinium, vt Hermolaus & Philander, alij glaſtum: quia credo, Nicandri interpres ita prodidit, Τὸ δὲ ὕσγινον ... Vnde & Ὑσγινοβαφῆ, id eſt, hyſgino tincta, coloris violacei eſſe voluerunt, quod eſt ..., ſiue ... καὶ ..., quod planè falſum eſt: Conſtat enim hyſgini colorem ru-

bœum fuiſſe, vt rubiæ, aut cocci, aut hyacinthi quidem ſed rubentis (tale enim & eius quoddam genus eſſe diximus in voce ὑάκινθος) quod nominatim ponere debuerunt illi qui ſine authoritate hyſginum indiſcretè hyacinthum eſſe affirmarunt, vt eorum error hac fultura niteretur. Nicander in Theriacis, de Ariſtolochia herba loquens, Ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐναλίγκια. Vitruuius libro ſeptimo, capite 14. Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice, & hyſgino: nō minus & ex floribus aliis colores. Plinius libro 35. capite ſexto, cum dixiſſet, Purpuriſſum è Creta argentaria cum purpuris pariter tingi, ſubiecit hæc: Hyſgino maximè inficitur, rubiámque cogitur ſorbêre. Idem libro nono, capite 41. de purpura loquens violacea quæ & inebriabatur Tyrio, vt fieret tyria methyſtus, addit: Quin & terrena miſcere, coccóque tinctum tyrio tingere, vt fieret hyſginum. Rurſus libro 21. capite 26. Hyacinthus (rubentem intellige) in Gallia eximiè prouenit. Hoc ibi pro cocco hyſginum tingitur, id eſt, ὑσγινοβαφῆ fiunt. Ergo hyſginum eſt hyacinthus ſaltem ruber: id & ego pernego, & hoc tamen quid ſit neſcio & anquiro, cæteriſque, vt conſimiliter faciant, magnopere ſuadeo. Dicitur etiam Ὕσγη pro ὕσγινον, apud Suid. qui tantum βοτάνης εἶδος eſſe pronunciat. Apud Heſychium ſcriptum, ὕσγινον, βάμμα τι. Apud Suidam etiam vitioſè legitur, Ὕσπινος, βάμματος εἶδος. τὰ κόκκινα βαφέντα, ἃ ἡμεῖς [illegible] legend. ὕσγινος, & ὕσγινον. Rurſus apud Heſychium, [illegible] αὐτὴ τῆς ὕσγου [illegible]. Pauſanias videtur pro cocco τὴν ὕσγην accepiſſe in Phocic. τὴν δὲ [illegible] Ἴωνες μὲν καὶ ὁ [illegible] ἐλληνικοὶ (ἔθνος) κόκκον, Γαλάται δὲ οἱ ὑπὲρ Φρυγίας, φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ σφίσιν ὀνομάζουσιν ὕσγην.

Ὕστριξ, ὕστριξ, ſuis pilos habens, porcinas ſetas habens: eſt animal ex erinaceorum genere Plin. vide & Aelian. & Ariſto. vide & Eraſm. in prouerb. θρὶξ ὑστριχός. Apud Oppianum legitur & ὕστριγξ, eſt & flagrum ex corio adhuc ſetis ſuis munito.

Ὕσις, ipſa pluendi actio, Heſych.

Ὕσκα, obſoniolum, & lignum in quo accenditur ignis Suidæ.

Ὕσκυθα, ſuccerda, hoc eſt, excrementum ſuis, ὑὸς κόπρος, Heſych. ὑὸς ἀφόδευμα.

Ὑσμίνη, ης, ἡ, pugna, μάχη, στάσις, σύστασις, quando pugna hoſtiū & inſultus inſtituitur. ἀπὸ τοῦ ὑσμιζομένου. Iliad. β, διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Ὑσμῖν, pro ὑσμίνῃ. Hom. Il. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebāt prælium committere.

Ὑσπέλεθος, ὁ, ſuccerda, ὕσκυθα corruptè ſcriptum apud Pol. ὑσπέλεθος. vide ſupra in voce Ὀνθος & Χοίλεθος.

Ὑσπλαγίς, ίδος, ἡ, idem quod ὕσπληξ. Ariſtophan. [illegible] ὑσπλαγίδος [illegible], id eſt, ἀφέσεως, βαλβίδος, & Suid. καύλιος, καὶ [illegible].

Ὕσπληξ, γος, ἡ, carceres vnde curritur, repagula: qui erat locus in circo, vnde equi emittebantur in ſpectaculis. Pollux libro tertio, καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἄφεσις, καὶ ὕσπληξ καὶ γραμμή, καὶ βαλβίς. Antipater acutè dixit in Epigramm. de Aria optimo ſtadiodromo, ἢ γὰρ ἐφ' ὕσπληγος, ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου ἠΐθεον [illegible] ἐνὶ σταδίῳ. Eſt & Heſych. laquei genus, παγὶς λύκων. Item palus, pertica, clauus ligneus. Item annulus corneus, κρίκος [illegible]. Item ſcutica, flagellum, ſtimulus, μάστιξ. Item dimiſſio, remiſſio: γραμμή, συστροφή apud Dionyſium de ſitu orbis.

Ὑσσακῶν, ſues paſcere, συβοτεῖν, Heſyc.

Ὕσσακος, ὁ πάσσαλος, clauus, palus, Etym. & Heſyc.

Ὕσσακος, muliebre pudendum. καὶ ὕσσακος πάσσαλος.

Ὑσσός, οῦ, ὁ, Latini è Græco pilum dixerunt, alij palum vertunt, & verutum, vt Laſcaris in Epitome Polybij quæ potius eſt ἀκόντιον: Deſcribit Dionyſius Halicarnaſſ. hiſtor. libro quarto. Plutarchus in Mario, [illegible] ὑσσοὺς [illegible], i. pila iaculari. Eſt enim inter miſſilia, vt γρόσφος idem in Camillo, αὐτὸς δὲ [illegible] τοὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι, ipſe Camillus milites ſuos docuit longis manu haſtis vti: ſic Lapus: potius pilis vel geſſis. Sic enim ſcribendum Appianus ἐν Κελτικῇ, τὰ δὲ δόρατα [illegible] ἀκοντίζουσι, ἃ [illegible] ὑσσοὺς corruptè ſcriptum ὕσσους.

Ὑσσωπίτης οἶνος, hyſſopites vinum, quod conficitur ex contuſis hyſſopi foliis, Dioſcor. libro 5. capite 42. & Columella l. 12. c. 45.

Ὕσσωπον, ου, τὸ, &

Ὕσσωπος, ὁ καὶ ἡ, hyſſopus herba. 3. Reg. 4. ἐλάλησε ὁ Σαλωμὼν ὑπὲρ τῶν ξύλων ἀπὸ τῆς κέδρου τῆς ἐν τῷ Λιβάνῳ, καὶ ἕως τῆς ὑσσώπου τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ τοίχου, diſſeruit Salomon ſuper lignis à cedro quæ eſt in Libano vſque ad hyſſopum quæ egreditur de pariete. ὕσσωπος πόα γνώριμος, hyſſopus herba nota, de qua Dioſc. libro tertio, capite 30. Hæc herba ſeptum tranſuerſum & pulmonem iuuat plurimum, vt ſcribit Alexander Aphrod. in Problem. ad animi etiam deliquium adhibetur. Galenus ad Glaucon. ὕσσωπον dici volunt, quaſi [illegible] (inquit Heſych. [illegible], vt videatur intellexiſſe nō herbam illam odoriferam, ſed aliam aliquam vilem cuius vſus eſſet in abſtergendis vaſis.

Ὑσταλίζω, illudo oculis, φενακίζω, Heſyc.

Ὑστακὸς & ὕσταξ, idem quod ἀστακός, πάσσαλος [illegible] Heſych.

Ὑσταλισμός, dormiturio, capite nuto, νυστάζω, Heſyc.

Ὕσταξ, ακος, ὁ, vitis prædenſa, Heſych.

Ὕστατον, tandem, poſtremò, [illegible].

Ὑστάτιος, pro ὕστατος, poſtremus. vide [illegible], libro 5. Epigramm.

Ὕστατον, ſiue ὕστατα, Aduerb. vltimùm, poſtremò, poſtremùm, nouiſſimè, tandem, in Epigrammat. Ariſt. tel. in 5. Eſtucet. Ἠμὲν ἐμὰ ὧδε τὸ ὕστατον [illegible], [illegible], ſic Virgil. extremum affati Liuius, Tunc errabundi domos ſuas, vltimùm illas viſuri peruagantur. Curtius, Pater poſtremū ſtrinxerat ferrum, id eſt, ad poſtremum. ὕστατον [illegible], vltimū valere iubeo. Chion in epiſto. [illegible] τὴν ὑστάτην [illegible], Il. α.

Ὕστατος, η, ὁ, extremus, vltimus, πανύστατος, ἔσχατος.

Ὑστέρα, ας, ἡ, vulua, vterus, matrix, loci muliebres, ſinus vuluæ, μήτρα διαφθ. τῆς ὑστέρας ἀναδρομή, id eſt, vuluæ in ſuperiorem partem motus & aſcenſus: & παρέγκλισις, eius declinatio in latus. Ὑστέρας διαστροφή, vide Διαστροφή. Ὑστέρας πνίξ, vide Πνίξ. ὑστέρας διαχαλαστικός, vtriculos fœminarum relaxans, Hermol. vuluam aperiens, Ruell. Dioſcorid. libro primo, capite 184. αἳ μῆτραί τε καὶ ὑστέραι λεγόμεναι, vuluæ & matrices nuncupatæ, Plato in Timæo. Dicitur item ὑστέρα, decima, ἡ [illegible] [illegible] ἡμέρα [illegible] τῶν [illegible], Etym.

Ὑστεραία, poſtera dies, ἡ [illegible] ἡμέρα, ἡ [illegible], αὔριον, Pollux. & Ὑστεραίᾳ, τῇ, poſtridie, poſtero die, inſequenti die: ſeu ὑστεραίᾳ, priori ſubauditur ἡμέρα τῇ ὑστεραίᾳ [illegible], &c. Budæus in epiſtolis priorib. [illegible] ὑστεραίᾳ, duodecima die legem tulit ſtatim poſtridie, Demoſthen. μετὰ [illegible] τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, poſtero verò die, [illegible] μετὰ τὴν [illegible] ἡμέραν. Et εἰς τὴν ὑστεραίαν, in poſtremum diem. Lucianus, [illegible] εἰς τὴν ὑστεραίαν. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι in craſtinum reiicere, Demoſthen. Pro poſtridie, id eſt, die ſubſequenti, Plato epiſtola ſeptima. ἔφην εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi poſtridie me renuntiaturum. Ibidē, εἰς τὴν ὑστεραίαν [illegible], poſtridie dixi. Pro eodem etiam dicitur ibidem hoc modo, τῇ μετὰ ταῦτα [illegible] ἡμέρα [illegible], poſtridie veniens inquit. μετὰ τὴν ὑστεραίαν, poſtero die, Galen. l. 1. ad Glauc.

Ὑστερίζομαι, μαι, ὑστεροῦμαι, linquor in curſu & poſterior fio, ὕστερος γίνομαι, ἐλλείπομαι, deficior Columellæ: deſtituor egeoque rebus neceſſariis. Paulus ſecunda ad Corinth. capite vndecimo. καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθείς, id eſt, rebus neceſſariis deiectus & egens. Et ſuperius capite primo, prioris ad eoſdem epiſtol. ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, Adeò vt in nullo dono poſteriores ſitis: quod hic melius quadrare videtur, quàm ſi dicas deficiamini. Et ad Romanos capite tertio, Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, omnes enim peccauerunt & deficiuntur gloria Dei: carent atque deſtituuntur, quod & ὑστερεῖσθαι dicitur. Baſilius, Ὅσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρός με, quotquot panibus deficimini atque egetis.

Ὑστερέω, μαι, ῶ, καρῶ, careo, ἐλλείπομαι, deficior, ὑστεροῦμαι, non habeo, mihi deeſt, ſum inferior, fruſtror, non aſſequor, penuriam patior. Cum Genitiu. ὑστερῶ πολλῶν, multis deſtituor, multa deſunt mihi, Demoſthen. ὑστέρει πόλεως, effuge vrbē, Plutarchus in Themiſtocl. ὑστέρησε τῆς πόλεως, vrbe fruſtratus eſt, Thucydid. In epiſtol. ad Hebræos capite quarto, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι, fruſtratus fuiſſe. [illegible], Naz. in Orat. ὑστερῶ ἀπὸ τῆς χάριτος, deficio à gratia, deſtituor à gratia, i. non poſſum aſſequi, ad Hebr. 12. τί ἔτι ὑστερῶ; quid mihi deeſt? Matth. 19. ὑστερεῖ σοι τοῦτο, hoc tibi deeſt, Marci 10. Alciphron, [illegible] ὑστερῆσαι, amatore carere. ὑστερήσαντος οἴνου, Ioan. 2. id eſt, vino deficiente. Et Iſocrat. ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, id eſt, [illegible], euentu rerum occupari & opprimi: vel cum occaſio rerum gerendarum prætermittitur ab homine negligente. Ὑστερῶ, poſterior ſum tempore, ceſſo, cunctor, tardius incipio, tardius venio, pòſt accedo, ſerius accedo, deſum, tempore excludor, etiam cum Genitiu. Plutarchus Ἡ δὲ [illegible] ὑστέρει τῆς [illegible] οὐκ [illegible], poſterior fuit tempore, ὑστέρησε τῆς μάχης, prælio non interfuit, Plutarchus in Othone. [illegible] μέχρι ἡμέρας μιᾶς, Ariſtid. [illegible] ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς [illegible], peruenerunt poſtridie eius diei, qui erat deſtinatus. ὑστερίζω τὸ [illegible], inſequor lentè. ὑστέρησαν τοῦ [illegible], Thucydid. tardius ſunt inſecuti, interpr. χρόνῳ ὕστερος, tempore poſterior, Bud. in epiſt. prior.

Ὑστέρημα

Ὑστέρημα, ατος, τό, poſteriores partes, ἢ τὸ λεῖπον, ſignificat eius præcipue qui in curſu vincitur atque deficit: cui opponitur Περίσσευμα. vnde pro ἔνδεια ἢ ἔλλειψις ſumitur, i. penuria, defectus. Paulus ad Corinth. ſecundo, capite vndecimo, τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, Nam quod mihi deficiebat ſuppleruntur fratres. Et capite octauo, τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, veſtra abundantia ſupplet eorum defectum atque penuriam ſiue tenuitatem ſuſtentat.

Ὑστέρησις, εως, ἡ, penuria. Marci c. 12. Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως.

Ὑστερίζω, μ. ίσω, venio poſt tempus, poſterior ſum, intempeſtiuè facio. Suid. μετὰ μίαν ἡμέραν ἔρχομαι. Eſt & ὑστερίζειν, ἀπολιμπάνεσθαι, præueniri, anteuerti, deſtitui, carere. Genit. ὑστερίζει τὰ πράγματα τῆς ἡμετέρας, mihi vires deficiunt, Iſocr. in Euag. & Bud. in epiſto. poſter. κραυγῇ οὐδὲν ὑστερίζων τοῦ λαγὼ δεινῶς ἐξέπληττεν αὐτόν, Xen. libro primo Pædiæ, id eſt, proſequens clamore lepori quàm proximo, eum exterrebat, clamorem excitans nihilo poſteriorem lepore, id eſt, clamore premens. ὑστερίζειν τῶν ἔργων, Demoſthen. id eſt, ἀπολείπεσθαι τῶν πραγμάτων, vt mox ſequitur: cui opponitur ἐπαγρυπνεῖν τῶν πραγμάτων, & ἐγγίζειν τῶν πραγμάτων. Ibidem, ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, præueniri temporibus, Phrynichus.

Ὑστερικός, ή, όν, quaſi vulnaceus, vel vuluarius, qui pro vulua habetur. ὑστερικός ἐστι τῆς θηλείας, fœminæ eſt pro vulua. Ariſtotel. libro quarto Animalium. ὑστερικὸς τόπος, vuluarius locus. ὑστερικὸς ὑμὴν, vuluæ ſeu vteri membrana. ὑστερικοὶ πόροι, genitales meatus fœminæ: meatus vuluæ accommodati, Ariſtotel. libro ſexto Animal. Ὑστερικὴ πνὶξ, quare Πνίξ. ὑστερικὴ πνίγμα, vteri ſuffocatio, ſtrangulatio. ὑστερικαὶ προπτώσεις vuluæ procidentiæ, vuluæ procidentes. ὑστερικὴ γυνὴ, mulier affectionibus vteri obnoxia. ὑστερικαὶ γυναῖκες, mulieres vuluæ malo opportunæ, ab ytero ſuffocatæ, Dioſcor. libro tertio, capite 67. & libro ſecundo, capite 10, αἱ ὑστερικαὶ πνιγόμεναι, vuluæ ſtrangulatu oppreſſæ. Martial. Dicet & hyſtericam ſe forſitan altera mecha. Rurſus, Hyſtericam vetulo ſe dixerat eſſe marito.

Ὑστεροβουλία, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio ſententiæ, ſerum conſiliũ, μετάνοια, μεταμέλεια, ὑστέρα βουλή. Heſyc.

Ὑστερογενὴς, ὁ ἢ ἡ, nouiſſimè conſiſtere ſolitus, poſtremò natus, poſt genitus, adnatus poſteriórque. Ὑστερογενὲς, τὸ, nouiſſimè & poſtremo natum.

Ὑστερόφρων, qui poſt ſapit, Nonn.

Ὕστερα, τὰ, ſecundæ omnia quæ editum in lucem infantem ſtatim ſequuntur, vt Marcell. libro tertio Dioſcoridis. ὑστέρας τὰς ἔσω ἐκτὸς ἰούσας, ſecundis interna euoluentibus, Ariſtoteles libro ſeptimo Animalium, pro membrana qua partus inuoluitur.

Ὕστερον, poſt, nouiſſimè, tandem, denique, deinde, ſiue poſterius, ſerius, deinceps, poſtea, poſthac. Plato primo de Republic. ὁ δὲ ἀληθῶς ἰατρὸς τοῦ σώματος θεραπευτής, ὁ δὲ ὡς ἀληθῶς πολιτικὸς ἐν τῷ δὲ ὕστερον λόγῳ φυλάξεται, id eſt, deinde. Habet interdum poſt ſe Genitiu. vt ὕστερον χρόνον τούτων. ὕστερον τούτων, poſt ea tempora. τῷ ὕστερον χρόνῳ, poſteriori ætate: vt ſuperiori ætate ὁ πρὶν πρότερον χρόνος, Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite duodecimo. ὕστερον τῶν ἱππέων, poſt equites, Xenoph. Ponitur etiam cum Datiu. Plato in epiſtol. ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο, anno poſt venit triremis, ſiue anno tranſacto. τῷ ὑστέρῳ ἔτει, ſecundo anno, poſtero anno, Ariſtoteles libro quinto Animal. ὑστέρῳ μιᾷ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, poſtridie pugnæ, Plato de Legib. χρόνῳ ὕστερον, inſequenti tempore. βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, paulò poſt, Xenoph. χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον, non multò poſt, deinde, interiecto tempore. ὕστερον τῷ χρόνῳ, id eſt, tempore poſteriori, Plutarchus in Lycurgo. Aſciſcit ſibi & articulum aliquando, vt οἱ ὕστερον, poſteri. οἱ ἐκείνων ὕστερον, illorũ poſteri, Idem in Apophthegm. Aliquando & verba, vt ὕστερον ἔρχομαι, venio poſterior. ὕστερον πάσχειν, Thucyd. poſthac eſſe paſſuros. αὖθις ὕστερον, rurſus, idem Thucyd. μικρὸν δὲ ὕστερον, & paulò verò poſt, Plut. in Lyc. ὀλίγῳ ὕστερον, paulò poſt: idem in Publicol. ſed in Pericle ὀλίγῳ δὲ ὕστερον legitur. οὐ πολὺ ὕστερον, non ita poſt, Valla.

Ὕστερον πρότερον, figura, quum quid narratur ordine conuerſo. vide Πρωθύστερον.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum viuo, vita tantùm ex hominum opinione defuncto, rogus fuit factus, Heſych. & apud Plutarch. in Κεφαλ. Heſych. addit hanc vocem aliis ſignificare ſecundas nuptias.

Ὑστεροπους, ſerus, tardus, ὕστερον ἐρχόμενος, Heſyc.

Ὕστερος, ſequens, ſecundus, Thucydid. κατ' ἀρετὴν οὐδενὸς ὕστερος, virtute nulli ſecundus. ὕστερος οὐδενὸς φιλοπονίας, &c. Budæus in epiſtol. prior. induſtria nemini ſecundus. Æſchin. μὴ πρότερος τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος γίγνεσθαι, noli te legibus præferre, ſed ſis eis ſecundus. ὑστέρῳ ἔτει ἢ ὥς εἴκοσιν, altero à defectione anno. ὕστερον αὐτοῖς τὸ νόμον καὶ τὸ ἄρχοντι πείθου, legibus ſe & conſule demiſſiorem gerit, Plutarc. in Fab. ὕστερον τίθεσθαι, poſtponere, poſthabere. Inde illud, ὕστερον τίθεσθαι τὰ ἄλλα τῆς σωτηρίας. ἐν ὑστέρῳ, poſtmodum, Thucyd. ἐς ὕστερον χρόνον, Plato de Leg. εἰς ὕστερον, in poſterum, idem epiſt. 7. εἰς ὕστερον ἀπολείπεσθαι καιρόν, & εἰς ὕστερον δὲ, deinde, Galen. an Glaucon. εἰς τὸ ὕστερον, εἰς τὸ λοιπόν, id eſt, in poſterum, in futurum. Aliquando in poſterum ſignificat, in poſterum diem, id eſt, craſtinum. εἰς ὑστέραν, rurſus. ὕστερος λόγος, Ariſtophan. ὁ ὕστερος σύλλογος, proximum conſilium, proximè venturum. ὕστερος πούς, pes poſterior, id eſt, relictus & ſequens longè, Euripid. ὑστέρα πορεία, Plato in epiſtol. ſecunda, profectio, ſequens. ὑστέρᾳ ὀλυμπιάδι, proxima olympiade. ὕστερος συμμαχίας ποιεῖσθαι, ſecundo loco inire belli ſocietates, Æſchin. Ὕστερος item pro νεώτερος, iunior. Homerus Iliad. γ. ἦεν ὕστερος ἦεν, natu minor erat, id eſt, τῇ ἡλικίᾳ νεώτερος. ὕστεροι, ſeriores, ſeri. ὕστερα, tardiora, Plato in epiſtol. ὕστερα ἡγησάμενος, alia poſthabenda cenſeo, Thucydides.

Ὑστεροφημία, ας, ἡ, fama apud poſteros, nomen celebre poſt obitum, Plut.

Ὑστερόφωνοι αἱ ἠχοῖς, Echus vox reparabilis.

Ὕστηρια, ων, τά, feſtum in quo ſus immolabatur Veneri. Athenæus libro tertio, Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗν θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται ὑστήρια. Varro libro ſecundo de Re ruſt. capite quarto, Et quòd nuptiarum initio antiqui reges, ac ſublimes viri in Hetruria in coniunctione nuptiali noua nupta & nouus maritus primũ porcum immolant.

Ὕστριξ, ιχος, ἡ, hyſtrix, vulgóque *porc-eſpic*. Animal eſt de Erinaceorum genere, de quo Plin. libro octauo, capite 35. Ælian. & Oppian. tertio de venat. Eſtque Prouerbium δριμὺ ὕστριξ, de quo Eraſm. in Adag. hyſtricis fera. Dicitur etiam ὕστριξ. & ὑστριχίς. vide infra.

Ὑστριχίς, ίδος, ἡ, hyſtrix, ὕστριξ. Commentar. Ariſtophan. in Pace, Ἔστι δὲ ἡ ὑστριχὶς θηρίον τρίχας ἔχον ὀξύ, ὡς ἐν τῷ Διονυσίου Ἀλεξανδρεῖ τῷ διαιτητῇ. Suid. ὁ ἀκανθόχοιρος ὁ χοιρογρύλλιος. Ὑστριχίς, flagellum ex ſetis ſuillis quo cædebantur ſerui. Græci ὑστριχίδας ἢ βύρσας dicunt, cùm id ſignificant quod vulgò vocamus *bailler les eſtriuieres*. Ariſtophanes in Ranis, ὑστριχίδι μαστιγοῦ. Idem in Pace, τὸ κωλῆ ἄμεινον τὸ δέρμα ἐπιδείξασθαι ὑστριχίς ἀνίστασθαι εἰς ἐκείνας τοὺς πολλοὺς ἐσπαρμένας χολὰς ἔγραψαν τοῖς νώτοις; Comment. id eſt, ὁ ἐξ ὕστρικος τριχῶν μάστιξ. Et vt ὑστριχὶς etiam dicitur pro animali, quod eſt ὕστριξ: ſic & pro ſcutica (quæ ὑστριχὶς) conuerſa vice ὕστριξ ponitur. Suid. Ὕστριξ, ἐκ δέρματος μάστιξ αὐτοῦ τῶν τριχῶν μάστιξ.

Ὕστρος, ὁ, venter, γαστήρ.

Ὗσ, τὸ ὕσπηγμα.

Ὑσώπω, idem quod ὑφαίνω, Etymolo. vnde ὑσμῖνη ἀσμένη. Atticè, ὑφαίνειν.

Ὕφαιμος, ὁ, ἡ, ſanguineus, ſubſanguineus, ſugillatus, ſanguine ſubtus concreto, ſuberuentus, cruore perfuſus, ὁ ὑπαιματώδης, cruentatus, in Epig.

Ὑφαίνομαι, &

Ὑφαίνω, μ. ανῶ, π. ὕφαγκα, texo, ὑφὴν, ordior. Accuſatiu. Odyſſ. β, ἱστὸν ὕφαινε, telam ordiebatur. Transfertur etiam ad alia, vt & Latinè ordiri telam dicitur, & ordiri orationem. Iliad. γ, μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, ordiebantur, ἔπλεκον, verba texebant. & Ilia. ι, ᾧ ὑφαίνειν, pro κατασκευάζειν μηχανὴν, apud Heſiod. μῆτιν ὑφαίνειν, τὴν βουλὴν ἔπλεκεν exponit interpres. Et Iliad. ζ, δόλον ἄλλον ὑφαίνε, id eſt, πλέκειν, nectere. ſic Nonnus, ἔργον ὑφαίνειν pro ἐργάζεσθαι. Ὑφαίνειν, tramare, Valla exponit libro ſecundo Herodot. Vnde ὑφᾶναι, ὑφαῖνω, texuiſſe. ὑφασμένα, texi. Ab hoc fit verbale ὕφασμα, & participium ὑφασμένος.

Ὑφαίρεσις, εως, ἡ, diminutio, priuatio, ſubductio, abrogatio. Naz. μείωσις, ἀφαίρεσις, Heſyc. ſubſtractio, Cleomed. libro 1. μετεώρων ἢ ὑφαίρεσις.

Ὑφαιρέομαι, οῦμαι, &

Ὑφαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſurripio, ſuffuror, κλέπτω, ſubtraho, ſubduco, ſupplico, paulatim aufero, eximo, ἀφαιρέω. Accuſ. & Genit. τὸ δ' ὑφαιρεῖ τῆς εὐσεβείας, aliquid abrogat patriæ religionis, Naz. in Orat. ὡς ἐκ χειρὸς τῇ κίρκος ὑφαιρεῖ ἐκεῖνος, ὅ τι ἂν ἔχῃ, eripit è coruo miluus quicquid tenet, Ariſt. l. 9. Anim. Vnde ὑφῄρηται, ſubduxit & furatus eſt. ἀπεστέρησε, defraudauit, interuertit, expilauit, Demoſt. & Ariſtoph. τοῖς μὲν ὅπλοις ὑφελέσθαι πολεμίοις τὰ ξίφη, aliàs quidem hoſtibus gladios ſubduxiſſe, Plut. in Camill. ὑφαιρουμένου τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύοντος, qui aquam ſubduxit & alio traduxit, Plut. in Themiſtocle.

Ὑφαιρέτρια, ας, ἡ, obſtetrix, μαῖα, Heſych.

Ὕφαλμος, ſubſalſus, aliquantum ſalſus.

Ὑφαλμυρίζει ἡ ἅλμη, concreta ſalſilago, gelata ſalſugo, Dioſc. li. 5. cap. 129.

Ὑφαλμυρίζω, aliquantum vel aliqua ex parte ſaporem ſalis refero, Plut. in cauſis naturalib. διὸ ἡ δὲ ἰχθύς ἢ διὰ τὸ φῦναι ὑφαλμυρίζειν ἐν ἄλλῃ μὴ γλυκεῖ μᾶλλον τοῦ ὕδωρ ἀλλὰ τοῖς πορισμένοις

ὑφαλμυρίζων.

Ὑφαλμυρὴς, ſubſalſus, aliquantum ſalſus, ſalſuginoſus. ὑφάλμυρα χωρία, loca ſalſuginoſa, Barbarus: ſalſa, Ruel. lib. 3. Dioſcorid. cap. 135.

Ὕφαλος, ὁ, ſaxum ſub mari latens: vel adiectiuè, ſub vndis latens, mari ſubmerſus: ἔξαλος ei opponitur. καὶ ὑφάλους πέτρας, in Epigr. Ὕφαλος, miſer: & tectus, doloſus, verſutus, Etymol. ſic ὕφαλος φάτις, tectum conſilium, obſcura fama Suid. ὕφαλος, item pro aliquantum ſalſus, ſubſalſus, Dioſcorides libro tertio.

Ὕφαμμος, ὁ, ἡ, ſabuloſus, Plutarchus in Fabio. ὕφαμμοι χῶραι, arenoſa loca, Gaza l. 1. hiſt. plant. Theophr. Idem, [illegible] ὑφάμμῳ φυτεύειν, in ſolo ſabuloſo, i. tenui & exili: cui ὁ πίων opponitur. ὕφαμμοι χῶραι non ſunt arenoſa loca, ſed ſabuleta Plin. ſiue ſabulones Columel. loca quibus terra cū ſabulo permixta: vel ſunt loca quibus ſubeſt arena.

Ὑφαιζω, ſubſido. Alexā. Aphr. [illegible], &c. ſed legendum videtur ὑφίζειν.

Ὑφανσις, vnde ξυνύφανσις, textura, ὑφή, Poll.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor, Plat. 2. de Rep.

Ὑφαντικὴ, ars textoria, Ariſtoteles libro primo Politicor. capite quinto.

Ὑφαντικὸς, ἡ, ὁ, textorius, Pollux. Vnde & Aduerb. ὑφαντικῶς Idem.

Ὑφαντὸς, ἡ, ὁ, textus, intextus, textilis. [illegible] ὑφαντὴν, Homer. Odyſſ. ν, veſtémque intextam ſeu textilem. ἔργον ὑφαντὸν, opus plumarium, Exod. 26. & 18. ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, opus plumarium: vbi tamen opus polymitum exponitur. ὑφαντὰ, textilia, Thucyd.

Ὑφάντρια, ας, ἡ, textrix, Pollux.

Ὑφάπτομαι, ſuccendor.

Ὑφάπτω, μ. ἄψω, π. ῆφα, ſubincendo. ſuccendo, accendo. Actiu. Accuſatiuo iungit: [illegible], Xen. l. 5. Pæd.

Ὑφαρπάζω, ſurripio. intercipio, corripio, & ὑφαρπάζομαι pro eodē. Ariſtoph. [illegible] ὑφαρπάσει, ſtatim capies. ὑφαρπάζω τὸν λόγον, ſermonem interpello.

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci lib. decimo, eſt τὸ πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo ſacra feruntur.

Ὕφασμα, τος, τὸ, textura, pannus, tela, ἀμφίεσμα, velum, veſtes.

Ὑφασμένος, textus, libro ſexto Epigramm. [illegible], &c. vnde συνυφασμένος apud Hermog. ab ὑφάω.

Ὑφάω, ὑφάω, Dionyſ. poeta.

Ὑφέαρ, ατος, τὸ, viſci genus quod in abiete ac larice naſcitur, [illegible] ἐλάτῃ. Lege Theophr. de cauſ. c. 23. l. 16. Plin. l. 16. c. vlt. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici. l. 3. de hiſt c. 16. vbi hyphear & viſcum diuerſa eſſe & tamen in eadem arbore naſci oſtendit Plin. memoria lapſus l. 10. c. 30. hæc de ilice dicta buxo affingit.

Ὑφεδρεύω, ſubiectus ſum, ſubſideo.

Ὑφεδρία, ας, ἡ, inferior ſedes, inferior dignitas, inferior locus, ſubſellium, ὁ ἐσχατώτερος καθέδρα Suid.

Ὑφειμένος, deterior, bonitate inferior. Philoponus in Proclum, [illegible] πολὺ ὑφειμένος. ὑφειμένη φωνὴ, ſubmiſſa vox, inferior. τὸ ὑφειμένον, remiſſio. Theophr. l. 6. de cauſ. c 23.

Ὑφειμένως, ſubmiſsè, remiſsè, parcè, ceſſim, [illegible], Philoponus in Procl. lib. 6. Οὐ γὰρ ὑφειμένως [illegible]. Euripid. [illegible] ὑφειμένως, i. [illegible].

Ὑφέλκω, ſubtraho, ſubplanto, induco. Dicitur & ὑφέλκομαι, vt [illegible] ὑφέλκειν, calceamenta non apta trahere: Ariſtophan. in Concion. Καὶ τὰς [illegible] ὑφέλκομαι. Interpr. id eſt, [illegible]. Idem in Equitib. ὑφελκτέον [illegible], eximendum ſubtrahendumque eſt ὑφελκτέον, ὑφέλκεται, [illegible] Heſyc.

Ὑφ' ἓν, ad vnum, Apol. in epiſt. ὑφ' ἓν [illegible], ſimul conterere. Sapient. 12. ὑφ' ἓν [illegible], &c. prius ſigillatim exponentes, &c. Dioſcor. lib 6. cap. 1. ſic Marcel. ſimul prius exponentes, Ruel. ὑφ' ἓν ὅλον [illegible], vnà omne penitus accenditur, in Problem. Alexan. Aphr. ὑφ' ἓν ὅλον [illegible], ſimul omne putreſcit, ibid.

Ὑφὲν, ένος, τὸ, quaſi ſubunio, quæ eſt vna ex ſyllabarum paſſionibus nota, ab vltima litera primæ dictionis ad primam ſequentis ſubducta. Lucret. Semper-florentis honoris. Terent. heri ſemper lenitas verebar quorſum euaderet.

Ὑφερπύζω, μ. ύσω, π. υκα, &

Ὑφέρπω, μ. έρψω, π. ερπα, ſubſerpo, ſubrepo. Neutrum abſolutum Suid. [illegible], id eſt, [illegible].

Ὕφεσις, εως, ἡ, diminutio, remiſſio contentionis, extenuatio, imminutio, [illegible], Suid. [illegible] ὑφέσεως, neque eſſentiæ imminutionem, Naz. in Orat. Plut. de adulatoribus potentiorum, qui in cenſendo libenter & cupidè faciunt, vt victi eſſe videantur [illegible]. Vnde & [illegible] huiuſmodi enim eſt præuaricatoris affectus, vt ſe ſubmittere velit aduerſario. Pro modeſtia, Naz. in epiſt.

Ὑφετμὸς, οῦ, ὁ, impedimentum, [illegible] Heſyc.

Ὑφίστασθαι, exiſtere in rerum natura. Philo de mundo, [illegible], &c. quæ concretione coierunt, in rerum naturam extiterūt. Vnde ὑφεστηκὸς, quod ſubſiſtit, quod in rerum naturam cadit. vide Ὑφίστημι.

Ὑφέστιος, qui domi agit, ſub tecto verſans.

Ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura Lucret. textus Plin. Plat. 12. de Leg. [illegible]. Cicero colores in textili: quod hic eſt ὕφασμα, i. textum: ὑφὴ verò eſt actio & ὕφανσις propriè.

Ὑφηγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, præeo, duco, ſum dux, [illegible]. Plut. de Pompeio fugiente in Ægyptum, [illegible], viam præibat in Ægyptum. Idem de morte Cæſaris, [illegible], numine quopiam præeunte. Plato in Epinomide, [illegible], Niſi Deo præeunte, & auctore ductu. Ariſtot. in 3. Meteorol. [illegible], modo iam inſtituto, & ſuprà ſeruato, id eſt præcedente. Thucydid. [illegible], Eo modo bellum propulſare conabimur à vobis hac ſum, quo modo vos prouocaueritis. id eſt [illegible]. Plutarchus in Themiſtocl. [illegible], dea ad mare ſe illis ducem præbens. Ariſtotel. 3. de generat. [illegible], Dicendum eſt via & ratione qua cœpimus. Ὑφηγεῖσθαι, hortari, ſuadere, dictare, exponere. Ariſt. l. 1. OEcon. [illegible], hoc præcipit, &c. [illegible], vt geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt, in Rom. Plutarch. [illegible], præſcribo, Plato de Legib. [illegible] vſum tradere, Gal. ad Glauc. cum Accuſ. Ὑφηγοῦμαι, præſum, præfectus ſum. Genit. Galen. de parua pila [illegible], qui gymnaſiis præfuturus eſt.

Ὑφήγησις, εως, ἡ, enarratio: item ductus, imperium, Ariſt. in Rhet. [illegible], Heſych.

Ὑφηγητὴρ, ductor, ἡγεμὼν, in Epig.

Ὑφηγητὴς, οῦ, ὁ, interpres, dux, propheta. μάντις, [illegible], Soph. Interpr.

Ὑφημιόλιον, ſubdimidium, Capella libro ſexto, pōtius eſt ſubſeſquiplum.

Ὑφηνιοχέω, μ. ήσω, π. ηκα, fungor officio aurigæ, Neutrum abſolutum.

Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, auriga, ἡνίοχος Suid.

Ὑφήσσων, inferior, minor. Heſiod. [illegible], i. [illegible], aliquanto minor, & iunior.

Ὑφίημι, non contentis viribus ago, [illegible] & præuaricor, [illegible], remitto, [illegible], & decedo de eo quod tueri poſſim ſi velim: & ſemper cum Genitiu. vt ὑφεῖναι τῆς δίκης τι αὑτοῦ, decedere de iure ſuo. Lucianus de Luctu, [illegible] ὑφιέμενος nemini concedens reduē. Plutarchus, [illegible] ὑφιέμενος, De iure meo decedens. Idem, [illegible] ὑφιέμενος. Et in Anton. Οὐ μὴν [illegible], nec tamen quippiā remiſit. Rurſus in Demetr. [illegible], Ne propter cladem acceptam, quicquam remiſiſſe animorum videretur. Item in Sertor. [illegible], Ne verbo quidem tenus de ſolita deceſſiſſe ſeueritate, quominus ſummè imperium exerceret in eos, iuſq; imperatoris retineret. In Fabio, [illegible] ὑφιέμενος, [illegible], à pugna abſtinens, vt prudentia & conſilio oppreſſurus Annibalem. [illegible] ὑφιέμενος [illegible], idem in Galba: maximè primas ei partes deferens. [illegible], aliquid à malitia dementes, remittentes aliquid de malitia, Nazanzenus in Orat. [illegible], nihil cunquam cederem, Budæus in epiſtol. prior. Cum Infinitiuo. Xenophon in Apologia Socratis, [illegible]; neſcis me ad hunc vſque diem nemini conceſſiſſe in vita? id eſt, nemini ceſſiſſe, vt quā ego melius vixerit? [illegible], permittebatur nemini ſententiā dicere, Plut. in Lyc. Ὑφεῖναι vires remittere, vires ſubmittere, cōſultò & conſiter de viribus ſuis aliquid ſubtrahere. Ariſtophan. in Ranis, [illegible], id eſt, [illegible], vt nihil ſit iræ miſericordiæ condonatum, vt iræ nihil miſeratio remiſerit, Plutarchus in Camillo. [illegible], Euripi. conceſſa pro te mori, permiſſa, i. cui conceſſum eſt, vt, &c. Apud Suid. [illegible], i. id eſt, quod ὑφεῖναι.

Ὑφί-

Ὑφίζω, ſιω, ſubſideo, ſuccedo, ſubmittor, Neutrum abſolutũ. Dicitur & Ὑφίζω. Ὑφιζάνει, Heſych. expon. ἐλαττοῦται, ὑποχωρεῖται, ὀλιγοῦται.

Ὑφίζησις, depreſſio, ſedimentum, ὑπόστασις, ὑποχώρησις, vt apud Suid. ἐξέλκει τὸ χρυσίον ἐκ μαλακῆς καὶ ψαμμώδους, διὰ τὰς συνεχεῖς ὑφιζήσεις ἐπὶ τοῖς βάθεσι καταδυόμενον, i. τὰς ὑποστάσεις: ſic terræ ſedimenta dicit Plin. vulgò *affaiſſement*.

Ὑφίημι, μι, ἵσω, ἧκα, ſuppono, ſubmitto, remitto, minuo, ὑποβάλλω. Actiu. Accuſatiu. τὰς ῥάβδους ὑφῆκε τῷ δήμῳ, populo faſces ſubmiſit, Plutarchus in Publicola ὑφεῖναι ταῶνας ταῖς γυναιξί, pauones mulieribus ſubmiſiſſe: Idem in Pericle. ὑφίημι τὸ ἱστίον, id eſt, συστέλλω, Sophocl. & cum Genitiu. vt, οὔπω μοι τῆς λύπης ὑφῆκας, Liban. in epiſtol. nondum mihi indignari deſiſti. Sic ὑφίημι τῆς ὀργῆς: vnde apud Herodotum, ὑφεὶς τῆς ὀργῆς. ὑφέντες, ἐνδόντες, χαλάσαντες, Homer. Ὑφίεμαι vel ὑφίημι, inſidiari, ἐνεδρεύειν, eſſe in ſubſeſſis. Suid. Οἱ δὲ ἐνέδραν ὑφέντες, κτείνουσιν αὐτὸν δόλῳ. Rurſus λόχον ὑφέντας ἐπιβουλεῦσαι τῇ πόλει.

Ὑφίσταμαι, ſubſto, ſubſiſto, conſiſto, ὑφίσταμαι, exto ſiue exiſto ſumque in rerum natura. Gregorius, ὑφίσταται φῶς, lumen exiſtit. Et ὑφεστώς, ὁ ὑποστάς, Suid. Philon. ἐν ὑποκειμένῃ γὰρ τῇ οὐσίᾳ ὑφίσταται τὰ συμβεβηκότα. vnde Ὑφιστάμενον, id eſt, τὸ ὑποκείμενον, ſubiectum. Ὑφίσταμαι, ſubſideo, ſido, pellum eo. Ariſtot. Problem. διαλυομένων δὲ καὶ μάλιστα ὑφίσταται τὰ παχύτατα καὶ βαρύτατα. vnde ὑφιστάμενος, ſubſidens, qui eſt in imo, Herodotus. Cui opponitur Ἐπιπολάζω. Ὑφίσταμαι, ſubeo, id eſt, ſuſtineo, & ſuſcipio. Lucianus, εἰ καὶ τοιοῦτον ὑφίστασαι, ſi quid tale ſuſcipis. ὑφίσταται τὸν πλοῦν, nauigationem ſuſcipit, Thucydid. ἰσχυρὰς ὑφίσταντο τὰς πρὸς τοὺς προεστῶτας ἀπεχθείας, duras inimicitias ſibi principum ciuitatis conflauit, Plutarchus in Themiſtocle. Eſt etiam χρυσίου ὑφίσταμαι καὶ ὑποχωρῶ. Ὑφίσταμαι, polliceor, recipio, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι. Plutarchus. Δολοφονεῖν φαρμάκοις αὐτὸν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, veneno ſe Pyrrhum interfecturum recipiens. Appian. ὑφίσταται χρήματα δώσειν διὰ τῆς ἐχθρῶν ἐς τὸ ταμιεῖον. Xenophon Pædiæ 6. Ἐγὼ σοι ὦ Κῦρε ἐθελοντὴς ὑφίσταμαι, tibi vltrò polliceor. Ὑφίσταμαι, ſuſcipio, id eſt, aggredior, ἐγχειρῶ, ἀναλαμβάνω, inſtituo & incœpto. Iſocrates. πρὸς φίλων, τὸ μὴ δύνασθαι ὑποστάντας φορτικὰ χρήματα, ὑφίστασθαι τὰς λειτουργίας, ſuſtinere munera, Gaza de Seneɛt. Plutarchus in Pelopid. ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν, facinus ſibi depoſcit, aggreditur rem audendam. Ὑφίσταμαι, ſuppono, pono, id eſt τίθημι γὰρ ὑποτίθημι. Athenæus οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ τοῖς θεοῖς ἀνδριάντας ὑπεστήσαντο. Ὑφίσταμαι, vt ὑφίστημι, in rerum naturam edo & produco. Alexander Aphrodiſ. τὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν ἀρχὴν ὑπεστήσατο, id eſt, conſtituit principium artium. Gregorius, φύσιν ἐξ ἧς ὑποστήσασθαι πάντα τὰ ὄντα, id eſt, ἀπειργάσασθαι. vnde ὑφισταμένη γένεσις: procreatio quæ omnia conſtruit, à quaque omnia habent ſubſiſtentiam. Ὑφίστασθαι, ſuſtinere, tolerare, pati. Euripides in Hercule furente, Τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται, Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος, Nam ſuſtinere aduerſa ſi quis non valet, Quo tela pacto ſuſtineat hoſtium? Thucydides libro ſecundo, Καὶ συμφορὰς τὰς μεγίστας ὑφίστασθαι, grauiſſimos caſus ſuſtinere. Aprodiſ. libro primo Problem. Τὸ μολυβδὸς τῶν ὑέλων ἐκ τῆς δυνάμεως ταχέως, θλᾶσιν οὐχ ὑφίσταται, non patitur fracturam, non rumpitur. Hermogen. ὑφίσταμαι πόνους, labores ſubeo & ſuffero. Plutarchus in Pericle, πράως τὴν ἀδοξίαν ὑφιστάμενος, æquo animo & miti ignominiam ſufferens. Ὑφίσταμαι καὶ ὑφίσταμαι, ſubſiſto, id eſt, non cedo irruenti, excipio, ſuſtineo impetum, δέχομαι. Plutarchus in Demetr. Οὐδεὶς ὑφίστατο τὴν ὁρμὴν τῶν πολεμίων, ἀλλὰ φεύγοντες. Idem, Μαχέσασθαι οὐκ ἐφείδοντο τῶν ἀνδρῶν τινες, ἀλλ' ὑφίσταντο. Idem, ὑποστάς τις, ὡς διὰ τῆς ἀσπίδος τὸ ξίφος. Synelius, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑποστῆναι ἐλῃστῶν γεμούσας. Hoc Liuius imitatus eſt, Iam non feras tantùm ſubſiſtere, ſed & in latrones præda onuſtos impetum facere. Ὑφιστάμενος, repugnans, pugnando reſiſtens, non ſuccumbens.

Ὑφίστημι, μι, ὑποστήσω, στῆσα, ſubeo, ſuſtineo, tolero, perfero, duro, obuiam eo, reſiſto, repugno. Plato libro ſexto de Republica, ὥσπερ ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποστάς, ſubiens, Thucydides libro ſecundo, Ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μᾶλλον αἴτιος, Magis culpandus eſt qui periculum vitarit quàm qui adeundo ſuſtinuerit. Nazanzenus in Orat. τὴν ἀνθρωπίνην δι' ἡμᾶς ὑπέστη θεός, humanam naturam noſtra gratia Deus ſubiit. ὑπέστη μόνος, idem ibidem. ἐπιβαίνοντας τῆς αὐτῶν τριήρους ὑποστάντες, imminentem ſuæ naui ſubeuntes, Plut. in Themiſtocle ὑποστάντες καὶ μάχην συνάψαντες, excipientes & prælium conferentes, idem in Pericle. ὑπέστησαν πάντες, hos ſuſtinuerunt, hos exceperunt, Idem in Othone. Ὑποστῆσαι, ſubſtituere, ſufficere. Xenophon Ἑλληνικῶν 4. Ὑποστήσας δὲ ἡγεμόνας τοῖς λοχαγοῖς, λοχαγούς, ſubſtitutis centurionib. Ὑποστῆσαι, ſuggerere, hortari, proponere, ὑποθεῖναι. Sophocles in Aiace, Μὴ γνώμας ὑποστήσας ἐμάς, id eſt, ὑποθείς. Nazanzenus in Oratione, Ὁ πάντων δεῖ θεός, πάντοθεν ὑποστήσωμεν, ſuggeremus, proponemus. Ὑφίστημι, ſubſtituo, id eſt, ſuppono, ὑποτίθημι, ſubiicio. Athenæus libro ſexto, ὑποστήσαντα ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ καρυάτιδες, ſupponentem manum ſiniſtram, inſtar Caryatidum: quæ columnis conſtituuntur facie virginali. Pindarus Olymp. 6, χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, ſuppoſitis columnis. Plutarchus in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν, in ſuppoſitum enſem erectum vtraque manu, incumbens & procidens deſuper. Ὑφίσταμαι, ὑπισχνοῦμαι, conſtituo, recipio & polliceor, promitto, ſuſcipio, aggredior, ἀναλαμβάνω, vt ὑφίσταμαι Lyſias, κατὰ φίλους. ἐθελοντὴς ὑπέστη τοῦ τὴν λειτουργίαν, id eſt, ſubiit, ſuſcepit Idem, ὡς τὸ ἐθελοντὴν ὑποστῆναι τριηραρχεῖν, id eſt, τριηραρχεῖν. Ariſtid. in Panath ὑφίσταντο ἐν τῷ στρατεύσασθαι ἀγῶνα. ὑπέστησαν πολλοὶ προθύμως ταῦτα τὰ βασιλέως διαπράξειν, his à rege dictis, multi alacres ad mandata peragenda ſe accinxerunt, Plutarchus in Camillo. ὑποστῆναι τὴν στρατηγίαν ἠνάγκασαν αὐτόν, ipſum perpulit ad ductandum exercitum, Idem ibidem ὑποστὰς τὴν στρατηγίαν κατέλεξε τοὺς στρατιώτας, imperatoris munere fungens, milites delegit, ibidem. ὑποστὰς ἀνεῖλε, adortus peremit, Idem in Theſeo. ὑφίστημι τοῦτο, hoc ſubſiſtere permitto, affirmo. ὑφίστημι τὰ ἄλλα, aſſero ſubſiſtere alia, Nazanzenus in Oration. Ὑφίστασθαι, ſubiici, ὑποπίπτειν, cedere digniori. Homerus Iliad. ι, Καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, mihi cedat, id eſt, συγχωρησάτω, ὑπεικέτω. Ὑποστῆσαι, vt ὑποστήσασθαι, in naturam rerum producere, παράγειν καὶ εἰσάγειν εἰς τὸ εἶναι, authorem eſſe naturæ atque eſſentiæ, vt, ὁ θεὸς ὑπέστησε τὰ πάντα ἐκ μὴ ὄντων. Gregorius de Baptiſmo, ὅπως ὡς ἐκ μὴ ὄντων ἀνθρώπους ὑπεστήσατο, οὕτως ὑποστήσας ἀνέπλασεν, ſic in naturam productos denuo finxit. Alexander in primo Problem. Τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλῶς, διὰ θεοῦ μόνου γενόμενα, τῇ καὶ τὴν τούτων οὐσίαν ὑποστήσαντα. Ὑφεστὼς dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquitur. Philo de mundo, Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσχυρὸν ὑφέστηκεν, nihil extitit, nihil in rerum naturam proditum eſt. Idem, ἐν ἀρχῇ δὲ οὐδὲν ἀναγκαῖον οὐδὲ μέλλον, ἀλλὰ μόνον ὑφίστατο. Ὑφιστὰς τὸ βάρος, apud Ariſtotelem de greſſu Animalium, quod pondus fulcit ac ſuſtinet, ὑποστήριγμα, ὑπόστημα, fulcimentum.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario ſupponitur, quod mortarium ſuſtinet, τὸ ὑπόστημα τοῦ ὅλμου, Pol. l. 10.

Ὑφοράομαι, ῶμαι, quaſi ſubaſpicio. ſuſpicio, ſuſpicor, toruè aſpicio. occultè & clam video. Xenophon, αἳ ὑφεωρώμεναι ἑαυτάς, ἄλλαι ἀλλήλας ἑώρων, id eſt, quum toruè aliæ alias inſpexiſſent, mutuo aſpectu lubenter fruebantur. ὑφορᾶσθαι, obſeruare. Galenus ad Glauconem. ὑποπτεύεσθαι. Demoſthenes πρὸς τοῦτον, Τοὺς ὑφορωμένους τὰ πραγματεύματα, ſuſpecta habētes. Apud Suidam, ὡς ὅμως ὑφεωρᾶτο καὶ κατέκλαιε τὴν ψυχὴν ὑποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τῶν πεπραγμένων, id eſt, δυσχερῶς εἶχεν, ἠπόρει, ἐδυσφόρει, deiecto vultu animi anxius conſiderabat. Idem, τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, καὶ φανεῖν αὐτὰ ὑποδεδιότες, i. ὑποπτεύοντες. vide Ὑποβλέπω.

Ὑφόρασις, ἡ, δυσνοία, ſuſpicio. vide Ὑποψία in Ammon.

Ὑφορατικός, ſuſpicax.

Ὑφορῶ, μ. ὑφόψομαι, α. ὑφεώρακα, reſpicio, conſydero, obſeruo, intelligo, deprehendo, ſuſpectum habeo, timeo.

Ὑφορβός, οῦ, ὁ, ſubulcus.

Ὕφορον, ſuſpectum, ὕποπτον.

Ὑφορμεῖν dicitur ὁ λῃστρικὴ ναῦς apud Polybium, quum in ſtatione nauibus & inſidiis tegendis opportuna prænauigantibus imminet. Et ὑφορμεῖ αὐτῷ τὸ ὑποπτεύεσθαι, ſum formidoloſus alicui. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ ταῖς ἄκραις κρυπτομένων πειρατῶν ὑποπτευομένων. Syneſius tamen ſcribit, καὶ ὑφορμεῖ δέος ἐν ὑποψίᾳ, & ſuſpectum nobis erat periculum non minus, terrebat nos non minus metus ille. Suidas ὑφορμεῖν, id eſt, ἐφεδρεύειν, ἐνεδρεύειν.

Ὑφορμίζομαι, τὸ ἐμπελάζω, appello ad portum ὑφορμισάμενοι νυκτὸς ἐν ὄλιγοις, Thucyd. l. 2. vbi Valla, licet noctu progreſſi, non tamen latuerunt hoſtem. ὑφόρμισται αὐτῷ πηγή, ei fons adhæret, Philoſt. in Heroic.

Ὑφορμίζω, in ſtationem ſubduco, Thucyd.

Ὑφορμισάμενα, ἀναπαυσάμενα, ἐνορμισάμενα.

Ὕφορμος, locus ſtationi aptus Strabo.

Ὑφορώμενος, ſuſpicioſus, ὕποπτος, βασκανός. Actiu. Xen. vide in Ὑφοράομαι.

Ὑφός, pro κυφός, abiecto κ, gibboſus, curuus.

Ὕφος, εος, τὸ, ὕφασμα, textus, πέπλος καὶ φᾶρος, velum Interpr. Ioſephi. Eſt & tapetum. Aliis eſt etiam rete, tela. Dioſcorides lib ſecundo, c. 68. ὕφος ἐρεοῦν, veſtis lanea, Idem libro 1.

Ὑφόω, texo, ὑφόω Ionicè pro ὑφάω pro ὑφαίνω, dixit per pleonaſmum ἰσὸν Homerus Odyſſ. η, αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφυγρος, humidus.

Ὑφυδρος, &

Ὑφυδρος, ου, Adiectiu. ſubaqueus, id eſt, ſub aqua demerſus, ὑπο-

βρύχιο. Thucydid. ἐσίντες δὲ κολυμβηταὶ ὕφυδροι, vrinatores ſub aqua ſtantes. Ὕφυδρος apud Hippocratem hydropicus, aqua intercute laborans, ὁ ὑδεριῶν, ὁ ὑδερικός.

Ὑφωμόθεν, Aduerb. concorditer, quaſi vnanimiter, ὁμοθυμαδὸν, Suid. ſed ſuſpectum eſt.

ΥΧΙΟΣ, ου, ὁ, nox.

ΥΨΑΓΟΡΕΩ, magna loquor, μεγαληγορῶ.

Ὑψαγόρης, ου, ὁ, altiloquus, μεγαλαύχης: Odyſſ. β, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, id eſt, grandiloque. Dicitur etiam ὑψαγόρας, vt apud Suid. ἐχθρὸν δὲ καινολογίαν καὶ ὑψαγόρας τὰς λόγους τραχεῖ, i. ὑψηλόγος. Dicitur & ὑψαγόρης.

Ὑψαύχην, υγος, altè cameratus, ſeu concameratus & arcuatus.

Ὑψαυχενίζω, ceruices tollo, in Epig. vide Ὑψαυχής.

Ὑψαυχενέω, erecta ceruice caput efferre, ſuperbire. Plutarchus in libello de propria laude non odioſa, ὥσπερ γὰρ τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ὑπεραιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενούς, Quomadmodum eos qui inter deambulandum ſeſe efferũt, & ceruicem attollunt, ſtolidos leuéſque eſſe ducimus. Sumptum ab equis. Dicitur etiam τραχηλιῶ, id eſt, ὑψηλοφρονῶ. ὑψαυχενοῦντες, ceruicem tollentes. In Adamantij Phyſiognom. ſcriptum, ὀρθὸς ὢν, καὶ ὑψαυχενῶν, αὐθάδης τε καὶ ὑβριστής: ſed videtur ſcribendum ὑψαυχενῶν.

Ὑψαυχέω, ῶ, ήσω, glorior, iacto, μεγαλαυχῶ. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς, i. πλοῦτος ceruices tollit.

Ὑψαύχην, ενος, ὁ, glorioſus, elatus, elata ceruice incedens. ὑψαύχην ἵππος καὶ γαῦρος, equus, quaſi alticeruix & ſuperbus, Nazanzenus in Oration. Epitheton eſt etiam Apollinis in Epig. & apud Laſc. ὑψαύχην τιμὴ, honor excelſus, Non. φωνὴν ὑψαύχενα, vocem altam dixit, idem Nonn.

Ὑψεῖται, numularij, argentarij.

Ὑψερεφὴς, ὑψηρεφής. Odyſſ. δ, ὑψερεφὲς δῶμα, altam domum extruxit.

Ὑψηγόρος, ου, ὁ, idem quod ὑψαγόρης, Etym.

Ὑψηγορία, ſuperbia, elatio, ὑπερηφανία, Heſyc.

Ὑψήγορος, altiloquus, alta & magna prædicans, μεγαλήγορος, Suid.

Ὑψηλοκάρδιος, arrogans.

Ὑψηλολογοῦμαι, orationis ſublimitatem conſector vt qui
Proiicit ampullas & ſeſquipedalia verba.
Themiſtocl. in Sophiſta, Ἡ λεόντιον δὲ τοῦ τῇ ψυχῇ ἐκπεπλῆχθαι ὑψηλολογουμένη καὶ βροντῶσα ἐπὶ τοῖς ονομασι καὶ ὀνόμασιν.

Ὑψηλόνοια, ἡ, elatio mentis, altitudo mentis.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, altus, procerus, editus, ſublimis, quaſi ὕψιος, ὅ ἐστι ὕψος ἔχων.

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, ήσω, ω. κα, altè ſapio, mihi placeo, ſuperbio, animo efferor, arroganter de meipſo ſentio, elato ſum animo. Neutr. Paulus ad Rom. capite vndecimo, μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ, me efferaris animo. Contrarium eſt ταπεινοφρονῶ. vide Συνεπαίρομαι.

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, q. altè ſapiens, ſuperbus, magnanimus, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑπερόπτης, ὑπερήφανος, Pol.

Ὑψηλῶς, μεγάλως, ſublimiter Columel. Suid.

Ὑψιάνειρα τιμὴ, Nonnus honorem ſublimem, id eſt, ſublimes viros efficientem, aut qui magnis & præclaris tribuendus eſt.

Ὑψιβρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altus, ſublimè faſtigiũ habens, q. celſitectus, ὑψηλὸς, ὑψηλόστεγος: dicitur & ὑψηρεφής.

Ὕψιος, altus, magnus, idem cum ὑψηλός.

Ὑψηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altiſonans, altiſonus apud Cic. & Claud. ὑψαύχην: vt apud Suid. ὑψηχέες ἵπποι.

Ὕψι, altè, ὑψοῦ, ſublimè Cic. ſublimiter, Cato. Aratus, ὕψι δὲ μᾶλλον κυμαίνουσι, ſupernè magis.

Ὑψιβάμων, altè vel in alto incedens.

Ὑψίβατος, ου, ὁ, altus, vnde ὑψίβατος τύμβος, Soph. i. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων, habens altam baſim & profundam.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, altiſonans, quaſi altifremus. Heſiod. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, &c. Hom. Il. α, ἡ δ' ἐν ὑψιβρεμέτῃ, ὁ δὲ βροντῇ βρέμει δὲ κνέφας ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος ἦχος.

Ὑψιγένεθλος θεὸς, Nonn. in alto natus.

Ὑψίκομον ἄλσος, altum nemus, Pindar.

Ὑψίζυγος, ου, ὁ, in alto trutinans humana, gubernator ſupremus. Heſiod. Ζεὺς ὑψίζυγος, id eſt, Iupiter in alto facta hominum æſtimans & librans: nam ζυγὸς, ſtatera (Nam Ioui libra tribuitur. Theognis, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως. Virgil. Iuppiter ipſe duas æquato examine lances) vel in alto ſedens. ζυγὰ enim ſedes & tranſt. um, vt ſit metaphora. Il. δ, Ζεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων: vbi Interpres, ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ἀνωτάτω ἔχων καθέδραν. ὁ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ ἐρέσσοντες. ὁ ἐν ὑψηλῷ ζυγῷ τεταγμένος καὶ κατάρχων ὥσπερ τῆς πρύμνης. Capitur etiam pro alto & ſublimi apud Nonnum, vt ὑψίζυγον εἶχε τιμήν, & ὑψίζυγον ὤπασε τιμήν.

Ὑψιθέμεθλος, habens alta fundamenta, Nonn.

Ὑψικάρηνος, ου, ὁ, habens altum caput ſeu cacumen.

Ὑψικέλευθος, q. altiuius, in Epigr.

Ὑψικέρατος, ου, ὁ, &

Ὑψίκερως, alta cornua habens: per metaplaſmum dixit Ariſtoph. τὸν ὑψικέρατα πέτραν, i. ὑψηλήν.

Ὑψικέρωμα, ὁ διὰ πυρὸς πάγος.

Ὑψικέρων ἔλαφον, dixit Homer. Virgiliúſque ceruum cornua alta ferentem, id eſt, ὑψικέρωτα. Et alibi ita extulit, & ſurgentem in cornua ceruum. Ouid. in metamorphoſ. Aut celſum in cornua ceruum.

Ὑψίκομος, quaſi alticomus, in ſumma parte frondoſus, ὑψιπέτηλος. vnde δρῦς ὑψίκομος, alticoma quercus, Heſyc.

Ὑψικόμπος, ου, ὁ, ſuperbus: vnde ὑψικόμπως, arroganter, Soph.

Ὑψικρατεῖς, Suid. τοὺς ἐν τῷ ὕψει κρατοῦντας.

Ὑψιλογέω, altè loquor.

Ὑψιλοφίδης σεισμοῦ, vide Περιτάφρος.

Ὑψίλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, altè criſtatus habens & eminentem conum, metaph. & per locum Ariſtotel. in Ranis appellauit ὑψιλόφους λόγους ſublimia verba & grande dicendi genus quo vſus eſt Æſchyl.

Ὑψιμέδων, in alto regnans, alta regens, q. altipotens, Ariſtoph. ὑψιμέδων ζεὺς, altè imperans, in Epig.

Ὑψιμέλαθρος, altas ædes habens: vnde ὑψιμέλαθρον πόλιν, apud Nonnum.

Ὑψιμέλανας, altè nigræ, vel alta & nigra.

Ὑψινοῦς, ſublimis.

Ὑψίνοος, animum attollens, ſuperbus, Non. τὸ ὑψίνουν, animi celſitas & magnitudo Cicer.

Ὑψιπέτηλος, ου, ὁ, habens altas frondes, & ſimpliciter altus, Etymolog.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ, altiuolans Cic. & altiuolus Plin. ὁ εἰς ὕψος πετόμενος, Suid.

Ὑψιπετὴς, qui ab alto cecidit. ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών, Suid.

Ὑψιπόρος, ου, ὁ, per cacumina ingrediens curréns ve. ὑψιπόρου ἀνέμοιο, Nonn.

Ὑψίπους, οδος, ὁ, altus, inſiſtens pedibus, ideóque excelſus.

Ὑψίπυλος, ου, ὁ, habens altas portas.

Ὑψίπυργος, altis turribus inſtructus, altis turribus inſignis Eurip. in Troad.

Ὑψιρεφὴς, altè ædificatus, altè extructus: ab ἐρέφω. ὑψιρεφεῖς δόμοι, alta domus. Hom. Od. ναοὶ ὑψιρεφεῖς, templa alta, Ariſtoph. ſuprà ſcribitur ὑψηρεφής.

Ὑψιτένεκος ἀνήρ dicitur, ὁ τὸ ὕψηλον φρονῶν, teſte Heſyc. meminit & Suid.

Ὑψίζωνος, ου, ὁ, altè ſuccinctus, in altum ſubductam habens veſtem.

Ὕψιστος, ου, ὁ, altiſſimus, excelſiſſimus. & eſt Superlatiuus ſine Cõparatiuo, vt ſummus apud Latinos.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens, item in alto extenſus, Nonn.

Ὑψιτένων, ſuperbus, elata ceruice, ὑψαύχην.

Ὑψίτερος, Comparatiuus eſt ab ὕψος, Theocr.

Ὑψιφανὴς, altè apparens: ὑψιφανεῖς σκοπιαί, in Epigr.

Ὑψιφανὴς, ſublimis, in alto apparens, Nonn.

Ὑψοβάτης, q. altigradus, ὑψιβάμων, ὑψίπορος, Suid.

Ὑψόθεν, ex alto, ἄνωθεν, altè, Dionyſ. de ſitu orbis. Aliquando ſuper ὑψόθι. Apol. 2. ὑψόθεν αὐτῶν.

Ὑψόθι, in alto, ἄνωθεν, in ſublimi. Apol. 2. Arg. ὑψόθι τεῖνεν, altè tendit, i. ὑψόσε, in altum. ἐπ' ἀκτάων ὑψόθι, &c. idem Apol. ὑψόθι γαστρὸς, ſuper ventrem, lib. 1. Epig. ὑψόθι θῶκον, ſuper ſedes, Nonn.

Ὑψόροφος, ου, ὁ, excelſus, faſtigio altus. Hom. Il. γ, εἰς ὑψόροφον θάλαμον κτλ., i. ὑψηλόν.

Ὕψος, εος, τὸ, altitudo, proceritas, ſublimitas, cacumen, faſtigiũ, quaſi ὄψος, vnde patet proſpectus: excellentia, Ariſt. de mundo, τὸ δ' ἄρα σεμνότερον καὶ ἔτι πρέπον εἰς περιττὸν τῷ ὕψος μεγαλοπρεποῦς διακεκόσμηται, i. in exquiſitum maieſtatis faſtigium os Darij exornatum erat ὕψος λαμβάνει, Thucyd. altè excitatus eſt, ſublimitatem capit, ſublimis euadit. ἐς ὕψος, Homer. ὑψοῦ, in altum, Plat. de Leg. ὕψος οὐσίας, quantitas facultatum, idem ibidem.

Ὑψοπαιρόμενος, in altum leuatus.

Ὑψόσε, in altum, in ſublimi.

Ὑψοῦ, altè. ἐν ὕψει, in alto. Il. δ, ἐν ἀπείρονι ὕψει ὑψοῦ, &c. ὑψοῦ φρεν, i. μετεωρίζει, Soph.

Ὑψόφρων vel ὑψηλόφρων, qui eſt mente excelſa, vel qui eſt mente elata & acerba.

Ὑψόω, ῶ, ώσω, ω. κα, exalto Columel. in altum tollo, iu ſublime fero, leuo, erigo, eueho. Actiu. Accuſatiu. Homer. βοῦν ἑκατόγχιον ὑψόσε ἀχθεὶς ἔπισε. Mat. c. 23. ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται, ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται, quiſquis autem ſeſe extulerit, & c. 11. ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ, quæ es vſque ad cælum ſublata. ὑψόω, tranſlatè, (ab ædificiis quę perficiuntur cum attolluntur additur que faſtigium)

pera-

perficio,abſoluo,τελέω.Ioſeph.l.2.πρὶν ὑφάνῃ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ τελέσειε,antequam impleret opus, receſſit.

Ὕψωμα,ατος,τὸ,altitudo, cacumen,ſummitas: hoc vtitur Phocylides.Paulus 2.ad Corint.ca.10.ὕψωμα ἐπαιρόμενον, ſublimitas quæ extollitur.

Ὕψωσις,εως,ἡ,q.exaltatio,elatio,ὕπαρσις.

Ὕω,ὕσω,ὕκα,pluo,βρέχω,ὑετίζω,rigo,pluuia perfundo, madefacio,humecto.Ariſtoph.τίς ὕει;quis pluit? Odyſſ. ξ,ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, pluebat tota nocte.ὕοντα ſeu ὕοντα θεὸν τεθέαται [illegible],Lucian.id eſt,pluentem deum. Ὕω ὕδωρ,pluo aquam.Ariſtophan.in Nubib.[illegible] ὕδωρ. Apollon. cum Accuſatiuo libro ſecundo,ὗε δὲ πόντῳ ὄμβρος, imber cadebat in pontũ ἐν τῇ γῇ, in terra pluebat.Cum Datiuo Ariſtophan. ὑμῖν ὕσομεν, vobis primis pluemus.Dicitur etiam impersonaliter ὕει,[illegible],imber inceſſet.ὕσαντος, imbre exorto ſiue lapſo. [illegible] ὕσαντος, ſi copioſæ pluuiæ fuerint,Theophraſtus libro quarto de cauſis plantar.Ὕεται,pluuia irrigatur,ἐν γῇ ὕεται, in terra pluit,Herodotus. [illegible], guttæ ſanguinis è cælo in vrbem ceciderunt, Plutarchus in Romulo.ὕσθησαν Θῆβαι,apud Thebas pluit, Herodot. Ὑόμενος, imbre aſperſus.

Ὑώδης,εος,ὁ,ἡ,porcinus,ſuillus Adamant.in Phyſiognom.ὑώδεις [illegible],de hominibus talibus moribus præditis.

Ὑωδία,ας,ἡ,(quod ſumptum à ſuum moribus)ruditas, indocilitas,ſtupiditas, [illegible] : quomodo dicitur ſus Bœotica,quam ſe effugiſſe gloriatus Pindarus. Hippocratis libri craſſę ignorantiæ ruditatiſque cauſa ridentur a Comicis.Ariſtophan.in Nebul.[illegible] : vbi Commentar. inquit, [illegible] εἰς ὑωδίαν.Athenæus libro tertio, Καὶ [illegible], [illegible]. Phænippus etiam ab Ariſtophan. [illegible] εἰς ὑωδίας, Interpres.

Φ

ΦΑΝΘΗΝ apparui, ἐφάνην. Iliad. α', [illegible], pro ἐφάνησαν & ἐφαίνοντο.

Φαάντατος,η,ον,ſplendidiſſimus, λαμπρότατος,Hom.Od.

Φαάντερος,ſplendidius.

Φάβα,μέγα [illegible], magnus terror. καὶ τὸ [illegible],ita Heſyc. qui id intelligere videtur de vulgari legumine faba,quod appellaretur hoc nomine κατὰ γλῶτταν.

Φάψ,palumbes,φάβιον,palumbium,à Nomin.φάψ.

Φαβοτύπος ἱέραξ, accipiter palumbarius,Ariſtoteles libro octauo Anim.

Φάγαινα,ἡ,vide Φαγέδαινα.

Φαγέδαινα,ης,ἡ,vel

Φάγαινα,(ἀπὸ τοῦ ἀεὶ φαγεῖν)inexplebilis voracitas (immanis eſuritio inexaturabiliſque appetitus comedendi, κυνώδης ὄρεξις quaſiqueβούλιμος.Eſt autem morbus ſtomachi. Author definit.apud Galen [illegible]. Cælius Aurelianus libro tertio de Chronicis morbis, Caput poſuit de ſtomachi phagedena. Hæc inexplicabilis edacitas vocatur ab Aetio Serm.9.capite 21. κυνώδης ὄρεξις.Galenus Commentar. 3.in 6. lib.Hippocrat.de popularibus morbis, [illegible] φαγεδαίνας, [illegible],&c. Φαγέδαινα, vlceris nomen ab exedendo. Eſt autem vlcus quod huc atque illuc ſerpendo cutem ac ſubiectam illi carnem, ſed extimam tantùm, & in ſuperficie conſtitutam depaſcitur ac rodit.Cornelius Celſus libro ſexto,caput inſcripſit,De phagedæna in cole naſcentis curatione: ait que cancri genus eſſe hoc vitium.Pollux libro quarto, φαγέδαινα,[illegible] (leg.[illegible]) [illegible]. Plinius libro 20.capite quinto,& libro 28 capite 18. vocat vlcerum phagedænas,vt diſtinguat à phagedęna ſtomachi affectu.Idem vtrámque phagedænam ita complexus eſt libro 26.capite 11. Phagedænis (quod nomen ſine modo edentium eſt) & alias vlcerum tithymali medentur. Vnde vlcera phagedænica dixit , quæ Dioſcorid. ἕλκη φαγεδαινικά,libro ſecundo,capite 99 Φαγέδαινα etiam (à phagedænæ vlceris corruptione atque putredine)vocatur morbus in aluearibus , cum faui putreſcunt. Columella de Re ruſtica libro nono,capite 13. Sæpe etiam vitio,quod Græci φαγέδαιναν vocant(apes)intereunt.Siquidem cum ſit hæc apium cõſuetudo,vt prius tantum cerarum confingant . quantum putant explere ſe poſſe:nonnunquam euenit , vt conſummatis operibus cereis,examen conquirendi mellis cauſa longius euagatum ſubitis imbribus , aut turbinibus in ſyluis opprimatur,& maiorem partem plebis amittat : quod vbi factum eſt,reliqua paucitas fauis complendis non ſufficiat:tunc quę vacuæ cerarum partes comp utreſcant,&vitiis paulatim ſerpentibus corrupto melle ipſæ quoque apes intereant.

Φαγεῖν,edere,ἐσθίειν,ab antiquato verbo φάγω. Φάγεσαι, comedito.Lucas cap. 17.Καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι,ἕως φάγω καὶ πίω,καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ Apud Pol.[illegible] φαγεῖν,καὶ ἀγαθὸς φαγεῖν,i.edax vt vulgò vn bean mangeur.

Φαγόνας, vocabant Comici τὰς γνάθους, καὶ τὴν γαστέρα [illegible], φαγονίδα,ait Pol.l.6.i.phagonem,edonem,[illegible] cui ἄσιτος opponitur.

Φάγεσαι,ede,c.17.Euang.Lucæ.

Φαγιλὸς,agnus,ἀμνός,Heſych.

Φαγήσιμα,τὰ,eſculenta,epulæ,βρώματα,pabula.

Φαγησία ἑορτή,vel

Φαγησιπόσια,τὰ.feſtum de quo conſule Athen.initio l.7.Sic dicta ab epulorum potuſque hilaritate.

Φάγομαι,pro φάγωμαι,edam:à φάγω verbo inuſitato,quod in Aoriſt. β ἔφαγον habet.φάγομαι ἢ πίομαι,comedam vel bibam,ca. 19.l.2.Reg.φάγεται τὰς σάρκας,c.vlt.epiſt.D.Iacobi,exedet carnes,&c.

Φάγον,pro ἔφαγον,comedi.φάγε,comede,Ariſtoph.à φάγω inuſitato:vnde φάγω in Subiunct.φάγωμεν,comedamus. φαγεῖν,veſci, capere cibum.

Φάγος,ὁ,ἡ,vorax,edax,comedo.Matth.capite vndecimo , φάγος καὶ οἰνοπότης.

Φάγρος,ου,ὁ,piſcis vorax,ſolitarius cui cor triangulare, Athen.li. ζ,ex Ariſtotele. à Gaza redditur pagrus , libro octauo Animal.ab aliis barbulus.Φάγρος,cotis Cretenſibus.ἀκόνη, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν,quia ferrum exedit, Athen.& Euſt.Od.ς'.

Φαγύλιον,τὸ,marſupium,μαρσίπιον,μαρσύππιον,Suid.

Φαδάζω γελῶ,Heſych.

Φάε,lucebat , ἔφαινε.Odyſſ. ξ, φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς , id eſt , ἔλαμψε.

Φαεά,vide Φάος.

Φαεθοντὶς [illegible].ſplendor Solis,in Epig.

Φαέθουσα,ης,ἡ Phaëtuſa,vna ex filiabus Solis.

Φαέθω,[illegible],luceo ardeo.

Φαέθων,οντος,Phaeton.Solis epith.Heſiod.ἥλιος φαέθων [illegible],Sol lucidus intuetur.φαέθων ἥλιος,Sophocl.& Homer.Odyſſ Φαέθων,Iouis ſtella. Ariſtotel.de mundo [illegible]. Φαέθων,dies,ἡμέρα. Soph in Aiace, [illegible] φαέθοντα [illegible],i. noctes & dies ita gemebas,i.φαέθοντα,[illegible] ἡμέραν.Φαέθων,Phaeton auroræ & Cephali filius,Heſiod.in Theog.

Φαεινὸν,τὸ.vide Τρύγη.

Φαεινὸς,ὴ,ὸν,lucidus,ſpecioſus,tenuis,ſubtilis , λαμπρὸς , rutilus, ὀπτικός. Odyſſ.ξ,ζώνη φαεινὴ,cingulum fulgens. hoc vtitur Alexand.Aphr.in præfat.l.2.Probl.[illegible] φαεινὸς,[illegible],λαμπρὸς.Hom.Il. [illegible] idem.

Φαείνω,[illegible],oſtendo, φαίνω,luceo,λάμπω,emico,illuceſco Ody. γ,[illegible] &c.vnde [illegible] l 2.Apol [illegible],ſplendentis.Arat.[illegible] φαείνονται exiguum iaciũt ignem,Cic.

Φαεννὸς,ὴ,ὸν,ſplendidus,manifeſtus,pro φαεινὸς,vt [illegible] pro [illegible].[illegible],Euripid.[illegible],idẽ,Sophoc.[illegible] φαεννότατον εἰς ἐμοί.

Φαεσίμβροτος,ου,ὁ,ferens lucem mortalibus. Nonn. φαεσίμβροτος [illegible] &c.Heſiod.in Theog,υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο, filius Solis lumen præbentis mortalibus.

Φαεσφόρος.lucifer,lucem afferens,φωσφόρος,Suid. Orphæus,φαεσφόρου [illegible] Μήνης.

Φαζέλη,peculiaris morbus,qui rubrum mare nauigantib. oboritur,Heſych.

Φάζομαι,&

Φάζω,appareo.

Φάθι dic,à φημί:priorem produci tradit Gaza.

Φαιά,ᾶς,ἡ,fuſca,ſubnigra. fuſcus enim color medius eſt inter album & nigrum.φαιὰ ἔμπλαστρα,emplaſtra quæ phæas appellant , Ruellius:emplaſtra fuſca,Barbarus : emplaſtra nigra, Marcel.Celſum ſecutus,Dioſ.l.5.c.93.vide ibid.Marcel.

Φαιδιμοεργόντες, ὁ ϗ

Φαίδιμος, ο, ὁ, clarus, fortis, ἐπιφανής, λαμπρὸς ἀπὸ τοῦ φαίδιζω, à dictione φαιδρὸς ρ abiecto, vt ſcribit Apol. Gramm. Home. Il. [illegible] φαίδιμος Ἕκτωρ.

Φαίδρα, Phædra, vxor Theſei, Plut. in Theſeo.

Φαιδρωπὸς, οῦ, ὁ, aſpectu formoſus, iucundus, gratioſus, Etymolog.

Φαιδρὸς, οῦ, ὁ, clarus, purus, pulcher, manifeſtus, qui eſt lęta fronte, ἱλαρὸς, [illegible], alacer, lautus, nitidus, illuſtris, ſplendidus. [illegible] καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς, i. oculis & geſtu & inceſſu alacer. opponitur ei σκυθρωπὸς, apud Xen.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, pulchritudo, alacritas, hilaritas, feſtiuitas, lepor, ſplendor, Naz.

Φαιδρόω, μ. ώσω, π. ωκα, exhilaro. Act. Accuſ.

Φαιδρύνομαι, alacer fio, φαιδρυνθῆναι, Bud. in epiſt. poſt.

Φαιδρυντὴς, æditiuus, Heſyc. νεωκόρος.

Φαιδρύντρια, vide φαιδρύνω.

Φαιδρύνω, terſum reddo, fulgentius reddo, exorno, polio, purgo, expurgo, καθαίρω, lauo, exhilaro, lætifico, Cicer. Actiuum Accuſatiuo. Pollux libro ſeptimo, φαιδρύνειν δὲ καὶ [illegible], καὶ [illegible]: vnde apud Æſchyl. [illegible] φαιδρύντρια, q. lotrix.

Φαιδρωπὸς, idem quod φαιδρωπὸς per ω in ſecunda ſyllaba, Etym. logic.

Φαιδρῶς, hilariter, pulchrè, ſplendidè, nitidè, ſerena fronte.

Φαῖεν, dicerent, φαῖεν Æolicè. ὅτ᾽ ἂν μὴ φαῖεν, quum nihil dicerent.

Φαίην, dicerem, dixerim, fatear. [illegible], Hom. Il. ἐπεὶ φαῖεν, quando dixiſſent.

Φαίκιον, τὸ, ruta, πήγανον.

Φαικάσιον, ου, τὸ, ſolea, calceamenti genus. Plutarchus in Anton. [illegible] φαικάσιον [illegible], Eratoſthen. apud Pollucem, [illegible] φαικάσια. Heſychius ait eſſe [illegible]. ob id alij perones vertunt. Apud Senecam libro ſeptimo de Benef. ita ſcriptum, Pythagoricus quidam à Sutore phecaſsia emerat rem magnam, non præſentibus nummis. Et apud Sueton. muli phæcaſiati, i. ſoleati.

Φαιδὸς, οῦ, ὁ, leuis, ſplendidus, contumax, efficax, vigens, viuidus, agilis, ἐλαφρὸς, [illegible], Heſyc. vnde [illegible], i. λαμπρός.

Φαιλόνης, ου, ὁ, vide φελόνης.

Φαῖμεν, diceremus, pro φαίημεν, vel ἔφημεν.

Φαινακίζω, decipio, conuicior, irrideo, Heſyc. potius φενακίζω.

Φαινὶς, ίδος, ἡ, anemone. Interpr. Theocr. Idyl. 5. [illegible] Λέκαινοι φαινίδας [illegible] φασί.

Φαινόλης, ου, ὁ, vide φελόνης.

Φαινίνδα, ludi genus, quod harpaſto ludere è Græco dicunt Latini. [illegible] σφαίρας φαινίνδα. φαινίνδα autem eſt ἀπὸ τοῦ φενακίζειν, Martial. 14.

> Seu lentum ceroma teris, tepidúmve trigona
> Siue harpaſta manu pulueruleta rapis.
>
> Idem In 7.
>
> Non harpaſta manus, puluerulenta rapis.

vulgò dicitur *pelote*, à pila: & harpaſtum rapere, ſiue harpaſto ludere, *peloter*, id eſt, *iouer à la pelote*. Ego φαινίνδα ἀπὸ τοῦ φαίνειν, deduco, ὅτι ἑτέρῳ προδείξαντες, ἑτέρῳ ἀφίεσι, vt dixit Pollux apud quem ſcriptum tamen φαινίνδα ab inuentore φαινίδου nomine: ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν, id eſt, ludificari. Athenæus libro primo, τὸ δὲ [illegible] διὰ τῆς σφαίρας [illegible], φαινίνδα [illegible], ὃ ἐγὼ μάλιστα πάντων ἀσπάζομαι. Additque [illegible] σφαιριστικῆς ἀμίλλας [illegible]. Hũc ludũ ſic graphicè verſib. notauit Antiph. [illegible]. Vult autem ipſe Athenæus, φαινίνδα dici ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῆς σφαιριζόντων, & φαινέστου eius inuentorem fuiſſe. apud Suidam ſic ſcriptum, [illegible] φαινίνδα. διὰ σφαίρας [illegible] σφαῖραν [illegible] φενακίζοντες. Ita etiam Heſych.

Φαίνομαι, μ. φανοῦμαι, π. πέφασμαι, appareo, videor, habeor, luceo, exorior, oſtendor, in conſpectum venio, prodeo, copiam mei facio, exto, edor, exiſto, reperior, comperior, conſpicior, viſor, cernor, ὁρῶμαι, agnoſcor, do ſpecimen. Xenoph. [illegible] φαίνεσθαι, &c id eſt, δοκεῖν, apparere. Plato in Tim. φαίνονται καθ᾽ ὅσον αὐτοὶ ἐθέλουσι: Cicero, declarantur quoad ipſi volunt. ὡς ἐμοὶ φαινόμεθα, vt mihi videmur, &c. Plato de Legibus. Cum Infinitiuo, idem Plato libro primo de Republic. [illegible] οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον, id eſt, non minus decora eſſe videbatur pompa, quam Thraces ducebant, & libro ſecundo, [illegible] φαίνεται [illegible], [illegible], idem in epiſtol. [illegible]. Φαίνομαι [illegible], videor mihi feciſſe, Herodotus. Ariſtophanes in Pluto eo modo vtitur, [illegible] φαίνεσθέ μοι, mihi quidem bene dicere videmini. Idem ibidem, φαίνει γὰρ ἥκειν ἀγγελος χρηστοῦ τινὸς, videris enim venire nuntius boni cuiuſdã.

& in Nub [illegible] φαίνει videris bene dicere. Φαίνομαι [illegible], Xenoph. [illegible], Idem Plato in epiſtol. Cum Participio alterius verbi: [illegible], tu fac vt mederi videare. Φαίνεται [illegible], cum Participio conſtrui ſolet. Thucydid. φαίνεται γὰρ [illegible], videtur agere, Plutarchus in Numa. [illegible], videtur conſpexiſſe, idem ibidem. φαίνεται ποιήσας, videtur feciſſe. Thucydid. [illegible], Demoſthen. φαίνομαι [illegible], non videor quoque modo affectare vt magna eſſe dicerem, Iſocrates in Euagora. Φαίνεται, verum videtur, viſitur φαίνεται [illegible], conſtat in vrbem veniſſe. Φαίνεται [illegible], apud Græcos ſplendidum videtur certamen, Thucydid. φαίνεται λόγος τῶν ἔργων [illegible], idem Thucydid. multis de ſuis operibus ratio conſtat. Lucianus, [illegible] φαίνεται id eſt, viſuntur. φανεῖται, palàm erit, id eſt, [illegible], appare, Ariſtophan. [illegible], Nazanzenus in Oration. Φάνηθι, apparete, Ariſtophan. Plato in Protagora, [illegible] Σωκράτης [illegible]; Cicero apud Priſcian. libro ſexto, Quid tu, vnde tandem appares ô Socrates? an quidem dubium non eſt quin ab Alcibiade? Φανῆναι, conſpici, Demoſthen. [illegible], ſe volens ciuibus oſtendere. φανῆναι εἰς τὸ φῶς, prodire in lucem, apparuiſſe. Φαίνομαι, accuſor. Vnde Φαινόμενοι [illegible], rei, quos Romani pendentes appellant. Τὸ φαινόμενον, veriſimile, obiectum, facies, apud Alexandrum Aphrodiſ. Et φαινόμενον, quod videtur. Iſocrates Archid. [illegible] τὸ φαινόμενον. ſi apertè dicendum eſt, quod ſentio. Τὰ φαινόμενα, Proclus in Sphæra, apparentiæ, Linacer. Sic etiam aſtra & ſtellæ dicuntur. Ariſtotel 1. Poſter. & 11. Metaphyſ. in 3. de Cælo dixit plenè, τὰ φαινόμενα ἄστρα. Et φαινόμενα Arati, quæ in cælo apparent.

Φαινομηρίδες, nuncupatæ ſunt Lacænæ, quod inceſſu coxas retegerent. Plut. in Numa.

Φαινοπροσωπεῖν, oſtendere lętam faciem, agere hilari vultu, in publicum prodire, nec ſe domi aut in ſeceſſu continere. Eraſm. Chiliad. Cicero in epiſtol. ad Attic. libro octauo, Nullus vnquam delectus, nec conquiſitores φαινοπροσωπεῖν audent. Et in 15. φαινοπροσωπητέον igitur, καὶ ἰτέον in caſtra.

Φαινὸς clarus, lucidus, φαιδρὸς, Heſyc.

Φαίνω, μ. φανῶ, π. πέφαγκα, claro Lucretio, vnde declaro, id eſt ἀποφαίνω, demonſtro, oſtendo, præ me fero, εἰς τὸ φῶς ἄγω, φανερὸν ποιῶ, δηλόω, σημαίνω, indico. Actiu. Accuſatiu. Homerus Iliad. [illegible], φαίνω, accendo, ἀνάπτω. Ariſtophanes in Ranis, [illegible]. Item do & exhibeo. Odyſſ. [illegible]. Φαίνω, colluceo, luceo, ſplendeo, ſum conſpicuus. Ariſtophanes [illegible] φαίνειν [illegible] ὑμῖν, Sol negabat ſe lucem præbiturum vobis. Φαίνειν, pro προφαίνειν, prælucere alicui, [illegible], lumen præferre alicui. Homerus Odyſſ. [illegible], vbi domum Alcinoi deſcribit, [illegible], φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. vbi quod luminis eſt, ad lumina prætereuntes transfertur. Plautus Lucere facem, & cereum dicit: In Curgul. Tu te tibi puer es, lautus, luces cereum. Idem in Caſ. Primum omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Idem in Perſa, Tace ſtultiloque, neſcis quid inſtet boni: ne quicquam tibi fortuna faculam lucrificam allucere volt. Ariſtophanes in Acharnenſ. φαίνειν [illegible] dixit. Et ibidem, [illegible]; Φαίνειν, indicare, [illegible], deferre ad fiſcum. quadruplaturas & delationes factitare, accuſare, κατηγορεῖν, reum agere. vnde τὰ φανθέντα, bona delata. Et ὁ φήνας καὶ μὴ ἐπεξελθών, qui reum agit & non peragit. Demoſthenes, [illegible] ὁ Θεοκρίνης τὸ τοῦ Μίκωνος πλοῖον, Theocrines Meconis detulit nauigium. Idem, τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν, dimidiam partem auferre eorum quæ detuliſſet. vide Φάσις. Φαίνειν φρουρὰν, præſidium mittere vel decernere: Budæus expoſuit exercitum decernere vel delectum habere. Xenophon Hellenic. quarto, [illegible] φρουρὰν φαίνουσι. Ibidem, [illegible] φρουρὰν ἔφαινον, Et in quinto, φρουρὰν φαίνοντες ἐπ᾽ αὐτούς. ὁ φαίνων, οντος, etiam dicitur planeta, qui & Κρόνος appellatur. Ariſtoteles libro de mundo, [illegible] φαίνοντος [illegible] Κρόνου [illegible] κύκλος, i. Phænontis ſimul & Saturni circus dictus, de cęlo Saturni: ſic & Cleomedes.

Φαιὸς, οῦ, fuſcus, pullus, μύϊνος, muſtellinus, qui medius eſt inter candidum & nigrum colore, ex albo & nigro commixtus, Plato in Timæo. & Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. [illegible] μίκτου [illegible] χρῶμα, [illegible], albi & nigri miſtio, abolitis extremis coloribus, alium parit colorem fuſcum nomine. Φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater. Athenæus libro tertio, [illegible] ἄρτος [illegible]. Φαῖος, vel [illegible], apud Ariſtotelem, genus merulæ.

φαείνειν, poeticè, pro φαείνειν.

φαεινὸς, ὁ, ἡ, vel

φαεννὸς, luminoſus, lucens. Item vrbs Cretæ, & promontorium Gortynis.

φάκελος, ὁ, τὸ, manipulus, faſciculus. Ammon. exp. conuulſionem cum inflammatione. vide Σφάκελος.

φάκελος, ὁ, ὁ, faſcis, onus, faſciculus lignorum, Ammon. φάκελος γραμμάτων, faſciculus literarum, Bud. in epiſtol. prior. i. ἐπιστ. Dion φακέλου τῶν ἐπιστ. vide Σφάκελος. Apud Suidam eſt φάκελος, τὸ τῆς κεφαλῆς φόρημα ὃ ἡ φακέλωσις dicitur: & ἐπιστολ τῶν χαρτῶν.

φακῆ, vel

φακὸς, ὁ, ἡ, propriè lenticula ſiue lens, id eſt, lens cocta, pulmentum ex lentibus vili genere leguminis: vnde & vulgò ἀπὸ τῆς φακῆς homines viles quiſquiliaſque plebis vocamus *facquins*. Eſtque prouerb. τὸ ἐν φακῇ μύρον, id eſt, in lenticula vnguentum. Lege Eraſm. in Chiliad. φακῆ, vt volunt, dicitur quaſi ὁ τὰ φάη κακοῦσα, ἢ σχίζουσα, quòd oculos lædat & hebetet lens cocta, lenticula. ex ea fiunt cataplaſmata aduerſus inflationes quæ contrahuntur ex diſtillatione Galen. Generat elephantiam, vt idem libro ſecundo ad Glauconem ſcribit. vide Φακός.

φακοειδὴς, phacoides, à lentis ſimilitudine dicitur herba, quæ & ἀμπελοπρασον, Dioſc. l. 4. c. 177.

φακοειδὴς, lenticulæ ſimilis χιτὼν φακοειδὴς, tertia oculi tunica quæ & κρυσταλλοειδὴς & ὑαλοειδὴς, Pol.

φακελοι φρυγάνων, faſcioli ſarmentorum. vide Σφάκελος.

φακὸς, ὁ, ὁ, lentigo faciei, verruca, Dioſc. l. 1. Hermo. lenticula pro eodem vitio exponit.

φακὸς, τὸ, ὁ, lens, leguminis genus ſatis notum, de quo Dioſcorides libro ſecundo, capite 129. Commentar. Ariſtophan. in Pluto, φακὸς ἐστὶν ὁ ἀνθρωπος: φακὴ δὲ ἡ ἀκριβής. Eſtque prouerbiũ apud Suidam de inani opera ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, φακὸν κόπτειν. φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, id eſt, lens paluſtris: inuenitur in aquis ſtagnantibus, eſtque Dioſcoridi lib. 4. capite 88. βρύον ὅμοιον φακῷ, ψύχει τῇ δυνάμει, muſcus lenti ſimilis, cuius vis eſt refrigeratoria. Φακὸς, lenticula, id eſt, vas lenticularis formæ. φακωτὸν ὁ φακοειδὲς ἀγγεῖον: vulgò dicimus è Græco *flaſcon* Ioſephus de Antiquitatib. ἔλαβε τὸν φακὸν ὕδατος, cæpit a quæ lenticulam. non verò lecythum cum interprete. Suidas exponit εἶδος ὑδατίνου ἀγγεῖου ὀστρ., quod vocatur à ruſticis ἀσκόδαυλα. Hæc figlina aqua repleta, ad fomenta ſolent adhiberi. Celſus libro ſecundo, capite 17. vbi de fomentis ait, Quinetiam calido oleo replentur [illegible]culi, & in vaſa fictilia ad ſimilitudinem quas lenticula[illegible]nt, aqua conijcitur. Ob id apud Hippocratem φακοὶ, Gal[illegible] expoſuit in Gloſſ. ἀσκοὺς, κεραμίους, οὓς ἡ συνήθεια vocant. Aëtius libro nono, capite 28. φακωτὰ πυριατήρια appellauit. Sic etiam à lentis forma φακωτὸν ἐκκοπέα, id eſt, ſcalpra lenticularis formæ Apuleio, Græci dixerunt. Horum meminit Galenus 6. Methodi, & inter cætera ait, τὸ μὲ φακωτὸν ἐπὶ τὸ ἄνω μέρος ἔχει κωφὸν & λεῖον ἔχον, τὸ δὲ ὀξὺ κατὰ τὸ κάτω ἔχον. Hæc alij ita adnotant. Dicitur etiam φακὸς, nigra quædam oculi macula. Item inſtrumentum quoddam medicum, & fræni pars: præterea & ſalebræ minutiæque marmoris. Apud Iuſtinum Martyrem pro aheno aut vaſe in quo mortui cineres conduntur, poſitum legitur: vbi de buſto Sibylæ loquitur.

φακοπτισάνη, Edulium ex lente & ptiſana concinnatum, ita tamen vt plus lentis quàm ptiſanæ habeat: quod hæc valde intum eſcat, illa autem minimum coquitur eodem quo ptiſana modo.

φακωτὸς ἐκκοπεὺς, lenticulata ſcalpra apud Galenum libro ſexto Therapeut. quorum in extremitate quiddam lenti non diſſimile prominet leuius obtuſiúſque acutam cuſpidem exiens.

φακωτὸν, τὸ, vide Φακὸς.　　(vide Φακός.

φάλα, caput, capitis ornamentum, clauus in galea ſplendidus, phalera. Suid. κέρας τῆς περικεφαλαίας.

φαλαγγαρχία, ἡ, &

φαλαγγάρχης, vide in Appen. de vocab. milit.

φαλαγγηδὸν, turmatim, κατὰ τάξεις.

φαλαγγιόδηκτος, morſus à phalangio, Dioſc.

φαλάγγιον, τὸ, τὸ, phalangium, quod eſt genus aranei, quòd omnibus internodia terna ſint in cruribus. Phalangia ſunt in araneorum genere à crurum longioribus internodiis, quę Gręci phalangas dicunt, appellata. Eorum multa ſunt genera, de quibus Plin. libr. 8. de ſignis morſum phalangi conſequentibus, Dioſc. l. 8. cap. 1. de remediis autem libro 9. c. 3. Item φάλαγγα, fulcimenta quę nauibus ſubſternuntur, ἔρμαται, & ligna, Euſt. Il. . φαλάγγιον, phalangium genus herbæ, quę & φαλαγγῖτις dicitur, Dioſc. l. 3. c. 122. vocatur à Paul. Ægin. φαλαγγῖτις, phalangites.

φαλαγγίτης, ὁ, ὁ, legionarius.

φαλαγγομάχης, in Epig. i. phalangibus pugnans.

φαλαγγωθεῖσα, exaſperata, irritata. Heſych. ſecundum quam ſignificationem à nomine φαλάγγιον ſignificare araneum deductum videri poſſet: niſi tamen φαλαγγωθεῖσα potius ſcribendum ſit hác deriuationem ſequendo.

φαλάγγωσις, quædam oculi affectio, de qua vide Paul. Ægin. Aëtium & Galen.

φάλαγξ, γος, ἡ, internodium in digitis, id eſt, digiti pars rigida & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum eſt nodos, vt τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν ἄρθρον: τὸ δὲ ἄκαμπτον, φάλαγξ, vt ait Ariſtotel. φάλαγγες, digitorum tres ſunt, dicunturque à Polluce σκυταλίδες: duæ tantum ſunt in pollice. vide Galen. de oſſibus.　　φάλαγξ, phalanx, ordo militaris, agmen militare quo Macedones vtebantur, quemadmodum legione Romani. Phalangis autem vocabulo acies longior quàm latior ſignificatur, propter duo cornua. Ea continebat octo millia armatorum, nullúmque genus aciei apud illos validius erat. vnde & peditum ſtabile agmen appellabant, authore Curtio. Dicitur autem vel ἀπὸ τοῦ πελάζειν ἄγχι, hoc eſt, à propius accedendo: vel ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod clarum ſignificat. Politian. teſtudinem interpretatur, vt apud Liuium, Galli teſtudine facta conferti ſtabant. συνασπισμὸν φάλαγγες, inſtructa acie, Plutarchus in Lycurgo, de Spartanis. Xenophon libro primo Pædiæ, ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, quod diſtinguitur ἀπὸ τοῦ κατὰ κέρας ἄγειν, & κατὰ μέτωπον, &c. de exercitu ducendo. Homerus Iliad. γ. φάλαγγας, id eſt, τοὺς τεταγμένους τάξεις. ἔστι δὲ τὸ παλαιὸν ξύλον ὅπερ ἔχοντες οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν ξύλων οἰκοδομήματα φάλαγγας ἐκάλουν. φάλαγξ ἡ τάξις ἀπὸ ἔργου, εἰκόνι δόρατι, inquit Homer. Interpr. Demoſthen. Philipp. 3. φάλαγγας ὁπλιτῶν, id eſt, τάξεις. vide in Appendic. de vocabul. militar. multa de phalange & attributis ei.　　φάλαγγες, ligna rotunda fuſtéſque teretes quibus ſuppoſitis naues in mare deducuntur, aut ad litus ſubducuntur: vulgò *roulleaux*. Cæſar libro ſecundo de bello ciuili, Machinatione nouali phalangis ſubiectis ad turrim hoſtium admouent. Alibi etiam ſcutulis niſi ſcytalis legendum ſit. vide ἔρματα Pollux libro ſeptimo, τὰ δὲ ταῖς ξύλα, οἷς ὑποβαλλόντων ἐφέλκονται αἱ νῆες, φάλαγγες ἢ φαλάγγια. Varro phalangas vocauit, vt Nonius citat: Quum Fœnus in fretum obuiam veniſſet noſtris, & quoſdam cœpiſſet, crudeliſſimè pro phalangis carinis ſubiecerat, quo metu debilitaret noſtros. Apollonius Argonautic. ſecundo, Σύρε [illegible] ἐκ κατὰ νῆα φάλαγξ. Suidæ eſt, ὁ κανὼν τοῦ ζυγοῦ, apud Ariſtotelem in Mechanicis, id eſt, ſtatera, quod alterum trutinæ genus eſt diuerſum à libra. vide Σταθμὸς, & Ζυγός. Φάλαγξ pro animali, vide φαλάγγιον. Φάλαγξ, inquit Suid. θηρίον, ὁ ἀράχνης. Plat. Εὐθύδημον οὐδὲ ἡ σὴ μήτηρ πολὺ μοι λαμπρός ἐστι μᾶλλον, ὁ πίων φαλαγξ ὄφεων.

φάλαινα, ης, ἡ, balæna, quæ & phocæna, vel thirſio interpr. Theodoro. φάλαινα, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis ſaduolat: ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι. Nicander in Theriacis, φαλάγγια ἐοικυῖα, τὴν περὶ λύχνοις ἀλητεύουσαν ἀπαλὸν παλάσαι φύσει. Interpres λέγει ἡ ψυχὴ ἡ κατὰ λύχνον ἀλητεύουσα vulgò. Ibid. τὰς φαλαίνας dixit τὰς ψυχὰς, τὰ ἱπτάμενα ζῷα τὰ περὶ τὸν λύχνον. A Lycophrone φάλαιναι dicuntur κατὰ [illegible]. vide Λαμπυρίς. Exponitur à Tzetze in Lycophr. [illegible] ψυχὴ φόβος, ἢ κατὰ [illegible] ἐκκαλούμενα.

φάλαιον, opus rude, τὸ ἐπὶ τοῦ φαλοῦ ἐσκευασμένον, Etym.

φαλάκρα, ας, ἡ, caluitium apud Syneſ.

φαλάκραι, loca nuda, nullis herbis aut plantis veſtita, quæ Latini glabreta vocant: ſunt & Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ. φαλακραῖαι νῆες, apud Lycoph. naues ex arboribus in Phalacro idq; promontorio ſucciſis factæ.

φαλακρὸς, τὸ, ὁ, caluus, Lucianus. φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν σιμὸς τὸν σκελετὸν, capite caluo & c. ἀπὸ τοῦ φαλὸν, hoc eſt, λαμπρὸν ἔχειν τὸ κάρα: vel quaſi ὁ τὰ ἄκρα ἔχων φαλὰ, id eſt, λευκὰ. φαλακροὶ, Suid. de inani opera ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. φαλακρὸν Hippocrati ſunt cum læuore rotunda.

φαλακρότης, ητος, caluitium, Gaza in Ariſtot. glabretum.

φαλακρόω, ῶ, ὤσω, caluum facio: vnde

φαλακρόομαι, caluefco, &

φαλάκρωσις, &

φαλάκρωμα, caluicium, apud Alexandrum Aphrod. φαλάκρωμα ἐπὶ σε φαλακρώματα, capite 27. Ezechiel. cadent ſuper te caluitium.

φαλακρὸς, accipitris genus.

φαλανθὸς, caluus, φαλακρὸς, Etymologic. ἀνθὸς enim canus capillus.

φάλαρα, phaleræ Latinis dicuntur, α mutato in e, ſicut τάλαντον, talentum. Significantur autem eo nomine ornamenta equorum, ſiue equitum & nobilium, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod illuſtre ſignificat Euripid. pro loris. vide Χαλινός. Heſych. etiam expon. περικεφαλαίαν τὴν περικεφαλαίας.

φαλάρικα, phalarica, genus teli miſſile, quo vtuntur ex falis, i. ex locis extructis dimicantes.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris auis quæ in mari verſatur, apud Ariſtotel. & Oppian. Gaza Græcam vocem relinquit. Columella phalaridas vocat: Clauſæ, inquit, paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalarides ſimilèſque volucres, quæ ſtagna & paludes rimantur. Dicitur & φαληρὶς, ὄρνεον [illegible] ab Interpr. Ariſtophan. in Auibus. Athen. lib. 9. [illegible] Auis hæc dicata erat Veneri [illegible], idem lib. ζ.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris herba, Dioſc. l. 3. c. 159.

Φαληρὶς, ex φαλὸς factum ſecundum quoſdam vnde pro albo poni exiſtimatur, id eſt, eò quod ſpuma albicet: atque hinc eſſe φαληριᾶν albeſcere ſpuma ſpumeſcere apud Homerum, vbi tamen & aliter exponitur, dicitur & φαληριὸς necnon φαληριός τε pro φαληρὶς.

Φαλιόπους, οδος, albis pedibus, λευκόπους.

Φάλιος, α, ον, ſplendidus, albus, in fronte albos habens crines, φάλιον, λαμπρόν. Interp. Theocr. φάλιος, i. [illegible].

Φαλίζω, delipio, [illegible], Heſych. ſed idem φαλίζεται exp. [illegible].

Φάλκη, Heſyc. [illegible].

Φαλκὶς, ἡ, lignum quod carinæ clauis affigitur, apud Poll. [illegible].

Φαλλικὸν ᾆσμα, extemporaneum carmen quod in honorem Bacchi ſuper phallis canebatur. Ariſt. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, cantabo feſcenninos verſus, vel oſcum carmen. Pol. l. 4. φαλλικὸν ὄρχημα ἐπὶ Διονύσῳ.

Φαλλοβατέω, ſuper phallum incedo, phallo inſideo, Lucian.

Φαλλὸς, οῦ, ὁ, phallus, priapus, penis, [illegible] vel ξύλον [illegible] ſκύτινον αἰδοῖον. vide Suid. & Interpr. Ariſtoph. in Achar. & in Chiliad. Eraſm. Phallus deo. Φαλλοὶ, phalli, id eſt, ficulnea veretra: ſic Valla apud Herodotum.

[illegible]

Φαλλοφόροι, οἱ, vide Chil. in Eraſ.

Φάλον, τὸ, [illegible]. Suid. phalera, clauus galeæ ſplendidus.

Φάλος, ου, ὁ, apex, [illegible], conus galeæ, vbi λόφος, id eſt, criſta ligatur. Hom. Il. γ, [illegible] φάλον κόρυθος: vnde [illegible] φάλος [illegible]: vnde & τετραφάληρα, galea habens τέσσαρας φάλους, id eſt, tres conos. [illegible], inquit Hom. Inte. in Il. ε.

Φαλὸς, idem, & ſplendidus: & ſcutella parua ſplendida in pectore equorum. Item petra eminens in mari, Etym.

Φαλύνω, polio, ſplendidum reddo, illuſtro.

Φάμαι, dico, opinor, λογίζομαι, Depon. Accuſ. Od. [illegible], i. dixit. Et Il. [illegible], i. [illegible], ex æquo mecum loqui.

Φάμενος, dicens, aſſeuerans, locutus, εἰπών: Atticum eſt.

Φαμενώθ, apud Ægyptios Martius menſis dicitur, Theon in Aratum, & in Epig.

Φάν, pro ἔφασαν, dixerunt. & φάν, pro [illegible], Homer. & Apol. Rhod.

Φάναι, dicere, affirmare. priori longa, vt docet Gaza libro tertio Gramm. quod pro ἔφη aliquando ponitur. Xenophon libro primo [illegible], pro inquit vel reſpondit. Φάναι αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν ſæpe vacat, vt in primo Pædiæ, [illegible] Xenophon in OEconom [illegible]. Idem, [illegible]. Alij φάναι [illegible] ſcribunt.

Φαναῖος, Apollinis cognomentum apud Chios. φαναῖος Ζεὺς, Iupiter ſplendidus, nitidus, Eurip.

Φανὲν, velle, θέλειν.

Φάνοι, οἱ, agni. ἄρνες.

Φαναὶ μυστηρίων, Euripid. id eſt, [illegible], apud Euripidem enim in Rheſo Terpſichore Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων [illegible], id eſt, monſtraſſe myſteria arcana Bacchi facib. peragenda eſſe & ignis coruſcatione adhibita apud eundē Euripidem; in Ione itidem per φανὰς βακχίου intelligi dicuntur orgia bacchi nocturno tempore facibus accenſis agitari ſolita.

Φανεῖν δείξειας. Soph. in Aiac. [illegible], niſi indicarem.

Φανερομισής, qui palàm odit.

Φανερὸς, οῦ, ὁ, manifeſtus conſpectus & eminens, planus, certus, expreſſus, qui eſt extra dubitationem, [illegible]. φανερός εἰμι, reperior, comperior, me eſſe conſtat, conſtat quod ſum. &c Plato in epiſtolis, & de Legib. cum Particip. φανερὸς γίνομαι ἰὼν, videor ire. Xenophon, ὁ φανερὸς [illegible], qui manifeſto eſt deprehenſus, qui innotuit. [illegible] Plato de Legib. deprehenſus manifeſtè venditor. [illegible] φανερὸς [illegible], &c. ſi quis furti ſit manifeſtus, Xenophon. φανερὸς [illegible] Demoſthen. videor eſſe & me prodo. Xenophon. φανερὸς [illegible], pro certo populans erat. [illegible] φανερῶς, apertè & pro certo ſacrificabat, idem. Ariſtoteles ſecundo OEconom. [illegible] palam faciebat. Plato de Republica libro primo, [illegible], dicere velle videbatur. [illegible], Xenoph. [illegible], Demoſt. ἐν τῷ φανερῷ, propalam, ex confeſſo, in aperto, Xenoph. [illegible], eſſe in propatulo & propalam, Idem. [illegible], congregati ſumus, illa pro manifeſtis habentes. ἐκ τοῦ φανεροῦ, propalam Thucyd. Φανερὸς, illuſtris, celebris, clarus. Xenop. Pæd. ζ. [illegible].

Φανερόφιλος, palam amans.

Φανερόω, ῶ, ώσω, ωκα, palam facio, promo, produco, patefacio, φαίνω, clarè oſtendo, in lucem edo. Actiu. [illegible], appareo. Paulus ad Epheſ. capit. quinto, Πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι. Et ante, τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται. id eſt, manifeſta fiunt. Paulus ſecundo, capite quinto, θεῷ δὲ πεφανερώμεθα, Deo nos approbamus: Alij Deo manifeſti ſumus.

Φανερῶς, planè, manifeſtè, manifeſtò, ἐναργῶς, [illegible], Suid.

Φανέρωσις, q. manifeſtatio, Naz. in Orat.

Φανέσκω, appareo, luceo.

Φάνης, ητος, ὁ, Sol. & Phanes nomen viri. Phanes apud Orpheum in Argon. idem quod ἔρως, quia primus, vt idem Poeta interpretatur, ex chao apparuit. de hoc meminit Naz. in Orat. Lactantius Inſtitut. l. 1. c. 5. Deo exponit.

Φανητιάω, apparere volo.

Φανίας, tenuis fortunæ quum ſit, ſummas diuitias iactat & ſimulat, à Phania quodam eius ingenij. vide in Chil. Eraſ.

Φανίον, locus quo purgamenta reiiciebant.

Φανίον, τὸ, facula. parua lampas, igniculus in Epigr. vnde [illegible] diminutiu.

Φανῖται, οἱ, tabellariorum genus, Alexand. Genial. libro 1. c. 27.

Φαινομηρίδες, dicebantur αἱ Λακωνικαὶ, id eſt Lacenæ ſiue Spartanæ, quòd femora oſtenderunt adductâ caſulâ. Pollux li. 7. poet. φαινομ.

Φανὸς, οῦ, ὁ, clarus, ſplēdidus, λαμπρός. φανὸν, λαμπρὸν, [illegible]. Ariſtophan. τὰ φανὰ, perſpicua, Ariſt. in OEc.

Φανὸς, οῦ, ὁ, ſub. laterna. [illegible]. Nos pro ſanes dicimus [illegible]. Ioann. capito decimooctauo, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, id eſt, cum laternis & lampadibus potius quam facibus quæ propriè δᾷδες. Va[illegible]men hoc exponitur apud Athenæum libro decimoquint[illegible]machidas Rhodius. [illegible] vocari tradit, [illegible]. Ibidem, etiam Athenis [illegible] dicuntur [illegible] & φανός. Pollux libro ſexto Λυχνοῦχος (id eſt, laterna [illegible] τὸν λύχνον, & lucernam continet) [illegible] φανός. φανὸς δὲ, [illegible], καὶ λαμπτὴρ, καὶ δᾷδες non vt res eædem, ſed vt congeneres ponuntur. Sic tamen Commentar. Ariſtophan. in Pace [illegible].

Φαντάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, imaginor, Plinio (vnde vulgò phantaſier & phantaſie, ἡ φαντασία) informo, vt Cicer. de Natur. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, vt eos ne coniectura quidem informare poſſimus. Alexander Aphrodiſ. in Problem. φαντάζονται [illegible], informant viſum cogitatione. Plato ſecundo de Republica, [illegible] φαντάζεσθαι [illegible], id eſt, apparere in alia atque in alia ſubinde ſpecie, aliam ſpeciem ſubinde offerre. φαντάζεται αὐτοῖς, ſe illis oſtendit. capite ſexto, libro Sapient. φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν, ſibi videntur ſplendores videre, Galenus libro primo ad Glauconem, [illegible], cuius ſpectrum expreſſimus, Naz. in Oratione. Idem ibidem, [illegible], lumen tanto magis contemplando intellectum, quantò plus purgamur; & quantò magis contemplamur, dilectum: de Deo. [illegible] θεὸν, Deum contemplati ſunt, Idem Nazian. Φαντάζομαι Paſſiue, appareo, videor imaginatione, occurro. Plato ſecundo Politicorum, [illegible]: Cicero Offic. tertio, via quietis occurrunt. Nazianzenus, ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει θεὸς ἀνθρώποις φαντάζεται, Idem in Orat. [illegible], in ipſo monte Deus per imaginationem cōprehenditur ab hominibus. φαντάζεται δεξιὰ τὰ ἀριστερὰ, dextra videntur quæ læua ſunt, Cicer. in Platonis Timæo. Herodotus in Melpomene, [illegible], Cum nuſquam magis apparent. Φαντάζεσθαι, conſpicuum eſſe, cerni, in conſpectu verſari. Herodotus in Polym [illegible] φαντάζεσθαι. Euripides in Andromacha, μὴ πρόσθε φαντάζου [illegible], Ne verſeris in conſpectu hominum ante ædes.

Τὸ φαντάζ-

ματα ζεσθαι, quod phantaſiâ conijcitur, quod animo concipimus, quod apparet, ſpectra, & viſa, & ſomnia. Plato in Epiſtol. πη μὲν ἔτι, ποτὲ δ' ἅμα αὖ τὸ φανταζόμενον, ad oblatā ſpeciem & imaginationem. φαντάστης, obiectus. φαντασθεὶς θεὸς, Deus per viſum apparens, Nazanzenus in Oration. In epiſtola ad Hebr. capite duodecimo, οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον, adeo terribile erat viſum. φαντάζομαι ἀντὶ τοῦ φαίνομαι, accipior, deſertor calumnioſè, συκοφαντοῦμαι. Ariſtophanes in Acharn. διαφαίνομαι, διαφαίνομαι φαντάζομαι, Reſpondet alter, ὑπὸ τοῦ ποιοῦ φαίνεται.

Φαντάζω, idem in ſomniis video, fingo, imaginem ementior, per phantaſma ludificor, Alexand. Aphrod. φαντάζεται τὸ σχῆμα, &c. ſpeciem ementiuntur, ſenſumque decipiunt. Idē, τὰ ἔξω φαντάζοντα, idque foris præ ſe ferentia.

Φαντασία, ας, ἡ, imago rerum animo inſidentium, perceptio, ſpecies quæ animo concipitur, imaginatio, viſio, opinio. τὸ φανταστικὸν ἐν ψυχῇ ἐν ἀγγέλοις ἢ φαίνεται ἐν διάνοιᾳ ἢ αἰσθήσει, ... vnde apud Philonem de mundo, περὶ φαντασίας καθαρὰς φαντασίας, mente ſpecies clariores concipere. Polybius libro quinto, ... τραγικὴν ἢ παρηλλαγμένην φαντασίαν ... φαντασίαν, ſpeciem tragicam & abhorrentem. φαντασία etiam ἔμφασις dicitur, id eſt, imago relata repræſentatio, inanis rei exhibitio, φάσις, φάσμα. Ariſtoteles in Meteorol. ἄλλη δὲ περὶ αὐτοῦ χρόνου τὴν φαντασίαν αὐτοῦ εἶναι: de cometa loquitur. Idem de mundo, φαντασίας dixit, id eſt, in ſpeciem. & φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis ſpeciem præbere, ibidem. Quid ſit phantaſia, docet Quintilian. libro ſexto, capite ſecundo, quas φαντασίας Græci vocant, nos ſanè viſiones appellamus, per quas imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, vt eas cernere oculis, ac præſentes habere videamur. Cicero viſum vocat libro primo Academ. De ſenſibus ipſis quædam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit e quadam quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos viſum appellemus licet. Philo de mundo. φαντασία τύπωσίς ἐστιν ἐν ψυχῇ, &c. id eſt, viſum impreſſio eſt in anima. φαντασία, intuitus, ſpecies. Polybius, Τὸ παράδοξον ἐκπληκτικῇ τῆς τῶν ζῴων φαντασίας, admirabili ſpecie & intuitu animalium perterrefacti. Φαντασία, pompa, faſtus, oſtentatio, ſplendoris atque magnificentiæ ſpecies. Actorum capite vigeſimoquinto, ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, cum multa pompa & oſtentatione. φαντασία, cogitatio vehemens rei ſpeciem animo repræſentans, imaginatio Plin. Ariſtoteles ſecundo Rhetoricor. Ἡ δὲ ἡδονὴ ἐστιν ἐν τῷ αἰσθάνεσθαί τινος πάθους, ἡ δὲ φαντασία αἴσθησίς τις ἀσθενής. De hac voce Franc. Portus, φαντασία γνωστικὴ καὶ αἰσθητικὴ, καὶ ζωτικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς ... φαντασία, ὁ τῶν φαινομένων ..., imago rerum animo obuerſantium: φαντασίας ... φαντασία ... | εἶναι δ' ἐπὶ τούτων ... Sed quid hoc? medium diem

Cinxere tenebræ: Phœbus obſcuro meat
Sine nube vultu, quis diem retro fugat,
Agitque in ortus? vnde nox atrum caput
Ignota profert? vnde tot ſtellæ polum
Implent diurnæ?

Seneca in Herc. fur. & in Agam.

Sed ecce gemino ſole præfulget dies,
Geminúmque duplices Argos attollit domos:
Idæa cerno nemora, fatalis ſedet
Inter potentes arbiter paſtor deas:
Agreſtis ille alumnus euertet domum.

De ſenſibus ipſis quædam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit è quadam quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos viſum appellemus licet, 1. Acad.

Ἡ φαντασία ...
Τὰς ... καὶ ... χεῖρας.
Αὐταὶ γὰρ αὐταὶ ... Athen.

Quid natum toties crudelis tu quoque falſis Ludis imaginibus? φαντασία καὶ φάντασμα διαφέρει. φάντασμα μὲν γάρ ἐστι δόκησις διανοίας οἷα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους. φαντασία δέ ἐστι τύπωσις ἐν ψυχῇ, τουτέστιν ἀλλοίωσις, ... ἐν τῷ ... ψυχῆς ... ἐν ζῴοις.

Φαντασιαστικός, ἡ, όν, ad viſiones concipiendas aptus, alijs qui concipiat viſione ſeu imagines: at verò apud Plutarchum de defectu oracul. τοιοῦτο κατὰ ... ἐνθουσιαστικὰς καὶ φαντασιαστικὰς ... καὶ τὰς προρρήσεις, id eſt, furoris inſtinctu afflatos, & viſionum impulſione præſagos reddunt diuinos atque diuinas: vt Turneb. vertit.

Φαντασιοπλήκτος, ὁ, ἡ, qui vanis quibuſdam imaginationibus & cogitationibus percellitur, ſicut ἐλπιδοκόπος. qui vana ſpe percellitur ſeu nimia ſpe laborat, ita Bud. afferens hæc Euſtathij de Tantalo ... φαντασιοπλήκτον ... καὶ ἐλπίδι κοπτόμενον, & paulò poſt καὶ ὁ Τάνταλος ... γελοῖος ... χρόνος ... ἐλπιδοκοπούμενος, vnde verbum φαντασιοκοπεῖσθαι, cuius particip. legitur Eccleſiaſtici cap. 4. in fine vbi ille itidem reddit, quē vanis imaginationibus percellitur.

Φαντασιοῦμαι, οῦμαι, viſiones concipio, & rerum imaginationes, viſiones, ſeu viſa mihi obſeruantur imaginor. Alexand. Aphrod. de anima libro ſecundo ... φαντασιοῦσθαι καὶ τὸ μνημονεύειν, καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. Greg. de homine, ἐν πᾶσι τοῖς φαντασιοῦσθαι ...

Φάντασμα, ατος, τὸ, ſimulachrum, ſpectrum, Lucian.

Φαντασμώδης, imaginarius, cogitatione informatus.

Φαντασιώδης δαιμόνιόν τι, qui dæmonium quoddā videre viſus eſt, Plut. in Apoph.

Φάντασμα, ατος, τὸ, viſum, ſpectrum, φάσμα φάντασμα ὁ ... Euripid. in Hecuba, id eſt, phantaſma Plinio: vulgò dicimus *vn phantoſme* vel *vn eſprit*, vt vſurpatur à Plutarch. in Cicer. Et Matth. capite 14. λέγοντες ὅτι φάντασμά ἐστι. Differt autem φαντασία τοῦ φαντάσματος, quod hoc ſit δόκησις διανοίας, οἷα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους: illa autem eſt figura aut ſpecies alicuius rei quæ ſenſu comprehenſa eſt, relicta mente. Itaque φάντασμα eſt eius quod non eſt: φαντασία verò ſolum eius quod eſt, authore Suida. Ariſtoteles de mundo, φαντάσματα pro his accipit quæ apparent tam verè quàm falsò, his verbis, τῶν ἐν ἀέρι φαινομένων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, &c. eorum quæ in aëre apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiam habent naturæ ſubſiſtentiam: ſic vertit Bud. Plato de Republic. ψεῦδος ... ἐπιδεικνύναι ... φάντασμα ..., id eſt, falſam ſpeciem præ ſe ferens. vide φάσμα in Ammon.

Φαντασικόν, οῦ, τὸ, phantaſia.

Φανταστικός, ή, όν, quaſi imaginatiuus, talis vt viſiones & imaginationes concipiat Plut.

Φαύη, pro φαῦ Doricè.

Φάος, εος, τὸ, lux, lumen, φάος, ἔρεβος ... ἀνέμου μεγάλου κατιόντος, diluculo ingenti vento deſcendente, Plutarchus in Camillo. Odyſſ. ξ, ἐμὸν φάος ἠελίοιο, lucem ſolis. Nonnus priorem facit indifferentem: longam: vt ... : alibi corripit. Capitur etiam φάος pro auxilio & ſalute. Φάος, oculus, ὀφθαλμός. Odyſſ. vbi ſubulcus Telemachi, κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας, oſculatus eſt, lumina, i. τὰ φάη.

Φάουσα, participium à φάω, luceo. Aratus, Οὐδ' αἱ ... χηλαί ... ἀμυδραί, vbi Cic. vertit obſcuro corpore Chelæ.

Φαραγγώδης, εος, ὁ, abruptus, præruptus. φαραγγώδεις τόποι, anguſta loca, Ariſtoteles libro ſexto Animal. Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 15. dixit oſtryam ... καὶ φαραγγώδη, id eſt, arborem aquoſa loca amantem & præruptam.

Φάραγξ, γος, ἡ, & ὁ, Suid. barathrum, depreſſa conuallis, terræ cauitas atque fiſſura, hiatus. φάραγγας velut φάρυγγας, terræ fauces vocat Cic. Senec. in Hercule,

Ingens vorago faucibus vaſtis patet,

id eſt, φάραγξ: quæ alias eſt ... τῆς γῆς ... καὶ ὁ ... , priore breui. Apollonius ſecundo, ... δὲ φάραγξ ... ἀνάθη, id eſt, conuallis. Baſilius Gregorio, φάραγγας μὲν γὰρ ... βαθείας ... , Plutarchus in Anton. de mari loquens, ... φάραγγας ἐγγίζειν ... vulgò *baricanes*. Exponitur ab Interpr. Ariſtoph. in Equit. τὸ τῆς γῆς βάραθρον, in quod aqua defluens euaneſcit.

Φάρω, texere, nectere: ὑφαίνειν, πλέκειν, Heſyc.

Φάρος, ος, ὁ, craſſa veſtis.

Φαρέτρα, pharetra, θηκοδόχη, τοξοθήκη, τὸ εἶναι τι λέγει ... λέγεται δὲ φαρέτρα τὸ φέρειν τὰ τοξεύματα ... Heſiod. ... καλλίρροον ...

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, pharetra.

Φαρέτριον, parua pharetra, in Epig.

Φαρετροφόρος, ὁ, in Epig.

Φαρίκαν, ... ἡ, myrica.

Φαρικόν, genus veneni, Dioſcorides libro quinto, capite decimotertio, & libro ſexto, capite 20. Nicander in Alexipharmacis, ... φαρικοῦ ... , Interpres etiam ... vocari ait.

Φάριον, τὸ, laneum redimiculum. Pollux ... expoɴit.

Φαρκὶς, ίδος, ἡ, ruga, &

Φαρκιδώδης, rugoſa, &

Φαρκιδωμένος, rosſtus, fronte caperata.

Φαρμάζω, inficio, curo.

Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium, veneficium medela, medicina, medicamentum. φαρμακεία λέγεται ἡ σίττη, Sittæ rem maleficā tribuunt. Ariſtoteles libro nono Animalium. Ammon. diſtin-

guit à γυνή.

Φαρμακωθεὶς,έντος,ὁ,cui data eſt potio venenata.

Φαρμακόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,veneno inficio, incanto , medeor. Act. Accuſ.

Φαρμακός,οῦ,ὁ, veneficus,venenarius,Lactant.Inſtit.l.5.c.10. & Iul.Firmico,incantator,γόης.

Φαρμάκωσις,venenum,φαρμακεία,Plat.de Leg.

Φαρμακευτικὴ κάθαρσις,purgatio quæ pharmacis,i. ſolutiuis medicinis fieri ſolet,Plat.in Tim.

Φαρμακεύτρια,ας,ἡ,venefica.

Φαρμακεύω,μ.εύσω,π.ευκα,idem quod φαρμακεύομαι,paro,condio, tingo,conficio medicamenta,curo medicamentis,do pharmaca,veneno vtor,Plato de Legib. Hippocr. ſolet vſurpare pro medicamento purgante vti,ceu paſſim docet, Galen. Actiu.Accuſ.

Φαρμαγεία,medela,Plut.

Φαρμακίς,ἡ,incantatrix,venefica.φαρμακίδες,veneficæ, Ariſt.li. 6. Anim.

Φαρμακοτέτατος,maximus veneficus:Et φαρμακοτριτα,triuenefica Plauto.Ioſeph.φαρμακοτέταται εἰσι γυναῖκες αἱ ἐκ τῆς Ἀραβίας.

Φαρμακῖτις,vide φαγέσιν.Apud Suidam φαρμακίτης,ἀδελφαίγε.

Φαρμακῖτις γῆ, pharmacitis terra,quæ & ἀμπελῖτις,Dioſcorid.lib. 5.cap.173.

Φαρμακίτιδες βίβλοι,libri de medicamentorũ compoſitione ſcripti,Gal.ad Glauc.l.2.

Φαρμακόεις,εντος,ὁ καὶ ἡ,medicinalis,medicatus:& φαρμακόεντα πότον, id eſt,potiones medicatæ,pro Φαρμακοῦσαι apud Nic.legitur. φαρμακόεις οἶδος,ars vnguentaria,in Epig.

Φάρμακον,ου,τὸ,venenum,remedium,medicina , medicamentum, pigmentum.Vox media eſt,vt teſte Gellio libro 19.capite 9. Venenum apud Latinos. Itaque in vtramque partem ſumitur : & venenorum maleficia , remediáque ſignificat.Quando in bonam partem vſurpatur,à φέρω καὶ ἄκος deriuari dicũt, quaſi ferens medelam:quando in malam à φέρω καὶ ἄχος quaſi ferens triſtitiam, Herodian. quando in malam partem accipit, addit Adiectiu.δηλητήριον.Plato epiſtola ſeptima,φάρμακον ἐπενόησαν τὴν τῆς γερουσίας ἀρχὴν,remedium adhibuit ſenum dominationem,id eſt,ſenatum. τρίτον φάρμακον,pro eodem,ibid. de quo vide in verbo ...φάρμακον νηπενθὲς , Homer. Odyſſ. medicamentum mœroris obliuionem inducens.φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ,&c.Idem ibidem.φάρμακα θανάσιμα,vide ſuprà in dictione Θανάσιμος. φάρμακον κακούργημα,mala medicamenta, Hermol.quem Marcell.reprehendit.maleficia exponens,libro primo Dioſcor.c.de Rhamno.Tria ſunt φαρμάκων genera,teſte Euſt Il.δ.ἐπίπαστα , quæ leuandis doloribus vulneribúſque opponuntur:χριστὰ,quibus tela imbuuntur: & ποτὰ, ſecundum Æſchyl.hoc eſt,potabilia. Φάρμακα φοινικά,vide φοινικοῦς.Φάρμακα apud Herodotum in Clio,colores,βάμματα, Suid.χρώματα,βαφαὶ,vide φαρμάσσω.Φάρμακα,Suid....,ὁμιλία,διατριβὴ,colloquium,conuerſatio.

Φαρμακοποιὸς,veneficus.

Φαρμακοποσία,medicamenti hauſtus,Plat.de Leg.

Φαρμακοποτεῖν,medicamentum ſorbere.

Φαρμακοπώλης,ου,ὁ,vnguentarius,pigmentarius,pharmacopola:à φάρμακον καὶ πωλεῖν.

Φαρμακός,οῦ,ὁ,veneficus,incantator,vnguentarius. Φαρμακὸς,id eſt,κάθαρμα,piaculum,ἐπὶ καθαρμῷ τῆς πόλεως ἀναιρούμενος,Suidas ſacer & deuotus, deteſtandus & execrabilis , expiator, & homicidarum luſtrator,Bud.in Annotat.poſter.vide etiam Suid.

Φαρμακοτρίβης,ὁ,tinctor:& qui pharmaca terit & apparat , & qui ea vendit.Etym. Dicitur &

Φαρμακοτρίψ,βος,ὁ,idem quod φαρμακοτρίβης,apud Demoſt.medicamentarius Plin.ſeplaſiarius.

Φαρμακώδης,εος,τὸ,odor medicamenti.

Φαρμακώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,venenoſus,medicatus,ſalubris,vim habẽs medicam. φαρμακῶδες τόξευμα , venenatum telum,Dioſcorid. libro tertio capite 94. Theophraſtus libro 9.de hiſtor. plantar. φαρμακώδη vocat lac,ſuccos,liquores,ſeminàque omnia illa quæ vim habent medicam,priuatímque ad purgationes per inferna.Marcell.libro 3. Dioſcor, capite primo adnotat φαρμακώδη dici,quæ ſolùm in medicina vſum habent.& φαρμακώδεις ſignificare violento quodam remedio, & quo non nutriatur ſed purgetur tantùm corpus,medicinam tractare. Apud Theophraſtum hiſtor.libro quarto,capite ſexto , φαρμακώδεις βοτάναι,id eſt,herbæ medicatæ Plin. vel medicamẽtoſæ Catoni.Et φαρμακώδεις χώρας,vt Cicero dixit,medicamẽtorum ſalubrium pleniſſimę terræ.

Φαρμαχθεὶς,έντος,ὁ,à pharmacis læſus,Etym.

Φαρμακεῖον,officina tinctoris,βαφεῖον,Pol.l.7.

Φαρμουθὶ,menſis apud Ægyptios,qui à noſtris Aprilis appellatur,Plut.in Romulo.

Φαρμάττω,μ.άξω,π.αχα,tingo,vngo,venenis inficio, veneno noceo,ferrum intinctum acuo,miſceo.Plutarc. οὐδὲ ἀνέμους , ἢ μὴ τίθεσθαι ὅπλα τῇ ὥρᾳ φαρμάττειν. vide Plin.libro ſexto, capite 19.& lib.29.de Dorycnio.φαρμάξας ἡμᾶς μὲ,me veneficio læſiſti,Herodot.vnde tranſlatè apud Plutar.in Pomp.φαρμάττοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις, admiſcentes res maledictis. Naz.in Orat. ...φαρμακεία ...,δι᾽ ἣν τέχνη φαρματτομένη τοῖς χρωμένοις,vt medicina alioqui acerba,diſcore aliquo ad artis præſcriptum temperata, æquioribus animis recipiatur.Item medicor. Φαρμάττειν , roborare,στερεοῦν, στομοῦν,στομοῦν.Homerus Odyſſ.ι, ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον,Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα φαρμάσσων,τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν. Φαρμάττειν, τὸ βάπτειν, tingere.Pollux l.7.λέγεται δὲ φαρμάττειν τὰ ἔρια,καὶ μαλλοὺς , ἀντὶ χρωματίζειν,τὸ τῷ χρώματι κεκαθάρθαι.Φαρμάττειν,fallere,decipere , aſſentari,Heſyc.ἀπατᾶν,κολακεύειν.

Φαρόω.vide Φαρῶ.

Φᾶρος,εος,τὸ,palla,ἱμάτιον,pallium,veſtis exterior:ſicut χιτὼν,interior.Od.θ,χιτῶνα δύων καὶ μέγα φᾶρος,pro palla virili.Pro fœminea,Idem.ἐν δὲ,ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη.vbi prior ſyllaba producitur.corripitur autẽ apud Heſiod.ἐν ἔργοις.λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω,&c.Capitur etiã ἀντὶ τοῦ ὀθόνη.Odyſ.ε,περὶ δὲ φάρεα καλὰ βάλον καὶ χιτῶνα,&c.lintea,vela,ὀθόνας.Item pro velo capitis,& tegmine,apud Eurip.

Φάρος,ου,ἡ,Pharus,inſula ante Ægyptum apud Plin.Eſt etiã nomen vrbis proprium,Etym.Et turris maxima prope Alexãdriam,nauigantibus lumen præbens nocturno tempore,vnde etiam aliæ turres in hoc iactæ φάροι vocantur : & dicitur quaſi φάος,quòd ex eo faces appareant.Interdum aratio.

Φάρσος,τὸ,integumentum,πέπλος,velum,velamen,vt apud Ioſephum de Antiquitatib.λίνεον φάρσος.Nicander in Theriacis de Chamæleone albo, ἢ δὲ ἀπὸ φάρσος ἀραχνιόεν τετμηκότα πάντη ὑδάτεσσι πιέζοις, id eſt,dolibratæ radicis integumentum atque inuolucrum.Interpr. λεπτύνας, ὅ τι ἐπὶ τῆς ῥίζης φλοιώδες,ἢ μέλαν.Exponitur etiam φάρσος ab aliis , pars veſtis, abſciſſa,fruſtrum,promontorium,pinna. quia Suidæ eſt τμῆμα,τρύφος,ῥάκος,ἀποσπάσμα,ἀπότμημα.In Epigrammate.φάρσος ἀμφικάλυψε χεῖρες ἐλαφρὰ.

Φαρύγγετρον,ου,τὸ,fauces.vide Φάρυγξ.

Φαρυγγηδὸν,cum ingluuie,cum voracitate.

Φαρυγγὶς,ίδος,ἡ,ingluuies,edacitas,γαστριμαργία.

Φάρυγξ,vel

Φάρυξ,ὁ & ἡ,id eſt,frumen,τὸ φαρυγγεῖον Polluci & Hippocrati id eſt,quicquid ſupra gulam.Seruius λάρυγγα & βρόγχον interpretatur frumen.& inde fruges deducit. Donatus autem in explicatione Eunuchi, Frumen,inquit,ſumma pars gulæ,à qua Frui,delectatio cibi & potus,&c.vide Στόμαχος. Propriè φάρυγξ Suid.eſt τὸ λαιμοῦ ἢ στομάχου τὸ ἄκρον,ſumma gula,fauces dixit Plin.Homerus de Cyclope Odyſſ.ι. φάρυγος δ᾽ ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ᾽ ἀνδρόμεοι,ὁ δ᾽ ἐρεύγετο οἰνοβαρείων,e faucibus autem erumpebat vinum.Gal.2.ad Glauc.φάρυγγος φλεγμονὴ συνάγχη λέγεται,id eſt, faucium inflammatio angina dicitur. Ariſtophanes in Ranis.Ὁ πῶς ἂν ἡ φάρυγξ αὐτοῦ χανδάνοι. Φάρυγξ,ἡ, id eſt,aſperæ arteriæ extremitas , λαιμὸς , λάρυγξ , Suid. guttur. Odyſſ. τ, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ᾽ ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, manu dextra anus guttur faucéſque compreſſit Vlyſſes. Theocritus de ſerpentibus, ...φάρυγος ... φάρμακα λυγρὰ τίτυνται Οὐλοφόνοις ὀδοῦσι, in Epigrammat. lib. Χάσμα φέρων χελωνὶς πεταλοῦς φάρυγος , id eſt faucium hiatum. pro ... dictum eſt Atticè,vel ... ponitur. In vtroque genere etiam hæc vox ita legitur apud Ariſtotelem tertio de partibus, Πέφυκε δὲ τούτοις αὐτὴ τῆς ἐπιγλωττίδος συμμύειν καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ. Idem in eodem libro, Ἡ δὲ καλουμένη φάρυγξ συνέστηκεν ἐκ χονδρώδους σώματος. Inde

Φαρυγγίζειν, quod λαρυγγίζειν dixit Demoſthenes : vide ſuprà.

Φαρυγγὶς,ίδος,ἡ, ingluuies,edacitas,γαστριμαργία:item aduerbium φαρυγγηδὸν, cum ingluuie eodem modo dictum quo ... & ea voce vſos eſſe Atticos ... τὴν γαστριμαργίαν τῆς χορδῆς refert Etymologic. Euſtath. habet φαρυγγηδὸν.

Φαρυκὸς,οῦ,ὁ,audax,confidens,τολμηρὸς,θρασὺ,Heſych.

Φαρύνω,expolio,illuſtro,λαμπρύνω.

Φὰς,dicens,inquiens,qui affirmauit,...,...,εἰπών.

Φᾶσα,ἡ,dicens.

Φάσαι,ειπεῖν,vnde ἔφασαν φασίν.

Φάσηξ,κος,ſycophanta,delator.

Φάσγανον,ου,τὸ,enſis:à verbo σφάω,quod iugulare ſignificat vel à σφάζω,σφάγανον,& φάσγανον,Hom.Il.α,φάσγανον ...,ξίφος.Φασγάνιον ſiue ξίφιον Theophr.de hiſt.l.7.c.11.& Dioſc.l. 4.c.20.ξίφιον,gladiolus Plin.l.21.cap.17.herba folii gladioli (vnde & nomen)quam & Cyperum impropriè vocauit.

Φασηλ

Φάσθαι, dicere, dixiſſe, λέγειν, συμβουλεύειν. Odyſſ. αὐτὰρ ἀνάκτορος φάσθαι, coràm dominam alloqui. φάσθαι ἔπος ἐμοί, Homer. Iliad. ἐφωνήσατο, πειθέσθω ἐξίσου ἐμοί λέγειν. apud Heſych. circumflectitur.

Φασί, dicunt, prima longa. φασὶ ζωέμεναι, Hom. Iliad. Sæpe ſubauditur ὡς, pro vt aiunt, quemadmodum vulgò dici ſolet.

Φᾶσι, dicentibus, εἰποῦσι μητρός.

Φασιανός, phaſianus auis, quæ & vulgò phaiſant, φασιανὸς ὄρνις & φασιανικός, & τέτραξ apud Athenæum libro 9. Φασιανὸς apud Ariſtoph. in Acharn. ſycophanta, ὁ συκοφάντης: ἀπὸ τῆς φάσεως ἃ φαίνω, quod eſt calumnior, deſero, ἡ συκοφαντία.

Φατίζω, μ. ίσω, π. ικα, excuſo, Actiu. Accuſ.

Φάσιμος, ὁ, conſpicuus, Etym.

Φασίολος, phaſiolus, genus leguminis, Dioſc. lib. 2. ca. 130. Legitur & lib. 4. eiuſdem Dioſc. φασίολος in Accuſat. vbi à Ruel. phaſiolos: à Marcel. phaſelos.

Φάσις, εως, ἡ, à verbo φημί, fama, rumor, φήμη. φάσις. Actor. capit. 21. ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ, id eſt, nunciatum eſt Tribuno: denunciatio & rumor ad Tribunum peruenit. Φάσις, dictio quæ nec κατάφασις eſt nec ἀπόφασις, id eſt, per quam nec verum nec falſum enunciamus: hoc eſt, δι' ἧς οὐδὲν ἀποφαινόμεθα ἢ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος, vt ἄνθρωπος. Φάσις, propoſitio. Ariſtotel. in tertio Metaphyſ. [illegible] Φάσις, affirmatio, κατάφασις, Plato in Sophiſta: cui opponitur ἀπόφασις. Ariſtotel. [illegible] Idem. [illegible] Φάσις, ſententia, apophthegma. Idem Ariſtotel 6. Rhetor. [illegible] Φάσις ἀπὸ τοῦ φαίνω, quaſi apparitio, hoc eſt φάσμα, φάντασμα. Ariſtotel. in primo Meteor. de Martis ſtella, [illegible] φάσεις, id eſt, rarò apparet. Rurſus, Democritus ait φάσιν [illegible] ἀστέρων. φάσις ſæpe dicitur de lunæ luminibus, Latinéque viſitatio dicitur. Vitruuius libro 9. Viſitationem facit tenuem extremæ rotundationis, id eſt tenuiter & exiliter eius extremitas cernitur. Φάσις, delatio certorum criminum propriè, ſed καταχρηστικῶς omnium, ἔνδειξις. Et Δοῦναι φάσιν, & δοῦναι δίκην κατά τινος, eſt inſtituere accuſationem contra aliquem, & eum deferre. Iſocrates dixit φάσιν τῶν χρημάτων ποιεῖν. Dicunt etiam φάσεις φαίνειν, delationes factitare, i. ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, vel γραφὰς γράφεσθαι. Pollux lib. 2. ἡ φάσις ἡ ἀπόφασις δὲ, [illegible] vocat Demoſth. Idem Pollux lib. 8. φάσις δὲ ἦν, [illegible] aut aliud eiuſmodi. Additque φάσεις dici [illegible]. Φᾶσις, ὁ. Phaſis fluuius: Eſt & vrbs Scythiæ, Commen. Ariſtoph. in Acharn.

Φασιάδες, αἱ, aues minores mergis, de quibus Athen. lib. 9.

Φάσκωλος, ὁ, faſciculus vel ſarcina veſtium, Ammon.

Φάσκος, ὁ, vide Βρύον.

Φάσκω, dico, φημί, exiſtimo, fateor, profiteor, aſſeuero, ſum author. Imperfectum eſt ἔφασκον. Et Præter. πέφασκα pro præſenti. Aratus. [illegible] Interpr. docet. vide Διαλέγεται in Amm. φασκέτω, dicat, Nazanz. in Orat.

Φασκώλιον, ου, τό, marſupium coriaceum, Heſych. Item veſtis, ferculum, cubile, & vas vel dolium quod recipit libros, veſtes, argentum: fortè eſt etiam poculum, Ety. Ammon. exponit θύλακον.

Φάσκωλον, τό, marſupium, pera, ciſta, arca, vbi veſtes reponuntur.

Φάσκωλος, idem, ſcrinium locus in quo veſtes reponuntur, & veſtis, Ety. Pollux lib. 7. φασκώλους antiquos ſcribit vocaſſe τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα, θυλάκους ἢ [illegible].

Φάσμα, ατος, τό, apparitio, φάσις, φάντασμα, viſum, prodigium, portentum, τέρας: proloquium, oſtentum, ſpectrum, Nazan. in Orat.

Φάσσα, ης, ἡ, palumbus, genus turturis, φάψ, φάττα. Gaza in Ariſtot. palumbem vertit.

Φάσσαισι, in Epigr. pro ouibus.

Φασσηΐς, ἡ, [illegible], Etym.

Φασσοφόνος, ὁ, i. occidens palumbum, accipitris genus. Gaza in Ariſtot. palumbarium vertit.

Φάσσων, velum. vide φᾶρος.

Φατειός, ὁ, ὁ, dicendus, nominandus. Heſiod. in Theogon. [illegible] i. δυσώνυμον, [illegible], dirum. Idē de ſcuto Herculis, [illegible] φατειός, terror inenarrabilis.

Φάτης, mendax, locutuleius, ψεύστης, Heſyc.

Φατίζω, μ. ίξω, τὸ φατίζειν, dico, fingo, Sophocl. in Aiace, οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, nihil non dicendum dixerim. φατίζεται, dicitur, id eſt, breui. Apoll. Rhod. ex Herodot. ὁμολόγησαν expon. confeſſi ſunt.

Φάτις, εως, ἡ, fama, φήμη, ſermo, nomen, commemoratio, verbum, eloquentia, id eſt, breui, in Epigr. [illegible] φάτις, Sophocl. φάτις φυσική, dictum, ſententia phyſica, in Epigr. Item μαντεία, χρησμός. Item φάτις κακή, grauis nuncius, i. nunciatio. Sophoc. [illegible] & apud Hom. Odyſſ. [illegible] vbi ſchol. expon. [illegible], fama eorum bona omnes homines peruagatur. Heſyc. quoque expon. non ſolùm λόγος, κληδών, φήμη, verùm etiam δόξα.

Φάτνη, ης, ἡ, ſtabulum, præſepe. ἐν τῇ φάτνῃ κύων κατακείμενος, canis in præſepi cubans: canis in ſtabulo iacens, Lucian. Φάτναι & φάτνια, loculamenta dentium, quaſi præſepia & capſulæ in quibus collocantur, [illegible], Pollux lib. 2. Galenus libro 5. [illegible], de neruo dentium: [illegible] φάτναι [illegible], &c. Ibidem Galenus [illegible] vocat τὰ φάτνια: habet enim [illegible] (ſupple ὀδόντας) φάτνιον. Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, φάτνη, i. præſepe vocantur, vt ſcribit Proclus.

Φατνώματα, τά. Suid. [illegible], lacus ſiue lacunaria & laquearia (vnde laqueatæ cænationes appellantur) id eſt Seruio, contignationem cœlum. Lucilius apud Iſidorum lib. 19. reſultant ædéſque lacuſque: vulgò *lambreſchemens des voultes*, vel *lambrus*: *lambriſſé*, id eſt, laqueatus. Author Seneca Epiſtol. libra 14. antiquorum luxuriam verſatilia cœnationum laquearia feciſſe, & ita coagmentaſſe, vt ſubinde alia facies atque alia ſuccederet, & toties tecta quoties fercula mutarentur. vide Τέγλυφος. Φατνώματα apud Athenæum, exponunt nauium foramina, per quæ in adnauigantes emittuntur miſſilia.

Φατνωματικός, οῦ, ὁ, laqueatus, lacunatus. [illegible] φατνωματικήν. Plutarc. in Lycurg. tecti domus fabricam pretioſam atque laqueatam.

Φατνωτός, ὁ, tabulatus, [illegible], Suid. laqueatur.

Φάτο, pro ἔφατο, dicebat, [illegible], poet. Iliad. ε.

Φατός, οῦ, ὁ, dicendus, dictus. ἄφατος, ineffabilis, Heſiod. [illegible] ἀπλητοί τε καὶ οὐ φατοί, &c. i. ineffabiles. item φατός, celebris. ἔνδοξος, ὀνομαστός. Cui opponitur ἄφατος. Heſiod. [illegible] ἄφατοί τε φατοί τε.

Φατρία, pro φρατρία nonnunquam ponitur, quæ erat tertia cuiuſque tribus pars apud Atticos, τὸ [illegible], agmen, cōuentus, collegium, ſodalitium, Aretin. apud Ariſtotel. libro 3. Politicorum, & ſocietatem libro 4. ibidem exponit. φατρίας, id eſt, curias triginta Romulum induxiſſe ſcribit in eius vita Plutarchus. Continebant autem tribus ſingulæ decem curias, Ibidem. vide Φρατρία. φάτρα, [illegible]. φατρία, [illegible], Heſyc.

Φάττα, ης, ἡ, palumbes, pro φάσσα, Lucian.

Φαύζειν, apud Euſtat. Iliad. ν. i. frigere, torrere, φρύγειν, Atticum eſt & antiquum.

Φαυλίαι, αἱ, oliuarum ſpecies quæ etiam [illegible] Athenæo, vt dictum antea. Dicuntur & φαῦλαι. Theophraſtus libro ſixto, capite 11. de oleis, [illegible]: [illegible], priuſquam nigreſcant habere oleum conſtat, & ſyncerius tum eſſe atque albius, argumento eſt id quod ex phauliis promitur, &c. Idem ibidem, [illegible] φαυλίαι, [illegible], quibus caro multa, nucleus paruus, hæc parciſſime præſtant oleum, ſeu phauliæ, tanquam vires hac in parte naturæ deficiant, φαυλίας Theophraſto eſſe oliuam, à Plinio regiam, & maiorinam dictam, ſunt qui autumant. vocatur & φαύλη ἐλαία, teſte Euſtath.

Φαυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſubſanno, [illegible], χλευάζω, [illegible], paruifacio, & cum contemptu extenuo. Act. Accuſ. Xenop. τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, i. viuendi modum meum parui facis.

Φαῦλος, bene habitus, auctus, pulcher, magnus, Heſyc. φαῦλον, [illegible], καλόν.

Φαυλισμός, contemptus, irriſio, deſpectus.

Φαυλίστρια, ſubſannatrix, contemptrix, cap. 2. Sophoniæ Prophetæ, αὕτη ἡ πόλις ἡ φαυλίστρια, hæc ciuitas malis dedita, Heſych. ἡ καταγελῶσα.

Φαυλόβιος, qui tenuiter victitat.

Φαῦλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vilis, abiectus, [illegible], contemptus, malus, vitioſus, peruerſus, nequam, improbus, ignobilis, ingeneroſus, οὐ σπουδαῖος, ignauus, [illegible], deſpicabilis, μοχθηρός, friuolus. [illegible] φαῦλος [illegible], Demoſthen. φαῦλος καὶ πονηρός, Idem. φαῦλος, id eſt, τὸ χαμαὶ καὶ τὸ ἁπλοῦς, Demoſthenis Interpres. μικρὰ καὶ φαῦλα, Demoſthenes, humilia & ſeruilia. [illegible] καὶ φαῦλα, Idem. φαῦλα, καὶ [illegible], res nullius penè momenti. φαῦλος περὶ χρηματισμόν, qui res pecuniariæ obeſt. φαῦλος, de veſte, id eſt, vilis, Xenophon. Ariſtotel. Rhetor. ſecundo. Οὐδεὶς γὰρ ἔχων τὰ φαῦλα καὶ γινώσκων [illegible]. Nemo ſciens volénſq; melioribus relictis, eligit quæ deteriora ſunt.

φαῦλος, ſimplex, ἁπλοῦς, rudis, exiguus, tenuis, imbecillis, parũ validus, minutus, paruus, leuis, facilis, vt οὐ φαύλως, non leuiter, Syneſ. φαυλότερος, deterior. φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων, tardioris ingenij homines. id eſt, ἀμαθέστεροι, Thucyd. φαυλότεροι γνώμην, infirmioris conſilij homines: ſic φαυλοτέρα κατασκευή, pro ſimplici nec admodum operoſa. Et φαύλη ἐπίδεσις dicitur ab Hippocrate ligatura remiſſa. Item φαύλη δίαιτα, inter tria diętæ genera, (quæ ſunt σκληρά, ὑποφαύλη, & φαύλη,) conſtat vini vſu & carnium, quæ alioqui & ἁπλῆ, & τυχοῦσα à Galeno dicitur. vide in σκληρός. φαῦλος στρατιά, id eſt, μικρά: nam φαῦλον, τὸ ἁπλοῦν, καὶ μικρόν, Interpres Thucydidis. Plat. 2. de Rep. οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἐγκεχειρήκαμεν, non parulam rem ſuſcepimus. φαυλότατον ἔργον, Ariſtophan. id eſt, εὐτελές, βραχύ, ἁπλοῦν. Iſocrat. φαυλότατον & βέλτιστον oppoſita facit. φαυλότατα καὶ ῥᾷστα, apud Ariſtoph. i. leuiſſimè & facillimè.

φαυλότης, ητος, ἡ, improbitas, prauitas, nequitia, πονηρία, vitium. Itẽ imbecillitas, vtilitas. ἀτέλεια, Xenoph. pro infœcunditate, Plato de Leg.

φαυλουργός, οῦ, ὁ, malus artifex, κακὸς τεχνίτης.

φαύλως, malè, peruerſè, improbè: cui opponitur καλῶς. φαύλως καὶ κακῶς, Demoſthen. incommodè, cui mox opponitur ἄμεινον, id eſt, leui de cauſa, leuiter. φαύλως ἐρεῖς, Ariſtoph. in Pace. vide χαλεπῶς. φαύλως, difficiliter. vt φαύλως τίκτει, ægrè parit. Aliquando contrà ἐν τῷ ῥᾷστα, μετ' ἰατρῶν, ἀχρεῖος, ἐλῶνθ, facilè, ἐκ τοῦ φαύλως, ἐκ τοῦ ἀχρεῖος, οὐδὲ αἰδὼ κεκμηκότων καὶ πόνων, Ariſtoph. & Interp. φαύλως φέρε, Eurip. i. ne feras acerbius, leuiter feras, i. ἁπλῶς. τοῦθ' ὑμῶν οὐ φαύλως φέρω, Idem Euripid. læſum autem me haud leui contumelia puto. φαύλως φέρω τὰ θεῖα, i. ἀναδίζομαι τοῖς θείοις, Ariſtoph. Interp.

φαῦρος, ου, ὁ, leuis, pro φλαῦρος.

φαύσιγξ, maculæ tibiarum ex igne contractæ. Galeno propriè αἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμεναι κύκλῳ ἐρυθραί. Et per abuſum etiam aliæ maculæ, Pollux libro ſeptimo, φῷδες δὲ, αἱ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλύκταιναι, καὶ φλυκτίδες, καὶ φαύσιγγες (mendoſè ſcrib. φαύστιγγες) αἱ ἐπὶ ταῖς κνήμαις, μάλιστα ἐπὶ χειμῶνι, Heſychius. φαύσιγγες, αἱ ἐν ταῖς πέτραις γινόμεναι ἐρυθρότητες. Aliis etiam αὐγαί, ἀκτῖνες, λαμπαδόνες, ὀμφαλίδες. Vtitur & hac voce Hippocrat. vulgò vocant *maquereaux*, à piſcis eius nominis in maculis ſimilitudine.

φαῦσις, εως, ἡ, aurora, ortus, lux, illuſtratio, Quintil. ſplendor, Heſyc φῶς, φέγγος, φωταυγία.

φαύσκω, & Æolicè φαύσκω: pro φάσκω, dico.

φαυστήριος, ου, ὁ, apud Lycophr. eſt Epitheton Bacchi, quod facibus lucerníſque celebrentur eius myſteria.

φάω, ἄδομαι, Euripides. ἀρης ἔφασε λαῖφος, Mars impleuit vela. Laſcar.

φὰψ, βὸς, phaps, auis genus. φὰψ, φάττα, περιστερὰ, &c. Ariſtot. libr. 8. Anim. vbi Gaza palumbes & columbus. φαψὶ, palumbibus.

φαωφὶ, ab Ægyptiis menſis October vocatur, Theon in Aratum.

φάω, μ. φάσω, π. πέφακα dico, facio, frango, occido. vnde ἀνδρειφόντης. Act. Accuſ. Φάω, luceo, φαίνω. Aratus, λεπτὰ φάουσι χηλαί, obſcuro corpore Chelæ, Cicero. Euſtath. Iliad. ρ, πέφαται exponit πεφόνευται, à φάω, τό. vnde φεῖν καὶ πέφνω quod eſt φάζω τὸ σφάζω, ὅ ἐστι φονεύω. Significat & φαίνω: & idem quod φώζω, i. torreo. vide infrà. Odyſſ ξ, φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς, i. ἔλαμψε.

ΦΕΒΟΜΑΙ, fugio, φοβοῦμαι metuo, cedo. Ilia. ε, φεβόμεσθα Τυδεΐδεω υἱὸν, i. φοβούμεθα.

φεβρουάριος μὴν, Februarius menſis, Plutarch. in Numa. quod nomen ibidem interpretatur per dictionem καθάρσιος, i. luſtratorius & expurgatorius.

φέγγομαι, fulgeo, Ariſtoph.

φέγγος, εος, τὸ, ſplendor, iubar. φέγγος φάους, ſplendor luminis, in Epigram.

φέγγω, μ. φέγξω, π. πέφεγχα, illumino, Act. Accuſ.

φεγγώδης, luminoſus. φεγγώδεις ἰσταὶ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, &c. Nazanzenus.

φέδαλος, quaſi

φειδαφίτης, ſordidus, tenax, Suid.

φειδῖται, οἱ, qui φειδίτια celebrabant, hoc eſt, ſodalitia exercentes.

φειδίτιον, vel

φιδίτιον, ου, τὸ, ſodalitium, ſocietas quæ in conueniendo in vnum Spartæ fiebat. Ita & cœnationes ſuas vocabant propter parſimoniam, à verbo φείδομαι: vel ἀπὸ τῆς φιλίας, φιλίτια, Eraſ. in Adag. ex Ariſtoph. vtitur hoc nomine Cic. 1. Tuſc.

φείδομαι, μ. φείσομαι, π. πέφεισμαι, parco, id eſt, abſtineo, parcè vtor, parcè attingo, modeſtè tracto, ſeruo, tempero à. Depon. Genit. φείδομαι ὀργῆς, ab iracundia tempero. φείδομαι κινδύνων, Xenoph. cedo periculo. Heſiod. μὴ φείδεο σίτου, cibo ne parce vtare. Xenophon. χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι πρὶν ἐρᾶν, modeſtè pecunia vti potentes antequàm amore caperentur. ὅπως φειδόμενος τῆς συμμετρίας τοῦ γράμματος, ἀπολείψω, ne ſupramodum oratio protrahatur, alios omittam, Plutarc. in Opuſc. ἃ, φειδόμενος τοῦ λόγου τῆς συμμετρίας, παρίημι, quæ, vt orationis modo parcerem, omiſi, Idem ibidem. ἐχθρας ἀπεχθείας, οὐδὲ παῤῥησίας φειδόμενος, Idem in Cam. nihil diſſimulans, neque odium, neque libertatem remittens. i. aperto omni odio & libertate: ſic Interpr. nullius inimicitiis, nullius audaciæ parcẽs: ſed puto exponendum, neque inimicitiis, neque libertati modum imponens. ἐκέλευσε φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος, idem Plutar. in Galba iubet vt imperatori parceretur. i. vt abſtineretur à cæde imperatoris. Φείδομαι, miſereor, ignoſco, omitto, remitto, parco, do veniam. Sophocl. in Aiace, φείδου μηδὲν ὧν ἔχεις ἐν φρεσὶν, nihil remittas eorum quæ in animo habes. μηδὲν φειδόμενος, Plat. de Leg. ſedulo agens, nihil ceſſans, nihil omittens. φείδομαι διδάσκειν, Xenoph. i. parco docere. Inuenitur etiam cum Articulo & Infinitiuo pro caueo. Lucian. καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου φείδονται τοῦ μολύνεσθαι, neque olei cauſa cauent inquinari.

φειδομένως, parcè, reſtrictè. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει, qui parcè ſeminat, parcè & metet, i. ὀλιγωλῶς καὶ γλίσχρως Polluci.

φειδὸς, ὁ, parcus, idem qui φειδωλός, Euſtat. Odyſſ.

φείδυλος, parcus, tenuis, Etym.

φειδὼ, όος, οῦς, ἡ, parſimonia, temperantia, abſtinentia, frugalitas, cura, miſericordia, φείσις. Odyſſ. ξ, κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ, i. neque ſibi temperant. μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς, multum parcendo nos diſponis, ca. 12. lib. Sapient. φειδὼ ἐποιεῖτο, cauebatur, cautum eſt, Thucyd. Ioſephus, φειδὼ ποιεῖσθαι τῶν διὰ χρυσὸν τιμῆς ἀπολλυμένων, i parcere.

φειδωλὴ, καὶ

φειδωλία, ας, ἡ, idem, parſimonia, ſed in malum tenacitas, illiberalitas, auaritia, Nazan.

φειδωλὸς, parcus, tenuis, reſtrictus, φειδόμενος. Ariſtot. lib. 4. Ethic. ca. 1. ponit φειδωλοὺς inter ſpecies auaritiæ, vbi Interpretes parcos interpretantur. cui opponitur φιλαναλωτής. Τὸ φειδωλὸν τῶν δαπανῶν, ſumptuum parſimonia, Plutarc. in Galba. Interdum φειδωλὸς dicitur modeſtus & ſobrius. Heſiodus, γλώσσης θησαυρὸς ἄριστος φειδωλῆς. Ariſtophanes 103. genere Fœminino dixit, φειδωλοὶ καὶ τρυφῶσι χαρίεις.

φειδωλῶς, vide φειδομένως.

φείδων, ωνος, ὁ, parcus, & ſignificat & vas olearium, ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν, de quo Ariſtot. & Pollux lib. 10.

φεισμονὴ, ῆς, ἡ, miſericordia, φειδὼ, εὐσπλαγχνία, Suid.

φέκλα, fæx, vel fæcula. vox autem eſt Latina à Græcis vſurpata, quomodo etiam alias Latinas voces, velut, ὀψώνιον, vel κεντυρίων, δικτάτωρ, ὄψιον, λίτρα vſurpare ſolent. Galen. lib. 1. τῶν κατὰ γένη... οἴνου κεκαυμένης, ἣν ῥωμαῖοι φέκλην καλοῦσι. Apud Paulum li. 7. c. 13. legitur σφέκλη, exponitúrque, τρὺξ οἴνου κεκαυμένη. apud ipſum lib. 3. cap. 18. σφέκλη corruptè legitur pro φέκλη.

φεληνῶ, nugor, mentis inops ſum, deliro.

φελίναι, aues, quarum aucupium docet Oppian.

φελλαγωγία, vt inquit Suid. apud Romanos παιδαγωγεῖς τῶν δικαστῶν.

φελλάδες, αἱ, exterior librorum membrana, Suid.

φελλεὺς, vide φελλός.

φελλεὺς, έως, τόπος πετρώδης, Ariſtoph. Interpr. vnde φελλεῖται, οἱ μεταφέρουσι λίθους. vide φελλός.

φελλινὸς, ὁ, homo leuis, quaſi ſuberinus, Eraſm. Chiliad. vide φελλός.

φελλόδρυς, ἡ, phellodrys arbor ſemper virens, Theoph lib. 1. hiſtor. plant. cap. 15. & lib. 3. cap. 16. Eadem eſt quæ Ἀρία, i. Ilex aquifolia. Plin.

φελλοπόδης, vide φελλός.

φελλὸς, οῦ, ὁ, ſuber arbor quæ & ἴψος Theophr. Eſt & eius arboris cortex. vulgò *liege*, id eſt, ſubter. & cortex per antonomaſiam. Nam, vt ait Plinius libro 16. capite 8. non infacetè Græci corticis arborem appellant: Quia ſuberi arbori cortex tantum non in fructu, præcraſſus ac renaſcens, atque etiam in denos pedes vndique explanatus. In quo videtur ille φελλὸν quaſi φλοιὸν dici voluiſſe: Sic enim Plinij locum & emendo & interpretor. Suberem autem, ſimpliciter corticem vocaſſe Latinos ex his conſtat quæ ſubiiciam. Plutarchus de fortuna Romul. ſcribit C. Pontium dum Tyberim tranaret φελλοῦ πλατεῖς ὑποστερνισάμενον, id eſt ſuberis latos cortices pectori ſubiceiſſe: ſimiliter in Camillo vbi φελλοῦ κουφίζοντος: Liuius ſimpliciter corticem dixit. Sic quod in Adagio apud Strabon. κουφότερος φελλοῦ, id eſt, ſubere leuiorem, Horatius expreſſit Carm. libro 3. Ode 9.

Quanquam ſydere pulchrior
Ille eſt, tu leuior cortice, & improbo.
Iracundior Adria.

Idem Satyra 4. lib. 1.

- ſimul ac durauerit ætas
Membra animúmque tuum, nabis ſine cortice.

id eſt, ἄνευ φελλοῦ. Pindarus in Pythiis hymno ſecundo, ἀβάπτιστος εἶμι, φελλὸς ὥς. id eſt immerſabilis ſum vt ſuber ſiue cortex. Ad quod alluſit idem Horatius de Vlyſſe loquens Epiſt. lib. 1.

Dum

Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, aſpera multa
Pertulit, adverſus rerum immerſabilis undis.

Sic ſcribitur apud Polyb. hiſtor. lib. 1. [illegible] Et rurſus, [illegible] Confer Vitruvium lib. & cap. 9 vbi, Ex qua pendet ex vna parte phellos (ſiue tympanum expunge, vel ſuber tympani ſcribend.) quod ab aqua ſubleuatur: ex altera æquiponderi phello, ſacoma ſaburrale, &c. Lucianus in Veris narrationib. φελλόποδας fingit tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non ſummergerentur. Et φελλοῦν pro fluitare ſubere in more, exposuerunt, Heſyc. [illegible] Cui & φελλός, leuis, [illegible]

φελλεῦς, genus quoddam [illegible] &

φελλεύς, locus petroſus Attici territorij. vnde φελλοί, lapides ſilices. [illegible] lapides: noſque vulgò vocamus *pierres ſilles*. Sunt & φελλεῖς, loca lapidoſa ſolumque gracile, in quo ſubiectis lapidibus, terreni parum in ſuperficie tantùm velut ſuperinductum ſuperſternitur. Theophraſtus, vt ſupra adnotaui, γῆν λεπτόγεων vocat. vide Comment. Ariſtophanis in illud in Acharn. [illegible] inquit, vocabant Attici [illegible] mons eſſe dicitur. Idem in Nebulis tradit Dores [illegible] lapides [illegible] appellare. Suid. legi [illegible] Sic habet Heſyc. [illegible] quod & φελλεὺς dicitur. Rurſus Suid. ex [illegible] inquit, [illegible] vt ait Com. Ariſtop. in Nebulis. feſti nomen inter bacchanalia numerari.

φελόνης, [illegible] theca reliquiarum lignea, capſula, marſupium, & parua tunica, Etymolog. vide [illegible]

φελώνιον, indumentum ſacerdotis: ſic in libello de Re diuina Chryſoſt. vbi [illegible] tamen legitur. vide [illegible]

φενάκη, ης, ἡ, [illegible] Lucian. [illegible] Polluci, [illegible] Suid. capillamentum & galericu. Sueton. coma adulterina, vulgò *fauſſe perruque*. φέναξ, fallax, dolus, fraus, [illegible] Suid.

φενακία, ας, fraus.

φενακίζω, [illegible] decipio, ἀπατῶ, [illegible] do verba, illudo, inanibus rerum ſimulachris & veluti præſtigiis oculis inſipientium impono. Actiu. Accuſ. [illegible] Demoſth.

φενάκιον, vas vinarium, veges.

φενακισμὸς, ὁ, impoſtura, illuſio, Cic. ludificatio, [illegible] Ariſtophan Equit. [illegible]

φέναξ, ακος, ὁ, deriſor, mendax, erro, deceptor, impoſtor, fuci artifex. [illegible] Gallicè *[illegible]* [illegible] Suid.

φένος, vid. [illegible]

φενόλης, ου, ὁ, vel per αι [illegible] penula. Eſt verò Latinum. Apud Athen. lib. 3. Cynulcus Vlpiano exprobrat huius vocis nouitatem: [illegible] inquit, [illegible] Sic etiam per [illegible] ſcribitur. [illegible] Minimè tamen nouum atque inſolens hoc vocabulum eſt, nam eo iam vſus erat Rhinthon Comicus, qui vixit primi Ptolemæi tempore. Pollux Onomaſtici lib. 7. [illegible] Suidæ [illegible] Quare nõ dubium quin hæc vox à librariis corrupta ſit apud Paulum capit. vltim. ad Timoth. 2. vbi ſic ſcriptum: [illegible] i. penulam. Alibi Suidas [illegible] vocat [illegible]. Cui & [illegible]

φέρ, τὸ [illegible] Suid.

φερασπίς, ίδος, ὁ, bellicoſus, ſcutifer. [illegible] Epigr. [illegible] Ibidem.

φεραυγὴς, [illegible] ὁ ἡ ὁ, lucidus, ſplendorem afferens, [illegible] Suidas.

φέρβω, paſcor, [illegible] abſumo, apud Hippocr. [illegible] Accuſ. Aliquando capitur pro colo & habito. Apol. 2. Arg. [illegible]

φερβὴ, [illegible] alimentum, cibus. Orpheus [illegible]

φέρβω, [illegible] paſco, foueo, alo, nutrio: quaſi [illegible] unde [illegible] Act. Accuſ.

φέρε, hortandi Aduerb. dic, age. Ariſtoph. [illegible] age, videam cui debeo. [illegible] Idem. Et cum verbo plurali. Plutarc. in Fabio. [illegible] age ex rebus bellicis illud primum ſumamus. & in Galba, [illegible] &c. agite, per huius electionem oſtendamus cunctis hominibus, &c. [illegible] dic, mittamus qui ab Ardeatibus ducem ſuum petant, idem Plutarc. in Camillo. φέρε cum ſecundis perſonis Optatiuorum vel primis [illegible] Gaza lib. 4. [illegible] exempli gratia. Gaza de menſibus. [illegible] ad vnum referunt verbi gratia Iouem, v. l vt ſic dicam, Porphyrius de ſpecie. vbi Argyrop. velut Iouem [illegible] vt ita dicam, Nazan. in Orat.

φέρε γὰρ, agite, Plato de Leg. pro φέρε δὴ, Demoſth. cum prima perſona ſingulari, & etiam cum plurali.

φέρε δὴ, age iam, agedum, cedo. Andocid. [illegible] age iam. [illegible] agedum & aliud dicam, Herodot. Ariſtoph. etiam cum plurali, vt & [illegible] Demoſth.

φέρε, [illegible] agedum, cum Subiunct. Lucian. [illegible]

φέρετε, agite, agedum [illegible] agedum proficiſcamur è regione hac, Herodot.

φεραυγὴς, φεραυγὲς, lucifer, in Epigr.

φερέγγυος, ου, ὁ, [illegible] fide dignus, ἀξιόχρεως, potens promittere, [illegible] firmus, certus, præs, [illegible]

φερέγγυος, ὁ, idem Suid. [illegible] meæ vires ad tantum copiarum vobis præbendum non ſuppetunt, Herodot. [illegible] idoneus erit ad claſſem tutandam, idem Herodot. [illegible] aduerſus atrocia plurimum de ſua virtute ſpopondiſſe videbatur, Thucyd. vbi Interp. [illegible]

φερέγγυα τῆς μορφῆς, apud Ioſeph. formæ ſimilitudo, ἡ ὁμοιότης.

φερέδειπνος ἠώς, vox prandij allatrix, Nonn.

φερέζωος ὄεις, Deus almus & vitam afferens, Nonnus.

φερέκακος, ου, ὁ, laborum patiens: [illegible] Suid.

φερεκύδης [illegible] Ariſtoph. Interp. [illegible]

φερένικος, victor, victoriam referens, ſeu reportans, victoria potitus.

φερέοικος, ου, ὁ, cochlea, teſtudo: quidam dicunt animal album ſimile muſtellæ ſub quercubus & oleis naſcens, ſic ab arcadibus vocatum: alij verò anim. [illegible] veſpa bene magna, Etym. Item domiporta, quæ ſuam domum ſecum geſtat, Heſiodus, [illegible] domum ſecum ferentes ſinguli, Herodotus.

φερέπονος, ου, laborum tolerans.

φερέσβιος, ου, ὁ, vitam ferens mortalibus, [illegible] frugifer, vitæ fœcunditate præditus, lib. 1. E, [illegible] Heſiod [illegible] ſic Suid. dicitur. Nazan in Orat.

φερεσσάκης, ſcutatus, Heſiod. [illegible] in Epigr.

φερεσταφυλος [illegible] in Epigr.

φερέστερος, ου, ὁ, melior, potentior.

φερετρεύω, traduco & transueho in pompa, ſumpta metaphor. à pompa funebri. vnde paſſiuum [illegible] apud Plutar. in Otho.

φέρετρον, ου, τὸ, capulus quo mortui efferuntur, pheretrum. Ad alios vſus transfulit Polybius cùm dixit, [illegible] vide [illegible]

φερέφαττα, apud Platon. [illegible]

φερσεφόνεια, [illegible] Proſerpina. [illegible]

φέριστος, ὁ [illegible] optimus, [illegible] excellentiſſimus, cuius maximè refert. [illegible] pro [illegible]

φερνὴ, [illegible] Ammon.

φερνὴ, ῆς, ἡ, dos, [illegible] quæ datur viro à ſponſa. Pollux lib. 3. [illegible] Aliter tamen c. 22. Exodi, [illegible] dotabit eam & habebit vxorem.

φερνίζω, idem, Etym.

φερνόφορος, ου, ὁ, dotalis. Hieronym. in c. 11. Daniel.

φερέοικος, domiporta. Vide φερέοικος.

φέρομαι, feror, impetu curro, deuoluor, do impetum, rapior, auferor impetu. [illegible] viis multis fertur, Plato de Legib [illegible] mortem intercedere, ad Heb. 9. [illegible] dicuntur quæ impetu quodam aguntur. vnde & [illegible] vocat impetum. Iſocrates in Helene, [illegible] Sentio me auferri longius à propoſito, & hæc commemorare intempeſtiuè. [illegible] de iis quæ in manibus hominum verſantur, vt liber editus. Sic Cicer. Eius ſcripta quædam feruntur. Sic de Ariſtide legitur, [illegible] &c. ic cit, [illegible]

φέρεσθαι, [illegible] auferre, Ciceroni, Lucian, & habere, [illegible] accipere, vt φέρεσθαι [illegible] Xenophon. Sicut apud Terent. Ego pretium ob ſtultitiam fero. & apud Plaut. Duplicem vt mercedem ferebas. φέρεσθαι ἆθλον, ferre & conſequi præmium, Bud. in Epiſt. ita vt apud Cicer. Ne diutius pendeas,

palmam tulit. φέρεσθαι ἆθλα. Cæſar, Maximam inter ſuos ferũt laudem. φέρεσθαι χάριν, inire gratiam, beneficium accipere. Andocid. χάριν ἐμοῦ εἰκός μοι ὑμεῖς τῆς δυστυχίας ταύτης φέρεσθαι παρ' ὑμῶν Liuius lib. 4. gratiam & gloriam haud immeritam annonæ leuatæ tulit. Homer. Odyſſ. ι, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, id eſt, vnum quodpiam munus habere donabit, id eſt, tollere. δεύτερα φέρεσθαι, λαβεῖν, ἀπενέγκασθαι, Hom. Iliad. φέρομαι δεύτερα, ſecũdas partes refero, Hermog. ἴσα φερόμενος, paria referens, Plutar. in Fabio φέρεσθαι τὰ ἔσχατα, vltimas partes ferre. Bud. in Epiſt. prior. τὰ πρῶτα φέρεσθαι, primas ferre, Cic. Lucian. τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς φέρεται. Φέρομαι πένθος ἐπί σοι, te lugeo, Phalaris in Epiſt. ἔλαττον φέρομαι, poſteriores fero, cedo: vt ἔλαττον ἔχειν, vinci & ſuperari in ludo vel [illegible]re. Gregor. Οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἔλαττόν τι ἠνέγκατο, Non quod quicquam in hiſce rebus ceſſerit. φερόμεθα πλεῖον ὑμῶν, vobis antecellimus, Herodot. φέρεσθαι, ponitur pro vergere & tendere. Theophr. ἐπὶ ταυτὶ φέρονται, &c. Sic Cic. de Seneƈt. Vitis quæ natura ſua caduca eſt, & niſi fulta ſit, fertur ad terram. ἐπ' αὐτὰ σώματα φέρεσθαι, ipſa corpora inuadere, in ipſa corpora ferri irruere, &c. Plutarch. in Themiſt. φέρομαι εἰς τοὺς βαρβάρους, inuado in Barbaros. πάλιν ἦν φερόμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, rediit ad ſuum ingeniũ & mores, Æſchin. φέρεσθαι de rerum ſucceſſu proſpero, aut infelici: vt vulgò *ſe porter bien, ou mal*. καλῶς φέρεσθαι, quod de eo dicitur, qui cum bene agitur, reƈtè procedere, feliciter agere. Sophocl. in Aiace, [illegible] καλῶς φέρεται, [illegible], i. bene ſe habeãt. [illegible] ἀτυχῶς φέρομαι, res mihi infeliciter procedunt. Sic φέρεσθαι κακῶς, Liban. in argum. 1. Philipp. κακῶς φερόμενος, qui in offenſionem incidit, Plutarch. in Alcib. εὖ φερόμενος, animo elatus, εὐτυχῶν, Thucyd. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίᾳ, cui res militaris, & imperatoris munus reƈtè cedebat. Sic ἄμεινον & χεῖρον φέρεσθαι, eodem modo dicuntur. φέρεσθαι, verſari, occupatum eſſe, & ſtudio alicuius rei teneri. Laert. in Cant. [illegible] δὲ γέγονεν ἄνθρωπος [illegible], ἐν μὲν τοῖς [illegible] φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς μᾶλλον.

φερέμμαι, viƈtor.

Φερσεφόνη, ης, ἡ, Proſerpina: quod φέρει, hoc eſt, diuitias afferat.

Φέρτατος, η, ον, optimus, præſtantiſſimus, Hom. Iliad. ζ.

Φέρτερος, ὁ & ἡ, melior, potentior, velocior, robuſtior, ἰσχυρότερος. [illegible], ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων, in ſpem meliorem trahens, Nonn. Hom. Iliad. α, πολὺ φέρτερός ἐστι, i. κρείττων, βελτίων: a verbo φέρω, ἀπὸ τοῦ ἄχθος φέρειν.

Φερτός, ή, όν, tolerabilis, τλητός, Euripid.

Φέρτρον, pheretrum, φέρετρον, σορός. Suid. & Heſyc.

Φέρω, μ. οἴσω, π. ἐνήνοχα, ἀορ. α. ἤνεγκα. fero, ἀναφέρω, βαστάζω, κομίζω, adfero, defero, importo, adduco. φέρω ἐπιστολήν, fero epiſtolã, Th. φέρω ἀργύριον, affero pecuniam, Æſchin. φέρε μοι τὸ κέντρον, affer mihi ſtimulum, Ariſtophan. φέρειν εὐδοξίαν, gloriam afferre, Plato in Epiſt. τοῦτο σοι [illegible] εὐδοξίαν [illegible], hoc tibi apud multos gloriam pariet ſiue conciliabit. φέρω σοι κλέος. Homer. Odyſſ. afficio te honore, celebro decus tuum. φέρω σοι διαβολήν, vide Διαβολή. Φέρειν ὀργάς, iras concitare. Plutarc. [illegible].

Φέρειν etiam ſic vſurpant Græci, vt afferre Latini, cùm dicunt exemplum vel argumentum afferre, id eſt argumento vti. Iſocrates in oratiuncula contra Sophiſtas, in qua illos inſcitiæ accuſans, ait, Οἱ [illegible] παράδειγμα φέροντες, [illegible], id eſt, exemplo vtentes ad aliquid probandum, & tanquam ſimile afferentes. Ariſtotel 8. Topic. Εἰς δὲ [illegible] παραδείγματα, καὶ παραβολὰς οἰστέον. Idem ſimiliter dixit in Rhetor. [illegible] φέρειν, & συλλογίζεσθαι, & παραβολὴν. [illegible], ἐνθυμήματα, & εἰκόνας φέρειν lib. 3. vbi ait, ὅτι εἰκόνες εἰσὶν αἱ [illegible] μεταφοραί. Φέρειν, auferre, aſportare, deportare, tollere. Gregor. Καὶ [illegible], αὖραι φέροιεν, auferant venti, in ventos abeat.

Φέρω, tolero, ὑπομένω, vt [illegible], Plutarch. βαρέως φέρειν τι, Xenoph. grauiter & iniquo animo quippiam ferre. φέρειν χαλεπῶς, moleſtè ferre. [illegible], Demoſth. & ῥαθύμως φέρειν, Andocyd. pro ſupino remiſſoque animo tranſmittere, hoc eſt, non acriter vindicare. Φέρω, pendo, penſito. Inde φόρος, Plato Epiſt. 7. φόρον [illegible] φέρειν τοῖς βαρβάροις, imperatum tributum pependit Barbaris. φέρειν χρήματα, eſſe veƈtigalem ſeu ſtipendiarium. [illegible] χρήματα, pecunias ſoluerunt, Plutarch. in Pericle. [illegible] φέρειν, penſitare. Thucyd. Φέρω, creo, deſigno. Demoſth. [illegible], &c. [illegible], &c. id eſt, [illegible] χορηγόν, φέρειν χορηγόν, id eſt, creare vel deſignare, Demoſth. φέρειν τὰς ἀρχάς, eligere magiſtratus, Ariſtot. libro 5. Polit. φέρειν τοὺς ἄρχοντας, creare magiſtratus, Aretinus & Faber apud Ariſtot. lib. 2. Polit. Thomas, eleƈtos principes ad populum deferre. Φέρειν, accipere, λαμβάνειν. Sophocles, [illegible] φέρειν, i. δέχεσθαι. Dicimus etiam φέρειν μισθόν, ſicut φέρεσθαι. mercedem ferre, i. accipere & referre pręmiũ, Ariſtot. lib. 10. Ethic. & Thucyd. φέρειν χάριν, eſt conferre beneficium, obſequi & gratificari. [illegible], φέρω ζωήν, vitam refero ſeu reporto, in Epigr. φέρω [illegible], i. [illegible]. Sophocl. φέρειν & διαφέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium & ſentẽtiam, & decernere. Dicitur & ψῆφον [illegible], & γνώμην [illegible], φέρω ψῆφον [illegible], &c. fero ſententiam de, Æſchines. φέρειν [illegible], bellum afferre. Heſiod. [illegible], qui Iouis filio arma inferrent, i. contra Iouis filium. Φέρειν, tendere, pertinere, & hoc cum Præpoſitione εἰς. Gregor. [illegible], eòdem pertinentium. Idem Gregor. εἰς ᾅδου φέρουσαν, viam ad inferos ferentem. Vt & Liuius, ſtare omnem multitudinem ad portas, viam hinc ferentem proſpeƈtantes. Quod & per ἄγειν dicitur. Antiph. [illegible], [illegible] δὲ τὰ ἴχνη [illegible] εἰς τοῦτον φέρει, Planè enim ſuſpicionis veſtigia in hunc hominem tendunt, Gregor. εἰς τοῦτο γάρ μοι φέρει [illegible] τῆς ἀληθείας, ad hoc enim mihi tendit ſeu confert, i. pertinet. φέρει εἰς ἐγκέφαλον, ad cerebrum pertinet, i. tendit, ducitur ad cerebrum, Gaza. Φέρειν cum ἐπί. Ariſtot. [illegible] τὰ [illegible] 10. ἐφ' ὃ φέρει, ad quod potiſſimum pertinet. [illegible] γῆν, ad terram pertinet. τὰς πράξεις τὰς ἐπὶ ταῦτα φερούσας, Iſocr. i. res ad hæc perducentes. [illegible] ἀμφότερα δέ τι φέρει, quod vt fiat duabus de cauſis intereſt, Herodot. Et cum [illegible] φέρει πρὸς αὐτόν, ad eum nihil pertinet, Gaza de Seneƈt. Sunt præterea & aliæ rationes huius verbi, vt φέρειν καὶ ἄγειν, depopulari & diripere. Sic Liuius, Vt ferri agique res ſuas viderunt. Syneſ. [illegible] Λυδίων ἀρχὴν ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν. Herodot. lib. 1. [illegible] φέρειν τι καὶ ἄγειν [illegible], Xenoph. in bonum pro ferre ſine vi & violẽtia, vt & Plato de Leg. φέρειν dicitur quiſpiam qui ſuo arbitratu aliquem moderatur, Eraſmus in caput primum Epiſt. ad Hebræos. φέρειν διὰ γλώσσης ſic dicitur, vt ἔχειν καὶ ἄγειν, hoc eſt, hominem verbis celebrare, in ore ſemper habere. Gregor. de Baſil. Ὅταν μὲν τὴν [illegible] μετὰ χεῖρας ἔχω, καὶ διὰ γλώττης φέρω, [illegible], i. cum pronuncio & recito. Φέρειν διὰ μνήμης, meminiſſe, Herodian. in 2. Οἱ τὴν [illegible] διὰ μνήμης, obliuiſci non poſſunt, meminerunt. Φέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium, Demoſth. Καὶ [illegible] ψῆφος [illegible], feretur ſuffragium & decernetur. Φέρειν χάριν, conferre beneficium, obſequi & gratificari. Iliad. 9. Ἀτρείδῃ φέρειν χάριν. dicit etiam pro eo ἦρα φέρειν, & [illegible] φέρειν. [illegible] χάριν, Andocid. φέρω [illegible], Demoſth. euulgo in Barbaros. φέρω ἐς [illegible], i. [illegible], Thucyd. φέρει ἐς μέγα, excreſcit, Herodot. μέγα φέρειν, Plato pro magni referre dixit, hoc eſt, [illegible]. ἔφερε πλέον εἰ ἡ γνώμη [illegible] τὴν Ἑλλάδα, opinio eis de ſubigenda Græcia propenſior erat, Herodot. Φέρειν etiam patria dicitur, Ariſtid. in Panath. [illegible]. Sic Cic. de Orat. Hæc ætas primùm Athenis orationem propè perfeƈtũ tulit. Vnde [illegible] pro patria, Syneſ. Φέρειν quoque interdũ pars eſt orationis ornatus magis cauſa quàm ſignificationis poſi a. Lucian. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων [illegible], teipſum cum ipſa philoſophia venum dediſti. vel magis ad verbum, Teipſum addiƈtum iuiſti cum iſta philoſophia. Sic Saluſt. Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiunt. Et rurſus, Fuère tamen ciues qui ſeſe Rémque publicã obſtinatis animis perditum irent. Liu. materiam gloriæ tuæ ire ereptũ videri velle. Curtius, Meleagri temeritatem armis vltum ire decreuerat, i. τιμωρῆσαι. φέρων ἑαυτὸν ἐπέδωκα, Bud. in Epiſt. poſter. & Æſchin. vbi φέρων περίεργως ponitur, vt ὅτι in [illegible].

Φερωνυμία, ας, ἡ, nominis conuenientia: vnde argumẽtum ducitur quod ἀπὸ τοῦ ὀνόματος vocatur. Ariſtot. Rhet. 2. Ἄλλος, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος: [illegible] ὁ Σοφοκλῆς: Σαφῶς, Σιδηρὼ καὶ φορέουσα τοὔνομα. Sic apud Hom. Iliad. 1. cùm Σίντιες dicuntur [illegible]: erant enim piratæ. Euſtath. Καὶ εἰσὶν ἀληθῶς φερώνυμοι οἱ Σίντιες [illegible] Ὁμήρῳ, καὶ ὁ Σίνις [illegible], [illegible], ὡς βλαπτικοί, [illegible], φερώνυμα [illegible]. Quintilianus hanc argumentationem contemnens, ait: Nam & illud eſt apud Euripidem, frigidum ſanè, quod nomen Polynicis vt argumentum morum frater inceſſit. Qui locus eſt in Phœniſſis, vbi ſic Eteocles, Ἔξελθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκη πατὴρ Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

Φερώνυμος, verum habens nomen, ἀληθεύων τῷ ὀνόματι, ex re nomen habens, ſuo reſpondens nomini, ἐπώνυμος. Theodor. in [illegible] eccleſ. [illegible], φερώνυμος ἀνήρ, καὶ [illegible], moribus nominis ſui vim ſignificatúmque referens, & appoſitè ſic nuncupatus. Vnde φερωνύμως [illegible], i. à ſimilitudine congrua appellare, reƈtè nominare. Ariſtot. lib. de mũdo, ὃν τῷ φερωνύμως ἂν κορυφαῖον [illegible], &c. ab eo quem à ſimilitudine ſanè congrua coryphæum reƈtè appellaueris.

Φετμή, ῆς, ἡ, pro ἐφετμή, præceptum.

Φεῦ, heu, idem ferè quod ὦ, ſed Genit. iungitur. Xenoph. φεῦ τοῦ ἀνδρός, de homine loquens indigna nece perempto. φεῦ τῆς Ἑλλάδος, veh Græciæ. φεῦ [illegible], ò mala, Lucian. Φεῦ cum Nominat. Sophocles in Aiace. φεῦ τάλας, ò me miſerum. Cum Accuſat. Euripid. Aliquando ſine caſu, Gaza lib. 4. Cum Infin. in Epigram. Φεῦ [illegible], Aduerb. admirandi, papæ, mirum. Dij boni: vt, φεῦ τοῦ λόγου, papę quid ego audio: φεῦ [illegible].

τὰ κρίνεα: φεῦ μεγάθευς. Latinè etiam Phy dicitur. Terentius in Adelph. Phy, habuit domi vnde diſceret. Phy, inquit Donatus, admirantis eſt. In Epigr. φεῦ, ποίας ἔαρος αἶψ' ἐνέφυσας, Quãtum dij boni, fragrantiæ ver accendit. Φεῦ φεῦ congeminatum, σχετλιαστικὸν eſt aduerb. vt Latinè Heu heu. Plaut. Heu heu, quàm malè perdidi quod contuli tibi. Φεῦ φεῦ etiam admirationem denotat. Ariſtoph. Nub. φεῦ φεῦ, Ἦ μέγ' ἄρ' ἐστὶ βιβλίον ... Vbi Comment. Ἔστι μὲν, inquit, σχετλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Plutar. in Paulo Æmilio, φεῦ φεῦ, τί τούτου χρῆμα μεῖζον αἱ λάβοις, ... Per deos immortales, quid ad emendandos mores efficacius?

Φεύγυδρος, ὁ, hydrophobus à Polybo medico appellatur, quaſi aquiſuga, quòd aquam metuat ea affectione correptus. vide Ὑδροφόβος.

Φεύγω, μ. φεύξομαι, &

Φεύξομαι, apud Homer. Iliad. β. π. πέφευγα, ἀόρ. β. ἔφυγον, fugio, in fugam me coniicio, fugam ineo, fugam capeſſo, fuga me proripio, verto ſolum. Item vito, declino, horreo, caueo, φυλάττομαι. Eſt & deſiſto, nolo, renuo, aſpernor, reiicio, reſpuo. Cum Accuſat. Xenoph. τὸν πολεμίους φεύγειν. cui Datiuus φυγῇ additur apud Platonem in Epiſt. ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλέτῳ ... ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων, auerſari & fugere indefeſſo quodam ſtudio eſurientium ſtultorumque hominũ felicitatem. φεύγω φυγὴν, Ariſtophan. φεύγω διαφυγεῖν, declino iudicium, Plato de Legibus. φεύγω τὴν ἐλπίδα, ſpem reiicio, Plutar. in Rom. Φεύγω, exulo, vt: φεύγειν ἀειφυγίαν, Plato 9. de Leg. perpetuo exilio mulctari. φεύγειν τὴν πατρίδα, exulare patria: & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare ſua ciuitate, ab vrbe exulare. φεύγω τὴν ἑαυτοῦ, à patria exulo. φεύγει τὴν γῆν, extorris exulat, Ariſtoph. Vnde ἡ φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum, vel reditus in patriam. Φεύγειν pro κατηγορεῖσθαι, accuſari: & ad forum pertinet. φεύγων dicitur ὁ ἀπολογούμενος, qui cauſam dicit, qui reus eſt & poſtulatus: vt φεύγων φόνου, φεύγων αἰδεσίας, qui accuſatur homicidij, qui de cæde reus agitur. φεύγειν τῆς δουλείας, in ſeruitutem aſſeri, ſtatus controuerſiam pati, vbi Accuſat. δίκην intelligendus. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες ſiue ἀποφεύγοντες, id eſt, rei peregrinitatis, Æſchin. φεύγω γραφὴν, accuſor, reus fio, Philoſtr. in Heroic. φεύγω γραφὴν ὕβρεως, reus ſum iniuriæ illatæ, Demoſ. δίκην φεύγειν παρὰ τῷ κριτῇ, cauſam defendere apud iudicem, Plutarch. in Rom. ἔφυγε τὴν θανατικὴν δίκην, reus factus eſt capitalis ſupplicij. Idem in Pericle. φεύγω δίκην παραπρεσβείας, ſum reus præuaricationis, Bud. in Epiſt. prior. φεύγει δίκην ἀσεβείας Ἑρμίππου διώκοντος, impietatis accuſatur actore Hermippo, Plutarch. in Pericle. φεύγω δίκην πάντα νικᾶται, Iſocrat. φεύγω δίκην τῶν βιαίων, Lucianus. in iudicio de vi illata accuſor, de vi illata cauſam dicere cogor. ὁ φεύγων δίκην, reus crimen deprecans, Plutarc. in Public. καὶ τοῖς φεύγουσι τὴν δίκην ἐπικαλεῖσθαι τὸν δῆμον ἔδωκε, crimen deprecãtibus prouocationem ad populum dedit. ὁ νόμος τοῦ δῆμου ἀπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι, reo permittens à conſulibus ad populum prouocationem.

Φεύγων δίκην vel ἔγκλημα ὑπό τινος, qui actione aliqua in iudicium tractus eſt, contra quem lege agitur. Plato in Apolog. Socrat. μή πως ἐγὼ ὑπὸ Μελήτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι ne tã multorum criminũ reus à Melito deferar. φεύγω ἐπὶ προδοσίᾳ, reus proditionis, Thuc. Et φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ, qui ob cædẽ exilio ſe mulctarũt. ὅσοι ἐν ἀρείου πάγου ... ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπὶ φόνῳ, ἢ σφαγαῖσιν, ἢ ἐπὶ τυραννίδι ἔφυγον, Plut. in Sol. verba ſunt Solon. qui ab Ariopago homicidij, aut iugulationis, aut affectatæ tyrãnidis dãnati à regibus eſſent. hæc Lapus. Φεύγειν interdum non ſignificat actione conueniri, ſed crimẽ timere & vitare. φεύγει ὁ διωκόμενος ὑπό τινος, καὶ φεύγει ὁ φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος, καὶ φεύγει ὁ κατηγορούμενος. Iungitur etiam Genit. cum ἀπὸ apud Xenoph. vt ἀπὸ τῆς σκύλλης φεύγειν, à Sylla fugere, ſeu Scyllam fugere & auerſari. Plutarchus in Solone cum Infinit. vt φεύγω ἐπιστατεῖν, recuſo præficere. Plato in Apologia. διδάξαι ἔφυγες, docere noluiſti. Idem, ἔφυγον σοι κοινωνεῖν, tecum agere nolui.

Φεύζειν, heu exclamare, deplorare, φεῦ λέγειν. Euſtat. Iliad. χ.

Φευκτάνω, Heſyc. ἀποφεύγω.

Φευκτικὸς, fugax.

Φευκτὸς, ὁ, ὁ, q. vitabilis, fugiendus. Sophocl. in Aiace, ἀγγελίαν ἀβάσταλον, οὐδὲ φευκτάν, nuntium intolerandum, nec vitabilem.

Φεύξιμος, fugiendus, deteſtabilis, ἀποτρόπαιος.

Φεύξις, εως, ἡ, fuga, Heſyc.

Φεψάλυξ, υκος, ἡ,

Φέψαλος, ſcintilla parua. ὁ μικρὸς σπινθὴρ, ἀπὸ τοῦ φλέγειν τὸ ἅψαιδον ait Interpres Æſchyli in Prometh. apud quem & verbum ἐφεψαλώθη, i. κατεκάη. Ariſtop. in Achar. Ἡ δ' ἐκ τοῦ φεψάλου ... Archilochus. Πυρὸς δὲ ... φεψάλυξ.

Φῆ, dixit, ἔφη. Heliod. φῆ ῥὰ διαλεγόμενος.

Φηγαλεὺς, ὁ, Bacchi cognomentum, ob fagos quæ viti pedamentũ præbent, Euſtat. Iliad. ν.

Φηγένεος, ν, ὁ, fagineus.

Φήγινος, ν, ὁ, faginus, δρύϊνος, quod ex fago factum eſt, ſicut Latinis, vt fagineæ arculæ, Colum. & faginus axis. Virgil φήγινος κόλλοπος, in Epigr.

Φήγιον, ν, τὸ, mons iuxta Oceanum.

Φηγὸς, οῦ, fagus: quaſi φαγὸς, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, comedere, quia olim homines fructibus arboreis victitabant. φηγῷ, Homer. i. δρυὶ ἱερᾷ διός. Φηγὸς Theophraſto eſt Eſculus Latinorum, ſpecies quercus cuius glans dulcis & edulis. Fagus verò à Theophraſto vocatur ὀξύα. vide Adnotat. in hiſtor. cap. 11. lib. 3. in Ἡρακλεώτιδι. Φηγὸς, verpus, veretrum. Comment Ariſtoph. in illud in Pace, Κλῶντε φηγοὺς ἐκπορεύεσθαι, ait: ... τὸ αἰδοῖον βούλεται λέγειν, ὃ πολλοὶ ... Φηγὸς, pro fagea glande. vide Κάρυον.

Φηγόπηκτος, fagineus, è fago compoſitus: vnde de nauicula è tali materia dixit Lycophr. ... φηγόπηκτον.

Φήγω, ἐσθίω, comedo.

Φηλῶ perdo, decipio, φθείρω, ἀπατῶ, Heſyc.

Φηλὰξ, ficus agreſtis nondum matura, groſſus: Sic ſcriptum apud Pollucem libro 6. τὰ δὲ οὔπω πεπεμμένα τῶν σύκων, ὀλυνθὰς vocantur apud Lacones, & φήλακας apud Athenienſes, à φηλοῦν. i. decipere, quòd immatura exiſtens oculis imponat præbita maturitatis ſpecie, Ariſtoph. in Pace, Τόν τε φήλαχ' ὁρῶν ἤδη ἁδρόν. εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων, ἐσθίω κἀπέχω. Comment. ... Et propriè ὁ ἤδη ἁδρὸς καὶ πέπειρος, ὃ ὄψιν μὲν τελείου ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. Eſt & deceptor, ὁ ἀπατεών. Vnde φήλωμα, deceptio, fraus, ἀπάτη.

Φηλήτης, ν, ὁ, deceptor φιλήτης autem, fur, latro, Heſyc.

Φῆλος, ν, ὁ, impoſtor, ὁ ἀπατηλὸς, Suid. inſidiator, improbus, λαθροῦργος, κακοῦργος, ἐπίβουλος, Heſyc.

Φηλῶ, decipio: à groſſis ficubus, quæ maturæ eſſe videntur, quum non ſint. Actiu. Accuſ. φηλώσας κοίρανον apud Lycophr. imponens principi, ἐξαπατήσας τὸν ἄρχοντα.

Φήλωμα, ατος, τὸ, fraus, impoſtura, deceptio. vide Φηλάξ.

Φήλωσις, idem, ἀπάτησις, Suid.

Φήμαμα, Heſych. εὔφημα φαρμακα.

Φήμη, ης, ἡ, Vnde Latinè fama, rumor, ἀγγελία, nuntius, monitum, κληδὼν, ſermo, appellatio, nuncupatio, opinio, exiſtimatio, φήμας ἀδεσπότους καὶ ἀμφιβόλους, rumores incertos & ambiguos, Plut. in Othone. ἡ τῶν πολλῶν φήμη, opinio multorum, id eſt, quã habent de aliquo, Chryſoſt. περὶ τῆς ... γυναῖκας φήμας, Plato de Legib. mulieres habentur. φήμας ἐπισκεμμένα quod fauſtum felixque ſit. Idem ibidem. Heſiod. ... ἀγαθὴν φήμην, i. famam & opinionem de te. Φήμας διαδιδόναι, ſermones ſerere, rumores in vulgus ſpargere & diſſeminare, i. λόγους διαδιδόναι. Polybius in 5. ... φήμην, ὡς ... Φήμη: φῆμις, omen, augurium. Xenop. Pædiæ vlt. ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, oſtẽtis, auguriis, ominibus. Plato in Epiſt. φήμην γὰρ ἀγαθὴν προφητεύομαι, omen fauſtum vaticinor, ſiue prædico. μαντικὰς φήμας, oraculum. Idem in Legib. φήμας μαντικάς, Sophocl. φήμην ἀγαθὴν τίθεσθαι, bene augurari. Ariſtot. in Probl. φήμην ἀγαθὴν λαβόμενος, Ariſtoph. i. εὐφημησάμενος. vide Interp.

Φημὶ, μ. φήσω, καὶ φαμὲν, dico, aio, fateor, ὁμολογῶ, cenſeo, λογίζομαι, arbitror, ἐπαινῶ, admitto, iubeo, denuntio, prædico, celebro, commemoro. Vnde φημ' ἐγὼ, pro ſic aio, ſanè inquam, ita cẽſeo certè, ſanè, profectò: reſponſio ad interrogationem. Vide Interpret. Ariſtophanis. de accentus ratione. μὴ φημὶ, non permitto. Sophocl. ... μὴ σὺ φῇς, οὐδ' ἄλλος στρατηγὸς, ... ſiue tu non ſinis, ſiue alius ductor, &c. μὴ φῶ, negem, Euripid. οὐ φημι, non aio, dico non, nego, μὴ λέγω, μὴ φάσκω, diffido, non concedo, non admitto. οὐ φῄς, negas. Ariſtoph. καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, nõ ſe, ſed illum dixit eſſe imperatorem. οὐκ ἔφην ἀπιέναι, negaui me iturum. Demoſthen. i. poſſe ire οὐ φήσεις, negabis, Idem. οὐ γὰρ τὰ ὀνόματα τὰς οἰκειότητας ἔφη βεβαιοῦν, negauit enim verba propinquitates ſeu familiaritates confirmare, idem Demoſth. ... negauit ſe facturum Hom. ... Et οὐ φάσκων, negans. Ponitur quoque φημὶ interdum pro inquam, vt ἔφην. Xenoph. Οὐ φαμένου ... negante ſe ſolicitum eſſe. Φάσθαι apud Platon. ... ponitur interdum, vt φάναι, & εἰπεῖν. Xenoph. ... hîc φάναι aut abundat, aut ἀντὶ τοῦ ἄρξασθαι ponitur: vt Latinè dicere, pro dicere cœpit. Porrò φημὶ quum de præterito dicitur, Præterito iungitur: quum de futuro, Futuro. φασὶν ὁ λόγος, vt dici ſolet. Actiu. Accuſat. Iungitur etiam cum Participio: vt, ὡς ἔφη λέγων, ſic dicebat Sophocl. ἔφασκεν, Hermog.

Φημίζομαι, καὶ φημίζω, μ. ίσω, vel ξω, ω. ιζω, vulgo, vaticinor, voco, dico, ἐπικαλίζω, Actiu. Accuſat. Heſiod. ἣν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίζουσι, prædicant. ἣν ἐφήμισε πατήρ μοι, Eurip. quam fãma mihi genitor ipſe dedicaſſet. legitur φημίξω in Futuro apud Ariſtot. li. 7. Ethic. & apud Dionyſ. de ſitu orbis, ... vulgò dixerunt.

Φῆμις, rumor, φήμη, λόγος, ſententia. Iliad. ξ, χαλεπὴ δέ ἑ ἔχει δήμοιο φῆμις. Capitur etiam pro concione: vt Od. [illegible] φῆμιν, i. ἐκκλησίαν, συνέδριον, Didymus. Φῆμις & φήμη, omen. Vlyſſes apud Ho. Odyſſ. υ, intus aliquid dici petit, quod quod vt fauſtum omen accipere poſſit: φήμην τίς μοι φάσθω ἐγρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν. [illegible]

Φημισμὸς, idem quod φῆμις, Suid.

Φημίζω, μ. ίσω, π. ικα, obtuto Neut. Accuſ. φημίζω.

Φημὸς, ου, ὁ, fama, rumor, φῆμις.

Φιναχίζω, φενακίζω, Etym.

Φήνη, ης, ἡ, oſſifraga. Gaza lib. 6. Anim. Ariſtot. cap. 6. & lib. 8. c. 3. Eſt autem quàm aquila magnitudine maior: color ei ex cruore albicans, Hom. Odyſſ. vide φήνη.

Φὴρ Æolicè, pro θὴρ, θηρὸς, ὁ, vnde vox Latina, fera: gigas, centaurus. Hom. Iliad. α, ἐμάχεσσαν φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. θηρσὶ, θηρίοις. λέγει δὲ τοὺς κενταύρους, inquit Interp.

Φήρεα, τὰ, oblongæ in glandulis ſub auribus eminentiæ, prælongi ſub auribus glanduloſi tumores apud Hippocr. ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, quales Satyris tribuuntur.

Φηρία pro θηρία Æolicè, feræ, θῆρες, Heſych.

Φηρομανὴς βάκχος, in Epigr. quòd in feras inſaniat, quòd inſano ferarum amore teneatur.

Φῆρες, antiquorum deorum cibus, Heſych.

Φήτρα, ας, ἡ, cognatio, συγγένεια, Suid.

Φητὸς, ὁ, cardo, στρόφιγξ, Heſych.

ΦΘΑΖΩ, præuenio, ſed inuſitatum. quidam tamen inde τὸ φθάω deriuant.

Φθαίην, præuenirem, προλάβοιμι. φθαίης ἐλθών, prius eas, Ariſtoph. φθαίη βαλών, prior iacularetur, Hom. φθαίητε ἂν ἐξανδραποδισθέντες, ἢ τινα πυθέσθαι ἡμέων, priuſquam noſtrûm quiſquã audiat, poſſitis occupati ab hoſtibus expugnari, Herodot.

Φθάνω, μ. φθάσω, π. ἔφθακα, ἀόρ. β. ἔφθην, occupo, anticipo, præoccupo, præuenio, anteuerto vel præuerto, antecedo, præcedo, προλαμβάνω, ſum prior, præripio. Thucyd. ἵνα μὴ φθάσωσι προεπιβουλευθέντες, ne inſidiis occupentur. Xenoph. 2. Ἀπομνημ. Καὶ μὴν πλεῖστά γε δοκεῖ ἔπαινου τυχεῖν, ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, i. [illegible] τὰς εὐεργεσίας. Φθάνω, aſſequor quod efficere contendi, καταλαμβάνω, προκαταλαμβάνω: & aliud præterea quod non ſatis vno verbo exprimi poteſt. Demoſth. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Plato in Phæd. ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς δώσοντος σοὶ οὐκ ἂν φθάνοις, atqui (inquit Cebes) omnino igitur id facies, quando ille tibi hoc quod poſtulas protinus concesſerit. Idem in Sympoſ. οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, omnino igitur id faciam, inquit Alcibiades. φθάνοντες μέλλοντες, præueniens futurum, Plutar. in Fab. Demoſt. contra Eubolid. Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία, afflictus ſum protinus, &c. Iſocr. In Panegyr. Οἱ δ᾽ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἐπαμυνοῦντες, At iſti ſimulac audiuerũt, omnibus aliis curis poſthabitis, ſuppetias venerunt. Φθάνειν cum Genit. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τῶν Λακεδαιμονίων, Herodot. Athenienſium nuntius Lacedæmonios anteuertens, i. præueniens. Cum Datiuo & Accuſat. φθάνω τῷ προσμίξαι, Thucydid. occupo me applicare. φθάσαι τὸν λογισμὸν, anteuertiſſe rationi, Demoſthen. Ὀργῇ καὶ προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔφασκε, Ira præcipiti atque temeritate lapſum rationi anteuertiſſe. φθάνω ἐγχειρήσας, Thucyd. 1. fuga elabi. Ariſtoph. [illegible] φθάσας, aperuiſti me anteuertens, Idem. Φθάνω cum Infinit. vt φθάνειν θαρσῆσαι, audendo occupans. φθάνουσι συμβῆναι, quæ cœpit contingere, Bud. in Epiſt. poſter. ὁ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ. ſimulatque vnitatem concepi, tribus etiam perſonis vndique refulgeo: de Trinitate. καθιερώσαι δὲ οὐκ ἔφθασε, cõſecrationem autem non obiit. Plutar. in Public. προκριθῆναι φθάσαι, iudicium præuenire, Idem ibidem. Ariſtop. [illegible] simulatque dicebas te cacare, foras efferebam. Φθάνω cum Infinit. & πρὶν ſequente cum Subiunct. Alex Aphr. lib. 1. Problem. φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν ἄρξωνται, prius concoquuntur quàm agere incipiant. Item ſequente πρὶν cum Infinit. lib. 2. Problem. φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὁ χυμὸς πρὶν γεννῆσαι τὴν διάθεσιν, prius extinguitur humor quàm vt poſſit gignere affectionem ſeu morbum. Φθάνω cum Participiis, vt φθάνω ἀναβὰς, prior aſcendo, anteuerto. Xenoph. φθάνοντες προσβαλόντες, Bud. in Epiſt. poſter. φθάνω καταφυγὼν, ſtatim confugio & abripio, Æſchines. φθάνω προκαταφυγών, Thucyd. fuga elapſus præuerto. φθάνω ὑφαρπάσας, præripio, Gaza. οὐ φθάνει ὑπεξιὸν τῷ τῆς ἀναπνοῆς χρόνῳ, Ariſtotel. in Problem. vbi Gaza, non anticipat quatenus ſe tempore reſpirandi promere poſſit: ſed fortè ſic melius, nec antè ſe promit, quàm ſit reſpirandi tempus. [illegible] Euripid. [illegible] &c. Ariſtid. [illegible] prior facio. Xenoph. ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: & φθάνω [illegible] pro [illegible] φθάνω [illegible] πρὶν ψηφίσασθαι, conſu-

mor ant quàm crepitum edant, Ariſtot. in Probl. [illegible] priuſquam quæ ſperabat, aſſecuti ſunt, eos abſumpſerunt, Plutar. [illegible] præuenit in ſeruitutem nos redegerunt. Ariſtot. de Gen. [illegible] pro [illegible]. Xenoph. & [illegible], audierant, ſimul. Iſocrat. οἱ δ᾽ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι, at illi ſimul ac audierũt. Plato in Euthyde. [illegible] non effugies, quin omnino excipias nos. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], i. cauſam dicere nullam poteſtis quin faciatis, ſeu quo minus faciatis. Idem ibidem, [illegible] φθάνοις, i. omnino te in forum venire neceſſe eſt. [illegible] &c. Euripid. i. cauſam hanc dices quin tibi eſt producendi liberali eſt, oportet omnino vt gignas filios, &c. οὐκ ἂν φθάνοις [illegible], neceſſum eſt vt quàm primum appares, &c. οὐκ ἂν φθάνοις [illegible], Lucian. cogeris & Empedoclem accuſare, non poteris non accuſare, Lucian. οὐκ ἂν φθάνοις [illegible] λέγων, nunquam effugeret quin me vatem dicat. Idem. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, pro οὐκ ἂν λέγοις, in interrogatione. Xenoph. οὐκ ἂν φθάνοις [illegible], Idẽ, εἰ φθάνοις τοὺς φίλους εὐεργετῶν, ſi prior de amicis bene merearis. Dicitur etiam pro eodem [illegible], prior confero beneficium. Plato in Euthyd. [illegible], Iam iam audiens, quippe cum excuſare non poſſim me non ſatis attente eam diſputationem audiuiſſe. Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις, pro eo quod eſt, propoſiti ſummam [illegible] aſſequêris: voti compos non eris. Laërtius in Solone, [illegible] οὐκ ἂν φθάνοις. Φθάνω, peruenio ſignificat. Gregor. [illegible] φθάνουσιν, euadunt in ſublime. Sic Homer. Iliad. ψ. φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν. Matth. cap. 12. ἄρα ἔφθασεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, Ergo ad vos peruenit regnum Dei. Φθάνειν, coaleſcere, apud Dion. Halic. hiſt. lib. 6. Φθάνω, declino apud Herodia. Politiano Interprete. Φθάνειν etiam dicitur & προφθάνειν, quod præterea e. [illegible]; vt, [illegible] i. [illegible].

Φθάρμα, ατος, corruptio, corruptela. Ioſephus de Captiuit. [illegible], i. gentis Iudaicæ fæces & vappa, homines corruptiſſimis moribus, vt Octauius apud Suet. ſuos liberos vomicas & carcinomata vocat, & velut abortiones ſiue abortiuos fœtus: τὰ ἐκτρώματα.

Φθαρτικὸς, ἡ, ὁν, q. corruptiuus, exitioſus, perniciali, exitialẽ vim habens, exitialis, lethalis. τὸ φθαρτικὸν, cauſa intereundi. Ariſtotel. Rhetor. 2. ἔστω δὴ φόβος λύπη τις ἢ ταραχὴ ἐκ φαντασίας μέλλοντος κακοῦ, ἢ φθαρτικοῦ ἢ λυπηροῦ, Ponamus metum eſſe ægritudinem quandam & turbationem animi ex imaginatione & ſpecie futuri mali, quod aut interitum aut moleſtiam afferre poſſit.

Φθαρτὸς, ἡ, ὁ, corruptioni obnoxius, mortalis, caducus, fluxus, interiturus, θνητὸς, Heſyc.

Φθᾶς, ὁ, Vulcanus. [illegible] Suid. Φθὰς partic. præueniens. à φθῆμι, vel ab ἔφθην.

Φθέγγομαι, μ. ἔγξομαι, π. ἔφθεγμαι, loquor, ſono, pronũtio, enuntio, emitto vocem, vocem edo & reddo, ſum vocalis, profero, ac reddo, vociferor. Depon. Accuſat. Dion apud Platon Epiſt. [illegible] φθέγγεται φωνὴ περί τε θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους, voce tua loquitur & apud deos & apud homines. Et ibid. Epiſt. [illegible] ὃ νῦν ἐφθεγξάμεθα, quod nunc enuntiauimus. Item ibidem, [illegible] φθέγγετο [illegible], nihil mihi de iis dicebat. φθέγγεται γράμματα, literas profert, Ariſtot. lib. 2. Anim. φθέγγεσθαι λόγον, dico. Plato de Leg. μέγα φθέγγομαι, Demoſt. φθέγγομαι μέγα, Idem. φθέγγεσθαι καὶ βοᾶν, voce & clamore vti, Plato de Leg. φθέγγονται αἱ χορδαί, nerui ſonos incompoſitos reddunt. Gaza apud Ariſtot. in Probl. [illegible] φθέγγονται αἱ χορδαί, omnia conſonant. Gal. ad Glau. Φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicũtur, quibus vox per nares erumpẽs ſtridet. Ariſtot. in Probl. [illegible] διὰ ῥινῶν φθέγγονται; Φθέγγεσθαι etiam de Animatis inanimatiſque ponitur. Eſt enim pipio, de pullis: cano, de gallo gallinaceo, Ariſtoph. gemo de palumbe, Gaza. Φθέγγεσθαι de ventibus etiam vſurpatur. Theophr. lib. 5. de Cauſis cap. 14. [illegible] καὶ φθέγγεται [illegible]. Sic enim deprauatam lectionem reſtitui ex libro 4. de Hiſt. plant. cap. 13. Herodot. in Thalia de equi hinnitu, [illegible] φθέγξασθαι. Φθέγξαι, apud Ariſtoph. in Pluto, pro ſtrepito de hoſtio, τὴν θύραν ἐφθέγξατο [illegible], oſtiolum ſtrepuit, clangit.

Φθεγκτὸς, vocalis, in Epigr.

Φθέγμα, ατος, τὸ, vox, ſonus, ſermo. Orus per ſimplex γ ſcribẽdum dicit, Herodia. verò per duplex, Ariſtoph. [illegible] φθέγμα ὁ [illegible], i. ſermo. Apud Euripid. ait Electra de voce fratris, ὦ φθέγμ᾽ ἀδελφοῦ. τὰ φθέγματα [illegible] vocat Pollux eos qui leuiore voce vtuntur.

Φθέιω,

φθίοιτ, Heſ. expon. φθαρείη, pereat tanquam à φθίω.

φθεὶρ, ειρὸς, ὁ, pedunculus. piſcis omnium pinguiſſimus. Ariſtot. li. 5. Animal. ſcribit hunc piſcem delphinum ſequendo maxime pingueſcere: Gaza ibidem vertit pediculus. φθεὶρ ἄγριος, pediculus ferus, apud eundem.

φθεὶρ, medium clavi ſiue gubernaculi. τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου, ῥίζα, ἢ ὑπαυχένιον etiam vocatur à Polluce lib. 1. φθεῖρες, οἱ, pediculi ſiue pedes, nota ſatis animalia. Ariſtoph. in Pace, κατὰ ταῦτα ἐν τῇ πόλει ποιήσοντες ἀεὶ, ἢ τοὺς φθεῖρας πολεμοῦντας. i. cũ ἄλλοις εἰς ὀλίγοις ἄνδρας. φθεὶρ de pino. Homer. Iliad. β, φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον: vbi Interp. τῶν πιτύων. περὶ ὧν οὗτως διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τῶν πιτύων καρποὶ φθεῖρες προσαγορεύονται. οἱ δ', ὅτι τὰ τῆς πιτύος μικρὰ σχινίδια, οὕτω λέγονται, ἃ ἢ πιτυοκάμπας φασί. ὁ δὲ ἀπὸ φθειρῶν τι ἀδόμενον, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῆς πίτυος ὅμοιά εἰσι φθειρσί. Lege adnotationem noſtram in caput 3. libr. 2. hiſtor. plant. Theophraſt. in voce φθειρογόνος.

φθειριάζω, pediculis ſcateo, morbo pediculari laboro.

φθειρίασις, morbus pedicularis: ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes & pediculos vocamus Latinè.

φθειρίζομαι, ίσομαι, σαμαι, quæro pediculos, Depon. abſolut. Aratus de gallinis loquens, ἢ ἐφθειρίσαντο, ἢ ἔκλαξαν μέγα φωνῇ, ſtudioſè pediculos venantur.

φθειροδέστερα, τὰ, quæ aptiora ſunt ad pediculos procreandos. melius per ο in ſecunda ſyllaba.

φθειροκομόωντες, α, ὁ, pediculis ſcatens, φθειρῶν γέμων, Heſych. pedicóſus Plauto.

φθείρομαι, Latinè vno verbo reddi non poteſt. Demoſth. ἀλλ' ὅμως τινὲς αὐτοὶ φθείρεσθαι πρὸς τὸν πλοῦτον, quidam eo ingenio præditi ſunt, vt cupidè ſuam operam diuitibus venditent, Plutarc. in Ant. Καὶ βασιλεῖς γυναῖκας ἀπαλλάξαντα ὅπως πρὸς αἰσχρὰς ἢ πρέπειαν, ἐφθείροντο πρὸς αὐτόν, Turpiter & indecorè eum adibant, ſeſe ſcilicet illi vend tantes, & ad nutum eius expoſitæ. Idem in Galba, ἀπηλλαγμένοι ἢ ταπεινοὶ περιϊόντες ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, ἢ συνηγανάκτουν, ἢ παρώξυνον, deiecti, humilioréſque redditi ad eum ſeſe errabundi recipiebant, atque eum exaſperabant: Sic Philelphus. φθείρομαι, abeo in malam rem, in exitium deuenio, exoleſco, deterior fio, corrũpor. Philo de mundo, ἐνὶς προσώπου μεταβὰς εἰς τρίτον φθείρεται, i. in ternarium interit. φθείρεται σφόδρα, grauiter affligitur. Inde φθείρου, pro abi in malam rem, ἔρρε, & φθερεῖ ἐκποδών. Ariſtophan. in Pluto, ἀλλὰ φθείρου, μὴ γρύζε, i. in malam crucem.

φθειρογενής, pediculos producens. Et φθειροφόρος πίτυς, quaſi pediculifera picea, apud Theophr. lib. 2. de hiſtor. cap. 3. φθειρογενὴς ſcriptum, pro φθειρογονής.

φθειροτραγέω, pedunculos edo, Herodot.

φθειροτρωγοῦντες, οἱ, q. pediculiuori, apud Herodot.

φθειροφάγοι, οἱ, Ponti gens apud Strabon. à ſqualore & ſordibus nomen adepta, quaſi dicas, pediculiuori.

φθειροφόρος πίτυς, picea q. pediculifera, Theophraſt. lib. 1. de cauſis plant. vide φθειρογενής.

φθείρω, μ. φθερῶ, π. ἔφθαρκα, π. μ. ἔφθορα, corrumpo, vexo, vaſto, calamitatem infero, profligo, perdo, infeſto. Pro ſtupro, deſloro, violo, vitio, apud Atticos non dici Phrynicus tradit. φθείρω πολέμῳ, bello vexo, bello infeſto, laceſſo bello. φθείρειν τὰς ναῦς, corrumpere naues, Thucyd.

φθειρωδέστερα, ad pediculos procreandos aptiora. ſuprà ſcribitur per ο.

φθειρώδης, pediculoſus.

φθεῖται, Odyſſ. λ, πρίν γε ἢ τὸν ἐξ φθεῖτ' ἄμβροτος. Euſtat. deriuat à φθίω, φθῶ, cuius ὑποτακτικὸν eſſe vult φθείω, vt à κλῶ fit κλείω, exponuntur autem illud φθεῖται ab autore breuiũ ſcholiorum ἐκλίπῃ, i. deficiat quod enim corruptum & profligatum deficit eſſe & deſinit, quidam interpretantur pereat ſeu periret.

φθέρω, Æolicè, pro φθείρω vt ἀγέρω pro ἀγείρω.

φθήσομαι, præueniam. Plato 2. de Rep. αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δρῶντες, id prius facient.

φθιάμαι, perdo, Etym.

φθίμενος, ου, ὁ, deficiens, moriens, occiduus, defunctus, mortuus, pro ἐφθιμένος, detracto augmento, & mutato tono. Xenoph. Pæd. 8. Τῶν δὲ φθιμένων ταῖς τιμαῖς διαμένειν ἔτι ἂν δοκεῖτε, εἰ μηδενὸς αὐτῶν αἱ ψυχαὶ κύριαι ἦσαν; Ex quo Cicero de Senect. Nec verò clarorum virorum poſt mortem honorem permanerent, ſi nihil eorum ipſorum animi efficerent, quo diutius memoriã ſui teneremus. φθιμένους πρὸς σοῦ, Euripides, interfectos à te. φθίμενα, τὰ, i. παρελθόντα, præterita. Sophocl. in Aiace, ὡς ἢ τὰς τοῦ φθιμένου χρόνου, i. παρελθόντος.

φθινὰς, αδος, ἡ, rubigo, ac ſpecies oleæ, ἡ ἐρυσίβη. Heſyc.

φθινάδης, ὁ, tabidus, lethalis. φθινὰς νόσος, tabidus morbus, Plut. in Galba.

φθίνασμα, tabes, phthiſis. Æſchyl. ἡλίου φθινάσματα, Solis deſcenſum ſiue occaſum dixit, hoc eſt, τὰς δύσεις.

φθινοπωρινὸς, ἡ, ὁ, autumnalis: vt ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, æquinoctium autumnale, Proclo. φθινοπωρινὰ δένδρα, Iudas Apoſt. in Epiſt. arbores autumno marceſcentes, arbores extremi autumni.

φθινοπωρὶς, ίδος, ἡ, oliua conduranea, ἡ κολυμβάς. apud Suid. φθινοπωρίδα εἰς ἅλα τεχεῖσθαι.

φθινόπωρον, ου, τὸ, autumnus: ſic dicitur, quòd eo tẽpore poma fructuſque omnes & folia quaſi mortis quadã imagine decidant. φθινοπώρου μὲν ἀρξαμένου ἄρχει δὲ τουτέστι ἐκεῖνον, &c. Galen. lib. 1. ad Glauc. id eſt, autumno vidi incipere. ſignificat etiam interdum τὸ μετόπωρον, hoc eſt ſeneſcentem autumnum & in hyemem vergentem. Ariſtoph. Plut.

φθινυλλώσκω,

φθινύθω, corrumpo, φθείρω, deficio, collabor, pereo. Odyſſ. ξ, οἶνον δὲ φθινύθουσι, i. vinum abſumunt, actiuè. Et Iliad. α φθινύθεσκε φίλον κῆρ, διεφθείρετο. Et Iliad β. abſolutè, πολλὰ δ' ἐν φρεσὶ φθινύθει, pro φθείρεσθαι, tabeſcere. ἀεὶ δὲ ἀντὶ παθητικοῦ. ἐν γὰρ τὸ φθίνω παθητικόν λέγουσι φθινύθω.

φθισήνωρ, peſtifera, Ariſtoph.

φθισίον, τὸ φθινύθω.

φθίνω, μ. φθίσω, π. ἔφθικα, facio deficere, corrumpo, in tabem reſoluo. Actiu. Accuſ. φθίνω ἢ φθίνομαι, abſumor, corrumpor, φθίνομαι, tabeſco, deficio, pereo, decreſco, minuor. Iliad. ξ, ἰδμεν ἢ ἐν γαίης τηλεδαπῆς Ἀργείους ἀπόλλυσθαι, ὅπως φθιόμεσθα ἕκαστος, pro φθίσεσθαι ἤν. Alibi tamen dixit, ἀπώλετο φθίσιν. Et Iliad. υ, ἀλλὰ τινα πότμος ἀνέστη, ὃ ἀπώλετο φθίνεται. Eſt verò φθίω (quod apud Hippocr. ἀντὶ τοῦ συντήκομαι, ἰσχναίνομαι, μειοῦμαι, ἢ ἀτροφῶ ponitur) verbum ἀμεταβατικὸν, Gaza lib. 4 Gram. & habet conſtructionem verbi paſſiui. Odyſſ. φθινόντων φθισμάτων. Dies quoque φθίνειν dicitur, vbi à medio cæli axe deuergit occaſum verſus. Euſtath.

φθίσεως αἴτιον, conſumptionis alicui authorem eſſe, φθίσιν παρέχειν, conſumptionem tabémq; afferre. in Tim. ἐξωθεν τὰ σώματα θερμὰ ἢ ψυχρὰ ἢ ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει, περιϊστάμενα ἔξωθεν ἢ προσπίπτοντα ἀκαίρως λύει ἢ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα, φθίνειν ποιεῖ: Cicero, Omnis enim coagmentatio corporis, vel calore, vel frigore vel aliqua impulſione vehementi labefactatur & frangitur, & ad morbos ſenectutémque compellitur.

φθισίφθορος, vide ſuprà. φθίνοντα ζῷα, in Timæo, conſumpti animantes, Cicer.

φθισικὸς, ὁ, ὁ ἢ ἡ, qui iam phthiſi correptus eſt, vel qui ad phthiſin natura procliuis eſt item qui tabe conficitur, tabidus, Dioſcor. lib. 5. cap 36.

φθίνων μὴν, menſis inclinatus & deficiens, λήγων: dicebatur à viceſima die vſque ad trigeſimam. Odyſſ. ξ, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. i. περὶ τριακάδα ἢ νουμηνίαν, inquit Dydimus μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, Thucyd. lib. 5. mẽſis quarto ante finem die ſic Valla. περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, menſe Februario poſt Idus, Ariſtot. lib. 6. Anim. c. 17. περὶ φθίνοντας μῆνας, decreſcente Luna, idem Ariſtot. lib. 7. Anim. cap. 2.

φθινὰς, ἡ, tabe reddita exilis, Heſyc.

φθισίμβροτος, ὁ, ἡ, hominibus peſtifer & exitioſus, φθισιμβρότης, ὁ φθαρτικὸς τῶν ἀνθρώπων ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρας. vnde à nonnullis φθισήνωρ Hom. Iliad. β, πόλεμον φθισήνορα.

φθίσθαι, διαφθαρῆναι. Odyſſ. ο, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, animam ex membris abire & exolui. ſeu potius perire, Euſta. nomẽ ſcribi etiam φθίσθαι tanquam à φθίομαι. de quo ſuprà.

φθισιάω, tabe marceſco, tabe conſumor, tabe laboro, Ariſtotel. in Probl. ſect. 5.

φθισικὸς, ὁ, ὁ, phthiſicus Plin. Et conſumptor Cicer. tabificus, tabidus Alex. Aphrod. οἱ ἐκ βάσεως βάσεως ἀποδιδόντες φθισικοὶ γίνονται, i. tabeſcunt, tabe laborant.

φθισίμβροτος, ὁ, homicida, hominum corruptor: vt μάχη φθισίμβροτος. Dicitur & φθισήνωρ.

φθίσις, εως, ἡ, conſumptio, φθίσις, tabes, corruptio, diminutio, decrementum, macies, morbus conſumens, ἡ φθίσις, corporis tabitudo: lenta tabes exponitur libro quarto. Gellij, capite 2. Galenus ait eſſe pulmonum exulcerationem, quam febricula & macies corporis ſequitur. Vide apud Marcellum libr. primo, Dioſcorid. Ariſtot. de mundo, αἱ γενέσεις πάντων ἢ ἀκμαὶ ἢ φθίσεις, rerum vegetationes adoleſcẽtium primùm, deinde tabeſcentium. φθίσιν παρέχει, conſumptionem afferre, φθίσιν ποιεῖν, vel φθίνειν ſimpliciter. Plato in Timæo, Αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ τροφὴν τὴν αὑτοῦ φθίσιν παρέχον, ἢ πάντα ἐν αὑτῷ ἢ ὑφ' αὑτοῦ πάσχον ἢ δρῶν, ἐκ τέχνης γέγονε: Cicero, Ita ſe ipſe conſumptione & ſenio alebat ſui, quum ipſe per ſe & à ſe & pateretur & faceret omnia. Dicitur & de oculis φθίσις, pupillæ conſumptio & conſtrictio. φθίσις, contagio, obitus, interitus, fatum. φθίσις γίνεται τῆς σελήνης, Luna decreſcit. φθίσις τῆς σελήνης, Lunæ ſilentium, Gaza ex Ariſtot. lib. 4. de gener. Anim.

φθιτὸς, ὁ, ἡ, mortalis, corruptioni obnoxius, mortuus, φθαρτὸς, θνητὸς, νεκρὸς, Heſyc. in Epig prima breui.

φθίω, μ. ίσω, conſumo, corrumpo. φθίσει, Hom. Iliad. ζ φθίσει, διαφθερεῖ, perdet, deſtruet. φθίσον, perde. Accuſ. Sophocl. vnde ἀποφθίσαι apud Heſiodum, i. perdere. paſſiuum. φθίομαι, corrũpor, perdor, pereo. præter. ἔφθιμαι. vnde ἔφθιτο. Odyſſ. α, & particip. φθίμενος pro ἐφθιμένος corruptus perditus, interfectus apud Eu-

ripid.& Xenoph.apud Sophocl.in Aiace [illegible] pre-terita nocte.

Φθεγξόμενος, ſonum emitto, in Epigr.

Φθέγξις, εως, ἡ, vox, ſermo, ſonus, φθέγμα, Heſych.

Φθεγκτικός, ή, όν, vocalis, vocem ſeu ſonum edens.

Φθόγγος, ου, ὁ. In Muſica φθόγγοι propriè ſunt voces: hæ conſtant ſonis qui Græcè φθόγγοι, i. ſonitus Vitruuio, quique octodecim tantùm numero quos patienter aures admittant. vide Τόνος, & Σύμφωνος. Paulus 1.ad Corinth. cap.14. [illegible] φθόγγοις μὴ δῷ, [illegible]; Atqui inanimata quæ vocem edunt, ſiue tibia, ſiue cithara, niſi ſonituum diſcrimen dederint, qui quod inflatu tibiæ, aut citharæ pulſu canitur intelligi poſſit? Sic & Virgilius de buccina, ſonitum vocis diſertè poſuit lib.3. Æneid. vbi, Senſit, & ad ſonitum vocis veſtigia torſit, i. [illegible] φθόγγον. Rurſus lib.7. Tum verò ad vocem celeres qua buccina ſignum Dira dedit. Φθόγγους & [illegible] planetarum orbibus ſigniferóque attribuit Ptolemæus harmonicæ inſtitutionis libro 3. Lege Macrob. in Somnium Scip. Martian. Capellam, & Plinium lib.2.c.22. vbi tonus & phthongus diuerſa. In Muſica τόνος, ſolùm eſt ſonorum in voce extenſio, eorúmque interuallum & differentia: At φθόγγοι ſunt ipſi ſonitus vocis diſcreti contentione æquali, aut inæquali. Vel cum Ariſtoxeno, Phthongus eſt, caſus vocis modulatilis ad tonum vnum: Et Ptolemæo eſt ſonus vnum & eundem tenorem ſeruans, id eſt, Porphyrio, ſonus per vnum & eundem eductum tenorem. Φθόγγος & φθογγὴ ἀντὶ τῆς φωνῆς, vox. Plato in Timæo [illegible] φθογγῆς καὶ ἠχῆς: Cicero, Mouetur ipſa per ſeſe ſine voce & ſine vllo ſono. Idem Plato dixit Politic.5 [illegible] φθόγγους [illegible], &c. Et in Philebo ait Socrates, [illegible] φθόγγους [illegible]. Φθόγγοι, τὰ φωνήεντα, vocales: vnde δίφθογγος. Plutarc. [illegible] φθόγγον, &c. primam adiici vocalem.

Φθοΐς, paſtillos vocat Hippocrat. & φθοΐσκους, id eſt, τροχίσκους. Idem [illegible] lib.2. dixit: [illegible], id eſt, trochiſcos vel rotundulas, vt annotaui in voce Σφαιρίδιον. vide Φθοῖς.

Φθόη, ης, ἡ φθίσις, contagium, tabes, Gaza in Probl. Ariſtot. Græci Medici ſic vocant diminutionem corporis & maciem, quæ ex vlcere pulmonis perpetuáque eius vomica fiat Lege Galen.7. Aphoriſm. Comment.16.

Φθοῖς, τοῦ φθοΐδος: ſic Gaza lib.2. Grammat. fit autem per contractionem à φθοΐς, genus eſt placentæ. Athen.14. docet fieri ex caſeo cribrato & ſiligine. Inuenitur etiam in Plurali φθοῖς. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] φθοῖς [illegible], καὶ τὰς ἰσχάδας, i. φθοΐδας, καὶ [illegible] vide Φθόϊς.

Φθοΐς, ίδος, placenta, tenuis farina aut puluis, & ſegmentum, auri ramentum. vide Φθόεις.

Φθονεῖσθαι Paſſiuè, inuidia flagrare, inuidioſum eſſe, in inuidiam vocari, onerari inuidia. Inuidiam habere dixit Cic. de Orat.2. Quum Scaurus nõnullam haberet inuidiã ex eo, quòd Phrygionis Pompeij locupletis hominis bona ſine teſtamẽto poſſederat. φθονεῖται ταῦτα, hæc ſunt inuidioſa. φθονοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Xenoph. Iſocrat. in Buſiride, [illegible]. Sic & Inuideor Paſſiuè. Græcorum more vſurpaut Latini. Horatius in Arte, -ego cur acquirere pauca, Si poſſum inuideor? i. φθονοῦμαι. Idem Od.10. lib.2. -caret inuidenda Sobrius aula Et Od.1. lib.3. Cur inuidendis poſtibus, & nouo Sublime ritu moliar atrium? Rurſus Satyr.3. lib.2. & hæret Inuidis foribus. Cicero. nouitati inuiſum eſt meæ.

Φθονερία, inuidentia, inuidia, extremum [illegible] virtutis, Ariſtot. lib.1. Magn. Moral. cap.28.

Φθονερός, ὁ, ὁ, inuidus, ζηλωτής, ζηλότυπος, Heſyc.

Φθονερῶς, per inuidiam, Xenop. inuidioſè Cic.

Φθονέω, ῶ, ſ. ήσω, πρ. κεχ. inuideo, inuidia agitor & flagro, æmulor, reprehendo, μεγαίρω, prohibeo, denego: vt οὐ φθονήσω σοι, non tibi negabo quod poſtulas, libens præſtabo, non grauabor: ſic Plato in Apologia. Quod etiam dicitur, φθόνος οὐδείς. vide Φθόνος. Dicitur & φθονῶ σοι τοῦτο, hoc tibi ſuccenſeo, nec libenti animo concedo, concedere grauor, nego. Sic Virgilius. Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra Inuidia eſt? id eſt, cur negas? Cicero, Licet verum inquirere ſine inuidia. Xenop. [illegible], hoc ægrè tuli, hoc ei ſuccenſui. Φθονεῖν cum Genitiuo, Demoſth. [illegible], moueor inuidia lucri nondum explorati. Thucyd. Φθονεῖν, cum Genitiuo & Datiuo. Phocylid. μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροισι, ne bona inuideas amicis. Horatius Græcorum imitatione dixit Satyra 6. lib.2. neque illi Sepoſiti ciceris, nec longè inuidit auenæ. Is tamẽ in Epiſt. ad Villicum ſuum lib.1. ait, -inuidet vſum Lignorum & pecoris tibi calo argutus, & horti. Plato in Hipparcho. [illegible] φθονεῖν. Plutarc. in Catone, [illegible]. Φθονεῖν cum Participio, vt φθονεῖν [illegible]. Iſocrates, [illegible], nõ inuidentes propter bona. Φθονεῖν cum Infinitiuo, Euripides in Medeam, [illegible] φθονεῖν [illegible], i. decere ne graueris vel inuideas. Plautus in Bacchid. Nullus eſt qui conninideat rem ſecundam contingere. Rurſus Eurip. in eadem. [illegible] φθονῶ [illegible], Non inuideo res tuas feliciter obtingere: felicem rerum ſucceſſum tibi non inuideo. Plato 1. de Republ. [illegible], id eſt, hunc docere ne graueris. φθονοῦντες [illegible], pauperum inuidens vtilitati, Plutar. in Camillo. Φθονεῖν & Νεμεσᾶν quid differant, vide in Νεμεσᾶν. vide φθονεῖσθαι ſupra.

Φθόνος, ου, ὁ, inuidia, inuidentia, obtrectatio, in Epigramm. ei opponitur [illegible], Demoſthen. Commentar. Ariſtophanis Pluto, φθόνος apud Philoſophos, [illegible]. Cicero Tuſcul.4. Inuidentia eſt ægritudo ſuſcepta propter alterius res ſecundas. Plato in Timæo. Ἀγαθῷ [illegible] φθόνος. Cicero, Probus autem inuidet nemini. οὐδεὶς φθόνος, nulla inuidia eſt, non negabo tibi, id eſt, οὐ φθονήσω. Lucian. [illegible] reſpondet Chryſ. ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος, ego verò libens id dicam. φθόνος οὐδεὶς [illegible], ad altiora contendentibus non inuidendum, Nazanz. in Orat. οὐδεὶς φθόνος [illegible], nihil vetat liberè proloqui, Bud. in Epiſtol. prior. φθόνος οὐδεὶς [illegible], Philo de mundo, id eſt, docere nequaquam grauabimur, vt Budæus exponit. [illegible] φθόνον ἔχει τῇ πόλει, non æquum eſt inuidere ciuitati. Ariſtid. φθόνον [illegible], conflo inuidiam, Hermogen. φθόνον [illegible], Demoſth. Inuenitur etiam in Plurali apud Platonem lib 1. de Leg. vt ἄνευ φθόνων, ſine inuidia. Et in Epiſt. [illegible] φθόνων [illegible]. Φθόνος, reprehenſio, μέμψις, μέμψις. Φθόνος ἐστι, inuidioſum eſt. φθόνον ἔχει, reprehenſione non vacat, [illegible]. Hecuba ait Vlyſſi apud Eurip [illegible] φθόνος [illegible]. Sic apud Virgil. Æneid.2. Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra Inuidia eſt. Citat Comment. Ariſtoph. illud Euripidis & μέμψιν exponit. Φθόνος, inuidentia, quoniam inuidia non in eo qui inuidet ſolum dicitur. Sed etiam in eo, cui inuidetur.4. Tuſc.

Ὁ φθόνος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] φθόνος [illegible] — Io. Sc. in Catul.20.
Φθονέω [illegible] — Iliad.δ.
[illegible]
[illegible]

& paulò antè

[illegible]

& Odyſſ.α.

[illegible] φθονέεις [illegible]
[illegible]

& Odyſſ.τ.

[illegible] φθονέω [illegible]

Φθορά, ᾶς, ἡ, corruptio, interitus, exitium, ſtrages, contagio, labes, lues, pernicies, clades, internecio, perditio, vaſtitas, vaſtatio, calamitas, iactura, euerſio, ruina. [illegible] φθορὰ γίνεται, diſſipatur, extinguitur, Galen. lib.2. ad Glauc. [illegible] φθοράς, contra animalium iniuriam, cõtra animalium morſus. εἰς φθοράν, id eſt, in malam rem. εἰς φθορὰν καὶ ὄλεθρον [illegible], Sophocl. φθορὰ τῶν ἀνθρώπων, hominum amiſſio, Thucyd. φθορὰ [illegible], Plato de Leg. lues bellorum. Accipitur item φθορὰ pro vitio, corruptela, ſtupro ſiue inceſtu. 2. Petri cap.2. ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται, in ſua ipſorum corruptela peribunt.

Φθοραί, αἱ, miſcellæ permixtionéſque colorum: ſic à pictoribus vocantur, teſte Plutarc.

Φθορεύς, ſtuprator, in Epiſt.

Φθορεῖς, οἱ, vitiatores virginum.

Φθαρμαῖος, α, ον, corruptus.

Φθόριον, ου, τό, veneficium. Inde φθόρια, medicamenta quibus Medici vtuntur abigendis infantibus in vtero conceptis: vel potius medicamenta, quibus fœtus in vtero necantur & abiguntur. dicuntur etiam ἐκβόλια. vide Dioſc. lib.2. c.197.

Φθόριος οἶνος, ἐμβρύων φθόριος, Dioſc. l.5. cap.69. vinũ abortiuum. Marcell. vinum quod phtorium vocat, quoniam partus necat & abortus facit, Ruel. Plin. lib.14. cap.16. de ſcammonite vino, Hoc vinum phtorium vocant, quoniam abortus facit.

Φθορὰ οἰκεία, ἡ, domeſtica pernicies.

Φθοροποιός, ὁ καὶ ἡ, tabificus, corrumpendi vi præditus, peſtifer, lethalis, exitialis, exitioſus. Philo de mũdo, [illegible]

quæ vis ſica cauſa poteſt inueniri. apud Pollucem, φθόριον φάρμακον ἢ διαφθαρτικὸν, i. abortiuum pharmacum, Plin. abortus fac ens ſiue inferens.

φθορὰ, -ᾶς, ἡ. perni icies, corruptio, iactura, mors. Plutarc. in Camillo, & Ariſtot. in Problem. Item φθαρτὸς, futilis, fragilis, pernicioſus, apud Demoſthenem & Ariſtoph. φθορεὺς ἀνθρώπων, &c. ſic Chryſoſt. φθείρειν.

φθύζω, μ. ύσω, π. ύκα, ſuſurrum edo, ſicut ψιθυρίζω ſpuo.

φι & φιν, ſyllaba Datiuo additur apud Poetas, vt ἰφι ξ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι λύχνον, ſimulac diluxit venerunt. Et ἔφι, ἢ, δεξιτερῆφι, dextra manu. Heſiod. ἑτέρηφι παραλλάξ ἐπὶ πάντα διέξοχα, i. ἐτέρῃ altera parte: ἀντὶ τοῦ ἑτέρᾳ, vt ſit caſus Nominat. eſt autem Ionica appendix, i. παραγωγή. Idem Heſiod. dixit ἐς τ' αὐγὰς ἐς τ' ἠέλιον, pro Accuſ. εἰς τὴν ἠῶ.

φιαλοῦν, opus aggredi. videtur poſitum pro ἐφιάλλειν, τὸ ἐπιβάλλειν: vel φιαλεῖν, hilariter viuere, compotare, ἐμπίνειν, εὐθυμεῖσθαι, ἐπιβάλλειν, apud Ariſtoph in Veſpis, τὸ ἔργον φιαλεῖν, & τῷ ἔργῳ. Suid. τὸ ἐγχειρεῖν πράγματι.

φιάλη, ης, ἡ, phiala, ὁ τὸ ποτὸν ἀλλ' περιέχων, poculū, patera. vnde φιαλίσκιον, & ὑποφιάλιον. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur, Suid.

φιαρὸς, crudus, acerbus. Item purus, lucidus, præ humore ſplendens, nitidus, lympidus, quaſi φαιρός, λαμπρὸς, Suid. λαμπρὸς ὑπὸ ὑγρότητος, Galen. in Gloſſ. φιαρὸς, λιπαρός, Nicand. ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ. hinc verbum φιαρύνω, λαμπρύνω, Heſych.

φιάσματα, fragmina.

φιβάλεως ἰσχάς, caricæ, ficus arida, Etym.

φιβάλεον, τὸ, ὁ ἀκρο, Etym.

φιβάλεως, genus ficus, vnde caricæ fiant peropportunæ. Ariſtoph. in Acharn. Τὶ δὲ φιβάλεως ἰσχάδας: Comment. Athenienſis vel Megarici territorij locus, ἢ φίβαλις, χωρίον δὲ συκᾶς ἐπιτηδείους ἰσχάδας. φιβάλεις etiam vocant graciles καὶ ἀπὸ ἰσχνῆς τῆς ἀρετῆς.

φίβαλος, ficus ſpecies, Galen. in Gloſſis Hippocr.

φίβαλος, gracilis, tenuis, exilis, macer.

φίβλη, ης, ἡ, fibula, ἐπίπ, πόρπη vnde φιβλοῦσθαι, infibulare, ἀπορεῖν, ἐμπορπᾶσθαι, Heſyc.

φίγιον, τὸ, promontorium, ἀκρωτήριον.

φιδάκνη, ἡ, vaſculum exiguum & anguſtum, doliolum, pro πιθάκνη, Interpres Ariſtoph. in Equitib.

φιδίτια, τὰ, quaſi φιλίτια, ab amicitia, conuiuia ſunt ſine cœnationes Lacedemoniis, quæ Cretenſibus ἀνδρεῖα dicuntur, φειδίτια, ſodalitates quædam & epulationes quæ fiebant apud Lacedæmonios. Ariſtot. lib. 2. Politic. de Rep. Lacedæm. vide φιλίτια ſuprà, & Plutar. in Lycurgo.

φιδὸς, vide Etym.

φικιδίζειν, παιδεραστεῖν, Suid. phicidiſſare. vide in Chiliad. Eraſm. alij verò vt Suid. annotat ἐπὶ τοῦ φοινικίζειν accipere.

φίλα, φίλος, φίλον, Hom. Iliad.

φιλάγαθος, ὁ, ἡ, amator probitatis, bonarum rerum ſtudioſus, bonorum amans, amans bonos, qui probo eſt ingenio.

φιλαγένητος, ingeniti ſtudioſus. φιλαγέννητος is dicitur Nazanz. in Orat qui ἀγέννητον ſolùm Dei proprium eſſe dicit.

φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna charitas, fraternitatis affectus Quintiliano: fraternus amor, fraternitas. Paulus ad Rom. capit. 12. Τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι id eſt fraternitatis affectu alij alios adamantes. In Epiſt. 1. Petr. c. 1. εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, pro Spiritū, charitate fraterna ſimulationis experte, ex puro corde alij alios diligite impenſé. Hac voce ex amore & fratre compoſita, Apoſtoli ſignificare ſolent mutuum Chriſtianorum inter ipſos amorem, idque ex Hebræorum more, qui omnes ſuæ gentis fratres vocant. Eraſm. in cap. 4. Pauli Epiſt. 1. ad Theſſal.

φιλάδελφος, ὁ, ἡ, amans fratrem, fratris ſtudioſus, fraterna præditus charitate, fraternè amans. γενώμεθα φιλάδελφοι μᾶλλον ἢ φίλαυτοι, Nazanz. in Orat. εἰς τὴν ἀξίαν ... fratrum potius quàm opinionum noſtrarum ſimus amatores: ſic Bilibaldus.

φιλαθήναιος, ὁ, amator & ſtudioſus Athenienſium, fauens nomini Atheni. nſi, Ariſtoph. Interp. de ratione accentus.

φιλάθλος, ὁ, amans ceraminum.

φιλαίματος, ſanguinarius, φιλαίμων, epithetō Martis. φιλαίματος αἴης, in Epig. φιλαίματος βδέλλα, hirudo ſanguinis auida, Nicander in Theriacis.

φιλαίμων, crudelis, cruentus, qui ſanguinem amat. ὁ φιλῶν τὸ αἷμα, φιλαίματος, Heſyc.

φιλαίτερος pro φίλτερος, Attica formatione, vt

φιλαίτατος pro φίλτατος, amiciſſimus. Xenoph. 2. Ἑλληνικῶν, ὅτι φιλαίτατος ὑμῖν ὢν Λακεδαιμονίοις.

φιλαίτιος, ὁ, ἡ, querulus, accuſator, contentioſus, litigioſus. obiurgandi cupidus. μεμψίμοιρος. Xenoph. ὁ φιλαίτιος ... ὁ φιλαίτιος τῶν ἁμαρτιῶν περὶ θεῶν, Plato de Leg. τὸ τῆς πολιτῶν φιλαίτιον, ciuium calumnia, Plut. in Solone.

φιλακίζεσθαι, χειρονομεῖσθαι, Etym.

φιλακόλαστος, ὁ, ἡ, immodeſtus, intemperantiæ ſtudioſus.

φιλακολουθῶ, libenter ſequor, Ariſtoph.

φιλάκρητος, meri cupidus, Nonnus.

φιλακροᾶσθαι, cum diligentia auſcultare, gnauum & ſedulum eſſe.

φιλακροάμονες, οἱ, cupidi audiendi, φιλακροάμονες, Heſyc.

φιλαλαζὼν, arrogantiæ ſtudioſus, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλαλειπτέω, τῶ, Alipta, id eſt vnctor eſſe cupio aliptas amo, vel inter aliptas verſari amo. exponitur & delector pigmentis & vnguine: iuxta illud, ... erit ergo ſecundum eam ſignificat. φιλαλειπτεῖν idem ac φιλαληφεῖν.

φιλαλήθεια, amor & ſtudium veritatis.

φιλαλήθης, εος, ὁ, veri amor. φιλαλήθεις. i. veritatis ſtudioſos Philoſophi quidam ſe vocabant, Laert. lib. 1.

φιλαλήθως, veritatis affectu & ſtudio, Euſebius hiſtor. eccleſ. libro 1.

φιλαλληλία, amor mutuus, Heſyc.

φιλάλληλοι, mutuo amore iuncti.

φιλαμαρτήμων, auidus peccandi.

φιλάμβροτος, pro φιλάνθρωπος.

φιλαναγνώστης, ου, cupidus legendi.

φιλαναγνωστοῦντες, οἱ, qui libenter lectitant, apud Dionyſium Siculum.

φιλανάλωτος, ὁ, ἡ, qui libenter ſumptus facit, Cic. prodigus, diſpēdioſus, ſumptuoſus: opponitur τῷ φειδωλῷ apud Platonem.

φιλανδρία, amor viri, amor erga maritum. Lucian. μεγάλην δὲ ... φιλανδρίας ..., ingenti honore a diis eſt donata propter beneuolentiam qua virum proſecuta eſt. Euripid. pro cupiditate coeundi cum viro.

φίλανδρος, ὁ, ἡ, amans virum: vt φίλανδρος γυνή. Paulus 2. capit. ad Titum vxores φιλάνδρους eſſe vult, i. ſuos viros amantes. Apud Platonem in Sympoſ. etiam φίλανδρος γυνὴ ἢ μοιχεύτρια, dicitur viroſa & impudica.

φιλανθρώπευμα, liberale facinus & benignitatis plenum, benignè datum, humanitas, benignitas, Plutar. in Demetr. ... τῆς φιλανθρωπεύματος ..., ... χάριν ...

φιλανθρωπεύω, ſum humanus. Polyb. libr. 1. ... φιλανθρωπευόμενος. Et lib. 3. ... φιλανθρώπως, i. humaniter tractabat. Dicitur &

φιλανθρωπεύομαι, humanus ſum, in comitatem benignitatémque compoſitus ſum, comitate vtor, humanitate & beneuolentia proſequor. Accuſatiuo cum πρός. φιλανθρωπευόμεθα πρὸς ὑμᾶς, vobiſcum humaniter agimus, Nazan. in Orat. Demoſthen. de falſa legat. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτὸν, In comitatem benignitatémque compoſitus, Gregor. Καὶ τὸν μὲν ... φιλανθρωπεύεται, De Conſtantino magno, qui Iulianū impium educauerat.

φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, i. amor erga homines, benignitas, liberalitas erga homines, hominum deſiderium, dexteritas eſt quædam b. neuolentiáque erga omnes homines. Gell. lib. 13. c. 15. cui contraria eſt μισανθρωπία. apud Demoſth. ei opponitur & φθόνος.

φιλανθρωπίας, ὁ, idem quod φιλανθρωπία, Interpr. Hom. Iliad. ω.

φιλάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, humanus, id eſt hominum amans, benignus, beneficus. ἄνθρωπος φιλάνθρωπος, Demoſt. φιλάνθρωπον οὐδὲν ποιοῦντες, nihil humanum faciens, id eſt nihil faciens ad miſericordiā captandam. Idem Demoſt. φιλάνθρωπα λέγειν, Idem. Et apud Xenoph. Pæd. 1. φιλανθρωπότατος, humaniſſimus. φιλάνθρωπος, Eſt & hoc nomine herba aparine veteribus dicta, Dioſcor. lib. 3. cap. 104.

φιλανθρώπως χρῆσθαι, vtor familiariter, Demoſt.

φιλαοιδὸς, cantus ſtudioſus, in Epigr. φιλαοιδὸς κισσός, hedera poetarum amans, apud Athen. lib. 6. Soph. in Philoct.

φιλαπεχθημόνως, odioſè, inimicè, φιλονείκως, Heſych.

φιλαπεχθημοσύνη, inimicitiæ, Iſocrat.

φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ ἡ, qui libenter inimicitias ſuſcipit, aut ſuſceptas exercet. à Budæo redditur qui ſe ſimultatibus & odiis oblectat.

φιλαπλότης, ſimplicitatis ſtudioſus. φιλαπλότης ἢ ἀληθής, Bud. in Epiſt.

φιλαπλοϊκός, idem.

φιλαργυρία, ας, ἡ, auaritia, quæſtus cupiditas, φιλοχρηματία. Paulus 1. ad Timoth. cap. vlt. ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, radix enim omnium malorum eſt ſtudium pecuniæ.

φιλάργυρος, ὁ, ἡ, auarus. φιλαργυρώτατος, Xenoph.

φιλάρετος, virtutis ſtudioſus. Ariſtot. lib. 1. Ethic.

φιλαρέσκελος, in Epigr. ſtudioſus Ariſtides.

φιλάρχαιος, antiquarius, Ariſtoph. Interpr. Athen. lib. 3. ... φιλάρχαιος, ... πολυμαθής.

φιλαρχία, ας, ἡ, amor regnandi, dominandi cupiditas, ambitioſa affectatio principatus, ambitio.

φίλαρχος, imperij cupidus.

φιλότεχνος, ου, ὁ, ſolers.

ἐφίλατο, ἐφίλατο, amauit, ἐφίλατο, ἠγάπησε, Dionyſ. de Situ orbis. & in Epigr.

φιλιππεῖον, τὸ, veſtitus Perſicus.

φίλαυλος, amator tibiarum & cantus, qui tibiis delectatur vel fiſtulis. Ariſtoph. Ranis. [illegible]

φιλαυτία, ας, ἡ, amor ſuiipſius, cæcus amor ſui, Horatio in Od. φιλαυτία duplex, ἡ μὲν ἐπαινετή, ἡ δὲ ψεκτή, Ariſtot. 9. Ethic. Cic. in Epiſt. Niſi me communis φιλαυτία decipit. Eraſ. in Adag. & Ariſtot. lib. 2. magn. Moral.

φίλαυτος, ου, ὁ, amans ſeipſum, qui ſe plus iuſto amat, nimium de ſe meritus. [illegible], Ariſtot. lib. 2. magn. Moral. c. 13. & 14. cur vituperetur, vide apud eundem lib. 2. Politic. φίλαυτοι dicuntur, qui ſibi vehementer placent, quique ſuis ipſorum commodis impenſe ſtudent, aliorum rebus vel neglectis, vel afflictis. Eraſm. in Adag. Ariſtot. Rhetor. lib. 1. [illegible]

φιλεγκλήμων, libenter accuſans, delator, quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus eſt.

φιλεγκώμιος, qui laudibus delectatur.

φιλέεσκε, diligebat, ἐφίλει, ἠγάπα: à φιλέσκω.

φιλείδημων, cognitionis & ſcientiæ cupidus, quaſi φιλεπιστήμων. Hominis epith. apud Strabon. Sic enim in primo, [illegible] φιλείδημονα.

φιλέλαιος, ὁ καὶ ἡ, ſtudioſus olearum, in Epigr.

φιλελεύθερος, ου, ὁ, amator libertatis.

φιλέλλην, ηνος, ὁ, amicus Græcorum, ſtudioſus Græcorum, Plato.

φιλέμπορος, negotiationis cupidus, Nonnus.

φιλενδεικτέω, libenter me vendico, ſeu oſtento.

φιλέοντες, ἀντὶ τοῦ φιλοῦντες.

φιλέορτος, qui dies feſtos amat, feſtiuitatis cupidus, Gregor. Bud. in Epiſt. ad Paceum, [illegible] ſcribit, i. feſtiuum.

φιλεπιεικὴς, æqui bonique ſtudium.

φιλεπιτιμητικός, ή, όν, amator reprehenſionum, id eſt, pronus ad reprehendendum alios, mordax, obiurgator, Iſocrat. [illegible]. Et apud Athenæum libro [illegible] [illegible]

φιλεραστεῖν, amatores colere, amaſiorum cupidum eſſe, [illegible]

φιλεραστής, ſtudioſus amatoris, amaſiorum vel amicorum cultor & amator, tam in bonam quàm in malam partem. Plato in Sympoſ. [illegible]

φιλεραστία, dicitur vt παιδεραστία. Socrates in Platonis Sympoſ. ita iocatur de Alcibiade amaſio ſuo loquens, [illegible]

φιλέρως, cupidus amoris, in Epigr.

φιλεργεῖν, labores appetere.

φιλεργία, ας, ἡ, ſedulitas, voluntaria tractatio operum, agendi ſeu operandi ſtudium, operæ ſtudium, φιλοπονία, Xenoph. in OEc. Ariſtot. 1. Rhetor.

φιλεργός, ὁ, operoſus, φιλόπονος, induſtrius, ſedulus. φιλεργὸς μέλισσα, apes operoſa, Nazanz. in Orat.

φιλέρημος, ου, ὁ, amicus ſolitudinis, amator deſerti, in Epigr.

φιλέριθος, ſtudioſus lanificij, in Epigr.

φίλερις, ιδος, ὁ, contentioſus, Pollux. Dicitur & φιλεριστὴς, Idem. & φιλεριστεῖν, contentioſum eſſe.

φιλεριστεῖν, contentiones amo, Etym.

φιλεταιρία, ας, ἡ, ſtudium amicorum & ſodalium.

φιλέταιρος, aparine herba, ἡ ἀπαρίνη, Galen. in Gloſſis Hippocrat. Dicitur & ab eodem [illegible]. Apud Nicandrum in Theriacis etiam planta eſt φιλέταιρος: [illegible] ſic dicta autem eſt, quod veſtibus ac præſertim luciniis commeantium tanquam ſodalium ſeu amicorum tenuiſſimè adhæreat, qua de cauſa & φιλάνθρωπος nominata fuit.

φιλέταιρος, ου, ὁ, amans amicos, amicorum ſtudioſus, [illegible]

φιλεύιος Βασσαρεὺς, in Epigr. Bacchi Epithet. i. ſtudioſus ouationis & lætitiæ.

φιλευκτικός. Optatiuo gaudens.

φιλευεργεσία, ας, ἡ, beneficentia.

φιλεχθής, ſimulans & inimicitiæ amans.

φιλεχθρής, odioſus, qui facilè occaſionem inimicitiæ accipit.

φιλέχθρως, [illegible]. φιλέχθρως διάκειμαι, ſum inimico animo, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλέψιος, ioci ac riſus amator, ſcurra, [illegible]

φιλέω, ῶ, amo, adamo, amicè accipio, [illegible] amicè tracto, benignè accipio, [illegible], Hom. Odyſſ. [illegible] amicè accipere & tractare, [illegible]. Idem ibidem, [illegible], quem ex animo diligebat, & proſequebatur omni beneuolentia genere. Et Iliad. [illegible], Ioui chari erãt, pro [illegible]. Heſiodus in Theogon. [illegible] pro [illegible] poſuit, prima longa, inquiens, [illegible], id eſt, quem muſæ diligunt. [illegible], amo faciens, pro facio libenter, Ariſtophan. in Pluto. [illegible] Nazanzen. [illegible] diſplicet enim Chriſto, ſi ſæpius ſuppletur. [illegible] pro [illegible], prima longa, Homerus Iliad. ama, foue. φιλεῖν, ſuauiari, oſculari, [illegible] Vide φίλημα, oſculum. Mulieres Romanæ cum ſalutando cognatos mane exoſcularentur, lege apud Polybium & Athen. libr. 1. vbi: φιλεῖν δεῖ τὰς συγγενεῖς [illegible], &c. & apud Plin. libro 14. capite 13. vbi: Cato, ideò propinquos fœminis oſculum dare, vt ſcirent an temetum olerent. Item apud Valer. Maxim. de Inſtit. antiquorum Orientales populi oſculis conſalutabãt inter ſe: quod de Iudæis paſſim in ſcriptura, vt capite vltimo. & 2. epiſtolæ Pauli ad Corinth. conſtat. φιλεῖν τὸ στόμα, ore admoto oſculari. Xenophon de Perſis Pædiæ libro primo, [illegible] Herodotus in Clio, [illegible] φιλεῖ, conſueſco, ſoleo ſicut Latinis Amo. Tacitus, Vt fermè amat poſterior adulatio. ibi amat pro ſolet, dixit. Quintilian. libro 9. capite 3. ex Græco tranſlata vel Salluſtij plurima, quale eſt, vulgus amat fieri. Thucydid. libro 2. [illegible] φιλοῦν, pro ſolens, Budæus in Epiſt. poſterior. Euripid in Hyppolito coron. [illegible] Horatius lib. 3. Od. Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat ſaxa. Ariſtoph. Nebulis, [illegible], id eſt, [illegible]. Matth. cap. 6. φιλοῦσι προσεύχεσθαι, i. ſolent. Theod. Beza vertit amant. φιλεῖ, Imperſonale cum Infinit. Præteriti vel præſentis temporis, nunquam Futuri Gaza li. 4. φιλεῖ [illegible], gaudet deprimere, aſſolet deprimere. Valla apud Herodo. ὡς φιλεῖ, vt mos eſt, Plut. [illegible], vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui. Plato de Republ. 2. [illegible], non ſolent mutari. Huius compoſita omnia Actiuè efferuntur, præter φιλοτιμοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι. Ammon. φιλεῖν diſtinguit à [illegible].

φιληδεῖν, delectari, capeſſere voluptatem. Theophr. lib. 9. hiſt. plãt. de Dyctamo, [illegible]. Athen. [illegible] Ariſtoph. [illegible] φιλήδης, deliciis captus.

φιληδής, homo voluptuarius, voluptatis conſectator. Ariſt. Ethic. 8. [illegible] φιληδεῖς.

φιληδία, ας, ἡ, voluptas, vitium hominis voluptati ſeruientis, ſtudium voluptatis, luxuria. Ariſtophan. [illegible], præ voluptate grunnire.

φιληδονία, idem.

φιλήδονος, vel vt alij φιλήδονος, ου, ὁ, voluptuoſus, intemperatus, libidinoſus, Eraſm. in Adagio, Semper Leontini. Apud Paulum 2. ad Timoth cap. 3. φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, voluptatis potius quàm Dei amantes.

φιληκοεῖν, auditionis ſtudio teneri. Polyb. in 3. [illegible]

φιληκοΐα, ας, ἡ, libens auſcultatio, audiendi ſtudium, attentio. Iſoc. [illegible] φιληκοΐας.

φιλήκοος, ου, ὁ, cui innata eſt audiendi cupiditas, diſciplinarum ſtudioſus.

φιληλιαστής, contentioſus, controuerſiæ amans, [illegible], quod maximum erat tribunal Athenis, vbi ſub dio agebantur cauſæ.

φίλημα, ατος, τὸ, oſculum, ſuauium, baſium. Paulus 1. ad Corinth. c. vlt. ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ, ſalutate alius aliũ oſculo ſancto. Quod & 2. ad Corinth. in fine. vide φιλῶ.

φιλήμεναι Ionicè, pro φιλῶ, amo.

Φιλήμων, Philemon, proprium poetæ, Plut. in Pericle.

φιληνέμιος ſtudioſus venti, in Epigr.

φιληρέτμος, ου, ὁ, amator rei nauticæ, [illegible], Heſych. [illegible], Hom. Odyſſ.

φιλητεία, furacitas, Heſych.

φιλήσια, τὰ, [illegible], Heſyc.

φίλησις, amatio. Plaut. dilectio. Argyrop. & Areti. lib. 8. Ethic. multis in locis.

φιλήσυχος, quietis ſtudioſus, [illegible]

φιλησύχως διάκειμαι, ſum cupidus pacis.

[illegible]

Φιλητέος, amandus. Ariſtot. lib. 2. magn. Moral. ponit differentiam inter φιλητέος, καὶ φιλητὸς.

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator, ἐραστὴς.

Φιλήτης, ου, ὁ, fur, quaſi ὑφελκύτης. Heſiod. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, furibus, κλέπταις. Φιλήτης autem per η, impoſtorem ac deceptorem ſignificat, Euſtat. Iliad. 9. vide ſuprà.

Φιλητικὸς, οῦ, ὁ, amator, propenſus ad amandum, auidus. Genit. φιλητικὸς γνωρίμων, erga notos beneuolus, Ariſtot. lib. 7. Politic. τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλόστοργον, naturalis indulgentia & charitas, Plut. in Pericle.

Φιλήτιον, ου, τὸ, fortuna.

Φιλητὸς, οῦ, ὁ, amabilis, amore dignus.

Φιλήτωρ, ορος, ὁ, amator, ἐραστὴς, Alex. Genial. lib. 2. cap. 25.

Φιλία, ας, ἡ, amicitia, neceſſitudo, amor, fauor, ſtudium. διὰ τὴν σὴν φιλίαν, propter tuam amicitiam, quia te amo, Thucyd. ἐν τῇ φιλίᾳ, in amico ſolo: vt ἐν τῇ πολεμίᾳ, in hoſtili. ἐν φιλίᾳ εἶναι, eſſe in amica regione, Xenoph. libr. 1. Pæd. Plato in Timæo, φιλίαν τε ἔσχεν ἐκ τούτων, εἰς ταὐτὸν αὑτῷ ξυνελθὸν, ἄλυτον ὑπὸ τῶν ἄλλων, πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος, γενέσθαι: Cicero. Ex quo ipſe ſe concordi quadam amicitia & charitate complectitur, atque ita aptè cohæret, vt diſſolui nullo modo queat, niſi ab eodem à quo eſt colligatus.

Φιλιάζω, μ. άσω, π. ακα, ineo amicitiã, fio amicus. ἐφιλίασα αὐτῷ, ſum cum eo amicitia coniunctus, cap. 37. Eccleſiaſt.

Φιλιατρῶ, rei medicæ ſtudioſus ſum, res medicas amo, vel medicamentorum vſu gaudeo. οἱ φιλιατροῦντες, medicinæ ſtudioſi, qui medicinam profitentur, Dioſc. lib. 6. cap. 1.

Φιλικὸς, οῦ, amatorius, amicus amicum, amator, ſtudioſus, gratioſus, amabilis, ad amicitiam pertinens & aptus, ad amicos pertinens. φιλικὰ πολλὰ ἐποίησαν ἀλλήλοις, Xen. φιλικὰ πράγματα, amicorum negotia.

Φιλικῶς, amicè, amanter: amabiliter. Horat. φιλικῶς ἔχειν, beneuolum eſſe. φιλικῶς ἔχει πρὸς τὴν πολιτείαν, amico eſt in Rempub. animo, Ariſtotel. 2. Politic. Xenoph. ἐκ τούτων, φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, maior erit inter vos beneuolentia & coniunctio.

Φίλινος, φιλίνην ἐσθῆτα, dixit Herodot. canneam, quæ eſt ex canna, ſeu cannis.

Φίλιος, ου, ὁ, amicabilis, Plaut. ſocius, comis, qui eſt in amicitia, qui partium eſt alicuius, amicitiæ præſes. Iouis cognomentum, quaſi qui amicitiæ teſſeram & iura tueatur. Plato in Alcibiade. Heſych. φίλιος, ὁ ἐπιτροπευτὴς κατ' ἀντίφρασιν φίλιοι λόγοι, verba placida. σκύλακες φίλιοι, catuli chari, in Epigr. φίλια γράμματα, amicæ literæ, i. beneuolæ & humanæ, Plutar. in Othone. φίλια τὰ ἆθλα, præmia amica, amicitiæ præmia, Plat. in Tim. φίλια ἔθνη, gentes amicæ, Idem de Leg.

Φιλιόω, μ. ώσω, π. ωκα, amico Statio, i. concilio, amicum reddo, προσοικειῶ, Actiu. Accuſ.

Φιλίως ἔχειν, amico eſſe animo: cui opponitur πολεμικῶς ἔχειν.

Φιλίππειος, α, ον, philippeus, nummi genus, φιλίππειοι στατῆρες, apud Pollucem.

Φίλιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans equos, bellicoſus. ἡ φίλιππος λαὸς, armis Martis ferox gens, Eurip. i. ἱππικὸς καὶ πολεμικός.

Φιλιππότατος, ου, ὁ καὶ ἡ, equorum ſtudioſiſſimus, Philoſtr. in Heroicis.

Φιλλίδες, ἡ, canna, fiſtula.

Φιλίστιον, aparine herba, quæ & φιλάνθρωπον. vide φιλάνθρωπον.

Φιλιστορῶ, cognoſcendarum rerum cupidus ſum, hiſtoriæ ſtudeo, ſum cupidus narrandi. Strabo lib. vlt. ἀποφαίνεται δ' ὁ φιλαίτιος, ... φιλιστορεῖ, inquirendarum rerum cupidus. Greg. εἰς βασιλ. φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιστορεῖν ἡ ψυχή. libenter hiſtorias citare, & commemorare.

Φίλτατος, chariſſimus, φίλτατος. Sophoc. in Aiace, πρὸς τῶν φιλτάτων ἐκγόνων ὄλοιτο, à chariſſimis liberis occidatur.

Φιλτίων, vide φιλίων.

Φιλίων, ονος, ὁ, amicior, φιλαίτερος.

Φιλίως, amanter. φιλίως εἰρηκότες, i. μετ' εὐνοίας, humanè, Plato de Leg. φιλίως καὶ καθηκόντως, Bud. in Epiſt. poſt.

Φιλλυρέα, ας, ἡ, Phillyrea, arbor liguſtro ſimilis. deſcribit Dioſcor. libro 1. cap. 126. vbi tiliam, quæ φιλύρα, malè tranſtulit Interpres. Apud Paulum Ægin. libro 7. eſt φιλυρέας ἄνθη. In codice Theophraſti libr. 1. capit. 15. hiſtor. inter ἀείφυλλα perpetuáque fronde virentia etiam ponitur φίλυρα: vbi φιλυρέα vel φιλυρέας reſtituo.

Φιλοβάρβαρος, barbarus, oſor elegantiæ.

Φιλοβασίλειος, ου, ὁ, ſtudioſus in regem.

Φιλοβασιλεῖς, Athenis magiſtratus quibus ſacrorum cura, οἷς ἔδει τὰ ἱερὰ ... ἐπιμελεῖσθαι. Pollux lib. 8.

Φιλοβόλιτος, ου, ὁ, qui ſuper amicum ſe conficit officij gratia, vt qui ſui corporis iniectu in febricitantis horrorem cohibet. Ariſtot. Problem. ſegm. 3. Quæſt. 5. τρόμοι ἰσχυροὶ συνέβησαν, ὥστε ἀποῤῥίπτειν τοὺς φιλοβόλιτας. quæ Gaza vertit, tremores vehementes adeo exceperunt vt homines prementes reiicerent. ſed ea vox ſuſpecta eſt.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

Φιλογελωτοποιὸς, οῦ, ὁ, apud Pollucem, qui iocatores amat, qui facetis hominibus delectatur, vel qui iocationem amat, qui libenter.

Φιλογέλοιος, ſcurra, facetus, qui ſalibus delectatur. Ariſtotel. 1. Rhetor.

Φιλόγελως, τὸ φιλογέλωτος, riſus cupidus, qui rebus iocoſis gaudet. Ariſtot. 1. Rhetor. οὐδὲ φιλογέλωτες· ἐναντίον γὰρ τὸ εὐτράπελον τῷ φιλογέλωτι.

Φιλογένναιον, ου, τὸ, probitatis ſummum ſtudium.

Φιλογεωργεῖν, amare agriculturam, libenter arare.

Φιλογέωργος, ου, ὁ, amator agriculturæ, agriculturæ deditus. φιλογεωργὸς, apud Xen. in OEc. apud ipſum φιλογεωργότατος.

Φιλόγλυκυς, dulcis rei auidus, Ariſtot. in Probl. vbi capitur pro auido vini dulcis.

Φιλογραμματεὺς, έως, ὁ, homo cupidus literarum, Plutar.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum ſtudioſus.

Φιλογυμναστία, de iis dicitur qui libenter exercentur.

Φιλογυμναστῶ, libenter me exerceo, cupidus ſum exercitationis. Plato, ὥσπερ δὴ γέροντες ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὅμως φιλογυμναστῶσι. φιλογυμναστεῖν λακωνίζειν, ſtudere Laconum ſermonem exactè limitari, Plut. in Lycurg.

Φιλογύναιος, καὶ

Φιλογύνης, mulieroſus, vxorius, cupidus fœminæ, ſtudioſus mulieris. Dicitur etiam φιλογύνης ad differentiam τοῦ φιλογύναιος καὶ φιλογυναῖκος, apud Athen. Plato, φιλογύναικές εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι. Adamant. in Phyſiogn. φιλογύναιος eſſe dixit quibus oculi ſubrubicundi & magni.

Φιλογυνία, mulieroſitas, vt exponit Cic. 4. Tuſc.

Φιλογυνία, mulieroſitas, luxuria, libido.

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor apud Gregor.

Φιλόδακρυς, libenter lachrymans.

Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, qui libenter cœna alios excipit.

Φιλόδειπνος, cœnarum ſeu conuiuiorum amans Athen. item (vt Bud. interp.) qui libens conuiuatur, i. ἑστιᾷ.

Φιλοδεσποτοῦμαι, natura ſeruus vel ſeruilis ſum, Etym.

Φιλοδέσποτον, τὸ, amor in dominum.

Φιλοδέσποτος, dominum amans, vt apud Herodot. αὐτόχειρα φιλοδέσποτον, qui natura ſeruus eſt, & ſibi imperare nequit.

Φιλόδημος, popularis, publicola. Ariſtopha. ... φιλόδημος τὴν φύσιν.

Φιλοδημότατος, familiariſſimus.

Φιλοδημοτικὸς, οῦ, ὁ, popularis.

Φιλοδίκαιος, iuſtorum ſeu iuſti ſtudioſus, Ariſtot. lib. 1. Ethic.

Φιλοδικῶ, amo litigia. Ariſtot. in Rhetor. 1. ταῦτα γὰρ φιλοδικοῦντος διώκειν ἐστίν, hæc iudicio perſequi, hominis eſt litium amantis. Thucyd. ποιοῦντες δὲ τὰς κρίσεις φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, id eſt, φιλοπράγμονες εἶναι.

Φιλόδικος, amator controuerſiæ, homo controuerſus (vt Cicero gentem Siculam natura controuerſam dicit, & acutam, hoc eſt, omnia ad controuerſiam reuocantem) litigioſus, cupidus litis, litium ſtrepitu gaudens, φιλοπράγμων, qui alterum lite implicat, Bud. in Epiſt. poſt. Ariſtot. Rhetor. 2. καὶ φησὶ μὲν εἶναι με φιλόδικον: οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδωκότα με δίκην οὐδεμίαν, Aduerſarius affirmat me ſectatorem eſſe litium: nec tamen demõſtrare poteſt, me vnquam cauſam dixiſſe, aut quempiam in iudicium vocaſſe.

Φιλοδοξία, gloriæ ſtudium, amor gloriæ, ambitio, Pollux.

Φιλόδοξος, qui opinionem ſeu opiniones ſectatur, qui bona opinabilia ſectatur vt Bud. expon. apud Platon. gloriæ cupidus: ambitioſus, Pollux.

Φιλοδοξῶ, gloriæ ſeruio, gloriæ cupidus ſum. Cic. ad Attic. Nam omnes συμφιλοδοξοῦσι gloriæ meæ. Alibi, ſeruiũt gloriæ meæ dixerat.

Φιλοδόξως, glorioſè, liberaliter, ambitioſè.

Φιλόδουλος, amans ſeruorum.

Φιλοδωρία, donum ſiue largitio animi promptitudinem retinẽs, ex beneuolentia profectum munus. ἡ μετὰ προθυμίας δωρεὰ, Sui. propriè eſt donandi amor, liberalitas munificentia.

Φιλόδωρος, liberalis, munificus, Xenoph.

Φιλοζεφυρίτης, ... in Epigr.

Φιλοζωΐα, ἡ, amor vitæ.

Φιλόζωος, ου, ὁ, vitæ, vel animantium cupidus, vitæ conſulens & animalibus. Xenoph. libro primo. ἀτεχνῶς ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζῴου τεχνήματι, referunt hæc opificis animantium ſtudioſi artificium. Nicander ſerpylum intelligit vbi in Alexipharma. ait, φιλοζώοιο πέταλα. ὅτι, inquit Comment. ἀεὶ ζῇ καὶ θάλλει συλλεγέν. φιλόζωα δένδρα, arbores quæ viuaci tenore perdurant, quæ non facilè enecantur. Theophraſtus. φιλόζωον δ' ἐν τούτῳ καὶ δυσαπόθετόν ἐστιν, id eſt, in tali ſolo conſita arbor viuax eſt & emori contumax: libro tertio, capite 10.

φιλοζωέω, vitæ parco, & mortem metuo, φιλοψυχῶ. Diodorus, Οἱ δ' Θηβαῖοι τῷ φιλενδόξῳ τῆς ψυχῆς διαγωνισάμενοι, τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ φιλοζωεῖν, ὥς τ' ἐν ἀπαντήσει συμπλέκεσθαι.

φιλόθακος, qui ſedile amat, qui libenter ſedet. vnde exponitur deſes, ſedentarius, ociosus, iners.

φιλοθεαμοσύνη, ſpectaculorum ſtudium, ſpectandi cupiditas, Ioſephus.

φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ſpectandi cupidus, ſpectaculorum amans, contemplationum ſtudioſus, φιλοθεωρός, Pollux, φιλοθεωρητής.

φιλοθεΐα, θεοσέβεια, amor Dei.

φιλόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amãs, θεοσεβής, religioſus, pius, Dei ſtudioſus, Deo charus à Budæo etiam exponitur apud Baſil. in Epiſt. καλλώπισμα φιλόθεα, Nazan.

φιλόθερμος, caloris auidus.

φιλοθεωρός, ου, ſpeculationi deditus, cupidus ſpectandi, φιλοθεάμων, Pollux.

φιλοθηρία, venandi ſtudium, Xenoph.

φιλόθηρος, venandi ſtudioſus, Pollux. Dicitur etiam φιλοθήρ. Adamant. in Phyſiogn. τὸ δὲ εὔζωνον, φιλόθηρον ἐστίν.

φιλόθρηνος, amãs luctus, funebris, flebilis. vnde φιλόθρηνος τύμβος, Nonno.

φιλοθύτης, ὁ δεισιδαίμων, ſacrificiis intentus, diuini cultus amans. ſacrorum ſtudioſus, qui beneficio ſacrificiorum Deo ſe probare autumat. φιλοθύται, ſuperſtitioſi & ſacrificiis dediti. Ariſtoph. in Veſpis, ἢν φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλόξενον. Comm. φιλοθύται εἰσὶν οἱ δεισιδαίμονες καὶ θύοντες ἀεὶ τοῖς θεοῖς, νομίζοντες ἐκ τούτου ἀβλαβεῖς ἔσεσθαι.

φιλοίκειος, ου, ſtudioſus neceſſariorum ſeu familiarium.

φιλοκισσοφόρος, amans hederæ geſtandæ, qui delectatur hederaceis frondibus geſtandis, Euripid.

φιλοικόδομος, domorum ſtudioſus, qui domorum extruendarum arte delectatur, Xenoph. in OEcon.

φιλοικτίρμονες, οἱ, miſericordes & amici, Pollux.

φιλοίκτιστος, ου, ὁ, facilis ad lugendum. Sophocl. χρῆμα τι φιλοίκτιστον γυνή, i. συμπαθέστατον, res ad miſericordiam prona.

φίλοινος, ου, ὁ, amicus vini, vini auidus, vinoſus, Gaza Ariſtot. Rhetor. l. 1. Οὐδεὶς γὰρ φίλοινος, ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ, Athe. li. 1, φίλοινος, ὁ περὶ οἶνον ἥττημος.

φιλοΐστωρ, ορος, ὁ, cupidus diſciplinæ aut veritatis.

φιλοῖφος, libidinoſus, appetens coitus à verbo οἴφω. apud Theoc. legitur vocat. φιλοῖφε.

φιλόκαινος, nouitatis cupidus, ἀψίκορος, ταχέως καινοτομῶν, ἢ μεταβάλλων.

φιλοκαλέω, μ. ήσω, σ ηκα, ſum ſtudioſus elegantiæ, & pulchritudinis, & honeſtatis, ſpecioſa complector, colo honeſtatem. Ioſephus in 1. contra Appionem. Μάλιστα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, καὶ τὸ φυλάττειν τοὺς νόμους. colimus honeſtatem circa educationem liberorum. φιλοκαλῶ, contendo, vt φιλοτιμοῦμαι. Plut. in Alex. φιλοκαλῶν ἐκλυτικῆς φυτείας [illegible]. φιλοκαλῶ, elegantiam addo & aſciſco, vel comminiſcor. Strabo lib. vlt. ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι προσεφιλοκάλει τὸν κόσμον, addebat ad elegantiam ornatus vrbis.

φιλοκάλημα, ατος, τὸ, honeſtamentum non improbandum.

φιλοκαλία, ας, ἡ, elegantiæ ſtudium, honeſti amor, ſtudium rerum honeſtarum, honeſtatis ſtudium. Conſtantinus [illegible] lib. 2. de domini præſentia loquens, Καὶ σὺν μὲν ἐπὶ ἔργοις [illegible] [illegible], [illegible], ἵνα [illegible] τε καὶ φιλοκαλίας ἀπεργάζηται, ſedulitatis & elegantiæ operis omnibus commune ſtudium ingenerat. φιλοκαλία etiam Socrati obiecta eſt, quaſi [illegible].

φιλόκαλος, ου, ὁ, elegãs, φιλόκοσμος, egregius, ſtudioſus honeſti, cultus, Iſocrat. ad Dæmonicum, φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής, i. lautus erat & ſplendidus. Idem, [illegible] φιλόκαλος, [illegible]. [illegible] μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς, [illegible] φιλόκαλος περὶ ὅπλα, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, in armis elegans. Gregor. φιλόκαλον vocat pauonem caudam ſuam expandentem.

φιλοκάλως, comptè, mundè, καθαρῶς, Suid.

φιλόκενος, ου, ὁ, vanus, ματαιολόγος: vt, φιλόκενος γέρων. Suid.

φιλοκέρδεια, cupiditas lucri, auaritia.

φιλοκερδέω, lucro ſtudere, vt homines lucripetæ, & quæſtuarij. Xenoph. 1. Anab. [illegible] [illegible] φιλοκερδοῦντες. Idẽ, [illegible] τὸ φιλοκερδεῖν.

φιλοκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, quæſtus cupidus, quæſtuoſus, auarus, lucri auidus, Ariſtoph. in Pluto.

φιλοκέρτομος, mordax, cauillator, & irriſor.

φιλοκηδής, έος, ὁ ἡ, officioſus, in amicitia.

φιλοκηδὲς λέγει, Ariſtoph. ὁ κηδεστικός.

φιλοκίνδυνος, periculorũ cupidus, alacriter ſubiens pericula, ὁ ῥιψοκίνδυνος. Differt ab eo qui μεγαλοκίνδυνος dicitur. ἐν ταῖς στρατείαις ἀσφαλὴς καὶ φιλοκίνδυνος, in imperiis militaribus vir fortis, & ad ſubeunda pericula intrepidus, Plutarchus in Pericle. vide Μεγαλοκίνδυνος.

φιλοκνημῖδες, οἱ, propriè tibialium, ſeu ocrearum amantes. inde metaphor qui armis gaudent, φιλόπλοι, Heſyc.

φιλοκοίνωνος, communitatis amans, vt φιλοκοίνωνον ζῷον ὁ ἄνθρωπος.

φιλοκόλαξ, ακος, ὁ, amans aſſentatores, Ariſtotel. 1. Rhetoricor. vide φιλεταῖρος.

φιλοκομπέω, iacto, me extollo, μεγαλορρημονῶ, Suidas. ἐκομπει ὑψοῦ.

φιλόκομπος, ου, ὁ, iactantiæ amator, iactator.

φιλόκρηνος, ſitum diligens, Theophr. hiſt. lib. 2. cap. 10. ait [illegible] φιλόκρηνα eſſe id eſt, quę riguis gaudent (vt loquitur Plin.) & letamine.

φιλοκοσμία, ας, ἡ, ornatus ſtudium, cultus ſtudium.

φιλοκρινέω, accuratè & libenter æſtimo, & libens aliena æſtimo, & de his iudicium facio. μὴ φιλοκρίνει μοι τὰς ἀξίας τῶν σε καθαιρόντων, Nazan. noli mihi dignitates eorum qui te purgãt, curioſè expendere. φιλοκρινοῖεν. delectum habeant, i. ἐκλέγοιεν, Thuc. Lucian. [illegible] [illegible], οὐκ ἀκριβῶς φιλοκρινοῦντες τὰς νόσους, non exquiſitè diiudicantes morbos. Baſil. Καὶ οὐδείς ὁ τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος φιλοκρινῶν, nullus eſt qui diſcrimen veritatis & mendacij libens animaduertat.

φιλοκτέανος, ου, ὁ, auarus, φιλοκτήμων, φιλοχρήματος, lucri auidus. Iliad. α, Ἀτρείδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων.

φιλοκτήμων, auarus, φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, Suid.

φιλοκτησία, cupiditas poſſidendi.

φιλοκτίστης, ου, libenter ædificans.

φιλόκτιστος, ſtructuræ cupidus, Nonn.

φιλόκυβος, aleæ ſtudioſus, Ariſtoph. Adamant. in Phyſiog. φιλοκύβους eſſe ait, quibus oculi ſubrubicundi & magni.

φιλοκυνηγός, ου, ὁ, ſtudioſus venationis.

φιλοκωθωνιστής, bibax, vinolentus, ebrioſus, Athen. libr. 10. [illegible] [illegible] φιλοκωθωνισταὶ δὲ ὁ μέχρι μέθης, Athen.

φιλόκωμος, ſtudioſus comeſſationis, in Epigr.

φιλολάκων, ωνος, philolacõ, i. Laconum ſtudioſus. Plutar. in Lycur. & in Apopht.

φιλολογεῖν, diſputare de literis, φιλοσοφεῖν, teneri ſtudio literarum, Budæus in Epiſtol. Et φιλολογοῦντες, οἱ περὶ τοὺς λόγους, ſtudioſi & literati.

φιλόλογος, ſermonis vel ſtudij amator, loquax, eloquẽtiæ ſtudioſus, Plato: vnde φιλολογία, literarum amor.

φιλολοίδορος, procax, conuiciis gaudens, maledicus.

φιλόλουτρος, ου, ὁ, lauandi cupidus.

φιλολουτρέω, libenter lauo, vel præcupidus ſum lauandi, i. balnei. φιλολουτρεῖν, delectari balneis, Gal. ad Glauc.

φιλόλυποι, οἱ, mœrori & triſtitiæ dediti.

φιλομάθεια, ἡ, amor diſciplinæ, Plato in Timæo.

φιλομαθές, τὸ, docilitas.

φιλομαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, diſcendi cupidus, ſtudioſus diſcendi, ſtudioſus diſciplinæ, ὁ ἐθέλων μανθάνειν. Iſocrat. ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. φιλομαθέστατος, diſcendi cupidiſſimus, in Pædia Cyri apud Xenoph.

φιλομαθία, ας, ἡ, amor diſcendi, ὁ [illegible], Suid.

φιλομαθῶ, τὸ φιλοσοφῶ, καὶ σπουδάζω, καὶ φιλοπονῶ, diſcendi teneor deſiderio Plato de Leg. Strabo de Schola Tarſenſi. Οἱ φιλομαθοῦντες ἐπιχώριοι πάντες εἰσί.

φιλόμαστος, ſubrumi [illegible]. Agam.

φιλομαχῶ, cupidè pugno, pugnam appeto, incautè & feruidè prælior. Plutarc. in Marcello, φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. cui opponitur φυγομαχῶ. φιλομαχῶ, auidus pugnæ.

φιλόμβρος, cupidus pluuiæ. φιλόμβρος πίτυς, in Epigramm. pro φίλομβρος.

φιλομειδία, ἡ, riſus ſtudium.

φιλομειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, amans riſum, φιλόγελως, ἱλαρός: Veneris Epith. vel quod ἐκ τῶν χειρῶν μηδέων, i. τῶν αἰδοίων, nata ſit: vel à μέδω, quod eſt regnare. Hæc dictio metri cauſa geminat μ apud poetas. Hom. Iliad. γ, δίογε ἐκ [illegible] φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη: vbi tamen in codice manuſcripto per vnicum μ ſcribitur.

φιλομεῖραξ, ακος, ὁ, adoleſcentulorum amator.

φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur & expoſtulat, qui incuſat & reprehendere amat. Plut.

φιλομηδὴς, dicitur Venus ab Heſiodo in Theogon. ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, quod ex genitalibus nata ſit. Ibidem tamen φιλομμειδής, i. hilaris & riſus amans.

φιλομήλα, ἡ, Philomela. Ariſtot. (de Gorg. qui cùm ſub dio ambularet fortéque hirundo ſupra caput volitans ipſum merda inquinaſſet, reſpiciens in illam dixit, turpe hoc ſanè eſt ô philomela) Rhetor. lib. 3. Τὸ δὲ Γοργίου εἰς τὴν χελιδόνα: [illegible] αἰσχρὸν γε ὦ φιλομήλα. Plutar. etiam lib. 7. Sympoſ. quæſt. In Com. Ariſtop. in Auib. ſic ſcriptum. Πρίαμο εἰς ἀηδόνα, ὁ δὲ φιλομήλα εἰς χελιδόνα μεταβαλλοῦσα. vide Θαλαττηδόν.

φιλόμηλος, ου, ὁ, qui pomis delectatur, vt Alexander apud Athen. lib. 5.

lib.ζ.vide Μισομαχία.

φιλόμηρος, qui Homeri ſtudioſus eſt.

φιλομήτορες, m atris amantes, Plut.in Solon.

φιλομισής, ὁ, odiorum amans, qui libenter odit, Suid.

φιλομισῶς, odioſè.

φιλομουσία, amor Muſarum, ſtudium Muſices, Muſica.

φιλόμουσος, ὁ, amicus Muſarum, Muſicus, Muſicæ ſtudioſus. Ariſtophan. [illegible] λόγων φιλομούσων, veſtigator muſicarum orationum.

φιλομόχθηρος, qui prauorum conſortio delectatur, φιλοπόνηρος, Pollux.

φιλόμοχθος, laborioſus, laborum amans.

φιλομυθεῖν, libenter fabulari, fabularum ſtudioſum eſſe.

φιλόμυθος, qui fabulis gaudet, fabuloſus.

φιλόμωμος, reprehenſor, cauillator, Platoni φιλόψογος.

φιλοναύτης πέτρος, lapis nauticus, comes nautarum, in Epig.

φιλονεικέω, μ [illegible], contendo, obnitor, certo, ſum pertinax, rixor, æmulor, vincendi ſum cupidus. Neutr. φιλονεικεῖ τὰ χείρω, per animi contentionem deteriora capto, Thucydid. φιλονεικεῖ σοι περὶ ἀρετῆς, de virtute tecum certo, Plato de Legibus. φιλονεικεῖ πρός τι, [illegible] id eſt, contendo, idem in epiſtol. Et primo de Republic. φιλονεικεῖν πρός τι [illegible], vt ego reſponderem inſtare. Cum Infinitiu. Xenop. φιλονεικήσει [illegible], vt te vincat, contendet.

φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, pertinacia, contumacia, ambitioſa vincendi contentio, contentionis peruicacia, animi concitatio, ἔρις, controuerſia.

φιλόνεικος, ὁ καὶ ἡ, contentioſus, rixoſus, & victoriæ amans. ἔρως φιλόνεικος, Gorgias Leontinus. Xenophon. Etiam in bonam partem, φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ [illegible], contendens ne cederet bene de ſe merentibus, vnde

φιλονείκως, Aduerb φιλονείκως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, mutua eſt inter eos æmulatio. Item Xen.

φιλονίκη vocata eſt à Scipione illa ala & turma ex amicis conflata, id eſt, ἡ ἴλη φίλων ἴλη, apud Appian. ἐν Ἰβηρικῇ.

φιλοξενία, ας, ἡ, hoſpitalitas. Paul. ad Rom. c. 12. τὴν φιλοξενίαν διώκοντες, hoſpitalitatem ſectantes.

φιλόξενος, ὁ καὶ ἡ hoſpitalis, amans hoſpitum, & peregrinorum. Dicitur &

φιλόξεινος, pro eodem.

φιλόοινος, φίλοινος, in Epigr.

φιλοπαίγμων, ονος, (vnde apud Pollucem φιλοπαιγμοσύνη: & φιλοπαιγμόνως) amator iocorum vel ludorum, facetus, feſtiuus & ludibundus, Gaza libro nono Animal. cui opponitur Σπουδαστικός.

φιλοπαίκτης, idem quod φιλοπαίγμων, φιλοπαίσμων, φιλοπαίστης, Pollux. Adamantius in Phyſiognom [illegible]

φιλόπαις, puerorum amator. [illegible] χεῖλος, in Epig. φιλόπαις [illegible] inhoneſtè. φιλόπαις [illegible] Ἀλέξανδρος ὁ [illegible], Athen.

φιλοπαράβολος, alacriter ſe offerens periculis. Plut. in Philop. [illegible]

φιλοπάρθενος, ſtudioſus virginitatis, ſeu virgine gaudens.

φιλοπατρία, amor patriæ vel patris. Interpr. Ariſt. in Veſpis, Τυχὸν [illegible] φιλοπατρίας.

φιλόπατρις, ſtudioſus patriæ, Comm. Ariſtoph. in Plut.

φιλόπατρον, τό, patriæ charitas, in patriam amor.

φιλοπάτωρ, ορος, patris amator, amans patris. Nonnus φιλοπάτωρ [illegible]

φιλοπενθής, luctui libenter indulgens. Plut. [illegible]

φιλομαθής, φιλομαθὴς, diſcendi auidus.

φιλοπευστεῖν, ſciſcitandi cupidum eſſe. [illegible] Suid. φιλοπραγμονεῖν.

φιλοπευστία, ας, ἡ, φιλομαθία.

φιλόπευστος, diſcendi cupidus, curioſus.

φιλοπλάτων, qui Platonis ſtudioſus eſt, Athen de Caſſandro Rege Maced.

φιλοπλος, armorum ſtudioſus.

φιλοπλουτία, ας, ἡ, auaritia, diuitiarum ſtudium.

φιλόπλουτος, ὁ, auarus, nimis diuitiarum ſtudioſus.

φιλοπλουτέω, nimio ſtudio diuitiis inhio. Plutarc. [illegible] φιλοπλουτεῖν.

φιλοποιέω, facio amicum.

φιλοποιός, οῦ, ὁ, [illegible].

φιλοπόλεμος, ὁ, bellicoſus, bellax, belli ſtudioſus.

φιλόπολις, ὁ καὶ ἡ, amans ciuitatis, ciuitatis ſtudioſus, publicola, ſtudioſus ciuilis vitæ. Iſoc. [illegible]

φιλοπολίτης, ὁ, ſtudioſus ciuium, ſaluti ciuium conſulens.

φιλοπονέω, ſtudioſè laboro, vehemens adhibeo ſtudium, operam nauo, diligenter & cũ labore quippiam ſector & proſequor. Accuſatiu. vt φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα, elaboro & lucubro. [illegible], tantùm aſſiduè operatur purgationem, Nazanzen. in Orat. φιλοπονητέον τοῖς φιλολόγοις, literarum ſtudioſis laborandum eſt, idem ibidem: vnde πεφιλοπονημένον, elaboratum, elucubratum. Dicitur etiam φιλοπονεῖσθαι [illegible]. Ariſt. Rhet. 3. [illegible], &c.

φιλοπόνημα, opus elaboratum.

φιλοπόνηρος, ὁ, nequam, amicus prauorum, Ariſt. lib. 9. Ethic. φιλομόχθηρος.

φιλοπονία, ας, ἡ, labor voluntarius, amor laboris, ſtudiũ, induſtria, Gaza de Seneſt.

φιλόπονος, ὁ, amicus laboris, ſtrenuus, gnauus, accuratus, induſtrius, diligens, alacer, φίλεργος, Suid.

φιλοποσία, auiditas bibendi, vinoſitas. [illegible], Xenoph.

φιλοπότης, ὁ, potator, bibax, potandi ſtudioſus, bibendi auidus, conuiuiorum ſtudioſus. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible]

φιλοπραγμονέστερον, τό, diligentius.

φιλοπραγμοσύνη, amor ſeu ſtudium cauſas tractandi, ſtudium res agendi & conficiendi, cupiditas negotiorum faceſſendorum. Demoſthen. [illegible] φιλοπραγμοσύνην [illegible]

φιλοπράγμων, ὁ φιλόδικος, & qui libenter aliis negotia faceſſit, curioſus.

φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, ſalutandi ſtudium. Iſocrates ad Dæmon. [illegible] vide Εὐπροσηγορία.

φιλοπροσήγορος, ſtudioſus ſalutandi, facilis ad ſalutandum: vnde προσηγορία, ſalutandi ſtudium. vide in τῷ Εὐπροσήγορος.

φιλοπρωτεύω, primas ambio, amo primatum gerere. φιλοπρωτεύων αὐτῶν, qui amat primatum gerere in eis, Diuus Ioannes epiſtol. 3.

φιλόπρωτος, ὁ, primariarum partium ambitioſus.

φιλοπτόλεμος, ὁ καὶ ἡ, bellicoſus.

φιλόπτωχος, pauperes amans, qui mente pauper eſt, Greg.

φιλόπυρος, ὁ καὶ ἡ, ſtudioſus tritici, in Epigr.

φιλόπυστος, ſciſcitabundus, curioſus, idem cum φιλόπευστος, φιλοπράγμων.

φιλοπωριστής, qui autumnales fructus decerpere & iis veſci amat, pomorum appetens. in Epig.

φιλόργιος, ὁ καὶ ἡ, cui feſta ſunt grata. in Epig. φιλόργιος ἑορτή, feſtum orgiorum cupidum, Nonn.

φιλορήτωρ, Rhetoricæ ſtudioſus.

φιλορνιθία, amor & deſiderium auium, Ariſtoph.

φίλορνις, amans aues.

φιλορρὼξ ἄμπελος, in Epigrammat. vitis amica vuis vel acinis.

φιλορχηστής, οῦ, ſaltationis amator, Adamant. in Phyſ.

φιλορχήμων, ſaltator.

φίλος, ὁ, amicus, προσφιλής, amator, dilectus, qui amicitiam contraxit, benignus, hoſpitalis, gratus & familiaris. Adiect. vel cognatus, οἰκεῖος, Subſtant. [illegible] Homerus Odyſſ. [illegible] amicus ſit, & rem amicitia dignam faciat: vbi alterum Subſtant. alterum Adiectiu. eſt φίλον [illegible], placet inquirere, Idem ibidem. φίλα ποιέω, gratam rem facio, Philoſtrat φίλα ποιεῖν, gratificari. φίλος, charus. Homer. Il. [illegible] Heſiod. in Theog. de Tritone, [illegible], &c Horat. Satyr. 2. in 3.

-clamet amica Mater, &c.

δόσις φίλη, donum ab animo beneuolo profectum. Homer. Odyſſ. ξ, δόσις δ᾽ ὀλίγη τε φίλη τε [illegible], φίλος [illegible], pro, ò amice mi, Ariſtoph.

φιλόσιτος, cibi appetens. Plat. Polit. lib. 5. [illegible]

φιλόσκια δένδρα, arbores quæ frondib. obſeptæ ſeruãtur, Theophraſt. l. 2. de cauſ. plant.

φιλόσκιος, amans vmbrarum.

φιλοσκώμμων, iocandi cum dicacitate ſtudioſus.

φιλοσκώπτης, φιλολοίδορος, χλευαστικός, [illegible]. Et Aduerb. φιλοσκωμμόνως, Pol. & φιλοσκωμμοσύνη.

φιλοσκωπτεῖν, facetiis delectari. Athen. l. 14. [illegible] φιλοσκωπτούντων.

φιλοσοφέω, ῶ, philoſophiæ ſtudio indulgeo, philoſophum ago, [illegible] ſtudeo & commentor, vt [illegible] Iſocr. Iungitur interdum Accuſatiu. vt apud eundem Iſocratem, [illegible] φιλοσοφεῖν [illegible] λόγους, æſtumare & inquirere, in eóque commentari. [illegible]

σοφεῖν τὰ μέλλοντα, &c. Φιλοσοφεῖτε μὴ τὰ περὶ θεοῦ, &c. Nazanzenus in Orationibus. Iſocrat. ad Nicocl. pro literis operam dare, in ſcientiis & diſciplinis verſari, τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει, philoſophiæ, id eſt, literarum ſtudium vias tibi demõſtrabit. φιλοσοφεῖν, occupatum eſſe & circa aliquid intentum, quaſi munere ſuo fungentem. Ioſeph. I & Lyſ. πρὸς εἰκὴν. καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, id eſt, inuſtigare, excogitare & cõminiſci. Φιλοσοφεῖν, diſceptare, diſſerere diſputare & tractare aliquid. Naz. εἰς χάριν. ταῦτα περὶ θεοῦ φιλοσοφείσθω θεῖον. Plutarchus in Cæſare, ἃ, τῆς ἡμερῶν ταῖς διαδόσεις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, ratione mathematica eleganter explicata. Apophth. μάλιστα δὲ ὧν περὶ τὴν πολιν ἐφιλοσόφησε. φιλοσοφεῖν, δογματίζειν, & conſtituere. Idẽ, ἀποδέχομαι τὴν γνώμην τῶν ποιητῶν, μάλιστα δὲ μάλιστα τὸ τὴν ἀρχὴν ἐφιλοσόφησαν τὰ Πυθίᾳ φιλοσοφήσαντας. φιλοσοφεῖν, exercere & meditari. Gregorius, ἵνα φιλοσοφοίη τὸ ταπεινὸς εἰς καθαίρεσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, Vt in humilitate cõmodè exerceri poſſet ad expugnandam præteritam animi elationem. Φιλοσοφεῖν, τὸ καρτερεῖν, tolerare. Gregorius de Martyribus, καὶ τούτοις ἐπὶ θαυμασιώτερα φιλοσοφήσαντας. Φιλοσοφεῖν, magno ſtudio contendere, omni animi contentione incumbere. Iſocrat. in Paneg. Τίς γὰρ ἢ τῶν πρότερον δυναμένων ἢ τῶν λέγειν δεινῶν πεφυκότων, ὃ ποιήσει καὶ φιλοσοφήσει. &c. φιλοσοφεῖν, τὸ φιλοπονεῖν. Idem in Buſir. μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν α τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν.

φιλοσόφημα, ατος, τὸ, σκέμμα, ζήτημα, μάθημα. Ariſtoteles ſecundo de cælo, de ſitu terræ loquens, Πῶς τὰ περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, id eſt, ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα, philoſophica quæſtio ſeu res quam quis philoſophica diſputatione ſecum conquirit.

φιλοσοφία, ας, ἡ, ſapientiæ ſtudium. Ponitur Iſocrati ſæpe ἀντὶ τῆς φιλολογίας: vt in Oration. ad Nicocl. ἅ, τι δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ, quicquid accuratè noſſe voles, id vſu & philoſophia conſequere, i. ſciẽtis & diſciplinis, id eſt, literis.

φιλοσοφικός, ad philoſophiam pertinens.

φιλοσοφομειρακίσκος, adoleſcentulus philoſophiæ deditus, ſeu qui adoleſcens admodum philoſophauit Athen.

φιλόσοφος, philoſophus, ſapientiæ amans, ſapientiæ ſtudioſus, doctrinæ ſtudioſus, ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν, vt ſcribit Phrynich. Plato cum Accuſatiu. ſecundo de Republic. ὁ φύσει φιλόσοφος, natura philoſophus. φιλόσοφος τὴν ψυχὴν, Iſocrat. id eſt, ſtudens animum exhibere ſapientiæ cupidum. φιλοσόφων παῖδες, pro ipſis philoſophis: frequens apud Græcos locutio. Aliquando φιλόσοφος, pro philoſophico & humano. Οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, gentiles philoſophi minimẽque Chriſtiani, ethnici, καὶ ἕλληνες, Baſil.

φιλοσόφως, philoſophicè, vt φιλοσόφως ἔχει, Plat. philoſophicè ſe gerere.

φιλοστεφανεῖν, dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſè & acriter certant. Dicitur & de quocunque certamine contendentibus. Plutarchus, Οὕτως ὁ μᾶλλον ἐν τοῖς λόγοις οὐδὲν ἦττον ποιήσειν, ὁ δ' ἱερεὺς ἔδει αὐτὸς φιλοστεφανεῖν, ὅτι ἀνταγωνίζεσθαι. Polyb. libr. primo de Hierone, φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν ταῖς ἐν ἕλλησι, ambiens coronas & celebrationem Græcorum.

φιλοστέφανος, ὁ καὶ ἡ, coronarum cupidus. φιλοστέφανος ἀπόλλων, in Epigram.

φιλοστοργεῖν, dicuntur ij qui magno amore erga liberos afficiuntur, vel liberorum quærendorum ſtudio tenentur.

φιλοστοργία, ας, ἡ, magnus amor parentum in filios, & è contrario. Athenæus libro 13. Τοὺς ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἱερῷ τινι περὶ τὸν βωμὸν ἕλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐπὶ τὸ τοιοῦτο ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις, vt liberorum quærendorum cupiditate teneantur. Polybius in quinto, ἐπιγεγονυῖαν ταύτην εἰς θυγατέρα, καὶ διαφερόντως ἐφιλοστόργησε. Stoici dicunt τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι, id eſt, Natura fieri vt liberi à parentibus amentur, Cicero tertio de Finib. φιλοστοργία, dicitur etiam de amore ſimili parentum amori. Athen. de elephante pueri amatore, ἔστι δ' ὅτε καὶ φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς παῖδας.

φιλόστοργος, ου, ὁ, amicus, beneuolus, neceſſarius, indulgens, ad diligendum propenſus, ingenio facili, pius erga liberos, liberorum amans. Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro nono ait, ἵππος θήλεια ἐστὶ φύσει φιλόστοργος, id eſt, equas naturaliter ſuos pullos adamare. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόστοργος φύσει, parentum venerator, & pius puer. Sic Cicero ad Atticum, Nihil poſſum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοστοργότερον, quod dixit de genere ſuo. τὸ φιλόστοργον, charitas. Dixit Apoſtolus ad Roman. capite duodecimo, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, Fraternitatis affectu alij alios adamantes.

φιλοστόργως, beneuolè, indulgenter, ardenti animo. φιλοστόργως ἔχω πρός σε, te vehementer amo, tibi indulgeo. φιλοστόργως ἐπιμελεῖσθαι τῶν τέκνων, Bud. in epiſt.

φιλοστρατιώτης, militum amans, dux.

φιλόστροφος, ὁ, leuis, mutabilis, εὐμετάβολος, E. l.

φιλοσύμμαχος, ου, ὁ, qui amat ſuos belli ſocios, amans ſociorum, ſeu ſtudioſus, aut qui libenter ſe belli ſocium adiungit.

φιλοσυνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, comis, affabilis.

φιλοσωματεῖν, in curando corpore nimium occupatum eſſe, vt apud Horat.

In cute curanda plus æquo operata iuuentus.

φιλοσωματία, nimium corporis ſtudium, luxus, philautia.

φιλοσώματος, ου, ὁ, ſui corporis ſtudioſus. Chryſoſtom. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς σωματικοῖς ἡδοναῖς ἐκδεδωκυῖαι. οὕτω τὸ φιλόψυχον vertitur Plato: ſic enim in Phædone, ὅτι ἂν ἴδῃς φιλόσοφον, ἀγανακτοῦντα, ὃς φιλοσώματος.

φιλοτάριχος, ſalſamentorum auidus, quaſi ſalſamentarius, Athenæus.

φιλότεκνος, amans liberorum, indulgens liberis, amantiſſimus filiorum, cui magna erga gnatos charitas eſt. φιλότεκνος χελιδών, in Epig.

φιλοτεχνέω, ῶ, artificioſè diſſero, artificioſa & ambitioſa arte vtor, ambitioſæ atque artificioſæ argumentationi indulgeo. φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, in ſtudium interiorum incumbere, ſe vertere ad interiora, Epictet. φιλοτεχνεῖν, artium ſtudio teneri. Adamantius in Phyſiognom. ἐρωτικοὶ καὶ σκυθρωπάζοντες ἀγαθοὶ ἐργάται, ὀργίζονται, φιλοτεχνοῦσι. φιλοτεχνεῖν, de arte diſſerere. Athen. de Antiocho Εὐήμερος ἐν τοῖς χρυσοχοείοις διατρίβων, καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τεχνίτας. φιλοτεχνεῖν, aliquid ingenioſè & artificioſè agere. Baſilius in Hexaemer. de apibus, Οὕτως σοφῶς φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, tanto artificio fauos mellis fingens & cellulas. Idem, φιλοτεχνοῦνται, vbi pro artificio magno fieri & concinnari. ὅσα περὶ τὰς τῶν ζώων γενέσεις ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, quæ in generandis animalibus natura ingenioſè commenta eſt, Naz. in Orat.

φιλοτέχνημα, artificium, opificium, κατασκεύασμα, opus quod anxiè afingitur ſeu affictum, Baſil. in epiſt.

φιλοτεχνία, varietas artificij & præſtantia, artificioſa induſtria, artificioſa ratio. Naz. Laert. de Gorgia, Ὁ δὲ πρῶτος ἐχρήσατο τῇ λέξει χαρακτῆρι περιττοτέρως, καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρων.

φιλοτέχνησις, opificium. Baſil. τὴν ἰδιάζουσαν περὶ σὲ τοῦ θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παραδίδωσι, peculiare de te opificium prodidit.

φιλότεχνος, induſtrius, ingenioſus, artis ſtudioſus, ſolers, Plutar. φιλότεχνοι dicuntur qui opificiis ſtudent, & artibus atque artificiis excolendis. Athen. φιλότεχνον ὄντα τὸν Τιμόν. Plutarc. in Demetr. Οὐδ' εἰς ἀργίας ἀχρήστους ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον.

φιλοτεχνότερον, ſolertius.

φιλοτεχνοῦντες, οἱ φιλότεχνοι.

φιλοτέχνως, artificioſè.

φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, φιλία, ὁμοφροσύνη, amicorum conuentus, συνουσία: à nomine φίλος, vt ἰσότης, à nomine ἴσος, Gaza libro tertio Gramm. φιλότητι δέχεσθαι, amicè recipere, liberaliter tractare, beneuolentia proſequi, beneuolentiam præſtare, Cicer. Iliad. 3. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, qui beneuolentiam præſtiterit, Et Odyſ. 6. Heſiod. ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα, ducem eſſe ad amicitiam dixit. Plato in epiſt. συμφέρειν αὐτοὺς συνδέειν πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, in antiquam redigere gratiam. Ibidem, διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος, per illiberalem amicitiam factus erat amicus. Pro concubitu. Heſiod. κουριδίην δ' ἔπεσθαι θεοῖς ἐν φιλότητι.

φιλοτησία, ας, ἡ, πρόποσις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, Heſych. inuitatio ad potandum, propinatio poſt cœnam beneuolentiæ ergo: ὁ φιάλη διδομένη ἐν τοῖς συμποσίοις. Ariſtophanes in Acharnenſ. Πῖνε, καὶ πιέσας, λαβὲ τὴν δὲ φιλοτησίαν. φιλοτησίας προπίνειν, Demoſthen. amicos ad potandum inuitare, poculis poſcere Latinè dicitur. Herodian. libro primo de Commodo, Ὅς, ὡς σύνηθες φιλοτησίαν μετὰ πολλὰ λουτρὰ, καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία δίδωσι πιεῖν ἀναγκάζουσα, id eſt, poculum ab amica temperatum Marcia nimirum. Nã vt ait, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κεράσασά τε, καὶ διδοῦσα τὴν κύλικα πίνειν, ὡς ἥδιον πίοι παρὰ ἐρωμένης. Athen. feſtiuè dixit de veneno, Ἀλλ' οὖν ἐκεῖνό φησιν πάντως ἐγνωκὼς τὴν τοῦ φαρμάκου ταύτην φιλοτησίαν προπίνειν διδ. κύλικα, μετὰ φαγεῖν ἀναγκασε. vide Προπίνω. Φιλοτησία etiam dicebatur dies, in qua olim Reges pocula præguſtata porrigebant populo, vt hac propinatione erga ipſum ſuam beneuolentiam teſtarentur. Suid. in verbo Προπίνειν. Alibi exponit φιλοτησίας τὰς δεξιώσεις διὰ τῆς φιάλης. Et φιλοτησίαν προπίνειν eſſe ait, ὅταν τις ἐν τῷ κύλικι πίνων τὸ μέρος προπίνῃ, τὸ λοιπόν, προσέχει φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος.

φιλοτήσια, τὰ, res venereæ, τὰ συνουσιαστικά.

φιλοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis, illex ad propinandum. φιλοτήσιος κρατὴρ, quaſi propinatitium poculum, quod conciliandæ amicitiæ ergò alteri præbibi ſolet. vide in Chil. Eraſ.

φιλοτιμέομαι, οῦμαι, οὔμενος, & διαφιλοτιμοῦμαι, magno ſtudio conor quippiam efficere, annitor, obnixè contendo, ambitioſus contendo, ambitioſè quippiam conor, ſtudioſè ago, διατίθεμαι. Depon. cum Infinitiu. vt φιλοτιμοῦμαι συναγαγεῖν, contendo coniungere, Plutarchus in Numa. φιλοτιμούμενος νικᾶν, de victoria

victoria decreto. φιλοτιμεῖται ἐξευρεῖν, mihi inceſſit cupido inueniendi. Xenophon, εἰσὶν ἐνθάδε τινὲς οἳ φιλοτιμοῖντο ἂν φίλοι σοι γενέσθαι, ſunt hic qui magnopere vellent te amico vti, qui tuam ambirent amicitiam. Plato, μὴ μέντοι ἔρισε, μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχειν ὀνειδίζων τις τὰ λεγόμενα, neque contendas, &c. Idem Plato epiſtola ſeptima, δοκεῖ μοι διανοηθεὶς πάνυ τι φιλοτιμηθῆναι ως ποτὲ μὴ δόξαιμι καταφρονεῖν αὐτῶν ἐπ' ἐκείνῳ ἀφικέσθαι, videtur mihi ſui honoris cura ardens, veritus fuiſſe ne forte viderer. &c. φιλοτιμούμενος πολλοῖς τὴν οἰκίαν ζητεῖσθαι καὶ φοιτᾶσθαι πρὸς αὐτόν, cupiens domum ſuam à multis quæri & frequentari, Plutarchus in Themiſtocle. Φιλοτιμοῦμαι, efferor, glorior, mihi placeo, μεγαλοφρονοῦμαι καὶ σεμνύνομαι, Lyſ. & Lucian. φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea ſibi placentes. Dionyſius Halicarnaſſ. φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ ταῖς καλλίσταις τῶν ἰδίων πράξεων, ſuis pulcherrimis factis gloriari. Xenophon, τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις ὅπως ἐπιδείξονται incumbebant his qui virtutis ſunt ſtudioſi: vel τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπ' ἀρετῇ. φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ariſtid. ob patriam mihi placeo & ſuperbia me iacto: ſic Budæus in compoſito διαφιλοτιμούμενος, in epiſtol. priorib. φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει, Nazanzenus in Oration. vbi Bil. ad magnitudinem enitor. Φιλοτιμοῦμαι, δωροῦμαι, muneror, dono, τι λαμπρύνομαι, munificè & benignè in commune facio, & prolixè largior, largiter honoro. Aphthon. δαπανᾷ φιλοτιμεῖται, id eſt, largitur. φιλοτιμηθέντες εἰς ὑμᾶς, Phalaris in epiſtol. in vos contulimus. φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, Demoſthen. munificum eſſe & benignū erga vos, vti liberalitate in vos. φιλοτιμοῦμαι περιγενέσθαι καὶ ἄγαν ἰσχύειν, certo, cupio ſuperare, æmulor, Athen. & Iſoc. φιλοτιμησάμενος πρὸς ἀλλήλους, i. ἀγωνισάμενος Bud. in epiſt. prior.

Φιλοτιμέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, honori ſtudeo.

Φιλοτίμημα, ατος, τό, conatus, contentio, id eſt, ſtudium aliquid efficiendi, Gregor. κενὸν αὐτὸ πρὸς πολλοὺς δῆμος φιλοτίμημα. Φιλοτίμημα, liberalitas, facinus liberale, ornamentum, decus, gloria, munificentia & benignitas, magnificentia, Bud. in ep. φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα, magna erga ciuitaté magnificentia. Plut. in Alcibiade.

Φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, ambitus, gloria, honor, honoris amor, honoris ſtudium, honorum appetitus, honorum contentio, ſplendoris & gloriæ cupiditas, excellentiæ cupido & imperij. Plutarchus in Fabio, ἐνταῦθα δοκεῖ φιλοτιμίας ἥττων γενέσθαι· τοὺς γὰρ Βρεττίους πρώτους ἀποσφάττειν ἐκέλευσεν, ὡς μὴ προδοσίᾳ τὴν πόλιν ἔχων φανερὸς γένοιτο, id eſt, vt Guarinus exponit, Hic videtur Fabius nimium ambitioni conceſſiſſe, nam primos omnium Brutios iugulari iuſſit, ne appareret cum proditione vrbem cepiſſe. φιλοτιμίας ἀμφισβητοῦσι, de gloria contendunt. Idem in Opuſcul. οἱ δ' ἀργυρίας χαλεπώτατοι δ' ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, id eſt, ambitioſi, citat Pindarum. Sed hoc in eius operibus non extat. Φιλοτιμία, magnificentia, liberalitas & largitio, φιλοδωρία, munificentia, ſumptus, erogatio publicè facta, quæ etiam ἐπίδοσις dicitur, vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλοδωρεαὶ dicuntur ab Herodian. Aliquando continentia. Item æmula virtus, eximia diligentia, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati, peruicacia, & contentioſa ſimultas, liuidaque æmulatio. ἦν τῷ Ποπλικόλᾳ φιλοτιμία περὶ τὴν καθιέρωσιν, Publicolam libido inceſſit conſecrandi, Plutarchus in Publicola. φιλοτιμία τῶν ἡδονῶν, Aphthonius, cupiditas voluptatum. τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας ſtudij erga vos & voluntatis propenſæ, probandæ meæ erga vos liberalitatis gratia & benignitatis: vel vt apud Æſchinem, ambitionis eius vel eorum qui ſe vobis probare volunt, ſic & in Epiſtola Philippi apud Demoſthenem. Plato in epiſtol. πολλὴν εἶχεν περὶ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπραχθῆναι, ἐκ δὴ πρὸς ὅπερ μάλιστ', ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας, non alia cauſa magis, quam quòd honeſtis obnoxiè ſtuderem.

Φιλότιμον, τό, ambitio, certamen, cōtentio, exercitatio, magnanimitas. ſtudium liberalitatis.

Φιλότιμος, ου, ὁ, ambitioſus, contentioſus, gloriæ cupidus, cui gloriæ cupido natura inſita eſt, honoris cupidus, honoris cupiditate accenſus, ſolicitus, liberalis, munificus, lautus, ſplendidus. φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, Plato de Legib. cui curæ eſt virtus, virtuti obnixè ſtudens. φιλότιμος καὶ ἐλευθέριος, generoſus & liberalis. Xenophon. ἰσχυρῶς φιλότιμος ἔτι καὶ ἐλευθέριος, id eſt, honoris affectator. Chryſoſtomus. δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν ἐθελοντῶν γίγνεται ἐλεημοσύνη, id eſt, larga & ſplendida ſeu liberalis. φιλότιμος ψυχή, magnus generoſúſque animus, Plutarchus in Pericle. φιλότιμον ἦθος, mores liberales, Eurip.

Φιλοτίμως, ambitioſè, φιλοδόξως, magno conatu. Et φιλοτίμως ἔχω, ἀντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι, æmulor, certatim & ambitioſè contendo, gloria ad certamen excitor. φιλοτίμως ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, obnixè cupio ſtrenuus videri, Xenophon. Plato, φιλοτίμως πρὸς Χαρμίδην ἔχων, ambiens laudem & admirationem à Charmide.

Φιλοτιμῶς τι ποιεῖν, enixè & vehementer & ambientium more præhenſantiúmque inſtar. Appianus in quarto bellorum ciuil. de Cicerone, τοῦτον γὰρ δὴ φιλοτιμότατα πάντων Ἀντώνιος τε ἐζήτει. Hunc enim vehementiſſime ad cædem Antonius cōquirebat. φιλοτιμῶς κάμνω, grauiter ægroto, apud Cebetem Theban.

Φιλότμητος ἠώς, dies Circunciſionis à Nonno dicitur, aurora ſectionis amica.

Φιλοτοιοῦτος, qui vehementer eſt affectus in aliqua re, amator huius rei, talium amans, talium cupidus. φιλοτοιοῦτοι, talium amatores, Ariſt. l. 3. Ethic. & in 1.

Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens, Athen.

Φιλοτροφεῖν dicitur qui libens alit, & ſuppeditat alimenta, Plut. in Symp. Οἱ γραῖαι τὰς παῖδας φιλοτροφοῦντες.

Φιλοτύραννος, dominandi cupidus.

Φιλοφθονία, ας, ἡ, inuidentia.

Φιλόφιλος, ου, ὁ, amator amici, amici ſtudioſus, Ariſtoteles libro octauo Ethicorum. διὸ γὰρ φιλόφιλος ἐπαινοῦμεν. Idem Rhetor. libro ſecundo, Πάντες φιλοῦσι καὶ ὅλως τοὺς σφόδρα φιλοφίλους omninóque qui acriter commodis amicorum inſeruiunt, ac vehementer amico amici ſunt, diligunt. Terent. in Phorm. Solus eſt homo amico amicus, i. φιλόφιλος.

Φιλοφρονέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, feſtiuè & humanè ſuſcipio, amanter complector, δεξιοῦμαι καὶ προθύμως ἐνδέχομαι, benignitate vtor, humanè benignéque excipio, beneuolentia proſequor, blanditiis delinio. Depon. φιλοφρονοῦμαι ἤθη κακά, cupide & libenter mores malos imbibo, Plato de Legib. ibidem, θυμῷ φιλοφρονουμένους, ira concitatos. φιλοφρονηθέντες, amicè accepti & benignè, Xenophon. Item gratum me præbeo, probor à, placeo, ἀρέσκω, Plato de Legib. λυπεῖσθαι ἅμα τι φιλοφρονεῖσθαι λέγεται ὁ κόλαξ ἔοικε.

Φιλοφρονέστατα, humaniſſimè, φιλανθρώπως.

Φιλοφρονέστατος, ου, ὁ, amicitiæ maximè cultor, φιλοφρονούμενος, προθυμούμενος.

Φιλοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ φιλοφρονέομαι.

Φιλοφρόνησις, φιλοφροσύνη, beneuolentia exceptio cum benignitate & comitate, Pol.

Φιλοφρονητικός, feſtiuus, blandus, ὑποκοριστικός, Budæus in epiſtol. poſteriorib. φιλοφρονητικαὶ προσφωνήσεις, Commentar. Ariſtophan. in Pluto, i. blanda appellatio, vt καρδίον: corculum quod ὑποκοριστικῶς dicitur.

Φιλοφρόνως, amicè, amantiſſimè, perbenignè. Xenophon libro 5. Pædiæ, φιλοφρόνως εἰπεῖν. Sophocl. δέξαι φιλοφρόνως θεός. φιλοφρόνως ἔχω, Xenoph. ſum beneuolus. φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, huic rei vaco, Plato de Legib. Lucas in Actis c. vlt. φιλοφρόνως ἐξένισεν, peramicè ſuſceptos hoſpitio tractauit.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, benignitas, προθυμία, δεξίωσις, affabilitas, beneuolentia, hilaritas, benigna exceptio, hoſpitalitas, familiaritas, conſuetudo, φιλία, liberalitas, magnificentia. in Epigr.

Φιλόφρων, ονος, amicabilis, affabilis, humanus, ad vitæ conſuetudinem facilis commodúſque, Bud. in epiſt. poſt. comes ſiue affabilis exponitur 1. Pet. c. 3.

Φιλοχορευτής, ſtudioſus chorearum, Ariſtoph.

Φιλοχρηματεῖν, acquirendi cupiditatem ſequi, Plat. de Leg.

Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de Leg.

Φιλοχρήματος, ου, ὁ, qui ſua ſtudia confert in pecuniam, auarus. Plato epiſtola ſeptima. ὁ φιλοχρήματος πάντα τὰ περὶ τὴν ψυχήν. vnde Aduerb. φιλοχρηματικῶς apud Pol.

Φιλοχρημάτως ἔχειν, auarum eſſe, apud Iſoc. in Demon.

Φιλοχρηματεῖν, pecuniæ ſtudeo, pecuniis cumulandis incumbo, Plat. de Leg.

Φιλοχρηματοσύνη, ης, ἡ, auaritia. Plat. de Leg. ἡ φιλοχρηματοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης, Phocyl.

Φιλόχρηστος, ου, ſtudioſus bonorum hominum, bonis beneuolus. φιλόχρηστος πόλις, beneuola ciuitas.

Φιλόχριστος, ὁ καὶ ἡ, Chriſtianus, amans Chriſtum, Chriſti ſtudioſus Naz. in Orat.

Φιλόχρονος ἔρις, cauillatio ſtudioſè tempus captans, Nazanz. in Orat.

Φιλοχρυσία, ας, ἡ, ſtudium habendi auri.

Φιλόχρυσος, auri cupidus, auarus.

Φιλοχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, libenter in loco verſor, Neut. abſol. vnde ἐμφιλοχωρῶ, Budæus in epiſtol. Philo cum Datiuo. ἕκαστον καθάπερ πατρίδι φιλοχωρεῖ, id eſt, ſuo loco vnunquodque vt patria acquieſcit.

Φιλοψευδής, ὁ καὶ ἡ

Φιλοψεύστης, amans mendacium, impoſtor.

Φιλόψογος, reprehenſor, cauillator. φιλόμωμος Eurip. in Phœn. & adiectiuè dicax, mordax.

Φίλοψος, opſoniorum amans.

Φιλοψυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, vitæ turpiter & ignauè parco, & vitæ re-

tinendæ nimium cupidus ſum. φιλοζωῶ, vitæ ac ſaluti conſulo, vitæ diſpendio moueor, ὀκνῶ, Neutr. abſol. Antiph. τίς αὐτῶν τῶ συμφορῶν τῆς πόλεως φιλοψυχήσει; qui per metum ſtationē ſuam deſeret?

Φιλοψυχία, ας, ἡ, vitæ deſiderium, cupiditas lucis, vt inquit Quint. Plat. in Apolog. πολλὴ μὲν τοι ἄν με φιλοψυχία ἔχοι.

Φιλόψυχος, ου, ὁ, cupidus vitæ, vitæ auidus, nimium timidus, Euripid. cap. 11. lib. Sapientiæ φιλόψυχος etiam Deus dicitur, id eſt, amans animas.

Φιλόψυχρος, frigoris cupidus.

Φιλτάτιον, amiculus: dicitur ὑποκοριστικῶς, vt apud Ariſtophanem in Acharn. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, vt Catullo dulcis amiculus.

Φίλτατος, amiciſſimus, προσφιλέστατος. φίλτατος κεφαλή, Plato in Leg. ὦ φίλτατε, Ariſtop. vbi intelligitur ἐμοὶ vel σοί. vide Interp. Et φίλτατα, oculi, liberi, & res quæ nobis chariſſimæ ſunt. φίλτατα σώματα, liberi, Æſchin.

Φιλτίας, ὁ, nomen proprium Hiſtorici, Etym.

Φιλτερος, amicior, gratior. Heſiodus, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσεαι.

Φίλτης, vide φίλτις.

Φίλτρον, ου, τὸ, res ad amorem inducens, vis amoris, amatorium poculum, amatorium veneficium, & amoris illecebræ, quibus amorem hominum conciliamus: deſiderij poculum vocat Horat. Vulgò gratia dicitur, hoc eſt, corporis habitus, geſtus, dignitas, aut venuſtas, ita oculis hominum grata, vt ſolo ſui aſpectu inire gratiam ab hominibus, aut quàm plurimis poſſit. Ioſephus pro vehementi affectu poſuit. Plutarchus in Numa, γεωργία δὲ εἰρήνης φίλτρον, Agricultura velut pacis philtrum. Aliquando eſt cauitas quæ ineſt in ſuperiori labio. vide Τύπος. Dicitur ita & caryota ſeu paſtinaca agreſtis, σταφυλῖνος, à vi quam habet in excitanda venere, Euſt. Iliad. ε. vide Dioſcorid. lib. 4. c. 75. & Ariſtotel. lib. 2. Animal. de Remora.

Φιλυδρίας, φιλύδρου.

Φιλυδρεύω, aquas amo, aquis & locis riguis gaudeo, Heſyc.

Φίλυδρος, ου, ὁ, ἡ

Φιλύδρηρος, ου, ὁ, ἡ

Φιλυδρία, ας, Suid. aquæ amans, aquaticus, aquæ deditus, gaudens riguis, Theoph hiſt. 2. c. 10.

Φιλύκη, ἡ, philyca, arbor ſemper virens, Theophr. l. 1. hiſt. plant. cap. 14. & lib. 3. c. 4. Laurum tinum Plinij li. 15. cap. 30. quidam eſſe credunt.

Φιλυπήκοος, ου, ὁ, clemens, morigerus.

Φιλυπνος, ου, ὁ, ſomni amicus.

Φιλυποδόχος, ου, ὁ, in ſuſcipiendis amicis omni officio deditus.

Φιλυποψία, ſtudium ſuſpicandi, Bud. in epiſt. poſt.

Φιλύρα, ας, ἡ, tilia, arbor quæ vulgò *til & tillet*. In tilia mas eſt & fœmina. Confer Theophraſt. hiſtor. plantar. libro tertio, capite decimo, cum Plin. libro 16. capite 14. vbi & Inter corticem & lignum tenues tunicæ multiplici membrana, è quibus vincula tiliæ vocantur: tenuiſſimæ earum philyræ, coronarum lemniſcis celebres, &c. vnde faſciæ tiliaceæ. Iulius Capitolinus de Antonio Pio: Cum ſenex & longus eſſet incuruaretúrque, tiliaceis tabulis in pectore faſciabatur. Ariſtophanes Cyneſiam eodem remedio vtentem, φιλύρινον vocat in Auib. Ἀναπέτομαι, inquit, φιλύρινον Κινησίαν, ridet .n. vt claudum. Hinc φιλύρινοι πίνακες, id eſt, ſchedæ, tabellæ ſiue pagellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælianus & Euſt. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι ξύλοις καὶ φλοιοῖς καὶ φιλυρίνοις πίναξι πρὸς γραφὴν ἐχρῶντο. Præter Tertullianum Vlpianum & Martianum Capellam etiam ſic ſcribit Herodian. libro primo de Commodo, Λαβὼν γραμματεῖον τῶν ἐκ τῆς ἐν φιλύρας εἰς λεπτότητα ἐσκευασμένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει, &c. Scribitur etiam ſæpe cum duplici λ.

Φιλύρεος, tilliaceus. vide Φιλύρα.

Φιλύρινος, vide φιλύρα.

Φιλυρής, οῦς, ὁ, odorifer, leuis.

Φιλῳδός, ſtudioſus cantus, Ariſtoph.

Φίλως, libenter, amicè, ἡδέως, ſuauiter, amanter, gratè, Heſych.

Φιλώτατος, ου, ὁ, amiciſſimus, φίλτατος, Heſych.

Φιμός, οῦ, ὁ, camus, id eſt, κημός, vinculi genus quo ferarum canúmque ora obligantur ne mordeant, ἀποστομίς Heſych. fiſcellis etiam capiſtrantur iumenta ne ſegetes depaſcantur, quod eſt φιμοῦσθαι φιμῷ vocamus *emmuſeler*, quia φιμὸς, ὁ κημός, *muſeliere*: & in mulieribus illud ornamentum quo ora obducunt, vulgò quoque appellamus *cache-nez* vel *touret de nez*, id eſt, κημὸς ὁ φιμός. vide Κημός. Plinius libro 18. capite 19. fiſcellis capiſtrari boues oportet, ne germinum tenera præcerpant. Capiſtrum aliud eſt, cami tamen vicem præſtat arctè conſtrictum. Eſaiæ capite 38. Ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου, iniiciam camum naribus tuis, & frenum labiis tuis. Eccleſiaſtici capite 20. φιμὸς ἐν στόματι, vbi Interpr. capiſtrum. Deuteronomij capite 25. (quod & citat Paulus prima ad Corinth. capite nono) Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, id eſt, non fiſcella capiſtrabis os bouis triturantis in area fruges tuas: Interpres, non obligabis os. Φιμοῦν, ſiue φιμὸς etiam de hominibus. Mancipiis enim inſerebatur camus ſupplicij cauſa. Ariſtophanes in Nebulis, φιμώσαντες αὐτὸν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Plautus in Caſina, Deos quæſo, vt quidem hodie camum & furcam feras. Fiſcella etiam capiſtrabantur ſerui piſentes tractantéque farinas. Euſtathius in Odyſſ. lib. vltim. ἀλλὰ γυνὴ τις Σικελὴ πρεσβυτέρα, ἣ ῥα γέροντα ἔχουσα καὶ οὐδὲ τὸν ἑαυτῆς κημὸν, ὃν τρίβει τὰ σῖτα, ἵνα μὴ τι ἐσθίῃ ἀλοῦσα, μήτε τοῖς φυράμασι ἢ ἄλλοις ἀπτομένη ἡ σιτοποιός, &c. vbi etiam exponit, κημὸς ὁ κύκλος περιβαλλόμενος τῷ τραχήλῳ καὶ τοῖς μυξί, ἵνα μήτε φαγεῖν οἷον δύνωνται, &c. De Camo ſupplicio ſeruorum etiam Horat. Serm. l. 1. Sat. 6.

Tu ne Syri, Damæ, aut Dionyſi filius, audes
Deiicere è ſaxo ciues, aut tradere camo:

ſic enim leg. non Cadmo. φιμὸς etiam tribuitur vrinatoribus, obturamentum quo ſibi os obligant ne aquam ſorbere cogantur, Etymolog. φιμὸς, reticulum, ſagena reticulata fiſcellæ figura, inter inſtrumenta piſcatorum, Etymolog. Φιμὸς καὶ κημὸς, reticulatum cadiſcorum operculum coli imagine quadam, deſuper latum, infrà anguſtius, ne immiſſa ſuffragia dilaberentur, Cælius. Tranſlatè etiam φιμὸς, φίμωσις dicitur à Medicis, colligatio & anguſtia ſiue coarctatio quæ callo quodam in ſede atque ano contingit: lege Galenum περὶ πάθους, libro nono, capite ſexto. Talis coarctatio item fit in locis muliebrib. ex antecedente vlceratione, aut ob inflammationem ſequuta duritie: de quo Paul. Æginet. libro tertio, capite 73. Naturale autem vitium, id quo conſtricto aut vel præcluſa vulua nec perforata, ἄτρητοι dicuntur homines: ſed φίμωσις non naturaliter accidit. Conſimiliter φίμωσις appellatur ſiue φιμὸς, cùm præputio ita arctè obligatur glans, vt cute ſua renudari nequeat: vnde pueros infibulare, inde tum eſſe puto. Dioſcorides libro quarto, capite 52. φιμοὺς τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ. Eſt aliud penis vitium huic contrarium quod παραφίμωσις vocatur, cùm cutis ita curta eſt, vt glandem adducta contegere nequeat. Lege Cornelium Celſum libro ſeptimo, capite 25. & libro ſexto, capite de colis morbis. Æginet. libro nono, capite 55. vbi tamen περιφίμωσις ſcriptum, vt & in Definit. aſcriptis Galeno, Περιφίμωσίς ἐστιν ὅταν ἡ βάλανος γυμνωθῇ καὶ τὸ δέρμα μὴ δύνηται ἐπισυρθῆναι.

Φιμὸς, fritillus. Æſchines aduerſ. Timarch. Καὶ φιμοὺς καὶ κύβους τινὰ ὄργανα. Citatúrque hoc Diphili à Suid. Ἐπὶ κἄν μέσον τὸν φιμόν, εἰς ὃν ἐνέβαλλον: exponitur κημὸς εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο.

Φιμόω, ῶ, camo colligo, fiſcella capiſtro, os obduco & obligo, os obturo, os occludo, ἐμφράττω τὸ στόμα: ſimpliciterque pro cōſtringo, præcludo, coarcto, quod ſuſum eſt in arctum contraho. vide φιμός. Virgil. 3. Georg. Pranſaque ferratis præfigunt ora capiſtris. Heſych. φιμοῦν eſt δεσμεύειν, ἐμφράττειν, ὅθεν καὶ τὸ Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, capite 25. Deuteronomij, non ligabis os bouis triturantis in area fruges tuas: non obligabis os boui trituranti, Eraſm. capite nono primæ ad Corinth. Ambroſius vertit non infrænabis. Matth. capite 22. ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, id eſt, compeſcuit: Sadducæis linguam occluſit, vt loquitur Plautus. Ariſtophan. τὸν φιμώσαντες τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, huius collum ligno conſtrinxeritis. Tranſlatè dicitur Lucæ capite quarto, & Marci capite primo φιμώθητι, id eſt, obtumeſce, tibi præcludatur os velut camo obſtrictum. Matt. capite 22. ὁ δὲ ἐφιμώθη, at ille obmutuit: illi os occluſum eſt. Rurſus Marci capite quarto, Καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ, σιώπα, πεφίμωσο ſile, os comprime, κατὰ χρησιμόν: quaſi mare os habeat, pro quieſce. Eraſm. vult augmentum additum etiam celeritatem indicare, velut dicas, mox obmuteſce: prima Petri cap. ſecundo, φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν, obmuteſcere faciatis, ſilentium imponatis, Sueton.

Φιμώδης, εος, Adiect. conſtringens, στυπτικός. Nicander in Theriacis, φιμώδεα μύρτα, id eſt, myrti fructus qui aſtrictoriam vim habent.

Φίμωσις, vide Φιμός.

Φιν ſiue φι particula apud poetas Datiuo vel Genitiuo additur. Ἵππους δ' ἐξέλυσαν, Homer. i. ἐκ τῶν ὀχέων. Idem Iliad. θ, ἐπ' ἐσχάτῃ ναῦφι φιν ἀφίκοντο ἀχαιοί, id eſt, ἐπὶ τῆς νεώς. Et Odyſſ. ζ ἐπὶ δὲ ὀστεόφι ἰρύσαι, id eſt, ἀπὸ τῶν ὀστέων. Legitur & ἐπ' ἰκριόφιν, pro ἐπὶ ἰκρίων, & δακρυόφιν pro δακρύων, & ἀμφὶ στήθεσφιν. Iliad. θ, id eſt, ἀεὶ τοῖς στήθεσι, vt exponit Interpres. Et Iliad. γ, ἑῇ παλάμηφιν φέρειν, id eſt, τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Idem ibidem, ἐκ δὲ μοι ἔγχος ἤιχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, id eſt, ἐκ τῆς χειρός. Heſiodus in Datiu. στυφελὴ κεφαλῆφιν ἔθηκε, id eſt, τῇ κεφαλῇ. Idem, ἐναρηφόρος, ἐγχεσίβριμός τε.

Φὶν, ipſis, pro σφίν. Iliad. α, ἐν σφιν ἐθηκεν ἀγρίενα, id eſt, ἐν αὐτοῖς.

Φῖλαξ, κος, quercus.

Φιτ

φήνη, oſſifragus, è genere aquilarū, φήνη τὸ ὄρνεον ὁ μεγαλοπρεπὴς ... , &c. phinis auis eſt quam Romani oſſifragum nominant, Dioſcorides libro ſecundo, capite 58. Dicitur etiam φίνις.

φίττατος, amiciſſimus apud Epichar. pro φίλτατος.

φίντις pro φίλτις Doricè, id eſt, auriga, ἡνίοχος. Pindarus in Olymp. ὦ φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων. Dores commutant τὸ λ in ν, vt ἦνθε pro ἦλθε. Theocr. Idyl. 1. ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος: Ibid. ἦνθον τοὶ βοῦται, pro ἦλθον.

φίξ, ικός, pro σφίγξ. Heſiod. in Theog. vide in verbo Σφίγξ.

φίσκος, ου, ὁ, fiſcus, ærarium publicum, δημόσιον ταμιεῖον, Heſych.

φιτρός, οῦ, ὁ, arboris caudex, id eſt, στέλεχος καὶ τὸ πρέμνον, ſtipes, truncus, aliquando καὶ κορμός. In herbis eſt καυλός, caulis & thyrſus. Dicitur autem teſte Euſtath. quaſi φυτρός. Nam φιτυ eſt τὸ φυτόν. Author περὶ φυτῶν libro primo, Καὶ φιτροῖς ... ὁ μέσος ... ἀπὸ τῆς γῆς ... vide Ἠλακάτη. Idem ibidem, δένδρα φιτρὸν ἔχοντα. Et λόγχαι δὲ εἰσί, τὸ ἔχειν πολλοὺς φιτροὺς ἐκ μιᾶς ῥίζης. Homerus Iliad. ψ. Πολλοὺς δ' ὕλης μοι φιτροὺς εἶργον, i. ſtipites caudicéſque arborum. Idem lib. φ, Πολλὰ δ' ὀρεσκῷα ... φιτροὺς καὶ λᾶας.

φίττα, Aduerb. celeritatem ſignificat.

φιττακυλίνδα, καὶ οἱ φιττάκοι, φιτταμυλία, virginum luſus certaménque curſus: καὶ γὰρ τὸ μὲν ... , inquit Poll. ... ἀμίλλας εἰς τάχος.

φίτυ, υος, τό, planta, germen, γέννημα, φυτόν, φύτευμα. Ariſt. in Pace, τίκτει τι φίτυ.

φίτυμα, ατος, τό, idem γέννημα, Suid. τίκτειν, καὶ φιτύειν, generare.

φίτυς, υος, genitor, pater.

φιτυάω, ῶ,

φιτύω, μ. ύσω, ſero, planto, φυτεύω Euſt. Item procreo, gigno, & de patre tantùm dicitur, non item de matre, Etym.

ΦΛΑΔΙΑΊΩ, μ. άσω, frango, comminuo, idem cum φλάω.

φλάζω, obſcurè & inarticulatè loquor, ſtrepo, feruco. Galen. in Gloſſ. Hippoc. φλάζειν, inquit, ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγεσθαι ... .

φλαιάζω, μ. ύξω, garrio, ineptio.

φλαιδός, οῦ, ὁ, laſtus, τῦφος καὶ περιαυτολόγος, faſtuoſus: à φλάζω, Heſychius.

φλαστός, οῦ, ὁ, talis vt contundi ſeu conteri poſſit. ὁ θραυστὸς ἤδη φλαστὸς, Ariſtot.

φλαυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vili æſtimo, contemno, οὐθενίζω, ἐξουδενῶ. Plutarchus in Cicerone, φλαυρίζειν δὲ τὴν τοῦ Πομπηΐου ... .

φλαῦρος, ου, ὁ, vilis, φαῦλος, malus, μάταιος, futilis, friuolus, κακός. Ariſtophan. Νεφ. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς, nulla contumelia afficias viros doctos, id eſt, μηδὲν κακὸν αἰσχρόν. φλαῦρον ἔπος, id eſt, φαῦλον καὶ αἰσχρόν, Sophocles. Idem in Pace, Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον Μηδὲν γρύζειν, Interpr. κακὸν, δύσφημον, φαῦλον.

φλαυρότατος, deterrimus, Herodot. ... τὸ φλαυρότατον.

φλαυρουργός, οῦ, ὁ, in paruis nequam, ὁ ... Soph. Φλαυρουργὸς ... .

φλαύρως, malè, Ariſtophan. φλαύρως ἔχω, malè habeo, Herodotus, id eſt, κακῶς. φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, aliquantum artis tenere, idem. Suid. ... φλαύρως ... .

φλάω, μ. άσω, π. ακα, frango, contundo, percutio, mollio. θλάω, τύπτω, μαλάττω, Heſych. Actiu Accuſatiu. Ariſtophan. Νεφ. ἔφλα με ... , me pulſabat. Idem Ariſtophanes ibidem, ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, tundebat in mortario. Ibidem, ... φλῶσι ... , id eſt, rumpunt. φλᾶν, mandere, vorare, ſorbere. Idem Ariſtophan. in Pluto, ... ἔφλων, id eſt, ... μετὰ τοῦ ψόφου. vbi ſcholiaſt. φλᾶν eſſe ſcribit propriè cum flatu & ſibilo comedere, qui mos eſt helluonum auidiúſque edentium: eſſe enim fictitium verbum: in obſcœna etiam ſignificatione vſurpatur: vnde ἔφλα Heſych. exponit ... .

φλεβάζω, βρύω, ſcaturio, tanquam è vena: vel à verbo φλάω, Suid.

φλεβικός, venalis, Gaza. φλεβικοὶ πόροι, venarum meatus.

φλέβιον, ου, τό, venula, apud Theoph. lib. de Senſu.

φλεβοδονώδης, venas agitans & conturbans nomen (inquit Galen.) nouum & peregrinum, quo vſus eſt author Prorrhetici, quo tamen loco quidam legunt, φλεβοτονώδης, i. venas diſtendens. Gorrh.

φλεβοτομεῖν, venam ſecare, ſanguinem mittere, Galenus lib. 2. ad Glauconem.

φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ ſectio, venarum inciſio, ſanguinis miſſio, Dioſcorides libro ſexto, capite 35. venæ ſciſſuram dixit Seneca Natural. Quæſtion. libro tertio, capite 15. Galenus in Gloſſis Hippocrat. φλεβοτομίας exponit, ... & ita φλεβοτομηθῆναι, accipi ait.

φλεβότομον, ου, τό, phlebotomon, ſcalpellum quo vena ſecatur.

φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venoſus, ſanguinis côceptaculis refertus, venulentus, Gaza, nonne.

φλεγέθω, comburo. Act. Accuſ. iung.

φλεγέθων κεραυνός, ardens fulmen. Heſiod. in Theog. ... κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.

φλεγυρός, ruber qualis eſt flammæ color.

φλέγμα, ατος, τό, pituita. ὀξὺ φλέγμα acida pituita, quæ propter caliditatem ſalſo ſapori miſcetur, Plato in Timæo. Alexander Aphrodiſ. Problem. quinto, libro ſecundo ſcribit ... τὸ φλέγμα, id eſt, pituitam imperfectum ſanguinem videri. Φλέγμα etiam ἀπὸ τοῦ φλέγειν, inflammatio, ardor, φλόγωσις. Galenus in Gloſſis, φλέγμα, ... καὶ τὴν φλόγωσιν ... . Quo ſenſu dixit Athenæus de frugali victu qui homines ad libidinem non inflammaret, libro ſecundo, ... φλέγμα ... ἔχειν. Pituitam tamen expoſuit Petrus Victorius vir alioqui vtriuſque linguæ peritiſs. libro 17. ſuarum Lect. Idem Athenæus alibi dixit ἀφλέγμαντον vitam fuiſſe antiquorum, cùm mulieres & homines vnà lauarentur. φλέγμα etiam exponit Pollux libro nono, ... καὶ πύρωσιν. Euſtathius in illud Iliad. φ. Ἠὲ καὶ ἀπὸ ... φλέγμα ... , ſic & Oppian. ... φλόγωσιν, i. æſtiuum ardorē, φλέγμα vocat.

φλεγμαίνω, μ. ανῶ, tumeo, ἐγκαίομαι, φλογοῦμαι, quod in morbo dicitur langueo, pituita redundo, exæſtuo, ardeo. ἐὰν φλεγμήνῃ, ſi intumeſcat inflammetúrque, Gaza ex primo Animal. Ariſtotel. ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ... καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, Plato in Timæo, quæcunque partes corporis intumeſcere dicuntur, à bilis incendio & combuſtione vexantur: ſic Ficinus. φλεγμαίνοντα παρίσθμια, inflammationes tonſillarum, collectiones tonſillarum, Dioſcorides libro primo, capite 181. Φλεγμαίνω, pro exubero & redundo metaphoricè Plato poſuit libro ſecundo de Republic. ... καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν. Suid. tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν ἑλκῶν ... φλεγμονὴν ... . φοβερὰν καὶ φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν, turbulentam & exuberantem ſuperſtitionem, Plutarchus in Pericle. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dicuntur de Oratione quæ turget & inflata eſt, vt loquitur Cornificinus: ſeſquipedalia verba dicit Horat. & grandia verba Iuuenal. Synelius in epiſt. ... φλεγμαίνουσι τοῖς ὀνόμασι, ...

φλεγμαντός, ου, ὁ, inflatus.

φλέγυας, genus aquilæ flauæ, φλεγύας, Heſyc.

φλέγμασις, idem quod φλεγμασία.

φλεγμασία, ας, ἡ, inflammatio. Theophraſtus lib. de Senſu, φλεγμασία τῶν φλεβῶν. Item puſtula. Item febris, Gaza in Probl. Ariſt. Φλέγμασις. Idem ſecundo de generat.

φλεγματίας, ου, ὁ, & φλεγματικός, pituitoſus, vt exp. apud Hippocr. in lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων.

φλεγματικός, οῦ, καὶ

φλεγματώδης, εος, ὁ, ἡ,

φλεγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pituitoſus, pituita redundans, ſiue abundans. Alexander Aphrodiſ. in Probl. ... φλεγματικώτεροι.

φλεγμονή, ῆς, ἡ, inflammatio, ἕλκος πυρῶδες, tumor durus & calidus cum tenſione, renitu ac dolore & pulſatione. Quid ſit φλεγμονή, vide librū tertiū Dioſcorid. & in dictione Ἐρυσίπελας. vide & apud Galenum in fine primi libri ad Glaucon. φλεγμονὴ πυρώδης, feruida collectio, Hermolaus libro primo Dioſcor. cap. 125. alij, inflammatio feruida. Apud Plinium libro vigeſimoſecundo, capite 25. impetus rubicundi tumoris, id eſt, φλεγμονή, & ibidem collectiones & impetus, id eſt, ... καὶ φλεγμονή Dioſcor.

φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, Eryſipelas, vt ſic dicam, phlegmonoſum, Galenus libro ſecundo ad Glauconem, id eſt, inflammationis particeps, & cum inflammatione permiſtum ſeu inflāmatum.

φλεγμός, οῦ, ὁ, ſanguis, αἷμα. Heſych.

φλέγος, Heſyc. τὸ φλέγειν, i. καίειν.

φλεγύαι, οἱ, eſt nomen gentis quę prius Gyrtonij dicebatur, Etymolog.

φλεγύας, ου, ὁ, aquila: ἀπὸ τοῦ φλέγειν ἤ λαμπρὸς εἶναι. alij dicunt eſſe auem ſimilem vulturi. Heſiod. de ſcuto Herculis μορφνοῦ φλεγύαο ... , id eſt, nigræ aquilæ. vide in dict. Μορφνός.

φλεγυάω, exp. ὑβρίζω.

φλεγυρός, οῦ, ὁ, iniurioſus, damnoſus, ſplendidus, ignitus, ardens. Ariſt. in Achar. ... φλεγυρὸν ... , τὸ φλέγεσθαι, quod facilè ignem concipit, vt ſtipula, ... Gal. in Gloſſ.

φλέγω, μ. ξω, π. χα, comburo, inflammo, accendo, illuſtro, manifeſtum facio. Sophocles in Aiace, ... φλέγει, id eſt,

ζων ἰσῖ, ἐπεγείρων, excitans. Ibidem, φλέγει φλέγμα dixit pro lumen accendere. Idem ibidem pro illuſtro, σοὶ δ' ὦ μέγα χαῖρε ... φλέγει, φλέγει καὶ λαμπάδι, Ariſtophan. flammam e mittens lampade, lampadem ferens ardentem. Sophocl. in Aiace pro ardeo, ἀμφὶ μὲν νῦν ὅδ' ἐπ ... φλέγοντι, id eſt, καταφλεγομένῳ, ἀναπτομένῳ, igne iam accenſo & ardente. ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus, Plutarchus in Romulo. Interdum pro lædo, vro, inuro dolorem, ango, ἀνιάω, τείρω. vnde φλέγεσθαι, vri, dolore affici. Ariſt. ... φλέγεσθαι, i. angi & dolere.

Φλεδονεία apud Suid. vel per ω φλεδωνεία, id eſt, φλυαρία, garrulitas, importuna loquacitas, φλεδὼν, nugæ. ἀπὸ τοῦ φλέω, ἢ φλύω ſiue φλύειν τὸ φλυαρεῖν ἢ φλυαρῶδες φλεδόνες, inquit Gal. in Gloſſ. αἱ φλυαρίαι, i. nugæ.

Φλεδονέω, μ. ήσω, inepte garrio, Suid.

Φλεδονώδης, τὸ φλυαρόν.

Φλεδονώδης, εος, ὁ, nugo, nugax, apud Hippoc. φλυαρός.

Φλέδονος, ὁ, ſtolidus ineptus, Heſyc.

Φλεδών, nugæ ineptiæ. vide φλεδονεία.

Φλεδωνία, ἡ, idem, Etym. vide φλεδονεία.

Φλεδονεύω, nugor, nugas ago. Etym.

Φλέξις, ιδος, genus auis, Ariſt. in Auib.

Φλεύς, inuidia, corruptio, βασκανία, φθορὰ, Heſyc.

Φλεύς, ὁ, Bacchus in Chio: ἀπὸ τὸ ὑγρὸν καρπῶν, Etym.

Φλέω, fœcundus ſum, plenus ſum, abundo. hinc & Bacchum veteres Phleonem cognominant, Cæl. l. 10. cap. 65. Dicitur & φλέειν ἢ φλοιεῖν, quod eſt Plutar. ἄγαν ἀκμάζειν ἢ τεθηλέναι, vigere, frondere, ſcatere. & refert Plutar. ab hoc φλοιὸν epithet. ὁ ... datum eſſe μήλοις ab Antimacho διὰ τὴν ἀκμὴν, & apud eundem libro octauo ſympoſ. legimus μήλοισι χλωροῖς ἢ φλοίουσιν ὡς Ἀντίμαχος ὁ ... τὴν ὀπώραν.

Φλέψ, βὸς, ἡ, vena, ſanguinis riuus à Plinio dicitur. vide Gell. lib. 18. capite 20. φλὲψ γενέτη, genitalis vena, id eſt, Priapus, in Epig. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, Euſt. in Ilia. φλέβες, αἱ, præcordia & cinctum, id eſt ſeptum tranſuerſum pectoris ſub pulmone, Ariſtotel. primo Animal. Gaza tamen l. 5. venas vertit pro eadem parte.

Φλήω, φλήειν ὑλαγμεῖν, χαμαὶ, πανταπασί, Heſch. vide φλεδονεία.

Φλίαι, &

Φλιῶ, ſiue φλιαὶ, vide Στιλβή.

Φλεδᾶν, nugari.

Φλυαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, nugor, ſtultè loquor, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Neut. abſol.

Φλυαρεῖν, idem. Ariſtoph. ... ἀλλ' ... ἢ φλυαρεῖν, nugas age.

Φλυάριστος, ὁ, nugax, φλυαρώδης. Syneſ. in 3. epiſt. φλυαρεῖν χαῖρε dixit i. μακρολογεῖν.

Φλυάρημα, τὸ, nugæ, φλυαρία, Suid.

Φλυαρώδεες, apud Hippocratem. φλύαροι, φλυαρίουσι, idem, φλυαρώδεα.

Φλῦρος, Heſyc. eſt φλύαρος.

Φλιά, vel potius

Φλιά, ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, ante, id eſt, παραστάται τῆς θύρας. Aliis eſt & veſtibulum, liménque Heſych. πρόθυρον, ὁ παραστάς τῆς θύρας. Aliiſque βαλὸς ἢ οὐδὸς. Propriè φλιαὶ ſunt valuarum poſtes, vulgò *montans*, vel *poſteaux*. Simpliciter verò poſtes fulcimentaque, id eſt, vulgò *conſolateurs*, στηρίγματα. Ioſephus de Samſone, Τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς ἢ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλα περὶ αὐταῖς ἦν ξύλινος ἀρθρώσας ... id eſt, valuas cum poſtibus & repagulis ſiue peſſulis. portarum clauſtra, non rectè Interpr. Sunt enim φλιαὶ, ligna directa, & ex aduerſo depacta. Galenus in Gloſſis Hippocrat. ξύλα ὀρθὰ exponit ... inquit, ἢ αἱ τῶν θυρῶν φλιαί. Idem alibi vocat fulcimenta. quæ ſucculas vtrinque diſpeſcunt, τὰ διαλαμβάνοντα τὰς ἄξονας στηρίγματα. Et apud Hippocratem etiam φλιαὶ, ſcalarum firmamenta. quæ gradus tranſuerſarios per quos aſcenditur, vtrinque compingunt. Grammatici ſic annotant, ἐκ τοῦ θλίβω θλιὰ ἢ φλιά, vt θὴρ & φὴρ dicitur. φλιὰ autem τὸ πλάγιον τῆς θύρας eſſe voluerunt: αἱ παραστάδες, ἐν ᾗ ἕστανταί τε ἢ ἐπερείδεται.

Φλιδᾶν per ι Heſyc. exponit διαπίπτειν: accipitur quoq; φλιδᾶν pro rumpi & lacerari (quod certè vſuuenit iis quæ putruerunt. Budæo etiam teſte, qui affert ex Plutarch. in Symp. τὰ δ' ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα σήπεται ἢ τὰ ὄνυχας μελαίνεται ἢ τετχοῖδεται, ἢ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ ἢ ἐκπίπτει: Et φλιδᾷ hic reddit, rumpuntur, lacerantur, eſt verò & poeticum particip. φλιδόωσα apud Heſyc. quòd expon. ἐρρωγυῖα: ſumpſit autem fortaſſe hoc participium ex iſto Nicandri loco. in Ther. ... ſυμα, ... φλιδόωσα. nam hic φλιδόωσα ſimiliter exponitur διαλύουσα.

Φλιδάει exponit Heſyc. διαπίπτει διαρρεῖ.

Φλιδόωντα, ἐπιοιοῦντα.

Φλιδόνες, αἱ, rugæ veſtium, ſinus, ... τῶν ἱματίων, ῥυτίδες, Heſy.

Φλιδῶν, pro rugas contrahens præ obeſitate: ex Nicand. ... ἀγῆρα ... φλιδόωντας ... .

Φλιμαστής, ὁ, feſtiuus, ... Heſyc.

Φλίω, ſonus fictitius accipitrum, earúmque auium quæ falcatos & reduncos habent vngues. φλίων apud Suid. ...

Φλοιοί Heſych. οἱ τῆς κασσιτέρου ... .

Φλίω, perſtringo, perrumpo. Etym. vide Φλιά.

Φλόγεος, flammeus, lucidus, rubeus, ἐρυθρός. Hippocr. φλόγεα λαμπρὰ διαυγῆ, ardentia, fulgore ſplendentia.

Φλογερός, æſtuans, feruidus, flammeus, in Epigramm. legitur ibidem φλογερόν.

Φλογιᾶν, cum rubore inflammari, πυροῦσθαι μετ' ἐρυθήματος, Hippocrat.

Φλογίδες ſignificare videtur paruum fruſtum carnis aſſæ. Heſyc. eidem φλογίδια ſunt κρεῶν ... ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενα.

Φλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, inflammo, exuro, καίω, Heſych. Actiu. in epiſtol. Iacobi capite tertio de lingua, φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, inflammans natiuitatis rotam, id eſt, vitæ curriculum. vide Τροχός.

Φλογιή, ῆς, ἡ, flamma, φλόξ. Nicander in Alexipharm. ... φλογιῇ.

Φλόγινος, η, ὁ, flammeus. φλογίνῃ ῥομφαίᾳ, flammeo gladio, Nazianz. φλόγινον ἴον, viola flammea, Theophraſtus libro ſexto hiſtor. plant. vide Πυρρόν.

Φλογίς, ίδος, ἡ, caro aſſa, eò quòd flamma aduſtuletur, Pollux l. 6. τὸ δ' ἐπὶ πυρὸς ... φλογὶς ἐκαλεῖτο. Et apud Athen. l. 14. φλογίδες, quas vulgò dicimus *carbonades*.

Φλογμὸς, οῦ, ὁ, ardens, ſplendidus.

Φλογμὸς, οῦ, ὁ, incendium, ignis, rogus, κεραυνὸς, fulgur, flamma, Bud. apud Philonem. καῦμα. ἐμπρησμός, Suid. ... φλογισμὸς, Heſyc. Cleomedes, ζώνη ἀοίκητος ὑπὸ φλογμοῦ, præ ardore Zona inhabitabilis.

Φλογόεις, εντος, flammeus, Nonn.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Φλογοῦσθαι, inflammari.

Φλογόφαιος, color ex flammeo & fuſco.

Φλογώδης, εος, ὁ ἡ, flammeus, rutilus, ignitus, flagrans, fulgens.

Φλογώματα, τὰ, vſtulati panis quaſi puſtulæ ἢ φλυκταινώματα, ... τὰ ἐκκαύματα, Heſyc.

Φλόγωσις, inflammatio, aduſtio: apud veteres capi pro phlegmone teſtatur Gal. Therapeut.

Φλοιά, ᾶς, ἡ, Proſerpina, κόρη, Lacon. Heſych.

Φλοιάριον, τὸ, paruus cortex.

Φλοιδᾶν ... .

Φλοιδούμενος, ὁ, turbatus, Heſyc.

Φλοιίζω, decortico, corticem detraho, vnde particip. paſſ. φλοιισθείς, decorticatus apud Theophr. hiſt. l. 3. c. 16. φλοιισθέντος τοῦ ξύλου & l. 5. c. 10. φλοιισθ.

Φλοιέω, vide Φλέω.

Φλοΐνεος, α, ὁ, è tegete factus. ἐσθῆτα φλοΐνην φορέουσι, ferunt veſtem ex tegete, Valla apud Herodot. ... vide Στιβάς.

Φλοιορραγεῖν, eſſe cortice rimoſo. φλοιορραγοῦντα κλωνία, rami rimoſo cortice, Dioſc. l. 4. c. 179. τῶν φλοιορραγῶν, quorum cortex diſrumpitur, Theophr. l. 3. de cauſ. plant. dicitur & φλοιορραγές.

Φλοιορραγής, έος, ὁ ἢ ἡ, qui eſt cortice rimoſo ac dirupto.

Φλοιὸς, οῦ, ὁ, cortex. Il. α, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε ἢ φλοιόν. φλοιὸς δὲ ... ῥίζης καππάρεως ... , cortex radicis capparis, Gal. l. 2. ad Glauc.

Φλοῖσβος, ου, ὁ, ſonitus in aqua, ἦχος, murmur, ſuſurrus, ſtrepitus, tumultus, πάταγος, θόρυβος, κλόνος, ταραχή. φλοῖσβος θαλάσσης murmur ponti.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, Plin. qua voce vſus eſt Theophr. hiſt. l. 5. Dicitur ab ipſo l. hiſtor. 4. c. 17. ... τοῦ φλοιοῦ. φλοιστικός, decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus.

Φλοιώδης, εος, ὁ, vanus, corticeus, corticoſus, corticis ſpeciem habens.

Φλομὶς, ἡ, phlomis, i. verbaſculum, genus herbæ.

Φλόμος, ου, ἡ, herba qua pro ellychniis vtuntur, Verbaſcum, Gaza l. 9. hiſt. plant. Theophr. de cuius generibus Dioſc. l. 4. ca. 104. Eſt lucernaria Marcello Empirico: apud Suid. φλόμος, quæ & φλόνος, θρυαλλίς.

Φλονίδες, αἱ, ſquammæ, λεπίδες, Heſych.

Φλονῖτις, phlonitis, herba quæ & ἀνεμώνη, & ὄνωνις, & ... dicitur, Dioſc. l. 3. c. 147.

Φλόνος, ἀπὸ τοῦ φλοίειν, Etym. & Suid.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma, fulgur. φλὸξ πυρὸς, flammeum incendium. φλὸξ ἀστέρος, id eſt, πνεῦμα τοῦ ἀνέμου, Sophocl. Φλὸξ pro herba, vide Πυρρόν.

Φλόος, legitur pro herba agreſti apud Phryn. in verbo ... .

Φλόος, ου, cortex, φλοιὸς. Arat. de arborib. loquens, ... i. librum. exuuium ſerpentis, quam ſenectam anguinam vocant, Nic. Ther. φλοιοῦ ἔχοντας, &c. corticem habentes, Dioſc. l. 3. c. 164. ſic Interp. i. φλοιόν. φλοιοῦ ... ibi tegetem

getem meſſuerint,Herodot.De cuti dixit Nic. in Alexiphr. Μυρσίνα,ἥχι τε φλοιὸν ἀπὸ φλοιὰ δύσαντο ſquamcellem artubus detraxit atque diripuit.Idem in Ther.de ſerpentis exuuiis,εὖτ' ἂν ἐπεὶ ἀλιαιον ἀεὶ φλοιὸν ἄψεα λείψη,i.τὸ γῆρας,apud Hippoc.φλοῦς pro cortice.

Φλέγες,auis eſt,Suid.

Φλοιὸς.φλοιός.vide Στιλβ.

Φλύακες,apud Athen.li.14.φαλλοφόροι,cinædi,Sui.

Φλύαξ,ακος,ὁ,temulentus,ridiculus,μέθυσος,Heſyc.

Φλυαρέω,ῶ,ήσω,nugor,ſum nugator,garrio,blatero. vnde καταφλυαρῶ σου,deblatero aduerſus te. Ioan.epiſt.3.λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς, verbis improbis de nobis garriens : nobis obtrectans.Euſt.Il.φ.φλύειν λέγεται καὶ φλυαρεῖν,καὶ φλύαρος,ὁ ἐξ ὑπερζέσεως ἐν τοῖς λόγοις. Eſtque φλύειν & φλυαρεῖν,importunè loqui,τὸ ἐν ὀλίγοις λόγοις περιέχεσθαι. Habet verbum tranſlationem à bullientibus ollis,quæ φλύειν dicuntur.Plato 1 de Repub. ἐὰν ἀποδέξωμαί σου,ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς,ſi tales nugas effutias.Idem in Apol.Socr.πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα,multas nugas effutiens. Ariſtoph.παῦσαι φλυαρῶν,nugis deſiſte,nugari deſine.Idem,φλυαρεῖς καὶ θρυλίζεις.τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως,hoc pro deliciis habetur, Naz.in Orat.

Φλυαρία,ας,ἡ,importuna loquacitas,nugæ,fictio,petulantia,fatuitas.Φλυαρία,famoſum carmen in Nouel.Græcis, in Balſamone.

Φλυαρογράφους καὶ φλυαρογράφους,dicit Interp.Nican.nugarum ſcriptores.

Φλυαρολογεῖν,nugari.

Φλύαρος,ου,ὁ,nugator,ὁ ἀδόλεσχος,ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις,nugax, ineptè loquax,garrulus,verboſus.vide Φλυαρέω.Pro nugis Ariſtoph. οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὁ φλύαρος,i.vanitas,λῆρος,φληναφος, vt Suid. exponit.

Φλυαρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nugax.

Φλύδαω nugor,ebullio.

Φλυδαρός,flaccidus,humilis,ὑγρός,vuidus,μαδαρός,Hippoc.

Φλυδάω,humeſco,flacceſco,μυδάω,ὑγραίνομαι,Hippoc vueſco,madeo. Apud eundem φλυδᾷ pro ὑγραίνεται. φλυδᾶ potius.

Φλυζάκιον,ου,τὸ,bulla,puſtula bullæ in modum exurgens,Hippocrat.ψυδράκιον.

Φλύζω,bullio,vomo,eructo.βλύζω,Hippoc. vnde ἀπόφλυξ. vide Φλύαρος.Nic.in Alexiph.αὐτὰρ ὁ μυχμῷ πολλὰ μάτην ... φλύζει. Interp.φ ... μάτην.

Φλυῆς,ὁ,Mercurij cognomentum,& menſis quidam.

Φλυκταινα,ης,ἡ,φλυκτίς.

Φλυκταινοῦσθαι,puſtulas erumpere,puſtulas gignere, puſtulas emittere,puſtulas ſentire,ambuſta bullare,Marcel.ca.134.l.1. Dioſcor.

Φλυκταινοειδής,puſtulæ ſimilis.

Φλυκταινώσεις,puſtularum eruptio.

Φλυκτίς,ίδος,ὁ,ἡ

Φλύκταινα,ἀπὸ τοῦ φλύειν ſiue φλύζειν bulla,ζέσμα,ἀναβρασμα:Propriè τὸ ἀπὸ πυρὸς φῦμα,vel tumor qui ſubitò fit nimium laborantibus,quum non ſint aſſueti,puſtula,tuberculum,φλύς,bulla,ſicut quæ fit per ignem.Ariſtophan.in Ranis,ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,i.τὰ ἐκ τοῦ χρίειν ἐπαναστάματα,τὰ γενόμενα ἀπὸ τοῦ κακοπαθεῖν.

Φλυκτίς,ἡ,puſtulæ quæ fiunt quoties facta exulceratione,aut ſine ea,in ſumma cornea tunicula tenuiſſima membrana ſublimis & in altum ſurgens,medium humorem conceperit & ſeruarit,Marcel.apud Dioſcorid.libro 1.cap.130. vide Ὀλοφλυκτίς.

Φλύσμα,vide Φλυδάω.

Φλύσις,εως,exanthema,puſtula in corpore erumpens,ἐξάνθημα, quæ fit ex humiditatis in corpore ſuperfluitate,Hippocr.

Φλυω,ὁ,ἡ

Φλύω,idem quod φλύζω,καχλάζω,ebulliendo ſtrido,vt apud Homerum Iliad.φ.ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. Πᾶς δ' ἔφλυε ζέε.&c.i.ἀνέζει καὶ τὸ τοῦ μέγεθος εἶχε,vt ait Euſt.vide Φλυαρεῖν,& Βρύζειν.Sumitur & pro eructo,eiaculor,& ἐμπλεῶ ἔχω:vnde ἀπόφλυξ,Euſt.Il.ξ.vnde etiam ἀποφλύειν,& ἐπιφλύειν ... φλυαρεῖν καὶ λοιδορεῖν,Apol.Rhod.

Φ Ν Ε Ί,fictitium apud Ariſtophanem ad auium vocis imitationem.

Φ Ο Β Έ Ο Μ Α Ι,μ.ήσομαι,ῶ σομαι,timeo,terreor, trepido,extimeſco,exhorreo,ſuſpicor,diffido,ἀλαζοῦμαι, vereor,paueo, expaueſco,reformido,fugio.ἐν φόβῳ εἰμί,ἔχω,metus me inuadit. Depon.Accuſ.Ariſtotel.Rhetoricorum ſecundo,Οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ.φοβεῖσθαι θεόν,Deum timere,Apocal.14. φοβοῦμαι πτόησιν,1.Petri 3.terreor pauore. notandum hunc Accuſat.reciprocum eſſe iuxta proprietatem Atticorum,non tranſitiuum.gaudere gaudium,furere furorem,timere timorem.φοβοῦμαι φόβον,terrore terreor. Marci 4.ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, timuerunt timore magno.φοβοῦμαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος,timeo quid faciat mihi homo,13.ad Hebr.φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἀντισταθῆναι,ne tyrannidi obſtem,metu percellor, Plutarchus in Solone.φοβοῦμαι τὸ μὴ πημαίνειν ... τιμωρίαν,Plato de Leg caueo ne pœnas irrogem immeritas.Dicimus etiam φοβοῦμαι περί τινος.φοβοῦμαι περὶ ἐμαυτοῦ δουλείας, Xenoph. timeo de mea ſeruitute.φοβοῦμαι περὶ σοῦ,tibi timeo:ſic Idem 5.Pæd.φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων,de futuris timens,Iſoc.in Euag.φοβηθεὶς περὶ τοῦ χωρίου,Thucyd.pro oppido veritus.περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται μὴ καταλυθῶσι,ſibi timent ne pateſiant,Thucyd.φοβοῦμαι ὑπὲρ &c.Demoſt.Item cum ὅπως μὴ apud Xen.εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτὸν μεταστρέψοι,niſi timerem ne in ipſum verteretur. μὴ φοβοῦ μὴ ἀποτύχῃς,noli timere ne careas,idem Xenoph.li.5. Pæd.Περιφοβοῦμαι,δέδοικα,vereor,pertimeſco,Ariſtoph.de Præſenti.περιφοβούμενος,territus,perterritus,ἀλλ' ὑπὸ φόβου,Homer. ἐφοβήθη,territus eſt.φοβηθεὶς,εἰς φυγὴν ἐτράπη,Homer.Φοβοῦμαι σε,pro φοβοῦμαι περὶ σοῦ,timeo tibi,ſum de te ſolicitus.Paul. ad Galat.c.4.φοβοῦμαι ὑμᾶς,μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, timeo pro vobis,ne mea irrita ſit fatigatio effuſuſque labor,quem veſtra cauſa ſuſcepi:ne fruſtra ſit labor quem inſumpſi dum vos inſtruerem.Interpres tamen, metuo de vobis,ne fruſtrà fatigatus ſim apud vos.Φοβοῦμαι,minor,minitor,ἀπειλῶ.Dionyſ.Halic.l.6.Ἡ ... φοβεῖται δὲ ἡ λιμός,iam minatur famem:non verò peſtem,vt Interp. i.λοιμόν.

Φοβερίζω,μ.ίσω,terreo,Daniel.5.& Eſdr.l.2.

Φοβερισμός,terror.

Φοβερός,ού,ὁ,terribilis,formidabilis,horribilis,καταπληκτικός,tremendus,terrificus.qui eſt timori,qui eſt terrori, formidandus,formidoloſus.metuendus.φοβερὸν πᾶσιν εἶναι,omnibus eſſe periculoſum,Plutarchus in Rom.φοβερὰν καὶ φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν,terribilem & exuberantem ſuperſtitionem. Idem in Pericl.φοβερὸν πρᾶγμα,Demoſt.res atrox.Φοβερός,timidus, pauidus,trepidus,territus ſeu terrefactus paſſiuè apud Thucyd.initio l.2.& Plat.de Leg.εἰ τὰ ἐκείνους φοβερωτέρους ποιήσομεν,ſi illis maiorem metum iniecimus,Xen.Arrian.φοβεροὶ ἦσαν ... τὰς πόλεις.Idem,φοβεροὶ καὶ ἀμήχανοι,perterriti,φοβούμενοι.

Φοβερότης,ητος,ἡ,timor.

Φοβέτωρ,Suid.ὁ ἐλαύνων.

Φοβεσίστρατος,fugam hoſtibus immittens:Mineruæ epitheton, Etymolog.

Φοβεσιστράτη,idem Ariſtoph in Equit.

Φοβέω,ῶ,ήσω,terrefacio,percello,πτοέω, terrorem incutio,minitor,Act.Accuſ.

Φόβη,ης,ἡ,in animalibus(vt equo,& leone)iuba dicitur: in hominibus verò,in plantiſque tranſlatè coma appellatur. Pollux libro ſecundo ait, comam, cæſariem, & crines, κόμην, χαίτην,& πλοκάμους dici.φόβας δὲ (quæ ita dicuntur παρὰ τὸ φοβεῖσθαι περιστέλλοντας) οὐ δεῖν, ... ἀλλ' ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ...,inquit. Quod tamen non planè verum eſſe, ex ſubiectis exemplis conſtabit.Sophoc.in OEd.Colon.ἔσται δ' ... φόβη,i.in ſummos crines capitis ſubiit metus. vt apud Virg.Steterúntque comæ,&c.De plantis: Nicand.in Ther.Ἐν δὲ φόβην ἐρύθηνεν ἀειθαλέος κυπαρίσσου. Comm.ἡ φόβη, ὁ θρὶξ,ἡ τὰ φύλλα.Idem Soph.in Antigona,Πᾶσαν ἀπάλεσε φόβην ὕλας .... Sic & Coma Latinè.Virg.in Georg.

-comas tondebat acanthi.

Et in Æneid.

-poſuitque comas & brachia ferro.

Ponitur etiam in oratione proſa.Theoph.de hiſt.plan.l.8.ca. 3.Τὰ μὲν χεδροπὰ λοβὸν ἔχει: τὰ δὲ κεγχρώδη φόβην. ἡ γὰρ καλαμώδης ἀποφέρουσα φόβην,i.Legumina quidem ſiliquam ferunt: quæ verò miliacei generis,fobam,i.comam ſiue iubatum culmum: Eſt enim foba,culmi appendix proceſſúſque.Sic foba,nō loba corrigendum paſſim apud Plin. Nam quia obſa confuſis tantùm literis olim legebatur,loba perperam ſubſtituit vir alioqui de literis optimè meritus Hermol.Lege igitur lib.18. c.7. Panicum à paniculis dictum,cacumine languido nutans paulatim extenuato culmo penè in ſurculum prædenſis aceruatur: grauis cum longiſſima pedali foba milij comæ granum complexæ fimbriato capillo curuantur.&c.Et paulò pòſt de Milio,Adoleſcit ad pedes altitudine ſeptem prægrandibus culmis fobas vocant.Theoph.l.4.de hiſt.c.5.deOrizæ coma ſiue foba loquens, ἀφίησι δὲ οὐκ εἰς στάχυν,ἀλλ' ὥσπερ φόβην(deprauatè ſcribitur φόρβην) ὥσπερ ὁ κέγχρος,καὶ ὁ ἔλυμος. Dixit & Euripid.in Alceſte,Πτήξαι ... μυρσίνης φόβην. Et apud Suidam etiam de coma, ... κεφαλῆς βοστρύχων ... φόβας.

Φοβητικός,ού,ὁ,pauidus,qui metu afficitur.

Φόβητρον,ου,τὸ,terror,ſpectrum,terriculum,monſtrum quod terrorem incutit,Lucæ 21.

Φοβόδειψος,ὁ,à rabido cane morſus, quem hydrophobum Latini dicunt,quaſi cum timore ſitiens.vide Ὑδροφόβος.

φόβος,ου,ὁ,timor,terror,fuga,φυγὴ,ὁ δειλία.φόβον δ' ἔχε,i. εἰς φυγὴν ἔλαυνε,in fugam conuerte,Hom Il. φόβον ἄρσε ὁ δῖνος, Idem Il.ζ.i.φόβος,τῶν ἐν πολέμῳ φυγῶν i.Σπεύδειν ἐν ᾗ διώκειν ἡ πολεμίων τὴν ὁ ἀπὸ μέρους φεύγειν.φόβος ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων,terror hoſtium,Xen.Ariſt.Rhet.l.2.Ἔστω δὴ φόβος,λύπη τις ἢ ταραχὴ ἐκ φαντασίας μέλλοντος κακοῦ,ἢ φθαρτικοῦ,ἢ λυπηροῦ. Idem , φόβος δὲ προσδοκία κακοῦ.Cic.Tuſc.4.Metus,opinio impendentis mali, quod intolerabile eſſe videatur. In Partitionib. reformidationem dixit. φόβον παρέχειν, metum vel terrorem præbere, Liu.Thucyd.in 3.Τότε ταυτικὸν ἐμβάλλειν περιέχει τινα φόβον.

φόβους ἐμπιπτειν,in Platonis Timæo,terrores incutere, Cicero. λύειν ἐκ φόβου,metu liberare,Cic.ex Epicuro in 2. de Finib. τρέφειν ἑαυτοῦ φόβον,metu ſui nominis,ſuo terrore, i. incutiendo aliis metum,Idem Heſiod.δράκοντος τε φόβος.i.terror draconis,i.quem incutit draco.φόβος ἐμπίπτει,metus,inceſſit,Thucyd.διὰ φόβον σε,i.φοβούμενος,Idem. φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ,idem Thucyd. metu veſtri,i.terrore veſtro.φόβον δεὶ θαλάσσης σοι παρέχω idem Thucy.tibi metum maris adfero. φόβος pro reuerentia ſæpe in Scriptura,vt quum Pet.1. c.3. vult nos paratos ſemper eſſe ad reſpondendum de noſtra ſpe μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου i.cum lenitate & reuerentia.Sic Paul.13.ad Rom.φόβος φίλων,amicorum reuerētia,timor quem habemus de amicis, metus ob amicos contractus,Plat.vide Δεῖμος in Ammon.

Φοιβάζω,ω,ἄσω,π.ακα,inſanio,diuino,vaticinor,μαντεύομαι, Act. Accuſ.l.1.Epig.Κασταλίδος φοιβάσει μῦθον,pro,vaticinata eſt.vide φοιβάω:ponitur etiam φοιβάζω,pro purgo,abluo , vt apud Callim.gymn.ἐν λοετρῷ παλλάδος , ſcripto ἐφοίβασε δὲ πάσχειν. πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

Φοιβάω,numinis inſtinctu futura prædico:huic etiam Heſych. tribuit alteram illam ſignificationem verbi φοιβάζω, nempe purgandi, nam φοιβάω vt eſſe dicit vaticinari,ita etiam purgare,purificare,ſeu luſtrare,item ornare,necnon , ſplendidum reddere.

Φοιβάς,άδος,ἡ,Phœbas Bacchi ſacerdos,in plurali φοιβάδες pro φοιβάδες,vt vult Etym.

Φοιβάσις,ἡ,ὁ,vates,Deo plena.

Φοιβαστικὸς.Phœbo dicatus.

Φοιβάω,ῶ,άσω,π.ακα,luſtro,purgo,Apol.2.Arg.ποσὶν δεὶ ἄγρια γὰρ ἔγγυς Πελίη φοιβήσαντες,i.καθήραντες:φοῖβον γὰρ τὸ καθαρὸν,ὅθεν καὶ ὁ ἱερὸς ὁ Ἀπόλλων,inquit Interp.

Φοίβη,ης,ἡ,aqua,& omne purum. Item Phœbe quæ ex Cœo peperit Latonam,Heſiod.in Theog.Diana,in Epigr.

Φοιβήϊος,Phœbeius.

Φοιβηΐς δάφνη,Daphnea laurus,in Epig.

Φοιβητομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,oracula edo,φοιβάζω.

Φοιβήτειρα,ας,ἡ,editrix oraculorum,item lotrix, καθάρτρια , Heſychius.

Φοιβόληπτος,Phœbo inſtinctus,Herod.vide φοιβόληπτος.

Φοιβόληπτος,ου,ὁ,Phœbi numine afflatus.Plut.in Pompeio , Καὶ γυναῖκας καὶ φοιβολήπτους.apud Herodot. in Melpom. φοιβόλαμπτος, vel φοιβόλαμπτος pot.Dicitur.vt Νυμφόληπτος.

Φοιβονομεῖσθαι.puritatem conſequi.

Φοῖβος,ου,ὁ,vaticinans.Item lucidus,purus & impollutus , Phœbus,i.Sol,quaſi φάος βίου:ἀπὸ τοῦ φῶς καὶ βίος,i.lux & vita.Il.α.,ἕκηλος φοῖβος Ἀπόλλων , id eſt , καθαρὸς , ἀμίαντος , ὁ μαντικὸς : φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν.

Φοινήεις,έντος,ὁ,φονικὸς,αἱμάτινος,cruentus , terribilis vel ſquamoſus.

Φοινιγμὸς,οῦ,ὁ,rubedo,ruboris conciliatio.Medici φοινιγμοὺς καὶ σιναπισμοὺς vocant , quæ vulgus appellat emplaſtra rubificantia: Imponuntur autem vbi ex alto humores ad ſuperficiem trahere propoſitum eſt , ſinuntúrque quouſque cutim ſanguineo colore ſuffuderint.

Φοινικοχίτων,α,ὁ,fallax,fucatus,Heſyc.ἀπατηλὸς.

Φοινικόεις,ό,phœniceus,puniceus,ruber.Apollon.2.λόφοι δ' ἀείροντο φοινικόεις.

Φοινίκη,Phœnice,Phœnicia:Syria:& morbus in ea regione aliiſq; orientalibus frequens. Quidam pro elephantiaſi,quam nos lepram dicimus,accipiunt.

Φοινικὴ,palma:ſic legitur libro nono , hiſtor. plantar. Theophr. capite 2.

Φοινικικὸς,ὁ,Phœniceus,qui ad Phœnicem pertinet,Etym.de vino Phœniceo meminit obiter Herodot.φοινικηΐων βίκοι , dolia palmularum vino plena,idem Herodot.

Φοινικίζειν,Phœnices æmulari,Lucian.vide Λεσβιάζειν.

Φοινικικὴ ſiue φοινικὴ νόσος apud Hippocr.à regione, vel à colore palmæ fructus,morbus elephantiaſis,ἡ ἐλεφαντίασις.

Φοινικὶς,ίδος,ἡ,purpura,pannus puniceus ſiue purpureus, purpureus amictus [illegible] iicea veſtis,Plut.in Apop.Lacon.Ariſtop. in Pluto,[illegible] κεφαλὴν φοινικίδι , obnubſit eius caput pur[illegible] φοινικὶς χλαμὺς πολεμικὴ,ſagum militar[illegible] r in bello. φοινικίδες , tapeta purpu[illegible] ro pro veſte purpurea.Idem in Paul.

Æmil Κατεσκεύαστο δὲ χρυσοῖς ὅπλοις,ἐν πορφυραῖ φοινικίσι,Collucētes in armis auratis , & nouis paludamentis hinc ſagis puniceis.Solebant milites puniceo colore indui,vt animoſe forti: que dimicarent,vulneraque occultarent coloris ſimilitudine.Idem in Marcello,Καὶ φοινικοῦς χιτὼν ἐν ἀρχῇ εἶναι σύμβολον. Ariſtophan.dixit in Pace,περιέχειν τὰ λοφία ἔχοντα φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ. Com.φοινικὶς δὲ φανερὰ χρῶμα βεβαμμένην exp. Alij λέγουσι φοινικίδα.τὸ γὰρ,inquit,φοινικὶς ἔχουσιν Λακεδαιμόνιοι ἵνα μὴ ἐπιδήλαι τοῖς πολεμίοις ᾖ,ὅταν τιτρώσκωνται,ἵνα ἐκ τραύματος ᾖ αἷμα μὴ διὰ τὸ ὁμόχρουν.Lege Ariſtotel.de Rep. Spartorum Diodor.Sicul.de rebus geſtis Philippi , Αἱ φοινικίδες καὶ ἄλλα μέρη.τὸν δὲ μεταξὺ τόπον,φοινικίδες ὑπολείπουσι,vbi tamen corrupte ſcriptum φοινικὶς. Lege Commentar.Ariſtoph.in Achar.vbi,Μὴ ὁ χαλκάστρατος ἀλλ' ἐκ τούτου,φοινικίδα, vide φοινικίς.

Φοινικίτης οἶνος, &

Φοινικίνος apud Plutar.palmeum vinum,i. è palmulis confectū, Dioſc.l.5.c.31.

Φοινικοβάλανος,ου,phœnicobalanus.Dioſc.l.1.c.141.ſic dicitur fructus palmæ qui maturuit,vt ibid. docetur : puniceæ palmulæ vertitur à Marcel.ibid.φοινικοβάλανοι , tamarindi vulgò dicti, Ruel.l.1.c.48.qui & dactyli.

Φοινικόεις,εντος,purpureus.Heſiod.ἔχ' ἡνία φοινικόεντα , tene habenas rubras.Idem,αἵματι φοινικόεις,ſanguine rubens. φοινικόεσσα,ἡμίη τῷ χλαῖνα,purpurea,Od.ξ.χλαῖναν βάλε φοινικόεσσαν.

Φοινικόλοφος,ου,ὁ,habens criſtam rubram.

Φοινικόγραφος,ου,ὁ,rubro colore pictus.

Φοινικοπάρῃος,naues dicũtur ab Ho.Ody.λ,vt μιλτοπάρῃοι, puniceo colore pictæ,& miniatæ.

Φοινικόπεζος,ου,ὁ,qui habet puniceo lumbo prætextam veſtẽ.

Φοινικόπτερος,ου,ὁ,phœnicopterus auis , vulgò vocatur [illegible], meminit Heliodor. & Nili incolam facit ab Ariſt. in Auib. ὄρνις φοινικικὴ dicitur.Lege Plin.l.10.c.48.

Φοινικορροδία,roſaria punicea.

Φοινικόρρυγχος,ου,qui eſt roſtro rutilo.

Φοινικὸς,οῦ,ὁ,ruber,qui natura eſt ſanguinaria,truculentus.ἰσχάδες αἱ φοινικαῖ λεγόμεναι,caricæ phœniceæ appellatæ à palmularum colore,Dioſc.l.5.c.32.φοινικὸς νόμος,de cædibus leges,Demoſt.Et τὸ φονικὸν,procliuitas ad cedem.

Φοινικοῦργος,ὁ,vel potius φοινικουργός,vide Βαφεὺς,πορφυροβάφος rectius,vt οἰνηρὸς.

Φοινικοῦς,puniceus,ſpadix,rutilus,Gel.l.2.c.26.φοινικοῦς,φοινικεος, Dicitur & φοινικοῦς apud Ariſt.in Auib.φοινικοῦν λόφον ἔχει,habens criſtam rutilam,Ariſt l.8.Anim.φοινικοῦς χιτῶνας , puniceas tunicas,Plut.in Numa.φοινικοῦν ὀθόνιον , puniceum linteum.Dioſc.l.3.c.105.

Φοινικόφυτα,τὰ,palmeta.Theophraſt.c.8.l.2.hiſt.plan.

Φοινικὼν,ῶνος,ὁ,palmetum.

Φοῖνιξ,ικος,ὁ,phœnix,cuius meminit Oppian.in Ixeut. & Eraſm. in prouer.Phœnice rarior aut viuacior.Habet poſteriorẽ naturã longã,vt ſcribit Eurip.Interp.Sic dici author eſt Plin.l. 13.c.4.à palmæ(quę Gręcè φοῖνιξ)genere quodam quod moritur iterũmq; renaſcitur.φοῖνιξ,palma arbor,& palmula,i.fructus palmę,et à Gen.Maſc.apud Theoph.l.2.hiſt.pl.& Herodot.Homericus Vlyſſes,inquit Cic.1.de Leg. Deli ſe proceră & teneram palmã vidiſſe dixit. Od.ζ,Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.φοίνικες,vim habent corroborandi,Gal.l.1.ad Glauc.φοίνικες πατητοὶ,Gal.& Plin.l.13.c.4.palmę paſſę , quę ſucco nimio eluię funduntur calcatis ſimiles.Pol.l.1.oſtendit φοίνικα ſignificare & palmam & eius partẽ vt ramum:τὸ γὰρ τι (inquit)φοίνικας καὶ ὁ κλάδος λεγόμενος φοῖνιξ ὁμωνύμως,i.palmę etiã ramulus æquiuocè palma appellatur,vt Marcel.l.1.Dioſc.φοῖνιξ ἐγκέφαλος, quid ſit,ſupr.annotatum eſt.φοῖνιξ,color ruber,χρῶμα φοινικοῦν, purpura rubrica à Valla:color puniceus Gel.l.3.c.9.& l.2.c. 26.Adiect.accipitur ab Apol.l.2.φοίνικι λόφῳ ἐπὶ ἀρηϊον κόρυθι, i.rubra criſta.φοῖνιξ,herba.Plin.l.22.c.25. Eſt & herba phœnicea appellata à Grecis,à noſtris verò hordeũ murinum.Confer cum Dioſ.l.4.c.43.vbi:φοῖνιξ,οἱ δὲ ἐπ',οἱ δὲ αἰγίλωπα,&c. folia habet hordei breu ora,ſpicam lolio ſimilem.Dici ita voluut à colore palmulę naturę.

Φοίνιξις,ς,rubefactio,rubor,φοινιγμὸς.

Φοίνιος,α,ον,ὁ,ruber,funeſtus,cruentus.Vnde φοίνιος ἀνὴρ,libro 1. Epigrammat.vir homicida.& apud Euripid.χεὶρ φοίνιος,manus ſanguinolenta.vbi tamen & φονία legitur.& apud Sophoc.in Aiace φοινία ζάλη,cruenta tempeſtas.ibid.φονία χεὶρ,ſanguinaria manus.

Φοινίσσω , μ. ίξω, π.ιχα , cruento,rubefacio ,rubore ſuffundo & inficio , purpuro , intingo ſanguine. Actiu. Accuſatiu. φοινίσσειν χιόνα φονίοισι,&c. Euripid. pudore ſuffundo purpureo. Lucianus,φοινισσόμεναι παρειαὶ , malæ cruentatæ.Sophocles,κατὰ φοίνιον τόπον φοινιχθεὶς θέλω. παραφοινιχθεὶς , colore rubens puniceo , ἐρυθριάσας καὶ φοινιχθεὶς , Chryſoſtomus,ἀπὸ τῆς ἡδονῆς.

Com,

Comment.Ariſt.in Achar.φοιταλέαν ἀντὶ [illegible], vide Φοιτάς.

Φοιταλέος,α,ον,impetuoſus,inſanus,[illegible].Eurip. in Hippolyto de Cybele,[illegible] φοιταλέων.Et Apol.l.4.Medea φοιταλέη,i.veſana.

Φοιταλιώτης βάκχος,in Epig.i.vagus.

Φοιτάς,άδος,ἡ,vaga,ſcortum, à furario impetu quo in venerem fertur.Libro tertio Epigramm.[illegible] φοιτάδες ἐμπορίης.Sic apud Nonnum,[illegible] φοιτάδι [illegible].Hinc vulgò *putain*, niſi à putore.

Φοιτάω,ῶ,ήσω,ηκα,vado,me confero,ito, frequens adeo, frequẽnto,contendo,ventito,aduenio,[illegible],crebrius repeto,ad præceptorem eo,do operam, diſco. Neutr.abſol.Odyſſ.λ,vmbra Achillis,[illegible] φοιτᾶ [illegible],adeo te,Thucydid. Plato libro primo de Republic. [illegible],id eſt,huc ſæpius ad nos accede,id eſt,[illegible],Ariſtophan.[illegible],id eſt,ſcholam adire ſeu præceptorem.φοιτᾶν εἰς διδασκάλου,Xenoph.adeo præceptorem. φοιτῶντες εἰς τὸ διδασκάλου,Budæus in epiſtol. τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾶν, eorum pueros ad ludum itare,frequentare ludum,Plutarchus in Camillo.Plato epiſtola ſeptima,[illegible],ab Archyta & iis qui Tarenti erant, crebræ veniebant epiſtolæ, mittebantur frequentes epiſtolæ.ἐφοίτων ἀγγελίαι, nuntij afferebantur,Thucydid.Homer.pro [illegible]. Odyſſ.ξ,[illegible] φοίτων,huc illuc ibant. [illegible],circumibat locum,Apollon.Rhod.Φοιτάω,[illegible], è Græco Latinum eſt butuo [illegible],cum viris coire,Herodotus libro primo. [illegible] φοιτώσας [illegible]. mulieres liberas cum Pericle coeuntes excipit,Plutarchus in Pericle. Φοιτᾶν μανίᾳ, furere,inſanire.Sophocles in Aiace [illegible]. Interpres φοῖτον etiam rabiem ſignificare ait, vnde [illegible] dixiſſe.vide Φοιτάς,& Φοιταλέος.

Φοίτης,ου,ὁ,piſtor [illegible] φοιτᾶν [illegible], quod huc & illuc diſcurrat.

Φοίτησις,frequentatio,itatio, vt ſic dicam: frequens acceſſus, Plato de Leg.

Φοιτητής,οῦ,ὁ,diſcipulus,μαθητής.

Φοιτία,ας,ἡ,iter,profectio.

Φοῖτος,ου,ὁ, inſania,μανία,furor.vide Φοιτάω.

Φολιδωτός,ὴ,όν,ſquamatus,corticoſus,Gaz. cortice ſquamáve intectus,vt ſunt lacerti. Ariſtotel. quarto de Part. Aanimalia quædam τριχωτά, quædam φολιδωτά, quædam λεπιδωτά, id eſt, ſquamata.

Φολίς,ίδος,ἡ,ſquama. Eſt autem φολὶς in reptantibus humi quæ λεπὶς in natantibus: cutis,cortex.[illegible],Ariſtoteles libro primo Animal. [illegible].animalia quadrupeda non pennata,quæ oua pariunt,cortice,id eſt,φολίδι munitiait.[illegible] φολίδας,[illegible], idem libro ſecũdo Animal.volucres non ſquama,non cortice,non pilis teguntur.Alexander Aphrodiſ. [illegible] φολίδας,[illegible] λεπίδας [illegible],id eſt,pilis natura texit animantes quæ ingreſſu vtuntur,cortice ſerpẽtes, ceu ſquamis aut teſtis beſtias aquarum incolas: ſic vertit Gaza.vbi φολὶς & λεπὶς differunt,vt ſit φολὶς,tunica ſeu pellis. Item [illegible], apud Apollonium Rhod. Φολίδα τοῦ χαλκοῦ dixit Hippocrat.libro de viſu,Dioſcorides libro quinto. capite 89.λεπίδα τοῦ χαλκοῦ, id eſt,ſquamam æris.Cornelius Celſus libro ſexto,capite ſexto,in Cleonis Collyrio falſó vocat [illegible]: cuius errorem ſecutus eſt Plinius libro 34. capite vndecimo.Stomoma autem,eſt acies,ferrum recoctum, repurgatum atque defecatum.Lege Ariſtotel Μετεωρολ.γ libro quarto,capite ſexto,vbi,[illegible],&c.

Φολκός,οῦ,ὁ,ſtrabo,cui obliqua eſt oculorum acies, abiunctáque à naturali venuſtate,[illegible], qui & oculis diſtortis,vulgò *louſche*,quaſi [illegible] Home. Iliad.β φολκὸς ἔην,id eſt,[illegible],erat limis oculis.Aliquando pro miſerabili ponitur & derídiculo,vt qui [illegible],i. in ſe omnium conuertit oculos Vocatur etiam [illegible].

Φόλλις,oboli quidam & minuti ac tenues admodum nummi.

Φόλλικες,ſunt à veteribus appellatæ aſpritudines quædam cutis, quales ſunt ſcabioſorum, vnde adiectiuum φολλικώδεις Erot. exponit λεπρώδεις, οἱ γὰρ [illegible] (inquit) φόλλικας [illegible]. Galen.tamen apud Hippocratem φολλικώδεα eſſe dicit [illegible], quæ interpretationes minimè inter ſe conueniunt.

Φολλικώδης,εος,Adiect.follicularis,fungoſus,atque inanis follis inſtar,[illegible],apud Hippocr.

Φολύνω,inquino,μολύνω,item impleo,Heſyc.

Φονάω,ῶ,ήσω,ηκα,mortem alterius appeto vel infero. Φονᾷ Suid.[illegible]. Et apud Hippoc.φονᾷ,i.[illegible].

Φονεύς,έως,ὁ,homicida,occiſor, cædis auctor,oppreſſor, parricida,carnifex,[illegible]. Sophocl. in Aiace,pro enſe,[illegible],id eſt,ξίφος: Φονεὺς ſicarius,dicitur etiam de fœmina,[illegible].

Φονευτής, idem.

Φονεύω,ῶ,εύσω,ευκα,τὸ φονάω,interficio,facio homicidium, cædem committo,damno capite,Herodot.Act.Accuſ.

Φονέω,ῶ,ήσω,ηκα,idem.Act.Accuſ.

Φονή,ῆς,ἡ,cædes,locus defunctorum vel occiſorum.

Φονικός,ὴ,όν,mortifer,in cædem procliuis,homicida. ſæpius truculentus,cædis patrator.φονικαὶ δίκαι,capitales ſententiæ, φονικοὶ λόγοι,orationes de cædibus,Hermogen. φονικοὶ νόμοι, leges de cædibus latæ,Demoſthen. [illegible], lex de cædibus.Ariſtotel.in Polit.[illegible] φονικῶν [illegible],iudices de cæde conſtituti,Plutarchus in Romulo.φονικὸν [illegible],ſpecies iudicandi de homicidiis,Ariſt.l.4.Polit. cap.vltim.

Φονικῶς,crudeliter,per cædem,Pol.

Φονικώτατος,paratiſſimus ad occidendum,cædis auidiſſimus.

Φόνιος,α,ον,cruentus,ſanguinarius,crudelis. vnde φονία ἔχις, lethalis vipera.[illegible],i.inter feras ſeu ſerpentes mordaces lethalis,in Epigrammat.φόνιον [illegible],de cæde pœnas exigit, Euripid. [illegible], &c. in Epigrammat. pro cæde.

Φονοκτονέω,ῶ,ήσω,ηκα,interficio.Actiu.[illegible],terram cæde non polluetis,c.25.Numer.

Φονοκτονία,ας,ἡ,cædes.

Φόνος,ου,ὁ,cædes,homicidiũ,ſanguis effuſus,σφαγή,[illegible],ſtrages,occiſio,mors,funus.φόνοι ἀκούσιοι,homicidiã fortuita. φόνοι [illegible], conſulta homicidia [illegible],vide Ὄζω. Φόνος etiam dicitur ſpina,quæ & [illegible] Theophraſt.lib. 6.c.4. hiſt plant.Cruor à Gaza alibi exponitur.vide Plin.l.21.c 16.& in Ὄζω.

Φονώδης,cruorem repræſentans.[illegible],Theoph.hiſtor.plan.l.6.c.4.vide Ὄζω.

Φόξινος,piſcis celeriter naſcens,gignitur autem in oſtiis fluuiorum,Ariſtoteles libro ſexto Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

Φοξίχειλος κύλιξ,apud Athen.l.11. [illegible].Ibid [illegible] τὸ χεῖλος.

Φοξός,ὴ,όν,habens acutum caput, vt pyramis, faſtigiato vertice, & qui eſt diſtorto vultu.Homerus Iliad.β,φοξὸς ἔην κεφαλήν,i. ὀξυκέφαλος.

Φορά,ᾶς,ἡ,latio,quæ vna eſt quatuor motionum: geſtatio, ſiue geſtatus:Plin [illegible], Ciceroni loci mutatio,& loci commutatio.Ariſtoteles libro de motu, vocat τὴν κατὰ τόπον μεταβολήν. Idem ait in primo de Anima,Τεσσάρων κινήσεων οὐσῶν,φορᾶς, ἀλλοιώσεως,φθίσεως,αὐξήσεως,Idem in primo de Cœlo,[illegible] φορά, [illegible].Sic dicitur de cœleſtium orbium motione & curſu,ἡ ἐγκύκλιος φορά. Et πρώτη καὶ δευτέρα φορά, prima & ſecunda conuerſio quæ eſt [illegible].In Plat.Tim.[illegible] φορᾶς,Quãdo igitur vnumquodque eorum ſyderum curſum decorum eſt adeptum: Cicero. Ibidem πλαγίαν φοράν, motionem tranſuerſam,expoſuit. Ἡλίου φορά,Gregor.Solis curſus.ἡ κάτω φορά,deſcenſus, Plato de Legib.Idem, φορᾷ κινεῖν,mouere. Lege Ariſtotelem capite & libro primo de Anima Φορὰ etiam eſt ferendi actio:vt vehẽdi, vectio vel vectura Et de baiulis,id eſt,[illegible] dicitur φορά Pollux. Φορά, geſtationis lationiſve,aut vecturæ merces, vt vulgò dicimus *le port* & *la voicture*,τὰ φορεῖα.ſiue [illegible], vt in illo exemplo Ariſtophanis apud Pollucem libro ſeptimo & nono, [illegible] φοράς. Φορά,impetus,ὁρμή,curſus,caſus temerarius.Gregorius,[illegible] φοράν,& [illegible] pro eodem poſuit,Sic φορὰ πραγμάτων,curſus rerum,tranſlatè dicitur. Demoſthen.pro Cteſiphon [illegible],φορά τις πραγμάτων [illegible]. Cicero ad Sulpit. Neque ſolùm ea perſpicis quæ geruntur,quæque iam geſta ſunt, ſed etiam qui curſus rerum,quique exitus futurus ſit. Φορά,iactus,βολή,vt φορὰ δίσκου,Ariſtid iactus diſci. [illegible] φορά, latio ſuffragiorum Ciceroni. Apud [illegible] dum ſuffragia feruntur & dicuntur ſententiæ. Φορά, ruens impetus incitata natura ac vehementia[illegible] & vehementia ſiue incitatio. Plutarchus in T[illegible] Themiſtocles, vehemens admodum [illegible] ac

ſpiritus fuiſſe perhibetur, id eſt, τῆς ὁρμῆς. Φορὰ, ἡ φόρος, tributum, collatio, ἔρανος. Demoſthen. contra Mid. Τοῦτο τὰς αὐτὰς φορὰς παρ' ἑκάστου δίκαιον ὑπάρχειν. Pro quo & ἔρανον immediatè ita ſubiungit, τὸ δὲ πληρωτὴς τούτου γεγονὼς ἔρανον, εἶτα τί; οὗτος δίκαιος ἂν συνεῖναι. φορὰς φέρειν, penſitare. Thucydides libro ſecundo, Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες ὅ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι. Idem, φορὰ χρημάτων, pecuniarum collatio, tributum, ὁ φόρος. Xenophon, τὴν φορὰν ἔλιπες, ſoluere deſiiſti. Φορὰ, prouentus, vbertas & copia, abundantia, εὐφορία, feracitas Columellæ. Tranſlatè dixit Æſchin. φορὰ τῶν ῥητόρων, Rhetorum prouentum. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, φορὰ γάρ τις ἐστὶν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐκ τῆς χώρας γιγνομένοις. Plinius iunior in epiſtol. Magnum prouentum poëtarum annus hic attulit. Cicero in Bruto, Nec vlla ætate vberior oratorum fœtus fuit, id eſt, φορά. Alioqui φορὰ, de fertilitate terræ fructibus frugibúſve dici ſolet, vt φορὰ ἐλαιῶν, olearum prouentus, & copia largior, Theophraſt. Quo ſenſu dixit Ariſtotel. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι, arbores poſt fertilitatem vberiorem areſcere: vt apud Theophraſtum & Baſil. φορὰ καρπῶν, fructuum annona. Rurſus Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 14. πολύκαρπον ἐν ταῖς φοραῖς, dixit corylum fructu exuberare quum annus prouentum attulerit. Idem Theoph. ſimpliciter dixit libro tertio de cauſis, πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φοράν, ad fructum ferendum, quaſi fructificationem, ſi Latinè diceretur.

Φοράδες, αἱ, equæ, αἱ θήλειαι ἵπποι, Heſyc.

Φοράδην, impetuoſè, portando, ferendo, ſublatim, raptim. φοράδην πελάζει, portatur & accedit, Eurip. φοράδην πέμπει, Idē, ἀπεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, ex prælio reportatus eſt, Plut. in Publ. Lucia. φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενος: geſtabundè: tráſferunt: Latinè dici non puto.

Φορέω, fero.

Φορβαία, ας, ἡ, capiſtrum quo os frænatur, περιστόμιον, capite 40. Iob. θήσεις φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ, pones ori eius capiſtrum. vide Φορβειά.

Φορβὰς ἀδος, ἡ, βοσκάς, νομάς, ſaginatus. Apollonius ſecundo Argonautic. φορβάδος ἀμφὶ βοός, lætæ bouis cauſa. Sic φορβάδες ὄϊες, apud eundem: & apud Platonem de Legib. φορβάδα ἀγέλη, qui paſcuntur & in paſcuis verſantur. φορβάδες ἵπποι, equi gregales ſiue armentales. vide Τροφίας. φορβάδων ἵππων γάλακτι, equino lacte, Philoſtratus in Heroic. Φορβὰς γυνή, quæ victus gratia multis ſe commiſcet, meretrix. Pollux libro octauo, φορβάδας δ' αὖ τὰς πόρνας λέγεις, ὥσπερ καὶ μάχλους. Suid. φορβάς, ἡ πολλοῖς συγγινομένη τροφῆς χάριν. ἀπὸ φορβῆς. Φορβὰς γῆ, apud Soph. nutritia & fœcunda terra. Sic φορβὰς ἅλμη, mare fœcūdum dicitur à Nonn. c. vi. Euan. Ioan.

Φορβεῖα χαλίνωσις. vide Φορβειά.

Φορβειά, vel φορβαία, & φόρβιον, id eſt, capiſtrum, φορβεία, ἀπὸ τοῦ φέρειν βίᾳ: vel ἀπὸ τῶν φορβάδων ἵππων. Ariſtoteles Politicorum l. ſeptimo, capite ſecundo, Ἦν δέ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος τὸν μηδένα ἀπεκτονότα πολέμιον ἄνδρα, περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν, id eſt, capiſtro cingi. Φορβειὰ tranſlatè de corio velutque capiſtro quo tibicines ora ſua muniebant quaſique capiſtrabant: aut ne nimio flatu labia ſcinderentur, aut vt expirati aëris moderatione inflatus lenior eſſet, ſonúſque gratior auribus accideret. Ariſtophanes in Veſpis, Κεἰ μαινόμενός γ' ἐκεῖνον ἔχω, ταύτας ὑμῖν τὰς χεῖρας, Εἰ φορβειὰν τινὰ δίκαιον δίδωσιν ὅλως ἀπιών. Interpres ſic adnotat, φορβειά, δέρμα τι τὸ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν περιδεόμενον, ὅπως αἱ σύμμετρον τὸ πνεῦμα παραπέμπῃ, ὁ δίδωσιν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιεῖν. Scio quoſdam ligulam tranſtuliſſe: cuius exemplum deſidero. Tibicen verò ita circum poſito labiis corio inſtructus, Ἐμπεφορβειωμένος dicebatur. licet apud Euſtathium βει cum diphthongo, & apud Pollucem libro quarto ita ſcriptum ſit Καὶ φορβειὰ δὲ συντίθησι τοῖς αὐλοῖς. καὶ ὁ τῇ φορβειᾷ κατειλημμένος, ἐμπεφορβειωμένος ἐλέγετο. Rurſus Ariſtophanes in Auibus de tibicine loquens perſonato coruíque perſonam ſuſtinente, Οὗτος κόραξ ἐμπεφορβειωμένος: vbi ait Commentar. φορβεῖον δὲ δή, τὸ περικείμενον περιστόμιον τοῖς αὐλητῶν δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτῶν. Ibidem, φορβειά, ὁ χαλινός. Suid eſt, περιστόμιον, καπίστριον, quod & φορβαία. ἀπὸ τοῦ φέρειν βίᾳ. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, Καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις, βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ἐξυβρίζον ἐγκατεῖρξε, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε, καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν. Cicero libro ſecundo (meus quidem noſter tam planè quid cogitet neſcio. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Heſychio φορβειά, ἡ αὐλητικὴ στομίς, quæ & χειλωτὴρ à conſeruatione labiorum, ab ipſo vocatur. Idem etiam habet φορβία, ὁ λαυστήρ, περιστόμιον, καπίστριον. Φορβειὰ ἀπὸ τῆς φορβῆς, i. cibus, paſtus, τροφή, Suid.

Φορβή, ῆς, ἡ, pabulum, eſca, præda, τροφή, alimentum, phorbea Feſto. Iliad ε, ἀνδρὸς μὲν χατέοντα φορβῆς, id eſt, pabuli. Dicitur etiam de cibo humano, libro ſecundo Argonaut. Apoll. ἐλείποντο δ' ἄλλοισι φορβῆς ἤδη ἔσται ἀφορβοι. Pro præda. Sophocl. ὄρνισιν φορβὴ θαλασσίοις γενήσεται, cibus erit & eſca marinis auibus.

Φόρβια, τὰ, medicamenta, φάρμακα, φόρβα, φόρβεια, Heſych. vide Εὐφόρβια.

Φόρβιον, τὸ, nomen herbæ apud Suid. Sed corruptus eſt codex, legendum enim φόρμιον, vt legitur apud Æginetā ex quo ſumpſit Suid. ἀντίπαλξις, ſique rurſus ex Galeno in lib. Simpl. Phlegi genus eſt φόρμιον, cuius vſus eſt ad tegetum tegeticulárumque & ſtoreas, vnde & nominis ratio. vide Φορμός.

Φόρβος, inhumanus, ἀπάνθρωπος, Heſych.

Φορβών, Heſych. raritas, ἡ ἀραιότης.

Φορειαφόρος, ου, ὁ, lecticarius, qui fert lecticam, Plutarchus in Galba.

Φόρετρον, ου, τὸ, merces vecturæ, pretium quod baiulo numeratur: dicitur & φορεῖον καὶ κόμιστρον, Pol.

Φορεῖον, ου, τὸ, feretrum, ferculum, lectica, ſella, cubile, vehiculum, veſtis. Herodo. Et idem quod φόρετρον. Apud Suid. πλῆθος παρῆσαν ἐκ λόχου, φορεῖον τῶν γυναικῶν, δίφροι ἐσχον ὑπερκάστους ἀκοντιστάς.

Φορεύς, έως, ὁ, baiulus, ὁ φέρων. Apollonius Rhod. lecticarius, ſellam ferens domini, Plutarchus in Artax. φορεῖς Heſych. lora clypeorum, & pueri metallici, παῖδες τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκφοροῦντες. vide Φορεῖς.

Φορέω, μ. ήσω, π. ηκα, fero veſtem, vel annulum, vel alium huiuſmodi ornatum. τήβεννον φορῶν ἐσθῆτα, Tuſco amictu indutus, Plutarch. in Publicol. Ariſtophan. in Pluto, τὴν ἐμὴν ἐσθῆτα φορῶν, meam veſtem geſtans. Ibidem de dentibus, ἕνα γὰρ γόμφον μόνον φορεῖ, vnum enim molarem ſolum habet. Φορέω, gero, geſto, φέρω, βαστάζω: vt σκῆπτρον φορέειν, ſceptrum geſtare, Iliad. α. Heſiod. ἐν ταλάροις φόρεον βότρυας, in calathis ferebant vuas. φορεῖν λῆμα, animum ferre, Ariſtophan. Sophocles in Antigona, Μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, Ne tu modò vnum mentis affectum geras. Homerus Iliad. β, φόβον ἄγριον φορέουσιν, id eſt, ἐμποιεῖ, τὴν ἐν πολέμῳ φυγήν, id eſt, ἀπὸ τοῦ φέρειν ἔρχομαι ὁ τρέμων, ἢ γίνεται. ὁ τι δὲ δύναται πολέμου. Idem ibidem de equis, pro porto, ἵπποι, οἳ Πηλείωνα φόρεον ἀμύμονα Πηλείωνα. De onere, Odyſſ. ν. ἄλλοι δ' αὖτ' ἐφόρευν χρυσόν τε καὶ ἄσπετα χαλκόν. &c. Item produco, affero, effero, congero, vnde ἐσφορά apud Thucyd.

Φορηδόν, ſarcinæ in modum, aceruatim.

Φορῆες, οἱ φέροντες Suid. βαστάζοντες.

Φόρημα, ατος, τὸ, geſtamen, onus, veſtis. φόρημα dicitur ab Interp. Ariſtoph. in dictione Κρωσσός, & in dict. Καυνάκης.

Φόρημι, φορήμεναι fero, geſto.

Φορητόν, tolerandum, vt apud Suid. ὅπως αὐτὸς ὀρχούμενος καὶ φορητὸν ποιήσας, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν διέφθειρε.

Φορητός, tolerabilis, ὑποστατός, ἀνεκτός, Poll. Φορητός, ferri idoneus, vectibilis Senecæ Natur. Quæſtion. libro tertio, capite 15. Suid. βασταστός, ἀντί. Heſy. λαβὴ φορητή, anſa qua quid ferri poſſit, Epict.

Φορητῶς, μετρίως, tolerabiliter, Suid.

Φορία, ας, ἡ, abundantia.

Φόρινγες, tubera, ὕδνα Heſych.

Φόριμος, ου, ὁ, vtilis, accommodus, λυσιτελής, Heſyc.

Φόριμον, de aluminis quodam genere quoniam vilis precij eſt, & vbique reperiri poteſt. vide Στυπτηρία.

Φορίνη, ης, ἡ, pellis porci ἡ χοιρίνη. Pollux libro ſexto, τὸ δὲ δέρμα τὸ χοίρειον, φορίνην καλοῦσι. Hippocrates de ſuilla carne loquens libro quarto de victus ratione in morbis acutis, ἐσθίειν δὲ ἀπὸ τῆς φορίνης, ὅ καὶ ὑποψυχρόν. Galenus, Τὸ δ' αὐτὸ τῆς φορίνης ὄνομα ἐσθίειν τὰ χοίρεια, τουτέστι αὐτὸ τὸ δέρματος. Athenæus lib. δ, περὶ χοίρου ἑφθοῦ loquens, Καὶ τῆς φορίνης ἤδη ξηροφρυγοῦς ἀποκαρβανισμένης, iam porci pelle toſta atque arida. Φορίνη, pellis humana. Suid. ex Antiph. ἐπ' ἀνθρωπίνου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη. Φορίνη etiam ἀπὸ τοῦ φορεῖν τὸ φέρειν, olfactorium, ex ramulis herbarum floribúſque faſciculus. Vnde illud meretricis dictum, quæ Τραγίσκῳ cuidam (quaſi dicas hircoſo) olfactorium vorandum obtulit, velut hirco raſhum Athen. l. 13. φησὶν οὖν σπουδάσαντος ποτὲ Τραγίσκου προσοῖσα φορίνην, λάβε οὖν, καὶ κατατράγε. Vbi pellem perperam vertit Interpr. Euſtat. in Homer. Odyſſ. ι, oſtendit hunc Αἰγύπτιον Τράγισκον ita dictum ἀπὸ τράγου, quod eſt ὁ τῆς αἰγὸς υἱός. Atque ſuppreſſo authoris nomine ſic ex Athenæo tranſcribit, λέγεται δὲ καὶ φησὶν τὸν αὐτὸν Τραγίσκον σπουδάσαντα, φορίνην ἄρα. Ἔστι δὲ σκευῶδές τι, φασίν, ἡ φορίνη καὶ εὔοσμον, λάβε καὶ κατατράγε. in quo ad τράγον fit alluſio. Φορίνη Heſyc. πορίνη.

Φόρον, merces.

Φορκός, ὁ μονόφθαλμος Heſyc. luſcus Cic. vnioculus Plauto, & vnoculus Gell.

Φορκός, ή, όν, albus, canus, ῥυσός, rugoſus, Heſyc.

Φόρκυν, portus, & proprium nomen, Etym.

Φόρκυς, υος, Phorcus, dæmon marinus, filius Ponti & Terræ. Heſiod. in Theog. καὶ ἀγλαὸν Φόρκυν. Dicitur & Φόρκυνος, Ibidē, τῶν μὲν ἐκ τούτων καὶ Φόρκυνος γέγονε γένος.

Φορμηδόν, caniſtrorum inſtar: in modum ſtoreæ vel tegetis, id eſt, ψιαθηδόν. φορμὸς γὰρ ψίαθος, ὅ ἐστιν ἱκανὸς ἔχειν τι πλέγμα δύο. Thucydides, ξύλα τιθέντες ἐν τῷ κύκλῳ φορμηδόν, παρασκευάσαντες

[illegible] φορμηδὸν, [illegible]. Idem libro ſecundo, [illegible] ἀμάξας [illegible], in plauſtra aceruatim conuectos portarunt, ita Valla: Interpres ſic, [illegible] &c. vide Φορμός.

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, cithara, φόρμιγξ Æolicè. Homerus Iliad. α, [illegible] Ἀπόλλων, i. κιθάρας. Et l. ι, [illegible] φόρμιγγι λιγείῃ, &c.

Φορμίδες, αἱ, crates & tegetes, Gaza libro quinto Anim. Ariſtotel. vide Φορμός.

Φορμίζω, μ. ίσω, π. ικα, modulor, canto cithara, κιθαρίζω, citharam pulſo.

Φορμικτὴς, citharœdus, in Epig.

Φορμοκοιτῶ, in ſtorea dormio, ſtrata tegete cubo. vide Φορμός. apud Suid. φορμοκοιτῶ, [illegible].

Φόρμιον, τὸ, tegeticula, qua inſternitur ſolum, & ſtramen nauticũ, φορμός. vide Φορμός. Φόρμιον pro herba, vide [illegible].

Φορμίς, ἀγγεῖον, corbula, tegeticula Varroni, ſtorea, ψιάθος, Commentar. Ariſtoph. in Veſpis. vnde Φορμίων, proprium nomen. vide Φορμός.

Φορμίσκος, ου, τὸ, pudendum muliebre, naturalia, κύσθος. Ariſtoph. in Concion. [illegible] φορμίσκον. Ab ipſo dicitur ibid. [illegible] in Pace, [illegible] in Ranis, [illegible] : in Acharn. χοῖρος. Dicitur etiam ὁ φορμίσκος. Ariſtophan.

Φορμίσκοι, οἱ, calathiſci, ſportulæ, cophini, vas plicatum ex cortice, Etym. vide Φορμός.

Φορμορραφεῖν, tegetes acu traiecta conſuere: in tegetem ſtoriamve coniectam inſuere. Æſchin. contra Cteſiphont. hęc Demoſthenis reprehendit, [illegible], in anguſtias compellimur, id eſt, [illegible].

Φορμός, οῦ, ὁ, vitilium nexus, καὶ τὸ πλέγμα, ex iunco, vlua paluſtri, foliis palmæ, ſparto, atque id genus: ex quibus tegetes fiũt, ſtoreæ, & ſportæ: vt ex vimine crates vimineæ, id eſt, ταρσοί. Euſtath. Odyſſ. [illegible]. Ibidem, [illegible] vnde & [illegible] Pauſan. ſportula. Pollux libro ſeptimo. [illegible] φορμός. Ariſtophanes in Ranis, [illegible], id eſt, tegetem iunceam. Idem in Pluto, [illegible], id eſt, ſtoream. Sic apud Ariſtotelem Rhetoricorum ſecundo, [illegible] φορμὸν [illegible], id eſt, tegetem. Polybius, [illegible] φορμοῖς [illegible], tegetibus foſſas exaggerans palearum repletis & farctis. Interpr. tamen ſtragulis. Theophraſtus de palmis loquens hiſtor. libro ſecundo, capite octauo, [illegible] φορμούς. Gaza tegetes vertit & capitis vmbracula. Φορμός, fiſcum ſparteum, & ſtramen nauticum exponit Donat. vnde Phormio paraſiti nomen. Rurſus Interpr. Terent. Phormio, inquit, non à phormula, ſed phormione dicitur ſparteo, quem eronem (quæ vox etiam apud Vitruu. Plin. & Iuriſconſ. deformata in berones & perones) dicimus triuialiter & pro conſuetudine. Etymol. φορμός, [illegible]. Inde fit φορμίς, φορμίσκος, φόρμιον: & verbum φορμοκοιτῶ: atque Aduerb. φορμηδὸν. vide ſingula. [illegible] vulgò dicimus [illegible], è Latino Mattæ, id eſt, ſtoreæ. Ouid. 6. Faſt. in plauſtro ſcirpea matta fuit. Sunt & mataxæ & tomicæ apud Vitruu. l. 7 c. 3. ſiue ſtoreæ ſiue ex tegetum materia reſtes intortę. vide Ταρσοί.

Φορμοσελήνου, [illegible], ὁ, obeſus, παχύς, Heſyc.

Φορμοφόρος, vide Φορτοφόρος.

Φορολογοῦμαι, &

Φορολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, indico vel colligo tributum. Actiu. Accuſatiu. Ioſeph. [illegible] φορολογήσοντας, de regione vectigal exacturos. Polybius, [illegible] φορολόγους, Partes multas habebant tributarias.

Φορολόγητοι, tributarij, ſerui, miniſtri. [illegible], ſeruient tibi ſub tributo, ca. 20. Deuteron. Heſych. [illegible].

Φορολογία, exactio tributi.

Φορολόγος, ὁ, qui colligit vectigal, ac tributum exigit, [illegible], tributi exactor, [illegible], Suid. ὁ τῶν φόρων [illegible].

Φόρος, ου, ὁ, tributum, vectigal. [illegible] τέλος, emolumentum, [illegible]. Scribunt Grammatici quod φόρος tributum eſt quod pro regione penditur: ſed τέλος vectigal quod pro mercibus. vide Ammon. φόρος [illegible], Demoſthen. & Ariſtophan. [illegible], tributum pependerunt, tributum tulerunt. Plutarch. in Apophthegm. Lacon. [illegible], vectigalia ſoluunt, Herod. l. 6. Apud Suid. φόρος, forum, [illegible].

Φορός, οῦ, ὁ, Adiectiu. ferax, fertilis, & apud Hippocratem [illegible], quæ facilè concipit: [illegible], vt [illegible], id eſt [illegible]. Φορὸς ἄνεμος, ventus ſecundus, [illegible]. Homerus perſecutorem appellat [illegible] ferentem in Panegyr. Virgil. Æneid. 4. Expectet facilem que fugam ventoſque ferentes. Sic tranſlatè dixit Lucian. [illegible] pro ſecunda alea & proſpera. Φορός, ferens & commodus ad finem aſſequendum qui homini propoſitus eſt. Alexander Aphrodiſ. [illegible].

Φορταγωγὸς ναῦς, nauis oneraria, quæ & φορτὶς, & φορτική.

Φορτακες, οἱ baiuli qui onera aut ſarcinas humeris ſubeunt, ἀχθοφόροι, Poll.

Φέρτατον, ἀντὶ τοῦ φέρτατον, præſtantiſſimum, Etym.

Φορτηγέω, onera fero.

Φορτηγία, ας, ἡ, oneraria vectio, pars vna mercaturæ, Ariſtoteles libro primo Politicorum, & differt à nauigatione quæ dicitur ναυκληρία.

Φορτηγὶς, ίδος, ἡ, oneraria nauis, quæ & φορτὶς, Heſych. & φορτηγὸς Thucydidi, geraria Plauto in Mercatore.

Φορτηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, baiulus, qui onera geſtat, ἀχθοφόρος, Pollux, φορτηγὰ πλοῖα, naues onerariæ quæ rotundæ ſunt, Ariſtophan. Interpr.

Φορτηγικὸν πλοῖον, oneraria nauis, Thucyd.

Φορτίζω, μ. ίσω, π. ικα, onero. Actiu. Accuſatiu. φορτίζεσθαι [illegible], in Epigramm. id eſt, onerare naues, ſcilicet anchoris, quod fit ex aquis eas in naues recipiendo. [illegible], Nazanzen. [illegible] φορτίζεσθαι, minora onera vehere, pauciora in ſarcinam collecta vehere. Πεφορτισμένος, oneratus. Mat. c. 11.

Φορτικὴ ναῦς, oneraria nauis.

Φορτικεύομαι, Bud. exp. [illegible], non addito authoris nomine.

Φορτικὸς, ή, όν, oneroſus, grauis, odioſus, teter, illepidus. λόγος φορτικὸς, ſermo iniurius, importunus. Chryſoſtom. [illegible]. Ariſtophan. in Veſpis, [illegible] φορτικῆς [illegible], id eſt, [illegible] φορτικός [illegible], oneroſus & illiberalis ſpectator, Ariſtoteles libro octauo Politic. τὸ φορτικὸν, aſperitas, moleſtia, tædium, Lucian. [illegible], inuidiam fugiens. Φορτικὸς [illegible], moleſtus ob arrogantiam faſtumquè intolerabilis, vulgo *preſumptueux*: inſolens & vanus, qui alios tum faſtidit tum irridet. vide φορτικῶς. Plutarchus in Antonio, φορτικὸς [illegible], id eſt, in reſponſionem cum faſtidio inſolens atque ſuperbus & arrogans. φορτικαὶ τέχναι, artes inanes: quæ homines ſibi placentes alióſque faſtidientes efficiunt: quæ inanis gloriæ captandæ ſpe exercentur. Ariſtoteles de talibus artibus loquēs in 1. de moribus ad Eudemum, φορτικὰς eſſe inquit [illegible], quę ad opinionem hominum captādas, ventumque ac gloriam tantùm comparantur [illegible], vnde φορτικὸν [illegible] dicitur, dictum arrogans atque inſolens, [illegible], moleſtum enim & graue auditori. Inde, [illegible] φορτικὸν εἴπω, ne quid inſolentius dicam & inuidioſus. Eſtq́; apud Demoſt. aduerſus Timocr.

Φορτικότης, τοῦ φορτικοῦ hominis vitium: vulgò *preſumption*: faſtus & arrogantia. Sic φορτικότης ἀκροατῶν, dicitur auditorum arrogātia & faſtidium, quia inani ingenij ſui atque prudentiæ propriæ opinione ſibi placent, vnde inepti ridiculique eſſe iudicantur, maximè cum velint oratorem, vel doctorem ad ſuas ineptias deſcendere, & nihil niſi ex eorum ſenſu proferre. Lege Ariſtotel. Rhetoric. libro ſecundo, vbi: [illegible] φορτικότητα τῶν ἀκροατῶν, id eſt, propter auditorum ſuperbam vanitatem. Addit autem, [illegible].

Φορτικῶς, importunè, inuidioſè, grauiter, faſtidioſè, arroganter, inſolenter, [illegible] Suid. φορτικώτερον [illegible], liberius ac licentius de voluptatibus loqui quàm philoſophum deceat, Plutarchus in Solone. φορτικώτερον ἀμύνεται, grauius atque aſperius ſe defendit, Idem in Themiſtocl.

Φορτίον, ου, τὸ, faſcis, ſarcina, onus, pondus. φορτίον μέγα, onus ingens, Xenophon libro ſecundo Pædiæ. Paulus ad Galat. capite vltim. Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει, Nam vnuſquiſque onus ſuum portabit. [illegible], Ariſtop. τὰ φορτία, merces, [illegible], ex mercibus quęſtum fecerunt, Herodot. τὰ φορτία [illegible], Ariſtoph. [illegible] vide Interp.

Φορτὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria. φορτηγὸς, φορτηγὸς ναῦς: Quæ quibuſdā etiam ὁλκάς. & ναῦς [illegible], in Epig. Hom. Od. l. ι, φορτίδος [illegible]. vide φορτηγίς.

Φορτοβασάκτες, in φορτοφόρος.

Φόρτος, ου, ὁ, onus, vt apud Athen. & Euſt. νεὼς φόρτος, nauis onus, id eſt, [illegible], Italis *ſalma*, nobis *lets*: vnde φορτίζειν, vulgò *leter*. In Epigrammat. [illegible] φόρτον [illegible], ægrè fert ſe numerari, ſeu eſſe & ire inter vectores. Euripid. φόρτον [illegible]

Φόρμος translatè, moleſtia, opprobrium, importuna moleſtiáque irriſio, qua nihil oneroſius graniúſque bene natis hominibus poteſt accidere: hæc ex faſtidio alteriúſque contẽptu exoritur. Ariſtophan. in Pluto, Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμ᾽ ἄν, ſannam quoque vitauerimus, χλεύην Suid. τὸν φορτικὸν γέλωτα. Nam Heſych. φορτικά, τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑπερφίαλα σκώμματα. Eſt enim φορτικός, ὁ ἰταμός, καὶ ἀλαζών. vide ſuprà, & in Φορτικότης.

Φορμοφόρος, ου, ὁ, baiul⁹, ἀχθοφόρος, φορτηγός, φορμοβαστάκτης. Nã quod apud Sui. φορμοφόρος ἦν Πρωταγόρας ὁ σοφιστής, mẽdoſé, pro φορτοφόρος. vide ipſum Suid. in voce Πρωταγόρας, vbi disertè dixit, Οὗτος πρότερον ἦν φορτοβαστάκτης. Confer Athen. l. 8. Et Gel. c. 3. l. 5. vbi ait Prota. victus gratia in mercede miſſum, vecturáſque onerum corpore ſuo factitauiſſe: quod genus Græci ἀχθοφόρους vocant, Latinè baiulos appellamus, &c.

Φορμύω, μ. ύξω, π. υχα, id eſt, φυράω, pinſo, ſubigo, miſceo ac turbo. πεφόρυκα: Tranſlatè verò eſt, farinam ſubigentis more confundo, fœdo, turpo, polluo, inquino. μολύνω, ictibus contundo, cruento. Eſt autem, vt vult Euſtath. in Odyſſ. lib. σ, huius verbi πρωτότυπον φορῶ, ex quo παράγωγον φορύω, φορμύω, καὶ φορύσσω, & φύρω à φορύω per syncop. & metatheſ. Piſtores cum pinſunt farinaſque ſubigunt, brachia viciſſim trahunt, atque intrudunt: itaque idem ait Euſtath. Ἔστι δὲ φορύσσειν, τὸ μεταφορεῖν καὶ μάσσειν ἐκ μερῶν μεταθέσει. Homerus Odyſſ. σ. Ὅς κέ σε ἀμφὶ κάρη πυκινοῖς χερσὶ στιβαρῇσι, Δώματος ἐκπέμψησι, φορύξας αἵματι πολλῷ, i. ϐͅρύξας: multo ſanguine & ictuum contuſione cruentãs: vnde οἱ μεταφέροντες. vide Φύρω.

Φορύνω, vide Φορμύω.

Φορυτός, οῦ, ὁ, congeſtitia & confuſa materia, congeries & colluuio. συρφετός, ἀκαθαρσία. παρὰ τὸ φορύω τὸ φορμύω καὶ φύρω, confundo ac turbo. Ariſtoteles hiſtor. librõ nono, capite 13. de Cinnamomo aue loquens, quæ cinnami ſurculis nidificat: proptereáque eos plumbatis ſagittis decutiunt indigenæ mercis gratia: Νεοττεύει δ᾽ ἐφ᾽ ὑψηλοῖς δένδρεσι, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μολυβδίδας πρὸς τοὺς οἰστοὺς προσαρτήσαντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κινάμωμον, id eſt, ex congerie, ſiue congeſta materia. Confer Plin. libro decimo, capite 33. Idem Ariſtotel. in eodem ἐκ φορυτοῦ καὶ τῆς γῆς, ex congerie & terra, Interpr. Rurſus libro quinto, πρὸς τὰ κλήματα καὶ τὸν φορυτόν, ſarmentis & qualibet colluuione, Gaza. Φορυτός, lutum, βόρβορος. Aratus, ἐπεὶ οὕτις φορυτὸς ἐπιπρέψειε. Φορυτός, funis ex congeſtis ſtramentis, vitilibus, atque ex eius generis confuſa materia ad plexus, id eſt, πλέγματα: tali miſcellanea tortiles reſtes parantes figuli, & ſua vaſa comportare volentes colligant, ne figlina rumpantur: Sic & Vitriarii. Ariſtophan. in Acharn. Δός μοι φορυτόν, ἵν᾽ αὐτὸν ἐνδήσας φέρω Πόρρω κέραμον, ὅπως μὴ καταγῇ φερόμενος. Comment. exponit φρυγανῶν χορτὸν (Sic enim ſcribendum) & σχοινίων χόρτον συρφετώδη, vel φρυγανώδη ἀκαθαρσίαν (vt, Σὺ δ᾽ ἀμφὶ φορυτόν τε καὶ ἴπνια κύρματ᾽ ἀείρεις) ſiue ψιαθώδη πλέγματα ἃ ἐν τοῖς σχοίνοις ἐμβάλλουσι: aut ἐκ τῶν φρυγανῶν στρωμνήν.

Φόρις, podex, δακτύλιος ὁ ἐν τῇ ἕδρᾳ, Heſyc.

Φορύω, vide Φορμύω.

Φοῦ, phu, genus herbæ, quam & ἀγρίαν νάρδον vocant, Dioſ. l. 1. ca. 10. vulgò *valeriane*.

Φοῦσκα pro poſca, apud Trallian.

Φοῦσκος, ου, ὁ, ἐξυλόφιλος, φοξός, Heſyc.

Φόως, φωτός, τό, lux. Home. εἰς φόως ἤγαγε. Il. β, ἧκε φόωσδε, miſit ad lucẽ, εἰς τὸ φῶς. & Il. ζ, φόως δ᾽ ἑτάροισιν ἔθηκας, i. φῶς, χαράν, σωτηρίαν. Et l. θ, αἴ κεν τι φόως Δαναοῖσι γένηται.

Φραγελλίῳ, flagello, Etym.

Φραγγέλλιον, ου, τό, flagellum. Ioann. 2. καὶ ποιήσας φραγγέλλιον ἐκ σχοινίων, & cum feciſſet flagellum ex funiculis: vbi Latina vox corruptè pronuntiatur ex vulgi conſuetudine. Scribitur & φραγέλλιον. & φραγγέλλιον, quod poſtremum dictioni Latinæ viciniùs eſt. Commentar. Ariſtophan. in Acharn. ἱμάντας exponit λώρους, φραγγέλλια. τὸ γὰρ παλαιόν, inquit, φραγγέλλοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τῶν ἀγορῶν.

Φράγγαλοι, gens Italiæ, Etym.

Φραγῇ, obturetur. φραγείς, obturatus.

Φράγμα, ατος, τό, ſepimentum, κατάστρωμα, ſeptum, maceria, vallũ, agger: σφάλλωμα, in Epig.

Φραγμίτης, ad ſepiendum idoneus φραγμίτης κάλαμος, arundo ſeu calamus phragmites, id eſt, vallatorius, vt Ruellius: vel vt Marcellus, vallis ſepibúſque vtilis, quaſi dicas vallaris vel ſepicularis, apud Dioſcoridem libro primo, capite 114. φραγμίτης θάμνος, frutex vallaris, Hermolaus: ſepibus idoneus, ſepiendo aptus: ita alij interpretantur apud Dioſcoridem li. 1. cap. 121.

Φραγμός, οῦ, ὁ, ſepes, θριγκός, ſepimentum. ſeptum. maceria, vallum, agger. Paulus capite ſecundo ad Epheſ. καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας. vide Μεσότοιχον φραγμοῦ ἀέριον, Nazanzen. in Orat. vbi Interpres, armatura Orionis. Paulus libro ſecundo, σύμπτωσις μὲν ὁ τῶν ὀδόντων στίχος, φραγμός. Φραγμὸν item vocant ordinem dentium ac ſeriem, quaſi ſepẽ appelles. Hoc etiam nomine Lucianus appellatum quendam ſpurciſſimũ ſcribit. ob ſpinas barbæ.

Φραδμοσύνη, conſilium, ſententia.

Φράγνυμι, & φραγνύω, ſepio, munio. φραγνῦσι. apud Suid. τὰς διεξόδους ἀποφράττοντες τοῖς ὅπλοις φραγνύντες, i. ὁπλίζοντες.

Φράδε, dixit, diſſeruit, ἔφραζε, à φράζω.

Φραδή, ῆς, ἡ, γνώμη, conſilium. Eſt etiam verbum, pro dic, ediſſere, φράζε, λέγε, Heſy.

Φραδμονικός, ὁ, ἡ, prudens, φράδμων, Suid.

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, ſcientia, prudentia, conſilium. βουλή, ἐπιστήμη, Heſyc. Heſiod. μνήσεαι δὲ καὶ ζωῆς φραδμοσύνην.

Φράδμων, ονος, ὁ, deliberans, conſiderans, conſultor, prudens, peritus, doctus, συνετός, φρόνιμος, ἔμπειρος, Suid.

Φραδέως, apertè, diſertè.

Φράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, intelligo, καὶ διανοοῦμαι, video, perſpicio, conſidero, expendo, excogito, ἐννοοῦμαι, λογίζομαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι, conſulto, conſulo, ineo conſilium, molior, machinor, decerno: vnde ἀποφράζομαι Depon. Accuſatiu. Odyſſ. ξ, αὐτὰρ ὁ φραζέσθω ἀμφὶ στόλον, ὁππόθ᾽ ἵκηται, i. animo agitauit & conſtituit. deliberauit de expeditione, &c. & Il. α, εἰ ... ἀθανάτοισιν, id eſt, λέγεται, σκέψαι, φράζεσθαι μνηστῆρσι φόνον, conſilium agitare de morte procorum, Odyſſ. υ. φράζεο ὅπως ἐπιθήσεις, vide vt ſis iniecturus, Idem ibidem. φράζε, λέγε, σκόπει, διανόει, Idem.

Φράζω, μ. άσω, π. ακα. dico, diſſero, eloquor, memoro, expono, oſtendo. indico, σημαίνω, ἐξαγγέλλω, iubeo, nuntio, denuntio, edico, mando, explico, depromo, trado, id eſt. doceo, eloqueor, λέγω, exprimo. Actiu. Accuſatiu. ἀσπασάμενος τοὺς ἄνδρας καὶ φράσας αὑτοῦ τοὔνομα, ſalutans viros, & ſuum ipſius nomen indicans, Plutarchus in Camillo. Ariſtophan. νῷν φράσον ὑμῖν, ὅ,τι χρῄζεις, nobis quid velis cedo. Sophocl. ... φράσαι : vbi prior corripitur. ... φράζω, Demoſthen. φράζω, diſſimulo. φράζω χαίρειν. iubeo valere, Budæus in epiſtol. prior. φράζω σιγήν, indico ſilentium, Ariſtop. Φράζω, τὸ φράζομαι, σκοπῶ, ἐννοοῦμαι, Soph. pro ἐπιφράζω, ... poſtulo, Idem.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ, ſpes.

Φρακτικός, cataphractus eques.

Φραστίζω, μ. ίσω, prudentem reddo, pot. Φραστίζω.

Φράσις, εως, ἡ, locutio, dictio, explicatio, interpretatio, λέξις, διάλογος, ἑρμηνεία, Heſych. & genus orationis, quicquid ad inſtructam orationem pertinet. Quint. c. 1. lib. 8. elocutionem vertit, & c. 1. l. 10. corpus eloquentiæ. φράσεως ἄπειρος, infans, Bud. in epiſt. poſt.

Φράσμων, attentus φράδμων.

Φράσσω, τὸ φράττω, ſtipo, condenſo. φράσσω ἀμπελον, vineam ſepe includo & circundo.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ, dictator, expoſitor, indicator, ὑφηγητής, ... φραστὴρ ὁδῶν καὶ ὑδάτων, καὶ χιλοῦ καὶ σίτου, Xenophon libro quinto Pæd. qui vias oſtendit, &c. Φραστής, index, ὁ μηνυτής, apud Plutar. Φραστῆρες, dentes ſeptennij in pueris. vide Comm. Ariſt. in Ran. οἱ γνώμονες τῆς ἡλικίας.

Φραστικός, οῦ, ὁ, eloquens.

Φραστύς, ύος, ἡ, conſultatio, intelligentia, ſententia, φράσις, ἐπίνοια, βουλή, Heſyc.

Φραστήρ, vide Φράστωρ.

Φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, contubernium, ſodalitas, ſodalitium, curia: vnde vulgò *frairie*, & *confrairie* ab Athenienſi populo, qui diuiſus erat in duodecim tribus, rurſus ſingulæ tribus in tres φρατρίας. Curias Græcè interpretatur φρατρίας Dionyſ. Halicarnaſſ. hiſtor. libro ſexto. Plutarchus in Romulo, ἑκάστη δὲ φυλὴ δέκα φρατρίας εἶχεν. Homer. πάτρας vocat, alij ... Valerius Publicola manumiſſum Vindicium ciuitate donauit, iuſſitque φέρειν ψῆφον ἧς βούλοιτο φρατρίας προσνεμηθέντα, ferre ſuffragium in quacunque vellet tribu, vel potius curia, Plutarchus in Publicola. Φρατρεία. idem Commentar. Ariſt. in Auib.

Φρατριάζειν, fratriæ conſortium habere, tribulium conſortium habere, in vnum conuenire, Euſt. Demoſt. μεθ᾽ ὧν καὶ Θεότιμος ἐφρατρίαζε.

Φρατρικός, ή, όν, curialis, contubernalis, tribunalis.

Φρατρίαρχος, præfectus tribus, princeps phratriæ. Demoſt. αἱρεῖσθαί με φρατρίαρχον.

Φρατριαστής, οῦ, ὁ, qui eſt ex aliqua tribu.

Φράτορες, οἱ, curiones.

Φράτερος ὄϊς, vel φράτριος αἴξ, ſiue φρατήρ, ouis vel capra ἡ θυομένη τοῖς φράτορσιν, Pol. Et Φράτρειον, τό, τὸ ἱερὸν ἔνθα συνίεσαν φράτορες, Idem.

Φράττω, μ. άξω, π. αχα, obturo, ſepio, vallo, βύω, condenſo, ſtipo, ſtabilio, munio, communio, præmunio, includo, occludo, armo. Act. Accuſ.

Φράττω,

Φράτωρ,ορος,ὁ,curialis propriè:contubernalis,tribulis,συγγενὴς, affinis,præceptor.φράτορας φυλέτας,i.ſodalem contribulem,Ariſtot.lib.2.Politic.εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας,dicebant de iis qui liberos profitebantur: qui in curialium ſodalitatem adoptabant. ἀπὸ τῶν φρεάτων, id eſt, à puteis qui inter curiales communes erant,dici volunt.Vocabantur etiam φράτορες ὁμογάλακτες,καὶ ὀργεῶνες,Pollux.Demoſt.καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ,noménque daret fratriæ. φράτορες popul.Athen.erat diſtributus in XII.tribus,ſingulæ tribus,in tres phratrias.ſingulæ phratriæ in γένη λ'.

Φρέαρ,ατος,τὸ,puteus,& poeticè φρεῖαρ, Nonn. Φρέαρ tranſlatè de prægrandi poculo.Athen. libro 5. πίνειν ἐκ ἀργυροῦ φρέατος.καλοῦσι γάρ τινες τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως φρέατα.

Φρεάτια,profundi putei.βαθέα ὀρύγματα,φρεατίαι apud Polyb.apud Suid.φρεάτεια.Et φρεατία,ἡ,ὀρυχὴ.

Φρεατιαῖος,putealis,puteanus.vnde τὸ φρεατιαῖον ὕδωρ, Alex.Aphr. & Athen.lib.3.

Φρεάτιον,q.puteolus,puteus,apud Sotionem φρεάτιον βαθὺ.

Φρεατορύκτης,ὁ,foſſor puteorum,Etym.Dicitur etiam φρεωρύχος & φρεατωρύχος Polluci, i. putearius Plinio. Eius inſtrumentum vocatur τρύπανον. Dicitur & φρεορύκτης.

Φρεατοτύμπανα,apud Polyb.inſtrumenta quædam auth.Heſ.

Φρεατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,profundus.

Φρεατωρύχος.vide Φρεατορύκτης.

Φρεναπάται,οἱ,mentium ſeductores.Paulus cap.1.ad Titum,ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται.

Φρεναπατάω,ῶ,ήσω,mentem ſeduco,decipio,ſubſanno. Act. Accuſat.Paulus capite ſexto,ad Galat. ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, ſuum fallit animum, ipſum ſuus animus fallit. Heſychius exponit χλευάζει.

Φρεναυγὴς,Heſyc.idem quod φρενήρης.

Φρενοῦν,docere,admonere.φρενῶσαι,φρενῶσαι,διδάσκειν,Heſyc.

Φρένες,αἱ, diaphragma, διάζωμα, i.ſeptum tranſuerſum , ὑπόζωμα. Gaza in Ariſtot.vocat præcordia aut cinctum φρένες καλοῦνται ὡς μετέχουσαι τι τοῦ φρονεῖν.præcordia vocantur, quaſi ſint participia prudentiæ,Ariſtot.lib.3.de partibus Animal. Item φρένες, mens,animus,λογισμὸς.vide Φρὴν.

Φρενήρης,εος,ὁ καὶ ἡ,prudens,cordatus,mentis compos, aut etiã deſipiens,mente captus,Ety.Suid.φρενήρεις,οἱ ἄφρονες.Agathias,ἐν φύσει τε ὢν φρενήρης.Heſyc.eſt ἀρτίφρων.

Φρενίτης,ου,ὁ,mente captus.

Φρενιτίζω,teneor phreneſi.

Φρενιτικὸς,εος,ὁ καὶ ἡ,mente captus.

Φρενιτικὸς, phreneticus Horat.qui per febrim delirat atque inſanit:Probl.1.lib.2.Alex.Aphrod.

Φρενιτιάω,ῶ,per febrem inſanio , vt vertit Gaza apud Alex.Aphr. in Probl.

Φρενιτιάσις,ἡ,φρενῖτις,Suid. ἀφροσύνη.

Φρενῖτις,mentis delirium , cerebri inflammatio quæ delirium infert.Celſus libro 2. cap.1.Inſania febricitantium quam φρενῖτιν appellant.Alexand.Aphrod.libro 1.Problem. φρενῖτιν ἐμποιεῖ ἀλγεινὴν, οἶνος καὶ ὕδωρ ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων,id eſt, delirium atque inſaniam facit.φρενιτίδες,αἱ,ægrotantium deliria quæ phrenitides vocantur,Marcel.lib.2.Dioſcorid.cap.155. De phrenitide vide eundem Marcel.lib.4.Dioſcor.in dictione Αἴθυργος: & Galen. lib.1.ad Glauc.

Φρενοβλάβεια,ας,ἡ,inſania,dementia,Suid.

Φρενοβλαβὴς,ſtultus,attonitus,mente captus,μωρὸς,βεβλαμμένος κατὰ τὰς φρένας,Suid.

Φρενοδινὴς,mentem verſans,Nono.

Φρενοθελγὲς μῦθος,gratum verbum,Nonn.

Φρενόθεν,ex mente.Sophocl.in Aiace,οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ παῖ Τελαμῶνος ἔβας,i.ἀπὸ οἰκείας γνώμης.

Φρενοκλοπέω,ῶ,ήσω,impono præſtigijs decipio:ἐξαπατᾷ,Heſy.

Φρενόληπτος,ὁ,ἡ,Suid.ὁ μαινόμενος, &

Φρενόμωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,mente captus, furioſus,inſanus : vnde φρενομωρεῖν,pro furere,furioſum,apud Sophocl.

Φρενοπλὴξ idem.

Φρενοτέκτων,qui ſuo ingenio aliquid cõponit. φρενοτέκτων ἀνὴρ,ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινόμενος καὶ συντιθείς, Ariſtoph.Interpr.cordatus artifex.Sic Ariſtophan.in Ranis,Æſchyl. verborum mirificum architectum vocat,vbi : φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥήματα ἱπποβάμονα.

Φρενόω,ῶ,ώσω,caſtigo,ad mentem reduco,νουθετῶ,doceo,admoneo, φρενῶ,παιδεύω,rectè inſtituo. Actiu.Accuſ.Xenop.ἐδόκει δέ μοι καὶ τὸ περὶ τοῦ δοκιμάζειν φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι φρενοῦν, mihi verò videbatur ad amicos explorandum,quibus vti debeamus, bene inſtitutum.φρενωθῶσι,i.σωφρονισθῶσι Suidæ.

Φρένωσις,εως,ἡ,caſtigatio,νουθέτησις.φρένωσις, ἐπὶ ψόγῳ φρενοῦ ἐμφαντικῶς,Clem. Alex.lib.11.cap.9.

Φρενωτικὸς,idem apud eundem, item quod ad παραίνεσιν aptum & accommodatum eſt.

Φρεωρύκτης,&

Φρεωρύχος,vide in Φρεατορύκτης.

Φρέω,& φρῶ:vnde φρὲς:emitto.φρέομαι,volunt eſſe à φέρω per ſyncopem.vide Εἰσφρῶ.

Φρὴν,ενὸς,ἡ,præcordia,διάφραγμα. Φρὴν (quia præcordia exiſtimata mentis ſedes)pro mente:ἡ διάνοια, νοῦς.Euripid.in Phœn. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.Cicer.Offic.3.Iuraui lingua, mentem iniuratam gero. Æſchylus in Prometh. καρδίαν δὲ θάλπος φρένα λακτίζει. Interpr.πολὺ ἀφαιρεῖται. metus animum adimit: Vt 3.de Orat. Tum pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat.ἐν φρενὶ,conſultò,ἐπὶ φρεσὶ,κατὰ νοῦν Hom.Iliad.Idem, σὺ δ' ἐπὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Rurſus Iliad. 2. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί. Virgil. -tu condita mente teneto. φρεσὶν ἔξω γενόμενος , captus mente,Plut.in Apoph.Lacon.νοῦν ἔχει ἐν φρεσὶν. Ariſtoph.φρένες οὐ μόνον ὁ λογισμὸς,ἀλλὰ εἴ τι καὶ ὑμέων τις ὁ ὑποζωματικὸς χιτὼν, ὅτι τὸ κατὰ τὰς ὑποχονδριακὰς ταύτας φρένας εἰρήκασιν ἐν τῷ μάχῃ μέρος τοῦ σώματος μετὰ φρενῶν λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ ἀπὸ τούτου τὴν ἰσχὺν μετὰ φρενῶν λέγουσιν,inquit Heſiodi Interpres.vide Φρένες,& Διάζωμα.

Φρητία,ἡ,puteal,os putei,Heſyc.

Φρητός,ἀπὸ τοῦ φρέατος κατὰ κρᾶσιν,Etym.

Φράτρα, ας , ἡ , φρατρία , συγγένεια , ſodalitas, ſecta, tribus.Homerus.Iliad.β , κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα , κατὰ φρήτρας , ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ.

Φρήτωρ,ορος,ὁ,contribulis,φράτωρ.

Φρίκη,ης,ἡ,horror frigoris,febrilis horror,algor,σὺν.τρόμος.Alex. Aphrod.lib.2.Probl. ἐπὶ τῇ ψυχρᾷ γίνεται περὶ ψύξις ἐργάσια : εἶτα ἀποψύχεται,φρίκη.εἶτα ἐπιρρίγος,ῥῖγος, id eſt, membra primùm frigore obtorpeſcunt,deinde inhorreſcunt : tum autem inalgeſcunt & rigent vario refrigerationis incremento.φρίκη περὶ τὸ θεῖον,horror & religio in deum , Xenoph.φρίκη quid ſit , vide apud Marcel.lib.1.Dioſc.

Φρικία,αἱ,&

Φρικία, τὰ, horrores, algores, rigores, in acceſſionibus febrium horrores, Marcell libro 1.Dioſcorid.cap.132.Idem Dioſcorid. lib.4.cap.15. ἐπὶ τῶν περιοδικῶν τὰ φρικία παραιτεῖται , horrores febrium abigit.

Φρικίασις,horror.

Φρικιάω,febrili horrore corripior,vel correptus ſum.

Φρικνὸς,&

Φρικτὸς,ὁ,ἡ,horrendus,horribilis,formidabilis, φρικαλέος, δεινὸς, Heſyc.φρικτὰ μυστήρια.apud Chryſoſt.

Φρικώδης,εος,ὁ,ἡ,horridus.

Φρικώδης, idem.

Φριμαγμὸς,οῦ,ὁ,fremitus,ſonitus, ſiue flatus qui emittitur per nares equorum.vide Φρύαγμα,& Φρίσσω. Eſt & hinnitus, Lycophr. χρεμετισμὸς.vide Φριμάσσω.

Φριμάσσω,ξω,ἄξω,& ττω,vel φριμάσσομαι, fremo : de equorum fremitu dicitur ſiue flatu qui naribus emittitur.Herodot.inThalia,φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι. Φριμάσσεσθαι de hircis & capris. Theocr.Idyl.5. φριμάσσεται πᾶσα τραγίσκων.Νῦν ἀγέλα.Pollux lib. 5. Δεικνὺ δὲ τῶν ἐπὶ αἰγῶν μὲν κάπρων ὁ φριμαγμὸς , φριμάσσεσθαι. Ibid. ἔνιοι δὲ,καὶ φριμαγμὸν ἵππων vocarunt:καὶ φριμάσσεσθαι ἐπὶ ἵππους,φρυάσσεσθαι δὲ πάντας.

Φρὶξ,ικὸς,ἡ,maris vel fluctuum fremitus , Cicer.motus maris incipiens,primáque agitatio fluctuum:vndæ fluctuatio ſuperficiaria,ἡ ἐπιπόλαιος κύματος κίνησις,κατάχυσις. Didymo, ἀνεπαύσατο τῆς κυμάτων.Homerus Iliad.ψ,καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.Interpres ſic annotat,φρὶξ(vnde φρίσσω,fremo) ἡ τῆς ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ ὕδατος,ἡ ἐπὶ τοῖς ἀνέμοις ἀρχομένου,ἢ τὸ ἐπιπολάζειν τῷ κύματι ἀφρώδες,τὸ καὶ αὐτῶς κατ' ἄρχεται πνεῖν,i.ἡ πρώτη τοῦ κύματος ὄψις. Idem Iliad.φ,Οἵη δ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι,μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν,i.Boreæ fremitu : vt apud Lucret.Acri cum fremitu perfurit ventus.Rurſus Odyſſ.libro 4. -γέρων ἅλιος νημερτὴς Πνοιῇ ὕπο ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, i. nigra frementis fluctuantiſque maris vnda opertus. Horat.æquoris nigri fremitus.Interpr.τῇ ἐπικαλυφθεὶς μελαίνῃ ἐν τῇ τῆς ἐπιπολῆς κινήσει τοῦ ὕδατος.In Epigr.κελαινῇ φρικὶ ῥέεθρα ζέουσα.Sumitur & pro φρίκη,i.horror.

Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem ſetis vt κάπρον φριξαύχενα,quidam Poeta vocat apud Plutarc.

Φριξαύχην,ενος,epithetum leonis , quod eius ceruix ſetis erectis horreſcat.Apud Plutarchum ἀειδορυσίας, leges κάπρον φριξαύχενα.

Φριξόθριξ,horrens pilis,ſeu ſetis.ὀρθὰς τὰς τρίχας,Suid.Et φριξόθριξ Heſyc.i.ὀρθόθριξ.

Φρίσσω,ξω,ξειν,ξα,fremo , (quod tamen eſt à βρέμω.Italis bramar. Gallis braire.)vt agitatum mare fremit:fremitum edo: ἀπὸ τοῦ φρὶξ.vide Φρὶξ. Homer.Iliad.ν, στίχες εἵατο πυκναὶ,Ἔγχεσι καὶ κορύθεσσι,καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι,id eſt,frementes & horrentes, παρὰ τὸ ὀρθὰς κεκλιμένας. vt apud Cicer. horribilis fremitus armorum dicitur.φρίσσει τὶς φίξω,inquit Didymus (id eſt , horreſcit,fremit,)ὁ ψύξ,ἡ ὀργή. Et vt annotat Euſtath.Iliad.ν,& 1.Aper ἐπιφρίσσει,acies φρίσσει,meſſis φρίσσει,mare φρίσσει,timidus τρέμει,&c.

[illegible]. Vnde φρίσσω, horreo, inhorreſco, metuo, [illegible], contremiſco, erigor, [illegible], verbum [illegible], ia. Accuſat. iung. [illegible] Alexan. in Orat. horreſco [illegible], horreſcens lingua, &c. Idem eodem. [illegible] Homer. quod Virgilius, ſteteruntque comæ [illegible], Ariſtoph. i. ſeta inhorrens, ſeu iuba. Heſiod. [illegible], horret ſetis. Sophocl. cum Datiuo, [illegible], i. ὀρθαὶ αἱ τρίχες [illegible]. Ariſtoph. abſolutè, [illegible], &c. in medio Perfect. [illegible], timent, Apoll. Rhod. penultima longa. [illegible], Demoſthen. cum Infinit. ſic & in Epigramm.

φροιμιάζομαι, [illegible]

φροιμιάζω, procœmior Plin. Sec. exordij loco dico, præfor, præludo, præmitto, auſpicor, facio procœmium. Ariſtotel. libro 1. Ethicor. ad Nicomachum. [illegible], procœmij loco dicta ſint.

φροίμιον, ου, τό, procœmium, Atticè, pro προοίμιον, in Epig.

φρονέω, [illegible], mentis ſum compos, ſapio, intelligo, [illegible], cogito, [illegible], reputo, ſuſpicor, λογίζομαι, [illegible], cognoſco, [illegible], ſcio, volo, cupio, [illegible], animum intendo, vſu rerum ſum præditus. Accuſat. iungitur. [illegible], Ariſtoph. ſapere ſimplicem antiquitatem, ſeu reſipere & olere. [illegible], ad res nouas animum intendere, Plutarch. in Othone. [illegible], ad tyrannidem aſpiro. [illegible] nothus ſapiens legitima, Euripid. id eſt, ſpiritus habens velut legitimus filius. [illegible], beneuolentia patrem proſequens, Homer. Iliad. id eſt, [illegible], Idem Sophocles. [illegible], quo animo ſim in illos [illegible], tibi malè volo [illegible], ſum tui ſtudioſiſſimus, optimè tibi cupio, [illegible]. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], Demoſthenes, id eſt, curare. vt apud Paulum ad Rom. capite 14. [illegible], curare diem, Demoſthen. [illegible], cognoſcere. [illegible], id eſt, conſentire, attici ſimiliter, eſſe concordes. [illegible], vel [illegible], eodem animo mutuo affectos eſſe. [illegible], vt iubet Paulus ad Rom. capite 12. & 15. [illegible], Bud. in Epiſt. poſter. [illegible], Demoſthen. eodem eſſe animo ſeu affici, Iſocrat. [illegible], iam dictis ſimilia ſentire [illegible], Ariſtophan. [illegible], Idem. [illegible], alia mens mihi eſt. Plutarchus in Themiſtocle. [illegible], cum illo ſentio. [illegible], quæ carnis ſunt curat, Eraſm. apud Paul. cap. 8. ad Romanos. [illegible], Lucian. [illegible], hac in re non ſapit, non ſanus eſt, Eurip. φρονῶ, καυχῶμαι, glorior, exulto, effero animum & tollo: vnde μέγα φρονεῖν, ſeſe efferre, animo efferri & de ſe ſentire magnificè, animos tollere, eſſe ſuperbum, [illegible], fretum eſſe, confidere. Xenoph. in Sympoſ. [illegible]. Iterum, [illegible], qua arte fretus, Cicero, qua maximè arte confideret. Sophocl. [illegible]. μέγα φρονῶ ἐπὶ τούτῳ, id eſt, [illegible], valde confido ob hoc, Æſchin. [illegible]. Ariſtot. in Rhetoric. [illegible] bonis fortunæ glorians, Iſocrat. in Euagora. Et [illegible], de me opinionem habeo maximam. Xenop. [illegible]. Demoſthen. [illegible], tantum ſibi placet, Idem. [illegible], arroganter de ſe ſentit. [illegible], ſum inſolentior, Iſocrat. φρονῶ βέλτιον, capio melius conſilium. [illegible], modeſtia vtor, Budæus in Epiſt. prior. [illegible], demitto animos, ſubmiſſius me gero, Demoſth. [illegible], Idem. [illegible] animo eſſe demiſſo, animo eſſe puſillo. [illegible] Sophocl. i. μέγα φρονεῖν, ſe efferre. [illegible], minus de me ſentio. Xenoph. [illegible], non ob id me decet de me minus ſentire. [illegible], nihil ſentire. Sophocl. [illegible], ſapere, ſapientem eſſe. [illegible], prudentem eſſe, rectè agere & prudenter, [illegible]. Iſocrat. ad Nicocl. [illegible], permitte prudentibus liberè loquendi facultatē. [illegible], Sopho. [illegible], eſto prudens. idem Sophocl. de Aiace furente. [illegible], mentis ſuę cōpos. Xenophon. [illegible]. Item bene & rectè ſentire, rectè iudicare, bonum affectum habere, rectè conſulere. Plato. Epiſt. 8. [illegible] non rectè exiſtimat. Sophocl. [illegible] Interpres, id eſt, faueo tibi & tuis rationibus. [illegible], bene tibi cupio, Euripid. [illegible], imprudenter ago, malè cogito, non rectè ſentio, malè ſentio, inſoleſco, ſum animo hoſtili. [illegible], malè tibi cupio, Eurip. [illegible], idem quod [illegible]. [illegible], ſum tibi beneuolus, Euripides. φρονῶ, τὸ βούλομαι, cum Infinitiuo. Hom. Iliad. [illegible]. Heſiod. [illegible], animum intendit ad pugnam. Xenop. [illegible] dixit, pro ſcio iacula mittere ſeu audeo. [illegible], ſcio mittere ſagittam, Idem Xenoph. φρονῶ, ſentio & experior, Sophocl. in Aiace, [illegible], vbi Interpr. [illegible], id eſt, dolorē ſentire. Et & Paulus ad Galat. cap. 5. [illegible], quod nihil aliud mali ſentiam mihi ſcilicet aliud mali vos paſſuros eſſe. φρονεῖν etiam interdum conſtruitur cum Præpoſitionibus. Ariſtoteles de mundo, [illegible]: ſic de vniuerſo cenſere oportet, ſeu ſentire & iudicare. [illegible], in ſpem adducti. Xenoph. [illegible], ſpe fretus bona lætatur. [illegible], animus quo ſapimus, cuius organum & ſedes cerebrum dicitur ab Alexand. Aphrod. libr. 1. Probl. ratio etiam à Gaza vertitur.

φρόνημα, τό, cognitio, intellectus, voluntas, vis animi, cogitatio animi, prudentia, affectus, propoſitum, conſilium, mens, ſententia. Terent. ſenſum dixit, Illius ſenſum pulchre calleo. vnde [illegible], de gradu & de ſede deijcere, de gradu vel ſtatu dimouere & deducere, vt & de conſtantia deducere & propoſito. [illegible], &c. maximè verò cum eius manſuetudinem & clementiam perſpexiſſes, quum &c. Idem in Fabio. [illegible], prudentem eſſe. Aliquādo pro [illegible], ſententia, vel mens ſenſus de re aliqua. Idem Plutarc. [illegible], ſentiebam enim. φρόνημα, animi elatio, faſtus, grauitas, pertinacia, ferocitas Cic. ſpiritus [illegible] Suid. [illegible], animi magnitudo. vnde Latinè, tollere ſpiritus, tollere animos, deponere ſpiritus & ponere animos, [illegible], Dionyſ. Halicarn. hiſtor. libr. 7. i. faſtum minuere. Virg. in Æneid. flatuſque remittat. [illegible], inflatus ſpiritus a luctſus [illegible] ſubſiſtere. Xen. in Pæd. Cyri lib. 5. [illegible]. Pleriqúe homines in ſecundis tantos ſpiritus concipiunt, vt illis obliti nullo modo poſſe videatur. [illegible], elatio animi ad popularem potentiam capeſſendam grauior, Plut. in Pericle. [illegible], mœſtus & abiectus animo, Bud. in Epiſt. [illegible], aſſumere ſpiritus, Demoſth. [illegible], faſtu pleni, Ariſtot. in Polit.

φρονηματίας, ου, ὁ, homo elati ſpiritus, [illegible], animoſus. Ariſtot. in 5. Polit. [illegible].

φρονηματίζομαι, magnificè de me ſentio, & vt Fabius loquitur, maiores ſpiritus duco, efferor, animos tollo. [illegible] Ariſtot. 2. Polit. [illegible] Diodorus, [illegible]. Polyb. in 2. [illegible]. Ariſtot. in Polit. [illegible], animi elati ob priſtini imperij authoritatem.

φρονηματισμός, οῦ, ὁ, idem quod φρόνημα, ὑπεροψία, τῦφος, faſtus, animi elatio & celſitas. Suid.

φρονηματώδης, εος, ὁ & ἡ, elatus, ſuperbus, conſtans.

φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, [illegible], intelligentia, ſenſus. Plato in Apolog. [illegible], prudentiæ curam non gerit. Idem in Timæo, [illegible]: Cic. prudentia vacantes. Ariſtot. lib. 1. Polit. pro quadam naturæ habilitate, qua ad virtutes æquè ac vitia vti poſſimus. Idem Topic. 8. [illegible] appellat intelligentiam, perceptionémque rerum, quæ à ſcientia traduntur: [illegible], &c.

φρόνιμος, ου, ὁ, prudens, prouidus, conſultus, [illegible], perſpicax, cordatus, compoſitus. Plato lib. 1. de Republ. cum Accuſ. [illegible]: in quibus prudentem, bonum in his dicit. [illegible], peritus ciuitatis conciliandæ, vel ſocietatem. Plato de Leg. [illegible], Xenoph. in Apolog. Socrat. Aliquando arrogans, animo elatus, qui parū modeſtè de ſeipſo ſentit: ad affectū magis refertur quam ad prudentiam. Paulus ad Rom. cap. 11. [illegible], ne ſitis apud vos ipſos arrogantes. ei opponitur [illegible]. [illegible], ſapientiſſimus, Plato in Tim.

φρονιμώδης, animoſus, conſtans.

φρονίμως, prudenter. φρονιμώτερον, prudentius, Gaza de Senectut. [illegible] φρονίμως, ſapienter viuere, Cic. ex Epicuro.

φρόνις, ιος, ἡ, prudentia, intelligentia. Eſt autem ſyncop. pro φρόνησις. Hom. [illegible].

φρονούντως, ſapienter, φρονίμως, vt apud Sophoclem in Antigone, [illegible], prudenter & cordatè loqui.

φροντίζω, [illegible], curo, curam gero, ſtudeo, do operā, penſum habeo, cogito, cogitatione complector, [illegible], commentor, meditor, rationem habeo, contemplor, [illegible], proſpicio, conſulo. Genit. cum Accuſat. Plato in Sympoſ. [illegible], bella non curabit

bis, Xenoph. φροντίζων ἀπειλῆς αὐτοῦ, qui mouetur minis eius, Plutarc.in Theſeo. φροντίζω λίαν τοῦ ἐχθαίρειν, odium nimium refugio, Ariſtot.lib.7.Politicor. βραχὺ φροντίζων τῆς κραυγῆς, parui faciens clamores, Plutarc.in Pericle. ὀλίγον φροντίζω τινος, Lucian φροντίζοντες οὐδὲν τῆς πολιορκίας, nihili pendentes obſidionem, οὐδὲν φροντίζοντες, Iſocrat. τῆς ψυχῆς μηδὲν τυγχάνουσι φροντίζοντες, animi nihil penſi habent. μὴ φρόντιζε μηδέν, nihil cures, Ariſtophan. μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε, hoc ne curetis. Idem. φροντιστέον περὶ ἐκπτώσεως τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐν τούτῳ, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθείη, eam ob cauſam curãda in primis cruſta eſt ne decidat, & cum ceciderit, ne citius quàm opus ſit, partes vlceris cocant, Dioſcor.libro 7.cap.3. Xenophon, τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἀπεδείκνυε, qui in his operam ponebant & ſtudium. φροντίζειν τὰ τῶν λόγων, &c. Bud.in Epiſt. prior. πεφροντισμένος λόγος, oratio meditata. πεφροντισμένη ἀπόκρισις, accurata reſponſio, Plutar.in Lycurgo. Xenoph. φροντίζειν cum περὶ vel πρὸς cum Genit.aut Accuſ.cum περὶ, & Genit. ἔρχονται, ὅτι τι περὶ τῶν πολιτῶν φροντίζειν. Idem, περὶ τῆς ἰουδαίας φροντίζειν. Idem cũ Genit.& τοσοῦτον, τοσοῦτον αὐτοὺς τῶν φίλων φροντίζειν, tantam eos amicorum curam gerere. φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα, in re & negotio occupari, Alex.Aphr. φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσων δίκην, pro ſeipſo anxius tanquam daturus pœnas φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας, Demoſth. φροντίζειν cum ὅπως, & Futuro Indicat. Iſocrat. φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης πράξεις, da operam ne quid iſto honore indignum committas. φροντίζειν cum particula εἰ. Plato 1.de Rep. δοκεῖς ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, videris nullam noſtri curam gerere, verum deterius an melius victuri ſimus. οὐ φροντίζω, ſum ſecurus.

Φροντίς, ίδος, ἡ, cura, ſolicitudo. φροντίδα ποιήσομαι, curam ſuſcipiam, Phalar.in Epiſt. φροντίδα ἔχειν, in Epigr. φροντίδα παρέχει, Ariſtoph. ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο, mihi cupido inceſſit. ἐν φροντίδι ποιοῦμαι, ſum ſolicitus. φροντὶς πατρική, paternum officium & indulgentia. Φροντίς, μέριμνα, cogitatio, commentatio, hoc eſt, σκέψις, καὶ πραγματεία, καὶ θεωρία περί τινος λόγου, Ariſtophan.Interpr. Eſtque commune verbum in ore omnium, Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι: Cicero Philipp.12. Poſteriores enim cogitationes (vt aiunt) ſapientiores ſolent eſſe. Eurip.in Theſeo, εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην: Cicero Tuſcul.3. Futuras mecum commentabar miſerias.

Φρόντισμα, ατος, τὸ, idem, σκέμμα, commẽtatio, cogitatio, meditatio, μελέτη, μελέτημα, σκέψις, opus elaboratum, Ariſtoph. Τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ ἀκούσαις Σωκράτους φροντίσματα? aliud Socratis commentum.

Φροντιστήριον, ου, τὸ, ſchola, domus curarũ, διατριβὴ, σπουδαστήριον, Suid. monaſterium, ἀσκητήριον, cœnobium, conciliabulum, conuentus. Ariſtoph.in Nebul. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον, i. ſchola. Pollux lib.4. καὶ τὰ διδασκαλεῖα, ἃ παιδαγωγεῖα μόνον καὶ φωλεοὺς, ἀλλὰ καὶ φροντιστήρια.

Φροντιστής, ὁ, commentator, σοφιστὴς, ὁ ἐνθυμητικὸς, diſcipulus. Ariſtoph. φέρε τί διαπράξει τὸν φροντιστήν. Xenoph.in Sympoſ. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; κάλλιον γ', ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην; Galenus, αἱ γὰρ τοι διανοίαις, ἐνεργάζονται φροντίδες, ὅθεν καὶ τὸν Σωκράτη φροντιστὴν ἐκάλουν, καὶ φροντίδας τὰ σοφὰ βουλεύματα, &c.

Φροντιστικός, ή, όν, cogitabundus. Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, q. ſolicitiora in cibo. φροντιστικὰ ῥήματα, verba ſolicitatiua, Gaza lib.4.Gram.

Φροντιστικῶς, ſolicitè.

Φροῦδα, inaniter, incaſſum.

Φροῦδος, ου, ὁ, vanus, caſſus, obſcurus, abolitus, inanis, euanidus, irritus, ἀφανὴς, ἐκποδὼν, nullus, κενὸς, ἀφανὴς, non apparens, qui diſparuit. φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται, Euripid. abſens non apparet. εἰς τοῦτο γὰρ ἤδη φροῦδος εἶμι ταῖς ὀργαῖς. Idem. φροῦδος ἐπ' αὐτὸν, i. diſceſſit aduerſus eum, Idem. βεβᾶσι φροῦδοι, ſeceſſerunt, Idem Euripid. φροῦδος ἐκ ναοῦ πυλῶν, à templo digreſſus, Idem. φροῦδον γὰρ ἦν τοῦ κακοῦ μέλλον λόγος, Sophocl. vbi ὤν ſubaudiendum. φροῦδος θανὼν, Euripides. id eſt. ἄδηλος. φροῦδα τὰ χρήματα, facultates ad vanum & irritum redactę. Ariſtophan. in Nebul. Καὶ πρὸς ἔτι μου φροῦδα τὰ χρήματα, φροῦδη χροιά. Φροῦδη δ' ἡ ψυχή, φροῦδη δ' ἐμβάς, Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι πᾶσι, φρουρᾶς ᾄδων Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

Φρουρά, ᾶς, ἡ, cuſtodia, excubiæ. φυλακὴ, præſidium & ipſi præſidiarij milites apud Demoſt. φρουρὰ μία περὶ τὴν χώραν, cohors vna ad præſidiũ loci excubans: μία φρουρὰ ἐφρούρει, vna cohors præſidio erat. φρουρὰς φαίνειν, apud Cicer. præſidia parare & contrahere, Xenoph. vide Φαίνω. Ariſtoph. 109. φρουρᾶς ᾄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι, excubiarum gratia canens, &c. prouerbialiter in hominem vigilantem & diligentem dicitur. Plato in Phædone, Ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν: homines ſumus tanquam in corporis cuſtodia atque præſidio conſtituti, vnde dominans ille in nobis Deus, vetat nos iniuſſu ſuo demigrare atque aufugere. vide Cicer.in Som.Scip. φρουρὰς καθιστᾶσι, locare præſidia.

Φρουραρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum princeps cuſtodum, Neutr.

Φρούραρχος, cuſtodiæ princeps ſeu cuſtodiarũ, princeps præſidiariorum, Bud.in Epiſt. præfectus caſtelli, Xenoph.in Œcon.

Φρουρέω, μ. ήσω, π. ηκα, cuſtodio ciuitatem vel quid aliud, excubo, φυλάττω, obſeruo, τηρῶ, excubias pono, excubias ago. defenſo, tutor, ago cuſtodiã, cuſtodiis adſeruo. præſidiis teneo, ſum præſidiarius, præſidium impono ad tutelam, in præſidio ſum, ſum præſidio. Accuſ. Φρουροῦμαι, cuſtodior, οἱ φρουρούμενοι, qui præſidio cuſtodiuntur, Ariſtid. qui præſidio tuentur, Demoſth. φρουρεῖν ὁ πλοῦτον, Suid. ἀντὶ τοῦ περιφανῶς ἐφοδεύειν.

Φρούρημα, ατος, τὸ, præſidium, ſeptum. Sophocl. in Aiace, ἄδικα βουκόλων φρουρήματα, τὰ βουκόλια.

Φρούριον, ου, τὸ, præſidium, propugnaculum, locus munitus, φυλακτήριον, caſtrum, περιφύλαγμα. φρούριον ποιεῖσθαι, præſidium imponere, Thucyd. τὰ φρούρια, oppida, caſtella, præſidia. τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, Demoſth. inſtaurare caſtella.

Φρουρίς, ίδος, nauis quæ ad preſidium aut loci cuſtodiam mittitur, quæ & φυλακίς, φρουρίδες νῆες, naues præſidiariæ, Thucyd.

Φρουρός, οῦ, ὁ, cuſtos, ſtipator, præſidiarius, qui eſt in præſidio. φρουροί, præſidia, ἀντὶ τοῦ φρουροῖς.

Φρύαγμα, ατος, τὸ, fremitus, anhelitus equi currentis: hinnitus, cachinnus, φριμαγμὸς, ἦχος, τὸ φύσημα ἵππου. vide φρυαγματίας. Φρύαγμα etiam Heſyc. ὕβρις, μετεωρισμὸς, ὑπερηφανία, elatio, inflatio, iactantia, faſtus. lib.1. Epig. ποῦ τὸ φρύαγμα &c. φρύαγμα ἰσχύος, ſuperbia fortitudinis, cap.24. Ezechiel.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, dicitur κυρίως ἵππος, equus fremens, Virg. ὁ φρυάττων. Etenim τῶν ἵππων φρύαγμα ſiue φριμαγμὸς, equorum fremitus Cæſari. nos inde traiectione literarum dicimus *le fray des cheuaux*: vnde *effray* & verbum *effrayer*, quod tamen de metu perculſis dicitur, vt & Græcis φρυάττεσθαι, i. metu percelli, & καταπλήττεσθαι ſignificat interdum. Nam equi τῷ φρυάγματι καὶ φυσήματι, id eſt, fremitu & narium flatu ferociam ſuam generoſitatémque indicant, & in re formidabili horrorem & metũ, nonnulla tamen inter vtrunque differentia. Φρυαγματίας, elatus, inflatus faſtus, inſolens atque ferox, φρυαγματίας, καυχηματίας, ἀλαζὼν ἐπηρμένος: Tranſlatè Plutarchus in Antonio, de Aſiatico dicendi genere redundante exultantéque verborum copia, loquens: Ἐχρῆτο δὲ τῷ καλουμένῳ μὲν Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων, ἀνθοῦντι μάλιστα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἔχοντι δὲ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, καὶ φρυάγματος κενοῦ καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν, id eſt, Æmulabatur autem dicẽdi genus Aſiaticum appellatũ, (quod tũm maximè florebat ac vigebat) propter eius cum ſuo vitæ inſtituto magnam conuenientiam. Erat enim glorioſus & elatus ferocia, exultabàtque totus eius animus, honorum ſupra æquales inani cupiditate & ambitione.

Φρυακτός, in Φρυαγματίας.

Φρυάττομαι, fremo, φριμάττομαι. vide Φρυαγματίας. Eſt & καταπλήττομαι καὶ ἐπαίρομαι, Suid. & Menandro καταπλήττω: Heſyc. ἐπαίρομαι, μεγαλοφρονῶ, γαυριῶ, terreor, extollor. vide Φριμάττεσθαι in Ammonio. φρυαττόμενος ἐπ' ἐλπίσι κεναῖς, ſpe vana elatus, cap 7. libro 2. Macchab. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας, equi ſeſe efferẽtes ad certamina, Plutar.in Lycurgo.

Φρυάσσω, μ. άξω, π. αχα, fremo, frendeo. Item inſurgo, glorior, ſuperbio. Neut. abſol. vide Φριμάσσω. Et φρυαγματίας.

Φρυγή, ῆς, ἡ, fuga, τροπή, φυγή, Heſych.

Φρυγανικά, virgulta cito areſcentia & igni accommodata, ſuffrutices. Gaza libro 3. hiſtor. plant. Theophraſt. lib.3. de Cauſis, de olea & punica & myrto loquens, Πυκνόφυτα δὲ ὄντα καὶ λεπτόκαυλα καὶ ταχὺ συναναπέμπει. διὸ καὶ φρυγανικὰ μᾶλλον ταῦτα τῷ σχήματι, vide Φρύγανον.

Φρυγάνιον, exiguus frutex, Marcel. cremium, Barbar. lib.3 Dioſc.c. 105. vbi cremium capit pro frutice puſillo. vide Φρύγανον.

Φρυγανισμός, οῦ, ὁ, virgultorum collectio. vide φρύγανον. ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθόντες, lignatum egreſſi, Thucyd. Appian. in Iber. εἰσὶ δ' ἐν τοῖς φρυγανισμοῖς, οἱ δὲ ὅταν ἐπὶ σιτολογίαν καὶ χιλὸν ἐξέλθωσιν.

Φρυγανίστρια, ἡ, q. ſarmentatrix, Ariſtoph.

Φρυγανώδης, ſurculoſus, cremiorum modo lignoſus, Marcell. lib. 3. cap.46. φρυγανῶδες θάμνος, frutex ſurculoſus, frutex ſurculaceus, Dioſc. lib.3. ca 171. φρυγανῶδες θαμνίσκιον, frutex ſurculoſus, frutex cremio ſimilis, Barbarus lib.3. Dioſcorid.c.44. vide Φρύγανον.

Φρύγανον, ου, τὸ, virgultum: vt θάμνος à ſtipitum frequentia, dicitur frutex. In plantarum genere quatuor ſunt differentiæ, arbor, frutex, virgultum (quod Gaza ſuffruticẽ vertit) & herba. Virgultum eſt, vt rubus, paliurus. Virgulta, ῥῶπες, ῥωπήϊα dicuntur ab Homero. Vocatur φρύγανον ἀπὸ τοῦ φρύγειν & φρύττειν. Nam hac voce omnia ſarmentoſa ligna arida ignisque fomenta ſiue ad cremandum facilia continentur: ob id & φρυγανά vocat alio nomine ὕφαψιν Conſtantinus in Geoponicis, id eſt, Columellæ & Plin. cremia, quæ ſunt ὑπέκκαυμα καὶ χάρφη, omniſque lignoſa & ſurculoſa materia qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur, vnde conſtat etymologiæ ratio. Theo-

σοφεῖν τὰ μέλλοντα, &c. Φιλοσοφήσεις τὰ περὶ θεοῦ, &c. Nazanzenus in Orationibus. Iſocrat. ad Nicocl. pro literis operam dare, in ſcientiis & diſciplinis verſari, τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σοι δείξει, philoſophiæ, id eſt, literarum ſtudium vias tibi demõſtrabit. φιλοσοφεῖν, occupatum eſſe & circa aliquid intentum, quaſi munere ſuo fungentem. Ioſeph. 1 & Lyſ. περὶ εἰκαν. καὶ τὸ φιλοσοφεῖν, id eſt, indagare, excogitare & cõminiſci. φιλοσοφεῖν, diſceptare, diſſerere diſputare & tractare aliquid. Naz. εἰς ξένῳ δ. [illegible] Plutarchus in Cæſare, καὶ τὴν ἐμμελεστάτην διάθεσιν φιλοσοφηθεῖσα χαρίεντως, ratione mathematica eleganter explicata. Apophth. μάλιστα δὲ ὃν περὶ τὴν πολιν ἐφιλοσόφησε. φιλοσοφεῖν, δογματίζειν, & conſtituere. Idẽ, [illegible] Πυθεῖ φιλοσοφήσαντος. φιλοσοφεῖν, exercere & meditari. Gregorius, ἵνα φιλοσοφεῖ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαιρεσιν τῆς περὶ πάρος ἀλαζονείας, Vt in humilitate cõmodè exerceri poſſet ad expugnandam præteritam animi elationem. φιλοσοφεῖν, τὸ καρτερεῖν, tolerare. Gregorius de Martyribus, καὶ τοῦτον ὃν [illegible] φιλοσοφήσαντας. φιλοσοφεῖν, magno ſtudio contendere, omni animi contentione incumbere. Iſocrat. in Paneg. Τίς γὰρ [illegible] φιλοσοφήσει, &c. φιλοσοφεῖν, τὸ φιλοπονεῖν. Idem in Buſir. μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν ἃ τῇ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν.

Φιλοσόφημα, ατος, τό, σκέμμα, σόφισμα, ζήτημα. Ariſtoteles ſecundo de cælo, de ſitu terræ loquens, Πῶς τὸ περὶ τοῦ τόπου ζητεῖν, εἰκότως ἐξῆκε φιλοσόφημα πᾶσι, id eſt, ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα, philoſophica quæſtio ſeu res quam quis philoſophicã diſputatione ſecum conquirit.

Φιλοσοφία, ας, ἡ, ſapientiæ ſtudium. Ponitur Iſocrati ſæpe ἀντὶ τῆς φιλολογίας: vt in Ration. ad Nicocl. ὅ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μελέτῃ καὶ φιλοσοφίᾳ, quicquid accuratè noſſe voles, id vſu & philoſophia conſequere, i. ſciẽtis & diſciplinis, id eſt, literis.

Φιλοσοφικός, ad philoſophiam pertinens.

Φιλοσοφομειράκιον, adoleſcentulus philoſophiæ deditus, ſeu qui adoleſcens admodum philoſophauit Athen.

Φιλόσοφος, philoſophus, ſapientiæ amans, ſapientiæ ſtudioſus, doctrinæ ſtudioſus, ὁ πολλοὺς λόγους καὶ σοφίζων περὶ τῶν [illegible], vt ſcribit Phrynich. Plato cum Accuſatiu. ſecundo de Republic. * φύσει φιλόσοφος, natura philoſophus. φιλόσοφος τὴν ψυχήν, Iſocrat. id eſt, ſtudens animum exhibere ſapientiæ cupidum. οἱ φιλόσοφοι παῖδες, pro ipſis philoſophis: frequens apud Græcos locutio. Aliquando φιλόσοφος, pro philoſophico & humano. Οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, gentiles philoſophi minimèque Chriſtiani, ethnici, καὶ ἕλληνες, Baſil.

Φιλοσόφως, philoſophicè, vt φιλοσόφως ἔχει, Plat. philoſophicè ſe gerere.

Φιλοστεφανεῖν, dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſè & acriter certant. Dicitur & de quocunque certamine contendentibus. Plutarchus, Οὕτως ἐμμελῶς τοῖς λόγοις [illegible] φιλοστεφανεῖν, [illegible]. Polyb. libr. primo de Hierone, φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς ἕλληνας, ambiens coronas & celebrationem Græcorum.

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ, coronarum cupidus. φιλοστέφανος Ἑλλήνων, in Epigram.

Φιλοστοργεῖν, dicuntur ij qui magno amore erga liberos afficiuntur, vel liberorum quærendorum ſtudio tenentur.

Φιλοστοργία, ας, ἡ, magnus amor parentum in filios, & è contrario. Athenæus libro 13. [illegible] φιλοστοργίας [illegible], vt liberorum quærendorum cupiditate teneantur. Polybius in quinto, [illegible]. Stoici dicunt τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι, id eſt, Natura fieri vt liberi à parentibus amentur, Cicero tertio de Finib. φιλοστοργία, dicitur etiam de amore ſimili parentum amori. Athen. de elephante pueri amatore, [illegible] φιλοστοργία [illegible] πρὸς παιδίον.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ, amicus, beneuolus, neceſſarius, indulgens, ad diligendum propenſus, ingenio facili, pius erga liberos, liberorum amans. Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro nono ait, ἵππων γένος εἶναι φύσει φιλόστοργον, id eſt, equas naturaliter ſuos pullos adamare. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόστοργος ὢν, parentum venerator, & pius puer. Sic Cicero ad Atticum, Nihil poſſum dicere [illegible], nihil φιλοστοργότερον, quod dixit de genere ſuo. τὸ φιλόστοργον, charitas. Dixit Apoſtolus ad Roman. capite duodecimo, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, Fraternitatis affectu alij alios adamantes.

Φιλοστόργως, beneuolè, indulgenter, ardenti animo. φιλοστόργως ἔχω πρός σε, te vehementer amo, tibi indulgeo. φιλοστόργως [illegible], Bud. in epiſt.

Φιλοστρατιώτης, militum amans, dux.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ, leuis, mutabilis, [illegible]

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ, qui amat ſuos belli ſocios, [illegible] ſeu ſtudioſus, aut qui ſibe [illegible] ſe belli ſocium adiungit.

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ, comis, affabilis.

Φιλοσωματεῖν, in curando corpore nimium occupatum eſſe, vt apud Horat.

In cute curanda plus æquo operata iuuentus.

Φιλοσωματία, nimium corporis ſtudium, luxus, philautia.

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ, ſui corporis ſtudioſus. Chryſoſtom. [illegible] φιλοσώματος [illegible] Plato: ſic enim in Phædone, [illegible] φιλοσώματος.

Φιλοτάριχος, ſalſamentorum auidus, quaſi ſalſamentarius, Athenæus.

Φιλότεκνος, amans liberorum, indulgens liberis, amantiſſimus filiorum, cui magna erga gnatos charitas eſt. φιλότεκνος [illegible], in Epig.

Φιλοτεχνεῖν, artificioſè diſſero, artificioſa & ambitioſa arte vtor, ambitioſæ atque artificioſæ argumentationi indulgeo. φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, in ſtudium interiorum incumbere, ſe vertere ad interiora, Epictet. φιλοτεχνεῖν, artium ſtudio teneri. Adamantius in Phyſiognom. [illegible] φιλοτεχνεῖν. φιλοτεχνεῖν, de arte diſſerere. Athen. de Antiocho [illegible] φιλοτεχνεῖν, aliquid ingenioſè & artificioſè agere. Baſilius in Hexaemer. de apibus, Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, tanto artificio fauos mellis fingens & cellulas. Idem, [illegible], vbi pro artificio magno fieri & concinnari. [illegible] φύσει [illegible] φιλοτεχνηθέντα, quæ in generandis animalibus natura ingenioſè commenta eſt, Naz. in Orat.

Φιλοτέχνημα, artificium, opificium, [illegible], opus quod anxiè affingitur ſeu affictum, Baſil. in epiſt.

Φιλοτεχνία, varietas artificij & præſtantia, artificioſa induſtria, artificioſa ratio. Naz. Laert. de Gorgia, Ὁ δὲ [illegible] λέξεως [illegible] καὶ τὰ φιλοτεχνίᾳ διαφέρειν.

Φιλοτέχνημα, opificium. Baſil. [illegible] φιλοτέχνημα ὁ λόγος παρέδωκε, peculiare de te opificium prodidit.

Φιλότεχνος, induſtrius, ingenioſus, artis ſtudioſus, ſolers, Plutar. φιλότεχνοι dicuntur qui opificiis ſtudent, & artibus atque artificiis excolendis. Athen. φιλότεχνος [illegible]. Plutarc. in Demetr. Οὐδ' εἰς [illegible] φιλότεχνος.

Φιλοτεχνότερος, ſolertius.

Φιλοτεχνώτατος, ὁ φιλότεχνος.

Φιλοτέχνως, artificioſè.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, φιλία, [illegible], amicorum conuentus, συνουσία: à nomine φίλος, vt ἰσότης, à nomine ἴσος, Gaza libro tertio Gramm. φιλότητι δέχεσθαι, amicè recipere, liberaliter tractare, beneuolentia proſequi, beneuolentiam præſtare, Cicer. Iliad. 3. Ὅσσοι φιλότητα [illegible], qui beneuolentiam præſtiterit, Et Odyſ. δ. Heſiod. [illegible] φιλότητα, ducem eſſe ad amicitiam dixit. Plato in epiſt. [illegible] πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν χάριν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, in antiquam redigere gratiam. Ibidem, διὰ βεβαίου φιλότητος [illegible] φίλος, per illiberalem amicitiam factus erat amicus. Pro concubitu. Heſiod. [illegible] φιλότητι.

Φιλοτησία, ας, ἡ, [illegible] φιλίας, Heſych. inuitatio ad potandum, propinatio poſt cœnam beneuolentiæ ergo: ἡ φιλίαν διδοῦσα ἐν τοῖς συμποσίοις. Ariſtophanes in Acharnenſ. [illegible] φιλοτησίας. φιλοτησίας [illegible], Demoſthen. amicos ad potandum inuitare, poculis poſcere Latinè dicitur. Herodian. libro primo de Commodo, [illegible], id eſt poculum ab amica temperatum Marcia nimirum. Nã vt ait, [illegible]. Athen. feſtiuè dixit de veneno, [illegible] vide Περίπα. Φιλοτησία etiam dicebatur dies, in qua olim Reges pocula præguſtata porrigebant populo, vt hac propinatione erga ipſum ſuam beneuolentiam teſtarentur. Suid. in verbo Περίπα. Alibi exponit φιλοτησίας τὰς δεξιώσεις διὰ τῆς φιλίας. Et φιλοτησίαν [illegible] eſſe ait, [illegible] χαριστικὸς.

Φιλοτήσια, τά, res venereæ, [illegible].

Φιλοτήσιος, α, ον, amabilis, illex ad propinandum. φιλοτήσιος κρατὴρ, quaſi propinatitium poculum, quod conciliandæ amicitiæ ergò alteri præbibi ſolet. vide in Chil. Eraſ.

Φιλοτιμέομαι, οῦμαι, & διαφιλοτιμοῦμαι, magno ſtudio conor quippiam efficere, enitor, obnixè contendo, ambitioſus contendo, ambitioſè quippiam conor, ſtudioſè ago, [illegible]. Depon. cum Infinitiu vt φιλοτιμοῦμαι συνάγειν, contendo coniungere, Plutarchus in Numa. φιλοτιμούμενος [illegible], de victoria

victoria decreto. φιλοτιμοῦμαι ἐξευρεῖν, mihi inceſſit cupido inueniendi. Xenophon, εἰσὶ ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλοι σοι γενέσθαι, ſunt hic qui magnopere vellent te amico vti, qui tuam ambirent amicitiam. Plato, μὴ μάτην ... φιλοτιμοῦ ἐλέγχων, neque contendas, &c. Idem Plato epiſtola ſeptima, ἔδοξέ μοι ... φιλοτιμηθῆναι ..., videtur mihi ſui honoris cura ardens, veritus fuiſſe ne forte viderer. &c. φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτόν, cupiens domum ſuam à multis quæri & frequentari, Plutarchus in Themiſtocle. φιλοτιμοῦμαι, efferor, glorior, mihi placeo, μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνύνομαι, Lyſ. & Lucian. φιλοτιμούμενοι ... τῇ μεγαλοδωρίᾳ, exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea ſibi placentes. Dionyſius Halicarnaſſ. φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ ταῖς καλλίσταις τῶν ἰδίων πράξεων, ſuis pulcherrimis factis gloriari. Xenophon, τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις ..., incinebant his qui virtutis ſunt ſtudioſi: vel τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπ' ἀρετῇ. φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ariſtid. ob patriam mihi placeo & ſuperbia me iacto: ſic Budæus in compoſito ..., in epiſtol. priorib. φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει, Nazanzenus in Oration. vbi Bil. ad magnitudinem enitor. φιλοτιμοῦμαι, δωροῦμαι, muneror, dono, τι λαμπρύνομαι, munificè & benignè in commune facio, & prolixè largior, largiter honoro. Aphthon. ... φιλοτιμεῖται, id eſt, largitur. ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, Phalaris in epiſtol. in vos contulimus. φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, Demoſthen. munificum eſſe & benignū erga vos, vti liberalitate in vos. φιλοτιμοῦμαι ... καὶ ἀγωνίζομαι, certo, cupio ſuperare, æmulor, Athen. & Iſoc. φιλοτιμούμενος πρὸς ἄλληλα, i. ἀγωνιζόμενος Bud. in epiſt. prior.

φιλοτιμέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, honori ſtudeo.

φιλοτίμημα, ατος, τό, conatus, contentio, id eſt, ſtudium aliquid efficiendi, Gregor. ... φιλοτίμημα. φιλοτίμημα, liberalitas, facinus liberale, ornamentum, decus, gloria, munificentia & benignitas, magnificentia, Bud. in ep. φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα, magna erga ciuitatē magnificentia. Plut. in Alcibiade.

φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, ambitus, gloria, honor, honoris amor, honoris ſtudium, honorum appetitus, honorum contentio, ſplendoris & gloriæ cupiditas, excellentiæ cupido & imperij. Plutarchus in Fabio, ἐνταῦθα δοκεῖ φιλοτιμίας ἥττων ... id eſt, vt Guarinus exponit, Hic videtur Fabius nimium ambitioni conceſſiſſe, nam primos omnium Brutios iugulari iuſſit, ne appareret cum proditione vrbem cepiſſe. φιλοτιμίας ἀμφισβητεῖν, de gloria contendunt. Idem in Opuſcul. ... φιλοτίμους ..., id eſt, ambitioſi, citat Pindarum. Sed hoc in eius operibus non extat. φιλοτιμία, magnificentia, liberalitas & largitio, φιλοδωρία, munificentia, ſumptus, erogatio publicè facta, quæ etiam ἐπίδοσις dicitur, vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλοδωρίαι dicuntur ab Herodian. Aliquando continentia. Item æmula virtus, eximia diligentia, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati, peruicacia, & contentioſa ſimultas, liuidaque æmulatio ... φιλοτιμία πρὸς τὴν ..., Publicolam libido inceſſit conſecrandi. Plutarchus in Publicola. φιλοτιμία τῶν ἡδονῶν, Aphthonius, cupiditas voluptatum. τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας ſtudij erga vos & voluntatis propenſæ, probandæ meæ erga vos liberalitatis gratia & benignitatis: vel vt apud Æſchinem, ambitionis eius vel eorum qui ſe vobis probare volunt, ſic & in Epiſtola Philippi apud Demoſthenem. Plato in epiſtol. ... φιλοτιμίας, non alia cauſa magis, quam quòd honeſtis obnoxiè ſtuderem.

φιλοτίμημα, τό, ambitio, certamen, cōtentio, exercitatio, magnanimitas, ſtudium liberalitatis.

φιλότιμος, ου, ὁ, ambitioſus, contentioſus, gloriæ cupidus, cui gloriæ cupido natura inſita eſt, honoris cupidus, honoris cupiditate accenſus, ſolicitus, liberalis, munificus, lautus, ſplendidus. φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, Plato de Legib. cui curæ eſt virtus, virtuti obnixè ſtudens. φιλότιμος καὶ ἐλευθέριος, generoſus & liberalis. Xenophon. ... φιλότιμος ... καὶ ἐλευθέριος, id eſt, honoris affectator. Chryſoſtomus ... καὶ φιλότιμος ..., id eſt, larga & ſplendida ſeu liberalis. φιλότιμος ψυχή, magnus generoſuſque animus, Plutarchus in Pericle. φιλότιμα ἤθη, mores liberales, Eurip.

φιλοτίμως, ambitioſè, φιλοδόξως, magno conatu. Et φιλοτίμως ἔχω, ... æmulor, certatim & ambitioſè contendo, gloria ad certamen excitor. φιλοτίμως ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, obnixè cupio ſtrenuus videri, Xenophon. Plato, φιλοτίμως πρὸς Χαρμίδην ἔχων, ambiens laudem & admirationem à Charmide.

φιλοτίμως πάνυ ..., enixè & vehementer & ambientium more prehenſantiúmque inſtar. Appianus in quarto bellorum ciuil. de Cicerone, ... φιλοτιμότατα ... Ἀντώνιος ... ἐζήτει. Hunc enim vehementiſſimè ad cædem Antonius cōquirebat. φιλοτίμως κάμνω, grauiter ægroto, apud Cebetem Theban.

φιλότμητος ἠώς, dies Circuncisionis à Nonno dicitur, aurora ſectionis amica.

φιλοτοιοῦτος, qui vehementer eſt affectus in aliqua re, amator huius rei, talium amans, talium cupidus. φιλοτοιοῦτοι, talium amatores, Ariſt. l. 3. Ethic. & in 1.

φιλοτραγήμων, bellariorum appetens, Athen.

φιλοτροφεῖν dicitur qui libens alit, & ſuppeditat alimenta, Plut. in Symp. Οἱ ... φιλοτροφοῦντες.

φιλοτύραννος, dominandi cupidus.

φιλοφθονία, ας, ἡ, inuidentia.

φιλόφιλος, ου, ὁ, amator amici, amici ſtudioſus, Ariſtoteles libro octauo Ethicorum. ... φιλοφίλους ... Idem Rhetor. libro ſecundo, Πάντας ... φιλοφίλους omninóque qui acriter commodis amicorum inſeruiunt, ac vehementer amico amici ſunt, diligunt. Terent. in Phorm. Solus eſt homo amico amicus, i. φιλόφιλος.

φιλοφρονέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, feſtiuè & humanè ſuſcipio, amanter complector, δεξιοῦμαι καὶ προθύμως εἰσδέχομαι, benignitate vtor, humanè benignéque excipio, beneuolentia proſequor, blanditiis delinio. Depon. φιλοφρονοῦμαι ... cupidè & libenter mores malos imbibo, Plato de Legib. ibidem, θυμῷ φιλοφρονουμένους, ita concitatos. φιλοφρονηθέντες amicè accepti & benignè, Xenophon. Item gratum me præbeo, probor à, placeo, ἀρέσκω, Plato de Legib. ... φιλοφρονεῖσθαι ...

φιλοφρονέστατα, humaniſſimè, φιλικώτατα.

φιλοφρονέστατος, ου, ὁ, amicitiæ maximè cultor, φιλοφρονικώτατος, ...

φιλοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ φιλοφρονέομαι.

φιλοφρόνησις, φιλοφροσύνη, beneuolentia exceptio cum benignitate & comitate, Pol.

φιλοφρονητικός, feſtiuus, blandus, ..., Budæus in epiſtol. poſterioribus φιλοφρονητικὴ προσφώνησις, Commentar. Ariſtophan. in Pluto, i. blanda appellatio, vt ...: corculum quod ... dicitur.

φιλοφρόνως, amicè, amantiſſimè, perbenignè. Xenophon libro 5. Pædiæ, φιλοφρόνως ... Sophocl. ... φιλοφρόνως ... φιλοφρόνως ἔχω, Xenoph. ſum beneuolus. φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, huic rei vaco, Plato de Legib. Lucas in Actis c. vlt. φιλοφρόνως ἐξένισεν, peramicè ſuſceptos hoſpitio tractauit.

φιλοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, benignitas, προθυμία, δεξίωσις, affabilitas, beneuolentia, hilaritas, benigna exceptio, hoſpitalitas, familiaritas, conſuetudo, φιλία, liberalitas, magnificentia, in Epigr.

φιλόφρων, ονος, ὁ, amicabilis, affabilis, humanus, ad vitæ conſuetudinem facilis commodúſque, Bud. in epiſt. poſt. comes ſiue affabilis exponitur 1. Pet. c. 3.

φιλοχορευτής, ſtudioſus chorearum, Ariſtoph.

φιλοχρηματεῖν, acquirendi cupiditatem ſequi, Plat. de Leg.

φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de Leg.

φιλοχρήματος, ου, ὁ, qui ſua ſtudia confert in pecuniam, auarus. Plato epiſtola ſeptima. ... φιλοχρήματος ... τὴν ψυχήν. vnde Aduerb. φιλοχρηματιστικῶς apud Pol.

φιλοχρημάτως ἔχειν, auarum eſſe, apud Iſoc. in Demon.

φιλοχρηματέω, pecuniæ ſtudeo, pecuniis cumulandis incumbo, Plat. de Leg.

φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, auaritia. Plat. de Leg. ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης, Phocyl.

φιλόχρηστος, ου, ſtudioſus bonorum hominum, bonis beneuolus. φιλόχρηστος πόλις, beneuola ciuitas.

φιλόχριστος, ὁ καὶ ἡ, Chriſtianus, amans Chriſtum, Chriſti ſtudioſus Naz. in Orat.

φιλόχρονος ..., cauillatio ſtudioſè tempus captans, Nazanz. in Orat.

φιλοχρυσία, ας, ἡ, ſtudium habendi auri.

φιλόχρυσος, auri cupidus, auarus.

φιλοχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, libenter in loco verſor, Neut. abſol. vnde ἐμφιλοχωρῶ, Budæus in epiſtol. Philo cum Datiuo. ... φιλοχωρεῖ, id eſt, ſuo loco vnunquodque vt patria acquieſcit.

φιλοψευδής, ...

φιλοψεύστης, amans mendacium, impoſtor.

φιλόψογος, reprehenſor, cauillator. φιλόμωμος Eurip. in Phœn. & adiectiuè dicax, mordax.

φίλοψος, opſoniorum amans.

φιλοψυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, vitæ turpiter & ignauè parco; & vitæ re-

tinendæ nimium cupidus ſum. φιλοψυχῶ,vitæ ac ſaluti conſulo,vitæ diſpendio moueor,ſenſu ϕειδωλῶς, Neutr.abſol. Antiph. τίς ἀνὴρ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως φιλοψυχήσει, qui per metum ſtationē ſuam deſeret?

Φιλοψυχία,ας,ἡ,vitæ deſiderium,cupiditas lucis,vt inquit Quint. Plat.in Apolog.πολλὴ μὲν τις ἄν μοι φιλοψυχία ἔχοι.

Φιλόψυχος,ου,ὁ,cupidus vitæ,vitæ auidus,nimium timidus,Euripid.cap.11.lib Sapientiæ φιλόψυχος etiam Deus dicitur,id eſt, amans animas.

Φιλόψυχρος,frigoris cupidus.

Φιλτάτιον,amiculus:dicitur ὑποκοριστικῶς, vt apud Ariſtophanem in Acharn.Εὐριπίδιον γλυκὺ καὶ φίλτατον, vt Catullo dulcis amiculus.

Φίλτατος,amiciſſimus, προσφιλέστατος. φίλτατος λογάδος, Plato in Leg.ὦ φίλτατε,Ariſtop.vbi intelligitur υἱὲ vel παῖ.vide Interp. Et φίλτατα,oculi,liberi,& res quæ nobis chariſſimæ ſunt.φίλτατα σώματα,liberi, Æſchin.

Φιλτίας,ὁ,nomen proprium Hiſtorici,Etym.

Φιλτερος,amicior, gratior. Heſiodus, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσεαι.

Φίλτης,vide φίττες.

Φίλτρον,ου,τὸ,res ad amorem inducens, vis amoris amatorium poculum, amatorium veneficium, & amoris illecebrę,quibus amorem hominum conciliamus: deſiderij poculum vocat Horat. Vulgò gratia dicitur, hoc eſt, corporis habitus, geſtus,dignitas,aut venuſtas,ita oculis hominum grata, vt ſolo ſui aſpectu inire gratiam ab hominibus,aut quàm plurimis poſſit. Ioſephus pro vehementi affectu poſuit. Plutarchus in Numa, γεωργία δὲ εἰρήνης φίλτρον, Agricultura velut pacis philtrum. Aliquando eſt cauitas quæ ineſt in ſuperiori labio.vide Τύλος. Dicitur ita & caryota ſeu paſtinaca agreſtis,σταφυλῖνος,à vi quam habet in excitanda venere,Euſt. Iliad.ν. vide Dioſcorid.lib.4.c.75.& Ariſtotel. lib.2.Animal. de Remora.

Φιλυδρίας, φιλύδρ.

Φιλυδρέω,ῶ,aquas amo,aquis & locis riguis gaudeo,Heſyc.

Φίλυδρος,ου,ὁ,ἡ

Φιλύδωρ,ορος,ὁ,ἡ

Φίλυδρα,τα, Suid.aquæ amans,aquaticus,aquæ deditus, gaudens riguis,Theoph hiſt.2.c.10.

Φιλύκη,ἡ,philyca,arbor ſemper virens, Theophr.l.1.hiſt. plant. cap.14.& lib.3.c.4.Laurum tinum Plinij li.15.cap.30. quidam eſſe credunt.

Φιλυπεικος,ου,ὁ,clemens, morigerus.

Φίλυπνος,ου,ὁ,ſomni amicus.

Φιλυποδόχος,ου,ὁ,in ſuſcipiendis amicis omni officio deditus.

Φιλυποψία,ſtudium ſuſpicandi,Bud.in epiſt.poſt.

Φίλυρα,ας,ἡ,tilia,arbor quæ vulgò *til & tilles*. In tilia mas eſt & fœmina.Confer Theophraſt. hiſtor.plantar.libro tertio,capite decimo,cum Plin.libro 16. capite 14.vbi & inter corticem & lignum tenues tunicæ multiplici membrana, è quibus vincula tiliꝗ vocantur: tenuiſſimæ earum philyræ. coronarum lemniſcis celebres,&c.vnde faſciæ tiliaceæ. Iulius Capitolinus de Antonio Pio: Cum ſenex & longus eſſet incuruaretúrque, tiliaceis tabulis in pectore faſciabatur.Ariſtophanes Cyneſiam eodem remedio vtentem,φιλύρινον vocat in Auib. Ἀναπετόμεσθα,inquit,φιλύρινον Κινησίαν. ridet .u. vt claudum.Hinc φιλύρινα πινάκια,id eſt,ſchedæ, tabellæ ſiue pagellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælianus & Euſt. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι ξύλοις ἢ φλοιοῖς ἢ φιλυρίνοις πίναξι πρὸς γραφὴν ἐχρῶντο. Præter Tertullianum Vlpianum & Marcianum Capellam etiam ſic ſcribit Herodian. libro primo de Commodo, Λαβὼν γραμματεῖον τοῦτο δὴ τὸ ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένον, ἐπαλλήλω τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπιπτυγμένον, γράφει,&c.Scribitur etiam ſæpe cum duplici λ.

Φιλύρεος,tilliaceus.vide φίλυρα.

Φιλύρινος,vide φίλυρα.

Φιλυρός,οῦ,ὁ,odorifer,leuis.

Φιλῳδός,ſtudioſus cantus, Ariſtoph.

Φίλως,libenter,amicè,ἡδέως,ſuauiter,amanter,gratè,Heſych.

Φιλώτατος,ου,ὁ,amiciſſimus,φίλτατος,Heſych.

Φιμός,οῦ,ὁ,camus,id eſt,κημός, vinculi genus quo ferarum canúmque ora obligantur ne mordeant, ἀποστόμιον Heſych.fiſcellis etiam capiſtrantur iumenta ne ſegetes depaſcantur,quod eſt φιμοῦσθαι φιμῷ vocamus *emmuſeler*, quia φιμός,ἡ κημός, *muſeliere*: & in mulieribus illud ornamentum quo ora obducunt, vulgò quoque appellamus *cache-nez* vel *touret de nez*, id eſt,κημὸς ὁ φιμός. vide Κημός. Plinius libro 18.capite 19. fiſcellis capiſtrari boues oportet, ne germinum tenera præcerpant.Capiſtrum aliud eſt, cami tamen vicem præſtat arctè conſtrictum.Eſaiæ capite 38. Ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου,iniiciam camum naribus tuis,& frænum labiis tuis.Eccleſiaſtici capite 20. φιμὸς ἐν στόματι, vbi Interpr. capiſtrum. Deuteronomij capite 25.(quod & citat Paulus prima ad Corinth.capite nono) Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, id eſt, non fiſcellis capiſtrabis os bouis triturantis in area fruges tuas:Interpres, non obligabis os. φιμὸς,ſine κημὸς etiam de hominibus.Mancipiis enim inſerebatur camus ſupplicij cauſa. Ariſtophanes in Nebulis, φιμώσατε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.Plautus in Caſina, Deos quæſo,vt qui ſtam hodie camum & furcam feras. Fiſcella etiam capiſtrabantur ſerui pinſentes tractantéſque farinas. Euſtathius in Odyſſ. lib.vltim. ὅπερ γὰρ τὸ ἐπιπαστικόν, ἔφη τις, ἵνα μὴ χεῖρας ἔχων ἐν τῷ ἀπαλάς ... ,&c. vbi etiam exponit,εἰρηκέναι ... ,&c.De Camo ſupplicio ſeruorum etiam Horat.Serm.l.1.Sat.6.

Tu ne Syri,Damæ,aut Dionyſi filius,audes
Deiicere è ſaxo ciues,aut tradere camo?

ſic enim leg. non Cadmo.φιμὸς etiam tribuitur vrinatoribus, obturamentum quo ſibi os obligant ne aquam ſorbere cogantur,Etymolog. φιμὸς,reticulum,ſagena reticulata fiſcellæ figura, inter inſtrumenta piſcatorum, Etymolog. φιμὸς ἢ κημὸς, reticulatum cadiſcorum operculum coli imagine quadam,deſuper latum,infrà anguſtius, ne immiſſa ſuffragia dilaberentur,Cælius. Tranſlatè etiam φιμὸς ἢ φίμωσις dicitur à Medicis, colligatio & anguſtia ſiue coarctatio quę callo quodam in ſede atque ano contingit: lege Galenum τῶν τόπων, libro nono,capite ſexto.Talis coarctatio item fit in locis muliebrib. ex antecesſa vlceratione, aut ob inflammationem ſequuta duritie: de quo Paul. Ægineta libro tertio,capite 73 Naturale autem vitium,id quo conſtricto ano vel præcluſa vulua nec perforata, ἄτρητοι dicuntur homines: ſed φίμωσις non naturaliter accidit.Conſimiliter φίμωσις appellatur ſiue φιμὸς, cùm præputio ita arctè obligatur glans, vt cute ſua renudari nequeat: vnde pueros infibulare, iunctum eſſe puto.Dioſcorides libro quarto,capite 92. φιμοὺς ... ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.Eſt aliud penis vitium huic contrarium quod παραφίμωσις vocatur, cùm cutis ita curta eſt,vt glandem adducta contegere nequeat.Lege Cornelium Celſum libro ſeptimo,capite 25.& libro ſexto,capite de colis morbis. Æginet.libro nono,capite 55.vbi tamen παραφίμωσις ſcriptum, vt & in Definit.aſcriptis Galeno,Παραφίμωσίς ἐστιν ... τῆς βαλάνου ... .

Φιμὸς,fritillus.Æſchines aduerſ.Timarch.Καὶ φιμοὶ καὶ κυβευτικὰ ὄργανα.Citatúrque hoc Diphili à Suid.Ἐλλ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, ὃς ... ἐμβάλλη:exponitur κημὸς εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο.

Φιμόω,ῶ, camo colligo.fiſcella capiſtro, os obduco & obligo,os obturo,os occludo,ἐμφράττω τὸ στόμα: ſimpliciterque pro cōſtringo, præcludo,coarcto,quod fuſum eſt in arctum contraho.vide φιμὸς.Virgil.3.Georg.Primaque ferratis præfigunt ora capiſtris. Heſych. φιμοῦν eſt δεσμεύειν, ἐμφράττειν, Vnde παῖζει ὁ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα,capite 25.Deuteronomij, non ligabis os bouis triturantis in area fruges tuas:non obligabis os boui trituranti, Eraſm. capite nono primæ ad Corinth.Ambroſius vertit non infrænabis. Matth.capite 22. ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους,id eſt,compeſcuit Sadducæis linguam occluſit, vt loquitur Plautus.Ariſtophan.καὶ φιμώσατε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,huius collum ligno conſtrinxeritis. Tranſlatè dicitur Lucæ capite quarto,& Marci capite primo φιμώθητι,id eſt,obmuteſce,tibi præcludatur os velut camo obſtrictum.Matt.capite 22.ὁ δὲ ἐφιμώθη, at ille obmutuit:illi os occluſum eſt.Rurſus Marci capite quarto,Καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ, σιώπα, πεφίμωσο ſile,os comprime,κατὰ χρηστικῶς quaſi mare os habeat,pro quieſce.Eraſm.vult augmentum additum etiam celeritatem indicare,velut dicas,mox obmuteſce:prima Petri cap. ſecundo,φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν, obmuteſcere faciatis,ſilentium imponatis,Sueton.

Φιμώδης,εος,Adiect.conſt.ingent. στυπτικός. Nicander in Theriacis, φιμώδεα μύρτα, id eſt,myrti fructus qui aſtrictoriam vim habent.

Φίμωσις,vide Φιμὸς.

Φιν ſiue φι particula apud poetas Datiuo vel Genitiuo additur. ἔχων ... ,Homer.i.ἐκ τοῦ σκότους. Idem Iliad.β,ὄρνυντο ναῦφιν ἀφορμηθέντες Ἀχαιοὶ,id eſt,ἀπὸ τῶν νεῶν.Et Odyſſ.ε ... ,id eſt,ἀπὸ τῶν ... . Legitur & ἐκ ... , pro ἀπὸ ..., & ... pro ..., & ἀμφὶ ... . Iliad. β, id eſt, ... , vt exponit Interpres. Et Iliad.γ,ὅ τι παλάμηφιν ..., id eſt, τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Idem ibidem, ... ,id eſt,ἐν τῇ χειρί.Heſiodus in Datiu. ... κεφαλῆφιν ..., id eſt, τῇ κεφαλῇ.Idem, ...

Φὶν,ipſis, pro σφίν. Iliad.α,ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο, id eſt,ὃ ἐν αὐτοῖς.

Φιταξ,ακος,quercus.

Φήνη, oſſifragus, è genere aquilarũ, φήνη τὸ ὄρνεον ὁ μαγεῖται καλοῦσιν οἰσίφραγον, &c. plinius auis eſt quam Romani oſſifragum nominant, Dioſcorides libro ſecundo, capite 58. Dicitur etiam φίνη.

Φίντατος, amiciſſimus apud Epichar. pro φίλτατος.

Φίντις pro φίλτις Doricè, id eſt, auriga, ἡνίοχος. Pindarus in Olymp. ὦ Φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων. Dores commutant τὸ λ in ν, vt ἦνθε pro ἦλθε. Theocr. Idyl. 1. ἦνθ' ὁ ἐρμᾶς πράτιστος: Ibid. ἦνθον τοὶ Λύκοι. pro ἦλθον.

Φίξ, κός, pro σφίγξ. Heſiod. in Theog. vide in verbo Σφίγξ.

Φίσκος, ου, ὁ, fiſcus, ærarium publicum, δημόσιον ταμιεῖον, Heſych.

Φιτρὸς, οῦ, ὁ, arboris caudex, id eſt, στέλεχος καὶ τὸ πρέμνον, ſtipes, ſ. ficus, aliquando καὶ κορμός. In herbis eſt καυλός, caulis & thyrſus. Dicitur autem teſte Euſtath. quaſi φυτρός. Nam φίτυ eſt τὸ φυτόν. Author περὶ φυτῶν libro primo, Καὶ φιτρὸς ἐφ' ἑνὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ ἐρημίας ἄλσεος ἀνθρώπου. vide Ἠλακάτη. Idem Ibidem, δένδρα φιτροὺς ἔχοντα. Et λόγχαι δ' εἰσὶ, τὰ ἔχοντα πολλοὺς φιτροὺς ἐκ μιᾶς ῥίζης. Homerus Iliad. ψ, Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὶ φέρον, i. ſtipites caudicéſque arborum. Idem lib. φ, Πολλοὺς δ' ὁρμηθεὶς φιτροὺς καὶ λᾶας.

Φίτυ, Aduerb. celeritatem ſignificat.

Φιτταλοι ἀέλλας, καὶ οἱ φιτταλοι, virginum luſus certaménque curſus: τὰς γὰρ νύμφας ἐκφαλάσσει, inquit Poll. ... εἰς τάχος.

Φίτυ, υος, τὸ, planta, germen, γέννημα, φυτὸν, σπέρμα. Ariſt. in Pace, πάντα τὰ φίτυ.

Φίτυμα, ατος, τὸ, idem γέννημα, Suid. φιτύειν, καὶ φιτῦσαι, generare.

Φίτυς, υος, genitor, pater.

Φιτυώσα, ἡ

Φιτύω, μ. ύσω, ſero, planto, φυτεύω Euſt. Item procreo, gigno, & de patre tantùm dicitur, non item de matre, Etym.

ΦΛΑΔΙΑ΄Ω, μ. άσω, frango, comminuo, idem cum φλάω.

Φλάζω, obſcurè & inarticulatè loquor, ſtrepo, feruео. Galen. in Gloſſ. Hippoc. φλάζειν, inquit, ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγεσθαι ... ποιῶν.

Φλαυάω, μ. ύσω, garrio, ineptio.

Φλαυνὸς, οῦ, ὁ, faſtus, τῦφος, καὶ περιφανής, faſtuoſus: à φλάζω, Heſychius.

Φλαστὸς, οῦ, ὁ, talis vt contundi ſeu conteri poſſit. ὁ ... φλαστὸν, Ariſtot.

Φλαυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vili æſtimo, contemno, ἐκφαυλίζω, ὀλιγωρέω. Plutarchus in Cicerone, φλαυρίζων δὲ τὴν τοῦ Πομπηΐου ... παρασκευήν.

Φλαῦρος, ου, ὁ, vilis, φαῦλος, malus, μάταιος, futilis, friuolus, κακός. Ariſtophan. Νεφ. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς, nulla contumelia afficias viros doctos, id eſt, μηδὲν κακὸν εἴπῃς. φλαῦρα ἔπη, id eſt, φαῦλα καὶ αἰσχρά, Sophocles. Idem in Pace, Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν, Interpr. ... φλύαρον.

Φλαυρότατος, deterrimus, Herodot. ... τῆς στρατιᾶς τὸ φλαυρότατον.

Φλαυρουργὸς, οῦ, ὁ, in paruis nequam, ὁ μικρὰ κακὰ ἐργαζόμενος. Soph. φλαυρουργὸς ... τεχνήματ' αὐτοῦ.

Φλαύρως, malè, Ariſtophan. φλαύρως ἔχω, malè habeo, Herodotus, id eſt, ἀσθενῶς. φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, aliquantum artis tenere, Idem. Suid. ... φλαύρως ...

Φλάω, μ. άσω, π. ακα, frango, contundo, percutio, mollio, θλάω, τύπτω, μαλάσσω, Heſych. Actiu. Accuſatiu. Ariſtophan. Νεφ. ἔφλα με κατακόπτων, me pulſabat. Idem Ariſtophanes ibidem, ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, tundebat in mortario. Ibidem, ... φλῶσι ..., id eſt, rumpunt. φλᾶν, mandere, vorare, ſorbere. Idem Ariſtophan in Pluto, ... ἔφλαν, id eſt, ... ἐπὶ τὸ φαγεῖν. vbi ſcholiaſt. φλᾶν eſſe ſcribit propriè cum flatu & ſibilo comedere, qui mos eſt helluonum auidiúſque edentium: eſſe enim fictitium verbum: in obſcœna etiam ſignificatione vſurpatur: vnde ἔφλα Heſych. exponit ... .

Φλεβάζω, βρύω, ſcaturio, tanquam è vena: vel à verbo φλέω, Suid.

Φλεβικὸς, venalis, Gaza. φλεβικοὶ πόροι, venarum meatus.

Φλέβιον, ου, τὸ, venula, apud Theoph. lib. de Senſu.

Φλεβοδονώδης, venas agitans & conturbans nomen (inquit Galen.) nouum & peregrinum, quo vſus eſt author Prorrhetici, quo tamen loco quidam legunt, φλεβοτονώδης, i. venas diſtendens, Gorrh.

Φλεβοτομεῖν, venam ſecare, ſanguinem mittere, Galenus lib. 2. ad Glauconem.

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ ſectio, venarum inciſio, ſanguinis miſſio, Dioſcorides libro ſexto, capite 35. venæ ſciſſuram dixit Seneca Natural. Quæſtion. libro tertio, capite 15. Galenus in Gloſſis Hippocrat. φλεβοτομίαν exponit, ... : & ita φλεβοτομηθῆναι, accipi ait.

Φλεβοτόμον, ου, τὸ, phlebotomon, ſcalpellum quo vena ſecatur.

Φλεβώδης, εος, ὁ, ἡ, venoſus, ſanguinis cóceptaculis refertus, venulentus, Gaza. noué.

Φλεγέθω, comburo. Act. Accuſ. iung.

Φλεγέθων κεραυνὸς, ardens fulmen. Heſiod. in Theog. ... κεραυνῷ τε φλεγέθοντι.

Φλεγυὸς, ruber: qualis eſt flammæ color.

Φλέγμα, ατος, τὸ, pituita. ὀξὺ φλέγμα, acida pituita, quæ propter calliditatem ſalſo ſapori miſcetur. Plato in Timæo. Alexander Aphrodiſ. Problem. quinto, libro ſecundo ſcribit ... τὸ φλέγμα, id eſt, pituitam imperfectum ſanguinem videri. Φλέγμα etiam ἀπὸ τοῦ φλέγειν, inflammatio, ardor, φλόγωσις. Galenus in Gloſſis, φλέγμα, ... καὶ ψυχρὸν, ... καὶ τὴν φλόγωσιν ... . Quo ſenſu dixit Athenæus de frugali victu qui homines ad libidinem non inflammaret, libro ſecundo, ... φλέγμ' οὐκ ἔχει. Pituitam tamen expoſuit Petrus Victorius vir alioqui vtriuſque linguæ peritiſs. libro 17. ſuarum Lect. Idem Athenæus alibi dixit ἀφλέγμαντον vitam fuiſſe antiquorum, cùm mulieres & homines vnà lauarentur. φλέγμα etiam exponit Pollux libro nono, ... Euſtathius in illud Iliad. ε. ... φλέγμα ... ſic & Oppian. ... φλέγματι, i. æſtiuum ardorẽ, φλέγμα vocat.

Φλεγμαίνω, μ. ανῶ, tumeo, ἐγκαίομαι, πυρόομαι, quod in morbo dicitur langueo, pituita redundo, exæſtuo, ardeo. ἐὰν φλεγμαίνῃ, ſi intumeſcat inflammeturque, Gaza ex primo Animal. Ariſtotel. ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ κάεσθαι καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, Plato in Timæo, quæcunque partes corporis intumeſcere dicuntur, à bilis incendio & combuſtione vexantur: ſic Ficinus. φλεγμαίνοντα παρίσθμια, inflammationes tonſillarum, collectiones tonſillarum, Dioſcorides libro primo, capite 181. Φλεγμαίνω, pro exubero & redundo metaphoricè Plato poſuit libro ſecundo de Republic. ... φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν. Suid. tranſlatio eſt ἀπὸ τῶν ... φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν, turbulentam & exuberantem ſuperſtitionem, Plutarchus in Pericle. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dicuntur de Oratione quæ turget & inflata eſt, vt loquitur Cornificius: ſeſquipedalia verba dicit Horat. & grandia verba Iuuenal. Syneſius in epiſt. ... φλεγμαίνοντα ὀνόματα, ...

Φλεγμαντὸς, ὁ, ἡ, inflatus.

Φλέγμας, genus aquilæ flauæ, ... Heſyc.

Φλέγμανσις, idem quod φλεγμασία.

Φλεγμασία, ας, ἡ, inflammatio. Theophraſtus lib. de Senſu, φλεγμασία τῶν φλεβῶν. item puſtula. Item febris, Gaza in Probl. Ariſt. Φλέγμανσις, Idem ſecundo de generat.

Φλεγματίας, ου, ὁ, & φλεγματίης, pituitoſus, vt exp. apud Hippocr. in lib περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων.

Φλεγματικὸς, οῦ, ὁ

Φλεγματώης, εντος, ὁ, ἡ

Φλεγματώδης, εος, ὁ, ἡ, pituitoſus, pituita redundans, ſiue abundans. Alexander Aphrodiſ. in Probl. ... κεφαλῆς, ... φλεγματωδέστερα.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio, ὄγκος πυρώδης, tumor durus & calidus cum tenſione, renisu ac dolore & pulſatione. Quid ſit φλεγμονὴ, vide librũ tertiũ Dioſcorid. & in dictione Ἐρυσίπελας. vide & apud Galenum in fine primi libri ad Glaucon. φλεγμονώδεις συρροαὶ, feruida collectio, Hermolaus libro primo Dioſcor. cap. 125. alij, inflammatio feruida. Apud Plinium libro vigeſimoſecundo, capite 25. impetus rubicundi tumoris, id eſt, φλεγμονάς, & ibidem collectiones & impetus, id eſt, ... καὶ φλεγμονὴ Dioſcor.

Φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, Eryſipelas, vt ſic dicam, phlegmonoſum, Galenus libro ſecundo ad Glauconem, id eſt, inflammationis particeps, & cum inflammatione permiſtum ſeu inflãmatum.

Φλεγμὸς, οῦ, ὁ, ſanguis, αἷμα, Heſych.

Φλέγος, Heſyc. τὸ φλέγμα, i. καῦσις.

Φλεγύαι, εἰ, eſt nomen gentis quæ prius Gyrtonij dicebatur, Etymolog.

Φλεγύας, ου, ὁ, aquila: ἀπὸ τοῦ φλέγειν ἢ λαμπρὸς εἶναι. alij dicunt eſſe auem ſimilem vulturi. Heſiod. de ſcuto Herculis μετὰ φρεσὶ Φλεγύας ... , id eſt, nigræ aquilæ. vide in dict. Μορφνός.

Φλεγυάω, exp. ὑβρίζω.

Φλεγυρὸς, οῦ, ὁ, iniurioſus, damnoſus ſplendidus, ignitus, ardens. Ariſt. in Achar. ... φλεγυρὸν ... ἔχοντα ... . τὸ φλεγυρόν, quod facilè ignem concipit, vt ſtipula, ... φλέγεται, Gal. in Gloſſ.

Φλέγω, μ. ξω, π. χα, comburo, inflammo accendo, illuſtro, manifeſtum facio. Sophocles in Aiace, ... φλέγει, id eſt,

ζωπυρῶν, ἐγείρων, excitans. Ibidem, φλέγει φλόγα dixit pro lumen accendit. Idem ibidem pro illuſtro, φλέγει ὁ μέγας χόρος λαμπάδα, φλόγα φλέγει λαμπάδι, Ariſtophan. flammam e mittens lampade, lampadem ferens ardentem. Sophocl. in Aiace pro ardeo, ἀμφὶ μὲν νῦν ὅπλα ... ἐπὶ φλεγομένοις, id eſt, ἤδη φλεγομένοις, ἀνημμένοις, igne iam accenſo & ardente. ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus, Plutarchus in Romulo. Interdum pro ſicut, vro, inuro dolorem, ango, ἀπὸ τῶν ... vnde φλέγεσθαι, vri, dolore affici. Ariſt. ... φλέγεσθαι, i. angi & dolêre.

Φλεδονία apud Suid. vel per α φλεδωνία, id eſt, φλυαρία, garrulitas, importuna loquacitas, φλέδων, nugæ. ἀπὸ τοῦ φλέω, ἢ φλύω ſiue φλυαρῶ ... φλυαρώδει ..., inquit Gal. in Gloſ. αἱ φλεδονίαι, i. nugæ.

Φλεδονέω, ῶ, ήσω, ineptè garrio, Suid.

Φλεδονώδης, τὸ φλυαρόν.

Φλεδοντώδης, εος, ὁ, nugo, nugax, apud Hippoc. φλυαρός.

Φλέδων, ωνος, ὁ, ſtolidus ineptus, Heſyc.

Φλεδών, nugæ ineptiæ. vide φλεδονία.

Φλεδωνία, ἡ, idem, Etym. vide φλεδονία.

Φλεδωνεύω, nugor, nugas ago. Etym.

Φλέξις, ιδος, genus auis, Ariſt. in Auib.

Φλειός, inuidia, corruptio, βασκανία, φθορά, Heſyc.

Φλεῦς, ὁ, Bacchus in Chio: ἀπὸ τοῦ βλαστάνειν, Etym.

Φλέω, fœcundus ſum, plenus ſum, abundo. hinc & Bacchum veteres Phleonem cognominant, Cæl. l. 10. cap. 65. Dicitur & φλέων & φλοιών, quod eſt Plutar. ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι, vigere, frondere, ſcatere. & refert Plutar. ab hoc φλοιών epithet. ...φλοια: datum eſſe μάλιστα ab Antimacho διὰ τὴν ἀκμήν, & apud eundem libro octauo ſympoſ. legimus ... χλωρὰ ἢ φλοίοντα ... Ἀντίμαχος ...

Φλέψ, βός, ἡ, vena, ſanguinis riuus à Plinio dicitur. vide Gell. lib. 18. capite 20. φλὲψ γονίμη, genitalis vena, id eſt, Priapus, in Epig. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum. Euſt. in Ilia. φρένες, αἱ, præcordia & cinctum, id eſt ſeptum tranſuerſum pectoris ſub pulmone, Ariſtotel. primo Animal. Gaza tamen l. 5. venas vertit pro eadem parte.

Φλέω, φλύειν, ... Heſch. vide φλεδονία.

Φλιάς, &

Φλιά, ſiue φλιός, vide Στιλβή.

Φληνάω, nugari.

Φληναφάω, ῶ, ήσω, ... nugor, ſtultè loquor, φλυαρῶ, ματαιολογῶ. Neut. abſol.

Φληνάφω, idem. Ariſtoph. ... ἀδολεσχεῖν καὶ φληναφᾶν, nugas age.

Φλήναφος, ου, ὁ, nugax, φληναφώδης. Syneſ. in 3. epiſt. φλήναφοι χαῖρε dixit i. ματαιολόγοι.

Φλήναφος, ου, ὁ, nugæ, φληναφία, Suid.

Φληναφώδης, apud Hippocratem. φλύαρος, φληνάφων, idem, φλυαρώδης.

Φλιάς, Heſyc. eſt φλύαρος.

Φλιά, vel potius

Φλιά, ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum. ante, id eſt, παραστάτης τῆς θύρας. Aliis eſt & veſtibulum, liménque Heſych. ... τῆς θύρας. Aliiſque βαλὶς καὶ ὀδός. Propriè φλιαὶ ſunt valuarum poſtes, vulgò *montans*, vel *poteaux*. Simpliciter verò poſtes fulcimentáque, id eſt, vulgò *conſolateurs*, στηρίγματα. Ioſephus de Samſone, τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ... ξύλινα ... κατέσπασεν, id eſt, valuas cum poſtibus & repagulis ſiue peſſulis. portarum clauſtra, non rectè Interpr. Sunt enim φλιαὶ, ligna directa, & ex aduerſo depacta. Galenus in Gloſſis Hippocrat. ξύλα ὀρθὰ exponit ... inquit, καὶ αἱ τῶν θυρῶν φλιαί. Idem alibi vocat fulcimenta, quæ ſucculas vtrinque diſpeſcunt, τὰ διαλαμβάνοντα ... στηρίγματα. Et apud Hippocratem etiam φλιαὶ, ſcalarum firmamenta, quæ gradus tranſuerſarios per quos aſcenditur, vtrinque compingunt. Grammatici ſic annotant, ἐκ τοῦ θλίβω θλιά καὶ φλιά, vt θὴρ & φὴρ dicitur. φλιὰ autem τὰ πλάγια τῆς θύρας eſſe voluerunt: αἱ παραστάδες, ἐν αἷς ... καὶ ἐπερείδεται.

Φλιδᾶν per ι Heſyc. exponit διαρρεῖν: accipitur quoq; φλιδᾶν pro rumpi & lacerari (quod certè vſuuenit iis quæ putruerunt. Budæo etiam teſte, qui affert ex Plutarch. in Symp. τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων ἀναιρεθέντα ζῶα ἔλεγον ταχὺ καὶ τὰς ὄνυχας μελαίνεσθαι καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ταῖς δέρμασι φλιδᾶν καὶ ... quod φλιδᾶν hic reddit, rumpuntur, lacerantur, eſt verò & poeticum particip. φλιδόωσα apud Heſyc. quód expon. ἐντετηκυῖα: ſumpſit autem fortaſſe hoc participium ex iſto Nicandri loco. in Ther. ... σηπεδόνι φλιδόωσα. nam hic φλιδόωσα ſimiliter exponitur διαλύουσα.

Φλιδαίνει exponit Heſyc. διαπίπτει διαρρεῖ.

Φλιδόωσα, ἐντετηκυῖα.

Φλίδωνες, αἱ, rugæ veſtium, ſinus, ... τῶν ἱματίων, ῥυτίδες, Heſy.

Φλιδῶσα, pro rugas contrahens præ obeſitate: ex Nicand. Ἀλθαίνει ... φλιδόωντος ἄλοιφῇ.

Φλιμμός, οῦ, ὁ, ictilis, ... Heſyc.

Φλιπ, ſonus ſtridoris accipitrum, earúmque auium, quæ falcatos & reduncos habent vngues. φλίπ apud Suid. ... φωνή.

Φλισσό Heſych. ... ἐκχυμα.

Φλίω, perſtringo, perrumpo. Etym. vide φλέω.

Φλόγεος, flammeus, lucidus, rubeus, ἐρυθρός. Hippocr. φλόγεα λαμπάδων διάπυρα, ardentia, fulgore ſplendentia.

Φλογερός, æſtuans, feruidus, flammeus, in Epigramm. legitur ibidem φλογερόν.

Φλογιᾶν, cum rubore inflammari, φλογοῦσθαι μετ' ἐρυθήματος, Hippocrat.

Φλογίδιον ſignificare videtur paruum fruſtum carnis aſſæ. Heſyc. eidem φλογίδες ſunt ... ὀπτὰ κρέα ...

Φλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, inflammo, exuro, καίω, Heſych. Actiu. in epiſtol. Iacobi capite tertio de lingua, φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, inflammans natiuitatis rotam, id eſt, vitæ curriculum. vide Τροχός.

Φλογιά, ᾶς, ἡ, flamma, φλόξ. Nicander in Alexipharm. ... φλογιῇ.

Φλόγινος, η, ον, flammeus. φλογίνῃ ῥομφαίᾳ, flammeo gladio, Nazianz. φλόγινον ἴον, viola flammea, Theophraſtus libro ſexto hiſtor. plant. vide Πυρώδης.

Φλογίς, ίδος, ἡ, caro aſſa, eò quòd flamma aduſtuletur, Pollux l. 6. ... φλογὶς ... Et apud Athen. l. 14. φλογίδες, quas vulgò dicimus *carbonades*.

Φλογερός, ά, όν, ardens, ſplendidus.

Φλογμός, οῦ, ὁ, incendium, ignis, rogus, καυσμός, fulgur, flamma, Suid. apud Philonem. ... Suid. ... φλογμός, Heſyc. Cleomedes, ζώνη ἀοίκητος ὑπὸ φλογμοῦ, præ ardore Zona inhabitabilis.

Φλογόεις, εντος, flammeus, Nonn.

Φλογολευκος, color inter flammeum & album medius.

Φλογοῦσθαι, inflammari.

Φλογοφαιός, color ex flammeo & fuſco.

Φλογώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flammeus, rutilus, ignitus, flagrans, fulgens.

Φλογώματα, τά, vſtulati panis quaſi puſtulæ καὶ φλύκταιναι, ... Heſyc.

Φλόγωσις, inflammatio, aduſtio: apud veteres capi pro phlegmone teſtatur Gal. Therapeut.

Φλοιά, ᾶς, ἡ, Proſerpina, κόρη, Lacon. Heſych.

Φλοιάριον, τό, paruus cortex.

Φλοιδᾶν ...

Φλοιδούμενος, η, ον, turbatus, Heſyc.

Φλοιίζω, decortico, corticem detraho. vnde particip. paſſ. φλοισθείς, decorticatus apud Theophr. hiſt. l. 3. c. 16. φλοιισθέντος τοῦ ξύλου & l. 5. c. 10. φλοισθ.

Φλοιών, vide Φλέω.

Φλοΐνος, η, ον, e tegete factus. ἐσθῆτα φλοΐνην φορέειν, ferunt veſtem ex tegete, Valla apud Herodot. ... vide Στιβάς.

Φλοιορραγεῖν, eſſe cortice rimoſo. φλοιορραγοῦντα ... , rami rimoſo cortice, Dioſc. l. 4. c. 179. τῶν φλοιορραγῶν, quorum cortex diſrumpitur, Theophr. l. 3. de cauſ. plant. dicitur & φλοιορραγία.

Φλοιορραγής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt cortice rimoſo ac dirupto.

Φλοιός, οῦ, ὁ, cortex. Il. α, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. φλοιὸς δὲ ... φλοιὸς καππάρεως ῥίζης, cortex radicis capparis, Gal. l. 2 ad Glauc.

Φλοῖσβος, ου, ὁ, ſonitus in aqua, ἦχος, murmur, ſuſurrus, turba, tumultus, θόρυβος, ψόφος, κλόνος, ταραχή. φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti.

Φλοισμός, οῦ, ὁ, decorticatio, Plin. qua voce vſus eſt Theophr. hiſt. l. 5. Dicitur ab ipſo l. hiſtor. 4. c. 17. ... φλοιστικός, decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus.

Φλοιώδης, εος, ὁ, vanus, corticeus, corticoſus, corticis ſpeciem habens.

Φλομίς, ἡ, phlomis, i. verbaſculum, genus herbæ.

Φλόμος, ου, ἡ, herba qua pro ellychniis vtuntur, Verbaſcum, Gaza l. 9 hiſt. plant. Theophr. de cuius generibus Dioſc. l. 4. ca. 104. Eſt lucernaria Marcello Empirico: apud Suid. φλόμος, quæ & φλόμος ... δύναμις.

Φλονίδες, αἱ, ſquammæ, λεπίδες, Heſych.

Φλονῖτις, phlonitis, herba quæ & ... & ... & ... dicitur, Dioſc. l. 3. c. 147.

Φλόος, ἀντὶ τοῦ φλοιοῦ, Etym. & Suid.

Φλόξ, γός, ἡ, flamma, fulgur. φλὸξ πυρός, flammeum incendiũ. φλὸξ ... id eſt, ... Sophocl. Φλὸξ pro herba, vide Πυρφόρος.

Φλόος, legitur pro herba agreſti apud Phryn. in verbo ...

Φλόος, ὁ, cortex, φλοιός. Arat. de arborib. loquens, τὴν δὲ φλόον ... i. librum. exuuium ſerpentis, quam ſenectam anguinam vocant, Nic. Ther. φλοιὸν ἔχοντες, &c. corticem habentes, Dioſc. l. 3. c. 164. ſic Interp. i. φλοιόν. φλοιοῦ ... vbi ſegetem

getem meſſuerint, Herodot. De cuti dixit Nic. in Alexiphr. Μαρσύῳ, ᾧ χεῖτι φοῖβος ἀπὸ φλοιὰ δύσατο γυίων, pellem artubus detraxit atque diripuit. Idem in Ther. de ſerpentis exuuiis, εὖτ᾽ ἂν ὑπ᾽ ἠελίοιο ἀεὶ φλοιὸν ἄψεα βάλλῃ, i. τὸ γῆρας, apud Hippoc. φλοιὸς pro cortice.

Φλιέρος, auus eſt, Suid.

Φλοιός. φλοιώς. vide Χλοιός.

Φλύακες, apud Athen. li. 14. φαλλοφόροι, cinædi, Sui.

Φλύαξ, ακος, ὁ, temulentus, ridiculus, μέθυσος, Heſyc.

Φλυαρέω, ῶ. ήσω, ῶ. ημα, nugor, ſum nugator, garrio, blatero. vnde κατὰ σοῦ φλυαρῶ, deblatero aduerſus te. Ioan. epiſt. 3. λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς, verbis improbis de nobis garriens: nobis obtrectans. Euſt. Il. φλυαρεῖν λέγεται ᾗ φλυαρεῖν, ᾗ φλύαρος, ὁ ἤ ἀπὸ ζέσει ἐν τοῖς λόγοις. Eſtque φλύειν & φλυαρεῖν, importunè loqui, τὸ ἐν ἀλόγιστῳ λόγῳ πορεύεσθαι. Habet verbum tranſlationem à bullientibus ollis, quæ φλύειν dicuntur. Plato 1 de Repub. εἰ ἐπιδέξομαί σοι τοιαῦτα φλυαρῶν, ſi tales nugas effutias. Idem in Apol. Socr. πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα, multas nugas effutiens. Ariſtoph. παῦσαι φλυαρῶν, nugis deſiſte, nugari deſine. Idem, φλυαρεῖν ᾗ τρυφὴν ᾗ ῥᾳθυμίαν τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως, hoc pro deliciis habetur, Naz. in Orat.

Φλυαρία, ας, ἡ, importuna loquacitas, nugæ, fictio, petulantia, fatuitas. Φλυαρία, famoſum carmen in Nouel. Græcis, in Balſamone.

Φλυαρογράφους τοὺς ᾗ φλυαρογράφους, dicit Interp. Nican. nugarum ſcriptores.

Φλυαρολογεῖν, nugari.

Φλύαρος, ὁ, ἡ, nugator, ὁ φλύων, ᾗ ὑπερβλύων τοῖς λόγοις, nugax, ineptè loquax, garrulus, verboſus. vide φλυαρία. Pro nugis Ariſtoph. καὶ πάντα δ᾽ ταῦτ᾽ ἐστὶ φλύαρος, i. vanitas, λῆρος, φλυαρία, vt Suid. exponit.

Φλυαρώδης, εος, ὁ, ἡ, nugax.

Φλυάζω nugor, ebullio.

Φλυδαρὸς, flaccidus, humilis, ὑγρὸς, vuidus, μαλακὸς, Hippoc.

Φλυδάω, humeſco, flacceſco, μυδάω, ὑγραίνομαι, Hippoc. vueſco, madeo. Apud eundem φλυδᾷ pro ὑγραίνεται. φλυδᾷ potius.

Φλυζάκιον, ου, τὸ, bulla, puſtula bullæ in modum exurgens, Hippocrat. φλύκταινα.

Φλύζω, bullio, vomo, eructo. φλύζω, Hippoc. vnde ἀποφλύζω. vide φλύαρος. Nic. in Alexiph. αὐτὰρ ὁ μυκήσας φονίην ὑπὸ μυρία φλύζων. Interp. φ. ἀναπηδῶν ἀπὸ τ᾽ μυκ...

Φλυήσιος, ὁ, Mercurij cognomentum, & menſis quidam.

Φλυκταινωσις, ἡ, φλυκτίς.

Φλυκταινώδης, puſtulas erumpere, puſtulas gignere, puſtulas emittere, puſtulas ſentire, ambuſta bullare, Marcel. ca. 134. l. 1. Dioſcor.

Φλυκταινοειδὴς, puſtulæ ſimilis.

Φλυκταίνωσις, puſtularum eruptio.

Φλυκτὶς, ίδος, ὁ, ἡ.

Φλύκταινα, ἀπὸ τοῦ φλύειν ſiue φλύσαι bulla, ζέσμα, ἀναβρασμα: Propriè τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα, vel tumor qui ſubitò fit nimium laborantibus, quum non ſint aſſueti, puſtula, tuberculum, φλύκτις, bulla, ſicut quæ fit per ignem. Ariſtophan. in Ranis, ἐγὼ δ᾽ φλυκταίνας γ᾽ ἔχω, i. τὰ τῆ χειρῶν ἐπαναστάματα, τὰ γινόμενα ἀπὸ τοῦ ... ;

Φλυκτὶς, ἡ, puſtulæ quæ fiunt quoties facta exulceratione, aut ſine ea, in ſumma cornea tunicula tenuiſſima membrana ſublimis & in altum ſurgens, medium humorem conceperit & ſeruarit, Marcel. apud Dioſcorid. libro 1. cap. 130. vide Οἰνοφλυξ.

Φλύομαι, vide Φλέω.

Φλύσις, εως, exanthema, puſtula in corpore erumpens, ἐξάνθημα, quæ fit ex humiditatis in corpore ſuperfluitate, Hippocr.

Φλυσσω, ᾗ

Φλύω, idem quod φλύζω, καχλάζω, ebulliendo ſtrido, vt apud Homerum Iliad. φ. βράζω, ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. ὅτε δ᾽ λέξεις ζεῖ, &c. i. ἀνέζει καὶ τὰ μίμησιν ἔχει, vt ait Euſt. vide φλυαρεῖν, & βρύζω. Sumitur & pro eructo, eiaculor, & ὁρμὴν ἔχω: vnde ἀναφλύειν, Euſt. Il ξ. vnde etiam ἀναφλύειν, & ὑπεραναφλυαροῦν τοῦ φλυαροῖς, ᾗ κακοῖς, Apol. Rhod.

ΦΝΕΥ, fictitium apud Ariſtophanem ad auium vocis imitationem.

ΦΟΒΕΌΜΑΙ, ῦ. ήσομαι, ῶ. ημαι, timeo, terreor, trepido, extimeſco, exhorreo, ſuſpicor, diffido, ἀλαλάζομαι, vereor, paueo, expaueſco, reformido, fugio. ὁ φόβος ἔχει, metus me inuadit. Depon. Accuſ. Ariſtotel. Rhetoricorum ſecundo, Οὐδεὶς γὰρ οὐ φοβεῖται φιλῶ. φοβεῖσθε τὸν θεὸν, Deum timete, Apocal. 14. φοβοῦμαι πτόησιν, 1. Petri 3. terreor pauore. notandum hunc Accuſat. reciprocum eſſe iuxta proprietatem Atticorum, non tranſitiuum, gaudere gaudium, furere furorem, timere timorem. φοβοῦμαι φόβον, terrore terreor. Marci 4. ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, timuerunt timore magno. φοβοῦμαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος, timeo quid faciat mihi homo, 13. ad Hebr. φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἀντιστῆναι, ne tyrannidi obſtem, metu percellor, Plutarchus in Solone. φοβοῦμαι τὸ μὴ τιμωρίαν ἐπαγαγεῖν ἀδίκοις τιμωρίας, Plato de Leg. caueo ne pœnas irrogem immeritas. Dicimus etiam φοβοῦμαί σοι ... ἀεί τινι. φοβοῦμαι ὑπὲρ τῆς ἐμαυτοῦ δουλείας, Xenoph. timeo de mea ſeruitute. φοβοῦμαι ἀεὶ σοί, tibi timeo: ſic Idem 5. Pæd. φοβεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων, de futuris timens, Iſoc. in Euag. φοβεῖσθαι περὶ τῷ χωρίῳ, Thucyd. pro oppido veritus. ἀεὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται τὰ κηρύξαι, ſibi timent ne patefiant, Thucyd. φοβοῦμαι ὑπὲρ ... &c. Demoſt. Item cum ὅπως μὴ apud Xen. εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ εἰς αὐτὸν με τρέψητε, niſi timerem ne in ipſum verteretur. μὴ φοβοῦ ὡς στερήσῃ, noli timere ne careas, idem Xenoph. li. 5. Pæd. Πεφόβημαι, δέδοικα, vereor, pertimeſco, Ariſtoph. de Præſenti. πεφοβημένος, territus, perterritus, φόβηθεν μέγ᾽ ἔφυ, Homer. ἐφοβήθη, territus eſt. φοβεῖται, ὡς φυγὴν ἵεται, Homer. Φοβοῦμαί σε, pro φοβοῦμαι ἀεὶ σοί, timeo tibi, ſum de te ſolicitus. Paul. ad Galat. c. 4. φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, timeo pro vobis, ne mea irrita ſit fatigatio effuſuſque labor, quem veſtra cauſa ſuſcepi: ne fruſtra ſit labor quem inſumpſi dum vos inſtruerem. Interpres tamen, metuo de vobis, ne fruſtrà fatigatus ſim apud vos. Φοβοῦμαι, minor, minitor, ἀπειλῶ. Dionyſ. Halic. l. 6. Ἡ τῆς ... συγκομιδὴ ἀδύνατος ... φοβεῖται ὁ λιμὸν, iam minatur famem: non verò peſtem, vt Interp. i. λοιμόν.

Φοβερίζω, μ. ίσω, terreo, Daniel. 5. & Eſdr. l. 2.

Φοβερισμὸς, terror.

Φοβερὸς, ᾶ, ὸν, terribilis, formidabilis, horribilis, καταπληκτικὸς, timendus, terrificus. qui eſt timori, qui eſt terrori, formidandus, formidoloſus, metuendus. φοβερὸς πᾶσιν ἦν, omnibus eſſe periculoſum, Plutarchus in Rom. φοβερὰν ᾗ φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν, terribilem & exuberantem ſuperſtitionem. Idem in Pericl. φοβερὸν σχῆμα, Demoſt. res atrox. Φοβερὸς, timidus, pauidus, trepidus, territus ſeu terrefactus paſſiuè apud Thucyd. initio l. 2. & Plat. de Leg. εἴ τι ἐκείνοις φοβερωτέροις ποιήσαιμεν, ſi illis maiorem metum iniiceremus, Xen. Arrian. φοβεροὶ ἐγένοντο, ἔφυγον ἀπολιπόντες τὰς πύλας. Idem, φοβεροὶ ᾗ ἀμήχανοι, i. perterriti, φοβούμενοι.

Φοβερότης, ητος, ἡ, timor.

Φοβέστρατος, Suid. ὁ ἐλάσας.

Φοβεσιστρατος, fugam hoſtibus immittens: Mineruæ epitheton, Etymolog.

Φοβεσιστράτη, idem Ariſtoph. in Equit.

Φοβέω, μ. ήσω, ῶ. ηκα, terrefacio, percello, πτοέω, terrorem incutio, minitor, Act. Accuſ.

Φόβη, ης, ἡ, in animalibus (vt equo, & leone) iuba dicitur: in hominibus verò, in plantiſque tranſlatè coma appellatur. Pollux libro ſecundo ait, comam, cæſariem, & crines, κόμην, χαίτην, & λάχνην dici. φόβας δ᾽ (quæ ita dicuntur ἀπὸ τοῦ φοβεροὺς ... ποιεῖν) ᾗ ἔθειρας, ᾗ πλοκάμους, ᾗ ὅλως τὰς μήτρας ... inquit. Quod tamen non planè verum eſſe, ex ſubiectis exemplis conſtabit. Sophoc. in OEd. Colon. ὀρθαὶ δ᾽ ἔστησαν φόβαι, i. in ſummos crines capitis ſubiit metus, vt apud Virg. Steterúntque comæ, &c. De plantis: Nicand. in Ther. ... φόβην ... Comm. ὁ φόβη, ὁ θρὶξ, ᾗ τὰ φύλλα. Idem Soph. in Antigona, Πᾶσαν ἀνίσχει φόβην ὕλας ..., Sic & Coma Latinè. Virg. in Georg.

-comas tondebat acanthi.

Et in Æneid.

-poſuitque comas & brachia ferro.

Ponitur etiam in oratione proſa. Theoph. de hiſt. plan. l. 8. ca. 3. Τὰ μὲν γὰρ ἐν λοβῷ: τὰ δ᾽ ἐν χέδροπα ... οἱ δὲ ... φόβην, i. Legumina quidem ſiliquam ferunt: quæ verò miliacei generis, fobam, i. comam ſiue iubatum culmum: Eſt enim foba, culmi appendix proceſſúſque. Sic foba, nõ loba corrigendum paſſim apud Plin. Nam quia obſa confuſis tantùm literis olim legebatur, loba perperam ſubſtituit vir alioqui de literis optimè meritus Hermol. Lege igitur lib. 18. c. 7. Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutans paulatim extenuato culmo penè in ſurculum prædenſis aceruatur: grauis cum longiſſima pedali foba milij comæ granum complexæ fimbriato capillo curuantur. &c. Et paulò pòſt de Milio, Adoleſcit ad pedes altitudine ſeptem prægrandibus culmis: fobas vocant. Theoph. l. 4. de hiſt. c. 5. de Oryzæ coma ſiue foba loquens, ἀποχεῖται δ᾽ ... φόβην (deprauatè ſcribitur φόρβην) ... ᾗ ὁ ... Dixit & Euripid. in Alceſte, Πένθει ... φόβην. Et apud Suidam etiam de coma, ... φόβας.

Φοβητικὸς, ᾶ, ὸν, pauidus, qui metu afficitur.

Φόβητρον, ου, τὸ, terror, ſpectrum, terriculum, monſtrum quod terrorem incutit, Lucæ 21.

Φοβοδίψος, ὁ, à rabido cane morſus, quem hydrophobum Latini dicunt, quaſi cum timore ſitiens. vide Τὸ ὑδροφόβος.

φόβος,ου,ὁ,timor,terror,fuga,φυγή,ἡ δειλία.φόβον δ' ἔχω,i. εἰς φυγὴν ἐλαύνω,in fugam conuerte,Hom Il. φόβον ἄλλο φέβεσθαι, Idem Il.ζ.καὶ φεῦγε,τάχα ἐν πολέμῳ φυγὴν ἢ τὸ μὴ ἐθέλειν τὸ πο- λεμεῖν,ὅ τῇ ἢ ἀπροσήχως φθάνει.φόβος ὁ ἄπο τῶν πολεμίων,terror hoſtium,Xen.Ariſt.Rhet.l.2.Ἔστω δὴ φόβος,λύπη τις ἢ ταραχὴ ἐκ φαντασίας μέλλοντος κακοῦ,ἢ φθαρτικοῦ,ἢ λυπηροῦ. Idem , φόβος πρὸς δουλείαν κακοῦ. Cic.Tuſc.4.Metus,opinio impendentis mali, quod intolerabile eſſe videatur. In Partitionib. reformida tionem dixit. φόβον παρέχειν, metum vel terrorem præbere, Liu.Thucyd.in 3.Τότε καιρὸν εἶναι φόβον παρέχειν τινὰ φόβον.

φόβους ἐμπιπτειν,in Platonis Timæo,terrores incutere, Cicero. Λύειν τῶν φόβων,metu liberare,Cic.ex Epicuro in 2. de Finib. φόβος ἑαυτοῦ φόβον,metu ſui nominis,ſuo terrore, i. incutiendo aliis metum,idem Heſiod.δράκοντος δ' ἦν φόβος.i.terror draconis,i.quem incutit draco.φόβος ἐμπέπτει,metus,inceſſit,Thucyd.διὰ φόβον εἶναι,i.φοβεῖσθαι,idem. φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ,idem Thucyd. metu veſtri,terrore veſtro.φόβον τῆς θαλάσσης σοι κομίζω idem Thucy.tibi metum maris adfero. φόβος pro reuerentia ſæpe in Scriptura,vt quum Pet.1. c.3. vult nos paratos ſemper eſſe ad reſpondendum de noſtra ſpe μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου i.cum lenitate & reuerentia.Sic Paul.13.ad Rom.φόβος φίλων,amicorum reuerētia,timor quem habemus de amicis, metus ob amicos contractus,Plat.vide αἰδὼς in Ammon.

Φοιβάζω,μ.άσω,π.ακα,inſanio,diuino,vaticinor,μαντεύομαι, Act. Accuſ.l.1.Epig.Κασσάνδρα φοιβάσασα μῦθους,pro,vaticinata eſt.vide φοιβάω:ponitur etiam φοιβάζω,pro purgo,abluo , vt apud Callim.gymn.τὰς λουτρὰ πάλλαδος , ſcripto φοίβασον ἢ ποτῷ ἱερῷ. πάντα χαλινοφάγων ἀφρῷ. Idem σωμάτων.

Φοιβάστω,numinis inſtinctu futura prædico:huic etiam Heſych. tribuit alteram illam ſignific,verbi φοιβάζω, nempe purgandi, nam φοιβὸν vt eſſe dicit vaticinari,ita etiam purgare,purificare,ſeu luſtrare,item ornare,necnon , ſplendidum reddere.

Φοιβάς,άδος,ἡ,Phœbas Bacchi ſacerdos,in plurali φοιβάδες pro pro-φήτιδες,vt vult Etym.

Φοιβαστικὸς,ή,όν,vates,Deo plena.

Φοιβαστικὸς,Phœbo dicatus.

Φοιβάω,μ.ήσω,π.ηκα,luſtro,purgo,Apol.2.Arg.πηδὸν δὲ Ἄρεα γύρωσε Παιὰν φοιβήσαντες,i.καθήραντες:φοίβον γὰρ τὸ καθαρὸν, ὅθεν καὶ ὁ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων,inquit Interp.

Φοίβη,ης,ἡ,aqua,& omne purum. Item Phœbe quæ ex Cœo peperit Latonam,Heſiod.in Theog.Diana,in Epigr.

Φοιβεῖος,Phœbeius.

Φοιβὴ δάφνη,Daphnea laurus,in Epig.

Φοιβονομέω,μ.ήσω,π.ηκα,oracula edo,φοιβάζω.

Φοιβήτρια,ας,ἡ,editrix oraculorum,item lotrix, καθάρτρια, Heſychius.

Φοιβόλαμπτος,Phœbo inſtinctus,Herod.vide φοιβόληπτος.

Φοιβόληπτος,ου,ὁ,Phœbi numine afflatus.Plut.in Pompeio , Σιβύλλαις καὶ φοιβολήπτοις.apud Herodot. in Melpom. φοιβόλαμπτος, vel φοιβόλαμπτος pot.Dicitur.vt Νυμφόληπτος.

Φοιβονομεῖσθαι.puritatem conſequi.

Φοῖβος,ου,ὁ,vaticinans.Item lucidus,purus & impollutus , Phœbus,i.Sol,quaſi φάος βίου:ā φῶς καὶ βίος,i.lux & vita.Il.α.Φοῖβος Ἀπόλλων , id eſt, καθαρὸς , ἀμίαντος , ὁ μαντικός: φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν.

Φοινήεις,έντος,ὁ,φονικὸς,αἱμηρὸς,cruentus , terribilis vel ſquamoſus.

Φοινιγμὸς,οῦ,ὁ,rubedo,ruboris conciliatio.Medici φοινιγμοὺς καὶ φοινικωτικὰ vocant , quæ vulgus appellat emplaſtra rubificantia: Imponuntur autem vbi ex alto humores ad ſuperficiem trahere propoſitum eſt, ſinuntúrque quouſque cutim ſanguineo colore ſuffuderint.

Φοινικαλίκτης,ου,ὁ,fallax,fucatus,Heſyc.ἀπατηλός.

Φοινίκεος,α,ον,phœniceus,puniceus,ruber.Apollon.2.λόφοι ἐπιλάμποντο φοινικέοι.

Φοινίκη,Phœnice,Phœnicia:Syria:& morbus in ea regione aliiſq; orientalibus frequens. Quidam pro elephantiaſi,quam nos lepram dicimus,accipiunt.

Φοινικὴ,palma:ſic legitur libro nono , hiſtor. plantar. Theophr. capite 2.

Φοινικήϊος,ὁ,Phœniceus,qui ad Phœnicem pertinet,Etym.de vino Phœniceo meminit obiter Herodot. φοινικηΐου βίκους, dolia palmularum vino plena,idem Herodot.

Φοινικίζειν,Phœnices æmulari,Lucian.vide Ἀσσυρίζειν.

Φοινίκη νόσος ſiue φοινικὴ νόσος apud Hippocr.à regione, vel à colore palmæ fructus,morbus elephantiaſis,ἡ ἐλεφαντίασις.

Φοινικὶς,ίδος,ἡ,purpura,pannus puniceus ſiue purpureus, purpureus amictus,puniceā veſtis,Plut.in Apop.Lacon.Ariſtop. in Pluto,κατάπτυε αὐτοῦ ἢ κεφαλὴν φοινικίδι, obnubſit eius caput puniceo panno.Comm.φοινικὶς χλαμὺς πολεμική,ſagum militare:punica veſte vtebantur in bello. φοινικίδες , tapeta purpurea,Æſchin.Plut.in Bruto pro veſte purpurea.Idem in Paul. Æmil.Ἀνεφάνησαν δὲ χρυσοῖς ὅπλοις,ἐν φοινικίσι,Colluctes in armis aurates, & nouis paludamentis hue ſagis puniceis.Solebant milites puniceo colore indui,vt auimnaſe forti.é quæ dum aceat ent,vulneraque occultarent coloris ſimilitudine.Idem in Marcell. Ἀ φοινικοῦς χιτῶν εἰς ... ἡ ... ἀγῶνος σύμβολον.Ariſtophan.dixit in Pace,τηλία χρυσῆ, καὶ φοινικίδ' ἔχουσα κ. φοινικίδ' ἐκ ... Comm.... φοινικὶς χρώματι ... ex p. Alij ... ſ.inquit, φοινικὶς ... τῷ αἵματι ... φοινικὶς ... Lege Ariſtotel.de Rep. Spartanorum Diodor.Sicul.de rebus geſtis Philippi , Ἀρεϊα ... φοινικίδα ... vbi tamen corruptè ſcriptum φοινικίσι. Lege Commentar.Ariſtoph.in Achar.vbi, ... φοινικίδα. vide φοινικίς.

Φοινικίτης οἶνος, &

Φοινικίνος apud Plutar.palmeum vinum,i. è palmulis confectū, Dioſc.l.5.c.31.

Φοινικοβάλανος,ου,phœnicobalanus.Dioſc.l.1.c.141.ſic dicitur fructus palmæ qui maturuit,vt ibid. docetur : punicea palmula vertitur à Marcel.ibid.φοινικοβάλανοι, tamarindi vulgò dicti, Ruel.l.1.c.48.qui & dactyli.

Φοινικόεις,όεντος,purpureus.Heſiod.ἴσχε λῶπα φοινικόεντα , tene habenas rubras.idem,αἵματι φοινικόεις,ſanguine rubens. φοινικόεσσα, πορφύρα τῇ χρόνατι,purpurea,Od.ξ. χλαῖναι δίπλαι φοινικόεσσαι.

Φοινικόλοφος,ου,ὁ,habens criſtam rubram.

Φοινικοπάρειος,ου,ὁ,rubro colore pictus.

Φοινικοπάρῃοι,naues dicūtur ab Ho.Ody.λ,vt μιλτοπάρῃοι, puniceo colore pictæ,& miniatæ.

Φοινικόπεζος,ου,ὁ,qui habet puniceo lumbo prætextam veſtē.

Φοινικόπτερος,ου,ὁ,phœnicopterus auis , vulgò vocatur flambant, meminit Heliodor. & Nili incolam facit ab Ariſt. in Auib. ὄρνις φοινικικός dicitur.Lege Plin.l.10.c.48.

Φοινικορόδια,roſaria punicea.

Φοινικόρυγχος,ου,qui eſt roſtro rutilo.

Φοινικὸς,ή,όν,ruber,qui natura eſt ſanguinaria,truculentus.ἰχώδες ἡ φοινικὴ λεγομένη,cortice phœniceæ appellatæ à palmulæ ea colore,Dioſ.l.5.c.32.φοινικοὶ νόμοι,de cedibus leges,Demoſt.Et τὸ φονικὸν,procliuitas ad cedem.

Φοινικουργὸς,ὁ,vel potius φοινικορρὸς,vide Ἐρυθρός,ἐρυθρόχρωστος rectius,vt ...

Φοινικοῦς,puniceus,ſpadix,rutilus,Gel.l.2.c.26.φοινικοῦς,φοινικέος, Dicitur & φοινικοῦς apud Ariſt.in Auib.φοινικοῦν λόφον ἔχων,habens criſtam rutilam,Ariſt l.8.Anim.φοινικοῦς χιτωνίσκους, puniceas tunicas,Plut.in Numa.φοινικοῦν ἱμάτιον , puniceum linteum,Dioſc.l.3.c. 105.

Φοινικοφυτεία,ἡ,palmeta.Theophraſt.c.8.l.2.hiſt.plan.

Φοινικών,ῶνος,ὁ,palmetum.

Φοῖνιξ,ικος,ὁ,phœnix,cuius meminit Oppian.in Ixeut. & Eraſm. in prouer.Phœnice rarior aut viuacior.Habet poſteriorē naturā longā,vt ſcribit Eurip.Interp.Sic dici author eſt Plin. l. 13.c.4.à palmæ(quę Grecę φοῖνιξ)genere quodam quod moritur iterumq; renaſcitur.Φοῖνιξ,palma arbor,& palmula,i.fructus palmę,et ā Gen.Maſc.apud Theoph.l.1.hiſt.pl.& Herodot.Homericus Vlyſſes,inquit Cic.1.de Leg. Deli ſe proceram & teneram palmā vidiſſe dixit. Od.ζ, Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. φοίνικες,vim habent corroborandi,Gal.l.1.ad Glauc.φοίνικες πατητοί,Gal.& Plin.l.13.c.4.palmę paſſę , quę ſucco nimio ebrię funduntur calcatis ſimiles.Pol.l.1.oſtendit φοίνικα ſignificare & palmam & eius partē vt ramum:καὶ ἀπό τι (inquit)φοίνικες καὶ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοῖνιξ καλεῖται,i.palmę etiā ramulus æquiuocè palma appellatur,vt Marcel.l.1.Dioſc.φοίνικος ἐγκέφαλος καὶ ἐντεριώνη, quid ſit,ſupr. annotatum eſt.Φοῖνιξ,color ruber,χρῶμα ἐρυθρὸν, purpura rubrica à Valla:color puniceus Gel.l.3.c 9.& l.2.c.a. 26.Adiect.accipitur ab Apol.l.2.φοίνικι λόφῳ ἐπὶ ἀμφοτέροι ..., i.rubra criſta.Φοῖνιξ,herba.Plin.l.22.c.25. Eſt & herba phœnicea appellata à Grecis,à noſtris verò hordeū murinum.Confer cum Dioſ.l.4.c.43.vbi:φοῖνιξ,οἱ δὲ ἐπίουρον ... ,&c. foliā habet hordei breu ora,ſpicam lolio ſimilem.Dici ita volunt à colore palmulę naturę.

Φοίνιξις,ρ.rub ... tactio.rubor,φοινιγμός.

Φοίνιος,α,ον,ruber,funeſtus,cruentus. Vnde φοίνιος ἀνήρ,libro 1. Epigrammat.vir homicida.& apud Euripid.χεὶρ φοινία,manus ſanguinolenta.vbi tamen & φονία legitur.& apud Sophoc.in Aiace φοινία ζάλη,cruenta tempeſtas.ibid.φοινία χεὶρ ſanguinaria manus.

Φοινίσσω, μ. ίξω, π. ιχα , cruento,rubefacio , rubore ſuffundo & inficio , purpuro , intingo ſanguine. Actiu. Accuſatiu. φοινίσσω φονίοις,&c. Euripid. pudore ſuffundo purpureo. Lucianus,φοινισσόμεναι παρειαί , malæ cruentatæ.Sophocles.μηκέτι φοινίσσειν τούτοις μηδ' ... θεοῖς. φοινικιζόμενος , colore rubens puniceo , ἐρυθριῶντας καὶ φοινίσσοντας, Chryſoſtomus.ἐπὶ τῆς ...

Com-

Comment. Ariſt. in Achar. [illegible], vide Φοιτάω.

Φοιταλέος, α, ον, impetuoſus, inſanus, [illegible]. Eurip. in Hippolyto de Cybele, [illegible]. Et Apol. l. 4. Medea φοιταλέη, i. veſana.

Φοιταλιώτης Βάκχος, in Epig. i. vagus.

Φοιτάς, άδος, ἡ, vaga, ſcortum, à furiario impetu quo in venerem fertur. Libro tertio Epigramm. [illegible]. Sic apud Nonnum, [illegible]. Hinc vulgò *putain*, niſi à putore.

Φοιτάω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, vado, me confero, ito, frequens adeo, frequẽnto, contendo, ventito, aduenio, [illegible], crebrius repeto, ad præceptorem eo, do operam, diſco. Neutr. abſol. Odyſſ. λ, vmbra Achillis. [illegible], adeo te, Thucydid. Plato libro primo de Republic. [illegible], id eſt, huc ſępius ad nos accede, id eſt, [illegible], Ariſtophan. [illegible], id eſt, ſcholam adire ſeu pręceptorem. [illegible], Xenoph. adeo præceptorem. [illegible], Budæus in epiſtol. [illegible], eorum pueros ad ludum itare, frequentare ludum, Plutarchus in Camillo. Plato epiſtola ſeptima, [illegible], ab Archyta & iis qui Tarenti erant, crebræ veniebant epiſtolæ, mittebantur frequentes epiſtolæ. [illegible], nuntij afferebantur, Thucydid. Homer. pro [illegible]. Odyſſ. ξ, [illegible], huc illuc ibant. [illegible], circumibat locum, Apollon. Rhod. Φοιτᾶν, [illegible], è Græco Latinum eſt Futuo [illegible], cum viris coire, Herodotus libro primo. [illegible], mulieres liberas cum Pericle coeuntes excipit, Plutarchus in Pericle. Φοιτᾶν μανίᾳ, furere, inſanire. Sophocles in Aiace [illegible]. Interpres quidem etiam rabiem ſignificare ait, vnde [illegible]. vide Φοιτάς, & Φοιτάδες.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, præco, κήρυξ [illegible], quod huc & illuc diſcurrat.

Φοίτησις, frequentatio, itatio, vt ſic dicam: frequens acceſſus, Plato de Leg.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, diſcipulus, μαθητής.

Φοίτησις, εως, ἡ, iter, profectio.

Φοῖτος, ου, ὁ, inſania, μανία, tutor. vide Φοιτάω.

Φολιδωτός, ή, όν, ſquamatus, corticoſus, Gaz. cortice ſquamáve intectus, vt ſunt lacerti. Ariſtotel. quarto de Part. Animalia quædam τριχωτά, quædam φολιδωτά, quædam λεπιδωτά, id eſt, ſquamata.

Φολίς, ίδος, ἡ, ſquama. Eſt autem φολίς in reptantibus humi quæ λεπίς in natantibus: cutis, cortex. [illegible], Ariſtoteles libro primo Animal. [illegible] animalia quadrupedia non pennata, quæ oua pariunt [illegible], id eſt, φολίδα muniri ait. [illegible], idem libro ſecũdo Animal. volucres non ſquama, non cortice, non pilis teguntur. Alexander Aphrodiſ. [illegible], id eſt, pilis natura texit animantes quæ ingreſſu vtuntur, cortice ſerpẽtes, ceu ſquamis aut teſtis beſtias aquatum incolas: ſic vertit Gaza vbi φολίς & λεπίς differunt, vt ſit φολίς, tunica ſeu pellis. Item [illegible], apud Apollonium Rhod. Φολίδα τῦ χαλκοῦ dixit Hippocrat. libro de viſu, Dioſcorides libro quinto. capite 89. λεπίδα τῦ χαλκοῦ, id eſt, ſquamam æris. Cornelius Celſus libro ſexto, capite ſexto, in Cleonis Collyrio falſò vocat [illegible]: cuius errorem ſecutus eſt Plinius libro 34. capite vndecimo. Stomoma autem, eſt acies, ferrum recoctum, repurgatum atque defecatum. Lege Ariſtotel. Μετεωρολ. libro quarto, capite ſexto, vbi, [illegible], &c.

Φολκός, ῦ, ὁ, ſtrabo, cui obliqua eſt oculorum acies, abiunctáque à naturali venuſtate, [illegible], qui & oculis diſtortis, vulgò *louſche*, quaſi λοξός. Home. Iliad. β [illegible], id eſt, [illegible], erat limis oculis. Aliquando pro miſerabili ponitur & deridiculo, vt qui [illegible], i. in ſe omnium conuertit oculos. Vocatur etiam [illegible].

Φόλλεις, oboli quidam & minuti ac tenues admodum nummi.

Φόλλικες, ſunt à veteribus appellatæ aſpritudines quædam cutis, quales ſunt ſcabioſorum, vnde adiectiuum [illegible] Erot. exponit [illegible] (inquit) [illegible]. Galen. tamen apud Hip. [illegible] eſſe dicit [illegible], quæ interpretationes minimè inter ſe conueniunt.

Φολλικώδης, εος, Adiect. follicularis, fungoſus, atque inanis follis inſtar, [illegible], apud Hippocr.

Φολύνω, inquino, μολύνω, item impleo, Heſyc.

Φονάω, [illegible], mortem alterius appeto vel infero. Φονᾶν Suid. [illegible]. Et apud Hippoc. [illegible].

Φονεύς, έως, ὁ, homicida, occiſor, cædis auctor, oppreſſor, parricida, carnifex, [illegible]. Sophocl. in Aiace, pro enſe, [illegible], id eſt, ξίφος: Φονεύς ſicarius, dicitur etiam de fœmina, [illegible].

Φονευτής, idem.

Φονεύω, [illegible], τὸ φονάω, interficio, facio homicidium, cædem committo, damno capite, Herodot. Act. Accuſ.

Φονέω, [illegible], idem. Act. Accuſ.

Φονή, ῆς, ἡ, cædes, locus defunctorum vel occiſorum.

Φονικός, ή, όν, mortifer, in cædem procliuis, homicida, ſæpius truculentus, cædis patrator. [illegible], capitales ſententiæ, φονικοὶ λόγοι, orationes de cædibus, Hermogen. φονικοὶ νόμοι, leges de cædibus latæ, Demoſthen. [illegible], lex de cædibus, Ariſtotel. in Polit. [illegible], iudices de cæde conſtituti, Plutarchus in Romulo. [illegible], ſpecies iudicandi de homicidiis, Ariſt. l. 4. Polit. cap. vltim.

Φονικῶς, crudeliter, per cædem, Pol.

Φονικώτατος, paratiſſimus ad occidendum, cædis auidiſſimus.

Φόνιος, α, ον, cruentus, ſanguinarius, crudelis. vnde [illegible], lethalis vipera. [illegible], i. inter feras ſeu ſerpentes mordaces lethalis, in Epigrammat. [illegible], de cæde pœnas exigit, Euripid. [illegible], &c. in Epigrammat. pro cæde.

Φονοκτονέω, [illegible], interficio. Actiu. [illegible], terram cæde non polluetis, c. 35. Numer.

Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidiũ, ſanguis effuſus, σφαγή, [illegible], ſtrages, occiſio, mors, funus. [illegible], homicidia fortuita. [illegible], conſulta homicidia [illegible], vide Ὄζω. Φόνος etiam dicitur ſpina, quæ & [illegible] Theophraſt. lib. 6. c. 4. hiſt. plant. Cruor à Gaza alibi exponitur. vide Plin. l. 21. c. 16. & in Ὄζω.

Φονώδης, cruorem repræſentans. [illegible], Theoph. hiſtor. plan. l. 6. c. 4. vide Ὄζω.

Φόξινος, piſcis celeriter naſcens, gignitur autem in oſtiis fluuiorum, Ariſtoteles libro ſexto Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

Φοξίχειλος [?] κύλιξ, apud Athen. l. 11. [illegible]. Ibid [illegible].

Φοξός, ῦ, ὁ, habens acutum caput, vt pyramis, faſtigiato vertice, & qui eſt diſtorto vultu. Homerus Iliad. β, φοξὸς ἔην κεφαλήν, i. ὀξυκέφαλος.

Φορά, ᾶς, ἡ, latio, quæ vna eſt quatuòr motionum: geſtatio, ſiue geſtatus: Plin. [illegible], Ciceroni loci mutatio, & loci commutatio. Ariſtoteles libro de motu, vocat [illegible]. Idem ait in primo de Anima, [illegible], idem in primo de Cęlo, [illegible]. Sic dicitur de cæleſtium orbium motione & curſu, [illegible]. Et [illegible] φορά, prima & ſecunda conuerſio quæ eſt [illegible]. In Plat. Tim. [illegible], Quãdo igitur vtrumque diéque eorum ſyderum curſum decorum eſt adeptum: Cicero. Ibidem [illegible], motionem tranſuerſam, expoſuit. [illegible] φορά, Gregor. Solis curſus. [illegible] φορά, deſcenſus, Plato de Legib. Idem, φορὰ [illegible], mouere. Lege Ariſtotelem capite & libro primo de Anima. Φορὰ etiam eſt ferendi actio: vt vehẽdi, vectio vel vectura. Et de baiulis, id eſt, [illegible] dicitur φορά Pollux. Φορά, geſtationis lationiſve, aut vecturæ merces, vt vulgò dicimus *le port & la voiclure*, [illegible] ſiue [illegible], vt in illo exemplo Ariſtophanis apud Pollucem libro ſeptimo & nono, [illegible]. Φορά, impetus. [illegible], curſus, caſus temerarius. Gregorius, [illegible] pro eodem poſuit, Sic φορὰ [illegible], curſus rerum, tranſlatè dicitur. Demoſthen. pro Cteſiphon. [illegible]. Cicero ad Sulpit. Neque ſolùm ea perſpicis quæ geruntur, quæque iam geſta ſunt, ſed etiam qui curſus rerum, quique exitus futurus ſit. Φορά, iactus. [illegible], vt φορὰ δίσκου, Ariſtid. iactus diſci. [illegible] φορά, latio ſuffragiorum Ciceroni. Apud Euripidem, [illegible] dum ſuffragia feruntur & dicuntur ſententiæ. Φορά, ruens impetus. incitata natura ac vehemens, alacritas & vehementia ſiue incitatio. Plutarchus in Themiſtocle, [illegible], Adhuc puer Themiſtocles, vehemens admodum animique plenus ac

ſpiritus fuiſſe perhibetur, id eſt, τῆς ὁρμῆς. Φορὰ, ἡ φόρος, tributum, collatio, ἔρανος. Demoſthen. contra Mid. Τούτῳ τὰς αὐτὰς φορὰς παρ᾽ ἐχόντων δίκαιον ἀπαιτεῖν. Pro quo & ἔρανον immediatè ita ſubiungit, τὸ δὲ πληρωτὴς τούτου γεγονὼς ἐρανιστής τούτου ἀ-ναιρεῖσθαι συνελέξατο: φορὰς φέρειν, penſitare. Thucydides libro ſecundo, Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰς φέροντες ὅ ἂν ὑμῖν μάλιστα ἱκανὸν ἦν. Idem, φορὰ χρημάτων, pecuniarum collatio, tributum, ὁ φόρος. Xenophon, τὴν φορὰν ἔλιπες, ſoluere deſiiſti. Φορὰ, prouentus, vbertas & copia, abundantia, εὐφορία, feracitas Columellæ. Tranſlatè dixit Æſchin. φορὰ τῶν ῥητόρων, Rhetorum prouentum. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, φορὰ γάρ τις ἐστὶν ἐν τοῖς γένεσι τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γιγνομένοις. Plinius iunior in epiſtol. Magnum prouentum poëtarum annus hic attulit. Cicero in Bruto, Nec vlla ætate vberior oratorum fœtus fuit, id eſt, φορά. Alioqui φορὰ, de fertilitate terræ fructibus frugibúſve dici ſolet, vt φορὰ ἐλαιῶν, olearum prouentus, & copia largior, Theophraſt. Quo ſenſu dixit Ariſtotel. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι, arbores poſt fertilitatem vberiorem areſcere: vt apud Theophraſtum & Baſil. φορὰ καρπῶν, fructuum annona. Rurſus Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 14. πολύκαρπον ἐν ταῖς φοραῖς, dixit corylum fructu exuberare quum annus prouentum attulerit. Idem Theoph. ſimpliciter dixit libro tertio de cauſis, πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φοράν, ad fructum ferendum, quaſi fructificationem, ſi Latinè diceretur.

Φοράδες, αἱ, equæ, αἱ θήλειαι ἵπποι, Heſyc.

Φοράδην, impetuoſè, portando, ferendo, tollutim, raptim. φοράδην πελάζει, portatur & accedit, Eurip. φοράδην πέμπει, Idē, ἀπεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, ex prælio reportatus eſt, Plut. in Publ. Lucia. φοράδην τὸ πτῶμα ἀπεκομίσθη: geſtabundè trāſferunt: Latinè dici non puto.

Φορεχίνω, fero.

Φορβαία, ας, ἡ, capiſtrum quo os frænatur, φορβειά, capite 40. Iob. θήσεις φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ, pones ori eius capiſtrum. vide φορβειά.

Φορβὰς ἄδος, ἡ, ἡ τρεφομένη, νομάς, ſaginatus. Apollonius ſecundo Argonautic. φορβάδες ὡς βόες, lætæ bouis cauſa. Sic φορβάδες οἶες, apud eundem: & apud Platonem de Legib. φορβάδες τὰ ζῶα, qui paſcuntur & in paſcuis verſantur. φορβάδες ἵπποι, equi gregales ſiue armentales. vide Τεφρίας. φορβάδων ἵππων γάλακτι, equino lacte, Philoſtratus in Heroic. Φορβὰς γυνή, quæ victus gratia multis ſe commiſcet, meretrix. Pollux libro octauo, φορβάδας δ᾽ αὐ τὰς πόρνας λέγεις, ὥσπερ καὶ μοιχούς. Suid. φορβὰς, ἡ πολλοῖς ... χάριν. ā φέρβω. Φορβὰς γῆ, apud Soph. nutritia & fœcunda terra. Sic φορβὰς ἅλμη, mare fœcūdum dicitur à Nonn. c. vl. Euan. Ioan.

Φορβεῖα, κατίσπρει. vide φορβειά.

Φορβειά, vel φορβία, & φόρβιον, id eſt, capiſtrum, φορβεία. ἀπὸ τοῦ φέρειν βίαν: vel ἀπὸ τῆς φορβάδος ἵππου, Ariſtoteles Politicorum l. ſeptimo, capite ſecundo, Ἦν δέ ποτε καὶ ἐν Μακεδονίᾳ νόμος τὸν μηδένα ἀπεκτονότα πολέμιον ἄνδρα, περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν, id eſt, capiſtro cingi. Φορβειὰ tranſlatè de corio veluti que capiſtro quo tibicines ora ſua muniebant quaſique capiſtrabant: aut ne nimio flatu labia ſcinderentur, aut vt expirati aeris moderatione inflatus lenior eſſet, ſonúſque gratior auribus accideret. Ariſtophanes in Veſpis, Κἀν αὐλητής γ᾽ ὢν τύχῃ νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα, Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ᾽ ἀπιοῦσιν. Interpres ſic adnotat, φορβειά, δέρμα τι τὸ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν περιδεσμούμενον, ὅπως αἱ σύμμετροι τὸ πνεῦμα πεμπόμενον, ὁ-δὲ ... τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιῶσι. Scio quoſdam ligulam tranſtuliſſe: cuius exemplum deſidero. Tibicen verò ita circum poſito labiis corio inſtructus, Ἐμπεφορβειωμένος dicebatur. licet apud Euſtathium ει cum diphthongo, & apud Pollucem libro quarto ita ſcriptum ſit Καὶ φορβειὰ δ᾽ ἐπικεῖται τοῖς αὐλοῖς. καὶ τὸ φορβειὰ περιεσφιγμένον, ἐμπεφορβειωμένον λέγει. Rurſus Ariſtophanes in Auibus de tibicine loquens perſonato coruíque perſonam ſuſtinente, Οὗτος κόραξ ἐστιν ἐμπεφορβειωμένος: vbi ait Commentar. φορβειὰ δέ ἐστι, τὸ περικείμενον περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ibidem, φορβειά, ὁ χαλινός. Suid eſt, περιστόμιον, χαλίσηρον, quod & φορβεία. ἀπὸ τοῦ φέρειν βίαν. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας. Καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις, βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκατεῖρξε, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε, καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν. Cicero libro ſecundo (meus quidem noſter tam planè quid cogitet neſcio. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ᾽ ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Heſychio φορβειά, ὁ αὐλητικὸς στομίς, quæ & χειλωτὴρ à conſeruatione labiorum, ab ipſo vocatur. Idem etiam habet φορβεία, ὀλκυστήρ, περιστόμιον, χαλίσηρον. Φορβειὰ αὐτὴ ἡ φορβή, i. cibus, paſtus, τροφή, Suid.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, eſca, præda, τροφή, alimentum, phorbea Feſto. Iliad. ε, ἀλλὰ μοι ἵππων φείδετο φορβῆς, id eſt, pabuli. Dicitur etiam de cibo humano, libro ſecundo Argonaut. Apoll. ἐλείποντο δ᾽ ἄλλοτε φορβῆς ὡς ἔσαν: à φέρβω. Pro præda. Sophocl. ὄρνισιν φορβὴ ἀλεξάνδρων ... πετηνοῖς, cibus erit & eſca marinis auibus.

Φόρβια, τὰ, medicamenta, φάρμακα, φόρβα, φόρβατα, Heſych. vide Ἐμφόρβια.

Φόρβιον, τὸ, nomen herbæ apud Suid. Sed corruptus eſt codex, legendum enim φόρμιον, vt legitur apud Æginetā ex quo ſumpſit Suid. αὐτολεξεὶ, iſque ruſus ex Galeno in lib. Simpl. Phlegi genus eſt φόρμιον, cuius vſus eſt ad tegetum tegeticuláſve; & ſtorias, vnde & nominis ratio. vide Φορμός.

Φόρβος, inhumanus, ἀπάνθρωπος, Heſych.

Φοργάν, Heſych. raritas, ἡ ἀραιότης.

Φορειαφόρος, ου, ὁ, lecticarius, qui fert lecticam, Plutarchus in Galba.

Φόρετρον, ου, τὸ, merces vecturę, pretium quod baiulo numeratur: dicitur & φορεῖον καὶ κόμιστρον, Pol.

Φορεῖον, ου, τὸ, feretrum, ferculum, lectica, ſella, cubile. vehiculum, veſtis. Herodo. Et idem quod φόρετρον. Apud Suid. πλέγμα ποιήσαντες ἐκ λύγων, φορεῖον τῆς γυναικός, δέρματα ... ἀπηρτημένας.

Φορεὺς, έως, ὁ, baiulus, ὁ φέρων, Apollonius Rhod. lecticarius, ſellam ferens domini, Plutarchus in Artax. φορεῖς Heſych. lora clypeorum, & pueri metallici, παῖδες τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες. vide Θορεῖς.

Φορέω, ῶ, ήσω, & έσω, fero veſtem, vel annulum, vel aliud huiuſmodi ornatum. τήβενναν φορῶν ἐσθῆτα, Tuſco amictu indutus, Plutarch. in Publicol. Ariſtophan. in Pluto. τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, meam veſtem geſtans. Ibidem de dentibus, ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ, vnum enim molarem ſolum habet. Φορέω, gero, geſto, φέρω, βαστάζω: vt σκῆπτρον φορέειν, ſceptrum geſtare, Iliad. α. Heſiod. ἐν ταλάροις φόρεον βότρυας, in calathis ferebant vuas. φορεῖν λῆμα, animum ferre, Ariſtophan. Sophocles in Antigona, Μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, Ne tu modò vnum mentis affectum geras. Homerus Iliad. β, οἱ δὲ τὸν αὐτὸν φορέοντο, id eſt, ἱμάτια, τὴν ἐν πολέμῳ φυλλίδα, id eſt, ... τῆς δὲ ... τὸ ... ποταμοῖσι ... idem ibidem de equis, pro porto, ... ἀμφορεῦσι ... De onere, Odyſſ. ι. ... ἐφόρει ... χαλκόν. &c. Item produco, affero, efficio, congero. vnde ἐφόρει apud Thucyd.

Φορηδὸν, ſarcinæ in modum, aceruatim.

Φορῆες, οἱ φέροντες Suid. βαστάζοντες.

Φόρημα, ατος, τὸ, geſtamen, onus, veſtis. φόρημα dicitur ab Interp. Ariſtoph. in dictione Κομματικός, & in dict. Καυνάκης.

Φορέω, φορέω: fero, geſto.

Φορητὸν, tolerandum, vt apud Suid. ὅπως ἂν αὐτοῖς ἡγουμένη καὶ φορητὸν εἶναι ... ἐν ... φορεῖν.

Φορητὸς, tolerabilis, ἀνεκτός, ἀνεκτικός, Poll. φορητὸς, ferri idoneus, vectibilis Senecæ Natur. Quæſtion. libro tertio, capite 25. Suid. βασταχτὸς, ἀντὶ; Heſy. λαβὴ φορητή, anſa qua quid ferri poſſit, Epict.

Φορητῶς, μετρίως, tolerabiliter, Suid.

Φορία, ας, ἡ, abundantia.

Φόριγγες, tubera, ὕδνα Heſych.

Φόριμος, ου, ὁ, vtilis, accommodus, λυσιτελής, Heſyc.

Φόριμον, de aluminis quodam genere quoniam vilis precij eſt, & vbique reperiri poteſt. vide Στυπτηρία.

Φορίνη, ης, ἡ, pellis porci ἡ χοιρίνη. Pollux libro ſexto, τὸ δὲ δέρμα τῶν χοίρων, φορίνην καλεῖν. Hippocrates de ſuilla carne loquens libro quarto de victus ratione in morbis acutis, διδόναι δὲ ἀλλὰ τὸ φορίνης, ἀλλ᾽ ἡ ... Galenus, Τὸ δ᾽ ὄνομα τῆς φορίνης ... τὸ χόριον, ... τοῦ δέρματος. Athenæus lib. ι, περὶ χοίρων ... loquens, Καὶ τὸ φορίνης ... ſam porci pelle toſta atque arida. Φορίνη, pellis humana. Sud. ex Antiph. ἐν ... φορίνη etiam ἀπὸ τοῦ φορεῖν τὸ φέρειν, olfactorium, ex ramulis herbarum floribúſque faſciculus. Vnde illud meretricis dictum, quę Γρύλλων cuidam (quaſi dicas hircoſo) olfactorium vorandum obtulit, velut hirco raſhum Athen. l. 13. φασὶν ... ποτὲ Γρύλλῳ ... φορίνην, λαβὲ ... καὶ κατάτραγε. Vbi pellem perperam vertit Interpr. Euſtat. in Homer. Odyſſ. ι, oſtendit hunc Αἰγὸς ... ita dictum ἀπὸ χάσκω, quod eſt ... αἰγὸς εἶναι. Atque ſuppreſſo authoris nomine ſic ex Athenæo tranſcribit, ... φορίνην ... ... κατάτραγε. in quo ... τράγον fit alluſio. Φορίνα Heſyc. πορίνα.

Φόρος, merces.

Φορκὸς, ὁ ... Heſyc. luſcus Cic. vnioculus Plauto, & vnoculus Gell.

Φορκὸς, ὁ, ὁ, albus, canus, ῥυσός, rugoſus, Heſyc.

Φόρκυν, portus, & proprium nomen, Etym.

Φόρκυς, υος, Phorcus, dæmon marinus, filius Ponti & Terræ. Heſiod. in Theog. ... Dicitur & Φόρκυνος, ibidē. ...

Φορμηδὸν, caniſtrorum inſtar: in modum ſtoreæ vel tegetis, id eſt, ... φορμὸς γὰρ ... ἔχει τὸ πλέγμα ... Thucydides, ξύλα τιθέντες ἐν τῷ ... περι-

καθάπερ ὀφορτηγῶσι φορμηδὸν, αἱ τοῖχοι τοῖσιν ἔσεος κα διαχέοντα ἀλλον τῷ χώρᾳ. Idem libro ſecundo, Καὶ τὰς ... Κα ... φορμηδὸν ... in plauſtra aceruatim coniectos portarunt, ita Valla: Interpres ſic, ... &c. vide φορμός.

φόρμιγξ,γγος,ἡ,cithara,φόρμιγξ Æolicè.Homerus Iliad.ι,Οὐ μὴν φόρμιγγι ... Ἀπόλλων, i.κιθάρας.Et l.I,Τὸν δ᾽ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ &c.

φορμίδες,αἱ,crates & tegetes,Gaza libro quinto Anim.Ariſtotel. vide φορμός.

φορμίζω,μ.ίσω,π.ικα,modulor,canto cithara, κιθαρίζω,citharam pulſo.

φορμικτὰς,citharœdus,in Epig.

φορμοκοιτέω,in ſtorea dormio,ſtrata tegete cubo.vide φορμός. apud Suid.φορμοκοιτεῖν,ἐν ψιάθῳ κοιμᾶσθαι.

φόρμιον,τὸ,tegeticula,qua inſternitur ſolum,& ſtramen nauticũ, φορμός.vide φορμός. φόρμιον pro herba,vide φόρβιον.

φορμίς,ἰδος,corbula,tegeticula Varroni,ſtorea, ψιάθος,Commentar. Ariſto,h.in Veſpis.vnde φορμίων, proprium nomen. vide φορμός.

φορμίσκον,κ,τὸ,pudendum muliebre,naturalia,κύσθος. Ariſtoph. in Concion. Κ ... τὸ φορμίσκον Ab ipſo dicitur Ibid. ... in Pace, ... in Ranis, ... : in Acharn ... Dicitur etiam ὁ φορμίσκος. Ariſtophan.

φορμίσκοι,οἱ,calathiſci,ſportulæ,cophini,vas plicatum ex cortice,Etym.vide φορμός.

φορμορραφεῖν,tegetes acu traiecta conſuere:in tegetem ſtoriámve coniectam inſuere. Æſchin.contra Cteſiphont. hęc De moſthenis reprehendit, φορμοραφούμεθα εἰς στενὸν, in anguſtias compellimur,id eſt, ... φορμόν ...

φορμός,ὁ,ὁ,vitilium nexus,καὶ τὸ πλέγμα, ex iunco, vlna paluſtri, foliis palmæ,ſparto,atque id genus: ex quibus tegetes fiũt, ſtoreæ,& ſportæ: vt ex vimine crates vimi... id eſt, ... Euſtath.Odyſſ.β, ... φορμός ... Ibidem, ... φορμός,ὁ ... vnde & φορμίσκος Pau ſan.ſportula. Pollux libro ſeptimo, ... φορμός.Ariſtophanes in Ranis, ... dixit, id eſt,tegetem iunceam.Idem in Pluto, ... id eſt,ſtoream. Sic apud Ariſtotelem Rhetoricorum ſecundo, ... φορμοὺ ... id eſt,tegetem.Polybius, ... tegetibus foſſas exaggerans palearum repletis & farctis.Interpr.tamen. ſtragulis.Theophraſtus de palmis loquens hiſtor. libro ſecun do,capite octauo, ... φορμοί. Gaza tegetes vertit & capitis vmbracula.φορμὸς,fiſcum ſparteum,& ſtramen nauti cum exponit Donat. vnde Phormio paraſiti nomen. Rurſus Interpr.Terent.Phormio,inquit,non à phormula,ſed phor mione dicitur ſparteo,quem eronem (quæ vox etiam apud Vitruu.Plin.& Iuriſconſ. deformata in berones & perones) dicimus triuialiter & pro conſuetudine.Etymol.φορμὸς,ὁ ... Inde fit φορμίς,φορμίσκος,φόρμιον: & verbum φορμοκοιτεῖν: atque Aduerb. φορμηδὸν, vide ſingula. φορμὸς vulgò dicimus mattes,è Latino Mattæ,id eſt,ſtoreæ.Ouid.6.Faſt.-in plauſtro ſcirpea matta fuit.Sunt & mataxæ & tomicæ apud Vitruu.l. 7.c.3.ſiue ſtoreæ ſiue ex tegetum materia teſtes intortę.vide Τομικά.

φορμώδης,ὁ,ὁ,obeſus,παχύς,Heſyc.

φορμοφόρος. vide φορμοφόρος.

φορολογέομαι, &

φορολογέω,μ.ήσω,π.ηκα,indico vel colligo tributum. Actiu. Accuſatiu.Ioſeph. ... de regione vecti gal exacturos.Polybius, ... Partes multas habebant tributarias.

φορολόγητοι,tributarij,ſerui,miniſtri. ... ſeruient tibi ſub tributo,ca.20.Deuteron.Heſych. ... λειτουργοί.

φορολογία,exactio tributi.

φορολόγος,ὁ,qui colligit vectigal,ac tributum exigit, ... tri buti exactor, ... Suid. ...

φόρος,ὁ,ὁ,tributum,vectigal. ... emolumentum, ... Scribunt Grammatici quod φόρος tributum eſt quod pro regione penditur: ſed τέλος vectigal quod pro mercibus. vide Ammon.φόρους φέρειν, Demoſthen.& Ariſtophan. ... tributum pendebant,tributum tulerunt,Plutarch. in Apophthegm. Lacon. φόρον ... vectigalia ſoluunt,Herod.l.6. Apud Suid.φόρος, forum, ...

φορός,ὁ,ὁ,Adiectiu.ferax,fertilis, & apud Hippocratem ... facilè concipit ... vt ... id eſt φορὸς ... ventus ſecundus, ... Plinius perferentem appellat,& ferentem in Panegyr.Virgil.Æneid.4. Expectet facilémque fugam ventóſque ferentes.Sic tranſlatè dixit Lucian. φορὸς ... pro ſecunda alea & proſpera.φορὸς,ferens & commodus ad finem aſſequẽdum qui homini propoſitus eſt.Alexander Aphrodiſ. ...

φορταγωγὸς ναῦς,nauis oneraria,quæ & φορτὶς,& φορτηγός.

φορτακες,οἱ bauiuli qui onera aut ſarcinas humeris ſubeunt, ... P. II.

φόρτατος,ὁ,ὁ ... præſtantiſſimum.Etym.

φορτέω,onera fero.

φορτηγία,ας,ἡ,oneraria vectio,pars vna mercaturæ, Ariſtoteles libro primo Politicorum, & differt à nauigatione quæ dicitur ναυκληρία.

φορτηγὶς,ίδος,ἡ,oneraria nauis,quæ & φορτὶς, Heſych. & φορτηγὸς Thucydidi,geraria Plauto in Mercatore.

φορτηγὸς,οῦ,ὁ,ἡ,baiulus,qui onera geſtat, ἀχθοφόρος, Pollux, φορτηγὰ πλοῖα, naues onerariæ quæ rotundæ ſunt,Ariſtophan. Interpr.

φορτηγικὸν πλοῖον,oneraria nauis,Thucyd.

φορτίζω,μ.ίσω,π.ικα,onero. Actiu.Accuſatiu. φορτίζεσθαι ἀγκύρας,in Epigramm.id eſt,onerare naues,ſcilicet anchoris, quod fit ex aquis eas in naues recipiendo. ... Nazanzen. ... φορτίζεσθαι,minora onera vehere,pauciora in ſarcinam collecta vehere. πεφορτισμένος,oneratus.Mat.c.11.

φορτικὴ ναῦς,oneraria nauis.

φορτικεύομαι,Bud.exp. ... non addito authoris nomine.

φορτικὸς,οῦ,ὁ,onerosus,grauis,odioſus,teter,illepidus.λόγος φορτικὸς, ſermo iniurius,importunus.Chryſoſtom. ... Ariſtophan.in Veſpis, ... id eſt, ... onerosus & illiberalis ſpectator.Ariſtoteles libro octauo Politic. τὸ φορτικὸν,aſperitas,moleſtia,tædium,Lucian. ... inuidiam fugiens. φορτικὸς ... moleſtus ob arrogantiam faſtumque intolerabilis,vulgò *preſumptueux*:inſolens & vanus,qui alios tum faſtidit tum irridet. vide φόρτος. Plutarchus in Antonio, ... id eſt,in reſponſionem cum faſtidio inſolens atque ſuperbus & arrogans. φορτικαὶ τέχναι,artes inanes:quæ homines ſibi placentes alióſque faſtidientes efficiunt: quæ inanis gloriæ captandæ ſpe exercentur.Ariſtoteles de talibus artibus loquẽs in 1.de moribus ad Eudemum,φορτικὰς eſſe inquit ... quę ad opinionem hominum captãdas,ventumque ac gloriam tantum comparantur ... vnde φορτικὸς ... dicitur,dictum arrogans atque inſolens, ... moleſtum enim & graue auditori.Inde. ... ne quid inſolentius dicam & inuidioſus.Eſtq; apud Demoſt.aduerſus Timocr.

φορτικότης,τῆς φορτικοῦ hominis vitium:vulgò *preſumption*:faſtus & arrogantia.Sic φορτικότης ἀκροατῶν,dicitur auditorum arrogãtia & faſtidium,quia inani ingenij ſui atque prudentiæ propriæ opinione ſibi placent,vnde inepti ridiculique eſſe iudicantur, maximè cum velint oratorem ,vel doctorem ad ſuas ineptias deſcendere, & nihil niſi ex eorum ſenſu proferre.Lege Ariſtotel.Rhetoric.libro ſecundo,vbi: ... id eſt, propter auditorum ſuperbam vanitatem.Addit autem, ...

φορτικῶς,importunè,inuidioſè,grauiter,faſtidioſè, arroganter, inſolenter, ... Suid. ... liberius ac licentius de volu... loqui quàm philoſophum deceat,Plutarchus in Solo... grauius atque aſperius ſe defendit, Idem in Themiſtocl.

φορτίον,ου,τὸ,faſcis,ſarcina,onus,pondus.φορτίον μέγα,onus ingens, Xenophon libro ſecundo Pædiæ.Paulus ad Galat.capite vltim.Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει, Nam vnuſquiſque onus ſuum portabit. ... Ariſtop.τὰ φορτία, merces, ... ex mercibus quęſtum fecerunt, Herodot.τὰ φορτία ... Ariſtoph. ... vide Interp.

φορτὶς,ίδος,ἡ,nauis oneraria. ... : Quæ quibuſdã etiam ... in Epig.Hom. Od.li. ... vide φορτηγίς.

φορτοκαταστης,in φορτοφόρος.

φόρτος,ο,ὁ,onus,vt apud Athen.& Euſt. ... nauis onus, id eſt,γόμος,Itali *ſalma*,nobis *lets*: vnde φορτίζω,vulgò *leter*. In Epigrammo. ... ægrè fert ſe numeratiſeu eſſe & ire inter vectores.Eurípid. ...

φόρτος translatè, moleſtia, opprobrium, importuna moleſtiáque irriſio, qua nihil onerolius grauiúſque bene natis hominibus poteſt accidere: hæc ex faſtidio alteriúſque contēptu exoritur. Ariſtophan. in Pluto, Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν, ſannam quoque vitauerimus, χλεύην Suid. ὁ φορτικὸς γέλωτι. Nam Heſych. φορτικά, τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑβριστικὰ σκώμματα. Eſt enim φορτικὸς, ὁ ἐπαχθὴς, καὶ ἀλαζών. vide ſuprà, & in Φορτικότης.

Φορτοφόρος, ου, ὁ, baiul[9], ἀχθοφόρος, φορταγωγὸς, φορτοβαστάκτης. Nā quod apud Sui. θερμοφόρος ἦν Πρωταγόρας ὁ σοφιστής, mēdosè, pro φορτοφόρος. vide ipſum Suid. in voce Πρωταγόρας, vbi disertè dixit, Οὗτος πρότερον ἦν φορτοβαστάκτης. Confer Athen. l. 8. Et Gel. c. 3. l. 5. vbi ait Prota. victus gratia in mercede miſſum, vecturáſque onerum corpore ſuo factitauiſſe: quod genus Græci ἀχθοφόρους vocant, Latinè baiulos appellamus, &c.

Φορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, id eſt, φυράω, pinſo, ſubigo, miſceo ac turbo, ταράττω: Tranſlatè verò eſt, farinam ſubigentis more confundo, fœdo, turpo, polluo, inquino μολύνω, ictibus contundo, cruento. Eſt autem, vt vult Euſtath. in Odyſſ. lib. σ, huius verbi πρωτότυπον φορῶ, ex quo παράγωγον φορύω, φορύσσω, καὶ φορύσσω, & φύρω à φορύω per ſyncop. & metatheſ. Piſtores cum pinſunt farináſque ſubigunt, brachia viciſſim trahunt, atque intrudunt: itaque idem ait Euſtath. Ἔστι δὲ φορύσσειν, τὸ μεταφορεῖν καὶ μίσγειν ἐκ μορίου μεταλλαγήν. Homerus Odyſſ. σ. Ὅς τις σοι ἀμφὶ κάρη πυκνὰ δὲ χερσὶ παχείῃσι, ῥήξει, αἵματι πολλῷ, φορύξας αἵματι πολλῷ, i. φύρσας: multo ſanguine & ictuum contuſione cruentās: vnde ἀπεφόρυκτος. vide Φύρω.

Φορύσσω, vide Φορύω.

Φορυτὸς, οῦ, ὁ congeſtitia & confuſa materia, congeries & colluuio. συρφετὸς, ἀκαθαρσία. παρὰ τὸ φορῶ τὸ φορύω καὶ συγχέω, confundo ac turbo. Ariſtoteles hiſtor. libro nono, capite 13. de Cinnamomo aue loquens, quæ cinnami ſurculis nidificat: proptereáque eos plumbatis ſagittis decutiunt indigenæ mercis gratia: Νεοττεύει δὲ ἐφ' ὑψηλοῖς δένδρεσι, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μολυβδίδας πρὸς τοῖς οἰστοῖς προσαρτῶντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κινάμωμον, id eſt, ex congerie, ſiue congeſta materia. Confer Plin. libro decimo, capite 33. Idem Ariſtotel. in eodem ἐκ φορυτοῦ καὶ τῆς γῆς, ex congerie & terra, Interpr. Rurſus libro quinto, πρὸς τὰ κλήματα καὶ τὸν φορυτὸν, ſarmentis & qualibet colluuione, Gaza. Φορυτὸς, lutum, βόρβορος. Aratus, οὐδὲ σύες φορυτῷ ἐπεμαρνήσαντο. Φορυτὸς, funis ex congeſtis ſtramentis, vitilibus, atque ex eius generis confuſa materia ad plexus, id eſt, πλέγματα: tali miſcellanea tortiles reſtes parantes figuli, & ſua vaſa comportare volentes colligant, ne figlina rumpantur: Sic & Vitriarii. Ariſtophan. in Acharn Δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω Ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος. Comment. exponit φρυγανῶν χοινίον (Sic enim ſcribendum) & πλέγμα χόρτου συρφετῶδες, vel φρυγανώδους ἀκαθαρσίας (vt, Σὺ δ' ἀμφὶ φορυτὸν τι καὶ ἔπειτα λύματ' αἴρεις) ſiue φραγελλῶδες πλέγμα ἐν ᾧ τὰ σκεύη ἐμβάλλουσιν: aut ἐκ τῶν φρυγανῶν σχοινίον.

Φῦσις, podex, δακτύλιος ὁ τῆς ἕδρας, Heſyc.

Φυρῶ, vide Φυράω.

Φοῦ, phu, genus herbę, quam & ἀγρίαν νάρδον vocant, Dioſ. l. 1. ca. 10. vulgo valeriane.

Φόσσα pro poſca, apud Trallian.

Φοῦσκος, ου, ὁ, ὀξυλίπαλος, φοξὸς, Heſyc.

Φόως, φωτὸς, τὸ, lux. Home. ὦρτο ἐρέεσθαι. Il. ß, ἦκε φόως δὲ, miſit ad lucē, εἰς τὸ φῶς. & Il. ζ, φόως δ' ἐνάρπασεν ἦκε, i. φῶς, χάρμα, σωτηρία. Et l. θ, ἀχαιοῖσιν φόως Δαναοῖσι γένηται.

Φραγελλόω, flagello, Etym.

Φραγέλλιον, ου, τὸ, flagellum. Ioann. 2. καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων, & cum feciſſet flagellum ex funiculis: vbi Latina vox corruptè pronuntiatur ▪ vulgi conſuetudine. Scribitur & φραγέλλιον. & φραγγέλλιον, quod poſtremum dictioni Latinæ viciniūs eſt. Commentar. Ariſtophan. in Acharn. ἱμάντας exponit λόρους, φραγγέλλια. τὸ γὰρ παλαιὸν, inquit, φραγγέλλαις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τῶν ἀγορῶν.

Φράγγοι, gens Italiæ, Etym.

Φραγῇ, obturetur. φραγείς, obturatus.

Φράγμα, ατος, τὸ, ſepimentum, κατάστημα, ſeptum, maceria, vallū, agger: ἀσφάλισμα, in Epig.

Φραγμίτης, ad ſepiendum idoneus φραγμίτης κάλαμος, arundo ſeu calamus phragmites, id eſt, vallatorius, vt Ruellius: vel vt Marcellus, vallis ſepibúſque vtilis, quaſi dicas vallaris vel ſepicularis, apud Dioſcoridem libro primo, capite 114. φραγμίτης θάμνος, frutex vallaris, Hermolaus: ſepibus idoneus, ſepiendo aptus, ita alij interpretantur apud Dioſcoridem li. 1. cap. 121.

Φραγμὸς, οῦ, ὁ, ſepes, θριγκὸς, ſepimentum, ſeptum, maceria, vallum, agger. Paulus capite ſecundo ad Epheſ. καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας. vide Μεσότοιχον φραγμὸς πρώτιστος, Nazanzen. in Orat. vbi Interpres, armatura Orionis. Paulus libro ſecundo, σύμπας μὲν ὁ τῶν ὀδόντων στίχος, φραγμός. Φραγμὸν item vocant ordinem dentium ac ſeriem, quaſi ſepē appelles. Hoc etiam nomine Lucianus appellatum quendam ſpurciſſimū ſcribit, ob ſpinas barbæ.

Φραγμοσύνη, conſilium, ſententia.

Φράγνυμι, & φραγνύω, ſepio, munio. φράττω. apud Suid. τῶν νέων δὲ ἀνηρημένων τοῖς ὅπλοις φραγνυόντες, i. ὁπλιζόντες.

Φράδε, dixit, diſſeruit, ἔφραζε, à φράζω.

Φράδη, ης, ἡ, γνῶσις, conſilium. Eſt etiam verbum, pro dic, ediſſere, φράζε. λέγε, Heſy.

Φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prudens, φρήμων, Suid.

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, ſcientia, prudentia, conſilium. βουλὴ, γνῶσις, σύνεσις, Heſyc. Heſiod. ὑπέδεκτο δὲ λαὶ ζηνὸς φραδμοσύνῃσι.

Φράδμων, ονος, ὁ, deliberans, conſiderans, conſultor, prudens, peritus, doctus, συνετὸς, φρήμων, ἔμπειρος, Suid.

Φραδέως, apertè, diſertè.

Φράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, intelligo, τὸ διανοοῦμαι, video, perſpicio, conſidero, expendo, excogito, ἐπινοέομαι, λογίζομαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι, conſulto, conſulo, ineo conſilium, molior, machinor, decerno: vnde ἐπιφράζομαι Depon. Accuſatiu. Odyſſ. ε, ἐφράσατο θυμῷ Ἀργείων ἐφράσατο, i. animo agitauit & conſtituit, deliberauit de expeditione, &c. & Il. α, σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις, id eſt, λόγισαι, σκέψαι, φράζεσθαι μνηστῆρσι φόνον ἐσθλὸν, conſilium agitare de morte procorum, Odyſſ. ε. φράζεο νῦν ὅπως ἔρξεις, vide vt ſis iniecturus, Idem ibidem. φράζευ, ἔγε, σκέψαι, διανοήθητι, Idem.

Φράζω, μ. άσω, π. ακα, dico, diſſero, eloquor, memoro, expono, oſtendo, indico, σημαίνω, ἐξαγγέλλω, iubeo, nuntio, denuntio, edico, mando, explico, depromo, trado, id eſt, doceo, edoceo, λέγω, exprimo. Actiu. Accuſatiu. ἀσπασάμενος τὰς αἰδεῖς καὶ φράσας αὐτοῖς τὸ ὄνομα, ſalutans vires, & ſuum ipſius nomen indicans, Plutarchus in Camillo. Ariſtophan. σὺ φράζε νῷν ὅ, τι χρῄζεις, nobis quid velis cedo. Sophocl. πέπεισμαι πᾶν ὅσον φράσαις: vbi prior corripitur. σιωπᾶν φράσας, Demoſthen. ὑποφράζω, diſſimulo. φράζω χαίρειν, iubeo valere, Budæus in epiſtol. prior. φράζω σιγᾶν, indico ſilentium, Ariſtop. Φράζω, τὸ φράζομαι, ἐπινοῶ, ἐπινοοῦμαι, Soph. pro ἐπιφράζω, καλῶ, poſtulo, Idem.

Φρακτήρ, ῆρος, ὁ, ſpec.

Φρακτικὸς, cataphractus eques.

Φρενίζω, μ. ίσω, prudentem reddo, por. Φρενίζω.

Φράσις, εως, ἡ, locutio, dictio, explicatio, interpretatio, λέξις, διάλεξις, ἑρμηνεία, Heſych. & genus orationis, quicquid ad inſtructam orationem pertinet. Quint. c. 1. lib. 8. elocutionem vertit, & c. 1. l. 10. corpus eloquentię. φράσεως ἄπειρος, infans, Bud. in epiſt. poſt.

Φράσμων, attentus φράδμων.

Φράσσω, τὸ φράττω, ſtipo, condenſo. φράσσω ἄμπελον, vineam ſepe includo & circundo.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, dictator, expoſitor, indicator, ὁδηγὸς, ἡγεμών. φραστῆρες ὁδῶν καὶ ὑδάτων, καὶ χιλοῦ καὶ σίτου, Xenophon libro quinto Pæd. qui vias oſtendit, &c. Φραστὴρ, index, ὁ μηνυτὴς, teſte Plutar. Φραστῆρες, dentes ſeptennij in pueris. vide Com. in Ariſt. in Ran. οἱ γνώμονες τῶν ἵππων.

Φραστικὸς, ῆ, ὁ, eloquens.

Φρασμοσύνη, ἡ, conſultatio, intelligentia, ſententia, γνῶσις, σύνεσις, ἔννοια, βουλὴ, Heſyc.

Φράτηρ, vide Φράτριος.

Φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, contubernium, ſodalitas, ſodalitium, curia: vnde vulgò fratrie, & confratrie ab Athenienſi populo, qui diuiſus erat in duodecim tribus, rurſus ſingulę tribus in tres φρατρίας. Curias Grecè interpretatur φρατρίας Dionyſ. Halicarnaſſ. hiſtor. libro ſexto. Plutarchus in Romulo, ἑκάστη δὲ φυλὴ δέκα φρατρίας εἶχεν. Homer. πάτρας vocat, alij πατριάς. Valerius Publicola manumiſſum Vindicium ciuitate donauit, juſſitque φέρειν ψῆφον ἣν βούλοιτο φρατρίᾳ προσνεμηθέντα, ferre ſuffragium in quacunque vellet tribu, vel potius curia, Plutarchus in Publicola. Φρατρεία, idem Commentar. Ariſt. in Auib.

Φρατριάζειν, fratriæ conſortium habere, tribulium conſortium habere, in vnum conuenire, Euſt. Demoſt. μεθ' ὧν καὶ Θουκυδίδης ὁ φρατριάζει.

Φρατρικὸς, ῆ, ὁ, curialis, contubernalis, tribunalis.

Φρατρίαρχος, præfectus tribus, princeps phratriæ. Demoſt. εἴκοσι μὲν φρατριάρχαι.

Φρατριακὸς, ῆ, ὁ, qui eſt ex aliqua tribu.

Φράτορες, οἱ, curiones.

Φράτριος οἶς, vel φράτριος αἲξ, ſiue φρατρὶς, ouis vel capra ἡ θυομένη τοῖς φράτορσι, Pol. Et Φράτρια, ων, τὰ ἱερὰ τὰ ἐν ταῖς φρατρίαις, Idem.

Φράττω, μ. άξω, π. αχα, obturo, ſepio, vallo, βύω, condenſo, ſtipo, ſtabilio, munio, communio, præmunio, includo, occludo, armo. Act. Accuſ.

Φράτωρ, ορος, ὁ, curialis propriè: contubernalis, tribulis, συγγενὴς, affinis, præceptor. φράτορα φυλέτην, i. ſodalem contribulem, Ariſtot. lib. 2. Politic. εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας, dicebant de iis qui liberos profitebantur: qui in curialium ſodalitatem adoptabant. ἀπὸ τῶν φρεάτων, id eſt, à puteis qui inter curiales communes erant, dici volunt. Vocabantur etiam φράτορες ὁμογάλακτες, καὶ ὀργεῶνες, Pollux. Demoſt. καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, noménque daret fratriæ. φράτορες popul. Athen. erat diſtributus in XII. tribus, ſingulæ tribus, in tres phratrias, ſingulæ phratriæ in γένη λ.

Φρέαρ, ατος, τὸ, puteus, & poeticè φρεῖαρ, Nonn. Φρέαρ tranſlatè de prægrandi poculo. Athen. libro 5. πίνει δὲ ἀργυροῦ φρέατος. καλοῦσι γάρ τινες τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ἀπείρως.

Φρεάτεια, profundi putei. βαθέα ὀρύγματα, φρεατίας apud Polyb. apud Suid. φρεάρχαι. Et φρεατία, ἡ, ἔρεξις.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus. vnde τὸ φρεατιαῖον ὕδωρ, Alex. Aphr. & Athen. lib. 3.

Φρεάτιον, ου, puteolus, puteus, apud Sotionem φρεάτιον βαθύ.

Φρεατωρύχος, ὁ, foſſor puteorum, Etym. Dicitur etiam φρεωρύχος & φρεατορύχος Polluci, i. putearius Plinio. Eius inſtrumentum vocatur τρύπ. Dicitur & φρεωρύκτης.

Φρεατοτύπαι, apud Polyb. inſtrumenta quædam auth. Heſ.

Φρεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundus.

Φρεατορύχος. vide Φ. ατορύκτης.

Φρεναπάται, οἱ, mentium ſeductores. Paulus cap. 1. ad Titum, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται.

Φρεναπατάω, μ. ήσω, π. ηκα, mentem ſeduco, decipio, ſubſanno. Act. Accuſat. Paulus capite ſexto, ad Galat. ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, ſuum fallit animum, ipſum ſuus animus fallit. Heſychius exponit χλευάζει.

Φρενήρης, Heſyc. idem quod φρενήρης.

Φρενοῦν, docere, admonere. φρενῶ, φρενοῦν, διδάσκειν, Heſyc.

Φρένες, αἱ, diaphragma, διάζωμα, i. ſeptum tranſuerſum, ὑπόζωμα. Gaza in Ariſtot. vocat præcordia aut cinctum φρένες καλοῦνται ὡς μετέχουσαί τι τοῦ φρονεῖν. præcordia vocantur, quaſi ſint participia prudentiæ. Ariſtot. lib. 3. de partibus Animal. Item φρένες, mens, animus, λογισμός. vide Φρήν.

Φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, prudens, cordatus, mentis compos, aut etiã deſipiens, mente captus, Ety. Suid. φρενήρης, ὁ σώφρων. Agathias, ἦν φύσει τε ὁ φρενήρης. Heſyc. eſt ἀρτίφρων.

Φρενίτης, ου, ὁ, mente captus.

Φρενιτίζω, teneor phreneſi.

Φρενίτις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, mente captus.

Φρενιτικὸς, phreneticus Horat. qui per febrim delirat atque inſanit: Probl. 1. lib. 2. Alex. Aphrod.

Φρενιτιάω, ῶ, per febrem inſanio, vt vertit Gaza apud Alex. Aphr. in Probl.

Φρενιτιασις, 1. φρενῖτις, Suid. ἀφροσύνη.

Φρενῖτις, mentis delirium, cerebri inflammatio quæ delirium infert. Celſus libro 2. cap. 1. Inſania febricitantium quam φρενῖτιν appellant. Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. φρενῖτις παραπαίειν καὶ ἐξίστασθαι ποιεῖ, ὅταν ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον, id eſt, delirium atque inſaniam facit. φρενιτίδες, αἱ, ægrotantium deliria quæ phrenitides vocantur, Marcel. lib. 2. Dioſcorid. cap. 155. De phrenitide vide eundem Marcel. lib. 4. Dioſcor. in dictione Αἰθιοπίς: & Galen. lib. 1. ad Glauc.

Φρενοβλάβεια, ας, ἡ, inſania, dementia, Suid.

Φρενοβλαβὴς, ſtultus, attonitus, mente captus, μωρὸς, βεβλαμμένος κατὰ τὰς φρένας, Suid.

Φρενοδινὴς, mentem verſans, Nonn.

Φρενοθελγὴς μῦθος, gratum verbum, Nonn.

Φρενόθεν, ex mente. Sophocl. in Aiace, οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, παῖ Τελαμῶνος ἔβας, i. ἀπὸ οἰκείας γνώμης.

Φρενοκλοπέω, μ. ήσω, impono præſtigiis decipio: ἐξαπατῶ, Heſy.

Φρενόληπτος, ου, ὁ, Suid. ὁ παράφρων, &

Φρενομανὴς, ὁ καὶ ἡ, mente captus, furioſus, inſanus: vnde φρενομανῆ ποιεῖν, pro furere, furioſum, apud Sophocl.

Φρενοπλὴξ idem.

Φρενοτέκτων, qui ſuo ingenio aliquid cõponit. φρενοτέκτων ἀνήρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινόμενος καὶ συντιθείς, Ariſtoph. Interpr. cordatus artifex. Sic Ariſtophan. in Ranis, Æſchyl. verborum mirificum architectum vocat, vbi: φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ἔρημα θ' ἱππο-βάμονα.

Φρενόω, μ. ώσω, caſtigo, ad mentem reduco, νουθετῶ, doceo, admoneo, φρονεῖν, παιδεύω, rectè inſtituo. Actiu. Accuſ. Xenop. ἐδόκει δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι φρενοῦν, mihi verò videbatur ad amicos explorandum, quibus vti debeamus, bene inſtitutum. φρενωθείη, i. σωφρονισθείη Suidæ.

Φρένωσις, εως, ἡ, caſtigatio, νουθέτησις. φρένωσις, τὸ φέρον φρενὸς ἐπανόρθωσις, Clem. Alex. lib. 11. cap. 9.

Φρενωτικόν, idem apud eundem, item quod ad παιδείαν aptum & accommodatum eſt.

Φρενώματος, &

Φρεωρύχος, vide in Φρεατορύκτης.

Φρέω, & φρῶ: vnde φρές: emitto. εἰσφρέομαι. volunt eſſe à φέρω per ſyncopem. vide Ἐκφρῶ.

Φρὴν, ενὸς, ἡ, præcordia, διάφραγμα. Φρὴν (quia præcordia exiſtimata mentis ſedes) pro mente: ἡ διάνοια, νοῦς. Euripid. in Phœn. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Cicer. Offic. 3. Iuraui lingua, mentem iniuratam gero. Æſchylus in Prometh. κραδίῃ δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Interpr. τὴν σωφροσύνην, metus animum adimit: Vt 3. de Orat. Tum pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat. ἐν φρεσί, conſultò, ἐπὶ φρεσὶ, κατὰ νοῦν. Hom. Iliad. Idem, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. Rurſus Iliad. 2. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί. Virgil. Tu condita mente teneto. φρενὶ ὑπερφρονέων ἐκκεκομμένος, caſ tua mente, Plut. in Apoph. Lacon. νοῦν ἔχει καὶ φρένας, Ariſtoph. φρένες οὐ μόνον ὁ λογισμὸς, ἀλλὰ δὲ καὶ ὑμένες οἱ ὑποζωννύντες κατὰ τὸν θώρακα, ὅτι τὰ κατὰ τὰς συνουσίας ταύτας φρένας ἐπίκειται ἐν τῷ ἥπατι μέρει τοῦ σώματος μετὰ φρενῶν λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσαν τὴν ψυχὴν μετὰ φρενῶν λέγουσιν, inquit Heſiodi Interpres. vide Φρένες, & Διάζωμα.

Φρεατία, ἡ, puteal, os putei, Heſyc.

Φρεατὶς, ἀπὸ τοῦ φρέατος κατὰ κρᾶσιν, Etym.

Φράτρα, ας, ἡ, φρατρία, συγγένεια, ſodalitas, ſecta, tribus. Homerus. Iliad. β, κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ.

Φράτωρ, ορος, ὁ, contribulis, φράτωρ.

Φρίκη, ης, ἡ, horror frigoris, febrilis horror, algor, φρὶξ, τρόμος. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. ὅτι τὰ ψυχρὰ γίνεται πρῶτον ψύξει ναρκᾷ: εἶτα ἀποψυχθέντα, φρίκη: εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος, id eſt, membra primùm frigore obtorpeſcunt, deinde inhorreſcunt: tum autem inalgeſcunt & rigent vario refrigerationis incremento. φρίκη περὶ τὸ θεῖον, horror & religio in deum, Xenoph. φρίκη quid ſit, vide apud Marcel. lib. 3. Dioſc.

Φρικία, αἱ, &

Φρικία, τὰ, horrores, algores, rigores, in acceſſionibus febrium horrores, Marcell libro 1. Dioſcorid. cap. 182. Idem Dioſcorid. lib. 4. cap. 15. ἐπὶ τῶν περιοδικῶν τὰ φρικία παραιτεῖται, horrores febrium abigit.

Φρίκασις, horror.

Φρικιάω, febrili horrore corripior, vel correptus ſum.

Φρικτὸς, &

Φρικώδης, ὁ, ἡ, horrendus, horribilis, formidabilis, φρικαλέος, δεινὸς, Heſyc. φρικτὰ μυστήρια apud Chryſoſt.

Φρικτάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horridus.

Φρικώδης, idem.

Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, ſonitus, ſiue flatus qui emittitur per nares equorum. vide Φρύαγμα, & Φρίσσω. Eſt & hinnitus, Lycophr. χρεμετισμός. vide Φριμάσσω.

Φριμάσσω, μ. άξω, π. αχα, vel φριμάσσομαι, fremo: de equorum fremitu dicitur ſiue flatu qui naribus emittitur. Herodot. in Thalia, φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Φριμάσσεσθαι de hircis & capris. Theocr. Idyl. 5. φριμάσσεσθε τὰ τε τράγισκοι, Νῦν αὐλεῖ. Pollux lib. 5. αἰγῶν δὲ ἴδιον ἐπὶ ἀγελαίου μᾶλλον ὁ φριμαγμὸς, φριμάττεσθαι. Ibid. Ἔνιοι δὲ, καὶ φριμαγμὸν ἵππων vocarunt: καὶ φριμάσσεσθαι τοὺς ἵππους, φρυάττεσθαι δὲ πάντας.

Φρὶξ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, Cicer. motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuum: vndæ fluctuatio ſuperficiaria, ἡ ἐπιπόλαιος κύματος κίνησις, κατὰ κυμία. Didymo, ἡ κατάστασις τῶν κυμάτων. Homerus Iliad. η, καὶ ὄγχνη τεθρῆνα. Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. Interpres ſic annotat, φρὶξ (vnde φρίσσω, fremo) ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ ὕδατος, ὅτε τοῦ κύματος ἀρχομένου, ὃ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅτ' αἱ αὖραι ἄρχονται πνεῖν, ἡ πρώτη τῶν κυμάτων ἔγερσις. Idem Iliad. ψ, Ὠς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, i. Boreæ fremitu: vt apud Lucret. Acri cum fremitu perfurit ventus. Rurſus Odyſſ. libro 4. γέρων ἅλιος νημερτὴς Πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς, i. nigra frementis fluctuantiſque maris vnda opertus. Horat. æquoris nigri fremitus. Interpr. τῇ ἐπιξηρανθείσῃ μελαίνῃ ἐν τῷ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τοῦ ὕδατος. In Epigr. κυανέῳ φρικὶ φρὶξ ζέουσα. Sumitur & pro φρίκη, i. horror.

Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem ſetis vt κάπρον φριξαύχενα, quidam Poëta vocat apud Plutarc.

Φριξαύχην, ενος, epithetum leonis, quod eius ceruix ſetis erectis horreſcat. Apud Plutarchum περὶ ἀοργησίας, leges κάπρον φριξαύχενα.

Φριξόθριξ, horrens pilis, ſeu ſetis. ὀρθὰς τὰς τρίχας, Suid. Et φριξόκομος Heſyc. i. ὀρθοχαίτης.

Φρίσσω, μ. ξω, π. ικα, fremo, (quod tamen eſt à βρέμω: Italis bramar: Gallis braire.) vt agitatum mare fremit: fremitum edo: ἀπὸ τῆς φρικὸς vide Φρὶξ Homer. Iliad. η, στίχες εἵατο πυκναὶ Ἀσπίσι, καὶ κορύθεσσι, καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, id eſt, frementes & horrentes, πυκνωθεῖσαι ὀρθοῖς πεποίηνται. vt apud Cicer. horribilis fremitus armorum dicitur. φρίσσει τις φίλω, inquit Didymus (id eſt, horreſcit, fremit,) ἡ ψυχὴ, ἡ ὀργῇ. Et vt annotat Euſtath. Iliad. η, & ι. Aper ὀδόντας, acies ὅπλοις, meſſis ἀστάχυσι, mare κύμασι, timidus τριχὶ, &c.

σον. Vnde φρίσσω, horreo, inhorreſco, metuo, [illegible], contremiſco, erigor, [illegible], verbum [illegible], Gaza. Accuſat. iung. [illegible], Nazan. in Orat. horreſco. [illegible], horreſcens lingua, &c. Idem eodem. [illegible], Homer. quod Virgilius, ſteterúntque comæ [illegible], Ariſtoph. i. ſeta inhorrens, ſeu iuba. Heſiod. [illegible], horret ſetis. Sophocl. cum Datiuo, [illegible], i. [illegible] Ariſtoph. [illegible] abſolutè, [illegible], &c. in medio Perfect. [illegible], timent, Apoll. Rhod. penultima longa. [illegible], Demoſthen. cum infinit. ſic & in Epigramm.

Φρομιάζομαι, ἡ

Φροιμιάζω, procœmior Plin. Sec. exordij loco dico, præfor, præludo, præmitto, auſpicor, facio procœmium. Ariſtotel. libro 1. Ethicor. ad Nicomachum. [illegible], procœmij loco dicta ſint.

Φροίμιον, ου, τὸ, procœmium, Atticè, pro προοίμιον, in Epig.

Φρονέω, ῶ, [illegible], mentis ſum compos, ſapio, intelligo, [illegible], cogito, [illegible], reputo, ſuſpicor, λογίζομαι, [illegible], cognoſco, [illegible], ſcio, volo, cupio, [illegible], animum intendo, vſu rerum ſum præditus. Accuſat. iungitur. [illegible], Ariſtoph. [illegible] ſapere ſimplicem antiquitatem, ſeu reſipere & olere. [illegible], ad res nouas animum intendere, Plutarch. in Othone. [illegible], ad tyrannidem aſpiro. [illegible], nothus ſapiens legitima, Euripid. id eſt, ſpiritus habens velut legitimus filius. [illegible], beneuolentia patrem proſequens, Homer. Iliad. id eſt, [illegible], Idem Sophocles. [illegible], quo animo ſim in illos [illegible], tibi malè volo. [illegible], ſum tui ſtudioſiſſimus, optimè tibi cupio, [illegible]. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], Demoſthenes, id eſt, curare. vt apud Paulum ad Rom. capite 14. [illegible], curare diem, Demoſthen. [illegible], cognoſcere. [illegible], id eſt, conſentire, attici ſimiliter, eſſe concordes. [illegible], vel [illegible], eodem animo mutuo affectos eſſe, [illegible], vt iubet Paulus ad Rom. capite 12. & 15. [illegible], Bud. in Epiſt. poſter. [illegible], Demoſthen. eodem eſſe animo ſeu affici, Iſocrat. [illegible] tam dictis ſimilia ſentire [illegible], Ariſtophan. [illegible], Idem. [illegible], alia mens mihi eſt, Plutarchus in Themiſtocle. [illegible], cum illo ſentio. [illegible], quæ carnis ſunt curat, Eraſm. apud Paul. cap. 8. ad Romanos. [illegible], Lucian. [illegible], hac in re non ſapit, non ſanus eſt, Eurip. [illegible], glorior, exulto, effero animum & tollo: vnde μέγα φρονεῖν, ſeſe efferre, animo efferri & de ſe ſentire magnificè, animos tollere, eſſe ſuperbum, [illegible], confidere. Xenoph. in Sympoſ. [illegible]. Iterum, [illegible], qua arte fretus Cicero, qua maximè arte confideret Sophocl. [illegible], id eſt, [illegible], valde confido ob hoc, Æſchin. [illegible] A riſtot. in Rhetoric. [illegible], bonis fortunæ glorians, Iſocrat. in Euagora. Et [illegible], de me opinionem habeo maximam. Xenop. [illegible]. Demoſthen. [illegible], tantum ſibi placet, Idem. [illegible], arroganter de ſe ſentit. [illegible], ſum inſolentior, Iſocrat. [illegible], capio melius conſilium. [illegible], modeſtia vtor, Budæus in Epiſt. prior. b. [illegible], demitto animos, ſubmiſſius me gero, Demoſth. [illegible], Idem. [illegible] animo eſſe demiſſo, animo eſſe puſillo. [illegible], Sophocl. i. [illegible], ſe efferre. [illegible], minus de me ſentio. Xenoph. [illegible], non ob id me decet de me minus ſentire. [illegible], nihil ſentire. Sophocl. [illegible], ſapere, ſapientem eſſe, [illegible], prudentem eſſe, rectè agere & prudenter, [illegible]. Iſocrat. ad Nicoel. [illegible], permitte prudentibus liberè loquendi facultatem. [illegible] Sopho. [illegible], eſto prudens, idem Sophocl. de Aiace furente. [illegible], mentis ſuæ compos, Xenophon. [illegible]. Item bene & rectè ſentire, rectè iudicare, bonum affectum habere, rectè conſulere. Plato. Epiſt. 8. [illegible], non rectè exiſtimat. Sophocl. [illegible], ſic interpres, id eſt, faueo tibi & tuis rationibus. [illegible], bene tibi cupio, Euripid. [illegible], imprudenter ago, malè cogito, non rectè ſentio, malè ſentio, inſoleſco, ſum animo hoſtili. [illegible], malè tibi cupio, Eurip. [illegible], idem quod [illegible], ſum tibi beneuolus, Euripides. [illegible], cum Infinitiuo. Hom. Iliad. γ. [illegible]. Heſiod. [illegible], animum intendit ad pugnam. Xenop. [illegible] dixit, pro ſcio iacula mittere ſeu audeo. [illegible], ſcio mittere ſagittam, Idem Xenoph. Φρονῶ, ſentio & experior, Sophocl. in Aiace, [illegible] vbi interpr. [illegible], id eſt, dolorē ſentire. ſic & Paulus ad Galat. cap. 5. [illegible], quod nihil aliud mali ſenturi eſtis: nihil aliud mali vos paſſuros eſſe. Φρονεῖν etiam interdum conſtruitur cum Præpoſitionibus. Ariſtoteles de mundo, [illegible], hic de vniuerſo cenſere oportet, ſeu ſentire & iudicare. [illegible], in ſpem adducit Xenoph. [illegible], ſpe fretus bona lætatur. τὸ φρονοῦν, animus quo ſapimus, cuius organum & ſedes cerebrum dicitur ab Alexand. Aphrod. libr. 2. Probl. ratio etiam à Gaza vertitur.

Φρόνημα, ατος, τὸ, cognitio, intellectus, voluntas, vis animi, cogitatio animi, prudentia, affectus, propoſitum, conſilium, mens, ſententia. Terent. ſenſum dixit, Illius ſenſum pulchre calleo. vnde [illegible], de gradu & de ſede deijcere, de gradu vel ſtatu dimouere & deducere, id eſt, de conſtantia deducere & propoſito. [illegible], &c. maximè verò cum tu [illegible] & clementiam perſpexiſſes quum. &c. Plut. in Fabio. [illegible], prudentem eſſe. Aliquando pro [illegible] ſenſus eſt meus ſenſus de re aliqua. Idem Plutarc. [illegible] ſentiebam enim. [illegible], audacia, faſtus, grauitas, pertinacia, ferocitas Cic. ſpiritus [illegible], Suid. [illegible], animi magnitudo, vnde Latinè, tollere ſpiritus, tollere animos, deponere ſpiritus & ponere animos, [illegible], Dionyſ. Halicarn. hiſtor. libr. 7. i. faſtum minuere. Virg. in Æneid. ſtatuſque remittat. [illegible], ſpiritus aduerſus quæ nihil poſſit ſubſiſtere. Xen. in Pæd. Cyri lib. 5. [illegible]: Plerique homines in confidentia tantos ſpiritus concipiunt, vt illis obſiſti nullo modo poſſe videatur. [illegible], el [illegible] animi ad popularem potentiam capeſſendam grauior, Plut. in Pericl. [illegible], mœſtus & abiectus animi. Bud. in Epiſt. [illegible], aſſumere ſpiritus, Demoſth. [illegible], faſtu pleni, Ariſtot. in Polit.

Φρονηματίας, ου, ὁ, homo elati ſpiritus, [illegible], animoſus. Ariſtot. in 5. Polit. [illegible], i. [illegible].

Φρονηματίζομαι, magnificè de me ſentio, & vt Fabius loquitur, maiores ſpiritus duco, efferor, animos tollo [illegible] Ariſto. 8. Polit. [illegible] Diodorus, [illegible]. Polyb. in 2. [illegible], animi elati ob priſtini imperij authoritatem.

Φρονηματισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod [illegible], faſtus, animi elatio & celſitas, Suid.

Φρονηματώδης, εος, ὁ ἡ, elatus, ſuperbus, conſtans.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, [illegible], intelligentia, ſenſus. Plato in Apolog. [illegible], prudentiæ curam non gerit. Idem in Timæo, [illegible]: Cic. prudentia vacantes. Ariſtot. lib. 1. Polit. pro quadam naturæ habilitate, qua ad virtutes æquè ac vitia vti poſſimus. Idem Topic. 8. [illegible] appellat intelligentiam, perceptionémque rerum, quæ à ſcientia traduntur [illegible], &c.

Φρόνιμος, ου, ὁ, prudens, prouidus, conſultus, [illegible], perſpicax, cordatus, compoſitus. Plato lib. 1. de Republ. cum Accuſ. [illegible]: in quibus prudentem, bonum in his dicit. [illegible], peritus ciuitatis conciliandæ, vel ſocietatem. Plato de Leg. [illegible], Xenoph. in Apolog. Socrat. Aliquando arrogans, animo elatus, qui parū modeſtè de ſeipſo ſentit: ad affectū magis refertur quam ad prudentiam. Paulus ad Rom. cap. 11. [illegible], ne ſitis apud vos ipſos arrogantes. ei opponitur [illegible]. [illegible], ſapientiſſimus, Plato in Tim.

Φρονιμώδης, animoſus, conſtans.

Φρονίμως, prudenter. [illegible], prudentius, Gaza de Senectut. [illegible], ſapienter viuere, Cic. ex Epicuro.

Φρόνις, ιος, ἡ, prudentia, intelligentia. Eſt autem ſyncop. pro [illegible]. Hom. [illegible].

Φρονούντως, ſapienter, [illegible], vt apud Sophoclem in Antigona, [illegible], prudenter & cordatè loqui.

Φροντίζω, [illegible], curo, curam gero, ſtudeo, do operā, penſum habeo, cogito, cogitatione complector, [illegible], commentor, meditor, rationem habeo, contemplor, [illegible], proſpicio, conſulo. Genit. cum Accuſat. Plato in Sympoſ. [illegible], i. [illegible], bella non curabis.

bis, Xenoph. φροντίζων ἀπειλῶν αὐτοῦ, qui mouetur minis eius, Plutarc.in Theſeo. φροντίζω λίαν τοῦ ἐχθροῦ. odium nimium refugio, Ariſtot.lib.7.Politicor. βραχὺ φροντίζων τῶν καταβοώντων, parui faciens clamores, Plutarc.in Pericle. ὀλίγον φροντίζω σου, Lucian. φροντίζοντες οὐδὲν τῆς πολιορκίας, nihili pendentes obſidionem, ὧν οὐδὲν φροντίζοντες, Iſocrat. τῆς ψυχῆς μηδὲν τυγχάνουσι φροντίζοντες, animi nihil penſi habent. μὴ φρόντιζε μηδέν, nihil cures, Ariſtophan. μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε, hocne curetis. Idem. φροντιστέον τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐν τούτῳ, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθείη, eam ob cauſam curāda in primis cruſta eſt ne decidat, & cum ceciderit, ne citius quàm opus ſit, partes vlceris cocant, Dioſcor.libro 7.cap.3. Xenophon, τῶν φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μηχανωμένους ἐπιδείκνυσι, qui in his operam ponebant & ſtudium. φροντίζω τὰ τῶν λόγων, &c. Bud.in Epiſt. prior. πεφροντισμένος λόγος, oratio meditata. πεφροντισμένη ἀπόκρισις, accurata reſponſio, Plutar.in Lycurgo. Xenoph. φροντίζειν cum περὶ vel πρὸς cum Genit. aut Accuſ. cum περὶ, & Genit. ὀρχεῖται, δεῖ τὸ περὶ τῶν πολιτῶν φροντίζειν. Idem, περὶ τῶν ἰδιωτῶν φροντίζειν. Idem cũ Genit. & τοσοῦτος, τοσοῦτον αὐτοὺς τῶν φίλων φροντίζειν, tantam eos amicorum curam gerere. φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα, in re & negotio occupari, Alex.Aphr. φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσων δίκην, pro ſeipſo anxius tanquam daturus pœnas φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας, Demoſth. φροντίζειν cum ὅπως, & Futuro Indicat. Iſocrat. φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις, da operam ne quid iſto honore indignum committas. φροντίζειν cum particula εἰ. Plato 1.de Rep. ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, videris nullam noſtri curam gerere, vtrum deterius an melius victuri ſimus. οὐ φροντίζω, ſum ſecurus.

φροντίς, ίδος, ἡ, cura, ſolicitudo. φροντίδα ποιήσομαι, curam ſuſcipiam, Phalar.in Epiſt. φροντίδα ἔχει, in Epigr. φροντίδα παρέχει, Ariſtoph. ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο, mihi cupido inceſſit. ἐν φροντίδι γίγνομαι, ſum ſolicitus. φροντὶς πατρική, paternum officium & indulgentia. φροντὶς, μέριμνα, cogitatio, commentatio, hoc eſt, σκέψις, καὶ πραγματεία, καὶ θεωρία περὶ τινὸς χρήσιμος, Ariſtophan. Interpr. Eſtque commune verbum in ore omnium, Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι: Cicero Philipp.12. Poſteriores enim cogitationes (vt aiunt) ſapientiores ſolent eſſe. Eurip.in Theſeo, αἱ φροντίδες τινῶν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην: Cicero Tuſcul.3. Futuras mecum commentabar miſerias.

φρόντισμα, ατος, τό, idem, σκέμμα, commẽtatio, cogitatio, meditatio, μελέτη, μελέτημα, σκέψις, opus elaboratum, Ariſtoph. Τί δ' ἆρ' ἂν ἕτερον εἰ σὺ ζῆν Σωκράτους φρόντισμα? aliud Socratis commentum.

φροντιστήριον, ου, τό, ſchola, domus curarũ, διατριβὴ, σχολεῖον, Suid. monaſterium, ἀσκητήριον, cœnobium, conciliabulum, conuentus. Ariſtoph.in Nebul. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον, i. ſchola. Pollux lib.4. καὶ τὰ διδασκαλεῖα, ὁ παρὼν, σχολὴ μόνον καὶ φωλεοὺς, ἀλλὰ καὶ φροντιστήρια.

φροντιστής, ὁ, commentator, σπουδαῖος, ὁ ἐνθυμητικός, diſcipulus. Ariſtoph. φαίνετ' ἂν διάκονος τοῦ φροντιστοῦ. Xenoph.in Sympoſ. λέγε σύ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; ἥκιστα, ἔφη, κάλλιον εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην: Galenus, αἱ γάρ τοι διανοίαι, ἐνασχολοῦνται φροντίσι, ὅθεν καὶ τὸν Σωκράτη φροντιστὴν ἐκάλουν, καὶ φροντίδας τὰ σοφὰ βουλεύματα, &c.

φροντιστικός, ή, όν, cogitabundus. Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφήν, q. ſoliciciora in cibo. φροντιστικὰ ῥήματα, verba ſolicitatiua, Gaza lib.4.Gram.

φροντιστικῶς, ſolicitè.

φροῦδα, inaniter, incaſſum.

φροῦδος, ου, ὁ, vanus, caſſus, obſcurus, abolitus, inanis, euanidus, irritus, ἄφαντος, ἐκποδών, nullus, κενός, ἀφανής, non apparens, qui diſparuit. φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται, Euripid. abſens non apparet. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἶμι ταῖς ἐγώ. Idem. φροῦδος ἐπ' αὐτόν, i. diſceſſit aduerſus eum, Idem. βεβᾶσι φροῦδοι, ſeceſſerunt, Idem Euripid. φροῦδος ἐκ ναοῦ σοῦ, à templo digreſſus, Idem. φροῦδον γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος, Sophocl. vbi ἐστὶ ſubaudiendum. φροῦδος θανάτος, Euripides. id eſt, ἄδηλος. φροῦδα τὰ χρήματα, facultates ad vanum & irritum redactę. Ariſtophan. in Nebul. Καὶ πρὸς ἔτι μου φροῦδα τὰ χρήματα, φροῦδη χροιά. Φροῦδη δ' ἡ ψυχή, φροῦδη δ' ἐμβάς, Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τούτων, φρουρᾶς ᾄδων Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

φρουρά, ᾶς, ἡ, cuſtodia, excubiæ, φυλακή, præſidium & ipſi præſidiarij milites apud Demoſt. φρουρὰ μία περὶ τὴν χώραν, cohors vna ad præſidiũ loci excubans: μία φρουρὰ ἐφύλαττε, vna cohors præſidio erat. φρουρὰς φέρειν, apud Cicer. præſidia parare & contrahere, Xenoph. vide φέρω. Ariſtoph. φρουρᾶς ᾄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι, excubiarum gratia canens, &c. prouerbialiter in hominem vigilantem & diligentem dicitur. Plato in Phædone, Ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν: homines ſumus tanquam in corporis cuſtodia atque præſidio conſtituti, vnde dominans ille in nobis Deus, vetat nos iniuſſu ſuo demigrare atque aufugere. vide Cicer.in Som.Scip. φρουρὰς καθιστάναι, locare præſidia.

φρουραρχέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, ſum princeps cuſtodum, Neutr.

φρούραρχος, cuſtodiæ princeps ſeu cuſtodiarũ, princeps præſidiariorum, Bud.in Epiſt. præfectus caſtelli, Xenoph.in OEcon.

φρουρέω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, cuſtodio ciuitatem vel quid aliud, excubo, φυλάττω, obſeruo, τηρῶ, excubias pono, excubias ago, defenſo, tutor, ago cuſtodiã, cuſtodiis adſeruo, præſidiis teneo, ſum præſidiarius, præſidium impono ad tutelam, in præſidio ſum, ſum præſidio. Accuſ. φρουροῦμαι, cuſtodior, οἱ φρουρούμενοι qui præſidio cuſtodiuntur, Ariſtid. qui præſidio tuentur, Demoſth. φρουρεῖν ἢ πλανᾶν, Suid. ὑπὸ τῶν φρουρῶν ἐφυλάττετο.

φρούρημα, ατος, τό, præſidium, ſeptum. Sophocl. in Aiace, ὦ δεινὰ βουκόλων φρουρήματα, τὰ βουκόλια.

φρούριον, ου, τό, præſidium, propugnaculum, locus munitus, φυλακτήριον, caſtrum, περιφύλαγμα. φρούριον ποιεῖσθαι, præſidium imponere, Thucyd. τὰ φρούρια, oppida, caſtella, præſidia. τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, Demoſth. inſtaurare caſtella.

φρουρίς, ίδος, nauis quæ ad præſidium aut loci cuſtodiam mittitur, quæ & φυλακίς, φρουρίδες νῆες, naues præſidiariæ, Thucyd.

φρουρός, οῦ, ὁ, cuſtos, ſtipator, præſidiarius, qui eſt in præſidio. φρουροί, præſidia, ἀπὸ τοῦ φρουρεῖν.

φρύαγμα, ατος, τό, fremitus, anhelitus equi currentis: hinnitus, cachinnus, φριμαγμός, ἰσχύς, τὸ φύσημα ἵππου. vide φρυαγματίας. Φρύαγμα etiam Heſyc. ὕβρις, μετεωρισμός, ὑπερηφανία. elatio, inflatio, iactantia, faſtus. lib.1.Epig. καὶ τὸ φρύαγμα &c. φρύαγμα ἰσχύος, ſuperbia fortitudinis, cap.24.Ezechiel.

φρυαγματίας, ου, ὁ, dicitur κυριολεκτικῶς, equus fremens, Virg. ὁ φρυαττόμενος. Etenim τῶν ἵππων φρύαγμα ſiue φριμαγμός, equorum fremitus Cæſari. nos inde traiectione literarum dicimus *le fray des cheuaux*: vnde *effray* & verbum *effrayer*, quod tamen de metu perculſis dicitur, vt & Græcis φρυαττεσθαι, i. metu percelli, & καταπλήττεσθαι ſignificat interdum. Nam equi τῷ φρυάγματι καὶ φυσήματι, id eſt, fremitu & narium flatu ferociam ſuam generoſitatémque indicant, & in re formidabili horrorem & metũ, nonnulla tamen inter vtrunque differentia. Φρυαγματίας, elatus, inflatus faſtus, inſolens atque ferox. φρυαγματίας, καυχηματίας, ἀλαζὼν ἐπηρμένος: Tranſlatè Plutarchus in Antonio, de Aſiatico dicendi genere redundante exultantéque verborum copia, loquens: Ἐχρῆτο δὲ τῷ καλουμένῳ μὲν Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων, ἀνθοῦντι μάλιστα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἔχοντι δὲ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, καὶ κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν, id eſt, Æmulabatur autem dicẽdi genus Aſiaticum appellatũ, (quod tùm maximè florebat ac vigebat) propter eius cum ſuo vitæ inſtituto magnam conuenientiam. Erat enim glorioſus & elatus ferocia, exultabátque totus eius animus, honorum ſupra æquales inani cupiditate & ambitione.

φρυάκτης, in φρυαγματίας.

φρυάττομαι, fremo, φριμάττομαι. vide φρυαγματίας. Eſt & καταπλήττομαι καὶ ἐπαίρομαι, Suid. & Menandro καταπλήττω: Heſyc. ἐπαίρομαι, μεγαλοφρονῶ, γαυριῶ, terreor, extollor. vide φριμάττεσθαι in Ammonio. φρυαττόμενος ἀδίκοις ἐλπίσι, ſpe vana elatus, cap.7. libro 2.Macchab. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας, equi ſeſe efferẽtes ad certamina, Plutar.in Lycurgo.

φρυάττω, ξω, ακα, fremo, frendeo. Item inſurgo, glorior, ſuperbio. Neut.abſol. vide φριμάττω. Et φρυαγματίας.

φυγή, ῆς, ἡ, fuga, τροπή, φυγή, Heſych.

φρυγανώδη, virgulta citò areſcentia & igni accommodata, ſuffrutices. Gaza libro 3.hiſtor.plant. Theophraſt.lib.3.de Cauſis, de olea & punica & myrto loquens, Πυκνότερα δὲ ἐστι καὶ λεπτότερα, καὶ ταχὺ ἀπομαραινόμενα. διὸ καὶ φρυγανώδη πάντα τὰ τοιαῦτα, vide φρύγανον.

φρυγάνιον, exiguus frutex, Marcel. cremium, Barbar.lib.3. Dioſc.c. 105. vbi cremium capit pro frutice puſillo. vide φρύγανον.

φρυγανισμός, οῦ, ὁ, virgultorum collectio. vide φρύγανον. ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθόντας, lignatum egreſſi, Thucyd. Appian. in Iber. οἱ μὲν ἐν τοῖς φρυγανισμοῖς, οἱ δὲ ἐν ὕδατος χορηγίαις καὶ χιλοῦ ἀπώλλυντο.

φρυγανίστρια, ἡ, q. ſarmentatrix, Ariſtoph.

φρυγανώδης, ſurculoſus, cremiorum modo lignoſus, Marcell.lib. 3.cap.46. φρυγανῶδες θάμνος, frutex ſurculoſus, frutex ſurculaceus, Dioſc.lib.3.ca.171. φρυγανῶδες θαμνίσκον, frutex ſurculoſus, frutex cremio ſimilis, Barbarus lib.3. Dioſcorid.c.44. vide φρύγανον.

φρύγανον, ου, τό, virgultum, vt θάμνος à ſtipitum frequentia, dicitur frutex. In plantarum genere quatuor ſunt differentiæ, arbor, frutex, virgultum (quod Gaza ſuffruticẽ vertit) & herba. Virgultum eſt, vt rubus, paliurus. Virgulta, ῥῶπες, καὶ ὕλη dicuntur ab Homero. Vocatur φρύγανον ἀπὸ τοῦ φρύγειν & φρύττειν. Nam hac voce omnia ſarmentoſa ligna arida ignisque fomenta ſiue ad cremandum facilia continentur: ob id & φρυγανά vocat alio nomine ἄφαυα Conſtantinus in Geoponicis, id eſt, Columellæ & Plin. cremia, quæ ſunt ὑπόκαυμα, κάρφη, omniſque lignoſa & ſurculoſa materia qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur, vnde conſtat etymologiæ ratio. Theo-

phraſtus hiſtor. plantar. libro 1. capite quinto. Πολλὰ δὲ καὶ μίγματα, καὶ γένη τῷ ἐν τούτῳ τὰ πολλὰ κείται, ... ἔτι δὲ φρυγανικὰ, οἷον μελία, θύμος, πήγανον, ἰβίσκος, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἃ δὲ ἄλλα καὶ πολλά. Inter φρύγανα numeratur & capparis ab ipſo, libro eodem, capite 6. vt lupinos inter πόας, quem tamen fruticis nomine vocauit Columella. Apud Dionyſ. Halicarn. hiſtor. libro 10. σφάκελοι φρυγάνων, & lib. 7. σφάκελοι φρυγάνων, id eſt, cremiorum virgultorúmque faſciculi, quod πλῆθος φρυγάνων dixit Lucas in Actis Apoſt. cap. 28. Ariſtophan. in Auibus, κάρφη, καὶ τὰ τοιαῦτα φρύγανα: quæ vt vult Commentator, ponuntur ἐν ἐσχαρίδι. Idem Comicus, φρυγάνοις χλωροῖς οἱ πυρσεύοντες.

φρυγανοφόρος, qui fert virgulta, ſarmenta ferens, Lyſias.

φρυγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſurculaceus, fruticoſus, ſuffruticeus, aridus. φρυγανῶδες δένδρον, frutex ſurculoſus, Dioſc. lib. 3. c. 108. τὰ φρυγανώδη, virgulta. vide φρύγανον.

φρυκτὸς, toſtus, Dioſcor. lib. 4. cap. 52. φρυκτὸν, toſta, Hermol. frixa, Marcel. areſacta, Ruel. lib. 1. Dioſc. cap. 140.

φρύγετρον, τὸ, apud Pollucem libro primo, & φρύγετρον libro ſexto, ſartago fictilis in qua farra torrebant, farreum fortaſſe à Plin. dictum, libro 18. capite tertio. Nouæ nuptæ (inquit) farreum præferebant: quod ita Polluce videatur efferri, ὅταν δὲ τὰς νυμφὰς ἄγωσιν ὅτι τὸ χύτραν ἐκέλευον φρύγετρον φέρειν σημεῖον. Heſychio. φρύγετρον eſt ξυλίφιον ἐν ᾧ φρύγουσι τὰς κριθάς. Dicitur etiam.

φρυγεὺς, idem quod φρύγετρον, καὶ ἄγγεῖον, ὅπου ἐπιφρύγουσι, dicitur & φρυγεύς. Et qui frigit torrétque φρυγεὺς etiam vocatur. ὁ φρύγων, Pollux. vide Κοδομὴ καὶ κοδομεῖν.

φρυγία, μ. ὄνο. ῥ. αχα, ſicco, areo. Neutr.

φρυγίνδα, ας, ἡ, ludi genus quod fabis fiebat. vide Polluc. lib. 9. Heſyc. παιδιᾶς εἶδος διὰ κυάμων.

φρύγιον, ον, τὸ, cremium, id eſt lignum aridum, & cantilena incitans ad arma, Heſyc. ξύλον ξηρόν.

φρύγιος, ὁ, ſiccus, aridus. Pro flore quodam æſtiuo, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant.

φρυγμὸς, ὁ, ſiccitas, καῦσις, Heſych.

φρύγομαι, torreſio, Gaza lib. 7. hiſt. plant. Theophr. ἐφρύγη δίψει ..., in Epig. πεφρυγμένος, toſtus. πεφρυγμένας κριθὰς, hordeum prætorridum, Thucyd.

φρύγω, μ. ξω, torreo, ſicco, frigo: vnde καταφρύγω, cremiis incendo. Ariſtoph. in Concion. Καθημένας φρύγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Dicitur etiam φρύσσω.

φρυκτὸς, οῦ, ὁ, fax è tæda vel è panicula typhæ: ἐκ τῆς τύφης αἰθάλου λαμπάς. facibus ſigna dantur è ſpeculis. Suntque φρυκτοὶ φίλιοι, καὶ πολέμιοι, Ariſtid. Thucydid. lib. 2. vbi Salaminij à Peloponneſiis oppreſſi procul Athenienſes ſublatis facibus monent, hoſtes aduentare, Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοί τε ᾔροντο πολέμιοι φρυκτοὶ, inquit Comment. λαμπάδες πυρὸς ἀπὸ ξύλων ἤγειρον, ... ἀνατιθέντες ... ὁ φρυκτὸς ... εἰ δὲ πολέμιοι ... τὸ ἀναγκαῖον ... ὡς καὶ ἐπὶ φίλιοι ... φρυκτοὶ ... Vnde φρυκτωρεῖν. Idē Interpres in libro 3. Οἱ φίλιοι ... Vnde φρυκτοὶ, iudiciarij calculi iudicium ſuffragia Pollux libro 8. φρυκτοὶ δὲ ἐκαλοῦντο αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαί. ... Suid. φρυκτὸς, ὁ κύαμος, i. faba: ... κυάμοις ἐψήφιζον οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί. Vnde διαφρυκτοῦν, id eſt, διαψηφίζειν, ferre ſuffragia, καὶ διακληροῦν, ſortiri.

φρυκτὸς, frixus, toſtus, ὀπτός, Ariſtophan. φρυκτὴ ῥητίνη, reſina frixa, diuerſa à colophonia, quanquam eadem à quibuſdam credita.

φρυκτὸς, faba: inde pro ſuffragio. Item vates, conſultor.

φρυκτωρέω, ſplēdeo, luceo, cuſtodiam nocturnam ago apud ignē, è ſpecula ignicu lum prænuntium excito, & igne ſublato aduentum denuntio, διαπυρσεύω, πυρσεύω, facibus eleuatis ſignū do, τοῖς φρυκτοῖς σημαίνω. Virgil. Æneid. 2. Et iam Argiua phalanx inſtructis nauibus ibat A Tenedo tacitæ per amica ſilentia lunæ, Littora nota petens, flammas cum regia puppis Extulerat: quod eſt φρυκτωρεῖν, vt Παρφρυκτωρεῖν, per faces atque flammam hoſtibus ſignum dare. Lyſias, ... φρυκτωρεῖν ... vide φρυκτός. Et φρυκτωρεῖσθαι, facibus indicari atque denunciari, τοῖς φρυκτοῖς σημαίνεσθαι. Thucydid. Καὶ ἀπὸ ... τοῖς Πελοποννησίοις φρυκτωρίαι ... Ἀθηναίοις ... Ἀθηναίων ... φρυκτωρεῖν etiam pro πυρσεύειν, φαίνειν, luceo, prælucceo, hoc eſt, facem præfero. ... φρυκτωρεῖ τῇ οἰκουμένῃ καὶ πᾶσιν ὄψεσι, Nazanzen. in Orat. Sol toti orbi ac oculis omnibus lucem impartit. Idem in Oratione de ſancto Paſchat. ὅσον οὐρανὸς αὐτῷ φρυκτωρεῖ, quantum cælum velut facibus ex alto illuminat, id eſt, φωτίζει. vide φρυκτὸς & φρυκτωρία.

φρυκτωρία, ας, ἡ, πυρσεία, accenſio facium, facibus eleuatis ſignificatio. Ariſtot. de mundo, ... ἐκ τῆς φρυκτωρίας ... quæ erat de ſcriptæ collocationis ratio, & præſertim ignium mutatis ſubinde vicibus lucentium à finibus imperij ad vſque Suſa. Greg. de Baptiſm. Οἷον ... φρυκτωρία κόσμον ὅλον αὐγάζουσα, Solis ſplendorem luménque. Nam φρυκτωρία, cuſtodia excubiǽque ad ſignum dandum per faces, è ſpeculis atque editiore loco. Ariſtoph. in Auib. ... φυλακὴ ... φρυκτωρίαι ... vide φρυκτωρός. φρυκτωρῶν ὁ τόπος, Ariſtot. lib. de mūdo, i. ſpecularū excubitores.

φρυκτώριον, eſt huiuſmodi ſpecula, vel φρυκτὸς λυχνοφαής, nauigantium directrix & hoſpitalis, vt pharus Alexandrina. Herodianus. ... τὸ σχῆμα ... τοῖς λιμέσι ... ἀσφαλεῖς ... ἀπὸ ... χαλκοῦ.

φρυκτωρὸς, cuſtos ſpecularius: excubitores in ſpeculis, ... φρυκτοὺς ... τὰς λαμπάδας ... qui ignes edere prenūtios & tollere è ſpeculis ſoliti ſunt. φρυκτωροὶ ..., ſpeculatores pro ligno ignes efferebant, Thucyd.

φρυκτωρία. vide φρυκτωρία.

φρυνεὺς, καὶ φρυνη, ης, καὶ φρύνος, ὁ, Ariſtot. 2. Anim. &

φρῦνος, ὁ, rubeta, rana venenoſa, in ſicco ſemper rubens: à rubis: in quibus plerumque victitat, φρύνου πόσις, hauſtum rubetæ venenum, Dioſcor. lib. 2. cap. 100. & lib. 3. cap. 169. ... φρύνου ... &c. à rana rubeta demorſis, &c. Idem Dioſc. lib. 3. c. 149. Lege Comm. Nicandri in Alexiph. vbi, ... ἐν φρύνου ... φρύνοι καὶ φρυνάδες, i. rubetæ, & bufones. vide φρυνος.

φρύνιον, ου, idem quod φρυνὶ. Item phrynium, genus fruticis, à rubetis quas φρύνους vocant, quòd aduerſus eas ſit auxilio. dicitur & ποτήριον. vide apud Marcel. lib. 3. Dioſc.

φρυνίχειον, τὸ, ſignum erat ſaltationis, ad quod ſaltatorem crura in aërem eiaculari oportebat. Ariſtophanes in Veſpis, ... φρυνίχειον ... Commentar. ... τὸ σκέλος ... ἐν τῇ ὀρχήσει ...

φρυνοειδὴς, faciem rubetæ repræſentans.

φρυνολόγος ἱέραξ, rubetarius accipiter, Ariſtot. libro quinto, & 9. Animalium.

φρύσσω, torreo, torrefacio, ſicco, frigo. Alexand. Aprod. lib. 1. Problem. ... φρύσσεσθαι, id eſt, concremari, Politian.

φρὺ, καὶ φυῶ, μ. φυήσω, τὸ φύειν, ... per ſyncop. φρῦ, & mutatione υ in ρ ... vnde φρουὰ, καὶ φρίξ, vt ... .

φρυγή Atticè, pro φυγή, Suid.

φῦ, adhæſit, & attigit. vt illud Odyſſ. ... ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, hoc eſt, tetigit ſeu apprehendit illum manu, aut amplexus: à verbo φύω per abiectionem incrementi.

φυγαδὲ, ad fugam. εἰς φυγὴν, fugiendo fuga: ſicut οἴκαδε, & id genus. Apollon. 2. φυγαδ' ... ὁρμηθέντες.

φυγαδεία, fuga, exilium, ὑπερορία, φυγή, Suid.

φυγαδεύομαι, exulo, exul ſum, fugio.

φυγαδευτήριον, refugium, effugium.

φυγαδεύω, μ. εύσω, fugo, in exilium ago, in exilium mitto, & relego, in exilium pello. φυγαδεῦσαι τοὺς ..., in exilium mittere, tam de accuſatore, quàm de iudicibus Demoſt. dixit. Action. Accuſ.

φυγαδικὸς, ἡ, ὸν, exulatorius. ... φυγαδικοὺς, vagos & exules, profugos, Iſocrat. in Euagora. ... φυγαδικὴν ... ad emerendum exilio fauorem.

φυγαδικῶς, quaſi exulatoriè, vt apud Plutarc. in Timoleone, φυγαδικῶς ζῆν, exulis more viuere.

φυγὰς, άδος, ὁ, exul, ἐξόριος, profugus, fugitiuus, deſertor cum Genit. φυγὰς ἀνθρώπων, fugiens hómines ſeu hominum, Nonnus. φυγὰς τῆς ἑαυτοῦ, ſua patria extorris, Thucyd. φυγὰς γίνομαι ἀπό ..., hoc fugio, Plato de Leg. φυγάδα ποιῶ, exilio mulcto, Demoſth.

φυγγάνω, ας, ἀνῶ, fugio: Sophocl. ... ἦ ... φυγγάνει, hæc me nō fugiunt ſibi τὸ λανθάνειν ſignificat. vnde καταφυγγάνω.

φύγεθλον, vel φύγεθλος, tumor latus quidem, ſed non altus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. Dolor diſtentioque vehemens eſt, & maior quàm pro magnitudine tumoris. panus vertitur à Scribonio Largo, paniculas φύγεθλα dixit Marcellus Empiricus. Celſus libro 5. aduerſus panum tum primùm orientem quod φύγεθλον Græci vocant. φύγεθλα ..., Dioſcor. lib. 4. capite 94. furunculi & abſceſſus, Marcel. panos & ſuppurationes, Ruell. φυγέθλων διαφορητικὸν, diſcutiens panos ſic Interpretes Dioſcorid. libro 7. cap. 98. vide Galen. ad Glaucon. & in dictione φῦμα.

φυγελίτης οἶνος, phygelites vinum, quod ad Epheſum naſcitur, Dioſc.

Dioſc lib.5.cap.12.

Φυγαργὸς, ὁ, ἡ, ſocors,iners.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga, φύλαξις, cautio vitatióque(quæ & fuga Latinè,vt apud Liu.fuga vulnerum & mortis)accuſatio,δίωξις. φυγὴ ἐγένετο τῶν πάντων, ab omnibus fuga facta eſt,Thucydid. φυγὴ μίνωος, interpres Ariſtophanis.ἐκτρεπόμενος φυγὴν μίνωος, diuerto Minoem fugiens. Baſilius in Epiſt.ad Gregor. Nazanz. τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου,i.his vero vitandi vna demū cautio eſt.ſeceſſus ab omni mundo. φυγὴ ἀγαθῶν ἡ λύπη, dolor bonorum fuga ac impedimentum,Plato in Timæo. φυγὴν ἐργάζεται τῶν πραγμάτων, à negotiis auertit Aphthon.

Φυγὴν ποιεῖσθαι,fugere,fugam facere,Liu. φεύγειν. Thucyd.lib.3. ἔπλει τῷ τάχει καὶ φυγὴν ἐποιεῖτο, Nauigauit celeriter & fugam fecit. Φυγὴν ποιεῖν τοὺς πολεμίους,cogere hoſtes fugam facere, Xenop. ἐς φυγὴν κατέστη,in fugam verſus eſt,Thucyd. ἐς φυγὴν κατέστησαν,ſe in fugam dederunt,in fugam verterunt,Idem. ἐς φυγὴν ὁρμῶμαι,fugam facio. ἐς φυγὴν ὥρμησαν, in fugam ſe proripuerunt,fugæ ſe mandarunt, Herodot. φυγῇ ὥρμησαν ἐς τὴν θάλασσαν,fugam ad mare capeſſunt,Thucyd. Φυγὴ,(vnde ἀειφυγία, fuga,id eſt,exilium. Comment. Ariſtoph.in Veſpis, Διαφέρει γὰρ φυγὴ ὀστρακισμοῦ. καθὸ τοὺς μὲν φεύγοντας ἡ οὐσία δημεύεται, τῶν δὲ ὀστρακισμένων μεταστάντων οὐκ ἦν κύριος ὁ δῆμος. καὶ τοῖς μὲν ὁ τόπος ἀπεδέδοτο καὶ χρόνος. τοῖς δὲ οὐδέτερον τούτων Eurip.in Theſ. φυγὰς τ᾽ ἰδοῦσα σὰς πανδύρομαι τόπους ἐμούς: Cicero Tuſcul.3.aut mortem acerbam, aut exilij mœſtam fugam. Idem 3.de Orat. fugam dixit pro exilio, Græcorum more.

Φυγόδεμνος, ὁ καὶ ἡ, virgo cœlibatus amans, coniugium abhorrens, fugiens thorum & ſtratum. Epitheton virginis Mariæ apud Nonn.

Φυγοδικεῖν,vadimonium deſerere,ambagibus & ſtrophis tergiuerſationum atque detrectationem vtens: opponitur εὐθυδικεῖν. Demoſth. ἐπειδὴ ἐκ ἀντιλέγειν οὐκ εἶχε, ἐφυγοδίκει. vide Στροφοδικεῖν.

Φυγομαχεῖν,μάχην φεύγειν detrecto pugnam,fugio pugnam, diſtraho,Neut.abſo lut.Appian.in Iberica.

Φυγοπονία, ας, ἡ,laboris detrectatio & ſubterfugium,Polyb. φυγοπονία καὶ μαλακία τῶν Κελτῶν.

Φυγόπονοι, οἱ,qui fugiunt labores.

Φυγοπτόλεμος,timidus,belli fugiens & detrectator. Od. ξ, ἐκ ἀποφώλιος ἦεν, οὐδὲ φυγοπτόλεμος.

Φύζα, ης, ἡ, fuga,timor,imbecillitas, ἡ μετὰ δέους φυγὴ, fugiendi cupiditas. Odyſſ. ξ. φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλε. Et Iliad. ι, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη.

Φυζακινός, οῦ,timidus,fugax,fugitiuus.

Φυζαλέος,fugax,timidus, ὁ δειλὸς,Suid.

Φυζῶσαι. Heſ expon. φυγεῖν,i.fugare item δειλιᾶσαι.

Φύζω pro φύγω vel φυζῶ. vnde deducuntur illud πεφυζότες,quod apud Homer.reperitur.

Φυὴ, ῆς, ἡ,indoles,ingenium,natura, φύσις,ſtatura,ſtatus, βλάστησις, αὔξησις ἡλικίας,Suid. Eſt & ἐπίφυσις corporis, καὶ ἐκφυμα τοῦ σώματος, ἡλικία,μέγεθος,βλάστη, τέρψις. mores Iliad.γ, ἀμφοτέρων δὲ φυὴν εἴδων καὶ εἶδος παντοῖα. Et Iliad.α, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν,i. οὐδὲ τὴν τοῦ σώματος διάφυσιν καὶ ἀρετήν.

Φύη, ης, ἡ, μεγάλη γυνὴ,ingens mulier. Hermog. de Inuent. ἡ φύη τὸ κατὰ Πλάτωνα τοῦ Πεισιστράτου, ἐγένετο δημοσίων ἀθηναΐων. vbi Interp. Πεισίστρατος διελθὼν περὶ τῶν ἀθηναίων, ἄγει γυναῖκα μεγάλην, ἣν καὶ ἀναβιβάσας εἰς ἵππον, ὥσπερ εἰς Ἀθηνᾶν λέγων, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ δεῖ καὶ κομίζει με αὐτὸς εἰς Ἀθήνας.

Φύκασμα, ατος, τὸ,ſterquilinium, κόπρος,Heſyc.

Φύκη,fucus.

Φυκὴς, ὁ,vide Φυκίς.

Φυκίδιον, ου, τὸ piſciculus quidam. Gaza in Ariſtot. vertit fucam paruam. φυκίον. φυκίδες μικραὶ,fucæ puſillæ,piſces.

Φυκιόεις, όεντος, ὁ,ſpumoſus tempeſtate maris,profundus.

Φυκίον, ου, τὸ,vide Φῦκος.

Φυκιοφάγος,cui alga in cibo eſt.vide Φυκοφάγος.

Φυκιόω, ῶ,ώσω,ώκα,fuco. Actiu. Accuſ. Plut.in Connub. φυκιοῦσθαι τὸ πρόσωπον dixit,vide Φῦκος.

Φυκὶς, ἡ Etym.fuca vel phuca piſcis,vt Gaza vertit in Ariſtot.lib. 8. Anim. Athen.lib.7, ὁ φυκὴς, ἡ ἡ φυκὶς, ἐμπαλίνῳ τῷ ἰχθύδιον ἔστιν, ἀβρωμα καὶ ἀποθυτικὰ ῥά. Dicuntur παρὰ τὰ φῦκος.

Φυκιώδης,algarum copia ſcatens,algoſus Plin.

Φῦκος, εος, τὸ, vel φῦκος,alga, τὸ ἐκ θαλάσσης χορτῶδες ἀποβαλλόμενον καὶ ἐκβρασμα, marina herba atque eiectamentum quod maris æſtu in litus effunditur: vnde ἀποβράζειν vulgò vocamus in Northmanico Oceano vrac vel vrag. Eſt autem maris alga, vt etiam dixit Seruius,quod vlua paludi.Homerus Iliad ι. ἀμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν. Vt & Virgil. Litoreique alga refunditur alga. Alga ſtercorant agros, idque pro lætamine eſt. Eius multa genera de quibus fuſè annotaui in Commentar. Amati Luſit.in Dioſcoridem, cui libro quarto,capite 100. φῦκος θαλάσσιον,aliud eſt πλατύ,aliud ὑπομήκες καὶ φοινικοῦν,aliud album quod naſcitur in Creta. noſtra alga partim viridis eſt,longa tæniæ inſtar, ſtricta:partim ruſſa criſpo latioréque folio. De rubra(cuius erat vſus in tingendis lanis vice purpuræ) Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto,capite ſeptimo,vbi: Τὸ δὲ πόντιον φῦκος. ὃ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσιν πλάτος καὶ ἐν κρήτῃ δὲ φύεται πρὸς τῇ γῇ ἐπὶ τῶν πετρῶν πλεῖστον καὶ κάλλιστον, ᾧ βάπτουσιν οὐ μόνον τὰς ταινίας, ἀλλὰ καὶ ἔρια καὶ ἱμάτια, &c. Confer Plinium libro 13. capite 25. & libro 32. capite 6. Dicitur etiam ὑπομήκες φῦκος, quaſi algula, id eſt, parua alga graminis folio, viridi cùm recens extractum. Plato Politicor. libro decimo, Ἀλλὰ δὲ συμπεφυκότα ὄστρειά τε καὶ φυκία πέτρας. Apud Ariſtotelem hiſtor. animal. capite 19. libro quinto, vbi de tipulis quæ ἀσκαρίδες, φύεται ἐξ αὐτῆς, ὥσπερ τὰ φυκία (lego σφονδύλια) μικρὰ,&c. Φῦκος,radicula qua ſe fucant mulieres: vnde fucus Latinè. Hoc nihil aliud eſt quàm genus algæ frutéxque potius quàm herba, phycos rubens Plinij, & Theophraſti illud φῦκος quo infectores vtuntur,& quo vt anchuſa, mulieres exalbidæ genarum colorem purpureum roſeúmque ementiuntur. φοινικοῦν φῦκος Nicander appellauit. Pollux libro quinto, de mulierum fucis, ἔστι δὲ αἱ τοῖς κόσμοις προσῆκει, καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμμύθιον, ἔγχουσα (id eſt, ἄγχουσα) φῦκος Ibidem, φυκίοις πυρρόφρων, ψιμμυθίῳ λευκὴν, id eſt, phyco faciem igneo colore puniceóque fucat, ceruſa albedinem accerſit. Et ὑπομήκες dixit Lucian. de compon. hiſtor. φύκιον καὶ ψιμμύθιον. Nec obſtat Dioſcoridis hoc loco ſententia ita ſcribentis, περὶ φύκου, Νίκανδρος δὲ φησι καὶ θηριακὴν εἶναι τὸ φοινικοῦν, ὀσφρὺ δέξασθαι ἔστι δὲ ὃ αἱ γυναῖκες χρῶνται, ὅπως ἐκεῖνο ἰάζειν, ὀνομάζουσι δὲ καλούμενον φῦκος. In Solomonis ſapientia cap.13. ita ſcriptum vbi agit de idolis quæ artifices minio & phyco rubefaciunt, καταχρίσας μίλτῳ καὶ φύκει, ἐρυθήνας χρόαν αὐτοῦ, &c. vide Ψιμμύθιον. Theocritus εἰδυλλιάζοντες, Παῖσαι εἴτε γε καὶ φῦκος ἀπὸ σκληρᾶς ἀγρεῦσαι. Φῦκος cum in plantarum cēſu poſuiſſet Galenus, rurſus & inter metalla diſpoſuit, vt & eius æmulus Aetius: quod quia erroris inſignis ſuſpicione non vacat, excuſare nequeo:& tamen propter præceptoris authoritatem,quam apud me obtinet,accuſare non audeo. vidit hoc Æginetа, & in metallorum enumeratione conſultò præteriit.

Φυκοφάγος,qui alga veſcitur. Φυκοφάγος piſcis eſt apud Athen. ὁ ἱεροθύτης facer Apollini.

Φυκόω, ῶ,fuco,fuco oblino. φυκόομαι,fuco oblinor.

Φυκτὸς,quaſi φευκτὸς,euitabilis,Outd. Odyſſ. ξ, ἐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, vitari non poſſunt,id eſt, non datur huius periculi vitandi facultas.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ,algoſus,algæ referens ſpeciem.

Φύλαγμα, ατος, τὸ,cuſtodia,præceptum,mandatum.

Φυλαδὸν,per tribus. Hom. Iliad.β, τεχθέντα δὲ ἄνδρας κατὰ φυλαδόν.alij cōiunctim legendum cenſent κατὰ φυλαδόν.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, cuſtodia, tutandi ratio, conſeruatio, animaduerſio, obſeruatio:excubatio ſiue excubitus,ſtatio,præſidium, φρουρά,tutela,excubiæ,ſpeculatus. Plin. vigilia. φυλακὴν τῆς πόλεως ἔχω,cuſtodiam habeo ciuitatum. φυλακὴν ἔχω τῶν νεῶν, obſeruo naues,Thucyd. φυλακὰς ἔχειν μέλειν,obſeruo. Euripid. φυλακὰς καθιστάναι,Xenoph.& Thucyd.locare cuſtodiam. φυλακὴν ποιοῦνται,ſeſe defendunt. φυλακὴν ποιοῦμαι χωρίου, loco præſidium impono. Thucyd. φυλακὴν τοῦ Πειραιῶς ἐποιοῦντο, cuſtodiebant Piræum. φυλακὴν καθίστημι, impono præſidium. ἐπὶ φυλακῇ ἔχειν, cuſtodire,Thucyd. ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς πέμπει, idē Thucydid. ad eos intercipiendos viginti naues mittit: ſic Valla. Idem, φυλακὴν τε φέρων καὶ ἐφόρμησιν παρέχειν Cuſtodias locare, & aditum parare, Homer. Iliad.θ, φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν,vrbis agatur fida acriſque cuſtodia. Nam de excubiis Liuius ait agere cuſtodiam, vt vulgò dicimus *faire bon guet*,id eſt, φυλακὴν ἔχειν. Iliad. ι, ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, hoc eſt, ἐφύλασσον,excubabant ad vrbis cuſtodiā. Et φυλακὴν ἔχειν, Herodot.cuſtodire,conſeruare. Φυλακὴ,cuſtodia, i. carcer, δεσμωτήριον, εἱρκτή. ἐς φυλακὴν ποιοῦμαι πέμπω,in carcerem coniicio, Ariſtot.2.OEcono. τοὺς ἀπαχθέντας εἰς φυλακὴν πεμφθέντας, i.eos qui miſſi erant aſſeruans ſub cuſtodia. Θρῄκην κατοικεῖ πατρῴου φυλακήν, Thraciam habitat paterno amico commendatus, Euripid. φυλακὴ καὶ τιμωρία. Demoſt.i. ἀπολέσεις φυλακὴ τῶν λῃστῶν, animaduerſio in prædones.idem Demoſt. φυλακὴ τῆς νυκτὸς τετάρτη,quarta noctis vigilia,c.14. Euang. Matth. Veteres enim noctem in aliquot excubias diuidebāt, quæ & vigiliæ dicuntur. γυναικὸς φυλακὴ, vxoris obſeruatio, Baſil. in Epiſt. I. prior. φυλακὴ τῆς συνεχείας,continendi officium.

Φυλάκια, apud Polyb. Suid. exponit, παρ᾽ Ἀλεξανδρεῦσι, τὰ ἐπαγγελίαι τῶν γυναικῶν μακρότερα.

Φυλακίζω,traho ad carcerem, pertraho in carcerē, claudo in carcere,in Pugna murium & felium.

Φυλακικὸς, ὁ φυλακτικὸς,ſeruandi peritus, cuſtos. Plat.1.de Rep. οὐκ ἄρα δίκαιος ὁ φυλακικὸς ἐστίν.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ, nauis ad præſidia locorúmve cuſtodiam mitti ſolita. quæ & φρουρὶς,Xenoph.

Φύλακος, ου, ὁ,cuſtos,idem quod φύλαξ apud Dores,& Poeticé.

Φυλακτέον,cauendum eſt.

φυλακτέος, α, ον, obſeruandus.

φυλακτήρ, ῆρος, ὁ φύλαξ, cuſtos, vigil, Heſych. excubitor Virg. Homer. Iliad ι, φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι Ἀλεξάνδρου ... ἀμφὶ τεῖχος, i. cuſtodia. Vergil. nempe ipſi cuſtodes ac vigiles. Vnde &

φυλακτηρία, excubiæ, cuſtodia, φυλακή, τειχοφυλακία, He'yc.

φυλακτήριον, ου, τὸ, tutela, præſidium, munimentum, arx, locus cuſtodiæ. Chryſ. περὶ φρουρᾶς, φρουρὰ δὲ ἄρρηκτος ὅπλον ἐστὶ ... φυλακτήριον. φυλακτήριον dicitur antidotum contra venena, amuletum. vide in dictione περίαπτος, καὶ αὐτὸ φυλακτήριον εἶναι ... ταῖς γυναιξὶ, Dioſcor. lib. 5. capit. 151. de lapide ſelenite, i. quin & pro amuleto alligant ſibi eum mulieres: & cap. 162. lib. eodem, de iaſpidibus lapillis, πάντες δὲ λέγονται φυλακτήρια εἶναι περίαπτα, omnes pro amuletis alligari feruntur. φυλακτήρια, arma ſalutis. φυλακτήρια πλατύνουσι, phylacteria dilatant, cap. 23. Euang. Matth. vbi Eraſm. ait Latinè ſonare conſeruatoriũ, quod in eis ſeruatur memoria Legis. περὶ τῶν φυλακτηρίων, in can. 36. Concilij Laodicenſis. lege adnotat. Bezæ in Matth.

φυλακτήριος τῆς συλλήψεως, conceptus fœminarum cuſtodiens, Dioſc. lib. 1. cap. 165.

φυλακτικός, ad ſeruandum intentus, cui datum eſt ingenium cauendi, φυλακτικός, obſeruans, prouidus, vigilans, ad cuſtodiam aptus, circunſpectus ad dolum & inſidias cauendas. Cui opponitur ἀφύλακτος. φυλακτικὴ σοφία, ars cauendi. Plato in Epiſt. προσδεῖν ἔγωγέ φημι σοφίας τῆς πρὸς τοὺς πονηρούς τε καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς, Eraſto præterea opus eſſe ſapientia ab improbis & iniuſtis ſibi cauendi. τὸ φυλακτικὸν, cuſtodiendi ſedulitas. Vnde φυλακτικά, Ariſtot. animalia quibus ingenium cauendi & vitandi datum eſt. i. cauta & prouida.

φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, cuſtos, vigil, excubitor, aſſeruator, ſtationarius, ἐπιστάτης, φρουρός, ἐφέστιος, rector, qui cuſtodiam habet, cuſtos ciuitatis, conſeruator, princeps, Ariſtot. in Polit. Plutarc. in Publicola, καὶ φύλακα τῶν ἑαυτοῦ γυναικὶ τὰς θύρας ἐπέστησε, vbi vxori fores cuſtodiendi negotium dediſſet. Xenophõ genere Fœminino, περὶ φύλαξ εἶναι ... νῆες φύλακες, naues præſidiariæ, Thucyd.

φυλάξιμος, qui defendi cuſtodirive poteſt.

φυλαρχέω, μ. ήσω, ſum dux tribus. Ariſtot. libro 4. Politic. ac ciues qui mediocritatem non ſeruant neque φυλαρχεῖν neque βουλαρχεῖν, vbi Aretin. exponit, nec circa Reip. gubernationem athei & minimè conſulere. Faber generalius, ad magiſtratus gerendos ineptos eſſe.

φυλαρχία, τιμή τις. Suid. &

φυλαρχίς, ὁ ἡγεμών, Suid. &

φύλαρχος, ου, ὁ, tribunus, tribuum præfectus, nomen magiſtratus in exercitu, Ariſtot. libro 6. Politic. capite 8. φύλαρχοι, tribuum principes.

φυλάττομαι, vito, deuito, fugio, φεύγω, auerſor & caueo. Xenop. φυλάττου ὅπως μὴ ἀπελθῃς τοὺς βοῦς τούτους, caue boues imminuas. Idem, οὐδ' ἀνθρώποις φυλάξῃ μὴ σε ἀχάριστον ... τοῖς γονεῦσιν ..., cauebis ne homines te ingratum ſentientes parentibus, notét ignominia. φυλάττομαι αὐτὸν, ab eis caueo, Thucydid. φυλάττομαι τὸ ἐπιόν, ab inuadente caueo, Valla. φυλάξασθαι πορνείας, ſtuprum cauére, c. 21. Act. Apoſt. φυλάττομαι ἀπὸ τούτων, Xenoph. mihi ab his caueo. περιφυλαγμένος ἀπὸ γυναικός, mundus à muliere, cap. 21. lib. 1. Reg. φυλάττομαι εἰπεῖν, caueo dicere ſeu ſalutare, i. non faciam vt ſalutem, in Epigr. φυλάττομαι παραβαίνειν, caueo tranſgredi, Demoſth. & Xenop. φυλάττομαι στρατεύεσθαι, ab inferendo bello abſtineo, φυλάττεται ὁρᾶσθαι, cauet ne cõſpiciatur, Ariſtot. lib. 9. Anim. φυλάττομαι, τὸ φυλακὴν ἔχω, cuſtodiam ago, excubias ago, vel ſto in propugnaculis, & ibi ſtationem habeo. Inde πεφυλαγμένος ἀνὴρ dicitur cautus & circunſpectus, & ἀσφαλής. Aliquando Paſſiuè. Nonnus, αἴγλας πεφυλαγμένον ἠοῦς, lumen auræ diligenter obſeruatum, de die feſto. Actiuè Apollon. 2. Arg. ... πεφυλαγμένοι. Et πεφυλαγμένως, cautè, cuſtoditè, Plin. ſec. ἀσφαλῶς, prouidè. Iſocr. vel poſitis & collocatis vigiliis. Xenoph.

φυλάττω, μ. ξω, α' χα, prima breui, τὸ τηρῶ, cuſtodio, ſeruo, tueor, tutor, munio, inſidias colloco vel vigilias, Xenoph. in Hipparch. Eſt & præſidio cuſtodio, ago cuſtodiam, compeſco, retineo, φυλάσσω σε, cuſtodio ſues. Odyſſ. ξ, σὺ τάς δὲ φυλάσσω ... In hoc ſignificatu dixit Ouid. ſeruare pecudes in vallibus. & apud Theophr. hiſtor. libro 4. capit. 5. φυλάττειν ἵππους. φυλάττειν τὰ ὄντα, tueri iam parta bona, Demoſt. φυλάττω θυμὸν, ſeruo iram, conditam teneo, Plato in Leg. φυλάττω μνήμῃ, teneo memoria, Idem ibidem. ἐφύλαττον τοῖς Ἀθηναίοις, pro Athenienſibus præſidio ſtabant. φυλάττω φυλακὰς, agere excubias, agere cuſtodias, Plato de Leg. φυλάσσοντες φυλακὰς, excubant in tabernaculo, cap. 21. Num. φυλάσσοντες φυλακὰς, cuſtodientes cuſtodias, excubantes excubias, c. 2. Luc. Euang. φυλάττω τὴν νύκτα, noctem in cuſtodiis ago, Thucyd. φυλάττω τὸ ... μηδένα ..., tranſitũ ne quis ſubſidio veniat tutor, Idem. φυλάττομαι γελοῖα ..., ceſſo à ridiculis dicendis, caueo ridicula, Plutarch. in Apophthegm. φυλάττω, τὸ ἀσφαλίζω, hoc eſt, obſeruo & capto occaſionem. Heſiod. εἰ τὰ φυλάσσεις τι ... καὶ ἔργα, obſeruant, Plato 2. de Republ. ... μὴ ἀδικῶμεν, id eſt, ne nequaquam cuſtodiremus ne mutuas inferamus iniurias.

φυλέτης, ὁ, tribulis, contribulis, ... , qui eſt eiuſdem tribus. ... contribulem, Ariſtot. lib. 2. Polit. c. 1. Ariſtoph. in Auib. ... interpr. ξυμφυλέτας.

φυλετικὴ φιλία, amicitia contribulium, Ariſtot. φυλετικὴ δίκη, i. ... φυλάς. Plato de Leg. φυλετικὴ δικαστήρια, iudicia (vt ita dicam) tribuli ... Idem ibidem. φυλετικὴ ἐκκλησία. Dionyſ. Halicarn. tribuntia comitia, vt centuriata, λοχιτίδες.

φυλέω, in tribus diuido, Accuſ. Ariſtot. lib. 2. Polit.

φυλή, ῆς, ἡ, tribus, cognatio, familia, cohors, Thucydid. vide in dictione δῆμος. φυλὴ apud Romanos continebat decem φρατρίας i. curias. Plutarch. in Romulo. φυλαὶ δέκα ... vide Interpr. Demoſth. de earum diſtributione. ... Plato de Leg. ... id eſt, multitudinem ſeu populum in partes diuidere diſtribuerēque, quarum alias phylas, alias obas appellauit Lycurgus, Plutarchus in Lycurgo. κατὰ φυλάς, tributim, per genera, Xenophon in OEconomic. de inſtrumentis domeſticis.

φυλία, ας, ἡ, Heſychio oleaſter, vel ficus arbor ſpecie ilicis: ... lentiſcus. Ammon. in φυλία.

φυλλάς, intrita viridia, ... Pollux lib. 6.

φυλλάκανθα, τὰ, plantæ ita dicuntur, quæ ſpinas in foliis habent, quæ ſpinoſo conſtant folio, vt Achantus, Eryngium, Cnecus, Theophr. hiſtor. plant. lib. 6. cap. 1. vide ἐπιφυλλάκανθος. vel φυλλάκανθα, foliis omni ex parte ſic in ſpinas diuiſis & abeuntib. vt tangenti præter ſpinas nihil occurrat, vt Acorna, Drypis, φυλλάκανθα, Theoph. lib 1. hiſt. cap. 16.

φυλλάκανθος, foliis aculeatis conſtans, pro foliis ſpinas habens, ſpinoſis foliis.

φυλλάριον, folium, minutum folium, Dioſc.

φυλλάς, lectus è foliis ac frondibus congeſtis. Strabo lib. 12. dixit φυλλάδα, ſtruem ac cumulum foliorum ex arboribus deciduorũ. φυλλάσι βεβλημένη, foliis conſternens, Herodot. φυλλάδες, frondes, κλάδοι, Apol. Rhod. & Nicand. in Alexiph.

φυλλανθές, Phyllanthes, herba inter φρυγανώδη apud Theophraſt. hiſt. lib. 7. cap. 9. vbi tamen corruptè ἀφυλλανθές. Meminit Plinius lib. 21. cap 16. Eſt, ni fallor, ſcabioſa ſeſſilis herbariorum, ſiue ſcabioſa minima. ſic vocata quia eius folliolus eſt floris floſculus.

φύλλα, τὰ, odoramenta hortenſia, herbæ virides hortorum odoriferæ, cuiuſmodi coriandrum, ruta, apium, apud Hippocrat. apud Pollucem φύλλα pro foliis lactucæ. Scribitur φυλλεῖα in Comm. Ariſtoph. in Achar. i. ... τῶν λαχάνων.

φυλλίνης ἀγών, certamen in quo nihil aliud præmij proponitur præter coronam. vide στεφανίτης.

φυλλίτιον, τὸ, folium, flos terræ.

φυλλιάω, frondeſco. Aratus de Sirio loquens, ... οὐκ ἔτι ... , non amplius illum cum Sole orientem arbores fallunt ſine humoris incremento frondentes. Cicero,

> Hic vbi ſe pariter cum Sole in lumina cœli
> Extulit, haud patitur foliorum tegmine fruſtrà
> Suſpenſos animos arbuſta ornata tenere.

φυλλῖτις, ιδος, ἡ, phyllitis, herba de qua Dioſcor. lib. 3. cap. 121. vulgò lingua ceruina.

φυλλοβολέω, μ. ήσω, τὰ φύλλα ἀποβάλλω, amitto folia, vt Varro vertit ex Theoph. Idem lib. 1. hiſtor. plan. cap. 15. ... ἀφυλλοβολεῖ, quæ non dimittit folia, Plin. lib. 12. cap. 1. alibi, folia deperdere, dixit. Vide ... Ariſtoph. ... φυλλοβολεῖν.

φυλλοβολεῖν, folia floréſque ſpargere. vide περιχύτης.

φυλλοβολία, foliorum iactura, foliorum profluuium. Theoph. hiſt. lib. 1. cap. 15.

φυλλοβόλος, folia perdens, foliis deciduus.

φυλλοκοπέω, μ. ήσω, ... folia amputo. Neutr.

φυλλολογεῖν, folia legere, pampinare de vite, vt de ficu ἀποφυλλίζειν, Pollux.

φυλλομανέω, in frondes & in folia eluxuriare, foliis luxuriare, foliis laſciuire. Gaza libro 8. cap. 7. hiſtor. plantarum Theophraſti, vbi, Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν. Dicitur etiã φυλλομανεῖν.

φύλλον, ου, folium, frons, ... φύλλα λιπαρὰ καὶ ἁπαλὰ καὶ ... , folia pinguia & delicata magiſque flaccida, apud Th. hiſt. l. 3. c. 12. φύλλα ... apud Euripid. ... A φύλλον fit Adiect. φυλλώδης, ... Theoph. hiſt. 1. folioſior, Plin. φύλλον apud Hippocratem 2. τῶν γυναικείων, id eſt, ſilphij ſemen, τὸ ... inquit Galenus, ... cui voci aliquando adiicit ... φύλλα ἢ φύλλον idem Hippocrat.

voca-

vocat, olera condimentis vſitata, rutam, mentam, apium, coriandrum quæ auctarij loco à venditore adiici ſolebant. Galen. exponit, τὰ ἀκαλυφῆ καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα, vel τὰ ἀκροτάτα ἡδύσματα ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προστιθέασιν, οἷον πήγανον, ἡδύοσμον, σέλινον, σίλφιον. vide Ἡδύσμα, & Στύμμα. Φύλλον, folium malabathri κατ' ἐξοχήν. Aliquando etiam φύλλον μαλαβάθρου dicunt: vide ſupra in ea voce. Apud Aëtium lib. 7. ſic ſcriptum, φύλλ. τὸ τοῦ μαλαβάθρου φύλλον. Φύλλον, apud Theoph. lib. 9. de hiſt. cap. 19. nomen eſt herbæ, cuius genera, vt & Dioſcorid lib. 3. cap. 127. ait eſſe, φύλλον ἀῤῥενόγονον καὶ θηλύγονον. Plinius φύλλον vocem non intellexit in Theophraſto, ſicut nec Gaza qui herbam quandam malè tranſtulit. Agit autem de hac plãta ipſe Plinius partim ex Dioſcoride, partimque ex Theoph. lib. 26. Phyllon etiam vocat lib. 27. cap. 12.

Φυλλοῤῥοέω, μ. ήσω, π. ηκα, foliis fluo, amitto folia, frondes perdo, q. defrondeſco, Theophraſt. hiſtor. libro 3. capite 22. vide Ἐκ-φυλλ.

Φυλλόστρωτος, foliis ſtratus, Eurip.

Φυλλότρωξ, in Φύλλον.

Φυλλοφόρος, foliatus.

Φυλλοφορέω, eiicio & expello: & ἐκφυλλοφορέω, quod per frondium ſigna fiebat, hoc eſt, ſenatu vel ordine moueo. vide ſuprà. Φυλλοφορεῖν, folium ferre, Theophr. hiſt. lib. 3. c. 17.

Φυλλοχόος μὴν, menſis quo folia decidunt, Heſiod.

Φυλλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, frondoſus, foliaceus, folioſus, foliatus, Gaza. φυλλώδεις δυνάμεις, vires foliis inſitæ.

Φυλοβασιλεῖς, reges tribuum, qui ſacrificiis præſunt.

Φυλοκρινέω, μ. ήσω, π. ηκα, iudicis officio fungor in tribu. Pollux lib. 8. ἀπὸ δὲ φυλῆς, τὸ φυλοκρινεῖν. Heſych. habet verbum barytonum φυλοκρίνομαι, quod exponit ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι.

Φῦλον, ου, τὸ, genus, gens, natio, cognatio, tribus. ἴδιον πλῆθος, ἔθνος, cœtus. etc. Xenoph. [illegible] τὸ φῦλον τὴν τάξιν οἶδα, vtriúſque generis horum noſti ordinem. φῦλον ἰωνικὸν, Iones.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, contentio, ſeditio, certamen, μάχη ἡ κατὰ πλῆθος. prima longa. Heſiod. ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε, cupientes belli & pugnæ. Idem, λελαιόμενοι πολέμοιο φυλόπιδα στῆσαι, belli pugnam committere cupientes, Homer. Iliad. γ, in [illegible] dixit, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, pugna & conflictus. Dicitur verò φύλοπις παρὰ τὴν τῶν φύλων ὄπα, i. βοὴν, Euſtath.

Φῦμα, ατος, τὸ, tuber, (nam tuber in hoc ſignificatu vocat Seneca, quod Valer. Max. & Plin. vomicam) tuberculum, omnis tumor præter naturam qui citra externam cauſam oritur, à ſimilitudine eorum quę è terra enaſcuntur atque erumpunt. tuberculum. & oriens tuberculum dixit Celſus, vt φύγεθλον, orientem panũ. Lege ipſum lib. 5. cap. 18. φύματα nihil aliud ſunt quam ἀδένων παθήματα, id eſt, adenum affectiones, in quibus factæ inflammationes φύματα, id eſt pani dicũtur, inquit Marcel. lib. 1. Dioſcorid. ſubdens ſe obſeruaſſe creſcentes quocunque loco & parte corporis veluti tumidos abſceſſus ſic vocari, appellarique in hoc genere etiam à Græcis φύγεθλα, à Latinis furunculos, magnitudinis tamen differentia. φύματα καὶ οὐλαὶ, verrucas & nęuos & cicatrices. Ariſtot. 7. Anim. apud Pollucem lib. 4. φῦμα [illegible], τραύματος σημεῖον.

Φῦμα, Archilochus φυτὸν vocauit. vide infrà. Et apud Nazanz. primæua parens Eua πλευρῆς φῦμα dicitur, i. propago, quòd è coſta extiterit.

Φυματίας, ου, ὁ, idem quod φυματώδης, φυματοῦσθαι, dicitur pars corporis in qua φύματα naſcuntur. item perſona cui illa innaſcũtur apud Hippocrat.

Φυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυῶμαι, à φύω, priori breui apud Ariſtoph. naſci, natum eſſe, coaleſcere, inſitum à natura eſſe, Plutarch. in Pericl. Apud Sophocl. φυῶμαι ſcribitur in Aiace. [illegible] φυῶμαι [illegible], &c. Xenoph. [illegible] τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φυῶμαι, ex iiſdem parentibus ortum duxiſſe. Idem, φυῶμαι λέγεται [illegible], fertur fuiſſe, &c.

Φύξ, apud Etymolog. quod non exponit, ſed duntaxat à futuro φύξω eſſe tradit Euſtath. vult φύξ eſſe nominatiuum à quo fiat φύγαδε quũ alij contrà velint φύγα à quo fit φύγαδε dici per metaplaſmum pro φυγὴν.

Φυξήλιος, ου, ὁ, vmbram amans, ſolem fugiens, Nicand.

Φύξηλις, exul, profugus, ὁ φεύγων ἀλκὴν, ὁ φεύγων [illegible] τὴν ἐν πολέμῳ τάξιν, ſtationis deſertor miles & fugitiuus, ὁ φυγὰς, Suid.

Φύξιμα δένδρα, arbores quæ ob altitudinem à pecudibus tutæ ſunt.

Φύξιμον, ου, τὸ, aſylum, φεύξιμον, καταφύγιον, Pollux. Φύξιμος, adiect. fugiendus, qui in fugam vertit. Nicander in Theriacis de Cędro, [illegible] φύξιμον ἔπλετο. Φύξιμον λιμένα, dixit Plutar. in Polit. tutum portum quò velut ad aſylum confugere liceat.

Φύξιος, fugæ fauens. Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat amolitúrque, ἀποτρόπαιος: vel fugæ præſes, qui exules confugientes ad ipſum defendit. & φύξιμοι συμφοραὶ, propter quas ſolum vertere neceſſe eſt. Apollo. lib. 4. φύξιον, i. calamitatem capitalem, dixit.

Φύξις, εως, ἡ, fuga, φυγὴ, effugium, Suid.

Φύομαι, naſcor, enaſcor, gignor, exiſto, exeo, exorior, pullulo, adhæreo, concreſco. Deponens abſolut. prima longa, in Epigr.

Φυόμενον πρᾶγμα, res quæ nuper accidit, res nata, res repentina. Sic Cic. Nihil vnquam ſimile natum puto. Xenoph. in 5. Ἑλλην. [illegible] πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, i. πρᾶγμα νεωστὶ γεγενημένον.

Φυόμενα, τὰ, pullulantia, alitilia, ſtirpes, plantæ, Dioſcorid. libro 8. cap. 15.

Φυός, οῦ, ὁ, fructus, germen, φύτευμα, γέννημα, Heſ.

Φύραμα, τος, τὸ, Propriè farinæ humore maceratæ & temperatæ ad panificium. materia pinſita & ſubacta Plin. τὸ ζύμωμα, Euſtath. στέαρ, ὃ τὰ ζυμούμενα ἄλφιτα, Suid. ἀπὸ τοῦ φυρᾶσαι, pinſere & ſubigere. Maſſa verò, [illegible] eſt materia pinſita & ſubacta tandémque in vnum coacta, & coadunata conglobatáve: Græcè eſt μάζα, quæ fermentata ſit, néc ne, ad vocis ſignificationẽ nihil refert. Nos φύραμα καὶ μάζαν communi vocabulo appellamus *paſte*: φυρᾶν tamen dicimus *paiſtrir*: & [illegible], *empaſter*. Paulus ad Galat. cap. 5. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, i. Exiguum fermenti totam materiam (ſic enim etiam loquitur Plinius lib. 18. cap. 11. vbi farina quæ ſubigitur: & deinde materia, id eſt φύραμα) fermentat. maſſam vertit Interpres. Et 1. ad Corinth. cap. 5. Οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄζυμοι. Interpr. Expurgate igitur vetus fermentum, vt ſitis noua maſſa, ſicut eſtis fermenti expertes. Rurſus ad Rom. cap. 11 Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα, Quòd ſi primitiæ ſanctæ, maſſa itidẽ. Nazanz. in Orat. de Chriſto qui vt fermentum totam materiam temperat, [illegible] τὸ πᾶν φύραμα. Φύραμα etiam de quauis, quæ ſubactu fit, miſtúra, vt de mortario ac rudere. Conſtantinus [illegible] lib. 11. cap. de apibus, [illegible] φυράματι [illegible]. Paulus ad Rom. cap. 9. ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, &c. i. ex eadem maſſa.

Φύρασις, idem, coactio in offas, maceratio, commixtio.

Φυράτης, ου, ὁ, decoctor, interuerſor, vt φύρασις etiam interuerſio exponitur. Cicer. lib. 10. Epiſtol. ad Attic. Philotimum φυράτην vocat, vt rationum conturbatorem.

Φυράω, &c.

Φυράομαι, fermento, φύρω, ſubigo, diluo, pinſo, mollio, macero, cõmiſceo, permiſceo, ago in maſſam, ζυμῶ [illegible] τὰ ἄλευρα, maſſam farinæ ſubigo & miſceo, vnde panis conficiatur, conſpergo, confundo. φυράσας, qui confud t. Ariſtoph. [illegible] φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, molliens & frangẽs vocem erga amatorem. φύρασον, miſceto. φύρασον οἴνῳ, &c. vino ſubige, vino macera, Dioſc. lib. 2. c. 94. φυραθέντα μετ' οἴνου, Gal. ad Glauc. φυρατέον ὄξει, aceto ſubigendum. φυραθεὶς, cõſperſus, ſubactus, mixtus, maceratus. φυραθεὶς ἐλαίῳ, dilutus oleo, ſubactus oleo, Dioſc. lib. 2. c. 43. φυραθεὶς ἐν τῷ ὄξει, aceto maceratus, Idẽ l. 5. c. 77. προφυραθεὶς ἐν ἐλαίῳ, cõſperſus oleo, Exo. 29. προφυραθεὶς σὺν ἀλφίτῳ, cũ polẽta ſubactus. Dioſ. l. 3. c. 10. vide Φυράω.

Φύρδην, mixtim, confuſè, πεφυρμένως, συγκεχυμένως. φύρδην τε, καὶ μέτρια συμπλέκεσθαι τοῖς ἐναντίοις, Plutarch. in Othone, vbi Philelphus, tum mixtim, tum admodum ſeparatim cum hoſte manum conſerere. Alij, & fuſim per multas partes, &c. Euſtath. Odyſſ. ε, ἔστι δὲ φύρεσθαι τὸ μολύνεσθαι καὶ συγχέεσθαι· ὅθεν καὶ φύρδην [illegible] λέγονται.

Φύρκος, paries, τεῖχος, Heſych.

Φύρμα, ατος, τὸ, fimus, ſordes, ſtrigmentum, inquinamentum Gell. Nicand. in Theriac. [illegible] φύρματι [illegible]: Inter. τῷ σπέρματι διερὸς, ſemine madidus. Idem in Alexiphar. [illegible] φύρματι χεύῃ. Commen. τὰ λύματα καὶ συρφετὰ, recrementa ſiue retrimenta, à ſimilitudine τοῦ φυράματος.

Φυρμὸς, οῦ, ὁ, idem, μολυσμὸς, ῥύπος, μίασμα, Heſ. Hieronymus tamen φυρμὸν vertit perturbationem, Ezech. 7.

Φυρόω, μ. ώσω, contamino, inquino. vide φύρω.

Φυρτάζεσθαι, ludere obuolutis circum talos veſtibus.

Φυρτὸς, mixtus, confuſus, μικτὸς. item vino macerata farina.

Φύρω, μ. φυρῶ, miſceo, permiſceo, confundo, pinſo, macero & mollio aqua, ſubigo, φυράω, irrigo, βρέχω, πλύνω. fœdo, μολύνω, ταράττω, perturbo. Apoll. Rhod. libr. 2. Argon. [illegible] αἵματι φύρσαι, inquinare. Heſiod. γαῖαν ὕδει φύρειν, terram aqua ſubigere. δακρύοισι πεφυρμένος, lachrymis perfuſus, in Epigram. πεφυρμένος ὑγρῷ ἄνθει, humido flore perfuſus, Plutarc. in Theſeo. πεφυρμένη σώματι ψυχὴ, animus corpori permixtus, Idem in Rom. πεφυρμένος οἴνῳ ἐλαίῳ τε, vino oleóque panis maceratus, Thucydid.

Φὺς, natus, genitus. φὺς ἀγαθῶν πατέρων, ortus bonis parentibus, Plato de Leg.

φῦσα, ης, ἡ, φύσσα vel cum ſimplici σ, follis. Homer. Iliad. σ, φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, folles viceni. Φῦσα, flatus, φύσησις. Ariſtotel. hiſtor. ς. de leone, Πέψεται δὲ καὶ φύσας δριμείας ἀφίησι, &c. de ventris flatu loquitur. φύσας ἐκκρίνειν, Alex. Aphr. lib. 1. Probl. pro flatum ventris extrudere & pedere. Et φύσαν ἐργάζεσθαι pro inflare, i. φυσᾶν. Φῦσα, faſtus. vide φύσημα. Φῦσα ſcribitur in Comm. Ariſtoph. in Nebul. i. κύστις, veſica: ſic dicta ἀφ' οὗ πνεῦμα πίμπλαται. Et pro folliculo apud Dioſcor. lib. 1. Φῦσα pro piſce, apud Athen. lib ζ.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla aquatum, πομφόλυξ. vide in ea dictione ſupra.

Φυσαλὶς, phyſalis, i. veſicaria, quæ & ἁλικάκαβος, frutex eſt, capite vltimo lib. 1. Dioſc. & lib. 4. cap. 72. annotat ibidem Marcellus dictam ſic ſibi videri potius ἐκ τῶν φυσῶν, i. veſicis & folliculis quos habet orbiculatos veſicis nō diſſimiles, quàm quòd proſit veſicæ, licet id Plinius teſtetur.

Φύσαλος, ου, ὁ, illud venenatum ranarum genus, quod ſe inflat ac turgeſcit ita vt ſæpè crepet veneni crapula diſtentum, itaque vulgò vocamus *Crapaut*, vel ἀπὸ τῆς κραιπάλης, vel à crepando, vt dicitur à Græcis φύσαλος ἀπὸ τοῦ φυσᾶν. Latinè dicitur bufo, qui βάτραχος χερσαῖος eſt, vt & rubetarū duo genera, paruum viride quod ἀπὸ τοῦ κρώζειν, *craſſet* vocamus, alterum prægrande in rubis, vnde & nomen. vtrunque φρῦνος Græcè appellatur. Lege Plin. lib. 32. cap. 5. Hæc diſtinguo, quia ſcio rubetam & bufonem confundi à pleriſque, vt Cardano & Fuchſio deceptis Plinij authoritate, niſi fallor, non ſatis intellectis eius verbis atque ſenſu. Lucianus, ἐν φιλοψευδεῖ, Ἧκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι, id eſt, rubetæ & bufones. vide Seruiū in 5. Georg. Virgil. vbi, Inuentúſque cauis bufo. In Bufonis capite inuenitur lapis, qui vulgò *crapaudine*. i. βατράχιος λίθος. Nam corruptè legunt apud Nicolaum Alexandrin. in vnguēti citrij compoſ. λίθου βραγχίου. Cum hoc, nomine non natura conueniunt, quos Batrachitas vocat Plinius libr. 37. capite de gemmis per alphabeti ordinem: Batrachitas, inquit, mittit & coptos. Vnam ranæ ſimilem colore, alteram ebori, tertiam rubentis è nigro. Φύσαλος, cete balenæque genus, Heſyc. vide Ælian.

Φυσάω, ῶ, ήσω, πεφύσηκα, (quod ab aliis gemino σσ ſcribitur) ſpiro, ſpiritu inſlo, ſpiritum immitto, afflo, flatu diſtendo, tumefacio. Actiu. Accuſ. Ariſtoph. Nebul. ἵν' αὐτὸν ἐμφυσᾷ, id eſt, κεχηνότα ἐμφυσήσῃ τὴν γαστέρα. Ibidem, Ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος μετέωρος κατακλεισθῇ, ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, veſicam diſtendit. vbi per σσ ſcribitur. φυσᾶν τὴν λαμπάδα. Idem κόχλους φυσῶν, Euripid. concha inflata ſonans. Athen. lib. 8. Αὐλητῇ γὰρ αὐλοῦντι θεοὶ νοῦν οὐκ ἐνεφύσησαν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νοῦς ἀποπέταται: Dij tibicini mentem non inſufflarunt, nec ita indiderunt vt adhæreſceret: Ipſa enim primo inflatu euolat. Demoſth. περὶ παραπρ. Ὁ δ' ἐμβέβηκε μέχρι τῆς σφυρᾶς ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, i. buccas inflans ſiue flatu diſtendens. Φυσᾷ, efflo. Sophocl. φυσῶν τ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, per nares efflantem cruorem. δόξαν φυσήσας αὔξεται, inflatus ſuperbè famam auget, Herodot. Aliquando effero. Xenoph. πεφυσημένος τῇ δυνάμει. Inuenitur etiam pro inflor & tumeo. vide φύσημα, & φῦσα.

Φυσγών, ὁ, tractus, συρμὸς, Heſyc.

Φύσκη, ης, ἡ, veſica, follis. vide φῦσα, & Φλογιστών.

Φύσημα, ατος, τὸ, flatus, φύσησις: vnde ait Pollux de tibiis lib. 4. τὸ δὲ πνεῦμα, καὶ φύσημα, καὶ αὔλημα, ventus ſpiritúſque qui inflatu tibias cæteráque inſtrumenta ἐμπνευστὰ permeat ſonitúſque elicit. Φύσημα, in bullante humore dicitur ἀναζέσαντος αἵματος καὶ ἐκπηδήσαντος, bulla ſic ebullientis ſanguinis eruptionem, αἵματος φύσημα vocauit Euripid. Inde factum vt φυσήματα dicantur, in margaritarum conchis bullarum modo inanes cōceptus. Plinius lib. 9. cap. 35. Si verò & tonuerit, pauidas ac repentè compreſſas, quæ vocant phyſemata efficere, ſpeciem modò inani inflatam ſine corpore: hos eſſe concharum abortus. Φύσημα, tranſlatè, τὸ φρόνημα, ἀλαζονεία, arrogantia, quod & flatus dicitur, vt apud Virgil. in Æneid. flatúſque remittat. Euſtat. in Homer. Iliad. σ, Γελοῖον δὲ ὡς ὁ χαλκευτικὸς φῦσα ἐγγραφικῶς μεταφορικῶς, τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ ὀνομαζομένην ... (id eſt, verborum inanitatem Ciceroni) τῶν ἀλαζόνων, ὅτι οἱ λόγοι τοῖς φυσήμασιν (id eſt bullis) ἐοίκασι. Vnde Demeas tibicinis mulieris filius ſcommate tactus eſt atque perſtrictus ab Hyperide, cùm ille è ſuggeſtu inſoleſceret ferocientis equi more, ἐπιστομίσας γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης, εἶπεν, Οὐ παύσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα: quo dicto ignobilitatem eius atque inflatum & turgentem animum tetigit & irriſit, ὅτι τὸ αὐλητρὶς ἦν ἡ τούτου μήτηρ ... καὶ μεγάλα ἐφύσα. Sic & in Alcibiade poſteriore Plato, Ἀνδρῶν πολιτικῶν, πολιτικὸν φύσημα φυσώντων, Virorū qui inflati ſunt adminiſtrationis Reip. gloria. φυσιοῦσθαι in hoc ſenſu dixit Apoſtolus. vide infrà. Φύσημα etiā peculiariter appellatur reſina pinea. Galen. de compoſit. med. κατὰ γένη lib. 7. ... δ' αὐτὴν ἰδίως φύσημα: Quod & confirmat Aëtius lib. 1.

Φύσησις, flatus, φύσημα, flandi actio, quaſi flatio. Theophr. de carbonibus loquens hiſtor. lib. 5. cap. 10. ... ad flatum commodiores, vel potius ad ſufflationem cum Plin.

Φυσητὴρ, ῆρος, piſcis quidam cetaceus apud Ælianum. Strabo lib. 3. dum inſpirat, apparet procul inſpectantibus columnæ in modum nebuloſa quædam facies. Φυσητὴρ, Comm. Ariſtop. flabellum ... Apud Dioſc. c. 77. lib. 5. fiſtulam ſiue tubulumque exponunt. In Biblis ſufflatorium cap. 6. Hieremiæ.

Φυσητήριον, ου, τὸ, tibia, αὐλός.

Φυσητικὸς, vim habens inflandi, Ariſtotel. libro Animalium de piſcibus.

Φυσίφρων, inflatus mente, ὁ πεφυσημένος τὰς φρένας, Heſyc.

Φυσιασμὸς, ῦ, ὁ, flandi actio, efflatio, flatus. Ariſtot. Probl. Segm. ... Quæſt. ... φυσιασμὸς, ... vbi opus ſignificatur, vt actio φύσησις vocatur.

Φυσιάω, flo, ſufflo. Hom. Iliad. δ, ἔχε φυσιόωντας ἵππους, i. πνέοντας, ἀσθμαίνοντας. Virg. ſpirantes naribus ignem, dixit de equis.

Φύσιγξ, γγος, ἡ, in allijs dicitur, circa caput in quo ſemen, velut turgida veſicula. Com. Ariſtoph. in Acharn. vbi, οἱ Μεγαρῆς ... φύσιγξ, inquit, τὸ ἐπάνω λέμμα τῶν σκορόδων, ... (Suidas legit. φυσίγγα) &c. Galenus in Gloſſis Hippocrat. φύσιγγα (corruptè legitur φύσιγγα, quod & Varinus ſequutus ...) expoſuit. Heſyc. ... (non ſequor) ... (emendo ... id eſt, ingluuies autem ... Hoc φύσιγγας dicit Hippocrates. vide ſupra. Φύσιγγες, puſtulæ, veſiculæ tumoréſque in manibus & pedibus. Pollux lib. 4. Χεῖρες, ... φύσιγγες, ... πόδες, ... οἰδεῖς.

Φυσίγναθος, maxillas & buccas inflans, proprium ranæ, Homerus in Bello ranarum.

Φυσίζοος, ἡ

Φυσίζωος, (eſt enim ἐκ τῶν ... , vt & ... ζῶος, ... , μιξίζωος, quæ & per ι.) ου, ὁ, ἡ, ad victum generans neceſſaria, victum producens καὶ τὰ εἰς ζωὴν, viuificans vitam, producens, animantium pater, Nazanzenus de Sole. Iliad. γ, ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα, alma tellus, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν φέρουσα ... Iliad. φ, ... φυσίζοος, ... φυσίζοον ὕδωρ, in Epigr. Eſt etiam proprium loci in Lacedæmone, vbi Caſtores terra abſorpti, rurſus emerſiſſe, vel proguati eſſe traduntur.

Φυσικὴ, naturalis ſcientia.

Φυσίκιλλος, apud Athen. libro 4. panis ſpecies, ... ἐγχυτὸς ... γεγονὼς ...

Φυσικὸς, ὴ, ὸν, naturalis, Ariſtot. in fine primi Poſter. Analyt. Φυσικὴ δὲ θεωρία ... , maximè naturalis, Theophraſt. hiſtor. lib. 2. cap. 1. περὶ φυτῶν loquens. Eſt & natiuus, aptus, naturā ſequens, naturæ familiaris. φυσικὸς καὶ δύναμις, Xenoph. φυσικὸς βίος, vita contemplatiua Senec. ὁ θεωρητικὸς, Pollux. Φυσικὸς, ſpeculator, venatórque naturæ, Cic. 1. de Natura Deor. κατὰ τὸν φυσικὸν Ἐμπεδοκλέα, &c. Ariſtot. lib. de mundo, id eſt, iuxta phyſicum Empedocl. Et qui flatum ciet, Gaza lib. 8. Animal. Φυσικὰ φάρμακα vocat Trallianus, medicamenta, ... , vt amuleta, cantiones ſiue incantamenta, aliaque id genus, quæ non à qualitatum efficientia, ſed à naturali forma & à tota ſubſtantia ſuos effectus producunt. Sic idem ait in eo ſenſu, φυσικὰ ... Marcellus Empiricus etiam remedia phyſica vocat, quæ phyſicè agunt & vi occulta ab inſita proprietate. Talia negat Galenus ſub methodum cadere.

Φυσικῶς, naturaliter. vide φυσικὸς.

Φύσιμος, vim habens pullulandi. φύσιμον σπέρμα, ſemen quod vim habet producendi, Theophraſt. libro quarto, capite 6. de cauſis plant.

Φυσιογνωμονέω, ex facie addiuino. Gell. lib. 1. cap. de Pythagora, Iam à principio adoleſcentes qui ſeſe ad diſcendum obtulerant, ἐφυσιογνωμόνει, id eſt, mores naturáſque eorum coniectatione quadam de oris & vultus ingenio déque totius corporis filo & habitu ſciſcitabatur & iudicabat. Ariſtot. in Phyſiognom. ... τῶν φυσιογνωμονησάντων. Φυσιογνωμονῶ, diligenter cognoſco faciem alicuius, & annoto, vt poſtea, noſcam. Demoſt. κατ' Ἀριστογείτ. in 1. ... φυσιογνωμονήσαντες ...

Φυσιογνωμία, &

Φυσιογνωμονία, ſcientia qua natura hominum ex aſpectu corporis iudicatur, Ariſtot. & Adamant.

Φυσιογνωμονικὴ μέθοδος, phyſiognomoniæ methodus, Adamant.

Φυσιογνώμων, ονος, qui ingenia hominum & ſenſus ex aſpectu corporis iudicat, qui naturæ eſt interpres, & iudex, Ariſtot. lib. 4. de gener.

de gener. Anim. Cicero de Fato, Zopyrus φυσιογνώμων, qui ſe profitebatur hominum mores naturaſque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoſcere. vide Μετωποσκόπος.

Φυσιολογῶ, ὡ, de natura diſputo, phyſica ratione oſtendo: Nazan. in Orat. ἐγὼ τὸν ἡμέτερον τούτῳ φυσιολογήσω, filij generationem velut naturæ eius interpres expediam: phyſica ratione oſtendā. vnde περὶ πάντων φυσιολογεῖσθαι, de omnibus naturam ſcrutari. Ariſtot. in 1. Metaphyſ. φυσιολογῶ, τὸ φυσιογνωμονῶ, i. e naturæ habitu iudico: naturam cuiuſque ex forma perſpicio. φυσιολογεῖν, naturas conijcere, naturam obſeruare.

Φυσιολογία, phyſica diſciplina, ſtudium naturæ indagandæ, ἡ περὶ τῆς φυσικῆς πραγματείας διέξοδος, Philopon. Cic. 1. de Diuin. Qui & naturæ rationem, quam φυσιολογίαν Græci appellant, notam eſſe ſibi profitebatur εἰς φυσιολογίαν μεγάλη ἐπίδοσις, in contemplāda cognoſcendaque rerum natura excellens prudentia, Plut. in Pericle.

Φυσιολόγος, naturæ explorator, naturæ interpres. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 2.

Φυσιόω, μ. ώσω, π. ωκα. inſlo, anhelo, ſufflo, πνέω, ἀσθμαίνω, Heſyc. Laſcaris, de tele, & in Epigr. Act. Accuſ. Et φυσιοῦσθαι Apoſtolo, i. ſuperbire, inflari. ἐπαίρεσθαι, τυφοῦσθαι.

Φύσις, εως, ἡ, natura, potentia rei innata, ingenium & indoles, virtus, natiuitas, natales, naturæ habitus, naturæ mores, propoſitum, γένεσις, genus, gens, Dionyſius de ſitu orbis. ἀιδίου φύσις. Plat in Timæo, æterna natura, æternitas Cicer. Philo de mūdo, τὴν δὲ φύσιν ἀπέτεινεν ὁ θεὸς τῇ φυτοῖς πολυχορίας ... Deus ſtirpibus tribuit cùm ex pluribus facultatibus attemperatam, tum verò altrice & genitrice φύσει καὶ ... ſitu munitus. οἱ φύσει ἀσθενεῖς ... quorum natura ita comparata eſt vt infirmo ſint corpore φύσιν ἔχειν, vis ingenij, Thucyd. ... an ſis aptus natus ad verba facienda. Ariſtoph. τῇ φύσει, per naturam, Xenoph. τὸ φύσει ..., ordine naturæ ponus. Ariſtoph. in organo. ſic Cicero exponit φύσιν ἴσην, natura æqualis. Ariſtot. in Polit. φύσιν ἴσχει, Demoſth. naturæ ſeruat tenorem. φύσιν ποιεῖ, facit vt coeat, id eſt, coaleſcat. κατὰ φύσιν, naturæ ratione, naturæ inſtinctu. κατὰ φύσιν, naturalis. Οἱ περὶ τὴν φύσιν, naturæ interpretes. παρὰ φύσιν, præter normā naturæ, inuita natura. φύσις ἀνθρώπων, hominum captus. φύσις γάλακτος, generatio lactis ſeu ortus, Ariſtoteles in Politic. φύσις, aliquando opponitur priuationi, vt frigiditatem aliquam eſſe natura, non priuationem docet Ariſtoteles lib. 2. capit. 2. de partibus Animal. Φύσις, tranſlatè, ἡ οὐσία, ſubſtantia, in quo ſignificatu ſæpe naturam ſumpſit Cicero: vt 4. de Finib. Omnis natura vult eſſe conſeruatrix ſui. Alibi, Diuiſerunt naturā hominis in animum & corpus. Ariſtot. ... Et 4. Meteor. ... De ſignificatis τῆς φύσεως, Ariſtot. in Metaphyſ. Galenū que Comm. de natura humana. Plin. lib. 14. vini natura non gelaſcit, i. ἡ φύσις οἴνου ... Φύσις accipitur etiam pro pudendis tam virorum quàm fœminarum: quod Latini etiam naturam dicunt, vt Cicero, de Diuin. Plin. naturalia.

Φύσημα, ατος, τὸ, inflatio Plin. τὸ φύσημα. Tranſlatè de arrogantia dicitur, vt tumor animi apud Cicer. Paulus 2. ad Corinth. ca. 12. ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι, i. inflati animi, ſiue animi tumores. Cic. 3. Tuſcul. Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio eſt. Sapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquā turgeſcit, nunquam tumet. Gregor. ... vnde apud Cælium depoſita veſica, id eſt, ſublata arrogantia. vide φύσημα. Heſychio φυσήματα, id eſt, ..., ...

Φῦσκαι, αἱ, φλύκταιναι, veſicula manibus oborta, vt inter remigandū remorum attritu, Comm. Ariſtoph. in Veſp.

Φύσκη, craſſum inteſtinum, aut venter: inteſtinum ex quo farina & carnibus iniectis lucanicæ fiunt, Comm. Ariſtoph. in Equit. Athen. lib. 14. ... vulgò ...

Φυσκίον, veſicula, folliculus, vtriculus. Faba Ægyptia vbi defloruit, φέρει φυσκία ... i. fert folliculos loculis ſimiles, Ruel. veſparum fauis ſimiles profert vtriculos, Marc. lib. 2. Dioſc. c. 131. ſunt qui legant ... vide Κιβώριον.

Φύσκων, ωνος, ventricoſus, obeſus, apud Ioſephum. Suidas ſcribit Pittacum obæſum, ab Alcæo ... appellatum fuiſſe.

Φῦσα, ἡ, folliculus, c. 25. lib. 2. Dioſc. follis. vide φύσα.

Φυσαλίς, ίδος, ἡ, vide φυσαλλίς.

Φύσαλος, ὁ, piſcis quidam apud Ælian. vide φύσαλος.

Φύσανοι, οἱ, fimbriæ, θύσανοι.

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ, fiſtula, q. ſuffitorium. Dioſc lib. 5. cap. 77. εἰς ... φυσητῆρας, ad excipiendam fullis narem, Ruel. fiſtulam, Marcellus. & paulò pòſt, ... in domo & folles & flator ſuo munere funguntur. Ruel. ventilator. Marcel.

Φύστη, ἡ, farina melle conſperſa, τὸ ... Etymol.

Φύστη, ἡ, (vel potius φυστὴ ..., vt vult Herodian.) maza in ſcypho coagitata maceratáque molliter è vino ac polline. Etym. Ariſtoph. in Veſpis, ... Comm. ... Athen. lib. 3. φυστὴ ſcrib. exponitúrque μᾶζα ἡ ...

Φυσίζοος, Æſchyl. Perſic. ...

Φυσώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, ventoſus, inflationem pariens, flatuoſus. φυσώδης ..., flatus ſiue ſpiritus. ... φυσώδης, Gale. ad Glauc. ſpiritus crudus & inflationem pariens. φυσώδης νόσος, morbus inflatione contractus, Gaza.

Φυταλιά, ἡ, locus, arboribus conſitus, hortus, arbuſtum, vinea, φυταλίαι ..., conſitio. Apoll. 2. φυταλιὴ ..., plantatio fructus ſeu arborum fructiferarum. φυταλιὰ ... in Epigr. Aratus de Syrio loquens, ... non amplius illum arbores fallunt: ... Cicero arbuſta vertit.

Φυταλεύω, planto, appropinquo.

Φυταλίδαι, nomen herbæ, & omnia quæ naſcuntur. Item familia quædam apud Athenienſes, Plutar. in Theſeo.

Φυταλίζω, ἡ φυταλεύω, φυτεύω, πλησιάζω, Suid.

Φυτάλιμος, ὁ, ſatiuus, φυτευτικός, γόνιμος, Heſyc.

Φυτάλμιος, ὁ, ſator, progenitor: Iouis epitheton.

Φυτεία, plantationis tempus Hippocr.

Φυτεύω, μ. εύσω, genero, produco, pario, Heſiod. in Theog. prima longa. ...

Φυτεία, ας, ἡ, plantatio, ars plantandi, ſatus, ſatio, conſitio. Gaza de Seneſt. Theoph. hiſt. lib. 1. c. 13.

Φύτευμα, ατος, τὸ, idem planta, Plato de Leg. Bud. accipit pro plantatione ſeu loco plantis conſito, in Epiſt. ... arbuſtū. Item φύτευμα, genus herbæ, Dioſc. lib. 4. c. 120.

Φύτευσις, ἡ φυτεία, conſitio. ... φυτεύσεις, Ariſtot. de mund.

Φυτευτήριον, locus in quo plantæ è ſemine enatæ, quæ poſtea tranſplantantur in viridariis: plantarium Plin. ſeminarium Columel. nobis pepiniere: nam pepins, i. plātarum ſemina. vt mali vel pyri. Dicitur etiam φυτώριον. Conſtantinus γεωπονικῶν lib. 5. ... Ibidem, ... Libro autem 11. cap. de buxo dixit, ... φυτευτήριον, plātarium, id eſt, planta ipſa atque viuiradix, vel plātæ pars aliqua, vt ſurculus vel talea. Theophraſt. de Cauſis libro 3. capite 6. ... Quo ſenſu, ſemina pro ſurculis licet exponere cum Columella, vel plantas cum Seruio: quæ & plantaria dixit Virg. 2. Georg.

Expectant & vitia ſua plantaria terra.

Idem Philoſophus c. 7. τὰ ... φυτευτήρια, plantæ ſtolonē, Gaza. Rurſus hiſtoriæ li. & c. 2. ... i. ex plantis depoſita & ſata. Iterum lib. 2. ca. 8. ... Hoc de ſalice dixit Plinius, inuerſo ſurculo ſerere. Gaza ſic parū feliciter conuertit, In cæterorum autem ſatu plantas in contrarium multi permutant. Galen. in Gloſſ. Hippoc. φυτευτήριον, exponit ... Pollux Onomaſt. 1. ...

Φυτευτήριος, α, ὁ, plantarius.

Φυτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, planto, produco, ſero, mando ſemina, arboribus conſero, conſero arbuſtis. Act. in Accuſat. ... ſerere arbores, Gaza de Seneſt. ... ſico inſeritur. περιφύτευτος, arboribus conſitus, Ariſtotel. in Politicis. ..., terra exculta arboribus conſitus ager. ei opponitur ψιλή. Φυτεύω, genero, gigno, procreo, produco, pario. Heſiodus ... id eſt, ... Ariſtoph. in Veſpis, ..., id eſt, ... vide de Diogene apud Laertium qui liberis dans operam ſe hominem plantare dicebat. Φυτεύω, ..., molior. ... ſerebat, Homer. Odyſſ ξ, ..., ſerere malum. Sophoc. ... &c. vbi Interpres, ...

Φυτοκόμος, ὁ, ἡ, plantas curans, ſator Plin.

Φυτόχωμος, locus plantis conſitus Suid. ... dicitur à Nonno genere Neutro, & accentu in tertia a fine: prima breui, arbuſtum & ...

Φυτικὴ ψυχή, anima vegetatiua, Ariſtot. lib. 1. Ethic.

Φυτόν, τὸ, planta.

Φύτιος, ὁ, ἡ, germinationis author. Solis cognomēn, Heſyc.

Φῦλον, generatio, gens, genus, germen, γένος, ſexus, ..., ... Dionyſ. Poeta.

Φυτουργὸς, ſator, φυτουργὸς, Dionyſ. Poeta.
Φυτομανῶ, plantandi ſtudio teneor.
Φυτοκόμος, ὁ, ſerendi ſtudioſus, Baſil. in Epiſt.
Φυτοκομῶ: ὁ φυτοκόμος.
Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, propago, ſtirps, virgultum, arbor. generalius eſt quàm δένδρον, Ariſtot. in Logic. cap. de Subſtantia. Pro quouis viuente Platoni de Leg. Dicitur & de hominibus Euripidi. prima breui apud Heſiodum & in Epigr. τὰ φυτὰ, quæ radicibus hærent. φυτὰ χαμαίζηλα, frutices, Gaz. φυτὸν ἔμπυρον, ſolum æſtuoſum. ſic Gaza lib. de cauſ. plant. Theophraſt. φυτὸν genus quidem eſt plantarum arboréſque complectitur, ſed ad herbas tantùm aliquando vis verbi reſtringitur. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 14. οἱ δὲ βραχυβιώτατοι φυτῶν καὶ δένδρων, i. herbarum & arborum. Φυτὸν item genus herbæ eſt, quæ & κυνόγλωσσον dicitur, Dioſc. lib. 4. cap. 119. Φυτὸν pro φῦμα, i. tuberculum. Archilochus quem citat Interpr. Theocriti, Ἐθάλει γὰρ ὥσπερ ἰθάκη σίτου φυτὸν ἰαταί.
Φυτόσκαφος, terra circa plantas aut ſtirpes effoſſa.
Φυτοσκάφος, ὁ, foſſor ruſticus, qui arbores depangit ac ſuccidit, apud Theocr.
Φυτοσπόρος, q. prolificus, libro 5. Epigram. χεῦμα δὲ πᾶσιν ἱερὸν φυτοσπόρον ἀρότροις ὕδωρ. Aliquando pro parente capitur & patre.
Φυτούργημα, inſitum, inſitio, plantatio, conſitio, locus cõſitus, Bud. in Epiſt. prior.
Φυτουργία, ας, ἡ, plantandi ars, plantatio, conſitio, cultura plantarum. Philo de mundo, Τόποις ἀνάλογος ἡ τοῦ ἀρχηγέτου φυτουργία, i. conſitio.
Φυτουργὸς, οῦ, ὁ, ſator, ὁ φυταλουργὸς, pater, Eurip. vide Φυτεργὸς.
Φυτουργῶ, plantas colo, & ſero, curóque, vel plantæ inſtar pango. Philo de mundo, Τὸν αὐτὸν ἰδεῖν ἰσχυρῶς ὥσπερ φυτουργῆσαι, i. inſtar plantæ pãgere. Plato lib. 9. de Rep. φυτουργεῖν plus eſſe ait quam δημιουργεῖν: Deúmque φυτουργὸν appellat, quaſi formarũ, hoc eſt, idearum conditorem.
Φύτωρ, ορος, ſator, genitor. Φύτορες, Heſyc. γεννήτορες.
Φυτώριον, vel
Φυτωρεῖον, vide φυταλιά.
Φύω, μ. φύσω, π. κα, planto, produco, gigno, creo, pario, ortum do, in lucem edo, εἰς τὸ ἐμφανὲς ἄγω, Actiu. Acc. Gaza lib. 4. Gram. Lucian. τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, Mineruam ex ſuo capite edidit. Homer. Iliad. α, φύλλα καὶ ὄζους φύσει, edet. ὁ φύσας, pater. Sophocl. ὁ παῖς τὸν φύσαντά με κατθανεῖν, i. meum patrem. πέφυκε, natura eſt comparatus. πέφυκεν πᾶσιν, natura omnibus ingenitum eſt. πέφυκε κάτω ἰέναι, ſuapte natura propenſus eſt ad ſitum inferiorem. πέφυκεν ἐπιδιδόναι, augeri ſolet. πεφυκὼς, ἀνατείνειν, ad extendendum natus, Ariſtot. πέφυκεν οὕτως, ſic ſua natura habet. εὖ πεφυκὼς, aptus ſimpliciter, Demoſthen. id eſt, δεξιός. ὧν πρὸς ταῦτα πεφυκώς, Bud. in Epiſt. πεφυκὼς ἑτέρως, aliter diſpoſitus, Plato de Leg. πεφυκὼς τῇ ἕξει, qualitati conſentaneus ac cõcors, Plato in Tim. ᾗ πέφυκε, qua fere natura, Aretin. apud Ariſtot. 3. Polit. πέφυκεν ἐκ τοῦ δέρματος, ex cute oritur, Ariſtot. 2. Ani. πέφυκεν ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ, hæret & continetur ex vmbilico, Ariſtot. ἐκ τοῦ υἱοῦ πέφυκε, ex filio natus eſt, Nazan. in Orat. πεφύκασι δένδρα, arbores manu conſitæ ſunt. πεφύκασι, ſitum habent. vide in Πέφυκα.
Φυῶ, ῇς, ῇ, in Subiunct. ab ἔφυν. Plato Epiſt. 7. κακῶς δ᾽ ἂν φυῇ, &c. i. πεφύκῃ, ſi malè natura ſit comparatus.
Φυώδης, odoratus. ſic Gaza lib. 1. hiſt. plant. Theophr. ſed perperàm ſcriptum eſſe videtur pro θυώδης.
Φῶ pro φωτί. luci. Eurip. Eſt & verbum pro dico, φημὶ Heſych. oſtendo, foueo, ſplendeo, appareo, occido.
Φῶ, dicam, in Coniunctiuo, Demoſthen. vnde φάθι, Ariſtotel. in Rhetoric.
Φώγνυμι, &
Φώγω, cremo, accendo, adoleo, torreo, illuſtro. φώγνυται. Dioſc. li. 1. cap. 80. torretur, vritur, adoletur, φρύγεται, frigitur.
Φωγνύω, idem, ardeo. Bithyni ſic dicunt, Etym. Suid. φρύγω.
Φώζω, ardeo, accendo, φωγνύω, aſſo, torreo. Euſtath. in Iliad. ρ, quod ſignificare ait καὶ πάθος τι ποιεῖν: Eiúſque deriuatiuum eſſe καὶ τὸ ἔγγωγει φώζω: vnde apud Comicum, φῶδες τὰ ἐπικαύματα. Et apud Athen. [illegible] ἰχάδας, Suid. φώζω, τὸ καίω.
Φώϊξ, ὁ, phoix icis, auis, Ariſtot. lib. 9. Anim.
Φωκαία, ας, ἡ, ciuitas Ioniæ.
Φώκαινα, phocæna. tirſio ſeu turſio, vt Gaza vertit. genus eſt piſcis. vide Plin. lib. 9. capite 9. & ibidem Barbar. φώκαιναι, tirſiones, balænæ.
Φώκη, ης, ἡ, phoca, vitulus marinus. eius odor eſt teterrimus, Interp. Ariſtoph. Odyſſ. 4. πῶς γὰρ αἰνῶς φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. vide Ariſtoph. in Pace.
Φωκὶς, phocis pro genere cuiuſdam pyri, Theophraſt. libro 2. de cauſ. plant.
Φωλάδες, feræ quæ in luſtris agunt. φωλάδες ἄγκυραι, in Epigrammat. anchoras deliteſcentes, & quæ velut nidum fecerunt in portubus.
Φωλάζω, lateo, ἐμφωλεύω, Heſyc.
Φωλεὸς, ὁ, latibulum, σπήλαιον κρυπτόν. Et Suid. ἡ δίαιτα. Et [illegible] ὁ ἐμφωλεύων καὶ κλέπτων. Φωλεὸς πηγῆς, conditum ſuctium. Nonnus.
Φωλεά, τὰ. φωλεοί. Dicitur & φωλεαὶ, i. latibula, luſtra. Ariſt. hiſt. Animal. lib. 8. Φωλεύει δὲ τὰ ζῶα τὰς φωλείας [illegible] ἐν θερμοῖς, καὶ ἐν οἷς εἰώθει τόποις ἐνδιατρίβειν. Apud Galen. de præſagit. ex pulſib. μικρόν τε ἀσθενῆ καὶ [illegible] φωλεία.
Φωλεὸς, οῦ, ὁ, luſtrum, latebra, id eſt ferarum locus, antrum, receſſus, fouea. Matth. capite 8. αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, vulpes luſtra habent. Φωλεὸς Polluci, διδασκαλεῖον, παιδαγωγεῖον, φροντιστήριον, palæſtra, auditorium, ſchola, ludus, [illegible] vnde ἀφώλευτος, ineruditus: de quo vide Ammon. & Suidam.
Φωλεύω, μ. εύσω, π. κα, lateo, κρύπτω, Suid. latito, in ſpecu lateo, cõdor cauis, ſubeo cauernas, deliteſco, niduler, nidifico, latibulis incubo. Neut. abſol. Dicitur etiam φωλέω. i. ſecedo. Plin. Ariſtot. hiſt. Anim. lib. 8. cap. 14. Τὰ δ᾽ ἔσχατα χειμῶνι ἅπαντα φωλεῖ, πλεῖω δὲ τὸν τῆς [illegible] αὐτῶν, &c.
Φωλητὴς, ῆρος, ὁ, qui ſemper in eodem loco deſidet, Heſyc.
Φωλητήρια, τὰ, domus conuiuales vbi clàm potatur. Pollux Onomaſtici libro ſexto, Ἴδιον δὲ ἐν τῶν [illegible] οἴκους φωλητήρια ὠνόμαζον.
Φωλία, morbus vrſi, quum nimia pinguedine laborans anguſtis latebris affricando corpulentiam diminuit.
Φωλιδωτὴς, οῦ, ὁ, q. nidulator, qui nidum facit, qui latitat. Suid.
Φωλὶς, piſcis genus quoddam, ſerpentũ ſquamæ. Pro ſquama per φ potius ſcribitur. pro piſce apud Ariſtot. lib. 9. An. Gaza Græcam vocem relinquit.
Φωνασκία, ars exercendæ vocis, Theop. lib. 9. hiſt. plant.
Φωνασκὸς, phonaſcus Cicer. qui vocem exercet & regit, præceptor vocis, formandæ vocis magiſter. οἱ φωνασκοὶ, qui ſunt modulorum ſtudioſi. Alex. Aphrod. libro 1. Problem. οἱ φωνασκοὶ [illegible], Phonaſci pæanem cantantes (ſic enim Cicero in Oratore) arterias præmolliunt. Galenus lib. 5. de Sanit. καὶ τὰς κεκλημένας ὑπὸ τῶν φωνασκῶν ἀναφωνήσεις παρελάμβανον, quas phonaſci vocis exercitationes vociferationeſq; appellant adſumebam.
Φωνασκῶ. vocem exerceo & moderor, reddo vocem claram, Suid. τὴν φωνὴν ἀσκῶ. Demoſth. pro Cteſiph. πεφωνασκηκὼς, καὶ ξυνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους, exercitata voce, & vocabulis atque dictis conquiſitis. Cicero voci ſeruire dixit in primo de Oratore: vbi de hac re multis agit.
Φωνέω, μ. ήσω, π. κα, voco, λέγω, dico, loquor, cano, ſono, vocem edo, inclamo. Actiu. Accuſ. Sophocl. Αἴαντα φωνῶ, Aiacem inclamo. Idem in Electra, τί φωνεῖς; quid ais? Item cum Dat. Idem, ἐρχομένῳ φωνεῖς, venienti loqueris. φωνήσας, εἶπε, ἔειπε φωνήσας, φωνήσας, [illegible], Homer. Iliad. Propriè de hominibus dicitur. Ammon. in hoc verbo aliquot etiam brutorum animalium voces enumerat. Pro gemo de palumbe, Gaza apud Ariſtot. lib. 9. Anim.
Φωνὴ, ῆς, ἡ, vox, ſonus, locutio, dictum, verbum, ſententia. διὰ τὸ φῶς εἶναι τοῦ νοῦ. Φωνὴ Polluci, φθόγγος ἀέριος καθ᾽ αὑτόν: vel, φθέγμα, φθόγγος ἔναρθρος, ἐγγράμματος, ἐν διαστήματι: ſiue ἦχος ἐν ἀέρι, ἐν διαστήματι. Aër per pulmonis ſpiracula emiſſus epiglottidem ferit, iſque per oris palatum reſonans linguæ impreſſione conformatur in vocem articulatam atque explanatam φωνὴν ῥήξας, in vocem erumpens. Ἀλλάξαι τὴν φωνὴν, Paulus ad Galat. cap. 4. i. vocem mutare: vbi pro mitius agere. φωνὴν ἐκπέμπειν aut ἱέναι, vide in verbis. φωνὴν vel φωνῆς ἀκούειν, ſonũ audire: vt in Actis Apoſt. c. 9. Ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες. Rurſus pro vocem percipere atque intelligere. cap. 22. vbi τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι. Φωνὴ, fama, φήμη, φάτις, rumor. Actor. cap. 2. γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, orto hoc rumore. vbi ταύτης αἰτίῳ τοῦ ἠχεῖ τούτου, vt Matth. c. 9. ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕτη. Accipitur etiam pro lingua, quemadmodum dicimus, lingua Græca, lingua Latina.
Φωνήεις, ήεσσα, ῆεν, vocem formans, loquens. Xeno. ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῷα, quum animalia loquerentur. φωνήεντα, vocales literæ quæ à voce & gutture proferuntur, Ariſtot. 4. Anim.
Φώνημα, ατος, τὸ, vox, dictum, cantus, φθέγμα. Sophocl. in Aiace, φώνημα ἀκούω.
Φώνησις, vocis emiſſio, quaſi voculatio. Pollux: appellatio.
Φωνητικὰ ὄργανα, vocalia organa, Nazanz. in Orat.
Φωνομαχεῖν, pugnare de vocibus.
Φὼρ, ωρὸς, ὁ, fur, prædo: [illegible] φῶρες ἁλιᾶται, piratæ, in Epigr.
Φὼρ, ὁ, φωρὸς Heſy. genus apum ſiue potius fucorum (qui ſunt apes maiores ſine aculeo, ignauæ) quòd & Fur Latinè dicitur. Ariſtot. de regulis apum loquens hiſtor. Anim. lib. 9, cap. 40. Δύο μὲν ἡγεμόνων γένη, ὁ μὲν βελτίων, πυρρὸς, ὁ δ᾽ ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος, (Quod & ait Virg. 4. Georg.
Nam duo ſunt genera, hic melior, inſignis & ore,

Et rutilis clarus ſquamis: ille horridus alter
Deſidia, latamque trahens inglorius aluum, &c.)

Deinde ſubiungit, Γίνεται δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας, πλατυγάστωρ. Ἔστι δὲ ὁ κηφὴν μέγιστος πάντων, ἄκεντρος δὲ καὶ νωθρός. Varro de Re ruſtica lib.3.c.16. de regulis ſiue de ducibus in apibus loquutus, paulo poſt ex Philoſophi ſententia ſubiunxit: Fur, qui vocatur ab aliis fucus, alter ex lato ventre: Sicut Plinius libro 11. cap.17. etiam ipſe de regibus apum loquutus, adiecit: Tunc & fucos abigunt. Quanquam de iis video dubitari, propriúmq; iis genus eſſe aliquos exiſtimare, ſicut furibus, grandiſſimis inter illas, ſed nigris, lataque aluo: ita appellatis quia furtim deuorent mella. Idem Ariſtoteles citato loco, ait de paruis apibus: Γίνονται δ' ἐξ αὐτῶν οἱ πονηροὶ ἡγεμόνες, (i. apud deterioris notæ duces Columell.) καὶ πολλοὶ κηφῆνες, καὶ οἱ φῶρες καλούμενοι, &c.

Φωρά, ᾶς, ἡ, furtum, i. vel actio ipſa furandi: vel id quod quis furatus eſt. Moſch. At φωρὰ Heſ. eſt ἔρευνα.

Φωραθείς, ἐντος, ὁ, deprehēſus, fraudis compertus. φωραθεὶς ἐπιβουλεύων, in inſidiis deprehenſus, Ariſtot. lib.5. Polit.

Φωρατής, οῦ, ὁ, q. deprehenſor.

Φωράω, ῶ, ἀσω, ακα, deprehendo, ἁλίσκω, in furto deprehendo, ἐλέγχω, inuenio furtū, excutio, τὰ κλέμματα ζητῶ καὶ ἐρευνῶ: ſimpliciter que ζητῶ, quæro, ἐρευνῶ, perueſtigo. Ariſtop. πεφωρᾶσθαι ἔχει ἐλεγχθῆναι, i. ἐρευνηθῆναι, ζητηθῆναι, veſtigaturus, indagaturus. Item ſuſpicor, ſuſpectum habeo. Actiu. Accuſ.

Φωριαμός, οῦ, ὁ, arca, ſcrinium, κιβωτός. διὰ τὸ αὐτόθι τὰ φωρία ἐνθέσθαι, ὅ ἐστι συνάγεσθαι: vel διὰ τὸ τὰς φωριαμοὺς ἀποκεῖσθαι. Est & φωριαμίς φωριαμίδος, Apol. Rhod. Genit. Fœm. vtitur lib.3. Argon. ἢ καὶ φωριαμοῖο μετακιάθεσκεν, ἣ ἔνι πολλὰ φάρμακα.

Φωρατὸν βλέμμα, in Epigr. occultus aſpectus.

Φωρίον, καὶ

Φώριον, ου, τό, furtum, latrocinium. Bud ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔχειν φώριον, i. αὐτόφωρος ἀλῶναι. Pollux, τὰ κλοπαῖα, ἃ καὶ κλέμματα, καὶ κλεπτίματα, καὶ φώρια: & apud Platon. κλεψιμαῖα. Ioſeph. de Antiq. Πεφωρακέναι φάσκει ἔχειν τῆς τοῦ Ἰωσήπου ὕβρεως αὐτὴν κατὰ τὰς λέξεις, inquiēs ſe pro comperto habere ipſam à Ioſepho conſtupratam eſſe: vel, tenere ſe manifeſtum indicium ipſius cum Ioſepho ſtupri atq; commercij. vide Πλαγγόνιον.

Φωρός, cuſtos, ſpeculator, κατάσκοπος, Suid.

Φορυτός, cœnum, colluuies, fœni aut ſarmentorum aceruus, συρφετός, ἀκαθαρσία. vide per ο.

Φώς, τοῦ φωτός, ὁ, vir: à φῶ, quod eſt dico, loquor. Homer. Iliad. β, ἰσόθεος φώς.

Φῶς, τοῦ φωτός, τό, lux, lumen, lucerna: à φῶ, i. luceo. Ariſtot. lib.1. de Colorib. τὸ δὲ φῶς ὅτι πυρός ἐστι χρῶμα, δῆλον ἐκ τοῦ μηδὲ μίαν ἄλλην καὶ ταύτην ἔχον χρόαν εὑρίσκεσθαι, Quòd autem lumen, aut lux, ſit color ignis, perſpicuum ex eo, quòd nullum alium præter hunc colorem habere reperiatur. ἐν τῷ φωτί, in lumine, id eſt, interdiu. φῶς αἰτήσας, qui lumen petiit, Act. εἰς φῶς ἀνελθεῖν, in lucem redire, Ariſtopha. πρὸς φῶς, in luce. πρὸς φῶς δειπνεῖν ποιεῖσθαι cœnare in luce, Xenoph. Paulus ad Epheſ. cap.5. Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε. Ibidem. Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι. (vbi compendioſa eſt oratio, Attico more mutato verbo altero in Particip. Nam ἐλεγχόμενα φανεροῦται, pro ἐλέγχεται καὶ φανεροῦται) id eſt, omnia verò à luce coarguuntur & pateſiunt. Lux enim eſt, quæ omne patefacit ac retegit. Φῶς, nigricans circulus papillam ambiens, ὁ μελανοειδὴς περὶ θηλὴν κύκλος, Pollux lib.2.

Φώσκω, luceo, illuceſco, φαίνω, διαφαίνω, λάμπω. Matth. cap.28. Ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, Interpr. Extremo autē Sabbatho quum luceſceret in primum diem hebdomadæ. Pro quo dixit Lucas cap.23. Καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευή, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε, id eſt, Porrò dies erat Paraſceues, & Sabbathi dies illuceſcebat ſuccedebátque. Herodotus ſic extulit in Thalia, ἅμα ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ, οἱ ἕξ, κατὰ συνεθήκαντο, παρῆσαν, Quum primum autem diluxiſſet, ſex illi, vt conſtituerant, affuerunt.

Φᾶρος (quod & φάρος ſcribitur) carbaſus, velum, ſindon, σινδών. Euſtathius Iliad. σ, Ἐκ δὲ τῶν φαρέων καὶ φάρεσι, ὅτι φαρέα δὲ ἔλεγον... Heſychio eſt τὸ λινοῦν ὕφασμα, id eſt, lineum velum. Apud Lycophr. ἄλφιτα καὶ φάρεα ... Pollux, περὶ λινῶν ἐσθήτων loquens libro ſeptimo, Ἔστι δὲ καὶ ὁ φάρος ... ἐκ παχέος λίνου, ὅπου δὲ καὶ ἐμφάνισμα. Vnde dicitur φακιόλιον, Suid. λινοῦν τι, ἤτοι σινδόνιον, ᾧ ἀπομάσσουσι τὰ ἐκ κοιλίας, linteum quo facies detergitur, vt Italicè ſazzoleto, id eſt, ſudariolum, è Græco. Dicitur etiam φάρος καὶ φαρσόν. Et φάρεα exponunt Grammatici carbaſina lintea, καὶ τὰ λαμπρὰ ... λαμπρότατα, quia alba & ſplendida: vel ἀπὸ τοῦ ... φάρεα καὶ φάρσεα. Φωστήριον etiam ἀπὸ τοῦ φωτός, ſolarium, horologium Plin. ſiue horarium. Cenſorinus cap te de diebus, P.Cor. Naſica Cenſor ex aqua fecit horarium, quod & ipſum à conſuetudine noſcendi horas à Sole, ſolarium cœptū vocari. vide Sueton. in Domitio. Suid. φωστήριον, ὃ ... καλεῖται ὡρολόγιον.

Φωστήρ, ῆρος, ὁ, luminare Cicer. Geneſ. cap.1. Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς. vbi ſæpius hęc vox repetitur. Paulus ad Philippenſ. capite ſecundo. Ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες: Interpres, Inter quos homines micatis vt luminaria in mundo, ſermonem vitæ prætendentes. Poteſt tamen, ni fallor, melius φαίνεσθε per imperat. verti: & ἐπέχειν hoc loco eſt ἐπιφαίνειν, illucere ſiue illuceſcere: vt apud Hom. ὡς ἐπέχει ἡμέρα, vt dies illuxit. Φωστῆρες, Heſych. feneſtra, θυρίς, vt & Latini dicunt lumina altius tollere, id eſt, feneſtras.

Φωσφόρος, ου, ὁ, lucifer. φωσφόρος ἥμερα dixit Plato Comicus. Φωσφόρος, Lucifer, i. ſtella Veneris. φωσφόρου κύκλος, id eſt, Phaetōtis orbis: quintus eſt planetarum, ὃν Ἀφροδίτης, οἱ δὲ Ἥρας προσαγορεύουσι, i. quem Veneris vocant: alij autem Iunonis. φωσφόρος ἀκτίνων, conciliatrix luminum. Item perſpicuus, Adiect. φωσφόρος ἀήρ, Eurip.

Φῶτα, vitium: oculi, feneſtræ.

Φωταγωγία, luminum conciliatio, luminum initiatio, q. illuminatio, Nazan.

Φωταγωγός, ὁ, feneſtra, lucem ferens, Heſyc. φωσφόρος.

Φωταύγεια, ſplendor, λαμπρότης, Suid.

Φωταυγής, οῦ, ὁ, ſplendidus, Suid.

Φωτεινός, οῦ, ὁ, lucidus, φωτεινὸς ἥλιος, Xenoph. Matth. cap.6. φωτεινὸν σῶμα: cui opponitur σκοτεινόν.

Φώτιγξ, ſplendor, fiſtula, πλάγιος αὐλός, ὡς τινὲς σάλπιγξ. φώτιγξι, i. λωτίνοις αὐλοῖς, & φωτιγγίοις, id eſt, μοναυλίοις, Euſtat. Iliad. σ. vide Πλαγίαυλος.

Φωτίζω, μ. ίσω, π. ικα, illumino, illuſtro. Galenus Dogmat. ζ, ... αὐτὴ ... τῷ φωτίζοντι ... Ioann. primo, Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, lux vera, quæ illuminat. Dicit Paulus ad Epheſ. capite primo, πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας, mentis oculos illuminatos. Dicitur etiam φωτίσαι τινά, vel τινί, ἀντὶ τοῦ ἐπιφαίνειν, lucere ſiue prælucēre alicui: illucēre etiam cum Accuſatiuo dixit Plautus. Rurſus Apoſtolus ad Epheſios, capite tertio, φωτίσαι πάντας τίς ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου, id eſt, omnibus prælucere, ſiue quaſi allato lumine patefacere atque oſtendere. φωτίσωμεν ἑαυτοῖς φῶς γνώσεως, illuminemus nobis ipſi lumen ſcientiæ, Nazanzenus in Oration. Interpr. Φωτίζειν, in lucem proferre, εἰς φῶς ἄγειν, patefacere, ἐξαγγέλλειν. Suidas. Οἱ δὲ ἱερεῖς ... φωτίζειν, τὸ κατὰ ...

Φωτίον, oculus.

Φώτισμα, ατος, τό, καὶ

Φωτισμός, οῦ, ὁ, q. illuminatio, ſplendor, fulgoris illuſtratio, αὐγή, Heſyc. Cleomedes lib.1. opponit τῷ σκοτισμῷ.

Φωτισμὸν λογικῶς φέρειν, Nazan. in Orat.

Φωτοειδής, lucidus, luminoſus, clarus. φωτοειδὴς ὁρᾶ, inſtar luminis cernit, ſpecie quadam lucis conſpicatur. φωτοειδέστερος, lumini magis conformis, Nazanz. in Orat.

Φωτοδότης, lucis dator.

Φωτοδοσία, luminis præbitio, illuminatio. apud Bud.

Φωτολόγος, ὁ, cæcus, luce orbatus, mortuus: corruptè apud Heſy. φωτολειπής.

Φωξός, toſtus, Hermolaus & Ruellius apud Dioſcorid. libro primo, cap.83.

Φώψ, lux, φάος, Heſych.

X

X Nota eſt qua denotatur aliquid eſſe non receptum, non probum, ſed adulterinum & antiquatum, id eſt, nota reprehenſionis & reprobationis, vt eſt in Comment. Sophocl. vnde χιαζειν, id eſt, κιβδηλεία: (vide Κίβδηλος.) Et decuſſatio. Plato in Tim. οἷον χῖ προσβαλὼν, κατὰ μέσον ἐκάμψεν εἰς κύκλον: Cic. quaſi decuſſauit: deinde in orbem torſit.

Χαβὸν, τὸ καμπύλον, στενὸν, incuruum, anguſtum, Heſyc.

Χανδάνω, μ. χείσω, π. κέχονδα, περιλαμβάνω, ſum capax, χωρῶ, capio & contineo. volunt eſſe à χάζω. Aratus, αὐτοῦ τινα θέρμην χανδάνει: Comm. χωρεῖται ἢ λαβεῖν.

Χάδω, idem Hom. Ilia. δ, Ἥρῃ δ᾽ οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, i. οὐκ ἐχώρησεν, ſæpe διὰ τὸ μέγεθος. & Iliad. ι, ἐδυνήσατο πάντας αἰγιαλὸς χαδέειν, i. capere & continére.

Χάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, cedo, diſcedo, ſecedo, do locũ, me ſubduco. Depon. abſol. Iliad. ε, νῶι δὲ χαζώμεθα, i. ὑποχωρῶμεν. & Iliad. λ, ὃ δ᾽ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, i. ἀνεχώρει.

Χάζω μ. άσω. ἀόρ. β. ἔχαδον, concedo, ἀναχωρῶ, deuito: Homer. Iliad. κεκάδοντο dixit, id eſt, παραχωρεῖν ἐποίησαν & ἐστερήσαντο. Eſt 2. aoriſt. verbi Med. Χάζω, τὸ μεριμνῶ, id eſt, anxiè ſolicitus ſum, Apol. lib. 4.

Χαίνω, μ. ανῶ, hio, dehiſco, inhio, χάσκω. Vnde κεχηνότες pro ſtultis, Ariſtophanes. Nam ſtultitiæ ſignum eſt eſſe aperto ore. Neutrum abſolutum. Comm. Ariſtoph. in Equit. χαίνει τὸν πρωκτόν. Dicitur etiam Χαίω vide Χάος, & Χάσκω. Lucia. in Icarom. πάλαι τὸ πλῆθος ἐδεκεχήνω, iam ſiui inhio.

Χαῖος, virga paſtoris, baculus incuruus, pedum. Etymol alij venabulum exponunt. Apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 4. ἀγρόται χαῖον, Comment. καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται. Alij φασὶ ῥάβδον. Callimachus, [illegible] Vnde Alcman dixit ἱεροχαῖον, [illegible], hoc eſt, ποιμένα. Dicitur & Καλαύροψ.

Χαῖος, ος, ὁ, probus, ἀγαθὸς, Heſyc. χάα autem pro ἀγαθὰ Suid. ex Ariſtoph. aſſert, dicente, [illegible]. Item χαὸς Lacedæmonios ait vocaſſe τὰ ἀγαθά. eſt vero χάα, nomen vrbis Peloponneſi iuxta Lepten.

Χαῖρε, ſalue, gaude, bono ſis animo, aue, Imperatiuus. Ariſtoph. in Pace, χαῖρε χαῖρ᾽ ὦ φίλτατ᾽ ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. [illegible] Χαῖρε, pro vale. Hom. Odyſſ. ε, χαίρετε ὦ κοῦροι, valete adoleſcentes. χαίρετε, valete.

Χαίρειν. vide in Χαίρω.

Χαιρεκακία, maleuolentia, alterum extremum νεμέσεως virtutis: lætitia qua quis exultat quòd quis malis affligetur, ſiue dignus ſit, ſiue indignus, Ariſtot. lib. 1. magnor. Moral.

Χαιρέκακος, qui malis delectatur alienis, ὁ ἐπιχαιρέκακος, Pollux.

Χαιρετίζω, ſaluto, ſaluere iubeo.

Χαιρέφυλλον, chærephyllon, herbæ genus, vulgò *cerfeuil*.

Χαιρήσω, idem quod χαίρω. Ariſtoph. in Pluto, οὔτι χαιρήσεις ἔτι, neutiquam gaudebit. vide Χαίρω.

Χαιρηδὼν, όνος, ἡ: & χάρμα, ατος, τό. & χαρμοσύνη, ης, ἡ, gaudium, lætitia, χαρά. Ariſtop. in Achar. οἷς ἥσθην τί δὴ ἄξιον χαιρηδόνος. Dicitur vt ἀλγηδὼν, à χαιρήσω futuro.

Χαίρομαι pro χαίρω, i. gaudeo. Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. [illegible] Idem, Χαιρόμενος [illegible], i. ſceleſta & ſæua cędes. Æſchyl. Χοηφ. Οἱ δὲ χαιρόμενοι [illegible]. Ariſtoph. in Pace. [illegible] χαίρομαι καὶ τέρπομαι quo in loco χαίρομαι [illegible] dicit Interpres, comica licentia: in cóque decipitur. Euripid. in Oreſte, [illegible], ita vt lachrymas ei eiciamus, etiamſi intus lætetur ob mortem noſtram, i. [illegible].

Χαίρω, μ. χαιρήσομαι, ἀόρ. β. ἐχάρην, gaudeo, τὸ χαίρομαι, ἢ χαρῶ, ἥδομαι, capio voluptatem, lætor, acquieſco, in deliciis habeo, exulto, delector, [illegible]. Datiuo. Xenoph. οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, ex nulla re tantam capis voluptatem, quantam ex bonis amicis. Cum Præpoſit. ἐπί. Idem, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν φίλων χαίρει, &c. de bonis amicorum gaudet. Cum Particip. Plato de Rep. χαίρω [illegible], gaudeo laude. Xenoph. χαίρω διδοὺς, gaudeo dare, Plutar. in Public. χαίρω [illegible], Ariſtophan. χαίρω ποιῶν, Idem. χαίρω πρὸς ἡδονὴν, afficior quadam voluptate. Ariſtot. in Rhetor. Χαίρειν apud Græcos tria ſignificat, gaudere, ſaluere, & valere. Salutantis autem eſt, dum abimus: aut in fronte epiſtolæ, quod imitatus eſt Horat. Epiſt. libro 1. vbi ſic initio, Celſo gaudere, & bene rem gerere Albinouano Muſa rogata refer, id eſt, [illegible].) de quo in Εὖ πράττειν. Cleon hoc verbum epiſtolio ſuo ſalutatione præfigerat, vt Epicurus εὖ πράττειν Laert. lib. 3 Vide Platon. in Epiſt. (Qui & in Charmide hoc ſalutandi genus reprehendit, dicendumque potius ait σωφρονεῖν.) & Lucian. [illegible]. Χαίρειν, valere, quod eſt improbantis, repudiantis, nuntium remittentis & auerſantis: vt vt en illo Epicuri χαίρειν ἐάσας. Ariſtotel. in 1 Poſter. Analyt. [illegible]. χαίρειν vertunt Interpr. per abire, diſcedere, & quaſi nuntium remittere, & migrare. Cicero de fuga Pompeij loquens, ita inquit ad Atticum, At ille τὸ καλὸν χαίρειν [illegible] dicens, pergit Brundiſium hoc eſt, abiiciens honeſtatem, fugam arripit. Sic Terent. valeant qui inter nos diſſidium volunt: pro pereant, [illegible] χαιρέτω, valeant conſilia, Euri. χαίρειν προσαγορεύειν, iubere valere, ſpernere, Plato de Leg. [illegible], Ariſtoph [illegible] χαίρειν [illegible], Lucian. & Bud. in Epiſtol. prior. [illegible] χαίρειν λέγω, Eurip. Χαίρειν ἐᾶν, valere, ſinere, i. relinquere. Ariſtoph. in Pluto, τὸν Δία χαίρειν ἐάσας, &c. [illegible] χαίρειν [illegible], reliquit Cluſinos, Plut. in Camil. de Brenno χαίρειν ἐᾶν τὰς [illegible], ſinere imagines valere, Nazian. in Orat. 1. relinquere. [illegible] χαίρειν [illegible], &c. Diomedem neglexit indignè ferenté, &c. Plutarc. in Alcybiad. Χαίρω, lugêre, gemere, Etymo. Dicitur etiam χαρῶ. Ariſtoph. in Veſpis, [illegible] κεχάρηκας [illegible]. Comm. fit [illegible] τὸ χαρῶ, cuius præteritum κεχάρηκα. Et in Pluto, Οὔπω [illegible] χαιρήσεις ἔτι.

Χαίτη, ης, ἡ, ſeta, iuba, cæſaries, coma, propriè in porcis: iuba, de equo, Philoſtr. capronæ, Gazæ. Pro coma Ho. Iliad. α [illegible] χαῖται, i. τρίχες. Et Iliad. ψ, dixit Achillis [illegible] χαίτην [illegible], crineſcit, Gazæ. Effertur & de frondibus vitis, vt apud Athen. eſt inuenire ex Archeſtrato. vide Χαιτήεις.

Χαιτήεις, έεντος, & Χαιτήεις, ήεντος, ὁ, ſetoſus, iubatus, comatus. χαίτην ἔχων. Apoll. 2. [illegible]. Nicander in Theriacis, [illegible] χαιτήεντα, id eſt, comantem, [illegible], ait Commen. [illegible]. Idem poëta alibi dixit, [illegible] χαίτη.

Χαλαβῶ, μ. ήσω, trepido, tumultuor, terreo, φοβῶ, θορυβῶ, Heſ.

Χάλαζα, ης, ἡ, prima breui, grando. Ariſtot. de mundo. χάλαζα δὲ γίνεται [illegible], ſit grando ex niue volutim contorta, &c. Seneca Natural. quæſt. lib. 4. cap. 3. grando nihil aliud eſt quàm ſuſpenſa glacies. Suid. χάλαζα, εἶδος [illegible]. Ariſtoph. [illegible] χαλαζῶν [illegible], id eſt, [illegible] λέγει. Χάλαζα & χαλάζιον, grando morbus, id eſt, inſtar grandinis in palpebris tuberculum. χαλάζιον, inquit Ægineta, [illegible], concretio lenti humoris in palpebra. Et in Definit. Galeno aſcriptis, χαλάζιον, [illegible] χαλάζῃ. Celſus lib. 7. χαλάζιον, vitium in palpebris quod digito mobile huc vel illuc impellitur, nõ diſſimile illi quod κριθὴν vocant. Lege Aëtium libr. 2. Serm. 3. cap. 81. vbi grandine affici dicit palpebras, quum cuertis ipſis rotundæ quædam eminentiæ pellucidæ grandini ſimiles apparent, ex quibus diſſectis humor educitur ſimilis ouorum albugini. Dicit & Pollux lib. 4. [illegible] χάλαζαν [illegible]. Χάλαζα grando, morbus ſuum. Vnde grandinoſi ſues χαλαζῶντες dicuntur, vt ait Com. Ariſtoph. in Pace atque alib. Suid. ait χαλάζας [illegible]. Sed nimis generale quod ſubiicit, χάλαζα [illegible]. Athenæus de margaritis loquens lib. 3. [illegible]. χάλαζα Diophanti tempore ſtips theatralis drachma erat: cum autem ex aëre tũc grando cecidiſſet, irriſione illam drachmam grandinoſam eſſe dicebant: Sic enim exponenda verba ſunt Zenodoti in Parœm. [illegible] χάλαζα [illegible]. Dicitur autem χαλαζᾶν, vt ὑδεριᾶν, & [illegible]. Χάλαζα etiam à grandinis forma ac colore dicitur, illud in ouis quod vulgo vocamus *le germe*: tametſi ad pulli generationem nihil cõferre exiſtimet Ariſtoteles, qui ſic, Hiſtor. lib. 6. cap. 2. [illegible] in ouis hypenemiis non inuenitur, quod genitalis ſeminis, vitaliſque natu[ræ] manifeſtum eſt argumentum.

Χαλα

Χαλαζᾷν, grandinoſum eſſe: de ſuibus. vide Χάλαζα. χαλαζῶσα [illegible] cum dicta fuit ſtips quædam theagalis, quòd [illegible] grando ruit.

Χαλαζοειδής, ſpeciem grandinis figuram præ ſe ferens.

Χαλαζ[illegible], vide Χάλαζα.

Χαλαζ[illegible], an hinc ferio, in Epig.

Χαλαζοκοπεῖσθαι, dicitur, quum grandine procelloſa calamitas euenit, grandine pulſari. Theophraſtus hiſtor. planta. libro 4. capite 16. & de cauſis 5. c. 9. ὅταν ὑπ' αὐτῶν τῶν βλαστῶν χαλαζοκοπῶνται.

Χαλαζοκόπημα, grandinis percuſſio, quum grandine quid tunditur.

Χαλαζοῦται, grandine infeſtatur, Ariſtotel. de ſue, libro octauo Animal.

Χαλαζοφύλαξ, Seneca Natural. Quæſtion. libro quarto, capite 6. Illud incredibile Cleone fuiſſe publicè præpoſitos χαλαζοφύλακας ſpeculatores futuræ grandinis, &c.

Χαλάζω, ſeu

Χαλάω, μ. άσω, π. ακα, laxo, relaxo, remitto. Ariſtophanes in Veſpis, τὴν ὀργὴν χαλάσας, &c. Ibidem, [illegible] χαλάσας [illegible] τὸ μέτωπον. Quod Horat. Deme ſupercilio nubem, vide Συνοφρυόομαι. Idem cum Genitiu. Ibidem, [illegible] χαλᾷν [illegible], nihil ex poteſtate ad popularem manſuetudinem deponere, Plutarchus in Lycurgo. χαλᾷν [illegible], Euripid. Item demitto, deprimo, ſubmitto. Apollonius ſecundo, [illegible] χαλάσαντο [illegible], declinarunt. Et nos vulgò dicimus [illegible] χαλᾷν, caler la voile. χαλῶσι τὸν κράββατον, funibus demittunt grabatum, capite ſecundo, Euangel. Marci. Significat enim propriè funibus demittere, quemadmodum demittitur anchora aut ſaxum è ſublimi. χαλάζειν ἀγκύρας, demittere anchoram, id eſt, in mare mittere. vide Prouerb. Sacram anchoram ſoluere. χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, ſummittentes in ſportula, capite nono, Actorum Apoſtolorum. Pro reſero & aperio. Euripid. χαλᾶτε [illegible], aperite hoſtia. χαλασθέντος τοῦ κλεῖθρου, reſoluto clauſtro, Lucianus. Pro eo quod eſt promitto, id eſt, [illegible], produco, vt libro quinto Epigrammat. [illegible] κεχαλασμένον [illegible]. Eſt & [illegible], indulgeo, concedo, Euripid. in Hecuba, χάλα [illegible]. Item remittor, flaceſco, langueo: Philo de mundo, [illegible] χαλάσωσι, &c. quum morbi in medium graſſati langueſcere cœperint & cedere. Plato libro primo de Republica, [illegible] χαλάσωσι. [illegible] κεχαλασμένη [illegible], iacens vua, deiecta oris Columella, libro quinto Dioſcorid. capite 23. χάλασον εἰς [illegible] γλεύκους μνᾶς ιβ, Idem libro quinto, capite 30. duodecim minas in muſti cadum demerge, conijce, demitte. ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλασθὲν dixit Alexand. libro primo Problemat. id eſt, aquam in puteum demiſſam. χαλασθῆναι εἰς μῆκος, Idem libro ſecundo dixit, pro in longum extendi.

Χαλαζ[illegible], vide Χάλαζα.

Χαλαζώδης, grandinis ſpeciem referens, grandinoſus, Gaz. l. 8. Anim, de ſuum morbis.

Χαλαίνω, laxo, [illegible]. Heſiod. [illegible] χαλαίνοντες.

Χαλαίδρος, ὁ, nomen auis, Oppian. in Ixeut.

Χαλαίς, ος, ἡ, cathena.

Χαλαργός, οῦ, ὁ, celer. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις, Sophocles, id eſt, τοῖς [illegible] ταχέσιν, pro χαλαργοῖς, id eſt, τοῖς ταχέσιν ἐν ταῖς χηλαῖς, eſt enim χαλαργὸς epitheton auis & ſignific. qui eſt velocibus ſeu albis chelis vel vngulis.

Χαλαρός, ά, όν, leuis, mollis, diſſolutus, laxatus, maturus, [illegible]. χαλαρὰ ἄρθρα, diſſoluti articuli, artus laxati, Dioſcorid. libro 1. capite 156.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo, Xen.

Χάλασις, laxatio, reſolutio.

Χάλασμα, ατος, τό, ſubmiſſio, iactus.

Χαλασμός, laxatio, χάλασις, χαλασμοὺς ἄρθρων συνάγει, hiantes articulos cogit, Hermol. laxatos artus committit, Ruel. laxatos confirmat neruos, Marcellus libro primo Dioſcorid. capite 151. annotat idem Marcel. laxatos artus dici, quando languentibus & à ſua firmitate delapſis, qui eos continent, neruis, impeditur membrorum motus.

Χαλαστόν, libro ſecundo, capite ſecundo Paralipom. ἔγλυψε φοίνικας καὶ χαλαστά, vbi Latinè, ſculpſit palmas, & quaſi catenulas ſe inuicem complectentes. Idem ibidem, καὶ [illegible] [illegible] ἑκατὸν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν χαλαστῶν, fecit malogranata centum, quæ catenulis interpoſuit: χαλαστὸν, autem catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modo intenditur aut adducitur.

Χαλαστικός, ή, όν, laxandi, remittendique vim habens, vnde χαλαστικὸν φάρμακον apud medicos.

Χαλάστρα, ἡ, vrbs vel lacus in Macedonia, vnde nitrum Chalaſticum dictum (de quo Plinius libro 31.) aduehebant, Etymolog. Eſt & vrbs Theſſaliæ litoralis iuxta Axium amnem.

Χαλαστραῖον, τό, σμῆγμα, νίτρον, ſapo, ſmegma, nitrum. Apud Plutarchum in Opuſcul. [illegible] (νίτρον legendum) καὶ χαλαστραίοις [illegible], μᾶλλον [illegible] ὕδατι [illegible]. Pollux libro ſeptimo, [illegible], [illegible] λίτρον, καὶ χαλαστραῖον λίτρον, [illegible], ὡς Κρατῖνος [illegible].

Χαλάστρα, ἡ, χαλέστρα, Etym.

Χαλάω, vide in Χαλάζω.

Χαλβάνη, ης, ἡ, galbanum: genus eſt plantæ: lignum huius Ægyptij μετώπιον vocant: vnde μετώπιον μύρον, metopium vnguentum apud Dioſcoridem libro primo, capite 72. Chalbana pro eius gummi, Theophraſtus libro nono, capite primo hiſtor. plantar. dicitur & chalbanum libro nono, capite ſeptimo. Ibidem Dioſcorid. libro tertio, capite 97. docet χαλβάνην, id eſt, galbanum liquorem eſſe ferulæ in Syria naſcentis, à quo Galba gentile nomen Romanorum. de quo vide Gal. ad Glauc.

Χαλβανόεις, εντος, Adiectiu. galbaneus Virgil. Nicander in Alexipharma. ῥίζα τε χαλβανόεσσα [illegible] χαλαίνει, id eſt, ῥίζα χαλβάνης.

Χαλδαῖοι. Chaldæi, μάντεις καὶ χαλδαῖοι, Plut. in Galba. χαλδαϊκὴ ἀστρονομία καὶ γενεθλιαλογία, Naz. in Orat.

Χαλεπαίνομαι, idem quod Actiuum ſignificat. Xenophon quinto Pædiæ, [illegible], ὡς [illegible] ὕβρεως [illegible] χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, vt inuicem ſcommata ægre ferrent, & offenſionem animorum irritarentur. Χαλεπαίνομαι, Paſſiuè, pro offenſis animis acerbiſque verbis accipior, acrius obiurgor, acerbitate afficior, acerbè accipior. Plato de Repub. l. 1. [illegible] πολὺ μᾶλλον [illegible] χαλεπαίνεσθαι.

Χαλεπαίνω, μ. ανῶ, ἀόρ. α, ἐχαλέπηνα, ſum infenſus, ſuccenſeo, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, indignor, ſæuio, iraſcor, ſimultatem exerceo. Neutrum Datiuo iungitur. χαλεπαίνω σοι, tibi ſuccenſeo, Plato in Apolog. Καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω: Cicero primo Tuſculan. Nec verò ego iis à quibus accuſatus ſum, aut à quibus condemnatus ſum, habeo quod ſuccenſeam, &c. Dicitur & χαλεπαίνω πρός σε, ſum tibi infenſus. Xenoph. [illegible], πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα, iraſcentem matri. χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, ægrè fero leges, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Plato ſecundo de Republic. tranſitiuè, [illegible] χαλεπαίνει, id eſt, eum inuadit: eſt etiam χαλεπαίνω, ad iram commoueo. Ariſt. [illegible], καὶ χαλεπαίνει ὀργιζόμενος [illegible].

Χαλεπέω, idem, contendo, minor, afficio moleſtia, noceo, ὀργίζω interdum timeo. Heſych. χαλεπεῖν.

Χαλεπός, ή, όν, ſæuus, grauis, moleſtus, difficilis, arduus, id eſt, cùm difficilis tum moleſtus quoque & incommodus atque intractabilis, Gellius libro quarto, capite 15. Χαλεπὸς de canum natura aſperiore dicitur. Sic κύνας χαλεποὺς vocat Xenoph. [illegible] quinto. Ariſtoteles Rhetoricorum tertio. Εἰπεῖν δ' εἰκότως, [illegible], ὅτι ὅμοιος τοῖς ἐν τῷ δεσμῷ κυνιδίοις, [illegible] ἐπεὶ καὶ [illegible] δάκνει· καὶ [illegible], λυθέντα ἐκ τοῦ δεσμοῦ, εἶναι χαλεπόν. Quo ſignificauit Androtion, aduerſarium ſimilem eſſe canibus, qui cum vincti cathenis interdiu domi teneantur vt acriores ſint, ſoluti poſtea in omnes incurrunt. Inde χαλεπὸς ab Interpretibus vertitur, atrox, aſper, acerbus, qui exæſtuat, qui eſt animo exulcerato, δεινός, dirus, immanis, truculentus, [illegible], inſuauis, aduerſus, [illegible], periculoſus, [illegible]. Plato ſecundo de Republica, πρὸς τοὺς πολεμίους χαλεπός, hoſtibus infeſtus. χαλεπὴ πενία, extrema paupertas. Θέρος [illegible] χαλεπόν, æſtas Auſtralibus ventis moleſta & aduerſa, id eſt, propter ventos. Plutarchus in Camillo. Cum Infinitiuo. Heſiodus, χαλεπὸς [illegible], ſæuus aſpectu. χαλεπὸς λαβεῖν, captu difficilis, Demoſthe. χαλεπὸν οὐκ [illegible] λόγον, nõ eſt in promptu dicere rationem. χαλεπώτατον [illegible], inuentu difficillimum, Xenophon. Matth. capite octauo, δύο δαιμονιζόμενοι χαλεποὶ λίαν, duo demoniaci ſæui valdè.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, &

Χαλεπ[illegible], Heſyc. difficultas, ſæuitia, grauitas, ferocitas, aſperitas, [illegible], feritas, ſeueritas. χαλεπότης τρόπων, morum acerbitas, Plat. de Leg.

Χαλέπτω, μ. ψω, π. φα, minuo, καταβάλλω, [illegible], Infeſto extenuo, laxo, iraſcor, βλάπτω, lædo, Actiuum Accuſatiuo. Heſiodus, ῥεῖα δ' [illegible] χαλέπτει, elatum deiicit, ſuperbo eſt grauis. Dionyſ. Poeta. χολοφαμένης Ἀφροδίτης, iratæ veneris.

Χαλεπῶς, grauiter, moleſtè, difficulter, magno cum labore. δυσχερῶς, acerbè, ægrè, crudeliter. χαλεπῶς λαμβάνω, grauiter accipio, Thucydid. χαλεπῶς φέρω, id eſt, δυσανασχετῶ εἶναι, grauiter fero. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν, nobis arduum eſt. Χαλεπῶς ἔχειν τινί, ſuccenſere, χαλεπαίνειν, Xen. χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, ſuccenſebant Alcibiadi.

Χαλεπώτερος, acerbius, Thucyd.

Χαλίγραμμα, ſtragma, τὸ ἔγγραμμα, τὸ ὑπὸ τοῖς [illegible], ὅ τινες [illegible]μα vocant, Heſyc.

Χαλιφλοιοβ, ἀργυροδίνης, χαλκοδίνης, Dionyſ. de ſitu orbis, & Apollon. Rhodic.

Χαλκίδες αἱ, ancillæ, θεράπαιναι, lingua Laconum, Euſtat. Il. π.

Χαλία, quies, ἡσυχία, Heſyc. à χαλῶ, quiete enim laxantur corpora à laboribus & moleſtiis.

Χαλίδιον, tabella, πινάκιον, Heſyc.

Χαλίκρατον, τό, vel

Χαλίκρητον, merum, quòd vires mentémque remittat. χαλίκρητον, λαρὸν μέθυ, Apollonius Argonautic. 1. merum & dulce vinum, quod ζωρὸν μέθυ dixit paulò pòſt. Attici χάλικρα & χάλιν vocant merum. vide Ἀκρόχαλιξ. Et apud Suidam χαλίκρητος πότος, id eſt, ὁ κεκερασμένος. Apud Nicandrum in Alexipharm. Ἠὲ τὸ καὶ ἐμπλείουσα χαλικρήτοιο ποτοῖο Οἷα ἱππολαθέντα [illegible] χεῖ. Interp. ἀκρατέστατα πόσις, meraciſſima potio. vide Χάλις.

Χαλίμα, ſcortum impudens, venefica, πόρνη, Suid. ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάδες, αἱ, Bacchæ, ab impetu in venerem, ἀσέλγαινοι καὶ θρασεῖαι, Heſyc.

Χαλιμάζω, μ. άσω, feror in libidinem, ὁρμῶ πρὸς συνουσίαν, Suid. ἀπὸ χαλᾶν τὰς φρένας. Apud Euſtathium ſcriptum eſt χαλιμάζειν quod ab Epicharmo vſurpari ait pro ἀεὶ συνουσίας ὑφ' ἡδονῆς αἰσθάνεσθαι καὶ ὑποστρέφειν. fuerit igitur hoc χαλιμάζειν à χαλᾶν, illud verò χαλιμάζειν à χαλίμα.

Χαλινά, τά, pro funibus nauticis dixit Oppian.

Χαλιναγωγῶ, fræno, refræno, moderor. vnde χαλιναγωγῶν γλῶσσαν, frænans linguam. In epiſtola Iacobi capite primo, & capite tertio, χαλιναγωγῆσαι τὸ σῶμα, fræno moderari. χαλιναγωγοῦντες, frænantes, fræna iniicientes, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Alexand. in Probl. ὥσπερ ἄγριος ἵππος ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονιζόμενος, οὕτω καὶ τοῦτο χαλιναγωγούμενον ὑπὸ τοῦ ἀρίστου φρονήσεως δυνάμεως.

Χαλινοποιητική, ars conficiendorum frænorum.

Χαλινός, οῦ, ὁ, frænum eſt ea pars fræni quæ ori inſeritur, τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον. in Plur. χαλινοί & χαλινά apud Poetas. χαλινοί, habenæ, Xenoph. χαλινοὺς βάλλειν, fræna iniicere, Cicer. habenas immittere Virgil. Iacobi tertio, capite τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν, equorum in ora fræna iniicimus. Χαλινοί, vt ait Pollux de labris loquens, τὰ ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνάθους [illegible]. Cælius Aurelianus buccarum partes circa labiorum confinia, quem Græci χαλινὸν vocant. Alibi dixit labiis vltimũ finẽ ſiue oris angulũ. Idẽ Chron. l. 1. c. 4. Ac ſi dẽtes conciderint, vt præfocationis excitent metũ, immiſſione digitorum ſiniſtram compaginem, quam Græci χαλινοὺς vocant, hiſcentes demittemus, ne ſpumarum emiſſio tardetur. Χαλινοί tranſlatè, dentes, Nicander in Alexipharmacis.

Χαλινόω, μ. ώσω, π. ωκα, fræno. Act. Ariſt. ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, hic quidẽ equum frænat.

Χαλινωτήρια τῶν, nauium retinacula, quaſi fræna atque habenæ. Euripides in Hecuba, Λύουσι τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια. Sic Virg. 7. Æneid. Claſſique immittit habenas.

Χάλιξ, ικος, ὁ, lapis ex quo ignis excutitur ſilex, fruſtum lapidis, lapis minutus ad ſtructuras ædium, Thucydid. Suid. μικροὶ λίθοι. Apud Heſychium melius ſcriptum, χάλικες, οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι. Dicuntur etiam κάχληκες: vnde Galli dicunt cailloux: Northmani cailloux & calus, i. χάληκες.

Χάλις, ιδος, ἡ, merum: παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς ἴνας. vide Χαλίκρητον. Heſyc. ἄκρατος οἶνος, καὶ ὁ μωλωπὸς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας.

Χαλιστίδες, οἱ, ἡ, σπαρτή, vt idem ſit χαλιστής cum χαλίφρων, ὁ ἀγαθὸς καὶ ἄκακος, Heſyc.

Χαλιφρονέστερον, ſtultus.

Χαλιφροσύνη, ἡ, mollities, animi remiſſio, vbi ſuccumbit voluptatis ſtudio, & obtemperat victus animus, negligentia, ſtultitia. opponitur τῇ σωφροσύνῃ, Euſtath. Eſt Heſych. ἡ τῆς ψυχῆς ἄνεσις.

Χαλίφρων, ονος, ὁ, mente laxans & ſoluens, remiſſus, ἀφρόνιος, μάταιος, ὁ νωθρός, deſipiens, & vini vitio delirus, κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας ἢ ἀνόητος, ἠλίθιος: à χαλῶ, Homer. Interp.

Χαλκάνθη, ης, ἡ, vel

Χάλκανθος, ου, ὁ, καὶ τὸ χάλκανθον, atramentum ſutorium Celſo (à quo aliud eſt χαλκοῦ ἄνθος) vulgò vitriol. Plinio geminum eſt, foſſile natiuumve: & factitium. σταλακτὸν vocatur, quod ſtiriarum modo è cameris dependet: vulgò couppe-roze. Quod concreuit arte factum, πηκτὸν appellatur, & in officinis vitriolum Rom. Eſt & factitium ἑφθόν, id eſt, coctile. Eſt verò atramentum ſutorium, aut candidum, aut pallidum, aut viride, aut cæruleum Lege Plin. & Dioſcorid. libro tertio, capite 94. & capite vndecimo, rurſus libro primo, capite 184. Aliud atramentum librarium, id eſt, τὸ μέλαν γραφικόν: aliudque atramentum metallicum, id eſt, μελαντηρία, de quib. ſuprà vide Χαλκῖτις.

Χαλκάσπις, ιδος, ὁ, habens ſcutum æneum, ſcutis, bellicoſus, Euripid.

Χαλκεγχής, ærea ſeu ferrea haſta vtens χαλκεγχέων στρατόν, Euripid. exercitum Troianorum, i. armatorum.

Χαλκεῖα, feſtum antiquum publicum in honorem Vulcani: poſtea verò à ſolis fabris celebratum. vide Etym.

Χαλκεία, idem: ſic Herodian. Etym.

Χαλκεῖον, ου, τό, officina fabri ferrarij. Lucian. ἐν τῷ χαλκείῳ. Dicitur & χαλκεών.

Χάλκειος pro χάλκεος. Heſiodus, τοῖς δ' ἦν χάλκεια τεύχεα, præteri æream ſedem, id eſt, [illegible]. Hom. Il. γ, [illegible] ἔγχει χαλκείῳ, haſta ærata.

Χάλκειος, ὁ, æraria, genus ſuffruticis, Theophr. l. 6. c. 3 hiſt. plant. inter φρυγανώδη.

Χαλκελάτους θαλάμους, æreos thalamos, in Epigr.

Χαλκεμβόλων νεῶν, nauium æreis roſtris præditarum, Eurip.

Χαλκέμβολον, ου, τό, nauigium æratum aptum ad pugnandum roſtro ærato: vel potius ipſum roſtrum Pol. vnde χαλκέμβολοι τριήρεις dicuntur, i. roſtratæ.

Χαλκέντερος, inteſtina habens ærea: ita cognominatus fuit Didymus grammaticus, διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν dicitur enim ſcripſiſſe ſupra ter mille libros, Suid.

Χαλκεοθώραξ, ακος, æreo thorace loricatus. Iliad. δ, Μίγν' αἰχμὰς καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων. Dicitur & Χαλκοθώραξ apud Soph.

Χάλκεος, α, ον, æreus, ferreus, robuſtus, durus. χάλκεος ἀνήρ. ὅτι ἰσχυρὸς ὁ πολὺς χαλκὸς διὰ τὸ ἐπιμελείᾳ, Homer. apud eundem Iliad. γ, χάλκεος ὕπνος dicitur, i. ferrum, & Iliad. ε, ὄπα χάλκεον ἐριδαῖν: vt apud Heſiodum, [illegible].

Χαλκεοκάρδιος, qui æreum pectus habet, & metaph. fortis qui eſt animo æreo & propemodum inutile.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, ferream & duram vocem habens, i. infatigabilem & infractam, ἄφωνος epith. Cerberi apud Heſiod. æs enim inter metalla maximè reſonat. vide Χάλκος.

Χαλκεύομαι, cudo. Accuſatiuo. Ariſtophan. Idem tranſlatè dixit in Equitib. [illegible] χαλκεύεσθαι, id eſt, [illegible], machinatur atque fabricat. ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις σιδηρᾶ, plurimis galeas ferreas fabrefecit, Plutarchus in Camillo.

Χαλκεύς, έως, ὁ, faber ærarius, excuſor Quintilian. Interpr. dicitur etiam de aliis fabris, vt ferrarij aurifices, &c. Pollux libro ſeptimo χαλκέας exponit τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Χαλκεύς, piſcis diuerſus ab eo qui χαλκίς dicitur, de quibus Athen. lib. ζ.

Χαλκευτής idem quod χαλκεύς, qui æramenta cudit, & generaliter fabricator artifex.

Χαλκευτική, ῆς, ἡ, fabrica æraria, ars excuſoria, Gaza χαλκεύω, exerceo ærariam, Valla l. 3. Thucyd. & ferrugo. vnde & ferrugineus color. Cyril. nomen eſt inſulæ.

Χαλκευτικός, ή, όν, fabrilis, artis ferrariæ peritus: à Gaz. vertitur artis excuſoriæ peritus.

Χαλκεύω, μ. εύσω, π. ευκα, fabrico ſeu fabricor, cudo, tracto, artem ferrariam, Polluci τὸ σιδηρεύειν. Actiu. Accuſatiu. Sophocl. τοιοῦτον ἐχάλκευσε ξίφος, hunc enſem cudit tuta. In [illegible] tranſlatè pro expolire, & quod iam fabricatum eſt cunctim feſtinantérque eo conſilio, vt concinnes, iterare ac repetere. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio, [illegible], quaſi adfabricare.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, officina fabri, τὸ χαλκεῖον, Suid.

Χάλκη, ἡ, vrbs Laraſſeæ, quæ & χάλκεια & χάλκαια dicitur. Item purpura.

Χαλκῆ, ῆς, ἡ, ærea. Χαλκῆ μυῖα, ludi genus apud Pollucem libro 9. in quo puer faſcia obligatis oculis proclamat χαλκῆν μυῖαν θηράσω: alij reſpondent θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει: feriuntque ipſum donec eorum aliquem cœperit: vulgò vocamus quile muſete.

Χαλκήλατος, ου, ὁ, æreus, conglutinatus ære. Il γ, [illegible] χαλκῷ, [illegible], i. χαλκῷ.

Χαλκιδίζειν, i. χαλκιδεύεσθαι, Suid. ſordidum eſſe & præparcum, γλισχρεύεσθαι: auari nanque audiebant Chalcidenſes. Euſtath. [illegible] χαλκιδίζειν etiam Heſyc. [illegible].

Χαλκιδικόν, οῦ, τό, genus ædificij, Chalcidicum Feſto, & Caſſiodoro in Conſulum Faſtis (quod tamen pro cœnaculo vſurpat Auſonius, vide ὑπερῷον) meminitque Vitruuius libro quinto. Dion, καὶ τὸ χαλκιδικὸν [illegible].

Χαλκίδιον, καὶ χαλκίον dicitur vas ex ære, vt [illegible] Nam Hermippus teſte Polluce, [illegible] vocat, [illegible] χαλκοῦ [illegible].

Χαλκιδῖτις, ιδος, ἡ, πόρνη, Ioſeph. meretrix à vilitate nummi qui pẽdebatur, quam diobolare ſcortum dixit Plautus.

Χαλκίζειν inquit Pollux libro ſeptimo, [illegible] ἢ [illegible] ἀρτιάζειν, id eſt, ludebant par impar. vulgo blaquer. Idem ait

ait libro nono, οἱ δὲ χαλκισμός, [illegible]: quo genere Phryne meretrix delectabatur. Lege Euſtath. Iliad ξ. Et Odyſſ. qui [illegible] dicit vulgò *iouer au tournoir*: cui diuerſum non nihil *iouer à croix & pile*. vide infrà in Χαλκισμός.

Χαλκεῖον, æraríj domus. Plutar. in Lycurgo, [illegible] χαλκείοις.

Χαλκίοικος, ἡ, Minerua, ab ærea æde Chalciœca cognominata. χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἱερὸν, templum Chalciœcæ Mineruæ in vrbe Lacedæmone, Plut. in Apoph.

Χαλκίον, ου, τὸ, æreum, æs, ærea pecunia, vt χρυσίον, Ariſtophan. χαλκία, τὰ, ahena, Xenophon in Œconom. χαλκίων, æramentorum: ſic capite ſeptimo Euangel. Marci, vbi tamen Adiectiuum eſſe apparet dictionis ποτηρίων, id eſt, poculorum æreorum. ſic enim obſeruant. Sed χαλκεῖα lego, vt apud Theophraſtum in characterib. pro ahenis caldariiſque balneatorum ſuppellectilis. vide [illegible].

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, auis genus. vide Κύμινδις. Χαλκὶς, piſcis diuerſus ab eo qui χαλκεὺς, de quibus Athen. lib. ζ. dicitur à Columella & Plin. Chalſis ter in anno parit. Sale aſſeruatur, numeratúrque inter ſalſamenta. Gaza apud Ariſtotelem ſpuriam & ericam vertit hiſtor. libro quarto & quinto. Χαλκὶς, ſeps, ſerpentis genus, vt annotat Nicand. Scholiaſt. & Ælian. ob virgulas quaſdam ænei coloris tergum eius diſtinguentes. Plin. lacertam vocat libro 29. capite quinto. Lacerta quam hi ſepa, alij Chalcidem vocant. Dicitur & [illegible] Ariſtoteles libro octauo Animal. ζιγνὶς tamen ibidem ſcribitur. Eſt item Eubœæ vrbs nobilis hoc nomine, & fluuius Peloponneſi, apud Strab. Item Syriæ vrbs Iamblico philoſopho præſtantiſſimo natale ſolum.

Χαλκισμὸς, ludi genus, quo nummum raptim circumagendo digito impoſitum excutiebant pueri, & priuſquam humi caderet excipiebant recto digito. vide Χαλκίζειν.

Χαλκίτης, ου, vel ιτιδος, ἡ, Chalcitis, metallici medicamenti genus, ſic dictum quòd æris rubri colorem habeat, [illegible]. Non differt natura ac ſubſtantia ab eo quod μίσυ vocatur, & eo quod σῶρυ. Non ſimplex eius facultas: eſt enim [illegible]. Eſt & Chalcitis factitia, alba, in quam tranſit Chalcanthum. Lege Dioſcorid. libro quinto, capite 115. Chalcitis tranſit in Miſy: & Sory in Chalcitidem. Galen. 9. Simplic. Apud Hippocratem, [illegible], idem Galeno quod Chalcitis. Quod falſum eſſe conſtat, vel ex his verbis Plinij lib. 35. capite 15. vbi de generibus Aluminis: Hoc quoque fit ex lapide, ex quo & id Chalcitin vocant, vt ſit ſudor quidam eius lapidis nempe Chalcitidis) in ſpumam coagulati.

Χαλκοβαρὴς έος, ὁ καὶ ἡ, ære grauatus. Apud Homer. χαλκοβάρεια, id eſt, [illegible].

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſolidus, firmus, baſim habens firmam. Ilia. α. χαλκοβατὲς δῶ, i. ἰσχυρὰς βάσεις ἔχον, στερεόν.

Χαλκοβόας, ære canens ſeu clamans Soph.

Χαλκογένεια ἔμβολα, roſtra ærea, roſtra malas æreas habentia, in Epigram.

Χαλκογένυς ἄγκυρα, anchora ærata quaſique maxillis æreis armata, apud Pind. [illegible].

Χαλκογλώχιν, ινος, ὁ, habens angulos æreos, vel cuſpidem ęream, Heſych.

Χαλκογράφος, calcographus, typographus.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus Æſchyl.

Χαλκοειδὴς, æri ſimilis.

Χαλκοθήκη, locus vbi æs & ærea ſuppellex reconditur peculiariter poculorum æreorum repoſitorium Athen.

Χαλκοθώραξ, ακος, æream loricam indutus: Martis epit. apud Sophoclem in Aiace, ὁ χαλκοθώραξ, [illegible], &c. vbi [illegible] χαλκοθώραξ. Homerus, χαλκεοθώρηξ.

Χαλκοκαυμένον, ου, æs combuſtum, apud Gal.

Χαλκοκνήμιδες, αἱ, ferreas ęreáſve habentes tibias. χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί, Hom. Il.

Χαλκοκορυστὴς, οῦ, ὁ, armis ęreis munitus ſeu ferreis, [illegible], Homer.

Χαλκοκρατος, ατος, ęre temperatus. ὁ [illegible] Ælius Dionyſ. adulterinum numiſma, cui ęris portio adiecta eſt.

Χαλκόκροτος, ęre pulſato ſonitum edens, apud Athen.

Χαλκόκροτος, ęripes, hoc eſt, ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἔχων. χαλκόκροτοι ἵπποι, Ariſtophan. Item ex ęre percuſſus numus & Rheæ epitheton à cymbalorum ſonitu.

Χαλκολίβανον, chalcolibanon, Ioann. capite primo Apocalypſ. dictio eſt, compoſita ex ære & thure. Suidas indicat eſſe genus electri pretioſius auro: id conflari dicit ex vitro & lapide, teſtans eius temperatura ſimile menſam ſanctam magnæ, vt ipſe vocat, eccleſiæ. Alij orichalcum exponunt.

Χαλκολογεῖν, nummos colligere.

Χαλκόλοφος, conus galeæ.

Χαλκομάχος, vel

Χαλκοπάρῃος, ου, ὁ, habens maxillas æreas. Homerus Iliad. μ. [illegible] χαλκοπαρῄου. Pindarus etiam χαλκοπάραον ἄκοντα, dixit præferratum iaculum. Et [illegible] ζ. χαλκοπάραον [illegible] γλῶσσαν, q. ęre vel ferro acutam linguam.

Χαλκοπλάστης, ærarius faber.

Χαλκόπλευρος [illegible], ahenum, Soph.

Χαλκόπους, οδος, ὁ, æripes, firmus, infatigabilis, ἠχόπους, vngula reſonante, [illegible] Sophocl. χαλκόπους [illegible], id eſt, [illegible], &c. Interpr. Idem in Œdipo Colonæo, χαλκόπους ὀδός.

Χαλκόπρῳρος, χαλκόστομος, & χαλκέμβολος dicunt poetę de ęrariis roſtris nauium, Pol.

Χαλκόπυλος, portas ęreas habens, Herodot.

Χαλκὸς, οῦ, ὁ, vas æreum, ahenum. ὁ χαλκὸς Κύπριος, in ære Cyprio, Hermolaus: in vaſe cupreo, Ruellius libro primo Dioſcorid. capite 135. χαλκοῦ ἄνθος, flos ęris, Dioſcorides libro quinto, capite 80. qui differt à ſquama ęris ſolùm, quòd ſquama æris excutitur ictibus, flos ſponte cadit ex ęre. χαλκὸς κεκαυμένος, æs vſtum, de quo Dioſcorid. libro quinto, capite 79. Hęc dictio ſignificat vtrumque & ferrum & æs, vt indicat Eraſmus capite vndecimo Euangel. Matth. Χαλκὸς, numiſmatis genus. Fuerunt autem Chalchi diuerſi generis. Scribit enim Iulius Pollux Onomaſtici 9. drachmam obolos ſex habere. δίχαλκον verò oboli eſſe quadrantem, id eſt, quartã partem. Idem obolo octo χαλκοῦς aſſignat. Plinius autem libro 21. capite vltim. decem. Diodorus apud Suidam ſex: alij tres tantùm. Pro pecunia, capite duodecimo Euangel. Marci. & in Epigramm. [illegible], Demoſthen. id eſt, [illegible], χαλκοῖ τέσσαρες, ærei nummi quatuor, Plutarchus in Apopht. Lacon. Capitur etiam pro gladio & armis: Odyſſ. ξ, [illegible] χαλκῷ, id eſt, ferro & enſe. & Iliad γ, [illegible] χαλκῷ, id eſt, [illegible]. Heſiodus, [illegible] χάλκεοι [illegible], χαλκῷ δ' ἐργάζοντο. μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Vſurpatur item χαλκὸς apud eundem pro ferro haſtę, & pro ſecuri: pro vomere, in Epig.

Χαλκόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ęreus. Sophocles in Aiace, χαλκοστόμου κώδωνος [illegible], i. χαλκῆς σάλπιγγος.

Χαλκότευκτος, ęre factus, Eurip.

Χαλκοτεύχης æreis armis indutus.

Χαλκοτορεῖ, in Epig. i. in ære ducit & tornat, ſeu fingit.

Χαλκότυπος, ου, ὁ, ferro percuſſus, fabrilis, ferro illatus, ęreis typis excuſus: [illegible] Heſy. vnde χαλκότυποι σελίδες, impreſſæ paginæ, in Epig. Laſc.

Χαλκοτύπος, ου, ὁ, faber ferrarius, vel ſi mauis ęrarius, Ariſt. 1. Polit. fuſor in Epig.

Χαλκοῦν, ahenum, cortina pro obolo, Demoſt.

Χαλκουργεῖον, τὸ, æraria officina.

Χαλκουργέω, æs pręparo, vt metallarius.

Χαλκούργημα, ατος, τὸ, ſignum æneum.

Χαλκουργικὴ, ars ęraria, Ariſtot. l. 1 Polit.

Χαλκουργὸς, qui præparat materiam [illegible], vt χαλκουργικὴ [illegible], inquit Ariſtot. 1. Polit.

Χαλκοῦς, οῦ, ὁ, pro χάλκεος, æreus, æneus, χαλκῆ, ærea: χαλκοῦν, æreum. χαλκοῦν ἱστᾶσι, Demoſthen. æreum ſtatuunt, ei ſtatuã faciunt, &c. χαλκᾶ ἀγγεῖα, ærea vaſa, Dioſcorides libro primo in præfatione. κράνη χαλκᾶ, ęreę galeę, Plutarchus in Numa. Χαλκοῦν ἱστάναι dicunt Gręci, cùm ſignificant alicui erectam eſſe ex ęre ſtatuam: ita vt χαλκοῦς dicatur is cuius imago ęrea facta ſit, vulgò *eſleué en bronze*. Demoſthen contra Ariſtocra. [illegible] χαλκοῦς ἱστάντες, [illegible]. Ariſtotel Rhetoricorum libro tertio, [illegible] χαλκοῦς, [illegible] χαλκοῦ. Quo eleganti verborum ambitu notatur cuiuſdam ambitio, qui ſummos honores appeteret ęreámque ſtatuã, cùm ne ęreo quidem numiſmate viliſſimo ipſe dignus exiſteret. Fuit & χαλκοῦς cognomentum Dionyſij poetæ & rhetoris: quòd Athenienſibus author fuerit ęreo numiſmate vtendi. Et celebris quidam apud Athenienſes fur, in quẽ Demoſthen. luſit, [illegible] χαλκοῦς [illegible], &c. annotatur & ab Euſt. Il. φ.

Χαλκοσφύρηλατα [illegible], Ariſtoph. πολύχαλκα.

Χαλκοφαὴς, ęreo colore ſplendens.

Χαλκόθεν, ex ære.

Χαλκόφωνος, dicitur etiam gemma quædam quę æris ſonum ſeu tinnitum pulſu reddit Pli.

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, armatus, habens loricam ęneam. Il. α, [illegible] Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, i. loricatorum.

Χάλκωμα, ατος, τὸ, res ęrea, ęramentum, vas ęneum, Pol.

Χαλκώνητος, emptus ęre.

Χαλκωρυχεῖα, τὰ, ęrarię, ęrifodinę.

Χείλωνες, labeones, id eſt, quibus magna ſunt labia. Pro χελλῶνες malè legitur. χελλῶνες, apud Ariſtotelem ex piſcis è mugilum genere.

Χάλυβες, Chalybes, gens Pontica ad Thermodontem fluuium: eorum regio ferri eſt ferax, vnde & χάλυψ pro ferro accipitur. Laſcar. κρυερὴ τετύλωται καὶ χαλύβων, vulnera rigido ferro inflicta, vide Σίδηρος.

Χαμάδις, ἐπὶ γῆς, humi. Homerus Iliad. ζ, χεῦε χαμάδις χέε, fundit humi, i. χαμᾶζε, in terram. & ἐγκέφαλος χαμάδις ἐρρει.

Χαμᾶζε, χαμαδὶς, &

Χαμαὶ, Aduerb. humi, ad terram, ἐπὶ τὴν γῆν. Iliad. γ, καὶ τὸ ἔγχεα ἄλλα χαμᾶζε id eſt, ἐπὶ γῆν χαμαὶ πέσε, in terram cecidit. Iliad. ι, χαμαὶ βάλε δένδρεα, in terram deiecit. χαμαὶ καθῆμαι, humi ſedeo, Xen. l. 5. Pæd. l. 1. ἐν γῇ.

Χαμαιάκτη, ης, ἡ, ebulus vel ebulum Plin. herba eſt vmbellam ferens in qua ſambuci baccę. Virgilius in Bucol. Sanguineis ebuli baccis: vulgò *hubles*. Lege Dioſcorid. libro quarto, capite 75.

Χαμαιβάτος, ὁ, rubi genus humi ſerpens, Theoph. hiſt. l. 3. c. 18. humirubus, Gaza nouè.

Χαμαιγενὴς τὸ πρὶν, terreſtris fluuius, humi genitus, terrenus. Heſiod. in Theog. ἔργ' ἱερὰ φθέγγονται χαμαιγενέων ἀνθρώπων, humo prognatorum hominum.

Χαμαιδάφνη, vincaperuinca herba: ſic Gaza apud Theophr. l. 3. hiſtor. plant. c. vlt.

Χαμαιδικασταὶ Pedanei iudices, Bud. in Pand.

Χαμαίδρυς, υος, ἡ, chamędrys herba, quaſi humilis quercus, Theophr. l. 9. plant. Trixago Plin.

Χαμαιεῦναι, αἱ, humi dormientes. χαμαὶ κοιμώμεναι, Suid.

Χαμαιεύνης, ου, ὁ, humi dormiens, pro χαμαιεύνας.

Χαμαίζηλος, ου, ὁ, humi depreſſus, abiectus, humilis, in terram ſparſus, pumilio, ταπεινὸς, Suid.

Χαμαιζυγῶν ἀντὶ τοῦ, Suid.

Χαμαίκαυλος, humicaulis.

Χαμαικέρασος, ου, ἡ, chamęceraſus, id eſt, humilis ceraſus Plin. l. 15. ca. 25. Athen verò l. 2. ἡ χαμαικέρασος, eſt arbutus, ἡ κόμαρος ἢ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα.

Χαμαικισσὸς, ὁ, hedera terreſtris: ſic dicta à foliis hederę. Deſcribit Dioſcorid. libro quarto, capite 126. Confer Galen. libro octauo Simplic. Plin. libro 24. capite 10. & 15. Æginet. libro ſeptimo. Expende eorum opinionem qui putant eſſe cōſolidam regalem Fuchſij, aut mediam Matthioli.

Χαμαικλινὴς, humi proſtratus.

Χαμαικοιτεῖν, τὸ χαμευνεῖν, humi iacere, Commentar. Ariſtophan. in Pace. vide Στιβάς. Philoſtratus, χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπαίδευσε τοὺς ἐπιπλούτους. vnde

Χαμαικοιτία, ας, ἡ χαμευνία, humi cubatio. Philoſt. χαμαικοιτίαις καὶ ἔργα θυραυλίας.

Χαμαιλεύκη, ἡ, Chamęleuce, quaſi populus alba humilis. Dioſcoridis Chamęleuce eſt Chamępeuce Plinius libro 24. capite 15. Ipſe verò ibidem Chamęleucen eſſe ait Latinorum farranū ſiue farfugium: quę eſt herbariorum populago, qua in pratis & vliginoſis locis nihil frequentius: eius quia flos luteus quidam Virgilij caltham eſſe voluerunt. Χαμαιλεύκη autem Aëtio, videtur τὸ βήχιον ſiue βηχικὸν, id eſt, tuſſilago. Nam vt ait Plin. libro 26. capite ſexto, quidam eandem eſſe bechion, & alio nomine chamęleucen putarunt.

Χαμαιλέων, Chamęleon, nomen animalis & herbę, quorum vtrū que colorem ſubinde mutat De animali, vide Ariſtotelem, Ælian. & Eraſm. in Prouerb. Chamęleon de ſuo corio ludit, & Chamęleonte mutabilior: animal immundum erat Iudęis, capite vndecimo Leuit. De herba vide Theophraſt. libro 6. capite tertio hiſtor. plantar. & Dioſcoridem libro vndecimo, capite 135. huius radix lethalis eſt, vt idem Dioſcorid. tradit libro ſexto, capite primo, χαμαιλέων λευκὸς, chamęleon albus, genus herbę quę & ἰξία dicitur, quòd ad eius radices ἰξὸς, id eſt, viſcus reperiatur, Dioſcor. lib. 3. c. 10. χαμαιλέων μέλας, ibidem cap. 11.

Χαμαίμηλον, dicitur ἡ ἀνθεμὶς ab odore mali vulgò camomilla, vide Dioſcor.

Χαμαιμυρσίνη, myrtus pumila ſiue humilis.

Χαμαιμύρρα, idem Dioſcor.

Χαμαιπετὴς, ὁ, ἡ, ὁ, χαμαίζηλος, in terra iacens, humi extenſus, humi ſtratus, in terram procliuus, χαμαὶ ἐρριμμένος Suidas, vnde

Χαμαιπέτεια humi abiectio, Suid. Et Χαμαιπετῶς, Heſyc.

Χαμαιπίτυς, υος, ἡ, aiuga herba Latinis, quaſi humilis pinus. vide ſuprà in dictione Πίτυς. Quidam etiam vocant ἰσχιάδα herbam χαμαιπίτυν, quòd eius ſemen odore pineę reſinę ſit, Dioſcor. l. 3. c. 171.

Χαμαίπους, dicebatur ſponſa cum curru non ducebatur. Pollux libro ſecundo χαμαίπους, ἡ ἄνευ ζεύγους ἀγομένη νύμφη. Idem l. 3. ἡ δὲ πεζῇ ἀγομένη νύμφη, χαμαίπους λέγεται.

Χαμαιπετὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, humi repens, Suid. cum ſimplici π.

Χαμαιπετεῖς, Heſyc. χαμαιζήλους.

Χαμαιριπεῖς φοίνικες, palmę humiles, Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plantar. capite octauo Plinij codex habet l. 13. ca. 4. Chamerepes.

Χαμαιστρωσία, ας, ἡ, ſtratum humi paratum, thorus ex agr. ſtibadibus, Soph. Schol. in Philoct.

Χαμαισύκη, ης, ἡ, q. ficus humilis, Chamęſyce, & Syce, herba Peplo ſimilis, Dioſcor. l. 4. c. 170.

Χαμαισχιδὲς ξύλον, piſum ſtatim à terra fiſſum, l. 4. de cauſ. plant. Theophr.

Χαμαίτης ſiue χαμαῖος, vitis quę humi ſerpit Suid. & Euſt.

Χαμαιτυπεῖον, lupanar, ganeum, proſtibulum. Cleomedes libro ſecundo, vim quaſdam voces Epicuri eluſitans, ait, ἐκ μέσων τῶν χαμαιτυπείων αὐτῶν ἦν θεσμὰ: vbi malè exponitur, in luto formata: ſed fortaſſe fuit luſtro.

Χαμαιτυπὴ, ης, ἡ, πόρνη, ſcortum abiectum, Pol. l. 8. & vile ſtragulū quod humi ſternitur.

Χαμαιτυπὶς, ἡ, ſcortum ignobile, Heſyc.

Χαμαιτύπαι, ex accipitrum genere ſunt, qui prędam ſuper terram & humi petunt. His contrarij ſunt οἱ μετεωροθῆραι, Ariſtot. hiſtor. libro 9.

Χαμελαία, olea pumila, oleago, vel oleaſtellum. vide Dioſcorid. & Plin.

Χαμερπὴς, humi repens vel dormiens, Heſych.

Χαμερπῶς, humiliter, abiectè, craſis: à χαμαὶ, & ἕρπω. Naz. in Orat. de ſancto Paſcha, πείσομαι μηδὲν ἰδεῖν μικρὸν ἢ ἀγεννὲς μηδὲ χαμερπῶς πάντως διαπλέξομαι.

Χαμεταιρὶς, ſcortum, πόρνη, Heſyc.

Χαμευνὰ, ἡ, humilis & vilis lectus, ſtragulum, Etym.

Χαμευνὰς, humi cubans. Nicander in Theriacis, Ἠὲ καὶ αὐτοπόνοις χαμευνάδας. Interpr. τὰς εὐτελεῖς καὶ αὐτοσχεδίους, ἀλλ' οὐχὶ χαμαὶ στρωννυμένας. Apud Atticos χαμευνάδες dicuntur lectuli, καὶ μικρὰ κλινίδια.

Χαμεύνη, ης, ἡ, humilis lectus, ἡ ταπεινὴ κλίνη καὶ εὐτελής, Comm. Ariſtoph. in Auib. vbi: Στιβάδα γὰρ αἱ θήλειαι ἔχουσι μὲν ταύτην, Οὐδ' ἡ χαμεύνη πάνυ γε κειρίας ἔχει.

Χαμευνὴς, ὁ, humi ſtratus, Naz. in Orat.

Χαμεύνια, τὰ, humilia grabata, Etym.

Χαμευνία, ας, ἡ, humi dormitio, quum quis in humo nuda dormit: à χαμαὶ & εὐνή, ἡ χαμαικοιτία. Eſt etiam ſtorea humi ſtrata lecti vice. Pollux libro ſexto, τὰς δ' ἐγχωρίους ψιάθους χαμευνίας ἐκάλουν.

Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, vide Στιβάς.

Χαμηλὸς, humilis, χαμαίζηλος. apud Xen. ὅπως ἔχει χαμηλὰς ὁπλὰς, de equorum vngulis.

Χαμίτης, ὁ ἐπίκτητος λέγεται, ὁ χαμαὶ κείμενος. melius χαμαιτύπης.

Χαμόθεν, Aduerb. pro ἀπὸ τῆς γῆς, ex humo, è terra. Suid.

Χαμοκοιτέω, humi cubo. vide Χαμαικοιτεῖν.

Χαμοκοίτης, ου, ὁ, humi indormiens.

Χαμψαὶ, ῶν, οἱ, crocodili.

Χαμουλκοὶ ſiue ὁλκοὶ, dicuntur machinę quibus naues ſubducuntur à Polluce: id eſt, puluini Iſidoro. vide Νεωλκία, & Νεωλκεῖν, & Ὁλκός.

Χανδάνω, μ. χείσω, poëticum eſt, deriuaturque à χάζω, capio, δέχομαι Heſyc. i. ſum capax χανδ. Act. Accuſ.

Χανδὸν, quaſi inhianter, affatim, copioſè. Callimach. apud Athenęum libro vndecimo, ἄκρητον χανδὸν ἀμυστὶ ζωροποτεῖν. χανδὸν ἐμφορεῖσθαι, auidis faucibus me expleo, Lucian. χανδὸν πιεῖν, Interpr. Ariſtophan. de Themiſt. Heſych. χανδὸν, id eſt, ἀχανῶς τῷ στόματι. χανδὸν πίνειν, vide Οἶνος. Suid. eſt χανδὸν, ἀθρόως, πλήρει τῷ χείλει. Eutropius, ἀμφορεῦσί τε καὶ χανδὸν ἀκράτου καὶ κερασθέντος.

Χάνδρα, ἡ chandrilla herba, Theophraſtus libro ſeptimo, capite vndecimo hiſtorię plantar. & lib. eiuſdem capite ſeptimo, χονδρίλλα, Plinij codex, libro 21. capite decimoquinto habet condrylla.

Χανεῖν, τὸ χάσκειν καὶ χαίνειν, hiare, hiſcere. Vnde αἰτεῖν οὐ χανεῖν, dicere: vt apud Virgilium, raris turbatus vocibus hiſco. Quo etiam vtitur Cicero. Ariſtophanes in Veſpis, τὸν ἐπίσημον ἀρμόσει χανεῖν. χανεῖν τὰ δεινὰ ῥήματα, atrocia verba dicere. Soph. in Aiace. χανεῖν σοὶ τὴν γῆν, tibi terrā hiſcere, Luc. χάνοι, dehiſceret, χάνοι μοι εὐρεῖα χθών, Hom. Il. & Interp. χάνῃ, hiauerit. vide Χάος.

Χάννη, ἡ hiatula piſcis, Ariſtoteles libro quarto Animalium χάννη, pro eodem ſcribitur libro octauo, alibi χαίνη. apud Plin. channæ & chanæ. Apud Athenæum ſcribitur χάνναι libro tertio, videtur diſtinguere χήμην τῆς χάννης, quod genus eſt oſtreorum. Dicitur etiam χάννος apud Athenæum & Euſtathium χάννην nonnulli vocant τὸν γαργαρεῶνα, propterea quòd gargar ipſum ſuprà amplius infra arctius ſit, velut in fundibulū. vide ἐν τῷ Γαργαρεών: & Χάος.

Χάος apud Comicos, os, rictus, στόμα, Pol. l. 2. vnde, Χανεῖν τὸ χαίνειν, χάσμα, & compoſita.

Χαίνω,μ.ύσω,vociferor,βοῶ,Heſych.

Χάος,-εος,τὸ,chaos,miſcella,confuſio,incondita congeries,ὕλη ἄμορφος. à Philone dicitur in libro de mundo.Idem ibidẽ, χάος δ' ὁ μὲν Ἀριστοτέλης τόπον εἶναί φησιν, ὅτι τὸ δεξόμενον αὐτὸ χώραν πρὸ παντὸς εἶναι ἀνάγκη,id eſt,cæterùm chaos Ariſtoteles locum ideo eſſe cenſuit,quia locum in rerum naturam prius editum eſſe quam corpus neceſſe eſt.λέγεται δὲ τὸ χάος ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι Heſiodos δὲ χάος πάντα ἐκ τοῦ ὕδατος ὡς ἀπὸ τοῦ χύσεως παρωνομάσθαι χάος, χύσιν γὰρ καὶ ὑγρὸν τὸ ὕδωρ. Χάος pro aëre,Ariſtophan.νεφ. Χαός, ὁ,bonus,generoſus,priſcus,ἀγαθός.Lacedæmoniorum peculiaris eſt dictio à Theocr.vſurpata,Idyl.ζ.vide Cæl.libro 26. capite 16.in hac ſignificatione apud Heſyc.ſcribitur χαός:& apud Ariſtoph.χαΐα,exponitur ἀγαθή.

Χαρὰ,ᾶς,ἡ,gaudium,εὐφροσύνη,τέρψις: Ad animum refertur:ἡδονὴ, id eſt,Ciceroni lætitia geſtiens vel nimia,ad corpus. In Nominatiu. χαρὰ, poſterior longa eſt, quia nomen eſt ὀξύτονον. Eurip. in Ione,ἐν σοὶ ἀπίστους δίδωσι τὰς ἐμὰς χαράς,gaudia cõmittes:imperties.

Χάραγμα,ατος,τὸ, inciſura Plin quaſi inſculptio,impreſſio, nota impreſſa ſiue inſculpta.χάραγμα χειρὸς,ſcripturæ manus,in Epigramm In Apocalypſ.capite decimotertio, χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς, impreſſam notam in manu.Interpr. characterẽ,vulgò ma que.

Χαραγμὸς,οῦ,ὁ.inciſura Plin.τὸ χάραγμα.Theoph.hiſt.l.3.ca.13.κύκλῳ δ' ἔχει χαραγμὸν.lego χαραγμόν.

Χαραδαῖος, apud Hippocratem impetuoſè,confertim, ἀθρόως. fit à χαράδρα.

Χαράδρα,ας,ἡ,alueus torrentis,χάραδρος τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν ... ἐπὶ τὸ χαράσσειν.Propriè terræ rima ſiue fiſſura , quam aqua pluuia, torrens,aut terræ motus efficit : rupes , locus confragoſus & præruptus, fauces torrentis : vide apud Herodotum. Et in dictione Μεγάλη..., ἡ φάραγξ καὶ χαράδρα, per confragoſa, vide in Chiliad. Eraſm.O Enoe charadram.φύεται δεῖ χαράδρας καὶ χειμάῤῥους, naſcitur ad torrentium ripas, ſiue circa profluẽtes aquas & torrentes,Dioſc.l.3 ca.130.

Χαραδρεύεσθαι,apud Hippoc.διέξοδον ἔχειν,meatum effluuiúmq; habeant.

Χαραδραῖα βέλεμνα,tela ex loco confragoſo lecta,id eſt,lapides & ſaxa apud Nonn. fragoſi lapides & aſperi.

Χαράδρεια,in Epig pro χαράδρα,lacuna.

Χαράδρειος ποταμὸς,ἡ χαράδρα,Nonn.

Χαραδρεῖον,Naz.in epiſt.torrens aut torrentis alueus.

Χαραδριὸς,ὁ, rupex,auiculę nomen. vide in Chiliad.Eraſmi, Charadrium imitans. meminit & Ælian.eius auis : à Theodoro in Ariſtotel. vertitur rupex, & hiaticola. Charadrius exponitur c.11.Leuit. Fuit eius vſus prohibitus Iudęis. Ibid. Leg.Cumm.Ariſt. in Auib.

Χαραδρόομαι,palude occupari,λιμνάζομαι,ἠρέμα...,καὶ χαράδρῳ...,ὡς χαραδρωθῆναι ὁ χῶρος, vt eſſet locus lacunoſus:vnde χαραδρωθεὶς,lacunoſus factus. Herodotus in Euterpe, Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμμισγόμενοι πολλοῦ αὐτοῖσι,ἀπὸ ἀνθρώπων τε χώρας καὶ κεχαραδρωμένοι,ῥέουσι μεγάλως. Apud Suid. legitur χαραδρούμενοι,i. ῥέοντες,καταλιμνάζοντες.

Χαραδρώδης ποταμὸς,fluuius in morem paludis latè ſtagnans,apud Strabonem.χαραδρώδεις τόποι, in torrentium alueis , in præruptis. in torrentium conuallibus, Dioſcorides libro 4. capite 57.

Χάρακα,ος,ἡ,tithymalum.

Χαρακίας κάλαμος,arundo vallatoria,ſiue vallaris, arundinis genus eſt,Theophr.l.4.plant.

Χαρακίας τιθύμαλος,vallis tithymalus,qui & ἄῤῥεν, i.mas,genus herbæ,de qua Dioſc.l.4.c.155.

Χαρακίζω,vallo protego,eleuo,attollo,diuido, αἴρω, μετεωρίζω, διαιρῶ,Heſyc.

Χαράκιον,pedamentum,fulcimen,ὑποστήριγμα,Heſych.

Χαράκωσις,εως,ἡ,palatio , Vitruuius libro ſecundo capite nono. Eſt autem illud fundamenti genus , cùm in ſolo vliginoſo, aut alioquin infirmo, ad ſuſtinendum ædificium fiſtuca palos depangimus,quibus ſtructura nitatur. Vulgò,fondement ſur pieux & pilotis.

Χαρακοβολία,caſtra,vallum,c.19.Ezech.

Χαράκωσις,ας,ἡ,q.vallatio,munitio.

Χαρακόω,μ.ώσω,circumuallo,munio foſſa, obſideo, Ammon. in χάραξ.

Χαρακτὴρ,ῆρος,ὁ, forma expreſſa ex alio,ſiue nota rei cuiuſpiam impreſſa , vt in cera ſit:ſignum, inſigne , σημεῖον, σφραγὶς, lineamentum & ductus,effigies, figura,ſtylus dicendi,vel genus dicendi,vt Gellius vertit libro ſeptimo,capite 14. χαρακτῆρες λέγονται,Apollonius in epiſtol χαρακτὴρ ἑλληνικὸς, ritus Græcanicus, capite quarto,libro ſecundo Machab.Cicero ad Brutum. Sed in omni re difficillimum eſt, formam (quod χαρακτὴρ Græcè dicitur) exponere optimi. Idẽ in Topic. Additur etiam deſcriptio , quam Græci χαρακτῆρα vocant.Pro nota, atque indicio. Euripides in Hecuba δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,ἐσθλῶν γενέσθαι, luculenta inſignísque eſt nota. Cicero in Oratore.χαρακτῆρα τῆς φωνῆς, formã appellat , vt & Græci ἰδέαν. χαρακτῆρες γλωσσῶν,linguarum formę atque differentiæ. Herodot. Clio , Οὗτοι χαρακτῆρας γλώσσης τέσσαρας.Χαρακτῆρα δ' ἐπὶ τοῦ νόμου,vide ἐπὶ νόμου, χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν, notam imprimere,Ariſtotel.in Polit.Idem Ariſtoteles libro ſecundo OEconom. ἐπικόπτειν χαρακτῆρα . pro percutere monetam dixit.vide Τύπος.

Χαρακτηρίζω,μ.ίσω,π.ικα, noto,deſigno,imprimo , exprimo,figuro, inſignio,denoto , indico,iudicium edo.Plutarch. de Homero loquens , ἐν ὀλίγοις δὲ,οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας,Oratores informare non neglexit, & tanquam impoſita nota inſignire. Commentar. Euripid.in Hecuba,Ὅτι πᾶς ἐστι...,καὶ γένους λαμπροῦ,χαρακτηρίζεται ἐκ τοῦ καλοῖς λόγοις.

Χαρακτηρισμὸς, οῦ, ὁ, figuratio Plinio : deſignatio , informatio Cicer.

Χαράκωμα,ατος,τὸ,vallum,agger.Ammon in χάραξ.Demoſthen. Philipp.2.χαρακώματα,ἀποτειχίσματα.Idem,ὡς πρὸς...χαρακώματα βαλόντα πρὸ τῆς πόλεως καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας: Vallo iacto ante vrbem,& admotis machinis.

Χαραμὸς,terrę hiatus.χάσμα,Heſyc.

Χάραξ,ακος,ὁ,vallum in bello , at verò in Fœminino genere, ponitur pro vallo,id eſt , firmiore palo , cui vitis alligatur: pedamentum dicunt Latini & ſtatumen. Signat hanc differentiam Pollux libro primo,χαρακος στοιχεῖα ordines adminiculorum , Gaza de Senectute. Χάραξ caſtra. Polybius , ὡς δὲ τῆς παρεμβολῆς ..., ἐκ τοῦ χάρακος ..., καὶ τι φέρων ἐπιλελησμένος, &c. Ex quo Cicero primo offic.Vnus ex decem , qui paulò pòſt quàm erat egreſſus è caſtris rediſſet , quaſi aliquid eſſet oblitus. Χάραξ , piſcis, de quo Athen.lib.ζ.

Χαράσσω,μ.ξω,π.χα, prima breui , ſculpo,ſigno,imprimo,καλλύνω,γράφω, ſcribo,aro,acuo,καλλύνω, ſcarifico.Heſiodus,χαράσσειν σιδήρῳ , dum ferrum acuitur.κεχαραγμένος, ſerratus.κεχαραγμένον ῥύγχος,roſtrum ferratum.φύλλα κεχαραγμένα,folia ſerrata,ſecta, Dioſcorides libro quarto , capite 171. κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοις , Athenienſibus infenſus , Herodotus.χαράττειν,ſignare,imprimere,dignorare Latini dicunt, Feſtus,Dignorant,ſigna imponunt , vt fieri ſolet in pecoribus.Equi etiam aliqua nota inſigniebantur.Anac.ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.

Χάρεια,τὰ,philtra,τὰ φίλτρα, Heſych.

Χαρία,ίας,ἡ,collis,βουνὸς.Heſyc.

Χαριδότης,lętitiæ dator,bacchi epithet.apud Plin.

Χαρίεις,ίεσσα,ἐν,gratus, gratioſus, vrbanus, lepidus, ſcitus , venuſtus,elegans,pulcher,χαρίεις ἀστεῖος,εὔχαρις,ἐπιτερπὴς,ἡδύς. ſuauis,lenis,iucundus,argutus,bellus,lætitia affectus.In Vocatiu. ὦ χαρίεν,& ὦ χαρίει,vt docet Gaza libro ſecundo Gramm. χαρίεντες apud Ariſtotelem libro ſecundo Politicorum, capite quinto de honorum ratione , Aretinus exponit præſtantes viri : Thomas,homines gratioſi: locus ita ſe habet οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ διὰ τὸ περὶ τὰς κτήσεις ἄνισον, οἱ δὲ χαρίεντες περὶ τῶν τιμῶν, ἐὰν ἴσαι στασιάζουσι. Libro verò quarto Ethicorum , Argyropilus elegantes , Aretinus eruditi , antiquus interpr.excellentes exponunt.De hac voce ita Portus : χαρίεντες . nobiles,potentes,gratioſi, homines excellenti gratia , (vt cum Q. Cicerone dicam) quòd illis plus ingenij felicitatæ , prudentiæ, venuſtatis,alacritatis,aſpiraſſe tres veterum gratiæ viderentur.Sic enim vocabant aptiores animo,& corpore , & feliciter natos atque eos qui gratiam , i. beneficium contuliſsẽt, homines preſtantes & occulti doctrinæ ſciti & periti Plutar. οὕτω γὰρ οἱ χαρίεντες μάλιστα τὸ ἦθος καὶ τα ἐν βίῳ ... νομίζουσι σκοπεῖσθαι, καὶ κρίνομεν ἀξιουμένους, & apud Ariſtotelem , ... γὰρ οἱ πολλοὶ, καὶ οἱ χαρίεντες λέγουσι τὸ αἴτιον τῆς ... , & paulo inferius καὶ ὁ χ. ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ...

Χαρίεν,pro χαριέντως,pulchrè,Cyril.pro paroxyt.

Χαρίεν,παρέχον ἡδονὴν,gratum,gratioſum,ἀστεῖον, pulchrum & bonum,Ariſtoph.

Χαριεντίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,iocor, ἐπιχαρίζομαι, Suid. vrbanus ſum,alludo,facetè cauillor,& lepida vrbanitate vtor, ſalibus vtor,Depon.abſol.Plat. in Apolog.μέλητος σπουδῇ χαριεντίζεται,ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, ſeriò Melitus iocatur. Idem quarto de Republica , καὶ εἰ ἐν μέσῳ ... χαριεντιζόμενος ..., vulgò dicimus plaiſanter faire le plaiſant.Dicitur etiam Χαριεντίζω,καὶ ἀστεϊζω,Damaſcius.

Χαριεντισμὸς,οῦ,ὁ,vrbanitas,lepos,& venuſtas ſermonis, dictum ſalſum & facetum,ſcomma, Halicar.in vita Iſocr. Charientiſmos ſiue ſcomma(inquit Rufin.)figura eſt qua feſtiua dictio fit cum amœnitate mordax à Cicerone 3. de Oratore dicitur , ad hilaritatem impulſio : vide etiam Quintilian. li. 8.cap.6.

χαριέντως, eleganter, ſcitè, lepidè, ἀστείως, gratioſè, venuſtè, vrbanè, ſalſè. Plat. 2. de Rep. χαριέντως γὰρ τοῦτο ἐκεῖνος εἶπε, i. pulchrè dixit. Idem in Phædone, χαριέντως ἔχεις τὸ σῶμα, venuſtum habês corpus atque ſcitum.

χαριεργὸς, ὁ, gratioſus, cuius facta grata ſunt, in Epig.

χαριεστέρως, elegantius, gratioſius, vrbanius, Ariſtot.

χαρίζομαι, μ. ίσομαι, gratificor, obſequor, facio gratum, & beneficium, gratiamque confero. Cui & ἐστίμοσι opponitur ἀχαριστεῖν ab Ariſtotele Rhetoricorum libro ſecundo, id eſt, beneficium non tribuere. ad gratiam facio, gratiam ineo apud: condono, indulgeo, demereor, bene mereor, inſeruio. Datiuo iung. χαρίζομαί σοι, tibi ſum gratus, Xenoph. Demoſthen. Ὅτι τούτων οὐδεὶς εἰδήσεται ὑφ' ἑαυτοῦ κεχαρισμένον, Quia nemo iſtorum ſcire poterit, quis ſibi beneficium gratiamque contulerit. Idem περὶ στρατ. ἐν. Εἰ τις κατὰ χαρίζῃ χάριτας τοιαύτην ἐμοὶ συνεστηκυῖαν, gratiam inis inanem ac friuolam. χαρίζομαί σοι περὶ τὸ φωνήεντα, Iſoc. χαρίζομαι αὐτῷ, eius gratiam concilio. χαρίζεσθαι ἔρωτι, indulgère amori, Plutarchus de Cæſare & Pōpeio. Dixitque Antiphon, χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, animo ſuo indulgère. Χαρίζεσθαι, τὸ συγγνώμην ἔχειν, condonare, ignoſcere, delicti gratiam facere, Liu. Paulus ſecunda ad Corinth. capite ſecundo, ſæpe ita vſurpat χαρίζεσθαι. Et ad Epheſ. capite quarto χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν, id eſt, delicti gratiam mutuò facientes, vti & Deus in Chriſto vobis condonauit: vbi συγχωροῦντες eſſe vult καὶ ἀφιέντες συγχωρεῖν. Dicitur quoque χαρίζομαι τὸ ὄφλημα, pro remitto mulctam. Homerus cum Genitiu. iungit. Odyſ. ά, χαριζομένη παρεόντων, largiens ex his quę adſunt ſeu aderant, id eſt, pro copia. Κεχαρισμένος, qui beneficium dedit. Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, Διὸ οἱ ἐν πενίᾳ παρασταθέντες καὶ φυγαῖς, κἂν μικρὰ ὑπηρετήσωσι, διὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως καὶ τὸν καιρὸν, κεχαρισμένοι. Idcirco qui in paupertate conſtitutis aut exulibus aliquid officij præſtiterint, licet id quidem minutum ſit atque exiguum, tamen quia in tanta neceſſitate, talique tempore, cenſentur bene meriti atque rem gratam feciſſe. Eſt enim & κεχαρισμένος, iucundus, gratus, placitus. κεχαρισμένος λόγος, oratio ſeu ſermo gratus, Demoſthen. Aliter Xenophon libro primo Xenop. οἱ δὲ ὥσπερ θεοὶ τινες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν, id eſt, beneficio affecti & ea gratia donati. Idem ibidem pro accepto. τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα, diis grata & placentia. Heſiodus, θυμῷ κεχαρισμένος ἦεν. κεχαρισμένε θυμῷ, Homer. i. τῇ ψυχῇ προσφιλέστατε: vnde κεχαρισμένως εἰπεῖν, ad gratiam dicere, Iſocrat. κεχαρισμένως ἄρχειν. Idem. Χαρίζεσθαι de muliere quę ſui copiam facit. vide Χάρις.

χάριν, pro cauſa, ἕνεκα: vnde ὅσον εὐγενείας χάριν, quod ad generis nobilitatem attinet. Gregor. ἕως δὲ ἐμὴν χάριν καὶ νόσει τις ὁ πατήρ. Sic Plaut. At tu ęgrota ſi vis per me quidem ętatem. Dicitur hoc etiam per ἕνεκα, & περὶ, & διὰ, cum Genit. & Atticè cum Accuſ. σὴν χάριν, tua cauſſa: αὐτὸ τὸ πρὸς χάριν σου. Et ἐμὴν χάριν mei gratia, cauſa mea, meo nomine. Apol. ἐμὴν χάριν ἀμφιπένεσθε. vide ἕνεκα. Apud Ammon. χάριν ἕνεκα, vtrunque ſimul apud Plat. de Leg.

Χάρις, ιτος, ἡ, (ἀπὸ τοῦ χαίρειν teſte Euſtathio in Odyſſ.) gratia, feſtiuitas, beneficium, beneficentia: ſtudium, meritum, μισθὸς, donum, munus. Ariſtoteles Rhetoricorum libro ſecundo, ποιητικὰ δὲ φιλίας, χάρις: καὶ τὸ, μὴ δεηθέντος ποιῆσαι καὶ τὸ, ποιήσαντα μὴ δηλῶσαι, id eſt, beneficium collatum amicitiam conciliat. τῇ Τριάδι ἡ χάρις, Trinitati ferendum eſt acceptum. Nazanzenus in Oratione, χάρις σοι κεῖσθαι τάττεται, gratia tibi debetur, Thucydid. χάρις ὑφείλετο πρὸς τῶν Ἀθηναίων, gratia ab Athenienſibus habebatur, Herodotus. ἡ τοῦ λόγου χάρις, eloquentia, Plutarchus in Alcibiade. πρὸς χάριν λέγων τῷ δήμῳ, populo aſſentor, Thucydid. πρὸς χάριτας τῶν εὐεργετῶν τοιοῦτοι οἱ Ἀθηναῖοι, ad gratiam referendam benefactoribus propenſi ſunt Athenienſes, Liban. Apud Demoſthenem, ἐν χάριτι προσλαμβάνω, capio gratioſè, Plato de Legibus. μετὰ χαρίτων, cum gratia. Plato epiſtola octaua, βασιλέα στήσασθε, πρῶτον μὲν τὸν ἐμὸν υἱὸν χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, regem filiū meum create duplici gratia, & mea & mei patris. Habet eū vſum χάρις apud Gręcos, quem Gratia apud Latinos. χάριν ἄγω, in Epigramma. id eſt, concilio gratiam. χάριν ἀπολαμβάνω, Xenoph. viciſſim beneficio afficior. χάριν ἀποτίνω, gratiam rependo, Idem. χάριν ἀπομνημονεύω, gratiam refero, Ariſtid. χάριν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ποιεῖν ἀχαρίστους, gratiam auferre Quintil. extinguere dixit Cicero, & ſecundo de Finibus, beneficium & gratiam tollere. Ariſtoteles, ἐκ ποίων δὲ ἔστιν ἀφαιρεῖσθαι τὴν χάριν τισὶ, καὶ ποιεῖν ἀχαρίστους, à quibuſdam gratiam auferre, atque vt officiorum illis nulla gratia habeatur, efficere. Χάριν διαλύειν, gratiam reſcindere. Eſt & beneficium remetiri, gratiam referre, Lyſiæ & Hyperid. i. ἀποδιδόναι, ἀποτίνειν, ἐκτίνειν, ἀπομνημονεύειν καὶ ἀντευεργετεῖν ſiue ἀμείβεσθαι, & ἀντιχαρίζεσθαι Pollic. χάριν δίδωμί σοι, tibi hoc largior. Baſilius in epiſtol. χάριν δίδωμι φωτὶ, apud Sophoclem, in hominem beneficium conferre. & apud eundem, χάριν νέμειν pro eodem. σοὶ μὲν δὴ νέμοιμ' ἂν τοῦ γε μείζω χάριν, te maiori quam hoc afficerem beneficio: ſic etiam apud Ariſtophanem, Χάριν σοι κατατίθεμαι, tibi morē gero, Ficin. in Timæo Plat. penes te gratiam colloco, alius Interpr. χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι, parem referre gratiam, Æſchin. χάριν πάντων ἀποδιδόναι, Plato primo de Republic. dixit, id eſt, is gratiam referre. Ibidem χάριν ἐκτίνειν, pro eodem etiam dixit. χάριν ἐκτίνειν τροφεῖα. Ariſtid. χάριν ἢ χάριτας ἀνταποδίδωμι, gratiam refero, Budęus in epiſtolis poſterioribus, & Xenoph. ſic etiam Thucydid. χάριν ἔχω, habeo gratiam, in Epigramm. χάριν εἰδέναι, habere gratiam. τὴν χάριν εἰδέναι Polluci. οἶδα χάριν εἰδέναι, Plutarchus in Galba Et χάριν οἶδα, pro gratias habeo, gratias ago. χάριν τῆς τιμῆς οἶδά σοι, Xenoph. ἐγὼ μὲν χάριν τοῖς θεοῖς οἶδα καὶ ὁμολογῶ, Budæus in epiſtolis priorib. χάριτας οἶδά σοι, καὶ ὁμολογῶ, Idem in poſter. χάριν εἰδότες ἡμῖν, iis gratiam habentes. χάριν ἔχω σοι, habeo tibi gratiam, Iſocr. in Euagora Idem ibidem, ὧν χάριν ἔχει οὐδεὶς, harum rerum non habuit gratiam. χάριν πάντων ἐγὼ σοι ἔχω, Xenophon libro quinto Pædiæ. χάριν ἔχω τῷ γήρᾳ πολλὴν, ſenectuti magnam habeo gratiam, Gaza de Senectute. χάριν αἱ τῶν θεῶν χάριτες. Iſocr. χάριν βεβαίαν ἔχω, gratiam habeo firmam, Thucydid. ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, Polybius libro primo, id eſt, gratiæ & beneficij locò accipere χάριν ἰδεῖ, beneficij loco ponas, Herodot. χάριν λείψω, beneficium relinquam, Euripid. χάριν ὀφείλειν, debere, Xenophon χάριν ὀφείλω, ſum beneficio deuinctus, Iſocr. vide in Ὀφείλω. χάριν ποιεῖσθαι, gratiam referre, Demoſthen. χάριν ποιῶ, gratiam concilio, Idem. χάριν τίνεσθαι φόνῳ, Euripid. exitio gratiam compenſare, id eſt, pro bono malum referre. χάριν τίθεμαι, gratificor. χάριν καταθέσθαι, gratiam demereor, gratiam ineo. χάριν καταθέσθαι, beneficium collocare, Demoſthen. χάριτας ἰουδαίοις καταθέσθαι, inire gratiam a Iudæis, capite 24. Actorum Apoſtolorum. χάριν καταθέμενοι, gratiam reddentes ſeu referentes, Æſchin. Thucydides libro nono, χάριν ὑμῖν προσθήσουσιν, gratias vobis habebunt. Χάριν φέρειν, id eſt, διδόναι χάριν, gratificari, conferre beneficium, obſequi. vide φέρω & φέρομαι, vbi φέρεσθαι χάριν. Alij obſeruant etiam ſumi pro reportare beneficium, Demoſthen χάριν φέρομαι, Euripid. ἔστιν ὅτι δρῶν σοι χάριν φέρω, eſt quod velis curari in quo queam tibi facere rem gratam. φέρειν χάριν, Homer. id eſt, χαρίζεσθαι, βοηθεῖν. χάριν χαρίζεσθαι Attici dicunt, id eſt, gratiam gratificari, vt dixit Saluſt. Χάρις, obſequentia ſiue obſequium mulieris quo homini morigera ſui copiam facit. Plutarchus, ἐν τῷ ἐρωτικῷ χάρις γὰρ ὑπὸ Πρωτογένους, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν. vnde ἄχαρις vocata eſt, Charitum venerearum expers. Quod Saluſtius in Ciceron. ita rectè extulit, Filia matris pellex, tibi iucundior atque obſequentior quàm parenti par eſt, id eſt, σοὶ μὲν κεχαρισμένη καὶ χαριζομένη ὑπὲρ ἣν τῷ πατρί. Eſt enim Polluce authore libro quinto, capite περὶ μίξεως χάριν δοῦναι καὶ χαρίσασθαι, copiam ſui facere, virique libidini obſequi: vt illa in Andria Terent. Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus: quod κατ' ἐπίνοιαν dictum eſt: Vt & apud Ariſtophanem in Equitibus, vbi de Comœdia tanquam de muliere ait, Κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων; Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. vide ſuprà in verbo πειράω. Et apud Plutarchum in citato libello, Καὶ τὴν ἔτι χάριν ἐχούσας ὥρας ὁ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, Ὅτι σμικρά μοι παῖς ἔμμεν' ἐφαίνεο κἄχαρις. Quod & Pindari Commentar. producit, vbi tamen ſcriptum λέγει χάριν, ἡ οὔπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι: quo loco ait, χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, id eſt, concumbere, & adducit Comici authoritatem iam aſcriptam. Heſychius χαρίσασθαι, ἀφροδισιάσαι. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνουσίας ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Sic & lingua vulgaris noſtra ἀνταγωνίζεται: dicunt enim *faire plaiſir*. Χάρις quum deam ſignificat, χάριτα non χάριν in Accuſatiu. facit. Inde χάριτες, gratiæ. Heſiodus tres facit in Theogon. χάριτας θεὰς καὶ εὐρυνόμην Θυγατέρας, ἀγλαΐην καὶ εὐφροσύνην, θαλίην τ' ἐρατεινήν. Hymnus in Charites extat apud Orph. Χάριτες de myrti ramulis. Comment. Hom. Il. ρ, de Panthus filio, vbi Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι: Μυρσίνας, inquit, καὶ Κύπρου χάριτας λέγουσιν ἐκ συνεστραμμένας καὶ ἄλλας μυρσίνας ὡς φασὶ στεφανίδας.

Χαρίσιον, ου, τὸ, τὸ χαριστήριον Suid. Eſt & placētę ſpecies. Pol. Χαρίσιον τὸ ἐν παννυχίδι χαρίσ, Athen. l. 15.

Χάρισμα, ατος, τὸ, ἡ

Χαριστήριον, ου, τὸ, idem quod χάρις, id eſt, gratia, munificentia, beneficium gratis collatum, munus, donum, quod ad gratiam fit alicuius. Χαριστήρια, τὰ χαρίσια, gratiarum actio. χαριστήρια θύειν, per ſacrificium gratias agere, pro beneficiis acceptis ſacrificare. χαριστήρια ἀποτίνειν, gratiarū dona ſoluere, Xen. χαριστήρια τροφῆς ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, patriæ gratias nomine educationis reddere ſeu agere.

Χαριστηρίους λόγους appellat Gregor. quibus gratiæ Deo aguntur de aliqua re. Synefius, χαριστηρίους ὕμνους τῷ θεῷ ἀποθύσαντες, ὅσα

ὥσπερ εἰώθεσαν.

Χαρίστια, τά, ſolenne feſtum, quo ſympoſia agitabant, vnà propinqui & dona vltrò citroque tranſmittebant. Valerius Maxim. libro ſecundo, capite de inſtitut. Antiquorum Conuiuium etiam ſolenne maiores inſtituerunt, idque Chariſtia appellauerunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur: vt ſi qua inter neceſſarias perſonas querela eſſet orta, apud ſacra menſæ, & inter hilaritatem animorum, fautoribus Concordiæ adhibitis tolleretur.

Χαρμία, ας, ἡ, gaudium, χαρμονή, Suid.

Χαρὶ παλαίχα, ridiculum manipuli factum, facetiæ de manipuli facto.

Χαριτοβλέφαρον, τό, frutex eſt quidam in philtris efficax. Vide Pli. libro decimotertio, capite vltim. à venuſtate genarum palpebrarúmque hoc nomine vocatus eſt Demetrius, Laertius.

Χαριτοβλέφαρος, & λαμπετώ, à meretrice quadam vocabatur Demetr. Phalar. Laer. l. 5.

Χαριτογλωττεῖν, eſt (vt voluit Eraſm. in Adag. Ad gratiam loqui, id eſt, πρὸς χάριν λέγειν Thucydid. ſiue εὐλογεῖν Athenæo libro quarto, vbi, ἀπὸ τοῦ ἐμφύτου χαριεντισμοῦ καὶ εὐλογίας πολλάκις ... mox, Πόθεν δὲ ἡ εὐλογία ... Phrynichus, inquit Cynulcus ἐν τῇ ... comœdia, meminit τῆς εὐλογίας διὰ τούτων, ... id eſt, omnibus ad voluptatem loquutus: vt Cicc. dixit pro Quinto, quæ vera eſt lectio: Licet etiam pro eodem ad voluntatem loqui poſuerit alibi: vt in Paradox. Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum ſit, facit: aſſentatur, &c. Rurſus de Amicit. Quamuis enim multis nominibus eſt hoc vitium notandum leuium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem. Sequitur, ... μηδὲν αἰσχρὸν ... καταπύγων, ... est item χαριτογλωττεῖν, linguæ gratia ficta (vt dixit Ouid. & Perſius, -pictæ tectoria linguæ) notatur: eſt enim, vt ait Commentar. Æſchyli. μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ ἐν ἔργοις, non re factiſque ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quomodo loquitur Saluſtius. Idem Athenæus ibidem, huius Tragici poetæ authoritatem affert: Τὸ δὲ χαριτογλωσσεῖν Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ: Γνώσει ... ὅτι ἔτυμα ... οὐδὲ γὰρ μάταιον χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Aliter autem apud ipſum Æſchylum corrupte legitur. Videtur tamen & ipſe Athenæus εὐλογεῖν, quod vulgò *parler à plaiſir*: & χαριτογλωσσεῖν, id eſt, *s'offrir de bouche & preſenter ſon ſeruice*, confudiſſe: quæ res Eraſmo homini ſanè de literis optimè merito, fraudi fuit. Sic igitur ὁ χαριτογλωσσῶν, verbo tenus obſequioſus atque officioſus.

Χαριτόω, ῶ, ώσω, κ. πκα, gratioſum facio, gratum ſiue charum reddo, Actiu. Accuſatiu. κεχαριτωμένη, gratioſa vertitur ab Eraſm. capite primo, Euangel. Lucæ, qui hæc annotat, Non eſt, inquit, gratia plena, ſed, vt ad verbum reddam, gratificata. Paulus ad Epheſ. capite primo, τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, qua gratos nos reddidit in illo dilecto. vide ſuprà in dict. Εὐχαριτωμένος, & Ἐπιχαριτόω.

Χάρμα, ατος, τό, riſus, gaudium, χαρά, ἡδονή. Heſiod. μὴ γένηται χάρματα ... Indicat & ludibrium, & deriſum, vt in eo, Iliad. γ, δυσμενέσιν μὲν χάρμα: & in illo, τὸ σὸν σῶμα χάρμα καὶ γέλως. χάρματα ... Eurip. & in Epig.

Χάρμη, ης, ἡ, pugna, conflictus, μάχη εἰς μάχην προθυμία: vnde vulgò *eſcarmouche*: ἀπὸ τοῦ χαίρειν. Delectantur pugna milites, & qui hoſtem vleiſcuntur. Homerus Iliad. ν, χάρμη γηθόσυνοι, τὴν σφισι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. Rurſus Iliad. ε, ... χάρμη.

Χάρμη, ἡ χαρά, lętitia, gaudium. Phocyl. μήτ' ... ἐπαγάλλεο χάρμῃ, neque exultes gaudio.

Χαρμονή, ῆς, ἡ, gaudium, lętitia. Xenophon Prædiæ primo, & Sophocles.

Χαρμοσύνη, ης, ἡ, idem. Eſt etiam feſtum apud Athenienſes.

Χαρμόφρων, Mercurij epithetum.

Χαροπός, οῦ, ὁ, oculis decorus ac gratioſus, διόφθαλμος καὶ ἐπίχαρις, ὁ χαίρειν ἔχων τοῖς ὀψί. fit autem ab ὤψ, ideóq. χαροπὸς per ο ſcribit Gaza libro tertio Gramm. Aratus, χέτι χαροπῆς ..., pulchræ aſpectu. Χαροπὸν χρῶμα, propriè eſt color cæſius ſiue cæruleus, qualis eſt maris atque cæli. Γλαυκὸν χρῶμα, id eſt, glaucus color, nonnihil à cæruleo diuerſus eſt. vterque ad viridem tendit: dilutior eſt glaucus ad album vergens: ſaturior intenſiorque cæſius & lucidior, in confinio fului poſitus. Itaque fit vt propter affinitatem aliquando ſumatur glaucus pro cæſio, & contrà: item χαροπὸς pro fuluo. Ariſtoteles in Phyſiognom. oculos γλαυκοὺς καὶ λευκούς, id eſt, glaucos & albos, timidorum eſſe dixit: fortium verò μὴ γλαυκούς, ἀλλὰ χαροπούς, non glaucos, ſed cæruleos aut fuluos, quales leonum & aquilarum. Ego χαροποὺς rauos Latinè dici puto propriè, vt rauam lupam dixit Horatius Carm. libro tertio, Ode 27. Sunt autem raui coloris, inquit Feſtus, qui ſunt inter flauos & cæſios, quos rauiſtellos vocat Plautus. Plutarchus in Mario Germanorum oculos χαροποὺς dixit. Et Cornel. Tacitus Germanis omnibus truces ac cæruleos oculos eſſe ſcribit. Porphyrio rauum fuluum eſſe expoſuit: & Apollonij Interpres γλαυκὸς καὶ χαροπὸς συνώνυμα dici ait, quod de claritate ac fulgore alij intelligunt. In Epigramm. χαροπὸν οἶδμα, id eſt, cæruleus fluctus. Homerus Odyſſ. λ, ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες. Et apud Ariſtophanem in Pace. χαροποῖσι ..., Interpr. φοβεροῖς. Rurſus in Epigramm. χαροπὴ ... Apud Apollonium Argonautic. libro primo, Ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς Ἐκ περάτων ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί, id eſt, aurora clara & nitida reſplendens: alijs fulua & roſea, vel rutilata ſplendoris colore. Theocr. in Bucol. ὄμματα χαροπώτερα πολὺ ἢ Ἀθηναίας: oculi ſplendidiores vel magis cæſij quàm ſint Mineruæ. vide infrà.

Χαροπότης, ητος, ἡ, oculorum hilaritas & gratia, eorum ſplendor, oculorum cęſius color qui aſpectu delectat, niſi cùm nimietate lucis perfunditur ac illuſtratur, tunc enim coruſcant oculi fuluique ac rutili apparent, ideóque truces. Plutarchus in libel. de Iſide & Oſiride, de Iſiacis ſacerdotibus cæruleo colore indutis, φοροῦσι δὲ τὰ λινᾶ, διὰ τὴν χρόαν, ἣν τὸ λίνον ἀνθοῦν ἀφίησι τῇ περιεχούσῃ τὸν κόσμον αἰθερίῳ χαροπότητι προσεοικυῖαν. Eſt enim lini flos cæruleus ætheriſque colore.

Χάρτης, ου, ὁ, charta: ea fiebat ex papyro: vide Πάπυρος. Dioſcorides libro primo, capite 116. Πάπυρος γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται. Ibidem, βέλτιον ὁ χάρτης καεὶς ἐστὶ τοῦ πυρός.

Χαρτίον, ου, ὁ, χαρτοφορῖνος, chartarius, ὁ χωρητικὸς τῶν ἐγγραφομένων, capax ſcriptorum, Etym.

Χαρτίον, chartula.

Χάρτιον, τό, charta.

Χαρτοπώλης, ου, ὁ, quaſi papyropola, id eſt, ὁ τὸν χάρτην πιπράσκων.

Χαρτός, οῦ, ὁ, lætabilis, dignus lætitia χαρᾶς ἄξιος, apud Suid. Σύμβολον φρονήσεως τὸ διακρίνειν τῶν χαρτῶν καὶ λυπηρῶν.

Χαρτοφυλάκιον, ſcrinium in quo reponuntur chartæ.

Χαρτοφύλαξ, chartarum principalium cuſtos, id eſt, præfectus ſcriniorum, qui theſaurarius chartarum nunc dicitur.

Χάρυβδις, εως, ἡ, charybdis, vortex maris.

Χάρων, ἀπὸ τῆς χαροπότητος dicitur leo, Euſtath. in Homer. Χάρων, ὁ πορθμεὺς τοῦ ᾅδου, Charon, orci portitor. Vnde ſumitur pro morte καὶ αὐτὸ τὸ θάνατος, Suid. Ariſtoph. in Pluto, Ὁ δὲ χάρων τὸ ξύμβολον ἔδωκεν, id eſt, μισθὸν ... Charontem inferorum portitorem, etiam Orcum videntur Latini appellaſſe. Vnde Χαρωνῖται, id eſt, Orcini. Turba illa nouorum Senatorum, qui poſt necem Cæſaris fraude Antonij in Senatum irruperant, à Romanis hominibus ipſos deſpicientibus, ac nomine illo irridentibus, dicebantur Orcini. Plutarchus in Anton. Πολλοὺς δὲ βουλευτάς, ... Διὸ τούτους ἅπαντας ἐπονειδίζοντες οἱ Ῥωμαῖοι Χαρωνίτας ἐκάλουν: ... Suetonius in Auguſto hoc ipſum ita memoriæ prodidit: Senatorum affluentem numerum deformi & incondita turba (erant enim ſuper mille, & quidam indigniſſimi, & poſt necem Cæſaris per gratiam & præmium allecti, quos Orcinos vulgus vocabat) ad modũ priſtinum & ſplendorem redegit.

Χαρώνειος. Pollux Onomaſtici libro octauo, τὰ δὲ ... χαρώνειον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπῄεσαν. Arnobius verò: χαρώνιος θύρα μία ... θύρα, δι' ἧς οἱ ... ἐπὶ θανάτου ἐξάγονται. Idem Pollux libro quarto, αἱ δὲ χαρώνιοι κλίμακες, ... Χαρώνια, apud Laertium in Zenone, & Geographos, barathra quædam & Plutonia, fœdos odores exhalantia. Galenus, ... χαρωνείοις ... Vide libro primo de tuenda Valetudine. Plinius libro ſecundo, capite 93. in Sinueſſano agro, & Puteolano: ſpiracula vocant, alij Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes. Hinc puto quòd vulgò dicamus *charôgne*, quod fœtet cadaueris modò: à carne verò, longius petita eſt etymologia.

Χαρωνῖται, ῶν. vide Χάρων.

Χάροψ, οπος, ὁ, χαροπός, Suid.

Χάσιος, ου, ὁ, bonus, Heſyc.

Χάσις, diſcretio, ſegregatio, διάκρισις, Heſych.

Χασκάζω, idem quod χάσκω, inhio. Ariſtophanes in Veſpis, Σὺ δὲ χασκάζεις τὰ κολακευόντων, tu obſeruas velútque inhias, ...

Χάσκαξ, ſcommaticè dicitur de homine qui ore hiante ſtat &

reſpectat aliquid teſte Euſtat. ſic & Athen. & Ariſtoph. [illegible] nominatur per parodiam.

Χάσκω, adaperior, hio, hiſco, dehiſco. χάσκουσι καὶ συμμύουσιν ὡς οἱ ὄρνιθες, dehiſcunt & ſe comprimunt vt cernentes, Ariſtoteles libro quarto Animalium. [illegible] χάσκεις, Ariſtophanes. [illegible], Interpr. χάσκοντες τῷ στόματι [illegible], aperto ore intuentur eam, libro primo Eſdræ. Eſt etiam obtueor, τὸ χασμᾶσθαι, [illegible], intendo defixis oculis.

Χασκορέω, circumſpicio, [illegible].

Χάσμα, ατος, τό, hiatus, fiſſura, rictus, vorago, [illegible], barathrũ: vnde Ariſtotel. de mundo, χασματίαι σεισμοί, id eſt, terræ motus: ab hiatu ſic dicti, vt qui labes terræ relinquant in caua ſubſidentis. χάσμα τῆς γῆς, Plato Politicorum ſecundo. hiatus terræ, Cicero Offic. 3 χάσμα μέγα, Herodot. in Melpomene. Euripid. in Phœniſſis, [illegible] χάσμα [illegible]. Dicitur autem χάσμα à χάω, i. hio. vide annotationem Bud. in Pand. ſuper dictione Chaſma.

Χασμᾶσθαι, oſcitanter addubitare & cunctari, angi & conturbari, æſtuare dubitatione, Cic. vide [illegible].

Χασμάω, μ. ήσω, π. ηκα, oſcito, dehiſco, Neutrum abſolutum. Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problem. voce Paſſiu. effert. οἱ βλέποντες χασμωμένους χασμῶνται, qui oſcitantes vident, oſcitant. [illegible] χασμῷο, id eſt, vertigine vexeris, ac oſcites, Plat. in Gorg. θύρας χασμωμένας, de aperto oſtio dixit Alexis apud Athen. l. 4.

Χάσμη, ης, ἡ, oſcitatio, oſcedo. Pollux, [illegible], i. [illegible].

Χάσμημα, Ariſtoph. i. [illegible], Interp.

Χασμώδης, τό, oſcitantia.

Χασμώδης, hians, oſcitabundus.

Χαυλιόδους, [illegible]. Hom. Il. [illegible].

Χάχαιον, herba, quæ & [illegible], Dioſcorides libro quarto, c. 118.

Χατέω, μ. ήσω, χατίζω, δέομαι, indigeo, deſidero. [illegible], Heſyc. poetic.

Χατέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, careo, prohibeor: cum Infinitiuo. Odyſſ. [illegible], &c. & cum Genit. pro egeo & deſidero.

Χατίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem. Neutr. Genitiu. Heſiodus, [illegible] χατίζων, &c.

Χατίς, ίδος, ἡ, deſiderium, vſus, ἐπιθυμία, χρεία, Heſych.

Χαυλιόδους, οντος, ὁ, qui dentes exertos habet, brochus: vnde brochitas Plin. [illegible], vt aper, elephas. Heſiodus, [illegible] χαυλιόδους, &c. id eſt, [illegible]: vel ρ mutato in λ, [illegible]: id eſt, dentes exaſperans. χαυλιόδοντες, quibus ſunt exerti dentes. dentes prominentes atque ſerratos habens, Herodot. de Crocodilo, χαυλιόδοντας [illegible], eminentib. & cancellatis dentibus Idem, χαυλιόδοντας ἔχει ὥσπερ οἱ [illegible], dentes habent exertos veluti apri, Ariſt. l. 2. Animal. ſic Gaza. vide in verbo Καρχαρόδους.

Χαῦναξ, homo timida & inani inflatus ſuperbia. Heſyc. χαυνάζω, decipio, in errorem induco apud eundem.

Χαυνοπολίτης, ὁ, ciuis inflatus vrbis ſuæ opinione atque gloria. Ariſtoph. in Achar. [illegible] χαυνοπολίτας, i. [illegible].

Χαῦνος, η, ον, mollis, laxus, prælaxus, fungoſus & inanis, ſolutus & cedens, Gaza, ignauus, lentus, inſolens, tumidus, inflatus opinione ſui, ſuperbus. χαῦνος νοῦς, animus mollis, Plutarchus in Solone. χαύνη ἐλπίς, vana ſpes. Plato epiſtola ſeptima, [illegible] χαύνης ἐλπίδος, inflare ſpe. χαύνη σάρξ, Galen. libro ſecundo ad Glaucon. fungoſa caro. χαῦνος [illegible], rarum ſolutũmque triticum, Theophraſt. libr. tertio de cauſis plantar. Χαυνοπολίτης apud Ariſtophan. in Auibus, nomen quod laxè patet, amplum: Comment. [illegible]. Χαῦνος, ſtultè & abſurdè liberalis, oſtentator, ineptus. Ariſtoteles quarto Ethicorum, Οἱ δὲ χαῦνοι ἠλίθιοι, καὶ ἑαυτοὺς ἀγνοοῦντες, [illegible]. De hac voce ſic Portus, χαυνότης ὅταν χαυνοῦσθαι [illegible] τὸ χάω, id eſt, hio, quod vt Ariſtotel. in Ethicis vſurpat libro ſecundo, capite ſeptimo, non eſt lentum eſſe, atque mollem, ſed altum ſapere, tumeſcere, maiora de ſeſe ſentire, ingentes ſpiritus concipere, recte vertitur ſuperbia, aut faſtus inſolens, & inflatus, ſic dicitur aut quod cupiditates hiantes vocantur, aut quod ſuperbi arrecta fronte, hiantiore ſeſe ferũt, & quaſi tumeſcunt, Cic. partit. Magnitudinem animi ſuperbia imitatur inanimis extollendis.

Χαῦνος, friabilis, i. [illegible], altum, latum, magnum, q. χαίνω à χάω.

Χαυνότης, ητος, ἡ, laxitas, mollities, reſolutio Plat. [illegible]. Eſt etiã faſtus atque inſolentia. χαυνότης ab Ariſtotele libro primo magnorum Moral. pro extremo magnanimitatis, opponitur puſillanimitati. vide illic. Item l. 2. vbi Argyrop. lentitudo, Aretin. inflatio.

Χαυνοῦσθαι, opponitur τῷ [illegible] laxari, molliri. [illegible] etiam τὸ [illegible], ſtultè de ſeipſo perſuaderi, magnificè ſimul & abſurdè de ſeſe ſentire, tumere. [illegible].

Χαυνόω, μ. ώσω, π. ωκα, [illegible], emollio, mollio, remitto, laxo, inflo. Act. Accuſ.

Χαύνωσις, εως, mollicies, laxitas, ſolutio, remiſſio. Ariſtophan. [illegible], dicit, [illegible], id eſt, ſolutionem [illegible] & relaxationem aut facundiam ad refutandas aduerſariorum rationes aptam, verborum lenocinium quo emolliuntur animi auditorum: vide ibid. Interp.

Χαύων, ὁ panis oleo conſperſus, hordeaceus, aut olus aſſatum, Etym. Suid. apud Ariſtoph. leg. χαύων.

Χαψοῖ, χρυσοῖ, &c. crateres aurei, l. 2. Eſd. ſect. [illegible].

ΧΕΑ'ΜΕΝΟΣ, η, ον, fundens.

Χεάσθαι, fundere, Ariſtoph.

Χεδροπῶν φύσις, leguminis natura. Athen. l. 9, [illegible].

Χέδροψ, οπος, ὁ, legumen. & τὰ χέδροπα, legumina, quæ & [illegible], Theophraſt. libro primo hiſtor. plantar. capite nono, quæ & etiam cherdropa dicuntur, Gaza libr. octauo, capite primo, & libro tertio, capite 25. de cauſ. plant. vide Ὄσπριον. [illegible] τὸ δρέπεσθαι τῇ χειρί, quod leguntur manibus.

Χεζανίγκα, apud Nicol. Alexand. vnguinis genus quod deiicit aluum cacandique neceſſitatem affert: vnde nomen.

Χεζητιάω, cacaturio, χεσείω. Ariſtoph. [illegible] χεζητιῶν, clamantem quòd cacaturirem.

Χέζω, μ. χέσω, [illegible], caco, excerno ſtercus, elido ſtercus: vnde καταχέζω: vnde etiam χεσείω id eſt, cacaturio, & χεζητιάω. Ariſtoph. in Equit. [illegible], vide [illegible], & [illegible]. Ad χέζω alludunt linguæ gallica & Teutonica.

Χεθλῶσαι, diffundi: vnde χυθείς, fuſus.

Χειά, ᾶς, ἡ, luſtrum, cubile ferarum, latibulum ſerpentis: nam χεῖσθαι eſt capacem eſſe. χειά, inferius. Athen. l. 11 χεῖσθαι τὸ χωρεῖν: vt [illegible]. [illegible].

Χειλάριον, ου, τό, labellum.

Χειλέω, & χελέω, pro χιλόω & χολόω, vnde apud Heſychium [illegible], item [illegible].

Χείλιοι, οἱ, Æoles, ἀντὶ τοῦ χίλιοι, mille, Etym.

Χειλοποτέω, pitiſſo, ſummis labris delibo, in Epig.

Χεῖλος, εος, τό, labrum, labium, [illegible]. Ariſtoph. Nebul. [illegible] χείλεσιν [illegible], labiis diffluentibus. Χεῖλος, labrum de aliis rebus, de ore poculi & crateris. Odyſſ. [illegible], id eſt, margines. [illegible] χείλεσι, id eſt ad dolij labra, dicit Heſiod. retentam eſſe ſpem. χεῖλος τῆς αὐλαίας, ſummitas cortinæ, capite 26. Exodi, ora ibidem. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labia vulnerum, Galen. libro ſecundo ad Glaucon. [illegible], Eupolis apud Pollucem. Item litus, ripa apud Æſchyl. χεῖλος τῆς τάφρου, crepido foſſæ. χεῖλος θαλάσσης, margo maris, Eraſm. in epiſt. ad Hebr. χείλη ποταμῶν, oræ fluminum, ripæ, vide prouerb. Eraſm. [illegible], pro χεῖλος etiam dicitur χελύνη.

Χειλοστρόφιον, τό, inſtrumenti genus, quo in quæſtionibus vtebantur, intorquentes noxiorum labra, apud Syneſ.

Χείλων, labeo: Et verbum obſcœnum, in Epigr. & in fine orationis Ciceronis contra Salluſt.

Χειλωτήρ, ῆρος, ὁ, frenum, ferrum quod in os equi inſeritur. vide [illegible].

Χεῖμα, ατος, τό, hyems. Od. [illegible] χεῖμα [illegible].

Χειμάδιον, ου, τό, hybernaculum Liu. Heſychio χειμάδιον, εἰς χειμάζειν.

Χειμαδιός, hybernus, ad hybernandum accommodus. [illegible] χειμαδίῳ, vti hybernis, Demoſthen. vbi intelligendum [illegible], χειμαδίῳ [illegible]. apud Suid. [illegible], ſe conferunt hybernatum, Herodot.

Χειμάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, hyeme vel tempeſtate vexor, [illegible] χειμῶνος, fluctuo tempeſtate, coorta tempeſtate iactor, Depon. abſolut. [illegible], frigora ſentire. χειμασθείς, tempeſtate iactatus, tempeſtate diſiectus, algore affectus. οἱ χειμαζόμενοι, qui tempeſtate iactantur: qui [illegible] dicũtur, qui ſpiritu periclitantur: ſic Interpretes C. 18. Concil. Ancyrani.

Χειμάζω, μ. άσω, π. ακα, hyemo, perturbo, moleſto, tempeſtate iacto, procella vexo: hyemem traduco, hyberno, Thucy. l. [illegible], deus tempeſtatem excitat, Xen. in OEc. [illegible], tempeſtas perſtitit.

Χειμαίνομαι, tempeſtate vexor, ſentio hyemem, Herodot.

Χειμαίνω, hyemo, ſæuio, Theocr. Idyl. 9.

Χειμά-

Χειρόμακτρα: χιτῶνα, Lenæ ventorum & frigoris iniuriam arcentes, idem quod σισύραι, Euſt. [illegible]

Χείμαρος, paxillus ſeu clauus quo foramen in nauis carina obſtruitur, quo amoto naues in ſiccum tractæ, aquam in ſentina collectam emittunt. Heſiod. [illegible] χείμαρον. vide [illegible].

Χειμάῤῥους, ὁ, torrens: quia tantum hyeme fit. [illegible]. Dicitur ab Horat. flumen hybernum. Dicitur & χειμάῤῥους in Nominatiu χειμάῤῥῳ ποταμῷ [illegible], torrenti flumini ſimilis, Herodot. [illegible]. Hom. Iliad. [illegible]. Interpres. Dixit Aratus, [illegible], tempeſtuoſam hyemem.

Χειμας, χάδος, veſtis hyberna, [illegible], Heſyc.

Χειμασθεὶς, ὁ, tempeſtate tortus.

Χειμασία, tempeſtas, turbatio, ζάλη, [illegible], Heſyc. Eſt etiam hyemis traductio, id eſt, hyematio Varroni. Polybius, [illegible] χειμασίαν, in hyberna dimiſit.

Χείμαστρον, χειμερινὸν ἱμάτιον, vt θέριστρον, θερινόν, chimaſtrum, veſtis hyberna agricolæ, vt theriſtrum veſtimentum meſſoris Pol. l. 7. [illegible]. Χειμεθλιάω, laboro pernione.

Χείμεθλα, vide χίμετλα.

Χειμερίζω, μ. ίσω, π. [illegible], hyemo, Neut. abſol.

Χειμερινός, ἡ, όν, frigidus, turbidus, hybernus, brumalis: vnde αἱ χειμεριναὶ ἀνατολαί, brumales ortus: & αἱ χειμεριναὶ δύσεις, occaſus brumalis. [illegible] per hyemem, Herodot. [illegible], hyeme deteriores. Gaza.

Χειμέριος, ὁ, ἡ, hyemalis, frigus cupiens, hybernus, frigidus. Χειμέριοι loci dicuntur à Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite 13. i. hyemales & frigidi, vt hyemales prouincias dixit Plin. Rurſus libro quarto, capite primo, [illegible]. Ariſtoteles ſecundo OEcon. [illegible] χειμέριος. Aliter Hom. Ilia. [illegible], pro [illegible].

Χειμερόχαρτος, ὁ, gaudens algoribus.

Χεῖμα, ατος, τό. frigus. [illegible] Hippocr. vnde apud ipſum [illegible], i. algens, rigens, perfrigerata, [illegible].

Χειμέρινος πυρός, triticum hyberno tempore ſatum, Theoph. l. 4. de cauſ. plant.

Χειμωνόσπορος, ὁ, qui hyeme ſeritur.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hyems, hybernum tempus, frigus: tempeſtas, procella maris. Exempla frequentiſs. Χεῖος, ὁ, ἡ, prodigus.

Χείρ, ἡ, manus: [illegible], vt volunt etymologiarum ſtudioſi. Genitiuus eſt χειρὸς, & Poeticè χερὸς [illegible], Euſtath. Datiuus χειρὶ & Poeticè χερί. Accuſatiu. χεῖρα, & Poet. χέρα, Euripid. vocat χείρ. Dualis Nominatiu. & Accuſatiu. χεῖρε, vel Poet. χέρε Maſculini generis, idque Atticè, Ariſtophan. Genitiu. [illegible]. Pluralis Nominat. χεῖρες, & χέρες. Genitiu. χειρῶν & χερῶν. Datiu. χερσὶ, & Poet. χείρεσι, vel geminato σ χείρεσσι. Accuſatiu. χεῖρας, vel χέρας. Eſt verò manus ὄργανον [illegible], ait Galenus tertio de vſu part. Veteres, vt Hippocrates, nominarunt χεῖρα, totum brachij membrum, ab humero ad extremos digitos vſque: & quod Latini manum, illi ἄκραν χεῖρα. Sic & Homerus vſurpat Iliad. [illegible]. Rurſus Iliad. [illegible]. Dixit idem ibidem. [illegible]. Et illud χεὶρ ἐπὶ καρπῷ: de quo infra. Galenus hoc ſenſu τὴν ὅλην χεῖρα diuidit in tres partes præcipuas, τὸν βραχίονα, τὸν πῆχυν, & τὸ ἀκρόχειρον, id eſt, τὴν ἄκραν χεῖρα, compoſito nomine, quæ & ἀκροχειρίς. Χεὶρ tranſlatè etiam de Animal. dicitur. Plutarchus in Quæſt. natural. quærit, [illegible] γλυκυτέραν. Lucianus in [illegible] dixit de leone. [illegible]. Et apud Galenum de vſu part. χεὶρ πιθήκου, manus ſimiæ. De elephante etiam χεὶρ dicitur, id eſt προβοσκὶς & [illegible]: de quibus ſuprà. Manus ſimpliciter dicitur à Cic. Pli. & Cur. Χεὶρ etiam eſt inter obſidionalia. Pollux vocat χεῖρας σιδηρᾶς, [illegible] eſſe ait. Apud Diodorm σιδηραῖ χεῖρες, manus ferreæ. Iis iniectis velut harpagone naues detinentur. Lucianus libro tertio, Ferrea dum puppis rapidos manus inſerit vncos. Χεὶρ de arboribus, apud Theophraſtum de hiſtor. libro tertio. Χεὶρ, vt cap. 7. l. 3. Regum. χεῖρες τῶν τροχῶν, exponitur axes rotarum. Χεὶρ, vt Latinè Manus, pro ſcriptura ſiue pictura, & chirographo. Sic dicitur χεὶρ δεξιὰ, manus ſcita, de operibus artificum: vt χεὶρ Πολυκλείτου, Polycleti ſtatua: & χεὶρ Ἀπελλοῦ, Apellis tabula, in Epigramm. [illegible]. Pollux l. 2. Onomaſtici, [illegible]. Ibidem. Hyperides, [illegible], non poteſt ſuam manum inficiari, id eſt, [illegible]. Cicero ad Atticum lib. 11. Quibus tibi videbitur: velim des literas nomine meo: noſti familiares, ſignũ requirent, aut manum: dices iis me propter Cuſtodias ea vitaſſe. Idem libro 4. Occupationum mearum vel hoc ſignũ erit, quod epiſtola, librarij manu eſt. Paulus ad Galat. capite vltim. [illegible] χειρί, id eſt, manu pro ſcriptura, vt apud Cicer. in epiſt. fam. Alexidis manum amabam. Χεὶρ, poteſtas, δύναμις, vis, copiæ, vt apud Poll. χεὶρ [illegible], id eſt, manus bellica, χεὶρ πολεμία, Euripid. in Medea, i. hoſtilis manus. Virg. Æneid. 2. Vel Priamo miſeranda manus. Et, Hic manus ob patriam pugnando vulnera paſſi. Quint. lib. 10. cap. 1. Sequitur oratorum ingens manus. Polybius, [illegible] χεῖρες, fortiſſimæ manus, id eſt, copiæ. Soph. [illegible] idem, vi opprimentes. Apud Appian. χεῖρα [illegible], manum copiáſque comparare χειρὶ πολλῇ, ingenti manu, Pollux. Polyb. hiſt. 1. [illegible] χειρὸς ταύτης, his viribus auctus. Herodot. χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, id eſt, immenſa regis poteſtas ſiue potentia: quod Ouid. in epiſt. Et neſcis longas regibus eſſe manus. Hom. Il. [illegible] χειρὶ μάλα μεγάλῃ id eſt, magna vi ac robore. Quæ ſignificatio ex idiomate Hebræorum profluit, vt etiam cùm χεὶρ vſurpatur pro conſilio & opera. Sic [illegible] ſumitur in hoc loco Athenagoræ in Apol. [illegible] τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ. Rurſus χεῖρα & γνώμην θεοῦ, ſubiunxit. Χεὶρ apud Trallianum de porci axungia legitur: χεὶρ à χοῖρος prætulerim.

Phraſes. A.

Ἀδίκων χεῖρες, manus violentæ atque iniuriæ, quæ vim afferũt. Quod de atroci verborum iniuria dicitur atque pulſatione, quæ eſt αἰκία. Contrario ſenſu dixit Tacitus libro primo, manibus æquis abſcedere vnde χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, dicitur is qui prior pulſauit, vel laceſſiuit rixam aut bellum concitãs. Demoſthen. [illegible] χειρῶν ἀδίκων, Vter prior percuſſit in conſerendis manibus, id eſt, [illegible], Libanius. Rurſus Demoſthen. [illegible] ἄρχοντος χειρῶν ἀδίκων, Quòd prior egò inter rixandum te percuſſerim. Xenop. Pæd. 1. [illegible] ἀδίκων χειρῶν, id eſt, bello nos laceſſentes. Baſilius, [illegible] χειρῶν ἀδίκων. [illegible]. Ἀκρα χεὶρ, vide ſuprà. Ἀνὰ χεῖρα eſſe dicitur quod expeditum ac in promptu eſt, vt Latinè ad manum, in manibus, & ſub man. Sueton. vnde apud Hermog. ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία, id eſt, familiaris expeditúſque ſermo, ſiue vſitatus & qui ad manum. Dixerat in Nebul. Ariſtophan. [illegible], inquit Interpr. [illegible] ἀνὰ χεῖρα [illegible], id eſt, familiarem & quem ad manum habemus ſermonem vſurpauit: conſueto vulgarique dicendi genere vſus eſt. Aliter verò capite 15. lib. 2. Reg. Ἀνὰ χεῖρα [illegible]: Interpr. iuxta eum ambulabant. Manus efferre atque attollere, id eſt, ἀνασχεῖν ſiue ἀνατεῖναι τὰς χεῖρας: geſtus eſt ferire volentis, aut gaudentis admirantiſve, aut præcantis, aut etiam ſciſcentis ſuffragióque ſuo comprobantis. Homer. in pugilatione Vlyſſis cum Iro, Odyſſ. σ, [illegible] χεῖρας ἀνέσχον Et pauló pòſt, [illegible], vbi ἀνασχεῖν ſiue ἀνασχέσθαι eſt ἀνατεῖναι [illegible], manus efferre plagæ inferendæ gratia. Sic & Virgil. 5. Æneid. de pugilatu inter Daretem & Entellum, Conſtitit in digitos extempló arrectus vterque, Brachiaque ad ſuperas interritus extulit auras. & infrà, Oſtendit dextram inſurgens Entellus, & alte Extulit. De gaudio, & admiratione: Homer. Ibid. [illegible] χεῖρας ἀνασχόμενοι [illegible]. Horat. Satyra 9 libro 1. Importunus amat laudari, donec ohe iam Ad cælum manibus ſublatis, dixerit, &c. Catullus, Admirans ait hæc, manúſque tollens, Dij magni, ſalaputium diſertum. Cic. in epiſt. ad Cæſarem lib. 7. Suſtulimus manus ego & Balbus: tanta fuit opportunitas, vt illud neſcio quid, non fortuitum, ſed diuinum videretur. Et in Lucullo, Hortenſius autem vehementer admirans, quod quidem perpetuò Lucullo loquente fecerat, vt etiam manus ſæpe tolleret, &c. Liuius lib. 24. Ad quam vocem cum clamor ingenti alacritate ſublatus eſſet, ac nunc complexi inter ſe gratulantéſque, nunc manus ad cælum tollentes, bona omnia populo Roman. Gracchóque ipſi præcarentur. Exemplum verò precantium, Ariſtophanes in Auibus, [illegible] τὰ χεῖρε. Et Iliad. β, [illegible]. Virgilius Æneid. 1. Ingemit, & duplices tendens ad ſidera palmas Talia voce refert. Et in 2. Et cælo palmas cum voce tetendit. Quod dixit aliter Hom. Il. [illegible]. Rurſus iliad. [illegible] χεῖρας [illegible]. Ariſtotel. de mundo, [illegible] τὰς χεῖρας: [illegible], Precantes, manus in cælum ſuſtulimus: quod & ait Xenoph. 6 Pæd. vide infrà [illegible] τὰς χεῖρας. Suffragationis ſignificatio manus extentione fiebat. vnde & χειροτονία dicta eſt, & χειροτονεῖν ſuffragari: Qui mos vſitatus erat in

approbandis ſcitis populi,& creãdis magiſtratibus,vt in Antiquitatum libris perſcripſimus. Xenoph. Ἀναβάσεως 3. Καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτ᾽ ἔφη, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες: Cui hæc,inquit,placent, is porrigat manum: & porrexère omnes. Cicer. in Orat. pro Flacco, Data concio Lætio eſt, proceſſit ille, & Græcus apud Græcos non de culpa ſua dixit, ſed de pœna queſtus eſt. Porrexerunt manus, pſephiſma natum eſt. Ibid. Sic ſunt expreſſa iſta præclara quæ recitantur pſephiſmata, non ſententiis, neque authoritatib. declarata, nec iureiurando conſtricta: ſed porrigenda manu, profundendóque clamore multitudinis concitatæ. Vopiſcus in Aureliano. Deinde aliis manus porrigentibus, aliis pedibus in ſententiam euntibus, pleriſque verbo conſentientibus, conditum eſt ſenatuſconſultum. vide Χειροτονία. Αἴρειν τὰς χεῖρας, idem eſt quod vltimò diximus ἀνατείνειν τὰς χεῖρας, nempe χειροτονεῖν, ſciſcere atque ſuffragari, quod manus porrectione fiebat, vt earundem impoſitione, id eſt, τῇ ἐπιθέσει τῶν χειρῶν in ſacris literis. Ariſtophan. in Concion. ὅτῳ τρόπῳ Τὰς χεῖρας αἴρειν μεμνημέναι δεήσει νῷν; Quo verò modo Porrigere noſtras meminerimus illic manus? Addit mox, Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα· ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα: Difficilis eſt res, porrigendæ ſed manus, Nudato ad humeros vſque brachio altero. Ἀνταίρειν τὰς χεῖρας (quæ phraſis ex hebræo fluxit,) id eſt, repugnare, obſiſtere ac reniti: quaſi dicas, manus contra tollere ac leuare quod ex commiſſione gladiatorum vel pugilum transfertur. Syneſius, οὐκ ἀνταίρουσιν, ἀλλ᾽ ἱκετεύουσι, non repugnant, ſed ſuppliciter deprecantur. Thucyd. l. 3. Οὔτε χεῖρας ἀνταιρομένους, οὔτε πολεμίους. Et Herodotus in Polymnia, Ἔστι δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀνθρώπων, τὸ σοὶ βασιλεῦ ὑπομενέει χεῖρας ἀνταειρόμενον: Nulla alia gens eſt, quæ tuam vim ſuſtinere, aut tibi queat obſiſtere. Quod ſic, diuerſo nonnihil loquendi genere, extulit Lucret. lib. 1. de Epicuro loquens, Primùm gravis homo mortales tollere contra Eſt oculos auſus, primúſque obſiſtere contrà: Quod eſt ἀνταίρειν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπὸ χειρὸς, manu. Homer. Iliad. μ, Ἔβαλεν ἐν φαεινῷ, Λᾶς ἀπὸ χειρὸς ἀφέντα. Lucianus de componenda hiſtor. Καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸς μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενος, qui & ipſe magnas & præclaras res in eo bello geſſiſſet manu ſua.

Δ.

Δεξιὰ χεὶρ, ſuprà annotatum eſt. Ariſtoph. Τὴν χεῖρα δός μοι τὴν δεξιάν, dextram mihi porrige. Dextra verò dabatur opis cauſa, & fidei: vt apud Quintilianum, dare manum puero. Virgil. 7. Æneid. Da dextram miſero. Et in 3. Ipſe pater dextrã Anchiſes, haud multa moratus Dat iuueni, atque animum præſenti pignore firmat. vnde eſt apud Paul. δεξιὰς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας, id eſt, Dextras dederunt mihi ac Barnabæ ſocietatis. quod ſymbolum erat conſenſionis fidei atque beneuolentiæ. vide infrà in Χ. Διὰ χειρὸς, in manu, vel in manibus: vt apud Virgil. In manibus terræ. Cicer. ad Attic. Res eſt in manibus. Et quod de Seneƈt. dixit, Eſt in manibus laudatio: Gaza, διὰ χειρὸς ἡμῖν ὁ ἐγκώμιον. Διὰ χειρὸς ἔχειν, in manu habere, id eſt, tractare, tenere. Cicero ad Attic. Ex iis libris quos in manus habeo. Idem de Senectut. eã fabulã quam in manibus habebat. Rurſus 2. Vertinar.] Quam nunc ſpem habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam Iudices, exponam. Ariſtotel. διὰ χειρὸς ἔχειν πολιτείαν dixit in Polit 1. Rempub. procurant atque tractant, ſolicitique ſunt de eius cuſtodia. Plutar. in Peric. διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν, adminiſtrare ciuitatem. Thucyd. l. 2. Τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν. Lucianus, ἃ διὰ χειρὸς ἔχεις, in manibus habes & verſas. Et vt Cicer. dixit in epiſt. ad Lentul. de Vatinio, Inimicum meum, &c. ſic amplexabãtur, ſic in manib. habebãt, ſic fouebãt, ſic me præſente oſculabãtur, &c. Ita & Ariſt. in Veſp. αὐτὸς δ᾽ ὁ Κλέων ὁ Κεκραξιδάμας, μόνους ἡμᾶς οὐ περιτρώγει. Ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει, Nos ſolos non reddit, ſed obſeruat fouétque in manibus habens ac retinens, id eſt, κατέχων. Theophr. hiſtor. plantar. lib. 4. cap. 5 διὸ καὶ ὅπου ἵππους, τούτους ἐφύλαττον διὰ χειρός, id eſt, manibus retentos ſeruabant, non permittebant ſolutos in paſcuis euagari. Διαχεῖν τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ, manus interponere, ſeparare atque dirimere. Polybius lib. 4. Plut. in Simone, Ἀλλ᾽ ἀποστάντες ὑπὸ δημαγωγῶν καὶ πολεμοποιῶν ἐπ᾽ ἀλλήλους, οὐδενὸς τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ διαχέοντος συνεῤῥάγησαν εἰς τὸν πόλεμον: Sed verſi à plebis capitibus, & bellorum cupidis contra ſeſe, cùm nemo iam manus interponeret, neque rixas dirimeret, commiſſi tanto bello fuerunt.

Ε.

Εἰς vel ἐς χεῖρας, in manum: vt apud Terent. in manum dare. Ariſtoph. in Neb. Ἐς τὰς χεῖρας νῦν δίδωμι μακαρίτας. Thucydid. l. 4. διδόναι αὑτὸν ἐς χεῖρας, Alterius ſe poteſtati committere. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, id eſt, congredi, conſerere: & ad verbum, venire ad manus. Cic. 7. Verr. Nonnunquam etiam ea res ad manus atque ad pugnam veniebat. Thucydid. libro 4. βουλόμενοι ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, congredi cupientes. Xenop. dixit Pæd. l. 2. Εἰς χεῖρας συμμίξαι τοῖς πολεμίοις. Polybius libro primo, συνῆψαν εἰς τὰς χεῖρας, manus conſeruerunt. Et libro 2. συμπλέκεσθαι τὰς χεῖρας. Dicitur etiam pro eodem Εἰς χεῖρας ἰέναι, prælium inire manúſque conſerere. Thucyd. lib. 4. Ἀντεπεξελάσαντες δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐς χεῖρας ᾔεσαν, Inuecti contrà & Atheníenſium equites congrediebantur, id eſt, ad manus veniebant. Idem lib. 2. Περιϊόντες ἐν τῷ ἄλσει ᾔεσαν ἐς χεῖρας ὑπὲρ τοῦ τείχους, ibant conſertum manus. Quo vtitur & Plut. in Themiſt. Item Procopius, Ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ εἰς χεῖρας ἰέναι τοῖς πολεμίοις. Cum hoſtib. manũ conſerere. Aliter etiam accipitur Εἰς χεῖρας ἰέναι. Eſt enim apud Thucyd. Ἐς χεῖρας ἰέναι poſitum, pro εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν φιλικήν. In congreſſu enim beneuolentiæ ſymbolum eſt manus porrectio: manus iungere dixit Statius. Vnde pro congredi & coràm agere ita poſuit Polyb. Μετὰ δέ τινας ἡμέρας Φιλοποίμενα ἐλθόντες εἰς τὰς χεῖρας τῷ Σωσιβίῳ διὰ τὴν ἐντευξιν, i. in ſermonem veniẽs, vt loquitur Cicer. ſiue in colloquium. Εἰς χεῖρας ἄγεσθαι, in manus ſumere, vel in manu ſumere, apud Cic. Herodot. in Clio, Αὐτὸς γὰρ δοκέω θείῃ τύχῃ γεγονὼς τάδε ἐς χεῖρας ἄγεσθαι, Videor mihi virgula diuina in lucem editus hæc in manus ſumere, i. conari atque aggredi. Εἰς χεῖρας φέρειν, offerre atque exponere. Polybius, εἰς τὰς χεῖρας ἔφερον τὰς ὀρχομένων πολεμικὰς. Ἐς χεῖρας δέξασθαι, Xenoph. Ἑλλην. l. 2. primũ hoſtium cõgreſſum impetumque ſuſtinuerunt. Εἰς χεῖρας λαμβάνειν, in manus ſumere: vt ſuprà in Ἄγεσθαι. Euripid. in Hecuba, καὶ γὰρ αἰχμάλωτα φέρει Πρίαμος ἐς χεῖρας λαβεῖν ἀνακτορικά. Xen. Ἀναβ. 1. Καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλτὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε: Cyrus cõſcenſo equo tragulas in manu ſumpſit. Plut. in Galba, λαβεῖν εἰς χεῖρας τὰ ἱερεῖα τὰ σπλάγχνα, victimæ exta in manus ſumere. Εἰς χεῖρας τιθέναι, in manus imponere. Plaut. in Bacchid. vbique imponat in manum, alius mihi pro ceſtu cantharum. Hom. dicit ἐν χείρεσσι τίθει: Et χερσὶν ἔθηκε. Herodo. in Clio, Ἔδωκε δὲ Κροῖσος ἐς τὰς χεῖρας ἐδίδου τῷ ἑωυτοῦ παιδὶ χρᾶσθαι. Cic. verò dicit de manu in manum, quod Cæſar per manus, quódque διὰ χειρῶν μεταδίδοσθαι, vel ſimpliciter διὰ χειρῶν Græci, & nos vulgò de main en main. Ἐκ χειρὸς, de vel è manu. De manibus autem aliquid elabitur, vt in metu. Iliad. λ. ἐκ γὰρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. Elapſum autem ſtatum Reipub. de manibus, ait Cic. ad Attic. li. 1. Fugit verò aliquis è manibus, ne detineatur, vt pro Cælio. Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασι dixit Polyb. pro ſub manu rebus ſuccurrere, vel ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ut exponit Suid. Idem dixit ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, i. rem propoſitam inſtãter & manu vrgere. Ἐκ χειρὸς, pro cominus, pro quo etiam ad manum Latinè interdum ponitur, i. de proximo Plaut. Vitruu. Alia enim ad manum ſpecies eſſe videtur, alia in excelſo. Pli. l. 35. c. 10. ad manum intuẽti demũ appareret. Rurſus vitia animorum ad manum aſpicerẽtur. Xen. Pæd. 1. de armatura Perſica, Καὶ παλτὰ δύο, ὥστε τὸ μὲν ἀφιέναι, τῷ δ᾽ αἰ δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι, Duas geſtãt amẽtatas haſtas: vnam quam eminus cõiiciant: alterã quam cominus, ſi res ita ferat, & ad manum vtãtur: alij conſertis manibus. Ἐκ χειρὸς etiam aliquid fieri dicitur quod nõ lõga ſed breui manu fit, quod coràm, in præſentia atque cõgreſſu. Polyb. l. 5. Ἵνα τὸ κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης, vt corã habito colloquio, ſiue communicata re in præſentia atque cõgreſſu. Idem l. 1. Ὥστε παῖσαι ἐκ χειρὸς συγχωρήσαντας δοῦναι αὑτοὺς εἰς τὴν πίστιν. Statim congreſſos ad vnum deditionem feciſſe ſignific. Ἐκ χειρὸς etiam quid fieri dicitur, quod manu fit. Ariſt. ἐκ χειρὸς διεσπάσαν, manibus diſcerpſerunt. Et Soph. in Aiace, cum Vlyſſes narrat, pecudes repertas eſſe vniuerſas manu cæſas, ait: Εὑρίσκομεν γὰρ ἀρτίως ὀλωλυίας Λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας ἐκ χειρός. Ἐκ χειρὸς & ἐν χερσὶ rurſus de conflictu & cõgreſſu militari dicitur, cum nõ eminus miſſilibus, ſed cominus gladiis cõſertiſque manibus res geritur: quod manibus prælium facere dicunt Latini, i. ἐκ χειρὸς μάχεσθαι. Interpres Thucyd. ἐν χερσὶ τῆς μάχης γενομένης, i. ait, συνελθόντων ὁμοῦ, καὶ ἐκ χειρὸς μαχομένων καὶ οὐ τοξευόντων ἢ λιθοβολοῦντας καὶ σφενδονῶντας. Dixit Ouid. pugnare manu. Saluſt. in Iugurtha. Romani pro ingenio quiſque, pars eminus glãde aut lapidibus pugnare, alijs ſuccedere, ac modò murum ſuffodere, modò ſcalis aggredi, cupere manibus prælium facere. Plut. in diſputatione, vtrum Athenienſes virtute an ſapiẽtia præſtiterint, Ἐκεῖνοι γὰρ ἐν τῷ θεωρεῖν ... ἐκ τῶν χειρῶν ἐκπεσόντος, victore in cõflictu Epaminõda. Ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, manum extẽdere. Trãſlatè dixit Polyb. hiſtor. libr. 1. Ἐθάῤῥησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν, auſi ſunt ad reliqua manum extẽdere, i. reliqua inuadere, iiſque manum iniicẽre. Ἐν χερσὶ, in manib. Homer. Il. ψ, ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάῳ: vbi de equo manu dato in manum Menelai agitur. Herodot. in Clio, Ἔχοντι δὲ αὐτῷ ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, id eſt, Cum tractaret haberetque in manibus filij nuptias. Ἐν χερσὶ etiam dicitur, vbi manus cõſeruntur ac cõfligitur. Thucydid. libr. 3. οὓς ὑμεῖς ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε quos in conflictu occidiſtis, i. ἐν συμβολῇ καὶ συμμίξει. Idem l. 4. Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα, Erat acre prælium, res tota in manibus

bus erat, id eſt, prælium manu fiebat, καὶ ἐν χερσὶ ἐμάχοντο. vide ſuprà. Ibidem Δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων, ἐν χερσὶ τῶν πλείστων ἡ μάχη. Rurſumque Athenienſibus impetum aliorum excipientibus manus conſerebantur. Homerus Iliad. ν, ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, id eſt, Pugna manus poſcit, foro ſunt ſermonibus apta. Virgil. Æneid. 10. In manib. Mars ipſe viris. Ἐπαίρειν χεῖρα, ſublata manu ſe victum fateri, dare manus, Horat. Ἐπαίρειν δὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, vide Ἐπαίρω. Ἐμβάλλειν τὴν χεῖρα, manum porrigere. Ariſtophanes in Veſpis, κἂν τοῦτ' ἔδῃς ὁ ἀρχιθέωρος ἐμβάλλει καὶ τὴν χεῖρ' ἀπαλάλῳ, τῷ δ' ὑμετέρῳ κελεύω. Comm. ὁ ποιητὴς, inquit, ταῖς διὰ σέ, οἱ θεωροῦντες τούτων τοὺς χεῖρας ἐφαπτόμενοι τῆς χειρὸς ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι, &c. Ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα, manum inijcere, Cicer. Polyb. libro quinto, Ἐτόλμησε ἐπιβαλεῖν τὰς χεῖρας Μεγαλέᾳ, Auſus fuit manus inijcere Megaeli. Ibidem, ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν αὐλὴν συγγενέσι πράγμασι. vide Ἐπιβάλλω. Ἐν χερσὶ νόμῳ. Eſt verò χειρὸς ſiue πολέμου νόμος, ius belli, quo ex iure manu cõſertum victor victum interimit, ſpoliat, agitque pro animi arbitratu: vnde ἐν πολέμου νόμῳ ſiue χειρῶν mori dicitur, qui in conflictu & collata manu perit. Et qui hoſti parcit, ius belli abſtinere dicitur. Tit. Liuius initio operis, Iam primum omnium ſatis conſtat, Troia capta in cæteros ſæuitum eſſe Troianos: duobus Æneæ, Antenoríque & vetuſti iure hoſpitij, & quia pacis reddendæque Helenæ ſemper authores fuerant, omne ius belli Achiuos abſtinuiſſe. Ioſephus, ἀεὶ ἀλόντας, Καλὸς ἐν πολέμῳ θνήσκειν, ἀλλὰ πολέμου νόμῳ ὑπὸ τοῦ ἑλόντος τῶν κρατησάντων. Polybius, ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε τὸν τύραννον, ex iure belli manu conſertum tyrannum interfecit: vi manúque trucidauit, vt in bello fit conſerta pugna. Idem, τοὺς μὲν αὐτῶν κατὰ τὰς ἐκ τῶν κινδύνων ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρεν, Illos quidem in ipſo prælij diſcrimine & conflictu interemit. Idem libro primo, τοὺς δὲ πολεμίους οὓς μὲν κατὰ τὸν ἀγῶνα, οὓς μὲν ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε, οὓς δὲ ζωγρίᾳ παρὰ πάντας ἀναχθέντας ὑπεβάλλετο τοῖς θηρίοις, id eſt, in pugnæ congreſſu & conflictu. Herodotus in Vrania, Ἀπὸ γὰρ ἴσου ὅπου τις ἐλθόντες ἀπεῖπον ὡς ταῦτα διαφθείρονται, καὶ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, ἐς τῶν ἀσθενεστέρων ἀποβάντων, qui ex conflictu hoſtiles manus euaſiſſent. Ibidem dixit, Πρὶν γὰρ ἐς συμμίξαι ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, priuſquam congreſſi manus conſeramus, belli iure agamus commiſſa pugna. Dicitur etiam ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι. Quod ſic expreſſit Saluſt. Exiſtimans Adherbalem dolore permotum iniurias ſuas manu vindicaturum. Æſchines contra Timarchum, φυλακτέον δὲ τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς καὶ τοὺς τὴν αὐτῶν πολιτείαν πολιτευομένους, τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας. Cauendos eſſe ait, qui nõ ex fori iure, ſed belli manúque conſerta, vi nempe & armis pro libidine Reipub. ſtatum labefactant. Polybius libro ſecundo, Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ συνέβη Γάιον τὸν ὕπατον παραβόλως ἀγωνισάμενον, ἐν χειρῶν νόμῳ τελευτῆσαι τὸν βίον, Per id tempus autem accidit quod Caius conſul temerè cum hoſte congreſſus, in prælio hoſtis manu vitam finierit. Idem libro tertio dixit, τὰς τῆς πολιτείας ἐλπίδας μεταλλάξαι τὸν βίον, ἐν χειρῶν νόμῳ. Rurſus de bello Cannenſi loquens, πληγαῖς βιαίαις πλείοσι, ἐν χειρῶν νόμῳ μετήλλαξε τὸν βίον, violentis plagis deiectum atque vulneratum in prælio hoſtis manu vitam cum morte commutaſſe. Apud Suid. vbi, Ὁ δὲ χειρῶν νόμον δέχεται, ἔπεται πληθύ, id eſt, epiſtol. recipit in ipſo belli congreſſu. ſed ἐν extritum eſt librarij culpa. vide Χειροδίκης. Ἐν χερσὶ, in manu: apud Theognid. τὴν δ' ἐπὶ χερσὶ ἔχεις. Matth. 4. & Pſalm. 91. ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, in manib. tollent te ſiue geſtabunt (nam in manus, vel ſuper manibus minus rectè dicitur) id eſt, Liuio, in manu & tutela te habebunt.

I. K.

Ἰάματα χεὶρ, vide Ἰάσιμος. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ, vide Ὕδωρ. Κοιναὶ χεῖρες, manus profanæ Claud. vel profanatæ Ouid. à quo & pollutæ, manibus puris opponuntur apud Horatium. Marci cap. ſeptimo, κοιναῖς χερσὶ τοῦτ' ἔστιν ἀνίπτοις, manibus profanis, hoc eſt, illotis. Κύσαι τὰς χεῖρας, manus oſculari, quod & φιλεῖν dicitur. Homerus de Priamo Iliad. ω, ἀλλ' ἄγχι στὰς Ἀχιλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας. Ibidem Vlyſſes Dolij dexteram oſculatur, Δολίος δ' ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσας ἀμφοτέρας: Ὀδυσσεῖ δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Plutarch. in Catone Vtic. Ὑποπτεύοντες τὰ ἱμάτια τοῖς ποσὶν, ἐβαδίζον, καὶ κατεφίλουν τὰς χεῖρας. Quod dare oſcula manibus dixit Ouid. 2. Metamorphoſ. Corn. Tacitus de Nerone, libro 15. Agere grates deis, ornare lauro domum, genua ipſius aduolui, & dextram oſculis etiam fatigare. Oſculabantur etiam caput, humeros, & oculos. Odyſſ. φ, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, Ὡς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσεν. Et lib. π, Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Cicero ad Tyronem, Tuoſque oculos, etiã ſi te veniens in medio foro videro, diſſuauiabor. Catullus ad Veran. applicanſque collum, Iucundum os, oculóſque ſuauiabor. Idem, Et dulcis pueri ebrios ocellos Illo purpureo ore ſuauiata. Κατὰ χεῖρα ποιεῖν, Ælianus in epiſtol. facere ſub manu, Sueton. id eſt, promptè, atque expeditè. Κατὰ χεῖρα, ad manum, prompta, parata. Heſychius, ἐπὶ χεῖρα, ἑτοίμη, ἔτι χερσὶ: ὁ ἐπὶ τῷ χεῖρας (ſeruus ad manum, id eſt, amanuenſis) καὶ εἰς πάντα χρῆσιμος ἐπιστολεύς. Sic apud Ciceronem in Ora. Seruus ad manum, id eſt, quem præſto paratumque habens: vt apud Liuium lib. ſeptimo, cantare ad manum, pro in promptu & in præſentiâ, conſq. Κόπτεσθαι χερσὶ τὴν κεφαλὴν ἢ τὰ στήθη, ſimulque adiuncta hoc loco dicenda ſunt propter rei connexionem, ne alibi ſæpiúſque inculcanda ſint. Luctus autem mœroriſque ſigna ſunt, Caput manibus percutere, Puluere conſpergere, capillos vellere, Veſtem ſcindere, Pectus vel femur pulſare frontémque ferire. Homerus Iliad. χ, Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσί. Et Odyſſ. ν, Στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Pectora manu percutere vel ferire dicunt Latini, vt Virgil. Æneid. Ouid. 3. Triſt. Eleg. tertia. Rurſus Iliados σ, Ancillæ Achillis audito de nece Patrocli nuncio, Δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε ... χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο. Ouid. indignis percuſſit pectora palmis. 10. Metamorphoſ. Et in epiſtol. adductis ſonuerunt pectora palmis. Seneca Troad. ferire pectora palmis. Statius Syluar. libro quinto, pectora planctu Concutere. Diuerſum quod apud Plautum, in Mil. glor. Cogitans pectus pultat cor credo euocaturos foras. De coma, habes Odyſſ. κ, Ἐζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Et in Iliade, προθελύμνους ἕλκετο χαίτας: Quo ſenſu, Lacerare comas dixit Seneca, & Lacerare crinem, in Hippolit. Laniare comas Ouidius quarto Metamorphoſ. & ſcindere crines. Eſtque apud Virgilium Æneid. 9. ſciſſa comas. Martialis Epigramm. libro ſecundo, Et dextra pectus pulſat, & comam vellit. Idem libro quinto, Pectúſque pulſans pariter & comam vellens. De pulueris aſperſione: Laertes Odyſſ. ω, Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς πολιῆς, ἁδινὰ στεναχίζων. Rurſus Iliad. σ, Achilles Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. vbi &, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. Virgilius in decimo, Canitiem immundo deformat puluere. Catullus carm. de nupt. Pelei & Thetid. Canitiem terra, atque infuſo puluere fœdans. Dicitur etiam βάλλειν χοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλήν. vide Χοῦς. De ſciſſura veſtium, frequens eſt mentio in ſcriptura. Ouidius quarto Metamorphoſ. Deplanxêre domum ſciſſis cum veſte capillis. Et apud Virgilium, it ſciſſa veſte Latinus. Poſtremo de frontis femoriſque percuſſione: Dionyſius Halicarnaſſeus hiſtoriæ libro decimo, Παίοντες τὰ μέτωπα, καὶ κατασπῶντες τὰς ὄψεις ποιοῦντες. Cicero in Bruto, Nulla perturbatio animi, nulla corporis: frons non percuſſa, non femur. Idem ad Attic. libro primo, Puto te in hoc aut riſiſſe, aut ingemuiſſe, vt frontem ferias. Iuuenalis Satyra 13. Plana faciem contundere palma. Lege in Ξ. Homerus Iliad. μ, ὣς ἔφατ' ὤμωξέν τε, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ Ἄσιος Ὑρτακίδης. Et Alibi, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέσσι.

M. O.

Μετὰ χεῖρας, in manibus, ſeu inter manus, vt hoc, Ante oculos, interque manus ſunt omnia veſtra. Apud Ciceronem inter manus efferri è conuiuio. Cæſar. de bel. ciuil. 2. Atque hac agger inter manus proferebatur. Herodotus in Polymnia, Ταύτην τὴν στρατηλασίην ἡμεῖς τὸ κάρτα εἴχομεν μετὰ χεῖρας: Habuimus in manibus expeditionem hanc vehementer, id eſt, tractauimus. Gaza de Senectute, Μετὰ χεῖρας ἐμοὶ βιβλίον τὸ ἕβδομον quod Cicer. Septimus liber eſt mihi in manibus. Apud Homerum Odyſſ. χ. μετὰ χερσὶν ἔχουσα, id eſt, verſabat in manibus. Ὀρέγειν χεῖρα, manum porrigere. Tranſlatè dixit Xenophon Hellinic. 5. Καὶ τὰ ἐν Παγγαίῳ χρύσεια, χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι: Auri in Pangæo metalla manum illis porrexerant, id eſt, acceſſerint.

Π.

Παρασχεῖν τὰς χεῖρας, vide Παρέχω. Παρασχεῖν τὴν χεῖρα, manum præbere, dare ſiue porrigere auxilij gratia. Euripides in Hecuba, παράσχες χεῖρα τῷ πεσόντι. Plutarchus in Sylla, τοῖς ἄρχουσι παρέχειν τὰς χεῖρας, dixit, pro ducib. ſubſcribere. vide ſuprà διδόναι τὴν χεῖρα, πρόχειρος. Παραφέρειν τὴν χεῖρα de manus geſtu atque brachij porrectione dicitur. Cicer. de Orat. Itaque ſe purgans iocatur Demoſthenes: negat in eo poſitas eſſe fortunas Græciæ, huc an illuc manum porrexerit. Dixerat Demoſthen. Πάνυ γὰρ ἄξια τοῦτ' (ὦ ἄνδρες) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διαλεχθῶ ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρενέγκω. Πεντόζος χεὶρ ab Heſiod. dicitur, quia manus in quinque digitos velut ramulos diuiſa eſt. Περὶ χεῖρα φέρειν, circum manum geſtare, vt fertur περιχείριον, id eſt, armilla vel ſpinter. Polyb. libro ſecundo de Gallis ψελιοφοροῦσι καὶ μανιακοφοροῦσι. Et paulò poſt, τοῖς δ' ἐπὶ χρυσοῖς ψελίοις, οἱ φέρουσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. Προσφέρειν χεῖρα, i. manum adhibere Virg. ſiue manũ admouere Quint. Vnde Prouerbium admonens, Manũ operi

admouendam eſſe, ſi quidem velimus adfore Diuinum auxilium τὴν χεῖρα προσφέρειν, ἢ ἐπικαλεῖν. Plutarchus in Apophthegm. ταῖς χερσὶ προσφέρειν τὴν τύχην ἐκκαλεῖν. Lege Eraſm. Eſt etiam προσφέρειν τὰς χεῖρας, manus inferre ſiue afferre. quo violentia nocendique voluntas exprimitur, apud Senecam & Plinium Secund. Polybius hiſtor. 3. προσφέροντες τὰς χεῖρας ἀποχωροῦσι, Inferentes manus fugientibus hoſtibus. Idem libro quinto, ἐφ᾽ αὑτῷ προσήνεγκε τὰς χεῖρας, ſibi manus attulit quod & intulit dices cum Plin. in epiſto. Liuius Reo manus admouère, in hoc ſenſu protulit. Xenophon, τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερον, manus nemini inferebant. Et Homerus Iliad. α, ὅτε κεν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, cum tibi graues manus intulero: in te manum iniecero, etiam dixerit Plaut. vide Ἐπιβάλλειν ſuprà. Περὶ χερσὶν, in manibus. Euripides in Rheſo, Μάχαι περὶ χερσὶ καὶ δόρυ βασταζόμεν, Sunt in manibus prælia & haſtæ. Sicut Plautus in Moſtell. Agas quod in manu eſt. vide Περίχειρ. Περιέχειν τὰς χεῖρας, ſupplices manus tendere: manus protendere: manus dedere ſiue dare, quod herbam porrigere & ſe victum fateri. vide ſuprà Ἀνατείνειν ſiue Ἀνατείνειν τὰς χεῖρας. Thucydides libro tertio, Ὅτι ἑκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας προϊσχομένους. Cætera exempla habes in Περίχειρ. Virgilius Æneid. 10. - frater tendebat inermes Victori palmas. Idem libro duodecimo, Ille humilis, ſupplexque oculos dextrámque precantem Protendens. Infra, - vicisti, & victum tendere palmas Auſonij vidêre. Lucretius libro ſecundo, - Sed magis acri iudicio perpende: & ſi tibi vera videntur Dede manus: aut ſi falſa eſt, accingere contrà. Virgilius vndecimo, - neque ipſe manus feritate dediſſet. Horatius in Epod. Ode 17. Iam iam efficaci do manus ſcientiæ Supplex. Πετάσαι τὰς χεῖρας, manus pandere, qui habitus ſupplicum: orabant enim paſſis manibus, atque ſupinis, Homerus Iliad. ε, - δὴ δ᾽ ἴσχεν χεῖρε πετάσας Ἀμφοτέρας. Lucretius libro quinto, - & pandere palmas Ante deûm delubra. Virgil. 3. Æneid. At pater Anchiſes paſſis de littore palmis Numina magna vocat. Cæſar primo Bell. Gall. Milites paſſis manibus flentes implorabant. Rurſus Virgil. in tertio, tendóque ſupinas Ad cælum cum voce manus. Et in quarto, Multa Iouem manibus ſupplex oraſſe ſupinis. Apollonius in primo Argonautic. αἳ δὲ γυναῖκες Πολλὰ μάλ᾽ ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειραν Εὐχόμεναι νόστοιο μελίφρονα θυμηδέα ὀπάσσαι. Liuius tertio, ab Vrbe, Supinas deinde tendens manus, commilitones appellans orabat, &c. Et ſexto Bell. Pun. Vndique matronæ in publicum effuſæ circa deûm delubra diſcurrunt, crinibus paſſis aras verrentes, nixæ genibus, ſupinas manus ad cælum ac deos tendentes. Quod & dixit Saluſt. in Catil. Manus ſupplices ad cælum tendere, miſerari paruos liberos, rogitare deos. Quin & Horatius libro tertio Carm. Ode 23. Cælo ſupinas ſi tuleris manus. Homeri Commentar. in illud, Ἀθανάτοις δ᾽ ἠρᾶτο, Διὶ δὲ χεῖρας ἀνέχων, ait ſolitos eſſe heroas manibus in cælum ſublatis Iouem, cæteróſque deos cæleſtes precari: Marinos, ad mare porrectis: Manes & inferos, terra percuſſa. Primi exempla iam aſcripſi, & ſuprà in Ἀνέχειν τὰς χεῖρας. Cæterorum teſtimonia ſubiiciam, ne quid lector deſideret. Virgilius Æneid. quarto, Ni palmas ponto tendens vtraſque Cloanthus Fudiſſétque preces, diuóſque in vota vocaſſet: Dij quibus imperium pelagi. Poſtremi moris ſunt hæc: Euripides in Hecuba, Ἐς χθόνα θεοί, τόσονδε πλὴν θάνω, &c. Et in Oreſte, Πότνια νὺξ, ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν, ἐρεβόθεν ἴθι. Cicero Tuſculan. ſecundo, Tum Cleanthem cùm pede terram percuſſiſſet, verſum ex Epigonis dixiſſe ferunt, Audiſne hæc, Amphiarae, ſub terram abdite? Zenonem ſignificabat, à quo illum degenerare dolebat. Homer. Iliad. ι, de matre irata filio diráſque ei imprecante, Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία, (id eſt, ἔτυπτεν, ἔπαιεν) Κικλήσκουσ᾽ Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη.

Χ. Τ.

Συμπλαταγεῖν τὰς χεῖρας (quod fit ἐν ἀπορίᾳ τινι, inquit Euſtath. Eſt & ἐπιτείνειν, καὶ ἐπικροτεῖν) id eſt, manus concrepare, Ouid. tertio Faſtor manus complodere ſiue collidere, τὸ συγκροτεῖν. Homerus Iliad. ψ, - παρὰ δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς, Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπεν. Quintilianus libro vndecimo capite tertio, Complodere manus, ſcenicum eſt, & pectus cædere. Seneca libro primo de Ira, Comploſæ ſæpius manus. Idem Quintilianus libro ſecundo, capite 13. Iam collidere manus, terræ pedem incutere, pectus, femur, frontem cædere, mirum ad palliatum circulum facit. vide ſuprà in Κ. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, Cum Minerua manum quoque moue. Adagium eſt, inquit Eraſm. quod admonet, ne fiducia opis diuinæ induſtriam remittamus. Ὑπὸ χεῖρα, in poteſtate, vel in poteſtatem: ſub ditione, ſub imperio: ſignificat enim ſubiectionem: At Latinè Sub manu, aliud eſt, nempe quod in promptu, promptè, Sueton. & ſub manus Plauto,

vel ſub manum Sueton. 1. facilè. vnde ὁ ὑπὸ χεῖρα Dioſcorid. libro quinto, capite 77. id eſt, miniſter: & οἱ ὑπὸ χεῖρα, ſubditi, οἱ ὑποχείριοι, οἱ ὑπήκοοι. quos parentes, id eſt, ὑπακούοντας dixit Saluſtius. Demoſthen. οἱ ὑπὸ χεῖρα ὄντες, id eſt, humiles & ſubditi. apud Phalarid. in epiſtol. ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν, ſubdere, ditioni ſubmittere. Pollux, Εἰς δὲ τοὺς ὑπὸ χεῖρα τὴν ὀργὴν ἀφῆκεν, in ſubditos emiſit iracundiam ſuam. In Memnonis Elegis, ἡ πόλις ὑπὸ χεῖρα Μιθριδάτῃ γίνεται, ciuitas in Mithridatis ditionem venit, id eſt, γίνεται ὑποχείριος. Ὑπὸ χεῖρα etiam fortuitum quid ſignificat, vt Latinè, Ad manum. Lucianus in Hermotimo, Ὅτι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμάτων, quod primum ad manum venerit, Liuius 8. Belli Macedon. Quod cuique trepitandi ad manum veniſſet. Quintilianus libro ſecundo. Atque ij non corpore proſpiciunt, ſed abrupta quædam, vt fortè ad manum venere, iaculantur. Ὑπὸ χεῖρα demùm, præſens notat, vt apud Plutarchum in libello, Quo pacto diſcerni poſſit aſſentator ab amico, οἱ τὰ παρὰ εἰσὶν ὅτε καὶ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλάπτουσι, Tum nocent & in præſentia tantummodo. vide Ὑποχείριος. Ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, manu ſuperpoſita defendere. Dicitur enim τὸ προασπίζειν ὑπερασπίζειν, ὑπερμαχεῖν, propugnare. Phraſis eſt Hebræorum. Cicero dicit tegere ac tueri: manu protegere. Ouidius primo, Amor Eleg. 2. Qua vicit victos protegit ille manu. Quod ſimpliciter protegere à Quintilian. dicitur. Homerus Iliad. ι, μάλα γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. Rurſus libro ω, ait Priamus, ἀλλ᾽ ἔτι που καὶ ἐμεῖο θεὸς ὑπερέσχεθε χεῖρα, Ὅς μοι τοιόνδ᾽ ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, id eſt, Euſtath. ὑπεράνω ἔσχεν, ἐσκέπασεν: quod tranſlatum eſſe ait, ἐκ τῶν ἐν πολέμῳ κινδυνευόντων ὧν τὰς σκηνὰς καὶ πλησίον ὑπερέσχε χειρός. Theognis autem hoc explicat de manu dextra, Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπερέχοι αἰθέρι ναίων Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ᾽ ἐπ᾽ ἀπημοσύνῃ. Hoc ego de GENEVA veriſſimum eſſe manifeſtò comperi, idque oculis ac manibus teneo, ipſam Deo Optimo Maximo conſecratam, eius inuicta manu ſartam tectam ab omni periculo conſeruari. Ὑπέχειν, ſiue ὑποσχεῖν τὴν χεῖρα, manum ſupponere. vide Ὑπέχω.

Χ. Ω.

Χερσὶν ἀνίπτοις, illotis manibus. tranſlatum à ſacrorum puritate, vt ait Eraſm. in Adag. pro irreuerenter, & imparate. Heſiodus, Μηδέ ποτ᾽ ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ᾽ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. Gregorius Theologus, Ἀνίπτοις χερσί, ὅ φασι, καὶ ἀμυήτοις τισὶ, τοῖς ἀμυήτοις ἀκοὰς ἐκτιθέμενοι. Caius 1. Pandect. Tit. de origine iuris, Omiſſis initiis, atque origine non repetita, at illotis (vt ita dixerim) manibus, protinus materiam interpretationis tractare. Χεῖρα ἔσω ἔχειν de manu prolata atque exerta dicitur: quod ſtrenuitatis eſt: vt manum habere ſub pallio, ignauiæ. Æſchines contra Timarch. de modeſtia rhetorum priſcorum, ὅτι τὸ νῦν ἐθισμένον, τὸ τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντας λέγειν, τότε θρασύ τι ἐδόκει εἶναι, καὶ εὐλαβοῦντο αὐτὸ πράττειν. Quintilianus libro duodecimo, vbi rhethores culpat eos qui inter agendum non commouentur, Quapropter mihi falli multum videntur qui ſolos eſſe Atticos credunt tenues & lucidos & ſignificantes, ſed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac ſemper manum intra pallium continentes. Tali Solonis ſtatua Salamine, Æſchin. ibidem. Χειρὶ καταψᾶν, ſiue καταψήχειν vel καταψήχειν τὴν κεφαλὴν, manu caput demulcère. Qui geſtus eſt blandientis, ſi quidem alteri fiat: vt ſcabere, id eſt, κνᾶν ſiue κνήθειν. Gregorius Theologus in Epiſtol. ad Euſeb. ὥσπερ ἂν εἴ τις τὸ μὲν τῇ χειρὶ καταψήχοι τὴν κεφαλὴν τῷ δὲ τὴν παρειὰν, Perinde atque ſi aliquis eiuſdem viri, altera manu caput demulceat, altera malam feriat. Quod eſt in Prouerb o, Altera manu fert lapidem, panem oſtentat altera, apud Plautum in Aulular. Apud Homerum Iliad. α. Thetis mater Achillem mœrentem, χειρί τέ μιν κατέρεξεν, &c. Silius Italicus libro primo, Olli permulcens genitor caput, oſcula libat. Terentius in Heaut. - non poſſum pati Quin tibi caput demulceam. accede huc Syre. Hieronymus ad Auguſtinum, Prætermitto ſalutationis officia, quibus meum demulces caput. Lucilius apud Nonium, Hic vbi me videt, ſubblanditur, palpatur, caput ſcabit. Proprium verò caput demulcère, aut ſcabere, cunctantis eſt, commentantis colligentiſque in meditatione animum: ſic & vngues arrodere. Quintilianus Inſtitut. libro vndecimo, In hac cunctatione ſunt quædam non indecentes, vt appellant Scenici, moræ, caput mulcère, manum intueri, infringere articulos. Horatius libro primo, Satyra decima, & in verſu faciendo Sæpe caput ſcaberet viuos & roderet vngues. Perſius, Nec pluteum cædit, nec demerſos ſapit vngues. Idem, crudum Chæreſtratus vnguê Arrodens, ait hoc. Χερσὶ καὶ ποσί, manibus pedibuſque, id eſt omni conatu, omnibus neruis, Cicer. Nam per manus induſtria, & per pedes conficiendi celeritas exprimitur. Æſchines contra Cteſiphontem, Μὴ ἐν αὐτῷ τὴν ἱερὰν γῆν ἐργάσασθαι

δυνάμεως ἄλλον ἐπιτρίψειν, ἀλλὰ βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῷ ἱερῷ καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Quod apud Terentium in Andria Simo inquit, improbitatem ſerui volens oſtendere, ſtudiúmque aduerſandi conſiliis ſuis: Quem ego credo manibus, pedibúſque obnixe omnia facturum, magis id adeò mihi vt incommodet, Quàm vt obſequatur gnato. Ibidem, hoc tibi pro ſeruitio debeo, Conari manibus pedibúſque, noctéſque & dies, &c. Pindarus Olymp. 10. Τίς δὴ ποτάμιον γε λάχε στέφανον, χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρματι, Quiſnam recentem adeptus eſt coronam, manibus pedibúſque & curribus. Homerus Iliad. υ. Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε. Et Iliad. primo ait Calchas, ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Χεὶρ χεῖρα νίπτει, manus manum lauat. Quod de beneficio mutuo, hoc prouerbio effertur: Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα, καὶ πόλις σώζει πόλιν, Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τε δάκτυλον: id eſt, Vir etenim virum, vrbs & vrbem ſeruat. Manus manum lauat, & digitus digitum. Axiocho Platonis hic verſiculus Epicharmi, Ἡ δὲ χεὶρ τὴν χεῖρα κνίζει· δός τι καὶ λάβοις τι. Manus manum fricat: des aliquid & aliquid accipies. Χερσὶν ἀμφαφάα, manibus contrectare. vide Ἀμφαφάω. Χερσὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐνὶ οἴκῳ. Odyſſ. χ. Χεῖρα intellige κατ' ἐξοχὴν τὴν δεξιάν. Dextra enim ſe antiqui venerabantur (vnde δεξίωσις.) per dextram iurabant tanquam fidei ſedem virtutíſque miniſtram. Vnde ipſa Græcè ac Latinè ſæpe pro fide ſumitur. vide Δεξιά. Ouid. in Epiſt. Heus vbi pacta fides commiſſáque dextera dextræ? Cic. 11. Philipp. Dextræ quæ fidei teſtes eſſe ſolebant. Et tritum illud Poetæ Æneid. 7. Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni. vide ſuprà in Δ, vbi δεξιὰ χείρ. Ὦ χέρες, χέρες, ὦ νῶτα, καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, exclamat Hercules in Trach. Sophocl. ex quo Tuſc. 2. vertit Cicero, ô ante victrices manus, ô pectora, ô terga, ô lacertorum tori.

Χειράγρα, ας, ἡ, chiragra, id eſt, morbus in manibus: qui in pedibus ποδάγρα.

Χειραγωγέω, ῶ, manu duco, Lucret. manu rego. χειραγωγεῖν τυφλόν, cæcum manu ducens, Nazanz. in Orat. χειραγωγοῦμαι, manu ducor, apud eundem. Lucian. vocans in φιλοψευδεῖ, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φῂς, γεγηρακότα; Manúne draconem ſenio confectum, vt ais, ille ductabat? Χειραγωγῶ, demulceo, lenio. Ariſtotel. 8. Politic. dixit de eo qui inſtrumenta muſica pulſat. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quaſique viam præit, ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequenda, Herodotus. μετ' ὀλίγον ἀνοιχειραγωγούσης τῆς τύχης. Idem, ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν κεχειραγώγηνται. Aliter Heliodorus, ὑπὸ θρήνου χειραγωγούμενος, luctu abreptus & quaſi manu ductus. Alexan. Aphrod. in præf. Problem. χρὴ καὶ τοῖς κατὰ μέρος χειραγωγεῖν τὸν διδασκόμενον, id eſt, ſingularum rerum tractatione animus auditoris regendus eſt.

Χειραγωγία, ας, ἡ, ductus, adminiculum.

Χειραγωγός, ὁ καὶ ἡ, qui manu ducit, vt qui iam viam cæco præit, hoc eſt, ὁδηγός, & καθηγεμών, dux. Actorum cap. 13. περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς, quærebat qui prehenſa manu deducerent. Dionyſ. de Paulo Apoſtolo, ὁ πρὸς τὴν φωτοδοσίαν χειραγωγός.

Χειράδες. vide in Χειράς.

Χειράδια. Heſyc. ſunt τὰ χοιράδια καὶ λιθώδεις ἄμμοι.

Χειρακοντίζω, manus vngo, & ex conſequenti, manum exerceo, me exerceo. Suid.

Χειραμός, luſtrum, latibulũ, fouea: aliàs per ε, aliàs per η ſcribitur in prima ſyllaba. Dicitur etiam τὸ χειραμόν. Nicand. in Theriac. Τῆς δ' ἐν χειραμῷ κοίλῃ καὶ ὑποφρίας ὀπῆς Κοιτάζει: Interp. τῷ κοιλώματι, παρὰ τὸ χάνδαν τὸ χωρεῖν ἐν αὐτοῖς. Idem, ἐν χειραμοῖς θάλψας, i. καταδύσεις. vid. Χειραμός.

Χειραπτάζω, manu tracto.

Χειράς, ἡ, pro quo ſcribitur & χιράς, fiſſura in manibus apud Heſych. & Laertium. per catachreſin dicitur & fiſſura pedum teſtibus iiſdem Heſych. χειράδες ſunt etiam αἱ ὑπὸ λίθων καὶ ὄχθων βοσαί.

Χειραψία, ας, ἡ, παρὰ τὸ χειρὶ ἅπτειν dicitur apud Medicos leuis frictio, quæ fit ſuſpenſa manu & leuiter attingendo: Cælius Aurelianus Chroniôn lib. 1. cap. 4. manutigium vertit. Χειραψία etiam de pugna dicitur cùm ad manus ventum eſt & res manu conſerta geritur. Polyb. Αἱ διὰ τῆς χειρὸς πράξεις ἀπαιτοῦσιν ἐμπειρίαν, καὶ συγκρούσεις, καὶ χειραψίας, καὶ τὰς διὰ ὅπλων ἐπιτάσεις. Χειραψία apud Plut. pro quodam paleſtrico manuum nexu, quo ſe mutuò conſertis manibus apprehendunt ita ſe exercentes. vide Gal. de Sanit. tuenda.

Χειράω, chiragra laboro. Pollux lib. 2. χειρᾶν δὲ ἐκάλουν, τὸ ῥευματίζεσθαι τὰς χεῖρας, ὡς ἀλγεῖν ἐν κόπῳ.

Χειρίδες, αἱ, manicæ. Vt à κνήμῃ dicuntur κνημῖδες: Sic à χεὶρ χειρίδες, & à manu manicæ. Sunt verò veſtis partes quæ manus tegunt, αἱ περὶ ταῖς χερσὶν, inquit Pollux Onomaſtici 7. de veſtibus loquens. Vnde χιτῶνες χειριδωτοὶ dicuntur, id eſt, manicatæ tunicæ Ciceroni, vel manuleatæ Plauto. Plutarch. in Othone, Γαλατικαῖς ἀναξυρίσι καὶ χειρῖσιν ἐσταλμένος, Gallicis ſubligaculis manicíſque amictus & inſtructus. Virg. 9. Æneid. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Χειρίδες, manicæ, id eſt manuum integumenta ex corio præcipuè aduerſus vim frigoris. Quidam è Græco chirothecas dixêre. Latinè dicuntur manicæ. Plinius Iunior epiſtolarum libro tertio ad Macr. Ad latus notarius cum libro & pugillaribus, cuius manus hyeme manicis muniebantur: vt ne cæli quidem aſperitas vllum ſtudij tempus eriperet. Alios etiam habent vſus manicæ. Homerus Odyſſ. vlt. Κνημῖδας κνήμῃσι βοείας ῥάπτας ... Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ', id eſt Euſtath. τὰ περὶ χερσὶ καλύμματα ... ciendum, inquit, ὅτι ὁ μέντοι κατὰ ... χειρίδας ... ἀλλὰ ... ἐπὶ ἔργον ἀχρεῖα. Nam & ſagittarij χειρίσι χρῶνται, οἱ καὶ μὴ δακτυλωτοῖς, qui lauant itidem ac pinſunt. Et apud Athen. ὁ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων, καὶ περὶ τῷ στόματι κημόν, id eſt piſtor manicatus & fiſcella capiſtratus, ne in farinas ſudor deflueret. vide Φιμός.

Χειριδωτὸς, vel Χειρωτὸς χιτὼν Suid. tunica manicata Cice. vel manuleata Plauto. vide Χειρίδες.

Χειρίδιον, manicola, id eſt parua manus Neuio. Erat & manus inſtar inſtrumentum repurgandis pauimenti parietúmque ſordibus accommodatum. Pollux libro 8. περὶ ἱστιάρχην, ... χειρίδιον τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ... exponitque per καθαίρουσιν.

Χειρίζομαι, exerceor.

Χειρίζω, tractor, aggredior, adminiſtror. Polyb. libr. 2. ... χειρίζειν, adminiſtrare. Idem, ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου. Eſt etiam manum chirurgicam admoueo, apud Hip. ἐν ἰατρείῳ. Idem in Hippiat. αἱμορραγίη δὲ ἐὰν ... χειριζομένῳ, ... i. dum ſcalpellum eximitur.

Χείριξις, tractatio quæ manu fit atque opus chirurgica opera, μεταχείρισις. Hippoc. ἐν ἰητρείῳ, ... χείριξιν χρὴ, ὅσον ... ὀρθῆς χειρίξιος. Eam manuum curationem debere eſſe, ait, vt reſpondeat veræ curationi exitus.

Χείριος, ου, ὁ, ſubditus, cicur, vtilis, manibus expoſitus, mãcipatus, captiuus, ὑποχείριος. Sophoc. τῶν σῶν ... ἐχθρῶν χειρίαν ἀφείς τινι, tuorum inimicorum ſeruam dimittens cuipiam: pro ὑποχειρίαν τινὶ τῶν σῶν ἐχθρῶν.

Χειρὶς, ίδος, ἡ, vide Χειρίδες.

Χειρισμὸς, ἐπιχείρησις, conatus, aggreſſio, adminiſtratio. χειρισμὸς οὐσιῶν, tractatio facultatum: ſic in canone 3. Conc. Calcedonẽſis. Polybius, τὸν δὲ πραγμάτων χειρισμὸν (vt vulgò dicimus *le maniement des affaires*) καὶ τὴν ὅλην ἐξουσίαν εἰς ἑαυτὸν περιέσπασε, rerum adminiſtrationem atque dominium & authoritatem in ſe cõuertit. Athenæus libro 5. de Antiocho Epiph. Καὶ ὁ χειρισμὸς τῆς διακονίας δι' αὐτοῦ ἐγίνετο, Atque ipſemet in miniſterij adminiſtratione vacabat. χειρισμὸν exponit Suidas. ἐπιχείρησιν καὶ τὴν πρᾶξιν.

Χειρίσοφος, Lucian. ὁ ὀρχηστὴς, ſcitè geſticulans ſaltando.

Χείριστος, η, ον, peſſimus, deterrimus, viliſſimus. Theophraſtus de Odoribus. διὰ τὸ χειρίστην ἔχειν τὴν αὔξησιν. Et χείριστα, i. κάκιστα, Suid.

Χειρίων, ἐλάττων, χείρων, minor, deterior.

Χειροβιάκτης. vide Χειρῶναξ.

Χειροβαρὴς, pondere ſeu manus grauans, ponderoſus, vel tantus quantus onerandæ manui ſatis eſſe poſſit.

Χειρόβιος, ex manibus viuens, victum manu quærens. vide Χειρῶναξ, dicitur & χειροβίωτος, & χειροβιωτικός.

Χειροβρὼς, ῶτος, catena ſiue vinculum, quo ligatæ manus excoriantur & contabeſcunt, ὁ δεσμὸς, inquit Suid. ὁ ἐκβιβρώσκων τὰς χεῖρας.

Χειρογάστορες, qui manu victum ſibi quæritant, operarij. vide Χειρῶναξ.

Χειρογραφὴ, ſeu χειρόγραφον, i. συγγραφὴ, Latinè etiam tabulæ dicũtur, vt eſt cautio manu alicuius ſcripta annulóve obſignata, quã ipſe inficiari nequit, Bud. in Epiſt.

Χειρόγραφον, ſcheda propria manu ſcripta, chirographus vel chirographum Cic. quod & χεῖρα diximus appellari.

Χειρογραφῶ, caueo, chirographo.

Χειροδάικτος, ὑπὸ τῆς χειρὸς δαϊχθείς. Sophocl. in Aiace. χειροδάικτα πράγματα, facinora manu edita.

Χειροδεικτεῖν, digito oſtendere. Accuſatiuo, Budæus in Epiſtol. priorib.

Χειροδείκτος, ου, ὁ, manifeſtus, φανερὸς καὶ κατάδηλος, Sophoc.

Χειροδίκαι, αἱ, violenti, quibus ius eſt in manibus & viribus corporis. Vt apud Suid. χειροδίκαιος, ὁ κατὰ χεῖρα βίαιος. Heſiodus in 1. τῶν ἔργων, de ferreæ ætatis hominibus, χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, id eſt, οἱ τῇ δυνάμει τὸ δίκαιον καὶ διὰ τῆς χειρὸς ὁρίζοντες.

Χειρόδοτον δάνεισμα, i. τὸ ἄνευ συμβολαίου, Pollux, mutuum ſine obligatione, ἀχειρόγραφον δάνειον, Heſ.

Χειροδρόπος, ου, ὁ, qui manuum opera citra falcis vſum meſſem facit, quaſi ὁ ταῖς χερσὶ δρέπων, Nicand.

Χειρόερκτος, ὁ χειρουργὸς, Heſyc.

Χειροήθης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, cicur & manu tractabilis, manſuetus, ὑποχείριος, manſuefactus, ſubiectus, obſequens, moriger. ἦν χειροήθης τῷ δήμῳ, manus populo & manſuetus erat, Plutarc. in Pericle. Xenoph. in Oecon. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν, καὶ ἐτιθασεύετο: cum manſuefieret iam vxor, & cicuraretur. Virgilio eſt manum patiens, Æneid. lib. 7.

Χειροθεσία, ας, ἡ, manuum impoſitio.

Χειροθετεῖσθαι, impoſitione manuum accipere: ſic in can. 8. Conc. Nicæni: ordinari in decr. Gratiani exponitur.

Χειροθετῶ, manus impono.

Χειροθήκη, ης, ἡ, chirotheca.

Χειροκαλαθίσκος, inter ſaltationis genera apud Pollucem.

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ, manufactus. vnde τὰ χειρόκμητα ἔργα, Philoni de mũdo, opera manibus elaborata: à verbo κάμνω.

Χειροκοπέω, ῶ, ἤσω, manum abſcindo. Accuſ. Appian. in Iber. καὶ φεισάμενος αὐτῶν, τῶν χειρῶν ἐχειροκόπησε.

Χειροκρατία, ας, ἡ, manuum potentia: aut earundum continentia. Dionyſ. Halicar. hiſt. lib. 6. δείσαντες μὴ οὐκέτι χειροκρατεῖς ἐπὶ πολὺ ὦσι, Veriti ne non diutius à manibus temperaret: ne ad manus veniret, vel ne res manibus ageretur.

Χειροκρατία, vitium eſt ſeditioſæ politiæ, quod exoritur à democratia, corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, & plebis turbulentæ ineſcatorum, id eſt, τῶν δελεαζόντων τὰ πλήθη. Plato in Polit. ...... τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ ...... χειροκρατία ὀνομαζομένη.

Χειροκρατικός. Polyb. ...... χειροκρατικός.

Χειρολαβίς, in aratro pars eſt ſtiuæ, τὸ καλούμενον τῆς ἐχέτλης ἄκρον ὃ ἡ χεὶρ ἐπιλαμβάνει ὁ ἀρότης. Pollux.

Χειρομάκτρον, mappa, in colloquio Græci ſermonis.

Χειρόμακτρον, ου, τὸ, mantile. Athenæus libro 9. χειρόμακτρον ...... τὰς χεῖρας ἀπομάττονται ..., quod Philoxenus vocauit ἐκτρίμματα. Ariſtophan. φέρε παῖ ταχέως ... χεροὶν ὕδωρ, ... τὸ χειρόμακτρον. Χειρόμακτρον, idem quod μαγδαλιά, τὸ ... ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, Comment. Ariſtophan. in Equitib. vide Μαγδαλιά.

Χειρομάντις, ὁ, ἡ, vel Χειρομάντης, Chiromantes, qui ex lineamentorum manus inſpectione futura prædicit, hominiſque mores & naturam conijcit: Qui ob id etiam χειρόσοφος appellatur, qualis fuit Helenus Syracuſius qui περὶ χειρομαντείας librum edidit, quem ſcripſit χειροσκοπικὸν σύνταγμα, quod eſt, inquit Suid. ὅταν τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις τῆς χειρὸς ... ἢ ..., aut aliquid eiuſmodi. Scripſit & Eumolpus Eleuſinius ...... χειρομαντείας. Apud Pollucẽ lib. 2. χειρομάντεις, καὶ ....

Χειρομάχος πλῆθος, vulgus hominum malus labore victum quæritans, apud Athen.

Χειρομύλη, ης, ἡ, piſtrinum, mola manuaria ac truſatilis. Xenoph. 6. Pæd.

Χειρομύλιον, ου, τὸ, mola truſatilis, Dioſc. lib. 5. cap. 95.

Χεῖρον, minus, deterius, inutile. οὐ χεῖρον διελέσθαι, non ab re fuerit determinare. οὐ χεῖρον δὲ ...... , non ab re eſt in medium afferre, Plut. in Lycurgo.

Χειρόνιπτρον, peluis in qua abluuntur manus apud Ariſtoph. aqua qua abluuntur manus, Etym. Dioſc. lib. 1. cap. 6. εἰς χειρόνιπτρον χρήσιμόν, vtilis eſt lauandis manibus.

Χειρονομίς, captiui, cap. 5. lib. 2. Macchab.

Χειρονομέω, inter canendum manum moueo, & geſticulor, manuum vtor artificio, artificioſè manus huc & illuc flecto, certa lege manus moueo: τὸ ταῖς χερσὶν ἐν ῥυθμῷ κινεῖσθαι, dicit Pollux. ἐχειρονόμησε τοῖσι σκέλεσι, cruribus velut brachiis modulatus eſt, Herodotus. vide Galen. in Aphoriſm. Suid. etiam eſt παίγνιον.

Χειρονομία, ας, ἡ, manuum motus & geſticulatio, ſaltatio geſticulatrix, qualis eſt quam Mauricam vocamus. Alioqui lex geſtus a Quintiliano dicitur, lib. 1. cap. 19. ferè ad finem. apud Athen. lib. 14. καλεῖται δὲ ἡ ... χειρονομία.

Χειρονόμος, hiſtrio geſtu & manuum motu ſubſultãs, geſticulator, ὀρχηστής, Heſyc.

Χειρόομαι, τὸ χειρῶ, mancipo, ſubigo, domo, ſubiicio, καταστρέφομαι. Iſocr. ... τῶν ἰδίων χειρώσασθαι. Gregorius, τὸν οἶκον ... χειρούμενος. Xenoph. in 8. Ἀνάβασ. ... χειρώσασθαι. Alibi, τὰ ἔθνη χειρούμενα, gentes ſubactæ. Idem in Hierone ... χειροῦσθαι, hoſtes ſubiugare. Sophocl. in Trachiniis, ... χειρούμενος, Nam iure domanti Iupiter ignoſceret. Euripid. in Phœniſſis, Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην, Atalantem domantem aprum. Eſt enim χειροῦσθαι, opprimere & capere, cum aliquis ſuperior eſt: vt apud Sophocl. in Thrachiniis, χειρώσομαι καὶ τοῦτο.

Χειροπέδαι, manicæ, i. vincula manuum, Eccleſiaſt. cap. 21. & apud Herodot.

Χειροπληθής, έος, ὁ, ἡ, ὁ, magnus, immanis. vt Χειροπληθὴς λίθος, lapis manum implens. Homer. δράγματα χειροπληθῆ, manuales faſciculi, Dioſc. lib. 1. cap. 7. Sic χειροπληθὲς, quantum manu prehendi poteſt apud Medicos Græcos, quod noſtri manipulum dicunt.

Χειροπληθὴς, manum implens. Theophraſt. libro 9. capite 4. hiſt. plant.

Χειρόπληκτος, vel χειροπλήκτης, manu percuſſus, ſeu manibus inflictus. Sophocl.

Χειροπόδες, podagrici, οἱ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας ..., Pollux.

Χειροποίητος, ὁ, ἡ, manufactus. Cic. Paulus ad Epheſ. περιτομὴ χειροποίητος, circũciſio manufacta. χειροποίητα νοσήματα morbos manufactos vocat Gal. quos inepti Medici curando ægrotos afferunt, lib. 1. ad Glauc.

Χειρουργία, manus artificio. Polybius, ... χειρουργίας.

Χειρόπονος, ὁ, ἡ, manu elaboratus.

Χειροπονία, feſtum quoddam in quo opifices ſacrificabant.

Χειρόπους, οδος, ὁ, qui eſt vulneratis pedibus, vel ſciſſis, Etym.

Χειροῤῥέθρον. vide Χείρ.

Χειρόσοφος, &

Χειροσοφικὸς, in Χειρομάντις.

Χειρόσοφος, ſaltator, quaſi manu ſapiens. idem quod χειρόνομος.

Χειρότονος, qui manibus eſt neruoſis epith. cancri.

Χειρότερος, inferior, deterior. Aratus, ... χειρότερον. poetic. ſunt. Heſiod. ... χειρότερον ..., &c. χερείων, ὁ, deterius.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, artifex, operarius, qui ſuis manibus artis opus cõficit. Athenagoras in Apologia.

Χειροτέχνας dicunt Latini operas. apud Sophoclem in Trachiniis, χειροτέχνης ἰατορίας, medicinæ opifex, id eſt, chirurgus, ὁ χειρουργός.

Χειροτεχνία, ἡ χειρουργία, manuum artificium, opificium. Plato. ...... χειροτεχνίας ....

Χειροτεχνῶ, τὸ χειρουργῶ, manu operor atque exerceor. Hippocr. ...... χειροτεχνεῖν ......, vide Horat. Serm. lib. 1. Satyra 1.

Χειροτέχνης, &

Χειροτεχνικὸς apud Pollucem.

Χειροτονέω, ῶ, ήσω, eligo, deligo, conſtituo, ſuffragiis creo, ſciſco, iubeóque, & magiſtratum creo, deſigno, conſentio, pedibus eo in alicuius ſententiam porrigere manum Cicero pro L. Flacco dixit. Aliquando manus extendere ſimpliciter ſignificat, id eſt, τὰς χεῖρας αἴρειν. Interdum deferre, in manuque dare, Actiu. Χειροτονῶ (quia manum porrigendo ... χειροτονεῖν Olim, in eccleſia verò ... fiebant ſuffragia) ſciſcere, iubere, creare. vnde Χειροτονία, plebiſcitum & ψήφισμα, à manuum ſublatione dictum. vide in Χείρ ſupra in phraſi ἀνατείνειν τὰς χεῖρας. Demoſt. ὁ δῆμος τὰς ὑμᾶς γνώμας ... ἐχειροτόνησε, ſcito ſuo probauit & iuſſit. Idem aduerſus Timocrat. χειροτονήσαντες ... dixit, pro ψηφισάμενοι: ait enim, ... χειροτονήσαι ..., vtram legem probarint. Ariſtophanes, ... χειροτονεῖν ..., vt poſſimus ſciſcere quę neceſſe fuerint. Et poſtea, ... χειροτονεῖν. Demoſth. Philip. 1. χειροτονεῖτε δὲ ... ταξιάρχους, creatis, Actorũ 14 χειροτονήσαντες αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν. Nam, vt dictum, χειροτονεῖν, ad populum ſpectat, qui manuum erectione ferebat ſuffragia. vide apud Iſocrat. ... χειροτονήσαντες αὐτόν. Demoſth. χειροτονητέον τὸν στρατηγὸν, deligendus eſt dux exercitus. ἐχειροτονήθην τὴν ἀρχὴν, Ariſtoph. ſum delectus magiſtratus. vbi in Genere Fœmin. mulier loquitur. ἐχειροτονήθη τὴν ἀρχὴν, eſt aſſumptus ad magiſtratus, Æſchines. ſic dicitur vt ... ſeu ... χειροτονεῖσθαι, αἱρεῖσθαι, Demoſt. Χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον, maſturbare, τὸ αἰδοῖον ... καὶ ......, Suid.

Χειροτονητός, ὁ, ἡ, electus, ſuffragiis creatus. χειροτονητά, liber Democriti, q. electanea, Vitruu.

Χειροτονία, ας, ἡ, ſuffragatio διὰ τῆς χειρὸς ......, ... in eccleſia, electio ſuffragium, eleuatio manuum populi conſenſum ſignificans, plebiſcitum, ordinatio, declaratio magiſtratus. ... ἂν πλείστη χειροτονία γίγνηται, Plato de Legib. qui maiori ſuffragiorum numero ſunt delecti χειροτονίᾳ κρατεῖ, omnium ſuffragus obtinet, Plutarch. in Themiſt. ἐς χειροτονίαν ἐλθόντες, ad ſuffragia venerunt. vide Χειροτονέω.

Χειροτρίβειν, in Hippiat. ... χειροτρίβειν, i. fomentis demulce, & manu perfrica.

Χειρόω, τὸ χειρῶ, domo, δουλοῦμαι, mihi ſubiicio. vnde χειρούμενος καὶ κεχειρωμένος Actiuè, Bud. in Epiſtol. ... τὸν δῆμον ... χειρούμενος τῷ συμφέροντι, populo inuito & coacto conſulebat vtilitati, &c. Plutarc. in Pericle, ... χειρωσάμενος λαγωὸν, canis qui cepit leporem. Idem in Apophthegm Lacon. Chion in Epiſt. ...... χειρούμενος, qui affectus demuceri Item ſum inferior, Paſſiuè. ἐχειρώθη ἀνδρῶν τὸ Ἄργος, Argos viris deſolatum eſt,

tum eſt, Herodot. χειρωθείς, in mancipatum veniens. Plin. qui in arbitrium peruenit. χειρωθῆναι σφέας ἐπίσω, illos in ſuas manus venturos.

Χειρουργέω, ῶ, ήσω, manibus operor, laboro, χειρουργεῖν, manu rem aggredi. Thucyd. libro 8. Ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος, καὶ οἱ εἴκοσι, καὶ ἑκατὸν μετ᾽ αὐτῶν Ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἴ τι που δέοι χειρουργεῖν: Affuere quadringenti viri, ſinguli cum tecto pugione: itémque vnâ centum viginti adoleſcentes Græci, quorum opera, cum res manum poſcebat, vti conſueuerât: id eſt, cum aliqui è medio tollendi erant, καὶ εἴ τι που δέοι διαχειρίζεσθαι. Æſchines τοὺς ὀφθέντας χειρουργοῦντας vocat, qui non tantum conſilium dederunt, ſed etiam manum maleficio & facinori accommodarunt. ὧν δ᾽ εἴκος, inquit, ἀξίους τυχεῖν, μὴ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς χειρουργήσαντας, καὶ βουλεύσαντας. Χειρουργεῖν, tractare, τὸ χειρίζειν, Lucianus de hiſtoria ſcribenda, Ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθών, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθών, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν: Hoc modo enim & cithara caneret, & tibia, qui nunquam didiciſſet. Χειρουργεῖν, manu conſtruo. vnde κεχειρουργημένος, id eſt, χειροποίητος, manufactus. Plato in Atlantico, Οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι, καὶ πολλὰ γυμνάσια ἦν κεχειρουργημένα: vbi ſanè multa fana complurium deorum, multique horti, & multa gymnaſia ædificata, vel fabricata erant. Χειρουργεῖν etiam dicitur de organis muſicis, quę manu pulſantur. vnde χειρουργικὴ ἐπιστήμη, talis ſcientia vocatur ab Ariſtot. 8. Politic.

Χειρούργημα, officium, opúſque manufactum. Plato in Politic.

Χειρουργία, ας, ἡ, dicitur de omni arte quæ actionem & operationẽ habet. vide Χειρωναξία, & Χειροτεχνία: artificium manus, opificium, Plato in Politic. Χειρουργία, Chirurgia Cicer. αἱ διὰ χειρουργίας ἰάσεις ἰάσονται, Galen. libro 2. ad Glaucon. nota ibidem mox de munere chirurgi. μετὰ τὴν χειρουργίαν ἐγχυλιζομένη, poſt ſectionem infuſa, Dioſcorid. libro 5. capite 25. & Paulus Ægineta libro 6. μετὰ τὴν χειρουργίαν διασοτάσαντες ξηρῷ τῷ μοτῷ, &c. id eſt, ſecundum manualem curationem linamentum ſiccum indentes. μετὰ τὰς χειρουργίας, id eſt, poſt manum ſcalptúmque, poſteàquam medica manus operam ſuam impenderit, poſt curationem à chirurgo factam. Pro facinore, Eraſmus in Adagio.

Χειρουργικός, Adiect. chirurgicus, manus opera indigens vel adminiſtratus.

Χειρουργικὴ ἐπιστήμη, perita manuum geſticulatio. Ariſtot. lib. 8. Politic. c. 6. de organis muſicis quæ manu pulſantur, σαμβύκαι, καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης.

Χειρουργός, οῦ, ὁ, artifex, operarius, opifex, χειρῶναξ, χειροτέχνης. Et chirurgicus medicus, qui chirurgia vtitur, qui medicas manus admouet.

Χειρουργῶ. vide Χειρουργέω.

Χειρόχωλος, ου, ὁ, manu mancus & mutilus, ὁ πεπηρωμένος τὴν χεῖρα, Pollux.

Χειρόω, ῶ, ώσω, ῶ, ῶμαι, idem quod χειροῦμαι, manu capio, ſubigo, addico, expugno, deuinco, ditioni ſubiicio, ſubiugo, mancipo, Actiu. Accuſ.

Χείρων, ονος, ὁ, ἥσσων, inferior, infirmior, minus bonus, deterior, peior. ὁ διὰ τὴν χεῖρα ἄν τι πράζων τὸ ζῶν, ὁ ἐν τῇ χειρὶ ἧττον καὶ ἐλάττων. Plato, οὐδὲν σοῦ χείρων, nulla in re tibi cedens. χείρων τὴν ψυχήν, animo deterior. Æſch. χείρων τἄλλα, qui cætera præſtare nequit. χείρονα μορφήν, deteriorem forma. in Epigr. χείρους τῶν πατέρων, à patribus degenerantes, Thuc. in 2. χείρους apud eundem interdum capitur pro κακοί, ὁ συγχαρητικός.

Χείρονα τυμβοχόα, inferiæ quæ manibus dantur mortuis. Æſch. ζ. ἐπὶ θῆβ.

Χειρῶναξ, ακτος, ὁ, operarius homo, Cicer. opifex, qui manus ſibi victum quæritat. ἀπὸ χειρῶν ζῶντες, χειρωνακτικοὶ καὶ χειρώνακτες Polluci, qui & χειρωνάκτωρ vocatur, ὁ ἐργάτης καὶ χειροτέχνης, vulgóque *manouurier* vel *manœuure*, id eſt, qui manu operatur, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος. Sic verò dicitur ὅτι ἄναξ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ἐν χερσὶ ἀνάσσων, i. κατὰ χεῖρ (vt ait Euſtathius) quomodo & ſubulcus ſum ἄναξ & rector dicitur. Homer. Odyſſ. ξ, ἀμφὶ ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ὁρώμενος. Vnde

Χειρωναξία, manuum operatio Plin. ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, quæ χειρουργία, opificium, βαναυσία, χειροτεχνία. Æſchyl. in Prometh. ἦ πολλὰ μεταδοῦσα χειρωναξίαν. Apud Herodotum in Euterpe, τοὺς δὲ ἀπαλλαγμένους τῶν χειρωναξιῶν, γενναίους νομίζοντες εἶναι, alienos ab opificiis nobiles eſſe ſtatuunt. Suid. Παῖδας ὅσοι ὑπηρετικὴν καὶ ἐν χειρωναξίαις: Cui & χειρῶναξ, τεχνίτης χειρῶν ἀνάσσων, ὁ διὰ χειρῶν κατασκευαζόμενος vel πολυπραγμονούμενος.

Χειρωνάξιον lib. 2. OEcon. Ariſtot. vectigal quod exigitur viritim à vulgo, ἐπικεφάλαιον.

Χειρώνειον, τό, centaurium, herba à Chirone primo monſtrata. χειρώνειον πάνακες, chironia herba, panace chironia, Theophr. lib. 9. hiſtor. plantar. χειρώνειος ἄμπελος, chironiam vitem ſunt qui appellant, quæ & ἄμπελος μέλαινα dicitur, Dioſcorid. lib. 4. cap. 181.

Χειρώνειον ἕλκος, vlcus chironium, quod eſt χρόνιον καὶ δυσαλθές. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. Quæſt. 92. ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ χειρώνειον ἕλκος, καὶ τὸ νομῶδες ἐν τῷ σκέλει, atra bilis in crure vlcus gignit chironium & depaſcens. vide & Dioſc. lib. ſecundo, cap. 156. Et in dictione Κακοήθης. Χειρώνεια τραύματα, vulnera appellantur δυσαλθῆ, quæ medicam vix recipiunt curam, & Chironem aliquem expectare videntur: ſicut & τηλέφεια, quæ multum malignitatis præferant, vt quæ ſalutarem Achillis manum requirant, Cælius libro 10. capite 50. vide & in Chiliad. Eraſmi.

Χείρωσις, mancipatio, mancipium, captura, captiuitas.

Χειρωτός, qui facilè poteſt capi. Eſt etiam Χειροήθης.

Χεῖσθαι, capacem eſſe, capere, i. χωρεῖν, δέχεσθαι. Vide Χαδῶ.

Χεῖτον, τὸ χειρουργὸν ἀσπαλάκος.

Χέω, capio, χωρῶ.

Χέλειον, operimentum teſtudinis.

Χελιδονίζειν, βαρβαρίζειν, Ariſtop. Interpr. ex Æſchyl. Eſt & apud Athen. lib. 8. cœtus, καὶ ἀγερμός, à quo acclamatur, Ἦλθ᾽ ἦλθε χελιδών, &c. vide Χελιδών. ſcrib. per ω in Com. Ariſtop.

Χελιδόνιον, ου, τό, chelidonium, herba dicta à χελιδών, quòd eo auium genere adueniente naſcatur, & diſcedente extinguatur: vel quòd ea, vt ſcripſit Plinius, reſtituant hirundines pullis excæcatis ocellos. Dicitur à Latinis chelidonia, de qua Dioſcor. lib. 2. c. 214. & Plin. lib. 8. cap. 27. à Gaza hirundinaria dicitur libro 7. cap. 14. hiſtor. plant. Theophr. ſic enim ait, τὸ χελιδόνιον ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ, hirundinaria aduentu hirundinis ſuum excitat florem.

Χελιδονία, ας, ἡ, hirundo, ἡ χελιδών, apud Theoph. hiſt. lib. 7. cap. 14. vbi ἅμα τῇ χελιδονίᾳ ἀνθεῖ. Lego potius Χελιδόνι.

Χελιδονίας, ὁ, piſcis. ἐν τῷ μεγέθει ἀνάλογος τῷ σκαρίδι, vt eſt apud Athen. lib. 7.

Χελιδών, & Χελιδών, όνος, ἡ, ſecunda longa, in Epigr. hirundo, παρὰ τὸ τῷ χείλει δινεῖν, vel εἰδέναι. De hirundine aue vide Ariſtot. Ælian. Oppian. & Eraſm. in prouerbio, Audi chelidonem. χελιδόνων μουσεῖα, Ariſtoph. vide Eraſm. in prouerbio, Hirundinum muſea. Χελιδών, piſcis apud Athen. libro 7. polypo ſimilis, hirundo marina, vt Gaza tranſfert apud Ariſtotel. eius meminit Ælian. Χελιδών, cauitas vngulæ equorum, τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων, Heſyc. In Hippiatria, Ἔχετω δὲ παχὺ τὸ ὄνυχα, καὶ τὸ κοῖλον τὴν ὁπλὴν χελιδόνα μικρὰν ἔχουσαν, internum ſinum vel potius calcem. Sic tamen accepit Cælius Aurel. li. 1. Chroniôn capite 4. Equorum impetigines, ſquamulæ anteriorum crurum ſub armorum partibus in ipſis animalibus natæ, has Græci lichenas vocant ſiue chelidonas. nos verò, vt ſuprà dictum eſt, impetigines vel hirundines. Χελιδών, cauitas in brachii hominis flexu circa cubitum, τὸ κοῖλον τὸ ἀντικρὺ τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς, Heſy. Eccleſiaſt. cap. 21. χελιδὼν ἐπὶ βραχίονι δεξιῷ: vbi brachialæ expoſuerunt. Χελιδόνες, καὶ χελιδόνειαι ἰσχάδες. vide Ἰσχάς. Χελιδόνες, barbari βάρβαροι, Æſchyl. Heſych. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν, vnde Χελιδονίζειν, τὸ βαρβαρίζειν. Χελιδόνες, armillæ mulierum ornamentum ψέλια. Pollux lib. 5.

Χελλίζω, μ. ίσω, π. ικα, no, nauigo.

Χελλύσσιον, τό, apud Hippocrat. ſicca tuſſicula in qua nihil expuitur ſcreatu. melius per υ in penult. vt infrà.

Χελιχελώνη, luſus puellarum, de quo Pollux libro nono, vide Euſtathium.

Χελλαρίης, piſcis, apud Athenæum. qui & βάκχος καὶ ὀνίσκος, de quo ſuprà.

Χέλυδρος, ου, ὁ, teſtudo marina: & venenatus ſerpens, qui alio nomine ὕδρος, Nican. Interp.

Χελωνάζειν, irridere, χλευάζειν. Heſyc.

Χελύνη, labium, labrum, τὸ χεῖλος. Ariſtoph. in Veſpis, ὑπ᾽ ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, præ ira labrum mordens: οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι ἐσθίουσι τὰ χείλη. Eſt Suidæ τὸ ἄνω χεῖλος, ſuperum labrum. Eſt etiam ἡ χελώνη, teſtudo. & apud Æoles ſignificat citharam, Etymol.

Χελώνιον, τό, labellum. Eſt etiam idem quod χελώνη Heſych. χελώνιον, armus, vel pars illa gibboſa quæ in ſcapulis prominet. Pollux, Νῶτα ... ἐπὶ τὸ χελώνιον ... Ioſephus, ... Interpres tamen vertit pecoris pectus.

Χελυνώδης, ὁ, labeo. Plin. labroſus, ὁ τὰ χείλη ἔχων ... Euſtath.

Χέλυον, quod & Χέλειον ſcribitur, id eſt, teſta operimentúmque teſtudinis, τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης. Nicander in Alexipharm. ... χέλειον. melius per υ, à χέλυς. hæc vox teſtudinem ſignificat, id eſt, latam illam teſtudinis planitiem & pectora, vnde verbum χελυσσέσθαι, i. βήσσειν. vide Hermol. lib. 9. Plin. cap. 10.

Χέλυς, υος, ἡ, chelys, lyra, teſtudo, ἡ κιθάρα, Suid. Χέλυς, pectus, τὸ

γελωνία, vide Χελώνιον. Χήλαι, Fides ſtella. Aratus, καὶ χῆλαι, ἔτι δ' ἄλλο. . . Ἑρμαίῃ . . . χηλαίη. A Cicerone dicitur Fides, à Plin. Fidicula.

Χελώνιον, muſcicula, vide ſupra Χελώνιον.

Χελώνωμα, ατος, τό. Sunt autem χελωνώματα, aſſamenta quæ poſtrema clauis affiguntur & muſteriuntur carinæ, ne frangatur cum nauis ſubducitur. Pollux libro 1. Onomaſtici capit 9. τὸ δ' ὑπὸ τὴν τρόπιν, . . . τὸ ὑπὸ τρόπιν . . . χελώνωμα καλεῖται. Theophraſtus hiſtor. plant. l. 5. cap. 8. . . . χελώνωμα: teſtudinem tamen vertit Gaz. Cæſar ſtatumina lib. 1. de bello ciuili, Carinæ primum, hinc ſtatumina ex leui materia fiebant, &c.

Χελύσσομαι, expectoro, traiicio, nato, eructo, ἐρυγγάνω. Nicander in Alexiphar. . . . χελύσσεται ἄτη. (geminatur λ metri cauſa) . . . διὰ χέλυος, quod pectus ſignificat. . . . Apud Hippocrat. . . . χελύσσεται, i. ἐρυγγάνει . . .

Χελύνη, buſtio, ſcreo, βήσσω, apud Spartanos, Clemens.

Χελώνη, ης, ἡ, teſtudo, . . . Suid. vnde Chelophagi, Pomponio Mela. χελώνη θαλαττία, teſtudo marina, Ariſtotel. 2. Animal. χελώνη χερσαία, teſtudo terreſtris. Nicander in Alexipharm. χελώνης . . . &c. vbi χελώνη vocatur eius operculum. Item χελώνη, genus numiſmatis Peloponneſiorum, à teſtudine inſculpta. Χελώνη, ſcabellum ſiue ſcabile Caton. ſedicula Cicer. τὸ ὑποπόδιον, Heſych. ſic dicitur à forma, qualis ſedicula mulierũ quæ vulgò . . . Athenæus de Laide lib. 13 ex hiſtoria Timæi, ait ipſam . . . vitam finiiſſe. Et Ariſtophanis Com. in Pluto, ſic ſcribit, . . . χελώνης . . . Ἀφροδίτης, quod & poſuit Suidas. Χελώνη in bello, id eſt, teſtudo. Duplex erat, altera machinalis: altera verò genus ordinis militaris extitit, . . ., continuata videlicet ſeries ſcutorum, curuata in modum teſtudinis: quod phalangem facere dixit Cæſar, primo belli Gallic. Meminit Liuius tertio ab vrbe: Galli teſtudine facta conferti ſtabant. Clarius deſcribit libro 4. Decadis quintæ: cum alios decurſus edidiſſent motus, quadrato agmine facto, ſcutis ſupra capita denſatis, ſtantib. primis, ſecundis ſubmiſſioribus, tertiis magis, & quartis, poſtremis etiam genu nixis, faſtigiatam ſicut teſta ædificiorum teſtudinẽ faciebant. Item libro 1. Decadis 4. Deinde his quoque ſpretis, partim teſtudine facta, per aduerſos vadũt hoſtes: partim breui circuitu cum in iugum collis euaſiſſent, trepidos ex præſidiis ſtationibúſque Macedonas deturbant. Cæſar etiam lib. 5. belli Gallici: at milites legionis ſeptimæ teſtudine facta, & aggere ad munitiones adiecto, locum cœperunt. Cornelius Tacitus libro 18. hiſtoriæ Auguſtæ. Tum quadripartito exercitu, hos in teſtudinem conglobatos ſubruendo vallo induxit, alios ſcalas mœnibus admouere. Plutarch. in Antonio (vbi clypeorum teſtudinẽ deſcribit) . . . χελώνην . . . : de repente phalange facta. Vide Herodianum libro ſecundo de Iuliani inauguratione. Et ſic intelligendus locus Virgil. 9. Æneid.

-Qui tamen omnes

Ferre iuuet ſubter denſa teſtudine caſus.

Ea enim vtebantur in oppugnationib. vt oſtendit Dion Cocceius, χελώνην . . . : de repentè conſertis ſcutis factáque teſtudine. Χελωνοειδῶς dixit Diodorus. Troianorum eſt inuentum, quod in phalange Macedonica imitatus eſt Philippus. Liuius lib. 2. Decad. 3. Nixi corporibus armiſque ruperunt cuneo viam. Alibi dicit, cum ſe in vnum conglobaſſent, & cuneo impreſſionem feciſſent. Idem libro 5. Decadis 1. Experiri vltima, & impetum facere in arcẽ ſtatuunt. Prima luce ſigno dato, multitudo omnis in foro inſtruitur. Inde clamore ſublato ac teſtudine facta ſubeunt. Ioſephus de Captiuitate, . . . Ῥωμαῖοι . . . χελώνην . . . Cæterùm alia erat teſtudo machinalis, tabulis contexta & coriis ciliciniis, aut centonib. & aliis quæ difficiliter comburi poſſunt: contexta: habebatque intrinſecus trabem, quæ vnico præfigebatur ferro, & falx vocabatur, ab eo quod incuruata eſſet, & de muro extraheret lapides, retro enim ducebatur trabs funiculis ſuſpenſa, vt reducta violentius feriret. Ideóque teſtudo eſt appellata à ſimilitudine reptilis animalis: quæ caput nunc exerit, nunc reducit. Lege Veger. lib. 4. cap. 14. De hac teſtudine intelligendus eſt locus Cæſaris lib. 6. belli Gallici: Reliquiſq; diebus turres ad altitudinem valli, falces, teſtudinéſque quas iidem captiui docuerant parare & facere, cœperunt. Et ſic etiam intelligitur ille Maronis verſus 2. Æneid. -Obſeſſúmq; acta teſtudine limen. Vnde χελώνη χωστρὶς dicitur, quæ ex terra aggeſta fit, vel quæ ad congeſtionem foſſarum paratur. tales ſunt & vineæ & plutei. Vide Athenæum de bellicis machinis, & Vitruuium lib. 10. cap. 20. Polybius lib. 1. . . . Dionyſius Halicarnaſ. . . . χελώνας . . . interpres non rectè ex ſolut. teſtudines ſubterraneas. Meminit & hiſtor. lib. 7. Diodor. Sicul. . . . χελώνας, τὰς μὲν χωστρίδας, τὰς δὲ . . ., id eſt, comparauit teſtudines partim ad congeſtionẽ foſſarum, partim ad quatiendos muros arietarias. Lege Vitruu. lib. 10. c. 19. vbi, Teſtudinis arietariæ comparatio eãdem ratione perficiebatur. & cap. 22. Teſtudo quæ ad congeſtionem foſſarum paratur, eaque etiam acceſſus ad murum poteſt habere, ſic erit facienda, &c. apud Suidam ſic ſcribend. . . . χελώνη . . . Χελώνη pro pluteo aut vinea obſidionali, vulgo taudis. Apollodorus in . . . . . .

Χελώνιον, τό, tegmen ſiue tegumentum teſtudinis. Ariſtot. lib. 3. de partib. Anim. Huius teſta eſt præ dura, Ariſtoph. Apud Pollucẽ conuexa dorſi pars ſic dicitur.

Χελώνις, ιδος (niſi vt apud Suid. . . . τῆς θύρας . . .) id eſt, limen ianuæ tabernaculi. Heſych. libro Iudith. de Olopherne, . . .

Χελωνοφάγοι vide Χελώνη.

Χέμος, τό, anicula quædam muria condiri ſolita: & piſcis genus eſt ditanei, Heſyc. χέμος plerique ſcribunt ex Athenæo.

Χέρνιψ inferias facio, & libamina manibus fundo. Hæus, . . . Idem, . . . de Χέω.

Χέραδος, ος, ὁ, hiatus terræ, χάσμα γῆς, Heſych.

Χεράδος, ος, ὁ, . . .

Χεράς, άδος, ἡ, Suid. cœnum oſtreorum teſtis & lapillis mixtum . . ., cumulus lapidum, ſed minorum qui vna manu tolli poſſint, Apollonij Com. τὸ χεράδος, Suid. & quicquid ex aqua in litore confluit. Ariſtarchus fluuium ipſum, & in eo lapillos dicit, Etym.

Χέρεια, τά, ἀντὶ τοῦ χείρονα, . . ., Etym. peiora. χερείων autem pro χείρων, poeticè.

Χερειότερος, α, ον, vilior, peior, χείρων, Hom. Iliad. β.

Χέρης, ηος, ὁ, peior, inferior, pro χείρων poeticé. χερείονα . . . Homer. χέρηα.

Χέρητες, οἱ, minores, debiliores, & qui manibus victum quærunt. Pro χέρηες, . . .

Χερμαλίς, ίδος, ἡ, manus ſubactus, in Epigr. . . . mazam ſubactam.

Χέρμα, ατος, τὸ, χάλιξ, Heſych. id eſt, aceruus paruorum lapidũ, qui vna manu tolli poſſunt.

Χερμάδιον, ου, τό, lapis magnus & qui manum implere poſſit. Iliad. δ. χερμαδίῳ . . . λίθῳ, q. pugillari ſaxo. Dicitur etiam χερμαστὸς ab Heſyc.

Χερμάς, άδος, ἡ, propriè paruum ſaxum, quod facilè manu poteſt tractari, vt libro 4. Epigram. . . . χερμάδι. . . . proprié autem ſaxum maritimum magnum, cui alligant funes nauium. Capitur etiam pro tumulo lib. 1. Epigr. . . . χερμάδι.

Χερμάστρια, funda, σφενδόνη, In Epigr. . . . χερμάστριαν . . .

Χέρνα, ης, ἡ, paupertas inopia, Heſyc.

Χερνής, ῆτος, ὁ & ἡ, qui vel quæ manu victum quærit manu ſuſtẽtans. Ariſtotel. Politicor. 3. dicitur & adiectiue χερνῆτις . . ., in Epigram.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς ſubſtant.

Χερνῆτις, ιδος, ἡ, netrix, i. mulier quæ nendo & labore manuum victum quæritat. Ilia. μ. γυνὴ χερνῆτις, . . . Apud Suid. & χερνῆτις, ἡ.

Χερνίβειον, τό

Χερνίβιον, polubrum, χερνιβεῖον. vide Athe. Varro aquimanile ſiue aquiminale vocat.

Χέρνιμμα, ατος, τό, manus lotio, ὁ χερνιβιον, Pollux lib. 1.

Χερνίπτομαι, manus abluo. Iliad. α, χερνίψαντο δ' ἔπειτα, . . .

Χερνίπτω, ιψω, . . . manus lauo. Item Θύω, ὀργάω.

Χέρνιψ, ιβος, purgatio: inſtitum à manuum lotione, quæ in ſacrificiis fiebat: vas, vel aqua, vel ipſa manuum ablutio. . . . aquam ad lauandas manus. . . . aquam eis tangere netas erat, nih ad abluendas in ſacrificiũ manus, Thucydid. libro quarto. cum vide Interp. . . . Euripid. lauacris aderis proximus. χερνίβων εἴργεσθαι. Demoſthen. & aqua & igni interdicere. vbi Interpr. dicit, . . .

ἀμφίεσις χέρνιβες, piamina, Eraſm.

Χειρόπληκτος, ὁ, ἡ, ὁ, manu percuſſus, manibus illiſus, inflictus χειρόπληκτοι δοῦποι, planctus manibus editus. Sophocl. χειρόπληκτοι δ' ἐν κράτει πατάγοι.

Χερρό νησος, peninſula, χερρόνησος, ὁ ἐκ θαλάσσης ἀκτὴ ἔχουσα διέξοδον, Heſych.

Χερρονησίτης, Cherroneſita, i. Cherroneſo.

Χερρονησιωτικὸς, in ſpeciem eſt Cherroneſi, i. peninſulæ.

Χερρόνησος, terra in inſulæ modum mari circundata, vno tantùm eóque anguſto ſpatio, quod Iſthmus appellatur, continenti adiuncta ἡ χερρόνησος γῆ, Al. χερρονήσους legunt, peninſulam Valla exponit lib. 6. Thucyd.

Χερσαῖος, α, ὁ, terreſtris, mediterraneus, in locis incultis naſcens, incultus, de terra quæ non habet cultores. τὰ χερσαῖα ζῶα, Philoni dicuntur animalia terreſtria, ſeu terrena, i. τὰ πεζά.

Χερσεία, ας, ἡ, ſolitudo.

Χερσεύειν, incultum eſſe, non coli, negligi.

Χερσοῦσθαι, ſterileſcere, Plutar. ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν, ἀπὸ ἀμελησθεῖσα χερσοῦται: Bona quidē terra eſt, ſed neglecta ſterileſcit. vnde χερσώδης γῆ, terra ſterilis & infructuoſa.

Χερσαῖοι γωνίαι, terreni limites, Ruel. anguli terreni, Barbar. inculta loca, Marcel. lib. 3. Dioſcor. cap. 79.

Χερσόθι, in terra, in Epigr.

Χέρσος, ου, ὁ, terra, propriè inculta. ἡ ξηρὰ γῆ, ἀπὸ χερσου γῆ, ſolum incultum, terra deſerta, terra vaſta, rudis ager, Gaza lib. 3. de cauſis plant. Theophraſt. Varro terram rudem dixit lib. 1. cap. 44. illud quoque multum intereſt, in rudi terra, an in ea ſeras, quæ quotannis obſita ſit, an in veruacto. quia interdum requierit dicitur, ferus ager & incultus. Horat. Pigros campos dixit Pone me pigris vbi nulla campus Arbor æſtiua recreatur aura. φυχὴν χέρσον τὸ ὕδωρ ἐς αὐτὸν, &c. Nazan. in Orat. χέρσον λιμένα, in Epigr. portum deſertum. ἐν χέρσοις τόποις, in locis incultis, Dioſc. lib. 2. c. 161. Tranſlatè illocatas, ſteriles atque incultas virgines, χέρσους vocauit Sophocles in OEdip. Tyranno. χέρσοι φθαρῆναι καὶ γάμων ἄγους χρεῶν.

Χερσόω, deſolo, vaſto. χερσοῦσθαι, deſolabor, cap. 4. Sap χερσωθήσονται ἔρημοι, &c, Bud. in Epiſt. prior.

Κεχερσωμένος, α, ὁ, incultus & ſqualens. Plutar. de Educand. liberis, γῆν κεχερσωμένην κεχερσωμένην.

Χεσείω, cacaturio. Ariſtophanes πῶ. καὶ μὴ δῆμε δὴ χεσείω. vide χέζω.

Χεῦμα, ατος, τὸ, liquor, fluxus, aqua, fluctus. ἐξ ὕδατος. Plutarch. pro vaſto æquore accipit. Dionyſ. Poeta, ὑπὲρ ποτὶ χεῦμα θαλάσσης ἀμφιτρίτης. Iulius Pollux recenſens vaſa eſcaria, τῦχος & χεύματα vocat, quæ nos vaſa & vaſcula Bayſ. Idem etiā diſcos interpretatur.

Χέω, &

Χεῦμαι, fundo, τὸ χέομαι. Apol. 2. χεῦσαν τοῖ οἱ χεῦσαν, i. inferias ei attulerunt. Χέω, humo aggeſta extruo Ho. Iliad. ζ, χεῦαμεν ἀμφὶ αὐτῷ τύμβον. Idem Iliad. ψ, ἐπεὶ κε σῆμα χεύωσι, terra aggeſta illi tumulum extruent, i. χέωσιν. Nam χέεις τὸ τὴν γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσιν. vnde χυτὸν dicta, Comment.

Χέω, μέλλω, χεύσω, χέχυκα, idem, liquo, liqueſacio: fundo, ſpargo: non ſolùm de liquidis ſed de ſiccis etiam, Ariſtoph. Interpr. Actiu. Accuſat. iungitur, in Aoriſto primo ἔχευα, & poeticè ἔχευα. Galen. τὴν μὲν ἔχωσαν τῷ ὕδατι χεῖ τοῖς ... τὴν δὲ τήκουσι τοῖς χέουσιν, iis quæ fundunt ac liquant. Odyſſ. α, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, i. ἐπέβαλον, manus lauarunt. & Ody δ, χεῦαν ἀγαμέμνονι τύμβον, i. ἔχωσαν, ex terra fuſili aggeſſi: nam χέειν interdum τὸ τὴν γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσιν, inquit Interpres. ἀμφὶ γὰρ δὴ οἱ ἄγος χέε, Homerus Ody. 1, id eſt, circunſparſit, ἐκπέχει, Interpres. πρὸς δ' ἐπὶ ἀχλὺν ἔχευε, διαχυθεὶς ἀπεμψατ. Idem, ἔχευα, ἐπέχευα, ἐπέβαλον. Homer. Iliad. Interpr. ἔχεαν legit. Item συνέχευα, pro συνέχευσαν, confuderunt. χεῖσθαι pro χεῖσθαι, Homer. Odyſſ. πατέρα χεῦσαι λουτρά, Sophocl. patrem aſpergentes aquis, id eſt, infundentes ſuper patrem. κεχυμένος, fuſus. χύδην, effuſus, diffuſus.

ΧΗΛΑΡΓΟΣ, ὁ, ὁ, velox pedibus, ταχύπους, Suid.

Χηλαῖος, vide Θρῆνος. Et apud Heſych. χηλαί, ῥάβδοι, πλόκανα, ὁ τερμιαῖ.

Χηλευτὸς, nexilis, plexilis, vt κρόκια χηλευτὰ, caſſides forcipiculatæ, Herodot. πλεκτὸν exponit Pollux. vide Θρῆνος.

Χηλεύω μέλλω, ... necto, plecto, ſuo. à χηλὴ dictum: forſan quoniam qui ſuunt forficibus vti ſolent cancri forficibus nō abſimilibus.

Χηλὴ, ῆς, ἡ, vngula biſulca & bipartita, ὁπλὴ, ὄνυξ, forficulatus denticulatus: vt χηλὰς ἔχει, forcipem habet, ſiue brachia forcipibus dentata. χηλὰς ἔχει αἰεὶ τῶν ὀνύχων, pro vnguibus forcipem habet, Gaza 2. Animal. χηλὰς ἔχει ὁ ἀστακὸς, gammarus brachia denticulatis forcipibus protēdit, Idem lib. 4. Apol. de vngulis boum. χηλαῖς σκαριστιδοσαι, vngulis nitentes. Et de equis. Heſiod. χθόνα δ' ἔκτυπον ἅμα ἵπποι ... χηλαῖς, vngulis terram ferientes.

Χηλὴ, promontorium, eminentia. ... χηλὴν τινα πρὸς τὴν εὔβοιαν

Χηλεύοντος, ad promontorium quoddam ad Eubœam verſum, Plutarchus in Solone. χηλὴ αἰγιαλίτις, eminentia litoralis, i. litus ipſum. Χηλαὶ item dicuntur ſaxa, quæ ad arcendas vndas mari obiecta ſunt, ne muros lædant, Thucyd. Interpr. fauces, i. anguſtia loci. Thucydid. συνήρειαν κατ' αὐτὰς ... παρὰ ὅτι ... τὴν χηλὴν, διὰ τὸ ... Interpres, χηλὴ καλεῖται, ... τοῦ τείχους ... διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. ... χηλὴ θαλάσσης: Crepido Columellæ lib. 9. Prætaciuntur in gyrū moles: ſic enim maris atrocitas obiectu crepidinis frangitur. Saxea pila: Virg. Æneid. 9.

> Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
> Saxea pila cadit magnis quam molibus antè
> Conſtructam, iaciunt ponto.

Græcè etiam dicitur hæc moles fluctus retundens, κυματωγὴ, Gallis molecuitus ſtructuram, docet Vitruuius libro 5. Χηλὴ apud Pollucem, φυσητῆρ. vide ſuprà. Χηλὴν vocat Hippocrat. ſpecillum biſulcum, μᾶλλον δίκροον ... τὸ ἀπεστεγνωμένον ... χηλὴ, Galen.

Χηλανδία, ας, ἡ, genus iaſpidis: triton Hermolao.

Χηλαιὸν ... ἡ χεῖ ... , apud Anacreont. i. τὸ ... χελώνη ... Polluci. vide Θρῆνος.

Χηλὸν, ὁ, membrum in baliſta, Vitru. lib 10 cap. 17.

Χηλὸς, ὁ, ἡ, arca, loculus, κίστη, κιβωτὸς, ἵνα δὲ ... αἱ ἐσθῆτες. Ho. Odyſſ. Genere Fœminino, ... χηλοί.

Χηλόω, in chelas findo, biſulcum reddo, vnde κεχηλωμένος apud Heron.

Χήλωμα, Hippocrat. crena ſagittæ ... γλυφὶς τοῦ βέλους, ſedéſque nerui, id eſt, ὃ ... τῆς νευρᾶς ... τοῦ βέλους, Galenus.

Χηλώνη, ἡ ... τῆς ..., Heſych.

Χῆμαι, αἱ, hiatulæ, μεγχῆμαι generáque oſtreorum ... τὸ κεχηνέναι, vt ait lib. 3. Athenæus. qui diſtinguit ab aliis piſcibus qui ... dicuntur etiam ab hiando. Hæc conchylia, oblonga ſunt & purpureis lineis diſtincta. Eſt χήμη in ſingular.

Χημεία, ἡ, argenti & auri præparatio, ἡ ..., ὁ χημευτὴς ἡ χημευτική, Suid.

Χῆμα, hiatus, χάσμα, Heſych. apud Medicos capitur pro menſuræ genere incertæ quantitatis. vide Χῆμαι.

Χήμωσις, εως, ἡ, inflammatio palpebrarum.

Χὴν, χηνὸς, ὁ ἡ ἡ, anſer, τὸ χηνίον, Suid. Odyſſ. ψ, in Genere Fœmin. ἀργὴν χῆνα φέρων. χῆνες ... anſeres gratitant. σιτευτοὶ χῆνες apud Athen. altiles anſeres. Lib. χὴν συκωτὸς, anſer ficatus, id eſt, ficis paſtus, vt apud Horat. Pinguibus & ficis paſti iecur anſeris albi.

Χηναλώπηξ, εκος, vulpanſer, auis ſacra apud Ægyptios, Herodotus Ariſtot. lib. 9. Anim. huius meminit, Ælian. Ariſtoph. in Auib. item & Eraſm. Chiliad.

Χήνειος, α, ὁ, anſerinus, &

Χηνεῖος, Ianus Laſcar. πάντ' ἐκκρεμάσθαι φωνῆς χηνείας, omnia ex voce anſerina pependerunt. Legitur & χήνειος apud Dioſc. lib. 1. cap. 82. χήνειος apud Galen.

Χήνωσις, irriſio, ..., Heſychius. Et χηνῶσαι τὸ ...

Χηνιδεῖς, οἱ, anſerum pulli.

Χηνίζω, tibiarum ſonum repræſento, tibia ſono. Athen. lib. 14. ... Citátque hoc Diphili ἐν ..., ἐχήνισεν, ... οἱ περὶ ...

Χηνίσκος, pars proræ vnde anchoræ dependent, Bayſ. De nauis inſtrumentis, Suid.

Χηνοβοσκία, ὁ, χηνοβοσκία, greges anſerum & gruum, i. qui gregatim paſcuntur, Plato in Politic. Dicitur & χηνοβοσία & γερανοβοσία Polluci, & χηνοβοσκία, Heſyc.

Χηνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus vbi aluntur anſeres. Colum. libr. 8. cap. 14. Qui verò greges nantium poſſidere ſtudent, chenoboſcia cōſtituant, &c.

Χηνοβοσκὸς, ὁ, anſeres alens & ſaginans. Athen.

Χηνοτροφεῖον, idem. χηνοτροφεῖα, τὰ, nantium volucrum quæ ſtagnis piſcinisque lætantur, auiaria, Colum. lib. 8. c. 1.

Χηνυστεῖν, clamare, ..., Heſyc.

Χὴρ, ηρὸς, ὁ, echinus, ἐχῖνος, Heſych.

Χήρα, ας, ἡ, vidua. ἡ ... ἀνδρὸς. à χῆρος. χῆραι γυναῖκες, Ho. ἡ ... ἀνδρὸς ...

Χηραμίδες, cauernæ, Heſyc.

Χηραμοδύτης, ου, ὁ, luſtra ſubiens, qui ingreditur locum ſepoſitum vt latibula piſcium, vrinator, in antris degens.

Χηραμὸς, ὁ, antrum, receſſus, luſtrum, latibulum, latebra foramē, cauerna, φωλεὸς, καταδύσεις, Suid. & Heſyc. Phocylid. ... χηραμόν. vide Μυχία. Melius ſcribitur χηραμὸς, vt ſuprà. Pollux lib. 2. ... τὰς κοιλότητας, χηραμοὺς ..., cauitates faucium, quæ & φάρυγγες.

Χήρεια, ας, ἡ, focu, ἐσχάρα, Heſyc.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas, Cic.

χήρωσις,idem.

Χηρεῖος οἶκος,vidua domus.

Χηρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,viduo,viduum reddo,ſeparo,& ſeparor,χηρεύω,ἐνδεὴς καὶ ἔρημός εἰμι,careo,viduus vel vidua ſum, maneo vidua,deſertus ſum,tabeſco.2.Regum 13. χηρεύουσαι γυναῖκες, viduæ mulieres,χηρεύων ὁ [illegible],Sophocl.[illegible] μῦθος,τῇ φυγῇ [illegible].

Χῆρος,α,ὸ,viduus,deſertus,ἔρημος,ὁ μεμονωμένος ἀπὸ γυναικός. ἔρημοι χῆροι,in Epigr.χῆροι,i.cœlibes, dicuntur perdices mares quando fœminæ incubant,Ariſtot.9.Anim.c.8.

Χηροσύνη,ἡ,χηρεία,viduitas,Apol.lib.4.

Χηρόω,μ.ώσω,π.ωκα,χηρεύω, vaſto,deſolo, deſtituo,orbo, ἐρημόω, [illegible],Suid.viduo Columel.ἐρημόω,χηρόω.ſumitur etiam abſolutè pro vitam cœlibem ago , perſiſto in viduitate. Plut.[illegible].

Χήρωσις,q.deſolatio,viduitas.

Χηρωσταὶ,οἱ, qui ſuccedunt in hæreditate viro viduo & filiis carẽti,remoti cognati ſeu conſanguinei.Heſiod.in Theogon.[illegible] χηρωσταί, i.οἱ χήρου καὶ ἀπαιδὸς κληρονόμοι,οἱ [illegible], i. longinqui hæredes, qui ſuccedunt vbi nulli ſunt legitimi & propinqui hæredes. Hom.Iliad.ε,χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.vbi Euſtath.dicit magiſtratum eſſe qui gubernabat τοὺς [illegible], ἤγουν τοὺς χηρεύοντας διαδοχῆς, qui & viduis tutorum egentibus præficiebantur.dicuntur & ὀρφανισταί.apud Pollucem ſcribitur χηρωσταί,οἱ [illegible].

Χήτεϊ,ας,ἡ,&

Χήτης,εος,ἡ,&

Χῆτος,τὸ χῆτος,inopia,χρεία,penuria,[illegible],deſiderium,[illegible], χρεία,Heſych.

Χίτα,lumbus,vel Polluci [illegible].

Χατίζω,indigeo,deficio,Etym.

Χῆτος,εος,τὸ,priuatio,orbitas,indigentia,ἔνδεια, [illegible], viduitas, raritas.Heſiod.in Theogon.χήτει γηροκόμοιο,inopia eius qui ſenem nutriat.Aratus,χήτει χαροποῖο σελήνης,defectu pulchræ aſpectu Lunæ.

Χητοσύνη.idem,q.viduatio.direptio,in Epigr.

ΧΘΑΜΑΛΟΠΤΗΤΗΣ,ου,ὁ,humiuola, Gaza de accipitribus apud Ariſtot.lib.9.Anim.cap.36.

Χθαμαλὸς,ὴ,ὸ,humilis,decliuis,depreſſus,ταπεινὸς,complanatus, planus,ἴσος,ὁμαλὸς,κοῖλος,iacens, Philo de mundo,χθαμαλὰ δὲ [illegible] ὄρη [illegible],montes iam iacerent.

Χθαμαλόω,μ.ώσω,π.ωκα,complano,Actiu.

Χθὲς,heri,nuper,dudum. Additur nonnunquam πρώην , vt χθὲς καὶ πρώην. Athenagoras in Apolog.χθὲς καὶ πρώην ἄνθρωποι ἐξ ἀνθρώπων γεγονότες. Vide Eraſmum in prouerbio , Heri & nudiuſtertius.

Χθεσινὸς,heſternus,ἕωλος,otioſus,inutilis : tranſlatione ſumpta à cibis pridie relictis.Suid.

Χθονοφωνεῖν,maledicere,κακολογεῖν,Suid.

Χθιζὰ,heri,i.χθές.Iliad.β,χθιζά τε καὶ πρωΐζ᾽,ὅτ᾽ ἐς,&c.

Χθιζὸν,idem,in Epigr.

Χθιζὸς,ὴ,ὸ,heſternus.Iliad.α , χθιζὸς ἔβη , heſternus iuit , pro heri, χθές.Et apud Nonn.χθιζῷ [illegible], heſterno curriculo ſeu heſterna orbita:Solis ſcilicet.

Χθόνιος,α,ὸ,terreſtris,ſubterraneus.grauis,magnus,terribilis. Ab Ariſtot.de mundo,πρηστὴρ χθόνιος dicitur turbo terreſtris,i.vẽtus è terra ſurſum verſus ſe contorquens. Χθόνιος etiam Iouis eſt epitheton, vt ibidem idem ſcribit.Ζεὺς χθόνιος, ὁ πλούτων, Interpr. Heſiodi.χθόνιος ἥρως. Sophocl. χθόνιοι θεοὶ, inferi dij, Plutarchus in Romulo. ἡ χθονία,in Epigram. vide quid ſignificet,an ſit intelligendum γῆ , an ſignificet Atticam terram.Sophocl. [illegible], χθονία ἄκατος , in Epigr.cymba inferna.

Χθονόγονος,terræ filius,aut filia.

Χθονόπλαστος,ου,ὁ,è terra fictus.

Χθονοστιβὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,terreſtris,in terra depreſſus.χθόνιος,ὁ ἐν τῇ γῇ ἐγχώριος,Interpr.Apol. lib.2.

Χθὼν,ονὸς,ἡ,terra ſolum,γῆ,Hom.Iliad.

ΧΙΑ,ᾶς,ſerpentis domus χειά:& genus calceamenti virilis . ſed Χῖα,ἡ,paroxyt.gentile nomen eſt Cyrillo.

Χιάζω,μ.άσω,π.ακα,aperio:vel chiaſmum facio, decuſſo. Χιάζειν, nimis curioſum eſſe in carmine. dictum à Democrit. Chio, authore Suid. Χιαζόμενος dicitur periodus,i chiaſmum admittere:ab Hermog.lib.5.de Inuent.quum in quadrimembri circuitu vtriſque propoſitionibus ambę redditiones correſpondent & conueniunt,& contrà,vt apud Demoſth. Olynthiaca 2. [illegible], τοσοῦτο θαυμαστότερος [illegible] : ὑμεῖς δὲ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. Dicitur autem χιασμὸς à χ litera , quæ crucis in modum interſecantibus ſe ipſas duabus obliquis lineis figuratur.

Χλιαρὸς,calidus,tepidus,χλιαρός,Heſych.

Χιασμὸς,οῦ,ὁ,chiaſmus,figura quãdo quatuor propoſitis,tertium ſecundo reſpondet & conuenit , quartum primo:decuſſatio, [illegible] Platoni.Cleomedes lib.1. [illegible]. Eſt etiam [illegible], vide κύκλος, & χιάζω.

Χίδρα,nouæ ſpicæ aut legumina,χίδρον.Comment. Ariſtoph.in Equit.[illegible]. Alij expoſuerunt [illegible], [illegible]. Polluci χίδρα,[illegible] ἐκ τοῦ χλωροῦ,ἃ χίδρα vocat Ariſtoph.Leuitici 2.legitur,[illegible] τῶν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ, [illegible] χίδρα ἐρικτὰ τῷ κυρίῳ,vbi Latinè,Si autem obtuleris munus primitiarum frugum tuarum Domino,de ſpicis adhuc virẽtibus,torrebis eas igni & confringes in morem farris.

Χιλεύω,alo,paſco,pabula carpo. Nicander in Theriacis,[illegible] χιλεύουσι, i.[illegible]. Apud Theop.de Cauſis l.c.23. [illegible] χιλεύουσι καὶ σιτίζουσι , id eſt hoc pabulo paſcunt & ſaginant. corruptè ſcribitur per ι in prima:fit enim à χιλὸς, i.pabulum. Dicitur etiam χιλόω.

Χίλευμα,ατος,τὸ,nutrimentum,materia eſculenta.

Χίλιοι,αι,&

Χίλιαι,αἱ,mille.Heſiod.in Theog.τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι.Plato in Apologia, ὤφλεν ἂν ὁ κατήγορος χιλίας δραχμὰς οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων,mille drachmas debebat accuſator,qui quintam ſuffragiorum partem non tuliſſet. χιλίας pro dote dare tenetur virgini quam quiſpiam vitiarit,Hermog.χιλιάς [illegible],i.πολλαί,Ariſtoph.Interp.

Χιλιαρχέω,μ.ήσω,π.ηκα,tribuni officio fungor.Neut.abſol.

Χιλιάρχης,idem quod χιλίαρχος,id eſt, tribunus qui præeſt mille militibus.

Χιλιαρχία,ας,ἡ,tribunatus militum,Plutarc.in Camil.

Χιλίαρχος,ου,ὁ, tribunus militaris , tribunus militum , præfectus mille viris.

Χιλιὰς,άδος,ἡ,numerus mille continens. mille ſubſtantiuè capiẽdo,vt vult Gellius libro 1. cap.16.χιλιάδες τέσσαρες, quater milleni.

Χιλιασταὶ,millenarij : ſic dicti ſunt quidam qui in mille annis putant eſſe complendas prophetias.

Χιλιετὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,q.millenis.

Χιλιέτης,ὁ βίος,decies centum annis vita ſeruata.

Χιλιόιππος,mille equites,Herodot.

Χιλιοδύναμις,herba à Cappadocibus dicta.quæ & πολεμώνιον,Dioſcor.lib.4.cap.9.

Χίλιοι,αἱ,mille,prima longa Heſiod.in Theog.χίλιοι καὶ διακόσιοι, Iſocr.διακόσιοι καὶ χίλιοι,Idem.οἱ χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες παρ᾽ Ἀθηναίοις, Demoſth.Interpr.

Χιλιοπεντηκονταπλασίονα dixit Cleomedes libro ſecundo, millequinquaginticuplum.

Χιλιοναύσταθμος,ὁ,claſſis mille nauium apud Strab.quod Æſchylus diuiſim στόλον χιλιοναύτην dixit.

Χιλιοναύτῃ κώπῃ,mille nauibus,i.multis.Eurip.

Χιλιοπλάσιος,millecuplex.milliesauctus.

Χιλιοστὸς,ὴ,ὸ,milleſimus. Χιλιοστὴ, tributum quoddam in ſacrificio Heſych.

Χιλιοστὺς,ύος,ἡ, milleſima pars. In exercitu mille viri ſeu mille milites. expon. & cohors millenaria. item millenarius numerus.

Χιλιοτάλαντος,mille valens,aut conſtans talentis.

Χιλιόω,ώσω,mille drachmis mulcto.

Χιλιωρος,ου,ὁ.mille annorum tempus apud Lycophr.

Χιλὸν,οῦ,τὸ,&

Χιλὸς,οῦ,ὁ,vel ἡ,pabulum,frumentum, triticum,alimonia,cibus, cibaria. χιλὸν καὶ σῖτον φέρειν,Xenop.lib.5.Pæd.qui oſtendit pabulum & frumentum.vide Χιλεύω.

Χιλόω,μ.ώσω,π.ωκα,paſco.χιλεύω,[illegible],σιτίζω,ſagino,Heſ.

Χιλωτὴρ,ῆρος,ὁ,[illegible], Heſych.fiſcella quæ ori equi circumponitur è vertice loro aut funiculo aliquo ſuſpenſa, in quam fœnum aliudue pabulum coniicitur.

Χιμάδιος idem quod χιμαίδιος.

Χιμαίζω,idem quod χιμαρίζω.

Χίμαιρα,ας,ἡ,Chimæra mons Lyciæ. Item capella,caprea,capra. prima breui,in Epigr. χίμαιρα 1. breui ibidẽ etiam legitur pro eodem.Ariſtot.3.Anim.οἰ,καὶ αἰγὶ,καὶ βοΐ,καὶ χιμαίρᾳ,oui,capræ,boui,& capellæ,ita Gaza.χίμαιραν ἐσφαγίαζετο,capram iugulabat, Plutarch.in Lycurgo. Item Chimæra filia Echidnæ & Typhonis,quam interfecit Bellerophõtes Pegaſo vectus,vt ſcribit Heſiod.in Theog.

Χιμαιροβάτης,ου,Pan initor capellarum.in Epigr.

Χιμαιροφόνον θαῦμα , in Epigrammat. miraculum capreas occidens.

Χίμαρος, ου, ὁ , hircus caper , Ariſtophan. Ioſepho eſt hœdus. ὁ ἔριφος.

Χιμαιρα,α,ἡ,capra amicula,vſque ad partum ita dicitur,ſed deinde αἶξ,aut χίμαιρα.

Χίμετλον,τό,pernio,qui eſt morbus pedum ex nimio frigore proueniens,& calcaneum maximè infeſtans hyeme. vnde & nomen χίμετλα,perniones,& ambuſta frigore,Gaza in Probl.Ariſtot.ſect.1.q.55.Pollux lib.4.χίμετλα, γίνεται ἐν τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς ἄκραις δακτύλοις, καὶ ἔχουσι καὶ ἐν ταῖς χερσί. Ariſtot.Rhetor.lib.3. loquens de ioco qui παρὰ προσδοκίαν vocatur, quod eſt ridiculi genus, cum aliud expectamus,aliud dicitur. Cicer. ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμετλα, alter expectabat vt πέδιλα diceret, vt apud Homer. Sic ludit & ille ſenex apud Ariſtoph.in Veſpis, ὄμως ἐπεὶ ἀμέλει ἐγώ,Οὐ τις δὴ χάρα χίμετλα ἐστὶ πάθημα. Variè ſcribitur hoc nomen:inuenitur enim & χίμεθλον & χείμεθλον.eſtque χύμετλα apud Pollucem lib.2.τὰ ὑπὸ τῶν δακτύλων πάθη, ἐξ ψύχους: Alij,inquit, partis in quo fit etiam nomen eſſe volunt. melior ſcriptura eſt χίμετλον:Dicitur enim teſte Varino,ἀπὸ τοῦ χειμῶνι τελεῖν,vide infrà χύμεθλα.

Χιονόχροιος,albus color,Noun.χιόνεα χροιάς,in Epigr.χιονέην μάλακα,&c.Ibid.

Χιονίζω,μ.ισω,π.ικα, niue perfundo, niue conſpergo, λευκαίνω, dealbo. Laertius libro 6. ἀνδριάντας περιεχιονισμένους, ſtatuas niue perfuſas.

Χιονοβάτης,ου,per niues gradiens.

Χιονόβλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,niuoſus,niue conſperſus. Ariſtoph.νεφ. ἀπ' ἐσπὸ ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε. Comm. χιονόβλητοι γὰρ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν.

Χιονοβολέω,ν,qui ningit aut niuem iactat.

Χιονόκτυπος,ου,ὁ καὶ ἡ,ὑπὸ χιόνος τυπτόμενος,niuibus percuſſus.Soph. in Aiace,χιονοκτύπου πετραίας ὑπὸ σκοπιᾶς φανείς.

Χιονόχροος,ου,ὁ,niueus.

Χιονόω,μ.ώσω,π.ωκα,niuibus obruo,niue operio:item niueo colore imbuo,dealbo,Actiu.Accuſ.

Χιονώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,niuoſus,niualis,niueus,albus: Dionyſius de ſitu orbis,& in Epigr.

Χιονωτὸς φύσις, natura niualis ſiue aquatilis, Nonnus de natura aquæ.

Χῖος,ου,Chius Adiectiuum.χῖος οἶνος,Chium vinum,Dioſcor.lib. 5.cap.11.χία ναῦς,chia nauis,Thucydid. χῖος τεσσαρακοντ. vide in dictione Τεσσαρακοντ. Χῖος, teſſarum iactus, monadem tantùm valens,qui & κύων. χῖον ὁρῶντες ἀστράγαλον, videntes taxillum Chium, id eſt, cum vno puncto qui dicitur as vulgò, in Epigr.

Χιτών,ῶνος,ὁ,tunica,amictus:vnde nobis vulgò hoqueton,i.ὁ χιτών. Tunica etiam Latinè,Græcéque χιτώνιον, χιτωνίσκος vocatur,quod à nobis chemiſe,i.interula Apuleio lib.8.ὑποκάμισον vulgari Græcorum lingua vocari ſcribit Euſtath.Iliad.χ.Valerius Max.appellat interiorem tunicam:ſubuculam & intuſium dixit Varro.Athen.lib.13.de Phryne ſcorto, ait, ὑπενδεδυμένη γὰρ χιτώνιον ἀμπεχόνη,id eſt,intimam tunicam Gellio. De tunica linea Ouid. Amor.Eleg.6.

Sic etiam tunica tangitur illa ſua.

Et in Eleg.5.

Pugnabat tunica ſe tamen illa tegi.

At χιτώνιον ἰσχνὸν pro muliebri ſolùm tunica accipiendum innuit Lucianus in Lexiph.ſui tamen oblitus, in Commentario περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων pro virili vſurpauit.Euſtach.Iliad. ε,χιτώνιον ζῶσμα καὶ γυναικεῖον. ὁ δὲ ἀνδρικὸς χιτωνίσκος, quod ἐπενδύτην quidam appellant: breuis verò tunica eſt χιτώνιον, χιτωνάριον καὶ χιτωνισκάριον,λεπτὸν,inquit,ἐνδυμα καὶ πολυτελές: vbi etiā recta tunica, ὀρθοστάδιος καὶ ὀρθὸς χιτὼν vocatur. vide Χιτωνίσκος. συρτὸς verò,id eſt,ὁ συρόμενος. Scribunt Grammatici veſtē eſſe interiorem,ſicut ἱμάτιον exteriorem & quod πέπλος ſit mulierum χιτὼν virorum. ποδήρης δὲ ὁ ἐπὶ τοὺς πόδας ἱμάτιον,inquit Didym.vide in nomine Χλαῖνα. χιτὼν ποδήρης.Lucian.ποδήρης χιτών,talarem tunicam,Heſiod. χιτὼν φοινικοῦς ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος,Plutarch.in Fabio ita deſcribit ſignum prælij conſerendi apud Romanos,id eſt, veſtis purpurea ſuper Imperatoris tentorium extenta. Tranſlatè etiam dixit Homer.Ilia.3. ἦ τέ κεν ἤδη λάινον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας,i.lapidatus i. lapidatus eſſes. κερατοειδὴς χιτών, cornea tunica in oculo dicitur ab Alex.Aphrod.à Galeno ὁ κερατοειδὴς ὑμήν,cornea membrana. Χιτών,lorica,θώραξ.

Χιτωνάριον,ου,τό,muliebris veſtis,ſubtilis,λεπτὸν ἐνδυμα γυναικεῖον πολυτελές,Euſtat.vide Χιτών.

Χιτώνιον,ου,τό,tunicula. Ariſtoph. in Pluto pro indumento muliebri,τῶν ἐνδυμάτων χιτώνιον.vide Χιτών.

Χιτωνίσκος,ου,ὁ,tunicula,induſium : diminutiuè à χιτών. Xenoph. χιτωνίσκοις καὶ χλαμύδας καὶ ζωστῆρας.&c.vide Χιτών.

Χιών,όνος,ἡ,vel ὁ,nix,priore breui.Odyſ.ξ.ὥστε χιὼν ἐπάγη. χιὼν δὲ γίνεται,vt ſcribit Ariſtot.de mūdo,κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀποθραυσθέντων,πρὸς τῆς εἰς ὕδωρ μεταβολῆς ἀποκοπτομένων. εἰργάζεται δὲ ἡ μὲν κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον,ἡ δὲ σύμπηξις τοῦ ἐνόντος ὑγροῦ ψυχέντος, at verò nix gignitur denſitate nubium friatili : quæ ſimulatque in aquam verti cœptæ ſunt,in minuta contunduntur, &c. Plutarch. (ex poeta quodam) in Opuſc. ἀεὶ δ' ἀρρωδεῖς, χιτὼν δὲ μοι περιτρύχεις ἀεὶ πέλεις.De quo Plin.lib.19.c.4.Seneca. Quæſt.Nat. lib.4.cap.13.

ΧΛΑΒΟΝ,τό,ἐλατόν,q.ductile.

Χλάζω,φθέγγομαι,ſibilo ψιθυρίζω,Pindarus.

Χλαῖνα,ης,ἡ,læna ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χιτῶνι Polluci: cui & χλαῖνα παχεῖα, veſtis craſſa,exterius indumentum hyemale,toga : veſtis militaris eſt in qua aut ſuper quam cubant & dormiunt. i. ſtragula,ſtragulæ veſtes.Odyſſ.ξ.αἴ τις τις χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη,&c.Χλαῖνα.id eſt,χλαμύδα. τὸ ἔξωθεν ἀμφίβλημα. idem, χλαῖναι τ' ἐν ἐσθῆσιν εὐλαγεῖς ὕφασμα. Sunt autem teſte Polluce,χλαῖναι αἱ μὲν ἁπλοΐδες,αἱ δὲ διπλαῖ. Additque ἐφ' ὅτῳ αἱ μὲν τοῖς ἰσθμοῖς περιβάλλονται.Cicer.tegmen vocat in Tuſcul. quæſt. Eſt autem ſumma veſtis quæ pro tempore ſumitur,ad ventos,pluuiam, frigúſque depellendum, quaſi dicas penulam, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, hoc eſt, à calefaciendo, Heſychius. Iuuenal. & multo ſtillaret penula nimbo. Eraſm.Prouerb. Æſtate penulam deteris.vide Bayf. & χλαμὺς & χλαῖνα apud Ammonium. χλαῖναι καὶ χιτῶνες,pallia & tunicæ. vide Eraſm. in Adag. Πανελλήνιοι χλαῖναι inſignes erant victoribúſque dabantur,Pollux.

Χλαινοθήκης,ου,ὁ,fur veſtium,qui & λωποδύτης : cuiuſmodi in balneis lauantium veſtibus inſidiabantur.

Χλαινόω,induo,in Epigr.

Χλαῖνα λέοντος,ſpolium leonis in Epigr.

Χλαμύδιον,ου,τό,q.chlamydicula.

Χλαμυδουργία,ας,ἡ,ars faciendi chlamydes,Xenop. 2.Χενομ.Et Χλαμυδοποιία,idem.

Χλαμυδοφορεῖν apud Pollucem,chlamydem ferre.

Χλανιδουργός,delicatus χιτών.

Χλαμύς,ύδος,ἡ,chlamys,veſtis militaris,rotunda & circularis apud Macedones, quæ & paludamentum dicitur authore Nonio. Pallium eſt militare : ſagulum à Politiano vertitur.Ammon. diſtinguit à χλαῖνα.vide Bayf.Cyril. exponit veſtem purpureā, Athen.lib.Ι,χλαμύδα δὲ ἐφόρει ἁλουργῆ περιβεβλημένος.

Χλανίδιον,paludamentum,penula,Herodot.

Χλανίδιος,α,ὁ,verſicolor.

Χλαινοποιΐα, lænas ſeu penulas conficiendi ars, Xenophon. 2.Χενομ.

Χλανίδης,ου,ὁ.genus glauci.

Χλανίς,ίδος,veſtis militaris,amiculum, veſtimētum tenuiſſimum, molle & delicatum,Ety ἱμάτιον λεπτὸν Polluci. vnde Χλανίσκιον, Ariſtophan.& Χλανισκίδιον. vide in dictione Ἀμπεχ.& Χλαῖνα apud Ammon.Χλανὶς γαμική, Ariſtophan. Χλανίς, murenula, torques.

Χλανιδες,αἱ monilia virginum,catellæ Horat.

Χλαῖος,ſylua crinium in ceru ce.

Χλαρός,ſordidus,tenuis,pallidus,χλωρός.

Χλιαρός,ά,ό,egelidus,tepidus,χλιερός.

Χλευάζω,μ.ασω,π.ακα,cauillor,ſubſanno,ludibrio habeo,ludo,irrideo.Actiu.Accuſat. Χλευάζοντες τὸν Ὄθωνα,in Othonianos cachinnantes,& eis illudentes,Plutarch.in Othone.Actor.Apoſtol.capite 2.χλευάζοντες ἔλεγον, ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί,id eſt cauillantes.Nam χλεύη,cauillatio Ciceroni,genúſque facetiæ quod fit mentiendo,id eſt Vallæ,ſubdola ratio, quam conſcij nobis mendacij,vincendi tamen cauſa proferimus.Ariſtotel. Rhetor.2.Ὀργίζονται δὲ τοῖς τε καταγελῶσι, καὶ χλευάζουσι, καὶ σκώπτουσιν:ὑβρίζουσι γάρ.Idem Plutarch. ibidem, πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλους ὕβριζον, maledicè illudentes ſibi inuicem ſcribebant.

Χλευασία,idem quod χλευασμός.Ariſtot.6.Topic. ſpeciem contumeliæ eſſe oſtendit,καθάπερ οἱ τὸν κερτομίαν ὕβριν εἶναι, ὕβριν μὲν χλευασίας,ἐν εἴδει δὲ τῆς ὕβρεως ἡ γὰρ χλευασία ὕβρις τις.

Χλεύασμα,ατος,τό,ἐμπαιγμός,καὶ

Χλευασμός,οῦ, ὁ, cauillatio Cicer. ludibrium, ἡ χλευασία ἡ χλεύη irriſio. Chleuaſmos eſt (inquit Iul.Rufin.) ironiæ proxima figura, quum aliquos amara ratione non ſine deriſu inſectamur ac lædimus.Latinè dicitur inſectatio.idem rurſus,Chleuaſmos ſiue epicertomeſis riſum excitat & ſeuerè propoſita vafrè excutit, eludens perſonas aut rerum comparationem. vide Χλευάζω.

Χλευαστής,μῶμος,σκώπτης, cauillator, χλευαστικὸς Polluci, & χλεύαξ Comicé.

Χλῆδον,affatim,cumulatim,χρῆδον,σωρηδόν.Heſyc.

Χλεύη,ης,ἡ,idem quod Χλευασμός.Heſych.Suid.autem χλεύην οὐδὲ ὕβριν,πῶς γὰρ ὕβρεως, ὁ διὰ γέλωτος γινόμενον χλευασία καλεῖται ὁ δὲ διὰ πληγῶν,ὕβρις ὀνομάζεται.

Χλίδης,ὁ,eunuchus,σπάδων,θλαδίας,Heſyc.

Χλῆδος,ους,pars purgationum habens lutum herboſum & ſurculaceum,aut aceruus lapidum,Etym.potius Χλίδος,vt infrà.

Χλιαίνομαι,μ.ανοῦμαι,tepeſco,tepeſio,concaleſco Gazæ. Depo.abſol. χλιανθεὶς,tepefactus.

Χλιαίνω,μ.ανῶ,π.αγκα, tepefacio, calfacio, otioſè calefacio, Her-

mol. χλιαίνειν ἐπ' ἀνθράκων, ſubiectis carbonibus calefac, Dioſcor. lib. 1. cap. 49.

Χλιασμὸς, οῦ, ὁ, tepiditas, tepor. χλιαρότης.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus: cui opponitur ἐψυγμένος, i. eff. refactus, apud Ariſtot. de mundo. ἐλαίῳ δὲ χλιαρῷ καὶ πολλῷ, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, ex oleo tepido intricare, Galen. ad Glau. Χλιαρὰ ὕδατα. vide Ὕδωρ.

Χλιαρότης, ητος, ἡ, tepiditas, χλιασμός.

Χλιδανὸς, οῦ, ὁ, voluptuarius, τρυφερὸς, Pollux & Suid.

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos, & molles.

Χλιδανῶς, delicatè, luxurioſè, molliter.

Χλιδάω, in deliciis viuo, τρυφῶ, Heſyc.

Χλιδὴ, ῆς, ἡ, voluptas, mollities, τρυφὴ, deliciæ. luxus. Phocyl. ... χλιδὴ δὲ γυναιξί. Sophocles in Electra, τύμβον ... χλιδαῖς ἐστέφοντο, ſepulchrum exectis cincinis capitis coronantes. Nam χλιδὴ, βόστρυχος ... Interpr.

Χλίδημα, τὸ, veſtis, paludamentum, φόρημα, amictus, luxus & cultus, Eurip.

Χλίδος, ου, τὸ, idem quod χλίδημα, ornamentum luxurioſius. Ion. in Agam. at

Χλίδος, ου, τὸ, eluuies, colluuies, ... Demoſt. ... i. ...

Χλίδων, ωνος, ὁ, armilla, ſiue monile, Heſych. & Polluci. Diodorus Sicul. ... χλίδωνας λιθοκολλήτους, i. gemmata monilia ſiue gemmoſa Apuleio: dixit Virgil. baccatum monile. Athen. in 1. ex Aſij verſibus memorat χλίδωνας ἀμφὶ βραχίοσι. Dicuntur & Χλιδῶνες.

Χλιερὸς, χλιαρός.

Χλιω, θρύπτω, deliciis frango, luxu effœmino.

Χλόα, χλόη. Ionice χλόη, ης, ἡ, herba virens gramen, vel viride germen: interdum & herbæ folia, fœnum Eurip. Ariſt. eſt etiam Cereris Epith. vide Χλόη.

Χλοάζειν, virere, & Χλοάζεσθαι, & Χλοανθεῖν, βλαστάνειν, germinare Heſych. ...

Χλοαθὴς, viteſcens.

Χλοαυγὴς, q. virenter ſplendens, Lucian.

Χλοάω, χλοῶ: vnde χλοάζω, Interp. Ariſtoph. Χλοάουσι ... flaueſcunt frumenta. ... in Epigr. ... i. frondentes, Ibidem, Dicitur etiam χλοῶ.

Χλοερὸς, ὰ, ὸν, viridis, herbaceus, herbidus. vſitatum eſt χλωρός.

Χλοερὸν πεδίον, Apol. Rhod. viridis campus. lib. Epig. ... Capitur etiam pro pallido.

Χλόη, gramen, herba virens, βοτάνη, quaſi ... Suid. fœnum, paſcua. Ariſtot. de mundo, γῆ ποικίλλεται χλόαις μυρίαις, i. terra diſtincta eſt herbarum varietate. ... Lucian. vnde videtur diuerſa. Marcellus libro 4. Dioſcoridis annotat χλόην eſſe in plantis quod in eis viret, id eſt, frondes & folia. ... in loco paſcuæ habitacula præbens, Nazianzen. in Oration. 3. Eſt etiam χλόη Cereris epithet. cuius in Attica fanum extat: à virore ſegetis in calamos ſurgentis nominatæ.

Χλοηκομέειν, vireſcere, in Epigr.

Χλοηρὸς, ὁ, viridis, Etym. χλωρός.

Χλοηφορεῖν, herbeſcere Cicer. vel herbaſcere. Plin. Theophraſt hiſtor. lib. 8. cap. 6. ...

Χλοηφόρος, ου, ὁ, ferens viriditatem, germinans.

Χλοιῶνται, vireſcunt, apud Hippocr. pro χλωραίνονται.

Χλόος, viror, pallor, Apol. 2. χλόος εἷλε παρειάς, malas ſeu ora pallor inuaſit. Heſyc. χλωρότης, ὠχρότης. Nicand. in Alexiphar. ... Idem, ...

Χλοάζεσθαι, germinare, virere.

Χλουνίζω, conqueror, lugeo, quiritor, ... Heſych.

Χλουνίσαι τὸ χλιεῖν.

Χλούνης, ου, ὁ, aper, ... : mulieroſus, fœno ſiue gramini indormiens. Homer. Iliad. ι, ... χλούνην σῦν ἄγριον ... : vbi Interp ... Lege Ariſtot. hiſtor. lib ζ. qui Homerum citat, ſed admiſcet quæ ille dixerat de Cyclōpe Odyſſ. ι. χλουνῶν Genitiuus Pluralis non circunflectitur. Heſiod. ... χλούνην ...

Χλουνὸς, aurum à χλόῃ denominatum ob pallorem.

Χλοῦς, herba, viriditas. χλωρότης, Hipp.

Χλοώδης, herbaceus, viridis. χλωρὸς, Hippocr.

Χλώασμα apud Hippoc. ...

Χλωρεὺς, luteo, auis, Ariſtot. lib. 9. de Animal. Luteus ibidem pro aue.

Χλωρηΐδα ... dixit Nicander in Theriacis, erucam viridem: ... χλωρηΐδα ... eſt & Χλωρηΐς, auis,

quibuſdam dicitur eſſe Luſcinia, quòd in floridis locis verſetur: vel quòd ſtatim cum viriditate & vere appareat, vel ob colorem: nam & χλωραύχην cognominatur.

Χλωρίασις, ἡ, viriditas, χλωρότης.

Χλωρίζω, vireſco, palleſco capit. 14. Leuit. ... χλωρίζουσαι, i. vallis pallore deformis.

Χλωρίων, vireo, auis: viridis eſt, magnitudine turturis: hyeme non videtur, ſed æſtate per ſolſtitium apparet vide inf. a.

Χλωρίων, ωνος, ὁ, vireo, nis, auis, quam ex flagratione procreari fabulantur, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 1. & 22. Alex. Trallianus dixit χλωρίωνα ... E Græco dicimus *Loriot* vel *Lorion*.

Χλωροκόμος στέφανος, corona frondea, Eurip.

Χλωρὸς, ὰ, ὸν, Adiect. ὁ χλοώδης, viridis. vnde χλωρὰ ... de quibus ſuprà: fit enim à χλόη, id eſt, herba ... & ... χλωρὸς, Euſtath. in Odyſſ. ... Inde Χλωρὸς (tranſlatione ab herbis, quæ cùm adhuc vireſcunt decerptæ recentem collectionem indicant, teneritatémque retinent) pro recenti & viridi, molli atque tenero ponitur, quod Græcis eſt ... (vt de aneto herba dixit Galen. 2. ad Glauconem.) μαλακὸς καὶ ἁπαλός. Sic χλωρὸς τυρὸς, id eſt, νεαρὸς, caſeus recens, tener ac mollis Ariſtophani in Ranis. vide Τυρός. Et Homerus Iliad. λ. ... χλωρὸν ἄνθος, flos recens, Dioſcorid. libro tertio, cap. 90. Et Euripidi, χλωρὸν δάκρυ, tenera lachryma. Apud Sophoclem, ... χλωρὰν ψάμμον exponunt χλοηφόρον, id eſt, herbidam ſiue herbiferam arenam, Laſcaris recentem: ego, fuluam vel pallidam. Χλωρὸς rurſus ... ab herbis, quæ dum areſcunt, flaueſcunt, decolorantur atque palleſcunt) pro flauo & luteo, (vt & viridis Latinè Græcorum more pro luteo. Plautus in Menech. Viden' illi tu oculos virere? vt viridis exoritur color. bilis colorem ſubluteum exprimere voluit.) & eo qui decolor atque pallidus, & qui ὠχρὸς vocatur, in quo pallor eſt nigricans. Galenus in Com. 1. ... vbi hæc Hippocratis exponit, ... χλωρὸν ἢ καὶ μέλαν: inquit de mutatione coloris in fronte loquens, ... χλωρόν ... Ex Hippocrate χλωρὸν perpallidum vertit. Celſus lib. 2. cap. 6. vbi, Color aut niger, aut perpallidus. Lege ipſum Galen. de victus rat. in morbis acutis. Idem Hippocrates oui vitellum ſiue luteum χλωρὸν vocauit, quod alij ὠχρόν. Sophocl. in Trachiniis de Hercule, ... χλωρὸν ... vertit Cic. Tuſcul. 2. Iam decolorem ſanguinem omnem exorbuit. Sic χλωρὸν δέος, decolor metus. ſiue pallidus timor (quod timentes ita afficiat) i. χλωροποιόν. Iliad. η, ... χλωρὸν δέος ᾕρει.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viror. viriditas, Galen. χλοῦς. Hippocr. Eſt etiā pallor καὶ ὠχρότης, vt Pſalmo ξζ. χλωρότης χρυσίου, pallor auri. vide Χλωρός.

Χναύματα, fragmenta placentarum, aut huiuſmodi ciborum, βρώματα. Polluci ... Heſych. ... vide ſuprà ..., & in Chiliad. Eraſmi. Omnia chnaumata. ... apud Athen. dicuntur auiculæ quæ del. catius apparatæ guloſè deuorantur.

Χνοάζω, ... pubeſco. Neut. abſolut. χνοάζων ... Sophocl. i. ... vide Χνοῦς.

Χνοάω, ... lanuginoſus. Apol. 2. Argon. ... pubeſcentes pilos barbæ edens. vide Χνοῦς.

Χνόη, ης, ἡ, ... fiſtula in qua voluitur axis, vbi ſunt infixi radij. Modiolum vocat Plinius, ... Sophocl. Æſchyl. ... vocantur. Dicitur & χνοιὴ Poeticè. Tranſlatè dixit ibidem idem Tragicus, ... pro ..., vel inquit Com. ... Nam χνόη vocatur ...

Χνόος, ου, ὁ, &

Χνοῦς, οῦ, ὁ, lanugo, pubes. Pollux de barba loquēs, ... χνοῦς. vnde χνοάζειν apud Poetas. Ariſtop. in Neb. ... vt genitalibus ros & pubes quaſi pomis ſuperfloreſceret. vide ... Χνοῦς etiam de molli tomento dicitur quo culcitæ infarciuntur. Pollux de lectis lib. 10. ... χνοῦς ... Ariſtoph. ἐν Βαβυλωνίοις. ... Χνοῦς etiam tranſlatè ... i. maris velut lanugino ſa ſpuma: vide ſuo loco. Euſtath. Odyſſ. ζ. ex Athenæo, ... Aliud eſt χνοῦς quam χοῦς. vide Χνοάζω καὶ Χνοάω.

Χνοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginoſus. lib. 1. hiſtor. plant. Theophr. cap. 21. ... χνοώδη, vt vitis, mori, & hederæ. Ibidem: piloſus Ruel. puluere obſitus, pulueruleutus, Marcel. libro 4. Dioſc. cap. 240.

Χνώ,

Χνὺ, particula metri cauſa addita.

Χοῒ, genus menſuræ, vel pila, vas vbi ponuntur libamina, congius. vide Cyril. & Ammon.

Χοαὶ, inferiæ, exequiæ, libamina, libationes, αἱ τῶν νεκρῶν τιμαὶ ἢ αὐτοῦ ἀγγεῖα ... ἀπὸ τοῦ χέω. Euſtat. Iliad. ψ. Sic dicuntur, inquit Comm. Ariſtoph. in Acharn. αἱ θυσίαι νεκρῶν, ſacrificia quæ mortuis fiebant. Sophocl. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειρρύτου χοὰς κρήνης ἐνεγκοῦ δι' ὁσίων χειρῶν, &c. Ariſtoteles de mundo, γίνονται ἢ ἥρωσι θυσίαι ἢ χοαὶ κεκμηκότων, id eſt, inferię mortuis inferuntur, Lucianus de luctu, τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς ἢ ταῖς καθαγιζομέναις ἐπὶ τῶν τάφων, id eſt, libationibus & parentationibus. χοὰς ἐχέαντο τοῖς ἥρωσι, heroibus libamen parentauerunt, Herodotus. Dictæ enim ſunt inferiæ ab inferendo, quòd mortuorum ſepulchris inferrentur. Virgil. in Æneid. Inferimus tepido ſpumantia cymbia lacte. Fundebant autem lac, mel, aquam, vinum, oliuas, flores, etiam ſpargebant, quod docet Æſchylus, βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς, &c.

Χοανὰ, τὰ, metalla, τὰ μέταλλα, Suid.

Χοανεύω, fundo, χωνεύω, Heſyc.

Χοάνη, ἡ, forma in quam aliquid transfunditur, infundibulum, χώνη, τόπος εἰς ὃν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον, Heſyc. Dicitur etiam χωνίον ἢ χόανος. Eſt etiam apud Medicos concauitas quædam cerebri meatus excipiens, inſtar infundibuli, qui & πύελος, aliâs & ληνὸς, Galen.

Χόανον, τὸ, fuſorium vas, in quo metalla liquantur, quo fictili vtũtur argentarij & chimici, ἡ χοάνη, Euſtath. Iliad. σ.

Χόανος, ου, ὁ, fornax, ahenum, Interp. Iano Laſcar. Ἀνακρέων lib. 4. Epigr. Κασσίτερος ὡς χοάνοις τετυγμένος. vas eſt in quo liquatur ſtamnum vel aliud metallum. Heſiodus. Κασσίτερος ὡς ὑπὸ τέχνης ἠ' αἰζηῶν ... χοάνοις θαλφθείς.

Χοῖον, τὸ, craſſum inteſtinum, παχὺ ἔντερον, Suid.

Χόες, feſtum apud Athenienſes in Nouembri agi ſolitum: quod ἀνθεστήρια quoque vocari à menſe ἀνθεστηριῶν accepto nomine ſcribunt.

Χοεὺς, έως, ὁ, congius, chus vel choa. Mart. ἀλλὰ μέτρον ὃ μετρεῖσθαι τὸν οἶνον, Commentar. Ariſtoph. in Nebul. Dicitur ἀπὸ τοῦ χέειν. Ariſtophan ... Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι τοὺς χόας εἴσω χοᾶ. Idem ... ἓξ χοᾶς χωρήσεται, ſex congios capiet: vbi Interpr. τὸ χοᾶς οἱ μὲν ... ἐν τῷ χοεὺς ἐπὶ τῆς ... χοῦς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν, ὡς ... οἱ δὲ βαρύνεται, ... ὅ ἐστιν ὁ χ. τῆς χοῦς. Χοεῖς, bathi, cap. 7. lib. 3. Reg. pro menſura quadam. Χοεῦσι, congiis, Dioſc. lib. 5. cap. 40.

Χοῦς, οῦς, ὁ, terra quæ mortuis ingeritur & affunditur, ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ, Suid. Dicitur & Χόος. vide Χοεύς.

Χοῆρες ἄγγος, Eurip. vas aptum ad infundendum liquorem.

Χοηφόροι, proprium Tragœdiæ Æſchyli, Interpr. Ariſtoph. in verbo ..., &c.

Χοῒ, terræ puluere, χώματι, Heſyc.

Χοΐδια, exponit Suid. ...

Χοϊκὸς, ἡ, ὁ, terrenus propriè, non verò terreſtris: hoc enim ... eſt, illud ..., vt πήλινος ἢ γήϊνος, id eſt, è luto & terra factus. Tamen locum non materiam ſignificare volunt apud Paulum primæ ad Corinth. capite 15. vbi, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός. vertunt terrenum rectè, ſed vt exponunt in terra verſantem, dicendum eſſet potius terreſtrem. Χοϊκὸς ἄνθρωπος dicitur vt à Nonno, ... ἐκ χοὸς ἀνθρώπου. vide Ἐπίγειος capit. 5. 2. ad Corinth. vbi terrenum verto non terreſtrem, in voce Οἰκοδομή.

Χοινίκη, modiolus rotæ, χνόη, σύριγξ, Heſychius. Dicitur & χοινικίς.

Χοινικὶς, ίδος, ἡ, &

Χοινίκιον, τὸ, modiolus (à modij figura) inſtrumentum chirurgicum, quo os cranij vitiatum eximitur. Vocatur ab Hippocrate ὀρθόπριον, (id eſt ſerra recta) à Galeno χοινικίς. vide Gale. lib. 6. Methodi, Æginet. lib. 6. cap. 90. tereti circulo cohibetur (per ſpiram alioqui modioli ... quaſique clauiculatim facta verſatili) ne altius deprimatur atque immergatur: vnde & χοινικὶς ἀβάπτιστος dici meretur. Vide ἀβάπτιστον. Celſus libro octauo, capite tertio. Exciditur verò duobus modis: Si paruulum eſt, quod læſum eſt, modiolo, quem χοινίκιον Græci vocant: ſi ſpatioſum, terebris. Idem ibidem. Modiolus verò ferramentũ concauum teres eſt, imis oris ſerratum per quod medium clauus (ipſe quoque nempe modiolus, exteriore orbe cinctus) demittitur. Sic autem legendum eſſe res ipſa demonſtrat. Clauus verò modiolum mucrone confirmat, ne dum circumuertitur oberret atque vagetur. χοινικίου ἀβαπτίστου exquiſitiſſimum genus, ſecuriſſimum, & quàm veterum multò minus laborioſum ſolerter excogitauit D. Botallus Medicus regius vir mihi amiciſſimus artiſque ſcientia & experientia clariſſimus, quod tum mihi oſtendit, tum figura expreſſit in illo ſuo libro de curandis vulneribus ſclopetorum.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ, ſemodius Vallæ apud Herodot. libro 3. & 7. vbi conſtat chœnicem frumenti eſſe quantum homini die vno ſatis ſit. ſextarium Gaza vertit lib. 9. hiſtor. plant. In chœnice panes quatuor fiunt, Ariſtoph. Interpr. χοῖνιξ ἁλός, ſalix chœnix, Ariſtoph. vnde διχοίνικον, δύο χοίνικας, Interp. A dictione χοῖνιξ cõpoſuit. Theophr. τριημιχοίνικα & πενθημιχοίνικα, i. ternos & quinos ſemiſextarios. lib. 8. cap. 4. hiſtor. plant. Χοῖνιξ item pedicæ genus, vt numellæ Plauto: Aliis cippus, vel craſſa & rotunda ligna, in quæ crura immittebantur. Ariſtoph. in Plut. ... δέ σου βλέπον ἐς ..., τὰς χοίνικας, ἢ τὰς πέδας ποθοῦσαι. dicuntur etiam χοινικίδες ab Interp.

Χοιραδώδης, ους, ſtrumoſus. χοιραδώδη φύματα, ſtrumę Plutar.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, ſaxum ſub mare nigrum, aliquantulum eminens, vt porco nanti ſimilis videatur. in Epigrammatibus χοιράδας εἰς πέτρας. Δήλου χοιράδες, Euripides, id eſt, ſcopuli Deli. Æſchyl. Perſ. ... δὲ νεκροὶ χοιράδος τ' ἐπ' ἀκτῆς θανόντες. Χοιρὰς, ſtruma, id eſt, tumor in quo ſubter concreta quædam ex pure & ſanguine, quaſi glandulæ oriuntur. Etiam ſcrophulas vocant, vulgóque eſcrouelles. Dicuntur & χοιράδες. Celſus libro quinto, de ſtrumis, docet eas veluti glandulas oriri naſcique, maximè in ceruice, ſed in aliis etiam, inguinibus & lateribus, mammiſq; fœminarum.

Χοιρεᾶται, οἱ, chœreatæ, i. porcales. Sic Cliſthenes rex Sicyoniorũ vocauit tribum quandam, Herod. lib. 5.

Χοίρειος, ου, ὁ, porcinus, ſuillus. dicitur & χοίρεος. vide Χοίρειον. χοιρείων εἴργειν κρεῶν, ſuilla carne prohibere, Galenus libro primo, ad Glauc.

Χοῖρον, ου, τὸ, δέλφαξ, porcellus lactens. Odyſſ. ξ. ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε', ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. hoc eſt, veſcere porculis qui apponũtur ſeruis, vel veſcere ſuillis carnibus, quæ, &c.

Χοιρίδιον, ου, τὸ, porcellus, & muliebre pudendum, Com. Ariſtoph. vide Χοῖρος.

Χοιρίον, γυναικεῖον αἰδοῖον λέγουσιν, Ariſtoph. Interp.

Χοιρίνη, vide φορίνη.

Χοιρίναι, αἱ, conchæ marinæ, (quas etiam vocamus porceleines) quibus in iudiciis etiam vtebantur Athenienſes, ἀντὶ δικαστικῆς ψήφου, Com. Ariſtoph in Veſpis. & Equit.

Χοίρεος, ου, ὁ, χοίρειος. χοίρεος κοιλία, ſuillus venter. Dioſc. lib. 5. cap. 94. κύστις χοιρεία, porcina veſica, Galen. 2. ad Glauc.

Χοιροβοσκὸς, οῦ, ὁ. Suid. συβώτης, ſubulcus, porculator Colum. συφορβός, συοτρόφος.

Χοιρογρύλλιος, ου, ὁ, echinus terreſtris, chœrogryllus: hiſtrix. huius animalis eſus prohibitus erat Iudæis cap. 11. Leuitici. In Com. Ariſtoph. in Pace cum vnico λ.

Χοιροθλὶψ, libidinoſus, quaſi muliebris pudendi attrectator, ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ... θλίβων. à χοῖρος: vel rabula forenſis, ... Nam calculorum vice conchis marinis, quę χοιρίναι dicuntur, vtebantur, Com. Ariſtoph. in Veſpis. Idem ibidem, ... ἢ χοιροθλὶψ ... ἱερὰ ...

Χοιροκομεῖον, vas textum, in quo porcellos vinctos ſaginabant, ſiue pertica cui alligati porcelli paſcuntur, ... (ſcribit Heſychius) ... , idem quod χοιροτροφεῖον, Pollux.

Χοιροπίθηκος, ſimia porcaria, Gaza 2. Anim.

Χοιροπωλεῖν, porcum vendere, vel corpore quæſtum facere.

Χοιροπώλης, venditor porcorum, Ariſtop. in Acharn.

Χοῖρος, ου, ὁ, porcus. Plato 2. de Rep. ὁ θυσάμενος χοῖρον, &c. Χοῖρος, naturalia, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, apud Ariſtophan. in Acharn. Varro de Re ruſt. lib. 2. capit. 4. Nam & noſtræ mulieres maximè nutrices, naturam, qua fœminæ ſunt, in virginibus appellant porcum, & Græcè χοῖρον, &c. vnde χοιροψάλας, ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν. Schol. Æſchyl. Perſ.

Χοιροσπέλεθον. Paulus Ægineta libro 3. capite 42. anchuſam quæ ſpinoſum & latum & nigrum folium habet, ita vocari ſcribit. & libro ſeptimo, capite 17. in emplaſtro ex herbis, anchuſam cheroſpelethron, onocleam eſſe ipſe exponit. Hippocrates libro 1. de morbis muliebribus, χοιροσπελέθου τὴν μικρὴν, ἢ χοιροσπελέθου τὴν μεγάλην habet. Exponitque Galenus in Gloſſis τὴν ἄγχουσαν. vide Dioſcorid. lib. 4. capit. 21. Plinium lib. 22. cap. 20. & 21. Ego χοιροσπέλεθον, & χοιροσπελέθου legendum exiſtimo. à ſuccerda nomẽ habet.

Χοιροσφάγος, ſacrificus, θύτης, Heſych.

Χοιροτροφεῖον, τὸ, cauea in qua porcelli ſaginantur, χοιροκομεῖον, Pollux.

Χωλεύω, claudico.

Χολάδιον, hepar, ἧπαρ, Suid. quia in eius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.

Χολὰς, άδος, ἡ, inteſtinum, pars communis hypochondrij, ilium. Ariſtot. 9. de Anim.

Χολάδες, αἱ, dicuntur inteſtina craſſa, omẽta, quòd in ea χολὴ fundatur: vel quaſi κοιλάδες, Ammon. diſtinguit à χόλικες. vide Χόλιξ.

Χολάομαι, ῶμαι, ... iraſcor, ὀργίζομαι, Ariſtoph. ... Neutrum ab-

ſolutum ἐμοὶ χολᾶτε, mihi indignamini capit. 7. Euang. Ioann. Comm. Ariſtop. in Pluto, Χολᾶν apud Atticos τὸ μαίνεσθαι, furere: communiter verò τὸ θυμοῦσθαι, ſuccenſere: vnde & vulgò cholerer, vt χολᾶ cholere.

Χολέρα, ας, ἡ, Cholera, morbus acutiſſimus: ſic dictus ἀπὸ τῆς χολῆς ῥεῖν, non verò ἀπὸ τῶν χολάδων. Eſt verò χολέρα Æginetæ & Aëtio, τῆς γαστρὸς ἄμετρος ἐκκρίσις, κατὰ τὴν ἄνω τε καὶ κάτω γινομένη, διὰ φθορὰν τῶν σιτίων ἐν ζ[illegible]. Cornel. Celſus libro quarto, cap. 11. Primo æquè facienda mentio eſt choleræ, quia commune id ſtomachi, atque inteſtinorum vitium videri poteſt. Nam ſimul & deiectio, & vomitus eſt, prætérque hæc inflatio eſt, inteſtina torquentur, bilis ſuprà infráque erúpit, primùm aquæ ſimilis, deinde vt in ea recens caro lota eſſe videatur, interdũ alba, nonnunquam nigra, vel varia. Ergo eo nomine morbum hunc χολέραν Græci nominarunt, &c. quibus ἀπὸ τῆς χολῆς dici putauit, qui medicorum eſt communis error: ſæpe enim bilis nullo modo excernitur: ἀπὸ τῶν χολάδων dici mihi teſtis eſt inſignis Medicus Alexand. Trallianus libro ſeptimo, cuius hæc dictio: Χολέρα δὲ ἐστὶν ἄμετρος ἐκκρίσις διὰ γαστρὸς καὶ ἐμέτου [illegible]. Et immediatè ita ſubiungit, [illegible] χολέραν [illegible] τὸ πάθος, [illegible] χολῆς [illegible] (Vocabant autem veteres τὰ ἔντερα, id eſt, inteſtina χολάδας: vt Homerus, χύντο χαμαὶ χολάδες) [illegible] χολέραν appellarunt. In Bibliis capite 11. Numeror. ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν, καὶ ἔσται ὑμῖν εἰς χολέραν: Interpr. Donec exeat de naribus veſtris & vertatur in nauſeam. Dic tu cum Plin. & Celſo ſignificantius ac plenius, Choleram. apud Galen. ad Glaucon. χολέραι afferunt animi deliquium Et qui cholera laborant. χολερικοὶ καὶ χολερῶδεις vocantur, Latiniſque cholerici. Galen. κατὰ τόπους lib. 7. cap. 5. [illegible] χολερικοῖς [illegible].

Χολεριάω, ſum cholericus, Dioſc. l. 1. c. 161. χολεριῶντες, cholera laborantes. vide Χολέρα.

Χολερικός, cholericus, Dioſc. lib. 4. c. 5. vide in Χολέρα.

Χολή, ῆς, ἡ, fel, bilis tam flaua quàm atra, Galeno authore: bilis à Gaza ſimpliciter verti ſolet. ἀπὸ τοῦ χεῖν ξανθήν. Alex. Aphrod. in præfatione libri primi Probl. σκαμμωνία χολὴν ξανθὴν ἕλκει: vbi Gaza, ſcammonia bilem ducit. Idem mox ibidem, μέλαιν δὲ ἐπιθύμον καὶ [illegible] μέλαιναν χολήν, i. bilem atram. Abſolutè poſitum, flauam tantùm & amaram bilem ſignificat: atram verò non niſi cum adiectione μέλαινα. χολὴ ἡ ξανθὴ, id eſt, flaua bilis, calida eſt & ſicca, Galen. ad Glauc. libro primo. Accipitur pro ira, quòd nimirum iræ cauſa ſit flaua bilis. Item pro ſatietate & tædio, ἀπὸ τοῦ πολύ, id eſt, multum & nimium, Ariſtoph. Interp. Χολὴ de atramento ſepiæ. Nicander in Alexipharm. [illegible] χολὴν [illegible] Χολὴ idem quod bilis veſicula, χοληδόχος κύστις. Pollux libro 2. de hepate & bile loquens, [illegible] χολή.

Χοληδόχος κύστις, folliculus flauæ bilis, ex inferiori iecinoris parte caua dependens, Galen.

Χολικὸν Hippocr. quod bilem educit, χολῆς ἀγωγόν.

Χολημεσία, vomitio bilis, Pollux.

Χόλικες, boum inteſtina, κοιλίαι, χολάδες, τὰ παχέα ἔντερα, Ariſtoph. Interp. [illegible] Idem in Equitib. [illegible].

Χολιος, iratus, in Epigr.

Χολοβαφής, καὶ χολοβαφινός, à tinctura bilis, de arquatis dicitur, Pollux lib. 2.

Χολόεις, εσσα, εν, amarus, felleus. Nicander in Theriacis, [illegible] χολόεντας [illegible], &c.

Χολοβόρος, ὁ, ἡ, exedens bilis inſtar, viroſus, Nicand.

Χολόομαι, ῶμαι, ὀργίζομαι, iraſcor, ἀγανακτῶ, indignatione percellor in, moleſtè fero, θυμοῦμαι. Deponens, Dat. Plutar. in Fabio, [illegible] τοῖς Ταραντίνοις [illegible], dei infenſi Tarentinis [illegible]. Ho. Iliad. α'. βασιλῆϊ χολωθεὶς, regi ſuccenſens. πατρὶ χολωθεὶς, Idem Iliad. ϑ. vbi Interp. [illegible] τῷ πατρί, patri inuiſus. Aliquando ſine caſu. Ody. ϑ'. [illegible] χολώσεται ἦμαρ, perquàm iniquo animo feret. i. [illegible].

Χολοποιός, ὁ, ἡ, bilem gignens, bilioſus, χολώδης.

Χόλος, ὁ, ira, indignatio ὀργὴ [illegible] χολῶσαι, Suid. Iliad. α'. χόλον καταπέψαι, id eſt, τὴν ὀργὴν [illegible], iram reprimere. χόλον [illegible], indignor, Ariſtoph. χόλον [illegible], indignatione in Troianos. Hom. χόλῳ ἰοῦ [illegible], felle vipereo. in Epigr. Et Iliad. ι, [illegible] κραδίη χόλῳ: Cic. Tuſc. 3. Córque meum penitus turgeſcit triſtibus iris.

Χολοβαφινὸς, &

Χολοβαφὴς, flauus ſiue vergens ad colorem auri: eſt enim bilis tinctura auri penè colore.

Χολόω, ῶ, irrito, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω. Iliad. α', [illegible] χολώσειν, Heſio[illegible] [illegible], eius animum ad iram cõmouit: vbi duos regit Accuſ.

Χολώδης, εος, ὁ, ἡ, iracundus, odioſus, felleus. Galen. ad Glauc. lib. 1. [illegible] χολώδεις χυμοί, bilioſi humores, apud Paulum Æginet. libro 6. de abſinthio.

Χολωτὸς, ἡ, ὁν, iratus, ὀργιστικός, ὀργίλος.

Χονδράκανθος, ὁ, ἡ, ſpinam habens ex chartilagine. τὰ χονδράκανθα, quæ pro ſpina chartilaginem habent: chartilaginea vocat Galen.

Χονδρεύω, ſimilam facio, vel alicam.

Χονδρίλη, ἡ, chondrila. vide [illegible].

Χονδρίον, vas teſtaceum, patina.

Χονδρίζω, grumoſum eſſe.

Χονδρίτης ἄρτος apud Athen. lib. 3. panis ex alica. vide Χόνδρος.

Χονδρώδεις μαστοί, turgentes prædurǽque mammæ, mammæ quarum lac in grumos coagulatur, mammæ vſque eò duræ, vt quandam cartilaginis ſpeciem referant, Ruellius: ſed eũ Marcellus reprehendit lib. 2 Dioſcor. annotatque χονδρώσεις μαστοὺς dici, quum in grumos lac denſatur.

Χονδροκοπεῖον, ου, τὸ, genus piſtrini in quo alica frangitur, Pollux.

Χόνδρος, ου, ὁ, cartilago, pars inter ὁμοιομερῆ μόρια dicta, qualis eſt interſtitij naris cartilago, aſperæ arteriæ, & ſummi pectoris os, quod mucronatum, ob idque χόνδρος ξιφοειδὴς dicitur à Galeno: vnde Τ[illegible] vocata. Nicander in Alexipharm. [illegible] χόνδρος, chondrus, far ſiue alica pro fruge atque frumenti genere, apud Theophr. hiſtor. lib. 4. capite 5. vbi [illegible] χόνδρος. apud Dioſcorid. etiam pro alica, id eſt, potione aut ſorbitione ex alicæ grano. Itaque dicit χόνδρου χυλὸν, [illegible], alicę ſuccum, decoctum, & ſorbitionem. Paulus Æginetα libro tertio, capite triceſimo primo, [illegible] χόνδρος, lib. tertio, capit. 62. χόνδρος [illegible]. Aëtius coniunctim dixit Serm. 9. capite 16. [illegible] χόνδρον [illegible]: Et cap. 12. & 29. Alicæ faciendæ ratio apud Conſtantinum [illegible] libro 3. Arabes χόνδρον corrupta voce dicunt Candaruſium. Ex ea Zea, & ex frumento Plin. fiebat alica. Χόνδρος, mica, granum, grumus, minuta gleba, vt apud Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 9. capit. 4. χόνδρος σμύρνης, glebæ myrrhæ, Hermol. χόνδρος [illegible] apud Galen. κατὰ τόπους libro 3. id eſt Dioſcoridi [illegible], quod thuris granum & micas dixit Plinius. Idémque Plinius lib. 19. ca. 6. χόνδρον λιβάνου, expoſuit, thuris mannam vnã, quod Marcellus Empiricus, thuris granum vnum protulit. Aëtius 9. ca. 37. λιβάνου χόνδρος κυάμου, thuris granum fabæ magnitudine. Et de grumo ſalis dixit cap. 39. eiuſdem libri, [illegible] χόνδρον [illegible]. Et ſalientem micam pro ſale dixit Horat. Carm. lib. 3. Ode 23.

Χονδροσύνδεσμος, Linacer apud Gal. lib. 1. de temperament. cartilagineum ligamentum.

Χονδρώδης, εος, ὁ, ἡ, chartilagineus. χονδρώδες κρανίον, caput chartilagineum, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Χονδρώδης, grumoſus, gleboſus, vt apud Dioſcor. cap. de galbano: Et chartilaginoſus, chartilagineus χονδρώδης γὰρ ἔχει, chartilagineum enim habet, & proinde duruſculum eſt, Gaza lib. 1. Anim. χονδρώδη, τὰ, appendices chartilagineæ, partes chartilaginoſæ. Τὰ χονδρώδη pro [illegible]. vide [illegible].

Χόνος, vas æreum: & apud Gortynios æneum poculum thericleo aſſimile, Euſtath. Iliad. [illegible].

Χορηγεῖον, ου, τὸ, locus vnde omnia promuntur ad ludos neceſſaria, [illegible]. vide Χορηγέω.

Χορηγὸς, ὁ, ὁ χορηγός.

Χοραύλης, ὁ, choraules: nomen Græcum Latinis vſurpatum: inde prouerb. apud Latinos eſt, Malus choraules, bonus ſymphoniacus, Eraſm. Chil.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, morbus eſt tenuioris inteſtini ei ſimilis (ſi non idẽ) qui εἰλεὸς vocatur, i. iliacus morbus. Lege Celſum lib. 4. cap. 13. Apſyrtus in [illegible]. χορδαψὸν in equis eſſe ait, [illegible] ſuprà. Scribitur etiam cum acuto in vltima.

Χορδεύματα, χορδαὶ καὶ ἔντερα, Ariſtop. Interp. [illegible]. vide ſuprà.

Χορδεύω, implico, [illegible], Ariſtoph. in Equitibus. [illegible] χόρδευ᾽ ὁμοῦ τὰ πράγματα [illegible] (Eſt autem coquorum τὸ [illegible] χορδαίς) Omnia perturba & implica negotia coque, vt ſoles lactes animaliúmque inteſtina. Et de Sole dixit in Concion. [illegible] Comment. [illegible] Ἐπεὶ, inquit, [illegible].

Χορδὴ, ῆς, ἡ, inteſtinum, τὸ παχὺ ἔντερον [illegible], Heſych. Dicitur etiam & [illegible], & ὀρύα. Ariſtophan. in Ranis, [illegible] χορδὰς [illegible]. Comm. [illegible] χορδὴν [illegible], vocamus. Rurſus Comicus in Neb. [illegible] χορδὴν [illegible]: Quod etiam citat Athenæus lib. 5. [illegible] χορδαὶ [illegible] : atque in eo ſenſu ab

ab Epicharmo χορδὴ dictam ὑμῖν. Χορδὴ, chorda ſiue fides: ſunt enim fides muſicorum inſtrumentorum atque arcuum, etiam ex inteſtinis. vide apud Platon. de Legib. χορδὴ ἡ τῆς μουσ. Et χορδὴ πέμπτη, νήτη κ. τὸ τεῖχος, neruus. chorda. Plutarch. in Symp. Καὶ τούτῳ μὲν, ὡς ... χορδὰς κινεῖν, ... vide Eraſm. in Adag. Chordæ vice, & Chordas non mouendas mouere. Vnde compoſita deriuantur χορδοτονος, χορδοτονία, χορδοτονεύς, & χορδοτονέω, apud Pollucem.

Χορδολαλέω, ῶ, chordis loquor, ſeu chordarum pulſu loquor, i. fidibus cano Plut.

Χορδότονος, ὁ, fidibus intentus. Plutarch. περὶ ἀοργησίας, ... χορδοτόνων λύρας: Modulóſque rumpens fidibus intentæ lyræ.

Χορδοτύπος, κατατρίβω, Ariſtoph. vide Χ ... .

Χορεία, ας, ἡ, chorea, tripudium, ... ὀρχεῖσθαι, Suid. ὀρχηστής, ᾠδή, Plato de Legib. χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε ... Baſil. in Epiſt. ad Greg. Nazanzenum, ... χορείαν ... concinentes Angelos imitari. Dicitur & Χόρευσις, Suid.

Χορεῖα, τὰ, carmina quæ in choris canuntur, Ariſtoph. Interp.

Χορεῖον ᾆσμα ὁ, carmen ad quod chorea inſtauratur, ſeu quod tripudiando canitur. Apol. 1. ... χορεῖον ... χορὸν ... ᾠδή.

Χορεῖον, ſchola, Heſyc. διδασκαλεῖον. vide Χορηγεῖον.

Χορεῖος, pes ſyllabis conſtans longa & breui: ſic dictus, quoniam in choreis celeberis eſſet. Vide Hermog. Interp. & Quintil. lib. 9. cap. 4. hic dicitur & trochæus. vide & apud Pindar.

Χορευτικὸς, ſub ſpecie ſaltationis expreſſus, Plato de Legib.

Χορεύσιος βακχεύσις, apud Euripid. in Phœniſſis, bacchica ſaltatio, i. bacchatio.

Χόρευσις, vide Χορεία.

Χορευτὴς, qui chorum agit, ſaltator, Gazæ. χορευταὶ ſunt qui chorū conficiunt, quos & ... Ariſtot. in Probl. inter ... numerat. Plato 2. de Rep. Poetarum facit miniſtros ... χορευταὶ. Suid. ...

Χορεύω, μελλ. εύσω, ἀόρ. ... tripudio, ſalto, exulto, choreas duco, choreas inſtauro, ὀρχοῦμαι. βακχεύω. χορεύειν χορεῖας, celebrare choreas, Plato de Legibus. χορείας χορεύειν ἀγεννεῖς, choreis exerceri ignobilibus, Plutar. in Lycurgo. ... Euripid. choris nuptias celebrarunt. ... ἀμφὶ τὴν πρώτην αἰτίαν, exultantes circa primam cauſam, Naz. in Orat.

Χορηγεῖον, ſchola, διδασκαλεῖον: nam & de diſcipulis dicitur χορὸς, & χορεύειν pro διδάσκειν, docere, dicunt maxime Dores, Pollux: apud quem & ... χορός.

Χορηγέω, ῶ, μελλ. ήσω, ἀόρ. ... ſuppedito expenſas, παρέχω, ſuggero, erogo, confero, præbeo. Propriè choris ſumptum præbeo, ludos publicè exhibeo, ludos edo. Ariſtophan. ... ἱκανὴν χορηγίαν ... inſtam & ſufficientem operam choro celebrando dedimus χορηγήσαντα ... Demoſth. Etiam cū Accuſat. iungitur perſonam ſignificante Polybius in 3. ... Χορηγεῖν τοῖς ἄλλοις, dicitur choragus, qui aliis præit in choro Plat. ... Χορηγεῖσθαι Paſſiuè, cui omnia ſuppeditant & ſubminiſtrantur, ſuppeditari dixit Cicero. ... Plutarc. ... Καῖσαρ ... Antiph. ... κεχορηγημένος ... bonis externis abundans Ariſtotel. libro primo Politic. ... χορηγουμένη βίος, vita externis facultatibus adiuta, vita cui non deſunt facultates. κεχορηγημένη ἀρετὴ, virtus cui ſuperant cuncta: ſic Aretin. libr. 4. Politicor. cap. 1. Χορηγεῖν ... ortum & amplificationem exhibere. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. ... maxima cibi pars in aquam conuerſa vitium generat. Χορηγεῖν, docere, διδάσκειν, Pollux. vide Χορηγεῖον.

Χορήγημα, ατος, τὸ, ſuppeditatio. Cicero. ἡ χορηγία. Plutarchus in Othone, ... χορήγημα ... .

Χορηγία, ας, ἡ, ſuppeditatio Cicero, contributio, commeatus, ſtipēdium, ſumptus, erogatio in ludos, omnis impenſa voluntaria, & munus ipſius choragi, chori exhibitio. Budæ. in Annotat. Τυγχάνω χορηγίας, mihi ſuppetis. ... χορηγίας ..., voluptatum gratia largius cupiens acquirere, Plutarchus in Galba. Polybius, ... χορηγίας, Inter quibus facultatibus & opibus: potius qua ſuppeditatione. Eſt verò propriè χορηγία, Choragi munus, officium τοῦ χορηγοῦ, id eſt, τοῦ διδασκάλου κ. ἐξάρχοντος τοῦ χοροῦ. de hac voce ita Portus. Χορηγία, omnis impenſa voluntaria, & ſumptus atque erogatio in ludos: & munus ipſius choragi, chori exhibitio.

Χορήγιον, ου, τὸ, inſtrumentum & apparatus ſcenæ, Choragium Plilibro 36. capite 15: Et Valerio Maxi. libr. 2. capite 1. Apuleius in 4. de Aſino aureo, Iam feralium nuptiarum miſerrimæ virgini choragium ſtruitur, Demoſthen. de falſa legat. ... χορηγίας ... Ad Heren. 4. Aut aliquid fragile falſæ choragium gloriæ comparetur. Χορήγιον, locus in quo eſt choragi ſcenicus apparatus, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ... τοῦ χορηγοῦ, Pollux. potius χορηγεῖον, vt alibi choragium, hoc ſenſu dixit & Vitruu. libro quinto, capite 9. Χορήγιον commeatus, ἡ χορηγία. Polybius ... χορήγια ..., &c.

Χορηγὸς, οῦ, ὁ, choragus, vt dixit Plautus, ὁ τοῦ χοροῦ ἡγούμενος, ... Suid. princeps choreæ, qui choris præeſt ſuppeditator expenſarum & inſtrumenti ludicri. Accipitur generaliter pro quocunque ſuppeditatore & ſubminiſtrante. Chryſoſt. ... τὰ ἄλλα ἅπαντα ὁ ... χορηγεῖ, reliqua omnia precatio ſuppeditat. ... χορηγὸς ..., quòd cunctis quicquid habent rerum bonarum largitur. Naz. in Orat. ... χορηγὸς ... γυναιξὶν, in mulieres ſumptuoſus erat, Plutarc. in Pericle. Χορηγοὶ, choragi, i. chororum ſocietatumque duces, tenentéſque primatum. De quibus Ariſtot. lib. 4. Polit. vbi Aretin. vertit feſtorum prouiſores.

Χορία, inteſtina: edulia ex melle & lacte, Athen. l. 14.

Χορίαμβος, Choriambus pes, Suid. vt ... .

Χορικὰ ᾄσματα, chorearum cantica.

Χορικὸς. vide Χοροδιδάσκαλος.

Χορίον, ſecundæ, membrana qua partus inuoluitur, ſecundarium inuolucrum, Ariſtot. 6. Anim. Idem ait libro 9. ceruam ... χορίον arripere illicò a partu & vorare. ... χορία, ad eiiciendas ſecundas, Dioſcor. libro 3. cap. 167. Marcell. ibidem annotat hoc loco pro ſecundis accipi, eſſe tamen propriè tunicam & inuolucrum fœtus ante puerperium. vide ibidem annotationem eius.

Χοροβατέω, ad choream ſiue cœtum eo.

Χοροβάτης, ὁ τοῦ χοροῦ ... .

Χοροδιδασκαλία, doctrina & peritia chori, Xenoph.

Χοροδιδάσκαλος, chori magiſter, ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων, i. χορηγὸς, Suid. Ariſtot. lib. 3. Politic. c. 9. & Plato de Leg.

Χοροειδὴς, ὁ, ἡ, ſimilis ſecundis, ſpeciem ſecundarum habens.

Χοροκτύπος, ὁ ἐν τῷ χορῷ τύπτων τὸ ἔδαφος, inter tripudiandum terram pedibus quatiens & reſonans, ἐν τῷ χορῷ τύπτων, Suid.

Χοροκιθαριστὴς, ὁ, qui cytharam in choro pulſat.

Χοροκλιτης, ὁ χοροστάτης, Poll. qui choro inſtaurat, Virg.

Χοροποιὸς, οῦ, ὁ, choros inſtaurans, chori magiſter, χοροστάτης. Soph. ... χοροποιὲ ... .

Χορὸς, οῦ, ὁ, & Χοροστασία, ας, ἡ, tripudium, ἡ χορεία, ὄρχησις, ſaltatio. Dionyſius Poeta, ... χοροστασίας ..., Baccho choreas ducunt. Et cœtus, chorus, τὸ ... πλῆθος, Euſtath. Et ... Ammon. Hinc prouerbia ſunt, Chorus incertium, Chorus maior & concinnentior, Choro alieno pedem, Eraſm. Chiliad. apud Heſych. ... Ariſtophan. χοροὺς ἄγειν, choros inſtaurare, Idem. χορὸς, quomodo ſe haberet in orcheſtra, Interpr. Ariſtophan. χορὸς ..., quod viris aut mulieribus conſtabat, Idem Interpr. vide & de tragico apud eundem. ὁ ... χοροστασία. cæleſtium chorus. Χορὸς, locus deſtinatus choreis, ὁ τόπος τῆς χορείας ... Homerus Odyſſ. ... Ibidem, ...

Χοροστάσιον ἱερὸν, feſtum in quo choreæ inſtaurantur, Non.

Χοροστάτης, & Χοροστατὴς, ὁ χοροῦ ἀρχηγὸς, ὁ χοροῦ ἐξάρχων, κ. ... præſultor, κ. κορυφαῖος, qui chorum ſymphoniacum docet, moderatúrque, Suid.

Χορτάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, ... paſcor, Depon. Gen. ... pabulo ſatiatus: de apro, Ariſtot. libro 5. Animal. Item ſaturor, Matth. c. 5. Euang. ... Theophraſt. de cauſis plantar. libro 4. capite 1. ..., tritico ſatiata.

Χορτάζω, μ. άσω, π. ακα, paſco, cibo, χορτάζω, ſaturo. Actiu. cum duobus accuſat. Plato 2. de Republic. ... quo alio cibo eos paſceres? χορτάζω σε ἄρτων, ſaturo te panibus, cap. 8. Euang. Marci.

Χορταῖος, veſtis genus craſſæ & villoſæ habitus Maſſilienſiū, Pollux. Suid. ... χιτὼν.

Χορτάριον, cremium, ſtipula.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, pabulum: cibus, cap. 7. Act. Apoſtol. de cibo quo veſcimur ita ſaturando dicta dictio.

Χορτασμὸς, οῦ, ὁ, ventris repletio, χορτασμός, ſaturitas, Pol.

Χορτονομεῖον, pratum ... χορτονομικὸς ..., pratenſe, Ruel. & Marcellus fœniſiciis & pabularibus naſcens. Barbar. l. ... Dioſc. c. 180. Idem lib. 3. c. 11. ... in pratis, Ruel. in fœnariis campis, Barbar. ... herbis luxuriare. apud Pollux. χορτονόμος ſcribitur, exponitúrque ... .

Χόρτος, ου, ὁ, gramen, herba, fœnum, ... vel χόρτος. ... ὁ χόρτος, ... exaruit gramen, & flos decidit, Eraſm. cap. 1. Epiſt. 1. Petr. χόρτος ..., herba germi-

nauit,cap.13 Euang.Matt.pro herba frumenti. Item c.4.Marci pro eodem. ἐξέβαλε χόρτον τῷ ἄλλῳ, Nazanz.in Orat. de igne inferorum.in Apocal.cap.8.καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη,Inter. fœnum viride:potius gramen.Dicitur & in plurali,vt Matth. 14 ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους,ſuper herbas. Pro fœno: ad Corinth.1.cap.3.Et in faceto illo Ammiani Epigram.vbi,ἀείσας δ' ἐν τούτοις μὴ καὶ χόρτου προσδεῖσθαι,&c. λάχανα χόρτου. Baſil.olera herbacea,vel olera horti. Χόρτος,ſeptum,περίβολος,περίφραγμα, vt apud Homer.Iliad.λ,αὐλῆς ἐν χόρτῳ.Et Euripides dixit εὐχόρτα γύαλα πεδία,id eſt vicinos & finitimos agros. Itaque χόρτον de ſepto & ambitu cortis exponunt. Varro in Analog. Tametsi cohortem in villa Hypſicrates dicit eſſe Græcè χόρτον apud poetas dictam.

Χορτώδης, accedens ad formam fœni, aut graminis, herbaceus, fœneus.

Χορῳδία,chori cantus.Plato de Legib.

Χοῦς,οῦ,agger,puluis,humus egeſta,ἡ χυτὴ γῆ, vt exponit Interpr. Thucydid.id eſt,diffluens terra & fuſilis.ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν,&c. excutite puluerem qui eſt ſub pedibus veſtris, cap.6. Euang.Marci. Ariſtoteles de Animal.lib. 9,τὸν χοῦν ἐκφέρει,terram egerit,Herodot.τὸν χοῦν ἐξεφόρεον,pro eodem dixit.Gregor. Nazanz.ἐν τῷ εἰς Ἀθανάσιον, ἢ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ἀπεζεύγνυμεν τὸν χοῦν λέγω τῆς σαρκὸς, id eſt, carnis puluerem ſeu limum. Nonn. capite 9. Euangel. ὀφθαλμοὺς πηλῷ [illegible] ἐκ χοὸς ἀνδρογένειο, ex humo vnde homo formatus eſt.χοῦς θανάτου,in Pſalm.ſepulchrum, τάφος. Sic etiam dicitur feſtum quoddam Athenis. Χοῦς pro συμβολή,vide Σύμβολον.

Χοῦς,congius, menſura Attica eſt capiens heminas octo. Ariſtot. 2.Œcono. καὶ τοῦ ἐλαίου τὸν χοῦν ὄντα δραχμῶν,&c. χοῦν ἕνα μέλιτος, conglum vnum mellis,Dioſcorid.libro 5. cap.17. Item vaſis genus quo aqua hauſta fundebatur.

Χόω,μ.ώσω,π.κεχωκα,facio iraſci,peruiũ reddo. χοῦν,ducere aggerẽ: vnde προσχοῦν χοῦν δεῖ,oportet ducere aggerem, agere vineas, Thucyd. χοῦσι χοῦν πρὸς,aggerem ducentes,Bud.in Epiſt. poſt. χώσαντα χοῦν πρὸς τὴν πόλιν ἐπὶ σταδίους, certam aggerum menſurã ad vrbem agere,Herodot.

ΧΡΑΙΝΟΜΑΙ,μολύνω,fœdo.Sophocl.in Aiace,[illegible] χραίνεσθαι φόνῳ,i.μολύνεσθαι διὰ φόνου,i.μιαιφονεῖν, cæde inquinare manum.

Χραίνω,μ.ανῶ,π.κέχρακα,polluo,ſordibus impleo, inquino, maculo, fœdo,χρώζω,μολύνω,[illegible], Suid. coloribus inumbro,adumbro, Actiu.Acc.vide Ἐπιχραίνω.Nicand.in Alexiph.de toxico,[illegible] χαλκήρεας ἀγκῶνας χραίνοντο.Interpr.[illegible].Alibi, [illegible] χραίνη,i.μολύνῃ καὶ φθίρῃ.

Χραισμέω,μ.ήσω,iuuo,proſum,βοηθέω,φυλάττω,auxilior.Iliad.α, τοῖς δ' ἄν τι δυναίμην,ἀγχοῦ στὰς προχραισμεῖν, adeſſe & opem ferre his, βοηθεῖν.Dicitur etiam pro eodem χραίσμω.Iliad.α,μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. χραῖσμε,ἐβοήθησε,Hom.Iliad.profuit,χραισμῆσαι, βοηθῆσαι. Aliquando ſignificat propulſo,cum Dat. & Accuſ. vt Iliad.α,[illegible] χραίσμη,i.ἀπώσεται.

Χραίσμημα,auxilium,ἡ βοήθεια. Nic.in Theriac. [illegible] χραίσμημα [illegible],i.βοήθεια.

Χραισμήτωρ,ορος,adiutor,Nonnus.

Χράω,τὸ κελεύω.iubeo,impero,Heſyc.

Χράομαι,μ.ήσομαι,π.κέχρημαι,vtor, ad vſum traduco, in vſum verto,vtor opera,conſuetudine vtor,colloquor,congredior. χρᾶσθαι, vti,Herodot.χρᾶσθαι non dicitur Atticè,ſed χρῆσθαι, Lucia.Depon.Datiuo iungitur. Varius & elegans huius verbi vſus eſt, vt χρῆσθαι τύχῃ,pro ferre & habere fortunam,Demoſth.τῇ τύχῃ δ' ἣν ὁ δαίμων ἑκάστῳ ἔνειμεν,ταύτῃ κέχρηνται, hanc habuerunt fortunam, quam Deus vnicuique dedit. Et accipitur tam in malam partem,quàm in bonam, vt χρῆσθαι συμφοραῖς,καὶ χρῆσθαι παραλόγῳ εὐτυχίᾳ:quomodo & Cicer.Offic.2.de fortuna, Nam & cum proſpero flatu eius vtimur, ad optatos exitus proueuchimur,& cum reflauit affligimur χρῶμαι ἀποτόμως, Paulus 2.ad Corinth.capit.vlt. præciſe ago nihil de meo iure remittens:durius ago & ſeuerius.χρῆσθαι συμφοραῖς,incidere in calamitates,Demoſth. ἐχρήσατο συμφορᾷ, calamitate perfunctus eſt:ſic Lapus in Theſeo Plut.ἐχρήσαντο συμφοραῖς cladibus perfuncti ſunt.Plutarchus in Fabio,κέχρηνται συμφοραῖς,Demoſth. pro inciderunt in calamitates χρῆσθαι εὐτυχίᾳ, felicem eſſe. χρώμενος τῇ εὐτυχίᾳ.felicitate fretus,Valla apud Thucyd. τῇ τε πρὸς τἄλλα, καὶ πρὸς [illegible] εὐτυχίᾳ, in hoc eadem qua in cæteris vſus felicitate,Plutarchus in Public. χρῆσθαι γνώμῃ μᾶλλον,conſilio præſtare,Idem in Romulo.χρήσομαι τῇ γνώμῃ, ſententiæ acquieſcam χρήσεται ὀργῇ, conſequetur ſeu reportabit iram. dicitur & τῇ ὀργῇ τεύξεται. χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους,lapidum iactu ſe inuicem afficiunt,Idem Plutar.in Rom. χρῆσθαι ἀμαθίᾳ, agi ſtultitia, Thucy.ἐχρήσαντο ταῖς αὐταῖς ἁμαρτίαις,in eoſdem errores deuenerunt,Iſocrat.χρῆσθαι τῇ δικαιοσύνῃ Idem,iuſtitiam ipſo vſu exprimere,colere,i.ἀσκεῖν.τῷ δικαίῳ χρῆσθαι,i.vſurpare ius, i. iure vti,Bud. Χρῶμαι τῇ [illegible]

[illegible] ἀνέμοις,Demoſt.χρῆσθαι τρόπῳ,more vti,vti ſolere, Idem. χρῆσθαι παραδείγμασι,vti exemplis,Idem.χρώμενος τῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ, eius ætate abutens. Ariſtot.lib.5.Politic.χρώμενοι νόμοις,ſeruantes leges,Plutar.χρωμένους λόγοις περὶ τῶν ἀναγκαίων, loquentes de rebus neceſſariis,Idem in Numa. χρῆσθαι ταῖς συνθήκαις,fœdus ipſo vſu firmare,Iſocrat. χρῆσθαι ταῖς πράξεσι,Philoni de mundo, pro fungi actionib.i.agere. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι,munia obire,verſari in negotiis.κοινῇ ἐχρῶντο καὶ μεθ' ὁμονοίας τοῖς πράγμασι,conſenſu ac concordia communes res adminiſtrabant, Plutar.in Rom.οἱ χρώμενοι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι Demoſt.ὅ,τι χρῶνται τοῖς πράγμασι.qui ſunt in ea regeſtati, Herodot. χρησάμενος ἄριστα τῇ ἀρχῇ,qui optimè geſſit imperium ſeu magiſtratum,Iſocr.ἐχρήσαντο τῇ θαλάττῃ,maris imperio potiti ſunt,Plut.in Peric.οἱ χρώμενοι ταῖς δυνάμεσι,viribus potiuntur, vires ſortiti ſunt. χρῆσθαι δυνάμει ἀνυποστάτῳ,vi inſuperabili præditum eſſe. χρῆσθαι τῷ πολέμῳ,bellum tractare,gerere,Demoſt. Χρῆσθαί τινι,eſt aliquo vti, hoc eſt,συζῆν,συναναστρέφεσθαι.Iſæus,μητρὶ δὲ χρώμενος [illegible].Sic Cic.pro Cluent.Vti tali matre noluit. ἐχρήσατο πατρὶ, patrem habuit, Aphthon.χρῆσθαι πολεμίοις,hoſtibus vti,i.habere hoſtes. χρῆσθαι ὀλίγοις πολεμίοις,Xenoph. rem eſſe cum paucis hoſtibus. χρῆσθαι κατὰ βούλησιν τοῖς πολεμίοις, pro voluntate vti hoſtibus ſomno ſepultis,Plut.in Rom.ὡς πολεμίοις χρήσασθαι, pro hoſtibus habere,vti pro hoſtibus, Thucyd. ἐχρησάμην πολλὰ τῷ ἀνδρὶ, vſus ſum viro in permultis,Gaza lib.4.Gram χρήσαιτο τοῖς προσπεσοῦσιν οὐκ εἶχε, quid conſilij in rebus caſu oblatis caperet non ſatis ſciebat,Plutar.in Public.Demoſt.μηδενὶ μετρίως [illegible] χρῆται cum nullo ciuili animo agit, nulli ſe ciuilem exhibet. χρῆσθαι ἑαυτῷ κοσμίως,honeſtè ſe habere, modeſtè viuere & compoſitè, Ariſtot. Politic.5. χρῆσθαι κοσμίως εἰθίσθαι,Xenoph.χρῶμαί σοι πιστῶς, Demoſt.fidem tibi ſeruo.χρῶμαί σοι φιλανθρώπως,vtor te familiariter,Idem. χρῶμαί σοι μετρίως,te modeſtè tracto, Æſchi.pro clementer animaduerto in te. χρῶμαί σοι ὑβριστικῶς, contumelioſè te tracto,Demoſth. χρώμενος ὠμῶς τῷ ἱερεῖ, crudeliter tractãs ſacerdotem,Plutarch. Χρῆσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ſtatuere de homine, hoc eſt, vel beneficio,vel pœna afficere:& additur Accuſat.ὅ,τι, vel τί. Demoſth.de falſa legat. ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε, Plato aliter vſus eſt in Symp.οὐκ ἔχω ὅπῃ χρήσομαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ,neſcio quomodo vti eius doctrina debeam: vel,quomodo ex eius doctrina commoda mea comparem. τί χρήσασθαι αὐτοῖς quem huius rei vſum tradetis?τί χρὴ χρῆσθαι κόνει? Plato de Legibus quid de iis facere oportet? quid de his fieri oportuit? τί δ' ἂν χρησαίμεθα αὐτῷ Demoſt.quid in hoc agendum nobis? quid agemus? ὅ,τι χρήσαιτο αὑτῷ ἀπορῶν, dubitans quid ſibi agendum, Æſchin. οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, incertus ſum quid agam, Idem in Gorgia,& in Epiſt.ἀπορῶ ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ.Idem 1.de Republic.ἀπορῶ ὅ,τι χρήσωμαι,neſcio quid agam, neſcio quò me vertam. Ariſtoph.in Pluto,τοῖς δ' ἐμβάσιν τί χρήσεταί τις.calceis qua in re vtetur quiſpiam?id eſt, quid de calceis faceret? in quem vſum verteret? Dici autem poteſt χρῶμαι ὅ,τι βούλομαι, & ὅ,τι ἂν βούλωμαι:& de Præterit.ὅ,τι ἐβουλόμην ἐχρώμην. Additur etiam & alius quiuis Accuſat.quam ὅ,τι vel τί, Demoſth. contra Philip. ἃ μὲν νῦν χρῆσθαι καὶ πάντα τῇ δυνάμει πρὸς τὸ [illegible] πάντα τῷ μείζονι χρώμενος,omnia maiori accommodans. Bilibald.tamen vertit, omnia in maioris vſum conuertens. Plutarchus. διὸ ταύτῃ καὶ Κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι [illegible] quæ cauſa fuit vt nullam curationem Catoni Pompeius mãdarit,quæ magnoperè illi cordi eſſe deberet.Ariſtotel.2. Œconomic.[illegible] ad Rempubl.adminiſtrandum portoriis aliiſque vectigalibus vtebantur. Eo modo & pro reſpondẽre aliquando ponitur. Plato in Phæd.οὐδένα ἐλογιζόμην ἕξειν τὸν χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, neminem vtique futurum exiſtimabam,qui ei reſpondẽre poſſet.Et in Gorg.εἰ τι ἔχεις χρῆσθαι,χρῶ, ſi habes quod reſpondeas, reſponde. Idem in Philœbo,cum Dat.& Accuſat.iunxit,ταύτῃ δὲ [illegible] χρώμεθα,ad hunc modum, vel ad hoc vtemur. τῷ πλήθει ταῦτα ἐχρήσατο,multitudine in hæc vſus eſt,Herodot. & Demoſth. Aliquando χρῆσθαι eſt expendere,conſumere. Χρᾶσθαι χρῆσθαίque dicitur qui oraculum petit,vt illud Odyſſ.κ, ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,id eſt. χρησμὸν αἰτησομένους.χρῆσθαι τῷ χρηστηρίῳ, conſulere oraculum.χρήσασθαι τῷ θεῷ,dei oraculum adire, Plutarchus in Lycurgo. Æſchin.τοῦ χρησαμένου, qui ſortem accepit,qui accepit oraculum, Plutarchus in Lycurgo. χρήσασθαι τῷ μαντείῳ,Iſocrat χρησάμενοι τοῖς μαντείοις.Idem. Aliquando reſiſtere,interficere,Bud.Comment. χρῆσθαι cum Genit. pro χρῄζειν,δέομαι Odyſſ.ξ,κομιδῆς κεχρημένοι ἀνδρες, cura egentes & cõmodo aliquo.τοῦ κέχρηται,qua re tibi opus.in Epigr.κεχρημένος, egens,opus habens,cui eſt opus. Χρῆσθαι,fœnore aliquid accipere.Ariſtophan.τί ἐχρησάμην,quid fœneratus ſum. χρῆσθαι dicebant veteres ἐπὶ τῶν ἱματίων καὶ σκευῶν καὶ χρημάτων:ſ [illegible] de nummis & pecunia. Τὰ χρησθέντα,res commodatæ, & pecuniæ mutuæ.

Χαράσσω,μ.άξω,π.αχα,ferio, exulcero,ἀμύσσω,ſaucio,leuiter vulnero,

nero, perſtringo, ψαύω. Homerus Iliad. ὁ χαλκὸς ἀπ' ... id eſt, ... Χραύω, incido, ſculpo, ξέω. Item appropinquo, auidè comedo, helluor. Act. Accuſ.

Χράω, χρήσω, μ. σω, π. κα, Χρῶ τῷ κίχρημι, accommodo, commodo, mutuo do mutuo, do vtendum, δανείζω. Gregorius, χρήσας τοῖς Αἰγυπτίοις σκεῦη χρυσᾶ. Demoſthen. χρήσας χιλίας, &c. id eſt, mutuare, capite ſecundo libri primi Reg. ... pro fœnore quod Domino commodaſti. ἔχρησαν αὐτοῖς, commodarunt eis, cap. duodecimo Exodi. Vnde ὁ κιχρῶν, qui vtendum dedit. & ὁ κιχράμενος, qui vtendum rogauit: & τὰ χρηθέντα, res commodatæ, pecuniæ mutuæ.

Χράω, & χρῄζω, edere oraculum, oraculo prædicere, reſpondere, vaticinari, χρησμῳδεῖν, χρᾶσθαι, μαντεύεσθαι, ἀναιρεῖν. Pauſan. Ἡ δὲ Πυθία χρᾷ σφίσιν. Hermogen. de Statib. Χρηστήριά τις ... Poſtea ipſi oraculum petenti Deus reſpondit, homicidis oraculum non do. Apollonius ſecundo Argonautic. ... omnibus futura prædicebat. ... ei deûm oraculum dediſſe, Plutarch. in Solone. Vnde λόγια τὰ χρηθέντα, apud Philonem de mundo, id eſt, edita cœlitus oracula, vt vertit Bud. Aliquando ..., irruere impetuoſè, cum impetu inuadere, interficere, ἀναιρεῖν.

Χρεαγωγεῖ, qui debitorem in ius rapit alterius nomine, Heſyc.

Χρεία, ας, ἡ, indigentia Cicer. egeſtas, penuria, ἔνδεια, caritas, vſus, neceſſitas: res, opera, negotium, miniſterium, functio operæpretium, commoditas: vtilitas: Ἐν χρείᾳ, neceſſitatis tempore & cum opus eſt, vt ait Terent. ... dicit Demoſthen. in Leptin. Ariſtot. Rhetoric. 1. ... vnde χρείαν ἔχω, indigeo, opus eſt mihi, opus habeo, vſum habeo dixit Gell. χρείαν ἔχω τούτου, id mihi eſt vſui, Plato de Legib. & Euripid. vbi poſterior eſt longa. χρείαν τούτων ἔχω, his opus habeo. χρείαν σου οὐκ ἔχω, te mihi non eſt opus. Plato epiſt. ſexta, ... id eſt, finitimi enim eſtis inter vos, & vtilitatem vobis mutuam conferre valetis quam maximam. οἱ χρείαν ἔχοντες τοῦ λύχνου, qui lucerna indigent, &c. Plutarchus in Pericle. χρείαν παρέχεσθαι, ... vicem præbere, cedere pro, ſic ſ. a. Latinè dicitur pro plurib. dicere, id eſt, loco & numero plurium eſſe, ... vt notat Bud. in verbo Cedere pro, in epiſtol. τὰς χρείας παρέχεσθαι, quæ opus ſunt præſtare, quæ neceſſaria ſunt præparare. vtilitatē afferre. In Orat. ... Demoſthen. ... Cum magna & multa commoda conciliauit populo. Ariſtoteles de mundo, χρείας παρέχειν, vtilitatem præbere. Epictet. χρείας τειχῶν ..., vicem villorum præbet. τὴν χρείαν ..., amiſſa reparo, Thucydid. χρεία τῶν ἀνθρώπων ..., mutuus hominum vſus. χρεία μοι φίλου ἐστί, mihi eſt opus amico. χρεία τίς σοι ἐμοῦ; Euripid. quid mea opera eges? χρεία τοῦ ποταμοῦ, fluuij vſus, Hermog. χρεία ἐστί, opus eſt, χρὴ, χρεών. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ... his quoque ſibi opus eſſe dixit. Plutarchus, τίς χρεία ...; quid opus erat? ... Plato in Epiſtolis, quibus vel mediocriter prudēs opus eſſe ſibi duxerit, &c. ... χρεία, quam multis opus eſt vnicuique, Plato de Legibus. χρεία τῶν νόμων γίνεται, legibus opus eſt, legum vſus eſt neceſſarius, idem ibidem. Apud Sophoclem in Aiace, χρεία δορός, pro re & neceſſitate belli. τὴν χρείαν τούτων, Thucydid. iſtorū neceſſitatem: vel vt Valla, vtilitatem. Iſocrat. ... id eſt, vtilitatem quæ ex his prouenit, facilè cognoſces. Plato de Republic. ἔχει δὲ ἄλλας χρείας πολλάς, habet & alia multa commoda. Idem libro ſecundo ibidem, ... ſui roboris vſum vendentes, id eſt, operam locantes. χρείαν χρῆσθαι ..., vſui eſſe ad bella gerenda. Plato de Legib. διὰ τὰς τῶν ἄλλων χρείας, propter aliorum vſum, Xenoph. vbi tamen videtur ſignificare per aliorum operam. ... ei id negotij delegabatur, capite ſexto, Actorum Apoſtolorum. ἐν χρείᾳ εἶναι, aliquo egēre, Ariſtoteles in Politic. ἐν χρείᾳ ὢν τυγχάνω, id eſt, ... Demoſthen. id eſt, inopes. εἰς χρείαν, ad commodum, Thucydid. εἰς χρείας ..., Plato de Legib. eò venire neceſſitatis vt ſit dimicandum. εἰς χρείαν τούτων ἐλθόντα, egui his, Plato de Legib. ... Demoſthen. id eſt, ... Ariſtoteles ſecundo OEconom. ... in quotidianum vſum impendere. εἰς χρείαν, pro quo etiam ἐς χρέος, Thucydid. κατὰ τὰς χρείας dixit Ariſtoteles de mundo, prout vſus ratioque adminiſtrandarum rerum fert vel ferebat. ... Demoſthen. quum opportunè ſit & quum eſt operæpretium. Xenophon, ... ad vſum equi, id eſt, vt equo vtamur.

Χρεία, pugna, vt Latinis Res: vt Rem gerere & captos oſtendere ciuibus hoſtes, Horatius. Polybius, ... impedientes quominus gladiis cæſim vterentur, quod Gallicæ pugnæ peculiare eſt. Χρεία, Chria, de quo genere Grammaticorum exercitationis Quintilian. libro primo, capite nono, & libro ſecundo, capite quarto, Priſcian. Aphthonio χρεία eſt ... Ariſtote. ... id eſt, Bud. cum dicto etiam ſicum perdidiſſe. Et χρειώδη ..., ſententioſa dicta exponit. Lege Cæl. l. 26. c. 17.

Χρεία, indigentia.

Χρέος, εος, τό, ὄφλημα debitum. Homerus Ilia. ... (alij legunt ...) Ἀχαιοὶ χρέος, id eſt, ... Χρέος, τὸ χρέος, opportunum, vſus, neceſſitas, vtilitas. Χρεῖος, pro χρήσιμος, commodus & vtilis. Philo de mundo, ... id eſt, internuntias ſubditis quidem bonorum à principe manantium indices, principi verò operarum commodè ſibi ab illis nauatarum: ſic Bud. expon.

Χρειὼ Ionicè, ἡ χρεία, neceſſitas, opus, cauſa, fatum. χρειὼ μοι μεγάλη ..., fide magna mihi eſt opus, Lucian. Iliad. ... ſi opera mea fuerit opus. Et Odyſſ. ... in gener. Neutr. ... quæ neceſſitas, publicaan priuata? Apollonius ſecundo Argonautic. ... &c. ſed quid opus me rurſum ... Idem libro ſecundo gener. fœmin. ... quando fuerit opus. κατὰ χρειώ, per neceſſitatem, Idem l. tertio, ... Vide Χρεώ.

Χρειάω, μ. χρειάσω, vaticinor. Et χρειῶν, vt ſcribit Suid. ...

Χρειώδης, ους, ὁ, ἡ, λυσιτελής, vtilis, perutilis, percommodus χρειώδης ἐστί, ex vſu eſſe, i. eſſe vtile. vide Χρεία.

Χρείων, οντος, vaticinans, χρησμῳδῶν. Apollonius ſecundo Argonautic. ... id eſt, ...

Χρεμέθω, τὸ χρεμετίζω, Etym.

Χρεμετάω, &

Χρεμετίζω, μ. ίσω, π. κα, hinnio, ore fremitum do, Pollux. De hac voce ſic annotauit Portus, Χρεμετίζειν ἐπὶ ἵππου, ... &c.

Χρεμέτισμα, ατος, τό, &

Χρεμετισμός, οῦ, ὁ, hinnitus, Pollux.

Χρεμετιστικός, hinnibilis, Argyropil. apud Porphyrium de ſpecie. ... Naz.

Χρεμίζω, αὐτὸ τῷ χρεμετίζω. Heſiodus, ... id eſt, ...

Χρέμπτομαι, ſcreo. χρέμπτεται ..., enixè ſpiro, ſcreo, Lucian. ... mutatè ſcreans & me conſpuens, Idem. Rurſus Idem, ... irridet laudatorem importunum atque aſſentatorem quē tuſſis inuaſerat: Locus eſt, n defenſione imaginum.

Χρέμπω, appropinquo, incido, vngo.

Χρεμύλλος, vide in ...

Χρέμψ, ψος, ὁ, chremis piſcis auditu acer. dicitur & χρέμης & χρόμις. Et apud Suid. ... & ... ab Ariſt. cū aliis piſcibus enarrantur, vt ſint hi duo diuerſi, libro 4. Animal. Gaza tamen alterum non exponit ibidem capite octauo.

Χρέμψις, εως, ἡ, ſcreatus, & Hippocr. ...

Χρεοκοπέω, μ. ήσω, π. κα, nouas tabulas facio, decoquo, id eſt, aufugio propter æs alienū, fraudo debitores. Neut. abſol. Phal. ... ære ſuo fraudato. vide ... Suid. ... alij hoc χρεωκοπία & ſequentia eiuſdem originis ſcribunt per ω χρεωκοπέω.

Χρεοκοπία, ας, ἡ, nouæ tabulæ. vide Χρεία apud Suidam ſcribitur χρεωκοπία.

Χρεοκοπίδαι, ῶν, οἱ, decoctos, χρεωκοπίδας, Chreocopidas Solonis amicos Athenienſes vocarunt eos, qui æs alienum retinuerunt quod conflauerant, vbi ſenſerunt Solonem laturum legem de ære alieno debitoribus remittendo, Plutarch. in Solone.

Χρεοκόπος, ὁ, ἡ, idem.

Χρεοκοπέομαι, debitofraudor, decocta ſcilicet pecunia.

Χρεολυτεῖν, æs alienum diſſoluere, Ioſeph.

Χρέος, χρέους, τό, &

Χρέος,τὸ,debitum,ὀφείλημα,δάνειον,æs alienum mutuum. commodatum.fœnus.Suid. δανείζομαι,καὶ χρέος. τὸ χρέος λαμβάνω,pecuniam mutuo accipio,Herodot.χρέος ἀπαιτεῖν,creditum debere,Valla libro primo eiuſdem.χρέος ἀποδοῦναι,Ariſtophan. idem ἀπαιτῶ [illegible] χρέος [illegible] &c. Ariſtoteles ſecundo OEconom.ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη,ære alieno liberata eſt.τὰ χρέα διαλύεσθαι,Phrynich.vide in διαλύω.Heſiodus.βούλεαι δὲ χρέα τε φυγεῖν.In Genitiu.Plut.τῶν χρεῶν.Ariſtophan.[illegible] τοὺς [illegible] τοὺς φάντας,καὶ τῶν χρεῶν id eſt,τῶν ὀφλημάτων. χρεῶν ἀποκοπή,Plato de Legib.χρεῶν ἀποκοπαί,ſunt nouæ tabulæ, quaſi æris alieni deciſiones,quæ etiam σεισάχθεια dicitur, quaſi onus excuſſum: huic ſimilis eſt χρεωκοπία.χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποιήσατο,nouas fecit tabulas,Hermogen.vide ἀποκοπὴ ſuprà. Χρέος, pro χρεία,vſus,res,opus,πρᾶγμα,negotium,χρῆμα, officium, neceſſitas,oraculum χρέος σὸν τόδ' ἐξευρεῖν,tui eſt muneris, tuarum eſt partium & officij adinuenire. Euripid. μηδ' εἰ χρέος [illegible] χρόνοις, Idem Euripid. neminem. loci præſidem crearim,ſeu rei,ſeu dignitatis,officiiue gratia χρέος ἐστὶ,id eſt,χρή,Nonn.χρέος [illegible],&c.Idem,id eſt, [illegible].Libro quarto Epigramm. [illegible] χρέος, id eſt,non opus erat.ἔχω χρέος,egeo.Ariſtopha.in ἀχαρ.[illegible] χρέος; χρέος ἔχω [illegible], nullo Græcorum quicquam opus habeo, Herodot. Χρεὼν, vel χρεὼς dicitur ἀντὶ τοῦ χρή,vt λέγεις ἀντὶ τοῦ λέγεται. Baſil.[illegible] χρεών.

Χρεῖμα,ατος,τὸ,fluctus ἰκμὰς,Heſyc.

Χρείω,pro χρῶ Doricè,vaticinor.

Χρειὼ,neceſſitas,χρειώ,χρεία,fatum. Apollonius ſecundo,χρειὼ [illegible],id eſt fatalis neceſſitas.Legitur etiam χρειὼ pro opus eſt cum Genitiu.& Accuſatiu.Homerus Iliad.ι,[illegible] χρειὼ [illegible].vbi verbum καταλαμβάνει ſubaudiendum:vel ἱκάνει. Alibi de conſilio [illegible] βουλῆς loquens. [illegible] δὲ χρειὼ πάντας Ἀχαιοὺς [illegible], &c. Rurſus Iliad.κ,χρειὼ βουλῆς ἐμέ,&c.pro χρεία μοι βουλῆς ἐστι. [illegible], inquit Interpr.

Χρεὼς, vide Χρέος.

Χρεὼν,fatale decretum,debitum,opus decorum, vtile: neceſſitas,numen & voluntas Dei,finis vitæ,[illegible] ζωῆς, Suid.τὸ χρεὼν [illegible] χρεὼν [illegible],id eſt, parendum eſt fatis, Plutarchus in Opuſcul.μοῖρα τὸ χρεών,fati neceſſitas, Budæus in epiſtolis poſterior.τοῦ χρεὼν καὶ μοίρας ἀπαλλαγή, Euripid. vbi χρεὼν Genitiu.eſt,& eſt indeclinabile pro fato. χρεὼν [illegible], id quod eſt fatale.χρεὼν ἐστὶ,eſt fatale,neceſſe eſt,oportet, expedit,decet,fas eſt.cum Infinitiu.Ariſtotel. de mundo,χρεὼν [illegible],faſciculum colligare neceſſe eſt.χρεὼν [illegible] τὰ αἰσχρά, turpia in occulto fieri debent, Herodot. Ariſtophan. [illegible] χρεὼν,id eſt,fas eſt. Plato,Διονυσίῳ χάριν εἰδέναι χρεών, Dionyſio gratia eſt habenda. γήρως [illegible] χρεὼν,ſenectutis defatigationes fugere debemus,Gaza.Cum Infinitiu. & Accuſatiu. Plato epiſtola [illegible],[illegible] ὑμᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν,vos ambo cogitare decet, ambo cogitare debetis.Odyſſ.δ,ἐμὲ δὲ χρεὼν [illegible],me properare oportet.σοὶ [illegible] χρεὼν, me tibi morem gerere conuenit,Euripid.χρεὼν γάρ [illegible] λέγειν τὰ ὄντα, quum non deberem rem,vt ſe habebat,aperire. Herod. οὐ χρεὼν ἐστὶ ὑμέας [illegible] Μεσσηνίους,non eſt operæpretium vos ſuſcipere prælia aduerſus Meſſenios: Idem lib. quinto,χρεὼν ἦν. decebat, Ariſtophan.ὡς χρεὼν ἦν,vt è re foret, vt ex vtilitate foret.

Χρεῶς,ώ,τὸ,& Χρέως,τοῦ χρέω,ὁ, Atticè, pro χρέος, debitum, opportunum.

Χρεωστέω,μ ήσω,π ηκα,debeo.Actiu.

Χρεωστῶ,idem.χρεωστεῖν [illegible],Nazanzenus in Oratione, pœnas merere & quaſi debere: Cui reſpondet ſoluere pœnas, vel ſupplicium.Cicer. χρεωστεῖν.id eſt, ὀφείλειν, inquit Suid. [illegible] τῆς [illegible] καὶ τῆς [illegible],Nazanzen.in Orat. εἰς τὰ [illegible].

Χρεώστης,ου,ὁ,&

Χρεωφειλέτης,ου,ὁ,debitor.Commentar. Ariſtophan. in Nebul. [illegible] χρεωφειλέτας,χρέστας [illegible]. Athenienſes verò [illegible] χρέστας dicunt:[illegible] δὲ [illegible], χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας.Χρεωφειλέτης, capitur etiam pro creditore, vt in argumento Pluti Ariſtophan. [illegible] χρεωφειλέτας [illegible]. vide Χρέστης.

Χρὴ,oportet & conuenit,decet,par eſt,[illegible], cum Præſenti Infinitiu. vel Præter.non Futuro,Gaza. χρὴ ποιεῖν, Plato σκοπεῖσθαι χρὴ.proſpicere oportet: Idem libro primo de Republic. χρὴ [illegible], Hermogen.Ariſtophan. cu priori [illegible] χρὴ μυστήρια,hæc te decet colere myſteria.χρὴ πεπτωκέναι.oportet incidiſſe Eurip.[illegible] χρὴ [illegible],rerum neceſſariarum poſſeſſionem refugiens, Plutarchus in Solone.[illegible] χρὴ,Homerus Odyſſ.α.[illegible] χρεία ἐστὶ,inquit Interpr.[illegible] χρὴ [illegible],id eſt,[illegible] χρὴ [illegible],Idem.[illegible] τι χρὴ ταῦτα: [illegible],pro σε,Homerus Iliad. τὸ χρὴ, pro χρεὶ,Budæus more antiquorum coniungit. [illegible], Præterito ponitur,etiam cum de futuro ſermo eſt. [illegible] χρὴ [illegible], Oraculo ſciſcitati ſunt, quonam ſupplicio eos homines punire oporteret.

Χρῇ,vteris,Plat.in epiſt.& Xen.in OEcon.

Χρῇ,reſpondet,vaticinatur,edit oraculum,Soph.

Χρῄζω,μ ήσω,π ηκα,volo,δέομαι,peto.expeto.cupio, deſidero, quæro,rogo,obſecro. Ariſtoph. [illegible] τι χρῄζεις, quid velis nobis eloquere χρῄζω ὑγιαίνειν,Xenoph volo bene valere.[illegible] χρῄζω,iuſte peto,Euripid. χρῄζων [illegible], eſt agitans præclaram legum inſtitutionem, Plutarchus in Lycurgo.vbi Genitiu. iung. χρῄζειν [illegible], alicui rogare auxilia,Herodot.vnde τὸ χρῄζειν apud Euripidem,quod optatur votum. Χρῄζω,mutuo,indulgeo,id eſt,concedo,accommodo,cum Accuſatiu. χρῆσόν μοι [illegible], da mihi mutuo panes,capite vndecimo Euangel.Lucæ.[illegible], omnia nobis dij mutuò dedêre,Plutarch. [illegible] χρῆσαι [illegible],decem ſibi talenta mutuari precabantur, Herodotus. χρῄσεις [illegible] τυχεῖν; id eſt,indulgebiſne quiddam, quod impetrare cupio? Χρῄζω, indigeo,eſt mihi opus,opus habeo: ſed cum Genitiu. Gaza libro quarto,χρῄζω ὑμῶν. vobis indigeo.Paulus capite vltim.ad Roman. χρῄζῃ [illegible], Nazanz. [illegible] χρῄζοντα,quæ celeritate indigent, Galenus.

Χρηΐζω,μ ίσω,π ικα,indigeo,Neut.Genit.

Χρηΐζοντες ὕδατι,aquam deſiderabant,Herodot.

Χρῆμα,ατος,τὸ,res negotium,πρᾶγμα. Sophocl.in Aiace,τί χρῆμα δρᾷς; quid rei facis?Xenoph. [illegible] χρῆμα καὶ μέγα, quaſi rem pulcherrimam & præſtantiſſimam.[illegible] δὲ μέγιστον χρῆμα [illegible] τῷ βασιλεῖ, denique maximi apud regem momenti erat Democedes,Herodotus. Plato in Gorg.[illegible], ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα [illegible],res ridicula. Plutarchus in Cæſar. de Prælio Pharſ.[illegible] τὸ χρῆμα [illegible],quoniam ſcilicet res geritur & conficitur. Χρῆμα dicitur etiam quaſi ἀντὶ τοῦ μεγέθους [illegible] per Genitiu.vt χρῆμα [illegible], χρῆμα [illegible]. Ariſtophanes in Nebul.[illegible] τὸ χρῆμα τῶν [illegible], id eſt, [illegible].Mos enim Atticorum, inquit Commentat. [illegible] χρῆμα [illegible], & ſic de cæteris.[illegible] χρῆμα τῶν ὄφεων [illegible], excludunt magnam vim ſerpentum,Herodotus libro tertio. Plutarchus de Auguſt.[illegible] δὲ ὁ Καῖσαρ [illegible], χρῆμα θαυμαστὸν ὡς λέγεται, γυναικὸς [illegible],id eſt,mulier ſpecie admirabilis. Hippocr.in epiſtol.[illegible] τι [illegible]. Χρῆμα,χρειὼ, neceſſitas,Heſiod. χρήματα [illegible],id eſt,τὰ [illegible] χρήματα καὶ τὰ [illegible], Thucydidis & apud Ariſtidem χρήματα [illegible], Thucydidis libro ſeptimo,Interpres.χρήματα οἰκεῖα,res familiaris,Gaza de Senect. Cum autem ad forum refertur, tunc χρημάτων appellatione tam mobilia quàm immobilia continentur, huiuſque ſignificatio tam late patet quam pecuniæ apud Iuriſconſultos: ita vt etiam corpora ſignificet, atque eo amplius,χρήματα enim ſunt οἰκία, σώματα, [illegible]: cenſus denique & facultates,opes bona,& fortunæ,id eſt,τὰ [illegible],τὰ ὄντα, hac ſignificatione ſignificantur: [illegible] τὸ χρήσιμα [illegible],vt docet Xenoph. in principio OEconom. Ariſtotel. in quarto Ethicorum,χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται.Sic Cicer.in Verr. Act 3.pecuniam poſuit pro hæreditate, mobilibus ſcilicet atque immobilibus. Pollux dixit χρήματα [illegible], accetuare pecunias.χρήματα [illegible],parare nummos.Ariſtotel.in Polit.τὰ χρήματα ἔχει,rerum potiri.Demoſthenes,τὰ χρήματα τῶν [illegible] dixit. Idem,τὰ χρήματα,in Orat.[illegible] pro mercibus poſuit. [illegible] χρήματα.Et alibi [illegible] χρήματα, Heſiod. pro inſtrumentis ad agrum colendum neceſſariis. χρήματα [illegible], vtenſilia.χρήματα [illegible], vtenſilia,Plutar in Camillo.

Χρηματίζομαι,μ ίσομαι,π ισμαι,lucror,lucris inuigilo,[illegible],negotior,quæſtum facio,pecunias vel tributa exigo, pecuniis cumulandis inhio,rem augeo,quæſtum conſector, [illegible], χρήματα [illegible],Suid.[illegible]. Depon. Accuſat. χρηματίζομαι χρήματα [illegible],incumbo quæſtui,Plat. de Legib. χρηματιζόμενος ἀπὸ τῶν συμμάχων, pecunias a ſociis exigens,Plutarchus in Themiſtoc.vnde,[illegible], qui locupletatus eſt,& quæſtus vberes fecit, pecuniis ditatus,Xenophon.Χρηματίσασθαι,pecunias accipere,χρήματα [illegible],Suid. Arrianus,χρηματισάμενος [illegible]. Item colloquor, [illegible], Budæus Commentar.

Χρηματίζω,μ ίσω,π ικα, actiui rerum operum nauo, commentor de

tor de ſumma Reipub. vel de rebus ad eam pertinentibus, ius dico, rebus explicandis conſtituendiſque vaco, decerno, vt magiſtratus ſolent, κατὰ τὸ χρηματίζειν. Lucianus, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἐχρημάτιζε τὰς εὐχὰς χρηματίζων, quum Iupiter hominum votis vocaret, & de iis ſtatuit ... neque priuatim neque publicè vllum ſingillatim munus obiuit. Plutarchus in Themiſtocl. de ipſo Themiſtocle præfecto claſſi. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, dum Camillus in foro iura dat, iura dicit, Idem in Camillo. χρηματίζειν, vacare poſtulatis, id eſt, audire otioſè poſtulata, Eraſm. capite octauo ad Hebr. Diodorus de Alex. ... χρηματίζειν μετὰ τῶν ἑταίρων. Demoſthen. ... vbi de conſilij ſententia conſilium agitatum eſſe, ait. Idem alibi, ... antequam Senatus conſuleretur & rogaretur ſententias, & decretum fieret. Χρηματίζειν, referre ad populum ponitur vel ſenatum, & agere cum populo. Demoſthen. ... χρηματίζειν, &c. Χρηματίζειν, reſponſa dare legationibus, & ... Diodorus, ... χρηματίσας φιλανθρώπως. Plutarchus in Cæſare, ... χρηματίζειν ... Idem, ... quum ciuitatibus de amicitia Athenienſium ſermonem habuit, Thucydid. ſic Valla. vbi interpr. ... Polybius, ... in audiendis legatis occupatus erat. Χρηματίζειν, appellare aliquem, hoc eſt, compellare & colloqui, agere cum aliquo de negotio & verba facere, Dinarch. ...

Χρηματίζειν, ex re nomen indere vel ſumere, ἐκ τῆς χρηματισμοῦ ... ὀνομάζειν, ſimpliciterque pro nominare, cognominare, nuncupare atque appellare. Polybius, ... βασιλεὺς χρηματίζειν, quòd auſus eſſet diadema capiti circumponere, & ſe regem nuncupare, id eſt, ... potius quam ὀνομάζεσθαι. Idem hiſtor. libro quinto, ... regis titulum aſſumere. Plutarchus in lib. de virtute mulier. ait, Xanthios a matre non verò à patre cognomentum accipere conſueuiſſe: ... Sic accipi puto in Actorum Apoſtolorum capite vndecimo, ἐγένετο δὲ χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. vbi ſubauditur vt in ſupra poſitis exemplis, αὐτούς. id eſt, Factum eſt autem, vt Antiochæ primùm diſcipuli ſe Chriſtianos nominarent. Qui mihi videtur aptiſſimus eſſe ſenſus. Interpretes Paſſiuè vertunt per cognominari, vel nominari, id eſt, ὀνομάζεσθαι. Intelligo Antiochenos diſcipulos ibi primùm ſe Chriſtianos profeſſos eſſe & ſibi hoc nomē ſumpſiſſe. Alij mihi videntur ſentire, cæteras Eccleſias Antiochenæ hoc nomen tribuiſſe. Sic ſcribit Suid. ... Χρηματίζειν autem etiam Paſſiue ſumitur, id eſt, dici, vocari, nuncupari. Paulus ad Roman. capite ſeptimo, ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, mœcha vocabitur, id eſt, erit omnium voce & conſenſu. Nam & pro eſſe ſumitur vt infrà patet. Plutarchus in Anton. de Cleopatra, ... iis appellabatur. Χρηματίζειν, verſari, degere, ... quod domi τὰ χρήματα negotiaque agitemus maxime priuata Polyb. ... in qua rex priuatim agere & verſari prandereque conſueuerat. vnde χρηματιστικὸς οἶκος dicitur, cœnatio, ſiue cœnaculum, Diæta vel Zeta. Idem Polyb. ibidem, ... negotium tracto & gero, negotium habeo, Cicer. Æſchines Cteſiphonti, ... Atque ipſe ſæpe ſcripſi de meis negotiis quæ Athenis conficere laborabā. Χρηματίζειν, oracula reddere, ... ex oraculo reſpondere, reſponſum dare Plin. Greg. ... id eſt, edens oracula Moyſi oraculo reſpondēs. vnde χρηματίζεσθαι dicitur quem Deus ſuo ſermone, colloquio vel reſponſo dignatur. Aretha in Apocalypſi capite vltim. ... ad Hebræos capite vndecimo. Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε, Per fidē diuinitus admonitus Noe, id eſt. ... OEcumen. Matth. capite ſecundo de Magis, Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, i. nocturna viſione accepto oraculo, (Iuſtin. Martyr, ...) Interpres, Et diuinitus admoniti in ſomnis. Et in Annotat. doctiſſ. ait, Oraculum libens refugio veluti idolorum ſuperſtitione contaminatum. Cuius dicti tamen immemor, alibi ſæpe Oraculi verbum vſurpat, vt Actorum capite ſeptimo, verſu 38. & ad Roman. capite tertio, verſ. ſecundo: Quod leue eſt ... quale in ſummis authoribus deprehenditur. Lucæ capite ſecundo de Symeone. Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, Fueratque ipſi Spiritus ſancti oraculo promiſſum. Actorum capite decimo de Cornelio, Ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου, Diuinitus admonitus eſt (vel potius iuſſus eſt) ab Angelo ſancto. Χρηματίζειν etiam ... eſſe, ... Damaſcen. de Chriſto, ... Alibi, ... Χρηματίζειν, τὰ χρήματα συνάγειν pecunias colligere, tributa cogere. Quod & χρηματίζεσθαι dicitur a Suid. cui tamen χρηματίζειν eſt ...

Χρηματικός, ἡ, όν, pecuniarius, locuples, diues & copioſus, ... Plutarchus in Solone, ... βεβαιοῦσι τὴν συμβολαίων.

Χρημάτισις, ἡ, coactio pecuniæ, quæſtus, Xenoph. in OEc. Ælian. ... χρήματα συναγαγεῖν.

Χρηματισμός, οῦ, ὁ, quæſtus, quæſtus pecuniarius, quæſtuaria negotiatio, res pecuniaria, lucrum, lucri cupiditas. ... Budæus in epiſtolis poſterioribus. Plato in Apologia, ... quæſtum poſt ponens. Χρηματισμός, reſponſum diuinum vel mandatum, oraculum, Paulus ad Roman. 11. de Elia loquens, Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Sed quid dicit ei diuinum reſponſum, id eſt, oraculum, Plin. Poſtulatio, & relatio ad populum, quando ad eum aliquid refertur. Et reſponſum magiſtratuum & iudicum ius reddentium. Athenæus de Dionyſ. ... Poſtulationibus adeuntium reſpondebat, cum adeuntibus & ſupplicantibus agebat, area intermedia. vide Χρηματίζω. Suidæ χρηματισμός, i. tractatio, ...

Χρηματιστήριον, ου, τό, officina numularia. Item ſedes iudicis. ... ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, libro primo Eſdræ, vbi Latinè, ſedit in concilio.

Χρηματιστής, οῦ, ὁ, quæſtor pecuniarum. Et ... Suid. ... Xenoph. ... dicit pro homine ad rem augendam impigro. Plato pro negotiatore & mercatore vtitur χρηματιστὴς βίος, vita pecuniis incumbens. χρηματιστὴς καὶ ..., Nazanzen. in Orat. vbi Bilibald. pecuniarum cumulator.

Χρηματιστικὴ τέχνη, ars quæſtuaria, ars œconomica: ratio ad acquirendum pertinens: χρηματιστικὴ dicitur quædam pars rei familiaris, quæ verſatur in acquirendo, q. dicas pecuniariam, Ariſt. l. 1. & 3. Polit.

Χρηματοποιός, οῦ, ὁ, lucro vacans.

Χρηματοποιός, rem faciens, quæſtuoſus, Xen. in OEc. in gen. Fœm.

Χρηματωδής, lucroſum, quæſtuoſum, apud Pol. ... χρήματα, καὶ πλουτεῖν, καὶ χρηματιστικός.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, neceſſitas, raritas, ἡ χρεία, ἡ ἔνδεια. Herodo. in vit. Homer. ... &c.

Χρημάτων, & ἀχρηματία, de pecuniarum copia dixit Plato Comicus, Pol.

Χρῆν & ἐχρῆν, oportebat. Xenoph. ... &c. Ariſtophan. ... Et aliquando ... oportet. vt ..., pro δεῖ, & ... pro ... Eurip. ſic Laſcar.

Χρῆναι, oportere, δεῖν, Suid. ...

Χρῆσαι, vide Χράω, & Κέχρημαι.

Χρῆσθαι, vide Χέχρημαι.

Χρῄζων, pro χρῄζοντες, vtantur, id eſt, faciant. Ariſtophan. ... nunc agant quod volunt, id eſt, vt mox ibid. ſequitur, ... iure agant, Thucyd.

Χρησιμεύω, μαι, ... vt. lis ſum, vtilitati ſtude ... proſum, largior. Cyril. ...

Χρήσιμος, ου, ὁ, ἡ, vel is, qui eſt in aliquo vſu, in vſum receptus, fructuoſus, frugi, de homine Cicer. Tuſculan. 3. χρήσιμος ... Ariſtophan. Plato libro primo de Republic. ... eius cauſa vtilis iuſtitia? Galen. de ludo pilæ paruæ, ... Dion apud Platonem in epiſtol. dixit, ... ad multa vtilis. Idem ibidem ... ad hæc tibi eſſe poſſit commodus. Prædia χρήσιμα dicuntur ab Ariſtotele in primo Rhetoricor. ea quæ ... ſunt, id eſt, fructuoſa Cicer. χρήσιμα πρὸς τὸν βίον, ad vitā degendam vtilia. Idem ... χρήσιμα, ad nihil vtilia. Item cum Infinitiuo. Idem, ... potentem eſſe, vtilem ad animo prouidendum

& antè conſilium capiendum χρήσιμα,vtilis,Ariſtotel.in Politic.vbi tamen ὁ χρήσιμος,etiam legitur.χρήσιμα ἱστορία, &c. Nazanzen.

Χρηματιζόμενος πλοῦτος,i.τὰ χρήματα,Plat.de Rep.

Χρῆσις,χρεία,vſus,operum functio,Gaza:& vſus,id eſt, conſuetudo,Budæus in epiſtol.vtilitas,fructus,commoditas, locatio.vide in Chil.Eraſ.χρῆσις καὶ κτῆσις.

Χρησμαγόρης,fatidicus,in Epig.de Apolline.

Χρησμαγορέω,vaticinor,Lucian.

Χρησμωδητὸς, &

Χρησμῳδήτωρ apud Suid.

Χρησμολογεῖν, vaticinari,fata prædicere, Budæus in epiſtolis poſterioribus.

Χρησμολογία,ας,ἡ,oraculum.vide Χρησμολόγιον.

Χρησμολογικὴ,ars diuinandi atque edēdi oracula,ἡ μαντικὴ καὶ προαγορευτικὴ nempe τέχνη Pol.

Χρησμολόγιον,ου,τὸ,oraculum,reſponſum Plin.τὸ λόγιον,μάντευμα,θέσφατον,μάντευμα,χρησμολογία ſiue χρησμῳδία: vnde τὰ κεχρησμῳδημένα,id eſt, verſibus reſponſa atque edita oracula, τὰ προειρημένα,καὶ τὰ προαγορευθέντα,i.τὰ ἀποφανθέντα,Pol.

Χρησμολόγος,ου,fatidicus,oraculorum interpres, vates, ſortilegus,ariolus,χρησμῳδὸς,Pol.

Χρησμὸς,οῦ,ὁ,oraculum,reſponſum quod redditur à numine aliquo petentibus,θεοπρόπιον:ſed Hieronym.putat χρησμὸν dici,quoties Deus per ſe reſpondet. Χρησμοὶ,id eſt,reſponſa deorum etiam reddita verſibus trimetris, Ariſtophanes Interpres.

Χρησμοσύνη,ης,ἡ,indigentia,paupertas,ἔνδεια,ἔνδεια,πενία. Apollon.1.Argon.Χρησμοσύνη τὸ χρεώς. Capitur etiam pro oraculo apud Herodot.

Χρησμῳδία,diuinatio.

Χρησμῳδέω,ῶ,ήσω,ησα,vaticinor,do reſponſum, reddo oraculum,θεσπιῳδῶ,μαντεύομαι,diuino,prædico,ſum fatidicus. Accuſatiu.Xenophon in Apolog.Socratis,βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι.Plato in Apologia,τί δὲ ὑμῖν χρησμῳδῆσαι κεχρησμῳδηκέναι,oraculi ritu dictum ſit.Idem in Legib.& in epiſtolis,κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, modò edita oracula rata ſunt futura.

Χρησμῴδημα,τος,τὸ,μάντευμα.Suid.&

Χρησμῳδία,ας,ἡ,oraculum,vide Χρησμολόγιον.

Χρησμῳδὸς,οῦ,ὁ,ſortilegus,ariolus,fatidicus,χρησμολόγος, Poll.

Χρησόμενος,petiturus oraculum.

Χρῆσα Doricè,pro χρὴ,oportet.

Χρηστέον,vtendum eſt Datiuo.

Χρηστεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,benignus ſum, ſum comis & ſuauis in moribus, indulgeo.Datiuo,χρηστεύσασθαι εἰς αὐτοὺς, vti beneuolentia & gratia erga illos:ſic 11.can.Concil.Nicæni.Paulus prima ad Corinth.capite decimotertio,ἡ ἀγάπη χρηστεύεται.

Χρηστὴρ,qui dat oracula.

Χρηστηριάζομαι μ.άσομαι,π.ασμαι,peto reſponſum,conſulo oraculum ſiue ſciſcitor.peto oraculum,oraculo vtor,Depon. abſol.pro quo dicitur χρῆσθαι.

Χρηστήριον,τὸ,oraculum.reſpōſum,μαντεῖον:locus vaticinij,id eſt, cortina, ἀνάκτορα,Pollux.ἱερεῖον, fatidicum templum. Item πλάσματα,πράξεις.Sophocles in Aiace,κείνου χρηστήρια τ' ἀνδρός,illius viri facinora.Χρηστήρια etiam vocauit Plato Comicus, τὰ πρὸς θυσίαν,ἢ θυσίας ἱερεῖα,Pol.

Χρηστήριος,vates,Herodotus epitheton Apollinis.χρηστήριοι etiā ὄρνιθες diſtinguuntur ab aliis auibus quæ non ſunt accommodatæ augurio Æſchyl.[illegible]

Χρηστηρισμὸς,οῦ,ὁ,videtur ferè eadem figura quæ hypotypoſis aliâs vocatur. Quemadmodum pictor(inquit Rutil.Lupus) coloribus figuras deſcribit,ſic Orator hoc ſchemate aut vitas(fortè vitia)aut virtutes eorum de quibus loquitur deformat.Legend.χαρακτηρισμός.

Χρήστης,ου,fœnerator,ὁ δανειστὴς,creditor,ὁ δανειστικός. Demoſthen. contra Apatur.Καὶ οἱ χρῆσται κατὰ τὸ ἔργον αὐτὸν ἀδικοῦντες,καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν ναῦν,creditores. Phocylid.Μηδέ ποτε χρήστης πικρὸς γίνου ἀνδρὶ πένητι.Genitiuus Pluralis eſt χρήστων,cum accentu in penultima,teſte Gaza libro tertio Gramm. contra regulam aliorum.Ariſtophan νε. ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκόλων τῶν δάκνομαι, id eſt.ὑπὸ δανειστῶν. Χρήστης, debitor, δανειστὴς,id eſt,ὁ δανειζόμενος.Demoſthen.pro Phorm. Ὁ δὲ πλεῖστον μὲν τῶν Πασίωνος χρήστην ἔχει τούτων τῶν χρημάτων, ὁ δὲ δήμος χρήστας ἐλεγχθήσεσθαι,id eſt,debitores,ὀφείλοντας, καὶ χρεώστας. Phocylid. χρήστης κακοῦ ἔμπαλιν αὐτὸς θεὸς,μηδ' αὐτὸς ἀδικεῖ ἀνάγκης ἀναγκαίων.

Χρηστικὸς,vtendi peritus.χρηστικὸς τῶν ὑπαρχόντων,qui facultatibus ſcit vti.Χρηστικὴ δούλων ἐπιστήμη, ſcientia ad vtendum ſeruis,Ariſt.1 Polit.

Χρηστογραφία,ας,ἡ,artificium pingendi.

Χρηστοήθεια,honeſtas.

Χρηστοήθης,εος,ὁ,qui eſt probis moribus:

Χρηστολογία,ας,ἡ,blandiloquentia Ciceroni:quod vulgò dicimus *belles paroles*.vide Χαριτογλωττεῖν.vnde χρηστολόγοι, blandiloqui Senecæ Poet. qui verborum comitate fruſtrantur poſtulatores : *donneurs d. b. lles parolles*.Sextus Aurelianus & Iul.Capitolinus Pertinacem Imperatorem Chreſtologum vulgò nuncupatum prodiderunt,quòd benè loqueretur, malè autem faceret.Paulus ad Roman.capite vltim. de talibus ait,καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων,id eſt.Et orationis blandimentis benéque dictis hominum minimè malorum corda ſeducunt.Talis eſt Monachorum huius ætatis peſtis contagioſa.

Χρηστολόγος,vide Χρηστολογία.

Χρηστομουσεῖν, muſicæ leges in canendo ſeruare.Athenæus libro 14.καὶ τὸ χρηστομουσεῖν,καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Eadem compoſitione dixit φιλομουσεῖν pro muſica delectari, eiúſque ſtudioſum eſſe.

Χρηστὸς,οῦ,ὁ,bonus,benignus,probus,humanus & facilis ad gratificandum,commodus,clemens,ἀγαθός. Paulus ad Ephef. quarto,γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, benigni eſtote alius in aliū. Χρηστὸς,qui eſt ex vſu,id eſt,vtilis,frugi,fructuoſus,χρήσιμος, καλὸς,laudabilis,σπουδαῖος:cui opponitur φαῦλος, officioſus, egregius,ſtrenuus,χρηστὸς τὸ ἦθος,Phrynichus.Χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος,Demoſthen. χρηστὸς ζυγός μου, capite vndecimo Euāgel.Matthæi,id eſt,facile. Eraſmus exponit iugum meum commodum potius quàm ſuaue. Eſt enim & Χρηστὸς,vtilis, χρήσιμος, vt apud Ariſtophanem in Ranis, ὅτι χρηστὸς [illegible] Χρηστοὶ ἀπαγγέλλειν,id eſt,ἀληθεῖς, βεβαιωσάμενοι χρηστὴ δόξα,bona fama,Demoſthen.χρηστὴ ἐλπὶς,Ariſtophan.Χρηστὴ ὄψις,bona forma & pulchra,Herodot.Ariſtophan.νε.χρηστόν τι συμβουλεῦσαι,boni quidpiam conſilij dare.χρηστὸν ὄψημα, cibus rectè conditus atque apparatus,τὸ εὖ ἠρτυμένον,Commentar. Ariſtophan.in Equit.id eſt,ſcitamentum:vnde & χρηστῶς,id eſt, ſcitè.Homerus,οὐ χρηστὸν μελίτωμα,non bonum libum. Apud Lucianum,χρηστῷ μεγάλῳ καὶ βαθεῖ τραύματι, alto grauiſſimoque vulnere.Ἀχρηστὸς Comparat.fit χρηστότερος.Lucæ capite quinto, ὁ παλαιὸς οἶνος χρηστότερός ἐστιν, vinum vetus præſtantius eſt.

Χρῆστος,ου,ὁ.penanſ.viri nomen,Cyril.

Χρηστότης,ἡ,bonitas Cicer.vtilitas.Et benignitas,probitas, indulgentia,comitas, quæ opponitur ſupercilio & aſperitati morum,humanitas,Phalar.in epiſt.

Χρηστουργία,bonum opus,ἀγαθοεργία.Suid.

Χρηστοφιλία,ας,ἡ,bonorum gratia & amicitia.

Χρηστόφιλος,ου,qui habet bonos amicos,bonis amicus.

Χρηστὴρ,ῆρος,ὁ,vates,μάντις,Heſyc.

Χρηστῶς,rectè,vtiliter,commodè,probè,καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως.Ariſtophan.in Equitib.μεμαχέσθαι χρηστῶς,ſcitè pinxerit,inquit Commentar.τὸ τεχνικῶς εἰρημένον,ὡς πρὸς μάγειρον. vide Χρηστὸν ὄψημα,in Χρηστός.Χρηστῶς,cuſtoditè,φυλακτικῶς.Ariſtophan.ὁ δ' Ἀθηναίων πόλις οὐ πάνυ χρηστῶς ἔχει,ἵνα αὐτὸς ἰσχύειν,ἢ αὐτὴν καρδίᾳ [illegible].

Χρῆται,Atticè pro χρᾶται.

Χρία,formicarum domicilium,μυρμήκων οἶκος,Heſyc.

Χρῖμα,τὸ,ἀντὶ τοῦ χρῖσμα,Etym.

Χρίμπτομαι,adhæreo,applicor, appropinquo. χρίμπτονται λογχωτοὶ φθιμένοις, in Epigramm. id eſt,προσπελάζονται, πλησιάζει,ἐγγίζει.Vnde ἐγχρίμπτομαι:de quo ſuprà.vnde etiam ἐγχριμφθεῖς, id eſt,πλησιάσας.

Χρίμπτω,μ.ψω,appropinquo,προσπελάζω,admoueo,ἐγγίζω, Suid. Apollonius ſecundo Argonautic.καὶ οἱ ὅτι χρίμψειεν ἰόντα,non accedent ad eum,non iam ei præripient, epulas ſcilicet. ei non propinquabunt.Idem ibidem, κεῖνοι χριμφθέντες ἀέλλῃ, id eſt ἐμπεσόντες,incidentes in procellam.Rurſus ibid.καὶ ἐπειδὰν χρίμψαντες νήσῳ κτύπον ἔθεντο,&c.id eſt, quando in inſulam accedentes ſtrepitum ediderunt,&c.id eſt, vbi veniſſent in inſulam, ſeu vbi inſulam attigiſſent. λίσσε γούνατα δεσπότου χρίμπτου ὦ τέκνον,Eurip.ſupplica genibus domini te admoueas, ô fili.Item n.tor,fulcior.

Χρῖσις,εως,ἡ,vnctio, illitio,ἀλοιφὴ,Suid.

Χρῖσμα ατος,τὸ,vnguentum,vnctio. χρίσματα γάμου, in Epigrammat.χρῖσμα μήλινον, oleum melinum, quod fit ex ſucco malorum cotoneorum, Dioſcorides libro primo, ca. 161.apud Suid.παρέζευξις.

Χριστέμποροι,Chriſti inſtitores,Naz.

Χριστιανισμὸς,οῦ,ὁ,Chriſtianiſmus,chriſtiana profeſſio,Naz.

Χριστοκάπηλοι Chriſti caupones,Naz.in Orat.

Χριστόμαχος,ου,ὁ,hæreticus,Chriſti oppugnator,Naz.

Χριστοφόρος,ου,ὁ,Chriſti ſacerdos,Chriſtianus.

Χριστὸς,οῦ,ὁ,Chriſtus,& vnctus Adiectiue,ὁ κεχρισμένος.ὁ χριστὸς, ὁ μεσσίας quum dicitur,intelligitur is quem Prophetę prædixerunt. & prædicarunt Apoſtoli,id eſt, æternus atque vnigenitus filius Dei:Deus homo factus pro nobis & dominus noſter atque ſeruator benedictus in ſecula, qui vt Deus

omnia

omnia condidit,& vt Chriſtus,id eſt, Deus & homo omnibus imperat.Ab ipſo dicti Chriſtiani.vide Χριστιανίζειν. Alioqui reges omnes & ſacerdotes , imò omnes Deo ſacri,Meſſiæ dicuntur & Chriſti,inquit Eraſm.ἅγιον ἔλαιον τὸ χριστὸν,ſanctum oleum vnctionis, Leui.21.χριστὸν φάρμακον,medicamentum,q.illititium,Eurip.

Χρίω,μ.ίσω,π.ικα,lino,vngo,ἀλείφω,illino,oblino,perungo,inficio.Actiu.Accuſatiu.vnde χρίσμα.Heſiodus, λίπ' ἐλαίῳ χρισαμένη , oleo pingui delibuta.κεχρισμένος,delibutus.χρισθεὶς , vnctus.χρίειν,pungere,ſtimulare,κεντρίζειν,κεντᾶν. Æſchyl.χρίει τίς αὖ με τάλαιναν οἶστρος.

Χριστοφόρος,vt Paul.vocat Athanaſ.χριστοφόρον σῶμα, quod Chriſti notas in corpore geſtaret.

Χρόα,color,ἡ χροιά,vel χροιὰ , χρῶμα. Alexander Aphrodiſ.τὰς χρόας colores dixit in præfat. lib.1.Problemat. Plinius epiſt. ſeptima,περὶ χρώματος σκιαγραφίας ἢ χρόας. Ariſtophanes in Plut. ὄζειν τι τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδὺ μου , id eſt, meæ cutis ſeu corporis ſuauitatem fragrare dicebat. Eſt item χρόα Accuſatiuus à χρώς.Iliad.δ, εἴ ποτε σφι κατέχευε χρόα αὐτὸς,id eſt, σῶμα.χρόα πάντα,totum corpus,in Epig.

Χροαυδὴς,lucidus,nitidus.

Χροῖ, vide Χρώς.

Χροιὰ,ᾶς,ἡ,color.ἡ χρόα:τὸ χρῶμα. Ariſtopha.πορ.ὡς ἥδομαί σου προσιδὼν τὴν χροιὰν ἰδών.vbi Interpres,οἱ ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι τὴν χροιάν. Apud Alexandrum Aphrodiſ.in Problem.χροιά , legitur vltima acuta. αἱ γὰρ πολιαὶ μιμοῦνται τῶν γεννησάντων φλεγμάτων τὴν χροιάν , cani pituitæ ex qua orti ſunt,colorem imitantur. Ariſtophan. ἀπανθοῦσα χροιά, color nullus ſeu exhauſtus. τῇ χροιᾷ χλωρός,Gal.2.ad Glauc.colore viridis.

Χροΐζεσθαι,cutim tangere.

Χροΐζω,coloro,colorem aſciſco.

Χροιοὶ Æolicè,pro χρυσοῖς.

Χρόμαδος,ου,ὁ,ſtrepitus,ψόφος , ſtridor dentium, maxillarum & dentium colliſio,Heſyc.

Χρόμη,hinnitus , impetus,audacia , φρυαγμὸς , ὁρμὴ , θράσος,Heſychius.

Χρόμος,ὁ,Etym.

Χρομὶς, ἡ, chromis piſcis , qui ſonum vocalem putatur emittere , Ariſtoteles libro quarto Animalium.aliàs χρεμὶς aliàs χρέμψ. nam pro omnibus iſtis à Gaza chromis redditur.Lege Athen.ζ. Eſt etiam Chromis patrium nomen ducis Myſorũ, Etymolog.

Χρομὸς,hinnitus.

Χρονία,vetuſtas.

Χρόνιος,α,ὁ,diuturnus.

Χρονίζομαι ,&

Χρονίζω,μ.ίσω,π.ικα,duro longo tempore.ſum diuturnus, inueteraſco,perſeuero.Ariſtoteles Ethicorum nono,χρονίζω ἐν τῷ βίῳ,ſum in vita,Gaza de Seneƈt. Ariſtoteles Ethicorum nono,χρονιζομένην δὲ ἔοικεν ἡ συνήθεια καὶ φιλικὴν , γίνεσθαι φιλίαν,id eſt,inueteratam.χρονιζόμενος , diuturnus, inueteratus, tempore prouectus.χρονιζόμενον γάλα γίνεται λεπτότερον proceſſu temporis lac redditur tenuius.χρονιζόμενα ἕλκη, vlcera vetuſteſſentia,Galenus libro ſecundo ad Glauconem. Idem dixit,χρονίζοντα ἕλκη καὶ παλαιούμενα καὶ κακοήθη. Rurſus 2.ad Glaucon.ει μὴ πάνυ κεχρονικότος ὄντος εἰ ἔρπητος. Χρονίζειν & χρονίζεσθαι, morari,tardare,tardius venire,βραδύνειν.Matth.24 χρονίζει ἐλθεῖν, redire cunctatur:differt reditum.Dioſ.l.6.c.31.ἐν τῷ χρονίζεσθαι , procedente autem tempore: interiecto tempore.Hippoc.Demageto,Η δὲ νοῦσος καὶ τὸ χρόνιον αὐτῆς ἀδηλον ἐστι,χρονίζει, cunctatur.

Χρονικὸς,οῦ,ὁ,temporalis,temporarius. Et τὰ χρονικὰ,obſeruationes temporum.Latini annales vocant, quum digeſta temporibus recenſentur.τοῖς δὲ χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον συμφωνεῖν ὁ Θουκυδίδης , καὶ περὶ οὐδ' αὐτοῖς ἀκριβῶς συντεταγμένοις , annales verò magis ſequi videtur Thucydides , etſi non exquiſitè admodum & diligenter editi ſunt,Plut. in Themiſt. vbi videtur accipi pro quodam lib.ſic inſcripto.

Χρόνιος,α,ὁ,diuturnus,diutinus,lentus,tardus,longus,viuax,ſerus,qui diu moratur. χρόνιοι ἀφῖκον , qui tandiu & lentius eſt, Euripid. χρόνιοι ἥκουσι,ſerotini veniunt , id eſt,diu eſt ex quo non venerunt , idem.χρόνιοι ξυνιόντες, cunctanter conſilium congregantes , Thucydid. χρόνιος ἡ στόλος ἐσόμενος, claſſis in diuturnam expeditionem itura.χρόνιοι πόλεμοι, bella diutina, Thucydid. In Genere Fœminino Plutarchus in Camillo.οὕτως τῶν καπιτωλίων πολιορκία καὶ σχολὴ γεγενημένη χρονία , Capitolij obſeſſio diuturna & otioſa.χρόνιος ἐκ ἀπὸ δωμάτων , id eſt, quæ diu & longo tempore abfuit à domo.χρονία ὑποδοχ,quæ tandiu abeſt.χρονίας βηχὸς , tuſſi veteri , Dioſcorides libro primo, capite 101.& capite 98. τοὺς χρονίους βῆχας, tuſſim veterem.χρονίας ἀποστάσεις,veteres abſceſſus,Idem libro ſecundo, capite 29.χρονίου μέλαν , atramentum longi temporis , in Epigrammat. χρόνια προσφθέγματα,prolixa,ꝗ diu in longum tempus producta colloquia,Eurip.

Χρονιότης,ητος,mora,longum tempus.

Χρονισθεὶς,dilatus,cui tempus interieƈtum eſt.

Χρονισμὸς,mora,q.temporalitas.

Χρονίως,vetuſtè,longo tempore,diu,tardè, cunctanter. χρονίως ἀποσβέννυται,diuturnitate extinguitur,Gaza.

Χρονιώτερος,diuturnior,longior.

Χρονογραφία,temporum deſcriptio.

Χρονογράφος,annalium ſcriptor.

Χρονόληρος,ætate deſipiens.

Χρόνος, ου,ὁ, tempus,temporis diuturnitas , mora,vetuſtas. Eſt autem propriè χρόνος , quoties de genere , modo , ſpatióve temporis agitur,veluti ſeculum, annus,menſis , dies , hora. Plato,ὀλίγον χρόνον διαλεχθῆναι,id eſt parumper. ὀλίγον χρόνον παρέσται, Xenoph.breui aderit.ὀ μακρῷ χρόνῳ μέτεστι,breui,propediem animaduertet in Sophocl.χρόνου πολλοῦ ἐκ εἶδον , ex multo tempore non vidi , Gaza libro quarto Gramm. χρόνου πολλοῦ οὐχ ἑόρακα , à multo tempore non vidi,Ariſtophan. τῷ χρόνῳ τῷ πλείστῳ, plurimo tempore, Thucydid.vbi Interpr.ait cum in Maſculino ſemper vti particula τῷ πλείστῳ. χρόνῳ τῷ λοιπῷ, poſthac,Ariſtophan. διὰ χρόνου,poſt multum temporis. διὰ χρόνου γὰρ οὐχ ἑωράκειν αὐτόν , diu eum non videram , ſic Ficinus apud Platonem de Republic.ἔοικα διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι, Ariſtophan.in Pluto,videtur ex multo tempore te vidiſſe,id eſt, diu eſt ex quo te vidit , diu eſt ex quo non vidiſſe videtur.ἡ διὰ χρόνου γεωργουμένη γῆ,terra quæ longo interuallo temporis colitur,Theophraſtus libro tertio,capite 26 . de cauſis plantar. Χρόνῳ , progreſſu temporis aliquandiu,tandem, ſerò,aliquanto pòſt tempore. χρόνῳ βραχεῖ θαρρήσειν περὶ τῆς παντελοῦς θεραπείας, breui tempore ſe perſanatiuum ſperabit,Galenus ad Glauconem libro ſecundo , τῷ χρόνῳ πραότερος γίνεται , in dies fit mitior,Gaza de Seneƈt. πολλῷ χρόνῳ , longo pòſt tempore Ariſtotel.in Rhetor.per temporis intermiſſionem.Plato de Legib. & de Republic.πολλῷ χρόνῳ,pro eodem, Euripid.& Sophocl. χρόνῳ δ' οὐ πολλῷ ὕστερον μετέπεσεν ἡ πᾶσα πολιτεία,Plato in epiſtol.id eſt , nec multo pòſt tota Reſpublica dilapſa eſt.ἐν χρόνῳ δανεῖσαι τὰ χρήματα,inquit Ariſtotel.ſecundo OEconom.ad tempus pecuniam credere.ἐν χρόνῳ τῷ τέλει, in ipſo temporis articulo extremo, Nazanzenus in Oration. σὺν χρόνῳ,tandem,Sophocl.ἀμφὶ μὲν ξὺν χρόνῳ κοθίσαται.χρόνῳ δὲ, poſt autem,denique,Euripid.vel cum mora , id eſt lentè & tardè.χρόνῳ ποτὲ dixit Sophocles in Aiace. χρόνῳ ὕστερον, aliquanto pòſt tempore.Philo de mundo,χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐλαττοῦται, &c. temporis interuallo , vel tandem decreſcit. χρόνου τοῦ παρελθόντος , exacto tempore, Demoſthen. χρόνον μ' ἐρύκεις, diu hîc me detines , Homerus Odyſſ.Idem Iliad.ξ, ὁ Χαλκὶς ἐνὶ χρόνον οὐ βαίνεται, id eſt,μιᾷ ῥοπῇ,vno temporis momento. χρόνον τινὰ,aliquantiſper.χρόνον τινὰ παρέχει ἑαυτὸν,Demoſthenes.χρόνον οὐδένα ἐπισχέζειν , nullo momento ſtabilem eſſe. ὀλίγον χρόνον ἔμεινε, pauco tempore manſit Thucydides. πολὺν χρόνον βουλεύομαι,diu conſulto,Idem. οὐ πολλὸν χρόνον,non multo tempore,ſed breui , Ariſtophanes χρόνον ἤδη πολὺν κεῖνται νόμοι , à multo iam tempore leges poſitæ ſunt , Demoſthenes. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πλεῖστα κεχώρηκεν, Xenophon libro primo παιδ. χρόνον πλεῖον τριβῆ,Ariſtophan. Χρόνον ποιεῖν,morari,tardare,Demoſthen. Et in Actis Apoſtol.ποιήσαντες δὲ χρόνον , & quum egiſſent illic aliquandiu. χρόνους ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι, idem Demoſthen.id eſt,moras & ſpatia inducere. καὶ χρόνους ἐμποιεῖ,Idem,τοὺς χρόνους ἀφαιρεῖσθαι , tempora eximere , Idem Demoſthen.ἀνὰ χρόνον,tandem.aliquandiu,interiecto tempore.διὰ παντὸς χρόνου,per omne æuum.ἐπὶ χρόνον, aliquandiu , ad tempus,id eſt,ἐπὶ χρόνον δέ τινα ὀλίγον,Homer.Item in longum tempus.Idem Odyſſ.ξ.ἐπεὶ οὔπω τοιόνδε χρόνον ἐμῷ εἶδον, &c. ἐπὶ πολλῷ ὕδε χρόνῳ,tandiu, Æſchines.χρόνον ἐπὶ ποχτὸν, perdiu. κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον,per illud tempus.Thucydi. κατὰ χρόνον πρότερον,temporum ordine prius,Ariſtotel. in Organ. κατὰ χρόνους, certis temporibus.χρόνος & καιρὸς pro eodem.χρόνος τῶν πραγμάτων:Demoſthen. οἱ χρόνοι τοῦ χρόνου, Æſchin.vide καιρὸς apud Ammonium. Item χρόνος λέγεται ὁ οὐρανὸς : vnde μετεχρόνιος, in cælo degens. Heſiodus de Harpiis , μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

Χρονοτριβέω,μ.ήσω,π.ηκα, tempus tero, Neutr. Ariſtoteles Rhethoricorum libro tertio, Οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῖς ἀπιοῦσι χαίρουσι, ὅταν ἀποσκοπεῖ ἦ, καὶ λόγος διαλυθήσεσθαι τὸ χρονοτριβεῖν. Actorum capite vigeſimo,ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ne tempus tereret in Aſia.

Χρονοτριβῶ,diem eximo,procraſtino.

Χρόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,coloro,cutem infrico,demulceo , Depon.Accuſ.iung.κεχρωσμένος,coloratus.

Χρὸς,χρωτὸς,σώματος,Hom.Il.vide Χρώς.

Χρωτὸς,cutis,corpus.Laſcar.ἐν πᾶσι τοῖς ξυθεῖσιν αἰσθητὰ τοῦ χρωτὸς.

Χρυσῶν, Genitiu.caſus primæ inflectionis , cum accentu in penultim. teſte Gaza libro tertio Gramm.Sunt qui ibidem ex-

ponant porcorum, alij aprorum.

Χρὼς, τοῦ χρωτὸς, χρωτὶ, corpus, & cutis. Dicitur etiam χροὸς, χροῒ, & χρόα, ἀντί. Eſt verò χροὸς, vt βοός. Iliad. ι. χροῒ δ' ἔτι ἔδυνον, &c. Ἐν χρῷ, ad cutem vſque in corpore, Herodotus. ἐν χρῷ κεκαρμένα ἄκρα, ad cutem vſque tonſa, in Epigrammat. vide Ἐν. Et Prouerb. Pherecydis χρῷ δῆλα, id eſt, De cute manifeſtum.

Χρυσαίζω, orno, κοσμῶ.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, eruca dicitur, quando à motu ceſſat, nec cibum capit amplius. Gaza in Ariſtotel. vertit aureliam nouè: & apud Theophraſtum hiſto. libro ſecũdo, capite ſexto, ἐν κεραμίοις χρυσαλλὶς, malè reddidit, ex tinea eruca, vide Adnotation. noſtram.

Χρυσάμμος, aurea arena.

Χρυσαμοιβὸς, menſarius, ἀργυρογνώμων, Heſych.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, χρυσοχάλινος, habens auream habenam vel frenum aureum, vel mitram. Heſiod. in Theogon. ἴδ' ἐς ἀμφοτέρας χρυσάμπυκας ἐξεφόρησε, Muſæ aureo crinali redimitæ. χρυσάμπυκας ἵππους, Hom. in Il.

Χρυσάνθεμον, υ, ὁ, &

Χρυσανθέμιον, Heſych. id eſt, flos aureus. Latinorum eſt Caltha, vulgò ſoucy, potiúſque ſolſi, quaſi ſoliſequium: Calendulam vocant herbarij. herba tenera eſt & fruticoſa, leues caules proferens & folia: multifidos flores, luteos (ideo dixit Virgil. Mollia luteola pingit vaccinia caltha) ſplẽdentes admodum (cecinitque Columella in horto, Preſſaque flammeola rumpatur fiſcina caltha) oculi rotundi ſimilitudine. Sic enim legendum apud Dioſcoridem libro quarto, capite 58. χρυσάνθεμον, οἱ δὲ καλχὰν, οἱ δὲ βούφθαλμον. πόα ἐστὶ θαμνοειδὴς, ἁπαλὴ, λείους ἀναφέρουσα καυλοὺς καὶ φύλλα: πολυσχιδῆ δὲ ἄνθη, μήλινα, ἰσχυρῶς στίλβοντα, καὶ ὀφθαλμοῦ κυκλοτεροῦς (ὀφθαλμοειδῆ eſſe ait) διὸ καὶ οὕτως ὠνόμασται, nempe Buphtalmum, potius à magni oculi forma, quàm à bouis oculo ſumpto nomine. Addit circa oppida naſci, & caules oleris modo mandi, quod planè Calendulæ vocatæ congruit: facultas etiam Chryſanthemo attributa conuenit. Aliud eſt Buphthalmum, de quo ſeparatim Dioſcorides libro tertio capite 156. Hanc cotulam non fœtidam, vel Anthemidis ſpeciem floris lutei, eſſe putant herbarij. Plinius verè quidem dixit libro vigeſimoprimo, capite ſexto Calthæ florem (quem & inter violas repoſuit) odore grauem eſſe rectius ſi ex ſuaui grauem. Miſcuit tamen in vnúmque conflauit quod de Chryſanthemo, & Buphthalmo diſtinctè tradit Dioſcorid. Sic enim ille libro vigeſimoquinto, capite octauo, Eſt & Buphthalmos ſimilis boum oculis, folio fœniculi, circa oppida naſcens, fruticoſa caulibus, qui & manduntur decocti: quidam Cachlam vocant. Hæc cum cera ſciromata diſcutit. Cum eo adhuc errant, qui vtranque herbam non diſtinguunt. Scio quid alij viri doctiſſimi ſcribant: ſed & ipſi noſtram ſententiam veriſſimam eſſe comperient, ſi conſideratè & candidè omnia rationum momenta expenderint.

Χρυσάορος, ου, ὁ, χρυσάωρ, χρυσοφάσγανος, Suid.

Χρυσάσπις, ιδος, cui ſcutum aureum ſiue auratum, quali erant Macedonum. Dicitur & ἀργυράσπις, Pol.

Χρυσαστράγαλος φιάλη, phiala aureis aſtragalis cęlata, Sappho apud Pollucem.

Χρυσαυγέω, radio vt aurum, fulgeo.

Χρυσαυγοῦντα vocant ἀστράπτοντα, vel στίλβοντα, Heſyc.

Χρυσαυγὴς, aureus, vt aurum fulgens, Naz. in Orat. & Dionyſ. de ſitu orbis. χρυσαυγεῖ τινί, in Epig.

Χρυσάφιον, idem quod χρυσίδιον.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ, gerens enſem aureum. Heſiodus Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ, &c. Eſt & nomen proprium dæmonis marini, nati ex ſanguine Meduſæ, Heſiod. in Theog. fuit & hic pater Gerionis, vt ibid. habetur.

Χρύσειος, υ, ὁ, priori longa, aureus, χρυσοῦς. Odyſſ. α, χρύσειον ἄλεισον, aurea patera. Χρυσεῖα, τὰ, id eſt, χρυσοῖς κόσμοις, vide Χρυσίον.

Χρυσελεφαντήλεκτροι ἀσπίδες, auro, ebore, electro facti clypei: dictio eſt poetica.

Χρυσένδετος, υ, ὁ, in auro ligatus. Plutarchus in Lucullo, ἐδωρεῖτο χρυσένδετον σφραγῖδα τῆς πολυτελοῦς. Et Chryſendeta vaſa dicuntur auro reuincta pocula, aut gemmata, & aurea. Martial. tegunt chryſendeta mulli. Plinius libro 33. in princip. Turba gemmarum potamus, & maragdis teximus calices.

Χρύσεος, υ, ὁ, primis br. aureus, fuluus, τίμιος, Soph. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Hom. Il. χρύσεα μῆλα, in Epigr.

Χρυσεπώνυμος, epithetum Chryſoſt apud Damaſcen.

Χρυσεραστὴς, οῦ, ὁ, auarus, φιλάργυρος.

Χρυσηλάκατος, υ, ὁ, habens aureas ſagittas: vel telum aureum: nam ἡ ἠλακάτη ſagitta eſt, Home.

Χρυσήλατος, ex auro ductus, ex auro confectus. χρυσήλατος τρίπους, Ariſtophan. tripes auro ductili factus. Dicitur vt σφυρήλατος, & ἐλήλατος.

Χρυσηνίοχος, υ ὁ καὶ ἡ, habens auratas habenas, χρυσήνιος, Suid.

Χρυσήρης, aureus, auratus, Eurip.

Χρυσιδάριον, υ, τὸ, q. aurulum.

Χρυσίδες, aureæ crepidæ, aut phialæ. Dicitur vt ἀργυρίς, Pol.

Χρυσίδιον, parum auri, Phalaris.

Χρυσίζω, accipio aurum, auri ſpeciem refero. χρυσίζει τῇ χροιᾷ, colore aurum imitatur, auri colore micat. Herodot. ψῆγμά τε χρυσίζον παμπληθὲς ἀναφέρουσα, arena auri colore micans.

Χρύσινος, υ, ὁ, aureum numiſma, νόμισμα ἐν χρυσῷ, Euſt.

Χρυσίον, υ, τὸ, aurum, χρυσός. τὰ χρυσία, aurei nummi. Plato libro primo de Republic. δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, rem multo auro magis pretioſam. Athenæus libro quinto, διὰ τὸ ἀναίνεσθαι τὸ χρυσίον παρὰ τοῖς ὅπλοις, id eſt, aurum, χρυσοῦν. Χρυσίων περιθέσεως, apud Petrum Apoſtol. epiſtol. 1. capite tertio, de auri ornatu quem ſibi circumponunt mulieres. Ego tamen ſcribo χρυσίων: Nam teſte Polluce, τὰ χρυσία παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων· καὶ τὰ χρυσώματα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος: emendo autem παρὰ Λυσίᾳ: vt Athen. lib. ς, Λυσίας δ' ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ τρίποδος, (εἰ γνήσιος ὁ λόγος) ἀργυρώματά τε καὶ χρυσώματα ἔτι ἦν δίδωσι. Χρυσίον, pudendum puerile, τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον, Heſyc.

Χρυσὶς φιάλη χρυσῆ, Ariſtophan. in Pace. vide Χρυσίδες, & Athen. libro 11.

Χρυσῖτις, ιδος, ἡ, terra vbi ſunt minuta fruſta auri, auri ſpuma: & lapis Lydius quo aurum exploratur dicitur χρυσῖτις λίθος, ἡ Λυδία, ἡ βασανίζουσα τὸ χρυσίον, Pollux. Et ramentum auri, aurea arena, χρυσῖτις ψάμμος, Herodot. χρυσῖτις λιθάργυρος, argenti ſpuma nomine chryſitis dicitur, quæ flauo colore & aureo ſplendet, Dioſc. l. 5. c. 94.

Χρυσοβάλανος, aliis eſt nux moſchata, i. βάλανος μυρεψικὴ Dioſcorid. Aliis verò eſt Myrobalanus flauus ſiue citrinus dictus. Ego amplio. Eius meminit Galen. libro octauo τῶν τόπων & libro nono. Fructum eſſe puto τῆς κουκιοφόρου Theophraſti hiſt. libro quarto capite tertio. quæ prunus Ægyptia Plinij, illud quartum myrobalanorum genus quod Emblichum vocat, planè conuenit.

Χρυσοβαφὴς, ὁ, auratus.

Χρυσοβέλεμνος Ἔρως, in Epig. ibi de amore.

Χρυσόγεως, habens ſolum aureum.

Χρυσόγονον, υ, τὸ, vel potius per ω χρυσόγωνον quod eſt χρυσόγωνον à genu, non à ſemine (vt & ſcribendum πολύγωνον ſicut τρίγωνον & πεντάγωνον: nam à γόνυ deriuatur πολύγωνον: & herba ſanguinalis multis cincta geniculis, ideo πολύγωνον vocatur à Dioſcor.) Chryſogonum herba: cuius flos aureus quinis foliis diſtinctus, cum ſe complicuit geniculum repræſentat. folia quercus habet, ſed maiora, minoribus diuiſuris radix longa, craſſaque raphani modo: primùm alba eſt, deinde ſub autumnum, ſolis æſtu iam percocto ſucco, rubeſcit intus foriſque nigricat: Eſt verò Blattaria Plinij libro 25. capite nono, quam falſò quidam putant verbaſci tertiam eſſe ſpeciem Dioſcoridi: vbi enim in blattaria, καὶ ὅμοιος ἀεὶ τοῖς ἐλάφου ἀφίησιν. non nego tamen eam eſſe ſimilem, ſed aliud eſt idem eſſe, & aliud ſimile.

Χρυσοδαίδαλτον, τὸ, pretioſum, ex auro fabrefactum, τίμιον, Suid.

Χρυσοδακτύλιος, υ, ὁ, aureum geſtans annulum, capite ſecundo, epiſt. Iacobi.

Χρυσόδετος, υ, ὁ, auro ligatus. Plut. lib. περὶ ἀοργησίας, ἵππους τε χρυσοδέτους

Χρυσοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, auro ſimilis, fuluus, aureolus, Gaza. (αἰγ.

Χρυσοχοεῖον, fornax eſt ſiue alueus, in quo aurum conflatur ac funditur, Suid.

Χρυσόθεμις, filia Agamemnonis & Clytemneſtræ, Interp. Homer.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. χρυσόθρονος Ἥρη, Homerus Iliad. α, id eſt, χρυσοῦν θρόνον ἔχουσα, βασιλίς. Et Odyſſ. ξ, χρυσόθρονος Ἠώς.

Χρυσοκάνθαρος, ἡ μηλολόνθη.

Χρυσόκαρπος, ſpecies hederæ ab aureo acinorum colore χρυσοκάρποις βέβριθε, onuſtum eſt aureis fructibus.

Χρυσοκέρατος, qui habet aurea cornua.

Χρυσόκερως, coronatus auro, χρυσοκόλλητος, auro coagmentatus, Euripid. χρυσόκερως ἔλαφος, dictus ceruus qui captus ab Hercule, Pollux.

Χρυσόκλειστος, epithetum calicis apud Athen.

Χρυσοκόλλα, ἡ, Chryſocolla, id eſt, auri glutinum, hanc enim aurifices ſibi vendicant agglutinando auro, & inde appellatam ſimiliter vtentes dicunt. Natiua eſt, & factitia, Metallica ſeu foſſilis in ærariis metallis, in argentariis & plumbariis inuenitur, éſtque humor per auri venam defluens craſſeſcente limo rigoribus hybernis in pumicis duritiem. Per ſe plerumque arenæ ſimilis reperitur, vel materiæ metallicæ adhæret. Hæc lutea vocata eſt. Et tamen alia quoque herba quam Luteam vocat Plinius, Luteum Vitruu. & Lutum Virgil. quæ eſt Glaſtum Cæſari, Iſatiſque ſatiua Dioſcorid. vulgò

gò *paſtel*, vel *guede*, tingebatur. Factitia autem, quam inter ærugines recenſet Dioſcorid. fit ex ære Cyprio, & impubis pueri vrina: hanc ſanternam vocat Plinius. Fit & ex nitro foſſili. In Officinis vocatur *Borax*, quia ſic nitrum vocant Arabes, à quibus Chryſocolla tamen *Tincar* appellatur. Lege Dioſcorid. libro quinto, capite 56. Galenus Simplic libro nono in fine. Vitruuius libro ſeptimo, capite 9. Plin. libro 33. cap. 5. Χρυσοκόλλα, genus edulij ex melle & lini ſemine. Athen. l. 3. χρυσοκόλλα τὸ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. Et Heſyc. βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος.

Χρυσοκόλλητος, ὁ καὶ ἡ, auro conglutinatus, Lucian. Eſt apud Eurip. κέρας χρυσοκόλλητον, Poll.

Χρυσοκόμη, chryſocome herba, quæ & Chryſitis Plin. Lege Dioſc. l. 4. c. 55. malè quidam putant eſſe ſaniculam 2. veram eſſe putamus, quam aliqui herbarij Helenium 2. vocant, alij ſerpyllum inodorum corimbis aureis.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, habens comam auream. Heſiod. in Theog. χρυσοκόμης δὲ Διόνυσος, &c. χρυσοκόμης ἱερεύς, in Epigr.

Χρυσοκόλλητον ξίφος, enſis aureum habens capulum aut manubrium, & apud Menandrum χρυσοκόλλητα καλεῖ τὰ ἐγχειρίδια, Pollux.

Χρυσηλάκατος, habens aureas ſagittas, vel colum auream.

Χρυσολάχανον, ου, τὸ, atriplex ἀτράφαξις, & ἀνδράφαξις, Hippoc.

Χρυσόλιθος, chryſolitus lapis pretioſus, capite 21. Apoc. Ioann. & Exodi 28.

Χρυσόλογχος, auream lanceam geſtans, Poll. epith. apud Eur.

Χρυσολεπής, ſquamis aureis tectus, Heſyc.

Χρυσόλοφοι δράκοντες, dracones aureis iubis & criſtis, Heſyc.

Χρυσόμαλλος, habens vellus aureum. vide in Chiliad. Eraſm. Ouis χρυσόμαλλος.

Χρυσομανής, auri amore inſano captus, auarus. χρυσομανὴς μαχέτης, in Epig.

Χρυσομηλολόνθη, vide Μηλολόνθη.

Χρυσόμηλον, malum aureum.

Χρυσομήτρις, ἡ, auis proprium. Ariſtotel. 8. Animal. cap. 3. vbi Gaza aurimitris.

Χρυσόμφαλος φιάλη, phiala cui vmbilicus eſt aureus, Sappho, apud Poll.

Χρυσόνωτος, ου, ὁ, habens terga aurea. Sophoc. ἐπέχων χρυσόνωτον ἡνίαν, inhibens habenam tergo aureo præditam.

Χρυσόξυλον, θάψος, Interp. Ariſtoph.

Χρύσεος, vel contractè χρυσοῦς, οῦ, ὁ, aureus, auro ſolidus dicitur à Virgil. χρυσέη Ἀφροδίτη, id eſt, aurea, χρυσῆν Ἀφροδίτην, Homer. dixit ex hiſtoria Ægyptiaca: nouerat enim in Ægypto Veneris aureæ lucum, vt ſcribit Juſtinus Martyr in Oration. ad Gentiles. ὦ χρυσοῖ θεοί, Ariſtophanes. ἑκάστῳ χρυσοῦν διανέμων, ſingulis aureum tribuens. Plutarchus in Galba. χρυσῶν ἑξακοσίων ὁλκή, pondo ſexcentorum aureorum, Phalar. in epiſtol. Pollux libro nono, οἱ μὲν δαρεικοὶ vocabantur στατῆρες, οἱ δὲ φιλίππειοι, οἱ δὲ ἀλεξάνδρειοι χρυσοῖ ὄντες. Et ſi χρυσοῦς dixeris, συνυπακούεται ὁ στατήρ: ſi verò στατῆρ dixeris, ὑπακούεται ὁ χρυσοῦς.

Χρυσοϋφής, ὁ, auro contextus, vel intextus.

Χρυσόπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, auro intertextus, auro diſtinctus, auratus apud Eubulum teſte Poll. ἡ ζωνίον δὲ χρυσόπαστον στρώματα. χρυσόπαστος τάπης, tapes auro intertextus, Chryſoſt.

Χρυσοπέδιλος, epitheton Iunonis. Od. λ, χρυσοπέδιλος Ἥρη, Iuno habens calceos aureos, dicitur ab Heſiod. in Theog. i. κούρη Διὸς αἰγιόχοιο ... χρυσοπέδιλος.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip.

Χρυσοπλύσιον, lauandi auri officina. Strabo, καὶ πλείω τῶν χρυσωρυχείων ὅπου τὰ χρυσοπλύσια συγκατεσκευασμένα, auri lauacra vertit Interp.

Χρυσοποιός, aurifex, Lucian. & χρυσουργός.

Χρυσοποίκιλος, auro diſtinctus aderit, vt videtur quod διὰ χρυσοῦ.

Χρυσόπολις, emporium Chalcidoniæ.

Χρυσόπρασος λίθος, chryſopraſius lapis pretioſus, capite 21. Apoca. Ioannis.

Χρυσόπρῳρος, inaurata prora.

Χρυσόπτερος, aureas alas, vel pinnas habens. Hom. Il. θ.

Χρυσόρρυτος, gutturnium auratum, ἢ χέρνιψ, διὰ τὸ χρυσοῦν ἔχειν, Heſych.

Χρυσόροφος οἶκος, domus aureis laquearibus, Lucia.

Χρυσόρραπις, ιδος, ὁ, habens baculum aureum, vel ſandalia, i. crepidas aureas, ὁ χρυσῆν ῥάβδον ἔχων. Epith. Mercurij. Od. ε, ἔνθ' ἦλθε μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντιβολήσας.

Χρυσορρόας, ου, Pactolus amnis, à ramentis auri quæ fert ille.

Χρυσορρήμων, qui aurea verba loquitur.

Χρυσόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aurifluus, apud Æſchyl.

Χρυσός, οῦ, ὁ, aureum. Ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ dicitur χρυσίον, & χρυσίδιον: vt ἀργυρὸς, ἀργύριον, καὶ ἀργυρίδιον. Χρυσὸς ἄπεφθος, aurum recoctum, ὁ εἰλικρινής, purum & putum, obrizum, Pollux. Plato duodecimo de Legibus χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν ἱεροῖς ἐστὶν ἐπίφθονον κτῆμα: Cicero ſecundo de Legibus. Aurum autem & argentum in vrbibus, & priuatim in fanis, inuidioſa res eſt. Χρυσὸς ἀπειργασμένος, aurum factum, cui contrarium eſt, infectum. Χρυσός, piſcis aurei coloris, vt tradit Plin. à quo Chryſos dicitur, diuerſus ab Aurata quæ vulgò *dorée*, qui eſt χρύσοφρυς piſcis de quo Athen. lib. ζ. dictus etiam ἱερὸς ἰχθύς ab Archeſtrato. Callimachus, χρύσειον ἐν ἱεροῖσι ἱερὸν ἰχθὺν dixit.

Χρυσοστέφανος ἥβη, in Epigramm. Hebe ſiue Iuuenta corona aurea caput redimita. Item luteum oui, qui & vitellus dicitur.

Χρυσόστομος, ου, ὁ, habens os aureum.

Χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν, ex aureis arcubus, Soph.

Χρυσοτέκτων, aurifex, in Epigr.

Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus, Heſyc.

Χρυσοτευχής, armis aureis ornatus, Eurip.

Χρυσοτόρευτα, τά, vaſa aurea ſculpta, χρυσόγλυφα, Suid.

Χρυσουργεῖν, τὸ τὸν χρυσὸν ἐργάζεσθαι καὶ μεταλλεύειν.

Χρυσουργός, aurifex.

Χρυσοϋφής, auro intertexus. χιτῶνες χρυσοϋφεῖς, Athen.

Χρυσόφαης, έος, ὁ καὶ ἡ, auratus deſuper, auro intertextus, qui eſt lucis aureæ, λαμπρός.

Χρυσοφορεῖν, geſtare aurum, Ariſt. 2. Œcon.

Χρυσοφορία, auri geſtatio ad pompam hominum.

Χρυσοφόρον, electrum ab auri colore quem habet.

Χρυσοφόρος, ου, ὁ, aurifer, aurum geſtans. χρυσοφόρον aliqui vocant electrum, teſte Dioſc. l. 1. c. 114.

Χρύσοφρυς, υος, ὁ, aurata piſcis. Ariſtoteles quinto Animal. vide Χρυσός.

Χρυσοφύλαξ, cuſtos auri, qui aurum aſſeruat.

Χρυσοχάλινος, auro frenatus, aureo freno ornatus: & de Sole dicitur, in Epig. χρυσοχάλινον ἱερὸν φάος ἠελίου. χρυσοχάλινον ἅρμα, currus aureo freno, l. 1. Eſdræ.

Χρυσόχειρ, qui annulos aureos geſtat, Lucia. in Timon. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται.

Χρυσοχοεῖον, aurificina pro officina, apud Demoſt.

Χρυσοχοέω, ῶ, ήσω, ηκα, aurum fundo, i. conflo, vaſculariam exerceo, ſum aurifex, Neut. abſol. Dinarch. χρυσοχοεῖν ἐμαθήσατε. Eſt & Prouerb. Σὺ δὲ ᾤου χρυσοχοήσειν. vide Eraſ. in Adag. Aurificem te futurum credebas.

Χρυσοχοϊκὴ τέχνη, ars aurificum. Demoſt. χρυσοχοϊκὴν ἐργάζεσθαι.

Χρυσοχόος, ου, ὁ, aurifex, aurarius faber. Sunt autem inter aurifices, vaſcularij cælatores, inauratores & bractearij, vt docet Bud. in Annot. in Pand.

Χρυσοχαυνίον, τὸ χρυσοτήριον, Pol.

Χρυσόω, ῶ, ώσω, ωκα, inauro. Act. Accuſ.

Χρύσωμα, ατος, τὸ, res aurea, vas aureum. vide Χρυσίον.

Χρυσωνητοί, ſerui apud Cretenſes, apud Athen. l. 6.

Χρυσωπίδες ἰχθύες, piſces in quibus aureæ notæ refulgent. vide Athen.

Χρύσωσις, εως, auratura Quintil. quaſi deauratio, inauratio.

Χρῷ, i. nitere, vtere. Soph. in Aiace, χρῷ χρῷ.

Χρῷ, pro χρωτί, per apocopen. ἐν χρῷ συνίζησις καὶ πλησίον. Lucian. ὁμιλοῦντα σοι τῆς ἐν χρῷ σοφίας τὰ βιβλία ἐκ συνουσίας. Item, ἐν χρῷ τῆς πόλεως ἐσκήνωσα ὁ πολέμιος, ſ[...]inus vrbi proximus. ἐν χρῷ μάχην συνῆψαν, Plutarchus in [...]icio. ἐφαίνετο δὲ ἀπὸ μετώπου τῆς κουρᾶς ἄχρι τοῦ χρωτὸς γεγονε[...]. vnde Lucianus, ἐν χρῷ κουρίας ἀπὸ πλείστης. Et paulò poſt, [...] πολλὴ ἡ διαβολὴ καὶ ἡ στάσις καθ' ἣν καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι, comam ad cutem eſſe abraſam, Philoſtratus in Heroicis: ſic Niger ἐν χρῷ ξυρεῖν, radere ad cutem vſque. Sophocles in Aiace, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, radit enim hoc ad cutem vſque, id eſt, ἅπτεται καὶ τῆς σαρκός, attingit viuam carnem. vide apud Eraſmum in Prouerb. Radit vſque ad cutem. ἐν χρῷ ἀπεκείρατο τὴν κεφαλήν, Plutarchus in Lycurg. capitis crines ad cutem tondebat. Idem Ibidem. ἐν χρῷ κείροντες, ad cutem vſque tondentes. ἐν χρῷ κεκαρμένοι, ad cutem vſque tonſi, Xenophon in Omiſſis libro primo huiuſmodi tonſura dicitur σκάφιον, Ariſtophan. & eius Interpr. vide Χρώς.

Χρώζω, μ. ώσω, π. ωκα, coloro χρωτίζω, καὶ χρωτίζομαι, μολύνω, inficio, id eſt, βάπτω, colore imbuo. Nam χρώς, id eſt, χρῶμα. Fit autem à χρώς χρωτίζω, & abiecto τ χροΐζω, ac per ſynæreſ. χρώζω, vt à ὀδὸς, & in Dativ. σωτὶ, σωτίζω, σώζω. In Epigram. αἵματι χεῖρα χρώζειν, fœdare manum ſanguine, id eſt, inficere ac ungere, cruentare, τὸ βάπτειν καὶ μολύνειν. Ariſtotel. in Problemat χρώζονται αἱ ψιάδες, colorantur maculæ. Piſides, οὐκ ἔστι ταῦτα πρὸς χάριν κεχρωσμένα. ἁπλοῦς δὲ πᾶσιν τῆς ἀληθείας λόγος. Hęc non ſunt ad gratiam colorata & veſtita orationis artificio. Simplex enim omnis eſt veritatis oratio: quod & dixit Euripid. vide compoſita Ἐπιχρώζω, & Καταχρώζω, quod & Διαχρώζω dicitur.

Χρώζω (quia χρὼς etiam cutis, quæ ſenſu tactus index exiſtit) pro ad cutim applico, ſimpliciterque pro tango apud Euripidem. Heſychio que eſt χρώζειν, τὸ σωμα ἅπτειν, ψηλαφᾶν: atque alijs πλησιάζειν, quod & χρωτίζειν dicitur.

Χρῶμα,τος,τὸ,color,(id eſt,affectio corporis viſibilis in ſuperficie per lucem) à χροιὰ vel χρόα ſiue χρῶς. Plato duodecimo Leg. χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν θεοῖς εἴη καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ: Cicer. 2.de Leg. Color autem albus præcipuè decorus Deo eſt,cum in cæteris,tùm maximè in textili. Idem Plato in Timæo, ſplendorum quendam eſſe ait colorem defluentem ſigillatim de corporibus,& talibus quibuſdam partibus, quę ſint aptæ ad ſenſum oculorum. Rurſus idem in Menone, χρῶμα ἡ χρόα. ἔστιν ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός, defluxio quædam de figuris rerum, oculis conſentanea & expoſita. Apud Pollucem χρώματα καὶ βάμματα, καὶ ἄνθη καὶ φάρμακα,id eſt, colores quibus vtuntur infectores. Χρώματα tranſlatè dicuntur colores rhetorici, τὰ σχήματα,id eſt,orationis lumina atque ornamenta quibus conueſtita coloratur oratio. vide Σχῆμα. Sic & χρώματα καὶ σχήματα τῶν τεχνῶν, ornamenta & lumina artium. Plato 10. de Republic. Οὕτω δὴ οἶμαι καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν. Similiter χρῶμα λόγου dicitur ab Hermogen. facti probabilis cauſa, qua res aliàs turpis,honeſta eſſe monſtratur. Color etiam vocatur Latinè. Quint. Dandus deformibus color,idque etiam apud malos,&c. id eſt,cauſa facti ſpecioſa quærenda eſt καὶ [illegible]. Et præter Macrobium, Martian. Capellam,etiam apud Vitruu lib.5.cap.4. Genera modulationum tria ſunt: Primum quod Græci nominant ἁρμονίαν: Secundum χρῶμα: Tertium διάτονον. Eſt autem harmoniæ modulatio ab arte concepta. & ea re cantio eius maximè grauem & egregiam habet authoritatem. Chroma ſubtili ſolertia ac crebritate modulorum ſuauiorem habet delectationem. Diatoni verò quòd naturale eſt, facilior intervallorum diſtantia. Suid. Λέγεται καὶ κατὰ μουσικὴν χρωματικὴ· γὰρ μέλη τῆς μελῳδίας: ἁρμονικὴ [illegible] φασιν, αἱ ἰδίαι χρόαι καλοῦνται. τὴν τε ἐν τῷ ἐναρμονίῳ χρώματος. καὶ τὴν τοῦ διατονικοῦ,&c. Χρῶμα (etiam ἀπὸ τοῦ χρώματος, ὃ χρωματίζει τὰ μύρα) radicula quæ è Syria adfertur,cuius vis excalfactoria, vſúſque in vnguentorum tinctura atque colore. Amaracino admiſcet Theophraſtus in libello de Odoribus. Eſt verò χρῶμα, radix illa quæ nunc ex India aduehitur ſæpe cum Zingiberis radicibus. quæ commanducata croci vim & colorem reddit: Cucurma vel curcuma Arabum, Dioſcoridiſque κύπειρος Ἰνδικός libro 1.capite 4. Sic enim ait, Ἔστι γὰρ εἶδος κυπείρου ἐν Ἰνδίᾳ γεννώμενον, [illegible] ζιγγιβέρει δὲ διαμασώμενον κροκίζει καὶ πικρὸν εὑρίσκεται,&c. vulgò vocatur à noſtris Chymicis, terra merita. Scio Turnebum conterraneum & præceptorem meum, virum poſt homines natos vtriuſque linguæ ſcientiſſ. exiſtimaſſe in ſuis annotat. citati libelli, χρῶμα à Theophraſto vocari quòd à Dioſcorid. στρουθίον radiculaque à Plinio appellatur: idémque eſſe quod Aſſyria radix Columellæ libro vndecimo, de qua etiam in horto meminit. Sed στρουθίον etiam lanariam herbam ſiue radiculam, non χρῶμα difertis verbis appellat ipſe Theophraſt. de hiſtor. libro ſexto capite tertio. Et radicula cui ſemen nullum authore Plin. libro 19. capite 3. Aſſyria radix eſſe non poteſt,cũ ipſe Columel. dicat, Aſſyriòque venit quæ ſemine radix. Nec,vt alij volunt, Aſſyria radix eſt raphanus,id eſt, ῥαφανὶς ἡ ἥμερος, quam & radiculam vocauit Celſus, Palladiúſq; ſimpliciter radicem, ſed eſt σίλφιον laſerpitiúmque Syriacum.

Χρῶμα,cutis, χρὼς vel χροιά,atque etiam χρόα vel χροιή Hippocrat. περὶ ἐπιδημ. [illegible] χρώματος ξυμφέρει [illegible] ἐν τῷ ἔξω περιφορῇ τὸ βλάβος: Excrementa namque per cutim educere expedit: propterea quòd nocumentum in ambitu corporis eſt. Cur verò cutis coloris nomine vocetur, lege in Comm. doctiſſimi viri Iul. Cæſar. Scaligeri.

Χρωματίζω,σω, ἴσω,σα,σμαι, τὸ χρωματίζειν,coloro. Sæpe vtitur Theophr. lib. περὶ ὀσμῶν,& pro χρωματίζειν,etiam dicit τὸ χρῶμα [illegible]. vide Χρωματίζομαι.

Χρωματικά, τὰ,ante tempus Marſiæ erant omnia muſica.

Χρωματίνοις,coloribus,in Epigr.

Χρωματισμὸς, οῦ, ὁ,quaſi coloratio, Comm. Ariſtoph. in Neb. vide Χρωματίζομαι.

Χρωμὶς, ὁ,piſcis, Ariſt. 8. Anim. alibi χρόμις ſcriptum eſt.

Χρώννυμι,coloro,tingo.

Χρωννύω,idem Act. Accuſ. Apud Theophr. in Charact. ca. περὶ Μικρολογίας, μηδ' ἄλλως χρωννύειν. quod tamen mihi ſuſpectum.

Χρώς,οὸς, ὁ,&

Χρώς,ωτος, ὁ,corpus. Apollonius ſecundo Argonaut. αὐτοκασίγνητος χρώς,&c. id eſt, σῶμα. Heſiodus, βρότεος χρώς. Idem, χρῶτά τε μυδαλέον [illegible],&c. corpúſque madidum reddat. Item, ἠέλιος χρόα κάρφει: Sol corpus reſiccat. Ioannes Diaconus Interpres Heſiodi, χρωτί,inquit,παρὰ μέγα:χροῖ δέ. [illegible] ὁ χρώς, ὅπερ ἐστὶ τὸ σῶμα, ὡς ὁ γέλως. [illegible] δὲ ὁ χρώς, ὁ σημαίνει τὸ αὐτό, ὡς ὁ βοῦς,χρωτός. Iones appellant quicquid corporis noſtri carnoſum eſt,in quo maximè genere cẽſentur cutis & muſculi, Galen. 2. de fracturis. οἱ χρῶτες, cutis, χροία ſiue χροιὰ καὶ χρόα. Vnde ἐν χρῷ formatione Attica dicitur, vel κατὰ συγκοπήν, pro ἐν χρωτί,id eſt, in cute,ad cutim,ad viuum, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. Hinc ἐν χρῷ κείρεσθαι,id eſt,tonderi ad cutim Celſo. Itique Heſychio ὁ ἐν χρῷ κουρᾶς, ὁ ψιλὸς καὶ [illegible] τῷ χρωτί. Paul. Æginet. libro ſecundo,capite 42. [illegible] ἐν χρῷ. Dixitque Plutarch. in Alcib. ἐν χρῷ κεκαρμένον. Plautus in Capt. Sed vtrum ſtrictimne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem? ſtrictim tondere,i. ad cutim καὶ ἐν χρῷ κείρειν (quæ tonſura [illegible] vocatur) per pectinem vero, id eſt, longius à cute interpoſito pectine: hoc tondendi genus [illegible] dici,ſuprà obſeruauimus. Sic ἐν χρῷ ξυρεῖν, de raſura quæ nouaculâ fit: vnde & periculum imminère prouerbio ſignificatur. ſæpe enim tonſor pilos ad viuum radens cutim eradit ac reſecat. Sophocles in Aiace maſtigophoro, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο (alij, τοῦτο) μὴ χαίρειν πολλά, id eſt, Camer. Nam gaudia ad viuum reſecat hæc omnia: Quod tranſlatum eſt ad intimas animi ægritudines. Scholiaſtes ſic exponit, ἅπτεται τῆς ἀνάγκης ἐν χρωτί, καὶ ἔστι παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγγὺς κινδύνων (vt apud Homerum Iliad. 10. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, [illegible], ξυρεῖ ἐν χρῷ [illegible] γὰρ [illegible] σώματος [illegible] ὁ σίδηρος. Quod etiam dicitur, [illegible] τὸ πρᾶγμα, vt author Demetrius Triclinius. Syneſius in epiſtola quarta, Οὐ πρὶν δὲ ἐν χρῷ γενέσθαι τὸ κακόν, [illegible], ἀπέστη τὸ διάστημα [illegible] τὰς [illegible], non prius abſtitit quàm in propinquo eſſet, iam iamque inſtaret periculum. Hic enim ἐν χρῷ propinquitatem notat, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον καὶ ἐγγὺς ponitur, vt apud Thucydid. ἐν χρῷ [illegible]. Virgil. dicit,

Radit iter læuum &c.

læuas ſtringat ſine palmula cautes.

Lucian. in Zeuxid. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ [illegible], id eſt, matri inhærentes. Eſtque apud Suidam Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν χρῷ φίλος, id eſt, ei erat intimus atque in amoribus: ſummè amicus & charus. Cætera ab aliis adnotata, vide in Χρώς, quæ nolui inculcare.

Χρῶσις,color,quaſi coloratio, [illegible], Pol.

Χρωστήρ, ὁ χρωματίζων, colorans,infector. In Epigrammat. [illegible] χρωστῆρες.

Χρωτίζομαι,appropinquo, πλησιάζω,applicor, coloror. Ariſtoph. [illegible] τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, καὶ [illegible], ingenium ſuum rebus nouis imbuit. ἀντὶ χρωματίζεται, χρωματίζεται, Comm. tranſlatio eſt à corpore ad animum. Suid. eſt, [illegible] i. applicat. λέγεται,inquit, ἐπὶ τῶν μουσικῶν. vide Χρῶμα: & Χρώζω: Et Συγχρωματίζομαι.

ΧΥ´ΔΑΙΟΣ α,ὁ,vilis, vulgaris, abundans, multus, diffuſus, confuſus, apud Strabonem. τὰς χυδαίας φοίνικας, palmulas chydæas, id eſt, vulgares & ex copia viles, Marcell. libro 5. Dioſ. cap. 31.

Χυδαιότης,in Attic. ita legitur, [illegible] τοῖς πολλοῖς, αὐτὸ τὸ τῷ πολλῷ [illegible] ἐπὶ χυδαιότητα,i. [illegible].

Χύδην,ſuſe Cicer. [illegible]: & abundanter, copioſè, cumulatè, [illegible], Heſych. Τὰ χύδην dicuntur quæ oratione proſa ac pedeſtri ſcripta ſunt. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio, Διὸ καὶ τῶν μέτρων πάντες μνημονεύουσι μᾶλλον τῶν χύδην, ἀριθμὸν γὰρ ἔχει ᾧ μετρεῖται, id eſt, Ideóque omnes potius verſus recordantur,quàm ſolutam orationem & nullis carminis legibus aſtrictam. Χύδην, tumultuariè & confuſè, [illegible], ἀδιακρίτως, nullo habito diſcrimine, ſine delectu, temerè & inconſideratè, [illegible]. Iſocrates in Panathenaico, [illegible] χύδην, [illegible], ſimilis illis videar, qui temerè & importunè & ſine delectu eſfutiunt quicquid in buccam venerit.

Χυθείς, fuſus, in Epig.

Χυλάριον, in Χυλός.

Χυλίζω ſuccum elicio, ſuccum exprimo, Dioſcorid. in Præfat. libro primo.

Χύλισμα, τὸ, ſuccus expreſſus, liquamentum, Gaza libro nono hiſtor. plantar. Theophraſt. χύλισμα γίνεται, exprimitur ſuccus, fit liquamentum, Dioſcorides libro tertio de Aloë. [illegible] δύο εἴδη χυλίσματος, duo ſunt ſucci genera. vide Ὄπισμα & Ὀπός.

Χυλισμὸς, ὁ, ſuccus, Gaza libro nono hiſt. plant. Theophraſt. vide Ὄπισμα.

Χυλὸς, οῦ, ὁ, ſuccus, humor: à quibus 4. eſſe dicuntur, [illegible], ἡ ξανθὴ χολή, καὶ ἡ μέλαινα, de quibus & febribus quæ inde oriuntur vide Problemat. 10. Alexand. Aphrodiſ. qui tamen libro primo, Problemat. 83. quærit διὰ τί τριῶν χυμῶν [illegible], id eſt, quum tres corporis noſtri humores ſimplices vniforméſque ſint, non tres quoque morbi vniformes, atque ſimplices veniunt, &c. Sunt autem hæ tres materiæ, ἡ ξανθὴ χολή, καὶ ἡ μέλαινα, καὶ τὸ φλέγμα. Hoc vocabulo Medici tanquam Latino vtuntur. Χυλός, id eſt, ſuccus, dicitur ex planta aut alia materia manibus, aut torculari, aut igne expreſſus exudatúſque humor, inquit Marcell. libro primo

Dioſ

Dioſcorid.qui ὀπὸν liquorem exponit; de quo ante. vide in dictione Ὀπός. χυλὸς πτισάνης, Galenus libro primo ad Glaucon.ptiſanæ ſuccus, vel cremor Celſo & Plin. λύειν στρύχνου χυλῷ, ſucco ſolani madefacere, id eſt, macerare: Idem libro 2. χυλὸς σταφυλῆς, vuæ mellago à Ruel.& Barbar.Plin.ſequentibus vertitur, à Marcello ſuccus: cui illorum expoſitio non placet vt obſcurior. vide librũ quintũ Dioſcorid. Tranſlatè dixit Ariſtophan.in Pace, μίξη δ' ἡμῶν ἐκ ἀρχῆς φιλίας χυλῷ, quaſi amicitiæ ſucco. χυλῷ exponit Commentar. τῷ ἡδύσματι. Propriè autem χυλὸς eſt ſuccus: χυμὸς verò ſapor: ſed ſæpe alterum pro altero ſubſtituitur: Nam & id conſtat ex vocabulis εὔχυμοι, εὐχυμία, κακόχυμος, κακοχυμία, quibus non ſaporis ſed ſucci bonitas vel prauitas ſignificatur: Contrà ſaporis vocabula ſunt etiam ἀχυλία, εὐχυλία, ἔγχυλα & ἄχυλα, id eſt, fatua & inſipida. apud Theophraſtum de cauſis libro ſexto, capite 19. A quo & χυλὸς pro ſapore ibidem ponitur cum ait capite primo, χυλὸς μὲν, ἢ τοῦ ξηροῦ ἐν ὑγρῷ διήθησις ὑπὸ θερμοῦ, id eſt, Aut ſapor eſt ſicci per humidum percolatio à calore. Lege Galen. Platonem in Timæo, Plutarchúmque in 3. Sympoſ. Quod dixerat Epicurus de Finib. Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡδονάς, vertit Cicero Tuſcul. 3. Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ ſapore percipiuntur, &c. At quod idem Epicurus in epiſtol. ad Men. Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστι, τὸ δὲ κενὸν δυσπόριστον. οἵ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἐπιφέρουσι, Ipſe Cicero ſecundo de Finibus conuertit: Naturæ diuitias parabiles eſſe. & tenuiſſimo victu, id eſt, contemptiſſimo, cibis & potionibus minorem voluptatem non percipi, quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Fit autem à χυλὸς Diminut. χυλάριον. Vocant autem Actuarius, & Nicol. Alexand. χυλάρια quando herbas quaſdã adiecto mediocri melle aut ſaccharo decoquimus, quaſi dicas ſuccatiunculas.

Χυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, liquo, quaſi in ſuccum. χυλιζόμενον ὑπὸ ὑγροῦ, Dioſcor. libro ſecundo, capite 101. liqueſcens in humore, humore ſe diluens, ſe ſoluens, χυλισθὲν σὺν ὕδατι, expreſſus cum aqua ſuccus, Marcell. liquatum cum aqua, Ruel. li. 2. Dioſc. ca. 111. χυλισθεῖσαι ῥίζαι, ſuccus radicibus expreſſus, Dioſ. l. 2. c. 215. vide Ὀπός.

Χυλώδης, ſuccoſus. τὸ χυλῶδες, ſuccus, Dioſcorides libro tertio, capite 22.

Χύλωσις, ſucci confectio, ſucci expreſſio, ſuccus expreſſus, cremor, Dioſcorid. capite de hordeo, ἐν τῇ ἑψήσει χυλώσεως, cremor in dictione reditus. Succatio transfertur à Gaza apud Theophraſtum de hiſtor. libro ſeptimo, capite quinto, μέχρι χυλώσεως, donec in liquamenti craſſitudinem redigatur, Ruellius: donec in ſuccum lenteſcat, Marcellus lib. ſecundo Dioſcorid. capite 135. ſignificat etiam ventriculi actionẽ, per quã cibus in chylum mutatur.

Χύμα, ατος, τὸ, fluxus: copia, τὸ χύμα τῶν ἀριθμῶν, multitudo numerorum, capite ſecundo, libro ſecundo Macch. Heſych. χύμα παροξύτονον eſt, pro ῥεῦμα, πλῆθος: Ipſique χύματα, inferiæ, τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χεύματα.

Χύμεθλα, perniones, Dioſ. l. 2. c. 137. & c. 197. l. eodem & l. 5. ca. 21. vide Χίμετλον.

Χυμέθλη, ης, ἡ, idem. χυμέθλας πραΰνει, pernionem mitigans, Dioſcorides libro ſecundo, capite 152. & 106. libro quarto. Idem Dioſcorid. libro primo, capite 134. ἁρμόζει δὲ καὶ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ, καὶ ἐρυσιπέλατα, ἕρπητας, χυμέθλας, πτερύγια. Idem eodem lib. c. 184. χυμέθλας ἰᾶται, pernionib. medetur ſeu perniunculis vide Χίμετλον.

Χυμεθλιάω, pernionibus laboro, pernionibus vexor, mihi pedes à frigore algent.

Χύμι, μ. ύσω, π. υκα, fundo, Neut. Accuſ.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, propriè ſapor: Eſt & χυλὸς, ſuccus, humor, vnde κακοχυμία, quum malis ſuccis corpus abundat. Plato in Timæo, χυμοὺς vocat humores illos qui à terra in ſtirpes traſmittũtur. χυμῶν genera quatuor ponit ibidem, vinum, oleum, picẽ, mel. vide Χυλός.

Χυρβιάζω, μ. άσω, π. ακα, tripudio, σκιρτῶ.

Χοιρίδια, τὰ, porcelli, τὰ χοιρίδια, Heſych.

Χύσις, εως, ἡ, fuſio, Cicer. & fuſura Plin. quaſi liquefactio, ſcaturigo, congeries, cumulus, ἄθροισμα, πλῆθος, Homerus Odyſſ. χύσιν οἴνου, vini fuſionem, vinum quod fundatur & bibatur, vini liquorem, Nonn. χύσις φωτὸς πᾶσι κοινή, omnibus eſt communis effuſio luminis, Nazanzen. Χύσις. Vitruuius libro nono, c. ſeptimo de Syderib. Piſcibus diſpoſita eſt tenuis fuſio ſtellarum, quæ Græcè vocatur ἑρμηδόνη. Aratus in Phænomenis, Οἷα δὲ τ' ἄλλη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα Σκιδναμένη. Meminit Higinus l. 3.

Χυτοχεσομαλάκται, οἱ, molles & effœminati, apud Ariſtoph.

Χυτὴ, ῆς, ἡ, terra quæ infunditur & aggeritur mortuorum ſepulchris, tumulus, agger. χυτὴ γαῖα, ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ. Homerus Iliad. ζ, Αὐτάρ ἐμοὶ κε κέρδιον εἴη Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι. Et li. ψ, ἐσθλὰ δὲ χυτλα ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, i. χωστὴν, ἢ τὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένην, Interp. vide Χέω & Χόω.

Χυτικὸς, qui diffundit, qui reſoluit.

Χυτλάζω, vide Χύτλον.

Χύτλον, & Χύτλος: & Χυτλάζω, & Χυτλόω. Eſt autem ὁ χύτλος, ου, καὶ τὸ χύτλον, vas olearium in quo oleum ad vngenda corpora à balneo, τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον ἐφ' ᾧ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ᾧ καὶ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο. A Polluce χύτλον καὶ καταχύτλον inter balneatoris vtenſilia numerantur libro decimo Eupolis, ἀλλ' ὦ φίλε ζωὸν μετὰ χύτλων τὴν γῆν ἔχει. Dici videtur ἀπὸ τοῦ χύσιν, id eſt, fundere. Situlis verò aquam in balneo affundunt iis qui lauantur, σίτλας que vocat Trallianus, καὶ τὰς σίτλας ἐπιχεῖσθαι: & alibi, λαμβανέσθωσαν δὲ σίτλας. In Epigramm. φέρουσι δὲ μοι ἐς ὅ, τι πολὺ χεῦμα περὶ χύτλα. Χύτλον, τὸ ὑδρέλαιον, hydrelæum, oleum cum aqua mixtum, Commentar. Ariſtophan. in Veſpis. τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, Euſtath. Odyſſ. ζ. Χύτλα etiam ab aliis Grammat. exponuntur lauacra ex oleo & aqua. Χύτλον, luſtratio καὶ κάθαρσις apud Homer. ἐναγισμὸς καὶ χοὴ, quod mortuis libatur atque effunditur. Apollonius Argonautic. l. primo, Ἔνθ' ἔτι νῦν αὐτὴ σφι ἐπώνυμα χύτλα χέοντες, id eſt, libamina. Idem libro ſecundo, Χύτλα δέ οἱ χεῦαντο καὶ ἔντεσιν ὥπλισαν ἔμπης μάλα. Commentar. χύτλα κυρίως τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Inde χυτλάζω καὶ χυτλόω, propriè aqua admixto oleo perfundo: ſimpliciterque pro perfundo, & lauo, vngo, λούω, ἀλείφω, καταχέω. Homerus Odyſ. ζ, Δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, Εἵως χυτλώσαιτο, id eſt, vt ſe à balneo vngeret, ὅπως λουσαμένη ἀλείψαιτο. Nam χύτλος, inquit Didymus, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον: & Euſtath. χύτλα ἁπλῶς τὰ λουτρὰ dicuntur, ab Heſych. τὰ μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος ἀλείμματα. Callimachus in hymno Iouis, Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι, Ilicò quærebat aquæ riuum quo ablueret partus ſordes, id eſt, ἀπολούσαιτο. Et apud Hippocratem χυτλάζειν, id eſt, κλύζειν. vide Galen. in Simplicib. & in Gloſſ. Ariſtophanes in Veſpis, τοῦ γῆρως ἕνεκα, καὶ γυμνὰς παίδας τ' ἀγροῦ χύτλα σοῦ παῖς ἐν τοῖς ἱματίοις. Cõmentar. διαχυθεὶς ἐκ ὑγροῦ ἀλείφεται. Nam χυτλάζειν τὸ μιξεῖν καὶ διαχεῖν. Apud Orph. eſt, Οἷσι δὲ ἱερὰ χύτλα: vbi tamen Interp. dona vertit.

Χυτλόω, μ. ώσω, π. ωκα, vide Χύτλος.

Χύτο, pro κέχυτο, fuſus erat. Apollonius ſecundo Argonautic. σὺν δέ σφι χύτο θυμός, ipſis ſeu ipſorum animus confundebatur & conturbabatur. Il. ψ. χυῖαν χρυσῷ χαλκῷ, effundebantur, ἐξεχύθησαν.

Χυτὸς, ὡς, ὁ, fuſus, fuſilis, liquidus, & circunclusus, lapidib. conſtructus, vel cœnum & ſordes habens, Etymolog. χυτοὶ ἰχθύες, piſces quos fuſaneos cognominant, vt qui fuſim retibus capiantur, Ariſtoteles quinto Animal. capite nono. χυτὸς ἀφυγενής: vide τ' ἀφύγενες. Eſt & χυτὸς λιμὴν, Cyzicenus portus, Apollon.

Χύτρα, ας, ἡ, olla, fictile, fidelia, cacabus. χύτρα διπλάσιον χωροῦσα, olla duplæ capacitatis, Dioſcorides libro ſecundo, capite 90. χύτρας ποικίλλειν, prouerb. apud Interpr. Ariſtophan χύτρας λημᾷν, ollas lippire, Lucian. & Eraſm. in Adag. χύτραι δίωτοι, ollæ anſatæ velútque geminis auribus, in Platonis Hippia maiore. Et χύτρα vocatur luſor ἐν τῇ χυτρίνδα παιδιᾷ: de quo luſu Poll. l. 9.

Χυτρεῖον, τὸ, locus vbi ollæ ſeruantur: & χυτρεῖα, τὰ, teſtæ ollarũ, Ammon. τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα, Pol.

Χυτρεοῦς, teſtaceus, fictilis, ollularius, ὀστράκινος. Ariſt. νεφ. οἱ χυτρεοῖ ὄντες οὐκ ἠσθόμεθα.

Χυτρεὺς, έως, ὁ, figulus ollarum, κεραμεύς, Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos: Athen. de impedimentis Darij capitis apud Damaſcum, χυτρεψοὶ εἰκοσιπέντε, ὀψοποιοὶ διακόσιοι.

Χυτρίδιον, ου, τὸ, ollula. Ariſtopha. in Acharn. Δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον, i. Da mihi ollulam ſpongia obturatam. Eſt & menſura quædam.

Χυτρίζειν, in ollam ponere. ἐν χύτρᾳ ἐκτιθέναι, Ariſt. interpr. in Ran. vnde Χυτρισμὸς, Heſych.

Χυτρίνδα, ας, ἡ, ludus, de quo Pollux libro nono: quidam in medio ſedens quem χύτραν nominant à circumcurſantibus pueris vellicatur & percutitur tandiu donec arreptum vnum in locum ſuum collocet.

Χυτρίον, τὸ, ollæ operculum & ollula. ἐν χυτρίῳ, in parua olla, Ariſtophan.

Χυτρὶς, ίδος, ἡ, χύτρα, olla. Polyb. χυτρίδας ἀργυρᾶς καὶ πίθους πλήρεις. vide Χυλογραφεῖν.

Χυτρισμὸς, expoſitio infantis in teſta ſeu fictili apud Heſych.

Χυτρῖνος, vide Ἠοῖος.

Χύτροι, chytri, id eſt, ollæ, ita vocantur apud Thermopylas θερμὰ λουτρὰ, id eſt, calida lauacra, Herodotus libro ſeptimo.

Theophraſtus hiſtor.libro quarto,capite duodecimo, ... χύτρους καλοῦσι, καταδύματα τῆς λίμνης, vbi ita voragines appellat.Item ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις χύτροι, Ariſtophan.interpr.feſtum erat Athenis, quod eodem die agebatur quo χόες, in quo omnis generis ſemina in olla elixa Baccho & Mercurio offerebant. Agebatur verò decimatertia Nouembris die.Idem Interpr.in Ranis exponit ἱερὰ χύτρων ἑορτὴ ἐν ᾗ ... Eſt & nomen vrbis in Cypro.

Χύτριον, ου, τὸ, olla, χυτρίς, χύτρα, Pol.

Χυτρόποδες, οἱ,(vnde & Χυτρόποδον apud Pollucem)ſuſtentacula ollarum,ollæ cum pedibus,foci.Hebræi Cirim vocant. κλίβανοι καὶ χυτρόποδες καθαιρεθήσονται, clibani & chitropodes deſtruentur,capite vndecimo Leuitic.Heſiod.Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν.vide in Chilia.Eraſm.A Chytropode cibum non ſacrificatum capere.Heſio. Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα:pro vaſe diuerſo à χύτρα.

Χυτροπωλεῖον, τὸ, locus vbi ollæ venduntur. Poll.l.7.χυτρεῖς δὲ, καὶ χυτροπωλεῖα poſuit.Et Æginam χυτρόπωλιν vocatam ſcribit idem l.8.vbi & Χυτροπώλας.

Χύω, μ.ύσω, π.υκα, fundo, effundo, diffundo, diſpergo, reſoluo, Χέω, χύω, & χεύω. Actiu.Accuſatiu. χύσον, funde, Ariſtopha. κέχυμαι, in Epigramm. κέχυνται, κεῖνται ... pro χύονται, funduntur & ſternuntur, Homer. κεχυμένος, effuſus. κεχυμέναι σάρκες, caro mollis ſolutáque, Ariſtoteles octauo Animalium. vnde εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, dicitur in venerem effuſus.vide Χυτή.

Χῶ, Dionyſ.l.2.ἐχώσθη, repletum eſt.

Χ' ὁ, pro καὶ ὁ, & ille, in Epig.

Χώεο ὀργίζου, Homer.Odyſſ.

Χώετο, ἐχολοῦτο καὶ ὠργίζετο, Apol.Rhod.

Χωλαπαί, ῶν, malua hortenſis.

Χωλεύω, μ.εύσω, π.ευκα, tumultuor.

Χωλαίνω, μ.ανῶ, claudico. Neutr.abſol. μέχρι τίνος ἐπ' ἀμφοτέρας χωλανεῖς τὰς ἰγνύας, quouſque ambobus claudicabis poplitib.Nazan.ἐχωλάνθη, factus eſt claudus.

Χώλανσις, claudicatio, Epictet.

Χώλασμα, claudicatio(vel χώλανσμα.)in Hippiat.Apſyrtus.

Χωλεία, ἡ, claudicatio, Pol.

Χωλεύω, μ.εύσω, π.ευκα, idem quod χωλαίνω, claudico:quod transfertur ad deficientia.Galen.4.Symptom. τὸ χωλεῦον καὶ αὐτοῦ τοῦ λόγου, qua parte claudicat diſputatio. Χωλεύω, mutilo, claudum reddo. ... κατά τι τῶν ἄρθρων ..., Hippoc.

Χωλιαμβοί, vide Σκάζων.

Χωλόπους, claudus pede, ſeu claudicans pedibus.

Χωλοποιός, claudos faciens, Ariſtoph.

Χωλός, οῦ, ὁ, claudus: cui opponitur ἀρτίπους καὶ ἀρτιμελής. Homer. Iliad.β, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, altero pede captus. Χωλὸς etiam eſt mancus, id eſt, Polluci, ὁ τὰς χεῖρας πεπηρωμένος. Propterea etiam pro imperfecto ſumitur, vt Mancus Latinè. Plato ſecundo de Republic. φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ ... ἅπτεσθαι, &c. Plutarchus in Cimone, τὴν Ἑλλάδα χωλὴν dixit, id eſt, claudã, Plato, χωλὴ φύσις, id eſt, ἀτελής.

Χωλότης, ητος, ἡ, claudicatio. τὸ χωλόν, idem.

Χώλωσις, mutilatio, σήρωσις.

Χῶμα, ατος, τὸ, agger, terra aggeſta factus, humus aggeſta, obſtructio, cumulus terræ vel lapidum.His aliquando Nilus coercebatur:vt docet Vlpian.in Leg.pen.D.de extra crim.vbi aggeres χώματα exponit. Vitruuius libro quinto, capite duodecimo, Tunc ex altera parte ſtructuris ſiue aggeribus expediantur progreſſus, &c. Plinius moles vocat, nóſque iam vulgò *mole, leuee, chauſſee, & terrain*, id eſt, ὕψωμα γῆς Suid. χώματα χοῦν, ducere vineas, Herodotus. Χῶμα, tumulus, ſepulchri agger, ſepulchrum, τύμβος, τάφος. Plato vndecimo de Leg. χῶμα δὲ μὴ χοῦν ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πενθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον. Ex quo dixit Cicero ſecundo de Legib. Extrui autem vetat ſepulchrum altius quàm quod quinq; dieb. homines quinque abſoluerint, nolebat eſſe πολύχωστον.

Χωμάτιον, ου, τὸ, aggellus.

Χώματα, ..., χώματα, σωροί, Heſych.

Χῶν, ῶνος, ὁ, Hercules apud Ægyptios, quem in Italiã migraſſe tradunt, & ab eo gentem Italiæ χῶνας dici, Etym χῶν δὲ, collatitiam ſtipem quæ in ſympoſium conferebatur Argiui vocabant, teſte Athen.

Χωνεία, ας, ἡ, fornax.

Χωνεῖον, vas in quo funduntur & liquantur metalla, χόανος, vulgò *creuſet*. Eſt etiam infundibulum. Alex.Aphr.Probl.3.libro ſecundo, χώνην δέ τινες ὀνόμασαν, διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρύ, κάτωθεν δὲ στενόν, ὥσπερ χωνεῖον. vbi Gaza, Sunt qui infundibulũ gargar ipſum appellant, eò quòd ſuprà amplius, infrà arctius eſt:vide Χόανος.

Χώνευμα, conflatio.vide Χωνευτήριον.

Χωνευτήριον, ου, τὸ, ἡ χωνεία, conflatorium exponunt, officina in qua metalla conflantur:& opifices χωνευταὶ dicuntur, vt flatores monetales apud Pomponium. Atque χωνευτικὴ, ars ipſa quæ conflationem Senecæ ſiue conflaturam Plin. i. τὸ χώνευμα, docuit, quod & fuſuram vocauit. Idem Plin. χώνευσιν ... Suid. χωνεῖον eſt τὸ χωνευτήριον. Habet & χωνεῖον pro officina ... αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον fuſoris.

Χωνευτής, οῦ, ὁ, flator, Suid. χωνεῖς, i. χωνευταί.

Χωνευτός, οῦ, ὁ, conflatilis.

Χωνεύω, μ.εύσω, π.ευκα, conflo, Suid. εἰς χωνεῖον ἐμβάλλω Accuſ. Alex. Aphr.l.1.Prob. ὁ χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας, &c. qui æneum equũ conflauit vel duxit.

Χώνη, ης, ἡ, infundibulum. Athen l.10. Οὐ πεῖ δ' ... τὸ ... χώνην, ... : ... χώνην ... Exponitur fornax apud Dioſcor.li.5.cap.77. Trallianus, ὑποθυμιᾶσθαι διὰ χώνης, ſuffumiga cum infundibulo. Pherecrates apud Pol.l.10. ... διὰ χώνης. vide Χόανος.

Χωννύω, μ.ύσω, vel χώσω, π.υκα, vel ωκα, aggero, obruo aggere, Actiu. vide Χῶμα. Virgilius Æneid. Aggere compoſito tumuli, quod Græci dicunt τάφον χώννυσθαι. Lucianus, καὶ τάφους ἐχώννυσαν ἐν ἁμίλλαις. Homerus dixit, σῆμ' ἔχευαν: & χεῦαν δὲ ... Terram exaggerare ſolebant:quoque altius educebatur, eò honorificentius erat.vnde tumulus à tumore.

Χόανος, ου, ὁ, idem quod χωνεῖον Suid.fuſorium vas, de quo ſuprà: mendoſè ita ſcriptum apud Hippoc. περὶ καρδίας, ... χόανος: legend. enim χόανος: vnde χοανεύω. Dicit gulam ſimilem eſſe infundibulo. Alex.Aphr.idè ita expreſſit, χώνην ... ὀνόμασαν διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρύ, κάτωθεν δὲ στενόν, ὥσπερ χωνεῖον. A Tralliano dicitur χώνη. Aliud eſt χόανος, id eſt, agger, τὸ χῶμα: annotant tamen & id Χόανος ſignificare, vt & ..., τόπος βάθυνος.

Χώομαι, iraſcor, σκύζομαι, χολοῦμαι. Il.α, χωόμενος κῆρ. In Futuro χώσομαι. Ibidem, ὅτι χώσεται: vnde etiam ibidem ... ἐχώσατο, pro ὠργίσθη. Heſiodus, χώσατο δὲ φρένας, præcordiis ſuccenſuit. Idem, χωόμενος περὶ βοῶν iratus ad boues, ... ὀργισθείς. Cum Genitiu. Iliad.β, ... χωόμενος ... hic ἕνεκα ſubaudiendum.

Χώρα, ας, ἡ, regio, prouincia, tractus, plaga, ager, ὅρος, τόπος, ſolũ, ſtatio, τὸ χωρίον χώρα. Vtuntur eo vocabulo Græci, quemadmodum Loci, Latini. χώραν ἔχειν ἔντιμον, honeſtum locum tenere Xenophon. χώραν λαμβάνειν, conſtitui. Idem Pædquitte, ... λείπειν χώραν λείπειν, locum deſerere. χώραν ..., locum relinquere, & liberum ſeruare atque integrum. Synef. ... χώραν ..., pro eodem, Plato in epiſt. χώραν δίδως ὀδυρμοῖς; non præbes locum planctibus? non ſic? Nazanz. τὸ χώρα τῆς δήμησις, procute, cuius loco, Ariſtotel χώρας κενάς, locis vacuis, id eſt, numero non integro nec completo, Æſchin. ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, loco ſuo poſitum eſſe, id eſt, digeſtum & compoſitum eſſe: cui opponitur ὅπως ἔτυχε, id eſt, temerè. Xenophon in OEconom. ... ἐν χώρᾳ ... Σωκράτης ... ἐν χώρᾳ ..., in agro cubare, Demoſthen. ἐν χώρᾳ μισθοφόρων εἶναι, Xenophon libro ſecundo Pædiæ, in loco eſſe, mercenarij ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινεν, regio ſolio reclinauit, Plutarchus in Lycurgo. κατὰ χώραν, regionem paſſim, ibidem, illic, eo loci, hoc loci, in iiſdem ſedibus, in ea regione. κατὰ χώραν φυλακὰς διένειμαν, per regionẽ cuſtodias diſtribuerunt, Thucydid. ... κατὰ χώραν, dixit Ariſtoteles ſecundo OEconomicorum, ſuo loco manere. κατὰ χώραν ἔμειναν, in ſua quiſque ſtatione manſerunt, quieuerunt, Thucydid. ... κατὰ χώραν, ſuis in locis ſteterunt, Idem. κατὰ χώραν ... ἕκαστον, ſuo quidque loco poſitum eſt. Alioqui κατὰ χώραν ἔχειν id eſt, quieſcere, ἡσυχάζειν. Ariſtophanes in Ranis, ... κατὰ χώραν. Idem in Pluto, ... κατὰ χώραν ..., neque vultum in ſede & loco eodem habet. Xenophon de matrefamiliâs, ... κατὰ χώραν ... ἕκαστον, circunſpectantem an ſuo quicquid loco poſitum ſit. Syneſius aliter, Ἕξω κατὰ χώραν, ... ἔχωμαι, reſiſtam & hîc morabor. Ariſtoteles ſecundo OEconomicorum, ... κατὰ χώραν, quæ ſinguli fortè poſſidebant, ſuis locis immota tenuere. κατὰ χώραν ἐᾶν ..., loco non mouere, non attingere, eodem in ſtatu eſſe ſinere. κατὰ χώραν μένειν, in loco, vel in ſua ſtatione manere, quietem agere, Iſocrates. ταῦτα δὲ κατὰ χώραν μένει, καὶ ... ἀκίνητα ..., rata & intacta manere volumus. κατὰ χώραν ... τὰ πράγματα, id eſt, κατὰ ... Thucydides. κατὰ χώραν μένουσι ... τὴν Πύλον, circa pylum ſtationem habent, Idem Thucydid. κατὰ χώραν μένων, ſuo loco manens, Plutarchus in Numa. Et tranſlatè pro in ſua claſſe manere, & in ſua

ſorte

ſorte acquieſcere. Syneſius, Εἰ καὶ χώρας ἐδέησε μένειν ἐν ἐμαυτῷ φιλοσοφοῦντα, i. ſi ſueris mecum & ipſum viuere philoſophãtem. Phocylid. vltimam corripit inquiens, μηδ' ὡς πετρόφυὴς πολύπους κατὰ χώραν ἀμείβου, neque vt petris hærens polypus pro loco varieris. Χώρα, loculamentum & conceptaculum Gazæ. Plut. in Demetr. de machina, ἔνδοθεν μὲν κατὰ στέγας διαπεφραγμένη χώρας πολλάς.

Χώραις, ſpatiorum modi.

Χωρέχωρος, ὁ, incola, confinis apud Dionyſ.

Χωραυλος, ὁ ἐπὶ χώρας διατρίβων, Suid.

Χωρέφιον, ου, τὸ, ager ſationalis. λήϊον, Interp. Theoc. Εἰδ. ί.

Χωρεπίσκοπος, ου, ὁ, Chorepiſcopus, qui (vt obſeruauit meus Cuiacius Iuriſconſultus ad Vlpianum) dabatur certo vico, vel pago ab Epiſcopo vrbis ſub qua vicus erat, de quo Synodi Antioch. capite decimo Neocæſ. capite 14. & Ancyr. capite 13. Fuere multi eiuſmodi naſcente Eccleſia, poſtea ſublati, vt Damaſi epiſtola quædam docet. Regionarios vocat Papias. Alij vicarios Epiſcopi & vicarios Epiſcopos expoſuerunt. Eſt & apud Baſilium χωρεπισκόπων mentio. Et in Iuſtiniani conſtitut. quadam Græca de Epiſc. & Cler. Μήτε ἐπίσκοπον, μήτε χωρεπίσκοπον, μήτε ἄλλον ἐστιν.

Χωρέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſum capax, capio, & ſufficio aliquid facere, vel intelligere. Accuſatiu. Phocylid. οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχήν, non capit doctrinam magnam. οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, &c. capite 19. Euangel. Matth. id eſt, non omnes capaces ſunt huius dicti: ſic Eraſm. cuius eo loco vide annotat. χωρεῖ προδοσίαν, admittit proditionem, Plutarchus in Lycurgo. Lucianus in Caucaſo, ἄλλους δύο χωρῆσαι, duos alios capere. Ariſtophan. ἓξ χοᾶς χωρήσεται dixit, ſex congios capiet: ſic Eurip. Nazanzen. in Orat. ἵνα χωρῇ καὶ τὸ καθαρὸν καθαρότητι, vt purum puritate complectatur. Idem ibidem de Chriſto cur factus homo, ἵνα, inquit, χωρηθῇ διὰ σώματος, σώμασιν, ἄλλως ὢν ἀχώρητος, vt per corpus corporibus perciperetur, alioqui incomprehenſibilis.

Χωρῶ, item ſignificat cedo, id eſt, euado, procedo, pergo, contingo, progredior, προβαίνω. Ὁ μὲν χωρεῖ ἢ βαδίζει. caſtrenſe genus loquendi pro audacter in hoſtem tendere, vel cum eo conferre & conſerere, cum hoſte cominus congredi. Plato in Theæteto, καὶ ὁμόσε χωρήσεται, cominus congreditur. Plutarchus lib. περὶ ἀδολεσχίας de Antipatro. Μὴ δὲ βουλόμενος ὁμόσε χωρεῖν τῷ Καρνεάδῃ. Tranſlatéque dixit Galenus libro duodecimo Methodi, Οἶδα γὰρ ἐνίους τῶν ἐμπειρικῶν ἰατρῶν τε καὶ ... ὁμόσε χωροῦντας τοῖς ... id eſt, medicorum illorum qui audacter & generoſè in dolores velut in hoſtem contra tendant Virgil. Æneid. 10. Ibo animis contrà vel ſeſe præſtet Achillem, id eſt, ὁμόσε χωρήσω: quod nos vulgò dicimus *faire teſte*. Polybius libro vndecimo hiſtor. dixit, ὁμόσε χωρεῖν ταῖς συμφοραῖς, Rebus aduerſis non cedere, ſed iis fortiter reſiſtere atque repugnare. Pro quo loquendi genere, ὁμόσε βαδίζειν ponitur, vt apud Plutarchum in vita Theſei, Ὁμόσε βαδίζειν τῇ φήμῃ καὶ τῷ χρόνῳ παλαιμῷ, famæ & dudum receptæ opinioni repugnare, & ſeſe opponere. χωρῶ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, inuado hoſtes, Thucydid. χωρεῖ γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα, id eſt, προχωρεῖ τὸ ἔργον, Ariſtophan. Eunapius, ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησεν ἡ ... Breui fortunæ momento, & quaſi ſub teſtulæ caſu (vt eſt in prouerbio) Res Romanæ in melius proceſſerunt. Ariſtophanes ἐν ... οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν, vſuræ proceſſerunt. Ibidem, χώρει, τί ... ἔχων περὶ τὴν θύραν, ingredere. ἐχώρει δίχα δίχα, duplex erat ſententia, Euripid. Plato epiſtola ſeptima, τοιοῦτοι ἐχώρουν οἱ ... λόγοι, tales rumores multis è locis ferebantur, manabant, proficiſcebantur. Ibidem, λόγος ἐχώρει πολὺς ... φιλοσοφίας ... rumor erat multus, fama increbuerat. χωρεῖ διὰ πάντων κλαυθμός, fletus per omnes it, Plutarchus in Romulo. χωρεῖν διὰ πάντων πνευμάτων, omnes ſpiritus penetrare, Nazanzenus in Oration. de Spiritu ſancto. Euripid. χώρει σὺ δεῦρο, hunc concede tu, accede. χωρεῖ εἰς κοιλίαν, in aluum abit, capite 15. Euangel. Matth χωρῶ ἐπὶ σέ, in te tendo, Thucydid. ἐπ' αὐτὴν χωρεῖ τὴν πόλιν, ipſam vrbem petere contendit, Plutarchus in Romulo. κεχώρηκεν ἐπὶ τὸν ... ad faſtum tranſiiſti: τὸ δέ σοι εἰς τὰ κάτω χωρεῖ, Lucian. id tibi deorſum recidit. Sophocles in Aiace, χωρῶ πρὸς ἔργον, me confero ad opus. χωρεῖ πρὸς ἔργον, in actum exit, Ariſtoph. χωρεῖν πάλιν, redeo. Χωρεῖ, vt ἐγχωρεῖ impersonaliter pro χώρα ἐστι, id eſt, locus eſt, ſpatium eſt apud Ariſtophanem hiſtor. 9. καὶ ... ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ αὐτοὺς ἐργαζομένους, quum iam locus non eſt: ὅταν χώρα μή ἐστι, quum iam ipſis opificibus locus capax non eſt opificij: hoc eſt, ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ τὸ μέλι, de apibus loquens.

Χώρημα, ατος, τὸ, alueus. Χώρημα (niſi legend. χώρισμα) ἔχει πρὸς αὐτὸν apud Conſtant. ... libro quarto dicuntur vites arbuſtiuæ quæ arboribus adhærentes antea, tunc cuneo interpoſito ſeparatæ velut ſeceſſum ac torulum habent, in quo conquieſcant.

Χώρησις, εως, ἡ, capacitas Cicer. & ſeceſſus, ἀποχώρησις.

Χωρητικός, οῦ, ὁ, capax. ὅλοι θεοῦ χωρητικοί, totius dei capaces Nazanzen in Orat. καὶ ... χωρητικοὶ καὶ ... Idem ibid. Et Χωρητικῶς apud Pol q. capaciter.

Χωρητὸς, qui capi poteſt. οὐ χωρητοῦ ὄντος ἀνθρώποις, οὐδὲ φαντασίας θεοῦ, &c. Naz. in Orat. quum ne Dei quidem imaginatio humano ingenio concipi poſſit.

Χωρίζω, μ. ίσω, φ. ικα, ruſticor, Neut. abſol.

Χωριαμὸς, arca, ciſta, κίστη, Heſych.

Χωρίδιον, ου, τὸ, aggellus, prędiolum.

Χωρίζομαι, diſcedo, ſecedo, digredior, diſſideo, ſeparor: Genitiu. πῶς σεαυτοῦ χωρίζῃ, quomodo à te ſeparaſis, Nazanzenus in Oration. Ioſephus libro primo, ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίζεται. Plato in Epitaph. ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης, ſcientia remota à iuſtitia. Cicero primo Offic. Idem in Timæo, χωρισθὲν πυρὸς, igni vacuum.

Χωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſeparo, diſcerno, ſecerno, ſegrego, διαχωρίζω, ſeorſum pono, diſpono, ſeiungo, abiungo, diſtingo, diſtribuo, diſpeſco, reſoluo. Actiu. Accuſatiu. Xenophon in OEconom. Ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα κατὰ φύλας τὰ ἔπιπλα, εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ... : Cicero apud Columel. libro duodecimo, capite tertio, Hæc poſtquam omnia ſecreuimus, tum ſuo quæque loco diſpoſuimus. Χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, Plato in Phædon. Cic. ſecernere animũ à corpore.

Χωρικὸς, οῦ, ὁ, ruſticus, ἄγροικος, Pol. localis.

Χωρικῶς, ruſticè, ruſtico more, vel habitu & cultu agreſti. Syneſius in epiſtol. ... τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, ruſtico amictu veſtitus.

Χωρίον, ου, τὸ, ager, locus, ſitus, prouincia, regio, prædium, villa, fundus, ſpatium, tractus, campus: vrbs, ciuitas, poſſeſſio, vt caſtellum & huiuſmodi, Demoſthen. χωρίον ἠμελημένον, prædium incultum, Pollux. Pro vinea, Ariſtophan. τὸ χωρίον θερμὸν, regio calida. χωρία τὰ ἱππάσιμα, campeſtria, Xenophon. χωρίον etiam de mari, Thucydid. Item pro ſecundis, id eſt, membrana illa qua partus obuolutus vtero prodit. Alij χόριον cum ο ſcribunt: alij χωρεῖον per ει diphthongum. Sic dictum quia χώραν, id eſt, ſpatium & locum fœtui dat. Quære Νήχορον. Χωρίον pro ſpatio figuræ Geometricæ, vide Ἔμβαδον: & lege Quintilian. libro primo, capite 18. Geometricum vocabulum hoc vſurpat ludens Ariſtophan. in Nebul. Ταύτας ἐπειδὰν, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον, dimetiebatur Socrates figuræ ſpatiũ quod pulicis ſaltu terminatum erat. Χωρίον, locus, vt dicitur locus aut horis. vide in Χελωνοφάγος.

Χωρὶς, ſine, ſeorſum, ſeparatim, ſingulatim, ſpecialiter, niſi, præter, procul, citra, ματαίως, temere. Genitiu. iungitur. Gaza libro quarto χωρὶς τοῦ ὑμένος, ſeorſum à membrana. χωρὶς ἑκάστου, ſeorſum à cæteris. χωρὶς τῶν δύο συνδυαζομένων, Ariſtoteles quinto Politic. vbi Aretin. ſeorſum duobus conduplicatis: & Faber, quum duo ſeorſum combinantur. Plato in epiſtol. ἀλλήλων χωρὶς γεγονότας καὶ διαφόρους ὄντας, id eſt, inter ſe diſſidentes. Plutarchus libello περὶ ἀοργησίας dixit χωρὶς γενέσθαι pro χωρίζεσθαι, ſeiungi. χωρὶς, præterea, ad hæc, vt χωρὶς τούτου: quod videtur Cicero imitari in epiſtol. ad Atticum: Verum eſt, video ſine bello ciuili, ſeruiendum, quod eſt, χωρὶς πολέμου ἐμφυλίου, præterquam quod bellum ciuile habebimus. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, prætereà verò. Ariſtophanes in Rhetoricis. Χωρὶς, Interdum etiam dicitur Genitiuo τούτου ſubaudito. Et ſine caſu. χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ᾖ πόλεμος, νόμον ἔθεντο, τὸν ἱερέα ἀφεῖσθαι τῆς στρατείας, legem tulerunt, vt à militia eſſent ſacerdotes immunes, niſi Gallicum eſſet bellum, Plutarchus in Camillo. χωρὶς εἰ μὴ τόδε, vel χωρὶς εἰ τόδε, hoc excepto. χωρὶς οἱ ὅσοι, pręter illos qui. χωρὶς ὅτι πολλῷ μείζονας, niſi quòd ſunt multò capaciores. Herodotus libro quarto, θωμάσια δὲ ἡ χώρη αὕτη οὐκ ἔχει χωρὶς ἢ ὅτι ποταμούς, hæc regio miracula nulla habet præter fluuios, Idem ibid. χωρὶς ἰδίᾳ, &c. Demoſt. ſpecialiter: vbi videtur vacare.

Χωρὶς δὲ, ἅμα δὲ, ad hæc, tum verò, Herodot.

Χωρισμὸς, οῦ, ὁ, ſeiunctio Cicero. diſtinctio, diuiſio. πρὸς γυναῖκα ἐν χωρισμῷ ἀκαθαρσίας αὐτῆς οὐκ εἰσελεύσῃ, ad mulierem quæ patitur menſtrua non accedes, capite decimo octauo Leuitici.

Χωριστὸς, οῦ, ὁ, ſeparabilis, diſtinctus, ſeparatus. τὰ χωριστὰ, abſtracta.

Χωρίτης, ου, ὁ, agreſtis, ἀγρότης, ἄγροικος, Heſych. ἐντόπιος, incola, in Epigrammat.

Χωριτικὸν πλῆθος, agreſtis multitudo, Plutarchus in Pericle.

Χωριτικῶς τεθραμμένοι, ruſticè & duriter ſumus educati, Xenophon, id eſt, more vernaculo, more patriæ: vbi agitur de Perſica educatione.

Χωρίτης, ὁ, indigena, villica.

χωρίον ὑμὴν, membrana quę pro ſecundis habetur. membranæ quæ præſtat vicem ſecundarum, Ariſto.6.Anim.c.3.de partu pulli ex ouo.

Χωροβατεῖν, in loco aliquo circumire, ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν, Heſyc. χωροβατήσατε τὴν γῆν, deſcribite terram, capite decimonono Ioſue.

Χωροβάτης, ου, ὁ, inſtrumentum Chorobates dictum, cuius vſus eſt in aquarum libratione: eius conſtructionem deſcribit Vitruu.l.8.c.6.

Χωρογραφία, regionis deſcriptio, Ptolem.

Χωροειδὲς πλέγμα, tenuis meninx ſiue membrana firmans veſtiénſque cerebrum: à ſimilitudine ſecundi inuolucri infantis, quod χορίον dicitur.

Χωρονομέω, μ νέμω, ω νέμω, regionem populor, pabulor: iraſcor, ὀργίζομαι, Heſyc.

Χῶρος, ου, ὁ, locus, τόπος, ager, ſpatium, διάστημα, tractus ſoli, etiam ſumitur χωρίον, prælium. Iliad. γ, χῶρον μὲν πρῶτον διεμέ-τρεον, id eſt, locum. Et κ, χώρῳ ἀν' ὀλίγῳ. ἐν χώρῳ, ruri, Xenoph. vide Χωρίον.

Χῶρος, ὁ Chorus ventus, capite septimo Actorum Apoſtolorum.

Χωροφιλεῖν, loco detentus.

Χωροφιλῶ, Antiphon. εἰ δ' ἐν ἄλλῳ χωροφιλεῖ, libens verſatur. Dicitur etiam φιλόχωρος.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ, ſaltu arius.

Χῶσαι τάφον, excitare ſepulchrum.

Χωσαμένη, ὀργισθεῖσα, Hom.Il.

Χωσθῆναι, oblimari, aggerari: ſiccaneum fieri, Valla apud Herodotum.

Χῶσις, εως, agger, obſtructio, obiex ſeu obex ad obſtructionem.

Χῶστος, vide Χωτός.

Χωστὸς τάφος, aggeſtus tumulus, Eurip. vide Χωτέ.

Χωτρίδες χελιδόνες, in Χελιδών. Heſych.

Χώω, contriſto Virgil. moleſto Modeſt. iraſcor. λυπῶ, ὀργίζομαι.

Ψ

Ψάγδας vnguenti genus, εἶδος μύρου, apud Hippoc.

Ψάγιον, ου, τὸ, obliquum, πλάγιον, λοξὸν, παρακεκλιμένον, ψαγίον Heſyc. ἀγγεῖον.

Ψαδυρὸς, &

Ψαδυρὸς, ὁ, ὁ, putris, arenulentus, (vt Gaza vertit in Ariſtotel. quanquam apud illum per θ ſcribitur) friabilis, infirmus, imbecillus, apud Heſychium ψαδυρὸς, id eſt, ψαθυρὸς, ἀσθενὴς, μαδαρός.

Ψαῖδα, dicta fuit ἡ καλάβαγι teſte Heſych.

Ψάθιον, τὸ, accliue, κάταντες, Heſyc.

Ψαθάλλειν, κνήθειν, ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν αἰσχρῶς, Suid. contrectare turpiter, maſturbare: cordas muſicas tractare.

Ψαθαρὸς, ὁ, ὁ, tener, delicatus, ἁπαλὸς, Suid. Item putris, fragilis, aridus: ſicut ψαδαρός.

Ψαθία, ων, oſſulæ, ψωμία, Heſyc. vide Ἀθάρηχος καὶ ψίξ. Dicitur etiam ψαθύρια.

Ψάθυρμα, ατος, τὸ, fruſtum, fragmentum, ἀπόκομμα, Heſyc.

Ψαθυρὸς, ὁ, ὁ, idem quod ψαδυρὸς, arenæ conditioni ſimilis, Gaz. quarto Animalium arenibus, qui facilè teritur, ψαφαρὸς, id eſt, εὔθρυπτος, friabilis, contracta ſiccitate fragilis, & αὐχμώδης, aſperſo ſitu obductus, Hermol. ſqualore obſitus, Ruellius. Idem cano ſitu obductus exponit libro primo, capite 80. apud Dioſcoridem, ſed id Marcello non placet. ψαθυρὸν ὠὸν, ouum arenidum, Gaza apud Ariſtotelem arenulentum, Idem.

Ψαθυρότης, friabilis rei natura, quaſi friabilitas, rigiditas, fragilitas. ψαθυρότης σομφὴ, natura fungoſa, friabiliſque. Ariſto. 4. Anim.

Ψαθυρόομαι, præ ariditate friari, vt in Pſalm. καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον ἐψαθυρώθη.

Ψαθυρώτερος, rigidior, Gaza.

Ψαιδρὸς, ὁ, ὁ, planus, læuigatus, tenuis, ſubtilis. ſplēdidus, φαιδρὸς, λαμπρὸς, Heſyc.

Ψαιρὸν, τὸ, purpuraſcens, rutilum ὑποπορφύρεον, Heſyc.

Ψακάζω, roro, aſpergo, ῥαίνω, Suid.

Ψάκαλον, ου, τὸ, agnus.

Ψαιστάζω, ventilando refrigero. ῥιπίζω, Heſych. cum σ.

Ψαιστὸν, vanum, triuiale, nugatorium, contemnendum.

Ψαιστον, τὸ, inutile, nullius pretij, Heſyc.

Ψαύω, μ. σω, accelero, ταχύνω, Suid. innato, attingo, ἅπτομαί τινος, Neut. abſol. Apud Hippoc. ψαύειν, Gal. ἐπιτυχεῖν, προσψαύειν. vide Διαψαύω.

Ψαιστὴ μᾶζα, maza oleo & melle macerata, Euſta. Il. χ. Et Galen. in Gloſſ.

Ψαιστὸς, ὁ, ὁ, placenta, libum, farina cum oleo cocta, Ariſtoph. in Pluto. Ψαιστὰ, τὰ, quære in Κάρυκα.

Ψακάζω, aſpergo, ſtillo, ψεκάζω Apud Ariſtotelem tertio Rhetoric. de imagine figura orationis, εἰ ψακάζειν λύχνῳ ψακαζομένῳ μύωπα: ἄμφω γὰρ συνάγεται, legendum λύχνῳ. Luſcioſum lychno ſtillanti comparat. ſimilitudo eſt in contractione oris lychni & oculorum luſcioſi: & in ſtillis guttiſq; ex vtroq; decidentibus.

Ψάκαλον, idem quod ἔμβρυον: aliquando & infans nuper editus. Vnde apud Sopho. ψακαλοῦχοι vocantur matres. apud Heſych. ψακαλοῦχοι.

Ψακὰς, άδος, gutta, ſtilla, ψακὰς, ῥανὶς, capitur pro minima re. Ariſtoph. in Pace, ὑπὸ δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν ἐπὶ τοῖς ὑπολειπομένοις reſiduum quidem relictum ob bellicos ſumptus ſignificans: id eſt, τὸ μικρότατον, ἡ ἐλάχιστον, Comm.

Ψάκνον, rarum, exiguum, σπανὸν, μικρὸν, Heſych.

Ψαλάγματα, ψηλαφήματα, Heſyc.

Ψαλακτὴς, ἐπαιρόμενον, Heſyc.

Ψαλάσσω, attrecto, πλάσσω, ψηλαφῶ, κνῶ, ψαύω, ψάλλω, Ariſtoph.

Ψαλίζειν, vt ἀποψαλίζειν, forficibus reſecare, Apſyrtus.

Ψαλίδες, αἱ, ramenta, ψήγματα, Heſych.

Ψάλιον, καλινάριον, χαλινὸς, idémque quod ψέλλιον. Plutarchus in Lycurgo, ὁρῶντες σφαδάζουσαν τὴν ὀλιγαρχίαν, ὥσπερ ψάλιον ἐμβάλλουσι τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν, id eſt, oligarchiam videntes inoleſcere, velut frenum iniiciunt ei Ephororum poteſtatem. Ariſtophanes in Pace dixit χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων. ψαλίοις, χαλινοῖς, frenis, habenis, in Euripid. vide Ξυλοψάλια. Ψάλιον, id mento equi pars quam τὸ ψάλιον attingit, Abſyrtus, ὁ τὸ ψάλιον συμβαίνει μέρος. Loquitur de patiente putredinem. vide Ψέλλιον.

Ψαλὶς, ίδος, ἡ, forfex: vnde forficulæ Plin. Pollux libro decimo, καὶ ψαλὶς δὲ, τῶν κουρικῶν σκευῶν. ἣν καὶ μίαν μάχαιραν κουρικὴν, &c. In quo profectò error eſt librarij in tranſpoſitione verborum: nam ξυρὸν eſt μία μάχαιρα, id eſt, nouacula, qua tonſores radunt: ψαλίδες verò ſiue μαχαιρίδες ſunt forfices quibus tondent, quod eſt κείρειν: Et ex δυοῖν μάχαιρα vocantur. Idem Pollux libro ſecundo, μαχαιρίδες, αἱ ἐπὶ ... Ἔλεγον δέ τινες ... ψαλίδα ... vide Μαχαιρίς. Ψαλὶς etiam dicitur in architectura. Sunt verò in fornicib. & frontibus ædificiorum maximè in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui à forficum figura quam ſinguli duo in coagmentatione efficiunt, ψαλίδες appellantur. vnde & ipſa fornix, id eſt, ἁψὶς etiam ψαλὶς appellatur. ψαλίδας vocant Architecti noſtri *les clefs de la maſſonnerie* vel *claueaux*: licet ab alijs dicantur *argudes*, qui ſunt διάτονοι, & frontati lapides Vitruuio. Pollux libro nono, ... καὶ σωλῆνες, καὶ ψαλίδες, ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, ... Ait &, inquit, Sophoc. ἐν Λακαίναις. στενὴν δ' ... ψαλίδα ... id eſt, fornicem. Et Plato de Legib. θήκην δὲ ... ψαλίδα, ... λίθων. Hæc Pollux, ſed malè mutilauit locum Platonis, qui eſt ... qui etiam in impreſſis exemplaribus ita mendoſè ſcribitur temeritate cuiuſdam corruptoris atque falſarij, θήκην δὲ ... ψαλίδα ... λίθων ... &c. Cum vera ſit lectio. ... ψαλίδα ... λίθων πολυτίμων: vt & legit Suidas, qui disertè ait, ψαλίδα, ... Heſych. ψαλὶς, τὸ ... καὶ ... καὶ ... Et alibi, ψαλίδας exponit per ἁψῖδας τῶν ... Ariſtoteles de mundo, ... ψαλίσιν, &c. lapidibus illis qui in operibus fornicatis, forficum in modum diſpanſi conformatis, ſtructura ſeſe interſecante, vmbilici vocantur: ſic Budæus: quomodo capitur in Exodo: vbi tamen capita columnarum, exponitur. καὶ αἱ ψαλίδες τῶν ... καὶ ... &c. id eſt, opera fornicata, ſtructuræ arcuatæ.

Ψάλλειν, vel

Ψάλλειν, idem quod ψάλλειν, licet diſtinguat Ammon. vide infrà & in Chil. Eraſ. Pſallium abiicere. Fit à Ψάω.

Ψαλμοειδής, Pollux, interior concameratio auriculæ dicitur. Galen

leno eſt cerebri pars ſupra communem meatum & concamitatem, velut teſtudo aut fornix inducta: vnde καμάριον vocatur.

Ψάλλομαι ὑγιῶ, pro ἀκροῶμαι τοῦ ψάλτου, pſallentis ſum auditor, vt apud Athenæum libro ε, de dicterio Stratonici, ψαλλομένῳ Χηρατοπτικος, ὡς ἔχει δ' ὅτῳ διαλέξῃ ὅτιπερ, &c. Dicitur vt ἀναπαύομαι, αὐλοῦμαι, κιθαρίζομαι vt 1. ad Corinth. cap. 14. Ariſtot. Problem. διὰ τί οἱ ψαλλόμενοι τοῖς αὐλοῦσι τῷ, id eſt, recreari ſolent tibię cantu.

Ψάλλω, μ. αλῶ, π. αλκα ἀόρ. α, ὁ ψήλα, canto, citharam pulſo, Eraſm. annotat ſignificare gratias Deo agere, in Epiſtolam diui Iacobi. Actiu. Acc. iung. Paulus ad Epheſ. c. 5. λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς ἢ ὕμνοις ἢ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες ἢ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ κυρίῳ, &c. Ψάλλειν propriè de ſonitu fidiũ dicitur, quod & Latinè pſallere. Horatius.

Pſallimus & luctamur Achiuis doctius vnctis.

Ψάλλω, pulſo, percutio, νευρὰν ψάλλω. Æſchyl. in Perſis, Καὶ ψάλλ' ὁ Θηρεὺς ἢ ἐκπέμπει τὰ ἐπ', vide Ψαλμός.

Ψάλμα, ατος, τό, ſaltus, Eurip.

Ψαλμίαι, tibicines.

Ψαλμός, οῦ, ὁ, pſalmus, cantus, cantio. Propriè citharæ ſonus, ὁ τῆς κιθάρας ἦχος, Interp. Ariſtoph. in Auib. vide Ψάλλω. Apud Euripid. in Ione ſunt ψαλμοὶ τόξων. Et adducitur à Suida, τὸν ἱκέτην τῶν τόξων ψαλμόν.

Ψαλμοχαρής, gaudens pſalmis, in Epigr.

Ψαλμῳδία, pſallendi cura, pſalmodia, Nazanz.

Ψαλμῳδός, &

Ψαλτήρ, &

Ψάλτης, ου, ὁ, pſaltes, pſalmiſta, cantor, Heſych.

Ψαλτήριον, τό, pſalterium, libro quinto Theophraſti hiſtoriç plantarum. ψαλτήριον μεταχειρίζεσθαι, pſalterium tractare, vti pſalterio, Plutarch. in Themiſtocl. λύραν ἁρμόσασθαι ἢ μεταχειρίσασθαι ψαλτήριον, &c. ψαλτήριον τρίγωνα, triquetra, Gaza in Probl. Ariſtot. μάγαδιν, vocat Apollodorus apud Athen. lib. 14. Idem habet libro 4. Καὶ τὸ θηρίον, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὁρᾶτε μεταχειριζόμενον, &c.

Ψάλτιγξ, γος, cithara, aliàs ψάλτιξ, Suid.

Ψαλτός, ή, όν, aptus citharæ: τὰ ψαλτά, quæ pſalli poſſunt.

Ψάλτρια, ας, ἡ, fidicina, Heſyc.

Ψαλτῳδός, ὁ, idem quod ψάλτης, ca. 6. Paralipomenon. ψαλτῳδοὺς ἔστησε κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου, ſtare fecit cantores contra altare, cap. 4. Eccleſiaſtici.

Ψάλυγες, papiliones ex inſectorum genere. Max. Gram. interpretatur molles & effœminatos, quòd Siculis ψάλα membrum virile ſignificet.

Ψάλιξ, ſcintilla, fauilla iam penè moriens.

Ψαμάθη, ης, ἡ, Pſamathe, vna ex Nereidibus, Phoci mater, Heſiod.

Ψάμαθος, ου, ὁ, vel ἡ, prima & ſecunda breui, ψάμμος, arena, ſabulũ. Accipitur pro ipſo littore apud Sophoc. ὅσοι ψάμαθον τε πολλὴν τε, Hom. αὐτὰρ ἐπεὶ ψάμαθόν τε ἢ πολλὰ τὰ ψαμάθοισιν Interpr. Sophocl. ἀμφὶ χαμαὶ ψάμαθον ἐκέλευσε ἐμπέδῳ, &c. i. οἱ τὸν ἀφρὸν παντὸς τῶν χαμαί.

Ψαμαθώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, arenoſus.

Ψαμμακόσια, τά, arenarum numerum æquantia, hoc eſt, innumera. Commen. Ariſtoph. in Acharn. τὸ γὰρ ψαμμακόσια κατ' ἴσων, τὸ πλῆθος ἴσον, Eupolis, Αἴσθημα διατάς ψαμμακοσίως, &c. vide Eraſm. in Adag. Arenam metiris.

Ψαμμακοσιογάργαρα, τά, innumerata & infinita, apud Ariſtophan. in Acharn. ac veluti montis arenas numero ſuperantia.

Ψαλίς, ίδος, fornix: accipitur & pro aquæductu. Sic Suid. Sed Heſy. legit ψαλίς.

Ψαμμίον, ου, τό, arenula, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl.

Ψαμμισμός dicitur à Paulo Ægineta libro 3. cap. 48. vſus arenæ à ſole feruefactæ ad deſiccanda hydropicorum corpora in ipſa defoſſa. De qua re, vide Dioſcorid. lib. 5. capite de arena: Aetium libro 10. capite 28. Cornel. Celſum libro 3. capite 21. Dicitur & Ἀμμοχωσία.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, piſcis, qui alio nomine & καλλιώνυμος vocatur: arenariam vocare licebit, quòd in arena ſe occultat.

Ψάμμος, ου, ἡ, arena, ſabulum, ἄμμος, Herodot.

Ψαμμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, arenoſus, ſabuloſus.

Ψαμμωτός, idem.

Ψαμμός, nauſea, ναυτιασμός, Heſych.

Ψανός, ὁ, caluaſter, tenui capillitio, ψεδνός.

Ψάρ, ἀρος, idem quod ψαρός paroxyt. vide Gel. lib. 13. cap. 19. ad finem. ψᾶρες, ſturnos Dioſc. lib. 2. cap. 101. Hom. Iliad. ρ. τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοιῶν, &c.

Ψάρα, auis quædam, paſſer, & genus triremis, Heſyc.

Ψαρός, ου, ὁ, ſturnus, genus auis, Alex. Aphrod. & Ariſtot.

Ψαρός, οῦ, ὁ, velox, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, vnde καψαρός. Eſt etiam coloris ſpecies, ποικίλος: vnde & ψαρὸς ἵππος, ὁ ἢ χαροπός, Ariſtoph. Ψαροὶ ἵπποι, ſturninei equi, c. 5. lib. 1. Zachariæ Proph.

Ψαῦλον, idem eſt, quòd ψαῦσμα.

Ψαυσίπους, velox: epitheton equi, quòd ſummis tãtum pedibus inter curſum tangat terram, Heſyc.

Ψαυσίπους, ὁ, leuis curſu, agilis pedibus: ſatyrorum ſaltantium epith. in Dionyſ. Nonni.

Ψαφαρός, ά, όν, celer, leuis, tenuis, delicatus, ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, Cleomed. lib. 1.

Ψαυστόν, attactum.

Ψαύω, μ. αύσω, π. αυκα, tango, attingo, contingo, attrecto, ἅπτω, θίγω, palpo, ſtringo, percutio. Genitiuo ψαύειν ἴδε αὐτοῖς ὁ οὐρανὸς ἢ τῶν οὐρανίων, Nazanz. in Orat. vbi Moſel. nunc mecum cælum & cæleſtia ingredere. ψαύειν τῷ οὐρανῷ τῇ κεφαλῇ, vertice cælum contingeret. Plutarchus in libelſ de Socratis dæmonio, Ἔστιν ὅτε ψαύουσι... ἀληθείας τὰ μυθώδη, Interdum & fabulæ veritatem attingunt. Galen. lib. 2. ad Glauc. σώματα ψαύοντα ἀλλήλων corpora quæ mutuò ſe contingunt, quæ coniunguntur. ψαύοντας αὐτοῦ, tentant caput. Dioſcor. libro 5. cap. 29. ψαυθείς, contactus, Idem cap. 16. lib. 2.

Ψάφαξ, calculus apud Æoles, qui lingua communi ψῆφος dicitur.

Ψαφαρία, ſcabrities, Hermol. lib. 1. Dioſc. c. 119.

Ψαφαρός, ά, ὁ ἢ ἡ, vel

Ψάφαρος Hippocr. i. ψαθυρός, Galen. tenuis, imbecillis, friabilis, cano ſitu obductus, ſqualore obſitus, ſqualidus, ſcaber, ſcabroſus, ἄσπαρτος, ἰσχνός, ξηρός, ἀσθενής, αὐχμηρός ἢ τραχύς, mali coloris, decolor, obnubilus, obſcurus, ψαφαρὸν χρῶμα, ψαφαροὶ τόποι, loca arenacea & ſabuloſa, Gaza libr. 1. de Cauſis plant. Theophraſt. ἄνθος ψαφαρόν, flos ſqualidus: Ruellius: minus ſplendens, Barbarus: infirmus, Marcel. libro tertio. Dioſcorid. capite 136. Croci flos ſiccatus admodum friabilis eſt, ὁ ἄνθος δὲ ψαφαρόν: hinc vulgò vocatur *ſafran*. Appianus in Annibal de ſaxis perfuſis aceto, ἢ τὴν πέτραν ἐκ πάσης ψαφαρὰν, γεγονυῖαν, ſaxum friabile. ψαφαρὰ χώρα, laxitas regionis, tenuis ager, ieiunum ſolum.

Ψαφαρότριχα μῆλα, oues tenui lana & pilo, Homerus in hymno Pan.

Ψαφαρὸν χρόα κάρα, ſqualidum caput, Eurip.

Ψάφιγξ, pro ψῆφος, calculus: quemadmodum λάιγξ, lapis, pro λᾶας.

Ψαφαρία, ας, ἡ, fragilitas quæ fit ſqualore.

Ψάω, μ. ήσω, π. ηκα, tergo, Suid. ὁμαλίζω, λεαίνω, rado, planum facio, ſiue corrigo, mulceo. vnde συμψάω & περιψάω. Actiu. Accuſ.

Ψέ, pro σφέ, ipſas, Doricé.

Ψέγμα, ατος, τό, vituperium.

Ψέγος, ſepulchrum, τάφος, Heſyc.

Ψέγω μ. ξω, π. χα, vitupero, ἀπομέμφομαι, reprehendo, carpo, improbo, culpo. Polluci λοιδορῶ, βλασφημῶ, κακηγορῶ, κατηγορῶ, κακολογῶ, κακίζω. vide Μέμφεσθαι in Ammon. Accuſ. & Genitiuo iũg. Gaza lib. 4. Gramm.

Ψεδνός, ὁ, rarus, raris capillis & impexis, μαδαρός, ψιλόθριξ, glaber, caluus. Ho. Iliad. β, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, i. coma labreſcebat, erat deflua, ἀραιά, μαδαρά.

Ψέζω, curo, curam gero, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, Heſych.

Ψεκὰς ἀνόπαις, ψῆφοι, vulpes, calculi, Heſych.

Ψέθω, π. ψά, corrumpo, φθείρω, Heſych.

Ψεκάδες, αἱ, guttæ pluuiæ, Theophr. 2. de cauſ. plant.

Ψεκαζόμενοι, madefacti.

Ψεκάζω, ſtillo, guttatim deſluo, pluo, irroro. Ariſtoph. ... ὁ βροντῶν ἢ ψεκάζων. Theophr. de Cauſis plant lib. 6. cap. vlt. τὸ Ἰχθύδιον ... ψεκαζόμενα μαλακῶς ὑπ' αὐτοῦ ... irrorata, Gaza.

Ψεκάς, άδος, ἡ, aſperſio illa ac velut irroratio, quoties minutiſſimis guttulis irrigamur, vt pluuia rori ſimilis, minutula, Ariſtot. de mundo, ὁ τοῦ νέφους θλιβομένου ... μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, nubis compreſſio remiſſa molles ſtirias conſpergit. ſtillicidia etiam Bud. vertit. vide Adag. ψεκάδες ὄμβρου χλωρὰ ... minutæ guttulæ imbrem parientes, Eraſm. Ponitur & pro aliis minutis rebus, ſicut eſt aurum inter arenam. Ψεκάδες etiam dicuntur ancillæ quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conſpergunt.

Ψεκαδίς, vide Ψεκάζω.

Ψέκτης, vituperator Ciceroni, κακήγορος, Plato.

Ψεκτικός, vituperatori proprius, quo vituperator vti ſolet reprehenſorius.

Ψεκτός, ή, όν, vituperabilis Ciceroni, culpandus, ſub vituperationẽ cadens, vituperio dignus, Pollux.

Ψελλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Ψελλίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ ψέλλισμα, balbutio. Ariſtot. in Probl. ſegm. 11. Et in 4. hiſtor. de pueris, ὥς τε ψελλίζουσι ἢ τραυλίζουσι τὰ πολλά, Plato in Gorg. Ὅταν δὲ αἰσθῶ ψελλιζόμενον, &c. Eſt etiam nugari, blaterare, abſurdè loqui. Ariſtot. in 1. Metaphy. ψελλιζομένη ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία... Idem ψελλίζεσθαι γὰρ ὅμοιον ὁ

φρόνει φιλοσοφεῖν ἀεὶ πάντων, &c.

Ψέλιον, τὸ, armilla, torques, brachia circa manum ornamentum, brachiale Plin. ἀμφιδέαι, καθέται. Pollux libro quinto, περὶ δὲ τὰς χεῖρας, ψέλια, χλιδῶνας, ἀμφιδέας, ὄφεις ψέλια, χλιδῶνας, καὶ βραχιόνια, dixit de ornamentis mulierum. Polybius lib. 2. de Gallis, στρεπτοὺς καὶ ψέλλια, τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται, torques aureus, quem gestāt circum manus & collum. Spinter & ἀμφιδέαι etiam dicitur.
Ψέλιον siue ψάλιον in equorum frenis, dicitur ille torques ferreus equorum mentum substringens, quo equus retinetur: vulgò gourmette. Pollux lib. 1. περὶ ἵππων loquens, τὸ δὲ περὶ τὸ γένειον σιδήριον, ψέλιον. vide Ψάλιον.

Ψελιοφόροι, armillis ornati, Herodot.

Ψέλισμα, ατος, τὸ, balbuties, &

Ψελλισμὸς, ὁ, linguæ hæsitantia atque titubatio. quia eius est velut ψέλιον atque catena: linguæ debilitas atque præpedimentum. Dicitur etiam de podagra, quia velut cathena est & pedum compedes. Plutar. in Sylla, χρόνῳ δὲ ἀπεχρήσατο περὶ τὰς ἀθήνας, ἄλγημα ναρκῶδες ἐν τοῖς ποσὶ σχὼν, ὅ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι. Interpres non intellexit, qui balbutiēdo, balbutientem podagram conuertit.

Ψελλισμὸς, τὸ ψέλλισμα.

Ψελλὸς, ἡ, ὁ, qui literam aliquam aut syllabam in pronuntiatione eximit, ἀσήμως καὶ ἀσαφῶς λαλῶν. Suid. balbus, blæsus, apud Aristot. de Anim. vide in Chiliad. Erasm. ψελλὰ ἢ καπύλα. Æschylus in Prometh. τί δ' ἄν τι τοὺ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, Et quid est quod nequeas assequi. Metaphora à balbis qui non loquuntur intelligenter. Videtur sumpsisse pro eleganti, Athen. lib. 8.

Ψελλότης, ητος, q. blæsitas. vide Τραυλότης.

Ψελλίζω, balbutio, dictiones non bene pronuntio, τραυλίζω, ἀσήμως λαλῶ, sum balbus, malè loquor, absurdè loquor. accipitur pro nugor, blatero.

Ψευδάγγελος, ου, ὁ, falsus nuntius, falsa nuntians ψευδῆ ἀπαγγέλλων, Aristoph.

Ψευδάδελφος, falsus frater.

Ψευδάδελφος, falsus. Nonnus. γνωτοὶ ψευδαδέλφοι, fratres non germani.

Ψευδάκης, mendax.

Ψευδάμετρος, Suid. ὁ ψευδόπλαστος.

Ψευδαπόστολος, pseudoapostolus, falsò apostolus, i. qui sibi falsò vendicat eum titulum.

Ψευδάργυρος, ου, ὁ, adulterinum argentum, quod iustam bonitatem non attingit, Strabo.

Ψευδατράφαξις, atriplicis agrestis genus odoris teterrimi: vuluaria herbariorum. Aristoph. in Equitib. Παφλαγονεῖον δ' ὁ βουλὴ ἄπασ' ἀναπλησθεῖσα ... ψευδατράφαξυος πλέα: Καὶ ... [illegible]

Ψευδαττικίζω, verbum falsò Atticum, non verè Atticum.

Ψευδεγγραφὴ, ἡ, iudicium erat in eos qui aliquem velut debitorem falsò in ius vocassent, & qui calumniæ conuicti tenerentur, ὅπερ ἦν δίκη ψευδεγγραφῆς ὑπὸ τῶν ... , ψευδῶς στρατευσαμένοις κλήσιν, vt dixit Pollux Onomastici libro 8. Apud Suid. ψευδεγγραφῆς δίκη in quæstores falsarios instituta actio.

Ψευδεπέω, mendacia dicere.

Ψευδενέδρα, ας, ἡ, fictæ insidiæ, Xenophon. ψευδενέδρας ποιεῖ σθαι.

Ψευδεπιγράφω, librum falso nomine inscribere.

Ψευδεπίγραφος, ὁ, falsò inscriptus.

Ψευδῶς, mendaciter, falsò, ψευδῶς. ψευδῆ ὅ σοι ... Aristoph. calumniatur falsò.

Ψευδήγορος, ὁ, ψευδολόγος, mendax, Commentar. Theocriti. Idyl. 12.

Ψευδήριον, τὸ, vacuum & ementitum sepulchrum, cenotaphium, quod & κενήριον apud Lycophr.

Ψευδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, mendax, vanus. ψευδὴς αἰτία, falsum crimen. Demosth. ψευδεῖς λόγοι, Idem superlat. ψευδίστατος apud Aristoph. vt κλεπτίστατος, ... λαλίστατος, λαγνίστατος, ἀλαζονίστατος, χαριεστάτος, atque id genus apud Eustat. in Odyss. secund. Apud authores Rei rust. mendacissimus.

Ψευδισόδομον, τὸ, structuræ genus, quando inæquali crassitudine lapidei extruuntur parietes, vt ait Plin.

Ψευδοβούνιον, pseudobunion, lib. 4. Diosc. c. 125.

Ψευδογράφημα, ατος, τὸ, falsa scriptura. & apud Geometras falsa descriptio. Alex. Aphr. in 1. Topic. ἔστι γὰρ καὶ γεωμετρικὰ ψευδογραφήματα ... τὰ ... ὡς ... [illegible] &c. vide Ψευδογραφῶ.

Ψευδογραφία, falsa delatio, falsa scriptura.

Ψευδογραφῶ, falsò & mendosè scribo, & apud Geometras est perperam describo. Aristot. 1. Topicor. οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, ... Idem in 8. ἔτι τὸ μακρόν ... καὶ ... ψευδογραφοῦντες, &c.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor. 2. cap. Epist. 2. Petri.

Ψευδοδίκταμνον, falsum dictamum, Theophr. lib. 9. cap. 16. hist. plan. genus herbæ. Diosc. lib. 3. cap. 38.

Ψευδοδοξία, ας, ἡ, falsa opinio, falsa fama, Bud. in Epist. post.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, quasi falsa porta, vt vulgo fausse-porte, posticum Horatio, etiam pseudothyrum Ciceroni in Verr.

Ψευδοκασία, pseudocasia, id est, non vera casia, de qua Dioscor. lib. 1. cap. 12.

Ψευδοκιννάμωμον, pseudocinnamomum, id est, falsò cinnamomum dictum, simile tamen cinnamomo. Dioscorid. lib. primo, capite 13. vocatur id ζιγγίβερ ξυλοκιννάμωμον, id est, zingiber quum sit xylocinnamomum, id est, lignum cinnamomi, Ibidem.

Ψευδοκλητεία, vel

Ψευδοκλησία. Suid. est accusatio apparitoris, qui falsò renuntiauit se quempiam in ius vocasse, ob eamque renuntiationem si qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii inciderit. ἦν δὲ κατηγορία τῶν τοῦ κλητῆρος κεκλητευκότος ψευδομαρτυρίας ... καὶ τὸ ψευδῆ κλητευσάντων, hoc est, κεκλητευκέναι φασκόντων τοὺς ... κλητευομένας δίκας: vt apud Demost. περὶ Νικόστρατον: & Pollucem libro 8.

Ψευδοκόρη, quasi falsa & ementita puella persona erat Comica, Pollux lib. 4.

Ψευδοκύπειρος, ὁ, pseudocyperus, i. falsus quadratus iuncus, Diosc. lib. 5. cap. 78.

Ψευδολογέω, μι, οῦμαι, mentior, ψεύδομαι, Activ. Accus.

Ψευδολογία, mendacium, vanitas, Demost.

Ψευδολόγος, mendax, vaniloquus, Athenæus libro 9, falsiloquus Plaut.

Ψεύδομαι, μ. ψεύσομαι, π. ἔψευσμαι, mentior, dico mendacium, frustror, decipio, mendacio fallo. Plautus ad Galat. ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Interpr. porrò quæ scribo vobis, ecce corām Deo testor, quod non confingo, id est, συντίθεμαι. Aristoph. in Pluto, ψεύδομαι πάντως ... horum nihil fingo. Ψεύδομαι, Accusat. iungitur, vt ψεύδομαί σε, te fallo, frustror, & ludificor. Aratus, ἐν ὅτι καίτοι γ' ἄν ... ψεύσεται. Comm. ... inquit, ... Aristoph. ... μή με ψεύσῃς ... id est, non me falles, non mentieris mihi, seu aduersus me. ψεύδομαι θυμὸν, fallo animum, Apollon. Rhod. ψεύδομαι πίστιν, fallo fidem, Phalaris in Epistol ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα ἅγιον, mētior Spiritui sancto, Act. 5. vbi Erasmus, Græcè est Spiritum sanctum, siue quod ita loquantur Græci, mentior te, sicut Euangelizo te, benefacio te: siue quòd sensus sit, mentior Spiritum sanctum, id est, fictè simulo & imitor, vt Facie mentita Creusæ, id est, simulans: & æs mentitur aurum. Alij malūt in Spiritum sanctum, id est, εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον: nam & sic scribi ferunt. χρωματ' ... ψευδόμενοι τὸ φυσικὸν χρῶμα. Nazan. in Orat. colorum ementientium natiuum colorem. ἐψευσμένοι ... ψεύδομαι cum Datiuo, Act. 5. οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, non est mentitus hominib. ἐψεύσατο τῷ αὐτῷ, fefellit eum, 3. Reg. 13. ... de vobis nos fefellit opinio. ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ, de Deo mentior, seu in Deum. Xenoph. in Apolog. Socr. ψεύδεσθαι κατ' ἀμφότερα, in vtranque partem mentiri, de vtroque mentiri. Ψεύδομαι, fabulor. Plato 2. de Repub. ... ψεύδεται. Ibidem cum περὶ & Accus. ... animo de rebus mentiri. Construitur etiam ψεύδομαι cum Genit. ... vt ψεύδομαι ..., aberro à veritate. Plato in Apolog. καὶ τούτου ... ψεύδομαι, in hoc non erraui, in hoc non sum falsus. ... πάντως ... nihil horum eos fefellit, Isocrat. in Euagora. ψευσθῆναι δείπνου, cœna carere, cœna priuari. Aristoph. ... ψευσθεὶς δείπνου, id est, ... Interpr. Græcus. ... si deceptus esset opinione. ψευσθεὶς ἐλπίδος, spe deceptus, spe falsus, Herodot. Soph. in Aiace dixit per Dat. ... non donata donis spoliorum, illusa donis, cui dona non fuerint data. ... si me fallat opinio. ἐψευσμένος ..., opinione frustratus. ἐψευσμένος ... potentia falsus, frustratus. Item ἐψευσμένος, qui mentitus est, fraudulentus. Phalar. in Epist. ἐψευσμένοι ... ad idem mendacium tendentes. Et τὰ ἐψευσμένα, vana & falsò dicta. Item vt ... Pausan. dictum est, quod Antiphon. de falso testimonio dixit: sic ementitus est, de vaniloquio dicitur. & ementita auspicia per Græcorum imitationem apud Ciceronem in Anton.

Ψευδομαντεύομαι, vana & falsa reddo oracula.

Ψευδομάντις, falsus vates, mendax coniector.

Ψευδομάρτυς, υρος, ὁ, falsus testis. Dicitur etiam ψευδομάρτυρ, Pollux.

Ψευδομαρτυρέω, μι, οῦμαι, falsum testimonium dico, Xenophon. ... ψευδομαρτυρῶ σου, falsum dico in te testimonium, Phalar. in Epist. ψευδομαρτυρεῖν, ferre falsum testimonium.

Ψευδομαρτυρεῖσθαι, falsum testificari, Andocyd. ἑάλωσαν ... ψευδομαρτυριῶν, conuicti sunt falsi testimonij.

Ψευδο-

Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, falſum teſtimonium, cap.15. Euan. Matth. ψευδομαρτυρίας ἀγωνίζεσθαι, cauſam falſi teſtimonij dicere: ψευδομαρτυριῶν κρίσεις, ex falſis teſtibus iudicia, Ariſtot. 2. Polit. ψευδομαρτυριῶν ἁλῶναι, vel ψευδομαρτυριῶν τινα ἁλῶναι, falſæ teſtificationis conuictum eſſe.

Ψευδομαρτύριον, ου, τό, idem quod ψευδομαρτυρία, quod Cratinus vſus eſt, teſte Polluce. Idem ait, Καὶ τὸ ἐπὶ ψευδῆ μαρτυρεῖν, δίκη, ὃ καὶ ἐπισκήψασθαι ψευδομαρτυριῶν dicebatur. falſimonium dixit Plautus.

Ψευδομυθία, mendacium.

Ψευδομυθέω, mentior.

Ψευδονίτρου κονίας, lixiuij in quo eſt falſum nitrum & adulteratum, Ariſtoph.

Ψευδοπαιδία, falſa diſciplina.

Ψευδοπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, falſa virgo.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, pſeudopropheta, falſò propheta, non propheta, ſed qui falſò nomine propheta vocetur.

Ψευδόπτωμα, caſus in lucta & euerſio, ſed non legitima, i. cum luctator aduerſarium ſupplantat quidem & euertit, ſed non reſupinat, ſolùm verò ita deiicit vt is ἀντίπαλος in latus atque humerum concidat, non autem ſupinus iaceat & proſtratus: itaque ille calliditate atque agilitate confeſtim reſurgens, abſterſo puluere, vt nouus atque integer & ſe deiectum inficians luctatur acrius cum hoſte manu conſerta: ad quod lepidiſſimus Comicus Ariſtophanes ita alluſit in Equitib. ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. Εἰ δέ του πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί, τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι, ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. vide Comment. qui ψευδόπτωμα exponit νόθας παλαίσματος.

Ψευδόρκιος, Herodot. lib. 1.

Ψευδόρκος, ου, ὁ, periurus, qui falſum iurat, i. ἐπίορκος.

Ψευδορκεῖν, falſa iuge, Ariſtoph.

Ψεῦδος, εος, τό, mendacium, vanitas, falſum commentum, δόλος, ἀπάτη. Paulus ad Epheſ. cap. 4. Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, Quapropter depoſito mendacio, loquamini veritatem quiſque proximo ſuo. Odyſſ. ξ. ψεύδεα βουλεύοντες, dolos meditatus & adornans. Quid ſit τὸ ψεῦδος propriè docet his verbis Plato de Repub. ὅπερ μέντοι γ' ἄρτι ἐλέγομεν, ἀληθῶς ψεῦδος καλεῖται, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου. ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις, μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος, καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος, id eſt, mendacium rectiſſimè dici debet, animi inſcitia & error, eius qui falſa dixerit, &c. Idem Epiſt. 7. τὸ ψεῦδος & ἀληθὲς facit contraria, μανθάνειν τό ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας. ψεῦδος ἐστί, falſum eſt, commentitium eſt. ἐπὶ ψευδέσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός, Homer. id eſt, ἐπὶ ψευσαμένοις ἀρωγός, &c. Interpr. Græcolatinus exponit non mendaciter, vt ſtet Aduerbialiter pro ψευδῶς. Sciendum hoc nomen aliquando cum propriis nominibus componi, vt ψευδαλέξανδρος, ψευδονέρων, in quibus non fallax aut mendax eſt intelligendus, ſed homo quàm ſimillimus Alexandro, vel Neroni. Ita ψευδοφίλιππος, qui ob ſimilitudinem pro Philippo falſò à quibuſdam habitus fuit. Ψεύδεα, & Ψεύσματα, mendacij notæ quas vulgus credit ſupercreſcere naribus vanorum hominum atque mendacium. Lege Comm. Theocriti in Idyl. 12. vbi: Ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων, ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω, i. σημεῖα τῆς ψευδολογίας: intelligitque ψευδέα, ἃ εἰώθασι τοῖς ψευδομένοις συμβαίνειν ἐπὶ τῆς ῥινὸς φύματα, ob idque & ψεύσματα vulgari opinione dicta.

Ψευδοσελήνη, luna obſcura, ἡ ἀμαυρὰ σελήνη, Suid.

Ψευδοσοφιστής, ὁ, pſeudoſophiſta, Lucian.

Ψευδόστομα, τά, falſa oſtia, de Iſtro apud Herodot.

Ψευδοστομεῖν, mendaci ore fallere, Ouid. mentiri. Sophocl. in OEdipo Colon. Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.

Ψευδοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, adulterina luce ſplendens, vt luna.

Ψευδόχριστος, pſeudochriſtus, i. falſo nomine chriſtus.

Ψευδόχρυσον, τό, aurum arte mentientia.

Ψεύδω, μ. ψεύσω, π. ἔψευκα, fallo, ἀπατῶ, fruſtror, falſum habeo pro falſo, Salluſt. vt ψεύδομαι, Actiu. Accuſ. Sophocl. ἡ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ, ſpes de te multum me fruſtrata eſt, ſiue fefellit, ἐψεύσθην.

Ψευδώνυμος, ὁ καὶ ἡ, falſi nominis, falſò nominatus, nomen ſuum mentiens, ὁ ψευδὲς ἔχων τὸ ὄνομα, Suid. Theophr. de Odorib. ψευδώνυμος ἡ κλῆσις, falſa appellatio.

Ψευδῶς, Suid. ψευδῶς, mendoſè falſò.

Ψευσίστης, υ, mendacij. in Epigr.

Ψεῦσμα, τό ψεῦδος, ad Ro. cap. 3. εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ. Theod. Beza ita diſtinguit ψεῦσμα à ψεῦδος, quod ψεῦσμα de eo putet dici quod quiſpiam contra fidem fecerit. ψεῦδος autem de dicto ſeu ſermone falſo.

Ψεύστης, ου, ὁ, mendax, vanus, nebulo. Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφάνου. κίναδος, ταῖς φύσεσιν ἐχθρὸς, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης.

Ψεφαρός, obſcurus, niger, ζοφώδης, μέλας, Hippocr. Nam ψέφος τὸ σκότος.

Ψεφεννός, ὁ, ἢ Ψεφηνός, obſcurus, homo ignobilis, σκοτεινός, ἐν ἀδοξίᾳ, Heſyc.

Ψέφος, τό, obſcuritas, tenebræ, caligo. Pind. σκότος. Eſt & apud Heſych. ψεφοί.

Ψέφω, curo, λυπῶ, animi anxius ſum, ἐνοχλέω, φροντίζω, Heſ.

ΨΗΓΕΙΝ, radere: vnde ψῆγμα & ψήκτρα, Gaza 3. Gram.

Ψῆγμα, ατος, τό, auri ramentum, pala Pli. vide Πάλα. Simpliciterque ramentum, μικρὸν κομμάτιον, Suid. Dioſcorid. libro 5. capite 80. χαλκοῦ δ' ἄνθος ὃ τινες τῶν παλαιῶν ψῆγμα ἐκάλεσαν, flos æris, quem ex antiquioribus aliqui veterum, clauorum pſegma, reſegmina ſcilicet & micas dixerunt. Ψήγματα, auri micas dixit Lucretius Ex aurique putat micis conſiſtere poſſe. Ψήγματος τάλαντα, talenta aureorum ramentorum, Herodotus. ψῆγμα χρυσοῦ, in Epigr.

Ψηκάδιον, ου, ὁ, puluis, κονιορτός, Suid.

Ψηκτίς, ῆς, ἡ, modius.

Ψήκτρα, ας, ἡ, ſtrigil, ξύστρα, σμῆγμα, Eurip. & Ψηκτρίς, ψηκτρία. vid. Ξύστρα. & Ξύστρα.

Ψῆλαι, cecinisse. ψήλας, qui cecinit, qui pulſauit: ab ἔψηλα, ἀόρ. α. verbi ψάλλω.

Ψηλαφάω, & Ψηλαφέω, μ. ήσω, π. κα, contrecto, attrecto, tango, palpo, quod eſt cæcorum manu veſtigantium: palpando quæro, obſcura veſtigo, rimor, perſcrutor. Tranſlatè dixit Polybius, ὑπάρχων τοῖς ἐπιμελὴς τοῦ πράγματος ἐξετάζειν καὶ πᾶσαν ἐπιβολὴν ψηλαφᾶν: Pro rem omnem indagare, & inſtitutum omne ſcrutari. Ioſephus de Antiquitat. Καὶ ἴσως τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, attentata. Ψηλαφᾶν, propriè de fidibus effertur, chordas tractare, quaſi τὸ ψάλλειν ἐπαφᾶν, teſte Euſtath. Iliad. ζ.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, q. palpatio, contrectatio Cicer. Apud Hippocrat. eſt ψηλαφία, i. frictio interpreti.

Ψηλαφητός, ή, όν, q. palpabilis.

Ψηλαφῶμαι, tangor. Nazanz. in Orat. apud Apoſtol. ad Hebr. c. 12. ψηλαφωμένῳ ὄρει pro ψηλαφητῷ, mons tractabilis.

Ψήν, fructus palmæ maſculæ, quemadmodum βάλανος fructus fœmellæ. tribuunt enim huic arbori, vt aliis multis, vtrunque ſexum.

Ψήν, ψηνός, culex, σκνὶψ συκῆς. ψῆνες, vermes quidam qui in groſſis naſcuntur, culices ficarij, Theophraſt. 2. hiſtor. plant. vnde ψηνίζω, Ariſtoph. & eius Interpr. vide Ὄλυνθος. Ariſtotel. lib. ε, cap. 32. Οἱ δὲ ψῆνες οἱ ἐν τοῖς ἐρινεοῖς, ἔχουσι τὸ καλούμενον ψῆνας (emendo ψῆνας) γίνονται δ' ἐκ τῶν κεγχρίων σκωλήκων, &c. Cõfer Theophr. de Cauſis lib. 2. cap. 12.

Ψηνίζομαι, incor, apud Syneſ. quod Martialis præcidi dixit. Eſt Parœmia apud Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅς τις οὐ ψηνίζεται, nullus comatus, qui non caprificatur id eſt, præciditur. Vnde ἐψηνισμένους, Pathici: quod eſt culices pati rotundos, vt Adrianus imperator obiecit Floro.

Ψηνίζω, rado, polio, σμάω. Eſt & caprifico. vide Ὄλυνθος.

Ψηνός, οῦ, ὁ, caluus, φαλακρός, Suidas. rarus, ψεδνός, ridiculus, iocoſus.

Ψήρ, ψηρός, ſturnus, genus auis. dicitur & ψάρ, Gell. lib. 13. c. 19. ad finem. Hom. κολοιούς τε ψῆράς τε.

Ψηρός, ὁ, aridus, ξηρός, ψαρός.

Ψῆσις, ἡ, ἡ, tabella abaci.

Ψῆσσα, ἡ, vel

Ψῆττα, Hippocr. τὸ βούγλωσσον, lingulaca, i. ſolea è latorum piſcium genere. Gaza in Ariſtot. vertit paſſerem piſcem: Hermol. libr. 9. Plin. cap. 15. Pſitta ſeu Pſetta: & ita Plinius. vide ibidem diligenter & alia, & ſuprà in voce Ῥόμβος.

Ψηφίδες, Suid. αἱ ψῆφοι.

Ψηφοφόρος ἑνδέκατος, in dicenda ſententia vndecimus, Herodotus.

Ψηφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, ſciſco, cenſeo, conſtituo, facio decretũ, do ſuffragium, κατὰ τὴν αὐτὴν κρίσιν ποιῶ, cum deliberatione decerno. ψῆφον τίθημι, iudico, ſuffragiis ſtatuo, rogationem fero, ſententiam fero. ἀργίαν ψηφίσασθαι, Plutarch. in Sylla, iuſtitium decernere, καὶ δίκας ἐπιθεῖναι. Appian. 4. de Bello ciuili, ἐψηφίσαντο εἶναι πολεμίους, decreto hoſtes eſſe declararunt. Idem in 5. ἐπὶ τιμαῖς ἐψηφισμένην αὐτῷ κεφαλὴν dixit, id eſt, illi decreto attributam. Ψηφίζεσθαι etiam dicuntur iudices ſententiam ferentes, Demoſthen. ψηφισαμένων δὲ ταῦτα τῶν δικαστῶν, &c. Quod & de populo ſciſcente dicitur. Ψηφίζομαι, ſuffragor, aſtipulor, ab aliquo pronuncio. ψηφίζομαί σοι, tibi ſuffragor, Philoſtrat. in Heroicis. ψηφίσασθαι τοῖς κατηγόροις, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ſententiã ferre pro accuſatoribus, vel potius ſuffragari. οἷς οὐκ ἦν ἄξιον ἐφόδια φυγῆς ψηφίσασθαι, quibus indignum erat viatica fugæ decernere, Plutarch. in Public. ἐψηφίσαντο πολιτείαν αὐτῷ, cum ciuitate donarunt, Demoſth. ἐψηφίσαντο ἃ ἐκεῖνος, in eius ſententiam decretum fecerunt, Thucydid. Plato in Apolog. ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην, id eſt, reſragabar,

intercedebam. ψηφίσασθαι [illegible], ſuffragia dare de bello mouendo. ſuffragiis confirmare. ἐψηφίσατο [illegible], nauigationem in Samum decreuit, Plutar. in Pericle. κρύβδην ψηφίζεσθαι, clàm, occultè iudicare, tacitam, id eſt, tabellarem ſententiam dicere ſeu ferre. Bud. in Pandect. ψηφίζεσθαι ὅπως μὴ [illegible], Xenoph. decernere ne ſinguli ſint eodem iure. ψηφίζομαι χρόνον τοῖς νομοθέταις, tempus conſtituo legumlatoribus, Demoſth. [illegible] τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ψηφισθέντα, quæ de pace ſunt decreta, Iſocr. ψηφίζομαι πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, pro vrbis dignitate decerno, Demoſt. ψηφίζομαι πρὸς σέ, apud eundem, i. decretum fero aduerſus te. [illegible], in diuerſa trahentes, Thucyd. ψηφίζομαι, τὸ καταψηφίζομαι, condemno. Bud.

Ψηφίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo, ἀριθμῶ, λογίζομαι, Actiu. Accuſat. ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν, computet numerum, cap. 13. Apoca. Ioan. δίκην ψηφίζειν, iudicium pronuntiare. Sophocl. [illegible], ſententiam contra alium virũ nunquam pronuntiaſſent. Comment. Ariſtoph. in Veſpis (vbi, Καὶ [illegible]) ψῆφοι [illegible] [illegible].

Ψήφιστος, ου, ὁ, ſapiens.

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, lapillus, calculus, ſcrupulus, ſecunda longa in obliquis, in Epigr. vbi etiam pro gemma accipitur.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, iudicium, decretum per ſuffragia, ſcitum, plebiſcitum, rogatio, lex, decretum legi derogans. Bud. in prior. annot. in Pand. ψήφισμα μεγαρικὸν, decretum in Megarenſes, Thuc. vel de Megarenſib. ab eodem dicitur τὸ περὶ μεγαρέων ψήφισμα. ψηφίσματα, i. rogationes & leges populares, Latinè plebiſcita, i. decreta & placita populi, Bud. in Epiſt. Ariſtoph. in Veſp. [illegible] ψηφίσματα, dearum decreta, pro τὰ μυστήρια dixit. Idem cum Demoſt. poſuit, ψηφίσματα γράφειν, quod eſt Ciceroni, Populi ſcitum facere.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, Martiali: ſuffragator.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ, teſſellarius.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, pro preſtigiatoris quodam genere, vel eo qui calculorum in luſu ſiue latrunculorum latrocinio & peritia cæteros falleret, apud Athen. lib. 1. Idem Suid. ψηφολόγος.

Ψηφολογικὴ, ars calculatorum.

Ψηφολόγος, ου, ὁ, [illegible], ſaccularius, vt exponunt.

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, ſaccularius, id eſt, calcularius, impoſtor, vt qui fallaci ratiocinatione ſcitè ac lepidè hominibus imponit. Et nomen, & verbum apud Pollucem. ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον, ex Lyſia.

Ψηφοφόρος, ου, qui fert aut dat ſententiam, ſuffragator, Sophocl. [illegible], ſurtiuus, cognitor.

Ψῆφος, ου, ἡ, calculus τῶν λογιζομένων & rationatorum, hoc eſt, ratio, computum vulgus vocat, decretum, ſuffragium: & maximè ad forum pertinet, vt ψῆφον φέρειν, ferre ſuffragium & ſententiam. τὴν ψῆφον φέρειν περὶ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, ſuffragium ferre de propria ſua ſecuritate, Æſchin. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. [illegible] φέρειν τὴν ψῆφον, &c. Dicitur etiam διαφέρειν ψῆφον. Iſocr. [illegible] τὴν ψῆφον διοίσειν. Eurip. in Oreſte, [illegible] ψῆφον [illegible]. ψῆφον ἐπαγαγεῖν, ſententiam dicere vel ferre, Aphthon. Sic ψῆφον τίθεσθαι, & [illegible] θέσθαι. Lucian. in Prouerb. δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ſententiam tulit iuſtam, id eſt, iudicauit iuſtè. ψῆφον ἐναντίαν ἔθεντο, ſuffragium tulerunt contrarium, ſententiam dixerunt contrariam, Demoſthen. ψῆφον μιᾷ [illegible], Idem. ψῆφον δακεῖν pro καταδικάζειν, Ariſtoph. in Acharn. [illegible], id eſt, ſuo calculo damnare, quaſique mordère: vbi, ait Comm. Athenienſes κωμῳδεῖ [illegible] πρὸς τὸ καταδικάζειν [illegible]. ἔρχεσθαι ὑπὸ τὴν ψῆφον, ſub cenſuram venire, ſubire aleam iudicij. Æſchin. τὴν ψῆφον διδόναι, id eſt, τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι, [illegible] ψήφους. Plut. in Rom. in hoc quiuis Theſeo ſuffragetur. ψήφους λαβεῖν πλείονας, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. obtinere ſuffragia plura. τὴν ψῆφον φέρειν, ferre ſententiam, Iſocr. ψήφους [illegible], ſcriptas ſententias detulerunt, Herodot. libro 8. ψῆφον ἐπαγαγεῖν, cenſere, iubere, id eſt, opinari, vt nunc dicunt, proponere calculum. ἐπιτρέπειν τὴν ψῆφον, id eſt, calculum permittere, id eſt, mittere in conſilium iudices. προθεῖναι τὴν ψῆφον, vel [illegible], &c. Bud. in Pandect. Item προτιθέναι ψῆφον, permittere vt ſententiam dicant, apud Demoſth. Et ἀναδιδόναι ψῆφον, Plutarch. in Graccho, ferendi ſuffragia poteſtatem facere, in ſuffragia mittere. vide διαχειροτονία. πρώτη ψῆφος, prima ſententia, Idem. Eſt enim & ſequens περὶ τῶν [illegible]. ἡ [illegible] ψῆφος, id eſt, merita ſententia, Idem. ψῆφος λευκὴ, calculus candidus. Olim calculis ferebant ſuffragia: vnde albo lapillo notari dicuntur quæ probantur: atro quæ damnantur. Et in ſuffragiis comitiorum, nomen eius cui fauebatur, calculo inſcribebant, ad quod alludit diuus Ioann. in Apocal. c. 2. ἡ ὁσία & δικαία ψῆφος, Demoſt. ἡ [illegible] ψῆφος, Idem. Inde quoque ψῆφοι τρήσεις dicuntur, quę etiam [illegible] & πλήρεις vocabantur: & ψῆφοι [illegible], quæ etiam [illegible] dicuntur, [illegible], & [illegible] i. eſt ſententiæ damnatoriæ, Lyſias. Et ima ψῆφος dicebant, quum abſoluiſſe iudices ſignificare vellent Æſchin. [illegible] ψῆφος, vide Eraſm. in Adag. Cæcus calculus.

Ψηφοφορέω, calculum fero. Actiu. Accuſ. Dionyſ. [illegible] ψηφοφορήσαντα, Tullus omne punctum tulit, omnia habuit ſuffragia.

Ψηφοφορία, ας, ἡ, ſuffragium. διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, calculis ferri ſententias, Ariſtot. in Polit.

Ψηφῶν, ratiocinans, curans, meditatus.

Ψήχω, rado, ſtringo, ξύω, τρίβω, & Suid. [illegible], καταψάω, & Heſy. [illegible], tergo. ψήχειν ἵππον, equum diſtringere, Xenoph. vnde ψήκτρα, ſtrigil, ἡ ξύστρα. In Epigr. [illegible]. tempus atterit. vide Compoſita Ἀναψήχω, & Καταψήχω. Ψήχω, demulceo, lenio, [illegible], Heſyc. in quo ſignificatu & ψήχομαι dicitur, vt ψήχομαι τὴν [illegible].

Ψιὰ, lætitia, χαρὰ, Suid.

Ψιάδω, ludo, παίζω, Heſyc.

Ψιάζω, ſtillo, guttatim cado, [illegible], Heſyc.

Ψιαθάδες, vide φορμάδες.

Ψιάθιον, tegeticula. Plin. φορμίσκος. Pollux ſic vocat ea quæ iudicum ſubſelliis ſubſternuntur. Ψιάθιον καλάμινον, teges arundinea, Ruell. ſtorea arundinea. Marcel. libro quinto, Dioſcor. capite 95.

Ψιαθοπλόκοι, ſtorearum contextores.

Ψίαθος, ου, ἡ, & ὁ, ſtorea, teges, φορμὸς. ὑπὸ τὴν ψίαθον [illegible] ᾠά, oua ſub ſtorea ponens, Gaza libro quinto, Animal. Ariſtotel. Theophraſt. de hiſtor. libro 9. cap. 4. ψίαθος [illegible], teges palmea, Plin libro 12. cap. 14. Ariſtophan. in Ranis, [illegible] ψιάθους [illegible], Comment. hoſpitij ſtragula, τὰ [illegible] τοῦ πανδοκείου. Dicitur & ὁ ψίαθος, Suid. ψίαθος [illegible], Ariſtop. ſporta, in qua feruntur carbones. ὁ φορμὸς, [illegible], caniſtrum, κάνης.

Ψιαρὸν, τὸ, odorum, [illegible].

Ψιὰς, ἀδος, ἡ, gutta, ros, ψεκὰς, ῥανὶς, σταγὼν, Suid. Heſiod. [illegible], i. δρόσους.

Ψιβδῶ, ſufflo, pedo, [illegible], βδῶ, Heſych.

Ψίθωνες, vel

Ψίθωνες, calumniatores, ſuſurrones, ψίθυροι, διάβολοι, Heſyc.

Ψιάδες. Heſych. ſunt ψιάδες, ψεκάδες, guttæ ſeu roris guttæ.

Ψίζομαι, fleo, κλαίω, Heſych.

Ψιθία, ἡ. Nicand. interp. in Alexiph. [illegible], quam & ψίθιον vocant.

Ψιθὺρ, υρος, ὁ, ſuſurro, murmur.

Ψιθύρα, muſicum inſtrumentum, de quo Pollux libro 4. vide Κοσμος.

Ψιθυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuſurro, vel ſuſurror Teren. [illegible]. Aliud eſt [illegible] & [illegible], de quibus ſuprà. Eſt verò Ψιθυρισμὸς, vel Ψίθυρος, ου, ſuſurrus, id eſt, occultum & ſummiſſum murmur, quod de hominibus in aurem ſuſurrantibus: vel de arborum foliis vento agitatis, effertur. Interpres Theocriti vult dici ψιθυρίζειν, [illegible], id eſt, [illegible], id eſt, tenuiter mouere in audiendi ianuis. At Pollux hoc hirundinum proprium eſſe ait libro 5. vbi dicit, [illegible], χελιδόνας ψιθυρίζειν, [illegible], &c. Id erit Triſſare: Nam ſic author Philomelæ carminis, Pupillat pauo, triſſat hirundo vaga. Vt vt ſit, hoc verbum [illegible], & à ſono confictum eſſe, vt & [illegible] apertè conſtat. Ariſtophanes in Nebulis. [illegible] ψιθυρίζῃ. Comm. [illegible] ψιθυρίζειν dicitur. Sic de pini ſuſurro dixit Theocritus, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, [illegible]. Plutarch. in Ageſilao, [illegible] ψιθυρίζουσα [illegible], Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον, [illegible] Λεωτυχίδην [illegible] Hoc Duris Timeam non admodum ægrè tuliſſe ait, (Quin etiam fuiſſe ſolitam domi apud ancillas in aurem dicere, vel cum ancillis ſuſurrare) puerum Alcibiadem, non Leotychidē appellando. Idem in Alcibiade hoc ſic extulit, [illegible] Λεωτυχίδην [illegible] ψιθυριζόμενον [illegible] Ἀλκιβιάδην. vbi ψιθυριζόμενον ὄνομα vocat, nomen quod non palam effertur, ſed ſuſurro tantùm alienis auribus committitur. Plus enim ſecuritatis habet, ſi in aurem inſuſurretur, quàm ſi apertè dicatur. Vſus eſt etiam hoc verbo libello [illegible] & Plato in Euthydemo. ψιθυρίζειν [illegible], Suid. Ψιθυρίζειν, calumniari apud aliquem, [illegible]. Suid. apud quem hoc exemplum: [illegible], Poſteaquàm Phædra Hippolytum apud Theſeum occulta delatione accuſauit ipſum calumnians.

Ψιθύρισμα, ατος, τό, ſuſurrus. vide Ψιθυρίζω.

Ψιθυρισμός, οῦ, ὁ, quaſi ſuſurratio. Plutarc. περὶ ἀοργησίας, [illegible] ψιθυρισμοῦ γυναικός. Eſt etiam occulta delatio, clandeſtina præſentis vituperatio, vt apud Paulum 2. ad Corinth. cap. 12. καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, id eſt, obtrectationes, occultæ delationes, tumores animi, ſiue animi inflati & turgentes. Interpres tamen vertit, obtrectationes, ſuſurri, tumores. Scio tamen eſſe apud Ouid. duodecimo Metamorph. Seditióque recens, dubióque authore ſuſurri. i. occulti rumores, potius quàm delationes. Dixit & Apoſtolus 1. ad Ro. ψιθυριστάς, quos vulgò vocamus *ſi gorneurs*, i. occultos delatores, quos ſuſurratores vocat Cælius apud Cicer. in Epiſt. vbi ſuſurrationes alij legunt. Suidas, ψιθυρισμὸς δέ, ὁ τῇ [illegible] κακολογία, [illegible]. vide Ψιθυρίζω.

Ψιθυριστής, οῦ, ὁ, vt apud Paulum ad Rom. cap. 1. ψιθυριστάς, vertunt ſuſurrones: malim ſuſurratores, vt apud Cic. in Epiſtol. Cælij. vide Ψιθυρίζω, & Ψιθυρισμός.

Ψίθυρος, ου, idem quod ψιθυριστής. Eſt & Adiect. vt & Latinè ſuſurrus. Ouid. 7. Metamorph.

Procrin adit, linguaque refert audita ſuſurra.

Sic Sophocles in Aiace, τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων, &c. [illegible]. Etiam geminatur ρ.

Ψιλαγία, turma virorum ducentorum, quinquaginta ſex, vt habetur in Append. de vocab. militar.

Ψιλεύς, in edito & arduo loco chori conſiſtens, [illegible], Suid. vnde Alcmani [illegible].

Ψιλίζω, nudo, ψιλόω, Euſtath.

Ψίλιος, ὁ, ὁ, obliquus, ſupinus.

Ψιλῖται, οἱ, leuis armaturæ milites, Euſtath.

Ψιλοδάπιδες, αἱ, tapetes tonſis villis, [illegible], Suid. apud Heſychium. ψιλοδάπιδες, αἱ [illegible].

Ψιλοκόρσης, ου, qui raris eſt capillis, recaluaſter, apud Suid. ſcribitur Ψιλοκόρσης, ὁ φαλακρός.

Ψιλομετρία, ας, ἡ, carminis tenuitas.

Ψιλός, ή, όν, γυμνός, nudus: tenuis, rarus, ſolus, paruus, vilis, imbecillus, gracilis, ἰσχνός, λεπτός, ſubtilis, glaber, vacuus, ſynceerus, apertus. ψιλὸς ὅπλων, inermis, non armatus, Plato de Legib. ψιλοὶ ἱππέων, equitibus carentes, Xenophon. ψιλαῖς ἱππέας, Demoſth. ψιλαὶ μάχαιραι, Xenoph. expediti gladij. ψιλὸς τῶν δενδρέων, arboribus vacuus, Herodotus. ψιλὸς ὑμήν, ſyncera membrana, Gaza ex Ariſtot. 3. Anim. ψιλὴ ἄρουρα, ἄδενδρος χώρα, &c. Homer. ager frumentarius. τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, ſegetes & loca arboribus vacua ſtercorare, Gaza 3. hiſtor. plan. Theophraſt. ψιλὴ γεωργία, ſegetum cultura, Theophraſt. lib. 9. de cauſ. plant. ψιλοὶ λόγοι apud Ariſtot. Rhetor. libro 3. proſa oratio & ſoluta, quaſi nuda ornamentis miniméque conueſtita. apud Demoſt. [illegible]. ψιλὸς λόγος opponitur ἐγγράφῳ. Ψιλός, volucer, pennatus, leuis & impoſſibilis, Etym. Ponitur & pro milite leuis armaturæ. Ariſtot. lib. de mundo, ὁ μὲν ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν τρέχει, id eſt, eques ad cornu, veles ad ſtationem ſuam feſtinat. Et ψιλοί, οἱ [illegible], Suid. quos Latini velites vocant, dicuntur, qui non ſunt armati, at tempore certaminis obuio telo, vel lapide, vel fuſte, vel alio quouis inſtrumento vtuntur, vel ſagittarij, quòd tenui ornatu vtantur. Hæc interpr. Thucyd. vide Ὁπλῖται in Appendicibus de vocabulis militar.

Ψιλοτάπητες, οἱ, & Ψιλοτάπιδες, αἱ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villoſi. vide ſuprà.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas. ψιλότης τῆς κεφαλῆς, caluitium capitis, Plut. in Galba.

Ψιλόω, ῶ, ώσω, ωκα, nudo, denudo, enudo, diſpolio, deſertum facio, exuo, depilo, euello pilos, pilis ſpolio. Actiu. Accuſ. & Genitiu. ἐψιλωμένος, nudus & deplumis, Gaza. ἐψιλωμένα τῶν ὀστῶν τὰ κρέα, carnes oſſibus ſeparatæ.

Ψίλωθρον, ου, τό, pſilothrum, φάρμακον περὶ ψίλωσιν τῶν τριχῶν: vnguentum, q. depilatorium, [illegible]. Theophraſt. libro 9. cap. 22. hiſtor. plantar. vbi ait radicem ſylueſtris vitis eſſe ad vſum pſilothri aptam. Hoc nomine etiam dicitur ab aliquibus ἄμπελος λευκὴ depilandis coriis, quem vſum habent acini eius, Dioſc. li. 4. cap. 180. Comm. Nicandri in Theriac. ψίλωθρον [illegible], quę & [illegible] vocatur. Pſilothri herbæ meminit Palladius in Aprili.

Ψιλῶς, leuiter, ſimpliciter, nudè, ἁπλῶς, κούφως, Heſyc.

Ψίλωσις, q. depilatio, nudatio, auulſio pilorum.

Ψιλωτής, οῦ, ὁ, qui non amat aſpirationem.

Ψίμμυθος, [illegible], Suid.

Ψίμυθος, vide Ψιμύθιον.

Ψιμμύθιον, cerusa, de qua Nicand. Alexiphar. Ariſtoph. in Pluto, ἡ δ' ἐκπλυθῇ γε τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, ὄψει καταφανῆ τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη, ſi hæc ceruſa eluta erit, videbis faciei cicatrices & lacinias: vbi ſecũda ſyllaba producitur. De pſimmythio, id eſt, ceruſa, vide libro 5. Dioſcorid. capite 91. & libro ſexto, capite 23. vbi de vi eius lethali & remediis. Dicitur etiam ψίμυθος, à quo ψιμυθιόω dictum ψιμύθιον. Luciāj lepidiſſimum extat Epigramma, Τὴν κεφαλήν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις. Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε, ὥστε προσωπεῖον κ' οὐχὶ πρόσωπον ἔχειν. Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος, Καὶ ψιμύθιος, τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

Ψιμμυθιώδης, ceruſam repræſentans.

Ψιμμυθιόω, ῶ, ώσω, ωκα, fuco ceruſa.

Ψιν, αὐτός, ipſum, αὐτῆς, αὐτοῦ, Heſych.

Ψινάδες, capreæ, αἶγες ἄγριαι, Heſyc.

Ψινάζω, folijs defluo, [illegible] vide Ψινάς.

Ψινάς, vitis decidua. vide Ψινάς.

Ψινθάζω, flere, κλαίειν, Heſych.

Ψινάζειν dicitur vitis cum deflorens irrorat, aut cùm acini, i. οἱ ῥᾶγες, defluunt, & remanentes paruuli conſtant, Theophr. libr. 4. hiſt. plant. cap. 16. vide Ψινάς.

Ψίνθος, delectatio, τέρψις, Heſych. vnde dicta Ἀψίνθιον, herba amariſſima.

Ψιυδρόν, vile, vitioſum, φαῦλον, Suid.

Ψίξ, χός, ἡ, mica. Alexan. Aphrod. [illegible]. Et apud Gregor. Nazanz. ψὶξ [illegible], mica intercurrens, i. aliquid cibi. Trallianus in curatione Lethargi, [illegible] ψίχας (ſic enim ſcribend.) [illegible], micæ panis: vel hic potius, panis medulla. Vnde ψιχίον infrà. Vide Ἄψιχος.

Ψιττάζω, paſtorum more acclamo. ψίττα enim paſtoralis acclamatiuncula eſt, vt ex Pauſania annotat Euſtath.

Ψιττάκη, ἡ, pſittaca, auis vocem emittens hominis, Ariſtot. 8. Ani. quæ & pſittacus dicitur. vide Ælian. & Oppian. & Eraſ. in Prouerb. Senex pſittacus. Et in voce Σιττακὴ ſuprà.

Ψιττάκια, muliebris calceamenti genus.

Ψιττάκια, τά, ſic vocat Conſtantinus γεωπ. libro 10. piſtacia, id eſt, πιστάκια, de quibus vide ſuprà. Arbor ipſa apud Theophraſt. hiſtor. libro 4. cap. 5. τέρμινθος ἰνδικός, terebinthus indica, de qua ex illo Plin. lib. 12. cap. 6.

Ψιχίον, buccella, mica, vide Ψίξ.

Ψιττακός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ, paſſeris ſiue rhombi piſcium effigiem repræſentans.

Ψιτὸν, citò, ocyus, ταχέως, ἐλθεῖν, Heſych.

Ψίχα, ης, ἡ,

Ψιχίον, ου, τό, mica. ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης, [illegible] edere de micis quæ cadunt de menſa, &c. cap. 15 Euang. Matth. vide Ψίξ.

Ψιχώδης, ους, ὁ, καὶ ἡ, minutus, micæ inſtar, apud Euſtath.

Ψίχω. &

Ψίω, cibo præmanſo nutrio, ψωμίζω, Heſych. ἐμβαμματίζω, tenuo, ſeco, diuido, minuo, Etymol. interpr. Theocriti [illegible]. vide Ψιθυρίζω.

Ψ [illegible], vide Ψόα.

Ψογερός, ά, όν, αἰσχρός, μεμπτός, ἐπίψογος, turpe, reprehendendum, Heſych.

Ψόγιον, fœdum auditu, indignum, flagitioſum, Heſych.

Ψόγος, ου, ὁ, vituperium, vituperatio, κακολογία, μέμψις, ὄνειδος, dedecus, infamia ψόγον ἔχειν, malè audire. εἰς ψόγον ἄγω, vitupero, Plato de Leg. περὶ ψόγον ἄγω, idem ibidem. ψόγον ἐπιφέρειν, reprehendere, Thucyd.

Ψοῖον, τό, obliquum, incuruum, σκολιόν, Heſyc.

Ψοθάλλειν, ſtrepere, ψοφεῖν, Heſyc.

Ψολόεις, ὁ, fuliginoſus, αἰθαλώδης.

Ψόθος, αἰχμηρία, ψώρα, ſcabies. & ψοθός, niger, ſqualidus, Heſych.

Ψοθώδης, ſqualidus, turpis. αὐχμηρός, Heſyc.

Ψοῖα, ας, ἡ, vel ψοία, vide ψοία.

Ψοῖθος, ου, ὁ, glorioſus, arrogans. ἀλαζών, Suid.

Ψοῖθος, cinis, ſtercus, [illegible], Suid

Ψολόεις, όεντος, ὁ, ardens, ſtatim perdens, fuliginoſus, cineraceus & nigricans, fumoſus. Homer. Odyſſ. ψ. [illegible]. Euſtath. [illegible]: Nam ψόλος, ὁ καπνός. Apud Ariſtot. τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν κατασκήπτουσι d cuntur, οἱ δὲ ψολόεντες. vt & Hom. appellauit. Idem Ariſtot. de mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται, id eſt, ex fulminibus ea quæ contraxerint fuliginem dicuntur ψολόεντα. Euphorion dixit, [illegible]: Et [illegible] Æſchyl. [illegible].

Ψολοκομπία, iactantia, ἀλαζονεία. Ariſtophanes in Equitib. [illegible], id eſt, [illegible], Commentar. ſit à ψόλος & κόμπος.

Ψόλος, ου, ὁ, fumus, fuligo, ἀσβόλη. Euſtat. Odyſſ. ψ.

Ψοφέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſtrepo. [illegible], facio ſtrepitum, obſtrepo, ſtrideo, fores pulſo. Neutr. ψοφεῖ λάλει τι, ſonum quen-

dam emittit, Ariſtoph. κόπτουσι ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν, intus ſuas fores pulſant, Plutarch. in Publicola. ψοφεῖν τὴν θύραν ἐπειγόμενον, Lucian. Lexiphane. Nam κόπτει τὴν θύραν, qui aduenienς pulſat: ψοφεῖ τὴν θύραν, qui egreditur, & ſic aperiente ſtrepunt fores. Comm. Ariſtoph. in Nebul. (vbi, Ἀλλ' ἐγὼ κόπτω τὴν θύραν. Et, τίς οὗτος ὁ κόψας τὴν θύραν;) obſeruandum admonet, ὅτι ἐπὶ τῶν ἔξωθεν κρουόντων, κόπτειν dicitur: ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. Hanc differentiam ſeruauit Menander, dicens ἐπὶ τῶν ἔξω, κόπτω θύραν: ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ψοφεῖ τὴν θύραν ἐξιών. Athenis fores in publicum aperiebantur: qui domo exibat, ne quẽ eas aperiendo fortè prætereuntem læderet, eique fores impingeret, crepitum eas feriens antè edebat: ad quod alluſit Plautus, Orationem comprimam crepuit foris. Ariſtophanes, ψοφεῖ τις ἔνδον.

Ψόφημα, ſtrepitus, ψόφος.

Ψοφητικὸς, ſtrepitum edens. ψοφητικά, quæ ſtrepitum edunt, ſtrepera, Suid. vide ψόφος.

Ψοφὶς, ίδος, Theophr. lib. 9. cap. 5. hiſtor. plant. ait petræam herbam naſci περὶ ψοφίδα, i. circa Pſophidem.

Ψοφοδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formidoloſus, δειλὸς, ἀπὸ ψόφου δεδιὼς, meticuloſus, Plaut. ad omnem ſtrepitum expaueſcens. Plutarch. in Præceptis ſanitatis, τὸ σῶμα καινὸν ψοφοδεὲς περιέχοντα.

Ψοφοδεῶς, Luciano, i. timidè, trepidè Liu. vel trepidanter & timidè Cæſari.

Ψοφωδῶς, tumultuoſè, ταραχωδῶς, Heſych.

Ψοφομάχας βάκχος, in Epigr. cum ſtrepitu & tumultu confuſens & agens. vel cui ſtrepitus & crepitus aut ſonitus curæ ſunt.

Ψοφοποιὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitum faciens.

Ψόφος, ου, ὁ, ſtrepitus, ἦχος, κτύπος, ſuſurrus, crepitus, fragor, fremitus, ſonus: ſic Gaza 4. Animal. Ariſtot. cap. 9. vbi ponitur differentia inter ſonum, vocem, & locutionem. ψόφος definitur, ὁ ἀέρος πληγὴ ἐκ τῆς ἀθρόας συμπτώσεως τῶν σωμάτων σκληρῶν καὶ λείων. Nam corpora mollia ſtrepitum non edunt: minus ſtrepunt, vel dura leniter commota: & aſpera, & caua quia aerem retinent, ad ſtrepitum edendum ſubitò, ineptiora ſunt, καὶ ἔστιν ψοφητικά.

Ψ Υ Α, ας, ἡ, i. ψία καὶ ψοά, lumbus, vel potius lumborum caro muſculoſa, lumborum pulpa: vnde pulpamentum. Athen. libro 8, Ὁ τρίγλης ἐν ταῖς πλαγίαις σάρκας ἐπιπεφυκυίας ἔχει, ... ψύας ... λέγουσι κόψας ... Ibidem Clearchus, σάρκας μυώδεις καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νευρομήτρας vocant: quæ vox etiam apud Hippocrat. Sic dicuntur, ... velut ... vide Α... Heſyc. ψύα, ἰσχύϊα.

Ψυγεῖον, vas, vel locus in quo aqua refrigeratur, Heſyc.

Ψυγεὶς refrigeratus, refrixiſſe: à ψύχω. ψυγείς, qui frixit, refrigeratus. Ariſtophan. vbi Interpr. ψυγεὶς ... frigidus in extremis partibus. Alexand. Aphrod. Matt. cap. 24. ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, refrigeſcet caritas multorum.

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, i. refrigeratio, perfrictio. ψυγμὸς σαγηνῶν, ſiccatio ſagenarum, cap. 26. Ezech.

Ψύχω, ω, ſicco. ψύχειν ἐν ἡλίῳ, ſiccare ſole, in ſole torrere, inſolare, Dioſcor. libro primo, capite 25. ψύχειν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτῳ, ſiccare flagrantiſſimo ſole: Ruell. denſare, alij interpretes apud eundem Dioſc. lib. 2. cap. 126. ἐψύξατε αὐτῆς ψυγμούς, ſiccauerunt ſibi, cap. 11. Numer.

Ψυδρὸς, ψευδὴς χρῆσις. Heſyc. eſt ἀληθὴς, ἰσχνὸς quo ferè ſenſu & ψεδνός.

Ψυδρὸς, pro ψευδὴς, falſus, fictitius, ementitus.

Ψυδρὸς, vide Ψύδος.

Ψύδρακες, & Ψυδράκια apud Galen lib. 1. κατὰ τόπους dicuntur puſtulæ paruæ velut bullæ quædam ſupra cutem eminentes. vnde etiã aliquando φλυκτίδες & φλύκταιναι dicuntur, & φλύζειν ab Hippocrate: ſcilicet ἀπὸ τοῦ φλύειν, i. ebullire, & feruere. ſicut ψύδρακες ἀπὸ ψύχους, i. frigore à quo etiam oriuntur. φλυζάκια etiam vocat Hippocr. Et Celſus lib 5. deſcribit: Phlyzacion (ſic enim legendũ) paulò durior puſtula & ſubalbida, acuta. ex qua ipſa quod exprimitur humidum eſt. Paulus lib. 3. cap. 3. ψυδράκια μὲν ... φλυκτίσιν ὅμοια ... Pollux lib. 4. ψυδράκια ... Idem, ... ψυδράκια, ... Et in ſingulari, apud Trallian. ψυδράκιον, i. albida puſtula per ſumma ſcatens. ψυδράκια τῆς κεφαλῆς, albidæ capitis puſtulæ, capitis vlcera quæ pſydracia dicuntur, Dioſc. lib. 5. cap. 118.

Ψύζων, οντος, ὁ inſpirans.

Ψύα, ſumma caro, cutis, in ſuperficie caro. Etym. παρὰ τὸ ψαύω.

Ψυθίζομαι murmuro, γογγύζω, Heſych.

Ψυθὸν, Heſych. ... Heſych. & ψύθος, pro ψευδὴς, ἀληθής.

Ψυθιστὴς, ſuſurrator ſeu ſuſurro.

Ψυθισμὸν Cyr. καὶ τὸ ... τὴν ... ψιθυρισμόν τινα.

Ψύθος, mendacium, Etym. Doricè, vt teſtatur Euſtat. Iliad. γ, apud Suid. ψύθος. ψεῦδος. ... apud Callimach.

Ψυθὸς, garrulus, argutus, ψίθυρος, Heſyc.

Ψυθρίος, Heſyc. ...

Ψυκτὴ, maza pauxillo aquæ ſubacta, Heſych.

Ψυκτηρίζω, ... vide

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, καὶ Ψυγεύς, potorium vas non pede fultum ſed aſtragalis, quod merum continebat: vnde & ἀναστρεγὲς dicitur à Polluce, καὶ δῖνος. Dicitur autem παρὰ τὸ ψύχειν τὸν οἶνον: oportebat enim potores vno hauſtu hoc poculum exiccere. Plato in Sympos. ... ψυκτῆρα ... Vnde ... dicitur ... apud Athen. libro 11. & Euſtath. Odyſſ. Sunt & apud Ioſephum ψυκτῆρες χρύσεοι, καὶ ... quæ Interpres non ſine præuaricatione tranſilit. Suidas ψυκτῆρα vas magnum eſſe voluit in quo & lauarent pocula, & merum refrigerarent: ait enim ... τὸ ποτήριον ... ψυκτῆρες ... nos dicimus *bacquet*, à baccho, & *cuuier*, à cupæ forma: Eſt & capa Varroni, potorium vas: quod & nos dicimus *cuue*, & *cuuete*. Ψυκτήρ, & Ψυκτήριοι τόποι, loca non aprica ſed frigida, opaca & vmbroſa, quorum vis refrigeratrix, & quæ ad æſtus refrigerationem conſectamur. Athen. lib. 11. ait Nicandrum ψυκτῆρας vocaſſe ... Æſchylus ... ψυκτηρίοις. Euripid. ψυκτήρια δένδρη dixit. Heſiod. ... ψυκτήρια ... vide Ψυκτήριος.

Ψυκτηρία, nemoroſus & opacus locus: vide Ψυκτήρ.

Ψυκτήριος, &

Ψυκτικὸς, ή, όν, refrigeratorius, refrigerandi vim habens. ψυκτικὴ φύσις, natura refrigeratrix vel refrigeratoria Plinio. & apud Galenum, refrigeratoria medicamenta ψυκτικὰ φάρμακα vocantur.

Ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Ariſtophan. in Nebulis, Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. Comment. ψύλλα, inquit, ἀρσενικῶς, ἡμεῖς δὲ ψύλλους vocamus. Quo nomine tam Græcè quàm Latinè, etiam olerum pulices ſignificantur, de quibus Palladius lib. 1. cap. 29. Et Columella in horto, Farnulus aut pulex irrepens dente laceſſat. Theophraſt. hiſt. plant. libro 7. cap. 5. ... ψύλλαι: Gaza reddit, radicibus (ſic enim & Palladius raphanos vocat, radiculas etiam Celſus, i. ῥαφανίδας) pulices. Ex Theophraſto vertit malè Plinius, Beſtiolarum quoque genera innaſcuntur napis pulices: in cuius codice corruptè tamen ſcriptum, culices. Conſtantinus γεωπονικῶν lib. 12. καὶ μάλιστα ... Ibidem remedia docet, quibus olera à pulicibus illæſa ſeruentur, i. ... ut ipſe loquitur. Ψύλλα, pro genere quodam phalangij, Ariſtot. 9. Anim.

Ψύλλιον, ου, τὸ, pſyllium, pulicaria ſiue pulicaris herba quæ humectat & refrigerat, Galen. ad Glauc. De eius vi lethali, Dioſcor. lib 6. cap. 11.

Ψυλλόξενος, vide Ψύλλα.

Ψύλλος, ου, ὁ, pulex. Ariſtot. 4. Anim. ὀπίσω ψύλλου ... poſt pulicem viuum, cap. 24. lib. 1. Reg. vide Ψύλλα.

Ψύλλοι, Pſylli, Lybiæ populi, qui non ſolùm ipſi non læduntur à ſerpentibus, verumetiam ab aliis qui morſi fuerint venenum exugunt. Vnde Diuus Hieronymus Pammachium ψύλλον vocat, quòd ψύλλου quendam ageret, ſuccurrens aduerſus obtrectatorum venena. Lege Cornel. Celſum lib. 5 cap. 26. & Plin. lib. 8. 25.

Ψύλλων, ωνος, ὁ, piſcis: fullonem Gaza interpretatur libro 6. Anim. Ariſtot. cap. 14.

Ψύξις, εως, ἡ, frigus, refrigeratio, ψυγμός, Heſych.

Ψυρία, ἡ, inſula iuxta Chium, quæ & Ψύρα dicitur.

Ψυρὸς, aſper, incultus, ſordidus: ab inſula pſyra perpuſilla & ignobili, Heſych.

Ψυρὰ γῆ, terra tenuis, continens λυπρὰ χωρία, Heſyc.

Ψύσαγρον, τὸ, matula, ἀμίς, Heſych.

Ψυττὸς, τὸ, ſputum, ſaliua, πτύελον, Heſych.

Ψύττω, ſpuo: à fictitio, vt arbitror, ſono, Heſychius. Item ſpiro, efflo.

Ψυχαγωγέω, ῶ, ήσω, τὸ, αγα, conſolor, delecto, ... oblecto animam: & generaliter pro oblecto, demulceo, alliceo ad me & attraho. Actiu. Accuſ. iungitur. Iſocr. ... ψυχαγωγεῖν, auditorum aures demulcere. Antiphon, Καὶ ... ψυχαγωγῆσαι, verbis oblectare ac allicere. Polyb. Λαμβάνων ... ψυχαγωγεῖ ... hos benignè atque humaniter amplexus in ſuam amicitiam prouocabat. Sic Cicero in Epiſt. Inimicum meum ... in manibus habebant, ſic fouebant. &c. Ψυχαγωγός, animas duco, τὰς ψυχὰς ἄγω, vt ψυχαγωγός etiam Mercurius dicitur ἀπὸ τοῦ ψυχαγωγεῖν, & animas ducere: qui ob id etiam ψυχοπομπὸς dicitur. Vnde illud Maronis, hac animas ille euocat Orco.

Lucan.

Lucian. Καὶ ῥᾴδιον πολὺ τιθεῖσαι θαυμασίας, καὶ δαίμονας, ἢ ψυχαγωγοὶ καὶ γοητείας σὺν πολλῇ. Et Paſſ. ψυχαγωγούμενος ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, viſis raptor, Plato in Timæo.

Ψυχαγωγία, ας, ἡ, animi oblectatio, ſolatium, recreatio, διαγωγή, allectatio Quintil. amœnitas. & fores metallorum ad refrigerandum & recreandum factæ, Etym. Ψυχαγωγία, vaticinandi genus, quum animæ carminibus educuntur ab inferis, euocatio animæ, Nazanz. in Inuectiua aduerſus Iulian. Οὐ μόνον τῶν ἀπορρήτων ... τὸ καὶ ... ἐπὶ ψυχαγωγίᾳ καὶ μαντείᾳ, &c. i. γοητείᾳ καὶ νεκρομαντείᾳ.

Ψυχαγωγικὸς, alliciens, Plato de Leg. q. oblectatorius.

Ψυχαγωγὸς, οῦ, ὁ, euocator animarum, i. νεκρομάντις, ὁ νεκρομαντεύς: epithet. Mercurij, quòd animas deducat. Et ψυχαγωγὸς Peitho, quaſi flexanima. Aliquando ponitur pro deceptore.

Ψυχάζω, refrigero, ψύχω, καὶ τὸ πνεῦμα διαπνέω, reſpiro, recreo ac reficio, ἀναψύχω, Suid. ... ψυχάζειν.

Ψυχάριον, ου, τὸ, animula, parua anima, Plato. ψυχίδιον.

Ψυχεινὸς, ῆ, ὁ, frigidus. ψυχεινὴ οἰκία, vt ἀλεεινή, Xenoph.

Ψυχεινὸς, ῦ, ὁ, frigiditas.

Ψυχέμπορος, ου, ὁ, qui homines emit & vendit, mango, Heſ.

Ψυχὴ, papilio, ſic 2. hiſt. plant. Theoph. Gaza, & lib. 8. c. 7. de cauſ. plant. ἐκ κάμπης χρυσαλλὶς, εἶτα ἐκ ταύτης ἡ ψυχὴ, ex eruca aurelia naſcitur, mox de ea papilio. Confer Ariſtot. hiſtor. Anim. lib. 5. cap. 19.

Ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima, animus, ſpiritus. animi libido & cupiditas, φύσει. τῇ ψυχῇ εἰδέναι, animo præſumere, Demoſth. ψυχὴν φιλάνθρωπος, animo humanus, Xenoph ψυχὴν ... Ariſtoph. Elegans illa familiariſque locutio, qua vſus eſt Æſchinus Adelphis, expreſſa videtur è Græco ſermone: Quid illi tandem creditis fore animi miſero, qui cum illa conſueuit prius dicunt enim τίνα οἴει ψυχὴν ἔχειν: & ita fuiſſe apud Menandrum credibile. Demoſthen. in Orat. contra Aphobum: τίνα οἴεσθε αὐτὴν ψυχὴν ἔχειν, ... Etiam ad Polyclem, τίνα μ' οἴεσθε αὐτὴν ψυχὴν ἔχειν, ἢ πόσα δάκρυα ἀφιέναι; Quandoque γνώμην, pro ψυχὴν, dicebant, vt Iſocrates in Trapezitico: τίνα οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Apud Platonem cum ſenſus penè idem ſit, καρδίαν eſt libro 8. de Repub. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τίνα οἴει, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἔχειν; De ſæuo quoque immiſericordique homine vſurpabantur hæ voces, non de eo tantum qui malis conſternatus eſſet: vt exemplo hoc Lyſiæ ab Halicarn. poſito in vita ipſius, intelligitur ... τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι; vide Ἐκ ψυχῆς, in Ἐκ. Appellatione τῆς ψυχῆς ὁρμὰς καὶ φαντασίας, vel vt appoſito nomine Moſes ἀγέλας. Philo in libro de mundo comprehendit. Idem ibidem animam à natura diſtinguit ſenſu, viſo, impetu, his verbis, ψυχὴν δὲ φύσεως περὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιητὴς ... αἴσθησιν, φαντασίαν, ὁρμήν. ψυχὴ, id eſt, anima. Ψυχὴ, totus homo cuiuſuis ſexus, perſona, ad Roman. cap. 13. Ψυχὴ pro ingenio. Iſocrates, θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμερούμεθα, ferarum ingenia cicuramus. Ψυχὴ, vita, ζωή. Sic & Latinè ſumitur Anima aliquando, vt apud Terent. in Adelph. animam ipſam extinguerem. Homerus Odyſſ. 1. Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων. Et Iliad. ι. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παρβαλλόμενος πολεμίζειν, id eſt, παρακινδυνεύων, periculo vitã exponens. Et Matth. cap. 2. τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. Saluſtius in Catil. cauete ne multi animam amittatis. Rurſus, Nam ferè quem quiſque animus pugnando locum cœperat, eum amiſſa anima, corpore tegebat. Iuſtinian. in Inſtit. animæ amiſſionem ſuſtinet. quæ phraſis eſt peculiaris Hebræis. Κινδυνεύειν περὶ ψυχῆς, de vita periclitari. Ariſtoph. in Pluto. τίς γὰρ πλουτῶν, ... κινδυνεύειν περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιήσας; Ψυχὴ, pulpa, medulla, ἐντεριώνη, μήτρα, vt apud Apſyrtum libr. 2. τῆς ψυχῆς τῆς κολοκυνθίδος, colocyntidis pulpæ. Ψυχὴ, ſanguis, αἷμα, Ariſtopha. in Nebul. Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι (pro κόρεις, id eſt, cimices, iocosè) Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσι, Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, animam ebibunt, id eſt ſanguinem. Sic enim & Anima Latinè ponitur. Virgil. in Æneid. Purpuream vomit ille animam. Et tuáque animam hanc effundere dextra. vt & profundere animam per vulnera, dixit in Epiſt. Ouid. Lucret. libro 3. Dimiſſáque anima corpus caret vndique cenſu, i. emiſſo ſanguine. Sciteque ex Ariſtot. dixit Comici Interp. τρισσὸν τι περὶ ψυχάς φασι, τὴν αὐξητικὴν, ὅ τις ἐστὶ κατὰ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ τῶν φυτῶν: Τὸ αἷμα ... τῶν ζώων: Καὶ τὴν λογικὴν, ὅ τις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. Sophocl. νέαν ψυχὴν ἀνάλλων, id eſt, ζωὴν τρέφων καὶ αὔξων, i. adoleſcens.

Ψυχῆς οὐδενὸς ... nulla re veſcor animata, Lucian. ἐν τῷ τῶν βίων πράσει.

Ψυχθεὶς, refrigeratus, qui refrixit. ψυχθέντες, id eſt, frigefacti, frigus paſſi, aliquando in febrem incidunt diariam, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ψυχίδιον, τὸ, Luc. & ψυχάριον Plat. animula, in Epiſt. Cic.

Ψυχικὸς, ὁ, animalis, humanus, cui opponitur ὁ πνευματικὸς, in ſcriptura, Ad Epheſ. 1. ad Corinth. cap. 15. Iudas Apoſt. in Epiſt. ψυχικοὶ πνεῦμα μὴ ἔχοντες. ψυχικὴ δύναμις, i. animalis virtus, ortũ habet à cerebro, Galen. 1. ad Glauc. ψυχικὰ πάθη, animi affectiones, Idem ibidem.

Ψυχικῶς ... πάθῃ, animo contriſtatus.

Ψυχινὰ χώρα, agri frigidi: ſic legitur libro 3. cap. 29. de cauſ. plant. Theophr.

Ψυχοδαΐκτης βάκχος, animorum, q. diremptor, in Epigr.

Ψυχοδότειρ ..., ibidem.

Ψυχόλεθρος, pernicies animarum, Suid. ... ψυχή, Heſ.

Ψυχολετὴς δύναμις, in Epigr.

Ψύχομαι, refrigeſco, inalgeſco, ψυχαίνομαι, refrigeror, frigidus patior. Apol. Rhod. ἐψυγμένα μέλη, membra quæ refrixerunt. Ψύχεσθαι, de flamma, i. reſtingui. emori, μαραίνεσθαι, marceſſere. in Epigr. Καὶ φλὸξ ἐν πολιαῖς ἔτι θύμματα ... φλέβες ἡ μετὰ ψύχεται αἰθομένη.

Ψυχομαντεῖον, Pſycomanthium, locus in quo animæ reddunt oraculum. Plut. in Opuſc.

Ψυχομαχεῖν, ad extremum vſque ſpiritum pugnare, vſque ad extremam dimicationem contendere. Polyb. de Carthagin. ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενοι καὶ τέκνων, οὐδέ ποτε ... λήξαι τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχοῦντες ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν. Idem de Romano & Carthag. imper. ... ἀμφοτέρων ... τοῖς ψυχομαχοῦσι τῶν ἀγώνων ...

Ψυχομαχία, ας, ἡ, animoſa contentio, acris ac vehemens dimicatio. Polyb. Ἦν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ πλεῖστον ψυχομαχία. Cum Romanis copiæ deeſſent, tamen ad extremum vſque ſpiritum acriter dimicabant.

Ψυχοπλανὴς βάκχος, in Epigr.

Ψυχορραγία, animi defectio, apud Baſil.

Ψυχορραγέω, ῶ, frigore pereo, animo deficio, palpito, ἀσπαίρω, morior, λιποψυχέω, ἀποψυχέω. Apol. 2. ... ψυχορραγέοντα, animam efflantem.

Ψυχορραγοῦντες, οἱ, frigore pereuntes.

Ψυχορροφεῖν, τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν, Suidas. ſorbere ſanguinem. vide Ψυχὴ.

Ψύχος, εος, τὸ, frigus, tempus frigidum, algor, refrigeratio, Gaza de Senect. gelu, Xen. ψύχη, frigora.

Ψυχοστασία, pſycoſtaſia, Philoſtr. in Heroic. de Homer. Pollux l. 4. de theatri partibus, ... καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν ψυχοστασίᾳ.

Ψυχοστόλος ἠχὼ, à Nonno dicitur vox Chriſti animas inſtruens & exornans, aut mittens.

Ψυχοτακὴς, έος, ὁ, animum liquãs, animum macerans. ψυχοτακῆ δάκρυα, in Epigr.

Ψυχότροφον, pſycotrophon, herba ſic dicta, quòd frigidis locis gaudeat. Eadem dicitur & κέστρον, Dioſcor. l. 4. cap. 2. ſic appellatur ἡ βεττονική, Plin. lib. 25. cap. 8.

Ψυχότροφος, frigidis gaudens.

Ψυχουλκὸς, τὴν ψυχὴν ἕλκων.

Ψυχοφθόρος, ὁ, ὁ, lethifer.

Ψυχόω ..., animo, l. 4. Epigr. τίς λίθον ἐψύχωσε;

Ψυχρεία, τὸ, ineptię, frigus, id eſt, ψυχρότης, Galen. lib. 3. de Criſimis diebus.

Ψυχρείσμα, frigidè enuntio, Hermóg. vide Ψυχρότης.

Ψυχρήλατος, ὁ, ὁ, frigida tinctus, in frigidam merſus. Plutar. in Bruto. ὥσπερ τὸ ψυχρήλατον τῶν ξιφῶν, στόμωμα ἔχει, vt enſium acies ducta & roborata frigidæ tincturã ψυχρήλατος λοπάς. vide Λοπάς.

Ψυχρίζω, refrigero. Trallian. λαμβανέτωσαν ὕδωρ ... ψυχρίζοντες.

Ψυχροβαφὴς, vide Ὑδροβαφής.

Ψυχρολογεῖν, frigida verba, ineptáque & ſcurrilia fundere, frigidè dicere, vel rem paruam multis & magnis verbis extollere: vide Ψυχρότης.

Ψυχρολογία, frigidus & inanis ſermo. vide Ψυχρότης.

Ψυχρολόγος, leuis, frigidus, vanus, qui ineptis & futilibus, & abſurdis verbis vti ſolet. vide Ψυχρότης.

Ψυχρολουτροῦντες, οἱ, frigidis vtentes balneis, qui ſe aqua frigida lauant.

Ψυχρολουτρέω, καὶ Ψυχρολουτέω (eſt enim ἐκ τῶν διαλεγομένων. vt Θερμολουτέω καὶ Θερμολουτρέω) frigida lauor: vt apud Horat. frigida dum perluor vnda. Plutarc. in Erotico, ... δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ, καὶ τὰς ὀφρῦς αἴρει καὶ φιλοσοφεῖν φησί.

Ψυχροποιητικὸς, frigus faciens, epitheton febris.

Ψυχροποσία, ας, ἡ, frigida potatio, potus frigidus, Athenæus.

Ψυχροπότης, ὁ, frigidam potans.

Ψύχρος, ου, ὁ, Pſychrus, fluuij nomen.

Ψυχρὸς, ὰ, ὸ, frigidus, frigore torrens, gelidus, algidus. Ψυχρὸν interdum capitur pro aqua frigida, vt capite 10. Euang. Matthæi ποτήριον ψυχροῦ, poculum frigidæ, ſcilicet aquæ, vt ſubaudiendum ſit ὕδατος: ſic enim loquuntur & Latini, frigida lauat, & frigidam popoſcit. ψυχρὸν πίνειν, frigidam bibere, Epictet. ψυχρὸς ὁ Εὔριπος, Euripus frigidus, Ariſtotel. 9. Animal. ψυχρὸς χαλκὸς, Homer. Iliad. frigidum ferrum, id eſt, lethale & mortiferum

rum. ψυχρὸς ὁ δύστηνος βίος, vita frigida, id eſt, [illegible] ſeu [illegible]. Ariſtoph. in Pluto, [illegible], ψυχρὸν βίον ζῶσιν [illegible]. Ψυχρὸς etiam pro abſurdo ponitur, nec plauſu excipiendo, ſicut frigidus Latinè. vide Ψυχρότης.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas, refrigeratio Vitr. lib. 1. capite 4. Ψυχρότης etiam elegantem habet vſum, cùm ineptum quid & frigidum eſſe dicimus, & cum pro captato auditoris riſu vel fauore, frigus conſequitur. Commentar. Ariſtoph. in Acharneſ. Οἷος ἦν [illegible] τραγῳδίας ποιητὴς ψυχρός. Et ſubinde, [illegible] αὐτὸν, [illegible] διὰ τὴν [illegible] τῶν ποιημάτων ψυχρότητα, propter huius poëmatum inſulſitatem atque ineptias. Demoſth. [illegible], Καί μοι πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς ψυχρότητα καταγνῷ μηδεὶς, Me per deos immortales nullus ineptum eſſe iudicet: nullus ita hoc quod dicturus ſum excipiat, vt frigidum & abſurdum. Sic Frigidum dicitur Latinè abſurdum, nec plauſu excipiendum: cui facetum & plauſibile opponitur: vt Cicero in Bruto dixit de P. Lentulo, Habuit à natura genus quoddam acuminis nonnunquam frigidum, interdum etiam facetum. Quintilian. libro ſexto de patrono loquens, qui infantem in epilogo parùm tempeſtiuè produxerat: Tum ille alioqui vir facundus, inopinatæ rei caſu obmutuit, & infantem ſuum frigidiſſimè reportauit. Nam & frigus abſurdam rei ſpeciem ſignificat, quam incommodus euentus ſubſequitur, vt cùm pro riſu & gratia vel fauore ſperato, res in diuerſum exiit. Idem Fabius in eodem, Nam & imperitia & ruſticitas, & rigor, & deformitas afferunt interim frigus: &c. Cicero ad Quint. Frat. Quum Appius ſenatum infrequentem coegiſſet, tantum fuit frigus, vt populi conuicio nos coactus ſit dimittere. Idem in Bruto eo ſenſu dixit, Quare tibicen diſcipulo ſanè frigenti ad populum, Mihi cane & muſis, id eſt, [illegible] ψυχρῶς [illegible]. Et ſic accipiendum illud Demoſthen. de falſa legat. [illegible] τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα [illegible] φενακίζων ὑμᾶς. Vt intelligatis Æſchinem in impoſtura vobis factitanda, etiam verbum illud, quod frigidè & ſcurriliter dici ſolet, ad ſatietatem vſque, exuperaſſe. Inde ψυχρολόγοι dicuntur, qui ineptis & futilibus & abſurdis verbis vti ſolent. Et ψυχρολογεῖν verbum, frigida verba ineptáque & ſcurrilia fundere. Lucianus. [illegible] ταῦτα πρὸς ἡμᾶς [illegible] ἡ ψυχρολογία. Dicitur & ψυχρεύεσθαι τὸ ψυχρὰ λεγόμενα. Hermogen. tomo i, de Sophiſtis, [illegible] ψυχρεύονται [illegible]. Vnde & ψυχρευμα: vide ſuprà.

Ψυχρῶς, frigidè, ineptè, inſulſè. vide Ψυχρότης.

Ψύχω, μ. ψύξω, π. ἔψυχα, priori longa, τὸ ψυχάζω, frigefacio, poſt calorem recreo, refrigero, ventum facio: ἀποψύχω, ſicco. Actiu. Accuſat. Plato in Timæo, [illegible] ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα: Cicero, cauſæ quæ vim habeant frigoris & caloris. ψυχόμενα, ſicceſſentia, Plutarchus in Themiſtocle. Ariſtophan. [illegible] ψυχρὰν [illegible], id eſt refrigeratæ adnata ſunt calceamenta. Interpres tamen ψυχρὰν exponit [illegible]. Compoſitum huius eſt ἀναψύχω.

Ψύχωσις, animatio Cic. vita, Pythagoras de Deo loquens, [illegible] καὶ ψύχωσις. &c. τὴν ζώων ψύχωσιν, animalium refrigeriũ, Nazanz. in Orat. ſic Moſellan.

Ψῶ, extenuo, λεπτύνω, minutàtim ſeparo, [illegible]: vnde ψωμός. Eſt etiam ψῶ, tango: vnde ψαύω, τὸ ἅπτομαι. Ψῶ item vro, [illegible]: vnde ψωλός, titio, ὁ [illegible] δαλός, Euſtath. in Hom. vide Ψωλός.

Ψώα, ας, ἡ, odor teter, ἡ δυσωδία. Suid. [illegible] ψώας [illegible].

Ψωαλέον, τὸ, ſqualidum, αὐχμηρόν.

Ψώδιον, τὸ, lingua, Heſych.

Ψώζα, ας, ἡ, malus odor, Etym. [illegible] δυσωδίας, Suid.

Ψώθιον, ου, τὸ, pars ima panis, inferior panis cruſta, & mica aut cruſtula panis nimium aſſati. Ex τοῦ ψῶ dicuntur ψώθια, [illegible], τὰ [illegible] ψαιόμενα. quæ [illegible] vel [illegible] vocant, Euſtath. Odyſſ. 10. vide Ψίξ: Et [illegible].

Ψωΐα, ἡ, putris graueolentia Plin. Heſyc. δυσωδία.

Ψωῖζος, liquidum excrementum, fœtor, ſitus, inquinamentum, [illegible] δυσωδία, μόλυσμα, Heſyc.

Ψωΐτης μυελός, ſpinalis medulla, quæ & [illegible], & ῥαχίτης apud Galen. lib. 5. de locis affectis.

Ψωλάκιδος, ου, ὁ, nulla re dignus, Heſyc.

Ψωλός, οῦ, ὁ, titio, ὁ [illegible] δαλός. fit à ψῶ, vro: vt adnotant Grammatici potius ψόλος. Ψωλός, à ψῶ quod eſt tango, qui ictu ruptus eſt, id eſt, herniosus: vnde [illegible]. Ariſtophan. in Pluto, Οἴμοι [illegible], καὶ ψωλὸν αὐτὸν [illegible]: Commentar. [illegible] τοῦ [illegible] expoſuit. Idem Comicus in Equitibus. ψωλὸν [illegible] μέχρι τοῦ [illegible], id eſt, μέχρι τῆς κεφαλῆς (μαλίστα γὰρ [illegible]) pro quo Diphilus dixit inuertens ἄχρι τοῦ [illegible]: Quod non ſatis attendit Eraſmus in Adagiis: debuit enim exponere: Sis herniosus (vel potius curtus) oportet, ipſum vſque ad caput, id eſt, valdè atque planè, [illegible] καὶ ἐκτελῶς. Ψωλὸς etiam [illegible] ψῶ, quod & [illegible] ſignificat, id eſt curtus, circumciſus, apella, recutitus. [illegible] vnde [illegible] [illegible] Eſt vero Euſtath. Iliad. [illegible] vnde [illegible], dicitur [illegible]. Et ψωλοὺς Comici interpres dici ait, [illegible] Suidas dicit [illegible] Sic autem dicuntur curti, οἱ [illegible], quales erant præter Iudæos, Ægyptij, quos itē Ariſtophanes perſtringens ait in Auibus, [illegible] ψωλοὶ [illegible]. Vbi ſignificat Ægyptiorum curtorum agricolas, cuculi cantu ad agri culturam euocari. Quod idem Eraſmus, vt alioqui litteratiſſimus, parùm mihi videtur intellexiſſe.

Ψωμάκ, ακος, ὁ, vermiculus ſegetis radices depaſcens, Heſ.

Ψωμίζω, [illegible], linteolum, ſtrophium quod carnes a culicibus tutatur iniectum, Heſyc. [illegible].

Ψωμίω, ῶ, τὸ ψωμίζω, paſco minutatim conciſo cibo: alo, [illegible], manſum in os inſero. [illegible] ψωμιεῖ κρέα: quis nobis carnes dabit ad veſcendum? cap. 11. Numer. Dicitur &

Ψωμίζω, in fruſta concido & ſeco, τὸ εἰς ψωμοὺς διαιρῶ [illegible]: vt cum panis fruſtatim diuiſus pauperibus diſtribuitur. Paulus primæ ad Corinth. capite decimotertio, Κἂν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, ſi omnem meam ſubſtantiam & facultates fruſtatim egenis diſtribuero: ſi particulatim erogauero ad pauperum vſum. Interpres, Et ſi in cibum alendis egenis omnes facultates meas. vide ψωμός. Ψωμίζω, τὸ [illegible], paſco conciſo cibo & particulàtim in os indito: quod turundam intes indere dixit Cato, de auibus: Homer. [illegible] (i. [illegible]) [illegible], vulgò empaſteler, id eſt, [illegible], vt nutrices quæ omnia minima manſa (id eſt, [illegible]) infantibus pueris in os inſerunt, quod & dixit Cicero ſecundo de Orator. Gallicè dicimus paiſtre. Ariſtotel. hiſtor. Animalium libro octauo, capite tertio, Τῶν δ' ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψώνυχες, σαρκοφάγοι πάντες εἰσί. σῖτον δ', οὐδ' ἄν τις ψωμίζῃ, δύνανται καταπίνειν, id eſt, Auium autem quotquot aduncos vngues habent, omnes ſunt carniuoræ, fruges verò nequeunt deuorare, nec ſi quiſpiam quidem turundam in os inſerat. Ariſtophanes in Equitibus. Paſſiuè dixit: vbi Cleon ait ſe pulchrè tenère quo bolo & velut turunda Athenienſis populus paſci ſoleat: [illegible] γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται: Pro [illegible]. Nam ψωμίζεσθαι, inquit Commentar. ἐπὶ τῶν [illegible] dicitur, [illegible] Ob id, ex ſimilitudine petita à nutricibus, captata inde occaſione Agoracrites in Cleonem ſe ſimile illud retorquet: Κᾆθ' ὥσπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς: [illegible] Sanè verò, inquit, nutrices imitando manſa in os pueri intrentes, malignè populum paſcis, & mandendo eſcam, amplum ipſe abſumis ſi cum ipſius quam illis particula conferatur. Ariſtoteles [illegible], id eſt, de imagine atque ſimilitudine figura tractans, hac etiam Democratem oratorem vſum eſſe aſſerit Rhetoricor. libro tertio, Καὶ ὁ Δημοκράτης, [illegible] τὰς τίτθας, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία [illegible]: Et vt Democrat. qui oratores (quòd populi emolumenta interciperent) nutricibus aſſimilauit, quæ fruſta manſaque vorantes, infantes pueros ſaliua oblinũt. vbi ψώμισμα vocauit, quod ante ψωμόν: Καὶ ὁ Περικλῆς [illegible], [illegible] τοὺς παιδίοις, ἃ τὸν ψωμὸν δέχεται μέν, [illegible]. Dictum eſt Periclis in Samios ingratos, qui beneficia ſuſciperent, vt bolum manſaque pueri, flentes tamen ac triſtes. vide Ψωμός.

Ψωμίον, ου, τὸ, buccella, panis vel eſcæ particula, [illegible], offula vel oſella Martiali. Nam turunda Catoni vel offula Columel. quæ datur altilibus auibus quas ſaginamus paſcẽdo, Græcè eſt ψωμός. vide Ψωμίζω, Ioan. ca. 13. ᾧ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω: Cui ego panis offulam iure tinctam dedero: vulgò vne ſouppe de pain. Lege Laërt. in Diogene.

Ψώμισμα, ατος, τὸ, eſcæ fruſtulum, bolus, buccella. Plutarc. refert in Romulo aues tuliſſe infantibus expoſitis ψωμίσματα, [illegible]. vide Ψωμίζω, & Ψωμός.

Ψωμοκόλακες, οἱ, paraſiti, Athen. & Euſtat. Odyſſ. ρ.

Ψωμολοιχός, vorax, [illegible].

Ψωμοποιός, ὁ, faciendi iuris artifex.

Ψωμός, οῦ, ὁ, fruſtulum rei eſculentæ quantum bucca poſſit ſemel capere: ob id Suet. bucca (vnde buccella, i. ψωμίον καὶ ψώμισμα) turũda, bolus, [illegible]. Fit autem à ψῶ [illegible] id eſt, κόπτω, ſcindo: vnde ψωμός, [illegible]. Homerus Odyſſ. ι, [illegible] ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι, & fruſta carnis humanæ, id eſt, τὰ [illegible], inquit Euſtath. vnde & Heſiod. ψωμὸς ἄρτου, id eſt, [illegible]: vide [illegible] & ψωμίζω ψωμόν. Pollux libro ſexto, [illegible] vnde Ariſtoph. dixit, [illegible] ἐψώμισεν, id eſt pauit manſo ori indito. vide Ψωμίζω.

Ψώρα, ας, ἡ, ſcabies non omninò diſſimilis lepræ, niſi quòd ψώρα

mag-

magis in ſumma pelle verſetur, lepra verò altius penetret, ὁ ψωριάσις. Ψώρα, propriè ſcabiei genus dicitur à Paulo Æginet a, corporis ſummam cutem varia eroſione depaſcens, furfuroſaque magis quàm ſquamoſa ex ſe remittens, Pollux lib. 4. ψώρα ἐλαφροτέρα, ἡ λέπρα τραχυτέρα, καὶ λεπίδας ἔχουσα ἐν αὑτῇ. Dicitur à ψάω, id eſt, tango & ſcabo, ψώρα: quam ſuperſtitioſi vocarunt vulgò *le mal Sainct main*. Suidæ, ἀπὸ τοῦ ψᾶν. ψώρα ἀγρία, ſcabies fera, de qua Horatius, vt mala quam ſcabies, & morbus regius viget. Philo, ψώρας ἀγρίας ἐπιτείας, σφακελίζουσι ὀφθαλμούς. Celſus de ſcabie, Quæ talis eſt, ἀγρίαν, id eſt, feram Græci appellant. Ψώρα Theophraſto, eſt etiam morbus in fico, quem impetiginem vocat Plinius. Theophraſt. de hiſtor. lib. 4. cap. 16. ὁ δὲ ψώρα, ἢ ἡ συκῆ φύεται μάλιστα ἐν χλίαις, ἐπιξ. ἀν. Plinius libro 17. cap. 24. Scabies communis omnium eſt. Impetigo, & quæ adnaſci ſolent cochleæ, peculiaria ficorum vitia. Et hinc ψωριᾶν ab ipſo Theophraſt. dicuntur, cum tali impetigine laborarint. Eſt & ψώρα beſtiola quæ in lychnos ardentes inuehitur, dicta pyrauſta alio nomine, & φάλαινα teſte Euſtat. & Nicand. Scholiaſt.

Ψωραγριῶντες, ſcabiem habentes, cap. 21. Leuit.

Ψωραλέος, α, ὁ, ſcabioſus. ψωριῶν, Heſych.

Ψωρίασις, ψώρα. ψωρίασις κύστεως, ſcabies veſicæ, veſicæ ſcabritia, Dioſc. lib. 3. c. 7. ψωριάσεις αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, genarum ſcabies, Ruel. pſoras palpebrarum, Hermol. lib. 1. Dioſc. c. 133.

Ψωρικὰ, medicamenta contra ſcabiem. ψωρικὰ ἐμπλάστρα, emplaſtra ſcabiem extenuantia, Dioſcor. lib. 2. c. 187. ψωρικὰ φάρμακα, i. quæ ad exterendas cutis aſperitates & ſcabies conficiuntur, Idem lib. 5. cap. 118.

Ψωρικόν, τό, pſoricum medicamentum eſt ſic dictum: quod cōtra ſcabrities & aſperitates cutis, quas pſoras dicunt, vim habeat, Dioſc. lib. 5. c. 108. vbi de eius confectione.

Ψωριῶ, ſcabie laboro, ſcabie infeſtor. ψωριῶσι τὴν κύστιν, veſicæ ſcabie laborantibus, Dioſc. lib. 3. c. 168. vide Ψώρα.

Ψωρὸν τὸ χεῖμα, ſcabrum ſcrupuloſum, Dioſc. lib. 5. c. 131.

Ψωροπώλαι, οἱ, piſciculi viles, Heſych.

Ψώρος, σωρὸς ἀγρός, Heſyc.

Ψωροφθαλμία, oculorum ſcabies, ſcabra lippitudo, palpebrarum prurigo & ſcabies, ſcabrities palpebrarum, Marcel. lib. 1. Dioſcor. cap. 83.

Ψωρώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, ſcaber: ſcabidus, ſcabioſus.

Ψώσαι, calefacere, Ionicè, θάλψαι, Herodot.

Ψωχὲς, terra arenoſa, γῆ ψαμμώδης, Suid.

Ψώχω, μ. ψώξω, π. ἔψωχα, contrico, detrado, in minutas partes ſeco, tero, attenuo, θρύπτω, λεπτύνω, Suid. ἀλεύω, ἀλετρίζω, Heſyc. & πλύνω, ζαίνω, lauo, polio, commoueo, Actiuum, Accuſat. Lucæ c. 6. ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί, Interpr. manibus confricantes.

Ω

Ω Extrema in ordine literarum apud Græcos: vnde pro fine capitur cap. 1. Apocalypſ. Ioannis, ἐγώ εἰμι τὸ α, τὸ ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ego ſum α & ω, principium & finis.

Ὦ cum circunflexo. Aduerb. eſt, vocandi, ſiue inuocandi: & conſtruitur cum Vocat. vt ὦ φίλε Πῶλε, ô amice Pole, Gaza libr. 4. Grammat. ὦ οὗτος, heus tu, Nazanz. Ὦ θαυμαστικόν, Aduerb. ὦ Ἡράκλεις, id eſt papæ, admirantis eſt. Plato 1. de Republ. λέγεις ἐλέγχων τι μέγα πεποιθέναι, καὶ ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, &c. ὦ τῆς δεινῆς τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν, ô ſubtilitatē mentium, Ariſtophan. in Nubibus. Idem ibidem, ὦ γῆ τοῦ φθέγματος, ô qualem vocem, ô vocem admirandam. Ὦ cū θεοί. Gregorius, τί οὖν ὦ θεοί ποιεῖ ὦ θεοὶ τῆς τριάδος αὐτῆς; Xenophon, ἀλλ' ὦ θεοὶ τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλεῖ καὶ χρῆ. id eſt, ô dij immortales. In quo ineſt admiratio, vt apud Ciceron. ô dij immortales, incredibilē auaritiam, ſingularémque audaciam. Idem ad Attic. Iam verò ô dij boni rem perditam &c. id eſt, ὦ μὴ δὲ ὦ θεοὶ θεῶν. Ὦ etiam ſubauditur, vt Latinè, Me miſerum, cur non ad es? Cicer. idem, in balneis delituerunt, teſtes egregios. Plato libro ſexto de Republic. Κινῶν ἂν ἔφη, ὦ δαιμόνιε ὑπερβολῆς: Pro ὦ Κινῶν ἂν: niſi mauis, ὦ δαιμόνιε.

Ὤ cum acuto πάθος continet, & σχετλιαστικόν eſt, dolorē nempe ſignificans, interdúmque ſine caſu ponitur. Gregorius, Ὤ πῶς ἀδικοῦσι τὴν τότε ἐπέχων ἐπιμέλειαν. Idem, ὤ τις ἱερμίας ἐθρήνησε τὴν ἐμὴν τοσοῦτον συγχύσιν. ſic Virgil. ô quæ iam ſatis ima dehiſcat Terra mihi? Idem, ô cohibete iras: ictum iam fœdus. Interdum cum Genit. vt, ὤ τύχης, ὤ τῆς ἐμῆς δυστυχίας. Lucian. ὤ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Aliquando eſt admirantis: vt, ὤ τῆς συμφορᾶς, i. (vt Cicero inquit,) ô dij immortales, rem miſeram & calamitoſam. Gregor. ὤ τοῦ θαύματος, ô rei miraculum. ὤ λαμπροτάτου δῶρον, ô præclarum donum, Gaza de Senect. Iungitur & recto. Iulian. ad Liban. ὤ λόγοι, ὤ φρένες, ὤ σύνεσις, ὤ φρόνημα, ὤ μνήμη, ὤ συνθῆκαι. Et ὤ τάλας ἐγώ. Sophocl. in Aiace. Interdū venit ſubaudiendum. vide Ὦ.

Ὧ, ἰδίῳ, ſuo, Homer. Iliad. Ὧ, ideò, quapropter, quatenus. τρόπῳ ὧ οὖν, quoquo modo, Thucydid. ἐν ᾧ δὲ, quatenus, quandoquidem, inquantum. ἐν ᾧ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κρίνεις, hoc ipſo quòd iudicas alterum, teipſum condemnas, Paulus cap. 2. Epiſt. ad Roman. ἐν ᾧ μὴ δειμαίνῃ, vbicunque non timet, Thucydid. ἐν ᾧ, in quo tempore. Xenoph. in OEconom. Ὧ, interim, ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει, interim dum venio, iam alius ante me deſcendit, capite 5. Euang. Lucæ. ἐν ᾧ αἱ ζῶμεν, tantiſper dum viuimus.

Ὧ δὲ, ea ratione qua.

Ὦ τᾶν, ô amice, ſocie chariſſime. In vtroque numero inuenitur infrà.

Ὦ, ſum, pro quo ἔω dicunt Iones: vnde τὸ ἐὸν: ſed inuſitatum vtrunque.

Ὦ, fuero: dicitur & de Præterito, Thucyd.

Ὦα, ας, ἡ, faſtigium. Et τὰ ὦα, domicilia, οἰκήματα, ædificii faſtigia, puto ab ouali figura, licet ita ſcriptum ſit apud Euſtath. Iliad ω, φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων ὦα καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὠάρια: vnde ὑπερῷον, ὑπερώϊον.

Ὦα, ας, ἡ, (quod fit ab οἶς, i. τὸ πρόβατον, ouis) vel ὤα, ἢ ὄα καὶ ὦα (variè enim ſcribitur) id eſt, pellis ouina, & rheno, ἡ μηλωτή, διφθέρα. Hermippus apud Euſtat. Odyſſ. ρ, ὦα μὴ ἔχει ἐπὶ τοῖς λογχίζῃ, καὶ τὴν ὦαν περιζώσηται τὴν ἰσχύν. Succingebant autem ſeſe rhenone, & pudenda velabant tam mulieres quàm viri in balneo: itaque pro eo quod eſt ſubligar ſiue ſubligaculum, etiam dicitur ὦα λουτρίς, i. ζῶμα, περίζωμα, καὶ περιζώστρα. Pollux Onomaſtici li. 10. Τὸ μὴν τοῦ δέρματος, ᾧ ὑπεζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἢ οἱ λοῦντες αὐτάς, ὦα λουτρὶς ἔξεστι καλεῖν. Dixit enim Theopompus Comicus ἐν στρατιῶτισι, Τὴν δὲ περιζωσαμένη ὦα λουτρίδα, καταλύσομαι ἐξετάσαι τὸν ἐς τε. Sic enim emaculandus Pollucis codex etiam li. 7. apud quem Pherecrates etiam ἐν ἰπνῷ, κατακλίνει τὰ ὄργανα τῆς περιζώστρας, ait: Ἰδοῦ μὴ ὦαν λουτρίδα περιζώσωνται. Sic, inquit idem Pollux, vocabant τὴν μηλωτήν, ἥτις ἐστὶ πτίλος οἶος. Ὦα vel ὄα, (quod & ὤαν ὤα καὶ ὦα ſcribitur) fimbria villúſque veſtis, κράσπεδον, λῶμα, limbus & ora veſtis, τὸ ἄκρον τοῦ χιτῶνος περίρραμμα. vulgò *get*, *ou bord*. Solebant olim (vt & nos hyeme, venuſtatis cauſa potius quàm neceſſitatis) oras veſtium ouinis pellibus munire, ne attererentur. Euſtat. Odyſſ. ρ. ὦα ἱματίων. Οἱ γὰρ παλαιοὶ καὶ ταύτας τὰς δορὰς περιῄπτοντο ἵνα μὴ κατατρίβωνται τὰ χιτῶνα τῶν ἱματίων. vbi etiam ait τὴν περὶ τῶν δορὰς ὦαν dici, & ab Atticis antiquis ὄας, καὶ συναλοιφήν. Ὦα vel ὤα (licet παροξυτόνως alij ſcribant.) quod ὄον ἐστὶ τὸ ὤου σχῆμα, id eſt, ab ouali figura dicitur, veſtis apertūra atque oſculum quo caput inſeritur, Suidæ & Heſych. τὸ στόμα τοῦ ἱμάτιος, περιστόμιον, περιτραχήλιον, περιστόμιον τοῦ ἱματίου: βρεγχωτὸν etiam appellatur: Lege ſi placet, quæ in ea voce obſeruauimus. Sic vſurpatur in Pſalm. & Exodi capite 28.

Ὦας, auris, & ὦαν, ὠτία, ὦτα, Heſ. Ὠάζω, audiam, ἀκούω.

Ὠαπαδίομαι, dicunt Dores pro ἀκούομαι, audiam, Suidas. Ὠβαὶ apud Plutarc. μερίς τε καὶ ὠβάτης: Et Ὠβάζω, διέχω καὶ καταιρίζομαι.

Ὠβάτης, α, contribulis, φυλέτης, Heſych.

Ὠβὰ, tribus, ὠβαί. pars populi in certas claſſes diſtincti dialecto Laconica. Plut.

Ὦ γαθέ, pro ὦ ἀγαθέ, ô bone. Xenop. ὦ γαθέ, ἔφη, εὐφήμει. Scribitur etiam ὠγαθέ Lucian. Μὴ δῆτα ὦ γαθέ, ἐπεὶ τοῦτό γε ἐπὶ ὑπάρχει, ὠγαθέ, abſit quæſo vt ita interpretēre, vt ita exiſtimes. Quod & ὦ γάρ δὴ vel ὦ γὰρ ὦ τοι dici poteſt.

Ὤγενος, priſcus deus.

Ὠγηδίαι, ἡ,

Ὠγυγίδες, ἡ,

Ὠγύγιοι, priſci, antiqui: quaſi ab Oceano prognati: quaſi ab ὠγυγοῦ. Suid. ὤγενος, ἀρχαῖος θεός.

Ὤγη, ἡ, ἡ ὀπισθοφυλακὴ, Suid. pagus, phalangis pars poſtrema.

Ὠγὴν, Oceanus.

Ὠγμός, clamor fauſtus & ſecundus cum voluntate auxilium dandi vel ſuffragium, φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθεῖν μετὰ προθυμίας, Heſychius.

Ὤιγνυ, aperiebam, Etym.

Ὠγυγία, ἡ, inſula Calypſus: ab Ogygo vetuſtiſſimo Thebanorum rege. ὠγυγία τείχη, id eſt, antiqua, Dionyſius de ſitu orbis.

Ὠγύγιον, priſcum, antiquum. vide in Chiliad. Eraſmi, Ogygia mala.

Ὤγυγος, ὁ, rex antiquus Thebanorum: à quo portæ Ogygiæ dictæ ſunt.

Ὤγυον, ſtagnum, λίμνη, Suid.

Ὦζε, oluit: ab ὄζω.

Ὧδε, hîc, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, huc. Cum verbo motus ad locum, vt cap. 9. Actor. Apoſt. ὧδε ἐλήλυθε, huc venit, &c. ὧδε ἀνάγει, Ariſtoph. puto poni, ἐκ τοῦ παραλλήλου. Item οὕτως, adeò, ſic hoc modo. ὧδε εἰπεῖν, vt ſic dicam, vt breuiter dicam. Homerus Iliad. α, ἐριδαίνετον ὧδε, ita contenditis. Item hoc tempore, nunc. Etymolog.

Ὧδε δὲ, pro ὧδε. Hom. Iliad. κ, καὶ δὲ μέλλον ἐπιτέλλομαι ὧδε δὲ ἔρξαι, i. ſic facere. οὕτως.

Ὧδε κἀκεῖσε, huc & illuc.

Ὤδησε, tumuit: à verbo οἰδέω. Volaterr. reddit, Odyſſ. ε, doluit. Et apud Hippocr. ᾤδει, Galen. ἐδέρμα.

Ὠδεῖον, τὸ, (quod ἀπὸ τῆς ᾠδῆς nomen eſt ἀπὸ τοῦ ..., vt χορηγεῖον ...) Euſtath. Odyſſ. 1.) Odeum, quaſi cantilenarium dicas. Locus erat choro & ſymphoniacis attributus: ſtructus autem gradatim veluti θεατρίδιον, id eſt, minuſculum theatrum. In eo poemata ſua recitabant rhapſodi & poetæ, priuſquàm auditorum auribus & iudicio committerent. Ariſtophanis Comment. ſuper hoc verſu in veſpis, Οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσι, &c. ait, Τόπος ἐστὶ θεατροειδής, ἐν ᾧ εἰώθεσαν τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Chion Matridi, Καὶ μοι περὶ ἐκείνην ἄγει, ... ἐν τῷ ᾠδείῳ ... ἀφροδίσια ..., id eſt, cum in Odeo ſpatiarer. Cicero ad Atticum libro 4. Monimentum illud quod tu tollere laudibus ſolebas, vt Odeum laxaremus, & vſque ad atrium Libertatis explicaremus, &c. Vitruuius libro 5. capite 9. Et exeuntibus è theatro ſiniſtra parte Odeum, quod Athenis Pericles columnis lapideis diſpoſuit, nauiúmque malis & antennis è ſpoliis Perſicis pertexit, &c. Plutarchus in vita Periclis ſcribit ᾠδεῖον retuliſſe regij tabernaculi formam. Et Suidas ait, ἐν αὐτῷ ... fuiſſe: Athenis verò à Pericle extructū theatri formâ ... Scribit etiam Suetonius, Neronem muſicum certamen inſtituiſſe, Domitianum conſimiliter, in quo præter citharœdos certarent cithariſtæ, & pſallocithariſtæ, atque Odeum excitauiſſe. Ex hoc enim ſpectabant muſica certamina, commiſſionéſque poetarum vel rhetorum. Pauſanias in Achaïcis memoriæ prodidit, Herodæ Attici iuſſu atque impenſis, conſtructum pulcherrimum ᾠδεῖον defunctæ vxoris monumentum: Idem ᾠδείου non ſemel meminit in Atticis & Corinthiacis, Theophraſt. libello (ſi is ſuppoſititius non eſt) de Formis dicendi, Ariſtotel. in 4. Philoſophiæ, atque Ammianus Marcellinus libro 16. Romæ Odea quatuor fuiſſe memorantur, inter quæ Domitiani, de quo vt dixi, Suetonius.

Ὧδέ πως, ſic, quodammodo, iſto modo, hoc modo, ad hunc ferè modum. Xenoph. ὧδέ πως λέγων, in hunc modum, quantum ego memini, dicens, οὕτω πως, Suid.

Ὠδὴ, ῆς, ἡ, cantio, cantilena, canticum, cantus. ab ἀοιδὴ α & ο mutatis in ω cum ι ſubſcripto. Ὠδῶν tria genera, vide in Comment. Ariſtoph. in Veſpis, & Ranis: Et differentias apud Athen. 14. ᾠδὴ etiam, ode, pars Comœdiæ, qua deorum potiſſimum laudes decantantur. ... etiam dicitur.

Ὡδί πως, ſic, hoc modo, hoc pacto, hac ratione, hunc in modum, ὧδε. Hermog. tomo 1. ἀλλὰ καὶ ὡδί, ποιεῖ τι, ... ἀλλὰ καὶ ... Ariſtot. 5. Ethic. ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν, ..., ὥσπερ ... ἀλλὰ τὸ ὡδί, hoc eſt, certo quodam modo. Dicitur vt ὡδεί.

Ὠδικὸς, ἡ, ὁ, canorus, vt apud Baſil. in Epiſt. ᾠδικαὶ ὄρνιθες.

Ὠδικώτερον, canorius.

Ὠδὶν, ῖνος, ἡ, dolor partus: pro fœtu, in Epigr. Paulus 1. ad Theſſal. cap. 5. ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ.

Ὠδινηρῶς τίκτει, parit ſummo cum dolore, Ariſtot.

Ὠδίνω, ῶ, νῶ, doleo in partu, doloribus partus teneor, parturio, pario. Paulus 4. ad Galat. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, filioli mei, quos iterum parturio. Eurip. in Iph. in Aul. ... ὠδίνασ' ἐμέ, ... ὠδῖνα ... Idem in Hippolyto ſimpliciter pro doleo, τὸ δ' ... ὠδίνειν ψυχή, χαλεπὸς βίος. Sophocl. ... θυγάτηρ, ὥστ' με ὠδίνειν, vt ego doleam.

Ὠδίνεω, &

Ὡδί πως, ſic vtique, Suid.

Ὠδὶς, ῖνος, ἡ, vexatio partus, partura Varr. partitudo Plaut. ὠδὶς ἐν ..., dolor parturientis, tempus parturiendi: capitur etiam ſimpliciter pro dolore, ſtimulo, aculeo. Plato in Epiſt. ... τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι, μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου ὠδίς, ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη, &c. Idem in Theæt. ... τὰς ὠδῖνας, dolores excitare: Cui opponit καταδαρθεῖν ... i. lenire ac mitigare. Callimach. ... ὠδῖνες θανάτου dolores mortis. capite 2. Actor. Apoſt. de Chriſto. ... ὠδῖνας ..., terrebuntur, & more parturientium contremiſcent, & dolore tenebuntur à conſpectu tuo, cap. 2. Deuter.

Ὤδινε, ſpirauit, in Epigr. dicitur & ὤδωδε.

Ὠδὸς, ἀοιδὸς, cantor, ᾠδικὸς, ψάλτης, Suid. οἱ ᾠδοί, cantatores, capite 11. lib. 4. Reg. Ὠδὸς, genus poculi, ... Athen. lib. 11.

Ὠδύσσομαι, iraſcor, doleo. ὀχθέομαι, Heſyc.

Ὠδυσία, ὀδύνη, indignatio, ὀργή, μῆνις, Heſyc.

Ὢε, Aduerbium dolentis.

Ὤεα pro ᾠά, Aratus.

Ὤετο, putauit, ſuſpicabatur, ὑπελάμβανε. vide Οἴομαι.

Ὠζειν, clamare, admirari, cum admiratione ὢ exclamare, Æſch. Ariſtoph. in Veſpis, ὤζουσι θεαταί, i. exclamabunt, θαυμάσαντες λέγοντες: ἀπὸ τοῦ ὢ θαυμαστικοῦ.

Ὢη, Aduerb. vocantis, vox clamantis, Eurip.

Ὠήθης, exiſtimauiſti: à verbo οἴομαι. ᾠήθης, putaſti, Plato de Legibus. ᾠήθη, putauit, Ariſtot. in Polit. ᾠήθησαν, putauerunt. ᾠήθησαν εἶναι σκηνήν, arbitrati ſunt eſſe tentorium, Plut. in Themiſt.

Ὠθίζομαι, ... pello, vrgeo. Apollon. 2. λίμνης ..., lacu pellere. Item irruo, irrumpo, διὰ θυρῶν ὠσάμενος, per fores irrumpens, impulſis foribus ingreſſus, Plutarch. in Public. ὠσάμενοι ..., intro irrumpentes. εἰς χεῖρας ὠθίζεσθαι τοῖς ἐναντίοις, manus cum hoſtibus conſerere, Idem in Theſeo. ὠσάμενος εἰς τοὺς διώκοντας, in perſequentes irruens, Idem in Camillo. Idem in Craſſo, ... γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθούμενοι δι' αὐτῶν ..., impreſſionem nudatis gladiis facientes. Et rurſus, ὠσάμενος τὸ ῥόμβον, cum robur impuliſſet. Et alibi, ὁ δὲ ὠσάμενος εἰς μέσον. Ὠθοῦμαι tamen interdum Paſſiuè accipitur. ὠσθείς: vnde ... Lucian, ὠσθεὶς ἐκ τῆς πέτρας, de petra præcipitatus, Idem in Camillo. vide Ὠθέω.

Ὠθέω, ὠθῶ, μ. ὠθήσω, ... ἀπὸ τοῦ ὄθω ... ὤσω: vnde ὤσας, ... pello, impello, trudo, adigo, ..., vrgeo, moueo, ἀπελαύνω, ἐκβάλλω, deiicio, deturbo, impreſſionem dedit dixit Liuius. Gregor. ὦσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, viſcera pugione confodit. Xenoph. ὡς ἑώρων τὸ δεξιὸν ὠθούμενον, ἐνέκλιναν, vt dextrum cornu impulſum viderunt, ὠθεῖς ... , Sophocl. i. ... ad res agendas præceps ruit. ὠθῶ ... per caput impingo.

Ὦσις, impetus pulſuſque. vnde ἐξώθησις, expulſio. Alex. Aphrod. in Probl. ... θησιν αὐτῶν.

Ὠθίζεσθαι dicuntur qui in conferta turba conflictantur, vel in prætoriis, & ædibus magiſtratuum ſummam Reip. tenentium. Syneſ. ..., καὶ ... ὠθίζεσθαι περὶ τοὺς ... Lucian. ... ὠθιζόμενοι περὶ ..., καὶ περὶ τὰς ... θύρας ... Alibi, ... ὠθιζομένων. Quoniam verò in huiuſmodi protruſione & nixu, conflictando ſolent homines interdum altercari & rixari, ideò factum eſt vt pro diſcrepare & verbis contendere ponatur, & in vnam ſententiam conuenire non poſſe. Herodot. in Talia, ὠθιζομένων δὲ αὐτῶν ..., his concertantibus atque rixantibus. Ὠθίζεσθαι, irruere & irrumpere in locum periculoſum. Gregor. 2. contra Iulian. οἱ δὲ πλεῖον ὁ κίνδυνος, ..., καὶ ὠθίζεσθαι, ... Idem dixit πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι, i. in gladium vel venabulum ſeſe obtrudere, in aduerſum mucronem obniti. vide Ὠθίζεσθαι.

Ὠθίζω, vexo, concutio, violenter tracto, Bud. Com.

Ὠθισμὸς, ῦ, ὁ, impulſio, propulſio, ὠθισμός, ..., Heſyc. & turbulenta altercatio inter ſe diſcrepantium, Lucianus. Gregor. pro conflictatione plebis miſcellaneæ poſuit, ἐν τοῖς ὠθισμοῖς ... Ὠθισμός dicitur qui antagoniſtam deiicere moliuntur.

Ὤθομαι, &

Ὤθω, μ. ὤσω, π. ὦκα, idē quod ὠθέομαι, & ὠθέω: vnde ὦσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, pugione confodit. ὦσεν αὐτὸν ... κατὰ τῆς πέτρας, cum per petram dedit præcipitem, Plutar. in Camillo.

Ὠΐα, ..., idem quod ..., Athen. vide Ὤα.

Ὠΐα, fimbria, extremitas: pellis ouina. moleſtia. vide Ὤα.

Ὠΐγνυντο, patebant, Iliad. β, πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, i. aperiebantur, i. ἀνεῴγνυντο: ab οἴγνυμι, aperio. ſolutum eſt autem augmentum ω, in ωι duas ſyllabas.

Ὠΐετο, apud Hom. Odyſſ. ν, pro moliebatur, meditabatur.

Ὤιξε, aperuit: ab οἴγω, οἴξω, aperio, Pro releuit. Homer. Odyſſ. de dolio.

Ὠΐσθην, opinatus ſum, in Epigr.

Ὠΐσθη, ..., Hom. Odyſſ.

Ὤιχθην, apertus ſum: ab οἴγω.

Ὦκα, pro ὠκέα, ſyncopa, celeriter, ταχέως. Homer. Iliad. ... ὦκα, ...

ὅσα,&c.i.ὀξεῖαι,ταχεῖαι.

Ὠκέα,pro ὠκεῖα,ταχεῖα,cita.Iliad.γ,ὠκέα ἶρις,&c.

Ὠκεανίνη,Oceanitis,Oceani filia.Heſiod in Theog.περίφρων Ὠκεανίνη.poteſt etiam Oceanis dici Latinè.

Ὠκεανίτις,ιδος,i.filia Oceani : quare malè legitur à quibuſdam in quarto Georgicorum, Oceanides ambæ, quum ſit legendum, Oceanitides ambæ.Nam Oceanus antepenultimam &penultimam corripit.

Ὠκεανὸς,oceanus,mare ambiens orbem terrarum. Oceanus terram omnem ambit, aquam immittens & excipiens quæcunque terram irrigant:à celeritate nomen nactus. Eum patrem appellant qui ex humiditate conſtare alique omnia ſuſpicantur. Ariſtotel libro de mundo, τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης Ἀτλαντικὸν καλεῖται καὶ Ὠκεανὸς περιρρέων ἡμᾶς. Ariſtophan. dixit ὠκεανοῦ ἐν κύκλοις. Item Oceanus Terræ & Cæli filius, Plato in Timæo.

Ὤκει,habitabat.

Ὠκεῖτο,incolebatur.

Ὠκέως,citò,celeriter,Galen.ad Glauc.θεραπεύειν πλεῖστα τε καὶ ὠκέως ἐκ τῶν ἐλαττόνων ἀναφερομένων,&c.

Ὤκησε,habitauit,Sophocl.

Ὠκίδες,αἱ,inaures,ἐνώτια,Heſych.

Ὠκιμβάζω,perturbo, tumultuor, milito, apud Heſychium. ὀκιμβάζω.

Ὠκιμινόμυρον,ociminum vnguentum.i.ex ocimo cõfectum,Dioſcorid.lib.1.c.67.vide ibidem quomodo fiat.

Ὠκιμοειδὲς,ocimoides herba,de qua Dioſc.lib.4.cap.29. ſic dicta, quòd ocimo folia ſimilia habeat:dicitur &ocymaſtrum.i.ſylueſtre ocymum.

Ὤκιμον,ου,τὸ, Ocimum herba, quæ vulgò B ſilic. μαλάχιον vocat Sotion apud Conſtant.Cęſar.γεωπονικῶν libro 11:vbi de ea multa miracula naturæ commemorat: Confer Plin.lib.20.cap.11. Theophr.de Cauſ.lib.5.capit.8.Dioſcor.lib.2.cap.130.& Gale. 8.Simplic. Heſych. βασιλικὸν dici ait:ὤζιμον melius quàm ὤκιμον ſcriberetur, ἀπὸ τοῦ ὄζειν,eſt enim herba odorata: & ὤκιμον aliud eſt vide infrà:& lege Cælium libro 15.capit.25.de Adagio, Ocimum ſerere,quod & Cuminum ſerere dicitur, de quo Eraſm.

Ὠκιμοειδὴς,ocimum referens.

Ὤκιστα,velociſſimè.

Ὤκιστος,η,ον velociſſimus.

Ὠκίων,velocior,vt ταχίων per ι.

Ὤκτειρε,miſertus eſt:ab οἰκτείρω.

Ὠκύαλος,ου, ὁ καὶ ἡ,velox in mari,ταχύπλους.epithet. nauis Odyſſ.ε, ὠκύαλος νηῦς,i.ταχεῖα,ὀξεῖα.

Ὠκυβόλος,pernix,Gaza ex Ariſtot.de aquila, quæ λαγωφόνος dicitur. Item celeriter feriens,ὠκυβόλους χεῖρας,in Epigr. ὠκυβόλων ἰῶν,ſagittarum pernicium,ibidem.

Ὠκυδάκτωρ ἰὸς,in Epigr.lima citò mordens.

Ὠκυεπὴς,celeriter loquens,in Epigr.

Ὠκύθοον,ου,τὸ,trifolium herba:à naſcẽdi celeritate,vt videtur, ducto nomine,Heſych.

Ὠκύθοος,rapidus,celer,Laſcar.in Epigr.

Ὠκύμολος,ου,ὁ,ſtatim proficiſcens,ταχέως πορευόμενος,Suidę.

Ὤκυμον,ου,τὸ,ocymum Varroni, i.pabuli & farraginis genus: non ſimplex herba,ſed ex miſcella ſeminum herbarum varia multitudo celeriter enata ad iumentorum pabulum: vnde à celeritate creſcendi nomen inditum, ἀπὸ τοῦ ὠκέως.vide Ὤκιμον. Plin. libro 17.capite 13. Ocymum, quod in vinea ſeri iubent antiqui,appellabant pabulum,vmbrę patiens,quòd celeriter proueniat.

Ὠκύμορος,ου,ὁ,citò periturus.ταχυθάνατος.Iliad.α, ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων. Item citò afferens perniciem.

Ὠκύνω,accelero.ὀξύνω,ταχύνω,Heſyc.

Ὠκυπέτης,ου,ὁ,ταχέως πετόμενος,celeriter volans, Heſiod. ὠκυπέτης ἴρηξ & ἡ Ὠκυπέτη,vna Harpiarum,Idem in Theog.

Ὠκυπλόων,id eſt,ταχυπλόων,celeriter nauigantium.: Epithet.nauiũ, Suid.

Ὠκυπόδης,velox,ταχὺς,in Epigr.

Ὠκυπόμποι νᾶες,Eurip.nauis citæ.

Ὠκύπορος,fluuij aut nauis epithet. quod celeriter vel rapidè feratur.Odyſſ.ξ,ὠκυπόροισι νέεσσι,i.ταῖς ταχέως πλεούσαις,ταχείαις.Heſ. ταχυδύνατος eſt.

Ὠκύπους,οδος, ὁ καὶ ἡ,celer pedes.Heſiod ἵππους ὠκύποδας.

Ὠκύπτερα,τὰ,pennæ veloces. Apoll.2. ὠκύπτερα πάλλεν,alas quatiebat ſeu pennas,Ariſtoph.in Auib.τί τὰ πτερά; Πεισ.τίς τοῖς πτεροῖς ὠκύπτερα.Comment.τῶν πτερῶν τὰ μὲν μεγάλα πτίλα,τὰ δὲ πτερά,τὰ δὲ ὠκύπτερα.

Ὠκύπτερος,ου,ὁ,celeriter volans,pernix,ταχυπέτης,Suid.

Ὠκύῤῥοος,celeriter fluens.Iliad.ε, ποταμοῦ ὠκυρρόου ποταμοῖο, i.ταχέως ῥέοντα.dicitur & ὠκυρόης ποταμὸς,2.Arg.Apol.ὠκυρόῳ Θύμβρῃ, in Epigram.

Ὠκὺς,έος,ὁ,citus,ὀξὺς,ταχὺς.cuius Comparat.& Superlat. ὠκίων ὤκιστος:& ὠκύτερος,ὠκύτατος vt docet Gaza: vnde ocyus apud Latinos,inquit Seruius.

Ὠκύτης,ητος,ἡ,agilitas,celeritas,ταχύτης,Heſych.

Ὠκυτόκιον,τὸ,celeritas partus,Gaza medicamentum partum accelerans,Dioſc.lib.4.cap.15. Eſt etiam liber quidam ſic vocatus apud Suidam.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, Dioſcorid. libro 5. cap.165.

Ὠκυτοκία,partus celeris facilitas,facile puerperium,Herodot.

Ὦ Λ Α Ξ, pro αὖλαξ, ſulcus : vnde ὁμώλακες, id eſt, finitimi, ὅμοροι.

Ὠλεκρανίζειν,verbum Comicorum,teſte Polluce,trudere. vide κυβιτίζειν.

Ὠλέκρανον,ου,τὸ, quaſi τὸ κάρα ſiue κεφαλὴ τῆς ὠλένης,vlnæ ſiue lacerti caput.Cubitus (qui πῆχυς) inferior longiórque & primò plenior in ſummo capite, duobus quaſi verticibus extantibus in ſinu humeri, qui inter duos proceſſus eius ſitus eſſe conſpicitur, ſe inſerit : Eius proceſſus (qui κορώνη vel κορωνὸν) inferior maiórque propriè ὠλέκρανον ab Athenienſibus appellatur,Dores κύβιτον dicunt:& Hippocr.ἀγκῶνα, vt Homerus ἀγκῶνα μέγαν κεφαλὴν,i.cubiti caput appellauit:quæ pars eſt qua innitimur & trudimus obſtantes,quod κυβιτίζειν & ὠλεκρανίζειν à Comicis dicitur. ὠλέκρανον cubitũ verto Latinè, συνεκδοχικῶς tamen, vt ſic totum pro parte:minus rectè, gibberum & lacertum tranſtulit Gaza apud Ariſtot.lib.1.Animal.vbi & κάμπτεται βραχίων κατὰ τὸ ὠλέκρανον,i.brachium ad cubitum inflectitur. Lege Ruffum de Partib.cap.10.Galenúmque lib.2.de vſu part.ſcribitur etiã per ὀλέκρανον. Ariſtophanes in Pace. Οἴ τε δὲ πόλεμον μᾶλλον βούλεται, Μηδέποτε παύσαιτ' αὐτὸν ὦ Διόνυσ' ἄναξ, Ἐκ τῶν ὠλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον, i. Quod ſi quis eſt, qui bella paci præferat,Is Bacche nunquam deſinat pater,precor,De tubere cuſpides reuellere cubiti.Comment.exponit ὠλέκρανον,τῆς ὠλένης κρανίον, τὸν ἀγκῶνα,τὸ ἄκρον καὶ ὑπεράνω τῆς χειρὸς vbi χεὶρ,i.ὁ βραχίων, vt ſuprà annotauimus.

Ὠλένη,ης,ἡ:vnde Latinè vlna:Polluci πῆχυς. Hinc λευκώλενος & κυανώλενα lacertus etiam transfertur. vide Ὠλέκρανον. Per ὀ ὀλένη item ſcribitur.Dicitur & Ὠλὴν ὠλένος,ὁ,&

Ὦλενος,ου,ὁ,idem:vt volunt ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ὀλλύειν τοὺς πολεμίους,συντεταγμένους.

Ὤλεσα,perdidi:vnde ἀπώλεσα.

Ὠλεσίθυμος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui obeſt animo,noxius animo.

Ὠλεσίκαρπος,epithet.ſalicum,vel quòd fructus citò amittant, vel quòd ſteriles faciat fructus epotus. Plin.lib.16. cap.26. Ocyſſimè autem ſalix amittit ſemen antè quàm omnino maturitatem ſentiat:ob id dicta ab Hom frugiperda. Homer.Odyſſ.κ, Μακραί τ' αἴγειροι,καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.Lege Theophr. lib.3. hiſtor: plant.cap.1.Et de Cauſis lib.2.capit.13. ὠλεσίκαρπον γένος,frugiperdæ genus,Gaza.

Ὠλεσίοικοι,οἱ,nepotes,decoctores,aſoti,ἄσωτοι,Heſy.

Ὠλὴν,vide Ὠλένη.

Ὠλίγη,ἡ,minima. Ponunt Attici & pro nictatione, & pro palpebrarum rugis.Significat & flatum,& exilem ſpiritum,& vmbram, Etym.apud Heſyc.ὀλιγία,νυσταγμὸς,ἀμαύρωσις.

Ὠλίγιος,ὁ,paucus,Etym.& Heſ.

Ὤλισθον,lapſum,in Epigr.

Ὤλετο,periit,in Epigr.

Ὦλλος,pro ὁ ἄλλος, alius. & ὦλλοι apud Apollon. cuius Interpres, Talis,inquit κρᾶσις νεωτέρας,recentioris ladis, i. Ionicæ linguæ,eſt. non enim ea vſus eſt Homer.

Ὦλξ,ſulcus.pro eo magis in vſu eſt αὖλαξ ὦλκα, ſulcum, in Trag. Gregor.Nazanz.

Ὠλόχος,malus,obſcurus,arduus,aſper,acutus, longus, magnus, Heſych.

Ὦ λῷστε,pro ὦ λῷστε,i.ὦ βέλτιστε,ὁ optime,Heſych.

Ὡ Μ Α Δ Ι Ο Ν,humeris impoſitum,ἐπὶ τῶν ὤμων,Heſych.

Ὠμαδὶς,in humeris.apud Heſych.ὠμαδὶν.

Ὠμαλδὶς,τὸ,vlcus ante tempus cicatrice obductum,Heſych.

Ὠμαχθὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, humeris grauis, onus humeris imponens, in Epigram.ἀντιφερίζειν ἄχθει ὠμαχθεῖ,id eſt, βάρος τοῖς ὤμοις παρεχομένῳ.

Ὤμβρος,ου,ὁ,malus,miſer,πονηρὸς,ἄθλιος,Heſyc.

Ὠμήλυσις,ordeacea farina,τὸ κρίθινον ἄλευρον, Galen. In vniuerſum omnis farina cruda nulla re alia admixta. differt ab ἄλφιτον,id eſt,polenta.Plinius lib.22.cap.25. Polenta à farina hordei diſtat eo quòd torretur. Dicitur & ὠμὴ λύσις diuiſim.τὰ δι' ὠμῆς λύσεως, i.malagmata quæ confecta ſunt ex cruda farina ordei. διαφορεῖ καὶ φύματα μετ' ὠμῆς λύσεως λεῖον ἑψηθέν.Dioſc.lib.3.cap.29. tritum cum farina ordeacea decoctúmque tubercula diſcutit. Ruel l.2.c.107. εἰς τὰς ὠμηλύσεις μίγνυται, cum ordeacea farina cataplaſmati miſcetur.Apud Galen. ὠμήλυσις vel ὠμὴ λύσις ſine additione,i.farina cruda hordei impermiſta. Ad differentiam additur etiam,vt lib.4 κατὰ τόπους,ὠμοῦ ἀλεύρου κριθίνου ἢ πυρίνου ἐν γλυκεῖ ἑψηθέν, crudæ farinæ hordeaceæ ſiue triticeæ in paſſo coctæ.

Et lib.6.cap.3 Καὶ ὠμὸν λίνον [illegible], ὁ πίλος, ἢ ἢ μίγμα ἐκ τούτων. In Iſag. libello aliter, ſed corruptè. vide Hippocr.2. de morbis. Galen.in Gloſſ. ὠμόλινον exponit, [illegible]. Nã propriè [illegible] ſic vocatur. [illegible].

Ὤμην, credebam, putabam: ab οἴομαι. Xenoph. ἐγὼ μὲν ᾤμην, &c. ſic Plato & Ariſtoph.

Ὤμαρτει, contigit, concurrit, obuiauit, Suid.

Ὠμαστὶ, crudeliter.

Ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, crudelis, efferus, ſæuus, cruda comedens, crudis veſcens, ὠμοβόρος, ὠμοφάγος, & de irrationalibus potius quàm rationalibus dicitur. ὠμηστὴς θὴρ, lib.2. Epigr. & [illegible] ὠμησταὶ, lib.2. Apol. & ὠμηστὴς ὄφις, Heſiod.

Ὠμηστὴς Διόνυσος, Omeſtes Dionyſius, Bacchi cognomen, cui Themiſtocles in naui prætoria iuſſu vatis tres captiuos adoleſcẽtes immolauit, Plutarc. in Themiſt.

Ὤμηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, crudelis.

Ὠμιαία, ἡ, humerarius neruus, vt Gaza vertit in Ariſtot. ὠμιαία φλὲψ, humeralis vena.

Ὠμίας, qui repandis eſt humeris, εὐρύστερνος, ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, Heſych.

Ὤμιζος, ὁ, pauper.

Ὠμίζω, μ. ίσω, π. ικα, excludo.

Ὡμίλει, τὸ ἐπέρχετο, conuerſabatur.

Ὤμιλλα, Suidæ, vel vt apud Heſyc. [illegible] Sic enim legend. Ludi genus, in quo nucibus luditur: eæ in circulum circunſcriptum atque deſignatum iaciuntur, & ſi orbis circuncurrentem lineam & circunductum, i. [illegible], non exceſſerint, ſed firmæ ſteterint, dominum victorem efficiunt.

Ὤμιον, in Epigr. q. humerulus.

Ὠμιχθεὶς, viſus, [illegible], Suid.

Ὠμοβοεὶν, crudum bouis corium, Herodot.

Ὠμοβοΐων δερμάτων, crudarum pellium bouinarum, Herodot.

Ὠμοβόϊνος, ου, ὁ,

Ὠμόβοιος, ου, ὁ, è crudo bouis tergore, ex pelle bubula cruda factus. Sic vocant eos qui in prima iam ſenectute ſunt.

Ὠμοβόρος, ὁ, ὠμοφάγος, ὠμηστής. [illegible] ὠμοβόρον. Apollon.

Ὠμόβυρσος, apud Plut. [illegible].

Ὠμογέρων, qui immaturè caneſcit, vel cui iam ſeneſcenti nondum caneſcunt capilli, validus ſenex, cui cruda viridiſque ſenectus, vt dixit Virg. ὠμογέροντες dicuntur quibus adhuc viridis eſt ſenectus, qui in prima ſunt ſenectute, i. [illegible]. crudam ſenectutem, quæ ante diem venit, vocat Heſiodus cùm canit, [illegible] ὠμογέροντα. Contra maturus ſenex, & æui maturus apud Virgil. [illegible] opponitur.

Ὠμοδαΐκτος, diIaniatus, [illegible], Heſych.

Ὠμοδίαιτος, ου, ὁ, crudus, ὠμὸς, Heſych.

Ὠμοθετέω, μ. ήσω, π. ηκα, humeris impono: cruda pono, Actiu. Accuſat. ὠμοθετεῖν, crudas carnes ex ſingulis victimæ membris carptas aris imponere: ab ὠμὸς, crudus, vel ab ὦμος, quòd ab humeris decerpere eas incipiebant. Homer. Iliad. α', [illegible] &c. id eſt, [illegible], vel [illegible]. Idem Homer. Odyſſ. ξ, [illegible], id eſt, [illegible], cruda membratim ad pingue vſque ponebat.

Ὠμόθυμος, ἡ σκληρογνώμων, ſæuus, crudelis, Sophocl. in Aiace, [illegible], &c.

Ὤμοι pro οἴμοι, φεῦ μοι, hei mihi, heu indignantis. Aduerb. & dolentis. Genit. iungitur. Apollon. Rhod. libro 1. Arg. ὤμοι ἐμῆς ἄτης! ô meam calamitatem! Et Ariſtoph. [illegible]. Iungitur etiam Nominat. Odyſſ. [illegible] heu me miſerum! Ariſtoph. in Pluto, ὤμοι τάλας! ô me miſerum! Pro eodem dicitur [illegible] ab eodem. Interdum cum Vocat. vt Iliad. α', [illegible], inquit Interpres ibidem. Terent. in Eunucho, Ph. I intero, Dor. hoi, hei. Sophoc. in Aiace cum Nominat. dixit ὤμοι τάλαινα! ô me miſeram! Ibidem cum Genit. ὤμοι βαρείας [illegible] ἐμῆς τύχης.

Ὠμοιαῖος, vel potius ὠμιαία, humerarius neruus, ſic dictus, Ariſtot. 3 Anim.

Ὠμοιαῖος, α, ὁ, q. humerarius, vel humeralis.

Ὤμοιος Æolicè, pro ὅμοιος, ſimilis.

Ὠμοκοτύλη, humeri acetabulum, [illegible], Pollux lib.2.

Ὠμοκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fortis humeros. Sophocles, [illegible], &c. id eſt, ὁ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ κράτος ἔχων, ὁ ἐν [illegible] μένος.

Ὠμοκρατεῖν, ob latitudinem humerorum & bonam corporis habitudinem ſuperbire, Heſych.

Ὠμόλινον, ου, τὸ, ſudarium tonſorum quod humeris circumponitur, linum crudum, Galen. ad Glauc. & lib.1. [illegible]. Et apud Actium lib.10.cap.19: vbi frictiones ex lino crudo, i. [illegible] probat. Hippocr. libr.2. γυναικείων, quum iubet [illegible] indere, intelligit linamentum, ex crudo lino inſertũ, quod vocat Paulus [illegible], lib.6.cap.5. [illegible], Athenæus.

Ὠμοπλάται, oſſa duo quæ vtrinque à ceruice ad ſcapulas tenduntur: à Latinis operta ſcoptula dicta, Celſ.8 ca.1. A Theodoro in Ariſtot. vertuntur ſcapulæ.

Ὠμοργὸς, ὁ, &

Ὠμοργικὸς, ὁ, durus, acerbus, χαλεπὸς, σκληρὸς, Heſych.

Ὤμωζε, ſuſpirabat, lugebat. Heſych.

Ὦμος, ου, ὁ, humerus, μετάφρενον, ὦμοι, ſcapulæ, Eraſm. [illegible]. vide [illegible]. [illegible], Euſtath. vitis humeri, Columellæ.

Ὠμὸς, ῆ, ὸν, immaturus, incoctus, crudus, Ariſtoph. in Equit. [illegible]. Odyſſ. [illegible], ante tempus ſenem reddidit, [illegible]. Ὠμὸς alias, crudelis, immanis, ſæuus, σκληρὸς, ἀπηνὴς, [illegible], Heſyc. [illegible], Thucyd.

Ὠμόσιτος, ου, ὁ, cruda comedens, ὠμοφάγος.

Ὠμοσπάρακτον, τὸ, quod crudum & recens diſcerpitur, Ariſtoph. in Equit. Cleonymus ait coquo, [illegible].

Ὠμοτάριχος, ſalſamentum: ſic dicitur caro thynni piſcis ſale condita, Dioſc. lib.1.cap.32. vide Κύβιον.

Ὠμότατα, crudeliſſimè.

Ὠμότης, ητος, ἡ, crudelitas, [illegible], Heſyc. Item cruditas, Dioſc. lib. 3.cap.2.

Ὠμοτοκεῖν, fœtum immaturum parere, abortum facere. [illegible], abortiuit, cap.21. Iob. Vtitur & Actius lib.16.cap.46. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν lib.5.c.46. [illegible]. vide [illegible].

Ὠμοτόκος κλῆμα, pampinus, q. crudiparus, in Epig.

Ὠμοτομέω, μ. ήσω, crudum necdum maturum ſeco. Gal.3 [illegible]. Paul. Ægin. libr.6.c.34. [illegible], Crudos abſceſſus ſecamus. Idem, [illegible].

Ὠμοτριβὴς, crudus, tritus. ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum ex nondum maturis oliuis expreſſum, quod & ὀμφάκινον dicitur, Dioſc. lib.1. cap.26.

Ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus, c.7.lib.2. Macchab.

Ὠμοφαγία, ας, ἡ, viſceratio: de feris dicitur quæ crudas carnes vorant.

Ὠμοφάγος, ου, ὁ, ὠμόσιτος, crudis veſcens, cruda carne veſcens, qui carne alitur, carniuorus, Gaza. Item ſanguinarius.

Ὠμόφορος, idem.

Ὠμόφρων, ονος, ὁ, habens crudelem mẽtem, σκληρογνώμων, ferox, crudelis, Soph. [illegible], i. gemebas immitis.

Ὠμοχάρων, in Epigr. i. crudelis Charon.

Ὠμὺς, ὁ, lutaria teſtudo, Ariſtotel.3. de part. Anim. cap.9. [illegible] dicitur.

Ὠμωμόκει, iurauerat, Demoſt.

Ὠμωμοκότες, οἱ, à Demoſth. dicuntur iudices, q. iurati.

Ὤμωζεν, plorauit: ab οἰμώζω.

Ὠμῶς, crudeliter, σκληρῶς.

Ὢν, ens, qui eſt, exiſtens, agitans. [illegible]. Ariſtoph. [illegible], age procul. μὴ ὢν, qui non eſt, vel qui nullus eſt. [illegible], & [illegible] oppoſita, Demoſt [illegible], &c. [illegible], ſ. Ariſtoph. Ὢν Participium, aliquando ſubauditur, Thucyd. l.1. [illegible] ὁ ὢν, ens, qui eſt, eſt Dei appellatio, de qua Nazanz. in Orat. α', [illegible], qui ſunt præpotentes. [illegible], nihil aliud quàm inuicem ſe in apparatu belli præuenire maturantibus, Thucyd.

Ὦν Ionicè & Doricè, pro οὖν, igitur. Sæpe apud Herodot. non ſolùm [illegible], ſed etiam inter Præpoſit. & verbum compoſitũ interponitur, vt lib.2. [illegible]. Ibid. [illegible], pro [illegible], exemerunt. Et alibi, [illegible], Et [illegible], dixit.

Ὢν pro αὖ ἂν. Aphth. [illegible]. Lyſias. [illegible], pro [illegible]. Sic [illegible], apud eundem: [illegible], per ſpeciem reddendæ calamitatis quam paſſi erant, Thucyd. vbi Interpr. [illegible].

Ὠνήμην, ω, [illegible], vide Ὀνίνημι.

Ὦναξ pro ὦ ἄναξ, ô rex, ô domine, ô Deus. Sophoc. [illegible], miſerere ô here filij tui.

Ὤναρος, Onarus, ſacerdos Bacchi, Plutar. in Theſeo.

Ὤ'ιδηε, pro ὢ ἄδηε, Ariſtoph.

Ὀνειρωγμός, inſomnium. vide per ὀ.

Ὠνέομαι, μ. ὠνήσομαι, π. ὤνημαι, emo. πραγματεύομαι, ἀγοράζω, πρίαμαι, mercor. Depon. Accuſatiu. vel Genitiu. qui partem rei ſignificat. ὠνοῦμαι βοῶν τινων. Sunt qui dicant διὰ Præpoſitionem intelligi, Gaza libro quarto. ὠνοῦμαι ψυχῆς, vita emo, Ariſtoteles quinto Politic. πάχθεα τοῖς φιλτάτοις ὠνούμεθα, rem inuiſam maximè, re chariſſima redimimus. ὠνεῖται τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, eme ſalutem morte, Nazanzen. in Oration. εἰς τὸ ἄγειν τὰ... ὠνεῖται ... ὅπως μετάπεμψη, &c. Demoſthen. ἐωνήθην in Aoriſt. Paſſ. Xenoph. ἐωνήθη δ' ἔρια, lana comparata eſt. Syneſius Anyſio, ... ἐωνήσθαι. Notandum autem Atticos Plurali numero dicere πριάμενοι non ὠνησάμενοι, vt ſcribit Ariſtoph. Interp. Ammon. diſtinguit ὠνήσασθαι ab ἀγοράσαι.

Ὤνηρ, pro ὁ ἀνήρ. Suid.

Ὤνευον, mouebant & circumagebant, Thucydid. à verbo ὀνεύω, vt Ælian. Dionyſ. annotat. Dictum ab aſinis molam truſatilem agentibus.

Ὠνή, ῆς, ἡ, emptio, ἀγορασία, ἀγορά, ἐμπολή, Xen. i. ἀγορασμός. ὠνὴν ποιεῖσθαι, emere, Plat. de Leg.

Ὠνήμην (à verbo ὀνίνημι) emolumentum accepi, adiutus ſum, & ὠνάμην: vtrunque enim dicitur. ὠνήμην ὅσων ἔδει ἄνδρα, aſſecutus ſum omnia ea, quibus erat viro opus: hoc exemplū ponitur apud Gazam libro quarto Grammat. ὠνήμην τοῦτο τῆς δεινότητος σοῦ Budæus in epiſtolis priorib. hoc ſum aſſecutus emolumenti ex vi tua dicendi. ὄνησο τοῦτο τῆς σκηνῆς, id emolumenti refers è ſcena. Lucianus in Caucaſo, ὤνησο δῆτα μὲν καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπικουρεῖ σε, i. benè tecum actum eſt quòd, &c.

Ὤνημα, ατος, res empta, Appian.

Ὦνηρ, vir, pro ὁ ἀνήρ.

Ὤνησας (à verbo ὀνίνημι) mecum bene egiſti, iuuiſti, adiuuiſti, demeritus es, Herodot. ὤνησε ... ἡ λοιδορία, conuiciū conduxit Spuring. ὤνησαν, iuuerunt.

Ὤνησις, emptio, ὠνή, ἀγορασία, Heſych.

Ὠνητέος, emendus, Plat. de Leg.

Ὠνητής, οῦ, ὁ, emptor, Xen.

Ὠνητιῶ apud Pollucem, id eſt, empturio Varron. & ὠνητικός, emax Catoni & Ouid. qui & ὠνητικὸς dicitur. Suid. ὠνητικός, ὁ ἀγοραστικῶς ἔχων. Theophr. in Charact. cap. περὶ ἀλαζονείας, καὶ προσελθὼν δ' εἰς τοὺς ἵππους τοὺς ἀγαθοὺς τοὺς πωλοῦντας, προσποιήσασθαι ὠνητιᾶν.

Ὠνητός, ή, όν, venalis. Iſocr. cum Genitiu. δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή, fama nūmis non emitur. ὠνητὰ χρήμασι, quæ pecuniis comparari poſſunt, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. Ὠνητός, ὁ τιμῆς κτητός, emptus, pretio comparatus, mercenarius. Odyſſ. ξ, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ, ſerua mater, ... ἀγορασθεὶς ... χρήμασι, pecuniis emptus. τὰ ὠνητά, venalia, ἀγοράσματα, τὰ πραγματευόμενα, Pollux.

Ὤνθρωπος, pro ὁ ἄνθρωπος, Atticè, Suid.

Ὤνια, vide ὤνιος.

Ὤνιος, venalis. πράσιμος, ἄνιος. ὤνιος χρημάτων, Apollonius in epiſtol. ὠνητὴ ... ἀρετή, Æſchin. virtus emitur ſanguine. ψυχῆς ὤνιον μέλι, mel anima comparabile, id eſt, vita, in Epigram. ὤνιόν σοι τοῦτο τὸ θελῆσαι μόνον τὸ ἀγαθόν, Naz. περὶ τοῦ βαπτίσμ. hoc bonum tibi comparari poteſt ſola voluntate. Lucian. ... τὰ ὤνια, res venales, Xen. πράσιμα, ἀγοραστά.

Ὠνυχοφόρος Suid. ...

Ὦνος, ου, ὁ, pretium, ἀγόρασμα, ἀγορασμός, emptio, τιμή. Hinc honos Latine, Odyſſ. ο. ... Pro emptione, ibidem, ... ὤνοιο ... Apollonius ſecundo, ... vbi Interp. ὦνος δέ ἐστι τὸ τῆς τροφῆς τίμημα.

ΩΟΕΙΔΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, ouo ſimilis, oui ſpeciem referens, q. ouiformis, ouatus, ᾠώδης.

Ὤιμην, ᾤμην, putabam.

Ὠόν, οῦ, τό, ouum. ... Etymolog. τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, albumen oui. τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, vitellus, vt Gaza vertit ex Ariſtotel.

Ὤα, fimbria. vide ὤα.

Ὠόπ, & ὠοπόπ, acclamatio nautica. ... Ariſtophan. Interpr.

Ὠοσκύφιον, ου, τό, poculum quoddam oualem figuram preferens, Athen. l. 11.

Ὠοτόκα, τά, ouipara, quæ ouum procreant, Ariſtot.

Ὠοτοκέω, oua gigno ſeu genero, oua pario ſeu edo, vel pono, Ariſtot. ὠοτοκεῖται, oui forma prouenit.

Ὠοτοκία, ας, ἡ, partus, ouique generatio, Athen.

Ὤου, putabas, Xen. ab οἴομαι.

Ὦ οὗτος, heus tu, Heſych. ὦ αὐτός.

Ὠοφόροι, ouipari, Gaza.

Ὠοφυλακτέω, oua cuſtodio.

Ὠπάζομαι, video, ſpeculor, ὁρῶ, σκοπῶ. Heſych.

Ὤπασε, dedit, donauit, præbuit.

Ὤσφ, tanquam, Etym.

Ὦπες, oculi. vide ὤψ.

Ὦπαι, gens quæ iuxta Indum fluuium habitat.

Ὦπις, idem quod Οὖπις.

Ὠπλή, ῆς, ἡ, manus percuſſio, plaga manu inflicta, ἡ ἐν χερσὶ πληγή, Heſych.

Ὡπλισμένως, armatè, cum armis.

Ὤπτιλος, ὁ, ὀπτίλος.

Ὢ πόποι heu, papæ, proh facinus infandum, φεῦ, παπαί, indignantis dolentiſque Aduerb. interdum admirantis: ab aliis ὦ πόποι ſcribitur. Nam ἀφώνους τοὺς δαίμονας πόπους appellant, vt refert Plutarchus in libello de poëmatis audiendis. Homerus Iliad. α, ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος, &c. ſic in codice antiquo ſcriptum eſt.

ὬΡΑ, ας, ἡ, cura, φροντίς, ſine aſpiratione ſcribendum: vnde θυρωρός per ω, non ο. Heſiodus ... vide Οὐδενόσωρος.

Ὥρα, ας, ἡ, propriè venuſtas & ſpecies. Nam differunt hæc tria: Ἀκμή, id eſt, ætatis flos atque vigor: Κάλλος, id eſt, pulchritudo & forma: atque ὥρα, vnde ὡραῖοι dicuntur. Ἀκμή, tempus ætatémque ſpectat in qua rerum vigor virtuſque ſeſe præcipuè exerit. Κάλλος, corporis aptam membrorum proportionem, id eſt, συμμετρίαν, cum coloris ſuauitate ſignificat, quam neceſſariò venuſtas dignitáſque conſequitur: Et harum dignitas virilis, venuſtas verò muliebris potius appellatur. Ὥρα autem coloris bonitatem cum gratia (qualis ἐν τοῖς ὡραίοις fructibus elucet) tantùm continet, ita vt qui ὡραῖος ſit, etiam καλὸς non eſſe dici poſſit. At qui καλός eſt, id eſt, pulcher, ὡραῖος item ſit venuſtúſque neceſſe eſt. In Animantibus pulchritudo tantùm naturæ eſt, at venuſtas etiam artificij. Sic intelligitur Ariſtoteles Rhetoricorum tertio, cum ... ait, καὶ ἐοίκασι τὰ μέτρα τῶν ποιητῶν, ὅτι ἐοίκασι τοῖς ἄνευ κάλλους ὡραίοις, id eſt, Poetarum verſus iis ſimiles eſſe qui ſine pulchritudine ſpecie tantum venuſti ſunt. Quod ſimile ex Platone ſumptum, cum dicas poetas virtutis colorem & ſimulachrum ſolum depingere, ipſius autem veram formam atque habitum negligere: Sic enim τῆς πολιτείας libro decimo, Οὕτω δὴ οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα, ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν. Et mox, ἐοίκασι τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ. Itaque ſcitè dixit Archelaus apud Plutarchum in Alcibiade, τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι, id eſt, Pulchrorum etiam autumnus pulcher eſt. Ὥραν potius quàm κάλλος his verſibus depingit Homerum imitans Virgil. Æneid. 1. Reſtitit Æneas, claráque in luce refulſit, Os, humeróſque Deo ſimilis: námque ipſa decoram Cæſariem nato genitrix, lumenque iuuentæ Purpureum, & lætos oculis afflarat honores: Quale manus addunt ebori decus: aut vbi flauo Argentum, Pariuſve lapis circundatur auro. Pindarus in adoleſcente laudando, pulchritudinem cum venuſtate & virtute coniunxit: ... ἰδέᾳ τε καλόν, ὥρᾳ τε κεκραμένον ... Quod autem ὥρα καὶ ἀκμὴ differant, oſtendit Ariſtotel. libro decimo de moribus ad Nicomach. Et Halicarnaſſeus in vita Lyſiæ, ὥραν earum rerum eſſe ait, quæ cum ſenſu facilè percipiantur, vix tamen vel eloquentis oratione exprimi ſatis poſſunt. Hæc eſt vocum proprietas & diſcrimen: ſæpe tamen indiſtinctè & promiſcuè authores ipſi vſurpant, & ab Interpretibus ὥρα transfertur, pulchritudo, decor, forma, venuſtas, maturitas quædam & temporis opportunitas, opportunum tempus & occaſio, tempus ætatis florentis, temporis ratio. ἡ κατάστασις τοῦ χρόνου, Budæus in epiſtolis poſteriorib. ἡ ὥρα συνεργεῖ, qualitas temporis fauet, Theophraſtus libro quarto, capite duodecimo de cauſis plantar. τῇ ὥρᾳ ἀνθεῖν, vti flore ætatis, Plato de Legib. ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρός, flore ætatis conſpicuus, Thucydid. καθ' ὥραν, in flore ætatis, Lucianus. οἱ ἐν ὥρᾳ, iuuenes, Plutarch. τὰς παιδίσκας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα, ancillas ætate præſtantes, idem in Camillo. ὥραν ἔχων γάμου παρελθεῖν, tempus connubij ſuperans, idem Plutarch. in Romulo. vide Ὡραῖος. Ὥρα pro diei parte, id eſt, hora, Plato de Legibus. ὥρα που τρίτη, hora ferè tertia, Galenus libro primo ad Glaucon. τῆς ὥρας ἐχώρει ἤδη, Demoſthen. iam ad ſeruum horæ ſtatæ ventum erat, Bud. μέχρι ... καιρὸν μηδὲ ὥραν ... Demoſthen. Ὥρα, dies, ἡμέρα: ſæpe apud Medicos ſic vſurpatur, vt apud Galenum τῶν τόπων libro ſeptimo, capite ſecundo ψύχονται ὥραν μίαν: quod infra ipſe explicat ita, ψύχονται τὴν ἡμέραν ὅλην. Sic hora pro die, apud Ciceronem tertio in Ver. Et Virgil. in Georg. nunquam te craſtina fallet Hora. Ὥρα, hora, id eſt, tempus, καιρός. Diciturque eleganter ſubaudito verbo ſubſtantiuo ὥρα λέγειν, pro ὥρα ἐστὶ λέγειν, quod etiam dixit Xenophon idem, ὥρα πορεύεσθαι ἦν, hora eſt iter agendi. ὥρα ἀναπαύεσθαι, idem. ὥρα σκοπεῖν, iam conſiderādum

eſt, Plutarchus in Themiſtocle. ὥρα ἐκκλησιάζειν, tempus eſt cōcionandi, Lucia. Pla. in Apol. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, ſed iam vt abeam tempus eſt. καθ' ὥραν παραγίνεσθαι, tempeſtiuè. πρὸ ὥρας, antequàm tempeſtiuum ſit. vide Πρὸ ὥρας apud Ammonium. τῆς ὥρας πρότερον, maturius, Thucydid. ἐν ὥρᾳ [illegible], Idem, id eſt, [illegible], iugiter, Plato de Legib. εἰς τὰς ὥρας, in horas & tempora, omni tempore, ſemper. εἰς ὥρας ἑτέρας, Ariſtophan. id eſt, diuerſo tempore, aliis horis ſeu temporibus. ὥρα τῆς ἡμέρας, ſpatium diurnum. ὥρη, id eſt, ὥρα, Ionicè, ab Homero dicitur pro tēpore Odyſſ. ξ, ὥρη δόρποιο, hora ſeu tempus cœnæ. τὴν ὥραν [illegible], eo tempore pugnabant, Heſiodus. καὶ μιᾶς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, in vno anni tempore, Plato de Legib. Sic & anni horam Latinè dicit Plin. libro nono. capite 35 ὥρα τοῦ ἔτους, anni tempus, anni tempeſtas, Dioſcorides libro quinto, capite decimotertio. Ὥρα τοῦ ἔτους pro tempore æſtiuo, Ariſtoteles hiſtor. Animal. lib. Galenus ait ſic appellari tempus id, quo exoritur canicula, quod eſt, inquit, ferè dierum quadraginta: vide librū tertiū Aliment. περὶ ὡραίων καρπῶν. [illegible], Lucianus in Anacharſi. ὥρᾳ ἔτους, id eſt, τῷ θέρει, æſtiuo tempore. Ὥρα νέα, tempus vernum, Ariſtophan. ὥρα εἰαρινή, Homer. ὥρα μετοπωρινή, tempus autumnale, Plutarchus in Camillo. ὥρῃ χειμερίῃ, Homer. Odyſſ. In hyeme. Et ſine adiuncto plerunque pro vere ponitur. vnde & ὡραῖος, formoſus ad ſimilitudinem veris. Theophraſt. de cauſis libro quarto, capite nono, [illegible]. Εἰ ὥρᾳ, id eſt, celeriter, ταχέως. Ariſtophanes in Veſp. [illegible]. Ὧραι dicuntur quatuor partes anni: vt ver, æſtas, autumnus: hyems: quæ etiam tēpeſtates anni vocantur. Ariſtoteles de mundo, [illegible], id eſt, ecquæ tandem vices tam ratæ eſſe poſſent, quàm eſt exactè comparatus à natura tempeſtatum anni tenor in orbē redeuntium omnium rerum fœcundarum? æſtates ille quidem ac hyemes referens temporibus deſtinatis: ſimul dies ac noctes inoffenſis vicibus, è quibus menſes annúſque conficiuntur. Idem ibidem, [illegible] τοῦ ἔτους, id eſt, ſol quatuor anni tempora ductitans. Dicuntur autem ὧραι, non quòd annum partiantur, eiúſq; partibus fines ſtatuant, vt voluerunt: ſed potius [illegible]. Sunt & Ὧραι, portarum cæli cuſtodes apud Homerum Iliad. θ, αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, οὔλυμπός τε. Item famulæ Solis, deæ pulchritudinis. Θέμις, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. Ioui peperit ὥρας [illegible]. Idem, [illegible] ὧραι, in Epig.

Ὡραία, Demoſt. 3. Philip. [illegible], i. æſtiuo tempore, maturis iam frugibus.

Ὡραΐζομαι, μέσομαι, [illegible], ornor ſplēdidè, conſpicuus ſum, decorem oſtento. De pauone dicitur, quum ſemetipſum admirans caudæ pennis gēmatibus pertegit. Athen. [illegible], decorè conſpicuos, decorem oſtentantes. Gregor. [illegible], effertur pulchritudine. vide Ἐγκαλλωπίζομαι, & Καλλωπίζομαι.

Ὡραΐζω, orno, compono, καλλωπίζω, Suid. (Suid.

Ὡραϊζόμενος, formæ exornandæ ſtudioſus: [illegible],

Ὡραῖα, ων, τὰ, fruges, fructus tempore ſuo collecti. vide Ὡραῖος. ὡραῖα [illegible], fruges ac fructus, Plato de Legib. τῶν ὡραίων [illegible], frugum collectio & comportatio. Idem ibidem. Quę venuſta ſunt ac vigent ὡραῖα dicuntur. Sed & etiam ſacra ὡραῖα dicuntur τὰ καθ' ὥραν [illegible], i. opportunè obita, ſacra tempeſtiua. Et ὡραῖα θύειν frugum offerre primitias. Dies quoque feſtus eadem dicitur appellatione.

Ὡραιοπωλεῖν, cum formoſis adoleſcentib. verſari, Suid. [illegible].

Ὡραιοπώλης, ου, ὁ, qui fructus ęſtiuos vendit.

Ὡραῖος, α, ον, venuſtus, ſpecioſus (vide Ὥρα) pulcher, formoſus, iuuenis, maturus, decorus. ὡραῖος λόγος, Herm. venuſta oratio. [illegible] ὡραῖος, in Epigramm. ὡραία γάμου, puella matura viro. Plaut. viripotens, nubilis. ὡραῖος iuuenis dicitur ætate firma præditus, quem iubet vxorem ducere, Heſiod. Differunt tamen propriè [illegible], id eſt, adultus, καὶ ὡραῖος ſpecioſus & venuſtus, καὶ καλὸς, id eſt, pulcher ac formoſus. vide Ὥρα. Ὡραῖοι καρποὶ, fructus maturi [illegible]. Dicuntur etiam ὡραῖοι καρποὶ omnes fructus æſtiui, [illegible]. Lege Galenum libro tertio de Aliment. titulo περὶ ὡραίων καρπῶν. Etiam de piſcibus loquens Athen. libro 2. ait, [illegible] ὡραῖα.

Ὡραιότης, ητος, ἡ, decor, pulchritudo, maturitas, tempeſtiuitas, Gaza.

Ὡραιόω, ῶ, [illegible], decoro, venuſto.

Ὡραϊσμὸς, ornamentum, pulchritudo, καλλωπισμὸς, venuſtas, elegantia, decor, ornatus, Hermogen. [illegible], &c. Plut. in Fabio, non erant ei pigmenta oratoria neque vana & forenſis gratia.

Ὤρακα, vidi, Præterit. Perfect. à verbo ὁράω. ſed Attici literam addunt: & ἑώρακα proferunt: ſicut [illegible].

Ὡρακιάω, palleo, [illegible], trepido vel pauco, animo deficio, curis maceror, [illegible], expalleſco, deficio, præſertim in balneis, vbi cum pallore vertigo oboritur. Ariſtophanes in Ranis, [illegible], Comment. [illegible]. Nam [illegible]. Dicitur autem [illegible]. Sophocles in Amphiarao Satyrico dixerat, [illegible]. Ruſſus Ariſtophan. in Pace de Cratino, [illegible], Comment. [illegible]. Sic ſumpſit & Lycophron. [illegible], Eratoſthen. pro [illegible].

Ὡρακίζω, idem.

Ὡραία, ἡ, hirundinum nidus. χελιδόνων [illegible], Heſyc.

Ὡράνεια, [illegible], vinculum, ἱμὰς, lorum, Heſych.

Ὡρανὸς, pro οὐρανὸς, in Epigr.

Ὡραπολεῖν, ter terram arare, vel [illegible], Heſych. [illegible].

Ὡργασμένος, ſubactus, mollitus, [illegible], Heſych. vide Ὀργάζω.

Ὠργάω, ad libidinem incitor, appeto. vide per ὀ.

Ὡργυιωμένος, panſus, extenſus, [illegible].

Ὤρεα, montes: pro ὄρεα, Doricè ſiue Ionicè.

Ὡρίδεσμος, ὁ, funiculus contortus ex delectis ariſtis ad cōſtringendos cereales manipulos, qui & [illegible], Euſt. Il. [illegible].

Ὡρείτας, ὁ, gentile nomen vel proprium, Etym.

Ὡρίθυια, ἡ, vide Etym. vtitur Plat. in Phæd. folio 267.

Ὥρειον, in Pand. Græcis, hōrreum, ex voce Latina: vnde & ὡρειάριος, horrearius. Eſt & apud Suid. [illegible].

Ὡρείτης, ſiue [illegible], gentile.

Ὤρωμεν, vidimus, Herodot. ὤρων, vidi, viderunt, Idem.

Ὠρεὸς, ciuitas Eubœę, quam Ἱστίαιαν vocat Homer. Ariſt. in Pace, [illegible].

Ὦρες, ab ὄαρ, (quod & [illegible]) mulieres, γυναῖκες, coniuges, vt apud Hom. in Il. [illegible].

Ὡροδότης, [illegible], in Epig. i. horarum dator.

Ὠρολείποντες, montes relinquens.

Ὠρεσίτροφος βάκχος, Bacchus in montibus nutritus, in Epigrammat.

Ὠρέω, ῶ, [illegible], cuſtodio, curo. Euſtath. Odyſſ. [illegible] vnde [illegible], & [illegible], vt apud Homerum Iliad. [illegible]. Dicitur & Ὠρεύω. Apud Hippocr. [illegible], curare. Nam [illegible], Galen.

Ὡρέων, Ionicè, pro ὡρῶν, temporum.

Ὤρημα, cura, cuſtodia, φύλαγμα, Suid.

Ὠρεύω, cuſtodio: vide Ὠρέω.

Ὠρητὶς, cæcitas, [illegible], Heſych.

Ὤρθριζε, manè ſurrexit.

Ὡρία, ας, ἡ, maturitas, [illegible], in Epig. &

Ὡρία [illegible], Heſyc. Laërt. in Socrate pro præcoci ponere videtur.

Ὠρίγνωτος, pro [illegible]. Od. ρ. ex Phau. i. [illegible], valde inſignis notæ.

Ὡριαῖος, vnius horæ, Ptolem. [illegible].

Ὡρογράφοι, οἱ, Hiſtorici qui annales & cuiuſque anni res geſtas deſcribunt: nam ὧροι, i. anni, Heſych.

Ὠρίζω, dormio, curo, conuerſor, colloquor, Heſyc.

Ὠρικία, ἡ, regio Ionica, aut mulier ex ea.

Ὡρικὸς, ὴ, ὸν, vigens in tempore perfectæ ætatis, pulcher, tempeſtiuus: vnde ὡρικῶς, tempeſtiuè. Ariſtophanes in Acharn. [illegible], Comm. [illegible]. Et [illegible] dicunt Tragici [illegible]. Communia nomina, [illegible], vide Ὥρα.

Ὠρικὸς, ὁ, ciuitas in ſinu Ionico: vnde ὠρίκιος, Orici ciuis.

Ὡρικῶς, tempeſtiuè, tempore ſiue tempori: bellè, decenter. Ariſtophan. in Plut. [illegible] ὡρικῶς, id eſt, Com. [illegible], interrogas enim opportunè. Suid. [illegible].

Ὥριμος, ου, ὁ, maturus [illegible], maturus racemus, Naz. in Orat. Et de Animantibus dicitur, vt ὡραῖος.

Ὥριος, α, ον, tempeſtiuus, [illegible], temporaneus, in tempore factus, maturus. [illegible], maturus primitus tempeſtiuius, Naz. in Orat.

Ὡρίων

Ὠρίσθω, finem faciat.

Ὡρισμένον, dicitur à Polluce τὸ ὑπόχρεων χωρίον, prædium creditori obnoxium.

Ὥριστο, definitus eſt.

Ὤριστος, optimus, pro ὁ ἄριστος lingua Bœotica, α in ω conuerſo, Suid.

Ὠρίων, ωνος, ὁ. Orion, ſignum cæleſte apud Proclum de Sphæra. & ὠρίωνος ποταμός, nomen ſyderis apud eundem. ἐπὶ ὠρίωνι, Orionis exortu. Aratus, Χηλαὶ καὶ ζώνη ἀστεροειδής ὠρίωνος: Cicero, Chele, tum pectus quod cernitur Orionis. Sed ὡρίων cum aſpiratione nomen eſt auis apud Ælian.

Ὠρίως, Aduerb. κατὰ καιρόν. vide ὡραίως. Apud Suidam ὡρίως ἔχουσι ... .

Ὡρμάδια, τά, quæ extuberant atque eminent.

Ὥρμασε, concitauit.

Ὡρμησμένος, pro ὡρμημένος, Participium Præteriti perfecti Paſſiui, ab ὁρμάω.

Ὥρμια, diſcerticula.

Ὠρίνω, ω, ύνω, Aoriſt. ὤρινα, concito, commoueo, impello, ὁρμάω, διεγείρω.

Ὡρογραφία, annales, &

Ὡρογράφοι, Hiſtorici qui annales ſcribunt. ὧροι enim annus eſt. ſcribitur etiam ὡρογρ.

Ὡρολόγιον, horologium. vide Πόλος, & Φαίνον. Scribitur & ὡρολογεῖον minus rectè. Dicitur ἀπὸ τῆς ὥρας: vnde Ὡρολογεῖν. Et Ὡρολογεῖον apud Athen. & Euſt. Il. δ.

Ὡρόμετρον, horologium, Alexand. Aphr. l. 1. Prob. apud Suid. & ὡροσκοπεῖον.

Ὥροντο, aduentabant.

Ὦρσα, impuli, agitaui, impulſus ſum, pro ὥρμησα: ab ὄρω. Ilia. β, ... pro διήγειρε, διώρμησε.

Ὦρος, apud Hippocratem annus, ἐνιαυτός Galen. vnde qui annales ſcribunt Ὡρογράφοι, Vt dictum ſuprà. Alij minus rectè cum ſpiritu tenui ſcribunt. Ὦρος, (Herodotus ſic ab Ægyptiis Apollinem vocari tradit) ſol apud Ægyptios: vnde horarũ nomen defluxit. Hinc ἐπηετανός apud Homerum, niſi quis ab ἐπὶ formare malit.

Ὡροσκόπια, τά, vaſa quibus commonſtrantur horæ, quę & ἡλιοτρόπια vocitata interim reperiuntur, ſi Solis & vmbrarum ratione conſtent.

Ὡροσκοπεῖον, apud Suidam eſt ὡρολόγιον, ὡρομέτριον, horarium. Vide Πόλος.

Ὡροσκοπία, ας, ἡ, huiuſmodi ſcientia.

Ὡροσκόπος, qui rationem horarum obſeruat, Suid. ἀστρονόμος ὁ σκοπῶν τὰς ὥρας. Eſt etiam natalitium ſydus, id eſt, quod conuerſione cæli oritur momento, quo quis naſcitur, quaſi horæ natalitiæ notatio, quod etiam θέμα vocatur & γένεσις, & à Latinis Genitura. Lege Bud. l. 1. de Aſſe.

Ὡροσκοποῦντες, οἱ, explorantes horas.

Ὠρόχαλκον, τό, Arrian. ὀρείχαλκον vocat Apol. Schol. Orichalcum, & aurichalcum ſeparat Diomedes.

Ὦρσε, exci taui, mouit: ab ὄρω, ... & Doricè ὦρσε. Ilia. ... i. διήγειρεν, ἐκίνησε.

Ὦρτο, pro ὥρμητο, ab ὄρνυμαι, prodiit, impulſus eſt, excitatus eſt. Odyſſ. ε. ὦρτο ... Et cum Infinitiu. Apollonius libro 1. Argonaut. ... i. domum ſe recepit. Et Heſiod. ὦρτ' ἰέναι, cœpit ire, ſe contulit.

Ὠρύς, ara, βωμός, Heſych.

Ὠρυγή, vlulatus, vociferatio, tumultus, vox propriè canis, Plut. in Themiſt. Apud Pollucem, luporum eſt ὠρυγὴ καὶ ὠρυγμός. vide Ὠρύομαι.

Ὠρυδόν, Aduerb. luporum more vlulando. Nicã. in Alexiph. ὡς ὅτε ... βρυχήσαντα ὠρυδόν. Com. ἀντὶ τοῦ μετὰ φωνῆς, ὡς λύκος ὠρυόμενος.

Ὠρυθμός, οῦ, ὁ, ὠρυγή, id eſt, vlulatus, rugitus. Idyl. 32. Theocr. pro vlulatu planctus, apud Quint. Calabrum. vide Ὠρυγή.

Ὠρύομαι, μ. ύσομαι, ε. υμαι, rugio, latro, vlulo: propriè luporum eſt: Aratus, Καὶ λύκος, ... ὠρύονται, de Leone, Nazanzen. Apollonius Argonautic. libro quarto, ... ὠρύονται. Comm. ... ἀντὶ τοῦ βρυχᾶσθαι Nam βρύχημα, & βρυχηθμός, rugitus. In cap. vltim. prioris epiſtol. Petri, διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, id eſt, rugiens, pro quo & frendere dicitur. Tuſculan. 2. Cicero, Nemæus leo frendẽs efflauit grauiter extremum halitum. Ὠρύομαι, lamentor, eiulo: vnde ἀνωρύομαι pro θρηνῶ, Depon. Abſol. vide Ὠρυγή vnde factum Rugitus Latinè.

Ὠρυσμός, ὁ, ὁ, eiulatus.

Ὠρωπός, locus Atticæ.

Ὠρώπιος, illic habitans.

Ὠρύω, rugio: lugeo: ſicut ὠρύομαι.

Ὤρυμα, ατος, τό, rugitus, c. 19. Ezechiel.

Ὤρφανευ, pro ὠρφάνισε, orbauit, apud Sophocl.

Ὠρχοῦντο, ſaltabant, Doricè: ab ὀρχέω.

Ὠρχύμενος, pro ὁ ὀρχούμενος q. auſpicator.

Ὠρωπός, οῦ, ἡ, vel ὁ, Oropus vrbs Macedoniæ. Sunt autem multæ vrbes ſub hoc nomine. Nam alia eſt Bœotiæ, de qua Euphorion: alia Eubœæ, de qua Ariſtotel. tertia in Syria, de qua Polyhiſtor: quarta in Argo: quinta in Teſprotia. Et apud Suid. Ὠρωπία χώρα.

Ὠρώρει, excitabatur: ab ὄρω. Eſt autem Præ. plusquàm perfect. ab ὄρωρα, i. ἤγειρα, ἐτάραξα.

Ὢς, inuſitatus nominatiu. cuius genitiu. ὠτός. Pro eo dicitur οὖς vide infrà Ὦτα.

Ὡς, vt: ſed latè patet. Nam aliquando ſimilitudinis eſt, & ponitur pro quemadmodum, vel ſicut, veluti, ſeu, tanquam, ſic, inſtar. ὡς λύκοι, ὅμοιοι λύκοις, more luporum, Homerus Iliad. ὡς ἐγώ, Ad Galat. 4. ſicut ego. Ὡς in ſimilitudine relatiuum habet οὕτω, quod eleganter aliquando ſupprimitur. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀοργησίας, Ὡς γὰρ δι' ἐμμελοῦς τὰ σώματα καὶ δι' ὀργῆς τὰ σχήματα μάλιστα φαίνεται. Ὡς pro οὕτω, perinde quaſi, perinde ac. Theophraſt. 3. περὶ φυτῶν, ... Non quia non poſſit & alio modo fieri. Ὡς pro ὁμοίως, ... modo quodam. ἀλλ' ἔστιν ὥς, ſed aliquo modo, Ariſtotel. libro quinto Ethic. 7 Ὡς, ferè, fermè, circiter. ὡς ἕκαστοι, ferè ſinguli. ὡς τὸ τρίτον μέρος, ferè tertia pars. ὡς τριάκοντα, circiter triginta, Demoſthen. ὡς πεντήκοντα. Thucyd. circiter quinquaginta, ad quinquaginta. ἀπέλεξεν τοῦ στρατοῦ ὡς πεντακισμυρίους, delegit de exercitu quinquaginta circiter milia, Herodot. Ὡς, vt, id eſt, vt qui, vtpote, quippe qui. Et tum non eſt ſimilitudinis improprietatiſque nota (vt cùm tanquàm ſignificat) ſed aſſerendo rei proprietatem attribuit. Paulus ad Epheſ. capite quinto, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε, ambulate, id eſt viuite vt lucis filij: vel, vt qui eſtis. Ioan. capite primo, Καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, gloriam vt qui vnigenitus eſt Patris. Ὡς pro quàm, quantum, quantopere. Ariſtophanes, ... ὡς ἱερὸν καὶ σεμνόν, quàm ſacrum & graue. ὡς χαλεπόν, quam difficile. Ὡς pro quod. Plutarchus in Lycurgo, ... Epaminondam dixiſſe ferunt, huiuſmodi prandium non admittere proditionem Ὡς pro ἐπεί, hoc eſt, ἐπεὶ, nam, quòd. Plato ſecundo de Republic. ... id eſt, quòd ſi quis poteſt. &c. porrò autem ſi quis poteſt, nam ſi quis poteſt. Lucianus. ὡς εἴγ' ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, &c. quod ſi quis alius ſpondeat, &c. Cicero de Orat. Vt non iam ſine cauſa Demoſthenes tribueret primas & ſecundas & tertias actioni. Plinius libro vigeſimoſecundo, vt non ſit mirari ſatis naturæ prouidentiam. Eſt enim illatiua ex præcedentibus coniunctio pro quandoquidem, etenim, ſiquidem, vtpote, videlicet. Plato in Phædro, ... etenim vnde nunc quodammodo diſſerimus. Idem in Euthyd. Οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ ... quandoquidem excuſare non queo. Demoſthen. ... nam eſto quidem ille per me. Ὡς, duntaxat, ſecundum, prout. Ariſtoteles vndecimo Ethic. ... ὡς ἀνθρώπῳ, id eſt, duntaxat vt eſt humanus captus, & pro humana conditione, vt ſunt humana. Sic & vt ſumitur. Cicer. vt apud nos perantiquus, vt apud Athenienſes non ita ſanè vetuſtus, id eſt, ... Ὡς, tanquam vtique. Ariſtid. ... Ὡς etiam in Comparatione ponitur pro ſiquidem, præ. Lucianus, ... ſi præ me æſtimetur: ſi mecum comparetur. Xenophon primo Pædiæ, ... ſiquidem nobiſcum committuntur. Ὡς etiam de proportione dicitur, vt apud Ariſtotelem 8. hiſtor. de ſue, ... id eſt, κατὰ τὸν λόγον τοῦ μεγέθους, pro portione magnitudinis. Ὡς, quare, quamobrem. Pro alioqui videtur accipi ad finem vitæ Romuli in Plutar. ... alioqui oportebat & hoc falſum eſſe, & alia plurima. Interpr. autem ſic ſenſum expreſſit, Quod ſi hoc mendacium eſt, oportet & aliorum plurima vana exiſtimare. Ὡς pro poſtquam, poſteaquam, ſtatim, ex quo primùm, vt, ὡς δὲ τάχιστα ἥκομεν, ſimul atque venimus. Æſchin. Eſt vero ὡς τάχιστα, ſimul vt, ſimul atque, vt ἐπειδὴ δὲ τάχιστα. Euripid. in Hecuba, Οἱ δ' ὡς τάχος ... Sic Cicer. Vt ſemel exiuit omnes peragrauit inſulas. Ariſtophan. in Plut. ὡς δὲ τὸν λύχνον ἀποσβέσας ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν, ... omnes decumbebamus, id eſt, poſtquàm nobis ſignificauit eſſe dormiendum, omnes decumbebamus. Ponitur & Atticè, ἀντὶ τοῦ πρός, ad. ὡς Κάτωνα πορεύομαι, ad Catonem proficiſcar, Gaza de.

Senectā. ἔτι,verſus hunc Ariſtophan.ὡς βασιλέα,id eſt,πρὸς, Iſocrat.ὡς αὐτὸν βασιλέα ad regem ipſum,Thucydid.Plutarc. in Lycurgo,πολιτεία ἀποκλίνουσα,νῦν μὲν ὡς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, Reſpublica declinans nunc ad reges in tyrannidem,nunc ad populum in democratiam. Xenophon ſecundo ἀπομν.ἀπελήλυθασιν ὡς ἐμέ, ad me ſe receperunt.Ὡς pro εἰς vel ἐπὶ.Idem ibidem,πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ,quum multi in Piræum fugiſſent. Ὡς pro valdè,maximè,vtique.Sophocles in Aiace,ὡς δεινὸν αὖ εἶπε τοῦδε τἀνδρὸς, vbi ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως ἢ ἀληθῶς κεῖται,vt exponit Interpres.Ὡς aliquando παρέλκει,& ornatus tantum gratia ponitur, neque quicquam ad ſenſum facit,vt in ὡς ἀληθῶς,Demoſthen. ὡς ὁμήρως,Idem.& Hermogen.Sic & Vt apud Latinos:Cicero,Inuitus feci,vt C.Flaminium eiicerem , pro inuitus eieci. Varias huius particulæ ſignificationes cum teſtimoniis poetarum.vide in Append.Lexici.ἐγὼ μὲν ὁ φαῦλος ὡς ἐμοί Sophocl. Aiace,quantum ad me attinet.Ὡς pro vt,cum Indicatiu. ἐβουλεύοντο ὡς βασιλέα δίκαιόν τινα στήσονται,conſultabant , vt iuſtiſſimum regem deligerent,Herodotus. ὡς χαίρω τοῖς πράγμασι,γελάω δὲ,Demoſthen.ſic pro ὥστε,Gaza libro 4.Gramm. Ὡς pro ὅπως cum Futuro Indicatiui , Lucian. Plutarchus in Lycurgo,φυλάττει τὴν πόλιν,ὡς ἤθεσιν οὐκ ἀναπλησθήσεται πονηροῖς , aſſeruat vrbem ne improbis compleatur moribus. Iſocrat. &c. id eſt,ὅτι,ſic,&c. ὡς ὄψεται μὴ δείσῃς,ne timeas vt videat,id eſt,ne videat,Sophocl.Idem, μὴ δείσῃς ὡς ἀτιμία σ' ἅψεται, ne time ne afficiat ignominia. ὡς μεταβαλεῖται ἐπένευσε, vt mutaretur annuit , Thucydid.ὡς μηδένα λυμανεῖται,ne vlli noceat,Xenophon. Ὡς cum Optatiu.Plutarchus in Romulo,διεδόθη λόγος,ὡς θεοῦ τινὸς ἀνευρήκοιεν βωμὸν, fama diuulgata eſt dei cuiuſdam aram inueniſſe.Ὡς cum Subiunct.pro ἵνα.Sophocl.χώρει νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω,vt videam.ὡς εἰπεῖν, vt ita dicam.Ὡς cum Infinitiuo iunctum pro ὥστε ponitur.Xenophon, τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέστερόν ἐστιν ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι,magnificentius eſt numen quã vt mea egeat obſeruãtia.ὡς πράγματα τηλικαῦτα διελθεῖν, γραῦς εἶ,vetula es magis quàm res tantas tranſigere queas , Plutarchus in Pericle. Ὡς vt ὥστε cum Infinitiuo,pro præterito Indicatiui.Herodotus libro primo,Ὡς δὲ ἅμα ἐπορεύετο αὐτοῖς ...,vt autẽ aduenerunt portitores. Idem de Crœſo.ὡς δὲ ἅμα μιν ἀναβεβηκέναι,Simul vt autem cum hoc ſubiit.Plato de Republ.ſexto, ... ὡς ἰδεῖν τὸ ἀγαθόν,id eſt , ὡς εἶδεν ... τὸ ἀγαθόν. Sic Cicero pro Cluent.Hic iudices ridere,ſtomachari , atque acerbè ferre,patronus cauſam ſibi eripi.ὡς ἀφαιρεῖσθαι τὸν συνήγορον, pro ὡς ἀφῃροῦντο οἱ συνήγοροι,Demoſthen. Plutarchus in Galba, ... Nymphidius omnia ſibi vendicabat quòd Galba ſenex eſſet , vixque Romam vehi poſſet.Ὡς etiam pro ὥστε cum futuro Infinitiu.vide Ὥστε. Ὡς cum Comparatiuo,vt πλεῖον ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον,Gaza libro quarto Grammat.Theophraſtus hiſtor.libro quarto,capite ſeptimo , καὶ τὸ πλάτος μεῖζον ὡς παλαιστιαῖον, latitudo palmo maior:vbi ὡς pro ἢ ὡς vel ſcribendum,vel ſaltem exponendum. Iungitur etiam cum Superlatiuo,vt ὅτι. Xenophon,ἐγὼ δὲ ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φαίνεσθαι. Idem, Πρὸς δὲ παρῆλθε ὡς ἐδύνατο τάχιστα εἰς τὴν Τίγριν,quàm celerrimè potuit.Idem,Ἐξάγειν τὴν στρατιὰν ὡς ἐδύνατο κάλλιστά τε καὶ ἄριστα.Demoſthen.Καὶ χωρὶς ἀνῄρηκεν ὡς οἷόν τε μάλιστα.Cicer. Hæc,vt breuiſſimè dici potuêre,ſic à me dicta ſunt. Ὡς pro ὡς μάλιστα.quàm maximè,quàm proximè.Theophraſtus de hiſtor.capite vltim.lib.3.de Smilace,id eſt,hedera Cilicia,τὰ προσόζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν, quam proximè accedit ad labruſcam.Ibidem ait,καὶ τὸν βότρυν ἔχει ... Subiungitur etiam vt ὅσον.Plato, ... ὡς σφόδρα βούλομαι,magnoperè,inquit,cupio.Poſt Aduerb.θαυμαστῶς.Idem libro primo de Republic.Εὖ μὲν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα,bene quidem dicit mirum in modum.rectè quidem dicit , permirè verò.Idem in epiſtol.πλάτωνα διονύσιος θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεται, mirificè diligit. Iungitur & ὡς cum ὅτι,vt ὡς ὅτι λευκότατον , ſanè quàm candidum,& perquàm album. ὡς ὅτι πλεῖστον χρόνον ἐπὶ πλεῖστον διαμένων , quàm plurimùm manens,diu perſeuerans , Dioſcorides libro primo,capite 80.ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλεῖν τῶν ἀνθῶν,quàm plurimùm florum iniicere.Dioſcorides libro primo,capite 64.ὡς ὅτι ἐλάχιστος,quàm minimus.Idem eodem libro,capite 153.Plato ſexto de Legib.ὡς δ' ὅτι μάλιστα ἐν ὀλιγίστοις τῇ ἑτέρᾳ , Sed in quàm pauciſſimis altera.Galen.Methodi 13 ὡς ὅτι μαλακώτατα quàm molliſſimè.Item cum σφόδρα,vt ὡς σφόδρα Platoni,ſicut perquàm Latinis.Ὡς in Comparatione diſſimilium geminatur: & eleganter in priore membro ſubauditur alterum,poſteriorique parti δὲ tantum adiungitur. Ariſtoteles de ornatu orationis loquens Rhet.3. ... ὡς ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις ...:Diligentia in eo adhibẽda eſt,non vt recto honeſtóque,ſed vt neceſſario.Rurſus in eodem,de ſcriptis Alcidamantis quæ frigida videbantur, quòd epithetis frequentioribus, vt epulis,non verò vt condimentis vteretur : Αἱ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται : οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι, τοῖς ἐπιθέτοις.Dixiſſet minus politus ſcriptor quiſpiam,ἢ ὡς:& οὐ γὰρ ὡς.

Ὡς ἀληθῶς,ſanè,reuerà,perquàm verè,certè.Plato primo de Republic.τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν ὁριζόμενος,&c.eum qui verè ſit medicus definiẽs.ὡς ἀληθέστερος,verius. Idem ibid.τόνδε ὡς ἀληθῶς ... vbi ὡς vacat.

Ὡς ἂν cum Superlatiu.pro quàm.Xenophon,παισὶ παρασκευάζει ὡς ἂν δύνηται πλεῖστα, filiis præparat quàm poteſt plurima. Ὡς ἂν,pro tanquàm,velut. Ariſtoteles de mundo,τὴν ἔσω θάλασσαν ὡς ἂν εἰς λιμένα ποιεῖται,in mediterraneum mare,quaſi in portum influit. ὡς ἂν παῖς , vt puer , vtpote puer, Xenophon.Ὡς ἂν cum Optatiuo ſignificat quatenus , quantum,Demoſthen.Ὡς ἂν pro ὅπως ἂν,id eſt,ἵνα,vt Gregor. ὡς ἂν ... μὴ ἀγνοῇς,id eſt, ἵνα μὴ. Xenophon,ὡς ἂν ... Et apud eundem. Ὡς ἂν , quonam modo , quo pacto,πῶς.Idem,... Et ὡς ἂν ... Ὡς ἂν pro quandiu,donec,cum Subiunctiu. Sophocles in Aiace,... Ὡς ἂν , vt,vtcunque.Sophocles, ὡς ἂν ποιήσῃς, ... qualitercunque feceris.Cebes Thebanus pro quando & cum,τί δεῖ αὐτὸν ποιεῖν,ὡς ἂν εἰσέλθῃ ... Idem,ὁρᾷς οὖν,ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην, ... vbi tamen παρέλθῃ,habetur in Aldino codice.Ὡς ἂν,interdum eſt temporis aduerbium.1.Cor.c.11.verſ.34.τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἂν ἔλθω διατάξομαι.

Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν,Ariſtot.de mundo,tanquam ſi dicamus,&c.

Ὡς ἂν εἴποι τις,vt dicitur.

Ὡς ἂν ἄλλως,vtcunque,aliter.

Ὡς ἂν τύχοι,quoquomodo,vtcunque.

Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν,vt ſummatim dicam.

Ὡς ἄρα,admiratiuè.Od.ὦ πόποι ὡς ἄρα ... ,i.quam parũm aberraſti,&c.

Ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς,vt vno verbo dicam.

Ὥσγε,præut,prout.vt ὥσγε πρότερον ἦν,præut dudum fuit :& ὥσγε ... χρόνος, vt ſecula quidem Athenienſium numerantur , Budæus in dictione , æs alienum, in epiſtolis. Sic Cicero,At hi quidem,vt Athenienſium ſecula numerantur,adoleſcentes debent videri.

Ὡς γε δὴ,duntaxat vt. Gregor.ὥσγε δὴ ὁ ἐμὸς, Duntaxat vt mea fert opinio.

Ὥσγε καθ' ἡμᾶς,vt temporibus noſtris.

Ὡς γέ μοι δοκεῖ,vt mihi videtur vel videbatur.Ariſtoph.in Plut. ... ὥς γέ μοι δοκεῖ, palpebras lingebant vt mihi quidem videre videbar.

Ὡς δ' αὕτως,eodem verò modo,Plut.in Publ.

Ὡς δὲ, δῆλον,quod autem ita ſit , apertum eſt, Plato 2.de Repub.

Ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,reuera.

Ὡς δ' εἰπεῖν, vt propè dixerim,Thucyd.ὡς δὲ τὸ σύμπαν εἰπεῖν,dixit Ariſt.de mundo,pro atque vt in vniuerſum dicam,&c.

Ὡς δὴ,nempe,Plat.apud Ariſt.in Pluto,pro vtinam , ὡς δὴ διαρραγείης,vtinam crepes medius.

Ὡς ἐγγύτατα,quàm proximè.

Ὡς ἔγωγε,equidem,Naz.in Orat.vbi ὡς vacare videtur.

Ὡς εἰκάσαι,vt conjicere licet,vt conjiciendum eſt. ὡς ἀπεικάσαι, Soph.in Trach.i.vt coniecto.

Ὡς εἰκὸς,vt par eſt,vt conjicere licet. Xen.ὡς εἰκὸς ... ,vt credibile eſt morem gerent.

Ὡς εἰπεῖν,vt ita dicam,vt eo verbo vtar. Aliquando extenuatiuum eſt,pro ferè,probè dixerim.

Ὡς εἰπὼν,cum dicto,ſic loquutus.

Ὡς εἶχε,quantum potuit.

Ὡς εἶχον,ita vt eram.

Ὡς ἐμοὶ,mea ſententia,ſubauditur δοκεῖ.ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ..., vt mihi videtur reliquit,&c.Plut.in Themiſt.

Ὡς ἐν μάλιστα , quantum fieri poteſt , quoad eius fieri poteſt, pro viribus.

Ὡς ἐν τοσούτῳ.intereà.

Ὡς ἔνεστιν,quantum fieri poteſt.

Ὡς ἔοικε,vt videtur,nempe,certè,videlicet,vt conjicere licet , ſi credimus,vt conſtat,vt par eſt. Aliquando ... Lucian. in Alcyone , ... &c.

Ὡς ἐὸν,tanquam reuera eſſet.

Ὡς ἐπίχειν λέγεται,vt fertur.

Ὡς ἐπὶ πολὺ,plerunque,Iſoc.vt multum,Mat.

Ὡς ἐπίπαν in vniuerſum.Idem quod ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν Theophraſt. ... hiſtor.lib.cap.10.i.in totum Plin.Theophr.hiſt.l.& c.3.... ... ὡς ἐπίπαν.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,Theophraſtus libro tertio de hiſto.plant.cap.... vt ſæpius.apud Pollucem eſt,ὡς ..., ὡς ..., ... ὡς ἐπὶ ...

ὡς ἐπιπολάσεν, ἐπιπολῇ, ὡς ἐπιπολάδην, & quod poſuit Alexis, ὡς ἐπιτηδεύματα τῶν νῦν.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plurimùm, ferè, maxima ex parte, vt plurimū, Cic. 2. de Legib.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicam, vt paucis dicam, vide in τῷ ἔπος.

Ὡς ἔτυχε, vt contigit, temerè, & cuiuis.

Ὡς εἶχε, ſtatim, αὐτίκα.

Ὡς εἰ καὶ θαυμάζοιέν τινες, &c. perinde ac ſi mirarentur aliqui, Ariſt. de mundo.

Ὥς κεν, vtinam, cum Optatiuo. ὥς οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, vtinam ei terra dehiſceret, Hom. Il.

Ὡς κατὰ μέγεθος, proportione magnitudinis.

Ὡς μὲν, ὡς [illegible] τὸ ὅτι μὲν, ὅτι δὲ, i. hauor.

Ὡς μὲν συνελόντι εἰπεῖν, vt ſummatim dicam, ἵνα συντόμως λέξω.

Ὡς μὴ, pro μὴ cum Optatiu. ὡς μὴ ἐγγύτατος, vt ne, ſeu vt non eſſem propinquus, in Epig.

Ὡς μέλλοι, cum Opta. vbi ſignificatio eſt Futuri, Lucian.

Ὡς οἷόν τε, vt poſſibile, quantum poteſt.

Ὡς ὀλίγου δεῖν, ferè.

Ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, vt loquuntur poetæ.

Ὡς οὐδείς. Plato in Apologia, θεοὺς νομίζω, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατηγόρων, deos eſſe credo magis quàm quiſquam meorum accuſatorum. ὡς οὐδεὶς ἄλλος, quaſi vt nemo vir: à Latinis effertur, ſi quis alius. Ariſtophanes in Pluto, χαίρουσι γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Ibid. Δίκαιον φιλεταῖρος; ... ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

Ὡς οὐδὲν ἄλλ' ἐγὼ, ſ. οὕτω χαίρω, q. tantum quantum ob nihil aliud noui me gaudere & memini. Ariſtoph.

Ὡς οὐδὲν χεῖρον, vt nihil magis.

Ὡς οὖν, pro ὡς, poſtquàm. Pauſan. Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων ὡς οὖν τὰ χρήματα ἀπεδόθη. vbi οὖν παρέλκει, vt in ὥσπερ οὖν, καθάπερ οὖν. Sic & poſuit Plato 5. Leg. circa finem.

Ὡς ὄφελον εἶναι vtinam eſſem. Homer. Odyſſ. Idem Ilia. γ. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν, vtinam mors mihi placuiſſet, i. εἴθε ὤφειλέ μοι ἀρέσαι. ὡς ὄφελεν καλύψαι, vtinam obruiſſet, Apol. Rhod. vide Ὡς ὤφελεν.

Ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχε dixit Herodotus in Calliope, de incitato curſu.

Ὡς πόθι, vbinã. Apol. 2. κατάλεξον ἐτήτυμον ὡς πόθι γαίης ..., vbinam terrarum habiteris.

Ὡς πολλοί, plurimi.

Ὡς πρὸς ἐμὲ, ſi præ me æſtimetur, ſi mecum comparetur.

Ὡς τὰ πολλὰ, vt plurimum, perſæpe. vide Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ὡς τάχιστα, quàm primùm, quàm citiſſimè. Item pro quum primum, ſimul atque Ariſtoph. in Pluto. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα, ... vide Ὡς.

Ὡς τάχος, quàm celerrimè, quàm primùm. Sophocl. ὡς τάχος ...

Ὡς τί δή; ad quidnam?

Ὡς τὸ ἐπεὶ, poſtquam.

Ὡς τὸ αὐτίκα, ſtatim.

Ὡς τὸ ὅσον, quantum.

Ὡς τὸ ὅτι, quòd, quia.

Ὡς τὸ πολὺ, ferè, plerunque, frequenter, ſæpius. ἔλεγε ὡς τὸ πολύ.

Ὡς τὸ πρῶτον ἅμα, ſimul, atque, Ariſtoph.

Ὡς τοσοῦτον, tantùm.

Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam.

Ὡς τύπῳ λαβεῖν, vt ſummatim colligam.

Ὡς φιλεῖ, vt ſolitum eſt. Plutarchus, ὡς δὲ φιλεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τοιούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui.

Ὡς ὄφελον, ὡς ὄφελες, ὡς ὄφελε dicimus, vbi quid accidit incommodè & importunè cuius facti pœniteat: vt Latinè cum dicitur, Nollem factum. Cicero in Verrem, Imprudens huc incidi iudices nollem dixiſſe, id eſt, ὡς μὴ ποτ' ὤφελον εἰπεῖν. Gregor. in Inuect. in Iulian. ὡς ὄφελε καὶ τὴν ἅδου φέρουσαν, qui vtinam etiam ad inferos deſcendiſſet: viam ad inferos ferentem ingreſſus eſſet. Nam ὄφελον per ὀ micron, nec perſonarum nec numerorum diſtinctionem ſignificat. vide ſuo loco. Iliad. 3. Ἤλυθες ἐκ πολέμου; ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Syneſ. ὦ, ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν, vtinam ne infortunatus eſſes. In quo genere loquendi etiam ſubauditur εἰ, vel εἴθε, vt apud Demoſthenem pro corona, ἃ μὴ ποτ' ὤφελε, ... Alibi, ... ὡς μὴ ποτ' ὤφελε, &c. ὡς μὴ ποτε ὤφελεν, vtinam non accidiſſet. ὡς μὴ ποτε γενέσθαι ὤφελεν, vtinam factum non eſſet Lucian.

Ὥς cum accentu acuto ſignificat οὕτως. Inde Ariſtotel. Ethicor. quinto, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ὥς, καὶ ὅτι, & vbi, & quomodo, & quando. Inde ἔστιν ὥς, pro quodam modo, quadantenus, ſic dicitur vt ἔστιν ᾗ, quod idem ſignificat. Ariſtotel. ſexto Metaph. ... Ὥς pro οὕτω apud Poetas. ὥς φάσαν, ita aiebant. οὐδ' ὥς, ne ſic quidem, Xenophon. ... ne ita quidē ſucceſſit. Theoph. l. 9. hiſt. pl. Item ὥς, vt, per anaſtrophen accipit accentum, vt Odyſſ. ζ, θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, id eſt, ὡς θεός.

Ὦσαι, impuli, ὦσαι, ἀπώσατο, ἐξέβαλε. ὦσαν, ἀπώσαντο, ἀπώσαντο, ſummouerunt, ἀπέβαλον: ab ὠθῶ.

Ὥσαν, &

Ὡσανεί, tanquam, quaſi, veluti.

Ὡσαννά, ſerua obſecro. Hebræum eſt, & propriè ad Deum pertinet in Scriptura. Capite 21. Euangelij Matth. ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, hoſanna filio Dauid. Putat Eraſmus peculiarem eſſe gentis Hebrææ acclamationem, quemadmodum apud Romanos Io triumphe. Verùm ſuper hac voce varia fuit Interpretum opinio, de qua qui volet plenius edoceri, legat Hieronim. libellum ad Damaſum pontificem Romanum, in quo notat Hilarium, quòd ob imperitiam linguæ Hebraicæ interpretatus ſit, redemptio domus Dauid.

Ὤσασκε, impellebat.

Ὡσαύτως, eodem modo, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, itidem, ſimiliter, conſimiliter, ſimili ratione, nec ſecus ... τῷ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ ψήφισμα, πάντες ὡσαύτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι τῷ Περικλεῖ, i. quod decretum ſublatum non ſit, Pericle authore vnà omnes factum eſſe teſtantur, Plutarc. in Peric. Plato 12. leg. καὶ λίθινον ὡσαύτως, itémque lapideum, Cicero ſecundo de Legib. Rurſus in Timæo, τὸ ὡσαύτως ἔχει, quod ſui ſimile, cõuertit. Dicitur & diuiſim, Plat. de Leg. & Xen.

Ὡσεί, quaſi, tanquam. Heſiod. ὡσεὶ ζωοῖσιν ἀϋτεῖς. Item circiter, ferme. ὡσεὶ τρεῖς ἡμέρας, ferè ſeu circiter tres dies.

Ὡσείτε, vt, velut. Odyſſ. ξ, ἰθύς, ὡσεί τε κατὰ ῥόον, tanquam ſecundo flumine. Et Iliad. β, οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, illi ita ibant, vt ſi igni tota terra abſumeretur: vbi etiam ὡς εἴτε legitur.

Ὡς ἂν τύχῃ, prout accidit, ὡς συνέβη, Heſych.

Ὠσθείς, pulſus, truſus.

Ὠσί, auribus, non ὤτοις, Phrynich.

Ὦσις, εως, ἡ, impulſus, propulſio, ὠσμός.

Ὦσκε, quære, ζήτει.

Ὠσμός, impulſio, ... ὤθησις, ὠθισμός, Heſyc.

Ὥσπερ, quemadmodū, καθάπερ, ὥσπερ εἰ, καθάπερ, quodgenus, prout, ita, vt, ſic, verbi gratia. ὥσπερ ἡ παροιμία, vt eſt in prouerbio. ὥσπερ ἐν τῷ φλέγματι καὶ ἐν τῷ σπέρματι, vt in pituita. ſic in ſemine, Ariſtoteles ſecundo de generat. Animal. ὥσπερ ἄλλος τις, cum primis, ſi quis alius, Gaza ex Ariſtotel. libro nono Animal. Xenophon in Hellinic. de Pharnabazo, induto Perſico ornatu precioſo, Κατεκλίνετο οὖν καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἶχε χαμαί, Recubuit & ipſe humi in habitu ſuo: ita vt erat amictus, diceret Cicero, καθὼς ἔτυχε. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite vltim. ... ſtatim ita vt ſe habet, vel continuò prout eſt ita, &c. Aliquando ſignificat quaſi verò. Xenophon, ... quaſi verò in te ſitum non ſit, &c. ὥσπερ δέον, tanquam oporteat. Iſocrates in Panegyr. ... &c Quod dicitur vt ὡσπερεί apud Xen.

Ὥσπερ ἂν εἰ, &

Ὥσπερ εἰ, vt ſi, veluti, tanquam, quaſi verò, tanquam ſi. ὥσπερ εἰ ἐκπτύεται, velut expuitur, Dioſcorides libro quinto, capite 80. ὥσπερ ἂν εἰ πόρρω φέροιτο, quaſi procul deferatur, Ariſtophanes in Problematib. ὥσπερ ἂν εἰ διεστραμμένος, quaſi ſit peruerſus, Ariſtotel. 8. Animal. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐκκλίνειεν, Xenophon. Ariſtotel. de mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ῥίψειε, vt ſi quis proiiceret. Chryſoſtomus, ... ὥσπερ ἂν εἰ ... ἐξαγάγοις, perinde feceris, ac ſi piſcem ex aqua extraxeris.

Ὥσπερ οὖν, pro ὥσπερ: vt & καθάπερ οὖν. vbi οὖν ornatus cauſa παρέλκει, vt in ὡς οὖν. Syneſius, ... ὥσπερ οὖν ..., &c. ὥσπερ οὖν μέλει, quemadmodum curæ eſt, Sophocl.

Ὥσπερ οὖν δή, vt quidem, quemadmodum quidem: pro ὥσπερ δή. Gregorius, ... ὥσπερ οὖν δή ...

Ὥστε, vel

Ὥστε, vt, ita vt, ergo, quemadmodum, itaque, interdum, tanquā. Homerus Iliad. γ, ἕσσα μάλ', ὥστε θεός, id eſt, ὡς θεός. Conſtruitur cum Optatiu. Plat. in Phædro, de Lyſia: ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν ... ἡλικίας, εἰ, &c. Cicero Tuſculan. primo, Vt minimè mirum futurum ſit, ſi cum ætate proceſſerit, &c. Infinitiuo Subiunctiui vel Optatiui vice. ὥστε μόλις ἂν τοὺς ἀνθρώπους διαφθείρεσθαι ... στρατηγοὶ κατέσχον, vix cohibere duces potuerunt ne & homines trucidarentur. Thucydid. Cum Infinitiuo & Nominatiuo. Plutarchus in Themiſtocle, λέγεται οὕτω ... ὥστε νέος ὢν ἔτι ..., &c. ita fertur ad gloriā procliuis fuiſſe, vt quum adhuc iuuenis eſſet, ſecum multa cogitaret, & noctes peruigilaret, &c. Plato in Protagora, Ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τηλικοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, Nos enim adhuc iuuenes, vt quidem eſt tantæ rei explicatio & iudicium. A-

dem in Tim. ὥστε τὸ ἄλυτον γενέσθαι: Cicero, Vt diſſolui nullo modo queat. Ὥστε, & ὡς cum Futuro Infinitiui ex vi verborum φημὶ, & ἐπαγγέλλομαι. Æſchin. de falſa legat. [illegible] Δημοσθένης, ὥστε ἀποφράξειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. Idem aduerſ. Timarch. [illegible] ὥστε [illegible]. ὥστε Atticè etiam cum Indicatiuo iungitur. Plutarchus in Lycurgo, [illegible] ὥστε λέγεταί τις [illegible], &c. adeò diligenter furantur pueri, vt narretur quendam, quum vulpis catulum ſurripuiſſet, palliolóque inuoluiſſet, laceratum à beſtia obiiſſe. Sic & Iſocrates, [illegible] ὥστε οὐδὲ [illegible], vt ne ſua quidem norint. Plato libro primo de Republic. [illegible] ὥστε [illegible], ipſum prior vidi, ita vt ei reſpondêre potuerim. Idem ibidem, [illegible] ὥστε [illegible] ὅτι, &c. Ariſtophan. [illegible] ὥστ' [illegible] χελώνη, vt morem geras. Et cum primo Aoriſto eiuſdem modi. Iſocrates in Helena, [illegible] Ἡρακλέους [illegible] ὥστε [illegible], &c. Xenophon libro primo [illegible] ὥστε [illegible], &c. ita vt ei in memoriam redegerit. Idem in eadem ſententia cum Indicatiuo iunxit & cum infinitiuo, libro eodem, [illegible] ὥστε [illegible], ita enim parabilis erat, vt neſciam ſi quis adeò pauca opera efficiat, vt non inde acciperet quæ Socrati ſatis eſſent. Cum Præterito. Syneſius fratri [illegible] ὥστ' [illegible]. ὥστε cum Futuro Indicatiui præcedente [illegible], Nazanzenus in Oration. Cum participio pro Infinitiuo, Iſocrates. Cum Participio Futuri temporis Accuſatiui caſus, Lucianus. Item cum Imperatiuo, ὥστε [illegible], itaque boni conſule. ὥστε cum Comparatiuo, [illegible] ὥστε [illegible], Gaza libro quarto Grammat. Ὥστε, vt, ſequente ὡς pro ſic, Apollon.

Ὥστ' εἰ μὴ, quòd ſi non, Gaza de Seneƈt.

Ὠστὴς, quaſi truſor, impulſor. vnde Ariſtoteli de mundo, σεισμοὶ ὠσταὶ dicti terræmotus, qui vno obnixu ſubuertunt, id quod impulerint.

Ὠστία, ciuitas Italiæ.

Ὠστιᾶῖοι, gens quædam: alio nomine [illegible] dicuntur ab Artemidoro.

Ὠστιανοὶ, &

Ὠστιάται, α, Hoſtienſis gentilia.

Ὠστίζω, trudo, ὠθίζω. Et Paſſiuè ὠστίζεσθαι, de turba feſtinante & inuicem ſummouente cubitiſque dimouente dicitur, id eſt, protrudi, ſicut ὠθίζεσθαι, [illegible]. Ariſtophanes in Pluto, [illegible] ὠστιζόμεθ' [illegible] ἐν ἐκκλησίᾳ, id eſt, trudimur, ὠθούμεθα, [illegible], inquit Interp. Idem in Acharn. [illegible] Κλεωνύμῳ, id eſt, [illegible], Ibidem, [illegible] Ἡρακλ[illegible] [illegible] ὠστιοῦνται [illegible], id eſt, [illegible], Alij ab aliis trudentur. Lucian. [illegible] ὠστιζόμεθα. Suid. eſt [illegible].

Ὠστικὸς, οῦ, ὁ, q. impulſorius.

Ὠστικῶς, trudendo, μετὰ βίας [illegible], Suid. [illegible] μετὰ βίας [illegible].

Ὠστίνοι, οἱ [illegible].

Ὠστρακομύθων, [illegible], putamineoui obteƈtam. Lycophr.

Ὤσφρησις, εως, olfaƈtus, Ariſtotel. [illegible] ἐν τῷ ζῴῳ.

Ὠσφραντο, ᾔσθοντο, Ariſtoph. Interpr.

Ὤσχαι, αἱ, &

Ὤσχιον, τὸ, &

Ὦσχος, ου, ὁ, ramus, ſarmenta, cum botro palmes. ὦσχοι, τὰ [illegible] τοὺς βότρυας, Heſych.

Ὠσχοφόριον, ου, τὸ, feſtum quoddam Palladis ab offerendis ramis diƈtum. de quo meminit Plutarch. in Theſ. hoc feſtum enim fuit inſtitutum Theſeo ſe Athenas ex Cretenſi nauigatione recipiente cum luƈtu & tumultu, vbi Ægei patris mortem audiſſet. vide Ὀσχοφ.

Ὠσχοφόροι, Mineruæ ſacris palmites & ſarmenta ferens, Etymologic. ὠσχοφόροι dicebantur qui fœmineo amiƈtu palmites in Schiradis Mineruæ feſto, botris onuſtos geſtabant, q. ramigeros dicas. vide Ὦσχοι.

Ὦτα, τὰ, aures, οὔατα Homer. Pro Ὦς Nominatiuo ſingular. dicitur οὖς: Genitiſſus eſt [illegible], auribus, in Duali. Xenoph. ὤτων, aurium, Lucian. ὠσὶ, auribus, non [illegible], libro tertio Dioſcorid. capite 30. inflationes auriū, id eſt, [illegible], ſpiritus aut flatus, qui in auribus eſt morbus quoties ſine grauitate, ſola auditus diſtentio fit, nec exitum inueniens nocet. [illegible], Ariſtophanes, auriculæ alini. Perſ. [illegible] τοῦ ὠτὸς, aurem vellere. Plutarchus in Catone, [illegible] ἀποτίλλεσθαι τοῦ ὠτὸς, Nolebat filium à ſeruo increpari aut illius aurem velli. aurē ſubſtringere dixit Horat. ὦτα [illegible], aures perforatæ: vnde iocus Ciceronis apud Plutarchum in eius vita. vide Τρυπάω. Ὤτων [illegible], Lucian. ſuſpendi aut butauribus [illegible] teneri. Soph. in Antigonia, [illegible], aures ferit. Theocrit. Thyon. [illegible], Herodot. Et Plautus ait, pluris eſſe oculatum teſtem vnum, quam auritos decem. In delicato eſt Prouerb. τὰ ὦτα [illegible], Aures pluma ſcabere. Ariſtophan. in Equitib. [illegible], Aures tuę patebant q. expanſæ. Sophocl. in Aiace, [illegible] auribus inculcat. [illegible], manu dextra, Ariſtotel. Problem. [illegible], Æſchin. vide Eraſm. in Adag. in vtramque aurem dormire. [illegible]. Voluptas ſuauitate auditus animum deliniens, Cicero Tuſculan. quarto ex Stoicis, [illegible], Ariſtotel. aures arreƈtæ Virgil. vel ereƈtæ. vide [illegible]. Ὦτα καρδίας, cordis aures, id eſt, [illegible], ſinus vterque, Pol. l. 2. Ὦτα pro [illegible]. vide [illegible], & Ariſtot. 3. Politic. Comm. Ariſtoph. in Achar.

[illegible], apud Syneſ. inſtrumenti genus, quo ſontes contortis auribus diſcruciabant.

Ὠτακουστέω, [illegible], ſermones ſublego, ſubauſculto, [illegible] fungor munere inteƈtis aurib. aſto rumoréſq; capto exploratoris modo. Xe. Pę. l. 8. [illegible]: Didicimus autem, Cyrum nulla alia re, quàm largitione atque honoribus, eos qui Regis oculi & aures appellantur, ſibi ipſi comparaſſe. Si quidem amplis beneficiis & donis exornans eos qui nunciaſſent, quæ tempori ſciuiſſe eius intereſſet, effecit vt multi laborarent, diƈta & faƈta auribus oculiſque explorata renunciando, regis commodis & vtilitati conſulere. Inde complures habiti ſunt regis oculi auréſque ſimiliter. Rurſus Pæd. li. 5, [illegible]: Vt rumores captantes ſubauſcultando, & ſi qua alia ratione quidpiam ſentire poſſent, Chryſantæ ſignificarent quid occaſio rei gerendæ ſuggerere videretur. Herodotus in Calliope, [illegible], vnà etiam admota aure ſubauſcultabant, qui caſus atque euentus rerum Mardonij futurus eſſet.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, auſcultator, [illegible], auritus emiſſarius, explorator, qui etiam dicitur aures Regis, quaſi auricularius. Plutar. [illegible]. vide [illegible], & [illegible]. Comm. Ariſtoph. in Ran. [illegible] eſt, [illegible], vulgò vn eſcoute. vide Ὠτακουστέω.

Ὠταλγία, ἡ, aurium dolor.

Ὠταλγικὸς, qui aurium afficitur dolore, Dioſcorid. libro quarto, cap. 65.

Ὠτάλγησις, εως, ἡ, aurium dolor: aurium tarditas: Dioſ. l. 4. [illegible] ſic Interpr.

Ὦ τᾶν, pro ὦ ἔταν, heus tu, ó bone vir quæſo. Ariſtoph. [illegible] ὦ τᾶν, id eſt, ὦ ἑταῖρε. Plato in Apologia, ὦ τᾶν [illegible], reſponde ſodes. Suid. [illegible] (vt Atticè ſcribit) ſolùm dicunt apud recentes authores, mulieres: ſed apud antiquos & viri. Ariſtophan. Interpres annotat iungi etiam Duali & Plurali. Ἔται in Vocatiuo facit ἔται, & Doricè ἔται. Ariſtoph. ὦ τᾶν [illegible] ἀπ' ἐμοῦ, ó amici diſcedite à me, in Pluto.

Ὠτάρια, [illegible], in Epigr.

Ὠτάριον, ſiue ὠτίον, genus oſtreæ, quod Æoles [illegible], i. aurē Veneris nominarunt, Athen. l. 3.

Ὥτε, pro ὡσεί τε, veluti.

Ὦτε pro [illegible], Hom. Il.

Ὠτεγχύται, οἱ, auriculares clyſteres, & ſtrigiles Celſo auriſcalpia ſpecilla vocant.

Ὠτεγχύτης apud Galenum dicitur libro quinto Methodi. vide [illegible].

Ὠτειλὴ, ἡ, cicatrix, vulnus, [illegible]. vide [illegible] apud Ammonium. Homer. Iliad. 4. [illegible]. Galen. per [illegible] ſignificari dicit, [illegible]. Heſyc. eſt, [illegible].

Ὠτηφόρος, ὠτίδας, aues gerens.

Ὠτικὸς, οῦ, ὁ, auricularis, auricularius, ad aures pertinens.

Ὠτινοῦν τρόπον, quoquo modo.

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula, Suid. Matth. c. 26. ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον, abſtulit auriculam eius.

Ὠτόθλαστος, aures fraƈtas, contuſas & ſciſſas habens, Etym.

Ὠτίς, ίδος, ἡ, auis Tarda: vnde nos vulgò *Outarde*. de qua multa ſcribit Ariſtot. hiſtor. Anim. lib. 9. cap. 33. & lib. 6. inter magnas aues numerat. Plin. l. 10. c. 22. Dicet tetraonas ſuus nitor. Proximæ eis ſunt quas Hiſpania aues tardas appellat, Græcia otidas, damnatas in cibis: Emiſſa enim oſſibus medulla, odoris tædium exemplo ſequitur. Otidas tamen alij authores in cibis commendant, quod & nos experientia docuit. Dicitur etiam Ὠτὶς vel Ὠτίς. Syneſius in epiſtol. Ἡ δὲ ὠτίς ... Xen. Anabaſ. primo (quem locum etiam citat Athen. lib. 9. confirmátque Plutar. authoritate) τὰς δὲ ὠτίδας (ſic enim ſcribendum hoc loco per ω, vt apud Hippoc. teſte Galen. in Gloſſ. ...) (hinc cur auis tarda dicta ſit) ... Sic etiam de iis ſcribit Galen libro tertio de Alimentis, ... vbi vtroque modo ſcribi annotat. Alia auis eſt Ὦτος, de qua infr. Leg. Ælian. & Oppian.

Ὠτίτης, digitus minimus, auricularis.

Ὠτογλυφίς, ίδος, ἡ, auriſcalpium. ἰατρικὸν. Plat. Comic. apud Pol. li. 2. ...

Ὠτώεις, auritus. Il. ψ, τρίποδα ὠτώεντα, i. anſatum.

Ὠτόθλαδίας, ου, ὁ, ἡ

Ὠτοθλαδίας, cui in palæſtra aures comminutæ ſunt, ... Ælian. Dionyſ. & Suid.

Ὠτοκάταξις, auſium contuſio ex ictu & plaga. Aliis eſt aurium morbus, quando finduntur & veluti rimas agunt, vento geliue deductæ. Pol. l. 2. ... Heſyc. ... Martialis, At iuuenes alias fracta colit aure magiſter, &c.

Ὠτοκαταξ, obturbo, obtundo loquendo, ὁ χλευάζω, Heſyc.

Ὦτος, ου, ὁ, Otus auis, quaſi auritus ... Scribitur & Ὦτος, Latinéque dicitur Aſio: vulgò *le petit Duc*. Eſt & ἄλλος μέγας, qui vulgò *le Duc*, quem ... vocauit Alexand. Myndius apud Athen. lib. 9. vbi ipſe Sophiſtes Otum & Otida, i. ὦτον, & ὠτίδα (de qua ſupra) turpiter confudit. Aſcribit idem Ariſtot. quædam, niſi ipſe fallor falsò: ait enim: ... &c. Sic ſcribit Philoſophus hiſtor. l. 8. ca. 12. ... loquens, ... &c. Mox ſubiicit: ... (legendum κίβαλος) ... Quæ ita tranſtulit Plin. l. 10. cap. 23. de diſceſſu coturnicum loquens, Abeuntque vnà perſuaſæ Glottis, & Otus & Cychramus, &c. Paulò poſt: Otus (ſic enim in vtroque ſcribendum, non verò vt habent omnia mendoſa exemplaria Otis) bubone minor eſt, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus, vnde & nomē illi: quidam Latini aſionem vocant: imitatrix aliàs auis ac paraſita, & quodam genere ſaltatrix. Capitur haud difficulter vt noctuæ, intenta in aliquo circumeunte alio. Rurſus l. 29. cap. 6. Aſionis. Noctuarum eſt id genus maximum, quibus pluma aurium modo emicat. Ὦτος (ab Oti auis natura) etiam dicitur qui facilè decipitur, vanus homo atque inanis qui gloriolæ falſo choragio ex facili capitur, ... Ælius Dionyſ. & Euſt. Od. ... loquens, ... vnde Comœdia Athenienſes perſtringens, ... dixit ... Et de Oto ſic citato loco legendum apud Athen. ... i. laqueos calcant: ſic malo potius quam ..., i. fidiculis trahuntur) ... &c. Sunt & paraſiticæ aues οἱ ..., quæ ſunt noctuæ minimæ.

Ὦτος, ὁ, proprium nomen apud Homer. vide Ἐφιάλτης.

Ὠτότμητος, qui auriculam habet ſciſſam, c. 21. Leuit.

Ὤτρυνον, compellebat.

Ὠτώεις, ώεσσα, auritus, aures habens vel anſas. Heſiod. ...

Ὤτων, aurium. Plato primo de Repub. ...

ΩΥΤΟΣ, Ion. pro ὁ αὐτός, idem: vt ὠυτὸς ἀνήρ, idem vir, Homer.

ΩΦΕΛΟΝ, pro ὤφελον μετεῖναι, vtinam intereſſem. Heſiodus, ... &c. Euripid. vtinam nunquam eueniſſet, vt bubulcus habitaret, &c.

Ὤφθη, pro εἶδεν.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, vtilitas, profectus, emolumentum. Xenophon, ... mihi eſt vtilitati. Apud Plat. τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, vtilitates capere. Plato in Timæo, ... (i. vt mea fert opinio) ... Cicer. Rerum enim optimarum cognitiones nobis oculi attulerūt. Ὠφέλεια, ſubſidium, præſidium, βοήθεια, ſυμμαχία. Ariſtot. de mundo, ... dicit, i. Dei auxilium & præſidium. ... mittitur auxilium, mittitur ſubſidium, Thucy. ... auxilium impetrare, Idem. ... auxilium tranſmittere, idem Thucyd. Pro præda ſeu prædæ pretio, Plutar. in Camil.

Ὠφελέομαι, μ, ήσομαι, π. ημαι, vtilitatem capio, iuuor, commodum conſequor, proficio, lucrifacio, ſumo emolumentum, in meã rem eſt. Accuſ. iung. ... pecuniis cumulor, in pecuniis accipio vtilitatem, Ariſt. l. 8. Ethico. ... ſoluentibus vtilitatis multum attuliſſe, Plutar. in Solon. Xen. aliter, ... vnde quis proficeret maximè ad parandos ſibi amicos. Idem, ... ex ipſis fructum capere. ... idem Xen. ... ſubleuatus ... neglexit præda dicatos, Plutar. in Camil.

Ὠφελής, &

Ὠφέλης, vide in ὀφέλλω.

Ὠφελέω, μ, ήσω, π. ηκα, iuuo, proſum, ſum vtilis, ſubleuo, bene mereor, commodo afficio: confero: ſum auxilio, opem fero, adiumentum affero, Cic. Act. Accuſ. & Poeticè Datiu. Sic apud Dioſc. ... nihil prodeſt, Xen. ... de illa optimè eris meritus, Lucian. in Achar. ... Gaza l. 4. Grãm. iuui libenter in his quæ poſſum. Xen. cum duobus Accuſ. lib. 1. ... ſummis beneficiis omnes afficiebat, optimè merebatur de omnibus. ... ſum maximè vtilitati. Plat. epiſt. 6. ... mutuam afferre vtilitatem quàm maximam.

Ὠφέλημα, emolumentum, quod prodeſt, vt vertit Cicer. 3. de Finib. Ibidem, ... emolumenta, & detrimenta, expoſuit.

Ὠφελήσιμος, ου, &

Ὠφελήσιμος, vtilis, commodus, Sophocles in Aiace, ...

Ὠφέλησις, ἡ, vtilitas, Soph.

Ὠφελητέον, iuuare oportet.

Ὠφελητέος, commodo afficiendus, Xen.

Ὠφελία, vtilitas, in Epig. & ὠφελίη, Ibidem.

Ὠφέλιμος, ου, ὁ, ἡ, vtilis, perutilis, ... expediens, cōmodus, qui adeſt auxilio, adiumentum afferens, Cic. Xen. ... Idem, ... eas vt ſibi commodas diligebat. ... vtilis admonitio, Naz. ... res vtilis, Plut. in Themiſt. ... Plato.

Ὤφελον, vtinam ego: debui, pro ὤφειλον, & conſtruitur cum Infin. ... vtinam vidiſſem, Eurip. ... Sophoc. vtinam reliquiſſem. ὤφελες, vtinam tu, pro ὤφελες ... Ariſtophan. vtinam diruptus fuiſſes. Home. Il. ... vtinam illic periiſſes. ... inquit Interp. ὄφελε, vtinam ille etiam Aduerb. ... vtinam eſſet, Ariſtoph. ... vtinam nunquam accepiſſet Menelaum, Euripid. ... debuit ducere, Muſæus. ... in Epig. vide in ὀφείλω.

Ὠφθαλμίασε, oculum amiſit.

Ὤφθην, apparui, conſpectus ſum, viſus ſum. ὤφθη μάλιστα, maximè fuit conſpicuus. ὤφθησαν, conſpecti ſunt, viſi ſunt, deprehenſi ſunt ...

Ὦ φιλότατε, Sync. pro ὦ φιλότατε, ô amiciſſime.

Ὦφλε, pro ὤφειλε, debuit, obnoxius fuit. vide Ὀφλισκάνω.

Ὠφληκα τὴν δίκην, rei iudicatæ debitor ſum. Ariſtoph. ...

Ὠφληκώς, ότος, damnatus, ... vt ... apud Demoſt. meritò damnatus, ... vide Ὀφλισκάνω.

Ὦφλημα βαρύ, æs grande, χρέος, debitum.

Ὠφρί, ἐλαφρί, leue Heſyc.

Ὠφρυωμένος, elatus, ſuperciliòſus.

Ὤψια, pellis, & herba quædam, Heſyc.

ΩΧΑ, aperui, à verbo οἴγω.

Ὤχα, ... menta, Gaza de Senect. ſed vide legendumne ſit ὦχα.

Ὤχετο, ſedebat.

Ὠχετεύεται, apud Hippoc. i. ... deriuatus eſt, habet effluuia atque emiſſaria.

Ὤχετο, fugit, aufugit, abiit: à verbo οἴχομαι. ... ſurrexit & abiit, Plutar. in Publ.

Ὤχθησαν, commoti ſunt, grauati animóque ſuſpenſi fuere,

Euſtath.Iliad.α.

Ὠχεῖ,impello,vecti moueo,laboro,ægroto,Heſych.

Ὤχετο ἰὼν dicunt Græci,vt Latini ire perrexi. Dem.[illegible] ὤχετο [illegible].Cice.in Acad. Itaque confeſtim ad eum ire perreximus,i.cœpimus. Liuius, Triginta nauium claſſe ire obuiam hoſti pergit.Plat.in Phędone,[illegible].Sic dixit Homer.[illegible]. Similitérque dicitur [illegible].Sic & Tacitus,Curtius & Quint. vltum ire dicunt,quòd Græcè eſt τιμωρεῖσθαι.

Ὤχρα,ας,ἡ.Ochra,quæ & vulgò *Ochre*.Terra eſt lutei coloris & pallidi:vnde ὠχρὰ χρόα dictum,i.χλωρά.Et verbum Ὠχρᾶται [illegible],probat Dioſc.l.5.ca.108. Plinius de Rubrica fabrili(quæ eſt μίλτος τεκτονική)loquens,Naſcitur & in ferrariis metallis. Ex ea fit ochra,exuſta rubrica in ollis noui luto circunlitis.Hoc planè falſum eſt : nam contra,ex ocra vſtâ fit rubrica.Theophr.li.περὶ λίθων,γίνεται μίλτος καὶ ἐκ τῆς ὤχρας κατακαιομένης.Dioſc.l.5.c.de Rubrica fabrili,[illegible] ὤχρας [illegible] μεταβαλλούσας εἰς μίλτον. Legendum igitur in Codice Plinij,Et fit ex ochra exuſtâ,rubrica,&c.Lege Gal.in 2.Prognoſt.Hippoc.& Vitruu.l.7.& c.7.Alij ὦχραν ſcribunt minus rectè.

Ὠχράω,palleſco,ὠχριάω.Nic.in Alexipha.[illegible].vide Ὠχρός.

Ὠχρίας,pallidus.ὠχρίας λέγεται,pallidus dicitur,Ariſtot.in Prędic.qualit.vide Ὠχριάω.

Ὠχρίασις,pallor,ὦχρος,καὶ [illegible],Suid.

Ὠχριάω,ῶ,άσω,ω.ακα,palleo,palleſco.ὠχριῶ &timeo. Dicitur autem ὠχρίασαι καὶ ὠχριάσαι,vt [illegible].Hom.Od.λ,[illegible], Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον,[illegible]. Ariſtot.in Prædic.[illegible] ὠχρίας,[illegible].Tranſlatè dixit Ariſtoph.in Pace,[illegible].

Ὠχρόλευκον ἄνθος,flos ex luteo palleſcens,Ruell.in candido pallidus,Barbar.in pallido candidus,Marcel.l.4.Dioſc.c.43.

Ὤχρωμα,ατος,τὸ,vide [illegible] χρίασις.

Ὠχρόμματοι,quibus oculi pallidi,vel ochræ colore,Adaman.

Ὠχρὸν,τὸ,vitellus oui:eruilium:vide Ὦχρος.

Ὦχρος,ου,ὁ,pallor,ὠχρίασις,Home.Il.γ,ὦχρός τε μιν εἷλε παρειάς,pallor eius malas inuaſit.In Epigramm.[illegible],ὦχρος [illegible] Dicitur & Ὤχρος,i.χλωρὸν Ὦχρος,legumen:quod Latinè Eruilium:vt λάθυρος eſt cicera ſiue cicercula Colum. & Plin.qui ait l.18.c.12.Eſt & cicercula minuti ciceris, inæqualis,anguloſa,veluti piſum &c.Nos ὤχρος vocamus *pois morgues*.Galen.l.1.de Aliment.ſcribit,[illegible]. Plinius l.21.c.12.ait fabam & eruilium gratas herbas eſſe apibus, & harum cauſa in aluearijs ſeri præcipit ſequutus Ariſtot.hiſtor.l.9.c.40.vbi inquit,[illegible] ὦχρος. Theophraſt.de cauſ.l.4.cap.2.aſſerit fabam & eruilium celerrimè pertundi.i.perforari,enatis nempe ex corruptione curculionibus vermibúſque id genus,i.[illegible] καὶ ὁ ὦχρος [illegible]:Quod parùm fœliciter vertit Gaza hoc modo,Quapropter celerrimè ſuæ naturæ tunditur faba,& cicera.

Ὠχρὸς,ὰ,ὸ,pallidus,luteus,χλωρός.Ariſtot.in Prędicament.qualit.[illegible],ὠχρός.ὠχρὸς [illegible],fluuius pingitur pallidus,Idem Ariſtot.in Probl. ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ,vitellus,Gaza l.6.Animal.Ariſtotel.alibi vertitur luteus humor.τὸ ὠχρὸν,i.pallor,conflatur ex albi & flaui cômixtione,i.λευκοῦ [illegible],teſte Plat.in Tim. τῷ ὠχρῷ,i.pallori,nullus color eſt contrarius,Ariſtot.in Prædic.

Ὤχωκε,periit,abiit,ᾤχετο.

Ὤψ,ωπὸς,ὁ,facies,vultus,[illegible],Hom.Il.ι,[illegible]:vnde [illegible].Heſiod.[illegible]. Ὢψ,oculus,ὀφθαλμὸς,Euſt.Od.ι.Comm.Ariſtoph.in Pluto,[illegible],i.foramina,[illegible] ὀφθαλμοί.vide Ὠπή. Hinc [illegible],cum deriuatis.[illegible],&c.Ὢψ,ὦπος,ὁ.nomen proprium apud Hom.Ὦπος θυγάτηρ.Πεισηνορίδαο.Od.α.

Ὦψα,τὰ,[illegible],Heſyc.

Ὠψίασαν,cunctati ſunt,[illegible],Suid.vide Ὀψίζω.

Ὤψισε,ſerius venit,ὀψὲ καὶ βραδέως ἦλθε. Ælian.[illegible] vide Ὀψίζω.

Ὠψοποιὸς,οῦ,ὁ,qui circa obſonia verſatur,obſonator,coquus,Dicitur tamen ὄψον pro obſonio,διὰ τοῦ μικροῦ. Et Grammatiſtarũ nonnulli obſonium dici malunt,quam obſonium,parũ memores quanta ſit b & p literarum affinitas.In Epig.ſcribitur,[illegible].

Ὠψώνια,penuariæ cellæ.

ὨΟΕΙΔΗΣ,έος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis ouo,ouatus,ᾠοειδής.

ΤΩ͂Ι ΘΕΩ͂Ι ΧΆΡΙΣ ΚΑῚ ΔΌΞΑ
ΕἸΣ ΑἸΩ͂ΝΑ.

OPVSCVLA.

1. *Acceſſio quarundam vocum,* pag. 939
2. *Verborum Anomalorum, & qui in vſu ſunt apud poetas themata,* 942
3. *Collectio vocum quæ pro diuerſa ſignificatione accentum diuerſum accipiunt,* 995
4. *Vrbicij de exercitus ordinibus,* 1001
5. *Vocabuli Ὡς ſignificationes,* ibid.
6. *Chœroboſci de dictionibus quibus additur vel abiicitur ν* 1002
7. *De Græcæ linguæ Dialectis ex ſcriptis de arte Ioannis Grammatici,* ibid.
8. *Plutarchi de Dialectis, quæ apud Homer.* 1006
Eiuſdem item de Tropis, qui ſunt maximè in vſu apud Homerum, 1007
Eiuſdem de Schemat. & Hom. eorum vſu, 1008
9. *Corinthi, de Dialectis,* 011
10. *Significata τοῦ Η,* 1018
11. *Tryphonis Grammatici de Paſſionibus,* 1019
12. *De Inclinatis, & Encliticis, & Synecliticis,* 1020
13. *Amerotij de Græcorum notis arithmeticis,* ibid.
14. *Herodiani, de iiſdem tractatus,* ibid.
15. *De Menſibus & eorum partibus.* 1023

ACCESSIO QVARVNDAM VOCVM PARTIM EX VETERE LEXICO,

PARTIM ALIVNDE.

ΑΒΑΣΤΆΚΤΩΣ, ita vt portari non poſſit. Heſych.
Ἄζωος, ſine vita.
Ἀβλέπωμεν, apud Plat. comicum pro ἀπλέπωμεν.
Ἀβροδιαιτάομαι, vitam mollem & delicatam ago.
Ἀγαθικός, probus: ἀγαθικῶς, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.
Ἀγαθοποιός, bonum vel bona efficiens. Aphrod. Expon. & munificus, beneficus.
Ἀγαλματοφόρος, tanquam ſimulachrum vel imaginem in animo circunferens.
Ἀγρίζω, irrito.
Ἀγριασμός, irritatio.
Ἀγριαστής, irritator.
Ἀγκυλοκτομέω, ſuffragino.
Ἀγκωνίδιος, cubital.
Ἀγκολαπτός, inſculptus, incelatus.
Ἁγνιστής, purificus.
Ἄγχη, ſtrangulatio.
Ἀγοραστός, emptitius.
Ἀγριελαΐνα, oleagina.
Ἀγρίμαια, ferina.
Ἀγριακανθία, carduus.
Ἀγριομαλάχη, hibiſcus.
Ἀγριόγυρον, ſaliuncula.
Ἀγροδιαίτης, agricola.
Ἀγρυπνιστής, vigil, excubitor.
Ἀγχονιστής, necator.
Ἀδαγοῦς, deus quidam apud Phrygas, Hermaphroditus. Heſyc.
Ἀδελφικῶς, fraternè. Ioſeph. Ἀδελφίζειν, germanitus.
Ἀδιακρίτως, indiſtinctè. Ἀδιστάκτως, ſinedubio.
Ἀΐδιος, perennis, æternus, perpetuus, ſempiternus.
Ἀϊδιότης, æternitas, perpetuitas, perennitas.
Ἀθεμιτουργός, infanda faciens vel gerens.
Ἀθροιστικῶς, cateruatim.
Αἰγάγριον, capriola. Αἰθερινῶς, ſereno.
Αἰσιῶ, obſecundo, ſecundo. αἰσιωθήσεται, proſperabitur.
Αἰχμαλωτιστής, captiuator.
Αἰωνιότης, æternitas, perpetuitas, diuturnitas.
Αἰωρίζεται, geſtatur.
Ἀκαθήκων, inofficioſus.
Ἀκαθοσίωτος, indeuotus.
Ἀκαρποτόμητος, inlibatus, inlibata.
Ἀκέραιος, ſincerus, incolumis, integer. ἀκέραιον, integrum, ſolidũ.
Ἀκεραιότης, integritas. Ἀκεραίως, ſincerè.
Ἀκαταδίκαστος, indemnatus.
Ἀκίδιον, auricula.
Ἀκονητής, ſamiarius, cotiarius, acutiator.
Ἀκρομήριον, mericulum.
Ἀκροπανδοκεῖον, meritorium.
Ἀκρομάσθιον, gruma, papilla.
Ἀκροχορδών, ἡ μυρμηκία, verruca.
Ἄκρυπτον, incelatum, inabſcondibile.
Ἀκρωτηριασμός, truncatio, mutilatio.
Ἀκύρωσις, arrogatio, euacuatio, irritum.
Ἀλαζονεία, iactantia, inſolentia, adrogantia.
Ἀλεκτρυοφωνία, gallicinium, galli cantus.
Ἀλεύκαντος, incandidus. Ἀλίμενος, importuoſus.
Ἄλειμμα, vnguentum.
Ἀνείλλω, reprimo, inhibeo, reſtringo, cõtraho. Euri. Gal. 4. Exp. & propulſo impetũ irruentis. apud Plut. Itẽ ſuccingo, ſubligo: vel etiam ſurſum traho. vnde voce media, apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἁμμάτων Σύνδεσμ' ἐλέλυτο, nebridibus ſe ſuccingebant quibus vinculorum nodi ſoluti erant: vel nebridas ſubligabant, aut ſurſum trahebant.
Ἀνεπιτηδειότης, inhabilitas. Syneſ. Ἀνεκπλήρωτος, inexplebilis.
Ἀνεκτότης, tolerabilitas. Ἀνθίνιον, vaccinium. Ἀνένδυτος, inueſtis.
Ἀνεξιλάσμιος, inexorabilis.
Ἀνεξίλαστος, inexorabilis, implacabilis.
Ἀνερεύνησις, perſcrutatio, indagatio.
Ἀνερώτητος, inconſultus.
Ἀνεῳγμένως, patulè.
Ἀνημερότης, inclementia.
Ἀνθών, viridarium.
Ἀνθρακοθήκη, cella carbonaria.
Ἀνθεών, viridarium.
Ἀνισχυρότης, infirmitas. Ἀννῶνα, ſalarium.
Ἀνέθελος, inuitus, inuita, auius.
Ἀνταρσία, rebellatio.
Ἀντάρτης, rebellio, perduellio.
Ἀντίλογος, compenſatio.
Ἀντεπίσκεψις, reputatio.
Ἀντενεχυράζω, repignero.
Ἀντίχυρον, obſes.
Ἀντίπαρχος, ſubpræfectus.
Ἀντερείδομαι, obnitor, renitor.
Ἀντεφωνῶ, reſtipulo.
Ἀντεφώνησις, reſtipulatio.

Ἀναφέρω, refero.
Ἀναφορά, relatio.
Ἀνερώτησις, oratio, quæſtio, poſtulatio.
Ἀντίκρουσις, refragatio.
Ἀντιδικασία, aduerſatio.
Ἀντιλέγω, obtracto.
Ἀντιπαρεισφέρω (ἀντιδίδωμι) ſubſerere.
Ἀντίκλειθρον, adulterina clauis.
Ἀντικρούω, obſtigilo, obtrecto, officio.
Ἀντίκρουσις, offenſio.
Ἀντιπαραδίδωμι, remancipo.
Ἀνταπόκρουσις, repercuſſio.
Ἀντιπλέκω, retorqueo.
Ἀντιπολέμησις, rebellatio.
Ἀντιπρεσβευτής, prolegatus.
Ἀντιπράττω, obſto.
Ἀντιπράττοι, officeret.
Ἀντίπραξις, obſtaculum.
Ἀντιταμίας, proquæſtor.
Ἀντιχαίνω, rehiſco.
Ἀντιψογέω, obtracto.
Ἀντιψηφίζομαι, refragor.
Ἀνυπόγραφος, ſine ſcriptore.
Ἀνυπομονησία, intolerabilitas.
Ἀνυπόστροφος, irremeabilis, irreparabilis.
Ἀνύτης, gerulus, efficax.
Ἀνυφαίνω, retexo.
Ἀνύφαντος, intextus.
Ἀνώγεον, ſuperficium.
Ἀπορία, incommoditas.
Ἀξιοπρέπεια, honeſtitas.
Ἀξυστὸν δόρυ, ſariſa.
Ἄξεστος ὕλη, rudis materia.
Ἄοκνος, inuitus.
Ἀπαντῶ, obuia.
Ἀπαντητήριον, apanteterium, deuerſorium
Ἀπαντητής, deuorſorarius.
Ἀπαντητικός, obuius.
Ἀπαντητικῶς, obuiam.
Ἀπαριθμέω, abnumero, denumero.
Ἀπαριθμοῦμαι, enumero.
Ἀπελεγκτικός, cenſor, cenſorius.
Ἀπογυμνῶ, denudo.
Ἀποδαψιλεύομαι, delargior.
Ἀποδεκάτωσις, edecumatio.
Ἀπρεπῶ, dedeceo.
Ἀπρόκοπος, inefficax.
Ἀργυροταμιεῖον, ærarium.
Ἀργυροδέκτης, argenti ſuſceptor.
Ἀργυροφύλαξ, argentarius.
Ἀρθρικῶς, articulatè.
Ἀραιῶ, refringo.
Ἀραίωσις, refractio.
Ἀφίλητος, inamabilis.
Ἀχαρὴς, ὁ μὴ χαίρων, inlætabilis.
Ἀχρηστία, incommoditas.
Ἀσχημία, impudicitia.

¶ Βαβύλιον, cunabulum.
Βαβυλωνεύειν, cunę.
Βαλλίστρα, tormentum murale.
Βαναυσότης, arrogantia.
Βαρυνθεὶς, preſſus.
Βδέσμα, viſſium.
Βελονοθήκη, aciarium.
Βλακεία, iactatio.
Βλακικὸς, inſulſus. Βλακικὸν, inconditum.
Βλακεύομαι, inſulſor.
Βατιάκη, cupa. Βατιάκιον, cupella.

¶ Γαργαλισμὸς, titillatio, vellatio.
Γαλακτοπώλης, lactarius.
Γεροντιάζειν, ſenecio.
Γεωργήτρια, cultrix.
Γῆ δι' ἧς χρυσὸν ἀποκαθαίρουσιν, balluca.
Γλαφυρότης, feſtiuitas.
Γνάθος, pugnus.
Γρομφάς, ἡ θήλεια, ſcrofa.
Γρυλλίζω, grunnio.
Γυμνωτής, denudator.
Γυρεστήριον κόσκινον, pollinare cribrum.

¶ Δακτυλιοποιός, annularius.
Δαμαστής, domitor.
Δανείστρια, creditrix.
Διαθηκογράφος, teſtamentarius.

Δίφασις, diuortium, diſſidium, repudium. δίφασιν γάμου ποιοῦμαι, repudio.
Διατριβεὺς, atrienſis.
Διακάτοχος, poſſeſſor, detentator, retentator.
Διατάττω, conſtituo.
Δίβαθμον, bigradum.
Διθύραιον, aruunculus, foruunculus.
Δυάς, duitas.
Δοκοποιός, tignarius.
Δοκοπλάστης, tignarius.
Δολοφόνος, interemptor.
Δωράκινον, duracinum.
Δωρεαῖον, gratuitum.

¶ Ἐγχείρησις, ſolers.
Ἐγκατάλειψις, reliquacio.
Ἐγκελευστής, inſtimulator, inſtigator.
Ἐγκοιμητήριον, dormitorium.
Ἐθνοφύλαξ, gentilicius.
Εἰλημμένος, ὁ σφιγχθείς, preſſus.
Εἰσακτὴς, inductor.
Εἰσοδικῶς, per introitum.
Ἑψητιάω, elixo.
Ἑψητὸς, elixus.
Ἐκζήτησις, exquiſitio.
Ἐκζητητὴς, exquiſitor, flagitator, quęſtionarius
Ἐναμείβω, immuto.
Ἐναπόγραφος, adſcriptitius.
Ἐνυδρεύω, irrigo.
Ἐναρκτικόν, inchoatiuum.
Ἐνεδρευτικὸς, inſidioſus.
Ἐνεδρευτὴς, deceptor, inſidiator, ſeductor.
Ἐνεδρεύω, inlecebro, inſidio, obſideo.
Ἐξαλαλάζω, exclamo.
Ἐξακονῶ, exacuo.
Ἑξαμηνιαῖον, ſemenſtruum.
Ἐξάντλησις, exhauſtus.
Ἑξάγιον, ſemis.
Ἐξατμίζω, exhalo.
Ἐπαρχότης, pręfectura.
Ἐπαυχένιον, ceruicale.
Ἐπαφροδίτως, venuſtè.
Ἐπικωμασία, comeſſatio.
Ἐπικωμαστὴς, comeſſator.
Ἐπικωμαστικῶς, comiter.
Ἐπιμαρτυρητὴς, adteſtator.
Εὐαγγελισμὸς, ſtrena.
Εὐδήλως, manifeſtè.
Εὐδιάγνωστος, facilè diſcernendum.
Ἐπέτειος, anuuus, annotinus.
Ἔφηβος, pubertus, puberta, pubis, pubeſcens.
Ἐφηβότης, pubertas.
Ἐχιδνώδης, vipereus.

¶ Ζεύκτης, iunctor.
Ζυγιστής, iumentarius.
Ζωμήρυσος, trulla.

¶ Ἡδύοσμον, menta.
Ἡλιοστάσιον, ſolſtitium.

¶ Θαλασσοκράμβη, holus marinum.
Θεογενὴς, diuinigena.
Θρηνοποιὸς, luctificus.
Θρύλος, rumor.
Θρυλῶ, rumigero, vulgo.

¶ Ἴγδις, mortarium.
Ἰδιόχειρον, natiuum.
Ἱπποκοσμία, faleræ.
Ἱπποφορβὸς, equarius, equipaſtor.
Ἰσοπεδὲς, planum.
Ἱστεών, textrinum.
Ἱστιοποιὸς, veliuolus.
Ἱστιωτὶς, veliuolum.
Ἰὼ, ἰὼ, eho.

¶ Καβιδάριος, cabidarius.
Κάγκελλος, cancellus.
Καθέδριον, ſedile, ſubſellium.
Καταβιβασμὸς, regradatio.
Καταβολεὺς, ſolutor.
Καταβρεχὴς, delibutus.
Καταβυθισμὸς, demerſio.
Κατάγγελσις, indicatio.
Καταγγέλτης, delator, nunciator.
Καταγόμενος, onuſtus.
Καταδεσμῶ, innodo, vincio.
Καταξίωσις, dignatio.

Καταδουλῶ,

Καταῤῥυτος,irriguus.
Κατηγοροῦμαι,peroro.
Κληρονομικὸς,hereditarius.
Κυβεύω,aleam ludo.
Κυβευτὴς,aleator,aleo.
Κυβευμὸς,alor.
Κυβερνήτης,ὁ,gubernator,magiſter nauis.
Κυματώδης,fluctuoſus.
Κωπηλία,ambitus,adulatio.κωπηλία,blanditiæ.
¶ Λάκκωμα,lacuna.
Λάκκος,laccuna.laccus,ciſterna.
Λεπτολόγημα,ſcrupuloſus.
Λικμίζω,vanno,vannio.
Λίκνον,vannus λίκνον βαβαλιστήριον,cunabulum.
Λειψανοθήκη,reliquarium.
Λειπταγραφία,reliquacio.
Λειπταγραφῶ,reliquo.
Λουδοτρόφος,laniſta.
¶ Μακροχρονιότης,longæuitas.
Μαρτυροποίησις,conteſtatio.teſtificatio.
Ματαιοβαστάκτης,nugigerulus.
Μεγαλουργία,magnificium.
Μεγαλουργῶς,magno opere.
Μεγαλόλαλος,magniloquax.
Μελανείμων,atratus.
Μεταβάτης,diſſultor.
Μετάδιωξις,petitio,perſequutio.
Μεταχυτῶ,defundo,transfundo.
Μεταπεμπτὸς,acciendus.
Μεταπωλῶ,reuendo.
Μυιοσόβιον,muſcarium.
¶ Ναϊσκάριον,ædicula, ſacellum.
Νυκτοδρόμος,noctuago.
¶ Ξαίνω,carptus.
Ξάντρια,pucatrix.
Ξηρόχειμαρρος,torrens.
Ξυστροποιὸς,ſtrigilarius.
¶ Ογκοποιῶ,tumefacio.
Ὀθονιακὸς,lentiarius.
Ὀθόνιον,lintiamen.
Ὀθονιοπώλης,lentiarius.
Ὀκλαδοποιῶ,labefacio.
Ὀστοκλάστης,oſſifragus.
Ὀψωνιάτωρ,ſtipendiarius.
¶ Παλαίμων,portunus.
Παλαιοσκεύη,ſutriballum.
Παλαιοπώλης,veteramentarius,veteriuallus.
Παλαιμάλωψ,veterator.
Παραγγελία,denunciatio,condictio,interdictum. Concidere eſt denunciare,priſcè: nunc verò conditionem omnem in perſonam actionem dicimus.
Παραγγελτὴς,denunciator.
Παραγέρων,delirus,ſilicernium,cadauer.
Παραγήρως,delirus,ſilicernium.
Παραφύλαξ,cuſtos.
Περιδίδωμι,circundo.
Περίδρομος,ambicioſus.
Περιορισμὸς,regula.
Προγεύστης,prægustator.
Προδαπανῶ,proimpendo.
Προδεσμῶ,præligo.
Προζωννύω,præcingo.
Πρωρεύς,magiſter nauis.
Προνόμιον,priuilegium,prærogatiua.
Πυρσοδυνάστης,ignipotens.
Πωγωνίας,barbatus.
Πωγωνοκουρεῖα,barbatoria.
Πῶμα,operculum,cooperculum.
¶ Ῥαφιδοθήκη,aciarium.
Ῥίζωμα,radix.
Ῥεῖθρον,riuum,riuus,alueum,flumen.
Ῥειθρώδης,riuoſus.

¶ Σαβίνη,ſabella.
Σαγματοποιὸς,ſaginarius.
Σακκοπλόκος,ſaccarius.
Σάπης,tinea.
Σάραπις,ſarapice.
Σειροφόρος,manipularius.
Σιδηρουργὸς,ferrarius.
Σικχασία,tedium,teditudo,faſtidia.
Σιτηρέσιον,cibarium,diarium.
Σπαθυμῶ,gerrio,geſtio.
Στροβίλινον,pineum.
Στροβιλεών,pinetum.
Σύμφωνον,pactum,compactum,conuentum,conuenticulum,pactio.
Συνοχεὺς,ὁ συνοχεὺς
Συρράπτω,ſuto,conſuo.συρρεραμμένον,ſutum,conſutum, conſertum.
Συμπήσσω,confligo.
Σύρρευμα,compluuium.
Συνδονῶ,concitus.
Συντυμβέω,confoſſo,coaceruo.
Συντεχνίτης,eiuſdem artis confector.
Σωτηριωδῶς,ſalubriter,ſalutariter.
¶ Ταβλιστὴς,qui ludit teſſeris,à ταβλίζω.
Ταβελλάριος,tabellarius.
Τεναγώδης,vadoſus.
Ταινία,φασκία,faſcia.
Τοπαρχία,pagus.
Τραχηλοκοπία,decollatio.
Τριθημερινὸς,nudius tertianus.
Τρωξαλλὶς,grellus.
¶ Ὑδράλμη,aqua ſalſa.
Ὑδρευτὴς,aquator.
Ὑδροστάσιον,ſtagnum,lacus.
Ὑλοκάτοικος,ſylvicola.
Ὑπαποστρατεύω,exauctoro,auctoro.
Ὑποπάραλον lateralium.
Ὑπόμαυρος,obſcurus,ſubluculus.
Ὑπόμυξις,τὸ μέσον τῶν μυκτήρων,cartilago.
Ὑστερογονία,poſteritas.
Ὕτον,tuber.
Ὑφαίρεσις,ſubtractio.
¶ Φανέρωσις,declaratio,manifeſtatio.
Φανερῶσαι,certiorare.
Φθινόπωρον,autumnum,agriponum.
Φθινοπωρινὸς,autumnalis.
Φίβλα, fibula.
Φίσκος,ὁ σιτοφόρος,fiſcia.
Φορεῖον,lectica.feretrum.
Φορειοφόρος,lecticarius.
¶ Χαλαζῶ,grandino.
Χαλκὶς,chalcis:auis nomen inde dictæ. quoniam colore æs refert,teſte Euſt.Eſt & piſcis genus,teſte eodem & Athen.li. 7. quod à Dorione etiam χαλκιδικὸν dicitur. Item ſerpentis genus,ſic appellatum ob virgulas quaſdam ærei coloris quæ tergum eius diſtinguunt.teſte ſchol.Nic. Plinius in lacertarum genere numerauit. Χαλκίδες Laconicę dicebantur famulæ,teſte Euſt.Eſt χαλκὶς & vrbis nomen:apud Strab.
Χειρομάκτιον,mantela,mappa.
Χειραγωγὸς,copula.
Χορτοβόλιον,fenilium.
Χορτόπληθον,ceſpes.
Χωρομετρῶ,metor.
¶ Ψευδομαντεία,præſtigiæ.
Ψάμμος,glarea.
Ψήφωσις,pauimentum.
Ψιχολόγος,micas legens.
Ψυχίζομαι,algeo,frigeſco.
Ψυχροφόρον,frigidarium.
Ψάλτης,quadratarius.
Ὠδάριον,cantilena.
Ὠ. πόποι,attat.
Ὠτώδης,auriculoſus.

Τ Ε' Λ Ο Σ.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA, QVÆ MAGNA EX PARTE VEL SVNT ANOMALA, VEL POETICA, AVT certè eiuſmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

DE HAC AVTEM ILLORVM COLLECTIONE aliquid in eius calce dicetur.

Ἄασε, (moleſtus fuit: ἐλύπησε, Heſych.) Aor. 1. verbi ἀάζω. Præſentis autem ἀάζειν idem Heſych. meminit exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, στυγεῖσθαι.

Ἀάσθην, (deceptus fui, ἠπατήθην, Varr.) Aoriſt. 1. paſſiuus verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læſus ſum, ἐβλάβην, Heſych. & Euſtath.) Aor. 1. medius, ab Aor. actiuo ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & Aor. 1. paſſ. ἀάσθην ſignificans itidem ἐβλάβην. Sed & ἀᾶται tertia perſona præſentis temporis apud Homer. legitur ex prima perſona ἀάομαι.

Ἆται, (ſatiatur: κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι. id autem ab ἄω actiuo.

Ἀβάκησαν, (neſcierunt: ἠγνόησαν, Heſyc. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν ab ἀβακέω.

Ἄμβαλε poeticè pro ἀνέβαλε, (vt κάββαλε, pro κατέβαλε, & ὕββαλε, pro ὑπέβαλε) ex præſenti ἀναβάλλω.

Ἀγαγὰς, pro ἀγαγὼν dici Heſych. tradit. Eſt autem ἀγαγὼν particip. Aoriſt. 2. actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαγες pro ἄγαγε vſurpari ſcribit. quod eſt imperatiui modi Aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optatiuo modo & tempore præſenti dicũt Attici pro ἀγαπάοιμι, ἀγαπῷμι, à themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην, Aor. 1. optatiui modi: cuius indicatiuus ἠγασάμην, à themate ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι, ſignificante, admiror, vel etiam colo. Heſych. enim ἀγάζεται expon. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσαντο etiam dicitur pro ἠγάσαντο, admirati ſunt: ab ἀγασσάμην pro ἠγασάμην. Vnde & particip. ἀγασσάμενος, metri cauſa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. at ἀγασόμενος eſt futuri 1. medij participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus: particip. Aori. 1. paſſiui, ab eodem themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nuntiatura. Ionicè pro ἀγγελῶν, & ἀγγελοῦσα. Eſt autem ἀγγελῶν, particip. à futuro indicatiui ἀγγελῶ: id verò ex præſenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis ſolent Iones ω in εω reſoluere, & ου in εου.

Ἀγγελλόντων, Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν, nuntient, participij actiui genitiuo plurali poſito pro tertia perſona plurali imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγέμεν, Doricè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἐάγησαν, fracti ſunt: tertia perſona plur. Aor. 2. paſſ. ab ἐάγην: id autem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω, ſignificante frango.

Ἅγεο, prima ſyllaba producta & aſpirata. Doricum eſt pro ἥγεο, ἡγοῦ, duc: à præſenti ἡγέομαι. At ἄγεο, prima correpta & tenuata, Ionicè pro ἄγου, ducere: à præſenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγαιόμενοι, quidam pro ἀγάμενοι poſitum aiunt: Heſ. tamen expon. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἀγάομαι.

Ἄγερθεν, congregati ſunt: Aor. 1. paſſ. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἄγερθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, & futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionicè pro ἠγέροντο, congregati ſunt, Aor. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde Aor. 2. ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt, imperfecti eſſe temporis dicentes: itidémque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ι.

Ἄγρει, Heſychio ἄγε, αἶρε, poeticè forſan adiecto ρ.

Ἄγεσκον, pro ἦγον dicunt Iones, vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε: ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἐάγη, fractus eſt: tertia perſ. ſingul. Aoriſti 2. paſſiui: à them. ἄγνυμι ſeu ἄγω. Vnde fut. 2. ἀγῶ: ex quo Aor. 2. ἦγον: vnde paſſ. ἤγην, Ionicè ἄγην, Atticè ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia perſona plur. præteriti paſſiui Ionica pro ἠγερμένοι εἰσί: itidémque in pluſquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν: ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα paſſiuè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præſentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, congregatus ſeu collectus ſum. Quorum illud actiuę vocis, hoc autem paſſiuè præteritum eſt, à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι (exornaſſe, conſecraſſe: Heſychio κοσμῆσαι, τιμῆσαι, ἀναθεῖναι: necnon εἰς ἀγάλματα ἐγείρειν) Aor. 1. infinitiui modi, ab Aoriſto 1. indicatiui modi, ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλῃ, quod idem expon. κοσμήσῃ, exornauero. & particip. ἀγήλας, qui exornauit. At ἀγαλλᾶσθαι, quod idem lexicographus affert pro χαίρειν, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. perf. actiuum ex ἦχα factum formatione Attica: primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἄγηχα, vt ἀγήγερκα ex ἤγερκα: deinde ο inſerto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλεῖ, tertia perſon. ſingul. præſentis indic. poeticè pro ἀνακαλεῖ: ab ἀνακαλέω: vt ἀγκαλεῖ etiam dicitur pro ἀνακαλεῖται, teſte Heſych.

Ἄγκαλει, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, aperi. Pro quo fortaſſis ſcribendum ἄγχαλα, ab ἀγχαλάω poeticè itidem vſurpato pro ἀναχαλάω, relaxo & aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro ἀνάκειμαι, recumbo, vel repoſitus ſum.

Ἀγκλίνας, partic. Aor. 1. actiui, pro ἀνακλίνας, more poetico, à themat. ἀνακλίνω, reclino, reſupino, vel etiam aperio: Heſychio ἀγκλίνας exponente non ſolùm ἀνακλίνας, ſed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκαρυφῶσι, itidem pro ἀνακαρυφῶσι, apud Heſychium qui exp. ἀναπηδῶσι.

Ἀγκεχωρῆσθαι, quod idem pro ἀποχωρῆσαι affert, poeticum & ipſum eſt pro ἀνακεχωρῆσθαι: ab ἀγχωρέω poeticè dicto pro ἀναχωρέω.

Ἀγνοήκαμες, teſte eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, ignorauimus: à them. ἀγνοέω.

Ἀγοίατο, (ducerentur) tertia perſ. plur. optatiui paſſiui. Ionicè pro ἄγοιντο, à them. actiuo ἄγω.

Ἆγον, penultim. circumfl. præt. imperf. Doricum eſt pro ἦγον, ducebam: ἄγον autem, penultima correpta & penacuta, Aor. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγοράασθαι, poeticè pro ἀγοράεσθαι ſeu ἀγορᾶσθαι, concionari, διαλέγεσθαι: à them. ἀγοράομαι. Heſych.

Ἄγγελλον, Ionicè & poeticè pro ἤγγελλον, nuntiabant, à themate ἀγγέλλω.

Ἀγρόμενοι, (quod Heſych. expon. συνελθόντες, συναθροισθέντες, qui coierunt & in vnum congregati ſunt) particip. eſt per ſyncopen factum ex ἀγερόμενοι. eſt autem ἀγερόμενος particip. Aoriſt. 2. à them. act. ἀγείρω.

Ἀγχάζει poet. pro ἀναχάζει: & ἀγχάζεται pro ἀναχάζεται, itidémq́ue ἀγχάσσας pro ἀναχάσσας, à them. ἀγχάζω poet. pro ἀναχάζω, quod eſt ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχασδε, Doricè pro ἄγχαζε: ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, vt dictũ eſt. Ambo apud Heſych.

Ἀγχιβάσδει, Doricè pro ἀγχιβάζει, propè acceſſit: ab ἀγχιβαίνω: vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω. id aũt βαίνω futurũ facit βήσω.

Ἀγχ,

Ἄγχεο, imperatiuus paſſiuus à them.act.ἄγχω,ſuffoco,ſtrangulo, ango : at ἀγχοῦ, periſpomenως, aduerbium eſt, ſignificans prope.

Ἀγωνίδαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί : tertia perſ.pl. præt.perf. paſſ.thematis actiui ἀγωνίζω,facta ex tertia ſingulari ἠγώνισται, abiecto primùm augmento,deinde correpta penultima,hoc eſt exempto σ,&eius loco inſerta ſyllaba δα.vt πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima perſona præteriti medij formare malunt adiecta ſyllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum eſt pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδηκότες,metri cauſa pro ἀδηκότες dicitur.Id autem ἀδηκότες eſt partic.præt.temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à them.ἀδέω : quod ἀδέω ex ἀηδέω factum putatur & ſignificat ærumnis ſeu laboribus & moleſtiis conficior ſeu fatiſco.

Ἆδε,prima circumflexa, & iota aſcripto, eſt vel imperfectum Doricum pro ᾖδε, canebam : vel partic. neutrius generis, à maſculino ᾄδων:vtrunque autem à them.actiuo ᾄδω.At ἅδε, prima breui & aſpirata,eſt aor.2.actiuæ vocis,ab ἁνδάνω,& ſignificat,placuit:vt apud Hom.ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος,pro ἤρεσε,teſte etiam Heſych.

Ἄειρα, (ſuſtuli vel extuli) aor.1. actiuæ vocis ſine augmento,à them.ἀείρω.

Ἀείς,partic.præſ.temp.ab ἄημι ſignificante flo,ſpiro.

Ἄεισε,cecinit,aor.1.act.ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in proſa dicitur ᾄδω.Caret autem illud ἄεισε augmento,more Ionico & poetico.

Ἄεισι, Æolicè pro ἄεισι,ſpirant:à them.ἄημι.

Ἄεξε,augebat:& ἀέξετο augebatur:poeticè & Ionicè ſine augmẽto,ab ἀέξω,itidem poetico verbo pro αὔξω.

Ἀεξήσω,proeticè pro αὐξήσω,augebo:à poetico themate ἀεξέω.

Ἀερθείς,partic.aor.1.paſſ.ſignificans ſublatus, elatus, euectus : à them.actiuo ἀείρω. itidem ἀέρθην eſt aor.1. paſſ. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia perſona præt.paſſi.ἄερται:& ipſum à them.actiuo ἀείρω,cuius fut.1.ἀερῶ:aor.1.ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Ἄειρεν,ſuſtuli,extuli,aor.1.act à them ἀείρω.Vnde in ſubiunctiuo ἀείρῃς,quod Heſychius exponit ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἀέσαι,aor.1.infinitiui modi,ab inuſ.them. ἀέω, ſignificans ſpirare,dormire:Heſychio ἄεσαι,κοιμηθῆναι.apud quem eſt & ἀέσσαμεν pro ἐκοιμήθημεν,duplicato σ. Meminit & Euſtathius.Rurſum verò apud Heſychium eſt ἀέσκοντο, ab eodem themate deriuato verbo ἀέσκομαι : quod itidem expon.ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Ἄζεο,(cole,reuerere: σεβάζου,τίμα ἢ ἀλέου,Heſyc.)Ionicè pro ἄζου, à them.ἄζομαι.

Ἄη,(ſpirabat:ἔπνει,ἐφύσα.Heſ.)tertia perſona præt.imperf.actiui, à them.ἄημι.

Ἀήδιζον,ſine augmẽto dicitur,pro ἠήδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η:à them.ἀηδίζω.Euſt.

Ἀήθεσσον,itidem pro ἠήθεσσον dicitur euphoniæ cauſa, à them. ἀηθέσσω,inſuetus ſum.

Ἀήμεναι,infinitiuus præſens Ionicus pro ἀῆναι,ſpirare,flare:πνεῖν, Heſ. à the. ἄημι. Quanquam Euſt.hoc ἀῆναι eſſe dicit tanquã ex ἀέω.tum autem eſſet aor.1.

Αἰδέσθεν,Ionicè pro ᾐδέσθησαν, veriti ſunt : ab ᾐδέσθην aor. 1. paſſ. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoriſto eſt & imperat.αἰδέσθητι, reuerere.Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum,alterum per η,nimirum αἰδήσομαι: alterum per ε,αἰδέσομαι. vnde & imper.med.αἴδεσαι,reuerere.

Ἄιον,præt.imperf.augmento carens pro ᾖον,audiebam : à them. ἀΐω.

Αἶρες per ſyncopẽ pro ἀείρες,ex them.ἀείρω.nam ab αἴρω fit ἦρες, ſine diphthongo.

Αἱρεθέωσι,aor.1.paſſ.ſubiunctiui modi,Ionicè pro αἱρεθῶσι, cuius indicatiuus modus eſt ᾑρέθην,ex themate αἱρέομαι.

Αἱρέθη,tertia perſ.ſing.aor.1.paſſ.indic. modi, Ionicè pro ᾑρέθη, captus eſt : vnde & fut.1.paſſ.αἱρεθήσομαι. ambo ab act.them. αἱρέω.

Αἱρέεκε,apud Herodot.Ionicè pro ᾑρήκει,ceperat,ab actiuo themate αἱρέω.

Αἰσθέσθαι,aor.2.med.infin.modi,ex aoriſto indicatiuo ᾐσθόμην,à them.αἰσθάνομαι vel αἰσθάνομαι. Ex quo αἰσθάνομαι eſt & fut. med. αἰσθήσομαι,ſentiam.

Αἰσχυνθείην, optatiui modi aor.1. ab ᾐσχύνθην, pudefactus ſum, vel veritus ſum.Id autem ab actiuo themate αἰσχύνω.

Αἰτιόωντο,apud Hom.& Herodot.Ionicè pro ᾐτιῶντο,culparent à them,αἰτιάομαι.

Ἀκαχείατο,(pro quo & ἀκηχέδατο dicitur metri gratia)Ionicè pro ἀκαχήατο, triſtati erant,vel etiam triſtabantur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt.ἀκάχημαι.Ex quo particip. ἀκαχήμενος.Quod ſi ἀκαχείμενος ſcribas,ſignif. λυπούμενος : eſtque particip.præſentis temporis,à them.ἀκάχημαι,cuius Heſychius meminit, apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expoſitum itidem λυποῦνται,pro quo & ἀκηχέδαται infra.

Ἀκαχμένος,quidam ex ἀκάζω formant,quidam ex ἀκαχήμενος factum per ſyncopen aiunt, quorum probabilior eſt opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ὀξὺ Heſych. apud Homerum ἀκαχμένον ἢ ἐστομωμένον ἔγχος,acuta haſta,poſſis etiam, triſtis ſeu dolorifica haſta interpretari,ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat ſuo ictu.vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poeta dicitur, ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος,Ionicè & poeticè pro ἀκούμενος.

Ἀκηδέδαται,apud Heſych.λύπῃ κατέχονται, pro quo fortaſſis ſcribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα,præt.med.Atticum pro ἤκοα,reduplicatis literis initialibus præſentis:à quo & ἀκηκόεσαν,in pluſquamperf. pro ἠκηκόεσαν ſeu ἀκηκόεσαν,audiuerant:à them.ἀκούω.

Ἀκηχέατο,præt.pluſquamperf.paſſ.Ionicè pro ἀκήχηντο, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχήμην,triſtitia affectus fueram,vel etiam triſtitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται,Ionicè itidem pro ἀκήχηνται,interpoſito etiam δ,ſicut in ἐληλάδαται pro ἐλήλανται interpoſitum itidem δ eſt vna cum ε, vt Euſtathius teſtatur, qui illud ἀκηχέδαται exponit λελύπηνται. Eſt & particip.præt.paſſ.ἀκηχεμένη, ex indic.ἀκήχεμαι.vt ἀκαχήμενος eſt ab ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν,Ionicus infinitiuus eſt pro ἀκούειν,audire:à themate ἀκούω.

Ἄκουκα,præt.perf.Ionicum augmento carens pro ἤκουκα,audiui: itidem à them.ἀκούω.

Ἀκουτιεῖς,fut.Atticum pro ἀκουτίσεις,audire facies:ex them.ἀκουτίζω.

Ἀκοῦ,(audiam) fut.2.ex them.ἀκούω:vnde & aor.2.ἤκουον.

Ἀλαθείς,particip.aor.1.ſignificans,vagatus,qui errauit, ex them. ἀλάομαι.vnde & præt. imperf.ἀλᾶτο apud Homer.

Ἀλάλημαι,(errauí,vagatus ſum, Heſychio πεπλάνημαι) præt.perf. paſſ.ab ἀλάομαι, reduplicatione literarum initialium. Quidam præſentis etiam temporis eſſe hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι,reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde eſt infinitiuus ἀλάλησθαι, præſentis temporis & ipſe ſignificationem habens: itidemque particip.ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι ſecundum quoſdam præſentis, ſecundum alios præteriti temporis eſt. Rurſum tamen Heſyc.ἀλάλητο per præt.pluſquamperf.exp.ἐπεπλάνητο.

Ἄλαλκε, aor.2.act.pro ἤλαλκε, ex ἀλάλκω, vt ἴδεσκε, ex ἰδέσκω. Vnde & ſubiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Heſ.exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ,iuuerit propulſarit.

Ἀλαλύκτημαι,(perturbatus ſum:Heſych. τεθορύβημαι,διὰ τὸ τῶν ἀδημονεῖν ἀλύειν)præt.perf.paſſ.Atticam reduplicationem habẽs, à them.. ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præſentis eſſe temporis volunt vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι:facto nimirum primùm ἀλύκτω ex ἀλυκτῶ,indéque paſſiuo ἀλύκτημαι,ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriuſque deriuationis meminit Euſt.

Ἀλείς,particip.præſ.temp.à them.εἴλημι.Eſt autem εἴλημι,contorqueo me & conglobo.Vnde apud Heſ.ἀλέντων,quod exp. συστραφέντων,item ἀθροισθέντων,necnon συγκλεισθέντων.Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι,necnon πλανηθῆναι,errare.Apud eundem & ἀλείς legitur, exponitúrque non modò συστραφείς, ſed etiam πληγείς,κρατηθείς,ἀθροισθείς,item φυλαχθείς,& ταλήνας.

Ἀλέξασθε,quidam per ſyncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθε, aor. 1.verbi medij ἀλεξέομαι. Poteſt tamen & regularis eſſe aoriſtus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι,Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν ſeu ἀλεξεῖν,à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα,(molui)præter. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à them.ἀλέω. Vnde & præt. paſſ. ἀλήλεσμαι, molitus ſum:ex quo partic.ἀληλεσμένος,molitus.

Ἀλάλημαι,Atticum præteritum paſſ.ex them.ἀλάομαι,reduplicatis literis initialibus:& ſynonimum τῷ ἠλάομαι,errauí,vagatus ſum:ſed ab eo differens ea re ſola quòd ἀλάλημαι augmẽto caret, hoc autem ἠλάλημαι non item : ſicut ἀκάχημαι quoque augmentum non habet,habet autem ἠκάχημαι. Sunt tamẽ & qui præſentis temporis hæc eſſe dicant, vti ſuprà quoque admonui.

Ἀλήλιμμαι,Atticum itidem præter.paſſ. pro ἤλειμμαι reduplicatis literis initialibus,& exempto ε ex diphthongo,à themat. actiuo ἀλείφω. Vnde particip.ἀληλιμμένος,pro ἠλειμμένος,vnctus.Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται,vnctus eſt.

Ἀλήλιφα,Atticum præter.actiuum pro ἤλειφα,ex eodem them.ἀλείφω eodem modo quo paſſiuum formatum.

Ἀλήμεναι,Doricè pro ἀλῆναι,ſignificans ἀθροισθῆναι, vel συγκλεισθῆναι,congregari aut concludi:ex them.εἴλημι.

Ἀλλέξαι, poeticè metri cauſa pro ἀναλέξαι, à themat. ἀναλέγω. Euſtath.

Ἀλλύεσκε, poeticè & Ionicè pro ἀνέλυε, reſoluebat. Poetæ enim ἄλυε dicunt pro ἀνέλυε, metri cauſa: & Iones addunt ſuum σκε: ex them. ἀναλύω. Euſt.

Ἄλμενος, pro ἀλλόμενος, ex them. ἄλλομαι, per ſyncopen, & Æolicè tenui facto ex aſpirato.

Ἁλοίην, (captus ſum) aor.2. actiui opt. modi, à them. ἅλωμι, vt δοίην à δίδωμι, pro quo Atticè dicitur ἁλῴην, vt δῴην pro δοίην.

Ἁλούς, (captus) particip. aor.2. actiui ab eodem them. Fit enim ex ἑάλων ἁλούς, vt δούς ex ἔδων.

Ἆλσο & ἆλτο, (ſaliiſti, ſaliit: ſeu cum ſaltu irruiſti & irruit) ſecundum quoſdam per ſyncopen ſunt ex ἅλασο & ἅλατο, abiecto augmento pro ἥλασο & ἥλατο, & exempto α: & tunc eſſent aor.1. medij: ſecundum alios ſunt præteriti pluſquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἧλσο & ἧλτο, & aſpirata in tenuem conuerſa. Quę poſterior opinio eſt probabilior & ſimplicior: ſed tunc ἆλσο & ἆλτο imperfecto potius reddenda ſunt, inſiliebas, inſiliebat.

Ἁλῴην, captus ſim vel caperer, Atticè pro ἁλοίην: quod vide.

Ἅλωθι, capere ſeu capiaris, imperat. aor.2. ab ἅλωμι, vt δόθι ex δίδωμι, & γνῶθι ex inuſitato γνῶμι.

Ἅλωκα, captus ſum, præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex them. ἅλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἅμαρτεν, errauit, peccauit, aor.2. actiuæ vocis, augmento carens pro ἥμαρτε, ab inuſitato them. ἁμαρτέω.

Ἁμαρτήσω, fut. eiuſdem inuſitati themati. ἁμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poet. & metri cauſa pro ἀναβαλλόμεθα.

Ἀμβάσῃ, poeticè & Doricè pro ἀναβάσῃ, aſcendes: ex poetico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω: cuius futur. poeticum & Doricum ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις & ἀμβατὸς, poeticè dicuntur pro ἀνάβασις pro ἀναβατός.

Ἄμμεναι, ſatiatum eſſe, infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν, regulariter: ex quo ἀέμεναι. Doricè ſeu Ionicè, & exempto ε eiúſque loco inſerto μ ſcriptum ἄμμεναι, vt Varinus tradit. Apud Heſych. vnico μ ſcriptum ἄμεναι, itidem expoſitum πληρωθῆναι. quod ſimpliciter Doricum ſeu Ionicum eſt pro ἄειν.

Ἀμπείρασε, poeticè pro ἀναπείρασε, ex ἀναπείρω.

Ἀμπεπαλών, particip. aor.2. poeticũ, ex them. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλών, ex quo poeticè ἀμπαλών, & inſerto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Eſt autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπίσαι Laconicè pro ἀμφιέσαι apud Heſychium ex inuſ. them. ἀμπιέω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπίσχειν pro ἀμφισχεῖν.

Ἀμπιτνᾶσι, poeticè, pro ἀναπιτνᾶσι, à them. ἀμπιτνάζω pro ἀναπιτνάζω.

Ἀμπλακών, qui errauit, particip. aor.2. actiui, ex them. ἀμπλακέω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia perſ. aor.1. paſſ. tanquam ex the. ἀναπνύομαι, ex quo & ἀμπνύνθη: duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminata, vel in υμαι vel in υσμαι. Eſt autem ἀμπνύνθη, reſpirauit: pro ἀνέπνευσεν. Verùm & ἀμπνύνθη, legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι, idem ſignificante quod ἀναπνέω in proſa.

Ἀμφέστην, circumſtiti, aor.2. act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, circumfuſus erat, vel etiam circunfundebatur, præt. pluſquamperf. paſſ. augmento ex parte carens pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & aor.1. paſſ. ἀμφιχύθην, circunfuſus ſum.

Ἀμφιεσάμενος, partic. ex aor.1. med. ἀμφιεσάμην: id autem ex them. ἀμφιέννυμαι, circuminduor ſeu circuminduo me.

Ἀμφιέσω, futurum eiuſdem thematis ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, circuminduam ſeu circumamiciam.

Ἄνα, per apocopē pro ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι, ſignificante ſurgo.

Ἀνάβα, pro ἀνάβηθι, aſcēde: imper. aor.2. ex indicat. ἀνέβην, vt ἀνάστα, ex ἀνέστην: à themate ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Ἀναλλέξας: poeticè metri cauſa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, religo ſeu ſubligo, aut colligo.

Ἀναθεματιῶ, fut. Atticum pro ἀναθεματίσω, ex themat. ἀναθεματίζω, deuoueo.

Ἀνάλωκα, præter. perfect. augmēto carens pro ἀνήλωκα, ex them. ἀναλόω ſeu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodem themat. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνήλωσα, trāſpoſitis literis dicitur interdum ἠνάλωσα. Futurum eiuſdem thematis eſt ἀναλώσω, conſumam ſeu inſumam.

Ἀνασσέμεν, Ionicè pro ἀνάσσειν, ex themate ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, ſurge, per apocopen: ex them. ἀνίσταμαι. vt ἀνάβα pro ἀνάβηθι.

Ἄνστα, per ſyncopen ex ἀνάστα factum aiunt, ab eodem them.

Ἀνασφῆλαι, aor.1. actiuus, infinit. mod. ex indic. ἀνέσφηλα: id autem ex ἀνασφάλλω, ſignificante reſurgo ex lapſu, vel reſurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιεῦνται, Ionicum eſt pro ἀνδραποδιοῦνται. hoc autem ἀνδραποδιοῦνται eſt futurum 2. mediæ vocis, Atticum pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, ſeu in ſeruitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεθείς, remiſſus, particip. paſſ. ex aor.1. paſſ. ἀνέθην: id autem ex actiuo them. ἀνίημι.

Ἀνεῖλεν, (ſuſtulit ſeu interemit) tertia perſ. aor.2. actiui, ex them. ἀναιρέω: quod fut.2. habet mutuatitiũ ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor.2. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (remiſiſſe, vel omiſiſſe) infinit. aor.2. ex them. ἀνίημι: cuius aor.2. indic. modi, eſt ἀνῆν, ex quo infinitiuus ille. inde & particip. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι eſt præt. perf. paſſ. infinitiui modi, ab eodem themate.

Ἀνέβαν, tertia perſ. plur. aor.2. à them. ἀνάβημι, aſcendo.

Ἀνεῖσθαι, (remiſſum ſeu reſolutum eſſe): infin. præt. perf. paſſ. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. them. ἀνίημι, vt paulo ante dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia perſona fut. temp. tanquam à the. ἀνέλω. Iſto porrò futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco futuri 2. éſtque inde aor.2. ἀνεῖλον: ex quo infinit. ἀνελεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiuſdem temporis & ſignif. cum ἀνελεῖν.

Ἄνελον, pro ἀνεῖλον more Syracuſano: ab indic. ἀνεῖλον, aor.2. mutuatitio verbi ἀναιρέω. Eſt autem ἄνελε, tolle, perime.

Ἀνέντες, num. plur. ex ſing. ἀνείς. Eſt autem hoc ἀνείς particip. aor.2. ex indic. ἀνῆν. Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro ἀναπαλλόμενος, ex them. ἀναπάλλομαι: ex quo ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, vt ἆλτο pro ἥλατο dici ſuprà monui.

Ἄνες, (omitte, vel remitte) imper. aor.2. ex ἀνῆν. id autē ex them. ἀνίημι. Ex illo verò aoriſt.2. ἀνῆν eſt & tertia perſ. plur. num. ἄνεσαν, remiſerunt aut dimiſerunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν factum eſt Æolica ſyncope. Eſt autem ἀνέστησαν tertia perſona plur. nu. aor.2. indic. medij, à prima perſ. ἀνέστην. Hoc verò ἀνέστην à them. ἀνίσταμαι.

Ἀνέτειλε, tertia perſ. ſing. aor.1. ἀνέτειλα, exortus ſum à themate ἀνατέλλω.

Ἀνέῳγα præteritum medium Atticum pro ἤνοιγα, apertus ſum: à them. ἀνοίγω. Solent enim attici in præteritis & aoriſtis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὤρακα, ἑώνημαι pro ὤνημαι, ἔωσα pro ὦσα: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor.1. dicitur ἀνέῳξα pro ἀνῷξα: pro quo & ἤνοιξα interdum reperitur, vt ἠνάλωσα pro ἀνήλωσα.

Ἀνέωνται, Atticum eſſe tradunt nonnulli pro ἀνεῖνται, dimiſſi ſunt: quod eſt præterit. perf. paſſ. ab actiuo them. ἀνίημι. Ego tamen potius eſſe iudico aor.2. coniunctiui modi, pro ἀνῶνται, vt ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit Euſt.

Ἀνέῳ pro ἀνῶ, epentheſi literæ ε: vel etiam ex ἀνείω, diphthongo ει conuerſa in vocalem ε, à them. ἀνίημι, teſte Euſtathio. Heſych. priorem opinionem ſequitur, exponens ἀφῶ, item ἀνιῶ: innuénſque eſſe aoriſt.2 coniunctiui modi.

Ἀνηλώθη, tertia perſ. aor.1. paſſ. ab inuſ. them. ἀναλόω. Vnde & præter. perf. actiuum ἀνήλωκα, & aoriſt.1. ἀνήλωσα, conſumpſi ſeu inſumpſi. Pro quibus mutata vocalium ſede reperitur etiam ἠνάλωσα, ἠνάλωκα, ἠναλώθην.

Ἀνῆμεν tradunt nonnulli per ſyncopen dici pro ἀνείημεν, remiſimus: à the. ἀνίημι: quidam pro ἀνῆμεν, producta penult. ex eodem themate. At ἀνῆμεν, eſt præt. imperf. ab ἄνειμι ſignificante ἀνέρχομαι.

Ἀνήρασθαι, (ſenuiſſe) ab ἀνηράμην aor.1. med. ex them. ἀναίρομαι. vt ἠράμην ex αἴρομαι.

Ἀνήνεγκα, & Ἀνήνοχα, & Ἀνηνέχθην, ſunt ab inuſitato themate ἀνενέγκω, à quo verbum ἀναφέρω hæc tempora mutuatur.

Ἀνηρκώς, particip. præter perf. actiui, ex ἀνῆρκα, quod ſignificat, ſuſtuli. Id autem ex them. ἀναιρέω.

Ἀνθέμενος, poeticè metri cauſa pro ἀναθέμενος: ex the. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut.1. med. à themat. ἀντέχω: tenui in aſpiratam mutata, quoniam & ἔχω ſuum ſpiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν poeticè metri cauſa pro ἀνέθεσαν. eſt autem ἀνέθεσαν tertia perſona plur. num. ex prima ſingul. ἀνέθην: quod eſt aor.2. verbi ἀνατίθημι.

Ἄνθετο, itidem poeticè dicitur pro ἀνέθετο, metri cauſa: aor.2. medius ex eodem them.

Ἄνθορε quoque poeticè metri cauſa dicitur pro ἀνέθορε, ex them. ἀνθρώσκω poeticè pro ἀναθρώσκω, eſtque itidem aor.2.

Ἀνιᾶσι, (ſurſum mittunt): tertia perſ. plur. indic. modi ex themat. ἀνίημι.

Ἀνίστω, (ſurge) Atticè pro ἀνίστασο: imper. modo, ex themat. ἀνίσταμαι.

Ἀνιών, (qui aſcendit vel exortus eſt) particip. act. aor.2. ab ἀνῄειν: id autem ex them. ἄνειμι.

Ἀνοῖ,

Ἀνστὰς poeticè pro ἀναστὰς, qui ſurrexit, ab ἀνέστην, aor. 2. verbi ἀνίσταμαι.

Ἀνστήτην, poeticè itidem pro ἀνεστήτην ſeu ἀναστήτην, ab ἀνέστην, aor. 2. eiuſdem them.

Ἄνσχοιτο & ipſum poëticè & metri cauſa pro ἀνάσχοιτο dicitur, optatiuo modo, ab ἀνεσχόμην aoriſto 2. medio verbi actiui ἀνέχω. Facit enim ἀνέξω fut. 1. act. ἀνασχῶ: vnde aoriſt. 2. ἀνέσχον: ex quo med. ἀνεσχόμην.

Ἄντεινον quoque dicitur eodem modo pro ἀνάτεινον, extende imperf. modo, aoriſt. 1. ex ἀνέτεινα aoriſto 1. verbi ἀνατείνω. Similiter ἄντειλε pro ἀνάτειλε reperitur. Quam ſyncopen nonnulli non poeticam ſolùm metri cauſa eſſe dicunt, ſed etiam Doricam.

Ἀντιόων & Ἀντιόωσα, poeticè pro ἀντιῶν & ἀντιῶσα, epentheſi literæ ο, & retractione accentus facta: à them. ἀντιάω, obuio ſeu occurro.

Ἄνωγα, præt. med. verbi ἀνώγω ſeu ἀνωγέω, augmento carẽs: ex quo them. & imperf. ἀνώγεον, & aor. 2. ἄνωγον.

Ἀνωΐχθην, reſoluta diphthongo pro ἀνῴχθην, apertus ſum, à them. ἀνοίγω.

Ἄνωχθι, imperatiuus μεταπλασμὸς ἐκ τοῦ ἄνωγα, teſte Euſtath. cuius Heſych. quoque meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, iubeat, κελευέτω.

Ἄξε, vt volunt nonnulli, eſt imperatiuus præſentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum eſt pro ἄξον, in aor. 1. vt viciſſim in aor. 2. reperitur λάβοι pro λαβέ.

Ἄξον, imper. aor. 1. à them. ἄγω vel ἄγνυμι, ſignificans vel duc vel frange. à quo eſt fut. indic. ἄξω.

Ἀξῶ, Doricum eſt pro ἄξω, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαμμένος, Ionicè pro ἀφημμένος, ſublata aſpiratione & augmẽto: à them. ἀφάπτομαι.

Ἀπάρξας, partic. act. aor. 1 à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1. ἀπῆρξα ſeu ἀπάρξα, vnde iſtud participium.

Ἀπέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2. verbi ἀποβαίνω.

Ἀπέδρα, per apocopen ſecũdum quoſdam pro ἀπέδρασε, aufugit. vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδραν. Alij verò ab ἀπόδρημι deriuare malunt.

Ἄπει, ſecun. perſ. præſens indic. à them. ἄπειμι, abſum. ſecundum quoſdam eſt ſecunda perſona præſentis indic. ab ἄπειμι, abeo, & imper. verbi eiuſdem pro ἄπιθι, abi.

Ἀπειλήτην, per η ſcriptum in penultima, eſt per ſyncopen factũ ex ἀπειλησάτην: at per ει diphthongum, eſt præt. imperf. dualis num. à th. ἀπειλέω. Euſt.

Ἀπέκλαυσε & Ἀπέκλαυσαν ſunt ex the. ἀποκλαίω: pro quibus reperitur etiam ἀπέκλαυεν & ἀπέκλαυον.

Ἀπελέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, abſtuliſſe, infinit. modi, ex aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2. mutuat. facit ἀφελῶ.

Ἀπέπτην, (auolaui, aor. 2. indic. modi, à them. ἀφίπταμαι. ἵπταμαι enim facit ἔπτην, vt ἵσταμαι facit ἔστην: vnde comp. ἀπέπτην.

Ἀπέργμαι, præt. paſſ. ex them. ἀπέργω, abarceo: vnde particip. ἀπεργμένος.

Ἄπες, Ionicè pro ἄφες: imper. modo, aoriſt. à themat. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπέσομαι, fut. verbi ἄπειμι, abſum.

Ἀπέστην, aor. 2. indic. modi, à them. ἀφίσταμαι.

Ἀπεχθήσομαι fut. 1. med. verbi ἀπεχθάνομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι: vnde & aor. 2. med. ἀπηχθόμην, odio fui, inuiſus fui. niſi imperfectum id eſſe malis.

Ἀπήρκει, præt. imperf. imperſ. verbi ἀπαρκεῖ, ſufficit.

Ἀπεών, partic. Ionicum pro ἀπών, à th. ἄπειμι, abſum.

Ἀπῆκε, aoriſt. 1. Ionicus indic. modi, pro ἀφῆκε, dimiſit: à themat. ἀφίημι.

Ἀπέκλαιον & Ἀπέκλαιε pro Ἀπέκλαυον & Ἀπέκλαυσε, ex themate ἀποκλαίω. Vtrorumque exempla ſuo loco reperies in Ἀποκλαίω.

Ἀπῇν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, ſignificans aberã. Quidam aiunt eſſe etiam præteriti imperfecti ab ἄπειμι, ſignificãte, abeo. Sed tunc ſcribendum eſſet potius ἀπῄειν. nam verbi εἶμι præt. imperf. eſt ᾔειν.

Ἀπεμωρώθην, (obſtupefactus ſum & obmutui) aor. 1. paſſ. indicat. modi ab ἀπομωραίνομαι.

Ἀπῆνθεν, Doricè pro ἀπῆλθεν, apud Theocritũ frequens. Eſt autem ἀπῆλθε, aor. 2. indic. modi, à themate ἀπέρχομαι ſeu ἀπελεύθω.

Ἀπηύρα, quod Heſych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλετο, eſt aor. 2. indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπηύρα, quod idẽ exp. ἀφεῖλε, necnon ἀφῄρει in imperf.

Ἀπήχθημαι, præter. perfect. paſſ. indic. modi, à them. ἀπεχθάνομαι: pro quo vſitatius eſt ἀπήχθημαι. ſignificans, odio ſum, inuiſus ſum.

Ἀπῖκται, Ionicè pro ἀφῖκται, ex Ionico themate, ἀπίκομαι pro ἀφίκομαι.

Ἀπικόμενος itidem Ionicè pro ἀφικόμενος: particip. ex aor. 2. indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ionico them. ἀπικνέομαι pro ἀφικνέομαι.

Ἀποδράς, partic. aor. 2. ab ἀπέδραν, tanquam ex ἀπόδρημι: pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, aufugio.

Ἀποδραίην, Atticus optat. pro ἀποδραίμι, aufugerem.

Ἀπόειπον, poeticè pro ἀπεῖπον, aor. 2. ab inuſ. them. ἀπέπω, à quo ἀπαγορεύω mutuat. fut. 2.

Ἀπόερσε, & Ἀπόερσεν, & Ἀπόερσαν, aor. 1. them. ἀποέρρω, quod Æolicè format futurum ſuum ἀποέρσω, vt tradit Euſtat. ἀπόερσε illud exponens ἀπέφθειρε, itidémque cætera duo.

Ἀπόκλαξον, imper. aor. 1. Doricè pro ἀπόκλεισον ſeu ἀπόκλῃσον. nam loco communis futuri ἀποκλείσω, dicunt primùm ἀποκλείξω, deinde ει in α, conuerſo, & ſubſcripto ι, ἀποκλᾴξω. Vnde aor. 1. ἀπέκλαξα, & ex eo imper. ἀπόκλαξον.

Ἀπολαμφθέντες, partic. aor. 1. paſſ. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, ſed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμβω. Itidem verò ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπειλημμένοι ſeu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in vſu.

Ἀπολεῖ, Atticè pro ἀπολῇ. peribis. ſec. perſ. fut. 2. medij ἀπολοῦμαι, ex them. ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente Ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα, præt. perf. act. à th. ἀπολαύω.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2. med. verbi ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Ἀπόλωλα, præt. med. eiuſdem them. Eiuſdem præter. actiuum eſt ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum ſimplicis thematis initialium, vt ὄρωρα, ὀρώρυχα, ἐλήλυχα, & ſimilia.

Ἀπόστα pro ἀπόστηθι, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι, imper. aor. 2. ex them. ἀφίστημι.

Ἀποστάς, partic. aor. 2. ab eodem them.

Ἀποστῆναι, infinitiuus aor. eiuſdem them. Ex quo etiam fut. 1. ἀποστήσω.

Ἀπούρας, per ſyncopen pro ἀπουρίσας: itidémque ἀπούρισε pro ἀπουρίσαι, & ἀπουράμενος, voce media pro ἀπουρισάμενος, à th. ἀπουρίζω pro ἀφορίζω, compoſito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Euſt. Sic verò ἀπούρας dictum putatur pro ἀπουρίσας.

Ἀπόχρη, imperſonale verbum ſignificans, ſufficit, ſatis eſt. Vnde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, ſatis eſſe ſeu ſufficere. Fut. ἀποχρήσει, ſatis erit. ſufficiet. Participium ἀποχρῶν, ſufficiens: cuius them. ἀποχράω.

Ἀπώμνυς, poeticè pro ἀπώμνυες, abiurabas: à poetico themat. ἀπομνύω pro ἀπόμνυμι.

Ἆραι, infinitiuus ab ἦρα ſeu ἆρα aor. 1. verbi αἴρω.

Ἀρηρομένος, Atticè & Ionicè ſimul pro ἠρομένος, à themate ἀρόω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica eſt: augmenti autem omiſſio, Ionica eſt. Sic ἀρήροτο pro ἤροτο. Ambo apud Herodotum.

Ἄραρε, eodem modo dicitur pro ἦρε in præter. med. à them. ἄρω. Vnde particip.

Ἀραροίατο, Ionicè pro ἄραιντο, conueniſſent. Poteſt autem hoc ἀραροίμην eſſe vel præſens optatiui paſſ. vel aor. 2. optat. med. ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius aor. 2. quam præſentis, quia reperitur act. Aor. ἄραρον eandem habens reduplicationem, pro ἦρον, vt λελαθόμην pro ἐλαθόμην, & κέκαμον pro ἔκαμον quæ tamen poetis duntaxat vſitata ſunt.

Ἄρασθαι, infin. med. ab ἠράμην aor. 1. med. verbi αἴρω.

Ἀρέομαι, fut. 1. med. verbi αἴρομαι, tanquam à the. ἀρέω. A quo the. eſt & fut. 1. act. ἀρέσω, & aor. 1. ἤρεσα, & infin. ἀρέσαι.

Ἄρηαι, Ionica conſuetudine pro ἄρῃ: eſt autem aor. 1. med. ſubiun. modi à themate αἴρω.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Eſt autem præt. med. vel ab ἄρω, & ſignificat, compactus ſum, aut congrui: vel ab αἴρω, & ſignificat, ſuſtuli vel abſtuli. Vbi diſcriminis cauſa ſubſcribi poſſet ι. Præt. pluſquamperf. ἀρήρειν.

Ἀρθείς, partic. paſſ. ab aor. 1. indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι, & fut. 1. paſſ. ἀρθήσομαι: ex them. act. αἴρω.

Ἄρθεν, imperf. paſſ. itidem ab ἤρθην aor. 1. paſſ. verbi ἀείρω.

Ἆρον, imper. aor. 1. ab ἦρα, Æolico aoriſto verbi αἴρω. Facit enim id Æolicè futurum ἀρῶ pro ἀρῶ. vnde illi duo aoriſti.

Ἀρχμένος, per ſyncopen pro ἀρχόμενος, ex ἄρχομαι. Varinus.

Ἄρω interdum eſt thema, cuius futur. ἀρῶ. & præter. medium ἄρηρα ſeu ἄραρα. Interdum eſt aoriſt. 1. ſubiunctiui modi à the. αἴρω.

Ἆσαι, infin. aoriſt. 1. ſignificans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἐμπλησθῆναι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro κορέσασθαι, & optat. act. ἄσαιμι ſignificans itidem κορέσαι.

Ἀσθείην, aor. 1. paſſ. optat. modi, ex ἤσθην aoriſto 1. paſſ. indic. modi. Id autem ex them. ἥδομαι. Vnde & aor. 1. med. ſubiun.

ἀτίτα,quod Heſych.exp.ἀνοηθήτη,βλαβέντα.

Ἀασθεὶς,partic.paſſ.ex ἀάσθην,aor.1.paſſ.verbi ἀάω.

Ἀάζω,poeticè & Ionicè pro ἀάζω dici tradunt,ex themat.ἄω vel ἄω,ſignificante damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσμενος pro ἡσμένος,ex them.ἥδομαι,ſecundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἄδω deriuandum,Ionicè primùm detracto augmento & ſpiritu aſpero in tenuem mutato,poſtea retracto accentu more Æolico.

Αὐξήθην,aor.1.paſſ.indic.modi,ex them.αὔξω.

Αὐγάσδεο, Doricus imper.præſ.temporis pro αὐγάζου,ex th.αὐγάζομαι,ζ in σδ mutato,& diphthongo ου in εο reſoluta.

Αὐξήσω,futur.1.verbi αὐξέω:pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω,augeo.

Ἀφεῖμαι,præt.perf.paſſ.indic.modi, ex th.act. ἀφίημι, vt τέθειμαι ex τίθημι.Vndè partic.ἀφειμένος,dimiſſus.

Ἀφεῖμεν,pro ἀφείημεν,ab ἀφῶ,aor.2.verbi ἀφίημι.Vnde & infin.ἀφεῖναι,dimiſiſſe.

Ἀφεὶς,& fœm. ἀφεῖσα,& neutrum ἀφὲν,partic.ab eodem aoriſto ἀφῶ,ex eodem them.ἀφίημι.

Ἀφεκτέον,aduerb. poſitiuum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέξω,fut.1.eiuſdem them.

Ἄφες,aor.2.imper.modi,ab ἀφῶ,aor.2.indic.verbi ἀφίημι. Vnde med.vocis aor.2.ἀφέμην,ex quo partic.ἀφέμενος.

Ἀφεστεῶς,nouo & poetico more pro ἀφεστώς apud Hom.ſecūdum quoſdam ex them.ἀφίστημι.

Ἀφέστασαν,per ſyncopen pro ἀφεστήκεσαν,ab ἀφίστημι. Euſt.

Ἀφετέον,aduerb.poſitiuum ad ἀφίημι,dimitto.

Ἀφίεσκε,pro ἀφίει,ἐμβολῇ literæ ς,& pleonaſmo τοῦ κ,ex thema. ἀφίημι. Var.

Ἀφίωνται,Ionicè pro ἀφῶνται,aor.2.med.ſubiunct.modi , ab eodem them.

Ἀφωρίσθην,aor.1.paſſ.indic.modi,à them ἀφορίζομαι.

Ἀφθεὶς,partic.ab ἄφθην,aor.1.paſſ. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι,tertia perſona plur.præſ.indic.ἀφίημι,per contractionem ex Ionico ἀφιέασι,pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι,præt.perf.paſſ.indic.modi,ex the.ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει,tertia perſ.ſing.præt.imperf.act.indic.modi, ex th.ἀφιέω: pro quo dicitur etiam ἀφίει,ex them.ἀφίημι.vt non ſolùm ἐτίθει dicitur,ſed etiam ἐτίθεε,ex baryth.them.τιθέω. Idem ἀφίει eſt etiam imperatiuus ab eodem them.barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι,Ionica paragoge pro ἀφίκῃ:ſecund.perſ.aor.2.med.ſubiunctiui modi,ex them. ἀφικνέομαι,cuius aor.2.indicat. eſt ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι,fut.1.med.eiuſdem thematis ἀφικνέομαι, vel potius ἀφικνοῦμαι.Vnde & præterit.perfect.paſſ.ἀφῖγμαι,ex quo infinit. ἀφῖχθαι.

Ἀφοῦ,imper.aor.2.vocis mediæ:ſed irregularis.regulariter enim ἀφέσο dicitur, vnde poſtea fit ἀφέο, exempto σ & εο contracto in ου diphthongum,ſicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur,ac ſimilia alia.ex them.act.ἀφίημι.

Ἀφῇ,aor.2.coniunct.modi,ab eodem th.

Ἄχει,prima longa,Doricè pro ἤχει,reſonabat : ex themate ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vſurpatum,eſt à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθεὶς.particip.paſſ.ex ἤχθην,aoriſt.1.paſſ.indic.modi,them.act. ἄγω.

Ἀχθέσει Atticè pro ἀχθέσῃ,moleſtè feres: ſecunda perſona futuri ἀχθέσομαι, ex inuſitato themate ἀχθέομαι, pro quo vſurpatur ἄχθομαι. Vnde & aoriſt.1.paſſ. ἠχθέσθην. ex quo particip.ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρτο,per ſyncopen pro ἀώρητο,ex them.ἀωρέω. Sin ἄορτο ſcribas, eſt à them.ἀείρω.Euſtat. Quidam ex ἦρτο factum volunt,η in α conuerſo & inſerto ω.Eſt autem illud ἦρτο præter.pluſquam. paſſ.ex themate αἴρω,vel etiam ab ἄρω.

B

Βᾶ,pro βῆθι,incede:ab ἔβην,aor.2.verbi βαίνω.vt κατάβα etiam dicitur pro κατάβηθι.

Βαδιοῦμαι,Atticè pro βαδίσομαι, fut.med.verbi act.βαδίζω.Sic βαδιῶ. Atticè itidem dicitur pro βαδίσω,ab eodem them.

Βαῖεν,aor.2.opt.modi,per contractionem pro βαίησαν,ex prima perſona,βαίην,vt σταίην.Hoc autem βαίην, ex aor.2.ἔβην,à them.βῆμι.

Βάσκε,Ionicè pro ἔβαινε,incedebat:à them.βάσκω.Alioqui & imperatiuus eſſe poteſt eiuſdem verbi.

Βαλέειν,Ionicè & poeticè pro βαλεῖν:infin.aor.2.vel fut.2.à them. βάλλω.De quo futuro dicetur & paulo pòſt.

Βάλλε,Ionicè pro ἔβαλλε: vel etiam imperatiuus : à themate βάλλω.

Βάλλεο,imper.Ionic.pro βάλλου,ex them.βάλλομαι.

Βαλλήσω,fut.inuſitati them.βαλλέω:apud Ariſtop.Alioqui βάλλω fut.1.mutuat.habet à βλέω,nimirum βλήσω (ſicut præt.βέβληκα ex eodem ſumit.)nam βαλῶ (licet quidam vtrunque eſſe velint)eſt fut.2.Itidem βάλλησαν poeticè pro ἐβάλλησαν,ex eodem βαλλέω.

Βαλὼν,partic.ex ἔβαλον aor.2.act.them.βάλλω.

Βᾶμεν,Doricè apud Theocrit.pro βῶμεν,eamus: aor.2.ſubiunct.modi ex ἔβην aor.2.indic.modi,them.βῆμι.

Βᾶν,pro ἔβησαν,itidem aor.2.indic.modi,verbi βῆμι.

Βὰς,& βᾶσα,partic.ex ἔβην,aor.2.them.βῆμι.

Βασεῦνται , Doricè pro βήσονται , ex eodem βῆμι ſeu βαίνω. Sed & βασοῦνται affertur pro βήσονται , dicitúrque Æolicum eſſe.

Βᾶτε,Doricè pro βῆτε:& βάτην pro ἐβήτην: ambo aor.2.eiuſdem thematis.

Βάτω,tertia perſ.imper.ex prima perſ.βῆθι:itidem ex aor.2.eiuſdem verbi.

Βέβαα,quidam ex βέβηκα factum eſſe dicunt,detracto κ,& η in α mutato Ionicè.(quemadmodum & ἕστηα formatur ex ἕστηκα.) Vnde tertia perſon.plur. βεβάασι pro βεβήκασι: & particip.βεβαώς.

Βέβαμεν quoque ex βεβήκαμεν per ſyncopen eſſe dicunt. At βεβάμεν,infinitiuus eſt pro βεβηκέναι,iuiſſe. Ambo ex inuſit.them. βῆμι.

Βεβαρηὼς,Ion.pro βεβαρηκὼς,exempto κ,ex them.βαρέω.

Βέβαφα,præt.act.ex verbo βάπτω.

Βεβαὼς,partic.ex præt.βέβαα,de quo paulo antè.

Βέβηκα,præt.perf.actiuæ vocis,ex inuſ.them.βάω,pro quo alioqui βαίνω dicitur.Vnde præter. pluſquamperf.ἐβεβήκειν: & particip.βεβηκώς.

Βεβίωκα,præt.perfect.act.à them.βιόω.Vnde & particip.paſſ. βεβιωμένος.

Βεβίωμαι,præt.paſſ.ex act.them.βιόω.Paſſ.tertiam perſon.præter. habet βεβίωται,quæ imperſonaliter nonnunquā ponitur.Hinc particip.paſſ.βεβιωμένος.

Βέβλαφα,præt.perf.act.ex them.βλάπτω.Medium præter.βέβλαβα, paſſ.βέβλαμμαι. vnde aor.1.ἐβλάφθην.

Βεβλήαται,Ionicè pro βέβληνται:itidémque βεβλήατο,pro βέβληντο, quorum illud eſt præteritum perf.paſſ. hoc verò præt. pluſquamperf.Ambo ex actiuo them.βάλλω,habente futurū mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα,præt.perf.act.verbi βάλλω,habentis(vt iam dixi) mutuatitium futurum βλήσω,ex inuſ.them.βλέω. Vnde præt. pluſquamperf.ἐβεβλήκειν. Et prætor.paſſ.βέβλημαι:ex quo particip. βεβλημένος.

Βεβοήαται,Ionica conſuetudine pro βεβόηνται,ex th.βοάω.

Βεβολήαται & βεβολήατο,Ionicè pro βεβόληνται & βεβόληντο.Hæc autem ſunt vel ex them. βολέομαι , vel ex βέβληνται & βέβληντο, inſerta litera ο. Id quod & de partic. βεβολημένος dicendū eſt: necnon de infin.βεβολῆσθαι.

Βέβουλα,præt.med.verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι.præter.paſſ.verbi βούλομαι,ex inuſitato βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα,præt.perf.act.verbi βρέμω interpoſito η euphoniæ cauſa ſecundum quoſdam:vt in νενέμηκα & ſimilibus.Niſi potius eſt mutuatium præter.ex inuſitato βρεμέω.

Βέβρυκα.præter.perf.act.verbi βρύχω: βέβρυχα autem,mediæ vocis præt.ab eodem themate.

Βέβριθα,præt.med.verbi βρίθω.Vnde part.βεβριθώς.

Βεβρώθω,thema habet ex verbo βρόω(vt κλώθω ex κλόω)reduplicatione Attica ſyllabæ βε.Euſt. Alij tamen βεβρώθοις volunt eſſe ſecundam perſonam præt.med.in opt.modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω , ex inuſitato them.βρόω.Vnde pluſquamperf.ἐβεβρώκειν,& præt.perf.paſſ.βέβρωμαι.

Βεβρὼς,partic.præt.perf.ab eodem them.per ſyncopen ex βεβρωκὼς,ſecundum Euſt.Niſi malis eſſe præteriti medij, vt fit ex βεβρωὼς,ſicut ἑστὼς ex ἑστεώς.

Βέβηκα , mutuatitium præt.perf.verbi βαίνω,ex inuſit. themate βάω.

Βεβὼς,ex βεβαὼς,vt ἑστὼς ex ἑσταώς. Eſt autē βεβαὼς partic.ex præt. med.βέβαα,ab inuſit.themat βάω. Alij ex βεβηκὼς eſſe factum aiunt Attico more exempto primùm κ, deinde η in α conuerſo,& α atque ω contractis.

Βείω,Ionicè pro βῶ,vt θείω pro θῶ,aoriſt.2.ſubiunctiui modi,ex themate βῆμι.

Βείομαι,apud Homer. pro βέομαι, facto βείω ex βέω , aut ex βέομαι,interiecto ι.Euſtath. Fuerit itaque βείομαι pro βέομαι, vt πείομαι pro πίομαι,& φείγομαι pro φεύγομαι.

Βείω,poeticè metri cauſa pro βῶ.Primùm enim ex βῶ,Ionicè fit βέω.

βῶ, inde ι inſerto βείω. Ambo aor.2.coniunctiui modi, ex inuſit.them. βῆμι ſeu βάω.

Βῆ, aor.2. poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem themat. Sin cum ι ſubſcripto occurrat βῇ, eſt tertia perſ.ſing.ſubiunctiui modi, eiuſdem temporis, & ex eodem them. At βῇν pro βαῖν, vt σῇν pro σαῖν, teſte Euſt.

Βῆθι, imper.aor.2.actiui, ex eodem them.

Βάμεν. Doricè & poeticè pro βῆναι: aor.2.infin.modi, ex eodem themate.

Βῆν, poeticè ſine augmento, pro ἔβην, ex eodem verbo.

Βησάμενος, particip.ex ἐβησάμην aoriſt.1. medio verbi βαίνω, mutuans ſua tempora ex inuſitato βάω.

Βῆσαν, poeticè ſine augmento pro ἔβησαν. aor.2.verbi βῆμι. Sic βᾶσαν pro ἔβασαν.

Βήσομαι, fut.med.verbi βαίνω, mutuo ſumptum ex βάω, à quo habet & actiuum fut.βήσω.

Βήτην, poeticè pro ἐβήτην, quod eſt tertia perſ.dualis num. ex ἔβην, aoriſto 2.verbi βῆμι.

Βιάσατο, poeticè itidem ſine augmento, ex themate βιάομαι.

Βιούς, particip.aor.2 ex ἐβίων, vt δούς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex the.βίωμι, vt ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴην, Atticè pro βιοίην, vt δῴην pro δοίην, ex eodem them. Βιῶναι quoque eſt ex ἐβίων, vt γνῶναι, ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia perſ.imper.modi, temporis aor.2.ex prima βίωθι, vt δότω ex δόθι. Ambo autem illa ex themate βίωμι, vt hæc ex δίδωμι.

Βλαβείς, partic.aor.2. paſſ.ex ἐβλάβην: ambo ex themate βλάπτω, faciente fut.2.βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Vnde fœ. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην eſt & infin.βλαβῆναι: necnon futur.2.βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut.verbi βλαστάνω, ex inuſitato βλαστέω.

Βλείμην, βλεῖο. βλεῖτο, optatiuo modo aor.2.medij, ex inuſ.them. βλῆμι: vt θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι.

Βλείς, particip. ex ἔβλην aoriſto ſecundo verbi βλῆμι, vt θείς ex ἔθην. Alij verò per ſyncopen ex βληθείς factum volunt, teſte Varino.

Βληθείς, βληθῶσι, βληθῇ, & huiuſmodi alia, ſunt aor.1.paſſ.ex the. βάλλω, cuius mutuatitium futurum eſt βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti pluſquamperfecti, ex eodem them. Sic infinitiuũ præteriti perfect.& pluſquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & particip.βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poeticè pro βοᾷ dicitur, vt ὁράα pro ὁρᾷ, pleonaſmo literæ α.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inuſitato them. βοσκέω.

Βούλει Atticè pro βούλῃ, ſecunda paſ.verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut.1.medium verbi βούλομαι, mutuatitium ex themat. βουλέομαι. quod inuſitatum eſt.

Βοῴην, Atticè pro βοάοιμι ſeu βοῷμι à them.βοάω.

Βραχθείς, particip.ex ἐβράχθην, aor.1.verbi βρέχομαι.

Βρεχείς, particip.ex ἐβρέχην, aor.2.verbi βρέχομαι. Ex quo aor.2. ἐβρέχην, eſt etiam infin βρεχῆναι.

Βρωθείς, particip.ex aor.1.ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω fut.1. facit βρώσω, mutuatitiũ ex inuſitato themate βρόω vnde præt. perf.act.βέβρωκα, paſſ.βέβρωμαι, ex cuius tertia perſon.ſing.eſt aor.1.ἐβρώθην.

Βωθεῖν, per contractionem ex βοηθεῖν. Euſt.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum eſſe teſtatur idem grammaticus, & βώσασθαι pro βοήσασθαι. Teſtatur verò & Heſyc.qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κάλεσον. Necnon Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κράξαντι: afferens tamen & βώσεσθε pro βοήσεσθε, procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῶς νῶιν βώσεσθε δυνάμεθα, ſchol. exponit πῶς βοήσεσθε ἢ ζώσεσθε;

Γ

ΓΑΘΕΙΝ, Doricè pro γηθεῖν, ex themate γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσεται, poeticè pro γαμέσεται ſeu γαμήσεται, ex them.γαμέω. quanquam Euſtathius inter illa duo γαμέσεται & γαμήσεται diſcrimen facit. Annotat enim γαμέσαι per ε, ſignificare εἰς γάμον ἐκδοῦναι, ſiue γυναῖκα λαβεῖν: γαμῆσαι autem per η, eſſe τὸ γυναῖκα ἀγαγέσθαι: dicente Homer. Iliad. ι. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: vſurpantéque illud γαμήσασθαι pro ἐκγαμίσασθαι & ἐκγαμίσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύεν apud Pind. Doricè pro γηρύειν à Dorico themate γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt deinde ex infinitiuis in ειν deſinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γάω. tradunt enim ex eius præterito γέγαγα, exempto γ, fieri primùm γέγαα, deinde α etiam exempto, γέγα. Vnde & tertia perſona plur.γεγάασι, & partic. γεγαώς. Poſſit tamen hoc ipſum γέγαα pro præterito etiã medio haberi: facto videlicet ex γάω, futuro 2.γαῶ, & inde præt. med.γέγαα.

Γεγάμεν, Doricè pro γεγαέναι dicitur. Facto nimirum γέγαμι ex inuſitato γάω, indéque infinitiuo γεγάναι, vt ἱστάναι ex ἵστημι, & Doricè γεγάμεν pro γεγάναι, vt ἱστάμεν pro ἱστάναι. Etym.

Γεγένημαι, præt.perf.paſſ.verbi γίνομαι ſeu γίγνομαι, mutuatitium ex inuſitato them. γενάομαι.

Γέγηθα, per ſyncopen ex γεγήθηκα, quod eſt præter.perfect.actiuum verbi γηθῶ ex inuſitato them. γηθέω. Vnde particip. γεγηθώς.

Γέγονα, præt.med.verbi γίνομαι, ex inuſ. themate γείνομαι vel γένομαι. Huius enim γείνω ſeu γένω futurum 2.eſt γενῶ, vnde γέγονα, vt τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ, μέμονα. Vnde particip. γεγονώς.

Γεγωνέμεν, Doricè pro γεγωνεῖν: & γεγώνειν Doricè itidem pro ἐγεγώνειν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγώνειν eſt ex præt.med.γέγωνα, teſte Euſt.qui id ipſum γέγωνα per metatheſin factum eſſe ait ex γέγονα autem à them.γόω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαώς dicitur vt βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαώς particip.eſt ex præter.perfect.γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμην poeticè & Ionicè pro ἐγεινάμην, abiecto augmẽto quod ἐγεινάμην eſt aor.1.med.verbi γείνομαι, vt ἐτεινάμην verbi τείνομαι. Itidémque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde partic.γεινάμενος apud Homer.paſſ.ſignif.pro γεννηθείς.

Γεινόμην, itidem poeticè pro ἐγενόμην, abiecto, primùm augmẽto, deinde ι inſerto metri cauſa. Itidémque γείνετο pro ἐγένετο, & γεινόμεσθα pro ἐγενόμεσθα ſeu ἐγεννήθημεν, nati ſumus, apud Homerum, apud quem tamen γεινόμενον in hoc hemiſtichio Ody. [illegible] γεινομένῳ περ. Euſt.accipi poſſe ait non ſolùm pro γεννηθέντι, ſed etiam pro γεννῶντι & τικτομένῳ. Et tunc præſentis eſſet temporis ex themate γείνομαι, ex quo & γείνατο pro ἐγέννησε actiua ſignificatione: γεινόμενος enim pro γενόμενος ſeu γεννηθείς, eſt Aoriſti ſecundi medij, paſſiuam habens ſignificationem.

Γείνεαι, Ionicè pro γείνῃ, ex themate γείνομαι: actiua ſignif.apud Ho. Od υ Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός. Vbi tamen Euſt.videtur innuere eſſe coniunctiui modi, quum exponit γεννήσῃς, eſſe etiam aoriſti 2. non præſentis.

Γελαῖς, Æolicè pro γελᾷς, ſecundum quoſdam ex them.γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελεῖν. vt ὁρᾶν pro ὁρεῖν. At γελᾷν cũ ι ſubſcripto, infinitiuus eſt contractus ex γελάειν. Ambo ex them γελάω.

Γελᾶσα, Doricè itidem pro γελῶσα, quod eſt partic.fœm.gen.ex eodem them. Ambo apud Var.& γελᾶσα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελᾶς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam ſecundũ quoſdam.

Γελοίωντες & Γελώωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Hom.ſub finem. Od.υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες, quidam γελώωντες, teſte etiam Euſt. Sed & γελοίων paulo antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι.

Γένευ, poeticè & Doricè pro ἐγένου, abiecto augmento & ο in ε conuerſo: aor.2.med.ex them.γίνομαι ſeu γείνομαι. Infin. γενέσθαι, particip.γενόμενος.

Γενήσομαι, fut.1.med.verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, ex inuſitato them. γενάομαι vel γενέομαι. Ex quo & præter.paſſ.γεγένημαι, & aoriſt.1. ἐγενήθην. At γένηται eſt tertia perſona aoriſt.med. ſubiunctiui modi.

Γίνετο, ſignificans ἐγένετο. Varr. ait factum eſſe vel ex ἐγένετο, abiecto primùm augmento, deinde ε in ι conuerſo Æolica cõſuetudine. vel ex ἐγίγνετο per ſyncopen & aphæreſin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo aor.2.med.vocis, opt.modi: ex them.γίνομαι ſeu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγένετο, abiecto primùm augmento, deinde exempto ε. Ambo aor.2.med.vocis ind.modi. ex eodem them. Interdum verò hoc γέντο ſignificat ἔλαβεν: éſtque itidem aor.2. med.vocis, ind.modi, ſed factum ex ἕλετο ſeu ἕλτο. pleonaſmo literæ γ, exempto itidem ε, & λ in ν conuerſo, more Dorico, vt ἦνθε iidem dicunt pro ἦλθε, Etym.& Euſtath.

Γήθεον, Ionicè & poeticè pro ἐγήθεον, abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθει pro ἐγήθει ex eodem.

Γῆμα, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημα. Eſt autem ἔγημα, aor.1. act.verbi γαμέω, tanquam ex them.γάμω, vt ἔφηνα ex φαίνω. Ex quo aoriſto & infinit.γῆμαι & particip.γήμας.

Γηράντεσσι, Ionicè pro γηρᾶσι. Eſt autem hoc, datiuus pluralis participij γηράς, quod eſt inuſitato themate γήρημι vt ἱστάς ex ἵστημι: vel etiam per ſyncopen factum ex γηράσας, participio mutuatitio verbi γηράσκω ex γηράω.

Γηράσω, fut.mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράω, vti iam dictum eſt. vnde eſt aor.1.ἐγήρασα, præt.perf.γεγήρακα: ex quibus par-

ticipia γεγαὼς & γεγαυῖα.

Γνοίην, aoriſt.2.opt.modi, ex inuſ.them.γνόω, vt ἁλοίην ex ἁλόω, δοίην ex δόω: cuius ſecunda perſ.ſing.γνοίης, & tertia plur. γνοῖεν apud Hom. Atticè autem γνῴην pro eodem dici poteſt, vt δῴην pro δοίην, & ἁλῴην pro ἁλοίην.

Γνοὺς, participium ex aor.2.ἔγνων, vt δοὺς ex ἔδων, ab eodem them.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. aoriſt.2. ex inuſit.themate γνόω, vt δῶθι ex δίδωμι. Itémque γνώτω ab eodem themate, vt ἁλώτω ex ἅλωμι.

Γνωριῶ, Atticè pro γνωρίσω, ex them. γνωρίζω.

Γνώσω, fut.1.act.verbi γιγνώσκω, mutuatitium à them.inuſ. γνόω, vnde fut.med. γνώσομαι, cuius ſecunda perſona Ionica eſt γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde & aor.1.paſſ.particip. γνωσθείς.

Γνώωσι, poeticè pro γνῶσι, aor.2.ſubiunctiui modi. Etym.tamen ex them. γνώω deriuare mauult.

Γνώμεναι, Doricus infinitiuus ex them. γνώω vel γνῶμι. Euſtat.

Γρηγορώς, particip. augmento carens ex ἐγρήγορα præterito medio verbi ἐγείρω.

Δ

ΔΑΗΜΕΝΑΙ, Doricè pro δαῆναι. ambo infinitiui modi ex ἐδάην aor.2.paſſ.verbi δάω: ex quo & fut.2. δαήσομαι, cuius ſecunda perſona Ionicè eſt δαήσεαι pro δαήσῃ, apud Hom.

Δαῆν, pro δαῆναι per apocopen, ex themat. δάημι.

Δάκον, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à themat. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut.2. δακῶ, vel ex ſe nimirum abiecto ν, vel ex inuſit.them. δήκω: vnde poſtea aor. ille ἔδακον, & ex eo infi. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poeticè pro ἐδάμασα, abiecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidémque δάμασσεν pro ἐδάμασεν, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω, poetis vſurpato.

Δάμεν, itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: aor.2.paſſ.ex th. δάμω. facit enim id fut.2. δαμῶ, vnde aor.2. ἔδαμον, & voce paſ. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμείην, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & ſimilia alia.

Δαμήμεναι, Doricè pro δαμῆναι: infin.aor.2.paſſ. ex them. δάμω, vti iam dictum eſt.

Δαμναίμαν, Doricè itidem pro δαμναίμην: opt.paſſ.præſent.tēporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia perſ. δάμνησι apud Homer. & paſſ. δάμναται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut.2.paſſ.verbi δέρω facit enim id fut.2. δαρῶ, vnde aoriſt.2. ἔδαρον, paſſ. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν infin.aor.2. ἔδαρθον, ex δαρθάνω ſeu δαρθέω: vnde & fut.med. δαρθήσομαι.

Δάσσατο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, abiecto augmento: ex them. δαίζω vel δαίω, abiecto ι. Vnde infin. δάσασθαι.

Δασάσκετο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, detracto augmēto & interpoſito σκ. Niſi ex them. δασάσκω deriuare malis, vt ἐλάσκω ex ἐλάω.

Δασεῖται, Doricè pro δάσεται. circunflectunt enim Dores futura ſua, dicentes εἰσῶ pro εἴσω, & εἰσοῦμαι pro εἴσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατοῦντο, Ionicè abiecto augmento, & ο in ε conuerſo: à them. δατέομαι.

Δαείω, aor.2 ſubiunctiui modi ex th. δάω ſeu δαέω: at δαείω eſt paſſ. vocis, eiuſdem tamen & temporis & modi, vt τυφθείω ex ἐτύφθην, ſic illud ex ἐδάην, teſte Euſtath. Poſſit tamen δαείω, eſſe etiam præſens actiuum ſubiunctiui itidem modi ex them. δαέω.

Δέατο, Ionicè pro ἐδέατο, abiecto etiam augmento ex the. δέω. Etymol.

Δέγμενος, poeticè pro δεχόμενος, facta primùm ſyncope. deinde χ in γ verſo: vel etiam pro δεδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Euſtath.

Δεδάασθαι, infin.aor.à præſ. δεδάεσθαι: hoc autem ex δάεσθαι, exempto ε & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt.perf.act. ex them. δαέω. Paſſ. δεδάημαι eiuſdem temporis & ex eodem. Vnde partic. δεδαημένος, ſicut δεδάηκα, infi. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδάαται, Ionicè pro δέδαται, itidémque δεδάατο pro ἐδέδατο: ex them. δάω. Etym.

Δέδαεν, reduplicatione poetica pro ἔδαεν, vt λέλαβεν pro ἔλαβεν ex them. δάω ſeu δαέω.

Δέδαρμαι, præt.perf.paſſ.ex the. δέρω. facit enim id fut. δερῶ, præt. perf.act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt.perf.paſſ.verbi δαίζω.

Δεδαώς, partic.ex δέδαα præt.medio verbi δάω.

Δέδεγμαι, præt.perf paſſ.verbi δέχομαι. habet enim id fut. mutuatitium δέξομαι, ex inuſ.them. δέκομαι.

Δεδίσκομαι, ex inuſ.them. δίσκω, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Euſt. tradit. Poſſit tamen dici eſſe etiã præmedium verbi δεικνύω, vt δείκνυμι, eſt à δείκω.

Δεδίεται, Ionica reduplicatione apud poetas pro δίεται: in aor.1. infin. modi à them. δίω.

Δέδεχα, (pro quo Ionicè δέδοχα) præt.perf.act.verbi δέχομαι, mutuatitium, ex inuſ.them. δέκω.

Δέδεμαι & δεδέμην, præt.perf.& pluſquamperf.paſſ. verbi δέω, ſine σ, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδεσμαι & δεδέσμην, nam fut. facit δήσω.

Δέδμηκα præt.perf.act.verbi δέμω, vt τέτμηκα verbi τέμω: mutuatitium ex inuſ.them. δμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teſte Euſt. Poteſt tamen eſſe & fut.paulo põſt, vt τετύψομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί, itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδέχοντο ſeu ἐδέχετο.

Δέδηα & δεδήειν, præt.perf & pluſquamperf.med à th. δάω, vt τέτηκα ex τήκω: Atticè vel Ionicè pro δέδαα, α in η verſo & ſubſcripto ι.

Δεδεῖσθε, pro δεδεμένοι εἶτε: ſecunda perſ.plur. præt.perf. & pluſq. optatiui paſſ. à the. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt.paſſ. δέδεμαι, vnde hoc δεδέμην, vt πεποίμην ex πεποίημαι à ποιέω.

Δεδήσομαι, fut.paulo poſt, ex eodem them. facit enim fut.duplex verbum illud, & δήσω nimirum & δέσω.

Δέδοχα, præt.perf.actiuum verbi δέχω, mutuatitium ex inuſ.th. δέκω: vnde partic. δεδοχώς. Paſſ. δέδεγμαι, vnde partici. δεδεγμένος: aor.1. ἐδέχθην, vnde particip. δεχθείς.

Δεδίεται, præt.perf paſſ.ex them. δίω.

Δέδια, præt.med.verbi δείδω, ex inuſ.th. δίω, ſecundum Euſt. Niſi ex δέδοικα factum eſſe malis dicere, exempto primùm κ, deinde ι ex diphthongo ſublato: vel potius ex δέδοια regulari præt.medio, exempto itidem ο & ι.

Δεδιήτηκα præt.perf.act.ex verbo διαιτάω, duplex habens augmētum ex quo paſſ. δεδιῄτημαι.

Δείδιθι, imper.verbi δείδω, factus ex δέδιε, conuerſo ε in θ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius eſſe ex inuſ.them. δίδημι.

Δέδιμεν & Δέδισαν, per ſyncopen pro δεδίαμεν & δεδίασι, præt.med. verbi δείδω, vt paulo antè etiam dictum eſt.

Δεδιηκόνηκα, præt.perfect.act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιήτηται, præter perf.paſſ. ex verbo διαιτάω, duplici augmento pro διῄτηται: pro quo & δεδιῄτηται dicitur. Euſt.

Δεδμέαται, Ionicè pro δέδμηνται ſeu δεδμημένοι εἰσί: vt & δεδμέατο pro δέδμηντο ſeu δεδμημένοι ἦσαν, ex inuſ.them. δμέω ſignificāte δαμάω. Ety. addit, ἐκτάσει literæ ε (dicendum enim fuiſſe δεδμῆντο vt πεποίηντο) hoc δεδμέατο factum eſſe, vt πεποιέατο.

Δέδμηκα, per ſyncopen pro δεδέμηκα: præt.perf act.verbi δέμω, vt ſuprà etiam annotaui. Itidē δέδμημαι pro δεδέμημαι, ex eodem: necnon δεδμήμην in pluſquamperfecto.

Δέδηγμαι, præt.perf.paſſ.verbi δάκνω: mutuatitium ex inuſit. the. δήκω.

Δεδειγμένος, per ſyncopen pro δεδειχμένος, tenui in mediam conuerſa præt.med.verbi δείκω.

Δέδοικα, præt.med.verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδεικα, teſte Euſt. & aliis: & ε verſo in ο, ſicut in πέποιθα, λέλοιπα, & ſimilibus. Subiunctiuo modo δεδοίκω. quo Theocritus vtitur loco præſentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt.perf.paſſ.verbi δοκέω.

Δέδορκα, præt.perf.med.verbi δέρκω, vt ἐλήλυθα ex ἐλεύθω, πέπορθα ex πέρθω.

Δέδουπα, præter.perf.med.verbi δουπέω, vnde participium δεδουπώς.

Δέδρακα, perf.act.verbi δράω: vnde paſſ. δέδραμαι. ex quo partic. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt.perf.act.inuſ.verbi δρέμω. facit enim fut. δραμῶ, vnde præt. δεδράμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ fut.verbi νέμω.

Δέδραται apud Homer. pro δέδαρται, facta literarum tranſpoſitione: itidémque ἀποδέδραται pro ἀποδέδαρται, ex th. δέρω & περιδέρω. facit enim δέρω futurum δαρῶ, præt. δέδαρκα, paſſ. δέδαρμαι. & per metatheſin δέδραμαι.

Δέδραμαι quoque pro δέδαρμαι dici tranſpoſitis literis aiunt.

Δέδρομα, præt.med.verbi τρέχω, mutuatitium ex inuſit.themat. δρέμω.

Δεδύκειν, pro δεδυκέναι poeticè vel etiam Doricè, vt quū Theocr. apud Euſt. dicit τὸν ἅλιον πάντα δεδύκειν, totū occidiſſe ſolem: à verbo δύνω ſeu δύω.

Δεδύνημαι, præt.perf.paſſ.verbi δύναμαι mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δυνήσομαι fut.

Δεδυσχέρακα, præt.perf.verbi δυσχεραίνω, foris aſſumpto augmēto. Quæ ratio eſt in cæteris quoque verbis compoſitis ex δυς.

Δεήσει, futurum imperſonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inuſit. δέω.

δήειν. Vnde particip.aor.1. δήσας: & futuri primi, δήσον. quorũ illud ſignificat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δεήσομαι, fut.1.med.verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι. vnde & præt.perf.paſſ. δεδέημαι.

Δειδέχατο, præt.plusquamperf.paſſ.verbi δέχομαι, poeticam ectaſin primæ ſyllabæ habens pro δεδέχατο ſeu ἐδεδέχατο: vt apud Hom. δειδέχατ' Ἀχιλῆα. Sic in infinit. δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσὶν, & δειδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν ex eodem them. habentia & ipſa ectaſin primę ſyllabæ metri cauſa, apud Hom.

Δείδια quoque primæ ſyllabæ ectaſin poeticam habet propter metrum pro δέδια. quod eſſe præteritum medium verbi δείδω, ſuprà docui.

Δείδοικα eodem modo pro δέδοικα, de quo ſuprà. Itidémque δειδίσκω pro δεδίσκω: de quo itidem ſuprà dictum eſt. Et δειδέξασθαι pro δεδέξασθαι, à δεδέχομαι.

Δείδιμεν etiam pro δέδιμεν eadem ratione dicitur, ex th. δείδω.

Δεῖσον, ſecundum quoſdam pro ἔδεισαν. Ionicè ablato augmento, ſecundum quoſdam pro δείσωσι per apocopen: in hoc loco Heſiodi, Οὐ γὰρ εἰ εἴκελος δεῖσον πρίν ἐρμηνεύειν. Alioqui & imperatiui modi eſt vt apud Gregor. in Maccab. encom. δεῖσον τὸ μικρὸν χρησίμως ἀφεῖναι ἐμαυτόν. velut & ἴσον dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμε, Ionicè & poeticè pro ἔδειμε, ædificauit, aor.1. verbi δέμω. Vnde partic. δείμας, & aor.1. med. infin. modi δείμασθαι, necnõ partic. aor.1 δειμάμενος.

Δείμομεν, poeticè pro δείμωμεν, indicatiuo poſito loco ſubiunctiui: vt ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν & τράπομεν pro τράπωμεν, ac huiuſmodi alia.

Δεῖξε, Ionicè & poeticè pro ἔδειξε, abiecto augmento: aor. act. mutuat. ex th. inuſ. δείκω. Facit enim δείκνυμι ſeu δεικνύω fut.1. δείξω: vnde aor.1. ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aoriſt.1. ex them. δέρω, vt δείμας ex δέμω, τείνας ex τείνω.

Δεῖσε, Ionicè & poeticè pro ἔδεισε: aor.1. act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι: itidémque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέκτο, itidem Ionicè & poeticè pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο, ablato augmento: præt. plusquamperf. paſſ. verbi δέχομαι.

Δεξιόωντο, poeticè pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à themate δεξιόομαι.

Δερθείς, partic. paſſ. aor.1. ex them. δέρω.

Δεύομαι, poeticè pro δέομαι, vt δεύομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δεύομαι eſt etiam verbum paſſ. ab actiuo δεύω, ſignificante madefacio, humectõ.

Δέχαται, pro δεδέχαται, abiecto augmento, Ambo præt. perf. paſſ. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί, à th. δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poeticè pro δεδέχθαι, præter. perf. paſſ. infinitiui modi ab eodem them. Apud Heſych.

Δέχμενος, apud eundem pro δεχόμενος, per ſyncopen pro quo ſuprà δέγμενος.

Δῇσι ex th. δέω, deriuato ex δάω, α in ε conuerſo & ſubſcripto ι.

Δήξω, f.1. verbi δάκνω mutuatitium à verbo δήκω: vnde & fut.2. δακῶ mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι, aor.1. infi. modi, à them. δέω, cuius fut. δήσω.

Διᾶγε, Doricè pro διῆγε, præt. imperf. vel ar.2. indic. act. vocis, à them. διάγω.

Διάδος, imper. act. aor.2. à διδῶμι, vt δὸς ab ἴδων: ex themate διαδίδωμι.

Διαδράκοιμι, aor.2. opt. modi, act. vocis, ex th. διαδέρκω. δέρκω enim facit δρακῶ, vnde ἔδρακον, & in opt δράκοιμι.

Διαδρᾶναι, infin. aor.1. ex inuſ. them. διαδρῆμι, pro quo διαδιδράσκω dici ſolet. Vnde & part. διαδράς, vt στάς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut.1. med. verbi διαείδω ſeu διείδω ſignificantis perſpicio, cognoſco. Item verbi διαείω ſignificantis idem quod διαλαίειν, vt annotat Euſt. in hoc loco. Hom. Iliad. θ, ἢν ἀρετὴν διαείσεται.

Διαείσει, poeticè pro διήσει, à them. διαείημι pro διίημι, tranſmitto, mutuante ſua tempora ex ἑῶ. Heſyc. verò διαείσει, exp. etiam διαπνεῖ, perflat. Pro quo ſcribendum potius διάησι, à th. διάημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει. vt illud διαείσει ſit fut. verbi huius διάημι.

Διαμεριῶ, Atticè pro διαμερίσω, ex them. διαμερίζω.

Διακεκριμένοιϊν, pro διακεκριμένοιϊν, per ſyncopen, ex διακρίνω.

Διακριθείημεν, Doricè pro διακριθείημεν, ex th. διακρίνω.

Διακρινθεῖτε, poeticè metri cauſa pro διακριθεῖτε, per ſyncopen etiam, opt. aor.1. paſſ. ex them. διακρίνω. Niſi potius exiſtimandum eſt dici non ſolùm ἐκρίθην vt ἐκλίθην, ſed etiam ἐκρίνθην vt ἐκλίνθην.

Διαλαχεῖν, & particip. διαλαχών, aoriſt.2. act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut.1. facit λήξω ſeu λήξομαι, mutuatitium ex inuſ. λήχω, ex quo habet & futurũ 2. λαχῶ, vnde aor. 2. ἔλαχον.

Διαμπερέεσθαι quod Heſych. expon. διαπερᾶσθαι, ex infin. aor.2. ex them. διαπέρθω, inſerto μ, vt ſit ſonantius. Niſi fortè eſt poeticè pro διαπορθεῖν, metri cauſa. Porrò πέρθω fut.2. facit παρθῶ, vt δέρκω facit δρακῶ, & διαπέρθω ſeu διαπέρθω διαπαρθῶ. vnde aoriſt.2. διέπραθον, ex quo infin. πραθεῖν, & Ionicè ac poeticè πραθέειν.

Διανῆλαι, aor.1. act. infin. modi ex them. διανέω.

Διανεῖμαι, aor.1. act. infin. modi, ex the. διανέμω: ex quo eſt & paſſ. aor.1. διανεμηθῆ. Ambo apud Heſ.

Διαφθεῖραι, aor.1. act. infin. modi ex them. διαφθείρω.

Διαπειθῆσαι, infin fut. med. ex verbo διαπείθω: ex quo & aor.2. act. διαπιθεῖν.

Διαπραθεῖν, ex διαπέρθω, vt docui paulo antè in Διαμπερέεσθαι.

Διαρραγείη, opt. paſſ aor.2. ex διαρρήγνυμι, mutuante ſua tempora ex inuſ. διαρρήγω, vel potius ex διαρράγω.

Διασεῖσαι, aor.1. act. infin. modi ex them. διασείω.

Διαχεῖν, partic. aor.2 act. verbi διίχω, mutuat. à διεχέω.

Διασωθῆναι, aor.1. paſſ. infin. modi ex them. διασώζω.

Διαχεῖαι, infin. aor.1. act. ex them. διαχέω.

Διδάξω, fut.1. verbi διδάσκω, mutuat. ex inuſ. th. διδάχω.

Διδασκῆσαι, infin. aor.1. act. ab eodem them. ex inuſ. verbo διδασκέω, Heſyc.

Διδοίαση, poeticè, pro διδοῦσι ſeu διδῶσι, vt τιθεῖσι pro τιθέασι ſeu τιθῶσι, ex them. δίδωμι, apud Heſ.

Δίδου, Ionicè & poeticè pro ἐδίδου, ex them. δίδωμι.

Διδοῖμι, pro δίδωμι, pleonaſmo literæ ι, ex th. δίδωμι. Euſt.

Διδῶσθα, pro διδοῖς, pleonaſmo ſeu paragoge Æolica ſyllabę θα, vt in ἔφησθα & ſimilibus. Apud Var.

Διδοῦναι, pro διδόναι, poetica epentheſi literæ υ, vt τιθοῦναι pro τιθέναι iidem dicunt. Euſt. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum eſſe tradunt nonnulli: dicunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales dicentes φίλαθι, ἵλαθι, πίμπληθι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωθι illud, breui propter metrum in longam conuerſa, ſcimus ex Euſt.

Δίε pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inuſ. them. δίω pro δείδω: cuius aoriſt.2. ſit ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui poſſet eſſe & ex δίω ſignificante διώκω, & vel tertia perſona imperf. aut aor.2. augmẽto carens, vel imperatiuus.

Δίει, imp. præſens verbi δίημι ex inuſ. the. διέω per contractionẽ pro δίεε, pro quo & δίει dicitur. Alioqui δίει eſt etiam aliquãdo tertiæ perſ. præſ. temp. à them. δίω.

Διεῖλε, aor.2. act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inuſ. διέλω. cuius infin. διελεῖν.

Διεξιέμεν, Doricè pro διεξιέναι, à them. διέξειμι: à quo & διεξιέμεναι, ſignificans διεξέρχεσθαι.

Διέπεσε, aor.2. act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inuſ. the. διαπέτω.

Διαπέτοτο, poetica anadiploſi pro διέπτατο: ex διαπέτομαι. ſicut ἐπέπτατο quoque dicitur pro ἔπτατο.

Διέπραθον, aor.2. act. ind. modi, ex th. διαπέρθω. Facit enim πέρθω, fut.2. πραθῶ, vnde ἔπραθον.

Διέστην aor.2. verbi διΐστημι: cuius particip. διαστάς.

Διεστώς, part. pr. perf. ex eodem th. pro διεστηκώς. Tradũt enim primùm dici Ionicè διεστεώς, exempto κ, & correpta penul. deinde ſublato etiam ε, fieri διεστώς. Niſi malis dicere ex στάω eſſe præt. med. ἔσταα, ex quo partic. ἑσταώς, vnde ἑστώς, abſorpto α.

Διζεαι, poeticè pro δίζῃ, facta ectaſi literæ ε metri cauſa hoc autem δίζεαι. Ionicum eſt pro δίζῃ, ſecunda perſona ſing. verbi δίζομαι.

Δίειν, præt. imperf. verbi δίημι.

Διέτρεσα, aor. ind. à them. διατρέω, ſecundum quoſdam.

Διηλέγχθην, quod Heſyc. exp. διηκριβώθην, eſt aor.1. paſſ. ind. modi, ex them. διελέγχω.

Δίησαν, aor.1. act. ind. modi, ex the. δίημι, cuius fut. δήσω ex inuſ. them. δέω.

Διῆχθαι, præter. perf. paſſ. infin. modi, ex them. διάγομαι, mutuante fut. ſuum ab inuſ. verbo διάγομαι.

Διαζώμεν, Doricè pro διαζῶμεν.

Διῳκεῖτο, Ionicè pro διῳκεῖτο, à them διοικέω.

Διοίσω. fut.1. verbi διαφέρω, mutuatitium à διοίσω.

Διόσδομαι, Doricè pro δίζομαι, ζ in σδ conuerſo.

Διωχθέντα, imper. aor.1. paſſ. ex inuſ. them. διώκω, pro quo dicitur διώκω & διώκω, necnon διωκάζω.

Διώρυσσαν, dictum putatur pro διώρυξαν. detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδιώρυξαν, ſublato primùm augmento, deinde exempto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etym.

Δοῖεν, pro δοίησαν: tertia plur. aoriſt.2. act. optat. modi à prima δοίην, hæc autem ab ἔδων, aoriſt.2. indic. modi, ex themate δίδωμι.

Δοκοῦσι, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, vt refert Var.

Δόμεν, Doricè pro δοῦναι, vt ἴμεν pro ἰέναι, θέμεν pro θεῖναι, & ſimilia: aor.2.infin.modi, à δίδωμι. Idem Dores & δόμεναι dicunt pro δοῦναι, vt ἴμεναι pro ἰέναι, θέμεναι pro θεῖναι, ab eodem them.

Δείξω, fut.1.verbi δεικνύω, mutuatitium ab inuſ.themat. δείκω, ex quo aor.1. ἔδειξα, & particip. δείξας.

Δὸς, imper. ab ἔδων aor.2.act.verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, vt ἴσθι & ἴς.

Δόσαν, Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia perſ.plur.aor.2. ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè itidem pro ἐδίδουν: & δόσκες pro ἐδίδους, δόσκε pro ἐδίδου, deriuato ex δόω verbo δόσκω, vt βόσκω ex βόω.

Δοῦ, pro δόσο, ſublato σ & duobus ο in ου coaleſcentibus: ſecunda perſ.imper.aor.2.vocis mediæ, ex th. δίδωμι.

Δοῦναι, infi.eiuſdem aor.2. ἔδων, ex eodem th. Itidémque δοὺς particip. eiuſdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor.2.act.inf.modi, à th. δαρθάνω, mutuante ſua tempora à δαρθέω, facit hoc δαρθέω fut.2. δραθῶ, tranſpoſitis literis, vt ἀφθῶ facit: vnde aor.2. ἔδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alij tamen à δράθω deriuatum malunt.

Δραίην, fugerem: opt.aor.2. ab ind. ἔδραν. hoc autem ab inuſ.the. δρᾶμι, vt σταίην ab ἵστημι, pro quo vſurpari ſolet διδράσκω.

Δραμεῖν, aor.2.infi.modi, verbi inuſ. δρέμω: pro quo ſolet vſurpari τρέχω. Eiuſdem fut.2.med.eſt δραμοῦμαι.

Δρᾶναι, aor.2.infin.modi, ab ἔδραν aor.2.indic.verbi δίδρημι. cuius aoriſti particip. eſt δράς, vt στάς.

Δρᾶσον, apud Ariſtop. Atticè pro δράσειον, ex th. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, εἶδ᾽ οὖν ὁ δρᾶσον.

Δρώντων, Atticè pro δρώντωσαν, ex th. δράω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundam vſurpare pro tertiis perſ.plur.imperatiuorum præſ.temporis.

Δρῴημι, quod Heſyc.exp. ἐνεργοίην, eſt pro δρῷμι ſeu δρώοιμι, opt. præſens ex them δράω.

Δῦ, poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor.2.verbi δύμι ſeu δύνω.

Δῦθι, imperatiuus eiuſdem aor.

Δύμεναι, Doricè pro δῦναι, infin. eiuſdem aor.

Δυνάσθη, Ionicè pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aor.1.paſſ.ind. modi à themat. δύναμαι, mutuatitium habente fut. δυνήσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δυνῶ, Ionicè pro ἐδύνω, ex them. δύνω.

Δύνῃ, vt ἐπίςῃ pro δύνασαι & ἐπίστασαι: ex quibus & ... facta putantur. Ionicè enim δύνεαι & ἐπίσεαι, vnde δύνῃ & ἐπίςῃ, cōtracto ε & α in η, ſubſcripto ι. Var.

Δυνέαι, Ionicè pro δυνήσῃ, η reſoluto in εαι. Ambo ſecun. perſo. fut. δυνήσομαι, quod verbum δύναμαι mutuatitium habet ex inuſ. δυνέομαι.

Δύσεο, poeticè pro δύσου, ex th. δύω, deriuato ex δύω.

Δύσεαι Ionicè pro δύσῃ, ſecunda perſo.fut.1.medij δύσομαι, ex th. δύω ſeu δύνω. niſi malis eſſe ſecundam perſ. præſentis temp. ex poetico verbo δύσομαι formato & tranſlato ex fut. in præſens, à cuius imperfecto eſt ſecunda perſ. δύσεο, & tertia δύσετο ſiue δύσατο, augmento carentes. Necnon imper. δύσεο, Ionicè pro δύσου, vt apud Hom. δύσεο δ᾽ ἀλκήν, indue te robore. Euſt.

Δυσπετέεσκω, imperf. verbi δυσπετέω.

Δύσκε, Ionicè pro ἔδυνε, à poetico verbo δύσκω pro δύω ſeu δύνω.

Δῴην, δῴης, δῴη, Atticè pro δοίην, δοίης, δοίη, aor.2.opt.modi, à the. δίδωμι.

Δῷσι, cum ι ſubſcripto, eſt ſing.num. & tertiæ perſ. poeticam ſeu Ionicam habens paragogē, vt λάβῃσι, ἔλθῃσι, & ſimilia pro δῷ: ſin abſque ι, eſt tertia perſ.plur. Ambo ſubiunct.modi, aor.2. act. à th. δίδωμι. Heſyc. & alij.

Δωσοῦντι, Doricè pro δώσουσι, vt λεξοῦντι pro λέξουσι. Solēt enim Dores circumflectere futura, & in tertiis plural. pro σι dicere ντι.

Δώωσι, poetico pleon. literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo antè. Sed & δώῃ affertur pro δῷ, diciturque eſſe Ionicum.

E

A, interdum eſt præteritum imperfectum Ionicum, pro ἦν vel ᾖ, ſecundum quoſdam κατὰ συγκοπὴν ex ἔα, dicentes etiam regulariter debuiſſe dici ἔαν: ſecundum alios ex ἦν, per τροπὴν ſiue διάλυσιν, vt ἔδεα ex ἤδειν. Interdum eſt tertiæ perſonæ ſing. præſ. temp. per apocopen facta ex ἐάει nam ἐάω facit ἐᾷ in tertiā perſo. per contractionem ex ἐάει. pro quo poetæ dicūt ἐάᾳ, vt ἐρίᾳ, ἰχανάᾳ. pleonaſmo ſeu epenth. ſi literæ α. vt apud Ho. Il. ι. Ἀτρεΐδη, ... ἀλλά μ᾽ ἐνὶ ... ἐᾷ, non ſinit me trepidare & metuere. Nonnunquā eſt imp. præſ. temp. per contractionem ex ἔαε. Alioqui eſt & interiectio ἐκπληκτική, vt tradunt nonnulli.

Ἐάα, poeticè pro ἐᾷ, vt iam dixi in præcedente Ἔα.

Ἔαγα, Attica ſeu Ionica dialyſi diphthōgi pro ἦγα, præt.med.verbi ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificantis, frango. Vnde partic. ἐαγώς.

Ἐάγην, Atticè itidem pro ἤγην: aor.2.paſſ. ab eodē th. Vnde part. ἐαγείς, & inf. ἐαγῆναι, retento augmento.

Ἔαδα, itidem Attica ſeu Ionica diphthongi reſolutione, pro ἧδα. quod ἧδα eſt præt.med.verbi ἁνδάνω ſeu ἅδω, ſignificantis, ἀρέσκω, placeo. Vnde particip. ἑαδώς.

Ἔακα pro εἶκα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἑάλω, ſimiliter Attica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ἥλω: aor.2. them. ἁλίσκω ſignificantis καταλαμβάνομαι, συλλαμβάνομαι, ex quo partic. ἁλούς. Etym.

Ἑάλων, eodem modo pro ἥλων: aoriſt.2. verbi ἁλίσκω. Et ἑάλωκα itidem pro ἥλωκα, ab eodem ἁλίσκω, mutuante ſua tempora ab ἁλόω.

Ἑήνδανε, eadem ratione pro ἥνδανε dicitur, à them. ἁνδάνω.

Ἔαται, Ionica reſolutione diphthongi & ipſum dicitur pro ἧνται & ἕατο pro ἧντο, ab ἧμαι. Ambo apud Heſyc.

Ἔαξα, quoque pro ἦξα dicitur, vt ἔαγα pro ἦγα, itidem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante frango.

Ἑανοὺς etiam Var. affert pro ἐχεγγύους, annotans & ipſe Ionica diphthongi diſſolutione dictum eſſe pro ἥνους, ab ἵω. Alioqui & ab ἄδω ſeu αἴθω eſſe poſſet, ſi neutralem ſignificationem haberet.

Ἑᾶσι, Ionicè pro εἰσί, ſicut τιθέασι iidem Iones dicunt pro τιθεῖσι, & διδόασι pro διδοῦσι, reſoluentes diphthongum penultimæ ſyllabæ in tertiis perſ.plur.præſ.temp. vocis actiuæ verborū in μι.

Ἐᾶσκε, Ionicè itidem pro εἴα, ex th. ἐάω: niſi malis ἐάσκω.

Ἕαται & Ἕατο, Ionicè pro ἧνται & ἧντο, ſicut κεκλίαται & κεκλίατο pro κεκλίνται & κεκλίντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præteriti, præſ. autem habet ſignif. Paulò ante ἔαται & ἔατο habuimus ex Heſych. Ionicè itidem, ſed tantùm cum vocalis η reſolutione in εα.

Ἕσπετο etiam Ionicam habet diphthongi reſolutionē pro εἵπετο ex th. ἕπομαι, ſicut ἐᾶσι pro εἰσὶ iidē Iones dicunt, & τιθέασι pro τιθεῖσι: necnon ἐέλδω ſecundum Euſt. pro εἴλω, ex εἴλω, deriuato ab εἴλω: ſecundum alios tamen pro ἴλω ab ἕλω. Vtitur autē iſto ἕσπετο Hom. Il. ι, dicens. ... ἕσπετο, inſequuta eſt, ... Minus probabilis eorum opinio eſt qui ἕσπετο iſtud pro ἕπετο dictum volunt pleonaſm. literæ σ. Verūm affertur ἕσπετο & pro ἕπετο, ab ἕπομαι, ε in εε reſoluto, vt paulo antè in multis aliis.

Ἔβα pro ἔβη, aor.2.ind.verbi βῆμι, ſignificātis gradior, vado: quod ἔβα, Ariſtoph. vſurpauit etiam pro ἐπέβη ſeu ἐπῆλθεν, aggreſſus eſt & inuaſit, ſimplici vſurpato pro compoſito: dicens, τί χρῆμ᾽ ἔβα με. Rurſum ἔβα Laconicè vſurpari aiunt pro ἔα pleonaſmo literæ β, vt ἔβαται pro ἔαται dici, paulo pōſt annotabo.

Ἔβαν, poeticè pro ἔβησαν, aor.2.indic.verbi βῆμι.

Ἐβαρύνθην, aor.1.ind. à verbo βαρύνω.

Ἔβαται, pro ἔαται, hoc eſt συγκάθηνται, pleonaſmo literæ β, Syracuſano & Laconico, vt teſtatur Etym. qui itidem ἔβατο pro ἕατο dici annotat.

Ἔβαφον, aor.2.act.ind.modi, à verbo βάπτω, tanquam ex βάπω, vel etiam tenui in aſpiratam cōuerſa, euphoniæ cauſa. Vnde paſ. ἐβάφην.

Ἔβην, aor.2.ind.modi, à verbo βῆμι, vt ἔστην, ab ἵστημι, ἔθην à τίθημι: cuius tertia plur. eſt ἔβησαν.

Ἔβησα, aor.1.indic.modi, itidem à βῆμι ſeu βαίνω, mutuantibus ſua tempora à βάω, vt ἔστησα à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod poetico more ex fut. in præſens tranſlatum eſt. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo ſuprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετέπεσε.

Ἐβίων, aor.2.verbi βιόω, vt ἔγνων & ἑάλων & ἔδων à γνῶμι, ἁλῶμι, δῶμι. Verūm pro βιῶμι dicitur potius βιόω.

Ἔβλαβεν, aor.2.verbi βλάπτω, tenui in mediam verſa. vnde paſſ. ἐβλάβην.

Ἐβλάσταμαι, Atticè ſecundum quoſdam pro βεβλάστημαι, ex them. βλαστάνω.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Euſtath.

Ἐβλαστηκότες, itidem pro βεβλαστηκότες, Attica abiectione conſonātis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβρωμένοι dicunt pro βεβρωμένοι, ἔβρωκα pro βέβρωκα: Æolica lingua econtrà conſonantem augmenti in communi etiam lingua omitti ſolitam, aſciſcente, dicentéque μεμάρυχμαι pro ἐμάρυχμαι, & πεπλήγμαι pro ἐπλήγμαι. præſente enim incipiēte à duplici conſonante, tantum ε augmenti loco aſciſcitur. Etym. & lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, aor.2.ind. à them. βλαστάνω ſeu βλαστέω, vt ἤμαρτον ab ἁμαρτάνω ſeu ἁμαρτέω.

Ἔβλητο, per ſyncopen pro ἐβέβλητο, quod eſt præt. & pluſquamp. paſſ. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βλέω. Niſi quis eſſe velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβέλημα, Atticè pro βεβέλημα, propter euphoniā vt refert Eust. At ἐβέλετο Hesyc. affert pro ἐβούλετο & ἐβουλεύετο. quod haud ſcio an ſit aor.2. verbi βούλομαι.

Ἐβελήθην, aoriſt.1.paſſ.verbi βούλομαι, mutuatitius ab inuſ. βουλέομαι.

Ἐβράσθην, aor.1.paſſ.verbi βράζω ſeu βράσσω.

Ἔβραχον, aoriſt.2.act.verbi βρέχω. vnde paſſ. ἐβράχην, & particip. βραχείς.

Ἔβρων, aor.2.act.verbi βρῶμι, vt ἔδων ex δίδωμι, ἔγνων ex γνῶμι. Legitur apud Heſych. & exponitur non ſolùm ἔφαγον, ſed etiam ἐδάκον, ἔδακον.

Ἔβωσε, apud eundē pro ἐβόησε, ſeu ἐκέκραξεν, ἐκάλεσεν. vt Var. quoque ἐβώσατο affert pro ἐβόησεν. Sic βώσομαι ſuprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγέγαα, præt.med. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, tanquam ex γάω. Pro cuius ſecunda & tertia perſ.duali ἐγεγάατον per ſyncopen metri cauſa dicitur ἐγέγατον, vt infrà ἐκγεγαυῖα pro ἐκγεγαυῖα. Hom. Il.ζ, τοὶ ἐξ ἐγεγάασι. Et apud Ety. Ἄμφω δ' ἐγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Vbi legendum videtur ἐκγεγάτην & φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt.perf.verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinſecus, alioqui & extrinſecus augmento aſſumendo, facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut.Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησα, aor.1.act.verbi ἐγγυάω augmento carens, vt in comp. παρεγγύησε apud Syneſ. & in ἀπεγγύησε apud Plut. itidémque in ἀπεγγυησάμην apud Dem. Quorum hæc duo ſunt ab ἀπεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγράφειν præteritum pluſquamperf.act.verb γράφω, mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω nō ſolùm γράψω, ſed etiam γραφέσω, vt τύπτω non ſolùm τύψω, verùm etiam τυπτήσω.

Ἐγενόμην, aor.2.med.verbi γίνομαι.

Ἔγεντο, per ſyncopen poeticam ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι ſeu γείνομαι. Exponitur etiam ἔλαβε, de qua ſignific. dixi ſuprà in Γέντο.

Ἔγερθεν, Doricè ſeu Bœoticè pro ἐγέρθησαν: aor.1.paſſ.verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, vnde ἤγερσα, & paſſ. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ἐγεγράφατο, Ionicè pro ἐγεγραμμένοι ἦσαν: pluſquam perf.paſſ.ind.modi, ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præt.perf.paſſ.eiuſdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde pluſquā perf.paſſ. ἐγηγέρμην, & partic. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor.1.act.verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔσφηλα ex σφάλλω, ἔφηρα ex φέρω. Alij tamen per ſyncopen ex ἐγάμησα factum aiunt, α in η Ionicè conuerſo. Vnde partic. γήμας.

Ἐγήρα, pro ἐγήρα, vt ἔζη pro ἔζη, ex inuſ.the. γήρημι, vt Euſt. tradit. Poteſt tamen & à γηράω deduci.

Ἐγκέχοδα, præt.med.verbi ἐγχέζω, vt φράζω facit πέφραδα. ε autē in eiuſmodi biſyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notū eſt, vt λείπω, λέλοιπα.

Ἐγκεχυρασμένος, præt.paſſ.ex præt.perf.verbi ἐγχυράζω, vt ἐγκεχειρισμένος ex verbo ἐγχειρίζω. facit ἐγχυράζομαι, præt.perf. ἐγκεχύρασμαι, vt ἐγχειρίζομαι dat ἐγκεχείρισμαι. Verùm non ſolùm intrinſecus augeri dicunt hoc verbum, ſed etiam extrinſecus, & dici ἠγκεχυρασμένος. Quod tamen non eſt ab hoc ἐγχυράζω, ſed ab ἐνεχυράζω. Itaque dicendum foret ἠνεχυρασμένος, vt non modo ἐνώχλουν, ſed etiam ἠνώχλουν reperimus.

Ἐγκύρσας, partic. ex ἐνέκυρσα aor.1.act. ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, ſed etiam ἐγκύρσω, Æolicè.

Ἔχμεν, per ſyncopen ex ἐχέμεν, Dorico infinit. verbi ἔχω, apud Heſych.

Ἔγνωκα, præt.perf.act.verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γνόω futurum γνώσω, vnde & aor.1. ἔγνωσα.

Ἔγνων, aor.2.verbi γνῶμι, vt ἥλων ex ἄλωμι eſt.

Ἔγνωσμαι, præ.perf.paſſ.eiuſdem verbi γνόω ſeu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor.1.paſſ. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο. Attica ſyncope, vt volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imper.verbi ἔγρομαι, eadem ſyncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἤγρετο pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορα, præt.med.verbi ἐγείρω. id enim fut.2. facit ἐγερῶ, præter. med. ἤγορα, Atticè ε in ο conuerſo, vt in ἔσπορα, ἔφθορα, & ſimilibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præſentis Attico more: inſerto etiam ρ, ἐγρήγορα. Vnde poeticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici ſolet γρηγορέω, abiecto ε.

Ἐγρήγορθαι, infin.paſſ.ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορα, vt iam dictum eſt. vnde fit ἐγρήγορκα, terminatione actiua, inſerto κ, & paſſ. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex paſſiuo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per ſyncopen. Solent autem Æoles eiuſmodi infinitiuos paſſiuos in ρθαι deſinentes προπαροξύνειν, contra communem regulam, vt πέπαρθαι, μέμαρθαι, ἔσπορθαι. Euſt. p.790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθε per ſyncopem & προπερισπωμένως factum eſſe ſcribit ex ἐγρηγόρατε. ſicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγόρθαι quoque deducunt. dicentes primò pleonaſmum eſſe literæ θ, de induſtria à poeta admiſſum, vt alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde ſyncopen literarum ε & α, inſupérque Æolicam accentus retractionem.

Ἐγρεῖται, Heſych. affert pro ἀγρεῖται: forſan ex inuſ.them. γρέω, ex quo ζωγρέω ſignificans ζωὸν αἱρῶ, viuum capio.

Ἔγρομαι, Attica ſyncope pro ἐγείρομαι: itidémque è participio ἐγειρόμενος per ſyncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι, Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Heſych.

Ἔγχεον, poeticè & Ionicè pro ἐνέχεον, ſine augmento, à themate ἐγχέω.

Ἐγχέαντες, partic.aor.1.act.verbi ἐγχέννυμι, mutuat. ab ἐγχέω.

Ἔδαον, ἔδαες, ἔδαε, aor.2.act.verbi δάω ſeu δαέω. Vnde aor.2.paſſ. ἐδάην.

Ἔδακον, aoriſt.2.act.verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inuſ.them. δήκω.

Ἐδάμην, aor.2.paſſ.verbi δάμνω ſeu δάμνημι. Facit enim fut.2. δαμῶ, vnde aor.2.act. ἔδαμον, ex quo paſſ. ἐδάμην.

Ἐδάμνα, præt.imperf.verbi δαμνάω, ſecundum quoſdam. Poteſt tamen eſſe & à δάμνημι, habétque προπερισπωμένως α, ſicut ἔβα & ἵστη.

Ἔδαρθον, aor.2.act.verbi δαρθάνω ſeu δαρθέω. Apud Heſy. legitur & paſſ.aor.2. ἐδάρθη, expoſ. ἐκοιμήθη.

Ἔδαρμον, per metatheſin pro ἔδραμον, metri gratia. eſt autem aor.2.act.verbi δρέμω.

Ἐδαφιῶ, fut.1. Atticum verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσω.

Ἔδδεισε, poeticè geminata conſonante metri gratia, pro ἔδεισε: aor.1.act.verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ionicè pro ἔδῃ: ſecunda perſ.verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per ſyncopen, vel pro ἐδεδέγμην, exempta ſyllaba δε, & tunc eſt præt.pluſquam perf. vel pro ἐδεχόμην: exempto ο, & aſpirata in mediam conuerſa, à them. δέχομαι.

Ἐδεδίειν, præt.pluſquam perf.med.verbi δείω facit id præt. perf. δέδια. At ἐδεδοίκειν eſt præt.pluſquamperf.med.verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδοικα, ſuprà docui.

Ἐδέδμητο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi δέμω, per ſyncopen pro ἐδεδέμητο. Facit enim δέμω fut. δεμῶ. vnde præt.perf. δεδέμηκα, vt τετμηκα ex τέμω: & per ſyncopen δέδμηκα, exempto ε, paſſ. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἐδέησε, aor.1.act.verbi δέω, vel etiam imperſonalis verbi δεῖ, mutuat. ex δεέω ſeu δεήω.

Ἐδέθην, aor.1.paſſ.verbi δέω, cuius præt.paſſ. δέδεμαι.

Ἐδείδισαν, per ſyncopen pro ἐδεδοίκεσαν, vt teſtatur Etym: Eſt autē hoc ἐδεδοίκεσαν tertia perſ.plur.præt.pluſquamperf.verbi δείδω, ex perfecto med. δέδοικα, de quo ſuprà.

Ἔδειμα, aor.1.act.verbi δέμω, vt ἔνειμα. Et voce med. ἐδειμάμην: cuius tertia perſ.plur.n. eſt ἐδείμαντο.

Ἔδειξα, aoriſt.1.act.verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω, mutuantis fut. ſuum ab inuſ. them. δείκω. Vnde med.aor. ἐδειξάμην. paſſ. autem ἐδείχθην.

Ἔδειρα, aor.1.act.verbi δέρω, vt ἔδειμα paulo antè.

Ἔδεκτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per ſyncopen: pluſquam perf.paſſ. verbi δέχομαι.

Ἐδείον, poeticè pro ἐδίον ſeu ἔδιον. dicunt enim δείομαι pro δίομαι, & δείω pro δίω, metri gratia.

Ἐδῇ, ſecund.perſ.fut.2. ἐδοῦμαι, ex verbo ἕζομαι.

Ἔδηδα, præt.med.verbi ἔδω, pro ἔδω, habens Atticam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum.

Ἐδήδεσται & Ἐδήδεστο, Ionicè pro ἐδηδεσμένοι εἰσί, & ἐδηδεσμένοι ἦσαν: præt.perf.& pluſquamper.paſſ.verbi ἔδω. facit ἔδω fut.1.act. ἐδέσω. præt.perf. ἤδεκα, & Atticè ἐδήδεκα: vnde præt.perf. paſſ. ἐδήδεσμαι, cuius tertia perſona ἐδήδεσται, abiecto σ ἐδήδεται, & Ionicè ἐδηδέαται, vt refert Etym. ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer. dicens, Ὅσσα τοι ἐκπέποται ἠδ' ἐδήδεται, quæcunque tibi ebibita & comeſa ſunt.

Ἐδήδοκα, præt.perf.act.verbi ἔδω Atticum. Fut. enim facit ἐδέσω, ex inuſ.them. ἐδέω. Vnde præt.perf. ἤδεκα, & Atticè primum reduplicatis duabus præſentis initialibus literis, deinde ε in ο conuerſo, (vt in τέτροφα, κέκλοφα, πέπομφα, & ſimilibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt.pluſquamperf. ἐδηδόκειν, & partic. ἐδηδοκώς. ex quibus compoſ. κατεδήδοκα, & κατεδηδοκώς. Var. verò & ἐδηδοκότα ex vet.ſchol. ſeu comment. affert: quod paſſ. eſt ex them. ἐδέω, faciente fut. ἐδέσω, præt. ἤδεκα, & Atticè ἐδήδεκα, ex quo paſſ. ἐδήδεσμαι, vt δέδεσμαι.

Ἐδηδώς, partic.præt.medij ἐδηδώς, ex eodem them. Facit enim ἔδω fut.2. ἐδῶ, præt.med. ἦδα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis præſentis ἐδηδα.

Ἔδηκα quoque eſſe dicitur præt. Atticum præfixis præſ. primis literis, pro ἦκα, cuius tamen nullam apud Græc. mentionem reperio. ideóque ſuſpectum ipſum habeo.

Ἐδήχθην, aor.1.paſſ.verbi δάκνω. Vnde præt.paſſ. δέδηγμαι, & ex eo aor.1. ἐδήχθην.

Ἔδιδον pro ἐδίδουν, vt ἐτίθεν pro ἐτίθει. illud, ex διδῶ pro δίδωμι vſurpato, hoc ex τιθέω pro τίθημι.

Ἔδειμα, aor.1.act.verbi δέμω, vt ἔνειμα, ἔχευα.

Ἔδμεναι, Doricè & poeticè pro ἔδειν, ex them. ἔδω. Habet autem ſyncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν & ἐδέμεναι, vnde poſtea illud ἔδμεναι per ſyncopen factum eſt.

Ἔδομαι, Atticè interdum pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι fut.2.med.verbi ἔδω.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, ab ἔδων, aor.2.verbi δίδωμι, more Bœotico.

Ἔδον, Doricè ſeu Æolicè pro ἔδουν, à them. ἔδω.

Ἑδοῦμαι, fut.2.med.verbi ἕζω: tenui autem ſpiritu ſcriptum ἐδοῦμαι, eſt fut.2.med. verbi ἔδω.

Ἔδουπε, aor.2.act.verbi δουπέω. Facit enim fut.2. δουπῶ & aor.2. ἔδουπε, vt στυγέω facit ἔστυγε, & κτυπέω, ἔκτυπε.

Ἔδρα pro ἔδρασε, per ablationem τοῦ σ καὶ ε, vt ſuprà in ἔβα, ἐγήρα, ἐδείματα: aor.2. verbi δρᾶμι ſeu δίδρημι. Alioqui poteſt eſſe & imper. verbi δράω, contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον, aor.2.act.verbi δαρθάνω ſeu δαρθέω, poeticam literarum metatheſin habens pro ἔδαρθον, vt ἔδρακον, ἔπραθον. Sunt tamen qui à δρέθω deriuare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω ſeu καταδαρθέω facit κατέδραθον. Heſyc. verò & ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη. quod eſt paſſ. aor.2. eiuſdem them.

Ἔδρακον, aor.2.act.verbi δέρκω, vt iam dictum eſt.

Ἔδρεμον, aoriſt.2.act.verbi inuſ. δρέμω, pro quo vſurpari ſolet τρέχω.

Ἔδραν, pro ἔδρασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδον pro ἔδοσαν: aor.2.act.verbi δρᾶμι ſeu δίδρημι. Niſi malis eſſe aor.1.act.verbi διδράσκω ſeu δράω, per ſyncopen itidem pro ἔδρασαν. nam verbum illud διδράσκω facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐδριόωντο, poeticè pro ἐδριῶντο, vt ἡβώοντες pro ἡβῶντες. ex themat. ἑδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, aoriſt.2.act.verbi δῦμι. Verùm ἔδυν interdum eſt prima perſ.ſing. n. interdū tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, vt ἔδον pro ἔδοσαν.

Ἐδυνάσθην, aor.1.paſſ.verbi δύναμαι, mutuat. ex inuſ.them. δυνάομαι, ex quo habet fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò & ἠδυνάσθην dicitur pro ἐδυνάσθην.

Ἐδύσσετο, poeticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσετο: aoriſt.1. med.verbi δύνω ſeu δύω.

Ἔδωκα, pro ἔδωσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα: aor.1.act.verbi δίδωμι, mutuat. ex inuſ.them. δόω.

Ἐείκται, poetico pleonaſmo pro εἶκται: vt ἐείδομαι pro εἴδομαι. & ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Eſt autem hoc εἶκται præt. perf. paſſ. verbi ἐΐσκω ſeu εἴκω.

Ἐείλεον, eodem modo pro εἴλεον, ex them. εἰλέω.

Ἔεισα, itidem poetico pleonaſ. dicitur pro εἶσα, & ἔεισαν pro εἶσαν quorum illud eſt aor.1.verbi inuſ. ἕζω, hoc autem aor.2.

Ἐεισάμενος, ſimiliter pro εἰσάμενος: partic. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor.1.med.verbi εἴδω. Cuius aor. ſecunda perſ. eſt ἐείσαο pro εἴσαο vel potius εἴσω, ſignificans ὡμοιώθης. nam paſſiuam habet ſignif. Heſych. verò ἐεισάσθην affert etiam pro ὥρμησαν, ἐπῆλθον. quod videtur eſſe ab εἶμι, eo.

Ἐεσσάμην autem eſt pro ἑσσάμην, ab ἕννυμι ſeu ἕω ſignificante, induo.

Ἐέλδομαι etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἔελται itidem pro εἶλται: hoc autem per ſyncopen interdum pro ἐλάται, interdum pro εἰλῆται. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, ſignificans ἐληλαμένος vel εἰλημένος, interdum & ἀπεκλεισμένος & ἀπειργμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλπετο ſimiliter pro ἔλπετο ſeu ἤλπετο: & ἐελπόμενος pro ἐλπόμενος ſeu ἐλπιζόμενος. Ambo poetica.

Ἐεδνώσαιτο, eodem modo pro ἑδνώσαιτο ſeu ἐεδνώσαιτο, à th. ἑδνόω.

Ἐέργαθε, itidem poetico pleonaſm. pro εἴργαθε ſeu ἔργαθε, à them. ἐργάθω.

Ἐέργει quoq. pro ἔργει ſeu εἴργει, à th. ἐέργω pro ἔργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο ſeu εἴργετο: & præt. pluſquamper. ἐέρχατο pro εἴρχατο: partic. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ἐέργνυσθαι eadem ratione pro ἔργνυσθαι. quod ἔργνυσθαι deriuatum eſt ex ἔργω.

Ἐέρτο autem quod Heſych. affert pro ἐκρέματο, dubium ſitne pro εἶρτο an ἧρτο an alio quopiam.

Ἐέρχατο, rurſum pro ἔρχατο ſeu εἴρχατο. Eſt autem hoc Ionicum pro εἰργμένοι ἦσαν. Præt. pluſquamperf. paſſ. ab ἔργω.

Ἐέσθω item pro ἔσθω: tertia perſ. aor.2. paſſ. imper. modi, ex acti. them ἕννυμι ſeu ἕω. Ex quo & ἐέστο pro ἕστο, præt. pluſquam. perf. paſſ. Et aor.1.med. ἐέσσατο pro ἕσσατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Ἔζων, ἔζης, ἔζη, Doricè ſecundum quoſdam dicitur pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, à th. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. th. ζῆμι. Eiuſdē ζάω aor.1. eſt ἔζησα.

Ἐζύγην, aor.2.paſſ.verbi ζεύγνυμι ſeu ζεύγω. facit.n fut.2. ζυγῶ, aor.2. ἔζυγον, vnde poſtea paſſiuum illud.

Ἔζωον, poeticè pro ἔζων, ex them. ζάω.

Ἔζωσμαι, præt.paſſ.verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, vt χώννυμι ſua tempora ex χόω mutuatur. Vnde aor.1. ἐζώσθην, & partic. ἐζωσμένος.

Ἔῃ, poeticè pro ᾖ tertia perſona præſentis ſubiunctiu: ᾖ, ex verbo εἰμί. Vide & ἔῃσι infra.

Ἔην, itidem poeticè pro ἦν, eram: ἔης, pro ἦς, eras: imperf.indic. modi, ab eodem them.

Ἔηκα, ſimiliter pro ἧκα, pleonaſmo literæ ε poetico: & ἔηκε pro ἧκε, aor.1.act.verbi ἵημι, facientis fut.1 ἥσω, ex ἕω.

Ἐήνδανον, eodem modo pro ἥνδανον, à th. ἁνδάνω. Varin.

Ἔησθα quoque pro ἦσθα vſurpatum, habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἦσθα illud poeticam habet paragogen pro ἦς, vt ἔφησθα pro ἔφης. eſt autem imperfectum verbi εἰμί.

Ἔῃσι item pro ἔῃ. hoc autem ἔῃσι poetica adhæc paragoge pro ᾖ. ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum aſciſcere illud σι, dicerétque λάβῃσι pro λάβῃ. eodemque modo ἔῃσι pro ἔῃ. Atticam tamen eſſe hanc τοῦ σι ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς προσθήκην. & peculiariter nominatam fuiſſe Ἰβύκειον, quòd Ibycus imprimis ea vteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ἔησεν, idem quod ἧκεν, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἕω duplex facere futurum, & ἥσω nimirum & ἕσω.

Ἔητε ruſum pro ἧτε, miſeritis aor.2.coniunctiui modi, à themate ἵημι.

Ἔθαλον, aor.2.act.verbi θάλλω.

Ἔθανον, aor.2.act.verbi θνήσκω, mutuat. ex inuſ.th θάνω.

Ἑθείς, partic. ab ἕθην, aor.2.paſſ. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλῃσθα, poetica paragoge pro ἐθέλῃς, vt ἔφησθα pro ἔφης, & ἦσθα pro ἦς. Coniunct. præſens ex them. ἐθέλω.

Ἐθελήσω, fut.1.verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inuſ.them. ἐθελέω.

Ἔθεμεν, aor.2.indic.modi, à them. τίθημι. Media voce ἔθετο dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cuius prima perſ. ſing. eſt ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθηήσατο & ἐθηεῦντο, Ionicè pro ἐθεάσατο & ἐθεῶντο à θέομαι Ionicè itidem vſurpato pro θεάομαι. vnde & aor.1.med. θηήσαντο pro ἐθεάσαντο. necnon ἐθήησε voce actiua Varinus affert pro ἐθεάσατο & ἐθαύμασεν.

Ἔθηκα, aor.1.verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, vt ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδωσα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι futurum ſuum ab inuſ.th. θέω.

Ἔθηλα, aor.1.act.verbi θάλλω, vt ἔψηλα eſt à ψάλλω.

Ἔθην, aor.1.paſſ.indic.modi, à verbo actiuo ἵημι: pro quo & ἕθην. Dicitur enim & ἀφεῖθε & ἀφέθη, quia duplex eſt præteritum paſſ. εἷμαι & εἶμαι.

Ἔθου pro ἔθεσο, vt ἔδου pro ἔδοσο: ſec.perſ.aor.2.med.ind.modi, ex th. τίθημι. facit enim τίθημι aor.2.act. ἔθην, vnde paſſ. ἐθέμην, & ſecunda perſ. ἔθεσο. ex qua ἔθου, eiecto σ, & εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, aor.1.act.verbi τρέχω: tenui in aſpiratam reuerſa, propter χ enim ſequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in aſpiratam reuerſa, eſt aor.1. à verbo τρέφω, cuius fut. θρέψω. Aor.1.paſſ. ἐθρέφθην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ἑθῇ, tertia perſ.aor.2.paſſ.coniunct.modi è th. ἵημι, ex prima ἑθῶ. Ea autem ex aor.2.paſſ.indic. ἕθην.

Εἶ, ſecunda perſ.verbi εἰμί vel εἶμι: interdū & imper.præſens verbi εἶμι. vnde εἶθι & ἄπει pro εἶθι & ἄπιθι: ſicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶε, præt.med.verbi εἶμι. pro quo & ᾖα dicitur poeticè. Alioqui εἶα eſt & interiectio quędam hortātis, pro quo εἷα quoque ſcribitur.

Εἴατο, poeticè metri cauſa pro εἶτο. hoc autē εἶτο Ionicam reſolutionem habet τοῦ η pro ἧντο, ſicut ἐάλω pro ἥλω dicitur, & ſimilia alia. præt.imperf. ab ἧμαι. Heſyc. tamen exp. ἦσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge τῶν σκ pro εἴα: imperf.verbi ἐάω. At εἴασε eſt aor.1. eiuſdem.

Εἵαται & εἵατο, poeticè & metri gratia pro ἧνται & ἧντο. εἵαται autem & εἵατο Ionicè dicta ſunt pro ἧνται & ἧντο: quorum illud eſt præter. perf. temporis vel præſentis hoc pluſquamperf. vel imperf.

Εἴβω, Ionica μετάθεσις τοῦ κατὰ χῶρον λ, pro λείβω, ſicut εἴβεται quoque & εἰβόμενος pro λείβεται & λειβόμενος.

Εἰδείην, opt.præſ.verbi εἴδημι: ex quo & infin. præſens εἰδέναι, vt τιθείην & τιθέναι ex τίθημι. Hæc enim formatio ſimplicior eſt quàm eorum qui illud ex οἶδα dicunt μετασχηματίζειν, hoc autem ex εἰδέναι ἐγκλίνεσθαι. Notum autem eſt eſſe multa verba quorum quædam tempora ſequūtur normam verborum in μι deſinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut.1.act.verbi εἴδω, mutuatitium à th. εἰδέω. nam ex ſeſe εἴσω facit.

Εἶδον, aor.2.act.verbi εἴδω: pro quo & ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœotos tertiis

perſonas

perſonas plurales imperfecti & vtriuſque aoriſti, ἐπεκτεινό-ſαι facere primis pluralibus, dicentes ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præſens ſubiunctiui à verbo εἴδημι, vt τιθῶ à τίθημι, ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω ſeu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην, in optatiuo præſentis temporis: εἰδῶ, in ſubiunctiuo: εἰδέναι, in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præſens illud ſubiunctiui à ſuis verbis circũflexis, τίθημι à τιθέω, ἵστημι ab ἱστάω, δίδωμι, à διδόω, & ſic alia ab aliis.

Εἰδώς, partic. medium eiuſdem them. εἴδω ſeu εἰδέω. facit enim in indicatiuo præteritum med. οἶδα à fut. 2. εἰδῶ, vnde & aor. 2. εἶδον. Quamuis alij hoc εἰδὼς per ſyncopen ex εἰδηκὼς factum exiſtiment, inter quos eſt Euſt. Sed Etymologi ſententia ſimplicior eſt.

Εἶεν, tertia perſon. præſ. opt. per ſyncopen Atticam pro εἴησαν, ex them. εἰμί. Quin & cæteras perſonas pluralis numeri ſyncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε ſicuti διακρινθεῖεν pro διακρινθείησαν apud Homer. legi, ſuprà docui. Prima autem ſingul. eſt εἴην.

Εἵην autem eſt aor. 2. opt. actiui, ex themate ἵημι, vt θείην vt τίθημι.

Εἵθην, ſeu ἕθην, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι ſeu ἕω præter. paſſ. duplex, εἷμαι & ἕμαι, vnde duplex iſte aoriſtus, εἵθην & ἕθην.

Εἴδισα, aor. 1. act. verbi ἐθίζω, ex quo & particip. præter. act. εἰθικώς, & præt. paſſ. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Atticè ἔοικα dicitur repetita initiali præſentis litera, & ι in ο verſo ſicut in πέποιθα, εἴδω. Quidam tamen volunt eſſe aor. 1. Bœoticum pro ἦξα, vt ἔθηκα, pro ἔθησα.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi actiui εἴκω. ex cuius plusquamperfecto εἴκειν Atticè fit ᾔκειν.

Εἷκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum ſecundum quoſdam pro ἧκα, vt τέθεικα pro τέθηκα. Poteſt tamen ex ἕω formatum tale habere augmentum dici quale εἶπον, εἷλον, εἶχον, & quæ his ſunt ſimilia, quæ nimirum ι augmenti loco ſibi aſciſcunt in præteritis & aoriſtis.

Εἴκτον & Εἴκτην, poetica diphthongi dialyſi dicuntur pro εἶκτον & εἴκτην. hæc autem, ſyncopen paſſa, vſurpantur pro ἐοίκατον & ἐοικάτην, perſonis dualibus præteriti perfecti & plusquamperfecti εἶκα & εἴκειν, ex them. εἴκω.

Εἴκτο autem, eſt tertia perſona ſing. præter. plusquam paſſiui, ex prima εἴγμην, paſſa itidem poeticam diphthongi dialyſin. facit enim εἴκω præt. paſſ. εἶγμαι, ex actiuo εἶχα.

Εἰκώς, partic. præter. perf. εἶκα, ex eodem th. εἴκω.

Εἴλεγμαι, præter. perf. paſſ. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι. ſolent enim Attici augmentum λε quorundam à λ incipientium in præteritis vertere in ει, vt εἴληφα etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde particip. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλοχα, itidem præt. Atticum verbi λέγω, pro λέλοχα.

Εἷλον, tertia perſ. ſing. aor. 2. med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuãte ſuum fut. 2. ab inuſ. them. ἕλω.

Εἰλεῦντο, Doricè pro εἰλέοντο ſeu εἰλοῦντο, à th. actiuo εἰλέω.

Εἰλήλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia inſertis ι & ο. hoc autem ἐλήλυθα eſt præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis futurum 2. act. ab ἐλεύθω. facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam, vnde aor. 2. ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον: præt. med. ἤλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præſentis ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, poetica ſyncope pro εἰληλούθαμεν. Notandũ verò præterea eſt, quod ad εἰλήλουθα attinet, eſſe qui dicant in prima quidem ſyllaba poeticam eſſe ἔκτασιν τοῦ ι, in penultima verò ſyncopen Æolibus propriam. Euſt. τὸν πλεονασμὸν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχῇ Ionicam eſſe ſcribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, vt εἴλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι: præt. paſſ. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inuſ. them. λήβω. Vnde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præter. actiuum eiuſdem thematis, Atticum itidem pro λέληφα. Vnde partic. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα: ex inuſ. them. λήχω.

Εἰλίχαται, Ionicè pro εἰλιγμένοι εἰσί, tertia perſ. plur. præt. pluſquã perf. paſ. ab act. them. ἑλίσσω. vt ἐρηρύχαται iidem dicunt pro ἐρηρυγμένοι εἰσί, ante ται in tertia ſingulari inſerto α, & tenui quæ præcedit, conuerſa in aſpiratam.

Εἱλόμην, aor. 2. med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cuius tertia plur. εἵλοντο: ſecunda ſingularis εἵλου.

Εἷλον, aor. 2. act. eiuſdem them.

Εἴλοχα, Atticè ſecundum quoſdam pro λέλοχα: præter. perfect. actiuum verbi λέγω. habet autem ο in penultima vt λέλοιπα, πέπομφα, & ſimilia.

Εἰλύαται, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσί, ex them. εἰλύω. Dictum enim eſt paulo antè etiam, Iones tertias perſonas præteritorum paſſiuorum indicatiui modi formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante ται vel το.

Εἷμαι, præt. perf. paſſ. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque ſignificans modò miſſus ſum, modò indutus ſum. Vnde partic. εἱμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι pr. per. paſ. verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt. paſſ. μέμορμαι, vt σπείρω ἔσπαρμαι, μείρω μέμαρμαι: vnde εἵμαρμαι fit, augmento με Atticè in ει conuerſo, ſicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει verſum eſſe videmus.

Εἰμέν, poeticè pro ἐσμέν, prima perſ. plur. verb. εἰμί.

Εἴμεναι, Doricè pro εἶναι: præſens infinitiui eiuſdem themat. Habet verò illud εἴμεναι ι aſcititium. Dicitur enim primùm ἔμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἴμεναι, aduocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμές, Doricè itidem pro εἰμέν, vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidẽ. εἰμὲν autem poeticè pro ἐσμέν, vt paulo antè docui, eſt à the. εἰμί. quanquam ſecundum Heraclidem εἰμὲν regularius eſt quàm ἐσμέν, vt prolixius docet Varin. & alij.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: ſecundum quoſdam poeticè etiam vſurpari ſolitum pro ἦν, eram, à them. εἰμί. quibus nondum aſſentiri poſſum.

Εἶναι, infin. aor. 2. act. à them. ἵημι, vt θεῖναι eſt infin. aor. 2. ex verbo τίθημι. At verò εἶναι eſt infin. præſens verbi ſubſtantiui εἰμί. nam εἶμι ſignificans πορεύομαι, & properiſpomenon, facit ἰέναι.

Εἶνται, tertia perſ. plur. præter. perf. paſſ. εἷμαι, de quo ſuprà. cuius plusquam perf. εἷντο.

Εἶξα, aor. 1. verbi εἴκω. At tertia perſona plur. εἶξαν, Bœoticè pro εἴξασι vſurpata comperitur, pleonaſmo literæ ν, éſtque præt. med. non item aor. 1. act. Ariſtoph. εἴξασι δ' οὐ ἐγείρειν παλαμένων. Etym.

Εἶπα, aor. 1. anomalus verbi inuſ. ἔπω, vt tradunt nonnulli. Quòd ſi præteritum medium eſſe dicamus, regulare erit, vt οἶδα. Aoriſtum tamen potius eſſe, oſtendit partic. εἴπας.

Εἰπέ, imp. aor. 2. ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infinitiuus eiuſdem aoriſti, ab eodem verbo.

Εἴπεσκε Ionicè pro εἶπε: tertia perſ. ſing. aor. 2 εἶπον.

Εἴπῃσθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς, vt ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς, aor. 2. ſubiũ. ab eodem them.

Εἰπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco aſcitum habens ι, vt εἶπον, εἶχον, & ſimilia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habet aſcititiũ ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo, εἴπω in ſubiunctiuo, εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participium facit εἰπών. At εἶπον eſt imper. ex aor. 1. εἶπα, mutatum habens accentum itidẽ vt εἰπέ, pro εἶπον: forſan etiam ad differentiam aor. 2. indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασται, εἰργάσθην, ſunt præt. perf. & aor. 1. paſſ. ab actiuo themat. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco aſciſcit ι, Vnde & aor. 1. med. εἰργασάμην.

Εἶργμαι, præt. paſſ. verbi εἴργω vel εἵργω: at εἶργμαι eſt ab εἴργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω ſua tempora.

Εἴρεαι, Ionicè pro εἴρῃ, ſecunda perſ. ſing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ionicè itidem pro εἴρου: ſecunda perſ. imper. præſ. ab eodẽ them.

Εἴρηκα, præter. perf. act. inuſ. verbi ἐρέω, habens aſcititium ι loco augmenti, vt εἶπον, εἴργασμαι, & ſimilia. Cuius paſſ. εἴρημαι: vnde particip. εἰρημένος.

Εἴρυκα, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens & ipſum ι loco augmẽti aſcitum. cuius aor. 1. εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύαται, Ionicè pro εἰρυμένοι εἰσί: tertia perſ. plur. facta ex 3 ſing. ante ται inſerto α, ſicut in εἰλύαται, ab eodem th. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia perſ. ſingul. num. præt. plusquamperf. paſſiui, ab eodem them.

Εἰρχαται & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσί & εἰργμένοι ἦσαν: præt. perfect. & plusquamperf. verbi εἴργνυμι ſeu εἴργω, ſicut εἰλίχαται ſuprá.

Εἴρψα, aor. 1. verbi ἕρπω, habens & ipſe ι loco augmenti aſcitum, vt εἴρυκα, εἴρυσα, & ſimilia. Itidem in imperf. facit εἵρπυζον.

Εἰρώτων & Εἰρώτα, pro ἠρώτων & ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habẽto Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι, ſicut & εἴρω pro ἔρω Ionicè vſurpari creditur.

Εἶς, ſecunda perſona præſentis vel imperfecti à the. εἰμί. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, ſed εἶς tradunt, oxytonωs, idque encliticũ eſſe interdum.

Εἷς, partic. aor. 2. actiui à them. ἵημι, vt θεὶς à τίθημι. Cuius fœmin. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἶσα, aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi ἕζω, pro quo ἕσα etiam dicitur, reſoluta diphthongo, conuerſóque ι in ε &

ſubſcripto ι. At εἷσα aſpiratum eſt, aor. 1. verbi ἑζω ſeu ἕω.

Εἰσάμην, aor. 1. med. verbi εἴδω vel εἴμι. exponitur enim nō ſolùm ὁμοιώθην, necnon ἐδόκησα, ſed etiam ἐπορεύθην, vnde eſt εἰσατ᾽ ἰών. pro eo quod Homerus dicit βῆ δ᾽ ἰών. Quanquam in hac ſignif. ſunt qui non ab εἶμι, ſed ab εἴω deriuatum velint.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, ſecunda perſon. fut. 1. medij, ex them. εἴδω, vel εἴω.

Εἶσθα, Æolica paragoge pro εἶς, vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς, ἔφησθα pro ἔφης: à them. εἶμι, apud Homer.

Εἷσθαι, infin. præt. perf. paſſ. interdum à verbo ἕννυμι, interdum à th. ἕννυμι ſeu ἕω. vt εἷμαι quoque.

Εἶσι, tertia perſ. ſing. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσί, eſt tertia pluralis, verbi ſubſtantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inuſ. εἴω, vnde & aor. 1. med. eadem duo verba communem habent. Heſyc. verò εἴσομαι exp. non ſolùm ὄψομαι, γνώσομαι: necnon ὑπονοήσομαι, ab εἴδω: adhæc εἰσελεύσομαι, ἐλεύσομαι, ab εἶμι: verùm etiam ἱδρύσομαι. In qua poſtrema ſignif. videtur ι habere κατὰ πρόσθεσιν ἰωνικὴν, ab εἴω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam ſtatuo: vnde aor. 1. εἷσα, quod Etym. exponit ἐκάθισα: & comparat. καθ᾽ εἷσα pro ἐκάθισα.

Εἷται, tertia perſ. præt. perf. paſſ. εἷμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵημι, ſed etiam ab ἕννυμι ſeu ἕω, ſignificante induo, interdum & ab ἕω ſignificante καθίζω. vnde in pluſquamperf. εἷτο.

Εἰώθειν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἔθω, pleonaſmo literæ ι in prima ſyllaba.

Εἴξω, fut. 1. act. verbi εἴκω.

Εἶτε, per ſyncopen pro εἴητε, vt διακρινθεῖτε apud Hom. pro διακρινθείητε, præſent optatiui à them. εἰμί.

Εἴτω, per contractionē ex ἴτω: quod eſt tertia perſ. imper. præſentis pro ἴτω, à them. εἶμι. Euſtath. At εἶτο quod Heſyc. exp. ἐνδέδυτο, eſt ab εἷμι.

Εἰχέναι, quod idem Heſych. affert pro ἐοικέναι, eſt infin. præt. perfect. actiui ab εἴκω. facit enim fut. εἴκω εἴξω, præteritum perf. εἶχα.

Εἶχε, præter. imperfect. verbi ἔχω, augmenti loco aſcitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, ι augmenti loco itidem aſcitum habens. ω autem κατὰ πλεονασμόν, vt tradunt Grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω contractum ex εἴαον, habens verò & ipſum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præſenti coniunctiui, pleonaſmus eſt τοῦ ι, pro ἐῶσι.

Εἴωσι, pro ἐῶσι, itidem habet pleonaſmum τοῦ ι, apud Heſ.

Ἑκαδδῶν, Doricè pro ἐκαθῶν, à καθέω Dorico themate pro καθέω: apud eundem. exponit autem ἐπιτίθουν.

Ἐκάην, aor. 2. paſſ. verbi καίω, facit enim f. 2. καῶ, aor. 2. ἔκαον, vnde paſſ. ἐκάην.

Ἐκαθεύδε, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentū extrinſecus aſſumptum, ſicut aor. 1. ἐκάθισα & ſimilia.

Ἐκαθήμην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρα, aor. 1. act. verbi καθαίρω, duplex habens augmentū, & intrinſecus, & extrinſecus, vt & alia quædam.

Ἐκάθιζε, præt. imperf. verbi καθίζω, habens & ipſum augmētum extrinſecus, vt ἐκαθήμην. Itidémque ἐκαθέζετο dicitur. necnō ἐκαθέζετο à καθέζομαι.

Ἐκαλήμην, Æolicè pro ἐκαλούμην, vt ἐποιήμην pro ἐποιούμην. Apud Varin.

Ἔκαμον, aor. 2. act. verbi κάμνω: med. autem, ἐκάμετο apud Heſyc. qui exp. κατειργάσατο.

Ἐκάμμυον, poeticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Ἔκανον, aor. 2. verbi καίνω: facit enim fut. 2. κανῶ.

Ἔκαρον, aor. 2. act. verbi κείρω. vnde media voce ἐκαρόμην.

Ἐκάρην, aor. 2. paſſ. verbi κείρω.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω. at paſſ. aor. 1. ἐκαύθην.

Ἔκβαλον, poeticè pro ἐξέβαλον: aor. 2. act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγεγάμεν, poeticè pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγίνομαι facit enim fut. 2. ἐκγανῶ, mutuatitium ab ἐκγάω: vnde præt. med. ἐκγέγαα, ex quo infin. ἐκγεγαέναι, & Doricè ἐκγεγαάμεν, ex quo ἐκγεγάμεν per ſync. apud Hom.

Ἐκδεδυμένος, participium præteriti perfect. paſſiui à themat. ἐκδύω.

Ἐκεκράγμην & Ἐκέκραγο, præteritum pluſquāperfectum paſſ. verbi κράζω.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, pleonaſmo τοῦ κ, ex them. κέλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκερσε, Æolicè pro ἔκειρε, aor. 1. act. verbi κείρω.

Ἐκεχύνατο, Ionicè pro ἐκέχυντο & ἐκέχυτο: pro quo Atticè ἐκεχύντο dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἔκηα, aor. 1. act. verbi καίω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hîc retēta breui, illic autem in longam verſa ſicut in ἔφηνα. Sic ἔκηα.

Ἐκέκαον, per reduplicationem poeticam pro ἔκαον, tanquam ex th. κεκάω.

Ἐκήδεσθ, Doricè pro ἐκήδεσθε, ſignificante ἐφρόντιζε, apud Heſ. Poſſit verò alicubi eſſe etiam pro ἐκηδεῖτο, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε, aor. 2. verbi κιχάνω, mutuat. à κίχω.

Ἔκλαγον, aor. 2. act. verbi κλάζω. mutuat. à κλάγω. At aor. 1. eiuſdem eſt ἔκλαγξα.

Ἐκλάσθην, aoriſt. 1. paſſ. verbi κλάω: vt ἐκλαύσθην aoriſt. 1. paſſ. verbi κλαίω.

Ἐκλέλαθον, poeticè pro ἐξέλαθον, aor. 2. act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθα, eſt præt. medium eiuſdē verbi, habens η in α cōuerſum.

Ἐκλήισσε, Ionicè pro ἔκλεισε, reſoluta diphthongo, & ι in η conuerſo. Niſi malis eſſe à κληΐζω. Vtroque certè modo deriuat Euſtath.

Ἐκμαρῆ, aor. 2. paſſ. coniunctiui modi, ex themat. ἐκμαίρομαι. Vndè infin. ἐκμαρῆναι.

Ἔκμανε, poeticè pro ἐξέμανε: à them. ἐκμαίνω.

Ἐκόπην, aor. 2. paſſ. verbi κόπτω.

Ἐκορέσθη, aor. 1. paſſ. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1. κορέσω, ex inuſ. them. κορέω.

Ἐκόσμαθεν, Bœoticè pro ἐκοσμήθησαν, conuerſo ησαν in εν, aor. 1. paſſ. verbi κοσμέω.

Ἐκπεπτωκέναι. fut. Atticum, pro ἐκποιήσεται, à them. ἐκποιέομαι.

Ἔκραγε, præt. med. verbi κράζω facit enim futurum 2. κραγῶ, vnde & aor. 2. ἔκραγον. At ἐκραγῆναι, & ἐκραγείς, ſunt ab ἐξερράγην, aor. 2. paſſ. verbi ἐκρήγνυμι ſeu ἐκρήσσω.

Ἐκρίμνατο, tertia perſona præt. imperf. à κρίμναμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρίμνασο, eſt eiuſdem imperf. ſecund. perſ. Ionicè enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, vnde poſtea ἐκρέμω per contractionem & Atticè.

Ἐκρήνα pro ἔκρανα, aor. 1. act. verbi κραιαίνω, pro κραίνω.

Ἐκρύσω, ſecun. perſ. aor. 1. med. ἐκρυψάμην, à th. κρύπτομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρύψαο. At ἐκρύφθην eſt aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi.

Ἐκρύβην. aor. 2. paſſ. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ tenui in mediam verſa, vt in βλαβῶ.

Ἔκρωγα, Atticè pro κέκρωγα. præteritum perfectum verbi actiui κρώζω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teſte Euſt. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius eſt ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inuſ. th. κτῆμι, vnde & partic. κτάς.

Ἔκταγεν, poeticè pro ἔκταγεν: à κτείνω, vt τέταγα à τείνω.

Ἔκταθεν, Bœoticè pro ἐκτάθησαν, cōuerſo ησαν in εν & retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκταθῆναι eſt infinit. aor. 1. paſſ. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμῃσι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aor. 2. act. ſubiunctiui modi ex them. ἐκτέμνω.

Ἔκτας pro ἔκτανες, vt ἔβας pro ἔβαινες ſeu ἔβαινες, aor. act. inuſ. verbi κτῆμι, medius autem ἐκτάμην. Varin. & Etym.

Ἔκτανεν, aoriſt. 2. act. verbi κτείνω. facit enim fut. 2. κτανῶ, vt σπείρω, σπαρῶ. vnde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐκτάσθαι, infin. præt. paſſ. à τείνω, vt à ἐκτάσθαι à κτείνω. Et ἐκτάθη, aor. 1. paſſ. indic. modi ab eodem them. Facit enim τενῶ, perſ. act. ἔκταγεν, tanquam à κτάγω.

Ἔκτας, per ſyncopen pro ἔκτανες, ſecundum quoſdam. Sed eſt potius aor. 2. verbi κτῆμι, vt in ἔκτα paulò antè admonui.

Ἔκτατο, aor. 1. med. verbi κτῆμι. facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἐκτὸς, aduerbium poſitiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτέαται, Ionicè pro ἔκτηνται, ſeu ἐκέκτηντο. Solēt enim tertias plurales præteritorum ex verbis in μι parum deſinentibus formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante ται & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem vſurpatum, vel Atticè ſecundum quoſdam: & ſimiliter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum ſunt frequentia.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, vt ἔκτονεν.

Ἐκυδήνατο, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάνατο, aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1. Æolicus verbi κύρω, vt ἔκερσα.

Ἐκφύσιν, poeticè & Bœoticè pro ἐξεφύησαν, ſublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerſo. Ex them. ἐκφύω.

Ἐλᾷ, Atticè pro ἐλάσει.

Ἐλάαν, poeticè pro ἐλᾶν ſeu ἐλαύνειν, vt ὁρόων pro ὁρᾶν. Itidémque ἐλάα in Epigr. pro ἐλάει ſeu ἐλαύνει. Alioqui ἐλάα eſt & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάασκε, Ionicè pro ἤλαυνε ſeu ἔλαυνε, ab ἐλάω. Niſi malis ab ἐλαάσκω.

Ἔλαβεν, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inuſitat. themate λάβω.

Ἐλαθείς, partic. ex ἐλάθην. aor. 1. paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω.

Ἔλαθεν aor. 2. act. verbi λανθάνω, mutuatitius ab inuſ. them. λήθω. Vnde & aor. 2. med. ἐλαθόμην.

Ἔλακεν, aor. 2. act. verbi λακέω, teſte Euſtath.

Ἐλάσσασκε, poeticè & Ionicè pro ἤλασε, abiecto primùm augmento, deinde σε in σασκε conuerſo, aoriſt. 1. act. verbi ἐλαύνω ex ἐλάω.

Ἔλασε,

Ἔλαε, itidem poeticè & Ionicè pro ἤλα ſeu ἤλαε: præt.imperf. verbi ἐλάω.

Ἐλασσάμενος, poeticè geminato σ metri cauſa, pro ἐλασάμενος, particip.aor.1.med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut.1. act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Itidem voce act. ἔλασσεν pro ἔλασεν.

Ἐλάχηνε, aor.1.act.verbi λαχαίνω.

Ἔλαχον, aor.2.act.verbi λαγχάνω, ex inuſ.them. λήχω.

Ἕλε, imper.aor.2.act.verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ἑλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν, aor.2.vel fut.2.eiuſdem verbi ab eodem them.

Ἐλεηθῶσιν, aor.1.paſſ.coniunctiui modi ex them. ἐλεέω.

Ἐλείψασκεν, Ionicè pro ἔλειψας, ες (terminatione plurali tertiæ perſ.aor.1. act.indicat.modi) verſo in ασκον, vt ῥίψασκον & δόσασκον iidem Iones dicunt pro ῥῖψας & δῶσας. Etym.

Ἔλεκτο, Ionicè & poeticè pro ἐλέλεκτο: præt.plusquamperf. paſſ. verbi λέγομαι. Niſi quis malit eſſe præt.imperf. exempto per ſyncopen ε, & media in aſpiratam conuerſa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο: & ſimilia alia.

Ἐλελούθει, Ionica diphthongi ου reſolutione pro ἐληλύθει: præter.plusquamper.med.verb. λευθέω, ex inuſ.them. λεύθω. A quo eſt ἐληλούθεσαν, pro ἐληλούθεισαν. Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præt.plusquamperf.paſſ.verbi ἑλίσσω. facit enim futur.1. ἑλίξω, præt.perfect.act. εἵλιχα, paſſ. εἵλιγμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſyſtole facta τοῦ ι, ἐλέλιγμαι. Ita Etymolog. Poſſit tamen dici etiam eſſe ab ἐλελίζω, & carere augmento, ſicut aoriſt.1.act. ἐλέλιξεν itidem augmẽto carens, ab eodem verbo defluxit, ex quo & particip. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & particip. præſ. ἐλελιζόμενος.

Ἐλέλιχθεν, Bœoticè pro ἐλελίχθησαν, conuerſo ησαν in εν aor. paſſ. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & τροπὴν τοῦ ι εἰς ε, præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεισαν: tertia perſon.plur. præter. perf.med. à them. λείπω, vt ἐπεποίθεσαν, à πείθω.

Ἑλέσθαι, infin.aor.2.med.ex them αἱρέω, mutuatitius ex inuſ.verbo ἕλω. At ἑλέσθω & ἕλεσθε, ſunt imperatiui, eiuſdem temporis & ab eodem them.

Ἑλέτην, Ionicè & poeticè pro εἱλέτην, dempto augmento tertia perſon. dualis num. ex prima ἕλον pro εἷλον: aoriſt.2.act. ab eodem verbo.

Ἑλεῦ, Doricè pro ἑλοῦ: imper.aor.2.med.ab eodem.

Ἐλεύσομαι, fut.1.med.verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύθω. Vnde & particip. ἐλευσόμενος.

Ἐλέχθην, aor.1.paſſ.indic.modi, à them.act. λέγω.

Ἔλευα, aor.1.act.verbi λεύω, pro ἔλευσα, exempto σ, vt ἔχευα & ἔχεα pro ἔχευσα, & ἔκηα pro ἔκαυσα ſeu ἔκευσα. Niſi quis per aphæreſin duarum initialium literarum & ſyncopen τοῦ σ ex ἐθέλευσα factum eſſe malit.

Ἐλήθετο, ſecundum quoſdam aor.2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Poteſt tamen eſſe & imperf.paſſ.verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt.perfect.actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, pro ἤλακα. Vnde pr.pluſq. ἐληλάκειν, cuius tertia perſ.pl. ἐληλάκεσαν, pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & part. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præter.perf.paſſ. eiuſdem them. habens & ipſum reduplicationem Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præter.plusquamperf. ἐληλάμην, cuius tertia perſona ἐλήλατο. Ex ambobus autem partic. ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amiſſo σ & accentu in antepenultimam retracto, ſicut in ἐπτάμενος pro ἐπτασμένος. ſolent enim huiuſmodi participia præteritorum paſſ. μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ, προπαροξύνεσθαι, ἢ συμπαθοῦντα τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς μενος καταληγόντων ἐνεστώτων, vt Etym. annotat.

Ἐλήλεγκται, præt.perf.paſſ.verbi actiui ἐλέγχω, itidem initialiũ duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἤλεγκται, ſicut & prima perſona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι, in qua nota etiam vnum γ omiſſum eſſe, quod in ſecunda & tertia reſumitur.

Ἐληλάδαται, Ionicè pro ἐλήλανται ſeu ἐληλαμένοι εἰσί. tertia perſon. plur.num.præt.perf.paſſ.verbi ἐλαύνω ſicut ἀκηχέδαται pro ἀκηχεμένοι εἰσί ex ἀκάχηται, & πεφράδαται pro πεφρασμένοι εἰσί ex πέφρασται. In quibus tamen δα per pleonaſmum inſertum eſt tertiæ ſingulari, correpta ſimul penultima.

Ἐληλουθώς, particip.præt.perf.medij à verbo ἔρχομαι, ſeu ἐλεύθω: facit enim ἐλεύθω futur.2. ἐλυθῶ, prẹter.med. ἤλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐλήλυθα: ex quo poſtea ἐλήλουθα Æolica epentheſi τοῦ ο. Niſi potius υ hoc dicendum eſt ex ipſo themate fuiſſe retentum, & ε in ο conuerſum, ſicut in πέπονθα, λέλοιπα, & ſimilibus.

Ἐληλούθειν, præter.plusquamperf.med.eiuſdem verbi, cuius tertia plur. ἐληλούθεσαν Attico more correpta penultim. pro ἐληλούθεισαν.

Ἐληλουθυῖα, particip.fœm.præt.perf.& plusquamperf.medij, ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβέ, pro λάβε, εἰπέ, pro εἶπε. ſolet enim Attici in aoriſtis 2. imperatiuis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in vltimam. eſt autem hoc ἐλθὲ aor.2 imper.verbi ἐλεύθω.

Ἐλθέμεν, ſiue ἐλθέμεναι, Doricè pro ἐλθεῖν, in fin.aor.2.act. ab eodem them.

Ἐλθῆν, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἔλθοσαν, Bœoticè pro ἦλθον, inſerto σα ante ν in tertia perſona plurali aoriſti 2. actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν ſuprà pro εἶδον. vnde etiam ἔλθοισαν apud Græcos Bibliorum Interp. pro ἔλθοιεν in optatiuo.

Ἐλθών, participium ab ἦλθον, aoriſt. 2. act indicatiui verbi ἐλεύθω.

Ἐλεγήσομαι, futur.2.paſſ.verbi actiui ἐλέγχω. facit enim id futur. 2.act. ἐλεγῶ, aoriſt.2. ἤλεγον, paſſiua voce ἠλέγην, vnde poſtea fut. illud.

Ἔλιπον, aor.2.act.verbi λείπω: cuius paſſ. ἐλίπην.

Ἐλισσέσκε, & ἐλισσέσκετο, Doricè pro ἐλίσσετο, à them ἐλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐλείφθησαν exempto ſimul ι ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Eſt autem aor. 1. paſſ. eiuſdem them.

Ἕλκεο, pro ἕλκου, Ionica diphthõgi reſolutione. eſt autem imper. præſ.paſſ.vocis, ab act. ἕλκω.

Ἔλλαβε, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor.2.act.indic. à verbo λαμβάνω ſeu λάβω. Itidem voce med. ἐλλαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην.

Ἐλλάσαι, annotant quidam dictum eſſe pro ἐλάσαι, itidem poetico more propter metrũ geminato λ: Heſyc. tamen exp. συμπιέσαι, κωλῦσαι.

Ἔλλαχε, itidem geminatum habet λ metri cauſa, pro ἔλαχε. aoriſt.2.act.verbi inuſitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur ſua tempora.

Ἔλλεξα, eodem modo pro ἔλεξα: aoriſt.1.act.verbi λέγω.

Ἐλόει, Doricè pro ἐλόου ſeu ἐλόει, à poetico them. λοέω.

Ἕλοιμι, Ἕλοι, Ἑλοῦ, ab eodem them. ſunt & eiuſdem temporis: nimirum ab αἱρέω. facit enim id futur.2. ἑλῶ, aoriſto 2. εἷλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι, & imperatiuus vocis mediæ ἑλοῦ: at ἕλοι poeticum eſt pro εἷλοι, augmento carens.

Ἐλοῦμεν, per ſyncopen Atticam pro ἐλόομεν, præt.imperf.actiuum verbi λόω. At ἑλοῦμεν, aſpiratum, eſt fut.2.act.verbi αἱρέω, mutatitium ab inuſitato them. ἕλω.

Ἐλόων, poeticè pro ἐλῶν ſeu ἐλάων, vt ὁρόων poeticè itidem pro ὁρῶν, ſeu ὁράων. Homer. in futur. vtitur pro ἐλάσων, vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾷς pro ἐλάσεις Atticè vſurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἔλπου, imper. præſentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, futur.1 act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. ſolent enim Attici futura verborum in ζω terminatorum circunflectere in vltima ſyllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per ſyncopen aliâs pro εἰλῦσαι, aliâs pro ἐλάσαι, vt tradunt grammatici. Itidémque partic. ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην, aor.2.med.indic.modi, ſignificans ἐλυτρώθην, vt tradit Etymolog. Erit igitur à them. λύω. Vtitur autem eo Homer. dicens, Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πορών.

Ἐλυμήνατο, aor.1.med.verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω, ſecunda perſ.aor.1.med.ab act them. λυτρόω.

Ἕλω, aor.2.act coniunctiui modi, ſimilis ipſi them. ἕλω, à quo αἱρέω ſuum futur.2. mutuatur. At ἑλῶ, periſpomenon, eſt fut.2. act.eiuſdem αἱρέω: vnde aor.2. εἷλον.

Ἕλωμαι, aor.2.med.ſubiunct.modi, ab eodem them.

Ἑλών, particip.aor.2.act.eiuſdem them.

Ἔμαθον, aor.2.act.indic.modi, ex inuſ.them. μήθω, vnde μανθάνω ſuum fut.2. mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον, tertia perſ.pluralis eiuſdem temporis, vt εἴδοσαν ſuprà pro εἶδον, & ἔλθοσαν pro ἦλθον.

Ἔμμαρψε, poeticè metri cauſa geminato μ pro ἔμαρψε, aor.1. act.verbi μάρπτω.

Ἐμαλάχθην, aor.1.paſſ.verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην, aor.2.paſſ.verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, aor.1.med.verbi μάσσω, ſeu μάττω.

Ἐμαράνθην, aor.1.paſſ.verbi μαραίνω. facit enim futur.1. μαρανῶ, præt.act. μεμάραγκα, paſſ. μεμάρασμαι, ex cuius tertia perſ. ſingularis μεμάρανται fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήνατο, aor.1.med.verbi actiui μαργαίνω.

Ἐμαχεσάμην, aor.1.med.verbi μάχομαι, facientis fut.1. μαχέσομαι, ex inuſ.them. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopen pro ἔμβηθι, vt κατάβα pro κατάβηθι, & ἀνάβα

pro ἀνάβηθι: imperatiuus aor.2.act.à them. ἐμβαίνω.

Ἔμβαινον, præt.imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Hom.& alios poetas.

Ἔμβαλε, aor.2.act. indic.modi, augmento & ipſe carens pro ἐνέβαλε, à them. ἐμβάλλω. Alioqui eſt etiam imper. eiuſdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ἐμβάλλου: imper. præſens paſſ. ab eodem them.

Ἐμβέβασαν, per ſyncopen pro ἐνεβεβήκεσαν: tradunt enim ex βάω ſeu βῶμι, faciente fut.1. βήσω, fieri primùm præt.perf. βέβηκα, itidémque præt.plusquamperf. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verſo ἐβεβάκεισαν, & per ſyncopen exempto κει, ἐβέβασαν: vnde compoſ. ἐνεβέβασαν, & dempto ε, ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαώς, quoq; ex ἐμβεβηκώς, fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verſo & exempto κ. habet enim præteriti & formã & ſignificationem: ab eodem them.

Ἐμβέῃ, Ionicè pro ἐμβῇ, vt θέῃ pro θῇ, aor.2. ſubiunct.modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ionicè item & poeticè ſine augmento pro ἐνέβη: aor.2.act. indic.modi ab eodem them.

Ἐμβῴη, pro ἐμβαίη, vt στῴη, pro σταίη, φῴη, pro φαίη, aoriſt.2. act. optat.modi ab eodem themat. habens α conuerſum in ω, & ι ſubſcriptum.

Ἔμβηθι, aor.2.act.imper.modi, ab ἐνέβη, aor.2.indicatiui, vt στῆθι ab ἔστην. cuius ſecunda perſ.dualis eſt ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & ſic deinceps.

Ἔμβραμαι, Laconicè pro εἵμαρμαι: itidémque ἔμβραται pro εἵμαρται, & ἐμβραμένη pro εἱμαρμένη, ſublato primum ι & mutato ſpiritu, deinde tranſpoſito ρ, & præmiſſo ei β euphoniæ cauſa. Apud Heſyc.& Etym.

Ἐμίηνα, aor.1.act. verbi μιαίνω.

Ἔμεθα, aor.2.med. ab actiuo verbo ἵημι. facit enim in prima perſ. ἕμην, vt τίθημι ἐθέμην.

Ἔμεινα, aor.1.act verbi μένω.

Ἔμελλε, aor.2. vel præt.imperf. verbi μέλλω.

Ἐμέλλησα, aoriſt.1. eiuſdem verbi ex futuro μελλήσω tanquam à μελλέω.

Ἐμημεκώς, part.præt.perf.actiui à thema ἐμέω. facit enim id fut.1. ἐμέσω, (interdum verò & ἐμήσω) vnde ἔμεκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν, & Ἔμμεναι, Doricè pro εἶναι: infin. verbi ſubſtantiui εἰμί. At ἔμεν, Doricum itidem eſt, ſed pro ἐσμέν, ſumus, ab eodem them.

Ἕμεν & Ἕμεναι, Dorica & ipſa pro εἶναι, aor.2.act.infin.modi, à themat. ἵημι. Alioqui ἕμεν, eſt etiam prima perſ.plur. aor.2. indic. modi, ab eodem themat. vt ἔθεμεν à τίθημι: cuius prima perſ. eſt ἧν vt ἔθην.

Ἕμενος, part. ex ἕμην, aor.2.med. eiuſdem thematis, vt θέμενος.

Ἐμέσας, partic.aor.1.act. à verbo ἐμέω, faciente fut.1. ἐμέσω.

Ἕμην, aor.2.med. verbi ἵημι, vt ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμιάνθεν, Bœotica ſiue Æolica ſyncope pro ἐμιάνθησαν, conuerſo ησαν in εν, aor.1.paſſ.act.verbi μιαίνω.

Ἐμηνάμην, aor.1.med. verbi μαίνομαι, vt ἐφηνάμην.

Ἐμιήνατο, aor.1.med. verbi μιαίνομαι.

Ἔμιγεν, aor.2. verbi act. μίγνυμι, ex inuſ.them. μίγω. vnde & paſſiu. aor.2 ἐμίγην.

Ἔμηνα, aor.1.act. verbi μαίνω.

Ἔμικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, pro ἔκτατο, pro ἐκέκτατο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο. præt.plusquamperf.paſſ.verbi act. μίγνυμι, ex inuſ. themat. μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem themat. vt ἐμιάνθεν paulo antè habuimus, itidem pro ἐμιάνθησαν.

Ἔμμαθε, poet. pro ἔμαθε, metri cauſa geminato μ, vt λ, in ἔλλαβε, ἔλλαχε, & ſimilibus, aor.2.act. verbi act. μανθάνω, ex inuſ.them. μάθω.

Ἐμμέμηνα, præt.med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμεν & Ἔμμεναι, pro ἔμεν & ἔμεναι. vtraque Dialecti Doricę propria pro εἶναι: ex ſubſtantiuo verbo εἰμί, vt θέμεν & θέμεναι ex τίθημι.

Ἐμμί, Doricè itidem pro εἰμί, ſublato ι & duplicato μ.

Ἔμμορε, pro μέμορε, tranſpoſitis primæ ſyllabæ literis: pręt.med. verbi μείρω.

Ἐμνήμυκε, Euſt.teſte dictum eſt pro ἤμυκε ab ἠμύω, reduplicatione Attica & pleonaſmo τῦ ν. exp. autem ἐπίνευκε, τεταπείνωμαι, [illegible].

Ἔμνησα, aor.1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor.1.paſ. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt.paſ. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο, poeticè pro ἐμνῶντο. pleonaſmo τῦ ο, ex eodem them.

Ἔμολε, aor.2.act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ, ſecunda perſona verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπίπλα, imperf. pręſens verbi ἐμπιπλάω.

Ἐμπεπηγμένος, participium præteriti perfecti paſſ. ab act. them. ἐμπήγνυμι. facit enim præt.act. ἐμπέπηγα, vt πέπηγα.

Ἔμπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento aoriſt.2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inuſ.them. ἐμπέτω. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπεσέειν.

Ἐμπεφυυῖα, partic.præt.perf.medij ἐμπέφυκα, à them. ἐμφύω. fœm. autem gen.& maſc. ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πεφυῖα per ſyncopen factum dicant ex act.præt. πέφυκα.

Ἐμπίπλη, Atticè pro ἐμπίπληθι ſeu ἐμπίπλαθι: (vtrunque enim reperitur) præſens imper.modi à them ἐμπίπλημι.

Ἐμπλήμην, aor.2.med. verbi ἐμπίπλημι, vt θέμην ex τίθημι, & ἐβλήμην ex βλῆμι. apud Varin.

Ἐμπλήμενος, per ſyncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλημι: apud Ariſtoph. teſte Euſtathio. Sed apud Suidam ſcribitur ἐμπλημένος, qui præteritum eſſe innuit augmento carens, exponitque πεπλησμένος, in hoc loco eiuſdem Ariſtoph. [illegible] τὴν ὅλην χειρίδ' ἐμπλήμενος.

Ἐμπλήσατο, poeticè pro ἐνεπλήσατο, abiecto augmento, ab eodem themat.

Ἐμπνύνθη, apud Heſyc. aor.1.paſſ. tanquam à verbo ἐμπνύνομαι, vt ἔμπνυμαι. vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο, poeticè pro ἐμπολῶντο, pleonaſmo τῦ ο, hoc autem ἐμπολῶντο eſt præt imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμφορηθείς, particip. ad ἐνεφορήθην, aor.1.paſſ. verbi ἐμφορέομαι ſeu ἐμφορέω. At ἐμφραχθείς eſt particip. itidem aor.1.paſſ. ex them. ἐμφράσσω.

Ἔμυκον, aor.2.act. verbi μυκάω.

Ἐναγωνιῶ, fut.1.act. verbi ἐναγωνίζω, Atticum pro ἐναγωνίσω.

Ἐναλόντος, particip.act.aor.2. interdum ab ἐναλίσκω, & nominatiuũ ſing. habet ἐναλούς interdum ab ἐνάλωμι (vt Heſyc. innuit) & habet ἐναλών.

Ἔναξε, aor.1.act. verbi νάσσω.

Ἐνάριξε, poeticè & Doricè pro ἠνάριξεν, abiecto augmento, & σ in ξ verſo. à them. ἐναρίζω.

Ἔνεγκε, aor.2.act. poetici verbi ἐνέγκω, pro ἤνεγκε vel ἤνεγκεν.

Ἐνάσθην, aor.1.paſſ.inuſ.them. νάω, pro quo ναίω dici ſolet.

Ἐνάσσατο, poeticè geminato σ metri cauſa pro ἐνάσατο: aor.1.med. eiuſdem them.

Ἐνδεδύκει, præt.plusquamperf.perf. verbi ἐνδιδύσκω mutuantis ſua tempora ab ἐνδύω, augmento carens pro ἐνεδεδύκει, ſeu ἐνδεδύκει, vt δέδυκε pro δεδύκει ſeu ἐδεδύκει reperitur. Quidam ἐνδεδύκει ſcribendum aiunt, ſed non aſſentientibus Heſych. exemplaribus.

Ἐνδίεσαν, poeticè ſine augmento pro ἐνεδίεσαν, à thema ἐνδίημι, vt ἐτίθεσαν à τίθημι. Euſtath. verò annotat hoc ἐνδίεσαν, quoſdam non ſolùm accipere pro ἐνεδίωκον, à them ἐνδίημι, ſed etiam pro ἐνίεσαν ſignificante ἐνέβαλον, dicentes eſſe pleonaſmum τῦ δ ἐνίεσαν, a them. ἐνίημι: alios rurſum dicere eſſe compoſitum ex δίημι, ſignificante διώκω.

Ἐνεγύησα, aor.1.act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, pro ἠγγύησα: quemadmodum apud Demoſth. quoque ἐγγυησάμην legitur pro ἠγγυησάμην.

Ἔνεγκα, aor.1.act. verbi φέρω, mutuatitius ab inuſit. them. ἐνέγκω, caréntque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεγκα. Poteſt eſſe & imper.aor.1.ab eodem.

Ἐνεῖκαι, aor.1.act.infin.modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνείκας.

Ἐνείκατο, aor.1.med. augmento carens, pro ἠνείκατο: ab eodem verbo. Ex quo aoriſto eſt infin. ἐνείκασθαι, & particip. ἐνεικάμενος.

Ἐνεικάτω. imper.aor.1.actiui, ab eodem them.

Ἐνεικεῖν, infin.aor.2.act. eiuſdem verbi. vnde & particip. ἐνεικών, eiuſdem cum ἐνεικεῖν temporis.

Ἐνένεικα, poeticè pro ἤνεγκα: necnon ἐνένειχε pro ἤνεγκε. Ambo aor.1.actiui, itidémque à φέρω mutuante ſua tempora ab ἐνέγκω, ambo etiam apud Heſych.

Ἐνέηκα, poeticè & Ionicè pro ἐνῆκα, aor.1.act. vel etiam pręt.perf. act verbi ἐνίημι.

Ἐνεθῆναι, aoriſt.1.paſſ.infin.modi, à them.act. ἐνίημι, vt τεθῆναι à τίθημι.

Ἐνείην, optatiuus interdum præſentis temporis, à verbo ἔνειμι, inſum: interdũ aor.2.act. à them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor.2.act. εἵην, vt τίθημι facit θείην.

Ἔνεικα, aor.1.act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem verò ἔνεγκα pro ἤνεγκα, eiuſdem temporis, & ab eodem themat. Quanquam hoc ἔνεικα ſit potius ab ἐνείκω vſurpato Ionicè pro ἐνέγκω, vt Euſt. quoque indicat Vnde infin ἐνεῖκαι & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην, pro ἠνεικάμην: cuius ſubiunct. eſt ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

Ἐνεῖμεν, ab ἐνίημι, eſt aoriſt.2.act. verbi ἵημι, vt ἔθεμεν. Interdum

tamen

tamen εἷμεν pro ἕημεν, eſt prima perſona pluralis verbi ἵημι.

Εἵς, particip. aoriſt. actiui, à verbo ἵημι. facit enim ἵημι aoriſt. 2. act. ἧν, vnde particip. εἵς, vt τίθημι facit ἔθην, vnde parti. θείς. Fœm. autem genus eius participij eſt εἷσα, neut. ἕν.

Εἷσθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi, interdum ab act. them. ἵημι, interdum ab ἕω ſeu ἕννυμι. nam & ἕννυμι & ἵημι faciunt præter. paſſ. indic. modi εἷμαι.

Ἐνείχθην, ſine augmento pro ἠνέχθην, Ionicè etiam inſertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω, Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde part. ἐνειχθείς.

Ἐναντίως, aduerb. poſitiuum ex verbo ἐνίσχω.

Ἐνέλιπον, aor. 1. act. verbi ἐλλείπω.

Ἐνεμήθην, aor. 1. paſſ. verbi νέμω facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένωτο, Heſych. expon. ἐνενόητο, ideóque pro ipſo per ſyncopen vſurpatum indicat. Eſt autem hoc ἐνενόητο præt. pluſquãperf. paſſ. verbi actiui νοέω. Vide & Ἐνενώκει paulò póſt.

Ἐνένιπτε, Attica reduplicatione pro ἔνιπτε, a them ἐνίπτω.

Ἐνενώκει, & Ἐνένωτο, Ionicè apud Herod. per contractionem pro ἐνενοήκει, & ἐνενόητο: ab act. them. νοέω.

Ἐνεπάγησαν, aor. 2. paſſ. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπήγνυμι ſeu ἐμπήσσω: vt ἐνεπλάγησαν eſt ab ἐμπλήσσω ſeu ἐμπλήττω.

Ἐνεπνύνθη, aor. 1. paſſ. tanquam à them. ἐμπνυόω, pro quo in proſa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀμπνύνθη ſuprà dixi eſſe quaſi ex themat. ἀμπνυόω. Niſi quis eſſe malit pleonaſmum τοῦ ν, tanquam ex ἀνάπνυμαι, & ἔμπνυμαι. Apud Heſych. enim & ἐμπνύνθη legitur ſine ε, augmento carens, & ἐνεπνύνθη cum ν.

Ἔνεσαν, tertia perſ. plur. aor. 2. actiui indic. modi, à themate ἐνίημι, vt ἔθεσαν à τίθημι. Etym. dicit eſſe etiam ab ἔνειμι ſignificante ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, ſyſtole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσσεται, per ſyncop. pro ἐνέσεσθαι, fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστησάμην, aor. 1. med. verbi act. ἐνίστημι.

Ἐνεστώς, per ſyncopen pro ἐνεστηκώς, ſublato κ & correpta penultima, vt tradunt Grammatici. Eſt igitur part. præt. perf. à themat. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1. med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1. paſſ. infin. modi à verbo φέρω, mutuante ſua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, ſine augmẽto pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ἐνέχευε, aor. 1. act. verbi ἐγχέω vel ἐγχεύω.

Ἐνέην, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immo ſunt qui ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex them. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præter. perf. actiuum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis pro ἐνῆσα, vt ἔδωκα quoque pro ἔδωσα vſurpari notum eſt, & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθε, poeticum præteritum verbi ἀνθέω, habens primùm reduplicationem Atticam, vt ἐνήνοχα & ſimilia, deinde interpoſitum ο: nam regulariter dici debuiſſet ἤνθε. Vnde compoſit. ἐπενήνοθε.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέγκω ſeu ἐνείκω. facit enim futur. ἐνείξω, præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum, ἐνήνοχα. Etymolog.

Ἐνίεσαν, tertia perſ. plur. præt. Imperf. à them. ἐνίημι.

Ἐνήσω, fut. 1. act. indic. modi verbi ἐνίημι, mutuatiuum ab ἐνέω, vnde infin. ἐνήσειν, & part. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum eſt indicatiui modi temp. aor. 2. med. pro ἐνέθου ſeu ἐνέθεο augmento carens: interdum imperatiui modi eſt, eiuſdem temporis. Ab act. them. ἐντίθημι.

Ἔνθες, imper. aor. 2. actiui, ab eodem them. facit enim τίθημι, aor. 2. ἔθην, vnde in imperatiuo θές, vt δός à δίδωμι & ἕς ab ἵημι.

Ἔνθορε, Ionicè & poeticè pro ἐνέθορε, metri cauſa, abiecto augmento. aor. 2. act. verbi ἐνθρώσκω.

Ἔνι per ſyncopen pro ἔνεστι, à them. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præſens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω: vt τίθημι quoque facit interdum τίθει, ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod ſuſpectum eſt. ſi enim præſentis eſſet temporis, potius ſcribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui eſſet à them. ἐνίω.

Ἔνιεν, aor. 2. act. verbi ἔνειμι. compoſ. ex ἐν & εἶμι, ſignificantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato authore. At pro ἔνι, quod Varin. affert pro ᾔει, fortaſſe ſcribendum ἔνῃ, vt ita ſit à ἐνέω ſicut ἔκῃ à κάω ſeu καίω.

Ἐνιέναι, infinit. præſ. actiu. à them. ἐνίημι. Vnde & partic. ἐνιείς, cuius fœminin. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι eſt & imperf. ἐνίεσαν, & imper. præſ. ἐνίει. Alioqui ἐνιέναι, poſſet eſſe & infin. præſens verbi ἔνειμι compoſiti ex εἶμι ſignificante ἐμπορεύομαι, ſi vſus eius aliquis comperiretur.

Ἐγκάτθεο, poeticè & Ionicè pro ἐγκατάθου ſeu ἐγκατάθεο, aoriſt. 2. med. imp. modi à them. ἐγκατατίθημι.

Ἔνισπε, aor. 2. act. indic. modi, ex them. ἐνίσπω.

Ἐνισπέμεν, Doricè pro ἐνισπεῖν, à them. ἐνίσπω.

Ἐνισπέμμεν, Doricè itidem pro ἐνισπεῖν, ab ἐνίσπω, habente μ geminatum metri gratia. Heſyc. verò illud ἐνισπέμεν exp. ἐπιπλῆξαι.

Ἐνίσσεις, Ionicè apud Homerum pro ἐνίπτεις, teſte Suid. ſicut ſuprà βόσκεις pro βόσκῃς, & κυδιᾷ pro κυδιάει accipi dictum eſt: Itidem ἐνισσόμενον pro ἐνιπτόμενον: Ambo à them. ἐνίπτω.

Ἐνιπείς, part. aor. 2. paſſ. à them. act. ἐνίπτω.

Ἐνιπλαχθείς, part. aor. 1. paſſ. à them. ἐνίπτω.

Ἐνήνιπται, præt. perf. paſſ. verbi act. ἐνίπτω.

Ἐντετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντί, Doricè pro εἰσί: à verbo ſubſt. εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, vt τίθημι facit θέμην: vnde tertia illa perſona pluralis ἕντο vt θέντο.

Ἔντυον, ſine augmento pro ἤντυον, à verbo ἐντύω.

Ἐνώρσε, aor. act. verbi ἐνόρω. Æolicus, vt κύρσε. Ex quo & præ. pluſquamperf. paſſ. ἐνώρτο: ὄρω faciente ὦρκα, paſſ. ὦρμαι.

Ἐνῶσι, ſubiunct. præſens verbi ἔνειμι.

Ἐξαμειβόμην, pro ἐξημειβόμην, omiſſo augmento & η verſo in α.

Ἐξέβαν, per ſyncopen pro ἐξέβησαν: aoriſt. 2. verbi ἐκβαίνω.

Ἔξει, imperatiuum præſens verbi ἔξειμι, ex inuſ. them. ἐξέω: vt εἶμι quoque facit εἶ, ex them. ἔω. At ἔξιει erit imperat. ab ἔξειμι, ex inuſ. them. ἐξίω.

Ἐξειλόμην, ἐξεῖλες, ἐξεῖλετο, aor. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inuſ. them. ἐξέλω.

Ἐξείνισα, aor. 1. act. Ionici verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, part. aor. 2. act. à them. ἐξίημι. Ex quo eſt & infin. ἐξεῖναι, ſicut ἀνθεῖναι ab ἀνατίθημι.

Ἔξεισι, tertia perſ. ſing. verbi ἔξειμι.

Ἔξελον, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον, itidémque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infinitiu. ἐξελεῖν, & partic. ἐξελών.

Ἐξελῶ, interdum eſt futur. 2. verbi ἐξαιρέω ab ἐξέλω: & tunc aſpero ſpiritu notandum eſſet in media ſyllaba, hoc modo ἐξ῾ελῶ. interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω ab ἐξελαύνω ſeu ἐξελάω: & tunc differentiæ cauſa tenui ſpiritu ſcribi poſſet ἐξ᾿ελῶ. nam medias quoque ſyllabas in compoſitis admittere ſpiritum diſcriminis cauſa, Euſt. docet vt inter alia videre eſt in iis quæ in Ἀμφὶ, ab Hen. Steph. dicta ſunt.

Ἐξέμεν, infin. aoriſt. 2. act. Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμεναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verum ἐξέμεν & ἐξέμεναι dici poſſunt etiam pro ἐξεῖναι ab ἔξειμι, ſicut ἔμεν & ἔμμεναι pro εἶναι vſurpari ſuprà annotatum fuit.

Ἐξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem themat. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω. refertur autem ad ἐκφέρω. Ἐξέντο tertia perſ. plur. aor. 2. med. ἐξέμην, ab act. them. ἐξίημι.

Ἐξεπλάγη, aor. 2. paſſ. à them ἐκπλήσσω faciente fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Ἐξέπραθε, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum tranſpoſitionem vt aor. 2. ἔδρακον ex δέρκω.

Ἐξέπτην, aor. 2. act. verbi ἐξίπταμαι, nam ἵπταμαι, aor. 1. facit ἔπτην, vt ἵστημι ἔστην.

Ἐξέμουν, præt. imperf. verbi ἐκμέω.

Ἐξέσπακα, præt. perf. verbi ἐκσπάω ſeu ἐκσπαίω, vel etiam verbi ἐκσπάημι mutuantis fut. ab ἐκσπάω.

Ἐξέστην, aoriſt. 2. act. verbi ἐξίστημι, aor. autem 1. eſt ἐξέστησα: præt. ἐξέστακα ſiue ἐξέστηκα, vnde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέταμον, aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετμήθη, aor. 1. paſ. eiuſdem verbi, tanquam ab ἐκτμέω.

Ἐξετράπησαν, aor. 2. paſ. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ, vnde aor. 2. ἐξέτραπον.

Ἐξέτρωσα, aor. 1. act verbi ἐκτιτρώσκω ab ἐκτρόω.

Ἐξεφαάνθη, pleonaſmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aoriſt. primo, paſſiu. verbi actiui ἐκφαίνω.

Ἐξεφρείομεν, Ionicè pro ἐξεφέρομεν, tanquam à them ἐκφρέω: apud Ariſtophanem. Videtur autem ex φέρω factum primum φρέω, per metatheſin, deinde Ionica epentheſi τοῦ ι, φρείω, vnde poſtea compoſ. illud.

Ἐξήνυσεν, Atticè pro ἐξάνυσεν, à them. ἐξανύω ſeu ἐξανύτω.

Ἐξηγρόμην, per ſyncopen pro ἐξηγερόμην vel ἐξηγειρόμην, à them. ἐξέγρομαι, habenti itidem ſyncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1. med. verbi ἐξάλλομαι, vt à ψάλλω eſt ψῆλα.

Ἐξῆλθε, per ſyncopen pro ἐξήλυθε: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξελυθῶ, ab ἐξελύθω.

Ἐξήπλωτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐξαπλόω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπλέω detorquent.

Ἐξῆρα, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω, vt ἦρα ab αἴρω.

Ἐξήρημαι ſiue ἐξῄρημαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ἐξαιρέω. Vnde & aor. 1. paſſ. ἐξῃρέθην.

Ἐξῆμεν, Doricè pro ἐξεῖναι, teſte Euſtath. etiam, necnon Heſych. exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo ſcribendũ potius eſſet ἐξέμεν, de quo paulo antè.

Ἔπρησα, aoriſt.1.actiu.verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inuſ.them. πρέω. At paſſiu.aoriſt.1. ἐπρήσθην, eſt duntaxat à πρήθω faciente præt.paſſ. πέπρησμαι.

Ἐπρήσσον, Ionicè pro ἔπρασσον, ab Ionico itidem themat. πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dicitur: & voce actiua ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ἔπτω, ſecunda perſon.præt.imperf.à them. πταμαι: facta per contractionem ex ἐπτάο, Ionicè habente exemptum σ. Sic ἐκρέμω, ἐδίζεο & ſimilia, facta ſunt ex ἐκρέμαο, ἐδίζεαο, hæc autē ex ἐκρέμασο, ἐδίζεσο.

Ἐπταμένον, quod Heſych.expon. ἐπτοημένον, per ſyncopen eſt ex ἐπεπταμένον, ſi verum eſt quod Euſtath.dicit πεπταμένος per ſyncopen eſſe pro πεπετασμένος, tanquam ex πετάω per ſyncopen itidem dicto pro πετάννυμι.

Ἐπτάμην, aoriſt.2.med.verbi ἵπταμαι, teſte Euſtathio: forſan per ſyncopen pro ἐπετάμην. Sunt tamen qui dicant eſſe aoriſt.2. πτῆμι enim facere aoriſt.2.actiu. ἔπτην, vt ἵστημι, ἔστην, vnde media voce fieri ἐπτάμην, vt ἐστάμην. Inde infin. πτάσθαι, particip. πτάμενος: & in compoſ. διαπτάσθαι apud Euripid. initio Medeæ, καταπτάμενος apud Hom.

Ἔπταρον, aor.2.act.indic.verbi πταίρω.

Ἐπτύρην, aor.2.paſ.verbi πτύρομαι.

Ἔπτην, aoriſt.2.act.verbi ἵπταμαι ſeu πτῆμι, vt ἵστημι facit ἔστην. vnde infin. πτῆναι, particip. πτάς. ſed rarioris vſus.

Ἐπτόμην, aoriſt.2.med.eiuſdem them. vt teſtantur omnes ferè grammatici, quorum tamen nonnulli dicunt eum habere πλεονασμὸν τοῦ ο. regulariter enim debuiſſe dici ἐπτάμην vt ἐστάμην, ab ἔστην, alij verò dicunt per ſyncopen eſſe ex ἐπετόμην, à them. πέτομαι. Vnde infin. πτέσθαι, particip. πτόμενος: & in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.

Ἐπτηκώς, Ionicè pro πεπτηκώς, vt ἐκτημένος pro κεκτημένος, partic. præt.perf.act. ἔπτηκα, à them. πτήσσω, faciens fut.1. πτήξω, ex inuſ.verbo πτάω.

Ἐπυθόμην, aor.2.med.verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι ſeu πύθομαι.

Ἐρηρίχατο, Ionicè pro ἐρηριγμένοι ἦσαν, præt. plusquamperf. paſſ.tertia perſon.plur. facta ex tertia ſingulari ἐρήρικτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente verſa in aſpiratam: ſicut ἐρηρέχατο, poſitum item pro ἐρηρεγμένοι ἦσαν, factum eſt ex ἐρήρεκτο. ac vt hoc eſt à them. ἐρέκω, ita illud ab ἐρείκω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præſentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quod augmentum tranſſumpſit in prius ε ſicut ὤρορε: regulariter enim ſcribi debebat ἠρηρίχατο. Legitur autem apud Heſychium.

Ἔρχατο, itidē Ionicè pro εἰργμένοι ἦσαν, tertia perſon.plur.præterit.perfect. paſſiu. facta ex tertia ſingul. ἔρκτο, inſerto α ante το, & tenui verſa in aſpiratam: à themate ſimplici εἴργω, faciente futurum 1.act. εἴρξω, præt.perf.act. ἔρχα, paſ. ἔργμαι: & in compoſ. ἐνείρξω, ἐνέρχα, ἐνέργμαι. At ἐέρχατο, eſt tertia perſon.ſingul.præt.imperf.paſ.à themat. ἐρχατόωμαι. Ambo apud Homerum.

Ἐραίσθη, aor.1.paſ.vebi actiui ῥαίω.

Ἐράσθη, Ionicè vel poeticè pro ἠράσθη, ſine augmento: aor.1. paſ. verbi ἔραμαι ſeu ἐράομαι.

Ἐργᾷ, Bœoticè pro ἐργάσῃ: ſecunda perſ.ſing.fut.1 medij ex ἐργάζομαι: hoc autem modo formatur: eximitur primùm σ, vt itidem in ſecundis perſonis aoriſt.1.med. & præter.imperf.paſſiuorum in σαι terminatorum, necnon imperatiuorum paſ. in σο finitorum: deinde α & ῃ in ᾳ contrahuntur, ſecundum regulam.

Ἔργαθεν, poeticè pro εἴργαθεν ſine augmento, ex them εἰργάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, vt τύπτεσκε, à poetico themate ἔρδω.

Ἔρειο, Ionicè itidem pro ἔρου. ex themat. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ου in εο reſoluta, deinde ι aſcito ad ε metri cauſa.

Ἐρείω, itidem pro ἐρῶ dicitur metri cauſa aſſumpto ι: vnde ἐρείομεν itidem pro ἐρέομεν.

Ἐρήρειστο, ſine augmento pro ἠρήρειστο: præt. plusquamperf.paſſ. verbi ἐρείδω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præſentis literarum, & dialyſin diphthongi quæ erat in penultima, ſicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ἐρίζω deducunt.

Ἐρέομεν, Ionicè pro ἐροῦμεν, apud Heſiodum à themat. εἴρω ſeu ἐρέω.

Ἐρέω, Ionica circumflexæ vocalis dialyſi pro ἐρῶ: futur.1.verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσί: tertia perſ.pluralis præt. perf.paſ.ex them ἐρείδω: facta ex tertia ſingulari ἐρήρεισται, inſerto primùm δα, deinde correpta ſyllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, poſitum itidem pro πεφρασμένοι εἰσί, fit ex πέφρασται, correpta penultim. & δα ante ται inſerto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt.act.verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationē duarum initialium præſentis literarum pro ἤρεικα: vnde paſ. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήρεχα, præt.perf.act.verbi ἐρείκω, habens & ipſam Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem. Vnde paſſ. ἐρήρειγμαι.

Ἐρήριπα, præt.perf.actiui verbi ἐρείπω præter Atticam iſtā duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, habēs etiam συστολὴν τῆς διφθόγγου exempto ε ex diphthongo, ſicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt.perf.paſ. ἐρήριμμαι, ψαι, πται, & pl.plusq. ἐρηρίμμην, ψο, πτο, vt ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρήρυκα, præt.perf.act.verbi ἐρύω, Attico more habens & ipſum repetitas duas initiales literas præſentis. Vnde partici. ἐρηρυκώς, apud Suid.

Ἐρέσομαι, futur.1.med.verbi ἔρομαι ſeu ἐρέομαι. vnde & aoriſt.1. med. optatiui modi ἐρέσαιτο apud Heſychium, quod expon. ἐρωτήσειε.

Ἐρήτυθεν, Bœotica ſyncope pro ἠρητύθησαν, tertia perſona plur. aoriſt.1.paſſ.indic.modi, à themate ἐρητύω, habens συγκοπὴν τοῦ σα, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

Ἐρίδηνα aoriſt.1.actiu. verbi ἐριδαίνω, carens augmento pro ἠρίδηνα.

Ἐριδήσασθαι, poetico more pro ἐρίσαι ſeu ἐρίσασθαι, facto themat. ἐριδέω, ex fut.2 ἐριδῶ.

Ἐριδμαίνειν, poetico pleonaſmo τοῦ μ, metri cauſâ, pro ἐριδαίνειν, à them. ἐριδαίνω.

Ἐριζέμεν, & Ἐριζέμεναι, Doricè pro ἐρίζειν, ex them. ἐρίζω.

Ἐριπεῖν, infin.aor.2.vel fut.2.act.ex them. ἐρείπω, faciente fut.1. ἐρείψω, aor.2. ἔριπε.

Ἔρξα, Ionicè pro εἶρξα, omiſſo augmento, aoriſt.1. actiu. verbi εἴργω ſignificantis vel arceo, prohibeo: vel facio, operor. Aliis tamen in hac poſtrema ſignific. malentibus eſſe à ἔρδω κατὰ μετάθεσιν τῶν αὐτῶν συλλαβῶν γραμμάτων. Idem dicendū de futur.1.act. ἔρξω, ἔρξεις: & de participio ἔρξας, cæteriſq. vel à fut. vel ab aor.1. deriuatis.

Ἐροίμην, Atticè pro ἔροιμι vt ποιοίμην pro ποιοῖμι.

Ἐροῦσι, tertia perſon.plur.fut.1.act. ἐρῶ, ex them. εἴρω.

Ἔρραγον, aoriſt.2.act.verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, facientis futur.2. actiu. ῥαγῶ, vt πλήσσω, πλαγῶ. Vnde aoriſt.2. paſſiu. ἐρράγην, vt ἐπλάγην.

Ἐρράδαται, & Ἐρράδατο, Ionico more pro ἐρραμμένοι εἰσὶ & ἐρραμμένοι ἦσαν: tertia perſon.plur.præt.perf.& plusquamperf.paſſ. ex tertia ſingulari ἔρρασται, correpta primùm penultima, deinde ante ται & το inſerto δα, vt fiunt item πεφράδαται & πεφράδατο ex πέφρασται & πέφραστο. Niſi malis formare hæc ex præterito med. ἔρραδα, adiecto ται & το. Actiuum autem horum thema eſt ῥάζω ſignificans idem quod ῥαίνω, teſte Euſtath. & Etymolog.

Ἐρράφθην, aoriſt.1.paſſiu.verbi actiui ῥάπτω facientis futur.1. ῥάψω, aſpirata ſumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔρρε, imper.verbi ἔρρω, ſignificantis κατὰ φθορὰν ἄπειμι. exiſtimatur enim ex φθείρω factum eſſe aphæreſi duarum initialium literarum, Æolibus φθέρρω dicentibus.

Ἐρρέθην, contra regulam pro ἐρρήθην, vt ἀρέθην pro ἀρθην, aor.1.paſ.verbi ῥέω. Ambo apud Var.

Ἔρρηξα, aor.1.act.verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω.

Ἐρρήσω, fut.1 act.verbi ἔρρω, tanquā ex ἐρρέω apud Ariſtopha. οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;

Ἔρριγα, præter. med. verbi ῥιγέω, cuius tertia perſon. ἐρρίγει apud Homerum. Quidam tamen malunt dicere συγκοπὴν τοῦ η ἐρρίγηκα.

Ἐρρίγησι, Ionica ſeu poetica paragoge pro ἐρρίγῃ: tertia perſona ſingul. præter. perfect. medij coniunctiui modi, ab eodem themat.

Ἐρρίγοντι, particip.præſ.actiu. à themate ἐρρίγω, nouo & poetico more è præterito perfecto tranſſumpto in præſens, quale eſt κεκλήγω, & πεφύκω.

Ἐρρίζωμαι, præter.perfect.paſſiu. verbi actiui ῥιζόω: vnde & aor.1. ἐρριζώθην.

Ἔρριμμαι, præter.perfect.paſſiu.verbi actiui ῥίπτω. ex quo them. & imperfect. ἔρριπτον, aoriſt.1. ἔρριψα, aoriſt.2. ἔρριφον, tenui in aſpiratam verſa, vt in ἔρριφθεν. ex paſſiui autem præt.perf. ſecunda perſona ἔρριψαι, eſt imper. ἔρριψο, cuius tertia dualis ἐρρίφθων apud Varin.

Ἐρρύηκα, præt.perf.act.verbi ῥέω.

Ἐρρύην, aor 2.paſ.eiuſdem them.

Ἐρρύπωσα, aor.1.act.verbi ῥυπόω, Idque Atticum eſſe tradunt, vt item ἐρρύπωκα.

Ἐρύ

Ἐῤῥύσαντο, aoriſt.1.med.verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim eſt potius εἰρύσαντο, vel ἐρύσαντο ſine augmento apud poetas. Euſt.

Ἔῤῥωγα, præter. perf.med. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, habens ω, vel η verſum in ω: regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro ſecundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia perſ. ἐῤῥώγασι & particip. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt.perf.paſſ.verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor.1.paſſ. ἐῤῥώσθην, vt ἐχώσθην: imper.præt.perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, partic. ἐῤῥωμένος.

Ἐῤῥώσαντο, aoriſt.1.med.verbi ῥώω, ex quo & præter.imperfect. ἐπεῤῥώοντο.

Ἔρσω, fut.1. Æolicum verbi ἔρω.

Ἐρυγεῖν, aoriſt.vel futur.2. actiu.infin.modi à them. ἐρεύγω, faciẽte fut.2. ἐρυγῶ, & aor.2. ἤρυγον, exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip.aor.1.act.ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκᾶκε, & Ἐρυκακέμεν, Doricè pro ἠρύκακε ex ἐρύκω.

Ἔρχαται & Ἔρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσί, & εἰργμένοι ἦσαν, tertia perſon.plur. præter.& pluſquamperfect.paſſiu. à verbo εἴργνυμι ſeu εἴργω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ι ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

Ἐρχατόωντο, Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex them. ἐρχατάω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐῤῥίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔῤῥιγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut.1.vel.2.verbi εἴρω.

Ἐρωτῷς, per contractionem pro ἐρωτάοις, vt ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο, & ἐρωτῴμην pro ἐρωταοίμην. præſ. opt. paſſiu. ab actiuo themate ἐρωτάω.

Ἕς, aor.2.imper.modi ex them. ἵημι, vt θὲς ex τίθημι, δὸς ex δίδωμι. vnde comp. ἄφες, ἄνες, πρόες, & ſimilia alia.

Ἔαλτο, ſecundum quoſdam pro ἥλατο, præt.pluſquamper.paſ. verbi ἅλλομαι, carens augmento: ſecũdum alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. ἥλλετο, aut aor.1.med. ἥλατο.

Ἔσαν tertia perſon.plural. præter.imperfect.à them. εἰμί, pro ἦσαν facta ſyſtole: niſi potius eſt aoriſtus 2. vt ἔθεν, regulariter formatus: corripitur enim η illud aoriſt.2. verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔθην dicitur ἔθεμεν, ab ἧν ἕμεν, ab ἔδων, ἔδομεν.

Ἕσαν, aor.2.act.indic.modi à them. ἵημι. interdum ab ἕννυμι ſeu ἕω eſt idipſum ἕσαν, ſed tunc eſt aor.1.act.ex futu. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν.

Ἕσαντο, ſine augmento pro εἵσαντο: aor.1.med. eiuſdem them. ἕω ſeu ἕννυμι.

Ἐσάπην, aor.2.paſ.verbi actiui σήπω.

Ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, ſyncope Bœotica: ſolent enim Bœoti tertias perſonas aor 1.paſ.indic.modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A them.poetico σαόω: vnde eſt & ἐσάωσε in voce actiu. à fut. σαώσω.

Ἔσβεσα, aor.1.act.verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, aor.2.act.verbi σβῆμι, vt βῆμι facit ἔβην.

Ἐσδόμεθα, Doricè pro ἑζόμεθα, ex Dorico themate ἕσδομαι pro ἕζομαι.

Ἔσεαι, Ionicè pro ἔσῃ: ſecunda perſona fut. 1. med. à th. εἰμί.

Ἔσει autem Atticum eſt pro eodem ἔσῃ.

Ἐσείσατο, aor.1.med.verbi act. σείω.

Ἐσεῖται, Doricè pro ἔσεται, futur. 1. med. verbi εἰμί: circunflectunt enim Dores futura actiu. & med. vt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præter.pluſq.paſ.indic.modi, tertia perſ.plur.verbi σάττω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐσέσακτο, inſerto α ante το, & tenui quæ præcedit conuerſa in aſpiratam: vt ἔρχαται quoque paulo antè.

Ἐσεσήρει, præterit. pluſquamperfect. med. themat. σήρω potius quam σαίρω.

Ἔσευα, aor.1.act.verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteriſtica cõſonante futuri, ſicut in ἔχευα: Æolico more ſecundũ quoſdã grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: futur.1.med. verbi εἰμί ex inuſit. themat. ἔω.

Ἐσέφθην, aor.1.paſ.indic.modi ex them. σέβομαι.

Ἐσκέχυντο, Ionicè pro ἐκέχυντο, vt ἔσκηντο pro ἐκέκηντο, pr.pluſquamp.paſ.verbi χέω: tanquã ex χεύω: vt à σεύω eſt ἐσσεύοντο & ἐσσεύθη, tanquam ex σεύω.

Ἐσκέδασθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσκεδάσθησαν: tertia perſ.plur.ao.1.paſſ.ex them. σκεδάζω.

Ἐσκέψατο, aor.1.med.indic.modi ex them. σκέπτομαι.

Ἐσκευάσατο, aoriſt.1.med.indicat. modi, ex actiuo ἐσκεύασα: ambo à them. σκευάζω.

Ἕσθαι, aoriſt.2.med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdum ex ἕννυμι ſeu ἕω.

Ἔσθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor.2.act. à them. ἐσθορέω ſeu εἰσθορέω.

Ἔσθω, poeticum themat. factum ex ἔδω, pleonaſmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, vnde ἐσθίω in proſa: quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω per ſyncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἐσθών. Alioqui ἐσθῶ, ſiue εἰσθῶ, eſt etiam aor.2. act. ſubiunct.modi, ex them. εἰστίθημι.

Ἕσθω, aor.2.med.imper.tertia perſ.ſing.ex ſecunda οὗ, vt θοῦ facit θέσθω, ex act.them. ἵημι. Ἑσθῶ autem eſt aor.1.paſ.ſubiunct. modi à verbo ἕννυμι ſeu ἕω.

Ἔσκαφα, verbi actiui σκάπτω, præter.perfect. actiu. vel medium. nam σκάπτω facit futur.2. σκαφῶ, vt ῥάπτω, ῥαφῶ, ῥίπτω, ῥιφῶ, & ſimilia alia, tenui in aſpiratam mutata: vnde aoriſt.2. ἔσκαφον, vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥιφον. Ex act. autem ἔσκαφα eſt paſ. ἔσκαμμαι, vnde aor.1.paſ. ἐσκάφθην.

Ἔσκε, Ionicè pro ἦν, vel potius ἦε, vt ἄγεσκε pro ἄγε. nam εἰμί facit non ſolùm ἦν, in imperf. ſed etiam ἔον, (niſi aor.2. eſſe malis) ſine augmento: cuius tertia perſ. ἔε & εἶ per contractioné. ex inuſ.them. ἔω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Ἔσκλημαι, præt.perf.paſ.verbi σκέλλομαι.

Ἐσκεδάδαται, Ionicè pro ἐσκεδασμένοι εἰσί: itidémque ἐσκεδάδατο pro ἐσκεδασμένοι ἦσαν, pr.perf.& pluſquamperf.paſ. indic. modi, perſ.tertia plu. facta ex tertia ſingulari ἐσκέδασται & ἐσκέδαστο, primùm correpta penul. hoc eſt, abiecto σ, deinde inſerto δα ante ται & το, vt in ἐρηρέδαται & πεφράδαται dictum eſt. Ex them.act. σκεδάζω, cuius fut.1.act. σκεδάσω, præt. ἐσκέδακα, paſſ. ἐσκέδασμαι.

Ἐσκίδνατο, præt.imper.paſ.verbi σκίδναμαι.

Ἔσκλη, aoriſt.2.actiu.vel præt.imperf.verbi inuſ. σκλῆμι, vt ἔβην ex βῆμι.

Ἔσκληκα, præt.imperf.act.eiuſdem σκλῆμι, facit per ſyncopen ex σκελέω: vnde partic. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ionicè pro ἦν, eram: vel potius pro ἔον: imperfect. verbi ſubſtantiui εἰμί: vel etiam aoriſtus ſecundus, vt quidam volunt.

Ἔσμεν, prima perſ.plur.indic. ab eodem them. εἰμί.

Ἔσμηγμαι, præt.perf.paſ.verbi act. σμήχω.

Ἔσο, ἔστω, ſecunda & tertia perſona imperſ. præſentis, à themate εἰμί.

Ἔσομαι, futurum 1. med. eiuſdem verbi εἰμί, ex inuſitato themate ἔω.

Ἑσπερᾶ, Doricè pro ἑσπερῇ apud Theocr. Itidémq; ἑσπερᾶς pro ἑσπερῇς, à them ἑσπερέω.

Ἐσσοῦμαι, Doricè itidem pro ἔσομαι fut.1.med. verbi εἰμί ex ἔω. Solent enim Dores circunflectere fut.act.& med. dicentes ἐσσοῦμαι, ἐσσῇ, ἐσσεῖται, & ſic deinceps.

Ἔσπακα, præt.perf.act.verbi σπάω.

Ἔσπαρκα, præter.perfect.actiu.verbi σπείρω: vnde paſſiu. præter. perfect. ἔσπαρμαι: & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεικα, præt.perf.act.verbi σπένδω ex inuſ. them. σπείδω. Vnde præt. paſſ. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & particip. ἐσπεισμένος. aor.1.act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπετε, vide in ſequente Ἕσπον.

Ἕσπετο, vide in Ἕσπομαι.

Ἕσπομαι, poetica epentheſi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἑσπόμενος. Itidémque ἔσπον pro ἔπον, vnde imper. ἔσπετε pro εἴπετε, dicite, frequens apud Homerum qui & præcedente ἕσπομαι non minus crebrò vtitur, ac inter alia optatiuo ἑσποίμην & particip. ἑσπόμενος. Idem verò & imperfecto ἕσπετο vtitur, ſine augmento: Odyſſ. α, Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἔσπον, aoriſt.2.act.poetici verbi σπέω. Vnde infinit. σπεῖν, & partic. σπών: & in compoſ. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἐσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος: & in compoſ. ἐπεσπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος: quod partic præ aliis eſt frequẽs apud Hom. Meminit verò & Heſychius huius aoriſt.2. med. indicatiui. modi: afferens ἕσπε pro ἠκολούθει, & ἕσποντο pro ἠκολούθουν. Meminit & particip σπόμενος: afferens præterea σπείο & σπεῖο habentia inſertum ι & reſolutionem Ionicam vocalis circũflexæ: illud enim pro σποῦ dicitur, primùm διαλυθέντος τοῦ ου εἰς εο, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐντεθέντος τοῦ ι: hoc verò pro σποῦ, diſſoluta itidem vocali circumflexa οὐ in εο, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔσπον eſſe aiunt aor.2. verbi σπάω, quanquam iis Heſych. quoque aſtipulari videtur, dum ἐπίσπῃ exp. ἐπισπάσηται, καταλάβῃ.

Ἔσσα, poeticè pro εἷσα, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. Aoriſt 1.actiu. interdum ab ἕω ſeu ἕννυμι ſignificante induo, interdum ab ἕω ſeu ἕζω ſignificante ſedere facio, καθίζω.

Ἕσσαι, poeticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri grãtia: aoriſt. 1.act.infin.modi ab iiſdem them. Vnde media voce ἑσσάσθαι. Interdum tamen ἕσσαι eſt ſecunda perſon. præ.perfect.paſ. eorundem them. pro ἕσαι, à prima perſ. ἕμαι: ſicut ἕσσο quoq; pro ἕσο dicitur in pluſquamperf.

Ἔσσαν, poeticè rurſum pro ἦσαν: duplicato σ vt metro ſuccurreretur: tertia perſona pluralis præteriti imperfecti actiui à them. εἰμί.

Ἕσσας, particip. aor. 1. ἕσσα. Qui aor. 1. act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, vnde infin. ἕσσασθαι, & partic. ἑσσάμενος.

Ἕσσε, tertia perſ. aor. illius ἕσσα de quo ſuprà.

Ἔσσεαι, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri cauſa, deinde η reſoluto in εαι more Ionico ſecunda perſ. fut. ἔσομαι, ex themat. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται, Doricum eſſe pro ἔσεται, ſuprà dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia perſon. ſing. fut. ἔσομαι.

Ἕσσα, Ἑσσάμην, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἕσα, & ἑσάμην, à them. ἕω. Ambo autem aoriſt. 1. ſunt indicatiui modi, ſed prius actiuæ, poſterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteriſtica litera futuri, vt ἔχευα. Similiter ἕσσαι (quod eſt prima perſ. ſing. præt. perf. paſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἕσαι poſitum eſſe: hoc autem Ionicè pro εἷμαι, vt ἐβέβληαι pro βέβλησαι, ἕαται pro κέαται, licet alij malint in hoc ἕσσαι, vt & in ἕσμαι & reliquis eiuſmodi, eſſe metatheſin τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων.

Ἔσσεται quoque pro ἔσεται dictum videtur, eſſeq; aoriſt. 1. med. coniunctiui modi, à them. εἰμί. Heſ. tamen in indic. modo expon. fut. ἔσται.

Ἐσσί, poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ ſeu εἶς, es: ſecunda perſona præſentis indic. à them. εἰμί. licet Varin. annotet poeticè vſurpari pro ἐστί quoque. Nunquam autem aſciſcit ν, ſequenti vocali aliqua, vt annotat Euſt.

Ἔσσο, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet: pro ἔσο: éſtque imper. præſens verbi εἰμί. At ἕσσο, itidem geminatum habens σ pro ἕσο, abiecto augmento pro εἷσο, eſt ſecunda perſona ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἕννυμι ſeu ἕω, faciente fut. 1. act. ἕσω, præt. εἷκα, paſſ. εἷμαι, & pluſquamperf. εἵμην.

Ἐσσόμενος, ſimiliter pro ἐσόμενος: particip. futur. 1. à themate εἰμί.

Ἕσσον, itidem pro ἕσον geminato metri cauſa σ, imper. aoriſt. 1. act. ab eodem them. cuius aoriſt. 1. act. indic. eſt ἕσσα, vt paulò ſuprà docui.

Ἔσσυθεν, Bœoticè pro ἐσσύθησαν. aor. 1. paſſ. indic. modi à themat. σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

Ἔσσυται & Ἔσσυτο, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum: vt in ἐσσύθην paulò ſuprà admonui: afferens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam: ſunt autem ab eodem themate σύω.

Ἕσσωμαι, Ionicè pro ἥσσωμαι, ab ἑσσόομαι Ionico them. pro ἡσσάομαι: caret autem augmento pro ἥσσωμαι.

Ἕστακα, per ſyncopen pro ἕστηκα, verſo ſimul η in α, vt volunt nonnulli: præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut. 1. à στάω.

Ἔσταθεν pro Ἐστάθησαν, Bœotica ſyncope, vt ἔσσυθεν pro ἐσσύθησαν: aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi facientis præt. paſſ. ἕσταμαι, ex cuius tertia perſ. fit aor. ille ἐστάθην.

Ἔσται, per ſyncopen pro ἔσεται: tertia perſona ſingul. futur. ἔσομαι, ex εἰμί.

Ἑσταίην, optatiu. præſ. actiu. verbi ἵσταμι, vnde & imperat. ἕσταθι, infin. ἑστάναι, & particip. ἑστώς: & in compoſ. ἀνέστηθι, & ἀνεστάναι. Varin.

Ἕστακα, per ſyſtolen & τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα: itidémque ἑστάκειν pro ἑστήκειν: præt. perfect. verbi ἵστημι.

Ἔστακτο, pr. pluſquamper. paſſ. verbi στάζω, regulare.

Ἐσταλάδατο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δα pro ἐστάλατο ſignificante ἐσταλμένοι ἦσαν ſeu ἐσταλμένοι: apud Heſyc.

Ἐστάλαται & Ἐστάλατο, Ionicè pro ἐσταλμένοι εἰσί, & ἐσταλμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi actiui στέλλω, factæ ex tertiis ſing. ἔσταλται & ἔσταλτο, inſerto α ante ται & το.

Ἔσταλκα, præt. perf. act. eiuſdem them. στέλλω: vnde præt. perf. paſ. ἔσταλμαι, & inde præt. pluſquamperf. ἐστάλμην, aoriſt. 1. paſſiu. ἐστάλθην.

Ἔσταλεν, aor. 2. act. eiuſdem verbi, ex quo paſ. ἐστάλην.

Ἕσταμεν, ſecundum Euſt. per ſyncopen vſurpatum eſt pro ἑστήκαμεν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex στάω. Alij tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἵσταμι: de quo vide quæ in Ἑστάμεν paulò antè tradidi ex Var.

Ἔσταν, Bœotica ſyncope pro ἔστησαν, vt ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. aor. 2. act. indic. à them. ἵστημι. Scribitur & ἕσταν aſpirata prima litera, quod potius ex ἕστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι, ſecundum quoſdam συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἑστηκέναι: túncq; eſt præteriti perfect. act. à them. ἵστημι: ſecundum alios autē præſens eſt infinitiu. modi ex themate ἵσταμι, vt ἱστάναι ex ἵστημι Vide Ἑστάμεν.

Ἕστασαν, per ſyncopen pro ἑστήκεσαν, verſo etiam η in α, vt tradit Euſt. vt alij, pro ἑστάκεσαν itidem per ſyncopen. Quidam tenui ſpiritu ἔστασαν ſcribunt, & habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α, eſſéque aor. 2. pro ἔστησαν.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per ſyncopen & τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes eſſe præter. verbi ἵστημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ. temporis, ex them. ἵσταμι, vt ἱστᾶσι ex ἵσταμι: de quo them. vide in Ἑστάμεν ſuprà.

Ἕστατε quoque nonnulli tradunt per ſyncopē eſſe pro ἑστήκατε: poteſt tamen & ipſum eſſe præſ. imper. ex ſecunda perſ. ἕσταθι, ab ἵσταμι. Vide itidem Ἑστάμεν.

Ἑστεώς, partic. præt. ἕστακα, ex them. ἵστημι.

Ἔστειλα, aor. 1. act. verbi στέλλω: vnde voce media ἐστειλάμην.

Ἐστέρημαι, præt. perf. paſſiu. verbi στερίσκω ex στερέω: vnde aoriſt. 1. paſſ. ἐστερήθην.

Ἐστεφάνιξα, aor. 1. act. verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνισα.

Ἑστεῶς pro Ἑστεώς apud Hom. ex præt. perf. ἕστεα pro ἕστακα, ab ἵστημι. Dicit enim ἑστεῶτ' ἐπ' ἄλλους.

Ἔστη, aoriſt. 2. actiu. verbi ἵστημι, vt τίθημι facit ἔθην: habet tertiam perſonam pluralem ἔστησαν communem cum aor. 1. ἔστησαν ſed in eo differentem quòd neutram habeat ſignificat. at aor. 1. tranſitiuam.

Ἕστηκα, præt. perf. actiu. verbi ἵστημι, vnde pluſquamper. ἑστήκειν, & particip. ἑστηκώς. Alij tamen med. vocis eſſe hæc volunt ex themat. ἑστήκω.

Ἑστήκειν, apud Homerum pro ἑστήκει, facta contractione Ionici ἑστήκεεν, in quo ν propter ſequentem vocalem aſcitum eſt. Ambo tertiæ perſonæ ſing. præter. pluſquamperf. à themate ἵστημι.

Ἑστάκειν, Doricè pro ἑστήκειν, præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἑστήξει & Ἑστήξεται, futu. 1. actiu. & med. verbi ἑστήκω, facti ex præter. ἕστηκα.

Ἔστησα, aoriſt. 1. actiu. verbi ἵστημι, facientis futur. 1. actiu. στήσω, ex στάω. Tertia autem perſ. plural. ἔστησαν, eiuſdem aor. eadem eſt terminatione cum tertia aor. 2. ſed non item ſignificatione, vt annotaui in ἔστη paulò antè.

Ἐστησάμην, aor. 1. med. ex act. ἔστησα, ab eod. them.

Ἑστώς, quoque per ſyncopen dici pro ἑστεώς, vt ἑστεώς pro ἑστηκώς, κεκοτηώς pro κεκοτηκώς, κεχαρηώς pro κεχαρηκώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐστιάθη, Ionicè pro εἱστιάθη, omiſſo augmento, à them. ἑστιάομαι: apud Heſyc.

Ἔστιβεν, aor. 2. act. verbi στείβω facientis fut. 2. στιβῶ.

Ἐστιχόωντο, poeticè pro ἐστιχῶντο, præter. imperf. paſſiu. verbi στιχάομαι.

Ἕστο, poeticè ſeu Ionicè pro εἷτο: tertia perſ. ſingul. præter. pluſquamperf. paſſ. à themat. ἕννυμι ſeu ἕω, facientis fut. 1. act. ἕσω, præt. perf. εἷκα, vnde paſſ. εἷμαι.

Ἐστόν, ſecunda & tertia dualis numeri, præſ. temporis ex themate εἰμί.

Ἔστοργα præt. perf. med. verbi στέργω, vt ἔοργα.

Ἐστόρεσα, aor. 1. act. verbi στόρνυμι ex στορέω, faciente fu. 1. act. στορέσω. Vnde & aor. 1. paſſ. ἐστορέσθην.

Ἐστόρηται, in tertia ſingulari perfecti paſſiu. ab eodem themate. Doricè pro ἐστόρεσται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. στρέφω, vt τέθραμμαι eſt ex τρέφω, verſo ε in α.

Ἐστρατόωντο, Ionicè vel poeticè pro ἐστρατῶντο, pleonaſmo τοῦ ο, ex them. στρατάομαι.

Ἐστράφατο, Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia perſon. pluralis præter. pluſquamperf. paſſiu. à them. eodem, facta ex tertia ſingulari ἔστραπτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente commutata in aſpiratam.

Ἐστρέφθην, aor. 1. paſſ. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται præteriti reuerſo in ε præſentis.

Ἔστροφα, præter. perfect. med. eiuſdem verbi, vt τέτροφα ex τρέφω eſt, ε verſo in ο, vt in aliis fieri ſolet biſyllabis ε in priore ſyllaba habentibus, vt ſunt λέγω, πλέκω, τείνω, πείθω, σπείρω, & ſimilia.

Ἔστρωμαι, præteritum perfectum paſſiu. verbi actiu. στρώννυμι ex στρόω, faciente futur. 1. actiu. στρώσω, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα, aor. 1. act. eiuſdem them.

Ἔστυγον, aor. 2. act. verbi στυγέω, facientis fut. 2. στυγῶ.

Ἔστω, tertia perſ. imper. præſ. à them. εἰμί.

Ἐστωμυλάμην, aor. 1. med. verbi στωμύλλω.

Ἔστων, Attica ſyncope pro ἔστωσαν ponitur, vt ἐφέστων quoque pro ἐφεστώτωσαν: duali numero vſurpato pro plurali: eſt enim ἔστων dualis numeri, perſonæ tertiæ imper. modi, à them. εἰμί. ἔστωσαν autem pluralis numeri, tertiæ perſonæ, eiuſdem alioqui modi,

modi, & ab eodem themate.

[illegible] perf. præterit. ſyncop. itidem paſſ. factum [illegible] ex [illegible], ſeu [illegible], vel potius ex [illegible] aut [illegible], abſorpta vocali præcedente. itidem in compoſitis [illegible], & cæteris.

[illegible], aor. 1. paſſ. verbi [illegible], vt [illegible] eſt ex χέω.

[illegible], apud Alcmanem, & [illegible] apud Anacreontem, Atticè pro [illegible] ſiue [illegible], Attico more aſcito duplici augmento, vt in [illegible]. Etymol. Eſt autem aor. 1. irreg. verbi [illegible] ſiue [illegible], facientis fut. 1. act. [illegible], tanquam à [illegible] ſeu [illegible].

[illegible], aor. 2. paſſ. verbi [illegible], facientis futur. 2. [illegible], & aor. 2. [illegible].

[illegible], aor. 2. paſſ. verbi act. [illegible], facientis futur. 2. act. [illegible], & aor. 2. [illegible].

[illegible], præter. perfect. paſſiu. eiuſdem thematis ex actiuo [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible] ſeu [illegible].

[illegible], aoriſt. 1. actiui. verbi [illegible], vt [illegible] à [illegible], [illegible] à [illegible].

[illegible], aoriſt. 1. paſſiu. verbi actiui [illegible] ſeu [illegible], facientis futur. 1. [illegible] præter. perfect. [illegible], paſſiu. [illegible] ex cuius tertia perſona [illegible] ſit hic aoriſtus [illegible], commutata vocali longa in breuem, vt in [illegible], & ſimilibus. [illegible] autem eſt tertia perſona ſingul. præteriti perfect. act. à them. [illegible]: non tamen quamquam poterit & Ionica ſyncope vſurpatum eſſe pro [illegible], vt [illegible] pro [illegible], & ſimilia: tunc que rurſum eſt aoriſt. 1. paſ. à them. [illegible], plurali num. & tertiæ perſonæ.

[illegible], præt. perf. act. eiuſdem them. [illegible].

[illegible], aor. 2. actiu. verbi [illegible], mutuatitius ab eodem verbo [illegible], vnde aor. 2. med. [illegible].

[illegible], futur. 1. actiu. verbi [illegible] ſignificantis vel induo (pro quo [illegible] potius dicitur) vel ſedere facio: pro quo vſitatius eſt [illegible], necnon [illegible].

[illegible], aor. 1. paſſ. verbi acti. [illegible], ex tertia perſ. ſing. præterito perfecti [illegible], detracto [illegible].

[illegible], aoriſt. 2. paſſ. verbi actiu. [illegible], facientis fut. 2. act. [illegible], aor. 2. [illegible].

[illegible], aor. 1. paſſ. verbi act. [illegible], facientis præt. perf. act. [illegible], paſſ. [illegible], tanquam ex them. [illegible].

[illegible], aoriſt. 2. paſſ. verbi actiu. [illegible], facientis futur. 2. act. [illegible], aor. 2. [illegible].

[illegible], aor. 2. act. verbi [illegible] vel [illegible].

[illegible], aor. 2. med. augmento carens & [illegible] duplicatum habens metri cauſa, ex poetico themat. [illegible], pro quo in proſa dicitur [illegible].

[illegible], aoriſt. 1. act. imperatiui modi, ex themate act. [illegible].

[illegible], aor. 2. paſſ. verbi act. [illegible], facientis fut. 2. act. [illegible], aor. 2. [illegible], tenui in aſpiratam verſa, vt [illegible], ex [illegible].

[illegible], præter. pluſquamper. med. verbi [illegible], ectaſin habens penultimæ ſyllabæ pro [illegible], metri gratia ab Homero admiſſam. regulariter enim eſt futur. 2. [illegible], ſit præteritum medium [illegible], vnde participium [illegible] apud eundē frequentiſſimum: irregulariter verò propter metrum [illegible], nō minus crebrum apud eundem.

[illegible], aoriſt. 1. paſſiu. verbi actiui [illegible], facientis futur. 1. actiu. [illegible], ex [illegible] verbo inuſit. præterit. perfect. [illegible], & voce paſſ. [illegible] ſeu [illegible]: ex cuius tertia perſon. ſingul. [illegible] ſit [illegible], aoriſtus hic [illegible], correpta penultima, & aſpirata verſa in tenuem propter aliam immediatè ſequentem aſpiratam vt in [illegible].

[illegible], Ionicè pro [illegible]: tertia perſona præteriti pluſquāperf. acti med. verbi [illegible], facientis p. et medium [illegible].

[illegible], præt. pluſquamperf. verbi [illegible], facientis futur. [illegible] præt. [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible].

[illegible], aor. 2. act. verbi [illegible], ex inuſ. them. [illegible].

[illegible], Ionicè & poeticè pro [illegible], nulla facta contractione ex imperfecto paſſ. [illegible] & aſcito [illegible] metri cauſa, vt & [illegible] dicunt iidem Iones pro [illegible].

[illegible], aor. 1. act. eiuſdem verbi [illegible], facientis fut. 1. [illegible], retento [illegible]. Ex quo eſt & paſſ. [illegible] factus ex tertia perſona ſingul. præt. paſ. [illegible].

[illegible], aor. 2. act. verbi [illegible] potius à [illegible] eſt. Vnde paſſ. aor. 2. [illegible].

[illegible], aoriſt. 1. act. verbi [illegible], Æolicè, vt [illegible] ex [illegible] eſt. Alioqui eſt à [illegible] ſignificante ex [illegible], vnde [illegible] etiam.

[illegible], præterit. pluſquamperfect. paſſiu. verbi actiui [illegible], facientis præt. perf. actiu. [illegible], vt [illegible], paſſ. [illegible], vt [illegible].

[illegible], verbi actiui [illegible] in præterito pluſquamperfecto paſſiu. tertia perſona pluralis, Ionicè pro [illegible], ex tertia ſingulari [illegible], inſerto [illegible] ante [illegible], & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Sic [illegible] ſupra.

[illegible], Ionicè, vt præcedens [illegible], tertia perſona pluralis præteriti pluſquamperf. paſſ. à themate actiu. [illegible], facta ex tertia ſingulari [illegible], inſerto [illegible] ante [illegible], & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Communi lingua dicitur [illegible].

[illegible], imperf. inuſ. verbi [illegible], facti ex [illegible] pleonaſmo ſyllabæ [illegible] pro quo in proſa dicitur [illegible]. Niſi pleonaſmum eſſe malis [illegible] pro [illegible].

[illegible], præterit. pluſquamperfect. med. tanquam ex [illegible] vel [illegible]: cuius vſus apud poetas duntaxat eſt pro [illegible].

[illegible], præter. pluſquamperf. paſſ. verbi [illegible] tanquam ex [illegible]. Vſurpatur verò & ipſum tantummodo a poetis: ſecunda perſona eſt [illegible], ex prima [illegible].

[illegible], Ionicè pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]: vt [illegible] pro [illegible] & [illegible] pro [illegible], reſoluta diphthongo & abiecto [illegible]. Eſt autem præt. pluſquamperf. act. verbi [illegible].

[illegible], præter. perfect. actiu. verbi [illegible], Atticum pro [illegible], reduplicatis duabus Initialibus literis præſentis. Dicitur verò pro eodem & [illegible], exempto [illegible] ex diphthongo.

[illegible], tertia perſona præt. imperf. ex verbo [illegible], Attico more transſumpta ab inuſ. them. [illegible], vt [illegible] ex [illegible].

[illegible], ſecunda perſ. præt. imperf. paſſiu. [illegible], pro [illegible]. Solent enim Iones eximpto [illegible] dicere [illegible], vt [illegible] pro [illegible]: vnde poſtea Atticè & in communi lingua factum [illegible] per contractionem. Sunt verò ex eodem themate [illegible].

[illegible], præt. imper. & aor. 2. verbi [illegible] facti ex [illegible].

[illegible], Bœotica ſyncope pro [illegible], ab [illegible], aor. 2. paſ. verbi act. [illegible] ſeu [illegible] facientis fut. 2. act. [illegible], aor. 2. [illegible]. Alioqui & tertia perſ. ſingul. eſſe poteſt aor. 2. act. habens aſcitum [illegible], pro [illegible].

[illegible], aor. 2. act. eiuſdem them. [illegible] ſeu [illegible], facientis fut. 2. act. non ſolùm [illegible], ſed etiam [illegible], vt [illegible] & [illegible] facit & [illegible].

[illegible], aor. 1. paſ. verbi [illegible], tanquam ex [illegible]: facit enim fut. 1. act. [illegible], præter. perf. [illegible], paſ. [illegible], ex cuius tertia perſ. [illegible] fit aor. ille.

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible] ſeu [illegible].

[illegible], dual. & plur. aor. 2. act. à them. [illegible], facientis in prima ſing. [illegible], vt [illegible].

[illegible], aor. 2. act. verbi [illegible], tanquam ex [illegible] vel [illegible].

[illegible], aor. 2. acti. verbi [illegible], facientis fut. 2. [illegible], quo Homerus in paſſiua ſignificatione vſus eſt pro [illegible]: eſt enim [illegible] aor. 1. paſ. ex act. illo [illegible] dicens: [illegible], vt annotat Euſt. Alioqui enim ſubaudiendus foret accuſatiuus aliquis, nimirum [illegible] vel [illegible]. Media voce dicitur [illegible]. Rurſum [illegible] poteſt alicubi Bœotica ſyncope poſitum eſſe pro [illegible], in aor. 2. paſſ.

[illegible], aor. 2. paſ. verbi [illegible], facientis fut. 2. act. [illegible], & aor. 2. [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible], facientis fut. 1. [illegible], retento [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible] ſeu [illegible], ex them. [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible], facientis futur. 1. [illegible], verſo [illegible] in [illegible], vt alia quoque ſecundæ coniugationis verba in [illegible] deſinentia, [illegible].

[illegible], aor. 2. paſſ. verbi actiui [illegible], facientis fut. 2. act. [illegible], vt [illegible], & ſimilia quæ tenuem mutant in aſpiratam: propter quam etiam aſpiratam coactum eſt verbi hoc præcedentis ſyllabæ aſpiratam vertere in tenuem, ne duæ aſpiratæ concurrentes [illegible] quampiam & cacophoniam efficerent: ſicut [illegible] quoque & [illegible] mutarunt thematis ſui aſpiratam [illegible] in tenuem à [illegible] & [illegible].

[illegible], aor. 1. act. verbi [illegible], ex inuſ. them. [illegible], vnde futur. 1. [illegible] paſſ. aor. 1. eſt [illegible], ex præt. paſ. [illegible], tertia perſ. ſinguląq; eſt [illegible].

[illegible], aor. 1. paſſ. verbi [illegible] in quo aſpirata præſentis litera [illegible] verſa in tenuem propter ſequentem immediatè aliam aſpiratam: qualem mutationem factam eſſe in [illegible] quoque & [illegible], paulò ſupra admonui.

[illegible], aor. 1. paſ. verbi act. [illegible], abiectum habens [illegible] ex diphthongo: potius eſt ex inuſ. them. [illegible] vel [illegible].

[illegible], aor. 2. act. verbi [illegible] ex [illegible], faciente fut. 2. [illegible], ſublato [illegible] ex diphthongo.

[illegible], pleonaſmo Æolico [illegible], pro [illegible], mutato ſimul ſpiritu: hoc autem [illegible] factum eſt, reſoluta Ionicè ſeu Atticè vocali circumflexa [illegible] in [illegible] aor. 2. verbi poetici [illegible] ſeu [illegible], vt ſupra docui.

Εὐχωλὰς, apud Hom. pro εὐχωλάς.

Ἐνεγγυήθη, aoriſt.1.paſſ.verbi ἐγγυάω, intrinſecus habens augmentum.

Ἠναντίουν, præterit. imperf.verbi ἐναντιόω, intrinſecus habens augmentum.

Ἠναντίωσα, aor.1.act.verbi ἐναντιόω, ſimilis præcedentibus.

Ἠράμην, per ſyncopen pro ἠειράμην, vt tradunt quidam grammatici veteres: aoriſt.1.med.verbi act. ἀείρω mutuantis futurũ ἀέρσω ex ἀέρω. Niſi quis ex ἄρω malit facere fut.1. ἀρῶ, aor.1.act. ἦρα, indéque medium ἠράμην. Ex quo infinitiuus ἄρασθαι. Ambo autem rarioris vſus ſunt: atque adeò quidam eorum vſu interdicunt.

Εὑρέ, aor.2.act.imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὗρε, vt εἰπὲ pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indicat. εὗρον.

Εὑρέθην, aoriſt.1.paſſiu.verbi eiuſdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente futur.1.actiu. εὑρήσω, præt.perfect.actiu. εὕρηκα, paſ. εὕρημαι. ex cuius tertia perſon. εὕρηται factus eſt aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς. & infinitiu. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut.1.act.verbi εὑρίσκω, ex inuſ.them. εὑρέω: ex quo aor.1. εὕρησα. & præt.perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aoriſt.2.actiu.eiuſdem themat. ex eodem verbo εὕρω: facit enim futurum 2. εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, inde aor.2. med. εὑρόμην.

Εὔφρανα, aoriſt.1.act.verbi εὐφραίνω, carens augmento.

Εὗσα, aor.1.act.verbi εὕω, facientis futu.1.act. εὕσω.

Εὔχεο, Ionicè pro ηὔχου, primum omiſſo augmento, deinde diphthongo ου reſoluta in εο, ſecunda perſona præt.imperf.paſ. à them. εὔχομαι.

Εὐχετοῴμην, pleonaſmo poetico τοῦ ο pro εὐχετῴμην. eſt autem hoc εὐχετῴμην optat.præſ.perſ. per contractionem ex εὐχεταοίμην, à them. εὐχετάομαι: ſicut βοῴμην fit ex βοαοίμην: & pleonaſmo τοῦ ο βοοῴμην.

Εὔχθω, tertia perſ.imper.modi, præt.perf.paſ.ex ſecunda εὖξο. ambo ex them εὔχομαι.

Ἐφαάνθην, vide paulò pòſt in Ἐφάνθην.

Ἔφαγον, aor.2.verb. φάγω, facientis fut.2. φαγῶ.

Ἐφαλεῖ, quod Heſyc.expon. [illegible], Doricum eſt pro ἐφαλεῖ, ex them. ἐφαλέω.

Ἐφάμην, aor.2.med.verbi φημί, ex aor.1.act. ἔφην, vt ἐθέμην ex ἔθην, Etym.

Ἔφαν, Bœotica ſyncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν, exempta ſyllaba σα. eſt autem præt.imperf.act.eiuſdem thematis. Idẽ Etymol.

Ἐφάνην, aoriſt.2.paſſ.verbi act. φαίνω, facientis futur.1.act. φανῶ, aor.2. ἔφανον.

Ἐφάνθην, aor.1.paſ.eiuſdem thematis, facientis præt. paſ. πέφασμαι, ex cuius tertia perſona πέφανται aor. ille formatus eſt. Poetæ autem ἐφαάνθην dicunt pleonaſmo τοῦ α, necnon φαάνθην ſine augmento, pro eodem.

Ἐφάξατο, aor.1.med.verbi φάγνυμι, facientis futur.1.actiu. φάξω. Factum eſt autem φάγνυμι hoc ex σφάζω, tranſpoſitis literis, meminitque eius Heſychius afferens ἐφάγνυσαι, quod expon. ἔσφαξε. quanuis id potius ſit aoriſt.1.act.ex themat. φαγύω.

Ἐφεῖσαι, Ionicè ſeu poeticè pro ἐφῆκας: aor.1.act.verbi ἐφίημι, facientis fut.1. ἐφήσω ex inuſ.them. ἐφέω: habens η circumflexum Ionico more diſſolutum in ει, vt & [illegible], & ſimilia, dicuntur pro [illegible].

Ἐφεθείς, particip.aoriſt.1.paſſiu.ex eodem themat. Facit enim præter.perſ.paſſiu ἐφεῖμαι: ex cuius tertia perſon. fit ἐφείθην hoc, exempto ι ex diphthongo, correptáque penult. vt ex τέθειται fit ἐτέθην.

Ἐφῆκα, aor.1.act.eiuſdem verbi, vt ἔθηκα ex τίθημι eſt.

Ἐφεῖτο, præter.pluſquamperfect.paſſiu.vel ex eodem them.vel ex ἐφίημι ſeu ἐφίω: habent enim hæc commune perfect. paſſiu. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem eſt ſortitum.

Ἐφείσθω, imper.præt.perſ.ab eodem.

Ἐφείω, poeticè pro ἐφῶ, reſoluto primùm ω circumflexo in εω, deinde metri cauſa aſcito ι ad ε. aor.2.actiu. ſubiunct.modi, ab eodem verbo.

Ἐφέμεν. Doricè pro ἐφεῖναι, aoriſt.2.actiu. infin. modi ex eodem themat.

Ἐφίεσκον, Ionicè pro ἐφίεσαν, abiecto augmento, & inſerto σκ. præt.imper.vel aor.2 act. à verbo ἐφίημι.

Ἔφερσεν, quod Heſy. affert pro ἐνέγκεν, videtur eſſe aor.1.act.verbi φέρω, facientis Æolico more fut.1. φέρσω, & ſignificantis eo in loco quem exponit in vtero fero.

Ἔφες, aor.2.act.imper.modi, à them. ἐφίημι, vt θές ex τίθημι.

Ἐφέσσαι, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἔφεσαι: aor.1.med. imper.modi, ex them. ἐφίημι aut ἐφέω, faciente fut.1.act. ἐφέσω. Vnde med.aor.1.infin.modi ἐφέσσασθαι pro ἐφέσασθαι.

Ἐφιζάνεσκον, poetico pleonaſmo τοῦ ε pro ἐφιζάνσκον: præt.imperfec. verbi ἐφιζάνω.

Ἐφεῖκα, pr.per.act.verbi ἐφίημι, ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à th. inuſ. ἐφέω. vel etiam aoriſt.1.actiu.irregularis, vt ἕηκα, ἔθηκα, pro ἕησα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aoriſt.1. ἐφείμην apud Heſychium legitur. At ἐφίει præſens eſt tertiæ perſ. ex them. ἐφίω.

Ἐφείσατο, aor.1.med.verbi ἐφίεμαι.

Ἔφηνα, aor.1 act.verbi φαίνω. Vnde med.voce ἐφηνάμην.

Ἔφην, præt.imperf.vel.aor 2.act.verbi φημί, vt ἔστην.

Ἔφησα, aor.1 act.verbi φημί, mutuatitius ab inuſitato φάω, faciente fut.1. φήσω.

Ἔφησθα, paragoge Æolica pro ἔφης, vt εἴπησθα pro εἴπῃς: ſecunda perſona aor 2. ἔφην ab eodem them.

Ἐφεθείην, optatiu.aoriſt.1.paſſiu.ex them. ἐφίεμαι, faciente præter.paſſiu. ἐφεῖμαι, aoriſt. 1.paſſiu. ἐφέθην: vnde & particip. ἐφεθείς.

Ἐφήσομαι, futur.1. med.verbi actiui ἐφίημι, vel etiam verbi paſſiui ἐφίεμαι. Habet verò ἐφίημι, hoc futurum medium, vt & actiuum ἐφήσω, ex inuſit.themate ἐφέω: ἐφίεμαι autem ſuum ex ſeipſo.

Ἔφθακα præt.perf act.verbi φθάνω, eiecto ν.

Ἐφθάρην, ao.2.paſ.ver. φθείρω, facientis f.2.act. φθερῶ. ao.2. ἔφθαρον.

Ἔφθαρκα. præt.perfect.actiu.verbi eiuſdem, mutuatitium à Dorico φθάρω, vt Euſtath.tradit. Vnde præt.perf.paſſ. ἔφθαρμαι cũ ſuo infin. ἐφθάρθαι, & partic. ἐφθαρμένος: necnon aor.1.indic. ἐφθάρθην.

Ἔφθασα. aor.1.act.verbi φθάνω ex them. φθάω.

Ἔφθην, aor.2.eiuſdem verbi, ex them. φθῆμι, vt ἔφην.

Ἐφθίατο Ionicè pro ἔφθιντο: tertia perſona plur. præter.pluſquãperfect.ex them. φθίνω ſeu φθίω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante το.

Ἐφθίθη, aor.1.paſ.verbi φθίω facientis præt.paſſ. ἔφθιμαι. Legitur apud Heſyc.

Ἔφθιτο, præt pluſquamperſ.paſ.eiuſdem them.vtũ iam dixi, φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præter.perfect.med.verbi φθείρω, vt ex σπείρω eſt ἔσπορα.

Ἐφιᾶσι, tertia perſ.plur.verbi ἐφίημι, in præſ.indicat.modi, vt ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγμένος, particip.præter.perf.paſſ.ab ἐφικνέομαι, faciente futur. 1.med. ἐφίξομαι, & præteritum paſſiuum ἐφῖγμαι, ex inuſitato themate ἐφίκομαι, vnde futur.1. etiam habet, & aor.2.

Ἐφίει, tertia perſon.ſingul.præt.imperſ.act.ex inuſ.themat. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in vſu eſt. Interdum eſt & ſecunda perſona imperſ.præſ.ab eod.them.

Ἐφιέμεν & Ἐφιέμεναι, Doricè pro ἐφιέναι, præſ. infinit.ab eodem ἐφίημι.

Ἐφιέναι, infinit.præſens verbi ἐφίημι, vt dixi: veluti τιθέναι eſt ex τίθημι.

Ἐφίησι. tertia perſon.ſingul.præſ.indic.ab eodem. At ἐφίῃσι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubiunctiui modi, habens Ionicam paragogen σι, vt λάβῃσι, θήῃσι, & ſimilia, pro ἐφίῃ, λάβῃ, θήῃ.

Ἐφίκοντο, aoriſt.2.med.verbi ἐφικνέομαι, facientis futur.1.med. ἐφίξομαι, aoriſt.2. ἐφικόμην, cuius hoc ἐφίκοντο eſt tertia perſona plur.

Ἐφίλατο, aoriſt.1.med.verbi φιλέω, vnde & imperat. φίλαι, vt Euſtath. tradit. Ambobus vtitur Homerus, illo pro ἐφίλησε, Iliad. ε, hoc autem pro ἀγάπησον: Iliad. ε, ι in ambobus producens.

Ἐφίλαθεν, Bœotica ſyncope pro ἐφιλάθησαν: aoriſt.1.paſſiu.verbi actiui φιλέω, facientis futur.1.actiu. φιλέσω, præter.perfec.paſ. πεφίλημαι.

Ἐφίστα, tertia perſ.ſing.præt.imperf.à them. ἐφιστάω. Quidam & imperatiuum eſſe aiunt pro ἐφίστασο.

Ἔφλαδεν aor.2 act.verbi φλάζω: apud Etym.

Ἐφλέχθη, aoriſt 1.paſ.verbi actiui φλέγω facientis fut.1.act. φλέξω, præt.paſ. πέφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, vt ἐφίλαθεν paulò antè, Bœotica ſyncope pro ἐφοβήθησαν aor.1 paſ.verbi act. φοβέω.

Ἔφραδον, aor.2.act.verbi φράζω, facientis fut.2. φραδῶ, conuerſo ζ in δ, vt in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω ſiniuntur.

Ἔφυξα, aor.1.act.verbi φύζω ſeu φεύγω.

Ἔφυ, tertia perſ.aor.2. ἔφυν, de quo mox.

Ἔφυγον, aor.2.act.verbi φεύγω, facientis fut.2. φυγῶ, exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω, τεύχω, & ſimilibus.

Ἐφύγοσαν, Dorica epentheſi ſyllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur.ao. 2.act. vt ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

Ἐφύη, aor.2.paſſ.verbi act. φύω, ex aor.2.act. ἔφυν.

Ἔφυν, aor.2.act.verbi inuſitati φῦμι, vnde partic. φύς.

Ἔχαδον, aor.2.act.verbi χάζω, vt ἔφραδον.

Ἐχαώ

Ἐχαλέπηνα, aor.1.act.verbi act. χαλεπαίνω, verſo α in η, & ſubſcripto ι.

Ἔχαδον, aoriſt.2.verbi actiu. χαδέω, facientis futur.2. χαδῶ. At aor.1. foret ἔχησα.

Ἐχάρην, aoriſt.2.paſſ.verbi act. χαίρω, facientis futur.2.actiu χαρῶ, aor.2. ἔχαρον.

Ἔχεα, aor.1.act.verbi χέω, ex ἔχευσα: vnde infin. χέαι.

Ἐχέμεν, Doricè pro ἔχειν, infin.præſ.verbi ἔχω.

Ἔχεσκε, Ionicè pro εἶχε, abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκε, vt & in aliis præt.imperf.indicat.modi, ab eodem them.

Ἔχευα, aor.1.act.verbi χέω, vt iam dixi: contra regulam pro ἔχευσα, exempto σ characteriſtica futuri litera in tertia coniugatione: vnde dempto præterea υ, fit ἔχεα. Niſi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum exiſtimet pleonaſmo τοῦ υ Æolico, qualis eſt in εὔαδεν, & ἀεύομαι, ac ſimilibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ἔχηρα, aor.1.act.verbi χαίρω, vt à δαίρω eſt ἔδηρα. Var. Ionicum eſſe ait pro ἐχάρην.

Ἐχθήρειε, aor.1.act optat.modi. Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι, à themat. ἐχθαίρω, faciente aor.1.indi.modi ἤχθηρα, vt præcedens ἔχηρα à χαίρω eſt, ſubiunct.aor.1.act.eſt ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut.1.med.verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων, Atticè pro ἐχέτωσαν: participio præſentis temporis pluralis numeri genitiui caſus vſurpato pro tertia perſona pluralis imperatiui modi. Ambo à them. ἔχω.

Ἔχρανον, aoriſt.1.actiuus verbi χραίνω facientis futurum ſecundũ χρανῶ, exempto ι ex diphthongo, ad corripiẽdum penultimã. Interdum eſt & imperf.verbi χραίνω.

Ἐχέατο, poetico pleonaſmo τοῦ ε pro ἔχεντο, vt ἐφθίατο pro ἐφθίντο, & ſimilia, præt.imper.verbi paſſ. χέομαι.

Ἐχύη, aor.2.paſſ.verbi χύω ſeu χέω, vt ἐῤῥύη. Apud Heſyc.

Ἐχύθη, aor.1.paſſ.eiuſdem verbi, vt ἐλύθη.

Ἐχώσθη, aor.1.paſſ.verbi χώννυμι ſeu χόω, facientis futurum 1.act. χώσω, præt.paſſ. κέχωσμαι. vt χρώννυμι facit κέχρωσμαι, & ſimilia aſſumpto σ contra morem aliorum in ω deſinentium.

Ἐψαθήλατο, aor.1.med.verbi act. ψαθάλλω: vt ἥλατο ab ἅλλομαι formatum eſt.

Ἐψάλαται, Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσὶ tertia perſ. pluralis præter. perf.paſſ.verbi actiui ψάλλω, ex tertia ſing. facta inſerto α ante ται. Niſi malis formare ex præter. medio ἔψαλα, adiecta ſyllaba ται.

Ἕψεαι, Ionicè itidem pro ἕψῃ, reſoluta diphthongo, ſecunda perſona ſingul.futur.1.med. ἕψομαι, ex themate ἕπομαι. Apud Heſych. verò & Ἕψεο legitur, quod itidem Ionicam diphthongi diſſolutionem admiſit pro ἕψου: ipſe in imper. modo & tẽpore præſ.expon. ἀκολούθει, ἕπου, ſequere: tanquam fut.1.med. ἕψομαι, tranſeunte in præſens, ſicut à βήσομαι & δύσομαι eſt ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθαι, poetico pleonaſmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, vt μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, & ſimilia.

Ἐψιθυρίσδομες, Doricè pro ἐψιθυρίζομεν: à Dorico itidem them. ψιθυρίσδω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιάατο, poet.pleonaſmo τοῦ α pro ἐψιῶντο, vt ἐχράατο, pro ἐχρῶντο: à them. ψιάομαι ſeu ψιάζομαι.

Ἕω, ἕῃς, ἕῃ, Ionicè pro ὧ, ᾗς, ᾗ, reſoluta vocali circumflexa, aor.2. act.ſubiunct.modi, à themate ἵημι ſeu ἕω nam interdum ἕω thema quoque eſt, & aliquando eſt origo τοῦ ἵημι, faciens fut.1.act. ἥσω, aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἕζω facientis ἕσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, reſoluta vocali circumflexa præſens eſt ſubiunctiui à themat. εἰμί, niſi aor.2.eſſe malis. nam tradunt grammatici hoc εἰμί in aoriſt.2.facere ἔον, optatiuo ἔοιμι, ſubiunctiuo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον eſt & ipſum, à them. ἔω, nam & ἔω, vt ἕω, thema interdum eſt, & primitiuum atque origo eſt modo τοῦ εἰμί, faciens fut.1. med. ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, ſignificantis πορεύομαι, faciens futu.1. med. εἴσομαι aſſumpto ι.

Ἔοργα, præt.med.verb.act. ἔργω, Atticè aſſumpto ε pro ὄργα.

Ἔοργμαι, præt.paſ.eiuſdem them. itidem habens Atticè aſſumptũ ε pro ὄργμαι. Vnde particip. ἐοργμένος.

Ἐοργυίας, part.fœm.gen.ex maſcul. ἐοργώς. Ambo particip.ex præt. med. ἔοργα.

Ἔωθα, præt.med.verbi ἔθω, vt ἔργω, facit ἔοργα, pro ἔθα & ὄργα, verſo primùm ε priori ſyllabæ in ε, deinde repetita initiali litera præſentis, vt ἕλπω, etiam facit ἔολπα. Vtitur porro hoc præterito ἔωθα Aratus, vt & Thucydid. pluſquamperfecto Attico ἐώθεσαν pro εἰώθεσαν: & Archippus participio ἐωθώς. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, aſſumpto ι.

Ἐώθουν, itidem Atticè aſſumpto ε dicitur pro ὤθουν hoc autem per contractionem pro ὤθεον: præter.imperfect.actiui verbi ὠθέω.

Ἐῴκειν, pro ἐοίκειν, ο verſo in ω & ſubſcripto ι, pluſquamperf.me. verbi act. εἴκω, habens & ipſum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præſentis, vt ἔωθα.

Ἐώλπειν, pro ἐόλπειν, κατὰ χρόνων μετάθεσιν, vt ſcribit Euſtath. inquiens regulariter debuiſſe dici ἠόλπειν in hoc pluſquamperfec.verbi ἔλπω, aſſumpto aliquo augmento præter augmentum præter. ἔολπα: ſed poetica quadam licentia ab Hom. tranſpoſito augmento, hoc eſt, è prima ſyllaba tranſlato in ſecundam, dictum fuiſſe ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præſentis literã. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἕωμεν, pleonaſmo τοῦ ε pro ὦμεν: aor.2.ſubiunct.act. ab inuſ.them. ἔημι ex ἕω ſignificante πληρῶ, vt tradit Euſtat. qui etiam addit, pro ἕωμεν ſcribi & εἴωμεν.

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι: optatiu. præſens verbi actiu. ἐάω.

Ἐών, poetico pleonaſmo τοῦ ε pro ὤν, vt tradunt nonnulli, qui particip. præſentis eſſe temporis indicant. Alij aor.2.eſſe aiunt, regulare, ab aoriſt.2.indicat.modi ἔον, vt paulò antè etiam in Ἔω admonui.

Ἔων, ſine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more. præt.imperf.act.verbi ἐάω.

Ἐώνημαι, Atticè aſſumpto ε dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώθουν & ἑώρων pro ὤθουν & ὥρων. Eſt autem præt.perf.paſ.verb. ὠνέομαι: ex quo & aor.paſſ. ἐωνήθην. Itidem in præt.imperfect. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Ἐωνοχόουν, præt.imperf.act.verbi οἰνοχοέω, habens & ipſum Attico more aſſumptum ε pro ᾠνοχόουν, vt ἔοργα dici pro ὄργα ſuprà docui.

Ἔωξα, eodem modo pro ὦξα: aor.1.act.verbi οἴγω.

Ἑώρα, itidem Atticè aſſumpto ε pro ὥρα, tertia perſona præter. imperfect.actiui ex prima ἑώρων, pro ὥρων. Ambo ex actiuo them. ὁράω.

Ἑώρακα, ſimiliter pro ὥρακα dicitur. præt.perfec.actiu.eiuſdem themat. ὁράω.

Ἐώργειν, præter.pluſquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, aſſumpto augmento intrinſecus quod extrinſecus aſſumi oportebat, vt in ἐώλπειν ſupra. Similem ectaſin habere tradunt & ἐωργώς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præter. perf.indic.modi, apud Heſy. ἔωργε, quod exp. εἴργασται, ſimilem habens ectaſin.

Ἑώρταζον, præt.imperfect.verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinſecus.

Ἑώρων, Atticè pro ὥρων, aſſumpto ε, vt in ἐωνοχόουν, præt.imperf. verbi act ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè aſſumpto ε pro ὦσα: aor.1.act.verb. ὠθέω ex inuſ.them ὤθω. Itidémque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσατο pro ὠσάμην & ὤσατο.

Ἐώσθην, ſimili modo aſſumpto Atticè ε pro ὤσθην dicitur: eſt autem aoriſt.1.paſ.eiuſdem them. ὠθέω, itidem ab inuſ. ὤθω, ex præt.perf.paſ. ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ionicè pro ὦσι, reſoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli qui aiunt eſſe præſentis temporis ſubiunctiui modi. Poteſt tamen eſſe & regularis aor.2.ſubiũct.ex aoriſt.2. indicatiui ἔον: qua de re vide & quæ paulo antè dixi in Ἔω.

Ἔωσμαι, præt.perf.paſ.verbi actiui ὠθέω, ex inuſ.them. ὤθω, faciẽte futur.1. ὤσω: habet autem Atticè aſſumptũ ε, vt & aor. ἔωσα & ἐωσάμην, itidémque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι itidémque in tertia perſona ἔωσται pro ὦσται.

Z

ZAEIΣ, particip.præſ.ex them. poetico ζάημι, vt ἀείς ex ἄημι. Idémque ferè ſignificant ζάημι & ἄημι, niſi quod ζάημι videtur ſignificare σφοδρῶς ἄημι, tanquam compoſitum ex ζα particula intenſiua & verbo ἄημι.

Ζῷεν, ſyncope Attica pro ζῴησαν, tertia perſona pluralis, ex prima ζῴην: præſens optatiui modi ex inuſit. them. ζῷμι, vt βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζῷμεν & ζῷτε ſyncope illa Attica dici aiunt pro ζῴημεν & ζῴητε.

Ζαλεῦ, Doricè pro ζηλοῦ, verſo η in α, & ου in ευ: imperat. præſ.paſ. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Heſychium ab eóque exponitur μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Eſt autem partic.præſ.act.ex them Dorico ζατέω pro ζητέω.

Ζώεσκον, Ionicè & poeticè inſerto ε, pro ζώσκον, à them. ζώω.

Ζέσεν, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζεσεν, abiecto augmento: aoriſt.1 actiu. verbi ζέω, facientis fut.1.act. ζέσω retento ε. Paſſiua autem voce facit aoriſt.1. ἐζέσθην, vnde eſt partic. ζεσθείς, ferueſactus.

Ζευγνύασι, Var. tradit elegantius eſſe quàm ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum eſſe, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. Eſt autem tertia perſona plural.præſ.temp.vocis act. à them. ζεύγνυμι habens epentheſin τοῦ α pro ζευγνῦσι, vt δεικνύασι.

Ζεῦξαι, infin. aor. 1. eiuſdem verbi ζεύγνυμι, facientis fut. 1. act. ζεύξω, ab inuſ. them ζεύγω.

Ζεύσασθαι, Doricè pro γεύσασθαι verſo γ in ζ: à Dorico itidem themate ζεύομαι pro γεύομαι, ſeu ζεύω pro γεύω. Etymologic. & Varro.

Ζῆ, interdum eſt imperf. modi, κατ' ἀποκοπὴν pro ζῆθι: interdum indic. modi eſt tertia perſona ſingularis vel præter. imperf. vel aoriſt. 2. actiui, carens augmento pro ἔζη, vt βῆ ſcimus à poetis vſurpari pro ἔβη. Ambo ab inuſ. them. ζῆμι. Quidã verò per contractionem eſſe dicunt pro ζάει.

Ζῆθι, imper. præſens vel aoriſt. 2. actiu. ab eodem themate vt στῆθι ab ἵστημι. Alij tamen ex ζάω formare malunt: volunt enim ex eo primùm eſſe ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indéque ζῆθι adiecta ſyllaba θι, quam cæteris quoque monoſyllabis imperatiuis aſciſciaiunt. Sed altera formatio ſimplicior eſt.

Ζῆν pro ζᾶν, Dorica mutatione τοῦ ᾶ εἰς ῆ, vt πεινῆν pro πεινᾶν iidẽ dicũt: infi. actiu. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vſitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς ſeu ζάεις iidẽ Dores dicunt, vt γελῇς pro γελᾷς, contracto α & ει in η, & ſubſcript. ι. Quòd ſi verò dicamus eſſe ſecundam perſon. verbi inuſit. ζῆμι, non amplius ι ſubſcribendum fuerit.

Ζῆσαι, aor. 1. act. infin. modi ab eod. tem. ζάω faciente fut. 1. actiu. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζώσθω, tertia perſ. ſingul. imper. paſ. ab inuſ. themat. ζόω, pro quo ζώννυμι ſolet vſurpari.

Ζυγέντες, particip. plur. ex ſingulari ζυγείς: quod eſt aoriſt. 2. paſſ. à them actiuo ζεύγνυμι faciente fut. 2. act. ζυγῶ ex inuſ. them. ζεύγω, vt ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζώγρει, imper. præſ. act. verbi ζωγρέω per compoſitionẽ dicti pro ζῶον ἀγρεύω.

Ζῴην, Atticè pro ζῷμι, vt βοῴην pro βοῷμι: optatiu. præſens actiu. verbi ζάω: facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι & Atticè ζῴην, verſo μι in ην, contractiſque α & οι in ω, & ſubſcripto ι.

Ζωσθείσης, partic. fœm. gen. aor. 1. paſ. ex them. ζώννυμι faciente fut. 1. act. ζώσω ex inuſ. them ζόω: præterit. perfect. paſſiu. ἔζωσμαι vt ἔχρωσμαι: ἔζωσμαι, aoriſt. 1. paſſiu. infinitiu. modi eſt ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζων, abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκον: vt ᾄδεσκον & τύπτεσκον iidem dicunt pro ᾖδον & ἔτυπτον. Eſt autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ionico them. ζώω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento, & inſerta ſyllaba σκε. imperf. paſ verbi act ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonaſmo τοῦ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες: apud Homer legimus. Partic. præſ. actiu. verbi ζάω.

Ζῶσαι, ao. 1. act. inf. verbi ζώννυμι facientis futur. 1. actiu. ζώσω, ex inuſ. them. ζόω, vti iam dictum eſt. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο, apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rurſum verò ζώσαι, interdum eſt particip. præſens fœmin. gen. per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώουσαι itidẽ legimus pro ζάουσαι. Tunc autem eſt à them. ζάω. Ζώσασαι autem eſt partic. aor. 1. act. ex them ζόω.

H

H Atticè apud Ariſtophan. abiecto ν pro ἦν vel ἤμην. Quidam ſic formatum aiunt. dicunt εἰμί pręt. imperfectum facere ἔα, vt τίθημι facit ἐτίθην: ex eo fieri ἦ, primùm abiecto ν, & diphthongo more Ionico reſoluta in εα (vt iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ eſt pro ἔφη, inquit præter. imperf. vel aoriſt. 2. actiu. verbi ἠμί, per apocopen pro φημί, vt iidem grammatici tradunt. Alioquin eſt & coniunctio ſeu particula ſignificans interdum ἄγε, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δή. Etym

Ἦι, cum ι aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt tertia perſ. coniunct. modi. ex prima ὦ: ambo ex inuſ. verbo ἔω. ex quo εἰμί quędã ſua mutuatur tempora.

Ἧι, itidem aſcripto ſiue ſubſcripto ι, ſed aſperum gerens ſpiritum, interdum eſt tertia perſon. ſingul. coniunctiui modi, itidem ex prima ὧ, ſeu aoriſt 2. actiui, ex them inuſit. ἕω, ex quo ἵημι ſua mutuatur tempora. Interdum eſt datiuus articuli fœmin poſtpoſitiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα. Atticè pro ᾖα. Ambo autem ſunt pręteritum med. verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι: ſed prius formatum ex poſteriore: tradunt etenim eſſe thema εἴω, epentheſi Ionica vel poetica pro ἴω. huius præteritum medium eſſe οἶα ex quo ᾖα hoc fieri, ο in η verſo, & ſubſcripto ι: id quod ſatis eſt manifeſtum ex Ionico illo ἤια. Interdum verò ἦα nomen eſt quoque plurale ex ſingulari ἦον, itidem per contractionem pro ἦεα & ἦια. Ἦα autem eſſe Aoriſtum primùm verbum εἰμί ex ἔω, annotat Euſtat. Innuit enim εἰμί ex ἔω facere Aoriſtum 1. ἔα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκτασιν eſſe ἦα. Ita verò ἦα ſiue ἔα facere hoc verbum in Aoriſt. 1. vt facit ἦν ſiue ἔην in aor. 2.

Ἦαν, Ionicè pro ἦσαν ab εἰμί.

Ἠακότες, quod Suidas expon. σφριγῶντες, videtur eſſe partic. præter. perf. act. à them. ἄζω, idcóque deberet habere ſubſcriptum ι.

Ἡβηκώς, partic. pręt. perf. act. à them. ἡβάω, faciente futur. 1. ἡβήσω, vnde & partic. aor. 1. ἡβήσας.

Ἠβουλήθην, Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, aſſumpto præter ſyllabicum augmentum etiam temporali. Eſt autem aoriſt. 1. paſſ. verbi βούλομαι ex inuſ. themat. βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην Atticè itidem.

Ἡβώοιμι, poeticè pro ἡβάοιμι ſeu ἡβῷμι, opt. pręſ. act. ab eod. verbi. Vtitur autem eo Homer.

Ἡβώοντα, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro ἡβῶντα: partic. pręſ. ab eodẽ them. Varin.

Ἤγαγον, aor. 2. act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ ſyllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodẽ tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠγάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, aoriſt. 1 paſſiuus indicatiui verbi ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia perſona præterit. pluſquamperfect. ἤγαστο apud Heſychium.

Ἠγάσσατο, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia perſona ſingul. aor. 1. med. indic. ab eod. them. ἄγαμαι faciente fut. 1. med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγειλάμην, aor. 1. med. indic. ex them. act. ἀγγέλλω.

Ἠγγέλην, aor. 2. paſſ. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, aoriſt. 2. ἤγγελον.

Ἠγγέλθην, aor. 1. paſſ. indic. ab eodem them. faciente fut. 1. ἀγγελῶ, pręt. ἤγγελκα, paſ. ἤγγελμαι.

Ἠγνοεῖτο, pręt. imper. paſ. verbi act. ἀγνοέω.

Ἤγειρα, aor. 1. act. verbi ἐγείρω.

Ἠγερέθοντο, pręt. imperf. paſ. poetici verbi ἠγερέθω deriuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ἤγερθεν, Bœotica ſyncope pro ἠγέρθησαν, tertia perſona pluralis aoriſt. 1. paſſiu. ex actiu. themat. ἀγείρω. Prima verò perſona eſt ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf. act. verbi ἀγείρω, facientis fut. 1. act. ἀγερῶ. Ex quo paſſ. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἡγησάμην, act. 1. med. verbi ἡγέομαι facientis fut. 1. ἡγήσομαι.

Ἦγμαι, præter. perfect. paſſiu. verbi actiui ἄγω: ex quo particip. ἠγμένος.

Ἠγνοίησεν, pleonaſmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησεν: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonaſmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, pręt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ἄγω. Paſ. eſt ἠγόμην, vnde apud Hom. ἤγετο κούρην.

Ἠγορεύθησαν aor. 1. paſſ. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præter. imper. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, poetica ſyncope pro ἠγείρετο. ex ἔγρομαι itidem per ſyncopen vſurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἤγρευσαι, apud Sophoclem ſecunda perſona ſing. præt. perf. paſſ. à them. ἀγρεύω: facit enim id futur. 1. act. ἀγρεύσω, præter. perfect. ἤγρευκα, & paſ. voce ἤγρευμαι. vnde & infinit. pręt. perf. paſſ. ἠγρεῦσθαι.

Ἠγρευσάμην, aoriſt. 1. med. verbi actiui ἀγρεύω, apud Heſyc.

Ἠδάφισται, pręt perf. paſ. verbi act. ἐδαφίζω.

Ἤδεα, pręt. pluſquamperfect. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi diſſolutionem pro ᾔδειν: ſolent enim Iones primas perſonas ſingul. pręter. pluſquamperfect. act. communiter in ειν deſinentes, terminare in εα, reſoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, τετύφεα pro ἐτετύφειν, ᾔδεα pro ᾔδειν: vnde apud Homerum ᾔδεα πολλὰ γυναικῶν: qui & altero ᾔδη vtitur, dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδ' ᾔδη. Iidem Iones itidem ᾔδεε dicunt pro ᾔδει reſoluta diphthongo. Euſt.

Ἤδειν, pręt. pluſquamper. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει conuerſam in η cum ι ſubſcripto. Alioqui & εἴδειν pro eodem dici ſolet verſo ι in ο, ſicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν eſt pręt. pluſquamper. act. eiuſdem verbi εἴδω, ex εἰδέω.

Ἤδησθα Æolica paragoge ſyllabæ θα pro ᾔδεις: ſecunda perſon. ſing. præcedentis pręt pluſquamper. med. ᾔδειν. Similiter οἶσθα dicitur pro οἶδας Etymol. Atticè & ᾔδησθα dici ſcribit pro illo ᾔδεισθα. Poteſt tamen ᾔδησθα illud eſſe & coniunct. modi, ſed tunc ſubſcribendum ei potius ι, vt in εἰδῆσθα.

Ἤδηκα, præt.act.verbi ἔδω ex ἐδίω, pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præſentis, & η conuerſo in ο.

Ἤδησαν, Atticè pro ᾔδεσαν, correpta penult. Tertia perſ.plur.pr. pluſquamperf. ᾔδειν, de quo ſupra.

Ἠδέσθην, aor.1.paſſ.verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, & præt. paſſ. ᾔδεσμαι.

Ἤδη, Atticè per contractionem ex Ionico ᾔδεα. ſolent enim Attici pluſquamperfecta Ionica deſinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ᾔδη pro ᾔδεα. Eſt autem hoc ᾔδη prima perſona ſingul. præt. pluſquāp. med. ex themate εἴδω.

Ἧδον, Aor.2.act.verbi ἁνδάνω ex ἅδω.

Ἥδραξε, aoriſt.1.act.verbi ἑδράζω, facientis fut.1. ἑδράσω. Vnde & paſſiuum præteritum perfectum ἥδρασμαι & aoriſt. 1. paſſ. ἡδράσθην.

Ἡδρύνθη, aoriſt.1. paſſ. verbi act. ἁδρύνω. Eſt verò & themate ἁδρύω, ex quo particip. ἁδρυνθεὶς apud Dioſcorid. & aor.1.paſſ. ἡδρύθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento ſyllabico verſo in temporale. pręt.imperf.verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in aor.1 paſſ. eiuſdem thematis, facientis futurum 1. δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium aoriſtum 1. paſſiuum, nimirum ἠδυνάσθην, ex inuſ.th. δυνάζομαι.

Ἤδυνται tertia perſ.ſing.pręt.perf.paſſ. ἤδυμμαι, ex act. themate ἡδύνω.

Ἦε, tertia perſon.ſing.aor.2. ἦεν, ex them.inuſ. ἕω, pro quo vſurpari ſolet εἰμὶ: vel etiam præter. medij ἦα ab eodem verbo. Nonnunquam ἦε eſt etiam ex ἕω ſignificante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Heſych. meminit, ἦει afferens pro ᾔει ſed tunc eſt ſubſcribendum ι, vt ex ᾔει ſit per contractionem ſeu ſynæreſin.

Ἤει, quod idem Heſych. affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, eſt præt. pluſquamperfecti tertia perſ.ſingul. itidem per contractionē ex ἠίειν, ſubſcripto ι, εἶμι (ſignificante πορεύομαι) faciente præteritū med. ἦια, & per contractionem ᾖα.

Ἤειν, Ionica diphthongi reſolutione pro ᾔειν, vt ἤδεα pro ᾔδειν ſuprá. eſt autem hoc ᾔειν præt. pluſquamperf. med. ex præt.perf. ᾖα. Ambo ex them. εἶμι.

Ἠείδειν, pleonaſmo τοῦ ε, pro εἴδειν: vel etiam pro ᾔδειν, Attica epentheſi τοῦ ε, vt tradit Euſtath. apud Homer. qui etiam addit, eſſe præter. pluſquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. pluſquamperf. medium verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι: vnde in compoſ. ἀπῄειν. Fit autem hoc pluſquamperf. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verſo ε in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt, in plurali numero, facta ſyncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, & ᾖσαν pro ᾔεσαν. Quorum ambobus Ariſtophanes vſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade, ᾖσαν [illegible]. Apud Etymol.

Ἤειρα, aor.1.act.verbi ἀείρω. Quidam & pro ἦρα, aor.1.act. verbi αἴρω, vſurpatum volunt pleonaſmo τοῦ ε.

Ἦεν pro ἦε, aſcito ν propter ſequentem vocalem: tertia perſ.ſing. aor.2. ἦεν, ex inuſ.them. ἕω pro εἰμὶ, ſum. At ᾖεν cum ι ſubſcripto, eſt à themate εἶμι ſignificante πορεύομαι, itidem ex ᾖεν, quod factum aiunt ex εἶεν, (aoriſto 2. vel imperf. verbi εἴω, inuſitati pro εἶμι) verſo ε in η & ſubſcripto ι, quanquam eſſe poteſt & tertia perſ. præt. med. ᾖε. Vtitur autem illo ᾖε Apollon. dicens, ᾖε θύραζε. Apud Var. & Euſt.

Ἠερέθονται & Ἠερέθοντο apud poetas duntaxat leguntur: ſúntque ex poetico verbo ἠερέθομαι, facto ex ἀείρω, vt ſuprà ἠγερέθοντο ex themate poetico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio ſimplicior eſt, quippe quum ἠερέθονται exponatur εἰς ἀέρα αἰωροῦνται.

Ἠέρθην, aor.1.paſſ.indic.verbi act. ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia perſ.plur. eſt ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. ἀείρω.

Ἦες, ſecun.perſ.ſing.aor.2. ἦεν.

Ἤεσαν, tertia perſ.plur.præt.pluſquamperf. ᾔειν. Atticè exemptū ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν. de qua ſuprá.

Ἤην, apud Heſyc. legitur ab eóque exponitur ἦν, ἤμην. Legitur verò & apud Euſtat. qui dicit habere poeticum pleonaſmum τοῦ η, eſſéque tertię perſ. à them. εἰμὶ, ſignificante ὑπάρχω.

Ἠζώθη, aoriſt.1.paſſ.indic. verbi actiui ἀζόω, vt ἐφώθη ex φόω eſt.

Ἦθα præt.med.verbi ἔθω, vt tradunt nonnulli. ſed ego eius rariſſimum eſſe vſum exiſtimo. nam pro eo εἴωθα ſolet vſurpari.

Ἠθέλησα, aor.1. act. verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutuatur fut.1. ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præter.perfect.act. verbi ἠθέω facientis fut.1. ἠθήσω aor. 1. ἤθησα. Vnde etiam participium præter.perfect.paſſiui ἠθημένος.

Ἤια. Euſtathius alicubi eſſe dicit præt.med.verbi εἴω, diſſoluta diphthōgo, & ε in η verſo: alibi aoriſtum 1. actiuum eſſe ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatū: alicubi etiam ait eſſe præteritum pluſquamperf.act. reſolutione Ionica vſurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas perſonas pluſquamperfectorum in ειν, reſoluere in εα. pro ᾔδειν dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, vt ſuprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤια per ſyncopen dicitur etiam ᾖα, vel potius per cōtractionem. Tertia eius perſona eſt ἤιε, ſeu ἤιεν, ſequente vocali.

Ἤϊκα, præt.med.verbi act. ἀΐσσω.

Ἠΐειν, præt. pluſquamperf. ex præterito perf. ἤϊα: ambo ex th. εἴω, pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro iſto ἠΐειν per contractionem dici etiam ᾔειν, ſubſcripto ι. Meminit Euſt.

Ἤϊε, ſeu ἤϊεν, tertia perſ.ſing. præter. ἤϊα, vt ſuprà annotaui: pro quo per ſyneræſin dicitur ᾖε, vt ᾖα pro ἤϊα. Poteſt eſſe & tertia perſon.aoriſt.2. ἤϊον, de quo infrà.

Ἤϊκτο, præter. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui ἀΐσσω facientis futurum 1. actiuum ἀΐξω. Interdum eſt pluſquamperf. paſſ. verbi act. εἴκω, habens reſolutionem diphthongi ει, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Vtriuſque meminit Heſychius illud exponēs ὥρμητο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤϊμεν, quod Heſych. expon. ἐπορευόμεθα, per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ᾖμεν, hoc autem ᾖμεν per ſyncopen pro ᾔειμεν vſurpatum eſſe ab Ariſtophan. docui paulo antè in Ἤειν.

Ἤϊξα, aor.1.act.verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, poetica diphthongi reſolutione pro εἶξαι, verſo ſimul ε in η. Eſt autem hoc εἶξαι ſecunda perſ.ſing. præter.perf.paſſ.ind. modi, à them. εἴκω, faciente fut.1.act. εἴξω, & præter.perf.paſſ. εἶγμαι.

Ἤϊον, præt.imperf. vel aor.2.act.verbi inuſitati εἴω, habens poeticam diphthongi diſſolutionem, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima perſona pluralis eſt ἤϊομεν, pro qua dicitur etiam ᾔομεν, facta ſynæreſi & ſubſcripto ι, vt refert Var. Tertiam autem ſing. ἤϊε ſiue ἤϊεν, communem habet cum præter. med. ἤϊα. In compoſ. porro ἤϊεν facit ἀνήϊεν, vt Euſt. annotauit.

Ἠΐσσεται, apud Heſychium legitur, exponitúrque κατεπείγεται. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι diſſolutionem ſimúlque τροπὴν τοῦ α εἰς η, pro αἴσσεται, à them. ἀΐσσω.

Ἤϊσαν, prima perſona præter. imperfecti verbi ἴσαμι pro ἴσημι, verſo primum η in α, deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν ſignificans ἐπορεύοντο, eſt tertia perſ.plur. ſecundum quoſdam præt.imperf. ſecundum quoſdam aor.2. ſecundum quoſdam præt. pluſquamper. Qui imperfecti eſſe volunt, ſic declinant, ἶν, ἶς, ἶ, ἶτον, ἴτην, ἶμεν, ἶτε, ἴσαν, & pleonaſmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aoriſti primi dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἶμι) facere εἶσα: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, diſſoluta diphthongo ει & ε verſo in η. Qui verò tradunt eſſe præteriti pluſquamperfecti, & ita formant: ἠΐειν, ἠΐεις, ἠΐει, & per ſyncopem ſubſcripto ſimul ι, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει: plur.num. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, & dempto ε ex diphthongo ἤϊσαν. Sed tunc ι ei ſubſcribendum foret in prima ſyllaba. Hæc ferè Euſtath.

Ἤϊσκον, præt.imperf. poetici verbi ἐΐσκω, à quo & prima plur. ἠΐσκομεν.

Ἠΐστωσε, aor.1.act.verbi ἀϊστόω.

Ἠΐχθη, aor.1. paſſ. à them. ἀΐσσω.

Ἦκα, tenui ſcriptum ſpiritu, eſt præteritum perfectum act. modò verbi ἔθω, modò verbi ἕω, facientiū fut.1. ἥσω. aſpero viciſſim notatum ſpiritu, eſt itidem præteritum actiuum, modò verbi ἕω, modò verbi ἵημι ſeu ἵω, facientium futurum 1. ἥσω. vnde in comp. ἀφῆκα, ἀνῆκα, item præter.med. verbi ἥκω. Rurſum tenui ſpiritu ſcriptum & ſubſcripto ι, eſt præt.perf. act. modò verbi ᾄδω, modò verbi αἴδω, modò verbi ἀΐδω. Euſt. Vide & ᾔκει paulo póſt.

Ἤκαζον, Atticè pro εἴκαζον, verſo ει, diphthongo propria, in impropriam ῃ, vt idem Euſt. annotat. Sic ᾔκει pro εἴκει.

Ἤκαχον, aoriſtus 2. actiuus inuſitati thematis ἄχω, inſertum habens κα, vt ἤγαγον inſertum habet γα, more Attico, pro ἦχον & ἦγον.

Ἤκει, Atticè pro εἴκει, vt paulo ante ἤκαζον pro εἴκαζον propria diphongo ει verſa in impropriam ῃ. Eſt autem tertia perſ.ſing. præt. pluſquamperf. ᾔκειν ſeu εἴκειν, à them. εἴκω, faciente pręt. med. ἔοικα & εἶκα. Vtitur autem hoc ᾔκει Ariſtoph. apud Suid. dicens, Ὄρνιξ κεκρύφαλος ᾔκει ἔρπυζε, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιοῦτο, ſimilis erat.

Ἠκεσάμην, aoriſt.1.med.verbi ἀκέομαι facientis futur.1.med. ἀκέσομαι.

Ἠκηκόειν, pro ἀκηκόειν, aſſumpto nouo augmento in pluſquam-

perfecto. Legitur apud Ariſtoph. in Pace, atque ita per η ſcribi annotat ſchol. ex Phrynico. Vnde & tertia plur. ἠκηκόεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iiſdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐπεπτώκεσαν, vt idem Phrynich. tradit.

Ἠικίσατο, aoriſt. 1. med. verbi act. αἰκίζω: ex quo & particip. præt. paſſ. ᾐκισμένος.

Ἠκόνημαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀκονάω.

Ἧκτο, tertia perſon. ſing. præt. plusquamperf. paſſ. ab actiuo themate ἄγω, faciente fut. 1. act. ἄξω, præter. perf. act. ἦχα, paſſ. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1. paſſ. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex th. ἐλάω.

Ἤλακα, præter. perfect. act. eiuſdem them. cuius aoriſt. 1. act. eſt ἤλασα.

Ἡλάμην, aor. 1. med. verbi ἅλλομαι: cuius prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλαντο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐψαλάμην.

Ἤλασα, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex the. ἐλάω: cuius tertia perſ. ſing. ἔλασε ſiue ἤλασεν, frequens eſt apud Homer.

Ἠλάστεον, præter. imperfect. act. verbi ἐλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστρεον à verbo ἐλαστρέω deriuato ex ἐλάω.

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω: vnde partic. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, pr. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde paſſ. ἤλειμμαι. Inde & aor. 1. act. ἤλειψα, & voce media ἠλειψάμην.

Ἤλεα, aor. 1. act. verbi ἀλέω, poeticè vel Æolicè pro ἤλεσα, ſublata litera characteriſtica futuri & aoriſti. Itidémque media voce ἠλεάμην, ἠλέατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα, & quædam alia.

Ἠλήλατο, aſſumpto nouo in præterito plusquamperf. augmento pro ἐλήλατο, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Eſt enim hoc ἐλήλατο, ſiue ἐλήλαστο, plusquamperf. paſſ. verbi actiui ἐλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præterit. perfect. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præſentis, & in paſſ. ἐλήλαμαι.

Ἤλθον, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω, per ſyncopē pro ἤλυθον. facit enim fut. 1. ἐλεύσω. Secunda perſona ἦλθες, tertia ἦλθε ſiue ἦλθεν, & ſic deinceps.

Ἠλθόσαν, Chalcidica ſeu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεσχηματισμένον πρὸς τὸ ἔδοσαν, traditque Etymologus, Bœotos ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν τοῦ σ ὀξύτονον, προσθεῖναι τὴν σα συλλαβήν.

Ἠληλίμμην, pro ἀληλίμμην, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν & ἠλήλατο pro ἐλήλατο, aſſumpto nouo augmento in plusquamperfecto. eſt enim hoc ἠληλίμμην ſiue ἀληλίμμην, præterit. plusquamper. paſſ. verbi actiui ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴν diphthongi quę eſt in penultima.

Ἠλιθιῶσθαι, præter. perfect. paſſ. infin. modi à themate. ἠλιθιόω: ex quo & particip. præter. perfect. paſſ. ἠλιθιωμένος, & aoriſt. 1. act. ἠλιθίωσα.

Ἤλιτον, aor. 2. act. verbi poetici ἀλιτέω, vt tradunt quidam grammatici poteſt tamen eſſe & aor. 2. verbi ἀλιταίνω, vnde eſt aor. 1. ἠλίτησα, & partic. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, aoriſt. 2. paſſ. verbi actiui ἀλλάσσω ſeu ἀλλάττω facientis fut. 2. act. ἀλλαγῶ, aoriſt. 2. ἤλλαγον. Eiuſdem thematis præter. perf. paſſ. eſt ἤλλαγμαι, vnde infin. ἠλλάχθαι, & partic. ἠλλαγμένος.

Ἠλλοίωμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀλλοιόω.

Ἠλλοτρίωνται, itidem perf. paſſ. verbi act. ἀλλοτριόω.

Ἠλοίησα, pleonaſmo literæ ι pro ἠλόησα, vt ἠγνοίησα pro ἠγνόησα, aoriſt. 1. act. verbi ἀλοιάω poeticè inſertum ι habentis pro ἀλοάω.

Ἠλοήθην, aoriſt. 1. paſſ. eiuſdem them ἀλοάω facientis futur. 1. act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, aoriſt. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatius ab ἐλεύθω facientis futur. 2. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυθον non niſi apud poetas vſum habet. in proſa enim dicunt ἦλθον per ſyncopen, vt ſuprà quoque admonui.

Ἤλυξα, aor. 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ἥλωκα, præt. perf. act. verbi ἁλίσκω ex ἁλόω, vt δέδωκα ex δόω ſua tempora mutuatur. Vnde particip. ἡλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἑάλωκα & ἑαλωκώς, diſſoluta vocali η in εα, vt ſua ſerie ſuprà docui. Verùm notandum eſt, ἥλωκα eſſe interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præſertim in compoſitione. Ideóque Suid. ἡλωκότες exponēs καταληφθέντες, in neutrali ſeu paſſiua ſignificatione ſimul affert ἡλωκότες pro ἐληφότες, in ſignific. act.

Ἠλώμην, præt. imp. verbi ἀλάομαι ſignificantis, vagor, erro.

Ἧλων, aor. 2. act. verbi ἁλίσκω. vt ἔγνων ex γνόω eſt. pro quo Atticè ἑάλων quoque dici ſuprà docui. At ἧλων quod exponitur ἐκάλουν, eſt præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Euſtat. affert & aliud ἧλων ſignificans ἤλαυνον, ex th. ἐλάω, pro quo debuiſſet potius ἤλων. Affert autem ex Athen. ἧλων ὀρθρισμῷ τὸ σπῖλον.

Ἥλωσαν, tertia perſ. plur. eiuſdem aor. 2. ἧλων.

Ἠμάθυνα, aor. 1. act. verbi ἀμαθύνω. Ἠμάθυνον autem eſt aor. 2. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι per contractionem ex ἧσμαι, hoc autem ex ἕομαι, deriuato ex ἕω, vt ἵεμαι ex ἵω, velut tradunt grammatici, eóſque ſequendo eſt præſentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præter. præfect. act. verbi ἁμαρτάνω ex inuſ. themate ἁμαρτέω.

Ἥμαρτον, aor. 2. act. eiuſdem verbi ex eodem them.

Ἠμάρτημαι, præt. perf. paſſ. verbi ἁμαρτάνω.

Ἤμβλακον, aor. 2. act. verbi poetici ἀμβλακίσκω.

Ἤμβροτον, apud poetas pro ἥμαρτον frequens eſt, α verſo in ο, & pleonaſticè inſerto β, vt grammatici docent. Similiter ἀμβροτεῖν pro ἁμαρτεῖν, & ἀμβρότης pro ἁμαρτής. Eodem propemodum modo Lacones ἀμβροτεῖν dicunt pro ἁμαρτεῖν.

Ἠμέληκα & Ἠμέληκεν, pr. perf. actiui à them. ἀμελέω ſignificans ἀμελῶ.

Ἠμελημένος, part. præt. perf. paſſ. ex act. themate ἀμελέω.

Ἤμελλεν, Atticè pro ἔμελλεν: pr. imperf. act. verbi μέλλω.

Ἦμεν, per contractionem pro ἤειμεν, vt ex Etymologico ſuprà docui in Ἤειν. At ἦμεν ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imperf. verbi εἰμί ſignificantis ſum. Alioqui ἦμεν. Euſt. apud Homerum poni ait etiam pro ἦμην.

Ἧμεν & Ἥμενοι, Doricè etiam pro εἶμεν vſurpata comperiuntur. Itidémque Ἦμεν & Ἥμεναι pro εἶναι, aſpiratè. illud, ab εἰμί, hoc ab εἶμι. Prioris meminit Heſychius exponens εἶναι χεῖν, & ſcribens etiam εἶμεν. quæ ſcriptura longè magis conſentanea videtur.

Ἥμενος, particip verbi ἧμαι, de quo ſuprà. At ἠμμένος partic. præt. paſſ. à them. act. ἅπτω.

Ἡμαγμένος, partic præt. perf. paſſ. ab act. them. ἁμάσσω.

Ἥμην, præt. imperf. paſſ. verbi εἰμί ſeu ἕω. tradunt enim ἕω voce paſſ. facere ἕομαι, præt. imperf. ἑόμην, & per ſyncopen ἥμην. Vel paſſ. præſens ἧμαι facere imperfect. ἥμην. Sed notandum eſt poeticum eſſe hoc verbum, & apud Euripid. tantum legi in Helena, ἐγὼ δ᾽ ἀγρεύτης ἐν ἥμην τίνοι. Etym.

Ἥμην autem aſpiratum, eſt præter. imperfect. verbi ἧμαι, de quo ſuprà.

Ἠμί, ablata initiali litera φ, pro φημί dicitur ſignificante λέγω. vnde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἧμμαι, præterit. perf. paſſ. verbi actiui ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμυκώς, partic. præt. perf. act. à verbo ἀμύσσω.

Ἠμπεσχόμην pro ἀμπεσχόμην dicitur geminato augmento, à th. act. ἀμπέχω.

Ἠμπεσχόμην, itidem pro ἀμπεσχόμην dicitur duplici augmento & intrinſecus & extrinſecus: aor. 2. medius verbi act. ἀμπέχω.

Ἠμπειχόμην quoque ab ἀμπέχομαι extrinſecus augmentum accepit.

Ἠμπόλησα eodem modo auctum eſt: eſt autem aoriſt. 1. act. verbi ἐμπολάω.

Ἤμυνα, imper. vel aor. verbi actiui ἀμύνω.

Ἤμυσα, aor. 1. act. verbi ἠμύω, carens augmento.

Ἠμφεγνόουν, præter. imperf. verbi ἀμφιγνοέω apud Heſych quod exp. ἐδίσταζον ἀπορούμενοι, dubitabant & ambigebant.

Ἠμφιεσμένος, partic. pr. perf. paſſ. ab act. them. ἀμφιέννυμι facientis fut. 1. act. ἀμφιέσω ab ἀμφιέω, præterit. paſſ. ἠμφίεσμαι, vtrinque aſſumpto augmento, & extrinſecus & intrinſecus.

Ἠμφίβαλλον, pro ἀμφέβαλλον, forinſecus aſſumpto augmento: à them. ἀμφιβάλλω.

Ἠμφεγνόησα, ſimiliter augmentum extrinſecus accepit. Eſt autē aor. 1. act. verbi ἀμφιγνοέω, vnde & imperf. ἠμφεγνόουν.

Ἠμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinſecus aſſumpſit. Eſt autem imperf. paſſ. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσα, aor. 1. act. eiuſdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inuſit. them. ἀμφιέω. habet verò & ipſum extrinſecus augmentum. nam regulariter dici debuiſſet ἀμφίεσα.

Ἠμφίεσμαι, præt. perf. paſſ eiuſdem verbi: vnde partic. ἠμφιεσμένος. pro quo ſuprà habuimus etiam ἠμφιεσμένος. nam ſimplex ἕννυμι ſeu ἕω facit præteritum paſſ εἷμαι.

Ἦν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμί ex ἔω. facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiam 2.) ἔον, ex quo hoc ἦν fit per ſyncopen. ideóque regulariter habet ἦν, non itē tertia perſona ſingularis. ea enim regulariter eſſet ἦ, per contractionem ex ἔε, vel ἔα, ab eodem themate ἔω. Niſi forte ἦν tertiæ perſonæ aſciuiſſe ν putandum ſit, ſicut Doricum ἦλθε contractum ex ἦλθεν Euſtath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto vſurpari pro ἦσαν, erant: ſed eius rei exemplum deſidero.

Ἦν, ἦς, ἦ, ab ἠμί pro φημί, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebā, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἠμί pro φημί, vt paulo ſuprà annotaui.

Ἧν autem aſpiratum, eſt aor. 2. act. verbi ἵημι, vt ἔθην à τίθημι eſt.

Ἠνάγκαζον

Ἠρηρειότες, partic. præt. perf. act. à them. ἐρείδω.

Ἠνάλωσα, aor. 1. act. verbi ἀναλίσκω, facientis fut. 1. act. ἀναλώσω, ex inuſit. them. ἀναλόω: augmentum habens extrinſecus pro ἀνάλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, paſſ. ἠνάλωμαι, aor. 1. paſ. & ἠναλώθην, pro ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι, ἀναλώθην.

Ἠναντίωμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἐναντιόομαι, vnde & aoriſt. 1. paſſ. ἠναντιώθην, & partic. præt. perf. ἠναντιωμένος.

Ἤνυξα, aor. 1. act. verbi ἀνύω.

Ἤνεσα, aor. 1. act. verbi αἰνέω.

Ἤνδανον, præt. imperfect. act. verbi ἁνδάνω.

Ἠνδρώθην, aor. 1. paſſ. verbi ἀνδρόομαι: ex quo th. eſt & partic. præter. paſſ. ἠνδρωμένος, aor. autem 1. ἀνδρωθείς.

Ἤνεγκα, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inuſit. them. ἐνέγκω. aoriſt. 2. act. eſt ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aor. 1. eſt ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.

Ἤνεγμαι, præter. perfect. paſ. eiuſdem them. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνέγκω, vti dictum eſt. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω, paſſ. præter. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde participium ἠνεγμένος.

Ἠρέθην, aor. 1. paſſ. verbi actiui ἐρέω facientis futur. 1. act. ἐρέσω, vnde compoſ. ἀνηρέθην.

Ἤνεικα, aor. 1. Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνέκω, contra regulam etiam pro ἤνεξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεγξα, & ἔθηκα pro ἔθησα, & ſimilia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνίπαπε, aoriſt. 1. vel. 2. verbi inuſitati ἐνίπτω, pro quo ἐνιπτέω dici ſolet: duplici augmento pro ἔνιπε. pro quo poetę dicunt ἐνίπαπε per anadiplaſiaſmum.

Ἠνειχόμην, præter. imperfect. paſſ. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνειχόμην. Sic ἠμπειχόμην ſuprà pro ἀμπειχόμην.

Ἤνωγε, præt. imperſ. vel aor. 2. act. verbi poetici ἀνώγω, extrinſecus habens augmentum pro ἄνωγε.

Ἤρεσα, aor. 1. act. verbi ἀρέω facientis fut. ἀρέσω. Ex quo them. eſt & imperfect. ἤρεον poeticè vel Ionicè pro ᾕρουν, nulla facta contractione.

Ἠνέσχεθον, aoriſt. 1. paſſ. verbi actiui ἀνέχω, mutuantis fut. act. ab ἀνασχέω, facientiſque præt. paſſ. ἀνέσχημαι: ex cuius tertia perſo. ſing. fit aoriſtus ille ἠνεσχέθην, facta ſyſtole vocalis lõgæ quæ erat in penultima, cuiuſmodi ſyſtole facta eſt & in ἠρέθην ac ſimilibus. Habet verò idem aoriſt. ἠνεσχέθην duplex augmentum vt ἠνεσχόμην, ἠνεσχόμην, & ſimilia.

Ἠνεσχόμην, aoriſt. 2. med. eiuſdem verbi ἀνέχω habentis fut. 2. act. ἀνασχῶ, mutuatitium ab ἀνασχέω. vnde aor. 2. act. ἠνέσχον, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεσχέθην, pro ἀνέσχον & ἀνεσχόμην.

Ἠνέχθην, aor. 1. paſſ. verbi actiui φέρω, ex inuſ. them. ἐνέγκω. facit enim id præt. paſſ. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.

Ἠνέοχα, duplici augmeto dicitur pro ἀνέοχα, pręt. perf. med. verbi actiui ἀνέχω, Atticè etiam pro ἀνέσχα, aſſumpto ε præter augmentum. Similiter partic. pr. paſſ. ἠνεσχημένος eſt pro ἀνεσχημένος ſeu ἀνεχημένος.

Ἠνάλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνάλωμαι: itidémque ἠναλωμένος pro ἀναλωμένος, & ἠναλώθην pro ἀναλώθην, & voce actiua, ἠνάλωκα pro ἀνάλωκα, & ἠνάλωσα pro ἀνάλωσα à them. ἀναλίσκω faciente fut. 1. ἀναλώσω, ab inuſ. verbo ἀναλόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσα dicitur, modò ἀνήλωκα & ἀνήλωσα, itidémque in cęteris temporibus.

Ἠνεγκάμην, aoriſt. 1. med. verbi ἀναφέρομαι, facientis fut. 1. ἀνοίσομαι. Prima perſ. eſt ἠνεγκάμην.

Ἤνθε ſiue Ἦνθε, Dorica τροπῇ τοῦ λ εἰς ν dicitur pro ἦλθε, venit: ſicut βέντιστος pro βέλτιστος, & φίντατος pro φίλτατος. Eſt autem ἦλθε, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω ſyncopen habens pro ἤλυθε, vt ſuprà docui.

Ἠνορεωμένος, particip. præt. perf. paſſ. ex act. themate ἀνδρίζω.

Ἠνί, vide paulo pòſt in Ἠνίδε.

Ἤνυσμαι præt. perfect. paſſ. verbi ἀνύομαι. vnde particip. ἠνυσμένος. At aor. 1. med. eſt ἠνυσάμην.

Ἠνίδε Doricum eſt pro ἰδού ſeu ἰδέ, reſpice, legitúrque lib. 5. Epigr. Verùm & ἠνί dicunt iidem Dores eodem ſignificatu, reperitúrque id apud Ariſtophanem quoque.

Ἠνίπαπε, pleonaſmo poetico pro ἤνιπε, quod eſt præterit. med. verbi poetici ἐνίπτω. Ita Euſtath. Sunt qui aoriſtum 2. act. eſſe velint.

Ἠνείχετο, præt. imperf. verbi ἀνέχομαι. ſine ι autem ſubſcripto, foret præt. imperf. paſſ. poetici verbi ἀνέχω.

Ἤνωγα, pręt. med. verbi ἀνώγω, interpoſitum poeticè habens ω, pro ἤνωγα, vt volunt nonnulli recentiores.

Ἠνέχθην, aoriſt. 2. paſſ. actiui verbi ἀνέχω, præpoſterè habens augmentum pro ἀνέχθην.

Ἤνεκται quod Heſych. affert pro συντετέλεσται, eſt præter. perf. paſſ. verbi actiui ἀναίρω vel ἀνοίσω, mutuatitium futurum 1. actiui ab inuſ. them. οἴω. Habétque pręteritum hoc augmentũ ſuum extrinſecus.

Ἤνοχα, præt. med. verbi ἀνέχω ſeu ἐνέχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur ἐνήνοχα.

Ἤντο, præt. imperf. act. poetici verbi ἄω. Sunt tamen qui malint dicere per ſyncopen poſitum eſſe pro ἄεσαν ab ἀέω deriuato ex illo ἄω.

Ἤντα, tertia perſ. plur. verbi ἦμαι de quo ſuprà.

Ἠντίων, imperf. verbi poetici ἀντιάω. pro quo in proſa dicitur ἀπήντων vel ἠπάντων à verbo ἀπαντάω.

Ἤνεσεν, aoriſt. 1. actiui verbi αἰνέω facientis fut. 1. αἰνέσω. Pro ἤνεσεν autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ᾔνεσεν ex manuſcripti etiam codicis autoritate.

Ἠντεβόλουν, præt. imperf. verbi ἀντιβολέω.

Ἠντεδίκουν, præter. imperfect. verbi act. ἀντιδικέω, extrinſecus habens augmentum. At ἠντεδίκουν, ſicubi reperiretur, eſſet præter. imperf. verbi ἀντιδικέω, vtrinque habens augmentum pro ἀντεδίκουν.

Ἤντο, tertia perſ. plur. præt. imperf. ἥμην.

Ἤϊον, præter. imperf. act. verbi ἀΐω, niſi malis eſſe aor. 2.

Ἤνωγα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνώγω ſignificantis, iubeo.

Ἤσμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἐάω: vnde & infin. ἠάσθαι, apud Heſ.

Ἤραξα, aor. 1. act. verbi poetici ἀράσσω.

Ἠγόρθρευν, præt. imperf. act. verbi ἀορθρεύω, habens geminum augmentum pro ἀώρθρευον. Itidémque in aoriſt. 1. ἠώρθρευσα dicitur pro ἀώρθρευσα, atque eodem modo in voce paſſiua.

Ἠώχλουν, ſimiliter eſt præt. imperf. verbi ὀχλέω duplex habẽs augmentum pro ὤχλουν. Itidémque in aor. 1. ἠνώχλησα pro ἠνόχλησα, & in præterito perf. ἠνώχληκα pro ἠνόχληκα, & ſimiliter in voce paſſiua.

Ἧξα, aſpiratum, eſt aor. 1. act. verbi ἄγω facientis fut. 1. ἄξω, vnde & ἧξει apud Heſ. quod exp. ἐλάσειε.

Ἦξα, autem tenui notatum ſpiritu, eſt aor. 1. verbi ἀΐσσω facti ex ἀΐσσω per ſyncopen vel ſynęreſin. vnde ἦξε apud Varin. quod exp. ὥρμησε: & apud Sophocl. Καί σφε τί δυσκλέως ὧδ᾽ ἦξεν χερί; tranſitiuè pro, impulit. Alioquin ἦξα eſt etiam aoriſt. 1. act. verbi ἄγνυμι, ſignificans communiter ἔαξε, interdum verò & κατέαξε, ab eo ἄγω ſeu ἄγνυμι quod ſignificat, frango. vt apud Homerum πᾶσι κατ᾽ αὐχένας ἦξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἔαξε ſeu κατέαξε, Attici ſolent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα reſoluta, vt ſuprà annotaui.

Ἦξε autem, quod Heſyc. expon. συνεπλάσθη, ἀπήχθη, factum eſt ex ἦξε, vt idem innuit, verſo ε in η & ſubſcripto ſeu aſcripto ι, vt ſuprà ᾖσαν habuimus & ᾔκαζον pro εἶσαν & εἴκαζον.

Ἦμεν, per ſyncopen pro ᾔειμεν, vnde & ι ſubſcriptum ſeu aſcriptum habet. Iſtud verò ᾔειμεν, eſt prima perſ. plur. præt. imperf. vel aoriſti 2. ᾔειν ex themat. εἴω ſeu εἶμι, pro quo vſurpari ſolet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus dicens Odyſ. κ, Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Et aliquanto pòſt, Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης ᾔομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, ſignificante, eamus, in ſubiunctiuo. ſed pro eo dici ἴωμεν aio.

Ἦιεν, per ſynæreſin dicitur pro ᾔειν, vt ſuprà quoque admonui. eſt autem præter. imperfect. vel aoriſt. 2. act. verbi εἴω, (pro quo εἶμι vſurpari ſolet) habens dialyſin diphthongi ει, & τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima perſona pluralis huius ſiue imperfec. ſiue aor. 2. eſt præcedens ᾔομεν. At ex ᾔειν per ſyncopen fieri ᾖν cum ſuis annotat Euſt.

Ἠφίεσαν, aoriſt. 1. act. verbi ἀφίημι. vnde participium præter. paſſ. ἀφειμένος.

Ἤμφιον, ἤμπεχον, ἤμπιχον, aor. 2. act. verbi ἀμφιέννυμι ſeu ἀμπέχω.

Ἠσκημαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀσκέω, vnde particip. ἠσκημένος.

Ἠπεχθάνετο affertur pro ἀπηχθάνετο, præpoſterè aſſumpto augmento extrinſecus. à them. ἀπεχθάνομαι.

Ἠπάτηθην, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀπατάω.

Ἠπιστήθην, aor. 1. paſſ. verbi ἀπιστέομαι ſignificantis, non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidã aiunt eſſe etiam aor. 1. paſſ. verbi ἐπίσταμαι, interpretantes, ſciui, dicentéſque præt. perf. eiuſdem ἐπίσταμαι eſſe ἠπίσταμαι. Sed hi parum probabiliter mihi illa aſſerere videntur.

Ἠπίμην, Varin. pro ἐκαλεῖσθαι affert, dicitque eſſe imperf. verbi ἔπομαι: itidémque apud Heſ. legimus ἤπετο expoſitum ἠκολούθει. Vnde diſcimus ἕπομαι duplex facere imperf. vel ἑπόμην vel εἱπόμην poſterioris tamen per diphthongum ει, maior vſus eſt tam in carmine quàm in proſa: quod augmenti loco aſciuit ι, vt, εἶχον, εἷλον, εἵλκον, & ſimilia.

Ἦπται, tertia perſona ſing. præter. perf. paſſ. ἧμμαι, ex actiuo the. ἅπτω.

Ἦρα, aoriſt. 1. act. verbi ἀείρω, vnde in compoſ. ἐπῆρα. ἐπῆρεν. At ᾖρα ſine ι ſubſcripto ſeu aſſcripto, eſt præt. med. verbi ἄρω, pro

quo vſitatius eſt [illegible], Attice reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

H'[illegible], tertia perſ.ſing.præt.imperf.[illegible], ex them.[illegible].

H[illegible], aor.1.med.verbi act.[illegible], ex aoriſto [illegible], de quo paulo antè.cuius tertia plur.[illegible] apud Heſych. legitur. Et apud Homerum: [illegible] & ruſum, [illegible].

H'[illegible], metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro [illegible], vt [illegible] pro [illegible]. Eſt autem præt.med.verbi [illegible] apud Homer. vbi Euſt.& alij exponunt [illegible].

H'[illegible], aor.1.med.verbi [illegible], frequens apud Hom cũ tert. perſ.[illegible]. pro qua metri cauſa geminato [illegible] dicit interdum [illegible]. Vide & [illegible] paulo infra.

H'[illegible], aor.1.paſſ.verbi [illegible].

H[illegible], præt.imperf.paſſ.verbi [illegible]. H'[illegible] autem, eſt aoriſt 1. med.verbi [illegible].

H'[illegible], aor.1.paſſ.verbi act.[illegible], vt [illegible] eſt à [illegible].

H'[illegible], præter.perfect.paſſ verbi [illegible]: vnde & particip.[illegible]. Illud autem particip.[illegible], quod Heſych.expon.[illegible], eſt à the.actiuo [illegible] ſignificante, arceo, prohibeo.

H'[illegible], aor.1.paſſ.verbi act.[illegible], habens ſyſtolen τῦ [illegible], vt [illegible], & ſimilia.nam [illegible] facit fut.1.act.[illegible], præt.perf.act.[illegible], paſſ.[illegible].

H'[illegible], præt.imperf.act.eiuſdem them.[illegible].

H'[illegible], præt.pluſquamper.act.verbi [illegible]: vnde partic. [illegible]. H'[illegible] autem eſt imperf.verbi [illegible].

H'[illegible], præt.imperf.paſſ.verbi [illegible]. actiua autem voce [illegible] in eadem perſona præt.imperf.facit [illegible], & in prima ſing [illegible], & per contract.[illegible].

H'[illegible], aor.1.med.verbi actiui [illegible]. facit enim act.voce aor. 1.[illegible].

H'[illegible], tertia perſ.ſing.aor.1.[illegible], de quo ſuprá.

H'[illegible], præt.perf.paſſ.verbi act.[illegible].

H'[illegible], aor.1.act.verbi [illegible] ex [illegible]. Eſt etiam aor.1 act.verbi [illegible] ſignificantis, remigo.vt apud Apollon Rhod.Argon.lib. 1. Οἱ δ' [illegible].

H'[illegible], aor.1.med.verbi act.[illegible].

H'[illegible], præt.imperf.verbi [illegible], Atticum.nam Iones per diphthõgum [illegible] dicunt [illegible], vt annotat Varin. Atticum igitur fuerit vt imperf.[illegible] pro [illegible], ab [illegible]. Vide & H'[illegible]. At H'[illegible] cum [illegible] adſcripto, eſt imperf.verbi actiui [illegible].

H'[illegible], aor.1.act.verbi [illegible].

H'[illegible], præt.perfect.paſſ.verbi actiui [illegible] facientis præt. perf. act.[illegible], cuius apud Etymol.mentio.tertia perſ.plur.[illegible]: pluſquamperf.[illegible].infin.[illegible], & particip.[illegible]. Ex [illegible] autem eſt particip.[illegible].

H'[illegible], Varin.per ſyncopen dici tradit pro [illegible].

H'[illegible], præt.pluſquamperf.med.verbi [illegible], nouum habens augmentum vt [illegible], [illegible], & ſimilia ex præt. perf. medio [illegible], vt [illegible] ex [illegible], & [illegible] ex [illegible]. Illud autem [illegible] Atticum eſt præt.med.verbi [illegible], pro [illegible], habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis.

H'[illegible] quoque eſt præt.pluſquamperf.paſſ. verbi [illegible], nouum habens augmentum pro [illegible], ex præt.perf.[illegible], quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas preſentis pro [illegible]. Apud Suidam ex hiſtorico quopiã, [illegible]. vbi tamen ipſe exp.[illegible].

H'[illegible], apud Homerum, aor.1.med.verbi [illegible]. Proſæ autem ſcriptores dicunt [illegible], vt oſtendit comp.[illegible], item [illegible]. fueritque illud [illegible] Ionicũ potius quum apud Ariſtoph.quoque legamus [illegible]. At [illegible], ſpiritu aſpero & ſubſcripto [illegible], eſt aoriſt. 1. med. verbi [illegible].

H'[illegible], aor.1.paſſ.verbi act.[illegible] facientis perſ.paſſ.[illegible].

H'[illegible], aor.1.act.verbi [illegible].

H'[illegible], aor.2.act.verbi [illegible], apud Hom.

H'[illegible], præter.pluſquamperfect. act. verbi [illegible]. vnde particip. [illegible].

H'[illegible], tertia perſ. aor.2.[illegible], ex themate [illegible].

H'[illegible] autem, quod Suid.affert pro [illegible], eſt aor. 1.paſſ. verbi [illegible].

H'[illegible] aor.1.act.verbi [illegible]. [illegible] autem cum diphthongo [illegible] in penultima, eſt aor.1.act.verbi [illegible].

H'[illegible], præt.perf.act.verbi [illegible]: vnde paſſ.[illegible]. & in comp.[illegible].

H'[illegible], præt.imperf.verbi [illegible].

H'[illegible], aor.1.act. eiuſdem them.

H'[illegible], tertia perſ.ſing.præt.perf.paſſ.[illegible] ex them. [illegible].

H'[illegible], particip.præt.act.[illegible], ex [illegible].

H'[illegible], præt.perf.paſſ. verbi act. [illegible], ex actiuo præt [illegible]. vnde particip.[illegible], & in compoſ.[illegible].

H'[illegible], præt.imperf.verbi [illegible].

H'[illegible], præt.[illegible] verbi [illegible] vſitati apud poetas.

H'[illegible], præter.perf.paſſ. verbi actiui [illegible] facientis fut.1.[illegible], per [illegible].

H'[illegible], ſine [illegible] ſubſcripto, eſt præt.imper.verbi poetici [illegible] ſignificantis [illegible], interrogo: vnde eſt [illegible] quod Heſ. exp. [illegible], interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici [illegible], abſciſſo [illegible] augmenti, vt [illegible] pro [illegible]. H'[illegible] autem, habens adſcriptum ſeu ſubſcriptum [illegible], eſt imperf.paſſ.verbi actiui [illegible]. Vtriuſque meminit Etym.

H'[illegible], aor.1.act.verbi [illegible] facientis fut.1.[illegible], per [illegible].

H'[illegible], ſecun.perſ.ſing.imperf.[illegible] ſignificat [illegible]. itidemque [illegible] ſecunda perſ.imperf.[illegible], ab act.them.[illegible]. At [illegible], eſt ſecunda perſ.præt.imperf.[illegible] ab [illegible].

H'[illegible], tertia perſ.plur.eiuſdem imperf.[illegible], ab act.them. [illegible].

H'[illegible], præter.imperf.paſſ.verbi act.[illegible], apud Heſyc.qui exp. [illegible].

H'[illegible], aor.1.act.verbi [illegible]. vnde [illegible] quod Heſyc.exp.[illegible]. At [illegible], quod idem affert pro [illegible], eſt ab [illegible] ſignificante, humecto, irrigo.

H'[illegible], tertia perſ.ſing.præt.paſſ.[illegible], ex act.th.[illegible].

H'[illegible], præter.perfect.paſſ.verbi actiui [illegible] facientis futur. [illegible] vnde imperf.præter.perf [illegible]. vt in prouerb.[illegible].

H'[illegible], tertia perſ.ſing.præt.pluſquamperf. paſſ. [illegible], ex actiuo them.[illegible], vt [illegible].

H'[illegible], aor.2.act.verbi [illegible], facientis fut.2.[illegible], vt [illegible], diſſoluta diphthongo & exempto [illegible].

H'[illegible], præt.imperf.vel aor.2.verbi [illegible].

H'[illegible], præt.imperf.act.verbi [illegible] & aor.1.med.[illegible].

H'[illegible], præter.pluſquamperf.paſſ.verbi act.[illegible] ſed tamen [illegible] actiue exp.[illegible].

H'[illegible], idem Heſ.ch.exp. [illegible]. Videtur tamen potius exponendum [illegible] nam formam habet præteriti pluſquamperf.Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto [illegible] ante [illegible], & præcedente tenui in aſpiratam conuerſa, vt in [illegible] videre eſt & innumeris aliis. Eſt autem vel à them. [illegible], vel a them.[illegible]. habent enim ea duo & præt. præt.paſſ.[illegible] commune, vt ſupra ex Heſyc.docui.

H'[illegible], aor.1.paſſ.verbi [illegible], idem ſignificans cum aor.medio [illegible], vt [illegible] apud Heſ.

H'[illegible], ſecun.perſ.aor.1 med.[illegible] ex act.them.[illegible]. Alioqui [illegible] & nomen eſt [illegible] per apocopen pro [illegible], [illegible] pro [illegible], per contractionem.

H'[illegible], præt.imperf.verbi actiui [illegible].

H'[illegible], ſecund.perſ.præt.perfect.[illegible], itidemque vel ab [illegible] ſum, vel ab [illegible] vſurpato pro [illegible]. ſicut [illegible] quoque eſt interdum ab [illegible], interdum ab illo [illegible]. H'[illegible] autem cũ iota aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui [illegible], ab eodem themate [illegible].

H'[illegible], Doricè ponitur etiam pro [illegible], erat nominatimque eo Alcmã vſus eſt, vt refert Euſtath. ex Heraclide. ſolent enim Dores [illegible] vertere, dicentes [illegible] & [illegible] pro [illegible] & [illegible]: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

H'[illegible], aor.1 act.verbi [illegible] vel etiã verbi [illegible], verſo [illegible] in [illegible], & ſubſcripto [illegible] vt in pluſquamperf [illegible].

H'[illegible], ſec perſ.verbi [illegible] præſent.temp. & indic.modi.

H'[illegible], tertia perſ.plur.præter.imperf.[illegible], à them.[illegible], ſum ab [illegible], habens ſubſcriptũ iota, eſt tertia perſona pluralis modo aor. 1.[illegible] ab [illegible], modo aor.2.[illegible] ab [illegible]: ideoque à Varino exponitur non ſolum [illegible], ſed etiam [illegible], nec non [illegible], afferente, [illegible], quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro [illegible], vt tradit Euſt. Hoc autem [illegible] eſt tertia perſona plur præt.pluſquamperf.[illegible], à th.[illegible] ſeu [illegible] ſignificante [illegible]. Vide & [illegible] paulo infra.

H'[illegible], ſecun.perſ.aor.1 [illegible], à th.[illegible].

H'[illegible], Heſ.exp.[illegible]: & tunc eſt aor 1.verbi [illegible], ex quo [illegible] & [illegible] exponit etiam [illegible], [illegible], [illegible]. & tunc eſt aor.1. med.verbi [illegible], eſſet aor.1 med. verbi vel [illegible] vel [illegible], ex actiuo [illegible].

H'[illegible], tertia perſ.ſing.aor.1.[illegible].

H'[illegible], tertia perſ.ſingul.aor.1.act.vel ab [illegible] ex inuſ.themate, vel ex [illegible]. Ideoque Heſ.[illegible] expon.non ſolum [illegible], [illegible], ſed etiam [illegible].

H'[illegible], idem lexicographus interpr. [illegible], quod eſt à them. [illegible] ſignificante [illegible] ſeu [illegible]. Exponit etiam [illegible], ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandumq. eſt per contractionem factum eſſe [illegible], à th.[illegible]. At [illegible], eſt tertia perſ.aoriſt.1.[illegible] vel [illegible], vt ſuprà annotaui.

Hoi-

Ἠσίλγηνα,aor.1.act.verbi ἀσελγαίνω.

Ἤσθα,Æolica paragoge ſyllabæ θα pro ἦς,eras:ſecunda perſon. præt.imperf.ἦν,à th.εἰμί. Ἦσθα autem cum ι ſubſcripto ſiue aſcripto,pro ᾖς ponitur,ſecunda perſona ſingul.coniunctiui ὦ,ab eodem themate. Sunt qui hoc ipſum ἦσθα dicāt per ſyncopen poni etiam pro ᾔδεισθα quod eſt ſecunda perſona ſing. præt.pluſquamperf.act.ᾔδειν,à th. εἴδω. Pro quo frequentius ᾔδησθα vſurpatum comperitur,ſcriptum per ει.

Ἧσθαι,infinitiuus verbi ἧμαι,ſedere.

Ἦσθαι quoque dicitur pro ἦσθα,& εἶσθαι pro εἶσθα,aſcito ι,vt Ælius Dionyſius refert apud Euſtath.

Ἡσθείην,aor.1.paſſ.opt.modi à verbi ἥδομαι.

Ἠσθένουν,præt.imperf.act.verbi ἀσθενέω:vnde & aor.1.ἠσθένησα.

Ἠσθετο,aor.2.med.verbi αἰσθάνομαι,ex αἰσθέομαι.

Ἥσθη,aoriſt.1.paſſ.verbi ἥδομαι. Ἤσθη autem,tenui ſpiritu & ſubſcripto ι,eſt aor.1.paſſ.verbi act.ᾄδω vel εἴδω, vt & aor.1.act. ᾖσα eadem duo verba habere communem,ſuprà docui.

Ἤσθημαι,præt.perf.paſſ.verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut. 1.αἰσθήσομαι,vnde apud Ariſtophanem ᾐσθῆσθαι,quod exponitur ἔγνωσαι,& tertia perſ.ſing.præt.pluſquamperf.ᾔσθητο,necnon infin.præt.perf & pluſquamperf.ᾐσθῆσθαι.

Ἠσθησάμην,aoriſt.1.med.eiuſdem them. αἰσθάνομαι facientis fut.1. αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡσθήσομαι,fut.1.paſſ verbi ἥδομαι,ex aor.1.ἥσθην.

Ἥσθητο,præt.pluſquamperf.paſſ.inuſitati them.ἐσθέομαι, ſignificantis ἕννυμαι,induor.veſtior.vt apud Suidam. καὶ ἥσθητο κομψῶς τὸν χιτῶνα,quod exp.ἠμφιέσατο. Et apud Herodotum ſine augmento,ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν:necnon, ἐσθημένος ἐσθῆτα. At ᾔσθητο,cum ι ſubſcripto, eſt pluſquamperf.paſſ. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι,vnde mutuatur fut.1.αἰσθήσομαι.

Ἤσθιον,præt.imperf verbi ἐσθίω.

Ἤσθμηνα,aor.1.act.verbi ἀσθμαίνω.

Ἠσθόμην,aor.2.med.verbi αἰσθάνομαι,ex inuſ.them.αἰσθέομαι.

Ἦσι, poetica ſeu ibycea paragoge ſyllabæ σι pro ῃ̃, vt λάβησι pro λάβῃ,εἴπησι pro εἴπῃ. tertia perſ ſing.ſubiūctiui ᾖ à them. εἰμί Euſt.ἦσι dialecto Rheginorum ait vſurpari etiam pro ἠδὲ ſeu ὡσαύτως,vt apud Homer. Καὶ μῦθος οὐ κέκλοφ᾽ ἦσι καὶ ἀνθρώποισι ὀ-ψιγόνοισι.Sed tunc ι non eſt ſubſcribendum.

Ἦτ,per apocopen pro ἠτί,ab ἠΐω vſurpato itidem per apocopē pro φημί.Apud Heſyc.& Euſt.qui Ionicum eſſe ait.

Ἠσίπων,præt.imperf.act.verbi ἀσιπόω.

Ἤσκει apud Homerum pro ἤσκει,exercebat.dicentem , ἤσκειν ἔ-ρια καλά. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in έω in tertia perſona ſingulari ει aſſumentium, propter ſequentem vocalem,in contractione idipſum ι retinere. eſt enim hoc ἤσκειν præt.imperf.verbi ἀσκέω , per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ἠσκήθην,aor.1.paſſ.eiuſdem verbi ἀσκέω , facientis fut.1.act. ἀσκήσω,aoriſt.1.act. ἤσκησα,præt.perf.act.ἤσκηκα,paſſ.ἤσκημαι,ex cuius tertia ſingularis aoriſtus ille ἠσκήθην.

Ἤσκουν,præt.imperf.eiuſdem them.ἀσκέω.

Ἧσμαι,præt.perf.verbi actiui ᾄδω.

Ἧσμαι,præt.perf.paſſ.verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiā, ſedi,dicántque eſſe præter.perf.paſſ. verbi ἕω ſignificantis ἕ-ζω ſeu ἵζω,à quo ſuprà habuimus etiam aor.1.med.ἡσάμην.Id tamen rariſſimi admodum vſus eſſe exiſtimo.

Ἤσμεν pro ᾔδειμεν ſic poſitum ait Etymologicus. verbū εἴδω facere præt.med.ᾔδειν : in duali ᾔδειτον,ᾐδείτην : in plur.ᾔδειμεν, ᾔδειτε,ᾔδεσαν.Pro quibus dici ᾖστον,ᾔστην,ᾖσμεν,ᾖστε,ᾖσαν,ſyncope diphthongi ει, & τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorúmque horū affert exempla.vt,τὼ ᾔστην pro ᾐδείτην, hoc ſine autoris nomine,τὼ δ᾽ αὖ οὐ δοιὼ ᾔστην ἅμα πᾶσιν ἀνάγκην.Et primę perſ.plur.ᾖσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip.Hec. καὶ μὴν Φρυγῶν Πέργαμα τὸ σῶμα ᾖσμεν. Necnon tertiæ pluralis ᾖσαν pro ᾔδεσαν, hoc ex eiuſdem Rheſo,οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. Item hoc ſecundæ ᾖστε pro ᾔδειτε , ex Sophoclis Colchis , Ὑμεῖς μὲν οὐκ ᾖστε τὸν Προμηθέα. Hæc Steph.in Lex.ſuo vet.in quo ι ſubſcribitur,quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum,quum tamē rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ᾔδειν facto ex εἴδειν verſo ει in η,& ſubſcripto ι.

Ἦσ,eras vel fueras:ſecunda perſona imperfecti ἦμην,de quo ſuprà.Ἧσο autem , aſpiratum. eſt ſecunda perſona imperfecti ἥμην,ſedebam:illud,à them.εἰμί.hoc à verbo ἧμαι.Rurſum verò ἧσο eſt imperatiui modi,habétque formā imperatiui prę-teriti perfecti paſſiui,vt τέτυψο:velut apud Hom.Ἧσο παρ᾽ αὐτοῖς ἰὼν,καὶ ἵζευ.

Ἠσπακότες,partic.ex ἤσπακα,pr.perf.act.verbi ἀσπάζω.

Ἠσπάσθην,aor.1.paſſ.verbi ἀσπάζομαι : ex quo & pr.pluſquamperf. paſſ.ἤσπαστο,& infin.ἠσπάσθαι. Ex act. autem ἀσπάζω eſt particip. præt.perf.ἠσπακώς.

Ἠστάτουν,præt.imperf.verbi ἀστατέω.

Ἤστε,ſciebatis:per ſyncopen pro ᾔδειτε,verſo ſimul δ in σ:ſecunda perſon.pl.præter.pluſquamperf. ᾔδειν,ex th.εἴδω,vt prolixius annotaui in Ἤσμεν paulo ſuprá.

Ἥστην,tertia perſ.dualis præt.imperf.ἥμην:apud Ariſtoph.in Auib.τὼ δ᾽ αὖ ἥστην,id eſt,ἐκαθεζέσθην,ſedebant.

Ἤστην,tertia perſ.dualis præt.imperf.ἦμην,de quo ſuprá.Quidam tamen malunt habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἤτην, eſſéque ab imperfecto ἦν,à th.εἰμί.

Ἤστην autem per ſyncopen factum eſt ex ᾐδείτην,verſo δ in σ,ex themat.εἴδω.vt ſuprà docui in Ἤσμεν, vbi etiam exemplum habes.

Ἧσται,tertia perſ.ſing.præt.imperf. ἥμην,à verbo ἧμαι.

Ἤστον , ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἦμην ſignificantis eram: aliis tamen malentibus habere pleonaſmum τοῦ σ pro ἦτον,ex imperf.ἦν.Eſt à them.εἰμί.At ᾖστον,cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopē paſſa pro ᾔδειτον,verſo ſimul δ in σ,ex prima ſing.ᾔδειν,quod eſt præt.pluſquamperf.med. verbi εἴδω,vt videbis in Ἤσμεν. Ἧστον verò aſpero notatū ſpiritu,erit ſecunda dualis præter.imperf.ἥμην ab ἧμαι.

Ἠσυνθέτησα,aor.1.act.verbi ἀσυνθετέω.

Ἠσχαλάσθησαν,aor.1. paſſ.verbi act.ἀσχαλάω.

Ἥσω,fut.1.act.verbi ἵημι,ex inuſ.them.ἕω,vel etiam futur.1.act. verbi ἕζω.

Ἦτε,ſecunda perſ.plur.præt.imperf.ἦν ab εἰμί. Ἦτε autem, cum ι ſubſcripto,eſt ſecunda perſ. plur.præſentis ſubiunctiui ὦ,ab eodem them.

Ἤτασα,aor.act.verbi ἐτάζω.

Ἤτει , præteritum imperfect. actiui verbi αἰτέω: ex quo & præterit.pluſquamperf.ᾐτήκει,aor.1.ᾔτησα , & particip.præt.paſſ. ᾐτημένος.

Ἤτην & Ἦτον,tertia & ſecunda dualis præt.imperf.ἦν à them.εἰμί.Dicitur etiam ἥστην & ἥστον,ſed ab ἥμην, præt.imperf.paſſiuo eiuſdem them.

Ἤτω,ſit : per craſin ex ἐέτω,vt volunt grammatici. nam ἔω,primitiuum verbi εἰμί,in imper.facit ἐέτω,vnde per contractionem fit εἴτω.ex quo τροπῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἔστω dicitur pro hoc ἤτω,ab eodem them.

Ηὔγει,præt.imperf.verbi αὐγέω.

Ηὔδα,præt.imperf.act.verbi αὐδάω.

Ηὐδάξατο,Doricè pro ηὐδήσατο:aor.1.med.verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς,particip.præter.perf.ηὔδηκα, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Ηὗδε,prǽt. imperf.vel aor.2 act.verbi εὕδω.

Ηὐθυνάσθη,aor.1.paſſ.verbi act.εὐθυνάω.

Ηὐλίσθησαν,aor.1.paſſ.verbi αὐλίζομαι: ex quo eſt aor.1.med.ηὐλίσαντο.

Ηὐξήθη:aor.1.paſſ.verbi act.αὐξέω facientis fut.1.αὐξήσω: vnde & præt.paſſ.ηὔξημαι.præter.autem act.eſt ηὔξηκα , & aoriſt.1. ηὔξησα.

Ηὐράμην,ηὕρω,ηὕρατο,per ſyncopen pro ἠυρησάμην,vt volunt nonnulli aor.1.med.verbi εὑρίσκω ex εὑρέω.Poteſt tamen fingi verbum εὕρω,quod faciat aor 1.act.εὗρα ſeu ηὗρα,& med. voce εὑράμην ſiue ηὑράμην,ſicut facit aor.2.act.εὗρον , & med. voce εὑρόμην.

Ηὑρῆσθαι,infin.prǽt.perf.paſſ.à them.act.εὑρίσκω faciente fut.1.εὑρήσω ab εὑρέω.Dicitur etiam ſine augmento εὑρῆσθαι, vt εὕρημαι quoque & εὑρέθην.

Ηὕρω.ſecun.perſ.aor.1.ηὑράμην,de quo iam dixi.

Ἤϋσε,aor.1.act. verbi αὔω ſignificantis vociferor , apud poëtas, dicitur autem illud per διάλυσιν eſſe factum ex αὖσε.

Ἠφανίκεισαν,præt.pluſquamperfect.act.verbi ἀφανίζω,ex quo & partic.præt.perf.ἠφανικώς,& præter.imperf.ἠφάνιζον.

Ἠφέθη,duplici augmento pro ἀφείθη:aor.1.paſſ.verbi act.ἀφίημι,facientis præt.perf.paſſ.ἀφεῖμαι.

Ἠφηνακώς,itidem duplici augmento dicitur pro ἀφηνακώς: part. præt perf.act.à themate ἀφηνιάζω.

Ἧφθαι,infin.præt.perf.paſſ.ἧμμαι,ab act.th.ἅπτω.

Ἠφίει, duplici augmento pro ἀφίει : tertia perſ.ſing.præt.imper. act ex inuſ.them.ἀφιέω,pro ἀφίη,quod eſt ex the.ἀφίημι : ſicut ἠνίθει quoque reperimus pro ἀνίθει,ex ἀνθέω. Varin.videtur innuere ἠφίει vſurpari etiam pro ἐφίει: ſed hoc parū eſt probabile,opúſque habet exemplis.

Ἤφιε pro ἀφίει apud Marc. Euang.legimus, capit.11.καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ.Et capit.1. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sūt qui dicant eſſe aor.2.ex th ἀφιέω pro ἀφίει aut ἀφίημι.Sed eſt potius aor.2. ex them. ἀφιέω facientis fut.2.ἀφιῶ,aor.2.ἤφιε.

Ἠφυσάμην,aor.1.med.verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.

Ἠφορίσθαι,duplici augmento pro ἀφωρίσθαι:infin.prǽt.perf.paſſ.à th ἀφορίζω.Itidémque in aor.1.act.eiuſdem them. ἠφόριζεν dicitur pro ἀφώριζεν.Ambo apud Suidam.

Ἦχε,tertia perſ.ſing.præt.perf.act.ἦχα,à th.ἄγω:vt apud Suid.ἦχε ὅτι τὸ εἶναι.Vnde & infin.prǽt.perf.paſſ.ἦχθαι.

Ἠχθέσθην,aor.1.paſſ. verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciente fut.1. ἀχθέσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſona dualis præter.imperf.

ηχθίμην ab eodem th. ἀχθομαι.

Ηχθημαι,præt perf. paſſ. verbi ἐχθαίρομαι facientis fut. ἐχθήσομαι ab inuſitato them.ἐχθέομαι.

Ηχθην,aor.1.paſſ.verbi act.ἄγω facientis pr.paſſ.ἄγομαι.

Ηχθόμην,odio fui:aor.2.med.verbi ἐχθαίρομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui eſt præt.imperf.verbi ἄχθομαι.

Ηχλυσε,aor.1 act.verbi ἀχλύω.

Ηψαν,aoriſt.1.act.verbi ἅπτω.vnde & med.1.vocis aoriſt.1.ἡψάμην.

Ηψω,ſecunda perſ.ſing.aor.1.med.ἡψάμην,à them.ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα,ex fut.ἅψω.

Ηὠρίκει,præt.pluſquamperf.act.verbi ᾀρίζω.

Ηὤρειν,pr.imperf.act.verbi ἀείρω: vnde & pluſquamperf.paſſ. ἠώρητο,& infin. ἀωρῆσθαι.& partic. ἠωρημένος.

Θ

ΘΑΓΗ, quod Heſyc.exp.ἥξεις, videtur eſſe ſecunda perſon.fut.2.med. θαγήσομαι ex verbo θάσσω,quod eodem ſignificat,propero: nam θάσσοντα exp.σπεύδοντα.

Θάει, Dorice pro θεῖ ſeu θάειε:ex them. θάομαι pro θεάομαι,eſt autem imperat.præſ.

Θαλέω poeticè pro θάλλω à the. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum νῆες θαλέθοντες ἀλοιφῇ.

Θαλφθῇ,aor.1.paſſ.ſubiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάλωσιν,aor.2.act.ſubiunct.modi,à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θάμβησα, Ionice & poeticè pro ἐθάμβησα. aoriſt. 1. actiui verbi θαμβέω.

Θανέειν,itidem Ionice & poeticè pro θανεῖν, infinit. aor.2.act.ſecundum quoſdam à them.θανέω, ſecundum alios à θνήσκω. Vnde particip.θανών,& infin.fut.2.med.θανεῖσθαι.

Θάνοιμι, aoriſt.2.opt. modi ab eodem θανέω ſeu θνήσκω,vel etiam à θνήσκω ſecundum alios, quanquam id θνήσκω ex θανέω originem ſumpſit.

Θανοῦμαι,fut.2.med.eiuſdem them.vnde infin.θανεῖσθαι.

Θαόντες,Ionice vel Doricè pro θεόντες, à θάω pro θέω, vt ſuprà θάει habuimus pro θάειε ſeu θεῖ.

Θάσαι,imper.verbi θαόμαι.

Θᾶσαι,pro θέασαι,Ionicè vel Doricè : aor.1.med.imp.modi à the. θάομαι pro θεάομαι vſurpato. ex quo & θᾶσθαι & θώμενος, de quibus paulo antè Theocr.θᾶσαι φίλε ὡς καλὰ ἔρδει,aſpice.

Θαυμασσόμενοι,Ionica & poetica diphthõgi diſſolutione pro θαυμασοῦμενοι:particip.fut.1.act.à verbo θαυμάζω.

Θέε,imper.præſ.verbi θέω,per contract.ex θέε.

Θέειν, Ionicè & poeticè pro θεῖν, aſſumpto ε metri cauſa itidémque θέειν pro act.θεῖν ſeu θεῖν.

Θείω,θείης,θείη,aor.2.opt.verbi τίθημι.

Θείομεν,poeticè pro θῶμεν, aor 2.act.ſubiunct. ab eodem th. Faciunt enim poetæ ex illo θῶμεν primùm θέωμεν, reſolutione Ionica vocalis circunflexæ,deinde inſerto ι θείωμεν.& ſyſtole τῶ ω,θείομεν,quomodo & βείομεν dicunt pro βῶμεν, & τραπείομεν pro τραπῶμεν.

Θεῖναι,infin.aor.2.act.à verbo τίθημι.

Θεῖτε,per ſyncopen.pro θείητε, vt ἀποδοῖτε pro ἀποδοίητε, ſec. perſona plur. optat.θείην,de quo ſuprà.

Θείνεσκε,Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθείνεσκε:aoriſt.1.act.verbi θείνω.

Θέλγω,eodem modo pro ἔθελγε:à them.θέλγω.

Θελήσω,fut.1.act.verbi θέλω,ex inuſ.θελέω.

Θέμεν & θέμεναι, Doricè vel Ionicè pro θεῖναι. vt ἴμεν & ἴμεναι pro ἰέναι.aor.2.act.infin mod.à them. τίθημι. At θέμενος eſt particip. aor.2.med.ab eodem them.

Θέρω,Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θέρω:hoc autem θέρω eſt aoriſt.2.ſubiunct. modi à verbo act.θέρω.vt apud Homerum,θέρσεται πυρός pro θερμανθῇ διὰ πυρός,calefiam igni.

Θερίσδοντι,Doricè pro θερίζοντι,à θερίζω.

Θέρμαινε, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἐθέρμαινε, præter. imperf.paſſ.verbi poetici θέρμω.

Θές,pro θέε.Pone:aor.2.act.imper.modi,à τίθημι.

Θέσθαι,aor.2.med.infin.modi.ab eodem th.

Θέσθω,aor.2.med imper.modi,ab eodem.

Θέτω,tertia perſ.imperat.θές,de quo paulo antè.

Θεύγεσθαι,Cretenſium dialecto pro θέλγεσθαι.Heſych.

Θεύσεαι, Ionica reſolutione diphthongi η pro θεύσῃ, hoc autem θεύσῃ ſec.eſt perſon.fut.1. med.θεύσομαι à th.θέω, vt πλεύσομαι à πλέω:vnde & infin.θεύσεσθαι.Ambo apud Heſych.

Θευσούμενος,pro θευσόμενος,fut.verbi θέω Doricum potius quàm linguæ communis proprium. vtitur tamen proſæ quidam ſcriptor apud Suidam,cuius nomen tacetur. οἱ δὲ ἀφίκοντο,(inquit) μὲν,ἀγγελλόμενος στρατιῶν ὁ δὲ θευσούμενος τάχιον, id eſt, properaturus.

Θείομεν,Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro θῶμεν,aor.2. act.ſubiunctiui modi à verbo τίθημι.

Θέωσι,Ionicè & poeticè pro θῶσι detracto augmento.præter. imper.paſſ.verbi Ionici verbi θάομαι,vſurpati pro θεάομαι:vnde & infinitiuus θᾶσθαι, pro θεᾶσθαι.

Θηεῦντο,pro ἐθηεῦντο,Ionice primum abiecto augmento, deinde ο verſo in ε.præt.imperf.eiuſdem th.

Θηήσαντο,itidem pro ἐθηήσαντο,aoriſt.1.med.eiuſdem them.

Θηοῖο,præſens opt.paſſ.ſecundæ perſ.ab eodem.

Θηήσαιο,Ionice pro θεάσαιο, contracto primum εα in α, deinde α in η verſo & tráſlato accentu aoriſt.1.med. optatiu. modi à θεάομαι.

Θῆσθε,quod exp.θρέψεσθε,θεάσασθε,per ſyncopen ex θεάσασθε factum creditur.Eſt tamé potius aor.2.act.verbi θάω,vt videbis paulo pòſt in Θῆσθαι.

Θήσει,fut.1.act.modi à τίθημι faciéte futur.1.θήσω:vnde & med. vocis fut.1.θήσομαι.

Θῆσθαι,quod ſignificare aiunt non modò θηλάζειν, ſed etiam ἀμέλγειν,ex θηλάζειν contractum volunt, à θάω: vnde θηλή deriuata creditur.

Θήσω,fut.1.act.verbi τίθημι,ex θέω:vnde media voce θήσομαι.

Θίγε,Doricè pro θίγε: ſolent enim Dores imper.quoſdam in ε, mutata propria terminatione, finire in ε.eſt autem hoc θίγε imp.verbi θίγω.

Θιγγάνω,thema deriuatum ex θιγεῖν per ſyncopen:pro quo Doricè θιγγάνω dicitur. Vnde futur.1.act.θίξω,& med.θίξομαι,pro quo & τεθίξομαι dicitur,ſed potius in fut.paulo pòſt.

Θέμην,θῆς,θῆτο,reperiri aiunt nónulli pro θέμην,θέο,θέτο,quæ ſunt aor.2.med.à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε,poeticè & Ionicè ſine augmento pro ἔθορε,aor. 2. act. à th. θρώσκω ſeu θόρω:vnde & infin.θορεῖν,& part.θορών.

Θοῦ,per contractionem pro θέο, exempto primum Ionico more ε,deinde εο contracto in ου:aoriſt.2.med.imper.modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκε,Ionicè pro ἔθρεξε, vt ὥρασκε pro ὧρσε, abiecto primũ augmento,deinde inſerto σκε:aor.1.act.verbi τρέχω.

Θρέξω,fut.1.act.verbi τρέχω.habens τρέχω tenuis literæ in aſpiratam,vt in ſequenti θρέψω.

Θρέψω,futur.1. actiui verbi τρέφω , tenui in aſpiratam reuerſa vt in præcedenti θρέξω. nec enim poterat ſcribi θρέχω & θρέφω, propter concurſum duarum aſpiratarum.vnde impert. θρέψον,& partic.aor.1.med.θρεψάμενος.Inde & infin.aoriſt.1.paſſ. θρεφθῆναι.

Θρυφθῆναι,aor.1.paſſ.infin.modi,à them. θρύπτω:vnde & particip. θρυφθείς.

Θυμήνας,partic.aor.1.act.ἐθύμηνα,à them.θυμαίνω.

Θῶ,θῇς,θῇ, aoriſtus ſecundus actiuus ſubiunctiui modi à verbo τίθημι.

I

ΙΑΝΘΗ aor.1.paſſ.verbi act.ἰαίνω.

Ἴασι, tertia perſona plur.præſ.indic. verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι. Ionicè ſecundum quoſdam pro ἴσι: vnde in comp. ἄπιασι, πρόσιασι,παρίασι.

Ἰᾶσι, per contractionem ex ἰέασι : hoc autem ἰέασι Ion cum eſt pro ἱεῖσι,vt τιθέασι pro τιθεῖσι:tertia perſona plur.præſ.indic.à them.ἵημι:vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαχεν, Æolicè pro ἴαχε.Hoc autem ἴαχε eſt tertia perſ. ſingul. vel aor.2.ἴαχεν,vel præt.med. ἴαχα : quę ambo ſunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαφθῆναι,aor.1.paſſ.infin. modi à them.act. ἰάπτω faciente fut.1. ἰάψω:vnde & part.ἰαφθείς.

Ἰαχυῖα, part. fœm.gen.ex maſc. ἰαχώς. Ambo ex præt.med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος,partic.præter.paſſ.ex ἵγμαι vel ἵκομαι:vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε,tertia perſ.ſing.aor.2.ἴδον,à them.εἴδω faciente fut.2.ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε(pro quo Attici & ἰδέ dicunt,vt εἶπε)eſt imperſ. eiuſdem aor.2.act.ab eodem them.ſignificans, vide,reſpice, aſpice:vel etiam ecce.Pro quo ἰδού quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ aor.2.in imp.modi. Dores verò & ἠνί & ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἠνίδ' αὖ τάλαν ἄδε τὰ θύραν, ecce iterũ hæc adrepit.Rurſum ἰδέ pro ἰδέ ponitur interdum apud poetas,& ſignif. καί.

Ἰδεῖν,Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione pro ἰδεῖν : aor. vel fut.2.act.infin.ab eodem them.

Ἴδηαι,aor.2.med.infin.modi.ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε,Ionica paragoge τῶ σκε pro ἴδε : aor.2.act. indic.modi, ab eodem.

Ἰδέω,Ionica diphthongi circunflexæ diſſolutione pro ἰδῶ,fut.2. act.

act.ſubiunct.modi.ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ: ſecunda perſ.ſingul. aor.2.med. ab eodem them.

Ἴδησα, aor.1.act.verbi ἰδέω.

Ἴδμεν, Dorica ſiue Æolica πρώτη τῶν πληθυντικῶν pro ἴσμεν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiam per ſyncopen factum dicant, vel ex præt.med.εἴδαμεν, vt refert Etym.apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ ἐσθλὰ πρᾶγος.

Ἴδμεν, per ſyncopen etiam dicitur pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ionicũ ſeu Doricum eſt pro ἰδεῖν, aor.1.act.infin.modi ex verbo εἴδω: vt apud Homerum, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν ἢ πρόφρων... , volo videre & tueri oculis.

Ἰδοίατο, Ionicè pro ἴδοιντο, tertia perſ.plur.aor.2. med opt. modi à them.act.εἴδω.

Ἰδόμην, aor.2.med.indic.ex eodem εἴδω. Actiua autem voce idē thema aor.2.facit ἴδον.

Ἴδοσαν, Bœotico more pro ἴδον. vt ἐλάβοσαν pro ἔλαβον. ſolent enim Bœoti tertiis plur.imperfectorum & aor.inſerere σα. Eſt autem hoc ἴδοσαν tertia perſ.plur. à prima ἴδον, aor.2.act. indic. modi ex th.εἴδω. Apud Suidam, ἰδοσάν οἱ ὕστατοι.

Ἰδοὺ, aduerbium demonſtrandi factum accentus mutatione ex ἰδοῦ, aor.2.med.imper.modi, ab eodem them.

Ἰδυίῃ, partic.fœm.gen.ex ἰδὼς præt.med.verbi εἴδω: vnde apud Ho. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδυμι, pro ἰδεῖν dici ... , tradit Euſt.

Ἴε, ſignificans, i. vade. eſt aor.2.imp.modi ex ἴον aor.2.infin.modi quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex th.ἴω.

Ἴεν, ἴετο, præſens imper.act.à th.ἵημι.

Ἴε, pro ἴσ, vſurpatum alicubi reperitur, vt ἐτίθει pro ἐτίθε, eſtq; tertia perſon.ſing.præt.imperf.ἵειν ex inuſ.th.ἱέω. Eſt interdũ & ſecunda perſ.imperatiui præſentis actiui ab eodem them. pro ἵει.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præſens opt.act.ex eodem them.ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ἱεὶς part.præſ.act.eiuſdem them. vt τιθεὶς ex τίθημι eſt fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἱεῖς, eſt ſecunda perſ.ſing.præt. imper.indicat.modi pro ἵεις, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen ſolita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι, tertia perſ.plur.præſ.indic.act. eiuſdem them. vt τιθεῖσι eſt ex τίθημι.

Ἵεμαι, præſens indic.paſſ. ex act.ἵημι: vnde imperf. ἱέμην & part. ἱέμενος.

Ἱέμεν, & ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἱέναι: infin. præſens act.ab eodem them. vt τιθέμεν & τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱεμένη eſt etiam particip.fœm. ex maſc. ἱέμενος: ambo ex ἵεμαι.

Ἰέμεν, & Ἰέμεναι itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, ſuntque præſ.infin.act.à th. εἶμι.

Ἱέμενος, part.ex ἵεμαι paſſiuo verbi ἵημι.

Ἵεν, aſpiratum, Bœoticum eſt pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui ſpiritu, eſt tertia perſona ſing.aor.1.ἴε, aſcitũ habens ν propter ſequentem vocalem, ex th.εἶμι.

Ἱέναι, infin.præſens verbi ἵημι: ἰέναι autem eſt infin.præſens them. εἶμι.

Ἵενται, tertia perſ.plur.preſentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur.imperf.ἱέμην. At ἱέντες eſt particip.nominat.plur. ex ſing. ἱεὶς, de quo ſuprà.

Ἵεσαν, tertia perſ.plur. præteriti imp.ἵειν, ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt.imperf.ἱέμην ex ἵεμαι: cuius ſecun.plur. eſt ἵεσθε. tertia ſingul. ἵετο. & tertia plur. ἵεντο.

Ἵζεο, & Ἵζευ, Ionicè pro ἵζου, imper.præſent.paſſ.à th.ἵζομαι.

Ἵζησε, part.aor.1.act.ab ἰζάω.ex ἱζάω.

Ἴηνα, aor.1. act.verbi ἰαίνω. vnde & ſubiunct. ἰήνω.

Ἵησι, tertia perſ.ſing.verbi ἵημι.

Ἵησι, Ionica & poetica paragoge pro ἵῃ. Hoc autem ἵῃ, eſt tertia perſ.aor.2.ἵω.ex them.εἶμι, faciente aor.2.indic.ἴον, ex inuſ.th. ἴω. Sic ἴῃσι pro ἴῃ dicitur, quod eſt ſubiunct.præſ. ex themate ἴημι.

Ἴθι, imperf.præſ.eiuſdem.them.εἶμι, ſecundum quoſdam grammaticos μεταπλασμὸς ... ἐκ τοῦ ἴε.

Ἰκέσθαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro ἵκεσθαι imper.aor.2.med. à them.ἱκνέομαι, faciente fut.2.ἱκοῦμαι.

Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Heſio. ... , ſecund.perſ.ſing.aor.2.med.ſubiun.modi ab eodem th. ἱκνέομαι, faciente aor.2 indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἱκόμενος, per ſyncopen pro ἱκόμενος, part.ex th.ἵκομαι.

Ἱκόμην, aor.med.verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι, vnde infin.ἱκέσθαι, & part. ἱκόμενος. Doricè verò pro ἱκόμην, dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt.pluſq.perf.paſſ.ab eodem th. Niſi quis aor.2. med.eſſe velit per ſyncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper.præſ.ex inuſ.verbo ἵλημι, vt ἵσταθι ex ἵστημι: ex quo th.eſt & part.ἱλαὶ vt ἱσταὶ ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper.aor.1.paſſ.à th.ἱλάσκομαι faciente fut.1.ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut.1.med.verbi ἱλάσκομαι ſeu ἱλάομαι.

Ἴλαθι pro ἵλαθι, ab inuſ.them.ἵλημι.

Ἵλησι, Ionica poeticáque paragoge pro ἱλήκῃ. Eſt autem hoc ἱλήκῃσι tertia perſ.ſing.præt.perf.act.ſubiunct.modi.ab inuſitato illo them. ἵλημι, faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλάω: nec vlla alia ab iis tempora in vſu ſunt quàm imperat. ἵλαθι ſiue ἵληθι, præt.perf.opt. ἱλήκοιμι & ἱλήκοι, & ſubiunct. ἱλήκω. vt apud Hom. Odyſſ.γ, ἀλλὰ ἄναξ ἵληθι, δὸς ... ἐσθλὸν. Et Od.φ, ... Ἀπόλλων ἵλήκῃσι, nobis ſit propitius.

Ἴμεν, prima perſ.plur.præſ.εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire à themate eodem.

Ἴμι, pro εἶμι dici ex ἴω, tradunt quidam recentiores ſed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἵξομαι, f.1.med.verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἶξον, Bœotica dialecto pro ἶσον. ſolent enim iij σ in ξ commutare, dicentes itidem ἀῤξαν pro εἴρασι. quorum hoc ἔξαν, eſt præt. med.verbi ... pro εἴρασι, vti iam dictum eſt, apud Ariſtoph. ... : illud verò, aor.2.act.ind.mod.à th. ἵκω: apud Ho.Il.ω, ... ἶξον. Et Iliad.γ, Οἱ δ' ὅτε δὴ Πύλαις Νηλῆος ... ἶξον. itidémque alibi, Οἱ δ' ἶξον ... Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, opt.aor.2.act.à th.εἶμι. Facit enim εἶμι aor.2.ind.modi, ἴον, ex inuſ.th.ἴω, vnde & partic.ἰών.

Ἴσαν, præt.imperf.act.verbi ἴημι, mutuatitium ab ἱέω, vt τιθέω facit interdum ἐτίθεων ex τιθέω.

Ἱπτάμενος, fut.1.med.verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, ſed parum πιθανῶς λέγοντες. nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, vt ἵπτομαι facit πτήσομαι: ἱπτάμενος autem ſicubi reperitur, eſt à verbo ἱπτάζω, quod tamen reiicit Phrynicus.

Ἱρέαται, Ionicè pro ἱέρηται apud Herod.à th.ἱερόομαι.

Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia perſ.plur.præt.perf.οἶδα, ex th.εἴδω. Interdum per ſyncopen poſitum reperitur pro ᾔεσαν, tertia perſona plur.præt. imperf. ᾔειν, ſciebam, ex th.ἴσημι, vt apud Hom. τοὶ δ' ἐν ἴσαν ... .

Ἴσας, præt.perf.verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσῆς, vt ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι ſimiliter pro ἰσᾶσι cõtra morem aliorum verborum in μι, Doricè, vt volunt nonnulli tertia perſ.plur.præſ.ἴσημι: deberet enim περισπᾶσθαι, vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, τιθεῖσι, ex τίθημι, & ſimilia.

Ἴσεαι pro ἔσεαι, ſecunda perſona ſing.verbi ἔσομαι. Varin. ἴσαι expõ ... , deriuans ex ἴσομαι ſignificante γίνομαι. ea tamen cũ diphthongo potius ſcribenda forent εἴσαι, εἴσομαι. Quanquam & apud Heſych.legimus ἴσατο expoſitum ὡμοιώθη, itidem pro εἴσατο, aoriſt.1.med.verbi act.εἴδω facientis fut.1.εἴσω. At ἴσατο, quod Suidas affert pro κατῴκησεν, eſt à themat. ἵζω itidem aor. 1.med.

Ἴσθι, imperat.præſens duo ſignificans, nimirum γίνωσκε & ὕπαρχε. Prius eſt ab ἴσημι, per ſyncopen pro ἴσαθι. vt & in tertia perſona ἴστω pro ἰσάτω, itidémque in duali ἴστον pro ἰσάτον, & in plur. ἴστε pro ἴσατε, ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. Poſterius autem ἴσθι ſignificans ὕπαρχε, eſt ab εἰμὶ, à poſteris Homeri vſurpatum pro ἔσο, nec ſimiliter facit ἴστω in tertia perſona, vt præcedens, ſed ἔστω, & ſic deinceps, vt cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε, apud Homerum imperfectum eſt verbi ἴσκω facti ex εἴκω, eandémque plerumque cum eo habentis ſignificationẽ. vnde & part. ἴσκων.

Ἴσμεν, per ſyncopen pro ἴσαμεν, prima perſ.plur.them.ἴσημι: pro quo ἴδμεν dici etiam ἴδμεν, ſuprà docui.

Ἴσοντο, apud Heſych.legitur cum his duabus expoſitionibus, ἱδρύοντο, καθέζοντο. Ad quod ad ἱδρύοντο attinet, ſcribendum eſſet potius aſpero ſpiritu ἵσοντο à them. ἵζομαι: quod verò ad καθέζοντο attinet, ſi ἴσοντο in ea ſignificatione ſcribamus, videtur amiſiſſe primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσοντο à the εἴω, ſi quidem apud eundem legimus εἴσομαι expoſitum ... : necnon ... .

Ἴστε, præter.imper.verbi ἴσημι, tertia perſona ſingulari ex them. ἰσάω, vt τίθημι, ſcimus facere ... & ἵημι ἵει, ex τιθέω & ἱέω. Eſt interdum & præſens imperatiui, itidem contractum ex ἴσαε.

Ἴσαο, Ionicè exempto σ pro ἴσασο: ſec. perſ.ſing.præt.imperf.ἰσάμην, ex paſſ.them. ἴσαμαι.

Ἴστε, per ſyncopen ex ἴσατε, quod eſt verbi ἴσημι ſecunda perſona plur. modò in præſenti Indic. pro, ſcitis, modò in præſenti im per. pro, ſcite.

Ἴσως, aduerbium ... ex th.εἴδω, amiſſo ε diphthongo. nam olim εἰσίον ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſt.

Ἴτε, interdum eſt tertia perſ.ſing. præteriti imperf. ἴτην ex ἴτημι, interdum ſecunda imperatiui preſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperf.actiuorum fiunt ſecundæ imperatiuorum. abiecto augmẽto, idque tam in verbis in ω terminatis quàm

finitis in ω: nec enim ſolùm ex ἵστασι, δίδωσι, ἵησι, ἔλεγε, fit ἵστη, δίδου, δίδου, λέγε: ſed etiam ex ἵσταθι, & δίδοθι, fit ἵσταθι, πίμπλη. Quanquam ſunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quę pręcedebat in longam conuerſa, vt ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστα. Etym. & Varin.

Ἴστω, per ſyncopen pro ἰσάτω, tertia perſo. ſing. imp. modi ex the. ἴσημι: itidémque ἴστον pro ἰσάτον dicitur, & ſic deinceps in reliquis perſ.

Ἴσω, autem per contractioné ex ἴσαο, quod Ionico more factum eſt ex ἴσασο, exempto σ. ſunt verò hæc ſecunda perſ. ſing. vel præt. imperf. paſſ. ἰσάμην, vel imper. præſ. paſſ. à th. ἴσαμαι.

Ἴστων, pro ἴσαν, per contractionem ex ἴσααν præt. imperf. verbi ἰσάω. At ἴστων per ſyncopé pro ἰσάτων, eſt tertia perſ. dualis imper. præſ. ex th. ἴσημι, vt in Ἴστω ſuprà admonui.

Ἰχανάα, poetico pleonaſmo pro ἰχανᾷ, ex th. ἰχανάω. Itidémque ἰχανάας pro ἰχανᾷς.

Ἰχανόων, itidem poetico pleonaſmo pro ἰχανῶν, & ἰχανόωσα pro ἰχανῶσα, part. præſ. act. ab eodem th.

Ἰχέμεν & Ἰχέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴχειν: infi. præſ. à th. ἴχω.

Ἴχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἴχου: imper. præſ. paſſ. ab eodem th. cuius imperatiui ſecunda plur. eſt ἴχεσθε.

Ἴχε, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴχου.

Ἴτον, ſecunda perſona dualis interdum præſentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperf. ᾖα ab eodem them. & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem ſecundam pluralis facit ἴτε, quæ ſeruit & imperatiuo.

Ἴτω, apud Ariſtoph. pro ἴστω, vt ſchol. ipſius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia perſ. ſing. imper. præſ. ἴθι. ἴτων autē & ἴτωσαν, ſunt tertiæ dual. & plur. num. ab eodem.

Ἴψαο, Ionicè pro ἴψασο, exempto σ ſecunda perſ. ſingul. aoriſt. 1. med. ἰψάμην à them. ἴπτω, pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴψω. Homerus, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴφα, quod ab eódem ἴπτω affertur, rarum admodum exiſtimo vſum eſſe.

Ἰῶ, præſens act. ſubiunct. modi ἴω ex ἰέω.

Ἰωμεν, aoriſt. 2. act. ſubiunct. verbi ἵημι ex ἑω, ex quo facit aoriſt. 2. ἧον.

Ἰών, partic. ex eodem aor. ἧον, cuius fœm. ἰοῦσα.

K

Κ ΑΒΒΑΛΕΙ̃Ν, Dorica συγκοπῇ, & τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν: itidémque κάββαλον, pro κατέβαλον. quę ambo ſunt ao. 2. act. ſed prius infinit. modi, alterum indicat. à them. καταβάλλω.

Κάδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔδραμε, itidem pro κατέδραμε δὲ, à καταδραμῶ.

Κὰδ δ' ἔχεύε, ſimiliter pro κατέχευε δέ.

Κὰδ δὲ κονίης χεῦε pro κατέχευε δὲ κονίης.

Καδ δραθέτην, Doricè vel Æolicè itidem pro καταδραθέτην, aor. 2. act. verbi καταδαρθάνω ſeu καταδαρθέω, facientis futur. 2. καταδραθῶ.

Καδ δῦσαι, itidem pro καταδῦσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. καταδύω.

Κάδρυον autem, quod Heſyc. affert pro κάθιον, ſi per υ in penultima ſcriptum eſſet, per ſyncopen poſitum videretur pro καθίδρυον.

Καείς, partic. aor. 2. paſſ. ἐκάην, ex act. th. καίω.

Καήσομαι, f. 2. paſſ. ex eodem aor. 2. ἐκάην.

Καθαρθῆναι, aoriſt. 1. paſſ. infin. modi, à them. actiuo καθαίρω. Affertur & præter. perfec. paſſ. infin. καθάρθαι per ſyncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, f. 2. m. verbi καθέζομαι vnde & fut. 1. paſſ. καθεσθήσομαι.

Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι faciente pręt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & particip. καθεικώς. Paſſiua autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι, vnde particip. καθειμένος, demiſſus.

Καθεῖλον, aor. 2. act. verbi καθαιρέω ex inuſ. th. καθέλω.

Καθεῖναι, aor. 2. act. infin. modi, à th. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia perſ. plur. præt. plusquamperf. paſſ. ab eodem th. καθίημι faciente præt. perf. paſſ. καθεῖμαι.

Καθείρχαται & καθείρχατο, præt. perf. & plusquamperf. paſſ. verbi act. καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθείς, partic. aor. 2. act. à th. καθίημι.

Καθεῖσα, aor. 1. act. verbi καθίζω vel καθέω. habens aſcitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῖτο, tertia perſ. ſing. præt. plusquamperf. paſſ. à th. καθίημι faciente præt. perf. paſſ. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 2. act. verbi καθαιρέω ex inuſ. th. καθέλω, vnde infinit. aor. 2. καθελεῖν, & partic. καθελών.

Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω. vnde med. καθέξομαι.

Κάθεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, aor. 1. act. imper. modi à th. καθίημι.

Κάθεσαν, aor. 2. act. verbi καθίημι, vt κατατίθημι, facit κατέθεσαν.

Καθεσταμένος, particip. præt. perf. paſſ. καθέσταμαι, ex act. them. καθίστημι.

Καθεστακώς, particip. præteriti perfecti act. καθέστακα, ex eodem themate.

Καθεστώς, ῶτος, partic. eiuſdem præt. perf. act. per ſyncopen ex καθεστακώς, vt volunt nonnulli: niſi potius exiſtimandum eſt καθίστημι habere præt. med. καθέστηα à καθεστάω, ex quo per contractionem fiat hoc particip. καθεστώς.

Κάθη, ſecun. perſ. ſingul. verbi κάθημαι, pro κάθησαι, vt volunt nõnulli. tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθεαι, indéque Attica contractione κάθη.

Καθῆκα, aor. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem eſt pro καθῆσα, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoq; pro ἔθησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθην, aor. 1. paſſ. verbi καθαιρέω facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. paſſ. καθῄρημαι. habet autē ſyſtolen pro καθῃρήθην, vt ᾑρέθην. Ex eodem καθαιρέω eſt & imperf. act. καθῄρουν: apud Homerum pro καθῄρεον.

Καθῄρητο, præt. plusquamperf. paſſ. verbi act. καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθήσθω autem eſt tertia perſona imperatiui κάθησο, ex eodem them.

Καθῆστο, tertia perſona ſing. præter. imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἐφίει στίχει, pro καθίη, ἐφίη, ἔτιθη. Ex quo καθίημι eſt & particip. καθιείς, & infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. eiuſdem them.

Καθίκεο, Ionica reſolutione diphthongi pro καθίκου, aor. 2. med. à the. καθικνέομαι faciente fut. 2. καθίξομαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor. 2. καθικόμην eſt aor. 2. ſub. καθίκωμαι.

Καθίξω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίξῃ & καθίξεις pro καθίσῃ & καθίσεις à th. καθίζω.

Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, f. 1. m. ver. act. καθίζω.

Καθίστα, imper. præſ. verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου, aor. 1. med. imper. modi, à them. act. καθίημι, vt κατατίθημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem eſt ex Ionico κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primum ἐκβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, & contractione τοῦ ε συνεσταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφείς, part. aor. 2. act. à th. καθυφίημι: ex quo & aor. 2. med. inf. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι, eſt aor. 1. act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα, ex quo med. voce καθυφηκάμην. Item καθυφῇς, ſec. perſ. ſing. aor. 2. act. ſub. modi.

Καῆ, aor. 2. act. ſubiunct. modi à them. καίω, faciente fut. 2. καῶ. At καῆναι eſt infin. aor. 2. paſſ. ἐκάην ex act. ἔκαον.

Καμμύσι, Æolica ſyncope pro καταμύειν, quod eſt καμμύειν ἐθέλειν & dormiturire.

Καμμῦσαι autem, eſt Æolica itidem ſyncope pro καταμῦσαι, quod eſt καταμῦσαι. nam καμύω ſiue μύω, aoriſt. 1. act. facit non ſolum ἔμυσα, ſed etiam ἔμυα.

Κάκτανε, itidem per ſyncopé pro κατέκτανε: præt. imperf. act. verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτανε, pro κατέκτανε, in aor. 2.

Καγχέεσθαι, ſimiliter pro καταχέεσθαι: aoriſt. 2. act. infin. modi à καταχέω.

Καγχαρεῖ, quoque pro καταχαρεῖ poſitum videtur: ab Heſych. tamen exp. φρεναπατᾷ, κακουργεῖ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλεον, præt. imperf. act. verbi καλέω. Itidem Ionicè in præſente optatiui paſſ. καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλευῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήμεναι, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλήμι vel κάλημι, vt annotat Euſt. apud Hom.

Καλίνδομος, pro καλινδόμενος, vt πείθομος pro πειθόμενος, Æolica μεταθέσει τοῦ ε διφθόγγου εἰς ι, vt tradit Varin. Niſi potius ſit part. ex them. κάλοιμι.

Κάππεσον, Æolica ſyncope pro κατέπεσον: aor. 2. act. verbi act. καταπίπτω. Sic κάππεσε itidem dicunt pro κατέπεσε.

Κάμβαλεν, itidem pro κατέβαλεν poſitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne ſcribendum ſit κάββαλεν.

Καμμάρψαι, eadem ſyncope pro καταμάρψαι, quod eſt καταλαβεῖν, apud Heſych.

Καμμόριον, ſimiliter pro καταμόριον: Laconicum tamen id eſſe dicitur.

Καμμορίην pro καταμορίην ſeu κακομοιρίαν, ex nomine κάμμορος, vſurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύσιν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμεν, Ionicè pro ἔκαμεν, abiecto augmento: aor. 2. act. verbi κάμνω: vnde & part. καμών. facit enim fut. 2. καμῶ, vt τέμνω, τεμῶ:

Κατθεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à th. κτείνω ſignificante perimo. vnde part. κατθών. Ambo apud Heſych.

Κάκτανον, Æolica ſyncope pro κατέκτανον, quod eſt aor. 2. verbi κατακτείνω, mutuatitius à κατακτανέω.

Καρῆναι, aoriſt. 2. paſſ. infinit modi à them. act. κείρω. facit enim id futur. 2. καρῶ, aoriſt. 2. ἔκαρον: vnde aoriſt. 2. paſſ. indic. modi ἐκάρην.

Καρίζειν, Æolica ſyncope pro καθαρίζειν, apud Euſtath. qui exp. καθαρίζειν.

Καρτεῦσαι, poetica μετάθεσις pro κρατεῦσαι, quod eſt aor. 1. act. infin. modi à them. κρατεύω.

Κάσχεθον, Æolica ſyncope pro κατέσχεθον, præter. imperf. act. verbi κατασχέθω, apud Homer. Itidem κάσχετε dicitur pro κατέσχετε, quod eſt aor. 2. med. indic. modi, à the. κατέχω mutuante fut. 2. κατασχῶ, & aor. 2. act. κατέσχον, ex them. κατασχέω.

Κατάβα, per apocopen pro κατάβηθι, apud Atticos: aor. 2. act. imper. modi à themat. inuſ. καταβάω, pro quo vſurpatur καταβαίνω.

Καταδυόμενος, Doricè pro καταδυόμενον, à them. καταδύω.

Καταδύεαι, Ionicè pro καταδύει: præſens imp. paſſ. à them. καταδύσομαι, quod ex fut. in præſ. abiit.

Καταειμένος, poeticè pro καθειμένος, part. præter. perf. paſſ. ex th. καθίημι ſeu καθέω, faciente præt. paſſ. καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune eſt & verbo καθίημι.) Similiter καταειμένος eſt à καταέννυμι ſeu καθέννυμι poſito.

Καταείσατο, aor. 1. m. verbi κάτειμι ex inuſ. th. καταείω.

Καταιρησόμενος, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρησόμενος, ab Ionico them καταιρέω pro καθαιρέω.

Καταίχεσθε, aor. 2. act. imper. modi à them. καταίσχω.

Κατακτανέεσθαι, aoriſt. 2. med. infinitiui modi, à themat. act. κατακτείνω.

Κατακταγῆς, aor. 2. paſſ. ſub. modi, à th. act. κατακτείνω faciente fut. 2. act. κατακτανῶ. vnde & part. aor. 2. paſſ. κατακταγείς.

Κατακτεῖναι, Ionicè pro κατακτενεῖν: fut. 1. act. infin. modi à them. κατακτείνω, apud Homer.

Κατακτεκτηκώς, ſecundum quoſdam pro κατεκτακώς, exempto per ſyncopen τ. & α in η verſo: partic. præt. perf. act. verbi κατακτείνω ex κατακτέω. Vide & Πεπτηώς.

Καταμαρψειεν, aor. 1. act. opt. modi, à th. καταμάρπτω.

Καταπτῆς, aor. 1. paſſ. ſubiunctiui modi, à th. act. καταπέτομαι faciente fut. 1. act. καταπτήσω ex inuſ. verbo καταπτάω.

Καταρρυῇ, aoriſt. 2. act. paſſiui ſubiunctiui modi, ab act. themate καταρρέω.

Κατασχήσεσθαι, f. 1. med. infin. modi, à the. κατασχήσομαι. vnde eſt & aor. 2. m. infin. modi κατασχέσθαι.

Κατάσχῃ, aor. 2. act. ſub. à them. κατέχω mutuante fut. 2. act. κατασχῶ à κατασχέω. Vnde & infin κατασχεῖν: & partic. aor. 2. med. κατασχόμενος.

Κατασχῇς, aor. 1. act. ſub. modi, à th. κατασχάζω faciente aoriſt. 1. act. indic. κατέσχασα.

Καταγῆναι, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατάγνυμι ſeu κατάγω, diſſoluta vocali more Ionico & Attico pro κατεάγεναι. vnde partic. καταγώς. At κατεάγη, eſt aor. 2. paſſ. indic. modi ab eodẽ them. Inde eſt & aor. 1. act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεδάη, aor. 2. paſſ indic. modi, à them. act. καταδάω, vt κατεπτήσσω à καταπτήσσω.

Κατεδήδοκα, præt. perf. act. verbi κατέδω, Atticè pro κατέδωκα, à κατέδω. vnde & paſſ. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖα, præt. perf. med. verbi κατέω ex κατίω, vt tradit Varinus.

Κατείλοχα, Atticum præter. perfect. act. verbi καταλέγω pro κατελοχα.

Κατέκλυσα, aor. 1. act. verbi κατακλύζω.

Κατέκλασε, quod Heſych. affert pro συνέτριψε, videtur eſſe aor. 1. act. verbi κατακλάω, ex quo eſt aoriſt. 1. act. κατέκλασα apud eundem.

Κατεκλίθησαν, aor. 1. paſſ. indic. à th. act. κατακλίνω.

Κατέκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτάνω, ſecundum alios pro κατέκτατο, ex κατακτημι.

Κατέκταθεν, Bœotica ſyncope pro κατεκτάθησαν, aor. 1. paſſ. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατέκτονα, paſſ. κατέκταμαι, tanquam ex κατακτάω.

Κατείλοχα, Ionicè pro κατειλόχεσαν, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικα, aor. 1. act. irregularis pro κατήνεγκα, ab Ionico th. κατενείκω, quod ſubſeruit verbo καταφέρω.

Κατεπήγνυσαν, aoriſt. 2. paſſ. verbi act. καταπήγνυμι, facientis fut. 2. act. καταπαγῶ.

Κατελήλυθα, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi κατέρχομαι ex inuſ. th. κατελεύθω ſeu κατέλυθα, vnde & pr. med. κατελήλουθα: ambo habentia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατήλυθα & κατήλυθα.

Κατελήλυθα, præt. med. verbi κατελεύθω, ſecundum quoſdam grammaticos, quod ſic formant. Dicunt ex ἐλεύθω fieri primùm ἐλύθω, metatheſi literarum: inde præt. med. ἤλυθα, & Attica duarum initialium literarum præſentis reduplicatione ἐλήλυθα: vnde præmiſſa propoſitione κατ', κατελήλυθα.

Κατερέγετο, 2. 1. med. verbi act. κατερείπω, apud Heſ.

Κατερρείφθη, a. 1. paſſ. verbi act. καταρρίπτω.

Κατεσβέσθη, a. 1. paſ. verbi act. κατασβέννυμι, facientis fut. 1. κατασβέσω ex inuſ. them. κατασβέω.

Κατέσβη, aor. 2. paſſ. verbi act. κατασβέννυμι. facit enim id fut. 2. κατασβῶ, ex κατασβέω. vnde aor. 2 κατέσβην, ex quo paſſ. aor. 2. κατεσβέθην: quidam tamen malunt dicere eſſe aor. 2. act. ex them. κατασβῆμι.

Κατέσταν, aor. 2. act. verbi καθίστημι, cuius tertia perſona plur. κατέστασαν.

Κατέσχον, aor. 1. act. verbi κατασχέω, apud Heſych. qui exp. ἀρχωθῆναι, ἐποίησαν.

Κατηδηλωμένος, part. præt. perf. paſſ. ex th. act. καταδηλόω.

Κατήκω, Ionicè pro καθήκω, ex Ionico themate κατήκω pro καθήκω.

Κατήριζον, præt. imperf. act. verbi καταρίζω: vnde & præt. paſſ. κατήρισμαι, & aor. 1. med. κατηρισάμην.

Κατηλλαγμένος, præt. perf. paſſ. verbi act. καταλλάσσω.

Κατηλοιημένα, Ionicè pro καθηλοιημένα, part. fœm. præt. perf. act. ex th. καθηλοιάω faciente fut. 1 καθηλοιήσω.

Κατημύχθη, aor. 1. paſſ. verbi act. καταμύσσω.

Κατήνεγκα, aor. 1. act. verbi καταφέρω.

Κατῆνοχα, præt. med. verbi act. κατενέγκω ſeu κατενείκω, ſubſeruientis verbo καταφέρω.

Κατηρίσαν, præt. imperf. verbi act. καταρίζω.

Κατῆρα, aor. 1. act. verbi καταίρω.

Κατέρεσ, Ionicè pro καθέρεσ, à th. κατερέω pro καθαιρέω.

Κατηρίθη, præt. imper. paſſ. verbi act. κατερείθω.

Κάτθανε, Æolica ſyncope pro κατέθανε: aor. 2. act. verbi κατθνήσκω ex κατθανέω.

Κάτθεμεν, itidem pro κατάθεμεν: hoc autem Ionicè vel Doricè pro καταθεῖναι, quod eſt aor. 2. act. infin. modi. à th. act. κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθου. Hoc autem pro κατάθεσο ſeu κατάθεσο, quod eſt aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Κατίασι, tertia perſo. plur. præſentis κάτειμι, at καθιᾶσι, præſentis καθίημι.

Καυάξαις, pro κατεάξαις, ſublato primùm τ, deinde eius loco inſerto υ more Æolico, vt in αὐήρ pro ἀήρ, aor. 1. act. optat. modi: itidémque in infin. pro κατεάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem κατεάξαι eſt à κατεάγω ſeu κατάγνυμι ſignificante, frango.

Καυχᾶσαι & Καυχᾶσαι ex καυχάεσαι pro καυχᾷ in ſecunda perſona dici annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poeticè metri cauſa geminato σ pro κεάσας: part. aor. 1. act. à th. κεάζω.

Κέαται & Κέατο, Ionicè pro κεῖνται & κεῖντο, abiecto etiam augmẽto in poſteriore, ſicut δίδοται iidem dicunt pro δίδονται, & ἐτιθέατο pro ἐτίθεντο.

Κείαντες & Κειάμενοι pro καύσαντες & καυσάμενοι dicitur, tanquam ex κέω: ambo aor. 1. alterum actiui, alterum medij.

Κείαται & Κείατο, rurſum Ionicè pro κεῖνται & ἔκειντο, inſerto etiã ι metri cauſa.

Κειμεῖμαι & Κεισεῦμαι, Doricè pro κείσομαι, à th. κεῖμαι.

Κεχάδοντο pro ἐχώρησαν & χάδοντο: μετίασιν ex χάζω deriuant. nam ex fut. 2. χαδῶ, faciunt κεχαδῶ, per anadiplaſiaſmum & προθέσει τοῦ χ εἰς κ: vnde & fut. 1. med. κεχαδήσομαι. Similiter ex ἐχάδον faciunt κέχαδον, & med. voce κεχάδοντο.

Κεκαδμένος verſo δ in δ dicitur pro κεκασμένος: vt ἴδμεν pro ἴσμεν eſt autem id præt. perf. paſſ. verbi act. καίζω.

Κεκάδηκα, duplici augmento pro κέκαδα dicitur, in præt. perf. act. verbi καδίζω.

Κεκάρω, poetico anadiplaſiaſmo pro κάρω, quod eſt aoriſt. 1. act. ſubiunct. modi à th. κείρω.

Κεκάρθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi, à th. act. κείρω. facit enim id fut. καρῶ, præter. κέκαρκα, & in pr. pluſquamperf. ἐκεκάρκειν, In paſſ. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi à th. act. καίζω faciente præt. paſſ. κέκασμαι: cuius ſecunda perſona κέκασαι apud Hom. legitur, geminato metri cauſa σ, pro κέκασσαι.

Κεκαῦσθαι, præt. perf. paſſ. infi. modi à verbo act. καίω, faciente fut. 1 act. καύσω.

Κεκαφηώς, Ionicè pro κεκαφηκώς: part. præt. perf. act. à the. καφέω, quod ex κέκαφα, præterito perf. act. verbi καφέω eſſe factum dicitur.

Κεκλίαται, præt. perf. paſſ. verbi κλίνω, Ionicum pro κεκλιμένοι εἰσί, vt πεπτέαται pro πεπτέαται, ſeu πεπταμένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præt. perf. paſſ. verbi κλέπτω, habens verſum ε in α, vt ἔγραμμαι.

Κεκλάγξω, poetico anadiplaſiaſmo pro κλάγξω: itidémque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι: ambo futura ſunt verbi κλάζω vel κλάγω.

Κεκλασμένοι. Varin. affert pro κεκλασμένοι vſurpatum : quorum vtrunque eſt part.præt.paſſ. à verbo κλάω. facit enim id præt.perf.paſſ. κέκλασμαι, vnde etiam in plusquamperf. κέκλαστο, Ionice vel Atticè pro ἐκέκλαστο, omiſſo augmento.

Κεκλημένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, à them. κλείω, faciente præt.paſſ. & κέκλειμαι & κέκλεισμαι. quorum hoc tamen vſitatius eſt.

Κέκλεο, Ionicè pro κέκλου, reſoluta diphthongo: quod eſt imperatiui præſentis, à poetico verbo κέκλομαι habente pleonaſmũ τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem eſt, augmento carẽs pro ἐκέκλετο. Apud Heſy. verò & κεκλῆ legitur, expoſitum itidem καλεῖν, καλεῖ, à th. κικλήω.

Κεκλέαται & Κεκλέατο, Ionicè pro κέκληνται & κέκληντο, vt κεκλίαται paulo antè pro κέκλινται. tertia perſona pluralis pr. perf. & plusquamperf.paſſ. à verbo καλέω, faciente fut.1.act. καλέσω, & pr. κέκληκα, ex inuſ.th κλέω.

Κέκληγα, præt. perf. med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα : vnde part. κεκληγὼς apud Hom. Ab eodem κέκληγα fit thema κεκλήγω, ex quo part. κεκλήγοντες apud eundem.

Κεκλήσομαι, fut. paulo pòſt verbi actiui καλέω, ex ſec.perſ.pr.perf.paſſ. κέκλησαι: facit enim præt.paſſ. κέκλημαι, ex inuſ.them. κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

Κεκλίαται, & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο, ſeu ἐκέκλιντο: tertia perſ.plur.præter.perf.& plusquamperf.paſſ. à the. κλίνω, vt κεκλέαται paulo antè.

Κεκλόμενος, part.poetici verbi κέκλομαι vſurpati pro κέλομαι. Vnde & imper. κέκλευ pro κέλευ.

Κέκλοφα, præt.perf.act.verbi κλέπτω, Atticè habens ε verſum in ο, vt πέπομφα & ſimilia: vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poetico anadiplaſiaſmo pro κλῦθι. imperat.præſ. verbi κλύω.

Κέκλωσμαι, præt.imperf.paſſ.verbi act. κλώθω.

Κεκμακὼς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Heſy. itidem pro κεκμῶτας, quod exp. κεκοπιακότας, videtur legendum κεκμακότας, vt Doricum ſit pro κεκμηκότας. Eſt autem κέκμηκα pr.imperf.act.verbi κάμνω, tanquam ex κμέω, vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμέω. Vnde part. κεκμηκώς.

Κεκμηὼς, apud Hom. Ionica τοῦ κ ὑφαιρέσει pro κεκμηκώς, vt κεκαφηὼς paulo antè pro κεκαφηκώς, & ſimilia alia. Præterea verò κεκμηῶτας idem dicit pro κεκμηκότας, metri cauſa.

Κέκναισμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. κναίω.

Κέκομμαι, præt.perf. paſſ.verbi act. κόπτω.

Κέκονα, apud Sophocl. pro ἔκτονα, eiecto τ, ideóque reduplicata initiali litera præſentis præt.med.verbi κτείνω. Etym.

Κεκορηὼς, Ionicè ponitur pro κεκορηκώς, apud Homer. exempto κ, vt de bobus, ἄμφω κεκορηότε ποίης. Vbi etiam nota κεκορηὼς neutraliter vel paſſiuè vſurpatũ pro κεκορεσμένος ſeu κορεσθέντες ſatiati, ſaturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per ſyncopen vſurpatum creditur pro κεκορυθωμένος, quod eſt participium præteriti perfecti paſſiui, à themate actiuo κορυθόω. Sed veriſimilior Euſtathij opinio eſt qui κεκορυθμένος, dictum τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος à them. κορύσσω, præſertim cum particip. κεκορυσμένος legatur apud Heſychium.

Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκώς, Ionicè, vt κεκορηὼς pro κεκορηκὼς paulo ſuprà, exempto κ, veluti κεκοτηότι θυμῷ, apud Homer. Eſt autem particip.præt.act. à them. κοτέω.

Κεκόφθαι, præt.perf.paſſ.infin.modi, à them.act. κόπτω.

Κεκράαντο, poetico pleonaſmo τοῦ α, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο, præterit.plusquamperf.paſſ. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperitur apud poetas, à φαίνω.

Κέκραγα, præt.perf.med.verbi κράζω facientis fut.2. κραγῶ. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγήσει, quod Heſych. affert pro κραυγάσει, eſt ex th. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt.perf.act.verbi κεράω facientis fut.1. κεράσω, per ſyncopen pro κεκέρακα. Itidémque in paſſiua voce κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo partic. κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut.paulo poſt verbi act. κράζω, ex κέκραξαι ſec. perſo. ſingulari pr.perf.paſſ. κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσί : tertia perſona plur. præt. perf. paſſ. à the. κράζω. facta autem ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & tenui præcedente verſa in aſpiratam, ſublatóque τ.

Κέκραχθι, imperatiuus eſt verbi κράζω pro κέκραχε, vt annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κέκραθι ſcribitur, qui exp. κράζον.

Κέκρηγα, præt.perf.med.verbi κράζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η: ſicut κέκληγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι, apud Suid. & part. κεκρηγότα, apud Heſ.

Κέκραντο, Ionicè pro ἐκέκραντο, ſublato primum augmento, deinde α verſo in ε, præt.plusquamperf.paſſ.verbi κεράω, facientis futur.1. κεράσω per ſyncopen pro κεκέραντο.

Κεκραγότες, apud Ariſtoph. eſt part.præt.perf.med. à verbo κράζω; quod Heſ. exp. κράζω.

Κέκρυβα, præt.med. verbi act. κρύπτω, tenui verſa in mediam, veluti in βέβλαβα, & ſimilibus.

Κεκρύφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσὶ tertia perſona plur. præter. perfect. paſſ. ab eodem themate κρύπτω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam.

Κέκτημαι, præt.perf.paſſ.verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro κύθωσι, vt λελάβωσι pro λάβωσι, κεύθωσι: aor.2.act.ſub. modi, à th. κεύθω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ reſoluta diphthongo: ſec.perſ.ſing.poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut.2.med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, vt θέλω & μέλω ex θελέω & μελέω ſua futura mutuantur. Apud Homer. κελήσεται ἀνδράσιν.

Κέλσαι, aor.1.act.infin.modi, à them. κέλλω.

Κένσαι, aor.1.med. ſyncopen paſſus pro κέντησαι, ex th.act. κεντέω. Eſt & aor.1.act.infin.modi pro κεντῆσαι, ab eodem th.

Κέονται, apud Theocr. pro κεῖνται : necnon κέοντο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex themate κέομαι. Apud Heſych. & κέοιτο legitur expoſitum κεῖτο : quod ipſum Suid. exp. ὑπάρχει.

Κέρσε, Ionicè pro ἔκειρε, omiſſo augmento, & geminato ſimul σ metri cauſa aor.1.act. verbi κείρω facientis futur.1.act. κερῶ.

Κερατιοῦμαι, Atticè pro κερατίσομαι : futurum 1.actiui verbi κερατίζω.

Κερόωντο, poetico ſeu Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro κερῶντο: præt.imperf.paſſ verbi act. κεράω.

Κέρσω, Æolico more pro κερῶ, nam Æoles fut.1. verbi κείρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθείρω eſt.

Κερῶ, eiuſdem κείρω fut.1.regulare & commune: ex quo infi. poeticus κερέειν pro κερεῖν, vel potiùs Ionicus, ſolent enim Iones circunflexum diſſoluere in εε. Alioqui κερῶ eſt etiam thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω, vt ex ἔω ἔσκω, teſte Euſt. apud Heſych. κέσκετο legitur, itidem expoſitũ ἔκειτο.

Κέχαδα, præt.perf.med.verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ionico diplaſiaſmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο, aor.2.med. eiuſdem the. χάζω facientis fut.2. χαδῶ, aor.2. ἔχαδον.

Κεχαδηότα, pleonaſmo poetico metri cauſa pro κεχαδότα: partic. præt.perf. medij ab eodem verbo χάζω.

Κέχαρα, præter.med. verbi χαίρω vel χαρέω rariſſimi vſus vt exiſtimo.

Κεχάρηκα, præter.perfect.act. verbi χαίρω, ex inuſ.them. χαρέω, vt μεμάθηκα & νενέμηκα ex μαθέω & νεμέω, niſi potius futura horum verborum, χαρῶ, μαθῶ, νεμῶ, ex ſeſe præterita illa formare putanda ſunt. ἀναδραμόντα εἰς ἀσύστατα: vnde paſſ. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ionicè apud Homer. pro χαρήσειν, quod eſt fut.1.act. infi.modi ex th. χαρέω faciente fut.1. χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσομαι, quamquam hoc κεχαρήσομαι, poteſt eſſe etiam futurum paulo pòſt ex κεχάρησαι ſecun.perſ.ſing. præter. perf. κεχάρημαι.

Κεχαρηὼς, Ionica ὑφαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκώς, vt κεκοτηὼς pro κεκοτηκώς, velut apud Homer. κεχαρηότα νίκῃ.

Κεχαροίατο, Ionicè pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο poeticum anadiplaſiaſmum habet pro χάροιντο, vt λελάθοντο pro λάθοντο: itidémque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο, eodem anadiplaſiaſmo, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Eſt porro vtrunque illorum, κεχάροιντο nimirum & κεχάροντο, aoriſtus 2. med. ab eodem themate χαίρω: illud optatiui modi: hoc indicatiui.

Κέχηνα, præterit. med. verbi actiui χαίνω : vnde participium κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt.perfect.med. verbi χλάζω, apud Pindarum teſte Varino.

Κεχλίαγκα, præt.perf.act.verbi χλιαίνω.

Κεχλιδὼς, præt.perf.med.verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut.paulo pòſt verbi act. χολόω, ex κεχόλωσαι ſec.perſon.ſing præt.perf.paſſ. κεχόλωμαι.

Κέχυμαι, præteritum perfect. paſſ. verbi actiui χέω vel paſſiui χέομαι.

Κέχωσμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. χώω.

Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & ſublato ſimul augmento plusquamperf. nam ſecundum regulã dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt.plusquamperf.act.verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδαται, Ionicè pro κεχωρισμένοι εἰσί. tertia perſona plur. præter.perf.paſ à verbo χωρίζω, facta ex tertia ſingulari, correpta

primum

primùm penultimâ, hoc eſt ſublato ε, deinde inſerto θα: vel etiam ex præt. medio, adiecto ſyllaba ται.

Κῆαι, aor. 1. act. infin. verbi καίω. facit enim id in indicatiuo modo aoriſtus 1. ἔκηα, vnde participium act. κήας, & media voce κηάμενος.

Κῆκε, poeticè pro ἧκε, aor. 1. act. verbi ἵημι facit. n. id aor. 1. ἧκε, & poetico anadiplaſiaſmo κέκηκε, vt λέλαβε pro ἔλαβε: inde interiecta vocalis breuis κηκίει, vt tradit Varin. poſt Etym. & Euſt. Hom. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κῆφα, Doricè pro ἦ ὄφα. Theocr. Κῆφα Δάφνι τάκεαι τί τὺ τάκεαι;

Κῖε, Ionicè & poeticè pro ἔκιε: aor. 2. act. verbi κίω ſeu κιέω. Itidémque κίεν ſequente vocali pro ἔκιεν.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, eſt præt. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum eſſe malint pro ἐκίρνα, vt ἴζη, pro ἴζα.

Κιχείη, præſens, opt. act. ex κίχημι, vt τιθείη ex τίθημι: vnde & part. κιχείς, vt τιθείς. At κιχεῖν, eſt aor. 2. act. infin. modi, à them. κιχάνω ſeu κιχέω.

Κιχεῖεν, Attica ſyncope pro κιχείησαν, itidem præſens opt. ex eodem κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖτε dicitur pro κιχείημεν & κιχείητε.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Euſt.

Κιχῆναι, infin. ex eodem κίχημι, vel κιχάνω. vt Euſtath. tradit. Sed ſi ex κιχάνω eſſet, ſcribendum foret κιχᾶναι, cum ι ſubſcripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor. 1. med. verbi κιχέω ſeu κιχάνω facientis fut. κιχήσομαι, vnde & infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per ſyncopen pro κιχησάτην, tertia perſona dualis aor. 1. med. ἐκιχησάμην, à κιχέομαι. ſin κιχείτην ſcribas, eſt tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχεον, vt ἐποιείτην, à th. κιχέω. Euſt. apud Homerum.

Κλαίεν, quod Heſ. exp. κλαύσοντας, fut. eſt à th. κλαίω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo σκε. præt. imp. act. verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt εἴπῃσθα, pro εἴπῃς. præſens opt. act. à them. eodem.

Κλᾳξῶ, Doricè pro κλείσω. ex κλείζω. Faciunt enim primum fut. κλειξῶ, deinde ει verſo in α & ſubſcripto ι κλᾳξῶ. Theocrit. τὰν θύραν ἐπικλᾳξῶ. Similiter κλᾷξαι pro κλεῖσαι in aoriſt. 1. infin. modi.

Κλάοισα, Doricè pro κλαίουσα, partic. verbi κλαίω.

Κλαξῶ quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam futura verborum in ζω & per ξ faciunt more ſuo, & per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται ſolent enim circũflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & ſic deinceps in cæteris perſonis eſt autem hoc κλαύσω, fut. 1. act. verbi κλαίω, vt ex καίω καύσω eſt.

Κλείονται, Ionicè & poeticè pro κλέονται, ex th. κλείω vſurpato pro κλέω: vnde eſt & opt. κλείοιμι ſignificans ᾄδοιμι, ὑμνοίην necnon paſſ. κλείομαι ſignific. δοξάζομαι. Eſt alioqui aliud the. κλείω ſignificans, claudo.

Κλεῖσαι, Ionicè pro κλῆσαι ſeu κλεῖσαι, à th. κλείζω & κλείω.

Κλῇσον, apud Ariſtoph. pro κλεῖσον per ſynæreſin, à the. κλείζω. At κλῆσον, ſine ι ſubſcripto, eſt aor. 1. imper. modi à the. καλέω, faciente fut. 1. κλήσω per ſyncopen.

Κλινθήτην, aor. 1. paſſ. indic. modi, augmento carens pro ἐκλινθήτην, à th. act. κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: pr. imperf. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imper. præſens, ſecundum alios ex inuſ. th. κλῦμι ſecundũ alios ex κλύω per metaplaſmum pro κλύε, vt κέκραχθι itidẽ metaplaſmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνᾶσαι, Doricè pro κνῆσαι: aor. 1. act. infin. modi, à them. κνάω vel κνήθω.

Κνισθείην, aor. 1. paſ. opt. modi, à them. act. κνίζω faciente præter. perf. paſſ. κέκνισμαι.

Κνῆ, Ionicè pro ἔκνη, quod eſt præt. imperf. act. vel ex th. κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκναε, vt ἔζη, ex ἔζαε.

Κτίσσαι, poeticè metri gratia pro κτίσαι, quod eſt aor. 1. act. infin. modi, à th. κτίζω.

Κνυζεῦνται, apud Theocr. Dorico more pro κνυζοῦνται, à themate κνυζέομαι.

Κοιλᾶναι, aor. 1. act. infin. modi, à them. κοιλαίνω, faciente aor. 1. ἐκοίλανα.

Κομείτην, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτην: tertia perſo. dualis præt. imperf. act. ex th. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω. f. 1. act. verbi κομίζω: itidémq; media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi à verbo κόπτω faciente fut. 2. indic. modi κοπῶ, aor. 2. ἔκοπον, vnde paſſ. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, & partic. κοπείς.

Κορέξαι, aor. 1. act. infi. modi à them. κορέσσω vel κορίζω.

Κορέει, apud Hom. pro κορεῖ, itidémque κορέεις pro κορεῖς: forſan futur. 2. verbi κορέω habens dialyſin Ionicam diphthongi ει circunflexæ, vt in ὁρέει pro ὁρεῖ.

Κορέσσατο, Ionicè pro ἐκορέσατο, geminato metri cauſa σ, pro eodẽ aor. 1. med. verbi κορέννυμι ſeu κορέω facientis f. 1. act. κορέσω, vnde & paſſ. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι.

Κορθύεται, per metatheſin ab Homero vſurpatum creditur pro κορύθεται à κορύθομαι ſignificante, galeæ in modum faſtigior.

Κόσμηθεν, Bœotica ſyncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto ſimul augmento, aor. 1. paſſ. verbi act. κοσμέω faciente fut. 1. κοσμήσω.

Κοχύδεσκον, Ionicè pro ἐκόχυδον, vt ᾄδεσκε pro ᾖδε, à them. κοχύδω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omiſſo augmento: aor. 1. act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonaſmo poetico pro κρᾶνον, vt κρηήνατε pro κρήνατε: aor. 1. act. imper. modi, à th. act. κραίνω.

Κραγείς, part. aor. 2. paſſ. ex them. act. κράζω faciente fut. 2. κραγῶ, & aoriſt. 2. ἔκραγον, ac voce paſſ. ἐκράγην: vnde & infin. κραγῆναι.

Κρανθείς, partic. aor. 1. paſſ. ex the. act. κραίνω faciente f. 1. act. κρανῶ, per ſyncopen, pro κρανέσω.

Κρανέεσθαι, dialyſi Ionica & poetica pro κρανεῖσθαι, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κραίνω. facit enim act. voce in indi. modo κρανῶ, & media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1. act. imper. modi à the. κραίνω faciente aor. 1. act. ind. ἔκρηνα, pleonaſmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνα, Ionicè pro ἐκρήμνα: præt. imper. act. verbi κρήμνημι. Itẽ imper. præſ. eiuſdem th. nam imper. act. præſentis ſec. perſ. ſimilis eſt tertiæ præt. imper. act. dempto augmento.

Κρῆναι, aor. 1. act. infi. modi à th. κραίνω, vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imper. κρῆνον ex eodem eſt.

Κρίγε, poeticè pro ἔκριγε, omiſſo augmento: aor. 2. act. à thm. κρίζω. faciente fut. κριγῶ, vnde & præt. med. κέκριγα. κρίκε autem videtur eſſe potius à themate κρίκω. Ambo leg. apud Homerũ teſtatur Euſtath. in hoc loco Iliad. π. de equis. Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Ambo ſunt ὀνοματοπεποιημένα, vt τρίζω quoque. Ex iiſdem eſt aoriſt 1. act. infinit. modi κρίξαι apud Heſychium pro ἠχῆσαι.

Κρῖνε, Ionicè ſine augmento pro ἔκρινε: pr. imperf. verbi κρίνω. Itidémque in aor. 1. paſſ. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίθη.

Κρυβείς, particip. aor. 2. paſſ. à them. κρύπτω faciente f. 2. act. κρυβῶ, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipſius eſſe vſum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem eſt f. 2. paſſ. κρυβήσομαι.

Κτά, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκταν, ab aliis ex aoriſt. 2. ἔκτην, τροπῇ τοῦ η, vt ἔβα pro ἔβη.

Κτάμενος, part. aor. 2. med. ex them. κτῆμι, facit enim id aor. 2. ἔκτην & voce media ἐκτάμην. Quanquam Euſt. præſentis temporis eſſe innuit, & paſſ. vocis: ſcribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, vnde part. κτάς, vt ἱστάς, & paſſ. κτάμενος, vt ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus paſſiua ſignif. Iliad. ι, Τὸν μὲν ἀδελφειὸν, τὸν δὲ, κτάμενον περὶ ἔγχεϊ, occiſum.

Κτάν, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔκταν. hoc autẽ Bœotica ſyncope pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν, tertia perſ. plur. aor. 2. ἔκτην ex th. κτάω ſignif. occido, vt κτείνω.

Κτανέεσθαι, Ionica & poetica dialyſi diphthongi circunflexæ pro κτανεῖσθαι: aor. vel fut. 2. med. verbi κτείνω facientis futur. 2. act. κτανῶ.

Κτανέοντα, itidem poetica & Ionica diphthongi circũflexæ dialyſi pro κτανοῦντα, partic. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem themate. κτείνω.

Κτάθεν, Bœotica ſyncope, ſimúlque Ionica augmẽti detractione, pro ἐκτάθησαν: aor. 1. paſſ. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act. ἔκτακα.

Κτάσθαι, infin. aor. 2. medij à th. κτῆμι, vnde ſuprà partic. κτάμενος, Euſtath. exp. φονεύεσθαι. At κτᾶσθαι eſt infin. verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατο tertia perſona ſingul. eiuſdem aoriſt. medij ἐκτάμην ab eodem the. κτῆμι. Heſ. paſſ. exp. At κτᾶτο, pro ἐκτᾶτο, eſt imperf. paſſ. verbi κτάομαι.

Κτέρισσαν, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτέρισαν, geminato etiã σ metri cauſa aor. 1. act. verbi κτερίζω.

Κτείνειν, pro κτείνεσθαι dici κατ' ἐνέργειαν, tradit Euſt.

Κτενῶ, f. 1. act. verbi κτείνω, ſignificans, occidam.

Κτεριοῦσι, Atticè pro κτερίσουσι, f. 1. act. verbi κτερίζω, Suidas expo. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro κτῶμεν: aor. 2. act. ſub. modi à themat. κτῆμι, quod deriuant ex κτῶ, idem ſignificante quod κτείνω. Euſtach. apud Homerum expo. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμενος, poeticè pro ἐκτισμένος, vt ἀλαλήμενος pro ἠλαλημένος, par-

ticip.præt.perf.paſſ.ab act.th.κτίζω.

Κυδανῶ,fut.1.act.verbi κυδαίνω.

Κυεὶς,partic.aor.2.paſſ.ἐκύθην,ex act.them. κυέω, vt tradunt nonnulli:ſed rarum eius eſſe vſum puto.

Κυνάδω,Doricè pro κυνῶν ex κυέω.

Κύθον,κύθες,κύθε,Ionicè pro ἔκυθον,ἔκυθες,ἔκυθε,aoriſt.2.act.infin.modi,à poetico them.κεύθω faciente f.2.κυθῶ, exempto ε diphthongo,vt ἐκλαθῶ facit ἐκυθῶ.

Κυλινδήθην,Ionicè dempto augmento pro ἐκυλινδήθην: aor.1.paſſ.indic.modi,à th.act.κυλίω faciente fut.1.act.κυλίσω.

Κυνέεσκον,apud Heſy.legitur expoſitum ἐφίλουν:quod habet poeticum pleonaſmum τοῦ ε,& Ionicam augmēti detractionem,pro ἐκυνέουν,à th.κυνέω.

Κῦρε,Ionicè & poeticè pro ἔκυρε:præt.imperf.verbi κύρω,Homerus,ὡς ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινὸς δουρὸς ἀκωκή. id eſt, ἐπετύγχανε καὶ κατηνέχθη.

Κύρσαι,aor.1.act.infin.modi,Æolico more pro κῦραι.faciūt enim Æoles f.1.verbi κύρω,non κυρῶ,ſed κύρσω.Vnde & particip.κύρσας.Ambo apud Hom.

Κῦσε ſiue Κύσσε,poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε:aor.1.act.verbi κύω.Hom.Κύσε δέ μιν κεφαλήν.Inde & imper.κύσον quo Ariſtoph.vtitur in Nub.Κύσόν με, καὶ δὸς χεῖρα τὴν δεξιάν.

Λ

ΛΑΒΕ, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε, aoriſt.2.act.indic.modi. à verbo λαμβάνω faciente futurum 2.act.λαβῶ,ex inuſ.the.λάβω, vnde & fut.1.mutuatur. Λαβὲ autem,imperatiuus eſt eiuſdem thematis in eodē tempore,Atticam habens mutationem accētus. vt εἰπέ,& ſimilia.Ex hoc porro aor.2.ἔλαβον,eſt præterea opt.λάβοιμι,ſubiunct.λάβω,infin.λαβεῖν,partic.λαβών.

Λάβῃσι,Ionica & poetica paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, vt εἴπῃσι pro εἴπῃ,tertia perſ.ſing.aoriſt.2.act.coniunctiui modi,ab eodem them.

Λαζοίατο,Ionicè pro λάζοιντο:præſ.opt. paſſ. à th. poetico λάζομαι, ex quo eſt & im perf. λάζετο, augmento carens more poetico & Ionico,pro ἐλάζετο.

Λαίφει,Doricè pro λάει.Heſyc.exp.φθέγγεσθαι, qui λάε (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε)exp.idem ἐφθέγγετο,ἐφέρετο,afferens hoc hemiſtichium,ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀσπαίροντα.A th.λάω:quod tamen & alias habet ſignif.

Λάθε,Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαθε : aor.2.act.indic.modi à them.λανθάνω faciente fut.2.λαθῶ, ex inuſ. verbo λήθω. Eſt alioqui λάθε etiam imperatiuus eiuſdem the.in eodem tempore.Ex hoc porro aor.2.ἔλαθον eſt optat.λάθοιμι,ſubiunct.λάθω,infin λαθεῖν,partic.λαθών, & in media voce ex ἐλαθόμην eſt imper.λαθοῦ,opt.λαθοίμην,ſubiunct. λάθωμαι,infi.λαθέσθαι,partic.λαθόμενος.

Λάκε,aor.2.act verbi λακέω vnde & infin.λακεῖν.

Λαμπετόωντι, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro λαμπετῶντι, à themat.λαμπετάω.

Λαμφθείη,aor.1.paſſ.opt.modi,Ionicè pro ληφθείη,à th.λαμβάνω. Sic in infin.iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, & λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidémque in f.med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia ſunt apud Herodotum.

Λάξασθαι,quod Heſyc.affert pro κληρώσασθαι, Doricum eſt,pro λήξασθαι,hoc autem λήξασθαι eſt aor.1.med.inf.modi ex inuſ.th.λήχω,ex quo λαγχάνω ſua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λάξις pro λῆξις , exponitúrque μερισμός,κλῆρος.

Λαπῆναι , aoriſt. 2. paſſiuus infinitiui modi, à themate actiuo λάπτω.

Λαχεῖν,aor.2.act.infin.modi,à them.λαγχάνω,faciente fut.2.act.λαχῶ,ex inuſ. verbo λήχω.Vnde & partic.λαχών.

Λαχόντες,partic.aor.2.act.à them.λαγχάνω.

Λαχοίην,λαχοίης,λαχοίη,Attica formatione vſurpari aiunt pro λαχοῖμι,λαχοῖς,λαχοῖ,vt ποιοίην,ποιοίης,ποιοίη pro ποιοῖμι,ποιοῖς,ποιοῖ,fut.2.act opt.modi, à them.λαγχάνω, faciento f.2.λαχῶ , & aor.2.ἔλαχον,à verbo inuſitato λήχω.

Λαψεῦμαι,ſiue λαψοῦμαι,λαψῇ, λαψεῖται , Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται,fut.1.med.verbi λαμβάνω ex λάβω.

Λεαίνειν,aor.1.act.infin.modi à them.λεαίνω.

Λεγόμεσθεν , Æolicè pro λεγόμεθα, vt φερόμεσθεν pro φερόμεθα. Iidem viciſſim pro ὄπισθεν & ἄνευθεν,dicunt ὄπισθα & ἄνευθα,vt anno.Etymol.

Λείβομαι,Doricè & Ionicè pro λείπομαι,ex act.th.λείπω.

Λείηνε,poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλείηνε , aor.1.act.verbi λειαίνω.Vnde & partic.λειήνας.

Λεῖπε,itidem ſine augméto pro ἔλειπε:& λείπετο pro ἐλείπετο:præter.imperf.act.& paſſ.verbi λείπω & λείπομαι.

Λέλαθον , Doricè pro λελαθυῖα : participium fœmininum verbi λανθάνω.

Λεῖψαι,poeticè & Ionicè ſine augmento ἔλειψαι : aor.1.act. verbi λείπω.

Λέκτο,itidem pro λέλεκτο ſeu ἐλέλεκτο dicitur:pluſquamperf.paſſ.verbi act.λέγω.

Λελάβῃσι,Ionico anadiplaſiaſmo & paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ aor.2.act.ſubiunct. modi,à them.λαμβάνω , faciente fut.2.λαβῶ, & aor.2.ἔλαβον. Sic λελαβέσθαι dicitur pro ἐλαβέσθαι , & λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκα,pro εἴληφα,præt.perf.act.ex th.λαβέω,nimirum τοῦ ἐλάβησα μέλλοντος λαβῶ,ἀναδιπλασιάσαντος εἰς ἐνεργητικόν. quod in alijs quoque fieri notum eſt.

Λέλαδα,præt.med.verbi λανθάνω ſeu λήθω, Doricum pro λέληθα. vnde apud Pind.ἐπιλέλαδα. Ex hoc verò præt. λέλαδα fit thema λελάθω,more Siculo.Solent enim ij ex præteritis formare themata præſ.vt πεποίθω ex πέποιθα,δεδοίκω ex δέδοικα.Vat.ex Euſtath.

Λέλαθον,anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔλαθον: aor.2.act.indic.à themate λανθάνω,faciente fut.2.λαθῶ,& aor 2.ἔλαθον,ex inuſ.verbo λήθω.Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην,& λελάθοντο pro ἐλάθοντο,& λελαθέσθαι,pro λαθέσθαι & λελάθῃ pro λάθῃ.

Λέλακα,præt.med.verbi λακέω. vnde particip.fœm.gen.λελακυίας. Quidam tamen hoc participium ex λελακυῖα factum volunt per ſyſtolen:id autem,ex λελακυῖα per ſyncopen.

Λελάσθαι,Doricè pro λελῆσθαι,præterit.perfect.paſſ.infinit.modi, ex themate actiuo λήθω , faciente præt.perf.paſſ.indic λέλησμαι.Sic λέλασται dicitur pro λέλησται , & λελασμένος pro λελησμένος,apud Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Niſi ex themate λάθω deriuare malis.

Λέλαχα,(vt λέλαθα)præter.med.verbi act.λαγχάνω, facientis fut.2.λαχῶ,ex inuſitato themate λήχω.

Λελαχήσωμεν,quod Heſyc.exponit λαχεῖν ποιήσωμεν. eſt aor.1.act.ſubiunct.modi,à th.λελαχέω,facto ex præterito medio λέλαχα,vt λελάθω fit ex λέλαθα,more Siculo,qui ex præteritis faciunt them.præſ.temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplaſiaſmo pro λάχωσι. vt ſuprà λελάθωσι pro λάθωσι aor.2.act.ſubiunct.modi,à them.λαγχάνω faciente fut.2.λαχῶ,ex inuſ.λήχω.

Λέλαθα,præt.med.verbi λανθάνω ſeu λήθω.

Λέληκα,præt.med.verbi λακέω.vnde partic. λεληκώς , & apud Heſiodum in ſecunda perſona λέληκας,in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.Vbi tamen & λέλαχας ſcribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάκηκας per ſyncopen factum dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λακέω, cuius Heſyc. meminit λακεῖν afferens pro βοᾶν & κτυπεῖν:& λακεῖν in eadem ſignif.

Λέλημμαι,præt.perf.paſſ.verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι,præt.imperf.paſſ.infin.modi, à them.act. λήθω ſeu λανθάνω.facit enim id præt.paſſ.indic.λέλησμαι:vnde & partic.λελησμένος.

Λελάσθαι autem,per ſynæreſin dictum eſt pro λελαίσθαι , itidémque λελασμένος pro λελαισμένος.quæ ſunt præt.perf.paſſ.ex th.λαίζω pro λάζω.

Λέληφα,præter.perfect.act. verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέλοχα ex λέχω.

Λελειμμένος,part.præt.perf paſſ.ex act.th.λείπω,facto ex λείπω.Hom.Il.μ,ἀλλ' ἴθ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι.

Λέλογα , præter. med. verbi act. λέγω, verſo ε in ο,vt in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλογχα,præt.act.verbi λαγχάνω ſeu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λόγχω. Hom.Odyſſ.λ, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν.Vnde partic.λελογχώς,& fœm.gen.λελογχυίας. At λελογχωμένος,eſt particip.præter.perfect. paſſ. à themate actiuo λογχόω.

Λέλοιπα,præt.med.verbi act.λείπω,mutatum habent ει in οι,vt πέποιθα ex πείθω.Vnde partic.λελοιπώς.

Λελυμένος,partic.præt.perf.paſſ.ex th.act.λύω.

Λέλοχα,præt. perf.act.verbi λέχω , habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο,vt λέλοιπα ex λείπω .Vnde particip.λελοχώς, & fœm.genet.λελοχυίας.

Λελύμασμαι,præt.perf.paſſ verbi act.λυμαίνω.

Λέλυται,præt.perf.paſſ.verbi act.λύω.Et in pluſquamperf.λελύντο,numero plur. Vnde & infin.λελύσθαι,& parti. λελυμένος.Homerus verò λέλυτο vſurpauit etiam pro λυθείη ſeu λύοιτο , indicatiuo vſurpato pro optatiuo,vt annot.Euſtath.in hoc loco Od.σ,Νῦν ἄν τοι κεφαλή τε λέλυτο δὲ γυῖα ἰάσιο.

Λέξεο,imper.præſens ex themat.λέξομαι,quod ex futuro præſens abiit,vt βήσετο,δύσετο, itidem ex futuris ſunt quæ ἀπὸ ἀορίστων διαλέγονται.

Λεξοῦντι,Doricè pro λέξουσι fut.1.act.verbi λέγω.

Λεπτυνθείς,part.aor.1.paſſ ex th.act λεπτύνω.

Λελάθοντο,poetico pleonaſmo τοῦ λε,& Ionica detractione augmēti

dicitur

dicitur pro ἐλιχάσθη, à them. λιχάομαι, apud Hesychium.

Λείψαι apud eundem legitur, exponitúrque θλίψαι, quod per contractionem est ex λεήψαι, opt. verbi λεάω.

Λῆ, Doricè pro θέλει. Itidémque λῇς pro θέλεις, vt in illo hemiſtichio chorico, αἱ δὲ λῇς, αἰγὰ ἐλάσω. Ex th. λάω.

Λελίσσατο, poeticè pro ἐλελίσατο, abiecto augmento & geminato σ metri cauſa, aor. 1. med. verbi act. λελίζω.

Λῆξαι, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξε, aor. 1. act. verbi λήγω faciētis fut. 1. λήξω. vnde & in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνοιο apud Homer. Alioqui λήξασθαι eſt etiam aor. 1. med verbi λαγχάνω ex λήχω vnde & verbale λῆξις.

Λῇς, Doricè pro θέλεις, vt pauló ſuprà dixi, ex them. λάω faciente in ſecunda perſona λάεις, & Dorica contractione λῇς, vt γελᾷς, eſt ex γελάεις.

Λήσομαι, fut. 1. med. verbi λανθάνω ex λήθω. At λελασμένος Ionico more abiecto augmento, eſt pro λελησμένος: particip. præt. paſſ. λέλησμαι ex eodem them.

Λησῶ, Doricè pro λήσω, fut. 1. act. verbi λήθω.

Λῆτο Heſyc. affert pro ἐπελάθετο: quod forſan per ſyncopen vſurpatum eſt pro λήθετο, vel pro λέλατο, dempto augmento & exempto ε.

Ληφθείς, partic. aor. 1. paſſ. ex them. act. λαμβάνω, faciente fut. 1. act. λήψω, ex inuſit. themate λήβω. Eiuſdem aoriſt. 1. infinitiuus eſt ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε: aoriſt. 1. actiu. verbi inuſit. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ: quod eſt aoriſt. 2. act. verbi λείπω, facientis futur. 2. λιπῶ: vnde opt. λίποιμι, coniunct. λίπω infin. λιπεῖν partic. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, ſubiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, parti. λιπόμενος. Sed & λιπόμην ſine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro λιπῶν: particip. præſ. verbi actiu. λιπάω.

Λισσοίατο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσοντο, abiecto primum augmento: deinde inſerto αι ante το: præt. imper. paſſ. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 2. med. infin. modi à them. λίτομαι.

Λόε, aoriſt. 2. act. indic. verbi poetici λοέω, ex quo per cōtractionem λούω.

Λόεσσαι, aor. 1. act. eiuſdem verbi, augmento carens, geminatúmque metri cauſa σ habens pro ἐλόεσαι. Vnde infin. λοέσσαι, & partic. aor. 1. med. λοεσσάμενος. Item fut. 1. med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοῦμαι, Attica ſyncope pro λούομαι: itidémque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἐλοῦντο: & infin. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in partic. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθεν, Bœotica ſyncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν, aor. 1. paſſ. indic. à th. act. λύω.

Λύμην, apud Homer. pro λυθείην, ſeu λελυμένος εἴην, Il. σ, Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα τομήν: præt. perf. ſeu pluſquamper. opta. paſſ. pro λελύμην: ſecundum alios aor. 2. med. opt. modi, vt θείμην, ex them λύμι in qua ſententia Euſt. eſt.

Λυμηνάμενος, partic. aor. 1. med. ex them. λυμαίνω faciente aor. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λῦντο, Ionicè pro λέλυντο ſeu ἐλέλυντο: abiecto augmento: præter. per. paſſ. à them. act. λύω.

Λῦσε, itidem Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔλυσε, & λύσαν pro ἔλυσαν: aor. 1. act. eiuſdem verbi λύω: vnde & in aor. 1. opt. λύσαιμι, & partic. λύσας.

Λωτεῦν, Doricè pro λωτεῖν, infin. act. verbi λωτέω.

Λωτέων, poetico pleonaſmo, ſeu Ionica diſſolutione vocalis circunflexæ, pro λωτῶν: partic. præſens à them. λωτέω.

Λῦτο, Ionicè & poeticè ſine augmento pro λέλυτο ſeu ἐλέλυτο. preter. pluſquamper. paſſ. verbi act. λύω: quidā pro ἐλύετο vſurpatum aiunt per ſyncopen vel ſynæreſin.

Λῶντι, Doricè pro λῶσι, quod contractum eſt ex λάουσι tertia perſ. plur. verbi λάω, ſignificantis idem quod θέλω: vnde & partic. fœm. λῶσα, quod eſt θέλουσα.

M

ΜΑΘΗΣΟΜΑΙ, futur. 1. med. verbi act. μανθάνω, ex inuſ. them. μαθέω.

Μαθών, partic. aor. 2. act. eiuſdem them. itidē ex μάθω vel etiam μήθω. facit enim futur. 2. μαθῶ, aor. 2. ἔμαθον, vnde opt. μάθοιμι, ſubiūctiu. μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαιμώων, poetico pleonaſmo, vel Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro μαιμῶν, itidémque μαιμώωσι pro μαιμῶσι, à themate μαιμάω. At μαιμώωσα & μαιμώοντα, ſunt à themate μαιμώω.

Μανείς, particip. ex ἐμάνην, aor. 2. paſſ. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, fu. 1. vel 2. med. ex them. μαίνομαι, vnde aor. 2. ἐμανόμην. At μανήσομαι eſt fut. 2. paſſ. ex aor. 2. paſſ. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Atticè pro μακαρίσω, fut. 1. act. verbi μακαρίζω.

Μακών, partic. aor. 2. act. à them. μηκάω. Exponitur etiam εἰς μῆκος ἐκτείνας, quaſi ex μακάω vel μηκάω.

Μάνυσον, Doricè pro μήνυσον: aor. 1. act. imper. modi, à Dorico themat. μανύω pro μηνύω.

Μαρανθῆναι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à th. act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione pro μαρπεῖν aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μάρπτω.

Μαρύεται, Doricè apud Theoc. pro μηρύεται, à Dorico them. μαρύομαι pro μηρύομαι.

Μαστίσδοισι, Doricè itidem pro μαστίζουσι, à themate μαστίσδω pro μαστίζω.

Μαχειόμενος, poetica epentheſi τοῦ ι metri cauſa pro μαχεόμενος, ex them. μαχέομαι pro μάχομαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione pro μαχοῖτο: præſ. opt. paſſ. à them. μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, aor. 1. med. opt. modi, à th. μάχομαι ſeu μαχέομαι faciente fut. 1. med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, vnde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut. 2. med. verbi μάχομαι ſeu μαχέομαι: cuius vſus apud optimos quoſque ſcriptores eſt, vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro μεγαλίζου præſens imper. paſſ. à them. act. μεγαλίζω.

Μεδέοιτο, Ionicè pro μέδοιτο, præſens optatiuus paſſ. à themate μέδομαι.

Μεθέηκε, aor. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ diſſolutionem pro μεθῆκε: éſtque irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἧκα pro ἔθησα & ἧσα reperiuntur.

Μεθεῖλε, aoriſt. 2. act. verbi act. μεθαιρέω, ex inuſitato themate μεθέλω.

Μεθειμένος, particip. præter. perfect. paſſ. à themate actiu. μεθίημι facit enim id μεθεῖμαι in præt. perf. paſ. vnde pr. pluſquāper. μεθείμην.

Μεθεῖναι, aor. 2. act. infin. ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι eſt. Vnde & partic. μεθείς.

Μεθεῖτε, per ſyncopē pro μεθείητε, vt θεῖτε pro θείητε, more Attico. aor. 2. act. opt. modi, ab eodem.

Μεθείω, poeticè vel Ionicè pro μεθῶ: primùm enim vocalem circumflexam ω reſoluunt in εω deinde ι metri gratia inſerunt: aor. 2. act. ſubiunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à them. μεθαιρέω mutuante futu. 2. ex inuſ. μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι: ao. 2. act. infin. modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut. 1. med. verbi act. μετέχω.

Μέθες, aor. 2. act. imper. modi ex th. μεθίημι: cuius ſecunda perſona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor. 2. μεθέμην eſt ſecunda perſona pluralis μέθεσθε & infin. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt. perf. infin. modi ex them. μεθίστημι, per cōtractionem pro μεθεστηκέναι.

Μεθέστηκα, præt. perf. act. eiuſdem them. vnde partic. μεθεστηκώς & per ſyncopen μεθεστώς.

Μεθῆκε, aor. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκειν eſt infin. verbi μεθήκω.

Μεθῇς, ſecunda perſona ſingularis aor. 2. act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Μεθήσω, futur. 1. actiu. eiuſdem thematis ex μεθέω: vnde & infin. μεθήσειν.

Μεθησέμεν, Ionicè pro μεθήσειν, de quo iam dixi.

Μεθίει, præterit. imperfect. verbi μεθίημι ex μεθιέω, vt ἐτίθει ex τιθέω.

Μεθιέμεναι, Doricè pro μεθιέναι, quod eſt preſens infinit. modi ex eodem them. vt τιθέναι.

Μέθεν, Bœotica ſyncope pro μέθεσαν tertia perſ. plur. ao. 2. act. indic. ab eodem.

Μεθῶ, aor. 2. act. ſubiunct. modi ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi reſolutione pro μειλίσσου, præſ. imper. paſſ. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο, pro ἐμειλίξατο in aoriſt. 1. med. indic. modi, ab eodem them.

Μείνας, particip. ex ἔμεινα, aoriſt. 1. actiu. indicatiu. modi, à themat. μένω.

Μείρεται, aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ ſyllabæ aphæreſi, alioqui eſt & à them. μείρομαι.

Μελήσει, fu. 1. act. impersonalis verbi μέλει, tanquā ex μελέω. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσδεις, Doricè pro μελίζεις, ex Dorico themate μελίσδω pro μελίζω.

Μενέσω,fut.1.act.verbi μένω,ex inuſ.them.μενέω.

Μιχέσθων,Atticè pro μιχέσθωσαν,curæ ſint:genitiuo plur. particip.maſcul.vſurpato pro tertia plur.imperatiui à verbo imperſ. μέλει.

Μέμβλεται,per ſyncopen pro μεμέληται,à themat.μέλω, vnde fit μελήσω. Similiter μέμβλετο per ſyncopen dicitur pro μεμέλητο. At μεμβλέσθαι,infin.Ionicus vel Doricus eſt pro μεμελῆσθαι. Rurſum in particip. quoque μεμβλωκὼς & μεμβλωκυῖα ſyncope eſt pro μεμεληκὼς & μεμεληκυῖα:quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα,præter.perfect actiuum verbi μανθάνω ex inuſit. themat.μαθέω.

Μεμακυῖα,partic.ex μέμηκα præt.med.verbi μηκάω, habente ſyſtolen τῦ η.pro μέμηκα.

Μέμαρπον,Ionico pleonaſmo pro ἔμαρπον, vt λέλαβον pro ἔλαβον, aor.2.act.verbi μάρπτω:at μεμαρπὼς eſt partic.ex μέμαρπα præt. med.eiuſdem them.

Μέμασαν,per ſyncopen dictum videtur pro μεμαήκεσαν ſeu μεμάασαν,vt μέμαμεν pro μεμαήκαμεν,à them.μάω: apud Hom.Il. β,initio,ἐν δ' ἄρα θυμὸς Ἀμφοτέροις μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαὼς, particip.ex præterit. μέμαα, de quo paulo ſuprà in μεμάασι.

Μέμβλεται,ſyncope & pleonaſmo τῦ β dici pro μεμέληται, tradit Euſtat.Itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο.Quin & μέμβλω thema ex μέλω facit diplaſiaſmo τῦ μ,& προσθέσει τῦ β,euphoniæ gratia.

Μέμβλωκα,quoque dicitur pro μεμόλωκα ſeu πεφοίτηκα:vt apud Home.Odyſſ.ρ,ἤδη γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. Eſt autem ſyncope in hoc μέμβλωκα pro μεμόλωκα,pleonaſmo τῦ β, & τροπῇ τῦ ο εἰς ω à them.μολέω.

Μεμένηκα,præt.perf.verbi μένω, vt νέμω facit νενέμηκα τῷ μέλλοντι αὐξηθέντι χρόνος εἰς ἐνεστῶτα:futurum enim μενῶ facit , quaſi præſens,aliud fut.μενέσω,ex quo præt.hoc μεμένηκα.

Μεμετρέαται,Ionicè pro μεμέτρηνται, vt πεποιέαται pro πεποίηνται, tertia perſ.plur.præt.perf.paſſ.à them.act.μετρέω.

Μέμηκα,præt.perf.med.verbi μηκάω : vnde particip. μεμηκώς:pro quibus μέμακα etiam dicitur & μεμακὼς , facta ſyſtole vocalis longæ.

Μέμηλε præt.med.verbi imperſ.μέλει.habens ectaſin vocalis breuis pro μέμελε.Quidam tamen ex μεμέληκε per ſyncopen factū volunt.Vnde in ſubiunct. modo μεμήλῃ.Eſt verò & partic.μεμηλὼς ex μέλω, ſignificans φροντίζων,ἐπιμελούμενος.

Μέμηνα,præt.med.verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι ſiue Μεμίαμμαι , præter. perfect. paſſiu. verbi actiui μιαίνω.

Μέμιγμαι.pr.perf.paſſ.verbi act.μίγνυμι ex inuſ.them.μίγω : vnde & infin.μεμίχθαι.

Μεμνέῳτο,factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνέοιτο,κατ' ἔκθλιψιν τῦ ι,vel à μεμνῷτο , ἐπενθέσει τῦ ε, vt θέωμεν Iones dicunt pro θῶμεν,reſoluta vocali circumflexa à quo poſteriore eſt apud Sophoclem Ἀτρεῖδαι δὲ σῆς μαλακίας μεμνῴατο. Quidam anadiplaſiaſmo Ionico vſurpatum aiunt pro μνῷτο , quod eſt tertia perſona ſing.præſentis optatiu. contracta ex μνάοιτο, haberéque itidem dialyſin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνη pro μέμνησαι,vſurpatum reperitur , per contractionem huiuſmodi Iones primùm μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι:ex quo per ſyſtolen fit μέμνεαι, vocali longa conuerſa in breuem:inde poſtea per contractionē μέμνῃ,Attico more ε & α in η coaleſcentibus,& ι quod remanſit,ſubſcripto.

Μέμνηκα pro μεμένηκα dici per ſyncopen tradunt nonnulli ex recentioribus,túncque eſt pr.perf.act.verbi μένω.

Μέμνημαι,pr.perf.paſſ.verbi μνάομαι,vſurpatum tamen pro præſ. vt ἦμαι.

Μεμνῄμην,μεμνῇο,μεμνῇτο,præter.perf.paſſiu.optat.modi ab eodem themate vel etiam à μιμνήσκομαι. Ariſtophan. Pluto,ἵνα τοὐμὸν ἰσχύουσα φορῇς μεμνῇτό μου , mei meminerit: περισπωμένως δὲ autem hoc μεμνῷτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani proſodia.

Μεμοίρηται,pr.perf.paſſ.verbi μοιράομαι : vnde & particip. μεμοιραμένος.

Μέμονα,μέμονας,μέμονε,præt.med.verbi μένω.

Μέμορα,pr .med.verbi μείρω,vt σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται.per ſyncopen pro μεμόρηται,hoc autem pro μεμοίρηται. Sic μεμαρμένον pro μεμοιραμένον.Apud Suid.& Varin.

Μέμυκα,præt.med.verbi μυκάω,vt μέμηκα à μηκάω eſt. Eſt etiam pr.perf.act.verbi μύω,vnde partic.μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro μέμφῃ , à themate μέμφομαι.

Μεμὼς pro μεμαὼς,abſorpto α,vt ἑστὼς ex ἑσταώς.

Μενέηνα,aoriſt.1.actiu.verbi μενεαίνω,Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμενέηνα.Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialyſi pro μενῶ ; futur. 1. vel 2.act. verbi μένω.

Μεταισσέσθαι,poeticè pro μετελεύσεσθαι,quod eſt futur.1. med.infin. modi,vel à μέτειμι ex μετείω,vel à μετείσω:vnde ab Heſych.exponitur non ſolùm μετελθεῖν ſed etiam μεταγενέσθαι:quanquam ſine diphthongo μετισσέσθαι apud eum ſcriptum ſit.

Μετόπισθε,per ſyncopen pro μετόπισθεν,mutata ſimul aſpirata in tenuem,vt in ὄπισθεν.

Μήδεο, Ionica diphthongi reſolutione pro μήδου præſ.imperſ.à them.μήδομαι.

Μήσατο,Ionica augmenti ſublatione pro ἐμήσατο , aor.1.med.ex them.μήδομαι vel μήδω.

Μῆστο,Ionica itidem augmenti detractione pro μέμηστο ſeu ἐμέμηστο . pluſquamperfect.paſſ.ab eodem them.

Μιανῶ,fut.1.vel 2.act.verbi μιαίνω.

Μιγεὶς,partic.aor.2.paſſiu.ex act.them.μίγνυμι faciente fut.2. actiu. μιγῶ , ex inuſit. themat. μίγω,vnde aoriſt.2. ἔμιγον,& voce paſſ.ἐμίγην.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro μιγῶσι,aor. 2.paſſ.ſub.ab eodem them.

Μιγήμεναι, Doricè pro μιγῆναι : infinit.eiuſdem aoriſt.2.paſſ. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut.2.paſſ.ex eodem aoriſto.

Μίξω , futur.1. actiu. eiuſdem themat. μίγνυμι , ex inuſitato themate μίγω.

Μίσγεαι,Ionica diphthongi reſolutione pro μίσγῃ: ſecunda perſ. ſing.verbi μίσγομαι.

Μιανθεὶς,part.aor.1.paſſ.à them.act.μιαίνω.

Μιχθεὶς,particip.aoriſt.1. paſſiu.à themate actiu. μίγνυμι faciente futur. 1. μίξω , ab inuſit. μίγω , vnde præterit perfect.paſſ. μέμιγμαι.

Μνάα,poetico pleonaſmo τῦ α pro μνᾶ hoc autem μνᾶ , eſt vel ſecundæ perſonæ thematis μνάομαι , per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ ſingul.ex them. act.μνάω,per contractionem ex μνάει.

Μναμοσύναθείην,Doricè pro ἐμνημοσυνήθην,ſublato ſimul augmēto , aoriſt.1.paſſiu. à them.actiu. μνημοσυνέω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο,Ionicè pro μνήσαιντο,aor.1.med.opt.modi à them. μιμνήσκομαι ſeu μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ionicè pro ἐμνήσατο , abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκ,aoriſt.1.med.indic.modi,ab eodem themate.

Μνησθεὶς,part.aoriſt.1.paſſiu.ab eodem themate. Facit enim ἐμνήσθην:vnde & futur.1.paſſiu. μνησθήσομαι.Ab eodem eſt imperſ. μνήσθητι,optatiu.μνησθείην,ſubiunctiuus μνησθῶ,infinitiu. μνησθῆναι.

Μνήσομαι,fut 1.med.eiuſdem them. μιμνήσκομαι ſeu μνάομαι , ex quo & aor.1.infin.modi μνήσασθαι.

Μνάεο,Ionica diphthongi reſolutione pro μνῶ:præſens imper. modi à poetico them.μνάομαι.

Μνώοντο,poetico pleonaſmo τῦ ο pro μνῶντο.pr.imper.verbi μνάομαι,augmento carens,Niſi ex them.μνώομαι eſſe malis.

Μολὼν,part.aor.2.act.à them.μολέω.

Μόρξαι , aoriſt.1.actiu. infinitiu.verbi μόργνυμι , ex inuſitat.themate μόργω.

Μοχθίζοντι,Doricè pro μοχθίζουσι,à them.μοχθίζω.

Μυδόωσαι,poetico pleonaſmo pro μυδῶσαι:partic.fœm. gen. à them μυδάω.

Μύθεαι,apud Suid.legitur expoſitum λέγεις. Ionicam autem habet diphthongi reſolutionem pro μύθῃ,ex themat μυθέομαι: pro quo ſolet vſurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο,Ionicè omiſſo augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, eſtque aor.1.verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε,Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε:aoriſt.2.actiu.verbi μυκάω.Sic in aoriſt.1. med.ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο.Et rurſum in tertia perſona plural. aoriſt.illius ſecundi actiui,μύκον pro ἔμυκον,vt apud Hom. Il. θ. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μύσαν,itidem pro ἔμυσαν:aor.1 act.verbi μύω:pro quo alicubi & μύσσαν reperitur σ geminato metri cauſa.

Μωρανθεὶς , particip. aoriſt. 1. paſſiu. ἐμωράνθην , ex actiuo themate μωραίνω.

N

NAIETAEΣKE, Ionicè pro ναίεσκε ſeu ἐναίεσκε, abiecto primùm augmento , deinde annexo illo σκε,præt.imperf. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάουσα poetico pleonaſmo τῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione , pro ναιετῶσα,ab eodem themate.

Νάσσατο,poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο,aor.1.med.verbi ναίω:vnde & infin.νάσσασθαι.

Νάσθην, itidem pro ἐνάσθην: aoriſt.1.paſſiu. indicatiu. ab eodem themate.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα: aoriſt.1.actiu.eiuſdem themat. habens pręterea geminatum metri cauſa σ pro ἔνασα.

Νέαται, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infrà. Alioqui νεάτης eſt etiam nomen fœmin.gen.à maſculino νέατος.

Νέῃ, Ionica paragoge pro νῇ, ſecunda perſ.præſ.ſubiunct.paſſ. à them.νέομαι.

Νεικέεσκεν, Ionicè pro ἐνείκεεν, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε pr.imper.act.verbi poetici νεικέω.

Νεικείῃσι, Ionica paragoge pro νεικείῃ: præſens ſubiunctiu.actiu. ab eodem νεικέω: poeticè metri cauſa vſurpato pro νεικέω inſerto ι.

Νείκεσσε, & Νείκεσεν, Ionicam augmenti detractionem habēt pro ἐνείκεσσε & ἐνείκεσεν ambo aor.1.act.à them.νεικέω faciente fut.1. act.& νεικέσω & νεικήσω. Sed & νείκεσσε metri cauſa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖμεν, itidem pro ἔνειμεν, aor.1.act.verbi νέμω: vnde & partic.νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eodem them.& in eodem temp.

Νέεσαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro νεῖσαι: ſecunda perſ. ſingu.præſentis tem.à them.νέομαι. Sic in imper.νέεσο dicitur pro νεῖσο.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται à them.νέομαι.

Νεμηθείς, partic.aor.1.paſſ ἐνεμήθην, ab actiu.them.νέμω faciente pr.perf.act.νενέμηκα, paſſ.νενέμημαι.

Νεμήσασθαι, aor.1.med.infin.modi, ex νεμῶ, fut.act.verbi νέμω tráſeunte in præſens.

Νένασμαι, pr.perf.paſ.verbi act.νάω, ſignificantis inter alia σωρεύω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενέαται, Ionicè pro νένηνται: tertia perſ.plur.pr.perf paſſ νένημαι, ex act.them.νέω faciente fut.1.act.νήσω. Ionica prætereà ἄνευ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præterit.perfect.actiu. verbi νέμω, ex futur. circunflexo νεμῶ, faciente ex ſe aliud futur.νεμήσω: vnde aor.1.med. infin.νεμήσασθαι.

Νένημαι, præter.perfect.paſſiu.verbi act.νέω; νένησμαι autem verbi act.νήθω.

Νένοφα, pr.perf med.verbi act.νίφω, apud Euſt.

Νενῶσθαι, quod Heſych.& Suid. afferunt pro διανενοῆσθαι, habet contractionem ſeu ſynæreſin Ionicam pro νενοῆσθαι. Itidémque νένωται, quod idem Heſyc.expon. ἐν νῷ ἔχει factum eſt Ionicè ex νενόηται. Ambo præt.perf.paſ.à them.act.νοέω faciente fut.1.act.νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσεν, ſublato augmento, aoriſt. 1.actiu.verbi νεύω, ſignificantis nuo. At νευσοῦμαι ſignificās Heſychio νεύσομαι, eſt futurum 1.med.vocis, à themat.νέω ſignificante, nato, vnde & partic.p. νευσούμενοι apud Suidam & Xenoph.

Νήησαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήησαν: aor.1. act.verbi νηέω: vnde & infin.νηῆσαι & partic.νηήσας: necnon ao. 1.med.imper.modi νηήσασθε. Factum eſt autem hoc νηέω ex νέω, pleonaſmo τοῦ η.

Νῆσαι, aoriſt.1.actiu infin.modi à them. νέω. At νήσαντο, ſignificās ἐσώρευσαν ſeu ἐσωρεύσαντο, eſt aoriſt.1.med.indic.modi à themate act. νέω, habens Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῷεν, Attica contractione ex νικάοιεν, tertia perſ.plur.præſ.opt. act.à them.νικάω.

Νοείς, partic.præſens ex Æolico them.νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦντες, Doricè ſeu Æolicè pro νοοῦντες: partic.præſ.verbi νοέω at νώσας quod Heſych.affert pro νοήσας, eſt particip.aoriſt.1. act.à themate νόω. Niſi potius pro νοήσας, ſcribendum eſt νωήσας, vt νώσας itidem Doricum ſeu Æolicum ſit pro νοήσας.

Νόησεν, poeticè ſeu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησεν, aoriſt.1. act.verbi νοέω.

Νομιξῶ, Doricè pro νομίσω: fut.1.act.verbi νομίζω.

Νομιῶ, Atticum fut.1.act. verbi νομίζω. Itidémque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγείς, partic.aor.2.paſ à them.act.νύσσω faciente fut.1.act.νύξω, aor.2.ἔνυγον, & paſ voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor.1.act.indic.ab eodem νύσσω faciente futur.1.actiu.νύξω: caret autem augmento, more Ionico ſeu poetico, pro ἔνυξε: vnde & infin.νύξαι, & part.νύξας.

Νώθητι, Ionica ſynæreſi pro νοήθητι: aor.1.paſ.imper.modi à themat.νοέω. Heſyc.exp. ἐνθυμήθητι γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones: quod eſt aoriſt.1. actiu. infinitiu. modi, ab eodem themate. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abiecto ſimul augmento: & νώσασθαι, pro νοήσασθαι, necnon νωσικὸς pro νοητικός. Sed & νώσω pro νοήσω, dicitur in futur.1.actiu.

Ξ

ΞΑΝῶ, fut.1.vel.2.act.verbi ξαίνω.

Ξεσθείς, partic.aor.1.paſ.à th.ξέω, faciente fut. 1.ξέσω retento ε.

Ξυνδεδέατο, Ionicè pro ξυνδέδεντο: tertia perſona plur.præt plusquamperf.paſſ.à them. actiu.ξυνδέω.

Ξυνέηκε, Ionica vocalis circunflexæ diſſolutione pro ξυνῆκε, aoriſt.1.actiu.verbi ξυνίημι facientis futur. 1. ξυνήσω, ex ξυνιέω: irregularis autem eſt pro ξυνῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξύνες, aor.2.act.imper.modi, ab eodem them. Communiter σύνες dicitur per σ.

Ξύνετο, aor.2 med.indic.modi, ab eodem them.

Ξυνιᾶσι, tertia perſona plur.præſ.indicat.à them ξυνίημι ſeu συνίημι, vnde infinitiu. ξυνιέναι. Ab eodem imperfecto eſt ξυνίεσαν.

Ξυνίειν pro ξυνίεσαν: præter. imperfect.actiu. verbi ξυνίημι ex ξυνιέω.

Ξυνεστεῶσαν, partic.fœm.pr.perf.med.à them ξυνίστημι: facit enim id ξυνεστηυῖα, Attica mutatione η in ε.

Ξυνοίσεις, futur. 1. actiu. verbi ξυμφέρω, ex inuſitato themate ξυνοίω.

Ξυσθείς, partic.aor.1.paſ.ἐξύσθην, ex them.act.ξύω.

Ο

ὈΔΥΡΕΟ, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀδύρου, imper.pręſ.verbi ὀδύρομαι.

Ὄδωδα, præt.med.verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex fut.2.ὀδῶ. Vnde infin.ὀδωδέναι & partic.ὀδωδώς.

Ὀδώδῃ, in plusquamperfect. medio eiuſdem thematis pro ὠδώδειν dicitur verſo ει in ῃ & ſubſcripto ι. Ὀδώδη autem, ſine ι ſubſcripto, foret primæ perſonæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica reſolutione diphthongi factum eſt ex ὀδώδειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum initialiū præſentis literarum pro ὤδυσται dictum eſt præt. perfect. paſſiu. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, fut.2 paſ.indicat.modi, ex act.them.οἴγω. facit enim id aor.2.paſ.ᾤγην.

Οἶδα, præt.med.verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ει εἰς οι, vt in πέποιθα. Alioqui & εἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin & ἴδα, ſublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro οἴῃ: ſecunda perſ.ſing. pręſentis ex th.οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verſo η in ει: quod in aliis quoque paſſiuis fieri vſu docemur.

Οἰηθῆναι, aor.1.paſ.infin.modi, ab eodem th.οἴομαι, faciente fut.1. med.οἰήσομαι, ex inuſ.verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt.med.verbi εἴκω, vt οἶδα eſt ex εἴδω, verſo ε in ο: ſed frequentius pro eo vſurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam pręſentis.

Οἰκεῦντι, Æolicè pro οἰκοῦσι dici, vt τίθεντι pro τιθεῖσι, tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis: eſt autem id tertia perſona plur.pręſentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκτέοιτο, Ionica diphthongi circūflexæ reſolutione pro οἰκτοῖτο: præſens opt.paſſ.ex act.them.οἰκτέω.

Οἰκτῖσαι, infin.aoriſt.1.ex them. οἰκτίω: οἰκτίσαι autem, ex themate οἰκτίζω quorum illud, neutralem habet ſignificationem: hoc verò, actiuam.

Οἰκτιῶ, Atticum fut.1.act.verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.

Οἶμαι, thema per ſynæreſin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt eſſe aor.1.med.verbi οἴομαι: ſed perperā, ſcribendum enim diuiſim ὀΐσατο, à them.ὀΐομαι.

Οἶσε, imper. ex οἴσω: futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, ſicut δύσεο & βήσεο ſunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι, tranſſumptis more poetico in pręſentia: vnde οἴσετε ſecunda perſon.plur.

Οἰσῇ, Doricè pro οἴσῃ, fut.1.med.verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia perſ. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, & οἰσεῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per ſyncopen pro οἴδασθα: quod οἴδασθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας pręt.perf.med.verbi εἴδω.

Οἰσθείς, partic.aor.1.paſ. ᾤσθην, ex poet.th. οἴω.

Οἴσομαι, fut.1.med.verbi φέρω, ex them.οἴω: pro quo Dores οἰσεῦμαι dicunt, vt iam admonui.

Ὀΐσατο, aor.1. med.verbi ὀΐομαι, augmento carens & metri gra-

tia geminatum σ habent:vnde particip. οἰκτείρασϑαι.

Οἰστέον, aduerbium poſitum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut. 1. act. eiuſdem verbi ex eodem οἴω: pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circunflexa vltima.

Οἰχήσομαι, fut. 1. med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθείς, partic. aor. 1. paſſ. ᾠχθην, ex act. them. οἴγω.

Οἰχνεσκον, Ionicè pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inſerto σκ. pr. imperf. act. verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ionicè pro οἴχοιντο: præſens optatiu. paſſiu. à themate οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ion. ſeu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verſo η in ω præterit. perfect. actiu. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Ὀκείλαντες, partic. ex ὤκειλα aor. 1. act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκεν, Ionicè pro ὤλεεν, abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκ. p perf. act. verbi ὀλέω.

Ὀλέσϑαι, aor. 2. med. infin. modi, ab eodem them.

Ὀλέσσῃ, aoriſt. 1. actiu. ſubiunctiui modi ab eodem, habens σ metri cauſa geminatum pro ὀλέσῃ: vnde & infinitiu. ὀλέσαι, & partic. ὀλέσας.

Ὄληαι, aoriſt. 2. med. ſubiunctiui modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodē themate.

Ὄλισϑε, aor. 2. act. indicat. modi, à them. ὀλισϑάνω, carens augmento: vnde infin. ὀλισϑεῖν.

Ὄλλυαι, Ionicè pro ὄλλυ̣ῃ: ſecunda perſona ſingularis præſentis ſubiunctiui ὄλλυμαι, ex themat. ὄλλω. Sic in aoriſt. 2. med. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὄλοιντο aor. 2. med. opt. paſſ. ab eodem them. ὄλλω vel ὀλέω.

Ὄλοντο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο: aoriſt. 2. med. indicat. modi, ab eodem ὀλέω ſeu ὄλλω faciente futur. 2. ὀλῶ, aor. 2. ὦλον.

Ὀλοῦμαι, fut. 2. med. eiuſdem them. ex act. ὀλῶ.

Ὄλωλα, præterit. perfect. med. eiuſdem, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὦλα ex futur. 2. ὀλῶ. Vnde prima perſona pluralis ὀλώλαμεν, & ſubiunctiu. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα, faciente futur. 1. ὀλέσω.

Ὄμνυ, pro ὄμνυϑι, præſ. imper. act. à them. ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, tergam, fut. 1. act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμόσω, fut. 1. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο.

Ὀμοῦμαι, fut. 2. med. eiuſdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὀμοϑῆναι, quidam dici ſcribunt pro ὁμοιωϑῆναι. Heſych. tamen expon. εἰς ὁμόνοιαν ἐλϑεῖν. Euſtath. ὁμωϑῆναι innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω: eorúmque opinio veriſimilior eſt: quorſum enim illa ſyncope diphthongi οι.

Ὀμώμοκα, pr. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα, vt ὀλώλεκα.

Ὀναίμην per ſyncopen pro ὀνοναίμην: aor. 1. med. optatiu. modi à them. ὄναμαι, ex quo & præſ. infinit. ὄνασϑαι, & particip. ὀνάμενος. Quanquam ſunt qui & hæc duo per ſyncopen dicta velint pro ὀνίνασϑαι & ὀνινάμενος: ſed ei non habentes aſſentientem Euſt. qui ὄναμαι & cætera pro ὄνομαι dici annotat, ex th. ὄνομαι, facto ex ὀνέω.

Ὀνατῶ, Doricè ſeu Æolicè pro ὀνητός, tranſlato accentu in vltimam & verſo ſimul η in α.

Ὄνασϑαι, præſens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Hom. compoſ. verbo ὄνος in ἀπόνασϑαι.

Ὀνειδιῶ, Attic. fut. 1. act. verbi ὀνειδίζω pro ὀνειδίσω.

Ὀνηϑῆναι, aor. 1. paſ. infin. à verbo ὄνημι ſeu ὀνάω: ex quo & aor. 1. med. ὀνήσασϑαι.

Ὀνήμενος, part. paſ. verbi ὄναμαι ex ὄνημι: pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνόσεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀνόσῃ fut. 1. med. verbi ὄνομαι ſeu ὄναμαι, ex ὀνέομαι: vnde & infin. ὀνόσασϑαι.

Ὄνοσο, præſens imperatiu. paſſiu. ex themate ὄνομαι, vt τίϑεσο ex τίϑεμαι.

Ὄνοιτο autem eſt præſens optat. paſ. à them. ὄνομαι: vel etiam aor. 2. med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνοσαι, in aor. 1. med. & opt. ὀνόσαιτο in eodem temp.

Ὄπασσε, poeticè & Ionicè dēpto augmento pro ὤπασε, aor. 1. act. indic. modi à th. ὀπάζω: vnde & aor. 1. med. ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri cauſa σ.

Ὄπωπα, præterit. perfect. med. verbi ὄπτομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ὦπα: vnde particip. ὀπωπώς.

Ὀπτανεῦ, Atticè pro ὀπτανεύσει: futur. 1. actiu. verbi ὀπτανεύζω. Itidémque media voce ὀπτανεῦμαι pro ὀπτανεύσομαι. Sed & ὀπτανεῦντες Dorico ſeu Æolico more dicitur pro ὀπτανεοῦντες, quod Atticum eſt pro ὀπτανεύσοντες.

Ὀρεῖται, tertia perſ. ſing. fut. 2. med. ὀροῦμαι, ex act. them. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὤρεξα aor. 1. act. verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, poetica detractione augmenti & pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in pr. imper. vel aor. 2. med. verbi act. ὄρω.

Ὀρέω, Ionicum thema pro ὁράω: vnde ὀρέω pro ὁρῶ: & partic. ὀρέοντες pro ὁρῶντες.

Ὄρηαι, apud Homerum legitur pro ὁρᾷς, videς: Odyſſ. ξ, ᾗ ὃ αὐτὸς ἐν ὀφϑαλμοῖσιν ὄρηαι. Vbi Euſtath. annotat, quoſdam paroxytonos legere ὄρηαι, à th. ὄρημι quo Theocrit. vſus eſt: quoſdā properiſpomenos, vt ſit ex ὁρᾶται exempto primùm τ, deinde α verſo in η. Poſſimus etiam dicere Ionicum eſſe pro ὅρηαι, exempto σ ex paſſiu ὅρομαι, cuius Heſych. meminit exponens ipſum per actiu. ὁρῶ. At verò ὄρηαι Ionicum itidem eſt pro ὄρῃ: ſecunda perſona ſingul. aor. 2. med. ſubiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.

Ὁρῇς, Dorica contractione τοῦ αε in η pro ὁρᾷς, vt σιγῇς pro σιγάεις: ab eodem themate ὁράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ὀρϑαι, apud Suidam legitur expoſitum διεγερϑῆναι: quod ſi mēdo caret, habet ſyſtolen Ionicam τοῦ ω pro ὦρϑαι: quod eſt præterit. perfect. paſſiu. infinit. ex indicat. ὦρμαι: ambo à th. act. ὄρω.

Ὀρϑοῦ, Doricè ſeu Æolicè pro ὀρϑοῦ, à themate ὀρϑόω. Apud Heſychium.

Ὀρϑιῶ, Atticè pro ὀρϑίσω: fut. 1. act. verbi ὀρϑρίζω.

Ὀριῶ, itidem Atticè pro ὁρίσω: fut. 1. act. verbi ὁρίζω.

Ὄρμεσται, grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ὥρμεσται, facta literarum metatheſi: eſt autem ὥρμεσται pr. perf. paſſiu. verbi act. ὁρμίζω, augmento carens pro ὥρμισται.

Ὀρωρυῖα, Ionica ſyſtole pro ὀρωρυῖα: hoc autem ὀρωρυῖα partic. eſt fœmin. gener. ex ὄρωρα præterit. perfect. medio verbi ὀρύγω, habente Atticam reduplicationem, veluti ἀλήλεγα, & ſimilia.

Ὀρόωτε, Ionico pleonaſmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione, pro ὁρῶτε. quod eſt contractum ex ὁράοιτε, ſecunda perſona plural. præſ. optatiu. actiu. à themate ὁράω.

Ὀρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρσαι: aoriſt. 1. actiu. infin. modi, à themat. ὄρω, faciunt enim Æoles futur. 1. act. non ὄρω, ſed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὄρσου: quod eſt præſ. imper. paſſiu. à themate ὄρσομαι: hoc autem ὄρσομαι eſt μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενος: ſolent enim quidam μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, vt δύσομαι, βήσομαι, & huiuſmodi.

Ὀρῴην, Atticè pro ὁρῷμι: præſens opt. act. à th. ὁράω.

Ὄρωρα, præterit. med. Attici verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præſentis literas pro ὦρα. Vnde pr. pluſquamper. ὀρώρει, & in ſubiunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχαται, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν: tertia perſona plural. præterit. pluſquamperfect. paſſiui à them. ὀρέγω, facta ex tertia ſingulari ὀρώρεκται, inſerto α ante τ: & præcedente tenui verſa in aſpiratam: habet verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρεται, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum pro ὦρεται præterit. perfect. act. verbi ὄρω, facientis futur. 1. actiu. ὀρέσω. Vnde præt. paſſ. ὀρώρεται, quod apud Homerum legimus Iliad. ν, ἐπεὶ πόλεμος ὀρώρεται πάντῃ. Hoc autem ὀρέω thema eſt ex futuro verbi ὄρω: ſcimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μεταγεσϑαι à poetis. Niſi potius hoc ὀρώρεται eſt præſens ſubiunctiui paſſiui ex them. ὀρώρομαι, quod factum ſit ex præter. medio ὄρωρα: vnde in paſſiu ὀρώρηται apud eundem Homer. Odyſſ. τ, ὄφρα μοι ὀρώρηται ἔνδοϑι ϑυμὸς κάρητι. Similiter verò ex aliis quoque pr. perf. faciunt iidem poetæ præſentia.

Ὄρορε, quoque dici aiunt pro ὦρε, anadiplaſiaſmo Ionico, vt κέκλαδον pro ἔκλαδον: eſt autem ὦρε præter. imper. vel aor. actiu. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω ſeu ὀρύττω, habens & ipſum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum.

Ὄσσοντο, Ionica ſeu poetica augmenti detractione pro ὤσσοντο, pr. imperf. paſ. verbi ὄσσομαι: quod poetas Æolicè pro ὄσσομαι vſurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀσφραίνομαι per ſyncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atq. illud antiquius: elegantius certè eſſe illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes eius vſus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὀσφρέσϑαι & partic. ὀσφρόμενος.

Οὗ, pro οἷο, exempto Ionicè ο & facta deinde contractione, eſt interdum ſecunda perſona aoriſt. 2. medii ἐϑέμην, in indicatiuo modo: interdum ſecunda perſona eiuſdē aor. in imperatiuo, vnde compoſ. κάϑου, ἄφου, & ſimilia. Ex actiu. themate ἵημι. Alioqui eſt genitiuus ſingul. articuli poſtpoſitiui ὅς nec-

non pronomen eſt,itidem genitiui caſus.

Ὄθι,apud Homerum pro ὅτι vel ὅτε per apocopen.vnde & ι in eo corripitur à them. ὅτι vel ὅτε.

Οἰτάμενος, Dorice vel Æolicè pro οἰτάμενος, vt ἱστάμενος pro ἱστάμενος. hoc autem οἰτάω eſt ex themate οἴτημι, vt ἱστάω ex ἵστημι. Ex paſſiuo autem οἴτημαι eſt particip. οἰτάμενος, vt ἱστάμενος. Niſi potius id οἰτάμενος centendum eſt per ſyncopen factum ex οἰτάμενος, vt ὀλλύμενος ex ὀλλύμενος, exemplo ο & accentu ex penultima tranſlato in antepenultimam. Exponitur certè per.pr.perf. πεπληρωμένος & διαλελυμένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultim.pr.imperf.verbi ὀφείλω, habens plerunque vſum aduerbij.

Ὀφλήσω, futur.1.actiu.verbi ὀφλισκάνω ſeu ὀφλέω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aoriſt. 2.actiu. ὦφλον, infinitiu. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὄχεσκον, Ionicè pro εἶχον, abiecto primùm augmento: deinde inſerto σκ. præter.imperfect.actiu.verbi act. ἔχω: ex quo & fut.1.med. ἕξομαι.

Ὀχλιζῶνται, Doricè vel Æolicè pro ὀχλίζονται, preſ.paſ. à the. act. ὀχλίζω. Necnon ὀχλιζῶνται pro ὀχλίζονται dicunt ſidem.

Ὄψει, Atticè pro ὄψῃ ſecunda perſona ſing.futur.1.med. ὄψομαι, à them. ὄπτομαι.

Π

ΠΑΓΕΙΣ, partic.aor.2.paſſiu. ἐπάγην, ex actiu themate πήγνυμι ſeu πήσσω faciente futur. 1. πήξω, aoriſt.2. ἔπαγον. Ex eodem aoriſt.2.paſ. ἐπάγην, eſt optatiu. παγείην, ſubiunctiu. παγῶ, & infinitiu. παγῆναι: necnon futur. 1.paſſiu. παγήσομαι.

Παθεῖν, Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione pro παθεῖν, aoriſt.2.actiu.infinitiu.modi, à them. πάσχω, mutuãte futur.2. à πάθω, vnde aori.2.indicat.modi ἔπαθον, ex quo optatiu. πάθοιμι, ſubiunct. πάθω, & partic. παθών.

Παῖσε, aoriſt.1.actiu.imper. à them. παίζω, faciente non ſolùm παίξω, ſed & παίσω: vnde & ſubiunctiu. παίσω, & infinitiu. παῖσαι: & in paſ.voce apud Herodot. πέπαισμαι eſt & aoriſt. 1. act.infin.modi, à them. παίω ſignificante cedo.

Παίσδω, Doricè pro παίζω, à Dorico them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, partic.aor.1.paſ.them. à παίζω faciente fut.1.act. παίξω, & præt.perf.paſ. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ionicè ſeu Æolicè pro παλάξειν: fut.1.act. infin. modi hem. παλάσσω. Ab eodem eſt pr.imper.paſſ. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο ſeu ἐπέπαλτο, abiecto augmento. præter.pluſquamperfect.paſſiu.verbi actiui πάλλω. Alij pro ἔπαλτο poſitum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea ſyncope.

Παμφαίνῃσι, Ionica paragoge σι pro παμφαίνῃ: præſens ſubiunct. act. à them poetico παμφαίνω.

Παμφανόων, poetico pleonaſmo ο, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro παμφανῶν, itidémque παμφανόωσα pro παμφανῶσα partic.preſ.act. à th. παμφανάω.

Παρακεκρίαται, legitur apud Heſychium, expoſitum τὰ φρενὸς ἀλλότρια, quod videtur eſſe præterit.perfect.paſſiu. Ionicum pro παρακεκριμένοι εἰσί: faciunt enim ij tertias perſonas plural. à tertiis ſingularibus, correpta primùm penultima, vt & hîc eiecto υ & σ, deinde inſerto α ante ται: vel etiam ex prima perſ.pr.med addito ται: faceret autem παρακέκριται in præt.med. παρακέκριμαι, exemplo υ ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἤλυθον. Sed pro ἀλλότρια puto ſcribendũ ἀλλότριαι: quòd ſi ἀλλότριαι eſſet, ſcribendum foret παρακεκρίαται, & tunc eſſet pr.pluſq.

Παραπεπείθῃ. apud eundem eſt præſens ſubiunct. à th. παραπείθομαι.

Παραχειρίζειν, Atticè pro παραχειρίζειν: futur.1.actiu.verbi παραχειρίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαινε, inſerto σκ.pr.imperf.act.verbi παραβαίνω, niſi à th. παραβάσκω eſſe malis.

Παρέζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro παρέζου: præ.imperf. paſ. à them. παρέζομαι.

Παρέθη, aoriſt.1.paſſiu.indicatiu.modi, à them.actiu. παρίημι, faciente futur.1. παρήσω, præter.perfect. παρεῖκα, paſſiu. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖται fit aoriſt.ille παρέθη, exemplo ι, vt ἐτέθη ex τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamen & παρείθη, retento ι, cuius meminit Heſyc. Alioqui παρέθη eſt etiam aor.2.act.indic.modi, à th. παρατίθημι.

Παρέθεσαν, per ſyncopen pro παρέθεσαν: aoriſt.1.actiu.indicat. modi, à them. παρατίθημι ſignificante παρατίθημι. Apud Apoll. Rhod.

Παρῆν, ſecunda perſona ſingul.præter.imperfect. à them. πάρειμι ſignificante παραγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Euripid. in Phœniſſ.

Παρῄειν, Ionicè pro παρῄειν, præter.pluſquamperfect. paſſiu. ex præter. παρῄημαι, cuius paulò pòſt mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρῄειν παρωχηκὼς ſignificat παρῆν vel παρήιζεν, quod ſic format Etymolog. Dicit ab ἴω eſſe ἴημι: medium. eius aoriſt.1.eſſe ἴμην, ἴσο, ἵτο, & ἄν epentheſi τοῦ ν: vnde pleonaſmo τοῦ α fieri ἄαν & παρῄαν, aſcita præpoſitione.

Παρείθην, aor.1.paſ.verbi παρίημι, vt dixi in παρέθην.

Παρείμαι, pr.perf.act.verbi παρίημι, vti iam dixi: vnde apud Heſy. παρειμένος expoſitum παραπεπτωκώς. Alioqui eſt etiam præter. med.verbi παρίημι.

Παρεῖμαι, præteritum perfectum paſſiuum eiuſdem παρίημι, vt à ἀφίημι eſt ἀφεῖμαι, ex præterito actiuo παρεῖκα. Vnde particip. παρειμένος, & pluſquamperfect. παρείμην, cuius ſecunda perſona παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην eſt etiam pluſquamperfect. ſeu perfect.paſſiu.optatiu.modi, necnon aor. 2. medius eiuſdem modi, ſed tunc in ſecunda perſona facit παρεῖο.

Παρείς, partic.aor.2.act. παρίημι, ab eodem themat. παρίημι, vt ἀφεὶς à ἀφίημι.

Παρεῖσθω, præter.perf.paſſ.imper.modi, tertiæ perſonæ, ex ſecunda παρεῖσο.

Παρελεύσεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro παρελεύσῃ futur.1. med.verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρέσχον, aor.2.act.verbi παρίσχω, vt παρέχω.

Παρέχεσκε, Ionicè pro παρεῖχε, à them. παρέχω.

Παρῇ, ſubiunct.præſentis tertiæ perſ.ex prima παρῶ, à th. πάρειμι ſignificante, adſum.

Παρέθη, apud Heſyc.legitur expoſitum ἐάθη: quod ſi mendo caret, eſt aor.1.paſſ.indic.modi, ab eodem them. παρίημι faciente pr.perf. παρεῖκα, & paſ. παρεῖμαι. Alioqui παρείθη dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

Παρῆκα, aoriſt.1.actiu.verbi παρίημι ex παρέω. irregulariter pro παρῆκα, vt ἔθηκα pro ἔθησα poni ſcimus & ſimilia alia. Varinus παρίεμαι affert etiam pro παρίεσαι: quod eſt præt.med.verbi παρίημι.

Παρίλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον: ſolent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoriſtorum ante ν inſerere σα dicentes itidem ἐτύψαοσαν pro ἔτυψαν, vt ἐσχάζοσαν ſint perſonæ pluralis numeri. Apud Varinum κλέψαι μὲν ἐς παρέλθοσαν ἔφη. Eſt autem hoc παρέλθοσαν ſiue παρῆλθον, aor.2.actiu.verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρθέμενος, poetica ſeu Æolica ſyncope pro παραθέμενος, metri cauſa, particip. aoriſt.2.med. παρεθέμην, à th.act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in aor.2.act.ab eodẽ themate.

Παρκατέλεκτο, eandem ſyncopen habet pro παρακατέλεκτο, truncato ſimul augmento, præt.pluſquamperf.paſ.verbi παρακαταλέγομαι.

Παρκλίνεσα, itidem pro παρακλίνασα, à παρακλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύψας pro παρακύψας.

Παρμέμβλωκε, habet & ipſum Æolicam iſtam ſyncopen pro παραμέμβλωκε: quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μέμολκε tradunt grammatici, nimirum ſyncope τοῦ ο, eiúſque loco propter euphoniam inſerto β, & λ verſo in ω, ſicut παρέχοιμι pro παρέχοιμι di.i.ur. Thradunt hoc ipſum παρμέμβλωκε pro παραμέμβλωκε etiam dici, ideóque expon.non ſolùm παραβέβηκε, ſed etiam παρῆλθε: factúmque hoc παρμέμβλωκε ex παραμέμολκε tradunt, videlicet ſyncope ipſius præpoſitionis, deinde β poſito loco ο, & λ verſo itidem in ω, vt in præcedente.

Παρσχεθέντι, partic.aor.1.ex th. παρασχεθέω, mutuante fut.1.act. παρασχέσω ex inuſ.th. παρασχέω.

Παρπεπιθών, apud Homerum pro παραπεπιθών, facta primùm ſyncope in præpoſitione, deinde anadiplaſiaſmo Ionico qualis eſt in λελαβεῖν pro λαβεῖν aoriſt. 2.actiu.infinitiu. modi, à themate παραπείθω. Itidem in participio παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

Παρτιθέντο, itidem Æolicam illam ſyncopen habet pro παρετίθεντο: eſt autem preſ.imper.act. à th. παρατίθημι. Similiter παρτιθέμεν quod Heſyc.affert pro παρατιθέναι, eandem ſyncopen habet pro παρατιθέμεν, à th. παρατίθημι.

Παρφάμενος, itidem pro παραφάμενος: quod Ionicum eſt pro παραφάμενος, aor.2.act.infin.modi, à them. παράφημι. Itidémque in partic. aor.2.med. παρφάμενος pro παραφάμενος: & in infinit. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale πάρφασις eandem ſyncopen habet pro παράφασις.

Παρῴχηκα, pr.perf.paſ.verbi act. παροίχομαι.

Παρῴχητο, pr.pluſq.paſ.verbi παροίχομαι.

Παρέχεσκε, poetica τροπὴ τοῦ ει in α, pro παρεῖχε, vt ſuprà extra compoſitionem εἶχεν pro ἔσχεν, detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aoriſt.1. med.infinitiu.modi ab inuſitato themat. πάω. vnde & particip. πασάμενος ſignificans γευσάμενος. Euſtat. Eſt alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω ſeu πάζω, itidem aoriſt.1.med.

ſignificans inſpergere vel conſpergere: vnde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασθαι à themate πάσσασθαι deduci poteſt: ſiquidem apud Heſychium legimus πάσασθαι expoſitum φαγεῖν. Aliis tamen volentibus ipſum ſyncopen habere pro πατήσασθαι ex themate πατέω ſignificante ἐσθίω: quorum opinio mihi equidem parum eſt probabilis. Metri cauſa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iiſdem them.

Πατέει, Ionico pleonaſmo, vel etiam diphthongi circumflexæ reſolutione pro πατεῖ, à them. πατέω. Sic in infinitiu. πατέειν pro πατεῖν.

Πατέεσκεν, Ionicè itidem pro ἐπάτει ſeu ἐπάτεε, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ. pręter. imperfect. actiu. verbi πατέω.

Πάτησεν, aor. 1. act. eiuſdem verbi, Ionicam & ipſe augmenti detractionem habens pro ἐπάτησεν.

Πείθεο, Ionica diphthongi reſolutione pro πείθου: præſ. imperſ. paſ. à them. πείθομαι.

Πεινήμεναι, Doricè & Æolicè pro πεινῆν ſeu (vt alij volunt) pro πεινῆναι, vt πενθήμεναι pro πενθῆναι, ποιήμεναι & φιλήμεναι pro ποιῆναι & φιλῆναι. Deriuant autem ij πεινῆναι ex them. πείνημι, vel πειναέω: itidémque cętera. πεινῆν verò ex πεινάω eſt, Doricum itidem pro πεινᾶν, vt γελῆν.

Πείρασαι, aor. 1. med. imper. modi, à th. πειράομαι. At πείρας eſt partic. aor. 1. act. à them. πείρω.

Πειρῴατο, Ionicè pro πειρῷντο, quod eſt tertia perſona plur. optat. paſſ. per contractionem ex πειράοιντο, à them. πειράομαι.

Πείσομαι, fut. 1. med. verbi πείθομαι, ſignificans, parebo. Eſt etiam futur. 1. med verbi πάσχω mutuatitium: vnde πείσεται, quod Heſych. expon. παθήσεται: & infinitiu. πείσεσθαι eidem ſignificans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expoſitum πονέσαντες, ὀχλήσαντες: vnde proculdubio ſunt πείσῃ apud Homerum κραδίης ἐν πείσῃ. Sed quænam hæc duorum poſteriorum themata ſint, an itidem πείθω, an aliud quodpiam, dubium adhuc eſt: certè videtur pro πείσαντες ſignif. πονέσαντες ſcribendum potius πήσαντες à πάω.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. pr. perf. imper. act. à poetico them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθῆναι, quod πενθῆναι aiunt eſſe infinit. verbi vel πένθημι, vel πενθέω. Niſi potius eſt κατ' ἔκτασιν pro πενθῆμεναι, Doricè pro πενθῆν poſito, vt εἰπήμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, partic. fœmin. præterit. perfect. πέπαθα, per ſyncopen pro πεπαθηκυῖα, vt ἑστὼς pro ἑστηκὼς itidem per ſyncopen dici aiunt. Ita Euſtath. & alij grammatici. Poteſt tamen eſſe etiam prętérit. medij hoc partic. πάθω (ex quo πάσχω hoc prę-teritum mutuatur) faciente fut. 2. παθῶ & pręt. med. πέπαθα, vt λακέω facit λέλακα, μυκέω, μέμυκα.

Πεπαρμένος, partic. præterit. perfect. paſſiu. ab actiu. themate πεπαίρω, vt quidem Varin. vult, ſed parum probabilis videtur eius opinio: regulariter enim facere hoc πεπαίρω debet πεπαρμένος, vt μαίρω facit μεμαρμένος: vnde verbale πέπαρτος, & partic. aoriſt. 1. paſſiu. πεπαρθείς. Itaque πεπαρμένος eſt potius particip. præterit. perfect. paſſiu. ex themate, vel πείρω vel παίρω. Ea enim futur. 1. actiu. faciunt παρῶ, pręt. perfect. paſ. πέπαρμαι.

Πεπαλὼν, particip. aoriſt. 2. actiu. à themate πάλλω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro παλὼν, vt λελαβὼν, pro λαβὼν, πεπιθὼν pro πιθών.

Πεπᾶναι, aor. 1. act. infin. modi, à them. πεπαίνω, ex quo eſt & partic. aor. 1. paſ. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præterit. perfect. paſſiu. infin. modi, à them. act. πείρω, faciente præter. perfect. paſſ. indicat. modi πέπαρμαι, vnde & partic. πεπαρμένος.

Πεπαρῴνηκα, duplic. augmento dicitur pro παρῴνηκα Atticè: eſt autem pr. act. verbi παροινέω.

Πεπείθαται, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσὶ pr. perf. paſ. verbi act. πείθω, Etym.

Πεφραγέναι, præt. perfect. ſeu pluſquamperfect. act. infin. modi, à th. φράσσω.

Πεπιθμένος, partic. præt. perf. paſſ. ex them. πείθω: quod eſt in eo ἐν δευτέρῳ μένοντες πεπιθμένος. Ab eodem eſt fut. 1. act. πεπιθήσω, habens ionicum anadiplaſiaſmum pro πιθήσω, idémq; apud Homer. ſignificans quod πείσω.

Πέπιθμεν, per ſyncopen pro πεποίθαμεν vel pro πεπίθομεν. Si pro πεπίθομεν eſt aoriſt. 2. actiu. à themate πείθω, Ionico anadiplaſiaſmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεποίθαμεν eſt præterit. med. ab eodem themate faciente futur. 2. πιθῶ, exempto ι ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ, & ea deriuatio eſt vero magis conſentanea, quum in paſſiua ſignificatione exponatur ἐπεποίθειμεν, ſecundum quam expoſitionem eſt pro ἐπεπίθειμεν, in pluſquamp. med. Vide & Ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πίθοιεν, aoriſt. 2. actiu. optatiui modi, ab eodem themate πείθω. Itidem πεπιθεῖν in eodem modo & tempore pro πιθεῖν: & in particip. πεπιθὼν & πεπιθοῦσα, pro πιθὼν & πιθοῦσα. Homer. Σπεῦδε ταχ. πεπιθόντες.

Πεπληγέμεν & Πεπληγέμεναι, Ionica & Dorica ſunt pro πεπληγέναι, à themate πεπλήγω, quod ex prętérito med. πέπληγα in præſens abiit: vnde & prętérit. imperfect. πέπληγον augmento caret pro ἐπέπληγον, niſi hoc πέπληγον eſſe malis aoriſt. 2. actiu. verbi πλήσσω, facientis futur. 2. πληγῶ, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔπληγον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Ex huius porrò verbi πλήσσω præterito medio πέπληγα, eſt particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, eſt participium præteriti perfecti paſſiui, ab eodem themate.

Πεπνυμένος, partic perf. paſ. πέπνυμαι, à the. vel πνέω per ſyncopen deriuato ex πνύω vel ex πινύω Euſt.

Πεποιήαται, Ionicè pro πεποιημένοι εἰσί, pr. perf. paſ. verbi act. ποιέω. Sic pro κεκλίνωνται ſeu κεκλιμένοι εἰσὶ iidem dicunt κεκλίαται, à them κλίνω.

Πεποίηκαν, Doricè pro πεποιήκασι, præter. perfect actiu. eiuſdem thematis.

Πέποιθα, pr. med. verbi πείθω, habens Attico more ει verſum in οι, vt λέλοιπα à λείπω: vnde partic. πεποιθώς.

Πεποίθω, præſens indic. à them. πεποίθω, quod Syracuſano ſeu Siculo more factum eſt ex pręt. med. πέποιθα, vt πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα & huiuſmodi alia infinita.

Πέπομφα, prętér. perf. act. à th. πέμπω, habens & ipſum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt κέκλοφα, τέτροφα, & ſimilia.

Πέπονθα, pręt. med. verbi πάσχω & πάθω, vt volunt nonnulli, per pleonaſmum τοῦ ν Etym. & Euſt. Idem tamen Euſt. alibi πάσχω hoc præter med. mutuari ait à πένθω, mutato ε in ο, & pleonaſticè inſerto ν & θ.

Πέπορδα, pręt. med. verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πορεῖν, vt ſuprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν aor. 2. act. infin. modi à th. πόρω Heſyc.

Πέποσθε, apud Homerum quidam aiunt per ſyncopen factum ex πεπόνθατε, præter. perfect. paſſiu. verbi actiu. πάω quidam ex πέπονθε, prętérito med. verbi inuſitati πένθω verſo ε in ο, & σ pleonaſticè inſerto: nonnulli etiam ex πεπόνθατε, facta ſyncope, & itidem pleonaſticè inſerto σ. Refertur autem ad thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, pręſente & prę. imperf. excepto, tempora.

Πέπαχε pro πέπηχε dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α pręt. perf. actiu. verbi πήγω facientis fut. πήξω, & pręt. perf. πέπηχα. Epicharm. Ἀραγαῖς ἐ ... Σικελία πέπαχε Etym.

Πεπτέαται pro πέπτανται dicunt Iones, α reſoluto in εα, vt ἰδέω itidem vſurpant pro ὁρῶ, & ἰδέω pro ἴδω: eſt autem tertia perſona ſingularis præteriti perfecti paſſiui ab actiu. themate πετάω faciente futur. 1. πετάσω. Ita Varin. Alioqui eſt tertiæ perſonæ pluralis pro πεπέτανται, Ionicè itidem, vt κεκλίαται pro κεκλίνονται.

Πεπτίαται pro πεπτίανται dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymolo. qui ipſum accipit pro tertia perſona plur. prę. perfect. paſ. ab eodem them.

Πεπρᾶσθαι, præter. perfect. paſſiu. infinitiu. modi, à themate act. περάω, faciente futur. 1. actiu. περάσω, ex inuſitato themate πράω per ſyncopen facto ex περάω, vt κράω ex κεράω. Ex eodem eſt futur. paulò pòſt πεπράσομαι, quod magis Atticum eſſe tradunt quàm πραθήσομαι, quod eſt futur. 1. paſ. eiuſdem verbi, ex aor. 1. ἐπράθην.

Πέπταται, per ſyncopen apud poetas pro πεπέταται, itidémque partic. πεπταμένος pro πεπεταμένος: præteritum perfectum paſſiuum à themate actiu. πτάω facto itidem per ſyncopen ex πετάω.

Πέπταμαι, tradunt nonnulli eſſe præter. perfect. paſſiu. verbi act. πτάω facientis futur. 1. πτάσω, vt ἵπταμαι eſt ex ἵπτω. Ego tamen quum videam ipſum nullam habere volandi ſignificationem apud Homerum, qui paſſim eo vtitur, ſed ἀναπεπτάσθαι & ἐκπλῆσθαι, quod eſt Apertum & expanſum eſſe, ideò per ſyncopen dictum exiſtimo pro πεπέταμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à th. act. πετάζω. Vnde infinitiuus πεπτάσθαι, & particip. πεπταμένος.

Πεπτηῶτα, Homer. pleonaſmo τοῦ ι dicit pro πεπτηότα: πεπτηότα autem per ſyncopen pro πεπτηκότα, vt ἑστῶτα per ſyncopen pro ἑστηκότα ſeu ἑστακότα. partic. prę. perf. act. à the. πτήω, faciente fut. 1 πτήσω ex πτάω.

Πεπτηὼς quidam per ſyncopen itidem vſurpatum aiunt pro πεπτηχὼς, partic. prętérit. perfect. actiu. à themate πτήω. Sed magis vero conſentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum eſſe pro πεπτεὼς, vt πεπτέαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πέπτανται vſurpari.

Πέπτωκα, prę. perf. act. verbi πίπτω, ex πτόω faciente fut. 1. act. πτώσω, vt paulò antè quoque admonui.

Πεπύ-

Πεπάλαχθαι, per ſyncopen pro πεπαλαχέναι, vt ἰσάναι pro ἱστηκέναι ſeu ἑστακέναι. At πεπάλακα cuius accuſatiuus eſt hoc πεπαλακότα, eſt partic. præt. perf. πέπαλα cuius iam memini.

Πεπιθοίατο, Ionico anadiplaſiſmo pro πιθοίατο, vt λελάθοντο pro λάθοντο, aoriſt. 2. med. ſubiunct. modi à them. πείθομαι, mutuante futur. 2. πιθοῦμαι ex verbo πείθομαι, ſublato ε ex diphthongo.

Πεπύσθην, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύσθην, quod eſt tertia perſ. dual. pr. pluſqu. paſ. à th. πυνθάνομαι, faciēte pr. perf. paſ. πέπυσμαι, ex themate πεύθομαι, exempto ε. Hom. Il. ρ. ἀλλ' ἄρα πω πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præterit. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex themate πόω.

Περάαν, Ionico pleonaſmo α vel Ionica diphthongi circunflexæ reſolutione, pro περᾶν: infinitiuo præſ. actiu. à themate περάω.

Περάσαι, aoriſt. 1. actiu. infinit. modi ab eodem περάω faciente futur. 1. actiu. περάσω. Alioqui idem & περάσω facit: quorum hoc proſæ ſcriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè ſcribentibus familiarius eſt.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πέπερθαι, vt δέχθαι pro δεδέχθαι præt. perf. paſſ. infin. modi à them. act. πέρθω. Etymol. & Varin.

Περιδδείσαντες, ectaſi poetica pro περιδείσαντες, metri cauſa, particip. aoriſt. 1. actiu. à themate περιδείδω: vnde & præterit. med. περιδέδια.

Περίειπε, apud Heſychium legitur expoſitum κάτεχε, ἐφόδευε: eſt autem aoriſt. 2. med. imper. modi, à themate περιέπω, futur. etiam 2. περιεψῶ mutuante ex inuſit. them. περιέπω, vnde aor. 1. περιεῖπα.

Περιεσσεύοντο, aoriſt. 1. paſſiu. verbi actiu. περισσεύω, carens augmento, Euſt.

Περικαιόμενον, Ionica diſſolutione diphthongi pro περικαιόμενον præſ. imper. paſ. à them. περικαίομαι.

Περιστασίας, aoriſt. 2. paſſiuus infinitiui modi, à themate actiu. περιστάω.

Περιτροπέων, Atticè pro περιτροπῶν, vt ποιέων pro ποιῶν, præſ. opt. act. à them. περιτροπέω.

Περιπλόμενον apud Homer. per ſyncopen vſurpatum aiūt pro περιπελόμενον ſeu περιπελομένων, à them. περιπέλομαι, ſyncopen itidem paſſo pro περιπέλομαι, ſeu περιπλέομαι.

Περίσχε. Ion. diphthongi diſſolutione pro περίεχε. ao. 2. med. imp. modi, à them. act. περιέχω mutuante f. 2. περισχῶ à περισχέω: vnde & infin. περισχέσθαι.

Περιφραδές, partic. aor. 2. act. ab inuſ. verbo περιφράζω: pro quo περιφράζω vſurpatur.

Περῶν, partic. præſ. act. à th. περάω.

Περρίδευται, apud Heſyc. pro περιδέδευται. proculdubio metri cauſa ſublato ι & geminato ρ. Sic περίσχε, quod idem exp. περίεχε, poſitum eſt pro περίεχε.

Πέσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. πέσσω.

Πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circunflexæ diſſolutione pro πεσεῖσθαι, fut. med. verbi πίπτω ex πέτω.

Πεσέω, Ionicè pro πεσῶ, futurum 2. acti. eiuſdem πέσσω ex eodem πέτω.

Πεσσέμεναι, aor. 1. act. imper. modi, ab eadem origine.

Πεσοῦμαι, Doricè ſeu Æolicè pro πεσοῦμαι, futur. 2. med. ab eodem themate.

Πέσεν, Ionica paragoge pro πέσε, aoriſt. 2. actiu. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aoriſt. eſt 2. actiu. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2. πεσῶ ex πέτω. Alioqui πέσον eſt etiam aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi eiuſdem.

Πεσών, partic. aor. 2. act. ab eodem them. Facit enim aor. 2. indic. ἔπεσον ex fut. 2. πεσῶ.

Πέτασσε, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασσε, aoriſt. 1. actiu. indic. modi, à them. πετάζω, vnde & aor. 1. opt. πετάσειε & partic. πετάσας.

Πετάσθην, itidem pro ἐπετάσθην, tertia dual. præter. imperf. paſſ. à them. πίτναμαι.

Πέτον, Ionicè aut Doricè pro ἔπετον, ab eodem them.

Πεύθοιντο, Ionicè pro πεύθοιντο, præſ. optatiuus paſſ. à themate πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi reſolutione pro πεύσῃ: ſecunda perſona ſingul. fut. 1. med. indicat. modi, ab eod. πεύθομαι: vel etiam à πυνθάνομαι, nā id fut. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præter. perf. paſ. verbi act. φάω, ſignificantis φονεύω: cuius tertia perſ. πέφαται, & infin. πεφάσθαι. At πέφασμαι ſiue πέφαμαι, eſt præt. perf. paſſ. verbi act. φαίνω.

Πεφεγγμένος, partic. præt. perf. paſ. à them. actiu. φέγγω faciente fut. 1. act. φέγξω. Habent autem metatheſin hæc literarū pro πεφεγγμένος, φέγγω & φέξω quorum thema eſt φέγω ſeu φέζω.

Πεφασμένος, particip. præter perfect. paſ. iu commune verbi φάω ſignificantis φονεύω, & thematis φαίνω. Alioqui φάω facit etiā πεφασμένος.

Πεφασμένος, particip. præt. perfect. paſſiu. à themate φαίνομαι.

Πεφήσομαι, Attico metaplaſmo pro πεφήσομαι, vt tradit Euſtat. Hoc autem πεφήσομαι eſt præter. med. act. optat. modi, à themate φάω.

Πέφρικα, præt. perf. med. verbi φρίσσω, τρέφω habens πε pro πεφρι. Sic χαίνω facit κέχηνα. Niſi potius hæc ſcribenda ſunt diphthongo πέφρικα, κέχηνα, vt πέποιθα quoque & λέλοιπα ac ſimilia retinuere diphthongum: mutata tantùm priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum eſt & ſimilibus aliis.

Πεφήσεται, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφήσεται, ſignificante φονευθήσεται fut. paulò pòſt verbi φάω, facientis futur. 1. φήσω. Commune tamen idem eſt verbo φάω ſignificanti φαίνω: vnde πεφήσεται. Euſtath. exp. φανήσεται. At πεφήσεται eſt fut. paulò pòſt verbi act. φαίνω.

Πεφιδέσθαι, aoriſt. 2. med. infinitiu. modi, à them. φείδω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro φιδέσθαι, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, futur. paulò pòſt verbi φείδω quod ex futur. 2. φιδῶ, in præſens abiit. Niſi malis eſſe futur. 2. med. verbi πεφίδω facti ex præter. med. πέφειδα, more Siculo ſeu Syracuſano. Euſtath.

Πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, aoriſt. 2. med. opt. modi, à themat. φείδω faciente fut. 2. φιδῶ: anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro φιδοίμην, vt λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε poetica augmenti detractione pro ἔπεφνε: quod Etymol. deducit ex φένω. Alij à them. πέφνω deriuato ex eodem φένω, facto anadiplaſiaſmo & ſyncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήατο, Ionicè pro πεφοβήαντο ſeu ἐπεφόβηντο, præt. pluſquamp. paſ. indic. modi, à them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήατο ectaſin vocalis habere pro πεφοβέατο, vt κεκλιάται ſuprà pro κεκλίαται.

Πέφραδε, præt. perf. med. verbi φράζω facientis fut. 2. φραδῶ. Vnde imper. πέφραδε ſignificans εἰπέ: quanquam cum nonnulli putant eſſe aoriſt. 2. & habere anadiplaſiaſmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι eſt pr. perf. paſ. eiuſdem them.

Πεφράδοιεν, itidem Ionico more vſurpatum pro πεφράδοιεν, pr. pluſquam. paſ. verbi act. φράζω.

Πέφραδε, in aoriſt. 2. act. eiuſdem them. reperitur poſitum pro ἔφραδε, vt λέλαθε pro λάθε. Sic in infinit. πεφραδέειν pro φραδεῖν, itidē anadiplaſiaſmo Ionico. Pro quo πεφραδέειν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplaſiaſmo Ionico pro ἐφραδέτην: tertia perſ. dualis aor. 2. πέφραδε, qui & ipſe anadiplaſiaſmum illum habet pro ἔφραδε.

Πέφρασμαι, pro πέφραγμαι dicitur verſo γ in σ, vt πέπεισμαι pro πέπειγμαι, pręt. perf. paſſiu. eiuſdem them. φράζω: vnde particip. πεφρασμένος.

Πέφρικα pro πεφρίκασι dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἔσχηκα pro ἐσχήκασι Eſt autem πέφρικα pr. med. verbi φρίσσω, vnde partic. ſum. gen. πεφρικότος.

Πεφυγμένος apud Homer. pro πεφυγμένος reperitur, διὰ τὸ κοινὸν τῆς φωνῆς, vt πεφευγμένος, quoque dicitur pro πεφευγμένος: partic. præter. perf. paſſ. à them. φεύγω, habens nihilominus ſignificationem actiuam, & modo genitiuum in conſtructione recipiens, modò accuſat. legimus enim apud Homer. nō ſolùm πεφυγμένος ἀέθλων, ſed etiam πεφυγμένος κῆρα, vt Euſtat. quoque annotauit.

Πεφύγω præſens è præterito medio πέφυγα, factum more Syracuſano. Alioquin eſt præterit. med. ſubiunctiui modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πεφυγα, itidémque particip. πεφυζότες pro πεφυγότες, vt refert Euſtath. Quidam tamen ex themate φύζω deriuare malunt.

Πέφυκα, præt. perf. act. verbi φύω facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porro πεφύκω fit thema πεφύκω, more Siculo & Syracuſano, vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præter. imperfect. ἐπεφύκειν, apud Heſiod. in Theog.

Πεφύρθαι, pr. perf. paſ. infin. modi, ex act. them. φύρω faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυρμένος eſt particip. pręt. perf. paſ. ſed à them. φυρέω.

Πεφύτευται, præter. perfect. paſſiu. à verbo actiu. φυτεύω faciente futur. 1. φυτεύσω. Idem tamen & φυτεύσω facit, ſed magis Ionicè, vnde partic. præt. perfect. paſſ. πεφυτευμένος apud Heſychium.

Πῆξε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηξε: aoriſt. 1. actiu. verbi πήγνυμι, vt πήσσω facit πήξω: vnde & partic. πήξας, & infin. πῆξαι.

Πηξείαν, aor. 1. act. opt. modi Æolicus pro πήξειε, à them. act.

πημαίνω faciente in aor.indic.modi ἐπήμηνα. Ab eodē eſt fut. med. πημανοῦμαι. Item aor.1.paſ. πημάνθη, augmento carēs pro ἐπημάνθη, ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aoriſt.1.actiu.indic.modi, à them. πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut.1.act. πήξω, caret autem augmento pro ἔπηξε more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica ſyncope & ſimul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, aoriſt. 1. paſſiu.indicatiu.modi, ab eodem themate.

Πιεσάτω, aoriſt.1.actiu. imper. modi, tertiæ perſonæ ex prima πίεσον, à them. πιέζω, faciente fut.1. πιέσω, & aor.1. ἐπίεσα. Vnde & in ſubiunct. πιέσῃ.

Πίε, aor.2.act.imperat.modi, à thema. πίνω, faciente futur.1. πιῶ, aor.2. ἔπιον.

Πιέειν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro πιεῖν, aoriſti 2. vel fut.2.act.infin.modi, à them. πίνω, faciente futu.1.act. πιῶ. Media voce fut.2. facit πιοῦμαι.

Πίεζεν, Ionicè ſeu Doricè pro ἐπίεζεν, abiecto ſimul augmento, præt.imperf.act.verbi πιέζω.

Πίῃ, aor.2.act.ſubiunct.modi ab eod.them.

Πίῃσθα, Æolica paragoge pro πίῃς, aor.2.act. ſubiunct.modi, ab eodem.

Πίθηαι, Ionica diphthongi reſolutione pro πίθῃ, vel potius paragoge Ionica, aoriſt. 2. med.ſubiunctiu. πίθωμαι, ex actiu.them. πείθω.

Πῖθι, metaplaſmo vſurpatum pro πίε, vt κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε: vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι. Eſt autem πίε aoriſt 2.actiu.imperat.modi à them. πίνω faciente fut.1. πιῶ.

Πιθοίατο, Ionicè pro πίθοιντο, aor.2.med.opt.modi, à them.act. πείθω, faciente fut.1. πείσω.

Πιμπρᾶς, partic.præſ.act.ex them. πίμπρημι.

Πιπλάμεν, Doricè pro πιπλάναι: præſens infin. act. à them. πίμπλημι.

Πίομαι, pro πιοῦμαι vſurpatum reperitur frequentiſſimè, ita vt & τὸ πιοῦμαι vſu interdicant: vnde particip. πιόμενος pro πιούμενος, id eſt, πιεῖν μέλλων fut.1 vel 2.med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens ſyſtolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι vſurpari ſcimus. Notandum que eſt ι in hoc futuro produci acſi præſentis eſſet temporis, vt apud Homer. Od. κ, [illegible], πιόμενος bibiturus.

Πίσαι, quod Heſyc. exponit ποτίσαι, potum præbere, eſt aor.1.act.infin.modi, à them. πιπίσκω, faciente fut.1. πίσω, ex inuſ. th. πίω. Frequens apud Hippoc. itidem πίσαι ex Eupol. affert Euſtath. pro ποτίσαι.

Πιστωθῆτον, dualis aoriſt.1.paſſiu.imper modi ex prima perſona πιστώθητι, eſt autem à themate actiu πιστόω: vnde & aoriſt 1 med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο: Ambo apud Homer.

Πίσω & πίσομαι, in futur.1.actiu. & medio, à them. πίνω, in vſu eſſe, vt πίομαι & πιοῦμαι tradit Euſt. Attamen πίσω tranſitiuum potius eſt: vt ex eodem docui in Πίσαι paulò antè, nec non ex Heſyc.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἐπίτνα, omiſſo augmento, præt.imperf.actiu. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε, vel ex them. πίτνημι, regulariter [illegible], vt dicitur ἵστα pro ἵστη. Ex quo πιτνὰς eſt præſens partic. τοῦ πιτνᾶν.

Πιών, partic.aor.2.act. à them. πίνω, faciente futur.1. πιῶ, ex inuſit. πίω.

Πλαγγών, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, eſt partic.aor.2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγών, à them. πλάζω, faciente fut.2. πλαγῶ, aor.2. ἔπλαγον. Sed iis aſſentiri nondum poſſum quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participij πλαγγών, ſed nominis, de quo ſuo loco dictum eſt.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη, ao.1.paſ.verbi πλάζω, habēs epentheſin τοῦ γ euphoniæ cauſa. Niſi ex πλάγχω aliquis deriuare malit.

Πλακείς, particip.aoriſt.2. paſſi. à them. πλέκω faciente futurum 2. πλακῶ, aoriſt. 2. ἔπλακον, verſo ε in α, vt τρέπω τραπῶ facit.

Πλείειν, Ionica ſeu poetica epentheſi τοῦ ι pro πλέειν.

Πλεῖθι, Ionico metaplaſmo pro πλεῖ ſeu πλέε, vt ζῶθι pro ζῆ ſeu ζῶ, & πῖθι paulò antè pro πίε, præſens imperatiu.actiu. à themate πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο vſurpatum afferunt nonnulli: ἔπλετο autem eſt præterit. imperfect. verbi πέλομαι, ſyncopen paſſum pro ἐπέλετο.

Πλεύσεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro πλεύσῃ, fut.1.med. verbi act. πλέω.

Πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, itidem futur.1.med. ab eodem them. πλέω, faciente futu.1. act. πλεύσω aſſumpto υ.

Πληγῆναι, aor.2.paſ.infin.modi, à th.act πλήσσω, faciente fut.2. πληγῶ, & aor 2. ἔπληγον.

Πλῆντο, Ionicè ſeu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπληντο aut ἐπέπληντο, itidemque πλῆτο pro πέπλητο ſeu ἐπέπλητο, præterit.pluſquamperfect.paſſiu. verbi actiui πίμπλημι, facientis futur.1.actiu.mutuatitium πλήσω, vel etiam verbi πελάω ſyncopen habentis pro πλάω, nam apud Homerum ſcimus πλῆντο χθονὶ vſurpari pro ἐπλησίαζον, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè ſeu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aor.1. act.verbi πλήσσω, facientis fut.1.act πλήξω.

Πλυθείς, partic.aor.1.paſ. ἐπλύθην, ex act. them. πλύνω, faciente præt.perf.paſſ πέπλυμαι, tanquam ex πλύω, regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μιαίνω μεμίαμμαι & μεμίασμαι.

Πλώεσκε, Ionicè pro ἔπλωε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt.imper.act.verbi eiuſdem.

Πλάζεσκε, itidem Ionicè pro ἔπλαζε, à th. πλάζω, ſimiliterq; ὀλολύζεσκε pro ὠλόλυζε, à th. ὀλολύζω.

Πνεῦσαι, aor.1.act.infin.modi, à them.act. πνέω, faciente fut.1.act. πνεύσω aſſumpto υ, vt πλέω facit πλεύσω.

Πνιγείς, partic.aori.2.paſſiu.verbi actiui πνίγω, facientis futur.2. πνιγῶ, aor.2. ἔπνιγον, & paſſiuo voce ἐπνίγην, vnde & futur. 2. paſ. πνιγήσομαι.

Πνεῦντο, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυντο ſeu ἐπέπνυντο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi πνέω ex πνύω, vt χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ fut.1.act. Atticum pro ποδίσω à th. ποδίζω.

Ποεῖς, Atticè pro ποιεῖς præſens imperfect.actiu. à them. ποέω Attico pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ionicè pro ἐπόθει ſeu ἐπόθεε, abiecto primùm augméto, deinde annexo σκε, præt.imperf.act.verbi ποθέω.

Πόθεσαν, aoriſt.1.actiu.indicat. à themate ποθέω, faciente futur.1. actiu. non ſolùm ποθήσω, ſed etiam ποθέσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli: aliis tamen ποιητικὸν id eſſe affirmantibus: habet autem aoriſt. ille Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic in infinitiu.modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo poſt Homerum Plato vſus eſt, dicens apud Euſtathium ἵκετο ποθέσαι ἀγαθοῖς ἀνδράσι. Indéque eſt & αὐτὸς ἀπόθεστος, rurſum apud Homer. pro ἀπόθητος, cuius deſiderio nemo teneatur.

Ποθήμεναι, Doricè pro ποθεῖν: à themate ποθέημι vel ποθήμι vt ſcribit Euſtath. ſed alij poeticam ſyncopen habere aiunt pro ποθημέναι.

Ποιεῦσι, Doricè itidem vel Ionicè pro ποιοῦσι.

Ποιῇσι, Ionica paragoge pro ποιῇ, præſens ſubiunctiu. actiu. à themate ποιέω.

Ποιασῶ, Doricè pro ποιήσω, itidémque ποιασεῖς & ποιασεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, & ſic deinceps, fut.1.act. ποιέω.

Ποιμανῶ, fut.1.vel 2.act.verbi ποιμαίνω.

Ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præſ. opt.act. à themate ποιέω.

Ποιούντων, Atticè itidem pro ποιείτωσαν, genitiuo plurali partic. præſ.act. poſito pro tertia perſona plur.imper.præſ.act. τοῦ à themate ποιέω.

Ποιῴην, pro ποιοίην, Doricum eſſe tradunt vel Æolicum, verſo ο in ω & ſubſcripto ι: præſ.opt.act.ab eodem ποιέω.

Παίξαντο, Doricè pro ἐπαίξαντο, ſublato ſimul augmento, aoriſt.1. med.verbi actiui παίζω.

Πωλέσκετο, Ionicè pro ἐπωλεῖτο ſeu ἐπωλέετο, ſublato primùm augmento, deinde inſerto σκ pr.imper.paſ.verbi act. πωλέω. Niſi ex πωλέσκω deriuare malis, facto ex πωλέω.

Πονεύμενος, Doricè pro πονούμενος, partic.præſ.paſ. à Dorico itidem th. πονεῦμαι pro πονοῦμαι: ex quo & imperf. πονεῖτο poeticum pro ἐπονεῖτο, ſine augmento & contractione. Itidémque in ao.1. med πονήσατο pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præter.imper.vel aor 2.actiu.augmento carens pro ἔπορε à th. πόρω.

Πόταγε, Doricè pro πρόσαγε, præſ.imper.act. à Dorico the. ποτάγω pro προσάγω.

Ποτάγχιμος, apud Heſyc. legitur expoſitum προσαγχίζομαι Doricū & ipſum à th. ποτιγχίμι, ſi mendo caret.

Ποτανακτίμεν, apud eundem legitur expoſitum προσαποκρίνεσθαι. Doricè itidem fortaſſis pro προσανακτίμεν: ſignificante ibi προσάγεσθαι, furtim ad aliquem duci vel peruenire.

Πότεχε, itidem pro πρόσεχε, à them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆκε, ſimiliter Doricè pro προσῆκει, à themate προσήκω. vt in epiſtol. Meliſſæ Pythagoricæ ad Clearetam, τῷ δ' ὑμᾶς ἁμῖν ποτῆκε.

Ποτιδεδεγμένος pro προσδεδεγμένος, Doricum itidem eſt, habens ſimul Ionicam detractionem augmenti particip.præt.perfect. paſſ à προσδέχομαι.

Ποτιδέχεται quoque Doricum eſt pro προσδέχεται.

Ποτι-

Πεπίθω, eodem modo pro πεπίθω, aor. 2. act. ſubiunct. modi, à πείθω pro πείθω.

Πεπιθεῖν, itidem pro πεπιθεῖν, ablato ſimul augmento, ao. 2. medius verbi Dorici πεπ... pro πείθω.

Πεπιθέσθαι, ſimiliter pro πεπιθέσθαι.

Πεπίθοιμι, itidem pro πεπίθοιμι dicitur ab iiſdem Doribus itidémque πεπιθόντες pro πεπιθόντες & πεπιθέσθαι dicunt idem. Quibus ſimilia alia verba compoſita, necnon & nomina, crebrò occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui proſa oratione Dorica ſcripſerunt.

Πεπιθεῖν, Ionica diphthongi reſolutione pro πεπιθεῖν, aoriſt. 2. actiu. infinit. modi, à themate actiu. πείθω, faciente futur. 2. πεπιθῶ, aoriſt. 2. ἔπεπιθον tranſpoſitis literis ad corripiendam penultimam quæ breuis eſſe debet in penultima futur. 2. & aoriſt. 2.

Πεφθείς, part. e p. aoriſt. 1. paſſiu. à themate actiu. πείθω faciente futur. 1. actiu. πείσω, ex πεφ... facto per ſyncopen ex πεφ..., vt ſuo loco docui.

Πεφιλίξαις, particip. aoriſt. 1. paſſiu. à Dorico themate φιλίζω pro φιλίζω.

Πεφιλάμεν, Ionicè & Doricè pro φιλεῖν, præſ. infinitiu. act. à themate φιλέω.

Πέφραξα, aoriſt. 1. actiu. infinitiu. modi, ab Ionico themate φράσσω pro φράζω.

Πέφραδε, aoriſt. 2. actiu. indic. à themate φράζω, augmento carens Ionico more pro ἔφραδε, vel etiam à themat. φράζομαι, ex inuſit. φράδω. Vnde infin. φραδέειν.

Πρίαιτο, præſ. opt. paſ. à th. πρίαμαι, vnde & imperf. ἐπρίατο, augmēto carens pro ἐπρίατο.

Πρισθείς, part. e. aor. 1. paſſ. ἐπρίσθην ex act. thema. πρίω ſeu πρίζω, faciēte pr. per. paſ. πέπρισμαι, ex eod. th. eſt aor. 1. act. inf. πρίσαι.

Πρίω, Atticè pro πρίασο, primùm enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici αο contractis αο in ω. vt Ariſtoph. ... πρίω ... præſ. imper. paſ. à th. πρίαμαι. Alioqui πρίω thema quoque eſt, vt dixi.

Πεφάνθαι, præt. med. verbi φαίνω ſeu φάω.

Πεφῆναι, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro φῆναι, aor. 1. act. indic. à them. φαίνω, faciente fut. 1. act. φανῶ, ex inuſi. verbo φάω. Irregularis autem aoriſt. iſte eſt: characteriſticam enim futuri commutauit characteriſtica præteriti, vt ἔδειξα quoque ἔδειξα, & ſimiles alij.

Πεφιλάμεν, Ionicè ſeu Doricè pro φιλεῖν, quod eſt aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Πέφνε, aor. 2. act. imper. modi ab eodem At ἔπεφνον eſt tertia plural. aor. 2. indic. ex prima ſing. ἔπεφνον ab eodem.

Πεφήνει, præter. pluſquamper. actiu. ex perfecto πέφηνα, à themate φαίνω, ex φάω.

Πεφιλάμεναι, Ionicè & Doricè pro φιλεῖν infinitiu. præſ. actiu. à th. φιλέω.

Πεφίλακα, aor. 1. act. indic. à them. φιλάω.

Πέφου, aor. 2. med. imper. modi, à them. φεύγω, per contractionē factus ex φύγεο, quod Iones exempto σ fecerunt ex φύγεσο. Similiter φύγου eſt aor. 2. med. imper. à them. φεύγομαι, itidem ex Ionico φύγεο contractus.

Πεφύζοντο, aoriſt. 2. med. indicat. à themate φεύγω. Factum autem eſt hoc πεφύζοντο, itidem ex πεφύζεσθαι, exempto Ionicè σ.

Πέφυκε, aor. 2. med. indic. à them. φύω, mutuante futurum 2. φυῶ, ab inuſit. them. φύω: vnde aoriſt. 2. actiu. ἔφυν, med. ἐφυόμην, cuius illud ἐφύου eſt ſecunda perſona ſingularis.

Πεφυλάξω, futur. 2. actiu. indic. eiuſdem thematis, ex quo & infin. φυλάξαι.

Πεφυκέναι, Plato Atticè pro πεφυκέναι dixit: quod eſt aor. 1. act. indic. à th. φύομαι.

Πεφυλάχθω, aor. 2. paſ. indic. à them. φυλάσσω, faciente fut. 2. act. φυλακῶ.

Πεφύκει, aor. 2. med. indic. vel imperatiu. modi, à themate actiu. φύω.

Πεφυλαγμένος, quod Heſyc. aſſert pro πεφυλαγμένος, eſt præt. perfect. paſ. verbi φυλάσσομαι: niſi malis Ionicam habere diphthongi dialyſin pro φυλάττω verſo σ in τ, & ſubſcripto ι, à themat. actiu. φυλάσσω.

Πεφύξω, aor. 1. med. indic. à them. act. φεύγω, faciente futur. 1. actiu. φεύξω, ex quo fit aor. 1. actiu. indic. ἔφευξα, mutata characteriſtica futuri in characteriſticam præteriti: quam ἔφευξα habent ἔδειξα quoque, ἔλεξα, & huiuſmodi alij aor. Vnde partic. φευξάμενος.

Πεφεύξομαι, fut. 1. med. eiuſdem them. ex φεύγω.

Πέφευγε, præter. perfect. act. verbi φεύγω, pro quo Attici πεφευγέναι dicunt.

Πεφυλάξαι, aor. 1. act. ſubiunct. modi à them. φυλάσσω mutuante futur. 1. actiu. φυλάξω ab inuſit. verbo φυλάκω.

Πεφύγοιτο, aor. 2. med. opt. modi, ab act. them. φεύγω, vt φύγοιτο à φεύγω. Vnde πεφυγμένος.

Πεφύω, vide in Πεφύ.

Πεφύγη, aor. 2. act. ſubiunct. modi, à them. φεύγω mutuante fut. 2. φυγῶ ex inuſ. th. φύγω. vnde & particip. φυγών, & media voce φυγόμενος.

Πεφυλαγμένοι, aor. 2. med. opt. modi, à them. φυλάσσω faciente futur. 2. φυλακῶ.

Πεφυλάχθαι pro πεφυλάχθαι, ab initio Doricū eſt, in fine Ionicam diphthongi habet diſſolutionem. itidem verò πεφυλαγμένο Doricum eſt pro πεφυλαγμένο.

Πεφυλαγμένος ſimiliter Doricum eſt, habens ſimul augmenti detractionem vel ſyncopen pro πεφυλαγμένος vel πεφυλαγμένος à Dorico them. φυλάσσομαι pro φυλάσσομαι.

Πεφυλάχθω quoque pro πεφυλάχθω, à φυλάσσω pro φυλάσσω.

Πεφυλάσσειν, eodem modo pro πεφυλάσσειν, quod eſt aoriſt. 2. actiu. infin. modi, à themate φυλάσσω faciente futur. 2 φυλακῶ, ex inuſit. themat. φυλάκω. Similiter πεφυλάσσομαι ſignificans φυλάσσομαι, eſt pro πεφυλάσσομαι, quod Æolicū eſſe ferunt pro πεφυλάσσομαι. Necnon πεφυλαγμένος.

Πρίβελε, Attica ſynæreſi pro προέβαλε: aoriſt. 2. act. indic. modi, à them. προβάλλω.

Προῦθα, itidem pro προέθα, aoriſt. 1. actiu. indic. modi, à themate προθέω. Sic Πρήγαγε pro προήγαγε. Προδεδήλωται pro προδεδήλωται aoriſt. 1. med. à προδηλόω. Πρῦλαμε, pro προέλαβε, aoriſt. 1. actiu. infinitiu. à themat. προλαμβάνω, Πρῦθηκε pro προέθηκε, aoriſt. 1. actiu. indic. à themate προτίθημι. Προῦπεμψε pro προέπεμψε: aoriſt. 1. actiu. indicat. à themat. προπέμπω. Προῦτίθετο pro προετίθετο: aoriſt. 1. à προτίθημι. Προῦτίθη pro προετίθη, pręt. imperf. verbi προτίθημι ex προτίθω. Προῦτρεπε pro προέτρεπε, præter. imperfect. paſſiu. à themate προτρέπω. Προῦτυψε pro προέτυψε: aoriſt. 1. actiu. προτύπτω. Προῦφαινε pro προέφαινε, imperfect. à themate προφαίνω, augmento etiam carens pro προφαίνω. Προῦχε pro προεῖχε, & προῦχον pro προεῖχον, itidem ſine augmēto pro προέχον. In aliis quoque innumeris fit hæc Attica ſynæreſis ε & ο, vel εο, vt viſus abundè docet.

Πρίωμαι, aor. 2. med. ſubiunct. modi à th. act. πρίω: cuius prima plur. πριώμεθα, & tertia πρίωνται.

Πρίαιο, aoriſt. 2. actiu. opt. modi, à themate ἵημι, vt ἐπίοιο ab ἵημι.

Πρόμενος, particip. aoriſt. 2. medij, ab eodem themate, vt ἐπόμενος ab ἵημι.

Προῆκε, aor. 2. med. indic. eiuſdem verbi, augmento carens pro προῆκε. Vnde infin. προέσθαι, & in comp. ἀπροέσθαι apud Eurip. initio Medeæ.

Πτάσθαι, aor. 2. med. infin. modi, ſyncopen habens pro πετάσθαι, à them. πέτομαι: vnde comp. ἐπιπτάσθαι apud Hom. Alij tamen à πτάω deriuare malunt.

Πτάμενοι, aoriſt. 2. actiu. verbi ἵπταμαι in infinitiu. modo, vt ab ἵσταμαι eſt στῆναι.

Πταίσω, fut. 1. act. indic. à verbo πταίω, vt ... ab ..., ex inuſitato them. ...

Πτήμην, (vnde in compoſ. apud Platonem in Phæd. ἀνέπτην) aor. 2. med. optatiu. modi, ſyncopen habens pro πταίμην, à th. πτάομαι. Quidam tamen à πτάω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτήμην dici vt ... pro ..., ... (vnde ...) pro ...

Πτυχθείς, partic. aoriſt. 1. paſſiu. ἐπτύχθην, ex act. themate πτύσσω, faciente fut. 1. πτύξω.

Πτωχαλίζειν, Ionicè ſiue Doricè pro πτωχάζειν, præſens infin. act. à them. πτωχάζω.

Πύσω, fut. 1. act. indic. verbi πύθω ex πύω.

Πυθέσθαι, aor. 2. med. indic. à them. πυνθάνομαι ſeu πεύθομαι, faciente fut. 2. πυθήσομαι: vnde & partic. πυθόμενος.

Πυθέσθω, Ionicè ſeu Doricè pro πυθοῦ, ao. 2. me. imp. modi, ab eod. themate.

Πύθηαι, Ionicè itidem pro πύθῃ, aoriſt. 2. med. ſubiunctiui modi ab eodem.

Πυθοίατο, Ionicè rurſum pro πύθοιντο, aor. 2. med. optat. modi, ab eodem. At πύθοντο eſt aor. 2. med. ind. modi ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσω, fut. 1. act. verbi πύθω ſignificantis putrefacio, vnde & partic. aor. 1. paſ. πυσθείς.

Πῶ, pro πῶθι per ectaſin dici, in præſens imperatiu. actiu. à themate πῶμι, volunt quidam recentiores grammatici: cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum eſt pro ποῦ.

Πώλεαι, Ionica dialyſi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ: ſecunda perſona præſens, indicatiui à themate πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperfect. act. eiuſdem thematis πωλέω.

Πωλέσκετο, quod quo que Ionicum eſt pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augm. hoc & inſerto σκ, vt ſuprà in Πωλέεσκε. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλήμην, Ionicè ſeu Doricè pro ἐπωλήμην, ſublato ſimul augmento præt. perf. eiuſdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionicè pro πωλήσῃ, diſſoluta diphthongo: fut. 1. med. eiuſdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίω, ex them. πόω ſeu πίω.

P

Ῥ'ΑΓΕΙ'Σ, particip. aoriſt. 2. paſſiu. ἐῤῥάγην, ex actiuo themate ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω faciente futur. 2. actiu. ῥαγῶ. Vnde & futur. 2. paſſiu. ῥαγήσομαι.

Ῥ'αισθεὶς, partic. aor. 1. paſſiu. ἐῤῥαίσθην, ab actiu. them. ῥαίω faciente pr. perf. act. ἔῤῥαικα, paſſ. ἔῤῥαισμαι. Ab eodem eſt aoriſt. 2. ſubiunct. ῥαίσω: facit enim futur. 2. act. ῥαιῶ.

Ῥ'άσσατε, aoriſt. 1. actiu. imperatiu. modi, à themat. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homerum: vnde & præſ. perfect. paſſiu. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri cauſa.

Ῥαχθεὶς, partic. aor. 1. paſſ. ἐῤῥάχθην, ex th. act. ῥάσσω.

Ῥέε ſeu ῥέεν, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἔῤῥεεν. præt. imperf. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. pr. imper. act. verbi ῥέζω.

Ῥ'έῃσι, Ionica rurſum & poetica epentheſi τοῦ ι, metri cauſa, pro ῥέῃ: præſ. ſubiunct. act. à them. ῥέω pro ῥέω.

Ῥ'έξαι, aor. 1. act. opt. modi, à th. ῥέζω. Alij tamen ſeſe torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥ'εύσω, futur. 1. actiu. verbi ῥέω, aſſumpto υ. vt πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγῆναι, aoriſt. 2. paſſiu. infinitiu. modi, à themat. actiu. ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω faciente futur. 2. actiu. non ſolùm ῥαγῶ, ſed etiam ῥηγῶ, ideóque duplicem aoriſtum 2. & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον ſicut à πλήσσω ſcimus eſſe non tantùm πλαγῆναι, ex fut. 2. πλαγῶ, ſed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.

Ῥ'ηθεὶς, particip. aoriſt. 2. paſſiu. ἐῤῥήθην, ab inuſ. th. ῥέω faciẽte fut. 1. act. ῥήσω, & ſignificante, dico refertur ad ἀγορεύω: ab aoriſto autem illo ἐῤῥήθην, eſt & fut. 1. paſſ. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, aoriſt. 1. actiu. infinitiu. à themate ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, faciente futur. 1. actiu. ῥήξω. At ῥῆξαι eſt aoriſt. 1. actiu. imperatiu. modi, ab eodem.

Ῥήσατο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσατο aoriſt. 1. med. indicatiu modi, ab inuſit. themat. ῥέω, ſignificante, dico, & faciente futur. 1. actiu ῥήσω. Vnde & partic. ῥησάμενος. Referunt autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥιπτάσει, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥιπτάσῃ, fut. 1. med. verbi actiu. ῥιπτάζω.

Ῥίπτασκον, Ionica ſyncope pro ῥιπτάζεσκον: hoc autem ῥιπτάζεσκον, Ionicum itidem eſt pro ἐῤῥίπταζον, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ. præterit. imperfect. actiu. verbi ῥιπτάζω.

Ῥ'ιπτοῦμαι, Atticum eſt pro ῥιπτήσομαι, ab act. them ῥίπτω.

Ῥ'ιφθεὶς, particip. aoriſt. 1 ἐῤῥίφθην, ex themat. actiu. ῥίπτω faciente futur. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aſpiratam, vt ἄπτω ἁφῶ, vnde aoriſt. 2. ἔῤῥιφον, & voce paſſiu. ἐῤῥίφην. At aoriſt. 1. eſt ἐῤῥίφθην, vnde ῥιφθῆναι in infinitiu. & particip. ῥιφθεὶς, item futur. 1. paſ. ῥιφθήσομαι.

Ῥ'υεὶς, partic. aor. 2. paſſ. ἐῤῥύην, ex act. them. ῥύω, idem ſignificante quod ῥέω.

Ῥ'ύεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥύου, præſ. imper. paſſ. à them ῥύομαι.

Ῥ'ύηθι, itidem aor. 2. paſſ. imper. modi ab eodem ἐῤῥύην, vt τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥ'υήσομαι, futur. 2. paſſiu. ex aoriſt. 2. ἐῤῥύην, facto ex themate ῥύω.

Ῥυσθῆναι, aoriſt. 1. paſſiu infinitiu. modi, à themate actiu. ῥύω, vel à paſſ ῥύομαι.

Ῥύμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præterit. perfect. paſſiu. eiuſdem themat. ῥύω ſeu ῥύομαι. Niſi potius per ſynæreſin factum eſt ex ῥύομαι, vt λοῦμαι ex λούομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infra annotabo.

Ῥύετο, itidem pro ἐῤῥύετο: præterit. imperfect. eiuſdem verbi ῥύομαι.

Ῥωσέω, Ionico pleonaſmo τοῦ ε vel Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro ῥωσῶ dicitur, vt ὁρέω pro ὁρῶ, βοέω pro βοῶ.

Ῥ'ύσαι, ſignificans φύλαξαι, eſt aoriſt. 1. med. imperatiu. modi à them. ῥύομαι.

Ῥ'ῦσθαι, per ſynæreſin pro ῥύεσθαι dici tradunt grammatici veteres, quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι vſurpari nouimus.

Ῥῦτο, quod Heſych. expon. ἐῤῥύετο, ἐφύλαττε, eſt præter. plusquamperfect. paſſiu. ab eodem themate ῥύομαι, Ionico more ſeu poetico abiectum habens augmentum, pro ἐῤῥῦτο, vt λῦτο pro λέλυτο. Niſi quis per ſyncopen ex ῥύετο vel ἐῤῥύετο factum exiſtimet, detracto itidem augmento, vt λῦτο ex λύετο factum prędicant nonnulli.

Ῥ'ωσθεὶς, partic. aor. 1. ἐῤῥώσθην, ex act. them. ῥώννυμι ſeu ῥόω, faciente pręt. perf. paſ. ἔῤῥωμαι.

Ῥώσω, fut. 1. act. eiuſdem th. ῥώννυμι ſeu ῥόω, vt χώννυμι ſeu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

ΣΑΜΑΙ'ΝΕΤΑΙ, ab Epicharmo vſurpatum pro σφραγίζεται, teſte Heſych. Doricum eſt pro σημαίνεται, à Dorico itidem themat. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπεὶς, particip. aoriſt. 2. actiu. à themate σήπω faciente futur. 2. actiu. σαπῶ, vt πλήσσω πληγῶ, πλαγῶ: vnde ao. 2. ἔσαπον, & in paſ. ἐσάπην, ex quo infin. paſſ. σαπῆναι & partic. σαπείς.

Σαρῶ, fut. 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Euripid. in Hecuba dicens. [illegible]. At σαρῶ, eſt à verbo σαρόω, quod huic σαίρω eſt ſynonymum.

Σαφηνιῶ, futur. 1. actiu. verbi σαφηνίζω. Atticum pro σαφηνίσω.

Σαχθεὶς, partic. aor. 1. paſſ. ἐσάχθην, ex act. them. σάττω.

Σάω, apud Homer. modo eſt tertia perſona præt. imper. act. modo ſecunda præſentis imper. per apocopen pro σάωζε, vt ὄα pro ὄαζε ſeu ὄαζε à them σαώζω. In imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionē pro ἐσάω ſeu ἐσάωζε. Quanquam ſunt qui imper. σάω Doricum eſſe dicant pro σόου, verſo ο in α more Dorico, ex themat. paſſiu. σάομαι, faciente imperatiu. σάου, σάω. Quin & ſecunda perſona præt. imperf. paſſ. ἐσάου eodem modo eſſe poteſt hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάω.

Σβέσε, Ionica ſeu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσαι pro ἔσβεσαι: aoriſt. 1. actiu. verbi σβέννυμι ex inuſitato themate σβέω, faciente futur. 1. actiu. σβέσω, præt. perf. paſſ. ἔσβεσμαι & aor. 1. paſſ. ἐσβέσθην, vnde infin. σβεσθῆναι, partic. σβεσθεὶς, & fut. 1. paſſ. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι, quoque eſſe dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius eſſe fut. 2. paſſ. ex aoriſt. 2. ἐσβήν, nam futur. 2. σβῶ, facit aor. 2. ἔσβην, vnde in paſſ. voce ἐσβήν, ex quo σβήσομαι. Certè fut. 1. act. σβήσω, vel aor 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεβάσθησαν, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν, aor. 1. paſſ. à th. σεβάζομαι.

Σειςθεὶς, particip. aoriſt. 1. paſſ. ἐσείσθην, ex act. them. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσαγμαι, præterit. perfect. paſſiu. verbi actiu. σάττω. Vnde infinitiu. σεσάχθαι.

Σεσαρυίας, partic. fœm. gen. ex præt. medio σέσηρα, deriuato ex σαίρω ſignificante [illegible], ſeu [illegible]. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Var.

Σεσεῖσθαι, pr. perfect. paſſiu. infin. modi, à them. actiuo σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηπα, pr. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non ſolùm σαπῶ, ſed & σηπῶ, vnde partic. σεσηπυῖα.

Σέσηρα, vel potius σέσηρε, pr. med. verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφηνα ſeu πέφαγκα: vnde particip. σεσηρώς, & fœmin. gen. σεσηρυίας: pro quo paulò antè habuimus σεσαρυίας. Quidam à σύρω deriuare malunt.

Σεῦε, Ionica augmenti detractione pro ἔσευε: aoriſt. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteriſtica, vt ἔχευε. Itidem voce media σεύατο: pro ἐσεύατο: vnde partic. σευάμενος.

Σεῦτο, per ſyncopen pro σεύετο vſurpari aiunt grammat. quidam recentiores: hoc autem σεύετο eſt tertia perſona aor. 1. med. imp. σεύω, ex eod. them. σεύω.

Σήψασθαι, aor. 1. med. infin. à th. act. σήπω: paſ. autem aor. 1. infin. ab eod. them. eſt σηφθῆναι.

Σίγαθεν Bœotica ſyncope pro ἐσιγάσθησαν, abiecto ſimul augmento more Ionico, aoriſt. 1. paſſiu. indic. modi, à them. act. σιγάζω. Apud Suid.

Σιμωσέω, Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro σιμωσῶ, futur. 1. vel 2. act. verbi σιμόω. Ab eodem & aoriſt. 1. actiu ἐσίμωσα, cuius infin. σιμῶσαι.

Σηφθείς, partic. aor. 1. paſſ. ἐσήφθην, à them. act. σήπω faciente fut. 1. σήψω.

Σηῆν, Doricè pro σηᾶν, præſ. infin. act. ab eodem them.

Σκεδασθῆναι, aor. 1. paſ. infin. modi, à th. act. σκεδάω.

Σκεδᾷ pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med. à them. actiu. σκεδάννυμι ſeu σκεδάζω.

Σκήλῃ quod Homer. vſurpauit pro ξηραίνῃ & σκληρὸν ποιῇ, Euſtath. ait eſſe potius à themate σκάλλω: aoriſt. actiu. ſubiunctiu. modi, vt ψήλῃ à ψάλλω: nam ſi à σκέλλω eſſet, faceret σκείλῃ, vt ποικίλλω ποικίλῃ, ἀγγέλλω, ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diuerſam habet ſignificationem. Ab eadem origine eſt optatiu. σκήλαι apud Heſyc. expoſitum ξηράναι, ξηράνοι: & infin. σκῆλαι, eandem habens expoſ.

Σκίδναντο, Ionicè pro ἐσκίδναντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonaſticè inſerto ι, ſeu reſoluta vocali circunflexa, præter. imper. paſſ. verbi act. σκιδνάω.

Σκλῆναι, aoriſt. 2. infinitiu. modi, à themate σκλῆμι, facto ex σκλέω: vnde & præter. perfect. actiu. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπιαζέμεν, Ionicè ſeu Doricè pro σκοπιάζειν, infinit. præſ. actiu. à σκοπιάζω.

Σκυλῆναι, aor. 2. paſ. infin. modi, à th. σκύλλομαι.

Σκυλμασεῖ, futur. 1. actiu. à themate σκυλμάζω: vel etiam futur. 2.

Σμυγείς, partic. aor. 1. paſ. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω faciente futur. 2. act. σμυγῶ, verſa aſpirata in mediam.

Σόεις, ſecunda perſ. ſing. poetici verbi σόω pro σώζω: à quo & in ſubiunct. modo eſt σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἤ γὰρ ἐμὲ σόωσι θεοί, ἢ κῆρας ἵκωμαι.

Σοῦ, imperatiu. præſ. paſſiu. verbi σόομαι, per contractionem ex σόου, vnde tertia perſona σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: & ſecunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σόεσθε. Alioqui σοῦ eſt etiam pronomen genitiui caſus, ex nominatiuo σύ vel σύς.

Σπαλείς, Æolicè pro σφαλείς: quod eſt particip. aoriſt. 2. paſſiu. à themate actiu. σφάλλω faciente futur. 2. σφαλῶ. Sic σπαλεῖ dicunt iidem pro σφαλεῖ.

Σπαρείς, partic. aor. 2. paſſ. ἐσπάρην, ex actiu. them. σπείρω faciente fut. 2. σπερῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σποῦ dicitur, reſoluta primùm diphthongo ου in εο, deinde inſerto metri gratia ι. Eſt autem hoc σποῦ, præſens vel aor. 2. med. verbi poetici σπέομαι ſeu σπείομαι ſignificātis idem quod ἕπομαι, vnde & aor. 2. indic. ἐσπόμην.

Σπείομεν, itidem Ion. dicitur pro σπῶμεν, in ao. 2. act. ſubiun. modi, reſoluta itidem vocali circunflexa ω in εω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & inſerto itidem metri cauſa ι, vt θείομεν pro θῶμεν ſignificante autem σπείομεν Heſyc. περιθῶμεν, καὶ ἐνδύσωμεν, eſtq; ab act. them. σπῶ.

Σπεῖσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab act. them. σπένδω faciente futu. 1. σπείσω, ex inuſ. them. σπείδω. Vnde med. vocis aor. 1. infin. σπείσασθαι, & partic. σπεισάμενος.

Σπένδεσκε, Ionicè pro ἔσπενδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε pr. imper. act. eiuſdem verbi σπένδω.

Σπές, aoriſt. 2. actiu. imper. modi, à themate σπῶ, faciente futur. 1. σπέσω, aor. 2. ἔσπον, ex quo factum eſt hoc σπεῖς, pleonaſmo τοῦ ι, pro σπές, vt χεῖς pro χές, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in aoriſt. 2. imper. actiu. θὲς facit ἐνίσπες. Inde compoſ. ἔνισπε: ambo ſignificantia λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc thema σπῶ vſurpatū eſſe pro ἕπω, vt præcedēs σπῶ ſignific. ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta ſunt.

Σπέσθαι, aor. 2 med. infin. modi, à them. σπέομαι facto ex ἕπομαι, dēpto ε & eius loco poſito σ.

Σπέτε, ſecunda perſ. pl. aor. 2. σπές, de quo paulò antè.

Σπόμενος, part. aor. 2. med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπέομαι facto ex ἕπομαι, vt paulò antè etiam annotaui in Σπέσθαι: vnde cōp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homer.

Σταθείς, partic. aor. 1. paſſ. ἐστάθην, ex act. them. ἵστημι, ex quo aor. eſt & infin. σταθῆναι, & fut. 1. σταθήσομαι.

Στᾶθι pro στῆθι, vt μεθίσταθι pro μεθίστηθι: præſ. imper. act. à themat. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica ſyncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, vt θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν, aor. 2. act. opt. modi, à th. ἵστημι.

Σταλῆναι, aoriſt. 2 paſſiu. infinit. modi, ab actiu. themat. στέλλω faciente futur. 2. actiu. στελῶ, aoriſt. 2. ἐστάλην. Vnde partic. σταλείς.

Στάμεν, Ionicè ſeu Doricè pro στῆναι, vt θέμεν pro θεῖναι.

Στάν, Bœotica ſyncope, ſimul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστησαν, vt ἔβαν pro ἔβησαν, ao. 2. act. indic. modi, à them. ἵστημι.

Στάς, partic. eiuſdem aor. 2. ἔστην ab eodem them.

Στείλατο, aoriſt. 1. med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλατο, more Ionico.

Στείομεν Ionicè pro στῶμεν, reſoluta primùm vocali circumflexa ω in εω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω, & inſerto metri gratia ι, vt σπείομεν paulò ſupra pro σπῶμεν, aoriſt. 2. actiu. ſubiunct. modi, ab eodem them.

Στέωμεν, itidem pro στῶμεν, Ionica vocalis circunflexæ ω reſolutione in εω & ſyſtole τοῦ ω.

Στερέσαι, poeticè metri cauſa pro στερῆσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. στερέω ſubſeruiente verbo στερίσκω.

Στερηθέω, apud Heſychium legitur, expoſitum στερηθῶμεν. Videtur igitur habere ſyncopen ſimulque ſyſtolen pro στερηθείω, quod Ionicum ſeu Doricum eſt pro στερηθῶμεν, vt βείω pro βῶμεν.

Στίξαι, aoriſt. 1. actiu. infinitiui modi, à themate στίζω ex quo & partic. 1. paſ. στιχθείς: facit enim pr. perſ. paſ. indic. ἔστιγμαι, & aor. 1. ἐστίχθην.

Στεῦται, Euſtath. per ſyncopen factum ait ex στεύεται: quod eſt præſ. paſſiu. verbi actiui στεύω facti ex στέω pleonaſmo τοῦ υ. Itidémque in imperfect. στεῦτο pro ἐστεύετο, ſublato ſimul augmento. Exponitur verò hoc στεῦται aliâs διαβεβαιοῦται: aliâs ὑπισχνεῖται, aliâs ἵσταται: quæ primaria eius eſt ſignificatio, vtpote originem trahentis ex στῶ.

Στέψας, particip. actiu. aoriſt. 1. à themate στέφω, faciente fut. 1. στέψω.

Στήομεν, Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro στῶμεν, aor. 2. act. ſubiunct. modi à them. ἵστημι.

Στήῃ pro σταίη, α verſo in η & ι ſublato, vt δώῃ pro δοίη, teſte Euſtat. Alij tamen pleonaſmo τοῦ η pro στῇ, dictum volunt. Illum ſequendo, eſt opt. modi: hoc autem, erit coniunctiui: vtrobique autem aor. 2. act. à them. eodem.

Στῆναι, infin. eiuſdem aor. 2. ἔστην, ex eod. them.

Στῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem the. faciente fut. 1. act. στήσω, ex inuſ. verbo στάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην tertia perſona dual. aoriſt. 2. act. indic ab eod. them.

Στήω, στήῃς, στήῃ, factum aiunt ex στῶ, στῇς, στῇ, quòd Ionicam habere diphthongi diſſolutionem ſupr. dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectaſi τοῦ ε: vel etiam ex στάω, στάῃς, στάῃ, verſo α in η ſubſcripto: quam formationem ſequendo, vbique iſti η ſubſcribendum ι fuerit, στήω, στήῃς, στήῃ.

Στίχε, aoriſt. 2. act. imper. modi à them. στείχω, faciente futurum 2. στιχῶ.

Στιχθείς, partic. aor. 1. paſ. ἐστίχθην, ex act. them. στίζω.

Στορέσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. στόρνυμι, faciente futur. 1. στορέσω, ex them. στορέω. In eodem aoriſt. 1. act. indicatiui modi poetæ στόρεσαν dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἐστόρεσαν: itidémque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ionicè pro ἐστρατῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circunflexa reſoluta, ſeu ο pleonaſticè inſerto, pr. imper. verbi στρατάομαι.

Στραφῆναι, aor. 2. paſ. infin. modi, à them. act. στρέφω, faciente fut. 2. act. στραφῶ, aor. 2. ἔστραφον.

Στρεφθείς, partic. aor. 1. paſ. ἐστρέφθην, ex eodem them.

Στύξαιμι, aoriſt. 1. actiu. optat. modi, à them. στυγέω, mutuante ipſum à στύγω: quanquam nonnulli ſunt qui fut. 1. στύξω, per contractionem factum velint ex στυγήσω, exempto η & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica ſyncope & Ionica ſimul augmenti detractione pro ἐσύθησαν, aor. 1. paſ. indic. modi, à them. σεύω vel σύω: vnde partic. συθείς.

Σύθι, quod Heſyc. affert pro ἴθι, metaplaſmum habere videtur pro σύε, vt κλῦθι pro κλύε, ... pro ..., & ſimilia alia, vt ſit præſens imper. ab eodem σύω.

Συμβῆμεν, Doricè pro συμβῆναι, aoriſt 2. actiu. infin. modi, à th. συμβαίνω.

Συμπαγείς, partic. aor. 2. paſ. συνεπάγην, à them. συμπήγνυμι, faciente futur. 1. συμπήξω, ex inuſ. verbo συμπήγω.

Συναγρόμενοι, partic. à poetico verbo συνάγρομαι quod metri cauſa factum eſt ex συναγείρομαι.

Συνάξασθαι, aor. 1. med. infin. modi, à th. act. συνάγω.

Συνεληλέχαται, præter. perfect. paſſiu. indic. modi, ab act. themate συλλέγω: habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, vt ὀρώρεγμαι ab ὀρέγω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circūflexæ diſſolutione pro συνῆκα, aoriſt. 1. act. verbi συνίημι ex συνίω, habens characteriſticam futuri mutatam contra regulam in characteriſticam præteriti perf. vt ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα, & ſimiles alij aor. ſti.

Συνεθέμην & συνέθεντο, ſunt aor. 2. med. indic. modi, ab act. them. συντίθημι.

Συνεληλεγμένα, partic. præter. perfect. paſſ. Atticum pro συνειλεγμένα, à them. act. συλλέγω. Itidémque partic. præ. perfect. act. ab eodem themate eſt συνεληλεχώς pro συνειλεχώς. Atticè au-

gmento ἐ verſo in η.

Συνώχεαι, itidem pro συνώχηχαι, præt.perf.act.verbi συνοχέω, quod ex συνέχω. Similiter συνοχωκότα Atticè pro συνοχηκότα dicitur, quod eſt pr.perf.act.verbi συνέχω, habens Atticam rurſum ο mutatum in ω.

Συνώνησαν, Attica ſyncope pro συνεωνήσαντο, aoriſt.1.act.verbi συνωνέομαι.

Σύνες, aoriſt.2.actiu.imper.modi, à them. συνίημι: vnde ſecunda plur. σύνετε.

Συνιῶ, Atticum fut.1.verbi συνίζω pro συνίσω.

Συνῆκεν, aor.2.med.indic.modi, ab eodem them.

Συνῆκα, aor.1.act.verbi συνίημι, vt paulò antè dixi in Συνέηκα.

Συνέεο, Ionicè exempto ε pro συνίεσο, ex quo poſtea contractione Attica fit συνοῦ: eſt aor.2.med.imper.modi, à themate συνίεμαι.

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι, quod eſt præſ. infinitiu.act, vel à them. συνιέω vel à συνίημι ſignificante συμπαρίεμαι.

Συνίεσαν, pro συνίεσαν, eſt pr.imperf.act.verbi συνίημι, mutuatiuum à th. συνιέω.

Συνιέσκε, Ionicè pro συνίει, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε, pr.imper.act.verbi συνιέω.

Συνεστέαται, Ionicè pro συνεστέωνται, præter.perfect.paſſ.ex actiu. verbo συνίστημι.

Συνοχωκότε, partic. præterit. perfect. actiu. συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amiſſum etiam ε, prætereáque paſſi τροπὴν ω εἰς ο, pro συνωχηκότε, à themate συνοχέω. Apud Homerum Iliad. β, de humeris Therſitæ, κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Heſych. habet συνοχωκότε, exponens συμπεπτωκότε: quoniam (inquit) συνοχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymolog. & Euſtath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχέω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius, ex συνέχω deriuatum innuens: nam ex ἔχω innuit fieri præterit.med. ὦχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præſentis ὄχωκα, & addita præpoſ. συνόχωκα.

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Itidem συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt exempto ι ex vocali.

Συσταθῇ, aor.1.pass.ſubiunct.modi à th. συνίστημι. Ex quo & particip. aor.1.paſ. συσταθείς. Facit enim pr.paſſiu. συνίσταμαι, ex quo aor. 1. συνεστάθην.

Συσχεθῇ, aoriſt.1.paſſiu.ſubiunctiu. modi, à them. συνέχω faciente futur.1. συσχήσω, præter.perfect.paſ. συνέσχημαι, aoriſt.1. συνεσχέθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in εὑρέθην: vnde & partic. συσχεθείς.

Σέσυτο, pr.plusquamper.paſ.verbi σεύω ſeu σεύω, augmento carens pro ἐσέσυτο, vt χύτο pro ἔχυτο.

Σφαγείς, partic.aor.2.paſ. ἐσφάγην, ab act.th. σφάζω faciente futur. 2. σφαγῶ.

Σφαλῆναι, aor.2.paſ.infin.modi, à them. σφάλλω faciente futur.2. σφαλῶ. Ex eodem eſt aor.2.paſ.opt.modi σφαλεῖτε, Atticâ habens ſyncopen pro σφαλείητε.

Σφαραγεῦντο, Ionicè ſeu Doricè apud Homerum pro ἐσφαραγοῦντο, ſublato etiam augmento: præter.imperfect. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι, aoriſt.1.actiu.infin.modi, à them. σφάλλω: vnde & partic. σφήλας.

Σχασθείην, aoriſt.1.paſſ. optat.modi, à them.actiu. χάζω, faciente fut.1. χάσω.

Σχέθε ſeu σχέθεν, pr.imper.act.verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθείς, particip.aoriſt.1.paſſiu.ab actiu.themate ἔχω, faciente futur.1. σχήσω (ex them. σχέω) & præter.paſſiu. ἔσχημαι, aoriſt. 1.paſſ. ἐσχέθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in εὑρέθην: vnde aor.infin σχεθῆναι.

Σχέμεν, Ionicè ſeu Doricè pro σχεῖν, ao.2.act.infin.modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi diſſolutione pro σχοῦ, aor.2. imperat. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonaſmo τοῦ ς pro σχέ, aoriſt.2.actiu. imperat.modi ab eodem. Similiter θές dicitur pro θέ, & ἄνστας pro ἄνστα, ſequendo formam aoriſt.2. imper. verborum in μι, nimirum θές, ἕς.

Σχήσεσθαι, fut 1.med.infin.modi ab eodem verbo ἔχω, faciẽte futur.1.act. σχήσω, ex inuſ.them σχέω.

Σχισθῆναι, aor.1.paſ.infin.modi, à them.act. σχίζω, faciente præt. perf.paſ. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο, aor.2.med.opt.modi, à verbo ἔχω faciente fut.2. σχῶ, ex inuſ.them. σχέω. Idem aoriſti.2.actiu.facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι: ex quo poſtea med. illic σχοίμην.

Σχόμενος, partic.aor.2.med. ἐσχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ, aor.2.med.imp.modi, ab eodem.

Σχών, partic.aor.2.acti. ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωε abiecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa ſyllaba σκε, pr.imperf.act.verbi σώω, quanquam nonnulli à σωΐσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω eſt præter.perfect.paſſ. σώοντο, itidem augmento carens pro ἐσώοντο: aliis tamen id pro σώζοντο vſurpatum dicentibus per ſyncopen. Sed notandum eſt eſſe thema σώω alterius etiam ſignificationis, à quo eſt pr.imper.paſ. σώοντο: quod Heſyc.exp. ὡρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωθείς, partic.aor.1.paſ. ἐσώθην, facti ex tertia perſ.pr.perf.paſ. σέσωσται, dempto σ à them.act. σώζω.

T

Ταγείς, partic.aor.2.paſſ. ἐτάγην, ex act.themat. τάσσω ſeu τάττω, faciente futur.2.actiu. ταγῶ.

Ταθείς, partic.aoriſt.1.paſſiu. ἐτάθην, ex act. them. τείνω, faciente pr.perf.act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Ταπείς, partic.aor.2.paſ. ἐτάπην, ex act.them. τήκω, faciente futur. 2.act. τακῶ: vnde aoriſt.2. ἔτακον, & paſſ.voce ἐτάκην: ex quo futur.2. τακήσομαι.

Τάμε, aor.2.act.indic.modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε: facit enim τέμνω fut.2. ταμῶ, vnde aor. ille 2. ἔταμον, ex quo particip. ταμών, aor.2.paſ.eſt ἐτάμην, vnde in ſubiunctiuo eſt ταμῶ.

Ταμέει, Ionica diphthongi circunflexæ diſſolutione pro ταμεῖ: itidémque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut.2.act.eiuſdem verbi τέμνω.

Ταρπῶμεν, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐταρπῶμεν: itidémque ταρπήμεναι pro ἐταρπῆναι, aor.2.paſſ. indic.modi, à them.act. τέρπω, faciente futur.2.act. ταρπῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, αἴ κε ταρπώμεσθα γόοιο, pro, ad ſatietatem vſque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potuque, vel etiam ſimpliciter, nos ſatiauimus: nam & infin.paſ.huius ao. exponit κορεσθῆναι ſimpliciter. Inepti autem ſunt qui in his à τέρπω deformandis ſeſe torquent.

Ταρφθήμεναι, Doricè pro τερφθῆναι, aor.1.paſ.infin.modi, ab eodẽ them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, partic.aor.2.paſ. ἐτάφην, ex act.them. θάπτω, faciente fut. 2. ταφῶ, propter ſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum eſt. Itidem partic.aor. 2.act. eſt ταφών. Suntque qui Ionicam eſſe putent harum cognatorum literarum enallagen: ij ſiquidem dicunt τάφρα, κιθών, κύθρος, βάτραχος pro θάπτω, χιτών, χύτρος, βάθραχος. Notandum porrò eſt, hoc ταφών duplicem habere ſignificationem: nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβήσας & ἐκπλαγείς. In qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβέω, nonnulli à θέω. Vide & Τεθηπώς infra.

Τεθαλυίης, partic.fœm.gen. ex τέθηλα præt.medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica ſyncope pro τεθείησαν, aor.1.paſſ.opt.modi, ex ao. 1.indic. ἐτέθην: vnde & partic. τεθείς.

Τέθεικα, præt.perf.act.indic.verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα, nam id regulare eſt ex fut.1.act. θήσω. Itidémque in pr. perf. paſſ. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι, vt εἷκα & εἷμαι, à them. ἵημι, faciente fut.1.act. ἥσω.

Τεθηκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro τεθεικέναι, in infinitiu præter.perfect.act. à them. θέω. Sed improbatur eius vſus.

Τέθηλε, metri gratia verſo α in ε dicitur pro τέθηλα, in præter. med.verbi θάλλω. Frequens apud Hom. vnà cũ partic. τεθηλώς.

Τεθεάσθαι, apud Heſyc. legimus expoſitum ἐωρακέναι, quod eſt præ.perf.med. habens terminationem paſ. vt ἐγρήγορθαι quoque apud poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infin.præter.perf.med. τέθηπα, ex quo & partic. τεθηπώς, ſecundum quoſdam à verbo θάω, ſecundum alios ex θήπω, inter quos eſt Euſt.

Τεθήσατο, Ionico pleonaſmo pro ἐθήσατο, aoriſt.1.med. verbi θάομαι, ex quo ſupr. Doricus infinitiu. θάσασθαι, ſignificat autem ἐθαύμασε.

Τέθηπα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθαμβα: ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe pr.perfect.med. verbi inuſ. θήπω, vt ἔοικα eſt ex εἴκω.

Τέθναθι, præſ.imper.act. à them. τέθνημι, vt ἵσταθι ab ἵστημι. Apud Euſt. τέθνατι ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratæ ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Τεθνειῶν, aoriſt.2.actiu.optatiu. modi, anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro θνειῶν, ex verbo τέθνημι, facto ex θνῶ: ex quo τέθναμεν eſt prima plur. τεθνάναι, infin. τεθνάναι, & particip. τεθνεώς.

Τεθνᾶμεν, τεθνᾶτε, τεθνᾶσι, Attica ſyncope pro τεθνήκαμεν, τεθνήκατε, τεθνήκασι: numerus pluralis præcedentis τέθνηκα.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritum pro τεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι, infinit. præſ. actiui ab eodem τέθναμι.

Τεθνᾶσι, per ſynæreſin ex τεθνάασι, vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθναα autem (cuius tertia perſ. plur. eſt hoc τεθνάασι) dixi paulo antè.

Τέθνατο, præſ. imp. paſſ. ex τίθναμαι, vt ἵστατο ex ἵσταμαι.

Τεθνειώς, particip. præt. act. τέθνηκα, quod ſyncopen paſſum eſſe factumque ex τεθνηκὼς aiunt. hoc autem τεθνηκὼς Bœoticum eſſe volunt pro τέθνηκα. vt τέθνεια paulo ſupra pro τέθνηκα: à themate θνήσκω faciente futur. 1 θνήσω ex θνάω. Quod porrò ad obliquos attinet huius participij, ſciendum eſt eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex poſtulat, modò per ω, vt quum dicit, Ἐκ νεκύων τεθνειώτων. Idem in Τεθνεὼς accidit.

Τεθνεὼς quoque legitur apud Suidam. particip. ex præter. τέθνεα habente τροπὴν, vt ἑστεὼς ex ἕστα. Niſi pleonaſmum τοῦ ε habere dicamus pro τεθνεώς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Ariſtoph. legitur in Acharnen. Eſt autem fut. 1. ac. verbi τεθνήκω, facti more Siculo ſeu Syracuſano ex præter. τέθνηκα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Niſi ex τεθνάω deriuare malis. Legitur apud Suidam.

Τεθνηώς, partic. præt. perf. τέθνηκα, ſyncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participij τεθνειώς dictum eſt, hoc huius quoque obliquis accidere ſciendum eſt, eos nimirum pro metri neceſſitate modò per ω, proferri ab Homero, modò per ο, vt Odyſſ. λ. Οὐκέτι μακρὸν τεθνειότα, ...

Τεθνεὼς quoque per ſyncopen dicitur pro τεθνεακὼς ex τέθνεα, vt in ἑστεὼς quoque ex ἕστα abſorbetur α. De τέθνεα autem ſuprà dictum eſt.

Τεθρέψαι, anadiplaſiaſmo Ionico pro θρέψαι, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, aor. 2. act. infin. modi à θρέφω.

Τετρᾶσθαι, Doricè pro τετρῆσθαι: præt. perf. paſſ. infin. modi, ab act. th. τιτράω, faciente fut. 1. τρήσω ex inuſ. τράω. Apud Varin. obſcœnam habet ſignificationé pro ὀχεῦσθαι. vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκμήρατο, aor. 1. med. verbi τεκμαίρομαι, augmento carens pro ἐτεκμήρατο.

Τεκών, part. aor. 1. act. à th. τίκτω, mutuante fut. 2. τεκῶ ab inuſitato themate τέκω, vnde aor. 2. ἔτεκον.

Τελείετο, Ionicè pro ἐτελεῖτο, præt. imperf. paſſ. ἀντὶ τοῦ ..., à th. poetico τελείω pro τελέω.

Τέλεσσε, itidem ſine augmento pro ἐτέλεσε: aor. 1. act. indic. à th. τελέω, faciente futurum 1. τελέσω, retento ε.

Τελεῦντι, Doricè pro τελοῦσι à τελέω.

Τεμῶ, fut. 1. act. verbi τέμνω: vnde infi. τεμεῖν. Quanquam & fut. 2. hæc eſſe poſſunt. nā reperitur etiam aor. 2. τεμεῖν. Mediæ vocis fut. 1. vel 2. eſt τεμοῦμαι.

Τέξω, futur. 1. act. verbi τίκτω, mutuatitium ab inuſ. τέκω, vnde & fut. τεκῶ. In voce media futur. facit τέξομαι: at in paſſ. τεχθήσομαι.

Τέρπετο, Ionica diſſolutione diphthongi pro τέρπου. præſ. imperfect. paſſ. ab act. them. τέρπω. Dores pro eodem τέρπου dicunt τέρπευ.

Τέρπετο, Ionicè ſine augmento pro ἐτέρπετο, præt. imperf. paſſ. verbi act. τέρπω. Alioqui τέρσω eſt & Æolicum fut. 1. act. verbi τείρω, vt κέρσω à κείρω eſt.

Τέρσηνε, itidem ſine augmento pro ἐτέρσηνε, aoriſt. 1. act. indic. à τερσαίνω.

Τεταγὼν, Ionico anadiplaſiaſmo pro ταγὼν, vt λελαβὼν pro λαβών. partic. aor. 2. act. à them. τάζω, deriuato ex τὸ ſignificāte λαμβάνω. vt annotat Euſt.

Τέτακα, præter. perf. act. indic. verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt. paſſ. τέταμαι, ex quo aor. 1. ἐτάθην.

Τεταράχαται, præt. perf. paſſ. indic. verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro ταρπόμενος, part. aor. 2. med. à th. act. τέρπω, faciente fut. 2. act. ταρπῶ, Ho. Iliad. ι, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quum ad ſatietatem vſque amicum pectus oblectaſſent exhilaraſſéntque vino & cibo.

Τετάχαται, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί. præter. perf. paſſ. verbi act. τάσσω.

Τετάχαται, itidem pro τεταγμένοι εἰσί, tertia perſ. plur. pręt. perf. paſſ. τέταγμαι. facta ex tertia ſingul. τέτακται, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. Sic in pluſquamperfecto. τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν. Ab actiuo themate τάσσω.

Τετευχῆσθαι. poeticè pro ὡπλίσθαι, & armis inſtructum eſſe, quaſi verbo τευχέω facto ἀπὸ τοῦ τεύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, vt ſuprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fut. 2. & aor. 2.

Τετίημαι, apud poetas pro τέτιμαι, ſeu τετιμώρημαι, præt. perf. paſſ. tanquam à τιέω facto ex τίω ſignificante punio, vlciſcor. Ab eodem verbo eſt particip. τετιηώς poeticam habens ſyncopen pro τετιηκώς, vt κεκμηώς pro κεκμηκώς, & ſimilia. vnde in plur. τετιηότες, apud Hom.

Τετιμένος, quidam per ſyncopen pro τετιμημένος vſurpatum aiūt, quod eſt partic. præteriti perf. paſſ. à themate τιμάω. Sed quid vetat dicere eſſe participium præter. perf. paſſ. τέτιμαι, ex act. themate τίω? nec enim è longinquo petenda ſunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλαθι, per apocopen pro τετλάθι, præſ. imperf. act. à verbo τέτλημι, vt τέθναθι à τέθναμι. Sunt tamen qui hæc aor. 1. eſſe dicant, haberéque anadiplaſiaſmum Ionicum pro τλῆ & τλάθι.

Τετλαίην, præſens optatiu. act. ab eodem τέτλημι, vt τεθναίην à τέθναμι.

Τέτλαμεν, per ſyncopen pro τετλήκαμεν, vt τέθναμεν pro τεθνήκαμεν. Prima perſona plur. præt. perf. τέτλαα quod per ſyncopen itidem & τροπὴν τοῦ η factum ex τέτληκα dicūt. ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεν, eſt infi. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipſo videbis.

Τετλάναι, præſens infin. act. ab eodem, vt τεθνάναι à τέθναμι eſt. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι. ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri ſciendum eſt.

Τετληώς, Ionica ſyncope pro τετληκώς, vt ſuprà τεθνηώς pro τεθνηκώς. partic. pręt. perf. act. τέτληκα ex τλῆμι ſeu τλάω, faciente futurum 1. act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. actiui τέμνω ex inuſ. the. τμέω, vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμέω. Quidam tamen ſyncopen habere volunt pro τετέμηκα quod τετέμηκα factum eſſet ex futur. τεμῶ, abeunte in præſens, vt νενέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiuſmodi alia. Inde paſſ. præter. τέτμημαι, ex quo participium τετμημένος.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα & ſimilia.

Τέτομα, præt. perf. med. verbi τέμνω, habens eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt. med. verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Heſiod. poeticum nomen numerale eſt pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. paſſ. indic modi, à th. act. τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, vt ἔστραμμαι & ſimilia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & partic. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί. vt ſuprà τετάχαται & τετάχαται, præt. perf. paſſ. indic. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulo pòſt eiuſdem th. ex τέτραψαι ſecunda perſ. præt. paſſ.

Τετρήχει, pro τεταράχει ſeu ἐτεταράχει vſurpant poetæ, facta ſyncope alterius α, & alterius τροπῇ εἰς η. præt. pluſquamperfect. med. verbi ταράσσω. Homer. Τετρήχει δ' ἀγορή. id eſt, ἐτεταραγμένη. Etym.

Τέτρηνε, aor. 1. act. indic. augmento carens pro ἐτέτρηνε: à the. τετραίνω. vnde & partic. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει præt. pluſquamperf. med. verbi poetici τρήχω ſignificantis τραχύνομαι. vnde participium τετρηχώς, & fœmin. τετρηχυῖα, Varin.

Τετρίγει, præt. pluſquamperf. med. verbi τρίζω. Vnde partic. τετριγώς, cum ſuo fœm. τετριγυῖα.

Τέτροφα. Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω eſt, & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, pręt. perf. paſſ. verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. τιτρώσκω, mutuo ſumptum ab inuſitato τρόω. Vnde participium τετρωμένος.

Τέτυγμαι, pro τέτευγμαι dicitur ... , vt πέπυσμαι pro πέπευσμαι, præter-perfect. paſſ. verbi actiui τεύχω. Niſi quis à τύχω deriuare malit. Vnde infinit. τετύχθαι & participium τετυγμένος.

Τετύκοντο, aor. 2. med. indicat. modi, Ionicum habens anadiplaſiaſmum pro ἐτύκοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τεύχω deriuent. verùm quum id facere deberet aoriſt. 2. med. τετύχοντο, ex futur. 2. τυχοῦμαι, ideo magis conſentaneum eſt vt formemus à verbo τύχω, quod Heſychius affert pro ἐτοιμάζω. Similiter in actiua voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, eſt aor. 2. infin. ab eodem them.

Τετύχηκα præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde participium τετυχηκώς.

Τετύχῃσι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplaſiaſmo, dein paragoge. aoriſt. 2. act. ſubiunct. modi, ab eodem τυγχάνω, ex inuſ. th. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. præter. perfect. paſſ à themate act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύχω, cuius meminiſſe

Heſych. iam dixi. At τετύχθω eſt imper. eiuſdem præteriti ab eodem themate.

Τεχθῆναι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à them. act. τίκτω, faciente futurum 1. act. τέξω, ex inuſit. verbo τέκω. Inde & futurum 2. paſſ. τεχθήσομαι.

Τῆ, imperat. præſens verbi vel τάω, α & ε contractis in η, vt ζῆ pro ζάει reperimus: vel τῆθι, per apocopen, vt κρῖ pro κριθή. ſignificat autem λάβε apud Homerum, quum ait, Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη, apud Homerum pleonaſmo poetico τοῦ ο pro τηλεθῶσα: quod eſt participium præſens fœminini generis ex verbo poetico τηλεθάω deriuato ex θάλλω.

Τίθηαι, Ionicè exempto σ pro τίθησαι, ſecunda perſona verbi τίθημι.

Τιθάμεν, epentheſi τοῦ α pro τίθεμεν, vt διδάμεν pro δίδομεν. Euſtath.

Τιθέασι, Ionicè itidem pro τιθεῖσι, tertia pluralis eiuſdem thematis.

Τιθῆσι, Ionicè itidem pro τιθῇ reſoluta primùm circunflexa diphthongo ῃ in ηι, deinde annexa illa paragoge σι. præſens ſubiunct. act. à τίθημι.

Τίθει, præſens imper. act ab eodem themate, mutuo ſumptum ex τιθέω, pro τίθεε.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν. Attica ſyncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, præſ. opt. ab eodem.

Τιθείμεναι, aſſumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Euſt.

Τίθειμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidémque τίθειν pro τιθεῖν.

Τιθήμεναι, ectaſi poetica dicitur pro τιθέμεναι, quod eſt Doricum infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm & τιθήμενος in participio reperitur pro τιθέμενος, itidem ectaſi illa poetica verſo ε in η, metro ita poſtulante.

Τίεσκε, Ionicè pro ἔτιε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε. præt. imperf. act. verbi τίω.

Τισάμην, Ionicè pro ἐτισάμην, aor. 1. med. verbi τίομαι ſignificantis, vlciſcor, punio. facit enim id futurum 1. med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλᾶθι, imper. præſ. act. à th. τλάω.

Τλαίην, opt. præſ. act. ab eodem, vt ἱσταίην.

Τλάς, partic. præſ. act. ab eodem.

Τλῆναι, aor. 2. act. infi. modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiuſdem verbi eſt futur. 1. act. mutuo ſumptum ex inuſ. themate τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor. 2. paſſ. indic. modi, à themate actiuo τμήγω ſeu τμήσσω, faciente futurum 2. act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν Ionica itidem augmenti detractione poſſet eſſe pro ἔτμαγεν, in aoriſto 2. actiuo, tertia nimirum perſona ſingul. ex prima ἔτμαγον.

Τμαγείς, partic. ex aoriſt. 2. ἐτμάγην, ab eodem themate τμήγω ſeu τμήσσω, retinente α in futuro 2. quemadmodum πλήσσω notum eſt facere non ſolùm πληγείς, ſed etiam πλαγείς.

Τμηθεῖσα, itidem partic. fœm. aor. 1. paſſ. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente præteritum act. τέτμηκα, & paſſ. τέτμημαι, de quibus ſuprà.

Τμήσω, futur. 1. act. eiuſdem verbi τέμνω, mutuat. ab inuſ. τμέω, vt κάμνω ex καμέω ſua tempora mutuatur. Τμήξω autem eſt futurum verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Τραπεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à themate τρέπω, faciente fut. 2. τραπῶ, verſo ε in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut. 2. & aor. 2. plerunque breuis eſt.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, reſoluta primùm vocali circumflexa ω in εω, deinde facta ſyſtole τοῦ ω. & metri cauſa inſerto ι aor. 2. paſſ. ſubiun modi, à them. τρέπω, faciente fut. 2. act. τραπῶ, mutato ε in α, vt στέλλω σταλῶ. Eiuſdem aor. 2. paſſ. infin. eſt τραπῆναι, & partic. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπον, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπον. aor. 2. act. à the. τρέπω, faciente fut. 2. τραπῶ, verſo ε in α. Poteſt τράπον Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica ſyncope, eſſe etiam aor. 2. paſſ. indi. modi pro ἐτράπησαν, vt τμάγεν paulo ſuprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγεν ſuprà pro ἐτμάγησαν. aor. 2. paſſ. indic. modi, à th. act τρέφω, faciente fut. 2. act. τραφῶ, mutato ε in α, vt τρέπω, τραπῶ. Eſt etiam hoc idem τράφεν aoriſt. 2. act. ex fut. 2. τραφῶ augmento itidem carês pro ἔτραφεν, ex prima perſona ἔτραφον.

Τρέσσε, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσε, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri cauſa, aor. 1. act. indic. à themate τρέω, faciente futurum 1. act. τρέσω, retento ε, vt τελέω, τελέσω.

Τρέφοιν, præſ. opt. act. per ſyncopen pro τρέφοιμι, quod Atticum eſt pro τρέφοιμι. Ita Etymologus afferens ex Euripide hũc huius τρέφοιν vſum, Λέγοιμ' ἂν οὐκ εἰ τρέφοιν τε τῶν πάλαι.

Τρεφθῆναι, aor. 1. paſſ. infi. modi, à th. act. τρέφω.

Τρομέοιατο, Ionicè pro τρομέοιντο præſ. optat. paſſ. ab act. τρομέω.

Τροχόωσα, Ionicè itidem ſeu poetico pleonaſmo τοῦ ο pro τροχῶσα, partic. præſ. à th. τροχάω.

Τρωθῇ, aor. 1. paſſ. ſubiunct. modi, à th. act. τιτρώσκω, faciente fut. 1. τρώσω, ex inuſ. th. τρόω.

Τρώσω, fut. 1. act. verbi τιτρώσκω, ex inuſ th. τρόω.

Τυπτεῖς, Atticè pro τύπτεις, ex τυπτῶ formato th. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: participii præſ. genitiuo plur. poſito loco tertiæ perſonæ plur. imper. præſ. act. vt ἀγγελλόντων itidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν. Attica ſyncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor. 1. paſſ. opt. modi, à th. act. τύπτω.

Τυχθείς, particip. paſſ. aor. 1. ἐτύχθην, ex themate, τεύχομαι, depoſito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cuius Heſych. meminit.

Τυχών, partic. aor. 2. act. ἔτυχον, à th. τυγχάνω, faciente fut. 2. τυχῶ ex inuſ. verbo τυχέω. Ex quo th. eſt & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε. poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem eſt fut. 1. act. τυχήσω.

Τυψάτων, Atticè pro τυψάτωσαν, vt paulo ſuprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψιῶ, Doricè pro τύψω, fut. 1. act. verbi τύπτω.

Υ

ΥΒΒΑΛΛΕΙΝ, Æolica ſyncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt κάββαλε, pro κατέβαλε, υ pro ο, & τ in β mutato propter ſequens β. Euſt. annotat hic λέξιν à quibuſdam ſcribi.

Ὑπείρεχε, Ionicè ſeu poeticè metri cauſa inſerto ι pro ὑπέρεχε, dempto etiam augmento, præt. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ionica contractionis diſſolutione pro ὑπελύσω, ſecunda perſona ſingul. aoriſt. 1. med. indicat. modi, ab act. themate ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Euſt. diplaſiaſmo & pleonaſmo vſurpatũ ſcribit pro ὑπήμυκε, à th. ὑπημύω, ſignificaréque ait τεταπείνωται, κατακέκυφε. Idem tradit Etym.

Ὑπερπετῶ, Atticè pro ὑπερπετάσω, fut. 1. act. verbi ὑπερπετάννυμι.

Ὑπέσταν, Bœotica ſyncope pro ὑπέστησαν, aor. 2. act. indic. à them. ὑφίστημι.

Ὑπεσχόμην, aor. 2. med. indic. à th. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2. ὑποσχοῦμαι ex inuſ. them. ὑποσχέω, ex quo habet & fut. 1. ὑποσχήσομαι, à quo præt. perf. paſſ. ὑπέσχημαι.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex act. th. ὑφίημι. Vnde partic. ὑφειμένος.

Ὑπῆξα, aor. 1. act. indic. modi, à them. ὑπάγω: cuius præter. perf. act. eſt ὑπῆχα.

Ὑπόσχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὑπόσχου. aoriſt. 2. med. imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπίσχω faciẽte fut. 2. med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω, ex quo facit & fut. 1. ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aoriſt. 1. paſſ. infin. modi, à themate act. ὕω faciente fut. 1. act. ὕσω.

Ὕφασμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ὑφαίνω, vnde partic. ὑφασμένος.

Ὑφανέειαν, Ionicè pro ὑφάναιεν, aor. 2. med. opt. modi, à th. ὑφαίνω faciente fut. 2. act. ὑφανῶ, ex inuſ. them. ὑφάνω.

Ὑφάνασθε, ſecunda perſ. plur. aor. 2. med. vel in indicat. vel in imper. modo, à th. act. ὑφαίνω.

Ὕφηνα, aor. 1. act. indic. modi, ab eodem them.

Ὑφῆναι, aor. 1. act. infin. modi à them. ὑφαίνω, vnde & med. aor. 1. ὑφηνάμην.

Ὑφῆν, Doricè pro ὑφαίνειν, vt τιθῆν pro τιθέναι, à themate ὑφάω, vt annotat Varin. A quo them. eſt & infin. act. ὑφάειν, & partic. ὑφάεις.

Ὑφόων, Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ὑφῶν, à th. act. ὑφάω.

Ὑφέαται, præt. perf. paſſ. indic. modi à th. act. ὑφαίνω faciente præterit. perfect. paſſ. ὕφασμαι, vt ... Zenodot. apud Etymol.

Φ

ΦΑΑΝΘΕΝ, pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonaſmo τοῦ α, & tertiò Bœotica ſyncope, aoriſt. 1. paſſ. indic. modi, à them. act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amiſſionem & poeticum pleonaſmum τοῦ α.

Φαγεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à themat. vel φαγέω vel φάγω, faciente fut. 2. act. φαγῶ. Referunt ad verbum ἐσθίω vel ἔδω.

φάγεσαι, pro φάγῃ more quodam peculiari vſurpatum reperitur. ſecun.perſ.ſing.futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεται pro φάγεται.

φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & tranſlato accentu, vt πίομαι ſuprà habuimus pro πιοῦμαι. & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι fut.2.med.verbi act. φάγω ſeu φάγω.

φάγον apud Theocr. Doricè pro φάγων, aor.2. act.ſubiun modi ab eodem.

φαῖ, præſ.imper.act.à th. φημί, vt ἵσταθι.

φαίην, φαῖς, φαῖ, Attica ſyncope pro φαίημι, φαίης, φαίη, aor.2. act.optat.modi, ab eodem φημί.

φαίνεσκε, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primùm augmẽto, deinde inſerta ſyllaba σκ. præt.imperf.paſſ.verbi φαίνομαι. Niſi à φαίνεσκομαι deriuare malis.

φαμί, Doricè pro φημί.

φάν, Ionica augmenti detractione & ſyncope Bœotica, pro ἔφαναν ſeu ἔφησαν aor.2.act.indic.modi, à th. φημί.

φάναι, infin.præſ.vel aoriſt.2.act. ab eodem, vt ἱστάναι & στάναι. At φᾶναι eſt aoriſt.1.act.infin.modi, à φαίνω, vt μιᾶναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur. facit enim aoriſt.1. indicat. & ἔφανα & ἔφηνα.

φανείς, particip.ex ἐφάνην, aor.2.paſſ. verbi φαίνω facientis fut.2. φανῶ.

φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento & inſerto σκ, aor.2.act. ab eodem.

φανῇ, pleonaſmo τοῦ ι pro φανῇ, aor.2.paſſ.ſubiunct. modi, à the. act. φαίνω. In eodem aor.2.indic. modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem eſt imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι.

φανθείς, partic.aor.1.paſſ. ἐφάνθην, ab eodem th.

φαντί, Doricè pro φασί, tertia perſ.plur.verbi φημί.

φάο, Ionicè pro ἔφαο, dempto primùm augmento, deinde extempto σ. ſecunda perſ.aor.2.med. ἐφάμην ex them. φημί. Item aor.2.med.imper.modi, itidem pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπικεύθε. dic nec celes.

φάς, partic.aor.2.act. ἔφην, ab eodem th.

φάσθαι, infin.ex ἐφάμην, aor.2.med.eiuſdem th.

φασεῖ, φασεῖς, φασῇ, Doricè pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut.1.act. ab eodem φημί faciente fut.1. φήσω, ex inuſ.th. φάω.

φάτο, tertia perſ.ſing.aor.2.med. ἐφάμην ab eodem th. At φατί Doricum eſſe tradunt pro φασί, ab eodem.

φέρεσκε, Ionicè pro ἔφερε, dempto augmento & inſerta ſyllaba σκ. præt.imperf.act.verbi φέρω.

φερέμεναι, Æolicè pro φέρειν dici, ab eodem themate. tradit Etymol.

φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt.imperf.vel aor.2. act.verbi φημί.

φῇ, autem, cum ι ſubſcripto, eſt præſens ſubiunctiui, vel aor.2. ab eodem.

φῆσι, pro eodem φῇ dicitur pleonaſmo τοῦ σι, vt στῇσι pro στῇ.

φῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔφην, itidémque φῆς pro ἔφης, & ſic deinceps. præter. imperfect.vel aoriſt.2.act. ab eodem φημί.

φῆναι, aoriſt.1.act.infin.modi ab eodem themat. φημί, vt στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι ſubſcripto, eſt aoriſt.1.act.infin.modi, à them. φαίνω faciente aor.1.act. ἔφηνα. Suprà φᾶναι, pro vtroque horum.

φῄς, ſecunda perſ. ſing. præſentis φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens ſubſcriptum ι. φῆς autem ἀπαιτεῖται pro ἔφης, eſt ſecunda perſ.ſing.præt.imperf.vel aor.2.act. ἔφην, ab eodem them.

φήσειε, aor.1.act.opt.modi ab eodem themate, faciente fut.1.act. φήσω, ex φάω.

φθάσθαι, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφθη ab eodem.

φθῇσι, Ionica paragoge pro φθῇ. præſ vel aor.2.ſubiunct.modi, ab eodem. At φθῆσι, eſt tertia ſing.à præſ. φθημί.

φθήσω, fut.1.act.indic.eiuſdem. φθημί ex inuſ.th. φθάω.

φθαίη, aor.2.act.opt.modi ab inuſ.th. φθῆμι, vt σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

φθάμενος, partic.aor.2.med. ἐφθάμην, ex eodem φθῆμι, vt στάμενος ab ἵστημι.

φθῆναι, aor.2.act.infin.modi, ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

φθαρείς, partic.ex aor.1. ἐφθάρην, ab act.them. φθείρω, faciente fut. 2.act. φθαρῶ.

φθάσθω, quidam ex recentioribus poſitum aiunt pro φθάσθω per ſyncopen. eſt autem hoc φθάσθω, imper.aoriſt.2.paſſ.ab eodem φθείρω faciente præt.perf.paſſ. ἔφθαρμαι.

φθείς, particip.ex aoriſt.2. ἐφθην, vt στάς ab ἔστην, ab inuſ. them. φθῆμι.

φθήσω, fut.1.act.verbi φθάνω, tãquam ex φθάω. Vnde aor.1. ἔφθησα, cuius opt.eſt φθήσαιμι. infin. φθῆσαι, partic. φθήσας.

φθίμην, φθῖο, φθῖτο, aor.2.med.opt.modi à φθίμι facto ex φθίω, idémque ſignificante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

φθινύθω, Ionicè pro φθίνω, reſoluta primùm vocali circumflexa ι in ιυ, deinde facta ſyſtole ι. & inſerto ι metri cauſa. aoriſt.2.act.ſubiunct.à themate. φθίμι. vt θείω pro θῶ, à τίθημι.

φθίω, Æolicum thema eſt pro φθίνω, vnde fut 1 φθίσω.

φθίωμεν, Ionica vocalis circũflexæ ι reſolutione in ιω, pro φθῶμεν, aor.2.act. ſubiunct. modi, à them. φθίμι.

φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη, aoriſt 2.act. indic. modi, à them. φθίμι. At φθῇ eſt aor.2.act.ſubiunctiui modi, ab eodem.

φθῇσι dici pro φθαίη, vt στῇσι pro σταίη à verſo In ι ſubſcripto, ſcribit Euſt. Atque ita erit aor.2.act.opt.modi, ab eodem th. φθίμι. Alij tamen ſubiunctiui modi eſſe volunt & eiuſdem temporis, dicentes eſſe pleonaſmum τοῦ σι. pro φθῇ, ſcribentéſque φθῇσι.

φθῆτο, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐφθῆτο: aoriſt.1 act.indic.modi, ab eodem φθίμι faciente fut.1. φθήσω, ex φθάω, vnde & fut.1.med. φθήσεται.

φθῇσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῇ. tertia perſ.ſing. aor.2.ſubiunct. φθῶ, ex eodem φθίμι.

φθίμενος per ſyncopen pro φθινόμενος: partic. à th. φθίομαι.

φθίσθαι, per ſyncopen aiunt itidem vſurpatum eſſe pro φθίνεσθαι. poteſt tamen eſſe etiam infin. præter.perfect.paſſ.ab eodem φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

φθίσθω, itidem per ſyncopen factum aiunt ex φθινέσθω, præſ.imp. à verbo φθίομαι.

φθίσω, futurum 1.actiui verbi φθίω. vnde infin.futur.1.med. φθίσεσθαι.

φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο. præt.imperf.paſſ. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriuſque nullus eſt vſus. Alij per ſyncopen malunt ex φιλέσατο factum eſſe, & tunc eſſet aor.1.med.verbi act. φιλέω.

φιλέεσκε, Ionicè pro ἐφίλει, dempto primùm augmento, deinde annexa ſyllaba σκ.

φιλαμῶντα, Doricè pro φιλημόντα à th.eodem.

φιλάμων, Ionicè itidem ſeu Doricè pro φιλῶν, ex th. φίλημι, vt tradit Euſt. Alij ectaſin habere dicunt pro φιλέων, quod Doricum itidem eſt pro φιλῶν, à them. φιλέω.

φιμωθείς, participium aorist.1.paſſ. ἐφιμώθην, à themate actiu. φιμόω.

φλεγέθοιτο, Ionicè pro φλεγέθοιντο. præſ.optatiu.paſſ. à themate φλεγέθω.

φλεγείς, partic.aor.2.paſſ. ἐφλέγην, à th.act. φλέγω.

φλεχθῆναι, aor.1.act.infin.modi, à th. φλεγμαίνω faciente aor.1.indi. ἐφλέγμηνα, vt φαίνω ἔφηνα.

φλέγοιατο, præſ.optat.paſſ. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act.themate φλέγω.

φλεχθείς, aor. 1.paſſ.particip. ex eodem them. φλέγω. Similiter in infin. eiuſdem aor.1. φλεχθῆναι dicitur facit enim φλέγω fut.1. act. φλέξω, præter. perf.paſſ πεφλεγμαι, ex cuius tertia perſ. πέφλεκται fit aor.1.paſſ. ἐφλέχθην.

φοιβόμενος, Ionicè ſeu Doricè pro φοβούμενος: particip. à themate φοβέομαι.

φορῆναι, aor.1.act infin.modi, à th. φορέω.

φράδε, aor.2.act. imper.modi, à th. φράζω. faciente fut.2.act. φραδῶ. Eſt & aor.2. act. indic.modi, augmento carens pro ἔφραδε, ab eodem them.

φράζεσκε, Ionicè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præterit.imperfect. actiui eiuſdem φράζω.

φράζετο & φράζοντο, Ionicè pro ἐφράζετο, præſ. imperfect. paſſ. ab eodem.

φράσαιτο, Ionicè itidem pro φράσαιτο, aoriſt.1.med. optat.modi, ab eodem.

φραχθείς, particip.aoriſt.1. paſſ. ἐφράχθην, ab act.them. φράσσω ſeu φράττω.

φρέω, per ſyncopen pro φέρω, ſeu φορέω. Ex eodem φρήσω eſt fut. 1.act. φρήσω, habens & ipſum ſyncopen. At φρές eſt aor.2.act. imp. à th. φρῆμι, vt χές ex χῆμι, θές ex τίθημι. Niſi id φρές pleonaſmum τοῦ ρ habere velis pro φές, ex eodem them. φρέω, ſicut εἷς ex ἵημι.

φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per ſyncopen ex φορέω factum eſt. Thema eſt præſentis temporis.

φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor.2.act.indic.modi, à them. φύω.

φύοντο, itidem pro ἐφύοντο, dempto augmento. præter.imperf.paſſ. ex th. φύομαι facto ex act. φύω. Poſſit etiam eſſe præt. pluſqu. paſſ. pro πεφύοντο ſeu ἐπεφύοντο, à th.act. φύω, vt χυῶντο pro κέχυντο ſeu ἐκέχυντο ex χέω.

φύς, φῦσα, partic.aor.2.act. ἔφυν, ex th. φύω.

Φωνεῦντα, Doricè ſeu Ionicè pro φωνοῦντα. partit. præſ. ex them. φωνέω.

Φωχθεὶς. particip. aor. 1. paſſ. ἐφώχθην, ex act. themate. φώγνυμι ſeu φώγω.

X

ΧΑΔΕ ſeu χάδε, Ionica augmenti detractione pro ἔχαδε, aor. 2. act. indic. modi à the. χάζω faciente futur. 2. act. χαδῶ, & aoriſt. 2. ἔχαδε. Alioqui χάδε poteſt eſſe etiam imper. aor. 2 act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica dipthongi circumflexæ reſolutione pro χαδεῖν, aor. 2 act. infin. modi, ab eodem th.

Χάζευ & Χάζεο, Ionice & Dorice pro χάζου. præſ. imperat. paſſ. ab eodem χάζω.

Χανεῖν, aoriſt. 2 act. vel futur. 1 aut 2. act. infinit. modi, à themat. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque futur. act. Ex quorum poſtremo, aoriſt. 2. ἔχανον, vnde optat. χάνοιμι, & ſubiunct. χάνω, & particip. χανών. futur. med. eſt χανοῦμαι, vnde particip. χανούμενος.

Χαρεὶς, particip. aoriſt. 2. paſſiui ἐχάρην. ex actiuo themate χαίρω faciente vtrumque fut. χαρῶ, & ex horum poſtremo aoriſt. 2. ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην eſt χάρη tertia perſona ſing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χάρηθι, optat. χαρείην, ſubiunct. χαρῶ, infinit. χαρῆναι; necnon fut. 2. paſſ. χαρήσομαι.

Χέα, aor. 1. act. indic. modi, à th. act. χέω. contra regulam pro χεῦσα. nam aoriſt. 1. act. indic. modi, facit primùm χεῦσα, abiecta characteriſtica futuri, ex quo poſtea hoc χέα, exempto præterea υ. Sic κῆα pro καῦσα vſurpatum eſt. Ex eodem aoriſt. eſt partic. χέας: & voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσομαι, fut. 1. med. ind. modi, à verbo inuſ. χέω ſignificante χωρῶ, vt cum alij tradunt tum Euſt.

Χεάντων, Atticè pro χεάτωσαν: poſitô genitiuo plural. participij aor. 1. act. pro tertia perſ. plur. aor. 1. act. imperat. modi. Ambo ſunt ex them. χέω faciente fut. 1. χεύσω, aor. 1. ἔχευσα, & dempto σ ἔχευα.

Χεύσω, fut. 1. act. ind. modi, à th. χέω. aſſumpſit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiuſmodi verba biſyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, particip. aor. 1. act. à th. χλιαίνω. Ex quo them. eſt χλιανθεὶς, particip. ex aoriſt. 1. paſſ. ἐχλιάνθην, facto ex præter. perf. paſſ. ἐχλίαμμαι.

Χολωσάμεν & Χολωσάμειν, Dorica ſunt pro χολῶσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. χολόω, faciente futur. 1. χολώσω.

Χρανθεὶς, participium aoriſti 1. paſſiui ἐχράνθην, ex actiuo themate χραίνω, faciente præterit. perfect. paſſ. κέχρανται, ex quo aoriſt. ille.

Χρεώμενος, Ionica vocalis circumflexæ ω reſolutione in εω pro χρώμενος, partic. præſ. paſſ. χράομαι ſeu χρῶμαι, alij pleonaſmum eſſe dicunt ſicut in μεμνέωτο.

Χρῆν, Ionica augmenti detractione pro ἐχρῆν, apud Sophoclem. Alioqui eſt & infin. præſens, ſignificans, oportere, conuenire, apud Euripidem in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρῆναι, ſoliſque poetis eſt vſitatum, vt Varin. tradit. ex veter. gramm.

Χρῆναι, infin. imperſ. verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῇς, Heſychius expon. θέλεις, χρῄζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρῄζεις, vt ζῇς ex ζάεις, & ι ei ſubſcribendum eſt.

Χρῆσθαι, pro χρᾶσθαι Doricum eſſe tradit Varin.

Χρήσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum eſſe annotat, vt ἐχέσθων & μεμνήσθων, pro ἐχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν: poſitis dualibus paſſiuis loco pluralium in imperandi modo. ſicut iidem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertiis perſon. plural. itidem in imperatiuo. Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem eſt, ſed in communi vſu apud Atticos quoque.

Χρῶσαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. χρώννυμι, faciente futur. 1 act. χρώσω, ex inuſ. them. χρόω. Ab eodem eſt aoriſt. 1. paſſ. infin. χρωσθῆναι.

Χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο. præſ. opt. paſſ. à χράομαι.

Χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο ſeu ἐκέχυτο. præterit. pluſquamperfect. paſſ. indic. modi, à th. act. χέω. Itidémque in plur. num. χύντο pro κέχυντο ſeu ἐκέχυντο. vt λύτο & λῦντο pro λέλυτο & λέλυντο.

Χώεο, Ionica reſolutione dipthongi pro χώου. præſ. imperſ. paſſ. à themate χώομαι ſignificante iraſcor. à quo eſt & imperfectū χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

Χῶσαι, aor. 1. act. infin. modi, à χώννυμι, mutuante futurum ex inuſ. themate χόω: vel etiam à poetico verbo χόω ſignificante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab iiſdem them. ſunt aoriſt. 1. med vocis χώσατο, ſine augmento pro ἐχώσατο: infinit. χώσασθαι, & particip. χωσάμενος.

Χωσθεὶς, particip. aoriſti 1. paſſ. ἐχώσθην, ex themate χώννυμι ſeu χόω.

Χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inuſ. them. χόω, vel ex poetico themate χόω.

Ψ

ΨΑΥΣΩ, fut. 1. act. indic. modi, à th. ψαύω.

Ψαυσθεὶς, participium aor. 1. paſſ. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψαλθεὶς, particip. aoriſt. 1. paſſ. ἐψάλθην, à them. ψάλλω.

Ψηχθεὶς, particip. aoriſt. 1. paſſ. ἐψήχθην, à them. ψήχω.

Ψέξας, particip. aoriſt. 1. act. ἔψεξα, à th. ψέγω.

Ψύξας, particip. aoriſt. 1. act. ἔψυξα, à themate ψύχω. Ab eodem themate eſt infin. aoriſt. 1. paſſ. ψυχθῆναι, & participium ψυχθείς.

Ω

Ὦ, præſ. ſubiunct. act. verbi εἰμὶ ex inuſ. themate ἔω.

Ὧ autem aſpiratum, eſt itidem præſ. ſubiunct. act. ſed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, præterit. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔῳγα. Sic ᾦγε facit idem thema in præterito imperfecto actiuo.

Ὤγνυντο, præt. imperf. paſſ. à them. act. οἴγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi οἴδω. Itidemque in pluſquamperfec. ᾤδεε Ionica reſolutione diphthongi pro ᾤδει ſine autem ſubſcripto ὦδα, eſt præt. med. verbi ὄζω, facientis fut. 2. act. ὀζῶ. Itidémque ὤδει eſt præt. pluſquamperf. eiuſdem.

Ὠιδήκαν, Doricè pro ᾠδήκασι, præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde partic. ᾠδηκώς.

Ὠιδημένος, participium præterit. perfect. paſſ. ᾤδημαι, ex eodem them. οἰδέω.

Ὤιδεον, imperfect. act. eiuſdem verbi per contractionem ᾤδουν.

Ὠιδάνεσαν, metri cauſa pro ᾠδάνουν, à them. οἰδάνω, vnde & præter. perf. paſſ. ᾤδυται.

Ὠδώδειν, præt. pluſquamperf. med. ex perfect. ὄδωδα, aſſumpto augmento. ambo ex th. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam pro ὦδα & ὤδειν.

Ὤιεο, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι. facit enim id in prima perſ. imperf. ᾠόμην, in ſecunda ᾤου, in tertia ᾤετο, & ſic deinceps.

Ὤζησα, aor. 1. act. verbi ὄζω, facientis fut. 1. ὀζήσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὠήθην, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex th. οἴομαι, faciente fut. 1. οἰήσομαι, ex inuſ. th. οἰέομαι.

Ὠΐγνυντο, poetica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ᾤγνυντο, à them. οἴγνυμι pro οἴγω.

Ὤιετο, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι.

Ὠΐσθην, aor. 1. paſſ. verbi poetici οἴομαι, facientis fut. 1. med. οἴσομαι apud Varin. Deberet tamen potius facere ᾠίσθην.

Ὤϊξε, Ionica ſeu poetica diphthongi diſſolutione pro ᾦξε, aor. 1. à th. ὀΐγω pro οἴγω.

Ὠΐσατο, aor. 1. med. verbi poetici ὀΐομαι. Ex quo eſt & aor. 1. paſſ. ὠΐσθην, & præt. pluſquamperf. paſſ. ᾤιστο.

Ὠικτίσατο, aor. 1. med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ᾤκτειρα eſt aor. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτερέω.

Ὦχα, præt. med. verbi ὄχω ſeu ἔχω, pro quo Attici ὄκωχα dicunt, repetitis duabus initialibus præſentis. Eiuſdem them. aor. 2. med. eſt ὠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο.

Ὦσι, præſ. ſubiunct. act. ex the. ἔω, faciente primam perſ. ſubiunctiui ὦ ex ἔω per cōtractionem. Ὧσι autem, ſpiritu aſpero, eſt itidem præſens ſubiunct. act. à th. ἵημι, quod inde primam ſubiun. act. facit ὧ, ex ἕω. Ὧμαι verò eſt aor. 2. med. ſubiunct. modi ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ὤμην, per ſyncopen pro ᾠόμην. præter. imperf. verbi οἴομαι, habētis itidem ſyncopen pro οἶμαι.

Ὤμοσα, aor. 1. act. verbi ὄμνυμι, facientis fut. 1. ὀμόσω, ex ὀμόω, retento ο. Sic præt. perf. act. idem facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præſentis.

Ὤιμωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνόμην, quidam per ſyncopen poſitum aiunt pro ὠνούμην, nihil tamen vetat quominus ſit præterit. imperf. verbi ὄνομαι facti ex act. ὄνω.

Ὤνησο, ſecunda perſon. aoriſt. 2 med. ὠνήμην, ex them. ὄνημι ſeu ὀνίναμαι ex quo ὄνομαι eſt etiam præter. imperf. ὤνην. Idem tamen

men

men ὤρτο poteſt eſſe præter.pluſquamperf. paſſ. verbi ὄρνυμαι vel ὄρομαι.

ὠνομάδαται, Ionicè pro ὠνομαſμένοι εἰσί. præter.perf.paſſ.indicat. modi, à th.act. ὀνομάζω.

ὦξα, aor.1.act.verbi οἴγω.

ὠρόμην, præter.imperfect.paſſ. verbi εἴρομαι, cuius tertia plur. eſt ὤροντο.

ὦπται, præt.perf.paſſ.indic.modi à them. ὄπτομαι.

ὤρεον, Ionicè pro ὤρων ſeu ὤρουν, ab Ionico itidem themate ὀρέω pro ὁράω.

ὡρμέατο, Ionicè pro ὥρμηντο præt. pluſquamperf.paſſ. à the.act. ὁρμάω vel ὁρμαίνω.

ὥρμησα, aor.1.act.verbi ὁρμάω.

ὤρορε, præt.perf.med verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν pro ὄρωρε, metri cauſa apud Homerum. ὄρωρε autem Atticā reduplicationem duarum initialium præſentis literarū habet pro ὦρε.

ὦρσε, aoriſt.1.act.verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρε. faciunt enim Æolesſfutur. ὄρσω, non ὀρῶ, vt κέρσω etiam dicunt iidem, non κερῶ.

ὦρτο, præt.pluſquamperf.paſſ.eiuſdem the.facientis præte.perf. paſſ. ὦρμαι.

ὠρύχαται, Ionicè pro ὠρυγμένοι εἰσί. præt.perf.paſſ.verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

ὠρχεῦντο, Ionicè ſeu Doricè pro ὠρχοῦντο. præter. imperf.verbi ὀρχέομαι.

ὠρχύμεθα, dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ὠρχούμεθα tradit Etymolog. Videndum tamen ne ſit ſcribendum ὠρχήμεθα pro ὠρχούμεθα.

ὠρώρει, præt.pluſquamperf.med.verbi ὄρω, ex præt.perf. ὄρωρε, aſſumpto ſuo augmento.

ὠρωρέχατο, itidem eſt pluſquamperfectum verbi ὀρέγω, habens ſuum augmentum, ſed in paſſ.voce, & more Ionico pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

ὠρωρέχει, ſimiliter augmentum habet, in præter.pluſquamperf. act. à th.act. ὀρέγω. Sit ὀρώρεχε ex ὀρέγω.

ὤσασκε, Ionicè pro ὦσε, inſerta ſyllaba σκε, vt in τύψασκε aoriſt.ac. verbi ὠθέω, ex inuſ.th. ὤθω. Vnde in med.voce ὤσατο, & partic. ὠσάμενος.

ὦσι, tertia perſona pluralis præſentis ſubiunct.actiu. à themate εἰμί, faciente primam ſingul. ὦ ex inuſitato themate ἔω. At ὧσι, aſpiratum, eſt itidem tertia perſona plural.præſ.ſubiunctiui actiui, ſed à themate ἵημι, quod & ipſum facit ὧ ex inuſ. them. ἕω.

ὦσμαι, præt.perf.paſſ.verbi actiui ὠθέω, facientis futur.1.act. ὤσω, ex inuſitato themate ὤθω. Vnde participium ὠσμένος. Inde & aor.1.paſſ. ὤσθην, ex quo particip. ὠσθείς.

ὠτιεῖ, Atticè pro ὠτιῇ. ſecunda perſ.ſing.fut.1.med. ὠτιοῦμαι pro ὠτίσομαι, à them.act. ὠτίζω.

ὤφθησαν, aor.1.paſſ.indic.modi, ex them. ὄψομαι, faciente futurū 1.med. ὄψομαι, præt.perf.paſſ. ὦμμαι, ex cuius tertia perſ. aoriſtus ille.

ᾦχα, præt.perf.act.verbi οἴγω.

ᾤχατο, Ionicè pro ᾠγμένοι ἦσαν. præter. pluſquamperf.paſſ. eiuſdem them.

ᾤχωκα, poetica τροπῇ τοῦ η pro ᾤχηκα, præter.perfect.act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Hæc ex doctiſſimis Græcorum commentarijs & aliorum noſtra ætate ἑλληνιζόντων ſcriptis deſumpta propoſuimus. Cæterùm quum verbum paſſiuæ vocis reuocatur ad thema quod eſt actiuæ, ſciendum eſt reſpici ad primum thema, non ad id ex quo illud proximè deriuatum eſt.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑσίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον. id eſt,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO DIVERSA ſignificatione, accentum diuerſum accipiunt.

Inuenitur & hæc inſcriptio Græca, cuius eadem eſt ſententia,

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμεναι, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potiùs perſuaſum habeo.

ἈΓΕΛΑΙ͂ΟΣ, qui eſt è grege, penultima circunflexa.

Ἀγέλαιος, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.

Ἀγητός, τοῦ, ὁ, admirabilis, acuitur.

Ἄγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenac.

Ἄγκυρα, ἡ, anchora, antepenacuitur.

Ἀγκύρα, ἡ, vrbs Galatiæ, penacuitur.

Ἄγνος, vitex, penacuitur.

Ἁγνός, purus cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.

Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenacuitur.

Ἀγοραῖος, ὁ, forenſis, penult. circunfl.

Ἀγός, ἀγοῦ, ὁ, dux acuitur.

Ἄγος, τοῦ ἄγεος, τό, ſcelus, penultima acuta.

Ἄγριος, agreſtis, ferus, antepenacuitur.

Ἀγρεῖος, ruſticus, ruri degens, penult. circunfl.

Ἄγροικος, imperitus, rudis, antepenacuitur.

Ἀγροῖκος, ruri degens, habitans agrum, penult. circunfl.

Ἀγρονόμος, in agro paſcens, penacuitur.

Ἀγρόνομος, in agro paſtus, antepenac.

Ἀγχιαλός, ἡ, vrbs Thraciæ, acuitur.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, antepenult. acuta.

Ἀγχοῦ, aduerbium, propè, circunfl.

Ἄγχου, imperatiui modi, ſuffoca, penacuitur.

Ἄγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, agens penult. acuta.

Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen, vlt. acuta.

Ἀδελφός, frater, vlt. acuta.

Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.

Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, nugator, antepenacuitur.

Ἀδολεσχής, έος, ὁ, ἡ, contemplatiuus, acuitur.

Ἁδρά, craſſa, aſpiratur & acuitur.

Ἄδρα, vrbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.

Ἄδω, F. ᾄσω, Pr. ᾖσα, canto tenuatur.

Ἅδω, F. ἅσω, Pr. ἧσα, placeo, aſpiratur.

Ἀζόμενος, ſiccatus, tenuatur.

Ἁζόμενος, venerans, aſpiratur.

Ἀθηναῖος, Athenienſis, penul. circunfl.

Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.

Ἄθροος, ὁ, clamore carens, ſeu ſtrepitu, antepenacuitur.

Ἀθρόος, ὁ, confertus, penacuitur.

Ἀθῷος, ὁ, indemnis, penult. circunfl.

Ἄθωος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.

Αἶθος, τό, calor, penult. circunfl.

Αἰθός, ὁ, ardens, acuitur.

Αἶνος, gloria, penult. circunfl.

Αἰνός, grauis, acuitur.

Αἰνοτόκος, grauia pariens ſeu gignens, penacuitur.

Αἰνότοκος, graui fato natus, antepenac.

Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.

Αἰόλος, varius, penacuitur.

Αἰπεινά, alta, circunflexa penult.

Αἴπεια, nomen oppidi, antepenultima acuitur.

Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens tenuatur & penacuitur.

Αἱρῶν, τοῦ αἱροῦντος, ὁ, accipiens, aſpiratur, & circunfl.

Ἀκεστής, medicus, acuitur.

Ἀκέστης, Aceſtes & ſartor, penacuitur.

Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenac.

Ἀκηλιτός, immaculatus, acuitur.

Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, cuſpis, acuitur.

Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis, fluuius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum penac.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ἡ, locuſta, acuitur.
Ἄληθες, verè, aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, verum, acuitur.
Ἀμητός, ἀμητοῦ, ὁ, meſſis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, meſſis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ, arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ Ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, aduerbium, circa, acuitur.
Ἀνά, præpoſitio, per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρύ, contrà, è regione, acuitur.
Ἄντικρυς, palam, antepenultima acuta.
Ἅπερ, quæ, aſpiratur.
Ἄπερ tanquam, cum tenui ſpiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, ου, ὁ, ſimplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, perdo.
Ἀπολύω, per vnicum λ, dimitto.
Ἁπτός, ἁπτοῦ, per τ, tangibilis, acuitur.
Ἀπτώς, ἀπτῶτος, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, aduerb. an, verum, penult. circunflexa.
Ἄρα, completiua particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, ſubditus maledictioni, penul. circunfl.
Ἀραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τό, Argos, ciuitas Peloponneſi, pena.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Ariſto, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, optima faciens, vltima circunfl.
Ἄρνειος, agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειός, agnus, nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, non dictus, arcanus, antepenac.
Ἀρρητός, odioſus, acuitur.
Ἀρτεμής, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος, ἡ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, nuper inciſus, antepenac.
Ἀρτιτόμος, qui nuper incidit, penac.
Ἅσσα, aſpiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, quædam.
Ἀστήρ, ſtella, acuitur.
Ἄστηρ, Aſter vrbs, penacuitur.
Ἀσφοδελός, locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, albucum, antepenultima acuta.
Ἅττα, aſpiratum, quæ.
Ἄττα, tenuatum, quædam.
Ἄττα. Homerus Iliad. ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ, λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα, i. Phœnix atta ſenior, inquit Achilles ad Phœnicem. Vox eſt qua minores honorant maiores.
Ἀτεχνῶς, aduerbium, omnino, circunfl.
Ἀτέχνως, aduerbium, ſine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, ſplendor, aurora, acuitur.
Αὗται, ταύτης, ἡ, hæc, penacuitur.
Αὐταί, αὐτῆς, ἡ, ipſa acuitur.
Ἀφετή, ἀφετῆς, ἡ, dimiſſio, acuitur.
Ἀφέται, ἀφέτης, ἡ, Aphete inſula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρός, ἀφροῦ, ὁ, ſpuma, acuitur.
Ἄχυρον, ἀχύρου, τό, palea, antepenac.
Ἀχυρών, ἀχυρῶνος, ὁ, ſtabulum, palearum acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τό, enſis, penacuitur.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier, penac.

B

Βαιόν, aduerbium, paulum, acuitur.
Βαῖον, βαΐου, τό, ramus, penult. circunfl.
Βαιός, βαιοῦ, ὁ, breuis, acuitur.
Βαῖος, βαίου, ὁ, Baius Vlyſſis, ſocius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, rubus, penacuitur.
Βατός, vnico τ peruius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλός, βηλοῦ, ὁ, limen, acuitur.
Βῆσα, vnico σ, Beſa vrbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, conuallis, penult. circunfl.
Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιός, βιοῦ, ὁ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιωτός, βιωτοῦ, ὁ, viuendus, acuitur.
Βλῆχρον, ου, τό, herbæ ſpecies, penult. circunfl.
Βληχρόν, βληχροῦ, τό, infirmum, acuitur.
Βοών, βοῶνος, ὁ, cuſtodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circunfl.
Βροτός, βροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, ſanies, penac.
Βρωτός, per ω, comeſtibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου, ὁ, bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρουχός, βρουχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, ſcaturiens, penac.
Βρυῶν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia, regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penac.
Γαληνή, γαληνῆς, ἡ, Tranquilla, acuitur.
Γαυλός, γαυλοῦ, ὁ, ſitula, vas paſtorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, nauigium onerarium, penul. circunf.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui riſum mouet, penult.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunfl.
Γενετή, γενετῆς, ἡ, natiuitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, ſtirps, penac.
Γεραιός, γεραιοῦ, ὁ, ſenex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geraus gentile, penult circunfl.
Γῆρας, ſenectus.
Γήρασις, ad ſenectutem profectio, antepenac.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, cæſia, penacuitur.
Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, Γλαύκου, ὁ, glaucus, cæſius, penult. circunfl.
Γλαυκός, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piſcis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circunfl.
Γυρός, γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
Δαφνή, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δεῖνα, ος, ὁ, δεινή, δεινῆς, ἡ, mala acuitur.
Δωρεός, δωρεοῦ, ὁ, gratuis, acuitur.
Δειρή, δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετής, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφίς, ἢ δελφίν, delphin piſcis, acuitur.
Δελφύς, per υ, vulua, venter, acuitur.
Δεξαμενή, δεξαμενῆς, ἡ, ciſterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per η herus, dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, manifeſtus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus, inſula, penult. circunfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penult. circunfl.
Δημός, τοῦ δημοῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τά, res publicè, antepenac.
Δῃῶν, per η, populans, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accuſatiuus, Iouem, penacuitur.
Διά, præpoſitio, per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aeris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, voluens, circunfl.
Διογενής, έος, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, diuinus, penult. circunfl.
Διός, genitiuus, Iouis, acuitur.
Δισσός, τοῦ δισσοῦ, ὁ, per σσ, duplex, geminus, vlt. acuta.
Διχοτόμος, in duo diuidens.
Διχότομος, in duo diuiſus.
Δόκος, τοῦ δόκου, ὁ, apparentia, opinio, penac.
Δοκός, τοῦ δοκοῦ, ἡ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, doloſus, antepenac.

Δολιὸς, Δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολιχὴ τῆς δολιχῆς, ἡ, Dolichē, nſula, penac.
Δολιχὸς τοῦ δολιχοῦ, ὁ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ Δόλωνος, ὁ, Dolon, vir, penacuitur.
Δολῶν, Δολῶντος, ὁ, decipiens, circunf.
Δρύμας τοῦ Δρύμαντος, ὁ, Drymas vir, penacuitur.
Δρυμὸς τοῦ δρυμοῦ, ὁ, ſylua, condenſa, acuitur.
Δύω, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E

Ἰδυία, τῆς Ἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, pen. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, quæ ſcit, penult. circunfl.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, imago, ſimilitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, dixit, penult. circunfl.
Εἰπὲ, imperatiui modi, dic, acuitur.
Εἰς, præpoſitio, in, accuſatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, vnus, circunfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, ſextus, penac.
Ἐκτὸς, aduerbium, extra, ſine, acuitur.
Ἐλαύνω, verbum, enauigo, penacuitur.
Ἐλάτη, aduerbium, leniè, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἐλαιῶν, τῶν ἐλαιῶν, miſerans, circunflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσοῦντος, minuens, circunfl.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, inſequens, penac.
Ἐλαιῶν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, miſericordia, nt. penac.
Ἐλεὺς, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & menſa, acuitur.
Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσεως, ἡ, aduentus, antepenac.
Ἐλευσὶς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleuſis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis, vir, penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, ſpes, acuitur.
Ἐμμεν, ab ἵημι, mittere, aſpiratur.
Ἐμμεν ab εἰμὶ, eſſe, tenuatur.
Ἐννεὰς, τῆς ἐννεάδος, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aſpiratur.
Ἐν, præpoſitio, in, datiuo iuncta, tenuatur.
Ἓν, numerus, vnum, acuitur & aſpiratur.
Ἔνι, pro ἔνεστι eſt, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, in, acuitur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, vnicum habens teſticulum, aſpiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens teſticulos, tenuatur.
Ἑνὸς, vnius, genitiuus, acuitur.
Ἕνος, ἕνου, ὁ, annus, vetus penacuitur.
Ἑνόω, vnio, aſpiratur.
Ἐνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντρεπῆ, reuerta, circunflectitur.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confuſio reuerentia acuitur.
Ἑξ, ſex, nomen, cum aſpiratione, acuitur.
Ἐξ, præpoſitio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ eiici nd. us, antepen. acuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξάρει, urget, penacuitur.
Ἐξαρεῖ, liberat, circunflectitur.
Ἐξάδελφοι, conſobrinorum filij, antepenult. acuta.
Ἐξαδελφοὶ, οἱ, conſobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, habebo, aſpiratur.
Ἔοικα cum datiuo, ſimilis ſum, antepenacuitur.
Ἔοικα, ſine caſu, videor, itidem, antepenacuitur.
Ἐοικὸς, ἐοικότος, τὸ, ſimile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, ὁ ſimilis.
Ἔπαρος, ἐπάρου, ὁ, ſus, antepenacuitur.
Ἐπαρὸς, ἐπαροῦ, ὁ, grauis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, prouincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus ſylueſtris, antep. acuitur.
Ἕρμαιος, per α, diphthongum, Iouis epith. antep. acuta.
Ἔρμαιος, per ι, ſeptum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, mercurialis, penult. circunfl.
Ἕρμαιος, ὁ, λόφος, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἐρμινία, ἑρμινίας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, vnico ρ, dico, penacuitur.
Ἔῤῥω, duplici ρ, pereo, pen. acuitur.
Ἑταῖρος, ὁ, ἡ, amicus, ſocius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτους, τὸ, annus, penacuitur.

Ἐτεὸς, ἐτεοῦ, ὁ, inceſſum, acuitur.
Εὐάνθης, Εὐάνθους, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐανθὴς, ἐνανθοῦς, ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, ignauia, antepenac.
Εὐήθης, εὐήθους per η, bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè iactus, antepenac. acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ rectè iaciens, penacuitur.
Εὐθὺ ἐπιῤῥηματικῶς, i. aduerbialiter, ſtatim, acuitur.
Εὐθὺς ὀνοματικῶς, i nominaliter, rectus, acuitur.
Εὔμαρις, per α, facilis, acuitur.
Εὔμαρις per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, εὐπειθοῦς, ὁ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθους, ὁ, ἡ, obediens, principi, pen. acuta.
Εὖρος, aſpiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, pietatem exercens, vlt. circunfl.
Εὐσέβων, ωνος, ὁ, Euſebon, penacuitur.
Εὐσθένης, νους, ὁ, Euſthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, οῦς, ὁ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ὁ, fœlicitas, penacuitur.
Εὐτύχια εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, inimicitia, penacuitur.
Ἐχθρὰ, τῆς ἐχθρᾶς, inimica, acuitur.

Z

Ζεὺς, ζηνὸς, ὁ Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, maſculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, iugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, animal, penult. circunfl.
Ζωὸν, ζωοῦ, τὸ, viuum, acuitur.

H

Ἠὲ, coniunctio, &, acuitur & tenuatur.
Ἥδε, aſpiratum, hæc penacuitur.
Ἠὲ, coniunctio, ſiue, acuitur.
Ἤϊε ῥηματικῶς, i. verbaliter, ibat, penult. circunfl.
Ἧ, aſpiratum & circunflexum, vbi, cui, quatenus.
Ἦ tenuatum & circunflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, ſol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clauus, penult. circunfl.
Ἠλὸς, ἠλοῦ, ὁ, ſtolidus, acuitur.
Ἡμεὺς, ἡμέως, ὁ, iaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitiuus, noſtrûm, circunfl.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ Iunonius penult. circunfl.
Ἡράκλεια εἰας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡράκλεις, Hercules, item aduerbium iurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἧττον, aduerbium, minus, penult. circunfl.
Ἠχὼ, ἠχοῦς, ἡ, fama, penacuitur.
Ἧχι, aduerbium, vbi, qua, penult. circunfl.

Θ

Θάλαμαι, αἱ, luſtra ferarum penacuitur.
Θαλαμαί, αἱ, templum Caſtoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος θάρσεος, τὸ, audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσεος, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, conuiuium, feſtiuitas, penult. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβὸς θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, pauor, ſtupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, ſpectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ὁ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, calidiras, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, calidus, acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ fœmina, penult. circunfl.
Θηλὴ, θηλῆς, ἡ, papilla, acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans, circunfl.
Θήρων, θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, teſtudo, & locus ſcripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ cepa agreſtis, penac.
Θυμὸς θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, deſiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, oſtium, hoc eſt lignum ipſum, penac.

Θύρα, θυρῶν, ὁ, fores, hoc eſt apertura, penac.
Θυρσὸς, θύρσου, ὁ, Thyrſus, acuitur.
Θύρσος, θύρσου, ὁ, Thyrſus vir, penac.

I

Ἴα, τῆς ἰᾶς, ὁ, vna, acuitur.
Ἰα, τῆς ἰας, ἡ, vox, penacuitur.
Ἱδρυθεὶς, ὁ ἱδρυθεὶς, ſedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένη, ὁ, firmatus, rectus, pen. acuitur.
Ἰδὲ coniunctio & acuitur.
Ἴδε, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδοὺ, ecce, acuitur.
Ἰδοῦ vide, circunfl.
Ἱέρων, ωνος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, ὁ, ſacrificans, circunfl.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, ſupplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, ſupplicator, ſupplex, penac.
Ἴκος, τῆς ἴκος, ὁ, occaſus, penult. circunfl.
Ἵνα, vt, penacuitur.
Ἰνδὸς, τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἰνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, viola, penac.
Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Ἰπνὸς, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, aris herba, penacuitur.
Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱερὸς, ἱεροῦ, ὁ, ſacer, acuitur.
Ἶρος, ἴρου, ὁ, μεταδότης, mendicus, penul. circunfl.
Ἴσων, ἴσωνος, ὁ, Hiſpon vir, penacuitur.
Ἴσον, ἰσικὸν, τὸ, quod eſt ἀθροιστικὸν, id eſt collectiuum, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, piſcis, acuitur.
Ἴχθυς, τοῦ ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιὰ, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, violetum, acuitur.
Ἰώδης, ἰώδεος, ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

K

Κάινα, τῆς καίνας, ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινὴ, τῆς καινῆς, ἡ, noua, acuitur.
Κακὴ, τῆς κακῆς, ἡ, mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαρεύοντες, ὁ, ſubuertens, circunfl.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Calliſthenes, penacuitur.
Καλλισθενὴς, έος, ὁ ἡ, potens, acuitur.
Κᾶλον, κάλου, τὸ, lignum, penacuitur.
Καλὸν, καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, vnico λ, honeſtus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, bene, circunflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri maſcul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circunfl.
Κενὸς, κενοῦ, ὁ, pro κενὸς, vacuus, acuitur.
Κὴρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mo s, ſors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κῆρος, τὸ, cor, anima, circunflectitur.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίβρα, ας, ἡ, vrbs, penacuitur.
Κιβρὸς, κιβροῦ, ὁ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιὼν, κιόντος, ὁ, iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunfl.
Κλειτὸς, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, glorioſu, acuitur.
Κλειὼ, κλειοῦς, ἡ, Clio muſa, acuitur.
Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, ſors, penult. circunfl.
Κληρωτὸς, κληρωτοῦ, ὁ, ſorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, incl natio ad dextram, penacuitur.
Κλισμὸς, κλισμοῦ, ὁ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ, κλωθοῦς, ἡ, Cloto Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, circunuoluo, penacuitur.
Κομπὸς, τοῦ κομποῦ, ὁ, ſuperbus, acuitur.
Κονὶς, τῆς κονίδος, ἡ, puluis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, lende aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.

Κόρυς, τῆς κόρυθος, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρις, τοῦ κόριος, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenac.
Κορωνὸς, κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κουρεὺς, τοῦ κουρέως, ὁ, tonſorius, vas ligneum, acuitur.
Κούρειον, τοῦ κουρείου, τὸ emporium, antepenac.
Κούριον, τοῦ κουρίου, τὸ, ciuitas Cypri, antepenac.
Κουρεῖον, τοῦ κουρείου τὸ, tonſtrina, penult. circunfl.
Κρὴς, τοῦ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretenſis, acuitur.
Κρέας, αὐτὶ τοῦ κρέως, per συναίρεσιν, caro, circunfl.
Κρίνω, in præſ. iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, iudicans, penacuitur.
Κρινὼν, τοῦ κρινῶνος, ὁ, lilietum, acuitur.
Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circunfl.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, muſca canina, vel ciuitas, penac.
Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, plaudens, circunfl.
Κύδοιμος, τοῦ κυδοίμου, conuitium, penacuitur.
Κῦδος, τοῦ κύδεος, gloria penult. circunfl.
Κυκάω, miſceo, turbo, penacuitur.
Κυκεὼν, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circunfl.
Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, inuerecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cypariſſus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ὁ, cypreſſus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τοῦ κύρου, τὸ, autoritas, dominum, penult. circunfl.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepenac.
Κυρίος, τοῦ κυρίου, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piſcatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κῦφος, τοῦ κύφου, ὁ, vrbs Theſſaliæ, penult. circunfl.
Κύων, κυνὸς, ὁ ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, prægnans, circunflectitur.

Λ

Λαβὲ, Atticè accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, capulus, anſa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, excuſatio, penacuitur.
Λαβρὸς, λαβροῦ, ὁ, abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, mediocris vehemens, penult. acuitur.
Λάγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγὸς, λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακὼν, λακῶντος, ὁ, fortitus, acuitur.
Λάθων λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπρα ας, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
Λαμπρὰ, λαμπρᾶς, ἡ, ſplendida, acuitur.
Λᾶας, λᾶος, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, λαροῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, larus, auis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, ſors, penacuitur.
Λάχος, per ω, quaſi, penacuitur.
Λαχανοπώλης, λαχανοπώλου, ὁ, venditor leguminum, penac.
Λαχανοπωλὶς, λαχανοπωλίδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπαντος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus oſtrei, acuitur.
Λέπτις, λέπτιος ἡ Lepte vrbs, penacuitur.
Λεπτὸς, λεπτοῦ, ὁ, tenuis, acuitur.
Λευκὴ, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, albicans, circunfl.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος. quæſtus, ſeu captio.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος. ſpatium, ſeu fortuna.
Λήναιος, λήναιου, ὁ Lenæus Bacchus, antepenac.
Ληναῖος, ου, Lenæus vir, penult. circunfl.
Λειτουργεῖν, per ει, populo miniſtrare.
Λοιδορεῖν, per οι, maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγύος, ὁ, ſtridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομος, τοῦ λιθοτόμου. inciſus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penacuitur.
Λιπαρὸς, λιπαροῦ, ὁ, pinguis, acuitur.
Λῖς, λιὸς, ὁ, leo, acuitur.
Λὶς, λιτὸς, ὁ, pannus lineus, acuitur.

Λόγιον,ου,τὸ,oraculum,antepenac.
Λογεῖον,λογείου,τὸ,pulpitum,penult.circunfl.
Λυσίας,ου,ὁ,Lyſias vir,penacuitur.
Λυσιὰς,λυσιάδος,ἡ,Lyſias mulier,acuitur.
Λύσις,λύσεως,ἡ,ſolutio,penacuitur.
Λυσις,λυσιδος,ὁ,Lyſis vir,acuitur.
Λῶτος,λώτου,ὁ,Lotus vir,penult.circunfl.
Λωτὸς,οῦ,ὁ,lotus herba & arbor,acuitur.

M

MΑκρον,μάκρου,promontorium Siciliæ,penac.
Μακρὸν,μακροῦ,τὸ,longum,acuitur.
Μείων,μείονος,ὁ,minor,penultima acuta.
Μειῶν,μειοῦντος,ὁ,minuens,circunfl.
Μελιτίνη,τῆς Μελιτίνης,ἡ,Melitina mulier,penac.
Μελιτινὴ,μελιτινῆς,gentile nomen,acuitur.
Μένω præſ.temp.maneo,penacuitur.
Μενῶ,fut.temp.manebo,circunfl.
Μειλικτὸς,τοῦ μειλικτοῦ,ὁ,ἡ,placabilis,demulcens,acuitur.
Μείλικτος,τοῦ μειλίκτου,ὁ,ἡ,facilè cedens,penacuitur.
Μηδική,τῆς μηδικῆς,ἡ,medica herba,penacuitur.
Μηδικὴ,τῆς Μηδικῆς,ἡ,Medica regio,acuitur.
Μῆδος,τοῦ Μήδου,ὁ,Medus,penult.circunfl.
Μῆδος,τοῦ μήδεος,τὸ,cura,conſilium,penult.circunfl.
Μισητὴ,ἡ,libidinoſa,penacuitur.
Μισητὴ,ἡ,odibilis,acuitur.
Μόνη,μόνης,ἡ,ſola,penacuitur.
Μονὴ,μονῆς,manſio,acuitur.
Μοχθηρὸς,οῦ,ὁ,laborioſus,acuitur.
Μοχθηρὸς,ὁ,ἡ,difficilis,penult.circunfl.
Μύλλος,Μύλλου,ὁ,Myllus vir,penacuitur.
Μυλλὸς,μυλλοῦ,ὁ,ſtrabo,acuitur.
Μυρία,τῶν μυρίων,τὰ,infinita,penacuitur.
Μύρια,τῶν μυρίων,τὰ,decem millia,antepenac.
Μύριοι,decies mille,antepenac.
Μυρίοι,innumeri,penacuitur.
Μύρων,τοῦ Μύρωνος,ὁ,Myron vir,penacuitur.
Μυρῶν,τοῦ μυρῶντος,ὁ,redolens,circunfl.
Μύω,τὸ καμμύω,claudo oculos,penac.
Μυῶ,τὸ διδάσκω,doceo,propriè ſacra,circunfl.

N

NΑρκισσος,τοῦ ισσου,ὁ,Narciſſus puer,antepenac.
Νάρκισσος,τῆς ισσου,ἡ,narciſſus herba,antepenac.
Νεὸς,νεοῦ,ὁ,nauale campus,acuitur.
Νέος,τοῦ νέου,ὁ,nouus,iuuenis,penacuitur.
Νίκων,τοῦ Νίκωνος,ὁ,Nicon,penacuitur.
Νικῶν,τοῦ νικῶντος,ὁ,vincens,circunfl.
Νόμιμον,τοῦ νομίμου,τὸ,legitimum,antepenac.
Νομαῖον,τοῦ νομαίου,τὸ,paſcuale,penult.circunfl.
Νόμος,τοῦ νόμου,ὁ,lex,penacuitur.
Νομὸς,οῦ,ὁ,paſcuum,regio,plaga.
Νύμφιος,τοῦ νυμφίου,ὁ,ſponſalis,antepenac.
Νυμφίος,τοῦ νυμφίου,ὁ,ſponſus,penacuitur.
Νῦν,de præſenti,præterito & futuro.
Νυνὶ,de præſenti tantùm.

Ξ

ΞΑνθος,τοῦ Ξάνθου,ὁ,Xanthus fluuius, & viri nomen penac.
Ξανθὸς,τοῦ ξανθοῦ ὁ,flauus,acuitur.
Ξάνθη,τῆς Ξάνθης,ἡ,Xanthe,mulier,penacuitur.
Ξανθὴ,τῆς ξανθῆς,ἡ,flaua,acuitur.
Ξένων,τοῦ Ξένωνος,ὁ,Xenon,vir,penacuitur.
Ξενὼν,τοῦ ξενῶνος,ὁ,hoſpitium,acuitur.

O

OΙκεῖοι,οἱ,per affinitatem domeſtici.
Οἰκέται,οἱ,domeſtici quiuis.
Οἶκος,ὁ,via,maſculinum.
Οἴμη,ἡ,cantilena,fœmininum.
Ὄκνος,ὄκνου,ὁ,pigritia,acuitur.
Ὀκνηρὸς,ὁ,piger,penacuitur.
Ὅλος,τοῦ ὅλου,totus,penacuitur.
Ὀλὸς,τοῦ ὀλοῦ,ὁ,atramentum ſepiæ,acuitur.
Ὅμως,tamen,penacuitur.
Ὁμῶς,ſimul,ſimiliter,circunfl.
Ὄν,ens,acuitur & tenuatur.
Ὅν,quem,aſpiratur.
Ὄναρ,aduerbialiter,in ſomnis,penacuitur.
Ὄνειρον,ὀνείρου,τὸ,ſomnium,penacuitur.
Ὀξὺ,per υ,acutus,velox,acuitur.
Ὄξος,per ι,vas acetarium.
Ὅπη,aduerbium,vbi,quo,aſpiratur & penac.
Ὀπὴ,ῆς,ἡ,foramen,ſine aſpiratione,acuitur.
Ὅπως,per ω quomodo,vt,penac.
Ὀπὸς,ὀποῦ,ὁ,ſuccus,acuitur.
Ὄρθος,τοῦ ὄρθου,ὁ,Orthus,viri,penac.
Ὀρθὸς,τοῦ ὀρθοῦ,ὁ,rectus,acuitur.
Ὅρμος,ὅρμου,ὁ,portus artificialis,penac.
Ὁρμὸς,ὁρμοῦ,ὁ,monile,acuitur.
Ὄρος,ὄρους,τὸ,mons,tenuatur & penacuitur.
Ὅρος,ὅρου,ὁ,terminus,aſpiratur & penacuitur.
Ὀρὸς,τοῦ ὀροῦ,ὁ,ſerum,tenuatur & acuitur.
Ὄσσα,Oſſa,mons Theſſaliæ.
Ὄσσα,vox,fama.
Οὗ,aſpiratum,cuius & vbi,circunfl.
Οὐ,tenuatur,non,acuitur.
Οὐδὲν,ne vnum quidem,imperfectum.
Οὐδὲν,nihil,perfectum eſt.
Οὐκοῦν,igitur,circunfl.
Οὔκουν,non,nequaquam,penacuitur.
Οὐρὰ,οὐρᾶς,ἡ,cauda,acuitur.
Οὖρα,οὔρας,ἡ,impetus,penult.circunfl.
Οὐρὸς,οὐροῦ,ὁ,nauale,acuitur.
Οὖρος,ους,τὸ,mons,penult circunfl.
Οὖρος,ου,ὁ,terminus,penult.circunfl.
Οὖρος,ου,ὁ,ventus ſecundus,penult.circunfl.
Οὖρον,τὸ,vrina,penult.circunfl.
Οὗτος,demonſtratiuum & relatiuum,
Οὑτοσὶ,demonſtratiuum ſolùm.
Οὕτως,per ω,ſic,penacuitur.
Οὗτος,per ο,hic,penult.circunfl.

Π

ΠΑίδευσις,diſciplina.
Παιδεία,eruditio.
Παιδιὰ,τῆς παιδιᾶς,ἡ,ludus,acuitur.
Παιδία,τῶν παιδίων,τὰ,pueri,per αι.
Πεδία,τῶν πεδίων,τὰ,campi,per ε.
Παιὰν,τοῦ παιᾶνος,ὁ,Apollo,acuitur.
Παίων,τοῦ παίωνος,ὁ,pæon,metri genus,penult.acuta.
Παλλὰς,τῆς Παλλάδος,ἡ,Minerua,acuitur.
Πάλλας,τοῦ πάλλαντος,ὁ,Pallas,gigas,penult.acuta.
Πᾶν,τοῦ παντὸς,τὸ,omne,circunfl.
Πὰν,τοῦ Πανὸς,ὁ,Pan,deus paſtorum,acuitur.
Πανταχῇ,per ῃ,vbique.
Πανταχοῖ,per οι,quocunque.
Πάρα,pro πάρεστι,adeſt & adſunt,penult.acuta.
Παρὰ,apud,ab,præter,acuitur.
Παρακοίτης,παρακοίτου,ὁ,maritus,penac.
Παράκοιτις,παρακοίτιδος,ἡ,vxor,antepenac.
Παράρρητος,duplici ρ,dictus,antepenac.
Παραρητὸς,vnico ρ,ſupplicabilis,acuitur.
Παρειὰ,τῆς αιᾶς,ἡ,maxilla,acuitur.
Παρείας,τοῦ παρείου,ὁ,pareas,ſerpens,penacuitur.
Πάρειμι,adſum,antepenac.
Παρεῖμι,accedo,penult.circunfl.
Παρθενίκη,τῆς παρθενίκης,ἡ Parthenice,mulier,penult.acuta.
Παρθενικὴ,κῆς,ἡ,virgo,acuitur.
Πάσασθαι,α producto,poſſidere.
Πάσασθαι,α correpto,guſtare.
Πατρόκτονος,τόνου,ὁ,occiſus à patre,antepenac.
Πατροκτόνος,τόνου,ὁ,parricida,penacuitur.
Πατρῷος,τοῦ Πατρῴου,ὁ,paternus,penult.circunfl.
Πατρωὸς,τοῦ ωοῦ,vitricus,acuitur.
Πειθὼ,τῆς πειθοῦς,ἡ,perſuaſio,acuitur.
Πείθω,Futuro Πείσω,ſuadeo,penac.
Πελίας,τοῦ Πελίου,ὁ,Pelias,vir,penac.
Πελειὰς,άδος,ἡ,columbæ genus,acuitur.
Πέρα,vltra,penacuitur.
Περὶ,de & circum,acuitur.
Περῶν,τοῦ περῶντος,ὁ,tranans,penacuitur.
Πειρῶν,πειρῶντος,ὁ,experiens,circunfl.
Πεύκινος,η,ὁ,qui ex picea arbore fit,penult.acuta.
Πευκεῖος,τοῦ πευκείου,ὁ,Peuceus,gentile,penult.circunfl.
Πίνων,τοῦ πίνοντος,ὁ,bibens,penacuitur.
Πεινῶν,τοῦ πεινῶντος,ὁ,eſuriens,circunfl.
Πλείων,τοῦ πλείονος,ὁ,comparatiuum,penac.
Πλειὼν,τοῦ πλειῶνος,ὁ,annus,acuitur.
Πλούτων,Πλούτωνος,ὁ,Pluton,deus,penac.
Πλουτῶν,πλουτῶντος,ὁ,diteſcens,vlt.circunfl.
Ποία,τῆς ποίας,ἡ,qualis,interrogatiuè,penacuitur.
Ποιὰ,τῆς ποιᾶς,ἡ,quædam indefinitè,acuitur.
Ποῖος,τοῦ ποίου,ὁ,qualis,interrogatiuè,penul.circunfl.
Ποιὸς,τοῦ ποιοῦ,ὁ,quidam,infinitè,acuitur.
Πολέμων,τοῦ Πολέμωνος,ὁ,Polemon vir,penacuitur.
Πολεμῶν,τοῦ πολεμοῦντος,ὁ,bellans,circunflectitur.
Πόνηρος,τοῦ πονήρου,ὁ,agricola,antepenac.
Πονηρὸς,τοῦ πονηροῦ,ὁ,prauus,acuitur.
Πότε,quando,penacuitur.
Ποτὲ,aliquando,acuitur.

Πότος, πότου, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
Ποτός, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, ας, ἡ, vrbs Peloponneſi, penacuitur.
Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, accola, ſulcus, acuitur.
Πρίν, aduerbium, prius, antea, acuitur.
Πρῖν, πρινός, ἡ, arbuſtum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τά, pretium ſtatutum magiſtratus Athen.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magiſtratus Athenienſium.
Πρυτάνης, per η, præfectus, adminiſtrator, penul. acut.
Πρόνοια, προνοίας, ἡ, prouidentia, penacuitur.
Πρωτότοκος, τοῦ πρωτοτόκου, ὁ, primogenitus, antepenac.
Πρωτοτόκος, τῆς πρωτοτόκου, ἡ, primo enixa, pen. acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, penult. circunfl.
Πρωτός, πρωτοῦ, ὁ, ſacalis, acuitur.
Πρωΐα, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenult. acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, primo enixa, pen. acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, ceſtus, acuitur.
Πυκνᾶ, crebrò, vltima circunflexa.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python ſerpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurij epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
Πυρρός, πυρροῦ, ὁ, fuluus, acuitur.
Πύρρος, πύρρου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

Ρ

Ῥάκκος, duplici κ, pars cadi.
Ῥάκος, vnico κ, veſtis attrita.
Ῥίπη, ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piſcis, penacuitur.
Ῥίγιον, ῥιγίου, τό, onerosum, antepenac.
Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τό, pannus ad cooperiendum, penult. circunfl.
Ῥέα, ῥέας, ἡ, Rhea, pro Ῥεία.
Ῥεῖα, facilè, aduerbium.
Ῥοιά, cum ι, malus punica.
Ῥόα, τῆς ῥόας, malum punicum.
Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodienſis, antepenacuitur.
Ῥοδιός, τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius fluuius.
Ῥοδών, ῥοδῶνος, ὁ, roſetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ῥυμβός, ῥυμβοῦ, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ

Σάκκος, duplici κ, ſaccus, cilicium.
Σάκος, vnico κ, ſcutum, acuitur.
Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur
Σαρῶν, σαρῶντος, ὁ, verrens, circunflectitur.
Σειρεύς, σειρεῦς, ὁ, gentile nomen, acuitur.
Σειρήνη, ης, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
Σίνων, σίνωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σινῶν, σινῶντος, ὁ, lædens, circunfl.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circunfl.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narciſſus, antepen. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σίμος, σίμου, ὁ, ſimus piſcis, acuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, ſimus, acuitur.
Σιγή, σιγῆς, ἡ, ſilentium, acuitur.
Σιγῇ, aduerbium, tacitè, circunfl.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circunflectitur.
Σιτός, σιτοῦ, ὁ, eſculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, effoſſio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, peluis, ſcapha, penacuitur.
Σκότιος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapta, antepen. acuitur.
Σκοτίος, σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, penul. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarij, penacuitur.
Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, ſeminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, ſpartus, penacuitur.
Σπαρτός, σπαρτοῦ, ὁ, ſeminatus, acuitur.
Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, ſtudium, acuitur.
Σπουδῇ, aduerbium, cum ſtudio, cum labore, circunfl.
Στάχυς, correptè, ſpica, ſingulariter.
Στάχῡς, productè, ſpicæ, pluraliter.
Σταφυλή, vua, acuitur.

Σταφύλη, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum iaculi, penacuitur.
Στυράξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro στενάζων, ſuſpirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρῶν, coarctans, circunfl.
Στίλβον, στίλβοντος, τό, ſplendidum, penacuitur.
Σπαλῶν, σπαλῶν, τό, laſciuè nutritum, acuitur.
Στρατιά, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.
Συνέργος, συνέργου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, adiutor, acuitur.
Σύν, præpoſitio, cum, acuitur.
Σῦν, accuſatiuus, ſuem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium, valde, penacuitur.
Σφοδρός, σφοδροῦ, ὁ, vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenac.
Σχεδιός, σχεδιοῦ, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχιστός, σχιστοῦ, ὁ, veſtis muliebris, acuitur.
Σχιστά, τά, calceamenta, acuitur.
Σχολή, σχολῆς, ἡ, otium, aut ſchola, acuitur.
Σχολῇ, aduerbium, vix, circunfl.

Τ

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarſus in Cilicia vrbs, penult. acuta.
Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, à tauro cæſus, antepenac.
Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penacuitur.
Τεός, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τευκρός, Τευκροῦ, ὁ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, longè aſpiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, όπου, longè viſus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
Τίνες, qui, interrogatiuè, penacuitur.
Τινές, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penacuitur.
Τομός, τομοῦ, ὁ, inciſus, penacuitur.
Τρίετες, triennio, antepenac.
Τριετές, triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτῶντος, ὁ, tertiò faciens, circunfl.
Τρίτων, τῶν, tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè viuens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, hi & hæ tres, circunfl.
Τρίς, ter, acuitur.
Τροχός, τροχοῦ, ὁ, reuolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγητός, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τύρος, Τύρου, ἡ, vrbs Phœniſſa, penult. circunfl.
Τυρός, τυροῦ, ὁ, caſeus, acuitur.
Τύχων, ωνος, ὁ περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεός, Deus qui eſt circa Venerem.
Τυχών, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ

Φανός, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάρος, φάρου, ἡ, inſulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τό, veſtis, penult. circunfl.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circunfl.
Φαιδρός, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιά, φαιᾶς, ἡ, fuſca, acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, vrbs nomen, penul. circunfl.
Φάσις, φάσεως, ἡ, fama, dictio, penacuitur.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluuius, penult. circunfl.
Φιλητής, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circunfl.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορός, φοροῦ, ὁ, ventus proſper, acuitur.
Φυλακή, φυλακῆς, ἡ, cuſtodia, acuitur.
Φυλάκη, φυλάκης, ἡ, vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per vnum λ, gens, penult. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτός, τό, lux, circunflectitur.
Φώς, φωτός, ὁ, vir, acuitur.

Χ

Χάραξ, ακος, ὁ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ἡ, vallum in bello, penacuitur.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.

χαριτῶ, χαριτοῦντος, ὁ, gratificans, circunfl.
Χάριεν, pro χαριέντως, gratioſè antepenacuitur.
χαριὲν, pro χαρίεντος, τὸ, gratioſum, penacuitur.
Χάλκη χάλκης, ἡ, nomen inſulæ, penacuitur.
Χαλκᾶ, χαλκῶς, ἡ, ærea, circunflectitur.
Χαλκηδὼν, ος, ἡ, vrbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χίτωνος, vrbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica acuitur.
Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλῶν, χιλῶντος, ὁ, participium circunflectitur.
Χεῖλος, χεῖλος, τὸ, labrum, penult. circunfl.
Χιλός, pers, cibus, acuitur.
Χία χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιά, χιᾶς, ἡ, ſerpentis domus, acuitur.
Χρόα, abſque ι, color, penacuitur.
Χροιὰ, per ι, color, acuitur.
Χόες, τῆς χόας, feſtum quoddam, penacuitur.
Χοὶ, τῆς χοὰς, ἡ, genus menſuræ, acuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
Χρεών, debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ὁ, bonus, vtilis, acuitur.
Χρῆστος χρήστου, ὁ, Chreſtus, viri nomen, penacuitur.

Ψ

Ψάλλω, præſens, gemino λ, canto, penul. acuitur.
Ψαλῶ, futurum, vnico λ, cantabo, circunfl.
Ψύχρος, ψύχρου, ὁ, Pſychrus fluuius, penacuitur.
Ψυχρός, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω

Ωμος, ὤμου, ὁ, humerus, penult. circunfl.
Ωμός, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ωχρος, ὤχρου, ὁ, pallor, penult. circunfl.
Ωχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ω̃, ὦ, aduerbium vocandi, circunflectitur.
Ὠ, heu, acuitur.
Ωρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aſpiratur.
Ωρα, ὤρας, cura, tenuatur.

ΟΥΒΡΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ὀνομάτων, ὁ μὲν ἐπὶ τῶν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπάς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος, ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκάς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοντάς, καὶ Πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατόν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντακοσίων καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιαρχία καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαρχία, καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέν τοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὀνομάζεται· τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ, καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τὸ δὲ ἱππικὸν, Ἱππαρχος. τὸ δὲ συνεχέστερον μῆκος καὶ ἴσον, Στόμα, τοὺς δὲ πρώτους τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ ἄλλοτε Ζυγὸν καλεῖται) Πρωτοστάτης καὶ ἡγούμενος Πρωτοστάτας, οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα παρεπόμενοι δεξιοὶ, δεξιὸν μὲν καὶ ἀριστερὸν, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ἐπωνύμως οἱ δὲ ἑπόμενοι αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος παρεπόμενοι, Ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ πάντων ἀεὶ τὸ βάθος ἔσχατον Ζυγὸς, Οὐρὰ καὶ Οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ. ὁ συνόδου Πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ παντὸς στρατοῦ ἡγούμενος Βασιλεύς.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI ΩΣ.

Ως particula, quot modis accipitur? Triginta duobus.

Διὰ Παραβολὴν, Parabolam.
Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Vtque leo lætatus eſt magnũ nactus corpus.

Ἀνταπόδοσιν, Redditionem.
Ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
Sic rurſum per turbam ſubiit Troianorum illuſtrium.

Ὑπερβολὴν, Superlationem.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός,
Vt non grauius aut impudentius aliud muliere.

Ὁμοίωσιν, Similitudinem.
Ὡς δή τ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν,
Ita hic Vlyſſis magnanimi filio ſimilis viſus eſt.

Ἀντὶ τοῦ ὅμως, pro Tamen.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ,
Veruntamen non ſeruauit ſocios, tanquam vellet.

Ἀναφορὰν, Relationem.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.

Θαυμασμὸν, Admirationem.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Ἀντὶ τοῦ οὕτως, pro Sic.
Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Sic ait, & portis erupit ſplendidus Hector.

Τὸν ἵνα σύνδεσμον, Vt coniunctionem.
Ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Vt mihi & hunc virum magnum nomines.

Τὸ ὅπως, Vt.
Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
Vt libes Ioui patri & aliis immortalibus.

Τὸ ὅτι, Quia.
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, καὶ τό.
Noſti quòd deus ſim. Et illud,
Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφιν ἐκεῖ ἀλλ,
Quia ob id illis Phœbo.

Τὸ ἐπεὶ, Poſtquam.
Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
Poſtquam vidit locum deſertum vbi ſteterant veloces equi.

Τὸ εἴθε ἐπιρρήματος εὐκτικοῦ, Vtinam aduerb. optandi.
Ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν κακός,
O vtinam mors mihi mala placuiſſet.

Τὸ διὸ, Ea propter.
Ὡς σ' αὖ ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος,
Ob id poſtea à te, chare fili.

Τὸν εἰ συναπτικὸν σύνδεσμον, Si coniuncti. continuam
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Si vos à me celerem ad nauem iretis.

Τὸ ὁμοίως, Similiter.
Μνήσομαι ὥς μ' ἀνὰ φῦλον ἐν Ἄργεϊ ὤρορεν,
Memineris quòd me tribu Argis mouerit.

Τὸ ὅμως, Tamen.
Ὣς πρότερον Κίκονας ἐδαμάσσατο,
Tamen prius Ciconas domuit.

Τὸ ὅσον, Quantum.
Καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον,
Et carnem quantum ei manus capiebant.

Τὸν γὰρ σύνδεσμον, Enim Coniunctionem.
Ὡς οὐ τοι ποταμῷ δαμήμεναι αἴσιμον ἦεν,
Non enim tibi à fluuio domari fatale erat.

Τὸ εὐθέως, Protinus.
Ὡς ἴδεν ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος,
Vt vidit protinus eum magis inuaſit ira.

Τὸ ὡσαύτως, Eodem modo.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοί,
Eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis dij.

Τὴν βεβαίωσιν, Confirmationem.
Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις,
Sic gratioſum eſt homo hominibus.

Τὸ ἀλλά, Sed.
Ὡς τούτου ἀλήθειά τις: Ἀττικὸν τοῦτο,
Sed huius veritas quædam: Atticum hoc.

Τὸ ἕως, Donec.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Donec hinc inde multum victum & aurum congregans.

Τὸ οὕτως, Sic.
Ὡς ποτ' ἔην νῦν αὖτε νεώτερος ἀντιοώντων,
Sic olim eram, nunc rurſus iunior obuiantium.

Τὸ λοιπὸν, Amplius.
Ὡς οὐκ ἔτι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων,
Amplius non eſt gratia poſtea benefactorum.

Διηγηματικὸν κεφάλαιον, Narratiuum caput.
Ὡς ἦλθ' ὡς Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
Vt venit Sic Ægiſthus adornauit triſtem mortem.

Τὸ λίαν, Valdè.
Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου κύριε,
Valde magnificata ſunt opera tua Domine.

Τὸ τοσοῦτον, Tantum.
Ὡς Φαίηκες ἴδριες περὶ πάντων ἴδμονες ἀνδρῶν,
Tantum Phæaces ſuper omnes periti homines.

Τὸ ἄρθρον, Articulum.
Ὃ μόνον φυλάττεται τῶν ἄλλων πάντων δασυνομένων καὶ ὀξυνομένων,
Quòd ſolum teneatur omnibus aliis aſpiratis & acutis.

τὴν ἐπὶ πρόθεσιν, Præpoſitionem Ad.
Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,
Vt ſemper ſimilem ducit deus ad ſimilem.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΦΕΛΚΗΣΤΙΚΟΥ Ν, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

Περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν, ὅπερ ἐστὶ τοῦ πάθους ἐν συντάξει λόγου διὰ τὸ ἀχασμῶδες εἶναι. Ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐφέλκεται τὸ ν, ἐν δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν μετοχῶν, φωνήεντος ἐπιφερομένου: [illegible]

Τοῖς ἀνδράσιν εἶπεν: [illegible] Τοῖς [illegible] Τοῖς τύψασιν [illegible]: καὶ τὰ τοιαῦτα. Συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου, οὐ γράφεται τὸ ν. τοῖς ἀνδράσι [illegible] τοῖς τύψασι [illegible]. Καὶ ἐν [illegible] τὸ ν, [illegible] καὶ [illegible] τὸ [illegible] τὸ ν. Ἐν τοῖς [illegible] δὲ [illegible] καὶ πληθυντικοῦ, ἐν τοῖς [illegible] χρόνοις ἐφέλκεται τὸ ν. [illegible] τύπτουσι ἄλλοι, τύψουσιν ἄλλοι. [illegible] καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἐν τοῖς [illegible] τρισὶ τῶν [illegible] γράφουσιν [illegible] ἐκεῖνο.

Τοῖς δὲ ἐν τοῖς [illegible], τὸ [illegible], ἐγρηγόρθη, γνῶθι, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐφελκυστικὸν λαμβάνουσι τὸ ν, ὅθεν καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου οὐ γράφουσι αὐτὸ [illegible] τὸ φῶς, γνῶθι τὸ αἶθι. ἡ δὲ συνήθεια [illegible] μετὰ τοῦ ν, τὰ τοιαῦτα γράφει.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ῬΗΜΑΣΙ

κανόνας ζητοῦντας ὁμοιότητας.

Οὐ χρὴ ζητεῖν ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν ὁμοιότητας ἀπαράβατους, καὶ κανόνας ἀσφαλεῖς, καὶ τύπον ἀκριβῆ. [illegible] [illegible] [illegible]

Καὶ πῶς γὰρ [illegible] [illegible]

Εὑρεῖ γὰρ [illegible] λέξεις πλείστας [illegible] [illegible] καὶ τὸ χρυσὸν [illegible] [illegible] τὸ ἄζω [illegible] ΤΕΛΟΣ.

DE GRÆCARVM LINGVARVM PROPRIETATE, EX SCRIPTIS DE ARTE IOANNIS GRAMMATICI.

Διάλεκτος eſt linguæ proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata eſt ab Atthide Cranai filia. Æolica verò ab Æolo Hellenis filio. Dorica à Doro Hellenis filio. Ionica ab Ione filio Xythi, qui fuit Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem vnaquęque dialectus proprium idioma.

DE DIALECTIS PROOEMIVM ALTERVM.

Dialecti quinque Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Commun.

DE IONICA LINGVA.

Ionica illa eſt, qua vſi ſunt Iones: hanc autem antiquam eſſe conſtat. Proprium autem ipſius eſt, pro α, η vti: & circunflexas ſyllabas in duo diuidere: & pro π, κ accipere: & pro aſpiratis colliſionibus, tenues proferre: & quibuſdã dictionibus ι tollere. Vtuntur igitur η pro α: vt θύρη pro θύρα: & ἑσπέρη pro ἑσπέρα: & σοφίη pro σοφία. Circunflexas autẽ ſyllabas in duo diuidunt: nam pro νοῦς νόος dicunt. Pro π, κ accipiunt: πῶς enim κῶς dicũt. Pro aſpiratis colliſionibus tenues proferunt, cùm dicunt pro ἐφθέγξατο [illegible]: & pro [illegible]. Quibuſdã dictionibus ι auferũt, pro τοιοῦτος τοῦτος dicentes. Ionica autẽ ab Ione Apollinis filio, & Creuſa Erechthei filia.

DE ATTICA LINGVA.

Attica verò dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autẽ ipſius eſt, aſſatim vti contractionibus, & dictiones inſeparabiliter proferre. Prætereà verò τ & ρ pro σ ſumere: & υ pro ι: & σ pro ξ. Contractionibus igitur abunde vtuntur, quũ dicũt θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον: & φροῦδος, pro πρὸ ὁδοῦ. Coniunctim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt τανῦν, pro τὰ νῦν: & Νηρῇδες, pro Νηρεΐδες. At ρ & τ pro σ accipiunt, θάλαττα enim efferunt θάλασσα: & [illegible], [illegible]. Rurſus pro θαρσαλέος, θρασύς, θαρσαλίοι, [illegible] dicunt. Pro ι aſſumũt υ, vt [illegible], pro τὸ ἕλκος: [illegible]: pro τὸ ἔγκλημα: [illegible], pro τὸ [illegible]: [illegible], pro τὸ [illegible]: [illegible], pro τὸ ἔργον. Pro σ verò, ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας, pro σύμπας: & ξυμφορά, pro συμφορά: & ξυνίημι pro συνίημι: & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη, pro συνθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt ab Atthide Cranai filia.

DE LINGVA DORICA.

Dorica autem vocata eſt dialectus, qua vſi ſunt Dores. Proprium autẽ ipſius eſt, pro η, α vti, & pro ω, α: & pro Fœmininis nominibus Singularibus, Plurales caſus proferre: & pro ο diphthõgo, ω vti, & pro ει diphthongo η aſſumere. & interdũ pro θ, σ. & quibuſdã dictionibus ι detrahere. Pro η igitur α vtũtur, quũ dicunt ἅλιος, pro ἥλιος: pro ἡμέρα ἁμέρα. & pro ἡ αὐτή, ἁ αὐτά & [illegible] pro ἡδύ. Pro ω autem, α vtũtur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν θυρᾶν. Pro ſingularibus autẽ Fœmininis nominibus, Plurales caſus proferũt, dicendo pro καλῶν καλαί, σοφῶν σοφαί. Pro ου autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μοῦσα, μῶσα. Pro ει autem diphthongo η vtũtur, quum dicunt pro ἰδεῖν, φρασεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, φρασῆν, λαβῆν. Sed & λάβεν pro λαβεῖν, & φράζεν pro φράζειν: & ἔνδοι pro ἔνδον dicũt. Dorica autem appellata eſt, à Doro Hellenis filio.

DE LINGVA ÆOLICA.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vſi ſunt Æoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdam nominibus Fœmininis Accuſatiui caſus, ι addere: & aliquando pro υ, ω vti: & pro ο, ω: & incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro ει diphthõgo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere: Dictiones igitur inuertunt acutas, pro ποταμός πόταμος dicentes, & pro καλός κάλος. Quibuſdam autẽ nominibus Fœmininis Accuſatiui caſus ι apponũt, vt quum dicunt pro καλάς, καλαῖς: pro σοφάς σοφαῖς. Pro υ verò ω vtuntur, vt quum dicunt λεπτώδεα pro λεπτύδεα, & [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]. Pro ο, ω vtuntur quum dicunt ὤνυμα pro ὄνομα. Inchoantia verò à vocalibus tenuiter proferunt, quum ἡμέρα attenuant, ἄλιος & ὔμμες. Pro ει autem diphthongo η vtuntur, pro [illegible] [illegible] dicentes & pro [illegible] & [illegible], [illegible], & [illegible]. Ponunt autem in quibuſdam dictionibus antè ρ, β: pro ῥίζα βρίζα dicentes. pro ῥάκος, βράκος. Pro gemino μμ, geminum ππ accipiunt. τὰ ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt autem quędã quæ peculiariter apud eos formantur, nam πεδά pro μετά Prępoſit. accipiunt. Aliquando & pro βουλή, βολλή dicunt, & pro γῆ γᾶ, & pro κεῖθεν [illegible], ac pro [illegible], [illegible]. Appellata eſt Æolica lingua, ab Æolo Hellenis filio.

DE COMMVNI LINGVA.

Qui nolunt communẽ dialectũ annumerare prędictis quatuor, arguũt hoc modo: Neq; enim (aiũt) habere propriũ, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor cõſtãs, quadripharmacum

macum dicitur, nihil proprij habens:ſic & communis dialectus ex quatuor cõflata, nõ debet his adnumerari. Ex his autem communem dialectum introducunt, alij dicunt, quòd omnibus ſeſe immiſcet, dialectis eiuſdẽ vocis, vt φίλος, νὺξ & huiuſmodi: alij inquiunt non habere formam, ſed ex variis dictionibus congregatam. Mutationes autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtoph. Dorica Theocr. Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus eſt dictio inſigne propriæ formæ oſtendens, vel dictio peculiarem vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt, ſi & communem quis annumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, Communis nominata eſt, vel quia communiter omnium notis vtitur, & ex quatuor conſtat: vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia ex omnes, ex hac incipiunt, tanquam ea ſubiecta. Remittendum autem hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Itaque barbaræ cum ſint multæ, eę que comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere, alioqui neque dicendum ipſas dialectos, ſed linguas. Hellenicas autem contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Gręciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, pręſertim verò denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca, atque eandem vocem non amplius ſeruantibus, ſed quum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Æſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valdè vtuntur Rhodij & Cretenſes, & Peloponneſij & Siculi, & Lybici, & antiquam Epirum habitantes.

Ab Æolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ: Æolia vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Hellenis & Creuſæ Erechth. filiæ vocata eſt. Hic enim linguam, quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigraſſet, & condidiſſet tredecim vrbes, à ſe Ionicam appellauit: vrbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra. Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex,) vel eo quòd ad littus eſſet, quaſi ἀκταίαν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam, ſecundum totius nominis mutationem, ſecundum partem quandam, ſecundum accidens, & ſecundum nominis mutationem: ſic Æoles muliebre indumentum κροκωτὸν vocant: Attici autem quod nos τιάραν, illi ἀλλάξιμον, & ſimilia, ſecundum autẽ partem quandam, vel per Proſtheſin, vt Æoles pro ἰδεῖν, Fιδεῖν dicunt: vel per Aphæreſin, vt Dores, φέρεν enim & λέγεν, pro φέρειν & λέγειν efferunt: vel per Metatheſin, vt pro δίφρον, δρίφον. Secundum verò accidens, vel per accentum, vel per ſpiritum dictum apud nos, permutant. Per accentum quidem volunt: Attici quidem, pro ἐκεῖνο, ἔκεινο, pro ἑαυτόν, ἕαυτον. Dores autem pro τούτους, τουτώς dicunt, & pro οὕτως, οὑτώς, & ſimilia quæ diuidimus iis idiomatibus quæ ſunt per partes dialectorum. Secundum ſpiritum, vt Attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

DE ATTICIS DIALECTIS per partes.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ, nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σήτλον, τεῦτλον: & pro συμφορὰ, ξυμφορὰ: & pro σύμβολον, ξύμβολον: vertunt autem σ in ξ, in Præpoſitione σὺν, & hoc ſolum.

Semper in εις Plurales Nominatiuos à Maſculinis in ευς factos, per η, profert. pro γονεῖς, γονῆς, & pro βασιλεῖς, βασιλῆς.

In αος deſinentia Maſculina antepenult. vel vltima acuta, per εως profert, vt Μενέλαος, Μενέλεως: λαὸς, λεὼς, pro ναὸς, νεώς.

In dictionibus addit, vt ναί, ναιχί, οὑτοσί, ἐγωί. Nos autem ναί, ἐκεῖ, οὗτος, ἐγώ.

In ευς nomina, per ω in Genitiuo effert: Ἀχιλλεύς, έως. ſimili modo, βασιλεύς, έως.

Contractiones Atticorum ſunt propriæ, vt τοὐμὸν, pro τὸ ἐμὸν, ſic ὀρχοῦμ᾽ ἔχων, pro ὀρχοῦμαι ἔχων.

Ablationes, Atticorum ſunt propriæ, & Dorum, & Æolum, ἴμερον, pro ἱμερόν: ἐς χεῖρας, pro εἰς χεῖρας.

Mutationes Vocatiuorum pro Nominatiuis, Atticorum ſunt propriæ, κεφαληγερέτα Ζεὺς, pro κεφαληγερέτης. ἱππότα Νέστωρ, pro ἱππότης: ἀργέστα Ζεὺς, pro ἀργέστης. Notandum Nominatiui enim pro Vocatiuis, & Vocatiui pro Nominat. Hæc autem ſolùm Athenienſium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum ſunt, & Dorum, & Ionum: vt ποδοῖν ἀμφοτέροιν, deeſt, τοῖν χεροῖν.

Acceptiones Accuſatiuorum caſuum pro Genitiuis Atticorum ſunt vt, αὐτὸν σὺ τίν δ᾽ ἀγαθὸς ἀφ᾽ ἱππῶν Χαρίσι κελεύω, pro αὐτοῦ.

Semper paſſiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γελάσομαι, pro γελάσω: & πεσοῦμαι, pro πεσῶ.

Item Atticorum eſt, ποιεῖσθαι, & ποιεῖσθαι dicere, pro ποιήσασθαι, & ποιήσασθαι.

In ως aduerbia qualitatis, in ον terminat: nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt ἥδιον, πρῶτον, pro ἡδέως, & πρώτως.

In ες deſinentes Nominatiuos comparatiuorum nominum in ους terminat, vt μείζους, χείρους, κακίους, pro μείζονες, χείρονες. Cõtractionibus plurimùm vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro θάρσος, θάρρος dicit: & pro θαρσαλέον, θαρραλέον, & pro ἄρσεν, ἄρρεν. Ου pro ο ν vtitur cum dicit τοὔνομα, τοὔγκλημα, τοὖργον: pro τὸ ὄνομα, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔργον. Nominatiuis pro vocatiuis ſæpe vtitur, vt ὦ φίλος, pro ὦ φίλε. Superlatiuis pro Comparatiuis ſæpe vtitur: vbi dicendum eſſet θαυμασιώτερος πάντων, θαυμασιώτατος inquit.

Η pro ε vtitur, vertit enim ε in η, velut cum dicit ἠδυνάμην, ἠβουλόμην. Attico dialectus mutationes licet acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert: nam dualibus videmus vti & Comicos poetas & Atticos ſcriptores, qui dicunt τὼ πόδε & τὼ χεῖρε, & τὼ τὼ θεὼ, & δύο κεῖρω. Dicit & Plato Philoſophus in Gorgia, τὼ γὰρ ἔστον τάδε γράμματε ἡ πόλις, σοφοῖν μὲν ἀμφοτέρων ἐν τῷ, ἡ φίλῳ ἴσω, ἡ δ᾽ οὖν ὀξεαῖν, ἡ δ᾽ οὖν χαλκοῖν, ἡ τοῖν θεοῖν.

Quæcunque in ος deſinẽtia habent α in penultima, eadem per ω & ε efferunt, vt pro ἵλαος, ἵλεως, & per obliquos ſic vt recto reſpondeatur.

Μενέλεω, pro Μενελάῳ, in Datiuo ſimiliter cum ι ſubſcripto Μενέλεῳ, & additione ν, τῷ Μενέλεων. Accuſatiuum autem Μενέλεων. Pluralem autem rectum æquè atque ſingularem datiuum, Μενέλεῳ. Genitiuum Μενέλεων: Datiuum autem cum ι τοῖς Μενέλεως. Accuſ. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ eſt, pro ἀθρόα, & ὑγιᾶ: ἀθρόα & ὑγιᾶ dicere: & pro ἀθλεῖα & πειραία, ἀθλεῖα & πειραιᾶ. Hoc autem conſueuere facere in quibus vltima ſyllaba per purum α deſinens vel ε, vel α penultimat, vt in propoſitis. Non tamen in quibus cum conſonante deſinunt: vt ἀκμῆ, ἀτυχῆ: non enim dicent, ἀκμᾶ aut ἀτυχᾶ, neque rurſum in quibus conſonans incipit ε in penultima, vt βασιλέα, ἱερέα.

In huiuſmodi verbis, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἔμελλον, ε in η mutant, dicendo, ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον. (ἀνεχόμην:

Et ἀνὰ, Præpoſitionis mutata α in η, ἠνεσχόμην dicentes, pro

Item verborum in ω deſinentium, in ſecunda perſona paſſiui, per ει diphthongum: βούλει enim pro βούλῃ. Cum verò fuerit ſubiunctiuum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optatiua ſumunt pro ſubiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς; & ἐὰν ἔλθοι, pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem ſæpius & ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, & pro μνᾶας, μνᾶς, & pro μητρῷου, μητρῷου & ποεῖν pro ποιεῖν, & πόημα, pro ποίημα.

Et loco πρὸς, præpoſitionis ὡς vtuntur: vbi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, & πρὸς τὸν φίλον, illi ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipſorum eſt, & in α deſinentes ſingulares Accuſatiuos maſcul. per η proferre, vt pro ἀρυβδέα, ἀρυβδῆ, pro πηλέα, πηλῆ, pro τυδέα, τυδῆ.

Vtuntur & paſſiuis pro actiuis, vt λωδορησάμενος, pro λοιδορῶν, φαρνάξας pro εἰπεῖν φαρνακζόμενος, pro φαρνακίζων. διακονησάμενος, pro διακονῶν: διαβαλλόμενος, pro διαβάλλων: μισούμενος pro μισῶν. Interdum etiam Actiua ponunt pro paſſiuis, vt συντελεῖν pro συντελεῖσθαι: & γράφειν, pro γράφεσθαι, & ſimilia. Indeterminata tempora, & futura integra paſſiua ipſi, in communia ſæpe mutantes, dicũt pro μισηθήσονται, μισήσονται, & pro ζημιωθήσονται, ζημιώσονται, & pro τιμηθήσονται, τιμήσονται, & ſimilia. Ab ίζω autem futura abiicientes σ, circunflectunt. ἀνδριῶ dicunt, pro ἀνδρίσω; & φροντιῶ pro φροντίσω, & μυκτηριῶ. pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunque Syncopa: nam pro τεθνήκατε τεθνάτε dicunt, & pro ἀπόλλυνται ἀπόλλυνται, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα κρείττω.

Mutant autem & tonos, & ſonos, & tempora. Tonos quidem, pro πολέμιον, & πάζειν, πόλεμον dicunt & παίζειν. Sonos autẽ, pro τάφιδα & τάχυ, ἀσταφίδα dicunt, & ἄσταχυ. Tempora verò, vt in βασιλέα, α producunt, & ἀγυιᾶ, & ἱμᾶντα, & ἀδελφιδοῦν.

Dicunt etiam pro εἰς ἀθλείας ἀθλείαζε συρρέουσι: & pro εἰς ἀθλείας, ἀθλείαζε συντρέχειν, & pro ἐξ ἀθλεῶν, ἀθλείηθεν, ἐξ ἀγροῦ ἀγρόθεν ἔρχεται, & pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι: & pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ οὗ χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλίβανον κρίβανον dicunt.

DE IONICA.

IOnica in ας deſinentia nomina in ης mutat, ſi non ſint Dorica, vt pro ἡμέρας, ἡμέρης: & pro σοφίας, σοφίης. Tunc enim Iones vertunt, cùm non ſint verſa ex Doribus, vt dictum eſt, pro ἡμέρας, ἡμέρης. Nam Dores non vertunt ea.

Omne in ας deſinens, cuius genitiuus in υ terminatur, apud eos in εω deſinit, pro Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείεω: pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Φαλλιάδης, Φαλλιάδου, Φαλλιάδεω.

In ης maſcul. quorum genitiuus in ους, per εος profertur: vt pro Δημοσθένης, Δημοσθένεος. pro Διομήδης, Διομήδεος. Accuſat. autem in εα faciunt, vt Δημοσθένεα, Διομήδεα.

In ους deſinentes genitiuos, qui à neutris in ος rectis fiunt, diuidit, βέλους βέλεος: τείχους, τείχεος, δένδρους, δένδρεος.

Omnis nominatiuus in ευς, per εος profertur in genitiuo apud Ionas, vt βασιλεύς, βασιλέος.

In ας neutra, in genitiuo per εος terminant Iones, vt κλέος κλέεος, κλέεος.

In εις rectos plurales ab in ευς ſingularibus factos in εες diuidũt Iones, vt βασιλέες, pro βασιλεῖς.

In ων pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt pro ἀφ' ἑαυτῶν, ἀφεαυτέων: pro νυμφῶν, νυμφέων: ſed & νυμφάων, Æolicè.

Omnis datiuus pluralis in οις deſinens, aſſumit ι in fine: vt pro καλοῖς, καλοῖσι: pro σοφοῖς, σοφοῖσι, & ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, tranſmutat α in η apud Ionas, ſubſcripto quidem ι, ſed non pronuntiato, vt pro καλαῖς, καλῇσι. pro τιμαῖς, τιμῇσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: vt pro ὥρα, ὥρη: pro χώρα, χώρη.

Οὖν Coniunctionem, Iones dicunt ὦν.

Verborum compoſitiones per tenues conſonantes proferunt Iones, κατηρεῖ κατηρεῖς κατηρεῖ.

Præpoſitiuis articulis Iones pro ſubiunctiuis vtuntur: vt τὸ θέλω pro ὃ θέλω. τῷ θέλω, pro ᾧ θέλω.

Κ pro π in interrog. & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα. pro ὁπόσα, ὁκόσα. pro ὅπως, ὅκως.

Ε pro α aliquando vtuntur Iones, dicentes ἔρσενες & ἔρσεν, pro ἄρσενες, & ἄρσεν.

Ω pro αυ diphth. vtuntur, θῶμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones Ionum propriæ. πλεῖστον ὅσον, pro πλειστόσον: ἄγε μοι ἕκαστον, pro ἀγεϊκαστον. ἄγε μοι ἄγε, pro ἄγε ἄγε. & σὺν ἀγεῖρε, pro συνάγειρε.

Acceptiones infinitiuorum pro Imperatiuis Ionum ſunt, μή μοι ἀπειπάμενος ἀγορεύειν, pro ἀγόρευε.

Πεπᾶρ δ' ὅπως φράσις,

pro πειρῶ, & infinita alia.

Mutationes maſculinorum pro fœmininis, Ionum ſunt, τοῖσι δ' ἐπιτεταμένοι μίκας ἐπὶ ὅπως ὁ ἄλλος, pro ἑκάστης.

Acceptiones nominatiuorum, pro genitiuis, Ionum ſunt: οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τούτων δὲ δύο σκοπέλων ὁ μὲν, τὸν, ὁ δὲ, τόν.

In ω deſinentia fœmin. in accuſ. in ουν terminant: vt pro ἰώ, ἰοῦν. pro λητώ, λητοῦν. pro σαπφώ, σαπφοῦν.

Ι ex quibuſdam dictionibus aufert Ionica, nam pro ποιεῖσθαι ποέεσθαι dicit, vnde ποιεῖσθαι.

In ις deſinentia fœminina, nunquam per ε declinant Iones, ſed per ι, vt πόλις, πόλιος & ὄφιος.

Diuiſiones in ει ſingul. datiuorum deſinentium, Ionum ſunt propriæ: vt βέλεϊ pro βέλει. ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Geminationes peculiares ſunt Ionum, λελάχωσι pro λάχωσι: ἔκλυθι, pro κλῦθι.

Tranſpoſitione elementorum Ionica vtitur, vt κραδίη pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι, vt ἐκπέρεος, χρύσεος, pro ἐκπέρειος, χρύσειος.

In εις deſinentes plurales Iones ſemper diuidunt, ſi à nominatiuo in ευς ſint: per η & per ε pronuntiantes, vt pro βασιλεῖς βασιλῆες, βασιλέες. Si autem in ις vel ες, per ει: vt ἀληθεῖς ἀληθέες, ἀληθέες: ὀξεῖς ὀξέες, ὀξέες.

Appoſitiones τοῦ ε ad ι, ſubſequente vocali, vel vna immutabiliũ, Ionum ſunt: vt εἶος, κεινὸς, pro ἕως, κενός.

Immutatio αι diphthongi in ε ſyllab. Ionum eſt: vt, ἐρίηρες, pro ἐρίηρες, pro ἐρέ. ἰρὴ ἱερωσύνη, pro ἱερωσύνη.

In α pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt pro τεύχη τεύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter & genitiu per εων.

Semper υ apponunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, οὖρος: pro νόσος, νοῦσος. pro ὄνομα, οὔνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones. Nam pro δισσὰ, διξὰ, dicunt.

Ι ex dictionibus Iones ſæpe auferunt. Nam pro δίζω δίζω: & pro ἀνώιξεν, ἀνῶξεν dicunt.

Ου in participiis paſſiuis Iones diuidunt: vt pro λυπούμενος, λυπεόμενος.

In ων deſinentia participia à prima coniugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in ſecunda perſona in ει diphthongo deſinit, diuidunt Iones: vt pro ὁρῶν, ὁρέων. eſt enim ὅρει: imperatiuus βόα autem non vult diuidi. Nam quæ ſunt ſecundæ, diuiſionem non patiuntur: attamen quę diuidunt, pauca ſunt.

Mutationes η in α breue, Ionum ſunt, vt μεσαμβρίη, pro μεσημβρία: & λελασμένος, pro λελησμένος. & λάθος pro λῆθος.

Immutationes α longi in η Ionum ſunt, vt pro ἱέρα, ἱέρη: & pro σοφία, σοφίη.

Immutationes α breuis in η, recentiorum ſunt, vt pro ἀλήθειαν, ἀλήθειην.

Ablationes earum quæ in principio conſonantium, Ionũ ſunt, vt εἴλυον pro κείλυον: & εἶπε pro ἔειπε.

Semper ον ſyllabam ſuperuacaneam ponunt inter præpoſitiones, vt ἐξαπεῖλον & ἀποπίδεσαν, pro ἐξεῖλον & ἀπίδεσαν.

Primas literas dictionum Iones auferunt, vt pro ἑαυτοῦ, αὑτοῦ: & pro ἐκεῖνοι, κεῖνοι: Similiter & ε Præteritorum, vt pro ἐβάλλεν, βάλλεν: pro ἔτυχε, τύχε: pro ἔπιε, πίε.

Π pro φ vtuntur, pro ἀφαιρέω enim ἀπαιρέω dicunt. Compoſita verba diſſoluunt, & interponunt, vt λῖνον κατὰ τὸ ἡμισυ ἠδ' ἀνέτεινε, pro κατὰ δ' ἀνέτεινε, κατὰ δ' ἐκτανεν ἀνέτεινε pro κατέτεινε.

Apoſtrophæ, & Hyperbata Ionum ſunt, vt, ἐκ δ' ἄρα ἐφάνθη pro ἀφάνθη. Hyperbata, vt:

-Νῆσος τις κατὰ πόντον ὑψηλή.

Η' δὲ ἦν, pro κατῆλθεν.

Diuiſiones in ως deſinentium aduerbiorum ab in ος deſinentibus maſculinis, & in ον neutris, Ionum ſunt: vt ἀγροικέως, pro ἀγροίκως.

Ionica dialectus eſt eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunquę Homer. & Heſiodus, & Archilochus vſi ſunt, & Anacreon, & Herodotus. Sunt autem eius proprietates η pro α ponere, vt θύρη, pro θύρα: ὥρη, pro ὥρα: ἡ ἰλὺς, pro ἰλύς. At pro κραδίη, καρδίη, pro σοφίη, σοφίη: πύλας, πύλῃσι: & vt ι ſuo loco non amouent, ſic η, vt dictum eſt, pro α Iones ſubſtituunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Proſtheſis, Aphæreſis, Syncope, Parentheſis, Pleonaſmus, Diæreſis.

Proſtheſis igitur fit apud eos, ſi in principio orationis alia aſſumatur litera. vt εἴκελος, ἔρυκε: pro ἴκελος.

Sic ἰδεῖν εἶδον, pro ἴδον.

Et κεῖνος ὁ δ' ὅτε, pro κεῖνος, &

ξεῖνος ὅδ' ἐπὶ Θήβας, pro ξένος, &

ἀφνειὸς ἄλλ' ἐλθεῖν,

Pro ἄλλο, Et alia innumera.

Aphæreſis contrarium patitur quàm Proſtheſis. Nam Aphæreſ. in principio aſſumit extrinſecus aliam literam, Aphæreſis autem poſitam abiicit, cùm Iones pro ἑορτήν, ὀρτήν dicunt, & pro ἱερὴ, ἱρή.

Syncope, cùm mediæ literæ in nominibus conciduntur: vt μώνυχας ἵππους, pro μονόνυχας.

Et κάππεσον pro κατέπεσον, & εἴρετο, pro εἰρώτα, & κακκείοντες, pro κατακείοντες.

Parentheſis contrarium patitur quàm Syncope. Illa enim demit, hæc aſſumit literam extrinſecus: vt ἐριγδούπος, pro ἐρίδουπος, vbi redundat γ. pro ὑμῖν, ὔμμιν: pro σφιν, σφίσιν.

Enallage fit, quum aliud elementum aſſumitur loco proprii, vt σοί, pro σοί: & ξεῖνε, pro ξένε. Et

ὁ δίφρος ἵεντο, pro δίφρος. Et

πτόλεμον ἔντεα καλά. pro πόλεμον. Et κ pro π iuniores vtuntur, vt ὅκως, pro ὅπως.

Metatheſis fit, cùm quædam tranſponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ ſyllabæ, vel & ſecunda: vt κραδίην pro καρδίαν. Et

τέρπνος ἔργον, pro πρότερον. Et καρτερὸς ἐν μάχαις: Pro κρατερός. Et ſimilia.

Pleonaſmus eſt, cùm in pluralibus datiuis maſculinis caſibus in οις deſinentibus, vel fœmininis in αις, aſſumunt ι, vt pro σοφοῖς, σοφοῖσιν: pro καλαῖς, καλῇσιν: pro σοφαῖς, σοφῇσι.

Diæreſis fit non ſolùm apud ipſos in diſſyllabis nominibus ſed etiam in monoſyllabis & appellatiuis, vt pro παῖς, πάϊς: pro χιοῦ χιός.

Sed in nominibus vnam ſyllabam excedentibus, & appellatiuis maſculinis ſingularibus in ας deſinentibus, quorum genitiuus in υ deſinit, ipſi υ in εω diuidunt. pro πέλεω, πελέω efferẽtes, & pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω: pro Λαέρτου, Λαέρτεω. & per Paratheſin, Πηληιάδεω, Λαερτιάδεω: & ſimilia.

In ους deſinentes genitiuos in εος diuidunt: vt pro Σαρπηδόνος, Σαρπήδοντος: pro Διομήδους, Διομήδεος.

Et datiuos ſolos diuidunt, Σαρπηδόντι dicentes: & Διομήδεϊ, & αἰδοῖ: pro Σαρπηδόνι, Διομήδει, αἰδῷ.

Idem & in neutris, vt ἔχεϊ, τείχεϊ, &c.

Et in ων pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos deſinit in ῶν circunflexè, illi per εων proferunt per acutè: vt pro ἀγυιῶν ἀγυιάων: ἀγυιέων: pro Μουσῶν, Μουσάων: pro μητρῶν, μητρέων.

In

In verbis tollunt augmentum : vt ἄγω ἄγον: φέρω φέρον: ἴδ' αὖθι ἔ-λαυνον: ἐρχόμενος ἐρχέσθω τεῖχος τειχίζοντες ἔγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis : vt παίειν pro παίετε : & κεῖσθαι pro κεῖσθε.

Et formationes elocutionis tales: pro πεπραγμένοι εἰσί, πεπράχαται: pro τετυγμένοι εἰσί, τετεύχαται: ſic κεκλίαται, κεκλίαται.

Et verba in vltima circumflexa diuidunt: vt pro φρονῶ, φρονέω: pro καλῶ καλέω : pro ποιῶ ποιέω : pro χρυσοῦ χρυσέου: pro ἀργυροῦ ἀργυρέου.

Et participia ipſorum ſimiliter diuidunt : vt ἠρνέετο, καλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obſeruatio apud eos ſeruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitantium diuerſitatem. Permanſit autem vſque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias & tunc ſparſi ſunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλίνας, κατακλίνας : pro δυνάμεις, κρίνεις: pro λόγος, μῦθος: & pro ὑγιαίνειν, εἰλεῖν, vnde τὸ ὑγιὲς τῶν πραγμάτων, etiam nunc ἄλεις dicimus: & pro αὐτῷ & αὐτοῖς: σφεῖς & σφίσι proferunt : pro σοῦ autem εἶο, & pro αὐτοῖς, οἷσι. Pronomina diuidunt ſic : pro σφῶν, σφέων : & per Parentheſim τοῦ ε, σφείων, ὑμέων: ὑμείων: ὑμῶν. ὑμέων, & ſimilia.

DE DORICA LINGVA.

Dorica lingua α pro η vtitur: nam pro ἥλιος ἅλιος dicit, & pro ἡμέρα ἁμέρα: & pro μήτηρ, μάτηρ: & huiuſmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium caſibus, nam μουσᾶν dicit, & θυρᾶν, & θεᾶν: pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ου deſinentes genitiuos, à rectis in ος factos, in ως vertit, vt Διο-ζήνω, Διοζήνω, pro Διοζήνου.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur, Μῶσα enim pro Μοῦσα dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, cùm dicit ἦλθον, pro εἶδον.

Σ pro θ vtitur, nam pro θεὸς, σιὸς dicit: & pro θεῖον, σεῖον.

Ex dictionibus ſemper ι aufert, nam λαβεῖν & ἐλθεῖν dicit, pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item geminationibus earundem conſonantium vtitur, vt ὅττι, ὁππόθεν, & ὅσσον: pro ὅτι, & ὁπόθεν, & ὅσον. Et Æolica vtitur his.

Productiones ancipitum propriæ Doricæ linguæ : vt, ἴσος ἴσος [illegible].

A pro ε ſæpe vtitur : pro ἕτερος, ἅτερος dicentes: & pro ἔτραπον, ἄτραπον.

Apocopæ Dorum ſunt propriæ: fiunt autem in fine : vt ὁμέτερον δῶ, pro δῶμα.

Parentheſis ſyllabę μι in iis quæ apud nos in ναι deſinunt infinitiuis, Dorum eſt, vt βάμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis ſingularium caſibus, Dorū ſunt. παῖδος pro παίδοσθε: ſimiliter κέρατος, pro κέρατος. Doricæ linguæ multæ ſunt ſubdiuiſiones locales, aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales verò ipſorum ſunt proprietates, pro η enim α ponunt, pro πύλην πύλαν. pro Genitiuis caſibus circumflexis, apud nos in ου deſinentibus, ω proferunt, ſeruantes eundem accentum, vt pro καλοῦ, καλῶ, pro χρυσοῦ, χρυσῶ, pro σιμοῦ, σιμῶ, & ſimiliter in participiis, pro γελῶν, γελῶν: pro ἐλῶν, ἐλῶν : & pro ταῶν, ταῶν dicunt : pro κλῶνας, κλῶνας, & pro τείνων, τείναι.

Et monoſyllaba nomina acuunt : ſimiliter autem & qualitatis ſignificatiua aduerbia, vt καλῶς, σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς.

Quæ apud nos grauitona ſunt, illi circunflectunt: vt ἐγώ, παντῶς, αὐτοτερῶς.

In αι deſinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, vt φιλοσόφοι.

Idem & in participiis: πεπληγμένοι, τετρημένοι.

Simili autem modo & in ες deſinentia fœminina nomina pluralia recti caſus penultimam acuunt : γυναῖκες, χεῖρες, τάες, ὀρνῖθες.

Item indefinita tempora in αν deſinentia, in penultima acuunt: ἐγράψαν, ἐλάσαν, ἐλύσαν, ἐδίδοσαν, ἐκράξαν.

Et in ον deſinentia in penultima acuunt: ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλίπον, ἐτρέχον. Circunflectunt verò eiuſmodi. φαγῶν, τρυφῶν, πατρῶν.

Et in ω deſinentia verba grauitona, in futuro tempore circunflectunt: λεγῶ, προσποιῶ, πατῶ, λαχῶ, μενῶ.

Et in tertia perſona grauitona verba in ει deſinentia futuri temporis circunflectunt: vt λεγεῖ, ποιεῖ, θηρευσεῖ, λαλησεῖ.

Dicunt & pro λέγουσι, λεγοῦντι: pro λέξουσι, λεξοῦντι : & pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem & in ας plurales accuſ. & appellatiua, & ſimiliter participia. νόμος, τιμάς, νόας, φερῶσας.

Et quæ per ει efferunt infinitiua, per ablationem ι dicunt, pro φρονεῖν, φρονεν, pro ἰδεῖν, ἰδεν, pro φυγεῖν, φυγεν.

Dicunt & in ου genitiuos per ω: vt εἷο, εἷο: pro σοφοῦ, σοφῶ, pro χρυσοῦ, χρυσῶ.

Et accuſatiuos plurales maſculinos in ους deſinentes, per ως proferunt: τὼς, καλὼς, σοφὼς, αἰδοίως, ἴσως : pro τοὺς καλούς, σοφούς, αἰδοίους, ἴσους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε, per ει pronuntiant: vt pro λάβε, λάβει: pro ἄγε, ἄγει: pro δέρκε, δέρκει.

Siculi dicunt pro χυτρεύς, κυτρεύς : pro χελώνα, κελώνα : & pro γαυλίον, γαυλίω.

Cretenſes autem pro δῆτα, δῆτα, pro αὐτοί, αὐτοὶ pro βάλλεται, βάλεται: pro ὕδωρ, ὕδωρ: pro ἐς χορὸν ἐς χορόν: pro εἰς τὰς ἀγοράς, ἐς τὰς ἀγοράς: pro ἴσα, ἴσα: pro ἴσασι, ἴσασι: pro ἴδε, ἴδε: pro ἰδών, ἰδών, pro δίθυραμβος, θρίαμβος: pro θυροκλίδας, θυροκλίδας, θαλπωρή, θάλασσα: pro θεύφραστος, θεόφραστος. Sed pro αὐτός, αὐτός: pro ἄγειν, ἄγειν. pro αἱρεῖν, αἱρεῖν: pro κόπτεν, κόπτειν: pro μεταβαλεῖν, καββαλεῖν : pro συρῥάχισμα, μύχισμα: pro εἰρηκότες, εἰρηκότες: pro ὄρνιθας, ὄρνιχας : pro χαῖρε, χαῖρε: pro παῖδες, παῖδες: pro αὐτός αὐτός: pro σύ, τύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι: & pro ταύτας, ταύτας : & pro πᾶσι, πᾶσι: & pro τίνα, τίνα : & pro τῶμας, τῶμας : & pro δῆμος, δᾶμος : & pro θεοῖς, σιοῖς denique pro βουλή βωλὰ pronuntiant.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua vſus eſt Cypſelas, & Laconum, qua vſus eſt Alcman, Sophron : Pindari tamen & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omninò laudatur, quòd non ſint poetæ natura Dores, ſed vtantur tantùm idiomate Dorico.

DE ÆOLICA LINGVA.

Literam β ipſi ρ attribuit, hoc eſt, adfert, nempe cùm ipſi ρ ſubiungitur ω velα vel ο. vt βρητήρ, pro ῥητήρ: βρόδον, pro ῥόδον. βρίζαν pro ῥίζαν.

Æolica Genitiuos à Nominatiuis in αι diuidit, & per α profert, vt pro νύμφαι, νυμφάων: pro θύραι, θυράων: μουσάων, ἐρχομενάων, φωνάων, & ſimilia.

Syncopæ Æolum ſunt propriæ: fiunt autem in medio, vt ἄμμες pro ἡμεῖς.

Additiones θα ſyllabæ in ſubiunctiuis verbis ſecundarum perſonarum in ς deſinentium, Æolum ſunt, vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς: & ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς.

Additiones τοῦ ν τοῦ ε, ſequente vocali, Æolum ſunt, vt χέουσιν pro χέουσι.

In ας monoſyllaba nomina diuidit, vt παῖς, δαΐς pro παῖς & δαΐς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur : vt μῶσα pro μοῦσα, λειπώσα pro λειπούσα.

Υ pro ο vtitur. Nam pro ὄνομα, ὄνυμα dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ ſolum. vt pro ἔμμεν ἔμμεναι : pro ἔμμεναι, ἔμμεναι : pro πεδήσας, πεδήσας : pro πόσιν, πόσσιν : pro πορεύσω, πορεύσω.

Ὅττι & ὅσσα commune eſt, communis enim relatiua duplicat: vt pro ὁποῖος, ὁπποῖος: & pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit ſi eam ſequatur vocalis : vt pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαος.

Π pro μ vtitur: nam dicit pro ὄμματα, ὄππατα.

Secundæ Coniugationis circunflexorum, ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat, vt βοᾷς, βοᾷ.

Vocatiuos in ων deſinentium Nominatiuor. corripit: vt pro χελιδών, χελιδόν: pro μακεδών, μακεδόν: pro Ἄπολλον, Ἄπολλον.

Æoles conſuetudinem habent pro α, ο ponere: vt pro θεράπων, θέροπων: pro στρατός, στροτός: pro ἀνά, ὀνά: pro ἀνέλαβε, ἀνέλαβε: pro ἀνεχώρησε, ὀνεχώρησε: pro σταλείς, σταλείς.

Aliquando autem ι vel ε, vt pro κράτος, κρέτος: pro φίλαμες, φίλημες: pro χελώνη, χελύνα: pro αὔρ, αὔρ.

Aliquando addunt τὸ α τὸ υ, vt pro ναῦς, ναῦς: pro ἀήρ, αὐήρ : pro ἀως, αὔως.

Pro δ autem ζ, vt pro διαβάλλειν, ζαβάλλειν : pro διάκονος, ζάκονος.

Pro ι & α, ε: vt pro ἱερός, ἰρός.

Oportet autem cognoſcere, quod in quibuſdam ſed non in omnibus hoc faciunt: fieri enim non poſſet.

Pro ζ autem ponunt σ & δ, vt pro Ζεύς, Δεύς: pro ζυγόν, δυγόν: pro μαλίζειν, μαλίσδειν.

Pro η, ι vel α, commune eſt his, atque Doribus vti: vt pro Ἄρης, Ἄρης: pro Ἀρείου, Ἀρήιος. η autem pro α: vt pro ἐκρέθη, ἐκρέθα : pro αὐλή, αὐλα: pro ὥρα, ὥρα: pro τιμήν, τιμάν: pro ἴας, ἴας: pro ἀπαίτησιν, ἀπαίτασιν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι.

Pro θ, φ: vt pro θλᾶται, φλᾶται.

Pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ, πεδ' ἐμοῦ: pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ ponunt κ & σ. vt pro ξένος, κσένος: & pro ἱερῆξ ἱέρηκς.

Pro ο, ω : vt pro ὀμφαλός, ὀμφαλός : pro μόγις, μόγις : pro ὄμμα, ὄμμα.

Interdum & ε, vt pro πρός σε, πρές σε. Aut α: vt pro ὅσα, ἄσα.

Pro σ, μ vtuntur: vt pro [illegible]: pro [illegible].
Pro [illegible]: pro [illegible].
Pro [illegible] pro [illegible].
Pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].
Pro υ autem [illegible]: pro [illegible].
Pro χ, [illegible] vt pro [illegible].
Pro ψ, [illegible] vt pro [illegible].
Et pro [illegible] vt pro [illegible].
Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, ipſi per ſolum ε, geminatis conſonantibus proferunt. Efficiunt autem ex ſola duas conſonantes, vt pro χεῖρες, χέῤῥες: pro [illegible]: pro [illegible]: pro ὑμᾶς, ὔμμες: pro [illegible]: pro [illegible].
Et etiam ει diphthongum ſæpe in ω mutant, vt pro [illegible], [illegible].
Conſueuerunt autem ipſi vocalibus præponere digamma, vt pro [illegible], Fοῖνον.
Plura autem geminant: vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].
Incipientibus apud nos a ρ, ipſi præponunt β vt tenue fiat: vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible], [illegible].
Peculiariter autem quæcunque apud nos aſpirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitone. [illegible].
Seruant autem tenuitatem in contractionibus, vt pro [illegible]: pro [illegible].
Graui tono efferunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].
Quando autem pronomina proferunt, circunflectunt, vt ἐγώ, pro ἐγώ.
Circunflectunt in vniuerſum monoſyllaba, vel in ως deſinentia, vt [illegible]: vel in [illegible], vt [illegible].
Diſſyllaba autem acuto tono apud nos deſinentia, ipſi graui tono proferunt, vt [illegible].
Aſſolent & appellatiua graui tono afficere, vt [illegible]. & propria, vt Ἀφροδίτα, Ἑλένα.
Quæcunque nos in ις fœminina per ιδ declinamus, vt [illegible], illi ſine δ dicunt, vt [illegible].
In ις nomina, quorum vocatiui in ι, illi ſine ε dicunt, vt [illegible].
Et à Genitiuis caſibus ε auferunt, vt [illegible].
Pro Accuſatiuo Datiuum aſſumunt in paſſiuis: vt [illegible], pro [illegible]: [illegible], pro [illegible]. Hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ.
Accuſatiuum per ας efferũt, vt [illegible], pro [illegible], id quod & Dorum proprium eſt.
Datiuum pluralem adiecto ι faciunt, vt [illegible], quẽ admodum Dores.
Infinitiua verba ab in αι deſinentibus: Participiis finientia in ς, ipſi in ις transferunt, vt [illegible]: [illegible].
Quando infinitiua apud nos deſinunt in ω, ipſi in αις transmutant, vt pro [illegible].
In [illegible] terminantia Infinitiua, ipſi per ην proferunt, vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]. Hæc autem omnia graui tono pronunciant.
Ordinant & η pro ει in Infinitiuis, vt pro [illegible]: pro [illegible].
Verba in ω deſinentia apud nos, pro Indicatiuis optatiua faciũt, vt pro [illegible]: pro [illegible].
Quæcunque autem Participia acutitona in ης finiunt, per ης apud illos deſinunt: vt [illegible]. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiã reſpondentes. Dicitur autem apud eos pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].
Pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]. Vtitur autem ea Alcæus & Sappho.

FINIS.

EX PLVTARCHO EXCEPTA, DE DIALECTIS, ET HOMERICO EARVM VSV.

VARIA dictione vſus Homerus ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poematis inſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium [illegible] quæ perquam familiaris eſt breuitati [illegible] eſt, pro [illegible] dicens [illegible], vt hîc, [illegible]. & pro [illegible], vt, [illegible]. & pro [illegible], quidem in α, ε verò & ο in cognatam ipſis literam, mirum ψ, mutando. Denique pro [illegible], vt, [illegible], & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]. item [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]. Eorundem Dorenſium eſt & literas tranſponere, vt quum pro [illegible] dicunt.
Æolum verò [illegible] in compoſitis vtitur, [illegible] dicens, pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ει diphthongũ deſinentes, Æoles per ε efferunt, vt [illegible], pro [illegible], quẽ morem ſequutus Homerus ait, [illegible], pro [illegible], quod eſt, [illegible], ligabat. Et
Τοῦ μὲν [illegible].
Eorum eſt & commutare [illegible], ac pro [illegible] dicere [illegible] & [illegible] pro [illegible]. Præterea & pleonaſmo in quibuſdam vocibus vtuntur, vt quum pro [illegible], & pro [illegible] dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ [illegible] ſyllabam adiicere, pro [illegible], & pro [illegible] dicedo. Porro conſonantium duplicationem alij Dorienſibus, alij Æolibus tribuunt, quale eſt illud, [illegible].
Ionum autem proprietatem obſeruat, dum [illegible] in præteritis verborum temporibus vtitur veluti, quum [illegible] dicit pro [illegible], & [illegible] pro [illegible], ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quibus & præſens & auferre ε in voce [illegible] & [illegible]. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis σι addit, vt quum pro [illegible], & pro [illegible] dicit, necnon datiuis eandem adiicit, [illegible] & [illegible] dicens. Ad hæc dum [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible] effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, vt [illegible], pro [illegible]. Accidit autem nonnunquam vt contra η in α mutantes, pro [illegible] dicant. Inſuper & circunflexa ita per [illegible] efferunt, pro [illegible], & pro [illegible] dicentes [illegible]. Eodem modo & genitiuos in ους deſinentes proferunt, vt [illegible], pro [illegible], & circunflexos genitiuos plurales, vt [illegible], denique & plurales nominum neutrius generis rectos in α deſinentes, vt [illegible]. idémque de eiuſdem numeri genitiuis [illegible]. Cæterùm hoc eis proprium eſt, vt [illegible] & ſimilia dicant.
Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici [illegible] pro [illegible] vſurpant, ita & ipſe [illegible] & [illegible] dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & præcedentibus vnam ſyllabam efficere, vt pro [illegible], pro [illegible], quibus hoc Homeri eſt ſimile, [illegible]. & [illegible], pro [illegible]. Atticum quoque eſt ex huiuſmodi optatiuis ι tollere, [illegible], ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, [illegible]. Atticum eſt etiam hoc, [illegible], quod nos [illegible] & [illegible] dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per [illegible] efferre, ſed [illegible], vt in hoc [illegible], & [illegible]. Et illud Atticè dictum eſt, [illegible], vt [illegible]. Præterea & breues vocales Attici ex verbo [illegible], vt pro [illegible], pro [illegible], ad quem modum & pro [illegible] dicunt [illegible]. Eorundem eſt dicere [illegible] abundanti addentum [illegible], vnde etiam eſt [illegible]. Illud [illegible] quum pro [illegible] & pro [illegible] dicunt. Sic verò & illud habet, [illegible]. Denique in datiuis ſingularium deſinentibus, quorum penultima [illegible], idem [illegible] vt in his, [illegible]. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur [illegible] & [illegible], pro [illegible] & [illegible]. Eiuſdem conſuetudinis eſt quod optatiuos pro præteritis indicatiuorum [illegible], quâ & Homerus identidem vtitur. Præterea cum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua maſculina coniungunt, vt [illegible], quod & Plato [illegible] eſt, [illegible], & [illegible]. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit, [illegible]

ἅγιοι πηγῆσιν ἀεμονοῦ:& Ἠ' μι Ἀθλοσίν αἰλον ἐῶ;& πλυτῆς ἱστὸ-δα. ... Porrò quum dialecti multam quoque in conſtructio-nibus proprietatem habeant, quando poeta dicit, ἀλλ' ἐγ' εἰ... Atticam conſuetudinem refert:& quando ait, ... in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum vo-ces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur non-nunquam peregrinis, vt ſunt prædictæ, aliquando verò pri-ſcis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communi-bus & aſſuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς, manifeſtum eſt. Sed eſt hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCERPTA DE TROPIS, ET Homerico eorum vſu.

CÆTERVM quoniam ornata oratio à commu ni conſuetudine diſcedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucundior fit:& ver borum quidem immutatio, tropus, ſententiarum autem, ſchema vocatur, & horum ſpecies in arte dicendi perſcriptæ ſunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermiſſum ſit, núm ve aliud quiddam a poſteris inuentum ſit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris eſt. No uerat enim priſcam nominum originē, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellaſſent, & inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quum diceret φωνᾶν, & σφίζειν, & βροντᾶν, & quæ iſtis ſunt ſimilia. Vnde & ipſe quidem nomina prius non extantia ita finxit, vt confor mia eſſent rebus per ipſa ſignificatis: cuiuſmodi ſunt hæc, δοῦπος, ἀγχιθ-, ὄρυμαγδὸς, & ἰάχειν, ἀνέβραχε, & σίζε, aliáque iſtiuſ modi, quibus nemo ſignificantiora inuenerit. Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, vt quum di-cit φλέγμα κακὸν φορέοντα (id eſt, malum incendium ferens) ef-ficaciam in conflagrando ſignificans:& dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id eſt, ignem pro febre.) Quibus & hoc affine eſt. χαλ κοτύποις ὠτειλάς. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμέ-νας. Denique (vt ſummatim omnia complectar) multa ver borum nouitate multa cum licentia vſus eſt, alia quidē præ-ter conſuetudinem immutans, alia verò eam ob cauſam inſi gniora reddens, vt orationi decus & magnificentiā adderet.

Præterea epithetorum copia illi eſt, quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accommodata, vim propriis nominibus æquipol-lentem habent, vt quum ſingulis diis ſingulas appellationes attribuit, Iouem μητιέτην & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocis. Iam abſoluta ὀνοματοποιΐα, alios quo que tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ vſum ex eo quod propriè ſignificatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poe-tam eſt, vbi ait σειρὴν χρυσείην (id eſt, catenam auream) σειρὰ namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit κυνέην κυ τίην. ſiquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea o-lim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam ca ninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen ſortita eſt quod rem à pro-pria ſignificatione in aliam, cum conueniente vtriuſque rei ſimilitudine, transferat) & multa & varia apud illum eſt. vt illud,

Ἤλυθε ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id eſt,
Contulit huc fracto ſe magni vertice montis. &
Νήσῳ, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, id eſt,
Inſula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad inſulam habet. Porrò affinibus pro propriis nomi-nibus vtens, orationem non ſolùm ſpecioſiorem, verùm e-tiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum meta-phoræ: quædam ab animatis ad animata, vt τῆς νηὸς δ' ἡνίο-χος κυανοπρώροιο, (id eſt, Cerulex nauis ſic eſt auriga lo-quutus) pro ναύτης, nauta. & τὸν δ' ἂρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποι μένα λαῶν, (id eſt. Iuit ad Atridem paſtorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης (i. ſub extremū Idæ pedem) pro τῶν ὑπω-ρειῶν, radices. Et οὖθαρ ἀρούρης (vber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtra ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρειον νύ τοι ἦτορ, (id eſt, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν durum. Po-ſtremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπέρμα πυρὸς σώζων (id eſt ſemen ignis ſeruans) pro γόνιμον αἰχμῶ. Porrò ſicuti nomi-num, ita & verborum tranſlationes apud eum ſunt, quale e Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω (id. Litora nanque boant, fe riente ſalo atque procellis) pro ἠχοῦσι, ſonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) fit quando per co-gnominationem res diuerſa ſignificatur. vt, ἔνθεν δ' αὖ νήσοι-σιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν. inſulas enim quæ propriè appellantur ὀξείας, ſignificare vult, ſiquidem θοὸν & ὀξὺ idem declarant. Ὀ-ξὺ autem non ſolùm velocitatem motus ſignificat, ſed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem. Iſtiuſmodi & hoc eſt, ὀ-γμὸ δ' ἴσχεν ἐλθὼν.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè ſi-gnificatur, aliud quiddam eiuſdem generis intelligitur: eſt-que ſimili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligi-mus, vt ἀμφὶ τεῖχος ἐϋδμήτων βοῶν αὔων, (id eſt, ad murum bene ſtructum boues torridos) boum nanque appellatione coriū ex quo ſcuta fieri ſolent, innuere vult. Aut ex parte totum: vt Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω. (id eſt, huiuſmodi autem caput deſidero) nam voce capitis, totum hominem ſignificat. Et quando pro pulchra, λευκώλενος dicit, (id eſt, Candidis vlnis prædita) & pro Bene armati, ἐϋκνήμιδες. (id eſt, Bene ocreati.) Aut ab vno multa, vt quando ita de ſolo Vlyſſe dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. (id eſt. Poſtquam Troiæ ſacrum oppidum deuaſtauit) neque enim ille ſolus, ſed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. E contra ex multis vnum, vt σταθμὰ δ' ... pro σταθμός. Præterea ex ſpecie genus, vt μαρμά-ρῳ ὀκριόεντι βαλών. marmor nanque ſaxi ſpecies eſt. Aut econ-tra, ex genere ſpeciem intelligimus. vt, ὄρνιθες γὰρ ἀγρεύονται, ...μυθήσασθαι. ſiquidem non quaſuis ὄρνιθας (id eſt aues) ſed au-gurales tantùm dicere vult. Ad hæc ex adiunctis effectum rei, vt Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine ia-culandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ. (id eſt, Seden tes dealbabant aquam.) Et οἱ δ' πανημέριοι σεῖον ζυγὸν. (id eſt, To-ta die iugum mouebant) ex accidenti nanque in priori exē-plo, Remigabant. in poſteriori autem, Currebant. intelligi debet. Inſuper ex præcedenti conſequens. vt λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. (id eſt, Virgineam ſoluit zonam) ex eo nanque ſequi-tur quòd vitiauerit. Et contrà, ex conſequenti præcedens. vt quando pro φονεύειν (id eſt, occidere) ἐναρίζειν dicit, id eſt, ſpoliare.

Eſt autem & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulum quod de re alia poſitum eſt, aliud quiddam ſecundum rela-tionem ſignificat. quale eſt apud eundem.

Ἤμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κουρίζουσι, id eſt,
Aſt iuuenes terræ Cererem concredere pergunt.

Triticeum namque fructum deſignat, quem ſic à nomine Δήμη-τρος (id eſt, Cereris) inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.

id eſt,

Viſcera Vulcanum ſupra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, (id eſt, Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine iam dictis & hoc eſt, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτεται. (id eſt, qui meam chœnicem attigerit) ea nanque quæ in chœni-ce continentur, innuit.

Præterea & alius tropus ἀντωνομασία vocatur, & fit quùm epi-theton aut conſignificatiuum pro proprio nomine accipi-tur: vt,

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. id eſt,
Æacides Atriden rurſus voce petulca Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit.
Et rurſus, Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος. id eſt,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara.

Et alibi,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης. (i. Phœbus intonſus) Illic enim Mineruā hîc verò Apollinem denotat.

Eſt & ἀντίφρασις, dictio quæ contrarium quàm præ ſe fert, ſigni-ficat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

id eſt,

Hos vbi conſpexit, non eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod in his conſpectis indoluerit.

Eſt & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto ad-dit. vt,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός.

id eſt,

Aſt in equum deſcendentes, quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit κατεβαίνομεν, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud eſt, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, (id eſt, Totus enim gladius ſanguine incaluit.) Per hoc enim maiorem emphaſin oſtendit, quòd ait enſem adeo ſanguine tinctum fuiſſe vt incaluerit. Atque huiuſmodi quidem tro-pi qui ſic vocantur, ab Homero facti ſunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO EORVM VSV, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMVS autem num & eas conſtructionis mutationes quæ σχήματα (hoc eſt figuræ) appellantur, ipſe quoque Homerus primus inuenerit. Porrò ſchema eſt ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatus ſeu vtilitatis gratia ſecũdum quandam fictionem mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtylum grauiorem efficit. Vtilis autem eſt, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter ſchemata autem πλεονασμὸς, nonnunquam metri cauſa vtitur. vt in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. id eſt,
Auri autem appendens Vlyſſes decem tota talenta.

Vox enim πάντα nihil ad ſenſum faciens, adiicitur. Eſt etiam quando ornatus cauſa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id eſt,
Certè omnino mortuus eſt Menœtij ſtrenuus filius.

Vox nanque μάλα Attica conſuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus ſignificatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, vt quum dicit υἷας Ἀχαιῶν pro Ἀχαιοὺς (filios Græcorum pro Græcos) & βίην Ἡρακληείην pro Ἡρακλέα (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum conſuetã ſtructuram inuertit: & dictionem in medio interponit: quę figura ὑπερβατὸν vocatur. vt in hoc,

Αἰχμηταί, οἵ τις τε κλόνον ἐν πεδίῳ ἰδεῖν,

pro eo quod eſt, κλόνον πεδίῳ κατιδεῖν: ac dictionem quidem ſic tranſponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totam orationẽ: vt in hoc,

Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis eſt, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Eiuſdem ſpeciei figura eſt quæ παρεμβολὴ vocatur. & fit quando extrinſecus quæ iam nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur: quæ etſi quis eximat, tamen conſtructioni nihil decedit. vt eſt illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε. id eſt,
Iuro per hoc ſceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, poſtquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius ferrum circum vndique raſit.

& cætera quæcunque de ſceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id eſt,
Certè olim cupiet Pelidem turba Pelaſga.

Eſt autem apud eum & παλιλλογία hoc eſt, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quę figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur. quale eſt,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. id eſt,
Hunc aduerſus eo, qui mauis ſit flammea dextra.
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interſeruntur alia quædam, & eadem rurſus repetuntur: vt in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. id eſt,
Ille quidem Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuiſos partibus orbis.

Hæc autem figura non ſolùm dicentis affectum declarat, ſed etiam auditorem mouet.

Eiuſdem generis eſt & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium mẽbrorum eadem particula repetitur. cuius exemplum apud poetam hoc eſt.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. id eſt,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Eſtque ſimiliter & hęc figura affectui mouendo & ſuauiloquẽtiæ perquam familiaris.

Eſt præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, ſenſu nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac ſententiæ defectum complet: vt in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. id eſt,
Mars homicida dea & Contentio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa.
Mars autem manibus prægrandem concutit haſtam.

Officium autem ſchematis iſtius eſt orationem variegatam & perſpicuam reddere.

Ad hæc, ſchema apud illum eſt ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces ſono ſimiles deſinunt, eaſdem in fine ſyllabas habentia. vt eſt,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et in illo,
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu mẽbra deſinunt, idque in eodem caſu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur. quale eſt,

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἁδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Prædicta autem & his ſimilia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſuæ circa cõpoſitionem dedit, quod ſæpenumero duabus etiam figuris in iiſdem verſibus eſt vſus nimirum τῷ ἰσοκώλῳ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν.

Sub his illud ſchema continetur quod πάρισον appellatur, fitque ex duabus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primum autorem eſſe cõſtat, qui dixit,

Ἀλδαίνει μὲν αἰτίαι δ' [illegible],
Μινύθει [illegible] δ' [illegible].

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obſcurum eſt.

Porrò eandem gratiam & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interiecto ſubiungitur: quale eſt hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος.

Et illud,

Τὸν ὄνομ' Πείρεω υἱὸς ἐγχεσίπαλος.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum, aut per alium quempiam ſchematiſmum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum e numero & ea figura eſt quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet: quale eſt,

Ἀλλ' ἄγε [illegible] πάντες ἀλλήλοις [illegible],
Πεζοὶ δ' [illegible].

Deeſt enim [illegible] vel ſimile [illegible] ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (defectum) dicitur.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deeſt enim verbum ἐστί. Item hoc,

Οἳ [illegible] μεγάλην περὶ Αἴτνης. Deeſt enim verbum [illegible] vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiuſmodi.

Tale eſt etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur σύνδεσμοι (id eſt, coniunctiones) orationem connectentes. quod non ſolùm celeritatis gratia fit, ſed & emphaſis affectu plenæ. quale eſt illud,

Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & coniunctio exempta eſt, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Eſt inter ſchemata id quoque quod Ἀλλοίωσις appellatur, ſiue ἑτεροίωσις: quum conſueta ſtructura fit ἑτέρα, id eſt, diuerſa, reddi[tur]que varia: vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat, dum conſueta quidem ſtructura non videtur eſſe ἀκόλουθος, id eſt, inconſequens, ſed relatio ad peculiare quid propriam habet ἀκολουθίαν, id eſt, conſequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur. quale eſt κλυτὸς Ἱπποδάμεια pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœmininis etiam vti, tanquam præſtantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: ſed quum epitheto vtendum fuit, quod eſt extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus verſantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη. id eſt, magnus & magna. item ὁ καλὸς & ἡ καλή, id eſt, pulcher & pulchra, & huiuſmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, id eſt, glorioſus. & εὐτυχὴς, id eſt. fortunatus. Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia compoſita vtrique ge-

neri communia ſunt. Præterea quum verbum maſculino & fœminino nomine communi ſubiungitur, aut participium, maſculinum præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Quædam etiam ſunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem ſum receptum, aliter ab eo dicuntur: quale eſt,

ἔχε δὲ τε κλυτὸς αὐτὴν

Μενοίτιος,

Sæpenumero autem & metri cauſa genera commutat, vt in hoc,

Ἀλλά σε καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τῶνδ' ἐθέλω μεν.

Quum enim nomen τέκνον neutrius ſit generis, ei ſubiunxit maſculinum φίλε, vocem nimirum ad perſonam referens. Simile eſt & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων (id eſt, tenens) non ad ψυχὴν, ſed ad genus corporis, hoc eſt, ad ipſum Tireſiam, accómodauit. Plerunque enim non ad dictionem, ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit. vt in hoc,

Πᾶσαι ὁμῶς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι δὲ φάλαγγες

Κλονέομαι ἀλλήλων ἐπαυτῶν ἀμφότεραι Πελείαινα.

Illud enim ἐλκόμεναι non cum φάλαγγες eſt conſtruendum, ſed cum (ſubaudito) ἄνδρες, ex quibus illæ conſtant.

Præterea & ſecundum aliam rationem genera permutat: vt quũ dicit,

τετιὰ δ' ἡμῖν ἀμφιβέβηκε Κυάνεον μὲν ἐπὶ ἐνὶ ...

Quum enim νεφέλη & νέφος eiuſdem ſignificationis ſint, & antè vſus eſſet nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo νέφος ſubintelligeretur. Huic autem ſpeciei ſimiles quoque hi ſunt verſus,

Τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,

Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,

Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι.

Etenim quum generale auium nomen in neutro genere præmiſiſſet, (τὸ πετεηνὰ) ac deinde illarum ſpecies in maſculino ſubiunxiſſet, rurſus neutraliter infert, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

Non ſolùm autem genus, ſed & numerum poeta ſæpe commutat. veluti quum dicit,

ὁ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐσσεύοντο.

Præpoſitio enim ſingulari, pluralem ſubiunxit, dum videlicet ſenſum magis quàm vocem reſpicit. nanque (πληθὺς i. multitudo) appellatione quidem ſingularis numeri eſt, multos autem in ſe complectitur.

Porro ſimile eſt à contrario, quando plurali præpoſito ſingularis ſubiungitur: vt in hoc,

οἱ δ' ἄλλοι ἄρα ... Πηλεύς ...

Dicti o enim ... voce quidem ſingularis eſt, ſed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem ſchematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλιοι Νηλῆος ...

...

Pylij nanque intelliguntur.

Fit apud eum & caſuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. &

νεφεληγερέτα Ζεύς. &,

Δὸς φίλος, οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & Datiuus in huiuſmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, pro τῶν τρώων.

Et viciſſim, Ἡ δ' ... γλαφυρῇσιν, pro ...

Atque mutationis iſtius cauſa eſt, quòd nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus quandam inter ſe cognationem habere videantur, præſertim quum nomina neutrius generis, & pleraque maſculina ac fœminina, tres iſtos caſus ſimiles habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit, vt Homerus caſus haud immeritò præter conſuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque iſtius mutationis inuenire quis poſſit, vt in hoc, ... & in hoc, ..., quod perinde eſt atque ... διὰ τὸ πεδίον.

Bellè autem & caſuum permutatio apud illum ſe habet, in vtriuſque poematis exordio, in quibus præpoſito accuſatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεά,

ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item,

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη.

Eſt etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν οἱ πεντήκοντα ...

Multa & alio modo figuratè dicit: quale eſt hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα.

Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον

Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,

Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic ſimile eſt & illud,

ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,

ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει.

Et hoc quidem ſecundum veterem conſuetudinem extulit, idque non ſine ratione. Siquis enim participia in verba diſſoluat conſequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἤστραπτε, & πεποιθώς idem quod πέποιθε.

His & illa ſunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

Item:

Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν

Ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Nõ enim ratione caret ſiquis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum caſum præponat, & eo quod ipſorum vtriq; cõmune eſt, obſeruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune eſt, multum gratiæ illi afferre, nemini obſcurum eſt. Denique eſt & vbi caſu communi præpoſito, ſermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἀμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem ſpecies immutat, dum ſæpenumero comparatiuum pro abſoluto, tanquam per hyperbolen, vſurpat, vt ...

Nonnunquam verò ſuperlatiuum itidem pro poſitiuo: ſicuti hoc δεινότατος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio eſt.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo ſumptus fuerit. vt,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro μάχου. Aut indicatiu. pro optatiu. vt,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

Et viciſſim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præſens pro futuro poſitum fuerit: vt in hoc,

Τῇδ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, pro ἐπελεύσομαι: Aut pro preterito: vt,

Ἔνθ' ἄνθρωποι ... πολὺ δ' ὕδωρ.

Καλὸν ὑπεκπρορέει pro ῥέε.

Aut futurum pro præſenti: vt

Οἱ μὲν δυσσεβέες ..., οἱ δ' αἰσίμοι.

Aut pro præterito.

... pro εἶπε.

Quinetiam diatheſes (verborum) ſæpius mutatur, & paſſiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, εἶλκε.

Item,

Καθοπλισάμενος Αἴας, pro ...

Viciſſimque actiuum pro paſſiuo vſurpatur: vt,

... χωσαμένοιο, pro θωρήσσομαι.

Eſt etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro ſingulari ponat, velut in familiari ſermone quum quis de ſeipſo loquitur: veluti,

Τὸν ἀνσχήσομεν ... ἡμεῖς. pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & perſonarum mutatio, idque vno quidem modo, ſic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,

Σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi nanque quum dij eſſent, (inter quos & ea perſona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit & ἐπιπείθονται & δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, quum miſſa facta ea perſona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram tranſit: id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur. atque per mimeſin auditorem mouet & ducit, eiuſmodi hoc eſt,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.

Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω.

id eſt,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad

Naues, exuuiaſque ſinant vt quiſque cruentas.

Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque tranſpoſitum fecit ad mimeſin.

In ipſa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ ſæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶ σε Πάτροκλε ... Ἀχαιοί.

Verùm & per mimeſin,mutatione perſonarum vtitur: ſicuti in illo,

-ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε

Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.

Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,

Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

id eſt,

Reuera pueris par eſt hæc concio veſtra

Inſipidis,quibus haud curæ ſunt bellica facta

Aſt Atrida,prius veluti conſultus eras,nunc

Præcipe viraugenis quo pacto pugna ineunda.

Eſt & alia ἀντιπτώσεως ſpecies huiuſmodi.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη.

Ponitur enim pro ἐν αἷς τις γνοίη.

Et rurſum,

[illegible]

[illegible]

Participiis quoque loco verborum vtitur:vt in hoc,

[illegible] βεβριθυῖα, pro βρίθει.

Hoc item,

Εἴθ' [illegible], pro [illegible].

Articulos quoque ſæpe commutat,pro poſtpoſitiuis præpoſitiuos vſurpans:veluti,

[illegible]

Item,

[illegible] quod viceuerſa etiam accidit.

Præpoſitiones quoque ad hunc modum commutare ſolet. vt,

Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item,

[illegible]

Similiter & præpoſitioni caſum nominis non proprium infert, vt in iſto,

Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpoſitiones aufert:vt,

[illegible], pro [illegible].

Item,

[illegible], pro [illegible].

Ad hũc modum & alias præpoſitiones partim commutat, partim tollit,

Aduerbia etiam quædam mutat,dum iis quæ ad locum ſignificant,in loco,& de loco,indifferenter vtitur:vt,

[illegible] δ' ἑτέρωθεν [illegible], pro ἑτέρωθι.

Item,

Αἴας δ' [illegible], pro [illegible].

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale eſt,

-[illegible] ἀλόχου γυναικὸς, pro [illegible] ἀλόχου γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis ſchemata ſunt, quibus non ſolùm poetæ,verùm etiam orationis ſolutæ ſcriptores vſi ſunt.

Cæterum & ſchematum ſententiæ ſpecies multæ apud illum ſunt : qualis eſt & προαναφώνησις,quæ fit quando aliquis inter narrandum , id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: ſicut in hoc,

Ἦ τοι οἰστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item,

[illegible], quale eſt, [illegible].

Eſt & προσωποποιΐα apud eum frequens & varia,multas enim & diuerſas perſonas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit:perſonas vero etiam quæ non ſunt, interdum fingit.vt,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Eſt autem(apud eum)& διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum,aut quæ fiunt, aut futurarum, vt id quod dicitur,euidentius reddat. veluti hic.

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,

Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

id eſt,

Sternunt Marte viros,vrbem depaſcitur ignis,

Aſt alij abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam miſericordiam,

δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ

Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,

Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,

Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα

Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,

Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

Hoc eſt,

Me miſerum,extrema cui triſtia fata ſenecta.

Iuppiter imminet,quem cernere tanta coegit

Totque mala,occiſos natos,raptaſque puellas,

Pollutos thalamos,alliſos denique terræ

Infantes,ardente feri certamine Martis,

Atque nurus ipſas abductas hoſte Pelaſgo.

Eſt & εἰρωνεία apud eum,ſermo per contrarium (cum quadam morali ſimulatione)contrarium declarans:quale eſt hoc Achillis,

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι

Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.

Hoc item.

-ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω

Ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστι.

id eſt,

Sed Laertiade tecum conſultet,& omni

Concilio regum,quo pellat nauibus ignem.

Item,

-alium legat inter Achiuos

Ipſum qui deceat , regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inuenturum. Atque hic quidem modus eſt,quando aliquis ſe extenuat,vt contrariam ſui exiſtimationem præbeat. Alius autem,quãdo quis ſe quempiam maximè laudare ſimulat, quẽ reuera vituperet. Atque hoc eſt quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος.

Inimico namque dicit, Tanquam pater filium,ſic me curas. Et rurſus,quando quis irridendi gratia alterum extollit,vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἧμιν μερμηρίζει.

Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,

Ἤ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς.

id eſt,

Telemachus cędem haud dubiè nobis meditatur,

Auxilium ex Sparta cogens,Pyliſque diſertis,

Multum nanque ſibi tribuit ſummuſque adoleſcens.

Eſt & σαρκασμὸς,quædam τῆς εἰρωνείας ſpecies , quando quis per contrarium alicui conuitians,riſum ſimulat : quemadmodũ Achilles,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν

Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων

Τερπέσθω.

id eſt,

Salua manent iſtis ſua dona,ſed vnus Achilles

Munere priuatur,licet illi grata ſit vxor

Atridę, cum qua accumbens ſe oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud diſſimilis eſt , quæ aliud per aliud exhibet, quale eſt iſtud,

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,

Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν.

id eſt,

Atræ noctis eris cuſtos,vigilaſque Melanthi,

In tenero ſtrato cubitans,ceu maximus heros.

Vinctum nanque & ſuſpenſum,in cubili delicato ſomnum capere dicit.

Vſus eſt ſæpenumero & τῇ ὑπερβολῇ,quę veritatem ſuperis vltum vehementiæ oſtendit:vt,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

id eſt,

Hi candore niuem ſuperant,curſúque Aquilonem.

Huiuſmodi tropis & figuris Homerus ita vſus eſt, & ad poſteros vſum eundem tranſmiſit , vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritó reportet.

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

IN tibi, & Dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantiſſime ſtudij, in quibus & Philopon. Ioan. laborauit, & Tryphon Grāmaticus,& alij multi. quibus multum in libris ſtudij & exercitationis fuit. Nōdum autem quiſpiam in hunc vſque diē totum negotium vniuſcuiuſque idiomatis notum fecit. Nec putes nos dicendis his exiſtimare aliquid magni de nobis loqui. Lingua enim, ſecundum Lyſiam oratorem, intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, partius. Non igitur noſtra laudantes, eos viros in hac parte accuſabimus: ſed amici cùm ſint, pluris facientes quàm ipſos veritatem, quemadmodum & Plato Philoſophus ſummus ait. Ipſi igitur Atticæ elocutionis regulam comicum Ariſtophanem præponentes, & Thucydid. ſcriptorem & oratorem. Ionicæ autem Hippocratem, Ionem Halicarnaſſeum, & Herodotum. Doricæ vero, Tarentinum Architam, & Theocritum qui Bucolica conſcripſit. Æolicæ, Alcæum: forſan de dialectis abundè tractauerimus. Si quid verò & a nobis per obliuionem omiſſū fuerit, non ſimili id crimine dignum apud benignos: ab illis enim plura omiſſa ſunt, nobis autem pauca forte non dicentur.

DE DIALECTIS.

Dialectus eſt idioma linguæ: vel Dialectus eſt dictio proprium characterem formulæ oſtendens. Ionica appellata eſt ab Ione filio Apollinis, & Creuſę Erechthei filię: qua ſcripſit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia qua ſcripſit Ariſtophan.

Dorica, à Doro Hellenis, qua ſcripſit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur, ſed & Pindarus hac vſus eſt.

DE ATTICA LINGVA.

A[illegible], Attica locutio & figura, vt [illegible]: eſt enim Atticæ idioma locutionis, cùm dixeris rem inferre verbum, quod à re deducatur, vt [illegible], & [illegible].

Vtuntur imperatiuis Attici pro ſubiunct. abnegatiuis: & rurſus ipſis imperat. pro indicatiuis. & illius quidem illud Ariſtophan. in legiferæ Cereris ſacra geſtantibus matronis exemplum.

[illegible]

[illegible]

Huius autem Menander,

[illegible]

Pro [illegible]. Sed & Euripid. in Polydori tragœdia,

[illegible]

Pro [illegible] vſurpauit.

[illegible], apud Thucydidem circunflexa penultima acceptum eſt, & apud Ariſtophanem in Theſmophoriazuſis, [illegible]; Et puto per analogiam hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicuti a [illegible]: ab [illegible]: ſic etiam à [illegible].

Et [illegible] circunflexa penultima proferunt, vt apud Homer.

[illegible]

Et eſt analogum, nam quæ per [illegible] ſupra duas ſyllabas non appellatiua, omnia in penultima circunflectuntur. vt [illegible]: ſic & [illegible]. Suprà duas ſyllabas tamen dictum eſt, propter [illegible], additum eſt non appellatiua, propter [illegible] nomen ἀνὶς.

Sed [illegible] in antepenultima acuitur ſecundum communem conſuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro [illegible] dicit: & pro [illegible]: & pro [illegible]. Vertit autem σ in ξ, in iis quæ à σὺν præpoſitione incipiunt, & compoſitis tantùm dictionibus. & ipſa σὺν per ſe in ξ vertitur: vt,

[illegible]

[illegible], Attica locutio eſt: pro διὰ [illegible].

Deficiunt .n. præpoſitiones apud Atticos, ſicut & apud Homer.

[illegible]

Pro [illegible]. Et apud Ariſtophan. [illegible], pro [illegible]. Et Thucyd. in 3. hiſtor. [illegible]: pro [illegible]. Generaliter autem defectus Atticorum ſunt, vt [illegible], deeſt [illegible], ſupple [illegible] vel λόγῳ [illegible]. Et,

[illegible]

Deeſt βέλει. Ait enim, [illegible],

[illegible]

Deeſt [illegible] χερσί.

Et apud Ariſtoph.

[illegible]

Deeſt enim [illegible] vel [illegible].

Atticorum autē eſt nominatiuum prō genitiuo accipere: vt apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, [illegible], pro [illegible], & Thucyd. in 4. [illegible] pro [illegible].

[illegible] per β, non per γ proferunt Attici.

[illegible] & [illegible], & quæ ex ipſis, [illegible]: & in genere omnia quæ nos per [illegible], illi per [illegible] efferunt, vt [illegible], [illegible]. declinant autem omnia per obiectionem [illegible], vt [illegible].

[illegible] dicunt pro [illegible]: vt apud Ariſtoph.

[illegible]

Et hoc Atticum aſſumere ſæpe in eodem membro [illegible] coniunctionem, vt eſt inuenire apud Platonem & Ariſtophanem, vt in Auibus.

[illegible]

Atticorum autem & hoc, [illegible] præpoſitionem, & [illegible] conſtruere cū genitiuo: vt [illegible] vel [illegible]: & puto hic deeſſe præpoſitiones nominum, quale eſt & hoc, [illegible].

Atticorum eſt non reſpondere antecedentibus, vt Thucyd. in 3. hiſtor. ſtatim in principio, [illegible]: [illegible]; deeſt enim [illegible]. Et Homer. [illegible]:

Deeſt [illegible], vel [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: & pro [illegible] dicunt: & magis cæteris Thucyd. & hoc nouum generaliter & Atticum, vt apud Demoſthen. [illegible]. & Homer. [illegible].

Item [illegible] diuidere Atticorum eſt, vt Thucyd. in 2. [illegible] pro [illegible].

Nouū & hoc dicetur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quòd eſt Atticorum, vt Thucydid. [illegible]: pro [illegible].

Et vti [illegible] pro [illegible], Atticæ linguæ nota. ſtatim enim hiſtoricus in ſecund. [illegible] pro [illegible]. Item [illegible] dicitur apud ipſos, vt Thucyd. [illegible]. Et Hom.

[illegible]. Huius autem rectus [illegible]: & flectitur [illegible], datiuus [illegible]: & per metaplaſmum, [illegible].

Et pro fœmininis maſculinorum nominum vtuntur dictionibus, & Homer. [illegible].

& apud Eurip. in Hecuba.

[illegible]: pro [illegible].

Et pro [illegible] dicunt: & pro [illegible].

Pro datiuo amant accuſatiuum, vt Thucyd. [illegible] pro [illegible]. Et Sophoc. [illegible], pro [illegible] & alia inuenias infinita eorū quæ dicimus exempla, & apud Homer. & omnes Atticę linguę auctores. [illegible] cuius rectus [illegible] in [illegible] vertentes, & [illegible] paruum in [illegible] magnum producentes, [illegible] ſcribunt & proferunt.

Genitiuorum qui & à rectis in [illegible] fiunt, [illegible] producunt Attici, vt [illegible] & [illegible]. Illud autem,

[illegible]: apud poetas latum, communis eſt linguæ.

[illegible], dicunt vt Ariſtoph. in Auibus.

[illegible]

Et Thucyd. in 3. hiſtor. [illegible]

In quibuſdam dictionibus adduñt ν, vt [illegible].

[illegible] etiam verbum abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucyd. in octauo. [illegible]

Ablationes [illegible] Atticorum ſunt propriæ, [illegible] enim dicũt pro [illegible]. Inueni autem ego, quòd & Dorum. & Æolum ſunt. pro [illegible] dicunt: pro [illegible]: pro [illegible].

[illegible] etiam apud eos ſuperabundare ſolitum eſt, vt in octauo feciſſe Thucydides inuenitur.

Καὶ γὰρ [illegible] pro [illegible].

Eis præpoſitionem ἐς dicunt, [illegible] proferentes, & loco πρὸς, ὡς vtuntur: [illegible] dicentes, & [illegible]: pro, πρὸς [illegible], & πρὸς [illegible].

Particula δὲ pro δὴ ſæpius vtuntur: vt in octauo: [illegible]. Hic enim [illegible] δὲ, & [illegible] δὲ, pro δὴ à Thucyd. vſurpata ſunt.

Hi etiam & accuſatiuo & recto vtuntur pro obliqua conſtructione: vt in octauo Thucyd. [illegible]: pro [illegible]. In tertio verò recto pro genitiuo ſic vſus eſt, [illegible]: pro [illegible]. Homerus.

Οἱ δ' [illegible]. Et Philoſtratus in vitis Sophiſtarum, [illegible]. Item, [illegible]: pro [illegible].

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur: & pro verbis viciſſim participiis: vt Thucydid. [illegible], pro [illegible]:

Et ὁ abundat apud Atticos, vt in octauo Thucyd. [illegible].

Ἀλλὰ coniunctionem, pro hortatiuo ſæpe ponunt, vt apud Homerum,

[illegible]

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis, Atticorum eſt proprium: vt,

[illegible]: pro [illegible].

Et proferre vocatiuos pro Nominatiuis: vt,

[illegible] pro [illegible].

Repugnantium alterutrum cum negatione contrarium, Atticè pro affirmatione ponitur. Thucyd. l. 3. hiſt [illegible], pro [illegible].

Et Homerus,

[illegible]:

pro [illegible].

Et in Fœminino genere aliquid dicere conſueuêre, inde inferre neutrum non ad vocem ſed ad ſignificatum reſpicientes: vt Homerus,

[illegible]

τὸ μὲν [illegible] λέγει.

[illegible], intulit, vt ad [illegible] relatum. Et Thucyd.

[illegible]

[illegible] intulit, reſpiciens ad [illegible].

A rectis in ευς, plurales in ης per ῆς ſcribunt, vt [illegible]. Et vertunt ε diphthongi ει in η interdum α & ι adſcribũt, vt pro [illegible]: & pro [illegible].

Et οὐ negationem ſuperuacuam ſæpe accipiunt, vt Thucyd. in 3. hiſtor. [illegible], pro [illegible].

Et Homer. Οὐ μὲν γὰρ [illegible]. Et

Μὴ [illegible].

Et conſueuimus ſæpe negationibus vti, vt illud, [illegible]: pro [illegible]. Et Theologus, [illegible].

Et περὶ abundare his ſolet, vt Thucyd. καὶ περὶ [illegible] pro [illegible]. Et Aphthon. [illegible], pro [illegible].

Superuacua verò καὶ Coniunctio apud eos: & huius infinita exẽpla eſt inuenire: ſtatim enim in tertio eſt videre hoc vtentem Thuc. ait enim [illegible].

Atticorum etiã eſt Poſſeſſiua accipere pro Primitiuis: vt illud [illegible]. & ipſa primitiua pro Poſſeſſiuis. vt,

[illegible].

Pro [illegible].

Accuſatiuos accipere pro Genitiuis: vt Heſiodus.

Ὅς τε [illegible],

pro [illegible]. Et Theol. [illegible]

pro [illegible].

Conſueuerunt etiam in augmentis & alia augmenta inducere. vt pro [illegible], pro [illegible]: pro [illegible].

Et comparatiua pro ſimplicibus accipiunt, vt Thucyd. in 3. hiſt. [illegible]. Hic enim [illegible] pro [illegible]. Et Hom. [illegible]. Et Theolog. ſermone in Chriſti natalẽ, [illegible].

Superlatiuo pro Comparatiuo ſæpe. vbi enim dicendum [illegible]: dicunt [illegible].

Οἱ pro οἱ vtuntur, velut quum dicunt, [illegible].

Rectos & accuſatiuos æqualiter proferunt: vt, [illegible].

Atticorum etiam dicere, [illegible]: pro [illegible], extrinſecus accepta [illegible] præpoſitione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum Paſſiuorum 2. Perſonæ, vt [illegible], pro [illegible] & [illegible] pro [illegible].

Atticorum eſt & [illegible] pro [illegible]: & [illegible], pro [illegible]. vtuntur enim in Pluſquamperfectis, primis Perſonis pro tertiis.

Pro Accuſatiuo, Genitiuum accipiunt. vt Ariſtophan.

[illegible], pro [illegible].

Et [illegible], dicunt Attici non diuiſim, ſed ſub vno accentu: vt Pindarus, [illegible] pro [illegible].

Atticorum autem & pluralia ſingulariter pronuntiare, quemadmodum pro [illegible], dicere [illegible], vt Orator in Philippic. ſed tamen [illegible], pro [illegible].

Atticor. etiam dicere [illegible] & [illegible], pro [illegible] & [illegible].

Et Imperitiua apud eos deficiunt: vt apud Ariſtoph.

[illegible],

[illegible], deeſt enim [illegible].

[illegible] Atticè dicunt ſine β, quod nos [illegible] dicimus, videlicet [illegible], i. ſtercus.

Atticum etiam [illegible] pro [illegible]: vt Plato, [illegible].

Et pro Recto Accuſ. aſſumere: vt Ariſtoph. in Auibus,

[illegible]

pro [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt: hoc iure aiunt enim ex hac pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere [illegible], pro [illegible]. Et apud Ariſtoph.

[illegible].

Et vti Participiis pro Nominibus, vt in Ran. Ariſtoph.

[illegible]:

pro [illegible], Et Homer.

[illegible].

pro [illegible].

Atticorum etiam hæc loquendi forma, [illegible], pro [illegible]. Ariſtoph. in Achar. [illegible].

Atticorum etiam [illegible], pro [illegible]: & [illegible], & [illegible].

Et ponere ν ſuperuacuum, vt Ariſtoph. in Ranis, [illegible].

Et [illegible], & [illegible], Atticum.

Pro [illegible], [illegible] dicunt: & pro [illegible], [illegible]: & pro [illegible], [illegible].

Atticum etiam elidere ſimúlque contrahere, vt [illegible], pro [illegible]: elidit enim ε, & contrahit ο & ι in οι diphthongum, vt pro [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible] dicunt.

Et [illegible] bifariam dicunt, & [illegible]. Et defectiuè iurare, vt [illegible], non addentes [illegible].

Et accipere extrinſecus verbum [illegible]: vt Homer.

[illegible]:

Deeſt enim [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt: & pro [illegible], [illegible]: & pro [illegible], [illegible]: & pro [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt: & pro [illegible], [illegible].

Atticum etiam pro obliquis Nominat. vti, vt Ariſtoph. in Ran.

[illegible]:

pro [illegible].

In ως, Aduerbia qualitatis, in ω finiunt: [illegible] dicẽtes, & [illegible] pro [illegible], & [illegible].

In ες deſinentes Rectos plurales comparatiuorum Nominum, in ω finiunt: vt [illegible]: pro [illegible].

κῶνος. Proprium ipſorum & in ω purum deſinentes Accuſatiuos Maſculinos ab in ως rectis factos, per ω proferre: vt pro ἥρω δὲ ὁ ἀρωδε: pro τυῖλα, τυῖλ.

Atticorũ & pro ἁ φυῖ, ὑγιῆ: ἁοιὰ & ὑγιῆ dicere: & pro λῶα πεπέα, λῶω & πεπέα dicere. Amant & plæruque conciſiones: ἧνω ω pro ἧπνια ω dicentes: & ἀμύνω pro ἀμύνειν: & κρίνω pro κρίνειν & ſimilia.

Eorundem etiam in ἀθλῶσ, ἀθλωζω πεδίμα eſt dicere: & pro ἐν ἀθλωσι, ἀθλωνι ποιεῖν: & pro οἱ ἀθλωδ, ἀθλωδες ἔρχονται: & pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro οἱ ὅκων, οἴκοθεν: ſequé pro οἴκοι, οἴκοι.

Contractionibus copioſe vtuntur: nam pro οἰ ἱερέων, διηρέοι dicunt & ἀεί pro ὁ αἰεί: & ... pro ὁ αὐτός.

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσεῖν, pro θαρρεῖν: & pro ἄρσεν, ἄῤῥεν.

Paſſiuis pro Actiuis vtuntur, vt γενέσθαι, pro γράψαι: παιδεύω, pro παιδεύω: pro ποιεῖν.

Et ποιεῖν, ποιῆσαι: pro ποιεῖτε, & ποιῆτε.

Ab ἴζω, Futura abæc entes ε, circunflectunt. ὅπηδῶ enim dicunt, pro ὁπηδέω, & βαδιῶ, pro βαδίσω ac ſimilia.

Genitiuis pluralibus Participiorum, pro pluralibus tertiis Perſonis Imperatiuorum verborum vtuntur: ... pro ... & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιθ flectuntur, per ιος proferunt, vertentes ι in ο & quæ in penult. vocales in ι tranſmutantes, vt ὄφις, ὄφιος communiter, & ὄφεως Atticè.

DE DORICA LIOGVA.

Dores autem ο in ω diphthongum contrahunt, vt apud Theocrit. pro ..., ...: pro ..., ...: & Homerus,

> ...

Hoc eſt Ionicum.

Primas plurales, vt pro τύπτομεν & ποιοῦμεν, τύπτομες & ποιοῦμες efferunt.

Imperfectorum Paſſiuorum Indicatiuorum & præſentiũ primas perſon. vt ἐποιούμεθα & ποιούμεθα: dicunt ἐποιούμεσθα, & ποιούμεσθα. & Theocr.

> Οἱ θανατοί ... , hoc quoque eſt Ionicum.

Η in α longum vertunt: Nam pro ..., ... dicunt: & pro ...

Pro ..., ... dicunt: vt Theocr.

> ...

Geminationes ſecundorum Indefinitor. Dorum ſunt: vt Theocritus,

> Ταὶ γὰρ ...,
> Οὔπω ... φυλάξας,

pro ...

Pro Genitiuo ſingulari in ο deſinentes ab in ος recto, Datiu. eorum vtuntur Dores: vt Theocr.

> ...

Contrahere ο articulum cum alia vocali: videlicet α aut ε in ω, Ionum & Dorum eſt: vt Theocr.

> ...

Pro ..., & ..., ..., & ... dicunt. Theocr.

> ...

Pro ...: & pro ...: & pro ..., ...
Theocritus,

> ...

Οἱ articulum pluralem qui habet ſequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes primum ι. articuli ..., vt ..., pro οἱ ...: eliduntenim, & contrahunt ο & α in ω adſcribunt autem ι diphthongi.

Erat autem Diplaſiaſmus non ſolum Ionum, vt dictum eſt, ſed & Dorum. Eſt autem geminatio eiuſdem conſonantis addita in medio non perficientis ſyllabam: vt pro ..., ...: pro ..., ...

Et pro ..., ... dicunt, ab ει diphthongo elidentes ι & cõtrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aſpiratam vertentes: vt Theocr. ...

Pro ..., ... dicunt, concidentes ... ſyllabæ, ...: vt Theocrit. ...

..., pro ...

In ſecunda Coniugatione circunflexorum, tertias perſonas plurales Actiuorum, vt ... & ..., ... & ... dicunt: ſicut in Datiuo ſingulari propriorum Participiorum. Pindar.

> ...
> ...

Pro ... dicunt, ante ... ponentes μ, & pro ι interponentes μ.

Præpoſit. ... pro ... accipiunt: vt Hom. ...

Et Pindarus, ...

Pro ... Genitiuo ... dicunt: Pindarus,

> ...

... Præpoſitionem concidunt conſonante ſequente. Homer.

> Οἱ δ' ...

Vocatiuo ..., Æoles ... proferunt, at Dores ...

Pro ..., & alia ſimiliter accertias perſonas optatiuorum pronunciant: Pindarus,

> ...

Pro ..., ... dicunt: Pindarus,

> ...

Παῖτα circunflectunt ... dicentes: vt Pindarus,

> ...

Αἰματουρίας ſolent dicere mortuorum parentationes, i. ... proferunt autem & tertias Perſonas plurales pariter cum Datiuis propriorum Participiorum. Pindarus,

> ...

Pro ... .

Pro ..., ... dicunt. Idem Pindarus,

> ...

Pluralia ſæpe vt dualia proferunt. Pindarus,

> ...
> ...

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus,

> ...
> ...

Pro τι, τὶ dicunt: Pindarus,

> ...

Αἶνος ſolent dicere pro ... . Pindarus,

> ...

Interponere ι ..., Dorum eſt proprium: nam pro ..., ... dicunt: & pro ..., ...: & pro ..., ...
Pindarus,

> ...

Erat & Dorum ablatio contraria geminationi: vt Pindarus,

> ...

pro ...

Extenſiones etiam Dorum ſunt: vt pro ..., ...

Pro ..., ... dicunt, elidentes ν.

Genitiuos plurales in ων deſinentes & circunflexos, per αν proferunt, nam vbi dicendum eſt ..., ... dicunt.

Pro ... dicunt, contrahentes ο & ε in ω. Vt Ariſtoph.

> ...

Vbi dicendum eſt ..., ... dicunt Dores.

Pro ... .

Pro ... .

Pro ..., ... vt Ariſtoph.

> ...

Sic pro ..., ...: & pro ..., ...

Pro ..., ... dicunt: & pro ..., ... Sicuti,

> ...

Pro ... .

Loco ..., ... dicunt, deinde ι abſcindunt.

..., inquit Ariſtoph.

Et pro ..., ... dicunt, elidentes ε, inde α & ε in η contrahentes: vt pro ..., ...: pro ..., ..., & ſimilia: hoc autem Attic. & Ionic. eſt.

Pro ..., ... dicunt: & pro ..., ...

Circunflectunt item Futura dicentes pro ..., ...

Pro ... ... dicunt.

Pro ..., ...

Pro ..., ... efferunt.

Οἱ articulo Nominatiui pluralis, τ addunt: vt τοὶ θεοί, & ... pro οἱ & αἱ.

... pro ... dicunt.

... pro ... & ... & ... vtuntur.

Ἀγλιθας dicunt, pro ..., i. alliorum capita.

Pro ὡς dicunt ...: vt Ariſtoph. in Acharnenſ.

> ...
> ...

Diphthongum ι in ο mutant: vt pro ..., ...: & pro ..., ...: & pro ..., ...

Pro ..., ... dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών: & pro ..., ...: vt Ariſtoph.

> ...

... per ι pro ...: vt,

> ...

Et Ariſtophan.

> ...

Ἀνὰ Præpoſitionem concidunt, & in compoſitis: vt pro ..., ..., & in quæ per appoſitionem dicuntur, vt ... pro ...

Pro ..., ... dicunt. Theocritus,

> ...

hoc eſt, ...

Pro τίθεντι & ὑφίεντι, τίθεντι & ὑφίεντι dicunt. Theocr.

Αἰ δ' ὁ γέρων ὑφίεντι τὰ μοσχία ... [illegible]

Præterit: Pluſquamperfecti tertias Perſonas per ε ſcribunt: vt Theocrit.

Καὶ τίς τηνῶ ... [illegible]

Pro ἀδικοῦσι, dicunt ἀμμέλω. Theocr.

[illegible]

Pro ἦγετο, ἦγετο dicunt.

Particulam μὲ extrinſecus accipiunt.

Ου γὰρ, inquit Theocr. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἦν, ἧς dicunt, Theocr.

Οὐ δὲ γὰρ ... [illegible]

Οὐκ ἦν ... [illegible]

pro ἦν ... [illegible]

Pro αἰσθόμαι, αἰσθεῦμαι dicunt: inde vertunt ο diphthongum in ω.

[illegible]

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας & λογίξαι pro λογίσαι, & ſimilia.

Pro θέαι, θᾶσαι dicunt. Theocritus,

Θᾶσαι ... [illegible] Et turſus,

Θᾶσαι ... [illegible]

[illegible] dicunt, pro ὀξέα μᾶλα.

Pro ἐμοῦ ἐμεῦ dicunt.

Pro ἐμπεσεῖν, ἐμπεδεῖν Theocrit.

Ἡ μὰν ... [illegible]

Quidam pro πόδι hanc dictionem ſumpſerunt: Aut ... [illegible]

Quum fuerint duo ο, vnum poſt aliud, hæc in ω vertunt: vt Theocritus,

[illegible] pro [illegible].

Et ἰδεῖν, & ἐγελᾶν, & ἐκλᾶν in ω vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοί, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλεῖον, πλεῖν dicunt.

Pro σφόδρα, μεσί. Theocr.

[illegible]

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores ſic pronuntiatur vt apud Ionas, vt & Theoc. Οὐκ ... [illegible]

Pro ὅπερ, ὥπερ dicunt:

Pro τετρακτὶς, τετρᾶκις Theocr.

[illegible]

Pro σὺ τὺ. pro πλαίω, πλαί dicunt.

Pro ἐμέθεν, ἐμέθεν: pro [illegible].

Pro ἄκουσι, ἀκοῦσι. Theocrit.

[illegible]

Pariter cum Atticis & ipſi à Barytonis circunflexa producunt: vt pro [illegible], pro [illegible], pro [illegible]. Theocr.

[illegible]

Vtuntur & ἃ pro ... : vt Iones,

[illegible]

[illegible]

Primæ coniugationis circunflexorum Paſſiua Indefinita corripiunt in penultima. Theocr.

[illegible]

Pro [illegible] dicunt Dores.

Pro [illegible] dicunt.

[illegible], pro [illegible] accipiunt.

[illegible], pro [illegible]: vt ... ſic à [illegible] & [illegible].

Media Futura prima circunflectunt, & in Subiunctiuis per diphthongum ſcribunt. Theocr.

[illegible]

Pro μικρὸν μικκὸν dicunt. Theocr.

[illegible]

[illegible] pro [illegible] accipiunt.

Pro [illegible], ὕδωρ vocant.

Pro ἰδοὺ [illegible] dicunt: Syneſius, [illegible]. Theocritus,

[illegible]

Εἰ τί pro τινί, accipiunt: Theocr.

[illegible]

Pro [illegible] dicunt.

[illegible] dicitur apud ipſos [illegible] & tranſpoſitione literæ ε, [illegible]: & mutatione breuis ε in α breue, [illegible].

Πέλαι, pro [illegible] dicunt: nigram enim corporis ſuperficiē quando defluxione aquæ nigreſcit, [illegible] vocant.

[illegible] dicitur apud eos [illegible]: & pro [illegible].

Ὀπίσω, pro ὅπισθεν. Theocr.

[illegible]

Pro [illegible] dicunt [illegible]: & pro [illegible].

Scire oportet quòd Doricæ linguæ ſunt ſubdiuiſiones locales: aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui, aliter Lacedæmonij, aliter Syracuſij & Siculi. Vniuerſales tamen ipſorum proprietates prædictæ ſunt, etſi non omnes.

Item hæ, vertere in ω ſ deſinentes Genitiuos ab in ις rectis factos, in ος proprium habent, vt [illegible], pro [illegible].

Η pro ει diphthongo vtuntur: pro [illegible], [illegible] dicentes. Subtrahunt autem & ab Infinit. ι, nam [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible], & [illegible] pro [illegible]. vtuntur & geminatione trium conſonantium, vt Æoles, [illegible].

Pro θεοὶ, σιοὶ dicunt: vt Lacedæm. [illegible], i. [illegible].

Productiones ancipitum propriæ linguę Doricæ, vt [illegible].

Α pro η ſæpe vtuntur pro [illegible] dicentes: & pro [illegible], [illegible].

Abſciſſiones propriæ ipſorum ſunt, pro [illegible]: pro [illegible] pro [illegible].

Additiones μι ſyllabæ, in iis quæ apud nos in ειν deſinunt Infinit. Dorum ſunt, vt [illegible] pro [illegible].

Subtractiones δ, ex Genitiuis qui per δ declinantur. pro [illegible] & [illegible] pro [illegible] Ionum ſunt proprietates linguæ, & Dorum.

Acuta penultima ſcribunt Dores Qualitatis ſignificatiua Aduerb. [illegible] dicentes. Quæ nobis acuta penultima ſunt, circunflectunt. vt [illegible]. Et in ος Nomina, ſimiliter & Participia, quum antepenultimam acuunt, ipſi penultima acuta dicunt. vt [illegible].

Et Participia in ων deſinentia, circunflexorum in ω terminata, pro [illegible], & [illegible].

Pro [illegible]: & pro [illegible] proferunt.

Acuta penultima proferunt, & tertias Perſonas in ω deſinentes Indefinitorum, [illegible]. Et in ος deſinentes acuta penultima: vt [illegible].

Circunflectunt & huiuſmodi, [illegible].

Et futura: pro [illegible]: & pro [illegible] circūflexè.

Circunflectunt & ipſi [illegible] vt Attici.

Accuſatiuos Plurales Maſculinos in ους deſinentes per ω proferunt, [illegible].

Quæ per ε proferuntur Imperatiua verba, per ει proferunt, pro [illegible], pro [illegible].

Pro [illegible], & pro [illegible] dicunt: ſicut Iones & ipſi corripiunt. Theocrit. in Adoniazuſis.

[illegible]

Ἄγριος per Epentheſin [illegible] dicunt.

Pro [illegible]: pro [illegible] proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro Indicatiuis. Theocritus,

[illegible] pro [illegible].

Pro [illegible] dicunt: & pro [illegible]. Theocr. [illegible]

[illegible]

[illegible]

Materialium & ipſi ε abiiciunt, dicentes [illegible] & [illegible]. Et ex ου Subiunct. articulo ο abiiciunt: Theocrit.

[illegible]

Pro [illegible] dicunt: Theocr.

[illegible]

Defectiua etiam apud eos ſunt.

[illegible]

[illegible]

Pro [illegible] dicunt.

Datiuos Plurales ab in ες rectis factos, non ſic proferūt vt nos: [illegible]: ſed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac [illegible]. vt ibi enim [illegible] Datiuus Pluralis, ſic & hic Theocr.

[illegible]

Pro [illegible] dicunt.

Pro [illegible]: Theocr.

[illegible]

[illegible]

[illegible], vocant ſpeciem vaſis cuiuſdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας Accuſatiuos, vt [illegible]. & Participia [illegible].

Et Imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ει pronuntiant, vt pro [illegible].

Peculiariter dicunt Siculi, pro [illegible]: & pro [illegible]: & pro [illegible]: pro [illegible]. Cretenſ. verò pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible] dicunt: pro [illegible] pro [illegible]. Vertunt iidem & ε Præpoſitionis ε in ι, vt pro [illegible]: pro [illegible].

Pro [illegible]: & pro [illegible]. ([illegible]

Pro [illegible]: pro [illegible], pro [illegible].

Pro [illegible]: pro [illegible]. Pro [illegible]: pro [illegible]. Pro [illegible] dicunt. Pro [illegible]: pro [illegible].

Pro [illegible]: pro [illegible].

Pro

Pro [illegible]. Et vbi dicendum [illegible] dicunt: & pro [illegible]: pro [illegible].

[illegible], hoc eſt, [illegible]. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretenſium dialectus, qua Cypſelus vſus eſt: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eò quòd natura non ſint Dores hi poetæ habeant autem peculiarem ſibi locutionem.

DE IONVM LINGVA.

IN ας deſinentes rectos ſupra duas ſyllabas in ης proferunt Iones. Herodot. [illegible].

Datiuis pluralibus deſinentibus in ους, addunt ι. Herodotus, [illegible].

Pro [illegible] dicunt, & pro [illegible]. diſſoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η ſyllabam ſicut pro ἱερῶν ἰρέων.

In ων deſinentes Genit. plurales Fœmin. diſſoluunt, pro [illegible], & [illegible] dicunt. Homer.

[illegible]. Et Hippocr.

[illegible].

Sed & Maſculinorum Genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes [illegible], & [illegible]. Herodot. in 3. [illegible].

Datiuis Pluralibus Fœminin. nominum non ſolùm ι addere cõſueuerunt, vt in Datiuis Pluralibus Maſculin. nomin. ſed αι diphthongi vertere α in η conſueuerunt: vt Hippoc. [illegible].

In ω deſinentes Genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. [illegible]: pro [illegible]. Ab iis autem qui in ης, vt [illegible].

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones, vt apud Herodot. [illegible]: pro [illegible], & alibi, [illegible], pro [illegible].

Ad ε addunt ι: vt,

[illegible]. Et

[illegible].

[illegible], pro [illegible].

O adiiciunt ipſi υ, pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]. Dixerit quiſpiam igitur, quomodo [illegible] & [illegible] non aſſumunt υ: non enim dicunt [illegible], & [illegible]. Dicimus igitur quòd à verbis [illegible] & [illegible], deducta ſunt: [illegible] autem etſi à verbo deductum, quoniam trium generum eſt, aſſumit υ.

A in η vertunt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].

In ους deſinentes Genitiuos per εος proferunt, eodem modo & alios caſus non contractos, ſed integros faciunt, [illegible] & [illegible] dicentes.

Pro τὸ πολὺ dicunt [illegible]: & pro ὁ πολὺς, [illegible].

Εἰς Præpoſitionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præſentibus ſimiliter & jmperfectis Præter. & Particip. circũflexorum, & vt vniuerſaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur: vt in Anacreontis, [illegible], & in oraculo,

[illegible].

Pro [illegible] dicunt, α in ε vertentes: & pro [illegible].

[illegible] pro [illegible] dicunt. Herodot. [illegible].

[illegible] quod ſignificat [illegible] efferunt. vt Homer.

[illegible].

Tenues pro aſpiratis amant, [illegible] & [illegible] dicentes non in compoſitionibus ſolùm, ſed in colliſionibus. Herodotus, [illegible].

Pro [illegible] dicunt.

In ος Genitiuos ab in ευς rectis factos, per εος proferunt, dicentes [illegible], & [illegible].

In ε deſinentes Genitiu. ab in ος rectis factos, per εω proferunt: vt pro [illegible]: pro [illegible].

In ος deſinentes Genit. ab in ις rectis factos, per ιος proferunt, dicentes, [illegible] per ο [illegible]: [illegible], vt in Oreſte Euripid.

[illegible].

Et rurſus in alia fabula.

[illegible].

Solent eodem modo incipientia facere Præterita, quo Præſentia ex quibus ea facta ſunt: vt

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible]. Et

[illegible].

[illegible]. Et

[illegible].

Παῖσαι καὶ [illegible].

Præterea autem,

[illegible]. Et

[illegible]. Et

[illegible].

Et vt vniuerſaliter dicam, correptiones Ionum ſunt: vt

[illegible],

pro [illegible], & [illegible], & [illegible], ſicut Atticorum productiones, vt,

[illegible].

[illegible].

Puto quòd & [illegible] Atticè producitur, & ſcribitur per ω: [illegible] enim dicitur [illegible], & [illegible] quod bene habet corpus & cõtinens.

Secundas perſonas ſingulares Paſſiuorum faciunt ex tertia perſona ſingulari per ſubtractionem τ. Homerus,

[illegible]

[illegible].

Et rurſus,

[illegible],

[illegible].

Similiter & Genitiuos à rectis in ας Neutrorum nominum per τος declinatorum, per ſubtractionem τ dicentes vt [illegible], [illegible].

Τι abundat apud eos, & ſuperfluum eſt: vt Herodotus, [illegible]: pro [illegible].

In ους deſinentes Genit. Neutrorum per εος proferunt.

Et omnem caſum huiuſmodi integre deducunt, vt [illegible]. [illegible]: Et

[illegible].

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis vti ſolent: vt pro [illegible], pro [illegible]: pro [illegible]: non tamen in aliis.

Vertunt autem & aſpiratas in tenues, & tenues in aſpiratas: vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible], & ſimilia.

Ω pro ο aliquando vti eos dicunt, vt pro [illegible]: & pro [illegible]: ego autem puto ex colliſione in ſolis rectis hoc facere eos, & in Vocatiuis, quemadmodum & Attici faciunt. Initio Herodot. in Vocatiuo ſic inquit [illegible]. Et rurſus alibi, [illegible]: pro ὦ [illegible]. Et Sophocles,

[illegible].

[illegible].

Et Homerus,

[illegible]:

pro [illegible].

Nam ο & α in ω magnum contrahunt: vt pro [illegible], piſcis genus.

Et α ε in ω magnum commiſcetur: vt [illegible], [illegible].

Et quoniam [illegible] aſpiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticum eſt: ſi enim eſſet Ionicum, non verſum eſſet, quin tenuibus gaudent Iones.

Ω pro ο in diphthongo vtuntur, [illegible] dicentes pro [illegible]: & [illegible], pro [illegible]. Hinc puto Ionice ſic dictum [illegible], pro [illegible], vt ſit ab origine vocabuli, quòd veſtes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum [illegible], [illegible] dicunt: & pro [illegible], [illegible].

Acceptiones Infinitiuorum pro Imperatiuis Ionum ſunt: Homerus.

[illegible]

pro [illegible]. &,

[illegible], pro [illegible].

& innumera alia eiuſmodi apud Homerum & Heſiodum inuenimus.

Acceptiones Maſculinorum pro Fœm. Ionum ſunt: vt illud [illegible], pro [illegible].

Diuiſiones in ει deſinentium ſingularium Datiuorum Ionum ſunt propriæ: [illegible], pro [illegible]: [illegible] pro [illegible].

In ω deſinentia Fœm. Accuſatiu. in ουν finiunt: vt pro [illegible]: pro [illegible].

Ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim [illegible] pro [illegible].

Vſurpamus quod Ionum eſt, [illegible] & [illegible], nũc autem dicimus quod communibus ipſorum Genit. vtuntur Iones, & præcipuè Homer.

[illegible].

Et Hippocr. [illegible].

Geminationes in ſecundis indefinitis Ionum ſunt, vt hoc, [illegible].

Tranſpoſitione literarum Ionica lingua vtitur, vt [illegible], pro [illegible]: [illegible] pro [illegible].

Duplex ας in ξ vertunt Iones: vt pro [illegible]: & pro [illegible], [illegible] dicunt.

Subtrahunt ſæpe ι ex dictionibus vt [illegible] pro [illegible].

Sed & ſubtrahere ex poſſeſſiuis ι, Ionum eſt, vt [illegible]. Homer. [illegible]

In ες deſinentes Rectos plurales, ſi ab in ις Rectis fiunt, per ιες proferũt: vt [illegible]. quoniam & Genitiuum ſic proferunt. Si verò ab in ις, vel in ις, per ι, vt [illegible], Rectus ſingularium & Rectus pluralium apud nos [illegible] per ει diphthõgum. Ionicè autem [illegible]: & rurſus pro [illegible]: vt illud

[illegible]

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo Genitiuos ab in ις Rectis, non proferunt per ιος, vt [illegible], ſicut [illegible] & [illegible]. Eſt igitur dicendum, quòd nunquam penultima Genitiui maior vult eſſe vltima Nominatiui in iis quæ inequaliter declinantur: vt Αἴας, Rectus ας habet natura longum [illegible] Genitiuus longam habet penultimam. ſed & [illegible] natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet eſſe penultima Genitiui vltimæ Recti, aut minor, vt in [illegible], & [illegible], & [illegible]. nunquam autem maior. Quoniam igitur [illegible] & ſimilia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam Genitiui, vt ſit æqualis vltimę Nominatiui, cùm non fieret ex hoc regulæ tranſgreſſio. In [illegible] autem non potuerunt vertere Genitiuum [illegible] in ο: ſic enim inueniretur maior penultima Genitiu. vltima Recti, quoniam [illegible] breuem habet vltimam, & [illegible], & huiuſmodi. In ο enim deſinentia cum ambigua, per adiectionem ο Neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα: [illegible].

Ex [illegible] extrahunt ι & in omni caſu hoc faciunt, Herodotus, [illegible]

Et rurſus,

[illegible]

Non expreſſum ι pronuntiare ſolent. Homerus,

[illegible], &

[illegible]

Et Heſiodus,

[illegible]

Additiones ι τῷ ι ſequente vocali, vel vna immutabilium, Ionũ ſunt: vt pro [illegible], pro [illegible].

& ξεῖνος, pro ξένος.

Mutare ει diphthongum in ες ſyllabam, Ionum eſt, Homerus,

[illegible]

pro [illegible].

[illegible]

pro [illegible].

Immutationes η in α breue, Ionum ſunt, vt [illegible], pro [illegible]: & [illegible], pro [illegible]. & [illegible], pro [illegible]. Siquis autem dicat, Quomodo aliâs α in η vertunt: vt pro [illegible]: pro [illegible]: aliâs η in α, ſcito quòd α in η vertunt quum eſt α longum: α autem in η non generaliter, ſed quum eſt α breue. Immutationes autem breuis α in η, poſteriorũ Ionum ſunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum, quæ in principio ſunt conſonantium, Ionum ſunt, [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible].

Semper [illegible] ſyllabam abundantem ponunt inter Præpoſitiones, [illegible].

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro [illegible]: pro [illegible].

Compoſita verba diſſoluunt, & interponunt nomina: vt [illegible];

pro [illegible].

[illegible] pro [illegible].

Inuertere dictiones, Ionum eſt proprium: vt

[illegible] &

[illegible]

Hyperbata Ionum ſunt: vt,

[illegible]

Hoc eſt, [illegible].

Diæreſes in ως deſinentium aduerbiorum quæ à Genitiuo plurali fiunt, cuius rectus ſingularis in ης terminatur, & in ες habet Genitiuum Singularem, Ionum propriæ. vt [illegible], Genitiu. Pluralis, [illegible], & mutatione ε in ο, [illegible]: ſic [illegible], Genitiu. pluralis, [illegible], & mutatione ε in ο, [illegible], & id genus alia. Hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, vt nomina, [illegible] dicentes & [illegible], & [illegible]. Tamen in [illegible], & [illegible], & [illegible]. horum enim Genitiui non in ους deſinunt, vt ſint diuiſi & in nominibus & in Aduerbiis.

Dores vt dictum eſt, producto vtuntur α, vertentes η in ipſum: vt pro [illegible]: pro [illegible]: pro [illegible]. Iones autem correpto vtuntur eo: & vt in vniuerſum dicam, & Proſtheſi, & Aphæreſi, & Epectaſi & Syncopa vtuntur. Eſt autem Proſtheſis. Aphæreſi contraria: & Epectaſi Syncope.

Et Proſtheſis quidem eſt, quum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, vt pro [illegible], &

[illegible], pro [illegible].

Pro [illegible]: pro [illegible]. Hęc autem ego, Proſtheſes nõ dico, ſed Parentheſes: vt & illa, pro [illegible]: pro [illegible]. vt Homer.

[illegible]

[illegible]

Proſtheſis autem dicitur, quum in principio orationis alia aſſumitur litera: vt pro [illegible], pro [illegible], eſt & hoc Atticum. Siue igitur ſit Proſtheſis ſiue ſit Parentheſis, Ionum eſt, ſed & contraria his.

Eſt autem contraria, vt dictum eſt, Proſtheſis Aphæreſi: & Parentheſis Ellepſi.

Eſt verò Aphæreſis in principio ſublatio: vt pro [illegible], pro [illegible]: pro [illegible].

Ellepſis, abiectio vocalis de medio non facientis ſyllabã: vt pro [illegible]. Eſt autem hoc & Atticum. Hęc propria Ionum ſunt. Proſtheſis inquam & Ellepſis & Parentheſis, & Aphæreſis, itémque Syncope, quæ eſt contraria Epectaſi.

Eſt autem Syncope defectus vnius ſyllabæ in medio dictionis: vt pro [illegible]. pro [illegible]: pro [illegible].

Parectaſis, abundantia vnius ſyllabæ in medio: vt pro [illegible]: pro [illegible]. Fit aliquando Syncope etiam duarum ſyllabarum, vt pro [illegible]. Hac Syncope vtuntur & Æoles, vtuntur & Diæreſibus: vt

[illegible]

Diæreſis autem Synalœphæ contraria.

Eſt autem Synalœphe duarum vocalium diuiſarum in vnã ſyllabam vnio, vt pro [illegible]: & eſt proprium hoc Atticorum. Anadiploſis (vt diximus) propria Ionum, vt pro [illegible]. Sed & ſublatio iſtorũ, vt pro [illegible]. Eſt autem Anadiploſi contraria. Aſis Rurſus ſyſtole Ionum eſt, vt [illegible].

Ectaſis autem, vt pro [illegible]. Attic.

Rurſus quæ dicitur Proſchematiſmus, abundantia ſyllabæ in fine: vt pro [illegible], pro [illegible]: pro [illegible]. huic contraria eſt Apocope, eſt autem hæc Dorum: vt pro [illegible]. Homerus,

[illegible]

pro [illegible]. Rurſus paremptoſis, quæ erat contraria Ecthlipſi, Ionum eſt, vt pro [illegible]. Ecthlipſis autẽ Dorum tantùm eſt, vt pro [illegible]. Rurſus duplicare, Ionum eſt, ſiue Diplaſiaſmus, quæ eſt contraria Parallipſi. Eſt autem Diplaſiaſmus, quum in aliqua conſonantium eadem cõſonans additur, vt pro [illegible].

[illegible] pro [illegible]. Homerus,

[illegible]

Parellepſis eſt, quum aliqua ex geminatis conſonantibus deficit: vt pro [illegible], & eſt Dorum. Eſt autem Ionum proprium abiicere ex ει diphthongo ι: vt pro [illegible]: pro [illegible]. Eſt autem Ellepſis, vt prædixi, abiectio vocalis de medio, quale eſt pro [illegible]. Hi pro [illegible] dicunt. Herodotus, [illegible]. Eodem modo pro [illegible], aiunt permutatim. Herodotus, [illegible].

[illegible] dicunt, & [illegible], tanquam à [illegible].

Pro [illegible] dicunt.

Pro [illegible]: Herod. in 2. hiſtor.

[illegible]

ε & ο in ευ diphthongo miſcentur apud eos. Herodot. [illegible]. & [illegible] pro [illegible].

Pro [illegible] dicunt.

Μὴ negatiuam coniunctionem, prõ μὴν completiua accipiunt, vt apud Herodot. [illegible].

Οὗ pro [illegible] dicunt, Herodot. [illegible] ſemper dicunt, & non [illegible].

Ex [illegible] ι eximunt, & [illegible] dicunt. Herodot. [illegible].

Contractio ι & ε in ι longum Ionum eſt, pro [illegible], pro [illegible].

Et mutatione α in η, vt [illegible] per eandem dialectum. Heſiod. [illegible]

Et pro [illegible], Ionicum eſt.

Pro [illegible] dicunt Herod. in 2. [illegible]. Et Hippocr. [illegible].

Ex [illegible] auferunt γ, & pro eo interponẽtes ι [illegible] dicunt. Herodot. millies hoc vtitur.

Pro [illegible], dicunt, Herodot.

Κατ'

καὶ λέγειν ἐκπλήσσοντες.

Σφίσι σφαῖ & σφεῖ diuidunt, & ſic proferunt, σφέες & σφέας & σφέων. Hom. Αὐτὰρ ὁ σφέας κρατερῇσι διωκάθει. Νηῶ & ἱρῷ & χρυσῷ diuidunt, νηὸν & ἱρὸν & χρέα, dicentes. Homer. Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodot. Οἱ ἐν τῷ ἱρῷ τριηκόσιοι.

Participio εἰπών non vtuntur, ſed εἴπας.

Εἴρηκα per diphthong. ſcribunt, & puto propter hoc, quoniam eodem modo incipiunt Præter. vt propria præſentia.

Eſt enim apud ipſos præteritum imperfectum ἔρων, deinde interpoſitione ι, fit εἴρων. ſic & ἐπιστεύειν apud eos per ει diphthongum ſcriptum, vel à poſitione aſſumit ει diphthongum.

Eſt enim ἐρωτῶ & ἔρω, & fit appoſitione ι, εἴρω, εἴρημαι, εἰρήμην, εἴρω, εἴρετο.

Etiam Iones tertias perſonas Plurales Præteritorum perfectorum ſic faciunt, in tertiis perſonis Singularibus, habentes τ tenue, vertunt tenuem in ſuam aſpiratam, & faciunt additionem α, vt pro τέτυπται τετύφαται, pro λέλειπται λελείχαται. ſi tamen fuerit in commune per ς grauitonum, tunc & Ionicũ habet ante αται formatiuam medij Præteriti perfecti, πεφράχαται πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. Si tamen à circunflexis natura longam penultimã habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεποιέαται, πεποιέαται.

Item conſtituunt Iones in έων deſinentibus Patronymicis Epectaſes, Ἀτρειδέων dicentes, & Λαερτιαδέων. debebat enim eſſe Genitiuus Ἀτρειδῶν.

Quoniam in δης Patronymica vna ſyllaba ſuperant Genit. primitiui, vt πηλέως, πηλείδου, ὀρφέως ὀρφείδου. ſic & Λαέρτου Λαερτίδου debebat eſſe Patronymicum, ſed Iones faciunt Epectaſin, & ſic proferunt, Λαερτιάδης dicentes, & πηλειάδης, deinde per productionem Atticam πηλείδεω. Vtuntur autem & Metatheſibus.

Eſt autem Metatheſis, quum vel prima litera propriæ fit ſyllabæ ſecunda, vt pro ἀτραπὸς, ἀταρπός. ex τρέπω δ enim facta eſt, & α priuatiua particula, & eſt ὁ τῆς ἀτραπός, ſcilicet ὁδός: inde facta eſt transmutatio literæ, & dicitur ἀταρπός. aut ſecũda prima, vt καρδία. pro κραδία: pro κρατερὸς καρτερός: pro τέτυπτε, τέτραπε. Homer.

Τέτραπτο πρὸς ἴθυ τοι κλέος ἄγονται.

Sciendum quòd differt Metatheſis ab Hypertheſi: nam Metatheſis, in eadem ſyllaba fit: Hypertheſis verò in poſteriore, vt ἄεθλος, καὶ γὰρ πρὸς ἄεθλος, & per Hypertheſin, ἄθλος: & rurſus γόνυ, γόνατος: & δόρυ, δόρατος. & per Hypertheſin, γουνὸς & δουρός. vtuntur & hac poſitione Iones.

Scire autem oportet quod antiqua Ias decidit, ob inhabitantiũ mutationem, & permanſit vſque ad illud tempus quo fecerũt Iones colonias, & diſperſi ſunt in loca multa.

Dicitur autem apud eos pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: vnde & ſana vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, μῦθος: pro μαστιγοῦσθαι, αἰκίζειν. Et loca in quibus verſabantur, ἤθεα. Et pro δημιουργὸς, δαμιοεργός: pro ξενίζω ἢ ὑποδέχεσθαι, ξεινίζειν: & pro ἀποτελεῖν, vel δημιουργεῖν, ἀποτελεῖν: pro ἱμάτιον, χιτῶνας, κιθῶνας: pro θυμοῦσθαι, & ὀργίζεσθαι, ἀσχαλᾶν: pro ἔμετος, ἐφιάλτης: pro ἐνενήκοντα, ἐννήκοντα, pro ἔτερος, ἅτερος. & pro ἰσχύειν, κατισχύειν dicunt.

Dicunt ☙ ſecundum tribus, & numerum triginta virorum, δίκασταν.

Pro διακοσίους, ἐτεόκοντα: pro αἰτοῦσιν vel ἐδίδαξεν, αἰτήσοντες: pro βαρὺ τὸ μέγεθος: pro ἀλκαιοιχετῶν, τῶν: pro λαμπάς, dicunt ῥύμας τὰς ἀμφοδίων, παλάμας autem, πάλας, vel ex manu arma. & pro σφόδρα, σφεδανὸς dicunt.

Φάλαγγα, phaleras, i. τὰ ἐπὶ ταῖς γνάθοις κοσμήματα, quæ in groſſis naſcuntur beſtiolæ.

Σχοινίτις, quod longum & rectum Σχοινοῦσσαι dicunt, pro σωφροσύνας, Φαέθοντας, κλέα: pro πρύμνα, ἀκροστόλιον: & πτέρνας dicunt καλάμων τὰ ὄρθια ἐν οἷς ἔκειρον τὰ πλευρά: i. calamorum frondes vbi ſiccabant latera. Ἔμβολον dicunt, roſtrum nauium. Ἐναγίζειν verò dicũt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς καταχθονίοις: i. inferias inferre, aut ſacrificare mortuis. Πέλανον, libationem dicunt.

Σπλάγχνα, non ἐλάδιον αἰτεῖν, ſed σπλαγχνεύειν dicunt: Ἀλφὸν verò vitiliginem. Κηλῖδας verò dicunt τὰ μελάσματα: i. gãnitus & næuias. γαστρίμαργοι dicunt qui in terra eſuriunt ac egẽt.

Pro ἀγορεύειν, ἀγορῆν dicunt: vt Herodot. in Secund. τῷ δὲ μάχεσθαι ἐν ἀγορῇ ἔχοι ἐπιθεσίας ἀποκτείναντες.

Pro ἀπερχόμενοι, χαμαίευνες aiunt. Κορύνην verò inflexum quoddã lignum: & ἀμφίβολον, λαιτεύει.

Ὀκλαδίας dicunt παιδίσκας: & pro βαρέας, ταὶ παῖς.

Ὀπέας, vocant liberum patrem. Pro ἀλώπεκας, ἀσφαλέας, quidam φάσκει.

Pro purgare potionem ex zea, frumento & aqua, κυλικίζειν.

Αἶνον, cantilenæ nomen: vel lyræ chordam.

Θεράποντας verò κρατέας: Ὑπογαστέρας verò, quam ſerui dominis faciunt.

Ἄνοδον dicunt inceſſum & acceſſum.

Σέλινον apud eos dicitur, olus quoddam apio ſimile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐφηβεῖα, iuuenilia epularia.

Τριφάσια, dicuntur apud eos, triplaſij, triſſocer.

Ἀπημάντως, apud eos infatuatum ſignificat.

Ἀπημονέστεροι verò, dicunt ἀπημονεστέρους, i. ſeniores.

Pro φρενήρη, ἐμφρονα. pro φρενήρης, ἔμφρονα, i. prudentem. Accipiunt & hoc in contrario.

Καταχαρίζεσθαι dicunt, impunè ſeu gratis facere: & pro ἀμφιφανῆ, δίπλακα, i. illuſtrem.

Λάξιν verò, partitionem vel ſortem.

Καταπεπορφυρωμένον, τετρυγημένον, i. vindemiatum dicunt.

Pro ἀπαντᾶν, ἀντιάειν, i. ire obuiam dicunt: & pro αἰδοῖα, μέζεα, i. verenda. Heſiod. μηδ᾽ αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος.

Pro κατηγορηθεὶς vel γλωσσεύς, διαβεβλημένος, i. calumniatus, Herod. ὁ δὲ Βασιλεὺς διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμφοτέρων, ἐν μεταδίκαις.

Pro κατάκειμαι, κατακέομαι: vt, ἔστι μοι ἐν οἴκῳ ἀπολοῦμαι ἀπὸ τριφάσιος ἐκ τοῦ θυγατρός.

Ἔπαξαι, ὁπλῖται, i. armati milites, ab ipſis nominantur.

Ἀπορρῶγας, dicunt διερρωγυίας πέτρας, i. diſciſſa ſaxa.

Γνωσιμαχεῖν verò, cognoſcere ſuam imbecillitatem, & inimicorum robur.

Σίσυρα, ab iis barbarica veſtis dicitur.

Pro ὑβρίζειν, σκιρτᾶν, i. inſultare.

Σισύρα, ipſis eſt ſordidarum ouium lana, vel ouis excrementum.

Νεοχμοῦν, recens remouere aliquid.

Φερέγγυος βεβαιωτής, i. confirmator.

Ἐπίκληρος, ἐπίκληρος, i. ſecundus hæres.

Ἐγκρατεῖν, διώκειν, i. perſequi.

Τετραπτέρυγοι, apud Iones dicuntur locuſtæ, eò quòd quatuor habeant pẽnas, duas extra maiores: minores autem intus alteras duas.

Οὐκ ἐπιτηδείως, pro συμφερόντως, i. conuenienter, non officioſè apud eos ſumitur.

Ἀποσκλήκειν, pro ἀποδιδράσκει, i. aufugit. τῆς enim βύρσα, ex quo σκλήρωμα, καὶ ὕπερα. vnde & πεδιελάζειν ἀμφιελλεῖ, i. ex vtraq; parte inuadere, apud Sophocl. in Triptolem. & Homer.

Ἀλλ᾽ οὐ μὴν τρέχει, ἀλλ᾽ ἐπὶ βάσιν ποδῶν.

Et φιλεῖν, pro διώκειν: eſt autem apud eos ψαῦ, ruſtica, allocutio.

Κόλλιξ autem, ſpecies eſt panis rotundi, ex quo & quæ apud nos καλῶν σχοίνων συμπλοκεῖς i. iuncorũ cõplicatores, dicuntur ψιαθοπλόκοι: i. ſtorearũ nexores. Et ἰθαγενεῖς, legitimi filij. προξενοῦσι verò, antiſtites ciuitatũ, & curatores, & hoſpitij ſuſceptores.

Χατίζει verò, ἐπιθυμεῖ, & ἐνθυμεῖται, deſiderat & concupiſcit.

Καρηβαρεῖν verò eſt κεφαλαλγεῖν, i. grauari caput, apud eos ſcribitur, & καρηβαρεῖ, ἰδὲ ἐνθυμεῖται.

Ῥοιζεῖ verò, intronutans & tortum, quod & ἐλίσσει dicitur.

Pro Σαπρὸν i. marcidum dicunt σαπρόν, i. quod marcuit.

Et ἐπιπάσσω, i. inſpergo, παλύνω dicunt, i. madefacio.

Τὰ ἀγροτέρα, ποταμία.

Βλακεύει verò, τρυφερόν, i. delicatum. Aridorum etiam fruticum carbones, μαγαλωδεῖς dicunt.

Χυδαῖα autem, μυρία dicitur. μαλακόθεν verò, pro μεταμέλεσθαι, μακεδάρειν enim dicitur μεμηνός.

Μεσσάλην, pro τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum dicunt. Et μυδῶν, i. ſanie madens, pro ἐκρέων, i. effluens.

Et δήμιον, i. publicum, δήμιον, i. popularem dicunt.

Et pro ἰσθλίζειν, βλιμάζειν.

Et pro ἐκμάσσειν, ὀμόρξαι.

Et imum ventrem purgantes medicinas ἐλατήρια.

Pro ἐβλάστησεν, ἐβλάστανεν.

In duo diuiſum eſſe διχθὰ dicunt.

Et pro ἀθυμεῖν, ἀθυμεῖν dicunt. & pro ἐπελάθη, ἐμνάσθη, & pro ἐγχεῖσθαι, ἐμμεναι.

Pro ἐκτείνας, & ἀθροίζειν, ἐκτείνειν, pro ἀγρεύοντες, dicunt ἐπιτηροῦντες: pro μέλανα, ζόφον: pro ὑπερμαχεῖν, ἀλεξητῆρα dicunt. & pro πυρέττειν, θερμαίνειν. pro θαλάσσης, τῆς ἐσχάτης. deniq; θρίαμβον, pro τὸ ἐξ ψυχῆς ἐξιστάναι, vel μαίνεσθαι, proferunt.

DE ÆOLICA LINGVA.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt, quum τῷ ρ infertur ι vel ε vel δ. βρῆτορ, pro ῥήτωρ, βρόδον pro ῥόδον, βραδινὸς pro ῥαδινός. Genitiu. a rectis in α diuidunt Æoles, & per αων proferunt, vt τὰς ὁμηρικὰς, τῶν ὁμηρικᾶν. τῶν θεατρικῶν, τῶν θεατρικάων. In medio ſyncopæ Æolum ſunt, vt ὄρμαι pro ὁρμῶσι: ἄλλος pro ὁ ἄλλος. πάλαι pro πάλαι.

Pro νῦν, ναῦν dicunt.

Τιθηνὸς & τιθηνής, pro τιθηνός.

Additiones θα ſyllabæ Æolum ſunt, vt οἴκοθα.

In ας vnius ſyllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, πάϊς. pro δαΐς δάϊς.

Ω pro ο vtuntur. μῶσα, pro μοῦσα, λιμῶνα, pro λειμῶνα.

Υ pro ο vtuntur: pro ὄνομα, ὄνυμα: & pro ὅμοιοι ὔμοιοι dicentes. Ιυ-

teidum autem & pro [illegible], illi [illegible] dicũt. & pro ο paruo, ω magno, vt pro ἴσαν, ἴσαν.

Η pro ει diphthongo vtuntur, ἐλθῆν enim dicunt, & καλῆν per η. pro ἐλθεῖν, & καλεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per ſolũ ε, proferunt, multiplicantes immutabiles, vt pro ἰκάνει, ἱκάνει: pro ἔστειλα, ἔστελλα: pro [illegible], pro ὑμεῖς, ὕμμες. Geminãt & ρ, & σ, & τ, vt [illegible], ἔννα, ὅττως, [illegible]. vt pro ἐμαλῶ, [illegible], dicunt. pro ἱερὸς ἰρός. Genitiuos in Nominatiuos, tráſferentes: vt ὁ μάρτυρος, τοῦ μάρτυρου: ſic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου dicunt.

Η pro μ vtuntur: vt ἄνυμα, pro ὄνομα dicentes: & [illegible] pro [illegible].

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: vt pro χελιδών χελιδόν: pro ἀηδών ἀηδόν, pro [illegible].

Ex αι diphthongis ι abiiciunt, quum eas conſonans non ſequitur. pro [illegible], [illegible]: & pro ἀρχαῖος ἀρχάος.

Τὸ ἄμα ſcriptum per ει diphthongum, ἄμμα dicunt. pro [illegible], [illegible]: & pro [illegible], [illegible].

Μάλιστα per ι ſcriptum, per α proferunt, μάλαστα dicentes. errantes autem per quandam pronuntiationem dicunt pro ζυγὸν, σδυγόν: pro ζεφός σδεφός: pro ψίττακος σίττακος: & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro δῶς, δῶας dicunt: & pro μέλας, μέλαις: pro τάλας, τάλαις.

At pro πᾶς, πᾶις non dicunt. propter concurſum vocalium, & αι diphthongi, quoniam malè ſonaret.

Et quare in ας longum, addunt ι, vt in δῶας & reliquis? eſtque dicendum quòd productione gaudeant, ſimul & breuiorũ ſyllabis. pro τάλας, τάλαις dicunt: & pro φθίρω, φθείρω: nam poſitione longa minor eſt natura longa, quoniã & α natura longum maius eſt α diphthongo habente ι, quod pronuntiatur: nam faciens operam duorũ militum, fortior eſt duobus illis.

Iidem ſæpe in α faciunt rectos: αἰχμητὰ enim dicunt pro αἰχμητής: ſic [illegible], pro [illegible].

[illegible]

pro [illegible],

apud Hom. quidem [illegible].

Optatiua primi Indefiniti Actiui per εια proferunt: vt pro τύψαιμι, τύψεια pro ποιήσαιμι ποιήσεια: & prima perſona hi ſoli vtuntur. ſecunda verò & tertia Athenienſes: vt τύψειας, τύψειε, τύψειαν, tertia perſona pluralis.

Horum ſunt & Diæreſes: nam pro [illegible] dicunt. & contractiones eorundem: pro βασιλεῖ, βασιλῆ dicunt.

Hi vertunt ει diphthongum in η: vt pro ἔλεγες, ἔλεγης.

Dualibus numeris hi vtuntur minimè, quemadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus Datiuis non ſubſcribunt ι, vt τῷ [illegible], & τῷ [illegible].

Ἄρτεμις per ο flectunt.

Extractiones ι non ſolum Æolum ſunt, ſed & Atticorum & Dorum: nam pro [illegible], [illegible] dicunt.

Hi omnes conſonantes geminant in breuibus, vt τὸ [illegible], & τὸ [illegible], & his ſimilia.

Pro [illegible], hi [illegible] ſcribunt, & his ſimilia.

In υ deſinentes Genitiuos per ω proferunt. [illegible], enim Ionicè [illegible], verò Atticè: [illegible] autem Æoles ſcribunt. quod nõ pronuntiatur ι, pronuntiare conſuerunt in 2. & 3. perſona: vt pro βοᾷς, βοᾷς, pro γελᾷ γελᾷ pro ξ, κς proferunt: vt pro ξένος, κσένος: & pro ψ, πσ: pro [illegible], & pro υ, ι vel α, quod cõmune eſt etiam Doribus.

Et α tum in ο vertunt, vt pro [illegible]: tum in α, vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Pro θ, φ. pro θλᾶται, φλᾶται.

Pro duobus ττ, duo σσ, vt pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ: vt pro σύ, τύ: pro [illegible], [illegible].

Pro τ, π, pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Pro ω magno, ο paruum: vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]. Concidunt & compoſita nomina geminantes mutuas, vt [illegible] pro [illegible]: & [illegible] pro [illegible]. & [illegible], pro [illegible].

Penultima acuta non ſolùm nomina, ſed & articulos pronuntiant ſi nominum ordinem habeant: vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Eodem autem modo & diſſyllaba quæ apud nos acuunt vltimã, ipſi autem grauitonant, vt [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], & ſimilia.

In ευ Vocatiuum Nominum in ευς abſque ς proferunt: vt pro [illegible]: [illegible], pro [illegible], [illegible]. Et à Genitiuis caſibus, ε auferunt, dicentes. [illegible], [illegible], [illegible].

Pro Accuſatiuo, Datiuum accipiunt in Pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις: pro τοὺς ἀνθρώπους. hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ. Accuſatiuum verò Pluralium proferunt, ως pro ους accipientes, vt τὼς ἀνθρώπως: τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν deſinentia, ipſi per ην efferũt, penultimam acuentes pro [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Quæ apud nos deſinunt in ᾶν, ipſi in ῆν tranſferunt. vt pro γελᾶν, γελῆν: pro [illegible], [illegible].

In ειν deſinentia infinitiua, ipſi per ην efferũt: vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

In ω terminantia verba apud nos, in ω faciunt: vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Quæcũque Participia in vltima acuimus, & in ων terminamus, per ι apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, vt pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]. ſeruant autem & horum declinationes certa proportione deſinentes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος, & pro γέλως, γέλος. & flectunt ea quemadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes. & ἐμέ, ἐμῆ.

Σύ, τύ, ſicut Dores dicunt: & pro ἡμεῖς, ἄμμες: pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Pro χείρονα, χέρρονα: pro [illegible], [illegible].

Pro [illegible], [illegible].

Pro μία, ἴα.

Pro ψόφος, ψάφος.

Pro [illegible], [illegible].

Hi in medio duarum vocalium interponunt υ: [illegible] enim [illegible] dicunt: & pro [illegible], [illegible].

Quum verò [illegible] as eſt media, non interponunt υ.

Et hæc de dialectis dicta ſunt à me pro viribus. Forte & alius quiſpiam accuratius indagans, inueniet quæ [illegible] anteponenda fuerant.

ΟΥΡΒΙΚΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Ἴστέον ὅτι τῆς [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] φάλαγξ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] βασιλεύς.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI H.

Η Coniunctio diſiunctiua tenui ſpiritu & accentu circunflexo, quot modis intelligitur quatuor.

Completiua coniunctio: vt illud, Ἐπειδὴ πολὺ κρεῖττον ἐστι, i. Quoniam multò præſtantius eſt.

Et Aduerb. confirmandi, pro eo quod eſt verè: vt ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός, i. Certò iam obiit fortis Menœtij filius.

Significat & verbum, pro eo quod eſt dixit: vt, ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, id eſt, Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.

Et pro dubitatiua coniunctione: vt illud, Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεῖδαι; i. An ſoli amant vxores omniũ mortalium Atridæ?

Spiritu verò tenui & accentu graui quot modis accipitur? quatuor. Eſt enim Coniunctio diſiunctiua, quæ cõtraria in coniunctione ſeparat: vt ἢ νέος ἢ παλαιός, i. Aut nouus, aut vetus.

Aut ſubdiſiunctiua. Eſt autem ſubdiſiunctiua, quæ differentes res deſignat, & nihil aliud in petendo determinat. ὡς δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, i. Da mihi aurum vel argentum.

Aut explanatiua. Eſt autem explanatiua, quum è duobus propoſitis vnum tollitur: vt Θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον. Ῥανὶς φρενῶν μοι κρεῖσσον, ἢ βυθὸς τύχης, i. Malo fortunæ guttam quã mentis dolium. Stilla mẽtis potior quã fundus fortunæ.

Eſt & pro quatenus: vt illud, Ἡ θέμις ἐστὶν ἄναξ, i. Quatenus fas eſt rex ſorum.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσὸν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM, EX TRYPHONE grammatico.

DICTIONVM paſſiones in duo generaliſſima diuiduntur, (videlicet) in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem ſunt ſpecies, Endia & Pleonaſmus: ſed Qualitatis, Metatheſis & Metalepſis. Quum autem ambo in vnum conuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt ſummatim dicā) paſſiones quinque, Pleonaſmus, Endia, Metatheſis, Metalepſis & Tmeſis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμός, (id eſt Redundantia) eſt πλεονάζειν χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων ἢ στοιχείου, id eſt, ſuperfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt ἀέρρ pro ἀέρα, & ϰεῖνος pro ϰενός.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (id eſt Defectus) eſt contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id eſt temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. vt εἴδαλον pro εἴδωλον, & ϰεῖνος pro ἐϰεῖνος.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, (id eſt tranſpoſitio) eſt στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως εἰς ἑτέραν, id eſt, elementi dimotio à propria ſede in aliam, vt δαρτὸν pro δρατόν, & ϰραδίη pro ϰαρδίη, & ϰάρτος pro ϰράτος. Vocatur autem & ἐναλλαξις & ὑπέρθεσις, Permutatio & Tranſpoſitio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, (id eſt Tranſſumptio) eſt στοιχείου μεταβολή, id eſt, elementi mutatio, vt ἀπὸ pro ἀπὸ, & ἀμφοτέρως pro ἀμφοτέρως.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις, (id eſt Sectio) eſt συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id eſt compoſiti vocabuli reſolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Σύνεισι δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὥσπερ Πλεονασμός, καὶ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ Πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμός, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολή, Συγκοπή, Συναλοιφή, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque paſſionum aliquæ in ſpecies ſecantur, vt Pleonaſmus & Endia, id eſt Redundantia & Defectus: aliquæ verò ſunt inſecabiles. Sed Pleonaſmi ſpecies ſunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extenſio, Superextentio, Diuiſio, Interpoſitio, Duplicatio, Paremptoſis & Proſchematiſmus. Endiæ autem, id eſt Defectus, ſpecies ſunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Conciſio, Synalœphe, Ellipſis, Parellipſis, Elliſio, & Abſciſſio. Aduerſatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extenſio Correptioni, Superextenſio Conciſioni, Diuiſio Synalœphæ, Interpoſitio Ellipſi, Geminatio Parellipſi, Paremptoſis Eliſioni, Proſchematiſmus Abſciſſioni.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις, (i. Additio) eſt προσθήκη στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς: i. adiunctio elementi in principio ſyllabæ, vt ἀστεροπή pro στεροπή, ἄσταχυς pro στάχυς, δοιοὶ pro δύο.

ΑΝΑΔΙΠΛΑΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) eſt ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπανάληψις, i. primarū vel ſecundarum ſyllabarum per eaſdem conſonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: eſtque frequens apud Ionas & Æoles, vt ϰεϰάμω pro ϰάμω, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀπέπραγε pro ἄπραγε, τέτυμαι pro ἔτυμαι.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extenſio, ſiue Productio) eſt ὅταν τὰ συνεσταλμένα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, id eſt, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, ſiue producuntur, vel breues in longas earum ἀντιστοίχους mutantur. vt ϰᾶλος pro ϰαλός, αἰεὶ pro ἀεί.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextenſio, ſiue Superproductio) eſt πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοίως, ὅταν μὴ ἐμποδίζῃ ὁ καθολικὸς κανών, i. redundantia ſyllabæ in medio, quæ eiuſdem eſt accentus, quum generalis obſeruatio id (fieri) non prohibet. vt ἀπέτηχεν pro ἀπῆχεν, & ἀδελφειὸς pro ἀδελφός, πολεμεῖα pro πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuiſio) eſt συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο, i. ſyllabę reſolutio vel diſiunctio in duo. Sed hæc paſſio Ionū & Theſſalorum propria eſt, vt πάϊς pro παῖς, & ϰόϊλον pro ϰοῖλον, & βόϊλος pro βόλος.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpoſitio) eſt προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον ἢ ποιοῦντος συλλαβήν, i. additio vocalis in medio non facientis ſyllabā, vt πτολέμοιο pro πολέμοιο, ϰεινὰ pro ϰενά, ξεῖνος pro ξένος, ξεῖνος pro ξένος, ἐληλουθὼς pro ἐληλυθώς. Porrò hæc paſſio Ionum eſt.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel Geminatio) eſt τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. i. eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabam: vt ὅττι pro ὅτι, ἄδδην pro ἄδην, μέσσον pro μέσον, ἴσσον pro ἴσον, ἔννεπε pro ἔνεπε. Et hæc quoque paſſio Ionum eſt.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (i. Intercidentia) eſt προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. id eſt, additio conſonantium in medio non efficientium ſyllabam, vt πτόλις pro πόλις, & πτόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς eſt προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τέλος. i. additio ſyllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum eſt propria. vt λέγησι pro λέγῃ, μαθέμεναι pro μαθεῖν, προτέρωσε pro πρότερον, ἐγὼν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (i. Defectus) eſt ἀφαίρεσις κατ᾽ ἀρχὴν στοιχείου, i. ablatio elementi ab initio, vt εἴβω pro λείβω, αἶα pro γαῖα, ϰεῖνος pro ἐϰεῖνος. Sed hæc paſſio Ionum eſt.

ΑΡΣΙΣ.

Ἄρσις, (i. Ablatio) eſt ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλασιαζομένης συλλαβῆς. i. abiectio geminatæ ſyllabæ à principio, vt βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, δέχαται pro δεδέχαται, βλήμενος pro βεβλήμενος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολή, (i. Contractio, ſeu Correptio) eſt quando τὰ ἐκτεταμένα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ in breues earum ἀντιστοίχους commutantur, vt φοίνιξος pro φοίνιξος pro φοίνιξος, ἔτρεφεν pro ἔτρεφεν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπή, (i. Conciſio) eſt ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, id eſt, abiectio ſyllabæ in medio, vt ϰάμμορε pro ϰακόμορε, δώσω pro δεδώσω.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφή, eſt δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις, κατὰ τὴν τῶν τόνων ὑφαίρεσιν, id eſt, duarum ſyllabarum in vocalē vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem: ſimplices quidē, tres, per θλῖψιν, per ϰρᾶσιν per συναίρεσιν: cōpoſitos autem, quatuor, per θλῖψιν & ϰρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν, per ϰρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλῖψιν & ϰρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur, vt ἐπ᾽ ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ. Per ϰρᾶσιν, vt ϰἀγὼ pro ϰαὶ ἐγώ. Per συναίρεσιν, vt Νηρῇδες pro Νηρηΐδες. Per θλῖψιν & ϰρᾶσιν, vt ϰἀγὼ pro ϰαὶ ἐγώ. Per θλῖψιν & συναίρεσιν, vt ὁμέτερος pro ὁ ἐμὸς ἕτερος. Per ϰρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὤπολος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλῖψιν & ϰρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ἐν τἠδωνίᾳ pro ἐν τῇ Αἰδωνίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) eſt ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, i. abiectio vocalis in medio, non facientis ſyllabam, vt ἀμέλξαι pro ἀμέλξαι. & γεραιὸν pro γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) eſt ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων ἐξαιρεῖται, i. quando vna aliqua geminatarum conſonantium omittitur, vt χίλιοι pro χίλλιοι, & θάλες pro θάλλες.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, (i. Eliſio) eſt ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. i. abiectio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam, non facientis ſyllabam. vt σκῆπτρον pro σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπή, (i. Abſciſſio) eſt ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, i. ablatio ſyllabæ in fine. vt δῶ pro δῶμα, Ἀπέλλω pro Ἀπέλλωνα. Ποτειδᾶ pro Ποτειδᾶνα.

DE INCLINATIS ET ENCLITICIS, ET SYNENCLITICIS.

INCLINATA dictio dicitur, quę in fine acutum habet tonum, quem in contextu orationis cõuertit in grauem, vt μοῦ γὰρ οὗτος ἀδελφός μου ποιεῖ.

Enclitica eſt quæ præcedentẽ ſyllabam grauem acutã facit, & tonum ſuum in eam reiicit, cui vel poteſtate vel natura alia adiacet. poteſtate, vt ὁ φίλος μοι. natura, vt φίλοι ἄνδρες τε.

Synencliticæ verò ſunt, quando plures encliticæ cõiunguntur, vt εἴ τίς τι ποῦ εἶδε, vbi ſemper vna poſt aliã acuitur. τί propter τὶ, ποὺ propter τοῦ, & οἱ propter τον.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

PRima. Enclitica acutum tonum remittit in adiacentẽ grauem in paroxitonis & properiſpomenis, vt φίλοι τε ἄνδρες τε, δῶρόν τε.

Secunda. In periſpomenis & oxytonis non habet proprium ſignum toni, ſed amittit: vt καλοῦ δὲ, ἀδελφός γε.

Tertia. in penacutis, ſi fuerit trochæus, reiicit tonum in proximam grauem: vt φύλλά τε. Si autem fuerit ſpondęus vel iãbus, vel pyrrichius, ſicut in oxitonis & circũflexis, ſignũ toni ſui nõ retinet, ſed omnino amittit, niſi ſequatur pronomẽ quod incipiat à σφ tunc enim in pedibus illis tribus habet. ſicut in trochęo, vt ἄνθρωποί τε, ἄλλ τε, ὄν τε, ἀγαθοῖς σφισι, πολλάκις σφας.

Differt inclinatum ab encliticο in hoc, quòd inclinatum ſuum ipſius tonum acutum in fine mutat in grauem in contextu orationis, vt ἀδελφός ἀδελφὸν φιλεῖ. Encliticum verò ſubditur illi cui tonum proprium & ſuiipſius inclinat, vt ἦλθέ τις, ἄνθρωπόν του.

In omnibus partibus orationis inueniũtur encliticæ dictiones, exceptis articulis & participiis, & præpoſitionibus.

DE NOMINIBVS.

EX nominibus vnum tantùm inuenitur, τὶς, cum ſuis obliquis omnibus & æquiualentibus, quãdo indefinitè capitur: vt εἶπέ τις, ἄνθρωπός τις, ὁ πολέμιος τις, τὶς æquipollet τινὶ, τὰ, vt ἄνθρωπόν του, ἄλλου τινός. Quum verò interrogatiuè accipitur τίς, non eſt encliticum, ideò ſemper acuitur in contextu orationis etiam in obliquis.

DE PRONOMINIBVS.

PRonomina quædam ſunt ὀρθοτονούμενα, quædam ἐγκλινόμενα. Ὀρθοτονούμενα ſunt quę non patiuntur encliſin: ἐγκλινόμενα verò, quæ encliſin admittunt. Ἐγκλινόμενα aliqua ſemper ſunt enclitica, aliqua verò non. Sẽper enclitica ſunt hæc, μου, μοι, μέ, τοῦ, μιν, νιν, σφιν, σφι, σφας, niſi quum ponuntur cum ἕνεκα, aut præpoſitione, aut coniunctione diſiunctiua, tunc enim ſeruant tonum: vt ἕνεκα σοῦ, ἕνεκα μοῦ, διὰ σέ, ἀπὸ σοῦ, ἢ μέ, ἢ μὲ ἢ ἐμέ. Alia quæ nunc enclitica, nunc verò minimè ſunt hæc, σου, σοι, σε, οὗ, οἱ, ἓ, σφέων, σφι, σφῶν, σφισι, σφίσι. Enclitica ſunt quum abſolutè dicuntur, & non ad aliam perſonam referuntur: enclitica autẽ non ſunt, quum per appoſitionem ad aliam perſonam enuntiantur σφῶι quũ tertiæ eſt perſonæ, inclitica eſt, cùm ſecundæ, non eſt enclitica. Pronomina quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis vel pluralis numeri, quando ſolùm vim ſuam dicunt, ſunt enclitica: ſi autem & locum dicant, nõ ſunt enclitica. Item ſi ex ſuperfluo adiiciantur, ſunt enclitica.

DE VERBIS.

EX verbis εἰμὶ καὶ φημὶ inclinantur: vt καλός εἰμι, πόνου ἐγώ φημι πλείας ἡμέρας. huius ſecunda perſona φῂς non inclinatur.

Ἐστι, quãdo orationẽ incipit, vel negationi ſubiicitur οὐ, μὴ, vel ὡς, vel τοῦτο, vel εἰ, vel ἀλλά, vel καὶ, tunc habet tonum ſuper ε: vt ἔστι τις ἀνθρώπων ὁ λέγει. οὐκ ἔστιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπων, τοῦτ' ἔστιν ἀγαθόν, quod & per Aduerb. dicitur ὄντως. εἰ ἔστιν οὕτως, ἀλλ' ἔστιν, καὶ ἔστι.

Si verò ſubiungitur dictioni oxytonæ vel periſpomenæ, amittit tonum prorſus: vt ἀγαθός ἐστι. Quòd ſi dictioni paroxytonæ ſubiungatur, ſiue illa trochæus, ſiue iambus, ſiue pyrrichius, ſiue ſpondæus: tunc cadet tonus ſuper poſteriorem ſyllabam ἐστί. φίλος ἐστί, γέλως ἐστί, λόγος ἐστί, ἄγαν ἐστί. Si autẽ ἐστὶ ſequatur dictionem paroxytonam vel properiſpomenam, tunc reiicit tonum in præcedẽtem grauem, niſi proſperiſpomena habeat vltimam longam poſitione: tum tonus cadet ſuper vltimam ἐστί, vt ἄνθρωπός ἐστι, σῶμά ἐστι, φοῖνιξ ἐστί, κῆρυξ ἐστί. Eadem ratio eſt in condeclinatis eius, εἰσί, ἐστέ.

DE ADVERBIIS.

EX Aduerbiis ſunt encliticæ, πη, πῶς, πω, πού, ποθέν, ποθι, ποτε, quando ſcilicet indefinitè ponuntur: vt ἦλθέ πως, ἦλθέ ποθεν, ἦλθέ που, ἦλθέ ποθι, ἐγένετό ποτε, καὶ πω. quòd ſi quæſitiuè proferantur, tum grauantur.

DE CONIVNCTIONIBVS.

EX coniunctionibus autem encliticæ aliæ copulatiuæ ſunt, ſcilicet τε, κε, κεν, τι, vt ἀγαθὸς τε καὶ ἀγαθὰ, ἐγὼ καὶ ἀγαθὸς γε, καί τι δὴ τοι ξένοι. Aliæ impletiuæ, γὲ, τοὶ, νυ, θην, θὲν, δαὶ, περ, ρα, quod ab ἄρα deriuatur. περ autem non inclinatur, ſicut nec pronomina, quæ à principio habent, niſi id abiiciant.

DE GRÆCORVM NOTIS ARITHMETICIS COMPENDIVM EX HAdriani Amerotij ſcriptis.

GRÆCI vtuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò ſingulis elementis ſecundum alphabeti ſeriem loci ſui numerum ſignificantibus. Nam quotum in ordine alphabeti locũ quæque litera ſortita eſt, eiuſdem numerum repræſentat, vt α primum, β ſecũdum, & ita deinceps vſque ω, quod vigeſimi quarti ſymbolum habet. Secundo, toto alphabeto in tres claſſes diuiſo, quarum prima eſt vnitatum ab α prima vnitate vſque ι decimam vnitatẽ porrecta, hac tamen nota pro ς ſenario vſurpata. Secũda eſt denariorum à litera ι vſque ρ procedens interiecto itidem hoc ſigno ϟ pro nonagenario. Tertio eſt centenorum, à litera ρ vſque ad finem ſuæ ſeriei protenſa, ſed pari modo hac nota ϡ pro nonageſimo addita. Singulis his literis pariter & notis, ſi virgula toni grauis nota ſubſcribatur, hoc modo ͵α, prima quidem claſſis millenariorum monadas, ſecũda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias ſignificat. Tertiò, ſex duntaxat literis alphabeti in deſignandis numeris vtuntur Ι Π Δ Η Χ Μ, quarum Ι vnitatem ſignificat. Π πέντε, i. quinque. Δ δέκα, i. decem. Η, ἑκατόν, i. centum Χ, χίλια, i. mille. Μ, μύρια, i. decies mille ſignificat. Reliquæ ſunt capitales literæ numerorum ſuorum, quos eoſdem per ſe ſignificant. Et hæc quidem omnes præter Π, vſque ad quaternarium numerũ, ſiue per ſe, ſiue aliis adiunctæ, multiplicantur vt, Ι.ΙΙ.ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. 1.2.3.4. Δ. ΔΔ.ΔΔΔ.ΔΔΔΔ. id eſt, 10.20.30.40. Η.ΗΗ.ΗΗΗ. ΗΗΗΗ. i. 100.200.300.400. Χ.ΧΧ.ΧΧΧ.ΧΧΧΧ. i. 1000.2000. 3000.4000. Μ.ΜΜ.ΜΜΜ.ΜΜΜΜ. i. 10000.20000.30000. 40000.

Decadum verò, centuriarum & chiliadum ac myriadũ quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π incluſa ſignificãt, vt Δ incluſum Π, efficit 50. Η incluſum Π, 500. Χ incluſum Π, 5000. Μ incluſum Π, 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum cõpoſitione ſemper maior minori præponendus eſt.

Herodianus de iiſdem tractatus.

VNitatis numerum ſignificat vnum iota: binarium duo ιι & ita vſque ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) ſignificat litera π: ſimilitérque ſenarium notat hoc ipſum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addito vno: & ita deinceps vſque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) ſignificatur litera Δ: vicenarius verò duobus ΔΔ, eodémque modo vſque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente Δ in medio ſuo ventre, hoc modo, [Δ] Sexagenarius autẽ, hac ipſa nota itidem vt in præcedentibus appoſitum habente ſuum Δ. & ita progreſſio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) ſignificatur litera ε: ducenarius duplici εε, & ita vſque ad quingenarium. eius quippe (τῶν πεντακοσίων) nota eſt litera π, in ſui medio habens literam ε ſic nimirum, [Η]. Sexcenarius verò conſimiliter notatur eadem hac nota appoſita literæ ε. & vſque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, τῶν χιλίων (nota eſt litera χ: at duo millia ſignificãtur duobus χχ. & ſic vſque ad quatuor millia progredimur. rurſum π rurſum vti ſupra, in ſeſe medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat, hoc modo, [Χ]. Idem verò & ſex millia ſignificat, conſimiliter vti in ſuperioribus appoſita ei litera χ, eadémque ratione vſque ad nouem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notæ illæ quæ apponuntur ſupradictis, quum augendus eſt numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad ſiniſtrum. nam appoſitio numeri ea parte facta, ſignificat oportere hũc minorẽ numerum ab illo maiore demere. Verum ſubieci ipſas illas numerum figuras ſerie & ordine ſuo, ab vnitate exorſus, ſingulis ipſarum appoſita communis numeri nota: eo modo cognoſci melius & intelligi poſſint quæ ante dicta ſunt. Faciendum itaque vt prædictum eſt appoſitarum cumque literarum vnaquæque numeri multitudinem ſignificet. Cæterùm ſcripſi numeros vnitatis, denarios, cẽtenarios, millenarios, quia ex prædictis ſatis manifeſtum eſt quonam pacto ſinguli horum illi appoſitis augendi ſint, præmittẽdus autem ſemper maior minori, appoſitis ſerie ſua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι,ά,ὅτι

I, α', ἕν.	I, 1, Vnum.
II, β', δύο.	II, 2, duo.
III, γ', τρία.	III, 3, tria.
IIII, δ', τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
ΠΙ, ϛ', ἕξ.	VI, 6, ſex.
ΠΙΙ, ζ', ἑπτά.	VII, 7, ſeptem.
ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι', δέκα.	X, 10, decem.
ΔΙ, ια', ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔΙΙΙ, ιγ', τρισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠΙ, ιϛ', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, ſedecim.
ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, ſeptendecim.
ΔΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
ΔΔ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΔΔΙ, κα', εἰκοσιέν.	XXI, 21, vigintivnum.
ΔΔΙΙ, κβ', εἰκοσιδύο.	XXII, 22, vigintiduo.
ΔΔΙΙΙ, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, vigintitria.
ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε', εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠΙ, κϛ', εἰκοσιέξ.	XXVI, 26, vigintiſex.
ΔΔΠΙΙ, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, vigintiſeptem.
ΔΔΠΙΙΙ, κη', εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII, 29, vigintinouem.
ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
ΔΔΔΙ, λα'.	XXXI, 31.
ΔΔΔΙΙ, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΔΔΔΠΙ, λϛ'.	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠΙΙ, λζ'.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ, λη'.	XXXVIII, 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	XXXVIIII, 39.
ΔΔΔΔ, μ'.	XL, 40.
ΔΔΔΔΙ, μα'.	XLI, 41.
ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	XLII, 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ'.	XLIII, 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	XLIIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με'.	XLV, 45.
ΔΔΔΔΠΙ, μϛ'.	XLVI, 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ'.	XLVII, 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	XLVIII, 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ'.	XLVIIII, 49.
𐅄, ν', πεντήκοντα.	L, 50, quinquaginta.
𐅄I, να'.	LI, 51.
𐅄II, νβ'.	LII, 52.
𐅄III, νγ'.	LIII, 53.
𐅄IIII, νδ'.	LIIII, 54.
𐅄Π, νε'.	LV, 55.
𐅄ΠΙ, νϛ'.	LVI, 56.
𐅄ΠΙΙ, νζ'.	LVII, 57.
𐅄ΠΙΙΙ, νη'.	LVIII, 58.
𐅄ΠΙΙΙΙ, νθ'.	LVIIII, 59.
𐅄Δ, ξ', ἑξήκοντα.	LX, 60, ſexaginta.
𐅄ΔΙ, ξα'.	LXI, 61.
𐅄ΔΙΙ, ξβ'.	LXII, 62.
𐅄ΔΙΙΙ, ξγ'.	LXIII, 63.
𐅄ΔΙΙΙΙ, ξδ'.	LXIIII, 64.
𐅄ΔΠ, ξε'.	LXV, 65.
𐅄ΔΠΙ, ξϛ'.	LXVI, 66.
𐅄ΔΠΙΙ, ξζ'.	LXVII, 67.
𐅄ΔΠΙΙΙ, ξη'.	LXVIII, 68.
𐅄ΔΠΙΙΙΙ, ξθ'.	LXVIIII, 69.
𐅄ΔΔ, ο', ἑβδομήκοντα.	LXX, 70, ſeptuaginta.
𐅄ΔΔΙ, οα'.	LXXI, 71.
𐅄ΔΔΙΙ, οβ'.	LXXII, 72.
𐅄ΔΔΙΙΙ, ογ'.	LXXIII, 73.
𐅄ΔΔΙΙΙΙ, οδ'.	LXXIIII, 74.
𐅄ΔΔΠ, οε'.	LXXV, 75.
𐅄ΔΔΠΙ, οϛ'.	LXXVI, 76.
𐅄ΔΔΠΙΙ, οζ'.	LXXVII, 77.
𐅄ΔΔΠΙΙΙ, οη'.	LXXVIII, 78.
𐅄ΔΔΠΙΙΙΙ, οθ'.	LXXVIIII, 79.
𐅄ΔΔΔ, π', ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80, octuaginta.
𐅄ΔΔΔΙ, πα'.	LXXXI, 81.
𐅄ΔΔΔΙΙ, πβ'.	LXXXII, 82.
𐅄ΔΔΔΙΙΙ, πγ'.	LXXXIII, 83.
𐅄ΔΔΔΙΙΙΙ, πδ'.	LXXXIIII, 84.
𐅄ΔΔΔΠ, πε'.	LXXXV, 85.
𐅄ΔΔΔΠΙ, πϛ'.	LXXXVI, 86.
𐅄ΔΔΔΠΙΙ, πζ'.	LXXXVII, 87.
𐅄ΔΔΔΠΙΙΙ, πη'.	LXXXVIII, 88.
𐅄ΔΔΔΠΙΙΙΙ, πθ'.	LXXXVIIII, 89.
𐅄ΔΔΔΔ, ϟ', ἐνενήκοντα.	LXXXX, 90, nonaginta.
𐅄ΔΔΔΔΙ, ϟα'.	LXXXXI, 91.
𐅄ΔΔΔΔΙΙ, ϟβ'.	LXXXXII, 92.
𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, ϟγ'.	LXXXXIII, 93.
𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙ, ϟδ'.	LXXXXIIII, 94.
𐅄ΔΔΔΔΠ, ϟε'.	LXXXXV, 95.
𐅄ΔΔΔΔΠΙ, ϟϛ'.	LXXXXVI, 96.
𐅄ΔΔΔΔΠΙΙ, ϟζ'.	LXXXXVII, 97.
𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙ, ϟη'.	LXXXXVIII, 98.
𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϟθ'.	LXXXXIIII, 99.
H, ρ', ἑκατόν.	C, 100, centum.
HH, σ', διακόσια.	CC, (vel ᔕ) 200, ducenta.
HHH, τ', τριακόσια.	CCC, 300, trecenta.
HHHH, υ', τετρακόσια.	CCCC, 4000, quadringenta.
𐅅, φ', πεντακόσια.	D, (vel IↃ) 500, quingenta.
𐅅H, χ', ἑξακόσια.	DC, 600, ſexcenta.
𐅅HH, ψ', ἑπτακόσια.	DCC, 700, ſeptingenta.
𐅅HHH, ω', ὀκτακόσια.	DCCC, 800, octingenta.
𐅅HHHH, ϡ', ἐννακόσια.	DCCCC, 900, nongenta.
X, ͵α, χίλια.	M, (vel CIↃ: ∞, I) 1000, mille.
XX, ͵β, δισχίλια.	II, (vel II ∞) 2000, duo millia.
XXX, ͵γ, τρισχίλια.	III, (vel III ∞) 3000, tria millia.
XXXX, ͵δ, τετρακισχίλια.	IIII, (vel IIII ∞) 4000, quatuor millia.
𐅆, ͵ε, πεντακισχίλια.	V, (vel V ∞, IↃↃ) 5000, quinque millia.
𐅆X, ͵ϛ, ἑξακισχίλια.	VI, (vel VI ∞) 6000, ſex millia.
𐅆XX, ͵ζ, ἑπτακισχίλια.	VII, (vel VII ∞) 7000, ſeptē millia.
𐅆XXX, ͵η, ὀκτακισχίλια.	VIII, (vel VIII ∞) 8000, octo millia.
𐅆XXXX, ͵θ, ἐννακισχίλια.	VIIII, (vel VIIII ∞) 9000, nouem millia.
M, ͵ι, μυρία. M.	X, (vel CCIↃↃ, ↃMC, CMↃ) 10000, decem millia.

Porro ſi quis Herodiani myriadem extēdere, & aliquanto vlterius progredi velit, inſtitutam ab eo rationem ſequetur, hoc modo,

MM, ͵κ, δισμύρια.	XX, (vel XX ∞) 20000, viginti millia.
MMM, ͵λ, τρισμύρια.	XXX, (vel XXX ∞) 30000, triginta millia.
MMMM, ͵μ, τετρακισμύρια.	XXXX, (vel XXXX ∞) 40000, quadraginta millia.
𐅇, ͵ν, πεντακισμύρια.	L, (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.
𐅇M, ͵ξ, ἑξακισμύρια.	LX, (vel LX ∞) 6000, ſexaginta millia.
𐅇MM, ͵ο, ἑπτακισμύρια.	LXX, (vel LXX ∞) 70000, ſeptuaginta millia.
𐅇MMM, ͵π, ὀκτακισμύρια.	LXXX, (vel LXXX ∞) 80000, octuaginta millia.
𐅇MMMM, ͵ϟ, ἐννακισμύρια.	LXXXX, (vel LXXXX ∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd ſi vlterius adhuc progredi velimus, ſequemur notas minuſcularum literarum: quarum hæc eſt ſeries.

͵ρ, δεκακισμύρια.	C, (vel C M, C ∞, CCCIↃↃↃ) 100000, centum millia.
͵σ, εἰκοσακισμύρια.	CC, (vel CC ∞) 200000, ducēta millia.
͵τ, τριακοντακισμύρια.	CCC, (vel CCC ∞) 300000, trecenta millia.
͵υ, τεσσαρακοντακισμύρια.	CCCC, (vel CCCC ∞) 400000, quadringenta millia.
͵φ, πεντηκοντακισμύρια.	D, (vel IↃ, D ∞) 500000, quingenta millia.
͵χ, ἑξηκοντακισμύρια.	DC, (vel DC ∞) 600000, ſexcenta millia.
͵ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια.	DCC, (vel DCC ∞) 700000, ſeptingenta millia.
͵ω, ὀγδοηκοντακισμύρια.	DCCC, (vel DCCC ∞) 800000, octingenta millia.
͵ϡ, ἐνενηκοντακισμύρια.	DCCCC, (vel DCCCC ∞) 900000, nongenta millia.

Hæc ſequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quę integra potius ſcribuntur quàm notis repræſentantur: quanuis apud Latinos decies centena millia hoc ſigno CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à ſuperioribus originē ducunt.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος,(poetis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος,(poetis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρισκαιδέκατος,	Decimuſtertius, ſeu Tertiuſdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimuſquartus, ſeu Quartuſdecimus. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de ſequentibus etiam dictum putato.
Πεντεκαιδέκατος,	Decimuſquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimuſſextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimuſſeptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimuſoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος,	Decimuſnonus.
Εἰκοστός,	Vigeſimu ,ſeu Viceſimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigeſimuſprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigeſimuſſecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigeſimuſtertius , & ſic deinceps.
Τριακοστός,	Trigeſimus,ſeu Triceſimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigeſimuſprimus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός,	Quadrageſimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadrageſimuſprimus , & ſic deinceps.
Πεντηκοστός,	Quinquageſimus.
Ἑξηκοστός,	Sexageſimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuageſimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogeſimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonageſimus.
Ἑκατοστός,	Centeſimus.
Διακοσιοστός,	Ducenteſimus, vel Duceſimus.
Τριακοσιοστός,	Trecenteſimus,vel Treceſimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringenteſimus , vel Quadringe ſimus.
Πεντακοσιοστός,	Quingenteſimus,vel Quingeſimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcenteſimus,vel Sexceſimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingenteſimus , vel Septingeſimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingenteſimus, vel Octingeſimus.
Ἐνακοσιοστός,	Nongenteſimus, vel Nongeſimus.
Χιλιοστός,	Milleſimus.
Διχιλιοστός,	Bis milleſimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter milleſimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quater milleſimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies milleſimus.
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies milleſimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies milleſimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies milleſimus.
Ἐνακισχιλιοστός,	Nouies milleſimus.
Μυριοστός,	Decies milleſimus.
Δισμυριοστός,	Vicies milleſimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies milleſimus: & ita deinceps vſque ad μυριακισμυριοστός, & infinitū vſque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum ſequente, vt videre eſt paſſim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cū præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea generum ſunt. Quædam enim in πλοῦς deſinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς,	Duplex, (quod precedit Ἁπλοῦς, ſimplex.)
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sexcuplex.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιοπλοῦς, μυριοπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος deſinunt.
Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septup'us.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et ſic deinceps vſq; ad ἑκατονταπλάσιος ſeu ἑκατονταπλασίων, cētuplus: χιλιοπλάσιος, millecuplus: μυριοπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidē adde infinitū πολλαπλάσιος, multiplus ſeu multiplex.

Subſtantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς,	Vnitas: numerus ſingularis.
Δυάς,	Dualis numerus, ſecūdum alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, ſiue Πεμπάς,	Quinarius numerus.
Ἑξάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐννεάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vſque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis,
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐνάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciesſepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐννεακαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies,ſeu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies,ſeu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties. & ſic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & ſic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies. & ſic deinceps vſque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autē eſt πολλάκις, multoties, ſæpius. Quibus adde τοσάκις, ποσάκις, quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORVM PARTIBVS.

VOBIS [illegible] apud omnes gentes cōperiuntur fuiſſe menſes: ſed non eadem apud omnes fuit ratio. in primis verò Attici menſes non conueniunt cū noſtris, quòd illi, ſicut & Hebræorum menſes, tantum ad lunæ curſum computarentur, luna auſpicante & finiente menſem

menſem: noſtri verò ita deſcripti ſint, vt in conficiendo anno magis ad ſolis curſum quadrarent. Apud Atticos primus menſis à ſolſtitio æſtiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium menſem Iunium apud nos, menſem qui illi exactè reſpondeat, opponere non poſſumus, quum videamus eum partē ſibi ex Iunio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadem deinceps eſt in cæteris. Quoniam autem apud Græcos ſcriptores crebra occurrit mentio non ſolùm Atticorum menſium, ſed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, ſingulorum nomina & ſeriem ſubſcribemus.

Athenienſium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit menſium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionyſ. Hal. Rom. antiq. lib. 1. ideóque ab hecatombis ſacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant, nomē accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plutarc. in Theſ. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis ſacris. Hunc menſem fuiſſe ſecundum annot. Suid. Poſt Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Auguſtus, à Boedromiis ſacris. Plut. in Ariſtide.

Μαιμακτηριών, September: à Mæmacta quod turbidum aerem ſignificat.

Πυανεψιών, October. ſic dictus à feſto quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque conditis, vt ex Plut. in Theſ. colligere licet.

Ἀνθεστηριών, Nouember dictus quòd ἀνθεῖ περὶ τὴν γῆν. At Philoſtr. vernū eſſe menſem ſcribit, denominatum ita ἀπὸ τῶν ἀνθῶν. Vide & Plut. in Sylla, & Appian. libr. 2. Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.

Ποσειδεών, (q. d. Neptunius) December, vt interpr. Suidas. Ianuario tamen eum comparat. Plut. in Cæſ.

Γαμηλιών, Ianuarius: à Iunone quæ nuptiis præeſt. Suid.

Ἐλαφηβολιών, Februarius, à venatione ceruorum.

Μουνυχιών, Martius, à Munichiis Dianæ ſacris. Plut. in Theſ. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis dictus ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quod erat feſtum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum quas calor ſolis θέρους καὶ θάλποντος τὴν γῆν produxerat, diis offerebantur.

Σκιροφοριών, Maius, à ſacris vmbraculis. Vide Dionyſ. Hal. Rom. antiq. lib. 1.

Ægyptiacorum.	*Hebræorum.*
Θὼθ, ὁ Σὼθ, ὁ Σεπτέμβριος.	Τισρὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παωφὶ, ὁ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος.	Μαρχεσουὰν, ὁ Ὀκτώβριος.
Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος.	Κασελεῦ, ὁ Νοέμβριος.
Χοιὰκ, ὁ Δεκέμβριος.	Τεβὲθ, ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.	Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχὶρ, ὁ Μεχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος.	Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος.	Νισὰν, ὁ Μάρτιος.
Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλιος.	Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλιος.
Παχὼν, ὁ Μάϊος.	Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος.	Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος.	Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος.	Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus menſis.

Diuidunt Græci menſem ſuum in tres decadas ſeu τρία δεχήμερα, vt Pollux nominari poſſe ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου ſiue ἀρχομένου: ſecundam, μεσοῦντος μηνός, vel ἐπὶ δέκα: tertiam, φθίνοντος μηνός, ſiue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, ſeu τετρὰς, πέμπτη, ſiue πεμπτὰς, ἕκτη, ſiue ἑξὰς, & ſic deinceps: niſi quòd prima cuiuſque menſis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouiluniū) decimaquarta peculiariter ab Heſiodo μέση, quoniā medium obtinet locum: vltima, ἕνη καὶ νέα, quæ & Δημητριὰς in honorem Demetrij dicta aliquandiu fuit. Hoc porro eſt diſcriminis, quòd in ἱσταμένου & μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur: in φθίνοντος autem, decade vtuntur ordine retrogrado, quaſi Latini in ſuis nonis, idibus & calendis, vt ex ſequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία				Calendæ.	
2	δευτέρα				IIII	
3	τρίτη				III	Nonas.
4	τετάρτη				Pridie	
5	πέμπτη	ἱσταμένου μηνός, ſiue ἀρχομένου μηνός.			Nonæ.	
6	ἕκτη				VIII	
7	ἑβδόμη				VII	
8	ὀγδόη				VI	
9	ἐνάτη				V	Idus.
10	δεκάτη				IIII	
11	πρώτη				III	
12	δευτέρα				Pridie	
13	τρίτη				Idus	
14	τετάρτη	μεσοῦντος μηνός, vel ἐπὶ			XVIII	
15	πέμπτη	δέκα, ſeu δεκάτη.			XVII	
16	ἕκτη				XVI	
17	ἑβδόμη				XV	
18	ὀγδόη				XIIII	
19	ἐνάτη				XIII	
20	εἰκὰς ſeu εἰκοστή.				XII	
21	δεκάτη		πρώτη		XI	
22	ἐνάτη		δευτέρα		X	Kalend.
23	ὀγδόη		τρίτη		IX	
24	ἑβδόμη	φθίνον-	τετάρτη	ἐπὶ εἰ-	VIII	
25	ἕκτη	τος	πέμπτη	κάδι,	VII	
26	πέμπτη	μηνός.	ἕκτη	vt	VI	
27	τετάρτη	vel,	ἑβδόμη	Poll.	V	
28	τρίτη		ὀγδόη	ſeu μετ'	IIII	
29	δευτέρα		ἐνάτη	εἰκάδα.	III	
30	ἕνη καὶ νέα		ἕνη καὶ νέα, ſeu τριακάς.		Pridie.	

Ita numerandum eſſe, tum ex Polluce conſtat, tum ex ſcholiis in Ariſtophanem ſcriptis, tum etiam ex ipſo Plutarcho in Solone.

Qui verò Latinis menſium nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quoque ſupputationem ſequuntur. Dicunt enim πρὸ [illegible] Σεπτεμ. πρὸ [illegible] Ἀπριλλίων, πρὸ [illegible] Ἰουλίων, πρὸ [illegible] Σεπτεμβρίων. Id quod in manuſcript. quoque ephemeridibus viſitur.

Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius, Qui dies xv ante Aug. Kal. eſt. Item, dies ſextus eſt ante Februarias Idus. Et Cicero in epiſt. ad Atticum, Vt Athenas a. d. v i i. Kal. Quint. veneram. Et rurſum, Actium venimus a. d. x v i i. Kal. Quint. Ita enim ſcribendum eſſe, a. d. (i. ante diem) non ad. doctiſſimi quique cenſent, & Græca conſuetudo confirmat. Quæ fuerit autē intercalādi ratio, vide apud Macrob. Sat. lib. 1. c. 13.

FINIS.

A01 1464352

Digitized by Google

Digitized by Google